ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. II.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. II.

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES, EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1819—1821.

causam, judicandum lectori relinquo: certe si ita A *συναίτιον* interpretatus esset, quod sibi verbum ad *συνεργοῦ* interpretationem reliquisset non video. [Cum Sexti loco cf. Clem. Alex. 932. ubi, Εἰ *μή τι καὶ τὸ συναίτιον αἴτιον*, vertitur, Nisi concausa sit causa. " Xenopho K. Π. 64. *Συναιτία, ἡ*, Abresch. Æsch. 2, 23." Schæf. Mss. *Συναιτία*, Demosth. pro Cor. c. 49. *Ψυχὴ συναίτιος*, Jambl. Myst. 3, 21.]

Quæ autem sequuntur composita, alteram accipiunt *αἰτίας* signif., videlicet pro Culpa.

Ἐπαίτιος, ὁ, ἡ, Qui est in culpa, Culpandus. *Ἐπαίτιος τούτου*, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam hujus rei sustinet. E Thuc. citatur *ἐπαίτιος αὐτῶν* pro Qui de his insimulatur. Idem lib. 5. p. 186. dixit, *ἐπαίτιον ἀναχώρησιν*, i. e. *δι' ἣν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἄγιν*, ut paulo ante locutus erat. Dicitur etiam *ἐπαίτιός σοί εἰμι*, ut et *ὑπαίτιός σοί εἰμι*, sicut infra dicetur. Est quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Apud Terent. autem habemus et sine his accusativis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita est. Il. A. 335. *Οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων*. " Legitur ET "*Ἔπαιτοι* ap. Hesych. expositum *αἴτιοι*." [" *Ἐπαίτιος*, Lucian. 2, 58." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 299. Æsch. Eum. 470." Wakef. Mss. Plut. Compar. Dionis 2. *Ἐπαίτιον μάλιστα πρὸς τοὺς πολίτας ἐποίησεν*. Thuc. 5, 65. *Τὰ ἐπαίτια* ap. Demosth. 733. J. Poll. 8, 22. i. q. *προστιμήματα*.]

Μικραίτιος, ὁ, ἡ, De parvis rebus expostulans, Vel parvam ob causam. *Μικραίτιος* amor, Plin. Epist. (2, 2.) Parvam ob causam expostulans. Bud. [Schneider. Lex. ubi et citatur Lucian. 8, 321. " Conf. cum *φιλαίτιος*, ad Plin. 100. Cort. ad Charit. 565." Schæf. Mss.]

[* Πρωταίτιος, ὁ, ἡ, Qui maxime in culpa est. " Schol. Eur. Or. 553(=543. *Δείκνυσι τὸν πατέρα μείζονα τῆς μητρὸς διὰ τὸ πρωταίτιον εἶναι τῆς εἰς φῶς αὐτῷ προαγωγῆς*.)" Boissonad. Mss. " Ad Diod. S. 2, 176." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 3. p. 186.]

Ὑπαίτιος, ὁ, ἡ, Obnoxius crimini, s. facinori, Non insons, nec extra noxam. Philo V. M. 1. *Ἀλλ' ὅγε* C *κτείνων ἄνθρωπον, εἰ καὶ δικαίως καὶ ἀμυνόμενος καὶ βιασθεὶς, ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ*. Synes. Epist. 44. *Καὶ νῦν ἂν οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκούῃς κακῶς*. Dicitur etiam *ὑπαίτιός εἰμί σοι*, pro Obnoxius sum tibi, ut usus est Plaut., cum dixit, ego tibi Me obnoxium esse fateor, culpæ compotem. Xenopho, *Τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι*, quod in VV. LL. exp., Obnoxium cuiquam esse et reprehendi. Dicitur etiam *ὑπαίτιός σοί εἰμι τοῦδε*, q. d. Obnoxius tibi sum hujus rei. Pro quo posse dici existimo, Est quod me culpes hac de re, ut *ὑπαίτιός σοί εἰμι* vertere nos posse arbitror, Est quod me culpes, vel Culpa ap. te non vaco, vel Reprehensionem a te mereor. Plut. *Ὑπαίτιοι τῷ Πομπηΐῳ τῆς ἐκβολῆς*, Qui culpam erga Pompeium de ejectione ejus commeruerant. ‖ Et substant. *τὸ ὑπαίτιον*, Culpa. Bud. in Epist. pr. ET *Ὑπαιτίως*, Reddendo se crimini obnoxium, Reprehensionem merendo. [" *Ὑπαίτιος*, Heyn. Hom. 4, 95." Schæf. Mss. Xenopho Mem. 2, 8, 5. K. A. 3, 1, 5. Glossæ: *Ὑπαίτιος*· Causarius, Sons.]

Ἀνυπαίτιος, ὁ, ἡ, Innoxius, Culpæ non affinis, ut, D *ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία* Philoni de Mundo, Innoxia muneris functio. [" Sine reprehensione, Perfectus, Philo J. p. 3. Heliod. Æth. Hesych. ET * *Ἀνυπαιτίως*, Sine culpa, Philo J. 1, 206." Wakef. Mss.]

Φιλαίτιος, ὁ, ἡ, quod post *μικραίτιος* licet contra alphab. ordinem melius poneretur, quia signif. ejusdem generis habet, Querulus, Qui levi de causa quemvis culpare amat, *μεμψίμοιρος*. Xenopho, *τοὺς φιλαιτίους φεύγειν*. Erasmus *τὸ φιλαίτιον* substantive positum a Plut. de Cohib. Iracundia, interpr. Propensionem ad accusandum. Sic Idem in Solone *τὸ τῶν πολιτῶν φιλαίτιον* dixit. Exp. etiam Contentiosus, Litigiosus, quæ significatio ex altera pendet, et ita Bud. vult accipi ap. Dem. pro Cor. *Πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον*: [150. *Τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων* (*βίον*) *φιλαίτιον, καὶ σφαλερὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸν*, ubi Reisk. vertit Obnoxium crebris criminationibus et offensionibus. " Ad Charit. 565." Schæf. Mss. Xenopho Mem. 2, 8, 6. ET * *Φιλαιτίως*, Culpandi, Contendendi studio, Strabo 149. 278.]

¶ Αἰτιάομαι, ἀσομαι, Causam attribuo s. assigno, Causam esse dico. Apud Dem. *περὶ Στεφ. αἰτίαν ἡγεῖσθαι τὴν τύχην*, et *αἰτιᾶσθαι τὴν τύχην*, manifestum est pro eodem poni. Aristot. de Nat. Anim. 8. *αἰτιῶνται τὰς τροφὰς*, Causam cibis attribuunt. Idem Pol. 7, 12. *Αἰτιῶμαι τοῦ καλῶς κιθαρίζειν τὴν λύραν*, i. e. ut vulgo exp., Bene ludendi cithara lyram causam esse dico. Sic ap. Theophr. C. P. 4, 10. *τοῦ σπέρματος τὴν φύσιν αἰτιᾶσθαι* exp. Causam seminis naturæ attribuere. Apud Eund. ibid. 4, 8. *Ἀμφοῖν τούτοιν αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν*, interpr. Utriusque causam acceperit quis imbecillitatem. Ego vero malim ita, Utrumque aliquis imbecillitati imputarit, ut videlicet *αἰτιᾶσθαι* in hac signif. reddatur Acceptum ferre, cum in bonam partem usurpatur; Imputare, cum in malam. Quanquam et in malam partem sumitur aliquando Acceptum ferre, sed rarius. B Chrysost. de Sacerd. *Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἱερωσύνην αἰτιασαίμην ἂν τούτων τῶν κακῶν*, Sed neque sacerdotio hæc mala imputarim. Potest etiam verti illud Aristot. Quod bene ludam cithara, ipsi citharæ acceptum fero. Nam ut Bud. ait, *αἰτιῶμαί σε* inter cetera significat, Causam esse, vel In causa esse dico, Causam ad te refero, etiam in bonam partem. Plato Phædro, *Καὶ ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς*, Hoc acceptum genii loci refero. Synes., *Ὅστις δὲ ἕτερος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ τότε, Φαῦστον αἰτιατέον τῶν γενομένων*. Hactenus Bud. Sciendum est autem *αἰτιᾶσθαι* exponi etiam Causari, ut ap. Demosth. pro Cor. *Οὗτος δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο εἶναι*. Sic ap. Æschin. cum infin. itidem videtur idem significare, cum dicit, *Αἰτιώμενός τινάς ἐμποδίζειν τοὺς τῆς πόλεως καιρούς*. Nisi quis malit vertere, Criminans quosdam quod impedirent, etc.

Αἰτιῶμαί σε τούτου, inquit Bud. Criminose hoc tibi objicio. Demosth. pro Ctes. *Ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων*. Interdum cum duobus accusativis. Idem pro Phorm. *Τίνα ἂν ἑαυτὸν αἰτίαν αἰτιασάμενος κ. τ. λ.* Quid contra seipsum objicere potest quamobrem, etc. Hactenus Bud. Notandum est autem *αἰτιᾶσθαι* Cicer. interpretari Accusare, cum hæc Platonis, *οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι*, vertit, Non accusare quod esset accusandum. Ut vero *αἰτίαν* idem vertit Culpam, ita *αἰτιᾶσθαι* Culpare non male reddemus, ut *οὐδὲν ἡμᾶς αἰτιάσαιο*, Nihil fuerit quod in nobis culpes, vel Propter quod nos culpes. Dicitur vero *αἰτιᾶσθαι* et Accusare in judicio. Xenopho, *Τούτου Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται*. ‖ Interdum præpositio *εἰς* inseritur, ut *αἰτιᾶσθαί τινα εἰς ὑπερηφανίαν*, ap. Chrysost. de Sacerd. ‖ Jungitur et infinitivo, sicut et cum pro Causor sumitur. Xenopho, *Αἰτιῶνται αὐτὸν ἀργὸν ἐσθίειν*, Eum criminantur, quod iners comedat, vel, Inertem comedere. Sic *αἰτιῶμαί σε ἐπιβουλεύειν*, Criminor te insidiari, vel Accuso te insidiarum.

Αἰτιῶμαι, in pass. signif., Accusari, Culpari. Gorgias in Hel. Encomio, *Εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος*, Si dignus est qui accusetur, vel qui reprehendatur.

[" *Αἰτιῶμαι*, Ruhnk. Ep. Cr. 178. Pierson. ad Mœr. 16. Valck. Phœn. p. 239. Abresch. Lect. Arist. 69. Phalar. p. 14. Lucian. 1. p. 54. Toup. Emend. 2, 376. ad Lucian. 1, 368. ad Phalar. 338. Brunck. Aristoph. 1, 108. Diod. S. 2, 415. 573. Lucian. 2, 177. 3, 174. Jacobs. Anth. 12, 434. Dionys. H. 5, 15. 2, 893. Plut. Alex. p. 79. Schm. Heindorf. ad Plat. Gorg. 194.: Phædr. 271. Plato Phædro 284. Cum infin., Diod. S. 2, 457. *Αἰτιῶμαί τινα*, sequ. accus. cum infin., Xenopho Mem. 1, 1, 2. Fischer. Ind. Palæph. Μή, sequ. infin., Lucian. 3. p. 411. *Οὐδὲ ᾐτιάσατο μὴ οὐχὶ*, Dionys. H. 3, 1461. *Αἰτ. αἴτιον εἶναι*, Heindorf. ad Gorg. 247. *Αἰτ. τινά τινος*, Demosth. 1, 314. 447. 449. Æschines 678. De forma perf. pass., ad Thuc. 1, 482. Baver. Cum accus., Dionys. H. 3, 1792. 1869." Schæf. Mss. " Acceptum fero, in bono sensu, Themist. 252. Arist. 1, 14. Stob. 46, 10." Wakef. Mss. " Plato de Rep. 10. p.

464. Bas. Ed. 2. Σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι; De te vero quæ civitas hoc prædicat?" Seager. Mss. Antipho 779. Ἡ αἰτία, ἣν αἰτιῶνται κατ' ἐμοῦ. Xenopho Hell. 2, 1, 32. Ἠτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι. Cass. Dio 37, 56. Ἤμελλε τοῦ καταθυμίου παντὸς αἰτιασθήσεσθαι. Glossæ:—" Αἰτιοῦμαι, (l. Αἰτιῶμαι) Accuso. Αἰτιῶμαι· Criminor, Accuso, Culpo, Incuso, Causo. Αἰτιᾶται· Pulsat, Succenset, Queritur. Αἰτιώμενοι· Incusantes. Αἰτιασθέντες· Pulsati."]

" Αἰτιάασθαι, poëtico pleonasmo τοῦ α dicitur pro " αἰτιᾶσθαι, ap. Hom. Il. K." [120.]

" Αἰτιῆται, Ionice itidem pro αἰτιᾶται. Hippocr. de " Diæta, 3. Ὅ, τι δ' ἂν τύχῃ ποιήσας κατὰ τοῦτον τὸν " καιρὸν, τοῦτο αἰτιῆται οὐκ αἴτιον ὂν, Hoc incusat, " Hoc causam esse dicit, Huic causam adscribit." " Αἰτιόωντο, Ionico s. Poëtico pleonasmo τοῦ ο pro " αἰτιῶντο. Itidemque αἰτιόωνται, αἰτιόῳο et αἰτιόῳτο " pro αἰτιῶνται, αἰτιῷο, αἰτιῷτο. Od. A. (32.) Ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Il. Λ. (653.) " τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. Od. Y. (135.) " Οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόῳο, Ne incuses " eum immeritum s. Ne causam et auctorem eum " dicas, qui est innocens et insons hujus criminis."

" Αἰτιατέον, Causam s. Auctorem esse dicendum " est, Accusandum est. Theophr. C. P. 6, 6. Αἰτιατέον πρώτην σύστασιν, Causa primæ coagmentationi " assignanda est. Sic αἰτιατέον τὴν ἡλικίαν dicitur " pro Rejicienda causa in ætatem, s. Ætas incusanda " est. Et Plato de Rep. 2. Τῶν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλ" λον αἰτιατέον, Bonorum nullus alius auctor dicen" dus. Et Lucian. (1, 410.) Ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον, " Ille mihi accusandus est." [" Clem. Alex. Xenopho, Plutarch. Jambl." Schæf. Mss.]

Αἰτίαμα, τὸ, Criminatio, Accusatio, in propria signif., non autem, ut in VV. LL. Crimen, Culpa. Nam aliter explicandum est nomen primitivum αἰτία, aliter nomen verbale αἰτίαμα factum a v. αἰτιῶμαι, et ipso ab αἰτία deducto. Plut. Publicola, Τοῦτο δὴ πρῶτον αἰτίαμα τῶν Οὐολούσκων ἐλάμβανον, Hanc primam Voluscorum criminationem capiebant, vel, Hanc primam Voluscos criminandi occasionem. Luc. Act. Apost. 25. init. Πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, Multas et quidem graves criminationes afferentes adversus Paulum. Notandum est autem omnia vetera exemplaria, quibus usus est pater meus in ultima N. T. Gr. Edit., quæ non pauca nec parvæ auctoritatis ob antiquitatem erant, habuisse h. l. non αἰτιάματα, sed αἰτιώματα per ω. || Αἰτίαμα licet proprie Criminationem significet, utpote verbale nomen, non Crimen, aliquando tamen et pro αἰτία, Crimen, usurpatur: unde et Hesych. αἰτιαμάτων alicubi vult esse positum pro ἐγκλημάτων. Notandum est autem, secundum hanc signif. αἰτίαμα passivam habere signif., non activam. Nam cum αἰτίαμα dico pro Criminatione, et Ipso criminandi actu, ut ita dicam, manifestum est active sumi; at cum pro eo, de quo alicui criminatio infertur, tunc passive accipi liquet. Id autem, de quo alicui criminatio infertur, est ipsum crimen. [" Æsch. Prom. V. 194." Wakef. Mss.]

Αἰτίασις, ἡ, i. q. αἰτίαμα. A Bud. Comm. exp. Accusatio et querela, citante hunc Antiphontis locum, Ἡ μὲν γὰρ τούτου αἰτίασις μὴ ἔχει νῦν τέλος. Fabius 9, 2. non procul a fine, Unde sunt enthymemata κατ' αἰτίασιν, μετάληψιν etiam. Quo loco αἰτίασιν exp. vulgo Causationem. Bud. in Lex. scribit αἰτίασιν in Pandectis poni pro Litis principio et actione contra aliquem, ut αἰτίασιν ἀποθέσθαι. [Gl. Αἰτίασις· Accusatio, Conquestio, Incusatio.]

Αἰτιατὸς, (ἡ, ὸν,) Causatus, barbare loquendo, i. e. Ex alio tanquam e causa procedens, ut, Ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος, ἀλλ' αἰτιατός· καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον, ἀλλ' αἰτιατόν. In VV. LL. αἰτιατὸν, Causatum, A causa vel ab Auctore ortum. || Dicitur etiam αἰτιατὸν id cujus causa s. ratio redditur, ut cum dicit Eust. τὴν αἰτίαν poni πρὸ τοῦ αἰτιατοῦ. Sunt qui αἰτιατὸν exp. etiam Id quod pro causa s. ratione affertur. [" Olympiod. Comm. in Gorg. Ms. 22." Routh. Mss. " Diog. L. Pyrrho 377. HSt. Ἀναιροῦσι δὲ τὸ αἴτιον ὧδε· τὸ αἴτιον τῶν πρός τι

A ἐστι· πρὸς γὰρ τῷ αἰτιατῷ ἐστί· τὰ δὲ πρός τι ἐπινοεῖται μόνον, ὑπάρχει δὲ οὔ." Seager. Mss.]

[* " Αἰτιατῶς, Pachym. ad Dionys. Areop. Div. Nom. 11, 6." Kall. Mss.]

[* " Ἀναιτίατος, (ὁ, ἡ,) Brunck. Soph. 3, 497. Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 69." Boissonad. Mss.: " p. 131. 3368." Kall. Mss.]

Αἰτιατικὸς, (ἡ, ὸν,) Criminatorius, Accusatorius. Apud Grammaticos αἰτιατικὴ πτῶσις, Accusativus casus. HINC αἰτιατικολογῶ, unde αἰτιατικολογούμενα Gaza vocat Quæ in accus. casu enuntiantur. [Gl. Αἰτιατική· Accusativus. Schol. Eur. Hec. 534. Schol. Thuc. 3, 52. " Ad Horat. p. 18. Zeun." Schæf. Mss.]

[* Αἰτιατικῶς, Accusatorie, In accusativo. Schol. Soph. Œd. T. 172.]

[* Ἀνταιτιάομαι, Contra accuso. " Cass. Dio 452." Wakef. Mss.]

Ἐπαιτιάω, vel potius Ἐπαιτιάομαι, Criminor, Accuso vel Incuso, Insimulo, Culpam in aliquem confero. Dicitur ἐπαιτιῶμαί σε, vel ἐπαιτιῶμαί σε τούτου,
B et ἐπαιτιῶμαί σε ποιῆσαι τοῦτο. Plato Epist. 7. Ἐφοβούμεθα μή τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο. Demosth. in Mid. (552.) Ἐπαιτιασάμενός με φόνου, Criminatus me homicidii, pro αἰτιασάμενος. Aristoph. Vesp. (1447.) Φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ. Dicitur et ἐπαιτιῶμαι τοῦτο, ut rursus ap. Plat. in quadam Epistola, Ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, In longitudinem itineris culpam rejicio, vel confero. In VV. autem LL. exp. Ob itineris longitudinem me excuso. || Item Ἐπαιτιῶ τὴν ξυμφορὰν, ap. Thuc. voce activa, 8, (81.) p. 288. Τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτίασε, καὶ ἀνωλοφύρατο ὁ Ἀλκιβιάδης, ubi legitur et ἐπῃτιάσατο, ut in marg. Edit. meæ annotatum est, quod Valla interpretatur, Jacturas exilii sui questus est et deploravit. At ego malim, Sui exilii calamitatem illis loco criminis objecit. Vel simpliciter Objecit, ut ἀνωλοφύρατο seorsum accipiatur, non autem cum illo accus. jungatur.

Ἐπαιτιῶμαι, pro Causam s. Causas assigno. Plato Phædro, Οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακο-
C σμεῖν τὰ πράγματα. Paulo post αἰτιώμενον dicit.

[Ἐπαιτιάω, Inculpo, extat in Æsch. Prom. 982. Ἢ κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ; " Ad Mœrin 19. Valck. Phœn. p. 239." Schæf. Mss. Soph. El. 635.]

[* " Ἐπαιτίασις, (ἡ,) Heyn. Hom. 7, 331." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπαιτίατος, (ὁ, ἡ,) Accusandus. Joseph. 171, 31." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεπαιτίατος, (ὁ, ἡ,) Innocens, Cui aut nequit crimen exprobrari, aut nihil est crimini datum. Joseph. A. J. 4, 8, 38. p. 248.]

[* Προσεπαιτιάομαι, Insuper accuso. " Plut. 4, 659." Wakef. Mss.]

Συνεπαιτιῶμαι, Simul criminor, Simul vel Una accuso. Plut. Pericle, Οὓς συνεπῃτιᾶτο τοῦ Λακωνισμοῦ, Quos Laconismi simul accusabat. [" Plut. Alex. 55." Boissonad. Mss. " Plut. 1, 123. 157. Thuc. 1, 190." Wakef. Mss.]

Καταιτιάομαι, Criminor, Accuso, Insimulo, ut ἐπαιτιῶμαι, et simplex αἰτιῶμαι. Greg. Εἰ μὴ καὶ τῶν το-
D ξοτῶν σὺ τὰ βέλη καταιτιάσῃ, ἀλλ' οὐ τοὺς τοξεύοντας. Et καταιτιώμενος ταῦτα ap. Demosth. Hæc criminis loco objiciens, De his accusans. [Demosth. 553. 1306.]

Καταιτιαθεὶς pass. signif. ap. Polyb. 3. Τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου καταιτιαθέντας ἀπολύσαντες τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς διαβολῆς.

[" Καταιτιάομαι, Diod. S. 2, 615. Καταιτιαθεὶς, 2, 584." Schæf. Mss. Plut. 10, 457. Glossæ: Καταιτιάμενοι· Pulsati.]

[* " Καταιτίασις, (ἡ,) Accusatio. Plut. 2, 546. M. Anton. 1, 16." Wakef. Mss.]

Ἀκαταιτίατος, ὁ, ἡ, q. d. Non accusabilis, pro Inculpatus, Culpa carens, Crimine vacans. Ἀκαταιτίατον Hes. exp. ἀνέγκλητον et ἀκατηγόρητον. [Joseph. B. J. 1, 24, 8. p. 118. 2, 14, 8. p. 182. 4, 3, 10. p. 276. Cyrill. c. Jul. 180.]

[* Συγκαταιτιάομαι, Una accuso. " Joseph. A. J. 15, 7. p. 687." Wakef. Mss.]

Προαιτιάομαι, Ante criminor, Ante accuso. || Προῃτιασάμεθα ap. Paul. ad Rom. 3, 9. pro ἠλέγξαμεν, ut

Gr. Schol. ait, i. e. Arguimus. Verum non simpliciter Arguimus intelligendum est, sed causis redditis s. rationibus. Potest et sic verti, meo judicio, Causas vel Causam assignavimus propter quam, etc. ut καταιτιᾶσθαι et simplex αἰτιᾶσθαι a Plat. poni pro Causas assignare, dictum est. Vet. Interpr. reddidit, Præcausati sumus. A

Προσαιτιάομαι, Insuper accuso, vel Criminor.

¶ Αἰτιάζω, Activum, i. q. αἰτιῶμαι, unde formatum passivum αἰτιάζομαι, pro Accusor, Culpor, ut exp. Bud. in hoc Xenoph. loco, Hell. 4. Καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, Qui ob id incusabantur quasi ipsi obstitissent. Alibi, inquit, Idem active posuisse videtur, Πρὸς ἃ ἔγωγε φιλοτιμοῦμαι καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεται. Hæc Bud. Sed notandum est alteram quoque esse ejus loci lectionem, scribendo videlicet αἰτιάζεσθε, ut sit, Vos ea culpatis, ad quæ magno studio contendo ac laboro, simul etiam civitas. At legendo αἰτιάζεται et imperfecta maneret sententia, et constructio esset plane nova et inusitata πρὸς ἃ αἰτιάζεται. Sed et hoc dictum minime cum B præcedentibus cohæreret. [" Crusius ad Suet. p. 62. Ind. ad Cass. Dion." Schæf. Mss.]

[* " Προαιτία, (ἡ. Damascius de Principiis ap.) Wolf. Anecd. Gr. 3, 235. (Ταῦτα δὲ πάντα κατὰ μὲν ὑπόστασιν μετὰ τὸ νοητὸν ὑφέστηκεν, κατὰ δὲ ἔμφασιν ἢ αἰτίαν, ἢ ἀναλογίαν ἐν τῷ ἡνωμένῳ· κατὰ δὲ αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀναγομένην, εἰς τὰ πολλὰ· ἢ πολλὰ μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο * προέμφασιν, ἢ προαιτίαν, ἢ * προαναλογίαν, ὡς εἴ τις ἐν τῷ πλήθει τῷ πρὸ παντὸς ἀριθμοῦ ἐνίδοι τινὰ ἀδιάρθρωτον.)" Kall. Mss.]

" Αἰτῶμαι quoque pro αἰτιῶμαι usurpari annotat " Hesych. et ex eo Budæus in suis Comm."

" ΑΙΤΝΗ, mons Siciliæ πυρικαής: item Urbs ejusdem regionis. Unde Αἰτναῖος dicitur Qui montem illum vel urbem colit, ut Αἰτναία πῶλος ap. Soph. Œd. C. quod Hesych. exp. non solum Σικελική, sed etiam μεγάλη, ἀπὸ μέρους, inquit. Itidemque Αἰτναῖον κάνθαρον affert pro μέγαν κάνθαρον." [" Αἰτναῖος, ad Diod. S. 1, 441. ad Charit. 712. C Troad. 220. Brunck. Soph. 3, 494. ad Diod. S. 2, 602. Toup. Opusc. 1, 286. 2, 41. Wakef. ad Moschum 3, 128.: S. C. 1, 142. Valck. ad Moschum p. 365. Jacobs. Exerc. 1, 159. Valck. ad Callim. 175. Αἴτνα, Toup. Opusc. 1, 517." Schæf. Mss. Aristoph. Pac. 73. Εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον, Schol. ὑπερμεγέθη· μέγιστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη. Hinc Eur. Herc. F. 638. Ἁ νεότας μοι φίλον· ἄχθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ Βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται, Βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος ἐπικαλύψαν, atque ex eo Cic. de Senect. 2., Quæ plerisque senibus sic odiosa est, ut onus se Ætna gravius dicant sustinere, quod proverbium minus recte interpretatus est E. H. Barker. tanquam de gigantibus dictum, quos Ætna premere dicebatur. Vide Muret. Var. Lect. 7, 15. p. 158. Ruhnk. || Piscis nomen, Oppian. H. 1, 512. Ælian. H. A. 1, 13.]

" ΑΙΤΟΣ, (τὸ,) Ol. (3, 30.) posuisse pro ἐνδιαίτημα, tradit Eust. 381. afferens ex eo, Διὸς αἶτει πανδόκῳ, sed addit, esse vocabulum novum, quemad- D modum et alias λέξεις μονήρεις ap. eum observatas esse, fortassis de industria ab eo usurpatas πρὸς πολυμαθείας ἔνδειξιν, aut ob metri necessitatem fictas. Itidem p. 907. αἶτος exp. ἐνδιαίτημα, ibidem rursum afferens illa Pind. verba, et Διὸς αἶτει πανδόκῳ specialius interpretans ἄλσει κοινῷ, Luco communi." [Vide Heyn. ad h. l. " Casaub. ad Athen. 128. Koen. ad Gregor. 98." Schæf. Mss. " * Ἄλτος, τὸ, d'après la correction de Koen, in Gregor. 220. Schæf. De cette forme les Romains ont tiré leur Saltus, comme on l'a déjà observé; et les Grecs modernes le Βάλτος, ὁ, dans un sens approchant de Lieu très-humide, marécageux." Corai. Mss. Vide Ἄλσος.]

" ΑΙΤΩΛΟΣ, Ætolus, filius Endymionis, qui Pissa ejectus a Salmoneo, συνῴκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν, quæ Ὑάντις ante vocabatur. Αἰτωλὸς dicitur etiam Qui ex illa regione Ætolia ab Ætolo denominata, oriundus est. Il. Ψ. (470.) ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεὴν, Natione Ætolus. Athen. 10. νενικηκέναι τοὺς Αἰτωλούς. FEM. Αἰτωλή, Ætola, Femina oriunda ex Ætolia. Plut. Probl. Rom. Μὴ δοῦλον εἰσιέναι, μὴ δούλαν· μηδὲ Αἰτωλὸν, μηδὲ Αἰτωλάν. Doricum autem ibi est Αἰτωλὰν pro Αἰτωλήν. HINC Αἰτώλιος, possessive, Ætolius, Qui Ætolorum est, vel etiam idem cum ipso Αἰτωλὸς, quatenus gentile est. Annotat enim Eust. 773. τὸν ἐξ Αἰτωλίας non solum Αἰτωλὸν, sed etiam Αἰτώλιον dici. Atque ita Αἰτώλιος ἰκτῖνος, Ætolius milvus, ap. Aristot. H. A. 6, 6. nominatus videtur, quod in Ætolia præcipue visatur. Diosc. vero 4, 173. Fructum thymelææ, quod Granum Cnidium peculiari nomine dicitur, Αἰτώλιον ab Eubœensibus appellatum tradit. Ab eodem Αἰτώλιος est FEM. Αἰτωλία, Regio, quam Ætoli incolunt, quo cum subaudiendum est substantivum χώρα. Steph. vero (Byz.) et Peloponnesi quandam urbem nominari Αἰτωλίαν scribit. Ab Αἰτωλὸς porro est et FEM. Αἰτωλίς, idem significans cum Αἰτωλία. Atque ut Αἰτωλία χώρα dicitur, ita et Αἰτωλὶς χώρα, vel interdum omisso substantivo, subaudito tamen, Αἰτωλὶς absolute, ut Αἰτωλία pro Αἰτωλία χώρα. Necnon Αἰτωλὶς γυνή, ut Αἰτωλία, teste Steph., qui in Αἰτωλία ait, τὸ ἐθνικὸν καὶ Αἰτωλὶς καὶ Αἰτώλιος. Ab eodem Αἰτωλὸς vel Αἰτωλία est et ALIUD possessivum, Αἰτωλικὸς (ἡ, ὸν,) Ætolicus, h. e. Pertinens ad Ætolos, vel Ætolorum proprius, ut cum aliquid esse Αἰτωλικὸν dicitur, pro Ætolis peculiare vel usitatum. Et Αἰτωλικά, Res Ætolicæ, h. e. Libri de Ætolia et Ætolis, s. de rebus Ætolicis conscripti, quorum auctor citatur Nicander ap. Athen. 7. At τὸ Αἰτωλικὸν, s. ἔθνος, aut tale quid, dicuntur ipsi Ætoli, ut τὸ στρατιωτικὸν vocantur αὐτοὶ οἱ στρατιῶται, velut ap. Paus. in Atticis, Τὸ γὰρ Αἰτωλικὸν προεῖχεν ἀκμῇ νεότητος τὸν χρόνον τοῦτον. DICUNTUR vero et Αἰτωλιταὶ, οἱ Αἰτωλίζοντες καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες, inquit Steph. Qui Ætolos imitantur, et qui cum Ætolis faciunt. Ubi nota etiam VERBUM Αἰτωλίζω, quod significat non solum Ætolos imitor, vel sermone nimirum vel moribus, sed etiam Cum Ætolis facio, Ætolorum partes sequor, ut Μηδίζω dicitur pro Medis s. Persis faveo. || Ceterum ut ad Αἰτωλὸς redeam, aliquando id esse adjectivum sciendum est, et derivatum ab αἰτέω, teste Steph., cum nimirum tecto scommate pro αἴτης ponitur, h. e. pro Mendico qui ostiatim stipem petit, quemadmodum Eust. quoque annotat, Hom. ἐξ ὀνόματος τοπικοῦ πορίζεσθαι ἀστεῖον νόημα ὅπου ἄνδρα πένητα ἐξ Αἰτωλίας εἶναι πλάττει, αἰνιττόμενος ἐπαίτην ἐκεῖνον εἶναι. Hoc enim ibi significare Αἰτωλὸς, tanquam ab αἰτέω. Locus Hom., ad quem hic respicit Eust., est Od. Ξ. (378.) ubi subulcus Ulyssi mendico ait, Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρεσθαι, Ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ, Ὅσ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς, Ἦλθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'. Hinc et ap. Aristoph. (Eq. 79.) proverbialiter et ænigmatico scommate dictum, Τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν, quo innuitur ὁ ταῖς χερσὶ μὲν αἰτῶν, τῷ δὲ νῷ κλέπτων. Notandusque hic paragrammismos ille et τραυλότης in v. Κρωπιδῶν pro Κλωπιδῶν, qualis est et in hoc ejusdem Aristoph. versu, Ὁλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, posito τραυλιστικῶς λ pro ρ. In priore itaque vocabulo ἔπαιξε παρὰ τὸ αἰτεῖν, in posteriore παρὰ τὸ κλέπτειν, ut Schol. quoque annotat in illo ipso loco ex Eq. (l. c.) desumto, ubi Demosth. cum dixisset Paphlagonem inspicere omnia; habere enim unum crus in Pylo, alterum in concione; subjungit, Τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος Ὁ πρωκτὸς ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσι, Τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. Quin ap. Athen. 6. quidam vocatur Αἰτωλικὴ σφὶγξ, diciturque totam Græciam circumiens, atque petram insidens in modum illius veteris, omnia corpora rapere, ubi etiam subjungitur hic jambus, Αἰτωλικὸν γὰρ, ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας, Ætolicum enim est rapere ea, quæ vicinorum sunt."

[" Αἰτωλὸς, Valck. Phœn. p. 404. Facete dictum,

παρὰ τὸ αἰτεῖν, Jacobs. Anth. 9, 280. Brunck. Aristoph. 3, 8. Αἰτωλίς, Porson. Phœn. 1182. Eur. Phœn. 988.: Valck. ad p. 404. Αἰτωλικὸν, τὸ, Boissonad. in Philostr. 354." Schæf. Mss.]

"Παναιτώλιον, (τὸ,) Universum Ætoliæ concilium, "Bud. Pand."

ΑΙΧΜΗ, ἡ, Cuspis, Mucro. Sed rectius Cuspis, ut αἰχμὴ λόγχης, Cuspis lanceæ. Sic αἰχμὴ ἔγχεος, Il. Π. (505.) καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. At Philostr. Her. videtur καταχρηστικῶς dixisse αἰχμὰς τῶν κεράτων, ut si quis dicat Latine Cuspides cornuum, pro eo quod est, Acumina cornuum, αἱ ὀξύτητες. Sunt et qui velint αἰχμὰς ὀξείας Hesiodum appellasse Falces. || Sæpe etiam αἰχμὴ, ponendo partem pro toto, poëtico more, pro Hasta, s. Lancea, usurpatur. Exp. vero et Hastile, Spiculum, Telum. Il. M. (44.) Ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν.

Αἰχμὴ etiam pro Bello sumitur, sicut Ferrum interdum ap. Latinos poëtas, et Arma tam in carmine, quam in prosa. Unde et Hesych. αἰχμαὶ exp. πόλεμοι. Utitur hoc modo Herod. quoque, ut, τὸ εἶλεν αἰχμῇ, Quod bello ceperat, vel armis. Item Plut. Numa, Αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. || Videtur αἰχμὴ pro Fortitudine et bellicositate, ut ita dicam, poni in hoc poëtæ cujusdam loco, ap. Plut. Lycurgo, Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια.

Αἰχμὴ, vel ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν dicitur, A fundendo sanguine; vel ab ἀΐσσω. Vide Etym.

["Αἰχμὴ, Musgr. Suppl. 717. Herc. 156. Wakef. 436. Trachin. 859. 883. Wakef. Eumen. 806. Abresch. Æsch. 2, 112. Jacobs. Anth. 11, 269. Wakef. Trachin. 656. Heyn. Hom. 6, 162. Αἰχμὴ, Pugna, Bellum. Brunck. ad Eur. Med. 299. Herod. 100, 63. 262. 101. 151. 153. 574. Hasta, Wessel. ad Herod. 24. Xenopho K. Π. 413. Zeun. Ind. Ilgen. Hymn. 367. ad Lucian. 1, 396. Musgr. Bacch. 1155. Αἰχμὴ θαλαττία, Boissonad. in Philostr. 478. Conf. cum ἀκμὴ, Heyn. Hom. 7, 193." Schæf. Mss. "Manipulus (hastis instructus,) Pind. Ol. 7, 35. (Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.)" Wakef. Mss. Herod. 7, 152. Ἐπειδή σφι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους κακῶς ἡ αἰχμὴ ἑστήκεε. Glossæ: Αἰχμή· Acies, Acumen, Mucro, Cuspis.]

"Αἴχματα, Hesych. affert pro ἐχέματα, καλύμματα, "Retinacula, Opercula."

"Αἰχμίον, Hesychio δόρυ, Hasta." [A Schneider. Lex. non agnoscitur; sed extat in Lex. Hederic.]

[* Αἰχμήεις, ήεσσα, ῆεν, Bellicosus. Æsch. Pers. 136.: σίδηρος, Oppian. C. 3, 321. "Ruhnk. Ep. Cr. 62." Schæf. Mss. De adjectivis, quæ in ηεις desinunt, v. E. H. Barker. in Wolfii Anal. Lit. Υ. 2. p. 279.]

[* Αἴχμιπποι, Hesychio πολεμικοὶ ἱππεῖς, Equites armati. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Αἰχμόδετος, ὁ, ἡ, i. q. αἰχμάλωτος, de quo paulo post. Utitur illo αἰχμόδετος Soph., teste Hesychio. Sonat autem q. d. Hasta vinctus, s. ligatus, ex αἰχμὴ et δέω, quia captivi vinciri solent. ["Valck. Phœn. p. 753. Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss.]

[* "Αἰχμόμαλος, ad Dionys. H. 2, 878. 985." Schæf. Mss.]

Αἰχμοφόρος, ὁ, ἡ, Hastatus, Hastam gerens. Ad verbum Hastifer. Capitur pro Satellite, eadem forma et eadem ratione qua δορυφόρος. Herod. 1. Ἦν γάρ οἱ τῶν αἰχμοφόρων. ["Herod. 52. 101. 530. 536." Schæf. Mss. "Dionys. H. 1, 84. Herodian. 1, 32." Scott. App. ad Thes. "Julian. p. 57. Polyæn. 547. Dionys. H. 1, 263." Wakef. Mss.]

Αἰχμάλωτος, ὁ, ἡ, q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, Bello captus, Armis captus, Manu captus, cum Sallustio: Captivus. Ad verbum Hasta vel Cuspide hastæ captus, eodem modo quo et δορυάλωτος. Sed usitatius est illud quam hoc, præsertim in soluta oratione. Quamvis autem αἰχμάλωτος conflatum sit ex αἰχμῇ ἁλωτὸς, et ἁλωτὸς sit pro ληφθεὶς, dicitur tamen ληφθεὶς αἰχμάλωτος, ut si dicas, Captus captivus; sed Latine aptius dicitur, Abductus captivus, vel in captivitatem; aut, In hostium redactus potestatem; aut brevissime, Bello captus. Plut. Hellen. Ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, Qui bello quempiam ceperat. Plut. Alexandro, Γυναιξὶν αἰχμαλώτοις. Sic et αἰχμάλωτοι νῆες appellatur ab historicis Naves bello captæ.

A Dicuntur et πόλεις αἰχμάλωτοι, urbes ab hostibus captæ et in servitutem redactæ, ap. Isocr. et Plut.

Αἰχμάλωτον, ου, τὸ, substantivum, Mancipium, ap. Xenoph. Demosth. et Philostr. Her. Dicitur aliquando αἰχμάλωτα σώματα, Mancipia, pro αἰχμάλωτα absolute; et tunc αἰχμάλωτα adjectivum est. Proprie autem αἰχμάλωτον de Persona bello capta et servituti mancipata.

["Αἰχμάλωτος, Phrynich. Ecl. 193. Thom. M. 23. et n. Æsch. Eum. 403. ad Diod. S. 1, 587. Boissonad. in Philostr. 606. ad Xenoph. Eph. 253." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰχμάλωτος· Captivus. "Non tantum personis, sed et rebus tribuitur. Polyb. 1, 29. Xenopho K. Π. 298. 417. 420." Scott. App. ad Thes. "Polyæn. 71." Wakef. Mss.]

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, i. q. αἰχμάλωτος in fem. gen., licet αἰχμαλωτὶς deminutivi nominis formam habeat. Αἰχμαλωτίδες χέρες, Captivæ manus, i. e. ejus qui est captivus, vel ejus quæ est captiva. Soph. Ajac. (71.) τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.
B ["Phrynich. Ecl. 194." Schæf. Mss. Eur. Hec. 615. 1016.]

[* Αἰχμαλωτικὸς, ἡ, ὸν, Captivus, Ad captivos pertinens. Eur. Tro. 871.]

[* "Αἰχμαλωτάρχης, (ὁ,) Carpzow. ad Godw. Mosen et Aaron p. 8." Kall. Mss.]

Συναιχμάλωτος, ὁ, ἡ, Concaptivus, Captivitatis socius. Paul. ad Rom. 1, 7. Τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου. ["Eumath. 293." Boissonad. Mss. Glossæ: Συναιχμάλωτος· Concaptivus. Et * Συναιχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, Captivitatis socia. Schol. Soph. Trach. 322. "Valck. Callim. 208." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur etiam Συνεχμάλωτος, itidem pro Concaptivus, tanquam ab ἔχμα, ut illic scribitur, cum alioqui aperte mendosa sit hæc scriptura, ideoque minime quæri debuerit ejus derivatio.

Αἰχμαλωτεύω, ab αἰχμάλωτος, Et Αἰχμαλωτίζω ab αἰχμαλωτὶς, Captivum abduco, vel in captivitatem, Bello captum abduco, vel In servitutem abduco. Hesych. αἰχμαλωτίζοντα exp. In servitutem violenter
C abducentem: αἰχμαλωτεύοντα autem, προνομεύοντα. ["Αἰχμαλωτεύω, Phrynich. Ecl. 194. (* 'Ἐξαιχμαλωτεύω, Hesych. Cyrill. Lex.' Wakef. Mss.) Αἰχμαλωτίζω, 192. Thom. M. 23. et n." Schæf. Mss. Αἰχμαλωτίζω, Sturz. ad Zonaræ Gloss. SS. N. T. 12. * Ἐξαιχμαλωτίζω, "Captivum duco, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 22. T. 3. p. 881." Seager. Mss. * "Προαιχμαλωτίζω, Nicet. Eugen. 7, 163.: * συναιχμαλωτίζω, 7, 168. Const. Manass. Amator. 1, 52." Boissonad. Mss. Glossæ:—Αἰχμαλωτίζω· Capto, Captivum duco. Αἰχμαλωτίζομαι· Captivor. * Αἰχμαλωτιστής· Captivator.]

Αἰχμαλωσία, ἡ, Captivitas, ut αἰχμάλωτος fit ex αἰχμῇ et ἁλωτὸς, sic αἰχμαλωσία ex αἰχμῇ et ἅλωσις. [Sturz. ad Zonaræ Gloss. SS. N. T. 12. "Ad Diod. S. 2, 214." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰχμαλωσία· Captivitas, Captatio.]

Ὅμαιχμος, ὁ, ἡ, q. d. Collancearius, Socius in bello, Arma consocians, Confœderatus, σύμμαχος, Hesych. Exp. etiam Commilito. Hinc Ὁμαιχμία,
D Belli societas, Confœderatio. Herod. Ὁμαιχμίαν συντίθεμαι πρὸς τὸν Πέρσην. Et Ὁμοαιχμία ap. Hesych. Et Ὁμαίχμη, pro eodem, videlicet pro συμμαχία. ["Ὁμαιχμία, HSt. de Dionysii Imit. Thuc., Dionys. H. 2, 1210. Wessel. Diss. Herod. 38. "Suid. v. Δυσμικῶν." Wakef. Mss. Nicet. Annal. et Appian. Gall. 15., teste Schneider. Lex. * Ὁμαιχμέω, Simul milito, Simul bellum ineo, Simul jaculor. Oppian. H. 5, 160.]

Σύναιχμος, (ὁ, ἡ,) i. q. ὅμαιχμος. Nam σύναιχμος quoque exp. σύμμαχος a Suida et Hes.

Μεταίχμιον, τὸ, q. d. Interlancearium, Spatium inter duas acies, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, i. e. στρατευμάτων, ut μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. Vel μεταίχμιον quasi μεσαίχμιον. Quarum deductionum utraque ponitur ab Eust. Sed et Hesych. μεσαίχμιον quoque agnoscit, ut paulo post docebo. Eurip. Phœn. (1246.) κἂν μεταιχμίοις Ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται. Ubi Schol. esse μεταίχμιον dicit τὸν μεταξὺ δύο στρατευμάτων τόπον. Idem vero alibi scribit μετακύμιον dictum τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυ-

μάτων, eadem forma qua μεταίχμιον. ||Per metaph. A autem, s., ut vult Eust., per catachresin, dicitur et de Interstitio, quod est inter res quaslibet. Herod. Ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τὴν γῆν κεκτημένων. Eust. postquam dixit μεταίχμιον per catachresin vocari etiam τὸ ἁπλῶς μεταξὺ δύο τινῶν, ut si, inquit, aliquis dicat ἐν μεταιχμίῳ δύο φροντίδων εἶναι. Greg. in Macc. Encomio, Καὶ τῶν δύο παθῶν ἦν ἐν μεταιχμίῳ. Damascenus, Νοῦς γὰρ μεταίχμιόν ἐστι θεοῦ καὶ σαρκός. Lucian. paulo etiam aliter usurpavit, ubi Momum inducit Apollini dicentem, Σὺ δὴ λοξὸς εἶ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀποῤῥίπτεις, i. e., inquit Bud., Oracula ancipitia das, et in utramque partem ambigua, q. d. Inter duas acies ambigentia.

Μεσαίχμιον in eadem signif. agnoscit Hesych. VV. LL. autem μεσαίχμιον interpr. etiam Partem mediam hastæ. Quæ expositio ex illo sumta videtur, ita scribente, Μεσαίχμιον· μέσον αἰχμῆς, ἤγουν μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων. Sed illam horum verborum Hesychii expositionem dubiam reddunt, quæ sequuntur ap. eum. Nam subjungitur ab illo, Μεσαίχμιος B γῆ· ἡ διὰ πόλεμον ἀργή. Καὶ μεσαίχμιον, πᾶν τὸ μέσον τινὸς, κυρίως τῆς αἰχμῆς.

[Μεταίχμιον, Ind. Lucian. Eur. Phœn. 1285. 1370. Heracl. 803. "Μεσαίχμιον, ad Mœrin 256. Brunck. ad Phœn. 1250. HSt. Dial. Attic. p. 13. 52. Μεταίχμιος, Cattier. 81. Brunck. l. c. ad Mœrin l. c. Μεταίχμιον, Eur. Phœn. 1246. 1285. Herod. 473. 491. ad 688. Athen. 1, 27. ad Charit. 564. HSt. Dial. Attic. p. 13. Jacobs. Anth. 11, 24." Schæf. Mss. Lycophro 1435. Πεδαίχμιος, Blomf. ad Æsch. Prom. 277. Schleusner. ad Phot. Addend. 485.]

"Μεταιχμεῖ, Hesychio μοχθεῖ."

[* Εὐρυαίχμης, ου, ὁ, Latam et amplam cuspidem habens, Bene armatus, Hastatus. Pind. Fr. inc. 17. ap. Strab. 819. Σύριον εὐρυαίχμαν * Δίιππον στρατόν.]

[* Ἱππαιχμος, ὁ, ἡ, Qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Pind. Nem. 1, 5. Et * Ἱππαιχμέω, Hasta vel lancea ex equo pugno. Unde * Ἱππαιχμία, ἡ, Certamen equestre, Schol. Pind. Nem. 1, 24.]

[* Καρτεραίχμης, ου, ὁ, Bellator fortis. Pind. Isthm. C 6, 55.]

[* Μεναίχμης, ὁ, ἡ, Prælio perseverans s. constans. Epigr. Paul. Sil. 49. χειρὶ μεναίχμᾳ. Anacreo ap. Hephæst. 90=51. Ὀρσόλοπος Ἄρης φιλέει * μεναίχμαν. "Jacobs. Anth. 7, 318." Schæf. Mss.]

[* Πρωταίχμια, * Πρωταίχμεια, τὰ, Præda præmio data. Lycophro 469. ubi v. Interprr. Cf. Πρωτόλειον.]

[* Φυγαίχμης, ου, ὁ, Timens bellum. Æsch. Pers. 1013. Callim. Fr. 117.]

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, Bellator, Bellicosus, ut ap. Hom. βασιλεῖ τ' ἀγαθῷ, κρατερῷ τ' αἰχμητῇ, Regi bono, strenuoque bellatori. [Il. Γ. 179. Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.] Exp. etiam αἰχμητὴς κρατερὸς, Hasta acerrimus. Malim, Armis acerrimus, vel potius acer, quia Acerrimus esset pro κρατερώτατος. Idem Il. B. (846.) dicit Κικόνων ἦν αἰχμητάων pro Ciconum bellicosorum. [Glossæ: Ἀγχμηταί· Hastati. Lege αἰχμηταί. "Jacobs. Anth. 8, 122. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 114. Eran. Philo 172. Αἰχμητὰ, Wolf. ad Hesiod. 134. Heyn. Hom. 5, 36." D Schæf. Mss. Αἰχματὰν θυμὸν, Pind. Nem. 9, 87.: κεραυνὸν σβεννύεις, Pyth. 1, 8. Et * Αἰχμητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. αἰχμητής. "Oppian. C. 3, 211. Quint. Smyrn. 8, 85. alibi. Nonn. Dionys. 37, 191. p. 928." Wakef. Mss. "43, 145." Kall. Mss. Unde * Αἰχμητήριος, ία, ιον, Bellicus. Lycophro 454. λύσσαν αἰχμητηρίαν.]

"Αἴχμητις, Bellatrix hastæ perita, Etym. M. v. "Μύστις, ubi proparoxytonon esse ait, et femininum "masculini αἰχμητὴς, ut * βούλευτις, * ὕβριστις." [Αἰχμῆτις exstat in Schneider. Lex. ἁμαρτύρως.]

[* "Αἰχμητὸς, (ἡ, ὸν,) Pugnax. Nicand. Alex. 294. (αἰχμητῇσιν ὑπεννηθεῖσα νεοσσοῖς.)" Wakef. Mss. "Αἰχμήταισι recte Steph. edidit. Vulgo αἰχμητοῖσιν. Sed in Schol. recte legitur αἰχμητῇσι, τοῖς ἀλεκτρυόσι." Schneider. Ὑποδμηθεῖσα corrigit Spitzner. de Prod. brev. Syll. 35. probante, ut videtur, eodem Schneidero ad Ind. Gr. in Nicand. p. 443.]

Αἰχμάζω, σω, Jaculor, Vibro. Il. Δ. (324.) Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, i. e. ἀκοντίσουσι, ut quidam exp. quæ mihi optima omnium videtur expositio. Nam ipse Hom. Il. M. (44.) et Ξ. (422.) dicit αἰχμὰς ἀκοντίζειν. Erit igitur αἰχμὰς αἰχμάσουσι, Hastas s. Hastilia vibrabunt, s. contorquebunt, aut librabunt, aut jaculabuntur, si jaculari itidem καταχρηστικῶς velimus usurpare, ut Hom. ἀκοντίζειν. Et est ita dictum αἰχμὰς αἰχμάζειν, ut diceretur ἀκόντια ἀκοντίζειν. Apud Suid. αἰχμάσουσι exp. * δορατομαχήσουσιν. Sed αἰχμάσουσι per se hoc non significat, verum cum αἰχμὰς conjunctum, quem accusativum existimo per errorem in ejus exemplari esse omissum. Per hoc autem Hastas vibrabunt, e specie genus intelligendo, significat, Præliabuntur. Soph. Ajac. (97.) Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; Intorsisti? ut Bud. exp.: Schol. σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας. [" Wakef. Trach. 355. Jacobs. Anth. 6, 112. Wakef. S. C. 4, 151. Heyn. Hom. 4, 617. Brunck. Apoll. R. 34. Lobeck. Ajac. p. 232. 399. Valck. Diatr. 104. Αἰχμάζω et ὀχμάζω conf., Schneider. Anal. 39." Schæf. Mss. "Pugno, Lycophro 441. Nonn. Dionys. 1, 390. Infligo μόρον, Oppian. H. 2, 499. Vibro, Nonn. Dionys. 560." Wakef. Mss. Auctor Rhesi 444.]

Αἰχμάσσω, i. q. αἰχμάζω, quo uti dicemus Hom. si in ejus loco modo citato αἰχμάσσουσι præsentis temporis esse voluerimus, ut etiam videtur esse, si ita duplici σσ scribatur; sed ap. Suid. unico scriptum habetur.

" Ἐναιχμάσαι, Hesychio * ἐνμαχέσασθαι, Præ"liari in." [Lycophro 546. Meleag. 100. "Brunck. Lectt. in Anal. p. 5. Jacobs. Anth. 6, 112." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπαιχμάζω, Brunck. Lectt. in Anal. p. 5. Jacobs. Anth. 6, 112." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 389.]

[* Συναιχμάζω, Una bellum gero, Intersum bello s. prœlio. "Nonn. Dionys. 2, 201." Wakef. Mss. Soph. Trach. 322. Stat. Athl. Epigr. 21.]

ΑΙΨΑ, adverb. temporis, poëticum, Statim, Continuo, vel, Cito, Celeriter, εὐθέως, αὐτίκα. Il. A. (Ω. 648.) Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι: T. (317.) λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ubi Hesych. αἶψα καὶ ὀτραλέως exp. ταχέως πάνυ, Valde cito. [" Ad Charit. 756. Toup. Opusc. 2, 194. Αἶψα et ὦκα conf., Mitsch. Cer. 161." Schæf. Mss.]

Αἰψηρὸς, ρὰ, ρὸν, Celer, Citus. Od. Δ. (103.) αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο: Il. T. (276.) λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. Ubi nomen pro adverbio ponitur, αἰψηρὴν pro αἰψηρῶς, ut docet Hesych. ex Aristarcho. Erit autem αἰψηρῶς adverbium formatum a nom. αἰψηρὸς, idem significans quod αἶψα. Ac si verum est, quod ait Aristarchus, αἰψηρὴν esse positum ibi pro αἰψηρῶς, dicere poterimus Hom. dixisse eo loco λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν pro eo quod Il. B. (808.) dixerat, αἶψα δὲ λῦσ' ἀγορήν. [" Valck. Diatr. 239.: Callim. 268. Heyn. Hom. 4, 592. 6, 76. Lobeck. Ajac. p. 258. Αἰψηρὸς pro αἰψηρῶς, Heyn. Hom. 5, 485. Αἰψηρῶς, Heyn. Hom. 7, 667. "De vento, Quint. Smyrn. 8, 184. ut λαιψηρὸς (νότος) ap. Apoll. R. 1, 926." Wakef. Mss. Schol. Aristoph. Nub. 1227.]

Αἰψηροκέλευθος vide in proxime seq. post Λαιψηρός.

¶ Λαιψηρὸς, (ρὰ, ρὸν,) etiam dicitur pro αἰψηρὸς, ut docet Hesych. unde λαιψηρὰ γόνατα, et λαιψηροὶ πόδες, et λαιψηρὰ βέλη, ap. Hom. [" Valck. Callim. 268. Heyn. Hom. 7, 667." Schæf. Mss. Eur. Hec. 1039. El. 549. Hel. 562. Ion. 717. Fr. inc. 8, 1. "Avidus, Eur. Alc. 505. simil. Andr. 106." Wakef. Mss. Et * Λαιψηρῶς, Celeriter, Velociter.] Hinc Λαιψηρόδρομος, (ὁ, ἡ,) Celeriter currens, Volucer, ap. Eurip. [Iph. A. 207. Epitheton Achillis. In Schneider. Lex. λαιψηροδρόμος scribitur.] Et Λαιψηροκέλευθος, Celeriter viam conficiens, Cujus via est celer, Velox, ut ap. Hesiod. Th. (379.) Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην λαιψηροκέλευθον. Ubi legitur etiam αἰψηροκέλευθον. [Gaisf., quem vide, edidit αἰψηροκέλευθον.]

ΑΙΩ, poëticum, Audio. Apud Hom. modo cum

gen., modo cum accus. Il. Ο. (378.) Ἀράων ἀΐων. Od. Ξ. (266.) οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες. Il. Κ. (532.) Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε: Ω. (Ο. 130.) Οὐκ ἀΐεις, ἅ, τέ φησι θεὰ λευκώλενος Ἥρη; Apoll. R. 1, (124.) Ἀλλ' ἐπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων. In soluta autem oratione rarum est ἀΐω, ac potius usurpatur ἐπαΐω, ut mox dicetur. Quanquam ap. Lucian. videtur usurpatum οὐκ ἀΐοντι pro Non audienti, vel Non intelligenti, cum scribit, (1, 685.) Νῦν δὲ αἰτήσαντός σου ποιεῖν, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικε. Idem in Philop. (3, 585.) dixit οὐκ ἀΐεις, sed tanquam Homerica verba usurpans, ut opinor: [adde 3, 200.] Sunt enim ap. Hom. aliquoties initio versus hæc verba, ut in carmine modo citato. Sic Od. Σ. (11.) Οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; Il. Ο. (248.) Οὐκ ἀΐεις, ὅ με νηυσὶν, etc. Aristoph. autem ἀΐειν cum gen. dixit pro Audire, i. e. Dicto audientem esse, Auscultare, Nub. (1165.) ὦ παῖ, παῖ, Ἔξελθ' οἴκων, ἄϊε σοῦ πατρὸς, O fili, fili, egredere domo, patri tuo ausculta: vel, Esto dicto audiens. || Ἀΐοντες Hesych. exp. etiam αἰσθανόμενοι, non dubito quin explicans illud ἀΐοντες, quod est in hoc Hom. loco, Il. Λ. (531.) ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, Verberavit equos flagello arguto. Illi autem verbera sentientes, velociter celerem currum agebant. Et ita quidem expono, Hesychium sequens. At Eust. ἀΐοντες pro Audientes accepit, ita scribens, Quis autem sit usus flagelli arguti, i. argute sonantis, declarat, cum subjungit, Οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες ῥίμφα ἔφερον ἅρμα. Terret enim equos flagellum, argutum quendam strepitum edens. Addit etiam γοργῶς esse hoc ab Hom. dictum, quasi dolor e verbere una etiam auditu percipiatur. ||Ἄϊον idem Eust. exp. ἀπέπνεον, ut sit ab ἄω, in hoc Il. Ο. (252.) versu, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Unde existimo posse corrigi depravatissimum ap. Hesych. locum. Nam ap. eum ita legitur, Ἀΐω νήτωρ· ἐξέπεσον τὴν ψυχήν. At ego contendo legi debere, Ἄϊον ἦτορ, ἐξέπνεον τὴν ψυχὴν, Expirabam animam. Admonet tamen Eust. quosdam exposuisse, ᾐσθανόμην κατὰ ψυχὴν, Sentiebam in animo, ut videlicet habeat hic eandem quam in proximo loco significationem.

"Ἄϊες, Hesych. exp. non solum ἐπνθου, sed etiam " ἐκοιμήθης, Dormiebas. Et Suid. ἄϊε affert pro " ἐξέπνεε, Exspirabat s. Efflabat, quam τοῦ ἀΐειν " signif. derivatum ἀΐσθω sequitur."

[" Ἀΐω, ad Charit. 783. Wakef. Eum. 847. Jacobs. Anth. 7, 153. 170. Heyn. Hom. 6, 33. 189. 211. 7, 49. 229. 7, 462. 732. 8, 191. Toup. Opusc. 2, 187. Ruhnk. Ep. Cr. 295. Heringa Obs. 79. Dawes. Misc. 247. ad Il. Ο. 252. Lennep. ad Phalar. 120. De quant., Heyn. Hom. 6, 104. 7, 50." Schæf. Mss. " Fut. ἀΐσω, Hesych. aor. 1. ἤϊσα, Apoll. R. 2, 195." Wakef. Mss.]

Εἰσαΐω, Audio, [i. q. εἰσακούω.] Interdum cum gen. rei, interdum et cum accus. Cum gen. rei, ut ap. Nonn. φθογγῆς εἰσαΐοντα: cum accus., ut Epigr. (inc. 260.) τεττίγων εἰσαΐοντα μέλος. Personæ autem genitivum habet. [Epigr. inc. 521. " Ad Charit. 783." Schæf. Mss.]

Ἐπαΐω, uti dixi, in soluta oratione potius usurpatur quam simplex ἀΐω. Est autem ἐπαΐειν, inquit Bud. Comm. Intelligere, et cum præpos. περὶ jungitur, ut in hoc loco Plat. de Rep. 10. Αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας, et in Gorgia, Ὅτι οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. Aliquando gen. jungitur sine præpos. ut de Rep. 7. τάξεων ἐπαΐειν. Plut. Bruto, Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ. Aristoph. Vesp. (516.) sine casu posuit, καταγελώμενος μὲν οὖν Οὐκ ἐπαΐεις, Non sentis te ludibrio haberi. Hactenus Bud. || Sciendum est autem simpliciter accusativo jungi aliquando ap. eund. Plat., ut cum dicit, Ἐπαΐοντες τό, τε καλὸν καὶ μή. Sic et Soph. accusativo junxit hoc in versu, Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω, in qua signif. junxit Lucian. genitivo. Nam Bud. nihil aliud dicit quam ἐπαΐειν significare Intelligere, nihil præterea addens. Atqui notandum est illud Intelligere non eodem accipi modo in exemplis, quæ citat. Nam in locis Platonis ἐπαΐειν est Intelligere, i. e. Cognitionem habere. Nam Cicero dicit Intelligere in aliqua re, pro Cognitionem alicujus rei habere. At in Plut. loco, Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, Vocem ejus non intelligentes, i. e. si modo Latine id quoque sonat Intelligo, non audientes s. exaudientes. Neque enim puto ita ibi accipi a Plut. φωνῆς ἐπαΐειν, ut hic ap. Lucian., Εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω. Nam h. l. ἐπαΐω τῆς Ῥωμαίων φωνῆς est Vocem Romanam s. Sermonem Romanum intelligo, i. Calleo, Percipio, Cognitum habeo, vel, Cognitionem habeo sermonis Romani. Fortasse vero Bud. ita et ap. Plut. illud ἐπαΐοντες accepit, ut hic accipiendum dico ἐπαΐω ap. Lucian. ideoque exposuit etiam ibi verbo Intelligere. Verum mihi non fit verisimile eos, quos Brutus socios conjurationis habebat, de quibus Plut. dicit οὐκ ἐπαΐοντες, ejus linguæ, qua utebatur Læнas ap. Brutum, ignaros fuisse. Dico igitur ἐπαΐοντες ibi esse Audientes s. Exaudientes; apud Lucian. autem ἐπαΐω, Intelligo. Quam duplicem signif. itidem ap. nostrates habet v. Entendre. || Ἐπαΐοντες exp. ap. Herod. Sentientes, accipiendo in propria signif., cum dicit ἐπαΐοντες σιδηρίων: at in loco Luciani cum οὐκ ἐπαΐεις καταγελώμενος Bud. vertit, Non sentis te ludibrio haberi, accipit Bud. Sentis metaphorice pro Animadvertis.

['Επαΐω, Intelligo, Gl. " Bergler. ad Alciphr. 184. 445. ad Il. Ο. 252. Herod. 209. 734. Lennep. ad Phalar. 119. Plut. Mor. 1, 601. Santen. ad Callim. Apoll. 17. Thom. M. 672. Wakef. Herc. 774. Musgr. ib. Cattier. 79. Huschk. Anal. 62. Brunck. Aristoph. 2, 94. Dionys. H. 5, 154. Plato Phædro 211. Heindorf. 322. 343. Heyn. Hom. 7, 50. Plato Charm. 102. Heindorf. ad Plat. Hipp. 151. Ἐπαΐειν περί τινος, Heindorf. ad Hipp. 146. Plato Gorg. 60." Schæf. Mss. Herod. 3, 29. Apoll. R. 2, 195. ubi ἐπήϊσεν legitur. Ælian. H. A. 4, 33. " Sentio, Ælian. H. A. 115. Intelligo, 899." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπάϊσμα, (τὸ,) Heyn. Hom. 5, 19." Schæf. Mss. Schol. brev. ad Il. 5, 98.]

Ἐπάϊστος, ὁ, ἡ, Is de quo auditum est, Rescitus, Qui innotuit. Apud Herod. sæpe in usu, ut cum dicit 2, (119.) Ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος. Apud Eund. ἐπάϊστοι ἐγένοντο, exp. Fuerunt deprehensi. Et, Ἐπεί τε ἐπάϊστος ἐγένετο ὑπὸ Καμβύσεω, Postquam a Cambyse convictus est. Et, Ἐπάϊστον γενόμενον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, δεῖμα ἔλαβε, Eum subiit metus jam manifestum maleficii in Demaratum excogitati. Denique ἐπάϊστος et ἀνάπυστος ab hoc scriptore pro eodem accipi puto. Ceterum ἐπάϊστος hic posui, ac non itidem ἄϊστος, i. ἀΐω, cum nec eadem sit signif. nec derivatio. [" Ad Anton. Lib. 230. Verh. 277. 302. Koen. ad Gregor. 251. Ἐπάϊστος γίγνομαι cum participio, Valck. ad Herod. 234. Herod. 679." Schæf. Mss. " Anonym. de Incred. 101. Galei Myth. 87." Wakef. Mss. HSt. Recens. Vocc. Herod.]

" Ἀνεπάϊστος, ὁ, ἡ, Non inauditus, vel, Qui inaudiri nequit. Vide Περιοιχνέω. Eust. exp. ἄγνωστος, e consequente." [Athen. 376. " Koen. ad Gregor. 252." Schæf. Mss.]

ΑΙΩΝ, ῶνος, ὁ, Ævum, Æternitas. Dicitur αἰὼν quasi αἰὲν ὢν, ut docet Aristot. de Cœlo 1, (11.) Hieron. in Ezech. 26, αἰῶνα, i. Seculum, annos 70. continere ait. Philo de Mundo, Ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, pro Ab ævo, Ab æterno, et εἰς αἰῶνα, In æternum, In perpetuum, quod et δι' αἰῶνος dicitur. Demosth. Epitaph. Τοιαῦτα δι' αἰῶνος ὑπάρχει τοῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν προγόνοις. Aristot. Ταῦτα δὲ ἔοικεν τῇ γῇ τὴν δι' αἰῶνος σωτηρίαν παρέχειν. || Est etiam αἰὼν, juxta Hier. in Ez. 26. Seculum, i. 70. annorum spatium. Πρὸ αἰῶνος Bud. ap. Areopag. Ante secula. || Αἰὼν, Vita, Tempus vitæ hominis, quam signif. habet itidem Ævum ap. Lat.; ap. Hom. et alios, ac Herod. præsertim et Xenoph. Il. Η. (Ε. 685.) ἔπειτά με καὶ λίποι αἰών. Sic Il. Π. (453.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Dici autem potest de mortuo, non solum τοῦτον λίπεν αἰὼν, sed inversa forma orationis, οὗτος λίπε τὸν αἰῶνα, ut dixit Archias in Epigr. ὅσους αἰῶνα λιπόν-

ται. Xenopho K. Π. 3. *Κάλλιον καὶ ἥδιον τὸν αἰῶνα διάξεται.* Idem, *Ἐμοὶ δὲ οἷόνπερ τὸν αἰῶνα δεδώκατε, τοιαύτην καὶ τελευτὴν δοῦναι.* Herod. in Call. *τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα*, Vitam finire. Ponitur autem non solum gen. masc. cum hanc signif. habet, ut Od. E. (152.) *κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν*, sed et in fem. ap. poëtas, ut Il. X. (58.) *αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.* Sic et ap. Hesiod. (Sc. 331.) *γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς*, Dulci vita privare. Annotat autem Eust. in illum locum Il. X. positum esse nomen *αἰὼν* in fem. gen., more Ionico, quanquam in modo citato Herod. loco legitur *τὸν αἰῶνα*, non *τὴν*, assentiente ipso etiam Eust. Quare dicendum est hoc ideo scripsisse Eust.; libet enim eum excusare; non quod hoc ipsum nomen fem. gen. enuntient, sed quod multa alia, quæ lingua communis masc. enuntiare solet. ‖ *Αἰῶνα*, inquit Hes., vocavit *ψυχὴν*, Animam, Eurip. Philoct. (Fr. 14.) dicens *ἀπέπνευσεν αἰῶνα*, Efflavit animam, s. expiravit.

¶ *Αἰὼν*, Spinæ medulla, ap. Hipp. *ὁ νωτιαῖος μυελὸς*, inquit Erot. in suo Lexico p. 16. meæ Ed. citans duos Hipp. locos, et hunc Pind. præterea, *Αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη.* Sic autem exposuerunt quidam Il. T. (27.) *Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται.*

[" *Αἰὼν*, Thom. M. 800. ad Charit. 504. 753. Markl. Iphig. p. 368. Wakef. Trach. 437. 463. Heyn. Hom. 7, 601. 805. 8, 247. 745. Jacobs. Anth. 6, 326. 7, 183. 12, 115. 311. Wakef. S. C. 5, 127. 139. Brunck. Soph. 3, 494. Plato Gorg. p. 9. Toup. Add. in Theocr. 399. Valck. ad Il. 22. p. 73. Wolf. ad Hesiod. 116. *Εἰς τὸν αἰῶνα*, Muncker. ad Anton. Lib. 42. ad Diod. S. 1, 230. (Æschin. Axiocho 17.) *Ἡ αἰὼν*, Valck. Phœn. p. 503. Il. X. 58. Jacobs. Anth. 6, 200. Simonid. 95. *Αἰὼν*, Medulla, Ruhnk. Ep. Cr. 29. Pind. Heyn. 3. p. 35. Ilgen. Hymn. p. 369. 395. Spinæ medulla, Heringa Obs. 116. Vita, Heyn. Hom. 7, 219. Wessel. ad Herod. 16. Græv. Lect. Hes. 613. Valck. Callim. 271. *Ἀπ' αἰώνων*, Jacobs. Anth. 12, 55. *Δι' αἰῶνος*, ad Diod. S. 1, 179. Soph. El. 1024. *Εἰς αἰῶνα*, Philippi Epigr. 43. *Εἰς τὸν αἰῶνα*, Diod. S. 2, 560. *Εἰς αἰῶνας καὶ ἐξ αἰῶνος*, Epigr. inc. 492. et Jacobs. *Ἐξ αἰῶνος*, Diod. S. 1, 253. 326. et n. *Ἐπ' αἰῶνα*, Wakef. S. C. 4, 163. *Πρὸς αἰῶνα*, Callim. 1, 488. Valck. Callim. 277. Lucillii Epigr. 76. *Εἰς τὸν ἑξῆς αἰῶνα*, ad Charit. 663. *Ἀπ' αἰῶνος*, Orell. Suppl. ad Nic. Damasc. 95. *Δι' αἰῶνος*, ad Charit. 675. Jacobs. Anim. 278.: Anth. 6, 213. 12, 69. *Αἰῶνι*, Leon. Alex. 16. Epigr. inc. 741. *Ὁ θνητὸς αἰὼν*, ad Dionys. H. 1, 82. *Ὁ μακρὸς αἰὼν*, ad Dionys. H. 3, 1442. *Αἰὼν*, Deus, Musgr. Heracl. 900. *Αἰὼν*, propr. particip., Cattier. 19. *Αἰῶ*, Jacobs. Anth. 12, 263." Schæf. Mss. " Vita, Quint. Smyrn. 6, 586. Æsch. Prom. 861. *Ἀπ' αἰῶνος*, Ab omni ævo, Suid. 2, 130. *Δι' αἰῶνος*, Æternus, Lycophro 970. Fem., Pind. Nem. 9, 106. Pyth. 5, 7. Hesiod. Sc. 331. Schol." Wakef. Mss. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Suid. 11. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 90. 369. Fischer. Prolus. 6, 4. Æsch. Sept. c. Th. 205. Pers. 1005. Hephæst. 172. Orig. c. Cels. 298. Lex. Xenoph. Greg. Cor. 309. Franzii Gloss. 74. 118. Toup. Emend. 3, 315. Glossæ: *Αἰών·* Ævum, Seculum. *Αἰῶνας·* Secula.]

[* " *Αὐτοαιὼν*, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. 230. Et * *Προαιὼν*, Athan. 2, 177." Kall. Mss.]

Αἰώνιος, ὁ, ἡ, Æternus, Sempiternus. Plut. *Θεὸς γὰρ αἰώνιος*, Deus enim est æternus. *Αἰώνιος μέθη*, Perpetua ebrietas s. sempiterna, Plato Pol. 2. *Αἰώνιος δόξα*, in Epist. D. Petri *Αἰώνιος ζωὴ*, in Epist. D. Joannis, *Αἰωνία λύτρωσις*, in Epist. ad Hebr. ‖ Seculares ludos a Romanis dictos Græci vocabant *αἰωνίους*, ut Herod. 3. testatur: *Αἰωνίους δὲ αὐτὰς ἐκάλουν οἱ τότε, ἀκούοντες τριῶν γενεῶν διαδραμουσῶν ἐπιτελεῖσθαι.* In Solom. Parab. *Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια*, Centum annorum, et post memoriam hominum immota. Bud. [" Heringa Obs. p. 147." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 86, 5. Callim. H. in Dian. 6. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

[* *Αἰωνίως*, Æterne, Æternum. " *Ἔστησεν αὐτὰ διαμένειν αἰωνίως*, Chrys. in Ps. 148. T. 1. p. 900." Seager. Mss. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. augend. atque emend. P. 2. p. 8. " Schol. Pind." Wakef. Mss.]

[* *Αἰωνιότης, ἡ*, Æternitas, Diuturnitas, Perpetuitas, Gl.]

Αἰωνίζω, Æternum reddo, Æterno. Et in pass. signif. Perenno, Duro perpetuo, In æternum maneo. Nam Suid. *αἰωνίζει* exp. *διὰ παντὸς μένει*. [*Ἠωνίκει· ἐβράδυνεν, ἐχρόνισεν, ἀπὸ τοῦ αἰωνίζω.* A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Διαιώνιος, (ὁ, ἡ,) et *Διαιωνίζω* composita signif. simplicium habent, quæ facta puto e *δι' αἰῶνος*, In ævum, s. In perpetuum significat. Plato in Tim. *Πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας μίμησιν φύσεως.* Sic *διαιωνίζω* pro *αἰωνίζω*, Perpetuo duro, In æternum permaneo. Themist. Paraphr. in *Φυσ.* *Ἀκρόασιν* Aristot. *Ὁ δὲ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἡ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις.* Greg. *Οἶδα πῦρ μὴ σβεννύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς.* Exp. a nonnullis Perenno, accipientibus hoc verbum pro Perpetuo duro, non pro Diu duro. HINC ET *Συνδιαιωνίζω*, Una sum æternus, Æternitate cum alio s. aliis fruor. Greg. Orat. in Pentec. *Συνδιαιωνίσειν καὶ* * *συμπαραμενεῖν.* Ab Hes. exp. *συνδιάγειν εἰς αἰῶνας.* " *Διαιωνία, ἡ*, " Ævum, si non mentiuntur VV. LL." [*Διαιώνιος*, Julian. 144. * " *Διαιωνίως*, Procl. Theol. Plat. 5, 37. p. 328. 5, 17. p. 283." Kall. Mss. *Διαιωνίζω*, Suid. et Maximi Schol. 249. *Συνδιαιωνίζω*, Hesych. Philo J. 4, 158. " p. 770. 2, 224. Chrysost. p. 5. Euseb. P. E. 105." Wakef. Mss.]

" *Προαιώνιος, (ὁ, ἡ,)* Qui fuit ante omne ævum s. " ante secula, Ipsa æternitate prior, Greg. Naz." [Suicer. Thes. 1220. " *Μαθόντες τοῦ μονογενοῦς τὴν προαιώνιον ὕπαρξιν*, Chrys. in Ps. 9. T. 1. p. 585." Seager. Mss. " Severus ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 153. Nectarius Homil. init. Ed. Par. 1554. Melito in Routh. Reliqq. SS. 1, 116." Boissonad. Mss. * *Προαιωνίως*, Dionys. Areop. 223." Kall. Mss. " Julian. 145." Wakef. Mss.]

Δηθαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Longævus, Annosus. *μακρόβιος*, Hes.

Δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui ærumnosa est vita, Qui vitam miseram degit, Miser, Soph. Œd. C. (151.) In VV. LL. citatur ex Eur. *δυσαίων βίος*, q. d. Vita infelicis ævi. [Eur. Hel. 214. Lycophro 314. 1075. " Diotim. 7." Wakef. Mss. " Wakef. Herc. 673. Valck. Phœn. p. 368." Schæf. Mss.]

Εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui vita est beata, Qui beatam vitam degit, Beatus. Callim. H. in Del. (292.) *καὶ εὐαίων Ἑκαέργη*, ubi Schol. *εὐαίων* exp. *ἡ μακαρία*: [L. P. 117. Epigr. 54, 3.] Apud Soph. Philoct. (825.) vocatur *ὕπνος εὐαίων* pro *ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα*, ut scribit Schol. In Epigr. autem *εὐαίων βίος*, q. d. Vita ævi felicis. [Æsch. Pers. 713. Diosc. Epigr. Anal. 1, 502. Sophoclis Fragm. p. 686=479. Eur. Ion. 125. 142. " Valck. Phœn. p. 368. Diatr. 285. ad Callim. p. 45." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 255.]

Μακραίων, ωνος, ὁ, ἡ, Longævus, Annosus. Soph. Œd. C. [152.: Ajac. p. 98. Lobeck. Œd. T. 518. Aristot. H. A. Tom. 3. p. 406. Jo. Lydus de Mens. p. 26. " Euseb. P. E. 17, 2, 5." Routh. Mss.]

[" *Αἰωνοάριος*, Ruhnk. Diss. de Longino § 12. Toup. ad Longin. 403." Schæf. Mss.]

[* " *Αἰωνόβιος, (ὁ, ἡ*, In æternum vivens. Ptol. Epiphanes in) Inscr. Rosettæ, Synes. Hymn. 3, 163. (p. 322.)" Boissonad. Mss. Schneider. Lex. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 1034.]

[* " *Αἰωνοθαλής, (ὁ, ἡ*, Perpetuo virens.) Euseb. V. C. 1, 2. p. 333(=406.) (*Αἰωνοθαλεῖ δὲ διαδήματι.*)" Boissonad. Mss.]

[* *Αἰωνοτόκος, ὁ, ἡ*, Seculorum parens. Synes. Hymn. 3, 162. p. 322. 7, 12. p. 344. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

[* *Αἰωνοχαρής, ὁ, ἡ*, Ævo gaudens. Clem. Alex. Hymn. p. 207=312. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

ἌΚΑΝΘΑ, ἡ, Spina. Et *Ἄκανθαι*, Spinæ, quales videlicet sunt in *βάτοις*, Rubis, s. vepribus. Od. E. (328.) *Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας Ἀμπεδίον.* Diosc. *Ἔστι δὲ ἥδε ἡ βάτος ἁπαλωτέρα πολλῷ*

τῶν πρὸ αὐτῆς, ἀκάνθας μικρὰς ἔχουσα. Pro quibus Plin., Tenuius est quam cetera, hoc rubi genus, minoribusque spinis et minus aduncis. Lucian. de Hist. scrib. (2, 44.) *Καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσί.* Dicuntur *ἄκανθαι* et illi aculei qui sunt circa rosam, sicut et Lat. Spinæ itidem. Idem Luc. ibid. Τὸ *μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.* Theophr. Epist. Οὐδὲ *ῥόδον τρυγήσεις τὴν ἄκανθαν εὐλαβούμενος.* Apud Eund. Καὶ *ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν.* Per catachresin autem animalium etiam quorundam, ut hystricis et echini, aculei, *ἄκανθαι* vocantur, sicut et Lat. Spinæ. Sic in hoc versu, qui legitur ap. Athen. 4. Αὐτὰρ *ἐχίνους ῥίψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις.* Hinc et *ἀκανθίων* dictus est, ut infra docebo. || Metaphorice vero *ἄκανθα* tribuitur etiam piscibus, pro illorum aculeis, qui vulgo Arêtes, q. d. Aristæ. Plut. Præc. de Valet. Ν*ίγρος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν* Γ*αλατίᾳ σοφιστεύων ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκὼς,* Erasmo interpr. Niger autem familiaris noster dum in Galatia sophisticen profiteretur, forte fortuna piscis spinam deglutiverat. Athen. 8. Ἀ*φύαι δὲ καὶ μεμβράδες καὶ τριχίδες καὶ τἆλλα, ὅσων συγκατεσθίομεν τὰς ἀκάνθας.* Sic et alibi ap. Eund. || Est et Spina dorsi. Herod. 4, (72.) Ἐ*πεὰν νεκροῦ ἑκάστου παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου.* Proprie autem dici *ἄκανθαν* putarunt quidam Sulcum ad lumbos usque, vocatum etiam *ὑπόρραχιν.* Sed Gal. nomina hæc distinxit, 12. *περὶ* Χ*ρείας* Μ*ορίων.* Totam enim seriem vertebrarum, ut Cam. scribit, *ῥάχιν* nominari putat, et in hac viginti exteriores processus, quasi munimenta quædam, i. e. *προβλήματα* illarum, *ἄκανθαν.* Gorr. postquam verba fecit de herba, quæ *ἄκανθα* vel *ἄκανθος* appellatur, de qua mox dicam, ab illius similitudine partem illam *ἄκανθαν* vocari ait, ita scribens, Ceterum ab acanthi similitudine tota etiam vertebrarum spinalis medullæ compages *ἄκανθα* dicta est: nec modo ipsa tota, sed singuli etiam vertebrarum processus in corporis posteriora exerti, et aculeo spinæque non dissimiles. ||Ἄ*κανθα* præterea, ut idem Gorr. annotat, dicta est peculiari nomine pars ea *τῆς κνήμης* quam proprie *ἀντικνήμιον* appellant, anterior scilicet tibiæ angulus, quod multum acutus sit. ||Ἄ*κανθα,* inquit Nicandri Schol., proprie *σπεῖρα τοῦ δράκοντος..* Et paulo post *ἀκάνθας* exp. *φολίδας* et *λεπίσματα,* Squamas, enarrans hæc Nicandri verba in Ther. (110.) *ἑκὰς δ' ἀπόερσον ἀκάνθας.* ||Ἄ*κανθαι* denique dictæ sunt per metaph., ut Lat. Spinæ, Difficultates, Molestiæ, s. Salebræ et scrupuli, ut aliis metaphoris Latini dicunt. Hinc ap. Athen. Ἀ*κάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν.* Et ap. Eund. 6. Ἐ*κ τούτων πάλιν τῶν λεχθέντων τὰς ἀκάνθας ἀναλεξάμενος* Οὐ*λπιανός.* Et ap. Eund. 3. Ἐ*ξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς *συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων,* Bud. interpr. Omniaque a disserente prolata ad disputationem revocas, et velut ad unguem vis omnia esse exacta inter loquendum, ut ne scrupulus quidem maneat.

Ἄ*κανθα, ἡ,* Herba, Acanthus a Plinio dicta. Diosc. 3, 19. ait *ἄκανθαν* vel *ἑρπάκανθαν* esse Herbam, quæ folia multo lactucaceis latiora habet et longiora, erucæ divisura, nigricantia, etc. Acanthos, inquit Plin., est topiaria et urbana herba, elato longoque folio, crepidines marginum assurgentiumque pulvinorum toros vestiens: duo genera ejus sunt, aculeatum et crispum, quod brevius: alterum læve, quod aliqui *παιδέρωτα* vocant, alii *μελάμφυλλον.* Hæc Plin. A Gorræo autem ponitur non solum *ἄκανθα,* sed et *ἄκανθος,* afferente illam Diosc. descriptionem. Cui subjungit, Non esset in aculeatarum censu nisi foliorum extrema per caulem in spinulas occallescerent. Hunc alii *παιδέρωτα.*

Ἄ*κανθα ἀγρία,* itemque Ἄ*κανθος ἄγριος,* ut putat Gorr., Acantha sylvestris, scolymo similis, etc. Diosc. A quo idem Gorr. mutuatus, plantam scolymo similem esse dicit, ejusdem cum superiore generis; hæc enim, sylvestris, illa, sativa est; sed breviorem et magis aculeatam.

Ἄ*κανθα λευκὴ,* Acantha alba, Spina alba, frutex aculeatus, pruni magnitudine, cortice ligni candido, A molli folio et chamæleonis albi simili, angustiore candidioreque, subhirsuto, spinis infesto, flore albo, odorato. Hæc Gorr. e Diosc. et aliis. Et Λ*ευκάκανθα* composito nomine ap. eundem Diosc. de qua seorsum tractat, videlicet 3, 22: cum descriptio *ἀκάνθης λευκῆς* habeatur ejusdem libri c. 14. Dicit autem hujus *λευκακάνθης* radicem similem esse radici cyperi, amaram et validam, pluribus*eam non describens. Unde sumens Gorr. Λ*ευκάκανθα,* inquit, Frutex est radice cyperi, valida et amara. Is divisis nominibus etiam *ἄκανθα λευκὴ* vocatur, de qua suo loco dictum est. Hæc ille. At sunt qui contra diversarum esse plantarum nomina existiment: e quorum sententia hæc in VV. LL. scripta sunt, Differunt *λευκάκανθα* et *ἄκανθα λευκή.* Nam illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices et carduos censetur. Illa undique spinis infesta riget, hæc præter spinas in foliis aculeatum etiam echinum in summo caule habet. Illa in sepibus, hæc in sylvosis ac montanis locis nascitur. Illa solidam habet B materiam, hæc concavum et inanem caulem. Hæc, inquam, in VV. LL. sumta e nonnullis, qui de re herbaria scripserunt. Sed quam sint consentanea descriptionibus Dioscor. et aliorum veterum, tibi lector judicandum relinquo. Ceterum quem nos fruticem vocamus Aubepine, quod est ad verbum *ἄκανθα λευκὴ,* Spina alba, q. d. Albe épine, sunt qui alium ab hoc esse putent, cum descriptio in omnibus non conveniant. Nonnulli autem aliud esse genus albæ spinæ autumant. Vide infra Ὀ*ξυάκανθα.*

Ἄ*κανθα* Α*ἰγυπτία* s. Ἀ*ραβικὴ,* Frutex est qui, ut ait Diosc., spinæ albæ similis esse creditur. Et Ἀ*κανθὶς* alio nomine a quibusdam appellatur, ut scribit idem Diosc.

Ἄ*κανθα βασιλικὴ,* q. d. Spina regia, e Theophr. affertur, C. P. 1, 10.

[" Ἄ*κανθα,* Arbor, Herod. 2, 96. Cf. Ἀ*κάνθινος.* Tribuitur et serpentibus, Herod. 2, 75. Ἄ*κανθα ἀγρία,* huc spectat *κύναρος,* vel *κυνάρα, ἄκανθα,* Athen. 2, 37. p. 70." Schweigh. Mss. Ἄ*κανθα,* C Arat. Dios. 189. Rufus p. 52. Galen. 5. p. 616. Ἄ*κανθαι τῶν ζητήσεων,* Cic. de Fin. 4, 28. Spinæ disserendi, 3, 1. Spinosum disserendi genus: Acad. 4, 35. Theophrasti *ἄκανθα* Α*ἰγυπτία,* Mimosa Nilotica Linn. " Phrynich. Ecl. 44. ad Charit. 506. Troad. 117. Musgr. Electr. 492. Jacobs. Anth. 9, 123. 177. 10, 179. 11, 97. 298. Porson. Phœn. 861. Aristoph. Fragm. 245. 266. De pilis, Jacobs. Anth. 11, 328. Theocr. 1, 132. Casaub. ad Athen. 139. Mœris p. 58. et n. Plut. de S. N. V. p. 29. Wessel. Probab. 39. Toup. Opusc. 2, 276. Jacobs. Exerc. 2, 127. Spina dorsi, Musgr. ad Eurip. p. 211. b. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 16.: echini, Valck. Phœn. p. 407.: serpentis, ad Herod. 138. Ægyptia, ad Diod. S. 1, 364." Schæf. Mss. " Serpens, Nonn. Dionys. p. 130." Wakef. Mss.]

" Ἀ*κανθαία,* Hesychio *ἀκανοὶ, ῥάχιες,* forsan pro " *ἄκανθαι.*"

Ἀ*κανθὶς, (ἡ,)* quæ et Arabica spina s. Ægyptia: vide paulo ante. Præ se fert autem hæc quoque vox D nominis deminutivi speciem. || Ἀ*κανθίδας* accus. plur. ab *ἀκανθὶς,* sunt qui adj. esse putent, in hoc Phaniæ versu in Anth. Epigr. Χ*αλκίδας ἣν δὲ φέρῃς φίλ' ἀκανθίδας,* ut videlicet *χαλκίδες* pisces a Gaza Ericæ dicti, vocentur *ἀκανθίδες* ob spinarum multitudinem. [Anal. 2. p. 54. " Ad Anton. Lib. p. 52. 76. Verh. Toup. Opusc. 2, 16. Phanias 7. Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 122. 11, 68. Bast Lettre 83." Schæf. Mss. " Glomus," Suicer. Lex. Ms.]

Ἀ*κάνθιον,* Parva acantha, spina, q. d. Spinula.

Ἀ*κάνθιον* est etiam Herba similis albæ spinæ, foliis minoribus, per ambitum aculeatis, et lanugine araneosa obductis, qua collecta depexaque vestes bombycinis similes texuntur. Hæc Gorr. Diosc. et aliis. Scribitur et *ἀκανθίον.* [" Casaub. ad Athen. 139." Schæf. Mss. " Morbus dentium, Artemid. 32." Wakef. Mss. Dioscor. 3, 18. Onopordum acanthium Linnæi.]

Ἄ*κανθος, ὁ, ἡ,* Arbor, quæ a Gaza redditur Acer ap. Theophr. H. P. 3, 4. ubi et fem. gen. usurpatur. Virg. Georg. 2. Balsamaque et baccas semper frondentis acanthi. In q. l. hæc annotat Serv., Acanthus

arbor est in Ægypto semper frondens, ἄκανθος dicta quia spinis plena est. Hæc Serv. Probus in eund. loc. annotat ἄκανθον Herbam esse spinosam, folia habentem lata et rugosa. Idem Serv. alibi Fruticem, quodam loco et Herbam esse tradit. In illo certe cum Theophr. convenit, quod esse arborem, quæ in Ægypto nascatur, et a spinis nomen habuisse tradit. Sic enim Theophr. Ἡ δὲ ἄκανθος καλεῖται διὰ τὸ ἀκανθῶδες ὅλον τὸ δένδρον εἶναι πλὴν τοῦ στελέχους. Theocr. 1, (55.) Πάντα δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, quem versum imitatus Virg. Palæmone scripsit, Et molli circum est ansas amplexus acantho. In illo autem Theocr. loco scribit Schol. εἶδος δὲ φυτοῦ (φασὶν) ὁ ἄκανθος. Hes. quoque inter cetera dicit esse nomen φυτοῦ. Hujus s. arboris s. fruticis virgulta flexibilia esse aiunt, unde Virg. alibi dixisse, flexi vimen acanthi. Hæc ἄκανθος in VV. LL. cum acantho Plinii confunditur, de qua supra in Ἄκανθα. [" Valck. ad Theocr. decem Idyllia p. 16. Jacobs. Exerc. 2, 22. Heyn. ad Virg. 1. p. 55. Diod. S. 2, 278.: in veste, Jacobs. Anth. 7, 333." Schæf. Mss.] " Hesychio est non solum φυτὸν, et ζῶον, sed etiam " πτηνὸν, necnon * περίραμμα ὑφασμένον." [" Avis, Reiz. Belg. Gr. 630. Anton. Lib. p. 52." Schæf. Mss.]

" Ἄκανθος dicitur etiam Urbs quædam Thraciæ, " ἀκάνθαις πεφραγμένη ὑπὲρ τὸν Ἄθω, teste Steph. " B., Spinis septa super Athone monte, unde et " nomen invenit. Diodorus vero in Ægypto cujus- " dam Ἀκανθῶν πόλεως meminit, 1. p. 61. Unde " Ἀκανθοπολίτης et Ἀκάνθιος dicitur, qui nimirum " inde oriundus est, et fem. Ἀκανθιὰς, Oriunda ex " Acantho, ut idem Steph. tradit, qui etiam addit, " hinc Ἀκάνθιον τέττιγα Proverbio dici ἐπὶ τῶν ἀφώ- " νων: tales enim esse regionis illius cicadas. Suid. " tamen aliam affert rationem, ut docebo in Ἀκαν- " θίας."

Ἑρπάκανθα, (ἡ,) herba quæ et ἄκανθα. Nam ita Diosc. 3, 19. Ἄκανθα, ἡ ἑρπάκανθα, φύεται ἐν παραδείσοις κ. τ. λ. Putatur ita vocata quod foliis suis longius serpat, hæreat et nitatur. Κυνάκανθα, vel Κυνακάνθη, Sentis canina, de qua Aristot. H. A. 5, (19.) Ita in VV. LL. Respondet tamen potius hæc interpretatio Græcæ voci κυνόσβατος. Sonat enim Sentis canina s. Rubus caninus. Λευκάκανθα, vide supra in Ἄκανθα λευκή. " Μυάκανθος, Myacanthus, a " Theophr. H. P. 6, 4. numeratur inter suffrutices, " qui præter spinam folium habent, ut phleos, ono- " nis, tribulus: diciturque hic μυάκανθος folium ha- " bere admodum σαρκῶδες. Plin. lib. 19, cap. 8, " sylvestrem asparagum, corrudam dictum, a Græcis " orminum aut myacanthon vocari scribit." Ὀξυάκανθα vel Ὀξυάκανθος, Acuta spina. Ὀξυάκανθα, inquit Diosc. 1, 123. quam alii πυρίναν, alii et * πιτυάνθην appellant, Arbor est pyrastro similis, spinosa valde et minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, &c. [Mespilus pyracantha Linn.] Sunt et qui κυνόσβατον eam appellent, ut idem tradit c. 124 ejusdem lib.; ita enim id orditur, κυνόσβατον, οἱ δὲ ὀξυάκανθαν καλοῦσι. Hæc a Theophr. et Ægin. ὀξυάκανθος etiam appellatur. Officinæ, inquit Gorr., Berberis, rura spinivinetum appellant. In quo tamen sunt qui Gorræo repugnent, scribentes non esse illam, quam officinæ Berberis appellent, sed Spinam illam in sepibus nasci solitam, quæ vulgo Aubepine, vel Blanchepine s. Blanch' épine, nuncupetur. [" Ὀξυάκανθος, Heyn. Hom. 5, 11." Schæf. Mss.] Πολυάκανθος, q. d. Multispinis, Genus suffruticis, ap. Theophr. H. P. 6, (3.) sic dictum a multitudine spinarum. Πυξάκανθα arbor alio nomine λύκιον dicta: vide igitur Λύκιον. Πυράκανθα, (ἡ,) Planta cujus meminit et Nicander Ther. (856.) Λάζεο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἄρρενος ἄνθην. Quidam putarunt esse Berberis officinarum, sed ab aliis reprehenduntur: sicut et qui ὀξυάκανθαν esse crediderunt. Diosc., 18, βάλσαμον esse ait pyracanthæ magnitudine. [Plin. 24, 70.] Τραγάκανθα, (ἡ,) q. d. Hircina spina, Frutex est, inquit Gorr. e Diosc. 3, 23. cujus radix lata et lignosa summo cespite nititur: unde surculos humiles robustos latissime fundit. In quibus minuta folia

A multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ sub se spinas albas, rectas et firmas occulunt. Ab ejus radice vulnerata, manat lacryma pellucens, gracilis, lævis, sincera, subdulcis, quæ etiam τραγάκανθα dicitur, arteriacis medicamentis accommodatissima. Citatur et e Theophr. H. P. 9, 1. Apud Hesych. autem legimus, Ἄφος· ἡ τραγάκανθα. [Diosc. 3, 23. Plin. 13, 21. Astragalus Tragacantha Linn. " Synes. 55." Wakef. Mss.]

[* Ἀμφάκανθος, ὁ, ἡ, δέμας, Io ap. Plut. 7, 170. Hutt., ut legit Schneider. Lex.]

Ἀνάκανθος, ὁ, ἡ, Spinis carens s. aculeis, Non aculeatus. Apud Theophr. H. P. 6, 1. ἀνάκανθα et ἀκανθώδη opponuntur. Pisces quoque, qui sunt exosses, ut in VV. LL. annotatum est, ἀνάκανθοι dicuntur, ut murænа: sic qui unicam spinam habent, μονάκανθοι, ab Aristot. In iisdem Lexx. citatur præterea ex Herod. κήτη ἀνάκανθα ταριχεύειν. [" Const. Manass. Chron. p. 5." Boissonad. Mss. Herod. 4, 53. Athen. 63. * Ἐνάκανθος, ὁ, ἡ, Theophr. H. B P. 3, 10.] Μονάκανθος, ὁ, ἡ, vide in proxime præced. [Athen. 281. * Ὀρθοάκανθος, ὁ, ἡ, Arrectis spinis muricatus. Theophr. H. P. 3, 18. Vide Schneider. Lex.] Πτορθάκανθος, ὁ, ἡ, Ramos habens spinosos, s. aculeatos, Theophr. οὗ οἱ πτόρθοι ἀκάνθας ἔχουσι. Φυλλάκανθος, ὁ, ἡ. Ita dicitur planta quæ foliis est spinosis s. aculeatis: ut acanus, eryngium, cnecus. Theophr. H. P. 6, 1. Τῶν ἀκανθικῶν δὴ τὰ μὲν ἁπλῶς εἰσὶν ἄκανθαι, καθάπερ ἀσπάραγος, —— τὰ δὲ φυλλάκανθα, καθάπερ ἄκανος, —— ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῶν φύλλων ἔχει τὴν ἄκανθαν. Διὸ καὶ φυλλάκανθα καλεῖται. [7, 9.]

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, Per spinas s. sentes gradiens, Spinigradus, uno verbo; si modo dici possit ut Pontigradus. Ex ἄκανθα et βάτης, quod a βάω deducitur, et in compositione tantum usurpatur. Ἀκανθοβάται σῆτες, (Antiphan. 5.) in Anthol. Per spinas gradientes, ubi Spinæ metaphorice accipiuntur. || In fem. gen. Ἀκανθοβάτις, ut ἀκανθοβάτις ἀκρὶς, [Leon. Tar. 65. " Ἀκανθοβάτης, Jacobs. Anth. 8, 326. 9, C 122. 177. Ἀκανθοβάτις, Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκανθοβελὴς, (έος, ὁ, ἡ, Asper,) Const. Manass. Chron. 223. 4742." Kall. Mss. " p. 97." Boissonad. Mss.]

Ἀκανθοβόλος, ὁ, ἡ, Jaciens spinas, vel potius Emittens spinas, ut βόλος ita hic usurpetur ut in ἄβολος, cum dicitur ἄβολος ἵππος. Exp. ἀκανθοβόλος in VV. LL. Asper in morem spinæ, quæ expositio vim compositionis non exprimit. Nicand. (Fr. 2, 9.) ῥόδον ἀκανθοβόλον appellavit, ὡς ἀκάνθης προβολὴν, inquit Eustath. [Nicand. Th. 542. 869. P. Ægin. 6, 32.]

" Ἀκανθοεπία, ἡ, in VV. LL. exp. Spina topiaria. " Significaret tamen potius Spinosa locutio, Verba s. " Oratio spinosa."

[* " Ἀκανθόκαρπος, Theophr. 547." Suicer. Lex. Mss.]

[* " Ἀκανθόκεντρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. 223. 5740." Kall. Mss. " p. 117. (Ὡς τρύχειν τὸ σωμάτιον ἀκανθοκέντρῳ ῥάκει.)" Boissonad. Mss. Ubi D vertitur: Ut veste spinarum in morem pungente corpusculum suum affligeret.]

Ἀκανθολόγος, ὁ, ἡ, Spinas colligens, Spinarum collector, in Anthol. (Philippi Epigr. 44. Antip. Thess. 45.) eodem modo quo ἀργυρολόγος dicitur Argenti collector. [" Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 123. 177." Schæf. Mss.]

Ἀκανθόνωτος, ap. Hesych. exp. ἐχῖνος. Videtur autem esse echini epithetum, qui ita dicatur quasi aculeatum tergum habens. " Ἀκανθόνωτος, (ὁ, ἡ,) " Hesychio Echinus. Dorsum enim ejus spinis hor- " ret, unde et ἀκανθόχοιρος et ὕστριξ nominatur." [" Ἀκανθόχοιρος, Suid. v. Χοιρογρύλλιος." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 328." Schæf. Mss.]

" Ἀκανθοπλὴξ, (ῆγος, ὁ, ἡ,) A spina ictus, vel sti- " mulo, Lex. Herod." [" Eust. Il. p. 485." Wakef. Mss. " Brunck. Soph. 3, 433. Thom. M. 24. et n.: 578. Wassenb. ad Hom. 167. Valck. Diatr. 286. Lex. Herod. 177. * Ἀκανθοπληγὴς, ad Thom. M. 24." Schæf. Mss.]

Ἀκανθοστεφὴς, έος, ὁ, ἡ, Spinis coronatus, Spinis cinctus. Ἰχθὺς ἀκανθοστεφὴς, Aristot. [ap. Athen. 319. " Toup. Emend. 1, 214." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκανθοτόκος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Alex." Suicer. Lex. Ms.]

Ἀκανθοφάγος, ὁ, ἡ, Spinivorus, Spinis vescens, Et verbum Ἀκανθοφαγέω, Spinis vescor.

Ἀκανθοφόρος, ὁ, ἡ, Spiniger, Spinifer, Spinas gerens s. aculeos, vel Spinas ferens. Ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, Greg. Naz. Arvis spinas ferentibus s. producentibus. Hinc verbum Ἀκανθοφορέω, Spinas gero. [" Herodian. Epimer. 187." Boissonad. Mss. " Nonn. Dionys. 13, 411." Wakef. Mss. " Ἐξαρῶ τὰ ἀκανθηφόρα καὶ * βλαβοποιὰ τοῦ πονηροῦ βλαστήματα, Pseudo-Chrys. Serm. 60. T. 7. p. 420." Seager. Mss. Addr * " Ἀκανθοφορία, (ἡ,) Greg. Nyss. Antirrh. 24. 180. in Zacagn. Monum." Kall. Mss.]

Ἀκανθοφυέω, Spinas emitto s. produco. In VV. LL. ἀκανθοφυῆσαι exp. Spinosum fieri; sed ita non exprimitur vis compositionis. Est enim ἀκανθοφυέω ex ἄκανθα et φυέω, quod in compositione ponitur pro φύω.

Ἀκανθόφυλλος, ὁ, ἡ, Spinosa s. Aculeata folia habens. Vide Φυλλάκανθος supra.

[* Παρακανθόφυλλος, ὁ, ἡ, Secundum spinam folium habens.]

Ἀκανθώδης, ὁ, ἡ, Spinosus, Spinis abundans. Vel simpliciter, Spinas habens, ut cum τῷ ἀνάκανθος opponitur, sicut ap. Theophr. 6, 1. Ὅτι τὰ μὲν, ἀνάκανθα, τὰ δὲ, ἀκανθώδη τυγχάνει. Sic ap. Athen. 2. κυνὸς βάτος, vel potius κυνόσβατος, dicitur esse ἀκανθῶδες φυτὸν, Spinas habens. A quibusdam ἀκανθώδης exp. etiam Spinis horrens. || Ἀκανθώδης, Dumosus, Senticosus. Herod. 1. Ἦν γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. || Item Ἀκανθώδης, Aculeatus, Aculeis horrens. || Ἀκανθώδης, metaphorice, Difficultatibus et molestiis plenus, sicut et ἄκανθαι pro Difficultatibus. Sic usurpatur in Proverbio, βίος ἀκανθώδης, ad verbum Spinosa vita. Vide Suid. [" Malignus, Ælian. V. H. 10, 12." Wakef. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 186." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκανθώδης· Sentosus, Spinosus. Diosc. 1, 104. 3, 18.]

Ἀκανθικὸς, ἡ, ὸν, Spinosus, i. q. ἀκανθώδης ap. Theophr. Nam 6, 1. quæ dixerat ἀκανθώδη, statim post appellat ἀκανθικά. || Ἀκανθικὴ appellatur et Lacryma helxines herbæ, jucundi saporis, quæ in summo hujus vertice continetur. Hanc non simpliciter ἀκανθικὴν, sed μαστίχην ἀκανθικὴν Plin. appellat 21, 16. Gorr.

Ἀκανθήεις, ήεσσα, ῆεν, in carmine, i. q. ἀκανθικὸς vel potius ἀκανθώδης in prosa, ut, ἀκανθῆεν * πετάλειον, Nicand. Th. [638. " Fabric. Bibl. Gr. 1, 21." Wakef. Mss.] Et ἀκανθὴς ap. Hes. idem. Nam ἀκανθὲς exp. ἀκανθῶδες. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 10." Schæf. Mss.]

Ἀκάνθινος, ὁ, ἡ, [imo ίνη, ινον,] Spineus, E spinis factus, E spinis contextus, ut ἀκάνθινος στέφανος ap. Marc. et Joannem, Corona spinea, Corona e spinis contexta, qua fuit coronatus Servator noster. Quidam Spinosam coronam vertit, non discernens ἀκάνθινος, Spineus, ab ἀκανθώδης, Spinosus. Diosc. ἀκάνθινα ξύλα, Spinea ligna, Spinea materies. [" Ἀκάνθινος ἱστὸς, Malus navis e spina arbore, Herod. 2, 96." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἀκάνθινος· Spineus. " Ἀκάνθινον ἔλαιον, Casaub. ad Athen. 139." Schæf. Mss. De vestimentis acanthinis vide Schneider. Lex. Biel. Thes.]

[* " Ἀκανθηρὸς, Jacobs. Anth. 8, 173." Schæf. Mss. " Aristot. H. A. 9, 37." Kall. Mss.]

Ἀκανθεὼν, ῶνος, ὁ, Spinetum, Senticetum, nomen περιεκτικὸν, ut a χαράδρα dicitur χαραδρεών. Et Ἀκανθὼν quoque trisyllabum pro ἀκανθεὼν, in VV. LL. habetur. Quod si recipiamus, tale esse dicemus, quale δαφνὼν a δάφνη. [" Eustath. 107, 13." Seager. Mss. Glossæ: Ἀκανθεών· Spinetum, Senticetum. Ἀκανθεῶνες· Dumeta. Ἀκανθὼν, ὁ τόπος· Dumetum, Vepreum, hæc Sentia.]

Ἀκανθόω, Spinosum s. Aculeatum reddo. Unde ἀκανθοῦμαι pass. Spinosus s. Aculeatus fio, vel sum, Spinis s. Aculeis horreo. Theophr. de lactuca sylvestri, Θριδακίνη τό,τε φύλλον ἔχει βραχύτερον τῆς ἡμέρου, καὶ τελειούμενον ἀκανθοῦται. Cicero animalia spinis hirsuta vocat, quæ ἠκανθωμένα Græci dicerent, ut opinor. [" Sext. Emp. 1, 50." Kall. Mss. Theophr. H. P. 7, 6. " Koen. ad Greg. 243." Schæf. Mss. " Suid. v. Αἱμασίαις." Wakef. Mss.] Et comp. Ἐξακανθῶ, pro eodem. Unde pass. Ἐξακανθοῦμαι, quod Basil. metaph. usurpavit in Epist. quadam ad Libanium, Μέμψεσι δέ τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο, Accusationibus quibusdam et criminationibus literæ tuæ tanquam aculeis horrebant, vel, Tanquam spinis inhorrescebant, vel, Horridæ et asperæ redditæ erant.

Ἀκανθίζω, Spinosum reddo, in activa signif. Exponitur et in neutra, Spinosus sum, Spinis horreo. Et Ἐξακανθίζω, compos. contraria signif. q. d. Expinare, i. Spinis privare, Spinas evellere. || Sed in VV. LL. exp. etiam Aculeatum esse. " Ἐξανακανθίζω, affertur pro Spinas evello; sed vereor ne " scribendum sit ἐξακανθίζω."

" Ἐπακανθίζων, Leviter aculeatus, Spinis subhorrens. Theophr. H. P. 4. Ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα, καὶ οὐ " πόῤῥω τῶν καλάμων, πλὴν ἐπακανθίζουσα. Διὸ καὶ ὁ " κροκόδειλος φεύγει, μὴ προσκόψῃ τῷ ὀφθαλμῷ, τῷ μὴ " ὀξὺ καθορᾷν. Bud." [Vide seq. voc.]

" Παρακανθίζω, Aliquantum spinosus s. aculeatus " sum. Theophr. H. P. 1, 16. de foliorum differen" tiis, Τὰ δὲ καὶ παρακανθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ " ἐκ πλαγίων: cujusmodi esse dicit cum aliorum, " tum τῆς πρίνου, τῆς βάτου καὶ παλιούρου. Repo" nendum enim ita esse pro παρακαθίζοντα, hæc " sequentia ostendunt, Ἀκανθῶδες δὲ ἐκ τῶν ἄκρων " καὶ τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου. " Sic Plin. 16, 24. Aculeata aquifolio et ilicum ge" neri: pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. " Alibi Theophr. ἐπακανθίζειν dicit, ut 3, 16. Ὁ δὲ " πρῖνος φύλλον ἔχει ἐπακανθίζον."

¶ Ἄκανθος, Echinus, s. Erinaceus, vel, ut alii, Erinacei genus. Habet autem erinaceus aculeatum totum fere corpus, unde et ab aculeis ac spinis nomen accepit: ob quas etiam ἀκανθόνωτος ap. Hes. appellatur. Sic et in illo versu, quem supra citavi, videmus echinos appellatos καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Hesychio ἄκανθος est ζῶον et φυτὸν et πτηνόν. Ubi post ζῶον deesse videtur aliquid. Et compos. Ἀκανθόχοιρος in VV. LL. Echinus terrestris.

Ἀκανθίων, ίονος, ὁ, i. q. ἄκανθος, pro Echino. Ἀκανθίων inquit Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 1, (1.) Terrestris erinaceus dictus est a Sorano, quod armatus sit ἀκάνθαις, Spinis. In VV. LL. ex Eodem citatur ἀκανθίων ἐπίγειος, quem Hesych. ἐχῖνον χερσαῖον nominat.

¶ Ἀκανθὶς, Avis quæ Spinus a Gaza dicitur ap. Aristot. item Ligurinus. Virg. Georg. 3. Littoraque halcyonem resonant et acanthida dumi. Ubi Serv., Per dumos vero [resonat] acanthis, quam alii lusciniam esse volunt, alii vero carduelem, quæ spinis et carduis pascitur, ut inde etiam ap. Græcos ἀκανθὶς dicta sit ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν, Spinis, quibus pascitur. Hæc Serv. Theocr. 7, (141.) Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. Et Ἀκανθὶς adject. positum, ut quidam putant, vide supra in Ἀκανθὶς post Ἄκανθα. [Glossæ: Ἀκανθίς· Carduelis.]

Ἀκανθυλλὶς eadem avis quæ et Ἀκανθὶς, si Schol. Theocr. fidem adhibemus. Is enim in illum Theocr. versum hæc scribit, Ἀκανθὶς δὲ ὄρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν· καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς διὰ τὴν χροιάν. Quibus subjungit, ἀκανθίδα vocari a Theocr., quod, ut Aristot. et Alex. testantur, διατρίβει ἐπ' ἀκανθῶν. Et addit, Καὶ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν, λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες, εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν· ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. In vulg. tamen Edit. legitur hic ἀκανθιλίδες. Hesychio autem ἀκανθυλλὶς est Passeris species. Etymologico quoque et Orione ἀκανθὶς vel ἀκανθυλλὶς, est Passer qui spinis insidet. In VV. LL. Ἀκανθυλλὶς, Spinus avis, Aristot. de Nat. An. 8, 3. 9, 13. ubi argatilis avis exponitur. [" Bast Lettre 83. ad Anton. Lib. 52. 76. Verh. Valck. ad Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκανθυλλίς· Carduelis.]

" Ἀκαλανθὶς, ίδος, ἡ, Suidæ et Hesychio εἶδος " ὀρνέου μικροῦ, quod nimirum ἀκανθυλλὶς quoque " nominatur, Latine Carduelis. Rursum Hesychio

" ἀκαλανθὶς est ταχεῖα κύων, Celer canis, * ὀνοματικῶς, " inquit: ut Suid. etiam ἀκαλανθίδα vocari dicit τὸν " κύνα, forsan παρὰ τὸ αἰκάλλειν τοὺς γνωρίμους, " ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους, Quod cauda abblandiatur " notis, peregrinos autem allatret. At in Lex. meo " vet. legitur Ἀκαλάνθης κύων: diciturque esse for- " tassis insignis canis nomen, παρὰ τὸ ἀκαλὸν θεῖν. " Apud Etymol. Ἀκαλάνθις et Ἀκαλάνθεια pro " eodem. Vide et Ἀκαμύθιος. At pro ἀκαλακανσὶρ, " quod, Hes. teste, est ἀκανθυλλὶς παρὰ Λάκωσιν, series " alphabetica innuit scribendum Ἀκκαλακανσίρ." [" Valck. ad Adoniaz. p. 278. Muncker. ad Anton. Lib. p. 65. Verh. Aristoph. Pac. 1078. Canis, Valck. ad Phalar. p. xv." Schæf. Mss.] " Ἀκαμύθιος, Etym. " et Lexico meo veteri, e Methodio, ὁ κύων, παρὰ τὸ " αἰκάλλειν τοὺς ἰδίους δεσπότας."

¶ Ἀκανθίας, ου, ὁ, Cicadæ species, ut ait Hesych. At Suid. negat Cicadæ speciem esse ἀκανθίαν, traditque esse ejus epithetum ex eo, quod ἐν ἀκάνθαις, Inter spinas, canat. Ετ Ἀκάνθιος Etym. est itidem Species cicadæ. In VV. LL. Ἀκάνθιος τέττιξ, Proverb. in mutos, musices ignaros atque indoctos, ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων, quod cicadæ ἀκάνθιοι dictæ, minime sint vocales, sed mutæ. || Ἀκανθίας, Spinax piscis, ap. Aristot. de Nat. Anim. 6, 10. 9, 37. ἀκανθίαι καὶ γαλεοὶ, Spinaces et mustelli. Sic interpres. Vide et Athen. 7, [43. " Phrynich. Ecl. 43. Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss. Oppian. H. 1, 380. Ælian. H. A. 10, 44. J. Poll. 1, 247.]

" Ἄκανος, ὁ, ἡ, i. q. ἄκαινα et ἄκανθα, ejusdemque " originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκήν. Spina enim, quæ " hisce vocabulis declaratur, acuta est. Hesych. " duobus in locis oxytonως scribit, et Eurip. Troad. " ita nominare ait τὴν ῥάχιν τῶν σφονδύλων τοῦ ἰχθύος, " Dorsum piscis horridum spinis, s. Spinas quibus " dorsum piscis horret, addens tamen esse etiam " κανθάρου εἶδος. || Ἄκανος, est etiam Herba quæ- " dam s. Frutex spinosus et aculeatus. Unde et " inter ἀκανθώδη et φυλλάκανθα numeratur a Theo- " phr. H. P. 6, 1. necnon 1, 16. in hoc enim " posteriore loco ἄκανος reponunt pro ἄκανθος. " Plin. 22, 9. Sunt qui et acanon eryngio ascribant, " spinosam brevemque ac latam herbam, spinisque " latioribus. Bibliorum interpretes verterunt Car- " duum, sed male. Perperam item Gesnerus ἄκανον " et ἄκινον confudisse dicitur. Nam ἄκινος s. ἄκονος " alia est Planta Dioscoridi, et Latine a nonnullis " vocatur Ocimastrum. || Ἄκανος, dicitur etiam " Illud quod veluti malum extuberat in carduorum " genere: ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ, quam ἐχῖνον vocat " Diosc. Theophr. H. P. 6, 4. Ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης " ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἐπιπέφυκεν, ὥσπερ μῆλον, quem " ἄκανον mox ἄκανθαν vocari ait. Derivatur hinc " Ἀκανικὸς, Acanicus, h. e. Qui acani est, vel Qualis " est acani. Theophr. H. P. 4, 7. Ὅμοια τοῖς τῶν " ἀκανθῶν φύλλοις τῶν ἀκανικῶν, Foliis spinarum " acanicarum. Item Ἀκανώδης, q. d. Acanaceus, " Speciem acani gerens. Qui ex acani genere est, ut, " cum planta aliqua esse ἀκανώδης dicitur. Necnon " Demin. Ἀκάνιον, quod Hesychio est ἀκάνθιον, " Spinula. Denique et Verbum Ἀκανίζω, signi- " ficans Acanum imitor, Acani speciem gero. Theo- " phr. H. P. 7, 4. de chamæleonte herba, Ὁ μὲν γὰρ " * ἀφυλλάκανθος ὢν, ἀκανίζει, Acanum imitatur, cum " tamen sit ἀφυλλάκανθος, ἄκανος autem φυλλάκανθος. " Perperam tamen ibi scriptum κακανίζει." [Ἄκανος, Biel. Thes. Sprengel. Hist. Rei Herb. 100. Ἀκανώδης, Theophr. H. P. 6, 4.]

" ἌΚΑΡΙ, Animalculum omnium minutissimum, " colore albo, solens innasci ceræ et caseo inveteratis. " Meminit ejus Aristot. H. A. 5, 32. Ἄκαρι appellant " etiam nonnulli Animalculum illud, quod cuti " humanæ innascens, ei maximos ingenerat pruritus." [" Ad Il. 9, 378." Schæf. Mss.]

" Ἄκαρνα, ἡ, Acarna, genus suffruticis ap. Theo- " phr. H. P. 6, 3. 4. pro quo nonnulli reponendum " censent ἄκορνα. Hesychio ἄκαρνα est δάφνη, Laurus. " Acarne autem a Plin. numeratur inter pisces " marinos 32, 11. forsan idem cum eo pisce, qui ab

A " Athen. 7. vocatur Ἀκαρνάν." [Schneider. Lex. v. Ἀκάρναξ.] " Alioqui Ἀκαρνὰν est ἐθνικὸν vocabulum: " unde Ἀκαρνανία dicitur Regio, quam habitant A- " carnanes, et fem. gen. Ἀκαρνανὶς, s. γυνὴ, femina " oriunda ex ea regione, ut annotat Steph. B. Reperitur " et Ἀκαρνὶς pro Ἀκαρνανὶς χώρα s. Ἀκαρνανία, ut " ap. Athen. 2. Περὶ Λάμψακον ἐν τῇ Ἀκαρνίδι. Sic " enim scribendum, non Ἀκαρνίδη."

" Ἀκάρναξ, Hesychio λάβραξ, Lupus piscis." [Schneider. Lex. v. Ἀκάρναξ.]

" Ἀκαρσύας, Hesychio ὁ ἀνίκητος, Insuperabilis, " Invictus."

" Ἄκαστος, Hesychio est ἡ σφένδαμνος, Acer arbor. " Est alioqui et Nomen proprium."

ἌΚΑΤΟΣ, ὁ, (ἡ), Genus navigii actuarii, quod probari possit hoc Bassi versu in Anthol. Ληθαίης ἀκάτοιο τριηκοσίους ὅτε ναύτας Δεύτερον ἔσχ' ἀΐδης πάντας ἀρηϊφάτους. Sed ap. Herod. est Navis oneraria, in Polymnia scribentem, Καὶ τοὺς ἐν τοῖσι ἀκά- B τοισι σιταγωγοῖσι ἐόντας, In acatis frumentariis. Quidam Poëta ap. Athen. 1. φορτηγοὺς videtur ἐπιθετικῶς appellare ἀκάτους, dicens eorum inventores Caras fuisse: Φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι. || Bayfius de Re navali, Ἄκατος etiam dicitur a Thuc. et Luc. de Ver. Narr. (1, 5.) Qui agebatur velis potius quam remis, Καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, Et navem quæ acatus erat, ut ad longam sævamque navigationem ferendam esset idonea, armandam instruendamque curavi. Et paulo post subdit, Καὶ οὐκ ἔτι οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν· ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, Neque amplius contrahere vela in potestate nostra erat. Thuc. 7. Μάλιστα τριήρεσι πλαγίαις, καὶ πλοίοις καὶ ἀκάτοις, ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμίζοντες. Hactenus Bayfius. ¶ Ego autem observavi, quod a nemine annotatum reperi, poëtas Græcos utplurimum Charonti dare ἄκατον. Hermesianax ap. Athen. 13. Ἔνθα Χάρων ἀκοὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον Ψυχὰς οἰχομένων, ubi mendum C videtur subesse voci ἀκοήν. Sic Bassus in Anthol. Ληθαίης ἀκάτοιο, κ. τ. λ. nam modo h. l. citavi. Sic Antiphil. Byz. ad Charontis cymbam alludens, Πλώσῃ ἐπ' οἰκείης εἰς ἀΐδην ἀκάτου. Alia testimonia mihi nunc non succurrunt. Videndum est autem an ἄκατον Charontis dixerint pro eo, quod Latini interdum dixerunt Charontis cymbam, Græci Χάροντος σκάφος vel σκαφίδιον.

Ἄκατος, Genus poculi metaphorice sic dicti a magnitudine vel a concavitate. Eust. scribit esse φιάλην πλοιοειδῆ, Phialam navigii formam habentem. Quæ autem ea esset, lege ap. illum.

[" Ἄκατος, Athen. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 285. Koppiers. Obs. 31. Valck. Anim. ad Ammon. 125. Diatr. 273. Wakef. S. C. 2, 13. ad Charit. 281. Herod. 592. Thom. M. 931. Huschk. Anal. 228. ad Lucian. 2, 73. Genus veli minoris, Porson. Med. 21. a." Schæf. Mss. Pind. Nem. 5, 5. Pyth. 11, 62.]

Ἀκάτιον, Parva acatus. Est enim demin. ab ἄκατος. Thuc. (4, 67.) Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, ἐκ D πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, ἀνέθεσαν [εἰώθεσαν, hodie legitur,] ἐπὶ ἁμάξῃ, πείθοντες τὸν ἄρχοντα, διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκπλεῖν, interpr. Bayfio, Acatium ambireme, ceu prædones, multo antea aucupantes facultatem aperiendarum portarum imposuerunt currui, quo nocte intempesta, permissu magistratus, per fossam transportarent ad mare. Quem in locum annotat Schol. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν esse Navigiolum, quod utrimque remis agatur, in quo unusquisque remigum binos remos ducat. Idem Bayfius alio loco annotat Strab. ἀκάτια pro Prædatoriis navigiis posuisse, ita scribentem, 11. Ζῶσι δὲ ἀπὸ τῶν κατὰ θάλατταν λῃστηρίων, ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ εἴκοσι δεχόμενα· σπάνιον δὲ, τριάκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυνάμενα, A latrociniis, quæ in mari factitant, vitam tolerant, acatia habentes levia, angusta et velocia, quæ vix vectores vigintiquinque recipiant: rarum autem est ea posse in totum triginta capere. Videtur autem

Bayfius hoc potuisse confirmare, videlicet ἀκατίῳ prædones etiam uti consuevisse, e Thuc. loco modo citato, ubi dicit, ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, &c. Idem Bayfius non probat, quod Valla Navigium actuarium reddit. Quanquam Hermolaus quoque navigii actuarii genus fuisse tradit, auctores esse dicens cum alios omnes fere historicos, tum vero Plutarchum. Ego vero, si actuariæ naves generaliter esse dicantur, cum Nonio, celeres, ita vocatæ quod cito agi possent, ἀκάτιον Actuariam navem, s. Actuarium navigium non male reddi crediderim : aut, ut formam deminutivam exprimamus, Actuariolum, vel, cum Cicerone, Actuariam minutum. Bud. Actuarias naves a Latinis dici putavit quæ remis agerentur, non tantum velis. Certe ἀκάτιον non solum velis solitum agi, ut apparet e Xenoph., Καὶ τοῖς ἀκατίοις δὲ, καὶ εἰ ἔφορον πνεῦμα εἴη, ὀλίγα ἐχρῆτο, sed et remis, e Thuc. loco modo citato manifestissimum est. Quidam ἀκάτιον esse voluerunt quod Galli Brigantin vocant, quod proprie sonat Navigiolum velox et expeditum, quo prædones utuntur; eos enim appellamus Brigands : et quidem ἀκάτιον etiam appellari Prædatorium navigium, e Strab. loco patuit paulo ante. || Quod autem scribit Bayfius ἀκάτια etiam quædam fuisse maxima, et ad id probandum hunc e Polyb. 1. locum affert, Παρεσκεύαζον δὲ καὶ τὰ περιλοιπῆ τῶν πλοίων, τριήρεις καὶ πεντηκοντόρους καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, in hoc vero ne fallatur vereor. Neque enim dicit Polyb. καὶ τὰ ἀκάτια, τὰ μέγιστα ὄντα : sed τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, Quæ ex acatiis erant maxima, vel Maxima quæque acatia. Ut siquis scripsisset apparari cum aliis navigiis etiam maximas quasque cymbas, esse cymbas maxima etiam navigia, nequaquam inde colligeremus. Siquidem per maximas quasque cymbas intelligeremus eas, quæ inter ceteras maximæ essent, vel Quæ præcipuæ essent magnitudine, s. Quæ ceteras magnitudine excederent. Sic et maximas quasque formicas dicere quis possit, non intelligens tamen formicas maxima esse animalia.

Ἀκάτιον, inquit Hesych. Velum acatii, aut, Princeps qui civitatem gubernat, aut Judex, aut Magnum velum, aut Navis, s. Navigium. Est etiam Phiala, ideo fortasse quod rotundo navigio sit similis. Hæc Hesych. Harum autem signiff., quarum quædam metaphoricæ sunt, exempla desiderantur.

[Ἀκάτιον, Cymba, Gl. Agathias 3. p. 97. Νῆες φορτίδες μετεώρους εἶχον τὰς ἀκάτους καὶ ἀμφ' αὐτὰ ἤδη που τὰ καρχήσια τῶν ἰστῶν ἀνιμηθείσας. Lucian. 6. p. 280. "Ανεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια. " Thom. M. 931. Brunck. Aristoph. 1. p. 9. Kuster. Aristoph. 237. a. Velum, quo olim utebantur, ubi magna cursus celeritate opus erat, Schneider. Bibl. Philol. 1, 157. ubi laud. Mori Ind. ad Xenoph. Hist." Schæf. Mss.]

Ἀκάτιος, inquit J. Poll., ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, Magnus et proprius, ad verbum Germanus, malus : ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος· ὁ δὲ ἐλάττων, δόλων, Qui autem est retro, ἐπίδρομος, at minor, δόλων. Ita quidem accipiendo ἱστὸν pro Malo ; sed Hermolaus ἱστὸν pro Velo accipit : ita scribens, Est enim Acatium navigii genus actuarii : auctores Plut. et omnes fere historici. Pollux quidem velum in navi maximum Acatium vocari tradit ; sicut minimum, dolonem ; tertium vero quod retrorsum panditur, epidromon. Ubi ἱστὸς Malum significet an Velum, dicetur in explicatione ipsius vocis, suo loco. Hesych. certe præter signiff. modo ex eo descriptas, vult ἀκάτια esse etiam Calceamenti genus : item τὰ μεγάλα ἄρμενα. Et Suid. δόλωνας esse scribit τὰ μικρὰ ἱστία. || Notandum est interim et hoc ἀκάτιος ex J. Poll. poni, non ἀκάτιον, quamvis non distinguat Hermolaus, ejus locum proferens. Hesych. certe pro omnibus signiff. neutrum genus ponit.

ἈΚΕΟΜΑΙ, f. έσομαι, et ήσομαι, unde ἄκημα, Sano, Medicor, Medeor : ut Il. Π. (523.) Ἀλλὰ σύ περ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, Ulcus hoc sana, Ulceri huic medere, vel Medicinam adhibe. Ibid. (28.) ἰητροὶ—"Ελκε' ἀκειόμενοι, posito ἀκειόμενοι pro ἀκεόμενοι, pleonasmo literæ ι. Apoll. R. 2, (155.) ἕλκεά τ' ἀνδρῶν Οὐταμένων ἀκέοντο. Rursum Hom. dicit ἀκεῖσθαι δίψαν, Il. X. (2.) πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν, ad verbum, Sanare sitim, pro Sedare s. Restinguere sitim, quasi videlicet sitis sit morbus.

Ἀκεῖσθαι, Mederi, metaphorice. Herod. (3, 16.) Οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Quæ exponuntur, Rei venturæ medens. Sic enim dicitur ut et ἰᾶσθαι pro Incommodo cuipiam mederi, aliquo videlicet salubri consilio, aut alio modo : ut Od. K. (69.) ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Il. N. (115.) Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. Potest tamen et aliter accipi, ut dicam in Ἀκεστός. Idem Herod. (3, 40.) Ἤν τε μὴ ἐναλλὰξ ἤδη τὠπὸ τούτου αἱ εὐτυχίαι τοι αὐταῖσι πάθαισι προσπίπτωσι, τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο. || Capitur et pro Expiare ap. Plat. Pol. 2. Θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι, Mederi sceleribus, i. e. Scelera expiare. Nam scelera ex animi morbo proveniunt : eorum igitur expiatio veluti medicina est.

Ἀκεῖσθαι, Sarcire, Resarcire. Aristot. de phalangio, Πάλιν ὁρμᾷ πρὸς τὴν θήραν, ἀκεσαμένη πρῶτον τὸ διεῤῥωγός. Atque ut hic Aristot. dixit ἀκεσαμένη τὸ διεῤῥωγὸς, ita Lucian. ἀκεῖσθαι τὰ διεῤῥωγότα. Sic enim ἐν Δραπέταις scribit, Αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῥωγότα, Rursum vestimenta rupta sarcire. Idem, Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. || Item, Ἀκεῖσθαι, Sarcire, metaphorice. Xen. Ἀπορίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπειρᾶτο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, Damna, quæ amici in re familiari passi erant ex ignorantia, sarcire consilio conabatur.

Ἀκέω etiam inveniri testatur Hesych., qui ἀκέουσι exp. θεραπεύουσι. A quo ἀκεῖσθαι interdum passive accipitur, pro Sanari. Item pro Sarciri. Νόσου δὲ ἀκεσθείσης ap. Pausan., Sanato autem morbo. Et Hes. ἀκεόμενα exp. θεραπευόμενα.

" Ἀκείω, Ionica et poëtica epenthesi τοῦ ι dicitur " pro ἀκέω. Ἀκείομαι, Ionica et poëtica epenthesi " τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι, unde particip. ἀκειόμενον, " quod Hesych. exp. et ῥάπτοντα et ἰώμενον, procul " dubio respiciens ad h. l. Od. Ξ. (383.) Νῆας " ἀκειόμενον τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, Resarcientem " naves, vel etiam metaphorice Medentem navibus. " In propria autem medendi signif., Il. Π. (28.) " Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται "Ελκε' " ἀκειόμενοι. Rursum metaph. Apoll. R. 4., (1081.) " dicit, κακῷ κακὸν—ἀκειομένη, pro θεραπεύουσα καὶ " ἰωμένη, ut Schol. exponit: qui tamen et passive " exposuerat ῥωννυμένη, ut Suid. quoque ἀκειόμενος " affert pro θεραπευόμενος."

[" Ἀκέομαι, ad Timæi Lex. 114. Thom. M. 27. et n. : it. 25. 876. Phrynich. Ecl. 32. ad Lucian. 1, 341. ad Charit. 256. Bergler. ad Alciphr. p. 58. ad Herod. 418. Jacobs. Anth. 7, 269. Bentl. ad Callim. p. 316. Heyn. Hom. 4, 623. 5, 291. 6, 389. 7, 142. 8, 236. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 4. Act., Boissonad. in Philostr. 507. D[illegible]tr., Epigr. adesp. 162. b. Heyn. Hom. 7, 232. Ἀκ[illegible], Thom. M. 25. et n. Τινὰ νόσον, Valck. Oratt. 330. Cum duplici accus., Dawes. Misc. 151." Schæf. Mss. Ἀκεῖσθαι δίψαν, Philo J. 631. Lucian. 1, 481. : ὑποδήματα, Clem. Alex. 281. Pind." Wakef. Mss. " Ἀκεῖσθαι ἀπορίας, Xen. Mem. 2, 7, 1. Æschin. Dial. 3, 15. Τὰ παθήματα πόνοις ἀκεῖται τοῖς δυναμένοις καθικέσθαι τῆς ψυχῆς, ubi corrupte legitur ἀρκεῖται." Schneider. Lex.] " Ἀκάσασθαι τὴν ἀμαρ- " τάδα, legitur ap. Herod. 1, (167.) forsan pro ἀκέ[illegible] " σθαι, Mederi delicto, h. e. Expiare scelus." [" Notione primitiva, propria, ἀκέσασθαι ψώρην ἀνδράσι καὶ ἵπποις, 4, 90." Schweigh. Mss.] " Ἀκίμενοι, ap. " Hesych. legitur, exponiturque ἰώμε[illegible] et [illegible]itur " metaphoricum esse ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν. Se[illegible]eo " scr. ἀκειόμενοι." [Glossæ : Ἀκέσασθαι· Re[illegible]ncinnare.]

Ἄκεσμα, τὸ, ET Ἀκεσμὸς, ὁ, Sanatio, Medicatio, Medela. Hesych. ἀκέσματα exp. ἰάματα, et ἀκεσμὸν, θεραπείαν, ἰατρείαν. Exponitur et ὑγίασμα, Sanitatis recuperatio, uno verbo, Convalescentia, si Latine dici posset. Fit a præt. pr. pers. ἤκεσμαι.

[“"Ακεσμα, Heyn. Hom. 7, 69. Wolf. Proleg. in Hom. 242. Jacobs. Anim. 89. 'Ακεσμὸς, ad Mœrin 79.” Schæf. Mss. Æsch. Prom. 481. Pind. Pyth. 5, 86.]

*'Ακέσμιος, ὁ, ἡ, Sanabilis, i. q. ἀκέσιμος. Hesych. ἀκέσμιον exp. ἰάσιμον. Et ut ab ἄκεσις fit ἀκέσιμος, sic ab ἄκεσμα fieri ἀκέσμιος dicemus: nisi forte depravate legitur ap. Hesych. ἀκέσμιον.

"Ακημα, τὸ, i. q. ἄκεσμα, s. ἀκεσμὸς, s. ἄκεσις, aut ἄκος, quorum illa duo hic præcedunt, hæc sequuntur. Il. O. (393.) ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ', ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων, Remedia. Fit autem ἄκημα tanquam a fut. ἀκήσω, cum præcedentia omnia verbalia ab ἀκέσω fiant: sicut et quæ sequuntur composita. Verbi ἀκῶ ἀκέσω, inquit Eust., videtur futurum esse per η etiam: ut apparet ex ἀκήματα significante θεραπεύματα, nam ab ἀκῶ ἀκήσω fit ἄκημα. Quod tamen Eustathii dictum non ita intelligendum est quasi ἄκημα immediate formetur a fut. habente η, sed illud η futuri in præterito quoque poni, s. usitato, s. inusitato, a quo formatum sit ἄκημα: quemadmodum ab ἤκεσμαι habente ε futuri ἀκέσω, vel potius ἀκέσομαι, formantur ἄκεσμα et ἀκεσμός. [“Il. O. 394. Wakef. Trach. 554. Heyn. Hom. 7, 69.” Schæf. Mss.]

"Ακεσις, ἡ, i. q. ἄκεσμα s. ἀκεσμὸς, ab ἤκεσαι formatum. Erotian. ap. Hippocr. ἀκέσιας exp. ἰάσεις. Sed ἀκεσίας ibi legitur tanquam ab 'Ακεσία. Exp. etiam ὑγίασμα, Valetudinis recuperatio, ap. Plut. Lycurgo. [Hippocr. 3, 17. 17, 7. 18, 8. 38. 19, 13. “Ad Thom. M. 28.” Schæf. Mss. “Schol. Pind. Pyth. 5, 85. Ælian. Anim. 513. Zosim. p. 98.” Wakef. Mss. “Herod. 4, 109. ἄκεσιν ὑστερέων, Curationem uterorum: τὰ ἐς ἄκεσιν φέροντα, 4, 90.” Schweigh. Mss.]

'Ακέσιμος, ὁ, ἡ, Sanabilis, Medicabilis, ἀκεστός. || Item Valens ad sanandum. [“Stob. p. 20.” Wakef. Mss. Maxim. de Electt. 149. Plut. 9, 766.]

'Ακέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, a facultate sanandi, qua præditus est. Nam et arti medicæ præesse fertur.

'Ακεσίμβροτος, ὁ, ἡ, Mortales sanans. Orph. de Lap. (8.) filium Apollinis ἀκεσίμβροτον appellat. Ex ἀκέσαι et βροτὸς, inserto μ, ut in aliis ex βροτὸς compositis. [“Fabric. Bibl. Gr. 2, 652.” Wakef. Mss.]

[* 'Ακεσίνοσον πῖαρ, Anal. 2, 149. e Schneideri emend., Morbos sanans.]

'Ακεσίπονος, ὁ, ἡ, Sanans laborem, ad verbum, ut sit quasi Corroboratorius. Linguam nostratem sequendo Confortativus. Scribitur interdum ἀκεσσίπονος duplici σσ, metri gratia. [“Nonn. Metaphr. Jo. 11, 99. Dionys. 7, 86. 12, 267.” Wakef. Mss.]

[* 'Ακεσφόρος, ὁ, ἡ, Remedium afferens, Salutaris. Eur. Ion. 1005. Astydamas ap. Athen. 40. “Jacobs. ad Anthol. 1, 1. p. 22. *'Ακεσφορία, (ἡ,) Wessel. Probab. 338. ad Charit. 754.” Schæf. Mss. Maxim. de Electt. 167-8.]

'Ακεσώδυνος, ὁ, ἡ, Sanans dolores. Ex ἀκέσαι et [illegible] ut fit in aliis multis ex ὀδύνη compositis. 'Ακεσώδυνον, θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν, Suid. De Hippocr. quidam loquens, dixit, Οὗτος πατὴρ ὑγείας, οὗτος σωτὴρ, οὗτος ἀκεσώδυνος. [Epist. Hippocr. 523=1272. “Huschk. Anal. 277.” Schæf. Mss.]

“"Ακεσον, Hesych. affert pro ἄπονον. 'Ακεσᾶς “autem et 'Ακεσὼ, Nomina propria sunt, illud viri, “hoc mulieris.” [“ 'Ακεσὼ, Jacobs. Anth. 10, 295. T. H. ad Plutum p. 235. Valck. Diatr. 291.” Schæf. Mss.]

'Ακεστὸς, (ἡ, ὸν,) ex ἤκεσται, tertia præteriti, ut ἄκεσις, a sec. ἤκεσαι, ἄκεσμα et ἀκεσμὸς a pr. ἤκεσμαι, Sanabilis, Medicabilis, i. q. ἀκέσιμος. Erotian. ap. Hippocr. ἀκεστὰ expl. ἰάσιμα. Potest vero ἀκεστὸς reddi etiam Sanatu facilis. Nam ἀκεσταὶ Hesych. exp. εὐίατοι. || Apud Hom. ἀκεσταὶ exp. εὐδιόρθωτοι ab Eust., in Il. N. (115.) 'Αλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, Faciles emendatu sunt mentes virorum virtute præditorum. Videtur autem, ut exponitur ἀκεσταὶ, sic et ἀκεώμεθα exponi debere, quod tamen in brevibus Scholiis non est observatum; in iis enim exponitur ita h. l., Sed errori s. peccato

A medeamur; virorum strenuorum mentes faciles sunt sanatu, i. e. facile in melius convertuntur. .. Ita illic: at si exponendum sit ἀκεώμεθα eodem sensu quo ἀκεσταὶ, existimo ἀκεώμεθα perinde esse ac si quis diceret, Sed hanc animorum infractionem et demissionem sanemus. Nec tamen nego posse alio ἀκεώμεθα, alio ἀκεσταὶ referri. “ 'Ακέται, ap. Hesych. “legitur, expositum ἐπίατοι, ἀκατάλλακτοι, sed perperam; scribendum enim: 'Ακεσταί· εὐίατοι, εὐκατάλλακτοι, ut e præcedentibus liquet, ubi exp. hoc “Homericum, ἀκεσταὶ φρένες, ἐσθλῶν.” [“Ad Il. O. 203. Heyn. Hom. 6, 389.” Schæf. Mss. “ 'Ακεστὸν πρᾶγμα, Res reparabilis, ubi error quoquo modo corrigi possit, Reisk. ad Antiph. p. 754.” Seager. Mss. Hippocr. 493, 26.]

[* “ 'Ακεστὴρ, (ῆρος, ὁ,) i. q. σωφρονιστὴς, Moderator, Corrector, Soph. Œd. C. 713.” Seager. Mss.]

'Ακεστὴς, οῦ, ὁ, Sanator, Medicator, Medicandi peritus, Medicus. Apud Eust. ἀκέστης habetur cum acuto in penultima, scribentem e vet. Gram. Phryges
B Medicum ita appellare. Apud Suid. legitur ἀκέστας, itidem παροξυτόνως, ut sit α Dorice pro ἀκέστης: fortasse quod ap. quempiam Dorica utentem dialecto scriptum ita reperisset. Volunt tamen quidam, sequentes eum, qui voces collegit, diversum pro diversa significatione accipientes accentum, ἀκεστὴς pro Medico scribi ὀξυτόνως, at cum est nomen proprium, ἀκέστης, παροξυτόνως.

'Ακεστὴς, Sartor. Xen. K. Π. 1. "Ωσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ, οὕτω καὶ ἰατροὶ, ὅταν τινὲς νοσήσωσι, τότε ἰῶνται τούτους, Ut sunt vestimentorum ruptorum quidam sartores, sic et medici, cum aliqui in morbum inciderint, tunc illis medentur. Quo tamen in loco vetera nonnulla exemplaria non ἀκεσταὶ, sed ἠπηταὶ habent. Sed si ἀκέστριαν dicere oportet, non ἠπήτριαν, et ἠπήσασθαι prorsus est barbarum, nequaquam hic exempl. illis adhibere fidem debemus.

'Ακεσταὶ vocantur etiam Vehicula quædam Sicula, a quadam Siciliæ urbe. Fortasse autem ἀκέσται potius
C scribendum est ap. Hes., quamvis duobus locis ἀκεσταὶ in ejus exempl. legatur; nam ap. Steph. B. est 'Ακέστη urbs Siciliæ. Ετ 'Ακεστὶς, ίδος, ἡ, Fornacis ferreæ genus, ἐν ᾗ καμινεύεται ὁ χαλκὸς, ut habet Diosc. 5, 84. Is enim postquam dixit, Γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, προσιζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων, subjungit, Εἰσὶ δὲ αὗται σιδηραῖ παμμεγέθεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκεστίδες, κατὰ κορυφὴν συνημμέναι, κ. τ. λ. Quæ postrema verba ita vertit Ruellius, Prægrandes autem ac ferreæ sunt rudes ab officinis appellatæ Acestides, per summa fastigia connexæ, etc. Marcellus quoque, ut in VV. LL. refertur, ἀκεστίδας esse tradidit Virgas veluti axes transversas aut regulas, qua voce Græci ab Acesta Siciliæ civitate plostelli genus axibus hujusmodi compactum vocabant. At ego satis mirari nequeo qui factum fuerit, ut hi interpretes non viderint αὗται ad præcedens καμίνων referri, ut sit αὗται αἱ κάμινοι.

[“ 'Ακεστὴς, Valck. ad Il. 22. p. 61. Thom. M. 25.
D et n.: 27. ad Phrynich. Ecl. 4. ad Lucian. 1, 341. 'Ακέστης, ἀκεστὴς, Phrynich. Ecl. 32. *'Ακεσταῖος, Porson. Or. 1427. Monthly Review, Jan. 1799. p. 90.” Schæf. Mss.]

“ 'Ακεσταὶ, Hesychio sunt non solum οἱ ὄχοι, “Σικελικὰ ὀχήματα, sed etiam εὐίατοι, Facile sana“biles. Sed hoc posterius ἀκεσταὶ est fem. plurale “masculini ἀκέστας.” “ 'Ακέστας, Suidæ i. q. ἀκέ“στωρ, ἰατρὸς, Medicus. Sed forsan scribendum “oxytonως ἀκεστὰς, ut sit Doricum pro ἀκεστής.”

'Ανήκεστος, ὁ, ἡ, Insanabilis, Immedicabilis, ut ἀνήκεστον νόσημα, Morbus insanabilis, ἀνίατος. Dicitur et ἀνήκεστος διαφορὰ a Plut. Pericle, et ὀργὴ ἀνήκεστος ab Eodem in Coriolano, Dissidium et ira quibus nullum adhiberi remedium potest. Ego ἀνήκεστον in his aliisque hujusmodi locis existimo reddi posse Implacabile, cum Placare et inter se reconciliare dissidentes et iratos, sit velut Sanare dissidium et iram. Eodem vero sensu ἀνήκεστον Irreconciliabile verti etiam posset, si Lat. lingua pateretur. || Transfertur autem et ad alia, et dicitur ἀνήκεστον

κακὸν, Malum grave s. gravissimum, q. d. Malum e quo sequatur damnum irreparabile. Vel, Malum inexpiabile. Isocr. Hel. Encomio, *Καὶ κακοῖς ἀνηκέστοις περιπεσόντος.* Idem in Panathenaico, *Οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἀνηκέστων κακῶν.* Citatur et ex Hesiod. (Th. 612.) *καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστι.* Ex Herod. autem, *ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν*, pro Atrociter tractare. Apud. Eund. in Thalia legitur *ἀνήκεστος λώβη* de Zopyro, pro Fœdissima, et qua nulla fœdior esse possit. Sicut et *ἀνήκεστον κακὸν*, Malum gravissimum s. maximum, et quo nullum majus esse queat, ducta a morbis metaphora, qui cum insanabiles sunt, pro gravissimis habentur. Sed quibusdam in locis puto *μηδὲν ἀνήκεστον* aptissime reddi posse, Nihil gravius, quibus verbis Latini sæpe utuntur cum verbo Consulere, ut Cic. ad Att. Quintum fratrem ames, neve quid eum patiare gravius consulere de se quam expediet sororis tuæ filio. Vide et alia exempla in Thes. L. L. a patre meo edito. Talis autem interpretatio huic Thuc. loco convenire videtur, 1, (132.) *Μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον.* || Bud. *ἀνήκεστον* vult significare interdum Atrox et facinorosum, vel Inexpiabile, ut ap. Demosth. *Τοῦ μηδὲν ἀνήκεστον γενέσθαι*, ubi per *ἀνήκεστον* declarari cædes et homicidia: et sic ab eo sæpe accipi. Ibidem citat hæc ex Juliano, quæ ille scribit de morte Constantii loquens, *Ζῶμεν διὰ τοὺς θεοὺς ἐλευθερωθέντες τοῦ παθεῖν ἢ δρᾶσαι τὰ ἀνήκεστα*, eod. Bud. interpr. Deum benignitate non necesse fuit nobis aliquid indignum vel pati vel admittere. Sed v. Indignum non satis significans esse videtur ad exprimendam vim nominis *ἀνήκεστον*. Observandum est autem in hoc et in præcedente loco, sicut et passim in aliis ap. Gr. scriptt., *ἀνήκεστον* et *ἀνήκεστα* poni, non addito *κακὸν* et *κακά*. [*Ἀνήκεστον πῦρ*, Soph. El. 888. *χαρὰ*, Aj. 52. *ἀνήκεστα πάσχειν*, Ultimo supplicio affici, Plut. Romulo 3. "Villoison. ad Longum p. 42. Ruhnk. Ep. Cr. 55. Pierson. ad Mœr. 78. Brunck. El. 888. Valck. Hippol. p. 313. ad Herod. 628. Wakef. Phil. 186. Jacobs. Anim. 216. ad Diod. S. 1, 558. Heyn. Hom. 4, 561. 5, 78. 6, 390. 7, 44. ad Dionys. H. 2, 800." Schæf. Mss.]

" *Ἀνάκεστος*, Immedicabilis, Insanabilis, Incurabilis, " *ἀνίατος*, Erotian." [" Heyn. Hom. 5, 78. ad Mœrin 78." Schæf. Mss.]

Ἀνηκέστως, Insanabiliter, Immedicabiliter, ut *ἀνηκέστως ἔχω*, Insanabili morbo teneor, s. laboro. || *Ἀνηκέστως*, Atrocissime, Crudelissime, Exitialiter, q. d. Insanabili malo vel clade. Herod. 3, (155.) *Φὰς διὰ τοὺς πολιορκευμένους σεωυτὸν ἀνηκέστως διαθεῖναι.* Apud Plut., *Μήτε χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν ἀνηκέστως* exp. Neque in quempiam inimicorum se crudelem præstare. [" Brunck. Aristoph. 2, 19." Schæf. Mss. Dem. Or. in Timarch. p. 175.]

[* *Ἐπανήκεστος, ὁ, ἡ*, i. q. *ἀνηκ.* Joseph. 2. p. 25. Vitæ s. 52. *Παραινέσει χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς, καὶ τὰς ἐπανηκέστους τιμωρίας ὀξέως φέρεσθαι.* Sed nobis suspecta est hæc lectio.]

[* *Δυσήκεστος, ὁ, ἡ*, Difficilis curatu. Hippocr. 467, 9. Epigr. ap. Jacobs. Exerc. 2, 203. *δυσηκέστων ἥρπασαν ἐκ καμάτων.*]

" *Εὐάκεστος, (ὁ, ἡ,)* Medicatu curatuque facilis. " Hippocr. de Victu in Morbis acutis, *Οὐχ ὁμοίως* " *ταύτῃσιν ἀνήκεστοί εἰσιν, ἀλλὰ πολλῷ εὐακεστότεραι,*" [372, 43.]

Ἀκεστικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Sartorius, Ad sarturam vestium pertinens, vel, Ad sarciendum aptus, aut Sarciendi peritus. *Ἀκεστικὴ*, sub. *τέχνη*, Ars sartoria, Ars sarciendi vestes, Ars sartrix vestium. Plut. in lib. *πότερα τῶν Ζώων φρον.* tradit Democritum dixisse homines ab aranea duas hasce artes didicisse, *ὑφαντικὴν* et *ἀκεστικήν*. Gal. *περὶ Συστ. ἰατρ.* ad Patroph., *Ἀλλ' ὡς ἥ τε τῆς πεπονθυίας οἰκίας ἐπανορθωτικὴ καὶ τῶν ῥαγέντων ἱματίων ἀκεστική.* Apud Plat. Politico *ἀκεστικὴ* subjecta est fullonicæ, ut *πλυντική*. || Possit etiam *ἀκεστικὸς* dici Medicatorius, Ad medicinam pertinens, vel, Medicandi peritus, et *Ἀκεστικὴ*, Ars medicandi, ab *ἀκεστὴς* significante Medicum. [" Ad Thom. M. 27." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 367. Plut." Wakef. Mss.]

A *Ἀκέστρια, ἡ*, Medicatrix, ut sit *ἀκεστὴς, ἀκέστρια*: sicut *ποιητὴς, ποιήτρια*. || Item Sartrix, * *ῥάπτρια*. Æl. Dionys. vult *ἀκέστριαν* dici, non *ἠπήτριαν*, scribens et *ἠπήσασθαι* prorsus barbarum esse, ut quidem refert Eust., qui etiam *ὑφάντριαν* appellari tradit *ἀκέστριαν*. Quidam vir doctus Antiphanis fabulam *Ἀκεστρίας* interpretatus est Sutrices, quid secutus, nescio: ego certe Sartrices vertissem. || *Ἀκεστρίας*, inquit Erotian. p. 16. meæ Ed. Attici *τὰς ῥαφίδας* appellant, Acus, *παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια*, Ex eo quod sanent i. e. sarciant vestimenta. Ubi vereor ne pro *ἀκεστρίας*, vel *ἀκέστρας* vel *ἀκέστρια* leg. sit, de quibus jamjam dicam. [" Valck. ad Il. 22. p. 61. Mœris 48. et n.: ad Mœrin 283. ad Thom. M. 25. ad Lucian. 1, 341. Phrynichi Ecl. 32." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἀκέστρια, ἡ καμωπίστρια*· Sarcinatrix. Ubi leg. *καλλωπίστρια*, e Glossis Lat. Gr., quod vocabulum extat in Plut. 6, 530. *Ἀκέστρια* vero legitur in eodem Plut. 2, 259. 5, 612. et Luciano 3, 25.]

Ἀκέστρα, ἡ, Acus. Lucian. Dial. Mercurii et Charontis, *καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου*, Acum ad velum B sarciendum, (1, 341.) Quod recte convenit cum eo, quod ab Etym. scribitur, *Ἀκέστρα· ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν* * *σακκοράφιον καλοῦσι.* I. e. *ἀκέστρα*, Acus major, quam nunc appellant *σακκοράφιον*, Dicitur autem *ἀκέστρα παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι τὰ διεῤῥωγότα τῆς ὀθόνης.* Hæc ille. Generaliter tamen quamvis *βελόνην*, Acum, significari hac voce crediderim cum scribant quidam Grammatici *ἀκεστρίας* esse quæ subtilissimis *ῥαφίσι*; confunduntur autem *ῥαφὶς* et *βελόνη* interdum; vestimenta sarciant. DICITUR et *Ἀκέστριον* eadem signif. qua *ἀκέστρα*, videlicet pro Acu. Nam Etym. *ἀκέστραν* ait esse *ἠπήτριον*, quo nomine Eust. exp. *ἀκέστριον*, sed ap. hunc legitur *ἠπητήριον*, quod perinde valet. ET *Ἀκεστήριον* Hesychio i. q. *Ἀκέστριον* Eustathio: sicut vicissim Hesych. et Eust. nominant *ἠπητήριον*, quod Etymol. *ἠπήτριον*. [" *Ἀκέστρα*, ad Lucian. 1, 341. Thom. M. 28.: et not. 27. Phrynichi Ecl. 32. *Ἀκέστριον*, Phrynich. l. c. *Ἀκεστήριον*, ad Thom. M. 27." Schæf. Mss. Glossæ: C *Ἀκέστρα*· Acus, Acuncula.]

" *Ἀκεστρὸν*, Hesych. e Soph. Palamede affert, pro " *φάρμακον*, Medicamentum; sed forsan scr. potius " *ἄκεστρον*, proparoxytonως." [" *Ἄκεστρον*, Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss.]

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, i. q. *ἀκεστὴς*, Medicus. Suid. Gregorius, *Χρήζων δὴ παθέεσσιν ἀκέστορος.* Apud Eur. (Andr. 901.) *ἀκέστωρ Φοῖβος*, Medicus Apollo, vel potius Medicinæ præses. || Est etiam *Ἀκέστωρ* nomen proprium filii Ephippi ab Achille occisi. Plut. in Probl. " Unde *Ἀκεστορίδαι* patronymicως dicun- " tur Tribules quidam insignes Argis, ut testatur " Schol. Callim." [" *Ἀκέστωρ*, Valck. ad Il. 22. p. 61. ad Thom. M. 25. Heringa Obs. 188. Valck. Hippol. p. 313. *Ἀκεστορίδης*, Jacobs. Anth. 10, 40." Schæf. Mss.] HINC *Ἀκεστορία, ἡ*, Medicina, Ars medica. Apoll. R. 2, (512.) *ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν*, ubi *ἀκεστορίην* [illegible] posuit pro *ἀκεστορίαν*. [" Toup. Opusc. 2, 56. R[illegible] Ep. Cr. [illegible] Wessel. Ep. ad Venem. p. 60. Heringa Obs. 188. D Charit. 739. Jacobs. Anth. 6, 390. 9, 92. 10, 295." Schæf. Mss.] UNDE *Ἀκεστορικὸς, (ἡ, ὸν,)* Medicinalis, Ad medicum vel Ad medicinam pertinens. ET *Ἀκεστορικῶς*, Medicinaliter, ad verbum. [ITEM] " *Ἀκεστορὶς*, Medicatrix. Hippocr. *περὶ Φυσῶν* (118, " 2=295, 48.) *Πᾶσι γὰρ τουτέοισιν ἄντικρυς ἰητρικὴ* " *εὑρίσκεται ἀκεστορίς.*" " *Ἀκεστρὶς*, per syncopen " pro *ἀκεστορὶς*, Medicatrix. Hippocr. *περὶ Σαρκῶν* " (44, 13=309.) *Πρὸς τὰς ἀκεστρίδας, αἳ πάρεισι τῇσι* " *τικτούσῃσι, ἐλθὼν πυθέσθω*, Medicatrices, quæ pari- " entibus adsunt, i. e. obstetrices." [" Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss.]

[* " *Ἀκεστὺς, (ἡ,)* Ionice pro *ἄκεσμα*, R[illegible] Ep. Cr. 132. Jacobs. Anth. 7, 271." Schæf. Mss.]

Νήκεστος pro *ἀνήκεστος*, ap. poëtas interdum, ut ap. Hesiod. (Opp. 1, 281.) *νήκεστον ἀάσθη*, quod adverbialiter ponitur pro *ἀνηκέστως*, Insanabiliter.

¶ *Ἄκος, τὸ*, Medela, Medicina, Medicamentum, Remedium. *Ἄκεα*, Ionice pro *ἄκη*, Remedia, ap. Herod. 1, [94. *ἄκεα δίζεσθαι.*] Proprie medela, quæ adhibetur alicui morbo, ut et ap. Hippocr. [54, 48,

117, 30. 187, 29. 347, 6. 367, 44. 368, 11. 467, 17. 525, 3.] usurpatur. Vide apud Colum. ἐμβρύου ἄκος, 7, 3. || Item ἄκος Remedium cujuslibet mali. Il. I. (249.) οὐδέ τι μῆχος Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. Archias in Anthol. Epigr. (31.) τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι. Apud Plat., ἄκος ποιεῖσθαι, Remedium afferre. [Aristot. Polit. 5, 6. ἄκος τοῦ μὴ γίγνεσθαι: 8. τούτου δ' ἄκος. "Brunck. Soph. 3, 430. Heyn. Hom. 4, 561. 5, 291. 8, 236. Schol. ad Aristoph. Pl. 271. Bentl. Opusc. 77. Valck. Hippol. p. 241. Athen. 1, 16. Conf. cum ἄχος, Jacobs. Anth. 10, 386." Schæf. Mss. "Instrumentum, Quint. Smyrn. 6, 277." Wakef. Mss.]

[* Ἀκεσφόρος et * ἀκεσφορία, de quibus vv. supra actum est, deducenda sunt non, ut Schneider. Lex. judicat, ex ἄκεσιν φέρων, sed ex ἄκος φέρων. Sic σακέσπαλος et σακεσφόρος, a σάκος πάλλω et φέρω.]

[* "Ἀνακής, (ὁ, ἡ, i. q. ἀνήκεστος.) Pierson. Præf. ad Mœr. xxxiii. Mœris 78. et n." Schæf. Mss.]

"Ἄνακος, Non indigens medela, VV. sed vide- "rint."

"Δυσηκῆ, Hes. exp. δυσακῆ, δυσίατον, Curatu s. "Sanatu difficilem, ab ἀκέομαι." [Cf. Epigr. Cyzicenum 26.]

[* Εὐακής, Sanatu facilis. "Medicus, Emped. in Diog. L. 532. Robustus, Hesych." Wakef. Mss. UNDE * Εὐακέως, Ita ut curari facile possit. Aretæus 99, 49. Καὶ ὁ χῶρος ὑγιασθῇ εὐακέως.]

Πανακής, ὁ, ἡ, Omnia sanans, Omnibus morbis medens. In VV. LL. e Strab. 6. Apud J. Poll. quoque hac signif. πανάκη φάρμακα accipi videtur, sed pro πανακῆ male scriptum, ut opinor. [" Ad Mœrin 78. Valck. Callim. 82. Jacobs. Anth. 7, 270. Bentl. ad Callim. 316." Schæf. Mss. Glossæ: Πανακής· Omnimorbus.]

Πανάκεια, (ἡ,) Medela, Medicina. Apud Hesych. autem legitur πανακεία, accentu in penult. At vero ap. Suid., sicut et alibi passim, πανάκεια: qui non solum exponit θεραπεία, ut Hesych.: sed et nomen deæ esse scribit. Est autem hæc dea, filia Æsculapii, ut ex Aristoph. Pl. annotatur. Sed et Plin. id testatur 25, 4. Callimachi autem Schol. in H. in Apoll. (39.) Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι, Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, exp. τὴν ἴασιν, quod idem est cum θεραπείαν, quod ex Hes. et Suida attuli. Sed non placet ita exponi simpliciter, cum significet Omnem morborum curationem.

Πανάκεια, Panacea herba, quæ et Πάνακες, et Πάναξ a Gal. ad Glauc. 2. ita dicta quasi Omnia sanans, unde Plin. 25, 4. Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc a Lucano vocatur Potens, (9, 921.) Et panacea potens et Thessala centaurea. Schol. Nic. Ther. (500.) Πρώτην μὲν Χείρωνος * ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι, scribit ἐπαλθέα, i. e. θεραπευτικὴν, vocari τὴν * Χειρωνείαν, quæ et κενταυρεία et πανάκεια vocetur. Πάνακες, inquit Hesych., Herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. Diosc. πάνακες Ἡράκλειον, et πά[illegible]ιον, et πάνακες Χειρώνειον describit, 3, 55. 56. 57. Πανάκεια, inquit Gorr., a quibusdam Levisticum, a quibusdam etiam Centaureum majus dictum fuit, quod succurrat omnibus vitiis, plurimisque polleat remediis. Idem subjungit, varia medicamenta hoc nomine vocata fuisse. Ligusticum autem hoc vocabulum appellatum fuisse testatur Diosc. ejusdem lib. c. 58. et Theophr. H. P. 9, 7. Nicandri Schol. in Ther. ubi ipse poëta πάνακες dicit, ait posse intelligi vel τὸ Ἡράκλειον, vel τὸ Κενταύρειον, quod et Χειρώνειον, vel τὸ Ἀσκληπίειον: multa enim esse πανάκη. Idem Schol. ibid. (685.) Ἄγρει καὶ πάνακες * Φλεγυήϊον, ὄῤῥα τε πρῶτος Παιήων Μέλανος ποταμο[illegible]ρὰ [illegible]λος ἄμερσεν, annotat, καὶ τὸ πάνακες, τὸ κα[illegible]ιανικὸν, εἶδος φυτοῦ. In VV. LL. habetur Lucreti[illegible]m salem etiam hoc nomine adoptare consuevisse.

[" Πανάκεια, Valck. Diatr. 290. ad Callim. 1. p. 49. Jacobs. Anth. 8, 390. 392. ad Charit. 747." Schæf. Mss. Glossæ: Πανάκεια· Pagamater, Pora mater. Πανάκεια θεός· Cana. " Manetho 4, 159." Wakef. Mss. " Πάνακες, τὸ, ἡράκλειον, Diosc. 3, 56. Heracleum Panaces Linnæi, Ἀσκληπιοῦ, 357. Tha-

A psia Asclepium Linn.? χειρώνιον, 3, 58. Laserpitium Chironium Linn.? Strabo 6. p. 436. ποτάμιον π. Callim. Epigr. 14. Πάνακες πάντων ἡ σοφίη." Schneider. Lex. " * Πανάκειος, ὁ, ἡ, i. q. πανακής, Nic. Ther. 508." Idem. Παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι· τό μιν πανάκειον ἔπουσιν. Ubi Schol. Πρώτην περιλαμβάνει τὴν Χειρωνίαν (l. Χειρωνείαν) ῥίζαν, ἥτις πρὸς πᾶν ἁρμόζει, καὶ πανάκειον, καὶ κενταύριος καλεῖται.———Τὴν Χειρωνείαν φησὶν, ἣν καὶ κενταύριον καὶ πανάκειαν καλοῦσιν.]

Πανάκη, ἡ, pro πανάκεια Herba, et Filia Æsculapii, in VV. LL. citatur ex Epigr. [Anal. 2, 144. " Jacobs. Anth. 8, 392. Callim. 1, 489." Schæf. Mss.] ET Πανακίς, ίδος, ἡ, ap. Schol. Nic. [Ther. 627. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Πάναξ etiam vocatur illa Herba, uti dixi, unde succus ejus ὀποπάναξ, sed peculiariter Succus s. Liquor panacis Heraclei. Ita enim Diosc. 55, 3. Πάνακες Ἡράκλειον, ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

Πανακίτης οἶνος, Panacites vinum, i. e. E panace herba confectum, Diosc.

B [* Πανακείταν νάρθηκα, Phaniæ Epigr. 2. ap. Suid. sed v. Jacobs.]

[* " Προσακής, ad Mœrin 78." Schæf. Mss.]

[* Ἀνακέομαι, Resarcio. Ælian. H. A. 5, 19, 57.]

Ἐξακέομαι, Medeor, Sano. Vel potius Persano, ut exprimatur vis præpositionis, quæ auget. Sed et vacare interdum constat. || Ab Hom. metaphorice dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. Δ. (36.) et Od. Γ. (145.) pro Placare, sicut et ἀνήκεστον ὀργὴν supra interpretatus sum Implacabilem iram. Eleganter autem hoc dicitur, tanquam sit ira morbus animi. || Et Ἐξακεῖσθαι pro Sarcire, sicut et ἀκεῖσθαι, Eust. || Ἐξακέω, etiam invenitur eadem signif. in Pyth. Carm. aur. [66. Lycophro 1180. θύσθλοις θεὰν, Plato Meno 19. (2, 91.) Xen. Cyrop. 8, 2, 22. " Bast Lettre 174. Jacobs. Anim. 284. Heyn. Hom. 4, 561. 6, 390. ad Timæi Lex. 114. Sarcio, Bergler. ad Alciphr. p. 58." Schæf. Mss.]

Ἐξάκεσις, (ἡ,) Sanatio. [Aristoph. Ran. 1065.]

C ET Ἐξακεστήριος, (ία, ιον,) Sanandi vim habens. Quod nomen Jupiter et Juno habent, ut tradit Hesych. In VV. LL. exp. Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo et manifesto errore. [" Dionys. H. 4, 1987." Schæf. Mss.]

¶ Ἀκεύω, pro ἀκέω, et Ἀκεύομαι pro ἀκέομαι, unde Ἄκευμα, pro ἄκεσμα, Medela, ἴαμα. [De forma ἄκευμα dubitat Schneider. Lex. Extat in Orph. Arg. 379. ubi Hermann. e Gesneri emend. ἀκέσμασι νούσων edidit. Cf. Hesych. Ἀκεύει· τηρεῖ, Κύπριοι.]

" Ἀκεῖον, Hesychio τὸ φάρμακον, et τὸ ἕτοιμον, " Medicamentum, item Paratum, Promtum." " Ἀκί- " μων, affert pro ἑτοίμων, Paratorum, Promtorum, et " expeditorum, a nom. sing. ἄκιμος, pro quo supra " Ἀκεῖον. Suidæ ἄκιμον est ἀθεράπευτον, Iucuratum " s. Incurabile. Significaret tamen potius Curabile, " ut ἀκέσιμον. Supra certe ἄκον etiam attuli pro " θεραπευτὸν," [e Lex. meo vet. et Etym.]

" Ἀκέσσαιος, ὁ, Nomen ignavi nautæ, qui cum " lunam causatus navigationem differret, locum fecit

D " adagio illi Ἀκεσσαίου σελήνη, quo in comperendi- " natores utuntur. Vide et Erasm."

ἈΚΗ, ἡ, Mucro, Cuspis, Acies ferri. In compositione præsertim usurpatur. Nam hinc τανιήκεα χαλκὸν et τανύηκες ἄορ deducit Eust. Ab Eodem εὐήκης αἰχμὴ exp. ἡ εὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα, de quibus paulo post dicetur. Ab ἀκὴ formantur ἀκὶς et ἀκωκὴ, quæ sunt usitatiora: hoc per reduplicationem: illud per formam deminutivi. Quin et ἀκμὴ ab ἀκὴ deductum esse volunt Grammatici epenthesi literæ μ. " Ἀκὰ, Hesychio τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος, " Latinis Acies, vel μάχη. Sed fortassis scr. potius " ἀκὰ, ut sit Doricum pro ἀκή." [" Jacobs. Anth. 6, 175. ad Herod. 367. Wakef. S. C. 1, 83. Heyn. Hom. 7, 223. Urbs Phœnices, Valck. Diatr. 294. ad Diod. S. 2, 34. 390." Schæf. Mss. " Theod. 1, 61." Wakef. Mss.]

Ἀκάζω, Acuo. Et pass. Ἀκάζομαι, Acuor, unde ἠκασμένος, Acutus, et sine incremento ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ. Od. A. (99.) Εἵλετο δ'

ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, i. e. ἠκονημένον, A vel ἐστομωμένον, inquit Hesych. Eustathius autem hanc quidem et ipse significationem agnoscit, videlicet pro ἐστομωμένον: sed ut sit ἀκαχμένον quasi ἀκὴν ἔχον, quæ etymologia multo minus esse videtur rationi consentanea, quam altera illa ex Etym. a me allata. Affert autem idem Eust. et aliam derivationem, simul cum alia signif., sed ridicule subtilem, meo judicio, ut videlicet dicatur ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, τὸ λυποῦν, a v. ἀκαχεῖν.

" Ἀήκης, (ὁ, ἡ,) Aciem non habens, Cui cote non " est facta acies, s. Qui cote non est factus exacu-" tior, i. e. Non acutus, Obtusus, Hebes, ut Suid. " ἄηκες dici ait τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος, addendum " enim μὴ, nisi forte α hic velit esse epitaticon." [" Prior conjectura firmatur auctoritate Phavorini, qui inseruit μή." Scott. App. ad Thes.]

Ἀμφήκης, ὁ, ἡ, Utrimque acutus, Anceps. Ex utraque parte incidens, ut ἄμφηκες ἔγχος, ap. Soph. Aj. i. e. ξίφος ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, Ensis utrimque exacutus cote, vel Redditus acutus. Non dubium B est autem, quin ἀμφήκης dicatur quasi ἀμφιακὴς, eadem formatione qua et reliqua, quæ sequuntur. Quare nemo, ut opinor, negarit depravatum esse Etym., in quo ab ἥκω deducitur, et pro eo, quod ibi post "Ἀμφηκες· ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, legitur ἀπὸ τοῦ ἥκω, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν ὀξὺ, ita leg., ἀπὸ τοῦ ἤκω, ἤκη καὶ ἀκὴ ἡ ὀξύτης. Quanquam nec hæc deductio τοῦ ἀκὴ mihi valde placet. Ceterum ἀμφήκες, non ἄμφηκες, ab aliis scribi sciendum est. || Ἀμφήκης γλῶττα, metaphorice Aristoph. Nub. (1160.) Lingua anceps, quæ metaphora et in nostrate sermone manet. Chio Epist. ad Matridem, Ἀμφήκης φιλοσοφία πρὸς τὸν πολιτευτικὸν βίον καὶ πρὸς τὸν ἀπράγμονα, Ancipitem usum præbens. [" Valck. Phœn. p. 479. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Valck. Hippol. p. 247.: Diatr. 145. Brunck. Electr. 485. Wakef. Trach. 504." Schæf. Mss.] " Ἀμφακὴς, " Hesychio est ἀξίνη, Securis, anceps nimirum et bi-" pennis, et utrimque aciem habens, quæ et ἀμφήκης."

" Ἀνηκὲς, Hesych. affert e Soph. Captivis pro C " ἀνῆκον. Videtur tamen potius sonare Aciem non " habens, Non acutum."

Εὐήκης, ὁ, ἡ, Valde acutus, q. d. Bene acutus. Nicand. Alex. (410.) εὐήκεϊ ξυρῷ, ubi Schol. * εὐακονήτῳ. Sic Apoll. R. 2, (101.) εὐήκεα φάσγανα, Acutissimos enses dixit, quod alius poëta εὐήκη per contractionem. Apud Hesych. εὔηκες. [" Valck. Diatr. 199. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Jacobs. Anth. 7, 226. Wakef. S. C. 4, 217." Schæf. Mss.]

Νεήκης, ὁ, ἡ, ut νεῆκες ξίφος, Ensis, quem aliquis nuper s. recens exacuit. Hesych. Νεηκέσσι· νεωστὶ ἠκονημένοις, ὀξέσι. Ubi observa νεηκέσσι, non νεήκεσσι, tanquam a νεηκής: Habet tamen idem Hesych. εὔηκες, non εὐηκὲς, aut εὐήκες. Sed fuerit τὸ νεηκὴς simile sequentibus compositis ταναηκὴς, et τανυηκὴς, quæ ita scripta sunt ap. eund. Hes. Dicitur signif. eadem et νεηκονὴς, quod vide infra. [Il. 13, 391. " Νεήκης, νεηκὴς, Callim. 1, 456. Ruhnk. Ep. Cr. 154. Heyn. Hom. 6, 445." Schæf. Mss.] " Νεακὴς, " Recens acutus, Dorice pro νεηκής."

" Περιηκὴς, (ὁ, ἡ,) Acutus, vel Admodum acutus."

" Προηκὴς, (ὁ, ἡ,) Præacutus, κατὰ τὸ ἔμπροσθεν " * προηκονημένος, Hesych." [Od. M. 205.]

Ταναήκης, ὁ, ἡ, ET Τανυήκης, Protensam habens aciem s. longam. Il. H. (77.) Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ. Ita enim legit Eust. cum alioqui in textu inserto ejus comment. sit ταναηκέϊ, accentu in penult. Sic et Ap. Hesych. ταναηκὲς, et ταναηκέϊ, item τανυηκὲς et τανυηκέας. Sed contra Suidas τανύηκες et τανύηκεας, ut Eust. Exponit autem τανύηκες Hesych. τὴν ἀκὴν ἔχον παρατεταμένην, quæ simplicissima et optima est tam hujus quam alterius vocis expositio. Idem tamen ταναηκέϊ χαλκῷ vult esse simpliciter τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ. Sed ταναηκὲς exponit et εὔηκες, de qua signif. vide in sequentibus.

Τανυήκης, Protensus, In longum protensus, Longus: cum alioqui significet etiam Protensam habens aciem, veluti cum dicitur τανύηκες ἄορ, a τανύω et ἀκή. At vero ap. Hom. Il. Π. (768.) τανυήκεας ὄζους, simpliciter significat ἐκτεταμένους, ut Hesych., s. μακροὺς, ut Eust. tanquam per παραγωγὴν duntaxat a τανύω factum, minimeque nomen ἀκὴ inclusum habens, ut idem scribit.

[Ταναηκὴς, Orph. Arg. 1131. Heyn. Hom. 5, 322. 6, 445. 7, 223. 266. ad Il. H. 77. Græv. ad Hes. Lect. 596. Τανυηκὴς, Gesner. ad Orph. p. 390. Jacobs. Anth. 7, 58. 9, 29. Heyn. Hom. 5, 322. 6, 599." Schæf. Mss. " Ταναηκὴς, Oppian. H. 4, 53." Wakef. Mss.] " Ἄκιτις, Suid. ex Epigr. affert, Καὶ " ψῆκτραν ἄκιτιν ἀπέπτυσεν, sed sine expositione. " Forsan scr. ἀκῖτιν, et intelligendam Acutam, ut ab " ἀκὴ sit ἀκίτης, et inde fem. ἀκῖτις."

¶ Ἀκὶς, ίδος, ἡ, Demin. ab ἀκὴ, ut σκαφὶς a σκάφη, habet tamen signif. primitivi ἀκή. Quanquam Gr. Lexica volunt peculiariter ἀκίδα esse Sagittæ cuspidem, quibus assentiri videtur J. Poll. At Chrysost. quodam loco non ἀκίδα simpliciter, sed ἀκίδα βέλους appellat Sagittæ cuspidem. Hinc et ἀκιδωτὸν βέλος, quasi dicas Cuspidata sagitta, Cuspidatum telum. Diosc. 3. Ἀνάγει σκόλοπας καὶ ἀκίδας, ubi ἀκίδας alii Aculeos, alii Cuspides, quidam et Spicula interpretantur. Apud Eundem vero alio loco ἀκὶς exp. Sagitta. || Poni autem generaliter ἀκὶς pro Acumine, s. Acie, apparet ex eo, quod appellatur ὀνύχων ἀκὶς, Unguium acumen s. acies, in Anthol. Pro eodem ὀνύχων ἀκμὴ dicitur. || Ἀκίδες, teste Servio, dicuntur a Græcis Curæ, unde Acidalia Venus, juxta quosdam. Non video autem quomodo hæc significatio, quam Serv. huic voci tribuit aliter quam per metaph. accipi possit, eadem videlicet qua Lat. Aculeos usurpant. " Ἄκις, Fluvii in Sicilia nomen " est. Ex Ἄκις, nomine proprio, Chœroboscus ap. " Etym. ait derivari Ἀκίδαλος, hinc autem Ἀκιδαλίη, " quod Fontis nomen est." [" Jacobs. Anth. 6, 61. ad Charit. 728. Paul. Sil. 22. Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss. Oppian. H. 5, 535. Ælian. H. A. 1, 18. ὀνύχων Anal. 3, 78. τρίγωνος Hippocr. 554, 44. τῆς κύστιος ἀκίδες Aretæus 55. c. " Dolor acutus, Theod. 1, 264." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀκίς· Acis, Spiculum.]

Τανακιδὲς, Protensam habens aciem, i. q. τανάηκες, s. τανύηκες. Erit autem τανακιδὲς, si ap. Hesych. recte scriptum est, a τανύω et ἀκὶς, ut illa a τανύω et ἀκή.

Ἀκιδώδης, ὁ, ἡ, Cuspidis sagittæ formam habens, Acuminatus in modum cuspidis sagittæ. [Theophr. H. P. 4, 13.]

Ἀκιδωτὸς, (ἡ, ὸν,) Cuspidatus, ad verbum. Ἀκιδωτὸν inquit Suid., τὸ ἔχον ἀκίδας. At Hesych. contra, ἀκιδωτὸν βέλος explicat χωρὶς σιδήρου, Sine ferro, nisi forte legendum est σιδηρίου, Sine acie. Sed rectius Suid., meo quidem judicio. Nam ἀκιδωτὸς formatur tanquam a v. *ἀκιδόω, ut λεπιδωτὸς, Squamatus, tanquam a * λεπιδόω facto a nom. λεπίς. [Ἀκιδωτὸς, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex.; sed, ut Idem scribit ἀγκυλωτὸς, ἀγκυρωτὸς, λεπιδωτὸς, ἡ, ὸν, sic etiam hic scribere debebat, ἀκιδωτὸς, ἡ, όν. Biel. Thes.]

¶ Ἀκωκὴ, ἡ, i. q. ἀκὴ, et ab ἀκὴ formata per ἀναδιπλασιασμὸν, Reduplicationem, ut Etym. tradit, ut ab D ἔδω: ἔδη, et ἐδωδὴ, itidem, ἄγω, ἀγὴ, et ἀγωγή. Ἀκωκὴ generaliter Mucro, Cuspis, ὀξύτης, ut ait Hesych., Acumen. Ab Eodem tamen exp. particularius, ἡ τῆς ἐπιδορατίδος ἀκμή: et ab Etym., ὀξύτης τοῦ βέλους. Ab Hom. ἀκωκὴ δουρὸς s. ἔγχεος et αἰχμὴ ἔγχεος pro eodem ponuntur. Il. X. (327.) Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Ubi intellige ἀκωκὴ ἔγχεος e proxime præced. versu. Usurpatur etiam soluta oratione a Luciano Dial. Diog. Antisth. et Cratetis, Τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή. HINC derivari volunt quidam nomen ἀνακωχὴ, ut dicetur suo loco. || [illegible]κὴ, Turris forma quædam, Etym. [" Dens, Orph. Lith. 126." Wakef. Mss. Apoll. R. 3, 1047. Glossæ: Ἀκωκή· Mucro.]

Ἀνακωχὴ, Induciæ, Pax sequestra, Requies a bello. Thuc. 1, (40.) Κορινθίοις μέν γε ἔνσπονδοι ἐστέ· Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένεσθε. Herodian. 6, (7.) Ἔχειν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῷ βαρβάρῳ. Ἀνακωχὴ generaliter Requies, Laxamentum, ut ἀνακωχὴ κακῶν e Thuc. citatur a Bud. Ab

Eodem autem poni videtur pro Remoratione s. Retardatione, 8, (87.) p. 290. Τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς τῶν Ἑλληνικῶν. Dictum ἀνακωχὴ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, Quod sursumversus habeantur telorum cuspides, induciarum tempore videlicet, tradunt Schol. Thuc. Suid. et Etym. atque alii quidam Grammatici. Quam derivationem quamvis hic sequar, quod ad ordinem attinet, suspectam tamen habeo, et potius ab ἀνοχὴ, verbali τοῦ ἀνέχω deduci posse ἀνακωχὴ dico: præsertim cum Gal. ap. Hippocr. ἀνακωχὴ exponat ἀνοχὴ et * ἀναβάσταξις. Dionys. H. inter vocabula γλωσσηματικὰ et ἀπηρχαιωμένα, atque adeo δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς, quibus est usus Thuc., hoc annumerat. Ab Hesychio ἀνακωχὴ exp. etiam ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν. [" Valck. Præf. ad Ammon. xxv. Mœris 86. et n.: ad Mœrin 221. Ammon. 16.: Valck. Anim. 24. Thom. M. 217. ad Diod. S. 1, 417. Wakef. Trach. 825. ad Dionys. H. 1, 450. Heyn. Hom. 4, 237." Schæf. Mss. Hippocr. 56, 7.] Hinc Ἀνακωχεύω, et Ἀνακωχέω, Retineo navem in alto, Navem in ancoris stare facio, subductis velis propter tempestatem, ut Bud. e Suida et Hesych. exponit. Herod. 6, (116.) Ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας. Sed et ipsæ naves dicuntur ἀνακωχεύειν, ut ap. Arrian. 2. Ὀλίγον γὰρ πρὶν προσχεῖν τῇ πόλει, ἀνεκώχευσαν ἔτι πελάγιαι αἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ νῆες. Metaphorice etiam ἀνακωχεύειν ἅρμα, Currum retrahere et inhibere, secundum quam signif. Schol. Soph. El. (734.) ἀνακωχεύειν exp. ἀνασειράζειν, et κατέχειν. || Ἀνακωχεύειν in alio Herod. loco Valla Stabilire vertit; sed ejus interpretatio reprehenditur. Ἀνακωχεῖν autem ap. Hesych. habetur, qui exponit ἀναχωρεῖν: sicut et ἀνακωχήσαντες, ἀναχωρήσαντες, et ἀνακωχὴ, ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν. [" Ἀνακωχεύω, Valck. Anim. ad Ammon. 24. Herod. 492. 549. ad 527. 583. 696. Lex. Herod. 176. ad Diod. S. 1, 417. Coray, Theophr. 305. Ἀνακωχέω, ad Diod. S. (l. c.) * Ἀνακώχησις, Valck. Anim. ad Ammon. 25. * Ἀνακωχάζω, 24." Schæf. Mss. " Ἀνακωχάζω, (Damascius Photii p. 1070.) Isidor. in Photii Cod. 242. Ἀνακωχέω, Erotian. Hippocr. 785. (' 475, 12. 506, 12. ubi mendose ἀνακογχίζειν: Ἔπειτα ἀνακογχίζειν, τοῖσι δακτύλοισι * εὐματτευόμενον καὶ παραστρέφοντα.' Ind. Ms. in Hippocr.) Ἀνακώχησις, Erotian. Polyæn. 17. 508. Appian. 1, 429. Arrian. 97." Wakef. Mss.]

" Διακωχὴ, (ἡ,) Suidæ est διάλειψις, Intermissio, " aliis Cessatio, Induciæ, ut ἀνακωχή." [" Thom. M. 216." Schæf. Mss. " Suid. 1, 578. 595. Dio Cass. 215." Wakef. Mss.]

" Παρακωχὴ, ap. Thuc. (6, 85.) pro παροχὴ, ut " ἀνακωχὴ pro ἀνοχὴ, itemque διακωχὴ et κατακωχὴ, " Suid." [Joseph. A. J. 17, 9, 5. Συνῆγεν ἐπὶ παρακωχῇ γνωμῶν τοὺς φίλους. Vera scriptura est παροκωχή. Ἔχω, ὦχα, ὄκωχα.]

" ἌΚΙΝΟΣ, (ἡ,) Acinus, Herbæ genus, quod et " ἄκονος nominatur, Lat. Ocimastrum, a similitu- " dine ocimi. Diosc. 3, 5. Ἄκινος, ἢ ἄκανος· πόα ἐστὶ " λεπτόκαρφος, στεφανωματικὴ, παραπλησία ὠκίμῳ, δα- " σύτερα δὲ καὶ εὐώδης. Unde Plin. 21, 27. Acinon " et coronarum causa et ciborum Ægyptii serunt: " eademque erat quæ ocimon, nisi hirsutior ramis ac " foliis esset et admodum odorata. Idem c. 16, ejus- " dem lib., Acinos, quam Epipetron vocant, quæ " nunquam floret: e Theophr. H. P. 7, 8. Ἔνια " δὲ καὶ ὅλως ἀνανθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίπετρον. Sic " enim e Plin. reponendum pro ἐπίμετρον, quod " habent vulg. Edd. Ἄκονος, Herba quædam, quæ " et ἄκινος nominatur, ut supra docui. || Exp. " etiam Impercussus, ἀτρόμητος, pro quo scr. potius " ἄκλονος: item ἄπληκτος, ἄτρωτος, ap. Varin." [Athen. 680. * Ἀκίνιοι στέφανοί τινες καλοῦνται οὕτως, οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ πλεκόμενοι, ὥς φησιν Ἄνδρων ὁ ἰατρός· παρέθετο δ' αὐτοῦ τὴν λέξιν Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρὰ τοῖς Ἱστορικοῖς Λέξεων. Ubi olim legebatur ἀκίδος.] " Ἐπίπετρον, " (τὸ,) Ea herba est, quæ dicitur ἄκινος, auctore " Plin. Hanc Hippocr. lib. περὶ Ἑλκῶν adversus " tumores et inflammationes commendavit. Refri- " gerat enim, et modiee astringit. Sunt tamen qui " eo nomine ἀείζωον intelligant: quod πετροφυὲς a

A " quibusdam dici Diosc. scripserit. Gorr. Planta " est ex earum genere, quæ etiam solo avulsæ, sus- " pensæque tantum solio, diu durant. Vide Aristot. " de Part. Anim. 4," [5.]

ἈΚΟΝΗ, ἡ, Cos, in Isocr. Apophthegmate, Καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ. Etenim cos non secat ipsa quidem, at gladios acutos reddit, s. acuit. Horat. A. P. (304.) fungar vice cotis, acutum Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secandi. Ἀκόνη Ναξία, Cos e Naxo insula, Diosc. 9. Proverbia sunt, ξυρὸς εἰς ἀκόνην, Novacula in cotem, sub. ἔπεσε vel ἐνέπεσε, Incidit; et Ἀκόνην σιτίζεις, Cotem alis, ut Erasmus exp., quem vide. Hujus autem vocis ἀκόνη Etym. aliam etiam deductionem affert, videlicet a κονῶ, sed prætuli, quam ponit ab ἀκή. Vide Κατακονῶ. || Ἀκόνη a quibusdam exponitur, ex J. Poll. Pila, Hirci pars juxta tempora. Intellige autem hircum, τράγον dicit Poll., cavitatis eam partem, quæ sub temporum extremitate in interiorem nervum assurgit. [" Phrynich. Ecl.
B 65. Thom. M. 492. Jacobs. Anth. 7, 213. 8, 344. 11, 162. Valck. Ep. ad Röver. xii." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Alex. 41." Wakef. Mss. Strabo 12. p. 40. Sieb. Λίθου λευκοῦ ὥσπερ ἀκόνας τινὰς οὐ μεγάλας ἐκφέρων, ἐξ ὧν τὰ λαβία τοῖς μαχαιρίοις κατεσκεύαζον.] " Ἀκονήλιθος, VV. LL. perperam pro " ἀκόνη, λίθος, et quidem δι' οὗ ὀξύνεται ὁ σίδηρος." " Ἀκόνη. Hippocr. in Appendice libri de Diæta " ἀκόνην nominavit τὴν θυΐαν, Thyiam arborem: " itidemque Theophr. H. P. 8. ut in Lex. suo annotat " Gal. Pro quo supra e VV. LL. habuimus Ἀκόη. " || Ἀκόναι, Nomen proprium loci, vide Ἀκόνιτον." [Glossæ: Ἀκόνη· Cos, Species.]

" Ἀκῶναι, Supremæ et nudæ cautes, VV. LL. " perperam pro ἀκόναι."

[* Ἀκοναῖος, αία, αῖον, Ad cotem pertinens. Nicand. Al. 41.]

" Ἀκόνιον, τὸ, Coticula, s. Cos. Diosc. 1, 130. lo- " quens de ebeni usu in vitiis oculorum, Εἰ δέ τις " ποιήσας ἐξ αὐτῆς ἀκόνιον, χρῷτο εἰς τὰ κολλύρια,
C " βέλτιον ἐνεργήσει. Unde Plin. 24, 11. itidem de " ebeno loquens, Scobem ejus oculis unice mederi " dicunt, lignoque ad cotem trito cum passo, cali- " ginem discutit. Rursum Diosc. 5, 144. de hæma- " tite lapide, Γίνεται δὲ καὶ κολλύρια ἐξ αὐτοῦ καὶ " ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθη ἐπιτήδεια. Sed " videtur ἀκόνια esse adj. potius quam demin., et " cum eo intelligendum sub. φάρμακα, ut ἀκόνια φάρ- " μακα sint Medicamenta, quæ ligno lapideve aliquo " medica vi prædito ad cotem trito cum passo, con- " fiunt, quasi coticularia diceres; id enim e Plinii " verbis datur intelligi." [Glossæ: Ἀκόνιον· Coticula.]

[* Ἐλαιακόνη, ἡ, Cos olearia. Paul. Æg.]

Ἀκονάω, f. ήσω, p. ηκα, Acuo, Exacuo, proprie cote. Nam ab ἀκόνη factum esse manifestissimum est. Luc. Timone (1, 129.) Ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσι: [2, 828.] || Ἀκονάω, metaphorice, etiam pro Incito, Impello, ut Lat. Acuo, Exacuo, et sæpe ap. Græcos παροξύνω, et θήγω. Herodian. Εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, Ma-
D ximini animum ad crudelitatem exacuerunt et incitarunt. Xen. autem παρακονᾷν ψυχὴν dicit absolute pro Animum exacuere ad fortitudinem, et quasi alacritatem animo comparare, K. Π. 6, (2, 11.) Ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. Usurpatur vero hoc compositum παρακονῶ in propria signif. a Theophr. de Pl. 5, 6. pro simpl. ἀκονῶ. || Passiva autem terminatione hujus verbi in activa signif. utitur idem Xen. Hell. 7. (5, 20.) Πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας. Alioqui Ἀκονάομαι, est Acuor, Exacuor. [" Zeun. ad Cyrop. 22. Eichst. de Dram. 148. Jacobs. Anth. 8, 8. 344." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 131(=107.) Chrysost. 20. alibi." Wakef. Mss. " Chrys. in Gen. p. 38. 42. et alibi. Symm. Theod." Kall. Mss. Glossæ: Ἀκονάω· Acuo, Exacuo, Spiculo.]

Ἀκόνημα, τὸ, Incitamentum, metaphorica signif. ut ἀκονᾷν pro Incitare.

[* " Ἀκόνησις, (ἡ,) Etym. M. Hesych." Wakef. Mss. Et * Ἀκονητής, ὁ, Cotiarius, Acutiator, Samiarius, Samiator, Gl.]

[* " Εὐακόνητος, (ὁ, ἡ,) Bene acutus. Schol. Nic. Alex. 411." Wakef. Mss. Ετ] " Νεακόνητος, Recens acutus. Schol. Soph. El. item et Hesych." [" Brunck. El. 1394." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπακονάω, Exacuo. Joseph. 239. 45." Wakef. Mss.]

[* Ἐξακονάω, Exacuo, Incito, Instigo. Ezech. 21, 11. " Const. Manass. Chron. p. 17." Boissonad. Mss.]

Κατακονάω, ab Etym. affertur ex Eur. (Hippol. 823. Monk.) Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίον, idque, ut confirmet etymologiam vocis ἀκόνη a κονῶ significante φθείρω et λεπτύνω, præfixo α epitatico, ut videlicet dicatur ἀκόνη quasi διαφθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον. Cum hac autem expositione verbi κατακονῶ convenit, quod legimus ap. Hesych., videlicet κατακονὰ expositum διαφθορά. Fuerit igitur Κατακονῶ, ut opinor, Corrumpo et attenuo atterendo, ut cos acuens ferrum, illud atterit et attenuat. Sed et quin pro Acuo sumatur hoc compositum, minime dubitandum puto. In illo porro Eurip. loco pro βίου reponendum credo βίον, si qua e tam paucis verbis de eo fieri conjectura potest. [" Valck. Hippol. p. 252. ad Plut. Mor. 1, 940." Schæf. Mss.]

" Κατακονὰ, Interemtio s. Peremtio, διαφθορὰ Hesychio et Eust. qui vocem hanc Doricam esse tradit, forsan παρὰ τὸ κατακαίνειν." [" Brunck. Hippol. 829. Musgr. Hippol. 821. Valck. Hippol. p. 252." Schæf. Mss. Vide et Monk. Hippol. 823. " Refertur ab Eust. inter ἅπαξ λεγόμενα. Κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου, Eur. Hippol. 821. Vitæ profecto subversio plane intoleranda." Larcher. in Lex. Hederic. " Quasi a κένω pro καίνω, nisi prava hæc lectio est pro κατακοπὰ, aut * κατακτονά." Ernest. ibid.]

Παρακονάω, vide paulo ante cum simplici ἀκονάω. [Jacobs. Anth. 8, 344.: Exerc. 2, 122. Zeun. ad Cyrop. 22." Schæf. Mss. " Pass., Schol. Pind. Ol. 6, 141." Wakef. Mss. Aristoph. Ran. 1146. Eustath. 758.]

[* " Παρακονὴ, Montf. Palæogr. 6." Kall. Mss.]

" Προσακονάω, Insuper acuo, Bud."

Νεηκονὴς, (ὁ, ἡ,) Recens vel Nuper exacutus, i. redditus acutus. Hes. Νεηκονές· ἠκονημένον νεωστί. Pro eodem dicitur νεήκης, quod habes paulo ante. [" Lobeck. Ajac. (820.) p. 352. Ruhnk. Ep. Cr. 154." Schæf. Mss.]

" Ἀκόνιτον, τὸ, Aconitum, Herba venenata, de qua multa Diosc. 4, 6. Ἀκόνιτον vero nominatam volunt, quoniam in cautibus s. ἐν ταῖς ἀκόναις provenit. Quod etymon secutus Ovid. Met. 7, (418.) cecinit, Quæ quia nascuntur dura vivacia caute, Agrestes aconita vocant. Et Plin. 27, 3.: Nascitur in nudis cautibus, quas aconas nominant, et ideo aconitum aliqui dixere, nullo juxta ne pulvere quidem nutriente. Hanc aliqui rationem nominis attulere. Alii, quoniam vis eadem in morte esset, quæ cotibus ad ferri aciem deterendam, statimque admota velocitas sentiretur. Theophr. H. P. 9, 16. ἀκόνιτον appellatum scribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipue proveniat: crescere tamen et alibi passim, et præsertim in locis petrosis. Itidemque canit Nicander Al. (41.) ἐν δ' * Ἀκοναίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησαν ὀρόγκοις, In Aconæorum montium verticibus, quanquam Schol. ἀκοναίοις ὀρόγκοις exp. τόποις ἐν οἷς γίνονται αἱ ἀκόναι: has autem ἀκόνας secundum quosdam fieri Heracleæ, secundum alios Hermione, secundum alios Tanagræ. Steph. B. τὰς Ἀκόνας esse dicit Oppidum prope Heracleam ita nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων, Quoniam ibi multi fiunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenum, alio nomine dictum κώνειον: Διὰ τὸ προφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὄντι περὶ Ἡράκλειαν. Aliis nominibus dicitur παρδαλιαγχὲς, λυκοκτόνον, κυνοκτόνον, μυοκτόνον, θηροφόνον, quoniam eo ad necandas pantheras, lupos, canes, mures, et alias bestias utuntur. Item κάμμορον et θηλυφόνον dicitur, quoniam mala morte perimit, et quoniam tactis quoque genitalibus feminini sexus
A animalium, eodem die infert mortem; est enim omnium venenorum ocyssimum. Testantur hæc Nicander, Diosc. et Plin. ll. cc. Porro ab Ἀκόναι oppido, ἐθνικὸν est Ἀκονίτης, et fem. gen. Ἀκονῖτις, ut Steph. B. annotat. Quibus addere potes Ἀκοναῖος in loco illo Nicandri, a cujus Schol. memoratur etiam λόφος Ἀκόνιτος, prope Heracleam Ponticam." [Anal. 1, 484. Nicand. Al. 13. " Jacobs. Anth. 7, 339. Solin. Polyh. p. 52.: Salmas. ad h. l. 619. Diod. S. 1, 288. et n." Schæf. Mss.]

" Ἀκονιτικὸς, ή, όν, Ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid mistum habens. Xen. Cyneg. (11, 2.) Ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ διὰ δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ, Propter asperitatem regionis capiuntur aconito."

" Ἀκονιτίαι, vocantur Serpentes quidam, qui et ἀκοντίλοι, ut Lex. meum vet. et Etym. tradit, ap. quem tamen ἀκοντίλαι scriptum est. Forsan autem ἀκονιτίαι nominantur, quia ocyssime perimunt ut
B aconitum, nisi potius scr. ἀκοντίαι, ut ap. Hesych., Ἀκοντίαι· ὄφεις, τινὲς λέγουσι καὶ ἀκοντίζοι. || Ἀκονιτίαι dicuntur etiam οἱ ἀθληταὶ, Athletæ: ὧν οἱ νικηταὶ ἀήττητοι ὄντες, οὐ κονιορτοῦνται, inquit Lex. meum vet., innuens pugiles ἀκονιτίας dici, qui ἀκονιτὶ vincunt."

ἌΚΩΝ, et Ἄκους, οντος, ὁ, Jaculum, Spiculum, Missile, Telum. Anthol. κατὰ γᾶς ἤλασε δεινὸν ἄκων. Ab ἀκὴ significante ὀξύτητα, fit ἄκων, inquit Eust., unde et ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam, et priorem corripit, cum contra ἄκων, quo significatur Invitus, priorem producat, utpote ex ἀέκων factum per contr. Od. Ξ. 531. Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Aristid. Rom. Encomio, Οἱ δὲ ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς περιπίπτοντες, ἀλλήλους ἐγκαταλαμβάνουσι. Usurpant tamen poëtæ frequentius ἄκοντα, prosæ autem scriptores frequentius ἀκόντιον. Hesych. ἀκόντων exp. per ἀκοντίων, tanquam per notius: exp. et per δοράτων. [" Telum, Koen. ad Greg. 287. Jaculum, ad Charit. 546. Sagitta, Apol-
C lonid. 21." Schæf. Mss.] " Ἄκοντες, Nom. plur. vel ab ἄκους, et significat Jacula, Hesychio tamen exponente etiam ἀκοντίζοντες, vel ab ἄκων, et sonat Inviti, Nolentes."

[* " Ἀκοντὶς, (ἡ,) ad Diod. S. 2, 279." Schæf. Mss.]

Ἀκοντοβόλος, ὁ, ἡ, Jaculi vibrator, Qui jaculum s. spiculum mittit, Jaculator. Oppian. C. 3, (135.) Οὐ πληθὺν ἐπιοῦσαν ἀκοντοβόλων αἰζηῶν. [Apoll. R. 2, 1002.]

Ἀκοντοδόκος, ὁ, ἡ, Qui jacula observat, i. jaculorum ictus, ut videlicet eos vitet. Vide Etym. qui habet ἀκοντίῳ male pro ἄκοντι. [" Simonid. 42." Schæf. Mss.]

Ἀκοντοφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Jaculifer, Jaculum ferens. Quem Ferentarii appellatione quidam comprehendi volunt. Utitur autem hac voce ἀκοντοφόρος Dio Cass. [40, 15. ubi hodie legitur κοντοφόροι. " Ad Lucian. 1, 440." Schæf. Mss. " Nonni Dionys. 20, 148." Wakef. Mss.]

D ¶ Ἀκόντιον, i. q. ἄκων, licet formam deminutivi habeat, sed frequentiore in usu, ac præsertim in oratione soluta. Xen. Hell. 4. Ἥιρουν τε οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic autem ante Xen. Thucydides ἀκοντίου βολὴν dixit 5. p. 186. Καὶ μέχρι μὲν λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν. Callim. (Fr. 102.) Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται. Hesych. ἀκόντιον exp. δοράτιον, μικρὰ λόγχη. Interdum ἀκόντιον pro Teli jactu sumitur, ut Xen. Καὶ ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα. Ubi ἀκόντιον existimo posse exponi ἀκόντισμα, ex hoc ejusdem scriptoris loco, Hell. 4. Τοὺς μέν τοι Λακεδαιμονίους οὕτως αὖ οἱ πελτασταὶ ἐδεδίεσαν, ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσίεσαν τοῖς ὁπλίταις. Ἀκόντιον a Macedonibus dicta fuit et Spina dorsi, teste eodem Hesychio, qui addit et aliam signif., sed quæ mendose scripta esse videtur. [" Ad Charit. 218. 546. Ammon. 9." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκόντιον· Hastina, Jaculum, Pilum, Spiculum, Telum, Vervina. Ἀκοντίου εἶδος· Gesa, Spicula, Sparus. Ἀκόντιον Μακεδονικόν· Sarisa.]

[* 'Ακοντίδιον, τὸ, Parum jaculum, Xen. K. Π. 6, 2, 7.]

'Ακοντίας, ου, ὁ, Jaculus, Serpentis genus. Sonat autem ἀκοντίας quasi ab Jaculum dicas Jacularis. Luc. de Dipsad. Βουπρήστεις καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες: [3, 39.] Nicand. Ther. (491.) —σύν θ' ὅσσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μόλουροι, ubi Schol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς κατὰ τὰ ἀκόντια διατρέχοντας, addens esse et alia animalia, quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾷν ὥσπερ τὰ ἀκόντια. || 'Ακοντίαι, Stellæ sic dictæ, quæ jaculi modo ferantur. [" Artemid. 263. Ælian." Wakef. Mss. " Epiphan. Hær. 70. fin." Routh. Mss. Glossæ: 'Ακοντίας, ὁ ὄφις· Jaeulis.]

'Ακοντιὰς, Herba quæ medetur canibus morsis a serpentibus, ut inquit Hesych. Existimo autem de serpentibus id intelligendum, qui ἀκοντίαι vocentur in Luciani loco, quem modo citavi.

'Ακοντικὸν, Medicamentum quoddam, quod a sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesych. tamen habet duntaxat, 'Ακοντικόν· φάρμακον οὕτω καλούμενον.

'Ακοντιζὸς, Hesychio idem serpens qui et 'Ακοντίας. Ετ 'Ακοντίλη, idem in VV. LL. e Nicandro Etym. autem scribit, 'Ακοντιτίαι· ὄφεις τινὲς, καλοῦνται δὲ καὶ ἀκοντίλαι, καὶ 'Ακοντία, βοτάνη τις. Ubi pro ἀκοντιτίαι reponendum esse ἀκοντίαι, apparet ex iis, quæ modo dicta sunt. Sed et ἀκοντιὰς pro ἀκοντία leg. puto. " 'Ακοντίλαι, in Lex. meo vet. pro eo " scriptum ἀκοντίλοι, ut annotavi paulo ante in 'Α- " κοντιτίαι."

¶ 'Ακοντίζω, Jaculor, Jaculum vibro, vel intorqueo, s. Spiculum, aut Telum. Xen. K. Π. 1. de Persis loquens, Πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accus. rei vel personæ: cum accus. rei, ut Il. Ξ. (422.) ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς Αἰχμάς. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, ap. Plut. περὶ τῆς 'Ηροδ. Κακ. Sed et dativo rei jungit idem poëta, cum dicit ἀκοντίζειν ἔγχει et ἀκοντίζειν δουρί. Cum personæ autem accus. pro Jaculo peto, s. ferio, quo etiam modo Horat. verbo Jaculari est usus, ut ap. Herod. 'Ακοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xen. ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα. Dicitur et ἀκοντίζω εἰς τοῦτον, ut Thuc. 7. 'Ες τοὺς ναύτας ἀκοντίζοντες. Citatur ex Eodem cum dat.; sed eum locum aliter accipio. Ab Hom. autem dicitur ἀκοντίζειν cum gen. personæ, sed subaudita præpos. κατὰ, ut Il. Ρ. 'Έκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Animadvertendum est autem, ut etiam e citatis exemplis colligi potest, ἀκοντίζειν licet ab ἄκων deductum, tam late patere interdum quam Jaculari, quod ab jaculo deducitur. De ventis dicitur a Musæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται. || 'Ακοντίζομαι, pass. Jaculo s. Telo petor, unde ἀκοντισθεὶς, Jaculo petitus, s. ictus. [Neutr., Eur. Or. 1245. Ion. 1155. " Ad Od. X. 252. Fischer. ad Palæph. p. 16. a. Xen. Cyrop. 22.: Zeun. 130. De quant., ad Mœrin 96. Heyn. Hom. 4, 647. 6, 469. 'Ακοντίζω, Wakef. S. C. 3, 73. Musgr. Bacch. 1096. Wakef. Ion. 1174. Herc. 864. Kust. V. M. 67. Wakef. Georg. 99. Diod. S. 2, 206. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 645. 6, 463. 603. 'Έγχος, ἔγχει, Heyn. Hom. 6, 603." Schæf. Mss. " De sanguine profluente, Nonn. 414, 20.; de spuma, 880, 23." Wakef. Mss. Glossæ: 'Ακοντίζω· Conjicio, Jactum jacio, Jaculo, Jaculor, 'Ακοντίσας· Jaculatus, Jactatus. 'Ακοντίσασα· Jaculata. 'Ακοντίζονται· Jactantur. 'Ηκόντισεν· Torserat.]

'Ακόντισμα, τὸ, et 'Ακοντισμὸς, ὁ, Jaculatio, Jaculi s. Teli jactus. Xen. Hell. 4. 'Ως ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσίεσαν τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. || 'Ακόντισμα, q. d. Jaculamentum, pro Vulnere, quod est jaculatione s. jaculando inflictum. Plut. Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως. At VV. LL. ἀκόντισμα non solum pro Vulnere, sed et pro Ipso jaculo s. telo poni volunt. [Gl. 'Ακόντισμα· Tragula. J. Poll. 1, 136. 10, 143. " Heyn. Hom. 8, 538. Diod. S. 2, 444. 'Ακοντισμὸς, Heyn. Hom. 7, 327." Schæf. Mss. 'Αστέρων ἀκοντισμοὶ, Procli Paraphr. 147. κατ' ἀκοντισμὸν, Galen. " 'Ακόντισμα, Plut. 3, 780. ἀκοντισμὸς, Pind. Schol. Hesych." Wakef. Mss.]

'Ακόντισις, (ἡ,) Jaculatio. Hoc verbali ἀκόντισις
A utitur Suid. ad expositionem τοῦ ἀκοντιστύς. [Gl. 'Ακόντισις· Jaculatio, Jactus. " Abresch. Lect. Arist. 96." Schæf. Mss.]

'Ακοντιστὴς, (ὁ,) Jaculator. Interdum Jaculandi peritus, ut ἀκοντιστὰν 'Αχιλῆα ap. Theocr. (17, 55.) Dorice pro ἀκοντιστήν. Od. Σ. (261.) 'Ημὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν. Ubi observandum est conjungi ἀκοντιστὰς et τοξότας, quod per ῥυτῆρας ὀϊστῶν significatur, i. e. * ὀϊστευτὰς Eustathio, sicut et passim ap. scriptt. Græcos conjunguntur. Thuc. 1. Πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς. Xen. K. Π. 1. 'Όπως ἱππικὸν φυλάττεσθαι, ἢ ὅπως ἀκοντιστὰς ἢ τοξότας. Herodian. 7. Μάλιστά τε οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς τὰς Γερμανῶν μάχας ἐπιτήδειοι δοκοῦσιν. Sic τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν supra. [Gl. 'Ακοντιστής· Jaculator. 'Ακοντισταί· Jaculares. " Jacobs. Anth. 10, 375. Agathias 77." Schæf. Mss. " Dio Chrys." Wakef. Mss. Ετ * 'Ακοντιστὴρ, ῆρος, ὁ, pro eodem. " Jacobs. Anth. 9, 326. Christod. Ecphr. 359." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 142. " Oppian. Nonn.
B 414, 20." Wakef. Mss.]

" 'Ιππακοντισταὶ, Equestres jaculatores, Qui ex " equis pugnant jaculis, ut οἱ ἱπποτοξόται." [Arrian. 149. 189.]

'Ακοντιστὺς, ύος, ἡ, Jaculatio, vel Jaculandi ars s. peritia. Hom. Il. Ψ. (621.) describens illa quatuor celebria certamina, οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι Θεύσεαι. Ea autem forma dici puto ἀκοντιστὺν pro Jaculandi arte s. peritia, qua dicitur ἀγορητὺς et alia nonnulla. [" Heringa Obs. 211. Heyn. Hom. 8, 478." Schæf. Mss.]

'Ακοντιστικὸς, (ή, όν,) Jaculandi peritus. Xen. K. Π. 7. Οὐ δ' ἧσσόν τι ἱππικοὶ, οὐδὲ ἧσσόν τι ἀκοντιστικοὶ, οὐδὲ ἧσσον φιλότιμοι.

'Ανακοντίζω, Ejaculor. Ab Herod. metaphorice dicitur aqua ἀνακοντίζειν, et quidem neutraliter, ut opinor, 4, (181.) 'Ανακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, Aqua erumpit. Adeo ut huic loco possit accommodari illa expositio ἀθρόον ἀναφέρεται.
C [" Wessel. ad Herod. 360. Wakef. Ion. 1174. Heyn. Hom. 5, 21." Schæf. Mss. Unde * 'Ανακοντισμὸς, ὁ, Ejaculatio. " Schol. Il. A. 458. Hesych. Etym. M. v. Αὐλός." Wakef. Mss.]

[* 'Αντακοντίζω, Contra jaculor.]

'Απακοντίζω, pro simplici ἀκοντίζω, in VV. LL. exponitur enim simpliciter Jaculor. Fortasse autem ἀπὸ significationem auget, aut Jaculationem e certo loco fieri indicat. [" Jaculando amoveo, Nonn. 970, 11." Wakef. Mss.]

Διακοντίζω, Jaculor i. q. simplex ἀκοντίζω. Potest etiam διὰ esse ἐπιτατικὸν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Citatur autem διακοντίζω e Xenoph. Et ex eodem διακοντιούμενος ἢ διατοξευσόμενος passive. [" Synes. (28.) Diod. S. Theophr. Char. Transfigo, J. Poll. 1, 522." Wakef. Mss. " Kuster. V. M. 28. 67. ad Diod. S. 2, 205. Kuhn. ad Paus. 238. ad Callim. 1, 267. Jaculando certo, Xen. Cyrop. 53." Schæf. Mss. Joseph. B. J. 4, 3, 12. Unde * Διακόντισις, ἡ, Nicet. Ann. 10, 10. Ετ * " Δυσδιακόντιστος, (ὁ, ἡ,)
D Vix transfigendus, Ælian. H. A. 965." Wakef. Mss. Sed vide Schneider. Lex. v. Διακονίς.]

Εἰσακοντίζω, Jaculor in aliquem locum. In VV. LL. exp. Missilia ingero. " Jaculor in, Jacula im- " mitto, Jacula torqueo in. Thuc. 2, 74. 'Αποχωροῦσι " δὲ ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον." [Eur. Hel. 1604. " Philo J. 622." Wakef. Mss. Epinicus ap. Athen. 297. Βελλεροφόντης τὴν Χίμαιραν εἰσηκοντικώς. "Markl. Iphig. p. 272." Schæf. Mss.]

[* 'Ενακοντίζω, Intorqueo, Gl.]

'Εξακοντίζω, Jaculor, Jaculum emitto, s. Telum. Sed ἐξ videri potest signif. intendere. Plut. Artaxerxe, 'Εξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν· ὁ δὲ θώραξ στερεῶς ἀντέσχε. Xen. autem junxit cum dat. rei, et quidem dativo instrumenti, dicens Hell. 4. Τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες, ut paulo ante vidimus ex Hom., δουρὶ δ' ἀκοντίζω. [" Suid. 3, 653. Κατά τινος, Diod. S. 2, 553." Wakef. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 142. Steinbr. Mus. Tur. 1, 200. Valck. Diatr. 262. Thom. M. 565. Markl. Suppl. 340. 456. Iph. p. 272. Musgr. Troad.

444. Barnes. ib. Jacobs. Anim. 201. Heyn. Hom. 5, A 21." Schæf. Mss. Athen. 623.] Hinc Ἐξακόντισμα, (τὸ,) et Ἐξακοντισμὸς, (ὁ,) Jaculatio. In VV. LL. annotatur esse etiam Fulgoris genus in aëre, Aristoteli de Mundo. Esse item Scatebram, κρουνὸν, Sanguinis ductum, ap. Eurip. Iphig. Quæ expositio Eustathio tribuitur. [" Ἐξακόντισμα, de sanguine, Schol. Od. X. 19. Ἐξακοντισμὸς, Suid. v. Αὐλός." Wakef. Mss. Adde " * Ἐξακόντισις, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. 108, 21." Schæf. Mss.]

[* " Συνεξακοντίζω, (Una vel Simul jaculor.) Eust. Il. 1144, 43." Wakef. Mss.]

Ἐπακοντίζω, itidem pro Jaculor. Unde Ἐπακοντισμὸς (ὁ,) pro ἀκοντισμὸς, Jaculatio. Sed et βόλου ὄνομα Hes. esse dicit. [Et * " Ἐπακοντιστὴς, (ὁ,) J. Poll. 7, 204." Kall. Mss.]

Κατακοντίζω, Jaculis confodio, s. telis, vel missilibus. Herod. 4. Διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν. Et pass. Κατακοντίζομαι, Greg. Οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατηκοντίσθαι φασίν. [" Heyn. ad Apollod. 484." Schæf. Mss. " Philo J. Confodio B telo, Schol. Od. Λ. 320. De nave violenter acta, Villoison. Anecd. Gr. 1, 378." Wakef. Mss.]

[* Παρακοντίζω, Jaculando attingo, Adjaculor. Lucian. 2, 882.]

" Περιακοντίζω, Jaculis undique ferio."

[* Προακοντίζω, Ante jaculor, et pass. Jaculi modo feror. Lucian. 1, 105.]

" Προσακοντίζομαι, Insuper jaculis conficior." [" Ælian. H. A. Arrian. 142." Wakef. Mss.]

[* " Συνακοντίζω, Pariter, Simul jaculor, Antipho 681." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 2, 205." Schæf. Mss. " Polyb. 36. 621." Wakef. Mss.]

Ὑπερακοντίζω, ad verbum, Supra jaculor, s. Ultra, aut Ulterius. Sed frequentius est in metaph. signif., pro Supero, quemadmodum videlicet qui ulterius jaculatur quam adversarius, eum jaculatione superat. Exponi etiam potest Antecello. Aristoph. Av. (363.) Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Citatur ex Ejusdem Pl. (666.) τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν. Sic usus est et Chrysost. Τοὺς C πολλοὺς στατῆρας καταβαλόντας ὑπερακοντίσαι τῷ πλούτῳ τῆς γνώμης. || Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaph. ex Alex. Aphrod. citatur cum gen. Τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρειῶν ὑπερηκοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν. [" Athen. 1. p. 3. Valck. ad Chrys. p. 26. Toup. Opusc. 1, 515. Athen. (168.) 225. (296.) Wakef. Herc. 1021. Schol. ad Aristoph. Pl. 178. Kuster. Aristoph. 191. b." Schæf. Mss.]

[* Καθυπερακοντίζω, Supero, Vinco. " Act. Traj. 1, 233." Schæf. Mss. " Desuper missilibus confodio. Aristoph. Av. 825. Τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς Ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν, ubi lego ἀλαζονευομένους." Seager. Mss.]

ἈΚΜΗ, ἡ, Cuspis s. Acies, ut ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, In acie novaculæ, quod etiam proverbiale est dictum, pro, In summo discrimine. Il. K. (173.) Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Sic in Anthol. (Simonid. 4.) Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Alio ejusdem lib. loco, dicitur hac signif. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται D ἀκμὴ absolute, qui tamen locus mendi suspectus est, putantque multi reponendum esse ἀκμῆς pro ἀκμὴ, [Adesp. Her. 6.] Notandum est autem ut dicitur ἀκμὴ ξυροῦ, ita et ἀκμὴν ὀνύχων dici a Plut. πόρ. τῶν Ζώων φρον. Sic et Basil. Τοῖς μὲν ἁρπακτικοῖς πρὸς τὴν ἄγραν ἡ τῶν ὀνύχων ἀκμὴ, Acumen unguium potest verti ἀκμὴ ὀνύχων: sed Plin. Aciem unguium dixit. Ἀκμὴ ὀμμάτων, Acies oculorum, ap. Ælian. Huic autem significationi primum tribuo locum, quod nomini ἀκὴ subjungam, tanquam ab eo deductum, per pleonasmum videlicet literæ μ. Non ignoro tamen et alteram deductionem a κάμνω.

Ἀκμὴ, Vigor ætatis vel Flos, Integra ætas, Firma ætas. Exp. etiam νεότης a Suida, Juventus. Οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες s. ἔνακμοι, s. participio verbi ab hoc nomine facti, ἀκμάζοντες dicuntur, Qui firma sunt ætate et vigente, vel Ætate vigentes, Ætate florentes, iidem qui et ἐντελεῖς τὴν ἡλικίαν, et οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ appellantur. Gal. ad Glauc. 1. Καὶ ἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα. || Ut autem ἀκμὴ exp. νεότης a Suida, sic et τοὺς ἐν ἀκμῇ, Juvenes quibusdam interpretari placet. B. interpr. Adolescentes in hoc Polyb. loco, Ἐάν τις τῶν ἐν ἀκμῇ παραχρησάμενος εὑρεθῇ τῷ σώματι, ξυλοκοπείτω. Interdum pro ἀκμὴ τῆς ἡλικίας dicitur ἀκμὴ τοῦ βίου, ut ap. Xen. K. Π. 7. Ὁ δὲ ἄριστος γενόμενος ἐν ἀκμῇ τοῦ βίου ἀπώλετο. Sic ἀκμὴ τοῦ ζῆν, quidam ap. Athen. Σὺ δὲ νέος εἶ, καὶ ἀκμὴν ἔχεις τοῦ ζῆν. Dicitur etiam absolute nonnunquam ἀκμὴ, ut paulo ante οἱ ἐν ἀκμῇ. Luc. Dearum judicio, Εἰς ἀκμὴν κατέστη. Sed Isocr. frequentius quam ullum alium ex antiquis scriptt. ita usurpare observavi, ut in Evagora, Ὑστερίζω γὰρ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ. Idem ad Philipp. Ἀνδρὸς ἀνθοῦσαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντος. Et in plur. ἀκμαὶ eodem modo, ap. Eund. in Areop. Ἐν αὐταῖς ταῖς ἀκμαῖς πλείονος ἐπιμελείας ἐτύγχανον ἢ παῖδες ὄντες. Ἀκμὴ exp. Virilis ætas a Bud. in hoc Plut. loco, de Pompeio loquentis, Καὶ τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμὴ τὸ γεραρὸν καὶ βασιλικὸν τοῦ ἤθους. || Notandum est autem ut dicitur ἡλικίας ἀκμὴ et νοσήματος ἀκμὴ, ut proxime sequente annotatione docebitur, ita etiam dici θέρους ἀκμὴν, Æstatis vigorem, i. e. Illud æstatis tempus, quo maxime viget calor. Sic fere dicitur et σίτου ἀκμὴ, quæ phrasis exponetur paulo post in Ἀκμάζω, ubi σίτου ἀκμάζοντος.

Ἀκμὴ, inquit Bud., est quæ Latine Summa dicitur, ut ap. Quintil. 5. Ut enim sunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis consertus est. Habent enim omnia exordium, incrementum, summam. || Idem, Ἀκμὴ in morbo, Plenus impetus, et morbus jam adultus: παρακμὴ, Morbus jam inclinatus et consenescens; morbus enim increscit, consistit, minuitur s. inclinatur. Celsus morbum increscentem vocat τὸν ἐπακμάζοντα, Consistentem et subsistentem, τὸ ἐν ἀκμῇ νόσημα: Ad sanitatem inclinantem et qui imminuitur, τὸ παρακμάζον. Hæc Bud. Comm. His autem addere potes ἀκμὴν ὀδύνης, item ἀκμὴν κακῶν ex Æliano ap. Suid. Idem Bud. in Lex. ἀκμὴν ἀγῶνος, exp. Intensionem certaminis, in hoc Pausaniæ loco, ubi de quodam picto bello loquitur, Γέγραπται δὲ οὐκ ἐς ἀκμὴν ἀγῶνος οὐδὲ τολμημάτων ἐς ἐπίδειξιν τὸ ἔργον ἤδη προήκον, ἀλλὰ κ.τ.λ.

Ἀκμὴ, inquit idem Bud., est etiam Cujusque rei summum incrementum: ἀκμὴ etiam intercedit inter ἄνεσιν et ἐπίτασιν ἐν τοῖς ἀνωμάλως κινουμένοις. Sic Aristot. de Cœlo 2. Idem Bud. ait alio loco, ἀκμὴ, Status rerum inter incrementum et decrementum.

Ἀκμὴ, inquit idem Bud., est etiam καιρός. Soph. Ajac. (811.) Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, Non tempus est sedendi et quiescendi. Significat etiam Punctum occasionis et momentum. Idem in El. (22.) ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν, Ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμὴ, Quandoquidem in eo sumus, ubi jam minime cunctandum est, sed rei efficiendæ momentanea occasio, ut sit ἀκμὴ ἀντὶ τῆς ὀξύτητος καὶ σπουδῆς, id, ut opinor, quod Virg. Æn. 1. dixit, haud tanto cessabit cardine rerum. Hactenus Bud. Notandum est autem pro hac signif. videlicet pro Puncto occasionis et momento, s. Articulo temporis quo res aliqua debet agi, dici interdum ἀκμὴν καιροῦ: interdum καιρὸν ὄντα ἐπ' ἀκμῆς: nonnunquam etiam solum ἀκμὴν cum infin. Isocr. ad Nic. Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν, Optimum est ipsum occasionum punctum s. articulum assequi, vel nancisci. Aristoph. Pl. (255.) σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντας ἀμύνειν. Hic enim malo ἔστ' esse positum pro ἐστὶ, ut ejus nominativus sit ὁ καιρὸς, sitque sensus, Properate, quoniam non est cunctandi tempus, sed est in ipso articulo quo oportet etc. ut intelligamus tempus in ipso articulo et puncto esse, pro adesse ipsum temporis articulum. At vulgo exp., ut etiam in Tus. Lexico, Quoniam tempus non est cunctandi, sed estis in ipso articulo, quo etc. ut sit ἔστ' pro ἐστέ. Cum infin. autem, ap. Isocr. ad Philipp. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν προαπείρηκα, τὰ δὲ πράττεσθαι νῦν ἀκμὴν εἴληφεν. || Notandum est autem Suid. ἀκμὴν καιροῦ exponere Felicitatem, citantem locum Isocratis paulo ante a nobis positum, ubi dicit τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν

τυγχάνειν. Sed viderit Suid.

[" 'Ακμὴ, Fischer. Ind. Palæph. Pierson. ad Mœr. 79. Bibl. Crit. 2, 2. p. 52. Valck. ad Phœn. p. 221. 706. it. ad v. 1261. Beck. ad Hecub. 1042. Abresch. Lect. Arist. 190. Toup. Opusc. 1, 408. 2, 294. Ilgen. ad Hymn. 218. Wakef. S. C. 1, 96. Diod. S. 1, 227. et var. lect. ad Herod. 443. Brunck. ad Soph. Aj. 811.: Philoct. 12. ad Charit. 619. Helen. 903. Wakef. Herc. 436. (533.) Alc. 1088. Abresch. Æsch. 2, 53. Jacobs. Anth. 9, 348. 12, 44. ad Lucian. 1, 656. 2, 173. Fac. ad Paus. 3. p. 214. Heyn. Hom. 6, 162. Plato Phædr. 198. Heindorf. 'Ακμὴ γάμου, Jacobs. Anim. 134. Mœris 426. et n. De quant., Brunck. Ajac. 921. Conf. cum ἀλκὴ, Fac. ad Paus. 1, 50. Heyn. Hom. 5, 531." Schæf. Mss. Heliodor. 8. p. 372. Πρὸς ὀξὺ καὶ τὴν ἄκραν ἀκμὴν περιεστηκότα ὁρῶσα τὰ πράγματα, i. q. ἐπὶ τοῦ ξυροῦ ἑστηκότα. Æsch. Agam. 1364. " Cuspis, Paus. 683. Celeritas, Aristoph. Ran. 1352. In plur., Violentia tormenti, Clem. Alex. 869. χειμῶνος, Joseph. 990, 29. πυρὸς, Pind. Ol. 1, 78. ὀνύχων, ὀδόντος, κεράτων, Ælian. H. A. 35. 37. 555." Wakef. Mss. Glossæ: 'Ακμή· Acies, Maturitas, Status, Vigor. 'Ακμαί· Vigores. 'Ακμὴ σιδήρου· Acies.]

" 'Ακμαὶ, dicuntur etiam Vari, quoniam tempore " τῆς ἀκμῆς, i Florentis ætatis, in facie exoriuntur, " ut docet Cassius Probl. 33. Ἴονθοι γίνονται περὶ τὸ " πρόσωπον κατὰ καιρὸν τῆς ἀκμῆς, ὅθεν καὶ ἀκμὰς αὐ- " τούς τινες τῶν ἰδιωτῶν προσαγορεύουσιν. Itidemque " ap. Aët. 8, 13. inscribitur περὶ ἰόνθων ἐν προσώπῳ, " subjungiturque, Τινὲς δὲ ἀκμὰς καλοῦσι. Sic enim " ibi reponendum pro ἀκνάς."

'Ακμαῖος, (αία, αῖον,) Vigens ætate, Florens ætate, Integer ævi, aliquando ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν, aliquando ἀκμαῖος simpliciter, et de eo dicitur, qui ætate viget simul et robore, i. e. cui per ætatem datur robusto esse, quo sensu ἀκμαίων λέσχη dicebatur, cujus Plut. Probl. meminit. Unde a Suida ἀκμαίων exp. ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων. Plut. Alexandro, Αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς ἀκμαιοτάτης δυνάμεως εἰς Ὑρκανίαν κατέβαινε, Cum validissima et robustissima parte exercitus. || Transfertur vero et ad alia ἀκμαῖος, ut ἀκμαιότατος χειμὼν, Maxime vigens hyems, vel vehemens. Greg. Naz. de Bapt. Μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον, Meridies tempus lucis maxime vigens, vel, Tempus quo lux maxime viget. Aut per nomen verbale Vigor, Meridies luminis vigor præcipuus. 'Ακμαῖος τὴν ὀργὴν, Lucian. Timone, Ira vigens, Ira vehemens, ut Ira sit ablativus. Et cum præpos., ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα, Anthol. || 'Ακμαῖος, Tempestivus. Antip. S. ἀκμαῖος ῥοθίῃ νηΐ δρόμος. Sic exp. ἀκμαῖον et ap. Theophr. C. P. 3. sed Scaliger ἀκμαῖον ad ipsa vigoris momenta ac tenorem referendum esse docet. Usurpatur et de persona, atque ἀκμαῖος venire dicitur, qui tempestive advenit. Soph. Ajac. (933.) Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Ubi Teucer? quam tempestivus, si accesserit, adveniat. Notat autem hic Schol. ἀκμαῖος, καίριος, κατὰ καιρὸν, παρὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ, quod dicendi genus paulo ante exposuimus. || 'Ακμαῖος, Maturus, sunt autem affinia Tempestivus et maturus, ut ἀκμαία παρθένος ap. Lucian. Nubilis virgo, quæ matura viro a poëta Latino dicitur. [" Wakef. Eum. 408. Jacobs. Anth. 9, 408. 12, 236. ad Lucian. 1, 657. Fischer. Ind. Palæph. Τὸ ἀκμαιότατον, adverb., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 68. 'Ακμαῖον, i. q. νῦν, Valck. ad Phœn. p. 89." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ακμαῖος· Adultus, Maturus, Tempestivus, Vegetus, Vigorosus.] " 'Αλ- " κμαῖος, Hesychio νεανίσκος, sed scr. potius ἀκμαῖος."

[* 'Ακμαίως, In flore, Cum vigore, Mature. " Schol. Pind." Wakef. Mss.]

'Ακμάζω, σω, Vigeo vel Floreo ætate, Ætate sum firma. Item, Sum vegetus et validus per ætatem, Polleo juvenili robore. Isocr. de Pace, Τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. Apud Eund. ἀκμάζοντες et πρεσβύτεροι opponuntur, in Panath. 'Ακμάζοντας νεότητι πολλῇ, Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία, Juvenilis ætas, Vivida et vegeta. || Dicitur vero per metaph. ἀκμάζειν pro Florere, Vigere, Pollere quacunque re, ut ἀκμάζειν πλούτῳ, ap. Herod. 1.

A Opibus florere. Et ap. Æsch. in Ctes. dicitur Persarum rex ἀκμάζειν navibus et pecuniis et pedestribus copiis. Interdum et cum præpos. πρὸς accusativo juncta, ut Plut. Fabio, ἀκμάζων πρὸς δύναμιν, quod quidam interpr. ἀκμάζων δυνάμει, Florens opibus. || 'Ακμάζειν non solum de homine dicitur, sed de variis etiam rebus: sicut et ἀκμή. Et ut ἀκμὴ dicitur νοσήματος, sic ἀκμάζον νόσημα vel πάθος, quod est ἐν ἀκμῇ, quasi quod est in ipso vigore mali, cum dolor ad summum venit, ut ita dicam, adeo ut jam consistat. 'Ακμάζων πόλεμος, Bellum quod est in suo veluti vigore, Bellum vigens. Fortasse fervere potius diceretur bellum hoc sensu: ut dicitur calere pugna. Fortasse etiam non male ἀκμάζοντος πολέμου reddideris Flagrante bello, quæ phrasis idem sonat quod Fervente bello. Sic ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας, Plut. in Ant. Calente convivio, ut ita loquar. Vel, Cum vigeret convivium, In medio convivio. || 'Ακμαζούσης νυκτὸς, ap. Herodian., Nocte intempesta, interpr. Politiano: q. d. Vigente nocte, tunc vide-
B licet cum est μεσονύκτιον, Medium noctis, s. Media nox. Sic ἀκμάζουσα ἡμέρα, ap. eund. Herodian. dicitur Meridies, quo pertinet illud Gregorii, Μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Thuc. ἀκμάζον θέρος, Adulta æstas, ut loquitur Tacitus, Hellenismum hunc, ut opinor, æmulans. At παρηκμακὸς θέρος, Præceps æstas, vel potius Præcipitans, servata eadem quidem in Græco, sed non et in Lat. sermone, metaphora. Dicitur etiam ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, Xen. Hell. 1. Adultis jam frugibus. Ubi adultus in propria signif. capitur, non metaphorice, ut modo in Adulta æstas. Intelligendum autem, Tempore eo, æstatis videlicet, quo jam adultæ sunt fruges. Interdum copulantur hæc duo θέρους et σίτου, ut ap. Thuc. 2. Τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος ἐσέβαλον ἐς τὴν 'Αττικήν. J. Poll. περὶ σίτου ἀκμὴν et σίτου ἀκμάζοντος conjungit. Apud Diosc. 1. Τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα μῆλα, Quæ vere ad maturitatem perveniunt. Sic σίτου ἀκμάζοντος, quod expono Jam adultis frugibus, quidam Maturis jam frugibus, reddi-
C derunt. || 'Ακμάζει τὰ πράγματα, ap. Xenoph. exp. Res sunt in ipso articulo, Res sunt in cardine, K. Π. 4, (2, 14.) Οὐ γὰρ διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, ἀλλ' αὐτὰ πάντα ἀκμάζει, ἐπιμελείας δεόμενα. [" Mœris 180. et n. Bibl. Crit. 3, 2. p. 56. Vide Νέος. Reiz. ad Aristot. Polit. p. 35. Schneider. ad Scriptt. R. R. 3, 2. p. 93. ad Phalar. 364. Thom. M. 415. ad Charit. 619. Wakef. Alc. 1106. ad Lucian. 1, 657. 'Ακμάζουσα μεσημβρία, Boissonad. in Philostr. 403. Longus p. 3. Vill. Interpres, Meridies ardens: ibid. p. 8. πάντα ἤκμαζεν ἄνθη: p. 29. ὀπώρας ἀκμαζούσης, Interpres, Adulto autumno." Schæf. Mss. " Violentus sum, Ferveo, Philostr. 530. Furo, Pausan. 849. de igne, Suid. 1, 510." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 8, 3. Εἰς ὅσον ἡ πυρὰ ἤκμαζε καιομένη. Æsch. Sept. c. Th. 98. Choeph. 722. Glossæ: 'Ακμάζω· Adolesco, Pubesco, Vigeo, Viresco. 'Ακμάζει· Viret. 'Ακμάζων· Vegetus, Vigens. 'Ακμάζουσα· Vivida, Fortis.]

'Ακμαστὴς, οῦ, ὁ, Strenuus, Validus, Robustus. Herodian. Νεανίσκον γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν πεί-
D θουσι. Ita accipi ἀκμαῖος, paulo ante docui. [" Suid. 1, 133." Wakef. Mss.] Fit autem ἀκμαστὴς ab ἀκμάζω, formando videlicet a tert. præt. persona verbi passivi, quod tamen inusitatum est, ἤκμασται: at ἀκμαῖος fit ab ἀκμή.

[" 'Ακμαστικὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἀκμαῖος, Vigens, Florens. Schol. Eur. Andr. 553." Wakef. Mss. Theoph. Nonn. 137. Trall. 1. p. 27. Et * " 'Ακμαστικῶς, ad Lucian. 1, 554." Schæf. Mss.]

[* 'Απακμὴ, ἡ, Vigor decrescens. Pseudo-Longin. 9, 14. 15. " Valck. ad Adoniaz. p. 330. ad Od. 7, 253." Schæf. Mss. Unde * 'Απακμάζω, Vigore decresco. Stob. Serm. 97. p. 536. e Socr. Dial., cui titulus Axiochus: Ἄλλοι * πολυγήρως ἀπακμάζουσι τῷ νῷ, καὶ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. Vide Schneider. Lex. Glossæ: 'Απακμάζει· Abolescit.]

'Ενακμὴς, et Ἔνακμος, (ὁ, ἡ,) Vegetus, Robustus. [J. Poll. 1, 10.] In VV. LL. Et 'Ενακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Invalesco, ἐνισχύω, Suid. [Ælian. H. A. de igne, (2, 8. 'Εσχαρίδες

πυρὸς ἐνακμάζοντος,) 71. 101. 461. de sole, (15, 3.) 533. Floreo in, V. H. 3, 1. et H. A. Vehemens sum in, Galei Myth. 427." Wakef. Mss.]

[* "Ἔξακμος, (ὁ, ἡ, Exoletus, i. q. *βούπαις.*) Mœris 97. et n." Schæf. Mss.]

"Ἐξακμάζω, i. q. *παρακμάζω,* Vigere desino." [" Wakef. S. C. 3, 170." Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 601. " Suid. 2, 582." Wakef. Mss.]

Ἔπακμος, ὁ, ἡ, i. q. *ἔνακμος.* Diosc. autem scribens, *Ἧττον δὲ στερεὰς ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας,* vocat *ἧττον ἐπάκμους ἀκάνθας,* Minus validos aculeos, ut quidam interpr. i. e. Minus valide pungentes. In VV. LL. *ἔπακμος ἄκανθα,* redditur Non penitus integra spina, e Marcello, perperam, ut opinor, addita negatione. Item, Rotunda et mucronata, ex Hermolao. *Ἔπακμον* esse dicit Bud. Quod est acie exacutum, vel Quod aciem s. cuspidem habet. Cui expositioni subjungit illum Diosc. locum. [Dionys. H. Antiq. 4, 28. *παρθένους ἐπάκμους.* Acutus, ap. Cocchii Chirurg. Vett. Plutarchus de Sol. Anim. 10, 28. *Ἐλέφαντες δὲ, τῆς ὕλης, ἣν ὀρύττοντες, ἢ κείροντες, ἐσθίουσιν, ἀμβλὺν τὸν ὀδόντα ποιούσης ἀποτριβόμενον, τῷ ἑτέρῳ πρὸς ταῦτα χρῶνται, τὸν δ' ἕτερον ἔπακμον ἀεὶ καὶ ὀξὺν ἐπὶ τὰς ἀμύνας φυλάττουσιν.* Glossæ: *Ἔπακμος·* Pubis, Adultus, Viripotens. *Ἔπακμος κόρη·* Viripotens, Virago, Adulta. " Ad Dionys. H. 2, 710. ad Mœrin 97." Schæf. Mss.]

Ἐπακμάζω, Vigeo, Vegeta sum ætate. Et *ἐπηκμακὼς,* Vigens, Adolescens, Validus, Vegetus. Bud. Et *ἐπακμάζουσα ἡλικία* pro Florente ætate, citatur ex eod. B. [Gl. *Ἐπακμάζω·* Adolesco, vigeo. *Ἐπηκμακώς·* Vegetus. " Jacobs. Anth. 6, 106." Schæf. Mss. Lucian. 5. p. 21. Suid. v. *Δᾴς.* Heliodor. 313. *Ἐφ' ἅπασιν ἐπήκμαζον ὡραῖοι καὶ χαρίεντες νέοι.* Dionys. H. 2, 130. 203. Athen. 18.] HINC *Ἐπακμαστικὸς,* (ἡ, ὸν,) Invalescens paulatim, vel Sensim effervescens, ut Bud. exp. in hoc Galeni loco, *Πολλοὺς δὲ ἄλλους συνόχους ἐθεασάμεθα, τοὺς μὲν ἐπακμαστικοὺς, τοὺς δὲ, ὁμοτόνους, ἢ ἀκμαστικοὺς, ἐνίους δὲ, παρακμαστικούς.* Idem, *Πυρετὸς δὲ ἐφάνη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός.* Gorr. *ἐπακμαστικὸν πυρετὸν* esse scribit qui, cum unam a principio ad finem usque accessionem habeat, non tamen eodem tenore perseverat, sed assurgit atque invalescit: eumque *ἀναβατικὸν* alio nomine appellari. In VV. LL. annotatur, Morbum increscentem Celso esse *τὸν ἐπακμάζοντα,* cui opponit *τὸν παρακμαστικὸν,* Qui sensim decrescit, leviorque fit et languidior. [Theoph. Nonn. 137.]

Παρακμὴ, ἡ, Vigoris remissio, Languor, inquit Bud. Plut. de Cohib. Irac. *Διὸ καὶ δῆλόν ἐστιν οὐ παρακμῇ τινὶ δι' ἡλικίαν τὸ θυμοειδὲς οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον,* quem locum Erasm. sic reddidit non male, meo judicio: Unde liquet et illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem simul cum deficiente corporis vigore neque suapte sponte velut emarcescere. Apud Gal. *παροξυσμῶν παρακμαὶ,* Accessionum remissiones, quas vulgo Declinationes medici appellant. Et *παρακμὴ πυρετοῦ* ap. Eund., Remissio febris. Et *παρακμὴ* cujusvis morbi, Tempus quo se remittit et mitescere incipit. Latini Morbum inclinatum dixerunt. ‖ *Παρακμὴ,* Senilis ætas et flaccescens, quando jam robur consenescit, Bud. 605. Ad quam signif. pertinet exemplum e Plut. modo allatum. De vi autem præpositionis in hoc nomine, dicam in seq. verbo. [Theoph. Nonn. 137. " Bernard. Reliq. 107. Boissonad. in Philostr. 557. Theophil. de Urin. p. 88. Guid. p. 96." Schæf. Mss. " Senectutis initium, Sext. Emp. Plut. 2, 453." Wakef. Mss.]

Παρακμάζω, Vigorem languidiorem habeo, Vigor meus elanguescit, aut jacet. Vel, Vigorem amitto, Flaccesco. Hoc autem quia fit in senectute præcipue, exponitur *παρακμάζω* et Consenesco, Marcesco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ e tribus interpretatio magis mihi placet: qui verti etiam posse existimo, Ad effœtam ætatem vergo, quia cum effœta ætas dicitur, vigor amissus declaratur. At vero Marcescere ætate, et Marcere ab annis, ut dixit Ovid. de Tithono, est decrepiti, ideoque longe ulterius progreditur quam *τὸ παρακμάζειν.* In quo verbo, sicut et in nomine *παρακμὴ* præpos. *παρὰ* tempus elapsum denotare arbitror, ut *παρακμάζειν* proprie dicatur is, cujus vigoris tempus elapsum est, s. cujus vigor aut vegeta ætas præteriit, s. desiit: aut *παρακμάζων* sit is, cujus vigor præterit, s. desinit: *παρηκμακὼς* autem, cujus vigor jam præteriit s. desiit; eandemque vim habeat præpos. *παρὰ* in *παρηκμακὼς* quam habet in *παρηβηκὼς,* pro quo et *ἀφηβηκὼς* dicitur, et in *παρηνθηκώς.* Denique *παρηκμακὼς* proprie sonare existimo, Vigoris tempus egressus, aut Vegetam ætatem, sicut *παρηβηκὼς,* Pubertatem egressus. Sed *παρηκμακὼς* exponitur etiam Emeritus, Qui consenuit. ‖ Transfertur autem et ad alia, ut ap. Xenoph. Symp. *Τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει,* Marcescit. In qua signif. de flore itidem dictum *μαραίνεσθαι* observavi. Cui exemplo apte adjungi puto hoc e Plut., in quo *παρακμάζειν* et *παρανθεῖν* copulat, ut Xen. *ἄνθος παρακμάζειν* dicit. Habetur autem ap. eum in Bruto, *Ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς,* Bud. interpr., Cum consenuerit ira et deferbuerit. In VV. LL. citatur e Diosc. 5, 27. *παρακμάζοντα μύρτα,* pro Quam maturissimæ baccæ myrti, Marcello interpr.; Ruellius autem vertit, Quæ maturitatem excesserunt; ego lubenter verterim Flaccescentes: contra e Plut. Cæsare, *παρακμάζειν* pro Non pervenire ad maturitatem s. vigorem. Et *παρηκμακὼς φθινόπωρος,* Præceps autumnus, Bud. interpr. Item *παρακμάζοντος κινδύνου* e Diosc. citatur pro Inclinato decedenteque periculo. Cum autem de homine dicitur *παρακμάζω,* interdum additum habet accus. *ἡλικίαν,* et dicitur *παρακμάζειν τὴν ἡλικίαν,* ut ap. Greg. Naz., pro *παρακμάζειν* simpliciter. [Athen. 36. " Jacobs. Anth. 9, 441. Heyn. Hom. 8, 387. Casaub. ad Athen. 79. ad Il. Ψ. 146." Schæf. Mss. Glossæ: *Παρακμάζω·* Exoleo.]

Παράκμασις, (ἡ,) Vigoris amissio, et secundum quosdam Effœtatio, ficto nomine, in hoc Theophr. loco de C. 1, (18.) *Ὅταν δ' ἐλλίπῃ σπέρμα διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ παράκμασιν, ἐξαδυνατεῖ τὸ γεννᾷν.*

Παρακμαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Cujus remissus est vigor, ut *παρακμαστικὴ ἡλικία,* ap. Galen., Ætas cujus remissus s. remissior est vigor, Ætas jam vergens et inclinata, Bud. Eam Galenus a tricesimoquinto anno incipere tradit, et usque ad quadragesimumnonum durare, a quo senectus capiat initium. Et *παρακμαστικὸς πυρετὸς,* Febris quæ sensim levior fit et languidior, eodem Bud. interpr. Gorræus *παρακμαστικὸν πυρετὸν* esse dicit Febrem decrescentem, ut *ἐπακμαστικὸν* Increscentem, et speciem esse unam febris continentis, quæ *σύνοχος* vocatur, quæ a primo die ad postremum usque semper de sua magnitudine remittit aliquid, donec prorsus desinat. [Theoph. Nonn. 137.]

[* " Περιακμάζω, Ad vigorem pervenio. Clem. Alex. 498. (417. 798.)" Wakef. Mss. *Περιακμάζειν πλούτῳ,* Procop. Anecd. 28.]

[* Προακμάζω, In ea sum ætate, quæ vigorem antecedit, i. e. in ipsa adolescentia. " Hesych. (v. *Πρόδροσμα,*) Nic. 855." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 239." Schæf. Mss. Hippocr. 444, 35.]

Συνακμάζω, Simul vigeo et ætate floreo, ut *συνήκμαζε Γοργίᾳ τῷ σοφιστῇ,* Bud. *Συνήκμασεν αὐτῷ* exp. etiam Temporibus ejus floruit, s. claruit. Sic *συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ,* Iphiti temporibus claruisse. ‖ Metaphorice etiam dicitur *συνακμάζουσα ὀπώρη,* Epigr. (adesp. 60.) *Ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώρην.* [Polyb. 16, 28. *Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν.* Glossæ: *Συνακμάζω·* Inolesco, Coalesco. " Ad Charit. 619. Valck. Phœn. p. 443." Schæf. Mss.]

[* " Συνακμαστὴς, (ὁ,) Epiphan. Hær. 68. in Routhii Reliqq. SS. 3, 393." Boissonad. Mss.]

Ὑπέρακμος, ὁ, ἡ, Ætatis florem egressus, vel Qui excessit æt. etc. Ætatem vegetam egressus, *ὑπεκδραμὼν τὴν ὥραν,* inquit Suid. Paulus 1 ad Cor. 7, 36. *Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος,* ubi vet. Interpr. *ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος* reddit Quod sit superadulta: Erasm., Si prætereat nubendi tempus: ut videlicet dicatur *ὑπέρακμος* Quæ sit non matura viro, ut loquitur Virg., sed plusquam matura, ut *ἀκμὴ* hoc in composito sit Tempus illud,

quo nuptiæ contrahi solent, aut certe debent: quod esse scimus in ætatis flore. [Gl. Exoletus. " Const. Manass. Chron. p. 68." Boissonad. Mss.] Ετ Ὑπερακμάζω, quo Myro Prienensis ap. Athen. utitur 14, (657.) Εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν, i. e. ut opinor, Siqui vegetiores essent quam pro servili forma. Vel, Siqui vigorem quendam præ se ferrent majorem quam qui in servis soleat conspici, ut sit pro ἀκμάζοιεν ὑπὲρ τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν.

[* Ὑπακμάζω, ex Æliano ap. Suid. v. Ὕφει affert Schneider. Lex., Ὑπὸ δᾳσὶν ὑπακμαζούσαις τῷ πυρί. Sed leg. ἐπακμαζούσαις, ut Idem exhibet in v. Ἐπακμάζω.]

¶ Ἀκμάω, i. q. ἀκμάζω. Nam Etym. ἀκμῶσαν exp. ἀκμάζουσαν.

¶ Ἀκμὴς, ῆτος, male ab hoc ἀκμὴ quidam deduxerunt, cum a κάμνω derivatum sit, ut ibi docebo.

¶ Ἀκμηνὸς, (ὁ, ὸν,) Adultus, vel Florens et exuberans, ut inquit Bud. citans ex Od. Ψ. 190. Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς, Ἀκμηνὸς θαλέθων. Ubi Eust. ἀκμηνὸς observat ὀξύνεσθαι, ex Aristarchi sententia, exponentis, ἀκμὴν ἔχων τοῦ νεάζειν. [" Ad Paus. 415." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 248." Wakef. Mss.]

Ἄκμηνος autem pro Jejunus, quidam ac ἄκμη, quod Æolibus Inediam significat, alii ab ἰκμὰς deduxerunt, ubi et ponere decrevi.

[* " Συνακμέω, (Una floreo.) Phot. c. Manich. 1. in Wolf. Anecd. Gr. 1, 55. (Καὶ ὁ μὲν τῶν τότε συνακμησάντων τῆς ἀσεβείας χορὸς ἐν τοσούτοις παρετείνετο.") Kall. Mss. Lege συνακμασάντων, v. συνακμάζω.]

" Ἀκμέω, Voco, in VV. LL. quia videlicet legerunt " ap. Hes. Ἀκμεῖ· καλεῖ. Sed perperam utrobique. " Reponendum enim, Ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ, ubi " nota etiam signif. hujus ἀκμὴ pro Tempus et " occasio rei gerendæ."

¶ Ἀκμὴν, Adhuc, Etiam nunc, i. q. ἔτι, inquit Suid. Isocr. ad Dem. Καὶ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς. Sic et in hoc Epigr. loco, quem Suid. citat, Ὅσσος ἐν ἡρώεσσί ποτ' ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν Ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν, Servatur etiamnunc. Citat et alia exempla. Sic accipi mihi videtur et a Theocr. 4, (60.) legitur autem ἀκμὰν ap. eum Dorice pro ἀκμὴν, Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν, et in VV. LL. exp. ἀκμὰν, Nuper. Cujus interpretationis error contigit e non satis attente considerata expositione Scholiastæ, qui per πρὸ ὀλίγου exp. πρώαν, non autem ἀκμάν. Plane enim existimo hic ἀκμὰν esse, quod versu uno interjecto dixerat ἔτι. Nam Battus interrogat,—τὸ γερόντιον ἦρ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη; Respondet, Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε. Perinde ac si diceret, ἔτι μύλλει αὐτήν: ¶ Ἀκμὴν, pro Etiam eo tempore, inquit Bud. citans e Polybio, Παρὰ μὲν τοῖς Καρχηδονίοις τὴν δύναμιν ὁ δῆμος ἤδη μετειλήφει, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἀκμὴν εἶχεν ἡ σύγκλητος. Huic autem loco apte fortasse subjungetur hic ejusdem scriptoris, in fragmento quodam libri 16. Καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Φιλίππου τοιαύτην εἶχε τὴν διάθεσιν, ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα. Sunt tamen qui ἀκμὴν significare hic putent Aliquandiu. Ceterum an sit derivatum ab ἀκμὴ hoc adv., magis otiosis judicandum vel potius divinandum relinquo. [" Jacobs. Anth. 8, 70. 9, 63. 10, 123. ad Phalar. p. 48. 327. Phrynich. Ecl. 48. Thom. M. 378. 664. Mœris 79. et n. Antiphil. 8. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 224." Schæf. Mss. " Xen. Anab. 4, 3, 19. Καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε, ubi v. not. Polyb. 1, 25. Συνιδόντες—τοὺς μὲν ἀκμὴν ἐμβαίνοντας, τοὺς δ' ἀναγομένους, Cum maxime." Seager. Mss. Glossæ: Ἀκμὴν, ἐπίρρημα· Adhuc.]

ἈΚΚΩ, οῦς, ἡ, Acco mulier, de qua paulo post dicetur, a cujus nomine originem habere putatur v. ἀκκίζομαι, Simulate recuso, Ficte aspernor, Fingo me nolle, cum maxime velim. Est etiam generaliter, Simulatione utor. Lucian. (1, 669.) Ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοὐλάχιστον πέντε δραχμάς· A ὁ δὲ, ἀκκισάμενος, καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δ' ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπὼν, τέλος ἐπείσθη. Ubi Lucianus affert verba hominis ἀκκιζομένου. Dicuntur enim hæc a famulo vocatore, qui cœnipetis pecuniam illi offerentibus, fingit se magnopere reniti, et eam ab illis nullo modo velle accipere: tandem tamen accipit, velut coactus. Plut. Symp. 1. Μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. Synes. Epist. 121. Σὺ δὲ ἀκκίζῃ καὶ κατειρωνεύσῃ. Ælian. ap. Suid., de quadam astuta muliere, Ἅτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀκκιζομένη σὺν καιρῷ, καὶ πρὸς ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Sic de mulieribus sæpe dicitur, et quidem de veteratoriis scortis, quæ ut pluris se addicant, morosiora se præstant, dissimulatione utendo, et difficiliora, nec facile se exorari sinunt. Tale quiddam ap. Latinos est Delicias facere, meo quidem judicio, nisi quod hoc latius patet. Gall. dicitur de hujusmodi hominibus, Ils se veulent faire prier. Ceterum suspicor errorem esse ap. Suid., ubi legitur ἀκκίζεσθαι esse τὸν λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. B Legendum enim crediderim θέλοντα pro λέγοντα, ut sit, Volentem aliquid, simulare se nolle. Cic. (2, 19.) ad Att., Certi sumus periisse omnia. Quid enim ἀκκιζόμεθα tamdiu? I. e. Dissimulamus, ut vulgo exp. Suidas et Hes. volunt hoc verbum inter alia significare προσποιεῖσθαι. Paulo certe aliter quam in præcedentibus ll. videtur sumi in hoc Themistii in Orat. quadam ex iis, quas Editioni Aldinæ addidi, Οὔκουν ἔστι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι, καθάπερ Ἰσοκράτης ὁ Θεοδώρου, ὅτι σεμνότερα καὶ ἰσχυρότερα τὰ ἐμὰ δωρήματα, καὶ οὔτε ἐν χρόνῳ γηράσκει, &c.

Ἀκκίζεσθαι, si eidem Suidæ credimus, non solum προσποιεῖσθαι significat, ut modo dixi, sed etiam γυναικίζεσθαι et μωραίνειν: accipienti, ut opinor, γυναικίζεσθαι pro Muliebriter lascivire, μωραίνειν autem pro Stulta facere aut dicere, Stultitiam dictis aut factis ostendere. Addit autem manasse hoc verbum a quadam stulta muliere, quæ Ἀκκὼ vocabatur. Easdem Hesych. dat expositiones activæ voci ἀκκίζειν, sed nihil de origine hujus verbi addens. Plut. in C lib. qui περὶ τῶν Στωϊκῶν Ἐναντιωμ. inscribitur, p. 693. Ὡς οὐδὲν διαφέροντα τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς * Ἀλφιτοῦς, δι' ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν αἱ γυναῖκες ἀνείργουσιν. Quibus hæc ex Erasmi Adag. visum est addere, Ἀκκίζειν, i. e. Accissare, Gr. Proverbio dicebantur, qui, cum maxime cuperent accipere quippiam, tamen ficte recusabant, qui mos hodie quoque multis durat. Scribunt Ἀκκὼ mulierem fuisse quampiam notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere, confabulari, ut hinc vulgo, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur et Ἀκκοῦς nomine compellarentur. Apparet, illud etiam moribus hujus mulieris adfuisse, ut recusaret quæ tamen cupiebat. Unde et ἀκκισμὸς Ficta hujusmodi recusatio dicatur. Hactenus Erasm., qui stultum hoc Accus factum ex Etym. transtulit. Ad me autem quod attinet, non video qui v. ἀκκίζεσθαι pro una signif. ab Ἀκκὼ deducere possimus, quin et pro altera ab eodem derivare cogamur: ideoque Erasmo D assentior.

[Ἀκκίζομαι, Plut. 11, 1266. Wytt. " Philippides Comicus ap. Athen. 384. τὰ γύναια ἠκκίζετο." Schweigh. Mss. " Mœris 48. et n.: Thom. M. 28. Bergler. ad Alciphr. 128. 165. Timæi Lex. 18. et n.; et ad p. 46. Act. Traj. 1, 214. ad Charit. 287. Boissonad. in Philostr. 361. ad Lucian. 1, 669. Jacobs. Anth. 12, 282. Heindorf. ad Gorg. 171. ubi de Ἀκκώ." Schæf. Mss.]

Ἀκκισμὸς, ὁ, Ficta recusatio, Simulatio qua quis utitur fingens se accipere nolle, quod tamen vult. Philostr. Epist. Λάβε, λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τοῦ σώφρονος. Qua in signif. ἀκκίζεσθαι ap. Lucian. sumi modo ostendimus. Est tamen Ficta recusatio in alia etiam qualibet re. Erasmus vertit Tergiversationem in hoc Luciani loco ex Amor., Πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, Sublata omni tergiversatione. At nomen Græcum retinet hoc in loco Philemonis ap. Athen. (569.) οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς Ἀκκισμὸς, οὐδὲ λῆρος. Item in hoc ejusdem Luciani, Πολὺς

δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. Vertit enim utrobique accismus. Ego vero existimo in illo Philem. loco de Ficta recusatione dici ἀκκισμόν: in hoc autem Luciani, ἀκκισμὸς non male, meo quidem judicio, vertetur Deliciæ. Loquitur enim illic de mulieribus, quæ coram maritis vix audent primoribus digitis cibos attingere, et summis tantum labris eos degustant. Gall. Qui font la petite bouche, et, Qui font des sucrées. [" Philo J. 2, 127." Wakef. Mss. Lucian. 2, 402. 444. " Ad Timæi Lex. 19. ubi et de * ἄκκισις, ad Charit. 287. Mœris 48. et n.: Thom. M. 28." Schæf. Mss.]

¶ Ἀκκίζεσθαι ab Hes. exp. etiam ὀξύνεσθαι, Acui; sed quin mendose scriptum sit pro ἀκίζεσθαι cum unico κ, et quin sit ἀκίζεσθαι ab ἀκὶς ἀκίδος, derivato ab ἀκή, minime mihi dubium est, ideoque supra post ἀκὶς ponendum censeo.

" Κατακκίσασθαι, Hesychio est προσποιεῖσθαι, Simulare, Præ se ferre, quod et ἀκκισασθαι."

ἈΚΟΛΟΥΘΟΣ, ὁ, ἡ, Pedissequus, vel pedissequa, Comes, Assectator. Demosth. c. Mid. (565.) Καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucian. Nigrino, Φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, Invisus s. Odiosus ob comitum turbam. Xen. Hell. 3. Τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγήν. Plato Crat. (22.) ait in ἀκόλουθος, sicut et in ἄκοιτις, positum esse α pro ο. Sed intelligendum est etiam detractam esse syllabam μο, facto videlicet ἀκόλουθος, ex * ὁμοκόλουθος: rursum dicitur ὁμοκόλουθος pro ὁμοκέλευθος, videlicet ex ὁμοῦ et κέλευθος. Ita enim formare malo, quam cum Etym. dicere α hic significare ὀπίσω, Retro. Quod autem ad propriam hujus nominis signif. attinet, notandum est Hes. ἀκόλουθον et θεράποντα ita distinguere, Ἀκόλουθος, ὁ νεώτερος παῖς· θεράπων δὲ, ὁ περὶ τὸ σῶμα. Reperio tamen interdum copulata hæc duo, ut ap. Plat. Symp. Διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως. Apud Athen. 6. Καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ἄζοι καὶ θεράποντες καὶ ἀκόλουθοι. Quinetiam ipsemet Hes. θεράπων expl. alibi per ἀκόλουθος. || Dicitur etiam ἀκόλουθον Quicquid sequitur vel consequitur, Consequens, oppositum videlicet habens Præcedens. Cum gen., ut, τούτου ἀκόλουθον, ap. Xen. Apud Plut. ἀκόλουθον et προηγούμενον opponuntur. Vide Κέλευθος.

Ἀκόλουθος, Consentaneus, vel Congruens, Conveniens. Hermog. Καὶ γίνεται ἡ θέσις ἀκόλουθος. Demosth. pro Cor. (312.) Ἐξελθόντι δὲ ἐκ παίδων, τἀκόλουθα τούτοις πράττειν. Sic οὐδὲν ἅτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον. Item ἀκόλουθος τοῖς σκέλεσιν exp. Crurum modo descriptus. Apud Xenoph. Œcon. cum gen. ἀκόλουθα ἀλλήλων exp. Conjuncta inter se. || Ἀκόλουθον vult Suid. significare ὅμοιον, Simile, hoc in loco, Ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. || Ἀκόλουθον, sub. ἐστὶ, Consentaneum est, vel Reliquum est. Greg. de Divinitate, Εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς, Consentaneum est, ut sciamus, vel, Reliquum est aut Superest, ut sciamus.

Ἀκολουθότερος, Gradus compar. ut ap. Basil., Ἀκολουθότερον ἦν, Magis consentaneum erat, Convenientius erat, vel Magis conveniebat.

[" Ἀκόλουθος, Diod. S. 1, 106. Lucian. Ep. 24. Stephan. Dial. 49. Lucian. 2, 349. Servus quidam ita dictus, Heindorf. ad Plat. Charm. p. 60. Τὰ ἀκόλουθα αὐτῶν, Demosth. 1365." Schæf. Mss. " Par, Similis, Geminus. Plut. Demetrio p. 1629. HSt. Καὶ τὰς κατὰ τύχην ὁμοιότητας ἀκολούθους ἔσχον." Seager. Mss. Glossæ: Ἀκόλουθος· Assecla, Cacula, Comes, Pedissequus, Secutor, Consequens, Consentaneus. Ἀκόλουθος, ἐπὶ λόγου ἢ πράξεως. Ἀκόλουθον· Congruum, Consequens, Consentaneum, Serium, Secretum, Sequens, Conveniens.]

Ἀκολούθως, Consequenter, ut ap. Diosc. 6. ἀκολούθως τούτοις, Consequenter his, Post hæc. Item ἀκολούθως, Convenienter, Consentanee. Plut., Ἀκολούθως τούτῳ εἴρηται. [Gl. Convenienter, Consequenter. Demosth. 1100. " Diod. S. 1, 262.: ad 330." Schæf. Mss. " Clem. Alex." Wakef. Mss.]

" Φιλακόλουθος, ὁ, ἡ, Qui libenter sequitur, Qui

A " lubenter est ἀκόλουθος. Aristoph." [Ran. 414. " Aristom. ap. J. Poll. 6, 167." Kall. Mss.]

[* " Ἀκολουθίσκος, (ὁ,) Puer pedissequus, Famulus. Ptolem. Everg. ap. Athen. 550." Schweigh. Mss.]

Ἀκολουθία, ἡ, Assectatio, Comitatus. Synes. Epist. 101. Οὓς οὐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν δανειστῶν. Plut. de Dæm. Socr. Ἀκολουθίας πλήθει καὶ κατασκευῇ σοβαρόν. || Ἀκολουθίαν φύσεως ἀσπασόμενον. Philo de V. M. 2. ubi exp. Sectam. || Ἀκολουθία, Consequentia, Consecutio. Philo de Mundo, Ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, B. interpr., Continet dissolutionis consequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν Herodian. dicit pro Per gradus quosdam, ut Polit. duobus locis interpr. quorum unus est lib. 7. Ἐκ πολλῶν ἡγεμονιῶν, ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, Per honores plurimos, quasi per gradus quosdam, ad imperii culmen ascendisset. || Ἀκολουθία, Convenientia, Congruentia. Κατ' ἀκολουθίαν, Congruenter, Convenienter. Philo de V. M. 3.
B Λόγου δ' ἄρα οὐδὲν ὄφελος τοῦ τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα σεμνηγοροῦντος, ᾧ μὴ πρόσεστιν οἰκείων ἀκολουθία πράξεων, Nisi congruentes actiones ei respondeant. [Gl. Ordo, Norma, Sequela, Consequentia, Linea. " Toup. Opusc. 1, 241. Alciphro 408. ad Diod. S. 1, 463. Brunck. Soph. 3, 494. Diod. S. 2, 571. Series, Casaub. ad Athen. 120." Schæf. Mss. " Regula, Toup. Emendd. in Suid. 1, 365. Comitatus, in plur. Liban." Wakef. Mss. " Ordo, Chrys. Epist. ap. Pallad. V. Chrys. p. 22. Τὰ νῦν γεγενημένα παρ' αὐτῶν ἐκτός εἰσι πάσης ἀκολουθίας. Gallice ad verbum, Ce qu'ils ont fait, est de la dernière inconséquence." Boissonad. Mss.]

¶ Ἀκολουθέω, f. ήσω, p. ηκα, Sequor, Assector, vel Comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινὶ, et μετά τινος: interdum et κατόπιν τινός. Luc. Dear. Jud. Ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, Vos autem me non tarde sequimini. Aristoph. Pl. 19. ὅ, τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε. Dixerat paulo ante (13.) ἀκολουθῶ κατόπιν σοῦ. Item ἀκολουθεῖν μετά τινος, ut modo dictum est. Demosth. in Androt. Γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. Isocr. Plataico, Τοῖς μὲν σώμασι
C μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δὲ εὐνοίαις μεθ' ἡμῶν ἦσαν. Apud Eund. ἀκολουθεῖν μετά τινος, Sequi alicujus partes in bello. Alii vertunt, Alicujus signa sequi. Isocr. de Pace, Οἳ ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν διδῷ, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι, Quibus siquis ampliorem det mercedem, ejus signa adversus nos sequentur. || Ἀκολουθεῖν exp. etiam Famulari. Mallem vertere Pedissequum esse, vel A pedibus esse, aut Sequi tanquam famulum.

Ἀκολουθεῖν, Consentaneum esse, Convenire, Congruere, ἀκόλουθον εἶναι, ut ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, Inter se conveniunt et congruunt, s. consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro Consentaneum est, vel potius Consequens est. Aristot. Præd. Δυοῖν μὲν γὰρ ὄντοιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι.

Ἀκολουθεῖν, Sequi aliquem vel aliquid, pro Formam ejus sequi, Id imitari. Luc. Δίκη Φωνηέντων, Τῷ γὰρ τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
D μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινὶ, Sequi aliquem, pro Alicujus exemplum, Alicujus exemplo quidpiam facere vel dicere. Citatur item ex Aristot. Ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ σῶμα δασύτητι, et exp. Corporis modum pilis imitatur.

Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, Assequi intelligentiam orationis, Intelligentia consequi orationem. Plato Phædro, Καὶ ἐὰν αὐτὰς ὑποθέσεις ἱκανῶς διέλητε, ὡς ἐγῷμαι, ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. Ubi observa ἐπακολουθεῖν composito verbo significari quod simplici ἀκολουθεῖν modo significatum erat. Idem exprimitur et alio composito παρακολουθεῖν, de quo, sicut et de ἐπακολουθεῖν, dicam paulo post.

[" Ἀκολουθέω, Fischer Ind. Palæph. Villois. ad Longum 105. Μετά τινος, ad Diod. S. 1, 590. Schol. ad Plutum 824. Ruhnk. ad Vell. 143. Intellig., Heindorf. ad Plat. Theæt. 326. Ἀκολουθέω, Phrynich. Ecl. 154. Musgr. Hel. 1165. Wakef. S. C. 4, 56." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: Ἀκολουθέω·

Sequor, Consequor. Ἀκολουθεῖ· Sequitur. Ἀκολουθήσοντας· Secuturos. " Comitor, Galei Myth. 483. Ἀκ. ἅμα τινὶ, Dio Chrys. 1, 618." Wakef. Mss.]

[* " Ἀκολουθητέον, Lucian. 3, 377." Schæf. Mss. "Clem. Alex." Wakef. Mss. Lex. Xenoph.]

Ἀκολούθημα, τὸ, ET Ἀκολούθησις, ἡ, frequentius, Consequentia, Consecutio. Item, Assectatio, vel Consectatio. Aristot. Præd. Δεύτερον δὲ τὸ μὴ ἀντιστρέφειν κατὰ τὴν τοῦ εἶναι ἀκολούθησιν. Greg. Naz. Σαρκὸς ἀπόθεσις, πνεύματος ἀκολούθησις.

Ἀκολουθητικὸς, (ἡ, ὸν,) Sequax, Sequi solitus, vel Proclivis ad sequendum vel consectandum. Aristot. Rhet. 2. Ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια (ἐπιθυμίαις.) Idem Ethic. 1 ad Nic. 3. Ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι, q. d. Consectativus perturbationum, Propensus ad sequendum perturbationes. Idem 7, 7. Ἀκολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, Sequax rationis, Gaudens sequi rationem, vel Propensus ad sequendum rationem, i. e. rationi obtemperandum. [" Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκολουθητικός· Sequax.]

Ἀνακόλουθος, ὁ, ἡ, q. d. Inconsequens, Non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον, inquit Erasm., est vitium orationis, quando non redditur quod superioribus respondeat, ut si in oratione ponatur μὲν, et non sequatur δέ. || Ἀνακόλουθος, Non consentaneus, Ineptus, ἀνάρμοστος, Hermog. ut inquit Bud. [ADDE *Ἀνακολούθως, Neglecta consecutione legitima, Parum convenienter. Dionys. H. Art. Rhet. 2, 87.] ET Ἀνακολουθία, ἡ, q. d. Inconsequentia, ut ἀνακολουθία orationis, cum structura sequentium non respondet structuræ præcedentium: aut cum ea quæ dicuntur, non respondent illis, quæ jam dicta sunt. Demetr. Phal. Οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις· ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρῖφος. Si fingere verba liceat, ἀνακόλουθος, Incohærens, et Ἀνακολουθία, Incohærentia, posse reddi existimo.

[* " Ἀμφακολουθέω, Eust. Il. 799, 38." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 6, 202." Schæf. Mss.]

[* Ἀντακόλουθος, ὁ, ἡ. Isæus 94. Τὸν ἐκείνου ἀδελφιδοῦν Κηφισόδοτον τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ Ἁρμοδίῳ συνέπεμψεν εἰς Κόρινθον ἀντακόλουθον. " Bene sic habet; nam de adj. hoc nondum mihi liquet; valebit idem atque ἀντ' ἀκολούθου." Reisk.]

Ἀντακολουθέω, Vicissim sequor, inquit Bud. Laërtius Zenone, Τὰς δ' ἀρετάς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις. Sic Hermog. pro iis, quæ mutuo consequuntur, ut, Si hoc est, etiam illud; et, si illud, hoc etiam. [" Philo J." Wakef. Mss. ET *Ἀντακολουθία, ἡ, Mutuus comitatus. Clem. Alex. 436. 932. ITEM * " Ἀντακολούθησις, (ἡ,) Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. Synes. Dione 49.]

[* Ἀπακολουθέω, UNDE * " Συναπακολουθέω, Plato Phæd. 81." Boissonad. Mss.]

[* " Εἰσακολουθέω, ad Diod. S. 2, 340." Schæf. Mss.]

" Ἐξακολουθέω, Sequor, Consequor, vel Usque se" quor." [Joseph. A. J. 8. p. 449. Dionys. H. 2, 51, 22. " Schol. Euclid. x, 24." Wakef. Mss. " Acta S. Petri Archiep. Alexandr. 191. Ed. Comb." Boissonad. Mss. " Chrys. in Gen. Hom. 13. T. 1. p. 76. Τοσαύτη γέγονεν ἡ τῆς κακίας ἐπίτασις, ὡς ταύτην ἀναγκάζειν τοῖς τῆς σαρκὸς βουλήμασιν ἐξακολουθεῖν." Seager. Mss. UNDE *Ἐξακολούθησις, ἡ, Investigandi, Cognoscendi, Intelligendi studium. "Clem. Alex. 465." Wakef. Mss. ET COMPOS. " *Συνεξακολουθέω, (Sequor,) Etym. M. 435." Boissonad. Mss. " Etym. M. 644. Suid. v. Ἀπήνη, Ælian. H. A. 1, 5. Polyb. 95. 215. (1, 153. 2, 660.)" Wakef. Mss.]

[* " Ἐπακόλουθος, (ὁ, ἡ,) Aristid. 2, 198=2, 360. Ed. Upsal." Kall. Mss. ET * " Ἐπακολούθως, Successive, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἐπακολουθέω, Subsequor, vel simpliciter Sequor. Plut. Camillo, Τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν, quod exp. Alios ordinata acie subsequi jussit. Plato Apol. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Naz. τῇ σαρκὶ ἐπηκολούθησε. Dicitur et ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινὶ, vacante adv., ut ap. Aristoph. Vesp. Κλαύ-
A σεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί. Sic autem ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. Ἐπακολουθεῖν Bud. vertit Assectari in hoc Æschinis loco ad. Timarch. Πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν νομοθέτης, δοῦλον ἐλευθέρου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibid., ἐπακολουθεῖν καὶ ἐφορᾶν de custode dixit. Addit autem B. ἐπακολουθεῖν pro Assectari, tam in bonam, quam in malam partem poni. || Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ, vel πράξει τινὶ, et ap. Plat., ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, de Rep. 2., Persequi opus aliquod. Quod etiam exp. Operi instare, s. Rei agendæ. Latine non solum Cœpta s. Incœpta persequi dicitur, sed etiam Persequi rem quampiam, pro Studium et operam in ea ponere. De re etiam, ut cum Cic. in fine lib. 1. de Fin. dicit, Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam tamque operosam et perinde fructuosam relinqueret? Ad q. l. et similes respiciens, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi posse censeo. Sic autem eo usus est Paul. 1 ad Tim. 5, 10. Εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε,
B quod vertit vet. Interpres, Si omne opus bonum subsecuta est, cum potius dicere debuisset Persecuta est. Non male et alii postea reddiderunt, Si omne opus bonum est sectata. Sunt et qui addiderint adv. Assidue, cum participio Sectata. Nonnulli autem ita, Si assidua fuerit in omni bono opere: quæ interpretatio mihi non displicet. At persequendi seu sectandi verbum quandam assiduitatis signif. inclusam habere videtur, ut adv. Assidue illis adjungere minime necesse sit. Sic autem Gallice dicitur Etre après quelque œuvre, vel, quelque entreprise. Italorum quoque vulgus eodem modo dicit, Andar drio a qualche impresa, pro Andare drieto, etc. || Ἐπακολουθεῖν, Animadversione et intelligentia consequi dicentem. Plato Phæd. p. 57. Ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. In hac autem signif. Latini non solum Consequi, sed et Assequi usurpant. [" Conf. cum συνακ., ad Diod. S. 2, 465." Schæf. Mss. " Cum accus., Clem. Alex. 445." Wakef. Mss. " Dans le sens d' ἐπιδιώκω, Poursuivre, Plut. Theseo 31. Alcibiade 27. cf. Isocr.
C 2, 117. Cor." Corai. Mss. Glossæ: Ἐπακολουθέω· Insequor, Subsequor, Assector, Sector, Prosequor, Persequor, Consequor.]

Ἐπακολούθημα, (τὸ,) Quod consequitur ex alio. In VV. LL. Appendix. Gall. dicitur Ce qui est de la dépendance. [Clem. Alex. 927. " Plut. 3, 341." Wakef. Mss.] ET Ἐπακολούθησις, (ἡ,) Consequentia, Consecutio, ap. Cic. Plut. Cons. ad Apoll. Τῶν κατὰ προηγούμενον λόγον συμβαινόντων, οὔτε τῶν κατ' ἐπακολούθησιν. [Gl. Assectatio, Sectio.] ET Ἐπακολουθητικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Consecutivus. In VV. LL. Qui consequitur, Qui respondet et refertur, cum gen. e Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, Consectarium, e Cic.

[* " Συνεπακολουθέω, (Simul sequor.) Galei Myth. 527. Plut. (Alex. 41.) Rei Accip. Scriptt. 36. Ocell. Luc." Wakef. Mss.]

Κατακολουθέω, Sequor, Sector, s. Assector. Item Sequor ea signif. qua dicimus Sequi aliquem pro Assentiri ei, Accedere opinioni ejus, vel Obsecundo,
D Obsequor. Greg. Ἐπίκουρος ἔφη, εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θᾶττον ἂν ἀπώλλυντο. [" Ælian. V. H. 438. Sentio, Jambl. de Myst. 64." Wakef. Mss. " Longus p. 78. Vill. Κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, cf. p. 79." Schæf. Mss.]

[* " Κατακολουθητέον, Clem. Alex. 61." Kall. Mss.]

[* Ἐπικατακολουθέω, Insequor, Persequor. Schol. Pind. Ol. 6, 108.]

[* Συγκατακολουθέω, Comitor, Sequor. Strabo 1162.]

Παρακολουθέω, Sequor, Assector, Comitor. Plut. Pericle, Ἀπῄει κοσμίως οἴκαδε, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου. Et ap. Dem. pro Cor. (281.) Οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις. Nec tantum persona, sed et res quælibet dicitur παρακολουθεῖν. Aristot. Ethic. 3, 2. Εἰ δὲ προγίνεται δόξα τῆς προαιρέσεως, ἢ παρακολουθεῖ, οὐδὲν διαφέρει. Luc. Alcyone, Ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δή που πάν-

των καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. Idem in Anacharside, Ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσι. Herod. 4. Τοῖς μὲν δυστυχήσασιν ἔλεος, τοῖς δὲ κρατήσασι φθόνος παρακολουθεῖ. Idem ibid., Τῇ μὲν συμφορᾷ τοῦ πεσόντος, καὶ ἀνανδρίας ψόγος παρακολουθεῖ. Apud Diosc. in præf. lib. 6. Τὰ παρακολουθοῦντα σημεῖα ἑκάστῳ τῶν φαρμάκων. Et ibid., duabus pagellis post, Ἀδύνατον γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἑνὶ παρακολουθῆσαι. Idem vero, quod initio 1 cap. libri ejusdem dixerat παρέπεσθαι, paulo post dixit παρακολουθεῖν. Ex Hermog. autem citatur τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ, pro Personæ attributa. Ab Aristot. Rhet. 1. παρακολουθοῦντα vocantur, quæ alicui adjuncta sunt, adeo ut posito illo, et ipsa consequantur.

Παρακολουθέω, ad animum translatum, Animadversione et intelligentia assequor dicentem, ut inquit Bud. p. 665. qui affert ex Æschine, Ὑμᾶς τε βουλοίμην ἂν ἀκοῦσαι καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν εὐμαθῶς. Sic e Gal. citat παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς, pro Intelligentia consequi. Demosth. de Fals. Leg. (423.) Καὶ ὁ τὰ τούτου πονηρεύματα ἀκριβέστατα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ, ut qui omnium arbiter fuerim et spectator, ut comes legationis, interpr. Bud. ibid. Hæc autem Demosth. verba, (285.) Ἀλλὰ καὶ παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ἐξαρχῆς, interpretatur, Qui ab initio, ut quæque res nata esset, ita quidnam ea re ageretur, compertum haberet animoque comprehensum. Idem ap. Lucam c. 1. in. Παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, exp. πάντα μεμαθηκότι καὶ πεπυσμένῳ. Ego autem παρηκολουθηκότα πᾶσιν in hoc Lucæ et in illo Demosth. loco, sicut et παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ap. eund. Demosth., tum in loco modo citato, tum in hoc, quem habemus in Epist. ad Athenienses, quam in exilio scripsit, Ὅσα τυγχάνω δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν εἰδὼς, puto dici qui rerum illarum cognitionem studiose persecutus est, ita ut eam sit consecutus. Sic autem interpretando, signif. metaphoricam hujus verbi, a prima non recedendo, exprimere mihi videor. Vel, eodem sensu, ἐγὼ παρηκολούθηκα ἅπασιν, Omnia sum ita perscrutatus, ut nihil me fugerit vel præterierit. Qui enim studiose omnia persequitur, eum nihil fugere verisimile est. A Luca autem ἄνωθεν παρηκολουθηκότα dici, quem Demosthenes dicat ἐξ ἀρχῆς παρηκολουθηκότα, persuasum habeo. Vide Ἐπακολουθῶ.

[" Παρακολουθέω, Athen. 1, 12. Musgr. Hel. 1165. Wakef. Georg. 150. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 242." Schæf. Mss. " Intelligo, Jambl. 80. Arrian. Ep. 156. Polyb. 608." Wakef. Mss. Arrian. Ep. 3, 5. Εἰ δὲ παρακολουθεῖς σαυτῷ, ὅτι ἀποβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα: 4, 5, 21. Οὐ παρακολουθεῖ. ἐλεγχόμενος. Glossæ: Παρακολουθέω· Sector, Assector, Subsequor.]

[* Παρακολούθημα, τὸ, Appendix, Gl. quod sequitur plerumque. " Stob. p. 71. Hierocles 172." Wakef. Mss. " Thom. M. 399." Schæf. Mss. " Diog. Epist. 21." Boissonad. Mss. " Eust. Il. 60. 239.: Od. 20." Scott. App. ad Thes. " Eust. 71, 42. 80, 25. Ed. Rom." Seager. Mss. Nicom. Arithm. 2. p. 143.]

" Παρακολούθησις, ἡ, Sequela. Gell. 6, 1. Non per " naturam, sed per sequelas quasdam necessarias " facta dicit; quod ipse appellat παρακολούθησιν: " de Chrysippo. Cap. seq. Consequentias vocat has " Sequelas." [" Hierocles 208." Wakef. Mss. " Chrys. Hom. 137. T. 5. p. 873. Τὰ νοήματα τῆς πνευματικῆς παρακολουθήσεως πλεῖστον ὅσον ἀπέχουσι νοῆσαι." Seager. Mss. Unde * Παρακολουθητικὸς, ἡ, ὸν, Assequendi et intelligendi vi præditus. " Arrian. (Ep. 1, 6, 14. π. δύναμις,) Clem. Alex. 785." Wakef. Mss. M. Anton. 151. Et * Παρακολουθητικῶς, Intelligenter, Acute. M. Anton. 195. Οἱ μὲν εἰδότως καὶ παρακολουθητικῶς, οἱ δὲ ἀνεπιστάτως.]

Συμπαρακολουθέω, pro παρακολουθῶ, itidem metaphorice, ap. Plat. Politic. Καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας, Recte atque ordine disputationem prosecutus es. [Arrian. Ep. 3, 5, 10. τῇ διοικήσει.]

[* Ἀπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, Innumerabilis, Quem mens nulla assequi potest. " Schol. Il. Λ. 245." Wakef. Mss. Et * Ἀπαρακολουθήτως, Temere, Sine consilio. M. Anton. 2, 16.: 5, 6. Τοῖς τρόπον τινὰ ἀπαρακολουθήτως αὐτὸ ποιοῦσι. " Epiphan. Hær. 78. c. 6." Routh. Mss. Tzetz. ad Lyc. 5.]

[* Διαπαρακολούθητος, (ὁ, ἡ,) Qui res intelligentia consequi nequit. Jambl. V. P. 79." Wakef. Mss.]

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, Quem intelligentia facile consequi possumus, Intellectu facilis. Dionys. H. in Isocrate, Τοῦ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ πρόσθεν εἰρημένα. Ponitur et substantive τὸ εὐπαρακολούθητον, ut ap. Aristot. Ethic. 2, Σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου. ‖ Item εὐπαρακολούθητος signif. activa, Acutus ad res intelligentia consequendas, Qui facile res intellectu percipit, ὀξὺς εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὐ νωχελὴς, inquit Hesych. [" Wakef. S. C. 5, 28." Schæf. Mss. " Polyb. 127. Diod. S. p. 4. Artemid. 192. Hesych." Wakef. Mss. Et * Εὐπαρακολουθήτως, Perspicue. Dionys. H. 2, 252. Ἡρμηνευμένον δὲ οὐκ εὐπαρακολουθήτως.]

Δυσπαρακολούθητος, (ὁ, ἡ,) oppositum præcedenti εὐπαρακολούθητος. Quint. 4, 1. δυσπαρακολούθητον causæ genus esse dicit, quod obscurum appellatur. [" Cornut. Ad intelligendum ineptus, Suid. 3, 326." Wakef. Mss. " Poët. Gnom. p. 242 (v. 478.)" Schæf. Mss. " Eust. 113, 42." Seager. Mss. " Schol. ad Aristoph. Nub. 629." Boissonad. Mss. Jambl. V. P. 74. Δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπαρακολούθητος εὑρίσκετο, ubi vertitur, Segnior adhuc aliquis et intellectu hebetior reperiebatur.]

[* " Περιακολουθέω, Circum sequor, Polemo 208." Wakef. Mss.]

[* " Συμπεριακολουθέω, Vestigiis alicujus inhæreo, huc et illuc, quocunque eat, subsequendo. Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 4. T. 3. p. 122." Seager. Mss.]

Συνακολουθέω, Simul sequor, sed malim Euntem sequor, Comitor, Assector. Plato Epist. 7. Ἡμῖν ξυνακολούθησον πρὸς Διονύσιον, Sequere nos ad Dionysium, i. e. Sequere nos euntes ad Dionys. Vel, Nobiscum veni ad D. Isocrates Areop. Συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια. Sic Lat. recte dixeris Stultitia divites comitatur. In VV. LL. citatur e Plat. de LL. Συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ, ubi malo σου. Et ex Eod. ibid., Τοῦτο συνακολουθῶ, Hoc concedo. In iisdem exp. Correspondeo. ‖ Apud Athen. 1. συνακολουθεῖν accipio pro Exemplum alicujus sequi, Alicujus factum imitari: Ἔφασαν γὰρ αὐτὸν καὶ τοὺς ὀψοποιοῦντας ὑποποιεῖσθαι ἵνα θερμότατα παρατιθῶσι, καὶ μόνος καταναλίσκῃ αὐτὸς, τῶν λοιπῶν συνακολουθεῖν μὴ δυναμένων. [Gl. Consequor. " Μετά τινος, ad Diod. S. 1. 590." Schæf. Mss.]

Συνακόλουθος, ὁ, ἡ, Comes. Item Correspondens, ut quidam interpr. ‖ Et Συνακολουθία(, ἡ,) Correspondentia.

[* Ὑπακολουθέω, Subsequor. Philo J. 1, 224. Plut. 4, 701." Wakef. Mss.]

" ἌΚΟΡΝΑ, ἡ, Nomen plantæ, quæ putatur a " nonnullis esse Carduus benedictus sylvestris her" bariorum. A Theophr. certe H. P. 1, 16. repo" nitur inter φυλλάκανθα. Itidemque 6, 3. ἀκανθώδη " ab eo esse dicuntur ἄκορνα, λευκάκανθα, χάλκειος, " κνῆκος, πολυάκανθος, ἀτρακτυλὶς, ὀνόπυξος, ἰξίνη. " Unde Plin. 21, 16. Carduus, inquit, et folio et " caule spinosas lanugines habet: item acorna, leu" cacanthos, chalceos, cnicos, polyacanthos, ono" pyxos, ixine. Rursum Theophr. lib. eod., c. 4. " τὴν ἄκορναν esse dicit προσεμφερῆ κατὰ τὴν πρόσο" ψιν τῇ κνήκῳ τῇ ἡμέρᾳ, habere autem χρῶμα ἐπίξαν" θον καὶ λιπαρόν. Unde iterum Plin. 6, 21. Acorna " colore tantum ruffo distinguitur et pinguiore succo. " Sed notandum est, ap. Theophr. in posterioribus " duobus ll. haberi ἄκαρνα: ap. Plin. vero in priore " loco Cnidos et Helxine, perperam pro Cnicos et " Ixine. Apud Hes. oxytonws, Ἀκορνά· ἀκανθῶδες " φυτόν." [Vide Ἄκαρνα.]

" ἌΚΟΡΟΝ, Hesychio Herba quædam, de qua

"Diosc. 1, 1. Theophr. H. P. 1, (22.) Plin. 25, 13. ubi "fem. gen. Acoros dicitur. Et sequitur, Necnon inveniuntur qui oxymyrsinæ radicem acoron vocant: "ideoque quidam hanc ἄκορον ἄγριον vocare malunt. "Hinc Ἀκορίτης οἶνος, ap. Diosc. 5. Vinum ex "acoro confectum, s. acoro conditum."

ἈΚΟΥΩ, f. ἀκούσομαι, a pass. [med.] voce sumtum, ut ἐπαινέσομαι fere semper pro ἐπαινέσω dicitur, et alia multa. Fut. 2, ἀκοῶ, p. ἤκουκα. Sed usurpatur potius medium Atticum ἀκήκοα: nam commune est ἤκοα. Aor. 1. ἤκουσα. 2. ἤκοον, minus usitatus. Aor. 2. pass. ἠκόην, unde fut. 2. ἀκοήσομαι, ut a 1. ἠκούσθην, ἀκουσθήσομαι: at fut. 2. med. ἀκοῦμαι. Est autem ἀκούω Audio. Quidam Grammatici inter ἀκούω et ἀκροῶμαι hoc discrimen statuerunt, ut ἀκούω esset sensus, ἀκροῶμαι studii: sed hæc differentia nimium signif. verbi ἀκούω restringit. Jungitur autem personæ quidem genitivo soli, rei autem genitivo, vel accusativo. Nam quod Grammatici quidam tradunt, ἀκούω, quando jungitur cum persona sola, vel re sola, genitivum exigere: si autem cum utroque simul jungatur, tunc personam in genitivo et rem in accusativo poni, hoc nequaquam perpetuo observatum reperitur. Usitata autem constructio ex iis, quæ subjungam exemplis, patebit. Primum igitur personæ genitivo, ut Il. T. (256.) ἀκούοντες βασιλῆος. Xen. (Mem. 2, 6, 31.) Καὶ ἀκούοντας αὐτῶν (τῶν Σειρήνων) κηλεῖσθαι. Sæpe cum participiis, Od. Θ. (95.) βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν: B. (423.) τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν: Θ. (564.) πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα. Dem. Epit. Ἄλλου γε λέγοντος χαίρουσιν ἀκούοντες. Apud Athen. 12. Αὐτός δέ σου διηγουμένου ἀκούων πεπονηκέναι τὴν πλευρὰν, Audiens te narrantem. Xen. Ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, Audivi ipsum de amicis etiam disserentem. Qui genitivus participii in verbale nomen resolvi posset, hoc modo, Ἤκουσα τῆς αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλέξεως, Audivi ejus dissertationem etiam de amicis. Demosth. pro Cor. (227.) Ἀκοῦσαί μου περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογουμένου δικαίως, Audire me ad ea, quæ mihi objecta sunt, respondentem: vel, Meipsum defendentem adversus ea, de quibus accusatus sum. Possit autem hoc itidem participium in nomen verbale resolvi tam Græce, quam Latine; ut, Ἀκοῦσαί μου τὸν περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογισμὸν, vel τὴν ἀπολογίαν. Latine autem, Audire meam defensionem adversus &c. || Rei autem genitivo jungitur pariter et accusativo, uti dixi: etsi frequentius genitivo. Lucian. ἐν Ἀλιεῖ, Καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων. Ibid., Ἀκούσας τοῦ μύθου. Plut. Othone, "Ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύρας, Pro foribus tumultum et clamorem audiit." Xen., Ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, Audiens ea, quæ sub auditum cadunt. Isocr. de Pace, Ἐν γὰρ ἀκούσαντες, γνώσεσθε καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Lucian. Somnio, Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι εὐκαταφρόνητα ἀκούσεσθε. Sic ἀκούειν φωνήν τινος, Demostheni pro Cor., item Isocrati. Apud Hom. quidem certe hunc casum habere solet, videlicet accus., ut Il. Υ. (318.) Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε: Ξ. (125.) τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν: Od. Γ. (94.) ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας: Il. Φ. (98.) ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν. Itidem Hesiod. Th. (701.) ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι. || At cum persona et re junctum ἀκούω, gen. personæ et accus. rei habet. Xen. Τοῦτο πολλῶν ἔφη ἀκούειν, Hoc se e multis audire dicebat. Plut. Camillo, Πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων. Demosth. pro Cor., Ἅπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, Quæ merito de me vel e me audietis. Plato Apol., Ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Interdum vero interjicitur præpos. παρὰ vel πρὸς, ut, τοῦτο ἀκούω παρά σου, vel πρός σου. Herod. 1. Ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα. Interdum accus. in nominativum mutatur, posito videlicet verbo substantivo. Plato Epist. 7. Αἳ δὲ ἦσαν βουλήσεις, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς. Poterat tamen dicere, Τὰς οὔσας βουλήσεις ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ. Et vicissim Herodoto licebat ita loqui, Ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου ὃ ἦν τὸ πρῆγμα. Cum autem ponitur ἀκούω cum præpos. περὶ, tunc non ad ipsum ἀκούω, sed ad genitivum illa A fertur: unde etiam genitivo postponitur interdum. Dicitur enim, Ἀκούω ταῦτα περί σου, Ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων, et, Ἀκούω ταῦτά σου πέρι, Ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι. Interdum vero genitivo personæ jungitur ἀκούω, addito participio ejusdem casus, ad quod præpos. περὶ tendit, ut ap. Xenoph., Ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου. Ponitur tamen interdum περὶ post ἀκούω, etiam non præcedente accus. Isocr. ad Phil., Οἶμαί σοι συμφέρειν ἀκοῦσαι περὶ αὐτῶν. Sed in hac phrasi et aliis hujusmodi, accus. e re ipsa petitus, subaudiendus relinquitur. || Notandum est autem, ut cum dicitur ἀκούω σου τοῦτο vel παρά σου, vel πρός σου, tunc ἀκούω σου, quoniam addimus gen. personæ, simul et accus. rei, non vertitur Audio te, sed E te: ita etiam nonnunquam ἀκούω reddi, etiamsi gen. duntaxat personæ habeat. Quibus in ll. sequi solet fere particula ὡς, vel ὅτι: ut, Ἀκούω ἐκείνου, ὅτι ταῦτα οὕτω γέγονεν, ad verbum, Audio ex illo, quod hæc ita facta sint. Sed Latine per infin. loquendum est, Audio ex illo B ita hæc esse facta. Demosth. Ol. 1. Ἤκουον δ' ἔγωγε τινῶν ὡς οὐδὲ δώσειεν. || Jungitur etiam participio v. ἀκούω, ut, Ἀκούω σε ὄντα, posito ὄντα pro εἶναι, Audio te esse, ut videlicet dicitur, Οἶδά σε ὄντα. Demosth. pro Cor., Οὐκ ἂν αὐτὸν ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ ὄντα. || Reperiuntur etiam hæ verbi ἀκούω constructiones, notandæ potius quam imitandæ, utpote rarissimæ et licentiosius positæ: ἀκούω videlicet uno in loco cum dat. personæ, in alio cum accus. itidem personæ junctum. Il. Π. (515.) δύνασαι δέ τε πάντοσ' ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ, ubi ἀντίπτωσιν agnoscit Eust. At ap. Soph. El., Scholiastes vult τίνι ἀκούσαιμι pro παρά τινος esse positum. Cum accus. autem personæ, ut in opusc. de Herone et Leandro, quod falso veteri Musæo ascribitur: Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω. Sed ita accipiendum est ἀκούω νηχόμενον Λέανδρον, quasi dixisset ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου. Alioqui certe dura est illa constr.: durior etiam foret si quis diceret ἀκούω λέγοντα pro λέγοντος. Illud autem ἀκούω τὴν C νῆξιν τοῦ Λεάνδρου, ad verbum, Audio natationem Leandri: intellige pro Audio strepitum s. sonitum natationis Leandri, vel potius natantis Leandri. Nam posset etiam accipi pro Fando audio, Fando accipio natationem Leandri, de qua signif. verbi ἀκούω paulo post dicetur. || Ponitur ἀκούω etiam absolute nonnunquam. Il. O. (129.) Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί. Participium ἀκούοντες, Auditores, ap. Demosth. Item ἀκούω absolute positum pro Audiendi sensu præditus sum, i. e. auditu.

Ἀκούω ταῦτα πρός σου, Audio hæc e te, pro Tu mihi hæc dicis, quo etiam modo Audio Latini usurpant. Soph., Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Hæc nos audire a servis, i. e. Hæc nobis dici a servis. Hesiod. Ἔργ. (2, 339.) Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις, Si malum verbum alii dixeris, statim ipse aliud pejus audies i. e. tibi dicetur. Hom. eandem sententiam et eadem forma exprimens, composito ἐπακούειν usus erat: Il. Υ. (250.) Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic D autem, uti dixi, Latini quoque suum Audio usurpant. Terent. Andr. (5, 4, 17.) Si mihi pergit quæ vult dicere, quæ non vult audiet. Itidem in Proverbio, quod tanquam triviale refert Hieron., Cum dixeris quæ vis, audies quæ noles. Quod sumtum esse atque adeo translatum ex Alcæo (Fr. 82. Blomf.) existimo: Αἴκ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλοις. Unde et Plut., Λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούωσιν ἃ μὴ θέλουσιν. Erasmus tamen hac forma enuntiatum Proverbium a Græcis originem habere non putavit. Sciendum est autem huc referri debere et illum Aristoph. locum, χαίρω πόλλ' ἀκούων δὴ κακὰ, et exponi, Gaudeo, cum audio multa mala, i. e. cum mihi dicuntur. Nam cur ἀκούων hic exponant quidam ὀνομαζόμενος, et referant inter illa dicendi genera, ἀκούω χρηστὸς, ἀκούω κακὸς, non intelligo, cum in his ἀκούω nominativum habeat; at in illo, accus.: nec possit negare quisquam, quin ἀκούων κακὰ ita dicatur, ut ἀκούειν κακὸν in illo versu Hes. modo citato.

Ἀκούω, Fando audio, Fando accipio. Quæ tamen

signif. ab aliis non annotatur, Audio duntaxat ponentibus, quod generale est. Interdum cum infin. Il. Ω. (543.) Καί σε, γερὸν, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. Sæpe autem cum nomine accusativi casus. Lucian. adv. Indoct. Ἑλικῶνα μὲν γὰρ οὐδ᾽ ἀκήκοας οἶμαί ποτε, Heliconem nunquam fando accepisti, Helicon tibi nunquam fando auditus est, Nunquam fando tuas pervenit ad aures Heliconis nomen. Dure enim hic dixeris Latine, Heliconem nunquam audisti, quasi videlicet Heliconem facias hominem. At in hujus interpretatione, Ἐδίδασκε δ᾽ ὁ πατὴρ αὐτοῦ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, possit verbum Audio solum usurpari, vertendo, Ut ego de senioribus audio, vel e senioribus. In hoc itidem Xenoph. loco interpretando, Audio non male ponatur solum, Κ. Π. 1., Ἤκουσεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπραττόμενον τὸν Κῦρον. Sed participium in infinitivum mutare oportebit, hoc modo, Cyrum jam res viro dignas gerere audivit. Potes etiam dicere, Intellexit, Accepit. Xen. Hell. 6. Ἀκούετε μὲν οὖν, εὖ οἶδ᾽, ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα, Fando auditis, Fando accipitis vos quoque, sat scio, Jasonis nomen. Idem participium ἀκούων absolute posuit pro eo, quod est Ex auditu, Ex iis quæ fando audieram: Hell. 6. Πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι πάντας ——, νῦν δ᾽ οὐκέτ᾽ ἀκούω, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ, Antea quidem ex iis, quæ fando acceperam, civitatem hanc fortunatam esse dicebam, quod omnes ——, nunc autem non jam fando audio, sed præsens cerno.

Ἀκούω, Audio, Auditor sum, Discipulus sum. Laërtius, Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι, pro eo quod est Παρμενίδῃ σχολάσαι. Idem et composito Διακούω interdum significatur, ut ap. Plut. Pericle, διήκουσε Ζήνωνος, Zenonis fuit auditor s. discipulus. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί.

Ἀκούω, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto, i. e. Obtempero, Pareo. Demosth. ad Lept. Καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας (Λακεδαιμονίους) εἴθισεν ἀκούειν ὑμῶν, Et Lacedæmonios prius aliis imperantes, vobis dicto audientes esse assuefecit. Aristid. Panath. Τοὺς τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντας Ἕλληνας ἀκούειν βασιλέως. Plut. Lycurgo, Οὐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν προστατεῖν μὴ δυναμένων, Imperare nescientibus parere non sustinent. Sic ap. Soph. Ajace, τοῖς ἀκούουσι λέγε, i. e. τοῖς πειθομένοις, ut inquit Schol., Iis qui tibi dicto audientes sunt. Quidam tamen vertunt, Iis qui moventur; sed illi viderint. ‖ Huic significationi finitima est, quæ a Bud. annotatur, pro Jubeor. Themist. in primum Anal. poster. Οὐδεὶς οὖν οἰκέτης ὁμόγλωττος ἄνθρωπον ἀκούσας ἀγαγεῖν, ἵππον ἤγαγεν. Possit fortasse accipi et in ea signif., quæ paulo ante annotata est, Audio hoc, pro Hoc mihi dicitur, ut sit, Nullus famulus, cui dictum sit ut adducat famulum, equum adduxit.

Ἀκούω, Audio, pro Intelligo et interpretor, ut docet Bud. Galenus in Meth. 10. Ἁπλοῦν δὲ ὅταν εἴπω, ῥόδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Themist. in 2 de Anima, genitivo junxit hac in signif., Ἁπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, Hæc simplicius intelligenda.

Ἀκούω, Audio, i. e. Vocor, Appellor, Dicor. Item, ἀκούω εἶναι, Feror esse. Cum nominativo, ἐσθλὸς ἀκούω, ap. Theocr. (16, 30.), Probus vocor s. dicor. Demosth. pro Cor. (241.) Νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἄλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσι, Nunc appellantur adulatores, et diis invisi. Lucian., Οὐδ᾽ ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, Neque recuso figulus appellari. Item cum nominativo participii. Huc autem non pertinere exemplum hoc ex Aristoph., χαίρω πολλ᾽ ἀκούων δὴ κακὰ, docui antea. ‖ Cum infin., habente nominativum, ap. Herod., Τότε γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν πρῶτοι. Greg. Naz. de Filio, Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονῶν. ‖ Cum adverbiis κακῶς et εὖ sæpe etiam usurpatur, eodem modo quo dicunt Lat. Male audio, Bene audio. Dicitur autem κακῶς ἀκούω ὑπὸ τούτου, itidem etiam ut ap. Latinos Male audio ab hoc, pro Vituperor. Isocr. Busiride, Κακῶς ὑπὸ

A ὧν πολιτῶν ἀκούειν, Male audire a civibus. Dicitur etiam κακῶς ἀκούειν ἐν λόγοις τινὸς, ap. Lucian., Male audire in sermonibus alicujus. i. Vituperari sermonibus alicujus. Apud Plut. Pericle additur participium, Ὁ μὲν δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κακῶς ἀκούει μεταγαγὼν, pro διὰ τὸ μεταγαγεῖν. ‖ Contrarium εὖ ἀκούω, Bene audio, Laudor. Plut. Pericle, Ὁ μὲν δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κακῶς ἀκούει. Plato Dionysio, Οἱ δ᾽ ἐπιεικέστατοι πᾶν ποιοῦσιν, ὅπως ἂν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὖ ἀκούωσι, Ut celebretur eorum memoria. Sic ἄμεινον ἀκούειν ap. Thuc. 3. Εὐπρεπείᾳ δὲ λόγου οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι, ἄμεινον ἤκουον. Ubi quidam ἄμεινον ἤκουον jungunt cum εὐπρεπείᾳ λόγου: at Schol. exp., Οἷς τισὶ δὲ συνέβαινεν ἐξαπατῆσαι διὰ λόγον τινὸς εὐπρεποῦς πρᾶξαί τι γενναῖον, οὗτοι ἐπῃνοῦντο.

Ἀκούομαι passiv., Audior, ut ἀκούω, Audio, in prima et propria signif. Il. Δ. (331.) οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς. Plut. de Audiendo, Οἱ δὲ εὐθὺς ἀντικόπτοντες, οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκουόμενοι. ‖ Item

B Ἀκούομαι valde nove usurpatum pro ἀκούω, in eo loquendi genere, quo pro Appellor s. Dicor usurpatur, ut χρηστὸς ἀκούω. Phalaris in fine Epist. ad Messenios, Ἡ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

"Ἀκοῶ, fut. 2. act. verbi ἀκούω, unde aor. 2. ἤκοον: "Media autem voce ἀκοοῦμαι facit, unde aor. 2. "ἠκοόμην." "Ἀκουέμεν, Doricum est pro ἀκούειν, "Audire." "Ἄκουκα, Dorice pro ἤκουκα, ap. Plut. in Lyc. (Ages. 21.)"

["Ἀκούω, ad Charit. 414. Wakef. Eumen. 114. Wakef. Phil. 457. ad Lucian. 2, 190. ad Il. Π. 515. Fischer. Ind. Palæph. ad Xenoph. Ephes. 239. Toup. Emend. 2, 569. ad Herod. 493. Ἀκούω unde? ad Herod. 337. De act., pass. et med., Valck. ad Phalar. p. xxii. ad Herod. 231. De fut., Kuster. V. M. 143. Stephan. Dial. 15. Brunck. Soph. 3, 495. ad Lucian. 3, 569. Jacobs. Anth. 12, 350. Lobeck. Ajac. p. 396. Muller. ad Lycophr. p. 71. ad Thom. M. 7. Valck. Phœn. p. 556. ad Phalar. (l. c.) Xenopho Ephes. p. 29. Herod. 11. 514. Zeun. ad Cyrop. 377. Lucian.

C 1, 537. Intelligo, Interpretor, Sentio, Jacobs. Anth. 7, 357. T. H. ad Plutum p. 7. Brunck. Soph. 3, 509. Heyn. Hom. 5, 558. 6, 647. Valck. ad Il. 22. p. 97. Wolf. ad Hesiod. p. 73. Vocor, Appellor, Dicor, ἐσθλὸς, ἀγαθὸς, κακῶς ἀκούω, Toup. Add. in Theocr. 399. Valck. Callim. 112.; ad Phœn. p. 100.; ad Phalar. p. xxii. et p. 315. ad Lucian. 1, 259. 694. Boissonad. in Philostr. 307. Jacobs. Anth. 11, 395. ('Nonn. Dionys. 2, 50.' Wakef. Mss.) Οἱ ἀκούοντες, Lectores, Dionys. H. 1, 120. 172. De constr., Boissonad. in Philostr. 647. Lobeck. Ajac. p. 331. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 205. Pierson. Veris. p. 24. 80. Valck. Hippol. p. 175. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. ad Od. M. 198. Sequ. infin., ad Xen. Mem. 3, 1, 1. De fut. et aor., vide ad Ἀπολαύω. Ἀκούειν λέγοντός τινος, Achill. Tat. 27. De ludis scenicis, Herodian. Philet. 438. et n. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. Phœn. p. 224. a. Ἀκουσόμενος, Lennep. ad Phalar. p. 25. Ἀκουσόμαι, Soph. Antig. 1191. Ajac. 1141. et Brunck. Ἀκούεις, vi præteriti,

D ad Xenoph. Eph. 213. Lucian. 1, 396. (Odyss. 18, 126. ἀκούω?) Charito p. 22. Ἀκούω τι, dicitur aliquid de me, Wyttenb. Select. 413. Audiens sum dicto, Græv. Lect. Hesiod. 534. 540. Musgr. Hel. 739. Hel. 1431. Lucian. 3, 518. ('Arrian. Ind. 1.' Wakef. Mss.) Ἀκούεις δὴ, Heindorf. ad Plat. Theæt. 296. Ἄκουε δὴ, Boissonad. in Philostr. 350. Ἀκούειν et ἰδεῖν juncta, Boissonad. l. c. 299. Εἴ τινα ἀκούεις, ad Charit. 592. Antip. Th. 67. Erycius 15. Boissonad. l. c. 397. Xen. Anab. 1, 9, 28. 2, 5, 26. Alciphro 2, 120. Wagner. Heindorf. ad Plat. Gorg. 195. Οὐκ ἀκούεις; Heindorf. l. c. ubi de simill. Ἀκούοντα μὴ ἀκούειν, Coray Theophr. 170. Cum dat., Jacobs. Anth. 7, 242. Heyn. Hom. 7, 230. Lego, ducta inde significatione, quod olim anagnostis utebantur, ἀκούομεν Ὁμήρου, vel τῶν ποιητῶν, Discimus ab Hom., Poëtæ nobis auctores sunt, Penzil. ad Strabon. 1, 333. Weisk. ad Longin. 361. Med., Stephan. Dial. 15. 65. Heyn. Hom. 4, 618. Ἠκηκόη, Brunck. Aristoph. 2, 234. Ἀκουσώμεθα, Aristoph. Fr. 222.

Ἀκούειν πανταχόσε, Heyn. Hom. 7, 230. Ἀκούειν τινὰ, sic Lat. Audire aliquem, Goerenz. ad Cic. Acad. 2. p. 8. b. Ἀκούω, cum gen., Bast Lettre 125. Boissonad. in Philostr. 444.: Philostr. 106. Τανῦν δ' ἀκούειν, Soph. Œd. T. 1204. Ἀκούειν μὲν οὕτως, Bast Lettre 31. Demosth. 1, 355. Οὐκ ἀηδῶς ἀκοῦσαι, Plato Phædr. 311. Heindorf. (? Lys. p. 13. ἀξίως ἀκοῦσαι.) Novi, Teneo, Heyn. Hom. 6, 545." Schæf. Mss.]

[Ἀκούω. Glossæ: Ἀκούω· Audio, Ausculto. Ἀκούει· Accipit, Audit. Ἄκουε· Audi. Ἀκουσθήσεται· Audietur. "Fando audio, Fando accipio. Aristoph. Thesm. 164. Καὶ Φρύνιχος· τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας· Αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο, ubi τοῦτον pro περὶ τούτου." Seager. Mss. "Rei genit. et accus. Ἀκούσας τούτων, Herod. 2, 114. ἀκούσας ταῦτα, 2, 115. ἀκούσαντα πρὸς σεῦ κακῶς, 7, 16. ἄμεινον σὺ ἂν ἤκουες, 2, 173." Schweigh. Mss. Moschus 3, 126. ἀκουσαίμαν. Lucian. Paras. 10., Οὐχ οἷον ἀκούειν αὐτῶν. Dio 51, 20. Ὅσα ἔθνη τῶν Ῥωμαίων ἀκούει. Soph. Œd. C. 988. Ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς Γάμοισιν. Herod. 3, 131. Ἤκουον εἶναι πρῶτοι, Dicebantur esse. Ἀκούω τινὶ, pro ὑπό τινος, Soph. El. 221. Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσε, Pind. Nem. 2, 21.]

Ἀκουστέον, adv. positionis, Audire oportet, Audiendum est. || Ἀκουστέον, Audiendum est, pro Obediendum, Parendum, cum gen., ap. Eurip. [Iph. A. 1010. Soph. El. 340.] Sic ap. Herod. (3, 61.) Ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, ubi ἀκουστέα pro ἀκουστέον positum est. [" Lucian. 1, 779. ad 2, 318. 322. Heyn. Hom. 4, 555." Schæf. Mss. "Artem. Schol. Pind. Philo J." Wakef. Mss.]

[* Ἄκουσις, ἡ, Auditio. "Thom. M. 29. * Ἀκούσιμος, (ὁ, ἡ,) Brunck. Soph. 3, 495." Schæf. Mss.]

¶ Ἄκουσμα, τὸ, i. q. ἀκρόαμα, Res quæ auditur, eo videlicet modo, quo Spectaculum a Latinis appellatur Res quæ spectatur, et a Græcis itidem θέαμα. Apud Xen. Hierone, ἔπαινος, Laus, dicitur esse ἥδιστον ἄκουσμα, h. e. Res auditu s. ad audiendum vel audientibus jucundissima, Res cujus auditio summopere delectat et est jucundissima, vel Jucundissima auditio, accipiendo Auditionem pro Audimento, ut ita dicam. Sic ἀκούσματα τερπνὰ, Auditiones delectabiles. Herodian., Πᾶν ὅπερ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα ἢ ἄκουσμα διεφθείρετο. Lucian. Nigrino, Τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι, Tot spectaculis et auditionibus. Idem in Act. Vocalium, Καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, Et tolerabilis erat mihi auditio, vel Et auditio hujus rei mihi erat tolerabilis. Nam Auditio proprie ipsam audiendi actionem significat. Existimo tamen et pro Re quæ auditur, posse usurpari, quemadmodum usurpavi modo, cum auditionem jucundissimam appellavi laudem, Xenoph. locum interpretans. Nam cum dicunt Latini Fictas auditiones, Falsas auditiones, non video quomodo quis Auditiones aliter quam pro Rebus, quæ audiuntur, intelligere possit. Cicero tamen Gr. vocem usurpavit, Ep. ad Att. 12, 3. Hoc ipsum tamen iis odiosum ἄκουσμα sit. || Ἄκουσμα, Auditio discipuli, et ἀκούσματα, Auditiones discipuli, i. e. quæ audit discipulus e præceptore, eodem videlicet modo quo Auditor Platonis appellatur Discipulus, ἀκουστὴς Πλάτωνος. Quidam ἀκούσματα in hoc Isocr. ad Dem. loco exp. Præcepta, Ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω, Existima multa e præceptis esse multis pecuniis potiora. Idem, Τὸν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένον. Quidam in illo priori loco Disciplinas interpr. male, meo quidem judicio. Si autem Præceptum interpretari velimus, accipiemus Præceptum non præceptoris tantum, sed late cujuslibet, ut videlicet sint ἀκούσματα Quæcunque ad nos instituendos a quolibet viva voce nobis traduntur. || Ἄκουσμα videtur accipi pro Persona quæ auditur, ap. Athen. 6. Sic ἀκρόαμα.

Ἄκουσμα, Fama, Rumor. Hesych. Ἄκουσμα· φήμη. Eodem modo et Lat. Auditio usurpatur. Interdum etiam copulantur Fama et auditio, Rumor atque auditio. In plur. quoque Auditiones pro Rumoribus dicuntur, cum ab aliis, tum a Cicerone.

Ἄκουσμα, annotatur a quibusdam significare etiam Auditionem, i. e. Audiendi actum; sed exemplum desidero.

[" Ἄκουσμα, Mœris 67. et n. Thom. M. 29. Plut. Mor. 1, 23. ad Xenoph. Eph. 128. ad Lucian. 1, 256." Schæf. Mss. Ἥδιστον ἄκουσμα, Xen. Mem. 2, 1, 31. Dio Cass. 52, 30. " Ἄκουσμα, ut ἀκρόαμα, de Persona, quæ auditur. Posidon. ap. Athen. 246. Τὰ ἀκούσματα αὐτῶν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Βάρδοι. Sic et Athen. 211. Cantores et musici." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἄκουσμα· Auditio.]

Ἀκουσμάτιον, (τὸ,) Auditiuncula, quo deminutivo Gellius utitur. Exp. etiam Narratiuncula, item Sermunculus. Lucian. Philop. (3, 604.) Ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον, ubi explicatur Cantiuncula, propter ἄεισον.

[* Ἀκουσματικὸς, ἡ, ὸν, i. q. seq. voc. ἀκουστὴς, inquit Schneider. Lex. afferens Jambl. Stobæi Ecl. Phys. 862. "Porphyr. V. P. 37. (43. 84.) Clem. Alex. Str. 5, 9." Kall. Mss. "Villoison. Anecd. Gr. 2, 216." Wakef. Mss.]

B ¶ Ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. ad Nic. Ὥστε μὴ ἀκουστὰς ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατὰς γεγενῆσθαι. || Item Ἀκουστὴς, Auditor, i. e. discipulus. Dionys. H. de Isocr., Γενόμενος ἀκουστὴς Προδίκου τοῦ Κείου καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου. [" Athen. 83." Wakef. Mss. "Rittersh. ad Porphyr. V. P. p. 32. Kust." Schæf. Mss.]

Ἀξιάκουστος, ὁ, ἡ, Auditu dignus, ut ἀξιοθέατος, Spectatu dignus. Xen. (Œcon. 8, 3.) Ἀξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, Digni qui spectentur, et digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exp. etiam Memorabile, quia quod est memorabile, auditu dignum est.

Ἀκουστὸς, (ἡ, ὸν,) Audibilis, ad verbum, Sub auditum cadens, Qui audiri potest s. auditu percipi. Xen. Κ.Π. 1. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁρῶν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, γινώσκῃς, interpretando ad verbum, Sed etiam ipse videns visibilia et audiens audibilia, cognoscas. Isocr. ad Nic., Ὥστε μὴ μόνον ἀκουστοὺς ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατοὺς γεγενῆσθαι. Cic. ἀκουστὸν οὐδὲν vertit Nihil quod audiretur. Vide meum Cic. Lex. Gr. Lat. [Hom. Hymn. 2, 509. Eur. Hel. 669. "Brunck. Andr. 1081. Brunck. Soph. 3, 495. Dawes. Misc. Crit. 360." Schæf. Mss. "Soph. Œd. T. 1312." Seager. Mss. "Eurip. Dict. Fr. 13." Wakef. Mss.]

C Ἀνήκουστος, ὁ, ἡ, Non exaudibilis, q. d. Inaudibilis, Qui audiri non potest. In VV. autem LL. exp. Non auditus, vel Non audiens. || Ἀνήκουστον, ait Bud., pro Non auscultandum, et idem fere quod ἀτέλεστον, Non perficiendum, Non concedendum, in hoc Antiph. loco, Δεήσεται ἀθέμιστα καὶ ἀτέλεστα καὶ ἀνήκουστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. In VV. LL. citatur ex Epigr. ἀνήκουστα πάθη pro Non obedientia. [Soph. El. 1524. Eur. Hippol. 362. Lex. Xenoph. "Ignarus, Suid. 1, 505. Arat. 35." Wakef. Mss.] Hinc Ἀνηκουστία, (ἡ,) Contumacia, q. d. Pervicacia, Contemtus s. Dedignatio aurem præbendi: citatur e Plat. de LL. 2. (p. 671.) Παῤῥησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῶν πέλας. Citatur et e lib. 6. [p. 782. Hippocr. 488=159. "Plut. 2, 12." Wakef. Mss.] Et Ἀνηκουστέω, proprie quidem Non

D audio, sed capitur pro Non obtempero, Non sum dicto audiens, Non ausculto. Il. O. (236.) οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. [Herod. 6, 14. 7, 17. Thuc. 1, 84. "Ad Herod. 445. Act. Traj. 1, 187." Schæf. Mss. "Dio Cassius 262. Æsch. Prom. 40." Wakef. Mss.] Pro quo poëtæ dicunt etiam Νηκουστέω, ut Il. Υ. 13. οὐδ' ἐνοσίχθων Νηκούστησε θεᾶς. [Et * Νήκουστος, ὁ, ἡ, Arat. 173.]

Ἀνάκουστος etiam et Ἀνακουστέω, pro eadem signif., qua ἀνήκουστος et ἀνηκουστέω, habentur in VV. LL., sed exemplum desidero.

[* " Εὐάκουστος, (ὁ, ἡ,) Euseb. H. E. 64." Kall. Mss.]

[* " Ξενήκουστος, (ὁ, ἡ,) Herodian. Epimer. 3. (Οὐδὲν δὲ τῶν πάνυ καινολέκτων καὶ ξενηκούστων λαμβάνομεν.)" Boissonad. Mss. "Nicet. Ann. 10, 2." Kall. Mss.]

[* " Ὀξυήκουστος, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. adv. M. p. 320." Wakef. Mss.]

Ἀκουστικὸς, (ἡ, ὸν,) Auditorius, Ad auditum pertinens s. sensum audiendi, ut ἀκουστικὴ αἴσθησις,

Plut. Auditus sensus, s. Audiendi, Auditorius sensus, s. Auditivus, si hæc Latine dici possent. Sic πόρος ἀκουστικὸς appellatur Foramen teres, quod est in medio aurium, ad verbum, Meatus auditorius. Per periphrasin, meatus auditui accommodatus. Itidem νεῦρον ἀκουστικὸν ap. Alex. Aphrod. || Ἀκουστικὸς exp. etiam Auditu valens, Acri auditu præditus. || Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio, quo taciti auscultabant. [" Callim. 1, 526." Schæf. Mss. " Audire volens, Jambl. V. P. 139." Wakef. Mss. Ετ * Ἀκουστικῶς, Attente, Ad audiendum parate. " Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀκουστιάω, f. άσω, Audire cupio, q. d. Auditurio. Ἀκουστιῶν Hesych. exp. ἀκουστικῶς ἔχων.

[* Ἀκουσείων· ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. " Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Pierson. ad Mœr. 14." Brunck. Mss. Vide Ἀγορασείω.]

" Ἀκουὸς, habetur ap. Etym. et in Lex. meo vet. " sine expositione, cum hoc loco Callim. (T. 1. p. " 526.) ἀλλ' ἐπακουοὺς Οὐκ ἔσχεν, quod exp. ἐπακού-" οντας. Innuunt igitur, quemadmodum ab ἐπακούω " nominantur ἐπακουοὶ, οἱ ἐπακούοντες, ita ab ἀκούω " ἀκουοὶ, Auditores, οἱ ἀκούοντες. At ἄκουοι pro Au-" res, nescio unde afferant VV. LL." " Ἀκοὸν, Ety-" mologo ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν."

¶ Ἀκοὴ, ἡ, Auditus, Sensus audiendi, vel aurium, vel auditus, Facultas audiendi. Item Auditus, Auditio, i. e. Ipsa audiendi actio. Thuc. 7. Ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, Perterrefactionem simul et auditus privationem. Ἀκοῆς ἄξιος, Auditu dignus s. auditione, i. e. qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, Auditu novi, pro Fando audivi, vel accepi. Thuc. 1. Μόλις γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur et ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Sed et pro ἀκοῇ οἶδα ponitur interdum, ni fallor, ἀκούσας οἶδα. Plut. de Audiendo, Ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξεῤῥύη τὸ ἡδὺ, Simul auditionis voluptas effluxit, i. e. quæ audiendo s. auditu percipitur, vel ex auditione. || Ἀκοὴ, Auris. Utplurimum autem in plur. ponitur ἀκοαὶ pro Auribus, ut ὄψεις, pro Oculis. Lucian. Philop. Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, Aures obturo, ne adhuc audiam ista. Æsch. in Ctesiph. Κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, Obrepentes vestris auribus. || Ἀκοὴ sing. num., Aures, Cic. interpr. Nam quod Plato Timæo dicit, Οὐδ' ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, Nec auribus egebat. || Ἀκοὴ, Auditio, i. e. Rumor, s. Fama. Plato Timæo, Ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, E fama vetusta. Et hac in signif. numero etiam plurali usurpatur a Thuc. Τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, Rumores rerum præteritarum, s. de rebus præteritis.

Ἀκοὴ, Obedientia, ut ἀκούειν diximus pro Obedire poni. Citatur ex 1 Reg. 16. Ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθὴν, Ecce obedientia supra sacrificium bonum, i. e. potior sacrificio bono. Multo frequentius est compositum ὑπακοή.

Ἀκουὴ, ap. Hom. i. q. ἀκοὴ, Auditus, Auditio. Il. Π. (633.) ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσῃς· ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουὴ, ubi notat Eust. ἀκουὴ Ionicum esse. Nam linguæ communis esse ἀκοὴ, ut βοὴ, ῥοή. Dicit etiam posse ἀκοὴ ex ἤκοα medio præterito esse formatum, at ἀκουὴ ex ἀκούω. Od. Δ. (701.) ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, Profectus est ad auditionem de patre, i. e. ut audiret aliquid de patre. Vel, ad famam de patre audiendam.

[" Ἀκοὴ, Thom. M. 632. Markl. Iph. p. 329. Musgr. Iph. T. 811. Wakef. Herc. 964. Musgr. 961. Wakef. 1421. Jacobs. Anth. 7, 375. Ἀκοῇ κλύειν, Wakef. Phil. 1412. Abresch. Æsch. 2, 71. Fac. ad Paus. 2, 51. Εἰς φωνῆς ἀκοὴν, Diod. S. 2, 349. Ἀκοήν γ' ἔχω λέγειν, Plato Phædr. 339. Fama, Rumor, Boissonad. in Philostr. 397. Valck. Phœn. p. 308. Auris, Toup. ad Longin. 301. Valck. Callim. 244. Ἀκοῇ, ἀκοὴν, Wessel. ad Diod. S. 1. p. 45. Fac. ad Paus. 1, 444. Wessel. ad Herod. 288. ad Phalar. 177. 229. Valck. Callim. p. 136. Musgr. Orest. 1282. Ἀκουὴ, ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Valck. Callim. 230. 242. 244. Wakef. Georg. 42. Christod. Ecphr. 326. 345. Jacobs. Anth. 11, 111." Schæf. Mss. Ἀκουὰ,

A Eurip. Dan. 50. Ind. in Demosth. Callim. H. in Jov. 65. Del. 180. Fr. 106. Glossæ: Ἀκοή· Auris, Auditus. Ἀκοαί· Aures, Auditus. * Ἀκοΐδιον· Auricula.]

" Ἀκοὴ, Arbor alias Thyia dicta ap. Theophr. H. " P. 8. ut annotant VV. LL. Sed infra" [supra] " scriptum ἀκόνη."

Ἀνήκοος, ὁ, ἡ, Qui non audit, vel Qui non audiit, Expers auditionis, ut ap. Xen. Ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, Nullam tui laudem audis. In Sent. Monost., quæ Menandro ascribuntur, Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός. Sic ap. Plut. Μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἐᾷν εἶναι. Interdum omittitur gen., ut, Οὐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, Non me sines priusquam te audiero, abire. || Alicubi exp. etiam Ignarus, vel Imperitus, ut ap. Synes. de Insomn. Οὗτος φορτικῶς ὡμίλησε τῇ ποιήσει, καὶ ἀνήκοός ἐστι τῆς κατ' αὐτὴν φιλοσοφίας. Sic in hoc, qui a Suida ex innominato Auctore citatur loco, Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας

B ἀνήκοος ἦν. Sed plus est non audivisse quicquam aliqua de re quam ejus ignarum esse. || In VV. LL. exp. etiam Qui audire et auscultare monenti non vult, Immorigerus. [" Ignarus, Plato Phædr. 259." Routh. Mss. Xen. Mem. 4, 7, 5.: Hier. 1, 14. εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων, Heliodor. 250. Plato Alcib. 2, 5. p. 115. Οἶμαι δέ σε οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἔνιά γε χθιζά τε καὶ πρωϊζὰ γεγενημένα. " Boissonad. in Philostr. 569. Alciphr. 348. Abresch. Lect. Arist. 306." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 112." Wakef. Mss. Plut. 6, 430.] Hinc Ἀνηκόως, ut ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, Non audivisse. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, Ignarus sum astrologiæ, [Plut. 6, 549. Ετ * " Ἀνηκοέω, Diogenian. 1, 37." Boissonad. Mss.] Ετ Ἀνηκοΐα (ἡ,) Auditionis carentia, si barbare loqui liceat, ut autem Latine loquamur, esse puto necesse per infin. vertere, Non audire. Sed et pro loco, cui adhibetur, potest aliis atque aliis modis verti. Plut. de Garr. init. Καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν, Et non audire,

C primum malum est, in quod incidunt, qui non tacent. Vel, Hoc primum malum consequitur eos, qui nunquam tacent, quod non audiant. Idem περὶ τοῦ Ἀκούειν init. Οὐκ ἀνηκοΐαν οὐδὲ κωφότητα προμνώμενος. [Plut. 10, 503. " Hierocles 280." Wakef. Mss.]

Δυσήκοος Ετ Εὐήκοος, contraria. Δυσήκοος, ὁ, ἡ, Qui difficile audit, Qui acute non audit. Nam J. Poll. post εὐήκοοι et δυσήκοοι ponit ὀξυήκοοι, βαρυήκοοι. Possumus δυσήκοος e Catone interpr. etiam Qui auribus parum audit. Ponitur autem δυσήκοος et pro Immorigero s. Inobsequente, ut contra εὐήκοον pro Morigero usurpari, mox docebitur. [" Epigr. adesp. 445." Schæf. Mss.] Hinc Δυσηκοΐα, (ἡ,) Difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam Aurium tarditas, e Plinio. Item Inobsequentia. Ετ Δυσηκοεῖν, Difficile audire. Item, Immorigerum esse. [" Koppiers. Obs. p. 12." Schæf. Mss. Trallian. 3. p. 56.] Εὐήκοος, ὁ, ἡ, Facile audiens, Auditu valens, ut ap. Hippocr. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, i. e. faciunt ut clarius s. liquidius audiant. Item Εὐήκοος, Qui facile audi-

D tur. Exp. etiam Exaudibilis. Aristot. Probl. Διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστὶ, ubi nox accipitur pro vocibus aut sonis, qui noctu eduntur, quos videlicet facilius s. clarius exaudiri ait quam qui interdiu. Alii exp. εὐηκοωτέρα νὺξ, Nox in qua voces clarius exaudiuntur. Accipitur et pro Morigero s. Obsequente, sicut ἀκούειν et nonnulla ejus composita significant Dicto audientem esse. Aristot. Ethic. 1. Πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς· ἔτι δὲ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. (C. P. 2, 19.) Εὐηκοώτατα πρὸς μεταβολήν. [Anal. 1, 227. εὐήκοοι θνητοῖς. " Ad Charit. 302. ad Callim. 1, 203. Wakef. Alc. 767." Schæf. Mss. Ετ * Εὐηκόως, Obedienter. Lucian. Asin. 647.] Hinc Εὐηκοΐα, (ἡ,) et Εὐηκοεῖν, quæ contrarias habent signiff. proxime præcedentibus Δυσηκοΐα et Δυσηκοεῖν. [Εὐηκοΐα, Boissonad. ad Marin. p. 64. " Diod. S. 2, 203." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Eunap. 22." Wakef. Mss. Εὐακοέω, Æsch. Suppl. 124. 136.]

[* Ἀξιήκοος, ὁ, ἡ, Epist. Socr. 33.]

" Ἀπήκοοι, Hesychio οἱ μὴ ὑπήκοοι, Dicto non " audientes, Inobedientes."

Αὐτήκοος, ὁ, ἡ, Qui ipsemet audivit, ut dicitur αὐτόπτης, Qui ipsemet vidit. Cum gen., ut Thuc. 1. Αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοντος, q. d. Suis ipsi auribus audire. Plut. de Lib. Educ. Αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τοπαράπαν, οὔτε αὐτήκοοι. Quo in loco, sicut et in aliis, sunt qui αὐτήκοοι interpretentur simpliciter, Auditores, sicut αὐτόπται, Spectatores; sed αὐτήκοος perinde est ac si dicas, Qui suis ipse auribus audit, vel audivit: sicut αὐτόπτης, Qui suis ipse oculis videt, aut vidit. || Αὐτήκοος, Qui est sui juris, Qui nullius est subjectus imperio, q. d. Qui non alii, sed ipse sibi est dicto audiens. Αὐτήκοοι, inquit Suid., οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες. [" Philo J. 590. 1, 645. Plato 2, 658." Wakef. Mss.]

Βαρυήκοος, ET Ὀξυήκοος, contraria. Quæ duo ponuntur ab J. Poll. post δυσήκοος et εὐήκοος.

Βαρυήκοος, ὁ, ἡ, Qui gravi est auditu, Cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νόσοι Hippocrati, ab effectu, Obtundentes auditum et hebetantes, [116, 43. 314, 39. 392, 25. " Graves aures faciens, Philo J. 621." Wakef. Mss. ET * Βαρυηκοέω, Hippocr. 140, 35. 39. ubi legitur * Βαρηκοέω. UNDE Βαρυηκοΐα, ἡ, 393, 5. 38.] Contra Ὀξυήκοος, Qui acuto est auditu, Qui acute audit. Sunt qui ὀξυήκοον interpr. Cui teretes sunt aures; sed perperam. Basil. τὸ δὲ ὀξυήκοον τοῦ ζῴου: ubi τὸ ὀξυήκοον ponitur pro ἡ ὀξυηκοΐα. EST autem Ὀξυηκοΐα, (ἡ,) Acumen audiendi, Facultas acute audiendi. Cui opponitur Βαρυηκοΐα. [Plato Tim. 3, 75. Lucian. pro Imag. 607. Aristot. H. A. 4, 8. Superl.; Ælian. H. A. 15, 21. AT ap. Etym. M. 430. * Βραδυήκοος, ὁ, ἡ, opponitur τῷ ὀξυήκοος.]

Ἐνήκοος, ὁ, ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur significare hoc compositum, secundum analogiam significationis, quam habent quædam alia vocabula ex ἐν composita. J. Poll. e Phrynicho citat ἐνήκοος γενοῦ, quod videtur significare simpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autem male εὐήκοος γενοῦ legerunt, cum Pollux antea locutus esset de ἐνήκοος.

[* Παντήκοος, ὁ, ἡ, Omnia audiens. De h. v. dubitat Schneider. Lex. Sed vide Suicer. Thes. 2, 562.]

" Πολυήκοος, ὁ, ἡ, Qui multa audivit vel audit. " Plato de LL." [2, 810. Damascius ap. Suid. " Ad Callim. 1, 203. ad Phalar. 241." Schæf. Mss. " Stob. 44. Philostr. 621. ET * Πολυηκοΐα, ἡ, Diog. L. 2, 582." Wakef. Mss. " Πολυηκοΐα, Olympiod. V. Plat. in." Boissonad. Mss.]

Συνήκοος, ὁ, ἡ, Qui audit, Qui auditu percipit, ut exp. Camer. ap. Plat. quod J. Poll. dicat, Φαῦλον δὲ ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς ἀντὶ τοῦ ἀκροατής· Πλάτων δὲ ξυνήκοος· καὶ εἰσακοῦσαι. At in VV. LL. exp. Coauditor, atque ita non erit otiosa præpositio, et citatur hic locus, non nominato ejus auctore, Συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος στόματος ἰόντων λόγων. [Plato de LL. 4. ξυνήκοοι αὐτοῦ, Plut. Q. S. 5, 5. Τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν, 2. p. 725. " Plut. Pyrrho 385. J. Poll. 4, 44. Themist. Or. 33. p. 366." Kall. Mss.]

Φιλήκοος, ὁ, ἡ, Qui amat audire, Audiendi cupidus. Φιλήκοος, inquit Camer., Cupidus multa audiendi. A Bud. exp. etiam Qui libens recitationes audit. Quam signif. convenire puto Plutarchi loco Sympos. 1. ubi dicit oportere in convivio Ἀδολέσχῳ πρεσβύτῃ ὑποκατακλίνεσθαι φιλήκοον νεανίσκον. Idem Bud. scribit ap. Plat. esse φιλήκοον, Musicæ cupidum. Sciendum est autem φιλήκοον per se significare simpliciter, Qui audire cupit, vel Qui libenter audit, interdum seq. gen., ut si dicam φιλήκοος μύθων, Qui libenter audit fabulas, interdum sine illo; sed pro loco tamen interdum restringi ad eum, qui cupidus sit hoc vel illud audiendi. In VV. LL. exp., Cui innata est audiendi cupiditas, et Disciplinarum studiosus. Cujus posterioris signif. exemplum desidero. [Gl. Φιλήκοος· Attentus. * Φιληκόως· Attente. " Φιλήκοος, ad Lucian. 1, 179." Schæf. Mss. " Φιληκόως, Heliod. Æth. 228." Wakef. Mss. UNDE * Φιληκοέω,

A Audiendi studio teneor, sc. fabulas, narratiunculas; Historiæ sum studiosus. " Koppiers. Obs. p. 12." Schæf. Mss. Lex. Polyb. ET] " Φιληκοΐα, (ἡ,) Amor " audiendi, Studium audiendi s. Desiderium. Isocr. " Καταναλίσκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν " λόγων φιληκοΐαν." [" Diod. S." Wakef. Mss.]

[* " Χαιρήκοος, (ὁ, ἡ,) Jo. Geometra Hymn. 1, 4. (Χαῖρε, κόρη χαιρήκοε, χάρμασι χάρμα λαβοῦσα.)" Boissonad. Mss.]

Ἀριήκοος, ὁ, ἡ, Valde attente audiens, ut ap. Nonnum, Φθογγῆς ἡμετέρας ἀριήκοα. Huic autem composito locum postremum dedi, non servato alphabetico ordine, quod poëticum sit, præfixam habens particulam ἀρι intensivam, quam et aliis multis præfigunt. [Apoll. R. 4, 1706. Callim. H. in Del. 308. " Procl. H. 2. in Ven. 14." Boissonad. Mss. " Nonn. Metaphr. 10, 57." Wakef. Mss. ET * Ἐριήκοος, ὁ, ἡ, Diligenter, Studiose, Facile audiens. Orph. Lith. 11, 124.]

[* Ὁμακοεῖον s. * Ὁμακόϊον, τὸ, Auditorium commune, vox Pythag. " Holsten. ad Porphyr. (20.) p. B 25. Kiessl. ad Jambl. V. P. (30.) p. 67. * Ὁμάκοος, Holsten. ad Porphyr. p. 26." Schæf. Mss. Ὁμακοεῖον, ὁμακόϊον, Clem. Alex. Str. 1, 15. Hierocles ad Pythag. 318.]

" Ἀνακούω, i. q. ἐπακούω, Inaudio, vel Ausculto. " Ita enim Soph. El. (80.) p. 83. θέλεις Μείνωμεν " αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;"

Ἀντακούω, Vicissim audio. Soph. (Aj. 1141.) Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται, Hoc vicissim audies, i. e. Hoc tibi vicissim dicetur. [" Valck. Diatr. 249. Lobeck. Ajac. p. 397." Schæf. Mss. Eur. Hec. 321. Heracl. 1014. Lex. Xenoph.]

Διακούω, Audio, ut discipulus loquentem præceptorem audit, qua in signif. usurpatur et simplex ἀκούω. Plut. Cicerone, Διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, Auditor fuit Antiochi, i. e. Discipulus. Idem in Pericle, διήκουσε Ζήνωνος. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι. τὸν Θεμιστοκλέα φησί. Interdum vero cum gen. rei, quæ a præceptore docetur, C ut διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibid. Sed frequentius cum accus., cui interdum additur præceptoris nomen in gen., ut ap. Laërt., de Eudoxo, Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic ap. Plat. Epist. 7. Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες, exp. Qui a Dione nonnulla fuerant edocti. || Διακούω, Ad finem usque audio, q. d. Peraudio, idem significante præpos. quod in Perlego. Xen. Ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσας καταμάθῃ. Sed quamvis Bud. διακούειν hic esse velit Ad finem usque audire, videtur tamen posse et pro simpl. ἀκούειν sumi, cum adjungatur τελέως. || Διακοῦσαι τῶν εὐχῶν, Exaudire vota, in VV. LL. || Διακούω, pro simplici ἀκούω. Plato Polit. Τόδε τινῶν διακήκοας, Hoc ex aliquibus audivisti, vel Auditu cognovisti. Xen. K. Π. 1. διήκουε πάντα. Rursum Plat. de Rep. 1. διακοῦσαι τὸν λόγον pro Sermonem audire. Et in pass. voce Διακούεσθαι σπάνιον, pro Auditu rarum. [" Plut. Alex. 158. Schm. 163. Diog. L. 418. Longol. 125. Thom. M. 222. ad Charit. 670. D ad Diod. S. 1, 493.: Diod. S. 2, 577. 619. Boissonad. in Philostr. 349. 442. Anton. Lib. p. 28. Verb. ubi tamen malim ἃ δὴ ἀκούσας, Zeun. ad Cyrop. 377." Schæf. Mss. " Arrian. 164. Inaudio, Plut. 2, 577. Ælian. H. A. 493." Wakef. Mss.]

Εἰσακούω, vel Ἐσακούω, Exaudio, ea signif. qua dicitur a Cic., Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam. Thuc. 4. p. 133. Ὑπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων, τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα οὐκ ἐσακούοντες. Sic 5. p. 180. Τοῦ Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος ἐσήκουον. || Ponitur ἐσακούω et pro Pareo, ab eod. Thuc. et alibi. || Εἰσακούω, in N. T. et ap. LXX Interprr., pro Exaudio, illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces. Sic et pass. Εἰσακούομαι, Exaudior, Preces meæ exaudiuntur, ut Matth. 6. Ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur et ipsa precatio εἰσακούεσθαι, ut Lucæ 1. Διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. || Εἰσακούω simpliciter pro ἀκούω, ap. Soph., τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρός. [Gl. Exaudio. Thuc. 1, 126. 3, 4. Xen.

Hellen. 5, 2, 12. Ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω, Aristot. Probl. 11, 37. "Herod. 100. 479. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. ad Phœn. p. 224." Schæf. Mss. " Apoll. R. (1, 766. 3, 696. 914. 4, 624.)" Wakef. Mss.]

[* Ἐνακούω, Exaudio, Inaudio. Hippocr. 763. Foës. Ὀστέα ἐνακούοντα τῆς *κατατάσιος ? 55, 35. 113, 2. 236, 44. 463, 20 = 269, 27. 425, 52. 645, 8. Jambl. V. P. 65.]

Ἐξακούω, Audio, Exaudio. Plut. Fabio, Ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Cum vocem clare non exaudissent. [" Grammat. ap. Ast. ad Plat. de LL. 357. Photius c. 100. Heindorf. ad Plat. Gorg. 82." Schæf. Mss. Aristoph. Av. 1203. Glossæ: Ἐξακούω· Exaudio.] Unde [*Ἐξακουστέος, Exaudiendus, Clem. Alex. (730=366=614.) Intelligendus, Schol. Pind." Wakef. Mss. Et] Ἐξάκουστος φωνή, ap. Plut. in Numa, q. d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel cujus sonus ad aures pervenire potest. [Dionys. H. 1, 635. Athen. 361. Arrian. de Exp. Alex. 2. p. 97. " Ἐξακουστέρος, Reiz. Acc. Incl. p. 6." Schæf. Mss. Adde * Ἀνεξάκουστος, ὁ, ἡ, Non audiendus, Non auditus, Cujus sensus ad aures non pervenit, aut pervenire nequit. Schol. Soph. Aj. 318. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Συνεξακούω, Simul, Pariter, Clare exaudio. Soph. Trach. 371. Orig. c. Cels. 1. p. 19." Seager. Mss. " Basil. Cæsar. Schol. in Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 135. Bekkeri Anecd. Gr. 791. 792. ter." Boissonad. Mss.]

Ἐπακούω, Exaudio, eo sensu quo dicitur Deus exaudire preces, ut, Ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς, ap. Plut. Sic autem Lucian. Timone, Ἔπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. || Item pro Audio, i. e. Sum dicto audiens, qua tamen in signif. usitatiora sunt κατακούω et ὑπακούω, ac præsertim hoc posterius: de quorum utroque mox dicam. Hesiod. (Opp. 273.) Καί νυ δίκης ἐπάκουε. || Ἐπακούω, E præceptore audio et disco, ut, Ἤρετο εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν, quod exemplum a Bud. citatur. || Ἐπακούω pro simpl. ἀκούω, Audio. Od. Ξ. 328. Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Idem cum accus. itidem, Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, (Λ. 108. M. 323.) Apud Lucian. autem cum accus. rei et gen. personæ, in Caucaso, Ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Apud Herod. autem cum rei etiam gen. Βουλευμάτων ἐπακούειν. Sic et Plut. dixit Camillo, Ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες. [Herod. 4, 141. Ἐπακούσει τῷ πρώτῳ κελεύσματι, Dionysii Epit. 13, 7. Ἐπήκουσαν ταῖς εὐχαῖς. " Heyn. Hom. 4, 697. Plato Phædr. 333. Heindorf. ad Plat. Gorg. 137.; Theæt. 327. Thom. M. 932. Musgr. Troad. 166. Philoct. 1417. Jacobs. Anth. 8, 249. Brunck. Aristoph. 3, 125. Segaar. in Daniel. p. 30. Abresch. Lect. Arist. 162. Ilgen. ad Hymn. 478. Græv. Lect. Hes. 534. Intelligo, Lucian. 2, 303." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐπακούω· Abaudio, Exaudio.]

Ἐπακουσμὸς, (ὁ,) Bud. ex Aretha affert, sed non addens significationem. Fortasse autem significat Exauditionem, eo sensu quo dicitur Deus ἐπακούειν τῶν εὐχῶν. [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

" Ἐπάκουστος, (ὁ, ἡ,) Qui auditur vel inaudiri " potest." [Plut. Mor. 1, 65. (ex Empedocle.) Schæf. Mss.]

Ἐπακουὸς et Ἐπήκοος, (ὁ, ἡ,) Auditor. Hesiod. Opp. (1, 29.) ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. In prosa autem Ἐπήκοος, ut Plato de LL. 6. Ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν. Dicitur tamen frequentius ἀκουστὴς pro Auditore. Apud Xen. autem K. A. 2. Ἐπεὶ δ' ἔστησαν ἐς ἐπήκοον, In locum unde exaudiri possent. [" Ἐπακουὸς, Græv. Lect. Hes. 510. Callim. 1, 526. Ἐπήκοος, Callim. Ep. 27. Jacobs. Anth. 8, 323. Addæus 4. Schol. ad Plutum p. 20. Hemst. Boissonad. in Philostr. 563. Fac. ad Paus. 2, 395. 3, 34. ad Charit. 302. ad Lucian. 1, 284. Lucian. 1, 517." Schæf. Mss. Plato de LL. 11. p. 159. Gen. Ἐπηκόους εἶναι γονεῦσι πρὸς τέκνα θεούς. Jambl. V. P. s. 66. Ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν. Pind. Ol. 14, 21. " Philostr. 719. Joseph. 419, 35." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐπήκοος· Exaudiens, Dicta audiens. Adde

A * " Εὐεπήκοος, Andr. Cret. 167." Kall. Mss.]

[* " Συνεπακούω, Simul intelligo, unde * Συνεπακουστέος, Arat. Schol. 54." Wakef. Mss.]

[* Ἐπακόησις, ἡ, Philodem. col. 1.]

Κατακούω, Exaudio. Plato Euthyd. Οὐ γὰρ οἷός τε ἦν προστὰς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Sic utitur et Thuc. 2. || Κατακούω, Dicto sum audiens, Obtempero, unde κατήκοος, pro Morigero. Demosth. Ol. 1. (p. 15.) Καὶ ἁπλῶς τούτους ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμους ἥδιον ἂν καὶ ἐλευθέρους, ἢ δούλους εἶναι· καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακούειν τινός εἰσι. [Heindorf. ad Plat. Charm. 80. Tzetz. Exeg. in Il. p. 59. Toup. Opusc. 1, 238. ad Lucian. 1, 465." Schæf. Mss. Thuc. 3, 22. " Dicto sum audiens. Herod. 3, 88. cum dat. κατήκουσαν Πέρσῃσι." Schweigh. Mss. " Strabo 954. Philo J. Appian. 1, 723. Nicander Al. 177. Unde * Κατάκουσις, (ἡ,) Auditio, Arrian. (Anab. 5, 7.)" Wakef. Mss. Et * Κατακουστὴς, Auscultator, Gl.]

Κατήκοος, ὁ, ἡ, Dicto audiens, Morigerus. Plato
B Pol. 7. κατήκοος τῇ πόλει. Vicissim vero πόλις dicitur κατήκοος τοῦ φρονοῦντος a Plut. Fabio, Consilio prudentis obtemperans. Ubi observa κατήκοος cum gen. || Κατήκοος, Subjectus alicui, Qui est in ditione ac potestate alicujus. Pausan. in Atticis, Ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herod. citatur, Κατήκοός σοί εἰμι, pro Sum tibi subjectus.

|| Κατήκοος pro Attentus, ut ἔσσο κατήκοος ex Epigr. citatur pro Attentus sis, Audi. Sic ap. Plat. Axiocho, κατήκοος λόγων pro ἀκροατὴς, Auditor. [" Apud Herod. et Dion. Cass. ponitur pro ὠτακουστὴς, Auscultator." Brunck. Mss. " Wessel. ad Herod. 51. Antip. Th. 14. Antiphil. 5." Schæf. Mss. " Diod. S. 153." Wakef. Mss.]

Παρακούω, Perperam audio, vel Non recte audio, Fallitur meus auditus, s. Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpositio in hoc verbo, quam in παρορῶ, et aliis multis. Plato Theæteto, Παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, Camer. interpr. In plurimis eos oculi, aures, mens fru-
C stratur. Ego malim, sequendo interpretationem, quam modo huic verbo dedi, reddere, Eorum oculi, aures et mens in plurimis falluntur. Quod ad sensum tamen attinet, leve est discrimen. Παρακούω verti etiam, Perperam audio, vel Non recte audio, eundem Platonem sequens, qui ὀρθῶς ἀκούειν et παρακούειν inter se opponit, Protag. Εἴποιμ' ἂν ἔγωγε ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας· ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Lucian. Anacharside, Τοιαῦτα γὰρ φῄς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Nisi quis hic malit pro Perperam intelligo, ut Bud. p. 649. ap. Galen. Παρακούσας γάρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων exp. κακῶς συνεὶς, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων. Quæ expositio potius sequenda est, quam quæ ap. eum præcedit, Perperam audio, Temere exaudio. Porro ideo dicit Bud. se ita intelligere ap. Galen., tanquam non plane affirmans, quod vidisset Linacrum, cui multum tribuebat, secus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos, qui illius interpretationem confirment, ut omittam
D minime novum videri debere, παρακούειν sumi pro Perperam intelligere, ut ἀκούειν sumitur passim pro Intelligere. Sic igitur Synes. de Insomn. dixit, Ὅτι τοῦ πανσυδίῃ παρήκουσεν. Sic et Plut. Utra Anim. prudent. Παρακούοντες ἔνιοι βοείαις θριξὶν οἴονται πρὸς τὰς ὁρμιὰς χρῆσθαι τοὺς παλαιούς. Exp. etiam, Oscitanter et negligenter audio, ap. Polyb. Παρακούσαντος τῶν λεγομένων. Et, Εὐήθως καὶ παραλόγως ἀεὶ τοῦ Κλεομένους παρήκουε. Quæ expositio in altera quodammodo inclusa est, quia qui negligenter audit, perperam audire solet. || Bud. παρακούω interpr. Audiens sic transmitto quasi non audierim, in hoc Syn. loco Epist. 5. Ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Ubi ego παρήκουσεν existimo verti etiam posse Se audisse dissimulavit, ut videlicet sit παρήκουσεν, Audiit quasi in transitu. Qui enim aliquid quasi in transitu et tanquam aliud agens audiit, id a se auditum dissimulare facile potest. Hæc autem interpretatio verbi παρακούω huic etiam Luciani loco aptissima videtur, initio Orat. quæ

inscribitur Judicium Vocalium, Καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, Audisse me dissimulabam. Vel potius, Audire. || Παρακούω, Audire nolo, ap. Polyb., inquit Bud. Hinc et pro Dicto audiens non sum, Non obtempero, Non pareo. Luc. Caucaso, Ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; Sic Matth. 18, 17. Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. Ubi alii vertunt Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus sit. Potest etiam commode reddi fortasse, Si auditis illis morem non gesserit. Sic παρακούμενος citatur e Polybio, pro Inauditus et repulsam passus.

Παρακούω, Clam et quasi furtim audio. Παρακούειν, inquit Cam., Aristophani, Clam sermonem sublegere significat, Ran. (750.) Ἀττ' ἂν καὶ παρακούων δεσποτῶν, λαλῶσι. Et in Epigr. (Rufini 18.) παρακήκοα νῦν ὅτι τίκτει. Sic Plato in Euthyd. Ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, Hæc clanculum audiendo cognorat. Hactenus Camer. In VV. autem LL. Παρακούω, λάθρα ἐπακροῶμαι, Subauscultando voces aliquorum excipio, et procul quid narrent attendo, ut Cic. dixit de Orat. 2. Et Plautus, Clam sublegere sermonem aliquorum. Quo sensu dictum a poëta Ecl. 9. Vel quæ sublegi tacitus tibi carmina nuper. Aristoph. Ran. (l. c.) καὶ παρακούων, Et corycæum agens, cum loquuntur domini. Bud. vult παρακούειν in hoc Luciani loco esse itidem Furtim audire et Subauscultare, de Merc. cond. 102. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακοῦσαι τοῦ δεσπότου. Sed et Erasm. Subauscultare vertit. Ego tamen existimo posse etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in transitu et non plene. Quod nonnulli verbo Inaudire significari putant; cum alii contrariam illi signif. tribuant: nonnulli autem verbo Obaudire sic usi sunt, sed nescio quam Latine. Sic autem fortasse et in illo Epigr. loco accipi debet. Apud Aristot. certe Ethic. 7, 6. παρακούειν significationem habet, quæ ad istam quam dico, proxime accedit, imo vero eadem videri potest. Existimo enim παρακούειν in illo Aristot. loco esse quod Gall. dicimus, n'entendre qu'à demi. Verba Aristotelis sunt: Ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου, παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Quæ in postrema interpr. ita fuerunt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, sed ministrorum præproperorum more, negligenter et confuse audire, qui priusquam id omne quod dicitur audierint, exiliunt, deinde ab actione aberrant. At vero quidam e superiorum temporum Interpretibus παρακούειν verterunt Non perfecte audire. Videat autem lector num aptius sit Non plene audire, i. e. partem duntaxat eorum, quæ dicuntur. Quod certe Aristot. non videtur negligentiæ tribuere, sed cuidam præproperæ ad obeundum ministerium alacritati. Alioqui παρακούειν non male etiam reddi potest alicubi Negligenter et oscitanter audire.

Παρακούω et pro ἀκούω ex Herod. citatur, Παρακούω ἐκεῖνον τὴν τέχνην, Audio de illius artificio. Item e Plat. Epist. 7. Οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον παρακούοντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, εὐμαθῆ, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis sermones. Vide Παράκουσμα.

[" Παρακούειν τινὸς, et pass. παρακούεσθαι, Lex. Polyb. Neglectim audire, Animum ad id, quod dicitur, non attendere. Cebes Tab. c. 3. Προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε. Παρακούω ap. Herod. 3, 129. non prorsus idem valet ac ἀκούειν, sed Obiter (per occasionem narratum) audire. Παρακούσας τις αὐτοῦ τὴν τέχνην, Qui obiter, (forte, aliud agendo,) audiverat de illius arte, audiverat artem illius laudari." Schweigh. Mss. " Valck. Phœn. p. 711. Wyttenb. Select. 403. Wessel. ad Herod. 263. Jacobs. Anth. 6, 59. Coray Theophr. 210. Cattier. 83. ad Lucian. 2, 271. Boissonad. in Philostr. 386." Schæf. Mss. " Obiter audio, Ælian. V. H. Theophr. Ab aliquo audio, Philostr. 646.; Negligenter audio, 674. Clem. Alex. 514. Inaudio, Joseph. 667, 30. Non obtempero, Schol. Il. A. 166. * Παρακουστέον, Stob." Wakef. Mss. Glossæ: Παρακούω· Obaudio, Dissipo. Plato Euthyd. 68. Παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρηκηκόει.]

[* Παρηκουσμένως, Negligenter. Jambl. V. P. 157. Εἴ τις, αἷς προσήκει, ὁδοῖς κεχρημένος, ἐπ' αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως, μηδὲ παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος. " In universum serior Græcitas hujusmodi adverbia a præteritis passivi derivata frequentat." Kiessl.]

" Παράκουσις, (ἡ,) ap. Hesych. ἀπάτη, quod potius " παράκρουσις." [etiam Schneidero in Lex. suspectum. Sed v. Interprr. ad Hes.]

Παράκουσμα, τὸ, Prava doctrina, quam quis a malo præceptore didicit, vel Exitiosum acroama, cum quis male audiendo, mala opinione imbutus est. Plato Epist. ad Dionis propinquos, Ἀλλ' ὄντως τυράννοις πρέπων, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. Et alibi, Ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν. Vide Bud. Comm. 649. Qui tamen alibi scribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari Doctrinam s. Documentum. Certe si παρακούω in bonam etiam partem aliquando accipiatur, ut in l. c. accipi videtur, itidem et παράκουσμα accipi poterit. In VV. LL. ἡ παρακουσμάτων ἱστορία citatur e Diosc. Præf. lib. 1. pro Narratione ex aliis auditu accepta: idque turpi et crasso errore, cum manifestum sit leg. esse παρ' ἀκουσμάτων non παρακουσμάτων. [" Orig. c. Cels. 291." Kall. Mss. " Dionys. H. 1, 1801. Synes. 51. Strabo (488.) Joseph. c. Ap. 1, 8. Prava doctrina, Julian. 330." Wakef. Mss.]

Παρακοή, pro παράκουσμα, in ea signif., quæ modo exposita fuit. Plato Epist. 7. Διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. Bud. C. 649. || Παρακοή, usitatiore signif., Inobedientia, Inobsequentia, quæ tamen vix satis Latina sunt. Exp. et Contumacia. Synes. Epist. 67. Ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. Vide in Ὑπακοή, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοὴ et ὑπακοή.

" Παρήκοος, (ὁ, ἡ,) idem ac ὁ παρακούων, ἀπειθής, " Inobediens." [" Jo. Cantacuz. Hist. 1, 14. p. 45. Pseudo-Clem., Const. Apost. 146." Boissonad. Mss.]

" Προακούω, Prius s. Prior audio, Ante audio et " cognosco, Præsentio, unde partic. præt. med. προα- " κηκοότες, Qui priores audierunt, Qui præsenserunt " vel præsenserant." [Eust. 122, 18. " Wyttenb. Select. 412. Boissonad. in Philostr. 437." Schæf. Mss. " Demosth. 705. Æschin. 151." Seager. Mss. " Herod. p. 90. 316. 337. Dionys. H. I. 4, 10. 377, 28. Xen. K. Π. 4. p. 279. Plut. de Aud. Poët. p. 36." Scott. App. ad Thes. " Dionys. H. 1, 1191." Wakef. Mss.]

Προσακούω, Insuper audio. Plut. de Aud. Οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαί σε προσακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως. [" Ælian. H. A. 191. (V. H. 2, 32.) Jambl. V. P. 90." Wakef. Mss.]

" Συνακούω, Simul audio." [Xen. K. A. 5, 4, 31. Plut. Pyrrho 5. Ἀναβοώντων δὲ ἀλλήλων συνήκουον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως. " Greg. Naz. Or. 20. p. 332. Bill." Boissonad. Mss. Athen. 249. " Dio Chrys. 479." Wakef. Mss. " Ad Dionys. H. 4, 2245. coll. Reiskio." Schæf. Mss.]

[* " Προσυνακούω, Schol. Philostr. in G. J. Bekkeri Spec. Var. Lectt. et Obss. in Philostr. V. A. 1. p. 125. (Ἀνηρῆσθαι· * προσυνακουστέον τὸ χρή. Et: Ὀκρίβαντος· προσυνακουστέον τὴν ἐπὶ, ἵν' ᾖ ἐπ' ὀκρίβαντος.)" Dindorf. Mss. Sed leg. * προσυπακουστέον.]

[* Ὑπερακούω. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ὑπερακήκοα· οἷον ἄκρως ἀκήκοα.]

Ὑπακούω, Aures præbeo ad audiendum, q. d. Aures subjicio loquenti ad excipiendum sonum, qua periphrasi utor ad exprimendam aliquatenus vim præpositionis ὑπὸ, Ausculto. Et Gall. J'écoute. Quod ita differt a v. Ouïr, ut Regarder differt a Voir. Dicimus enim interdum J'écoute si je l'ouïrai point: itidemque Je regarde si je le verrai. Et similiter, J'écoute bien, mais je n'ois rien. Cum tamen alioqui Ecouter interdum idem plane sit quod Audire, s. ab ἀκουστῶ, s. ab Ausculto sit derivatum. Hoc quidem certe v. Auscultare, eadem etiam de re dictum reperitur, de qua ὑπακούειν. Ut enim ap. Plaut. legimus Auscultare

ad fores, et Auscultare ab ostio, sic ap. Græcos θυρωρὸς, Janitor, dicitur ὑπακούειν, ut ap. Plat. Phædone. Et quicunque ad fores accedit daturus illi, qui eas pulsavit, responsum, ὑπακούειν dicitur. Plut. Symposio, Φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ διότι κατάγεσθαι βούλοιτο. Eodem autem sensu atque adeo de re eadem usus est Lucas hoc verbo, Act. 12. Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη. Ubi Erasm. ὑπακοῦσαι reddidit Ut subauscultaret. Alii simplici verbo, Ut auscultaret. Sunt autem qui malint Ut responsaret, quo Plautum legisse comperiantur. Quasi vero quicquid in antiquo illo poëta gratiam habet, id protinus ad usum nostrum eadem cum gratia transferri possit, nullaque illius vocabula aut loquendi genera pro obsoletis habenda sint. Ὑπακούειν certe in aliis itidem ll., i. e. in quibus alia de re agitur, exp. Auscultare: ut ap. Theocr. 7, (95.) ἀλλ' ὑπάκουσον. || Ὑπακούω, Respondeo, q. d. Aurem præbeo, deinde Respondeo, ap. Homerum et Theocr. Ita enim Od. Δ. (281.) ἀκούσαμεν, ὡς ἐβόησας. Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε, Ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι, quod et Eust. exp. ἀποκρίνεσθαι. Theocr. autem 13, (59.) Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαρὺς [βαθὺς Gaisf.] ἤρυγε λαιμὸς, Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνή. Huc videtur posse referri et Luciani illud, Ὑπακούσῃς ἡμῖν ἐμβοῶσιν. Sic et in libro Job aliquoties usi sunt qui vocandi putantur LXX Interpretes, ut c. 14. Καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι. Et 19. Θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μοι. Sumta est autem hæc signif. e consequente, quia, postquam aurem præbuimus nos vocanti, aut quovis modo nos compellanti, respondere solemus. || Ὑπακούω, inquit Camer., dicitur et accusator et advocatus, cum facta potestate dicendi et rogatus, in medium procedit. Demosth. de Falsa Leg. Ἠτίμωσεν ὑπακούσαντά τινα αὐτοῦ κατήγορον. Ibid. paucis interjectis, Ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου οὐδ' ὑπακοῦσαι καλούμενος ἠθέλησας. Quam signif. hic posui quod affinis proxime præcedenti esse videatur.

Ὑπακούω, Sum dicto audiens, Ausculto, Morem gero, Pareo, cum gen. et cum dat. Herod., Δαρείῳ βασιλῆος οὐδαμᾶ ὑπήκουσαν. Thuc. Ὅτι Ἀθηναίων ὑπακούοντες, ὅμως πρὸς τὴν Λακεδαιμονίων γνώμην ἀεὶ ἔστησαν, ubi Ἀθηναίων ὑπακούοντες non simpliciter significat Atheniensibus parentes, sed Qui in Atheniensium ditione sunt ac potestate, vel Atheniensibus subjecti. Pro quo dicitur et ὑπήκοοι. Et cum gen. rei, ut ap. Theophr. C. P. 5, 4. Ἀσθενέστερον γὰρ ὂν, μᾶλλον ὑπήκουσε τοῦ ψύχους. Ubi ὑπακούειν τοῦ ψύχους ad verbum Parere s. Cedere frigori, capitur pro Obnoxium esse frigori. Sic Gall. Etre sujet utramque harum verbi ὑπακούειν significationum complectitur. Frequentior est cum dat. constructio, qua et ipsa Thuc. alibi utitur, ut, ἄλλοις ὑπακούσωμεν. Sic Demosth. ὑπακούσομαί σοι, et, Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν. Sic et ap. Aristoph. Nub. Jungitur et cum dat. rei, necnon cum πρὸς habente accus. ut ap. Demosth. pro Ctes. Τὸν δὲ ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον Κύρσιλον. Plut. Lycurgo, Αἱ γὰρ ἰσχναὶ καὶ διάκεναι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Dicitur et ὑπακούω τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο: et cum personæ etiam dat., ὑπακούω σοι τοῦτο, ut ὑπήκουον τἄλλα, ap. Thuc. Citatur et ex alio innominato, Φόβῳ σοι τοῦτο ὑπακούω. Metaphorice autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi sententia. Luc. Ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα.

Ὑπακούειν τοῖς λόγοις, ap. Plat. de LL. 10. Orationis sensum assequi et mente comprehendere: fortasse, inquit Cam., translato ab janitoribus verbo, qui dicuntur ὑπακούειν, Cognoscere quis adsit et intromitti velit, et respondere quærentibus ab ostio, etc. De hac enim signif. modo dixi. || Ὑπακούειν, inquit Idem, Intelligere, cum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur: vulgo Subaudire vocant. Ptolem. μεγ. Συντάξ. 1. Καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Exempla hujus signif. et ap. Gramm. passim extant.

A Ὑπακούειν, pro simpl. ἀκούειν, Od. Ξ. 484. Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Ubi Eustath. ἤγουν ἁπλῶς ἤκουσε. Sic et Il. Θ. (4.) Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε· θεοὶ δ' ὑπὸ [ἅμα] πάντες ἄκουον. Ubi idem Schol. videri dicit esse pro simpliciter ἀκούειν. In VV. LL. ex Aristoph. citatur εὐχῆς ὑπακούειν pro Audire preces. Fortasse autem potius ponitur pro Exaudire.

[" Ὑπακούω, Thom. M. 932. Diod. S. 1, 456. ad 1, 531. Diod. S. 2, 144. 164. 420. et v. l. 502. Dionys. H. 1, 342. Heyn. Hom. 5, 411. 6, 261. Dionys. H. 2, 1180. Heindorf. ad Plat. Gorg. 137.; Theæt. 327. Anton. Lib. 62. Fischer. ad Palæph. p. 27. Segaar. in Daniel. p. 30. Jacobs. Exerc. 2, 57. Zeun. ad Cyrop. 327. 708. 804. Valck. ad Bion. 316. ad Odyss. Π. 6. Brunck. Philoct. 190. Respondeo, not. ad Theodorit. p. 87. Fut., Diod. S. 2, 354. Cum infin., Diod. S. 2, 568." Schæf. Mss. Demosth. 1149., Τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούουσαν: 426. Οὐκέτ' εἶχεν ὑπακούειν τοῖς προδιδοῦσι, οὐδ' εἶχεν ὅ,τι πρῶτον λάβῃ.
B Herodian. 2, 7, 6. Ῥᾷστα αὐτῷ τὰ πράγματα ὑπακούσεσθαι. Plato de LL. 10. p. 108. Κάλλιστα ὑπήκουσας τοῖς λόγοις. Athen. 247. Περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δείπνῳ. " Citatus in forum compareo, Mei copiam judicibus facio, Isæus 84." Seager. Mss. " Cedo, Admitto, Plato Soph. 260." Routh. Mss. Glossæ: Ὑπακούω· Obaudio, Obtempero.]

[* Ὑπακουστέον, Intelligendum, pro quo alias ἐλλείπει. " Clem. Alex. Obediendum. Arrian." Wakef. Mss. Schol. Biset. ad Aristoph. Ach. 342. Plato Epist. 3, 328. " Schol. Lucian. Contempl. 9." Boissonad. Mss.]

[* " Ὑπάκουσις, ἡ, Diod. S. 15, 10. ubi falsa est lectio ὑπακούσειν." Schneider. Lex.]

[* Ὑπακουστέω, Subausculto, i. q. ὠτακουστέω, cum quo permutatur in Xenoph. K. Π. 5, 3, 56. Vide Schneider. Lex.]

[* " Ὑπακουστικὸς, (ἡ, ὸν,) Martyr. S. Clement. s. 21." Kall. Mss.]

C [* Ὑπακουὸς, ὁ, ἡ, Qui ex altero audivit, Interpres alterius. " Ruhnk. Ep. Cr. 147." Schæf. Mss. Apollon. R. 4, 1381.]

Ὑπακοὴ, ἡ, Obedientia, ut παρακοὴ est Inobedientia. Quæ eleganter a Paulo inter se committuntur Ep. ad Rom. 5, 19. Ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοὶ, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί. [Gl. Ὑπακοή· Obauditio, Obtemperantia, Obsequium. Ὑπηκοή· Obedientia.]

Ὑπήκοος, ἡ, Morigerus, Qui paret, Subjectus, Qui imperio alicujus subest. Aristoph. Pl. (146.) Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα. Frequentius cum gen., ut Plut. Solone, Ὑπήκοον τοῦ δικαίου πόλιν κατέστησε, Æquitati morigeram. Apud Herod. ὑπήκοος τοῦ βασιλέως, Qui est in ditione et potestate regis. Sic πόλις ὑπήκοος Ἀθηναίων, Civitas quæ est in ditione vel sub ditione Atheniensium, Civitas Atheniensibus subjecta. Apud Xenoph. ὑπήκοον ἔχειν, Habere in vel sub potestate, sicut ὑπήκοον ποιεῖσθαι, In potesta-
D tem redigere. [Πάσης φαντασίας, Plut. 7, 178. Jambl. V. P. 121. Glossæ: Ὑπήκοος· Subjectus, Obaudiens, Dicto audiens, Obœdiens. Ὑπήκοοι· Subices. " Wakef. S. C. 4, 5. Jacobs. Anth. 6, 308. 8, 323. Xen. K. Π. 83. De constr., ad Herod. 372. Fac. ad Paus. 1, 339. Ὑπήκοον ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45. Conf. cum ἐπήκ., Boissonad. in Philostr. 563. * Ὑπηκόως, Kuster. Aristoph. 73, b." Schæf. Mss.]

[* Ὑπήκοον, τὸ, Planta, Diosc. 4, 68. Plin. 27, 11. Hypecoum procumbens Linnæi.]

Ἀνυπήκοος, (ὁ, ἡ,) Inobsequens, ut ἀνυπήκοος τοῦ λόγου, Plato Tim. [3, 73. Thuc. 1, 15. J. Poll. 1, 180. ET] " Φιλυπήκοος, Qui lubenter morem gerit." [Plut. Artax. 30. Qui subditos amat.]

Προσυπακούω, Præterea subaudio, ut Gramm. utuntur. " Προσυπακούω, Insuper subaudio, exp. et " Obaudio." [" Schol. Lucian. Gymn. 17. Schol. Theocr. 1, 105." Boissonad. Mss. " Orig. c. Cels. 6, 62." Routh. Mss. " Chrys. in Ps. 118. T. 1. p.

999. Εἰς διάφορα προσυπακούεται τὸ, Σός εἰμι· σὸς γάρ εἰμι δοῦλος, σὸς θεράπων, σὸς κατὰ χάριν υἱός." Seager. Mss. "Heindorf. ad Plat. Theæt. 350." Schæf. Mss. "Philo J. Clem. Alex. 886. Hierocles 42." Wakef. Mss.] A

"Προσυπακουστέον, Subaudiendum præterea." [" Schol. Pind. Pyth. 9, 42. Schol. Eur. Or. 780. Alc. 801. Schol. Lucian. D.D. 19, 1. Schol. Greg. Naz. p. 61. Montac." Boissonad. Mss. Vide et Προσυνακούω.]

"Συνυπακούω, a Grammaticis Græcis dicitur pro "ὑπακούω, sicut a Latinis Subaudio, cum videlicet "dicunt se subaudire aliquod vocabulum, quod ex- "trinsecus assumunt. At in VV. LL. exponentibus "Una subaudio et intelligo, affertur e Phal. Epist. "Τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ κατὰ τὴν τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς "μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας ἢ λυπηθῆ- "ναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας." [" Schol. Pind. Pyth. 12, 49. Schol. Lucian. Paras. 1. Schol. Apoll. R. e Cod. Par. 1, 76. Schol. Theocr. 1, 71. 8, 50." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. "Ad Mœrin 129. ad Lucian. 1, 97. Phalar. 352. Stephan. Dial. 29. Diod. S. 2, 264." Schæf. Mss. "Suid. 2, 745." Wakef. Mss.] B

[* Συνυπακουστέον, Strabo 659. "Schol. Lucian. Tim. 27. Schol. Eur. Or. 234." Boissonad. Mss.]

"Ἐπιδυσακούω, Graviter audio."

Ἀκουσίθεος, ὁ, ἡ, ex ἀκοῦσαι et θεὸς compositum, unde φέγγος ἀκουσίθεον in Anthol. (Antip. Th. 13.) exp., Quod a deo auditur, Quod ad dei aures pervenit, τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον, Suid. [" Jacobs. Anth. 6, 58. 7, 378. 8, 296. Toup. Opusc. 1, 505." Schæf. Mss.]

¶ Ἀκουτίζω, quasi ἀκουστίζω ex ἀκουστὸς, f. ίσω. Audire facio, ut exp. ap. Gr. Bibliorum Interprr., a quibus potissimum usurpatur. Suid. ἀκουτίσαι exp. διδάξαι, Docere. Crediderim ego ἀκουτίζω proprie sonare Audibile reddo: et Audiri facio malim exponere quam Audire facio. Cum accus., Ps. 50. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, Audire me facies lætitiam. Vulgo, Auditui meo dabis lætitiam. At cum gen., Cant. Sol. 2. Ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου, Fac me audire vocem tuam. Greg. a pass. them. Ἀκουτίζομαι usurpat ἀκουτισθῶμεν, de Bapt., Καὶ ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν. ‖ Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, Ex Aristot. citatur pro Obtemperare rationi. "Ἀκουτιῶ, Attice "pro ἀκουτίσω, fut. 1. act. verbi ἀκουτίζω, significan- "tis ἀκοῦσαι ποιῶ, in Lex. meo vet." [" Orig. de Orat. c. 27. p. 246. Ed. Del." Routh. Mss. Auctor ap. Suid. v. Δόγματα: Τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτίσθησαν. "Ad Timæi Lex. 258." Schæf. Mss.] C

Ἀκουτιστικὸς, (ἡ, ὸν,) Obtemperans, Obediens. Bud. ex Aristot.

¶ Ἀκονάζω, vel potius Ἀκονάζομαι, in voce passiva, i. Audio, in pr. et propria signif. Od. I. (7.) Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ. At Il. Δ. (343.) ἀκουάζεσθαι δαιτὸς, pro Vocari ad cœnam, ad verbum, Audire cœnam, Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, Primi cœnam meam auditis, pro Ad cœnam vocamini: a consequenti videlicet. ["Heyn. Hom. 4, 620." Schæf. Mss.] D

"Ἀκοάζει, Hesychio ἀκούεις, Audis, a v. ἀκοάζομαι." "Ἀκοράζεσθαι, Hesychio ἀκροᾶσθαι, Audire, pro "quo supra ἀκοάζεσθαι."

[* "Ἀκουμενὸς, Valck. ad Xen. Mem. 248. Heindorf. ad Plat. Phædr. 188. * Ἀκούνιστος, Casaub. ad Athen. 21." Schæf. Mss.]

ἈΚΡΟΑΟΜΑΙ, f. άσομαι, i. q. ἀκούω, Audio. Quibusdam tamen placuit hoc discrimen statuere inter hæc duo, ut hoc esset studii, illud sensus; sed non observatur hæc differentia. Jungitur itidem ut ἀκούω, genitivo personæ, accusativo rei. Demosth. pro Cor. (226.) Τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. Plato Apol. Ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι, Me disserentem audient adolescentes. Cum rei autem accus., Æschin. c. Ctes. (554.) Ἃ πῶς ποθ' ὑμεῖς, ὦ σιδήρεοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; Idem ibid. (582.) Ὥσπερ ἐπῳδὴν ἢ ἀλλότριόν τι πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Lucian., Ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα. Jungitur vero interdum et genitivo rei, ut ap. Isocr. Plataico, Μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων. ‖ Interdum etiam absolute, i. e. sine casu, ponitur ἀκροῶμαι, ut ap. Isocr. Et ἀκροώμενος, Auditor. Plut. de Aud. Καὶ περὶ τὸν λέγοντα καὶ περὶ τὸν ἀκροώμενον.

Ἀκροῶμαι, Audio discendi causa, rursum cum gen. Damascius, Ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγηρακότων καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. Suidas hunc locum citans ait ἀκροᾶσθαι esse μανθάνειν, ut ἀκροατὴς est μαθητής.

Ἀκροῶμαι, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto, Pareo. Cum gen. quam et ipsi ἀκούω significationem cum eadem constructione dedimus. Sic autem usurpavit ἀκροᾶσθαι Antipho, teste Suida. Apud Plut. Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῦ προστάττοντος, Parere imperanti. Aristid. Panath., βασιλέως ἀκροᾶσθαι, Regi audientem dicto esse. Sic ap. Thuc. Τὸ ἡμέτερον πλῆθος οὐκέτι ἀκροώμενον τούτων.

[" Ἀκροάομαι, Fischer. Ind. Palæph. Mœris 16. et n. Koppiers. Obs. 16. Brunck. Philoct. 86. Dionys. H. 4, 2143. Ἠκρόανται, Aristot. H. A. 174. Schn. Dicto sum audiens, Pareo, Dionys. H. 1, 418. Thuc. T. 4. p. 20. Bip." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκροάομαι· Audior, Ausculto. "* Ἀκροάζομαι (sic,) Ausculto, Zenob. 4, 75." Wakef. Mss.]

"Ἀκροάω, ap. Etym. legitur, sed sine exemplo. "Tantum enim dicit ἀκροῶ fieri ex ἀκοῶ, futuro verbi "ἀκούω, pleonasmo literæ ρ." "Ἀκροβᾶσθαι, ap. "Hes. legitur expositum ὑπακούειν, ὑποτετάχθαι, pro "quo scr. potius ἀκροᾶσθαι."

Ἀκρόαμα, τὸ, Quod auditur, ἄκουσμα. Æschin. in Ctes. (634.) Οὗτος δ' ἀναβὰς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων ἃ πεπόνθατε τὸ ἀκρόαμα γίνεται, Si Demosthenes in suggestum ascendens, seipsum laudabit, jam hoc acroama iis, quæ passi estis, gravius ac molestius fuerit. Retineo autem vocem Græcam in h. l. interpretatione, Ciceronem sequens, ita scribentem pro Archia: Themistoclem illum summum Athenis virum dixisse aiunt, cum ex eo quæreretur quod acroama aut cujus vocem libentissime audiret, Ejus a quo sua virtus optime prædicaretur. Xen. quoque generali sententia docet nihil lubentius a quoquam audiri quam suam laudem; ut contra nihil molestius quam convitium, appellans ἔπαινον, Laudem, ἀκρόαμα ἥδιστον: at λοιδορίαν, Convitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. Qui alibi ἔπαινον vocat ἄκουσμα ἥδιστον, eodem sensu, ut dictum est in Ἄκουσμα. Athen. 12. Καὶ περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ ἀκροαμάτων, De spectaculis et auditionibus. Accipiendo videlicet Auditiones pro Iis, quæ audiuntur. Qua in signif. et in modo citatis ll. ἀκρόαμα exponi poterit Auditio: simplicius videlicet quam Narratio, vel Recitatio, ut alii. Sunt vero et qui tradant ἀκρόαμα esse Festivam et jucundam narrationem, manifesto errore: cum ἀκρόαμα generale sit nomen, et tam in malam, quam in bonam partem usurpetur: unde sunt βαρύτερον ἀκρόαμα et χαλεπώτατον ἀκρόαμα in ll. a me modo citatis. Sciendum est præterea Cic. τὰς δι' ἀκροαμάτων ἡδονὰς interpretatum esse ap. Epicurum Voluptates quæ auditu percipiuntur, ut videre est in edito a me Cic. Lex. Gr. Lat.

Ἀκρόαμα, Ipsa persona quæ auditur, ap. Athen. Αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων. Plut. in Galba, Κάνου γὰρ αὐλήσαντος αὐλῷ παρὰ δεῖπνον· ἀκρόαμα δὲ ἦν Κάνος εὐδοκιμούμενον· ἐπαινέσας καὶ κ. τ. λ. Ita et a Cic. usurpatur, ut pro Sestio, Ille ipse ludens non solum spectator, sed actor et acroama. Sic et Verr. 6.

[" Ἀκρόαμα, Plut. 4, 556." Wakef. Mss. Socrates Rhodius ap. Athen. 148. Τὰ ἐξ Ἰταλίας ἀκροάματα, i. q. τεχνῖται σκηνικοί. "Mœris 67. et n. Ernestius Excurs. ad Sueton. p. xii. Thom. M. 29. Ipsa persona, quæ auditur, Diod. S. 2, 583. Plut. 6, 365. Hutt." Schæf. Mss.]

Ἀκροαματικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad auditionem pertinens, vel In auditione consistens, q. d. Auditorius, Auscultatorius, ut ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut. Alexandro, de ipso loquens, Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν· ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς·

μετασχεῖν, Sed etiam arcanarum et graviorum disciplinarum; quas illi peculiari nomine Acroamaticas et Epopticas appellantes, non efferebant in vulgus, cognitionem aliquam habuisse. Ibid. in Epist. Alexandri ad Aristot., *Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων*, Non recte fecisti, qui acroamaticos libros vulgaris, vel in vulgus edideris. Ubi Acroamaticos libros vocat, Bud. teste, de recondita Peripateticæ sectæ disciplina editos. Quod et e modo citato Plut. loco, et ex A. Gell. 2, 20. quo etiam te remitto, satis liquet. Sed ut omnes quod argumentum illorum librorum fuerit docent, ita nemo quæ hujus appellationis fuerit ratio explicat. Ego vero existimo dictas disciplinas Acroamaticas, quæ hujusmodi essent ut aliter quam audiendo præceptorem et e viva ejus voce percipi non possent: libros autem Acroamaticos, qui hujusmodi acroamaticas disciplinas continerent, nominatos. Videntur autem meam sententiam ultima Epistolæ ad Aristot. verba confirmare.

[* " Ἀκροάμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 197." Kall. Mss. Ετ] " Φιλακροάμων, Audiendi cupidus, " Qui acroamatis delectatur." [Suicer. Thes. 2, 1426. " Eust. 185, 17." Seager. Mss. " Cyrill. p. 14. Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀκροασία, ἡ, Stob. Serm. 13. p. 316. Schow. Sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἀκρόασις, ἡ, Auditio, Ipsa audiendi actio. Æschin. in Ctes. (490.) *Κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας.* Item *ἀκρόασιν ποιεῖσθαι* ap. Eund. pro Audire, ad verbum, Auditionem facere: *Ἐκείνως τὴν ὑπόλοιπον ποιήσασθε ἀκρόασιν.* Idem ibid. (582.) *Καὶ τὴν ἀκρόασιν—οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐποιοῦντο, ὥσπερ νῦν γίνεται.* Isocr. de Pace, *Οὐκ ἐξ ἴσου τὴν ἀκρόασιν τῶν λεγόντων ποιουμένους*, Facere auditionem eorum, qui orationem habent ap. vos, pro, Audire eos qui, &c. Auditionem præstare iis qui, etc. Sic nostrate sermone dicitur Facere lecturam alicujus scripti, En faire la lecture, pro Legere. Vitruv. ult. lib. c. ult. dixit Acroasin facere: Eo tempore quidam architectus ab Arado, nomine Callias, Rhodum cum venisset, acroasin fecit, exemplumque protulit muri, et supra id, etc. Ubi existimo acroasin facere paulo generaliori signif. usurpari pro *ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι*. Neque enim video qui conveniat ut pro Recitatione hic Acroasin accipiamus. || Gaza *ἀκρόασιν* passive usurpavit pro Audientia. Nam hæc e Catone Majore [9, 6. Or. 2, 80.] verba, Ipsa oratio facit sibi audientiam, interpretatur, *Αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτῷ ἐξεργάζεται ὁ λόγος.* Hic *ἀκρόασιν ἐξεργάζεσθαι*, est Facere se audiri; at *ἀκρόασιν ποιεῖσθαι* ll. cc., est, uti dixi, ad verbum, Auditionem facere, pro Audire.

Ἀκρόασις, Recitatio, e consequenti videlicet; auditur enim recitatio. Unde *ἀκρόασιν ποιεῖσθαι* non pro Audire, ut in superioribus exemplis, sed pro Recitare, ut, *Ἀφυοῦς τινὸς ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιουμένου.* Sic *ἀκρόασις ἐπιδεικτική*, Recitatio ostentatoria, vel sese ostentans, vel ostentationis gratia scripta. Luc. Ad eum qui dixerat Prom. etc. *Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἀπαγγέλλοντες.* Idem in Prometheo dicit *ἀκρόασιν σοφιστικήν*. Ubi exp. Disceptationem, sicut et in præcedente loco Narrationem. Ego malim utrobique Recitationem.

Ἀκρόασις mihi videtur sumi a Plut. pro Ipso loco in quo fit acroasis, de Discern. Amico ab Adulatore, *Ὅθεν ὁρᾷν ἐστὶν αὐτοὺς ἕδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας.* Apud Cic. quoque Ep. ad Att. 19, 15. (15, 17.) sic accipio Acroasin: aut certe pro Consessu aut Corona hominum, acroaseωs ergo congregatorum, ubi dicit, Et mehercule ipsius literæ sic et *φιλοστόργως* et *πυκνῶς* scriptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere. Quam vocis hujus expositionem ignorantes quidam, graviter lapsi sunt.

[" Ἀκρόασις, Thom. M. 29. Recitatio, Lucian. 1, 19. Auditorium, Plut. Mor. 1, 221." Schæf. Mss. Hippocr. de Jurej. p. 1. " Recitatio, Disceptatio. Plut. Pompeio 1172. HSt. *Ἐν δὲ Ῥόδῳ γενόμενος* (*Πομπήϊος*) *πάντων μὲν ἠκροάσατο τῶν σοφιστῶν, καὶ δωρεὰν ἑκάστῳ τάλαντον ἔδωκε· Ποσειδώνιος δὲ καὶ τὴν ἀκρόασιν ἀνέγραψεν, ἣν ἔσχεν ἐπ' αὐτοῦ πρὸς Ἑρμαγόραν τὸν ῥήτορα.*" Seager. Mss. Glossæ: *Ἀκρόασις·* Audientia, Auscultatio, Auditus, Examen, Auditorium, Auditio. *Ἡ ἀκρόασις συγκεκροτημένη·* Examen districtum.]

Ἀκροατής, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. de Pace, *Αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς κοινοὺς ἀμφοτέροις* (*τοῖς λόγοις*) *ἀκροατὰς παρέχοιεν.* Ita enim lego ap. Isocr., *ἀμφοτέρους* corrigens et ex eo faciens *ἀμφοτέροις*: e Demosth. loco, in quo ita scribens, videtur hæc ipsa Isocratis mutuatus esse verba, pro Cor. (227.) *Καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατήν.* J. Poll. negat probum esse vocabulum ap. Menandrum *ἀκουστής* pro *ἀκροατής*. || Explicatur autem *ἀκροατής* a Suida *μαθητής*, Discipulus, quemadmodum videlicet et Latinis dicitur Platonis auditor pro Platonis discipulo; quomodo et *ἀκουστὴν* usurpatum antea vidimus. Isocr. tamen *ἀκροατὴν* et *μαθητὴν* distinguit, ad Nic., *Ἀλλὰ τῶν μὲν ἀκροατὴς γίνου, τῶν δὲ μαθητής*, ubi *ἀκροατὴν* accipit in generali signif., quam priorem posuimus, pro eo qui alium audit, non tanquam discipulus et discendi causa, sed quovis modo. [Gl. *Ἀκροατής·* Auditor. " Lector, Plut. 3, 106. Cor." Schæf. Mss.]

Ἀκροατικός, (ἡ, όν,) Auditorius, Ad auditionem pertinens, *ἀκροατικὸς μισθὸς* ap. Lucian. Enc. Demosth. (3, 509.) Merces auditoria, i. e. Quæ pro auditione datur. *Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν.* [A. Gell. 20, 5. " Thom. M. 544." Schæf. Mss. " Stob. 387. Ετ * Ἀκροατικῶς, Philo J. 1, 215. 2, 458." Wakef. Mss. " Philostr. V. A. 1." Kall. Mss.]

Ἀκροατήριον, τὸ, Auditorium, Locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de Aud. *Οἱ δὲ τὰς ξένας φωνὰς τοῖς ἀκροατηρίοις νῦν ἐπεισάγοντες.* Suggestum quidam, alii Pulpitum interpretantur. [Gl. Auditorium. " Boissonad. in Philostr. 331. ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.]

[* Ἀντακροάομαι, Vicissim audio. " Kuster. Aristoph. 238. b." Schæf. Mss.]

Ἐπακροάομαι, Ausculto. [" Ad Charit. 636." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἐπακροάομαι·* Ausculto, Auscultor. Plato *Γρυψὶν* ap. Bekk. Anecd. Gr. 360. *Αἶ αἶ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην. . . πάλαι.* "Heliod. Æth. 84." Wakef. Mss.] Ετ *Ἐπακρόασις*, (ἡ,) Auscultatio, Auditio, VV. LL. [1 Reg. 15, 22. Ετ *Ἐπακροατής, Auscultator, Gl.]

[* " Κατακροάομαι, i. q. simpl. *ἀκροάομαι*, verbum dubium." Schneider. Lex. Sed id agnoscunt Glossæ: *Κατακροάομαι·* Ausculto.]

" Παρακρόασις, ἡ, Inobedientia, Contumacia, *ἀπεί*-" *θεια*. Joseph. *παρακρόασις ζημίαν φέρει.* Ατ " *Παρακροατής*, (ὁ,) e Cyrillo affertur pro Eo qui " audita aliter interpretatur quam dicta sunt, et falso " defert. Ita ut *παρακροᾶσθαι*, synonymum verbi " *παρακούειν*, sit et Perperam audire, Male auribus " percipere, s. Sinistre, et Non audire, Non obedire." [" Παρακροάμαι, Joseph. (A. J. 18, 8, 5. *Οὐ γνώμης ἀπέφηνε τῆς αὐτοῦ, τοῦ δὲ αὐτοκράτορος τῶν προσταγμάτων, τὴν ὀργὴν οὐδὲν εἰς ἀναβολὰς, ἀλλ' ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐπιφέρεσθαι τοῖς πράγμασι τοῖς παρακροᾶσθαι θάρσος εἰσφερομένοις*, ubi vertitur, Ut sine mora statim in eos ira effunderetur, qui ea detrectare ausi fuerint, quæ facere decreverat.) Ετ * *Παρακρόαμα*, (τὸ,) Const. Apost. 8, 8." Kall. Mss.]

[* Συνακροάομαι, Una audio. Plato Menex. 2, 235. " Philo J. Clem. Alex." Wakef. Mss. Ετ * " *Συνακροατής*, (ὁ,) Ignat. Martyr. 48." Kall. Mss.]

" Ἀκρώσσει, Hes. exp. *ἀκροᾶται*, Audit, Au-" scultat, mox tamen subjungens, *ἑκὼν οὐχ ὑπακούει*, " *προσποιεῖται*, Data opera non respondet vocanti, " Simulat." [*Ἀκρώσσω* pro *ἀκροάω*, ut *ἀγρώσσω* pro *ἀγράω*, notante Schneider. Lex.]

ΑΚΡΟΣ, α, ον, Summus, i. Extremus. *Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι*, proverbialiter, Summis digitis attingere, quod etiam dicitur Primoribus digitis. Sic, *ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν*, itidem proverbialiter,

Summis pedum unguibus ingredi. Quod et ἐπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖν dicitur, sub. substantivo, in hoc Soph. versu, (Aj. 1209.) Ὑψήλ' ἐφώνεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις. Apud Apollon. R. 1, (183.) ἄκρα ἴχνη, Summa pedum vestigia, vel Summæ pedum plantæ, ubi scribit, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις Ἴχνεσι τεγγόμενος. || Item Ἄκρος, Summus, i. Supremus, In summo positus, Altus, ut ἄκραι κορυφαὶ ὄρους, ap. Arat., posito plur. pro sing., Summus vertex montis, vel Supremus, i. e. Summa pars s. Suprema verticis, pro quo dicit Hom. superlativo gradu ἀκροτάτη κορυφή. Sic ap. eund. Arat. ἄκραι χηλαί. Apud Soph. autem Aj. (278.) ἄκρας νυκτὸς dicitur pro Summa nocte, pro Prima parte noctis, eodem videlicet sensu quo vulgo dicitur Summo mane. Quo etiam modo dicitur a Nicandro ἀκρέσπερος. Nam h. v. explicans Schol. ait esse κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς quasi περὶ ἄκραν ἑσπέραν. || Capitur et pro Celsus, Altus, atque ita Cic. exp. in Arati ll. cc.

Ἄκρος, metaphorice, Summus, Summum s. Supremum gradum obtinens in re aliqua, Perfectus, et, ut Cicero, Summus et perfectus, Præstantissimus, Excellentissimus, Singularis, ut τετραγωνιστὴς ἄκρος, Summus tetragonista. Ita dictum est illud, ἄκρος ἰατρὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sed allusio est in ἄκρος et Ἄκρων nom. propr. Sic dicitur ἄκρος νομοθέτης, Summus Legislator, i. Excellentissimus. Qua in signif. Maximum quoque usurpant interdum Latini. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τὴν τέχνην, sub. nomine κατὰ, Summus in sua arte, Artis suæ peritissimus. Et cum præpos. εἰς, ut ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plato de Rep. 6. Præstantissimus in philosophia, Præstantissimus philosophus. Nec vero de persona tantum usurpant ἄκρος, sed etiam de re, ut ἄκρα τροφὴ, ap. Plat. Et ἄκρα φιλία, ap. Basil., Ὃς καὶ ἐμοὶ εἰς τὴν ἄκραν φιλίαν ἥρμοσται, Qui mihi summa junctus est amicitia.

Ἄκρος, format etiam compar. ἀκρότερος, et superl. ἀκρότατος, qui ap. poëtas usitatissimus est, quod dactylum efficiat remanente una syllaba. Habet autem ἀκρότατος positivi ἄκρος signif. Nam perinde est s. cum Arato dicas ἄκρη κορυφὴ ὄρεος, s. cum Hom. ἀκροτάτη κορυφὴ, pro Summus vertex montis, vel Summum cacumen. Il. A. (499.) Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. Hesiod. autem dixit ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι, pro ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ἑλικῶνος. Sic et Il. Δ. Hom. (484.) de arbore loquens, ἀτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν, In summa arbore, pro In summa ejus parte. Idem ἀκροτάτην χρόα vocat Summam et quasi superficialem corporis partem, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος.

Ἄκρον, ου, τὸ, substantive positum, Extrema pars, Extremitas, et ἄκρα Extremitates cujuslibet rei. Item ἄκρα Termini, Fines, τὰ πέρατα. || Est etiam Ἄκρον, juxta alteram in adjectivo ἄκρος positam signif. Summitas, Summa pars s. Suprema, Vertex, Cacumen, ut Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, Cacumen Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, et in plurali ἄκρα τῶν ὀρῶν utplurimum, quod et composita voce ἀκρώρεια, reperitur tamen et per se positum ἄκρα, ut ap. Herod. Ponitur ἄκρον et pro ἀκρότης, Summus gradus, ut εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακὼς, Qui ad summum sapientiæ gradum pervenit. || Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα, ut ἄκρα φέρειν, Anthol. Primas partes obtinere. || Reperitur vero et compar. gradus Ἀκρότερα pro substantivo positum. Nam, ut Apollonii Schol. tradit, τὰ ἄκρα τῆς κεραίας, Extremitates antennæ, vocantur ἀκρότερα. Item Ἀκρότατα gradus superlativi, significat, sicut et Ἄκρα, Extremitates digitorum tam pedum quam manuum.

[" Ἄκρος, Jacobs. Anth. 7, 46. 203. Dioscor. 28. Huschk. Anal. 160. Dionys. H. 5, 110. Heyn. Hom. 5, 131. Pierson. Veris. p. 16. Abresch. Lect. Arist. 315. Jacobs. Exerc. 1, 142. ad Herod. 437. Ἄκρα πόλις, Heyn. Hom. 5, 246. 259. 8, 323. Thom. M. 29. Toup. Opusc. 1, 409. ad Callim. 1, 32. Ἀκροτάτη πόλις, Heyn. Hom. 8, 16. Ἄκρα νὺξ, Toup. Opusc. 2, 163. Lobeck. Ajac. p. 263. ad Pausan. 324. Ἄκρα περικόπτεσθαι, Toup. Opusc. 1, 345.

A Ἐπ' ἄκρα βαίνειν, Voss. Mythog. Br. 1, 156. Ἐπ' ἄκρῳ ὄζῳ, ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ὄζου, Toup. in Schol. Theocr. 218. Ἄκρον φίλημα, Bergler. ad Alciphr. 202. Ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκρα, Ἀργείων ἄκροι, de talibus v. Valck. ad Adoniaz. p. 414. Eur. Phœn. 433. 1251. Abresch. Lect. Arist. 301. ad Xen. Ephes. 207. ad Lucian. 1, 356. 401. Ἀκρότατος, Ruhnk. Ep. Cr. 159. Thom. M. 551. Wakef. Ion. 88. Heyn. Hom. 4, 401. 6, 487. Ἐπ' ἄκροις ἑστηκέναι, Eur. Phœn. 839. Κατ' ἄκρας, Valck. Phœn. p. 406. Ἄκρος ὀργὴν, ψυχὴν, ἀρετὴν, Wessel. Diss. Herod. 186. ad Herod. 36. Ἄκρον, Lucian. 1, 57. not. p. 287. Τὰ ἄκρα, Extremitates corporis, ad Charit. 327. Εἰς ἄκρον ἱκέσθαι, Tyrtæus 3, 43. cf. Valck. Diatr. 279. Ἄκραι χεῖρες, Fac. ad Paus. 1, 220. Ἄκραι νῆες, Heyn. Hom. 7, 110. Ἄκραν τὴν γλῶτταν, Lucian. 3, 84. Κατὰ τὰ ἄκρα, Lucian. 2, 64. Ἄκραν posit., Dionys. H. 1232. Ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι, Lobeck. Ajac. p. 403. Τὰ ἄκρα, Phrynich. Ecl.
B 184. 186. Ἄκροι πόδες, Wakef. Ion. 1185. Musgr. 1166. Ἄκρα χεὶρ, Jacobs. Anim. 72. Ἄκρα, Meleag. 123. Jacobs. Anth. 7, 91. Ἐπ' ἄκρον, Ruhnk. ad Vell. 70. Εἰς ἄκρον, Apoll. R. p. xi. Τὰ ἄκρα φέρεσθαι, Jacobs. Anth. 8, 414. Cum inf., Brunck. Soph. 3, 431. De quant., Ernest. ad Callim. 336. Ἄκρον, τὸ, Jacobs. Anth. 6, 158. 7, 128. Lucian. 2, 336. Toup. in Schol. Theocr. 216. Opusc. 1, 142. Jacobs. Exerc. 1, 142. ad Herod. 559. Ἄκρον πόλεως, Musgr. ad Eur. Fragm. p. 444. a. cf. Zeun. ad Cyrop. 645. Τὰ ἄκρα, Manus et pedes, ad Phalar. p. 72. ad Charit. 327. a. Ἄκρα et ἄρθρα, ad Charit. 227. a. Τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, ad Herod. 308. Ἄκρον φιλοσοφίας, ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, Phrynich. Ecl. 122. Jacobs. Anth. 10, 255. Markl. Iph. p. 34. Antip. S. 20. Jacobs. Anth. 12, 468. De quant., Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2." Schæf. Mss.]

[Ἄκρος, Gl. Summus, Extremus. Ἄκρον· Apex, Summum, Cacumen, Fastigium, Culmen, Crepido. Ἄκρον μαχαίρας· Mucro. Ἄκρον ξίφους· Acumen.
C Τὸ ἄκρον τῶν ὀρνίθων· Gilerus gallinarum. Ἄκρον ὄρους· Cacumen. Τὸ ἄκρον τῆς πρώρας· Aplustra. Ἄκρον σιδήρου· Mucro. Τὰ ἄκρα· Primores. Ἄκρα κτισμάτων· Areæ. Ἄκραι συλλαβαί· Apices. Ἐπ' ἄκρα τοῦ ποδός· In primos pedes. Arrian. Anab. 5, 26. Ἀκροτέρον θεοῦ ἢ καθ' Ἡρακλέα. Plato Theæt. p. 36. Τέκτονα πρίαιο πέντε ἢ ἓξ μνῶν ἄκρον, pro ἄκρως. Ἄκρος ὀργὴν, Herod. 1, 73. et Blomf. ad Æsch. Pers. 133. " Ἄκρος, Præstantissimus, Joseph. 613, 11. Ἀκρόταται ποδῶν, Apoll. R. 1, 219. Κατ' ἄκρον, Modo singulari, Longin. 110, 4. Ἄκρον, Fructus, Etym. M. 73, 24. Pro ἀκρόδρυον, Diod. Zon. Epigr. 6." Wakef. Mss. Sturzius de Zonaræ Glossis SS. N. T. 14. " Ἄκρος σοφίαν, Consummatus in arte, Xenarchus ap. Athen. 319. τὰ πολέμια ἄκρος, Herod. 7, 111. νησοὶ ἄκροι γενόμενοι, 5, 112. ψυχὴν οὐκ ἄκρος, Non acri ingenio, 5, 124. sed ὀργὴν ἄκρος, Ad iram pronus, præceps. Dio Cass. Fr. 141. T. 1. p. 59. Appian. Civ. 1, 104. 113. et sic ap. Herod. 1, 73. ubi quidem vulgo libri ὀργὴν οὐκ ἄκρος." Schweigh. Mss. Pro Ala ap. Trall. 1. p. 24. Καὶ τῶν
D χηνῶν τὰ ἄκρα καὶ ἀτταγῆνας. Εἰς ἄκρον, ἐπ' ἄκρον formulas illustravit Boissonad. ad Eunap. 128. Κατ' ἄκρον, vide Κάτακρος.]

[* Ἄκροθε, et * Ἄκροθεν, " Ab extremitate, Aristot. Physiog. 119. (Nicander Th. 337.) Et * Ἀκρόθι νυκτὸς, Extrema nocte, (pro ἄκρας ν.) Arat. 308." Wakef. Mss.]

[* " Ἄκρεα, τὰ, Hippocr. i. q. ἄκρα, ab ἄκρης, ὁ, ἡ, pro ἄκρος. Oppian. C. 2, 552. ἄκρια ῥινὸς pro ἄκρα." Schneider. Lex.]

[* " Ἔξακρος, (ὁ, ἡ,) Cocchii Chirurg. 11." Kall. Mss.]

Ἔπακρος, ὁ, ἡ, In summitate angustus, In angustum desinens. Ἔπακρα ap. Hippocr. τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ μύουρα, Galen. [Hippocr. 155, 22. " Wakef. S. C. 3, 56." Schæf. Mss.]

[* " Κάτακρος, Heyn. Hom. 7, 90. leg. κατ' ἄκρον." Schæf. Mss.]

[* " Ὑπέρακρος, (ὁ, ἡ,) Ælian. H. A. 277." Wakef. Mss. Unde * " Ὑπεράκρως ζῆν προῃρημένον, de Al-

cibiade in omni re modum excedere affectante, 1415 (=5, 220.)" Reisk. Ind. in Demosth.]

[* "Ὕπακρος, ὁ, ἡ, Primarius, Perfectus in aliquo genere, quo alias πένταθλος. "Pæne primarius, Pæne perfectus, Primario proximus. Plut. 1, 136. Longin. 34." Wakef. Mss. "Bœckh. in Plat. Min. p. 58." Schæf. Mss. Plato 2, 38. "Plato Amat. 222. Beck. et non semel in hac pagina et p. 226." Boissonad. Mss.]

[* Ἀκροβαρέω, Nimio pondere in summitate premor. Mathem. Vet. 28. Ἵνα μὴ ἀκροβαρῆσαν περινεύσῃ.]

Ἀκροβατέω, f. ήσω, Summis pedum digitis gradior, Gradior summis digitis terræ insistens, In digitos erigor. Lucian. Icarom. Καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν μετὰ τῆς πτήσεως. Antiphil. (Plato jun. Epigr. 1.) Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβάτει. Ex ἄκρος et βατέω inusitato verbo, facto a βάω. ‖ Item Ἀκροβατέω, pro Superbe incedo, ap. Suid. [Diod. S. 2, 50. Polyæn. 4, 3, 23. Anal. 1, 175. "Abresch. Lectt. Arist. 217. ad Diod. S. 1, 162. Jacobs. Anth. 6, 360. 9, 346. Lobeck. Ajac. p. 403." Schæf. Mss. "In collibus incedo, Philo J. 628. Suid. 1, 575." Wakef. Mss.]

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ, ἡ, Summis pedum digitis ingrediens, Erectus incedens. Proprie, Erectus in summos pedum digitos, ap. Basil. ‖ Item Ἀκροβατικὸς, (ἡ, ὸν,) exp. Scansorius a Bud. e Vitruv. [10, 1.]

Ἀκροβάζω, i. q. ἀκροβατέω. Nam Hesych. ἀκροβάζειν exp. ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνειν. [" Lobeck. Ajac. p. 403." Schæf. Mss.]

Ἀκροβαφὴς, ὁ, ἡ, Summa parte tinctus, Anthol. [P. Silent. 52. ἀκροβαφεῖς ἀκίδας, Irenæ. 3. χείλεα. "Nonn. Dionys. 1, 65." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 17. Eichst. Quæst. 76." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροβελὴς, ὁ, ἡ, Acutam cuspidem habens. "Jacobs. Anth. 6, 68. 8, 161. Philippus 17. Toup. Opusc. 2, 220." Schæf. Mss.]

Ἀκροβελὶς, ίδος, ἡ, Jaculi genus, ut ait Suid. subjungens: Ἀκροβελίζεται· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. Ἀκροβελίζω δέ. Ubi suspecta esse potest scriptura; nam Hesych. ἀκροβολίδος tantum meminit. [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀκροβελίδας· τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ Γαμοῦντι· Τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας Ἄκρας.]

Ἀκροβηματίζομαι, Sto in summo suggesto vel tribunali, Hesych. ex ἄκρον et βῆμα. [" Schol. Il. N. 158. (Κοῦφα ποσὶ προβιβάς· ἤτοι μετέωρα καὶ ὑψηλὰ προβαίνων, ἢ, ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βαδίζων, οἱονεὶ ἀκροβηματίζων.)" Wakef. Mss.]

Ἀκρόβλαστος, ὁ, ἡ, Germen in cacumine habens.

[* Ἀκρογένειος, ὁ, ἡ, Prolixum mentum habens. Aristot. Physiogn. p. 149.]

[* Ἀκροδάκτυλον· Pollex, Articulare, Gl. Et * Ἀκροδακτύλιον, τὸ, Summa pars digiti. In Schneideri Lex. legitur Pollux, tanquam si in J. Poll. vox hæc reperiatur. Sed, cum in eo non extet, pro Pollux leg. Pollex.]

"Ἀκρόδετος, (ὁ, ἡ,) In summo ligatus s. nexus. "Epigr." [Philippi 22. "Jacobs. Anth. 9, 165." Schæf. Mss.]

"Ἀκροδίκαιον, Hesychio τὸ ἔσχατον τῆς δίκης, "quod interpretantur Summum jus, ut idem sit "quod ἀκριβοδίκαιον." [" Schneider. Ind. ad Scriptt. R. R. 352." Schæf. Mss. Clem. Alex. Str. 494= 413.]

[* "Ἀκροέλικτος, (ὁ, ἡ,) Paul. Silent. Ambo 178." Schæf. Mss.]

"Ἀκροζύγια, (τὰ,) dicuntur τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ "μέσα, ἤγουν ζεύγλη, Hesych." [J. Poll. 1, 213.]

[* Ἀκροζώνη, ἡ, Instita, Gl.]

"Ἀκρόθαλπτα, Hesychio * ἀκρόκαυστα, In summo "calefacta et adusta. Ita enim reponendum puto "pro ἀκροθάλυπτα, quod ap. eum legitur." [Ἀκροθάλυπτα tamen agnoscit Schneider. Lex.]

"Ἀκροκελαινιόων, Ionice pro ἀκροκελαινιῶν, pleonasmo τοῦ ο, particip. a v. Ἀκροκελαινιάω, significante Ater s. Niger sum in summitate aut extremitate. Il. Φ. (248.) οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς,

A "ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀκροκελαινιόων. Ubi Eust. exp. "τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος, sc. a vento: "item ἄκρως πεφρικώς: Hes. itidem τὰ ἄκρα μέλανα "ἔχων, φαινόμενά τε πλῆθος ὑδάτων, solent enim fluctus et undæ in superficie nigricare. Semel vero tantum legi h. v. ap. Hom. annotat." [Ἀκροκελαινιάω, non ——όω, legitur in Schneider. Lex. Vide Ἀκροφαληριάω. "Heyn. Hom. 8, 119. 160." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 6, 181. (νέον δέ οἱ ἄνθος ἰούλων Ἀκροκελαινιόωντα κατέγραφε κύκλα προσώπου.)" Wakef. Mss.]

"Ἀκροκέραια, τὰ, Extremitates, s. ut Virg. (Æn. "3, 549.) Cornua antennarum, τὰ τελευταῖα τῶν "κεραιῶν, J. Poll. 1," [91. "Schol. Paris. Apoll. R. 1, 565. (Βέλτιον δὲ νοεῖν ἰκρίον τὴν καλουμένην κεραίαν, ἧς τὰ ἄκρα * ἀκρόκερα λέγονται.)" Boissonad. Mss. "Proba, ut videtur, vox, etsi in Lexx. nondum relata," Schæf. quæ et Scholiastæ Florentino restituenda est pro vulg. ἀκρότερα, atque etiam, nostro judicio, Polluci pro ἀκροκέραια.]

B "Ἀκροκιόνιον, τὸ, Summa s. Extrema columnæ "pars, Fastigium columnæ. Philo de V. M. 3. "Κατὰ τὸ ἀκροκιόνιον ἐφηρμόζετο χρυσῆ κεφαλίς." [" Cf. Ducang. Gloss. in Omissis p. 11." Boissonad. Mss.]

[* "Ἀκρόκλαδος, (ὁ, ἡ,) Extremitas rami, Schol. Il. B. 312." Wakef. Mss.]

"Ἀκροκνέφαιος, (ὁ, ἡ,) Vespertinus, ἀκρέσπερος. "Hesiod. (Ἔργ. 565.) Ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος, i. e. "κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν, inquit "Moschop. Prima nocte, Initio noctis, Circa crepusculum. Hesych. vero ἀκρόκνεφα exp. πρὸς "ὄρθρον, Nocturnis tenebris in diluculum vergentibus, "s. Circa extremas noctis tenebras cum aurora "illuxura est, Circa crepusculum matutinum."

"Ἀκροκνεφὴς, i. q. ἀκροκνέφαιος. Luc. in Lexiph. "(2, 337.) Ἐμὲ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς "μετεστείλατο ὁ Δαμασίας. Ubi ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς "ponitur pro Sub crepusculum matutinum, Paulo "antequam repercusso nituere crepuscula Phœbo.

C "Sequitur enim, Καὶ τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὔων διετέλεσα· ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν "θυγατέρα. In VV. LL. Ἀκροκνέφας quoque habe- "tur pro Diluculum, Crepusculum, Extremum noctis; sed sine exemplo." [" Ad Lucian. 2, 333. 3, 18." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκροκολούω, Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροκόρυφος, ὁ, ἡ, Summus. Schol. Bourd. ad Aristoph. Thesm. 523.]

"Ἀκροκυματόω, Summis innato fluctibus. Luc. in "Lexiph. (2, 337.) Ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον "ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, "εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν."

"Ἀκρόλιθος, (ὁ, ἡ,) In summitate s. extremitate lapidis positus, vel etiam substantive Summus lapis, "Summitas lapidis. Vitruv. 2, 8. Martis fanum "habens statuam colossi, quam ἀκρόλιθον dicunt, nobili manu Telocharis factam." [Ξόανον, Anal. 3, 155. Salmas. ad H. A. 322.]

D [* Ἀκρόλινος, ὁ, ἡ, Extremitas retis. Oppian. C. 4, 383. "4, 414." Wakef. Mss.]

[* Ἀκρολίνιον, τὸ, Limbus extremitatis cassium s. plagarum. Lex. Xenoph.]

"Ἀκρολίπαρος, (ὁ, ἡ,) Per summa pinguis, In "summa parte s. superficie pinguis. Alexis ap. "Athen. 9. (p. 385.) Ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' "ὑπόξυλον, de hominibus loquens." [" Boissonad. in Philostr. 542." Schæf. Mss.]

[" Ἀκρολόγος, Eust. ad Od. p. 1857. in.=684, 37. Ἀκρολογέω, Jacobs. Anth. 9, 206. ad Mœrin 358." Schæf. Mss. Vide nos supra 49. n. 1.; E. H. Barker. et Hermann. in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 63—74.]

[* "Ἀκρόλοχος, Lobeck. Ajac. p. 284." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκρολυτέω, Jacobs. Anth. 11, 17. Boissonad. in Philostr. 485." Schæf. Mss.]

"Ἀκρόμαλλος, (ὁ, ἡ,) Summe villosus. Strabo "(196=300=274.) Ἡ δ' ἐρέα, τραχεῖα μὲν, ἀκρόμαλ-

" λος δὲ, ἀφ' ἧς τοὺς δασεῖς σάγους ἐξυφαίνουσιν, οὓς A " λαίνας καλοῦσιν, Oblongis villis, B." [" Mot à retrancher; car dans l'endroit cité de Strabon 196. il faut lire * μακρόμαλλος." Corai. Mss. Agnoscit tamen Schneider. Lex. Cf. Ἀκρογένειος.]

[* Ἀκρομάσθιον, Gruma, Papilla, Gl.]

[* Ἀκρομέθυσος, ὁ, ἡ, Plane plenus, Depositus vino, i. q. ἀκροθώραξ. Schol. Aristoph. Ach. 1132. Vesp. 1190.]

[* " Ἀκρομήρια, (τὰ,) Tzetz. ad Lyc. 867. (Ἐκ τῶν κώλων, ἤτοι τῶν ἄκρων μορίων καὶ τῶν χειρῶν ἐδέθη.)" Kall. Mss. " Vitt. 1. 2. et Ciz. tuentur vulg. ἀκρομηρίων, pro quo Vit. 3. cum Eudocia 266. ἀκρωτηρίων, corrupte, f. l. * ἀκροναρίων, quod, ut e Glossario patet, est verbum mediæ Græcitatis, et Extremam membri partem significat." Muller.]

" Ἀκρομόλιβδον λίνον, Epigr. (Philippi 22.) Rete " habens in extrema sui parte s. ima plumbum, ut " piscatoria retia." [" Jacobs. Anth. 9, 144. 11, 228." Schæf. Mss.]

" Ἀκρομύλη, (ἡ,) Hesychio ἡ γουνὶς μύλων, vel B " ipse μύλος, inquit. At in Lex. meo vet. legitur " Ἀκρομίλη, expositum ἐπιγουναρὶς μύων. Sed videtur rectius ap. Hesych. scriptum esse ἀκρομύλη, " per υ in penultima, et pro illo μύων in Lex. meo " reponendum μύλων. Eodemque modo ap. Etym. " pro * ἐπιγουνατισμὸν reposuerim ἐπιγουνατὶς μύλων. " Nam illud ἐπιγουνατισμὸν, quod ap. eum habetur, " mendosum esse constat, utpote in diverso casu " positum ab ἀκρομίλη. At VV. LL. Ἀκρομύλη est " Pars illa, quæ genua ut scutulum et operculum " communit, patella dicta a medicis. Sed viderint " qua auctoritate hanc expositionem tuebuntur."

" Ἀκραμύλα, Hesychio κοχλίας, Cochlea."

[* " Ἀκρονάριον, (τὸ,) Schol. Lucian. 2, 330." Schæf. Mss. Vide Ἀκρομήρια.]

[* Ἀκρονυγὴς, ὁ, ἡ, UNDE * Ἀκρονυγῶς. Galen. 2, 369. Βλέφαρα συμβάλλοντα ἀλλήλοις πυκνῶς καὶ ἀκρονυγῶς.]

[* Ἀκροξιφίδιον, τὸ, Mucro, Gl.]

" Ἀκρόπαθος, ὁ, ἡ, In summa parte affectus. Hip- C " pocr. περὶ * Ἐπικυήσεως (50, 33.) Ὅταν ὁ στόμα" χος ξηρὸς ἢ ἀκρόπαθος ᾖ, ἢ ξυμμεμύκῃ, καὶ μὴ ὀρθὸς " ᾖ. Apud Eund. sunt καρκῖνοι ἀκρόπαθοι, qui esse " videntur in summa cute s. superficie corporis, et " oppositos habere τοὺς κρυπτοὺς s. ὑποβρυχίους καρ" κίνους, ut Prorrhet. 2. (p. 417, 45=77.) Οἱ δὲ καρ" κῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται (τοῖς γέρουσι) " καὶ ξυναποθνήσκουσι." [Heringa Obs. 58.]

" Ἀκρόπαστος, (ὁ, ἡ,) Per summa conspersus. So" pater ap. Athen. 3. (p. 119.) Μενδήσιός θ' ὡραῖος " ἀκρόπαστος εὖ, Ξανθαῖσιν ὀπτὸς κέφαλος ἀκτῖσιν πυ" ρός. Solent enim pisces qui torrentur, in summa " parte conspergi sale vel aliis condimentis." [Gl. Parce salsus.]

[* Ἀκροπαχὴς βακτηρία, Crassum habens caput. Suid. et Phot. v. Σκυτάλη. " Mœris 346. et n." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροπενθὴς, ὁ, ἡ, Summe tristis. Æsch. Pers. 133. ubi v. Blomf.]

[* Ἀκροπήνιον, τό. Schol. Greg. Naz. Stelit. 1. p. D 79. Οἱ γὰρ ἐν ἑνὶ καλῷ διὰ παντὸς στρεφόμενοι, παισὶν ἐοίκασιν, οἱ παιδιὰν εἰώθασι ταύτην παίζειν, ἀκροπήνιον ἐπί τινος λείου χωρίου θέμενοι, καὶ τοῦτον ἱμᾶσι παίοντες περιστρέφουσιν, ἐξ οὗ συμβαίνει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀεὶ κινεῖσθαι τὴν κίνησιν, οὐ προϊοῦσιν ἐπί τι ἄλλο, ἀλλὰ τὸ στάσιμον ἔχουσιν.——Αἱ στροφαὶ οὖν καλοῦνται στρόμβοι, τὸ δὲ στρεφόμενον ἀκροπήνιον. Schneider. Lex. v. Στρόμβος.]

" Ἄκροπις, vocatur ab Hippocr. Epidem. 7. ἡ " γλῶσσα, Lingua, ἡ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυποῦσα, " h. e. ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας, ut annotat Gal. " Sed notandum, ap. eum quosdam Codd. habere " ἀκροαπὶς, quosdam ἀκρατής. Denique quidam ha" bet Ἀκρωπὶς, ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας γλῶττα. " Hippocratis autem exemplaria habent ἄκροπις, in " quibus sic legitur, Γλῶσσα ξηρὴ, ἄκροπις, τρηχύτης " ἐπήνθει." [Hippocr. 359, 13. 48. 364, 15. Vide Ἄκρωπις.]

" Ἀκρόπλοος, (ὁ, ἡ,) In superficie natans, In sum" ma parte innatans, ut Gal. quoque ap. Hippocr. " ἀκρόπλοα exp. ἐπιπολαίως, s. ἐπιπολῆς, ut quidam " Codd. habent, οἷον ἐπ' ἄκρου ἐμπλέοντα, de Morb. " 1. (p. 132, 39.) Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ " ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοά " εἰσι." [Hippocr. Epist. 1286. Νοῦς ἀκρ. καὶ ἀβέβαιος. " Heringa Obs. 58. ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss. " Plut. 2, 591." Wakef. Mss.]

[* Ἀκροπολεύω, Sublimis meo. Manetho 4, 79. Τῇ δὲ Ἄρης ἰσόμοιρα δι' αἰθέρος ἀκροπολεύῃ. " Wakef. S. C. 2, 78." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροπόλεια ? Wakef. S. C. 4, 248. (e Procli Lycii Hymno εἰς Ἀθηνᾶν, quem vulgavit Th. Taylorus in libello de Mysteriis, Anglice scripto: Ἡ λάχες Ἀκροπόλεια καθ' ὑψιλόφοιο κολώνης, Σύμβολον ἀκροτάτης, γενετῆς σέο, πότνια, σειρῆς.)" Schæf. Mss. Allusio est ad Minervam, Athenarum Acropolin tenentem, Paus. 1, 26. cf. 3, 17. Sed in verbis vitium latet; nisi, cum Wakefieldio in Mss., Ἀκροπόλεια, τὰ, pro Ἀκρόπολιν dictum esse censeas.]

" Ἀκροποσθία, ἡ, et Ἀκροπόσθιον, τὸ, Summa s. " Prominentior præputii pars: τὸ πόσθης προῦχον, ut " J. Poll. 1. exp. πόσθην nominari dicens τὸ ἐπ' οὐ" ρήθρᾳ δέρμα, Pellem, qua integitur urinæ meatus. " Hippocr. Coac. Progn. Νεῦρον διακοπὲν, ἢ γνάθου " τὸ λεπτὸν, ἢ ἀκροποσθίη, οὐ συμφύεται. Gaza " ἀκροποσθίαν simpliciter Præputium vertit ap. Ari" stot. cum alibi, tum de Part. Anim. 2, 13. ubi phi" losophus ait, Διὸ καὶ συμφύεται οὔτε βλεφαρὶς οὔτε " ἀκροποσθία, ὅτι ἄνευ σαρκὸς δέρματά εἰσι." [Hippocr. 177, 20. 398, 22. 440, 1. Rufus p. 31.]

[* " Ἀκροπότης, Const. Manass. Chron. (2027.) p. 80. Meurs." Schæf. Mss. Nonn. Dionys. 29, 244.]

[* " Ἀκρόπους, Paus. 119. Aretæus de Cur. M. A. 1, 10." Kall. Mss. Vide nos supra 118. b. 318. n.]

[* " Ἀκρόπρεμνον, (τὸ,) Nicet. Eugen. 3, 87. (Τὸ μὲν γὰρ ἀκρόπρεμνον ἐγγὺς αἰθέρος.)" Boissonad. Mss. Summo cacumine æthera tangit.]

[* Ἀκρόπρωρον, τὸ, Summa pars proræ. Strabo 156. ter, et 159. " Bergler. ad Alciphr. p. 47." Schæf. Mss.]

[* Ἀκρόπτερον, τὸ, Summa ala. Oppian. C. 4, 127. διπλῶν ἀκρόπτερα φωτῶν. " Crinagor. 5. ad Herod. 617." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκρόρεια (pro ἀκρώρεια,) Jacobs. Anth. 12, 232." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροσαμώνιος, Wessel. Obs. 46." Schæf. Mss.]

" Ἀκροσαπὲς, Quod in summa tantum parte s. " superficie putredinem contraxit, Quod leviter pu" trescere et mutari cœpit, τὸ ἐπιπολῆς, s. ἐπὶ βραχὺ, " ut quædam habent exemplaria, μεταβεβληκὸς, " Galeno in Lex. Hippocr. Locus Hippocr. est in " lib. περὶ Τροφῆς (111, 33=382.) Σιτίον νέοισι ἀκρο" σαπὲς, γέρουσι δὲ ἐς τέλος μεταβεβλημένον, ἀκμά" ζουσιν ἀμετάβλητον."

[* Ἀκροσίδηρος, ὁ, ἡ, Antiphil. 4.]

[* Ἀκροσκιρία, ἡ, Tab. Heracl. 187. Δύο δὲ ἐν ταῖς ἀκροσκιρίαις. " Hunc totum sylvestrem saltum ab ἀκρωρείᾳ, Summo colle, Pandosiæ ad πρόποδα, Radicem, pertinuisse; sed tamen quæ pars in descensu erat, ea dicebatur simpliciter τὰ Σκιρά: quæ vero in supercilio, ea vocatur hic et p. 191. Ἀκροσκιρία." Mazoch.]

[* Ἀκρόσοφος, ὁ, ἡ, Impense, Summe sapiens, peritus. Pind. Ol. 11, 19. Plut. 10, 508. " Ad Herod. 437." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 316.]

" Ἀκρόσπελος, a quibusdam dicitur ὁ βρῶμος, " Avena, ut est in Append. Diosc. 4, 140. sed quæ" dam exempl. habent σιτόσπελος."

[* Ἀκροτετμημένος, Truncus, Gl.]

" Ἀκρόϊστος, pro Leviter coctus, Subcrudus, " nescio unde afferant VV. LL."

" Ἀκρότονος, (ὁ, ἡ,) In summo tentus. Apud Athen. " vero 12. (p. 553.) Demetr. Scepsius dicit Hippona" ctem poëtam fuisse οὕτως ἀκρότονον ὡς πρὸς τοῖς ἄλ" λοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα, " innuens eum extremas partes, h. e. manus s. bra" chia, tantis viribus contendisse, ut vacuum etiam " lecythum ad locum maximo intervallo distantem " conjecerit." [Gl. Ἀκρότονος· Pernix.]

[* Ἄκρουλοι τρίχες, In extremitate crispi capilli.

Aristot. Physiogn. 151. Ἐπειδὴ οὖν αἵ τε φριξαὶ, καὶ αἱ σφόδρα οὖλαι δειλίαν ἀναφέρουσιν, αἱ ἄκρουλοι ἂν εἶεν πρὸς εὐψυχίαν ἄγουσαι, ἀναφέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τὸν λέοντα.]

" Ἀκροῦν, Hesychio ὄρους κορυφὴ vel ὄρος."

" Ἀκρουρὰ, Hesych. affert pro οὐραὶ, Caudæ. At ἄκρουρον pro ἄκρατον nescio unde desumserit."

" Ἀκρουρανία, ἡ, Summitas cœli, Cacumen s. Vertex cœli. Luc. in Lexiph. (2, 338.) Ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ φαλάκρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὄψομαι διαφερόμενόν σέ τε, κ. τ. λ."

[* Ἀκροῦχος, ὁ, ἡ, UNDR] " Ἀκρουχεῖ, Hes. exp. ἄκρον ἔχει, subjungens, Ἄκρον esse Montem Argivæ regionis, in quo Dianæ fanum statuit Melampus, postquam Prœti filias sanavit." [" Brunck. Soph. 3, 495. Jacobs. Anth. 11, 406." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροφαληριάω, In summitate albesco spuma. Nonn. Dionys. 2, 460. (στεροπῆς δ' ἐτύχησε Τυφωεὺς, Θερμὸν ἀμειβομένης ἕλικα δρόμον, αἶψα δὲ πέτρη Ἀκροφαληριόωσα μελαίνετο μάρτυρι καπνῷ.)" Wakef. Mss.]

" Ἀκροφυὴς, (ὁ, ἡ,) In summitate nascens, In cacumine proveniens. At Synes. Ep. 40. Ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἅπασαν ἀρετὴν, pro Summa indole præditum ad percipiendas omnes virtutes, quæ in equo requiruntur." [" Thom. M. 730." Schæf. Mss.]

" Ἀκροφύλαξ, (ακος, ὁ,) Arcis præfectus, e Polybio." [Sed potius referendum est ad Ἄκρα, Arx, de q. v. mox agetur.]

" Ἀκρόχωλος, Aliquantum claudus, ὁ πρὸς ὀλίγον χωλεύων, Suid." [In Schneider. Lex. non legitur.]

" Ἀκρώνια, Hesychio ἀθροισμὸς, Congregatio s. Collectio. At in Lex. meo vet. et ap. Etym. sic habetur: Ἀκρῶνα· τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, καὶ ἡ ἀκμὴ, τὸ ἐπίλεκτον ἄθροισμα. Ἀκρωνία autem pro Partium extremarum amputatio, affertur ex Æsch. Eum. (183.): quæ et ἀκρωτηριασμὸς dicitur." [Schneider. Lex. Vide infra Ἄκρων. " Abresch. Æsch. 2, 21." Schæf. Mss.]

[Ἄκρωπις et * Ἀκρώπης, ὁ, vide supra Ἄκροπις. Schneider. Lex. consuli jubet Hipparchum ad Arat. Phæn. 1.]

Ἄκρως, Summe, Perfecte. Gal. ad Glauc. 1. Ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρὸν, Cum est summe siccum, Cum summam siccitatem habet. Diosc. 3. Ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ἐψυγμένα, &c. Adeo conducit, ut nihil supra. [" Athen. 1. p. 33. Heyn. Hom. 6, 478." Schæf. Mss. " Ἄκρως τις ὢν, Præeminens, Dio Chrys. 2, 255." Wakef. Mss. Pseudo-Longin. 20, 1. " Perfecte, Egregie, Summa arte, ἄκρως ἐσφαίρισε, Athen. 1, 20. f." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἄκρως· Summe, Eximie, Excellenter.]

[* " Ἀκροτάτως, Epiphan. Hær. s. 57. p. 481." Routh. Mss. " Ælian. H. A. 873." Wakef. Mss.]

¶ Ἄκρα, ἡ, Summitas, Culmen, Fastigium. Bianor (7.) Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Corruit tota domus a tecto, vel a culmine tecti aut fastigio. Huc pertinet Κατ' ἄκρας, s. Κατάκρας, quod vide in Κατά. Item Summitas montis, Vertex s. Cacumen. Greg. Ἔτι περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους στρεφόμεθα, τῆς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. Ἄκρα pro Summitate, significatione generali, unde ἄκραν κουφότητος ἔχειν, ap. Diosc. 5, 77. Summitatem levitatis habere, pro, Summum gradum levitatis. Quod etiam dici possit ἀκρότητα κουφότητος. || Ἄκρα, Promontorium. Paus., Ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρα Κωλιάς. || Ἄκρα, ἀκρόπολις, Hes. Arx. Æschin. (633.) Οὐ δι' ἔνδειαν μὲν χρημάτων ἕνεκα πέντε ταλάντων οἱ ξένοι τοῖς Θηβαίοις τὴν ἄκραν οὐ παρέδοσαν; Plut. Coriolano, Ἀναγαγόντας αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν, εὐθὺς ὦσαι κατὰ τῆς ὑποκειμένης φάραγγος. || Capitur ἄκρα et pro Extremitate, sicut et ἄκρον alicubi Summitas, alicubi Extremitas exp. Hesychius quoque ait, ἄκρα poni pro ἀρχὴ vel τέλος. [" Wakef. Eum. 567. Jacobs. Anim. 223. 303.: Anth. 6, 158. 9, 15. 62. ad Horat. p. 4. b. Zeun. Valck. Phœn. p. 609. Thom. M. 29. Diod. S. 1, 264. ad Herod. 559. Musgr. Or. 869. Vertex montis, Paus. 1, 420. cf. p. 421. ad Callim. 1, 166. 181. Κατ' ἄκραν, ad Phalar. 246. Κατ' ἄκρης, Heyn. Hom. 6, 505. Conf. cum ἀκτὴ, Luzac. Exerc. 57. Brunck. ad Apoll. R. p. 27. 72. 84. 89." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄκρα· Summa, Arx.] " || Hesychio ἄκραι

A sunt κρόκαλα. || Ἄκραν pro ἀκμὴν afferunt Etym. et Lex. meum vet."

[* " Ἀκρίτης, Qui promontorio præest, Epigr. in nota ad Euseb. H. E. 5, 15." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 214." Schæf. Mss.]

Ἀκραῖος, (αία, αῖον,) i. q. ἄκρος, unde et τὰ ἀκραῖα substantive positum pro τὰ ἄκρα, Extremitates corporis, ap. Gal., Μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. Alibi pro eodem dicit ἀκρωτηρίων. || Ἀκραῖος, factum ab ἄκρα, significante peculiariter Arcem, unde Venus Ἀκραία ap. Paus., Quæ est in Arce, ἡ ἐν Ἀκροπόλει, et J. Poll. ἀκραῖοι θεοὶ, inquit, οἱ ἐν Ἀκροπόλει, οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Eurip. autem Juno Ἀκραία, Quæ arcibus præest. Apud Hesych. tamen legimus Ἀκρία, Minerva, ap. Argos, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, a qua et Acrisius nominatus fuit. Addit autem, Junonem quoque, Dianam, Venerem, ita dictas, quod essent sitæ ἐπ' ἄκρῳ. Ita enim ap. eum legitur, cum prius scriptum sit ἐπ' ἄκρας. Sed et ante προσαγορευομένη deesse puto οὕτω ap. illum. [" Epith. Dei, Fac. B ad Paus. 1, 302. Sylb. ibid. ad Diod. S. 1, 298." Schæf. Mss. " Summus, Oppian. H. 2, 395. de Nymphis, Porphyr. de A. N. p. 11." Wakef. Mss.]

¶ Ἀκρότης, ητος, ἡ, Summitas, Extremitas. Plut. de Primo Frigido, Καὶ δεχομένην τὰς ἐναντίας ἀκρότητας, Adversarias extremitates. Plut., Ὅπου γάρ ἐστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item Fastigium, Apex, metaphorice. Philo, Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα, Moses autem, qui et ipsum philosophiæ attigit fastigium, i. e. Ad summum philosophiæ gradum pervenit. [I. q. τὸ ἄκρον, τῆς ψυχῆς, Diog. L. 5, 12. Hippocr. 11, 24. Glossæ: Ἀκρότης· Summitudo. Plut. Mor. 1. p. 4. Oxon. Toup. ad Longin. 274. Jacobs. Anim. 303.: Anth. 6, 317. Primus, Princeps, Brunck. ad Æsch. Pers. 997." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Equus, qui a latere jugalium currum trahit. Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974. Ἐν ᾧ ἅρματι ἵπποι λευκοὶ κατὰ τὸν Ζαχαρίαν· ζυγαῖοι μὲν φῶς καὶ ἀθανασία, ἀκροτῆρες δικαιοσύνη καὶ ἀλή- C θεια." Seager. Mss. Sed v. Schneider. Lex. v. Ἀορτήρ.]

¶ Ἄκρις, ιος, ἡ, Summitas montis, Cacumen, et in plurali ἄκριες ap. Hom. || Ex hoc autem ἄκρις dictus est Jupiter cognomento Ἄκριος, ut tradit Eust. Item Ἀκρία Minerva, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, ut scribit Hesych. Fit autem ἄκρις ex ἄκρη, ut κιθαρὶς e κιθάρη, si Eustathio credimus. Ἀκρὶς autem pro Cicada, vide infra. [Od. 9, 400. 10, 281. 14, 2. " Sensu peculiari, Extremitas, Phile p. 56. ubi Wernsd." Boissonad. Mss. " Ad Herod. 447." Schæf. Mss. " Oppian. C. 2, 552." Wakef. Mss.]

Ἄκριος, (ία, ιον,) In summo, s. In cacumine positus, unde Ἀκρία Minerva, quod vide supra in Ἀκραῖος post Ἄκρα. [" Valck. Phœn. p. 726." Schæf. Mss.]

" Ἄκρεα, Macedonica lingua παῖς θήλεια, Puella, ut tradit Hesych., pro quo Lex. meum vet. et Etym. habent ἀκραία. Rursum Hesychio Ἀκρέα est ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη, Minerva et Venus." [" Ἄκριον, ad Herod. 447." Schæf. Mss.[

" Ἀνακρὶς, ίδος, ἡ, Loci nom. propr., qui et Δαυλὶς, D ap. Schol. Soph. Œd. T. p. 182."

" Πανακρὶς, (ίδος, ἡ,) ap. Callim. dicitur Apis esse epitheton, ut quæ omnia florum fastigia pervolitet," [et delibet. Neque aliter exposuit Schneider. Lex., a πᾶς et ἄκρα derivans. Sed Πανακρὶς est femininum gentile a Πάνακρα, Montibus Cretæ. Hymn. in Jov. 50. Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα. " Steph. B. Πάνακρα· ὄρη Κρήτης. Καλλίμαχος· Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, ἅ τε κλείουσι Πάνακρα. Τὸ ἐθνικὸν, Πανακραῖος· τὸ θηλυκὸν, Πανακρίς. Mirum est alicui in mentem venire potuisse Πανακρίδος Nomen esse proprium, et Apem quandam appellatam fuisse Panacrin, ut Capræ nomen fuit Amalthea." Brunck.]

[* " Διάκριοι, Montani, Plut. Solone p. 155. HSt. (1, 85.)" Seager. Mss. " Kuhn. ad Paus. p. 4. ad Herod. 447. Musgr. Suppl. 653. Brunck. Aristoph. 3, 220." Schæf. Mss.]

Ἐπάκριος, ὁ, (ἡ,) q. d. Cacuminarius, a cacumine. Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis et formationem, Latinitatis metas egredi. Ita cogno-

minatus fuit Jupiter, quod in montium cacuminibus A dicatæ ei essent aræ. Hesych. et Eust. Vide Ἀκρία et Ἀκραία. ‖ Ἐπακρία, Regio Atheniensium, et Ἐπακρίδες, Urbes, a Cecrope ita nominatæ, vide ap. Etym.

[* Κινακρια, Gillus, Gl.]

Τρινακρία, (ἡ,) Sicilia, sic dicta quod tres habeat ἄκρας, Promontoria, Pachynum, Lilybæum et Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Steph. B. Siciliam dicit, addens et aliam etymologiam. Dicit enim ita appellatam, vel ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, vel ὅτι τρίνακί ἐστιν ὁμοία. Apud eum tamen legitur θρίνακι cum θ. Ceterum cum inveniatur ἄκρις, malo hoc et reliqua ab eo deducere, ut sint quidem ab ἄκρη, sed non immediate, ut ita loquar. [Unde * "Τρινακρὶς, ίδος, ἡ, Ad Siciliam pertinens. Oppian. H. 3, 627." Wakef. Mss.]

Ὑπεράκρια, (τὰ,) Montium cacumina. Herod. (1, 59.) Οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον· τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσί. Qui locus ab Eust. affertur, postquam dixit Herod. pro ἄκριας dicere ἄκρια neutro B genere, cum tamen hic sit ὑπεράκρια. [Cf. Ἐπάκριος. "Ad Herod. 436. 447. Ὑπεράκριος, Wessel. ad Eund. 27. Dionys. H. 1, 36." Schæf. Mss.]

Ἀκρίζω, f. σω, Summa loca s. Editissima perambulo, vel Cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Eust., addens Ἐξακρίζω ab Eurip. hac eadem signif. dici. ‖ Ἀκρίζω, Summitatem vel Extremitatem seco, In summa parte abscindo, τὸ ἄκρον κόπτω, ut Eurip. Schol. exp. in Oreste. ‖ Capitur etiam neutraliter ap. Eundem in Œneo, pro Summis pedibus ingredior, teste Hesych. [Schol. Ven. ad Il. 21, 12. "Brunck. ad Bacch. 666. Bibl. Philol. 2, 34. Lobeck. Ajac. p. 403." Schæf. Mss.]

Ἐξακρίζω, et Ἐπακρίζω, et Ὑπερακρίζω. Ἐξακρίζω ap. Eurip. pro Cacumina perambulo, ut modo dictum est, [πτεροῖς αἰθέρα, Or. 377. pro εἰς ἄκρον αἰθέρα ἐλθεῖν. "Musgr. Or. 275. Brunck. ad Bacch. 666. Musgr. Bacch. 676. Bibl. Philol. 2, 34." Schæf. Mss. Et * Ὑπεξακρίζω, In summum eo, Per cacumina ambulo, Ad summum evado, Cacumina C seco, πρὸς λέπας, Eur. Bacch. 667. i. q. ὑπερακρίζω.] Ἐπακρίζω autem pro Ad summum perduco, et finem impono, quendam dixisse testatur idem Grammaticus. [Æsch. Choëph. 929. Ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε Τλήμων Ὀρέστης. "Brunck. ad Bacch. 666." Schæf. Mss. "Eust. Il. 365. 44." Wakef. Mss.] At Ὑπερακρίζω a Xenoph. etiam usurpatur pro Per summum evado, Supero, inquit Bud. citans ex illius Hipparchico (6, 5.) Καὶ τάφρους ἀσφαλῶς περᾷν, καὶ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν, καὶ ἀπ' ὄχθων καταίρειν. Qua signif. alibi dicit τειχία ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. In VV. LL. citatur ex Eurip. (Suppl. 988.) ὑπερακρίζει δόμων, pro Ædibus imminet desuper.

¶ Ἄκρων, ωνος, ὁ, pro ἄκρον, Extremitas membri. In Hippiatria, Ἄκρωνα χοίρειον πιότατον καθεψῆσαι δεῖ, Ruellius vertit Trunculum porci, ut sit ἄκρων hic Membri truncati extremitas. Vertit autem Trunculum, tanquam habeat ἄκρων deminutivi formam. [Trunculus, Celso; Acrosuillus, Veget. Mulomed.] At Ἀκρῶα Hesychio Viscera. Ἀκρώνιον autem, D quod exp. ἄθροισμα, aliunde sit necesse est. [Vide supra Ἀκρώνια.]

"Ἀκράγας, αντος, ὁ, Nomen fluvii et urbis in "Sicilia, cujus ἐθνικὸν est Ἀκραγαντῖνος. Latini "urbem Agrigentum vocant, et cives, Agrigentinos." [" Ἀκράγας, ad Diod. S. 1, 613. Diod. S. 1, 614. 2, 501. De genere, ad Diod. S. 2, 448. 497. Lucian. 2, 201. 203. ad Thuc. 2, 241. Baver. * Ἀκραγαντίνη, ad Diod. S. 2, 452." Schæf. Mss.]

"Ἀκραινίαι, Hesychio sunt αἱ πρῶται τῆς θαλάσ-"σης. Sed suspecta est ea vox."

"Ἀκρηλόγχῃ, ap. Hesych. κέρκος, ἢ μικρόν. Sed "suspectum est."

"Ἀκρίστιος, Hesychio ἡ ἐπάνω τοῦ ἱστοῦ καθεζο-"μένη, quam esse dicit τὴν ἄτιμον."

"Ἄκριστοι, Hesychio ἄκρα ὀρῶν, λόφοι, γωνίαι, "Summitates s. Cacumina montium, Vertices aut "Colles, Anguli, quo sensu ἄκριες paulo ante."

¶ Ἀκρωτήριον, τὸ, Summitas, Cacumen. Herod. A (7, 217.), ἀκρωτήριον τοῦ οὔρεος, Vertex montis. ‖ Significat et Promontorium. ‖ Item ἀκρωτήρια dicuntur Extremæ partes s. Extremitates corporis, τὰ ἄκρα, vel τὰ ἀκραῖα. Gal. ad Glauc. 1. ἡ τῶν ἀκρωτηρίων τρίψις. Sic Diosc. 6. ἀκρωτηρίων ψύξις, et 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. Alex. Aphr. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ῥιγοῦμεν. Thuc. (2, 49.) ἄκρας χεῖρας et ἄκρους πόδας dicit explicans quod dixerat ἀκρωτήρια. ‖ Aristot., ut ait Bud., ἀκρωτήρια vocat Extremam partem digitorum sub unguibus latentem, et extremas partes ossium. ‖ Item ἀκρωτήρια, ait Idem, Pinnacula et prominentiæ ædificiorum, ap. Plut. Cæsare, Ἦν γὰρ τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον οἷον ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον, i. e. Fastigium, e Cic. et Suet. ‖ Vitruv. tamen, (3, 3.) hæc distinguit. ‖ Item ἀκρωτήρια sunt, ut tradit Hesych., τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ἀνατιθέμενα ζώδια: vel, ut alii, τῶν νεῶν. Bud. ita posse intelligi ait hoc in loco Athenæi, 5. (p. 199.) ubi Philadelphi pompam describit, Ἑξῆς ἐπεφέρετο κυλικεῖα ἀργυρᾶ δωδεκαπήχη B δύο, ὕψος πηχῶν ἕξ· ταῦτα δ' εἶχεν ἄνω τε ἀκρωτήρια καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλῳ, h. e. Animalia e summis labris prominentia. [Schneider. Lex.] ‖ Ἀκρωτήρια sunt etiam Rostra navium et ornatus, inquit Bud., locos subjungens non in quibus sit nomen ἀκρωτήρια pro Rostra, sed verbum ἀκρωτηριάζειν pro Rostra adimere. At Bayfius locum hunc citat, in quo ait ἀκρωτήρια, pro ἀκροστόλια, dixerat autem antea ἀκροστόλια esse Rostra, positum sibi videri: Xen. Hell. 2. Ἀπάγων τά τε τῶν αἰχμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια. ‖ Ἀκρωτήρια Vitruv. 3. nuncupat Angularia et mediana. Videntur autem, inquit Cæl. Rhodigin., statuæ sic plerumque in ædificiis excitari consuetæ. Vide Vitruv. Sit autem simplex an compositum hoc nomen, dicam in proxime seq. verbo, quod ab eo deductum est. ["Extremitates corporis, Lennep. ad Phal. p. 72. ad Diod. S. 1, 199. 324. 352. Koen. ad Gregor. 243. Rostrum navis, Herod. 676." Schæf. Mss. "Simulacra in fastigio navium, quæ vel ornamenti, vel venti indicandi causa imponuntur, Polyæn. C 529." Wakef. Mss. Glossæ: "Ἀκρωτήριον· Arx, Promontorium, Cacumen." Rostrum, Herod. 8, 121. Fastigium, Plut. Cæs. 63.]

"Ἀκρωτηρίους, ap. Hesych. τὰ ἄκρα τῶν ἐντέρων, "Extremitates intestinorum, pro quo supra ἀκρῶα."

Ἀκρωτηριάζω, σω, Extremitates corporis amputo, Corpus mutilo, Hominem mutilo aliqua corporis parte, Mutilo. Polyb. 5. Ἀκρωτηριάζων δὲ καὶ φονεύων καὶ στρεβλῶν πολλοὺς διέφθειρε. Athen. 5. Εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας, Eo processerunt insolentiæ, ut ad quoscunque homines venissent, illis nares mutilarent. Sic enim et ap. Latinos dicuntur mutilari hæ partes, aures videlicet et nasus, ut a Græcis ἀκρωτηριάζεσθαι. Nec vero desunt qui existiment ἀκρωτηριάζειν esse proprie Aures mutilare, quasi videlicet vox ὦτα hoc in verbo inclusa sit, atque hoc placuit Etymologico, qui posito v. Ἀκρωτηριάζω, subjungit morem fuisse ap. veteres, eorum, quos in flagitio aliquo deprehendissent, τὰ ἄκρα τῶν D ὤτων ἀποτέμνειν, Extremitates aurium amputare. Quam etymologiam, ut et alias multas ejusdem auctoris, plane absurdam esse mecum fatebuntur, ut spero, qui mecum considerabunt quæ dicam. Ἀκρωτηριάζω quin ab ἀκρωτήριον deductum sit, nemo ire possit inficias. Quod si ab ἀκρωτήριον fiat ἀκρωτηριάζω, et significet τὰ ἄκρα τῶν ὤτων τέμνω, dicamus necesse est nomini ἀκρωτήριον eandem subesse τῶν ἄκρων τῶν ὤτων signif. At hoc dicere absurdum est, cum ἀκρωτήρια nihilo magis aurium quam nasi, quam manuum, quam pedum ἄκρα dicantur: quinetiam ἀκρωτήριον sumatur, ut et ἄκρων, vel ἄκρα ἄκρας, pro Montis vertice, item Promontorio. Dico igitur compositum non esse ἀκρωτήριον, et ab eo dici ἀκρωτηριάζω pro τὰ ἀκρωτήρια τέμνω, eadem plane ratione qua ab ἄκρον Eurip. formavit ἀκρίζω, et usurpavit pro τὰ ἄκρα τέμνω.

Ἀκρωτηριάζω, metaphorice, quemadmodum et Lat. Mutilo. Chrys. in Ep. ad Rom. 1. Δι' οὐδὲν δὲ ἕτερον τοὺς εὐνούχους ποιοῦντες κολάζουσιν οἱ νομοθέται, ἢ ὅτι

τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, Imminuunt naturæ vim castratione. Demosth. quoque ἠκρωτηριασμένος metaphorice usurpat, præteritum in act. signif. positum ab ἀκρωτηριάζομαι, pro Cor. (324.) Ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἠκρωτηριακότες, Imperii et finium patriæ circumcisores, Qui laceram patriam et mutilam flagitiosa proditione reddiderunt, ut Bud. interpr. Suidas ἠκρωτηριασμένοι, quod pro ἠκρωτηριακότες capitur, exp. λελυμασμένοι, Qui labefactarunt. Existimo autem verbo ἀκρωτηριάζειν s. ἀκρωτηριάζεσθαι fœdam quandam injuriam significari, ut videlicet fœdum remanet corpus post mutilationem. || Ἀκρωτηριάζεσθαι autem in passiva voce simul et signif., eaque itidem metaphorica, ap. Herodian. (6, 6, 3.) Καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ, quod exp. Labefactata fuerunt eorum corpora et attrita.

Ἀκρωτηριάζω, pro Rostra adimo. Herod. 3, (59.) Καὶ τῶν νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν, Rostra ademerunt, ut vertit Bud., dicens ἀκρωτήρια inter cetera significare etiam Rostra navium et ornatus. Xen. Hell. 6, (2, 24.) Ὁ μέν τοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

" Ἀκρωτερῆσαι, Hes. affert pro κόψαι, vel ἀχρειῶ-" σαι. Sed forsan scr. ἀκρωτηριάσαι, quod est τὰ ἄκρα " ἀποτεμεῖν, Extremas partes truncare."

[" Ἀκρωτηριάζω, Brunck. Soph. 3, 513. Huetiana 84. Heyn. ad Apollod. 333. Saxius Lapid. Vetust. Epigr. p. 45. ad Corn. Nep. 219. Toup. ad Longin. 338.; Opusc. 1, 345. Lennep. ad Phalar. p. 72. Herod. 226. ad Diod. S. 1, 170. 256." Schæf. Mss. Strabo 75. Polyb. 4, 43, 2. Glossæ: Ἀκρωτηριάζω· Trunco, Detrunco, Obtrunco, Mutilo, Decacumino. Ἠκρωτηριασμένος· Mutilus, Detruncatus.]

[* Ἀκρωτηρίασις, ἡ, Truncatio, Mutilatio, Gl.]

[* Ἀκρωτηρίασμα, τὸ, Quod resecatur ab extremo corpore, ut manus, pedes, aures, nares. Schol. Apoll. R. 4, 478. Spanh. ad Joseph. A. J. 5, 2, 2.]

Ἀκρωτηριασμὸς, ὁ, Mutilatio, Extremarum partium corporis amputatio, vel Extremæ alicujus partis. Diosc. 7, 1. Ὅτε δὲ δι' ἀκρωτηριασμοῦ. [J. Poll. 1, 12.]

[* Ἀνακρωτηρίαστος, ὁ, ἡ, Integer, Illæsus. Eust. 24, 20=31, 41. Thuc. 3, 34.]

[* " Συνακρωτηριάζω, Diod. S. 2, 202." Schæf. Mss.]

ἈΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, secundum Suid. autem ἀκρεμὼν, όνος, ὁ, Ramus major, Grandis ramus, vel Prægrandis. Virgultum vertit Hieron. in Es. 13. Redditur et Stipes a Gaza ap. Theophr. C. P. Τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλῶνος, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ, Bud. interpr. Non enim quod avulsione et radice et ramulo provenit, ligno etiam prægrandique ramo, exurgere potest, ut vitis et ficus. Sic autem Bud. reddit, Gazæ interpretationem sequens, qui alicubi ἀκρέμονας pluribus verbis exponens ait esse Ramos prægrandes, in quos arbor a caudice spargitur. Ab Etym. ἀκρεμὼν exp. ὁ κλάδος: a Suida et Hes. ἀκρέμονες exp. βλαστοὶ, κλάδοι: in qua explicatione existimo illos κλάδους in generali signif. accipere; alioqui enim κλάδος proprie Minorem ramum s. Surculum significat. || Sic et ἀκρέμων ap. poëtas interdum generaliter pro Quovis ramo. || Diosc. ἀκρέμονας dixit μαράθρου, Fœniculi, 3, 81. Ἔτι σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι. Vide etiam Κλὼν et Πτόρθος. || Metaphorice ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ὄζος Ἄρηος, ut tradit Eust.

" Ἀκρήμονες, Hesychio κλάδοι καὶ βλαστοὶ, Rami et " germina, pro quo et ἀκρέμονες dici annotat." [" Ἀκρέμων, Theophr. H. P. 4, 2. παχύτατοι ἀκρέμονες, Agathocles Cyz. ap. Athen. 649." Schweigh. Mss. Theophr. H. P. 1, 16. Nicet. Ann. 8, 3. Ὀνομαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας. " Toup. Opusc. 1, 14. 526. Wolf. ad Hesiod. p. 65." Schæf. Mss. " Ramus, Apoll. R. (4, 1158.), Oppian. C. 2, 304." Wakef. Mss. " Gal. de Loc. Aff. 6, 6." Schæf. Mss.]

Κρεμὼν etiam dicitur pro ἀκρέμων, inquit Etym. Fit autem κρεμὼν a κρεμῶ, Pendeo, ut ἀκρέμων ab A ἄκρος, Summus, quod sit in summa arbore, i. e. in summitate arboris; ὁ ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidam autem subtilius, et quidem subtilius quam par sit, ὁ ἐπ' ἄκρου μένων. Quasi vero illa terminatio μων non itidem in multis hujusmodi derivatis cerneretur, quæ talem deductionem admittere non possunt. Quod autem ad κρεμὼν attinet pro ἀκρέμων, nullo testimonio fidem ejus facit Etym. ejusque ceteri Lexicographi non meminerunt, ideoque in dubio relinquo.

Ἀκρεμονικὸς, (ἡ, ὸν,) formatum ab ἀκρεμὼν, ut si quis a Ramus formet Ramalis, ut ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις ap. Theophr. 4. Ramorum grandium.

ἈΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, Locusta. Theocr. (7, 41.) βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. Comicus quidam ap. Athen. εἰσπηδᾷν εἰμὶ ἀκρίς. Apud Matth. ubi dicitur Joannes Baptista esitasse ἀκρίδας, fuerunt qui ἀκρίδας accipiendum putarint pro Fruticibus, aut Surculis quibusdam delicatis, novam huic voci tribuentes signif., cum recepta optime conveniat. B Constat enim cum ex Aristoph., tum ex aliorum auctorum locis, locustis vesci solitos veteres. Unde et Ἀκριδοφάγοι quidam populi fuerunt appellati, de quibus Strabo, Agatharchides, et alii. Ponuntur autem variæ hujus nominis etymologiæ, e quibus unica mihi placet, quam et sequor, παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι. || Ἀκρὶς, quæ et Phalæna et Lampyris, quæ vocabula vide. [" Ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 122. 431. 9, 265. Marcus Arg. 29. Kuster. Aristoph. 126. b. Toup. in Schol. Theocr. 217. b. Sylb. ad Paus. 58. Varia τῆς ἀκρίδος nomina pro Varia gentium dialecto, Alberti Peric. Cr. 72. De quant., Phrynich. 70. Simmiæ Epigr. εἰς Ἀκρίδα. Chardon in Millin Magaz. T. 5. 2me An. No. 20. p. 486. ubi omnino de locusta. Ad Diod. S. 1, 195. Heyn. Hom. 8, 117. Herba, Wessel. Probab. 282." Schæf. Mss. Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 1[illegible]. Locusta Indica, Diosc. 1, 158.]

Ἀκριδοθήρα, (ἡ,) Instrumentum ad venandas s. capiendas locustas. In VV. LL. Capsula ad venan- C das locustas. Theocr. 1, (53.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. [" Villoison. ad Longum 29. Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 16." Schæf. Mss.]

Ἀκριδοφάγος, (ὁ, ἡ,) Locustarum esitator, Qui locustis victitat. Vide Ἀκρίς. [Diod. S. 3. p. 113.]

Ἀκρίδιον, τὸ, Locustula.

[* " Ἀκριώδης, Ad locustam pertinens. Hesych." Wakef. Mss. Sed verior forma esset * Ἀκριδώδης.]

" Κατακριδεύσει, Hesych. exponi tradit, vel κατα-" λαλήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες πολύφωνοί εἰσι: vel " καταναστήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες sunt ἀναστήματα " γῆς καὶ λόφοι: vel καταγελάσει." [Schneider. Lex. v. Κρίδδω.]

ἈΚΡΙΒΗΣ, ὁ, ἡ, Exactus, Exquisitus, Accuratus. Item, Exploratus, Certus. De rebus dicitur pariter ac de personis; sed frequentius de rebus, nisi me fallit memoria. Isocr. ad Nic. (8.) Ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων, Exactas explorationes, vel Accuratas. Quo sensu Chrys. de Sacer. ἀκριβῆ καὶ βεβασανισμένην ἔρευναν dixit. Aristot. Rhet. 3. D Διὸ τὰ ἀκριβῆ περίεργα καὶ χείρω φαίνεται ἐν ἀμφοτέροις. Sic dicitur ἀκριβεῖ στάθμῃ, Exacta amussi, pro Exacte ad amussim. Plut. de San. (488.) Ἡ μὲν οὖν ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα, κ. τ. λ. Ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν ap. Lucian. Exquisitus et exactus. Sic et ἀκριβὲς ἔργον, ap. Demosth.: pro Cor., ἀκριβὴς μνήμη, Accurata memoria. Ita enim malo reddere, generalem signif. vocabuli retinendo, quam ut alii Tenax memoria. Demosth. locus est hic, Ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἣν προσῆκεν ὀργήν: ut quidem ego interpretor, Sed hæc accurate et diligenter non mandatis memoriæ. Ἀκριβὲς σημεῖον, Certum et exploratum signum. Ἀκριβὴς μνήμη, Certa memoria. Ita enim malo reddere quam cum aliis Tenax memoria. || Ἀκριβὴς, inquit Bud., Plenus, i. e. Justus, ap. Lucian. Ἀκριβὴς τριταῖος, Gal. ad Glauc. Justus, ὁ μὴ νόθος, καὶ ὁ γνήσιος, inquit idem Bud. Rursus Idem in pr. Annot. in Pand. Justum enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβὲς dicunt. Galenus iden-

tidem utitur, ἀκριβὲς ἐρυσίπελας, Justum plenumque erysipelas, et hujusmodi alia appellando, Therap. 14. Bud. || Ἀκριβὴς cum de persona dicitur, non signif. duntaxat generaliter Hominem aliqua in re, s. aliquo in opere exactum, sed etiam Eum qui ad rem est attentior, et quasi circa ejus curam curiose exactus; uno denique verbo, Hominem tenacem, s. parcum, quam tamen signif. nondum a quoquam annotatam reperi, et ap. Plut. (Cat. Maj. 551.) solum observare me memini: qui et ἀκρίβειαν eodem usurpat sensu, ut paulo post ostendam.

Ἀκριβὲς, subst. locum obtinens, pro ἀκρίβεια. Lucian. Anach., Τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως, i. e. ἡ ἀκρίβεια τῆς διασκέψεως, i. ἡ ἀκριβὴς διάσκεψις, Exacta consideratio, s. Accurata examinatio. Interdum etiam ponuntur πρὸς τὸ ἀκριβὲς et εἰς τὸ ἀκριβὲς pro ἀκριβῶς, ut ap. Euseb., Εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος. Eodem plane modo dictum est illud, Ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων ἀνδρῶν, ubi τὸ ἀκριβὲς, i. e. ἡ ἀκρίβεια, Exactam quandam expressionem signif., imaginis videlicet. Quare ἐς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος, vel ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰκασμένος, vertere possimus, Ad vivum expressam imaginem habens. Idem unico vocabulo dicunt ἀπηκριβωμένος, quod est partic. ab ἀπακριβοῦμαι. || Item ἐς τὸ ἀκριβὲς, pro ἀκριβῶς, i. ἀληθῶς, Vere. Thuc. 6, (82.) Καὶ ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, οὐδὲ ἀδίκως καταστρεψάμενοι, ubi Schol. vult esse pro ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν. Ceterum hujus nominis ἀκριβὴς cum aperte ridiculas notationes ab Etym. afferri viderem, meo ipse judicio utens, hic collocavi post Ἄκρος, præsertim cum ἄκρος inter alia de eo etiam dicatur Qui aliquam artem ἀκριβῶς teneat; atque adeo Hesych. ἀκριβὲς pro ἄκρον, ex Eurip. Philoct. afferat. Quod si et mihi tam audacter subtili esse liceat quam video in plerisque aliis vocibus veteres esse Grammaticos, dixerim verisimile esse ex ἄκρον et βῆσαι, a βάω, factum esse, videlicet παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βῆσαι. Nam qui est ἀκριβὴς ad summum usque pervadit.

[" Ἀκριβὴς, Valck. ad Adoniaz. p. 374. Bergler. ad Alciphr. 22. Clark. ad Il. A. 265. Eldik. Susp. p. 12. Coray in Thuc. par Levesque 3, 263. Xen. Ephes. 116. Alciphr. 190. Phrynich. Ecl. 155. Τἀκριβὲς, τἀκριβῆ, ad Diod. S. 2, 412. Ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς, Theocr. 22, 194. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 20. Ἐπ' ἀκριβὲς, Paus. 1, 406. (Strabo 300. Eur. Troad. 901.) De quant., Dawes. Misc. 90." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκριβής· Certus, Cautus, Scrupulosus, Subtilis. Ἀκριβέστατος· Verissimus. Ἀκριβὲς ἔχω· Certum habeo. Eur. El. 362. Οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν. " Ἀκρ. πόθος, Heliod. Æth. 6. τὸ ἀκρ. ἔαρος, 238. Settled spring. De judice, Ælian. V. H. 67. Perfectus, Julian. p. 25. Ad rem attentus, Stob. 387." Wakef. Mss.]

Ἀκριβόω, f. ώσω, Exacte cognosco, vel Cognitum habeo, Compertum exploratumque habeo, Probe calleo, aut Exacte disco, Exacte perquiro, Accurate et diligenter exploro. Isocr. Panath. Στασιάσαι μέν φασιν αὐτοὺς οἱ τὰ ἐκείνων ἀκριβοῦντες, Qui res eorum diligenter investigant, vel, Exacte cognoscunt. Juxta Bud., Iis qui diligenter scribunt vel indagant. Herodian. (1, 11, 14.) Τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ ἀκριβοῦσιν, Qui res Romanorum non exacte cognitas habent. Lucian. Pisc. (34.) Τοὺς μὲν λόγους ἡμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. Item dicitur aliquis artem quampiam ἀκριβοῦν, pro Exacte callere, Exacte peritus ejus esse, Exquisitam ejus peritiam habere. Herodian. (1, 15, 4.), Συνῆσαν δὲ αὐτῷ οἱ τοξικὴν ἀκριβοῦντες. Xen. K. Π. (2, 3, 5.) Οὐ γάρ ἐστι διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, ἣ ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε, Necessitas enim optima est horum magistra, quæ nos hæc pernoscere docuit, vel perdiscere. Idem K. Π. 1, (3, 14.) Ὁ διδάσκαλός με ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλοις καθίστη δικάζειν, Magister me, ut qui jam justitiæ exactam cognitionem haberem, aliis etiam judicem constituebat. || Ἀκριβῶ, Exacte facio, Exactum et exquisitum reddo, Exacta cura et diligentia facio, Omnibus numeris absolutum reddo; cum videlicet de opere quopiam dicitur. Interdum vero ἀκριβῶ

A signif. Exactum reddo, non pro Exacte factum reddo, sed pro Facio ut quis sit exactus. Sic Diosc. 2. ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit pro Exactos sensus reddere, Facere ut sensus sint exacti. Quidam vertunt, Sensus exacuere, Aciem sensuum excitare.

Ἀκριβοῦν jungitur etiam cum περὶ et παρά. Aristot. de Gen. Anim. 5, 1. Ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, Exacta cura et diligentia utor circa differentias colorum, Exacte colorum differentias perdisco, aut pernosco, s. percognosco. || Cum παρὰ autem ap. Matth. 2, (7.) Exacte vel Diligenter inquiro, aut investigo, Accurate sciscitor, vel scrutor, Ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος. Alii hic ἀκριβῶ volunt signif. Diligenter disco; quæ interpr. non æque mihi placet.

Ἀκριβόομαι, pass. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, i. e. Exacte fieri, Exquisita et exacta cura ac diligentia elaborari. Item Ἀκριβοῦσθαι, Exacte cognosci, Pernosci. Ἀκριβωθήσεται Suid. et Schol. Aristoph. exp. ἀκριβῶς μελετηθήσεται, in Eccl. εἰ μὴ B τοῦτ' ἀκριβωθήσεται. || Hinc præt. ἠκριβωμένος, Exacte factus, Accurate elaboratus, vel Exactus, Exquisitus, accipiendo pro ἀκριβής: ut ἠκριβωμένη σύνεσις.

[" Ἀκριβόω, Valck. Anim. ad Ammon. 92.: ad Hippol. p. 218. ad Herod. 355. Casaub. ad Athen. 1. p. 12. ad Charit. 725. 757. Leon. Alex. 26. Longus 75. Vill. Anonymus de V. Thuc. p. 11. Dionys. H. 2, 831. Ptol. Hephæst. 329. Gal. Cum participio, Aristoph. Eccl. 274. Probe calleo, Fischer. ad Palæph. p. 64." Schæf. Mss. " Xen. Mem. 4, 2, 10. Aristot. de Gen. Anim. 4, 9." Kall. Mss. " Dio Chrys. 1, 252. Ἀκριβοῦν τινα, Heliod. Æth. 96." Wakef. Mss.]

[* " Ἀκριβωτέον, Philo J. 240. et alibi." Wakef. Mss.]

Ἠκριβωμένως, Cum exacta cura et diligentia, Accurate vel Accuratissime, ἀκριβῶς. [" Suid. 1, 733. 734. Eust. in Od. A. p. 41." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀκρίβωμα, τὸ, Diog. L. 10, 36. Καὶ δὴ καὶ τὸ C κατὰ μέρος ἀκρίβωμα πᾶν ἐξευρεθήσεται, Omnis particularis et exacta cognitio. Philodem. col. 22.]

[* Ἀκρίβωσις, ἡ, Diligentia, Accuratio. Schol. Aristoph. Ran. 1053.]

Ἀπακριβόω, ET Διακριβόω, ET Ἐξακριβόω, Exacta diligentia aliquid facio, s. Exacta aut Exquisita diligentia in re aliqua utor, Accuratissime et summo studio aliquid elaboro, aut aliquid describo. In his enim præpositiones signif. simplicis augent. Apud Lucian. ἀπακριβοῦν exp. etiam Ad normam exigere. Sunt qui hæc tria composita interpr. et istis metaphoricis loquendi generibus, Ad amussim facio, Ad unguem facio, et Affabrefacio. Dicitur etiam ἀπακριβώσασθαι, et διακριβώσασθαι, et ἐξακριβώσασθαι, pro ἀπακριβοῦν. Greg. Ἓν ἀρετῆς εἶδος ἐκ πάντων ἀπηκριβώσατο, Exacte s. Exquisite composuit. Ἀπακριβῶ, διακριβῶ, ἐξακριβῶ, inquit Bud., pro eodem ponuntur, h. e. Exacte compono et absolvo, Omni ope et exacta diligentia efficio, h. e. ἀπισχυρίζομαι. Aristot. Eth. 10. Ἐξακριβῶσαι δὲ δόξειεν μᾶλλον τὸ D καθ' ἕκαστον ἰδίας τῆς ἐπιμελείας γενομένης. Hæc Bud. Utitur autem Aristot. verbo διακριβοῦν eadem signif. eod. lib., Τοσοῦτον γὰρ περὶ αὐτῶν εἴρηται· διακριβῶσαι γὰρ μεῖζον τοῦ προκειμένου ἐστί. J. Poll. teste eodem Bud. ἀπακριβώσασθαι, et ἀπισχυρίσασθαι, et εἰς ἑαυτὸν ἀναδέξασθαι, ut synonyma ponit p. 200. 310. Passiva sunt, Ἀπακριβοῦμαι, Διακριβοῦμαι, Ἐξακριβοῦμαι, quorum participia præt. usitatiora sunt, Ἀπηκριβωμένος, Διηκριβωμένος, Ἐξηκριβωμένος, Exacte factus, vel exacta diligentia, Ad amussim vel Ad unguem factus, Affabrefactus. A Cic. ἀπηκριβωμένοι λόγοι redditur ap. Plat. in Tim. Dilucide et plane exornata oratio, q. l. vide paulo post. Plut. de fastis Cæs. loquens, Διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διακριβῶσαι, inquit Bud., Diligenter cavere et exacte stipulari, et διομολογεῖσθαι, Isæus (de Pyrr. Her. 41.) Signif. etiam, inquit, Exacte respondeo, i. e. Statis horis evenio. Aristot. H. A. 7. Καὶ μετὰ τόκους δὲ αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τούτων· οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως, Non tamen exacte tricesimo die menstruæ purga-

tiones redeunt omnibus. Cui exemplo, quod affert Bud., puto apte adjunctum iri hoc e Plat., ubi itidem ἀπηκριβωμένους et ἀποδοῦναι habemus. Ita igitur ille in Tim. (9, 304. Bip.) Ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντη πάντως ἂν τοὺς αὐτοὺς αὐτοῖς ὁμολογουμένους καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς. Quæ Cic. sic interpr., Quocirca si forte de deorum natura ortuque mundi disserentes, minus id quod habemus animo, consequimur, ut tota dilucide et plane oratio exornata sibi constet, et ex omni parte secum ipsa consentiat, haud sane erit mirum.

[" Ἀπακριβόω, Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. Koppiers. Obs. p. 17. Jacobs. Anth. 7, 127. 235. 9, 211. Διακριβόω, Heindorf. ad Plat. Gorg. 250. ad Charit. 636. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 27. Athen. 591. ('Isæus. Definio, Aristot. Rhet. 1, 8. * Διακριβωτέος, Accurate tractandus, Plut.' Wakef. Mss. Isocr. Paneg. 3. διακριβοῦσθαι περὶ τούτων.) Diod. S. 1, 106. ad 2, 645. Brunck. Phil. 338." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξακριβῶ· Liquido. Ἐξακριβοῦμαι· Expiscor.]

Ἀπηκριβωμένως, et Διηκριβωμένως, et Ἐξηκριβωμένως, adverbia, quæ eandem itidem signif. habent, videlicet Exacte, vel Exacta diligentia; vel, Ad amussim, Ad unguem. Διηκριβωμένως pro Exacte, citatur ex Aristot. Rhet. Ἀπηκριβωμένως autem a Bud. in Annotatt. exp. etiam Bona fide, Citra ullum figmentum. [Ἀπηκριβωμένως, Athen. 137. " Plut. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀπηκριβωμένως· Examussim. Ἐξηκριβωμένως· Perpense.]

[* " Συνδιακριβόω, Athan. 1, 695. Philostr. 193. (ubi tamen tantum legitur ἐξακριβοῦν.)" Kall. Mss.]

[* " Ἐπακριβόομαι, (Prolixam operam do.) Diod. S. 2, 611. (Συνήδρευε δὲ μετὰ τούτων τὰ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐπακριβούμενος καὶ πάντα φιλοτεχνῶν καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἐπαρχίας.)" Schæf. Mss. In Schneider. Lex. est * ἐπακριβέω, quod ab * ἐπακριβὴς deducendum esset, cum in Diodori loco ἐπακριβούμενος sit ab ἐπὶ et ἀκριβόω.]

" Κατακριβόω, Exquisite et accurate rimor."

[* " Προακριβόω, Prius diligenter explano. Schol. Arat. 58." Wakef. Mss.]

[* " Προσακριβόω, (Insuper vel Præterea exacte elaboro.) Strabo 1012. Diog. L. 5, 28." Wakef. Mss.]

¶ Ἀκριβάζω, i. q. ἀκριβόω. Sed J. Poll. hoc ἀκριβάζω ait esse ἀπειρόκαλον, ac re vera non memini me ap. ullum ex antiquis scriptt. hoc legere. Dicitur et Ἐξακριβάζω idem signif., quo Liban. utitur in Ep. ad Basil., Ἴσθι τοίνυν ὡς τῆς μὲν χώρας τοὺς τρόπους ἐξακριβάζων, Diligenter indagans. || At ex Eccles. 46. citatur ἠκριβάσθη, aor. 1. a pass. Ἀκριβάζομαι, Probatus est: ἠκριβάσθη προφήτης. Magis vicina esset interpr., Examinatus est.

[* Ἀκρίβασμα, τὸ, Accurate constitutum, Statutum exactum et accuratum, Quod exacte observandum proponitur. Biel. Thes. " Cyrill. Lex. Ms. Brem." Routh. Mss.]

Ἀκριβασμὸς, (ὁ,) Exquisita examinatio et perpensio, inquit Bud. Dionysius de Eccl. Hier. Καὶ τῆς ἀκροτάτης καθάρσεως ἐν τοῖς αὐτοῦ πανεπισκόποις ἀκριβασμοῖς. Judic. 5, (15.) Μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας, ubi pro eodem mox sequitur ἐξιχνιασμοί. || Ἀκριβασμὸς, Exacta limitatio. Prov. Salom. 8, (29.) Ἐν τῷ τιθέναι τῇ θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ. Cujus signif. exemplum ut nimis alienæ non posuissem, nisi Bud. in suos Comment. eam retulisset, dicens signif. hic Terram certis et exactis finibus circumscriptam. [" Theod. Abbas in Matth. Lectt. Mosq. 37." Boissonad. Mss.]

Ἀκριβαστὴς, ὁ, Diligens inquisitor, Accuratus explorator. Bud. [" Heyn. Hom. 6, 234. Schol. ad Il. Λ. 648." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκριβαστής· Scrupulosus.]

Ἐξακριβάζω, i. q. ἐξακριβῶ, ut simplex ἀκριβάζω signif. ἀκριβῶ. [" Schol. Eur. Hipp. 472." Wakef. Mss. Joseph. A. J. 949. Καὶ δή τις ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνὴρ ἐπιχώριος ἐξακριβάζειν δοκῶν τὰ νόμιμα, ubi Vat. ἐξακριβοῦν.]

A [* Ἐθελακριβὴς, ὁ, ἡ, Nimis diligens. Schol. Lucian. 3. p. 104. " Ad Lucian. 1, 561." Schæf. Mss. Unde * Ἐθελακρίβεια, ἡ, Nimia et inanis diligentia. Cyrill. Expos. Symb. Nic. p. 191. Par.]

[* " Ἐπακριβὴς, (ὁ, ἡ,) Euseb. H. E. 57." Kall. Mss.]

Ὑπερακριβὴς, ὁ, ἡ, Supramodum exactus, Exactus plusquam necesse sit.

Φιλακριβέω, Amo exactam diligentiam, Exactam diligentiam lubenter adhibeo. In VV. LL. φιλακριβεῖν exp. Cum diligentia auscultare, Gnavum et sedulum esse. [Hesych.]

Ἀκριβοδίκαιον, τὸ, Jus summum, Cic. Terent. et aliis: quod jurisconsulti Strictum jus appellant. Proprie autem sonat Jus exactum. Jus autem, inquit Bud., quod Strictum jurisconsulti dicunt, Aristot. ἀκριβοδίκαιον appellat, quasi Jus exactius duriusque. [" Coray in Thuc. par Levesque 3, 264." Schæf. Mss.]

Ἀκριβοδίκαιος, ὁ, ἡ, Summo jure utens, vel Stricto jure, Summo jure agens, cui opponitur ἐπιεικὴς,

B quem describens Aristot. Eth. ad Nicom. 5, 10. his verbis claudit: Ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Ubi ἀκριβοδίκαιος appellatur, Bud. teste, qui τὸ ἀκριβοδίκαιον, Summum jus, æquitati præfert, quasi prædurus interpres juris, quasique deterioris juris studiosus usurpatorque: ut contra ἐπιεικὴς, Judex bonus et æquus. [" Clark. ad Il. A. 265. ad Thom. M. 125." Schæf. Mss.]

Ἀκριβολόγος, ὁ, ἡ, proprie Exacto et accurato sermone utens, Exacto vel Exquisito sermone aliquid exprimens. Sed generalius accipitur pro Exacta diligentia et curiosa circa quidlibet utens, et in quovis s. dicto s. facto. Quam signif. et ab eo composita retinent. [" Diog. L. 91." Wakef. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 212." Schæf. Mss.] Hinc Ἀκριβολογία, ἡ, Exacta discussio, vel Examinatio, aut Exacta tractatio. Aristot. Rhet. 1, (5, 10.) Ἀλλ' οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἡ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν.

C || Ab eod. Aristot. Ethic. 4, (2.) ἀκριβολογία in vitio ponitur, pro Exacta expensæ et sumtuum examinatio. [" Philo J. Philostr. Clem. Alex. Plutarch. Demetr. Phal. 215. Vita Thuc. 18." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀκριβολογία· Veriloquium. Dio Cass. 74, 5.] Et Ἀκριβολογέω, f. ήσω, Exacte perpendo, Exacte examino. Chrys. in 8. ad Rom. Τί φιλοσοφεῖς ἀκαίρως, καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά; || Frequentius multo in pass. terminatione usurpatur Ἀκριβολογοῦμαι itidem pro Exacte perpendo, vel Excutio, et, ut ait Bud., pro Exacte discepto, Exquisite disputo, et æstimo consideroque. Æschin. c. Tim. (6.) accusativo junxit, Ἵνα μή τις εἴπῃ, ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Sic Demosth. in Æschin. (232.) Καὶ ταντὶ πάνθ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Plato Pol. 1. Ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογεῖ, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμ. κ. τ. λ. Quandoquidem tu quoque exacte rem examinas. Potest vero exponi illud Æschinis modo citatum, ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα, Exacte omnia dicendo persequor.

D Dicitur et ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου, Utor in hoc, vel circa hoc, exacta disquisitione: ap. Demosth. pro Ctes. (307.) Ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου, Me hæc exacte disquirente. Alii vertunt, Exacte de his disceptante. Ἀκριβολογοῦμαι etiam est, inquit Bud., Exactam sumtuum rationem subduco. [" Valck. Præf. ad Ammon. xxiii. Phrynichi Ecl. 126. Thom. M. 246. T. H. ad Plutum p. 73. 168. Aristoph. Fr. 285. Heyn. Hom. 6, 348. Dionys. H. 2, 1217." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 321. Diog. L. Hesych. * Ἀκριβολογητέον, Aristot. Rhet. Theophr." Wakef. Mss. " Menag. Amœn. 33. p. 209." Boissonad. Mss.]

" Διακριβολογέομαι, Exquisite discutio. Exponitur et Exacte et enucleate dissero." [Dio Cass. 44, 32. " Heindorf. ad Plat. Theæt. 328." Schæf. Mss. " Galei Myth. 474." Wakef. Mss.]

Ἀκριβῶς, Exacte, Exquisite, Accurate, secundum quas signiff. quæ eodem omnes pertinent, Isocr. non semel ἀκριβῶς et ἁπλῶς inter se opponit: potest etiam exponi per periphrasin, Exacta cura et dili-

gentia, vel Accurata cum diligentia. Demosth. c. Timocr. Τοῖς δὲ πάλαι κειμένοις ἀκριβῶς χρῶνται. || Item ἀκριβῶς, Exacte, i. e. Plene et perfecte, Plane: ut Lucian. χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς. Ubi stulte quidam interpretati sunt perpetuum candorem. Idem, ἀκριβῶς μέλαν, Plene et perfecte nigrum, vel Plane nigrum, aut, Exactam, vel Plenam et perfectam nigredinem habens, et ad quam nihil addi possit. Vulgo exp. Vehementer nigrum; sed perperam: significantius est enim ἀκριβῶς quam σφόδρα. || Item Ἀκριβῶς, Certo: ut ἀκριβῶς οἶδα. Demosth. ἀκριβῶς εἰδὼς, Æschin. (76, 26.) Isocr. (Areop. 7.) Dicitur et ἀκριβῶς γινώσκω. Possumus autem ἀκριβῶς οἶδα exponere Certo scio, vel, quod idem valet, Pro comperto habeo; aut, Compertum exploratumque habeo. || Ἀκριβῶς ap. eund. Isocr. habet ἐπιεικῶς oppositum, ubi vertendum puto Summo jure, quasi dicas, Supramodum exacte, Nimis exacto quodam studio. Sic ad Nicocl. (21.) ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐρίζοντας dicit: at in Areop. (26.) addit λίαν, dicens, Τὰ μὲν ἁμαρτήματα τοῦ δήμου λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν. Is autem, meo quidem judicio, ἀκριβῶς vel λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζει rem quampiam, qui, ut Cic. loquitur, ad vivum resecat. Ita enim ille in Lælio, Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse; neque id ad vivum reseco, ut illi qui hæc subtilius disserunt. Ἀκριβῶς affinem hanc signif. habet ap. Thucyd. 1, (99.) Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον, i. e. Severe; ἀνενδότως, ut Schol. exp. [Gl. Ἀκριβῶς· Pensiculate. Ἀκριβῶς οἶδα· Certe scio.]

Ἀκρίβεια, ἡ, Exacta cura, Exacta diligentia circa aliquid, Exactum studium, Accuratio, ut μετ' ἀκριβείας πράττειν, et ap. Aristot. δι' ἀκριβείας λέγειν, Cum exacta quadam diligentia, Exquisite. Apud Isocr. plur. num. ἀκρίβειαι non semel: ut ad Phil. (65.) Ταῦθ' ὅπως μὲν γέγραπται τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις. Idem in Areop. (26.) Ἐπεὶ τά γε πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων, σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν. Q. l. Bud. sic vertit in Ann. pr. in Pandectas, Nam quod ad legum multitudinem atque exactiorem circa eas diligentiam attinet, judicium certe hoc ipsum est, parum bene cum civitatibus illis agi. Idem Isocr. ibid. dicit, Νόμοι μετὰ πλείστης ἀκριβείας κείμενοι, eod. Bud. interpr. Leges exquisitissima scribentium diligentia latæ. || Ἀκρίβεια, Rigor juris, in Pand. Bud. || Ἀκρίβεια, Exacta cura qua utitur homo nimium attentus ad rem, i. e. Tenacitas, Parcitas. Plut. Pericle (36.) Χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. Observandum est autem eodem metaphoræ genere utramque linguam uti in exprimendo homine tenaci; nam hunc Lat. appellant Attentum vel Attentiorem ad rem: qui autem est attentus ad aliquid, is certe est ἀκριβὴς, faciens ἀκριβῶς, h. e. exacta diligentia, id ad quod est attentus. [" Ad Dionys. H. 1, 60. Bergler. ad Alciphr. 189. Ἐπ' ἀκριβείας, ad Dionys. H. 1, 454. Plato de LL. 318. Ast. Δι' ἀκριβείας ἐστί μοι τοῦτο, Penuria alicujus rei laboro." Schæf. Mss. Ἀκρ. τῶν κινδύνων, Arrian. Anab. 1, 9. Glossæ: Ἀκρίβεια· Cautela, Exantlatio. Ἀκριβείας· Religione.]

Quod vides, lector, derivata ab Ἀκριβὴς non esse hic collocata eo ordine qui in aliis nominibus observatus a me fuit, non mutationi consilii, sed coactæ festinationi, quæ chartularum mearum ordinem confudit, imputato. Non talium autem duntaxat, sed et aliorum ἁμαρτημάτων a te mihi veniam polliceor.

[* " Ἀκριβεύω, Valck. Diatr. 153." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκριβητίζω, Summitates calco. Etym. M. 52. (Ἀκρίζω δὲ σημαίνει, τὸ ἄκροις ποσὶ πορεύεσθαι, λέγεται δὲ καὶ ἀκριβητίζειν.)" Wakef. Mss. Sed leg. ἀκροβηματίζειν. Pseudo-Did. ad Il. N. 158. Ἢ ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βαδίζων, οἱονεὶ ἀκροβηματίζων.]

[* " Ἀκριβόλεκτος, (ὁ, ἡ,) Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. 204." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀνάκριβος, Nicet. Chon. 363." Boissonad. Mss.]

ἈΛΑΟΜΑΙ, Vagor, Erro, Sum vagus et erro: ut ap. Hom. Il. Z. (201.) Ἢ τοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, Solus vagabatur. Cic. interpr. Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. Et Ulysses ἀλώμενος, Od. E. (448.) || Ἀλάομαι metaphorice ap. Soph. pro πλανῶμαι τῷ νῷ, Vagor mente, Incertus sum quid agam, Animi pendeo.

Ἀλάω, vocem act. ap. Gramm. duntaxat memini me legere, qui eam proferunt in tradendis quorundam vocabulorum etymis, et quidem volentes ea significari etiam πλανῶ, Decipio. Vide Ἀλώπηξ.

" Ἀλαθεὶς, Dorice pro ἀληθεὶς, partic. aor. 1. " pass. a v. ἀλάομαι, Vagor, Erro. Theocr. (16, 51.) " Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς, " Vagatus centum et viginti menses."

[" Ἀλάομαι, ad Charit. 786. Musgr. Troad. 635. Wakef. Phil. 206.: Eum. 236. 607.: Sylv. Cr. 4, 253. Brunck. Aristoph. 1, 81. Jacobs. Anth. 10, 283. 286. 12, 389. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Diod. S. 2, 592. 603. 614. Heyn. Hom. 5, 69. Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. Eur. Phœn. 1699. Toup. Opusc. 2, 219. Diod. S. 1, 378. ad Herod. 624. Ἀλαθεὶς, ἀλασθεὶς, Jacobs. Anth. 7, 386. Cum accus., Jacobs. Anth. 12, 459. De spiritu, Bast Lettre 172. Ἀλ. conf. cum ἄλλεσθαι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 279." Schæf. Mss. " Ἀλ. et πλανῶμαι, Ælian. H. A. 531." Wakef. Mss. Pind. Ol. 1, 94. Εὐφροσύνας ἀλᾶται. Soph. Aj. 23. ubi Schol. τῷ νῷ πλανᾶσθαι. Hippocr. 110, 3.]

Ἄλημα, τὸ, Vagatio, Erratio, πλάνημα, ut ait Eust. ita exponens et in hoc Soph. loco (Aj. 381.) Κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ, ubi tamen τρῖμμα a Schol. exp. [Schneider. Lex. " Wakef. S. C. 4, 138. Lobeck. Ajac. p. 280. Musgr. Andr. 938. Brunck. Antig. 320.: Ajac. 381. Phil. 927." Schæf. Mss.] " || Ἄλημα, Hesychio non solum ὁδοιπορία, Profectio, " sed etiam ἐφθὸν ἄλευρον, Cocta farina; illud ab " ἀλάομαι, hoc ab ἀλέω."

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Erro, Vagus. Od. T. (74.) Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι, Tales sunt mendici et errones. Ubi notandum copulare Hom. πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες: exp. tamen ἀλήμονες πτωχοὶ, ut Anthol. (Plat. jun. 1.) Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες. At vero apud Nonn. ἀλήμονες translate pro Peccatores; nam qui peccant, errant, et a recta via deflectunt. [" Antip. S. 49." Schæf. Mss.] ET Ἀλημοσύνη, ἡ, i. q. ἄλημα, Vagatio, Erratio. || Apud Apoll. R. autem (2, 1260.) Schol. ἀλημοσύνην ait signif. ἐμπειρίαν τῶν τόπων, Peritiam locorum. Quam signif. e consequenti esse puto, quod videlicet qui vagati sunt, eam habere soleant. [Sed Arnald. restituit, Ἐννύχιοι δ' Ἄργοιο δαημοσύνῃσιν ἵκοντο. " Ad Charit. 746." Schæf. Mss. Dionys. P. 715.]

[* Παναλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Procl. Hymn. 2, 15.]

Ἀλήτης, ου, ὁ, Vagus, Erro. Od. P. (420.) καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ, et Ξ. (124.) ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδονται. || Aliquando tanquam adj. ponitur, ut Ἀλήτην βίον εἷλεν, ap. Herod. (3, 52.) Vagam vitam maluisti. ET Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, Vaga, Errabunda. || Item, Festum quoddam Athenis, Hesych. [J. Poll. 4, 55. Hygin. Astron. 4.] " Ἀλῆτις, Erratrix, Va- " gabunda, πλανῆτις, Suid. Est et ἑορτῆς nomen " Athenis, quam suo tempore vocatam fuisse αἰώραν " Hes. tradit, qui etiam addit, esse Nomen diei ap. " Plat. Comicum."

Ἀλήτης, Mendicus, ap. Basil. identidem. Proprie autem est Mendicus vagus, s. Erraticus, Qui inter vagandum mendicat, Mendicans ostiatim aut etiam oppidatim. Sic autem et in Herod. l. c. ἀλήτην βίον alii exp. Mendicam vitam. ET Ἀλητιβόρος comp. q. d. Mendicivorus, in VV. LL. [Saltem scr. esset ἀλητηβόρος.]

[Ἀλήτης, Erraticus, Erroneus, Vagus, Gl. " Ruhnk. Ep. Cr. 170. Toup. Opusc. 2, 219.: Emend. 1, 349. Valck. Hippol. p. 273. Musgr. ad Hippol. 1029. ad Odyss. Σ. 1. Brunck. Soph. 3, 392. Jacobs. Anth. 11, 24. 149. Markl. Suppl. 281. Dionys. H. 1, 147, 2, 1240. Ἀλῆτις, Heyn. Hom. 6, 348. Ruhnk. ad Timæi Lex. 10. * Ἀλητὺς, (ἡ, Erratio, Vagatio,) Ruhnk. Ep. Cr. 132. Toup. Opusc. 1, 583. Valck. ad Herod. 42. ad Lucian. 1, 354. Jacobs. Anth. 9, 145. Callim. 1, 537. Manetho 3, 379." Schæf. Mss. " Ἀλῆτις, Dionys. P. 490." Wakef. Mss. Heliod. 7. p. 312.

ET * "Ἀλητικὸς, ἡ, ὸν, Ad vagum pertinens, Dio A
Chrys. 1, 219." Wakef. Mss.]
Ἀλητεύω, f. εύσω. Vagor, Erro. Od. P. (501.)
Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, Ἀνέρας
αἰτίζων. [" Valck. Hippol. p. 273. Musgr. ad Hip-
pol. 1029. 1048. ad Phalar. 212. Ἀλ. et ληστεύω
conf., Ruhnk. ad Vellei. p. 12." Schæf. Mss.]
Ἀλητεία, Verbale, Erratio, Vagatio. Ion. ἀλητείη:
at Dor. ἀλατεία, sicut ἀλάτας pro ἀλήτης. [" Toup.
Add. in Theocr. 399. Pierson. Veris. p. 10. Valck.
Hippol. p. 273. ad Herod. 602. Wakef. Ion. 588.
Musgr. 576." Schæf. Mss. "Philo J. 602. (1, 658.)
Æsch. Prom. 899." Wakef. Mss. Eur. Hel. 940.]
" Ἀλειτεία, Suidæ est ἡ ἁμαρτία, Peccatum, De-
" lictum, qui itidem ἀλείτης diphthongo scriptum ait
" significare ἁμαρτωλόν: ἀλήτης autem, utrobique per
" η, τὸν πλανήτην." "Ἀλητείη, Ionice pro ἀλητεία.
" In VV. LL. tamen adjective exp. Erronea."
[* " Συναλητεύω, Heliod. 6, 7. p. 233(=274.)"
Boissonad. Mss.]
¶ Ἄλη, ἡ, Erratio, Vagatio. Od. Φ. (284.) Ἦ ἤδη μοι B
ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. O. (341.) ὅττι μ' ἔπαυ-
σας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς, pro eo quod dicit ejusdem
Od. Σ. (113.) ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. || Item meta-
phorice ἄλη pro Anxietate animi, quæ est veluti ejus
vagatio. ||Ἄλη autem deduco ab ἀλάω, ut βοὴ a
βοάω formatur. Fortasse tamen malet aliquis contra
verba hæc deduci a nominibus, qua de re alius erit
dicendi locus. Ἀλῶ autem a πλανῶ, et ἄλη a πλάνη
fiant necne, aliis cogitandum relinquo. ||Ἄλη,
Sordes, * ῥυπασμὸς Eustathio secundum aliam etym.
[" Ad Il. E. 823. Musgr. Med. 1259. 1285. Ruhnk.
*Ep. Cr. 108. Pierson. ad Mœr. 60. Timæi Lex. 23.
et n. Toup. Opusc.* 1, 457. 2, 125. Valck. Anim. ad
Ammon. 149. ad Charit. 746. Jacobs. Anth. 9, 145. ad
Lucian. 2, 291. Heyn. Hom. 5, 153. 6, 370. Leich.
Sepulcr. Carm. p. 42. Boissonad. in Philostr. 477. 557.
De spiritu, Bast Lettre 175." Schæf. Mss. " Ægritudo,
Synes. 107. Plut. 1, 432. Strabo 1055." Wakef.
Mss. Æsch. Agam. 194. ADDE * Ἀλεία, ἡ, Pere-
grinatio, Hesych. ET * Ἄλησις, ἡ, i. q. ἄλη, Obitus, C
Ambitus, Circuitus, Iter, ap. Arat. 319. de via solis
in Zodiaco.]
" Ἀπαλάομαι, Deerro, Vagor. Hesiod. Sc. (409.)
" αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ Χῶρον ἄϊδρις ἐών, i. e.
" ἀποπλανήσεται." [Vide Nott. ad h. l. " Wakef.
Eumen. 78. Ruhnk. Ep. Cr. 104." Schæf. Mss.]
[* " Ἐξαλάω, Seduco, Infatuo, v. l. Auctorem
omisi, sed vide Heraclit. 77." Wakef. Mss.]
Ἐπαλάομαι, Pervagor, Peragro, ut Od. O. (176.)
πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, Οἴκαδε νοστήσει.
Quod ἐπαληθεὶς falso in VV. LL. ab ἐπαληθέω dedu-
citur.
[* " Ἀνεπαλάομαι, Athan. 1, 511." Kall. Mss.]
[* " Συναλάομαι, Una erro. Manetho 4, 290."
Wakef. Mss. " Diog. L. 6, 20." Boissonad. Mss.]
¶ Ἀλαίνω, i. q. ἀλάομαι, Erro, Vagor. Apud
Eurip. (Or. 521.) ἀλαίνων μανίᾳ. Ad q. l. respiciens,
aut ad similem Etym. ἀλαίνειν exp. ἐξεστηκέναι,
μαίνεσθαι, Extra se positum esse, Insanire. Atqui id
per se non significat in hoc Eurip. loco, sed cum D
adjunctione. Dicunt autem ἀλαίνω ab ἀλῶ esse
παράγωγον, ut δραίνω a δρῶ. Eust. quoque ab ἀλῶ
deducit ἀλαίνω, ut βαίνω a βῶ, et λυσσαίνω a λυσσῶ,
atque alia itidem quæ profert. " Ἀλενῶν, Hesych.
" affert pro πλανώμενος, Vagans, Errans." ET
Ἄλαινος, inquit, inde dictus Fluvius, ὁ ἐπὶ πολλὴν
γῆν ἀλώμενος. " Ἀλαινῆς, Suidæ μαινόμενος, Fu-
" rens, forsan ab ἀλαίνω est, et significat Eum, qui
" furore percitus huc illuc vagatur." [" Valck.
Phœn. p. 518. 520. ad Callim. 1, 141. Eur. Iph. T.
284." Schæf. Mss. Eur. El. 589. Æsch. Ag. 62.
" Med. Theocr. 7, 23." Wakef. Mss.]
¶ Ἄλημι, i. q. Ἀλάομαι, Vagor. Hujus autem
ἄλημι infin. ἀλῆναι, unde ἀλήμεναι, ut βήμεναι a
βῆναι. Il. E. (823.) Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι
ἐνθάδε πάντας, quem infin. Hesych. exp. συντραφῆναι,
sed hanc scripturam corrige, reponens συστραφῆναι,
item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta est explicatio
τοῦ ἀλήμεναι, ut sit pro ἀθροισθῆναι, Congregari:
sicut Ἀλέντες ap. eund. poëtam pro Congregati: et
ἀλεὶς ap. eund. expositum συστραφεὶς, συσταλείς.
Vide Etym. in Ἄλεν, de formatione horum, quæ
tamen alia est ap. Eust. [" Valck. ad Il. 22. p. 71.
ad Il. E. 823. Dorv. Crit. Vann. 61. Dawes. Misc.
174. ad Il. X. 308. Heyn. Hom. 7, 732. 736. 8, 41.
73. 164. 213. 220. 224. 238. 244. 303. Ἀλῆναι, 7,
258. 438. 474." Schæf. Mss.]
" Ἀλήλημαι, præt. perf. pass. verbi ἀλάομαι, Atti-
" cam habens reduplicationem duarum initialium
" præsentis literarum, pro ἤλημαι. Unde poëtæ fa-
" ciunt ἀλάλημαι, demto augmento."
Ἀλάλημι, ab ἄλημι, per redupl. unde passiv. Ἀλά-
λημαι, i. q. Ἀλῶ s. Ἄλημι, Vagor, Erro. Unde
ἀλάλησαι Od. O. (10.) δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, et
infin. ἀλάλησθαι, ejusdem Od. B. (370.) οὐδέ τί σε χρὴ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι.
Herodian. ἀλάλημαι præt. temp. esse putavit; nam
ab ἄλημι præt. pass. esse ἤλαμαι, et Att. ἀλήλαμαι,
a quo per transpos. ἀλάλημαι. Contra Zenobius
præsentis temporis esse tradidit, scribens ab ἀλάω
fieri ἄλημι et ἄλημαι: deinde per redupl. ἀλάλημι et
ἀλάλημαι, unde partic. ἀλαλήμενος cum accentu in
antepen., ut ἀκαχήμενος ab ἀκάχημαι, secundum
Æoles, qui penult. præsentis producunt. Vide Etym.
et Eust. [" Hymn. in Cer. 133. Heyn. Hom. 6,
23." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 100. " Oppian. C.
4, 367." Wakef. Mss. " Diog. L. in Vita Crantoris
p. 149. HSt. τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι, Ἀν-
θρώπων ἤδ' ἐσθλά." Seager. Mss.]
[* Ἀμφαλάλημαι, Circumerro. Oppian. C. 3, 243.]
" Ἀλαὸς, ὁ, (ἡ,) Cæcus, Luscus: secundum quos-
" dam a v. ἀλάομαι, διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν,
" secundum alios ex α priv. et λάειν, Videre, ὁρᾷν.
" Od. Θ. (195.) Καί κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ
" σῆμα Ἀμφαφόων, vel Cæcus. Itidemque Od. K.
" (493.) μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque (66, 28.)
" pro τυφλὸς utitur, teste Gal. Lex. Hippocr. At
" Apoll. R. 2, (259.) ἀλαὸν νέφος dixit, Nubem
" obscuram, s. Caliginosam et atram, quasi quæ
" cæcitatem et obscuritatem afferat, τύφλωσιν ἐμποι-
" οῦσα." [Æsch. Eum. 318. Muncker. ad Anton.
Lib. 69. ad Charit. 227. Timo Phlias. 2. (Heyn.
Hom. 4, 637.) Wakef. Trach. 828. Eum. 322. Heyn.
Hom. 6, 100. 369. Furens, Ruhnk. Ep. Cr. 135."
Schæf. Mss.]
" Ἀλάϊος, i. q. ἀλαὸς, Cæcus, Captus oculis. Gal.
" enim teste Hippocrates de LL. in Hom. (66, 28.)
" ἀλαίαν nominavit φθίσιν, quæ esset οἷον τυφλὴ καὶ
" ἀόρατος, veluti Cæca et invisibilis."
" Ἀλαόω, Cæcum reddo, Excæco, τυφλόω, unde et
" comp. ἐξαλαόω. Hom. ei gen. ὀφθαλμοῦ etiam addi-
" dit, Od. I. (516.) Ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ubi simplici-
" ter signif. ἐστέρησε, Privavit, Orbavit. Hinc et
" verbale ἀλαωτὺς, de quo infra. || Hesych.
" ἀλαῶν exp. non solum ἐκτυφλῶν, et στερίσκων, sed
" etiam τρυφῶν, λακίζων, * βροχίζων."
" Ἀλαωπὸς, ὁ, (ἡ,) Qui est ἀλαὸς τοὺς ὦπας, Ca-
" ptus oculis, Cæcus. Apud Nonn. ἀλαωπὸς ὁμίχλη,
" Cæca caligo, ut supra ex Apoll. R. habuimus
" ἀλαὸν νέφος, Cæca et obscura nubes." [" Synes.
Hymn. 1, 97." Boissonad. Mss. " Eust. Od. 21."
Wakef. Mss.] " FEM. Ἀλαῶπις, Cæca, vel Cali-
" ginosa, Obscura; ut Hes. ἀλαῶπιν exp. non solum
" οὐ βλέπουσαν, sed etiam σκοτεινήν." [ET * Ἀλάωψ,
ὁ, " Synes. H. 3, 583. (p. 331.)" Boissonad. Mss.
" Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]
" Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, Cæcitas, Oculi s. Oculorum
" privatio s. orbatio. Od. I. (503.) αἴκεν τίς σε κατὰ
" θνητῶν ἀνθρώπων Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην
" ἀλαωτὺν, Si quis te mortalium interroget de turpi
" cæcitate et luminis orbitate: Φάσθαι Ὀδυσσῆα
" πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, Dic Ulyssem te excæcasse.
" Hesych. quoque et Schol. ἀλαωτὺν ibi interpr.
" στέρησιν ὀφθαλμῶν, τύφλωσιν."
" Ἐξαλαόω, Excæco, Cæcum reddo. Vide præc.
" voc." [Ὅλον δέμας, Oppian. C. 3, 228.]
" Ἀλησιὰς, dicta Venus cognomento διὰ τὸ περὶ
" πᾶν ζῶον ἀλᾶσθαι τὴν θεὸν, πολλῶν ἐρασθεῖσαν καὶ
" πλανωμένην, ut annotat Etym. et Lex. meum vetus.

" Nisi potius dicta ab Alesio campo, denominato ab " Alesio quodam Hippodamiæ proco. Alioquin erat " et 'Αλήσιον πεδίον ἠπειρωτικὸν, nomen sortitum " ἀπὸ πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλὸς, ut tradit Eust., " qui et 'Αλείσιον alibi scribit. Vide et Strab." [" Jacobs. Anth. 7, 64." Schæf. Mss.]

" 'Ηλαίνει, Hesychio est μωραίνει, Stultescit. Sic " ap. Callim. H. in Dian. (251.) Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων " ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε Λύγδαμις ὑβριστὴς, Schol. exp. " μωραίνων, Stultescens, Insaniens; nisi malis per " adv. Stulte et vecorditer, Per insaniam. Apud " Theocr. 7, (22.) legitur et pass. ἠλαίνονται, sed pro " ῥέμβονται καὶ πλανώμεναι στρέφονται, ut Schol. " exp., ut sit Vagantur, Vagabunde se gyrant. 'Ανίκα " δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἱμασιαῖσι καθεύδει, Οὐδ' ἐπιτυμβί- " διοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται. Et forsan hoc ἠλαίνε- " σθαι derivatum est ab εἰλεῖσθαι. Hesych. vero " ἠλαινομένῳ exp. ὀδυνωμένῳ." [" Heyn. Hom. 4, 276." Schæf. Mss.]

" 'Ηλάσκω, ET 'Ηλασκάζω, Vagor, Errabundus " circumeo. Il. B. (470.) de muscis, Αἵ τε κατὰ " σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν: N. (104.) de cervis, " Αἵ τε καθ' ὕλην Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα " πέλονται, Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ " χάρμῃ. Et Σ. (281.) ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους " Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων, ubi " Schol. quoque exp. πλανώμενος, περιερχόμενος, ut " et Hesych. ἠλασκάζειν et ἠλάσκειν esse dicit περὶ " τὸν αὐτὸν εἰλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. Cum accus. " significant ἐκκλίνειν, Declinare, Devitare, Fugere: " vel etiam Vagabundum declinare, Errabundum fu- " gitare: ut Od. I. (457.) Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος " ἠλασκάζει, ubi Schol. quoque exp. ἐκκλίνει, περι- " φεύγει." [" 'Ηλάσκω, Heyn. Hom. 6, 388. ad Callim. 1, 141. 'Ηλασκάζω, ad Charit. 747. Ruhnk. Ep. Cr. 87. Ilgen. ad Hymn. 235. ad Callim. l. c. Heyn. Hom. 7, 473." Schæf. Mss. 'Ηλάσκω, Dionys. P. 675. 'Αλλὰ γὰρ ἠλάσκουσιν, ὑποζεύξαντες ἀπήνας, Χώρην εἰς ἑτέρην. Hermann. ad Orph. 90.]

'ΑΛΑΖΩΝ, όνος, ὁ, ἡ, Jactator, Ostentator, Gloriosus, Ventosus. Ταὼς, Pavo, dicitur ἀλαζὼν ὄρνις a Greg. et ab aliis, i. e. Ostentatrix avis. Ita enim commodissime verti posse existimo ex Ovidio, Laudatas ostentat avis Junonia pennas; nam ea potius exemplaria sequor, quæ Ostentat quam quæ Ostendit hoc in versu habent. Reperitur et genere fem. ap. Plut. Pericle (12.) ἀλαζὼν γυνή. Gramm. ab ἄλη deducunt hanc vocem et verbo ζῆν, ut proprie sit qui vagando victum quærit, veluti qui vocantur ἀγύρται, Circulatores, per consequens autem Jactator, Ostentator, Vaniloquus, Impostor. Ab Heysch. expl. ὑπερήφανος, Superbus; et vulgo exp. Superbus, Arrogans, sed ita nihil plane differret ἀλαζὼν ab ὑπερήφανος. Quare Ostentatorem aut Venditatorem aut Jactatorem s. Gloriosum interpretari malo; ut ἀλαζὼν στρατιώτης, Miles gloriosus a Plauto redditur. Ventosum etiam non male, meo quidem judicio, reddiderimus, aut Vanum hominem: ut et Plut. κενοὺς καὶ ἀλαζόνας copulat. Pro me facit et Xen. K. Π. 2, (2, 5.) 'Ο μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσὶ, καὶ ἀνδρειοτέροις, καὶ ποιήσειν ἃ μὴ ἱκανοί εἰσιν ὑπισχνουμένοις, Nam mihi nomen ἀλαζὼν inditum videtur fuisse iis, qui se et ditiores esse simulant et magis strenuos quam sint; et ea quæ præstare non possunt, pollicentur. || Item ἀλαζὼν, Mendax, Vaniloquus; nam Plato (Phæd. 41.) ἀλαζόσι dixit pro ψεύσταις, Suida teste.

'Αλαζὼν pro ἀλώμενος, Vagans, Errans, vel exprimendo participium per nomen, Vagans, Erro. Sic autem usurpari ἀλαζὼν ab Alcæo testatur Suid., qui ἀλαζὼν non solum παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν deducit, ut alii, sed et aliam affert etym., ut videlicet sit ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. e. ματαίως, Vane et inaniter vivens.

Compar. gradus 'Αλαζονέστερος, Superl. 'Αλαζονέστατος. Plato Philebo, 'Ηδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονέστατον. Sic enim habet Athen. at Eust. ἀλαζονίστατον.

[" 'Αλαζῶν, Xen. Cyrop. 180. ad Xen. Mem. 1, 7, 1. Timæi Lex. 21. et n. Toup. ad Longin. 381. ad

A Phalar. 323. Coray Theophr. 292. Heindorf. ad Plat. Lys. 41. Accus. ἀλαζῶνα, T. H. ad Plutum p. 397." Schæf. Mss. Aristot. ad Nic. 4, 7. Theophr. Char. 23. Athen. 511. " 'Αλαζονέστατος, Ælian." Wakef. Mss. " Pro ψεύστης, Aristoph. Acharn. 109. σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας." Seager. Mss. Hippocr. 122, 23. Glossæ: 'Αλαζών· Jactator, Gloriator, Arrogans, Gloriosus, Insolentior.]

[* 'Αλαζόνως, Jactanter, Gl. " Schol. Luc. Timon. 49." Kall. Mss.]

'Αλαζοχαυνοφλύαρος, ὁ, ἡ, compositum nomen e tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, et φλύαρος, ut sit ἀλαζοχαυνοφλύαρος, qui simul est ἀλαζὼν et χαῦνος et φλύαρος, Qui simul est ostentator et animo remisso et nugax. Vide Χαῦνος. Post ἀλαζὼν ap. Suid. habetur καὶ ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ὁ μέθυσος καὶ λῆρος. Utitur hac voce Archestr. ap. Athen. 1, (29.) Εἰ δέ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαυνοφλύαροι.

[* Διομειαλαζὼν, ὁ, ἡ. Aristoph. Acharn. 605. Etym. M. Διομειαλαζόνας· τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν

B 'Αριστοφάνης, ἀπὸ τῆς * Διομείας, πάγου τῆς 'Αττικῆς, ὅπου ἠλαζόνευον οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες.]

[* Μισαλαζὼν, ὁ, ἡ, Osor Ostentationis et arrogantiæ. Lucian. Pisc. 207. Μισαλαζών εἰμι καὶ * μισογόης. In Schneider. Lex. scribitur μισαλάζων.]

Πτωχαλαζὼν, q. d. Mendicus ostentator. Alexis ap. Athen. 6. (p. 230.) Οἶδα δὲ κἀγώ τινα πολίτην ἡμέτερον πτωχαλαζόνα, [ubi v. nott.] Quo verbo declaratur is qui, cum pauper sit, divitis tamen fastum præ se fert.

Φιλαλαζὼν, Ostentationis amator, e Bud. citatur in VV. LL.

[* Ψευδαλαζὼν, ὁ, ἡ, Ventosus, Jactator. Suid. 3, 264. Diog. L. 143.]

'Αλαζονικὸς, (ἡ, ὸν,) Ostentatorius, Jactatorius, Ad ostentationem pertinens, Ad ostentationem compositus. Item Ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, Ostentator, Jactator. Xen. 'Απ. 1, (2, 5.) Οὐδὲ ἀλαζονικὸς ἦν, οὔτ' ἀμπεχόνῃ, οὔθ' ὑποδέσει. [" Schol. Theocr. 10, 20." Wakef. Mss. Hippocr. 13, 17.

C Glossæ: 'Αλαζονικώτερος· Jactantior. " Bibl. Cr. 3, 2, 33." Schæf. Mss. ET * 'Αλαζονικῶς, Jactanter, Gloriose. " Diod. S. 38. Schol. Apoll. R. 3, 975. Schol. Aristoph. Av. 1029. et Schol. Biset. Lys. 171." Scott. App. ad Thes. " Clem. Alex." Wakef. Mss.]

¶ 'Αλαζονεύομαι, f. εύσομαι, Me ostento, Me vendito, Jactantia utor, vel Ostentatione, Jactator sum s. Ostentator, De me falsa prædico. Pro quo alii interpr., Ostentabunde mentior. Exp. et Glorior; sed hoc verbum per se vix ponitur, itidem ut ἀλαζονεύομαι. Isocr. de Soph. (1.) Νῦν δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε, κ. τ. λ. Idem in Panath. (8.) Ὤιμην γὰρ οὕτως ἐπιφανὴς εἶναι, τοῖς ἀλαζονευομένοις πολεμῶν, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ μετρίως διειλεγμένος, Ostentatoribus adversans, et de me modeste locutus. Idem autem esse ἀλαζονεύεσθαι et ἀλαζονείᾳ χρῆσθαι videtur ex eod. l. patere; nam subjungit, Ὥστε μηδένα ποτὲ γενέσθαι πιστὸν τῶν λεγόντων, ὡς ἐγὼ τοιαύταις ἀλαζονείαις

D ἐχρησάμην. Xen. ('Απ. 1, 7, 5.) Τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας, pro, τῆς ἀλαζονείας, Ab ostentatione avertere discipulos. 'Αλαζονεύεσθαι ap. Aristoph. exp. ψεύδεσθαι. Apud Gal. Vaniloquenter dicere Bud. vertit. || 'Αλαζονεύομαι cum accus. citatur ex Aristot. Œcon. 1. Τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, et exp. Mores mentiri et sibi effingere falso. Qua in signif. tamen rectius diceretur Ementiri. Itidem Sapient. 20. 'Αλαζονεύεται πατέρα θεὸν exp. Gloriatur patrem se habere Deum. [" Gell. N. A. 1, 2. ad Timæi Lex. 22. Toup. Opusc. 1, 546." Schæf. Mss. Glossæ: Insolesco, Glorior, Jacto, Arrogo.]

'Αλαζόνευμα, τὸ, Jactatio, Ostentatio, Gloriatio propter aliquod facinus, vel De aliquo facinore, i. q. ἀλαζονεία, nisi quod hæc est magis perpetua, nec ob certam aliquam rem, aut certo tempore.* || Item ἀλαζόνευμα, Facinus insolentiæ, Insolenter factum, a Bud. exp. ex Æsch. c. Ctes. (87.) 'Ηλίκον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι. [Athen. 131. ex Aristoph. Acharn. 87.]

A 'Αλαζονεία, ἡ, Jactantia, Jactatio, Ostentatio, Venditatio, Gloriatio. Apud Athen. 9. ἀλαζονεία cuidam sophistæ tribuitur, ut ἀλαζονεύεσθαι sophistæ dicuntur ab Isocr. Æsch. c. Ctes. (68.) ἀλαζονείαν et κόμπον copulat, 'Αφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος. Ulpianus, Demosth. enarrator, ἀλαζονείαν ait esse hominum plura quam præstare possint pollicentium; atque huic contrariam esse εἰρωνείαν, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Quam Ulpiani annot. eo lubentius recipio, quod repererim ap. Plut., si bene memini, itidem ἀλαζὼν et εἴρων inter se opposita. Et ut ἀλαζονείαν definit hic Ulpian., ita et ἀλαζονεύεσθαι Xen. l. c. definiit. Aristot. quoque Rhet. 2. ἀλαζονείαν describens ait ejus esse, Sua prædicare, et de se quædam polliceri, item Aliorum facta sibi adscribere. Vide Eund. in Ethicis, variis locis, (2, 7. 4, 7. &c.) ‖ 'Αλαζονεία exp. etiam Vaniloquentia; sed intellige Vaniloquentiam hominis in laudem suam. Unde male putant quidam ab Isocr. in hoc Areop. loco, Αὕτη γάρ ἐστιν αἰτία καὶ τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης καὶ τῶν B διαβολῶν, ψευδολογίαν poni pro eo, quod dixerat ἀλαζονείας antea: hic enim ψευδολογία est Mentientium adversus alium, et in ejus damnum ac vituperium, non autem in suum commodum et in suam laudem. ‖ Exp. etiam ἀλαζονεία, Prudentiæ simulatio; sed nimis arcte: nam ἀλαζονεία est Simulatio non prudentiæ tantum, sed generaliter cujuslibet virtutis, aut cujuslibet facti aut dicti laudabilis. [Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 15. "Gell. N. A. 1, 2. Bibl. Cr. 3, 2, 33. Toup. ad Longin. 381. ad Timæi Lex. 22. ad Lucian. 1, 369. ad Charit. 405. * 'Αλαζονία, ibid. Brunck. Apoll. R. 63. ad Lucian. 3, 193." Schæf. Mss. "'Αλαζονία, Sibyll. 8. p. 680. Dem. Phal. 19. Aristot. de Virt. Zosim. 266. 482. 500." Kall. Mss. "Herodian. Epimer. 181." Boissonad. Mss. Glossæ: 'Αλαζονία· Jactantia, Insolentia, Arrogantia.] "'Αλάνεια, Suidæ ἡ ἀλαζονεία, Arro-" gantia."

'Επαλαζονεύομαι, ut ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, Jacto me hac de re, vel hac in re. VV. LL. interpr. In- C sulto. Hesych. vero ἐπαλαζονευόμενον, pro quo male in vulg. Edd. legitur ἐπαναλαζονευόμενον, exp. καταθρασυνόμενον. [" Joseph. 1097." Wakef. Mss.]

Καταλαζονεύομαι, Jactabunde aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter et vane commemoro. Demosth. (569.) Οἷά περ φήσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα, Bud. interpr. Magnifice et insolenter jactabit, Deprædicabit se fecisse. Apud Isocr. Περὶ 'Αντιδ. (2.) alia constr., Καταλαζονεύεσθαι περὶ τοῦ πλούτου, Jactare se et gloriari de divitiis. Bud. exp. simpliciter Mentiri, quod mihi non placet. [Plut. Lucullo 22. " Diog. L. 291. Philo J. 1, 339. Hes. v. Κομίζειν." Wakef. Mss.]

[* " Προσαλαζονεύω, Hesych." Wakef. Mss.]

Εὐαλαζονεύοντες, Ad jactandum apti, in VV. LL. quod valde suspectum est.

[* Εὐαλαζόνευτος, ὁ, ἡ, De quo facile gloriari possis, vocab. Schneidero judice dubium. Sed v. " Aristot. Rhet. 112." Wakef. Mss.]

'ΑΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes, ab ἀλῶ, Decipio, et ὦψ D ὠπὸς, Oculus; ut ita nominata sit a fallendis oculis. Vel a παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα: utrumque etymum ap. Etym. Eustathius habet duntaxat, παρὰ τὸ ἀλᾷν τὸ πλανᾷν. Vide 'Αλωπὰ et 'Αλωπός. Vocatur alio nomine κερδὼ a Græcis. ‖ Annotatur et masc. genere positum in Canticis.

'Αλώπηξ, Vulpecula quædam volucris. Citatur ex Arist. de Anim. 2.

'Αλώπηξ, Piscis quidam, vide 'Αλωπεκίας paulo post. [Plut. 10, 67.]

'Αλώπεκες, Partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii ex J. Poll. interiores lumborum musculos exp., licet Clearchus exteriores spinæ musculos ita vocarit, ap. Athen. 9. (p. 399.) Σάρκες μυωταὶ καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψόας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι. Ubi legitur et ψύας.

'Αλώπηξ, Genus quoddam saltationis, Ὄρχησίς τις, Hes.

'Αλώπηξ, Alopecia, Callim. H. in Dian. (79.) ὡς ὅτε κόρσῃ Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. Vide 'Αλωπεκία.

'Αλώπηξ metaphorice, Homo astutus. Aliquando etiam Homo fraudulentus et dolosus. Sic Luc. 13, (32.) usurpavit Christus, Πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, Ite dictum vulpi illi. Sic et Galli hominem astutum vocant Renard, aliquandò Un fin renard, quasi dicas Astutam vulpem. Horat. (A. P. 437.) Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes. E vulpis autem astutia manarunt etiam proverbia quædam, ut Vulpinari cum vulpe, et, Si leonina pellis non sufficit, vulpina assuenda est. Sunt autem hæc verba e Græcis Plut. translata, quæ ascribam in 'Αλωπεκῆ. [Gl. 'Αλώπηξ, Vulpes, Vulpecula. "'Αλώπηξ, Vulpes, cui pinnæ membranaceæ, vespertilionis similes, Aristot. H. A. 1, 5." Seager. Mss. "Valck. Anim. ad Ammon. 18. ad Callim. 1, 106. Pellis vulpina, ad Timæi Lex. 257. Οἱ ἐν 'Εφέσῳ ἀλώπεκες, Bergler. ad Alciphr. 206. Genus saltationis, Brunck. Soph. 3, 496. Partes musculosæ circa clunes, Phrynich. Ecl. 132. Piscis genus, (Aristot. H. A. 9, 37. Ælian. H. A. 9, 12. Plut. 10, 81.) Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 122." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 432. Ruf. Eph. 40. J. Poll. 2, 183. Hippocr. 525, 14. Callim. 3, 79.]

'Αλωπὰ, i. q. ἀλώπηξ, Hesych. ‖ Idem 'Αλωπὸς exp. ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, Astutus, Fraudulentus: ad verbum autem ἀλωπεκώδης sonat quasi dicas Vulpinus. Addit usum hoc nomine ἀλωπὸς Soph. [" Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.] Videri autem possit idem etymum convenire nomini ἀλωπὸς, quod et nomini ἀλώπηξ tribuitur: imo vero melius illi quam huic quadrare, videlicet ab ἀλῶ et ὦψ, quod multa ab ὦψ derivata hanc in ωπος terminationem habeant. Quod si hoc sequamur, nihil necesse fuerit ab ἀλώπηξ deducere. [Ignat. Ep. 9. Οὗτοι γάρ εἰσι θῶες, ἀλωποὶ, * ἀνθρωπόμιμοι πίθηκοι. Schneider. Lex.]

[* 'Αλωπεκιδεὺς, ὁ, Vulpecula. Aristoph. Pac. 1067. " Ælian. H. A. 439." Wakef. Mss. Vide 'Αηδονιδεύς.]

'Αλωπέκιον, τὸ, Vulpecula. [Aristoph. Eq. 1073-6.]

'Αλωπεκὶς, ίδος, ἡ, Catulus vulpis. ‖ Item, Canis e vulpe et cane progenitus, qui et composita voce κυναλώπηξ, teste Xen. Cyneg. (3, 1.) 'Αλωπεκίδες (κύνες,) διότι ἐκ κυνῶν τε καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο. ‖ Hesych. scribit duntaxat, ἀλωπεκίδας genus esse Canum. In VV. LL. certe in omnium primis, annotatum est, ἀλωπεκίδα signif. Pellem vulpinam: et ita ἀλωπεκὶς pro ἀλωπεκῆ caperetur. Cujus signif. exemplum desidero. ‖ 'Αλωπεκὶς, Vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. 14, 3. ubi vitium genera describens, ait: Contra damnantur etiam visu cinerea, et rabuscula, et asinisca, minus tamen caudas vulpium imitata alopecis. Apud Hesych. legimus ἀλωπέκεως, esse Nomen cujusdam vitis, et vini quod ea producit. Quam vocem ap. illum depravatam haberi manifestissimum est. Fortasse autem post ἀλωπεκὶς scripserat, καὶ ἀλωπεκίτης οἶνος: nam ἀλωπεκὶς commune viti et ejus vino esse nomen, mihi parum fit verisimile. [" Thom. M. 534. Coray Theophr. 192. Cattier p. 44. Brunck. Aristoph. 3, 150. Toup. Emend. 2, 130. ad Callim. 1, 111. ad Herod. 718." Schæf. Mss. Themist. 248. (Τήν τε κύνα, ἐξ ἧς μέλλετε σκυλακεύεσθαι, εἰ λάκαινα ὄντως γενναία, καὶ μὴ πονηρὸν κυνίδιον, ἀλωπεκίς ποθεν ἢ μελιταία)." Wakef. Mss.]

'Αλωπεκώδης, ὁ, ἡ, Vulpinus. Item, Vulpem imitans, Vulpis astutiam imitans, Astutus et fraudulentus more vulpis, Dolis et imposturis utens; nam ἀλωπεκώδης exp. πανοῦργος ab Etym., ap. quem tamen ἀλωπεκάδης scribitur; legitur vero ἀλωπεκάδης et ap. Varinum. Ita etiam habetur in VV. LL. sed undenam esse posset hæc in αδης terminatio? Mirum vero tam evidens mendum in tam multis locis servatum fuisse. Hesych. quidem ἀλωπεκώδης habet, quod tamen non exp. πανοῦργος, sed ἀλωπεκώδης et πανοῦργος ponit pro explicatione nominis ἀλωπὸς, ut antea docui. [" Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.]

'Αλωπεκῆ, ἡ, Vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη per contr. ἀλωπεκῆ, ut λεοντῆ e λεοντέη, itidem λυκῆ e λυκέη. Iones utuntur et non contractis. Herod.

ἀλωπεκέας ἔχοντες. Plut. Apophth. Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται A ἡ λεοντῆ, * προσραπτέον εἶναι τὴν ἀλωπεκῆν. Ubi metaphorice poni existimo ἀλωπεκῆν pro Astutia s. Fraudulentis artibus, sicut λεοντῆν pro Aperta vi. [" Ad Herodian. Philet. 446. Timæi Lex. 256. et n." Schæf. Mss.]

Ἀλωπεκῆ item δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, Hes. Hinc Ἀλωπεκῆθεν, Ἀλωπεκεὺς, et Ἀλωπεκιανός. Vide Suid. [" Ἀλωπεκή, Heindorf. ad Plat. Gorg. 167. Ἀλωπεκῆθεν, ibid. * Ἀλωπεκῆσι, ad Lucian. 1, 394. Bergler. ad Alciphr. 353." Schæf. Mss.]

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, Vulpinaris. Nam ἀλωπεκίας paulo aliud sonat quam Vulpinus. In VV. LL. annotatum est ἀλωπεκίαν a Luciano (Pisc. 47. 614=3, 165.) dici quendam signum vulpis in fronte habentem.

Ἀλωπεκίζω, f. σω, Vulpinor, Astute ago, Fraudulente ago, Artibus fraudulentis utor, Fraudibus et dolis utor. Proverbium est, ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα, Cum vulpe vulpinari, vel Adversus vulpem vulpinari. Aristoph. Vesp. (1241.) Οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν, ubi Schol. exp. πανουργεῖν, Fraudulente B agere, Fraudibus et imposturis uti; item κολακεύειν, Assentari. [" Schneider. ad Æsop. p. 40." Schæf. Mss. Active, ἄλλους ἀλωπέκιζε, Fabula in Tyrwh. Diss. de Babria p. 10. Glossæ: Ἀλωπεκίζω· Vulpinor.]

Ἀλωπεκάω, VV. LL. exp. Decipio. Videtur idem esse quod ἀλωπεκίζω. [Bekkeri Phrynich. 10.]

Ἀλωπεκία, ἡ, Defluvium capillorum, aut generaliter Pilorum. Alex. Trall. medicus sic orditur librum suum a patre meo excusum: Ἀλωπεκία πάθος ἐστὶ, τριχῶν μάδισις. Vide et aliam ap. Gal. definitionem. ‖ Plur. numero ἀλωπεκίαι ap. Diosc. 1, 79., ubi de avellanis loquens ait, Ἀλωπεκίας ἐπιχρισθέντα δασύνει: exponunt autem hic Defluvia capilli. Sed cur plur. numero usus esset Diosc. potius quam singulari? Malim ergo per ἀλωπεκίας intelligere Loca glabra in capite vel barba. Fortasse etiam Loca glabra in quavis parte corporis non male intellexeris. ‖ Ἀλωπεκίαι pro Corruptionibus et immutationibus summi corporis, VV. LL. ex Aristot. Probl. 38. [" Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss. " Aristot. Probl. s. 10. q. 29. C capillos ait ἐκ τῶν ἀλωπεκιῶν non gigni: Καὶ γὰρ αὗται τῆς ἐπιπολῆς σαρκὸς φθοραὶ καὶ ἀλλοιώσεις εἰσίν." Seager. Mss. Glossæ: Ἀλωπήκεα· Vitiligo. Hinc Prov. Vulpes pilum mutat, non mores.]

Ἀλωπεκία, Vulpis latibulum, s. Cavernula, ἀλώπεκος φωλεὸς, ut Matth. 8, (20.) Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, quod vet. Interpres vertit, Vulpes foveas habent. Ἀλωπεκία, inquit Hes. Αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις. Eadem verba et Etym.

Ἀλωπεκία a Suida exp. etiam περικεφαλαία, Galea.

Ἀλωπεκία, Insulæ nomen. Steph. B. e Strab.

Ἀλωπεκίασις, ἡ, i. q. ἀλωπεκία. Habet autem ἀλωπεκίασις formam nominis verbalis, derivati videlicet a v. ἀλωπεκιάω.

[* Γρυπαλώπηξ, ὁ, Cognomen ægri cujusdam, qui Satyrus nuncupabatur, Hippocr. 351, 17=1201.]

" Ἐχιναλώπηξ, Echinovulpes," [Schneidero judice vox dubia, sed extat ap. Steph. B. v. Ἀζανοί.]

Κυναλώπηξ, (ὁ, ἡ,) q. d. Canivulpis, ET Πιθηκαλώπηξ, q. d. Vulpisimia, ET Χηναλώπηξ, q. d. Vul- D panser, vide in Κύων, in Πίθηκος, in Χήν. Quod et in aliis faciendum, si qua occurrent hujusmodi. " Πιθηκαλώπηξ, q. d. Semivulpa, Ælian."

[* Τρυπαλώπηξ· ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.]

Ἀλωπεκόννησος, ἡ, Urbs Hellespontiæ Cherronesi. Sonat autem hæc appellatio ad verbum, Vulpis aut vulpium insula. Fuit enim ex oraculi jussu condita, quod imperarat ibi urbem condere, ubi vulpis catulos vidissent, ut scribit Steph. B.; sed error est ap. eum: corrupte enim legitur χρησθεῖσα pro κτισθεῖσα aut κληθεῖσα.

Ἀλωπέκουρος, ἡ, Vulpina cauda. Herba quædam, Theophr. H. P. 7, 10. [In Schneider. Lex. ἀλωπέκουρος, ὁ, minus recte; rectius, ὁ, ἡ. Spreugelio Lagurus Cylindricus Linn.]

Ἀλωπόχρους, ὁ, ἡ, Vulpicolor, Vulpis colorem habens, ὁ πολιὸς, inquit Suid. ὁ πυλιὸς κατὰ ἀλώπεκα, Eust. [" Kuster. Bibl. Chois. 97." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλωπεκίας, ὁ, Piscis quidam, quem Plin. 32, 11. inter pisces mari peculiares nominat e genere τῶν σελαχίων, de quo Athen. 8. (356.) Ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιός ἐστι τῇ γεύσει τῷ χερσαίῳ ζώῳ, διὸ καὶ τοὔνόματος ἔτυχε, Alopecias autem similis est terrestri animali, unde et nomen accepit. ET Ἀλώπηξ itidem piscis cujusdam nomen ap. eum, 7. (286. 295.) et quidem ejusdem piscis, ut opinor. Illo enim loco, cum inter Rhodios pisces mentionem ἀλώπεκος fecisset, subjungit ex Archestr., Ἐν δὲ Ῥόδῳ γαλεὸν τὸν ἀλώπεκα. Ante illa autem verba, quæ modo e lib. 8. protuli, præcedunt hæc, Τῶν δὲ σελαχίων ὁ μὲν βοῦς, κρεώδης, ὁ δὲ γαλεὸς κρείσσων ὁ ἀστερίας καλούμενος: sequuntur vero illa, ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιός ἐστι κ. τ. λ. E quorum locorum collatione colligo ἀλωπεκίαν s. ἀλώπεκα, esse unam γαλεοῦ speciem, sicut et ἀστερίαν. [Artedi Synonyma 134.]

[* Ἀλώπεκος, Metapontinus, philosophus Pythagoricus, memoratur Jamblicho V. P. 267. p. 215. " Koen. ad Greg. 279(=592.)" Schæf. Mss.]

ἈΛΥΩ, e quo Lat. Allucinor factum Verrius scripsit teste Gell. (16, 12.) Errabunda mente afficior et incerta impotentique consilio, Mœrore confectus et ob id inquietus oberro, ut interpr. Bud. citans Plut. (Antonio 51.) Καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἦλυε, et Lucian. (Mar. D. 13, 1.) Ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη, atque adeo Homericum hunc Il. Ω. (12.) τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Item positum ap. eund. Plut. (l. c. 70.) ait pro Oberro et temere expatior: Ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Cui loco non male hic ejusdem adjungetur, qui est in Romulo (5.) Ἀλύων—ὑπὸ σχολῆς, et hic quoque, qui est itidem ejus in Artox. (17.) Λαβοῦσα δήποτε τὸν Ἀρτοξέρξην ὡρμημένον ἀλύειν, σχολῆς οὔσης, προὐκαλεῖτο, περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι. Hanc autem signif. ex iis, quas Bud. annotat, primam posui: quod Etym. duo hujus verbi ἀλύω etyma tradat, quorum unum est hoc, ut sit ab ἀλῶ, Vagor, quod qui anxii sunt, vagari soleant. Alterum est, ut ἀλύω sit e λύω et α priv. sitque ἀλύω, quasi Solutionem malorum non invenio. Rationem nullam invenio qua me exsolvam et liberem malis. Erophilus medicus ἀλύειν et πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, ut tradit Erotian. eum reprehendens. Fortasse tamen alicubi reperietur ἀλύειν, juxta Erophilum, idem esse quod πλανᾶσθαι, aut saltem ei maxime vicinam signif. habere. Certe ἀλύων et πλανώμενος copulat Plut. l. c.; nec fortasse idem dubitasset pro ἀλύων ὑπὸ σχολῆς dicere πλανώμενος ὑπὸ σχολῆς. ‖ Item Ἀλύειν ap. eund. Plut. ait Bud. significare Animo concidere, et languere præ consilii inopia et mœrore, in Cicerone (47.) Αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει πρὸς θάλασσαν, quasi Spe deplorata confectus. Quam signif. existimo convenire posse huic Eurip. loco Or. (277.) Ἔα, τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων; quæ verba Bud. citat, sed nullam Lat. interpr. subjungens. Scholiastes autem in h. l. annotat, poëtas duobus modis ἀλύειν usurpare, interdum pro δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, Morderi et anxium esse; interdum pro γαυριᾶν et χαίρειν, Superbire et gaudere: quam signif. paulo post tractabimus. Sciendum est autem hanc annotat. quo majorem ei fidem tribuamus, mutuatum esse a Plut. interpretem, ut paulo post ostendemus, qui δάκνεσθαι ad verbum Morderi, videtur accipere pro Angi, vel Ringi animo: eo fere modo quo dixit Ovid., Mordeat ista tuas aliquando cura medullas. Hujus porro signif., videlicet τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, citat exemplum hoc Plutarchus, Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς. Est autem versus Hom. (Il. E. 352.) ubi Erotian. Lex. Hippocr. ἀλύουσα exp. ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Notandum est autem ab Hippocr. copulari ἀλύων καὶ ἀδημονέων, ut ἄλυς καὶ ἀδημονία copulata a Plut. videbimus paulo post. ‖ Ἀλύων exponit Stomachans idem Bud., Od. 1. (398.) Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.

Ἀλύω, Gaudeo, Exulto, Superbio. Od. Σ. (332.) Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; An superbis quod Irum mendicum superaris? vel, An te gaudio

effers quod, &c. Hunc enim versum citat Plut. de Aud. Poët. (p. 79. Reisk.) probare volens ἀλύειν poni interdum pro γαυριᾷν καὶ χαίρειν. Plut. autem verba sunt: Καὶ τῷ ἀλύειν, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι κέχρηται, Ὡς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γαυριᾷν καὶ χαίρειν, *Η ἀλύεις ὅτι κ. τ. λ., ut modo citavi.

Ἀλύω, Insanio etiam signif., secundum veteres, ut tradit Eust. || Item, μηδὲν πράττω, Nihil ago, Otiosus sum, Vivo in otio: quæ signif. consentanea est locis Plut. a me citatis, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, et ἀλύειν σχολῆς οὔσης, item ἄλυν καὶ σχολήν.

Ἀλύειν quidam, Eust. teste, aspirandum contenderunt, cum significat ἐπαίρεσθαι, Efferri, vel Efferre sese; tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, Mœrore affici. Suid. quoque tradit pro γεγηθέναι aspirari, ἀπὸ τῆς ἁλέας: pro Ægre ferre, tenuari, quanquam ap. eum ἀλέας tenuatum est. Alibi testatur idem Eust. scribi solitum ἀλυίειν cum υι.

[" Ἀλύω, Musgr. Troad. 183. Wakef. Phil. 174. 1193. Brunck. Apoll. R. 124. 184. Aristoph. 2, 186. Jacobs. Anth. 11, 115. Kuster. Aristoph. 117. Diod. S. 2, 577. Heyn. Hom. 5, 68. 8, 585. Boissonad. in Philostr. 332. 334. 434. Heyn. Hom. 5, 709. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 393. T. H. ad Lucian. 1, 177. ad Charit. 227. ad Xen. Eph. 172. Jacobs. Exerc. 1, 114. ad Od. Σ. 332. Charit. 31. Plut. Mor. 1, 84. Wytt. Select. 327. Ilgen. Hymn. 572. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 45. Brunck. Philoct. 174. Musgr. Cycl. 432. De spiritu ad Mœr. 179. Villoison. ad Longum 64. ubi et de signif. Ἀλυίω, ἀλύω, ad Mœr. 278." Schæf. Mss. Schneider. Lex. Glossæ: Ἀλύει· Allucinatur. " Otiose, Segniter obambulo, Expatior, Otior, Cesso, I lounge. Plut. Pyrrho 717. HSt. Ἀπέκλεισε μὲν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς περιπάτους, ἐν οἷς ἀλύοντες, ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγῳ διεστρατήγουν: Antonio 1684. Ἐμισεῖτο βδελυττομένων αὐτοῦ μέθας ἀώρους καὶ δαπάνας ἐπαχθεῖς, καὶ κυλινδήσεις ἐν γυναίοις· καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν ὕπνους καὶ περιπάτους ἀλύοντος καὶ κραιπαλῶντος, νύκτωρ δὲ κώμους. ¶ Vagor, Pelopida 513. Προπέμψαντες ἄγγελον τῷ Χάρωνι, προῆγον ἐν χλαμυδίοις, σκύλακάς τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες, ὡς μηδὲ εἷς ὑποπτεύοι τῶν ἐντυγχανόντων καθ' ὁδὸν, ἀλλ' ἀλύοντες ἄλλως πλανᾶσθαι καὶ κυνηγεῖν δοκοῖεν. Insanio, quem sensum forsitan habet in Aristoph. Vesp. 111. Τοιαῦτ' ἀλύει. Vide quæ præcedunt." Seager. Mss. " Nihil ago, Philo J. 1, 19." Wakef. Mss.]

" Ἀλυέσκω, Ionice pro ἀλύω, unde imperf. ἀλύεσκον."

" Ἄλυσις, ἡ, verbale ab ἀλύω, veluti cum Gal. Lex. " Hippocr. dicit ἀλυσμὸν esse ἄλυσίν τινα καὶ ἀπορίαν. " Notandum vero quosdam in hac signif. ψιλοῦν τὸ " ἄλυσις, in (altera pro Catena) δασύνειν, ut Eust. " quoque δασύνεσθαι ait licet παρὰ τὸ ἄλυτον nomina- " tum. Sed exemplaria non ubique consentiunt. Ali- " cubi enim tenui, alicubi aspero spiritu notatum re- " peritur."

Ἀλυσμὸς, (ὁ,) i. q. ἄλυς, Anxietas animi, Mœror. Erotian. Lex. Hippocr. ἀλυσμὸν exp. ἀπορίαν, ἀμηχανίαν. [Hippocr. 235, 27. 236, 39. 268, 26. 333, 43. 340, 23. 31. 354, 38. 357, 41. 44. 402, 16. 410, 14. 412, 25. 425, 25. 427, 2. 429, 13. 439, 34. " Corporis jactatio, Hippocr. 1156." Wakef. Mss. " Dorv. ad Char. 227." Schæf. Mss.]

" Ἀλυσμώδης, dicitur is, qui est in ἀλυσμῷ, ὁ " ἀλύων. Hippocr." [167=432, 48. At * Ἀλυώδης, ὁ, ἡ, Amœnus, ab ἀλύω, Gaudeo, epith. loci ap. Hippocr. 19, 15. Foës. Œcon. Schneider. Lex.]

Ἄλυς, ὁ, ἡ, Oberratio et expatiatio quæ temere fit, ut ab iis qui non habent quod agant. Plut. Probl. Rom. (7, 110.) Καὶ παλαίστρας πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. Sic ἀλύων ὑπὸ σχολῆς et ἀλύειν σχολῆς οὔσης ex ejusdem Plut. locis paulo ante protuli. Et Bud. in his ejusdem verbis, (Antonio 70.) Ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος, exp. ἀλύων Oberrans et temere expatians. Fortasse tamen ἄλυς in illo Plut. Probl. loco non tam est Oberratio, quam Remissio quædam animi vagi et nulli certæ occupationi addicti, vel Remissus quidam et languidus animi status, ut est otiosorum. Nam Eust. ἀλύειν ait inter cetera significare ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει

A τὴν ψυχὴν ἔχειν. || Est item ἄλυς Anxietas mentis, Mœror. Plut. de Prof. Virt. (6, 290.) Αἵ τε πρὸς αὐτοὺς ἐξαιρήσεις καὶ ἀνακρούσεις τοῦ φρονήματος, ὥσπερ ἐκ τροπῆς ταχεῖαι παρῶσι, καὶ διαλύωσι ῥᾳδίως τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν. Ubi nota copulari ἄλυν et ἀδημονίαν, ut ab Hippocr. ἀλύων et ἀδημονέων copulantur. Eust. ἄλυς exp. ἄλη, * ῥιπασμὸς, sed ego Eust. locum corrigendum puto, et reponendum ῥιπτασμός: ut ἀλύουσα Erotian. exp. ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. [" Pierson. ad Mœr. 60. ad Lucian. 1, 570. Leich. Sepulcr. p. 42. Wakef. S. C. 4, 152. Ἄλυς, Nom. propr., Boissonad. in Philostr. 651." Schæf. Mss. Hippocr. 522, 44. Plut. Eumene 11. de Exilio 387. Lex. de Spirit. 210. ἄλυς, ἀδημονία. Zeno ap. Clem. Alex. Pæd. 3, 11. Ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων καὶ *χρυσοχοΐων ἄλυς, pro ὄχλος. Lat. Interpr., Caligo. " Clem. Alex. 219. 297. Tædium, Ignavia, Plut. 2, 274. 1, 390. 3, 589." Wakef. Mss.]

[* Φιλαλυστὴς, οῦ, ὁ, Qui errabunda et incerta mente ac mœrore affici consuevit. Hippocr. Præc.
B c. 5. Schneider. Lex.]

" Ἐναλύω, Immoror s. Perplexo animo sum in." [" Amœne oberro, Philostr. 746. (823.) Luxuriose abutor, Philo J. 733.; Immoror, 792. Heliod. Æth. 316. (Καὶ πλείονι θεραπείᾳ δῆθεν τῇ περὶ τὴν θεὸν ἐναλύουσα.)" Wakef. Mss. " Pierson. Veris. 230." Schæf. Mss.]

[* Συναλύω, Simul vagor et temere expatior. Plut. Antonio 29. * Συνεπλανᾶτο καὶ συνήλυε. " Philostr. 410." Wakef. Mss.]

" Ἀλύζω, i. q. ἀλυδμαίνω et ἀλύω, ut Gal. Lex. " Hippocr. ἀλύζει exp. ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται, Animo est " perplexo, Modo huc, modo illuc se jactat, addit- " que, fut. quoque ἀλύξειν eandem habere signif. " Attamen Codd. quidam ἀλυκτεῖ habent pro isto " ἀλύζει." [" Villoison. ad Longin. 64. * Ἀλυξαίνω, ad Diod. S. 2, 265." Schæf. Mss. Hippocr. 589. Ἀλύξει τε καὶ ῥίψει ἑαυτήν. Unde * Ἄλυξις, ἡ, Anxietas, i. q. ἀλυσμός.]

" Ἀλυγὴ, i. q. ἀλυσμὸς, ut testatur Gal. Lex. Hip-
C " pocr." " Ἀλυχὴ, Fastidium et molestia animi cum " crebra oscitatione. Hes. enim ἀλυχὴν esse dicit ἄσην " * et χάσμησιν. Eidem Ἀλυχὰ, Dorice pro ἀλυχὴ, est " itidem ἀδημονία, ἀηδία. Supra pro eodem habuimus " Ἀλυγὴ e Gal." " Ἀλυκὴ, pro Anxietas, Pandicu- " latio, nescio unde afferant VV. LL. Potius enim " ἄλυς ea signif. diceretur, aut ἀλυχή." [Schneider. Lex. " Ἀλύχη, Pierson. ad Mœr. 60." Schæf. Mss. Schneidero in Lex. est ἀλύκη, non ἀλυκή.]

¶ Ἀλύσσω, factum ab ἀλύω, Anxius sum, vel Anxio sum animo, Indignor. || Aut, Rabie percitus sum, Insanio. || Item, Tremo. Hes. Vide Eust. in Il. X. (70.) Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. [In Schneider. Lex. est ἀλύσσοντες πέρι θ., i. e. * περιαλύσσοντες. " Musgr. ad Hippol. 1121. Heyn. Hom. 6, 24. 8, 252." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 14, 24." Wakef. Mss.] Hinc Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interjecta syll. λα. Nisi dicamus esse præsens pass. ab ἀλύκτημι. Vide Eust. 792. ubi exp. ἀλαλύκτημαι
D ap. Hom. δυσχεραίνειν et ἀδημονεῖν: at Cic. interp. Non sum compos mentis. [" Heyn. Hom. 6, 23." Schæf. Mss. Et * Ἀλάλυγξ, ἡ, pro λυγμὸς, s. ἀμηχανία. Nicand. Alex. 18. κακῇ ἀλάλυγγι βαρῦνον, ubi v. Eutechnii Metaphr.]

¶ Ἀλυσταίνω, itidem ab ἀλύω, Imbecillus sum, Viribus sum cassus. Hesych. Eust. Sed ap. Hesych. ἀλυσταίνειν legitur per τ, ap. Eust. ἀλυσθαίνειν per θ. Ego meliorem lect. esse existimo per τ, cum et ἀλυστάζω per τ scribatur.

" Ἀλισθένειν, Hesychio ἀσθενεῖν, Viribus destitu- " tum et imbecillum esse. Varin. autem ἀλισθένεις " affert pro ἀδημονεῖς, τρέμεις. Apud Hippocr. ἀλυ- " σθύειν eo sensu legitur, Γυναικ. (645.) Infra Ἀλυ- " σθένειν." " Ἀλυσθένειν, Hesychio est ἀσθενεῖν, " ἀνιᾶσθαι, Viribus esse destitutum, Dolore affici, " quo sensu supra ἀλισθένειν habuimus, et modo ex " Eust. ἀλυσθαίνειν, et paulo post ἀλυσταίνειν. Ni- " cand. Ther. 427. Ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνον- " τος ἀνίαι, i. e. ἀδημονοῦντος καὶ ἐν ἄλυϊ τυγχάνοντος, " inquit Schol." " Ἀλυσθμαίνω, idem. Callim. H.

" in Del. (212.) Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα A
" κοῦρε διώκεις; Dolens. Schol. vero exp. ἀσθμαίνου-
" σα, πνευστιῶσα, Anhelans s. Suspirans." [" 'Αλυ-
σθαίνω, Heringa Obs. 171. ubi et de vitiosis formis
ἀλησθύω, ἀλυσθενῶ, ἀλυσταίνω." Schæf. Mss.]

'Αλυστάζω, i. q. ἀλύω. Hesych.

¶ 'Αλύσκω, unde ἀλυσκάζω, deductum itidem ab ἀλύω quidam tradiderunt, quod negat Etym.: cui assentior, ideoque alibi ponendum censui.

" 'Αλυδμαίνειν, Hesychio est ἀλύειν, ἀπορεῖν, Animo esse perplexo et dubio quid agendum sit, ἀπὸ τοῦ τὴν λύσιν μὴ εὑρίσκειν, inquit. Addit tamen, significare interdum etiam χαίρειν καὶ διαχεῖσθαι, Gaudere et lætitia perfundi."

" 'Αλαλύσθαι, Hesychio φοβεῖσθαι, ἀλύειν, Metuere, Animo esse perturbato et quasi vago."

'ΑΛΔΕΩ, f. ήσω, Augeo, Do augmentum s. incrementum: unde compositum 'Εναλδέω, Intrinsecus augeo. Nicand. (Alex. 409.) Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην. Eust. ponit ἄλδω vel ἀλδέω, unde ἀλδήσκω. [" Koen. ad Greg. 99. Jacobs. Anth. 9, B 130." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

'Αναλδὴς ET Εὐαλδὴς, (ὁ, ἡ,) ex ἀλδέω et α priv. 'Αναλδὴς est Non crescens, Incrementum non capiens. Unde ἀναλδέες ap. Hippocr., quod Erotian. exp. ἀναυξεῖς. Nonnulli male ἀναλδὲς cum εὐαλθὲς confuderunt, de quo mox dicam. At Εὐαλδὴς contrariam signif. habet, videlicet pro Bene crescens et feliciter, Bonum incrementum accipiens. Hesych. εὐαλδῆ exp. εὐαυξῆ. [" 'Αναλδὴς, D. R. ad Longin. 246. ad Diod. S. 1, 180. Brunck. Apoll. R. p. 21. Εὐαλδὴς, Herodes 24. Jacobs. Anth. 12, 199. Heringa Obs. 149. Vita Fabricii 284." Schæf. Mss. " 'Αναλδὴς, Arat. 331. 392. Hippocr. (77, 16.) Εὐαλδὴς, de fonte, Arat. 217." Wakef. Mss.] ET Εὐαλδέως ap. Hippocr. (19, 30.) qui quod dicit δεξιῶς καὶ εὐαλδέως, Cornarius vertit, Feliciter et cum profectu.

" "Αναλδον, Hesychio ἀναυξὲς, ἄτροφον, Non augescens ob nutrimenti penuriam, item * ἀνυγίαστον, C Non convalescens."

[* 'Αναλδία, ἡ, i. q. ἀτροφία, vox dubia, inquit Schneider. Lex.]

[* Νεαλδὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui de novo incrementum capit, Qui novum incrementum capere incipit, Nuper auctus, Qui recens excrevit, Novellus, Nuper natus. " Oppian. H. 1, 692." Wakef. Mss.] " Νεαλδὴς, Nuper auctus, s. Qui recens excrevit, Hesych." [" Heyn. Hom. 8, 180." Schæf. Mss.]

[* Πολυαλδὴς, έος, ὁ, ἡ. Quint. Smyrn. 2, 657. τότε δ' ἄμβροτος 'Ηὼς Οὐρανὸν * εἰσανόρουσεν ὁμῶς πολυαλδέσιν "Ωραις. Vulgo legebatur πολυείδεσιν.]

[* " Συναλδὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Simul augescens, Simul incrementum capiens. Nicand. Al. 622." Wakef. Mss.]

'Αλδήσκω, Augeor, Cresco, Incrementum accipio, ut Il. Ψ. (599.) Ληΐου ἀλδήσκοντος. Ubi Eust. vult ἀλδήσκειν proprie dici de augmento, quod fit irrigatione s. humectatione, tanquam videlicet ex ἄρδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Sed parum sibi constat in hujus verbi etym. Eustathius: quippe qui D alibi ἀλδήσκω ex ἀλδῶ deducat; ἀλδῶ autem ab ἄλλω s. ἄλλομαι, quod ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliant. Legitur autem ap. Suid. ἀλδίσκω per ι, sic et ap. Hesych. ἀλδίσκοντος. Malo tamen ἀλδήσκω per η scribere, ab ἀλδῶ: ut et ap. Hom. scriptum reperitur ἀλδήσκοντος, l. c. [" Heyn. Hom. 8, 474." Schæf. Mss.] Quinetiam "Αλδησκος, Fluvius, per η scribitur. ['Αλδίσκω derivandum esset ab ἄλδω: at ἀλδήσκω ab ἀλδέω. " 'Αλδήσκω, Eratosth. 2. Koen. ad Greg. 99." Schæf. Mss. " Oppian. C. 1, 318." Wakef. Mss. Theocr. 17, 78. μυρίαι ἄπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν Ληΐον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ.]

" 'Αναλδήσκω, Succresco, Augeor. Apoll. R. 3, (1363.) Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός: pro quo paulo ante dixerat, ἀνὰ πᾶσαν * ἀνασταχύεσκον ἄρουραν. Schol. quoque exponit ἀναδιδόμενοι, αὐξανόμενοι." [" Oppian. C. 2, 397." Wakef. Mss. ET * 'Αλδησάσκω, Orph. Lith. 11, 26.]

" Μεταλδήσκω, ex Apoll. R. affertur pro Produco," [3, 414. μεταλδήσκοντας ὀδύντας 'Ανδράσι τευχηστῇσι.]

¶ 'Αλδαίνω, Augeo, Do incrementum s. augmentum. Od. Σ. (69.) Ω. (367.) μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. Nicand. Alex. (404.) τήν τε Κίλισσαι Πρηόνες ἀλδαίνουσι περὶ πλημμυρίδα Κέστρου, [Πρηδόνες—παρὰ, editum est a Schneidero.] || 'Αλδαίνομαι, Augeor, Cresco. Ab Hes. ἀλδαίνεται exp., Impletur, Crescit, Pullulat. " ||'Αλδαίνεται, ab Hes. exp. non solum αὐξάνεται, nec non βλαστάνει, sed etiam πιμπλᾶται, Impletur." [" Ruhnk. Ep. Cr. 180. Heyn. Hom. 8, 180." Schæf. Mss.]

'Αναλδαίνω, vacante tamen præpos., ap. Nonn. (Metaphr. 15, 17.) Οὗτος ἀναλδαίνει θεοπειθέα μείζονι μέτρῳ Καρπὸν ἀεὶ θαλέθοντα: [" Dionys. 40, 390." Wakef. Mss.]

[* 'Εναλδαίνω, ET * 'Ενάλδω, Alo, Augeo. Nicand. Al. 409. 532.]

" 'Εξαλδαίνει, Hesychio est ἐκβλαστάνει, Germinat ex."

" 'Αλδήμιος s. "Αλδος, Jupiter Gazæ, urbe Syriæ, colitur, sic nominatus παρὰ τὸ ἀλδαίνειν καὶ αὐξάνειν τοὺς καρποὺς, ut Etym. et Lex. meum vet. tradunt e Methodio."

[* 'Αλδύνω, i. q. ἀλδαίνω. Quint. Smyrn. 9, 472. 'Ως δ' ὁπότ' ἀλδαίνηται ἐπὶ σταχύεσσιν ἄρουρα, ubi Rhod., probante Tychsenio, ἀλδαίνηται legebat. Cf. Suid., a Schneider. Lex. laudatum: 'Ελδυνομένους. Πρωΐοις ἰούλοις ἐλδυνομένους, καὶ γενείοις ταχέσι, ubi vertitur Crescentes, tanquam pro ἀλδυνομένους.]

"ΑΛΘΩ, Sano, Medeor, ab ἄλδω, ut tradit Eust. Hinc passiv. "Αλθομαι, a quo ἄλθετο pro ἤλθετο, Il. E. (417.) "Αλθετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. || Est etiam Augeo. [" D. R. ad Longin. 246. ubi et * 'Αλθάω. Heyn. Hom. 5, 86." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 9, 474." Wakef. Mss.]

'Αλθέω, pro eodem, [Gl.] unde passiv. 'Αλθέομαι, [" Ad Charit. 359. a." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 112." Wakef. Mss.] ET 'Απαλθέομαι compositum quo utitur Hom. Il. Θ. (405. 419.) "Ελκε' ἀπαλθήσεσθον. Ubi Eust. ἀπαλθήσεσθαι inquit τὸ θεραπευθήσεσθαι, aut active θεραπεῦσαι εἰς ὑγίειαν. [Cf. 'Απαλθαίνω. " Heyn. Hom. 5, 486." Schæf. Mss. ADDE] " 'Επαλθέω, affertur pro Curo, Sano." [Nicand. Th. 654.: " Al. 394." Wakef. Mss. ET * Συναλθέομαι, Una curo, Sano. " Hippocr. 792." Wakef. Mss.]

" "Αλθα, Hesychio est θερμασία ἢ θεραπεία, Calor vel Medela s. Curatio." [" Wakef. Ion. 493.: S. C. 1, 145. D. R. ad Longin. 246." Schæf. Mss. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

"Αλθος, τὸ, Sanatio, Medela, Medicamentum, Hesych. [" Wakef. S. C. 1, 145." Schæf. Mss.] ET 'Αλθεὺς, Medicus, idem Hesych. ET 'Αλθήεις, Sanitati conferens, Saluber, θεραπευτικὸς, Nicand. (Th. 84. 645.) ET 'Αλθηστήριον i. q. ἄλθος, Medela, Remedium: ap. eund. Nicand. (493.) Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθεστήρια νούσων. ET 'Αλθαία, Herba, Malvæ sylvestris genus, quæ et Hibiscus vocata fuit: ut scribit Diosc. 3, 163. [Gl. Hibiscum.] Appellata est autem ἀλθαία quasi quis dicat Medicamentosa, ob eam qua pollet medendi vim, ut e Diosc. referam mox in Πολυαλθής. Meminit et Theophr. H. P. 9, 15. Sunt qui et ἀρισταλθαίαν dictam tradunt. [" Heyn. Hom. 5, 86.: ad Virg. Bucol. p. 43." Schæf. Mss.]

" 'Αναλθὴς, έος, ὁ, ἡ, i. q. supra ἀναλδὲς s. ἄναλδον. Nam ut ἄναλδον Hes. exp. * ἀνυγίαστον, ita ἀναλδὲς Idem affert itidem pro ἀνίατον * ἀνυγίαστον, Immedicabile, Insanabile, s. Irresanabile, ut ita dicam, h. e. Quod resanari et pristinæ sanitati restitui nequit. In qua signif. legitur ap. Hippocr. de Artic. ἀναλθές ἐστι. Idem vero et in alia signif. usurpavit, nimirum pro ἄναυξες, Non augescens, Non crescens, de Aëre, Aquis et Locis, Οἵ τε καρποὶ γινόμενοι αὐτέοι, πάντες ἀναλθέες εἰσὶ, * κατατεθηλυσμένοι καὶ ἀτελέες ὑπὸ πολυπληθείης τοῦ ὕδατος. ||Rursum Hesych. ἀναλθὲς exp. ἀναίσθητον, quo sensu ἀνάλγητον potius dicitur." [Hippocr. 496, 5. " Heyn. Hom. 4, 385. 6, 631. Ruhnk. Hist. Or. 62. Lobeck. Ajac. p. 263. Ruhnk. ad Longin. 246. Wakef. ad Bion. 11, 4. Act., Bio p. 326. Valck." Schæf. Mss. " Manetho 2, 499." Wakef. Mss. Quint. Smyrn. 9, 385. τόν φασιν ἀναλθέα τε, στυγερόν τε.]

" Ἄναλτος, (ὁ, ἡ,) Non augescens, ut ἀναλδὲς et " ἀναλθὲς supra. Erotian. enim ἄναλτον ἄλφιτον " ap. Hippocr. exp. τὸ μικρὸν καὶ ἀναυξές: quomodo " Hesych. quoque hanc vocem accipi testatur, deri- " vans παρὰ τὴν ἄλσιν: Galenus autem τὸ χωρὶς " ἀλῶν καὶ οὐχ ἀλμυρὸν, Salis expers, Salsilagine " nulla præditum, quæ expositio verior est et conve- " nientior his ipsius Hippocr. locis: De Morb. 2. " Διδόναι ῥυμφάνειν ἔτνος ἄναλτον. De Morb. intern. " Ἀρτύσας τύρῳ ἀνάλτῳ. Rursum de Morb. 2. Σιτίοισι " διαχρῆσθαι ἀνάλτοισι καὶ ἀκνίσοισι. Et mox, Σιτίοισι " δὲ χρῆσθαι ἀνάλτοισι καὶ μὴ λιπαροῖσι μηδὲ πίοσι. " Similiter et Dinarchum usurpasse hoc vocabulum " ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἀλῶν, testatur Suid. Alioqui ἄναλτος " dicitur etiam Is qui non augescit nec exsaturatur " alimento, quod ei suppeditatur, ἀπλήρωτος. In qua " signif. accepisse vocem hanc Cratinum post Hom., " idem Suidas annotavit: Hom. inquam, sic canen- " tem, Od. Σ. (113.) Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν " ἀπέπαυσας. Et aliquanto post, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν " σὴν γαστέρ' ἄναλτον, Inexplebilem s. Insatiabilem B " ventrem, ut Eust. quoque exp. ἀκόρεστον et μὴ " ἀλδαινομένην ἤτοι αὐξομένην ἐν τῷ κορέννυσθαι, ni- " mirum παρὰ τὸ ἄλδω: addens etiam, μηδέποτε ἅλις " ἔχουσαν, innuensque ab ἅλις derivari posse. Itidem " Nicocles Comicus ap. Athen. 8. (340.) dicit, ἀνάλ- " τοις καὶ πλατυῤῥύγχοις τισί." [Hippocr. 153, 13. 14. 47. 190, 17. 42. 199, 27. 207, 4. 24. 42. 212, 2. 217, 28. 224, 12. 236, 37. 237, 9. 11. 264, 30. 33. 270, 44. 280, 41. " Poët. Gnom. 233." Schæf. Mss.]

[* Γυιαλθὴς, ὁ, ἡ, Nicand. Th. 529. V. Schneid. Lex.]

Δυσαλθὴς, ET Εὐαλθὴς, (ὁ, ἡ,) quæ inter se opponuntur, ET Πολυαλθής. Est autem Δυσαλθὴς, Sanatu difficilis, Cujus sanatio difficilis est, Ægre sanabilis. Sic ap. Diosc. δυσαλθῆ ἕλκη, Quæ non facile sanari possunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι, quæ usitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaph. in Epigr. (Christod. 188.) δυσαλθὴς ἀνίη. Quidam autem δυσαλθὲς male exp. Insanabile, Incurabile; qui error est etiam in VV. LL. [Christod. 179. Polyæn. Epigr. 4. " Wakef. Herc. 935. Jacobs. Anth. 10, 313. D. R. ad Longin. 246. Wakef. S. C. C 3, 188." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 12." Wakef. Mss. Fischer. Ind. in Æsch. Socr. Dial.] HUIC contrarium Εὐαλθὴς, Sanatu facilis. Εὐαλθέα, inquit Erotian., expositor verborum Hippocratis, εὐθεράπευτα. [" D. R. ad Longin. 246. Toup. Emendd. 2, 146." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 325. 620." Wakef. Mss.] AT Πολυαλθὴς, Multa vi medendi pollens, s. Varia, Varium ad medendum præbens usum. Diosc. 3, 163. nominatam scribit ἀλθαίαν herbam διὰ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς.

[* Ἐπαλθὴς, ὁ, ἡ, Nicand. Th. 500. Al. 156. " D. R. ad Longin. 246." Schæf. Mss.]

[* " Παναλθὴς, (ὁ, ἡ,) Omnia sanans. Nicand. Th. 939." Wakef. Mss.]

[* Ἀνάλθητος, ὁ, ἡ, i. q. ἀναλθής. " Brunck. Hippol. 1396. Musgr. 1386." Schæf. Mss. " Nonn. 882, 12. alibi." Wakef. Mss.]

Δυσάλθητος Nonno, i. q. δυσαλθής. " Δυσάλθετα, D " ap. Hesych. legitur, expositum δυσίατα, ἀθεράπευτα: " sed haud scio an perperam pro δυσάλθητα." [Vide Δυσάθλητος. " Manetho 6, 624. Nonn. Paraphr. in Jo. 5, 16." Wakef. Mss.]

¶ Ἀλθήσκω, i. q. ἀλθέω, s. ἄλθω, eodem modo quo ab ἀλδέω habuimus modo ἀλδήσκω. [" Hippocr. 472. Aret. 69." Wakef. Mss. * Ἀλθίσκω, quod, nostra saltem sententia, est verbum nihili, extat in Hippocr. 147, 45. 47. " Galeni exemplaria ἀλθήσκειν pro ἀλθίσκειν vitiose (imo, recte) legunt." Foës. Œcon. Hippocr. Cf. Ἀλδίσκω.] ET Ἄλθεξις, (ἡ,) Sanatio, ap. Hippocr.; ut annot. Erotian. et Gal. ap. quos animadverte scribi ἄλθεξις, ut hic posui cum ε, licet ἀλθήσκειν scribatur ap. ipsum etiam Gal. [Hippocr. 481, 43. 44. 489, 14. AT 460, 24=544, 10. legitur * Ἄλθαξις. Aretæus de M. A. 2. p. 13. Οὔτε ἡ ἄλθεξις μακρὴ καὶ ποικίλη. ADDE * Ἀλθέσσω, Aret. 3, 13. ap. Schneider. Lex. Ἄλθαξις autem derivandum esset a VERBO * Ἀλθάσσω, cujus COMPOS. * Συναλθάσσω, pro Una curo, sano, Consanesco, legitur in Hippocr. 460, 21. 478, 32.]

¶ Ἀλθαίνω, idem, ut ab ἀλδέω factum vidimus ἀλδαίνω. Hesych. exp. non solum Medeor, s. Sano, sed etiam Augeo. [Lycophro 582. 1122. 1395. " D. R. ad Longin. 246." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 554." Wakef. Mss. ET * Ἀπαλθαίνω, i. q. ἀπαλθέομαι, et ἀποθεραπεύω. Quint. Smyrn. 4, 404.]

ἈΛΕΑ, ἡ, proprie Locus apricus, et sole calens, sive tepens; nam ἅλιος Dor. dicitur sol, qui communi lingua ἥλιος. Transfertur autem ἀλέα et ad omnia loca calorem habentia. Hæc Etym. || Capitur tamen ἀλέα frequentius pro Calore, s. Tepore: proprie quidem eo qui est e sole, in locis apricis; transfertur vero et ad Quemlibet calorem. Apud Athen. 7. Χαίρει δ' ἀλέᾳ· διὸ καὶ πρὸς τὴν ἄμμον προσέρχεται. Apud Theophr. τὴν ἀλέαν διώκει. Plut. de asino balneatoris loquens, Λουτροῦ δὲ μὴ μετέχων, μηδὲ ἀλέας, μηδὲ καθαριότητος: ubi Erasmus ἀλέαν vertit Leporem. Aristoph. ἀλέαν Calidum lectum appellavit. Dicitur autem ἀλέα, quasi δαλέα, a δαίω, Uro, si Etym. credimus, ap. quem tamen alio in loc. alteram illam etym. habemus modo a me relatam. Certe si ab ἅλιος esset, spiritu aspero notari deberet, cum tamen passim tenui notatum reperiatur, etiam ap. Eust.: licet p. 1636. ἀλεαίνειν ab Atticis scribi tradat cum aspero. A δαίω autem derivatio, aliquantum violenta esse videtur. Quare neutrum me hac in controversia servans, hanc vocem illis scripsi literis quibus primitiva soleo.

Ἀλέα ap. Hom. posteros pro Calore, ap. ipsum autem Hom. pro Effugium. Sic Il. X. (300.) Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός· οὐδέ τ' ἄνευθεν, Οὐδ' ἀλέη: ita Eust., quem, dum hoc annotaret, puto non recordatum fuisse, ipsum quoque Hom. ἀλέην pro Calore usurpasse, Od. P. (23.) Αὐτίκ', ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. Sed et diversitatis accentus mentionem non facit, quæ tamen a nonnullis solet pro diversa signif. constitui; nam ἀλεὴ ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 163.) pro καταφυγὴ, s. ἀλεωρὴ, Effugium, s. Vitatio, accentum in ultima habet. Vide Ἀλέω.

" Ἀλέη, Hesychio θερμασία, Calor, Ionice pro " ἀλέα: exponit etiam ἄλυξις, i. e. ἔκκλισις, Vitatio " et Declinatio, quod oxytonws potius ἀλεὴ dicitur. " In priore signif. Hippocr. de Diæta 3. Τοὺς περι- " πάτους ποιέεσθαι ἐν ἀλέῃ. Et alibi, Ὅταν ἐν ἀλέῃ " γένωνται. Sic Od. P. (23.) ἐπεί κε πυρὸς θερέω, " ἀλέη τε γένηται. Et ap. Soph. Philoct. (859.) p. " 414. ἀλέης ὕπνος ἐσθλὸς, Schol. exp. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ " τὴν ἀλέαν καὶ τὴν θέρμην τοῦ ἡλίου, ἀγαθός: addens " tamen, quosdam scribere oxytonws ἀλεὴς, et adje- " ctive accipere pro θερμὸς, Calidus s. Tepidus." [Schneider. Lex. " Wakef. Phil. 858. Brunck. Ind. in Soph." Schæf. Mss.]

[" Ἀλέα, ad Timæi Lex. 95. D. R. ad Longin. 246. Græv. Lect. Hes. 576. Wessel. ad Herod. 32. 724. ad Lucian. 1, 546. Vitatio, Voss Mythol. Br. 1, 126." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 281." Wakef. Mss.]

" Ἀλαιθερὲς, Hesychio et Etym. et Lex. meo veteri " τὸ χλιαρὸν, Tepidum, s. * ἡλιοθερὲς, Solis ardore " calefactum. Quo significatu et εἰληθερὲς dicitur: hoc " ab εἵλη, illud ab ἀλέα. Sed perperam ap. Hesych. " scriptum ἀλαίθερος."

Ἀλεεινὸς, (ἡ, ὸν,) Calidus, Tepidus, ut ἀλεεινὴ χώρα, Calida regio, Herod. et Xenophonti. Apud eund. Xen. Cyneg. (10, 6.) ἀλεεινὰ et ψυχεινὰ opponuntur. [" Clem. Alex. ad Gr. 76." Routh. Mss. J. Poll. 1, 80. Herod. 2, 25. Hippocr. 2, 353. Aristot. H. A. 1, 5. 2, 10. " Conf. cum ἑλ., Schneider. ad Cyrop. 552." Schæf. Mss. " Max. Tyr." Wakef. Mss.] " Ἀλεηνὸς, Tepidus: item Calidus, Æstuosus. " Hesych. enim ἀλεηνὸς exp. * καυματηρός." [In Strab. 3. p. 224. legitur ET * Ἀλεινὸς pro ἀλεεινὸς, sed perperam. ADDE * " Ἀλεεινῶς, J. Poll. 5, 111." Kall. Mss.]

" Ἀλεὸς, Tepidus, Calidus, Ignitus. Hesychio " χλιαρὸς, θερμὸς, διάπυρος. Interdum et pro ἠλεὸς " reperitur Dorice usurpatum, sed tunc habet α " longum, a quo est ἀλεόφρων, et ἀλεώσσω. Est " etiam Nomen proprium ap. Etym." [" Heyn. Hom. 6, 370. Ruhnk. Ep. Cr. 135." Schæf. Mss.]

'Αλεάζω, Tepeo, Caleo, Calore fruor. Aristot. Probl. 1. Θερμῇ γὰρ λούειν δεῖ, ἢ ποιήσει ἀλεάζειν. Apud eund. de Part. Anim. 2, (14.) 'Αλλ' ἀλεάζει διὰ τὴν κάμψιν: [de Juvent. 5. " Ilgen. ad Hymn. 422." Schæf. Mss.] " || Hes. ἀλεάζειν active exp. " θερμαίνειν: ut Galen. quoque ap. Hippocr. item " κρύπτεῖν, (quo sensu supra ἀλγᾶν,) ἀφανίζειν, pro " quo supra ἀλγύνειν, necnon προβάλλειν et εἴργειν. " Affert etiam ἀλεάζων pro δικαζόμενος: item " ἀλεάζω pro ἀθροίζω: quo sensu supra ἀλακῶσαι: " et tunc esset ab ἀλής."

[* 'Υπαλεάζω, Æl. H. A. 15, 12.]

'Αλεαίνω, i. q. ἀλεάζω, Caleo. Aristot. Probl. (6, 3.) Ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέπτει, οὕτω δὲ καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον, Quia calens ventriculus celerius concoquit. || Habet et signif. activ., pro Calefacio, θερμαίνω, Hes. || 'Αλεαίνομαι, pass. Calefio, θερμαίνομαι, Hes. [" D. R. ad Longin. 246. Ilgen. ad Hymn. 392. 422. 443. Wakef. S. C. 4, 234. 5, 116. Kuster. Aristoph. 212. b. de spiritu, ad Mœr. 179." Schæf. Mss. " Aristoph. Eccl. 540." Seager. Mss. " Clem. Alex. Pæd. 292." Routh. Mss. " Philo J. 718. Ælian. ET * 'Αλεαντικὸς, (ἡ, ὸν,) Sext. Emp. 147." Wakef. Mss.]

Συναλεαίνω, Concalefacio, Calorem adjuvo, ap. Plut. (8, 760.) Exp. et Confoveo, e Catone.

[* " 'Επαλὴς, Epkema Act. Lit. Soc. Rheno-Traj. 4, 322." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 493.]

'ΑΛΕΓΩ, ξω, Curo, Rationem habeo alicujus. Cum gen., Il. Θ. (483.) οὐ σεν ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. R. 2, (28.) Τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει. Cum accus., Il. Π. [388. Hesiod. Opp. 249.] θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpos. ὑπὲρ juncta genitivo, ap. Apoll. R. (2, 634.), Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ. [" Toup. Opusc. 1, 333. Jacobs. Exerc. 1, 186. Ilgen. ad Hymn. 302. Valck. Callim. 182. Simonid. 7. Jacobs. Anth. 9, 373. 374. 11, 316. Heyn. Hom. 6, 189. Brunck. Lectt. ad Anall. p. 198." Schæf. Mss. " Cum gen., M. Sid. 42.: fut. ἀλέξω, Hesych." Wakef. Mss. Pind. Ol. 2, 142. 11, 15. Apoll. R. 1, 145. ET * Συναλέγω, Cordi habeo, Non negligo. Pind. Isthm. 8, 103. φαντὶ γὰρ συν-Αλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα.]

'Αλεγίζω, f. σω, i. q. ἀλέγω. Cum gen. passim ap. Hom. ut Il. Θ. (477.) σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Χωομένης. Copulatur autem ab eo interdum cum μετατρέπομαι (A. 160. M. 238.) interdum cum ὄθομαι. [A. 181. O. 106. " Heyn. Hom. 6, 316. 7, 27. Huschk. Anal. 283. Epigr. adesp. 716. b. Brunck. Apoll. R. p. 5. Jacobs. Anth. 9, 397. Rufin. 1. Hesiod. Th. 171. Toup. Emendd. 1, 408. ad Phalar. 119. ad Charit. 324." Schæf. Mss.]

'Αλεγύνω, Accuro, Paro, Apparo, ut ἀλεγύνειν δαῖτα ap. Hom., non semel, [Od. A. 374. Λ. 185. N. 23. " Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 979. 2, 497. 3, 1104.] " || Hes. ἀλεγύνεται " exp. non solum φροντίζεται, sed etiam ἐλαττοῦται, " * ἐλαφροῦται, κακοῦται." [Cf.] " 'Αφελγύνω, Lædo, " Malum importo. Hesych. enim ἀφελγύνουσα exp. " κακοῦσα." [ET: * 'Εφελγύνοντες· ἀλγύνοντες. Vide Interprr. ap. Albert.]

[* " Προαλεγύνω, Apoll. R. 3, 1197." Wakef. Mss.]

'Αλεγεινὸς, deductum itidem ab ἀλέγω, Curæ plenus, Molestus: vide in 'Αλγεινὸς at ἄλγος. [" Ruhnk. Ep. Cr. 95. Heyn. Hom. 4, 571. 5, 640. 6, 83. 7, 304. 397. 8, 341. 484. 496." Schæf. Mss. " De verbis, Quint. Smyrn. 5, 232. 237." Wakef. Mss. Apoll. R. 3, 692. 765. 4, 11.]

'Απηλεγὴς, (ὁ, ἡ,) Nomen, et 'Απηλεγέως adv. ab ἀλέγω derivata. Exp. autem ἀπηλεγὴς, ὁ, ἡ, Atrox, Sævus, quasi Nullius curam et quasi respectum habens. A Greg. Naz. datur hoc nomen Morti pro epitheto, in hoc pentametro, Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσατ' ἀπηλεγέος. Sed frequentior est usus adverbii 'Απηλεγέως, et quidem non solum pro Atrociter, et Sæve; sed et pro Aperte, Intrepide, quia quos nullius cura s. respectus movet, non trepidant, ideoque aperte agunt. Od. A. (373.) ἵν' ὕμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, ubi Eust. ait ἀφροντίστως καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν. Apoll. R. 2, (25.) Ὣς φάτ' ἀπηλεγέως, ubi exp. ἁπλῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν, Simpliciter, Candide, Veraciter. 'Απηλεγὲς etiam pro ἀπηλεγέως posuit Nicand. Ther. (495.) Πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγὲς, i. e. ἀκριβῶς καὶ συντόμως, ut vult Schol. ET 'Απηλεγέω, Non curo, Contemno, Apoll. R. 2, (17.) Εἰ δὲ ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας, ubi Herodian. ἀνηλεγέοντες legit. [" 'Απηλεγέως, Brunck. Apoll. R. p. 36. Heyn. Hom. 5, 590. 'Απηλεγέω, Heyn. l. c. ubi et * 'Απηλγημένως." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 785. 4, 1469. " 'Απηλεγὴς, Oppian. C. 2, 510. 'Απηλεγέως, Quint. Smyrn. 1, 224." Wakef. Mss.]

'Ανηλεγὴς et 'Ανηλεγέως pro eadem signif. in VV. LL. habentur: quæ tamen multo rariora esse constat. Apud Hesych. ἀνηλεγὲς tantum legitur expositum ἀφρόντιστον. Sed et 'Ανηλεγέω pro 'Απηλεγέω ponitur, unde ἀνηλεγέοντες, de quo modo dixi. [" 'Ανηλεγὴς, Crudelis, Quint. Smyrn. 2, 75. 14, 398. 'Ανηλεγέως, 2, 413. 5, 168. 11, 252." Wakef. Mss.] ET Νηλεγὴς, Νηλεγὲς, item adv. Νηλεγέως: vide ap. Hesych., cujus expositiones quædam horum verborum depravatæ esse videntur, utpote inter se non consentientes.

ἌΛΓΟΣ, τὸ, Dolor, Mœror, Tristitia, Molestia. A Cic. exp. Mœror, cum hæc Solonis, ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχὰς, interpretatur, Relinquamus amicis Mœrorem, ut celebrent funera cum gemitu. Ita autem copulavit Solon hic ἄλγεα et στοναχὰς, ut et ap. Hom. copulata reperiuntur (Il. B. 39. Od. Ξ. 39.) Homerus ἄλγεα et χάρματα, Gaudia, inter se opponit, Od. Z. (184.) Aristoph. Pl. (1034.) 'Υπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε. || Item Ἄλγεα, Calamitates, Mala, Od. K. (458.) Ἠμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι. Il. A. (2.) ἣ μυρί' 'Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. || Est denique ἄλγος tam generale quam Dolor, corporis pariter et animi. Sed ἀλγηδὼν frequentius quam ἄλγος in prosa usurpatur de Dolore corporis, si bene observavi. || Fit autem ἄλγος ex ἀλέγω, Curam gero, vel Solicitus sum, ut vult Etym. [" Musgr. Iph. A. 1580. Jacobs. Anth. 7, 38. 311. 9, 189. Valck. Phœn. p. 134. Jacobs. Specim. 55. Ἄλγεα θεῖναι, Kuster. V. M. 73. Ἄλγη κωκυμάτων, Musgr. Troad. 605." Schæf. Mss.]

" 'Αλγὴ, ἡ, Dolor. Hes. enim ἀλγὰς affert pro " ἀλγηδόνας." [" Aster. Homil. p. 8." Boisson. Mss.]

Ἄλγιων, Ἄλγιστος, Molestior, Molestissimus, vel Gravior, Gravissimus. Isocr. Hel. Encom. (16.) Τί γάρ ἐστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότα; Quid enim est molestius quam vivere metuenter semper? Vel, Quid gravius? Utitur et Hom. (Il. Σ. 278. 306. Od. Δ. 292.) Ἄλγιστον, Molestissimum, Tristissimum; Soph. (Aj. 993.) Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, O omnium spectaculorum mihi gravissimum et acerbissimum. Thuc. (7, 68.) Ἄλγιστα προσέθεσαν ἀνδράσι. [" 'Αλγίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 428. Valck. Diatr. p. 90. ('Αλγίω ἆθλον, Æsch. Prom. 934.) Ἄλγιστος, Heyn. Hom. 8, 484. 486. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Toup. Opusc. 2, 164." Schæf. Mss. " Aristoph. Vesp. 1117." Seager. Mss.]

[* " Ἄλγιδος, ad Dionys. H. 4, 2041." Schæf. Mss.]

'Αλγινόεις, (εσσα, εν,) Molestus, Acerbus. Κέντρῳ ἀλγινόεντι, Nic. Ther. (769.) Hesiod. Th. (214.) καὶ 'Οϊζὺν ἀλγινόεσσαν. " 'Αλγεινόεις, Dolorificus, Do- " lorem afferens, i. q. ἀλγεινὸς et λυπηρὸς, teste Suida. " Sic enim ap. eum scr. esse pro ἀλγυνόεις, testan- " tur series alphabetica et Ms. Cod." [" Ad Charit. 341." Schæf. Mss. Anyte Epigr. 20.]

[* " 'Αλγεόδωρος, ὁ, ἡ, voy. les Notes sur Strabon livr. 1. p. 72. not. Colon. 1. extr. Ed. d'Almeloveen." Corai. Mss.]

[* 'Αλγεσίδωρος, ὁ, ἡ, Dolorum largitor. Oppian. H. 2, 668. Sappho ap. Max. Tyr. 8. p. 108.]

" 'Αλγεόθυμος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἀνώδυνος τῇ ψυχῇ. " Videtur tamen potius esse Dolorem animo sentiens, " vel etiam Dolorem animo afferens. Exponit etiam " ἐλεεινὸς, pro quo forsan ἀλεεινὸς scripsit, et θερμός." [Orph. Hymn. 64, 6.]

'Αλγύνω, f. υνῶ, Dolore vel Mœrore afficio, et 'Αλγύνομαι, passiv. Mœrore afficior, Contristor, oppositum τῷ εὐφραίνεσθαι. Apud Xen. autem ('Απολ. 8.)

ad Dolorem corporis pertinet, ubi dicit, *νόσοις ἀλγυνόμενος*. " Hes. *ἀλγύνει* exp. non solum *λυπεῖ*, " *βαρεῖ*, sed etiam *ἀφανίζει*, Delet, in qua posteriori " signif. *ἀλεάζει* etiam accipit." [" Porson. Med. p. 38. Valck. Phœn. p. 112.: Diatr. 191. Toup. ad Longin. 318." Schæf. Mss. Eur. Heracl. 542. Plut. de Prof. Virt. 82. Soph. Philoct. 483.]

[* " 'Αλγυντὴρ, (ῆρος, ὁ, Qui molestias creat.) Orac. ap. Zosim. (p. 75.) 1, 9." Boissonad. Mss. In Schneider. Lex. est 1, 57.]

[* " 'Επαλγύνω, Dolore afficio, affligo. Nicand. Al. 334. Cum accus., Quint. Smyrn. 4, 416." Wakef. Mss.]

" *Καταλγύνεσθαι*, Dolore et molestia affici." [" Wakef. S. C. 4, 204." Schæf. Mss.]

[* Συναλγύνω, Condoleo, Simul doleo. Oppian. H. 1, 726.]

[* " 'Αλγύνη, (ἡ,) Theod. Prodr. Rhod. 2. p. 74." Boissonad. Mss.]

'Αλγέω, ήσω, Doleo, ad animum relatum. || Cum dat., ut *ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων*, Doleo propter amicorum mala, Malis amicorum indoleo. Cum accus., Soph. Aj. (789.) *ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγὼ*, Propter quam dolui, Quæ mihi dolori fuit, vel potius Dolorem attulit, Quæ me male habuit. Julian. Ep. ad Amer. *Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς ἀλγοῦντι θάνατον*, Dolenti interitum ejus s. mortem, vel Dolenti interitu, aut morte; nam utroque modo Latine dicitur. || Cum præpos. *ἐπὶ*, juncta dativo. Demosth. (239.) *'Αλγεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν*. Sic ap. Eund. *'Αλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς*. || Citatur et exemplum constr. cum gen., ap. Eurip. (Hec. 1256.) *ἀλγῶ παιδὸς*, Doleo vicem filii. Quæ constr. defectiva est, sub. aliqua præpos. || Ponitur *ἀλγεῖν* et absolute. Demosth. (270.) *Τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν*. Sic ap. Hom. *ἀλγήσας*, Il. B. (269.) Θ. (85.)

'Αλγῶ, Doleo, ad corpus relatum: cum accus., ap. Theocr. (3, 52.) *ἀλγέω τὰν κεφαλὰν*, Doleo capite, Caput mihi dolet. Sic et Gal. ad Glauc. 1. *ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν*. Apud eund. Theocr. (8, 23.) *ἀλγῶ τὸν δάκτυλον*, Mihi dolet digitus. Sic, *ἀλγῶ τὰς γνάθους*, ap. Aristoph. [Pac. 237.]

[" 'Αλγέω, Wakef. Eum. 135. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 118. Koen. ad Greg. 25. ad Herod. 613. Villoison. ad Longum 97.: de constr., 33. Transit., Musgr. Herc. 1293. Cum accus., Wakef. Phil. 1314. Huschk. Anal. 28. Diod. S. 1, 727. Jacobs. Anth. 12, 22." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αλγέω· Doleo, Rigeo. Ἤλγησα· Dolebam. " Ægroto, Herod. 4, 68." Wakef. Mss. Xen. K. Π. 7, 1, 36. Diod. S. 14, 112.]

Ἄλγημα, τὸ, Dolor, Ægritudo. *Ἄλγημα τῆς κεφαλῆς*, Dolor capitis, Gal. ad Glauc. 1. [Eur. Fr. Melanipp. 19. p. 454. Joseph. A. J. 19, 8, 2. Diog. L. 10, 149. In Hippocr. persæpe legitur. Glossæ: Ἄλγημα· Dolor. Biel. Thes.]

Ἄλγησις, i. q. ἄλγημα, Suid. [Aristoph. Thesm. 153. Schol. Biset. 623. Soph. Phil. 792.]

[* 'Αλγητικὸς, ή, ὸν, vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed extat ap. Schol. Aristoph. Thesm. 230.]

'Αλγηδὼν, όνος, ἡ, i. q. ἄλγησις. A Cic. vertitur Dolor apud Epicurum, qui et Cruciatus corporis *ἀλγηδόνας* appellat. *'Αλγηδόνας ὑπομένειν*, ap. Plut. itidem exp. Cruciatus perpeti. Et ap. Xen. ('Απ. 1, 2, 54.) *μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων*, Cum doloribus et cruciatibus. [" Ad Charit. 634. Wakef. Trach. 787. Huschk. Anal. 10. Porson. Med. p. 8. Diod. S. 2, 253. ad 310. 2, 458. Fischer. Ind. Palæph. Toup. ad Longin. 288. Valck. Diatr. 245. ad Herod. 379. Valck. Callim. 208." Schæf. Mss. Biel. Thes.]

" *Συναλγηδόνες*, ex Eurip. affertur in VV. LL. pro " Comploratores. Sed hoc voce ista non posse si- " gnificari, apparet e simplici *ἀλγηδὼν*: cujus signiff. " suo loco vide. Potius tamen scriptum aliter esse " ap. Eurip. credibile est." [Eur. Suppl. 74.]

'Αλγηρὸς, (ά, ὸν,) Molestus, Dolorem afferens. *'Αλγηρὰ, λυπηρὰ*, Hesych. [Biel. Thes. In Hippocr. 277, 4=657. pro *ἀλγειρὸς* leg. *ἀλγηρός*.]

'Αλγεινὸς, (ή, ὸν,) usitatius quam ἀλγηρὸς, Molestus, Asper, Gravis, Dolorem s. tristitiam afferens. Xen. K. Π. 3, (3, 24.) *Τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται*. Sic ap. Plut. Lycurgo *ἀλγεινὸς βίος*, Vita acerba. || Item pro substantivo positum *τὸ ἀλγεινὸν*, Dolor, et in plur. *τὰ ἀλγεινὰ*, Dolores, Ærumnæ. [" 'Αλγεινὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 95. 136. Antip. S. 98. Heyn. Hom. 7, 304." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1664. Glossæ: 'Αλγεινός· Dolorificus, Auxifer. Hippocr. 18, 30.]

'Αλγεινῶς, Moleste, Cum dolore, ut *ἀλγεινῶς ἀκούειν*, ap. Soph. Schol. Cum dolore audire, Dolorem ex auditione capere. [Soph. Antig. 442. Philoct. 1025.]

[* " 'Υπεράλγεινος, (ὁ, ἡ,) Doloris plenissimus. Aristid. 305." Wakef. Mss.]

'Αλεγεινὸς, pro 'Αλγεινὸς ap. Hom. sæpe, ut Il. B. (787.) *σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ*, Cum gravi nuntio, s. molesto, vel, Tristitiam afferente. Apud Eund. *πυρὰ ἀλεγεινὴ* exp. Rogus luctuosus. || Difficilis, ut Il. P. (76.) *οἱ δ' ἀλεγεινοὶ 'Ανδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι, Ἄλλῳ γ' ἢ 'Αχιλῆϊ*. Sic *ἀλεγεινὴ παλαισμοσύνη* et *πυγμαχίη* exp. nonnulli. || Dicemus autem *ἀλεγεινὸς* esse pro *ἀλγεινὸς* interjecto *ε*, respiciendo derivationem ab *ἄλγος*: at contra *ἀλγεινὸς*, abjecto *ε* per syncopen factum dicemus, respiciendo deductionem nominis *ἄλγος* ab *ἀλέγω*. [Vide post 'Αλέγω.]

'Αναλγὴς, έος, ὁ, ἡ, vel 'Ανάλγητος, Indolentia præditus, Doloris expers, Carens dolore, Dolorem nullum sentiens, vel Talis ut dolorem sentire non possit. Sæpe absolute, interdum et adjuncto accus., ut ap. Lucian. Tim. (1, 121.) *Εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφὺν*, Nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Bud. hic *ἀνάλγητος* vertit Torpidus. Sic *ἀνάλγητος τοὺς ὀδόντας*. *'Αναλγὴς* etiam s. *ἀνάλγητος* dicitur Qui nullum in animo dolorem concipit e re ulla, Qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thuc. 3, (40.) *Καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆναι*. Unde capitur pro Stupido et torpente; item pro Crudeli et nullum commiserationis affectum habente, ut *ἀναλγήτων 'Ατρειδῶν* ap. Soph. (Aj. 946.) pro *ἀσυμπαθῶν*. Schol. Thuc. l. c. *Καὶ μὴ ἀναλγητότεροι ἐκείνων ἀξιοῦτε εἶναι, ἵνα μὴ καὶ ἀναίσθητοι δόξητε, οὐκ ἀλγοῦντες ἐφ' οἷς ἀδικεῖσθε*. Gell. 2. cap. ult., Summa autem totius sententiæ Tauri hæc fuit: non idem esse existimavit *ἀοργησίαν καὶ ἀναλγησίαν*: aliudque esse non iracundum animum, aliud *ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον*. Suid. itidem adverb. *ἀναλγήτως* exp. *ἀναισθήτως*, ut mox docebo.

'Αναλγὴς s. 'Ανάλγητος dicitur etiam res aliqua quæ dolorem nullum affert, ut *ἀνάλγητον πάθος* ap. Eur. (Hipp. 1386.) Proverbium *Φωκέων ἀπόνοια* Steph. B. ait dici solitum *περὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων*, Pausan. autem (10, 1.) *ἐπὶ πάντων βουλευμάτων ἀναλγήτων*: ubi *ἀναλγῆ* et *ἀνάλγητα* vocantur Quæ dolorem nullum afferunt, vel Quæ cum dolore conjuncta non sunt, Quæ dolore vacant. Notandum est autem 'Αναλγὴς accipere formationem et terminationem a nomine *ἄλγος*, at vero *ἀνάλγητος* a v. *ἀλγέω*. Quod itidem dicendum de *βαρναλγὴς* et *βαρνάλγητος*.

[" 'Αναλγὴς, ad Charit. 465. Ammon. 16. 'Ανάλγητος, Ammon. l. c. Wakef. S. C. 3, 104. 106. 196.: Philoct. 797. Crudelis, Beck. ad Eurip. 3, 1073. Fac. ad Paus. 3, 142." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ανάλγητα· Indoloria. Soph. Trach. 126. 'Αναλγὴς, Hippocr. 497, 18.: 'Ανάλγητος, 121, 30. 379, 36. 37.]

'Αναλγήτως, Citra dolorem, Nullo cum sensu doloris in corpore. Item Nullo cum sensu doloris in animo, vel Non concipiendo ullum dolorem in animo e commiseratione. Virg., Aut doluit miserans inopem; unde pro Inhumane et Crudeliter accipitur. Soph. (Aj. 1333.) *Μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν*. A Suida autem *ἀναλγήτως* exp. *ἀναισθήτως*, item *ἀπόνως*. Certe eadem ratione qua *ἀνάλγητος* dicitur pro Stupidus, eadem et *ἀναλγήτως* pro Stupide. [" Wakef. S. C. 3, 103." Schæf. Mss.]

[* " 'Αναλγητὶ, Chrys. in Gen. Or. 26. T. 1. p. 195. *'Αλλ' ἀνωδύνως καὶ ἀναλγητὶ τὴν τιμωρίαν δέξασθαι, πόσης οὐκ ἂν εἴη ἀγαθότητος*; Sine dolore, Citra dolorem, Indolenter, si ita componere detur ex

In et Dolenter." Seager. Mss. "Gem. Pletho in Mustoxyd. Sylloge Anecd. Fasc. 3. p. 3." Boissonad. Mss.]

Ἀναλγησία, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris. Plut. Publicola. Εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστηκε τὴν ψυχήν. Gell. 12, 5. ἀναλγησίαν et ἀπάθειαν copulat: sicut ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον, 2. cap. ult. Item Stupiditas, Stoliditas, eadem ratione qua dicitur ἀνάλγητος, Stupidus, s. Stolidus, ut qui dolore non tangatur ob ea, quæ dolorem afferre debent. Demosth. (237.) Συμφέρει δὲ τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων. Lucian. (1, 72.) Ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσι. Phalaris Megarensibus, Κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι προπηλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. [Gl. Indolentia. "Sine affectione, Philo J. 209. Vacuitas spiritus, Democr. in Stob. p. 40." Wakef. Mss. "Lucian. 1, 52." Schæf. Mss.]

"Ἀναλγήσιον, ap. Suid. legitur, sed sine expo-" sitione. In VV. LL. vero affertur ET Ἀνάλγησις, "pro Indolentia et ἀναισθησία, proprieque pro Eo" vitio accipi dicitur, quo aliquis dolore et sensu sui "mali vacuus stupensque in omnia alia vitia labitur; "sed viderint."

[* Δυσανάλγητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάλγητος, falsa lectio ap. Suid. v. Ἀνάλγητος.]

Βαρυαλγὴς ET Περιαλγὴς ET Ὑπεραλγὴς, (ὁ, ἡ,) eadem forma dicta qua præcedens Ἀναλγής. Est autem Βαρυαλγὴς, Gravi dolore percitus, Qui graviter dolet. ["Const. Manass. Chron. p. 82. 97." Boissonad. Mss. "Valck. Oratt. 330." Schæf. Mss. "Orph. H. (in Eum. 7.) Nicand. Th. 43." Wakef. Mss.] ET Βαρυάλγητος pro eodem; quod a verbo formatur, ut βαρυαλγὴς a nomine, sicut modo dictum fuit. Interdum vero dicitur βαρυάλγητον quod gravem dolorem affert. Soph. Aj. (200.) πάντων Καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητ᾽· ἐμοὶ δὲ κ. τ. λ. ubi Schol. exp. βαρέα καὶ ἀλγεινά. Alii adverbialiter accipiunt pro βαρυαλγήτως. AT Περιαλγὴς, quo utitur Plato, et Ὑπεραλγὴς cum diversa præpos. composita sunt, sed idem tamen valent quod ad sensum attinet; signif. enim Qui valde dolet, Qui supramodum dolet, vel supra quam dici possit. Item ὑπεραλγῶ σοῦ, Vicem tuam doleo. [Gl. Anxius. "Nicand. Th. 498." Wakef. Mss. Aretæus 41. Ἐπὶ σκίρρῳ δὲ ὠκύτερον σπληνὸς καὶ περιεργέστερον κτείνει, ubi vertitur, Velocius atque dolentius. Pro περιεργέστερον, quod textus exhibet, Maittairius in Indice περιαλγέστερον rectius habet. "Toup. Opusc. 2, 266. Emendd. 3, 154. ad Diod. S. 1, 326. 339." Schæf. Mss. ET * "Περιαλγῶς, (Valde dolenter, Ægerrime.) Theodor. Hyrt. Ep. 50., in Not. Mss. 6, 15." Boissonad. Mss.] UNDE Περιαλγέω ET Ὑπεραλγέω. Apud Thuc. (4, 14.) περιαλγεῖν τῷ πάθει, Casum ægre, vel potius Ægerrime, ferre. Philo de V. M. 3. Ἐφ᾽ οἷς ἀνιαθεὶς καὶ περιαλγήσας. ["Ælian. V. H. 76. Plut. Dio Cass. 55. 389." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 1, 326. 339. Transit., Musgr. Herc. 1293." Schæf. Mss.] Alterum v. Ὑπεραλγέω itidem pro Perdoleo, Supramodum doleo; quo videtur modo accepisse Aristot., inquit Bud., Rhet. 2, (8, 2.) Καὶ τῷ ὑπεραλγεῖν ἐπ᾽ ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖόν ἐστι. Frequentius autem poni existimo in altera signif. videlicet ὑπεραλγεῖν τινος pro Vicem alicujus dolere, q. d. Pro aliquo dolere. Appian., Ὑπερήλγει μάλιστα αὐτοῦ τεθνηκότος. [Ὑπεραλγὴς, Soph. El. 176. "Ὑπεραλγέω, Valck. Diatr. 156. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 32. Brunck. Ajac. 225. Jacobs. Anth. 8, 185." Schæf. Mss. Schneider. Lex. "Eur. Med. 118. Hipp. 260. Herac. 620." Seag. Mss.]

[* Γονυαλγὴς, ET Ionice * Γουναλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Genuum dolore laborans. Hippocr. 317, 11. 346, 49. AT * Γονυαλγὸς, ὁ, ἡ, de quo vocabulo dubitat Schneider., est vox nihili, per err. typ. in Lex. Hederic. Edd. Lips. 1767. et 1796. recepta pro γονυαλγὴς, ut recte legitur in Ed. Lond. 1766.]

"Διαλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui perdolet et vehementi "dolore excruciatur. Plut. Alex. Διαλγὴς γενόμενος." ["Æsch. Choëph. 66." Wakef. Mss.] "ET Διαλγέω, "Perdoleo, Vehementi dolore discrucior. Plut. de "Disc. Am. ab Adul. Ἐπετίμων πικρῶς, ἕκαστον "ὧν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ "ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρους τῷ ξι-"φιδίῳ παίων ἀνεῖλεν." ["Polyb. 2, 455. Plutarch. 2, 70. Schol. Theocr. 2, 58." Wakef. Mss.]

"Δυσαλγὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Gravem et difficilem affe-"rens dolorem, ideoque Ægre tolerabilis. Plut. Τὰ "γὰρ τοῦ θανάτου μήποτε καὶ λίαν ὄντα ἡμῖν συνήθη "καὶ συμφυῆ, πάλιν οὐκ οἶδ᾽ ὅπως δυσαλγῆ δοκεῖ εἶναι. "Itidemque Philo dicit ἀγρίαν καὶ δυσαλγῆ ἕλκωσιν. "Hesychio vero Δυσαλγὴς est ἀσυμπαθὴς, Qui ægre "afficitur dolore alterius: SICUT Δυσάλγητος quoque "exp. Difficilis ad dolendum: significans alioqui "Difficilem dolorem afferens, ut δυσαλγής. J. Poll. "nempe cum ex Eupolide δυσάλγητον attulisset, ei "ut synonyma subjungit, δυσάνεκτον, δυσανάσχετον, "Ægre tolerabile." ["Δυσάλγητος, Jacobs. Exerc. 1, 125. Brunck. ad Œd. T. 12. Brunck. Soph. 3, 471. 508. Δυσαλγὴς, Jacobs. Anth. 10, 313." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui valde dolet, Dolorificus, Dolorem faciens. Joseph. de Macc. 14. Oppian. H. 4, 508. Etym. M. 766, 17. Aretæus 53., ἐπαλγεστέρη ἰσχουρίη. "Strabo," Wakef. Mss. ADDE * Ἐπαλγῶς, "J. Poll. 3, 99." Kall. Mss. ET * "Ἐπαλγέω, ad Diod. S. 2, 286." Schæf. Mss. "Eur. Suppl. 58. Binii Conc. 2, 22." Kall. Mss.]

[* Λυπαλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Paul. Sil. Ecphr. 474.]

[* "Λυσαλγὴς, (έος, ὁ, ἡ.) Nicet. Eugen. 6, 241. (ἦλθεν εἰς κόρον Ὕπνου λυσαλγοῦς, πανσολύπου φαρμάκου.") Boissonad. Mss. Somni, quo fuerant levatæ curæ. Πανσόλυπος extat et 4, 217. Μή μοι φθονήσῃς πανσολύπων φαρμάκων. Sed est vox nihili, in πανσίλυπος semper mutanda.]

[* "Ὀσφυαλγὴς, (έος, ὁ, ἡ, Coxæ dolore laborans.) Æschylus Plutarchi ap. Elmsl. ad Heracl. p. 116." Boissonad. Mss. Hippocr. 410, 41. 425, 3. 433, 20. 441, 44. ET * Ὀσφυαλγέω, Coxæ dolore laboro, 428, 21=143. ATQUE * Ὀσφυαλγία, ἡ, Dolor coxendicis, 444, 6=219.]

[* Πολυαλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Molestus, Gravis. Orph. H. in Æsculap. 2. ET * Πολυάλγητος, ὁ, ἡ, Valde afflictus, Vexatus. Schol. Soph. Aj. 973.]

[* Ὑστεραλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Laborans e matrice, hysterica, Dolores matricis gignens. Hippocr. 375, 38=394.]

[* "Φέραλγος, (ὁ, ἡ, Dolorem ferens.) Nicet. Eugen. 6, 211. (Μοῖρα, μέλαινα, φέραλγος.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ψυχαλγὴς, (ὁ, ἡ,) Anthol. Pal. 1. p. 25." Dindorf. Mss.]

[* "Ἀσυναλγὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Ab omni commiseratione alienus. In Expositione in c. 16. Lucæ, quæ Tito Bostrensi tribuitur, p. 817. dives vocatur ἀσυναλγὴς καὶ ἀφιλοικτίρμων." Suicer. Thes. A Schneider. Lex. non agnoscitur, sed in Lex. Hederic. legitur.]

Ἀπαλγέω, γήσω, Dedoleo, Dolere desino. Suid. e Thuc. interpr. παύομαι ἀλγεῖν, ea forma qua usurpatur ἀπολοφύρομαι. Existimo autem, locum, quem intelligit Suid., esse hunc, 2, (61.) Ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι, Deposito dolore rerum suarum, vel, de rebus suis, communem salutem capessere. Schol. quoque habet, Ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν, ὡς τὸ ἀπολοφυράμενοι. Notandum est autem ibi jungi accusativo. At in Paulo ad Ephes. 4, (19.) Οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, absolute ponitur, i. e. sine casu, pro Qui postquam dedoluerunt, vel Omnem doloris sensum amiserunt, pungentis conscientiam videlicet, quasi dicas, οἵτινες ἀνάλγητοι γενόμενοι. Hesychius ἀπηλγηκὼς exp. ἀναίσθητος, addens, παρὰ τὸ ἄλγος. Idem ἀπηλγηκότες exp. μηκέτι θέλοντες πονεῖν. Item ἀναίσθητοι γενόμενοι. Item ἀποκαμόντες. Quæ postrema exp. convenit cum Suidæ exp., aut certe ad eam accedit, ἀπαλγεῖν exponentis ἀπογινώσκειν ap. Polyb., Animum despondere: Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπερρώννυεν. Et, Ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι. [Gl. Dedoleo. Lex. Polyb. "Dolere desino, cum accus., Plut. 4, 572. Clem.

Alex. 234." Wakef. Mss. " Abresch. Diluc. Thuc. 248. Cattier. 70. Huschk. Anal. 56. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 203. Pierson. ad Mœr. 3. et in Add. ad h. l. Segaar. Ep. ad Valck. 39. Abresch. Lect. Arist. 204. Toup. Opusc. 2, 175. Bergler. ad Alciphr. 202. ad Thuc. 2, 440. Wakef. S. C. 3, 100. 103. 106. 167. ad Herod. 706." Schæf. Mss. Heliodor. 1. p. 29. 5. p. 213. UNDE "* Ἀπάλγησις, ἡ, i. e. ἀπαλλαγὴ ἄλγους. Heliodor. 230. de mon Edition." Corai. Mss.]

[* Καταλγέω, Commœreo, Gl. Polyb. 3, 80. " Soph. Phil. 368." Wakef. Mss.]

[* Μεταλγέω, Doleo, Condoleo. Æsch. Suppl. 410.]

[* Προαλγέω, Prius doleo s. affligor, v. c. cum capitis dolor præcessit morbum. " Philo J. Hippocr. (328, 40. 409, 24. 419, 23. 423, 8. 429, 22. 441, 5. 20.)" Wakef. Mss.]

Συναλγέω, Condoleo, Una doleo, συναλγῶ σοι, Doleo tuam vicem. Apud Soph. (Aj. 283.) cum acc. rei, τοῖς ξυναλγοῦσι τύχας. [Gl. Condoleo. " Wakef. Herc. 1205. Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. Valck. Hippol. 302. Wakef. S. C. 2, 40. ad Herod. 455." Schæf. Mss.]

ἈΛΕΙΦΩ, ψω, præt. Att. ἀλήλιφα, unde partic. pass. sæpe in usu ἀληλιμμένος, et composite ἐξαληλιμμένος, Ungo, Lino, Illino: ἀλείφειν μύρῳ, Ungere unguento, quod Gaza uno verbo reddit Unguentare. Sic ἀλείφειν μίλτῳ, unde et ap. Xen. Œcon. (10, 5.) ἀλειφόμενος μίλτῳ, possit quis uno verbo interpr. Miniare. Est autem generale verbum ἀλείφω, ut Lino Latinis. Nam et qui calce murum linit, dicitur Græcis ἀλείφειν: nam sic et Thuc. (3, 20.) usurpat ἐξαληλιμμένον τεῖχος, vacante præpos. ἐξ. Et Eust. ἀλείφειν τοῖχον exp. τὸ κονίᾳ χρίειν.

Ἀλείφω autem dicitur interdum absolute, ut Il. Ω. (582.) Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι. Cum autem sic ponitur, sub. utplurimum μύρῳ. Potissimum autem in voce pass. sic usurpatur. Xen. Hell. 4, (5, 4.). Πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδείπνησαν. Plut. Apophth. Ἐμὲ δὲ ἠριστηκότα καὶ ἀληλιμμένον ἀποκτενοῦσιν. Interdum ἠλειψάμην in voce media, pro, Unguento me unxi. Aristoph. Nub. (836.) Ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο, Neque se unguento unxit. Unde part. ἀλειψάμενος. Qui se unxit unguento, Unguentatus, Unguento delibutus. || Sed et de athletis dicuntur ἀλείφεσθαι et ἀλείψασθαι, qui se unxerunt oleo, ad certamen; a quibus manavit et signif. quæ est in proxime sequente annotatione.

Ἀλείφω, Incito, Instigo. Ἀλείψας, inquit Suid., διεγείρας, ab athletis ducta metaphora: ut, Εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους. Bud. Comm. Ἀλείπτης Aristoteli esse Gymnasii magistrum, qui athletis epulandi et exercendi legem tradit; unde ἀλείφειν poni pro Acuere, Exhortari, Excitare, Exercere ap. Basil. Theodorit. et Appian. Potest vero et in Plut. Themistocle, meo judicio, ita accipi, Ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἤλειφε.

[" Ἀλείφω, Toup. ad Longin. 321. Wessel. Obs. 74. Toup. Emend. 1, 209. Jacobs. Anim. 150. Coray Theophr. 275. Huschk. Anal. 162. Kuster. Aristoph. 110. b. Boissonad. in Philostr. 373. Heyn. Hom. 6, 556. De forma perf. pass., ad Lucian. 1, 604. 646. Fac. ad Paus. 1. p. 57. Schol. ad Plutum 1130. T. H. ad Plutum p. 431. Lucian. 2, 238. Plato 7, 379. Demosth. 1298. Plutarch. 6, 340. Hutt. ad Mœr. 241. Thom. M. 35. Phrynich. Ecl. 12. ad Herod. 632. De composs. ex h. v., ad Herod. 225. Med., ad Il. Ξ. 171. Ἀλ. κασσιτέρῳ, Casaub. ad Athen. 21. De aor. med., Herodian. Philet. 431. Incito, Instigo, Exhortor, ad Diod. S. 2, 138. Wakef. S. C. 2, 114." Schæf. Mss. " Instigo, Philo J. 454. Plut. 1, 113. Aor. pass. ἠλίφην, Joseph. 1060, 34." Wakef. Mss. Inscr. Muratorii p. 643. Ἤλειψε τὰ δύο ἔθνη. Glossæ: Ἀλείφω· Ungo, Linio.]

" Ἀλεφάτισον, Hesych. ἄλειψον, Unge, Line."

[* " Ἀλειπτέον, Geopon. 16, 4." Kall. Mss.]

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, Id quo ungimur, Unguentum. Interdum Oleum. Item Adeps. Sic Hesych. qui etiam ἀλείμματι seorsum exp. ἐλαίῳ. Suid. autem,

A ἀλείφατι, ἐλαίῳ, inquit, ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. Aliquoties utitur hoc nomine Hom., ut Il. Ψ. (170.) Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, et Od. Γ. (408.) Λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. Hesiod. Th. (553.) Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ. Eust. ait ἄλειφαρ esse aliquid suaveolens quo ungimur, aut τὸ ἐλαιῶδες τῆς πιμελῆς. || Ἄλειφα, pro ἄλειφαρ, vel ἄλειφας, Herodian. ap. Eust. [" Ἄλειφαρ, Wolf. ad Hesiod. 112. Valck. Callim. 205. 233. Callim. 1, 421. Jacobs. Anth. 6, 152. Wakef. Georg. 71. Stephan. Dial. 58. Pix dolii, Theocr. 7, 147.; et Valck. p. 123. Ἄλειφα, Valck. Callim. 205. Ruhnk. ad H. in Cer. 12.: Ep. Cr. 178. Vann. Cr. 581." Schæf. Mss. Ῥόδινον ἄλειφα, Hippocr. 620. Ælian. H. A. 12, 41. Athen. 267. Schneider. Lex. " Quint. Smyrn. 1, 793. 14, 264. Æsch. Agam. 330. Nonn. Dionys. 14, 175." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄλειφαρ· Unctum.]

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, ut Panis ἀλειφατίτης, cum adipe commixtus. Eust. [Athen. 110.]

B Ἄλειμμα, τὸ, Unctio, Ipsa actio ungendi. Plut. Alex. Καταλύσας δὲ καὶ τρεπόμενος πρὸς λουτρὸν ἢ ἄλειμμα. || Ἄλειμμα, Id quo ungimur, Unctorium, nescio an dici possit ap. Athen. 10. Ὡς καὶ ἀλείμματι ἄλλῳ μηδενὶ χρῆσθαι ἢ τῷ οἴνῳ, ubi non recte quis ἀλείμματι reddiderit unguento. [" Phrynich. Ecl. 204." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄλειμμα· Unguentum. Ἄλιμμα· Unguentum. " Sudor, Diog. L. 114." Wakef. Mss.]

" Ἀλειμματώδης, (ὁ, ἡ,) Unguenti formam habens, " Unguento similis. Hippocr. (685=297, 43.) in de- " scriptione pharmaci cujusdam, Εἶτα ἀλειμματῶδες " ποιεῖν, In unguenti formam redige."

[* " Ἀλειμμάτιον, (τὸ, 'Vestis unguentaria,' Wakef. Mss.; Unguentulum.) Diog. L. 6, 52." Boisson. Mss.]

Ἄλειψις, εως, ἡ, Unctio, [Gl.] Ipsa actio ungendi. Plut. l. c. ἄλειμμα dixit pro ἄλειψιν. [Herod. 3, 22.]

Ἀλοιμὸς, ὁ, Tectorium parietum, Id quo oblinuntur et tanquam unguntur parietes; ab ἤλειμμαι factum itidem ut ἄλειμμα præcedens, Eust. || Apud

C Hesych. autem legitur, Ἀλοίματα· χρίσματα. [" Ἀλοιμὸς, Stephan. Dial. 58. Brunck. Soph. 3, 495. Ἄλοιμα, Brunck. l. c." Schæf. Mss.]

Ἀλείπτης, ὁ, Unctor, [Gl.] Qui ungit. Potest quidem generaliter de quolibet Unctore dici: peculiare tamen fuit hoc nomen Unctoris athletarum in gymnasio. Plut. (6, 219.) Ἀλλ' ἄφωνος ἐν τούτοις καὶ ἄτολμος, ὥσπερ ἀθλητὴν ἀλείπτης ἐῶν μεθύειν καὶ ἀκολασταίνειν. E q. l. apparet non duntaxat ungendi officio fungi solitum ἀλείπτην, sed, quod ex Aristot. docet Bud. fuisse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi leges dabat et exercendi. Utitur voce Græca Cic. Ep. ad Lent. et Juvenal. (3, 74.) || Usurpatur etiam metaphorice, ut ap. Plut. Pericle, Τῶν πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. Quali metaphora usurpatur interdum et παιδοτρίβης. || Ἀλείπτης, Excitator, Cohortator. Bud. Comm. e Greg. [" Ad Charit. 242." Schæf. Mss. Plut. de San. Tuenda 391. Hutt. Salmas. ad Tertull. 273. Arrian. Epict. 3, 26. Sext. 1, 298. Ἀλείπτας τῆς περὶ αὐτοὺς καχίας. ET * " Ἀ-

D λειπτὴρ, ῆρος, ὁ, pro eodem, Manetho 4, 178. ad Charit. 242." Schæf. Mss.]

Ἀλείπτρια, (ἡ,) ap. auctores mediæ comœdiæ, inquit J. Poll. (7, 17.) cum ἀλείπτης in usu ap. eos non esset. [" Fr. Lysiæ p. 14." Seager. Mss.]

Ἀλειπτήριον, τὸ, Unctuarium. Pars quædam balnei, inquit J. Poll. Vulgo exp. Locus in balneo unctui accommodatus. || ET Ἄλειπτρον, τὸ, Vasis unctuarii genus ap. Athen. [202. Schneider. Lex.]

[* " Ἀλειπτικὴ, ἡ, Ruhnk. ad Tim. 3." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Str. 6, 17. Arrian. in Epict. 2, 12. Tim. Locr. 5, 12. Plut. Symp." Kall. Mss. " Ἀλειπτικὸς, Jambl. V. P. 40." Wakef. Mss. ET * Ἀλειπτικῶς, More pædotribarum, Schol. Aristoph. Eq. 490.]

[* Ἀλειπτὸς, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex.; at secundum Wakef. Mss., ἡ, ὀν, et quidem rectius, afferentem Clem. Alex. 230. " Gruter. Inscr. 313, 10. 314, 1." Kall. Mss. Dio Chrys. Or. 28. p. 534.] " Ἀλειπτὸν, Suidæ est ἐσκευασμένον

" θυμίαμα. Est tamen potius Id quo inungimur, ut " χριστόν." [Ετ * "'Αλειπτῶς, Cyrill. Hier. 175." Kall. Mss.]

'Αλοιφὴ, (ἡ) i. q. ἄλειφαρ, ap. Hom. sæpe, ut Od. Σ, (172.) Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ. Od. Ζ. (220.) ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφὴ, ubi Eust. vult ἀλοιφὴν esse Oleum quod ad unctionem adhibetur. Item pro Adipe, ut ἄλειφαρ: Il. I. (463.) πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Appellatur etiam ἀλοιφὴ τὸ τῶν τοίχων κονίαμα, ut docet idem Eust. Tectorium Latine dici possit fortasse. Ετ 'Αλοιφεῖον, τὸ, Quo utebantur ἀλεῖπται. Eust. 'Αλείφιον, Hes. Ατ 'Αλειφὴ in VV. LL. scriptum etiam reperitur. Ετ 'Αλειφοβίους ap. Hesych. habemus per ει scripta secunda, expositum πένητας, Pauperes. Fortasse quasi Adipe viventes. [" 'Αλοιφὴ, Heyn. Hom. 5, 574. Plut. de S. N. V. 94. De doliis, Valck. ad Theocr. dec. Idyll. 123. 'Αλ. ἐρυθρὰ, Fac. ad Paus. 1, 185. Kuhn. 115." Schæf. Mss. Polyæn. 5, 34. Plut. Consol. 409. Glossæ: 'Αλοιφή· Unguen. * 'Αλοιφῶ, Oblinio, Obduco, Aqu. Gen. 6, 14. Unde * 'Αλοιφαῖος, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex.; sed rectius scripserit, αία, αῖον. Lycophr. 579. De v. 'Αλειφοβίους *consulendus est Schneider. Lex.*]

[* " 'Αναλείφω, Brunck. Aristoph. 3, 200." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 178." Kall. Mss.]

[* 'Ανάλειφος, ὁ, ἡ, Non unctus, delibutus. Themist. Or. 20. p. 235. Τοὺς δὲ πολλοὺς ὑπὸ ὄκνου καὶ ῥαθυμίας ἀφράκτους τε ἐθέλειν, καὶ ἀναλείφους διαγωνίζεσθαι.]

" 'Αναλειφίη, ἡ, Non ungi, τὸ οὐκ ἀλείφεσθαι, ut " cum Hippocr. de Diæta (97, 5=362.) ait: 'Αλουσίη ξηραίνει, καταναλισκομένου τοῦ ὑγροῦ. 'Ωσαύτως δὴ καὶ ἡ ἀναλειφίη· λίπη δὲ θερμαίνει, καὶ ὑγραίνει, καὶ μαλάσσει." [Ατ * 'Αναλειψία, ἡ, Defectus unctionis, extat ap. Symm. Ps. 108, 24.]

[* 'Ανάλειπτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνάλειφος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανείληπτός ἐστι τὸ 'Ελληνικὸν, οὐχὶ ἀνάλειπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιόνδε οὐδέν. Ubi leg. ἀνήλειπτος pro ἀνείληπτος. Zonar. 'Ανήλιπτος λέγουσιν, οὐχὶ ἀνήλιφος, οὐδὲ ἀνάλιφος. Ubi Tittm. " Codd. D. K. ἀνήλειπτος," (et quidem recte.) " Leg. ἀνήλιπος, quod vide paulo ante: ('Ανήλιπος· ὁ ἀνυπόδητος.)" Imo non confundendum est ἀνήλιπος, Discalceatus, cum τῷ ἀνάλειπτος s. ἀνήλειπτος, et τῷ * ἀνάλιφος s. * ἀνήλιφος, Non unctus.]

'Απαλείφω ετ 'Εξαλείφω, Deungo, Quod ungendo s. illinendo adhæserat abstergo; unde pro Deleo s. Oblitero ponitur. In qua interpr. rationem habeo præpositionum ἀπὸ et ἐξ, præfixarum verbo ἀλείφω, quod Ungo s. Illino sonat. Possumus tamen etiam dicere ἀπαλείφω et ἐξαλείφω esse Deleo, quasi ungendo s. illinendo; quod illini quædam soleant ut facilius deleantur. Pro qua interpr. facere videtur v. Lat. Interlino, quod verbo Deleo interdum adjungitur. Ceterum, ut Deleo et Oblitero metaphorice sumuntur, ita etiam ἀπαλείφω et ἐξαλείφω: et hoc quidem frequentius etiam quam illud. Hinc ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, a pass. ἀπαλείφομαι, Judicium obliteratum et circumductum. Phocyl. in Admon. (72.) Μὴ μιμοῦ κακότητα, Δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἄμυναν. Ubi secundum illam metaph. signif. sensus fuerit, ni fallor, Ita cum eo transigas in judicio, ut vindictæ memoria deleatur. Nam quod quidam vertunt, Non imiteris injurias, i. e. non rependas injurias injuriis, sed jure s. in judicio eas depellas, placet quidem quod assensum attinet; sed ἀπαλείφειν nullo modo significare potest Depellere. Quin etiam mea illa interpr. licet vim verbi retineat, in quantum impedita mihi videtur: ideoque lubenter Theod. Bezæ assentior, pro ἀπάλειψον leg. censenti ἀπάμειψον. [" 'Απόλειψον optime in uno Cod. scriptum: Sed justitiæ relinque vindictam. Vulgo ἀπάλειψον, quod ut inscitum est, ita insulse verti debuit: Sed jure abole vindictam." Brunck. " Expungo, ut nomina ærariorum e tabulis publicis, aut de formula testimonii nonnulla, quæ infitieris, Demosth. 1115. 1128. 1243. 1338." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 81. Segaar. in Daniel. p. 53. Wessel. Obs. 49. Bergler. ad Alciphr. 305. Valck. Callim. 212. Phrynich. Ecl. 172. Thom. M. 211." Schæf. Mss. Glossæ: 'Απαλείφω· Aboleo, Deleo, Elido, Abolesco, Oblitero. Hinc] " 'Απαλοιφὴ, ἡ, Litura, Deletio." [Gl. 'Απαλοιφή· Abolitio, Litura. * 'Απαλιφή· Abolitio. Ετ * " 'Απαλειπτέον, M. Anton. 2, 19. ετ * 'Απαλειπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Method. 144. ετ * 'Απάλειψις, (ἡ,) Athan. 1, 54." Kall. Mss. Adde " 'Αναπάλειπτος, (ὁ, ἡ, cujus vocis Noster infra mentionem faciet.) Stephan. Dial. 58." Schæf. Mss. Ετ * Δυσαπάλειπτος, ὁ, ἡ, Non facile abluendus. Schol. Soph. Trach. 696. Atque * Προαπαλείφω, Ante deleo, sc. e tabulis. " Dio Cass. 356." Wakef. Mss.] Ατ 'Εξαλείφω usitatius est. Xen. E. 2, (3, 20.) Θηραμένην τουτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Isocr. Panath. 'Εξορμήσας ἐξαλείφειν αὐτὸν ἢ κατακαίειν. Apud Eund. metaphorice, Τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, ut Lat. dicitur, Quod nulla ætas deleat. In VV. LL. ex Eurip. (Iph. A. 1486.) citatur Θέσφατ' ἐξαλείφειν, pro Oracula placare, παύειν, implere et perficere. [Aristoph. Pac. 1181. Glossæ: 'Εξαλείφω· Oblitero, Deleo, Expungo, Repungo. Πάσας τὰς ἐλπίδας, Diod. S. 3, 39. " Mœris 120. et n.: 144. et n.: Thom. M. 211., et ad 35. ad Charit. 664. Jacobs. Anim. 149. Dionys. H. 1, 64. Deleo, Heindorf. ad Plat. Phædr. 290. Valck. ad Chrys. 27. Eurip. Hec. 590. Herod. 608. Valck. Hippol. p. 298.: Diatr. 223. ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss. " Deleo, de civitate, Philostr. 338. Ετ * 'Εξαλειπτέον, Obliterandum, Lys. p. 47., in Schol. Theocr. 2, 85." Wakef. Mss. Ετ * 'Εξάλειπτος, ὁ, ἡ, Delebilis.] Hinc 'Εξάλειψις, (ἡ,) Obliteratio, Deletio. Ετ 'Ανεξάλειπτος, ετ Δυσεξάλειπτος, Εὐεξάλειπτος, quæ opponuntur. 'Ανεξάλειπτος ὁ, ἡ, Indelebilis. Qua voce Ovid. Met. 15, (876.) in metaph. etiam utitur signif. Nomenque erit indelebile nostrum. Δυσεξάλειπτος autem Difficile delebilis, Qui difficile deletur s. obliteratur. Herodian. 2, (3.) metaphorice, Τὸ γὰρ λυπῆσαν δυσεξάλειπτον. Huic opponitur Εὐεξάλειπτος, Facile delebilis, etc. Xen. E. 2, (3, 21.) Οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα εὐεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου. [" 'Ανεξάλειπτος, Abresch. Æsch. 2, 40." Schæf. Mss. " J. Poll. 1, 44. Suid. 1, 196. (' 3, 494. Longin.' Wakef. Mss.) Isocr. Or. ad Phil. 230. Plut. de Lib. Educ. 1." Scott. App. ad Thes. Glossæ: 'Ανεξάλειπτος· Indelebilis, Indeletus. Ετ * " 'Ανεξαλείπτως, Indelebiliter, Hesych." Wakef. Mss. " Andr. Cæsar. in Apoc. 46. 57." Kall. Mss. " 'Ανεξαλείπτος, ἀνεξαλείπτως, Herodian. Epimer. 188." Boissonad. Mss. " Δυσεξάλειπτος, Herod. 2, 87. Diod. S. Longin. 7. Εὐεξάλειπτος, Hippocr. 383." Wakef. Mss.]

'Εξαλείφω, interdum et pro simplici ἀλείφω, Ungo, Lino. A cujus pass. legitur ap. Thuc. (3, 20.) Οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, quod exp. οὐ κεχρισμένον. Sic ap. LXX. Interprr. (1 Paralip. 29, 4.) 'Εξαλειφθῆναι τοὺς τοιχοὺς, Lev. 14, (42.) 'Εξαλείψουσι τὴν οἰκίαν. Suidas quoque ἐξαληλιμμένος exp. ἠλειμμένος. Hinc 'Εξάλειπτρον, Unguentarium vas, ap. J. Poll. (10, 46.) et Suid. quoque, qui vocat etiam τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, atque ἀλάβαστρον, et ex Aristoph. (A. 1063.) affert, 'Υπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι. [" 'Εξαλείφω, Prorsus oblino, Thuc. 2, 198." Wakef. Mss. Herod. 7, 69. 'Εξαλείφω χρυσῷ, Liban. 4, 627. Glossæ: 'Εξηλιμμένα· Obliterata.]

" 'Εξαλίπτης, Galeno ap. Hippocr. est κονιάτης, " χρίστης, Qui calce vel alio tectorio illinit s. pellinit."

[* Συνεξαλείφω, Simul deleo. " Greg. Nyss. 3, 195. Plut." Wakef. Mss.]

" Διαλείφω, exp. Deleo, ut ἐξαλείφω. Alioqui " significat etiam Perungo vel Perlino. Hes. n. particip. pass. διαληλιμμένη exp. ἠλιμμένη et κεχρισμένη. Prioris signif. exemplum hoc est ap. Athen. " 9. (407.) Βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διήλειψε τὴν δίκην τοῦ ἡγεμόνος." [" Plut. Arato 1888. HSt. 'Επιτρέψαντος οὖν τοῦ 'Αράτου, διείληφεν ὁ Νεάλκης τὸν 'Αρίστρατον, l. διήλειφεν." Seager. Mss. " Thom. M. 212. ad Charit. 664." Schæf. Mss.]

[* Διαλειπτὸν, τὸ, Medicamentum, quod illinitur. Hippocr. 300, 13. 306, 21.]

[* Εἰσαλείφω, Inungo. Crates ap. Athen. 267.]

Ἐναλείφω, Inungo, Illino, quod Ammon. vult dici de oculis, ἐπ' ὀφθαλμῶν: at ἐγχρίσαι, dici ἐπὶ σκορπίου, ἢ σφηκῶν, ἤ τινος τοιούτου. [" Toup. Opusc. 2, 91. Ammon. 46. Lucillius 38." Schæf. Mss. Hippocr. 147, 44. 230, 35. 243, 37. 249, 48. 253, 46. 384. 519, 35. " Polyæn. p. 7. Nic. Damasc. 429." Wakef. Mss. " Plato de Rep. 4, 420." Routh. Mss. Glossæ: Ἐναλείφω· Inungo. UNDE] " Ἐνάλειμμα, τὸ, Id quod illinitur, s. Id quo illinimur." [Aristot. Probl. 2, 701. ET *Ἐνάλειπτος, ὁ, ἡ, Illitus, Unctus, Qui illini potest. Hippocr. 384, 31.]

Ἐπαλείφω, Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro præcedente ἐναλείφω, Inungo, Illino: ut, Ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, Philostr. Her. ‖ Metaphorice etiam ponitur, ducta videlicet metaph. ab iis, qui certaturos ungebant, pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodorit. (H. E.) Ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθήμασι. Vide et alia exempla hujus compositi, itidemque simplicis, ap. Bud. Comm. 810. HINC Ἐπάλειμμα, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungendum adhibetur, Id quo inungimus. [" Ἐπαλείφω, Wessel. Obs. 48. 49. Toup. Emend. 1, 209. Phrynich. Ecl. 27. Abresch. Æsch. 2, 118. Jacobs. Anth. 9, 413. Heyn. Hom. 7, 786. Villoison. ad Longum 172. Boissonad. in Philostr. 558. Acuo, Exhortor, Incito, ut simplex, Wakef. S. C. 2, 114. *Ἐπάλειψις, (ἡ,) Brunck. Soph. 3, 495. (Etym. M. 69, 41.)" Wakef. Mss. Ἐπαλείφω, Lex. Polyb. Glossæ: Ἐπαλεῖψαι· Delere. Hippocr. 227, 44. 249, 28. 263, 8. 10. 279, 28. 285, 3. 299, 6. 317, 29. 337, 24. 362, 7. 388, 15. 514, 3. 515, 3. 27. 31. 516, 38. 41. " Inungo, Od. M. 177. Excito, Diog. L. 103. Ad certamen urgeo, Philo J. 1131. Exhilaro, Synes. 47." Wakef. Mss.]

" Καταλείφω, Oblino, Illino. Gal. enim ex Hip- " pocr. καταλείφειν affert pro καταχρίειν. Sic κατά- " λειπτος μύρῳ ex Aristoph. pro Illitus unguento s. " Inunctus." [Gl. Interlino, Oblitero. Aristot. H. A. 5, 19. " Ælian. H. A. 153." Wakef. Mss. " Καταλήλιπτο, Brunck. Aristoph. 2, 208. Κατάλειπτος, Aristoph. Eq. 1932. Pac. 862." Schæf. Mss.]

[* Ἐγκαταλείφω, Inungo, Illino. Hippocr. 381, 18=402.]

Παραλείφω, Illino, ex Aristoph. citatur in VV. LL. [" Illino, Obtego, Dealbo, Toup. ad Longin. 320." Schæf. Mss. Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex. " Aristot. Rhet. 160." Wakef. Mss. Aristoph. Eccl. 406.]

Περιαλείφω, Circumlino, Circumungo, ut περιαλείφω τὸν πηλὸν, Circumlino lutum, vel Illino lutum. Quod et inversa constructione exp. Illino luto. Citatur autem e Theophr. C. P. 3, 6. Et pass. Περιαλείφομαι, unde περιαλήλιπται, Illitus est, ap. Aristot. H. A. 9. [Aristoph. Eq. 907. " Circumlino auro, Athenag. 122." Wakef. Mss. UNDE * Περιάλειμμα, τὸ, Pigmentum. Joseph. A. J. 15, 9, 3. Πάλιν οὖν αὐτῷ τῶν πραγμάτων πρὸς ἐπίδοσιν εὐθηνουμένων, βασίλειον ἐξῳκοδόμει περὶ τὴν ἄνω πόλιν, ὑπερμεγέθεις οἴκους ἐγείρων, καὶ κόσμῳ κατασκευάζων πολυτελεστάτῳ χρυσοῦ, καὶ λίθων, καὶ κατακλιμάτων, ubi " περιαλειμμάτων Busb. Cocceius, Henr. (probante Schneider. Lex.:) περιβλειμμάτων Vat. περιαλημμάτων L. B." Haverc.]

" Προαλείφω, Prius ungo, Ante inungo." [Schol. Il. B. 44. Athen. 90.]

" Προσαλείφω, Allino s. Illino. Od. K. (391.) ἡ δὲ " δι' αὐτῶν Ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον " ἄλλο." [" Plut. 9, 611." Wakef. Mss.]

Συναλείφω, Coungo, Simul ungo, Collino. Frequenter autem metaphorice ponitur pro Simul misceo, Commisceo, Confundo, In unum contraho. Quam ap. Theologos præsertim signif. reperio. Greg. de Theol. 1. Ἑνοῦμεν δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν. Pro quo ibid. dicit, τὰς ἰδιότητας χωρίζομεν. Et in signif. τοῦ συναλείφειν ibid. dicit συναιρεῖν. Idem συναλείφεσθαι et χωρίζεσθαι opponit: Ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ὡς θεὸς τιμᾶται καὶ συναλείφεται, ὑπὸ δὲ τῶν ὡς σὰρξ ἀτιμάζεται καὶ χωρίζεται.

A Et in iis, quæ ab eod. subjunguntur, συναιρεῖν est συναλείφειν, sicut τέμνειν, χωρίζειν: Τίσιν οὖν ὀργισθῇ πλέον; τοῖς συναιροῦσιν, ἢ τοῖς κακῶς τέμνουσι; Chrys. in Ep. ad Cor. 1. p. 195. Ὁρᾷς ὅτι οὐδεμίαν διαφορὰν δείκνυσιν ἐν ταῖς δωρεαῖς πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ πνεύματος ἁγίου, οὐ τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τῆς οὐσίας τὴν ὁμοτιμίαν ἐμφαίνων. Quemadmodum autem hic dicit Chrys. τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, sic ὑποστάσεων συναλοιφὴν Damascenus dixit, ut paulo post docebo: ubi et Grammaticorum συναλοιφὴν, simulque quod sit eorum συναλείφειν, exponam. Hæc autem tot exempla congessi, ut ostendam temere expuncta e novissimis VV. LL. fuisse paucula quædam, quæ in præcedentibus de hac signif. habebantur.

Συναλείφω, pro ἐξαλείφω metaphorice sumto, citatur ex Aristot. Rhet. 2, (8, 2.) Τὸ δὲ ἐπαινεῖν παρόντα, κολακείας· καὶ τὸ τἀγαθὰ μὲν ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, Vitiosa vero obscurare, et quasi inducere et delere, s. obliterare: [p. 92.]

B [" Συναλείφω, Huschk. Anal. 72. Fischer. ad Weller. 1, 220. Stephan. Dial. 62. Heyn. Hom. 5, 23. 8, 682. Bast Lettre 61. Greg. Cor. 195." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Hec. 976." Boissonad. Mss. Theophr. C. P. 3, 28. Ἡ γῆ ἡ ὑγρὰ καὶ πηλώδης, ἐὰν ξηρανθῇ, συναλείφει καὶ οὐ διαδίδωσιν. Dionys. H. 6. p. 1091. Τὰ φύσιν ἔχοντα συναλείφεσθαι.]

Συναλοιφὴ, Counctio. Frequenter autem Commixtionem signif. et quidem ap. eosdem potissimum ap. quos et συναλείφειν poni pro Commiscere et Confundere, docui. Damasc. de Trin. Ἑνοῦνται γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν ἔχουσι δίχα πάσης συναλοιφῆς καὶ * συμφύρσεως. Supra autem dixerat, ὥστε μὴ συγχεῖσθαι. ‖ Huc pertinet et illa signif., quam ap. Gramm. habet συναλοιφὴ, pro Duarum vocalium in unam syllabam coalescentia. Quintil. 9, 4, (36.) Nam et coëuntes literæ, quæ συναλοιφὴ dicuntur, etiam leniorem faciunt orationem. Auctor libelli, qui inscribitur Περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ Διαλέκτων, postquam dixit διαίρεσιν esse συναλοιφῇ contrariam, addit, Ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. Addit etiam esse
C Atticorum propriam. At Trypho, aut quicunque sub Tryphonis nomine ignoratur, συναλοιφὴν esse tradens, Δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσιν καταβολῇ τόνων, ejus septem modos enumerat; quorum tres simplices esse tradit, κατὰ θλίψιν, et κατὰ κρᾶσιν, et κατὰ συναίρεσιν: quatuor compositos, κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κ. τ. λ. At Eust. συναλοιφὴν scribens sine ε, vult ea significari κρᾶσιν et συναίρεσιν, p. 1561. Legitur tamen συναλοιφὴ cum οι in quibusdam ejusdem Gramm. locis. Sic et ap. Suid. cum alibi, tum ubi scribit, Καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, quod ab eo falso tradi, alibi docui. Sic autem et verbo συναλείφειν ejusque passivo utuntur iidem scriptores, de Gramm. loquor, ut cum dicunt τὸ ᾶ καὶ τὸ ō εἰς ω συναλείφεται, pro κιρνᾶται. [Quintil. 1, 5, 17. " Heyn. Hom. 7, 770. ad Mœr. 18. 302. Brunck. ad Æsch. Prom. 265.;
D Pers. 35.; S. c. Th. 307. Thom. M. 121. ad Il. Γ. 319. Koen. ad Greg. 72. Greg. Cor. 216. Wakef. Alc. 721. Stephan. Dial. 16. 58. Fischer. ad Weller. 1, 401. Dionys. H. 5, 43." Schæf. Mss. " Συναλιφὴ, Epiphan. Hær. 57." Routh. Mss.]

[* " Συναλειπτικὸς, (ἡ, ὸν, Ad synalœphen pertinens.) Eust. 25, 33." Seager. Mss. Et * Συναλειπτικῶς, Per synalœphen, Eust. in Il. Λ. p. 767. ADDE * " Ἀσυνάλειπτος, (ὁ, ἡ,) Gramm. ap. Hermann. Gr. Gr. 446." Boissonad. Mss. ET * " Ἀσυναλείπτως, ad Il. Γ. 319." Schæf. Mss. " Eust. 19, 39." Seager. Mss. " Eust. Il. 505, 20." Wakef. Mss.]

Ὑπαλείφω, Sublino, Subterungo, et Subungo. Ὑπαλείφειν ὀφθαλμοὺς, Sublinere oculos, ut qui fuco utuntur. Greg. de Hom. Οὐδέ τινος μέλανος ὑπογραφῇ ὀφρύν τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα. Unde et pass. ὑπαλείφεσθαι, de iisdem ap. Xen. (O. 10, 5.) Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ. Sed et ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν, ap. Eund. (O. 10, 6.) Aristoph. autem jocans dixit

A Acharn. ὑπαλείφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς non ἀνδρεικέλῳ, aut alia re hujusmodi, sed εἰρήνῃ. || Ὑπαλείφειν, ut de ἐπαλείφειν supra dictum est, metaphorice pro In[illegible]e, Con[illegible]tare, ut Deus martyres ad tormenta patienda, [illegible]etham. [Plut. Pompejo 53. Ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται. " Aristoph. Fr. 228. Diod. S. 2, 495. 562. Plut. de S. N. V. 73." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 42. " Ὀφθαλμοὺς, Clem. Alex. 248." Wakef. Mss. Glossæ: Ὑπαλείφω· Subungo.]

Ὑπάλειμμα, τὸ, Quod sublinitur. In VV. LL. Sublitio, Inunctio.

Ὑπάλειπτον, τὸ, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Gal. ὑπάλειπτον exp. ἔγχριστον φάρμακον. Sunt qui ὑπάλειπτον ap. Hippocr. π. Γυναικ. esse scribant Medicamentum quod specillo illinitur. Vocatur autem Specillum ὑπάλειπτρον, vel potius Specillum ὑπαλείπτρον nomine comprehenditur, ut mox docebo. [Foës. Œcon.]

Ὑπάλειπτρον, τὸ, Illitorium, Id quo ad illinendum utimur, s. Specillum, s. Spathe, s. * Διαπύρηνον, ut
B scribit Gal. Qui et in Exegesi Gloss. Hippocr. ὑπάλειπτρον esse scribit * ἐλασμάτιον ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. de Morb. Mul. 2. Καὶ προστιθέναι ἅσσα μαλθάσσει τὸ στόμα, καὶ ὑπάλειπτρον καθιέναι. In VV. LL. ὑπάλειπτρον exp. peculiariter Specillum, μήλη. Apud Erotian. ὑπάλιπτον legitur, mendose ut opinor. [Hippocr. 281, 3. 476, 8. 1[illegible] 482, 20. 516, 31. " Heringa Obs. 108." Schæf. Mss. Et * Ὑπαλειπτρὶς, ίδος, ἡ, Qua ad illinendum utimur. Hippocr. 50, 25.]

[* Ὑπάλειψις, ἡ, Illitio. Hippocr. 522, 35. Theophr. de Sudor. 39.]

Ξηραλοιφέω, Sicce ungo, In sicco ungo, ut VV. LL. interpr. Suid. et Eust. ξηραλοιφεῖν esse volunt Ungi absque balneo, i. e. balnei usu; quia, addit Eust. ξηρὸς ἱδρὼς, Siccus sudor, vocatur qui non e balneo, sed e laboriosis corporis exercitationibus provenit: nam quod ille dicit γυμνάσια καὶ πόνους, Laboriosas exercitationes interpretandum puto. Ceterum Hesych. Ξηράλειψιν habet pro eo, quod illi duo ξηραλοιφία,
C eodem alioqui modo exponens. Ξηραλοιφεῖν, inquit Bud., Sub dio et ad solem ungi, ut fiebat in palæstra. Affert autem locum Plut. in Κεφ. Ῥωμ. 244. Idem Plut. Solone (1.) legem ab eo latam refert, qua vetabat servos ξηραλοιφεῖν, sicut et παιδεραστεῖν: cujus legis mentionem ab eo factam reperio in Symp. S. S. (6, 579.) et in Erot. (9, 10.) Quibus in locis ξηραλοιφεῖν exp. quidam Ad palæstram ungi. Hinc Ξηραλοιφία, (ἡ,) Sicca unctio, Suidæ et Eust. Apud Hesych. autem ξηράλειψις habetur, uti dixi. [" Ξηραλοιφέω, et ξηραλειφέω, Wessel. ad Herod. 225. Plut. Mor. 1, 601. Callim. 1, 421. Brunck. Soph. 3, 522. ad Lucian. 2, 326." Schæf. Mss. Ξηραλειφέω, Gal. Medic. Simpl. 2, 23. ut μυραλειφέω et μυραλοιφέω. Ξηραλοιφία, Lutea unctio Tertulliano, teste Schneider. Lex., qui et * Ξηραλειπτέω affert, sed ἀμαρτύρως.]

[* " Πισσαλοιφέω, Pice lino, (inungo.) Æneas Poliorc. 11. p. 1659." Seager. Mss. " Pol. 3, 415." Wakef. Mss. Unde * Πισσαλοιφὴς et " Πισσαλιφὴς, Wessel. ad Herod. 225. cf. Alciphr. 336.: Stephan.
D Dial. 58." Schæf. Mss.]

[* Σωμαλειπτέω, Ungo corpus, de unctione palæstrica, i. q. σωμασκέω. " Ad Diod. S. 2, 512. et Add." Schæf. Mss.]

Φιλαλειπτέω, Alipta, s. Unctor esse cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas versari amo. In VV. LL. exp. Delector pigmentis et unguentis, et afferuntur hæc verba quorum auctorem non nominat Etym. M. Οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι. Sequendo autem hanc interpr. φιλαλειπτεῖν perinde erit ac si dicas φιλαλοιφεῖν, sequendo formam compositionis τοῦ ξηραλοιφεῖν.

Ἀνήλειπτον et Ἀναπάλειπτον, item Ἀνηλιφὴς et Πισσαλιφὴς ap. Eust. legimus. Est autem ἀνήλειπτον et ἀναπάλειπτον, Indelebile; at ἀνηλιφὴς, Non unctus; ut πισσαλιφὴς, Pice unctus. Dicuntur autem hæc duo peculiariter etiam de nave; est enim navis ἀνηλιφὴς, navis Non uncta pice, ut contra πισσαλιφὴς uncta pice, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς, inquit, ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ, et πισσαλιφὴς ἡ πεπισσωμένη. Quomodo autem hæc per ι solum scribantur, sicut et συναλιφὴ, de cujus orthographia ibi sermo est, illa autem per ει, ibid. docet. Sed quæ ab eo illic traduntur hac de re, non usquequaque vera esse docet συναλοιφὴ, quod alibi, et quidem passim fere, cum οι scriptum reperitur. Ibidem et τοῦ ἀλοιφὴ ac τοῦ ἀλοιμὸς fit mentio. Vide p. 1561. in. [" Ἀνήλειπτος, Ἀνηλιφὴς, Wess. ad Herod. 225. Stephan. Dial. 58. * Ἀνήλειφος, Crus. ad Suet. 337." Schæf. Mss. " Ἀνηλιφὴς, Suid. v. Ἀλείφατι. * Ἀνήλειφος, * Ἀνήλιφος, Dio Cass. 829." Wakef. Mss. In Oribasii Collect. Matth. 301. et Bekkeri Anecd. Gr. 1, 396. perperam scribitur ἀνείληπτος pro ἀνάλειπτος s. ἀνήλειπτος. Ἀνήλιφος, Philagrius Oribasii p. 61. Matth. Et] " Ἀνηλειψία, ἡ, Non ungi, vel Non unctum esse, " Unctionis intermissio, aut Squalor e diutius intermissa unctione. Polyb. 3, (87.) Ὑπό τε τοῦ ψύχους " καὶ τῆς ἀνηλειψίας, ἔτι τῆς διὰ τῶν ἑλῶν πορείας καὶ " ταλαιπωρίας." [" Toup. Opusc. 1, 581." Schæf. Mss.]

[* " Διηλιφὴς, ὁ, ἡ, Brunck. Soph. 3, 401." Schæf. Mss. vox dubia, judice Schneider. Lex.]

" Νεηλιφεῖς οἰκίαι, Domus recens illitæ. Aristot. " Probl."

" Νηλιφὴς, i. q. ἀνηλιφὴς, Non unctus, Non illitus."

[* Ὑπηλιφὴς, Unctus pice, Et * Ἀνυπηλιφὴς, Pice non unctus. Etym. M. 61. Οἷον ὑπηλιφὴς, ἀνυπηλιφὴς, σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλιφθεῖσαν πίσσῃ.]

ἈΛΕΩ, έσω, εκα. Molo. Plut. (Sympos. S. S. 6, 598.) Ὅτι μὴ βούλεται πράγματα ἔχειν ἀλῶν τὰ σιτία καὶ πέττων ἑαυτῷ. Aristoph. Nub. (1358.) κἄχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. Ἀλέσας, aor. 1. ap. Diosc. unde et ἀλεσθεὶς, aor. 1. pass. ap. eund. Apud Aristot. Probl. 6. Ἀλούμενος λίθος, Lapis qui molitur, i. e. mola frangitur et conquassatur. Ἤλων etiam reperitur ap. Athen. tanquam ab ἀλάω, nam ab ἀλέω esset ἤλουν. Ἀλήσω quoque fut., sicut et ἀλήσας aor. 1., quidam tribuunt verbo ἀλέω: sed rectius, meo quidem judicio, ab ἀλήθω deducentur. Nisi forte quis ab ἀλάω deducere vellet, unde et ἤλων modo deduximus. Sic ἀλήλεκα et pass. ἀλήλεσμαι quidam ab ἀλέω, alii ab ἀλήθω derivant: ut ἀληλεσμένος σῖτος, Molitum frumentum, Herod. (7, 23.) et Thuc. Item ἀληλεσμένος βίος metaphora proverbiali, Molita vita, vide ap. Erasm. " Ἠλεσμένος, Molitus, Diosc. 1, 38. pro " quo Attice ἀληλεσμένος." [" De fut., Mœris 17. et n. ubi omnino de h. v. item ad 216. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 21. ad Mœr. 234. Thom. M. 31.* Valck. Diatr. 186. ad Diod. S. 1, 188. Musgr. Cycl. 239. Ἄλει, μύλα, ἄλει, Plut. Mor. 1, 621. Ἀληλεσμένος βίος, ad Diod. S. 1. p. 20. Molo, Subagito, Brunck. Aristoph. 2, 119. Jacobs. Anth. 11, 295. Ἀλῶ, fut., Brunck. Aristoph. 2, 120." Schæf. Mss. " Arch. 24." Wakef. Mss.]

" Ἀλέω, Molo, Vito. Utriusque signif. meminit " Hes. Affert enim ἄλεε pro φύλασσε: et ἀλεῖ pro " ἀλήθει, et ἀλείτω pro ἀληθέτω. Affert tamen et " ἀλεῖν pro οἰκεῖν. || Ἀλέουσι, Gal. ap. Hippocr. " exp. ἀθροίζουσι, Congregant."

Ἀλεστέον, Posit. adv. Molendum est, Molere oportet. Item Ἀλεστέος, έα, έον, Molendus, da, dum. Diosc. 5, 95. ἀλεστέον ἐν χειρομύλωνι, Trusatili mola terendum, ut vertit quidam.

[* Ἄλεσις, ἡ, Molitura. Geopon. 2, 32. 9, 19.]

[* Ἄλεσμα, τὸ, Molatio, Gl. " Fischer. Palæph. p. lxxi. (e Tzetzæ Chil. 10, Hist. 32. v. 425. Ἀφάντου μύλου ἀλέσματα.) Et * Ἀλεσμὸς, ad Charit. 570." Schæf. Mss. || Ἀλεσμὸς, Contritio. Ignat. ad Rom. 5. Πῦρ, καὶ σταυρὸς, θηρίων τε συστάσεις, ἀνατομαὶ, διαιρέσεις, σκορπισμοὶ ὀστέων, συγκοπαὶ μελῶν, ἀλεσμοὶ ὅλου τοῦ σώματος, καὶ κολάσεις τοῦ διαβόλου ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθω, μόνον ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτύχω. " Eunap. V. Max. p. 83. Μικρὰ γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις, καὶ οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων ἀλεσμοὶ πρὸς ἐπιφερομένας ὀδύνας τῷ σώματι. Ita scribo cum Antiquario Codicis Regii, pro edito ἀλισμοί. Parva enim supplicia sunt, scapharum illud ap. Persas, et muliebres Artabrorum contritiones, præ tormentis corpori ejus illatis." Coteler. " Euseb. H. E. 3. 36." Kall. Mss. Cf. Συναλέω.]

[* Ἀλέτης, ὁ, ἡ, Gl. Molendinarius, Molitor, Mola-

tor: * Ἀλητής· Molitor. Lex. Xenoph. UNDE * Κεγχραλέτης, ὁ, Galeno Milii molitor, Qui milii grana mola frangit. ET * Ὑδραλέτης, ap. Strab. 834. pro Mola aquaria, ET * Ὑδραλεσία s. * Ὑδραλετία, ἡ, pro eodem. Hesych. Ὑδρόμυλοι· ὑδραλετία ἀπὸ ὕδατος.]

[* Ἀλεστὸς, ἡ, ὸν, Ad molendum pertinens. UNDE * "Νεάλεστος, (ὁ, ἡ,) Recens molitus. Schol. Nic. Alex. 410." Wakef. Mss.]

"Ἀλεστὴ, ἡ, Acus, Gluma, ut accipiunt in Josephi " A. J. Φρύξαντες τῶν σταχύων τὸ δράγμα, καὶ πτίσαντες, " καὶ καθαρὰς πρὸς ἀλεστῶν τὰς κριθὰς ποιήσαντες. Sic " enim ea verba interpr., Spicarum fasciculum ma- " nualem torrent et pinsunt, hordeumque ab aceribus " et glumis repurgant. Nam dum in pila tunditur " et pinsitur hordeum, suo involucro et ἐλύτρῳ nuda- " tur, et decorticatur s. excastratur, ut Plin. et " Scrib. Largus loquuntur. Nisi ἀλεστῶν nomine ac- " cipiendi sint potius Furfures hordei moliti s. mola " fracti."

Ἄλετος, ὁ, Molitio, Molitura, Ipsa molendi actio. Plut. Probl. Rom. μυλήφατον, inquit, Hom. (Od. B. 355.) appellat ἄλφιτον metaphorice, quasi φονευόμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον. Dicitur autem ἄλετος eadem forma, qua ἄροτος ab ἀρόω. Apud Eust. ἀλετὸς scriptum reperio cum accentu in ult.: sic et in alio Plut. loco. Ἄλητος autem vide post Ἀλήθω. [Plut. Antonio 45. Καὶ τῶν πρὸς ἀλετὸν σκευῶν οὐκ εὐπορούντος. "Plut. 2, 289." Wakef. Mss.]

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, Pistrinum, ap. Athen. nisi sit leg. ἀλετρὼν, inquit Bud. Sed hanc dubitationem Budæi eximit Eust. legens et ipse ἀλετὼν ap. eund. Athen. et dicens esse nomen περιεκτικόν. [Athen. 263. J. Poll. 7, 19. 10, 112. Hellad. Chrestom. 17. Meurs.]

"Ἀλετῶναι, Hesychio οἱ τοῖς μύροις ἐπιθέμενοι, sed " hæc suspecta sunt." [Cf. Schneider. Lex.]

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, Molitrix, Molitoris uxor, Od. Υ. (105.) Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς. Alio nomine μυλωθρὸς, ut vult Schol. Aristoph. [" Ruhnk. Ep. Cr. 158. Valck. ad Il. 22. p. 62. ad Timæi Lex. 64. ad Callim. 1, 191. Heringa Obs. 183. Jacobs. Anth. 8, 320. Musgr. Iph. T. 198. Ἀλέτρια, Valck. l. c." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 643.]

[* " Ἀλέτριος, Plut. 6, 7. p. 693." Kall. Mss.]

Ἀλετρεύω, i. q. ἀλέω. Od. H. (104.) Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. [" Lyc." Wakef. Mss.] ET Ἐπαλετρεύω compositum, idem signif. *Apoll. R. [1, 1077.]

Ἀλετρίβανος, ὁ, vide Ἅλς: nam deductum puto ἀπὸ τοῦ ἅλας τρίβειν, potius quam ab ἀλεῖν et τρίβειν.

Ἄλειαρ, ατος, τὸ, Farina, frumenti proprie, ut ἄλφιτον, hordei, Eust. Ἀλείατα plur. num. est ap. Etym. qui et per syncopen ἄλειτα ex eo format, addens posse et Coctam farinam sic appellari. || Dicitur, inquit, et ἄλητον. Vide post Ἀλήθω.

" Καταλέω, Commolo, Mola frango. Hippocr. de " Ant. Medic. Ἐκ μὲν οὖν τῶν πυρῶν βρέξαντες καὶ " πτίσαντες πάντα καὶ καταλέσαντες καὶ διασήσαντες, " καὶ φρύξαντες καὶ ὀπτήσαντες, ἀπετέλεσαν ἄρτον. U- " titur et alibi sæpe, itemque Herod." [" 139. 357. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Athen. 418. 447. unde κατήλεσαν 541. " Philo J. 1, 63. Hippocr. 405. 639. Fut. έσω, Strabo 398. lxx." Wakef. Mss.]

[* Συναλέω, Commolo, Comminuo. Geopon. 15, 2, 23. Ὁμοῦ ταῖς σαρξὶ τὰ ὀστέα συναλοῦντες. Sed f. l. συναλοῶντες. Vide Schneider. Lex. et cf. Ἀλεσμός.]

¶ Ἄλευρον, τὸ, ex ἀλέω per pleonasmum literæ υ, ut docet Eust. proprie idem esse volunt quod ἄλειαρ, sic tamen ut illud longe sit usitatius quam hoc. Plato de Rep. 2. (236.) Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herod. Ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίουν. Apud Diosc. 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, Farina aut Polenta, vertitur a quibusdam. || Constat tamen dici ἄλευρον, de Farina etiam hordeacea; nec enim reperitur duntaxat τὸ ἐκ πυροῦ s. πυρῶν ἄλευρον, s. πύρινον ἄλευρον, ut ap. Gal.; sed etiam κρίθινον ἄλευρον, ap. Aphrod. Probl. 2. || Nec vero dicitur ἄλευρον duntaxat πυρῶν, vel κριθῶν, sed generaliter de Qualibet farina; unde ἄλευρον κυάμου, Diosc. 3. Farina fabacea. Lomentum fabæ vertit quidam Interpres. Sic ἄλευρον

A αἰρῶν, Farina lolii. Item ἄλευρον ὀρόβων, Farina ervorum, ap. Gal. ἄλευρον τήλεως, Farina fœnigræci, Diosc. 2. [" Thom. M. 903. Schneider. ad Anab. 84. Herod. 557. Zeun. ad Cyrop. 442." Schæf. Mss. Herod. 7, 119. Glossæ: Ἄλευρον· Farina, hic Pollinis.]

Ἀλευρίτης, ὁ, Farinarius, vel Farinaceus, E farina frumenti constans, proprie. Apud Athen. (115.) ἀλευρῖται ἄρτοι in tertio genere ponuntur post σεμιδαλίτας et χονδρίτας, ut annotat Bud. [Athenæus Oribasii 1. c. 2. Πυρὸς σητάνιος καὶ ἀλευρίτης.]

[* Ἀλευρώδης, ὁ, ἡ, Farinaceus.]

" Ἀλευροδοῦντες, ap. Anticlidem Genus πέμματος, " teste Hes."

[* " Ἀλευροθήκη, ἡ, A Flour or Corn-basket, Hesych." Wakef. Mss.]

" Ἀλευρόμαντις, (εως, ὁ,) Hesychio dictus fuit " Apollo, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι, Quod " e farina etiam vaticinia daret." [Clemens p. 10=9.]

Ἀλευροποιέω, Farinam facio, Molo, Pinso.

[* " Ἀλευροποιΐα, (ἡ,) ad Od. Σ. 27." Schæf. Mss.]

B Ἀλευρότησις, ἡ, Cribrum quo ἄλευρον, Farina, cribratur. Nam e σήθω σήσω fit σῆσις, et mutato σ in τ, τῆσις, ut e Philone Etym. docet, exponens etiam κόσκινον, uno verbo, et ἀλευρόττησις duplici ττ scribens, ut sit alterum e pleonasmo. Apud J. Poll. (6, 74. 10, 114.) tamen unico τ scriptum reperitur ἀλευρότησις, quod quidem ἀπὸ τοῦ κοσκίνου distinguit. || In VV. LL. ἀλευρότησις exp. Tenuissimum farinæ; cujus expositionis auctorem Suidam duntaxat reperio. [" Ad Timæi Lex. 80. Pollen, ad Mœr. 330." Schæf. Mss. Hesych. v. Δίαττος. Bekkeri Anecd. Gr.: * Ἀλευραττις· ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα.]

ἈΛΗΘΩ, ήσω, ηκα, Molo. Pro ἤληκα sæpius dicitur ἀλήλεκα, Attico more: unde et ἀληλεκέναι in infin. in Anthol. (Nicarch. 33.) Et participium ἀληλεσμένος, Molitus, ut ἀληλεσμένος σῖτος, ap. Herod. (7, 23.) et Thuc. Ex ἀλήθω est et ἀλήσας particip. aor. 1. ap. Athen. De ἀλήλεκα autem et ἀλήλεσμαι, vide paulo ante in Ἀλέω. [" Pierson. ad Mœr. 18. 234. Thom. M. 31. Phrynich. Ecl. 58. Jacobs.

C Anth. 8, 264. 9, 471." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 284." Wakef. Mss.]

[* Συναλήθω, Commolo, Gl.]

[* " Ἀλησμὸς, ad Char. 570." Schæf. Mss.]

" Ἀληθινὸν, Hesychio κοπανιστήριον, Pistillum, " nimirum ab ἀλήθω."

Ἄλητον, τὸ, pro ἄλευρον. Erotian. Etym. Apud Hesych. autem ἀλητὸν scriptum reperio cum accentu in ult. [UNDE * Ἀλητοειδὴς, ὁ, ἡ, Farinæ similis, epith. urinæ ap. Hippocr. 443, 24.]

" Ἀλήσιον, Hesychio est πᾶν τὸ ἀληλεσμένον, " Omne molitum, vel potius Quod moli potest."

" Ἀληθέω, pro Molo afferunt VV. LL. sed sine " exemplo; dicitur enim potius ἀλήθω."

ἈΛΕΩ, vel potius ejus passiv. Ἀλέομαι, Vito, Caveo. Il. Σ. (586.) Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἠδ' ἀλέοντο. Et E. (34.) Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν. ET compos. Ἐξαλέομαι, idem. Unde ἐξαλέοιο, ap. Apoll. R. (1, 490.) De derivatione autem hujus vocis ab

D ἀλέα, vide paulo post in Ἀλεείνω. [" Ἀλέασθαι, Brunck. Anal. 2, 301. Theogn. 589. Toup. Opusc. 1, 142. Kuster. Aristoph. 106. b. Ἀλέασθε, Nicias 6. Crinag. 32. Jacobs. Anth. 9, 383." Schæf. Mss. Oppian. H. 5, 432. ἀποτροπάδην ἀλέονται.]

Ἀλεὴ, ἡ, Vitatio, Effugium. Il. X. 300. Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός· οὐδέτ' ἄνευθεν, Οὐδ' ἀλεή, i. ἀποφυγή. Hesiod. Ἔργ. (2, 162.) δέρματα vocat ὑετοῦ ἀλεὴν, ad verbum, Vitationem pluviæ, i. e. Præsidium adv. imbrem. At vero auctor interpretationis ad verbum inepte reddidit Pluviæ teporem. Hesiodi locus est hic, Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλεὴν, Pelles consuito nervo bovino, ut humeris induas (illas) præsidium adversus pluviam et tutamen, quod per appositionem dictum est. Pro quibus illa interpretatio habet, Ut super humerum pluviæ arceas teporem, perperam ἀμφιβάλῃ etiam reddens. Scribo autem ἀλεὴ potius quam ἀλέη, ad differentiam τοῦ ἀλέη pro ἀλέα, Calor, licet vulg. Hom. exempl. et ipse Eust. ἀλέη habeant.

In duobus certe illius vet. exempl. ἀλεὴ legitur: sic, et ἀλεὴν in Hesiod. l. c. multæ etiam Edd. vulg. habent. Nunc enim omnes consulere non licuit. [Theophyl. Ep. 61. Ὁ γεωργὸς ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀλέαν κατέφυγε. " Voss Myth. Br. 1, 126. Heyn. Hom. 8, 301." Schæf. Mss. Vide Ἀλέα.]

Ἀλεωρὴ, Ion. pro Ἀλεωρὰ, i. q. ἀλέη, et ab ἀλέω itidem formatum, adjectione syllabæ ρη, ut vult Eust. Est igitur ἀλεωρὴ, Evitatio; ut Il. Ω. (216.) οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. Hesiod. Ἔργ. (2, 22.) χειρῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. || Apud Aristot. autem ἀλεώρα, nam ita scribitur cum accentu in penult. est, ut ait Bud. Suffugium, Tutamen, Munimentum. Item, Corporis integumentum et vestitus. Quarum signiff. exempla ipse non addit: sed hæc esse possunt. H. A. 9. Τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα ἀλεώρας, Tutaminis vel munimenti gratia adversus accipitres. Pro quo alii, Vitandæ injuriæ accipitrum gratia. Idem de Part. 4. Τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλεώραν. Sic et ap. Hesiod. ἀλεὴν modo exposui Præsidium et Tutamen, de pellibus corpori itidem circumpositis. [" Heyn. Hom. 6, 285. 7, 783. 8, 633. Valck. Callim. 291. ad Herod. 693. * Ἀλεωρὰ, Calor, Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. " Remedium, Levamen, Ἀλεωρήν τινα εὑρήσονται, Herod. 9, 6." Schweigh. Mss.]

"Ἄλεαρ, Hes. esse dicit * ἀλεωρίαν, vel πολυωρίαν."

[" Ἐξαλέω, Ilgen. Hymn. 572. ἐξαλέομαι, Heyn. Hom. 7, 560." Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 319. 339.]

¶ Ἀλεύω, per epenth. τοῦ υ, i. q. ἀλέω, ἐκκλίνω, inquit Eust. Hujus aor. ἤλευα: unde ἠλευάμην et ἀλευάμενος ap. Hom. Il. E. (28.) Τὸν μὲν, ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Sed habemus præsens hujus verbi tempus, Od. Ξ. (400.) Ὄφρα καὶ ἄλλως πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν. Et Il. Π. (711.) Μῆνιν ἀλευόμενος. Et compos. Ἐξαλεύομαι pro eodem, unde ap. Soph. (Aj. 656.) Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. Item compositum Ὑπαλεύομαι, ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 378.) βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.

*Ἄλευε, etiam reperitur ap. Hes., quod exp. φυλάξαι, Cave. Est autem ἄλευε ab ἀλεύω. Sed suspecta esse potest in Hes. scriptura τοῦ ἄλευε, tanquam locum occupantis τοῦ ἄλευαι. Sic et in isto proverbiali hemistichio, ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρὸς, diphthongum αι aliquis fortasse ablatam crediderit, non vocalem ε, ut sit pro ἄλευαι, non pro ἄλευε. Verum Suid. ἄλευε habet et ipse: addens Iones uti eo pro φύλαξαι. Quibus illud proverbiale hemistichium subjungit.

Ἀλέασθαι, ex ἀλεύασθαι, ut opinor, factum, rejecto υ quod ex epenth. accesserat, itidem ut præcedentia, pro Vitare, Cavere. Od. I. (274.) Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι. Et Il. Υ. (302.) μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι. " || Hes. ἀλέασθαι exp. non solum " φυλάξαι et ἀναχωρεῖν, sed etiam πηδῆσαι, pro quo " scr. potius ἅλασθαι, item θερμαίνεσθαι. Properi- " spωmenωs autem ap. eum scriptum est." Et compos. Ἐξαλέασθαι, Idem. Hesiod. (Ἔργ. 1, 105.) Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. At cum gen. nove ap. Apoll. R. (2, 319.) ἐξαλέασθαι τάων. Sed gen. hunc dedit isti verbo vi præpositionis ἐξ: ut sit ἐξαλέασθαι τάων tanquam ἀλέασθαι ἐκ τάων, pro Evadere ex his, Effugere ex his. Et compos. 2. Ὑπεξαλέασθαι, quasi dicas, Furtim s. Clam evitare, aut effugere, [" Heyn. Hom. 7, 36." Schæf. Mss.]

" Ἀλεῦσαι, Hesychio ἀδοξῆσαι: Apud quem repono " ἀλεύειν pro ἀλεύρειν, quod exp. ἀφιστάναι, acci- " piens forsan pro Abscedere et declinare."

[" Ἀλεύω, Paul. Sil. 6[illegible]. Heyn. Hom. 5, 707. Lobeck. Ajac. p. 283. Brunck. Soph. 3, 495. Averto, Depello, Brunck. ad Æsch. S. c. T. 88. Valck. Phœn. p. 439. Ἀλεύομαι, Valck. Phœn. p. 72. ad Il. Π. 711. Ἀλευάμενος, Heyn. Hom. 5, 8. 90. 7, 733. 8, 299. Ἀλέομαι, ἀλεύομαι, 8, 38. 299." Schæf. Mss. Æsch. Prom. 567. S. c. Th. 88. Suppl. 537. cf. Ἀλέω. Ἀλεύμενος, Simonides de Mulier.]

" Ἀπαλεύομαι, Devito, s. Evito, Effugio. Nicand. " Ther. (386.)—οὐδ' ἀπὸ δίψος ἀλεύεται ἱεμένη περ. " Ubi Schol. quoque exp. ἐκκλίνει καὶ ἰᾶται τὴν δίψαν " αὐτῆς. Sed notandum in textu Nicandri haberi " ἀλέξεται: secundum quam scripturam ἀπαλέξεται

A " est Depellit, Profligat." [Cf. Schneider. Lex. " Schol. Nic. Ther. 396." Wakef. Mss.]

[" Ἐξαλεύω, Lobeck. Ajac. p. 318. Brunck. Ajac. 656. Wessel. Obs. 163. Et Ὑπαλεύομαι, Wakef. Georg. p. 26." Schæf. Mss. * " Καταλεύω, Hes." Wakef. Mss.]

Ἀλεείνω, Effugio, Evito. Cum accus., Od. N. (148.) Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδ' ἀλεείνω: Π. (477.) ἀλέεινε δ' ὑφορβόν. Et cum infin., Il. Z. (167.) Κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε. Ἀλεείνω, inquit Etym. τὸ ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω, οἱονεὶ εἰς τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ψύχους ἀποφεύγω. Ἀλεείνω, Effugio, Evito, quasi A frigore ad calorem confugio. Idem et in Ἀλεύω tradit. At contra in ἀλέασθαι dicit esse proprie Ex igne effugere. Ego hæc frivola esse commenta existimo: quod si et mihi comminisci aliquid liceret, dicerem ex α priv. et λεὼς fieri ἀλέω, ut sit ἀλέω: vel potius passiv. ἀλέομαι, Vito, Declino, Caveo, quasi a populo me subducens. Ceterum quod ad formationem verbi ἀλεείνω attinet, Eust. vult a them. B ἀλέω esse ἐξ ἐπενθέσεως quidem, ἀλεύω, at ἐκ παραγώγου verbum istud ἀλεείνω. " || Hesychio ἀλεείνων " est non solum ἐκκλίνων, sed etiam εὐλαβούμενος." [" Jacobs. Anim. 159. Heyn. Hom. 4, 456. 7, 179. 8, 499. ad Hom. V. p. 46." Schæf. Mss. " De via verto, Hom. H. in Merc. 239." Wakef. Mss.]

Ἀλεεινὸς, (ἡ, ὸν,) Vitandus, Effugiendus, Fugiendus: et e consequenti, Malus, Perniciosus. Phocyl. (64.) Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί, Excessus autem evitandi, ut qui videlicet perniciosi sint. [Vide Ἀλέα, Calor.]

Ἀλύσκω, ξω, tanquam ab ἀλύζω, Evito, Effugio, Declino. Od. X. (363. 382.) ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν: Υ. (328.) Σκύλλην θ' ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν: Γ. (297.) σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον: K. (269.) ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ. Jungitur et genitivo ap. Soph. (Antig. 488.) οὐκ ἀλύξετον Μόρου κακίστου. || Notandum est autem alicubi fugam non signif. ἀλύσκω: ut Od. M. (335.) Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, hic ἤλυξα non signif. ullam fugam, ut anno- C tat Eust. sed simpliciter Declinare et esse extra illorum conspectum, videlicet propter loci intervallum. Sed quomodo ἀλύσκω a th. ἀλέω ortum dicemus? Non video quid vetet quin ut ab ἀλέω fit ἀλεύω, unde ἀλεύασθαι interjecto υ, quo vice versa rejecto, fit ἀλέασθαι: sic ex ἀλεύω formemus ἀλύω, abjecto ε a quo deinde ἀλύσκω. Ab ἀλύω certe, significante ἀδημονῶ et ἀμηχανῶ, non video qui deduci queat, licet ita censuerit Eust. Videat autem lector num alteram hanc conjecturam sequi malit, ut videlicet sit ἀλύω ab ἀλέω, pro quo potius dicitur ἀλέομαι, ut ante docui, sicut a πηδάω fit πεδύω, mutato etiam η in ι, et a πλήθω sit πληθύω. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 262. Ep. Cr. 112. ad Mœr. 65. Toup. Opusc. 2, 292. Jacobs. præf. ad B. et M. p. xxix. Mitscherlich. H. in Cer. 182. Ilgen. Hymn. 541. Valck. Callim. 69. Brunck. Antig. 488. Jacobs. Anim. 159. Anth. 7, 351. Boissonad. in Philostr. 610. Heyn. Hom. 6, 203. 8, 252. Lobeck. Ajac. p. 318." Schæf. Mss. Soph. El. 627. Hesiod. Ἔργ. 363. ἀλύξεται, αἴθοπα D λιμόν. Ubi Par. ἀλέξεται. Apoll. R. 4, 57. " Cum gen., Quint. Smyrn. 14, 398." Wakef. Mss.]

Ἄλυξις, ἡ, Evitatio, Effugium, Fuga mali, [i. q. ἀλυσμός.]

[* Ἀπαλύσκω, Nicand. Th. 829. ap. Schneider. Lex. v. Ἀπαλεύομαι.]

Ἐξαλύξαι, et Ὑπαλύξαι, et Ὑπεξαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Devitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Soph. Aj. At Ὑπαλύξαι, quod sonat Subterfugere, habemus Od. E. (430.) Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Et e Phocyl. (133.) citatur pro Devito, Refugio, Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐδ' ὑπαλύξῃς. Unde Ὑπάλυξις, Effugium, Devitatio. Ὑπεξαλύξαι autem ap. Hesiod. (Th. 615.) Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον. Sciendum est autem in VV. LL. τοῦ ἐξαλύξαι duo poni themata ἐξαλύζω et ἐξαλύσσω, quæ tamen inusitata puto: sicut et ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadem et in ceteris ratio. [" Ἐξαλύσκω, Wakef. Eum. 111. Jacobs. Anth. 7, 351. Brunck. Soph. 3, 510. Lobeck.

Ajac. p. 318. Wessel. Obs. 163. Eur. Hec. 1180. Brunck. Ajac. 656. " Quint. Smyrn. Clem. Alex. Oppian. C. 4, 419. (ἐξήλυξαν δίκτυα.)" Wakef. Mss. Hymn. Hom. in Bacch. 51. Eur. Hipp. 673. El. 219. Lycophro 179. " Ὑπεξαλύσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 216." Schæf. Mss. Legitur et in Apoll. R. teste Schneider. Lex. * Μεταλύσκω, Apoll. R. 4, 57. μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλ. " Ὑπαλύσκω, ad Charit. 732. 735. Heyn. Hom. 6, 293. 536. 8, 135. Mitscherlich. H. in Cer. 182." Schæf. Mss. * Ἐξυπαλύσκω, Quint. Smyrn. 12, 501. ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει Λευγαλέου πολέμοιο βαρὺ σθένος ἐξυπαλύξειν, " 1, 325. Orph. (Lith. 75.)" Wakef. Mss. UNDE] " Ἐξυπ- " άλυξις, ἡ, Fuga, vel Effugium, ἐκφυγή, ap. Orph." [Arg. 682.] EST et Δυσάλυκτος, (ὁ, ἡ,) Vix evitabilis. [" Ad Charit. 735." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 251. 536. lxx. Manetho 3, 247." Wakef. Mss. ET Δυσεξάλυκτος, Non effugiendus. Vide Δυσεξάλλακτος.]

Ἀλυσκάζω, Idem. Od. P. (581.) ὕβριν ἀλυσκάζειν. Sic Anthol. Ἦλατ' ἀλυσκάζων κῦμα παρακτίδιον. Interdum vero absolute ponitur ἀλυσκάζειν, pro φεύγειν, B Fugere, ut Il. E. (253.) Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτώσσειν: Z. (443.) νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Ubi ἀλυσκάζω habere gen. annotatum est in VV. LL. sed falso: neque enim πολέμοιο ab ἀλυσκάζω regitur, sed a νόσφιν. Vult autem Eust. ab ἀλύω fieri ἀλύσκω, a quo ἀλυσκάζω. || Hesych. exp. etiam πλανῶμαι, Vagor, Erro. [" Ruhnk. Ep. Cr. 172. 243. Heyn. Hom. 5, 46. 278. ad Charit. 769." Schæf. Mss. " Oppian. H. 1, 635." Wakef. Mss.]

" Ἠλυσκάζειν, Suidæ ἐκκλίνειν, Declinare, Defu- " gere, pro quo supra ἠλασκάζειν."

[* Ἀλευάδαι, Toup. in Schol. Theocr. 220. Timæi Lex. 22. ad Herod. 691. ad Diod. S. 2, 50. 92.]

ἈΛΗΘΗΣ, ὁ, ἡ, Verus, ἀληθεῖς λόγοι, Demosth. (520.) ἀληθεῖ λόγῳ, (Herod. 5, 41.) Revera. Εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς, Demosth. (156.) Apud Athen. poëta quidam, 5, (13.) Εἰ μὲν φράσω τἀληθὲς, οὐχί σ' εὐφρανῶ. Æsch. c. Ctes. Πότερα τἀληθὲς εἴπω, ἢ C τὸ ἥδιστον ἀκοῦσαι. Idem ibid. τὸ ἀληθὲς ἐρῶ, nisi forte et hic malit quis τἀληθὲς legere. Sic dicitur et in pl. λέγειν τἀληθῆ, Vera dicere, ap. Isocr. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Demosth. || Interdum τἀληθὲς pro substantivo ἡ ἀλήθεια, Veritas. Demosth. Ὡς δὲ τἀληθὲς ἔχει, καὶ τὸ δίκαιόν ἐστι λέγειν, ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς δείξω. || Ἀληθὴς possumus etiam interpr. Certus, sequentes Cic., qui ἀληθέστερα vertit Certiora, in hoc proverbio, Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.

Ἀληθὲς pro Justo et digno videtur posuisse Demosth. Τοῦτο γὰρ καὶ ἀληθές ἐστι καὶ ὑπὲρ τῶν ὀμωμοκότων καὶ ὑπὲρ τῶν τὰ εὔορκα γνόντων δικαστῶν. Sic alibi, Πόσῳ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον.

Ἀληθέστερος, Verior, ἀληθέστατος, Verissimus. Ἀληθέστερον, Verius, nomen, vel adv. ἀληθέστατον, Verissimum. At vero ἀληθέστατα, adv. Verissime.

Ἄληθες, accentu in antepen. Attice. Revera, Vere, Profecto. Aristoph. I. (89.) Ἄληθες οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ: N. (481.) interroganti Phidippidæ, Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν, resp. D Strepsiades, Ἄληθες, ὅσα πέρ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά. || Est item ἄληθες nonnunquam adv. admirantis, ut ap. Eund. Π. (123.) dicenti Pluto, ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, Chremylus subjungit, Ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων, Verene? Itane revera? Bud. autem per nomen reddidit, Verumne? At in VV. LL. corrupte legitur h. l. et exp.

[" Ἀληθὴς, Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hippol. p. 234. 263. ad Herod. 566. Græv. Lect. Hes. 538. Musgr. Or. 424. Villoison. et Toll. ad Apoll. Lex. 94. ad Lucian. 1, 277. Wakef. S. C. 4, 66. Brunck. Soph. 3, 449. Heyn. Hom. 6, 348. I. q. ἀγαθὸς, T. H. ad Plutum p. 107. Τἀληθὲς, τἀληθῆ, Porson. Hec. p. 73, Ed, 2, Ἀληθῆ, ἀληθῶς λέγειν, ad Lucian. 2, 248. Boissonad. in Philostr. 320. Τὸ ἀληθὲς, Re vera, Dionys. H. 4, 2212. Ἀληθὴς, de vatibus, ad Timæi Lex. 113. ad Xenoph. Eph. 151. 269. Brunck. Or. 426. Ἀληθὲς, adv., Reiz. de Acc. 108. Ammon. 10. et n. Thom. M. 34. Ἀληθὲς, ἄληθες,

A Brunck. Aristoph. 1, 188. 3, 220. 9. (ad v. 89.) 221. Brunck. Œd. T. 350. Musgr. Cycl. 240. Bentl. Opusc. 75. Οὐκ ἀληθὲς, Toup. Opusc. 1, 437. Ἀληθῆ, adv., Steinbr. Mus. Tur. 1, 194." Schæf. Mss. Herod. 6, 68. 69. Glossæ: Ἀληθής· Verus, Verax, Certus, Sontius, Vindex. Ἀληθές· Certum, Verum. Ἀληθέστερον· Certius, Verius. Ἀληθέστατα· Verissime. " Ἀληθὴς ἀνὴρ, cum σοφὸς, Dio Chrys. 1, 48." Wakef. Mss. " Ἀληθές; Itane? Plerumque hoc adv. ironicæ interrogationi servit. Suid. Ἀληθές· ἀντὶ τοῦ ὄντως." Seager. Mss.]

" Ἀληθὴς, Hesychio est non solum δίκαιος, sed eti- " am μνήμων, κατὰ στέρησιν τῆς λήθης, Non obliviosus."

" Ἀλαθὴς, Dorice itidem pro ἀληθὴς, Verus. He- " sych. vero cum ἀλαθέας vocari τὰς ὥρας ait, quo- " niam * κυκλισμῷ πάντα ποιοῦσι, innuit ἀλαθέας illud " esse ab ἀλάομαι."

" Ἀλανὲς, Hesychio est ἀληθὲς, Verum."

Ἀληθογνωσία, (ἡ,) Vericognitio. Dionys. Areop. Religionem orthodoxam ita vocavit, quam et ἀληθότητα.

B Ἀληθοεπὴς, ὁ, ἡ, Veridicus, Veriloquus, Cujus vera sunt verba. Hesych. ἀληθοεπῆ exp. ἀψευδῆ.

[* Ἀληθολογία, ἡ, Veriverbium, Gl.]

[* Ἀληθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, Vates verus. " Philo J. 2, 176." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 1250.]

[* Ἀληθόμυθος, ὁ, ἡ, Qui vera loquitur. Democr. Sent. 627. Gal. ET * Ἀληθομυθεύω, Vera loquor. Democr. Stobæi S. 11. p. 306.]

[* Ἀληθορκέω, Verum juro. Stob. 197. Χρύσιππος διαφέρειν ἔφη τὸ ἀληθορκεῖν τοῦ εὐορκεῖν· καὶ τὸ ἐπιορκεῖν, τοῦ ψευδορκεῖν. Τὸν μὲν γὰρ ὀμνύντα καθ' ὃν ὀμνύει καιρὸν, πάντως ἢ ἀληθορκεῖν ἢ ψευδορκεῖν.]

[* " Ἀληθοποιέω, Sylburgii Saracenica p. 38." Boissonad. Mss.]

[* Ἀληθουργὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀληθῆ ἐργαζόμενος. Heracl. Alleg. 67.]

[* Ἀληθοσύνη, ἡ, Veritas. Theognis 1226.]

[* Ἀναλήθης, ὁ, ἡ, Falsus. " D. R. ad Longin. 246. Toup. ad eund. 280. Wakef. S. C. 4, 65. ad Dionys. H. 6, 1171." Schæf. Mss. Plut. Compar. C Alcib. 2. Dionys. H. de Din. Jud. 2, 184. ET * Ἀναλήθως, Falso. M. Anton. 2, 16. Καὶ * ἐπιπλάστως καὶ ἀναλήθως.]

[* " Αὐτοαληθὴς, (ὁ, ἡ,) Athan. 1, 708." Kall. Mss. ET * Αὐτοαληθῶς, Suid. v. Αὐτό.)" Boissonad. Mss.]

[* " Ἐναλήθης, (ὁ, ἡ, Verus, Verissimus.) Toup. ad Longin. 281. ET * Ἐναλήθως, Vere, Verisimiliter. Lucian. 1, 373=708. Salmur. Πιθανῶς καὶ ἐναλήθως.]

[* Ἐπαλήθης, (ὁ, ἡ,) Amphil. 99." Kall. Mss.]

[* " Μισαλήθης, (ὁ, ἡ, Osor veritatis.) Tzetz. Chil. 10, 873. (Ταῦτα δ' εἰσὶ ληρήματα μισαληθῶν ἀνθρώπων.)" Boissonad. Mss.]

Παναληθὴς, ὁ, ἡ, Omnino verus. Plato de Rep. 9. Ὅ, τι οὐ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου. [" Chardon, Millin Magaz. T. 5. An. 2. p. 491." Schæf. Mss. ET * Παναληθῶς, Verissime. Æsch. Suppl. 89. Suid. 1, 374.]

[* Ὑπεραλήθης, ὁ, ἡ, UNDE * " Ὑπεραλήθως, Dionys. Areop. 280." Kall. Mss.]

Φιλαλήθης, ὁ, ἡ, non φιλαληθής: nam ἀναβιβάζει τὸν D τόνον, ut loquuntur Gramm. Veri s. Veritatis amator, vel Amatrix, Veritatis studiosus, vel studiosa. A Diog. L. φιλαλήθεις philosophi, sicut et ἐλεγκτικοὶ numerantur inter eos, qui ἀπὸ οἰήσεως nomen acceperunt. ET Φιλαλήθως, Veritatis amore, vel studio, Euseb. ET Φιλαλήθεια, Amor veritatis, Studium veritatis. [" Φιλαλήθης, Eust. 109, 18." Seager. Mss. " Toup. Ind. ad Longin. s. v. Φιλαρχαῖος." Schæf. Mss.]

Ἀληθῶς, Ion. ἀληθέως, ut ap. Herod. (1, 158.) Vere, Revera, Haud dubie, Proculdubio. Sæpe ὡς præfixum habet, ut, Τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστὰς, ap. Plat. Apol. (32.) i. e. Cic. interpr., Eos qui vere judices appellentur. Sic dictum est illud, θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς. Apud Demosth. (563.) ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ et ἡ δοκοῦσα καὶ ὑποβαλλομένη opponuntur. " Ἀληθέως, Vere, Revera, pro quo contractim ἀληθῶς " dicitur. Legitur ap. poëtas præsertim, necnon ap. " Herod." [Gl. Ἀληθῶς· Vero, Certe. Ἀληθῶς γάρ· Enim vero. " Ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Plut. Mor. 1, 34. Ἀληθέως, Greg. Cor.

212. Ἀληθῶς λέγειν, Boissonad. in Philostr. 320. Ὡς ἀλ., ad Phalar. 316. ad Lucian. 2, 347. (sic ὡς ἐτεόν, Ænigma 36.) Demosth. 1, 504." Schæf. Mss.]

Ἀληθεστέρως, Verius, et cum ὡς, ὡς ἀληθεστέρως, Plato de Rep. 1. itidem ut ὡς ἀληθῶς.

Ἀλήθεια, ἡ, Veritas, Ion. ἀληθηΐη, ap. Herod. Opponitur τῇ ἀληθείᾳ, Veritati, ψεῦδος, s. ψευδολογία. Plut. (6, 55.) Αὐστηροτέραν ἡγοῦνται τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους. Isocr. Panath. Μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας. Opponuntur item τῷ λόγῳ et τῇ ἀληθείᾳ. Isocr. ad Nic. Καὶ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου· τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. In eadem signif. sæpe opponuntur τῷ μὲν λόγῳ et τῷ δὲ ἔργῳ. Vide Λόγος.

Πρὸς ἀλήθειαν, Μετ' ἀληθείας, Ἐπ' ἀληθείας, Τῇ ἀληθείᾳ, et frequenter in pl. Ταῖς ἀληθείαις, omnia idem signif. Vere, Revera, ἀληθῶς. Philo, Πρὸς ἀλήθειάν ἐστι, pro ἀληθῶς ἐστὶ, Revera est. Sic τὰ μετ' ἀληθείας καλὰ, Quæ vere sunt honesta. Demosth. (19.) Καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοποῖτο.

[" Ἀλήθεια, Fischer. Ind. Palæph. Jacobs. Exerc. 2, 18. Ἀλήθεια, ἀληθέη, ἀλάθεα, Toup. App. in Theocr. 43. cf. ad Od. 7, 297. Quid sensu rhetorico? Bibl. Crit. 1, 1. p. 24. De prædictis, ad Timæi Lex. 113. Τῇ ἀληθείᾳ, ταῖς ἀληθείαις, Heyn. ad Apollod. 483. Eur. Hippol. p. 4. Phalar. p. 14. ad Charit. 325. Diod. S. 1, 384. ad Phalar. 221. ad Charit. 461. Ἀλήθεια, Justitia, Græv. Lect. Hes. 538. Οἶνος καὶ ἀλήθεια, In vino veritas; ἐν βυθῷ ἡ ἀλήθεια; φίλη ἡ ἀλήθεια: τί ἐστιν ἀλήθεια; de his locutt. vide Toup. App. in Theocr. 43. cf. Casaub. ad Athen. 80. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, Toup. ad Longin. 323. De plur., ad Charit. 325. Musgr. Hel. 317. Luzac. Exerc. 150. 162. ad Lucian. 1, 641. Dionys. H. 1, 215. Demosth. 1041. 1151. 1154. 1201. Εἰς ἀλ., Jacobs. Anth. 12, 146. Ἐπ' ἀληθείᾳ, Jacobs. Anth. 6, 311. Lucian. 1, 836. ad 3, 598. Æsop. p. 168. Fur. Lips. Demosth. 1, 323. 384. 538. Jambl. V. P. 300. Kiessl. Κατ' ἀλ., Diod. S. 2, 400. Πρὸς ἀλ., Diod. S. 2, 218. 289. 376. 379. 430. 455. 522. 526. 593. 630: Σὺν ἀλ., ἐν ἀλ., Boissonad. in Philostr. 589. Τῷ μὲν δοκεῖν, τῇ δ' ἀληθείᾳ, T. H. ad Plutum p. 267. Ταῖς ἀλ., Philemo in Thom. M. Vita Eurip. Diod. S. 2, 558. Tzsch. ad Strab. 5. p. 698. Ἀλάθεια, Veritas, vox Dorico-Ionica, Toup. App. in Theocr. 43. Stephan. Dial. Att. Dedicat. Ἀληθείη, Heyn. Hom. 8, 432. 678." Schæf. Mss. " In plur., Menander ap. Suid. Ἀλήθεια, Arrian. Ep. p. 100. et Soph. Fragm. Hinc corr. Jambl. Myst. 102." Wakef. Mss. Xen. Œcon. 10, 2. Ἐρυθροτέρα τῆς ἀληθείας. Glossæ: Ἀλήθεια· Veritas, Justitia, Abolitio.]

" Αὐτοαλήθεια, Ipsa veritas, de Deo, ap. Greg. et " Plat. Phædro." [Vide Αὐτοαγιότης. " Chrys. in Jo. Hom. 8. T. 2. p. 587. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ φῶς ἀληθινὸν εἴρηται, ἑτέρωθι δὲ αὐτοαλήθεια καὶ αὐτοζωή. Orig. c. Cels. 3. p. 135. Οὗτος ὁ * αὐτολόγος ἐστὶ, καὶ ἡ * αὐτοσοφία, καὶ ἡ αὐτοαλήθεια." Seager. Mss.]

Ἀληθότης, ητος, pro ἀλήθεια. Dionys. Areop. [A Schneidero Lex. non agnoscitur.]

Ἀληθίζω, Vera dico, ap. Plut. Ἀληθίζω, τὸ ἀληθῆ λέγω, inquit Suid. Idem valet et Ἀληθίζομαι: nam ἀληθίζεσθαι Hes. exp. ἀληθεύειν: et ita usurpatur ab Herod. [1, 136. 3, 72. " Valck. Adoniaz. p. 282. Thom. M. 35. De vatibus, ad Timæi Lex. 113." Schæf. Mss. " Ἀληθίζομαι, Verus sum, Simplic. 192. Ἀληθίζω, Plut. 2, 230." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαληθίζω, Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαληθίζω, i. q. simplex ἀληθίζω. Procl. ap. Etym. M. 327. " Phot. Bibl. 982=521." Wakef. Mss. " Gaisford. ad Hephæst. 378." Boissonad. Mss.]

[* " Ἐπαληθίζω, (i. q. ἐπαληθεύω,) Heyn. ad Apollod. 1102." Schæf. Mss. Ἐπαληθίζομαι in Lex. Hederic. exp. Consentio cum aliqua re, Convenio, Fast. " Tzetz. Chil. 7, 762." Boissonad. Mss.]

[* Καταληθίζω, UNDE Doric. * Καταλαθιστὴς, ὁ, i. q. ἐξηγητής. Hesych. Ruhnk. ad Tim. 112—3.]

Ἀληθεύω, Verum dico, vel Vera, Vera loquor; cui opponitur ψεύδομαι. Plato Cratylo, Τὸ μὲν ἕτερον

A τούτων, ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν, τὸ δὲ ἕτερον, ψεύδεσθαι. Greg. Ἡ γὰρ ψευδόμενος ἀληθεύσει, ἢ ἀληθεύων ψεύσεται. Xen. K. Π. (4, 2, 4.) Ἔχετε οὖν ὧν λέγετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Aristot. de Anima 3. Νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἀεὶ ἀληθεύειν, Nunquam aberrare a veritate et falli, ut Bud. exp. Plut. Themistocle (1, 473.) ἀληθεύων λέγεις, Vera narras. Cum accus. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 36.) Λέγειν οὐδὲν ὅ, τι ἂν μὴ ἀληθεύω. Et ante illum Hom. (Βατρ. 14.) Πάντα δ' ἀλήθευσον.

Ἀληθεύειν, Verum esse. Aristot. Ethic. 9. Ἐφ' ὅσον ἑκάτεροι (λόγοι) καὶ πῇ ἀληθεύουσι, Quatenus et quomodo veri sunt.

Ἀληθεύομαι, Pass., pro ἀληθεύω, Verum dico, Vera loquor. Xen. K. Π. 4, (6, 5.) Ἐπὶ τούτοις, ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί τέ σοι τὴν ἐμὴν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν. || Interdum passiva ut voce, ita etiam signif. pro Vere dici, Verum esse, quod et ἀληθεύειν sonat interdum. Greg. Δὸς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι. Synes. Εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, Bud. in-
B terpr., Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem, quod mei oblitus sis.

[Ἀληθεύω, Gl. Verum dico, Vero, as, ὁ ἀληθεύων, Veridicus. " Dionys. H. 1, 482. Xen. Mem. 1, 1, 5. Valck. Adoniaz. p. 282. Thom. M. 35. De medio, ad Xen. Œcon. 3, 12. Verum esse doceo, Pro vero probo, Lucian. 3, 115. De vatibus, ad Timæi Lex. 113." Schæf. Mss. " Vere ago, Synes. 142. Ælian. H. A. 927. Verum assequor, Hippocr. 42. (405, 26. 408, 42. 413, 36. Ed. 1538.)" Wakef. Mss. Chio Ep. 17. Lex. Xenoph. UNDE * " Ἀλήθευμα, τὸ, Method. ap. Epiphan. Hær." Routh. Mss. ET * Ἀληθευτής, ὁ, Verax, Qui verum dicit, Max. Tyr.]

Ἀληθευτικὸς, (ἡ, όν,) Verax, Ad veritatem dicendam proclivis. Aristot. (Ethic. 4, 3.) Διὸ καταφρονητικὸς καὶ ἀληθευτικός. Ibid. παῤῥησιαστικὸς eodem sensu appellatur, ut sit Qui veritatem libere profiteri amat. [" Hierocles 36." Wakef. Mss. " Ad Phalar. 323." Schæf. Mss.]

C " Ἀπαληθεύω, Verum dico, Vera prædico s. Veri-" tatem enuntio et prodo. Apud Suid. Ὁ δὲ χρόνῳ " ὕστερον ἐφωράθη, τῷ πάντα ἐκκαλύπτοντι καὶ ἀπαλη-" θεύοντι. Ubi Suid. exp. τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνοντι: " cum dixisset ἀπαληθεύειν esse etiam τὸ ἀληθὲς ἐξευ-" ρίσκειν." [" Valck. Adoniaz. p. 282. De medio, ad Xen. Œcon. 3, 12. ad Charit. 230." Schæf. Mss. Lex. Xenoph.]

Ἐπαληθεύω, cum accus., Verum esse declaro, Confirmo, Thuc. 8. p. 279. Τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας. Sic Lucian. (3, 438.) Καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Et (3, 96.) Καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον. [Dionys. Antiq. 1, 58. " Lucian. 3. p. 96. 140. Dionys. H. 1, 149. ad Odyss. 5, 98." Schæf. Mss. " Dio Cass. 406. Stob. 308. Schol. Theocr. 7, 114." Wakef. Mss.]

Συναληθεύω, neutrum, ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, ap. Aristot. Simul esse veras propositiones. [" Plut. 2, 53." Wakef. Mss.]

D ¶ Ἀληθινὸς, (ἡ, όν,) Verus, Verax, ut ἀληθινοὶ λόγοι, ap. Plut. Apophth. Veraces sermones, vel Veri. || Item, Non fictus, Non fucatus, Nihil fictitium habens: in qua signif. et Verus capitur; ut ἀληθινοὶ φίλοι, Demosth. (113.) Ἀληθινὸς, inquit Bud. In quo nihil fictitium est, sed omnia simpliciter facta. Dionys. H. Isocrate, Καὶ ποιητικώτερα μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀληθινώτερα, Artificii plus habent quam veri et simplicis. Idem Bud. scribit, Ἀληθινὸς λόγος est qui ἐνδιάθετος dicitur, et e sententia animi proferri videtur, ap. Hermog. ||Ἀληθινὸς exp. etiam Germanus, Genuinus: sic ἀληθινὴ πόλις, ap. Plat., et ἀληθινὴ σοφία, ap. eund. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. 1, 161. Apud Plat. Pol. 1. ἀληθινὸς ἄρχων exp. Legitimus princeps. Apud eund. ἀληθινοὺς παῖδας, Legitimos liberos quidam interpr. quos ille opponit τοῖς ποιητοῖς, Adoptivis. [Xen. K. A. 1, 9, 17. " Valck. Adoniaz. p. 270. Quid sensu rhetorico, Bibl. Cr. 1, 1, 24." Schæf. Mss. " Ἀληθινώτατος, Stob. 417." Wakef. Mss. " Ἀλαθινὸς, à tort condamné. Pindare Ol. 2,

101. donne ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος. M. Bœckh. n'approuve pas ἀλαθινὸς, et le juge ne convenant qu'à de médiocres poëtes (tel celui, que cite Athénée 6, 33.) Je n'opposerai pas à M. Bœckh Polybe, qui l'emploie en 30 passages peut-être, mais un poëte, qui n'est pas 'infimæ notæ ac sequioris ætatis;' l'un de nos plus grands Classiques, Théocrite 13, 15. La forme prolongée ἀλαθινὸς diroit-elle plus que le simple ἀληθὴς? Que l'on pardonne à cette ἐρώτημα." Gail. Mss. Glossæ: 'Αληθινός· Manifestus, Verax, Veriloquax, Veridicus, Verus.]

'Αληθινῶς, Vere, Veraciter. Isocr. [Polyb. 2, 50.]

'Αληθινολογία, ἡ, Veracitas. Platonicum est vocabulum, teste J. Poll. Præcedit autem vox ἀληθινολόγος hanc ἀληθινολογία, in formatione. [" Etym. M. 388." Schæf. Mss.]

"ΑΛΙΣ, Adv. Satis, Satis superque, Abunde. Cum gen., ut in Proverbio, ἅλις δρυὸς, Satis quercus. Aristoph. ap. Suid., ἅλις ἀφύης· παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων. Apud Eund. et hoc exemplum, 'Η δὲ γυνὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἅλις ἔχειν. Apud Eund. 'Ως δὲ ἅλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας, Cum autem satiatus esset hoc supplicio. Sic ἅλις εἶχον βλασφημιῶν, Satiati erant maledictis s. convitiis. Animadvertendum est autem in hh. ll. esse v. ἔχειν cum ἅλις, quod etiam interdum relinquitur subaudiendum. Interdum autem v. ἐστὶ ponitur cum ἅλις, aut sub. itidem relinquitur. Eust. citato h. l. Τούτων μὲν ἅλις, item hoc Eurip. (Phœn. 1737.) "Αλις ὀδυρμάτων ἐμῶν, subjungit, Καὶ ἔχει ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἡ τοιαύτη σύνταξις. ‖ Nonnunquam sine gen. pro Affatim, Magna copia. Od. P. (376.) ἦ οὐχ ἅλις ἧμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι; N. (136.) Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. ἐστὶ, pro Non sat est. Pro quo dicitur etiam, Parum hoc tibi videtur, nisi etiam etc. ut B. (312.) 'Η οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες; Et Il. P. (450.) 'Η οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως; E. (349.) 'Η οὐχ ἅλις ὅ,ττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Quorum versuum unusquisque appellatur προκέφαλος, utpote habens pleonasmum syllabæ ἐν κεφαλῇ, i. e. in capite.

"Αλις, Confertim, Coacervatim. Il. B. (90.) Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα: Γ. (384.) περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν, i. e. ὁμοῦ πολλαὶ, Simul multæ: X. (473.) 'Αμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν.

[" "Αλις, ad Charit. 129. Helen. 595. Wakef. Alc. 929. Jacobs. Anth. 7, 71. 8, 113. Kuster. Aristoph. 123. a. Aristoph. Fr. 267. Dionys. H. 1, 243. Heyn. Hom. 6, 544. 7, 174. 488. Gesner. Ind. in Orph. Lucian. 1, 465. Brunck. Œd. T. 1061. Eur. Med. 1107. ad Alcest. 911. ad Charit. 276. Valck. Diatr. 63. 110. ad Corn. Nepot. 379. De εἰς ἅλις v. Eichst. de Carm. Theocr. 43. De constr., Kuster. Aristoph. 219. a. ad Callim. 1. p. 32. Harles. ad Theocr. 168. Dawes. Misc. 45. Toup. ad Longin. 335. Valck. Phœn. p. 420. 580." Schæf. Mss. " Violenter, Nicand. Al. 498." Wakef. Mss. 'Εκ σταθμῶν ἅλις εἶσιν. Apoll. R. 4, 675. ἅλις ἔλθοι, Eur. Med. 650. ἅλις εἰπεῖν, Hippocr. de Nat. Pueri 2. pro ὅλως εἰπεῖν. Gl. "Αλις· Ohe, Satis.]

'Αλία, ἡ, Congregatio, Cœtus, Concilium, ap. Herod. aliquoties, ut (5, 29. 79.) 'Αλίην ποιησάμενοι, et (1, 125.) 'Αλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coëgit: [7, 134.] " ‖'Αλία autem Suidæ ἡ " πορεία, Profectio, quo signif. ex Hes. supra habuimus " ἄλημα. 'Αλίας Hes. affert pro πρασιὰς, κλινθείας." " 'Αλσεία, Hesychio πορεία, Profectio, pro quo su- " pra ἀλία." [Demosth. 255. " Casaub. ad Athen. 83. Valck. Ep. ad Röv. 70. Bentl. Opusc. 117. ad Charit. 242. ad Xenoph. Eph. 261. ad Il. E. 823." Schæf. Mss. " Schol. Arat. 34. Diog. L. 1, 99." Wakef. Mss.]

'Αλίζω, Congrego, Coacervo, ex ἅλις factum, non ἅλις exeo, vel potius ex ἀλία orto ex ἅλις, pro Confertim, Coacervatim. [Herod. 1, 63. " Musgr. Heracl. 404. Heyn. Hom. 5, 153. Casaub. ab Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 29. Mœris 51. et n. Ad Il. E. 823. 'Αλ. et αὐλίζω conf., ad Herod. 429." Schæf. Mss. Hippocr. 133, 31. 140, 19. 197, 46. 209, 28. 33. " Xen. K. A. 2, 4, 2. 6, 3, 1. Eur. Herc. F. 412." Seager. Mss.]

" Ξεναλίζω, Suidæ est τὸ συναθροίζω. Proprie est " ξένους ἀλίζω, i. e. συναθροίζω καὶ συνάγω." [" Ad Mœr. 271." Schæf. Mss.]

" Προαλίζω, Ante congrego et in unum cogo. Jo- " seph. (B. J. 3, 7, 25.) Καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς μελλούσαις " συμφοραῖς θυμὸν προαλίσαντας, ἐναφεῖναι τοῖς δρά- " σουσιν αὐτάς. Id Suid. etiam exp. * προαθροίσαν- " τας, Præcolligentes." [" Heyn. Hom. 8, 64." Schæf. Mss.]

[* "Προσαλίζω, Congrego, Pol. 3, 428." Wakef. Mss.]

Συναλίζω, compositum usitatius quam simplex ἀλίζω. Herod. 2, (111.) συναλίσαι, συναγαγεῖν aperte pro eodem ponit; nam cum dixisset συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας τῶν ἐπειρήθη κ. τ. λ. paucis interjectis verbis, subjungit, consueta sibi repetitione utens, ἐς ταύτην συναλίσαντα, perinde ac si dixisset ἐς ταύτην συναγαγόντα. In cujus loci interpr. Lat. utendum censerem particula Inquam, hoc modo: Cum inquam in unam eas urbem congregasset, vel coëgisset. Usus est hoc verbo et Xen. K. Π. 1, (4, 14.) 'Εξάγει ἐπὶ θήραν· καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας. Passiva vox est Συναλίζομαι, Congregor. Lucian. (2, 925.) 'Επειδὰν συναλισθῶσι πολλοί. At vero ap. Luc. Act. Apost. (1, 4.) Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς. Erasmus συναλιζόμενος accepit signif. activa pro συναλίζων: vertit enim Congregans, addens etiam, In idem loci, et in suis annot. Cyrillum ait in opere, quo exp. dictiones sacrarum scripturarum, συναλιζόμενος interpretari συναθροιζόμενος, a v. ἀλία, quæ Concilium s. Congregationem significat. Quod autem ad veteris Interpretis expos. attinet, vertentis συναλιζόμενος, Convescens, Chrysost. quoque, vel potius eum quicunque est auctor commentariorum illi ascriptorum, ita intellexisse ostendit. Quæ si cui probantur, expendat, inquit, num συναλίζεσθαι dicatur a salis communione, juxta Proverb. Salem et mensam ne prætereas. Hæc Erasm., et alia, quæ ap. eum lege. Beza quoque cum illo interpr. Congregans: quam certe et ego veram esse interpr. puto hujus vocabuli συναλιζόμενος, si veram in eo et germanam scripturam habemus: qua de re dubito, et magis ad alteram lectionem συναυλιζόμενος inclino, propter eas, quas in illius expos. reddam rationes, post Αὐλή. [Gl. Συναλίζεται· Convestitur. Hippocr. 62, 18. 119, 40. Ξυναλισθῆναι et ξυναυλισθῆναι conf. ap. Eund., teste Schneider. Lex. " Musgr. Heracl. 404. Vales. ad Theodorit. 71. ad Lucian. 3, 40. Casaub. ad Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 28. Valck. Oratt. 369.: Anim. ad Ammon. 68. ad Herod. 83. Wessel. ad Herod. 154. Wyttenb. Sel. 373. UNDE * Συναλισμὸς, ὁ, ut leg. in Tzetz. Exeg. in Il. p. 44. (Τὸν ἐν Αὐλίδι συναυλισμὸν τοῦ στρατοῦ. ADDE) * Συναλιάζω, (pro συναλίζω,) Aristoph. Lys. 93. Fut. ξω, Valck. ad Röv. 67, Brunck. Aristoph. 1, 11." Schæf. Mss.]

" "Αλης, s. 'Αλὴς, Condensus, Confertus, Coacer- " vatus. Frequentissima est hæc vox ap. Hippocr., " ut de Diæta in M. A. Συνδεδραμηκότος δ' ἅλεος τοῦ " θερμοῦ ἅπαντος ἄνω, Cum calor in unum veluti " acervum collectus superna petierit, vel Uno acervo. " Sic Γυναικ. 1. 'Υπὸ τοῦ αἵματος ἅλεος ἐξαπίνης " κατελθόντος. Et de Morb. 1. 'Απέμει τὸ πλήρωμα " ἀφ' ἑωϋτοῦ ἅλες τοῦ αἵματος. Et aliquanto post, 'Ο- " ταν δὲ ἀλισθῇ ἐν αὐτῇ, ἀποδιδοῖ πάλιν ἅλες καὶ ταχύ. " Aliquando ei adjungit ἀθρόον vel συχνὸν, nulla " interveniente copula; ut de Morbis, "Οταν φλέγμα " ῥυῇ ἐκ κεφαλῆς ἅλες ἀθρόον ἐς τὴν ἄνω κοιλίην. Et " in Coac. Progn. Περὶ κρίσιν δ' οὖν τούτοισι φλέγμα " ἅλες συχνὸν σὺν πόνῳ διέρχεται. Non minus " frequens est plur. ἅλεες apud Herod."

'Αλέες, In unum congregati. Item, Conferti, Frequentes, Multi simul, Densi. Herod. 'Αλέας ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον. Eust. ἀλέες ap. Herod. pro ἀθροισμένοι ὁμοῦ, quod Hom. (Il. E. 498. M. 78. 443. &c.) ἀολλέες dicit, fortasse ab ἅλις.

['Αλής. Herod. 7, 157. 'Αλὴς μὲν γὰρ γενομένη πᾶσα ἡ 'Ελλὰς, χεὶρ μεγάλη συνάγεται. Aretæus 57. " Ad Herod. 67. 362. Wessel. Diss. Herod. 96. ad

Thom. M. 32. Toup. Opusc. 2, 38. ad Il. E. 823. A Wakef. Trach. 513. Callim. 1, 458. Heyn. Hom. 5, 153. 7, 732. 8, 443. Steph. de Dial. Att. Dedicat. ad Diod. S. 2, 192. 'Αλέες, Musgr. Heracl. 404. Wakef. Trach. 513." Schæf. Mss.]

"'Αλέως, Gal. ap. Hippocr. exp. ἀθρόως, Con-"fertim." [Hippocr. 243, 4. Ετ] "'Αλιδίως, "Hesychio ἱκανῶς, μετρίως, ἅλις, Satis."

¶ 'Αλὲν, participium exp. Hesych. συναθροισθὲν, Congregatum, itidem ἀλέντων, ἀθροισθέντων: exp. vero et συστρεψάντων, item συγκλεισάντων, nisi forte leg. est συγκλεισθέντων, ut ibid. ἀλέντες exp. συγκλεισθέντες. Non video autem quid obstet quominus istud participium ἀλὲν significans συναθροισθὲν, ab ἅλις s. ἀλέες originem habere dicamus. Quin et ap. Hom. (Il. Φ. 571. X. 308.) ἀλεὶς exp. etiam ἄθρουν συστρέψας ἑαυτόν. Sed et ἀλέν συναχθὲν exp. Il. Ψ. (420.) 'Ρωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, Collecta aqua, s. Coacervata. Scribitur tamen ἀλὲν et ἀλέντων cum tenui ap. Hom. et Hesych. atque Etym., qui et aliunde deducit. ["'Αλεὶς, Heyn. Hom. 7, B 209. 'Αλέντες, Wakef. Trach. 513. Heyn. Hom. 6, 447. 'Εάλη, 6, 446. 'Αλήμεναι, ἀλέντες, 5, 152. 234. 717. 6, 157." Schæf. Mss.]

"'Αλῃδὸν, Hesychio ἀθρόως, Confertim, ut ἀλέως "paulo ante: item ἐξαίφνης, Subito, Repente, forsan "ab ἅλλομαι, quasi Saltu."

"'Αλέϊος, s. 'Αλεῖος, Congregatus et coactus in "unum, Confertus. Gal. enim Lex. Hippocr. ἀλέϊον "exp. ἠθροισμένον, ἀθρόον: et Hes. ἀλεῖον ὕδωρ affert "itidem pro * ἀθροιστὸν καὶ * συλλεκτὸν, quo sensu "et ἄλιον paulo infra. Alioqui 'Αλεῖος Dorice pro "'Ηλεῖος dicitur. Unde 'Αλεῖος Ζεὺς ap. Steph. B. "in 'Ηλις." ["'Αλεῖος, Eleus, ad Charit. 253." Schæf. Mss.] "Ἄλιον ὕδωρ, Galeno Lex. Hippocr. "τὸ ἠθροισμένον ἐξ ὄμβρου ἀθρόον, Collectum ex im-"bre denso."

"'Αλεότης, (ἡ,) Collectio et congeries. Gal. enim "ἀλεότητα in Lex. Hippocr. exp. ἄθροισιν."

"'Αολλὴς, έος, ὁ, ἡ, cujus plur. ἀολλέες, Conferti, "Densi. Sic ἀολλέα, Od. Ξ. Conferta, Multa si- C "mul: βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Etym. ἀολλέες "exp. συνηθροισμένοι, Congregati, et fieri dicit παρὰ "τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Eust. vult in hoc nomine α esse "vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικόν: qui ἀολλέες exp. οἱ "ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι, nisi potius scr. "est συνειλημένοι simplici μ, a v. συνειλεῖσθαι." [Soph. Tr. 513. "Christod. Ecphr. 22. Heyn. Hom. 5, 98." Schæf. Mss.]

"'Αολλίζω, Confertos reddo, Congrego. Il. Z. "ἀολλίσασα γεραιάς. Hesych. habet etiam 'Αολλεῖ, "quod exp. συνάγει, Cogit in unum, Congregat." [Unde * 'Αολλήδην, Confertim, Simul, Coacervatim. Oppian. H. 1, 788. Moschus 2, 49. "'Αολλῶ, Heyn. Hom. 5, 250. 253. Brunck. Aristoph. 1, 85. ad Apoll. R. 38. 'Αολλίζω, Huschk. Anal. 272. Brunck. Aristoph. 1, 85. ad Apoll. R. 38. Heyn. Hom. 5, 250. 253." Schæf. Mss. Adde * 'Αόλλησις, (ἡ,) Etym. M. 68, 31." Wakef. Mss.]

[* 'Αλίφρων, ὁ, ἡ, Naumach. 63. "Valck. Phœn. p. 39." Schæf. Mss. Unde] "'Αλιφροσύνη, (ἡ,) He- D "sychio ἱκανὴ φρόνησις, Tantum intellectus et pru-"dentiæ, quantum satis est."

"ΑΛΩΣ, ω, ἡ, Area, in qua teritur s. trituratur frumentum. Xen. O. (18, 6. 8.) Δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα, et ibid. aliquoties. Plut. Amat. Narrat. (9, 100.) 'Εντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἅλῳ σῖτον συντιθεῖσι. Potest autem in gen. dici etiam ἅλωος pro ἅλω, sicut dicitur κάλωος pro κάλω: quod tamen Etym. non vult esse κλίσιν, sed ἐπέκτασιν. Idem et accus. ἅλωα e Callim. in Hecale (Fr. 51.) affert, nam pro 'Εκάβῃ repono 'Εκάλῃ, Δινομένῃ περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα. Pono autem hic nomen istud, post Ἅλις videlicet, quod videam Etymt. velle ab ἅλις s. ἀλίζω derivari, et quidem ita de hac etymologia loqui tanquam extra controversiam posita sit. Docet præterea hanc esse causam cur ἅλως spiritu aspero notetur. Etym. quoque ita scribit: Ἅλως· ἡ ἀλωὴ καὶ ἡ ἀλωνία, παρὰ τὴν τῶν σταχύων συνάθροισιν.

Ἅλως, Corona, Circulus siderum, ut ait Seneca in Nat. Aristot. de Mundo, Ἅλως ἐστὶν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περίαυγος· διαφέρει δὲ ἴριδος ὅτι ἡ μὲν ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως κύκλῳ παντὸς ἄστρου. Quæ verba sic transfert Bud. Area est edita imago sidereæ claritatis, undique illustrata, hactenus ab arcu cœlesti differens, quod ille e regione solis ac lunæ visendum se exhibet, cum area sidus totum ambitu cingat circulari. Hactenus Aristot. Exp. etiam a nonnullis ἅλως Circulus apparens circa solem et lunam. Ἅλως secundum Hesych., Solis aut lunæ circumferentia. Item, Clypei circumferentia et orbis, ap. Æschylum, ut idem scribit. Æschyli autem locus, in quo ita utitur, est in Tragœdia 'Επτὰ ἐπὶ Θήβαις (491.) si bene memini. Ἅλως, Circulus in oculis inter σφενδόνην et ἶριδα. Vide J. Poll.

[Ἅλως, Inscriptio Sicula Gruteri p. 213. Schneider. Lex. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. Phil. aug. atque emend. P. 2. p. 13. Glossæ: Ἅλως· Area, Halo nomen. "Callim. 1, 433. Circumferentia clypei, Stanl. ad Æsch. Eum. 45. Gen. ἅλωος, Addæus 1. Toup. Opusc. 2, 173. Accus. ἅλωα, Ruhnk. Ep. Cr. 179." Schæf. Mss. "Arat. Dios. 209. Perdicis nidus, Ælian. H. A. 3, 16." Wakef. Mss. "Epiphan. Hær. 5, 30." Routh. Mss.]

'Αλωῒς, ίδος, ἡ, pro ἀλωὰς, ut annotant quidam; sed mihi suspecta est hæc terminatio. ["Schol. Theocr. 7, 155." Wakef. Mss. Schneider. Lex. v. 'Αλωάς.]

'Αλωεινὸς, (ἡ, ὸν,) Arealis, Cujus usus est ad areas. 'Αλωειναῖς ἵπποις, in Anthol. Equabus arealibus, Quæ in area frumentum terunt. ["Jacobs. Anth. 8, 202. 11, 10. Toup. Emend. 4, 420." Schæf. Mss.]

'Αλώϊος, ὁ, ἡ, [imo ια, ιον,] i. q. ἀλωεινός: ut ἀλώϊα ἔργα, ap. Nicand. (Th. 113.) Arealia opera. ["Mitscherlich. H. in Cer. 118. Jacobs. Anth. 9, 227." Schæf. Mss.]

[* "'Αλωΐα, (ἡ,) Herbæ genus. Schol. Nicand. Th. 89.]

'Αλῶα, Festum Athenis in honorem Cereris, secundum nonnullos, Dionysii quoque, agi solitum ab agricolis, jam comportatis frugibus. Apud Suid. legitur, 'Αλῶα Festum est Atticum. Philochorus autem nominatum ait quod illius festi tempore homines morarentur περὶ τὰς ἅλως, in areis. ["Bergler. ad Alciphr. 21. 135. 225. 242. Heringa Obs. 153. Alciphr. 194. ad 358." Schæf. Mss. Unde * Συναλωνιάζω. Suid. Συναλωνιάζειν· καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν ἀκμῇ τοῦ θέρους ἑορτὴν ἦγον, καὶ θυσίας ἐποίουν.]

'Αλωὰς, άδος, ἡ, Cereris epith. Arealis. Scimus autem Cererem frugibus præesse, unde et 'Αλῶα Festum in ejus honorem, annotatione præcedente. ["Bergler. ad Alciphr. 136. 225. Mitscherlich. H. in Cer. 117." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 7, 155. ubi perperam legebatur 'Αλωῒς, Schneider. Lex.]

[* 'Αλωαῖος, α, ον, Ad Cererem pertinens. Orph. H. in Cer. 5. "Mitscherlich. H. in Cer. 118. * 'Αλωάδαι, Toup. Emend. 1, 243. ad Lucian. 1, 494. ad Diod. S. 1, 328. 'Αλωϊάδαι, Brunck. Apoll. R. 23. Reiz. Belg. Gr. 630. Brunck. Soph. 3, 394. * 'Αλωΐτης, Toup. Emend. 1, 386." Schæf. Mss.]

¶ Ἅλων, ωνος, ἡ, Area, i. q. ἅλως. Suid. Τὸ δὲ ἀλωὰς ἀπὸ τοῦ ἅλως ἄνευ τοῦ ι, λέγεται δὲ καὶ ἅλωνος, καὶ ἅλωνι ἡ δοτική. Reperitur etiam scriptum ἀλὼν ἀλῶνος, sed rectius ἅλων ἅλωνος: ut Matth. 3, (12.) Διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ. Vetusta omnia exemplaria, quibus usus est ad Edit. N. T. pater meus, erant autem plus minus quindecim, habebant ἅλωνα, non ἀλῶνα: Luc. itidem 3, (17.) ubi eadem habentur verba, cum tamen utrobique libri omnes, quos viderim, excusi ante patris mei Edd., habeant ἀλῶνα cicumflexa penult. ‖ Ἅλων θερινή, Daniel. 3, (2, 35.) exp. Area æstiva. Ait tamen Tusanus se pro Turbine venti existimare accipi. ["Wessel. ad Herod. 110. Lucian. 1, 82. ad Dionys. H. 2, 875." Schæf. Mss. "Theod. Prodr. Rhod. 138." Boissonad. Mss. Glossæ: Ἅλων· Area. Ἅλως καὶ ἀλών· Area. "Euseb. de volumine serpentis, Nicand. Th. 166." Wakef. Mss. "Clem. Alex. Str. 755." Routh. Mss.]

'Αλωνοτριβῶ, i. q. ἀλωνίζω: nam ἐπὶ τῆς ἅλωνος

διατρίβω Suid. exp.. [" Valck. Anim. ad Ammon. 22. Villoison. ad Longum 218." Schæf. Mss.] A

'Αλωνίζω, In area versor, s. commoror. Exponitur quidem in VV. LL. In mari vel areis versor: verum Hesych. ἀλωνίζουσα non ait aliud signif. quam ἐν ἅλωσι διάγουσα.

'Αλωνία, ἡ, ἅλων. Athen., Εἰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν, [" 524. 'Ο δῆμος συναγαγὼν τὰ τέκνα τῶν φυγόντων εἰς ἀλωνίας." Schweigh. Mss. " Schol. Nicand. Th. 29. 166. * 'Αλωνεία, Schol. Il. E. 499." Wakef. Mss. Sed. leg. ἀλωνία.] Suid. ἀλωαὶ exp. ἀλωνίαι ἢ παράδεισοι.

'Αλωνία exp. a Suid. ἡ τῆς ἅλωνος, Quæ areæ est, vel ex area. Secundum quam signif. fecit ἀλωνία adjectivum nomen, habens in masc. ἀλώνιος, fortasse tamen ἄχρηστον.

[* 'Αλώνιον, τὸ, Area. Νέα ἀλώνια· Novæ aræ. Glossæ.]

[* 'Αλωνέτης, ὁ, Areator, Gl.]

[* 'Αλωνεύομαι, Trituro frumentum in area. Appian. ap. Suid.] B

" Ἐναλωσία, (ἡ,) Hesychio teste dicitur Ceres, " quoniam μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ καὶ πληροῖ, Quo" niam implet aras frugum copia."

¶ 'Αλοάω, ήσω, vel άσω, Trituro: ut, Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, 1. Tim. 5, (18.) Non obligabis os bovi trituranti. Sic ap. Xen. (O. 18, 2.) 'Αλοᾷν τὸν σῖτον. Et ap. Demosth. (1040.) 'Απηλοημένος σῖτος, ab ἀπαλοῶμαι passiv. et composita. || Vertitur etiam Tero, Contero, pro quo et compos. συναλοάω usurpatur; nam συναλοῆσαι ap. Plut. (2, 433.) capitur pro Conterere. Apud Theophr. C. P. 4. ἀλοαθέντα σπέρματα Bud. exp. Trita semina: alii, Tritura excussa.

'Αλοάω, Comminuo, Frango, κλῶ, Suid. Idem ait, ἀλοῶν, Per orbem circumagens, ut fit in areis, in quibus frumentum trituratur. Item, Pulsans, ducta metaph. ab iis, qui spicas contundunt. Aristoph. (Θ. 2.) 'Απολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Idem (B. 149.) Ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον 'Επάταξεν. Aut matrem pulsavit, aut patris maxillam percussit. C Videtur tamen proprie ἀλοᾷν esse Variis ictibus quasi contundere. Apud Ælian. Οἱ μέν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν. Ubi ἀλοῶντες est Tundentes, Percutientes. || 'Αλοᾷν, Flagris cædere. Synes. Οὐ γάρ ἐστιν οὐδὲ τοῖς ἔχουσι καὶ πλουτοῦσιν ἀμαστιγώτους ἀναχωρῆσαι· ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται.

'Αλοάω, cum Trituro signif., aspirandum quidam tradiderunt, utpote derivatum a nom. ἅλως, est enim ἁλοάω, ἐπὶ τῆς ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας: cum autem ponitur generaliter pro Comminuo, Contundo, item Verbero s. Pulso, tenuari debere. Sed in vetustis libris in utraque signif., in propria et in translata, tenuatum reperitur; ac memini in illo, quem citat Paul. (1 Cor. 9, 9.) Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, in omnibus Mss. Codd. ἀλοῶντα tenuatum, non autem aspiratum fuisse. Sed neque Gramm. antiqui differentiam hanc statuerunt. Apud Suid. tamen habentur ἁλοάων et ἁλοητὸς aspirata, nescio temerene an consulto. D

[" 'Αλοάω, Brunck. Soph. 3, 386.: Aristoph. 1, 81. 155. Kuster. 217. a. Villoison. ad Longum 288. ad Mœr. 18. Ammon. 10.: Valck. Anim. 21. Toup. Opusc. 1, 162: obscœn., 1, 231. et Ind. De fut., Thom. M. 38." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: 'Αλοάω· Tero, Batuo, Trituro.]

[* " 'Αλοητέος, J. Poll. 1, 226." Kall. Mss.]

[* 'Αλοήσις, ἡ, Tritura, Gl.]

'Αλοιητὸς, τὸ, Tritura, ap. Xen. (O. 18, 5.) || Item Trituræ tempus. 'Αλοητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, inquit Suid. Non videtur autem distingui accentu duplex hujus nominis signif. ut fit in ἄροτος, ἄμητος, et ἀροτὸς, ἀμητός. [" De accentu, Reiz. de Acc. 112." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 284. Ælian. H. A. (4, 25.) 197." Wakef. Mss.]

'Απαλοάω, ET Καταλοάω, Quorum hoc posterius pro simplici ἀλοῶ positum reperitur, videlicet pro Tero. Item, Contundo, Confringo: unde Eust. ap. Hom. (Il. Δ. 522.) ἀπηλοίησε exp. κατηλόησε. 'Απαλοάω autem aliam etiam signif. habet; nam ἀπηλοημένος præt. passivi 'Απαλοάομαι, exp. ab Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, Frumentum, ut sub. σῖτος, vel tale quid, ex area convectum postquam tritum fuit. Quæ verba Suid. quoque habet. Uterque autem, quod etiam observandum est, ἀλοηθῆναι exp. πατηθῆναι. Sed horum duorum testimonium pro uno et eodem habendum est, cum Suid. ex Harpocr. descripsisse minime sit controversum. Vide etiam 'Απαλοιάω et Καταλοιάω paulo post: item Συναλοιάω, sed pro quo fortasse συναλοάω leg. sit, ut ibi docebo. EST hinc deductum et 'Επαλώστης, quod habetur ap. Xen. O. (18, 5.) Exp. autem ἐπαλώστης in VV. LL. Triturator, cum potius signif. Eum, qui bubus terentibus moderatur, ut Bud. scribit: cui in eo etiam assentior quod hanc vocem mendi suspectam habet.

[" 'Απαλοάω, Trituro, Frumentum triturando ab aristis libero, Demosth. 1040." Seager. Mss. " Ammon. 27.: Valck. Anim. 22. ad Herod. 110. ad Diod. S. 1, 241. Heyn. Hom. 4, 650." Schæf. Mss. ET * Διαλοάω, Ælian. H. A. 1, 9. ET " Καταλοάω, Arrian. 334. Athen. (541. 622.)" Wakef. Mss. " Pugnis contundo, Diog. L. in Diogene 214. HSt. Vide et Plut. Mor. 2. p. 7. Wytt." Seager. Mss. Æsch. de Falsa Leg. 285. Lucian. Icarom. 732." Scott. App. ad Thes. " Κατ. et Συναλοάω, Villoison. ad Longum 288. Valck. Anim. ad Ammon. 22." Schæf. Mss.]

'Αλοιάω pro ἀλοάω, per pleonasm. literæ ι, ut in ἀγνοιῶ ex ἀγνοῶ: quanquam Eust. non affirmat formari ita ἀλοιῶ. Pro Percutio, Tundo, Il. I. (564.) Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία. Verbi etiam 'Αλοίω barytoni meminit ibi Eust. [" Toup. Opusc. 2, 167. Koen. ad Greg. Cor. 135. ad Mœr. 18. Ammon. 10.: Valck. Anim. 21." Schæf. Mss. Brunck. Aristoph. 1, 155. Jacobs. Anth. 11, 105. Heyn. Hom. 5, 661. Conf. cum ἀλύω, ad Dionys. H. 1, 100." Schæf. Mss.] HINC 'Αλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, Contusor. Item, Percussor, Pulsator, unde ἀλοιητῆρι σιδήρῳ ap. Nonn. [" Paraphr. 7, 19.: Dionys. 4, 399. Agath. 74." Wakef. Mss.] Et in Anthol. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, Molares dentes, Quorum videlicet officium est molere cibum, contundere et terere. [" Jacobs. Anth. 11, 105." Schæf. Mss.] ET Πατραλοίας, Μητραλοίας. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῴας et Μητραλῴας, si Suidæ credimus; sed recentiores ejus edit. πατραλώας quidem recte cum ω, μητραλόας autem male cum ο habent; ut omittam, in omnibus perperam scribi ω sine ι subscripto. Est autem Πατραλοίας, Patris percussor, s. pulsator, ut dixit Virg. Pulsatusve parens. Item Parricida, Patris interfector. A Suid. tamen et Hesych. exp. simpliciter πατροτύπτης: quo vocabulo usum esse Isæum testatur J. Poll. A quo πατραλοίαν, μητραλοίαν, et πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam synonyma poni existimat Bud., quod tamen ex J. Poll. certo colligi posse non videtur. Aristot. Rhet. 2, (11, 2.) Οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μιαιφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. Apud Aristoph. autem N. (911. 1327.) sunt qui πατραλοίας ambiguum esse velint ad patris percussorem et ad patriæ perditorem; in qua posteriore signif. e πάτρα et ἀλοιᾷν fuerit compositum. Μητραλοίας itidem Matris percussor, &c. Sciendum est autem ap. Eust. male scriptum esse μητρολῴας pro μητραλῴας, 505. qui licet istud duntaxat ponat post πατραλοίας et μητραλοίας, voluisse tamen et πατραλῴας intelligi credibile est. In VV. LL. πατραλώης etiam legitur. ET Μητραλοία in iisdem, Matricidium, sed absque testimonio. [" Μητραλοίας, Πατραλοίας Thom. M. 695. Diod. S. 2, 491. Ammon. 11." Schæf. Mss.] VERBA autem compos. ex ἀλοιάω, sunt 'Απαλοιάω ET Καταλοιάω ET Συναλοιάω, quæ Contundo et Confringo signif., ut Il. Δ. 521. 'Αμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν, Eust. exp. κατηλόησε. Ab Hesych. et Suida ἀπηλοίησε, pro quo male ap. utrumque ἀπηλλοίησε, exp. etiam ἀπέκοψε. ET Συναλοιάω ap. Athen. 8. pro Contero, Εἰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν. Nisi forte leg. est συνηλόησαν,

cum poëtica esse videatur hæc literæ ι interjectio. A
[Vide 'Αλωνία.] De 'Απαλοῶ autem et de Καταλοῶ
paulo ante dixi. [" 'Απαλοιάω, Heyn. Hom. 4,
650. Ammon. 27.: Valck. Anim. 22. ad Herod. 110.
ad Diod. S. 1, 241. Συναλοιάω, Valck. l. c. Theocr.
22, 128." Schæf. Mss. 'Απαλοιάω, Nonn. 37, 626. Συν-
αλοιάω, Joseph. 1153, 20. Quint. Smyrn. 11, 472.
Long. 125=138. Oppian. H. 3, 575. Plut. 1, 306.
Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. Phil. aug. atque
emend. P. 1. p. 18. Oppian. C. 1, 268.]

[* " 'Αλοίω, i. q. ἀλοιάω, Diog. L. 384. (in Epigr.
χερὶ γαῖαν ἀλοίσας.)" Wakef. Mss.]

'Αλωὰ, vel 'Αλωὴ, si Ion. dicitur ἀλωὴ pro ἀλωά.
Area in qua teruntur fruges, ut ap. Hesiod. Ἔργ.
(2, 217.) εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ. Il. E. (499.) Ὡς δ' ἄνε-
μος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων,
Ut ventus paleas circumfert per sacras areas, dum
viri ventilant. Fit autem ἀλωὰ, pro Area, ab ἀλοιῶ,
unde et ι subscr. esset ipsi ω: aut ab ἀλοῶ, mutando
ο in ω: quinetiam secundum hanc derivationem
tenuandum esset ἀλωὰ pro Area. Quidam tamen pro B
Area tradiderunt aspirandum, pro Loco vitibus aut
arboribus consito tenuandum, ut ex Eust. paulo post
docebo.

'Αλωὰ, ἡ, Locus vitibus aut arboribus consitus,
Vinea, Arbustum, Viridarium. Item, Campus fru-
mentarius. Vel, Sata, Segetes, ut quidam exp. Il. I.
(534.) Χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς
ῥέξ'. Σ. (57.) Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ
ἀλωῆς. Od. H. (122.) ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ
Ἐῤῥίζωται. Il. Σ. (566.) Ἐνθ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα
βρίθουσαν ἀλωήν: ubique posito ἀλωὴ pro ἀλωὰ,
Ionice. Item E. (90.) ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων.
Citatur e Schol. Nicandri ἀλωὰ καὶ ἀλωὴ, λαχανοφόρος
τόπος. Sciendum est autem me 'Αλωὰ post 'Αλοιῶ
posuisse, sequendo Eust., qui illud ab hoc deduci
putat; vel potius sequendo veteres Gramm., quorum
ille testimonio nititur, p. 1218, ubi et cum φ ideo
scriptum ab illis fuisse tradit. Addit tamen ex Ap-
pione et Herodoro, cum aspiratur, signif. τὴν ἅλωνα:
at cum tenuatur, signif. τὴν ἀμπελόφυτον γῆν. Ego C
certe cum spiritu aspero scriptum cum alibi reperio,
tum in Anthol. Epigr. Εἰς ναυαγήσαντας, οὐκ ἄρ' ἁλωὰς
Ωὐτὸς ἐπιπνείει κ' εἰς ὀθόνας ἄνεμος. Ac certe ut
aspiretur, sicut et ἅλως, ἅλων, ἁλωνία, magis consen-
taneum rationi esse crediderim. Nec video cur alia
hujus vocis ἀλωὴ quam illarum quærenda sit etymo-
logia: adeo ut dubitem an recte post ἀλοῖω ponatur;
quod tamen et ipsum alicubi cum aspiratione scri-
ptum reperire me memini.

[" 'Αλωὰ, Leon. Tar. 61. Herodes 9. Jacobs.
Anth. 12, 415. Heyn. Hom. 5, 99. 7, 549. 8, 108.
120. 180. Lobeck. Ajac. p. 347. Ruhnk. Ep. Cr. 31.
Jacobs. Exerc. 2, 129. Ilgen. ad Hymn. 382. Græv.
Lect. Hes. 611. Mitscherlich. H. in Cer. 118. 121.
Casaub. ad Athen. 58. Theocr. 1, 46." Schæf. Mss.
" Seges, Quint. Smyrn. 1, 64. Oppian. H. 1, 797."
Wakef. Mss.]

'Αλωεὺς, έως, ὁ, Qui in area frumentum terit. Pro
Vinitore etiam accipi volunt, et generaliter pro Agri-
cola. Citatur e Nonno. [" Nonn. Paraphr. 4, 174. D
Arat. Dios. 313. Hortulanus, Nonn. Dionys. p. 94."
Wakef. Mss. Glossæ: 'Αλωή· Viridarium. Apoll. R.
3, 1400.]

[* " 'Αλωόφυτος, (ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 13, 257."
Wakef. Mss.]

" 'Ηλεὸς, (ὰ, ὸν,) Stolidus, Stultus, Insipiens. In-
" terdum active pro Stultescere faciens et desipere,
" Stultum reddens et insipientem: unde ab Hes.
" quoque exp. non solum ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος,
" sed etiam * μωροποιός. Quomodo accipitur Od. Ξ.
" (464.) οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά
" περ μάλ' ἀεῖσαι. In præcedente vero signif., B.
" (243.) Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες;
" Apud Hes. legitur non solum ἠλεὸς, sed ETIAM
" 'Ηλεὴς, expositum itidem ἄφρων, ἠλίθιος. Alioquin
" ET 'Ηλὸς dicitur, per syncopen pro ἠλεὸς, et in
" vocativo ἠλὲ pro ἠλεὲ, ut O. Μαινόμενε, φρένας
" ἠλὲ, διέφθορας, Mente capte, unde mox dicit,
" νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς." [Callim. Fr. 174.
" Ad Od. B. (l. c.) Valck. Callim. 284. Thom.
M. 233. Jacobs. Anth. 8, 102. Heyn. Hom. 7, 29."
Schæf. Mss. Pro ἠλεὸς interdum ponitur ἀλεὸς, de
quo supra actum est in 'Αλεός. UNDE] " 'Αλεόφρων,
" ονος, ὁ, ἡ, i. q. φρένας ἠλεὸς ap. Hom. indeque com-
" positum, h. e. παράφρων, ut Hes. exp. Demens,
" Mente captus." [ET] " 'Αλεόσσω, Ineptio, Stultesco,
" ab ἀλεὸς significante Stultus, Hesychio ματαΐζω."
" 'Αλεώσσειν, Hesychio μωραίνειν." [Ab 'Αλὸς pro
ἠλὸς formatur NOMEN] " 'Αλοσύνη, Dementia,
" ἀφροσύνη. Nam ap. Nicand. Th. ἀλοσύνῃ Schol.
" exp. ἀφροσύνῃ. At Hesychio ἀλοσύνα est ἡδονὴ,
" Voluptas." [Nicand. Al. 420. Pro ἠλὸς, quam
scripturam tenent Noster et Schneider. Lex., ἦλος
tacite scriptum est a Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag.
357.]

" Ἤλιθα, Frustra, Incassum. Quo modo accipiunt
" in Apoll. R. 2, (283.) Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον
" ἤλιθα χερσί. Ab Hes. exp. non solum μάτην,
" εἰκῇ, sed etiam χύδην, ἀθρόως, δαψιλῶς, Profuse,
" Confertim, Largiter, Copiose. Quam signif. cum
" habet, præmitti solet τῷ πολύς. Od. Ξ. (215.) ἦ γάρ
" με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή: I. (330.) ὑπὸ κόπρῳ,
" Ἡ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλὴ, pro
" quo dicit P. (297.) ἢ οἱ προπάροιθε θυράων—ἅλις
" κέχυτ'. Et sunt qui ex isto ἅλις factum esse ἤλιθα
" existiment. Apoll. R. quoque, 3, (342.) hoc ἤλιθα
" usurpavit pro ἀθρόως, Τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν·
" ἤλιθα γάρ μιν Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν."
[" Ad Charit. 726. Heyn. Hom. 6, 238. Manetho 2,
3. ad Od. E. 483." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

" 'Ηλίθιος, (ία, ιον,) Stultus, Stolidus, Insipiens,
" Vecors, i. q. ἠλεὸς, ejusdemque originis: volunt
" n. esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανη-
" μένος τὸν νοῦν. Utitur eo et Xen. K. Π. 1, (4, 12.)
" Δέδοικα μὴ παντάπασι βλὰξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι.
" Adverbialiter Aristoph. N. (872.) ὡς ἠλίθιον ἐφθέγ-
" ξατο Καὶ τοῖσι χείλεσιν διεῤῥυηκόσι. Unde SUBST.
" 'Ηλιθιότης, ἡ, Stoliditas, Stultitia, Dementia:
" Hesychio παντελῶς ἀπόγνωσις. Et VERB. 'Ηλιθιάζω,
" Stulte ago, vel Stultitiam factis præ me fero,
" ἀνοηταίνω, μωραίνω. Aristoph. I. (1124.) Νοῦς οὐκ
" ἔνι ταῖς κόμαις Ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν Νομίζετ'·
" ἐγὼ δ' ἑκὼν Ταῦτ' ἠλιθιάζω. Ubi Schol. exp. προσ-
" ποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, ἀνοηταίνω: item ἀναισθητῶ,
" subjungens, ἀναίσθητοι γὰρ οἱ λίθοι, innuensque a
" λίθος hæc derivari; sed alterum etymon est verisi-
" milius. Affertur et 'Ηλιθοεργός: sed pro eo potius
" scr. ἠλιτοεργός. Alioqui dicendum esset amisisse
" τὸ ι. Regula enim compositionis posceret ἠλιθιοερ-
" γὸς, qui foret ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος, Stulte agens,
" Stolida facta admittens." [A Schneider. Lex.
ἠλιθιοεργὸς inter dubia vv. ponitur. " 'Ηλίθιος,
Thom. M. 419. Mœris 180. et n. * 'Ηλιθιώδης, Bois-
sonad. in Philostr. 572. (558.) ad Mœr. 180." Schæf.
Mss. " * 'Εξηλιθιότης, (ἡ,) Suid. Hes. * 'Ηλιθοποιὸς,
(ὁ, ἡ,) Stultum reddens, Schol. Od. Ξ. 464." Wakef.
Mss. 'Ηλίθιος, Plato Alcib. 2. Theocr. 16, 9. Æsch.
Ag. 374. * 'Ηλιθιόω, i. q. ἐμβρόντητον ποιέω, Æsch.
Pr. 1069.]

" 'Αλίθιος, Dorice pro ἠλ. Theocr. (16, 9.) ὅτ' ἀλι-
" θίαν ὁδὸν ἦνθον." [* 'Αλιθίως, 10, 40.]

" 'ΑΛΙΣΓΕΩ, Contamino, Polluo. Verbum usita-
" tum Græcis Bibliorum Interpr. Eccl. 20. 'Αλι-
" σγήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις.
" Sic Daniel. 1, (8.) ἀλισγηθῇ, Polluatur, Contamine-
" tur. Et Malach. 1, (7. 12.) ἠλίσγησα, contaminavi:
" ubi etiam ἠλισγημένος, pollutus. Suid. vero ἀλι-
" σγηθεὶς exp. non solum σπιλωθεὶς, sed etiam ἑστια-
" θεὶς, μισηθεὶς, λυπηθείς: ut Hesych. quoque ἀλι-
" σγήθη affert pro συνεστιάθη: ap. quem legitur et
" 'Αλίσγοντες, μολύνοντες, μιαίνοντες, a them. ἀλί-
" σγω." [" 'Αλισγέω, Segaar. in Daniel. 5. 'Αλίσγω,
Eldik. Spec. 15. Segaar. l. c." Schæf. Mss. Biel.
Thes.]

" 'Αλίσγημα, (τὸ,) Contaminatio s. contagio e cibo
" vetito; ut Hesych. quoque ἀλισγημάτων exp. τῆς
" μεταλήψεως τῶν μιαρῶν θυσιῶν, et Suid. τῶν μια-
" σμάτων ἐκ μυσαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας. ut cum ali-
" quis sese idolothytorum esu polluit." [" Chrys.
in Act. Apost. Serm. 33. T. 4. p. 797. 'Απέχεσθαι

φησιν, ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων, καὶ τῆς πορνείας." Seager. Mss.]

[* " Συναλίσγω, Una inquino. Euseb. P. E. 372." Wakef. Mss.]

'ΑΛΙΣΚΩ, Capio, et in præt. imperf. ἥλισκον. Fut. autem est ἁλώσω tanquam ab ἁλόω, et præt. perf. ἥλωκα, pro quo Att. ἑάλωκα. Tanquam ab ἅλωμι autem, habet aor. 2. ἥλων: unde participium ἁλοὺς. Dicitur autem et ἑάλων Att. pro ἥλων. Porro notandum est pass. signif. habere etiam sub activa voce, præsertim in præt. et aor. Xen. K. Π. 7, (5, 12.) Ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα: E. 1, (1, 15.) Ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας γράμματα. K. Π. 8, (1, 1.) Τίς ἂν πόλις πολεμία ὑπὸ μὴ πειθομένων ἁλοίη; Et Il. B. (374.) Δ. (291.), πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Athen. Πενέσται οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότες. Usurpatur autem sæpe ἁλοὺς eo modo quo a Lat. Captus, in his loquendi generibus, Captus amore, Captus pulcritudine; ut etiam Capi usurpavit Tibull. (3, 1, 7.) Carmine formosæ, pretio capiuntur avaræ. Ἁλοὺς ἔρωτι, Captus amore ap. Lucian. (1, 218.) Dicitur et cum genitivo, ut ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται, ap. Philostr. Her., ubi ἁλῶναι αὐτοῦ exp. Ejus amore captus fuisse. Sic ibid., ἁλῶναι τῆς κόρης, Puellæ amore captus fuisse, quasi sub. dat. ἔρωτι, et sit ἁλῶναι τῆς κόρης, pro ἁλῶναι ἔρωτι τῆς κόρης. Sed jungitur ἁλῶναι non solum cum gen. personæ, sed et cum gen. rem significante, ut ap. Lucian. (3, 629.) τοῦ κάλλους ἁλούς. Synesius autem paulo aliter dixit ἑαλώκειν τοῦ πάθους: Κἂν εἰργασάμην τι δεινὸν ἐμαυτόν· οὕτως ἑαλώκειν τοῦ πάθους, Sic eram captus hoc affectu; hoc est οὕτως ἐκεκρατήμην, οὕτως ἥττων ἐγινόμην, inquit Bud. Interdum vero ἁλῶναι vertitur Corripi, et ἁλοὺς correptus, ut ap. Gal. ἁλῶναι τριταίοις, Corripi tertianis febribus; et ἁλοὺς μανίᾳ, ap. Soph. (Aj. 216.) Correptus insania. Item pro Convictus s. Deprehensus, et pro Condemnatus. Demosth. (632.)

'Ἁλίσκω, Deprehendo, Convinco, item Reum perago, Damno, unde ἡλωκὼς s. ἁλοὺς, Deprehensus, Convictus, Damnatus. Demosth. Ἀσεβῶν οὗτος ἥλωκε, interpr. Bud. Convictus est, Tenetur, Manifestus est impietatis, vel, Damnatus impietatis. Apud Aristoph. (N. 1079.) ἁλοὺς μοιχός. Demosth. Μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, Unica sententia damnari. Idem, Τὸν ἑαλωκότα ἤδη τῇ ψήφῳ. Plut. Publicola (1, 396.) Ψήφοις ἁπάσαις ἁλόντες ἐπελεκίσθησαν. Ceterum ut dicitur ἀσεβῶν ἥλωκε l. c., sic κλέπτων ἥλωκε, item κλοπῆς ἥλωκε, sicut ap. Plut. ἁλόντες ἀργίας. Interdum vero huic verbo jungitur præpos. ἐπὶ cum dat., ut, ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι ap. Herodian. (3, 10, 11.) Damnatum seditionum, vel Damnatum ob seditiones. Sic Plut. Pericle, Ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς. Ab ἅλωμι autem usitata sunt etiam ἁλῴην et ἁλῴω ap. Hom. Od. Ξ. (183.), ἤ κεν ἁλῴη, ἦκε φύγοι: Σ. (264.) εἴκεν ἁλῴω. Est autem ἁλῴην pro ἁλοίην, quo alibi utitur, ut Il. X. (253.) ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, pro quo male in quibusdam Edd. legitur ἁλοίμην. Præs. autem tempus et præt. imperf. facta a terminatione in σκω, in prosa præsertim usitata sunt. Xen. K. (11, 2.) Ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν κ. τ. λ.: E. 3, (4, 19.) Τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. Et Καταλίσκομαι pro Convincor, ex Herod. citatur, καταλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μαντηΐου.

" Ἀλοῶ, Hesychio πλανῶ, Seduco et in errorem " impello: item τύπτω. At ἁλόω, thema inusitatum " est, unde ἅλωμι sua tempora mutuatur, nimirum " præt. ἥλωκα, s. ἑάλωκα, et quæ inde derivantur." " Ἄλωθι, imper. ab ἅλωμαι, ut γνῶθι. Refertur ad " Ἁλίσκομαι." " Ἀλὼς, quod ap. Hes. legitur, et " exp. κρατηθεὶς, si mendosam scripturam non habet, " nec enim sua serie positum est, Doricum est pro " ἁλούς."

" Ἀλῶμαι, Vagor, Erro, contr. ex ἀλάομαι. Ἄ- " λωμι autem inusitatum thema est, e quo aor. 2. " ἥλων, et infin. ἁλῶναι, et particip. ἁλοὺς, quæ " omnia ad Ἁλίσκομαι referuntur."

" Ἑάλη, exp. συνήχθη, συνεστάλη, συνεστράφη, de " quo in Anomalis. Il. Y. (108.) ἑάλη τε χανὼν, de " apro, qui a venatoribus premitur. Et N. (408.)

A " Τῇ δ' ὕπο πᾶς ἑάλη: de Diomede contrahente se " sub clypeum. Inde particip. ἑαλεὶς, Hesychio " συσταλεὶς, συστραφεὶς, Qui se contraxit s. contorsit, " quod ε contra regulam retinuit; debebat enim dici " ἀλείς." [Vide Ἄλημι.]

[" Ἁλίσκω, Locella ad Xen. Eph. 139. Xen. Eph. 54. et n. Valck. Hippol. p. 267. 270.: Diatr. 270.: Callim. 286. ad Xen. Memorab. 2, 6, 22. Fischer. Ind. Palæph. ad Mœr. 95. Thom. M. 38. Dorv. Vann. 61. Thom. M. 257. ad Charit. 537. Luzac. Exerc. 143. Boissonad. in Philostr. 490. Heyn. Hom. 6, 19. 536. Ἁλίσκω, Occido, Heyn. Hom. 6, 304. 536. Ἁλισκόμενος, Captus, Xen. K. A. 4, 1, 3. Ἁλίσκεσθαι, cum partic., Valck. ad Herod. 232. 598. De amore, ad Xen. Eph. 255. Ἁλ. ἐς, Captum perferri in, Valck. Adoniaz. p. 264. ad Herod. 131. Ἡλωμένος an Græcum? Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 1. p. 2. De quant., ad Il. E. 487. Heyn. Hom. 5, 711. Ἥλωκα, ἑάλων, Dawes. Misc. 315. Ἑαλωκὼς, ad Herod. 582. Ἑάλωμεν, ——ομεν, Zeun. ad Cyrop. 277. Ἡλωκέναι, Diod.

B S. 2, 350. Fut., Diod. S. 1, 700. Ἥλω, Heyn. Hom. 4, 99. Fut. med., ad Dionys. H. 3, 1922. Ἁλώσομαι, pass. Kuster. V. M. 145. Jacobs. Anth. 9, 295. Diod. S. 2, 442. ad Timæi Lex. 249. Valck. Phœn. p. 534. Ἥλω, ἑάλω, Zeun. ad Cyrop. 386. Mœris 178. et n., ubi et de ἑάλωκα, ἥλωκα. Ἅλω, Captus est, Heringa Obs. 178. Ἁλῶναι παρανοίας, Toup. ad Longin. 355.; Opusc. 2, 129.: θανάτου, Mortis esse damnatum, Plut. de S. N. V. 25. ψευδομαρτυριῶν, Valck. Oratt. 345. Ἁλῶναι, cum gen., ad Charit. 414.; de amore, Boiss. in Philostr. 481. 516. Ἀλωθῆναι, Diod. S. 2, 490. Ἁλῶ, Brunck. Aristoph. 3, 102. Ἁλῴην, Thom. M. 227. Ἁλοὺς, 226. Musgr. Ion. 828. Ἁλοὺς ὕπνῳ, Wakef. Eum. 67. De augm., Brunck. Aristoph. 3, 102. Ἑαλωκὼς et τραυματίας conf., ad Diod. S. 2, 351. Convinco, Reum perago, Damno, Kuster. Aristoph. 123. a. Valck. ad Herod. 188." Schæf. Mss. Ξυμφοραῖς ἁλίσκεσθαι, Calamitatibus opprimi, Plato Crit. 1." Schweigh. Mss. " De sole victo umbra

C lunæ, Plut. 2, 145. Ἑάλωκα κάλλους, Captus sum pulcritudine, Liban. 14. Æsch. Agam. 30. Julian. 101. Cum gen., Ælian. H. A. 733. In sensu forensi, Longin. 138. Pass. voce, Athen. 103." Wakef. Mss. Glossæ: Ἑάλω· Captus est.]

Ἅλωσις, Captura, vel Captio, si et hoc satis Latinum est, pro Ipso capiendi actu; illo autem utitur in ea signif. Plin. Item Expugnatio, ut Τροίας ἅλωσις ap. Plat. et ap. ceteros scriptt. passim, Trojæ expugnatio, vel, ut alii, Trojæ eversio, aut Excidium. Ego tamen malim simpliciter Captam Trojam, cum Horatio aliisque nonnullis Lat. scriptt. quam Expugnatam dicere. Sed, si, verbi gratia, mihi interpretandum sit μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, non vertam ad verbum, Post capturam aut Captionem Trojæ, sed Post captam Trojam. ‖ Ἅλωσις exp. etiam Deprehensio, ut in Plat. de LL. 11. Καὶ ἐφ' ἑκάστης ἁλώσεως τοὺς δεσμοὺς μὴ πανέσθω διπλασιάζων. [Eur. Electr. 1022. Hec. 1117. " Jacobs. Anth. 7, 42. Boissonad. in Philostr. 661. Ἁλ. ὑπό τινος, Strabo 5.

D p. 513." Schæf. Mss.]

Ἁλώσιμος, ὁ, ἡ, Qui capi potest, s. expugnari, Expugnabilis. Plut. Camillo, (1, 516.) Οὐκ οὔσης ἁλωσίμου τῆς πόλεως. Apud Synes. Ep. 44. Qui facile capi potest. Λίαν ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμος ὢν, Qui facile capi potest a consuetudine. Exp. etiam, Propensus ad consuetudinem. [" Qui facile consumi potest, Paus. 63." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 381. 12, 89. Wakef. et Brunck. Philoct. 863. ad Herod. 533." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Ag. p. 406. " Eur. Hel. 1637. Temenidæ Fr. 9. p. 477." Seager. Mss. Æsch. S. c. Th. 637.]

Ἁλωτὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἁλώσιμος. Quidam Comicus ἁλωτὰ πόνῳ πάντα esse dixit, Expugnabilia esse labore. Philo de Mundo, Τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτὰ dixit, Quæ morbis et senio facile corripiuntur, i. e. Morbis et senio obnoxia. [" Valck. Phœn. p. 60. Brunck. Philoct. 863. Boissonad. in Philostr. 661. Thom. M. 655." Schæf. Mss. Thuc. 6, 77.] Hinc compos. Ἀνάλωτος, Δυσάλωτος, Εὐάλωτος, Δοριάλωτος. E quibus Ἀνάλωτος, ὁ, ἡ, Qui capi vel expu-

gnari nequit, Inexpugnabilis. Isocr. Busir. Enc. (6.) Ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Interdum etiam, Non captus, Non expugnatus, ut ap. Thuc. (4, 70.) Οἰόμενος τὴν Νίσαιαν ἔτι καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphorice ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Qui pecuniis expugnari nequit, vel corrumpi. Inexpugnabilis, vel Insuperabilis pecuniis. Plut. Pericle, (1, 627.) Ἐφύλαξεν ἑαυτὸν ἀνάλωτον ὑπὸ χρημάτων. Male autem ap. Eund. (1, 230.) ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, exp. Pecuniis insatiabilis et inexplebilis, ut alibi docebo. [" Boissonad. in Philostr. 565. 661. Plut. Mor. 1, 18." Schæf. Mss. Ετ] " Δυσάλωτος, ὁ, ἡ, " Difficilis captu, Qui ægre capitur s. capi potest, ut " δυσάλωτον χωρίον ap. Plut. Et δυσάλωτος ταῖς " νόσοις ap. Diosc. 7, 1, Qui difficile morbis corripi-" tur s. tentatur." [Plato 5, 217. Bip. Ind. in Dion. Cass. " Toup. Opusc. 2, 182." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1723.] Contrarium est Εὐάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest, vel expugnatu facilis, ut εὐάλωτον κλέπταις, Naz. Apud Gal. autem ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, Obnoxii febribus quotidianis. [Gl. Expugnabilis. Lex. Xenoph. Alciphr. 2, 1. " Stob. 29, 43." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 2, 183. ad Mœr. 394. ad Charit. 226. Plut. Mor. 1, 17." Schæf. Mss.] Ατ Δορυάλωτος, Captus bello, q. d. Hasta captus, eadem plane forma qua αἰχμάλωτος, supra, Captivus. Herodian. 2. Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Pol. interpr. Quos ubi velut indagine armorum conclusos captivosque habuit. Δορυαλώτους πόλεις πεποίηκεν, Isocr. Urbes subjugavit, In servitutem redegit. [" Ad Diod. S. 1, 279. ad Herod. 653. Thom. M. 655. Auger Discours 2, 91. ad Diod. S. 2, 97. Lobeck. Ajac. p. 253." Schæf. Mss. Vera forma est δοριάλωτος.]

[* " Ἀρτιάλωτος, (ὁ, ἡ, Recens captus.) Xenocr. 34. (Ὁ δὲ ἀρτιάλωτος, καὶ μὴ ζωγρείοις ἐγκεκλεισμένος.)" Boissonad. Mss.]

" Νεάλης, (ὁ, ἡ,) Hesychio νεωστὶ ἁλούσης, Recens " captæ, quæ et Νεάλωτος dicitur. Affert enim idem " ipse νεάλωτοι pro νεωστὶ εἰλημμένοι." [" Ad Herod. 745." Schæf. Mss.]

[* Πανάλωτος, ὁ, ἡ, Omnia capiens. Æsch. Agam. 371. ubi v. Blomf. " Jacobs. Anth. 11, 191. Heyn. Hom. 5, 711." Schæf. Mss.]

[* Πυριάλωτος, ὁ, ἡ, Igni captus. Philostr. 838. Ὑπνηλαὶ οὖσαι καὶ πυριάλωτοι.]

[* Ταχυάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest. " Herod. 7. p. 420. Καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετόν τε καὶ ταχυάλωτον." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀνθαλίσκομαι, Contra, Vicissim capior, damnor. Æsch. Ag. 331. ubi v. Blomf. " Dio Cass. 100." Wakef. Mss.]

[Καταλίσκομαι, de quo v. Nostrum supra, unico nititur loco Herod. 2, 174. At ibi pro mendoso κατηλίσκετο, leg. καὶ ἡλίσκετο monuit Valck. (188.) Rectius καὶ ἁλίσκετο Ed. Schweigh. cujus vide Var. Lect. ad illum locum. Ejiciendum igitur e Lexx. v. καταλίσκομαι, aut certe ut spurium obelo notandum. " Wessel. Diss. Herod. 144." Schæf. Mss.]

" Παραλίσκω, Capio. Παραλοὺς, Hesychio παρα-" κρατηθεὶς, συσχεθείς."

" Προαλίσκομαι, Prius capior, Ante capior. Plut. " de aud. Poëm. Προεαλωκότων ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης." [" Wyttenb. ad Plut. 1, 65. ad Herodian. Philet. 447." Schæf. Mss. Glossæ: Προαλίσκω· Præsumo. Editum est perperam προαναλίσκω. " Demosth. 595." Seager. Mss.]

" Προσαλίσκομαι, Insuper capior: item Insuper " condemnor. Aristoph. Ach. (700.) Νῦν δ' ὑπ' " ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, Κἆτα προσαλισκό-" μεθα, ubi Schol. quoque exp. καὶ πρὸς τούτοις κατα-" δικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα." [Ubi v. Elmsl.]

[* Συναλίσκω, Simul capio. " Ælian. H. A. 623." Wakef. Mss.]

Ἀλκη, ἡ, Robur, Vires. Il. Τ. (161.) τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. Ι. (214.) Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Frequentius tamen ap. eum ἀλκὴ est Robur animi, Animi fortitudo, Animi præstantia, Magnanimitas, Strenuitas: dicit enim sæpe θούριδος ἀλκῆς, (Il. Δ. 234.), interdum et θούριδα

A ἀλκὴν, (Η. 164.), copulatque nonnunquam ἀλκὴν et σθένος, (Od. Χ. 237.), interdum μένος et ἀλκὴν, ut etiam l. c. Ac ipsemet ostendere lectori volens, meo judicio, de utro robore intelligat, alicubi addit φρεσί: ut Il. Υ. (381.) Ἔνθ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν, Σμερδαλέα ἰάχων: quod videlicet εἱμένον ἀλκὴν dicat etiam Eum qui robore corporis instructus est. Utuntur et prosæ scriptores hoc nomine. Apud Plut. aliquoties reperiuntur copulata ἀλκὴ et δύναμις: et pro Viribus, Robore ac Præsidio usurpatur ἀλκὴ ab eo: item pro Strenuitate. Sic Thuc. (2, 84.) Εἰς ἀλκὴν τρέπομαι. || Ἀλκὴ, Auxilium, Remedium. Od. Χ. (305.) οὐδέ τις ἀλκὴ Γίνεται, οὐδὲ φυγή. Hesiod. Ἔργ. (1, 199.) κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή: et Th. (876.) κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe usurpatur pro Remedio. [" Steph. de Dionysii Imitat. Thuc. Heyn. Hom. 5, 439. 6, 507. 7, 81. Thom. M. 751. Wakef. Ion. 207. Musgr. 204. Wakef. 493.: Alc. 211.; Phil. 1091.; Eum. 54. Abresch. Æsch. 2, 38. Jacobs.

B Anim. 149.; Anth. 10, 129. Auxilium, ad Od. Μ. 120. Ἀλκαὶ, Alpheus 11. Toup. Opusc. 2, 237. Ἐς ἀλκὴν ἔρχεσθαι, Eur. Phœn. 424. Diod. S. 1, 204. Pugna, Bellum, Brunck. ad Eur. Med. 299. Heath. ad Æsch. 1, 29. Beck. ad Eurip. 222. Wakef. S. C. 1, 115. ad Herod. 335. 724. Ἀλκὴ θὴρ, Lobeck. Ajac. p. 284. Ἄλκη, Fac. ad Paus. 2, 50." Schæf. Mss. Paus. 5, 12. 9, 21. Eclog. Phys. p. 19. Pind. Nem. 3, 68. Gorgiæ Encom. 93. 108. Auctor Rhesi 934. Ἀλκήν τινος ποιεῖσθαι, Soph. Œd. C. 459. pro ἀλκεῖν τινι. " Impetus belli, Oppian. H. 1, 336. Apoll. R. 4, 1150. Cum βίᾳ, Diod. S. 1, 200. cum ῥώμῃ, Ælian. H. A. 272. 301. 745. Cum σθένος, Apoll. R. 3. Cum κάρτος, 849." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλκή· Validitas.]

¶ Ἄλξ inusitatus nominativus, cujus gen. ἀλκὸς, dat. ἀλκὶ, frequens ap. Hom., ut Il. Ν. (471.) aper, et Od. Ζ. (130.) leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alii non statuunt hunc nominat. ἀλξ, sed ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasm. derivant. " Ἀλκὶ, metaplasmo

C " poëtico pro ἀλκῇ, vel etiam a nom. ἄλξ." [" Ἄλξ, Heyn. Hom. 5, 57. ad Il. Ε. 299." Schæf. Mss.]

Ἄναλκις, ιδος, ὁ, ἡ, Instrenuus, Ignavus, cui opponitur ἄλκιμος. Od. Γ. (375.) Ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι. Il. Ν. (777.) ἐπεὶ οὐδέ με πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. Ε. (349.) γυναῖκας ἀνάλκιδας, Quæ natura sunt imbelles, et quarum non faciunt ad fera tela manus, ut loquitur Naso. Hinc vel potius ab Ἀναλκὴς, fit Ἀνάλκεια, Ignavia, Il. Ζ. (74.) Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες. Possit autem videri ἄναλκις ex ἀλξ ἀλκὸς potius quam ex ἀλκὴ ἀλκῆς derivatum. [" Ἄναλκις, Toup. Opusc. 1, 517. Il. 14, 126. Christod. Ecphr. 356. ad Lucian. 1, 698. Ἀνάλκεια, Ruhnk. Ep. Cr. 206. Ἀνάλκεια, ἀναλκία, Heyn. Hom. 7, 340." Schæf. Mss. " * Ἀνάλκειος, Imbellis, (Invalidus.) Oppian. H. 4, 587. sed susp. lect. Ἀναλκὴς, (ὁ, ἡ,) Hippocr. (77, 33.) Erotian. Hesych. Aristot." Wakef. Mss. " Ἀναλκὴς, Euthal. in Ed. Epist. Cathol. 476. Ἀνάλκεια, Theogn. 887." Boissonad. Mss.]

D [* Δύσαλκις, ιδος, ὁ, ἡ. " Ab ἀλκὴ sicut ἄναλκις formatur, sic etiam δύσαλκις, Homo imbellis et ignavus, Qui ad omnia imparatus et inidoneus est. Restituenda hæc vox Maximo Tyr. 1, 3. Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάλκιδες, καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες· οὓς ἐὰν καὶ σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγέντες τῇ ἀηθείᾳ, καὶ καταλιπόντες τὴν ναῦν, καὶ ἀμελήσαντες τῆς σωζούσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τῆς νεώς. Quo in loco male scriptum est δυσάντιδες, quæ vox ne Græca quidem est. Toup. ad Suid. 3, 252. (=2, 304.)" Brunck. Mss. Δυσάλκιδες correxit et G. Burges. ad marg. sui exemplaris Maximi T. " Toup. Opusc. 1, 517. et Ind." Schæf. Mss. Tyrwhittus ap. Toup. Emend. 4, 424. malit δυσέλπιδες. Vide Porsoni App. ad Toup. 4, 479. " * Δυσαλκὴς, (ὁ, ἡ,) Qui vires afficit. Quint. Smyrn. 7, 625. Ἀμπαύοντο μόθοιο δυσαλκέος." Wakef. Mss. Sed Tychsen. δυσαλγέος edidit e conjectura Pauwii, qui tamen nihil mutat, addens:—" Ἀλκὴ idem aliquando, quod ἄλκαρ, ἀλέξησις."]

[* Ἐλεαλκὴς, ὁ, Vir cujusdam fontis possessor, Hippocr. 367, 42.]

[* Ἐπαλκὴς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus. Æsch. Choëph. 413. ubi Schol. * ἰσχυροποιόν.]

Ἑτεραλκὴς, ὁ, ἡ, ut ἑτεραλκὴς νίκη μάχης, Il. H. (26.) Victoria ancipitem Martem habens, et q. d. anceps robur. Volunt autem appellatam ἑτεραλκέα Victoriam, quia, ut idem alibi scribit, ἐπαμείβεται ἄνδρας. Eust. vult ἡτεραλκῆ esse Quæ alteri parti semper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatam Quæ per vices uni parti, deinde alteri acquirit et comparat ἀλκήν. Affertur et alia exp. hujus vocis, ut νίκη ἑτεραλκὴς dicatur ἡ τῷ ἀλκίμῳ διδομένη: sed hæc nullo pacto mihi placet. Apud Eund. (Il. O. 738.) ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exp. ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. Bud. interpr. Qui nobis victoriam restituat, vel Nos in pristinas vires restituat. Greg., ut testatur Idem, ἑτεραλκέα νίκην dixit pro Victoriam in alteram partem inclinare. ‖ Apud Nicand. Th. 2. λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς Schol. exp. ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi B Quæ ex altera parte præsidium afferat. ‖ E Nonno autem citatur ἑτεραλκέϊ θεσμῷ simpliciter pro Diverso. HINC Ἑτεραλκέως, adverb. Ancipiti Marte, ut ap. Herod. (8, 11.) ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti Marte pugnantes, Ita pugnantes ut nunc hi, nunc illi superiores essent. [" Ἑτεραλκὴς, ad Herod. 624. 738. Heyn. Hom. 5, 313. 444. 7, 127. ad Lucian. 3, 593. Ἑτεραλκέως, ad Corn. Nep. 78. Stav. ad Herod. 624." Sch. Mss. " Nonn. Dionys. 4, 229." Wakef. Mss.]

[* Εὐαλκὴς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus. Clem. Alex. 411. " Εὔαλκες, ad Herod. 429. εὐαλκὴς, Jacobs. Anth. 7, 65." Schæf. Mss.]

[* " Κεραλκὴς, Lobeck. Ajac. p. 284. ET poët. * Κερεαλκὴς, (Cornibus valens, Cornibus fretus, Cui vis sese tuendi et ulciscendi, et omnis impetus injurias propulsandi est in cornibus.) Ruhnk. Ep. Cr. 147. ad Callim. 1, 129. Porson. Præf. ad Hec. p. x." Schæf. Mss. Apoll. R. 4, 469. Oppian. C. 2, 103. In Callim. 3, 179. κεραελκέες perperam legebatur.]

[* " Κρατεραλκὴς, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theodor." Kall. Mss.] C

" Μεγαλαλκὴς, (ὁ, ἡ,) Magni roboris, μεγαλοσθενὴς, " Hes." [" Const. Manass. Chr. p. 58." Boissonad. Mss. Orac. Sibyll. p. 585.]

" Μοναλκὴς, (ὁ, ἡ,) Eximio robore præditus, ita ut " solus esse videatur robustus," [Hesych. In Schneider. Lex. non legitur.]

Παναλκὴς, ὁ, ἡ, Omnipotens. Παναλκὲς, ἰσχυρὸν, παντοδύναμον, Hesych. [Æsch. S. c. T. 172.]

[* Τοξαλκὴς, ὁ, ἡ, ap. Orph. Epith. Cupidinis, sagittis vim suam exserentis, aut contemtum sui ulciscentis. ET * Τοξαλκέτης, ὁ, Ælian. H. A. 11, 40. " Epigr. adesp. 116. a." Schæf. Mss.]

[* " Ὑπεραλκὴς, (ὁ, ἡ,) Valde robustus. Plut. 3, 840." Wakef. Mss. Plut. Pomp. 65.]

Ἀλκήεις, (ήεσσα, ῆεν,) Robustus, Fortis, Strenuus, Præditus robore corporis, vel robore animi, i. e. fortitudine. Ἀλκήεις Μελέαγρος, Apoll. [R. 1, 71. Dionys. P. 305. " Toup. Opusc. 2, 165. Valck. Hippol. p. 318. Jacobs. Anth. 8, 106." Schæf. Mss. " Stob. p. 37. Oppian. C. 4, 26. Manetho 4, 28." Wakef. Mss.] D

" Ἀλκάζειν, Fortiter agere, Pugnare. Etymologo " enim ἀλκάζειν est τὸ ἀνδρείως πράσσειν τι, afferenti " etiam ἀλκάζουσαν pro μαχομένην." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" Ἀλκαία, ἡ, Cauda leonis, quoniam eam qua- " tiendo sibi animos et robur excitat, ut Hom. quo- " que docet, cum ait, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία " ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέ- " σασθαι. Apud Suid. Ἀλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει " μέγιστος ὢν, τῷ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατηκίζετο· ὁ δὲ " λέων, ἤλγει μὲν, καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διεγεί- " ρετο. Muscæ etiam ἀλκαίαν tribuisse Callim. dici- " tur, ubi κέντρον potius significat quam οὐρὰν s. κέρκον. " Ἀλκαίαν Eust. paragogως dici ait τὴν ἀλκὴν, ἐπὶ λέον- " τος, ut σεληναία pro σελήνη, et similia. At Ἀλκαῖος, " Nomen proprium cum aliorum, tum filii Herculis " insigni robore præditi. Æoles exemto e di- " phthongo ι dicunt Ἀλκάος." [" Ἀλκαία, Brunck. Apoll. R. 199. Callim. 1, 547. ad Callim. Fr. p. 547. Ruhnk. Ep. Cr. 104. Heringa Obs. 107. Segaar. in A Daniel. p. 66. Heyn. Hom. 8, 43. * Ἀλκαῖος, (αία, αῖον.) Eur. Hel. 1167. * Ἀλκαϊκὸς, * Ἀλκαϊκῶς, Thom. M. 36. Phrynich. Ecl. 12." Schæf. Mss. " Ἀλκαία, Nicand. Schol. Th. 123. Ælian. H. A. 283. Oppian. H. 5, 264." Wakef. Mss.]

[* " Ἀλκαῖος, Hercules, Eust. Il. 982, 36. Diod. S. 218. * Ἀλκὶς, (ἴδος, ἡ,) Hesych. nos Sylv.. Cr. 1, 115." Wakef. Mss. " Wakef. Herc. 495. * Ἀλκείδης, Samius 2. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Antip. Thess. 19. Jacobs. Anth. 8, 353. Erycius 4." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλκὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀλκήεις, Violentus. Nicand. Al. 114. (καὶ ἀλκέα πότμον ἀλύξαι.)" Wakef. Mss.]

Ἄλκιμος, ὁ, ἡ, [imo ίμη, ιμον,] per ι, ut factum a dat. ἀλκὶ, at ἀλκήεις per η, ab ἀλκή. Valet autem ἄλκιμος i. q. ἀλκήεις: estque illud quam hoc usitatius. Il. Λ. (483.) Τρῶες ἄλκιμοι. Π. (689.) ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην. E. (529.) et P. (111.) ἄλκιμον ἦτορ. At K. (135.) ἄλκιμον ἔγχος videtur dici Hasta strenua, pro Qua strenuitas exercetur. Licet autem sit ποιητικώτερον hoc nomen, usurpatur tamen et in prosa, præsertim autem, si bene observavi, a Xen. ut E. 7. Καὶ ἄλκιμοι διετέλεσαν ἐν τῷ πολέμῳ, et ibid. Τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες, ἡγοῦντο. Apud Soph. legitur ἀλκίμα in fem., pro ἄλκιμος: et quidem Dor. pro ἀλκίμη, Aj. (401.) Ἀλλά μ' ἁ Διὸς Ἀλκίμα θεὸς Ὀλέθριον αἰκίζει. Existimo autem hoc tantum differre ἄλκιμος a proxime præcedente ἀλκήεις, quod ἄλκιμος rarius quam ἀλκήεις dicatur Homo robustus, intelligendo de corporis viribus. ‖ Ἄλκιμος, Nom. propr. hominis, item Loci. Vide Eust. et Plut. Themistocle, [1. 501. " Ad Lucian. 1, 380. Xen. Cyrop. 72. Jacobs. Anth. 8, 97. Ἀλκ. et ἀγλαὸς conf., Heyn. Hom. 6, 264. Ἄλκιμος, (Nom. propr.,) Heyn. Hom. 6, 425." Schæf. Mss.]

[* Ἀλκιμοποιὸς, ὁ, ἡ, i. q. ἄλκιμον ποιῶν. Phavor.]

Ἀλκίμαχος, ὁ, ἡ, Strenuus in pugna, vel Strenue pugnans. In Anthol. ἀλκιμάχας Παλλάδος, Strenuæ Palladis. Potest vel a μάχομαι, vel a μάχη deduci. [" Ἀλκίμαχος, Jacobs. Anth. 6, 232. Ἀλκιμάχη, Hegesipp. 3." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλκίνοος, ejus horti, Jacobs. Anth. 9, 375." Schæf. Mss.]

" Ἀλκίφρων, Eustathio ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος, " Qui fortitudinem cum prudentia conjunctam habet. " Alioquin est Nom. propr." [Æsch. Pers. 91.]

¶ Ἄλκαρ, τὸ, ab ἀλκὴ, Auxilium, Remedium. Item, Tutamen, Munimentum, Præsidium. Il. A. (822.) ἄλκαρ Ἀχαιῶν, Præsidium Achivorum. Phocyl. (13, 120.) κέντρα μελίσσαις Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε θεὸς, Aculeos apibus dedit deus, ingenitum tutamen et munimentum, s. præsidium. Apoll. R. (2, 1075.) ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, Munimentum adversus pluviam. Oppian. Hal. 1. οὐ πυρὸς ἄλκαρ ὀπωρινοῖο φέρονται, Munimen adversus æstum. [Aretæus p. 83. ἄλκαρ σωτηρίης. " Wakef. Phil. 226.; Eum. 80. Callim. 1, 491. Heyn. Hom. 6, 265. Abresch. Æsch. 2, 38. Jacobs. Anth. 6, 176. 7, 391. 9, 305. Valck. Adoniaz. p. 344. ad Phœn. p. 291. 407.; ad Hippol. p. 317. Toup. Opusc. 1, 359." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλκοποτίστρια, (ἡ,) Const. Manass. Chr. p. 247. Meurs." Schæf. Mss.]

[* " Ἄλκων, Jacobs. Anth. 9, 33." Schæf. Mss.]

" Ἀλκμανικὸν, dictum Metrum quoddam, quia " πεπλεόνακε παρ' Ἀλκμᾶνι, teste Suida. Aristoph. " Schol. vocat Ἀλκμάνειον, esseque dicit δακτυλικὸν " ἑφθημιμερές." [" Ἀλκμὰν, Phrynich. Ecl. 85. Jacobs. Anth. 10, 325. Ἀλκμανικὸς, Fischer. ad Weller. 1, 395. Lesbon. de Schem. 178. 179. ad Lucian. 1, 276. * Ἀλκμάων, Ἀλκμὰν, Valck. Phœn. p. 65. ad Diod. S. 1, 252. * Ἀλκμαίων, Jacobs. Anth. 10, 325. * Ἀλκμαιωνὶς, Valck. Phœn. p. 792. Toup. Opusc. 2, 49. * Ἀλκμήνη, Jacobs. Anth. 9, 402." Schæf. Mss.]

" Ἀλκμαρὲς, Hesychio est ἄλκιμον. Apud Etym. " vero et in Lex. meo vet. paroxytonως scriptum " ἀλκμάρες, quod esse dicunt ἀλεξητήριον, et pleona- " smum habere τοῦ μ. Nam ἀλκάρες esse τὸ ἀλαλκοῦν " τὴν ἀρὰν, καὶ ἀπεῖργον τὴν βλάβην, Diras impreca- " tiones et incommoda arcens, teste Method."

¶ Ἄλκω, ἄλξω. Vel Ἀλκῶ, circumflexum, ἀλκήσω. Nam utrumque ponitur ab Etym. qui e posteriori

tamen mavult deducere ἀλαλκῶ. An autem sint in usu, non dicit: quod si reperiantur, significabunt i. q. ἀλάλκω, Auxilior, Propulso aliquod malum a quopiam, Depello malum. Pono autem hoc th. ἄλκω ut ab eo formem sequentia ἄλξις et ἀλκτήρ: quorum deductionem ap. nullum reperio, sed quæ alia esse possit quam hæc ab ἄλκω, non video.

[* "Ἀλκηστής, ὁ, Validus. Suid. v. *Ἀμύντης, Oppian. H. 1, 170." Wakef. Mss.]

[* "Ἀλκέτας, Jacobs. Anth. 6, 415. *Ἀλκετήρ, ad Herod. 425." Schæf. Mss.]

"Ἀλξις, εως, ἡ, Defensio, ap. Polyb. 5., (68.) ut inquit Bud. "Ἀλξεων· τειχέων, Hesych. Vide Ἔπαλξις.

Ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, Propulsator, Depulsor. A Bud. exp. et Vindex, Propugnator. Cum gen., Od. Ξ. (531.) Φ. (340.) ὀξὺν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, Propulsatorem canum, Propulsatorem injuriæ canum. Sic ἀρῆς ἀλκτῆρα ap. Eund. Il. Σ. (100.) et ap. Hesiod. (Th. 657.) Item ἄρεως ἀλκτήρ ap. Hom. (Ξ. 485.) Propulsator cædis, pro Vindex et ultor. || Ἀλκτῆρες, Adminicula ad transiliendam fossam, cujus generis sunt hastæ, pali, aliaque hujusmodi, ap. Aristot. Probl. et Gal. Vide Ἀλκτῆρες in Indice. HINC Ἀλκτηρία, Exercitium, in quo adhibentur ἀλκτῆρες ap. Artemid. 1, 59. [" Heyn. Hom. 6, 332. 613. 7, 442. Boissonad. in Philostr. 398. Ruhnk. Ep. Cr. 180." Schæf. Mss.]

Ἀλκτήριον, τὸ, Remedium, Auxilium, Propulsatorium, ad verbum, s. Depulsorium, ἀλκτήρια νούσων, Remedia morborum, s. adversus morbos, ap. Nicand. Th. [528. " Al. 349." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 2, 165. Thom. M. 578. Jacobs. Anth. 9, 419." Schæf. Mss.]

[* "Ἀλκτὴ, Heringa Obs. 104." Schæf. Mss.]

[* "Ἀλκάθω, Brunck. Soph. 3, 495. *Ἀλκάθους, Musgr. Heracl. 279.]

"Ἔπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculum muri, προμαχὼν, videlicet ἐφ' οὗ ἐστι τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν, ἤτοι βοηθεῖν: nam ab ἄλκω ἄλξω fit, ut Eust. annotat in Hom. (Il. M. 263.) Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις. Polit. ap. Herodian. (8, 4, 20. 8, 2, 12.) πύργους καὶ ἐπάλξεις Turres et propugnacula, (7, 11, 17.) Turres et pinnas vertit: sed frequentius ἐπάλξεις Pinnas interpr. Idem et Mœnia interpr. quodam loco. Valla ap. Thuc. Pinnas interpr. ap. quem aliquoties legitur h. v., ut 4, (115.) Ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν. Et 3, (22.) Κατέβαλε γάρ τις τῶν Πλαταιέων ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα, Deturbavit enim quidam e Platæensibus apprehensam e pinnis tegulam. Etym. non illam solum deductionem affert ab ἄλκω, cujus sit fut. ἄλξω, a quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἔπαλξις: sed vult ἔπαλξις posse etiam dici tanquam quæ sit *ἐπαλέξησις quædam. ||"Ἔπαλξις, si eidem credimus, est etiam ἀψὶς, item δικαστήριον τῶν φονικῶν. [" Jacobs. Anth. 11, 52. Boissonad. in Philostr. 569. Heyn. Hom. 6, 319. 340. 8, 237. ad Mœr. 87. Eur. Phœn. 1016. 1165. ubi v. Valck. p. 401. 404. Toup. Opusc. 2, 199. Musgr. Or. 1203." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 380. Glossæ: "Ἔπαλξις· Pinna, Propugnaculum, Pinnaculum.

[* " Ῥιψέπαλξις, ιδος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 1, 8. (Οὐδ' ὡς βαλοῦντες ῥιψεπάλξιδας λίθους Ἐκ *πετροπομπῶν εἰς τὸ τεῖχος ὀργάνων.) Const. Manass. Chr. p. 72. 98." Boissonad. Mss. Nec e tormentis longe saxa rotantibus in muros missuri molares cum propugnaculorum ruina.]

Ἐπαλξίτης, ut ἐπαλξίτης λίθος, Pinnalis lapis, Lapis qui est supra pinnam, Etym.

¶ Ἀλάλκω, et interdum Ἀλαλκῶ, Depello, Propulso, Arceo, per anadiplasiasmum, i. reduplicationem, de qua Etym. ex ἄλκω vel ἀλκῶ factum, Il. Ψ. (185.) Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, Canes arcebat. Φ. (138.) Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, Exitium a Trojanis depelleret. || Ex ἀλαλκῶ autem circumflexo reperitur infin. ἀλαλκεῖν, Τ. (30.) Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσομ' ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας, Depellere ab eo muscas. [" Ἀλάλκω, Wakef. Trach. 1030. Jacobs. Anth. 6, 203. 9, 305. De constr., Heyn. Hom. 4, 557. Ἀλαλκέω, Toup. Opusc. 2,

A 165." Schæf. Mss. " Ἀλάλκω, Juvo, Quint. Smyrn. 10, 260." Wakef. Mss.]

Ἀλαλκτήριον, τὸ, i. q. ἀλκτήριον: et ab ἀλάλκω factum, ut ἀλκτήριον ab ἄλκω fieri dixi. [Phavor.]

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἡ, Auxilians cum robore, et fortiter: ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους, i. e. βοηθοῦσα. Epithetum Minervæ, Il. E. (908.) Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. In quo versu quidam valde imprudenter ἀλαλκομενηῒς Junonis quoque epithetum esse dicunt. Etym. certe testatur, ap. Hom. esse Minervæ epithetum; ap. alios vero Junonis etiam: atque adeo reperiri ἀλαλκομενεὺς Ζεύς. || Eust. affert et alias τοῦ ἀλαλκομενηῒς exp., ut videlicet sic appelletur ab Alalcomenio monte, aut Alalcomenio heroë. Etym. post exp. aliquot ductas ab ἀλάλκω et μένος, subjungit, Vel, Quæ in Alalcomenaïs Bœotiæ urbe colitur; ubi et Alalcomenium ejus templum: aut Ab Alalcomeneïo Bœoto educata. [" Wakef. Trach. 1030. Heyn. Hom. 4, 556. Ilgen. ad Hymn. p. 221. ad Il. Δ. 8." Schæf. Mss.]

B Ἀπαλάλκω, Propulso, Repello, Abigo: cum accus. Od. Δ. (766.) Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Interdum accus. cum gen. vi præpositionis. Il. X. (348.), Ὃς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι. [" Theogn. 13. Toup. Opusc. 2, 67." Schæf. Mss. ET *Ἐπαλάλκω, i. q. *ἐπαλκέω, inquit Schneider. Lex. Sed istud ἐπαλκέω in Lexx. nondum receptum est. " Ἐπαλάλκω, Nicand. Th. 352." Wakef. Mss.]

" Ἀλαλκομεναὶ, urbs Ithacæ, denominata a Bœoto-" rum Alalcomeneo, ut Plut. Hellen. refert 537, meæ " Edit. afferens simul causam nominis. Τὸ ἐθνικὸν " est Ἀλαλκομεναῖος apud Steph."

" Ἀλαλκομένειον, urbs Bœotiæ, ab Alalcomeneo " quodam dicta, qui et Ἀλαλκομενηΐδα Minervam " ἵδρυσε, et a se denominavit, teste Aristarcho, qui " ab ἀλάλκω dictam negat: alioqui enim potius Ἀ-" λαλκηΐδα nominandam fuisse. Quin et Γλαυκῶπις " appellata creditur a Glaucopo, Alalcomenei filio, " ut refert Steph. qui urbis Ἀλαλκομενίου, sine di-

C " phthongo enim apud eum scribitur, ἐθνικὸν esse " dicit Ἀλαλκομένιος et Ἀλαλκομενιεύς: unde Mi-" nerva Ἀλαλκομενία, quod ibi coleretur."

[* Ἀλαλκομένιος, ὁ, Nomen mensis ap. Bœotios, i. q. Μαιμακτηριὼν Atheniensium. Harpocr. 191. Plut. Aristide 2, 318.]

ἈΛΕΞΩ, vel ἈΛΕΞΕΩ, ήσω, Arceo, Depello, Propulso; et interdum, Opitulor, Auxilior. Ex "Ἄλκω, interjiciendo ε ejus fut. ἄλξω. Quæ formatio mihi videtur esse simplicissima; nec intelligo qui ap. Etym. ἀλκῶ, ἀλξῶ scribatur, deinde ἀλέξω: cum sequatur, Quod ad præsens reductum Attici barytonum faciunt. Ἀλέξω vel ἀλεξῶ, uti dixi, Arceo, Depello, cum accus., unde ἀλεξίκακος, ἀλεξιφάρμακον, et alia, Il. P. (365.) μέμνηντο γὰρ αἰεὶ Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν. Φ. (374.) ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, Arceat exitialem diem, vel depellat. Sic et I. (251.) Absolute autem, Opitulor, Auxilior, Opem fero: ut A. (590.) ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. O. (565.) ἀλέξασθαι μενέαινον. Itidem ἀλεξῶ, ut Z. (109.)

D Φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Usus est hujus verbi et in prosa, licet rarior. Xen. K. Π. 4, (3, 1.) Τούτοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν, His opem ferre. Esset autem, sequendo Eust., sub. accus. in Xen. l. c. et Homerico proxime præcedente, et similibus. Is enim ait ἀλεξεῖν, cum absque accus. ponitur, ἀτελῶς s. ἐλλιπῶς poni. Diceret igitur fortassis Eust. sub. τὸ κακὸν vel τὰ κακὰ, ut esset, Arcere ab illis malum, vel mala, pro Opitulari illis. Plut. Lycurgo (1, 207.) ἀλεξοίμεθα πολεμίων ἔφοδον, Propulsemus impetum hostium. Apud Eund. Romulo (1, 87.) ἀλέξασθαι λῃστάς. Quem infin. et ap. Ion. Scriptt. Hippocr. et Herod., habes aliquoties: ap. Xen. quoque, ut K. Π. 1, (5, 7.) Τί οὖν ἐστιν ἢ τοῦ ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ τοῦ τοῖς φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; sic et A. (3, 4, 20.) Πολὺ γὰρ διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι, ἢ, κ. τ. λ. Quem infin. quidam non a barytono th., sed per syncopen factum putarunt, ut πρίασθαι, atque alia. Item pro Propulsare. Idem Xen.

A. 7, (7, 2.) Ἀλλ' ἐὰν ποιῆτε κακῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὡς πολεμίους ἀλεξησόμεθα. [" Ἀλέξω, Archiloch. 14. Schneider. Anab. 24. 444. Heyn. Hom. 4, 694. 5, 599. 6, 179. 7, 345. Xen. Cyrop. 93. Zeun. ad Cyrop. 365. ad Herod. 133. De med., ad Herod. 219. Ἀλ. et ἀμύνειν conf., Heyn. Hom. 5, 684. Ἀλέξασθαι, ἀλεξέμεναι conf., 7, 94. Ἀλεξέω, 6, 179. 8, 81. Zeun. ad Cyrop. l. c. Apollod. 249.: Heyn. 761." Schæf. Mss. Hippocr. 25, 33. Pind. Ol. 13, 12. ἀλεξεῖν ὕβριν, Reprimere superbiam. " Ἀλεξέω, Oppian. C. 5, 626." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλεξέω· Opitulor.] " Ἀλεξέμεν et ἀλεξέμεναι, Dorica sunt " pro ἀλέξειν, a th. ἀλέξω, a quo et mediæ vocis aor. " 1. infin. ἀλέξασθαι."

Ἀλέξημα, τὸ, Id quod arcet, Propulsamentum, aut Defensaculum, uno verbo, si hæc Latine dici possent. Syn. Ὁ κυκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, Æstatis ardorem arcens, Bud. interpr. Posset etiam exp. ut opinor, Remedium adversus æstatem. Paus. 10, (18.) Καὶ ἄλλο ἦν τοῖς ἔνδον ἀλέξημα οὐδὲν εἰς δίψαν, Nullum remedium sitis, vel adversus sitim; aut, Nullum subsidium ad sitim. [" Dionys. H. 4, 2295." Schæf. Mss. " Dionys. H. 1, 412. 575. 696. Schol. Soph. Œd. T. 178." Scott. App. ad Thes. Geopon. 14, 6, 11. " On peut citer Plut. de Sol. Anim. 26. Ὥσπερ ἀλεξήμασι παλαισμάτων, si ma correction, ἀλεξήμασι pour ἀδοξήμασι, est juste." Corai. Mss. " Philo J. Schol. Nicand. 703." Wakef. Mss.]

Ἀλέξησις, ἡ, Propulsatio, Defensio, Opitulatio. Ἀλέξησις, inquit Hes. βοήθεια καὶ ἀντίτισις, ubi ἀντίτισις exp. Retaliatio. [Herod. 9, 18. Hippocr. 290, 27=1279.]

" Ἀλεξητικὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἀλεξητήριος, Depulsorius, " Depellendi arcendique vim habens."

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui arcet, Propulsator, Depulsor. Item Defensor, Auxiliator. Il. Υ. (396.) Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης Ἀντήνορος υἱόν. Apoll. R. 2, (519.) λοιμοῦ ἀλεξητῆρα, Pestis depulsorem. Est etiam Defensor, Auxiliator. [" Ad Mœr. 117. Heyn. Hom. 8, 92." Schæf. Mss. " Adj., Oppian. H. 4, 23." Wakef. Mss.]

Ἀλεξήτειρα, ἡ, Propulsatrix, vel Auxiliatrix. Anthol. (Paul. Sil. 66.) ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη. [" Nonn. Paraphr. 15, 50." Wakef. Mss.]

Ἀλεξητήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] Defensorius, Propulsatorius, Depulsorius, Remedium præstans, ut ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. 15. Proverbium propulsatorium, i. amoliendi s. arcendi mali vim habens. Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, Radices remedia præstantes, s. afferentes. Quidam exp. Radices medicæ.

Ἀλεξητήριον autem, (τὸ,) Munimen. Quidam Amuletum verterunt: at Bud. Munimen et integumentum esse potius quam Amuletum scribit; nam citatis his Plat. verbis, Καὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν, παραπετάσματα· τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια, subjungit, Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis esse Munimen et integumentum, quam Amuletum. Xen. (Ιπ. 5, 6.) Antias equinas ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων appellat, et τὰ ὦτα asini ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, propter magnitudinem, ut in homine supercilia. Ἀλεξητήρια enim appellantur Arcentia, submoventia, et amolientia. Galen. in x. Therap. Εἰ μὲν εἰς ταυτὸ συμβαίνοι τά τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια, καὶ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια. Hactenus Bud. Ἀλεξητήριον tamen alicubi fortasse non male interpr. Amuletum, præsertim ubi pro Remedio adversus venenum s. veneficium ponetur: sed generalior interpr. fuerit per nomen Remedium, ut ap. Nicand. (Th. 7.) ἀλεξητήρια νόυσων, Remedia morborum. In Theophr. autem H. P. 7, 12. ἀλεξητήριον τῆς δηλήσεως, vel Amuletum, vel Remedium interpr. licet, quia est additum δηλήσεως: alioqui enim, uti dixi, ἀλεξητήριον generale est, ut Remedium: ἀλεξιφάρμακον autem non ita generale, sed, ut e compositione apparet, de iis peculiariter dicitur, de quibus et Amuletum in propria signif.

[" Ἀλεξητήριος, J. Poll. 5, 132. Joseph. B. J. 2, 8. (1062, 16.) Theodor. 5, 131." Kall. Mss. " Ἀλεξητήριον, ad Herod. 425. T. H. ad Plutum p. 301." Schæf. Mss. Hippocr. 238, 24. 374, 41. " Nicand. A 715. 935." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλεξητήριος· Opitulus.]

[* Ἀλεξήτωρ, i. q. ἀλεξητήρ. " Schol. Od. Ψ. 198." Wakef. Mss. Soph. Œd. C. 143. Ζεῦ ἀλεξῆτορ. " Cf. Abresch. Misc. Obs. V. 5. p. 226." Boissonad. Mss.]

" Ἀλεξάνδρα, ἡ, Alexandra, Nomen tragœdiæ con- " scriptæ a Lycophr. de vaticiniis Cassandræ s. Ale- " xandræ, filiæ Priami. Vide et seq. Ἀλέξανδρος."

" Ἀλέξανδρος, Alexander, Nom. propr. cum alio- " rum tum Phrygis illius Paridis, tum Macedonis " illius, qui Asiæ totiusque orientis subactione sibi " cognomentum Magni acquisivit: βολοῦ etiam " κυβευτικοῦ nomen teste Hesych. Hinc Ἀλεξαν- " δροκόλακες dicuntur Adulatores Alexandri, s. assen- " tatores. Athen. 12. post nuptias Alexandri illius " Macedonis, Ἀλεξανδροκόλακας nominatos fuisse " scribit, qui Διονυσοκόλακες ante vocabantur, ni- " mirum θαυματοποιοὺς, ῥαψῳδοὺς, ψιλοκιθαριστὰς, " κιθαρῳδοὺς, αὐλῳδοὺς, αὐλητὰς, σαλπιγκτὰς, quia in " nuptiis Alexandri certabant non aliter ac in festis B " bacchanalibus, a quibus Διονυσοκόλακες nomina- " bantur, alio vocabulo Τεχνῖται etiam dicti. Item " Ἀλεξανδρώδης, (ὁ, ἡ,) Alexandro s. factis Alexandri " similis. Plut. Alex. p. 1236. meæ Ed. Præterea Ἀλεξάνδρειος s. Ἀλεξάνδριος, Pertinens ad " Alexandrum, Alexandro proprius et peculiaris. Et " Ἀλεξάνδρειος βοτάνη, s. Ἀλεξανδρία δάφνη, Ale- " xandrina laurus, ab eo nominata fuit, quod in certa- " minibus corollis inde factis gauderet redimiri, ut " Steph. B. docet: Ἔστι καὶ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη καὶ " φυτὸν, παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα· ἐξ ἧς ἐστέφετο " Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Meminit vero hujus " plantæ Diosc. 4, 147. et Plin. sub fin. lib. 15. ubi " præter descriptionem habes et nomina alia, quibus " vocabatur, itidemque ap. Steph. B. Plinius vero et " Daphnoides appellatum fuisse στέφανον Ἀλεξάνδρου " auctor est. Porro et civitates quædam ab Ale- " xandro denominatæ sunt Ἀλεξάνδρειαι: de quibus " Steph. B. e quo satis habui ascribere τὰ ἐθνικά. " Quorum primum est Ἀλεξανδρεὺς, Alexandrinus, C " Alexandria oriundus: et fem. Ἀλεξανδρὶς, Ale- " xandrina, ut Σινωπεὺς et Σινωπίς. Secundum, Ἀλε- " ξανδρειανὸς, itidem Alexandria oriundus: necnon " Ἀλεξανδρίτης et Ἀλεξανδρῖνος: quæ omnia pro- " bari ait Steph. B. a Nicanore in lib. de Alexandria, " non itidem vero Ἀλεξανδρειώτης s. Ἀλεξανδρεώτης, " licet eo utatur Favor. in lib. de Urbe Cyrenaica " conscripto. Ita tamen ab Ἀλεξάνδρεια derivatur " ut Ἡρακλειώτης s. Ἡρακλεώτης ab Ἡράκλεια. In- " deque est possessivum Ἀλεξανδρεωτικὸς, (ἡ, ὸν,) quo " usus est Athen. 1. Ὁ Μαρεώτης οἶνος Ἀλεξανδρεωτικὸς τὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ " κρήνης Μαρείας. Vitis autem Alexandrinæ men- " tionem Plin. facit, itemque ficuum et pirorum " Alexandrinorum, panis Alexandrini, et vestium " Alexandrinarum. Denique ab Ἀλέξανδρος est v. " Ἀλεξανδρίζω, Faveo Alexandro, Alexandri partes " sequor, Cum Alexandro facio, item, Alexandro " similis sum, Alexandrum similitudine aliqua re- " fero, ut ap. Athen. 6. (251.) Apollophanes Antigoni D " assentator dicit τὴν Ἀντιγόνου τύχην Ἀλεξανδρί- " ζειν."

[" Ἀλέξανδρος, ad Charit. 648. Diod. S. 1, 415. (ἀλέξανδρος πόλεμος, 11, 14.) Hominum defensor, ad Herod. 637. Jactus talorum, Jacobs. Anth. 8, 88. Ἀλεξάνδροιο πολίτης, Epigr. adesp. 721. b. Ἀλεξανδροκόλαξ, Bergler. ad Alciphr. 385. * Ἀλεξανδριστὴς, (ὁ,) Plut. Alex. (24.) p. 59. Schm. Ἀλεξανδρώδης, p. 43. * Ἀλεξανδρίδης, T. H. ad Plutum p. 323. Kuster. Aristoph. 15. Ἀλεξάνδρεια, ἡ, ab Ægypto separata, ad Xen. Eph. 263. Valck. Callim. 167. * Ἀλεξάνδρειον, (τὸ,) Fabric. B. G. 1, 326. Ἀλεξανδρεωτικὸς, Phrynich. Ecl. 146. Thom. M. 417. et Add." Schæf. Mss. Ἀλεξανδρὶς, Schol. Greg. Naz. 65. Adde * Διονυσαλέξανδρος, ὁ. J. Poll. 7, 198. Εἴρηται γὰρ ἡ γελγόπωλις ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ Κρατίνου. " Ad Mœr. 259." Schæf. Mss. Et * Φιλαλέξανδρος, ὁ, ἡ, Alexandri amicus vel studiosus, " Diod. S. 2, 195. 250." Schæf. Mss. " Plut. Alex. 4, 65, 11. Apophth. 181. Strabo 889." Scott. App. ad Thes.]

Ἀλέξαντος, ὁ, ἡ, Defensorius. Citatur ex Anthol. ἀλεξάντοις χοιράσι, Scopulis defensoriis. [Ἀλίξαντοι χοιράδες, Qu. Mæc. 8.]

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, et fem. ἀλεξιάρη, ad verbum, Depellens imprecationes et diras. Apud Hesiod. (Ἔργ. 2, 82.) νειὸς ἀλεξιάρη exp. a Schol. ἀπελαύνουσα τὰς ἀρὰς, τουτέστι τὰς βλάβας, Depellens damna vel noxas, i. e. Quæ facit ut noxam non patiatur agricola. Etym. quoque ἀρὴν exp. βλάβην, addens τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ, Damnum, s. Noxam e fame. At quidam ἀλεξιάρην exp. ad verbum, Depellentem diras et imprecationes, hanc reddiderunt hujus epitheti causam, quod agro multum afferente fructus, agricola in iram, aut blasphemiam hoc nomen usurpantes in hac signif. more Gallico potius quam Græco aut Lat. prorumpere non soleat. Ego vero ἀρὴν malo in hoc nomine composito pro βλάβην accipere, quod reperiam ἀλεξιάρην ῥάμνον dictam a Nicand. (Th. 861.) quam ἀλεξίκακον Euphorio appellat Ἢ καὶ ἀλεξιάρης πτόρθους ἀπαμέργεο ῥάμνου, ut sit ἀλεξιάρη, Remedium afferens noxæ, s. mali. Apud Hesych. est ἀλεξιάρης, cum σ in fine, quam si retineamus, masculini gen. esse dicamus necesse est, expositum ἐπίκουρος, ἀλεξίκακος. Notandum est autem hoc compositum sicut et sequentia, fieri a barytono ἀλέξω, non a circumflexo ἀλεξῶ. [" Ἀλεξιάρη, Casaub. ad Athen. 65." Schæf. Mss.]

Ἀλεξιβέλεμνος, ὁ, ἡ, ut in Anthol. ἀλεξιβέλεμνος χιτὼν, Arcens sagittas, s. depellens, a corpore videlicet. [" Casaub. ad Athen. 65. Wakef. Phil. 147. Paul. Sil. 46." Schæf. Mss. " Eust. Od. 560, 20." Wakef. Mss.]

Ἀλεξίκακος, ὁ, ἡ, Depulsor mali s. malorum. Dii ἀποτρόπαιοι dicuntur, inquit in Comm. Bud. et ἀλεξίκακοι, quasi Depulsores malorum et aversores, defensoresque pestium et calamitatum. Lucian. (2, 210.) Ὦ ἀλεξίκακε Ἡρακλῆς, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, O malorum depulsor Hercules, et tristium amolitor Jupiter. Idem Bud. alio eorund. Comm. loco, Ἀλεξίκακοι δαίμονες dicuntur qui diras arcere et amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀράς: qui et ἀποτρόπαιοι et ἀποπομπαῖοι dicti, et λύσιοι et φύξιοι. Hactenus Bud. Notandum est autem ἀλεξίκακον non tantum dici personam, sed et rem, ut, Ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, ap. Plut. (6, 316.) Malum avertentia s. diras. Nonnus vocat ὕδατα ἀλεξίκακα, Salutares aquas, eas videlicet, quibus in regeneratione abluimur. [" Ad Charit. 679. Thallus Miles. 3. Jacobs. Anth. 10, 278. ad Diod. S. 2, 251. Casaub. ad Athen. 65. Bergler. ad Alciphr. 378." Schæf. Mss. Il. 10, 20. Glossæ: Ἀλεξίκακος· Depulsor. Unde * " Ἀλεξικακέω, ad Charit. 679." Schæf. Mss. Et Ἀλεξικακία, ἡ, Malorum amolitio s. depulsio, Hes.]

[* " Ἀλεξίκηπος, (ὁ,) Geopon. 12, 16. (e Varrone: Θεραπείας ἤδη πρώην ἑρμηνεύων τὰ ἐν τῷ Ἀλεξικήπῳ τοῦ σοφωτάτου Νέστορος ἔπη καὶ ἐλεγεῖα, τελεόερον συνέγραψα.)" Kall. Mss. Et 12, 17, 16. Ὁ δὲ Νέστωρ ἐν τῷ Ἀλεξικήπῳ αὐτοῦ λέγει, τὴν κράμβην δάκρυον εἶναι τοῦ Λυκούργου.]

[* Ἀλεξίλογος, ὁ, ἡ, Adjuvans orationem, dicendi facultatem, subsidium vocis. Critias Athenæi 28. " Phavor. 110, 46. Causab. ad Athen. 65." Schæf. Mss. " Eust. Od. 541, 46." Wakef. Mss.]

[* Ἀλεξίμαχος, ὁ, ἡ, Arcens bellum, vim hostilem, Phavor. v. Ἀλεξητὴρ, sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

[* Ἀλεξίμβροτος, ὁ, ἡ, Propulsans ab hominibus mala. Pind. Nem. 8, 51. ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ: Pyth. 5, 122. πομπαῖς, Pompis sacris, mala arcentibus ab hominibus, ἐπεὶ εἰς ἀλέξησιν τῶν κακῶν ὑπὸ τῶν βροτῶν γίνονται.]

Ἀλεξίμορος, ὁ, ἡ, Depulsor mortis, Auxilians adversus mortem. Soph. [Œd. T. 171. 481. " Nonn. Paraphr. 12, 50." Wakef. Mss.]

[* " Ἀλεξίπονος, Andr. Cæsar. in Apoc." Kall. Mss.]

Ἀλεξιφάρμακον, τὸ, Remedium adversus pharmacum, Amuletum, Remedium adversus venenum s. veneficium. Theophr. H. P. 9, 21. Ἀλεξιφάρμακα καὶ περίαπτα λεγόμενα. Notandum est autem compositum esse ex ἀλέξω et φάρμακον: cum autem hoc nomen utramque in partem sumatur, hac in compos. accipi in malum, videlicet pro Veneno. Bud. in Annot. poster. in Pand., Ἀντιφάρμακα, Antidota, quasi venenorum venena. Dicuntur etiam ἀλεξιφάρμακα, quasi Venenum amolientia, et vim veneni expultricem habentia, quæ cum ante venenum sumuntur, προφυλακτικὰ etiam appellantur. Hactenus Bud. Sed et ipse Nicand. titulum sui libri Ἀλεξιφάρμακα exp., dicit, Ῥεῖά κέ τοι ποσίεσσιν ἀλέξια φαρμακοέσσαις Αὐδήσαιμι, Facile tibi Potionum venenatarum remedia dixerim. || Dicitur item Ἀλεξιφάρμακος, ὁ, ἡ, adjective: ut, ἀλεξιφάρμακοι δυνάμεις. Plut. Sympos. (8, 633.) Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, ὅταν μιγνύντες τὰς βασιλικὰς καὶ ἀλεξιφαρμάκους ἐκείνας δυνάμεις, ἃς θεῶν χεῖρας ὠνόμαζον, Interpr. Erasmo in Proverbio Deorum manus, Quin multo magis cum regales illas et efficaces variorum remediorum mixturas conficiunt, quas Deorum manus appellarunt. Ἀλεξιφάρμακος λόγος ap. Diosc. 7, 1. Liber amoliens venena, pro, Tradens amoliendorum venenorum rationem: Καὶ ὁ μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων, προσαγορεύεται Θηριακός· ὁ δὲ περὶ τῶν θανασίμων, Ἀλεξιφάρμακος: ubi observa obiter inscripsisse eum Λόγον Θηριακὸν et Ἀλεξιφάρμακον, ut et Nicand. suos libros inscripsit Θηριακὰ et Ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξιφάρμακον etiam per metaph. ponitur aliquando pro Præsidium, ut Dem. c. Timocr. dicit legem ab eo latam esse Ἀλεξιφάρμακον τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, Præsidium c. animadversionem legum; et addit ὥσπερ, dicens ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον. Hoc etiam animadvertendum est interdum ἀλεξιφάρμακον, licet compositum, pro simplici ἀλεξητήριον sumi: unde dicitur λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, Remedium adv. pestilentiam.

[" Ἀλεξιφάρμακος, Theod. Therap. p. 21." Kall. Mss. Glossæ: Ἀλεξιφάρμακον· Amuletum. Ἀλεξιφάρμακον, τὸ, at non ἀλεξιφάρμακος, ὁ, ἡ, legitur in Schneider. Lex. " Ἀλεξιφάρμακον, Mitscherlich. H. in Cer. 176. Jacobs. Anth. 8, 406." Schæf. Mss. Hippocr. 525, 4.]

Ἀλεξάνεμος, ὁ, ἡ, in quo composito, sicut et in sequente perditur ι post ξ, Ventos arcens s. depellens. Od. Ξ. (529.) χλαῖνα ἀλεξάνεμος, Ventos arcens, vel Adjuvans contra ventos. [" Brunck. Soph. 3, 532. Casaub. ad Athen. 65. Ἀλεξάνεμος et ἀλεξανέμας, Valck. Phœn. p. 42. Wakef. S. C. 1, 77. Bergler. ad Alciphr. 364." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 136.]

Ἀλεξήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Æsculapii epith. ap. Aristoph. Adjuvans viros.

Ἀπαλεξέω, i. q. Ἀπαλάλκω, Propulso, Repello: unde Il. Ω. (371.) Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Ubi notandum est, itidem ut ἀπαλάλκω habere accus. una cum gen., et quidem vi præpositionis, quasi ἀλεξήσαιμι ἀπὸ σοῦ. Alibi ἀπαλεξεῖν est Opitulari, Auxiliari. Ἀπαλεξήσειν, inquit Hesych., βοηθήσειν. Idem ἀπαλέξασθαι exp. ἀποφυλάξασθαι, e Soph. (Aj. 166.) || Sed et nomen affert Ἀπαλεξίκακον, quod exp. ἀθεράπευτον, Insanabile, Immedicabile: quare accipio præpos. ἀπὸ in hoc nomine tanquam privationis vim habentem, quasi quis dicat, ἀφ' οὗ δύναιτο ἂν οὐδεὶς ἀλέξασθαι τὸ κακόν. [I. q. ἀλεξίκακος, Orph. H. in Æsculap. 5. sed de epitheto hoc dubitat Schneider. Lex.] " Ἀπαλέγω, Devito, " Evito, unde ἀπαλέξασθαι, quod Hesych. e Soph. " affert pro ἀποφυλάξασθαι. Nisi potius ad ἀπαλέξω " referendum sit, quod significat Propulso. Ἀπαλέξω, " i. q. ἀπαλεξέω, Propulso, Depello, unde particip. " ἀπαλέξοντες ap. Suid., pro κωλύοντες. Media voce " in activa signif. usus est Soph. Aj. (166.) p. 11. " Χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' Ἀπαλέξασθαι, " σοῦ χωρίς. Ubi Schol. et Suid. exp. ἀντιτάξασθαι." [" Ἀπαλέξω, Heyn. Hom. 5, 478. Brunck. Soph. 3, 496. 499." Schæf. Mss. " Med., Nicand. Th. 396. Unde * Ἀπαλέξησις, (ἡ, Propugnaculum, Auxilium,) Suid. 3, 194. (Schol. Soph. Œd. T. 1224.) et * Ἀπαλεξητικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui auxilium dat, Etym. M. 56, 10." Wakef. Mss. " Ἀπαλέξησις, il faut citer de préférence Clem. d'Alex. 200. Ἀπαλέξησις κρυμῶν καὶ καυμάτων." Corai. Mss. Suid. Πρὸς ἀπαλέξησιν· πρὸς βοήθειαν.]

" 'Ἐπαλεξήσων, Suidæ *βοηθήσων*, Opem laturus, ab " *ἐπαλεξέω*. Il. Θ. *αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσου-* " *σαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν*." [Λ. 428. Υ. 315. *Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ*. " Heyn. Hom. 5, 478. 8, 81. 188." Schæf. Mss.]

[* " 'Ἀλέκω, Jacobs. Anth. 9, 77." Schæf. Mss. Fut. *ἀλέξω*, unde *ἀλέξω* et *ἀλεξέω*, atque ETIAM, si vox sana, * 'Ἀλεκινὸς, ἡ, ὸν, i. q. *δυνατὸς, ἄλκιμος*, Suid. ADDE * " "Ἀλεξις, (ἡ,) ad Herod. 462." Schæf. Mss. UNDE * 'Ἀλέξιμος, ὁ, ἡ, s. potius, *ιμη, ιμον*, i. q. *ἀλεξητήριος*, Remedium præstans, Propulsatorius. Nicand. Th. 702. ET * " 'Ἀλέξιος, Cattier. 23." Schæf. Mss. UNDE] " 'Ἀλέξιον, τὸ, i. q. *ἀλεξητή-* " *ριον*, Depulsorium, et quidem Mali depellendi vim " habens. Nicand. Th. (805.) *Οἶδά γε μὴν φράσσασθαι* " *ἀλέξια τοῖσι βολάων*: Al. (4.) *'Ρεῖά κέ τοι ποσίεσσιν* " *ἀλέξια φαρμακοέσσαις Αὐδήσαιμ'*, i. e. *ἀλεξητήρια* " *τῶν φαρμάκων*, inquit Schol. qui in superiore loco " *ἀλέξια* exp. *ἰάματα*. Atque adeo hinc *ἀλεξιφάρμα-* " *κον* dicitur *τὸ φαρμάκου ἀλέξιον* s. *ἀλεξητήριον*, Vim " habens depellendi medicamenti venenati et noxii." [DENIQUE] " 'Ἀλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. *ἀλεξητὴρ*, de- " rivatumque ut hoc ab *ἀλεξέω*, ita illud ab *ἀλέξω*: " idem etiam quod *ἀλκτὴρ*, ab *ἄλκω*, Propulsator: " item Defensor. Est autem poëticum duntaxat, " usurpatum a Pind."

'ΑΛΛΑ, conjunctio adversativa, Sed, At, Autem, in prima et frequentissima signif., cum videlicet adverbio *οὐ*, Non, subjungitur, ut Xen. O. (21, 12.) *Οὐ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ὅλον τουτὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἶναι, ἀλλὰ θεῖον*, Non enim mihi videtur totum istud bonum humanum esse, sed divinum. Idem 'Απ. 2, (8, 4.) *Οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται*: (2, 9, 1.) *Οὐχ ὅτι ἀδικοῦνται ὑπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ὅτι νομίζουσιν ἥδιον ἄν με κ. τ. λ.* Non quod injuria illos afficiam, sed quod existiment. Idem 'Ιερ. (2, 18.) *Οὐδέν τι μᾶλλον τούτου θαῤῥεῖ, ἀλλὰ φυλάττεται*. Interdum vero præcedente particula *μὴ*, æquivalente ipsi *οὐ*, ut ap. Demosth. *μὴ μόνον*, sequente *ἀλλὰ μηδέ*. Aliquando præcedente *μὲν*, ut Il. K. (316.) *Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης*, Qui deformis quidem erat, sed velox. 'Ἀλλὰ in medio sententiæ nonnunquam pro Sed etiam, sub. videlicet *καὶ*, ut dicetur in 'Ἀλλὰ *καί*. Item Sed potius exp. interdum, tanquam esset *ἀλλὰ μᾶλλον*, ap. Plut. Lycurgo, (1, 230.) *Οὐ πόλεως ἡ Σπάρτη πολιτείαν, ἀλλ' ἀνδρὸς ἀσκητοῦ καὶ σοφοῦ βίον ἔχουσα*. Interdum itidem in medio sententiæ posita redditur *ἀλλὰ* per Autem, cum videlicet jungitur cum *μὴ* vel *οὐ*. Nam *ἀλλὰ μὴ* et *ἀλλ' οὐ* vertuntur aliquando Non autem, ut docebitur paulo post. Prius autem de *ἀλλὰ* per se posito, i. e. non habente adnexam aliam particulam in principio sententiæ.

'Ἀλλὰ, At, Atqui. Demosth. (373.) *'Ἐὰν μὲν οὖν κατορθοῖ τις, τιμήσεται, ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ· ἀλλ' οὐ δίκαιον*, Sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur. Atqui id iniquum est, At id jure fieri non potest. Themist. in Physic. 2. *Πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ; καὶ τίς ἂν εἴποι τὸν ἥλιον ἀπὸ τύχης ἀνατέλλειν; ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον; ἀλλ' οὐδεὶς λέγει*. Hic ultimum *ἀλλὰ* est pro At, ut sit, At nemo dicet. Est enim *ἐναντιωματικὸν ἀλλὰ* hic, i. e. adversativum. Vide Bud. Comm.

'Ἀλλὰ signif. Atenim, positum pro *ἀλλὰ γάρ*. Item signif. At certe vel Saltem, positum pro *ἀλλά γε*, vide paulo post in 'Ἀλλὰ *γὰρ* et 'Ἀλλά *γε*.

'Ἀλλὰ, Imo vero. Demosth. (428.) *Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε*, Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, *'Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς 'Ἀκροπόλεως ταυτησὶ, παρὰ τὴν 'Ἀθηνᾶν ἕστηκεν*, Imo vero, cum tota Arx ipsa sacra sit, propter Minervam collocatæ sunt. Bud.

'Ἀλλὰ interrogationibus etiam adhibetur, signif. An, Utrum. Demosth. (233.) *Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. 'Ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε*, Quam tandem ob causam eos evocaretis? Ad pacem? at pax erat omnibus. An ad bellum potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. Ita Bud. interpr. qui et *ἀπορηματικὸν* appellat *ἀλλὰ* in hac signif.

'Ἀλλὰ exp. et Quamobrem a nonnullis. Plato de LL. 7. *'Ἀλλ' ὅς τις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστά ἐστι κηδεμών*.

'Ἀλλὰ redditur et Nempe, cum est assentientis et approbantis quod dictum est. Plato Politic. 2. *'Ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν*. Ibid. *Λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας· ἀλλὰ χρὴ, ἔφη*, Nempe sic oportet, vel sic decet. Existimo autem esse aut hoc ipsum, aut hujusmodi *ἀλλὰ χρὴ*, quod Suid. exp. *ἔστω*. At Hesych. dicit esse pro *ἔξεστιν* vel *ἔστω*, Menandrum citans; sed ap. eum corruptissime legitur *ἀλλ' ἄχρι* pro *ἀλλὰ χρὴ*, qui tamen error in LL. Gr. Lat. dimanavit.

'Ἀλλὰ exp. etiam Tamen, vel Quanquam, in Apoll. R. 2. (192.) *οὐδέ τις ἔτλη Μὴ καὶ* [*ὅτι* Br.] *λευκανίην δὲ φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ 'Ἑστηὼς*, [*Μηδ' ἑστέως*, Br.]

'Ἀλλὰ adhortantis adv. ait esse Corinthus ap. Atticos, citans Il. (N. 292.) *'Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα*: quod et a Thuc. Schol. citatur, volente *ἀλλὰ* itidem *παρακελευστικὸν* esse 8. *Οὐ τὸ ἀπαλλάξειν τοῦ ἄγαν ἐς ὀλίγους ἐλθεῖν, ἀλλὰ τοὺς πεντακισχιλίους ἔργῳ καὶ οὐκ ὀνόματι χρῆναι ἀποδεικνύναι*. Sed in h. l. non video quid obstet quominus *ἀλλὰ* particula sit adversativa: licet id nolit Schol. Nec vero intelligo quæ sit ista ratio adhortandi per infin. In illo autem Hom. adhortandi vim habet *ἄγε* potius quam *ἀλλά*. Quod si admittamus, *ἀλλὰ* hic esse adhortativum, erit et in aliis prope infinitis locis ap. eund. poët. in quibus *ἀλλ' ἄγε* et *ἀλλ' ἄγετε* itidem cum subjunctivo vel cum imperativo legitur. Ac miror cur unum illum e multis citarint Corinth. et Thuc. Schol. e multis, inquam: quorum paucos hic proferam. Cum conjunctivo, Il. X. (254.) *'Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα*. Il. Ω. (618.) *ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα*. Ψ. (537.) *'Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον*. X. (231.), *'Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες*. Od. N. (215.) *'Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι*. Cum imperat. autem Il. Υ. 355. *'Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι*. P. (245.) *'Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει*. E. (221.) et alibi *'Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο*. Similiter autem et *ἀλλ' ἄγετε* passim cum imperativo aut conjunctivo: in quibus omnibus locis eundem videtur habere usum *ἀλλὰ*, qualem in eo quem citarunt illi duo. Videndum est autem annon potius *παρακελεύσεως* vis tribuenda sit *τῷ ἀλλὰ*, cum absque *ἄγε* imperativo jungitur, ut in *ἀλλ' ἕπεο*, et *ἀλλ' ἕπευ*, item *ἀλλ' ἔρχευ*: quæ verba, sicut et illa *ἀλλ' ἕπεο* et *ἀλλ' ἕπευ*, in multorum versuum initiis ap. Hom. posita reperiuntur. Quibus tamen in locis cum vi adhortandi, aliam simul videtur habere, sonans, Verum age, ut, *ἀλλ' ἔρχευ*, Verum age, Accedito.

'Ἀλλὰ pro *δὲ* Autem. Od. Π. (387.) *Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα*. Eust.

'Ἀλλὰ pro *δὴ* sequente *γὰρ*, paulo post, ut Od. K. (174.) *Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς 'Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ· 'Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης*. Sic et paulo post (190.) *Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν*, et aliquanto post (193.) *ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον*. Vide Eust.

'Ἀλλὰ supervacaneum in principio sententiæ, ut Il. Ψ. (319.) *'Ἀλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς*, Eust.

'Ἀλλὰ *καὶ*, Sed etiam, Verumetiam, præcedente *οὐ μόνον*, vel *μὴ μόνον*, vel *οὐχ ὅτι*: ut, *Οὐ μόνον ἔπραξεν, ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν*. Theophr. *Οὐχ ὅτι ἀνέφυ ἄν, ἀλλὰ καὶ εὐαυξεστέρας καὶ καλλίους ἐποίησε*. Hic enim *οὐχ ὅτι* idem valet quod *οὐ μόνον*. Sæpe autem *ἀλλὰ* et cum est solum, interpr. Sed etiam, videlicet sub. *καὶ* post eam. Isocr. Areop. (12.) *Οὔτε τὰς οὐσίας ἔχοντες οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πραττόντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις*, Non solum non contemnebant eos, qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosth. *Οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις*

αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύει. Sic et ap. Latinos Sed, pro Sed etiam usurpatur nonnunquam. Potest vero hoc genus dicendi aliter quam per Sed etiam exponi, v. g., si illum Isocr. loc. sic vertamus, Tantum abest ut eos contemnerent, ut etiam illorum inopiæ subvenirent. At in quibusdam ll. ita verti nequit, qualis est hic Plut. Romulo, Οὐκ ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἔπαθεν, Non solum periculum adiit, sed etiam passus est. Nisi quis malit ἀλλὰ hic interpr. Sed potius. Reperitur vero et post οὐ μόνον, ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί.

'Αλλὰ καὶ, in principio orationis, Quinetiam. Xen. 'Απ. 2, (4, 3.) 'Αλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν, ὁρᾷν τινὰς, ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας κ. τ. λ.

'Αλλὰ δὴ καὶ, Atque etiam, Quinimo, ut ait Bud. citans Liban., 'Απιέναι ὅπου ἂν βούλωμαι, ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους.

'Αλλὰ γὰρ, Sedenim, Atenim. Demosth. (314.) 'Αλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, Sedenim omissis quorum, etc. Aut, Verumenimvero iis omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ et γὰρ intercedit vocabulum unum, aut duo. Plato Apol. 'Αλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι: et in Protagora, 'Αλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, Atenim nequeo. Aristoph. 'Αλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nonnunquam in principio anthypophoræ ponitur, i. e. responsionis ad objectionem, ut annotat Bud. Andocides c. Alcib. 'Αλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὐ κ. τ. λ. Atenim ego fortasse in judicium tractus eram levis criminis, aut, etc.

'Αλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Plato Politic. 12. 'Αλλὰ γὰρ, φήσει τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν κ. τ. λ. || Notandum est autem, ut καὶ post ἀλλὰ sub. nonnunquam diximus, sic et γὰρ interdum sub., aut si quis mavult, ut ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ, sic et ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ aliquando usurpari. Lucian. (1, 199.) 'Αλλὰ κακοῦργοί τινες, φὴς, εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, Atenim improbi quidam, inquis, sunt inter eos. Et ut Lat. quoque Sed pro Sed etiam ponere diximus, itidem At pro Atenim aliquando accipere sciendum est.

'Αλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, Atenim, in interrogatione. Plato Politic. 2. 'Αλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν.

'Αλλά τοι, ἀλλὰ μὴν, At vero, Atqui, Enimvero. Plato Pol. 6. 'Αλλά τοι, ἦδ' ὃς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο, At vero, inquit ille, qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit et confecerit, ut Bud. interpr.

'Αλλὰ μὴν, At vero, etiam in consequentia orationis. Idem Pol. 2. 'Αλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, At vero etiam illud notum est.

'Αλλὰ μὴν, Atqui, s. At vero, in assumtione. Lucian. (2, 699.) Εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, Si enim sunt aræ, sunt etiam dii: atqui sunt aræ; sunt ergo etiam dii.

'Αλλὰ μὴν, itidem pro Enimvero: in principio orationis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ et μὴν duobus tribusve vocabulis, ut ap. Plat. Epist. 'Αλλὰ ποῖόν τι μὴν τοῦτ' ἔστι τὸ ἐρώτημα;

'Αλλὰ μὴν οὐδὲ, Neque vero, Sed neque. Xen. 'Αλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνωσθῆναί γε. Sic Gaza e Cic. 'Αλλὰ μὴν οὐδὲ ποθησίς γε, Sed ne desideratio quidem. Bud.

'Αλλὰ μέντοι, Atqui exp. in Plat. de Rep. 'Αλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν, τοῦτο μέντοι ὅ, τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ.

'Αλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, At certe, Saltem. Item, Sed tamen. Greg. Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, At certe exiliter, vel Saltem exiliter. Gal. ad Glauc. Εἰ δὲ μὴ οἷόν τε περὶ τὴν ἡμέραν τὴν πρώτην, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ. Aristot. de Mundo, Εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν λέγειν. Isocr. Εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις ὑπερέχουσι, Si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certe quod bona spe fruuntur. Apud Demosth. (419.) Budæus ἀλλ' οὖν γε pro ὅμως, Tamen, vel potius pro ἀλλ' ὅμως, Sed tamen: Διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα,

A ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῷ τοῦ ἥρωος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη, Ut poterat quidem, sed tamen in hac urbe vivebat. || Ut autem ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ et pro ἀλλὰ γὰρ, sic et pro ἀλλά γε positum nonnunquam reperitur, At certe, Saltem. Aristot. Καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. Et ut Lat. usurpare Sed pro Sed etiam, et At pro Atenim, ut Græcos ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ et ἀλλὰ γὰρ, dictum est: sic etiam hic At ab iis pro At certe poni dicimus, quemadmodum ἀλλὰ pro ἀλλά γε Græci ponunt. Talis autem usus harum Lat. vocum exempla paternus Thes. L. L. tibi subministrabit.

'Αλλ' ὅμως, Sed tamen, Attamen. Apud Demosth. identidem pro At nihilominus, Et tamen, Nec minus tamen: et pro eodem, ὅμως δ' οὖν.

'Αλλὰ νὴ Δία, in anthypophra pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, At fortasse, Atenim fortasse, vel Sed scilicet. Demosth. (458) 'Αλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι, πρὸς ταῦτα, ὅτι διὰ τὸ ῥᾳδίως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, διὰ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον, Sed Scilicet hoc dicturus est.

B Vel, At fortasse ad hæc ipse objecturus est. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλά. Demosth. Νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε. Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλης οὔσης κ. τ. λ. Bud. Vide paulo ante 'Αλλὰ, Imo vero.

'Αλλ' ἢ, Nisi, Præterquam. Plato de Rep. 1. Οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, Nihil volentes laudare, nisi divitias, vel Præter divitias, aut Præterquam divitias, Aristot. Γνῶναι δὲ οὐ ῥᾴδιον τὴν θήλειαν καὶ τὸν ἄνδρα ἀλλ' ἢ τοῖς ἐντός. Idem Ethic. 5. Οὐκ ἀδικεῖν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκὸς, Non facit injuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος. Xen. ('Ιερ. 5, 2.) Τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἄδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Plato Apol. Τίνα ἄλλον λόγον ἔχουσι βοηθοῦντα ἐμοὶ ἀλλ' ἢ τὸν ὀρθὸν καὶ δίκαιον; Lucian. autem (2, 202.) sine ἄλλο: Οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστιν, Nihil aliud quam. Sic et Isocr. Δόξαν καλὴν οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας

C κτήσασθαι, pro ἄλλους οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ κ. τ. λ. Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἤ. || Suid. ἀλλ' ἢ ait non solum pro εἰ μὴ, Nisi, sed et pro ἢ simpliciter poni: item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, et interdum pro ἄρα simpliciter, ut ap. Plat. 'Αλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. Hæc ille. Videndum est autem annon et Aristoteli H. A. 8. convenire possit hæc expositio: 'Αλλ' ἢ ὅτι λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς δὲ φαίνεται, ut sit, Certe quidem sic fertur vulgo, sed verum esse non videtur. Vel simpliciter, Fertur quidem, sed. Quanquam sic interpretando, non tam esset pro ἄρα quam pro μέν. Ceterum sciendum est, in illo Plat. loco, ubi Suid. legit ἀλλ' ἢ, in nostris exempl. haberi ἀλλ' ἦ cum ἦ circumflexo. Unde Bud. interrogativum esse dicit, exponens, Sed nunquid transacto die festo venimus?

'Αλλ' ἦ interrogativum ap. Plat. ubi tamen Suid. legit ἀλλ' ἤ: vide in proxime præcedente annotatione.

'Αλλ' εἴπερ, eodem modo quo ἀλλ' ἤ, exp, Nisi. Vide Εἴπερ.

D 'Αλλ' ὅτι, Nisi quod. Synes. 'Ο δὲ παρὰ πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο. Non aliud erat nisi quod, vel, quam quod. B. in C.

'Αλλὰ μὴ, interrogativum est pro Nunquid igitur? Sed nunquid? I. q. ἆρα μή. Xen. 'Απ. 4, (2, 10.) 'Αλλὰ μὴ ἰατρὸς γενέσθαι βουλόμενος; ἔφη. Οὔκουν ἔγωγε, ἔφη, 'Αλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Hæc Bud. || 'Αλλὰ μὴ absque interrogatione positum, Non autem. Isocr. Τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, Proborum, non autem improborum. Plato Apol. 'Ιδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν, Idem. Pol. 2. Δικαιοσύνην τιμᾷν ἐθέλειν, ἀλλὰ μὴ γελᾷν ἐπαινουμένης ἀκούοντα.

'Αλλ' ἆρα, inquit Bud. idem fere quod ἀλλὰ μὴ signif. Plato de LL. 10. 'Αλλ' ἆρά τισι προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἤ τινες τούτοις ὧν κ. τ. λ. Utrum tandem similes sunt, etc.

'Αλλ' οὐ itidem, et ἀλλ' οὐχὶ interrogative ponuntur pro Nonne, Annon, Lucian. (3, 176.) 'Αλλ' οὐχὶ σὺ

τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο: Annon tu talis? certe quidem tute ipse non negabis. Demosth. Ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἴποιεν; Imo vero nonne statim hoc dicerent? Bud. || Ἀλλ' οὐκ sine interrogatione, pro Non etiam, vel Non item; et pro Non autem, vel Non potius, ut ἀλλὰ μή. Greg. Ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, Non etiam sic fecit beatus ille vir. Idem, Τίς γὰρ ἐγγυητὴς ὅτι μένει τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, ἀλλ' οὐκ ὀφείλοντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ὑποδέχεται, pro Non autem, vel Non potius. Bud.

[" Ἀλλὰ, ad Xen. Eph. 233. ad Il. Ξ. 101. Clark. ad Il. Α. 464. Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Ion. 26.: Eum. 600. Ἀλλ' οὐ pro καὶ οὐ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 80. Buttm. 512. Ἀλλὰ μὴ pro μηδὲ, Lobeck. Ajac. p. 371. Ἀλλὰ cum imper., Eur. Med. 941. Herc. 625. El. 190. 1320. Archiloch. 1. Mnasalc. 16. Nicias 6. Hegesipp. 8. Nicænet. 3. Hedyl. 1. 3. Hutchinson. Cyrop. p. 50. 8°. Apollonid. 1. Crinag. 24. Lentul. Gæt. 1. (6.) T. H. ad Plutum p. 439. Heyn. Hom. 6, 455. 7, 79. Heindorf. ad Plat. Hipp. 138. Ἀλλ' corripi dicitur, not. ad Cyclop. 154. Ἀλλὰ post εἰ, εἰ καὶ, Jacobs. Anth. 12, 162. Ἀλλά τε, ἀλλά γε, A. L. Z. 1803. N. 125. p. 262. Ἀλλὰ, Age, Kuster. Aristoph. 106. a. Ἀλλ' ἄγε et ἀλλά γε conf., Jacobs. Anth. 10, 380. Heindorf. ad Plat. Hipp. 138. Ἀλλ' ἤ, ad Diod. S. 1, 568. Ἀλλά γε—ἀλλὰ—γε, T. H. ad Plutum p. 192. Ἀλλ' ἤ, ἀλλ' ἤ, Routh. ad Plat. 545. Οὕτινας ἄλλους ἀλλ' ὑμᾶς, Dionys. H. 2, 1084. 1215. (v. Demosth. 528. 1532.) Wakef. Georg. 22. Odyss. 8, 311. Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ, Soph. Œd. T. 1331. Ἀλλὰ, Quare, Heyn. Hom. 4, 104. Ἀλλὰ in precibus, Wakef. Phil. 1041. 1165. Steph. Dial. 28. Conf. cum ἄλλο, Brunck. Aristoph. 1. p. 7. 13. Ἀλλὰ, Saltem, Brunck. Aristoph. 1, 104. Kuster. 219. b. Ἀλλὰ, ἀλλά—γε, Saltem, Valck. Phœn. p. 233. Eur. Hec. 391. Ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον, Jacobs. Anth. 6, 240. Ἀλλὰ, Quin, Wakef. S. C. 4, 61. Ἀλλὰ, de sede, Epigr. adesp. 487. Ἀλλὰ, in interrog., Fischer. ad Euthyphr. p. 37. Ἀλλὰ post parenthesin, Plato Lys. p. 51. Ἀλλὰ negligenter iteratum, Heindorf. ad Plat. Lys. p. 52. Ἀλλὰ et ἀλλ' ἃ conf., Kiessl. ad Jambl. Pr. 262. Ἔα τἄλλα· ἀλλὰ, Dionys. H. 4, 2095. cf. 2093. Ῥῆσις ab ἀλλὰ inchoata, Musgr. Suppl. 253. Ἀλλὰ—δὲ, Heyn. Hom. 8, 56. Ἀλλὰ i. q. ἀλλ' ὅμως, ad Charit. 441. 564. Οὐχὶ μόνον, ἀλλὰ, sc. καὶ, ad Charit. 555. Pro εἰ μὴ, Dawes. 492. Il. 5, 23. 6, 53. Heyn. Hom. 5, 477. Ἀλλ' οὖν, T. H. ad Plutum p. 439. Ἀλλὰ μὴν, Iph. A. 1368. Xen. Mem. 1, 1, 6. 10. 1, 2, 4. 1, 2, 5. 11. Ἀλλὰ—γὰρ, Trachin. 552. Heyn. Hom. 7, 96. ad Xen. Œcon. 1, 16. Ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ μὴν, Valck. Phœn. p. 442. Ἀλλ' οὐ γὰρ, Eur. Phœn. 905. Pors. Ἀλλὰ γὰρ, Beck. ad Phœn. p. 223. a. ad Lucian. 1, 306. Ἀλλὰ, ἀλλά γε, obtestantis, Valck. Phœn. p. 558. Beck. l. c. p. 234. b. Koen. ad Greg. C. 36. Ἀλλ' ἤ, Beck. l. c. p. 235. a. Οὐ μόνον, ἀλλὰ, deficiente καὶ, ad Xen. Mem. 1, 6, 2. Ἀλλὰ, Quin, adhortandi vim habens, Zeun. ad Cyrop. 93. Greg. Cor. 36. et n. ad Lucian. 1, 303. Mitscherlich. H. in Cer. 207. Valck. ad Theocr. x. Eid. p. 44. a.; ad Röver. p. 53.; ad Hippol. p. 194. b. Ἀλλὰ γὰρ, i. q. δὲ, Ruhnk. ad H. in Cer. 200. Zeun. ad Cyrop. 51. Acta Traj. 1, 215. Ἀλλ' οὖν—γε, Xen. Cyrop. 68. ubi v. Z. Brunck. ad Phœn. 1718.:—' Aggregatæ particulæ ἀλλ' ἤ interrogativæ sunt et valent Num.' Ἀλλὰ γὰρ, Sed, Toup. ad Longin. 375. Valck. Phœn. p. 585. Ἀλλὰ dubitantis interrogationi inserviens, Valck. Phœn. p. 543. Ἀλλὰ καὶ, Imo vero, ad Diod. S. 1, 399. Ἀλλὰ, En, Ergo, ad Herod. 552. Ἀλλὰ, seq. vocali, ad Diod. S. 1, 344. Ἀλλὰ non primo loco positum pro δὲ, ad Callim. 1. p. 11. Ἀλλὰ, Imo, ad Lucian. 1, 257. a. Ἀλλὰ pro ἤ, post οὐκ ἄλλος, ad Od. Γ. 377. Herod. 493. Ἀλλὰ pro ἀλλὰ μόνον, vel ἀλλ' ἤ, ad Charit. 320. Ἀλλὰ et ἄγε conf., Valck. Hippol. p. 194. b. Ἀλλ' ἤ, p. 255. 264. ubi et de ἀλλ' ἤ, Brunck. ad Electr. 879. Andr. 840. ad Lucian. 1, 457. a. ad Alcest. 819. ad Charit. 320. Ἀλλ' ἤ, ἀλλ' ἤ, ad Charit. l. c. Zeun. ad Cyrop. 380. Ἀλλὰ post sententiam injectam, Abresch. Lect. Arist. 58. Wyttenb. Select. 384. Heusing. ad Cicer. p. 7. Ἀλλὰ cum gravitate repetitum, ad Xen. Eph. 161. Ἀλλὰ καὶ, 176. ad Lucian. 1, 306. Ἀλλὰ pro ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' οὖν, ad Charit. 296. ubi et de ἀλλ' οὖν." Schæf. Mss.]

[" Ἀλλὰ, Saltem, Aristoph. Thesm. 424. Nub. 1363. 1369. Soph. Antig. 552. 779. Eur. Iph. A. p. 335. Ed. Oporin. Bas.; Heracl. p. 508. Ed. Oporin. Bas. Lucian. Dial. Mort. 10. p. 238. Salmur.—Imo; Aristoph. Thesm. 260.; Igitur, Pl. 539. Thesm. 216. 598. 924. Pac. 426. 510. Ἀλλὰ γοῦν, Saltem, At saltem, Thesm. 250. Ἀλλ' ἤ, interrog. Num? Brunck. ad Aristoph. Ach. 1111. Ἀλλ' ἦ, Sane, Profecto, Lys. 749. 928. Nisi, Pac. 476. Vesp. 984. Ἀλλὰ καὶ, Quin etiam, Thesm. 259. Νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ κἀπιτήδεια πάνυ, Quin et Hercle perquam commodum est. Ἀλλ' ὅμως, Nub. 1363. Ἀλλ' οὐδὲ, 1396. Ἀλλὰ μὴν, Porro, Deinceps. Demosth. Ol. 1, 15. Καὶ τούτους ὅτι πρὶν λῦσαι, τόνδε τέθεικεν, ἐπίστασθε· ἀλλὰ μὴν ὅτι γ' οὐκ ἐπιτήδειος, ἀκηκόατε: in Timocr. 734. Quinetiam, πρὸς Λεωχ. 1092. Ἀλλὰ pro δὲ, in Androt. 597. Τὰ μὲν πολλὰ ἐάσω· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Δεκελεικοῦ Πολέμου—οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν πρὶν ἢ κ. τ. λ. Ἀλλὰ redundans, π. Παραπρ. 352. Ὑπὲρ δὲ Φωκέων, ἢ Θεσπιέων, ἢ ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' οὐδὲ μικρόν. Pro ἀλλὰ simpl., in Phil. 1, 45. Μή μοι μυρίους, μηδὲ δισμυρίους ξένους, μηδὲ τὰς ἐπιστολιμαίους ταύτας δυνάμεις, ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔστω. Vide Reisk. Ind. Demosth." Seager. Mss. " Ἀλλὰ γὰρ, Dionys. P. 744. Saltem, Eur. Iph. A. 1239. Adhortantis, Bacch. 363. Λέγ' ἀλλὰ τοῦτο, Soph. El. 417. Ἀλλὰ μὲν δὴ, 919. Ἀλλὰ μὲν—καὶ δὴ, Hierocles 42. Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ, Soph. El. 103. Ἀλλ'—ἄρα, Il. E. 434. M. 305. 320. Quint. Smyrn. 1, 363. Ἀλλά τε, Il. B. 754. K. 226. P. 677. X. 192. alibi. Ἀλλ' ὅτι γε, Saltem, Porphyr. de Abst. 159. Ἀλλ' οὖν γε, Nihilominus, Isocr. 1, 352. Autem, Clem. Alex. 854. Ἀλλ' ἤ, Certe, Æsch. Choëph. 772. et interrog. Eur. Andr. 847. Dio Chrys. 1, 221. Ἀλλὰ, Saltem, Eur. Iph. A. 1239. Οὐ μὴν ἀλλὰ, Iph. T. 630. Οὐδὲ ἀλλὰ, Philostr. 177. Ἀλλὰ μὴν, Aristid. 11. Ἀλλὰ γὰρ, Divisim, ut, Ἀλλ' ἔχω γὰρ, Xen. Eph. 65. Ἀλλὰ γὰρ ἔμπης, Apoll. R. 1, 630. Ἀλλ' εἴπερ ἄρα, Dio Chrys. 1, 81. Ἀλλ' ἔτι γάρ τε, Arat. 441. Nova clausula post δὲ, Oppian. C. 1, 237. Ἀλλὰ δὴ καὶ, Et insuper, Galei Myth. p. 25. alibi. Ἀλλὰ, Per se insuper, Demosth. 231." Wakef. Mss. Ἀλλὰ δέχομαι, Xen. Cyrop. 4, 5, 51. Ego vero accipio. Ἀλλ' ἀνάγκη, Necesse vero est. Ἀλλὰ νῦν γε, Saltem nunc, si non antea. Jacobs. Obs. Cr. ad Anthol. p. 12. Glossæ:—Ἀλλὰ, Sed, Quin, As. Ἀλλὰ γάρ· Quin. Ἀλλὰ δὴ καί· Quinimo. Ἀλλ' ἐπειδή· Quoniam vero. Ἀλλὰ μήν· Quin, Verum, Etiam, Imo vero, Sed enim. Ἀλλ' ὅμως· Attamen.]

ΑΛΛΑΣ, ᾶντος, ὁ, ex ἀλλάεις ἀλλάεντος per crasin factum, unde ubique circumflexum retinet, Farciminis genus, Lucanica, secundum quosdam, s. Botulus, aut Botellus, e Martiale. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult esse Exta et intestina bubula et vervecina. Apud Athen. 14, (622.) σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος. Apud Aristoph. I. (161.) Τί μ' ὦ 'γαθ' οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας, Πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας; Fiebat autem ἀλλᾶς, ut in Schol. legitur, e carnibus et farina subacta, quæ in φύσκην, Intestinum crassum, conjiciebatur. Sic autem nos Andouille pro Farcimine dicimus, e Gr. ἀλλᾶντος, ut opinor, mutuati, inversis syllabis, q. d. ἀντόλλα, pronuntiando etiam τ per δ. Unde satis apparet dici rectius Andouille, ut Parisiis pronuntiamus, quam Endouille. || Ἀλλᾶς videtur et pro ἔντερον generaliter accipi, e Suida, qui postquam ἔντερον exposuit, affert ex incerti nominis auctore, (Procop. de B. P. 2, 18.) Ἀντὶ τροπαίου ἔστησαν τῷ στρατηγῷ σημεῖον, ἀλλᾶντάς τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες, τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον. Observandum est autem ap. Suid. ἀλλὰς scriptum esse, non ἀλλᾶς et ἀλλάντας; cum circumflecti debeat, si sequamur eos, qui ex ἀλλάεις per crasin factum voluerunt, quæ fuit et Herodiani sententia, ut refert Eust. 300. [" Mœris 12. et n. Thom. M. 36. Phrynich. Ecl. 44. Brunck. Aristoph. 3, 64. Unde derivandum, et quo accentu notandum, Steph. Dial. 19." Schæf. Mss.

Glossæ: 'Αλλᾶς· Farcimen. 'Αλλᾶντες· Lucanicæ.]

[* "'Αλλάντιον, Phrynich. Ecl. 45. Mœris 12. et n. Thom. M. 36." Schæf. Mss. Glossæ: * 'Αλλαντία· Lucanica. 'Αλλάντια· Lucanicæ.]

* "'Αλλάντη, Urbs Macedoniæ, necnon Arcadiæ. " Theopompus Philipp. 1. 'Αλλάντιον appellavit. Nomen ἐθνικὸν est 'Αλλάντιος, ea forma qua dicitur " Κυλλήνιος, Steph. B."

[* 'Αλλαντοειδὴς ὑμὴν, Galen. 4, 281.]

'Αλλαντοποιέω, ήσω, Lucanicas vel Farcimina facio. || Unde ἀλλαντοποιὸς, Qui facit lucanicas, Lucanicarius, Tucetarius, Fartor. [Schol. Aristoph. I. 294.]

'Αλλαντοπωλέω, Farcimina vel Lucanicas vendo, Lucanicarum sum venditor, ap. Aristoph. [I. 1242. 1246. 1398.]

'Αλλαντοπώλης, ὁ, Lucanicarum venditor vel Farciminum. A Bud. exp. Fartor, et Qui exta et intestina bubula et vervecina vendit. || Capitur ἀλλαντοπώλης pro Vili etiam et contemto atque abjectæ sortis homine, cujusmodi metaphora etiam in nostrate lingua habetur. [Aristoph. I. 144. 148. 179. " Ad Thom. M. 36." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αλλαντοπῶλαι· Fartores.]

ΑΛΛΟΜΑΙ, f. λοῦμαι, Salio, Salto. Xen. 'Ιπ. (8, 4.) 'Αλλ' ἢν ἴδῃ μόνον ὄπισθέν τινα ἐπελθόντα, ἁλεῖται. Idem ('Απ. 1, 3, 9.) Κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο, Vel in ignem saltet, aut insiliat. Sic et ap. Lucian. (1, 711.) Videtur autem huic dicto subesse proverbialis figura, cujus tamen Erasmus non meminit, si bene memini. Aristoph. N. (145.) Ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, Pulex quot pedes suos saltaret, i. e. saltando emetiretur. ῏Αλτο ap. Hom. sæpe pro Saliit, ex ἅλατο, pro ἥλατο, ex ἡλάμην, factum per syncopen, Quamvis autem ἅλλομαι aspiretur, tamen ἆλτο tenuatur ob sequens τ, ut docet Eust. ῏Αλτο ἐπὶ, cum accus., pro Insiliit, ap. Hom.: ἆλτο κατὰ cum gen., pro Desiliit, ap. Eund. et ἆλτο χαμᾶζε, In terram desiliit, vel prosiliit, ap. Eund. " 'Αλεῖται, Saliet s. Saltabit, " fut. med. verbi ἅλλομαι, Suid." " "Αλμενος pro " ἀλλόμενος, per syncopen, Hesych." " 'Αλάμενος, " particip. aor. 1 med. ἡλάμην, a th. ἅλλομαι, Salio, " Salto. Synes. Ep. 57. 'Απὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν " ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἁλάμενος." [" "Αλλομαι, Toup. Opusc. 2, 165. ad Callim. 1, 131. 250. Musgr. Iph. A. 919. Jacobs. Anth. 6, 345. 8, 51. 11, 65. "Αλεται, Heyn. Hom. 6, 157. De aor. 2., Albert. Gloss. 289. Athen. 1, 37. ad Dionys. H. 1, 227. Schneider. Anab. 329. ad Plut. 5, 178. Hutt. De aor. 1., ad Charit. 659. Musgr. El. 320. Phanias 6. Jacobs. Anth. 9, 452. Πόδας, Huschk. Anal. 25. Jacobs. Anth. 9, 180. 363. ῏Αλτο, Heyn. Hom. 4, 143. 5, 312. 430. 6, 157. 158. 7, 107. 236. 682. 8, 86. 213. 496. ad Il. Θ. 85. ῏Αλτο, seq. infin., Mitscherlich. H. in Cer. 203. Ilgen. ad Hymn. 551. "Αληται, Heyn. Hom. 8, 213. "Ηλατο, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75. ad Charit. 334." Schæf. Mss. Glossæ: "Αλλομαι· Salio. " Cum accus. sine præpos., Oppian. C. 1, 83." Wakef. Mss.]

῞Αλμα, τὸ, Saltus. Od. Θ. (128.) "Αλματι δ' 'Αμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, Saltibus omnes antecellebat. || ῞Αλμα ap. Hippocr. Primus motus, vel prima agitatio fœtus in utero, ut ait Hesych. Talem autem agitationem et verbo ἀσκαρίζειν ab eo signif. quidam tradunt. [Hippocr. 55, 22. 111, 36.] || ῞Αλμα, pro ἄλσος, Etym. Vide "Αλσος. || ῞Αλμα item κλάδος, ap. Æoles, Ramus, ut ait idem Etym. vel potius Orio ap. eum: in utraque signif. ἄλμα ab ἄλδω deducens, unde et cum leni scribitur illic ἄλμα. [Lex. de Spirit. 209. " Lycophro 319." Wakef. Mss.]

[" ῞Αλμα, Jacobs. Anth. 6, 345. 12, 21. 275. Toup. Opusc. 1, 375. Jacobs. Exerc. 2, 54." Schæf. Mss. Pind. Nem. 5, 36. μακρά μοι Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις, ubi Damm. v. 'Υποσκάπτω vertit Saltus, i. e. Saliendi distantias certas; pro σκάμματα, inquit Schneider. Lex. Plato Timæi 388., μαλακὸν ἅλμα. Chryst. 2, 119. Montf. "Ωσπερ ἁπαλὸν στρῶμα τοῖς ἅλμασιν αὐτῆς παραθείς. Eur. Hec. 1248. Πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων; Polemo Physiogn. 290. Κινεῖται πάντα τὰ μέλη ἅλματι.]

"Αλσις, εως, ἡ, Saltatio, Saltus. Item Palpitatio. Aristot. de Anim. 3, 33. Μόριον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον.
A Sic exp. a Gaza ἅλσις τῆς καρδίας in h. l.: Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἅλσιν εἶναι τὸν πνεύμονα τῆς καρδίας, οὐκ εἴρηται καλῶς. In LL. Gr. "Αλσις exp. αὔξησις, Augmentum, Incrementum, itidem ab ἄλδω derivando: unde et ἄλσος dixi Orionem derivare ap. Etym. [Apollon. Lex. v. 'Αλδαίνει. " Aristot. Mat. 11." Routh. Mss.]

'Αλτικὸς, (ἡ, ὸν,) Saltatorius, Ad saltationem s. Ad saltum pertinens, ut ἁλτικὴ ὄρχησις, Saltatorium tripudium, i. e. Tripudium saltationem conjunctam habens. 'Αλτικὰ μόρια, Plut. Numa, Partes saltatoriæ, i. e. ut quidam exp. Partes, quarum enixu saliunt. || 'Αλτικὸς homo, Ad saltationem habilis, Saltationi aptus, Exercitatus ad saltus. Xen. K. Π. 8, (4, 9.) Καὶ γὰρ οὐδ' ὁπωστιοῦν ἁλτικός εἰμι. Exp. et Saltator, ut δρομικὸς, Cursor, pro δρομεύς. Et inter palæstras erant δρομεῖς et ἁλτικοὶ, sicut δισκοβόλοι, et πύκται. [Gl. 'Αλτικοί· Saltatores. " Ælian. H. A. 29." Wakef. Mss.]

" 'Αλτῆρες, οἱ, Halteres, Instrumenta quædam exercitii gymnastici, massæ nimirum lapideæ vel metallicæ ansa vel manubrio addito, quo commode
B " levari possint ab athletis, unde et ἀρτῆρες dicuntur. " Ita nonnulli, qui similes has massas fuisse dicunt iis, " quibus hodie in examinandis ponderibus utuntur: " nec assentiuntur Budæo, qui in Pand. dixerat " ἁλτῆρας esse Pilas s. Massulas plumbeas, quibus " utraque manu se librabant, qui certabant halmate, " i. e. saltu, ut certius assilirent. Nec enim halteribus " usos fuisse saltatores aiunt, utpote ad saltum ineptissimis, sed alteribus adjutos saliisse. Patet hoc " e Gal. de San. tuenda 1, (9.) "Ενιοι μὲν καταθέντες " ἁλτῆρας ἐν τῷ πρόσθεν, διεστῶτας ἀλλήλων ὀργυιάν· " εἶτ' ἐν μέσῳ ἱστάντες αὐτῶν, ἀναιροῦνται προκύπτοντες, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, τὸν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, τῇ δὲ " ἀριστερᾷ, τὸν ἐν τοῖς δεξιοῖς· καὶ αὖθις ἑκάτερον εἰς " τὴν οἰκείαν κατατίθενται χώραν, καὶ τοῦτο ποιοῦσιν " ἐφεξῆς πολλάκις, ἀτρεμίζοντες τῇ βάσει. Idem Gal. " 5. inter gymnastica instrumenta recenset halteres " istos, quibus supernæ partes exercentur: itidemque " P. Ægin. 4, 1. Καὶ γυμναζέσθω ποικίλως, τὰ μὲν " ἀφαλλόμενος, τὰ δὲ πλέον ἁλτῆρσί τε καὶ κωρύκῳ
C " χρώμενος. Sic enim reponendum. Artemid. ἀρτῆρας " comperitur nominasse; legimus enim 1, (55.) 'Αρτῆρες, καὶ ἡ διὰ τούτων γυμνάσια.—"Εστι γὰρ τὸ " τοιοῦτο γυμνάσιον οὐδὲν ἄλλο ἢ παρασκευὴ χειρῶν. " Meminerunt et Latini horum halterum. Martial. " Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti? Exercet " melius vinea fossa viros. Et rursum, Halteres agili " rotat lacerto. Juvenal. Massam vocat, Et lassata " manu ceciderunt brachia massa. Etym. ἁλτῆρας " fuisse dicit κατασκεύασμά τι ᾧ κέχρηνται οἱ σωμασκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum παρὰ τὸ " ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Philonem tamen " de Lingua Lat. dici ἁλτῆρας velle pro ἀρτῆρας κατὰ " τροπήν." [" Boissonad. in Philostr. 398." Schæf. Mss. Cœlius Aur. 561.: Manipulos, quos palæstritæ ἁλτῆρας appellant. Theophr. Fr. 466. " Paus. 446." Wakef. Mss. Unde * 'Αλτηρία, ἡ, Saltatio. Artemid. 1, 57. Πολλάκις δὲ ἀνίας τε καὶ φροντίδας ἐπὶ τούτοις διὰ τὰ πηδήματα τὰ ἐν τῇ ἁλτηρίᾳ· * συνάλλεσθαι γὰρ
D φαμὲν καὶ τοὺς ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνίδιον. Et * 'Αλτηροβολία, ἡ, Halterum jactus. Jambl. V. P. 97. Οἱ δὲ καὶ ἁλτηροβολίᾳ, ἢ χειρονομίᾳ, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχῦς τὰ εὔθετα ἐπιτηδεύοντες ἐκλέγεσθαι γυμνάσια, ubi editum est ἀρτηροβ. Antyllus Oribasii p. 125. Matth., cap. περὶ * ἁλτηριοβολίας, et γυμνάσιον * ἁλτηρίων appellavit, ubi Ms. ἀρτηροβ. et p. 126. ἀρτηριῶν.]

'Ανάλλομαι, Assilio, vel Insilio, et quasi dicas Supersilio, non Desilio, ut in VV. LL. Xen. 'Ιπ. (8, 3.) Δεδιδαγμένοι τειχία ὑπεραίρειν, καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Bud. exp. Assilire. Sic dicitur et ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Huic opponitur καθάλλεσθαι, de quo infra. [" Simonid. 9^a. Heringa Obs. 153." Schæf. Mss. " Dionys. H." Wakef. Mss.]

[* Προσανάλλομαι, Sursum prosilio versus aliquem vel aliquid. Athen. 277. Λέγεται δὲ ὡς θηρευθεῖσαι προσανάλλονται καὶ ἀποτραγοῦσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκφεύγουσιν.]

'Αφάλλομαι, Desilio, Ex uno loco in alium salio. Item, Resilio. Aristoph. (N. 147.) 'Επὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο. Et "Αφαλσις, Resultatio, cita-

tur ex Aristot. Probl. Ετ Ἄφαλτος, (ὁ, ἡ,) Resiliens, ἀναπηδῶν, Hes. [" Ἀφάλλομαι, Diod. S. Ælian. Nicand. (Th.) 907." Wakef. Mss. " Wakef. Herc. F. 509. Brunck. Apoll. R. 171." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀφάλλομαι· Exilio, Desilio.]

" Καταπάλμενος, affertur pro Desiliens, sed sine exemplo." [Leon. Tar. 58. Πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ Χαίροις. Cf. Schæf. in * Καταπάλλω citandum. " Heringa Obs. 272." Schæf. Mss.]

Διάλλομαι, Transilio. In VV. LL. tamen Salio. Ἐξάλεσθαι, inquit Bud. Xenophonti ἐκπηδᾶν, ut διάλλεσθαι, ἀνάλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, Transilio, invenio ap. illum p. 551. [Ἱππ. 8, 3. J. Poll. 1, 196. Διαλλόμενος χαράδραν ἵππος: διάλλεσθαι μακρὰ, 5, 67.]

" Δίαλμα, τὸ, Saltus, vel potius Transultus." [Schol. Pind. Ol. 13, 39. " Boissonad. in Philostr. 393." Schæf. Mss.]

" Εἰσάλλομαι, Insilio, aor. 1. med. εἰσηλάμην." [T. H. ad Plutum p. 429. " Thom. M. 818. Heyn. Hom. 6, 349. 7, 236." Schæf. Mss. Pind. Ol. 8, 48.]

B Ἐνάλλομαι, Insilio. Apud Greg. λὰξ ἐνάλλεσθαι est Calcibus infestis aliquem petere et ferire, Pedibus conculcare; quod præter plagam, etiam contumeliosum est, inquit Bud. ex illo afferens, Παίων πὺξ δημοσίᾳ καὶ λὰξ ἀναλλόμενος. Apud Aristoph. Σ. (1305.) exp. etiam Exilire. || Metaph. autem signif. dixit Synes. Ep. 73. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, Insultare legibus: Τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις. [" Demosth. 1259." Seager. Mss. Glossæ: Ἐνάλλομαι· Insulto. Stob. Phys. 1. p. 108. Ἡ δίκη τῷ δυσσεβοῦντι σῖγ' ἔχουσ' ἐνήλατο. " Thom. M. 400. ad Phalar. 279. Lobeck. Ajac. p. 412. T. H. ad Plutum p. 431. Brunck. Aristoph. 2, 250. Jacobs. Anth. 12, 388. Ἐναλεῖσθαι, Kuster. Aristoph. 65. b." Schæf. Mss.]

C Ἐξάλλομαι, Desilio, Exilio. Suid. ἐξαλλομένους exp. ἀνασκιρτῶντας in h. l. Josephi: Οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ Suidæ exp. minime mihi probatur: qui puto hunc esse istorum verborum sensum, Indignos esse salute eos, qui exiliunt patria, s. e patria, conflagrante propter eos. Et ita ἐξαλλομένους fuerit potius ἀποσκιρτῶντας. Hinc Ἔξαλμα, Exultio, s. Desultio, Eruptio, ut exp. in h. l. Naz. Ἐν ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος. [" Ἐξάλλομαι, Præ calore subsilio, de sitientibus, Toup. in Schol. Theocr. 214. Ἐξάλλομαι, ad Alciphr. 38. ad Callim. 1, 250. Musgr. Iph. A. 919. Ἐξᾶλτο, Paul. Sil. 45." Schæf. Mss. Ἐξάλλομαι· Exsilio. Ἐξάλλεται· Emicat. Act. Apost. 3, 8. Lex. Xenoph. Hippocr. 486, 5. Adde] " Ἔξαλσις, (ἡ,) Exultus, Saltus. Hippocr. de Artic. (486, 2.) Ἐκ δὲ τοῦ ὄπισθεν οὐ ῥηΐδιον τοιαύτην ἔξαλσιν γενέσθαι ἐς τὸ εἴσω."

Ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, per syncopen, Exiliens, Erumpens. Il. O. (571.) Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα. Citatur et ex Apoll. R. 2, (268.) cum gen. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod vide in Ἐφάλλομαι.

[" * Προεξάλλομαι, Prosilio, Themist. 15. Synes. 129." Wakef. Mss. Ετ * Συνεξάλλομαι, Una exilio s. exulto, Una prosilio. Eust. 772, 21.]

D Ἐφάλλομαι, Insilio, Supersilio. Item, Irruo. Dicitur cum accus. ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἄλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et Ἐφαλάμενος, aor. 1 med. Qui insiluit. [Gl. Insilio. " Wakef. Ion. 1076. Brunck. Apoll. R. 171. Heyn. Hom. 5, 431. Bergler. ad Alciphr. 38. Ἐπᾶλτο, Heyn. Hom. 6, 648. Ἐπάλμενος, Heyn. Hom. 5, 352. 431. 6, 194." Schæf. Mss. Unde] " Ἔφαλσις, ἡ, Insultus," [Assultus.]

" Ἐπιάλμενος, per syncopen pro ἐπιαλλόμενος, Assiliens vel Insiliens, Saltu invadens. Od. Ω. Κύσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος." [" Heyn. Hom. 5, 312. 6, 158." Schæf. Mss.]

" Ἐπάλλομαι, Ionice pro ἐφάλλομαι, Insilio, vel Assilio. Ἔπαλτο, poëtica s. Ionica syncope pro ἐπάλλετο, idque vel a πάλλομαι, vel ab ἐπάλλομαι, a quo ἐπάλλομαι est illud ἔπαλτο, quod Hes. exp. ἐφήλατο, ἐπέδραμεν, Insiliit."

Ἐπάλμενος, ap. poëtas pro ἐφαλλόμενος, Insiliens, Irruens, per syncopen, ut de ἐξάλμενος modo dixi, Od. Ξ. (220.) ἐπάλμενος ἔγχει ὄλεσκον. Hinc et Κατεπάλμενος, quod itidem Insiliens exp. in Apoll. R. 2, (583.) Νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον. Sed et Ἀνέπαλτο inter hæc referendum esse videtur, licet Etym. velit esse a πάλλομαι, pro ἀνεπάλλετο: quod Il. Θ. 85. de equo dicitur, Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Ubi Eust. ἀνέπαλτο exp. ὀρθὸς ἔστη, item ἀνεπήδησε. Pro me autem facere, et Etym. mecum refellere videtur participium Ἀνεπάλμενος, quod ap. Apoll. R. (2, 825.) legitur, ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος: nam hoc a πάλλομαι nullo modo deduci queat. Idem et de Ἐξέπαλτο dicendum fuerit, quod de ἀνέπαλτο dixi. Exp. autem ἐξέπαλτο Hesych. ἐξεπήδησεν. His addam et Μετάλμενος, [Il. E. 336.] Quod ab Hesych. exp. ἐφαλλόμενος. Ionice porro mutatur in his aspirata in tenuem.

Ἐσάλλομαι, Insilio, ut ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in Anthol. Insiliit in crateras ignis. Dicitur et ἐσᾶλτο per syncopen a poëtis.

[* " Ἀνεφάλλομαι, Brunck. Apoll. R. 171. Heyn. Hom. 5, 431. 8, 98. 496. ad Il. Θ. 85. Valck. ad Mosch. 349. * Ἐκκατεφάλλομαι, et * Κατεφάλλομαι, Heyn. Hom. 7, 682. (' Oppian. C. 3, 120.' Wakef. Mss.) 6, 140." Schæf. Mss. Adde * Ἐνεφάλλομαι, Insilio. Quint. Smyrn. 10, 467. Αἶψα πυρὶ ἐνέπαλτο. Ετ * " Προσεφάλλομαι, Anna C. Alex. V. 146." Boissonad. Mss.]

Καθάλλομαι, Desilio, καταπηδῶ, oppositum τῷ ἀνάλλομαι. Xen. (Ἱππ. 3, 7.) Ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Idem (Ἱππ. 8, 1.) Ἔστι δὲ ὅπου διαπηδᾶν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾶν, ἔνθα δὲ καὶ καθάλλεσθαι. [" Appian. 1, 127. Καθαλάμενος, Suid." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 397." Schæf. Mss. Glossæ: Καθάλλομαι· Desilio, Insilio, Præsulto. Καθήλατο· Desiluit.]

[* " Μεθάλλομαι, Heyn. Hom. 6, 194. 439." Schæf. Mss. Insilio a tergo, Transilio. " Appian. 2, 866. Heliod. Æth." Wakef. Mss.]

" Προάλλομαι, Prosilio," [Præsilio.] " Apud Suid. " Καὶ προαλόμενος τῆς πληθύος, μετεχώρησεν ὡς Ναρσῆν, i. e. * προπηδήσας." [" Quint. Smyrn. 4, 510." Wakef. Mss. Unde] " Προαλής, (ὁ, ἡ,) Hesychio " προπετής, πρόχειρος: afferenti itidem προαλεστάτην " pro προπετεστάτην, προχειροτάτην. Forsan est a " προάλλομαι, ut sit Qui promte, interdum et præcipitanter, ad aliquid aggrediendum prosilit. Affert " idem προαλεῖ et pro καταφερεῖ, καταβατῷ: desumtum ex Il. Φ. (262.) τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, In loco declivi." [Jambl. V. P. 1, 17. p. 64. Strabo 12. p. 90=826. Apoll. R. 3, 73. " Ad Timæi Lex. 280. Brunck. Apoll. R. 102. Phrynich. Ecl. 104. Thom. M. 744. ubi et adv. προαλέστατον." Schæf. Mss. Glossæ: Προαλής· Petulans, Pecudiarius. " Clem. Alex. 149." Wakef. Mss. Ετ * " Προαλῶς, (Temere, Præcipitanter,) ad Phalar. 376. Phrynich. Ecl. 104. Thom. M. 744." Schæf. Mss. * Διεκπροαλής, ὁ, ἡ, falsa est lectio in Apoll. R. 3, 73. pro δι' ἐκ πρ.]

" Προσάλλομαι, Assilio, at προάλλομαι, Præsilio. " Aristot. de Mundo." [Lex. Xenoph. " Strabo." Wakef. Mss. " Toup. Emend. 1, 43." Schæf. Mss.]

[* Συνάλλομαι, Una salio: Gl. Consilio. " Cattier. 90." Schæf. Mss. Plut. Mario 2, 506. et de Comp. Aquat. et Terr. " Artemid. 51." Wakef. Mss. Unde * Σύναλμα, τὸ, Communis saltus, qui fit a pluribus, Hesych.]

Ὑπεράλλομαι, Supersilio, Transilio, Ultra salio. Aristot. de Anim. 9. Et ὑπεράλμενος per syncopen ap. poëtas pro ὑπεραλλόμενος, ut de ἐξάλμενος et ἐπάλμενος dictum est. [" Jacobs. Anth. 7, 351. Heyn. Hom. 5, 26." Schæf. Mss. Glossæ: Ὑπεράλλομαι· Transilio. Unde * Ὑπέραλμα, τὸ, Artemid. 1, 57.]

[* Ὑφάλλομαι, Subsilio, Gl. " Is. Porphyrog. in Excerptis Allatii 273." Boissonad. Mss.]

¶ Ἐφιάλτης, s. Ἐπιάλτης, quod posterius, licet minus usitatum, magis rationi consentaneam formationem habet, ut sit ἐπιάλτης tanquam ab ἐπιάλλομαι, unde ἐπιαλλόμενος, pro quo a poëtis dicitur et ἐπιάλμενος, per syncopen. At vero ab ἐφάλλομαι esset potius ἐφάλτης quam ἐφιάλτης, Insultor, s. Insultator. Incubum tamen potius nonnulli et Incubonem vocant.

Est autem quoddam malum quo correpti invadi se ab aliquo et magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur: unde et *πνιγάμωνα* Themison eum appellavit, s. *πνιγαλίωνα*, ut alii referunt, quod mihi magis placet. Quidam, inquit Gorr., dæmonem esse putaverunt, aut externam quandam vim quæ dormientes invaderet et pondere suo oppressos gravaret: cum contra mali hujus causa sit crassus et frigidus vapor, ut tradidit Posidonius, ventriculos cerebri implens, et prohibens spiritus animales per nervos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eoque laborantes in ipsa accessione patiuntur eadem, quæ et apoplexia correpti, sed tamen mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur, qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles; deinde vero multo labore et conatu tenuato discussoque spiritu, et meatibus obstructione solutis, derepente e somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimum: e quo verisimile est, morbum in priori ventriculo præcipue consistere. Ex his intelligi potest Incubi differentia ab Apoplexia et Epilepsia. Præludium tamen eorum morborum est, atque etiam insaniæ. Diuturnior enim et frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facile degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, gravitas et immobilitas: et hæc rursus crapulæ et cruditates, e quibus crassus ille frigidusque vapor suscitatur. Proinde quidam morbum hunc recte quidem, sed imperfecte definierunt, *τὴν εἰς κεφαλὴν ἀνατρέχουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδδηφαγίας καὶ ἀπεψίας*, Vaporum in caput discursum, e nimio cibo et cruditate. Hactenus Gorr. Hoc malum describit Lucret. 4. Tollunt clamorem quasi si jugulentur ibidem: Multi depugnant, etc. Existimatur autem et Virgil. Æn. 12. huc respexisse Ac velut in somnis oculos ubi languida pressit Nocte quies, nequicquam avidos extendere cursus Velle videmur, etc. Vide et Macrob. Somn. Scip. 1. Ceterum pro eo, quod a Diosc. dicitur *ἐφιαλτῶν πνιγμοὶ* de herba Pæonia loquente, Plinium uno in loco, Faunorum in quiete ludibria, in altero suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. HINC Ἐφιαλτία vel Ἐφιάλτιον dicta Herba Pæonia, quod adversus *ἐφιάλτην* valeat.

“Ἐπιαλὴς, Hes. teste *ὁ ἐφιάλτης*, quem Æoles *ἐφέλην*, alii *ἐπιάλλην*, et *ἐπωφέλην* appellant. Eidem *ἐπιαλὲς* est *τερπνὸν*, Jucundum, Delectabile.” “Ἐφέλης, Hes. teste dicitur *ὁ ἐπιάλτης*.”

[“Ἐπιαλὴς, Ἐπιάλλης, Ἐφέλης, ad Mœr. 373. Ἐπιάλτης, ad Mœr. 372. Heyn. Hom. 5, 74. Phrynich. Ecl. 136. Mœris l. c.” Schæf. Mss. “Ἐφιάλτης, Plut. 2, 652. Diosc. 423.” Wakef. Mss. Glossæ: Ἐφιάλτης· Incubo. Ἐφιάλται· Incubi.]

“Ἴξαλος, ab aliis exp. *πηδητικὸς, ὁρμητικὸς*, ut sit Qui saltu ingreditur, Saltator, Impetuosus: aliis *κήλων, ὀχευτικὸς*, ut sit Salax: et, ut etymologi volunt, *ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἤτοι ὀσφύας ἀλλόμενος*: quidam exp. *τέλειος*: ap. Il. Δ. (105.) *τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγός*. Itidem vero SUBST. Ἰξάλη Gal. ap. Hippocr. exp. *τελείου αἰγὸς δέρμα*: apud Hippocr. inquam de Fract. (506=467, 7.) Ἰξάλην *δ' αἰγὸς χρὴ ὑποτετᾶσθαι*. Eust. vero e Rhet. Lex. tradit, ut *παρδαλῆ* et *λεοντῆ*, ita etiam *ἰξαλῆν* dici *τὴν αἰγείαν, περισπωμένως*. Rursum *τράγον* Ἴξαλον *εὐσκάρθμῳ λόχμιον ὑλοβάτᾳ Πανὶ* quidam *ἀνέθηκε* in Epigr. Caprum saltatorem, Salacem, Caprum integrum, non castratum.” “Ἰσάλη, Diphthera, Rheno, Vestis e pelle caprina. Aristoph. enim Schol. suo tempore *ἰσάλην* dictam fuisse scribit, quam Attici *διφθέραν* nominassent, h. e. *ποιμενικὸν, περιβόλαιον ἐκ δέρματος*. Itidemque Gal. in Lex. Hippocr. affert *ἰσάλην* pro *διφθέραν* et *δέρμα*. Potius tamen id *ἰξάλη* s. *ἰξαλῆ* dicitur.” “Ἰσσέλα, Hesychio *διφθέρα*.” “Ἰττέσται, J. Poll. 7. fin. vocari scribit *τὰς διφθέρας*. Hesych. vero Ἰττέλαν affert pro *διφθέραν*: et *ἰσσέλαν* pro eodem. Item *ἴσκλην* et *ἰσθλὴν* dici ait *αἰγείαν, μηλωτήν*: quæ potius *ἰξάλη* s. *ἰξαλῆ*.” “Ἰσθλὴ, Hesychio *αἰγεία, μηλωτὴ*, Caprina s. Ovina pellis, quæ potius *ἰσαλῆ* s. *ἰξαλῆ*.” [“Ἴξαλος, Wakef. S. C. 2, 145. Jacobs. Anth. 7, 3. 117. 2, 72. Brunck. Aristoph. 1, 64.: Kuster. 52. b. Heyn. Hom. 4, 572. 700. Ἰξάλη, *ἰσάλη*, Kuster. l. c.

A Herod. Philæt. 445. et n. ad Timæi Lex. 256. Koen. ad Gregor. 203.” Schæf. Mss.]

“Κιξάλης, (ὁ,) Hesychio est *φὼρ, κλέπτης*, Fur: (itidemque Κιξάλαι, *κλέπται*:) necnon *ἀλαζών*. UNDE Κιξαλία, (ἡ,) quod idem esse dicit *πᾶσαν κακοτεχνίαν*, Omne genus malas artes. Sed notandum, hoc, ap. eum gemino, illa duo simplici λ scripta esse.” [“Κιξάλης, *κιξάλλης*, Koen. ad Gregor. 203. Toup. Add. in Theocr. 406. Democritus ap. Stob. Serm. 42. Κιξάλλην *καὶ ληστήν*. Phot.: Κίξας· *τοὺς ἐν ὁδῷ ληστάς*. Ἰσκὸς et *κικκὸς*, Hesychio *κλέπτης*. Apud Jo. Grammat. de Dial. Ion., *κιττάλης, κλέπτης*. UNDE * Κιξαλλεύω, in Teiorum Inscr. ap. Chishull. Ant. Asiat. 99. *Ὃς ἂν κιξαλλεύοι ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο*. “Toup. (l. c.)” Schæf. Mss. A QUO formatur * Κιξαλλεία, pro quo vel *ὑποκοριστικῶς* vel corrupte dicitur *κιξαλλία*.]

[* Νεαλὲς, Præsultum, Gl.]

ἌΛΛΟΣ, η, ο, Alius, Alia, Aliud. Il. Z. (476.) Ζεῦ,
C *ἄλλοι τε θεοὶ*, Jupiter, aliique dii. Od. Ξ. (228.) *Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις*, Alius enim aliis delectatur studiis. I. (252.) *ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα Ἤλθομεν*. In Bœotia, *Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων*. Xen. E. 6, (5. 28.) *ἄλλος ἄλλῃ διαταχθέντες*. Il. Π. (141.) *ἄλλος Ἀχαιῶν*, Alius Achivorum, vel ex Achivis. Demosth. c. Mid., *Τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος*. Idem pro Cor. *Παρὰ μὲν τοίνυν τοῖς ἄλλοις ἔγωγ' ὁρῶ πᾶσιν ἀνθρώποις*. || Et cum *τὶς*, *τὶς ἄλλος*, Quispiam alius, ut Xen. K. Π. 3, (2, 12.) *Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τὶς καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκε*. Sæpe *εἰ* præcedente, *εἴ τις ἄλλος*, Siquis alius, Si quisquam alius, ut, *φρόνιμος, εἴ τις ἄλλος*, Prudens, si quisquam alius. Interdum præcedit *εἴ τις ἄλλος*: ut ap. Aristoph. *εἴ τις ἄλλος, μακάριος*, Beatus, si quisquam alius, vel, si quis alius. Apud Isocr. *Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερον*, Haud scio an quisquam alius. Dicitur autem interdum et *ἄλλος τις* et *ἀλλοστισοῦν*, pro Quivis alius, vel quilibet. Sic *ἀλλοτιοῦν*, Aliud quidvis, ap. Demosth. || *Ἄλλος παρ' ἐμὲ*, vel
B *Ἄλλος ἢ ἐγὼ*, vel *Ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ*, pro Alius a me, Alius quam ego. Soph. (Aj. 444.) *Οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ*. Xen. K. Π. 3, (1, 5.) *Ἢν δὲ αἰσθάνωνταί σε ἄλλα ἢ τὰ γιγνόμενα λέγοντα*. Et in interrogatione autem *τι ἄλλο ἢ*, vel *ἄλλο τι ἢ*, Quid aliud quam, ut dicetur paulo post in Ἄλλοτι. Hoc autem genus loquendi, *οὐδὲν ἄλλο ἢ*, absque interrogatione, efferunt et aliter. Plato Tim. *Δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι*, pro *δι' ἄλλο οὐδὲν ἢ διὰ τὸ χαλ. κ. τ. λ.* Propter aliud nihil, quam, etc. Idem de Rep. 2, (p. 211.) *Τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν*, Hunc autem aliud nihil quam annulum gestare. Ad verbum enim dure ita diceretur, Hunc autem aliud quidem nihil, annulum autem aureum gestare. Notanda est vero diligenter hujusmodi phrasis, quam ap. Plat. potissimum observasse mihi videor. Dicitur etiam interdum *ἄλλο πλὴν* pro *ἄλλο ἤ*. Plato Tim. (p. 305.) *Θέμις δὲ οὔτ' ἦν, οὔτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δρᾷν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον*, Quicquam nisi pulcerrimum facere, ut Cic. interpr.
D Idem *οὐδὲν ἄλλο* vertit alicubi, Nulla res alia. Idem ap. Xen. (K. Π. 3, 1, 4.) *Ἄλλα τε φιλοφρονεῖσθαι* vertit, Ceteris in rebus comem atque humanum fuisse erga, etc. Idem *ὑπὸ ἄλλου* reddit adverbio Aliunde, in interpr. cujusdam loci Platonici, quem, sicut et præcedentes, vide in meo Cic. Lex. Gr. Lat.

Ἄλλος pro *ἕτερος*, Alter, ut ap. Aristot. Ethic. (8, 3.) *Ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτὸς*, Est autem amicus, alter ipse. Paulo post (8, 12.) *ἕτερον αὐτὸν* vocat. Quinetiam interdum in ejusdem periodi priore membro *ἕτερον*, in posteriore *ἄλλο* vel *ἄλλον* ponunt. Il. I. (302.) *οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ*. Ubi Eust. annotat hoc genus loquendi frequens esse ap. Atticos scriptt., nulla tamen exempla auctorum proferens. Sed reperitur et alibi non semel ap. eund. poëtam (I. 313. 468.) *Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ*, et in prosa itidem. Herodian. (3, 10, 6.) *Ἀλλὰ πᾶν τῷ ἑτέρῳ φίλον, τῷ ἄλλῳ ἐχθρόν*. Plato, *Ὅσα διά τινος ὠνῆς ἢ πράσεως ἀλλάττηταί τις ἕτερος ἄλλῳ*. Sic et Lucian. Ὁποτέραν et *ἄλλην* dixit: *Αἶγα μὲν αἰγὸς, ὁποτέρα ἢ*

καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

Ἄλλος, Reliquus, ut, ἄλλος ὅμιλος, Reliquus cœtus. Sic ἄλλο σῶμα, Reliquum corpus, Reliqua pars corporis. Sic ἄλλη κοιλίη ap. Hippocr. Erotianus exp. ἡ λοιπή: unde et τἄλλα passim pro τὰ ἄλλα, Reliqua, Cetera. Scribitur vero et τᾶλλα cum circumflexo, sed magis recepta scriptura illa quam hæc.

Ἄλλα exp. ap. Eurip. *οὐκ ἐοικότα*, Rationi non consentanea. Secundum quam signif. videri possit dictum ἀλλοφρονεῖν pro παραφρονεῖν.

Ἄλλο φάρμακον exp. a nonnullis Pharmacum non in tempore datum. Fortasse autem finitimam habet hic signif. ἄλλο, ei quæ proxime præcedit ex Eurip.

Ἄλλος τις, vel ἀλλός τις, Alius quispiam. Exp. et Quilibet. Dicitur tamen potius cum ὁστισοῦν, ut ἄλλος ὁστισοῦν, Alius quilibet. Ἄλλ' ὁτιοῦν, pro ἄλλο ὁτιοῦν, ap. Demosth. Aliud quidvis.

Ἄλλοτι adv., aut adv. positum, Utrum, vel Nunquid, pro ἆρα. Plato Pol. 1. (p. 178.) Ἄλλοτι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρὸς κ.τ.λ. Nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Et in 2. (p. 231.) Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς κ.τ.λ. Sæpe autem et sequentem particulam ἢ habens ἄλλοτι exp. Nunquid. Idem Critone (14.) Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ Κρίτων; ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν. Nunquid fateri necesse est? vel, Quid aliud quam fateamur? inquit Bud. subjungens e Phædone (9.) Ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. Ἆρα μὴ ἄλλοτι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἀπαλλαγήν; Ubi ἄλλοτι nomen esse ait signif. suam retinens, h. e. Aliud quam; ut infra, Ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τοῦτο ὁ θάνατος. Quod si in his duobus posterioribus ll. in sua signif. positum, itidem esse poterit, meo judicio, et in illo e Critone, ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν. Fortasse autem cum est nomen, signif. suam servans, discriminis causa rectius scriberetur ἄλλο τι disjuncte, quam ἄλλοτι conjuncte. Bud. tamen utrobique ἄλλοτι conjuncte scribit, in exemplis omnibus, quæ in suis Comm. citat, quæ vide.

["Ἄλλος, ad Charit. 641. Musgr. Iph. A. 974. Jacobs. Anth. 6, 171. Wakef. S. C. 5, 74. 148. Thom. M. 377. Markl. Suppl. 372. Zeun. ad Cyrop. 410. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 11. 61. Plato Charm. 92. Μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, Hellen. Sieb. p. 79. Nicand. Th. p. 324. Schn. Abundat ἄλλων. Tzetz. ad Lyc. p. 738. Lips. Simon. Dial. p. 20. Boeckh. in Plat. Min. 147. Liebel. Archil. p. 80. Eur. Med. 941. Demosth. 1. p. 475, 23. 1377, 13. Abundat ἄλλος. Boeckh. in Plat. Min. l. c. Ast. ad Plat. LL. 292. Æsch. Eum. 96. ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, i. q. ἐν τοῖς νεκροῖς. Schol. Apoll. R. 2, 276. Ταχύτατος γάρ ἐστιν ὁ Ζέφυρος τῶν λοιπῶν ἀνέμων. Abundat λοιπῶν, vide ibid. ad 4, 293. Πρῶτος τῶν ἄλλων, Demosth. 1227. fin. Dionys. H. 4, 2141. Ἀλλάων ὑπάτην Apoll. R. 4, 506. Ἄλλοι abundare dicas in οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, Xen. K. A. 4, 3, 20. Μάλιστα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, Xen. Mem. 1, 2, 64. Τὰ ἄλλα ἑρπετὰ, opp. ἄνθρωπος, Xen. Mem. 1, 4, 11. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, Heindorf. ad Plat. Hipp. 128.; Gorg. 22.; Boeckh. in Min. 119. ad Demosth. de Cor. 445. Harl. Ed. 2. Ἄλλαι πᾶσαι, αἱ ἄλλαι πᾶσαι, Heindorf. ad Plat. Hipp. 177. Ἢ ἄλλα μύρια, Heindorf. ad Plat. Gorg. 124. Ἄλλοι ἄλλων ἄλλως, Plato Gorg. p. 9. Τἄλλα pro καὶ τἄλλα, Heindorf. ad Gorg. 244.; Οὐδὲ ἄλλος οὐδεὶς, ad Apol. p. xiii. Οὐδεὶς ἄλλος εἰ μὴ, Herod. 4, 94. 1, 200. Xen. Mem. 4, 6, 7. Οὐδεὶς ἄλλος πρὸ, Herod. 3, 85. Τἄλλα, τὰ ἄλλα, ad Herod. 637. 729. Cum gen., Brunck. Antig. 218. I. q. κακὸς, ad Charit. 402. Ἀλληνάλλως, Tzetz. Exeg. in Il. p. 38, 25. 65, 14. 82, 13. 86, 25. 106, 19. Schol. ad Eurip. p. 112. Matth. Ἄλλος ἀπὸ, Timo Phlias. 23. Τἄλλα τινὰ, Crus. ad Suet. 2. p. 256. Ἄλλοι δὲ et ἀλλ' οἶδε conf., Heindorf. ad Plat. Theæt. 328. Δεύτερος ἄλλος, τέταρτος ἄλλος, Markl. Suppl. 872. Ἄλλος, ὁ ἄλλος, 940. Apoll. R. 4, 594. Male Mazoch. Tab. Heracl. 221. 246. Porson. Hec. p. xxix. Ed. 2. Οὐκ ἔστιν παρὰ ταῦτ' ἄλλα, Markl. Suppl. 1225. Lucian. 2, 249. Ἄλλος ἄλλοθεν, Musgr. Herc. 73. Wakef. S. C. 4, 248. Quando terminatione masc. aut neutr. de feminis dicatur, ad Charit. 571. Adversus, Heyn. Hom. 6, 100.

A Οὐδὲν ἄλλο—ἢ, ad Charit. 627. Abundat post οὗτις, Steph. Dial. 37. Ἄλλος ἕτερον pro ἄλλον, ad Charit. 736. Ἄλλος abundat, Boeckh. in 1. L. Z. 1808. N. 178. p. 193. Heindorf. ad Plat. Gorg. 91. 111. Porson. Med. p. 32. Erfurdt. ad Œd. T. 5. Schneider. ad Anab. 42. Lex: Xenoph. 1, 139. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, Wolf. Proll. 207. Brunck. Apoll. R. 17. 71. Il. 11, 81. Heyn. Hom. 6, 464. Τῶν ἄλλων, Il. 2, 674. 5, 820. 9, 417. 11, 189. 204. 264. 367. Οὐδὲν ἄλλο, Markl. Iph. p. 332. Cum gen., Musgr. Hel. 587. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 204. Ind. ad Plat. 4 Diall. Biest. s. v. Wakef. ad Lucret. 2. p. 195. Plato Charm. 83. 90.; Gorg. 227. Simon. Dial. p. 8. Τἄλλα, de accentu, Jacobs. Anth. 6, 195. Eur. Or. 533. sed v. Corrig. in Ed. Porson. Erfurdt. ad Trachin. p. 82. Pausan. 379. ad Lucian. 2, 29. 35. 204. Fischer. ad Æschin. 71. Sylb. ad Etym. 244, 31. 501, 9. Ἄλλο τι ἢ, Herod. 2, 14. Ἐπὶ ἄλλων, Wolf. Herodian. p. xv. Τὰ ἄλλα, Wolf. l. c. Brunck. Aristoph. 3, 189. Heindorf. ad Plat. Phædr. 284.: Alias, Antehac, Wolf. ad Hellenic.
B 119. Neutrum an ἄλλον? Jacobs. Anth. 9, 454. Ἢ ἀλλ' ἑτέραν τραπόμενος, Eust. ad Il. init. Ἄλλος et ἕτερος, Heyn. Hom. 4, 52. 5, 591. 633. 6, 231. Ἄλλος pro ὁ ἄλλος, Moschus 2, 122. Heyn. Hom. 6, 231. Ἄλλος, Heyn. Hom. 6, 231. Ἄλλοι λέγουσιν ἄλλην, non sensu vulgari, Paul. Sil. 74, 73. Ἄλλο pro ἄλλοτε, Heyn. Hom. 6, 578. Τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουΐ, Aristoph. Nub. 653. et Brunck. Meurs. ad Lycophr. p. 1340. Ἄλλος, Ex alio genere, Heyn. Hom. 6, 383. Ἄλλο μὲν οὐδὲν, Volloison. ad Longum 280. Ἄλλος et ὅλος conf., ad Diod. S. 2, 333. 382. 458. ad Dionys. H. 4, 2346. Εἴ τις καὶ ἄλλος, Lucian. 2. 7. Xen. Anab. 110. Schn.: ὥς τις καὶ ἄλλος, Schneider. ad Anab. 132. Ταῖς ἄλλαις ὑμῖν, Lucian. 3, 291. Ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, Il. 20, 135. 8, 211. Ἀλλὰ post ἄλλος, Dionys. H. 1, 437. 4, 2297. Strabo 6, 244. Il. Ω. 699. Od. Γ. 378. Heyn. Hom. 8, 166. Οὐδέ τις ἄλλος, ἀλλὰ, Il. 18, 403. Ἄλλος γέ τις, Xen. Hier. 3, 9. Ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, Dionys. H. 1, 457. Ἄλλος ἄλλῃ, Wessel. ad Dion. Cass. p. 1501. Ἀλλ', Plato 592. Læm. Ἡ ἄλλη σοῦ φιλία, Bast
C Lettre 114. Ὁ ἄλλος, Reliquus, Boissonad. in Philostr. 541. Diversus, Contrarius, seq. gen., ad Xen. Mem. 1, 2, 37. Toup. Opusc. 2, 32. Emend. 2, 450. 4, 486. Post ἄλλος positum δὲ pro ἢ, Zeun. ad Cyrop. 246. Schneider. ad Cyrop. 8, 6, 3. Ὦλλοι, Wessel. ad Herod. 110. Ἄλλοι sub. Gierig. ad Ovid. 1. p. 75. Ἄλλος, cum gen., Bentl. ad Menandr. 120. Ἄλλοις ἄλλος, de talibus Valck. ad Hippol. p. 177. Toup. Opusc. 1, 555. Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. Ἄλλος ἀλλαχόθεν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει, Alciphro 24. Τί γὰρ ἄλλο ἢ, T. H. ad Lucian. Dial. 44. Ἄλλος ἐξ ἄλλου, Wyttenb. Ep. Cr. 25. Ἄλλοτε ἄλλως ἄλλοις, ad Timæi Lex. 24. De formula rogandi ἄλλο τι, ad Xen. Mem. 2, 1, 17. Εἴπερ τι καὶ ἄλλο, 3, 6, 2. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποὶ, Reiz. de Acc. 74. ibique Wolf., item 77. Zeun. ad Cyrop. 288. Ἄλλος, i. q. λοιπὸς, ad Thom. M. 153. Ὁ ἄλλος χρόνος, de præterito tempore, Wolf. ad Dem. c. Sept. 234. Τ' ἄλλα, Cetera, Ceteroquin, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. Ἄλλος ἄλλοθεν, cum plur.,
D Valck. Phœn. p. 423. 424. Καὶ εἴ τι ἄλλο, Toup. Opusc. 1, 207. Εἰ μὴ post τι ἄλλο, Xen. Cyr. 2, 2, 11. Τὰ μὲν ἄλλα—ἀλλὰ, Bergler. ad Alciphr. 134. Εἰ δὲ ἄλλο συμβαίη, formula ominata, ad Xen. Eph. 162. ubi et de ἄλλη συμφορὰ, cf. Valck. ad Herod. 227. Plut. Mor. 1, 744. Ἄλλος pro ἀλλότριος, Heyn. Hom. 8, 323. De discrimine inter ἄλλοι et οἱ ἄλλοι, Wyttenb. Select. 340. Larcher. ad Herod. 1, 169. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 70. *Ἄλλος pro ἄλαλος, Koen. ad Greg. 271." Schæf. Mss.]

[Ἄλλος, Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. "Od. Θ. 368. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων, ἠδὲ καὶ ἄλλοι Φαίηκες δολιχήρετμοι. Hesiod. Ἔργ. 341. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει· Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται, Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί. Plato Alcib. 1. p. 218. Bas. 1. Καὶ αἱ μάχαι γε, καὶ οἱ θάνατοι, διὰ ταύτην τὴν διαφορὰν, τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν ἐγένοντο." Seager. Mss. "Ἄλλος ut ἕτερος, Apoll. R. 4, 141. Οὐκ ἄλλος ὡς, No other such, Eur. Fr. 75. Ἄλλος γε, Il.

Δ. 261. E. 897. K. 404. M. 245. Ἄλλος et ἕτερος, opposita a Soph. El. 741.; idem, Palæph. 14. Ἄλλος τινὸς, Diversus ab, Od. Γ. 377. De tribus minimum, Eust. Il. 294, 49. Ἀλλ' ἄττα, Dio Chrys. 1, 439. Τὶς ἄλλων, Supereminens alios, Dionys. P. 240. Ἄλλῃ ποι, Xen. K. Π. (1, 2, 16.)" Wakef. Mss. Lex. Xenoph. Οὐδ' ἄλλος pro οὐδέτερος, Theocr. 6, 46. ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ, 7, 36. Arat. 49. Ἄλλα δικαίων, Xen. Mem. 4, 4, 25. i. e. ἄλλα ἢ δίκαια. Sic Lat. Alius, ut Aliud libertate Cic. ad Div. 11, 2, 5. i. e. Aliud nisi libertas. Alius sapiente beatus, Horat. Ep. 1, 16, 20. Τὸ μὲν ἄλλο τόσον, pro κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα, Il. 23, 454. 22, 322. Τί ἄλλο (sub. ἐποίησαν) ἢ ἐπιβούλευσαν, Thuc. 3, 39. Quid aliud nisi? Οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδὲν, Xen. K. A. 1, 5, 5. Glossæ: Ἄλλος· Alter, Alius. Ἄλλο τι· Denique. Ἐν ἄλλῳ· Exacta.]

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, ἡ, Ab alio ad alium se conferens, Nunc huic, nunc illi adhærens, Qui est modo harum, modo illarum partium. Et per consequens Mutabilis, Instabilis. Martis epithetum, Il. E. (831.) θοῦρον Ἄρηα Τοῦτον, μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον, et (889.) Μή τί μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε. Fit autem ἀλλοπρόσαλλος ex ἄλλος geminato, interposita præpos. πρός: ita dictus, ut opinor, quasi ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον ἐρχόμενος. [Gl. Ἀλλοπρόσαλλος· Versipellis. " Thom. M. 675. ad Charit. 651. Heyn. Hom. 5, 154." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλλοτεπρόσαλλος, i. q. ἀλλοπρόσαλλος, Chrys. de Virg. 37. T. 6. p. 266." Seager. Mss.]

Ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alio pacto, Alia ratione. Aristot. de Mundo, Ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, Non aspectabilis aliter quam animi ratione et judicio. Isocr. Paneg. (1.) Εἰ μὲν μηδαμῶς ἄλλως οἷόν τ' ἦν δηλοῦν τὰς αὐτὰς πράξεις, Si nullo alio pacto. Interdum additur πως, ac dicitur ἄλλως πως, aut pro Alio quodam pacto, Alio quodam modo; vel simpliciter pro Alio modo, Aliter, vacante particula πως. Sic ἄλλως πως ποιεῖν, Xen. ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plato (Phæd. 42.) Apud Lucian. ἄλλως γέ πως exp. Quocunque modo.

Ἄλλως, Alioqui. Plut. Ἄλλως ἀχρήστου καὶ κενοῦ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος. Il. I. (695.) ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως· Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Sic plane ap. Aristoph. B. (1115.) Αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται, Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται, Naturæ alioqui præstantissimæ, Naturæ jam e se præstantissimæ, ut nihil accederet. Demosth. Οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, neque enim alioqui honestum. Solet ἄλλως reddi Alioqui, et in locis hujusmodi, qualis est hic ejusd. Aristoph. præcedente videlicet μέν, sequente ἄλλως δέ: ἦν μοι τὶ μειράκιον φίλον, Πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλόν. Adolescens pauper quidem, sed formosus alioqui. Alicubi vero ἄλλως δὲ exp. quidam Sed tamen, Sed contra, Quamvis: quæ sane expp. sunt audaciores.

Καὶ ἄλλως quidam interpr. etiam Præterea, ut ap. Xen. E. 6, (1, 4.) Καὶ τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος: et ita Bud. ἄλλως τε etiam verti Alicubi posse docet in suis Comm. Idem tamen καὶ ἄλλως interpr. Et alioqui; nam hæc Thuc. verba πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως reddit, Et alioqui natura comparatum est. Sic et ἄλλως δὲ, Et alioqui, vel Alioquin autem, ap. Chrysost. sæpe signif. tradit.

Ἄλλως τε καὶ, Præsertim, vel Et præsertim, per Atticum particulæ τε pleonasm., ut in οἷόν τε, sicut docet Eust. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 59.) Ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, Præsertim si præter hoc sint etiam audaces. Lucian. Ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, Præsertim si amicus sit. Nec solum ἄλλως τε καὶ pro Præsertim, sequente particula εἰ s. ἐὰν, ut in ll. cc., sed et seq. ἐπειδή. Plato Ep. 4. Ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺν θεῷ εἰπεῖν ῥᾴδιον ἔσται, Præsertim cum, Deo favente, facile id futurum sit. Ibid. Ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ λέγουσι. Interdum vero ἄλλως τε καὶ sine ulla earum particularum, cum participio, ut ap. Thuc. Ἄλλως τε καὶ προειπόντων, Præsertim cum prædixissent. || Bud. ἄλλως τε non solum Præsertim, vel Eo magis, ut Cic. loquitur de Off. 1. significare ait, sed interdum Deinde, Præterea, Adhæc, Adde quod; ut ap. Lucian. et Areopag.

Ἄλλως, Frustra, Incassum. Il. Ψ. (144.) Σπερχεῖ',
A ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς, Κεῖσέ με νοστήσαντα κ.τ.λ. Plato Phæd. (64.) Ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν, Hæc mihi videor ei frustra dicere. Sic οὐκ ἄλλως sæpe reperitur pro Non frustra, Non abs re. || Item Ἄλλως interdum pro Temere, Inconsulto. Lucian. (1, 255.) Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με, Cum ei temere in mentem venisset, vel in buccam potius, ut ait Bud. Apud Eund. (1, 255. 589.) Ἄλλως ἠρόμην, Nulla de causa certa Temere. Apud Eund. alibi, ἄλλως πλανώμενος, Temere vagans. || Hesych. ἄλλως exp. etiam ὡς ἔτυχεν.

[" Ἄλλως, Ruhnk. Ep. Cr. 90. Fischer. Palæph. p. 13. Wakef. Diatr. 23. Act. Traj. 2, 153. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Zeun. ad Cyrop. 144. ad Xen. Eph. 162. ad Lucian. 1, 268. Koen. ad Greg. 96. Heyn. Hom. 5, 689. 7, 695. 8, 388. Musgr. Iph. T. 908. Troad. 476. Ion. 390. Wakef. Ion. 549. Musgr. 537. Wakef. Alc. 340. Philoct. 947. Eum. 266. Jacobs. Anim. 131. Boissonad. in Philostr. 335. Ceterum, Marcell. de V. Thuc. p. 7. Λόγος ἄλλως, Corai. ad Heliod. 179. Κενὸς
B ἄλλως, Lucian. 2, 199. Casu, Lucian. 3, 299. Aliter, Heyn. Hom. 6, 190. Temere, ad Phalar. 317. Iph. A. 800. Brunck. Aristoph. 1, 285. Lucian. 2, 255. 257. 301.: Dial. 77. Plut. Mor. 1, 588. ad Lucian. 1, 255. ad Herod. 316. ad Timæi Lex. 199. ad Lucian. 1, 387. Frustra, Ruhnk. ad H. in Cer. 362. Valck. Phœn. p. 30. 398. Toup. Opusc. 1, 21. Bergler. ad Alciphr. 72. Timæi Lex. 198. et n. Bast Specim. 40. Struchtmeyer. Anim. Cr. 125. ad Herod. 316. Markl. Suppl. 502. Musgr. Troad. 381. Heracl. 704. 962. Hel. 621. Huschk. Anal. 39. T. H. ad Plutum p. 269. Brunck. Aristoph. 2, 136. Porson. Med. p. 75. Brunck. Aristoph. 3, 4. Kuster. Aristoph. 104. a. Heyn. Hom. 8, 844. Frustra, Temere, ad Lucian. 1, 488. Ἄλλως διδόναι, Gratis donare, Wessel. ad Herod. 269. Facile, Temere, ad Od. Υ. 211. Ἄλλως τε, Lucian. Dial. 23. 62. Eur. Ion. 630. Wakef. Herc. 409. Jacobs. Anth. 11, 176. Ἄλλως τε καὶ, Xen. Mem. 2, 6, 30. 2, 8, 1. Œc. 3, 9. Wolf. ad Hesiod. 92. Reiz. de Acc. 28. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Cr. 3, 2. p. 69. Alciphr.
C 122. omnino T. H. ad Lucian. 1, 236. Ἄλλως τε δὲ, Ruhnk. ad Xen. Mem. 219. Ἄλλως, Non nisi, Toup. Emend. 2, 498. Plut. Mor. 1, 588. Herod. 375. Philoct. 947. ad Timæi Lex. 199. Toup. ad Longin. 288.: Opusc. 2, 65. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. 229. Lucian. 1, 19. An sic Ceterum ap. Livium 28, 11.? Πλὴν ἄλλως, Sed, Toup. ad Longin. 294. Οὐκ ἄλλως λέγω, Steinbr. l. c. 1, 178. Musgr. Rhes. 271. Hel. 1112. El. 1035. Διακενῆς ἄλλως, μάτην ἄλλως, Musgr. et Porson. ad Hec. 489. sed cf. Wakef. Diatr. 23. Οὐκ ἄλλως, Toup. Opusc. 1, 340. Quomodo in Mss. scribatur, Musgr. Ion. 1288. Nonnisi, Jacobs. Anth. 6, 139. 7, 302. Irmisch. Add. ad Herodian. 3. p. 445. Lucian. 1, 849. Heindorf. ad Plat. Theæt. 403. Ἄλλως δὲ καὶ, Dionys. H. 5, 389. Ἄλλως δὲ—καὶ, Eur. Hec. 968. Ἄλλως pro ἀλλοτρίως, ad Dionys. H. 2, 1152. Οὐκ ἄλλως, εἰ μὴ, Schol. Plat. 205. Ruhnk. Memn. 122. Orell. Etym. M. 371, 38. Xen. Mem. 4, 2, 40. οὕτως ἢ ἄλλως, Heindorf. ad Plat. Gorg. 217. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, Markl. Suppl. 1225." Schæf. Mss.]

D [" Ἄλλως, Mere, Absolute, Nihil aliud quam id ipsum quod dico. Demosth. 931. Ἀλλ' ἡγοῦντο εἶναι τὴν συγγραφὴν ἄλλως ὕθλον καὶ φλυαρίαν, i. e. ὅλως, ἁπλῶς, οὐδὲν ἄλλο ἤ: 348. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο. Lucian. p. 15. Salm. Τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Thuc. 8, 78. Ἄλλως ὄνομα, καὶ οὐκ ἔργον. Toup. ad Longin. 7. Frustra, Aristoph. Eq. 11. Pac. 1113. Plato de Rep. 6. p. 430. Bas. 1. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. Temere, Plut. Sertorio p. 1056. HSt. Εἶτα μέντοι νυκτὸς ἄλλως πλανώμενοί τινες ἐπιτυγχάνουσιν αὐτῇ. Demosth. 527. Καὶ θεωρεῖθ', ὅσῳ μείζονας ὀργῆς καὶ ζημίας ἀξιοῦσι τοὺς ἑκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν τι πλημμελοῦντας, τῶν ἄλλως πως ἐξαμαρτανόντων, 'Temere, Ut fert, Fortuito, Sine fraude mala.' Reisk. Ἄλλως τε, Alioqui, Aristoph. Thesm. 290. Secius, Prave, Perperam, 1466. Τὰ γὰρ ὀρθῶς βουλευθέντα καὶ δοκιμασθέντα σὺν πολλῇ σπουδῇ καὶ πόνῳ, πολλάκις τῷ τοὺς ἐπιστάντας ἄλλως χρήσασθαι διελυμάνθη, Pro libitu, Arbitrarie, Plut. Mor. 2, 111. Wytt." Seager. Mss. Theocr. 21, 34. Æsch. Eum. 713.

Prom. 636. Schneider. Lex. " Præcipue, quod fefellit Kusterum ad Suid. 2, 84. Minus recte, Strabo 25." A Wakef. Mss. Glossæ : Ἄλλως· Alias, Aliter, Aliorsum, Alioquin. Ἄλλως τε· Præsertim cum. Ἄλλωστε· Præsertim.]

Ἄλλῃ, adv. interdum pro ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alia ratione. Il. O. (51.) Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. Ubi docet Eust. ἄλλῃ adv. esse significans ἄλλως : eodem plane modo quo ταύτῃ pro οὕτως ponitur; factum enim esse ἄλλῃ per ellipsin e dat., ut sit ἄλλῃ, quasi ἄλλῃ ὁδῷ, aut βουλῇ, aut τέχνῃ, Alia via, Alio consilio, Alia arte. Plato de Rep. 4. Οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ: Euthyd. Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, ἂν σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς διανοούμενος, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἔπειτα κ. τ. λ.

Ἄλλῃ, adv. loci, Alio, Ad aliam partem, Ad alium locum; nam motum ad loc. significat. Il. Φ. (557.) ποσὶ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον. Ubi Eust. annotat, quamvis sit adv. signif. ἀλλαχοῦ, tamen ascriptum habere ι, utpote a dat. factum. Pro Alio utitur et alibi Hom. ut Od. P. (474.) Ἔσθι' ἕκηλος B ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. Utuntur vero et prosæ Scriptores. Xen. E. 1, (1, 5.) Ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, Aliæ alio discesserunt. Idem K. Π. 1, (2, 16.) Ὥστε ἄλλῃ τοι ἀποχωρεῖν. || Interdum et ἄλλῃ adv. in loco, non ad loc. pro Alibi, Alio in loco, Alia in parte; ut ἄλλῃ τοῦ τείχους, ubi animadverte et genitivo jungi, Alia in parte muri. Utuntur pro Alibi et Strabo ac Laërtius. Sic et ap. Soph. Tr. (907.) Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη: ubi Schol. exp. τῇδε κἀκεῖσε, Hac et illac. || Annectuntur autem adverbio ἄλλῃ sæpe particulæ ποι et πῃ: illa, quando ἄλλῃ denotat ad loc.: hæc, cum indicat in loco. Sic ἄλλῃ ποι ap. Xen. l. c. πῃ autem, ut in ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, Alia in parte domus: ἄλλῃ πῃ τῆς πόλεως, Alia in parte civitatis. Signif. autem ἄλλῃ ποι, Alio aliquo, Usquam alio: ἄλλῃ πῃ, Alibi alicubi, Alibi usquam, sed in interpr. sæpe omittuntur hæ particulæ ποι et πῃ.

Ἄλλην accus. adverbialiter itidem positus reperitur. Plato Euthyd. Πρῶτον μὲν ἐπιστάντε διελεγέσθην C ἀλλήλοιν, ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς: ubi Interpr. Hinc atque illinc; quasi idem valeret quod ἔνθεν κἀκεῖθεν. Interpretari mallem, Alias atque alias. [" Ἄλλῃ, Wakef. Herc. 976. Eum. 534. Jacobs. Anim. 316. Monthly Review, Jan. 1799. p. 99. Herod. 227. ad Paus. 332. Orph. Terr. Mot. 50. Dionys. H. 1, 57. Heyn. Hom. 4, 52. 8, 217. Musgr. Heracl. 773. Ion. 162. Koen. ad Greg. 96. Theocr. 2, 6. 127. Anton. Lib. 180. Verh. Xen. Cyrop. 30. Alio, Dionys. H. 1, 98. Bast Lettre 129. Alibi, Schneider. ad Anab. 131. Ἄλλῃ πῃ, Heyn. Hom. 8, 177." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 59. Plut. 1, 91. Glossæ: Ἄλληπη· Aliubi.]

Ἄλλυδις, aliud adv. quod quidam ab ἄλλῃ volunt fieri: ut ἄμυδις ab ἅμα. Signif. autem Alibi vel Alio, s. Aliorsum. Apud Hom. (Il. Λ. 486. 744. P. 729. Od. Ξ. 25.) ἄλλυδις ἄλλος, et ἄλλυδις ἄλλα. Item (Il. M. 461. N. 279. Φ. 503.) ἄλλυδις ἄλλῃ pro Alio atque alio, ut vulgo exp. solet. [" Simmias Alis. Ἄ. ἄλλῃ, Wakef. Trach. 781. Ilgen. ad Hymn. 219. ad Od. Ξ. D 35. Heyn. Hom. 8, 34." Schæf. Mss. " Ἄ. ἄλλος, Quint. Smyrn. 1, 377. Dionys. P. 225." Wakef. Mss. " Matro Parodus ap. Athen. 136. Eupolis Comicus ap. Eund. 6, 236." Schweigh. Mss.]

¶ Ἄλλοθι, adv. itidem loci, Alibi, Alio loco. Od. Ξ. (130.) ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται. Usus ejus est et in prosa; ut ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, Alibi autem nusquam, ap. Demosth. Phil. 3, (p. 125.) Reperitur et cum gen., ut ἄλλοθι γαίης, Alibi terrarum. Cic. ap. Plat. ἄλλοθι vertit In ceteris: vide meum Lex. Cic. Gr. Lat. Apud Eund. capitur pro Alia in re, in Hipp. Minore, Βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι; Vis ut et in alia re id consideremus? || Citatur et ex Aristot. ἄλλοθι πορευθῆναι, ubi si mendum non est, ἄλλοθι est adv. ad loc. nam ἄλλοθι πορευθῆναι, est Alio tendere. || Quidam etiam ἄλλοθι οὐδαμοῦ ap. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 8.) exp. Aliter nullo modo; sed ii viderint. [" Thom. M. 37. Mœr. 11. et n. ad Herod. 234. De motu, Demosth. 2, 918. Herod. 3, 73. Sic κεῖθι pro κεῖσι, Jacobs. ad Anth. Pal. p. 49." Schæf. Mss. " Plato Soph. 243." Routh. Mss.]

Ἄλλοθεν, adv. e loco, Aliunde; ut ἄλλοθι adv. in loco, Alibi. Od. I. (401.) ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος: sic et K. (119.) H. (52.) εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, Sic etiam Aliunde aliunde venerit, Si peregre venerit, Si peregrinus sit, ut exp. Eust. Sic ap. Demosth. Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Aliunde nusquam. [" Thom. M. 37. Mœr. 11. et n. Valck. Hippol. p. 282." Schæf. Mss. Ἄ. ἄλλος, Oppian. H. 1, 189. * Ἄλλοθα, Dor. et Æol. pro —θεν, Apollon. de Adv. 563.]

Ἄλλοσε, adv. ad locum, i. q. ἄλλῃ, Alio, Alium in locum, Aliam in partem. Thuc. Ὅπως μὴ ἐπιβοηθοῖεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, Alio quopiam. Od. Ψ. (184. 204.) ἄλλοσε τιθέναι pro μετατιθέναι. [" Mœr. 11. et n. Abresch. Lect. Arist. 329. Thom. M. 37. Musgr. Hel. 364. Ἄ. ἔχειν ὄμμα, Wakef. Trach. 272. Bast Lettre 129. Ἄλλοσε et ἄλλος conf., Bast l. c." Schæf. Mss.] Hinc, ut opinor, Ἀλλαχόθι, et Ἀλλαχόθεν, et Ἀλλαχόσε, videlicet ex Ἄλλοθι, ex Ἄλλοθεν, ex Ἄλλοσε: nam eadem est utrorumque signif., sed his potius quam illis utuntur poëtæ, prosæ autem scriptores contra illis frequentius quam his. Sed et Ἀλλαχῇ et Ἀλλαχοῦ interjecta itidem syllaba formata sunt. Est autem Ἀλλαχῇ i. q. ἄλλῃ, Alibi, vel Alio: Alia in parte, vel Aliam in partem. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 12.) Γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψάνουσαν τοῦ στόματος, ἀρθροῦσαν τὴν φωνὴν, Linguam alias alibi, vel, alia in parte, os attingentem. Vel, Linguam attingentem aliam atque aliam oris partem. Pro Alio autem sumitur, ut ἀλλαχῇ ῥιφθεὶς, Alio projectus. At Ἀλλαχοῦ potius est Alio quam Alibi; ut, Ἄλλοτε ἀλλαχοῦ περινοστεῖς, Alias alio vagaris, vel, Nunc huc, nunc illuc discurris. Et ap. Naz. ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον. [" Ἀλλαχόθι,—θεν, —σε, Mœr. 11. et n. Thom. M. 37. Ἀλλαχόθεν, Wakef. S. C. 5, 74. Ἀλλαχῇ, Schneider, ad Anab. 131. Mœr. et Thom. M. ll. cc. Alio, Apollod. 121. Fischer. Palæph. p. 45. a. et Ind. Valck. Hippol. p. 211. Ἀλλαχοῦ, Mœr. Thom. M. Valck. Hippol. Schneider. ll. cc. Alio, Heyn. Hom. 7, 60." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀλλαχῇ· Aliubi, Alibi. Ἀλλαχόθεν· Aliunde. Ἀλλαχόσε· Alibi. " Origen. Comm. in Jo. p. 67." Routh. Mss. * " Ἄλλου pour ἀλλαχοῦ, nous avons conservé cet adverbe dans le Grec moderne, si ce n'est que nous le prononçons circonflexe ἀλλοῦ." Corai. Mss. Hinc * Ἀλλουγέπου, Lys. 755.]

Ἄλλοτε, adv. temporis, Alias, Alio tempore. Lucian. Anach. Ἄλλοτε ἢ νῦν, Alias quam nunc. Sæpe autem cum ἄλλος jungitur hoc adv., vel cum ἄλλως, quod itidem adv. est; ut ἄλλοτε ἄλλων ἵππων, Alias aliorum equorum, Nunc hujus, nunc illius equi. Item, ἄλλος ἄλλοτε βίον ζῆλος. Sic et ἄλλοτε ἄλλῳ φίλος, Alias alii amicus, i. e. Modo huic, modo illi amicus. Et ap. Gal. ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα, Alias alio utimur. Solon in Eleg. Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει, Pecunias autem habent ex hominibus modo hic, modo ille. Et ap. Lucian. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Alias aliam terram mutans, pro Subinde vel Identidem terram mutans. Pro quo dicit etiam, γῆν ἐκ γῆς ἀμείβων. Dicitur et ἄλλοτε ἄλλως, Alias aliter, Nunc hoc, nunc illo modo. Aliis atque aliis modis pro tempore. Eadem signif. dicitur et ἄλλοτε ἄλλῃ ap. Plat. Timæo, Ἄλλοτε ἄλλῃ γίνεται, Alias aliter fit, Nunc fit hoc modo, nunc illo. || Invenitur et geminatum ἄλλοτε, cum μὲν et δέ: et signif. ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, quod dicunt interdum, νῦν μὲν, νῦν δὲ, vel, ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Utitur Hom. Od. Ψ. (94.) Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν κ.τ.λ. || At ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε sonat Subinde, Identidem; ut, Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος.

Ἄλλοτε, adv. loci, Alibi, Alio loco; nam hæc Heracliti verba, quæ citantur a Diog. L. Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω· εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλοτε καὶ μετ' ἄλλων, Cicero interpr. Nemo de nobis unus excellat; sed si quis extiterit, alio in loco et ap. alios sit. Haud temere tamen, ut opinor, alibi reperiatur ἄλλοτε in hac signif. [" Ἄλλοτε, Wolf. Herodian. p. xv. Abresch. Lect. Aristæn. 160. Jacobs. Anim. in Eur. p. 3. ad Charit. 530. De tempore præterito, Wolf. Ind. ad Dem. c. Lept. v. Ὁ. Ἄλλοτ' ἄλλοσε, Markl. Suppl. 413. Ἄ. ἄλλῃ, sequ. gen., Wakef. Trach. 1083. Ἄ. ἄλλῃ, Phi-

loct. 701. Longus p. 109. Vill. Ἄ. ἄλλως, Wakef. Eum. 891. Ἄ. ἄλλος, Jacobs. Anim. 81.: Anth. 6, 149. Phocyl. 6. Jacobs. Anth. 7, 353. Huschk. Anal. 40. Wakef. Georg. 131. Villoison. ad Longum 174. Boissonad. in Philostr. 435. Ἐν ἄ. ἄλλῳ σχήματι, Lucian. 3, 531. Subaud. Ænigma 10. Ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 13. Ἄλλοτε ἄλλως, ἄλλοτε ἄλλῃ, ad Xen. Eph. 276." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄλλοτε· Alias.] A

Ἄλλοκα pro ἄλλοτε, Interdum, Dores dicunt; ut ὅκκα pro ὅτε, et πόκα pro πότε. Theocr. 4, (43.) Χ' ὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. [" Koen. ad Greg. 80. 117." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. 187.]

[* Ἄλλωθεν, (On the other side,) Theocr. 9, 6." Schæf. Mss. ubi Gaisf. edidit, ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας. Vide nott.]

" Ἀλληνάλως, Utcunque, VV. LL. sed perperam " pro Ἀλληνάλλως." " Ἀλληνάλλως, a Suida exp. " ὡς ἔτυχεν, quod loquendi genus exponetur infra." [" Epiphan. Hær." Routh. Mss. " Ammon. Monachus 127. Strabo 13. T. 5. p. 290." Boissonad. Mss. " Wolf. Prolegg. 147. Tzetz. Exeg. in Il. p. 38. 65. 82. 86. 106. Schol. ad Eur. 112. Matth." Schæf. Mss. " Huc illuc, Villoison. Anecd. Gr. 2, 182." Wakef. Mss.] B

[* Τηνάλλως, pro τὴν ἄλλως (ἄγουσαν ὁδὸν,) 1. Obiter, Leviter; 2. Gratias, Nullo periculo; 3. Inaniter, Temere, Frustra; 4. Alioqui, Alias. " Marcell. de V. Thuc. p. 3. Paus. 3. p. 171. Dionys. H. 5, 111. Heindorf. ad Plat. Theæt. 387(=81. Bas. 1.) Bergler. ad Alciphr. 72. ad Timæi Lex. 199. Alciphr. 420." Schæf. Mss. " Frustra, Incassum, Sine causa, Demosth. 34. 73. 398. 449. 1451. In Reiskii Ind. non legitur." Seager. Mss. Heliod. 4. p. 166. Πλανᾶσθαί με τηνάλλως καὶ τὴν νόσον ἀγνοεῖν. " Inaniter, Clem. Alex. 941. Alioqui,' Ælian. H. A. 29." Wakef. Mss.]

" Ἀμίσαλλος, Etymologo est ὁ δυσάρεστος, Difficilis " et morosus, utpote qui ἄλλῳ οὐ μίσγεται. Dici enim " ait κατ' ἔνδειαν τοῦ γ pro ἀμίσγαλλος, afferens, Ἀ- " μισάλλοί τε γέροντες."

Ἄπαλλος, ὁ, ἡ, ut ap. Aristot. de Anim. 9. Ἄπαλλον τόπον μισεῖ, Odit et fastidit identidem locos. Ita in VV. LL. Sed hæc mihi suspecta sunt: sicut et quod ap. Hesych. legitur, Ἀπαλλόν· μόνον. Sed et Ἀπαλλητὸν ap. eund. habemus, exponentem, θαυμαστὸν, ἔξαλλον πολὺ, παρηλλαγμένον. Ubi fortasse πολὺ cum παρηλλαγμένον jungi potius debet. C

Ἔναλλος, ὁ, ἡ, Inversus et contrarius, Bud. Ego ἔναλλα puto apte reddi posse Præpostera ap. Theocr. 1, (134.) Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, Omnia sint præpostera, vel præpostere fiant. Aut, Invertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso, Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus, ut opinor, πάντα δ' ἔναλλα γενήσεται. In VV. LL. nullum affertur exemplum signif. hujus vocabuli, quæ ibi esse dicitur, Varius, Diversus, Contrarius, e vet. Scriptore, sed e Lascaris Epigr. duntaxat, Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἔργ' ἀσεβῶν μερόπων, quod exp., Hominum opera a proprio usu recedant. Verum et hic malim, Omnia hominum opera sint præpostera. Non dubito autem quin Lascaris ad Theocr. l. c. respexerit. [" Jacobs. Anth. 11, 66. Valck. ad Theocr. l. c." Schæf. Mss. Et, *Ἐνάλλως, Plut. 7, 372. Hutt.] D

Ἔξαλλος, ὁ, ἡ, Ab aliis diversus, Inusitatus, Egregius. Item Ἔξαλλον, Peregrinum; nam Hes. ἔξαλλα exp. διάφορα et λαμπρὰ, et ἀλλόφυλα, ἢ ἔξοχα. Quibus Hesychii expp. Bud. subjungit ex 2 Reg. 6. Δαβὶδ ἐνδεδυκὼς στολὴν ἔξαλλον. Et Judith. 3. Καὶ οἱ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. [" Just. M. Tryphiod. p. 371." Routh. Mss. " Plut. Mor. 2, 352(= 329.)" Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 24. Cattier. 74. Musgr. Troad. 200. 199. Polyb. 2, 469." Schæf. Mss. " Dio Cass. 688. Variegatus, Procop." Wakef. Mss. Plut. 9, 40. Hutt. Τὰ γὰρ ἔξαλλα καὶ τραγικὰ τοῦ βαρβαρικοῦ κόσμου.]

Ἐξάλλως, Alio modo et plane inusitato, Inusitate. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suid. post Ἔξαλλος, quod inexplicatum: relinquit, ponit καὶ Ἐξάλλως, quod exp. κατὰ ἄλλον τρόπον, et παραδόξως, afferens e Polyb. Τὸ θεῖον προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Deinde rediens ad Ἐξάλλως, et exp. καθ' ὑπεροχὴν, eund. loc. affert, mutatis tamen quibusdam. [" Ἐξάλλως, Etym. M. 323, 14." Schæf. Mss.]

" Πανέξαλλον, affertur pro Omnino alienum. Hes. "exp. ἐν πᾶσιν ἀλλότριον."

[* Πάραλλος. Hes. Ἐκ παράλλον· ἐξ ὁμοίου. " Ad Paus. 308. Πάραλλα, Jacobs. Exerc. 1, 70." Schæf. Mss.]

Περίαλλος, ὁ, ἡ, Aliis præstans, Eximius. Unde Περίαλλα adverbiale, quod potissimum est in usu, pro περιάλλως, et signif. Eximie, Supra alios. Vel, Supramodum, Vehementer. Hom. H. in Pan. (46.) πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν Ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχειος Διόνυσος, Præcipue autem, vel Potissimum, vel Supra alios. Soph. Œd. T. (1218.) p. 200. meæ Edit. Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα * Ἰαχέων ἐκ στομάτων, ubi Schol. exp. ὑπερβολικῶς. Citatur et ex Apoll. R. (2, 217.) pro περισσῶς, [sed v. nott.] Naumach. ap. Stob., Μηδὲ κόμης περίαλλα πολυσχιδέας πλέκε σειράς. Ibi enim repono περίαλλα pro πέρι ἀλλὰ quod in vulg. Editt. legitur, nullo sensu. Erit autem περίαλλα Exquisito quopiam modo. ‖ Περίαλλος in alia etiam signif. ut περιάλλων γλωττισμῶν citatur ex Anthol. pro Osculorum, in quibus linguæ mutuo conseruntur, In quibus linguæ altera alteri conseruntur. Et Περιαλλόκαυλος e Theophr. H. P. 7, 8. affertur, a Gaza redditum Amplexicaulis. Quem aliter legisse verisimile est. [" Περίαλλος, Philodem. 21. Περίαλλα, Brunck. Apoll. R. 66. Porson. Med. 30. Harles. ad Theocr. p. 197. Koppiers. Obs. 73. Valck. Anim. ad Ammon. 97. Grot. ad Stob. 544. ad Diod. S. 1, 288." Schæf. Mss. " Περίαλλα, Oppian. H. 1, 143. * Περιάλλως, (Eximie, Supra modum.) Lys. p. 26." Wakef. Mss. Περιάλλως, Schol. Biset. Aristoph. Thesm. 1079.]

[* Ὑπέραλλος, ὁ, ἡ, Eximius, Aliis præstans. Pind. Nem. 3, 57.]

Hæc autem composita maluisset forsitan aliquis præfixa esse verbis, ut ἔναλλος, verbo ἐναλλάττω, et ἔξαλλος verbo ἐξαλλάττω, et ipse quoque id facere statueram: sed postea simul omnia ponere visum mihi est, cum etiam multo plura sint hujusmodi derivationis verba quam illius formæ nomina; et ita non sint quæ multis verbis præfigi possint.

[* " Ἀλλόβιοι, Clem. Alex. Str. 1, 15." Kall. Mss.]

[* " Ἀλλοβλάστητος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chr. p. 130." Boissonad. Mss.]

" Ἀλλογνοῶν, ap. Hippocr. Desipiens, Delirans, ὁ " οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. Ita Gal. Lex. " Hippocr. qui addit etiam, ἀλλοφρονήσας ita dictum " ab eo fuisse." [" Ἀλλογνόω, ad Herod. 43." Schæf. Mss. Cf. Ἀλλογνώσας.]

" Ἀλλόδημα, Calceamentum, ὑπόδημα, Hesych." [Ruhnk. Auct. Emend. in Hes. corrigit ἀπόδημα. J. Poll. 3, 54. Τὸ δὲ ἐναντίον, ξένος, ἀλλότριος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλόφυλος, ἀλλοεθνὴς, ἔπηλυς, ἐπηλύτης, * ἀλλόδημος, ἀλλόγλωσσος, ubi ἀλλόδημος est Alieni populi civis. " Musgr. Heracl. 769." Schæf. Mss. Unde *Ἀλλοδημία, ἡ, Ion. pro ἀποδημία, Peregrinatio s. Commoratio in populo aut demo alieno. Jambl. V. P. s. 252. Plato de LL. 12. p. 204. ἐν ἀλλοδημίᾳ habet pro ἐν ἄλλῳ δήμῳ. Hippocr. 210, 24.]

[* " Ἀλλοδίκης, (ὁ, ἡ,) Orac. Sibyll. 3. p. 400." Kall. Mss.]

[* Ἀλλοινία, ἡ, Varietas et mutatio vini. Plut. Q. S. 4, 1.]

[* Ἀλλόμορφος, ὁ, ἡ, Forma monstrosus. Hippocr. 109, 34. 110, 2. " Schol. Eur. Andr. 879." Kall. Mss.]

" Ἄλλομος, Cæcus, τυφλὸς, Hes., ap. quem scri- " ptum est ἀλλόμος, idque non eo in loco, quem se- " ries alphabetica poscit, unde suspectum redditur." [Refer ad ἀλαὸς, cum Interprr. ad Hes.]

[* " Ἀλλοπαθὴς, (ὁ, ἡ,) Fischer. ad Weller. G. G. 2, 228. ad Lucian. 2, 190. Et *Ἀλλοπάθεια, (ἡ,) Monthly Review, Feb. 1799. p. 194." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλλόπιστος, (ὁ, ἡ,) Athanas. 1, 370." Kall. Mss.]

[* Ἀλλόπους, falsa lectio pro ἀελλόπους, Soph. Œd. T. 467.]

[* Ἀλλοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chr. p. 81," Boissonad. Mss.]

[* Ἀλλοστρατεῖ· στρατεύεται. Suid. Toup. Emend. 3, 22.]

[* " Ἀλλοτέρμων, (ὁ, ἡ,) Alios fines habens, (γῆ, Peregrina terra.) Euseb. P. E. (9.) p. 438." Wakef.

Mss. "Ezechiel. Trag. Ἐξαγ. 58." Kall. Mss.]

[* " Ἀλλότυπος, (ὁ, ἡ,) Aliam formam habens. Hes. Cyr. et Ms. Lex." Wakef. Mss. Ετ * Ἀλλοτύπωτος, ὁ, ἡ, Ab alio formatus, χειρῶν * μιμήτορας, Manetho 4, 75.]

" Ἀλλόφατος, (ὁ, ἡ,) Ab alio interfectus. Eadem " forma dicitur qua Ἀρήϊφατος. Hesychio autem ἀλ- " λοφάτοις est ὑπ' ἄλλου πεφατισμένοις ἢ ἀνῃρημένοις." [Nicand. Th. 148. Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τε, καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει, Cutem diversam, ἀλλοίαν.]

" Ἀλλοφέρμονες, (οἱ, αἱ,) Alibi nutriti s. educati, " ἀλλαχοῦ τραφέντες, Hes."

[* " Ἀλλοφόρος, (ὁ, ἡ,) Jo. Geometr. H. 4, 41. (Χαῖρε καὶ ἀλλοφόρων κράτος, εὐφροσύνη, κλέος, ἀλκή.)" Kall. Mss.]

[* Ἀλλοφράζω, Aliter dico, pronuntio. "Phavor. Ἀλλοφρονέοντα·——οἱ δὲ παρὰ τοῖς ἰατρικῶς ἰωνίζουσιν ἀλλοφράζοντες, οὐδέν τι ὅμοιον δηλοῦσιν, ἀλλὰ σημαίνουσι τοὺς ἄλλοτε ἀλλοφράζοντας κ.τ.λ." Scott. App. ad Thes. Sed in Phavor. Ed. Bas. 1538., qua utimur, nihil tale reperitur. Editio, quam Scottus usurpabat, ea est, quæ prodiit Venet. 1712.]

[* Ἀλλοφυής, έος, ὁ, ἡ, Qui alius naturæ est. "Nonn. Dionys. 2, 148." Wakef. Mss. Suicer. Thes. 1, 198.]

ἈΛΛΆΤΤΩ, frequentius Attico more per ττ quam Ἀλλάσσω communi lingua, ξω, χα, Muto, Immuto. Plato de Rep. 2. (p. 253.) Καὶ ἀλλάττοντα τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, Suam faciem in varias formas mutare. || Item Permuto, genitivo cum accus. junctum; ut ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, Permutare auro argentum. Apud Eurip. autem Hec. (483.) ἀντιστρόφως dicitur, ut ait ejus Schol. Ἀλλάξασ' ἀΐδου θαλάμους pro ἀλλαξαμένη ἀΐδαν τῶν θαλάμων. Ita enim legit ille, nec alioqui esset ἀντίστροφος constructio, non, ut in vulg. Edd., ἀΐδᾳ, ut sit dativus. Quæ per dat. constructio reperitur Exod. 13, (13.) Πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, Omne quod aperit vulvam asinæ, mutabis ove. || Apud Eurip. autem (Alc. 677.) reperitur etiam ἀλλάττειν τὶ ἀντί τινος: ut, ἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν Τοιάνδε καὶ σὺ χ' ἡ τοκοῦσ' ἠλλαξάτην, Talem gratiam mihi permutarunt his, Retulerunt pro his.

Ἀλλάττομαι, ξομαι, pass. Mutor, Immutor; ut 1 Cor. 15, (51.) Πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. 4 Reg. 5, (5.) Ἀλλασσόμεναι στολαὶ, Vestimenta quæ mutantur. Exp. et Mutatoria vestimenta, quæ Hom. (Od. Θ. 249.) εἵματα ἐξημοιβὰ nominat.

Ἀλλάττομαι, in activa signif. Muto, Immuto, ap. Plat. || Ἀλλάττομαι, Commuto, Permuto; ut, Οὐκ ἂν ἀλλάξαιτό τις νοῦν ἔχων τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, Plut. Apophth. Lac. (6, 878.) Pro Persarum regnum libertati non permutarit, vel Libertati haud prætulerit. Thuc. (8, 82.) Τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα—οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum ἀντὶ interjicitur; ut ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης, Fortunam cum fortuna commuto, Fortunam fortunæ permuto. Aristid. Ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο, Voluptates cum æquitate commutavit, Voluptates æquitati prætulit. Apud Plut. autem (6, 401.) poëta quidam cum participio junxit, dicens, Ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον, Commutaremus lacrymas aurum dantes, vel dato auro, pro ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα χρυσίου. || Ἀλλάττομαι exp. interdum Redimo; ap. Lucian. (2, 145.) Ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redemturus communem libertatem cæde a me perpetrata.

Ἀλλάττομαι, inquit Bud., Permuto, Vendo, Emo, et dativo jungitur. Aristot. Pol. 2. Καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, Qui vendit ei qui, vel Qui permutat cum eo qui calceo indiget; ἀλλάττεσθαι enim est Commercia exercere. Ἀλλάττομαι, Comparo, Emo. Plato de Rep. 2. (235.) Τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Argento emere ab iis, qui aliquid vendere opus habent. Ibid. (234.) Τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. Sic et Permuto pro Emo Plinius, Muto pro Vendo Columella usurpat, ut ostendit Bud. Qui cum dicit ἀλλάττομαι jungi dativo, intelligere necesse est dat. personæ, quem Latine reddamus per ablativum junctum

A præpositioni Cum: ut sit ἀλλάττομαι αὐτοῖς τοῦτο, Hoc cum ipsis permuto, pro Hoc ipsis vendo, vel Hoc ab ipsis emo. Quanquam observavi addi utplurimum ἀντ' ἀργυρίου aut ἀντὶ νομίσματος post ἀλλάττομαι, in hac signif. ut ap. Plat. l. c. Τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, licet in sequente statim loco repetat ἀλλάξασθαι, non adjungens ἀντ' ἀργυρίου. Sic ap. Arist. l. c. ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος: neque enim ante ἀντὶ distinguo, ut sit χρῆται ἀντὶ νομίσματος, sed ante χρῆται, ut sit ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος: tum quod ap. Aristoph. quoque reperiam hoc loquendi genus, ἀλλάττεσθαι ἀντὶ νομίσματος: tum quod absurdissime mihi videatur dici, quempiam uti calceamento loco nummi aut cibi. Scio tamen distinctionem ante ἀντὶ non, ut ego volo, ante χρῆται, in omnibus esse Edd., atque adeo cum tali distinctione citari etiam a Bud. Comm. hunc locum: quare de eo judicent VV. DD. Ἀλλάττομαι ut per Emo, ita et per Redimo exp. interdum; ut ap. Lucian. (2, 145.) Ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς
B σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redemturus communem libertatem mea cæde, i. e. cæde a me perpetrata.

Ἀλλάττομαι pro Instauro citatur ex 3 Reg. 21, 25.

[" Ἀλλάσσω, ad Diod. S. 1, 470. Musgr. Iph. T. 194. Eur. Electr. 89. Jacobs. Anth. 7, 16. 8, 290. 9, 329. 10, 89. 12, 380. Apollonid. 29. et Jacobs. Thallus Miles. 5. ad Longum 425. Sch. Orpheus de Terr. Mot. 25. Diod. S. 2, 91. 226. 248. Heusinger. Emend. 211. Timo Phlias. 14. Diod. S. 2, 504. 564. et n.: 2, 575. 613. Dionys. H. 4, 2022. Fischer. Ind. Palæph. Musgr. Bacch. 1329. ad Charit. 386. Eur. Phœn. 74. ad Mœrin 54. Anacr. Fisch. p. lxvii. Diod. S. 1, 335. Theogn. 21. Timæi Lex. 48. Eldik Suspic. p. 13. Valck. ad Phalar. p. x. Musgr. ad Hecub. 483. Steinbr. Mus. Tur. 1, 193. Toup. Opusc. 1, 245. ad Thom. M. 109. Lennep. ad Phalar. p. 19. ad Charit. 309. Mitscherlich. H. in Cer. 186. Diod. S. 1, 358. ad 374. Ἀλλάττεσθαι, Emere, Plut. Mor. 1, 419.: εἰς τὸ σπήλαιον, Apollod. 121. et Heyn. p. 354. Ἀλλάττομαί τί τινος, ἀντί τινος, Bergler. ad Alciphr. 231. ad Diod. S.
C 1, 213. Plut. Mor. 1, 941. Ἀλλάξαι ἀπ' ἀνθρώπων, Muncker. ad Anton. Lib. p. 21. Verb. Ἀλλάττεσθαι ἀντὶ, Lucian. 2, 187. Ἀ. βίον, Epigr. adesp. 432. Πολλὰς μορφὰς ἀλλ., Etym. 336, 39. Pro διαλλ., Brunck. Soph. 3, 495. Conf. cum ἐλαττόω, ad Diod. S. 2, 120. De constr., Fischer. ad Weller. G. G. 3, 361. Porson. Hec. p. 32. Ed. 2. Constr. non ἀντιστρέφεται, Hermann. Gr. Gr. 1, 410. Villois. ad Long. 193.: 'In plerisque Codd. τὸ ἀλλάττω per unum λ exaratum invenies.' Valck. Opusc. 2, 71." Schæf. Mss. Plato de LL. 11. p. 126. Ὅσα διά τινος ὠνῆς ἢ καὶ πράσεως ἀλλάττεταί τις ἕτερος ἄλλῳ, ubi permutatur cum διαμείβεται. Glossæ: Ἀλλάσσω· Muto. Ἀλλάττομαι· Commuto. Ἠλλαγμένος· Mutatus. "Anacr. ap. Julian. 386." Wakef. Mss. Ετ * " Ἀλλακτέον, Plut. de Adul. et Am. p. 53." Kall. Mss. " Plut. Mor. 1, 201." Schæf. Mss.]

Ἀλλαγή, ῆς, ἡ, Mutatio, vel potius Commutatio, Permutatio. Plato de Rep. 2. (234.) Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται ἐκ
D τούτου, Permutationis causa; unde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, Permutationem facere, pro Permutare. || Ἀλλαγή, Contractus et commercium, inquit Bud. Aristot. Ethic. 5, (5.) Διὸ πάντα δὴ συμβλητὰ δεῖ πως εἶναι, ὧν ἐστὶν ἀλλαγή· ἐφ' ᾧ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. Ἀλλαγὴ item κόλλυβος, teste J. Poll. || Ἀλλαγὴ ap. Greg. exp. Vicissitudo; ut ἀλλαγὴ γωνιῶν, Vicissitudo angulorum. Apud Eund. ἀλλαγαὶ ὡρῶν, Vicissitudines temporum anni. || Ἀλλαγαὶ ap. historicos interdum appellantur σταθμοὶ, Certæ mansiones, in quibus quiescunt, qui iter faciunt, ut docet Eust. Qui autem hoc nomine usi sunt ἀντὶ τῶν σταθμῶν, a mutatione domiciliorum videntur sic appellasse. Bud. in Annot. poster. in Pand. ἀλλαγὴν exp. Mansionem de mutandis equis destinatam: Ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ, vel παριππεύσῃ. Est tamen generale alioqui ad mansionem tam ejus qui pedes iter conficit, quam ejus qui eques, ut docet Eust. [" Coray Theophr. 338. Musgr. ad Eurip. p. 192." Schæf. Mss. Dionys. H. Antiq. 7, 54. Soph. Œd. T. 1230.]

Ἄλλαγμα, τὸ, ἀλλαγή, Mutatio, Commutatio, Per-

mutatio. [" Jacobs. Anth. 6, 75. ad Timæi Lex. 250." Schæf. Mss. Et * " Ἀλλαγμὸς, ὁ, ad Charit. 748. Manetho 4, 189. Etiam * " Ἀλλαγίη, Orac. Sibyll. 2. p. 196. (Καιρῶν δ' ἀλλαγίη.)" Kall. Mss.]

Ἄλλαξις, εως, ἡ, Idem.

[* Ἀλλάκτης, ὁ, Is, cum quo commercium contrahitur. Chrys. Hom. 126. T. 5. p. 820." Seager. Mss.]

Ἀλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Commercialis, E contractibus manans, ut exp. Bud. Aristot. Ethic. 5, (5.) Ἀλλ' ἐν μὲν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέχει τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ ἀντιπεπονθὸς, cum antea dixisset τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ita in Comm. At in Annot. in Pand. ἀλλακτικὸν δίκαιον vertit Commerciarium jus.

Ἀλλακτὸν, τὸ, Lignum quo gestabantur onera, ita dictum a permutatione gestationis ex uno humero in alterum. Vel, ut Cœl., Lignum utrinque cavum, quo gestabantur onera, ita dictum a tralatione, quæ fiebat a fatigatis de humero in humerum. Alioqui ἀμφίκυρτον malunt appellare, quod signif. Utrinque gibbosum. Cœl. Rhod. 16, 3. unde sumserit non indicans. [" Bergler. ad Alciphr. p. 8." Schæf. Mss. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀλλὰξ, Permutatim, Mutatis vicibus, Vicissim. Ab Hes. exp. ἐνηλλαγμένως. Frequentius usurpatur compositum ἐνάλλαξ.

[* " Ἀλλαξείω, Procop. de B. G. 4, 33." Kall. Mss.]

[* Ἀλλαγίστριον, τὸ, vox dubia judice Schneider. Lex. Bito de Machinis p. 108. Refer ad Lat. Alligo.]

" Ἀμφαλλάξαι, Hesychio διαμφοδῆσαι: sed a qui- " busdam exponi ait ὁμοῦ βαδίζοντας ἐφ' ἑτέρας ὁδοῦ " χωρισθῆναι, ut cum ii, qui unam eandemque iverunt " viam, dispertiti, aliam viam sequuntur et a se invi- " cem discedunt, quale fere est ἀβροτάζειν ἀλλήλων " ap. Hom. || Est etiam Mutare. Oppian. C. 3, " (13.) Πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγανοὺς, Καὶ " θῆρας ποίησεν ἀμειψάμενος Κούρητας. Ubi synonyma " sunt ἀμφαλλάξαι et ἀμείψασθαι." [" Heyn. Hom. 8, 650." Schæf. Mss.]

[" Ἀμφαλλὰξ, Athen. de Mart. p. 5." Kall. Mss. " Jacobs. Anim. 312. Strato 77." Schæf. Mss.]

[* Ἀναλλάσσω, unde Ἀνάλλαγμα, τὸ, Permutatio, 2 Reg. ult. et * Ἀνάλλακτος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Irreconciliabilis. Orph. Fr. 3. σὴ μὲν ἐν ἄστροις Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα.]

Ἀνταλλάσσω, s. Ἀνταλλάσσομαι, et sæpius Ἀνταλλάττω, et Ἀνταλλάττομαι, Attice Immuto. Item ἄλλο ἀντ' ἄλλου εἰσφέρω, Bud. Plutarchus: Ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosth. (273.) Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς, καὶ χάριτος, τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι. Idem (410.) Νομίζων—οὐκ * ἀνταλλακτέον εἶναί μοι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν οὐδενὸς κέρδους. || Ἀνταλλάσσεσθαι capitur etiam pro Compensare, sicut et ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Bud. Vide Ἀλλάσσω, item Ἀντικαταλλάσσω. [" Eur. Troad. 351. Hel. 1094. Dionys. H. 5, 277. Reiz. Belg. Gr. 630. Pausan. 1, 381. ad Thom. M. 10. Valck. Phœn. p. 114. Eur. Phœn. 1627. ad Lucian. 1, 300. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 5." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀνταλλάσσω· Summuto, Cambio. " Ἀνταλλάξασθαι et ἀντικαταλλάξασθαι, quæ verba eadem potestate prædita sunt, a librariis sæpe permiscentur." Brunck. Mss. " Jambl. Protr. 139." Wakef. Mss.]

Ἀνταλλαγὴ, ἡ, Permutatio, Commutatio. Vide ἀλλαγή. In VV. LL. Ἀνταλλαγὴ exp. etiam Conventio, et citatur e Gaza de Senect. Ἐξ ἐγγυήσεών τε συγκειμένων καὶ ἀνταλλαγῶν. [Gl. Permutatio.]

Ἀντάλλαγος, ὁ, ἡ, Pro alio permutatus. Suid. Ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἠλλαγμένον, οὐχὶ ἄνταλλον. [" Valck. Diatr. 206." Schæf. Mss.]

Ἀντάλλαγμα, τὸ, Commutatio, Permutatio, vel Id quo aliquid permutatur, Quod pro alio datur in permutationem. Exp. etiam Id quo dato aliquid redimitur. Matth. 16, (26.) Marc. 8, (37.) Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ut quidam exp. Quid dabit homo, cujus permutatione redimat animam suam? Alii sic, Quid pro anima sua dabit permutatione? vel, per commutationem aut permutationem? Alii Compensatione utuntur, eodem sensu. || Ἀντάλλαγμα pro Reconciliatione, citatur ex Eccl. 44, (16.) Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα. [Gl.

A Summutatio, Commutatio. Eur. Or. 1161.]

Ἀνταλλαγματικὸς, (ἡ, ὸν,) Permutatorius, Commutatorius, vel ut alii, Permutativus, Ad permutationem pertinens. Apud Gaz. ἀνταλλαγματικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, et alia hujusmodi.

[* Ἀντάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Thom. M. 667." Schæf. Mss. et * Ἀναντάλλακτος, ὁ, ἡ, Irremunerabilis, Gl.]

Ἀπαλλάττω, Dimitto, Abire jubeo, vel permitto; ut ἀπολύω. Sic Thuc. legatos ἀπαλλάττειν dixit, Τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας, εὐθὺς ἀπήλλαξαν, ἀποκρινάμενοι κ. τ. λ. Et Plut. (1, 182.) Ἀπαλλάξας δὲ τοὺς συνήθεις καὶ θεραπευτῆρας, Abire a se jubens clientes et comitatum. Demosth. (952.) Ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Dimisit creditores, vel Liberavit creditores, ut quidem vertit Bud. ex Ulpiano. Ego tamen magis Latine et proprie dici puto Absolvit creditores, e Terentio. Hoc præterea animadvertendum est, quamvis dicat Bud. ἀπαλλάττω esse Libero, item Libero dimittoque creditorem, non tamen, quod sciam, ἀπαλλάττω per se id signif., sed adjecto nomine χρή-
B στην, aut alio synonymo. Sicut nec Libero accusatorem per se potest signif., licet idem scribat, Et Libero accusatorem, ἀπαλλάττω. Idem Bud. ἀπαλλάττω esse ait, Abire jubeo, A me dimitto. Ego vero addendum puto, atque adeo addidi, Abire permitto; quæ signif. illi Thuc. loco magis convenire videtur. Interdum ἀπαλλάττειν non est simpliciter Dimittere, sed Dimittere placatum et munere corruptum, pro quo tamen Bud. dicit Placare et munere corrumpere, item Liberare, ap. Demosth. (711. 712.) Nonnunquam Ἀπαλλάττω est Amitto potius quam Dimitto, atque adeo Summoveo, Expello, Suidas μετακινεῖν. Thuc. 1, (129.) Καὶ κελεύει αὐτὸν τήν τε Δασκυλῖτιν, σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε. Huc autem pertinet signif. quæ a Suid. ponitur, videlicet pro φυγαδεῦσαι, in qua etiam usi sunt interdum verbo Summovere Latini, addentes ablativum Patria. Sic illud paulo ante positum ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Bud. putat exp. etiam posse, A se summovit. || Aliquando Ἀπαλλάττω, cum accus. personæ genitivum
C rei habet, diciturque Ἀπαλλάττω σε τούτου, et tunc pro signif. genitivi vel sonat itidem Summoveo, Amoveo, aut Removeo; vel, quod multo frequentius est, Libero. Herod. 4. Ὁ δὲ, τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, Cum exercitum Mesopotamia summovisset. Plut. Solone, Ἀσχολιῶν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, Cives ab illiberalibus artificiis removere. Pro quo malim inversa constr, dicere, Illiberalia artificia a civibus removere. Ἀπαλλάττω cum iisdem casibus est et pro Libero frequentissimum; ut συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, et ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν, et ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, et ἀπορίας, ap. Isocr. (Hel. Encom. 13.) Sic ap. Demosth. Phil. 1. Ἦν ἀπαλλάξαι ἂν τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Eodem modo dicitur et ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς νόσου: ut ap. Aristoph. Pl. Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Jam vero non tantum dicitur ἀπαλλάττω σε, vel ἀπαλλάττω σε τούτου, verum etiam ἀπαλλάττω σε περὶ τούτου: ut ap. Isocr. Paneg. Καὶ μὴ πρότερον περὶ τῶν ὁμολογουμένων συμβουλεύειν πρὶν
D περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι. Ubi ἀπαλλάξαι non est Liberare, sed, ut in ll. cc. Dimittere, verum non simpliciter Dimittere, sed responso accepto. Hoc tamen exemplum non subjunxi superioribus, in quibus ἀπαλλάττειν est itidem Dimittere, propter diversam constr., quam certe rarissimam esse puto: ac vereor ne abundet præpos. περί: cum absque ea sit et usitatissima constr., et eadem signif. || Invenitur ἀπαλλάττω et cum accus. rei, pro Tollo, Aufero, Aboleo: ac primum ut dicitur ἀπαλλάττω τῆς νόσου, ita etiam ἀπαλλάττω τὴν νόσον: unde ap. Diosc. Κεφαλαλγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττει. Hac constr. dicitur a Demosth. et Plut. ἀπαλλάττειν αἰσχύνην, Dedecus auferre, s. abolere, vel Infamia liberare. Possit autem fortasse et in his loquendi generibus ἀπαλλάττειν exp. ἀφανίζειν: quam etiam signif. illi verbo tribuit Suid. Quod autem Xen. ap. Eund. dicit τὰ σκεύη ἀπαλλάξαι, videtur esse Auferre e conspectu. Interdum vero Ἀπαλλάττω sumitur et pro Tollo, E medio tollo, Interimo, ut Theophr. H. P. 9, (15, 2.) Αἱ μὲν παραχρῆμα ἀπαλ-

λάττουσαι τοὺς προσενεγκαμένους. ‖ Alicubi Ἀπαλλάττω reperitur etiam cum accus. pariter et gen. rei; A sed qui genitivus rei locum genitivi personæ quodammodo obtineat, ut ap. Eur. (Iph. A. 323.) καὶ πρῶτα ταύτην σῶν ἀπάλλαξον χερῶν. In cujus loci interpr. ad verbum Amitto redeundum fuerit; ita enim Lat. Amittere e manibus dicunt.

Ἀπαλλάττω, si Suidæ credimus, etiam pro πείθω ἀποστῆναι dixerunt Cratinus et Demosth. pro Ad defectionem impello. Quam exp. alioqui duriorem et licentiosiorem molliri posse existimo, si dicamus ἀπαλλάττω esse Abstraho et alieno s. Abalieno animum alicujus a quopiam: unde e consequenti sumatur pro Ad defectionem impello. Non video autem quid vetet quin ἀπαλλάττω ab ἄλλος, eandem signif. verbi Abalieno ab Alius, habuerit, quam ἀπαλλοτριόω multis in ll. habere videmus.

Ἀπαλλάττω, neutra signif. s. passiva, pro ἀπαλλάττομαι, Evado, Defungor, Liberor. Aristot. Probl. 5. Διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, Facilius evadunt e morbo, vel B Facilius morbo liberantur, s. defunguntur, e Livio. Et 3. Διὰ τί μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων, καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, Facilius ebrietate liberantur et solvuntur, inquit Bud. Ego vero existimo ῥᾷον ἀπαλλάττειν in his aliisque hujusmodi ll. præsertim vero similibus huic Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες, id sonare quod Gallice dicitur, Echapper à meilleur marché, Vel, En être quitte à meilleur marché. In VV. autem LL. ῥᾷον ἀπαλλάττω exp. etiam Meliuscule me habeo, et Mecum agitur facilius: sed exemplum hujus signif. non affertur. Jungitur porro ἀπαλλάττω et cum aliis adverbiis; ut ap. Demosth. (246.) Μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι, quod exp., Quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti, i. e. Majore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς, sed rectius πονήρως, pro Non incommode rem gessit. Quod item Aphthon. C de Antiphonte scripsit, Ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας, Bud. interpr. Exitum optimum controversiarum referebat. Hujus autem contrarium Æschines Demostheni objiciens, eodem loquendi genere usus est, (76.) Οὔτε πόλις γὰρ οὔτ' ἰδιώτης ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. E Xen. præterea (Ἀπ. 1, 7, 3.) affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro Turpiter et male incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι pro Defungor et cum gen., ut ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, Defungi officio. Et ut Ἀπαλλάττω significare Interitum affero, modo dictum est, ita et pro Intereo s. Morior poni interdum sciendum est; ut ap. Eund. Theophr.; nam et ex illo alterius signif. exemplum petitum fuit, Χείριστα δὲ ἀπαλλάττειν τοὺς κ. τ. λ. In Axiocho autem, qui Platoni ascribitur, additur τοῦ ζῆν loco genitivi, Οὓς ἂν περὶ πλείστου ποιοῦνται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. ‖ Ἀπαλλάττω, Versor, Ago, inquit Bud. afferens hæc exempla. Xen. Ἀπήλλαττε δὴ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κῦρος ἐν Ἰωνίᾳ. Lucian. D (1, 679.) Καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν, Vivere et degere, inquit ille. Sed hæc certe signif. dure huic verbo tribui mihi videtur; ac fortasse ἀπαλλάττειν κακῶς potius sumitur in h. l. Luciani eodem modo, quo ἀπαλλάττειν πονήρως in isto Polybii, Κακῶς ἀπήλλαττε τῶν ἐπιτηδείων σπάνει καὶ τοῦ σώματος ἀθεραπευσίᾳ, Sed et expositionis loci Xen., nisi aliam scripturam sequamur, alia ineunda fuerit ratio.

Ἀπαλλάττομαι, Discedo, Abeo, Exeo, Digredior: et quidem varia constr., ut sequentia exempla docebunt. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Quæ Cic. interpr., Animos dum in corporibus essent mortalibus, vivere: cum exissent ex iis, emori. Sic ap. eund. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 25.) ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, Ab illo digressi. Item (Ἀπ. 2, 9, 6.) Πάντα ἐποίει ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρχιδήμου. Interdum additur præpos. ἀπὸ, ut ap. Aristoph. (Π. 66.) ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Nonnunquam præpos. ἐκ, ut ap. Aristot. Œcon. 2. Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Sic ex Isocr. affertur, Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῶν ἐπιμελειῶν, pro Discedere ab administrationibus. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, pro In patriam abire, vel In patriam se recipere. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se ponitur pro Discedere e vita; quod uno itidem verbo dicitur Decedere, i. e. Mori. De qua signif. scribetur paulo post. Ἀπαλλάττεσθαι cum gen. aliis etiam verbis exp. A Cic. verbo Evadere; in h. l. Plat. Apol. Socr. (32.) Ἀπαλλαγεὶς τουτωνὶ τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, Cum ab his, qui se judicum numero haberi volunt, evaseris. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτηρίας, redditur Effugere dementiam, ap. Plut. Publicola. Alicubi vertitur Defungi, aut Perfungi; ut ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, Magistratu perfunctus. Sic ap. Plat. de Rep. 2. λόγου ἀπηλλάχθαι, Disputatione perfunctum esse. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se positum signif. Defungi vita, s. fungi. Quæ signif. ad illam reduci potest, qua pro Discedere accipitur. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου. Ἀπαλλάττομαι, Abhorreo, ut ap. Lucian. (2, 289.) Ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. Sic et ap. Thuc. (8, 89.) exp. Abhorrere, Alienum esse. Et, Ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοι ap. Herodian. (2, 11, 6.) Polit. interpr. Ab armis belloque remotissimi. ‖ Interdum Ἀπαλλάττεσθαι est Vacare et Liberum esse a re aliqua, de qua signif. vide in iis, quæ sequuntur.

Ἀπαλλάττομαι, Liberor, Solvor; ut ἀπηλλάγησαν δουλείας, Liberati sunt servitute, Isocr. (Symm. 9.) Sic Thuc. 3. Πόλεώς τε ἀεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι. Et φόβου ἀπαλλάξονται, Xen. K. Π. 5, (2, 15.:) ibid. (5, 1, 6.) νόσου ἀπαλλαγῆναι. Et ἀπαλλάττεσθαι ἀλγηδόνων, Isocr. de Pace. Et, Πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων, Demosth. (11.) E Plut. autem in Numa (1, 265.) citatur ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἱερουργίας pro Soluta sacerdotio. Et ex Eod. in Quæst. Rom. pro ead. signif. Ἀπήλλακται τῶν στρατιωτικῶν νόμων. Apud Isocr. ἀπαλλαγεὶς τούτων, Solutus his, vel potius, Qui hæc missa fecit. E Thuc. præterea (1, 122.) affertur, Ἀπήλλακται τάδε συμφορῶν, pro Hæc sunt ab incommodis exemta. Sed malim, Hæc vacant incommodis; ut ap. Eund. 3, (63.) Καὶ οὐκ ἴσην αὐτοῖς τὴν χάριν ἀνταπέδοτε, οὐδὲ αἰσχύνης ἀπηλλαγμένην, Neque turpitudine vacantem. Et 1, (143.) Τὰ δὲ ἡμέτερα, τούτων τε ὧνπερ παρ' ἐκείνοις ἐμεμψάμην, ἀπηλλάχθαι. Hæc autem signif. ad proxime præcedentem reduci potest pro Liberari s. Solvi, si respiciamus ad quædam Lat. loquendi genera; ut cum dicitur Solutum esse metu et Liberum esse metu, pro Vacare metu.

Ἀπαλλάττομαι, act. signif. pro Dimitto, citatur in VV. LL. e Xen. Apud Eurip. certe invenio cum accus. etiam positum, Med. Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα, ubi ἀπαλλάσσου πόδα puto esse, si exp. ad verbum, Remove pedem.

[" Ἀπαλλάττω, ad Charit. 610. Musgr. Hel. 609. Philoct. 880. Jacobs. Anim. 248. ad Diod. S. 1, 586. 592. 612. Diod. S. 1, 720. ad Lucian. 1, 652. Diod. S. 2, 252. Dionys. H. 1, 209. Boissonad. in Philostr. 390. ad Xen. Mem. 2, 9, 6. Eur. Hec. 1183. 1208. Hipp. 1385. ad Cyclop. 596. Toup. Emend. 1, 419. Valck. Diatr. 179. ad Char. 315. P. Abresch. Paraphr. 137. Toup. ad Longin. 319. ad Timæi Lex. 273. Act. Traj. 1, 85. 217. Valck. Phœn. p. 384. 562. Beck. ad Eurip. p. 150. b. Thom. M. 90. Schol. Plat. 121. Heindorf. ad Plat. Hipp. 150. Act. pro med., Plut. Mor. 1, 492. Ἀπ. κακῶς, ad Diod. S. 1, 190. Ἀπαλλάξομαι pro ἀπαλλαγήσομαι, Mœris 13. et n. ubi et de ἀπαλλαχθήσομαι, it. ad 367. Zeun. ad Cyrop. 404. Ἀπαλλάγηθί μου, Mœr. 53. et n. ad 396. Thom. M. 106. Ἀπαλλαχθεὶς, ἀπαλλαγεὶς, Brunck. ad Phœn. 983. Valck. Phœn. p. 356. ad Hippol. p. 202. Abeo, Heyn. ad Apollod. 354. Xen. Cyrop. 77. Mœris 395. et n. Aor. 1. et 2. pass. Markl. Iph. p. 324. Porson. Phœn. 986. Κακῶς ἀπ., ad Diod. S. 1, 683. Sic et med., Diod. S. 1, 722. ad Lucian. 1, 678. ad Diod. S. 2, 231. Argum. Acharn. Diod. S. 2, 422. Lucian. 2, 233. 235. Boeckh. in Plat. Min. 103. Παρ' ἀνθρώπων, ad Diod. S. 2, 298. Ἀπαλλάττομαι μὴ, sequ. infin., Heindorf. ad Plat. Lys. 45. Expello, ad Dionys.

H. 3, 1399. Plato Gorg. 199. Simon. Dial. 91—2. Ἐκ ποδῶν ἀπαλλάσσειν τινὰ, Diod. S. 2, 360. Dionys. H. 2, 1157. * Ἀπαλλακτέον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδών. Ἀπηλλάξατε et ἀπηλλάσατε conf., ad Dionys. H. 3, 1399." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπαλλάττω· Interimo, Explico, Definio. Ἀπαλλάττομαι· Discedo, Digredior. Ἀπηλλαγμένον· Definitum. Reisk. Ind. Demosth. " Aristoph. Eccl. 1046. κεχαρίσαι γ' ἐμοὶ, Ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου. Eur. Hipp. 774. Aristoph. Pl. 316. Ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη Ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπε-σθ', Missa facientes, Brunck." Seager. Mss.]

[* " Ἀπαλλακτέον, Orig. c. Cels. 51. Plut. Cons. ad Apoll. 108." Kall. Mss. Dionys. H. 1, 366. Lysias Or. c. Andoc. 107. " Abresch. Lect. Aristæn. 170." Schæf. Mss.]

Ἀπαλλαγὴ, ἡ, Discessus, Migratio: ut ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι ap. Dionys. H. 7. Migrare, Solum vertere. Apud Thuc. autem ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων ἐγένετο, exp. Alii ab aliis discesserunt, vel brevius, Diremti sunt. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ, ap. Xen. (Κ. Π. 5, 1, 7.) Discessus e vita. Quod et τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur a Plat. Axiocho, si modo is est illius. Interdum vero ἀπαλλαγὴ, ut ap. Theophr. per se ponitur eadem signif. sicut et ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου vel ἀπαλλάττεσθαι sine adjectione dicitur; et Lat. Decedere e vita, vel simpliciter Decedere. || Ἀπαλλαγὴ, Liberatio, Exitus, metaph. signif. Isocr. Areop. (6.) Καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosth. (275.) Οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. Ubi ἀπαλλαγὴ VV. LL. e Cic. interpr. Perfunctio, quod mihi nullo modo placet: contra vero voce Exitus apte reddi posse videtur. Ibid. affertur e Can. 14. Concilii Antioch. Ἀπαλλαγὴ τῆς ἀμφισβητήσεως pro Decisio controversiæ. [" Ad Charit. 315." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπαλλαγή· Hic abitus, Definitio.]

Ἀπάλλαξις, i. q. ἀπαλλαγὴ, sed minus frequens. [Hippocr. 22, 38. 88, 35. 115, 14. 126, 24. 163, 24. 27. 383, 39.]

" Ἀπαλλὰξ, Vicissim, VV. LL. Vide et Ἐναλλάξ." [Xen. Ἱππικ. 1, 7. Ἀπαλλὰξ τὰ σκέλη φέρειν, at J. Poll. 1, 193. exhibet ἐναλλάξ.]

Ἀπαλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Liberativus, s. Liberatorius, Liberandi vim habens, Absolutorius, Plin. ut ap. Diosc. 3, 83. στρόφων ἀπαλλακτικὸν, Vim habens liberandi torminibus; vel simpliciter, Liberans torminibus. Plin. 28, 6. Absolutorium ejus mali dixit ἀπαλλακτικὸν ἐκείνου τοῦ πάθους. HINC Ἀπαλλακτικῶς Liberatorie, quo utitur Hesych. in exp. verbi proxime sequentis Ἀπαλλαξείω. [Ἀπαλλακτικῶς, Thuc. 1, 95. " Dionys. H. 5, 408. Ἀπ. ἔχειν, Liberari, Defungi velle, Mœris 14. et n." Schæf. Mss.]

[* " Ἀναπάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Non amovendus, Synes. 183. Julian. 265." Wakef. Mss.]

Δυσαπάλλακτος ET Εὐαπάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Est autem Δυσαπάλλακτος, Quo vix s. difficile liberari possumus. Εὐαπάλλακτος contra, Quo facile liberari possumus. Isocr. Hel. Encom. (13.) Τὴν δὲ πόλιν οὕτως ἀνόμου καὶ δεινοῦ καὶ δυσαπαλλάκτου προστάγματος ἠλευθέρωσεν. Ex Aristot. autem citatur de Anim. 7. Δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων, pro Difficilius partu liberantur. Idem in Probl. εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat Quibus facile liberamur, E quibus facile expergefimus. || At vero Xen. Ἱπ. (3, 1.) εὐαπάλλακτον ἵππον longe alio sensu dixit: Ὁ γὰρ μηκέτι ἔχων γνώμονας, οὔτ' ἐλπίσιν εὐφραίνει, οὔτε ὁμοίως εὐαπάλλακτος γίνεται, ea signif. qua dicimus Gallice Une marchandise qui est de bonne dépêche. Quidam verterunt Revendibilis, nec Lat. verbo, ut opinor, nec tam generalem signif. habente. Ideo autem hanc Gallicam interpr. profero, quod et in aliquot aliis loquendi generibus nostrum istud verbum Dépêcher aptissime Græcum ἀπαλλάττειν et ἀπαλλάττεσθαι exprimat; ut, cum ἀπαλλάττειν πρέσβεις dicitur pro Dépêcher les ambassadeurs, i. e. Leur donner leur Dépêche. Sic ἀπαλλαγεὶς τῶν δυσχερειῶν, Dépêché et délivré de fâcheries. Et ut ἀπαλλάττειν pro Occidere quoque ponitur interdum, sic et Gall. Dépêcher. Sic igitur et εὐαπάλλακτος hoc verbo reddere possumus, aut certe ejus verbali Dépêche. [* Δυσαπαλλάκτως, Ut haud facile discedere,

A liberari possis. Eust. in Od. A. p. 18. " Dio Chrys. Εὐαπάλλακτος, Max. Tyr." Wakef. Mss. * Εὐαπαλλάκτως, Ad evadendum apte, " Ita ut facile absolvas vel liberes, Chrys. in Ep. 2 ad Cor. Serm. 23. T. 3. p. 670." Seager. Mss. Æneas Poliorc. 16.] ET Δυσαπαλλακτία, (ἡ,) ap. Plat. Philebo (28.) quod a Ficino vertitur, Difficultas rejectionis. Ego puto δυσαπαλλακτίαν esse τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν, i. e. neque enim dubium est quin hoc adv. aut dicatur, aut certe dici possit, i. e. Vix posse a se amittere, quod videlicet molestum est: dixerat enim Ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔχειν, τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι. Locum, quoniam alte repetendus esset, lectori ibi videndum relinquo. [Falsa est lectio pro * δυσαπαλλαξία, inquit Schneider. Lex.]

[* Ἀπαλλακτιάω, Cupio liberari, i. q. ἀπαλλαξείω. M. Anton. 10, 36. Artemid. 2, 3. 1, 80. " Reiff. ad Artemid. 305. Cattier. 9." Schæf. Mss.]

¶ Ἀπαλλαξείω, Liberaturio, Liberari cupio, Defungi cupio. Thuc. 1, (95.) Ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, Cum alioqui bello etiam Persico

B defungi cuperent. Idem 3, (84.) Πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντές τινες, μάλιστα δ' ἂν διὰ πάθους ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν κ. τ. λ. Alioqui a paupertate consueta liberari cupientes. Sed in Edd. multis pro τινὲς legitur τινὰς, quem errorem, licet crassum, non animadvertentes VV. LL. consarcinatores, in crassiorem inciderunt; quippe qui annotarunt dici ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας. Hesych. ἀπαλλαξείοντες exp. ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες, i. e. Liberatorie se habentes, i. e. Liberari cupientes. [" Abresch. Æsch. 2, 6. Mœris 14. et n. Bergler. ad Alciphr. 56. Thom. M. 90." Schæf. Mss.]

" Ἀπαλλαξέω, pro Adjuvando removeo, afferunt " VV. LL. procul dubio ex Hes., ap. quem legerunt, " Ἀπαλλαξήσαιμι· ἀποστήσαιμι. Sed videndum ne pro " eo reponendum sit ἀπαλεξήσαιμι."

" Ἀπαλλαττᾶσθαι, Hesychio * ἀπαντλᾶν, Haurire " s. Hauriendo demere."

" Ἐξαπαλλάττομαι, Discedo, unde ἐξαπαλλαγῇ Hesychio ὑποχωρήσῃ. At pro ἐξαπαλλάξει, quod idem

C " exp. ἐκπορθήσει, ἐκκενώσει, dicitur potius ἐξαλαπάξει." [" Eur. Hec. 1094." Schæf. Mss. Soph. El. 1002. Eur. Iph. A. 1004. Herod. 5, 4.]

[* Προαπαλλάττω, Prius libero, Ante interficio, Ante privo. In Med. Ante morior. " Dio Cass. 119. Med., pro Morior, 347." Wakef. Mss. " Diod. S. 2, 268." Schæf. Mss.]

[* " Συναπαλλάττομαι, Una morior. Euseb. H. E. 269." Wakef. Mss.]

Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xen. E. 1, (6, 4.) Ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis navarchis, Cum alium alii subinde substituerent, successoremque alium aliumque mitterent, Bud. Et ap. Suid. Διαλλάξαι τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους. Et, Ἀετοῦ διαλλάξαι βίον, Plato de Rep. 10. Vitam aquilæ humana permutasse. Et 2. Ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, Pretio permutare et vendere. Ad quam signif. pertinere videtur quod ex Eur. Alc. affertur, ἄλλον διαλλάξας τοῖς κάτω νεκρὸν, ut sit Permutatione tribuens. VV. LL. διαλλάττω pro Induo etiam poni volunt, a Plut.

D Cicerone. Quæ exp. si vera est, ad illam mutandi signif. aliquo modo reduci poterit: ut videlicet sit q. d. Induere vestimentum ἐξημοιβὸν, ut Hom. loquitur (Od. Θ. 249.) quod sonat Mutatorium. || Est autem illud ἐξημοιβὸν ex ἀμείβειν ortum, cujus verbi aliam etiam signif. accipit διαλλάττειν, videlicet pro Præterire. Xen. E. 4, (3, 2.) Ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Alibi παραλλάττειν pro eodem dicit. Aperte autem verbo διαλλάττω in hujusmodi etiam locum subest aliqua mutationis signif., quia, cum præterimus locum unum et in alium venimus, fit a nobis quædam locorum velut commutatio. Imo et Commutare in illa signif. aut certe illi affini videor mihi legisse. || Διαλλάττω, Differo, Discrepo. Herod. (8, 70.) Διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thuc. 3, (10.) Ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, In discrepantia studiorum et voluntatum. Aristot. Ethic. 10. Διαλλάττουσι δὲ οὐ μικρόν. Philo de Mundo, Ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, Animam a na-

tura tribus rebus differentem. Lucian. (1, 593.) Ἐν αἷς διαλλάττομεν, In quibus differimus, vel dissentimus. Hermog. διαλλάττει τινὶ, In aliquo differt. Porphyr. autem διαλλάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. Diversa autem constr. a superioribus et paulum etiam diversa signif. dixit Herod., ut habent VV. LL. διαλλάττω τῆς γνώμης pro Animo sum discordi. A

Διαλλάττω ap. Xen. in Athen. Pol. videtur signif. Dirimo pugnantes aut contendentes. Bud.

Διαλλάττω, Reconcilio, καταλλάττω. Isocr. ad Phil. (47.) Καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plut. autem Themistocle, pro πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις. Thuc. διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον. Fuerunt qui διαλλάττειν a καταλλάττειν ita differre putarint, ut διαλλάττειν esset Ad concordiam reducere opera tertii alicujus, at καταλλάττειν, absque illa etiam. Quod discrimen minime observari scimus. Illam tamen esse causam addunt, cur διαλλακτὴς quidem dicatur, non item καταλλακτής. Interdum διαλλάττω est Litem inter amicos dirimo e compromisso, ut ap. Demosth. (1361.) Μαρτυροῦσι διαλλάξαι, διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης, Στέφανον καὶ Φρύνωνα, Testificantur se compromisso arbitros factos de Neæra, quæ nunc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem et Stephanum. Bud. B

Διαλλάττομαι signif. act. pro διαλλάττω, Permuto; ut Herod. (7, 70.) Διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. || Et pro Differo, unde διηλλαγμένος, Differens, Diversus; ut ap. Thuc. Καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. || Διαλλάττομαι, Reconcilior, In gratiam redeo cum aliquo; ut διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι, Isocr. Evag. (Encom. 23.): Paneg. Διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur et διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου.

[" Διαλλάττω, Thom. M. 218. 235. ad Charit. 686. Brunck. Aristoph. 1, 45. Kuster. Aristoph. 238. b. ad Diod. S. 1, 492. 2, 230. Porson. Hec. p. xix. Ed. 2. ad Lucian. 2, 168. Dionys. H. 1, 242. 2, 789. 1229. 5, 29. Boissonad. in Philostr. 436. 608. Rarius sum., ad Mœr. 76. Τινὸς, Alciphr. 18. Lucian. 1, 19. ubi v. not.: 205. Lucian. Dial. 88. Diod. S. 1, 224. Herod. 541. Reconcilio, Diod. S. 1, 464. ad Charit. 133. 648. Eur. Phœn. 439. Valck. Oratt. 377. Wyttenb. Select. 263. 427. Ammon. 126. et n. Excello, Diod. S. 1, 74. 327. De fut. pass., Thom. M. 238. Act. med., Kuster. V. M. 65. Διηλλαγμένος, Diod. S. 2, 338. 343. fin. 542. fin. Διηλλάγησαν, sensu activo, 2, 630. sed leg. διηλλάχεσαν. Τὸ διαλλάττον, Dionys. H. 2, 788. 4, 2055.: διήλλαττον ὀφθῆναι, 4, 2143. " Διαλλάττομαι, cum gen., Andocid. 88." Seager. Mss. Glossæ: Διαλλάττω· Reconcilio, Pacifico, Disconvenio, Dissentio. Διαλλάσσει· Cacumbeat, Reconciliat, Refert. Διαλλαττόμενος· Decidens. Διηλλαγμένος· Reconciliatus, Placatus. " Plut. 4, 783. Reconcilio, Schol. Eur. Hipp. 602." Wakef. Mss. Empedocles ap. Aristot. Phys. 8, 1. Τῇ μὲν γίγνονται,—τῇ δὲ διαλλάσσονται. Eur. Med. 895. καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα, pro ἐκ τ. π. ἔχθρας εἰς φιλίαν. Dio Cass. 47, 41. Dionys. H. 6. p. 941. Ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους.] C

[* " Διηλλαγμένως, Strabo 13. T. 5. p. 253." Boissonad. Mss. " Ad Diod. S. 1, 187." Schæf. Mss.] D

[* Διάλλαγμα, τὸ, Reconciliatio, Permutatio. " Eur. Hel. 592. Dionys. H. 3, 1465." Schæf. Mss.]

Διαλλαγὴ, (ἡ,) Differentia, Dionys. H. in Isocr. Ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκον. || Διαλλαγὴ, Reconciliatio; ut διαλλαγὴ ἐγένετο, quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur potius διαλλαγαὶ plur., ut ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, et εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, pro Reconciliari, In gratiam redire. Sed διαλλαγὰς ποιεῖσθαι frequentius est, quo et Isocr. utitur. Διαλλαγὴ et διαλλαγαὶ capiuntur etiam pro Sententia compromissariorum judicum. Bud. Comm. 239. [" Heindorf. ad Plat. Phædr. 318. Thom. M. 235. Markl. Suppl. 210. Brunck. Aristoph. 1, 66. Aristoph. Lys. 1101. ad Dionys. H. 2, 1089. Διαλλαγὴ et διαλογισμὸς conf., 3, 1326." Schæf. Mss.]

Διάλλαξις, minus usitatum quam διαλλαγὴ, Differentia, Discrepantia et Dissidium. Item Commutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles ap. Plut. (10, 573.) Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων Ἐστί. [" Tzetz. Exeg. in Il. p. 54." Schæf. Mss. Glossæ: Διαλλαγή· Reconciliatio, Concilitas. Διαλλαγὴ φιλίας· Reconcilitas. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Διαλλακτὴς, ὁ, Reconciliator, Pacificator. Vel Conciliator. Item, Arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Comprehendebantur autem διαλλακταὶ appellatione διαιτητῶν, qua de re vide paulo post in Διαλλακτήριος. Demosth. Διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, Primo cuique arbitrium ejus rei permittens. Vide Bud. Comm. 238. [" Eur. Phœn. 471. Valck. Phœn. p. 203. Thom. M. 236." Schæf. Mss.]

[* Διαλλακτικὸς, ἡ, ὸν, Pacificatorius. " Suid. v. Θυσία." Boissonad. Mss. " Dionys. H. 3, 1384." Schæf. Mss.]

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poët. pro διαλλακτής. Utitur autem hoc nomine διαλλακτὴρ Æschyl. S. c. T. (915.) Ab Herod. eadem signif. dicitur καταρτιστήρ. [" Thom. M. 236." Schæf. Mss.]

Διαλλακτῇ, in VV. LL. εἰρηνικῶς, Composita discordia, ablativo casu. In primis autem Lex. Conciliabiliter. Quædam vero διαλλακτῇ cum ῃ habent.

Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] Reconciliatorius, Pacificatorius, Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos Compromissarios Jurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum et conventum partium arbitrum eligentium, non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitiæ jure pacificatorem pro potestate futurum, Bud. Comm. 238. Et διαλλακτήριος epithetum cujusdam dei, Greg. εἰς Ἀθανάσιον in fine, Ζύγιον, παρθένιον, εἰρηναῖον, καὶ διαλλακτήριον, καὶ πομπαῖον. [Ἄνδρες, Memno 21.]

Ἀδιάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Irreconciliabilis, Implacabilis, Cum quo rediri in gratiam non potest: unde ἀδιάλλακτος ἐχθρός. Demosth. Philipp. 4. et ἔχθρα ἀδιάλλακτος, Capitalis hostis, et Capitales inimicitiæ s. Capitale odium. Et Ἀδιαλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter, Capitali odio. [" Ἀδιάλλακτος, Pierson. Veris. 253. Thom. M. 236. Ind. in Diod. S. v. Ἀδιάλυτος." Dionys. H. 1, 343. 436. 665, 22. 35. Appian. Alex. de B. P. 113. Plut. Sylla 3, 80. Joseph. A. J. 7, 9. p. 389. Demosth. Epist. 2. p. 112. Or. de Chers. 40. Or. in Phil. 4. p. 54. Ἀδιαλλάκτως, (Implacabiliter, Odio capitali.) Dionys. H. Ant. 1, 369. 501." Scott. App. ad Thes. " Cornut." Wakef. Mss.]

Δυσδιάλλακτος, ὁ, ἡ, Non facile reconciliabilis, Difficilis reconciliatu, Non facile placabilis. Cui opponitur Εὐδιάλλακτος, Facilis reconciliatu, Placabilis. [Et * Δυσδιαλλάκτως, Placabiliter. " Ammon. v. Ἐχθρός." Boissonad. Mss. Εὐδιάλλακτος, Plut. Mor. 2, 361. Schol. Soph. Aj. 939. Dionys. H. 1, 231. 508. Unde * Εὐδιαλλάκτως, Placabiliter. M. Anton. 1, 7. Plut. J. Poll. 1, 151." Wakef. Mss.]

Ἀντιδιαλλάττω, Contra permuto, Muto in contrarium modum. Ἀντιδιαλλάττεσθαι quidam exp. etiam Variare, accipientes hoc Lat. v. in neutra signif. [" Ἀντιδιαλλάττομαι, Dionys. H. 1, 217. 4, 2344." Schæf. Mss.]

Ἐνδιαλλάττω, Immuto. Bud. p. 239. ex Aristot.

[* Καταδιαλλάσσω, Reconcilio. " Καταδιαλλάττομαι, In gratiam vel concordiam redeo, Aristoph. Vesp. 1283." Seager. Mss.]

" Συνδιαλλάττω, Concilio, Reconcilio." [Bast. ad Gregor. 91. Plut. 7, 914. Plut. Lysandro 3, 12. Demosth. de Falsa Leg. 205. Unde * Συνδιαλλαγὴ, (ἡ,) Reconciliatio. " Ad Dionys. H. 2, 1089." Schæf. Mss.]

Ἐναλλάττω, Immuto, Permuto. Philo de Mundo Μένει μὲν οὖν ἐν ὁμοίῳ τοὺς τόπους οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic ap. Soph. Aj. (1060.) cum accus. ἐνήλλαξεν θεὸς, Τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν, ubi exp. Avertit. Redditur etiam Vario, Vices alterno, et usurpatur neutraliter. Vide Bud. Comm. 599. De Ἐναλλάττειν et Ὑπαλλάττειν vide et Lucian. (3, 581.) Passivum est Ἐναλλάττομαι, Immutor, Permutor. Unde particip. Ἐνηλλαγμένος, Permutatus, Cujus ordo permutatus est, Inversus. Et adv. Ἐνηλλαγμένως, Ordine permutato s. commutato, aut Ordine inverso, [Hes. Etym. M.] Πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προφέρεται. Aliter accipitur ap. Thuc.

1, (120.) nam, Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν, exp. Ex nobis autem quicunque commercium jam habuerunt cum Atheniensibus. Pro quo L. Valla perperam reddidit, Nos autem quicunque ab Atheniensibus dissociati sumus. Cujus erroris in mea Thuc. Edit. admonui. Fateor tamen rarissimam esse illam a me positam exp., sed quam sententia illius loci postulet. Pro illa autem exp. facit et verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non solum exponatur Permutatio generali signif., sed et pro Pretium citetur e LXX Interpr. (2) Reg. (24, 24.) Differentiam præterea inter ἐναλλαγῆναι et καταλλαγῆναι vide ap. Thuc. Schol. et Suid. [“ Phrynich. Ecl. 160. Thom. M. 210. 238. Musgr. Heracl. 318. Jacobs. Anim. 89. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 196. ad Lucian. 3, 581. Heyn. Hom. 6, 393. Ammon. 106. 180. Eran. Philo 160. 169. Vario, Vices alterno, Ammon. 130. ad Lucian. 1, 338. Ἐναλλάσσων, Kuster. Aristoph. 114. a.” Schæf. Mss. “ Eur. Andr. 1028. Lex. Polyb.” Seager. Mss. Glossæ: Ἐναλλάσσω· Muto, Commuto, Demuto, Immuto, Cambio.]

Ἐναλλαγή, ἡ, Immutatio, Commutatio, Ordinis permutatio, vel vicium; ut Bud. exp. Et Ἐνάλλαξις pro eodem. Aristot. de Part. Anim. 3. Διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως. Et Ἐναλλὰξ, Permutato ordine, s. inverso, Alternatim, Variatis vicibus. Item, Vice versa, E contrario, ut interpr. Bud. in h. l. Aristot. Ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποκρίσεων, τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In VV. LL. citatur et ex Aristoph. N. (983.) ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rursus ex Aristot. qui de dentibus ita scripsit, Ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσι, μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus dixit Plin., Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. In iisdem LL. habetur Ἀπαλλὰξ, quod ex hoc Ἐναλλὰξ detortum esse arbitror. Et Ἐναλλάγδην, i. q. ἐναλλάξ. In hoc autem Agathiæ loco Suidas * συμπεπλεγμένως exp. Παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδην τῷ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν περιεσφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κάρα ἐπινενευκότας. Ubi signif. puto quod Gall. dicitur Les mains croisées. Ἐνάλλαγμα Et Ἐνηλλαγμένως adv. vide paulo ante in Ἐναλλάττομαι. [“ Ἐναλλαγή, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 82. Valck. Phœn. p. 121. Ammon. 59. Ἐναλλὰξ, Fischer. Palæph. 138. Ammon. 95. Lobeck. Ajac. p. 390. Jacobs. Anth. 6, 127. T. H. ad Plutum p. 423. Ἐναλλάγδην, ad Charit. 748.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἐναλλαγή· Mutatio. Ἐναλλάξ· Mutuo. “Ἐναλλὰξ, 121. Cum veloci mutatione, J. Poll. 121. Permutato ordine, Manetho 4, 181.” Wakef. Mss. Diod. S. 5, 7.]

[* “ Ἐναλλάκτης, Qui se mutat et turpitudinis exercet vices. Aqu. Es. 3, 4. (et) * Ἐνάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Commutatorius. Aqu. Deut. 22, 14. Ἐνάλλακτα ῥήματα.” Biel. Thes.]

Ἐξαλλάττω, Muto, Immuto. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, et ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, passiva signif. Mutatur color. Apud Theophr. Immutor et degenero, itidem absolute. Vide Bud. Comm. 600. et 601. || Interdum Ἐξαλλάττω pro διαφέρω, Differo, sicut et διαλλάττω. Themist. in l. 1. de Anima: Μέρους μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et ap. Aristot. Ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, A pristina forma diversum esse. || Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν e Thuc. (5, 71.) affertur pro Nudam sui partem ab hoste subducere. E Philostr. autem, Ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, pro A nave huc abscedo. Ad quam signif. accedit quæ a Bud. datur e Gal. τῷ ἐξαλλάττειν, pro Transire.

Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aj. (474.) Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem s. variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, i. e. Cui sua mala semper in eodem statu manent. Schol. tamen exp. Ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται. At in VV. LL. exp. E malis non discedit, Malis non defungitur; sed constructio hanc interpr. non admittit. Ἐξήλλαγμαι, Immutatus sum, pro Diversus sum, Differo. Diosc. Ἐξήλλακται τῷ παντὶ τῆς ἡμέρου. Et particip. Ἐξηλλαγμένος, Diversus, Differens, itidem cum gen. Interdum vero cum πρός: ut ap. Theophr. H. P. 4, (5.)

A Καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα. Interdum vero ἐξηλλαγμένος cum gen., Abhorrens, Alienus. Isocr. de Pace, Καὶ παραπολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur ἐξηλλαγμένος, sicut et παρηλλαγμένος, et sine adjectione pro Peregrino, Inusitato et inaudito, ap. Diod. Vide Bud. 601.

[“ Ἐξαλλάττω, Phrynich. Ecl. 160. Markl. Iph. p. 245. Musgr. Iph. T. 123. Troad. 200. Hel. 384. Jacobs. Anim. 158. Porson. Phœn. 1424. Thomson. Proleg. ad Parmenid. p. viii. Aristot. Poët. 58. Herm. Diod. S. 2, 558. Boissonad. in Philostr. 373. Lobeck. Ajac. p. 292. Eur. Hec. 1047. Diod. S. 1, 217. Valck. ad Theocr. x Id. p. 57.; ad Phœn. p. 120. Ἐξηλλαγμένος, Muncker. ad Anton. Lib. 184. ad Lucian. 1, 213. Diod. S. 1, 88. 341. 2, 230. 342. 543. Aristoph. Fr. 288. Eo, Boissonad. in Philostr. 336.” Schæf. Mss. “ Abeo, Aberro, Philostr. 637.: εἰς ἄνδρα, In maturam ætatem, 118. Transeo, Prætereo, Arrian. 122.” Wakef. Mss. Lex. Polyb. “ Plut. Fabio 174.” Schweigh. Mss. “ Xen. Cyneg. 10, 7. Thuc. 5, 71. B I. q. τέρπω, Lex. SGerm. ap. Bast. Ep. Cr. 241. 284. Heraclit. de Incred. 70. Gal. Οὔτε δώροις ἐξαλλαχθῆναι, ubi perperam ἐξιλασθῆναι. In Parthen. 24. Ἐξαλλάγματα Bastio sunt Oblectamenta.” Schneider. Lex. “ Dona,” Wakef. Mss. Adde * Ἐξηλλαγμένως, Perverse, Abhorrenti modo. “ Wakef. S. C. 4, 173.” Schæf. Mss. Diod. S. 89. Rhod. “ Diverse, Dissimiliter. Chrys. in Ep. 1 ad Cor. Serm. 26. T. 3. p. 409.]

Ἐξαλλαγή, (ἡ,) Immutatio, Diversitas. A Bud. exp. Immutatio et degeneratio ap. Theophr. Ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, Comm. 601. [“ Athen. 25.” Schæf. Mss. “ Plato Phædr. 209(=265.)” Seager. Mss.] Et Ἐξάλλαξις, (ἡ,) itidem Immutatio, Diversitas, ap. Strab. [15. 153. 161. 698. 1115.]

[* Ἐξαλλάκτης, ὁ, i. q. ἀλαζών. Hesych. * Διαμέσταν· ἀλαζόνα, ἐξαλλάκτην. Κλοτοπευτής· ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. “ Ἐξαλλάκτης, Qui alterum ex altero quasi format, s. variatam rei formam spectantium oculis objicit; Præstigiator, unde pro Veteratore etc. Augeantur hoc composito Lexica. Ad rem vero ejusmodi C ἐξαλλάκτην describas verbis Platonis de Rep. 2. p. 606. esse eum γόητα, Καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις——καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, τότε δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα, καὶ ποιοῦντα περὶ αὑτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν κ. τ. λ.” Albert.] [* Ἀνεξάλλακτος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Invariabilis, Constans.]

“ Δυσεξάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Ægre mutabilis s. commu-
“ tabilis, Qui in aliam naturam verti vix potest. At
“ pro δυσεξάλλακτα, quod Hes. exp. * δυσέκφευκτα,
“ scr. potius * δυσεξάλυκτα.”

[* Παρεξαλλάττω, Commuto. Παρεξηλλαγμένον, Inusitatum, Insolens, Novum, Schol. Soph. Antig. 862.]

[* Συνεξαλλάττω, Una muto. Athenag. 188. G. Nyss. 3, 632.” Wakef. Mss.]

Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius sum, Non eodem tenore procedo, Vicissim hoc atque illo modo procedo; ut ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες ap. Aristot. Dentes serrati, h. e. breviores alternis et longiores. Quod ipse appellat etiam ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν, scribens, Οἱ χρήσιμοι D δὲ πρὸς τὴν ἀκμὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plin., Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. || Ἐπαλλάττειν τῷ γένει τῶν ἰχθύων ap. eund. Aristot. H. A. 2, (1.) Alternantem Naturam habere et quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Idem in Polit. Ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro In vicinia esse et confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex Eod. in Probl. Ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις pro Inter se non cohærescunt. Et Gen. Anim. 4. συμφύεσθαι et ἐπαλλάττειν tanquam contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam signif. sumto ap. eund. Aristot. in Pol. Αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν. Qua etiam de re Virg. Alternare dixit, Hæc alternanti potior sententia visa est. || Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, et loco alterius esse: ut ap. Eund. de Vitæ Brevitate Ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις. Vide Bud. p. 600. 601, 602. || Ἐπαλλάττειν item activum cum accus. ut

ap. Aristot. de Anim. 2. Ἐπαλλάττειν τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ, Gaza interpr. Quorum sunt dentes serrati, series acutorum dentium mutua insertione pectinatim se constipat. Greg. Καὶ ἡ μὲν μέλιττα ποιεῖ τὰ κηρία τὰς ἑξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis evarians. Bud. 600. [" Eur. Heracl. 836. Villoison. ad Long. 236. Brunck. Soph. 3, 510. Heyn. Hom. 6, 177. 437. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 206. ad Xen. Mem. 3, 8, 1. Bernard. Rel. 104. Valck. ad Xen. Mem. 247. Wessel. ad Herod. 37. ad Il. N. 359. (πολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες.)" Schæf. Mss. Fortunam belli alternantes. Aristot. Politic. 6, 1. 1, 5, 18. Xen. Mem. 3, 8, 1.]

[* " Ἐπηλλαγμένως, Hierocles 256." Kall. Mss.]

Ἐπάλλαξις, (ἡ,) Alternatio. Item, Indiscretus ab altero in alterum transitus, Alterius vicissim et alterius motio indiscreta, ita ut oculum fallat. Sic ap. Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις Celerrimus motus duorum digitorum, cum alternos tollimus et demittimus. Vide Bud. 602. In VV. LL. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exp. etiam Micatio digitorum. Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati. [" Alternatio vinculi, Plut. 2, 140." Wakef. Mss. " Ad Herod. 37." Schæf. Mss. " Plato Sophist. 270." Routh. Mss. Et * Ἐπαλλαγὴ, Permutatio, Variatio, Vices. " Ad Herod. (l. c.)" Schæf. Mss. " Hesych. 1, 1310." Dahler. Mss.]

Ἐπαλλὰξ pro signif. τοῦ ἐναλλὰξ in iisdem LL. affertur e Xen. [Ἱπ. 1, 7. " T. H. ad Plutum p. 423. Diod. S. 2, 340." Schæf. Mss.]

Ἀνεπάλλακτος, ὁ, ἡ, Non alternans, Seriem continuam habens. Aristot. de Anim. 2. Ζῶα ἀνεπάλλακτα vocat Quibus sunt dentes continui, ut bos, equus, etc. Vide paulo ante Ἐπαλλάττειν de re eadem dictum.

[* Δυσεπάλλακτος, ὁ, ἡ, Schol. Eur. Hipp. 883.]

Καταλλάττω, Commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius voce pass. καταλλάττομαι, quam vide paulo post. Καταλλάττω, Reconcilio. Interdum et pro Concilio, Aristot. Œcon. 2. Κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. At cum dat. personæ, 2 Cor. 5, (19.) Ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ, κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, Quam constr. sequens et Chrysost. dixit, Ἵνα τοὺς ἐχθρῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ. A Bud. καταλλάττειν exp. etiam, Ad concordiam et contubernium adducere, in hoc Greg. loco, Καὶ τούτους τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλους καὶ συνεκέρασεν. || Pass. itidem voce et signif. Καταλλάττομαι, Reconcilior, Redeo in gratiam: diciturque itidem καταλλάττομαι πρός σε, quæ constr. citatur et e Thuc. et καταλλάττομαί σοι: ut καταλλαχθεῖσά σοι, Eurip. Reconciliata tibi. Apud Soph. autem Aj. (751.) θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, sub. volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpos. ἀπό.

Καταλλάττομαι, signif. activa, Commuto, Permuto. Aristot. Ethic. 3, (9.) Τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, Modicis lucris vitam mutant, Bud. interpr. Exp. ab eodem καταλλάττομαι, Comparo, Concilio, et subjungitur e Dinarcho, Καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, pro Ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. || Ponitur, inquit, et pro Addico, Vendoque et A me alieno. Herodian. 2, (13, 12.) Ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλάξασθε.

[Καταλλάττω, ἀμείβω, Permuto, διαλλάσσω, Concilio, Reconcilio, Gl. " Diod. S. 2, 496. Thom. M. 235. Casaub. ad Athen. 50. Timæi Lex. 49. Valck. Oratt. 377. ad Thom. M. 109. Wessel. ad Herod. 29. Herod. 489. ad 576. 687. Casaub. ad Athen. 1. p. 64." Schæf. Mss. " Dio Cass. 64. Καταλλάσσω βίον, Morior, Ælian. V. H. 399. Cum πρὸς in accus., Plato Phæd. 185." Wakef. Mss. Herod. 1, 61. Καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώτῃσι.]

Καταλλαγὴ, (ἡ,) Commutatio, Permutatio. Aristot. Œcon. 2. Τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. || Item, Reconciliatio. Paul. l. c. Καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Aristoph. (O. 1588.) καταλλαγὴ πολέμου, Pacificatio belli. || Apud Philon. καταλλαγὴ exp. Redintegratio, de V. M. 2. Σπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρῶν τῶν αὖθις ποτε γενησομένων. Sed vereor ne aliud hic quam καταλλαγὴν Philo scripserit. [Gl. Καταλλαγή· Compensatio. Καταλλαγὴ φιλίας· Reconciliatio. " Demosth. 1216. Καὶ ἡ τιμή τις ἦν, καὶ νόμισμα ὁποδαπὸν, καὶ ἐκ πόσου ἡ καταλλαγὴ ἦν τῷ ἀργυρίῳ, h. e. Quæ esset monetæ cujusque differentia ratione valoris ad monetam Atticam, Reisk. Fœdus, Reconciliatio pacis, Reditus in gratiam. Olynth. 1. 10. Πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς, ἃς ἂν ἐκεῖνος ποιήσηται ἄσμενος πρὸς Ὀλυνθίους, ἐναντίως ἔχει." Seager. Mss. Diphilus ap. Athen. 225. " Ad Thom. M. 110. 237. Corai. Theophr. 338." Schæf. Mss. Et * " Κατάλλαγμα, τὸ, Reconciliatio, Cessatio, Hesych." Wakef. Mss.]

Καταλλάγδην, Per commutationem s. permutationem. In VV. LL. redditur, Mutuo, Vicissim, E converso. Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγδην supra. [Hesych.]

[* Καταλλάκτης, ὁ, Reconciliator, Pacificator. " Phrynich. Ecl. 193. Thom. M. 109. 236." Schæf. Mss. " Qui in gratiam redigit, Chrys. in Ep. 1 ad Cor. Serm. 16. T. 3. p. 342." Seager. Mss. Joseph. A. J. 3. p. 191. Unde * Καταλλακτήριος, ία, ιον, (Reconciliatorius,) Qui reconciliat, Philo J. 1, 673." Wakef. Mss.]

Καταλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Reconciliabilis, Reconciliatu facilis, qua in signif. sonabit i. q. εὐκατάλλακτος, quod mox sequetur, et εὐδιάλλακτος, quod paulo ante præcessit. Ex Aristot. citatur pro Placidus et Facilis. Fortasse autem καταλλακτικὸς signif. etiam potest Ad reconciliationem s. Ad reconciliandum aptus, s. efficax, q. d. Reconciliativus.

Ἀκατάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Irreconciliabilis, Qui reconciliari non potest, Quocum rediri in gratiam non potest, Implacabilis. Et adv. Ἀκαταλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter; ut ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν. Demosth. (153.) Et, Δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, Qui odio capitali nos prosequitur. Ead. signif. supra ἀδιάλλακτος et ἀδιαλλάκτως. Δυσκατάλλακτος et Εὐκατάλλακτος, opposita, Difficilis reconciliatu, et Facilis reconciliatu, Placabilis, Implacabilis. Ead. signif. supra δυσδιάλλακτος et εὐδιάλλακτος. [" Ἀκατάλλακτος, Thom. M. 236." Schæf. Mss. " Ἀκαταλλάκτως, Philo J. Hesych. * Εὐκαταλλάκτως, Schol. Soph. (Aj. 1331.)" Wakef. Mss. Δυσκατάλλακτος inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

Ἀντικαταλλάττομαι, itidem ut καταλλάττομαι, pro Commuto, Permuto. Jungitur autem præpositioni ἀντί; ut Aristot. Ethic. 8, (6.) Ἢ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Antipho: Τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Sed hi duo ll. perperam in unum confusi leguntur in Comm. Bud., qui ἀντικαταλλάττεσθαι interpr. Comparare in Isocr. Archid. (44.) Κάλλιόν ἐστιν ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι. At non video quid obstet, quominus et hic Commutare interpr. Idem Isocr. ad Phil. (56.) cum ὑπὲρ junxit, Ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους κ. τ. λ. Jungitur et genitivo sine præpos., pro Compensare: ut, Ἀντικαταλλάσσομαι τοῦτο ἐκείνου, Hoc compenso cum illo. Item Mercari, ap. Herodian. (1, 6, 25.) Ἅτε χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν. Quæ hujus constr. exempla a Bud. afferuntur. Reperio autem cum ead. constr. et in illa commutandi signif. ap. Demosth. (68.) Μηδὲ ἀνταλλάξεσθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Ubi observa idem plane loquendi genus, quale illud e Dinarcho paulo ante allatum, per v. ἀνταλλάττεσθαι. Dicit enim, Μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων κ. τ. λ. E Maccab. autem 2. affertur Ἀντικαταλλαττόμενοι τὰ χρήματα τοῦ ζῆν, pro Vitam pecunia redimentes. Affertur alia præterea constr. positum h. v. apud Aristot. Magn. Moral. 1. Πάντες οἱ ἔλαττον λαμβάνοντες ἀντικαταλλάττονται ἢ τιμὴν κ. τ. λ. Illius vice nanciscuntur aut honorem, etc.

Ἀντικαταλλάττομαι passiva etiam signif. in VV. LL. citatur ex Aristot. Magn. Moral. 2. Ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἡ ἡδονὴ, Voluptas commodo rependitur, s. compensatur. Et 1. Τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, Ut quæ ap. eos sint, commutentur cum illis quæ ap. alios.

[᾿Αντικαταλλάττω, Lex. Polyb. "Olympiod. Comm. in Gorg. Ms. 16. Method. Conviv. 135." Routh. Mss. "᾿Αντικαταλλάττομαι, genitivo junctum sine præpositione, Diod. S. 1. p. 5. Καλὸν δ' οἶμαι τοῖς εὖ φρονοῦσι θνητῶν πόνων ἀντικαταλλάξασθαι τὴν ἀθάνατον εὐφημίαν, Mortalibus laboribus immortalem famæ celebritatem commutare." Brunck. Mss. "Crates Ep. 1. in Not. Mss. T. 11. G. Lecapen. in Lectt. Mosq. 1, 59." Boissonad. Mss. "Athan. 1, 546." Kall. Mss. Glossæ: ᾿Αντικαταλάττω· Permuto. "Toup. Opusc. 1, 43. Emend. 1, 63. Wessel. ad Diod. S. (l. c.) Thom. M. 452. ad Lucian. 1, 720. Dionys. H. 2, 726." Schæf. Mss. "Joseph. 442. Clem. Alex. 76. Arrian. T. 159. Isocr. 263. Joseph. A. J. 10, 6, 1. Vicissim reconcilior, Polyb. 708." Wakef. Mss.]

[* ᾿Αντικατάλλαγμα, τὸ, Remuneratio, Compensatio. Joseph. A. J. 15, 9, 2.]

᾿Αντικαταλλαγὴ, Commutatio. Item, Commercium, Emtio, Mercatio; ut verbo ἀντικαταλλάττεσθαι mercandi etiam signif. data fuit. [" Plut. Mor. 1, 188." Schæf. Mss. Glossæ: ᾿Αντικαταλλαγή· Cambitas, Permutatio.]

᾿Αποκαταλλάττω, Reconcilio, Gratiam diremtam et solutam sarcio, et amicitiam reduco. Vide Bud. Comm. 598. [Schleusner. Lex. N. T.]

[* "᾿Επικαταλλάττω, Clem. Ep. 48." Wakef. Mss. * "᾿Επικαταλλαγὴ, (ἡ,) Corai. Theophr. 337." Schæf. Mss.]

[* "Προκαταλλάττω, Phrynich. Ecl. 81." Schæf. Mss. Προκατηλλαγμένος χρόνος, Clem. Alex. Pæd. 184. Diod. S. 635.]

"Προσκαταλλάττομαι, affertur pro Reconcilior." [" Phrynich. Ecl. 81." Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 1, 12. p. 154. Ed. Cant. Οἱ μὲν γὰρ φίλοι, ἀφύλακτοί τε πρὸς τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ προσκαταλλάττονται, πρὶν ἐπεξελθεῖν.]

Μεταλλάττω, Muto, Immuto. Thuc. 8. p. 284. Ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως. Isocr. autem ad Demon. (4.) μεταλλάττειν φίλους dixit, Ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν, μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic et μεταλλάττειν τὸν βίον dicunt, ut Lat. Vitam cum morte commutare, pro Mori, relinquentes tamen sub. illa Cum morte, ut Isocr. Archid. (6.) Ἐπεὶ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον. Sic in Encom. Evag. Sed sæpe sub. illo etiam accus. ut Polyb. 2. Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Idem, Δυσελπιστήσαντες ἐπὶ τῷ μετηλλαχέναι τὸν Δημήτριον. Plut. Τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, Mutare aliam regionem, q. d. Suam regionem cum alia commutare, pro Migrare e sua regione, E sedibus suis migrare. Antipho: Οἱ δὲ προῃροῦντο ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Plat. inquit Bud. μεταλλάττειν est Inverso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: et cum alter alterius fungitur officio, et alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

[" Μεταλλάττω, ad Phalar. 274. ad Charit. 735. Diod. S. 1, 412. Boissonad. in Philostr. 569. Heyn. Hom. 5, 564. Heindorf. ad Plat. Charm. 62. Toup. Opusc. 1, 225. Valck. Diatr. 6. 66. 80. Mitscherlich. H. in Cer. 185. T. H. ad Lucian. Dial. 66. ad Lucian. 1, 435. Ἐξ ἀνθρώπων, ad Diod. S. 2, 298. Migro, Morior, Bast Lettre 74. Heyn. ad Apollod. 535. Diod. S. 1, 108. ad 375. Eur. Hipp. p. 2. Valck. Toup. Opusc. 1, 548. ad Diod. S. 1, 103. ad Lucian. 1, 407." Schæf. Mss. "Morior, Polyb. 707. Dio Cass. 195. Apoll. Con. 217." Wakef. Mss. Glossæ: Μεταλλάσσω· Transmuto. Μετηλλαγμένος· Versus.]

Μεταλλαγὴ, (ἡ,) ET Μετάλλαξις, (ἡ,) Mutatio, Immutatio. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et K. (4, 4.) Μετάλλαξις τῶν σημάτων. Apud Eund. E. 7, (4, 10.) Ἀπεκρίνατο ὅτι ἡ μὲν συμμαχία, οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη. Apud Athen. (12, 41.), citatur Anaximenis liber inscriptus Βασιλέων Μεταλλαγαί: ubi μεταλλαγαὶ signif. puto Mortes, quo plurali utitur et Cic. Tusc. 1. ut perinde sit ac si inscripsisset Βασιλέων Θάνατοι. [Gl. Μεταλλαγή· Transmutatio. " Clem. Alex. Str. 1. p. 702." Routh. Mss. " Valck. ad Lesbon. 181. Diatr. 6. Wakef. Herc. 768." Schæf. Mss.]

[* " Μεταλλακτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Mutator, Qui mutare assuevit. Sic Io poëta Tragicus ap. Athen. 318. Στυγῶ μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός." Schweigh. Mss.]

[* Μετάλλακτος, ὁ, ἡ, Mutatus. Æsch. S. c. T. 711. ἐπεὶ δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-λακτος ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ Πνεύματι, Schol. A. μετηλλαγμένος ἐν ἀνατροπῇ καὶ * μεταλλοιώσει τοῦ φρονήματος, B. μετὰ ταῦτα ἐνηλλαγμένος. Blomf. et Schneider. Lex. scribunt μετάλλακτος, non μεταλλακτός.]

[* ᾿Αμετάλλακτος, ὁ, ἡ, Impermutabilis. Joseph. A. J. 18, 1, 6. ET * Εὐμετάλλακτος, ὁ, ἡ, Mutabilis, Gl.]

[* ᾿Αντιμεταλλάττω, UNDE * " ᾿Αντιμεταλλακτέον, Theoph. Metap. c. 5." Kall. Mss.]

Παραλλάττω, Alterno, Alternatim s. Permutatim vario, Alternis hoc et illo modo facio; ut fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας ap. Aristot. Dentes serræ alternos variant, vel Alternis hinc et illinc prominentes faciunt. Ubi observa jungi accusativo. Habet autem rursus παραλλάττω et aliam verbi Alterno signif. neutraliter positum, ap. Isocr. Evag., ubi τὴν δόξαν παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Id. autem usus verbi ἐπαλλάττειν supra ostensus fuit. Vide Bud. 603-4.

Παραλλάττω accusativo itidem junctum, Prætereo, locum aliquem videlicet, Pertranseo. Quibus verbis subest et aliqua mutationis signif., ut in Διαλλάττειν antea dictum est, et in Μεταλλάττειν pro Migrare; cum enim prætereuntes locum unum venimus in alium, tunc a nobis loca velut commutantur. Xen. E. 5, (1, 12.) Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic ap. Synes. Καὶ τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Præteriimus, vel Superavimus. Sed et pro Superare, i. e. Vincere, Aristot. Meteor. 1. Πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε, καὶ σελήνην, καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ signif. a prætereundi signif. non recedit: cum in certis quibusdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Præterire, vel Longe a tergo relinquere. In VV. LL. affertur e Cebete Theb., Τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Prævertunt, Antevertunt. Et e Plut. Themist. Παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, Locum illum declinat, i. e. Avertit se ab eo, et mutat. Et ex Eod. in Camillo, Παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας, τῷ θορύβῳ τεκμαιρόμενος, pro Vigiles fugiens. Ibid. citatur e Plut. Romulo (1, 134.) Παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν pro Demutavit in monarchiam. Sed multo rectius Bud. Lex. Degenerabat in monarchiam. Cui verbo et transeundi signif. inest; nam cum degeneramus, ex uno in alterum transimus. || Παραλλάττω, Aberro, Per errorem in aliud incurro quam constitueram. Herod. Ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occursu aberrarunt. Plato in hac etiam signif. junxit accus. Εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, Non aliud pro alio offendunt et nanciscuntur.

Παραλλάττω, neutr. positum pro διαλλάττω, Differo, Discrepo. Item Vario. Theophr. H. P. 6. Ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plut. Dione (342.) Εἶδε γυναῖκα μηδὲν Ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει sine casu pro Refert, i. e. Differentiam facit, et ad rem pertinet, ap. Theophr. Vide Bud. 604. ubi addit παραλλάττειν signif. etiam κατά τι μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατά τι δὲ διαφέρειν, i. e. E parte simile esse, e parte differre, vel Aliquatenus simile esse, &c. Nam κατά τι utroque modo posse reddi existimo. Idem vero in Theophr. 6, (5.) Πλεῖστον γὰρ οὗτος δοκεῖ παραλλάττειν, vult esse positum παραλλάττειν vel pro Ab aliis locis differre, vel Variare germinationem, et nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rursusque 7, (5.) Τὸ δὲ τεύτλιον— παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, v. παραλλάττει est Variat, i. e. Varie enascitur, pro varietate temporum.

Παραλλάττομαι passivum, a quo particip. præt. παρηλλαγμένος pro Differens, cum gen.; sed frequentius absque casu pro Inusitatus, sicut et de ἐξηλλαγμένος supra dictum fuit. Diod. S., Παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις. Paulo post ἐξηλλαγμένους dixit. Lucian. (1, 230.) Ξένον δὲ καὶ παρηλλαγμένον οὐδέν.

Apud Greg. autem, Τό,τε τῆς διαίτης σώμασιν εὖ γεγονόσι στενόν τε καὶ παρηλλαγμένον, pro Alienum, abhorrens, et incommodum, Bud.

[" Παραλλάττω, ad Phalar. 312. Thom. M. 218. 237. 692. ad Charit. 500. 735. Diod. S. 1, 544. Brunck. Soph. 3, 500. Diod. S. 2, 249. 449. 454. Epigr. adesp. 529. Dionys. H. 1, 207. Boissonad. in Philostr. 357. 373. ad Xen. Mem. 3, 8, 1. ad Timæi Lex. 24. Xen. Cyrop. 70. Apoll. Dysc. p. 37. Teuch. Valck. Hippol. p. 265. Prætereo, Transeo, ad Diod. S. 1, 193. 286. Supero, Vinco, ad Lucian. 1, 246. Alienata mente esse, Corn. Nep. 365. Fisch. Deliro, Musgr. ad Hippol. 935. Plut. Mor. 1, 495. Aberro, Herod. 542. Differo, ad Charit. 204. Παρηλλαγμένος, Inusitatus, Prodigiosus, Muncker. ad Anton. Lib. 184. Thom. M. 640. Diod. S. 1, 697. 2, 542. 544. 550. Παραλλάττων, Jacobs. Anth. 12, 143. Τὸ παραλλάττον, Dionys. H. 5, 335." Schæf. Mss. Plut. Cleom. 26. Π. καθ' ἑτέρας ὁδοὺς, Lucullo 43. " Soph. Antig. 298. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, Κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε.—Τοῦτ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας Χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν. Differo, Discrepo, Diog. L. Epimenide p. 42. HSt. Ἐπιμενίδης,—Κρὴς τὸ γένος, ἀπὸ Κνωσσοῦ, καθέσει τῆς κόμης τὸ εἶδος παραλλάσσων." Seager. Mss. " Prætereo, Polyæn. 662." Wakef. Mss. Glossæ: Παραλλάττω· Vario.]

[* Παρηλλαγμένως, More inusitato, Aliter, Dissimiliter. "Polyb. 701. Diod. S. (453. Rhod.) Hesych." Wakef. Mss. Joseph. A. J. 18. p. 871.]

[* Παραλλακτέον, Prætereundum. Strabo 13. p. 884. Τοῖς δ' ἐξ Ἀβύδου περαιουμένοις, παραλλακτέον ἐστὶν εἰς τἀναντία.]

Παραλλαγή, (ἡ,) ET Παράλλαξις, (ἡ,) Differentia. Theophr. de rosis loquens, Ποιεῖ παραλλαγήν τινα εὐοσμίας καὶ ἀοσμίας, Nonnullam diversitatem habent. Sic ap. Plat. Politico (2, 269. 3, 22.) παράλλαξις, Differentia. Et ap. Basil. παραλλαγαὶ et διαφοραὶ pro eodem. In VV. LL. exp. etiam Alternatio, i. e. Per vices mutatio. || Παραλλαγὴν Plato pro Hallucinatione etiam et aberratione dixit, ut scribit Bud. [" Παραλλαγή, Diversitas, Jambl. V. P. 31. Differentia p. 9. Perturbatio, p. 93. et ita alibi ille παραλλάσσω." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 398. Π. παρά τι, Dionys. H. 5, 87. Diod. S. 1, 186. 359." Schæf. Mss.]

Παράλλαγμα, (τὸ,) Idem. E Plut. Numa (18.) affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας pro Vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλὰξ, quod et ἐναλλὰξ, Alternis, Alternatim. Item Alternante, s. Alternata serie, ut loquitur Seneca. Apud Thuc. (2, 102.) Νῆσοι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, Non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. Aj. (1098.) ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα, Hæc vicissitudinem habent. Vide Bud. Comm. 604. 605. [Gl. Παραλλάξ· Alternis. " Lobeck. Ajac. p. 390." Schæf. Mss. " Appian. 1, 723." Wakef. Mss.]

" Παράλλακτος, (ὁ, ἡ,) Mutabilis." [De h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἀπαράλλακτος, ὁ, ἡ, Non differens, Non evarians, Per omnia similis, οὐ παρηλλαγμένος: ut ap. Greg. εἰς Γενέθλια Christus dicitur τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου, et ἡ μὴ κινουμένη σφραγὶς, et ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν, Imago per omnia similis. Pro quo Bilibaldus perperam reddidit Similitudo incommutabilis. ET Ἀπαραλλάκτως adv. Absque ulla differentia, Similiter per omnia, ap. Damasc. [" Ἀπαράλλακτος, Epiphan. Hær. 77. c. ult. Orig. c. Cels. 7, 12. 68." Routh. Mss. " Diod. S. 1. p. 58. Dionys. H. 1, 125. 2, 166. Ἀπαραλλάκτως, Athen. 25." Scott. App. ad Thes. " Ἀπαράλλακτος, Plut. Alex. 137. Schm. ad Diod. S. 1, 102. 162. Ἀπαραλλάκτως, Ammon. 126. Toup. Emend. 2, 11. ad Lucian. 1, 124. 439. Athen. 41." Schæf. Mss. " Ἀπαράλλακτος, Plut. Gracch. p. 1513. HSt." Seager. Mss. Glossæ: Ἀπαράλλακτος· Indiscretus. " Rectus, Non deflectens, Julian. 92. Galen. 1, 344." Wakef. Mss. Ἀπαραλλάκτως, Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 3. p. 14.]

" Ἀπαραλλαξία, ἡ, Non mutari, s. Immutabilitas, " Constantia." [" Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 635. Τὸ γὰρ οὕτω, καὶ τὸ ὁμοίως, καὶ τὸ καθὼς, ἀπαραλλαξίας ἐστίν." Seager. Mss. " Diog. L. 445." Wakef. Mss.]

[* Προαλλάττομαι, Prætervehor, Prævehor, Post me relinquo, i. q. Προαμείβομαι.]

Συναλλάττω, Paciscor cum aliquo, Contraho pactiones, proprie autem Paciscor, intercedente aliqua commutatione s. permutatione, ap. Aristot. Ethic. Ἀλλ' οἴονται δεῖν στέργειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et ap. Eund. συναλλάττειν et διαλύεσθαι, Contrahere pactiones et contractas dissolvere. Συναλλάττω generaliori signif., ut Lat. Commercium habere cum aliquo, pro Congredi cum aliquo, Rem habere: atque adeo pro Verba facere, ap. Soph. Œd. T. (1130.) ἢ ξυναλλάξας τί πω; Vide Bud. 619. vide et Συναλλαγὴ paulo post. || Συναλλάττω, Conjunctionem cum aliquo concilio, vel simpliciter Concilio. Soph. (Aj. 493.) Εὐνῆς τε τῆς σῆς ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί. Et ap. Eur. (Andr. 1245.) συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις. Interdum et pro Reconcilio; ut Thuc. [illegible]. Ἀλλὰ τούς τε φεύγοντας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι. Et ap. Eund. passivum Συναλλάσσεσθαι, Reconciliari.

[* " Συναλλάττω, Thom. M. 238. Musgr. Heracl. 4. ad Dionys. H. 2, 1089. Schneider. ad Anab. p. 7. Valck. Oratt. 377. Plut. Mor. 1, 44. Œd. T. 1110. 1130. et Brunck. Præpositiones συνηλλαγμέναι, Wolf. Præf. ad Od. p. xx. Ed. 2. Congredior eum aliquo, Plut. 6, 175. Hutt." Schæf. Mss. Æsch. S. c. T. 582. Plut. Dione 8. Glossæ: Συναλλάττω· Contraho, Cambio. Συνήλλαξεν· Concrepat. " Euseb. H. E. 7, 22." Kall. Mss. " Demosth. 760. 867." Seager. Mss.]

Συναλλαγή, (ἡ,) Commercium. Item Conciliatio. Apud Soph. (Aj. 739.) ἐν ξυναλλαγῇ λόγου exp. In commercio sermonis. Sed malim In commutandis verbis. Sic enim Lat. dicunt Commutare verba cum aliquo. Quo etiam modo συναλλάττειν malim interpr. supra, quam cum Bud. Verba facere.. ET Συνάλλαξις, idem. Citatur et pro Commutatione, e Plat. de LL. [" Συναλλαγή, Clem. Alex. Str. 539." Routh. Mss. " Conciliatio, Soph. Œd. T. 34. Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς. Accessus, 960. Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα, Œd. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; nempe συναλλάττειν interdum Congredi, Rem habere cum aliquo, significat. Αἰτία, Casus, Œd. C. 410. Ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος, Œd. Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς;" Seager. Mss. " Lobeck. Ajac. p. 334. Thom. M. 238. Markl. Suppl. 748. Dawes. Misc. Cr. 513. Wakef. Trach. 843. Dionys. H. 1, 152. ad 2, 1089. 1104. Brunck. ad Œd. T. 33." Schæf. Mss. Glossæ: Συναλλαγή· Contractus, Commercium.

Συνάλλαγμα, (τὸ,) Commercium, Id proprie quod permutatione exercetur. Item Contractus. Ulp. Contractum autem; i. e. ultro citroque obligationem, quam Græci συνάλλαγμα vocant; veluti Emtionem, Venditionem: Locationem, Conductionem; Societatem. Aristot. Ethic. 5, (2.) duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια et ἀκούσια, Voluntaria et non voluntaria: voluntaria esse tradens, ut Emtionem, Venditionem, Fœnerationem, etc. non voluntaria, ut Furtum, Homicidium, Veneficium. Ubi Bud. συναλλάγματα vertit Commercia, cum potius, ut quidam annotarunt, generaliori voce Actiones verti debuisset. || Συνάλλαγμα, peculiari signif. γαμικὸν συμβόλαιον, ut scribit Hes.; nam repono ap. eum γαμικὸν pro σαμικόν. Ad hanc autem signif. pertinet Eurip. l. c. συναλλαχθεῖσαν γάμοις. Ab eod. Hes. exp. et σύναξις. HINC Συναλλαγματικὸς, (ἡ, ὸν,) Commercialis. Vel, Ad contractus pertinens, qui συναλλάγματα dicuntur, [Schol. Thuc. 1. p. 52.] ET Συναλλαγματικῶς, Per commercia, vel Per synallagmata, i. e. contractus. [" Συνάλλαγμα, Aristot. Rhet. 1, 1." Routh. Mss. Glossæ: Συνάλλαγμα· Commercium, Mercimonium, Contractum, Cautio. " Commercium in vita, Julian. 262." Wakef. Mss. " Brunck. ad Œd. T. 70. Thom. M. 819. Digest. L. 16. 19. ad Dionys. H. 2, 1089. Heyn. Hom. 6, 442." Schæf. Mss.]

Συναλλακτής, (ὁ,) Conciliator. A Basilio autem p. 283. inquit Bud. pro Consorte et socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente, i. e. paciscente.

Ετ Συναλλακτικὸς, (ὁ, ὸν,) Conciliativus, Ad conciliationem pertinens, vel Ad conciliandum aptus s. efficax. Item Commercialis, ut συναλλακτικὸς νόμος, Commercialis lex, i. e. Ad commercia pertinens, vel ad contractus. In VV. LL. male uno in loco Συναλκτὴς, in altero Συναλλακτὴς ponitur; quasi utrumque dici possit; cum contra illud prius e manifesto errore prodierit. [Συναλλακτικὸς, Dionys. H. 1, 209=2, 668.]

'Ασυνάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Cum quo contrahi vel commercium haberi non potest, propter morositatem videlicet, vel improbitatem. A quibusdam redditur Insociabilis e Livio, non male. 'Ασυνάλλακτος dicitur etiam Cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse τοὺς μοναχούς: ut inquit Bud. citans e Basilio, Ἄβιον, ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ. || 'Ασυνάλλακτος exp. etiam, Qui reconciliari non potest, Implacabilis; ut συναλλάττειν pro Reconciliare a Thuc. (4, 19. 58.) sumi dictum est, atque ita fuerit i. q. ἀδιάλλακτος et ἀκατάλλακτος supra posita. Ετ Εὐσυνάλλακτος contr. τῷ ἀσυνάλλακτος, ap. Plut., Cum quo facile commercium haberi potest. ['Ασυνάλλακτος, Dionys. Hal. Ant. 1, 41. 5, 66. " Εὐσυνάλλακτος, Stob. 104." Wakef. Mss. " Phavor. v. Εὐσύμβολον, Hesych. 399. Plut. de Audit. 42. (6, 154.) Οὐχ ἥδεις οὐδὲ εὐσυνάλλακτοι πρὸς ἀκρόασιν ὄντες κ. τ. λ. Phavor. 331. Εὐσυναλλάκτως· * εὐμεταδότως, Hesych. 399." Scott. App. ad Thes. Εὐσυναλλάκτως, Comiter, Placide, Humane. Biel. Thes. Unde * Εὐσυναλλαξία, ἡ, ἕξις ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον, Andronic. de Passion. 751. " Stob. P. 195." Wakef. Mss.]

'Υπαλλάττω, Muto, Immuto. Apud Galen. pro Muto identidem: ut, 'Υπαλλάττων ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὀθόνιον. Greg. in Jul. Καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν, In alias aliasque formas immutans. || 'Υπαλλάττω sæpe etiam pro ἀνταλλάττω, Unum loco alterius pono s. exhibeo. Vide et in 'Υπαλλαγὴ proxime sequente. [" Kuster. Aristoph. 1. a. Aristoph. Fr. 252. ad Lucian. 3, 581." Schæf. Mss. " Unum loco alterius pono, Joseph. A. J. 15, 3, 2. Med., Suid. 2, 367. Joseph. 665. Schol. Pind. Pyth. 4, 14. Muto, Philo J. 1, 37. Plut." Wakef. Mss.]

'Υπαλλαγὴ, ἡ, Immutatio. Et peculiariter ita vocatur schema, per quod oratio immutata et inversa vice s. serie profertur, ut Dare classibus austros, pro Dare classes austris. [" Immutatio, Philo J. 1, 13." Wakef. Mss. " Valck. Phœn. p. 251. Wessel. ad Herod. 23." Schæf. Mss. Glossæ: 'Υπαλλαγή· Submutatio.]

'Υπάλλαγμα, (τὸ,) Commutatio subsidiaria, Res succedanea, et, quæ vicem alterius præbet, quasi τὸ ἀντιβαλλόμενον. Aristot. Ethic. 5, (8.) Οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, Est nummus veluti pro indigentia succedaneus, hominum instituto et civili consensu; quia succedit loco rei, qua nobis opus est. [" Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 310." Schæf. Mss. Glossæ: 'Υπάλλαγμα· Pignus. Bekk. Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Απετίμησεν, καὶ ἀποτίμησις, καὶ ἀποτίμημα. Εἰώθασιν οἱ τῇ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα διδόντες αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἀντάξιον, ὃ νῦν ὑπάλλαγμα λέγεται· ἐκλήθη δὲ τὸ ὑπάλλαγμα ἀποτίμημα, διότι ἐτιμᾶτο πρὸς τὴν προῖκα, ἵνα μὴ ἔλαττον ᾖ, ἀλλὰ πλέον αὐτῆς.]

'Υπαλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Permutativus, Alternativus, ut ὑπαλλακτικὴ στάσις ap. rhetores, Status causæ alternativus. [Unde * 'Υπαλλακτικῶς, Ammon. 103." Schæf. Mss.]

[* 'Ανθυπαλλάττω, Commuto, Inverto. " Schol. ad Aristoph. Pl. 277. Demetr. Phal. 59." Boissonad. Mss. " Med., Philo J. 906. 2, 440." Wakef. Mss.]

'Ανθυπαλλαγὴ, (ἡ,) Commutatio mutua, ut ap. Gramm. ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων, Mutua commutatio casuum, Casus vicem inter se mutuam præbentes: ut si gen. pro accus. et vicissim accus. pro gen. ponatur. [" Ad Il. Γ. 211." Schæf. Mss.]

'ΑΛΛΟΙΟΣ, (οία, οῖον,) Alius atque alius, Diversus, Varius, (Od. Π. 181.) 'Αλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης [ξεῖνε, φάνης] νέον, ἠὲ πάροιθεν, Diversus ab eo, qui eras antea. Plato Apol. (5.) Εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοὶ, Nisi quid agebas diversum a vulgo. || 'Αλλοιότερος, compar. ap. Thuc. 4, (106.) pro positivo ἀλλοῖος: Οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες, ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας, Alius voluntatis, vel alio animo fuerunt quam antea, μετεβλήθησαν τὴν προαίρεσιν; Schol. || Tradiderunt quidam ἄλλοιος etiam scribi, acuto notata antepenultima: sed aliquod exemplar minime fide dignum sunt secuti. [* Eur. Med. 909. Hesiod. Opp. 453. 769. ad Lucian. 1, 467. Huschk. Anal. 40. Archias 9. Crinag. 22. Julian. Ep. 2. Jacobs. Anth. 11, 92. Heyn. Hom. 5, 116. Ἄλλοτε ἀλλοῖος, Dionys. H. 5, 28. Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι, Moschus 2, 64. 'Αλλ. ἤ, Plato Apol. 142. Heindorf. 'Αλλ. et ἄλλος, Heindorf. ad Plat. Theæt. 342. Varius, Simonid. 2, 42. 'Αλλοῖος pro ἄλλος, Pausan. 1, 397. Valck. Hippol. p. 178. Il. Δ. 258. Simonid. 2, 11. Xen. Cyrop. p. 728. Ammon. 93. ad Xen. Eph. 288. Wolf. Proleg. ad Hom. 83. Εἴ τι γένοιτο ἀλλοῖον, Si vita fungar, ad Xen. Eph. 162. Alciphro 264. 'Αλλ. καὶ ἀλλ., Argum. in Theocr. p. m. 8. (xx.)" Schæf. Mss. " 'Αλλοιέστερος, Schol. Il. B. 190. Oppian. H. 4, 253. Diog. L. 4, 44." Wakef. Mss. Eur. Med. 910. Glossæ: 'Αλλοῖος· Diversus. 'Αλλοιοτέρος (sic,) Serius. Xen. Mem. 3, 10, 6. ἀλλοίους δρομεῖς. Herod. 5, 40. Μή τι ἀλλοῖον περί σευ βουλεύσωνται.]

[* " 'Αλλοίως, Longin. 56." Wakef. Mss.]

[* " 'Αλλοιογενὴς, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 6, 383." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλλοιοειδὴς, (per contr. * 'Αλλοιώδης, ὁ, ἡ, Mutabilis.) Schol. Nicand. Alex. 82." Wakef. Mss.]

" 'Αλλοιόθετα, Varie posita, Diverse posita, Varium posituram habentia. In VV. LL. Aliter posita."

[* " 'Αλλοιόμορφος, (ὁ, ἡ,) Hanno Peripl. p. 4. Ed. Camp." Boissonad. Mss. " Onosand. Strat. c. 10." Kall. Mss.]

[* 'Αλλοιόστροφος, ὁ, ἡ, E diversis versibus compositus. Schol. Aristoph. Ran. 1295. Schol. Eur. Phœn. 88.]

[* " 'Αλλοιόσχημος, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. p. 413. ap. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 29. * 'Αλλοιοσχήμων, Matth. ad Euthym. Z. 1. p. 14. Schneider. ad Epic. 91. 106." Schæf. Mss.]

[* 'Αλλοιοφανὴς, ὁ, ἡ. " Phavor. 'Αλλοίους· ἀλλοιοφανεῖς." Scott. App. ad Thes. et sic Hesych.]

[* " 'Αλλοιοφωνία, (ἡ,) Euthym. Z. 1. p. 15. et Matth." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλλοιόχροος, s. 'Αλλοιόχρους, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. 7, 206." Kall. Mss. " Schneider. ad Epic. 106." Schæf. Mss.]

'Αλλοιότης, ητος, ἡ, Diversitas. Exp. etiam Variatio a Bud. [Hippocr. 118, 18=296, 18. " Ad Anton. Lib. 251." Schæf. Mss.]

'Αλλοιόω, ώσω, ωκα, Diversum reddo, Immuto, Vario. Et 'Αλλοιοῦμαι, passiv. Immutor. Xen. K. Π. 3, (3, 7:) Γινώσκων ὅτι ἐν τῷ μέλλειν πολλάκις τοῖς ἄρχουσι καὶ τῆς καλῆς παρασκευῆς ἀλλοιοῦταί τι. Plato de Rep. 2. (254.) Ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. Bud. ἀλλοιοῦσθαι ait interdum signif. Aliud atque aliud fieri. Sic et ἀλλοῖος Alius atque alius a nobis antea exp. fuit. Thuc. 2, (59.) 'Αλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας dicit pro Mutari animo, Non esse eodem animo quo antea; ut ἀλλοιότεροι τὰς γνώμας paulo ante ex eo citavimus. Sic μεταβάλλειν interdum absolute usurpant Græci. [Hippocr. 54, 20. 58, 25. 82, 41. 43. 84, 23. 86, 46. 90, 30. 121, 15. 402, 2. 512, 45. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 291. Ammon. 92. Zeun. Ind. Cyrop. Callim. 1, 452. Xen. Cyneg. 9, 4. 'Αλλοιοῦνται ἢ οἷοι." Schæf. Mss. Lex. Polyb.]

[* " 'Αλλοίωμα, (τὸ,) Method. 288. Athen. 102." Kall. Mss.]

'Αλλοίωσις, ἡ, Mutatio, Immutatio. Sunt qui tradant hanc esse inter ἀλλοίωσιν, μεταβολὴν, τροπὴν differentiam, ut ἀλλοίωσις proprie dicatur Mutatio a meliori ad deterius: μεταβολὴ contra: τροπὴ vero e mediocri statu s. ad potius s. ad deterius translatio. Sed hanc differentiam ratam non esse auctorum exempla probant. Ammon. (11. 93.) ἀλλοίωσις vult ab ἑτεροίωσις differre, quod ἀλλοίωσις sit non solum * μεταχαρακτηρισμὸς, sed etiam mutatio unius sententiæ in aliam: ἑτεροίωσις autem, unius coloris in alium mutatio dicatur. Intelligit vero per μεταχαρακτηρισμὸν, ut opinor, Formæ immutationem. Vide Eust. [" M. Anton. 6, 15. p. 177. Dionys. H. de Comp. Verb. 2, 12, 14. Plato Theæt. 1, 181. de Rep. 2, 454." Scott. App. ad Thes. " Alliation, Change in

quality, Aristot." Th. Taylor. Alienatio mentis, ἀλλ. A
τοῦ νοῦ, ἀλλ. καὶ μέθη, Lex. Polyb.]

'Αλλοιωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Immutatorius, Immutativus, Ad immutandum aptus. 'Αλλοιωτικὴ δύναμις, Immutatoria potentia, ut a Gaza vertitur, Probl. Aphrod. 2. Facultas illa, ut exp. in VV. LL. quæ cibum attractum advocatumque per virtutem quam vocant ἑλκτικὴν, perficit digeritque. [" Heyn. Hom. 5, 577. Casaub. ad Athen. 1. p. 57." Schæf. Mss. 'Αλλοιωτικὴ δύναμις, Facultas alteratrix, Trallian. 7. p. 130.]

'Αλλοιωτὸς, (ἡ, ὸν,) Mutabilis, Mutationis capax, Mutari aptus.

'Αναλλοίωτος, (ὁ, ἡ,) Immutabilis, s. Invariabilis, Qui immutari s. variari non potest, In quem non cadit immutatio. Et Δυσαλλοίωτος, Qui vix vel difficile immutari potest, ap. Alex. Aphrod. Huic opponitur Εὐαλλοίωτος. [" 'Αναλλοίωτος, Diog. L. 4, 16. Δυσαλλοίωτος, Nonn. Paraphr. 5, 16. Manetho 6, 624." Wakef. Mss. * " 'Αναλλοιώτως, Severus in Catena ap. Wolf. Anecd. Gr. 4, 59. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imag. Ed. Combef. 114." Boissonad. Mss. B
" Chrys. περὶ Τριάδ. 6, 963. Sine mutatione, Immutabiliter: 'Ενανθρωπήσαντα τελείως, χωρὶς ἁμαρτίας, ἀτρέπτως καὶ ἀναλλοιώτως." Seager. Mss. " Dionys. Areop. 103. 104." Kall. Mss. Δυσαλλοίωτος, Hippocr. 111, 47.]

[* 'Αναλλοιόω, Theophr. C. P. 6, 10. ap. Schneider. Lex. " Pallad. de Febr. 14." Kall. Mss. Unde * 'Αναλλοίωσις, ἡ, ut ἀλλ. ψυχικαὶ καὶ σωματικαὶ, Stob. Phys. 1094. sed dubitat Schneider. Lex.]

[* Διαλλοιόω, Theophr. de Odor. 453.]

" 'Εξαλλοιόω, Altero, Muto, ἀλλοῖον reddo."

[* Μεταλλοιόω, Philo J. 2, 296. P. Stob. Phys. 1102.]

" Προαλλοιόω, Prius altero, Ante immuto."

[* Συναλλοιόω, Simul immuto, Diversum reddo. " Aristot. (Phys. 4.) Hierocles." Wakef. Mss.]

'ΑΛΛΟΤΡΙΟΣ, (ία, ιον,) Alienus. Æschin. c. Ctes. (645.) Μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, Nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria civitate deliberare. Od. Ω. (300.) ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, In navi C
aliena, In navi quæ alius sit, non tua. A. (160.) ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν 'Ανέρος. Cic. ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς vertit Propter alterius res secundas: et ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, E malo alterius.

'Αλλότριον, Alienum, i. e. Abhorrens, Non consentaneum. Demosth. (289.) Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, Nihil agens alienum neque a sua patria, neque a suis moribus, vel, Nihil dissentaneum, Nihil discrepans a suis moribus. Idem (72.) Εἶτ' οὐχ ὁρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτῃ καὶ τὰς προσηγορίας ἔχοντα; || 'Αλλότριον, Diversum, Diversam naturam habens. Nonnus, ὕδωρ πίδακος οὐραίης ἀλλότριον, Aqua diversam naturam habens a fonte terrestri, i. e. A fontis terrestris aqua.

'Αλλότριος, Alienus eo sensu, quo a Cic. Alienus homo conjunctissimo et amicissimo opponitur, et Alienior hæres ab eodem dicitur. Comicus quidam ap. Athen. 3. (478.) 'Ερῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Plato Sympos. "Ωστε ἀποδεῖξαι αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ υἱεῖ, καὶ ὀνόματι μόνον προσήκοντας. Ex Herod. autem citatur ἀλλοτριώτατος pro Qui remotissimo D
est necessitudinis gradu. || Apud Hom. ἀλλότριος φὼς exp. Externus vir, a nonnullis Hostis: Od. Π. (102.) Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, et Σ. (218.) 'Ες μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς. Quod si accipiatur ἀλλότριος pro πολέμιος, Hostis, finitimam habebit signif. ei, quæ est ap. Demosth. (290.) ubi ἀλλότριόν τι videtur sumi pro Aliquid alieni animi, vel alienati animi, aut alienatæ voluntatis, aut, Aliquid alienationis: Οὐδὲν μνησικακῶν εἴ τι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας.

[" 'Αλλότριος, Jacobs. Anth. 9, 117. Paul. Sil. 8. Diod. S. 2, 408. et v. l. Heyn. Hom. 5, 38. 'Αλλότριός τινος, Ruhnk. Ep. Cr. 295. Valck. Anim. ad Ammon. 185. Harles. ad Theocr. 360. Toup. Opusc. 1, 291. 296. ad Lucian. 1, 257. Lucian. 1, 55. Vertitur Hostilis, Il. E. 214. cf. Valck. Diatr. 121. Diod. S. 1, 79. ad Charit. 308. Wakef. S. C. 3, 105. et Add. ad Od. A. 160. 'Αλλότριος γναθμὸς, ἀλλότριος ψυχὴ, etc. ad Od. Υ. 347. 'Η ἀλλοτρία, Valck. Adoniaz. p. 260. Ammon. 84. Τὰ ἀλλότρια, Heindorf. ad Phædr. 197." Schæf. Mss. Herod. 3, 19. Glossæ: 'Αλλότριος· Extraneus, Alienus.]

'Αλλοτρίως, Aliene. || Pro Alieno animo frequenter capitur, oppositum habens οἰκείως. Isocr. ad Phil. (33.) Παύσῃ ταῖς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς ἀλλοτρίως διακείμενος. Idem in Panath. (65.) 'Αλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Est igitur ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, Alieno animo esse ab aliquo, vel Alienum animum ab aliquo habere. Quorum loquendi generum utroque utitur Cic. [" Jacobs. Anth. 9, 469. Diod. S. 1, 450. 452. ad 634. 2, 260. 320. 369. 453." Schæf. Mss.]

[* 'Αλλοτριάζω, Alieno animo sum, ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα. Polyb. 15, 22.]

'Αλλοτριότης, ητος, ἡ, Alienitas, si Lat. dici posset, sumitur autem fere pro Alienitate animi, ut ἀλλοτρίως pro Alieno animo, Sed a Lat. dicitur Alienatio animi, vel Abalienatio; non Alienitas: cum tamen ἀλλοτρίωσις respondeat potius nomini verbali Alienatio, ἀλλοτριότης autem nomini Alienitas, si dici posset. Plato, 'Αλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐμοὶ πρός σε, Alienationem a te animadvertisti in me. Demosth. (282.) 'Επειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι. Plut. Alexandro (4, 122.) Τὸν δὲ Καλλισθένην συνιέντα τὴν ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως. Alienationem autem per se non addito genitivo animi, s. Abalienationem dicunt itidem Lat. [Lex. Polyb. " Diod. S. 1, 79. 2, 449. 494." Schæf. Mss.]

[* " Φιλαλλότριος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. in Villoisoni Diatr. 76." Boissonad. Mss.]

[* 'Αλλοτριόγαμος, ὁ, ἡ, Qui alienum sectatur torum. Suicer. Thes. 1, 197. Perperam de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

[* " 'Αλλοτριόγνωμος, (ὁ, ἡ,) Cratin. ap. Hephæst. 5." Wakef. Mss.]

'Αλλοτριοεπίσκοπος, ὁ, (ἡ,) Qui alienam procurationem sibi sumit, ut Bud. vertit ap. Areop. 1 Petr. 4, (15.) Μὴ γάρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος. Ubi verti solet, Alienarum rerum inspector, quod et sonat, utpote compositum ex ἀλλότριος et ἐπίσκοπος. [Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T.]

[* 'Αλλοτριολογέω, Aliena, Absurda loquor. " Aristox. 32." Wakef. Mss. Strabo 108.]

[* 'Αλλοτριομορφοδίαιτος, ὁ, ἡ, Aliam semper speciem habens, epith. Naturæ. Orph. H. 9, 23.]

'Αλλοτριονομέω, ήσω, Alieno more vivo, i. e. Alienas leges imitor, Theodoro de Mens., Bud. [" Athen. 32. Dio Cass. 689." Wakef. Mss. " Timæi Lex. 24. et n." Schæf. Mss. Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. Plato Theæt. 1, 195.]

'Αλλοτριοπραγέω, ήσω, Alienas res ago, Aliena tracto vel curo: aut, Aliena negotia curo, ut ille ap. Horat. Est Dionysio, inquit in Comm. Bud. ἀλλοτριοπραγεῖν, Aliena curare, cui opponitur οἰκειοπραγεῖν. || 'Αλλοτριοπραγέω, Res novas molior, Descisco, Fide decedo, inquit ibid. Bud. citans Polyb. [5, 41. Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T.]

'Αλλοτριοπραγία, ἡ, Alienarum rerum tractatio s. curatio. A Bud. exp. Aliena ab unoquoque actio. Utitur autem Areop.

'Αλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ. Apud Plat. de Rep. 4. i. q. ἀλλοτριοπραγία. [Bekkeri Anti-Atticista: * 'Αλλοτριοπράγμων, καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνη· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ.]

[* 'Αλλοτριότροπος, ὁ, ἡ, Unde * " 'Αλλοτριοτρόπως, Euseb. H. E. 5, 16." Kall. Mss. " Const. Apost. 146." Boissonad. Mss.]

[* 'Αλλοτριούσιος, ὁ, ἡ, Diversæ naturæ. Suicer. Thes.]

'Αλλοτριοφάγος, ὁ, ἡ, Aliena comedens, Aliena vivens quadra. Poëta quidam [Soph.] ap. Athen. 4, (57.) Μαστιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι. [" Brunck. Soph. 3, 420." Schæf. Mss.]

'Αλλοτριοφαγέω, Aliena comedo, ἀσυμβόλως δειπνῶ, Eust.

'Αλλοτριοφθονέω, Alienis invideo, Bud. [Od. Σ. 18.]

[* " 'Αλλοτριόφρων, ὁ, ἡ, Balsam. ad Can. 6. Amphil. p. 18." Kall. Mss.]

[* 'Αλλοτριοφρονέω, Diversa sentio, Diversas partes

sequor; item, Alieno sum animo. Diod. S. 17. p. 564. Rhod.]

[* " Ἀλλοτριόχρως, ὁ, ἡ, Toup. Opusc. 1, 268. 2, 17. Jacobs. Anth. 8, 5." Schæf. Mss.]

[* Ἀλλοτριόχωρος, ὁ, ἡ, Alienigena. Joseph. A. J. 3, 12, 3. 8, 7, 5.]

[* " Ἀλλοτριωνυμέω, ad Timæi Lex. 25." Schæf. Mss.]

[* " Φιλαλλότριος, (ὁ, ἡ,) Mutuo amore flagrans, Villoison. Anecd. Gr. 2, 76." Wakef. Mss.]

¶ Ἀλλοτριόω, ώσω, ωκα, Alieno, Abalieno, Alienum reddo. Xen. K. Π. 6, (1, 11.) Ταῦτα ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν. Thuc. (3, 65.) Τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, ubi vertunt quidam Exterminantes e patria corpora. Fortasse ἀλλοτριοῦντες pro ἀποστεροῦντες simpliciter capi possit, ut ἀλλοτρίωσιν Schol. alicubi exp. στέρησιν. || Ἀλλοτριοῦμαι, passiv. Alienor, Abalienor. Ἀλλοτριωθῆναι Ἑλλήσποντον, ap. Demosth. Ἀλλοτριωθεῖσα τοῖς Ἀθηναίοις citatur et e Thuc. pro Alienata ab Atheniensibus. Sunt et qui Secedo exp. ap. Demosthenem. [" Toup. Opusc. 1, 295. 429. Bernard. Rel. 75. Wakef. S. C. 3, 177. Diod. S. 1, 532." Schæf. Mss. " Demosth. 1233=406. Ed. Herv. Bas. Τῶν δὲ τριηράρχων τοὺς ἠλλοτριωκότας ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς λειτουργίας, τούτους στεφανῶσαι κελεύουσι, ' Qui trierarchatum suum aliis certa mercede elocassent, quod ipsi eo fungi noluissent.' Reisk." Seager. Mss. Glossæ: Ἀλλοτριόω· Alieno. Ἀλλοτριωθέντα· Abalienata.]

Ἀλλοτρίωσις, ἡ, Alienatio, Abalienatio. || Thuc. 1, (35.) Οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, Non similis est privatio, sequendo Schol. qui ἀλλοτρίωσις exp. στέρησις. [" Appian. de B. C. 3. p. 865. 5. p. 1137." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαλλοτριόω, ώσω, Abalieno vel Alieno. Licet ἀλλοτριόω magis ad verbum sit Alieno, ἀπαλλοτριόω, Abalieno. Aristot. Rhet. 1, (5, 6.) Ὅρος δὲ, ἀσφαλείας μὲν, τὸ ἐνταῦθα καὶ οὕτω κεκτῆσθαι, ὥστ' ἐφ' αὐτῷ εἶναι τὴν χρῆσιν· τοῦ δὲ οἰκεῖον εἶναι ἢ μὴ, ὅταν ἐφ' αὐτῷ ᾖ ἀπαλλοτριῶσαι. Ubi ἀπαλλοτριῶσαι est Abalienare, vel Alienare, i. e. Quod proprium est facere ut sit alterius, Dominium rei alicujus a nobis in alium transferre, vel donando, vel vendendo. Cic. vendere et alienare copulavit, Verr. 7. Et pretio parvo ea quæ accepisset a majoribus, vendidisse atque alienasse. Aristot. ἀπαλλοτρίωσιν, Alienationem, dividit in venditionem et donationem. Eccl. 11, (32.) jungitur h. v. cum accus. et genit., accusativo personæ, genitivo rei: in fine, Ἐνοίκισον ἀλλότριον, καὶ διαστρέψεις ἐν ταραχαῖς, καὶ ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, Alienabit te ab iis, quæ tua sunt, i. e. Te privabit iis tanquam alienum, quorum proprius es dominus. Passiv. Ἀπαλλοτριόομαι, Abalienor, Alienor; unde ἀπηλλοτρίωται, Abalienatum s. Alienatum est. In VV. LL. exp. Exolevit. Ibidem ἀπαλλοτριόω exp., E natura pello, E statu moveo, Immuto, Removeo. Sed harum signiff. exempla desidero. [Gl. Ἀπαλλοτριόω· Abalieno. Ἀπηλλοτριωμένος· Abalienatus. " Separo, Hippocr. 824=493, 25." Wakef. Mss. " Bernard. Rel. 75. ad Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.]

Ἀπαλλοτρίωσις, ἡ, Abalienatio, Alienatio. Aristot. l. c. subjungit, Λέγω δὲ ἀπαλλοτρίωσιν, δόσιν καὶ πρᾶσιν, Appello autem alienationem, donationem et venditionem.

[* " Ἀπαλλότριος, (ὁ, ἡ,) ap. Diod. S. (2, 625.) poni videtur pro ἀπαλλοτριωθεὶς, Abalienatus, In aliorum potestatem redactus: Αἱ δὲ πόλεις τὰς ἀπαλλοτρίους πολιτείας ἀπολαβοῦσαι." Brunck. Mss. Sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

" Ἐξαλλοτριόω, Abalieno, i. Emancipo et divendo " alienis. Strabo p. 94(=330.) Ἔθος δὲ θήλειαν μὴ " ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις αὐτοῖς τὸ γνή- " σιον γένος τῶν ἵππων." [Gruter. Inscr. p. 216. " Valck. Diatr. 254." Schæf. Mss.]

ἈΛΛΗΛΩΝ, gen. ἀλλήλοις, dat. ἀλλήλους, accus. nam singulari num. caret hoc nomen, et nominativo atque vocat. plural. Latine interdum per adv. Invicem aut Mutuo, interdum per nom. Alter alterum; aut Altera alteram, si sit ἀλλήλων femini gen., vel ἀλλήλας vel ἀλλήλαις. Plato Protagora, (3, 141.) Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν

A ἀλλήλοις καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν κ. τ. λ. Cic. interpr. Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri. E qua interpr. apparet etiam legisse ita Cic. hunc locum Platonis, ponendo καὶ post ἀλλήλοις, non ante. Il. P. (374.) Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Alter alterius evitantes tela, et Od. X. (389.) Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, Alii super alios fusi erant, accipiendo fusi ut cum dicitur Fusus per herbam. Plato Timæo (9, 319.) Καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται, καὶ κατὰ ταὐτὰ ὑπ' ἀλλήλων, Cic. reddit, Alii alios vincunt, vicissimque vincuntur. Sic ἀλλήλοις exp. Schol. Thuc. ἄλλος ἄλλῳ. Isocr. Οὗτοι μὲν ἐφεξῆς ἀλλήλοις ταῖς διαδοχαῖς γενόμενοι, Hi sibi invicem succedentes. Sic εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντες, Se invicem intuentes, vel Mutuo se intuentes. Nonnunquam et per Inter se exprimitur hoc nomen; ut ap. Isocr. Ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, Opinionibus inter se dissidere. Sic Cic. in Timæo Plat. Κατὰ τἀναντία ἀλλήλοις ἰέναι interpr. Moveri contrariis inter se cursibus. Ibid. (9,

B 314.) hæc, Ξυνάψας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς, ita vertit, Ut et ipsæ secum et inter se e commissura, quæ e regione esset, jungerentur. Occurrunt autem nonnulla verba, quibus junctum hoc nomen his atque illis modis potest reddi; ut φιλοῦσιν ἀλλήλους, Alter alterum amat, Amant se mutuo, vel invicem, vel, Mutuo se amore prosequuntur, Amant inter se. Sunt etiam qui vertant, Amant se vicissim; sed hi viderint. || Nonnunquam et per Ultro citroque vertimus hoc nomen, ut δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, Ultro citroque mittunt munera. || Jungitur hoc nomen sæpe etiam cum præpositionibus; ut σὺν ἀλλήλοις, Mutuo, Inter sese. Greg. Καὶ πρὸς θεὸν αἱρεσθαι σὺν ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλων, de se et Basilio loquens. Et μετ' ἀλλήλων, ut σὺν ἀλλήλοις. Aristot. Ὀρθῶς Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη λέγονται μετ' ἀλλήλων εἶναι. Dicitur et ἐξ ἀλλήλων, ut τοὺς ἐξ ἀλλήλων τεκνοποιουμένους Xen. appellat conjuges.

Ἀλλήλοις συναφαῖς, pro ταῖς ἀλλήλων Aristot. dixit, de Mundo, si mendosus non est locus, Μεγάλους περιλαμβάνων κόλπους ἀλλήλοις συναφαῖς.

C Ἀλλήλους pro ἑαυτοὺς dixisse Thuc. annotat ejus Schol. cum tamen alioqui diversa signif. soleant; nam aliud est ἀλλήλους ἀπέκτειναν, aliud ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, ut docet et Eust.

Ἄλληλα etiam dicitur genere neutro ut ἀλλήλους masc., ἀλλήλας fem. Synes. Οὐκ ἐθέλει παραμένειν ἄλληλα τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. Idem, Δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; Quid populo et philosophiæ intersese? Quid populus et philosophia commune habent? Usurpatur et alio modo πρὸς ἄλληλα; ut, cum quædam dicuntur λέγεσθαι πρὸς ἄλληλα, Mutuo respectu dici, Dici habito respectu unius ad alterum; τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα. Quintil. exp. 5, 10. Quæ e rebus mutuam confirmationem præstantibus ducuntur; Cic. E rebus sub eandem rationem venientibus s. cadentibus.

[" Ἀλλήλων, Markl. Suppl. 210. ad Dionys. H. 5, 7. conf. cum ἄλλος, ad Charit. 678. ad Diod. S. 2, 526. Heindorf. ad Plat. Phædr. 221.; Charm. 90. (Herod. 4, 76.) Ἀλλήλοιϊν, Valck. ad Il. 22. p. 53.

D Brunck. ad Phœn. 1433. Markland. Iph. p. 73. Pro ἑαυτῶν, ad Xen. Eph. 164. Musgr. Suppl. 676." Schæf. Mss. Ἀλλήλων et ἄλλων conf., Boissonad. in Not. Mss. T. 11. Glossæ: Ἀλλήλους· Invicem. Ἐν ἀλλήλοις· Inter se.]

[* Ἀλλήλως, Mutuo, Gl. "Ad Charit. 611." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλληλαίτιοι, Just. Mart. 184." Kall. Mss.]

[* Ἀλληλανεμία, ἡ, Jo. Lydus in * Βροντοσκοπία 252.]

Ἀλληλέγγυοι, Duo rei promittendi, Bud. in Comm. At in Lex. scribit, ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι in Pandect. dicuntur Duo rei promittendi. || Ἀλληλέγγυον, τὸ, Substantive positum, Mutua fidejussio. [Phavor.]

Ἀλληλεγγύως, Cum mutua fidejussione, Invicem fidejubendo Ἀλληλεγγύως δανείζεσθαι, Versuram ita facere, ut uterque mutuantium utriusque sit fidejussor, et ita uterque aut omnes in solidum nomen conveniri possint. Bud. Comm.

[* Ἀλληλεδωταί, οἱ, Qui se mutuo devorant, ab ἐδωδὴ, Cibus. Schneider. Lex.]

[* "Ἀλληλένδετος, (ὁ, ἡ,) Mutuo illigatus. Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 882. Ἐν ἀλύσει χρυσῇ * κρικίοις ἀλληλενδέτοις συμβεβλημένῃ ἐν τοῦ ἑνὸς κατέχεται." Seager. Mss. "Method. 430." Kall. Mss. Nicet. Chon. Præf. Annal. "Schol. Æsch. Pr. 36." Wakef. Mss.] A

[* Ἀλληλοβασία, ἡ, Clem. Alex. 223. Ἀπέχεσθαι τοίνυν σφοδρῶν τε ὀρέξεων, καὶ ἐπαλλήλων συνουσιῶν, καὶ τῆς πρὸς τὰς ἐγκύους ὁμιλίας, καὶ ἀλληλοβασίας, καὶ παιδοφθορίας, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, ἡ τοῦ αἰνίγματος τοῦδε ἀπαγόρευσις παρῄνεσεν, ubi vertitur Alternis initibus.]

[* Ἀλληλοβόροι, Qui se mutuo devorant, Hesych.]

[* Ἀλληλογονία, ἡ, Mutua procreatio. Suicer. Thes. e Greg. Nyss. de Anima, "Nemes. 74." Wakef. Mss. Atque adeo de h. v. dubitare non debebat Schneider. Lex.]

Ἀλληλογραφία, ἡ, Mutua scriptio. Ἀμοιβαῖοι λόγοι, inquit Eust. ap. poëtam, ubi personæ singulis versibus aut etiam brevius sibi invicem respondent; quod et ἀλληλογραφία dicitur. [" Eust. in Il. p. (42=)122, 7(=55.)" Seager. Mss.]

[* Ἀλληλοδιάδοχοι, οἱ, αἱ, Continua serie succedentes.]

[* "Ἀλληλοδρόμος, (ὁ, ἡ,) Theod. Prodr. Rhod. 2, 314. et n." Boissonad. Mss.]

[* "Ἀλληλοκληρονομία, (ἡ,) Suid. 3, 256." Wakef. Mss.]

Ἀλληλοκτονεῖν, tanquam ab ἀλληλοκτονέω, Mutuo se interficere, Mutuis vulneribus perire. Potest dici et ἀλληλοκτονοῦμεν, ἀλληλοκτονεῖτε, ἀλληλοκτονοῦσι: et sic in plur. aliorum temporum. Potest autem nominis ἄλληλοι vis et signif. commodissime exprimi Gallico sermone, in quo dicitur S'entre-tuer. Utitur autem verbo Græco Hippocr. Ep. ad Demag. (1282.) Ἀλληλοκτονέουσιν ἄθεσμα, βίᾳ φονεύοντες. [* Ἀλληλοκτονεύω agnoscitur a Schneider. Lex. Alterum extat in Schol. Soph. Antig. 148. Et * "Ἀλληλοκτόνος, (ὁ, ἡ, Mutuas cædes gignens.) Brunck. ad Æsch. Pr. 446." Schæf. Mss. "Moschio ap. Stob. Ecl. 1. t. 1. p. 242. * Ἀλληλοκτονία, (ἡ,) Mutua cædes, Pseudo-Diog. Ep. 10. p. 265." Boissonad. Mss. "Ἀλληλοκτόνος, Dionys. H. 1, 52. 92. Ἀλληλοκτονία, 72. Joseph. B. J. 7, 3, 1." Scott. App. ad Thes. "Ἀλληλοκτονέω, Philo J. 386. Ἀλληλοκτονία, 1013." Wakef. Mss.] C

Ἀλληλομαχεῖν, Inter se pugnare, pro ἀλλήλοις μάχεσθαι. Gallice S'entre-battre, composito verbo eodem modo quo Græce. In præsenti autem sing. ἀλληλομαχῶ non videtur posse dici, habita quidem significationis ratione: nihilo videlicet magis quam ἀλληλοκτονέω.

Ἀλληλομαχία, ἡ, Mutua pugna. Hoc nomen et verbum præcedens ἀλληλομαχεῖν ponit Bud. in suo Lex. sed sine exp. ["Schol. Il. Γ. 443." Wakef. Mss.]

[* "Ἀλληλοπαθής, (ὁ, ἡ,) Fischer. ad Weller. G. G. 2, 199." Schæf. Mss.]

[* "Ἀλληλοπενθής, (ὁ, ἡ, Suam vicissim sortem deplorans,) Nicet. Eugen. 4, 69." Boissonad. Mss.]

[* Ἀλληλοποιέω, Mutito, Gl.]

Ἀλληλοτομεῖν, Invicem secare. E Bud. in Epistolis prioribus hæc citantur verba, Ἀλληλοτομούμενοι περίπατοι πρὸς ὀρθὰς γωνίας σταυρηδὸν, quæ et exp. ita, Deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes, secundum quam exp. ἀλληλοτομούμενοι esset pro ἀλληλοτομοῦντες. Quanquam potius dicendum erat Sese invicem secantes, vel, retinendo passivi participii signif., Quæ invicem secantur, vel inter se secantur. D

[* Ἀλληλότροποι φαντασίαι, Linus ap. Stob. Ecl. Phys. 282.]

[* Ἀλληλοτρόφος, ὁ, ἡ, Geopon. 20, 6.]

Ἀλληλοτυπεῖν, Sese invicem ferire, Sese mutuo ferire. Exp. vulgo, Mutuo occursu ferire. Sed huic verbo ἀλληλοτυπεῖν nulla occursus signif. subest. Est enim ex ἄλληλοι et τυπεῖν.

Ἀλληλοτυπία, ἡ, Mutua conflictio, Mutua feritio, ut vertimus ἀλληλοτυπεῖν, Mutuo se ferire, si Lat. lingua verbale hoc admitteret. Philo de Mundo (2, 489.) Ὧν (κόσμων) γένεσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασι, Interpr, Quorum (mundorum) ortum attribuunt corpusculis individuis invicem offensantibus, in occursuque implicitis.

Ἀλληλουχέω, Connecto, Coaduno. Œcum. in Ep. ad Rom. Ταῦτα δὲ συνάπτει καὶ ἀλληλουχεῖ τοῖς προειρημένοις. Connectit, inquit Bud. Idem ἀλληλουχεῖν exp. etiam Mutuo se continere, ut fit in serie rerum; citans hæc e Schol. in Areop. verba, Τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν ὡς καὶ τῶν αἰσθητῶν ὁμωνύμως λεγομένων, τὰ μέν ἐστιν ἡνωμένα καὶ ἀλληλουχούμενα, τὰ δὲ διῃρημένα καὶ ἐν παραθέσει, οἷον σωρηδόν. ["Philo J." Wakef. Mss.]

Ἀλληλοῦχος, ὁ, ἡ, Mutuam connexionem habens, s. cohærentiam. Julianus Serapioni, Θεόφραστος δὲ τὰς τῶν * ἐπεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτιθεὶς, καὶ ὅσαι ἀλληλούχοις ἐγκεντρίσεσιν εἴκουσι, πάντων, οἶμαι, τῶν δένδρων κ. τ. λ.

Ἀλληλουχία, ἡ, inquit Bud., Cohærentia mutua, Series rerum inter se connexarum, Dioscoridi. Dionys. Areop. Αἱ ξυμμιξίαι τῶν ἡνωμένων, αἱ ἀλληλουχίαι τῶν ὁμοιοστοίχων. Idem, Καί ἐστι τοῦτο δυνάμεως * ἑνοποιοῦ καὶ συνδετικῆς, καὶ συνεχούσης τὰ ὁμοφυῆ κατὰ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλουχίαν. Apud Eund. Compages exp. ubi scribit, Ὁ θεὸς πάντων ἐστὶ πλήρωμα καὶ συνοχεὺς, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν δημιουργημάτων συσφίγγων. Sic quod Cic. Catone Maj. dixit Compages corporis, Gaza Ἀλληλουχίας τοῦ σώματος reddidit. [Gl. Compago, ges. "Dionys. H. de Comp. Verb. 2, 46." Scott. App. ad Thes.] B

Ἀλληλοφάγοι, (οἱ, αἱ,) Sese invicem devorantes. Ab Aristot. H. A. 8. ἀλληλοφάγοι pro βρωτικοὶ simpliciter ponitur, quod annotat Bud. Πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες. ["Nemes. 29. Pausan. 687. Porphyr. p. 34." Wakef. Mss.]

Ἀλληλοφαγία, ἡ, Mutua devoratio; quo utitur et Herod. (3, 25.) sed ap. eum ἀλληλοφαγίη Ionieo more scribitur. ["Ad Diod. S. 1, 17. Diod. S. 2, 529. Jacobs. Anth. 10, 260." Schæf. Mss. Appian. de B. H. 532.]

Ἀλληλοφαγέειν, Mutuo sese devorare. De piscibus præsertim dicitur. Aristot. H. A. 8. Ἀλληλοφαγοῦσι δὲ πάντες μὲν πλὴν κεστρέως, μάλιστα δὲ οἱ γόγγροι.

[* Ἀλληλοφθονία, ἡ, Mutua invidia. "Dionys. H. 1, 221. (2, 704.)" Scott. App. ad Thes.]

Ἀλληλοφθορεῖν, Sese invicem corrumpere, s. perdere. Et Ἀλληλοφθορία, ἡ, Mutua perditio, Mutua consumtio. Plato ἀλληλοφθορίαν dixit de animantibus, quæ se invicem conficiunt. ["Ἀλληλοφθορία, Joseph. A. J. 17, 5, 6. Dionys. H. 1, 317." Scott. App. ad Thes. "1, 1005. * Ἀλληλοφθόροι, οἱ, αἱ, Qui se mutuo perdunt, Max. Tyr. 41, 5. Ἀλληλοφθορέω, Euseb. H. E. 1, 1, 2." Wakef. Mss.]

[* Ἀλληλόφιλος, ὁ, ἡ, Geopon. 20, 6.]

Ἀλληλοφόνοι, οἱ, Mutuo se interficientes, Mutua cæde pereuntes. Et Ἀλληλοφονία, ἡ, Mutua cædes. [Ἀλληλοφόνος, ὁ, ἡ, Æsch. S. c. T. 937. Lex. Xenoph. Ἀλληλοφονία, Pind. Ol. 2, 73. * Ἀλληλοφόντης, (ὁ,) Just. Mart. Apol. 1. p. 59. Thirlb. "Ἀλληλοφονία, ad Diod. S. 1, 17." Schæf. Mss.]

Ἀλληλοφυεῖς, E se invicem enascentes, Mutuum ortum habentes.

[* Ἀλληλόχειρος, ὁ, ἡ, ut Hes. et Phav. χλαμὺς ἀλληλόχειρος.]

[* "Ἀλληλόχρεος, Amphil. p. 24." Kall. Mss.]

[* "Διάλληλος (τρόπος,) Sexti Hypot. 1, 15. et sæpius; Andr. Cret. 111. 203." Kall. Mss.]

[* Ἐνάλληλος, ὁ, ἡ, UNDE * "Ἐναλλήλως, Bekk. Anecd. Gr. 787." Boissonad. Mss.]

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, Alius super alium, vel post alium; aut Alter super vel post alterum, Creber et continuus, ut quidem exp. a Bud. in h. l. Alciphr. Ep. 24. Ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Sic ap. Philon. de V. M. 1. Διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν, Crebrum et frequentem lapsum. Apud Eund. Τὸ δὲ τιμωριῶν ἐπάλληλον καὶ τὸ ἑκατέρας μέγεθος, exp. Altera super alteram pœna. Ἐπάλληλοι item plur. num., Crebri, Frequentes, Alii super alios, vel Alii ex aliis, ut Politian. eleganter vertit in h. l. Herodian. 1, (13, 15.) Ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Quippe quem die nocteque aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates gravissimo servitio premebant. Pos-

sumus etiam, ut opinor, interpr. Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis succedentes. Apud Philon. eodem opere ἐπάλληλοι φθοραὶ redditur Alternæ interneciones, et ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, Fulgetra et tonitrua alterna crebraque.

'Επάλληλα, inquit Bud., Alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio et intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud.

[" 'Επάλληλος, Wakef. Herc. 104. Trach. 847. Wakef. S. C. 4, 152. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 196. Bergler. ad Alciphr. p. 5. Toup. Opusc. 1, 378. ad Ammon. 115. Wakef. S. C. 3, 72. Dionys. H. 3, 1646. Heyn. Hom. 8, 224." Schæf. Mss. Alciphro 1, 23. 3, 8. Herodian. 2, 7, 6. ἐπάλληλος βοή.]

'Επαλλήλως, Serie continua et sine intercessione. Diosc. 1, 167. Φυτὸν γάρ ἐστι καρποφοροῦν δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐπαλλήλως, Ita ut fructus novus veterem excipiat, aliis atque aliis malis succrescentibus, Bud. Eodem sensu Hermolaus, Ita ut antecedentem fructum subnascens identidem occupet novus. [" Wakef. Herc. 104." Schæf. Mss. " Eccles. Lugd. Ep. ap. Euseb. H. E. 5, 1." Routh. Mss. Athen. 456.]

'Επαλληλία, (ἡ,) Series continua et sine intercessione, Vicissitudo perpetua. Bud. in VV. LL. Æternitas. [Eust. in Il. A. p. 9, 32. Ἤγουν αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις. ." Greg. Cor. 282. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 206." Schæf. Mss.]

[* 'Επαλληλίζω, i. q. παραλλ. Nicet. Annal. 16, 2.]

'Αλλεπάλληλος, (ὁ, ἡ,) Creber, pro ἐπάλληλος. Et in plur. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Basil. Crebris fluctibus. || Interdum 'Αλλεπάλληλοι, Alterni, ἐξ ἀμοιβῆς. Bud. Et 'Αλλεπαλληλία, Alternitas. Item Continuitas, συνέχεια. Bud. [" Eust. 112, 47." Seager. Mss. " Schol. Hesiod. Theog. p. 275. Schol. Biset. Aristoph. Pac. 1209. 'Αλλεπαλληλία, Eust. p. 9." Scott. App. ad Thes. " 'Αλλεπαλληλία, Const. Manass. Chron. p. 111." Boissonad. Mss. " 'Αλλεπάλληλος, Greg. Cor. 121.; Koen. 282. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 13. Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss. " Schol. Arat. * 'Αλλεπαλλήλως, Interchangeably, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Κατεπάλληλος, ὁ, ἡ, Alternus. Schol. Apoll. R. 3, 1017.]

Κατάλληλος, ὁ, ἡ, Ordine consentaneo compositus, ap. Aristot. Item Congruus, vel Congruens, Consentaneus, Sibi respondens, Bud. Apud Artemid. κατάλληλος Proportione respondens, Γλῶσσαν σύμμετρον καὶ κατάλληλον ἔχειν τῷ στόματι, καὶ τρανὲς φθέγγεσθαι, πᾶσιν ἀγαθόν. Idem in Comm. κατάλληλα, inquit, sunt Quæ sibi ordine consentaneo respondent. Apud eund. Aristot. πόροι κατάλληλοι opponuntur τοῖς παραλλάττουσιν, E variantibus et ordine sibi vel inter se non respondentibus. Apud Polyb. κατάλληλα adverbialiter, τὰς κατάλληλα γενομένας πράξεις, Serie consequenti et sese ordine excipientes. Quod per nomen etiam dicunt κατ' ἄλληλα: sic et κατ' ἀλλήλους. Quorum exempla vide 248.

Κατάλληλα φάρμακα ap. Diosc. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic, Κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα exp. Medicamentis congruam habet qualitatem. Itidem ap. Chrysost. Τροφαὶ τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes et convenientes.

[" Κατάλληλος, Boeckh. in Plat. Min. 145. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. ad Il. B. 353. Valck. ad Lesbon. 185." Schæf. Mss. " Chrys. de Sacerd. 172." Routh. Mss. " Artemid. 32. Zosim. 381. Clem. Alex. 939. superl." Wakef. Mss. Aristot. Probl. 16, 13.]

Καταλλήλως, pro quo et κατάλληλα Polyb. posuisse modo dictum est, Congruenter, Convenienter, Cum quadam ordinis velut consequentia, vel Congruenti serie. Citatur e Naz. Οἷς καταλλήλως * συνεκφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter una cum suis nominibus enuntiantur. [" Arrian." Wakef. Mss. " Lucian. 1, 73. 2, 128. Heyn. Hom. 7, 512." Schæf. Mss.]

Καταλληλότης, Congruentia, Series congruens. Item Cohærentia quadrans, Inoffensa rerum ordinisque competentia et concinnitas, Bud.

'Ακατάλληλος, ὁ, ἡ, Incongruus, Dissentaneus, Non habens respondentes inter se partes. Item, Inconcinnus, Concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. de Mundo, Τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι, Infirma et concinnitatis sibi consentaneæ expertia, Bud. Qui etiam 'Ακατάλληλα καὶ πολλῆς μεστὰ ταραχῆς ap. Eund. interpr. Dissentanea. Moschopulus solœcismum definit ἀκατάλληλον συμπλοκὴν τῶν λέξεων. [" Bergler. Præf. ad Il. p. 9." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 580." Wakef. Mss. Diog. L. 7, 59. Gl. 'Ακατάλληλος· Præposterus, Mutabilis.]

'Ακαταλλήλως, Incongruenter, Inconcinne. Exp. etiam ἀναρμόστως, sicut Hes. ἀκατάλληλον, ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον. [" Eust. 159, 27." Seager. Mss.]

[* " 'Ακαταλληλία, (ἡ,) Villoison. Anecd. Gr. 2, 87." Wakef. Mss. " Ad Xen. Eph. 246. ad Herod. 671. Brunck. Electr. 480. * 'Ακαταλληλότης, Reiz. de Acc. 34." Schæf. Mss.]

[* Παντοκατάλληλος, ὁ, ἡ, Nicet. Eugen. 6, 47. Ἔμελλες αἲ! αἲ! καὶ διασπᾶν εἰς τέλος Τὴν ἀδιαχώριστον ἀλληλουχίαν, Τὴν παντοκατάλληλον εὐαρμοστίαν;]

Παράλληλος, ὁ, ἡ, de quo vide infra. Παράλληλοι et Παράλληλα, Inter se composita, ut quæ sibi mutuo respondeant. Aristot. de Cœlo 1. Εὐαισθητότερα γὰρ τὰ παράλληλα τιθέμενα, Exactior sensus est rerum, cum inter se componuntur; ut θᾶττον παρὰ τὸ βραδύτερον. Isocr. Περὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuimus, quæ de rebus utrorumque gestis bellisque susceptis diceremus, horum res gestas, cum illorum componendo. E cujus imitatione Plut. Παράλληλα sua vocavit, h. e., Vitas illustrium Virorum, quos binos quasi paria componit. Hactenus Bud. Qui paucis interjectis addit, animadvertendum esse auctores fere aut adverbialiter uti hac voce, ut fecit Isocr. aut dictionem compositam solvere, et per accusativum loqui, quem poscit præpositio; ut in exemplo Aristot. superius citato. E quibus Bud. verbis colligimus eum in h. l. Aristot. scripsisse τὰ παρ' ἄλληλα τιθέμενα. Sic autem ap. eund. Aristot. Probl. 17. παρ' ἀλλήλους dicit, Διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ' αὐτοὺς μόνους. Ceterum quæ vocat Bud. Plutarchi Παράλληλα, sciendum est ab ipso Plut. Παραλλήλους Βίους etiam appellari, in Pelopida (2, 331.) Διόπερ ἡμεῖς ἑπόμενοι ταῖς ὁμοιότησι, Παραλλήλους ἀνεγράψαμεν αὐτῶν τοὺς Βίους. Nominale autem, meo judicio, παραλλήλους hic esse dixerimus, τοὺς παραλλήλους ἐξεταζομένους. Est autem παραλλήλους ἐξετάζειν quod Cic. dicere solet Contendere, ut Rhet. 2. Primum igitur oportebit leges contendere, considerando utra lex ad majores, h. e. ad utiliores et honestiores, ac magis necessarias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παραλλήλους ἐξετάζειν ex Isocr. Quod autem ad παράλληλα attinet adverbialiter positum, idem Bud. alibi scribit παράλληλα signif. etiam Alternis. Vicissim, ut in h. l. Aristot. de Juvent. et Senect. Ἐὰν δὲ παράλληλά τις ποιῇ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ἐπίθεσιν. In VV. LL. ex ejusd. Plut. Lycurgo citatur παράλληλοι σωροὶ καὶ ὁμαλεῖς, pro Acervis similibus et æqualibus. Et e Thuc. παράλληλοι τοῖχοι, pro Parietibus e regione inter se collocatis. Item e Diosc. παράλληλα ἄνθη, Flores paribus inter se spatiis surgentes.

Παράλληλοι, Circuli, Plin. 6, 33. Plura sunt autem hæc segmenta mundi, quæ nostri Circulos, Græci παραλλήλους appellavere. Idem alibi, Paralleli dicuntur circuli sphæræ, qui ad eundem polum constituti finiuntur. Vulgo autem παράλληλοι κύκλοι exp. Circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidem παράλληλα in sphæra, Lineæ recta paribusque inter se spatiis in altum surgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali spatio inter se distantes. Parallelæ, inquit vetus quidam scriptor excusus cum iis, qui de limitibus scripserunt, i. e. Alternæ rectæ lineæ nuncupantur, quæ in eadem plana superficie collocatæ, atque utrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At vero ap. Diosc. παράλληλοι γραμμαὶ quidam Lineas inter se æquales, quidam Discurrentes lineas interpr.

Παράλληλος Æquidistans exp. a Bud. in h. l. Polybii: Ἄγουσι γὰρ τριφαλαγγίαν παράλληλον τῶν ἀστάτων καὶ τῶν πριγκίπων καὶ τριαρίων. Ibid. affertur

e Strabone, Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνατολῶν παράλληλος ὁ Ῥῆνος τῇ Πυρήνῃ, ubi tamen aliter accipitur.

Ἐκ παραλλήλου ap. Syn. exp. Ex altera parte, vel Altrinsecus, Epist. 139. Εὐθὺς ἔχει κεντοῦσαν ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην. Ἐκ παραλλήλου Gramm. poni dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur, ut τυχὸν ἴσως, et ap. Hom. (Il. B. 8. Θ. 399.) βάσκ' ἴθι.

[" Παράλληλος, Valck. Adoniaz. p. 326.; ad Phœn. p. 22. Zeun. ad Cyrop. p. 7. ad Charit. 216. Toup. Opusc. 1, 183. Valck. Anim. ad Ammon. 108. ad Eran. Philon. 170. ad Xen. Eph. 215. ad Herod. 120. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. Clark. ad Il. B. 8. Alciphro 92. Plut. de S. N. V. 104. Brunck. ad Hec. 489. Musgr. ibid. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Musgr. ad Hec. 923. Παράλληλα, Diod. S. 1, 228. Ἐκ παραλλήλου, Brunck. Œd. T. 180. Similis, Heindorf. ad Plat. Phædr. 300. De σχήματι παραλλήλῳ, Boeckh. in Plat. Min. 196. Παράλληλος, ἐκ παραλλήλου, Thom. M. 664. 694. 756. 826. 828. Steph. Dial. 24. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 319. 2, 234. 3, 290. B Brunck. Aristoph. 3, 196. cf. Meurs. ad Lycophr. p. 1290. Potter. ad Lyc. p. 1454. Schol. Eur. p. 41. Matth. ad Lucian. 1, 577. Diod. S. 1, 630. 2, 594. ad Dionys. H. 1, 5. 5, 7. 9." Schæf. Mss.]

Παραλλήλως, Per duorum inter se compositionem, Duo inter se componendo. Exp. etiam Composite, Comparate. Aristot. de Mundo, Καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem et Δία et Ζῆνα, coram compositis nominibus altrinsecusque sitis, quasi dicas δι' ὃν ζῶμεν, vel δι' ὃν ζῆν ἐστί. Si enim e regione quasi ἐν τῇ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componantur, erit Δία Ζῆνα, quasi δι' ὃν ζῆν ἔξεστι. [" Wolf. Prolegg. 208. Heyn. Hom. 4, 84. 490. Timæi Lex. 55. Ammon. 86. Bergler. ad Alciphr. 229." Schæf. Mss.]

Παραλληλόγραμμον, τὸ, Spatium quod lineis parallelis continetur, Bud. e Boethio. Idem ex Eodem, παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis lateribus conformatæ, in quibus ex adverso anguli C et latera constituta sunt inter se æqualia. Affert et παραλληλόγραμμον σχῆμα e Strabone, qui de Narbonensi Gallia loquens, scribit, Ταύτης δὲ τὸ σχῆμα παραλληλόγραμμόν πώς ἐστι. Et ex Eodem παραλληλόγραμμα χωρία. Ptolemæo autem παραλληλόγραμμος πίναξ Tabula est oblonga forma, ut idem Bud. scribit. [Euclid. 2, 1.]

Παραλληλία ap. Gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum juxta alias, ut, cum dicunt in δέδοιδα esse παραλληλίαν τῶν δ, ideoque dici δέδοικα. [" Fischer. ad Weller. G. G. 3, 291." Schæf. Mss. " Eust. 112, 44." Seager. Mss.]

Παραλληλίζω, Compono inter se et comparo. Eust. παρ' ἀλλήλοισι τέτατο, quod est ap. Il. (Δ. 536.) postquam exp. ἐγγὺς ἀλλήλων, subjungit: Unde παραλληλίζειν dicitur ἐπὶ παραθέσεως, ἤτοι συγκρίσεως. Sed p. 437, παραλληλίζει et ἀλλήλαις *ἐπιστοιβάζει pro eodem ponit. Hinc Παραλληλισμὸς ap. Eund. paulo post, qui et ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμὸς ab eo appellatur; qui vel sententias similes, vel voces, alias D aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλον aut σύγκεινται, inquit, aut παράκεινται, quæ vel per *ταυτότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ταυτότητα fit παραλληλισμὸς, q. d. Per identitatem, i. e. ejusdem vocis repetitionem, is quidem, qui est ἐν συνθέσει, i. e. Compositione, ut πάμπαν: qui autem ἐν παραθέσει, appositione, ut πάνυ πάνυ, et πάλαι πάλαι, ap. Comicum, i. e. Aristoph. (I. 1155. 1157.) quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare solet Comicum; quod quidam non intelligentes παρὰ τῷ κωμικῷ interpr. sunt Apud comicos. Per ὁμοιότητα autem similitudinem, fit παραλληλισμὸς, ἐν συνθέσει quidem, i. e. In compositione, ut γήπεδον, μυθολογεύειν, λογολεσχεῖν: at ἐν παραθέσει, i. e. In appositione, ut λίαν πάνυ, et τυχὸν ἴσως. Plura vide p. 437. [" Παραλληλίζω, Valck. ad Eran. Philon. 170. Παραλληλισμὸς, Devar. de Partic. 321." Schæf. Mss.]

[* " Προσάλληλος, ὁ, ἡ, Theophr. H. P. 2, 3. vox dubia; Gaza, πρὸς ἄλλον." Schneider. Lex. " Προσάλληλα, ad Charit. 299." Schæf. Mss.]

A Ὑπάλληλος, (ὁ, ἡ,) Subalternus; ut ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι ap. Aristot. exp. Artes subalternæ. Vocantur autem et αἱ ὑπ' ἀλλήλας ἐπιστῆμαι ab eodem. Et ὑπάλληλον Quodcunque sub altero locatur, et alteri subest. Porphyr. Isagoge, Τὰ γὰρ πρὸ τῶν εἰδικωτάτων ἄχρι τοῦ γενικωτάτου ἀνιόντα γένη τε λέγεται καὶ εἴδη ἐπάλληλα, ut Agamemno locatur sub Atrida tanquam genere, Atrides sub Pelopida, et ita deinceps.

Μισάλληλος ET Φιλάλληλος, (ὁ, ἡ,) vel potius Μισάλληλοι et Φιλάλληλοι plur. num. Mutui osores, Mutui amatores, vel Mutuo odio se prosequentes, Mutuo amore se prosequentes. ET Μισαλληλία, Φιλαλληλία, Mutuum odium, Mutuus amor. [" Μισάλληλος, Dionys. H. 1, 1004." Wakef. Mss. " Φιλάλληλος, Alciphro 2, 218." Schæf. Mss. ITEM *Φιλαλλήλως, Eust. 1170, 47. ET *Ἀφιλάλληλος, Carens mutuo amore, Suicer. Thes.]

¶ Ἀλληλίζειν, Aliud atque aliud dicere, Aliter atque aliter loqui. Ἀλληλίζειν, inquit Hesych. ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν. Quod quidam exp. etiam, Non sibi constare in sermone, sed eum variare. || Ἀλληλίζεσθαι est eidem τὸ ἀλλήλους ἐπιχειρίσαι, pro quibus reponi solet ἀλλήλοις ἐπιχειρῆσαι, ut sit Insidiari sibi mutuo. [" Clem. Alex. 222. pro Utrumque ago." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 116." Schæf. Mss.]

" ἈΛΟΗ, ἡ, Aloe, Herba foliis scillæ similibus, " pinguibus, crassis, modice latis, rotundis [illegible] " sus repandis. Illa utrinque sunt ex obliquo spi- " nosa, et longioribus intervallis striata, brevia, curta, " atque in spinulas retusas truncasque desinunt. Cau- " lem habet non dissimilem antherico, in quo flos al- " bus et semen asphodelo simile. Succum fundit, " qui eodem cum planta sua nomine ἀλόη appellatur: " unum arenosum, qui purissimi fæx est, et ab offici- " nis Caballinum dicitur, forte quia veterinariis medi- " camentis convenit: alterum vero jecinoris modo " coactum, quem Succotrinum illæ appellant. Gorr. " || Ἀλόη Γαλλικὴ a quibusdam dicitur ἡ γεντιανὴ, ut " habetur ap. Diosc., fortasse propter radicis amari- " tudinem, propter quam etiam Ἀλοῖτις ab aliis vocata " est. Gorr." [" Ad Lucian. 1, 281." Schæf. Mss.]

" Ἀλοηδάριον, Medicina ad ventrem solvendum, " aloem habens: nec eam quidem solam, sed pluri- " bus aliis medicamentis admistam. Est autem hoc " nomen a recentioribus medicis usurpatum. Gorr."

ἍΛΣ, ἁλὸς, ἡ, Mare. Od. M. (259.) πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων. Ap. Eund. variis locis, πολιῆς ἁλὸς, et ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, et ἁλὸς πολυβενθέος. Item dat. ἁλὶ, et accus. ἅλα. Est enim poët. hoc nomen; carmini autem cum prosa commune est θάλασσα.

Ἅλες, ἁλῶν, ἁλσὶ, ἅλας, plur. num. Sal; ut etiam pluraliter dicunt πυροὶ pro Tritico, et alia nonnulla. Od. A. (122.) et Ψ. (270.) οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. Apud Athen. 12. Σπανίζειν ὁμολογουμένως ἁλῶν. Plut. (6, 351.) Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν *συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον. Pausan. (1, 12.) Μηδὲ ἁλσὶν ἠπίσταντό πω χρῆσθαι. Ubi et Homeri locum modo positum citat, plane in eo intelligens ἅλεσσι pro Sale; quod ideo dico, quia nonnulli in eo per ἅλας Marina edulia intelligenda putarunt, ut docet Eust. Ἅλς autem num. sing. pro Sal, non memini me ap. vetustum aliquem scriptorem legere; nisi cum dicitur ἅλς Ἰνδικὸς, Sal Indicum: ἁλὸς ἄνθος, Flos salis, et si quæ appellationes hujusmodi. || Ἅλες, Sales, Sermonis lepos et urbanitas. Plut. Sympos. 5. Vide Bud. || Ἅλες, Convictus et communio, et sodalitatis necessitudo. Æsch. de Falsa Leg. (85.) Τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖν φησὶ ποιεῖσθαι, οὐκ ὢν ἐπιχώριος· εἰρήσεται γάρ· οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν, Legationis societatem et sodalitium publicum, quale est eorum, qui simul legationem obeunt, magni pendere oportere inquit ille, qui nec civis noster, nec indigena est. Hæc Bud. Aristot. Ethic. 8, (3.) Κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους, πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι, Nam juxta proverbium, Alter alterum nosse non potest priusquam salem quem dicunt consumserint; h. e., inquit Bud., Ante diutius contractam exercitam-

que sodalitatem. Dicit autem Aristot., meo quidem judicio, τοὺς λεγομένους ἅλας pro τὸν λεγόμενον ἁλῶν μέδιμνον, ut in Plut. l. c. legitur. Chrys., ἁλῶν κοινωνοῦντες pro Sodales, Convictores. Demosthenem autem imitatus videtur esse Chrys., qui in Or. c. Mid. (553.) ita loquitur, Εἰ δὲ ἁλῶν μὲν κοινωνήσας καὶ ὁμωρόφιος γενόμενος ὡς οὐδὲν εἰργασμένῳ φανήσεται: ita enim legitur h. l. in optimis et vetustissimis Codd., non autem ut in VV. Editt., atque adeo in Aldina, Εἰ δὲ λαλῶν μὲν καὶ ὁμωρόφιος γιγνόμενος.

[" Ἅλς, Wakef. S. C. 5, 134. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 402. Thom. M. 34. ad Herod. 360. ad Lucian. 1, 439. T. H. ad Lucian. Dial. 114. Ἀφ' ἁλὸς, Toup. Opusc. 1, 492. Οὐδ' ἅλα, ad Od. P. 455. Ἅλς, Sal, cum τράπεζα conjunctum, Valck. Oratt. 370. De usu salis in incantando, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 44. Masc., Valck. ad Phœn. p. 66. Mare, gen. masc., Bergler. ad Alciphr. 19. ad Charit. 240. Sal, Bentl. Opusc. 117. Ἅ. καὶ τράπεζα, Jacobs. Anth. 7, 241. 12, 436. Hœschel. ad Philon. Opusc. 257. Bast Lettre 192. De genere, Brunck. Apoll. R. 173. Bentl. ad Callim. 320. Muria, Callim. 1, 433. Ἅλες, Aristoph. Fr. 232. 281. Ἁλῶν et ἄλλων conf., ad Dionys. H. 1, 353. Ἅλες ἡδυσμένοι, Jacobs. Anth. 7, 113." Schæf. Mss. Glossæ: Ἅλς· Salum, Mare, Sal. Ἅλες· Sales. Herod. 4, 181. 185. Heliod. 4. p. 190. Φιλίας ἀρχὴν ἱεροὺς ἅλας ποιησαμένους. " Nonn. 466. ut ἀλ-... Wakef. Mss.]

[* " Ἁλαδρόμος, ὁ, ἡ, In mari vagans, ut nauta, mercator," Lex. Hederic. Cursus marinus. Vide ad Aristoph. O. 1395.]

Ἁλόθεν et Ἅλαδε, Adv. pro E mari, ἐξ ἁλὸς, et Ad mare, εἰς ἅλα, ut ἅλαδε προέρυσαν, [Il. A. 308. " Ἅλαδε, Jacobs. Anth. 7, 308. Heyn. Hom. 4, 143." Schæf. Mss. Polyæn. 3, 11, 2.]

[* " Ἁλοάδνη, (ἡ,) Heyn. Hom. 8, 51." Schæf. Mss.]

[* Ἁλοθήκη, ἡ, * Ἁλοπώλης, ὁ, ET * Ἁλοτρίβανος, ὁ. Eust. 138, 43. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἀργεφόντης, καθὰ καὶ τὸ ἀνδρεφόντης, ἐξ ὧν Ἀργειφόντης καὶ ἀνδρειφόντης Δωρικά εἰσιν, ὡς Ἡρωδιανὸς δηλοῖ, ἐν οἷς λέγει τοιαῦτα· αἱ εἰς ος ὀξύτονοι γενικαὶ συντιθέμεναι, συμφώνου ἐπιφερομένου, ἢ διὰ τοῦ ο λέγονται, οἷον Ζηνὸς Ζηνόθεος, θριπὸς θριπόβρωτος, ἁλὸς ἁλοθήκη, ἢ διὰ τοῦ ι, οἷον Αἰγίπαν, πυρίχαλκος, νυκτικόραξ. Οὕτως οὖν φησὶ καὶ ἁλοτρίβανος, ὡς ἁλοπώλης, καὶ ἁλοθήκη· ὁ μέν τοι διὰ τοῦ ε ἁλετρίβανος, μήποτε Δώριόν ἐστιν; Οἱ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἁλοτρίβανον ἁλετρίβανον εἴποιεν ἄν. " Ἁλοτρίβανος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 97." Schæf. Mss.]

" Ἁλοπήγια, (τὰ,) ap. Strab. (479.) Salinæ, Loca " in quibus sal concrescit. Et Plut. in Rom. Ἁλοπηγίων τῶν παρὰ ποταμὸν ἑκστάντες. Affertur et singul. " Ἁλοπήγιον, sed absque exemplo," [" 1, 33. Etym. M." Wakef. Mss. " Ad Dionys. H. 1, 353." Schæf. Mss.]

" Ἁλοπηγὸς, ὁ, Qui in salinis salem efficit con- " crescere, et cogit in glebam, quas Micas a vulgo " appellari tradit Plin.: una voce Salarius. Sic enim " vocatur non solum Salgamarius, vel Salsamentarius, " sed etiam Qui salem conficit. Ita VV. LL. Legi- " tur ap. Nicand. Al. (518.) Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν " ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπάσαις, τήν τ' αἰὲν ἀνὴρ " ἁλοπηγὸς ἀγείρει."

" Ἁλορόα, Arvum, Agricolatio maritima VV. LL. " ex Hes."

[* Ἁλοσάνθινος, Diosc. 5, 76.]

Ἁλοσάχνη, (ἡ,) Spuma maris, secundum Hesych., ap. quem divisim scriptum habetur ἁλὸς ἄχνη. Aristot. H. A. 9, 14. Ἡ νεοττία παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίαις ἐστὶ καὶ ταῖς καλουμέναις ἁλοσάχναις, πλὴν τοῦ χρώματος, Gaza Interpr. Nidus marinæ similis pilæ, et iis, quæ a flore maris Halosachnæ dicuntur. Idem Aristot. statim post, Καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρίῳ ὀξεῖ οὐ ταχὺ διακόπτεται, ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Ubi idem Gaza ἁλοσάχνην Florem aridum maris interpretatur. [Il. Δ. 426.]

Ἁλοσύδνη, (ἡ,) dicta una Nereidum, aut ipsa Amphitrite, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, (Od. Δ. 404.) A quibusdam Mare, a nonnullis Aqua maris exp. quasi ἁλὸς ὕδωρ, non assentiente Eust., quem consule. [" Heyn. Hom. 8, 51. ad Callim. 1, 554." Schæf. Mss.]

[* Ἁλώδης, ὁ, ἡ, Salarius, Salmacidus, Gl. " Plut. Symp. 1, 9. p. 627." Kall. Mss.]

[* Ἁλέλαιον, τὸ, Oleum sale mixtum. Foës. Œcon. Hippocr.]

Ἁλιαὴς, ὁ, ἡ, Per mare flans, In mari flans; unde venti ἁλιαέες ap. Hom. ut Od. Δ. (361.) οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες.

" Ἁλιάετος, s. Ἁλιαίετος, Aquila marina. Aristot. " H. A. 8, 3. Ὁ δὲ ἁλιάετος καὶ περὶ τὴν θάλατταν " διατρίβει, καὶ τὰ λιμναῖα κόπτει. Ubi commemorat " alias etiam aves, quæ περὶ ποταμοὺς καὶ λίμνας βιο- " τεύουσι, καὶ περὶ τὴν θάλασσαν. Mentio hujus avis " fit et Levit. 11. ubi ejus esu interdicitur Judæis. " Sed perperam ap. Aristot. quidam Codd. habent " ἁλίετος, omisso α s. αι." [" Valck. Diatr. 201. ad Anton. Lib. 78. Huschk. Anal. 115. 126." Schæf. Mss. " Eur. Fr. Polyid. 1, 3. p. 469." Seager. Mss.]

B [* " Ἁλιανθὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἁλιπόρφυρος, τάπητα Orph. Arg. 586. Not. κόχλος Pauli Sil. 22. τρῦχος Anal. 2, 118. vox dubia." Schneider. Lex. " Ruhnk. Ep. Cr. 89. 151. Toup. Opusc. 1, 376. 2, 192. Emend. 2, 102. 3, 55. ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 7, 332. 8, 29. 316. 11, 141." Schæf. Mss.]

[* " Ἁλίβαπτος, (ὁ, ἡ, Mari immersus, submersus.) Jacobs. Anth. 7, 332." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 603." Wakef. Mss.].

" Ἀλίβας, ντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, Mortuus, De- " functus, utpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν, Expers " vitalis humoris: unde Hom. διεροὺς βροτοὺς con- " traria signif. de viventibus dixit. Hesych. quoque " ἀλίβαντας dici scribit τοὺς νεκροὺς, διὰ τὸ ξηροὶ εἶναι, " καὶ οἷον ὑγρασίαν τινὰ μὴ ἔχειν ἢ λιβάδα. Aliter " autem Etym. ἀλίβαντας dici ait τοὺς διὰ πενίαν " ἀτάφους, et τοὺς ἐν θαλάσσῃ τελευτήσαντας: ap. " quem etiam nota paroxytonως scribi ἁλιβάντας, " quasi εἰς ἅλα βάντας. || Ἀλίβας οἶνος ap. Callim. " est ὄξος, Acetum: ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενε- C " κρωμένος οἰνός ἐστιν, Suid. ut Eust. quoque παρὰ τὸ " μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς, Quod libari non soleret. " Verba ejus ap. Etym. hæc sunt, ἔβηξαν οἶνον ἀλί- " βαντα πίνοντες. || Ἀλίβας dicitur etiam ὁ ἐν ᾅδου " ποταμὸς, forsan eandem ob causam. || Hesychio " est præterea βροῦχος. A fluvio autem illo infernali " dicta Ἀλιβαντὶς φυλὴ ap. Luc. Tribus Stygiana, " Moro interpr." [" Ad Od. Z. 201. ad Lucian. 1, 483. ad Callim. Fr. p. 460. Wakef. Eumen. 334. Brunck. Soph. 3, 485. 496." Schæf. Mss. Plut. Q. S. 8, 10. et 9. p. 702. Plato de Rep. 3. p. 387. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 252.]

" Ἁλιβατεῖ, Hesych. exp. ἀφανίζει, quo signif. et " ἀλιβδύει. Foret autem proprie ἁλιβατέω, Mare sub- " ire cogo, In mare demergo."

" Ἁλίβατος, Marigradus. Anaxilas ap. Athen. 9. " Τοὺς ὀρεινόμους ὑμῶν ποιήσει δέλφακας ἁλιβάτους, " Porcos marinos." [In Schneider. Lex. non legitur.]

Ἁλίβρεκτος, ὁ, ἡ, Mari immersus, vel aspersus, aut madefactus, Anthol. [Pers. 8. " Nonn. Dionys. 1, D 95." Wakef. Mss. 43, 201.]

Ἁλίβρομος, ὁ, ἡ, Marifremus, uno verbo, i. e. Marinum quendam fremitum edens. Pan ἁλίβρομος, ut ait Schol. Soph. (Aj. 694.) Ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ, πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα.

Ἁλίβροχος, ὁ, ἡ, Mari irriguus, Qui mari abluitur; ut Apoll. R. 2, (731.) πέτραι ἁλίβροχοι. [" Valck. Callim. 274." Schæf. Mss.]

" Ἁλίβρωτος, Suidæ ὁ ἅλας ἐσθίων, Sal comedens. " Scribo autem ἁλίβρωτος pro ἁλίβρωτις, quod ha- " bent vulg. Edd. ex auctoritate vet. Codicis. Item, " A mari exesus, quo significatu et Ἁλιβρὼς affertur " e Lycophr." [443. " Ælian. H. A. 2, 22." Wakef. Mss.]

[* Ἁλίγδουπος, ὁ, ἡ, In mari sonans. Nonn. Dionys. 1, 266. Oppian. H. 5, 423.]

Ἁλιγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Mari vicinus, Maritimus ap. Nonn. [" 42, 16." Wakef. Mss. " Pierson. Veris. 166." Schæf. Mss.]

Ἁλιγενὴς, ὁ, ἡ, Mari genitus. Venus ἐπιθετικῶς dicitur ἁλιγενὴς, quia est orta mari, ut canit Ovid. Sa-

ligena uno verbo Erasmus vertit: h. v. fingens, ut opinor, ad imitationem illorum Martigena, Nubigena, Terrigena. [" Quint. Smyrn. 5, 15." Wakef. Mss.]

Ἁλιδινής, ὁ, ἡ, Qui in mari versatur, Qui per mare circumagitur; ut ἐμπορίης ἁλιδινέος ap. Dionys. ubi tamen alii Codd. habent ἁλιμηδέος. [" Nonn. Paraphr. 21, 22." Wakef. Mss. " Boissonad. in Philostr. 285." Schæf. Mss.]

" Ἁλιδνοφεῖ, Hes. affert pro ἁλουργεῖ, quibus affine " ἁλιπόρφυρον."

[* Ἁλίδονος, ὁ, ἡ, Mari agitatus. Æsch. Pers. 279.]

[* Ἁλίδουπος, ὁ, ἡ, q. d. Maristrepus, epith. Neptuni: Sonorus, Strepens, epith. maris. Orph. H. 16, 4. 57, 7.]

Ἁλίδρομος, ὁ, ἡ, Per mare currens, Marivagus. Apud poëtas ναῦς, Navis, dicitur ἁλίδρομος epithetice. Latini Naves pontigradas dicunt, quod ad verbum respondet alii epitheto ποντοπόροι. [" Nonn. 43, 280." Wakef. Mss.]

Ἁλιδύω, Submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur et ἁλιβδύω, per Æol. literæ β pleonasm. Ἁλιβδύσαι, inquit Hesych. ἀφανίσαι, Abolere, Exterminare. [Lycophro 351. " Callim. 1, 535. Lobeck. Ajac. p. 347." Schæf. Mss.]

[* " Ἁλιειδής, (ὁ, ἡ, Colore marino, Numen. ap.) Athen. 305. (321.)" Wakef. Mss. Cf. Sallier. ad Thom. M. 578.]

[* Ἁλιεργής, ὁ, ἡ, In mari laborans, Piscator; Purpureus, Quasi e mari factus, i. q. ἁλουργής. Oppian. H. 4, 635. Τόσσα μὲν ἰχθυβόλων ἐδάην ἁλιεργέα τέχνης Δήνεα. Et * " Ἁλιεργὸς, ὁ, ἡ, pro eodem, Nonn. Dionys. 40, 306." Wakef. Mss.]

[* Ἁλιερκής, ὁ, ἡ, Mari cinctus. Pind. Ol. 8, 34. Isthm. 1, 10. Pyth. 1, 34. Oppian. H. 3, 175.]

Ἁλίζωνος, ὁ, ἡ, Mari cinctus. Ἁλίζωνος Κόρινθος, Anthol. quæ et ἀμφίαλος. [" Jacobs. Anth. 8, 78. Heyn. Hom. 4, 693." Schæf. Mss. " Nonn. 48, 199." Wakef. Mss.]

" Ἁλιζῶνες, dicuntur Bithyni, quoniam territorium " ipsorum θαλάσσῃ διαζώσται, et veluti Cherronesus " est, teste Suida. Vide et Steph. B. et Eust." [" Ad Paus. 78." Schæf. Mss.]

[* " Ἁλίζωος, (ὁ, ἡ,) Qui a mari vivit, (Pancrates ap.) Athen. 322. (ubi olim male ἁλίζωνοι.) Ovis marinus, Leon. Tar. 82." Wakef. Mss. " Wakef. S. C. 3, 190. ad Charit. 252. Jacobs. Anth. 7, 129. 137." Schæf. Mss.]

" Ἁλίζωστις, Genus herbæ marinæ, teste Suida."

[* Ἁλιηγής, ὁ, ἡ, ut " ἁ. πέτρα, Oppian. H. 3, 460. Ion. pro ἁλιαγής, i. e. εἰς ἣν τὰ κύματα ἄγνυνται." Schweigh. Mss. s. ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζομένη.]

" Ἁλιήμαθον, Hes. dici scribit παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὴν " ἄμαθον." [" Ἁλιάμαθος, ἁλιήμαθος, Ruhnk. Ep. Cr. 88." Schæf. Mss. In Schneider. Lex. non legitur.]

Ἁλιήρης, ὁ, ἡ, ut ap. Eur. (Hec. 455.) ἁλιήρης κώπη, i. e. ᾗ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν, Qua remigant in mari, [pro ἁλιὰς κωπήρης.]

" Ἁλιηχής, ὁ, ἡ, Marisonus." [Musæus 26. " Gesner. ad Orph. p. 390." Schæf. Mss.]

[* " Ἁλιθρέμμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

" Ἁλικάκαβον, (τὸ,) dicitur Solani quoddam genus, " ut Dioscr. docet 4, 74. quod sic orditur, Ἔστι καὶ " ἕτερον τρύχνον, ὃ ἰδίως ἁλικάκαβον καλοῦσιν, οἱ δὲ " φυσαλίδα. Et cap. sequ. στρύχνον ὑπνωτικόν· οἱ δὲ " ἁλικάκαβον. Meminit et Plin. 21, 31. Quin et alterum genus, quod Halicacabon vocant, soporiferum est, atque etiam opio velocius ad mortem: ab " aliis morion, ab aliis moly appellatum. Apud Hes. " scriptum Ἁλικάκκαβα, quod itidem esse dicit εἶδος " πόας et τὸν τοῦ λωτοῦ καρπόν." [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* " Ἁλικαρνασὸς, Jacobs. Anth. 10, 324. ad Diod. S. 2, 156. 177. ad Dionys. H. 5, 1. * Ἁλικαρνασσὸς, Wessel. ad Herod. init.: item p. 191. 667. ad Lucian. 1, 313. Jacobs. Anth. 7, 302. ad Dionys. H. 4, 2365." Schæf. Mss.]

" Ἁλικαύων, Neptunus ap. Sophronem, Hesych. " At Ἁλικίανες, quod exp. * θαλασσομιγεῖς, su" spectam habet scripturam."

" Ἁλίκλυστος, ὁ, ἡ, Qui mari alluitur. Soph. (Aj. " 1218.) πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον. Interdum pro " Eo, qui circumluitur vel obruitur mari." [" Heringa Obs. 271. Toup. Emend. 2, 146. Valck. Callim. 274. Apollonid. 17. Jacobs. Anth. 12, 99." Schæf. Mss. " Oppian. H. 1, 155." Wakef. Mss. Orph. Arg. 204. 331. Dionys. P. 972.]

[* " Ἁλίκμητος, Paul. Sil. Ambo 199." Schæf. Mss.]

[* " Ἁλικνημὶς, (ἴδος, ἡ,) Nonn. Dionys. 43, 204. (Ἔγχος ἁλικνήμιδι παρηώρησεν ἀπήνῃ.)" Kall. Mss.]

Ἁλίκρας, (ὁ, ἡ,) Mari, i. e. marinæ salsugini, commixtus, cum accentu in penult. ut ait Eust.

Ἁλικρείων, (ὁ,) Maris regnum obtinens, Regnans in mari, ὁ τῆς ἁλὸς κρείων, ut dicitur εὐρυκρείων. [Eust. 57, 27.]

Ἁλικρηπὶς γαῖα, Maritima ora exp. ap. Nonn. quasi habens fundamentum ad mare. [" Nonn. Dionys. 1, 288. Paraphr. 7, 2." Wakef. Mss.]

[* Ἁλικρόκαλος, ὁ, ἡ, Calculis e mari in littus ejectis obsitus, Orph. Arg. 332. sed dubitat Schneider. Lex.]

[* " Ἁλικρύφιος, Toup. Opusc. 2, 61." Schæf. Mss.]

B " Ἁλίκτυπος, Mari s. Undis marinis resonans, Marisonus, ut ἁλιηχὴς supra. Quo sensu ἁλίκτυπον λέ" κας in Epigr. et ap. Eur. (Hipp. 754.) ἁλίκτυπον " κῦμα. Pro Piscatore etiam accipi tradunt VV. LL." [" Porson. Orest. 367. Valck. Hipp. p. 245.; Callim. 274. Toup. Opusc. 2, 60. Wakef. S. C. 2, 40. Musgr. Or. 373." Schæf. Mss. Anacr. 39.]

[* " Ἁλικναῖος, ad Diod. S. 1, 685." Schæf. Mss.]

" Ἁλικύκη, Hesychio sunt φύλλα μήκωνος μετὰ " ὄξους λειανθέντα: item ὑπότριμμα ἐκ πλειόνων μετὰ " ὄξους λειανθέντα: item, ὑπότριμμα ἐκ πλειόνων κρεῶν, " et forsan ἁλίμικτον." [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* " Ἁλικύμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Huschk. Anal. 242. Crinag. 2." Schæf. Mss.]

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, Mari imperans, Neptuni epith., cui synonymum est ποντομέδων. [Aristoph. Θ. 329.]

Ἁλιμηδής, ὁ, ἡ, In mari agitans consilia, In mari sollicitus; ut ἁλιμηδὴς ἐμπορία, Negotiatio in mari sollicita, Dionys. P. [908. " Boissonad. in Philostr. 285." Schæf. Mss.]

C " Ἁλίμικτος, (ὁ, ἡ,) Sale mixtus, h. e. Salsus. Suidæ " ἁλίμικτον est τὸ πεπασμένον, Conspersum s. Aspersum, sale nimirum." " Ἁλισίμικτος, i. q. ἁλίμικτος " supra, Sale mixtus, Salsus, Hesychio ἡλισμένος."

Ἁλιμυρήεις, (ήεσσα, ῆεν,) In mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens. Od. E. (460.) Καὶ τὸ μὲν εἰς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκε.

Ἁλιμυρής, ὁ, ἡ, Idem Apoll. R. 1, (913.) Αὖσεν ὑπ' ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος.

[" Ἁλιμυρὴς, Gesner. Orph. Ind. Thom. M. 780. Phanocles, Democritus. Ἁλ. et ἁλιμυρήεις, Heyn. Hom. 8, 148." Schæf. Mss. Ἁλιμυρής, Oppian. H. 2, 258. " Tryphiod. 682." Wakef. Mss.]

Ἁλινηχής, ὁ, ἡ, In mari natans, ut ἁλινηχὴς κώπη, Anthol. [" Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 101. Huschk. Anal. 228. Philipp. 22. Jacobs. Anth. 10, 373." Schæf. Mss. Athen. 679.]

Ἁλινήκτειρα, ἡ, i. q. ἁλινηχής, ut ἁλινήκτειρα ἐλαία, Anthol. Olea in sale natans, i. e., opinor, Olea pluri mæ muriæ immersa. Hujus autem epitheti terminatio D videtur a νηκτὸς formata; nam a νήχομαι deductum νηκτὸς sonat Natationi aptus, aut Natandi facultatem habens. [" Jacobs. Anth. 9, 32. 110." Schæf. Mss.]

" Ἁλίνιτρον, (τὸ,) affert Gorr. pro Eo, quod vulgo " Salpetrum vocant."

[* " Ἁλίοικος, (ὁ, ἡ,) In mari vivens, Etym. M. 22. (70, 22.)" Wakef. Mss.]

" Ἁλίξαντος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξηραινό" μενος, afferenti ex Epigr. Ἀκταίης νησῖδος ἁλιξάντοισι " χοιράσι. Supra ἁλέξαντος." [" Huschk. Anal. 296. Jacobs. Anth. 8, 209. 269. 9, 220. Ruhnk. Ep. Cr. 151. ad Thom. M. 24. Toup. Opusc. 1, 375-6. Jacobs. Emend. 26. Valck. Hippol. p. 291. Wakef. S. C. 2, 100. ad Callim. 1, 155." Schæf. Mss.]

Ἁλιοτρεφής, ὁ, ἡ, Qui in mari alitur. In VV. LL. ex Od. [Δ. 442.]

Ἁλίπαστος, ὁ, ἡ, Sale conspersus; ut ἁλίπαστον κρέας, et ἁλίπαστον χωρίον, τὸ ἁλσὶ πεπασμένον, ap. Eust. || Est etiam ἁλίπαστος, Mari s. Aqua marina aspersus, Anthol. [" Athen. 658. unde habet Eust. δελφάκια ἁλίπαστα, Eubul. ap. Athen. 63." Schweigh.

Mss. " Jacobs. Anth. 9, 109. 10, 210. Casaub. ad Athen. 132. Toup. Opusc. 105. 221. Ammon. 11. Eran. Philo 157. et n." Schæf. Mss.]

Ἀλίπεδον, τὸ, ad verbum Marisolum, i. e. Solum quod aliquandiu mari coopertum fuit, rursum autem campus esse cœpit, et aratum fuit. Proprie igitur Maritimus campus, sed per catachresin Quilibet campus. Ita Suid. Hesychius habet duntaxat, ἀλίπεδα τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Mari adjacentes campi. Secundum quosdam ἀλίπεδον quasi ἁλὸς πέδον: secundum alios παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι. " Ἀλί-" πεδα, Hesychio τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Campi " maritimi, Planities ad mare sita, pro quo scr. potius " ἀλίπεδα." [" Mœr. 52. et n. Timæi Lex. 23. et n. Aristoph. Fr. 240." Schæf. Mss. Theophr. H. P. 7, 14. de sedo: Φύεται ἔν τε τοῖς ἀλοπέδοις καὶ τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνδήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεράμων, ὅταν ἐπιγένηται γῆς ἀμμώδους συῤῥοή. J. Poll. 1, 186.]

Ἀλίπλαγκτος, ὁ, ἡ, Marivagus, Pontivagus; ap. Soph. Aj. (700.) ὦ Πὰν, Πὰν ἀλίπλαγκτε: ubi Schol. hujus epitheti rationem reddens, ait, Ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τιμᾶται, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα, Quia in promontoriis colitur, ubi vagatur mare. Reddit et alias hujus epitheti rationes, quas ap. eum vide. [" Lobeck. Ajac. p. 308. 323. Wakef. S. C. 1, 62. ad Charit. 215." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 4, 24. Oppian. H. 1, 439.]

Ἀλιπλανής, ὁ, ἡ, i. q. ἀλίπλαγκτος, Anthol. Illud fit a πλάνη, hoc a πλάζω: utrumque præfixum habens dativum ἁλί. [" Antip. Sid. 14. Bergler. ad Alciphr. 60." Schæf. Mss. Ετ * Ἀλίπλανος, ὁ, ἡ, Oppian. C. 4, 258. " Nonn. Paraphr. 6, 237." Wakef. Mss.]

Ἀλιπλανία, ἡ, Erratio, s. Error per mare, Anthol. [" Jacobs. Anth. 9, 145." Schæf. Mss.]

[* Ἀλιπλεύμων, ὁ, ἡ, Marcell. Sid. 27.]

[* Ἀλιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Callim. H. in Del. 11., i. q. ἀλίξαντος. " Stat. Flacc. 4. Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Thom. M. 24. Wakef. S. C. 1, 62. ad Callim. 1, 148. Ilgen. Hymn. 596. Valck. Callim. 274. Ετ * Ἀλίπληκτος, Valck. l. c. Lobeck. Ajac. p. 308. 324." Schæf. Mss. " Schwebel. ad Mosch. 83." Kall. Mss.]

Ἀλίπλοος, ὁ, ἡ, Per mare navigans. Il. M. (26.) ἀλίπλοα τείχεα, Muri supernatantes mari, vel Muri in mare demersi, ita ut illis mare supernatet, inquit Hesych. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Συνεχὲς, ὄφρα καὶ θᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη. [Apoll. R. 3, 1328. " Heyn. Hom. 6, 274. 278. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Heyn. ad Apollod. 1153." Schæf. Mss.]

Ἀλίπνοος, ὁ, ἡ, Odorem maris habens, Mare spirans, Mare redolens, Mus. [265. " Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. Mss.]

[* Ἀλίπορος, ὁ, ἡ, Per mare iter faciens, διασφὰξ ἀλ. i. q. ἀλία, Lucian. Tragop. 24.]

Ἀλιπόρφυρος, ὁ, ἡ, Marinæ purpuræ colorem habens, ut ἀλιπόρφυρα φάρεα, (Od. N. 108.) Vestimenta purpura marina tincta, aut Vestimenta colorem habentia maris πορφύροντος. Vide Πορφύρω. [Steinbr. Mus. Tur. 1, 196. ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 6, 181. 7, 332. 8, 29. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 173. Heyn. Hom. 4, 173. " Philostr. 270." Wakef. Mss.]

[* " Ἀλιπτοίητος, (ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 8, 58. 13, 119." Wakef. Mss.]

[* Ἀλιῤῥαγής, ὁ, ἡ, In quo undæ s. fluctus franguntur, epith. scopuli. Philipp. 67.]

[* " Ἀλιῤῥαίστης, (ὁ, ἡ,) Mari pulsus, (δράκων) Nicand. Th. 828." Wakef. Mss. " Wessel. Diss. Herod. 181." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλίῤῥαντος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 6, 401." Schæf. Mss.]

[* Ἀλίῤῥηκτος, ὁ, ἡ, Archias 33. i. q. ἀλιῤῥαγής.]

[* " Ἀλίῤῥοιζος, (ὁ, ἡ,) Mari resonans, Nonn. Dionys. 13, 312. alibi (43, 218.)" Wakef. Mss.]

Ἀλίῤῥοος, ὁ, ἡ, Marifluus, Circa mare vel Ad mare fluens. Aut, In mare fluens. Vide Ἀλίῤῥοθος. [" Valck. ad Mosch. 351. ad Hippol. p. 291." Schæf. Mss.]

Ἀλίῤῥοθος, ὁ, ἡ, Marifluus: πόροι ἀλίῤῥοθοι Soph. Aj. (412.) dicuntur Fluvii in mare fluentes cum sonitu, ut ait Schol. Invenitur et ἀλίῤῥοθος ἀκτὴ, pro Litus quod fluctibus marinis agitatur. || Videtur autem dici ἀλίῤῥοθος pro ἀλιῤῥόθιος, ex ἅλς ἁλὸς, et ῥόθιον, Fluctus; atque adeo reperitur ἀλιῤῥοθία fem. genus habens servatum ι, in Anthol. ἀλιῤῥοθία ξεῖνε κέκευθε κόνις. || Verum notandum est, cum ῥόθος dicatur Fluctus, itidem ῥόθιον deminutivi forma: ab utroque substantivum formatum; nam ἀλιῤῥόθους Hesych. exp. Fluctus maris: Suidas ἀλιῤῥόθιον itidem Fluctum maris. Dicemus ergo ἀλιῤῥόθους quasi ἁλὸς ῥόθους, et ἀλιῤῥόθιον quasi ἁλὸς ῥόθιον. Apud Hesych. quidem certe ἀλιῤῥώθους cum ω habetur, sed non sine manifesto mendo. [" Ἀλίῤῥοθος, Wakef. ad Moschum 2, 128. Valck. Hippol. p. 291. Lobeck. Ajac. p. 286. Ἀλιῤῥόθιος, Toup. Opusc. 1, 20. Emend. 1, 464. Jacobs. Anth. 8, 63. Diod. Sard. 16." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1285.; H. 23, 8. Æsch. Pers. 367.]

[* Ἀλίῤῥυτος, ὁ, ἡ, Marinus, Quod mari alluitur, ἄλσος Æsch. Suppl. 881.: τὸ πέλαγος, Schol.]

[* " Ἀλισμάραγος, (ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 39, 362." Wakef. Mss.]

[* " Ἀλίσμητος ΕΤ * Ἀλίσμικτος. Vide Ἐπισμήχω. Hesych. Ἀλισίμικτα· ἠλισμένα. Schneider. ad Oppian, p. 353." Schæf. Mss. Lycophro 994.]

B " Ἀλίσπαρτον, Hesychio τὸ ἁλὶ ἐσπαρμένον χωρίον " καὶ ἄλευρον, In quo sal seminatum et sparsum est." [" Neues Hamb. Magaz. 1, 111. Ammon. 11. Eran. Philo 157. et n." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλιστέφανος, (ὁ, ἡ,) Pierson. Veris. 109. Ilgen. Hymn. 330. Jacobs. Anth. 8, 376. Wakef. Georg. p. 9." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 1, 410.]

[* Ἀλιστεφής, ὁ, ἡ, Mari cinctus. Orph. Arg. 143. 184. 1206. " Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 108." Schæf. Mss.]

[* Ἀλίστονος, ὁ, ἡ, A maris allisu strepens, resonans, i. q. ἀλίκτυπος, Æsch. Pr. 718. " In mari laborans, Oppian. H. 4, 149." Wakef. Mss.]

Ἀλίστρεπτος, ὁ, ἡ, Actus aut Versatus in mari, Circumactus in mari; ναῦς ἀλίστρεπτος, Navis quæ circumacta est, aut circumagi solet, vel potest, q. d. Navis in mari versatilis, [Anal. 2, 205. Musæus 45. Orph. Arg. 184.]

Ἀλιστρεφής, ὁ, ἡ, Qui in mari volvitur, vel circumagitur, Qui in mari vertitur, s. versatur. Ἀλιστρεφεῖς νῆσοι ap. Musæum (45.) Insulæ mari circumdatæ, ut vulgo exp., cum tamen proprie hoc epithetum sonet id quod dixi. [Vide Ἀλίστρεπτος. " Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 108." Schæf. Mss.] C

Ἀλιτενής, ὁ, ἡ, Dicitur ἀλιτενὴς τόπος Maritimus vel Mari adjacens locus, quasi ad mare extensus. || Item ἀλιτενὲς dicitur Demissum et humile, ταπεινὸν, ut Hes. et Etym. habent. E dativo ἁλὶ et τείνω, ut opinor. Ideo autem Humile puto signif. per ἀλιτενὲς, quod soleant demissiora esse, quæ mari adjacent loca. Ἀλιτενὴς θάλασσα, inquit Bud. Vadis frequens et brevibus, ut in litore. Appian. Ὡς τῆς θαλάσσης οὔσης ἀλιτενοῦς καὶ μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχώρους, Bayfio interpr. Propterea quod mare illic esset vadosum minimeque capax magnarum navium. [Strabo 646. Sieb. = 473. Polyb. 4, 39. Plut. Them. 14. Ναῦς ἀλ. καὶ ταπεινοτέρας οὔσας. Athen. 204. ἀλ. καὶ πλατεῖα. Wessel. ad Herod. 8, 60. " Ad Herod. 645. Villoison. ad Longum 108. ad Diod. S. 1, 211. 264. ad Charit. 413. Musgr. Iph. T. 436." Schæf. Mss. " Appian. de B. P. 126. J. Poll. 1, 115." Scott. App. ad Thes. " Appian. 2, 291. Vadosus, Arrian. 336." Wakef. Mss.] D

Ἀλιτέρμων, ονος, ὁ, (ἡ,) Mari conterminus, vel finitimus, Anthol. [Epigr. adesp. 369.]

Ἀλιτρεφής, ὁ, ἡ, Qui e mari vivit, Qui e mari alitur, vel esu piscium marinorum, vel etiam eorum piscatu; ut ipsi piscatores, qui sua arte victum sibi quærunt. Utitur Nonn. [Dionys. 24, 116. Quint. Smyrn. 3, 272.]

Ἀλίτροπος, ὁ, ἡ, Qui vertitur in mari, Qui versatur huc illuc in mari et jactatur. Phocyl. (133.) Πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις. [Schneider. Lex. " Voss. Myth. Br. 1, 102. Ilgen. Hymn. 381." Schæf. Mss.]

Ἀλίτροφος, ὁ, ἡ, In mari educatus. In VV. LL. exp. Marinus, non expressa vi compositionis. [" Oppian. H. 1, 76." Wakef. Mss.]

[* " Ἀλίτροχος, Etym. M. (470, 39.) 585, 10." Wakef. Mss.]

Ἀλίτρυτος, ὁ, ἡ, In mari vexatus. Ἀλίτρυτος κύμβη, Cymba mari vexata, Anthol. ἀλίτρυτοι χεῖρες ap. Nonn.

Manus in mari fatigatæ et labore vexatæ, de piscatoribus dictum. [" Jacobs. Anth. 8, 274." Schæf. Mss. Theocr. 1, 45.]

[* 'Αλίτυπος, ὁ, ἡ, A mari percussus, epith. litoris. Æsch. Pers. 942. Piscator, Eur. Or. 373.]

'Αλίτυρος, ὁ, Caseus sale aspersus, Anthol. [" Jacobs. Anth. 8, 241." Schæf. Mss. sed dubitat Schneider. Lex.]

" 'Αλιφαέων, Hes. affert pro ἁλίων, ἁλιέων. Proprie sonat In mari apparentium, a nom. ἁλιφαής."

" 'Αλιφθερῶσαι, Hes. affert pro ἀφανίσαι, ἀπολέσαι, quasi Mari perdere, quo sensu supra ἀλιβατεῖν et ἀλιβδύειν." [Sophro ap. Etym. M. 774. 'Ο τόκος νιν ἀλιφθερώκει. Koen. ad Greg. 158. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 201. Jacobs. Anth. 7, 137. Huschk. Anal. 115. Jacobs. Anth. 10, 194. Lobeck. Ajac. p. 348." Schæf. Mss.]

'Αλιφθόρος, ὁ, (ἡ,) Perdens in mari, Prædo marinus, Anthol. Ibidem 'Αλιφθορίη ναυτῶν, Perditio nautarum in mari; accipiendo Perditionem passive. Uno verbo Naufragium. [" 'Αλιφθόρος, ἀλιφθορία, Musgr. Helen. 1056. Jacobs. Anth. 7, 137. 10, 195. Huschk. Anal. 114." Schæf. Mss.]

'Αλίφλοιος, ὁ, (ἡ,) Maricortex, ad verbum, aut Salicortex, Species roboris s. Quercus, ut e Theophr. H. P. 3, 9. annotatur in VV. LL. Sed habent Salsicortex: ego malim Salicortex; ut ἁλιγενὴς vertitur uno verbo Saligena, accipiendo salum pro mari. " 'Αλίφαλος, Hesychio γένος δρυὸς, pro quo supra ἀλίφλοιος."

'Αλίχλαινος, ὁ, ἡ, E mari lænam habens; i. e. ut opinor, Lænam purpuream habens, videlicet conchæ marinæ sanguine tinctam. [" Nonn. Dionys. 20, 105. 40, 310." Wakef. Mss.]

'Αλουργὸς, (ἡ, ὸν,) Purpureus, vel, ut quidam loquuntur, Purpurisseus. A nonnullis et Violaceus exp. De purpuræ colore intellexit Etym. secundum quem ἀλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, Maris opus; quod videlicet e marina concha fiat. Sed non dubium est quin ἀλουργὸς, a purpuræ colore ductum, longius postea signif. suam extenderit. Arcus cœlestis primus color est φοινικοῦς: secundus autem, ἀλουργὴς et πορφυροῦς: ut Bud. tradit e Plut. de Philos. Plac. Idem in suo Lex. scribit, 'Αλουργὸν, i. q. οἰνωπὸν, τὸ ἐκ τῆς θαλάττης πορφυροῦν. Sed quid sit color ἀλουργὸς, omnium optime docet Aristot. de Color., ubi ait Uvarum botros habere colorem οἰνωπὸν, dum maturescunt; cum autem nigrescunt, colorem φοινικοῦν in ἀλουργὸν mutari. Plato Timæo ait ἀλουργοῦν esse Rubrum cum albo nigroque permixtum: 'Ερυθρὸν δὲ μέλανι λευκῷ τε κραθὲν, ἀλουργοῦν. Ubi notandum ἀλουργοῦν pro ἀλουργὸν, factum quasi ex ἀλουργέον.

'Αλουργὸν, pro substantivo positum reperiri quidam tradunt, sub. nomine χρῶμα, vel ἱμάτιον: ut ἀλουργῆ pro ἱμάτια ἀλουργῆ invenitur. Sed et ἀλουργοὶ e Plut. citatur substantive positum, sub. nomine ἐσθῆτες. Etymologiam autem hujus nominis esse dixi a nom. ἅλς ἁλὸς et ἔργον: ut sit ἀλουργὸν quasi Opus marinum: unde ἀλουργὰ Etym. exp. πορφυρᾶ, et ἀλουργίδα vult esse πορφύραν: hæc autem fit e marina concha. Hesych. quoque ἀλουργὲς ait esse πορφυροῦν.

[" 'Αλουργὸς, Jacobs. Anth. 7, 332. ad Diod. S. 2, 535. Boissonad. in Philostr. 382. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 49. Thom. M. 38. Purpurea veste indutus, ad Lucian. 1, 377. ad Dionys. H. 4, 2051." Schæf. Mss. " Plato Phæd. 59." Routh. Mss.]

'Αλουργὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀλουργός: ut ἀλουργῆ ἱμάτια, Vestes purpurisseæ. Athen. 11. 'Αλουργῆ μὲν γὰρ ἠμπίσχοντο ἱμάτια. Aliquando ἀλουργῆ sub. substantivo ponitur per se; ut ἀλουργῆ ἀμπεχόμενος quidam dixit. 'Αλουργὲς γὰρ, inquit Hes. τὸ ἐκ τῆς θαλάττας πορφύρας ὕφος. [" Mœr. 56. et n. Toup. Opusc. 1, 253. 446. Longus p. 4. Vill., ubi v. Vill. p. 15. Kuster. Hist. Cr. Hom. 97. Wolf. Jacobs. Anth. 7, 332. 8, 29. ad Lucian. 2, 11. Boissonad. in Philostr. 381. ad Dionys. H. 4, 2051." Schæf. Mss. " Diog. L. Pythag., Method. Conviv. 117." Routh. Mss.]

'Αλουργὶς, ίδος, ἡ, Vestis certum genus, coloris purpurei s. violacei, vel potius coloris ἀλουργοῦ: nam quis sit is, ex iis, quæ diximus, patet: quo autem nomine Latino appellandus, non constat. Etym.

A ἀλουργίδα exp. πορφύραν, Purpuram. Trabeam, inquit Laz. Bayfius, Græci ἀλουργίδα vocant. Plut. Romulo, (1, 104.) Αὐτὸς δὲ προὐκάθητο μετὰ τῶν ἀρίστων ἀλουργίδι κεκοσμημένος. || In VV. LL. annotatur ἀλουργὶς pro Phaleris purpureis positum reperiri, item pro Stragulo purpureo, ap. Lucian. [1, 29. 3, 403. Aristoph. I. 967. Glossæ: 'Αλουργὶς· Palmaris." Boissonad. in Philostr. 381. Jacobs. Anth. 8, 78. Lucian. 1, 22. ad Lucian. 2, 11. ad Charit. 248. * 'Αλουργία, Ruhnk. ad Vellei. 346." Schæf. Mss. " 'Αλουργία, Philostr. 159." Kall. Mss.]

[* " 'Αλουργιαῖος, αία, αῖον, i. q. ἀλουργὴς, Antiphanes Suidæ, vox dubia." Schneider. Lex. * 'Αλουργικὸς, Bekk. Anecd. Gr. 379.]

[* " 'Αλούργημα, τὸ, i. q. ἀλουργὶς, Liban. 4, 189. vox dubia." Schneider. Lex.]

'Αλουργυρίδες ab Hes. exp. πορφυρίδες. Videtur autem nihil aliud esse ἀλούργυρὶς quam ἀλουργὶς, quod modo exp. fuit.

[* " 'Αλουργοβαφὴς, (ὁ, ἡ,) Wakef. S. C. 4, 55. Ja-
B cobs. Anth. 7, 332." Schæf. Mss. Clem. Alex. 201=235.]

'Αλουργοπώλης, ὁ, Venditor purpuræ; ut ἀλουργὰ transferre purpuram nobis permittamus. Aristot. Mechan. ET 'Αλουργοπώλιον, Locus ubi purpura venditur. Item, Purpuraria officina. ET 'Αλουργοπωλικὴ, (ἡ,) Isæo, quæ * πορφυροπωλικὴ appellatur, inquit Suid. In quibus sub. puto substantivum τέχνη, q. d. Purpuræ venditoria ars.

[* " 'Αλουργοϋφὴς, (ὁ, ἡ,) Epiphan. Panar." Kall. Mss.]

[* " 'Αλουργόχρους, Const. Manass. Chron. p. 12 (=6.) Meurs." Schæf. Mss.]

[* Παναλουργὴς, Purpureus, Totus purpureus, Athen. 526. e Xenophane.]

Παραλουργὴς, ὁ, ἡ, Attextam habens purpuram. Παραλουργὲς, inquit J. Poll. τὸ ἑκατέρωθεν παρυφασμένην ἔχον πορφύραν. Quod et πάρυφες, et Ion. πηχυαλὲς, ut idem scribit. ET Παραλουργὶς, (ἡ,) Muliebris vestis, sicut ἀλουργὶς virilis, ap. eund. ea ni-
C mirum quæ, ut credibile est, ita attextam habebat purpuram.

Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore sunt in pretio, q. d., * παραβαφεῖς, inquit Hesych.

[" Παραλουργὴς, Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 338." Schæf. Mss. Παραλουργὶς, J. Poll. 7, 56. * Παραλουργὸν χιτώνιον, Plut. 8, 307. J. Poll. 7, 53. " Παραλουργὴς, Athen. 255." Wakef. Mss.]

Περιαλουργὴς, q. d. Circumpurpuratus. Apud Aristoph. (A. 856.) metaph. περιαλουργὴς κακοῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς, inquit Suid., qui et alterius exp. est auctor, i. e., ut opinor, Qui profunda mente mala excogitat. Ducta metaph. a concha, qua utuntur ad tingendam purpuram; illa enim e profundo mari eruitur. [* " Περιαλουργὸς, Acharn. l. c. Kuster. 125. a." Schæf. Mss.]

Alterum compositorum genus.

'Αγχίαλος, ὁ, ἡ, accentu in antepen., Mari vicinus, Ad mare s. Prope mare situs, Maritimus, Litoralis; ut δάφνη ἀγχίαλος, Apoll. R. 2, (160.) Χαλκίδα
D ἀγχίαλον vocat Hom. Il. B. (640.) παραθαλασσίαν, Maritimam, quæ et ἀγχιθάλαττος in prosa dici posset. Scribitur et ἀγχίαλος cum α habente superpositum spiritum asperum, de qua scriptura lege Athen. et Eust.

'Αγχίαλος, Propr. nom. Hesych. Intelligit autem viri proprium, ut ex Eust. liquet, qui ἀγχίαλος proparoxytone et nomen proprium esse ait, et nomen adjectivum: item Urbem Thraciæ, quæ et 'Αγχιάλη. Hoc autem 'Αγχιάλη legitur et ap. Steph. sed magno errore ibi πόλις Σικελίας pro πόλις Κιλικίας scriptum est. Alibi tradit idem Gramm. hanc urbem a Philopono 'Αγχιαλὸν appellari ὀξυτόνως. Viri autem proprium nomen est Od. A. 180. Μέντης 'Αγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱός.

'Αγχιαλὸς, accentu in ult. Funis navigii, inquit idem Eust. aut Urbs Thraciæ, quæ et 'Αγχίαλος, ut modo dictum est.

[" 'Αγχίαλος, Ruhnk. Ep. Cr. 280. Tull. Gem. 5. ad Diod. S. 2, 299. Lobeck. Ajac. p. 237. 'Αγχιάλη, ad Diod. S. 2, 304. Heyn. Hom. 4, 373. Boissonad. in Philostr. 358. Ilgen. Hymn. 201. Ruhnk. Ep. Cr. 8.

ubi et de ἀγχίαλος." Schæf. Mss. " Oppian. H. 1, 309." Wakef. Mss.]

Ἀμφίαλος, ὁ, ἡ, Circumquaque habens mare, s. Utrinque mare habens, sicut ἀμφιθάλαττος J. Polluci, ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν, ut Corinthus, Circumdatus vel Cinctus mari, ut circumdantur insulæ. Hesych. ἀμφιάλῳ exp. ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεχομένῃ πάντοθεν: unde νήσου Insulæ, epithetum est ἀμφίαλος, sicut et ἀμφίῤῥυτος. Sciendum est autem qui ἀγχίαλος scripserunt cum ἁ, de qua scriptura modo dixi, eosdem et ἀμφίἁλος scripsisse. [" Suid. 1, 43. Soph. Philoct. 1498. Pind. Ol. 13, 57." Scott. App. ad Thes. " Wakef. Philoct. 1464. Ilgen. Hymn. 202." Schæf. Mss. Xen. Hellen. 4, 2, 13. " Oppian. H. 1, 122. Quint. Smyrn. 9, 433." Wakef. Mss.]

[* "Ἔναλος, (ὁ, ἡ, Maritimus,) Ilgen. Hymn. 202. 254. ad Diod. S. 1, 394. Musgr. Electr. 1946. Arion." Schæf. Mss. " Sex. Emp. Pyrrh. 1, 119. adv. Mathem. 7, 414. Clem. Alex." Kall. Mss. Archestr. ap. Athen. 278.]

Ἔξαλος, ὁ, ἡ, Extans mari, ut dicitur Extare aquis, Extra mare positus. Cui opponitur ὕφαλος: ut ap. Lucian. (2, 695.) Καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεὼς ἄμορφα. Idem, (2, 405.) Οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, A mari subductum, inquit Bud. Qui addit, a Strab. ἔξαλον appellari, p. 231. Remotum a mari. Apud Polyb. Ἔξαλος πληγὴ, Quæ extra aquam s. paulo supra aquam infertur, Bayfio interpr. in his lib. 16. locis, Αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν, et, Ἐξάλους ἐλάμβανον τὰς πληγάς. Vide infra et Ὕφαλος πληγή. || Ἔξαλος, E mari exiliens. Oppian. H. (2, 593.) Ἔξαλοι ἀΐσσουσι.

Ἔφαλος, ὁ, ἡ, ET Ἐφάλιος, Ad mare situs, Maritimus. Utrumque enim dici volunt; sicut πάραλος et παράλιος. Il. B. (538.) Κήρινθόν τ' ἔφαλον. || Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ: et ita idem fuerit quod ἔξαλος modo exp. [" Ἔφαλος, Posidipp. ap. Athen. 596. " Ilgen. Hymn. 254. Lobeck. Ajac. p. 250." Schæf. Mss.] " Εὔφαλον, Hesychio ἐπιθαλάσσιον et * βραχυθάλασσον.' Pro ἐπιθαλάσσιον " tamen dicitur potius ἔφαλον, sine υ, utpote τὸ ἐπὶ " τῆς ἁλός."

Πάραλος, ὁ, ἡ, ET Παράλιος, (ία, ιον,) Maritimus. Soph. Aj. (412.) Ἰὼ πόροι ἁλίῤῥοθοι, Πάραλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ ap. Thuc., cujus locum proferam infra, παραθαλάσσιος, ut Schol. exp. At πάραλος στρατὸς ex Herod. (7, 161.) citatur pro classe. Παράλιος in soluta oratione usitatius est; unde et illud per hoc explicari solet. Plut. de Prud. Anim. Τοὺς νησιώτας καὶ παραλίους. Philo de Mundo, Οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν. Et παραλία πεύκη Theophr. Maritima pinus. Et παραλία sub. χώρα, Maritima ora. Plut. Pericle, Αἱ τῆς παραλίας πόλεις. Aristot. Rhet. 3. Σπεισαμένων πρὸς τὴν παραλίαν. Et παραλία, sub. χώρα, Maritima ora. Thuc. 2, (56.) Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. Quos ad locos pertinet, quod annotavit quidam, Atticam peculiariter παραλίαν fuisse dictam: παραλία, inquit Hesych., ἡ Ἀττική· ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος. Eodem modo παράλιοι dicti οἱ τὴν παράλιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen ap. Suid. legi πάραλοι, et ita eum scripsisse manifestum est; cum tradat παράλους appellatos fuisse non eos solum, qui nave paralo dicta vehebantur, verum etiam eos, qui maritimam Atticæ oram incolebant; ceteros autem, πεδιασίους et * διακρίους. Sed ap. Hesych. habemus παράλιοι: itidemque a Plut. (9, 213.) eadem de re loquente παραλίων fit mentio, sicut et πεδιέων, non πεδιασίων: Διὸ βελτίονα Σόλων ἔλαβεν ἀρχὴν, διεστώσης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν διακρίων λεγομένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων, καὶ τὸ τῶν παραλίων. Sunt autem qui πεδιαίων hic scribant, ut et alibi mihi legisse videor; habet tamen πεδιέων et Aristoph. Schol. idem describens. Idem vero Plut. Erotico παράλους, ἐπάκρους, et πεδίους vocat, appellans τρεῖς στάσεις. Sed non dubito quin pro πεδίων, vel πεδιέων vel πεδιαίων ap. eum reponendum sit. Thuc. autem πεδίον ea signif. dixit, et τὴν πάραλον γῆν, 2, (55.) Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὴν πάραλον γῆν καλουμένην. || Pro παραλία autem, Maritima regio, dicitur interdum a poëtis παῤῥαλία metri causa, seu παῤῥαλίη. || Παράλια, τὰ, Festi nomen, Athen. et Eustathio. || Παράλιοι ὄρνιθες, Soph. (Aj. 1076.) Marinæ aves potius quam maritimi.

" Πάραλος, τιθύμαλος, Paralius tithymalus, sic " dictus quoniam φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, " Quoniam provenit in locis mari vicinis, teste Diosc. " 4, 165. Alio nomine τιθυμαλὶς dicitur et μήκων, " teste eodem, necnon Plin. Meminit et Theophr. H. " P. 9, 2." [* Ἀμμότροφον πάραλον, Meleager 1, 20.]

Πάραλος, Navis ap. Athenienses, quam, sicut et alteram cui Salaminiæ nomen erat, ad certos tantum usus adhibebant. Quod testatur Plut. (9, 233.) Ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις. Hinc et Pitholaus ap. Aristot. Rhet. 3, τὴν πάραλον appellavit ῥόπαλον τοῦ δήμου. Ab Hesych. vocatur πάραλος navis sacra, sicut et alibi Σαλαμίνιος, ita enim ap. eum scriptum est, dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suid. hasce duas, triremes fuisse dicit, addens itidem sacras, quæ celeritate præstarent, atque adeo velut celeres quædam ministræ essent. Schol. Demosth. duabus hisce sacris triremibus, nam et ipse ita vocat, tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suid. duæ tantum recensentur quæ illis accesserint, Antigonis et * Demetrias. Idem Schol. πάραλον a Paralo quodam heroe nomen accepisse tradit; quod et ap. Suid. legimus. At Hesych. vult πάραλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς. Quod etiam voluisse puto ipsum Demosth. Schol., cum post etymologiam a Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, cui ille ὁμώνυμος, subjungit, Διὰ τὸ πλεῖν τὴν παραλίαν, τουτέστι τὴν Ἀσίαν καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τοὺς συμμάχους, εἴ τι βούλοιντο σημαίνειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disjunctiva particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν: ut dicat nomen invenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroem non referri, ostendunt quæ sequuntur, αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο κ.τ.λ. Ceterum nave paralo uti solitos Athenienses tradit Suid. ad publica negotia: Salaminia autem εἰς τὰ θεωρικὰ, i. e. in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contra hoc parali navis officium fuisse putent; et ap. ipsummet Suid. in alio loco hæ nominibus tantum differre putantur, illis autem Aristoph. Schol. subscribit. Sed παράλου varios fuisse usus, prout vario occurrebant publica negotia, e multis auctorum locis colligere possumus. Demosth. Schol. et Suid. volunt ea uti solitos ad revocandos domum e peregrina regione duces, ut ad revocandum e Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad revocandos aut evocandos eos duces, quibus dicenda causa esset; quod sane convenit illi Alcibiadis exemplo. Id autem et Aristoph. Schol. testatur, scribens, Ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν. Apud Xen. πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. Apud Demost. autem, (571.) legimus, Τῆς μὲν παράλου ταμιεύσας, Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον, ἢ πέντε τάλαντα. || Fuerunt autem dicti πάραλοι et qui in paralo nave remigabant, s. propugnabant. Secundum Suid. autem generaliter Parali navis vectores. J. Poll. ναύτας navis parali vult appellatos, παράλους s. παραλίτας, sicut Salaminiæ navis, Σαλαμινίους. Hesych. autem παραλίτης exp. ὁ ἀπὸ τῆς παράλου. Sic et Schol. Thuc. παράλους esse dicit τοὺς ἐκ τῆς νεὼς τῆς παράλου. Legitur autem hæc vox ap. Thuc. 8, (74.) Τῶν μὲν παράλων τινὰς οἱ τετρακόσιοι δύο ἢ τρεῖς ἔδησαν, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀφελόμενοι τὴν ναῦν, καὶ μετεκβιβάσαντες εἰς ἄλλην στρατιῶτιν ναῦν, ἔταξαν φρουρεῖν περὶ Εὔβοιαν. Bayfius ap. eund. Thuc. 6. Ἀφίκοντο δὲ τότε οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν παράλων, interpr. παράλους Propugnatores, qui in nave paralo esse solebant. Extenditur autem latius interdum παράλων signif. pro Quibusvis remigibus. Aristoph. B. (1071.) καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν Ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι. Ubi Schol. per παράλους scribit intelligi κωπηλάτας. Ejus verba sunt: Παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. Πάραλος γὰρ καὶ Σαλαμινία, τριήρεις * εἰρηναρχικαί. Κοινῶς δὲ παράλους, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας. Οὐ γὰρ ἴδιόν τι λέγοι ἂν περὶ τῆς παράλου τριήρους νεώς· ἄτιμοι δὲ οὗτοι ἦσαν. || Πά-

ραλος et pro Quodam tribuum judicio, in VV. LL. A

[" Πάραλος, Thom. M. 685. Markl. Suppl. 653. 659. Ion. 1606. Kuster. Aristoph. 126. b. Goldsm. Gesch. d. Gr. 1, 259. Bergler. ad Alciphr. 43. ad Corn. Nep. 191. Herod. 579. ad Diod. S. 1, 628. Πάραλοι, Musgr. Suppl. 653. Kuster. Aristoph. 237. a. Παράλιος, Markl. Suppl. 653. 659. 713. Thom. M. 685. ad Diod. S. 1, 467. Markl. Iph. p. 278. Wakef. Ion. 1614. Brunck. Soph. 3, 439. 451. ad Dionys. H. 1, 33. ad Herod. 447. Diod. S. 1, 212. et sæpissime: ad 1, 211. 270. Kuhn. ad Paus. p. 4. Παραλία, ad Diod. S. 1, 211. 340. Wakef. Ion. 1614. Brunck. Apoll. 196. Παῤῥάλιος, Callim. H. in D. 238. Dionys. P. 729. 799. 827." Schæf. Mss. Manetho 4, 534.]

" Παραγὶς, ἴδος, ἡ, affertur pro Dies sacra, sed " ἀμαρτύρως." [An παραλίς?]

" Παραλίτης, (ὁ,) Hesychio ὁ ἀπὸ τῆς παράλου, quæ " erat navis sacra. Itidem J. Poll. (8, 116.) dicit nau- " tarum quosdam fuisse παράλους s. παραλίτας, quos- " dam Σαλαμινίους, dictos nimirum a paralo et Sala- " minia navibus. Sed perperam apud eum scriptum B " est παραλεῖται."

Πλησίαλος, ὁ, ἡ, Maritimus, Mari vicinus, i. q. ἀγχίαλος ap. poëtas, ut ἄγχι et πλησίον idem signif. Hinc πλησίαλον substantivum, Maritima ora, Posidonio ap. Athen. (333.) Ὤδενον κατὰ τὸ πλησίαλον νικήσαντες τὴν μάχην. Quod vocabulum scribi etiam πλησί' ἅλον cum ἁ, sicut ἀγχί' ἅλον, admonet Eust.

" Πρωτόαλος, Hesychio πρωτόπλους, Primum mare " expertus."

Ὕφαλος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ ἔξαλος, Qui est sub mari, Sub mari latens, Vel, Qui est intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. Saxum sub mari latens. Quod et ὕφαλος sine adjectione dici annotarunt quidam Gramm. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, Rete in mare demissum et conditum. Hinc Ὕφαλος per metaph. Subdolus, Versutus, q. d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. Unde ὕφαλον ἦθος, quod et ὕπουλον. Sic ap. Greg. Οὐχ ἁπλοῦν γένος εὑρίσκω τοὺς Ἀρμενίους, ἀλλὰ κρυπτόν τι καὶ ὕφαλον. || Ὕφαλος item pro Aliquantum salsus, q. d. Subsalsus, Diosc. 3, 153. [Gl. Ὕφ- C αλος πέτρα· Latens saxum. " Ad Herodian. Philet. 448. Toup. Opusc. 2, 210. ad Lucian. 1, 314. 2, 296. Ὕφαλος πέτρα, Thom. M. 804. Lucill. 122. ad Anton. Lib. 226. Bergler. ad Alciphr. 60." Schæf. Mss. Alciphro 1, 1. Ælian. H. A. 14, 28. ET * Ὑφαλώδης, ὁ, ἡ, pro eodem, vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed vide " Diod. S. 2, 508." Wakef. Mss.]

Ὠκύαλος, ὁ, ἡ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Navis epithetum (Od. Θ. 111. M. 182.) dicitur enim ab eo ὠκύαλος ναῦς, quod a Schol. exp. * ταχύπλους. [" Wakef. Eum. 251. Lobeck. Ajac. p. 329. Heyn. Hom. 7, 120." Schæf. Mss. Oppian. H. 2, 535.]

Compositum sequens ejusdem quidem est formæ, sed ab altera tantum ἁλὸς signif., videlicet pro Sale, non pro Mari.

Ἄναλος, (ὁ, ἡ,) Sale carens, Insulsus, Non salitus. Aristot. Διὰ τί ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Marc. 9, (50.) Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; [Gl. Ἄναλος· Insulsus. " O[…]ian. C. 2, 397." Wakef. Mss.]

" [Κά]θαλος, (ὁ, ἡ,) Sale conspersus. Diphil. ap. A- " t[hen.] (132.) Κάθαλα ποιῆσαι πάντα καὶ ἐσκοροδισμέ- " [να.] 662. Κάθαλος, * κάτοξος. " Eust. Il. p. 648." Wak[ef.] Mss.]

[* Σύναλος, ὁ, ἡ, Consalaneus, Consalineus, Gl. In Lex. Hederic. vertitur Commensalis, Convictor.]

[* Ὕφαλος, Salsus, Philo J. 898." Wakef. Mss. Hippocr. 75, 33. * Ὑφαλικὸς, 455, 1=284.]

Composita autem in λιος terminata, ut ἐνάλιος, vide post Ἅλιος.

[* " Εἰναλινήχυτος, Theod. Prodr., Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 184. sed forte εἰν ἁλὶ νήχυτος." Boissonad. Mss.]

Εἰναλίφοιτος, ὁ, ἡ, Marivagus, In mari vagans, s. Per mare, ut εἰναλίφοιτα λίνα, Retia per mare vagantia, quasi εἰν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur qua ἠερόφοιτος. Est autem hoc diversum ab illis, quæ composita vocavi alicubi, qualia sunt ea, quæ alibi a me ponuntur præfixum habentia c. 2. non enim hoc ex alio fit jam composito, sed e tribus simplicibus componitur. Ideoque post εἰνάλιος non posui, ne videretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτος pro εἰναλιόφοιτος. [Anal. 2, 93. ut * Εἰναλίδιναι αἴθυιαι, Arat. 918.]

¶ Ἅλιος, ὁ, ἡ, Marinus: θαλάσσιος, in prosa. Ἅλιος γέρων, Marinus senex, appellatur Proteus ab Hom. et ἅλιαι θεαὶ, Marinæ deæ, Il. Σ. (86.) Ω. (462.) μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι. Et Od. Γ. (38.) ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. Sic Soph. (Aj. 458.) ἁλίαν πλάταν Marinum remum vocat, scribens, ἁλίαν Ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν.

Ἁλία non solum adjectivum esse, signif. Marina, sed ut substantivum pro Mari poni, in VV. LL. habetur; cujus usus exemplum desidero. || Ἁλία ibid. annotatur Piscationem s. Prædam piscium ap. Greg. signif. Sed videndum ne pro ἁλία leg. sit ἁλεία, de quo nomine dicam post Ἁλιεύς. Ex Hesych. præterea discimus esse Vas in quo sal teritur, aut in quod reponitur. Meminit et J. Poll. ut dicam in Ἁλιάς. || Ab ἁλία factum ETIAM Ἁλίαρος, Sale conditus. Ἁλίαρον, inquit Eust., τὸ ἠρτυμένον ἅλατι ἔδεσμα, [sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἅλιος, Vanus, Inanis, Irritus. Ἅλιον capi pro μάταιον, Vanum, ducta signif. a mari, constat inter Gramm.: sed quam potissimum ob causam, de hoc vero certant. Nam alii ἅλιον dici volunt Vanum, quasi quod in mare jaciatur et exterminetur. Alii, quod mare res quædam vana et inutilis esse vid[…]e inventas naves. Alii, quod ad potum inutilis sit aqua marina. Οὐχ ἅλιον βέλος ap. Hom. aliquoties pro Telum non vanum, Telum effectu non carens. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος. Il. Ω. (92.) et οὐχ ἅλιον ὅρκιον. Δ. (158.) || Ἅλιον adverbialiter etiam ponitur interdum pro Frustra, Incassum, Il. N. (505.) Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης Ὤχετ'· ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν: nam hic ἅλιον Schol. exp. ματαίως. HINC Ἁλιόω, Vanum reddo, Irritum reddo, Effectum habere non sino. Od. E. (103.) Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι: ubi ἁλιῶσαι exp. etiam μάταιον ἡγήσασθαι, Vanum existimare, Pro vano et inani habere. Il. Π. (737.) Οὐδ' ἁλίωσε βέλος, pro eo quod dicit, (Δ. 498.) οὐχ ἅλιον ἧκε βέλος, ut ait Eust. Non irritum emisit telum. || Ἁλιόω et pro In salis modum contero, Symmachum usurpasse Esaiæ c. 52. annot. in VV. LL. [" Ἅλιος, Ruhnk. ad H. in Cer. 323.; Ep. Cr. 114. Ilgen. Hymn. 202. 349. ad Xen. Eph. 262. Valck. Hippol. p. 294. ad Charit. 756. Markl. Iph. p. 258. Jacobs. Anth. 11, 10. Heyn. Hom. 4, 587. Ἅλ. κόχλοι, ad Charit. 220. Maritimus, Eur. Hec. 928. 633. Ἁλιόω, Wakef. Trach. 258." Schæf. Mss. Ἁλιόω, Maxim. de Elect. 512. 582.]

" Ἁλίως, Frustra. Soph. Philoct. (840.) ἐγὼ δ' ὁρῶ, " οὕνεκα θήραν Τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε " πλέοντες, i. e. μάτην, inquit Schol."

Ἐνάλιος, ὁ, ἡ, interdum et Εἰναλία, f. g. Marinus; ut ἐνάλια ζῶα, Aristot. de Mundo, Marina animantia. Sic ἐναλία φύσις a Soph. appellantur Pisces periphrastice. Apud Eund. vero (Aj. 566.) ἐνάλιος λεὼς exp. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διατρίβων, In mari versans. At D Plut. ἐνάλιον ἔργον appellat Rem in mari gestam, q. d. Marinum opus. Nam Navale opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. || Ἐνάλιος, Maritimus; ut ap. Aristot. de Mundo, Βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, Maritimis insulis. Bud.

Εἰνάλιος, ὁ, ἡ, metri causa inserto ι, i. q. ἐνάλιος: ut εἰνάλιοι φῶρες, q. d. Marini latrones, Piratæ, Anthol. In fem. g. dicitur etiam εἰναλία, et Ion. εἰναλίη, ut εἰνάλιαι κορῶναι, Od. (E. 67.) et εἰναλίη κήξ (O. 478.)

[" Ἐνάλιος, Brunck. Soph. 3, 414. Thom. M. 162. Markl. Iph. p. 258. Porson. Phœn. 3. Valck. Phœn. 5. Musgr. ib. p. 183. b. Brunck. ad Æsch. Pers. 451. ad Eur. Hec. 39. Valck. Phœn. p. 487.; Hipp. p. 294. ad Lucian. 1, 304. Ilgen. Hymn. 254. Ἐνάλιος θεὸς, Neptunus, Valck. Phœn. p. 400. Εἰνάλιος, ad Charit. 530. Markl. Iph. p. 388. Jacobs. Anth. 6, 162. Mnasalc. 8. Antip. Sid. 14. Porson. Phœn. 3. Valck. Phœn. p. 6.; Hipp. p. 294. Pierson. Veris. 51. 88. Ilgen. Hymn. 255. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Brunck. ad Æsch. Pers. 451. ad Eur. Hec. 39. Steinbr. Mus. Tur. 1, 162. Toup. Opusc. 1, 375. 431. 2, 300.

Atticum esse negat Dawes. Misc. Cr. 196. Porson. Hec. 39. Koen. ad Greg. 178. Dawes. l. c. 451. Εἰν. i. q. ἐν., Ruhnk. Ep. Cr. 288. Toup. Opusc. 1, 158." Schæf. Mss. "Ἐνάλιος, Schol. Il. E. 207." Wakef. Mss.]

Ἐφάλιος, vide in Ἔφαλος.

Παράλιος, vide supra post Πάραλος. Nam et hoc illi subjungendum censui.

Ὑπεράλιος, et Ὑπειράλιος, metri causa, Maritimus. Ad verbum, Qui est supra mare, q. d. Mari impositus; vel Mari imminens. Dionys. P. (851.) Κεῖθι δ' ἂν ἀθρήσειας ὑπειράλιον πτολίεθρον Ἄσπενδον, ποταμοῖο παραὶ ῥόον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, Une ville qui est sur la mer. [" Dionys. P. 1085." Wakef. Mss.]

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, vide post Ἁλιεύς.

¶ Ἁλιεὺς, έως, ὁ, Piscator: proprie sonat Marinator; nam ἅλιος Marinus sonat, ut modo dictum est. Ἀπὸ τῆς ἁλίας tamen factum esse, in VV. LL. annotatur tanquam sit substantivum nomen ἁλία pro Mari. Etym. e Philone tradit ἁλιεὺς a gen. ἁλὸς formari, ut sit ἁλὸς, ἁλιὸς, ἁλιεύς. Od. M. (251.) Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμηκέϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Apud Athen. 6. Ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθευτὰς καὶ μαγείρους. Poëtice autem ἁλιῆες in nom. plur. et ἁλιῆας in accus. dicitur Od. X. (384.) Πεπτεῶτας πολλοὺς, ὥστ' ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιῆες κ. τ. λ. || Est etiam Piscis cujusdam nomen ἁλιεὺς, ap. Plut. [Gl. Piscator. "Ad Mœr. 42. ad Charit. 267. Πληγεὶς, Brunck. Soph. 3, 489. Ἁλ. βίος, ad Lucian. 1, 444. Conf. cum λαὸς, ad Diod. S. 1, 213. Piscis nomen, ad Paus. 264. Ἁλιεῖς, gentile, ad Herod. 195. ad Diod. S. 1, 463." Schæf. Mss. " Adj., Oppian. 5, 121. Plut. 10, 72. Piscis genus, Theod. 4, 300. Ælian. H. A. 377." Wakef. Mss.]

Ἁλιεύω, σω, Piscor. Absolute sæpe, interdum et cum accus. Basil. Homil. 7. Ἄλλα γνωρίζουσιν οἱ τὴν Ἰνδικὴν ἁλιεύοντες θάλασσαν, ἄλλα οἱ τὸν Αἰγύπτιον ἀγρεύοντες κόλπον. [" Ad Thom. M. 32. 36." Schæf. Mss. " Artemid. 102. Ælian. H. A. 591." Wakef. Mss. Glossæ; Ἁλιεύω· Piscor. " Ἁλιεύομαι, Piscatoriam exerceo, Piscator sum, Piscor, Athen. 98. 328. unde ἁλιευομένη, Piscatrix, titulus Fabulæ Antiphanis ap. Athen. 338." Schweigh. Mss.] HINC Ἁλιεία, ἡ, Piscatio, Piscatus. Aristot. Pol. 1. Οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας (ζῶσιν,) οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. || Verum Ἁλεία etiam legitur ap. eund. Aristot. pro Piscatione, aut male pro ἁλιεία positum, aut certe retento ι, ut fit in ὑγεία pro ὑγιεία. Hoc enim mihi fit verisimile, quia ap. Herodian. (3, 1, 11.) itidem ἁλεία reperiatur. [Sic] " Ἁλεῖς, per syncopen pro ἁλιεῖς dici Suid. annotat, afferens ἁλεῖς σοφισταί." [ET * Ἁλεύω, Piscor, Gl. " Ἁλεία, falsa lectio pro ἁλιεία, Herodian. 3, 2. J. Poll. 7, 139. ut ὑγεία." Schneider. Lex. Glossæ: Ἁλεία· Piscatus. " Ἁλεία, ad Mœr. 380. ad Thom. M. 32. ad Xen. Eph. 261. ad Charit. 405. Ἁλιεία, ad Charit. ad Mœr. ad Xen. Eph. ll. cc. Ἁλία, ad Charit. l. c." Schæf. Mss. ADDE * Ἁλίευμα, τὸ, Piscatio, Captura, i. q. ἁλιεία, Strabo 755. ET * Ἁλιευτὴς, ὁ, i. q. ἁλιεύς. UNDE] Ἁλιευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Piscatorius. Ad piscationem aut Ad piscatorem pertinens. Ἁλιευτικὸς βίος, Piscatoria vita, Vita piscatorum. Aristot. Pol. 1. ἁλιευτικὴ τέχνη, Piscatoria ars, Athen. 6, (11.) Aliquando ἁλιευτικὴ per se ponitur, sub. nomine τέχνη. Invenitur etiam ἁλιευτικὸν et in plur. ἁλιευτικὰ sine adjuncto, pro Tractatu s. Tractatibus de arte piscatoria. Tunc vero potest cum ἁλιευτικὸν sub. βιβλίον, cum ἁλιευτικὰ autem βιβλία. Athen. 7, (68.) Νουμήνιος δ' ἐν Ἁλιευτικῷ. Idem ibid. Τοσούτοις ἐνετύχομεν ἐποποιοῖς ἁλιευτικὰ γεγραφόσι. Sic et Oppiani Ἁλιευτικὰ dicuntur quæ ad nostram ætatem pervenerunt. [Gl. Ἁλιευτική· Piscatoria. " Ad Charit. 267." Schæf. Mss. " Plato Soph. 97. Bas. pr." Seager. Mss. ET * Ἁλιευτικῶς, Piscatorie, More piscatorio.]

Ἁλιάδαι, οἱ, proprie Piscatorum filii. Nomen est appellativum patronymici formam habens; capitur tamen pro Ipsis piscatoribus. Soph. Aj. (880.) Τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων Ἁλιαδᾶν; ubi Schol. ait ἁλιὰς esse Piscatorum navigium : ἁλιάδαι autem, Filii piscatorum, i. e. Piscatores, ut Asclepiadæ dicuntur medici. Sonat autem proprie Asclepiadæ, Asclepii filii. Dura tamen esse videtur horum nominum ἁλιὰς ἁλιάδος, et ἁλιάδης ἁλιάδου derivatio ab ἁλιεύς. [" Brunck. Ind. Soph. Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss.]

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, Navicula, Cymba. Quidam Piscatoriam naviculam interpr. et ipse Soph. Schol., si bene memini, ἁλιευτικὸν πλοῖον exp., quasi ab ἁλιεὺς derivatum sit ἁλιάς. Hesych. habet, Ἁλιάδες· μικρὰ σκαφίδια, nulla piscatorum facta mentione. Tamen ap. Aristot. Anim. 4, 37. Ἁλιὰς βάτραχος exp. itidem Rana piscatrix; ubi Gaza Raiam vertit, ut annotatur in VV. LL. || Ἁλιάδες Vasa buxina in quibus sal terebatur, ut ait J. Poll. Reperitur autem et Ἁλίδες in ea signif. sed mendose fortassis. Vocantur et ἁλίαι, quod vide paulo post. " Ἁλειάδες, αἱ, Piscatoriæ " scaphæ, VV. LL. perperam pro ἁλιάδες." || " Ἁλιάδων Hes. exp. etiam ἐναλίων, In mari degentium, " Marinarum." [Gl. Ἁλιάς· Horia. " Navis piscatoria. Moschio ap. Athen. 208. Ἁλιάδες τε καὶ σκάφοι." Schweigh. Mss. " Ad Diod. S. 1, 189. Diod. S. 2, 593. Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss. " Plut. 1, 93. 1, 244. Ælian. H. A. 471.; adj., 937." Wakef. Mss.]

" Ἁλιακὴ, Suidæ ἁλιευτικὴ, Piscatoria. Ἁλιακὸν " quoque Etym. et Lexico meo vet. ἀκάτιον ἁλιευ" τικόν."

¶ Ἁλυκὸς, (ἡ, ὸν,) Salsus, ut ἁλυκὸν ὕδωρ, Salsa aqua, ap. Aristot. et Theophr. Ἁλυκὸς τῇ γεύσει, Salsus gustu ap. Diosc. [" Mœr. 29. et n. Alciphr. 368. Kuster. Aristoph. 238. a. Callim. 1, 446. ad Diod. S. 2, 402. Heyn. Hom. 4, 245." Schæf. Mss.]

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, Salsugo, Salsedo. Theophr. Ὅλως δὲ ἡ ἁλυκότης πρόσφορος.

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, ut quidam annotant, i. q. ἁλυκότης. Ἁλυκίδας tamen ap. Strab. (5. p. 17. Sieb.) sibi videri appellatas Salinas scribit Bud. Aliquando ἁλυκίδες, ut annotant ex Hermolao, signif. Locum eum aut simili natura præditum, quem Antonius Salsulas appellat. [" Wakef. S. C. 4, 234." Schæf. Mss.]

" Ἁλυκὴ, oxytonως et aspirate, Hesychio est ἡ " θάλασσα; ψιλὸν autem et paroxytonon, ἡ λύκους μὴ " ἔχουσα, quod de ἁλυκὸς quoque et ἄλυκος dici potest."

" Ἁλυκώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἁλυκὸς, vel Plenus humore " aliquo, Hippocr." [377, 11=396.]

Ἁλικὸς item et Ἁλικότης, scripta litera ι non υ, inveniuntur. Ἁλυκὸς, inquit Bud., i. q. ἁλμυρὸς, vel Ἁλικός; varie enim ap. Theophr. legitur; sed frequentius ἁλυκός. Ita quidem Bud.; at ego ἁλικὸς cum ι in multo paucioribus locis reperiri scio. [" Mœr. 29. et n.; ad Eran. Philon. 158. a. Ἁλικότης, ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.]

[Ἁλικὸς, Salsus, Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 2. p. 10. Glossæ: Ἁλικός· Salaris. Ἁλικαί· Salinæ.]

" Ἁλικὸς, Maritimus. Hes. enim teste ἁλικοὶ nomi" nantur οἱ τὰ πρὸς θάλασσαν οἰκοῦντες μέρη τῆς Πε" λοποννήσου. At Ἅλικος Doricum est pro ἥλικος. " ET Ἁλικὶς, ἡ, Salsilago, pro quo supra et ἁλυκίς."

Ἁλικώδης, ὁ, ἡ, ap. Theophr. exp. Salsus; ut idem sit quod ἁλικός. Quanquam sequendo terminationem sonat Salsuginosus. Potius autem scr. censeo ἁλυκώδης. [" Ad Mœr. 29." Schæf. Mss.]

¶ Ἁλία, (ἡ,) Vas in quo sal terebatur. Archipp. ap. J. Poll. Ἁλία πυξίνη. Et Strattis, ἐν ἁλίαις κεκομμένον. Fuisse autem et ἁλιάδα appellatum, dictum fuit supra. [" Ἁλιὰ, Callim. Epigr. 51.: τρυπᾶν ἁλιῶν, Apollon. Tyan. Ep. 7. Salinum digito terebrare, Pers. 5, 138." Schneider. Lex. " Ad Lucian. 1, 439. T. H. ad Lucian. Dial. 114. Callim. Ep. 26. Villoison. ad Longin. 209." Schæf. Mss.]

¶ Ἁλίζω, σω, Salio, Sale conspergo, Sale condio. Unde ἁλισθήσεται pro Salietur, aliquoties in Evangelio, ab ἁλίζομαι. Apud Aristot. ἄναλοι ἄρτοι et ἡλισμένοι opponuntur, ubi dicit: Διὰ τί ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Apud Eund. H. A. 8, 10. Ἁλιζόμενα πρόβατα, Oves, quæ salem cum pabulo devorarunt; Πρὸς δὲ τοὺς τόκους ἁλιζόμενα, μείζω τὰ οὔθατα καθιᾶσι. [Gl. Salio, Insalio. " Musgr. Heracl. 404. Heyn. Hom. 5, 153. Casaub. ad Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 29. Mœris 51. et n.

Ad Il. E. 823. 'Αλ. et αὐλ. conf., ad Herod. 429." Schæf. Mss.] " Ex Athen. 2. affertur etiam pro Versor in mari. || At ἀλίζειν, quod Hes. exp. ἀλείφεσθαι, suspectum est." Hinc Ἀλιστὸς, Salitus, Anthol. [" Jacobs. Anth. 10, 210." Schæf. Mss. " Artemid. 61." Wakef. Mss. Et * " Ἀνάλιστος, (ὁ, ἡ, Insulsus, * πλατυρημοσύνη) Timo Phlias. 16. Toup. Emend. 2, 189." Schæf. Mss. Diog. L. 267.] " Ἀλίσταρος, Hesychio est σοφώτατος, Sapientissimus." [" L. ἀλίσταρος, Salsissimus." Is. Voss. " L. χαλίσταρος, ex Eur. Cycl. 314. Κομψὸς γενήσῃ, καὶ χαλίσταρος Κύκλωψ." Ruhnk. Ep. Cr. 2, 15.]

[* Ἄλισις, ἡ, Salitura, Gl.]

Ἀλισμὸς, ὁ, Salitura, Ipse actus saliendi s. sale condiendi. || Item ἀλισμὸς, Maris jactatio. Bud. Diosc. Καὶ ἐφ' ὧν ἀλισμὸς καὶ ναυτία καὶ θέρμη ὑποχονδρίων παρακολουθεῖ. [" Ad Charit. 570." Schæf. Mss. " Eunap. 83. 134." Wakef. Mss.]

Συναλίζομαι, pro κοινωνῶ ἀλῶν καὶ τραπέζης, ut quidam interpr.: vide supra post Ἀλία, et in Συναλίζομαι, ab Ἀυλή. [Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 118.]

¶ Ἅλας, ατος, τὸ, Sal, ut in proverbio, quod a Suida refertur, ἅλασιν ὕει, quod ait solitum dici ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας, De summa fertilitate. Hinc Ἀλατοπωλία ap. Aristot. Œc. 2. Salis venditio, Jus et potestas salis vendendi. [" Ἅλας, Callim. 1, 448. Theocr. 15, 17. Casaub. ad Athen. 123. Thom. M. 34. Wakef. S. C. 3, 128. ad Diod. S. 1, 73. Athen. 1, 13." Schæf. Mss. Glossæ: Ἅλας· Sal. Ἅλατα· Sales. Hinc * " Ἀλάτινος, (ίνη, ινον, Ad salem pertinens, i. q. ἅλινος,) Clem. Alex. 461. * Ἀλάτιον, Montf. Palæogr. 37." Kall. Mss. * Ἀλατινὴ, Statua salinaria. Trall. 2. p. 189. Ὁ θεὸς ὁ στηρίξας τὴν γῆν, καὶ στήσας τὴν θάλασσαν, ὁ ξηράνας τὴν τοῦ Λὼτ γυναῖκα, καὶ ποιήσας αὐτὴν ἀλατίνην. Adde * Ἀλατικὸς, ἡ, ὸν, unde τὸ ἀλατικὸν, Salarium, Gl.]

[* " Ἅλαι, Salinæ, Dionys. H. Antiq. 353. Reisk." Kall. Mss. Glossæ: Ἅλαι· Salinæ.]

" Ἀλαὶ, Hesychio δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς. Unde ap. " Suid. Ἀλαιεὺς, qui hujus δήμου δημότης est." [" Ἁλαι, Ἅλῃσι, Musgr. Iph. T. 1452. Toup. Emend. 2, 456." Schæf. Mss.]

" Ἅλα dici τὰ κόπρια annotat Suid., nimirum in " Od. ubi quidam dicit, Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ " ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης. Veruntamen et ibi ἅλα, ab " ἅλς, accipere pro Grano s. Mica salis, nihil vetat."

" Ἄλαβα, Hesychio μέλαν ᾧ γράφομεν, Atramentum scriptorium."

" Ἀλαβὴ, Hesychio λιγνὺς, σποδὸς, μαρίλη, Fuligo, " Cinis, Cinis mixtus carbonibus; sed his interserit, " καρκῖνος Κυπρίων, nescio quid sibi volens iis verbis. " Et mox subjungit paroxytonως, Ἀλάβαι ἄνθρακες, " Carbones. Hinc Ἀλαβώδης, ὁ, ἡ, Plenus carbonibus vel fumo, s. Fuliginosus, Fumosus. Idem enim " ἀλαβῶδες affert pro ἀνθρακῶδες, κεκαπνισμένον." [" Wessel. Diss. de Jud. Arch. 73." Schæf. Mss.]

" Ἀλάβανδα, ἡ, Alabanda: civitas Cariæ ab Alabando quodam denominata: cujus civitatis civis s. " incola Ἀλαβανδεὺς nominatur. Inde et possessivum Ἀλαβανδιακὸς, Alabandiacus, Alabandensium " proprius, ut Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα: unde Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμὸς, quo nimirum negativa particula μὴ pro οὐ ponitur, ut Philoxenus tradit ap. " Steph. B., ejus exemplum afferens Homericum " hunc versum, Il. O. Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων " ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας. Latini Alabandicus " potius dicunt quam Alabandiacus."

" Ἀλαβαρχεία, ἡ, Epigr. Lascaris putat accipi pro " Taberna quadam aut Officina, alii pro Figlina, ubi " incertus quidam Auctor ait, Ἐζόρε γὰρ καὶ τοῦτον " ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν, Ἐξ ἀλαβαρχείης, γραμματικοῦ γέγονεν. Alabarchas autem, nam et id " vocabulum reperitur ap. Juvenal. (1, 170.) Inter " quos ausus habere Nescio quis titulos Ægyptius aut " Alabarches: quidam interpr. Præfectos convehendi " salis, ap. Joseph. A. J. (18, 6, 3. 18, 8, 1. 19, 5, " 1.) Sed tunc aspiranda saltem hæc vox esset. Alii " vero dicunt eos esse, qui ex Arabia merces comportabant. Videndum tamen ne loci potius alicujus, unde merces advehebantur, nomen proprium " sit; sonat enim aliquid peregrini, et vero etiam per

A " κ alicubi scriptum legitur." [Ἀλαβάρχης, ὁ, Euseb. H. E. 2, 5. p. 52. ubi v. Vales. " Wessel. de Jud. Arch. 73. * Ἀλάβαρχος, (ὁ,) ibid. Ἀλαβαρχεία, ibid. et Jacobs. Anth. 10, 216." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 2, 17.]

" Ἀλαβὼς, Hesychio ποταμὸς, Fluvius."

" Ἀλανοὶ, Populi ad Bosporum non procul a Mæotide palude habitantes, a quibus regio quam tenent, " Ἀλανία dicitur. Ab iisdem est nom. poss. Ἀλανικὸς, Alanicus, Ad Alanos pertinens, s. Alanorum " proprius. Item τὸ Ἀλανικὸν ἅπαν, s. ἔθνος, Tota " gens Alanica, Omnes Alani, ut supra τὸ Αἰτωλικὸν " pro οἱ Αἰτωλοί."

" Ἄλαρα, Hesychio τὸ τοῦ δόρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς " ἐπιδορατίδος ἐμπίπτον, Hastile quod inseritur in " fistulam cuspidis: vel, κάρυα Ποντικὰ, ἀφ' ὧν γίνεται τὰ δόρατα, Nuces Ponticæ, e quibus fiunt hastæ. " Itidem Etym. et Lexico meo veteri ἄλαρα sunt τὰ " Ποντικὰ κάρυα, et ὁ αὐλὸς τοῦ δόρατος καταξυόμενος. " Ubi etiam subjungitur, quosdam ἀλαρίαν quoque " vocare Arborem, ὅθεν εἰς τὰ δόρατα αἱ ῥάβδοι, Unde

B " cæduntur hastilia."

" Ἀλεσούριος, Species piscis marini, qui κατ' εὐφημισμὸν nominatur καλλιώνυμος: est autem τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, quod πνεύμων etiam vocatur, quasi " ἀλὸς οὐρὰ, ἀλεσσουριόν τι ὂν, nam οὐρὰν vocare solent " τὸ αἰδοῖον. Ita Lex. meum vetus, et cum eo Etym. " qui etiam addit, quosdam eo nomine accipere " κόγχον κογχυλίου. Apud Hes. neutro gen. ἀλεσούριον, quod itidem esse dicit θαλάσσιον αἰδοῖον: item " Genus quoddam conchylii." " Ὀλοθούριον, Hes. " esse dicit εἶδος θαλάττιον. Mentio τῶν ὀλοθουρίων " ap. Aristot. H. A. 4., ubi ea dicit parum a spongiis " differre. Plin. 9, 47. Multis eadem natura, quæ " frutici, ut holothuriis, pulmonibus, stellis." [Aristot. H. A. 1, 1. Holothuria Priapus Linnæi. Schneider. Lex.]

[* Ἀληγὰ πλοῖα, Navigia salem vehentia. Plut. 8, 732, 9, 614.]

" Ἀλιάποδα, Hes. dici scribit τὸν κέπφον s. θαλάσσιον ὄρνιν, quia marina loca permeat." [" T. H.

C ad Plutum p. 311." Schæf. Mss.]

" Ἀλιήτορες, Suidæ οἱ ἀλιεῖς, Piscatores, Epigr." [" Adesp. 27. Tzetz. Exeg. in Il. p. 37." Schæf. Mss.]

" Ἅλιμος, (ὁ, ἡ,) Marinus s. Maritimus. Hesychio " enim ἅλιμα sunt θαλάσσια, et ἅλιμον eidem παραπλήσιον θαλάσσῃ γενόμενον, Proxime accedens ad " mare. || Ἅλιμος s. Ἅλιμον dicitur etiam quidam " θάμνος φραγμίτης, ex eo quod ἐν παραθαλασσίοις καὶ " φραγμοῖς φύεται, ut testatur Diosc. 1, 121. ubi masc. " gen. utitur. Neutrum ap. Suid. legitur, quo auctore ἅλιμον est itidem βοτάνη δενδροειδὴς παρὰ " θάλασσαν. Theophr. quoque neutro gen. ἅλιμον " vocat, H. P. 4, 20. C. P. 5, 22. Plinius Aureonem " s. Auronem Latine vocari scribit, 17, 24. Nec " viscum, inquit, prodest, et cytisus, nec auro, quod " Halimon vocant Græci. Duobus modis scribitur, " inquit Gorr., modo nude, mirabili, ut ait Solin., " effectu, quod admorso eo fames interdiu nulla sentiatur, ab α priv., et λιμός: quasi Famem arceat; " ejus enim folia decocta in cibos admittuntur: mo-

D " do cum aspirationis nota, quoniam maritimum olus " sit, et eam ob causam ἀλμυρὶς a salsugine dicatur " Aetio. At Ἀλιμοῦς ap. Suid. et Harpocr. est δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, unde Ἀλιμούσιος." [" Ἅλιμον, τὸ, et ἅλιμος, ὁ, Atriplex Halimus Linn.]

[* Ἀλινάτωρ, Salinator, Gl.]

" Ἅλινος, (ίνη, ινον,) q. d. Saleus, i. e. Qui e sale " est, Confectus e sale. Apud Herod. (4, 185.) ἀλίνων χόνδρων, Salis micarum."

" Ἀλὶς, ίδος, ἡ, Eustathio est ἀλμυρίς. Vide et " Ἀλίδες in Ἀλιάς."

" Ἀλκυὼν, (όνος, ἡ,) s. Ἀλκυδὼν, (ἡ,) Halcyone s. " Halcedo: avis παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quod in " mari pariat, ut vult Etym.: nec absurde. Nam " et Plut. testatur, Τὰς ἀλκυόνων λοχείας παραδεξαμένην τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν καὶ * συνεκτιθηνεῖσθαι. Qua de re vide et quæ Plin. scribit 10, " 32. et Aristot. H. A. 9, 14. Inde Ἀλκυόνειοι s. " Ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur Quatuordecim dies " brumali tempore sereni cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat et fœtificat hæc avis. Aristot.

" H. A. 5, 8. Ἡ δὲ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμε-
" ρινάς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ
" τροπαὶ, ἀλκυόνειοι ἡμέραι. Et mox: Περὶ μὲν οὖν
" τοὺς ἐνταῦθα τόπους οὐκ αἰεὶ συμβαίνει γίνεσθαι ἀλ-
" κυονίδας ἡμέρας περὶ τροπάς· ἐν δὲ τῷ Σικελικῷ πε-
" λάγει σχεδὸν αἰεί. Unde Plin. 10, 32. Fœtificant
" bruma, qui dies Halcyonides vocantur, placido
" mari per eos et navigabili, Siculo maxime. Ἀλκυό-
" νειον s. Ἀλκυόνιον, (τὸ,) dicitur etiam Spuma maris
" concreta, admistis sordibus tenuissimis, quod ex
" eo mari innatante nidos fingunt et construunt hal-
" cedones, ut Gorr. tradit, quem consule de quinque
" ejus generibus. Vide Diosc. quoque 5, 136. et
" Plin. 32, 8. ubi inter alia hæc scribit, Fit in mari et
" halcyoneum appellatum, e nidis, ut aliqui existi-
" mant, halcyonum et ceycum: ut alii, e sordibus
" spumarum crassescentibus: alii e limo vel quadam
" maris lanugine. Hesychio autem Ἀλκυόνιον, est
" Herba quædam. Rursum Ἀλκυονὶς, deminutiva
" voce dicitur ἡ ἀλκυὼν, ut Etym. tradit. Alioquin
" Ἀλκυὼν est etiam Nomen proprium feminæ ap.
" Athen., ut Ἀλκυόνη ap. Hom., sic canentem Il. I.
" Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ αὐτῆς Μή-
" τηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ' ὅτε μιν
" ἑκαεργὸς ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed notandum
" est, quod ad spiritum attinet, non ubique aspirata
" hæc reperiri, secundum etymon supra allatum, sed
" alicubi tenui spiritu notata, et quidem crebrius
" fere." [" Ἀλκυὼν, ad Charit. 251. ad Anton. Lib. 79. Plut. Mor. 1, 497. ad Lucian. 1, 176. 178. Huschk. Anal. 126. Jacobs. Anth. 7, 129. 251. 284. 411. 8, 34. 52. 312. 361. 9, 195. Callim. 1, 484. Heyn. Hom. 5, 659. Ἀλκυὼν, όνος, non ω, Sylb. ad Paus. 200. Ἀλκυόνη, Heyn. Hom. 5, 659. Apollod. 28. Ἀλκυονὶς, Jacobs. Anth. 9, 195. Heyn. Hom. 5, 659. Alciphro p. 6. ad Lucian. 1, 176. * Ἀλκυονίτιδες, Jacobs. Anth. 6, 215. 8, 361. Heyn. Hom. 5, 660." Schæf. Mss. Ἀλκυόνειον s. Ἀλκυόνιον, Halcyonium Cotoneum Linn. Pallas Elenchus Zoophyt. s. 359. Theophr. de Odor. 448. Ἀλκυὼν, Aristoph. O. 1594.]

" Ἀλωρῆται, Suidæ οἱ τὰς ἅλως φυλάσσοντες, Area-
" rum custodes; ita enim vet. Cod. habet pro τοὺς
" ἅλας, quod est in vulgatis, eaque scriptura Etymologi
" auctoritate comprobari potest, dicentis itidem ἀλω-
" ρήτας a Lyciis vocari τοὺς τὰς ἅλως φυλάσσοντας.
" At Lex. meum vetus utramque habet scripturam;
" in eo enim duabus illis vocibus, τὰς ἅλως, super-
" scriptum est τοὺς ἅλας, secundum quam scripturam
" ἀλωρῆται sunt Salis vel Salinarum custodes. Sed
" altera magis placet." [" Jacobs. Anth. 8, 202." Schæf. Mss.]

¶ Ἅλμη, ἡ, Salsugo, Salsilago, vel Aqua salsa. Item Muria. Od. E. (53.) quidam exp. mare: ego potius Aquam salsam exp. ubi dicit δεύεται ἅλμῃ. Sic Z. (137.) ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι. At rursus E. (322.) ubi habetur, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρὴν, Salsuginem interpr. malim; quia dure diceremus Salsam aquam amaram, quanquam hoc πικρὴν alii aliter exp. Theophr. Φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν, Salsugo. Ἁλμυρὶς pro eodem dicitur. || Ἅλμη, Muria. Diosc. de olivis conditis, ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ. Plinius vertere solet, In muria servatur, ut ait Bud. Accipi autem ἅλμην itidem pro Muria in his Athen. locis existimo. 7. Τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον, et 2. Ἀποθησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ. Habetur et aliis ll. || Ἅλμη, Jus quoddam e piscibus, ὁ τῶν ἰχθύων ζωμὸς, ait Hesych. Eustathius ait ἅλμην θαλασσίαν vocari solitum Edulii quoddam genus, cujus vilis erat apparatus. || Ἅλμη, Morbus quidam herbarum, ut cumini. Item, Terra sterilior. Quæ signiff. annotantur in VV. LL. || Ἅλμη, metaph. ut Lat. Salem vel Sales, pro Lepore, Venustate et Urbanitate. Ita enim capitur in Proverbio, quod Eust. affert, Ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, Sal illi non inest. Unde, ut opinor, in Terent. Eun. Qui habet salem, qui in te est, Salem aptissime interpr. ἅλμην, et Catull.: nam nulla venustas, Nulla in tam magno corpore mica salis, commodissime exprimamus ita, Ἐν τηλικούτῳ σώματι ἅλμης ἔνεστιν οὐδ' ὁτιοῦν. Quinetiam videri possint Terent. ac Catull. allusisse ad Gr. illud Proverbium, cujus Erasmus non meminit, aut me memoria fallit. [" Jacobs. Anth. 9, 165. Mare, Ruhnk. Ep. Cr. 122. Toup. Opusc. 1, 375. Mœris 69. et n.: ad Charit. 342. * Ἀλμίων, Eichst. de Dram. 54." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 175. Φιλοκλῆς· ——Οἱ δὲ Ἀλμίωνα αὐτόν φασιν ἐπιθετικῶς διὰ τὸ πικρόν· ἅλμη γὰρ ἡ πικρία λέγεται. Ἅλμη, Xen. Œc. 20, 12. " Plato Phæd. 58." Routh. Mss. Glossæ: Ἅλμη· Muria, Muries, Murina, Salsedo, Salsilago. " Salsamentum, quod alias τάριχοι, et metaph. pro Verberone dixit Cratin. ap. Athen. 164." Schweigh. Mss. " Arrian. 350." Wakef. Mss.]

Ἄναλμος, ὁ, ἡ, pro Non salsus, e Xen. (O. 20. 12.) citatur. Fuerit autem secundum hanc signif. i. q. ἄναλος. Apud Theophr. τὰ ἄναλμα, Quæ non fuerunt in salsuginem immersa, q. d. Salsuginis expertia. In VV. LL. ex ἀναλμα ab ἄναλμος, magno et crasso errore factum fuit ἄναλμα ἀνάλματος.

" Ἄναλμα, τὸ, Insulsitas, Salsilaginis penuria. Ita
" quidam in VV. LL. afferens Theophr. C. P. 5, 11.
" Ὁ ἐρέβινθος ἀπόλλυται σφακελίσας, ὅταν ἀνθοῦσιν
" ὕδωρ ἐπιγινόμενον ἀποκλύσῃ τὴν ἅλμην· τὸ γὰρ ἄν-
" αλμα, οἷον σφακελίζειν ἐστί. Ita enim reponendum
" ait pro ἔφαλμα, quod in vulg. Edd. legitur. Qua
" in re facile ei assentior, nimirum pro ἔφαλμα re-
" ponendum esse ἄναλμα, vel potius ἄφαλμα: at
" hoc ἄναλμα s. ἄφαλμα substantivum esse, pernego,
" dicoque vel post illam vocem addendum esse v.
" γίνεσθαι, vel leg. esse ἄφαλμον aut ἄναλμον. Per-
" peram autem scriptum esse ἔφαλμα, præcedentia
" verba satis declarant, et vero etiam hæc sub finem
" lib. 3. Καταπλυθείσης δὲ τῆς ἅλμης, ὥσπερ συμφύτου
" τινὸς στερόμενος, σφακελίζεται: necnon et H. P. 8, 6.
" Οὗτοι δ' (ἐρέβινθοι) ἀποκλυσθείσης τῆς ἅλμης ἀπόλ-
" λυνται σφακελίζοντες. Unde Plin. 18, 17. Vitium
" ciceris est cum salsilaginem ejus abluendo imber
" dulcius id facit."

" Ἔφαλμος, (ὁ, ἡ,) Muria conditus. Plut. Symp.
" 6, 2. Αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων εὐστομίαι καὶ δρι-
" μύτητες."

[* " Σύναλμος, ὁ, ἡ, Valde salsus. Macho ap. Athen. 580. λοπάδας συνάλμους, Patinas valde salsas." Schweigh. Mss.]

Ὕφαλμος, ὁ, ἡ, Subsalsus, Aliquantum salsus. Vel potius, Aliquantum salsuginis habens. [Diosc. 3, 153.] ET Ὑφαλμύζων, ut ὑφαλμύζων ἐπίπαγος, Concreta salsilago, Gelata salsugo, ap. Diosc. 5. [Neutra vox a Schneider. Lex. agnoscitur. Certe ὑφαλμύζω est verbum nihili, pro quo scr. foret * ὑφαλμίζω.]

[* Ζωμάλμη, ἡ, θασία, Suid. vox dubia, Θασίας ζωμὸς ἅλμης, Schol. Aristoph. A. 671.]

" Καθαλμὴς, (ὁ, ἡ,) Salsus, vel Aliquantum salsus,
" Aliquanta imbutus salsedine. Affertur enim e Ni-
" candro Al. 514. καθαλμέα βώλακα γαίης, pro ὑφάλ-
" μυρον."

Μυστάλμης, ὁ, Avarus, quasi victitans e divisione salsamentorum. Sic in VV. LL. Quisquis autem sit hujus exp. auctor, videtur a μυστίλλειν et ἅλμη deduxisse, sed nescio quo exemplo ἅλμην pro Salsamentis accipiens. " Μυσάλμαι, Hesych. πολὺ πεινῶντες
" καὶ ἐσθίοντες. Eust. μυσάλμην scommatice dici tra-
" dit ἐκ τοῦ μυστιλᾶσθαι ἅλμην, quod sit ἐκ τῶν εὐτε-
" λεστάτων ζῆν. Unde rectius μυστάλμης scriberetur,
" ut infra." [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

Ὀξάλμη, (ἡ,) Acida muria, ut ap. Diosc. interpr. Ruellius. At Hermol. Acetum salsum. Sic et a Plin. vocatur, et aliquando voce Græca Oxalme. Vide Athen. (385.) Habetur et ap. Aristoph. Σ. (331.) Εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν. ET Θυμοξάλμη, Oxalme cum thymo trito, s. Confectio e thymo trito et oxalme, i. e. Acida muria. De qua confectione habes ap. Dioc. 5.

[* Ὑδράλμη, ἡ, Aqua salsa. Oribas. 53. Matth.]

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, a sing. nom. ἁλμὰς, In muria conditæ oleæ. A quibusdam tamen ἁλμάδες ἐλαῖαι exp. simpliciter Conditaneæ, vel Conditivæ, s. Condititiæ. At nonnulli interpr. Olivæ conditæ cum sinapi, duas exp. in unam confundentes; nam ap. Hesych. legitur: Ἁλμάδες· κολυμβάδες ἐλαῖαι, καὶ αἱ ἐκ σινάπιος γογγυλίδες. Athen. (56.) ex Aristoph. Οὐ ταὐτόν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα. Et paulo post, Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖσσόν ἐστιν ἁλμάδος. Et (133.) Ὦ πρεσβύτα

πότερον φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς Ἑταίρας, ἢ τὰς * ὑποπαρθένους, ἀλμάδας, Ὡς ἐλάας στιφράς; Dicuntur et κολυμβάδες ἐλαῖαι; quod nomen vide post Κολυμβῶ. A
[" Phrynich. Ecl. 46. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 32. Callim. 1, 433. Aristoph. Fr. 228. 258. Mœris 51. et n.: Thom. M. 37. ad Lucian. 1, 306." Schæf. Mss.]

" Ἁλματῆραι, Maritima loca, τὰ παραθαλάσσια χωρία, Hes."

[* Ἁλμήεις, ήεσσα, ῆεν, Salsus, Salsuginosus. Æsch. Suppl. 857.]

[* "Ἄλμιος, (ία, ιον, vel, ὁ, ἡ,) Salsus. Menander ap. Athen. 132. Τοῖς ἀλμίοις μὲν οὐ πάνυ ἁλίσκεται, ubi quidem ἀλίμοις corrigit Bentl." Schweigh. Mss.]

[* Ἁλμοπότης, ὁ, Potator aquæ marinæ, nempe vini aqua marina mixti. Unde fem. * Ἁλμοπότις, Athen. 32. Ετ * " Ἁλμοποτίατρια, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 130." Boissonad. Mss. Ετ * " Ἁλμοποσία, ἡ, Jul. Afric. Cest. 2. (279. Τὰς ἀλμοποσίας δ' ἂν διὰ τὸν * ἀηδισμὸν τοῦ λαβεῖν τοῖς πολλοῖς.)" Kall. Mss.]

[* Ἁλμορρὰξ, ὁ, ἡ, Plin. 31, 10. ubi falsa lectio Halmyrrhaga.] B

[* Ἁλμίζομαι, Schol. Ven. ad Il. Bœot. 45.]

[* "Ἐξαλμίζω, Valde salsum reddo. Pseudo-Chrys. Serm. 99. T. 7. p. 547. Θάλασσα ἐξηλμίσθη, μὴ ἐπεισερχομένων αὐτῇ γλυκέων ὑδάτων." Seager. Mss.]

Ἁλμώδης, ὁ, ἡ, Salsuginosus. Theophr. Ἐπεὶ τά γε ἐν τοῖς ἀλμώδεσι φυόμενα, ἔχειν ἀλμυρίδα τινὰ οὐκ ἄλογον. [Hippocr. 114. 312. 332. 356. 431.]

Ἁλμαία, i. q. ἅλμη, Muria, ap. Diosc. sæpe autem ἀλμαίας in plur. usurpat; ut 2, 208. Εἰς ἀλμαίας μετὰ γάλακτος ταριχεύεται, In muriis lacti conjunctum asservatur, vel conditur; ut quidam exp. Alii ἀλμαίας Salgama interpr. hic, ut et alibi, ap. Eund. veluti 3; 78. 79. [Nicander Fr. ap. Athen. 133.]

Ἁλμεύω, Muria condio, In muria servo. Diosc. 1: de cornis loquens, Ἁλμεύεται ὡς ἐλαία, Muria condiuntur ut oliva, vel In muria servantur. Passiv. Ἁλμεύομαι, unde participium ἀλμευθεὶς ap. Eund. 2, 127. pro In muria servatus. Hinc Ἄλμευσις, ἡ, Muria, Diosc. 3, 91. Ταριχεύεται δὲ καὶ εἰς τὰς ἀλμεύσεις, ubi ἀλμεύσεις appellat quod alibi ἀλμαίας. Quanquam, C si vim hujus vocabuli spectemus, aliud potius signif. debet; nam, cum ἀλμεύω signif. Muria condio, aut In muria servo: ab eo factum nomen ἄλμευσις sonaret proprie Ipsam actionem servandi in muria; ut et ἀλμευτὴς Eum signif., qui ita servat. Est enim Ἁλμευτὴς, ὁ, Qui condituras quasdam facit in muria, Qui in muria servat quæpiam, quæcunque sint. Sed intelligere oportet Qui artem ita servandi profitetur. Salgamarius ap. Diosc. vertitur, 1, 27. Ξηράναντες γὰρ αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον οἱ ἀλμευταὶ, εἶτα ἀφεψήσαντες, ἀποβρέχουσιν ὕδατι ψυχρῷ.

¶ Ἁλμυρὸς, (ά, ὸν,) Salsus, Salsuginosus, ἁλυκός: ut a τόλμη fit τολμηρὸς, et ἀτηρὸς ab ἄτη, sic ἀλμηρὸς ab ἅλμη, et verso η in υ, ἀλμυρὸς, ut habemus ap. Etym. Homerus ἀλμυρὸν ὕδωρ, Salsam aquam, appellat marinam aquam, Od. I. (227.) ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ. Alibi θαλάσσης addit, Maris; ut M. (236.) Δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ. Ap. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) ἀλμυρὰ ὄψα, Salsa opsonia: Ὄψα δὲ χρὴ συνεσκευάσθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα ἐπιπλεῖστον, καὶ δριμέα, καὶ ἀλμυρά. ‖ Significat ἀλμυρὸν etiam Amarum; D certe ἀλμυρὰ δάκρυα secundum Hesych. exp. possumus Amaras lacrymas: ait enim, ἀλμυρὰ δάκρυα, χαλεπὰ ἢ πικρά. Nisi forte quis πικρὰ δάκρυα interpr. malit Acerbas lacrymas. Antea loc. Hom. protuli, in quo ἅλμην πικρὴν dicit. Dicuntur itidem metaph. ἀλμυροὶ λόγοι, Amari sermones, ut Erasmus exp.: nam hæc Athen. (121.) verba, Δεῖν, λέγων, ἀλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν, interpr. Dicens amaros sermones dulcibus lymphis oportere diluere. Vide Proverbium, Marinam auditionem fluviali abluit sermone. Ab hoc autem ἀλμυρὸς, vel a fem. ἀλμυρὰ, aut potius a derivato ἀλμυρὶς, fit vocabulum Gallicum Saumure. Et ita nos integrum retinuimus id, e quo, ut opinor, Lat. per apocopen suum Muria fecerunt. [Gl. Ἁλμυρός· Salmacidus, Salsus. Ἁλμυρὸν ὕδωρ· Salmacia aqua. " Musgr. Troad. 438. Musgr. Hel. 1077. Heindorf. ad Plat. Phædr. 239. Ruhnk. Ep. Cr. 89. Valck. Phœn. p. 66. Wyttenb. Ep. Cr. 55. Bergler. ad Alciphr. 323. ad Herod. 526." Schæf. Mss. Ἁλ. πόντος, Hesiod. Th. 107.]

[* " Ἁλμύριος, Cod. Gud. in Secundi Sent. 2. Kall. Mss. Ἁλμύρια, τὰ, Inscr. Chandleri p. 75. 7[…] sed v. Schneider. Lex. v. Ἁλμυρίς. Ετ * " Ἁλμυρί[…] ἡ, Theophyl. ad Luc. 17." Kall. Mss.]

[* Ἁλμυρόγεως, (ὁ, ἡ, Salsum solum habens,) Phil[…] V. M. (2, 111.) in Chrestom. Philon. Dahl. 174 Boissonad. Mss.]

[* " Ἁλμυρονάματος, (ὁ, ἡ,) Salsa fluenta haben[…] Pseudo-Chrys. Serm. 24. p. 312. Ἀχρησίμευ[…] βίου, ἀλμυρονάματε sc. θάλασσα." Seager. Mss.]

[* " Ἁλμυρόπικρος, (ὁ, ἡ,) Niceph. Blemm. Phy[…] 130." Schæf. Mss.]

" Ἀνάλμυροι, (οἱ, αἱ,) Gal. ap. Hippocr. e Dios[…] " exp. ἄναλοι, οὐχ ἀλμυροὶ, Non salsi, Salsilagin[…] " expertes, annotans tamen quosdam divisim legere[…]

Ὑφάλμυρος, (ὁ, ἡ,) Subsalsus, Salsuginosus. Ὑφάλμυροι τόποι, Loca salsuginosa Hermolao, Terræ salsæ Ruellio. Diosc. 3, 153. Φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόπο[…] καὶ εὐηλίοις, γενομένῳ ὑφαλμος. [Nicand. Al. 513[…]

Ἁλμυρώδης, ὁ, ἡ, Salsuginosus, ut ab ἅλμη fit ἀλμώδης. [Hippocr. 238. 309. 343.]

Ἁλμυρότης, ἡ, Salsugo, ἁλυκότης. Alex. Aphro[…] [" Nemes. Plut." Wakef. Mss. Aristot. Meteor. 2, […] p. 554. Hippocr. 350.]

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, Idem, ut ex ἁλυκὸς non solu[…] ἁλυκότης, sed et ἁλυκὶς dicitur. Theophr. Ἐν τ[…] κελύφει γὰρ ἡ ἀλμυρίς. [Diod. S. 120. Rhod. Hippoc[…] 113. 323. " Plut. Mor. s. 801. Wytt.: Eumene[…] 1083. HSt. Ἀχανὲς γὰρ ἦν τὸ πεδίον, οὔτε βαθύτερο[…] οὔτε ἀπόκροτον καὶ στερεὸν, ἀλλὰ θινῶδες, καὶ μεστ[…] ἀλμυρίδος αὐχμηρᾶς." Seager. Mss. Theophr. C. P. […] 7. Ἐν ταῖς ἀλμυρίσι ῥάφανος ἀρίστη. Athen. 36[…] κράμβη,—ρις. Hesych. Ἁλμυρίδες· αἰγιαλοὶ, καὶ τόπ[…] ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατιὰς, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξ[…] βαλλον. Chandler. Inscr. 110. Παραλίαν, καὶ ἀλμ[…] ρίδα, καὶ τὸ Θησεῖον, καὶ τὰ ἄλλα τεμένη ἅπαντα, u[…] f. l. ἀλμύρια.]

Ἁλμυρίζω, Salis saporem refero. [Athen. 394[…] Ετ Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliqua e parte s[…] porem salis refero. Plut. (9, 614.) Διὸ καὶ τοὺς ἰσχνο[…] καὶ τοὺς ἀτρόφους Ἀπολλώνιος ὁ Ἡροφίλου ἐκέλευε […] γλυκεῖ, μηδὲ χονδρῷ τρέφειν, ἀλλὰ τοῖς ταριχευτοῖς κ[…] ὑφαλμυρίζουσι. [" Thom. M. 442." Schæf. Mss.]

ΑΙΓΙΑΛΟΣ, ὁ, Litus, Ora maritima. Hac vo[…] αἰγιαλὸς, utuntur et poëtæ et prosæ scriptores; ut φύεται ἐν αἰγιαλοῖς; Athen. e Theophr. Schol. Sop[…] vult ἀκτὴν esse κρημνώδη τόπον ἐν θαλάσσῃ, at αἰγιαλ[…] vocari τὸν ἐπίπεδον καὶ ὁμαλόν. Quod autem a[…] etymum hujus nominis attinet, alii παρὰ τὸ τὴν αἰ[…] γείτονα εἶναι τῆς ἁλὸς, alii ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἅλλεσθ[…] deduxerunt; e quibus etymis hoc quidem, ineptu[…] et ridiculum videtur, si sensus spectetur: illud autem nimis coactum, si ipsarum literarum ratio habeatu[…] ‖ In VV. LL. αἰγιαλὸς exp. etiam In litore habitans sed falso.

Αἰγιαλὸς, variorum locorum nomen, de quibus co[…] sule Strab. Steph. B. et Eust. Item Fluvii Achai[…] nomen, et τῆς παραθαλασσίας πλευρᾶς τῆς Πελοπο[…] ννήσου, ap. eund. Eust. Plin. 4, 5. ita orditur, Achai[…] nomen provinciæ ab Isthmo incipit: ante Ægial[…] vocabatur propter urbes in litore per ordinem di[…] positas. Ετ Αἰγιάλεια item regio ab Ægialo fluv[…] dicta, ejusque incolæ Αἰγιαλεῖς, ut scribit idem Eus[…] Fuit et uxor Diomedis Αἰγιάλεια dicta.

" Αἰγιαλόνδε, Ad litus."

[" Αἰγιαλὸς, Heyn. Hom. 4, 222. 6, 526. ad H[…] rod. 406. 547. Fac. ad Paus. 1, 310. Valck. ad An[…] mon. 1. p. 9. b. Sylb. ad Paus. l. c. vertit Litus pl[…] num, Voss. ad Pomp. Melam 568. Valck. Adonia[…] p. 284. Bergler. ad Alciphr. p. 5. 13. Toup. ad Lo[…] gin. 399. Wessel. Obs. 87. Eran. Philo 161. Brunc[…] Œd. C. 1493." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰγ. Litus.]

Αἰγιαλίτης, ὁ, et Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, Litoreus, L[…] torea, ut αἰγιαλῖτις ἄμμος, Litorea arena. Diosc. 5. […] αἰγιαλίτιδα χηλὴν dixit Archias in Anthol. Exp. etia[…] In litore habitans. Ετ Παραιγιαλίτης, pro eodem, […] quidem exp. Athen. Κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παρα[…] γιαλίταις * κεστρινίσκοις. [" Αἰγιαλίτης, Toup. Opus[…] 2, 13. Hueschk. Anal. 227. Quint. Mæc. 7. Phrynic[…] Ecl. 93. Jacobs. Anth. 9, 270. Αἰγιαλῖτις, Jacob[…]

Anth. 7, 174. Diod. Zon. 9. Wakef. S. C. 2, 100." Schæf. Mss. Strabo 277. Athen. 325. " Synes. 254." Wakef. Mss. Adde * Παραιγίαλος, ὁ, ἡ, i. q. παραιγιαλίτης, Litoreus, Litoralis, Schol. Lycophr. 243. " Xenocr. p. 7. * Παραιγιάλιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 98. * Παραιγιαλῖτις, (ἡ,) 50." Boissonad. Mss. Παραιγιαλῖτις, Eust. 87=116.]

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ, ἡ, Idem. Et Αἰγιαλεὺς, in VV. LL. ex Alciphr. [Gl. Αἰγιαλώδης· Litoralis. " Aristot. H. A. 1, 762." Scott. App. ad Thes. " Αἰγιαλεὺς, Huschk. Anal. 284." Schæf. Mss.]

[* Αἰγιάλειος, ὁ, ἡ, i. q. αἰγιαλίτης, Aetius p. 6.]

[* Ἐπαιγιαλίτης, i. q. ἐπηόνιος, Unde * " Ἐπαιγιαλῖτις, (ἡ,) Jacobs. Anth. 8, 258." Schæf. Mss.]

Αἰγιαλῖδες, αἱ, in VV. LL. Membranæ in oculis natæ, aut Cicatrices oculorum subalbidæ. Sed hæc signif. mihi suspecta est.

[* " Ἄλπεις, Crinag. 28. 32. Probl. Arithm. 15. ad Dionys. H. 1, 107. Unde * Ἄλπειος, ad Diod. S. 1, 349." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Et] * Παράλπιος, " Alpium incola, Ad Alpes habitans, Plut." * Προσάλπειος, ὁ, ἡ, Strabo 368. Et * " Ὑπεράλπειος, (ὁ, ἡ, Transalpinus, Gl.) 294." Wakef. Mss.]

ἌΛΣΟΣ, τὸ, Lucus, ut interpr. Plut. Romulo, (1, 121.) quare cum dicit Hesiod. (Σ. 99.) ἱερὸν ἄλσος, supervacaneum est ἱερόν. Od. Z. (291.) ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. Lucum Minervæ. I. (200.) ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι Φοίβου Ἀπόλλωνος, Luco Apollinis. Plut. Numa (1, 244.) Ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exp. etiam Saltus, vel Nemorum saltus. [" Wakef. S. C. 1, 78. 121. ad Herod. 435. 473. Villoison. ad Longum 84. Toup. Cur. Poster. in Theocr. p. 3.; Opusc. 1, 518. Wakef. ad Mosch. 3, 43. Valck. Hippol. p. 186. Koen. ad Greg. 99. Thom. M. 572. Herodes 23. Jacobs. Anth. 12, 415. Heyn. Hom. 4, 299. Ἄ. Νυμφῶν, Longus init." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 109. Πόντιον ἄλσος ἀλίῤῥυτον, Suppl. 881. Cic., Neptunia prata, et Ποσειδάωνος ἀλωὴ, Oppian. H. 1, 797. Glossæ: Ἄλσος· Nemus, Lucus. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 2. p. 12.]

Ἀλσοκόμος, (ὁ, ἡ,) Saltuarius, ut Bud. exp. ap. J. Poll. 285. VV. LL. ἀλσοκόμοι interpr. etiam Lignatores, Frondatores. Sed non dubium est, quin ἀλσοκόμος ab ἄλσος et κομεῖν dicatur Qui luci curam gerit, et ejus est custos. A Bud. autem Saltuarius redditur, eo modo quo ἄλση quosdam interpr. Saltus paulo ante a me dictum est. Et Ἀλσοκομικοὶ, ap. J. Poll. ibid. [* Ἀλσοκομικῶς, 7, 141. et * Ἀλσοκομία, ἡ, 7, 140.]

[* Ἀλσοποιΐα, ἡ, J. Poll. 7, 140.]

Ἀλσώδης, ὁ, ἡ, ut ἀλσώδεις τόποι ap. Athen. Loca lucorum amœnitatem imitantia. Apud Diosc. autem Ruellius ἀλσώδεις τόπους interpr. Lucos. Dicuntur etiam ἀλσώδη, Quæ per lucos melius proveniunt, quasi lucis accommodata. [" Eur. Iph. A. 141." Seager. Mss. " Jo. Lyd. de Mens. p. 2." Schæf. Mss. " Plut. Diog. L. Ælian. H. A. 237." Wakef. Mss. Biel. Thes.]

Ἀλσηΐδες νύμφαι, Nemorum nymphæ, Apoll. R. [1, 1065. 4, 1151. Et * Ἀλσηΐτιδες, Phavor. sed perperam dubitat Schneider. Lex. " Ἀλσηῖτις, i. q. Ἀλσήεις, Nemorum nympha, Cam. super Soph. Trach." Scap. Lex. Ed. 1611. 4. " Schol. Il. Υ. 8." Wakef. Mss. " Ad Anton. Lib. 207." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλσίνη, Alsine, herba quæ ita vocata est quod in lucis nascatur: διὰ τὸ σκιεροὺς καὶ ἀλσώδεις φιλεῖν τόπους, inquit Diosc. 4, 87. ubi et μυὸς ὦτα, Muris aures, appellari tradit. Meminit et Theophr. [Unde * Ἀλσινεύω, ὃ ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας ἐτίθετο, Hesych.]

[* Ἀλσὼν, Lucus, Aqu. 4 Reg. 17, 16. Biel. Thes. vox a Kreyssigio Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 1. p. 7. suspecta. Et * Ἄλσωμα, τὸ, pro eodem, Aqu. 4 Reg. 23, 4. Kreyssig. l. c. Adde * " Ἄλδωμα, τὸ, * ἄλωμα, τὸ, Chandler. Inscr. P. 2. n°. 1. p. 38. i. q. ἄλσος, Lucus." Schneider. Lex.]

[* " Ἀλσαῖος, (αία, αῖον, Ad lucum pertinens,) Const. Manass. Chron. p. 55. Meurs." Schæf. Mss.]

[* Εὐαλσὴς, ὁ, ἡ, Nemorosus, Pulcros habens saltus. Strabo 466. Et * " Καταλσὴς, (ὁ, ἡ,) 364. * Κάταλσος, Eust. ad Dionys. P. 321." Wakef. Mss.]

A [* " Ἄλτις, (ὁ, i. q. ἄλσος,) Koen. ad Greg. 99. Dorv. Sicul. 74. ad Paus. 397. * Ἄλτος, Koen. l. c." Schæf. Mss. Ἄλτις, Pind. Ol. 10, 55. Paus. 5, 10. 6, 19. " Ἄλτος, τὸ, d'après la correction de Koen (in Greg. 220.) De cette forme les Romains ont tiré leur Saltus, comme on l'a déjà observé; et les Grecs modernes le Βάλτος, ὁ, dans un sens approchant de Lieu très-humide, marécageux." Corai. Mss. Vide Ἄλτος.]

ἌΛΦΑ, Primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur autem et pro Eo, qui primus sit s. primas teneat aliqua in re, ut a me initio hujus libri dictum est. [" Jacobs. Anth. 9, 491. 10, 146." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλφάβητος, Bast Lettre 96. 112." Schæf. Mss. " Irenæus 86." Kall. Mss.]

[* " Ἄλφα et * Ἀλφάδιον, (τὸ,) demin., Amussis, Eustrat. Comm. ad Aristot. Eth. 6, 7." Schneider. Lex.]

" Ἀλφάδιον, Hesychio ἐχθρὸν, Inimicum."

[* " Πεντάλφα, Schol. Lucian. pro Lapsu 5. (1, B 730.)" Boissonad. Mss. * " Αὐτόαλφα, Aristot. Metaph. 13, 10." Kall. Mss.]

Ἄλφω, vel Ἀλφάνω, Invenio; ab alpha deductum secundum nonnullos, secundum quosdam contra, ἄλφα ab ἀλφάνω, ut in hujus libri principio diximus. Hoc verbo ἀλφάνω utuntur ap. Suid. Eupolis, Aristoph. et Menander. Habetur et in Eur. Med. (297.) qui citatur ab Aristot. Rhet. (2, 22, 1.) Φθόνον πρὸ ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Altero autem ἄλφω usus est Hom. Od. O. (452.) ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι. Ubi tamen Eust. vult ab ἀλφέω factum esse eodem modo quo δούπησα habetur et ἔδουπον, ἐκτύπησα et ἔκτυπον, item ἐχραίσμησα et ἔχραισμον. Habetur et P. (250.) ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il. Φ. (79.) ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον. [" Ἄλφω, Timæi Lex. 259. ad Il. Φ. 79. ad Od. P. 250. 383. Gött. Anz. 788. 139. St. p. 1396. Heyn. Hom. 8, 127. Ἀλφάνω, Aristoph. Fr. 251. Aristot. Rhet. 145. Oxon. Toup. Opusc. 1, 22. ad Longum 280." Schæf. Mss.]

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, si mendum non est C ap. Hesych. [" Toup. ad Longin. 280. Opusc. 2, 89. Heyn. Hom. 6, 163. 7, 563." Schæf. Mss. " Schol. Il. Σ. 593." Wakef. Mss.]

Ἀλφαίω i. q. ἀλφάνω s. ἀλφαίνω. Hesych. Atque ab h. v. fuerit fortasse deductum Ἄλφαισις, quod ab eodem exp. μάθησις τῆς ζωῆς, Disciplina vitæ; cum tamen secundum derivationem hanc videatur debere simpliciter signif. εὕρεσιν, f. Inventionem.

Ἀλφαδέω, Idem. Nam ap. Hesych. legitur: Ἀλφαδεῖ· εὑρίσκει, καὶ Ἀλφαίνει. Ἀλφαίει τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed suspectum fuerit alicui fortasse Hesychii exemplar, atque haud scio an immerito.

Ἀλφάζω, Excogito. Ἀλφάζω, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus, quem citare cogor, quod unde hæc descripserit non inveniam. [" Valck. Adoniaz. p. 289." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλφέω, Invenio, i. q. ἀλφάνω, et sequentia, unde ἀλφηστὴς factum est, ut Etym. et Eust. aliique Scholiastæ tradunt; et hic geminum esse docet præteritum, ἀλφήσω et ἀλφέσω: ex ἀλφήσω derivatum ἀλφηστὴς, ex ἀλφέσω autem ἀλφεσίβοια. Idem ἦλφον vult esse D aor. 2. ex ἀλφέω ἀλφῶ, factum eodem modo quo ἔδουπον dicitur et ἐδούπησα, ut modo dictum fuit. [" Toup. ad Longin. 280." Schæf. Mss.]

Ἀλφὴ, Vide in Ἀλφηστής. [" Lycophro 549. (1394.)" Wakef. Mss.]

[* Ἄλφησις, ἡ, Inventio.]

[* " Ἀλφηστὴρ, (ὁ,) Sibyll. Orac. 90. Gall." Kall. Mss. i. q. ἀλφηστής.]

Ἀλφηστὴς, ὁ, Inventor, Excogitator. Fit a proxime præcedente v. ἀλφῶ. Hesiod. aliquot versus his claudit verbis, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quod artes et scientias excogitarint atque invenerint.

Ἀλφησταὶ item dicuntur, ut scribunt Etym. et Hesych., οἱ ἔντιμοι, Honorati viri. Videntur autem hanc quoque dare huic nomini signif., quod ἀλφὴ secundum eos sit i. q. τιμὴ, Honor; an vero et hoc ἀλφὴ, a quo deducitur ἀλφηστὴς, cum signif. ἔντιμον, sit ab ἄλφα, viderint alii. Ab Hes. certe exp. non solum τιμὴ et ὠνὴ, Honor, Pretium: verum etiam εὕρεσις, Inventio. Sed ap. Hesych. corrupte legitur

τιμὴ, ὧν ἡ, pro τιμὴ, ὠνή. Ita enim ap. eum repono. A Notandum est etiam ἄλφη scribi ap. eum non ἀλφή: et ἀλφηστὰς Homines ab eo exp. non solum Honoratos, sed etiam Reges; item ἀμείπτας.

Ἀλφησταὶ, Pisces quidam, a quibus homines etiam petulantes et in Venerem proclives appellati fuerunt ἀλφησταί. Vide Athen. Etym. et Eust.

[" Ἀλφηστής, T. H. ad Hesych. 1, 165. Casaub. ad Athen. p. 2. Heyn. ad Apollod. 1140. Wakef. Phil. 709. Jacobs. Anth. 10, 77. Heyn. Hom. 5, 504." Schæf. Mss. Æsch. S. c. T. 772. Piscis, Athen. 281. 282. 308. 319. * Ἀλφηστικὸς etiam pro Pisce, Aristot. ap. Athen. 281. Diocles ap. Eund. 305. * " Ἀλφηστᾶν, Heyn. ad Apollod. 1140. * Ἀλφηστοσάλπιγξ, T. H. ad Hesych. 1, 165." Schæf. Mss. Schneider. Lex. * " Ἀλφηστεύω, Welcker. ad Hipponact. p. 60." Dindorf. Mss.]

Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, ad verbum, Quæ boves inveniunt, ab ἄλφω et βοῦς. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, Virgines, ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inveniant, a quibus munera accipiant boves potissi- B mum. Fuisse enim boves præcipuas opes antiquorum, ex aliis ejusdem poëtæ locis discimus. De formatione autem hujus nominis, videlicet an ab ἄλφω sit barytono pro ἀλφέω, an ab ἀλφέσω fut. ipsius ἀλφέω, vide ap. Eust. Etymologus vult ἀλφόβοια præcessisse ἀλφεσίβοια: quem etiam adi. [" Timæi Lex. 259. Theocr. 3, 45. ibique Valck. Heyn. Hom. 7, 563. Ἀλφεσίβοια, Timæi Lex. 259." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλφεσίβοιος, ὁ, Nomen proprium pastoris ap. Theocr. (3, 45.) itidem ab inveniendis bobus dicti, sequendo modo positam etym. [" Jacobs. Anth. 7, 240. ad Diod. S. 2, 548. Heyn. Hom. 4, 489. 5, 278. 6, 163." Schæf. Mss. Ὕδωρ ἀλφ., Æsch. Suppl. 861. Alex. Parthen. 14.]

Ἀλφεσίβιοι, cum ι simplici in penult. exp. ab Hes. αἱ βίους ἀλφαίνουσαι.

Ἐξάλφω, pro simplici ἄλφω, Invenio. Ἐξάλφεις, εὑρίσκεις, Hesych. Apud Eund. vide et aliam verbi ἐξαλφήσεις signif.

[* " ΑΛΦΕΙΟΣ, ad Lucian. 1, 294. Bast Lettre C 115. * Ἀλφεὸς, Eur. El. 781. Jacobs. Anth. 12, 93. * Ἀλφειῶα, * Ἀλφειοῦσα, ad Lucian. l. c." Schæf. Mss.]

" ΑΛΦΟΣ, ὁ, Albus. Hes. enim et Suid. ἀλφοὺς af- " ferunt pro λευκούς. || Alioquin ἀλφὸς vocatur Albæ " vitiliginis quædam species, affinis τῇ λεύκῃ. Cels. 5, " 28. Ἀλφὸς vocatur, ubi color albus est, fere sub- " asper et non continuus, ut quædam quasi guttæ " dispersæ esse videantur. Et mox, Λεύκη habet " quiddam simile ἀλφῷ, sed magis albida est, altius " descendit, in eaque albi pili sunt et lanugini similes. " Itidem Actuarius scribit τὰς λεύκας τὸ πλέον διὰ " βάθους χωρεῖν, καὶ τὰς ἐκεῖθεν τρίχας τοιαύτας προ- " βάλλεσθαι, τοὺς ἀλφοὺς vero esse ἐξ ἐπιπολῆς: non- " nunquam tamen hos quoque altius descendere, ὡς " καὶ τὰς κατ' αὐτοὺς τρίχας ὁμοειδεῖς φαίνεσθαι. Apud " Diosc. vero 3, 52. legimus etiam λευκὸν ἀλφὸν ἰᾶται, " ac si esset μέλας quoque ἀλφός." [Schneider. Lex. " Ad Diod. S. 2, 524. Wakef. Eum. 788. Coray Theophr. 272. Kuster. Bibl. Chois. 97. Ruhnk. Ep. Cr. 109. ad Herod. 69." Schæf. Mss. " Manetho 5, 151." D Wakef. Mss. Biel. Thes. Glossæ: Ἀλφός· Vitiligo, Impetigo, Petigo. * Ἀλφινία, pro eodem, Bekkeri Anecd. 386.]

ἌΛΦΙΤΟΝ, τὸ, Farina hordeacea, proprie; ut ἄλευρον, triticea. Plato de Rep. 2. (236.) Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Hinc et πολυάλφιτος κριθὴ, ap. Theophr. Hordeum multam farinam reddens. Od. Ξ. (429.) Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Β. (355.) Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. || Bud. annotat ex Etym. et Diosc. ἄλφιτον esse Pultem, vel Farinam hordeaceam, prius tosto hordeo; ut ὠμήλυσιν e crudo: et Plin. ἄλφιτον Polentam identidem vertere. Hæc Bud. Ego existimo Hesych. quoque tale quid signif. voluisse: sed his ejus verbis, Ἄλφιτον· τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον, depravationem subesse, ac pro πεφυρμένον leg. esse πεφρυγμένον contendo. Scribit vero et Marcellus in Diosc. medicos peculiariter ἄλφιτα accipere pro Farina hordeacea aqua humoreve alio macerata: quæ Polenta est. Ceterum ἄλφιτον Plin. vertisse Polentam comperio cum alibi, tum in interpr. his Diosc. verbis, de palustri lente ita scribentis, Πάσαις φλεγμοναῖς καὶ ἐρυσιπέλασι καὶ ποδάγραις ἁρμόζει καταπλασσόμενος, καθ' ἑαυτόν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ: hæc enim ita reddit, Propter quod collectionibus illinitur, et maxime podagris, et per se et cum polenta. Hujus autem vocis ἄλφιτον eam secutus sum etym., quæ ab ἀλφῶ s. ἄλφω eam deducit, quam inter alias habes ap. Eust. 868. 1445.

Ἄλφιτα plur. num., Victus, Ad victum necessaria; ut τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, Victum suppeditare. Aristoph. N. (648.) Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid vero me juvabunt numeri, sive modi, ad quærendum victum? Quem versum citat Erasmus in Proverbio Τί πρὸς τἄλφιτα; Quid ad farinas? annotans poëtis esse familiare ἄλφιτα pro Victu proque re familiari ponere; et de re aliqua, quæ non sit de pane lucrando, ut vulgo loquuntur, dici recte, Οὐδὲν πρὸς τἄλφιτα. Hæc Erasmus. Sed sciendum est non poëtas duntaxat, intelligo autem comicos, ita usos esse hoc nomine, sed et prosæ scriptt. interdum. Lucian. (1, 704.) Προσόδου ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. Sic autem Gall. dicimus Gagner son pain: item C'est mon gagne-pain. Idem Erasmus in Proverbio, Ne verba pro farina, annotat, veteres quicquid ad victum pertineret, ἄλφιτα vocasse. || Reperitur autem in alio loco Aristoph. (N. 106.) ἄλφιτα pro οὐσίᾳ, ubi dicit, εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων: nam hic πατρῷα ἄλφιτα, ad verbum Paternas farinas, vocat τὴν πατρῴαν οὐσίαν, Paternam substantiam.

[" Ἄλφιτον, Thom. M. 903. Heyn. Hom. 6, 228. 8, 126. Pierson. ad Mœr. 18. Lucian. 1, 106. Zeun. ad Cyrop. 442. 586. Herod. 567. Farina, Valck. Theocr. x. Id. p. 44. Toup. Opusc. 2, 105. Ind. Xen. Mem." Schæf. Mss. Thuc. 3, 49. 4, 16. Aristoph. Eccl. 732. Schol. ad Av. 1550. " Quivis pulvis, Orph. Lith. 212." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄλφιτον· Polenta, Farina. Ἄλφιτα· Polenta. * Ἀλφιτικός· Polentarius. Et * Ἀλφιτηρὸς, ά, ὸν, ut ἀλφ. ἀγγεῖον, Antiph. ap. J. Poll. 10, 179.]

Ἄλφι per apocopen pro ἄλφιτον ap. poëtas interdum reperitur. Vide Hes. et Suid. [" Casaub. ad Athen. 139. Ἄλφι pro ἄλφιτα, Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. ix. it. ad v. 208." Schæf. Mss. " Antim. in Strabone 560." Wakef. Mss.]

Ἀλφιτεὺς, έως, ὁ, Farinam faciens. Ἀλφιτεῖς, οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπερίδης. Suid.

Ἀλφιτεῖον, τὸ, Pistrinum. Bud. ex J. Poll. [6, 36. 7, 18. ubi legitur minus recte * ἀλφίτια, τὰ, * ἀλφιτεία, ἡ.]

[* " Ἀλφιτεύω, Ammon. 193." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλφιτίζω, Farinam spargo, UNDE * Ἀλφιτισμὸς, (ὁ,) Hesych. v. Παλαία." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαλφιτίζω, Eust. Il. 815." Wakef. Mss.]

[* Ἐπαλφιτίζω, Wolf. Anal. Liter. 2, 70.]

Ἀλφιταμοιβὸς, ὁ, Venditor farinæ; ad verbum, Permutator farinæ. Ab Hes. exp. ἀλφιτοπώλης. Aristoph. N. (640.) Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, ubi Schol. ait, ἀλφιταμοιβοῦ dici de eo, qui vendit farinas, aut farinas argento permutat: ut, inquit, ἀργυραμοιβοὶ dicuntur οἱ ἀντὶ ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες. ["Thom. M. 39. et n." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλφιτοειδὴς, (ὁ, ἡ,) Poëta ap. Fabric. B. G. 2, 642." Kall. Mss.]

[* Ἀλφιτοθήκη, ἡ, Theca servandæ farinæ. Schol. Aristoph. Θ. 429. vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed nostra saltem sententia satis bona.]

Ἀλφιτόμαντις, (ὁ,) ἡ, Quæ e farina vaticinatur. Exp. autem Quæ vaticinatur, quia et Hes. habet μαντευομένη, non μαντευόμενος. Ita enim ap. eum legitur, Ἀλφιτόμαντις, ἀλφίτοις μαντευομένη, paulo post Ἀλφιτοσκόπαι exp. ἀλφιτομάντεις, ubi Ἀλφιτοσκόποι leg. existimo. Dicetur autem ἀλφιτοσκόπος Ille vel Illa quæ vaticinatur ex inspectione farinæ; nam ad verbum ἀλφιτοσκόπος sonat Farinæ inspector, vel inspectrix, si de muliere intelligendum sit, ut vetula quædam memoratur ap. Theocr. (3, 31.) κοσκινόμαντις. [Cf. Ἀλευρόμαντις.]

Ἀλφιτοποιὸς, (ὁ, ἡ,) Faciens farinam, Confector farinæ. Modo autem e Suida retuli ἀλφιτεῖς dictos ab Hyperide Farinæ confectores. HINC Ἀλφιτοποιία,

(ἡ,) Farinæ confectio. Apud Xen. Ἀπ. (2, 7, 6.) Molituram a Plin. dici volunt ἀλφιτοποιΐαν. || Item Ars conficiendæ pultis sic vocabatur, ut in VV. LL. annotatum est. [" Ἀλφιτοποιέω, T. H. ad Plutum p. 377. cf. Schol. Ἀλφιτοποιΐα, Iud. Xen. Mem." Schæf. Mss.]

Ἀλφιτοπώλης, ὁ, Farinæ s. Farinarum venditor, quem ἀλφιταμοιβὸν etiam appellari, modo dictum est. Ἀλφιτόπωλις, Farinæ venditrix. Erat Athenis ἀλφιτόπωλις στοὰ, Farinæ venditrix porticus, quam ædificarat Pericles, ut tradit Schol. Aristoph. Videtur autem esse eadem ἀλφιτόπωλις στοὰ quæ ab Hes. vocatur ἀλφίτων στοά: exp. enim, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο. [" Ἀλφιτοπώλης, ἀλφιτόπωλις, Thom. M. 39. et n. Kuster. Aristoph. 213. a. 122. a." Schæf. Mss. UNDE * Ἀλφιτοπωλητήριον, τὸ, J. Poll. 6, 37. ET * " Ἀλφιτοπωλικὸς, (ἡ, ὸν,) Lex. Rhet. in meis ad Eunap. Notis 214." Boissonad. Mss.]

Ἀλφιτοσιτέω, ήσω, Pulte pro pane vescor, ut interpr. Bud. in Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει· καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Notandum est autem Xen. (K. A. 4, 8, 17.) quoque mentionem ἀλφίτων et ἄρτου seorsim fecisse; ubi ait, Οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; τί δ' ἄρτοι; [" Zeun. ad Cyrop. 586." Schæf. Mss.]

Ἀλφιτοσκόπος, vide in Ἀλφιτόμαντις, paulo ante.

[* Ἀλφιτοφάγος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 17, 31.]

Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Farinæ colorem habens. Ab Hes. exp. λευκὴ, πολιὰ, Alba, Cana. Exp. autem per fem. Hes., quia invenisset de muliere dictum in eo, unde accepit, loco. [" Eust. Il. 1354, 24. Hes." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνάλφιτος, (ὁ, ἡ,) Pierson. ad Mœr. 17. ad Timæi Lex. 167." Schæf. Mss.]

[* " Εὐάλφιτος, (ὁ, ἡ,) ad Mœr. 385. Toup. Opusc. 1, 555. Leon. Tar. 55." Schæf. Mss.]

" Λευκάλφιτος, (ὁ, ἡ,) epitheton Eretriæ, παρὰ τὸ " λευκὰ ἄλφιτα φέρειν, Eust. At λευκὰ ἄλφιτα Hes. " dici scribit τὰ ἐκ κέγχρου: quam κέγχρον innuit " etiam λευκὴν nominari. Sopater ap. Athen. (160.) " Ἐρέτριαν ὡρμήθημεν εἰς λευκάλφιτον. Archestr. vero " Lesbum prædicat λευκότερ' αἰθερίας χιόνος φέρειν " ἄλφιτα." [" Eust. Il. 212, 5. Nonn. Dionys. 9, 105." Wakef. Mss.]

Πολυάλφιτος, ὁ, ἡ, ut πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. (H. P.) Hordeum multam farinam reddens. [* " Πολυαλφὴς, (ὁ, ἡ,) Valde honorabilis, Nonn. Dionys. 37, 685." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαλφιτόω, Schneider. Lex. v. Ἐπαλφιτόω.]

Διαλφιτόω, Farina conspergo. Aristoph. N. (669.) Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

" Ἐπαλφιτόω, Farina aspergo s. conspergo, ut ap. " Athen. (432.) Epinicus dicit, Ὡς Σέλευκος ἐπηλφίτωσε τὸν οἶνον, i. e. ἄλφιτα ἐπέβαλε τῷ οἴνῳ, s. ἐπ' " ἀλφίτου ἔπιε, ut ibid. loquitur." [Schneider. Lex.]

" Φείδαλος, et Φειδάλφιτος, (ὁ, ἡ,) Parcus, Tenax. " Sed hoc posterius sonat, Qui farinæ parcit. Affe- " runtur autem hæc e Suida: apud quem tamen non " est φειδάλφιτος, sed adv. Φειδαλφίτως, quod exponit " πεφεισμένως τῶν ἀλφίτων. At φείδαλος nullam ap. " eum expositionem habet: quod videndum ne sit " pro φείδυλος, quod ap. Etym. legitur." [ADDE * Φειδαλφιτέω, Parcus sum. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.]

[* Ἀλφιτηδὸν, Schneider. Lex. v. Καρυηδόν.]

ἍΜΑ, adv. temporis. Una cum, Eodem tempore. Ἅμ' ἠελίῳ Cic. interpr. Pariter cum sole, in hoc Arati versu, οὐκ ἔτι κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα. Idem alibi Simul vertit. Ἅμ' ἐμοὶ, ap. Aristoph. Mecum. Ἅμα τῇ μητρὶ, Una cum matre. (Il. Γ. 1.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Ceterum postquam in aciem instructi fuerunt cum ducibus singuli, vel Una cum ducibus. Quem versum Ammon. citat, ostendere volens ἅμα accipi pro κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Eodem tempore; et ita differre ab ὁμοῦ, quod signif. Eodem loco. Videtur et aliqua loci signif. subesse aliquando adverbio ἅμα: ut cum ego de quopiam dico, ἅμ' ἐμοὶ τοῦτο ἐποίησεν, Mecum hoc fecit: de eo quod fecerit non solum eodem tempore, sed cum esset eodem in loco quo ego. Quinetiam Eust. ἅμα

A esse ait adverb. temporale simul et locale in (Od. O. 396.) Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω. Certum est tamen interdum necessario ad tempus referendum esse ἅμα, et quidem ad tempus solum, non item ad locum. Ut in exemplo, quod affert ipse Ammon. et alii quoque Gramm. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ. Nam si hic ὁμοῦ pro Simul, i. Eodem loco, aliquis intelligat, merito ridebitur; quomodo enim Anacharsis Scytha et Solon Atheniensis eodem loco nati dicantur? Interpr. ergo necesse est dictum illud ita, Solon eodem quo Anacharsis tempore natus est, vel Solon et Anacharsis eodem tempore nati sunt. Citat vero Ammon. et (Il. Δ. 450.) in quo ἅμα aperte pro Eodem tempore capitur, casum nullum habens, Ἔνθαδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

Ἅμα, huic vel illi dat. junctum, varie redditur Lat. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Simulatque dies illuxit, Diluculo, Prima luce. Xen. K. Π. (2, 4, 17.) Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τοὺς ἡμίσεις μὲν τῶν πεζῶν ἔχων. Plut. Publicola, (1, 426.)

B Ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἐλαύνειν ἔμελλον. Eust. in Hom. ait ejus posteros dixisse ἅμα ἡμέρᾳ pro eo quod ille dixit ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι, Una cum sole oriente, sicut ἅμα ἠελίῳ καταδύντι, ap. Eund. Una cum sole occidente. Addit vero et ἠῶθεν Hom. quod est adv. signif. Mane, Hora matutina, Matutino, adverb. Il. Σ. (136.) Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Ubi Eust. annotat, hæc verba ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι esse adverbii ἠῶθεν epexegesin. || Pro ἠῶθεν autem dicitur potius in prosa ἅμα ἕῳ, Prima luce, Sub exortum auroræ, Summo mane, Summo diluculo, Primo mane, si dici itidem posset. Ἅμα ἕῳ, ap. Thuc. Cum aurora, vel Una cum aurora, Cum diluculo. Hom. dicit ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι. Od. Ξ. (266.) ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι Ἦλθον. Et Il. Ω. (600.) ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι Ὄψεαι, ad verbum, Cum apparente aurora; sed aptius dicetur Exoriente, vel, Simul atque exorta fuerit aurora, In illo autem loco Od. Ξ. vertendum Non Exorta fuerit, sed, Exorta fuit. || Sic dicitur et ἅμα τῷ ἦρι, Ineunte vere, ap. Thuc. ubi Schol. supplet ἀρχομένῳ.

C || Apud Eund. ἅμα τειχισμῷ, ad verbum, Una cum muri ædificatione, exp. Dum murus fiebat. Sic et ἅμα τῷ συμποσίῳ περιπατῶν. Quanquam ἅμα Dum, s. Interim dum signif. potius quando junctum est participio, ut paulo post dicetur. Quod si ita exp. ἅμα τειχισμῷ, talem habebit signif. ἅμα ibi, qualem hic, cum dicitur, ἅμα τῷ συμποσίῳ περιπατῶν. Nam et in hac oratione ἅμα συμποσίῳ interpr., In ipso convivio. || At ἅμα τομῇ, ad verbum, Cum incisione, pro Simul atque incisio facta est; atque hæc est frequentior hujus adv. signif., cum hujusmodi dativis nominum actionem signif. jungitur. || Ἅμα πνοιῇσι πετέσθην ap. Hom. Eust. ait esse pro ὁμοίως ταῖς πνοιαῖς, Similiter flatibus venti volabant.

Ἅμα cum verbo, ut ἅμα τῷ φανῆναι, Simulatque visus est, Cumprimum apparuit. Chrysost. Ἐγὼ ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τε καὶ ἀπορίᾳ συνειχόμην, Ego, simul atque rumorem hunc accepi, metu ac dubitatione correptus fui, vel Me, audito hoc rumore, corripuit statim timor et dubitatio. Item ἅμα

D cum præsenti infin. Plut. (6, 62.) Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιστήσομεν αὐτὸν ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν. Item cum subjunctivo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, ap. Plat. de LL. Simul atque ad pubertatem venerit.

Ἅμα, cum participio. Xen. E. 4, (3, 7.) Ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουθύτει, Dum hæc diceret, Inter loquendum. Sic K. Π. 1, (3, 6.) Ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν. Quod loquendi genus immutavit 1, (4, 11.) Ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶ καὶ ἅμα ἔλεγεν, pro Ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶν ἅμα λέγων. Sunt tamen qui hoc loquendi genus aliter exp. ut ap. Lucian. (2, 717.) Καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, exp. ἅμα λέγων, Simul atque dixerat. At ego interpr. puto ut in præcedd. Il. Dum hæc diceret, Interim dum hæc diceret, vel Inter loquendum hæc. Atque a meis partibus stat Bud., qui ἅμα διώκοντος vertit Inter vehendum, Plut. Cæsare (4, 200.) Ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. At cum ἅμα jungitur cum participio præt. temporis vel aoristi, tunc vero quin per Simul atque reddatur non repugno; ut, Ἅμα δὲ

λαβὼν ἐσίγησε μικρὸν, Simul atque igitur accepit, aliquantisper conticuit.

"Ἅμα, aut ἅμα τε sequente καὶ, uno verbo interjecto, aut etiam pluribus. Demosth. Ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, Simul atque audivimus aliquid, constituimus. Tale est illud, Ἅμα δὲ ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Ἀλκιδάμας, Hæc simul ac dixisset Cleodemus, irruit Alcidamas. Chrys. de Orando Deo, Ἅμα τε προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας ἔτυχε, Simul atque ad pedes Christi procubuit, salutem est adepta. Aristides, Ἅμα γὰρ δὴ ἐκεῖνοί τε ἐδέχοντο, καὶ ταύτην οὐκ ἐλελήθει, Bud. interpr. Simul atque enim illi Herculem ut deum admiserunt, hanc civitatem id non latuit. Itidem cum præt. imperfecto, ap. Isocr. Paneg. (33.) Ἅμα γὰρ ἡμεῖς τε τῆς ἀρχῆς ἀπεστερούμεθα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγένετο. In l. c. Demosth. erat ἅμα cum præt., καὶ cum præcedenti: ecce utramque particulam cum præsenti, ap. Plut. (9, 727.) Ἅμα γὰρ ἀπιοῦσα πολλὴ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, Turn. interpr. Nam simul ac magna vis ejus excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. Sic Æschin. Ἅμα ἀνακηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, Simul atque præconis voce pronuntiat, aufert. Quanquam hic fortasse nihil necesse fuerit ἅμα vertere Simul atque, cum possit commode verti Simul, Eodem tempore. Reperitur vero ἅμα sequente καὶ itidem cum participio, Chrys. Διδάσκει δὲ καὶ ὁ λέπρος, ἅμα τε προσπεσὼν τῷ θεῷ καὶ καθαρθεὶς εὐθέως. || Ἅμα sequente δὲ in altera parte orationis, vide in versu Hom., qui est in proxime sequente annotatione.

Ἅμα geminatum, in hoc Proverbio, Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, Simul verbum, Simul opus, pro Simul et dictum et factum. Aut brevius et elegantius, Dictum, factum: quod ex Hom. manasse aiunt, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Ἅμα otiosum alicubi notat ap. Thuc. Scholiasta.

[" Ἅμα, Markl. Suppl. 145. Wakef. Ion. 41. Jacobs. Anth. 6, 229. Villois. ad Longum 136. Heyn. Hom. 4, 32. 529. 5, 161. 6, 311. 7, 167. 305. 472. 8, 162. Gesner. Ind. Orph. Mœris 272. et n.; Ammon. 13. Eran. Philo 162. Toup. Emend. 4, 494. ad Od. A. 370. Ἅμα μὲν, ἅμα δὲ, Schneider. ad Hieron. 248. Herod. 486. An ἅμα cum relativo? Teucher. ad Anacr. p. 21. Ἀμᾶ Græcum esse negat Toup. Add. in Theocr. 395. corrigitque ἅμα: Valck. ad Theocr. x. Id. p. 44. 124. 137. Koen. ad Greg. 96. 116. Brunck. ad Anal. 105. (Schol. Pind. Pyth. 3, 65.) Repetitum, Toup. ad Longin. 294. Heringa Obs. 150. Ἅμα et ἀλλὰ conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 289. ad Herod. 552. ad Diod. S. 1, 103. Add. ? 2, 64. 461. Fischer. Cyrop. 468. Jacobs. Anth. 12, 339. 341. Schneider. Anab. 367. ad Aristot. H. A. 152. Simul ac, Inter, Valck. Phœn. p. 406. Abresch. Add. ad Aristæn. 118. Toup. Opusc. 2, 144. cf. Diod. S. 1, 258. 280. Gleich., Voss Myth. Br. 1, 121. Heyn. ad Hesiod. p. 149. ad Il. Π. 149. Valck. Anim. ad Ammon. 220. ad Xen. Eph. 286. Bernard. Reliq. 30. Valck. Diatr. 107. Ἅμα et ἄρα conf., Heyn. Hom. 4, 377. 389. 451. 8, 14. Ἅμα ἂν, Simul ac, Plato de LL. 437. Ast. Ἅμα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Plut. 4, 316. Cor. Ἅμα μὲν, non sequ. ἅμα δὲ, ad Diod. S. 1, 408. Ἅμα σὺν, Eur. Ion. 730. Ἅμα τε—καὶ, T. H. ad Plutum p. 208. Schneider. ad Hieron. 227. Xen. Œcon. 5, 1. Il. A. 417. Ἅμα γὰρ, ἅμα δὲ, Diod. S. 1, 721. Cum. gen., ad 2, 529. Memn. 94. Orell. Postpos., ad Dionys. H. 1, 300. Hiatus ante ἅμα, Heyn. Hom. 6, 62. Ἅμα καὶ, Strabo 5, 314. Ἅμα τε—ἅμα δὲ, Passow. ad Mus. p. 21. Εὐθὺς ἅμα, Dionys. H. 1, 569. 579. 5, 252. Ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, Heyn. Hom. 6, 311. Ἅμα πάντες, Boissonad. in Philostr. 277. Ἅμα τε—καὶ ἅμα, Plato Gorg. 171. coll. 173." Schæf. Mss. "Quamprimum, Joseph. 85, 31. Dio Chrys. 1, 137." Wakef. Mss. Thuc. 2, 5. Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης προσεβοήθουν.]

[Ἅμα, Mox, Una, Simul, Insimul, ἅμα τῷ, Quam mox, Gl. " Demosth. 525. Ἅμα γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ ὁ χορηγὸς ὑβρίζετο, Pariter cum, In the person of: 1135. Ἅμα καὶ ἡβήσῃ ἐπὶ διέτες, Ubi primum, Simul ac in pubertate exegerit biennium, Reisk. 658. Δυοῖν
A ἀγαθοῖν ὄντοιν τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις, τοῦ μὲν εὐτυχεῖν, —τοῦ δὲ καλῶς βουλεύεσθαι, οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται." Seager. Mss.]

" Ἀμάδιος, Nomen abverbiale, signif. ἅμα τῷ προελθεῖν, ut annotat Lex. meum vet., derivans ipsum ab ἅμα. Eadem ap. Etym. leguntur, sed perperam transposita."

" Σύναμα, q. d. Simul. una. Ponitur pro ἅμα." [" Eichstædt. de Carm. Theocr. 43. Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 163. Brunck. Anal. 1, 2. Jacobs. Anth. 8, 65. 110. Lucian. 1, 652. 855." Schæf. Mss. Vide et eund. ad L. Bos. 745. " Lucian. Tim. p. 40." Scott. App. ad Thes.]

¶ Ἄμυδις, adv. Æolicum, i. q. ἅμα, pro Simul, Una, Pariter; et ex eo factum, ut vult Orus ap. Etym. Ejusdem autem esse formæ cujus ἄλλυδις, testatur Eust., qui et tenuari dicit, licet ἅμα aspiretur, quod sit Æolicum. Il. K. (300.) ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους. Il. Υ. (374.) τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος· ὦρτο δ' ἀϋτή. Od. Ξ. (305.) Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόν-
B τησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. Ubi observa ἄμυδις sequ. particula καὶ, sicut et alibi; ut Δ. (659.) Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων. Itidem E. (467.) Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση. His autem in locis commodius reddetur per Pariter. || Ἄμυδις ab Hes. exp. duntaxat et ἅμα et ὁμοῦ, et a Suida ὁμοῦ solum; sed quidam exp. etiam ἐξαίφνης. [" Ruhnk. Ep. Cr. 176. Valck. Callim. 172. Brunck. Apoll. R. 141. Heyn. Hom. 5, 526. 6, 432. 433. 8, 33." Schæf. Mss. Arat. 581.] " Ἀμὺς, Hesych. ὁμοῦ σὺν αὐτῷ, pro quo supra ἄμυδις."

Ἅμαξα, ἡ, Currus, Plaustrum. Reperitur etiam tenuatum; unde τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν, non ἐφ' ἅμαξαν, et αἱ δ' ἐπ' ἀμαξιτόν: item κατημαξευμένον, pro quo postea dixerunt Attici καθημαξευμένον. Legitur vero et ap. Hesiod. δοῦρατ' ἀμάξης: item, ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας. Nonnulli illam cum spiritu tenui scripturam, Æolicam esse dixerunt. Addit autem Eust. tenuari secundum hanc etym. παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, Ab advehendis messibus: aspirari autem secundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. Ego multo pluribus in ll. aspero spiritu notatam hanc vo-
C cem reperi: ac si mihi quoque meam afferre etym. liceat, ἅμαξαν dictam esse dixerim ἐκ τοῦ ἅμα ἄξαι, Quod curru s. plaustro plures simul vehi possint. Quid autem me quoque divinationem meam proferre vetat? Frequens est autem hæc vox ap. utrosque scriptt. Od. Z. (72.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὅπλεον· ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ: I. (241.) ἅμαξαι τετράκυκλοι, Currus quatuor rotarum. Legitur vero et ap. Herod. ἅμαξα τετράκυκλος. || Proverbium est ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, De plaustro loqui, de quo consule Erasm.

Ἅμαξα, Septentriones. Gell. 2, 21. (26.) Et quid inquam, vos opici dicitis mihi quare, quod ἅμαξαν Græci vocant, nos Septentriones vocamus? Paulo post, Itaque hoc sidus, quod a figura posituraque ipsa, quia simile plaustri videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν dixerunt, nostri quoque veteres a bubus junctis Septentriones appellarunt. I. e. a septem stel-
D lis, e quibus quasi juncti triones figurant. Præter hanc, inquit, opinionem, &c. Hæc e Gellio. Servius quoque subindicat Axem dixisse Virgilium pro Septentrione e Gr. vocis ἅμαξα imitatione. Nam in hoc hemistichium Georg. 2. qua terga obverterit axi, annotat, Axi, septentrioni; nam Græce ἅμαξα dicitur. Idem vero et alibi ab eo annotatur. Il. Σ. (487.) Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

[" Ἅμαξα, Magna copia, Athen. 380." Wakef. Mss. Schol. Ven. ad Il. 6, 487. " Heyn. Hom. 5, 380. 6, 351. 7, 524. 8, 627. 645. 742. 754. Schneider. ad Anab. 44. ad Charit. 444. T. H. ad Plut. p. 368. Kuster. Aristoph. 110. a. Fischer. Ind. Palæph. Toup. ad Longin. 374. et Ind. Thom. M. 90. Valck. Callim. 298. Septentriones, Fischer. ad Anacr. p. 13. Ἀ. ἀγαθῶν, Valck. Adoniaz. p. 354. Ἐξ ἁ., Acta Traj. 1, 227. Toup. Opusc. 2, 198. Scytharum, ad Callim. 1, 142. Ἡ ἁ. τὴν βοῦν, ad Lucian. 1, 348. De spiritu, Brunck. ad Poët. Gnom. 286. ad Il. M. 448. Ω. 263. 711. 782. Via, Theodorid. 18. Ἀ. βλασφημιῶν, ad Lucian. 2, 351. Heyn. Hom. 8, 62. Cum. gen., Diod.

S. 2, 644." Schæf. Mss. Glossæ: Ἅμαξα· Sarraca, Plaustrum, Carrum. Ἅμαξαι· Triones.]

[* "Ἁμαξαῖος, αία, αῖον, (Plaustralis,) Nonn. Dionys. (1, 251.) 2, 280. 47, 232." Kall. Mss. "Arat. 91." Wakef. Mss.]

Ἁμαξόβιος, ὁ, ἡ, s. Ἁμαξοβίτης, In plaustro vivens. Ἁμαξόβιοι s. Ἁμάξοικοι dicuntur Scythæ, ἁμαξόβιοι, In plaustris viventes: ἁμάξοικοι, In plaustris habitantes, vel, In plaustris domos suas habentes. [Cf. Æsch. Pr. 715. Horat. Carm. 3, 24, 10. "Ad Callim. 1, 142. Valck. ad Herod. 302. Heyn. Hom. 6, 369." Schæf. Mss.]

[Ἁμάξοικος, ὁ, In curru degens. "Valck. ad Herod. 302. Tzsuck. ad Pomp. M. Not. Ex. 2. p. 12." Schæf. Mss. "Strabo (208.) Eust. Il." Wakef. Mss.]

Ἁμαξοκυλισταὶ, quidam Megaris appellati quasi ἁμάξης κυλισταὶ, Currus devolutores, ut ex historia colligo, quam Plut. (7, 214.) refert.

Ἁμαξοπηγὸς, ὁ, ἡ, Plaustri s. Plaustrorum compactor, Curruum fabricator. Alio nomine ἁμαξοποιὸς s. ἁμαξουργός. ["Plut. 1, 159." Wakef. Mss.] "Ἁμαξοπηγέω, Sum ἁμαξοπηγὸς, s. ἁμάξας συμπήγνυμι, "Plaustra fabricor, i. q. ἁρματοπηγέω? J. Poll. 7." Ἁμαξοπηγία, (ἡ,) Plaustrorum fabricatio. ["Theophr. 34." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* Ἁμαξοπληθὴς, ὁ, ἡ, Plaustrum implens. "Const. Manass. Chron. p. 98." Boissonad. Mss. Lucian. 4, 260. Eur. Phœn. (1165.) 1369. "Poliorcet. 1707." Churchill. e Suicer. Mss.]

Ἁμαξόποδες, οἱ, Plaustripedes. Vitruv. 10, (20.) ait hoc nomine vocari Arbusculas, in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Apud J. Poll. (1, 253.) scriptum est ἁμαξήποδες. Ait autem: Ὑποπέπηγε δὲ αὐτοῖς (τοῖς θαιροῖς) ξύλα, ἃ καὶ καθαραῖαι ὀνομάζονται, οἷς ἐφαρμόζονται οἱ ἁμαξήποδες, ἀφ' ὧν ὁ ἄξων ἕλκεται στρεφόμενος. Apud Hes. legitur ἁμαξίποδες per ι. ["Ἁμαξίποδες, ad Timæi Lex. 266." Schæf. Mss.]

Ἁμαξοποιὸς, ὁ, ἡ, Plaustri fabricator, qui et ἁμαξοπηγός: sed ἁμαξοπηγὸς sonat ad verbum, Plaustri compactor: ἁμαξοποιὸς autem Plaustri factor, s. confector. [Non agnoscitur a Schneider. Lex.]

[* "Ἁμαξοτροχὸς, Const. Manass. Chron. p. 130. (Καὶ τοὺς τῶν ἁμαξοτροχῶν κινδύνους ὑπεκκλίνων." Boissonad. Mss.]

"Ἁμαξοτροχία, (ἡ,) Vestigium et sulcus, quem terræ ὁ τῆς ἁμάξης τροχὸς imprimit: Orbitam vocant "Latini. Scribit enim J. Poll. 5., τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν "Hom. nominasse ἁρματοτροχίας, Calliam in Cyclopibus ἁμαξοτροχίας. Innuit igitur in Il. Ψ. (422.) "Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων, quosdam "scripsisse ἁρματροχίας, et de orbitis illis intellexisse, "quemadmodum Hesych. quoque duplicem illam "scripturam innuit, dum ἁματροχίας exp. et τὰς *χαράξεις τῶν τροχῶν, et *ὁμοδρομίας, i. e. τῶν ἁρμάτων "*συναφέσεις, aut συγκρούσεις. Sed notandum scribi "posse oxytonws quoque ἁμαξοτροχιὰ, ut ἁματροχιά." ["Dorv. ad Charit. 224." Schæf. Mss. "Schol. Nicand." Wakef. Mss.]

Ἁμαξουργὸς, ὁ, ἡ, i. q. ἁμαξοποιός. Hinc Ἁμαξουργία, (ἡ,) Plaustri confectio, Plaustri fabricatio. ["Ἁμαξουργὸς, Brunck. Aristoph. 3, 21. Pierson. Præf. ad Mœr. 31." Schæf. Mss. Aristoph. I. 464. Glossæ: Ἁμαξουργός· Carpentarius. "Ἁμαξουργία, Theophr. H. P. 3, 10. p. 160." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* "Ἁμαξηφόρος, (ὁ, ἡ,) Schol. Œd. T. 707." Boissonad. Mss. "Ἁμαξοφόρητος, (ὁ, ἡ, Qui in plaustris fertur.) Pind. Fr. Epinic. 5, 3." Churchill. e Suicer. Mss. Brunck. Aristoph. 2, 175.]

[* Ἁμαξόθεν, Nicet. Eugen. 6, 223. (Οὐρεῖ *ὑψικορύμβῳ ἁμαξόθεν ἔπεσον αὖθις.)" Boissonad. Mss.]

Ἁμαξηδόνια, τὰ, Claviculi, qui obstant ne rota currus exeat, alio nomine ἐνήλατα. Eust. [ad Il. E. 726. Schol. Eur. Hipp. 1234.]

Ἁμαξήλατος, ὁ, ἡ, Vehicularis via, Plaustraria via, i. q. ἁμαξητός. Fit ex ἅμαξα et ἐλαύνω: sub. autem ὁδὸς cum hoc nomine, ut cum ἁμαξιτός.

[* "Ἁμαξηλάτης, ad Thom. M. 91." Schæf. Mss. Et * "Ἁμαξηλατέω, Hesych. v. Ἀμπρεύειν." Wakef. Mss.]

A Ἁμαξήρης, εος, ὁ, ἡ, i. q. ἁμαξιαῖος, Plaustrarius, Plaustralis, ut ἁμαξήρης τρίβος ap. Eur. (Or. 1251.) Via plaustraria: ἁμαξιτὸς etiam dicta et ἁμαξήλατος. [Æsch. Ag. 1063.]

[Ἁμαξάρης, et *Ἁμαξάριος. Schol. Aristoph. Π. 17. "Ὅθεν καὶ γρύτη, τὰ λεπτὰ σκεύη· καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, *ῥυποπώλης καὶ γρυτάρης. Pro ῥυποπώλης Noster, probante et T. H., γρυτοπώλης restituit. "Γρυτάρης autem vocabulum fuisse veteribus usurpatum, dum testes inveniat certiores, induci non possum ut credam. Imo forma vocis satis demonstrat, originem non nimium vetustam, et in citeriore tantum Græcia quærendam. Similiter enim atque ἁμαξάριος et ἁμαξάρης, *βασταγάριος et *βασταγάρης, *κουρσάριος et *κουρσάρης, *νωτάριος et νωτάρης ap. Suid.; *φουρνάριος et *φουρνάρης dicuntur, sic et *γρυτάριος, γρυτάρης, Scrutarius, de quo simul et ῥωποπώλῃ Hadr. Jun. Adag. egregie docuit. Hujus generis longe plura facile suppeditabit Ducang. Gl. M. et I. Gr. Tale est *μυλωνάρης

B Scholiastæ nostri ad I. 253. Hic igitur potius scr. arbitror: Ῥωποπώλης, ὃς καὶ, vel κοινῶς γρυτάρης." T. H.]

Ἁμαξία, vel potius ἁμαξιὰ, ἡ, Via qua plaustrum agitur: ἁμαξεία autem vide post Ἁμαξεύς.

Ἁμαξιαῖος, (α, ον,) Plaustralis, Plaustrum implens; ut ἁμαξιαῖοι λίθοι, Saxa grandia et plaustrum implentia, ap. Xen. E. 2, (4, 18.) Possumus vero et Ingentia saxa interpr. sæpe enim subest aliqua hyperbole hujusmodi adjectivo. Sic γόγγροι ἁμαξιαῖοι, ap. Athen. 7. ‖ Ἁμαξιαῖα, inquit Erasm., Plaustralia, Græci vocant magnifica, fastuosaque: a plaustris ducto nomine. Hæc Erasm.: quæ sequens aliquis, ἁμαξιαῖα ῥήματα interpr. Verba magnifica et fastuosa: non male etiam, Horatiano verbo utens, Sesquipedalia. Nisi forte ἁμαξιαῖα dicta ob prolixitatem, quod multarum essent syllabarum, potius quam ob eum, quem præ se ferrent, fastum. ["Ad Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss. Xen. K. A. 4, 2, 3.]

Ἁμαξικὸς, (ἡ, ὸν,) Plaustralis, Ad plaustrum pertinens. ‖ Exp. etiam Plaustrarius, s. Carpentarius.

C ["Vide ad Ἁμάξοικος." Schæf. Mss. "Ἁμαξικὸς, mot à retrancher des Lexiques. On le rencontre souvent dans Strabon; mais il faut par-tout le changer en ἁμάξοικος, synonyme d' ἁμαξόβιος, ὁ ἐν ἁμάξῃ οἰκῶν. La même confusion a eu lieu entre φθορόοικος et **φθορικός." Corai. Mss. Vide Schneider. Lex. v. Φθορικός. Ἁμαξικὸς, Theophr. H. P. 5, 8.]

Ἁμαξίτης, ὁ, Plaustralis, Curulis; ut quidam in Anthol. ἁμαξίτην φόρτον vocat Curule onus s. pondus, i. e. quod curru vehitur. ["Jacobs. Anth. 9, 57." Schæf. Mss.]

Ἁμαξιτὸς, ἡ, Via vehicularis, Via plaustraria, Via per quam agitur currus, vel agi potest. Apud Herod. (7, 176.) Spatii quantum opus est ad agendum currus. Unde et appellata sic fuit Via publica, ὁδὸς δημοσία, Suid. Hesych. Militaris via exp. potest: λεωφόρος a Græcis alio nomine dicitur. Eurip. autem (Or. 1251.) ἁμαξήρη τρίβον appellavit. Il. X. (146.) Τείχεος αἰὲν ὑπὲρ καθ' ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Xen. E. 2, (4, 7.) Ἐχώρουν κατὰ τὴν ἐς τὸν Πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναφέρουσαν. Apud Eund.

D E. 7, (4, 22.) ἁμαξητὸν per η legimus, et utramque scripturam in VV. LL. annotatam habemus; cum tamen in Hom. loco dubia non possit esse scriptura, utpote ι tantum admittente, quod possit corripi. In iisdem vero LL. ἁμαξιτὸς exp. etiam Orbita; cum tamen Orbita longe aliud signif., id videlicet quod ἁρματροχίαν Græci appellant. Sciendum autem, cum dicitur ἁμαξιτὸς, sub. ὁδός. A Suida citatur locus in quo est ἁμαξιτὸς ὁδός. ["De spiritu, ad Eur. Rhes. 283. Heyn. Hom. 5, 381. 8, 268. Theocr. 2, 76. Hymn. in Cer. 177. Toup. Opusc. 1, 23. ad Diod. S. 1, 673." Schæf. Mss. "Herod. 7, 176. 200." Schweigh. Mss. "Clem. Alex. Str. 5. p. 694." Routh. Mss. "Ἁμαξητὸς, Schneider. Anab. p. 19." Schæf. Mss. Ἁμαξιτὸς, Theognis 599. Apoll. R. 3, 1238.]

¶ Ἁμαξεὺς, έως, ὁ, Aurigator, Auriga, ζευγηλάτης. Hes. ["Plut. 6, 205. Hutt." Schæf. Mss. Plut. Dione 38. Dio Chrys. Or. 64=2, 339.]

Ἁμαξεία, ἡ, Onus quod vehitur curru, Sarcina quæ vehitur plaustro, ὁ τῶν ἁμαξῶν φόρτος. Suid.

Ἀμαξεύω, Plaustrum duco, Aurigor. Plut. Eumene, (3, 562.). Πατρὸς μὲν ἀμαξεύοντος ἐν Χεῤῥονήσῳ διὰ πενίαν. Arrian. (Anab. 2.) Καὶ τῷ μὲν ἀροτριᾷν, τῷ δὲ ἀμαξεύειν, Et huic quidem arare, illi autem aurigari. || Philostr. ἀμαξεύοντας Scythas vocat, qui in curribus degunt. || Ἀμαξεύομαι, Plaustro vehor. In VV. LL. ἀμαξευόμενος exp. etiam Plaustris habilis. [" Jacobs. Anth. 12, 231.: Exerc. 2, 109." Schæf. Mss. Herod. 2, 108. ubi etiam oppon. ἀναμάξευτος. Plut. Eumene 1. Ἡμάξευσα τοῦτον δύσζωον * κάβιοτον βίοτον. Philostr. V. A. 7, 26. Strabo 4. p. 318. Ὁδὸς ἀμαξεύεσθαι δυναμένη.] A

Ἀναμάξευτος, ὁ, ἡ, ut τόπος ἀναμάξευτος, Locus, per quem agi plaustra nequeunt, q. d. Plaustris impervius. Utitur Herod. [2, 108.]

[* Ἐπαμαξεύω, Tero plaustris. Soph. Antig. 256.]

Καθαμαξεύω, vel secundum antiquam scripturam Καταμαξεύω, unde ὁδὸς καθημαξευμένη, Via plaustris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur Quicquid est tritum, triviale, translatitium. Quæ exp. convenit loco Suidæ, in quo πρόχειρον exp. τὸ κατημαξευμένον καὶ πᾶσι γνώριμον. Scribo autem κατημαξευμένον per τ, ut ap. eum habetur. Alibi autem καθημαξευμένος, scribens per θ, exp. τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος, quarum expp. posterior mihi parum probatur: minime certe videtur perinde convenire ac prior; neque enim dicetur ὁδὸς ἐγγεγυμνασμένη Via exercitata, sicut dicitur ὁδὸς τετριμμένη, Via trita; nec σκώμματα καθημαξευμένα, Trivialia scommata, poterit quis exp. σκώμματα ἐγγεγυμνασμένα. Nec vero in h. l. Æliani, qui ibi a Suida citatur, Γύναιον ἐκ Συρίας καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσιόντος, poterit γύναιον καθημαξευμένον exp. γύναιον ἐγγεγυμνασμένον: at τετριμμένον poterit. Itidem vero Lat. fortasse Publicum prostibulum vel Publici prostibuli corpus, veluti publica via, dici possit tritum. Quinetiam καθημαξευμένον in h. l. Æliani, non male, credo, interpretaretur aliquis Pervagatum. [" Orig. Philocal. 22. p. 335." Routh. Mss. Eunap. Legat. 220=481. Boiss. Glossæ: Κατημαξευμένη· Pervulgata, Usitata. "Valck. Callim. 299." Schæf. Mss. Dionys. H. Ant. R. 10, 41. Cono 294. Schol. Aristoph. E. 749.] " Καταμαξεύω, " Curru tero, Currum agito per. Unde ὁδὸς κατημαξευμένη dicitur καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι διέρχονται. Artemid. 1, (31.) Τοῦτο μὲν οὖν κοινὸν καὶ κατημαξευμένον, ὅμως δὲ εἰρήσεται, Tritum et pervulgatum. " Bud. Scribitur alioqui et καθαμαξεύω, itidemque " καθημαξευμένον." B C

[* Καθημαξευμένως, Trito modo, ita ut usu jam detritum pene sit, ut via commeatu vehiculorum contrita. Eust. Od. A. p. 14.]

Ἐξαμάξω, in VV. LL. Convitior, Maledico, quasi De plaustro convitia fundo. ET Ἐξαμαξώμενος in iisdem De curru delapsus: metaph. autem, Qui de sententia aut spe decidit. Sed horum auctor non nominatur, quæ certe mihi suspecta sunt. Cum autem ἐξαμαξώμενος in nonnullis scriptum sit, quod stare posse non videtur, in aliis pejus etiam scribitur ἐξαμαξόμενος. Fortasse autem ἐξημαξωμένος scribi debuit.

Ἀμαξαία, i. q. ἅμαξα, factum κατὰ παραγωγήν: ut σεληναία pro σελήνη, et Ἀθηναία pro Ἀθήνη. Eust. D

¶ Ἀμαξίς, ίδος, ἡ, Plostellum, Plostellulum, Parvus currus. Eust. autem ait veteres scriptum reliquisse ἀμαξίδα esse Plostellum, quod fit ad lusum puerilem; quæ signif. minus esset generalis: conveniret certe h. l. Aristoph. N. (864.) Ὅτ' ἐπριάμην σοὶ Διασίοις ἀμαξίδα. Ibid. (880.) Ἀμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο, Plostella autem coriacea conficiebat. Ubi esse puto ἀμαξίδα Plostellum puerile: cujusmodi illud, cujus meminit Horat., Ædificare casas, plostello adjungere mures. Ita tamen ut inde colligi non possit ἀμαξίδα generaliter de Quovis plostello ad quemlibet usum comparato dici non posse. Ipse quidem certe enarrator Aristoph. simpliciter ait ἀμαξίδα esse μικρὸν ἀμάξιον, non addens illud εἰς παίγνιον τοῖς παισί. Hesych. quoque in Ἀμαξίς, scribit, τὸ μικρὸν ἀμάξιον Ἀττικοὶ οὕτως καλοῦσιν. Plostellulum autem potius interpretarer quam Plostellum; quia μικρὸν ipsi Græci addunt cum ἀμάξιον, quod Plostellum signif. Parvum enim plostellum est plostellulum.

Ἀμαξίς, Placentæ genus, Aristoph. l. c. Ὅτ' ἐπριάμην σοὶ Διασίοις ἀμαξίδα, annotat ejus enarrator, ἀμαξίς, Parvum plostellum, aut Placentæ genus. Suid. quoque ait Placentæ genus esse quæ suo tempore κοπτὴ diceretur. At Hesych. præter Plostellulum signif. scribit et Uvæ genus, ἀπὸ ἀναδενδράδος.

[" Ἀμαξίς, Herod. 3, 113." Schweigh. Mss. " Brunck. Aristoph. 2, 101. Philostr. 202. Boiss. Jacobs. Exerc. 1. p. 4." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 549. Aristot. Anim. Mot. 7. Glossæ: Ἀμαξίς· Currus, Arcirna.]

¶ Ἀμάξιον, τὸ, Plostellum, ap. Suid. Hesych. Aristophanis enarratorem, et Eust. in exp. vocis ἀμαξίς. [" Diog. L. 4, 3." Wakef. Mss. " Brunck. Aristoph. 2, 101. ad Xen. Eph. 252." Schæf. Mss.]

" Ἀμαξακάριον, deminutiva voce ἡ ἅμαξα dicitur, " teste Hes. Ita enim ap. eum scr. pro ἀμαζακάρινον, " ut series etiam alphabetica ostendit." [Ἀμαξακάριον, tanquam demin. ab ἅμαξα, est vox nihili, quam mirum est Albertium concoquere potuisse. Ab ἅμαξα rectius formaretur ἀμαξάριον, quod voc. Schneider. Lex. post Hedericum affert, sed ἀμαρτύρως.]

" Ἀμάναν, Hesychio ἅμαξαν, Currum." [" Ad Mœr. 86. Koen. ad Greg. 79, 131." Schæf. Mss.]

" Ὄθιζα, Hesychio ἅμαξα * ἡμιονική, Currus s. " Rheda mularum, quæ et ἀπήνη." [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* Χειράμαξα, ἡ, Hand-waggon, Antyllus Oribasii p. 117. Matth.]

ἈΜΑΩ, ήσω, Meto. Aristoph. I. (392.) ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, Alienam metens messem. Ἀμᾷν Eust. quosdam ab ἅμα derivasse tradit, ut esset ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. Etym. autem addit, ἀμᾷν quasi ἅμα σπᾷν. At Hesych. habet, Ἀμᾷν· θερίζειν, ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν. Ceterum quia alio spiritu notatur h. v. quam ἅμα, a quo derivari putatur, id in aliis etiam nonnullis usuvenit. Frequentius usurpatur Ἀμάομαι vox passiva, in signif. act. Absolute interdum. Hesiod. Ἔργ. (2, 10.) γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι: cum accus., ut (3, 10.) ἤδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.

Ἀμᾷν s. ἀμᾶσθαι, unde nostrate verbum Amasser, Colligere, Accumulare. Il. Ω. (451.) Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Apoll. R. 1, (1183.) ἄσπετον ἀμήσαντες Φυλλάδα, quo in loco, sicut et in proxime præcedente Homerico, notandum ἀμήσαντες prima longa, cum potius corripiatur, ut in aliis hic citatis ll. videre est. Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται, Alienum laborem in suum ventrem congerunt. Od. I. (247.) Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε: ubi annotat Eust. ἀμησάμενος esse pro συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών: ut, inquit, Ulysses φύλλα ἐπαμησάμενος ἐκαλύψατο, et Priamus ἐπαμησάμενος κόνιν κατεπάσατο. Videtur tamen utrobique ἐπαμησάμενος esse potius Accumulans, vel Cum accumulasset.

Ἀμᾷν s. Ἀμᾶσθαι, Abscindere, quod et imitantes Latini, ut opinor, Demetere ita usurparunt; ut Demeteret ferro, ap. Horat. Hesiod. S. (289.) οἵ γε μὲν ἤμων Αἰχμαῖς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα. Hesych. ἀμήσαντα exp. simpliciter ἀποκόψαντα. At Eust. in Od. Φ. (301.) ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, vult esse pro Abscindentes facile, tanquam plantam quæ ferro demetitur.

Ἀμᾷν s. Ἀμᾶσθαι, metaph. Fructum et utilitatem s. commodum decerpere. Plut. Ἀντὶ ταύτης, ἔφη, τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, Fructum libertatis decerpimus, Fruimur libertate, vel Fructum decerpimus, libertatis fruitionem. Sic et Lat. suum Metere interdum usurpant.

Ἀμάομαι, signif. pass. Metor. Theophr. de tithymallo, Ἀμᾶται δὲ ὅταν ἄρτι περκάζῃ σταφυλή.

" Ἀμῷεν, per contr. pro ἀμάοιεν. Ἀμώντεσσι, Io- " nice pro ἀμῶσι, dat. plur. participii ἀμῶν, e v. " ἀμάω, Meto."

[" Ἀμάω, Jacobs. Anth. 6, 201. 420. 10, 324. 11, 73. 12, 156. 195. Wakef. Georg. 132. Brunck. Apoll. R. 152. Soph. 3, 496. Huschk. Ep. in Prop. 26. Mœris 85. et n.: Theogn. 109. Bergler. ad Alciphr. 110. Toup. Opusc. 1, 164. 2, 237. Wolf. ad Hesiod. 115. Valck. Diatr. 167. 225. Jacobs. ad Meleagr. p. 9.

Wyttenb. ad Plut. 1, 837. Græv. Lect. Hes. 551. ad Char. 240. 366. Heyn. Hom. 8, 625. 689. Collig. Jacobs. Anth. 7, 174. 8, 209." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1036. Οἵ δ', οὔποτ' ἐλπίσαντες, ἤμησαν καλῶς. "Oppian. C. 2, 46. H. 1, 450. 4, 490. * Ἀμέω, i. q. ἀμάω, Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Ἄμησις, Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.]

Ἄμητος, ὁ, cum accentu in prima, Messis, ea quæ metuntur, vel Collectio frugum. Item, Ipsa metendi actio. Hesiod. Ἔργ. (2, 1.) Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων: (2, 193.) Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει. Tempore messis, cum sol corpus arefacit. Περὶ καιρῶν ἀμήτου, ap. Lucian. (3, 241.) De metendi temporibus.

Ἀμητὸς, ὁ, Messis tempus, Tempus reconditionis frugum, ὥρα ἀμήτου, ut in Hesiod. l. c. καιρὸς ἀμήτου, ut in Luciani l. c. Sequor autem Hesych. qui ita scribit, Ἄμητος· τῆς μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν. Ἄμητος, prima quidem acuta, Ipsæ fruges quas messuimus: ultima autem acuta, Tempus reconditionis frugum. At Eust. et Suid. in contraria sunt opinione: ac re vera in quibusdam exemplaribus Hesiodi ll. cc. non ἀμήτου legitur, sed ἀμητοῦ, Verum non parum ap. me valet Hesychii auctoritas, præsertim cum variorum auctorum vetusta exemplaria observarim ita collocatos accentus habere, ut collocandos censet Hesych. Cui ut assentiar facit et hoc, quod ἄροτος itidem προπαροξυτόνως Arationem, ἀροτὸς ὀξυτόνως Arationis tempus signif. comperiam: et quidem ea ipsa exemplaria, quæ in loco Hesiodi ἀμητοῦ habent, non ἀροτοῖο tamen habere, sed ἀρότοιο: quod videlicet prior ille genitivus depravatus fuerit in iis, posterior integer manserit; nam eadem plane ratione, qua scriberetur ἀμητοῦ, scribendum etiam foret ἀροτοῖο pro ἀροτοῦ ab ἀροτός. Est in νεατὸς ac νέατος eadem plane ratio. Quanquam existimarunt quidam hæc esse τῶν διττολογουμένων quod ad accentum attinet, quod in eo variare comperirent exemplaria; sed ego plane librariorum incuriæ hoc imputo, quód in optimis quibusque exemplaribus diligenter observatum hoc in accentu discrimen animadverterim, eo quo præscribit Hesych. modo. [Cf. Τρύγητος, et Τρυγητός.]

["Ἄμητος, Reiz. de Acc. 111. Ammon. 15. Ἀμητὸς, Eran. Philo 160. Heyn. Hom. 7, 655. 8, 625." Schæf. Mss. "Ἄμητος, Messor, 7, 376." Wakef. Mss.]

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, Messor. Il. Λ. (67.) Οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, Πυρῶν ἢ κριθῶν. Est et Ἀμήτειρα, ἡ, ap. Etym. quod signif. Mulierem quæ metit. ["Ἀμητὴρ, Nonn. 26, 301. * Ἀμητήριον, (τὸ,) Instrumentum messorium, Max. Tyr. 30. fin. * Ἀμητικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui metit, Ælian. H. A. 957." Wakef. Mss. "Ἀμητὴρ, Jacobs. Anth. 10, 324. Heyn. Hom. 8, 625-6." Schæf. Mss. "Metaph. Deletor, Epigr. L. 5. Ep. 67." Churchill. e Suicer. Mss. Adde * Ἀμητρὶς, ἡ, J. Poll. 1, 222.]

¶ Ἄμη, ἡ, Falx messoria, ut vulgo exp. Quæ signif. optime convenit deductioni ab ἀμᾷν. Exp. et Sarculum. Ἄμη, inquit Bud. in Comm., Instrumentum fossorium, quod lingua vernacula Luchetum vocant, quo fossores aggerarii utuntur. Æsch. in Ctesiph. (514.) Ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Apud Plin. Ep. ad Traj. legitur Hama aspiratum, Nullus in publico sipo, nulla hama; quod aliud instrumentum significare mihi videtur. Hactenus Bud. Sunt autem qui ibi pro Instrumento ad incendia compescenda sumi existiment, [quo sensu legitur in Juvenale 14, 305.] Apud Suid. Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας, quod est inter Erasmica. Suid. ἄμην esse ait Fabrile instrumentum: Etym. Agricolarum aut Architectorum instrumentum; dicens vel ab ἅμα adv., vel ab ἀμᾷν posse deduci. Erasmus ab ἀμᾷν deducendum censuit. Apud Suid. ἄμη legitur tenuatum tanquam ab ἀμᾷν, et paulo post ἅμας aspiratum tanquam ab ἅμα, et ap. Plin. Hama est cum aspirationis nota, in l. c. Sic et ap. Cat. ubi Hamam rusticis instrumentis annumerat: quanquam et ἀμᾷν ipsum, quod tenuari constat, ab ἅμα deducunt Gramm. || Apud Hes. legitur ἄμη tenuatum, qui ait signif. etiam σκάφην, εἰς ἣν ἐβάλλοντο ἐρίφων πόδες πρὸς τὸ μὴ βαίνειν. "Ἄμη,

A "Falx messoria, ab ἀμάω, Meto: ἄμη autem, Instrumentum fossorium, Sarculum s. Rutrum, ab ἀμάω, "Fodio: a quo et διαμώμενοι, quod Thuc. Schol. "exp. διασκάπτοντες, p. 130. ubi ἄμην esse dicit "σκαφίον πλατὺ, Ligonem latum, Lat. Rutrum. "Alioqui ἄμη, ut σκάφη, est etiam Haustorium instrumentum, ut ap. Plut. de Sol. Anim. (7, 148. "Hutt.) Ὧν ἄμαις καὶ σκάφαις ἡμῖν ἐκ τῶν βασιλικῶν "ἀρύσασθαι θεάτρων ἡ καλὴ Ῥώμη παρέσχηκε. Tales "et Lat. Hamæ sunt. Cato de R. R. c. 135. Hamæ, "urnæ oleariæ, urcei aquarii, urnæ vinariæ, alia vasa "ahenea, Capuæ emenda." ["Jacobs. Anth. 8, 165. Brunck. Aristoph. 3, 126. Toup. Emend. 4, 424. Valck. ad Herod. 264. Toup. Opusc. 2, 240." Schæf. Mss. Lex. de Spirit. 211. Xen. K. Π. 6, 2, 34. Ælian. H. A. 4, 27. Geopon. 2, 22. Aristoph. Av. 1145. Pac. 426.]

"Ἄμιον, τὸ, Etymologo et Lex. meo vet. σκύφος "ἀργυροῦν, demin. ab ἄμη." [In Schneider. Lex. non legitur.]

B "Ἀμία, ἡ, Amia piscis genus ap. Athen. 7. (276.) "Plin. 9, 15. necnon Aristot. H. A. 6, 17. Dictas "autem ἀμίας Athen. vult ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται, "ἀλλ' ἀγεληδόν. Sed et Aristot. scribit nominatas "dicere παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις: esse "enim συναγελαστικάς. Lascaris in Epigr. dicitur "interpretatus esse Amentum. || Hes. ἀμία affert "etiam pro φυλακία: sed suspectum est." ["Oppian. H. 2, 154. Plut. de Sol. Anim. 977." Churchill. e Suicer. Mss. Et * Ἀμίας, ὁ, Matro ap. Athen. 4. p. 135.]

"Ἀμὶς, ἴδος, ἡ, Matula s. Matella, Vas urinarium, "οὐρητρὶς, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, Suidæ, afferenti ex Aristoph. Ἀμὶς μὲν, ἣν οὐρητιάσῃς, αὐτῇ Παρά σοι μέμηνέτ' ἐγγὺς ἐκ τοῦ πασσάλου, quam ἀμίδα ibid. "Comicus vocat σοφὸν καὶ γέροντι πρόσφορον φάρμακον "στραγγουρίας. Et ap. Athen. 1. (p. 17.) Æsch. "Ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς "καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. Appellat "autem Athen. ἀμίδας, quas Æsch. οὐράνας: cujus "verba habes in ea ipsa voce. Hes. ἀμὶς exp. per

C "σταμνίον. Eust. ab antiquis Atticis aspiratum fuisse "ait." ["Casaub. ad Athen. 1, 55. Markl. Suppl. p. 247. De spiritu, ad Mœr. 179. Lagena, Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 289. Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν, Valck. Hippol. p. 261. Accus. ἀμιν, Belin. ad Oppian. 330. Navis, Æsch. Suppl. 842. 847. (Schütz. 2.) 864." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμίς· Matella.] "Ἀμὰς, "άδος, ἡ, Navis; tradunt enim Etym. et Lex. meum "vet., Æschylum ἀμάδα dixisse τὴν ναῦν."

"Ἄμης, ητος, vel ου, ὁ, Placentæ genus lacteæ, ut "Aristoph. (Pl. 1000.) Schol. cum Athen. tradit. "Clearchus Solensis ap. Athen. 14. in τραγημάτων "censu, Ἄμης, πλακοῦς, ἔντιλτος, ἴτριον, ῥόα. Alexis "ibid. Τοῖς νυμφίοις μετιοῦσι τὴν νύμφην λέγεις Παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῶα καὶ κίχλας. Iones autem, "ut Silenus ἐν ταῖς Γλώσσαις tradit, ἄμην eum vocant, "inquit Athen. ibid." ["Athen. 1, 15. Mœris 84. et n." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 300." Wakef. Mss.]

"Ἀμητίσκος, ὁ, Parvus ἄμης: tradit n. Silenus ap. "Athen. 14. τοὺς μικροὺς ἄμητας vocari ἀμητίσκους ab

D "Ionibus, afferens e Teleclide Comico, αὐτόμαται δὲ "κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγγ' εἰσεπέτοντο. "Itidem Pherecr. ap. eund. 6. Ἀπὸ δὲ τεγῶν ὀχετοὶ "βοτρύων μετ' ἀμητίσκων καὶ ναστίσκων * πολυτύρων "ὀχετεύσονται θερμοὶ σὺν ἔτνει." ["Mœris 84. et n." Schæf. Mss.]

[* Ἀναμάω, falsa lectio pro ἀπαμάω, Antig. Caryst. 173. "Callim. 1, 450." Schæf. Mss.]

Ἀπαμάω, vel potius Ἀπαμάομαι, Demeto. Ἀπαμήσεται, ἀποθερίσει, Hes. ["Hesiod. Theog. 181. Locella ad Marbod. 162. Wakef. Ion. 775.; Phil. 749. Callim. 1, 451. Heyn. Hom. 6, 92. 7, 432. Lobeck. Ajac. p. 386." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 4, 413. Abrado terram, Geopon. 1, 112." Wakef. Mss.]

Διαμάω, et Διαμάομαι, Demeto. Et metaph. interdum, sicut Demetere caudam ferro ap. Horat. Il. Γ. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, pro Abscidit: ῥᾷον διέκοψε, καὶ οἷον ἐθέρισε, Eust. Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro Everrere et accumulare, ut Bud. scribit 356. ubi et e duobus Arriani ll. affert διαμᾶσθαι τὸν κάχλυκα, quem existimo

Thuc. in hoc loquendi genere sequi voluisse, 4. 130. Ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Ubi Schol. διαμώμενοι exp. διασκάπτοντες, Effodientes; addens dictum esse ab ἄμη, signif. σκαφίον πλατύ. [" Heyn. Hom. 4, 698. 8, 625. Brunck. ad Bacch. 698. Toup. Opusc. 1, 173. Musgr. Bacch. 708." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 3, 1. Διαμωμένοις τὴν ψάμμον: 2, 24. Polyb. 3, 55. Dio Chrys. 32. p. 682. R. Οὐδὲ γάλα καὶ μέλι δύνασθε—ἔχειν ἄκροις δακτύλοις διασμῶντες χθόνα, ubi Ven. διαμῶντες. Themist. Or. 250. Τῶν ναμάτων τὰ διαφανῆ —ἀνιχνεύοντες καὶ διασμώμενοι, ubi l. διαμ. Vide Schneider. Lex. " Apoll. R. 4, 375. Quint. Smyrn. 1, 618. Med., Egero terram, Plut. 2, 379." Wakef. Mss. Eur. El. 1023.]

[* Ἐναμάω, Aggero, ut terram in corpora insepulta. " Ad Herod. 630. ad Charit. 366." Schæf. Mss. Schol. Soph. Antig. 256.]

Ἐξαμάω, et Ἐξαμάομαι, itidem pro Demeto, Abscindo. Soph. (A. 1189.) Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος. Ubi exp. Radicem habens exectam. [" Lobeck. Ajac. p. 399. Valck. Diatr. 225. Musgr. Cycl. 235." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 367. Æsch. Pers. 820. Ag. 1647. " Plut. 2, 183. Meto, Æsch. Pr. 824. Perdo, Paus. 612." Wakef. Mss. Soph. Trach. 33.]

* Ἐπαμάω, vel potius Ἐπαμάομαι, Colligo, Coacervo, Accumulo metentium more. Hom. Od. E. (482.) ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν. Ubi Eust. pro συνέλεξεν inquit, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. Sic et κόνιν ac τέφραν aliquis ἐπαμᾶται χερσί. Utitur autem in Iliade quoque hoc verbo. Sunt et qui, sensum explicantes, ἐπαμήσατο εὐνὴν interpr. E congestis coacervatisque foliis sibi cubile stravit. Xen. (O. 19, 11.) Ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Ubi Bud. vertit Accumulare, e quodam Plinii loco, quem affert, 356. Citatur et ex Herod. (8, 24.) ac Theophr. ἐπαμήσασθαι γῆν, itidem pro Terram aggerere. Sed in VV. LL. ἐπαμάω exp. etiam Leniter superjicio. [" Ælian. H. A. 535. Polyæn. 133. Heliodor. 92." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 174. 8, 209. Huschk. Anal. 131. Callim. 1, 451. Brunck. ad Poët. Gnom. 288. ad Xen. Eph. 202. Wakef. S. C. 2, 100. ad Il. Ω. 165. ad Herod. 630. ad Charit. 99. 365. Heyn. Hom. 8, 625." Schæf. Mss. " Leniter superinjicio. Diog. L. in Vit. Diog. 227. HSt. Ἔνιοι δέ φασι τελευτῶντα αὐτὸν, καὶ ἐντείλασθαι ἄταφον ῥίψαι, ὡς πᾶν θηρίον αὐτοῦ μετάσχοι, ἢ εἰς γε βόθρον συνῶσαι, καὶ ὀλίγην κόνιν ἐπαμῆσαι." Seager. Mss. Ἐφαμάω, Heliodor. 2, 20.]

" Καταμάω, Accumulo, Aggero. Frequentiori in
" usu est vox media. Il. Ω. (165.) Τήν ῥα κυλινδόμε-
" νος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι, i. e. ἐπεσώρευσε, ut
" Schol. exp. et Hes. qui derivat ab ἄμη, quod est
" σκαφίον quo terra accumulatur et attrahitur. Sic Jo-
" seph. Ὁ δὲ περιῤῥήξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμησάμενος
" τῆς κεφαλῆς κόνιν. Ubi et Suid. exp. ἐπιβαλὼν,
" * ἐπικαταχέας." [" Ad Il. Ω. (l. c.) ad Diod. S. 1, 83. Musgr. Bacch. 708. ad Charit. 366. Heyn. Hom. 8, 625." Schæf. Mss. Glossæ: Καταμάω· Demeto. " Joseph. 1082, 14." Wakef. Mss.]

" Περιαμάω, Circumcirca meto s. demeto, unde
" περιαμησάμενος, quod Hes. simpliciter exp. θερίσας." [" Περιαμάομαι, Circumaggero, Geopon. 1, 63." Wakef. Mss.]

Προσαμάω, vel potius Προσαμάομαι, Insuper aggero, vel accumulo. ET Ἀντιπροσαμάομαι, E contrario aggero. Xen. (O. 17, 13.) Ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν. [" J. Poll. 134." Wakef. Mss. " Ad Charit. 366." Schæf. Mss.]

[* Συναμάομαι, Congero, Corrado, Coacervo. Apoll. R. 3, 154. Evagr. H. E. 4, 27.]

[* Ὑπαμάω, Demeto, Subobtundo. Nicand. Th. 902.: " Al. 215. Etym. M. 109, 32." Wakef. Mss.]

[* Ὀψαμήτης, ου, ὁ, Qui sero, ad seram usque vesperam metit, Vespertinus messor. Theocr. 10, 7.]

ΑΜΑΛΛΑ, ἡ, Manipulus, Fasciculus manipulorum. Apud Hes. ἀμάλαι legitur cum unico λ, et exp. αἱ δέσμαι τῶν δραγμάτων. Ac eum ita voluisse scribere, hinc apparet quod paulo post annotet, ἀμαλὴ, cum ὀξύνεται, signif. ἁπαλή: at cum παροξύνεται, signif. δράγμα. Athen. quoque (14, 10.) ἀμάλας habet unico λ, dicens
A ita vocata τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. At Eust. duplici λλ hoc nomen scriptum habet, scribens ἀμάλλη esse τὸ ὑπ' ἀγκάλῃ * συμπίεσμα τῶν δραγμάτων. Et statim post: Ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δράγματα σίτου, παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, quæ et ap. Etym. habes. [Vide et Athen. 305.] Ego posteriorem derivationem hic sequor. Itidem ap. Etym. ἀμάλλαι geminato λλ legitur. Ab hoc nomine fortasse derivata vox Gallica Malle, signif. Peram s. Manticam, in quam viatores sarcinulas quasdam conjiciunt, eam extremo equi tergo superimponentes. Hinc vero eadem ratione derivari possit et Balle, pro Cujuslibet rei sarcina: ut binæ sarcinæ, quibus onerantur muli, vocantur Balles. [" Eichstædt. de Dram. 149. ad Mœr. 184. Toup. Opusc. 2, 141. Mitscherlich. H. in Cer. 108. Brunck. Soph. 3, 496. Philostr. Icon. 3. Dionys. P. 358. Quint. Smyrn. 11, 156. 171. Heyn. Hom. 7, 548. Ἀμάλη, Lex. de Spirit. 210. Ἀμάλη, ἡ ἀγκάλη. Nicet. Ann. 4, 2. Ἀμάλαις ἢ σκαλίσι διαμησάμενος. UNDE
B * Ἀμαλητόμος, ὁ, ἡ, Messor, Oppian. C. 1, 522.]

Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, Manipulorum ligator, s. colligator. Il. Σ. (553. 554.) Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε· Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν. [" Harles. ad Theocr. 175. ubi et * Ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ. Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμαλλόδετος, (ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 73. 1846." Kall. Mss.]

[* " Ἀμαλλοτόκος, (ὁ, ἡ,) Wakef. Trach. 733." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 7, 84. alibi." Wakef. Mss.]

Ἀμαλλοφόρος, ὁ, ἡ, Manipuliger, Manipulos ferens s. gestans. Δημήτηρ, Ceres, dicebatur ἀμαλλοφόρος, ut refert Eust. παρὰ τὰς ἀμάλλας, ἤγουν τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων. [" Eichstædt. de Dram. 149." Schæf. Mss. " Porphyr." Wakef. Mss.]

Ἀμαλλεύω, In manipulos colligo. Intellige autem Colligo, cujus infin. Colligare, ut sit εἰς ἀμάλλας δεσμεῖν s. δεσμεύειν. Eust. autem exp. δραγματεύειν eodem sensu. [ADDE * Ἀμαλλίζω. Hesych. Ἠμάλι-
C ζεν· ἠώρει, ἔπνιγεν.]

¶ Ἀμάλλιον, τὸ, Funis ad ligandas ἀμάλλας, Manipulos, Eust. " In Lexico meo vet. scriptum Ἀμαλ-
" λεῖον, quod esse dicitur id, quod οὐλόδετον et * ὠ-
" ρόδεσμον recentiores appellant, h. e. ὁ ἐκ τῆς καλά-
" μης στρεφόμενος δεσμὸς, Vinculum et ligamen quod
" e stipulis torquent." [" Ἀμάλλιον, Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.]

" ΑΜΑΜΗΛΙΣ, ίδος, s. Ἀμάμηλις, ιδος vel ιος, ἡ,
" dicitur Genus quoddam piri, mespili aut ficus; ex
" eo quod cum malo floreat. Pausaniæ enim ap. Eust.
" 878. ἀμάμηλις est σῦκον τῷ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν: ut
" vicissim μῆλον ἀμάσυκον, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. Qui-
" bus addit Eust. alios dicere ἀμάμηλιν ap. Atticos
" τοὺς ἀπίους vocari, ut ap. Hesych. quoque legimus,
" Ἀμάμηλος, haud scio an mendose pro ἀμάμηλις,
" ἀπίου γένος ἢ μῆλον ἢ μεσπίλον. Ad quorum po-
" stremum quod attinet, assentitur ei Gal. Lex. Hip-
" pocr., dicens ἀμαμηλίδας esse Speciem quandam
" mespili, quæ plurima in Italia proveniat, teste Diosc.
D " 2, 171.: addens etiam, quosdam ἀμαμηλίδων s.
" ἐπιμηλίδων nomine accipere μῆλα σμικρὰ ἄγρια:
" quemadmodum infra etiam sua serie, cum e Diosc.
" docuisset ἐπιμηλίδα esse speciem quandam mespili,
" alio nomine σιτάνιον appellatam, subjungit, ἐπιμη-
" λίδων vocabulo quosdam intelligere τὰ μῆλα τὰ σμι-
" κρὰ, ἅπερ καὶ ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται. Sed vix cre-
" dibile est Hippocr. voluisse intelligere Mala sylve-
" stria s. agrestia, quæ acerba plerumque sunt, cum
" ipse dicat, nimirum Γυναικ. 1. (245.) Παραμίξας καὶ
" μέλι ἢ ἀμαμηλίδας: innuens dulcem esse hujus
" fructus saporem et proxime ad mellis dulcedinem
" accedentem, adeo ut vel mel vel hæ ἀμαμηλίδες me-
" dicamento admisceri queant. Ideoque Æschylides
" Georg. lib. 3. ait, de Ceo insula loquens, Ἀπίους ἡ
" νῆσος φέρει κρατίστας, κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας
" ἀμαμηλίδας· εἰσὶ γὰρ ἀπύρηνοι τε καὶ ἡδεῖαι καὶ γλυ-
" κεῖαι: indicans Ionicas illas ἀμαμηλίδας esse ἡδείας
" et γλυκείας, Suaves et dulces, necnon ἀπυρήνους,
" Carentes ossea s. lapidosa duritie, quæ est in me-
" spilis, cerasis et similibus, dicta πυρήν. Quibus

" Æschylidis verbis adductus Athen. 14. dicit, Αἱ δ' " ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' " ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρηνον. Id tamen an inde " certo concludi possit, nimirum ἀμαμηλίδας non esse " ἀπίους, dubitari queat: imo esse ἀπίων genus quod- " dam, idque ἡδὺ καὶ γλυκὺ, iis innui videtur, et id- " ipsum ἀπύρηνον: reperiuntur enim pira quædam, in " quibus est lapidosa illa durities. Æthlius vero has " ἀμαμηλίδας appellat ὁμομηλίδας, teste eodem Athen.: " recte. Nam ἅμα et ὁμοῦ, idem valent. Perperam " autem ap. Athen. scriptum est 'Αμαμαλλίδες, du- " plici λ. Nam scr. est vel ἀμαμηλίδες, ut ὁμο- " μηλίδες et ἐπιμηλίδες, per η: vel saltem unico λ " ἀμαμαλίδες, posito Δωρικώτερον α pro η: pro quo " infra ex eodem habebimus ἀμμάξαι et ἀμμιάξαι." [Diosc. 1, 171. Athen. 14. p. 365. Pallad. 13, 4. " Ad Anton. Lib. 207. Verh." Schæf. Mss.]

" 'Αμόμυλις, Hesychio ἄπιος, ἀχρὰς, procul dubio " pro ἀμάμηλις."

" 'ΑΜΑΛΘΕΙΑ, ἡ, dicta fuit ἡ οὐρανία αἶξ, a qua " lactatum fuisse Jovem perhibent. Unde Callim. H. " in Jov. σὺ δὲ θήσαο μαζὸν Αἰγὸς 'Αμαλθείης. Ejus " cornu omnium rerum copia abundasse fertur: unde " proverbium, "Ενθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν 'Αμαλθείας κέ- " ρας αἰγός. Itidemque Arsinoes statuæ sinistra ma- " nu tenebant ῥυτὸν s. κέρας πάντων τῶν ὡραίων πλῆ- " ρες: indicantibus ea re statuariis ὡς καὶ τοῦ τῆς 'Α- " μαλθείας ἐστὶν ὀλβιώτερον τὸ κέρας τοῦτο, ut tradit " Athen. 11. Quid autem revera fuerit κέρας 'Αμαλ- " θείας, docet Palæph. Allegorice et translate Cic. ad " Att. 1, 12. dicit, Cæsis ap. Amaltheam tuam victi- " mis. Ab eodem Cic. 'Αμάλθεια et 'Αμαλθεῖον di- " citur Bibliotheca omnis generis libris referta, ut " Epist. 15, l. c.: Velim ad me scribas cujusmodi sit " 'Αμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua τοποθεσίᾳ: et " quæ poëmata, quasque historias de ἀμαλθείᾳ habes, " ad me mittas. Itidemque Ep. 2, 1. Amalthea mea te " expectat, et indiget tui. Est præterea verbum 'Α- " μαλθεύειν, significans Ditare, Propagare aut Nu- " trire in modum τοῦ τῆς 'Αμαλθείας κέρατος. Hesych. " enim ἀμαλθεύει affert pro πληθύνει, πλουτίζει, τρέ- " φει: itidemque Etym. pro αὔξει." [Socrates 53. p. 369. " Ad Anton. Lib. 242. Verh. ad Diod. S. 1, 237. 281. 386. Jacobs. Anth. 6, 195. Huschk. Anal. 169. Koppiers. Obs. 39. 'Αμαλθείας κέρας, Jacobs. Anth. 9, 351. ad Lucian. 1, 669. Boissonad. in Philostr. 344.: Titulus libri, Gell. N. A. Tom. 1. p. 4. Bip. Οὐράνιος αἶξ, πλουτοφόρος, Plut. Mor. 1, 101." Schæf. Mss. Glossæ: Κέρας 'Αμαλθείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός· Cornucopia.]

" 'ΑΜΑΜΥΞ, Hesychio est Vitis s. Uvæ genus quod- " dam: a cujus similitudine hoc vocabulum dici ait " etiam ἐπὶ χωλοῦ τινὸς δύο βακτηρίαις ὑπὸ τὰς μασχάλας " ἐρειδομένου καὶ ἐκκρεμάμενον ἔχοντος τὸν πόδα ὡς " βότρυν, De claudo quopiam, qui duobus innixus et " suffultus baculis pedem veluti botrum suspensum " habet: vel, ut alii interpr., qui furculis pedem " velut arbustat, et ut racemum suspendit. Apud " Suid. scriptum 'Αμάμυξις, quod et ipse dicit esse " σταφυλῆς γένος: secundum alios τὴν ἀναδενδράδα, " Vitem arbustivam, quæ arbores scandit, s. ex arbo- " ribus suspenditur: legi autem hoc vocabulum ait " ap. Epicharm. et Sapph. Apud Etym. est 'Αμα- " μαξὺς, itidemque in Lex. meo vet. in quo etiam du- " plici accentu notatum est, 'Αμάμαξὺς videlicet: ubi " itidem dicitur esse ἀμπέλου τι γένος: a nonnullis " vero sic vocatam dici τὴν ἑσπέριον σταφυλὴν, ab " Alexandro τὴν * ἀβούμαστον. Quibus addit Etym. " e Methodio, ἀμαμαξὺν dici τὴν ἀναδενδράδα, nimi- " rum παρὰ τὸ ἀμμίξαι, e quo fieri primum 'Αμιξὺς, " inde autem pleonasmo ac τροπῇ ἀμαμαξύς: quoniam " videlicet * ἀναδεσμοῦνται αἱ ἀναδενδράδες et * συν- " δεσμοῦνται τοῖς δένδροις: unde et Maritari vite ar- " bores dicuntur ap. Lat.: affertque ex Epicharmo, " ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ, οὐδ' ἀμαξύας, sic enim ap. eum " scriptum est, φέρει: addens, Sapphonem per δ di- " cere ἀμαμαξύδες: unde agnoscimus in genitivo fa- " cere et ἀμαμαξύος et ἀμαμαξύδος. Meminit Eust. " quoque, afferens e quodam Lexicographo, 'Αμά- " μαξυς, σταφυλῆς γένος· οἱ δ' ἀναδενδράδα φασί. Ubi " nota scribi proparoxytonως, ut et ap. Schol. Ari- " stoph." [Matro ap. Athen. 137.]

" 'ΑΜΑΝΙΤΑΙ, οἱ, dicuntur μύκητες quidam, i. e. " Fungi: quorum mentio ap. Diosc., Oribasium, P. " Ægin. Nic. Myrepsum, non solum ὡς βρωσίμων et " edulium, sed etiam ὡς φθαρτικῶν et exitialium. A- " lioquin 'Αμανῖται dicuntur etiam οἱ τοῦ 'Αμάνου " οἰκήτορες, Amani incolæ: qui est mons Ciliciæ, ex " eo nominatus, quod ibi Orestes ἀπὸ Ταύρων σὺν " 'Ιφιγενείᾳ τὴν "Αρτεμιν κομίσας, τῆς μανίας λύσιν " εὗρεν, teste Steph. et Suida, ap. quem duplici μ " scriptum illud 'Αμμανῖται. Et forsan fungi quoque " illi dicti 'Αμανῖται, quod in Amano maxime prove- " niant. Affertur vero et 'Αμανοειδὲς pro Ad montis " Amani similitudinem." [Nicander ap. Athen. 61. Καί κε μύκητας ἀμανίτας τόγ' ἀφεύσαις. Suilli Plinii 22, 47. Schneider. Lex. " Casaub. ad Athen. 124. Phrynich. Ecl. 86. Thom. M. 620." Schæf. Mss.]

" 'ΑΜΑΡΑ, et Ionice 'Αμάρη, Aquæ ductus, Sul- " cus in prato vel horto, per quem aqua ducitur irri- " gandæ terræ gratia. Il. Φ. 'Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ " κρήνης μελανύδρου 'Αμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον " ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ " ἔχματα βάλλων, i. e. ὀχετοῦ, ut paulo ante dicit. " Atque ita J. Poll. quoque 10, 5. Δι' οὗ δὲ τὸ ὕδωρ " φέρεται, ἀμάραι, ὑδρορρόαι, ὀχετοὶ, σωλῆνες. Hesy- " chio quoque ἀμάρα s. ἀμάρη est αὖλαξ, et ἡ ἐν τοῖς " κήποις ὑδρορρόη, itidemque Etym.: qui etiam addunt " ἀμάραν dici quasi ἀμαρόην, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς " ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἀμῇ αἱρεσθαι: li- " gone, n. seu rutro fiunt ejusmodi sulci. 'Αμάρα a qui- " busdam exp. etiam Cloaca, Meatus subterraneus: " ab Hes. et Etym. generalius etiam πόρος, Meatus: " et τάφρος, Fossa. || 'Αμάραι Etymologo sunt etiam " αἱ ἐν τῷ ὠτίῳ κοιλότητες, Cavitates illæ et meatus in " auricula: metaphorice ἀπὸ τῶν ὀχετῶν, δι' ὧν τὸ ἐν " τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ. Per eas enim, veluti canales " et tubulos, sordes et retrimenta capitis deferuntur.

" HINC derivantur 'Αμαρία et 'Αμαρὶς, (ἡ,) idem " cum suo primitivo significantia. Lex. enim meum " vet. post sermonem de ἀμάρα habitum, subjungit, " Καὶ 'Αμαρία παραγώγως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου. " Et Hesychio 'Αμαρὶς, est itidem ὑδρορρόη, ὀχετός: " qui præcedentis quoque 'Αμαρία meminit. Ab hoc " vero 'Αμαρία, vel ab 'Αμάρα ETIAM est 'Αμαριαῖος, " ut ἀμαριαῖον ὕδωρ, Aqua quæ per ἀμάραν ducitur, " Aqua per aquæductus influens: cujusmodi sulci " aquarii a nonnullis vocantur Colliquiæ, Incilia et " Inciles, s. Iulices et Inlicia, quoniam per eos aqua " illicitur. Theophr. H. P. 2, 8. Δένδρα ἐπιζητεῖ μᾶλ- " λον ἀμαριαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ Διός. Ita enim potius re- " ponendum pro ἀματιαῖον, unius literæ mutatione, " quam cum aliis ἀμαρατιαῖον, additione unius syl- " labæ: præsertim cum forma hæc derivati sit ad- " modum insolens, illa contra consentanea et ἀνάλο- " γος. Præterea ab 'Αμάρα derivatum est VERBUM " 'Αμαρεύω, significans Permeo more aquarum, quæ " per aquarios sulcos derivantur et deducuntur. He- " sych. enim ἀμαρεύων affert pro διοδεύων. Unde VER- " BALE 'Αμάρευμα, significans Aquas aut Sordes, " quæ per aquarium sulcum defluunt, ut indicat idem " lexicographus, ἀμαρεύματα exp. ἀθροίσματα βορ- " βόρου, Colluviem cœni, s. Sordium profluvia. Qui- " dam tamen pro Cloaca accipiunt, volentes idem " esse quod ἀμάρα. SED ET 'Αμαρεῖν huc referendum " videtur, quod idem Hes. exp. ἀκολουθεῖν, πείθεσθαι, " Sequi: more nimirum aquæ, quæ per aquarium " sulcum τοῦ ὀχετηγοῦ ductum sequitur: addens ta- " men etiam ἁμαρτεῖν, quod forsan in eo sign. accipit " quo paulo post dicit ἁμαρτεῖν accipi etiam pro " ἀκολουθεῖν, qua de re mox dicetur." [Glossæ: 'Αμάρα· Cloaca. " Tatian. ad Gr. c. 5. p. 13. Worth." Routh. Mss. " Theophr. 105." Churchill. e Suicer. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 74. Mœris 252. et n.: Dorv. ad Char. 224. 322. Heyn. Hom. 8, 163." Schæf. Mss. Theocr. 22, 52.: κρηναίαι, Apoll. R. 3, 1392. Callim. H. in Cer. 30. Lycophro 34. " Nicet. Ann. 4, 2." Kall. Mss. * 'Αμαρησκαπτὴρ, Qui aquæ ductus fodit, Mane-

tho 4, 252. "'Αμαρεύω, Jacobs. (l. c.)" Schæf. Mss. 'Αμάρευμα, Theoph. Chronogr. p. 21." Boissonad. Mss. ADDE. "'Αμαρήϊος, (i. q. ἀμαριαῖος,) Nonn. Dionys. 47, 182. (Οὐκέτι δενδροκόμοιο τεῆς ψαύουσα μακέλλης, Κῆπον ἐς εὐώδινα φέρεις ἀμαρήϊον ὕδωρ." Wakef. Mss.]

'ΑΜΑΡΤΑΝΩ, pr. imp. ἡμάρτανον, at præt. perf. ἡμάρτηκα, tanquam ab 'Αμαρτέω: sic fut. ἁμαρτήσω: aor. 2, ἥμαρτον, Aberro; ut ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Aberrare a via, Rectam viam non tenere, ut dixit quidam, 'Ημαρτήκαμεν τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν, Prorsus a via aberravimus; vel, Tota via erravimus, ut alii exp. forma proverbiali. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, Aberrasse ab omni æquitate, Ab omni æquitate excidisse; Quasi a via æquitatis aberrasse. Item ἁμαρτάνω, Aberro, Non attingo scopum, vel quicquid est, ad quod tendo. In qua signif. sæpe est ap. Hom. Od. Z. (116.) Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια· 'Αμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ. Il. Θ. (311.) βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός. 'Αλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ 'Απόλλων. P. (609.) τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. Sic usurpatur et in prosa; ut ap. Xen. K. Π. 8, (3, 12.) "Ενθα κἂν μύων βάλῃς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ: 4, (6, 2.) 'Ο μὲν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν· ὡς μήποτ' ὤφελεν: 5, (4, 3.) Καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει. || Item ἁμαρτάνειν τινὸς ap. Hom. In aliqua re vel circa rem aliquam errare, aut Ab aliquo aberrare: A recto aberrare, et quasi a recta via, circa quidpiam; ut ἁμαρτάνειν μύθων, Od. Λ. (510.) Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Ubi οὐχ ἡμάρτανε μύθων possumus etiam exp. Non errabat verbis, sequentes Fabium, qui ait Hom. dixisse Menelaum non errare verbis: exp. quod ille dicit οὐχ ἀφαμαρτοεπής. Pro quo et ἁμαρτοεπὴς dicitur ab eod. poëta ut infra docebimus. Porro secundum eam quam dixi habere ap. eum signif. ἁμαρτάνειν τινὸς, poterimus exp. Il. Ω. (68.) ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων, Quia non a recto et æquo aberrabat circa munerum largitionem, vel In largiendis muneribus a recto non aberrabat, et quasi a recta via. Vel, A recto non discedebat in dandis muneribus. Nam dura esset interpr. ad verbum, A donis gratis et acceptis non aberrabat. Huc etiam referre possumus et illud loquendi genus paulo ante positum, ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου. Item hoc, ἁμαρτάνω τῆς γνώμης, Erro in sententia, vel Aberro a recto circa sententiam, Fallit me opinio, Fallor: quæ tamen loquendi forma et rara et dura est. 'Αμαρτάνω τῆς πράξεως, Erro in agenda re aliqua, Erro in actione rei alicujus. Malim tamen ἁμαρτάνω accipi pro ἀποτυγχάνω: de qua signif. jamjam dicam. || Vicina est huic signif. verbi ἁμαρτάνω, quæ per v. Frustrari vertitur, passive sumtum: licet raro a Lat. ita usurpetur; ut, Δυοῖν θατέρου πάντως οὐχ ἁμάρτοιμεν, Duorum altero nequaquam frustremur. Sic ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων, Frustrati sumus ambobus; vel accipiendo Frustrari in act. signif., Utraque nos frustrata sunt. Ad verbum, Aberravimus ab utrisque. Sic sæpe dicitur, ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, pro ἀποτυχὼν, Qui frustratus est sua spe, Quem frustrata est sua spes.

'Αμαρτάνω, Erro, Fallor, Allucinor. Pecco, pro Erro, Erratum committo; quam signif. in præcedente annot. attigimus. Plato de Rep. 1. (161.) 'Αμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, In hoc errant homines. Sic Isocr. junxit cum περί: 'Αμαρτάνειν περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων, In rerum delectu errare, vel falli, aut allucinari. Cum accus. Aristoph. Pl. ἅπανθ' ἁμαρτάνοντ' ἀποδείξειν. Gal. ad Glauc. 2. "Αμφω δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic ap. Soph. (Aj. 1096.) Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. Absolute item ponitur; ut ap. eund. Plat. de Rep. 1. (174.) Οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει· ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει. Sic in Lamachi Apophthegmate ap. Plut. (6, 708.) Οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, Non licet in bello bis errare.

'Αμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Peccatum admitto. Absolute Il. I. (497.) ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. Hesiod. Th. (222.) Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν, ὅς τις ἁμάρτῃ. Isocr. Busir. (18.) 'Αμαρτάνουσιν εὑρίσκων καταφυγήν. Idem Paneg. (36.) "Ην μή τις ἐῤῥωμένως ἐπιτιμήσῃ τοῖς ἁμαρτάνουσι, Habet sæpe et
A accus. rei, ut ἁμαρτάνουσι τὰ αὐτὰ, Eadem peccata committunt, Vitiis iisdem obnoxii sunt. Sic Xen. K. Π. 3. (1, 22.) 'Ανθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτάνειν, Humana mihi videris peccasse, i. e. Peccata commisisse ab hominum natura minime aliena. Dicitur et ἁμαρτάνειν ἁμαρτίαν, Peccare peccatum, ut νοσεῖν νόσον. Et accus. personæ, sed qui regitur a præpos. εἰς, ut ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς γονεῖς, Peccare in parentes. Interdum utrumque accus. simul habet; ut ap. Thuc. 'Αμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, Multa in nos peccat: nam Lat. quoque ita loquuntur. Dicitur et ἁμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν, Peccare in seipsum; ut ap. Isocr. ad Dem. (6.) Δικαίως δ' ἂν τοὺς τοιούτους ὑπολάβοιμεν, μὴ μόνον εἰς ἑαυτοὺς ἁμαρτάνειν. Sic Cic. Ep. ad Att. 3. In me enim ipsum peccavi vehementius. Idem ἁμαρτάνειν cum adv.; ut ἁμαρτάνειν ἀσελγῶς, Demosth. in Mid.

'Αμαρτάνω, Privor, στεροῦμαι. Vide inter signiff. vocis passivæ ἁμαρτάνομαι.

¶ 'Αμαρτεῖν, pro ὁμαρτεῖν, Sequi, juxta Eust. et
B Hes. Ab ἁμαρτῇ, ut opinor, quod pro ὁμαρτῇ, Simul, legerunt quidam e veteribus in Il. E. (656.) καὶ τοὶ μὲν ὁμαρτῇ δούρατα μακρὰ 'Εκ χειρῶν ἤϊξαν. Censuit autem Aristarchus ἁμαρτῇ per syncopen esse factum ex ἁμαρτήδην itidem signif. Simul.

'Αμαρτάνομαι, passive, Peccor; nam Pecco ap. Lat. itidem passivum format. 'Αμαρτάνεσθαι igitur dicitur Quod peccatur, Quod perperam s. improbe fit aut dicitur. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, ut Lat. Peccatur. Cic. de Off. 1. Quo in genere etiam in republica multa peccantur. Τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, ap. Xen. 'Απ. 1, (2, 9.) 'Απολογία τῶν τούτοις ἡμαρτημένων, ap. Demosth. Excusatio peccatorum. Thuc. ἔργα ἀγαθὰ ὄντα et ἁμαρτανόμενα inter se opponit, i. e. Res bene gestas et Res male gestas. Vel ἁμαρτανόμενα ἔργα, Opera s. Actiones, quæ non succedunt, Actiones, in quibus vel circa quas offensum est. Puto enim respondere illi Græco Latinum h. v. et τὰ ἁμαρτανόμενα ἐν τῷ πολέμῳ interpr. nos posse Ciceronianis verbis Offensiones
C belli. Sic Plut. Fabio, (1, 718.) ἡμαρτημένα et ἠνδραγαθημένα contraria facit: Τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα σοι λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις. Apud Aristot. ἁμαρτάνεται et καταρθοῦται inter se opponuntur: quod facit pro mea interpr. illius Thuc. loci cit. || 'Ημαρτημένος, Depravatus, Vitiatus; ut ἡμαρτημένα γραφαὶ, Porphyr. Depravatæ scripturæ. Sic ἡμαρτημένον δρᾶμα, Athen. 7. Ibid. 'Αμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ exp. ap. Theophr. C. P. 3, 28. Aëris intemperantia depravata.

'Αμαρτάνομαι, Privor. Od. I. (512.) Χειρῶν ἐξ 'Οδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, Manibus Ulyssis me privatum iri oculis. Hesych. ἁμαρτήσεσθαι exp. δι' ἁμαρτίαν στερήσεσθαι, Ob peccatum privatum iri. Notat idem vocem activam ἁμαρτῆσαι itidem pro στερηθῆναι, Privari. Habetur et Il. X. (505.) φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν, pro Privatus s. Orbatus patre. i. e. ἀπὸ ἁμαρτὼν, pro ἀφαμαρτὼν, ab ἀφαμαρτάνω. Neque enim ἁμαρτάνω jungitur cum præpos. ἀπό.

[" 'Αμαρτάνω, Thom. M. 420. Wakef. Alc. 349.
D 627. Phil. 231. Luzac. Exerc. 141. Jacobs. Anth. 10, 111. ad Anton. Lib. 284. Wolf. Præf. ad Il. p. 17. Heyn. Hom. 8, 603. Abresch. Lect. Arist. p. 35. Ammon. 15. De violata castitate, ad Xen. Eph. 289. Musgr. ad Hippol. 507. ad Herod. 566. 708. Amitto, Eur. Alc. 343. Pass. ἁμαρτάνομαι, Xen. Mem. 1, 2, 9. Fut., Dionys. H. 4, 2068. Ammon. 95. Thom. M. 618. Porson. Or. 1205. Pausan. 3, 253. Dionys. H. 1, 309. Heindorf. ad Plat. Gorg. 250. Kiessl. ad Iambl. Pr. 240. Plato de LL. 73. Ast. Æschines 72. Reisk. Aor. 1., Schol. Apoll. R. p. 612. 'A. ἁμαρτίαν, Wakef. Phil. 1248.: Sylv. Crit. 4, 11. 'Ημαρτημένα, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 366. 'A. γνώμης, Dionys. H. 2, 1183. 'A. τί τινος, Lobeck. Ajac. p. 303. Dionys. H. 1, 285. Πολλοῦ καὶ τοῦ παντὸς ἁμαρτεῖν. 'Αμαρτέω, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. Brunck. Soph. 3, 496. Μηδὲν ἁ., Jacobs. Anth. 12, 215. 'A. μύθων, Heyn. Hom. 4, 495." Schæf. Mss. Hippocr. de Aëre s. 109. 'Ημαρτηκέναι τῷ θεῷ. Eur. Andr. 373. Glossæ: 'Αμαρτάνω· Commereo, Pecco, Committo, Delinquo. 'Αμαρτῆσαι· Admittere, 'Αμαρτηθέν· Temptatum.

Ἥμαρτον· Peccavi. Ἥμαρτεν· Admisit, Deliquit. A
„ Ἁμαρτάνω, sensu τοῦ στερηθῆναι, Hesych. 1, 263."
Dahler. Mss.] „ Ἤμβροτον, pro ἥμαρτον, Aberravi.
„ Il. E. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες." [Vide Ἀβροτέω.]
[* Ἡμαρτημένως, Perperam, opp. ὀρθῶς. „ Jambl. 188. Plato 2, 88.", Wakef. Mss. Plato 2, 670.]

Ἁμάρτημα, τὸ, Erratum, Peccatum, Lapsus. Μέγα ἁμάρτημα, Xen. K. Π. 5. Magnum peccatum, vel Grave peccatum. Ἐλάχιστα ἁμαρτήματα, Isocr. ad Nic. (9.) Levissima peccata. Cic. ἁμάρτημα vertit Erratum, Ep. ad Att. 13. Erratum esse meum, sed, ut aiunt, ἁμάρτημα μνημονικόν. Aristot. Ethic. 5. ἁμάρτημα distinguit ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος. Idem Rhet. 1. ait ἁμαρτήματα esse Quæ non committuntur improbitate, et quæ non sunt παράλογα. Ego in hoc Ovidiano versu existimo ἁμαρτήματος et ἀδικήματος discrimen posse ostendi, In facto errorem, non scelus esse meo. Puto enim perinde esse ac si dixisset factum suum esse ἁμάρτημα, non autem ἀδίκημα. Plato Ep. 7. (p. 116.) hæc duo copulat: Τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον εἶναι χρὴ νομίζειν κακὸν πάσχειν B ἢ δρᾶσαι, Peccata et scelera perpeti ab aliis in nos admissa, quam ipsos ea in alios admittere. [Gl. Vitium, Culpa, Delictum. „ Ad Diod. S. 1, 565. Conradi ad Gell. N. A. 2, 531. De adulterio, Dorv. ad Char. 220." Schæf. Mss.]

Ἁμαρτηρὸς, (ὰ, ὸν,) Erroneus, Bud. In VV. LL. habetur ἁμάρτητος exp. Peccans, quod per errorem positum suspicor pro hoc ἁμαρτηρός. Nam ἀναμάρτητος quidem reperitur, et hujus formæ sunt alia: at ἁμάρτητος forma plane nova diceretur.

Ἁμαρτητικὸς, (ὴ, ὸν,) Offensator, Qui sæpe offendit in re aliqua, Errare solitus in re quapiam. Ab Aristot. Ethic. 2, (3.) opponitur τῷ κατορθωτικῷ: Περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν· ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικός. In VV. LL. mendose habetur ἁμαρτηκὸς pro ἁμαρτητικός: at in Tusan. est utrumque; nam prius ponitur ἁμαρτικὸς, deinde seorsum ἁμαρτητικὸς, eadem tamen cum interpr. quasi vero non manifestimum sit ἁμαρτηκὸς nomen esse non posse, nec i. q. ἁμαρτητικὸς signif. Tolerabilius esset ἁμαρτικός. „ Ἁμαρτηκὸς, Qui offen- C „ diculis incurrere et delinquere solet, Offensator, ὁ „ μὴ κατορθωτικὸς, ὁ ἀποτευκτικὸς, ὁ προσπταίειν εἰωθώς. „ Ita VV. LL. sed perperam: nam scr. est ἁμαρτητι„ κὸς, adjecta syllaba, quæ omissa est." [„ Ἁμαρτητικὸς, Plut. S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. Glossæ: Ἁμαρτητικός· Offensator. Ετ * Ἁμαρτητικῶς, Cum errore. „ Clem. Alex. 520 (=638. 616.) Ἁ. περαίνεσθαι τὸν βίον, Orig. in Matth. 329." Routh. Mss.]

¶ Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, i. q. ἁμαρτία s. ἁμάρτημα: ut ἁμαρτάδα ἀζήμιον, Dionys. H. Ἀρχ. 2. (T. 1. p. 99.) Suidas citat e Procopio, Αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ κ.τ.λ. ἁμαρτίαν, inquit Suid., dicunt Attici. ἁμαρτάδα Herod. et alii Iones. [Herod. 1, 91. 119. 167. 6, 29. Hippocr. 19, 20. 191, 23. etc. „ Marcell. V. Thuc. p. 8. Dionys. H. 3, 1355. ad Anton. Lib. 284." Schæf. Mss. „ Pythag. Aur. Vers. c. 7." Wakef. Mss. Strabo 906.]

¶ Ἁμαρτωλὸς, ὁ, ἡ, Peccator. Ἁμαρτωλοὶ, inquit Suid. Qui pravum vitæ institutum amplectuntur. Certe in N. T. ἁμαρτωλοὶ exp. Peccatores, usitato qui- D dem et recepto passim nomine, non tamen Lat. pro Qui identidem peccant, Qui peccatis sunt dediti. Erasmus ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία ap. Paul. ad Rom. 7. exp. Peccans peccatum, vel Peccaminosum peccatum: ego, si fingendum vocabulum esset, mallem Peccatosum ab usitato nomine Peccatum, quam Peccaminosum ab inusitato Peccamen dicere. Hesych. ἁμαρτωλὸν exp. πανοῦργον, μοχθηρὸν, αἱμύλον. [„ Ad Anton. Lib. 284." Schæf. Mss. Glossæ: Ἁμαρτωλός· Noxius, Peccator.]

[* Ἁμαρτωλὴ, ἡ, Peccatum. Theognis 1248. 1281. Rhian. 1. „ Koen. ad Greg. 269." Schæf. Mss. Aretæus p. 26. c. 31. c.]

Ἁμαρτωλία, ἡ, ad verbum, Peccatositas, eodem modo quo ἁμαρτωλὸς Peccatosus diceretur. Erotian. ἁμαρτωλίην exp. τὴν τῶν ἁμαρτημάτων εἴδησιν: ubi fortasse accus. εἴδησιν mendo non carere suspicetur aliquis. [Theognis 325. Hippocr. 1006=312, 17. „ Brunck. Aristoph. 3, 130." Schæf. Mss.]

¶ Ἁμαρτία, ἡ, Error, Peccatum, Delictum; i. q. ἁμάρτημα, nisi quod ἁμάρτημα sonat potius Erratum, ἁμαρτία, Error s. Erratio. Demosth. (155.) Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων. Isocr. Busir. (18.) Οὐ γὰρ ἀπολύεις αὐτὸν τῶν ἁμαρτιῶν· ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Plut. (6, 643.) copulat ἁμαρτίας et πλημμελείας. Paulus pro eodem dicit ἁμαρτίαν et παράπτωμα. Hieronymus tamen ita distinguit, ut dicat levius esse παράπτωμα, quod sit primus ille ad peccandum lapsus: ἁμαρτίαν autem, cum ad ipsum facinus perventum est. [„ Luzac. Exerc. 86. * Ἁμάρτιον, (τὸ,) Brunck. ad Æsch. Pers. 674." Schæf. Mss. et Agam. 546. Glossæ: Ἁμαρτία· Delictum, Culpa, Noxa, Peccatum. Ετ * „ Αὐτοαμαρτία, (ἡ,) Greg. Naz. 188. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 477." Kall. Mss.]

E sequentibus compositis primum quidem ab ἁμαρτία deductum videri possit; at cetera quæ ο habent, non ι, ab aor. ἥμαρτον aliquis fortasse derivare malit.

[* Ἁμαρτίγαμος, ὁ, ἡ, Nuptu errans. Nonn. Dionys. 46, 131. „ 48, 94." Wakef. Mss.]

Ἁμαρτίνοος, ὁ, ἡ, Mente errans, Cujus mens est prava. Hesiod. Th. (511.) ἠδὲ Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα. [„ Nonn. Apollinaris Ps. 1, 13. 3, 13." Churchill. e Suicer. Mss. Æsch. Suppl. 558.]

Ἁμαρτοεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Errans verbis, ut Fabius interpr. ἀφαμαρτοεπής. Il. N. (824.) Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες; Ubi Errans verbis Ajax dicitur, pro eo quod est Mendax, aut etiam propter inconditum et insuave genus sermonis; teste Eust. aitque posse esse simile alteri epitheto ἀφαμαρτοεπής, quod Fabius ad proprietatem verborum retulit. [„ Heyn. Hom. 4, 495. 5, 347. 6, 514. ad Il. N. 824." Schæf. Mss.]

Ἁμαρτολόγος, ὁ, ἡ, i. q. ἁμαρτοεπής. Athen. (165.) ἁμαρτολόγους vocat Voluptarios philosophos, quorum coryphæus est Epicurus. Possunt autem Errantes verbis dici varias ob causas; sed fortasse respexit ad id, quod vocabulo uno pro alio utebantur, vel vocabulis abutebantur.

„ Ἁμαρτέω, i. q. ἁμαρτάνω, quamobrem et hoc ex „ illo futurum 2. et aor. 2. mutuatur, necnon fut. 1. „ et quæ inde formantur, h. e. Erro, Aberro: ut „ Hesych. quoque ἅμαρτεν exp. ἀπέτυχεν, ἐψεύσθη, „ afferens etiam ἁμαρτῶν pro ἀγνοῶν. Idem et ἁμαρ„ τήσασθαι affert pro διὰ ἁμαρτίαν στερηθῆναι, paulo „ ante tamen ἁμαρτῆσαι simpliciter exp. στερηθῆναι. „ ‖ Alioqui ponitur etiam pro ὁμαρτεῖν, Sequi, Comi„ tari: nam ἅμα et ὁμοῦ idem signif. unde ambo hæc „ originem ducunt. Cujus signif. Hesych. quoque „ meminit, afferens ἁμαρτῶν pro ἀκολουθῶν: et ἁμαρ„ τήσαντες pro συντυχόντες, ὁμοῦ γενόμενοι, vel, in„ quit, ὁμοῦ προέμενοι, i. e. ἐκπέμψαντες. Unde AD„ VERB. Ἁμαρτῆ, significans ap. Hom. ἅμα καὶ ἀκο„ λούθως, Simul, teste eodem. Et Ἁμαρτήδην, quod „ itidem declarat ὁμοῦ. De quorum utroque vide et „ quæ annotavi supra: vide et Etym. At quod idem „ Hesych. ex Eurip. Scirone affert, Ἁμαρτητὴν, sub„ jungens, ὁμοῦ προήκοντα δόρατα, huc quoque perti„ net, sed mendo non caret, si expositio vera est; „ nam ἁμαρτητὴς dicere tur ὁ ἀκόλουθος, Comes, Qui „ aliquem sequitur, nisi adverbialiter accipit, ut ἁμαρ„ τῇ et ἁμαρτήδην." [„ Ἁμαρτέω, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. Ἁμαρτῇ, ad Il. Φ. 162. Wolf. Præf. ad Il. p. 16. Solon 82. Wakef. Eumen. 255. Heyn. Hom. 5, 119. 178. 182. 713. 6, 344. 7, 553. 8, 142. Bast Lettre 93. Ἁμαρτήδην, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 472." Schæf. Mss.]

[* „ Ἁμάρτω, ad Mœrin 388." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάμαρτος, ὁ, ἡ, Glossæ, ubi tamen leg. * ἐναμάρτως.]

„ Ἀναμάρτητος, ὁ, ἡ, Qui non peccavit: item Qui „ non peccat, vel peccare nequit, quo sensu Gell. „ dicit, Is erit pleraque impeccabilis; nam et actum „ et habitum significat. Hieron. adv. Pelagium, Pos„ se hominem sine peccato esse si velit: quod Græci „ dicunt ἀναμάρτητον. Et mox, Simulant se sine „ peccato quidem dicere, sed ἀναμάρτητον dicere non „ audere: quasi aliud sit sine peccato, aliud ἀναμάρ„ τητον. Gal. ad Glauc. 1. Μόνος ἂν οὗτος εἰς ἀνθρω-

" πίνην δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις, Solus A " hic in medicando non peccarit, quantum quidem " id ab homine fieri potest; nam teste eodem, per- " fecta medicæ artis scientia ἢ ἀμετάπτωτός ἐστι διὰ " παντὸς, ἢ σπανιάκις σφάλλεται. De eo, qui peccare " non potest, dixit Plato de Rep. 1. Πότερον δὲ ἀνα- " μάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτάνειν. " Opponitur enim ibi ὁ ἀναμάρτητος τῷ οἵῳ τε ἁμαρ- " τάνειν. Sic aliquanto post, Ὅτε τοὺς ἄρχοντας " ὡμολόγεις οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι, ἀλλά τι καὶ ἐξα- " μαρτάνειν. Et Xen. E. 6. Ὁρῶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων " οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα. Et Isocr. ad Phil. " Εἰ τῶν μὲν ἄλλων μηδὲ τοὺς θεοὺς ἀναμαρτήτους εἶναι " νομιζόντων, αὐτὸς τολμῴην λέγειν ὡς οὐδὲν πώποτε " πεπλημμελήκαμεν. Neutro genere et substantive " dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμάρτητον εἶναι, " s. ἀναμαρτησία, Non peccasse, Non peccare, Peccare " non posse. Impeccabilitatem vocare possis, ut Gell. " dixit Impeccabilis. Longin. Τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ " ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ " θνητοῦ. Res etiam aliqua et actio dicitur ἀναμάρ- B " τητος, In qua nil peccatum est vel peccatur. Xen. " K. Π. 8. Τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ " καὶ ἀκήρατον καὶ ἀναμάρτητον." [" Valck. Diatr. 266. ad Lucian. 1, 292." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀναμάρτητος· Impeccabilis.]

" Ἀναμαρτήτως, Sine peccato, Ita ut non peccaris, " vel non pecces, vel peccare nequeas, h. e. Recte " et juste. Isocr. Panath. Πειρώμενος ἀναμαρτήτως " ζῆν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλύπως. Sic Xen. dicit ἀναμαρ- " τήτως τι ποιεῖν." [" Demosth. 1407." Seager. Mss.]

" Ἀναμαρτησία, ἡ, Non peccare aut peccasse, vel " Peccare non posse. Hieron. impeccantiam inter- " pretatur, in procemio quarti Comment. in Hierem. " Hæresis Pythagoræ et Zenonis ἀπαθείας καὶ ἀνα- " μαρτησίας, i. e. Impassibilitatis et impeccantiæ, " cœpit reviviscere." [Suicer. Thes.]

[* Ἀναμαρτοεπὴς, ὁ, ἡ, Qui verbis non peccat, Qui falsum non dicit, vox dubia, inquit Schneider. Lex. Sed satis proba est, ut demonstrant exempla, e Dionysio Areop. Eccl. Hier. c. 5. Contempl. 3. s. 4. p. C 314. Clem. Alex. Str. 2. p. 371. 4. p. 482. petita, ap. Suicer. Thes.]

[* Ἐνάμαρτος, ὁ, ἡ, Mendosus, * Ἐναμάρτως, Perperam, Gl. * Ἐναμάρτητος, ὁ, ἡ, Peccato obnoxius, Qui peccato tenetur, Suicer. Thes.]

[* Ἐφάμαρτος, ὁ, ἡ, Peccatis obnoxius. Suicer. Thes. " Eust. Il. 1504, 19." Wakef. Mss. " Acta Jun. Bacchi p. 61. Combef." Boissonad. Mss.]

[* " Πολυαμάρτητος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 271." Kall. Mss.]

[* " Φιλαμαρτήμων, (ὁ, ἡ, Peccatorum amans,) Isid. Pelus. 1, 11." Boissonad. Mss. Suicer. Thes. Inter vv. dubia perperam recensetur a Schneider. Lex. " Ὦ φιλαμαρτήμονος, καὶ φιληδόνου, καὶ πρὸς κακίαν βλεπούσης ψυχῆς, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 31. T. 3. p. 237." Seager. Mss. * " Φιλάμαρτος, Nili Ep. 182. * Φιλαμάρτητος, (ὁ, ἡ,) Timario in Not. Mss. T. 9. p. 242." Boissonad. Mss.]

Ἀφαμαρτάνω, Aberro, ἀποτυγχάνω: unde ἀφαμαρτούσῃ ap. Suid. expositum habetur ἀποτυχούσῃ, στερηθείσῃ. Antiph. Ἀφαμαρτάνοντες ὧν ἂν ἐπινοήσωσί τι D δρᾶσαι. Est ap. Erasm. Proverb. τῇ πάσῃ ὁδῷ ἀφαμαρτάνεσθαι, Tota aberrare via; ubi verbum compositum, et quidem passivæ vocis, pro simplici et activo ἁμαρτάνειν usurpatur. Hoc verbum habet aor. 2. ἀφάμαρτον ap. poët. pro ἀφήμαρτον, Aberravi; sicut simplex ἁμαρτάνω habet ἥμαρτον. Sunt tamen ἥμαρτον et ἀφήμαρτον tanquam ab ἁμαρτῶ et ἀφαμαρτῶ. [Gl. Aberro. " Heyn. Hom. 8, 353. Privor, 5, 272." Schæf. Mss.]

Ἀφαμαρτοεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Aberrans in verbis, vel Errans in verbis, cum Quintiliano. Compositum ex ἀφαμαρτῶ et nom. ἔπος. Il. Γ. (215.) ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Quintil. 12. de Genere dicendi. Nam et Hom. brevem quidem cum animi jucunditate, et propriam, id enim est non errare verbis, et carentem supervacuis eloquentiam Menelao dedit; quæ sunt virtutes generis illius primi. [" Heyn. Hom. 4, 495. 6, 514. ad Il. N. 824." Schæf. Mss.]

Διαμαρτάνω, Aberro; ut διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc. 1, (151.) Διήμαρτον Φιδηνῶν, Fidenis aberrarunt, i. e. a via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum gen. personæ, διήμαρτον ἀλλήλων, A se invicem aberrarunt, Haud sibi facti sunt obvii. Apud Plut. (3, 51.) rursum διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς exp. Tota errare via. Quo etiam sensu putatur dixisse Aristot. dandi casu, Ethic. 1, (8.) διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις, Qui tamen locus mendi quibusdam suspectus est, tanquam τοῖς ὅλοις perperam scripti pro τῆς ὅλης. || Διαμαρτάνω, Aberro, Assequi nequeo, vel efficere quod conor. Excido. Isocr. ad Phil. (29.) Οἱ δ' εὔχωνταί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας. Idem Panath. (26.) Διημαρτηκότι τῆς δόξης, ἧς προσῆκε τυχεῖν αὐτόν. Idem ibid. (98.) Οἱ μὲν ἄριστα φρονοῦντες, ἐνίοτε διαμαρτάνουσι τοῦ συμφέροντος. Huic interdum opponitur κατορθῶ, Plut. (6, 145.) Οὐ μόνον κατορθοῦντες, ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel τῶν ἐλπίδων, ut ap. Lucian., Qui excidit sua spe, Quem sua spes frustratur, pro quo Demosth. dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισαν: [255.] Quod et ἀποτυγχάνειν dicitur. Thuc. 2, (78.) Ἐπειδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, Cum hoc excidissent, quod sperabant videlicet, i. e. Cum hac spe excidissent. Nonnunquam etiam διαμαρτάνω τούτου, Excido hoc, i. e. Non impetro hoc quod petii. Interdum exp. et per v. Fallere; ut ap. Isocr. Διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non assequor, i. e. Non percipio; ut τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς. Sine casu vero διαμαρτάνειν interdum opponitur τῷ κατορθοῦν, ut in exemplo paulo ante citato, interdum pro Erro, Allucinor: quo sensu γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν ap. Isocr. [1, 77.] Huic autem verbo activo dari solet fut. vocis passivæ διαμαρτήσομαι. [" Villoison. ad Long. 43. Toup. ad Longin. 344. Ammon. 15. Plut. Mor. 1. p. 6. 17. Alciphr. 122. Thom. M. 420. Heindorf. ad Plat. Phædr. 286. Διαμ. τι, Lobeck. Ajac. p. 303." Schæf. Mss. Glossæ: Διαμαρτάνω· Careo. Διήμαρτεν· Admisit.]

[* " Διημαρτημένως, (Per errorem.) J. Poll. 6, 205." Kall. Mss. " Clem. Alex. 937." Wakef. Mss.]

[* Διαμάρτημα, τὸ, Aberratio, Error. Aristot. Poët. 25.]

Διαμαρτία, (ἡ,) Aberratio, Item Error. Plut. (1, 686.) Μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τοῦ Ἀννίβου. Et aliquanto post διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aberratio a loco. Apud Thuc. 4. p. 150. Διαμαρτία τῶν ἡμερῶν, Aberratio a diebus, i. e. a certo dierum numero, intra quos utrumque proficisci oportebat. Vel, Error in diebus commissus. Ipsemet statim post ἁμάρτημα appellat Lucian. (1, 526.) Οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Quod in VV. LL. exp. Adeo eam male habuit quod sacris non interfuerit. Quæ expositio et inepta et falsa est. At Erasmus optime sensum reddidit, hoc modo, Usque adeo nimirum alte dolor hic animo illius insederat, quod sacris epulis esset frustrata. [" Jacobs. Anim. 300." Schæf. Mss. " Joseph. 995. Phot. 540. Plut. 2, 153. Philostr. 16. 17. 517. Joseph. A. J. 1, 18, 8." Wakef. Mss.]

[* " Συνδιαμαρτάνω, Aphthon. Fab. 35." Boissonad. Mss.]

Ἐξαμαρτάνω, Erro, Pecco. Interdum sine casu, et quidem nonnunquam sequente participio, ut ap. Xen. K. Π. 3, (3, 25.) Ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων, καὶ οὐκ ἄγων κ. τ. λ. Dicebat eum peccare s. perperam facere in eo quod etc. Interdum et cum accus., ut ap. Lat. Pecco; ut Xen. K. Π. 3, (1, 21.) Ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἔγωγε νομίζω. Sic ap. Aristoph. N. (589.), τοὺς θεοὺς, Ἄττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. Dicitur et ἐξαμαρτάνω ἐν τούτῳ, ut Plato de Rep. 1. (166.) Ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, Erramus, Fallimur. Apud Antiph. ἐξημαρτάνειν, pro σφάλλεσθαι, Lingua et verbo labi, Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro, Non assequor; unde et τὸ κατορθοῦν illi opponitur, sicut τῷ διαμαρτάνειν opponi paulo ante docui. Isocr. Areop. (31.) Ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας, μέμφομαι. Idem ad Phil. (13.) Ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω

πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic et ap. Plat. de Rep. 1. (174.) accipio, ubi jungitur cum περί: Ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει;

Ἐξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Injuria afficio. Plato Minoe (136.) Πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Apud Lysiam ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα et ἀδικεῖν τινα pro eodem, ubi dicit, Μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι: perinde ac si dixisset μήτε τοὺς ἄλλους ἀδικεῖν, μήτε κ.τ.λ. Interdum additur accusativo rei, ut ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε. Et pro εἰς ponitur interdum περὶ, ut ap. Isocr. Paneg. (32.) Περὶ δὲ τοὺς ἑαυτῶν πολίτας ἀνήκεστα τολμήσαντες ἐξαμαρτεῖν. Idem Areop. (18.) Περὶ τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν. Interdum etiam ἐξαμαρτάνων sine adjectione, ut ap. eund. Paneg. (29.) Ἣν μή τις κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας.

Ἐξαμαρτάνω, pro Peccare facio, ap. eos, qui vocantur LXX Interpr. ut 4 Reg. 10, (29.) Ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

B Ἐξαμαρτάνομαι pass., cujus potius usurpatur præteritum ἐξημαρτημένος, q. d. Erratus, s. Peccatus, pro Mendoso, et in quo erratum s. peccatum sit. Aristot. Polit. 4. Ἡμεῖς δὲ ὅλως ταύτας ἐξημαρτημένας εἶναι φαμὲν, pro Mendosas, vel Perperam constitutas. Et Ἐξημαρτημένως adverbium, Mendose. Item, Perperam, Plato de LL. [" Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[" Ἐξαμαρτάνω, ad Anton. Lib. 284. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 35. Cattier. 13. Brunck. Aristoph. 2, 106." Schæf. Mss. 4 Reg. 10. Ἐπειδὰν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα. Hippocr. 100, 6. 101, 27. 162, 18. 190, 32. 378, 34. 506, 35. Unde * Ἐξαμαρτία, ἡ, Frustratio, cum quis excidit spe aut alia re. Soph. Antig. 564. " Delictum, Themist. 362." Wakef. Mss.]

" Ἀπεξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo."

[* Ἐπεξαμαρτάνω, Pecco insuper, porro. " Joseph. A. J. 737. Dionys. H. 1, 100. * Ἐπεξαμαρτητέον, Demosth. 419(=595.)" Scott. App. ad Thes. " Vetustis peccatis nova addendum." Reisk. " Ἐπεξαμαρτητέον, Aristid. Or. 2, 30. 190. 260." Kall. Mss.]

C [* Προεξαμαρτάνω, Ante delinquo, pecco. " Isocr. 181." Scott. App. ad Thes.]

Προσεξαμαρτάνω, Præterea erro. Gal. ad Glauc. 1. Καίτοι καὶ ἄλλο προσεξαμαρτάνοντες, Aliud peccantes, In alium errorem delabentes. [" Heliod. Æth." Wakef. Mss. " Demosth. 743. Plut. Othone 5, 408." Scott. App. ad Thes.]

Συνεξαμαρτάνω, Una erro, Una delinquo. Isocr. Τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, Consuetudinem habere cum iis, qui una vel simul delinquunt. [" Julian. 301. Dio Cass. 280. Philo J. 2, 326. Lysias, Thuc. 2, 234. Isocr. 2, 246. Nemes. Artemid. 185. Appian. 2, 577." Wakef. Mss. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss.]

[* Ἐφαμαρτάνω, Pecco, Peccato peccatum addo. Schol. Aristoph. Θ. 1122. vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed parum pensitate. * " Ἐφαμαρτῶ, Heyn. Hom. 6, 344. 640. 8, 442." Schæf. Mss.]

D " Παραμαρτάνω, Aberro, unde παραμαρτὼν Hesychio " ἀποτυχών." [" Plut. Opp. Mor. 89." Boissonad. Mss. " Stob. 462." Wakef. Mss.]

[* " Προαμαρτάνω, Nectar. Homil. p. 6. Ed. Par. 1554. * Προαμαρτέω, Bekk. Anecd. 193, 8." Boissonad. Mss. Glossæ: Προαμαρτάνω Antepecco. " Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* " Προσαμαρτάνω, i. q. προσεξαμαρτάνω, vel etiam ἁμαρτάνω." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

" Συναμαρτάνω, Simul erro, Una erro, Phal."

ΝΗΜΕΡΤΗΣ, (ὁ, ἡ,) Verus, q. d. In quo dicendo non erratur, ut Gall. Sans faute, et in quibusdam locis Sans faillir, pro Vere. Il. A. 514. Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον. Ubi Eust. tradit νημερτὲς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Od. Γ. (19.) Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Ponitur νημερτὲς adv. etiam pro Vere: ut et hic accipiunt quidam. Et Νημερτέως adv. Vere, ut Od. E. (98.) Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. [" Νημερτὴς, Jacobs. Anim. 268. Mesomedes 1. Heyn. Hom. 7, 42. Νημερτέως, Jacobs. Anim. 268. Valck. Ep. ad Röv. 65." Schæf. Mss. * Νημέρτεια, ἡ, Veritas, Soph. Blomf. ad Æsch. Pers. 251.]

" ἈΜΑΡΥΣΣΩ, Splendeo, Fulgeo; ut Hes. etiam ἀμαρύσσει exp. λάμπει, στίλβει, ἀστράπτει. Hesiod. Th. (527.) ἐκ δέ οἱ ὄσσων Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε, Ex oculis fulgebat s. micabat. Nonn. accusativo junxit, Κιονέην ἀμάρυσσε λίθων ἑτερόχροον αἴγλην, Fulgorem emittebat s. Fulgore nitebat columneo. Passiva quoque voce usurpatum reperitur; ut Epigr. 4. ἀμαρύσσεται ἄνθεσι λειμὼν, Floribus splendet; ut λάμπεται. Hinc duo verbalia, Ἀμαρυγὴ, ἡ, et Ἀμάρυγμα, τὸ, idem signif. nimirum Splendor, Fulgor, s. Micans fulgor, Micantes radii; ut Hesychio quoque Ἀμαρυγαὶ et Ἀμαρύγματα sunt λαμπηδόνες, ἀκτῖνες. Apoll. R. 2, (42.) οὗπερ (s. ἀστέρος) κάλλισται ἔασιν Ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί, Radii micantes, s. ut Schol. exp. ἀκτῖνες, λαμπηδόνες. Idem 3, (1018.) Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο Στράπτεν ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς Ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν. Ubi ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν sunt Crebræ vibrationes et micationes oculorum, s. συνεχεῖς κινήσεις, ut Suidæ quoque ἀμαρυγαὶ sunt ἀκτῖνες ὄψεως: necnon ὄψεις, ut Hesychio etiam. Et sicut in præcedente loco est ἀμαρυγὴ ἀστέρος, ita ἡλίου ἀμάρυγμα ap. Eund. 4, (847.) ὠκυτέρη ἀμαρύγματος ἠδὲ βολάων Ἠελίου: i. e. λαμπηδόνος συνεχοῦς ὅρμησις, μαρμαρυγὴ quoque dicta. Adhæc ut idem l. c. dicit ὀφθαλμῶν ἀμαρυγὰς, ita Hesiod. (Fr. 35.) Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, Charitum micantes et vibrantes oculos. || Minus proprie ποδῶν etiam ἀμαρύγματα dicuntur, et ἀμαρυγαὶ pro ταχεῖαι καὶ ἐπάλληλοι κινήσεις, cum aliquis tam celeriter in cursu mutat pedes ut iis micare videatur, sumta metaph. a stellarum aut oculorum vibratione quæ celerrimo motu fieri solet. Aristoph. (O. 925.) ὠκεῖα μουσῶν φάτις, Οἵα περ ἵππων ἀμαρυγὰ, i. e. inquit Suid., ἡ τῶν μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν ὡς ἵππος ὠκεῖα: unde et ἔπεα πτερόεντα nominantur. Similiter Od. Θ. (265.) Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, pro τὴν κατεπάλληλον καὶ ταχεῖαν κίνησιν: nam μαρμαρυγὴ et ἀμαρυγὴ, idem sunt, ut μαρμαίρω et ἀμαρύσσω. || Ἀμαρυγαὶ, dicuntur etiam Frontis caperatæ rugæ; legimus enim ap. J. Poll. 2. Αἱ δὲ ἐν αὐτῷ (μετώπῳ s. προμετωπιδίῳ) γραμμαὶ, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί: alio nomine ῥυτίδες dictæ. || Ἀμάρυγμα autem Suidæ est non solum λαμπηδὼν, item κίνησις et φόρημα, sed etiam εἴδωλον: ut ἀμαρυγαὶ quoque eidem, necnon et Hesychio, sunt ὄψεις, Visa. Eadem ap. Etym. habentur." [" Ἀμαρύσσω, Ruhnk. Ep. Cr. 55. Wakef. S. C. 3, 71. 73. Marian. 2. Ἀμαρυγὴ, Brunck. Apoll. R. 129. Jacobs. Anth. 11, 130. Wakef. ad Moschum 2, 107. Ilgen. ad Hymn. 370. Ἀμάρυγμα, Wakef. S. C. 3, 173. Ruhnk. Ep. Cr. 107. Jacobs. Anth. l. c. Apoll. R. 3, 288." Schæf. Mss. " Apoll. R. 4, 178. 1146. πυκνὸν ὑπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων Ὀφρῦς ῥιπτάζεσκεν Hom. Hymn. 2, 278. ἐσκέψατο πυκν' ἀμαρύσσων 415. ἥλιος πῦρ ἀμαρύσσων, active, Quint. Smyrn. 8, 29. ὄμμα ἀμαρύσσων, Adamantii 2, 43. ubi Polemo 2, 13. μαρμαρύσσον habet. Ἀμαρυγὴ, Basil. ap. Hœschel. in libro, cui titulus, Ὁμιλίαι Θεοφόρων τινῶν Πατέρων, Aug. 1587. p. 523. Ὀλίγαις τὸ μέτωπον ἀμαρυγαῖς ῥυτιδούμενος. Ἀμάρυγμα, χείλεος Theocr. 23, 7." Schneider. Lex. Ἀμαρύσσω, " act. cum accus., Nonn. Jo. 5. 2.: Dionys. 5, 485. Illumino, cum accus., p. 162." Wakef. Mss. " Ἀμάρυγμα, Tryphiod. 70." Routh. Mss.]

" Ἀμαρυγκεὺς, Nom. propr. unde patronym. Ἀμαρυγκείδης."

" Ἀμαρυγκυσία, ap. Hes. legitur, expositum * βοστρυχία, quod interpretantur quidam, Cura in calamistrandis capillis, Cura quæ adhibetur capillis in cirros et cincinnos torquendis: mihi autem suspectum est: ut et Ἀμαρύκαρ, quod ap. Eund. legitur, expositum ἀπ' ἀρχῆς."

" Ἀμαρὺς, Hesychio est ἄπλετος, πολὺς, Immensus, Multus. Ἀμαρυσία vero cognominata ἡ Ἄρτεμις ap. Pausan. in Atticis: Hesychio autem teste Ἀμαρυσία fuit Festum quoddam Athenis."

" Ἀμαρύττα, Hes. dici ait τοὺς ὀφθαλμοὺς, Oculos."

" Κιλλαμαρίζειν, Hesychio est κατιλλώπτειν." [Leg.
κιλλαμαρύζειν.]
[* "Ὑπαμαρύσσω, Subtersplendeo. Apoll. R. 4,
178." Wakef. Mss.]

" ΜΑΡΜΑΙΡΩ, Resplendeo, Vibranti splendore
" corusco. Il. Γ. (397.) ὄμματα μαρμαίροντα. Σ.
" (616.) τεύχεα μαρμαίροντα. Ψ. (27.) χάλκεα μαρμαί-
" ροντα. Sic Sophro ap. Athen. (230.) Τῶν δὲ χαλ-
" κωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία. Apud
" Eund. 2. Ibycus, Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν
" οἶκοι: ut 14. (627.) Alcæus, Μαρμαίρει δὲ μέγας δό-
" μος χαλκῷ. Hesych. μαρμαίρει exp. non solum λάμ-
" πει, sed etiam ἐνθουσιᾷ, forsan quod divinitus affla-
" torum oculi igniculis quibusdam vibrare et scintil-
" lare videantur. Inde DERIV. Μαρμαρύσσω, signif.
" itidem Splendeo, Splendore vibrante reluceo. Unde
" VERBALE Μαρμαρυγή, ἡ, Splendor, s. Splendor vi-
" brans, Fulgor. Chrysost. Ἡ τῶν περικεφαλαιῶν καὶ
" τῶν ἀσπίδων μαρμαρυγή. Gal. ad Glauc. Μαρμαρυ-
" γὰς ὁρᾷν φαντάζονται. Hom. vero pedum μαρμα-
" ρυγὰς vocat tam celerem in cursu motum, ut ἀντὶ
B " τοῦ παραλλάσσεσθαι videantur μαρμαρύσσειν, Vi-
" brare, veluti radii solares. Dicit igitur Od. Θ.
" (265.) Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ:
" de Phæacum juvenibus, qui δαήμονες ὀρχηθμοῖο Πέ-
" πληγον χορὸν θεῖον ποσί. Inde ADJECT. Μαρμα-
" ρυγώδης, Fulgidos e se radios splendoris vibrans.
" Hippocr. Μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα. Supra
" ἀμαρύσσειν et ἀμαρυγὴ habuimus pro his μαρμαρύσ-
" σειν et μαρμαρυγή. Hesych. et Μαρμαρυκᾷ dici
" scribit ἀπὸ τοῦ μαρμαίρων: sed quid sit, non exp.
" Præterea a μαρμαίρω DERIV. Μάρμαρος, signif.
" λευκὸς, Albus, Candidus, quoniam quæ candi-
" cant, eadem et splendorem quendam e se vibrant.
" Meminit hujus signif. et Hesych., afferens nimirum
" μάρμαρα pro λευκὰ, Alba, Candida; itaque accipi-
" endum in Il. Π. (735.) ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
" Μάρμαρον ὀκρυόεντα. Verum idem poëta et μάρμα-
" ρον substantive dicit pro μάρμαρον λίθον, teste Hes.
" etiam, afferente μάρμαρος pro λευκὴ λίθος. Ita igi-
C " tur Il. M. (380.) et Od. I. (499.) μαρμάρῳ ὀκρυόεντι
" βαλών. Ceteri scriptores μάρμαρον vocant etiam
" Certum quoddam candidi lapidis genus, niveq albe-
" dine insigne, interdum et rubore quodam suffusum,
" interdum etiam nigrum, splendidum, læve, duris-
" simum, ut Chrysost. de Prec. Χρυσὸς καὶ πολυτίμη-
" τοι λίθοι καὶ μάρμαρα ποιοῦσι τοὺς οἴκους τῶν βασι-
" λέων. Id Lat. poëtæ vocant Candens marmor, læve,
" solidum: dicunt et Nitor marmorum: necnon ad-
" jective et materialiter Domus marmorea, Sola mar-
" morea, Pavimenta marmorea, Tecta marmorea,
" Columnæ marmoreæ, Tumulus marmoreus, Signum
" marmoreum, Opus marmoreum. Verum ut ap.
" eosd. Marmoreus est etiam adjectivum similitudi-
" nis, signif. videlicet Marmori similis nitore, can-
" dore, lævore: dicentes Candor marmoreus, Cervix
" marmorea, Collum marmoreum, Palmæ marmoreæ,
" Pollex marmoreus, Pedes marmorei, necnon Gelu
" marmoreum, ut Æquor marmoreum: ita etiam
" Græca adjectiva inde derivata, NIMIRUM Μαρμά-
D " ρειος, ET Μαρμάρεος, signif. et ipsa similitudinis ha-
" bent, significantia Marmoris modo candens nitens-
" que, teste Hesych. etiam, afferente μαρμάρειον pro
" λευκὸν, λαμπρόν: et μαρμαρέην itidem pro λαμπράν:
" et sic Il. Γ. (126.) Δίπλακα μαρμαρέην, Diploidem
" marmoream. Ξ. (273.) ἅλα μαρμαρέην, Æquor s. Ma-
" re marmoreum. Hesiod. (Th. 811.) materialiter pro
" E marmore s. albo lapide confectus: ἐνθάδε μαρμά-
" ρεαί τε πύλαι, καὶ λάϊνος οὐδός: nisi malis στερεαὶ,
" Solidæ et firmæ quales sunt marmoreæ. Prosæ
" scriptores in materiæ signif. frequentius utuntur
" altero ADJECTIVO, Μαρμάρινος. Athen. 5. Ζῶα
" μαρμάρινα τῶν πρώτων τεχνιτῶν. Et aliquanto post,
" Μαρμάρινον ἄγαλμα τῆς θεοῦ, Signum marmoreum.
" Veruntamen et hoc ipsum μαρμάρινος, ut μαρμάρεος
" dicitur; ut μαρμάρινος ἥλιος pro Radians sol, Mar-
" moreo nitore vibrans. Sic vero ET Μαρμαρόεις si-
" militudinis signif. habet, teste Hesych. etiam, μαρ-
" μαρόεντα exp. λάμποντα, Splendentem, marmoreo
" videlicet nitore et candore. NECNON VERBUM
" Μαρμαρίζω, similitudinis signif. habet, declarans,

A " Marmoreo splendore vibro, s. Marmoreum e me
" splendorem vibro: veluti cum Pind. ap. Athen.
" (564.) dicit, Ἣν τάσδε Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου
" μαρμαρίζοισας δράκῃς. AT Μαρμάριον, scorti no-
" men est ap. Diog. L. 8. forsan a marmoreo corporis
" candore nitoreque ipsi impositum. || Rursum μάρ-
" μαρος dicitur et Fragmentum marmoris poliendo de-
" cussum, Marmoris cæmentum; vel simpliciter Cæ-
" mentum, λατύπη. Plut. (8, 621.) Ὁ μάρμαρος τοῦ δια-
" πύρου σιδήρου, τῷ καταψύχειν, τὴν ἄγαν ὑγρότητα καὶ
" ῥύσιν ἀφαιρῶν, εὔτονον ποιεῖ τὸ μαλασσόμενον αὐτῷ
" καὶ τυπούμενον. Et (9, 755.) Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρου-
" μένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην
" παραπάσσουσι. UNDE Μαρμάρινος dicitur Qui ex
" ejusmodi cæmentis confectus est. Diod. S. Πρὸ
" τῶν τειχῶν μαρμαρίνους τροχοὺς ἵστανον. Ita enim
" accipiendam esse vocem hanc, testantur hæc ejus-
" dem verba: Τροχοὺς κατεσκεύασαν διειλημμένους
" πυκνοῖς διαφράγμασι, Crebris cæmentorum interse-
" pimentis. || Μάρμαρον et Μάρμαρα, est etiam Viti-
" um quoddam veterinorum. In Hippiatr. enim τὰ
" μάρμαρα esse dicuntur κονδυλώματα καὶ πῶροι ἐν ποσὶ
" τῶν ὄνων: ut et Hierocles ibid. scribit, esse πάθος
" quoddam, quod οἱ ἔμπειροι vocitent μάρμαρον, in-
" festans τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς in pedibus anterioribus:
" esse autem κονδυλώματα σκληρά. Sic Idem ibid.
" paulo post: Συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ, μάλιστα τοῖς ἐμ-
" προσθίοις, κατὰ τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς, ἣν καλοῦσι στε-
" φάνην, μάρμαρα οἴδησιν ἔχοντα, καὶ κονδυλώματα
" σκληρὰ καὶ πωρούμενα. Vocatur autem procul du-
" bio vitium hoc μαρμάρου nomine, quoniam tumores
" ejusmodi duri videntur esse quidam μάρμαροι, Cæ-
" menta. Hesych. affert Μάρμαρα et pro λαμπρὰ
" ἐρυσίβη, Splendida rubigo; necnon Μαρμάραι pro
" αἱ τῷ ἐρυθροδάνῳ βεβαμμέναι, Rubia tinctæ: forsan
" ab eo marmoris genere, quod rubore quodam est
" perfusum. Denique ap. eum LEGITUR Μάρμαρ,
" exp. στερεὸν, Solidum, marmoris videlicet modo.
" AT Μαρμαρίδαι, gens Numidica in Africa, ap. Paus.
" Attic. p. 5. Forsan autem sic nominantur, quod
" ap. eos præstans sit marmor: prædicatur enim mar-
" mor Numidicum."

[" Μαρμαίρω, Musgr. Ion. 887. Jacobs. Anth. 6,
105. 286. 7, 100. Toup. Opusc. 2, 251. Dorv. ad
Char. 298. Valck. Diatr. 248. Schol. Œd. C. 1375.
Bergler. ad Alciphr. 441. Μαρμαρύσσω, Bast Lettre
35. Μαρμαρυγή, Dorv. ad Char. 297. 362. 750. Jacobs.
Anth. 7, 100. Wakef. S. C. 5, 154. ad Lucian. 2, 276.
Μάρμαρος, Ruhnk. Ep. Cr. 131. Koppiers. Obs. 140.
Eur. Phœn. 1410. Santen. ad Callim. Apoll. 24.
Wakef. Herc. 885. Heyn. Hom. 6, 149. 639. 7, 260.
M. ἡ, Theocr. 22, 211. Μάρμαρον, Valck. Phœn. p.
254. Dorv. ad Char. 298. 300. Μαρμάρεος, Ruhnk.
Ep. Cr. 197. Toup. Opusc. 1, 288. 2, 251. Valck.
Anim. ad Ammon. 183. Koen. ad Greg. 202. ad Charit.
410. Musgr. Ion. 285. Wakef. Herc. 885. Jacobs.
Anth. 6, 432. Heyn. Hom. 4, 472. 6, 583. Δίπλακα
μαρμαρέην, 8, 338. Μαρμάρινος, Valck. Anim. ad Am-
mon. 169. Jacobs. Anth. 6, 432. ad Diod. S. 2, 194.
* Μαρμαρῖτις (πέτρα,) Philo Byz. Mirac. 4. (p. 8.)
Μαρμαρίζω, Jacobs. Anth. 8, 40. * Μαρμαρωπὸς, ὁ, ἡ,
(Oculis micans, Fulgentes oculos habens, λύσσα,)
Wakef. Herc. 885." Schæf. Mss. I. q. λιθοδερκής.
* Μαρμαρῶπις, ιδος, ἡ, Lycophr. 843. * Μαρμαρύζω,
i. q. μαρμαρίζω, Julianus Cyrilli 356. Μαρμαρίζω,
Diod. S. 3, 12. Μάρμαρος, Strabo 955. λατόμιον μαρ-
μάρου λίθου, Hippocr. 666. Μάρμαρος ἡ λίθος λευκήν.
Μάρμαρον, τὸ, i. q. μάρμαρος, Callim. 2, 24. ubi Blomf.
parum pensitate μάρμαρος dedit. Glossæ: Μάρμα-
ρον· Marmor. * Μαρμαρογλυφία, ἡ, Marmoris sculptura
s. cælatura, Strabo 746. * Μαρμαροποιὸς, ὁ, ἡ, i. q.
ἀγαλματογλύφος, Marmorarius, Gl. * Μαρμαρόω: γραῦν
μαρμαρουμένην δέμας, Lycophr. 876. * Μαρμάρωσις,
ἡ, Incrustatio, Gl. ubi et: Μαρμάρινα· Marmorea.
* Μαρμάριος· Marmorarius. Μαρμαρόεις, Soph. Antig.
618. " Μαρμαρόω, Suid. 2, 126. Μάρμαρος λευκή, Jo-
seph. 1007, 24. Candidus, Nonn. Dionys. 22, 157
Μαρμαρυγή, (Hippocr. 359, 36. 42. 408, 23. Vibratio,
Citus ictus, Hom. Oppian. H. 4, 569.: de pulcra
facie, Clem. Alex. 291. Μαρμαρυγώδης, ibid. Hippocr.
(67, 36. 373, 9. 423, 13.)" Wakef. Mss.]

[* " Ὑπομαρμαίρω, Subtersplendeo, Oppian. C. 3, 70. Subsplendeo, Quint. Smyrn. 8, 48." Wakef. Mss.] A

" ἈΜΑΥΡΟΣ, (ὁ, ὸν,) Obscurus, Qui non bene videtur et apparet: interdum etiam Evanidus et similis ei, qui extinguitur; ut ἀμαυρὸν λυχνίδιον, ap. Lucian. Lychnus obscurus et parum lucis præbens et similis τῷ σβεσθῆναι μέλλοντι. Idem (1, 138.) Ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Sic Philo de V. M. 2. Ἡ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ διασμυχομένου πυρὸς, Obscura caligine flamma. Et Plut. (7, 699.) Φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρὸς, Caliginosus et obscurus. Idem rursum (7, 698.) dicit ἀσθενὲς καὶ ἀμαυρὸν λείψανον, pro Obscuræ et exiles reliquiæ. Apud Hom. autem Od. Δ. (824. 835.) εἴδωλον ἀμαυρὸν, Spectrum obscurum, h. e. quod oculis humanis vel obscure vel nullo modo videtur. Metaph. quoque usurpatur, itidem pro Obscurus, vel Evanidus aut Inanis. Dicit enim idem Plut. Publicola, Ἀμαυρότερος πρὸς δόξαν, pro Obscurior et ignobilior: sicuti contra λαμπρὸς dicitur Qui clarus et illustris est fama et virtutibus s. rebus gestis. Itidemque Hesiod. Ἔργ. (1, 282.) Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ, Obscurior et ignobilior progenies: nisi malis Infirmior et invalidior, ut quidam interpr. Necnon γλῶσσα et φωνὴ dicitur ἀμαυρὰ, Obscura, quæ vix percipitur auribus: unde ἀμαυρῇ γλώσσῃ Hesych. affert pro ἡσύχως, quiete. Dicitur et ἐλπὶς ἀμαυρὰ, pro Spes obscura et non penitus certa. Arrian. Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς ὅτι καλῶς μοι ἕξει, Quorum argumento cetera etiam mihi recte successura esse, non obscura spe confido. Q. l. Suidas afferens, dixerat et ipse ἀμαυρὸν esse τὸ σκοτεινὸν καὶ μὴ διαφανὲς, s. ὅλως: plus enim aliquanto signif. quam ἀφανὴς, utpote medium inter λαμπρὸν s. διαφανὲς, et inter ὅλως ἄδηλον. Unde Plut. (7, 698.) Καὶ τὰ μὲν ὅλως ἄδηλα καὶ κεκρυμμένα, τὰ δὲ ἀσθενῆ καὶ ἀμαυρά." [Ἀμ. ἴχνος, Xen. Cyneg. 6, 21. ibid. 5, 26. " Plut. de S. N. V. p. 9. ubi v. Wyttenb. Bernard. Reliq. 34. ad Lucian. 1, 367. Wakef. Herc. 123. Jacobs. Anth. 8, 153. 276. 9, 254. De astris, Harles. ad Theocr. 345. Ἀμ. et ἀφαυρὸς conf., Brunck. Œd. C. 1018. 1639." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμαυρός· Tetrus, Tenebrosus, Obsoletus, Obscurus. Ἀμαυρὸς γενόμενος· Obsolefactus.]

" Ἀμαυρῶς, Obscure et ita ut oculis vix percipi queat: metaph. et generalius, Ita ut vix sentiatur. Plut. (8, 332.) Ἔπειτα κατακούειν ἀμαυρῶς ῥοῖζον τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένου." [" Jacobs. Anth. 7, 160. 12, 270." Schæf. Mss.]

[* Ἀμαυρία, ἡ, Caligo, Gl. ET * Ἀμαυρότης, ἡ, " Euseb. H. E. 352." Kall. Mss. " Obscuritas, Polemo in Phys." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

" Ἀμαυρόβιος, ὁ, ἡ, ex Epigr. affertur pro Languide vivens. At Ἀμαυρογία, ἡ, quod in VV. LL. legitur et exp. Obscuritas, mendo non caret." [" Ad Lucian. 1, 516." Schæf. Mss. Clem. Alex. 584. coll. Aristoph. O. 686. ubi al. ἡμερόβιος.]

[* Ἀμαυρόκαρπος, ὁ, ἡ, Nigrum fructum ferens. Theophr. H. P. 6, 2. p. 550.] D

[* Ἀμαυροφανὴς, ὁ, ἡ, Stob. Ecl. Phys. 556.]

" Ἀμαυρόω, Obscuro, Obfusco s. Infusco, Oblitero, et tantum non extinguo; idque vel in propria vel in metaph. signif. In propria, veluti cum dicitur ἀμαυρωθεὶς τὰς ὄψεις, de eo, cui tenebræ offusæ sunt oculis et hebetata atque retusa acies visus. Itidemque ἀμαυροῦνται ea, quæ disparere et delitescere incipiunt, paulatimque evanescunt obruta tenebris. In metaph., ut Plut. (9, 436.) Τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἠμαύρωκε πρᾶξιν, Obscuravit et obfuscavit. Itidemque ἀμαυροῦνται quæ evanescunt et dispereunt, paulatimque in nihilum rediguntur et ἀφανίζονται: ut Aristot. Ethic. 10, 4. Διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 311.) Ἄξονα κανάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη, Axem frangas et onera pereant. Philo autem de V. M. 1., cum acc. dixit, Τέχνην τοὺς εὐθυβόλους στοχασμοὺς ἀμαυρωθεῖσαν, pro Conjecturis sagacibus orbatam; quemadmodum homo ἀμαυροῦται τὰς ὄψεις, cui obscuratur s. hebetatur et retunditur visus. Sic Plut. Pericle Ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένους τὸ ἀξίωμα, A multitudine orbatos sua dignitate." [" Dorv. ad Charit. 704. Wakef. Herc. 123. Eum. 13. Jacobs. Anth. 8, 276. 9, 254. Wakef. S. C. 5, 12. Heyn. Hom. 5, 67. 6, 450. Valck. ad Phalar. p. xxiii. Abresch. Lect. Aristæn. 105. Bernard. Reliq. 34. 75. Valck. Hippol. p. 252. Græv. Lect. Hes. 543. ad Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμαυρόω· Tetro, Deformo, Decoloro, Obscuro, Abluvio. Ἠμαυρωμένον· Obsoletum. Pind. Pyth. 12, 24. Isthm. 4, 82.: Ἀμαυροῦν καὶ ταπεινοῦν, Polyb. 6, 15. Eur. Fragm. p. 450.]

" Ἀμαλαυρεῖ, ap. Hes. legitur expositum σήπει, μαραίνει, φθείρει, quo sensu et ἀμαυροῖ dicitur. Sed suspectum est, utpote non positum sua serie."

[* " Ἀμαύρωμα, τὸ, Obscuratio. Plut. 4, 293." Wakef. Mss.]

" Ἀμαύρωσις, ἡ, Obscuratio: metaph. etiam Hebetatio et obtusio. Diosc. 7, 17. Ἡ δὲ διάνοια ἐξίσταται, ὀφθαλμῶν τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνεται, Mens emovetur et oculi hebetantur; s. Mens labat, et oculorum caligo oboritur: pro quo ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν Hippocr. et Gal. dicunt ἀμαυρούμενον ὄμμα, Gal. etiam ἀμαυρούμεναι ὄψεις. Sed idem et ἀμαυρώσεως vocabulo utitur, ut Comment. 2. in Prorrhet. 2. Ὥσπερ καὶ ἡ ἀμαύρωσις, ἀμυδρὰ τῶν ὀργάνων αἴσθησις οὖσα χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας. Ubi etiam nota addi χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας, quoniam ἡ ἀμαύρωσις est generalius quippiam quam ἡ ἀχλυώδης ὄψις, cum enim utrique videant ἀμυδρῶς, ἐν ταῖς ἀχλυώδεσιν ὄψεσι προσέρχεται τοῖς κάμνουσιν αἴσθησις οἷον ἀχλύος τινός: nam οἱ ἀχλυώδεις, πρὸς τῷ βλέπειν ἀμαυρὸν, ἔτι καὶ διά τινος ἀχλύος οἴονται βλέπειν: at vero ὁ ἠμαυρωμένος, si extrinsecus inspiciantur ipsius oculi, οὐδεμίαν ἔχων φαίνεται σύστασιν ὑγροῦ παρὰ φύσιν, ἀπόλωλε δ' ἐξ αὐτοῦ τὸ λαμπρὸν καὶ στίλβον, ἐν τοῖς ὀξέως ὁρῶσιν ὀφθαλμοῖς ὑπάρχον: suntque οἱ ἀμαυρούμενοι similes mortuorum oculis, atque in multis morientibus, dum adhuc vivunt, tales conspiciuntur, ut in decrepitis etiam; non autem omnibus ἀχλυώδεις sunt, sed iis solis, quibus τεθολῶσθαι φαίνεται τὸ κατὰ τὴν κόρην ὑγρὸν, quod cum sanum est, existit λαμπρόν τε καὶ λευκόν. Hæc fere ibi Gal. Ubi etiam nota βλέπειν ἀμυδρὸν, pro βλέπειν ἀμαυρῶς, s. ἀμυδρῶς ὁρᾶν, ut ibid. loquitur: quod ibid. generalius vocat μηκέτ' ἐναργῶς ὁρᾶν. Hippocr. itidem ἀμαυρὰ βλέποντας dicit pro ἀμαυρῶς s. ἀμυδρῶς." [" Euseb. P. E. 73. Joseph. 400, 19. Schol. Arat. 110." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀμαύρωσις· Obscuratio, Abluimatio.]

" Ἀμαυρωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Obscurandi vim habens; s. Obscurans, Hebetans."

[* Ἀπαμαυρόω, Tenebras offundo, Excæco; Amoveo, ut ὁμίχλην, Orph. Hymn. 5, 6.]

" Ἐξαμαυρόω, Obscuro, Oblitero." [" Boissonad. in Philostr. 526. 588. (=709=144.)" Schæf. Mss. " Plut. 93. 127. 136. Hippocr. 380(=110, 21.)" Scott. App. ad Thes. " Longin. 78. Stob. 51." Wakef. Mss.]

[* Ἐξαμαύρωσις, (ἡ,) Obscuratio. Plut. 2, 434=7, 707.]

[* Ἐπαμαυρόω, Tenebras offundo, i. q. ἀμαυρόω. Inter vv. dubia ponit Schneider. Lex. " LXX. Es. 44, 18." Kall. Mss.]

" Μαῦρον, Hesychio et Suida est τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενὲς, Obscurum et invalidum: per aphæresin τοῦ ἀ. Eisdem Μαῦρος est μωρὸς, Fatuus, Stultus. E priore μαῦρος derivatur VERB. Μαυρόω, i. q. ἀμαυρόω, Obscuro: item Deleo, Extinguo, Pessumdo. Hesiod. Ἔργ. (325.) Ῥεῖα τε μιν μαυροῦσι θεοί." [" Μαῦρος et μαυρὸς, unde μαυρόω, i. q. ἀμαυρὸς, ἀμαυρόω, Theognis 192. Æsch. Ag. 306. Eum. 353." Schneider. Lex. " Μαῦρος, Musgr. ad Hec. 740. Bernard. Reliq. 34. Toup. Emend. 2, 198: Musgr. Hel. 1153. Wakef. Herc. 123. Jacobs. Anth. 7, 178. Μαυρόω, Wakef. Herc. 123. Eum. 360. Musgr. ad Hec. 740. Bernard. Reliq. 34. Theogn. 194. Græv. Lect. Hes. 543." Schæf. Mss. " Μαυρόω, Schol. Pind. Pyth. 8, 14." Wakef. Mss.]

[* Ὑπόμαυρος, ὁ, ἡ, Obscurus, Subluculus, Gl. ubi vide Ducang.]

ʼΑΜΕΙΒΩ, ψω, Commuto, Permuto, Muto. Il. Z. (235.) Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν Χρύσεα χαλκείων; Qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans æreis. Debere autem verti hic ἀμείβω Permuto, patet ex ipso Proverbio, ab antiquis etiam ita enuntiato, Diomedis et Glauci permutatio. De qua Plato loquens, pro ἀμείβειν dixit διαμείβεσθαι, in Phæd. Καὶ τῷ ὄντι χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Apud Hermog. Ἀμείβειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, Nomen cum nomine commutare, Nomen aliquod alio permutare; ubi notanda est alia constructio quam ap. Hom., qui non dicit χρύσεα ἀντὶ χαλκείων, sed χρύσεα χαλκείων. Ponitur ἀμείβω et cum uno accus. pro Muto, ut ap. Julian. Πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, Multos mutans colores, chamæleontis more, vel Colorem subinde mutans. Lucian. (2, 897.) Ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Alias aliam regionem mutans. Vel sic Lat. Subinde terram mutans. Poterat dicere et ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, vel ἄλλην ἐξ ἄλλης γῆς ἀμείβων: qua forma loquendi est usus Plato, sed cum participio vocis passivæ ἀμειβόμενος. Vide Ἀμείβω Prætereo. || Dicitur etiam ἀμείβω pro Permuto, more mercatorum; unde ap. Apoll. R. 2, (1006.) Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, exp. Merces esculentas permutant.

Ἀμείβω, Alterno, ut Il. Λ. (546.) Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, Paulum alternans genua, i. e. alternis vel permutatis vicibus paulum movens unum genu post alterum, Paulatim et sensim progrediens. Mihi enim videtur sic exp. commode posse h. l. || Huic signif. affinis est ea, qua pro Succedo ponitur, sed unico casu, et eo quidem accusativo, Ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, Sibi invicem succedentes librarii celeres. Quasi, sese invicem alternantes: vel, Scribendi ministerium alternantes. Ἀμείβει exp. itidem διαδέχεται a Schol. Eur. (Or. 1503.) Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, ubi absolute ponitur.

Ἀμείβω, Prætereo, Pertranseo: ut πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, et ἀμείβει τὴν ὁδόν: pro quo dixit Nonn., οἶμον ἀμείβειν, quod exp. etiam Viam pergere. Apud Apoll. R. γαῖαν ἄμειβον, Præteribant, Prætervehebantur. Aristid. Panath. Καὶ διὰ τῶν ἡμερωτάτων ὑπῆρξε πλεῖν, σύνδυο καὶ σύντρεις πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας ἔστιν οὗ, Prætereuntes binas ternasque urbes. In hac autem signif. sæpe et composito διαμείβω utuntur. || Ἀμείβω, Relinquo ap. Soph. P. (1262.) si ejus Schol. credimus; nam ἀμείψας exp. καταλιπὼν in h. l. Ἔξελθ' ἀμείψας, τάσδε * πετρήρεις στέγας. Fortasse tamen hic ἀμείψας exp. aliquis malit ut in proxime cc. ll.

Ἀμείβοντες, Tigna ædificium sustinentia, vel Trabes ædificium sustinentes, quæ sese invicem fulciunt. Il. Ψ. (712.) Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο. Dicuntur vero ἀμείβοντες, ut opinor, quod videantur alterum cum altero ipsum sustinendi ædificii officium permutare, et quandam velut vicissitudinem in ferendo onere inter se habere, cum unum ab altero excipitur, ubi jungi incipiunt. Vel quod a muro ad murum transeant. Quidam Arrectaria tigna et tibicines interpr., sub. autem δοκοί, aut quid simile.

Ἀμείβομαι, Pass. voce, sed activ. signif., Permuto, Commuto. Plut. de Exilio, Ἀμείβομαι γῆν τοῦ οὐρανοῦ, Cœlum cum terra commuto. Plato Apol. (28.) Ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, Aliam ex alia civitate mutans, pro, Aliam atque aliam civitatem subinde mutans, aut etiam brevius et Latinius, omittendo nomen Aliam, Subinde civitatem mutans. Posset etiam dici Græce eadem signif. ἄλλοτε ἄλλην πόλιν ἀμειβόμενος, ut Lucian. (2, 897.) dixit ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων. Item ut dicitur ἀμείβω πολλὰ χρώματα l. c. Muto multos colores, i. e. Subinde colorem muto: sic ἀμείβομαι γυναῖκας, Muto uxores, pro Identidem uxorem muto, Uxorem aliam atque aliam duco, vel Uxorem unam ex alia duco. In Anthol. κύκνον ἀμειψάμενος exp. In cycnum mutatus: secundum quam

A exp. dictum fuerit ἀμειψάμενος κύκνον, pro ἀμειφθεὶς εἰς κύκνον, posito aor. med. pro aor. verbi passivi.

Ἀμείβομαι, absolute positum, Alterno. Il. I. (467.) Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, Alternantes agebant vigilias, vel Alternis s. vicibus agebant vigilias, i. e. vicissim; sic Od. Θ. (379.) Ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταρφέ' ἀμειβόμενοι, i. e. inquit Eust. Ἀνὰ μέρος ὀρχούμενοι πυκνῶς. At A. (375.) ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους exp. in brevibus Scholiis, Alii alios per successionem excipientes. Erit igitur ἀμείβεσθαι hic positum pro διαδέχεσθαι eodem fere modo, quo in Eurip. l. c. Apud Greg. ἀμείβομαι cum accus. itidem pro Succedo; cum scribit, Ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἡδίστων ἀμείβεται, His vigiliis succedit, Has vigilias excipit, Has sequitur.

Ἀμείβομαι, Transeo, Pertranseo. Il. I. (409. Od.) K. (328.) &c. ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, Pertransierit vallum dentium. Il. O. cum alia constructione, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται. Capitur etiam ἀμείβομαι μεταβατικῶς pro Traduco, Trajicio, quod est quasi
B dicas transire facio; ut in Anthol. νεκύων φόρτον ἀμειψαμένη exp. Quæ trajeci, transvexi. || Ἀμείβεσθαι exp. etiam Ingredi; ut ap. Eurip. ἀμείψασθαι πύλας, Ingredi januas. Alii Transire hic quoque interpr. malunt.

Ἀμείβομαι, Remuneror, Gratiam rependo, Vices refero, Par pari refero. Apud Demosth. Ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, Par pari refero; vel, cum Bud., Paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, a Basilio in quadam epistola. Dicitur vero et ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι. At vero ἀμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, est Non esse contentum paria facere, sed cum fœnore referre beneficium. Qua autem forma dicitur ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις, eadem ἀμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις ap. Chrys. Contraria rependere; ut cum malum beneficio reddimus. || Interdum habet accus. solum ἀμείβομαι, ut τοὺς θεοὺς ἀμειβόμεθα, Deos remuneramur: sed utplurimum alium casum adjunctum habet: interdum cum accus. personæ dativum rei Herodian. (2, 8, 14.) Δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο,
C Donis eos remunerabatur. Chrys. de Sacerd., Πόσῃ τοὺς ποιμαίνοντας αὐτοὺς ἀμείψεται δωρεᾷ; Quanta eos remunerabitur munificentia? Interdum autem habet ἀμείβομαι accus. personæ cum gen. rei, non tamen eodem pertinentem quo dativus; nam per dativum exprimitur id quo remuneramur, i. e. quod pro remuneratione damus; at per gen., id quod remuneratione dignum a nobis existimatur; ut Ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ap. Lucian. (1, 19.) Remunerabor te ob istam æquitatem, vel Remunerabor istam tuam æquitatem, Digna ista tua æquitate tibi rependam, Gratiam pro ista tua æquitate referam. Sic dicitur Ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, et ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, Pro his gratiam illi refert fortuna. || Interdum ἀμείβομαι cum participio ponitur; ut ἀμείβεται εὖ δρῶν, Vices refert in conferendis beneficiis, i. e. Vices refert in beneficentia, Beneficia rependit beneficiis, vel pensat, Beneficentia respondet alteri.

Ἀμείβομαι, Vices sermonis reddo, i. e. Respondeo, Responsum do, ap. Hom. sæpe; ut Od. M. (278.)
D Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. B. (83.) οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν. Interdum absolute ἀμείβομαι, ut Il. A. (604.) Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Pro eodem ἀπαμείβομαι sæpe ap. eund. quo utitur et Xen. (A. 2, 5, 3.) ἀπημείφθην dicens pro Respondi. Est autem et simplex ἀμείβομαι in usu pro Respondeo in prosa, Plut. Coriolano, (2, 149.) Ἀνεβόησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία. Item ἀμείβομαι cum accus. rei. Idem Othone: Ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, Cum illi clamore bellico salutationi respondissent; vel, Cum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur ap. Lucian. (2, 571.) is qui salutatus resalutat: verbo hoc juncto cum adv. Προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, Ego illi respondeo, similiter, i. e. Vices in salutando reddo, Vicissim saluto, Salutem reddo. Apud Synes. autem Ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Sibi invicem respondere mittendo nuntia, i. e. Sese mutuo certiores facere.

'Αμείβομαι, passiva voce pariter et signif. ut ἀμείβεται φόνος ap. Eur. (Med. 1267.) Rependitur cædes vel retribuitur, Rependuntur cædis vices, i. e. Vicissim fit cædes.

[" 'Αμείβω, Agathias 14. Jacobs. Anth. 11, 107. Paul. Sil. 46. Monum. Byz. 26. Porson. Hec. p. 69. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 237. 263. 8, 465. Markl. Suppl. 478. Rhes. 615. Hel. 1203. Barnes. El. 750. Wakef. Alc. 468. Trach. 383. Philoct. 1262. Abresch. Æsch. 2, 65. 88. Simonid. 25. Antip. S. 38. Crinag. 46. Diod. Sard. 6. Jacobs. Anth. 9, 301. Wakef. Georg. p. 8. Palladas 40. Toup. Opusc. 2, 28. 91. ad Thom. M. 109. Alciphr. 98. 126. 134. Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 239. Fischer. ad Palæph. 188. b. et Ind. ad Anacr. p. 5. ad Mœrin 80. 82. Eur. Phœn. 278. 1058. 1186. 1718. Hec. 1145. 1182. Valck. Phœn. p. 134. 214. 706. : ad Hippol. p. 174. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 856. Lucian. 1, 14. Mitsch. H. in Cer. 185. ad Medeam 1267. ad Orest. 814. 1008. 'Αμείβομαι, Jacobs. Exerc. 2, 147. Wessel. ad Herod. p. 5. 99. 579. Lennep. ad Phal. 157. 159. Wakef. S. C. 1, 31. Diod. S. 1, 326. 350. 'Αμείβεσθαί τινα, Zeun. ad Xen. Œcon. 5, 12. 'Αμείβω, Prætereo, ad Herod. 408. Jacobs. Anthol. 8, 68. 'Αμείβω et ἀμύνω conf., Fähse ad Æschyl. 72. Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβειν, Schweigh. Emend. in Suid. 5. Punire, Par pari referre, Relin. ad Oppian. 1. p. 317. Med., Wolf. ad Hesiod. p. 72. Antip. Th. 30. Brunck. Soph. 3, 464. Epigr. adesp. 235. Heyn. Hom. 5, 632. 'Ιταλίην ἤμειψεν, Antip. Th. 32. Proficiscor, Muller. ad Lycophr. p. 121. Τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμείψαντας ἡλικίαν, Dionys. H. 1, 587. Γόνυ γουνὸς ἀμ., Heyn. Hom. 6, 215. 'Αμ. τιμὴν, Plato Phædro 237. 'Αμείβοντες, Heyn. Hom. 8, 498." Schæf. Mss. Nonn. Dionys. 37. p. 952. Prætereo, Transeo, Herod. 5, 72. Πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμεῖψαι. Glossæ:—'Αμείβομαι· Rependo sodali, Canibio. 'Αμείβομαί σε· Rependo tibi. 'Αμείβειν· Alternare. "Med., Rependo tibi, Pausan. 467. Injuriam repello, Apoll. R. 1, 749. Perf. pass., ἤμειμμαι, plus. perf. ἠμείμμην, Nonn. Dionys. 8, 165. 44, 239. : Jo. 3, 25." Wakef. Mss. Oppian. C. 1, 19. Artemid. 5, 88. Οὐ γὰρ ἦν, πόθεν ἂν ἀμείβηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Æsch. S. c. Th. 860. ὃς ἀεὶ δι' 'Αχέροντ' ἀμείβεται (Τὰν * ἄστονον,) μελάγκροκον * νεκυοστόλον θεωρίδα; Τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν Πάνδοκον, εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. "Ordo est: ὃς αἰὲν ἀμείβεται, Trajicere facit, εἰς τὰν ἀστιβῆ κ. τ. λ., In inferorum sedes, τὰν ἄστονον κ. τ. λ., Charontis cymbam." Brunck. Mss. "'Αμείβομαι, Deduco, quo sensu nescio an alibi occurrat." Blomf.]

'Αμειψις, ἡ, Mutatio, Permutatio, ap. Dionys. H. || Item Retributio, Compensatio. Ponitur enim pro ἀμοιβή: sed hoc usitatius quam illud. [" Diod. S. 1, 215." Schæf. Mss. " Themist. in Stob. 604." Wakef. Mss. " Dionys. Hal. A. R. p. 29." Scott. App. ad Thes.]

[* " 'Αμείπτης, ὁ, Hesych. ('Αλφησταί· ἀμείπται, ἔντιμοι. Ubi v. Interprr.) * 'Αμειπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Schol. Pind. P. 2, 31." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 6, 582. Bœckh. ad Pind. 444." Schæf. Mss.]

[* 'Αμειψικόσμη, ἡ, Mutatio habitus, i. q. * μετακόσμησις, Etym. M. Hesych.]

[* 'Αμειψιρυσμέω, "verbum Democriteum, cujus generis in Hesychio sunt quædam adjecto auctoris nomine, alia et plura sine ullo indice. Vide in Εὐλογεῖν, Σοῦσις, etc. Porro ἀμειψιρυσμεῖν est Soluta individuorum coalitione mutare formam, ut optime T. Hemst. exprimebat. Scilicet generatarum continuo rerum vicissitudines per ἀμειψιρυσμίας Democr. extricabat. Scripsit etiam Abderitanus ille libros, Περὶ τῶν διαφερόντων 'Ρυσμῶν, et Περὶ * 'Αμειψιρυσμιῶν, teste Thrasyllo ap. Laërt. 'Ρυσμὸς ap. eum i. q. σχῆμα: * ὁμοιόρρυσμος, quod ὁμοιοσχήμων. Hinc pluribus Hesychii locis lux affulget, in 'Αρρυσμεῖ, 'Αρυσμεῖ, 'Αρυσμίη, * 'Ετερόρρυσμα, * 'Ρυσμοῦσθαι, 'Επιρρυθμίζει etc. Cf. Menag. ad Diog. L. 9, 47. ut et Kuhn.; et Heins. ad Hesych. v. * 'Επιρύσμιον." Albert. " Jacobs. Anth. 7, 265." Schæf. Mss.]

" 'Αμείψιχρον, Hes. affert pro μεταβάλλοντα. Sed " forsan scr. ἀμειψίχροον, μεταβάλλοντα καὶ ἀμείβοντα " τὴν χρόαν, Qui colorem mutat."

¶ 'Αμοιβὴ, ἡ, Mutatio, Permutatio. Mutationes, inquit in Ann. post. Bud., sunt quæ a Græcis ἀλλαγαὶ dicuntur et ἀμοιβαὶ, ut, 'Εάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ ἢ παριππεύσῃ, Siquis vel unicam mutationem prætervehatur, i. e. mansionem demutandis equis destinatam. Est ἀμοιβὴ et Permutatio, mercatorum more; ut ap. Plut. ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exp. Permutatio decem minarum, Quod decem minis permutari potest, Quod decem minarum est instar. At ego illam signif., quæ a Bud. ponitur, nequaquam priorem esse dixerim.

'Αμοιβὴ, Vicissitudo; ut ap. Plat. de LL. 2. (60.) Αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ, Festorum vicissitudines. Alii exp. Festorum varietates. Apud Plut. Galba, ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, Vicissitudines vehiculorum. Nisi quis malit mutationes interpr. ut in proxime præcedente annot. a Bud. exp., qui ei synonymum facit ἀλλαγαί.

'Αμοιβὴ, Compensatio, Retributio, in bonam et in malam partem. Pro Retributione in bonam partem, i. e. Gratiæ relatione, Remuneratione, Pensatione meritorum, ut Od. A. (318.) σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Γ. (58.) δίδου ἀμοιβὴν ἑκατόμβης, i. e. Remunerationem. Lucian. (1, 199.) Ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος, Hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. A Politiano ap. Herodian. redditur etiam Præmium. Dicitur et ἀμοιβαὶ plur. num.; ut Synes. Epist. 31. Γενέσθαι σοι πρεπούσας ἀμοιβὰς τῆς ἐνδεχομένης ἐκείνου μιμήσεως. || 'Αμοιβὴ, Retributio in malam partem, Pœna, Supplicium. Od. M. (382.) Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν: unde Apoll. R. (2, 475.) videtur sumsisse, κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν 'Αμπλακίης. Hesiod. "Εργ. (1, 332.) "Εργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

['Αμοιβὴ, Vix, vicis, Talio, Gl. " Ad Charit. 284. 736. Wakef. Herc. 225. et Corrig. Bœckh. in Plat. Min. 128. Ruhnk. Ep. Cr. 156. Mœris 80. et n.: Valck. ad Mosch. 377. Compensatio, Plut. Mor. 1, 88. 'Αμοιβὴ, κατ' ἀμοιβὴν, Fischer. Ind. Palæph. v. 'Ανά." Schæf. Mss.]

'Αμοιβὸς, ὁ, ἡ, ut ἀμοιβὸς χάρις, Gratia mutua, Gratia quæ vicissim refertur: ἀντίχαρις. At vero ἀμοιβοὶ ἐπίκουροι variis modis ap. Hom. exp., quos vide ap. Eust. [" Proclus Epigr. 6. Heyn. Hom. 6, 510. ad Mœr. 81. Toup. Emend. 2, 88. ad Il. N. 793." Schæf. Mss. " Olympiod. Comm. in Plat. Gorg. Ms. πραξ. 15." Routh. Mss.]

'Αμοιβαῖος, (αία, αῖον,) Mutuus, Alternus; ut ἀμοιβαῖοι λόγοι, Mutui s. alterni sermones, Vicissitudinem habentes sermones, Dialogi. Apud Poët. autem dicuntur esse ἀμοιβαῖοι λόγοι, cum personæ singulis versibus sibi invicem respondent, aut etiam crebrius quam singulis versibus et paucioribus verbis quam versus integri; quod et ἀλληλογραφία dicitur, ut tradit Eust. Dicitur et ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὸς χάρις, s. ἀμοιβὴ, quæ exp. modo fuerunt. Dionys. Areop. 'Εγὼ δὲ ὅτι ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος εὖ οἶδα, Novi pro meritis præmium et pœnam laturum esse quemque, ut vertit Bud. Apud Nonn. ἀμοιβαῖος τοῖχος exp. Paries respondens et e regione positus. [" Fischer. Discr. Lect. 793—4. Ruhnk. Ep. Cr. 156. Toup. ad Longin. 398. ad Charit. 317. Bast. Spec. Ed. nov. Aristæn. 31. 'Αμοιβαίη, ad Charit. 600. 736." Schæf. Mss. " Multus, Numerosus, Nonn. 920. bis et sæpe." Wakef. Mss. Manetho 6, 388. Marcell. V. Thuc. p. 8. Plut. Pomp. 48. " 'Αμοιβαῖα βιβλία, Literæ responsoriæ, Herod. 6, 4." Schweigh. Mss. " 'Αμοιβαία, ἡ, Schol. Aristoph. Π. 253. 487." Kall. Mss. Glossæ: 'Αμοιβαίας· Mutuas. 'Αμοιβαῖοι λόγοι· Altercatio.]

'Αμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Bud. [" Schol. Biset. Aristoph. Θ. 302. Lucian. Amor. 562." Scott. App. ad Thes. Glossæ: 'Αμοιβαίως· Alternatim. " Schol. Theocr." Wakef. Mss.]

¶ 'Αμοιβὰς, άδος, ἡ, Mutatoria, Permutatoria; ut ap. Hom. Od. Ξ. (521.) χλαῖνα ἀμοιβὰς, Permutatoria læna, i. e. Quæ habetur ad commutandam aliquando aliam cum ea. Apud Nonn. ἀμοιβάδα βίβλον exp. vulgo Alternum librum. Fortasse autem ibi nomen positum est pro adv. Certe Alternum librum dare nimis interpr. [" Wakef. Herc. 225. Jacobs. Anth. 10, 290." Schæf. Mss. I. q. ἐξημοιβός.]

[* Ἀμοιβάδιος, ὁ, ἡ, i. q. ἀμοιβαῖος. "Oppian. C. 4, 347." Kall. Mss. "Strato 77." Schæf. Mss. "Quint. Smyrn. 5, 65." Wakef. Mss.]

Ἀμοιβαδὸν, adv. i. q. ἀμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Apoll. R. 2, (1228.) Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο, Sic illi se vicissim compellabant. Utuntur hoc adv. interdum et prosæ scriptores. Ἀμοιβαδὸν, Sortito, Per sortitionem: vide Ἀμοιβηδόν. [" Valck. Phœn. p. 393." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμοιβαδόν· Invicem, Alternis. " Quint. Smyrn. 10, 191. Ælian. H. A. 249. Heliod. Æth. 236." Wakef. Mss.]

Ἀμοιβαδὶς, adv. i. q. ἀμοιβαδόν. Sed magis est poëticum ἀμοιβαδὶς quam ἀμοιβαδόν. Apoll. R. 1, (980.) Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδὶς, Sese mutuo interrogabant, vel vicissim. [" Wakef. Ion. 733. Heyn. Hom. 7, 533." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 380. ap. Schneider. Lex.]

Ἀμοιβηδὸν etiam dicitur et Ἀμοιβηδὶς, Ion. pro ἀμοιβαδὸν et ἀμοιβαδίς: usurpant autem illa poëtæ ut producant penult., quæ cum α est brevis. Il. Σ. (506.) ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, Per vices, Vicissim, vel, inquit B Eust., κατὰ λαχμόν τινα καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος, i. e. Sortito, s. Per sortitionem, modo hic, modo ille. [" Ad Il. l. c. Heyn. Hom. 7, 533. Hymn. in Cer. 326. Wolf. Proleg. 242." Schæf. Mss.]

Ἀμοιβήδην etiam reperitur, ut ap. Apoll. R. 2, (1071.) ἀμοιβήδην ἐλάασκον, Alternis remigabant. [" Ἀμοιβάδην, Herod. 4, 181." Schweigh. Mss.]

" Ἀμοιβηδὴς, Suidæ ὁ ἀντικαταλλάσσων, qui et " ἀμοιβεύς."

[" Ἀμοιβαδὴς, Epist. Dominici Patr. Venet. ad Patr. Antioch., Athanas. 1, 604." Kall. Mss.]

Ἀμοιβεὺς, Nom. propr. citharœdi ap. Plut. (7, 742.) Athen. [623.]

" Ἀνταμείβομαι, Gratiam rependo, Compenso; sic- " ut et simplex ἀμείβομαι." [" Eur. Phœn. 293. Vicissim dicere: Valck. ad Phœn. p. 114. 487. 533. Brunck. ad Phœn. 335. Huschk. Anal. 287. Ἀνταμείβω, Luzac. Exerc. 152. Archiloch. 16." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. 161, 4146." Kall. Mss. Aristoph. Θ. 728. Æsch. S. c. Th. 1053. Choëph. 121. Eur. Troad. 914. Soph. Œd. C. 814. 1337. Glossæ:—Ἀνταμείβω· Summuto. Ἀνταμείβομαι· Remunero, Compenso. Ἀντημείψατο· Retribuit. " Plut. Mor. 2, 591." Seager. Mss.]

" Ἀντάμειψις, ἡ, Compensatio." [" Germanus in Dormit. B. 94." Boissonad. Mss. Glossæ: Ἀντάμειψις· Permutatio, Summutatio.]

" Ἀνταμοιβὴ, ἡ, i. q. ἀντάμειψις." [Glossæ: Ἀνταμοιβή· Hostimentum. " Nicet. Eugen. 7, 128." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 728. " Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 19. T. 3. p. 357. Καὶ οὐδὲν ἐπὶ μισθῷ πράττοντες, οὐδὲ ἀντιδόσει καὶ ἀνταμοιβῇ." Seager. Mss. " Ad Charit. 441." Schæf. Mss.]

[* Ἀνταμοιβὸς, ὁ, ἡ, Remuneratorius. Callim. H. in Del. 52. " Ad Charit. 441." Schæf. Mss.]

Ἀπαμείβομαι, ψομαι, Vicissim respondeo. Nam Hesych. exp. non ἀποκρίνομαι, sed ἀνταποκρίνομαι: et ἀπαμειβόμενος itidem ἀνταποκρινόμενος. Alii ἐξ ἀμοιβῆς ἀποκρινόμενος. Potest tamen exp. etiam simpliciter Respondeo. Est autem frequens ap. Hom. utpote repetentem sæpe hoc hemistichium, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη; ut Il. K. (382.) Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς: Od. M. (384.) Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς: et Δ. (824.) Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν: et N. (3.) Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε. Usus est autem hujus verbi in oratione etiam soluta, videlicet ap. Xen. A. 2, (5, 3.) Κλέαρχος μὲν δὴν τοιαῦτα εἶπε. Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη. [" Acta Traj. 1, 217. Ἀπάμειπτο, Probl. Arithm. 2. 42." Schæf. Mss. " Ἀπάμειπτο, Nonn. Dionys. p. 232." Wakef. Mss.]

" Ἀνταπαμείβομαι, exp. Respondeo, sicut et ἀπαμείβομαι." [" Plut. Lycurgo p. 79. HSt." Seager. Mss. " Tyrt. 8." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 220." Schæf. Mss.]

Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto; ut Plut. Aristide (2, 515.) Ἐκ τούτου πάνυ προθύμως οἱ Ἀθηναῖοι διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Per- A mutarunt cum illis locum, i. e. A sinistro cornu in dextrum concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem Cimone, (3, 192.) Διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Ubi observa πρὸς αὐτὸν loco dativi αὐτοῦ. Alicubi vero rei, cum qua fit permutatio, hanc dat constructionem; ut (5, 151.) Πάντα διάμειψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν. Permuta pecunia. At vero Solon inversa constr. dixisse videtur διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, ap. eund. Plut. [de Util. ab Inim. cap. extr.] ap. Basil. [Homil. ad Juv. s. 9.] et alios, [Eur. Iph. T. 318.] pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου. Ita enim scripsit, Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον: cum tamen nolit dicere, Non permutabimus divitias virtute, sed contrarium potius. Ideoque recte Bud. διαμείβεσθαι h. l. esse dixit Permutare, h. e. Emere, vel pro alio accipere. [" Musgr. Troad. 199. Dionys. H. 2, 1004. 3, 1358. ad Thom. M. 110. Solon p. 77. Διαμείβομαι, Permeo, Valck. Phœn. p. 81. 636." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 285. S. c. Th. 337. Dio Cass. 56, 6. Dionys. Hal. A. R. 7, 20. " Quint. Smyrn. 10, 341." Wakef. Mss.]

Διάμειψις, (ἡ,) Permutatio. Plut. Fabio, (1, 691.) Ὡς οὖν γενομένης τῆς κατ' ἄνδρα διαμείψεως, εὑρέθησαν ὑπόλοιποι Ῥωμαίων παρ' Ἀννίβᾳ τεσσαράκοντα καὶ διακόσιοι. Gall. dicitur Echange des prisonniers. Et ab ipso eadem signif. dicitur ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι.

[* Εἰσαμείβω, Ingredior. Æsch. S. c. Th. 564.]

[* Ἐναμείβω, Alterno. Hippocr. 343=83, 42.]

Ἐναμοιβαδὶς, Permutatis vicibus, Vicissim, Apoll. R. [1, 380. Vide Schneider. Lex. v. Ἀμοιβαδίς.]

Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto. In varias formas muto. Sed Hesychio ἐξαμείψει non solum ἐξαλλάξει, sed etiam ἐκτελέσει et πορεύσεται. Imo vero illi expositioni Ἐξαλλάξει tertium dat locum. Vereor autem, ne verbo ἐκτελέσαι ap. eum, pro quo ἐκτελέσει repono, aliud subsit mendi genus. [" Eur. Phœn. 133. Musgr. Bacch. 607. ad Orest. 272. 814. Hel. 1549. Epigr. adesp. 235." Schæf. Mss. " Xen. Ages. 26. Oppian. C. 3, 42." Wakef. Mss.]

Ἐξάμειψις, (ἡ,) Immutatio. Item Vicissitudo; ut ap. C Plut. de Orac. Defect. Αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδος exp. Cœlestes vicissitudines et conversiones. [Plut. 7, 681.]

Ἐξημοιβὸς, ὁ, (ἡ,) Permutatorius; ut εἵματα ἐξημοιβὰ ap. Hom. Quæ permutatis vicibus induuntur, modo hæc, modo illa. Od. Θ. 249. Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, i. e. τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, Eust. e quo et Phæacum luxum declarari. Eodem autem sensu ἐπημοιβοὺς χιτῶνας dixit, Od. Ξ. (513.) Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες. [" Zeun. ad Cyrop. 385." Schæf. Mss. Quint. Sm. 7, 437.]

" Παρεξαμείβω, Prætereo, Prætervehor. Apoll. R." [1, 581. 2, 94.]

Ἐπαμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, Permuto. Il. Z. 230. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, Arma inter nos, vel invicem, permutabimus. Item Z. 339. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi posse, tam libere utendo Lat. Alterno, quam ille Græco ἐπαμείβομαι usus est. Mollius tamen fue- D rit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certe significavit Hom. νίκην appellando ἑτεραλκέα. [" Archiloch. 1. Brunck. Apoll. R. 114. Heyn. Hom. 4, 42. 5, 235. 247. 263." Schæf. Mss. " Oppian. H. 1, 651." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπαμοιβὴ, Brunck. Aristoph. 3, 163." Schæf. Mss.]

Ἐπαμοιβὸς, ὁ, (ἡ,) Alternans. In VV. LL. exp. Alternus s. Alternans in Apoll. R. 2. (1076.) ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν Ἄλλῳ. [" Ad Charit. 441. 736. Heyn. Hom. 6, 352. 640." Schæf. Mss. " Oppian. C. 1, 98. Densus, Nicand. Th. 365. Arat. 188." Wakef. Mss.] Ἐπημοιβὸς, Permutatorius, ut χιτῶνες ἐπημοιβοὶ, vide Ἐξημοιβός.

[* " Ἐπαμοιβὰς, άδος, Manetho 2, 55. (λοξοὶ δ' ἐπαμοιβάδες ἐξώσαντο Οὐρανὸν ἀμφότεροι, δίχα τέμνοντες σφέας αὐτούς.)" Wakef. Mss. " Ἐπαμοιβάδεις, hæ literæ extant in Ms. libro, unde edi debuit ἐπαμοιβαδὶς, siquidem exprimere volumus Græcum, quod ex ipso Hom. notum est; et videtur desiderari adv." Gronov.

Ἐπαμοιβαδὶς tacite dedit Dorv. ad Char. 645=727. A corrigens etiam ἰσώσαντο pro ἐξώσαντο.]

[* "Ἐπαμοίβιος, (ὁ, ἡ, l. q. ἐπαμοιβὸς,) Ruhnk. Ep. Cr. 49." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 2, 516.]

Ἐπαμοιβαδὸν, ET Ἐπαμοιβαδὶς, q. d. Permutatorie, Per vices. Apud Hom. autem Od. E. (481.) ὡς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, exp. ἐναλλὰξ et *ἐπιπεπλεγμένως, in brevibus Schol. Eustathius quoque: Τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδὶς, inquit, πιθανεύεται τὴν τῶν θάμνων πυκνότητα· ἐπιπεπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις ἐπιμᾶλλον πυκνοῦνται. Exp. autem illud ἐπιπεπλεγμένως, Implicite, Ego malim Conserte; nam quæ conserta sunt, alia aliis velut mutuo superincumbunt. Sunt et qui Alternatim intertexta interpr. Ceterum admonet Eust. ἀμοιβαδὸν esse κοινόν: at vero ἀμοιβαδὶς, poëticum, id, opinor, de his etiam compositis intelligens. [" Ἐπαμοιβαδὶς, Brunck. Apoll. R. 176. Ἐπημοιβηδὸν, Heyn. Hom. 6, 352." Schæf. Mss.]

Μεταμείβω, Transmuto, μεταλλάσσω, Hesych. ET Μετάμειψις, Transmutatio. [Μεταμείβω, Pind. Nem. 10, 103. Moschus 2, 52. Eur. Herc. F. 799. " Pind. B Ol. 12, 18. Aet., Nonn. Dionys. 4, 182. Μετάμειψις, Schol. Æsch. Pr. 670." Wakef. Mss. " Wakef. Ion. 1169.; Herc. 7. Georg. p. 7. Eur. Phœn. 838. ubi v. Valck." Schæf. Mss.]

Παραμείβω, vel Παραμείβομαι, Permuto. Apoll. R. 2, παρ' ἐξ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. Vide supra Ἀμείβω. || Παραμείβω, Prætereo, Prætergredior, Prætervehor, Transeo; ut κάλπιν παράμειβον, ap. Apoll. R. (2, 660.) Et ap. Nonn. παραμείβειν δρόμον. Synes. παραμεῖψαι τὰς σειρῆνας. Sæpe etiam in passiva voce παραμείβεσθαι eadem signif., ut Xen. K. Π. 5, (4, 21.) Παραμειβομένου δὲ τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος. Plut. (3, 355.) Παραμειψάμενος δὲ Λάρισσαν. Apoll. R. 2, (383.) Τοὺς παραμειβόμενοι. Interdum autem sine casu, ut παραμειβόμενοι ποταμοὶ, ap. Lucian. (2, 33.) Sic ap. Hesiod. Ἡ δ' ὥρα παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον: ut dicitur Tempus præterire, elabi: interdum et fugere. Eadem est autem ratio hujus signif. verbi παραμείβω, quæ et de verbo παραλλάσσω a me supra C fuit reddita; quia enim unum locum prætereuntes et in alium venientes, locum loco commutamus s. permutamus, ideo hæc verba utrumque signif. [" Valck. Adoniaz. p. 356. Heringa Obs. 144. Toup. Opusc. 1, 400. 2, 94. Xen. Eph. p. 21. ad Herod. 397. Nossis 12. Leon. Tar. 97. Antip. S. 74. Jacobs. Anth. 11, 226. Schneider. ad Anab. 82." Schæf. Mss. Œd. T. 504.]

" Προαμείβομαι, Responsione præoccupo. Hes. " προαμείψασθαι exp. προαλλάξασθαι, παρελθεῖν." [Plato de LL. 2, 921. Ὃς γὰρ ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ.]

[* " Ὑπαμείβομαι, Greg. Nyss. 3, 246." Wakef. Mss. Oppian. H. 1, 651. πόντον ὑπημείψαντο. " Greg. Nyss. in Wolf. Anecd. 3, 37. Sozom. 6, 6." Kall. Mss.]

ΑΜΕΥΩ s. Ἀμεύομαι secundum quosdam ab ἀμείβω, licet aliunde deducat Etym., capitur pro Transeo, Pertranseo. Quam signif. et verbo Ἀμείβω dedimus, et ejus quoque passivo ἀμείβομαι. Nam Ἀμεύσασθαι Hesych. exp. ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι. Etym. D ἀμεύω exp. πορεύομαι, Vado, Iter facio. [Pind. Pyth. 1, 86. " Ruhnk. Ep. Cr. 202." Schæf. Mss.]

Ἀμεύσιμος, ὁ, ἡ, Pertransibilis; ut ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον, ap. Apoll. R. (4, 297.) Qua transiri potest; vel, Qua iter fieri potest, Qua via patet, ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον inquit Etym. pro ὅπῃ πορεύσιμον. [" Ruhnk. Ep. Cr. 202. Brunck. Apoll. R. 148." Schæf. Mss.]

Ἀμευσιεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Respondens verbis s. sermonibus, Mutuos sermones reddens, Mutuo compellans. Etym. et Hesych. ἀμευσιεπὴς exp. διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.

[* Ἀμευσίπορος, ὁ, ἡ, Gressus repetens. " Vicissim et in diversam regionem transitum faciens. Pyth. 11, 58. Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάθην, Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν. Per viam retro et alio me ferentem vagatus sum, rectam viam iens antea. Est pro ἀμειψίπορος, quando transitus et fluxus quasi viæ mutatur per alias vices. Nam ἀμεύεσθαι et ἀμείβεσθαι idem sunt." Damm. Lex. Pind.]

[* Διαμεύω, ET *Διαμεύστης, ET *Διαμέστης, ET *Διαμήττης. " Διαμέστας, διαμεύστας, διαμέττης, idem vocabulum, quod genuinum diversi casus probant; Doribus Æolibusque proprium forma ostendit; fontem monstrat *ἐξαλλάκτης. Est enim ab ἀμεύεσθαι, quod ut origine, sic potestate convenit cum ἀμείβεσθαι. Vide Hesych. in Ἀμεύσασθαι, Παραμεύξας, *Προαμεῦσαι etc. Itaque διαμεύσασθαι nihil aliud quam διαλλάξαι, ἐξαλλάξαι, διαμείψασθαι. Hinc facile patet, quo flexu ad significandum ἀλαζόνα, ψευστὴν, ἀπατεῶνα pervenerit. Primum διαμέστας ab *ἀμέω: alterum διαμεύστης ab ἀμεύω: tertium διαμήττης, sic enim potius scribo, Æolico more pro *διαμείστης, ab *ἀμείω, unde ἀμείβω natum. Notandum vero in explicanda v. Κλοτοπεύτης perinde jungi, ἐξαλλάκτης, ἀλαζών." Hemsterh. " Ἐξημεῦσαι, Hesychio ἀποκινῆσαι," [" où il faudroit lire ἐξαμεῦσαι, ou bien, Ἐξήμευσε· ἀπεκίνησε. Ce dernier mot est au neutre, Il partit, Il s'en alla." Corai Mss.]

" Παραμεῦσαι, Hesychio παραλλάξαι, ἐκτραπῆναι." [Pindaro p. q. παρέρχεσθαι.]

" Προαμευτὴς, Hesychio est ἐργάτης προηγούμενος."

" ΑΜΕΙΝΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Melior: interdum et Commodior, Potior. Il. Γ. (11.) κατέχευεν ὀμίχλην Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, Meliorem et commodiorem furi ipsa nocte, ad furandum nimirum. Plut. Παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, Deducente ad meliorem spem. Homo quoque homine dicitur ἀμείνων, qui eo potior et præstantior est, et nominatim fortitudine et robore, quemadmodum ἀγαθὸς quoque pro Strenuo accipitur interdum. Il. E. (411.) Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, Φραζέσθω μή τίς οἱ ἀμείνων σεῖο μάχοιτο, Te valentior et fortior. Od. (Σ. 333.) Μή τίς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ. Et Il. X. (158.) Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως. Porro ut ἀγαθὸς infinitivo junctum signif. Aptus, Idoneus, Accommodus, ita et ἀμείνων pro Commodior, Aptior, Magis idoneus; ut ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 63.) τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα δάσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι. || Neutro genere aliquid dicitur esse aut videri ἄμεινον, Melius, Satius, Utilius, Commodius, Potius. Od. A. (376.) Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδ' ἄμεινον λωΐτερόν τε" [τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον.] "Il. A. (116.) Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον, Si hoc melius et utilius videtur. Sic Thuc. 1. Ὥσπερ ἔμοιγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι, Melius esse et consultius. Et Plut. (7, 743.) Οὐ βουλομένου τὸ πάθος ἐξαιρεῖν παντάπασιν· οὔτε γὰρ δυνατὸν οὔτε ἄμεινον, Nec enim id fieri potest, nec etiam, si posset, melius foret et utilius. Idem de Orac. Def. Ὧν ἀναπιμπλαμένην οὐκ ἄμεινον ἐκεῖ βαδίζειν, Illuc ire non erat melius, s. Illuc ire non retulerat, ut Turn. vertit. Cui loco similis hic Æsch. c. Ctes. (460.) Ὡς ἔσται μὲν εἰρήνη, περὶ δὲ συμμαχίας οὐκ ἄμεινον εἴη διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων παράκλησιν βουλεύσασθαι. Sed notandum ἄμεινον ibi propemodum amittere vim comparativi et pro positivo accipi, velut etiam cum Hesiod. dicit Ἔργ. (2, 368.) Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν· οὐ γὰρ ἄμεινον, Nec enim bonum hoc est et consultum. Rursum ἄμεινον itidem signif. Melius, Commodius, Utilius, dat. habet personæ; ut Il. Ω. (52.) οὐ μὴν οἵ γε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον. Et ap. Plat. (1, 43.) Βουλοίμην μὲν ἂν τοῦτο οὕτω γενέσθαι, εἴ τι ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί, Si fiat et vestro et meo commodo. Quibus addi potest hoc Thuc. 1. Ἐπηρώτων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται, Meliusne sibi belligerantibus futurum esset? h. e., Meliusne habituri essent, si bellum gererent? Ponitur ἄμεινον adv. etiam, ut Lat. Melius. Isocr. ad Phil. (55.) Σκέψαι δ' ὡς αἰσχρὸν περιορᾶν τὴν Ἀσίαν ἄμεινον πράττουσαν τῆς Εὐρώπης, Melius habere, ut εὖ καὶ καλῶς ἔχειν dicitur Bene habere."

[" Ἀμείνων, ad Herod. 271. Ἀμεινότερος, Phrynich. Ecl. 54. (Mimnermus, Anal. 2, 522.) Οὐ γὰρ ἄμεινον, ad Charit. 755. Lucian. 2, 236. Wessel. ad Herod. 88. 233. cf. Dawes. Misc. Cr. 126. ad Od. P. 176. ad Callim. 1, 127. Athen. 1. p. 10. Ἄμεινον, Impensius, Wakef. Herc. 1019. ad Demosth. de Cor. 468. Harl. alt. Ἀμείνονα, Jacobs. Anth. 9, 446. Οἱ ἀμείνονες, Musgr. Suppl. 423. Ἄμεινον, Toup. Opusc. 1, 534. Koen.

ad Greg. 193. Herod. 584. et n. Heyn. Hom. 8, 599. (ad v. 52.) Conf. cum ἀμύμων, Heyn. Hom. 5, 370. 543. 7, 106. 8, 454. 476. "Ἄμεινόν ἐστι, Dionys. H. 2, 1191. 1199. Ἀμείνων εἰμὶ ποιῶν, pro ἄμεινόν ἐστι ἐμὲ ποιεῖν, Lobeck. Ajac. p. 315. Herod. 1, 37. "Ἄμεινον pro ἀγαθὸν, Heindorf. ad Plat. Gorg. 73. 225. Ἀμείνων, ἀμείνω, ἀμείνονα, Mœris 34. Fortior, Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Ὡς γὰρ ἄμεινον, ad Lucian. 1, 243. ubi et de ὡς ἄμ. Οὐκ ἄμεινον, Valck. ad Herod. 126. Plut. Mor. 1, 164. "Ἄμεινον βιοῦν, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 93. * Ἀμείνων, Nom. propr., Valck. Hippol. p. 160. B." Schæf. Mss. Οἱ ἀμείνονες, Optimates, Plato 8, 9. "Ἀμεινότερος, Melior, Stob. 87, 13." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀμείνονι Potiori. "Ἄμεινον: Satius, Potius.]

Ἀμέργω, Exugo. Proprie, Exugo oleas, et amurcam exprimo. Atque hanc esse propriam hujus verbi signif. probari posse videtur ex ἀμόργη. Dicitur autem et μέργω, ut tradit Eust., addens, utrum ab altero factum sit, non constare. Sunt præterea qui ἀμέλγω pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contra. Exp. vero Eust. et καρπολογεῖν, Fructum decerpere. [" Ruhnk. Ep. Cr. 159. Pierson. Veris. 202. Wakef. ad Mosch. 2, 70. Valck. ad Bion. 311. Wakef. Phil. 684.; Georg. 131. Jacobs. Anth. 7, 149. 2, 90. Steph. Dial. 57. Brunck. Apoll. R. 39. 162. 178. Heyn. Hom. 6, 433.: conf. cum ὀμόργω, 4, 248." Schæf. Mss. "Decerpo, Theocr. 26, 3. Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα, Κισσόν τε ζώοντα κ.τ.λ. Eur. Herc. F. 397. Ὑμνῳδούς τε κόρας Ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν, Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. Hæc significatio verbi ἀμέργειν exemplis firmanda erat." Brunck. Mss. Sappho ap. Athen. 554. " Decerpo, Dionys. P. 293. Exugo, Nonn. 682." Wakef. Mss.]

Ἀμόργη, ἡ, vel potius Ἀμοργὴ, nam hæc scriptura et frequentior, et ad ponendum discrimen cum ἀμόργη, Herbæ s. Coloris genus significante, melior, Amurca, Olivæ expressæ recrementum, ap. Diosc. et alios. Erotian. Ἀμόργη· ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου. Apud Theophr. C. P. 1, 13. et Gal. ad Glauc. exp. Fæx olei. Hesych. Ἀμόργη· τρυγία ἐλαίου, ἰλύς. Legitur ap. Aristot. ὁ ἀμόργης, [de Color. 4. " Phrynich. Ecl. 25. Thom. M. 472." Schæf. Mss.]

Ἀμοργεὺς, έως, ὁ, Qui exugit oleas, Qui amurcam exprimit. [J. Poll. 1, 222.]

Ἀμοργὸς, (ἡ, ὸν,) Qui exugit. Ἀμοργοὶ, ut inquit Eust., dicebantur oratores, qui ad rempublicam pertinentia veluti exugebant. Dicebantur vero iidem et μοργοί. [Rittersh. ad Oppian. C. 1, 130. Schneiderus legit ἀμορβός. "Ἄμοργος, ad Lucian. 1, 429. Jacobs. Anth. 7, 178. Ἀμοργὸς, Toup. Emend. 2, 198. Brunck. Aristoph. 1, 15. Kuster. Aristoph. 237. b." Schæf. Mss.]

Ἀμοργίτης, ὁ, Placentæ genus. Ἀμοργίτας Hesych. exp. πλακοῦντας. In VV. LL. exp. etiam Simila frixa oleo. Apud Athen. 14. legitur, Ἀμορβίτης, placentæ genus ap. Siculos: ubi ἀμοργίτης repono pro ἀμορβίτης. ["Ἀμορβίτης, Albert. Peric. Cr. 59." Schæf. Mss.]

[* "Ἄμοργμος, (i. q. ἀνθολογία, vox dubia, judice Schneider. Lex.) Jacobs. Anth. 6, 3. (ex Epigr. Meleagri, τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἀμοργμὸν Ὑμνοθετᾶν βύβλῳ.) Wakef. Herc. 396. Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.]

"Ἄμοργμα, (τὸ,) Hesychio * σύλλεγμα, ἄρτυμα." [" Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαμέργω, Decerpo. Nicand. Th. 861. Al. 306.]

[* Καταμέργω, Comprimo. J. Poll. 1, 225. Τὰς δὲ ἐλαίας τρίβειν, ἀμέργειν, καταμέργειν, κοπροῦν.]

"Μόργος, Hesychio φραγμὸς, Septum: et τὸ ἐπὶ ταῖς " ἁμάξαις φράγμα, ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι, quod ap. " J. Poll. μόργον. Ab eod. Hes. exp. σκύτινον τεῦχος." [" Μόργος, Jacobs. Anth. 6, 146. 7, 178. Μοργὸς, Toup. Emend. 2, 198. 607." Schæf. Mss. * Μοργεύω, J. Poll. 7, 116. Vide Schneider. Lex.]

" Μοργὴ, J. Polluci τὸ μέρος τῶν γεωργῶν, unde " * ἐπίμοργον γῆν ap. Solon. esse ait τὴν ἐπὶ μέρει " γεωργουμένην. Apud Hesych. Μόργιον est μέτρον " γῆς, h. e. πλέθρον, et εἶδος ἀμπέλου." [Schneider. Lex. Cf. v. Ἐπίμορτος.]

" Μοργίας, Hesychio γαστριμαργίας καὶ ἀκρασίας."

A [Schneider. Lex.]

" Μοργυλλεῖ, Hes. exp. χρονυλλεῖ, Tempus pro-" trahit."

ΜΟΡΓΝΥΜΙ, et ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ, ξω, χα, tanquam a Μόργω et Ὀμόργω. Usitatius tamen, præsertim ap. Hom. posteros, Ὀμόργνυμι quam Μόργνυμι, ut in composito Ἀπομόργνυμι docebo, ex Eust. Frequentia sunt autem et Ὀμόργνυσθαι et Ὀμόρξασθαι voce passiva et media, in signif. act. Abstergo exp. ap. Apoll. R. 2, (242.) δάκρυ δ' ὀμορξαμένω. Apud Hom. autem (B. 269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ vult Eust. esse potius Expressit lacrymam; nam verba, quibus id exp., apte Lat. isto, et quidem Terentiano, in hoc loquendi genere, reddi posse existimo. Sed et pro Imprimo et Inuro poni simplex Ὀμόργνυσθαι tradit Bud., sicut et composita Ἀναμόργνυσθαι, et Ἐναπομόργνυσθαι, et Ἐξομόργνυσθαι, item Ἐπομόργνυσθαι, quæ mox sequentur. Suidæ est ἀπομάσσειν s. ἐκμάσσειν, item ἀποψήχειν, et ἀποψᾶν. Hesychio itidem ἀπομάξαι et ἀποψᾶν: quæ signif. datur et composito ἀπομόργνυμι,
B in illo etiam Hom. loco, ut paulo post dicetur. [* Μόργνυμι, Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Clark. ad Il. B. 269. Ὀμόργνυμι, Thom. M. 649. Porson. Hec. l. c. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Clark. ad Il. B. 269. Mœris 291. et n." Schæf. Mss. " Μόργνυμι, Quint. Sm. 4, 270. (314.)" Wakef. Mss.] "Ὄμαρξον, Hes. exp. ἀπόμαξον, quod " potius ὄμορξον dicitur." [Nic. Ther. 558. ὀμόρξαις, sed v. Schneider. Lex. * Ὄμοργμα, τὸ, i. q. ἐπίμετρον, Bekkeri Anecd. 432.]

[* " Ἀμόργνυμι, ad Mœrin 292." Schæf. Mss.]

Ἀναμόργνυμι, vel Ἀναμόργνυμαι, Imprimo, Inuro, Quasi Tergendo premendoque imbuo. Plut. Cicerone metaphorice (4, 811.) Τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, pro Affectus populares imbuere et inurere. Bud. 655.

Ἀπομόργνυμι, vel Ἀπομοργνύω, ἀπομόρξω, tanquam ab ἀπομόργω: proprie Exprimo, ἐκπιέζω, si credimus Eust. Is enim in Il. B. (269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ, annotat e μόργω fieri μόργνω, hinc μοργνύω, ab hoc μόρ-
C γνυμι: unde sit ἀπομόργνυται et similia. Sed et e μόργω fieri compositum ἀπομόργω, unde sit ἀπόμοργμα. At vero μόργω fieri ex ἀμέργω, q. e. ἐκπιέζω, secundum veteres: unde sit ἀμόργη dicta ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη. Fuerit igitur, inquit, ἀπομόργεσθαι et ἀπομόργνυσθαι proprie τὸ ἐκπιέζειν, unde ἀπεμόρξατο δάκρυον, pro ἐξέθλιψε, καὶ οἷον ἐκπιέσας ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ. Deinde subjungit ap. Hom. posteros esse frequentius ὀμόργω et ὀμόργνυμι cum pleonasmo literæ ο, quam μόργω et μόργνυμι. Ponit et aliam sententiam, ut videlicet ὀμόργειν et ἀμέργειν idem valeant. Hanc autem ratione non carere ait, quod sic dicatur ἀσταφίδες et ὀσταφίδες: item ἀστακὸς et ὀστακὸς indifferenter. Ἀπομόργνυμαι, inquit Bud., Exprimo, Informo. Paulo post, signif. etiam Abstergo; quia exprimendo fit abstersio. Plura in Comm. Ceterum ἀπομόργνυμι, s. voce passiva ἀπομόργνυμαι, non solum ponitur pro Exprimo, q. e. ἐκπιέζω, vel ἐκπιέσας ἀπάγω, aut ἐκθλίβω, sed et pro Exprimo signif. ἐκτυπῶ et ἀπομάττομαι. Bud. tradens capi pro Exprimo, Informo, citat
D Areopagitæ loc. in quo est aliud supercompositum ἐναπομόργνυται: ita enim ille scribit, Καὶ γὰρ ἀτοπίαν, δεινὴν ἐναπομόργνυται ταῖς ἀτελέσι τῶν ψυχῶν. Ubi Schol. exp. ἐναπομάττεται. Sed et ἀπομόργνυται invenitur exp. Exprimit et repræsentat, ap. Alexandr. Aphrod. Probl. 2. Τὸ πεφθὲν ἀχρεῖον ἀπομόργνυται καὶ τὸ τοῦ πέττοντος χρῶμα. Ubi et Imprimit vel Imbuit nonnullis placet interpr. || Significat etiam Abstergo, inquit Bud., quia exprimendo fit abstersio. Est autem frequentissima hæc signif., quam Bud. notat. Il. Ψ. (739.) Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας. B. (269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ. Sic Apoll. R. 2, (86.), ἀπωμόρξαντο μετώπῳ Ἱδρῶ, Sudorem absterserunt a facie. Ubi notandum est usurpari aor. med. Aristoph. autem participio aor. isti passivi usus est, dicens τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς ad imitationem Homeri l. c., ἀπεμόρξατο δάκρυ, pro Abstersit lacrymam. Est enim, τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς, Ira abstersa: vel ad verbum, Abstersus iram. Sciendum est præterea ἀπομόρξασθαι absolute positum exp. etiam δακρῦσαι, Plorare. Ἀπεμορξάμην, inquit Hesych., ἐδάκρυσα. Suid. autem ci-

tat etiam h. l., in quo ita usurpatur, Ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπεμορξάμην, ἰδὼν ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κοιμώμενον: deinde subjungit, habere hanc signif. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, A consequenti; abstersionem enim consequi lacrymas. Citat deinde ἀπεμόρξατο positum pro ἐξεμάξατο, vel ἐξωμοιώσατο. Jam vero et hoc animadvertendum est in loco cit. ex Il. B. (269.) legi et ἀπεμόρξατο et ἀπομόρξατο. Eust. in suis Comm. ambiguam reliuquit suam lectionem, cum priore in loco ἀπομόρξατο, in posteriore autem ἀπεμόρξατο habeat. De quo vide et p. 1587. Sed et alibi idem Gram. v. ὀμόργω, unde esset ἀπομόρξατο, posteris Homeri tribuit. Hesych. uno in loco habet ἀπεμόρξατο, in altero ἀπομόρξατο, utrobique exp. ἀπεψήσατο. Suid. participium quidem ἀπομορξάμενος, sed ἀπεμορξάμην et ἀπεμόρξατο duntaxat. Etym. autem ait ex ἀμέργω, mutato α in ο, fieri ὀμόργω: unde sit ὀμόρξω: aor. ὤμορξα, ὠμορξάμην, ὠμόρξατο: et ἀπομόρξατο, inquit, συναρχομένως. Ita ille. Hoc autem constat, si ἀπομόρξατο ap. Hom. legamus, ut habent quædam exemplaria, non ἀπεμόρξατο, ab Ἀπομόργεσθαι esse, habente simplex Ὀμόργεσθαι, pro quo sit potius in usu Ὀμόργνυσθαι.

[" Ἀπομόργνυμι, Thom. M. 649. Wakef. Trach. 519. Phil. 267. Acharn. 706. Act. Med., Kuster. V. M. 3. Ab ἀπὸ et μ., ἀπὸ et ὀμ., Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Ad Mœrin 103. Bergler. ad Alciphr. 153. Lacrymor, Act. Traj. 1, 217. Valck. Diatr. 204." Schæf. Mss. " Schol. Il. E. 416. Abstergo, Nic. Th. 860. Al. 545. Cum ἀπὸ, Mosch. 2, 96." Wakef. Mss.]

Ἀπόμοργμα, τὸ, Quod est expressum ex alio. Item Quod est abstergendo expressum. Vel, Quod exprimitur et repræsentatur; vel Expressa forma et simulacrum. Exp. etiam uno verbo Abstergimentum, ut et ἀπόμαγμα vertitur a Gaza. Ετ Ἀπόμορξις, εως, ἡ, Expressio. Item Abstersio. Dionys. Areop. ἀπόμοργμα pro ἐκμαγεῖον usurpat in h. l. libri περὶ ἡνωμένης Θεολογίας, teste Bud. Ἀλλ' ἡ τῶν μετεχόντων διαφορότης ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀπομόργματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ταυτῆς ἀρχετυπίας. [Ἀπόμορξις inter dubia vv. ponitur a Schneider. Lex., sed perperam.]

Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Synes. Ioanni, Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, Nos enim tangens, inures piaculum; vel, ut Bud. interpr. liberius: Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres et contaminares. || Ἐναπομόργνυμαι, Abstergo, Detergo. Nam ἐναπομόργνυσθαι exp. non solum ἐναποτυπῶσαι et ἀναμάττεσθαι, sed etiam ἀποψήσασθαι ex J. Poll. Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι est * ἐναποψῆσαι et ἐναπομάττειν in quodam loco Aristoph. Sed et ἐναπομόργνυσθαι alicubi esse vult i. q. ἐναποτίθεσθαι. [" Thom. M. 756. Kuster. Aristoph. 124. b." Schæf. Mss. Jambl. Stob. Serm. 28.]

" Ἐναπόμορξις, (ἡ,) Abstersio, s. Detersio in, qua " videlicet aliquid in aliud detergitur. Theophr. H. " P. 6, 1. Χυλὸς μὲν, ἡ τοῦ ξηροῦ καὶ γεώδους τῷ ὑγρῷ " ἐναπόμορξις· ἡ τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις. Ubi " tamen sunt qui leg. putent * ἐναπόμιξις."

Ἐκμόργνυμι vel Ἐκμόργνυμαι, ΕΤ Ἐξομόργνυμι s. Ἐξομόργνυμαι, Imprimo, Exprimo, ut Plato de LL. 6. (299.) Εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι, Exprimentem et insculpentem. Vide Bud. Comm. 654. Sic idem Plato Gorgia, Ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Suidæ ἐξομόργνυνται est ἀπομάττονται, item ἀφοσιοῦνται, quod posterius v. mendosum esse suspicor. Citatur autem ex Aristoph. A. (843.) Οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι, pro * ἐναποψήσεται et ἐναπομάξει: cum Suid. ibi legat ἐναπομάξεται, eandem alioqui exp. afferens. [" Ἐξομόργνυμι, Thom. M. 649. Wakef. Herc. 1164. Brunck. Aristoph. 3, 95. Kuster. 124. b. Heindorf. ad Plat. Gorg. 269. Mœris 291. et n. Ἐξομόργνυμαι, Timæi Lex. 113. et n. Valck. Hippol. p. 235. Musgr. Hippol. 653." Schæf. Mss. Plato Gorg. 80. Ἃ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι ἐς ὦτα κλύζων.]

[* Ἐξόμορξις, ἡ, Impressio. Plato 3, 80.]

" Ἐνομόργνυμι, Abstergo s. Detergo in. Hes. ἐνο- " μόρξατο exp. κατέμαξεν, ἐνέβαλεν." [" Wyttenb. Select. 434." Schæf. Mss. Γραμμὴν τῷ ἐπιπέδῳ, Plut. 10, 451. Greg. Naz. Opp. 2, 35. ἔχις πυρόεντι χόλῳ ἐνομόρξατο λοιγόν.]

Ἐπομόργνυμι, vel Ἐπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Bud. e Greg. Carm. Vide Comm. 655. Quæ signif., inquit, ex eo manavit, quod in fricando et odor et color hæréscit; quare etiam προστρίβεσθαι dicitur. [" Heyn. Hom. 5, 353." Schæf. Mss.]

Προσομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem pro Imprimo, Inuro. Exp. et Abstergo, [" Ad Timæi Lex. 113. Schæf. Mss. " Themist. 149. Plut. 3, 411. Jambl. de Myst. 118. Describo, Pingo, Stob. p. 41. Imprimo, Synes. 137. Stob. 41, 44." Wakef. Mss.]

Ἀμέλγω, ξω, Mulgeo. Proverbialis est Versus Theocr. (11, 75.) Τὴν παρεοῦσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; Mulge eam quæ adest: quid eum qui fugit insequeris? Suid. et Eust. ex ἀμέργω factum esse volunt, unde et ἀμόργη. || Ἀμέλγειν, ut habetur ap. Aristoph. Schol. et Suid. peculiari signif. capitur pro Extra legitimum tempus fructus immaturos avellere, quod fures facere solent: hæc autem annotantur in Aristoph. I. (326.) Ἧι σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, ubi ipse Schol. ἀμέλγεις exp. ἀποδρέπει, ἀπανθίζεις, τρυγᾷς καὶ καρπίζει, Eos decerpis tanquam fructum, Eos vindemias. In VV. LL. annotatur hanc esse propriam signif., quod videlicet dicat Aristoph. Schol. et Suidas ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ, κ. τ. λ. verum ego ἰδίως non accipio pro κυρίως, Proprie, Propria signif., sed pro Peculiariter, Peculiari signif. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 137. ad Bion. 311. Ruhnk. Ep. Cr. 127. Mœris 93. et n. Stroth. Præf. ad Theocr. Ad Timæi Lex. 268. Toup. Opusc. 1, 387. Wakef. Herc. 396.; Georg. 132. Jacobs. Anth. 6, 313. 11, 90. 193. 233. Apollonid. 6. Steph. Dial. 57. Brunck. Apoll. R. 39. 178." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 437. " Fructus immaturos decerpo, Phot. Bibl. 1351. Nonn. 796. Med., Sugo, Nicand. Al. 485. Nonn. Dionys. 5, 166. Ἤμελγμαι, Schol. Nicand. in." Wakef. Mss. " Luc. 1, 470. ἀμέλγειν ὀρνίθων γάλα. Metaph. ὕπνον, Apollinaris Ps. 4, 16." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* " Ἀμελκτέον, Geopon. 18, 3." Kall. Mss.]

[* Ἀμελκτὴρ, ῆρος, ὁ.] " Ἀρακτῆρα, Hes. dici scri- " bit ἀμελκτῆρα; Mulctram."

[* Ἄμελξις, ἡ, Mulsio. Job. 20, 17. " Athen. 28." Wakef. Mss.]

" Ἀναμέλγητος, (ὁ, ἡ,) Non emulctus, vel, Qui " nequit mulgeri, VV. LL."

[Ἀνάμελκτος, ὁ, ἡ, Schol. Theocr. 1, 6, et poëtice] " Ἀνήμελκτος, Non mulctus, vel Qui non mulgetur. " Bud. ex Od. I. (439.) Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελ- " κτοι περὶ σηκούς." [" Tryphiod. 596. 603. Nonn. 1060, 10. xli. 140. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Νεάμελκτος s. Νεήμελκτος, Recens mulctus. Nicand. Al. 310.]

Ἀμολγεὺς, έως, ὁ, Mulctra. Theocr. 8, (87.) Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. [" Crinagor. 26. Valck. Ep. ad Röv. xix. ad Xen. Eph. 43." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμολγεύς· Mulctrale.]

Ἀμολγὴς, έος, ὁ, itidem Mulctra in VV. LL. sed vereor ne potius Ἀμολγὶς, ίδος, scr. sit.

[* Ἀμολγὴ, ἔστιν δὲ τρὺξ ἐλαίου, Amurca, Gl. Vide Ἀμοργή.]

Ἀμολγαῖος, (α, ον,) ut ἀμολγαῖος μαστὸς, Anthol. Mamma quæ mulgetur; quasi quis dicat, Mulctraria mamma. Apud Hesiod. autem (Ἔργ. 2, 208.) ἀμολγαίη μᾶζα, E lacte facta, quod videlicet e mulctu provenerit: Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Athen. autem (115.) exp. τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν, quod ἀμολγὸς sit τὸ ἀκμαιότατον, ubi fortasse addendum est τῆς νυκτὸς, cum Eust. p. 838. exp. vocem ἀμολγὸς, scribat, Ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτὸς, ὡς βούλονται νοεῖν καὶ οἱ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολγαίην μᾶζαν ἑρμηνεύοντες. [" Græv. Lect. Hes. 578. Leon. T. 98." Schæf. Mss.]

Ἀμολγὸς, ὁ, Tempus quo mulgentur pecora. Quia autem mulgentur vesperi et extrema nocte, ideo pro utroque tempore ponitur, inquit Eust. Dicitur autem vel ἀμολγὸς per se, vel cum gen. νυκτός: ut ap. Hom. Il. O. (324.) X. (28.) Od. Δ. (841.) et alibi, νυκτὸς

ἀμολγῷ. Hesych. tradit Euripidem dixisse ἀμολγὸν νύκτα Tenebricosam: alios autem ἀμολγὸν appellare Partem noctis qua mulgent. Apud Eund. legitur ἀμολγῷ· exp. Media nocte, ea hora qua mulgent. || Idem exp. ἀμολγοὺς, τοὺς ἀμέλγοντας τὰ δημόσια, ad verbum Qui mulgent publica. Intelligit autem, opinor, depeculatores. Vide Ἀμοργὸς paulo ante. Hinc Ἀμολγάζω, quod ab eod. Hesych. exp. * μεσημβρίζω. [" Ἀμολγὸς, Gesner. Ind. Orph. II. A. 173. X. 317. Kuster. Aristoph. 113, 6. Hymn. Hom. 6, 154. Heyn. Hom. 8, 241." Schæf. Mss. Æschyl. ap. Athen. 469. Schol. Aristoph. I. 959. " Stob. 167. Mulctra, Schol. Theocr. 1, 25. Tenebræ, Hom. Improbus, Suid. Μολγὸς, Tenebrosus, Eur. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ἀμόλγιον, (Mulctra.) Valck. Ep. ad Röv. xix." Schæf. Mss. Theocr. 25, 106. * Ἀμολγεῖον, Schol. Luc. Hesiod. s. 4." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀναμέλγω, Decerpo. Nicand. Al. 427." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαμέλγω, Exugo. Nicand. Al. 919. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Κυψαμολγὸς, ad Diod. S. 1, 197." Schæf. Mss. " J. Poll. 5, 41." Kall. Mss.]

[* Ἐναμέλγω, Immulgeo. " Od. I. 223." Kall. Mss.]

[* " Ἐξαμέλγω, (Emulgeo, Exugo.) Bergler. ad Alciphr. 131." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 207. Æsch. Choëph. 896.]

[* " Προσαμέλγω, (Insuper mulgeo.) Theocr. 1, 26. ubi v. Valck." Schæf. Mss.]

" Ἀθέλβειν, i. q. ἀθελβάζειν, Colare. Idem enim " Hesych. Ἀθέλβεται exp. διηθεῖται. Idem præterea " perispωmenως ἀθελβεῖν e Nicandro affert pro ἕλκειν, " Trahere. Sed pro eo scr. ἀθέλγειν, si vera sunt, " quæ in eo verbo annotabo ex Erotiano." [" Heringa Obs. 202. Kuster. Bibl. Chois. 83." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

" Ἀθελβάζειν, Hesychio διηθεῖν, Colare s. Percolare, Per colum transfundere. Pro eodem ἀθέλβειν " dicitur." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. Ἀθέλβεται· διηθεῖται.]

[* Ἀθέλδω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίσσαις· Καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων.]

" Βαδελεγεῖ, Hesychio est ἀμέλγει, Mulget," [pro ἀδελέγει, ἀδέλγει.]

" Ἀθέλγω, Sugo, vel Mulgeo, Suctu vel mulctu " detraho. Hesych. enim ἀθέλγειν exp. ἀμέλγειν: et " mox ἀθέλγηητε affert pro θηλάζητε, addens etiam, " ἢ θλίβητε. Erotian. quoque pro Suctu detraho, vel " Traho veluti sugendo, poni indicat. Annotat enim, " Bacchium ἀθέλγηται ap. Hippocr. exp. θηλάζηται " ἢ ἐπισπᾶται: Epiclem vero, ἐκπιέζηται καὶ ἐκθλί- " βηται: atque ita Nicandrum quoque ἐξηγεῖσθαι. " Unde suspicor ap. Hesych. scr. esse, Ἀθέλγηται· " θηλάζηται ἢ ἐκθλίβηται. Gal. autem ap. eund. Hippocr. ἀθέλγεται exp. παρεῖται, * διεκλύεται, Exolvitur. " Legitur porro verbum hoc ap. Hippocr. de Hum." [114, 36.]

" Ἄθελξις, (ἡ,) pro Attractione poni videtur in Hip- " pocr. de Artic. Ἢν δὲ ἡ ἑτέρη γνάθος ἐξεστήκῃ, ὡς " ἑτέρως χρὴ τὴν ἐπίδεσιν ἄγειν· κἂν μὲν ὀρθῶς τις κατ- " ορθώσηται, καὶ * ἐπιτρεμήσῃ, ὡς χρὴ, ταχεῖα μὲν ἡ " ἄθελξις, οἱ δὲ ὀδόντες ἀσινέες γίνονται· ἢν δὲ μὴ, " χρονιωτέρη μὲν ἡ ἄθελξις, διαστροφὴν δὲ ἴσχουσα, οἱ " ὀδόντες δὲ καὶ σιναροὶ καὶ ἀχρήιοι γίνονται." [Sic legitur in textu Hippocr. ap Gal. 5. 605: 34. Verum illic ἄλθεξις meliora exemplaria legunt, sicque scribit Foës. v. Ἀλθεξίς.]

" Ἐξαθέλγεσθαι, paulo plus est quam ἀθέλγεσθαι. " Hippocr. in lib., qui Κατ' Ἰητρεῖον inscribitur, Ὡς τὸ " μὲν ὑπέον ἐξαθέλγηται, ἕτερον δὲ μὴ ἐπισυλλέγηται," [63, 15. 503, 44.]

ἍΜΙΛΛΑ, ἡ, Certamen, Concertatio, Contentio. Aristot. Rhet. 1, (11, 3.) Ὅπου γὰρ ἅμιλλα, ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ, Ubi enim est certamen, ibi est et victoria. Plut. Sympos. 5. (713.) Πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις, Certaminibus adversus feras, vel cum feris. Isocr. Θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἁμίλλας ἄχθονται. Apud Plat. de LL. ἅμιλλα ἀρετῆς exp. Studium virtutis. Ἅμιλλαν ποιεῖσθαι, Contendere: Isocr. Pa- A neg. (24.) Περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, De hoc contendentes. Apud Demosth. Τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Certatim contendere, Bud. [" Ad Mœrin 184. Jacobs. Exerc. 1, 94. Ἁμ. λόγων, Valck. Phœn. p. 344.; Hippol. p. 286. Ἐξ ἁμίλλης, Alciphr. 348. Ἅμιλλα πλοίων, Jacobs. Anth. 9, 181. Markl. Suppl. 428. Musgr. Troad. 617. Helen. 361. El. 95. Luzac. Exerc. 17. Schæf. Mss. Eur. Bacch. 544. ἐν ἁμίλλαισιν ἀνάγκης, ubi leg. ἀμάλλαισιν. Vide Schneider. Lex. " Clem. Alex. Str. 4. p. 592." Routh. Mss. Glossæ: Ἅμιλλα· Competitio, Dictatum, Litigium, Certamen equorum.]

" Ὤμιλλα, Hesychio et Suida testibus est παιδιά " τις, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν περιγεγραμμένον κύκλον βαλὼν " κάρυον ὥστε ἐμμεῖναι, νικᾷ, Ludus, in quo vincitis, " qui in circumscriptum circulum nucem ita conje- " cerit ut ibi maneat, nec circumductam lineam ex- " currat. Suid. ex Eupolide citat, innuens esse συνῃ- " ρημένον ex ἡ ἅμιλλα." [" Thom. M. 961." Schæf. Mss.]

B Ἁμιλλότερος, Contentiosior. Nam ἁμιλλότεροι Hesych. exp. ἐπιπλέον ἐρίζοντες. Hoc autem vocabulum vel a nomine ἅμιλλα, vel a v. barytono ἁμίλλομαι fiat necesse est: nam a circumflexo ἁμιλλῶμαι nullo modo posse formari videtur.

¶ Ἁμιλλάομαι, ήσομαι, Certo, Contendo. Ἁμιλλᾶσθαι πρός τινα, Contendere cum aliquo; ut, Πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἁμιλλώμενοι. Luc. Saturn. (3, 391.) Ἁμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, Adversus fortunam contendere, Cum fortuna certare, Arist. Citatur etiam e Xen. (K. Π. 1, 4, 15.) Ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία, pro Certare cum feris; ut sit ἐπὶ τὰ θηρία pro πρὸς τὰ θηρία. Interdum etiam dicitur ἁμιλλᾶσθαί τινι pro πρός τινα. Aliquando vero dativus, qui ponitur post ἁμιλλᾶσθαι, est instrumentalis; ut cum dicitur ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, Certantes equis, Contendentes equestri certamine. || Nonnunquam habet et præpos. περὶ junctam genitivo, præter dativum, aut præpos. πρὸς accusativo junctam; ut, Ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, Certantes inter se de victoria. C Interdum pro περὶ ponitur ὑπέρ: ut ap. Plut. Numa (1, 273.) Ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος: ubi notandum præter præpos. ὑπὲρ junctam genitivo nullam habere constr. Quinetiam accusativo jungitur ἁμιλλῶμαι: sed duntaxat cum certa adjunguntur verba; ut ἁμιλλᾶσθαι στάδιον, ap. Plat. Fortasse autem utcunque tolerari posset Lat. itidem Certare stadium: ea forma qua dicitur Vincere Olympia. Certe Lat. Currere stadium usitatum est. Dicit vero Plato itidem, de LL. 8. (407.) itidem Ἁμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον, et τὸν ἐφίππιον. Eodem autem lib. (407.) genitivo jungitur: Πέμπτος δὲ, ὃν ἀφήσομεν πρῶτον ὡπλισμένον, ἑξήκοντα μὲν σταδίων μῆκος, πρὸς ἱερὸν Ἄρεώς τι καὶ πάλιν βαρύτερον ὁπλίτην ἐπονομάζοντες, λειοτέρας ὁδοῦ διαμιλλώμενον. Q. I. Bud. aliquid sub. existimabat, videlicet δρόμον, aut præpos. διὰ, [ut Bip.] sicut paulo post sequitur, Δι' ὀρῶν τε καὶ παντοίας ὁδοῦ ἁμιλλώμενον. Fortasse tamen, quod Budæi pace dictum sit, præpos. διὰ nihil necesse fuerit extrinsecus addere, cum in ipso Platonis habeatur loco, verbo vi- D delicet juncta. Scimus autem Græcos interdum præpos., quæ seorsum alioqui ponenda foret, verbo annectere, dando eandem ipsi verbo constr., quam haberet si seorsum posita præpositio esset; quod tamen fateor fieri rarius in præpositione διὰ quam ἐν aut ἐπί. Sciendum est præterea citari Eur. (Hec. 271.) locum, in quo ἁμιλλῶμαι itidem gen. habet, non signif. tamen Certaminis genus, ut in præcedentibus e Plat. exemplis. Eurip. verba sunt, ἁμιλλῶμαι τόνδε λόγον, quæ exp. in VV. LL. Hac contendo oratione.

Ἁμιλλῶμαί πρός σε, Certo tecum, i. e. Æquo te, Tibi non cedo, Te inferior non sum. Athen. Ἡ πόλις δὲ πρὸς ἁπάσας ἡμιλλᾶτο περὶ τρυφῆς, Urbs autem illa cum qualibet certabat de luxu, vel contendebat, Quamlibet luxu æquabat. Interdum pro præpos. περὶ cum gen. ponitur; ut si in Athen. l. c. pro περὶ τρυφῆς diceres τρυφῇ. Sic Libanius dixit, Ἁμιλλῶμαι σωφροσύνῃ πρὸς τοὺς γέροντας, Certo temperantia cum senibus, vel Certo aut contendo de temperantia cum senibus.

'Αμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, Enitor ad hoc, Certatim contendo ad hoc. Isocr. Areop. (31.) Πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν τῶν τριάκοντα πονηρίαν *ἁμιλλητέον ὑμῖν ἐστὶ, Nam ad illorum virtutem, non autem ad ipsorum triginta improbitatem enitendum vobis est. Videtur ἁμιλλᾶσθαι accipi pro Eniti et in Plat. 'Αμιλλήσεται ὡς ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ, ut sit, Enitetur ad hoc ut omnium plurimum accipiat. Exp. tamen vulgo, Certabit ut omnium plurimum habeat.

'Αμιλλᾶσθαι, inquit Bud., pro Æmulari, i. e. Invidere, poni videtur ap. Greg. dativo junctum.

[" 'Αμιλλῶμαι, Diod. S. 2, 498. Boissonad. in Philostr. 534. Εἰς, πρὸς, Plut. Cleom. 19. Kuster. V. M. 67. Markl. Suppl. 195. Iphig. p. 43. Wakef. Ion. 1021. Jacobs. Animadv. 142. Luzac. Exerc. 10. Monthly Rev., Jan. 1799. p. 92. Fischer. ad Palæph. 43. a. b. et Ind. Xen. K. Π. 63. ad Mœr. 16. Valck. Hippol. 210. 286.; Diatr. 270. (ad Herod. 395.) Wakef. S. C. 2, 46." Schæf. Mss. " Pind. Nem. 10, 58. ἁμ. περὶ ἐσχάτων ἀέθλων. Aristoph. Εἰρ. 950. οὔκουν ἁμιλλήσεσθον. Plut. Arato 3. *Α παρέργως καὶ ὑπὸ χεῖρα— ἁμιλλησάμενος κατέλιπε. Xen. K. A. 3, 4, 44. Eur. Hel. 164. Ποῖον ἁμιλλαθῶ γόον; Quibus lamentis contendam, certabo? Ibid. 46. εἰς τὴν 'Ελλάδα, πρὸς τοὺς παῖδας ἁμ. Xen. Equit. 8, 6. Τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι. Ælian. H. A. 2, 21. 'Αμιλλῶνται πρὸς γῆρας τὸ μήκιστον. Plut. Pompeio 73. 'Απὸ γῆς ἁμιλλώμενον— προσλαμβάνουσι. Salmas. ad Vopisc. 787." Schneider. Lex. "Thuc. 4, 51." Kall. Mss. Glossæ: 'Αμιλλῶμαι· Decreto. 'Αμιλλᾶται· Competit.]

'Αμίλλημα, τὸ, Certatio, Contentio: ut ἅμιλλα, Certamen: et ut ab ἅμιλλα fit ἁμιλλῶμαι, sic vicissim ἁμίλλημα ab ἁμιλλῶμαι. [Soph. El. 493. Γάμων ἁμιλλήματα. Schneider. Lex.]

[* 'Αμιλλήτης, ὁ, s.] 'Αμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, Certator. Apud Soph. Antig. (1065.) μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, Schol. ἁμιλλητῆρας exp. τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους, Qui invicem sibi succedunt. Nec plura ille. Ego autem existimo Soph. periphrastice τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου, ad verbum, Rotas certatrices solis, appellare temporis spatia: quod soli, e cujus cursu vicissitudinem temporum metimur, tribuatur currus: in curru autem una rota videatur volubilitate quodammodo cum altera certare. Hæc mea est opinio: fieri tamen potest ut alio respexerit. Nonnus hoc nomen genitivo junxit: appellans μῦθον, Sermonem, ἁμιλλητῆρα σιωπῆς, i. e. ἁμιλλώμενον πρὸς τὴν σιωπὴν, Certantem cum silentio, quasi Certamine quodam silentium superantem. Exp. vulgo ap. eum, Silentii æmulum et adversarium.

'Αμιλλητήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] Certativus, Certatorius; ut ἁμιλλητήριοι ἵπποι, Aristid. Certatores equi. Ea forma, qua dicuntur Bellatores equi. Hesych. ἁμιλλητήριος exp. ὁ ἐρίζων πολὺ, Multum contendens. [" Const. Manass. Chron. 124. Meurs." Schæf. Mss.]

'Αμιλλητήριον, τὸ, Locus in quo certatur, ut exp. Suid. Secundum quam exp. ita dicetur ἁμιλλητήριον ut ἀγωνιστήριον. Exp. vero ἁμιλλητήρια etiam ἀγωνίσματα, Certamina,

[* 'Αμιλλητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἀγωνιστικὸς, Certativus.]

¶ 'Αμίλλω, Certo, et 'Αμίλλομαι, barytona, pro circumflexis ἁμιλλῶ et ἁμιλλῶμαι: ut ap. Syngelum, Νειλώοις ἁμιλλόμενος χεύμασι, si modo scriptura depravata non est, ac ω pro ο reponi non debet.

" 'Αναμίλλητος, ὁ, ἡ, De quo certamen et contentio non est, Non controversus. Exp. et active, Non contentiosus; a Suida ἀφιλόνεικος: rectius ab Hes. * ἀφιλονείκητος et ἀναμφίλεκτος." [" Alberti ad Hesych. Epist. ad Eulog. 45. ad Il. T. 166." Schæf. Mss.]

" 'Εφάμιλλος, (ὁ, ἡ,) De quo certatur, Ob quod contenditur. Quo modo accipi potest in Demosth. pro Cor. 'Εφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης, ἐγὼ κράτιστα λέγων ἐφαινόμην, ut sit, Proposito omnibus in commune certamine de declaranda in patriam benevolentia, i. e. Cum omnes in commune certarent de exhibenda sua patriæ benevolentia et studio. Itidem vero et ἐφάμιλλον affertur pro Controversum. Alioqui significat etiam Par, Æqualis, in certamine videlicet et contentione, ut a Suida quoque et Hes. exp. ἴσος, ὅμοιος. Demosth. Epit. Δύναμιν ἔχουσαν θυμὸν ἀήττητον καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Isocr. Hel. Encomio, 'Εφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε. Idem ad Phil. 'Εν οἷς κατορθώσας μὲν, ἐφάμιλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι, quod interpretari possis etiam, Gloria certabis cum. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur Paritas et æqualitas in aliquo certamine. Plut. Sympos. Sept. Sap. Χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, Propter parem et æqualem laudem in illi carminis æmulatione. Rursum Isocr. ad Demon. dicit, Σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, pro Videre ut sis patris studiorum æmulus." [Gl. 'Εφάμιλλος· Æmulus, Æmulator. " Ind. Xen. Memor. Valck. Animadv. ad Ammon. 8. T. H. ad Lucian. Dial. 46. 1, 385. ad Diod. S. 1, 222. 464. Plut. Mor. 1, 606. 855. Dionys. H. 5, 49. ad Liv. 1, 136. a. * 'Εφαμίλλως, Studiose, Abresch. Lect. Arist. p. 6." Schæf. Mss.]

" 'Ισάμιλλος, (ὁ, ἡ,) In contentione par, Æqualis in certamine." [" Philipp. 34." Schæf. Mss.]

" 'Ανταμιλλᾶσθαι, Contendere adversus quempiam. Vide 'Αμιλλᾶσθαι, quod cum aspiretur, sicut et ἅμιλλα, unde originem habet, potius 'Ανθαμιλλᾶσθαι scr. fuerit."

" 'Ανθάμιλλος, (ὁ, ἡ,) Qui alicui in contentione s. certamine adversarius est, Æmulus, ἀνταγωνιστής. Et 'Ανθαμιλλᾶσθαι dicitur qui in certamine s. contentione alicui se opponit et ἀνταγωνίζεται. Xen. E. 6. p. 343. 'Αντιπρώρους καταστήσας τὰς τριήρεις ἀπὸ σημείου, ἀφίει ἀνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν, ut inter se certarent quinam primi ad litus pervenirent." ['Ανθάμιλλος, Lycophr. 428. Eur. Ion. 605. " Schol. Pind. Ol. 5, 35. 'Ανθαμιλλάομαι, Const. Manass. Chron. p. 73. Nicet. Chron. ap. Fabric. B. G. 6, 406." Boissonad. Mss. " Lucian. 594. 955." Scott. App. ad Thes.]

" Διαμιλλάομαι, Decerto et contendo cum. Plut. Themist. Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα." [Euseb. H. E. 8, 12. " Plato de Rep. 516." Routh. Mss. " Polyb. 1, 81. 6, 21." Kall. Mss. " Fischer. ad Palæph. 43. a." Schæf. Mss. * " Διαμιλλητέον, Plut." Wakef. Mss.]

[* 'Εναμιλλάομαι, i. q. ἁμ. Certo in. Themist. Or. 21. p. 254. " Theoph. Chronogr. 311." Kall. Mss.]

" 'Ενάμιλλος, (ὁ, ἡ,) Certans et contendens cum, Non cedens, Par, Respondens ex æquo s. Contendendus, Comparandus. Aristot. Polit. 3. Καὶ κατά γε τὸν λόγον τοῦτον πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν ἂν εἴη σύμβλητον· καὶ γὰρ ἂν τὸ μέγεθος ἐνάμιλλον εἴη καὶ πρὸς πλοῦτον καὶ πρὸς ἐλευθερίαν, In contentione comparari possit et opponi divitiis. Areth. in Apocal. Τοῦτο δὲ συνέβη διὰ τὴν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ἀκρότητα, ἧς ἐνάμιλλον καὶ ἡ τιμωρία. Unde ADVERB. 'Εναμίλλως, Ita ut contendi et comparari in certamine possim, Pariter. Isocr. Panath. Μετεσχηκὼς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν, ὧν ἅπαντες ἂν εὔξαιντο μεταλαβεῖν, πρῶτον μὲν τῆς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑγιείας, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα περὶ ἑκάτερον τούτων ηὐτυχηκόσι." ['Ενάμιλλος, Demosth. 786. " Plato de Rep. 433." Routh. Mss. " Plut. Mor. 1, 36. 38. Lucian. Dial. 58. 1, 398. 2, 305. Valck. ad Herod. 231. Diod. S. 1, 355. 467. 2, 62. Alciphro 2, 217. Jacobs. Anth. 9, 123. Plutarch. 3, 210. Cor. et n." Schæf. Mss. " Plut. 2, 10." Wakef. Mss.]

" 'Εξαμιλλάομαι, Per contentionem exigo s. ejicio, vel, In certamine expello. Eur. (Or. 431.) Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; quod simpliciter exp. ἐλαύνουσι." [Ibid. 38. Hel. 394. " Valck. Diatr. 214. Musgr. Hel. 1487." Schæf. Mss. " Extirpo, Eur. Cycl. 628." Wakef. Mss.]

[* Συνεξαμιλλάομαι, Contendo cum aliquo. Plut. 2, 137.]

[* Παραμιλλάομαι, Devinco, Contendo cum aliquo. Joseph. B. J. 7. p. 423. Lex. Polyb. " Jacobs. Anth. 6, 311." Schæf. Mss.]

" Παράμιλλος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Citra certamen

victor." [" Jacobs. Anth. 6, 311." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπαράμιλλος, (ὁ, ἡ, i. q. ἀπαραμίλλητος,) Eust. Erot. 6, 124. Schol. Lucian. pro Imag., Athanas. 2, 642." Kall. Mss. " Leo Diac. 209. Eumath. 194. Psellus Laud. Metaphrastæ 222. Jo. Diacon. in Bandin. Anecd. v. 94. Niceph. Greg. Or. Fun. in Theod. Metoch." Boissonad. Mss. " Alberti ad Hesych. Ep. ad Eulog. n. 45." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαραμίλλητος, ὁ, ἡ, Incomparabilis, Qui in certamen et contentionem non venit, nihil par habens. Just. Mart. 40. Ed. Par. Joseph. A. J. 8, 7, 3.]

[* Προσαμιλλάομαι, Æmulor. J. Poll. 642. 990.].

[* Προσαμιλλητὴρ, UNDE * " Προσαμιλλητήριος, Const. Manass. Chron. p. 65." Boissonad. Mss.]

[* " Συναμιλλάομαι, (Una pugno, adjuvo.) Wakef. Herc. F. 1208." Schæf. Mss.]

" ἈΜΙΝΑΙΑ σταφυλὴ, Uva Aminæa, Diosc. 5, 6. " forsan a loco quopiam denominata, ut Θασία ibid. " ab insula Thaso. Meminit ejusdem Plin. 14, 2. 3. " 4. sed ap. eum scriptum Amminea. Rursum ap. " Diosc. 1, 78. mentio fit σμύρνης Ἀμιννέας. Sic " enim ibi scriptum, sine diphthongo et duplici ν, pro " quo Plin. habet Minæa, 12, 16. Rectius vero uno " ν et cum diphthongo scribi, Hesych. docet, qui " Ἀμιναῖον οἶνον dici ait a Peucetia dicta Aminæa."

ἌΜΜΟΣ, ἡ, Arena. Hesych. ἄμμος exp. ψάμμος, alii autem differre volunt. A ψάμμος quidam factum putant, ablata litera ψ, alii vero ψάμμος ab ἄμμος, ea addita. Athen. 7. Ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. Proverbium est, Ἄμμον μετρεῖς, Arenam metiris, de quo vide Erasm. [Mortarium, ἀμμοκονία, Theophr. de Lap. 400.: Strabo 5. p. 376. Glossæ: Ἄμμος· Arena, Sabulum. * Ἀμμόνιος· Arenarius. " Ἄμμος, Thom. M. 926. Mœris 420. et n. Wessel. ad Diod. S. 1, 37. Ammon. 15. 149. De spiritu, Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 170." Schæf. Mss.]

" Ἀμήνιον, τὸ, Minium. Diosc. 5, 110. de hydrar-" gyro: Σκευάζεται ἀπὸ τοῦ ἀμηνίου λεγομένου, κατα-" χρηστικῶς δὲ καὶ τοῦτον κινναβάρεως λεγομένου, Fit " e minio, quod abusive Cinnabaris dicitur. Id quod " et Plin. testatur, citandus in Ἄμβιξ. Sed quidam " Codd. ibi habent ἀμμίου." [Diosc. 5, 109. " Ἄμμιον, Voss. Virg. Eclog. 515." Schæf. Mss.]

" Ἀμμίτης λίθος, Ammites lapis, ovis piscium si-" milis, teste Plin. 37, 10." [Dicitur ET * Ἀμμῖτις λίθος, ἡ, teste Schneider. Lex.]

" Ἀμμοάτιν, Suidæ Serpentis species, forsan ea-" dem cum ἀμμοδύτῃ."

Ἀμμοβάτης, ὁ, Per arenam incedens. Nomen est cujusdam serpentis, [Dipsadis s. Viperæ siticulosæ nomen ap. Ælian. H. A. 6, 51. " Thom. M. 270. * Ἀμμοβάτις, ibid." Schæf. Mss.]

[* Ἀμμόνειος, Arr. I. 154." Wakef. Mss.]

[* Ἀμμόδρομος, ὁ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Ad Timæi Lex. 23." Schæf. Mss.]

Ἀμμοδύτης, q. d. Arenam subiens. Serpens quidam Aetio, qui et Cenchrias. ET Ἀμμοδυώτης, ὁ, Arenam subiens, Arenarius. Anthol. (Anal. 2, 263.) Vide Ψαμμοδύτης. [Gl. Ἀμμοδύτης· Arenarius, Serpens. Strabo 1155. " Thom. M. 270. ad Diod. S. 2, 436. Ἀμμοδυότης, Jacobs. Anth. 9, 160. Statyll. Fl. 5." Schæf. Mss.]

[* Ἀμμοκονία, ἡ, Calx arenata. Geopon. 2, 27. Strabo 5. p. 195. S.=376.]

" Ἀμμόνιτρον, (τὸ,) Arena nitro mixta. Plin. 36, " 27. In Vulturno mari Italiæ arena alba nascens, " quæ mollissima est, pila molaque teritur: dein " miscetur tribus partibus nitri pondere vel mensura, " ac liquata in alias fornaces transfunditur. Ibi fit " massa, quæ vocatur Ammonitrum: atque hæc reco-" quitur, et fit vitrum purum, ac massa vitri candidi."

[* Ἀμμότροφος, ὁ, ἡ, Qui arenam nutrit, Arenosus. " Meleager 1, 20. (Εὐφήμου τ' ἀμμότροφον πάραλον,) Fabric. B. G. 3, 683. Em. Martin. Epist. 4, 5." Kall. Mss.]

" Ἀμμόχρυσος, ὁ, Gemma, in qua aurum videtur " arenis mixtum esse. Plin. 27, 11.: Arenarum simi-

A " litudo est in ammochryso, velut auro arenis mixto."

Ἀμμοχυσία, vide Ψαμμισμός.

[* Ἀμμοχωσία, ἡ, i. q. ψαμμισμός. Oribas. Coll. 10. K. 8. " P. Ægin. 3, 48." Churchill. e Suicer. Mss.]

Καθαμμίζω, Arena obruo. Aristot. de Anim. 9. [" Niclas. ad Antig. Caryst. p. 97. Beckm." Schæf. Mss.]

[* " Δίαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, Arena opertus. Polyb. 34, 10. ap. Athen. 1. 332. Διάμμου τῆς γῆς οὔσης ἐπὶ δύο πήχεις." Schweigh. Mss. Strabo 91. 196.]

" Ἔφαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, ut ὕφαμμος. Theophr. " Ἐὰν δὲ δὴ ἐν ἁλμώδει καὶ ἐφάμμῳ φυτεύσῃ, λίθους " περιτιθέναι." [Sed vide Ὕφαμμος.]

Ὕφαμμος, q. d. Subtus habens arenam, Arenosus, Arenaceus, Sabulosus. Ὕφαμμα χωρία, Arenosa loca, Theophrasto, Gaza interpr. Idem, Ἐὰν δὲ ἐν ἁλμώδει καὶ ὑφάμμῳ φυτεύσῃ, sub. γῇ, In solo sabuloso, et e consequenti, tenui et exili, cui ἡ πίειρα γῆ opponitur. ET Ἀνύφαμμος γῆ, contra Non arenosa terra, vel Non arenosus ager. [Dicitur et * Ὕπαμμος, Athen.

B 62. Ἀνύφαμμος, Theophr. C. P. 3, 26. vox dubia, inquit Schneider. Lex.]

Χρύσαμμος, ὁ, ἡ, Aurea arena. [Glossæ: Χρύσαμμος· Baluca.]

Ἀμμώδης, ὁ, ἡ, Arenosus, Τόποι ἀμμώδεις, Loca arenosa. [Strabo 193. 1155. Diod. S. 3. p. 96.]

[" * Ἄμμινος, (ὁ, ἡ, i. q. ψάμμινος) Arr. I. 145," Wakef. Mss.]

" Ἀμμώνιοι dicuntur Populi eam Libyæ partem, " in qua Ammonis templum est, incolentes: quorum " mentio ap. Herod. 2. Alioqui Ἀμμώνιος est et no-" men proprium. Ab Ἀμμωνίοις vero, s. regione " ipsorum Ἀμμωνίᾳ, est et POSSESSIVUM nomen " Ἀμμωνιακὸς, (ἡ, ὸν,) Ammoniacus, Pertinens ad Am-" monios, vel Apud Ammonios proveniens, Nascens " in Ammonia. Testatur enim et Diosc. 3, 98. Τὸ " Ἀμμωνιακὸν, ὀπὸν ὃν νάρθηκος ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην " Λιβύῃ γεννωμένου, ideo sic nominatum, quoniam " γεννᾶται κατὰ Ἄμμωνα. Et Plin. 12, 23. Æthiopiæ, " inquit, subjecta Africa Ammoniaci lacrymam stillat

C " in arenis suis: inde et nomine etiam ab Ammonis " oraculo, juxta quod gignitur, arbor, quam Meto-" pion vocant, resinæ modo aut gummi. Est et Ἀμ-" μωνιακὸν ἅλας ap. Diosc. 5, 126. nominatum et " ipsum inde, quod ibi inveniatur, ut et Plin. docet, " 31, 7.: Quo exemplo postea inter Ægyptum et " Arabiam, etiam squalentibus locis, cœptus est " inveniri, detractis arenis, qualiter et per Africæ siti-" entia usque ad Ammonis oraculum. Nam Cyre-" naici tractus nobilitantur Ammoniaco, et ipso, quia " sub arenis inveniatur, appellato. Gal. ad Glauc. " meminit et Ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος." [* Ἀμμωνιὰς, άδος, ἡ, ἕδρα, Eur. Alc. 112.: " Ἀμμώνιοι, ad Lucian. 1, 391. * Ἀμμωνὶς, ίδος, ἡ, Eurip. El. 734. Wakef. Alc. 114. Jacobs. Anth. 10, 235. ad Diod. S. 2, 249. 556. * Ἄμμων Heindorf. ad Plat. Phædr. 340. * Ἀμμοῦς, ibid." Schæf. Mss. " Ἀμμοῦς, Jupiter Ammon, Hesych." Wakef. Mss.]

" Ἀμμανίτης, Deut. 22. et alibi sæpe ap. Gr. Bi-" bliorum Interprr., Ammanites s. Ammonites, trahens

D " videlicet ortum ab Ammano s. Ammone, filio Lo-" thi e filia juniore, ut docet Steph. B. v. Ἄμανον."

[* " Ἀμανῖται, Fungi. Casaub. ad Athen. 124." Schæf. Mss.]

¶ Ἄμαθος, ἡ, Arena. Suidas ἄμαθον tradit esse Campi pulverem; ψάμαθον autem eum, qui est prope mare, i. e. litoralem. Ammon ψάμαθον ait esse ἄμμον παραθαλασσίαν, at ἄμαθον, esse κόνιν: ut, (Il. E. 587.) τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης. Hesych. autem scribit ἄμαθον esse Arenam mediterraneam, ψάμμον autem et ψάμαθον esse maritimam. Sed ap. hunc Lexicogr. fœdissimum mendum est, aut ego valde fallor; nam μεσόγγιλλος ap. eum scriptum esse perperam pro μεσόγειος, contendo, atque ita repono. Eust. autem scribit ἄμαθον esse Terram arenosam, aut Pulvis genus: ψάμαθον autem, esse ἄμμον. Ait et videri Hom. κονίην et ἄμαθον pro eodem accepisse, quod, cum dixisset, (Il. E. 585.) εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι, subjunxerit, τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Idem ἀμαθύνω exponens ait veteres ἄμαθον dixisse

signif. κόνιν πεδιάσιμον. Secundum Hesych. quoque in alio loco ἄμαθος est ἡ κατὰ τὸ πεδίον κόνις. Quanquam non ῥ' ἀμάθοιο habent omnia exemplaria h. l. ut legit Eust., sed quædam ψαμάθοιο, et quidem in ipsa Ed. Rom., contextus ita habet, cum illi, qui subjunguntur Eust. Comm., habeant ῥ' ἀμάθοιο. Ammon. certe, ût apparet e l. c., eandem quam Eust. scripturam secutus est: legit enim et ipse ἀμάθοιο, sed non præfigens particulam ῥα habentem α elisum per apostr.; ac certe ut juvat dimensionem versus hæc particula, ita ejus euphoniam multum lædit. [Ammon. 15. 149.; Valck. Animadv. 237. ad Il. E. 587. Thom. M. 926. Heyn. Hom. 5, 111. 612." Schæf. Mss.]

Ἀμαθώδης, ὁ, ἡ, Arenosus. Ετ Ἀμαθόεις, εσσα, εν, pro eod. ap. poëtas. Sed in hexametro versu dici solet ἠμαθόεις, quod eum ingredi non possit ἀμαθόεις, cum tres sint breves. [Ἠμαθόεις, Il. B. 77. I. 153. 295. Od. A. 93. Apoll. R. 1, 932. "Ἀμαθώδης, Eust. Il. p. 132, 20. 22." Seager. Mss. * "Ἀμαθοῦς, Valck. ad Phœn. p. 370. Ἠμαθόεις, Ruhnk. Ep. Cr. 44. ad Herod. 421. Heyn. Hom. 4, 208. 332. ad Pausan. 372." Schæf. Mss.]

"Ἀμαθίτιδες, (αἱ,) κόγχοι, Epicharm. ap. Athen. 3. "Conchæ gaudentes arena litorea." [" Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 223. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss.]

[* "Ἠμαθία, Jacobs. Anth. 9, 238. Christod. Ecphr. 28. * Ἠμαθὶς, Antip. Th. 10." Schæf. Mss.]

"Ἀμμύδες, αἱ, Lutariæ, ut Gaza vertit ap. Aristot. "de Part. Anim. 7. Forsan scr. ἀμμίδες, quod idem "valebit, quod supra ἀμαθίτιδες."

"Λιαμάθῳ αἰγιαλῷ, Hes. pro λίαν ἀμαθώδει, Ad"modum arenoso, a λίαν et ἄμαθος." "Λίημος, "Hesychio ψάμαθος, Arena."

Ἀμαθύνω, In ἄμαθον redigo, i. e. In arenam s. pulverem redigo, Perdo, Destruo. Il. I. (589.) πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Urbem autem ignis in pulverem redigit, vel potius in cinerem. [Hom. Hymn. 2, 140.: κόνις ἀμάθυνεν ὀπωπάς, Quint. Sm. 11, 250.: κρατερὸν δὲ χρόνῳ ἀμαθύνεται ἦτορ. Æschyl. ap. Schol. Ven. ad Il. l. c. Κύνες δ' ἠμάθυνον ἄνδρα δεσπότην. "Theocr. 2, 26." Seager. Mss. "Wakef. Eum. 940. Abresch. Æsch. 2, 124. Paulus Sil. 29. Heyn. Hom. 5, 666." Schæf. Mss.]

[* Διαμαθύνω, Vasto, Perdo. Æsch. Ag. 833. "Jacobs. Animadv. 69." Schæf. Mss.]

[* Συναμαθύνω, Una perdo, deleo. Apoll. R. 3, 295.]

Ψάμμος, (ἡ,) i. q. ἄμμος, Arena, Sabulum; ut ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, Pind. ap. Plut. Utuntur et prosæ scriptores. Et ψάμμοι plur. ap. Athen. τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους. Ceterum sunt qui ψάμμος ex ἄμμος factum velint, sunt qui contra: ego illos potius sequor. [Gl. Ψάμμος Arena. "Longus 3. Villois. Mœris 240. et n. ad Il. E. 587. Thom. M. 926. Jacobs. Anth. 9. 181." Schæf. Mss.]

[* "Ψάμμη, ἡ, i. q. ψάμμος, Arena, Sabulum. Herod. 4, 181. sicut idem etiam τὴν τάφρην usurpavit pro τὴν τάφρον. Apud Aristoph. quoque A. 1260. Dorico idiomate senex aliquis τὰς ψάμμας dixit pro τὴν ψάμμον." Schweigh. Mss. Vide Schneider. Lex.]

[* Ψαμμόγεως, ὁ, ἡ, Pseudo-Herodian. Epimer. p. 208. ap. Bast. ad Greg. 516.]

Ψαμμοδύτης, (ὁ,) Piscis ἀπὸ τοῦ δύειν τὴν ψάμμον, sic dictus, Ex eo quod arenam subeat, in ea videlicet se occultans: unde et ἀμμοδύτης. Nonnulli Arenarium vocarunt. Alio nomine καλλιώνυμος appellatur. Quod autem habuimus paulo ante Ἀμμοδυώτης, citatum ex Anthol. versus gratia additum habere videtur ω: consule tamen locum. [" Ψαμμοδύτης, Athen. Hesych." Wakef. Mss.]

Ψαμμακόσιοι, οἱ, ΕΤ Ψαμμακόσια, τὰ, Arenarum numerum æquantes, s. æquantia, i. e. Innumeri, s. Innumera. Eupolis (ap. Athen. 230.) ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακοσίους. Fictitium vocabulum ad imitationem numeralium quæ in κόσιοι et κόσια terminantur, ut τριακόσιοι, τετρακόσιοι, κ. τ. λ. Hinc autem dicitur, quod ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, ut loquitur Pind. (O. 2, 179.) In numerum non cadat. Invenitur etiam scriptum ψαμμοκόσιοι et ψαμμοκόσια: sed cum exemplo illorum τριακόσιοι et τετρακόσιοι hæc dicantur,

A quin itidem α habere debeant, minime mihi dubium est. [" Sic sane ψαμμακ., non ψαμμοκ. constanter scribitur ap. Athen. 112. 230. 675." Schweigh. Mss.] HINC et Ψαμμακοσιογάργαρα, Aristoph. A. (3.) itidem pro Innumeris. Quod ego, contra Eust. ad Ovidianum illud refero. Gargara quot segetes, &c. ut dicatur de illis, quæ tam sint innumera, quam et maris arena et segetes montis aut civitatis illius. Scribitur autem et Ψαμμοκοσιογάργαρα: sed quod de ψαμμακόσιοι et ψαμμακόσια dixi, idem et de hoc dicendum fuerit. [" Vulgo quidem ap. Aristoph. ψαμμοκ. editur, sed ψαμμακ. ap. eund. legerat Hesych." Schweigh. Mss. Vide Elmsl. " Ψαμμακόσιοι, Kuster. Aristoph. 117. a. Ψαμμοκόσιοι, Brunck. Aristoph. 3, 58. Ψαμμακοσιογάργαρα, Toup. Opusc. 2, 301. Ψαμμοκοσιογάργαρα, Brunck. Aristoph. 3, 58. Aristoph. Fragm. 255." Schæf. Mss. " Ψαμμακόσιοι, Athen. 113. 230. Ψαμμοκόσιος, Suid. Macrob. 363." Wakef Mss.]

Ψαμμώδης, ὁ, ἡ, Arenosus, Sabulosus, [Gl. Arenosus.] ΕΤ Ψαμμωτὸς, (ὁ, ὸν,) pro eodem, [Sirach. 22, 20.]

B Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, ut ἡ ψαμμῖτις, q. d. Arenacea, quidam ap. Athen. 7. [Ψαμμῖτις autem deductum est e * Ψαμμίτης, ὁ. * " Ψαμμίτης, Ruhnk. Ep. Cr. 121. Jacobs. Anth. 9, 71. * Ψαμμίτιχος, Wessel. ad Herod. 53. 103. 178." Schæf. Mss. " Ψαμμῖτις, Athen. 326." Wakef. Mss.]

Ψαμμισμὸς, ὁ, nomen verbale tanquam a ψαμμίζω, pro In arenam defodio: adeo ut ψαμμισμὸς ad verbum sonet Defossio in arenam. In VV. LL. ψαμμισμὸς e P. Ægineta 3, 43. Usus arenæ a sole fervefactæ ad desiccanda hydropicorum corpora in ipsam defossa. Qua de re vide Diosc. 5. cap. de Arena: Actium, 10, 28. Corn. Cels. 3, 21. Dicitur et Ἀμμοχωσία, [l. * Ἀμμοχωσία.]

Ψαμμίον, τὸ, Arenula. Alex. Aphr. Probl. 1. [" Arenæ particula, Aret. 61." Wakef. Mss.]

[* Ψάμμιος, ία, ιον, Arenosus. Æsch. Ag. 979. ἀκάτα.]

[* " Ψάμμινος, (ὁ, ἡ,) i. q. ψάμμιος, ad Herod. 360." Schæf. Mss.]

[* " Ἰσόψαμμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 77." Boissonad. Mss.]

C "Ὑπόψαμμος, Subarenosus, Arenam subtus ha"bens," [i. q. ὕφαμμος. " Herod. 2, (12.) p. 92. Xen. E. 3. p. 149." Scott. App. ad Thes. " Suid. Arenacei coloris, Strabo 248. Plut. 3, 866." Wakef. Mss.]

¶ Ψάμαθος, (ἡ,) pro ψάμμος, sicut ἄμαθος pro ἄμμος, Arena, [Sabulum, Gl.] Il. I. 385. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, pro quo dixerit aliquis Comice ludens, οὐδ' εἴ μοι δοίη ψαμμακόσια. Apud Soph. (Aj. 1064.) pro Ipso litore, ut et alicubi ap. Hom., si bene memini, ubi dicit ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος: quod Schol. exp. περὶ τὸν παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον. Dicitur et ψάμαθοι plur. num. ab Hom. (Il. B. 800.) φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν, et Od. Γ. (38.) ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. Annotat autem Eust. ψάμαθον quidem esse i. q. ψάμμον, at ἄμαθον videri esse κονεώς τι εἶδος. [" Heyn. Hom. 8, 530. 5, 612. plur. 4, 132. Thom. M. 926. Ammon. 15. 149. Valck. Animadv. ad p. 237. ad Il. E. 587. Matth. ad Gloss. min. 35." Schæf. Mss.]

Ψαμαθώδης, ὁ, ἡ, Arenosus, i. q. ἀμαθώδης. Sunt

D tamen qui differre velint, ut ψάμαθος ab ἄμαθος. [Apoll. R. 4, 1376. H. in Merc. 75., " Orph. Arg. 332. Oppian. C. 2, 255." Wakef. Mss.]

¶ Ψαμάθη, Nereidum una, Phoci mater, Hesiodo, in VV. LL. ἀπὸ τῆς ψαμάθου fortasse fictum nomen.

[* Ψαμάθη, ἡ, Fons ap. Thebas Bœotias, UNDE * Ψαμαθηΐς, ἡ, ut —ίδας σίδας, Nicand. Th. 887. ubi v. not.]

[* Ψαμαθία, ἡ, Hesychio αἰγιαλός.]

[* Ψαμαθὶς, ἡ, Piscis in arena latens. Numen. ap. Athen. 327.]

[* Ψαμάθιον, τὸ, Arenula, Gl.]

[* Ψαμαθὼν, ὁ, Sabuletum, Gl.]

[* Ψαμαθηδὸν, Orac. Sibyll. p. 560.]

"Ἀψάμαθος s. Ἄψαμμος, (ὁ, ἡ,) Arenis carens, "Non arenosus s. sabulosus, Hesych."

[* Εὐψάμαθος, ὁ, ἡ, Arenosus. " Antip. Sid. 14." Schæf. Mss.]

[* Πολυψάμαθος, ὁ, ἡ, Multam habens arenam, Arenosus. Æsch. Suppl. 876. Oppian. C. 1, 373. ΕΤ

* Πολύψαμμος, ὁ, ἡ. " Πολυψάμαθος, Toup. Opusc. 1, 375. Πολύψαμμος, Huschk. Anal. 296. Jacobs. Anth. 8, 269." Schæf. Mss.]

'ΑΜΝΟΣ, ὁ, Agnus; quod Attice aspirari scribit Eust. Usitatum autem est vocabulum utrisque scriptoribus. Ἀμνὸς κεράστης a Nic. (Al. 150.) sed a Schol. reprehenditur. De etymo autem hujus vocis dicam in Ἀμνίς. [Aristoph. Pac. 934. "Ὁ, ἡ, Epigr. adesp. 113. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 138. ad Ant. Lib. 196. Toup. Opusc. 1, 382." Schæf. Mss.]

Ἀμνοκόπος, ὁ, Pastor, ποιμὴν, Hesych. [A Schneider. Lex. non agnoscitur. " Fabric. Bibl. Gr. 1, 163." Schæf. Mss.]

Ἀμνοφόρος, ὁ, ἡ, Agnum ferens. || Ἀμνοφόρος, ap. Theocr. dicitur Cerva gravida, quasi gerens in utero ἀμνούς: accipiendo ἀμνοὺς latius pro Fœtibus cervæ, i. e. hinnuleis, tanquam videlicet ἀμνὸς generale sit nomen, signif. Cujuslibet animalis catulum. Locus habetur Id. (11, 40.) τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς, Πάσας ἀμνοφόρως. Sed alia est etiam lectio μαννοφόρως, de qua vide Schol. qui ἀμνοφόρως exp. ἀμνίδας καὶ βρέφη φερούσας.

Ἀμνοκῶν, Agni mentem habens, Simplex, aut Fatuus. Aristoph. I. (261.) Καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν: ubi Schol. οἷον προβατώδης, τουτέστι μωρὸς καὶ εὐήθης. Videtur ἀμνοκῶν dici pro ἀμνοκοῶν, ἀμνοκοῶν autem quasi ἀμνονοῶν. Scribit enim Eust. Ἀμνοκῶν, ἀμνὸς τὰ ἐς νοῦν: παρὰ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν, ὡς ἀμνός. Vide in Erasmi Chiliad. annot. meam in Proverb. Ovium mores; ubi et ex Æschylo protuli * προβατογνώμων, prorsus signif. i. q. ἀμνοκῶν. [" Brunck. Aristoph. 3, 13. Kuster. 107. a." Schæf. Mss.]

Ἀμνή, ἡ, Agna. Invenitur etiam scriptum ἄμνη, cum tamen passim scribatur ἀμνός. Orph. Arg. (319.) ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς. Sed in nonnullis Edd. ἄμνης. Quem accentum habet hoc nomen et in quibusdam Edd. Anthol. Apud Eust. legitur ἄμνη, quem de h. v. consule. [" Ἀμνή, Antip. Sid. 94." Schæf. Mss.]

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, ET Ἀμνὰς, άδος, ἡ, i. q. ἀμνή, Agna. Theocr. Idyll. 5, (3.) Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; Ubi Schol. annotat ἀμνίδας dici τὰ μικρὰ προβάτια, tanquam ἀμενηνά. Itidem vero Etym. ἀμνὸς a μένος deducit, præfixa privativo, ut dicatur ἀμνὸς quasi ἄμενος: sed et aliam affert etym. a μνοῦς signif. Mollem pilum, s. Tenerrimam aut mollissimam lanam cum qua nascitur: ut sit ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν. Ego vero inter has de etym. controversias, tanquam primitivum posui. Ἀμνάδας appellari Virgines quoque tradit Hesych. [Cf. Etym. M. Ἀμνός· ὁ ἁπαλὸς καὶ τρυφερός. " Ἀμνὰς, Clem. Alex. ad Gent. 92." Routh. Mss. "Ἀμνὶς, Musgr. Cycl. 60. Ἀμνὰς, Ruhnk. Ep. Cr. 135. Harles. ad Theocr. 82. 147." Schæf. Mss. * " Ἀμνιὰς, Ilithyia, Ruf. Eph. 45." Wakef. Mss.]

Ἀμνειὸς, ὁ, i. q. ἀμνὸς, Agnus. Quidam autem volunt ἀμνειὸν dici Agnum qui jam sit adulta ætate. Etym. scribit ἀμνειὸς eadem forma dici qua ἀρνειός: quod ἀρνειὸς fieri a gen. ἀρνὸς eadem forma qua ἀδελφειὸς ab ἀδελφὸς, scribit Eust. [Non agnoscitur a Schneider. Lex. * " Ἀμνεῖος, Agninus, Theocr. (24, 61.)" Wakef. Mss.]

Ἀμνόα, Ovis, aut secundum alios, Agnus. Hesych.

¶ Ἀμνίον, τὸ, Membrana fœtui proxima, ipsum totum a vertice ad imos pedes involvens, Gorr. e Gal., qui Gorr. et alia ex eod. affert, quæ ap. eum lege in Defin. Med. Vide et Theophil. Anatom. 5, 18. J. Poll. quoque e duabus tunicis, quæ sint circa fœtum, eam quæ sit intrinsecus, tenuiorem et molliorem, ἀμνίον ab Empedocle vocatam tradit, sicut alteram χωρίον: scribitur et χορίον. Ceterum hanc vocem ἀμνίον quidam ab ἀμνὸς, ab ejus videlicet mollitie s. teneritudine, alii a μένος deduxerunt, unde et ipsum ἀμνὸς quosdam derivare diximus, ut sit quasi τὸ ἄνευ μένους. || Ἀμνίον dicitur et Agnellus, ut quidam volunt. || Ἀμνίον putavit Erasmus poni pro μνίον, quod Muscum signif. ut esset α pleonasticum, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς: de qua ejus opinione vide meam annot. in Prov. Muscum metere; quæ est in libro Animadvv. mearum in calce Chiliad. excuso a patre meo.

A Ἀμνεῖν pro θερίζειν, Metere: de qua signif. eand. illam annot. consule.

* " Ἀμνίον, Eust. 1476. ἀμνίον dici scribit τὸ τοῦ " αἵματος, ὅ ἐστι τοῦ ἀποσφάγματος, δεκτικὸν ἀγγεῖον, " Vas quo jugulati animantis sanguis excipitur, quasi " ἀμένιόν τι ὂν, h. e. μένους s. αἵματος στερητικόν: " Cretenses vero ἅμνιον dicere ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὸ αἷμα " τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, αἵμνιόν τι ὂν, παρὰ τὸ αἷμα. " Apud Suid. certe Αἵμνιον legi, supra docui, et Por- " silus ap. Eust. ibid. testatur Hierapytniis suis in usu " esse hanc vocem, aspirateque et per αι proferri: " necnon Apollodorus verisimile esse ait poëtam αἵ- " μνιον scripsisse, alios autem detracto ι et mutato spi- " ritu reposuisse ἅμνιον. Nicander vero et Theodo- " rides δάμνιον scribunt, παρὰ τὸ δάμνασθαι τὸ σφαζό- " μενον ζῶον, inquit Eust. Locus Homeri, in quem " hæc annotat, est Od. Γ. (444.) πέλεκυν δὲ μενεπτό- " λεμος Θρασυμήδης Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν " ἐπικόψων· Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχε." [Lex. de Spirit. 210. * " Ἀμνεῖον, Bekkeri Anecd. 792, 24." Bois-
B sonad. Mss. " Ἀμνίον, Heyn. ad Apollod. 1162. Vas ad excipiendum sanguinem, ad Od. T. 444. Musgr. Iph. T. 335. Brunck. Aristoph. 1, 125." Schæf. Mss.] " Ἀμπνεῖον, τὸ, Vas ad excipiendum " sanguinem, VV. LL. perperam pro ἀμνεῖον s. ἀμνίον, " aut ἄμνιον. Triplicis enim hujus scripturæ memi- " nit Eust."

" Δάμνια, Hesychio θύματα, σφάγια, Victimæ, Pecudes sacrificio destinatæ. Vide et Ἄμνιον."

" 'ΑΜΩΡΑ, (ἡ,) Hesychio est σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν " μέλιτι, Similago cocta cum melle; ut Athen. quo- " que (646.) ἀμόρας dici scribit μελιτώματα s. μελιτώ- " ματα πεπεμμένα, Opus pistorium e melle, Placentas " aut Panes mellitos, Panes dulciarios. HINC Ἀμο- " ρίτης ἄρτος, Panis e similagine cocta cum melle, Panis " mellitus et dulciarius. Paralipom. 1, 14. Ἄρτον " ἕνα * ἀρτοκοπικὸν καὶ ἀμορίτην, ubi Interpres: Tor- " tam panis et frixam oleo similam. Complut. autem " Editio ibi habet * κολλυρίτην pro ἀμορίτην. Apud
C " Athen. quoque (646.) cum scribit, Ἀμορβίτης, πλα- " κοῦντος εἶδος παρὰ Σικελοῖς, crediderim leg. ἀμορίτης, " vel saltem ἀμοργίτης, cum ap. Hesych. legamus, Ἀ- " μοργίτας, πλακοῦντας." [" Ἀμόρα, Valck. ad Adoniaz. p. 398." Ἀμορβίτης, Albert. Peric. Cr. 59." Schæf. Mss.]

" Ὁμορίτας, Hesychio ἄρτος ἐκ πυροῦ διῃρημένου γε- " γονὼς, pro quo supra ἀμορίτης."

" Ἄμωρος, Hesychio Species placentæ, forsan quæ " supra ἀμόρα dicta est."

" 'ΑΜΟΡΒΟΣ, Suidæ ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, mutatione " unius literæ ex ἀμορμός. Callim. H. in Dian. (45.) " χαῖρε δὲ Τηθὺς, Οὕνεκα Λητοΐδι θυγατέρας πέμπεν " ἀμορβοὺς, i. e. ἀκολούθους, inquit Schol. παρὰ τὸ ἅμα " πορεύεσθαι. Vide et Ἀμορβαῖος." [Hodie legitur θυγατέρας Λητωΐδι. Oppian. C. 1, 132. Nic. Ther. 49. Schol. Nic. Ther. 28. " Pastor, Callim. 1, 431." Schæf. Mss. " Comes, Steph. Byz. 740." Wakef. Mss.]

" Ἀμορβαῖος, ὁ, ἡ, [imo, αία, αῖον,] Tenebricosus,
D " Obscurus, * σκοτεινώδης, ut Schol. Nic. accipit Ther. " (28.) Δρυμοὺς καὶ λασιῶνας, ἀμορβαίους τε χαράδρας, " derivans nimirum ab ἀμορβὸς, signif. itidem σκοτεινός: " quod ἀμορβὸς esse ait παρὰ τὴν ὀρφνὴν, exemto ν et " verso φ in β, vel ex ἄμορφος, mutato accentu et φ iti- " dem in β converso; addit tamen et aliam τοῦ ἀμορ- " βαίους interpr. nimirum βουκολικὰς s. ποιμενικὰς, ὅπου " βουκόλοι πατοῦσι: quemadmodum ap. Oppian. C. 3. " φῶτες ἀμορβῆες sunt ἄνδρες ποιμάντορες, Pastores. " Possis accipere etiam pro Sequaces vel Rapidas." [" Tenebricosus, Nicand. Th. 489. Pastoralis, 490." Wakef. Mss.]

" Ἀμορβὰς, άδος, ἡ, Pedissequa, Sectatrix, Comes, " ἡ ἀκόλουθος, ut Schol. Apoll. R. accipit 3, (881.) " Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες."

" Ἀμορβεὺς, Pastor: vide Ἀμορβαῖος." [" Oppian. C. 3, 295." Wakef. Mss.]

" Ἀμορβεύω, εύσω, Sequor, Assector, ἀκολουθῶ. " Nicand. (Fr. 35.) Βουκαῖοι ζεύγεσσιν ἀμορβεύουσιν " ὀρήων. Idem et pass. voce in ead. signif. usus est, " Ther. (349.) Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λε-

" πάργῳ Δῶρα: annotat enim ibi Schol. ἀμορβεύειν " esse ἀκολουθεῖν et ὑπηρετεῖν, sic exp. ea verba, διηκονίζοντο φέροντες ἐπὶ ὄνῳ. Hes. quoque ἀμορβεύων " exp. ἀκολουθῶν: addens tamen etiam ἀπαλλαττόμενος, Abiens, Discedens: afferensque itidem ἀμορβεύσασθαι pro ὁδοιπορῆσαι et ὁρμῆσαι. Verum et " ἀμορμεύειν dicitur pro hoc ἀμορβεύειν, unde in " Epigr. ἀμορμεύεσκε pro * συνωδοιπόρει. Sed aspiranda potius hæc sunt, utpote ex ἅμα derivata: id " quod Suid. quoque innuit in 'Αμορβός. Etymol. " certe et Lex. meum vetus in l. c. Nicandri scribunt " ἀμορμεύοντο, ut paulo post docebo." [* " 'Αμορβέω, Heringa Obs. 230." Schæf. Mss. " 'Αμορβεύω, in Med. A me depono, Nicand. Th. 349. Una iter facio, Hesych. 'Αμορβέω, Steph. Byz. 315. Unde ἀμορβής." Wakef. Mss.]

" 'Αμορβὴς et 'Αμορβὲς, signif. τὸ μεσονύκτιον, Me" diam noctem, teste Etym. qui ex ὄρφνὴ derivatum " ait, habereque ἔλλειψιν τοῦ ν et τροπὴν τοῦ φ pro " ἀμορφνής: quod Schol. quoque Nicandri tradit " paulo ante in 'Αμορβαῖος. Apud Suid. scriptum " ἀμερβὲς pro hoc ἀμορβές."

" 'Αμερβὲς, Suidæ τὸ μεσονύκτιον, Media nox, Nox " concubia, Nox intempesta. Derivat autem παρὰ τὴν " ὀρφνὴν, et pro ἀμορφνὴς positum ait exemto ν et " mutato ο in ε, et φ in β. Supra 'Αμορβὲς pro eodem " habemus ex Etym."

" 'Αμορμεύω, s. 'Αμορμεύομαι, i. q. supra ἀμορβεύω " s. 'Αμορβεύομαι, i. e. Sequor, aut Comitor, Una " proficiscor; ut Etym. ἀμορμεύεσκεν exp. * συνωδοιπόρει, afferens hunc versum, Σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς ἀμορμεύεσκεν ἀλοίτης: addensque derivatum " esse hoc ἀμορμεύειν παρὰ τὸ ἅμα ὁρμᾶν καὶ πορεύεσθαι: secundum quod etymon aspirandum po" tius foret, ut in Lex. meo vet. in h. l. Nicandri, " Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορμεύοντο λεπάργῳ: quod " ἀμορμεύοντο exp. διεκόμιζον, ut Etym. quoque, ad" dens, λέπαργον vocari τὸν ὄνον, quoniam κατὰ τὴν " κοιλίαν λευκός ἐστι. Supra ἀμορβεύοντο etiam scribi " h. l. docui."

" 'Ομορβεῖν, Hesychio ἀκολουθεῖν, ὁδοιπορεῖν, quod " et ἀμορβεῖν."

'ΑΜΟΡΓΗ, ἡ, Herba quædam purpurea, ut scribit Etym. εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς, unde ἀμόργινα indumenta dicuntur Purpurea. Fortasse tamen flos herbæ potius purpureus vocandus fuit quam ipsa herba: ap. eund. ἀμόργην Coloris genus esse scribit Methodius. [E. H. Barker. ad Etym. M. Ed. nov. ". Toup. in Schol. Theocr. 215. ad Mœrin 44. Phrynich. Ecl. 25. Thom. M. 472." Schæf. Mss.]

'Αμοργὶς, ίδος, ἡ, est, teste Hesych., καλάμη quædam, e qua fit ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Ubi pro quanam re καλάμην, accipiat, ambigi potest, præsertim cum Etym. in v. 'Απομόρξατο scribat, 'Αμοργὶς δὲ, τοῦ καλάμου τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον μέρος: idem vero alio loco scribat, 'Αμοργὶς δὲ καλάμη τις, ἐξ ἧς τὰ ἐνδύματα ἀμόργινα, οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ κ.τ.λ. Suid. autem dicit esse * λινοκαλάμην. In VV. LL. ἀμοργὶς scribitur esse Lini species tenuissima, bysso non dissimilis: fortasse quod Suidas scribat ἀμόργινον, simile bysso pretiosum. [E. H. Barker. ad Etym. M. Ed. nov.: Aristoph. Λ. 735. J. Poll. 7, 74. Athen. 255. " Kuster. Aristoph. 239. a." Schæf. Mss. " Ut ἀμοργὴ, Fæces, Albert. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " 'Αμοργίδιον, Eust. ad Dionys. P. 76." Wakef. Mss. Vide E. H. Barker. ad Etym. M. Ed. nov., ubi ET de * "Αμοργος, Linum, Byssus, ET * 'Αμοργία.] " 'Αμόργεια, Suidæ Species coloris, ab Amorgo ante insula dicta."

" 'Αμοργικὸς χιτὼν, J. Polluci i. q. ἀμόργινος."

'Αμόργινος, ὁ, ἡ, Colorem habens herbæ, quæ dicitur ἀμόργη, aut floris illius herbæ, Purpureus, vel Ruber cum Etym. 'Αμόργινος χιτωνίσκος, Amorgina tunicula, dicitur a nomine ἀμόργη, quod est Coloris genus, simile bysso. Signif. et Pretiosam vestem. Sic ap. Etym. Methodius. At Hesych. habet ἀμόργινα, λεπτοϋφῆ ἱμάτια, Indumenta tenui filo contexta: pro qua exp. videtur facere Æschin. c. Tim. (14, 3.) "Ετι δὲ πρὸς τούτοις, γυναῖκα ἀμόργινα ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρουσαν. Athen. 8. Πορφυροῦν ἀμφίταπον ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημμένον. Etym. postquam dixit, 'Αμόργη δὲ, καλάμη τις, ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ ἀπὸ 'Αμόργου τῆς νήσου· οἱ δὲ ἀμοργίνους ἐρυθροῦς τὸ χρῶμα. Quanquam in exempl. vulg. legitur ἀμύργου, sed ego ἀμόργου repono; cum ita vocari insulam cum ex aliis constet, tum e Steph. B. qui, postquam dixit ab 'Αμοργὸς insula fieri 'Αμοργῖνος eadem forma qua * 'Ερυκῖνος: ut Simonides dicebatur 'Αμοργῖνος, paucis interjectis subjungit, At ἀμόργινος χιτὼν, coloris est proprium. Quod etiam facit contra eos, quos ἀμόργινα indumenta ab insula Amorgo putasse denominata, refert Etym. At J. Poll. ita scribit, Amorgina autem fieri optima quidem in Amorgo, esse vero et has e lino aiunt. Ceterum ἀμόργινος χιτὼν vocabatur et μόργις. Suidas postquam scripsit, 'Αμόργινον, simile bysso et pretiosum, subjungit, Dicitur et ἀμόργινα fem. gen. [" Clem. Alex. 239." Routh. Mss. Brunck. ad Aristoph. Λ. 150. Plato Epist. 13. p. 177. Μὴ τῶν πολυτελῶν 'Αμοργίνων (χιτωνίων,) ἀλλὰ τῶν Σικελῶν τῶν λινῶν. " Valck. ad Adoniaz. p. 405. Mœris 44. et n. Kuster. Aristoph. 237. b." Schæf. Mss.]

" Μόργις etiam vocabatur ὁ ἀμόργινος χιτὼν, ut est " ap. J. Poll. 7, 16. Sed quidam pro eo reponunt " ἀμοργίς."

'ΑΜΟΣ, (ἡ, ὸν,) Unus, Aliquis; vel, Unus aliquis. Esse autem Ion. vel Dor. tradit Eust. Ab hoc autem fiunt ista, οὐδαμὸς et μηδαμὸς, a quibus adverbia cum alia, tum οὐδαμῆ et οὐδαμῶς, μηδαμῆ et μηδαμῶς: quæ hic omissa, in Οὐ et Μὴ ponam. [" Ad Timæi Lex. 29. ad Thom. M. 40. ad Il. Σ. 414." Schæf. Mss. Vide et infra 'Αμὸς pro ἡμέτερος.]

'Αμόθεν, Alicunde, Ex aliquo loco, Ab aliquo, Vel ab uno aliquo; ut οὐδαμόθεν, Nullicunde, si fas esset hoc adverbio uti, E nullo loco. Od. Α. (10.) Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν, i. e. ποθὲν καὶ ἀπό τινος ἑνός. Hesych. autem exp. Ab aliqua parte, unde volueris. Apud Plat. de LL. 7. (341.) pro Alicunde, Μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γε ποθὲν, ὅντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει. [Oppian. C. 1, 401. Τῶν ἀμόθεν μορφαί τε καὶ εἴδεα τοῖα τελέσθω. [" Ad Mœrin 51. Valck. ad Il. 22. p. 115. Timæi Lex. 26. et n.; ad 29. ad Thom. M. 40. ad Od. Α. 10. Voss. Lånds. Ged. Virg. 3, 49." Schæf. Mss.]

" "Αμοθι autem Dorice pro Pariter accipi aiunt ap. " Thuc. Videndum tamen annon scr. ἀμόθι, et intel" ligendum Alicubi, ut οὐδαμόθι est Nullibi." [Thuc. 5, 77. 'Αμόθι βουλευσαμένους, ap. Schneider. Lex., quem vide.]

'Αμῇ, ET 'Αμῶς, ET 'Αμοῖ, adv. itidem ab ἀμὸς facta, sed quæ composita cum aliis particulis usurpentur. Dicitur enim 'Αμῆγε, 'Αμηγέπη, 'Αμηγέπου, 'Αμηγέπως, 'Αμωσγέπως, 'Αμοιγέποι. [" 'Αμῇ, ad Thom. M. 41. Mœris 50. et n., Valck. ad Il. 22. p. 115. Timæi Lex. 26. et n.; 29. et n. 'Αμῶς, ad Timæi Lex. 29. Thom. M. 40. et Add. 'Αμοῖ, ad Timæi Lex. 26. ad Thom. M. 41." Schæf. Mss. " 'Αμῇ, Quadantenus, Gal. Lex. 'Αμῶς, i. q. ἀμῇ, Gal." Wakef. Mss.]

'Αμηγέπη, Quodammodo, Quadantenus, Quoquomodo, vel Quovis modo; ut Agath. ap. Suid. "Εδοξέν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου. Apud Eund. Idem, ut opinor, 'Αμηγέπη τῶν παρατεθέντων ἀψάμενος. [" Aristoph. Α. 608. αἴτιον δὲ τί, Ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπη, Τωνδὶ δὲ μηδέν'; Vertitur Undecunque. Potius forsan, Quadantenus; Nonnihil." Seager. Mss. " Thom. M. 40, Toup. Opusc. 1, 264. Alciphr. 444. Charit. 560. Wakef. Eum. 972." Jacobs. Anth. 9, 496. Brunck. Aristoph. 3, 83. Elog. de Thucyd. 15. ad Lucian. 2, 333. 346. 3, 17. 'Αμηγέπου, ad Thom. M. 41. Brunck. Aristoph. 3, 83. 'Αμηγέποι, ibid." Schæf. Mss. " 'Αμηγέπη, Pretty much, Ælian. H. A. 777. Clem. Alex. 327, 1." Wakef. Mss.]

'Αμῆγε, Hesych. exp. ἀμηγέπως, accipiens, opinor,

utrumque pro ἀμηγέπως, s. ἀμωσγέπως, quod habes A hic in proxime sequentibus.

[* "Ἀμήποτε, ad Mœrin 51." Schæf. Mss.]

[* "Ἀμοσέποι, ad Timæi Lex. 26." Schæf. Mss.]

Ἀμωσγέπως pro eod. dicitur. Plut. Pericle (1, 642.) Ἐπολιόρκει τοὺς Σαμίους, ἀμωσγέπως. ἔτι τολμῶντας ἐπεξιέναι καὶ διαμάχεσθαι πρὸ τοῦ τείχους. ["Aristoph. Θ. 429. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ Ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωσγέπως, Ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ. Plut. Demosth. 1552. HSt. Οὐ γὰρ οὕτως ἐκ τῶν ὀνομάτων τὰ πράγματα συνϊέναι καὶ γνωρίζειν συνέβαινεν ἡμῖν, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀμωσγέπως εἴχομεν ἐμπειρίας ἐπακολουθεῖν διὰ ταῦτα καὶ τοῖς ὀνόμασι: Demetrio 1675. Πρῶτον μὲν ἀμωσγέπως ἐκίνει τὸ σῶμα, θήρας ἐφ' ὅσον ἦν καὶ δρόμων ἁπτόμενος, ἔπειτα κατὰ μικρὸν ὄκνου πρὸς αὐτὰ καὶ νωθείας ἐπίμπλατο." Seager. Mss. ["Mœris 50. et n. Valck. ad Il. 22. p. 115. Timæi Lex. 26. et n. ad p. 29. Thom. M. 40. et Add. Abresch. Æsch. 2, 89. Brunck. Aristoph. 3, 83. ad Dionys. H. 1, 170. Heindorf. ad Plat. Charm.; 115. ad Gorg. 167." Schæf. Mss.] B

Ἀμοιγέπου autem et ἀμοιγέποι aliam habent signif.; et ἀμηγέπου quidem exp. a Schol. Aristoph. ἁπανταχοῦ, Ubique, Ubivis, A. (608.) Ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπου, [ἀμηγέπῃ Brunck.] At ἀμοιγέποι ab Hesych. exp. ὅποι ποτὲ, Quemcunque ad locum. At ἀμοιγέποι alibi scribit, per οι videlicet in secunda et ultima syllaba, et exp. In aliquem locum, aut Uno modo. Itidem vero ἀμηγέπου Schol. Aristoph. non uno illo modo exp. videlicet per ἁπανταχοῦ, sed et ὅπως ἂν τύχῃ, καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Mirum est tamen his adverbiis eodem scriptis pacto signif. utramque tribui, ac merito fuerit alicui suspecta hic exempl. fides. Apud Suid. legitur etiam Ἀμωσγέποι.

¶ Ἀμὸς, (ἡ, ὸν,) Dor. pro ἡμέτερος, Noster; ut ἀμὸν πατέρα, Patrem nostrum, ap. Soph. Sic et πόλιν ὑμὴν dicit Hom. Urbem vestram, et ὑμὰ κτήματα, Vestras opes, tanquam ab ὑμός. Vide inter pronomina. [Ἀμὸς, Æsch. Choëph. 426. 435. Eum. 437. Il. 6, 414. Eur. El. 188. Andr. 1175. "Brunck. Lectt. in Anal. 26. Philoct. 1314. Electr. 279. 588. 1496. C Ruhnk. Ep. Cr. 235. Ἀμὸς i. q. ἡμέτερος. Valck. ad Phœn. p. 660. ad Hippol. p. 244-5. Diatr. 216. Markl. Iph. p. 200. 245. Wakef. Ion. 464. 688. Abresch. Æsch. 2, 46. Stanl. Eum. 311. Jacobs. Anth. 6, 283. 9, 182. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 71. Heyn. Hom. 5, 272. 444. 6, 90. 387." Schæf. Mss. "Ἀμὸς, Meus, Eur. Androm. 581. Soph. Antig. 877. Theocr. 5, 108." Wakef. Mss.]

¶ Ἄμος, Quando, adv. temporis, pro ἦμος, cui respondet τῆμος. Vide ἦμος. ["Dor., Brunck. ad Theogn. 844. Koen. ad Greg. 167." Schæf. Mss.]

ΑΜΠΕΛΟΣ, ἡ, Vitis, Vinea. Ἄμπελον φυτεύειν Vitem serere, Cic. Interpr. Od. I. (110.) ἠδ' ἄμπελοι αἵτε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον. Diosc. 5, 2. dicitur ἄμπελος οἰνοφόρος, Vitis vinifera, ad differentiam, ut opinor, aliarum duarum, quarum unam ἄμπελον λευκὴν, Vitem albam, alio nomine βρυωνίαν: alteram, ἄμπελον μέλαιναν, Vitem nigram, item βρυωνίαν μέλαιναν vocat. [Mathem. Vett. p. 15. Glossæ: Ἄμπελος· Sarpa, Vinea, Vitis. Ἄμπελος ἀγρία· Labrusca. D "Hemsterh. ad Plut. p. 322. Jacobs. Anth. 6, 397. Fac. ad Paus. 1, 277.; Sylb. ad eund. l.: ad Diod. S. 1, 242. Ἄ. χυσῆ, ad 2, 354. Wessel. Obs. 128. Valck. ad Phœn. 639. Sing. pro plur. Duker. Præf. Thuc. 7. An δένδρον? Creu. Mus. 1, 353. Unde? Bibl. Crit. 1, 76. Toup. Opusc. 1, 202." Schæf. Mss. "Pantheræ genus, Ælian." Wakef. Mss.]

Ἀγριάμπελος, q. d. ἀγρία ἄμπελος, Vitis sylvestris, Labrusca. Vide Οἰνάνθη secundum quosdam.

[* Ἀμπελάνθη, ἡ, i. q. οἰνάνθη, Lucian. 4, 268.]

[* Ἀμπελογενὴς, ὁ, ἡ, Vitigineus, Vites gignens. Aristot.]

[* Ἀμπελόδεσμος, ἡ, Genus herbæ adeo sequacis et constantis, ut ea Siculi vites alligare soleant, Plin. 17, 23. unde et nomen traxit.]

[* "Ἀμπελεργάτης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 136." Boissonad. Mss.]

Ἀμπελόκαρπον, τὸ, Herbæ nomen, quæ et ἀπαρίνη. Diosc. 3, 183.

[* "Ἀμπελοκόμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 131." Boissonad. Mss. "Ἀμπελοκομία, (ἡ,) Vitium Curatio, J. Poll." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελολεύκη, ἡ, Vitis alba, ita dicta a colore albo radicum. Sarmenta habet longis, et exilibus internodiis geniculata, folia pampinosa ad magnitudinem hederæ, et tamen divisa, ut vitium, radicem albam, grandem, raphani similem initio, e qua caules exeunt asparagi similitudine; semen in uva raris acinis dependens, succo rubente, postea croci. Varios habet usus in medicina, quos fuse persequitur Plin. 23, 1.]

[* Ἀμπελομιξία, ἡ, Commixtio cum vitibus. "Lucian. Ver. Hist. 1. p. 37." Scott. App. ad Thes.]

Ἀμπελόπρασον, τὸ, ap. Diosc. 2, 180. Marcellus vult esse Agreste porrum, quod in vinetis nascitur. Sonat ad verbum, Vitiporrum, i. e. Vitis porrum, In vite nascens porrum. [Moschop. π. Σχεδ. 205. Plin. 24, 15. "Casaub. ad Athen. 143. Mœris 115. et n." Schæf. Mss.]

[* Ἀμπελοστάτης, UNDE * Ἀμπελοστατέω. J. Poll. 7, 141. Καὶ τὰ ῥήματα, γεωργῆσαι, φυτουργῆσαι, ἀμπελουργῆσαι, * καὶ ἀμπελουργεῖν, ἀμπελοστατεῖν, * κηπωρεῖν, * ἀλσοκομεῖν, ἐλαιοκομεῖν.]

[* "Ἀμπελοτόμος, (ὁ, ἡ,) Vitium putator, Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Ἀμπελοτρόφος, (ὁ, ἡ,) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 14." Boissonad. Mss.]

Ἀμπελουργὸς, ὁ, (ἡ,) Vinitor, ad verbum, Cujus opus est in vite, Qui operatur circa vitem, [Vitifex. Glossæ: Ἀμπελουργός· Vinitor. Luc. Evang. 13, 7. Aristoph. Pac. 189. "Thom. M. Add. ad 535. Ἀμπελοεργὸς, Charit. 512. Macedon. 26." Schæf. Mss.]

Ἀμπελουργικὸς, (ἡ, ὸν,) Vinitorius, Ad vinitorem pertinens. Ἀμπελουργικὴ, Ars vinitoria, Ars vitium colendarum, sub. τέχνη. Plato de Rep. 1. (159.) Καὶ ὅταν δὴ δρέπανον δέῃ φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος, καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική; [J. Poll. 7, 141. Καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα, * γεωργικῶς, * ἀμπελουργικῶς, * κηπουργικῶς, * ἀλσοκομικῶς. "Pro ἀμπελουργικῶς Ms. habet * φυτουργικῶς. Sed utrumque habet in præcedentibus, cui respondeat. Pro κηπουργικῶς Ms. habet * κηπουρικῶς, quod nescio quomodo mihi magis placet, licet alterum non damnem, quod perinde ut alia ipsi juncta a suis præcedentibus nominibus, ita et ipsum a κηπουργικὸς potuit dici." Jung. "Ἀμπελουργικὴ, ἡ, Philo J. 1, 329." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελουργεῖον, τὸ, Vinea. "Æsch. de Falsa Leg. 268(=321.)" Scott. App. ad Thes.]

Ἀμπελουργέω, ήσω, Vinitoris opus facio, Vinitoriam artem exerceo, Vites puto s. amputo; q. e. vinitorum: ἀμπελουργεῖν, inquit Bud. Comm., Vites putare, Sarmenta expurgare, quæ vitem onerant; citatque Theophr. locum.

Ἀμπελουργεῖν metaph. Æschin. Demosthenem hæc verba dixisse ait, Ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, Ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου. Bud. Interpr. Quidam sunt qui sic civitatem ut vitem vinitores putandam susceperunt, hominesque e populo excidere quasi palmites instituerunt.

Ἀμπελουργοῦμαι, pass. unde ἀμπελουργουμένη ἄμπελος ap. Theophr. Vinea quæ amputatur; vel κλᾶται: nam Bud. vult ἀμπελουργίαν ab eo dici etiam κλάσιν.

[Ἀμπελουργέω, J. Poll. 7, 141. "Dionys. H. de Adm. Vi Dic. in Dem. 2, 320." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀμπελούργημα, τὸ, i. q. ἀμπελουργία.]

Ἀμπελουργία, ἡ, Vineæ cultura, Vinitoris actio. Theophr. alibi ἀμπελουργίαν et κλάσιν, alibi ἀμπελουργίαν et τομὴν pro eodem dixit, ut annotat Bud. Comm. ["Lucian. de Salt. 511." Scott. App. ad Thes. "Thom. M. Add. ad 535." Schæf. Mss. "Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελοφάγος, ὁ, ἡ, Vites rodens, exedens. Eust. ad. Il. A. p. 26. "Strabo 613." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* Ἀμπελοφόρος, ὁ, ἡ, Vitifer, Vini ferax. "Theophr. 913." Churchill. e Suicer. Mss. Theophr. H. P. 9, 3. J. Poll. 1, 238. ἀμπ. ὄρη.]

[* Ἀμπελόφυλλα, ὡς Τίννιος· Apta. Glossæ. "Ἀμπελόφυλλος, Folia habens, vitiginea, Hesych. v.

Κλαρία." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελοφύτης, ὁ, Vitisator, Gl. Anal. 1, 225.]

Ἀμπελόφυτος, ὁ, ἡ, Vitibus consitus: ut ἀμπελόφυτος γῆ, secundum Suid., quæ una voce ἀμπελὼν.* [Strabo 349. J. Poll. 7, 147. "Diod. S. 22. 157. 206. 271. 736. Schol. Il. I. 575." Scott. App. ad Thes. "Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Vitis sator; vel potius Vitisator una voce, ut ap. Virgil. Ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ, Vitisatori Baccho, Anthol. [Leon. Tar. 18.]

[* Ἀμπελώδης, ὁ, ἡ, Vinealis, Gl. i. q. seq. voc. Hesych. v. Οἰνάδε. "J. Poll." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελικὸς, ἡ, ὸν, Vinearius, Gl. Hippocr. 383, 22=405. ET * Ἀμπελικῶς, Arrian. Ep. 2, 20.]

Ἀμπέλινος, ὁ, ἡ, [et ίνη, ινον,] Viteus, Vitigineus, Vinealis. Exp. etiam Vinearius, Vineaticus. Ἀμπέλινα φύλλα, Aristot. de Anim. 3. Folia vitiginea, ut Columella vocat. Herod. 2, (37. 60.) οἶνος ἀμπέλινος, Vinum vineale, Vitea pocula, Virgil. Addit autem Herod. ἀμπέλινος ad differentiam vinorum e frugibus confectorum. Apud Eund. (1, 212.) ἀμπέλινος καρπὸς, Vitis fructus. [" Wessel. ad Herod. 121. Marcus Arg. 30." Schæf. Mss. "Ἀμπέλινος, ίνη, ινον, Antim. in Hesych." Wakef. Mss.]

B

Ξηραμπέλινος, (η, ον,) ut ξηραμπέλινος χιτὼν, Colorem habens vitibus arefactis simillimum. Certum enim genus vitis adulto jam autumno pampinis rubet velut cruentatis. Ita Thyles. At alii, sumta e Suida conjectura, ξηραμπέλινον χρῶμα dici putant Pullum et atrum colorem, quem Pulliginem Plin., Atrorem appellarit Gell., quod videlicet Suid. χλαμύδας ξηραμπελίνας appellatas etiam ἀτραβατικὰς tradiderit. Dictas enim esse Atrabaticas ille putat a colore atro, vel a trabea qua simul utebantur. Vide Ἀτραβατικὰς ap. eum. [Xerampelinas vestes, Juvenal. 6, 517. ubi Schol. Medius inter coccum et muricem color.] "Ἀ- " τραβατικὸς, (ἡ, ὸν,) Suid. Ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις " χλαμύδας ἐνεδύοντο ξηραμπελίνας, ἃς ἐκάλουν Ἀτρα- " βατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος. Τὸ γὰρ μέλαν, ἄτρον " καλοῦσι. Sed parum mihi probabilis est ista opinio, " putoque Ἀτραβατικὰς scriptum esse pro Ἀτρεβατι- " κάς: et Ἀτρεβατικὰς χλαμύδας esse quos Fl. Vopisc. " in Carino vocat Birros ab Atrebaticis petitos: Do- " nati sunt ab Atrebaticis birri petiti. Sunt n. hodie- " que Atrebates aulæis texendis percelebres."

C

[* Ὠμαμπέλινος, ίνη, ινον, Viti viridi similis. Arrian. Periplo p. 37. ὠμαμπέλιναι sub. ἐσθῆτες.]

Ἀμπέλειος, (ὁ, ἡ,) i. q. ἀμπέλινος, sicut ἀνθρώπειος et ἀνθρώπινος pro eod. dicuntur, unde ἀμπέλειος βότρυς, Viteus racemus. || At Ἀμπέλιος cum ι solo, nomen proprium, inquit Suid. [Forcellin. Lex. "Ἀμπέλιος, Wessel. ad Herod. 121." Schæf. Mss. "Ἀμπέλειος et ἀμπέλιος, Philo J." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελεῖον, τὸ, Vinea, i. q. ἀμπελουργεῖον.]

Ἀμπελόεις, (όεσσα, όεν,) Vitifer, Vineas habens, Vineosus ad verbum, si ita loqui liceret. Ἀμπελόεις, ut Etym. ait, εἴδους τῶν παραγώγων μετουσιαστικοῦ. Hesych. ἀμπελόεσσαν exp. vites habentem. A Suida ἀμπελόεσσα γῆ exp. ἀμπελόφυτος, Solum vitibus consitum. Quod et ἀμπελόεν πέδον vocant poëtæ, et una voce dicitur ἀμπελὼν s. ἀμπελεών. At Hom. (Il. B. 561.) ἀμπελόεντα vocans Epidaurum, intelligit * πολυάμπελον, juxta quosdam, Vitibus abundantem. Secundum hanc autem signif. ἀμπελόεις sonabit ad verbum Vineosus, si hoc adjectivo uti liceret. [" Musgr. Bacch. 703. Ἡ ἀμπελόεις, Kuster. Aristoph. 52. a." Schæf. Mss. "Hom. Theognis 762. Nonn. Dionys. 14, 102." Wakef. Mss.]

D

Ἀμπελῖτις γῆ, Vinealis terra, quæ et φαρμακῖτις: ut citatur e Diosc. 5, 173. Sic autem dictam tradunt, quod adversus innascentes vitibus vermes illini soleat. [" Lobeck. Ajac. p. 274." Schæf. Mss. "Strabo." Wakef. Mss.]

Ἀμπέλιον, τὸ, Dem. Viticula; unde ἀμπέλια ap. Aristoph. A. 511. E. 596. Viticulæ, quo demin. nomine Cic. utitur. Quidam ἀμπέλια Vites exp. [Hippocr. 230, 13. 256, 37.]

[* Ἀμπελίδιον, τὸ, Nom. propr. demin. "Lucian. Dial. Meretr. 976. ὦ Ἀμπελίδιον. Vide 975." Scott. App. ad Thes.]

A

Ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, Vinetum, Vitibus consitus locus. Vinea quoque, secundum quosdam, pro Loco vitibus consito usurpatur. || Ἀμπελεὼν etiam dicitur tetrasyllabe pro eodem, more Attico, ut vult Eust. eadem forma qua ἀκανθεών. [" Epiphan. Hær. 31. 35." Routh. Mss. Glossæ: Ἀμπελών· Vinetum, Vitiarium. "Ad Diod. S. 1, 252. Boëckh. in Plat. Min. 154." Schæf. Mss. "Leon. Tar. 54." Wakef. Mss.]

¶ Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, Avis quædam a vite dicta; ut συκαλὶς, a ficu, Latine Ficedula, de qua Martialis extat hoc distichum, Cum me ficus alat, cum pascar dulcibus uvis, Cur potius nomen non dedit uva mihi? perinde ac si queratur poëta, quod ea, quæ συκαλὶς vocatur, non potius ἀμπελὶς appelletur. [Oppian. Ixeut. 2, 7. Glossæ: Ἀμπελίς· Viticula. Aristoph. A. 994. "Callim. 1, 469." Schæf. Mss.]

"Ἀμπελία, ἡ, ET Ἀμπελὶς, ἡ, Planta quædam nascens ad caudicem s. stipitem vitis, teste Hes."

"Ἀμπελίων, όνος, ὁ, i. q. ἀμπελὶς, quatenus nimirum Vitis sectatricem avem significat, ut J. Poll. 6, c. 9. docet: Ἀτταγαὶ, ἀμπελίδες, ἃς νῦν ἀμπελίωνας καλοῦσι." [" Ἀμπελίων, Oppian. Ixeut. 3, 2. ἀμπελίωνες οἱ κουφόταροι, J. Poll. 6, 52. Aristoph. Av. 305." Schneider. Lex.]

[* " Ἀμπελιώτης, Hemsterh. ad Plut. p. 322." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμπελάω, Theod. Prodr. Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 185." Boissonad. Mss.]

[* Ἀμπελόω, Vitisco, Gl.]

[* Εὐάμπελος, ὁ, ἡ, Pulcre vitibus consitus, Bonas vites habens. Strabo 226. 379. 413. 489. 879. In Anthol. Bacchi est epith., 3, 517. Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, Διόνυσον, Εὔιον, εὐχαίτην, εὐάμπελον; ἐγρεσίκωμον. "J. Poll. Nonn." Wakef. Mss.]

[* Καράμπελος, ὁ, ἡ, Vitibus consitus, abundans. Strabo 271.: vide Not. 1091. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 278.]

[* Μισάμπελος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 191. Φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον.]

[* Ὀλιγάμπελος, ὁ, ἡ, Paucas vites habens. Antiphil. 29. νησίς.]

[* Πολυάμπελος, ὁ, ἡ, Vitibus abundans. Schol. Soph. Antig. 1105. Διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας. "Schol. Il. B. 507." Wakef. Mss.]

[* " Ὑπάμπελος, (ὁ, ἡ,) Vitibus consitus, Novell. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

[* Φιλάμπελος, ὁ, ἡ, Ferax vitium, Frequens vineis. Dionys. Hal. A. R. 1, 37. Aristoph. E. 308. εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι Τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην. "Gaudens vitibus, Nonn. Dionys. 12, 41. Frequens vineis, Dionys. H. 1, 93." Wakef. Mss.]

[* " Φιλαμπελόω, Tzetz. Chil. 6, 74. (Ὃς ἦν καὶ φιλοινότατος, καὶ τῶν φιλαμπελούντων.)" Boissonad. Mss.]

[* Φυλλάμπελον, τὸ, Pampinus, Gl.]

"ΑΜΠΡΟΝ, τὸ, proprie dicitur τὸ ἕλκον τοὺς βόας " σχοινίον, veluti ἄμπερόν τι ὂν καὶ διαμπερὲς τῶν ζυ- " γῶν δεδεμένον, inquit Etym. et Lex. meum vet.: " qui tamen addunt, ita etiam dici posse ξύλον τὸ τοῖς " αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων ἐπιτιθέμενον, Lignum, quod " jumentorum cervicibus imponitur. Apud Eust. et " Hes. paroxytonως ἄμπρον scriptum est, quorum ille " ἄμπρον nominatum fuisse ait σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ " ῥυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἑλκόντων ζευγῶν. Itidem- " que hic ἄμπρον exp. τὸ τεταμένον σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο " ἀντὶ ῥυμοῦ, Funis inter trahentes boves medius, quo " vice temonis utebantur, ei nimirum jugatos boves " alligantes. Suidæ ἄμπρον itidem est σχοινίον, ὅπερ " διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσι, καὶ φορτία ἐφ' ἁμάξης κο- " μίζουσιν, ὥστε ὁμοτόνως ὑπὸ τῶν ζευγῶν ἕλκεσθαι: " s. σχοῖνός τις, μεθ' οὗ εἰώθασιν ἕλκειν, ἤτοι παρακομί- " ζειν, μεγάλα φορτία: Funis nimirum per juga tentus, " ad quem jugatis bobus magna onera curribus im- " posita trahuntur. * Helcium Apul. (Met. 9. p. 227.) " vocat ejusmodi funem s. rudentem, παρὰ τὸ ἕλκειν: " a quo ap. Martial. (4, 64.) Helciarii, qui funibus " veluti boves jugati onera trahunt. Unde Ἀμπρεύω, " Traho, more boum s. jumentorum, τῷ ἄμπρῳ προσ- " δεδεμένων. Hesych. enim ἀμπρεύωμεν exp. ἕλκωμεν,

" itidem ἀμπρεύειν afferens pro ἕλκειν, necnon προ-" τονίζειν, ἁρματηλατεῖν," [* ἁμαξηλατεῖν hodie legitur.] " Cum quarum expp. postrema eadem esse vi-" detur ea, qua Suid. ἀμπρεύειν esse dicit τὸ μετὰ " ἁμάξης πορεύεσθαι, et τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν: " addens, abusive dici etiam ἐπὶ νωτοφόρων ζώων, ni-" mirum pro Bajulare et Succollare; cum proprie " signif. ἕλκειν, Trahere, ut Callim. (Fr. 234.) usur-" pavit, teste Etym. Itidemque Lycophro (635.) dixit, " Ἀχλαινον ἀμπρεύσουσιν ἤλιτοι βίον, Nudam trahent " stulti vitam: licet Etym. ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν usur-" patam hic velit τὴν λέξιν." ["Αμπρος, ὁ, Schol. Aristoph. Λ. 289. Lycophro 635. " Ἀμπρεύω, Toup. Opusc. 1, 420. Wakef. Alc. 438. Brunck. Aristoph. 1, 24. Kuster. 238. a. Callim. 1, 526." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαμπρεύω, Traho, Aristoph. Λ. 289. Χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν Τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου. " Kuster. Aristoph. 238. a." Schæf. Mss.]

" Συναμπρεύω, Una traho, ut jumenta trahunt " plaustrum, In trahendo adjuvo. Aristot. H. A. 6, " (24.) de mulo Atheniensi loquens, Ὃς καὶ ἀφειμένος " ἤδη διὰ γῆρας, συναμπρεύων, παραπορευόμενος, πα-" ρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον, de quo loquens Plin. " dixit, Senecta cedentia jumenta comitatu nisuque " exhortaretur. Plut. Cat. Majore, idem commemo-" rans, dixit: Τοῖς ἀνάγουσι τὰς ἁμάξας ὑποζυγίοις εἰς " Ἀκρόπολιν * συμπαρατρέχειν, καὶ προηγεῖσθαι, καθά-" περ ἐγκελευομένην καὶ συνεξορμῶσαν. Quidam συν-" αμπρεύω interpr. Una funem * helciumque traho."

" "ΑΜΠΥΞ, υκος, ὁ, ἡ, teste Eust. dicitur σειρὰ " κατάχρυσος τὰς περὶ τὸ μέτωπον τρίχας τῶν ἵππων " συνδέουσα, Catena s. Funiculus auratus, quo comæ " in equorum frontibus sparsæ colligantur: unde et " χρυσάμπυκες ipsi equi nominantur. Nec vero equis " solum tribuitur hæc ἄμπυξ, verum etiam mulieribus, " ut idem testatur Eust., dicens ἄμπυκα mulierum " fuisse διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τριχῶν, ἃς περιστέλ-" λοντες οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τοῦτον ἦγον. Quibus verbis " innuit ἄμπυκα nominatum fuisse et Vinculum illud, " quo constringebantur fluxi crines, et vero etiam " Vittam, quæ comis jam colligatis superinducebatur: " præsertim cum Hom. discrimen faciat inter ἀναδέ-" σμην et ἄμπυκα: Il. (Χ. 469.) Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς " χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ " πλεκτὴν ἀναδέσμην: ubi brev. Schol. ἄμπυκα et " ipse dicit esse κόσμον τινὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνέχοντα " τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς: generalius exp. et ita ut eo " intelligi possit et Vinculum crinium et Vitta: sicut " et Pausan. ap. Eust., cum ἄμπυκα dictum videri ait " διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, Eo quod cohibeat crines; " quod etymon meo judicio est non absurdum, ideo-" que latius extendunt h. v. ii, a quibus exp. non " solum * συγκάθαμμα, sed etiam ἐπίκρανον, καλύπτρα, " διάδημα, στεφάνη: proprie enim sonat τὸν τὰς τρί-" χας ἀμπέχοντα κόσμον τῆς κεφαλῆς. Idem Eust. " rursum addit, ἄμπυκας dici διαδήματά τινα κατὰ μετα-" φοράν: et in equis τοὺς χαλινούς, Fræna, quemad-" modum Hesychio quoque ἄμπυκες sunt non solum " * τριχόδεσμοι et διαδήματα, verum etiam χαλινοί: " itidemque Suidæ. Sed et Eur. Schol., exp. h. l. " Hec. (464.) Ἀρτέμιδός τε θεᾶς Χρυσέαν ἄμπυκα, " scribit ἄμπυκα proprie dici κόσμον τινὰ χρυσῷ καὶ " λίθοις πεποικιλμένον, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες " φοροῦσιν: ab hoc autem metaph. ἄμπυκας nominari " τοὺς διαχρύσους χαλινούς. Itidem certe v. ἀμπυκά-" ζειν exp. etiam χαλινοῦν, infra docebo, cum de de-" rivatis agam. Atque ita χρυσάμπυκες ἵπποι fuerint " Equi aureis frænis insignes: cum alioqui χρυσάμ-" πυκας Eust. nominari dicat διὰ τὸ δεῖσθαι στροφίῳ " τὰς κορυφὰς τῶν τριχῶν. ‖ Metaph. etiam ἄμπυξ di-" citur a Soph. P. (678.) ὁ τροχὸς, Rota, διὰ τὸ κυ-" κλοτερὲς, inquit Hesych. et Eust.: Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', " ὄπωπα δ' οὐ μάλα, Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ " Διὸς Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα Δρομάδα δέσμιον, κ.τ.λ. " Ubi nota fem. gen. dici ἄμπυκα δρομάδα, ut ap. " Eur. l. c. χρυσέαν ἄμπυκα. Eust. enim e veteribus " tradit masc. etiam gen. usurpari. ‖ Aristoph. " Schol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περιέχον, " et ap. ipsum Comicum ita dici τὸ πῶμα τοῦ ἀγ-" γείου, Operculum vasis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ " καλύπτειν τὸν οἶνον, sed καταχρηστικῶς. Locus est " A. (671.) Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκλῶσι λιπαράμπυκα, " i. e., inquit Schol., φιάλην Θασίου οἴνου πεπληρω-" μένην. Hi porro Ἄμπυκες dicuntur etiam Ἀμπυ-" κτῆρες et Ἀμπυκτήρια: itidem παρὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς " τρίχας, et quidem peculiariter in equis. Quorum " priore Æschyl. S. c. Th. (457.) usus est, Ἵππους δ' " ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας Δινεῖ. Ubi Schol. " annotat, ἀμπυκτῆρας proprie esse τοὺς κορυφιστῆρας, " s. τὰ προμετωπίδια, Verticalia et frontalia ornamenta " ad cohibendos crines: hic autem χαλινοὺς, Frænos " s. Fræna. Posterius vero ap. Soph. extat. Scribit " enim Hesych. eum in Œd. C. (1068.) ἀμπυκτήρια " vocasse τὰ φάλαρα, Phaleras: Πᾶς γὰρ ἀστράπτει " χαλινός· Πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ-Πυκτήρια φάλαρα " πώλων Ἄμβασις. Ubi tamen ἀμπυκτήρια non sub-" stantivum est, sed adjectivum; nam ἀμπυκτήρια " φάλαρα vocat ipsos ἄμπυκας s. ἀμπυκτῆρας. Cete-" rum ut veniam ad derivata vocabuli ἄμπυξ, tria re-" periuntur. PRIMUM est Ἀμπυκίται, quod Eust. e " Lexicogr. quodam affert pro διαδήματα: cum tamen " adjective potius usurpari videatur. Altera duo, " VERBA sunt, nimirum Ἀμπυκάζειν et Ἀμπυκίζειν: " quorum utriusque meminit idem Eust. 128. an-" notans, ἀμπυκίζειν dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας: " idque ipsum ἀμπυκίζειν sua etiam ætate usurpatum " fuisse pro τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν, Antias et " capronas, ita enim dicuntur anteriores crines, qui " in faciem defluunt, religare et astrictos tenere. " Itidemque ἀμπυκάσαι e Lex. Rhet. interpr. ἀνα-" δῆσαι: necnon χαλινῶσαι et στεφανῶσαι: quem-" admodum ἄμπυκας quoque esse dicunt διαδήματα, " χαλινοὺς, στεφάνας. Verum et COMPOSITI παραμ-" πυκίζειν ibi meminit. Apud antiquos enim inveniri " ait, v. παραμπυκίζεται signif. τὸ παραπλέκεται τὰς " τρίχας, Crines implicat: quin et vulgarem linguam " παραμπύκια solere dicere ἐπὶ τριχῶν. Forsan intel-" ligens τὰ γυναικεῖα κεφαλοδέσμια, οἷς παραμπυκί-" ζονται αἱ τρίχες, quæ ἄμπυκες etiam simplici voce " nominantur." " Suid. etiam meminit."

" Λιπαράμπυκα Θασίαν, Aristoph. (A. 671.) vocat " Lagenam s. Phialam vini Thasii, λιπαροῦ vocabulo " utens, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ οἴνου, ἄμπυκος autem, παρὰ τὸ " σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, quod ἄμπυξ di-" catur τὸ περιέχον. Ita Schol."

["Αμπυξ, Quint. Sm. 4, 511. Anal. 1, 421. Κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν. * " Ἐναμπυκίζω, Hesych. 1, 1212. 32." Dahler. Mss. Παραμπυκίζω, Schol. Aristoph. A. 1319. " "Αμπυξ, Heyn. Hom. 5, 71. 8, 343. Brunck. Soph. 3, 496. Musgr. Iph. A. 124. Herc. 1297. Wakef. Philoct. 678. Reticulum muliebre, Vitta, Eurip. Hec. 464. ubi v. Musgr. Wolf. ad Hesiod. 135. Græv. Lect. Hes. 635. Rota, Philoct. 678. et Brunck. (ubi omnino de h. v.) Ἀμπυκτήριος, Brunck. Soph. 3, 496. Ἀμπυκάζω, Valck. ad Il. 22. p. 74. Wakef. Philoct. 678. Ἀμπυκίζω, Valck. ad Il. 22. p. 74. Brunck. Philoct. 678. Παραμπυκίζω, Brunck. Aristoph. 1, 78. Valck. ad Adoniaz. p. 289.: παραμπυκίδδω, ad Röv. 75. Λιπαράμπυξ, Casaub. Athen. 41, 87. Brunck. Aristoph. 3, 85. Kuster. 123. a." Schæf. Mss. " Παραμπυκίζω, Eust. 1386." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνάμπυξ, (υκος, ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 12, 370." Wakef. Mss. Callim. H. in Cer. 125. ubi v. Spanh.]

[* " Ἑλικάμπυξ, (ἡ, Crines in nodum collectos habens,) Jacobs. Anth. 9, 190." Schæf. Mss. Dionys. H. Rhet. 154.]

[* " Κυανάμπυξ, (ὁ, ἡ, Cœruleum habens ἄμπυκα,) Theocr. Pind. ap. Lucian. 3, 505. Anthol." Wakef. Mss. K. μίτρα, Nonn. 6. p. 184.]

[* Λευκάμπυξ, (ὁ, ἡ,) Albis comis. Oppian. H. 4, 238. λευκάμπυκος αὐγὴ πυρός.]

" Μονάμπυκες πῶλοι, Unum tantum habentes ἄμ-" πυκα singuli. Eurip. ita vocare dicitur τοὺς κέλητας," [Alc. 428. Suppl. 586. 653. 680. ET * Μονάμπυκος, ὁ, ἡ, Eur. Hel. 1583. μονάμπυκον δέρην. ATQUE * " Μοναμπυκία, ἡ, si unus tantum equus est ornatus circa caput, si unus equus est frænatus διαχρύσοις χαλινοῖς. Μοναμπυκίᾳ, Ol. 5, 15. ubi per id abstractum notatur equus κέλης, ut sit δι' ἑνὸς ἵππου." Damm. Lex. Pind. " Heyn. Hom. 5, 70. 7, 780." Schæf. Mss.]

“ ’ΑΜΥΓΔΑΛΕΑ, ἡ, et ’Αμυγδαλέη, ἡ, Ion. Amyg- A
“ dalus; Arboris nomen, quæ et Nux Græca dicitur.
“ Diosc. 1, 177. ’Αμυγδαλέας πικρᾶς ἡ ῥίζα, Amyg-
“ dali, vel etiam Amygdalæ amaræ radix; nam
“ Amygdalæ vocantur ipsæ etiam arbores a Colum.
“ (9, 4, 3.) et Plin. (16, 25.) non tantum fructus; ut
“ cum dicunt, Floret prima omnium amygdala mense
“ Januario.” [“ Casaub. ad Athen. 106.” Schæf. Mss.]
“ ’Αμυγδαλῆ, ἡ, itidem Amygdalus s. Amygdala ar-
“ bor dicitur, per contr. e præced. ἀμυγδαλέα s.
“ ἀμυγδαλέη, ut συκῆ e συκέα: ’Αμυγδάλη autem,
“ paroxytonως dicitur Fructus illius arboris, alio
“ genere ἀμύγδαλον etiam nominatus, a Lat. itidem
“ Amygdala et Amygdalum. Testatur hoc Trypho
“ ἐν ’Αττικῇ Προσῳδίᾳ, sic scribens, (inquit Athen. 2,
“ 53.) ’Αμυγδάλην μὲν, τὸν καρπὸν βαρέως· ὃν ἡμεῖς
“ οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν· ἀμυγδαλῆ δὲ, τὰ δέν-
“ δρα· κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος,
“ καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου. Itidemque Pamphil.,
“ inquit idem 2, (52.) ’Αξιοῖ ἐπὶ τοῦ καρποῦ βαρύνειν,
“ ὁμοίως τῷ ’Αμυγδάλῳ· τὸ μέντοι δένδρον θέλει περι- B
“ σπᾷν, ’Αμυγδαλῆ ὡς ’Ροδῆ: Aristarch. vero, Καὶ τὸν
“ καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρεται κατ’ ὀξεῖαν
“ τάσιν: Philox. autem utrumque circumflectit. Ma-
“ lim tamen ego ἀμυγδαλῆν de Arbore dictum cir-
“ cumflectere: de Fructu autem, ὀξύνειν vel παροξύ-
“ νειν, ut aliquid inter ea sit discriminis. Quas scri-
“ pturas observatas video ap. Athen. et Diosc. Ac
“ τῆς ὀξυτόνου quidem γραφῆς de Fructu exemplum
“ est ap. Diosc. 1, 177. ‘Η δὲ γλυκεῖα καὶ ἐδώδιμος
“ ἀμυγδαλή. Apud Athen. item 2, (53.) ex Aristoph.
“ ῎Αγε νῦν τὰς ἀμυγδαλὰς λαβὼν Ταςδὶ, κάταξον τὴν
“ κεφαλὴν σαυτοῦ λίθῳ: ubi etiam addit, scribi ἀμυγ-
“ δαλὰς a quibusdam oxytonως, ut καλὰς. Apud
“ Eund. τῆς παροξυτόνου γραφῆς crebriora sunt exem-
“ pla: ut 2, (53.) e Phrynicho, ’Αμυγδάλη τῆς βηχὸς
“ ἀγαθὸν φάρμακον. Ibid. ex Eupolide, Δίδου μασᾶ-
“ σθαι Ναξίας ἀμυγδάλας. Rursum (2, 52.) e Phrynicho,
“ Τοὺς δὲ γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστ’ οὐκ ῍Αν
“ δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι. Veruntamen
“ et τῆς περισπωμένης γραφῆς exemplum ap. Eum re- C
“ peri 10. (426.) ex Amphide, introducente potorem,
“ qui suum compotorem alloquens dicit, ’Αμυγδαλῆ
“ μὲν παιζέτω παρ’ ἀμυγδαλῆν. Sunt enim ἐπακτικώ-
“ τατα δὲ πρὸς πότον τὰ ἀμύγδαλα, προεσθιόμενα, in-
“ quit idem Athen. 2, (52.) Arboris, unicum duntaxat
“ exemplum ap. eum observavi, idque circumflexum
“ tonum habens, 8. (349.) κάτα τῶν Σικυωνίων ’Αμυγ-
“ δαλῆν ἐπιβᾶσα, συνέτριβε. Vocatas porro τὰς ἀμυγ-
“ δάλας Herodian. Grammaticus ait παρὰ τὸ ἐν τῷ
“ μετὰ τὸ χλωρὸν ὥσπερεὶ ἀμυχὰς ἔχειν πολλὰς, teste
“ eod. Athen. 2. Sic Etym.” [Hippocr. 96, 1. 246,
21. 285, 4. 384, 23. “ ’Αμυγδαλῆ, ad Mœr. 10.
Toup. Opusc. 1, 26. 2, 168. Ammon. 12. Thom. M.
24. Steph. Dial. 63. Jacobs. Anth. 8, 382. ’Αμυγ-
δάλη, Mœris 9. et n.; 47. et n. Toup. Emend. 1, 37.;
Opusc. 1, 26. 2, 168. ubi etiam de esu amygdalarum
ad ebrietatem arcendam. Ammon. 12. Thom. M. 41.”
Schæf. Mss.]
“ ’Αμυγδάλινος, (η, ον,) Amygdalinus, h. e. Con-
“ fectus ex amygdalis: ut ἀμυγδάλινον ἔλαιον ap. D
“ Diosc. 1, 39. quod Plin. itidem (23, 4.) Amygda-
“ linum oleum vocat, qui et amygdalinorum pruno-
“ rum meminit.”
“ ’Αμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἀμυγδάλη s. ἀμυγδαλῆ,
“ h. e. Amygdalum; Fructus amygdalinæ arboris.
“ Plut. Symp. 1, 6. (8, 469.) ῎Ενιοι μὲν οὖν ᾤοντο, τὰς
“ ἀμυγδαλίδας δηκτικόν τι καὶ ῥυπτικὸν ἔχειν τῆς σαρ-
“ κὸς, ὥστε καὶ τῶν προσώπων τὰς ἐφηλίδας ἐξαίρειν.
“ ῞Οταν οὖν προληφθῶσι, τῇ πικρότητι τοὺς πόρους ἀμύσ-
“ σειν, καὶ δηγμὸν ἐμποιεῖν, ὑφ’ οὗ τὸ ὑγρὸν καταςπῶσιν
“ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς * διαςμιζόμενον. Ubi nota et ipsum
“ alludere ad etymon, quo παρὰ τὸ ἀμύσσειν deduci-
“ tur h. v. Sed videndum an ipsæ quoque αἱ ἀμυγδα-
“ λαῖ, Amygdalæ arbores, nominari queant ἀμυγ-
“ δαλίδες.”
“ ’Αμυγδαλίτης, ὁ, Amygdalites, Aliquam similitu-
“ dinem habens cum amygdala. Plin. 26, 8. Sextum,
“ Platyphyllon vocant: alii * Corymbiten, alii Amyg-
“ daliten, a similitudine. At Diosc. ἀμυγδαλοειδὴς
“ τιθύμαλλος est ὁ χαρακίας, ut nunc dicam.”

“ ’Αμυγδαλοειδὴς, ὁ, ἡ, Amygdalæ speciem gerens,
“ Amygdalæ s. Amygdalo similis. Diosc. 4, 165. ῟Ων
“ ὁ μὲν ἄῤῥην, χαρακίας καλεῖται· ὑπὸ δέ τινων κομήτης
“ ἢ ἀμυγδαλοειδής. Ubi quas characiæ tithymallo
“ tribuit appellationes, Plin. ascribit platyphyllo, uti
“ in præced. ’Αμυγδαλίτης dixi, quod huic ἀμυγδα-
“ λοειδὴς æquivalet. Obiter vero etiam nota Plin. ha-
“ bere * κορυμβίτην pro eo, quod ap. Diosc. est
“ κομήτην.”
“ ’Αμύγδαλον, τὸ, Amygdalum, Fructus amygda-
“ linæ arboris, qui et ἀμυγδάλη nominatur s. ἀμυγ-
“ δαλὴ, ut paulo ante docui. Diphilus ap. Athen. 2,
“ (52.) Τρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα. Her-
“ mipp. ap. Eund. 1, (28.) Τὰς δὲ Διὸς βαλάνους, καὶ
“ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα Παφλαγόνες παρέχουσι· τὰ γάρ
“ τ’ ἀναθήματα δαιτός. Utitur Athen. quoque neutro
“ gen. et Plut. itidemque ante hos Theophr. et Diosc.
“ qui etiam dicit ἀμύγδαλα χλωρά. Lat. quoque
“ Amygdala dicunt et Amygdalas, imitatione Græco-
“ rum.” [Hippocr. 162, 40. 229, 5. 242, 15. 267,
10. 286, 45. 287, 37. “ Mœris 9. et n. Thom. M. 41.
Jacobs. Anth. 8, 382.” Schæf. Mss. Glossæ: ’Αμύγ-
δαλον· Nux Græca, Amygdalum.]
“ ’Αμύγδαλος, ἡ, Amygdalus: i. q. ἀμυγδαλέα s.
“ ἀμυγδαλῆ, Amygdala, Arbor nimirum. Lucian.” [1,
715. “ Ad Mœr. 9.” Schæf. Mss.]
“ ’Αμυγδαλώδης, ὁ, ἡ, Amygdalæ speciem gerens;
“ idem enim signif. quod ἀμυγδαλοειδής.” [Nam idem
est vocabulum; ἀμυγδαλώδης factum est per contr.
ex ἀμυγδαλοειδής.]
[* ’Αμυγδαλέος, έη, έον, ET ’Αμυγδαλόεις, όεσσα,
όεν. Nicand. Th. 891. πιστάκια ἀμυγδαλόεντα. Athen.
14, p. 361. S. ἀμυγδαλέοισι ἀκρεμόνεσσι.]
[* “ ’Αμυγδάλιος, η, ον, Hippocr. de Morb. 2. p.
484.” Schneider. Lex. Sed nobis forma hæc suspecta
est.]
[* ’Αμυγδάλιον, τὸ, Amygdalum, Fructus. Hippocr.
156, 1. “ Ad Mœr. 9. ad Thom. M. 42.” Schæf. Mss.]
[* “ ’Αμυγδέλαιον, Sym. Sethi de Alim. p. 3.”
Boissonad. Mss.]
[* “ ’Εξαμυγδαλίζω, Aqu. Ex. 25, 33. 36.” Kall.
Mss. * ’Εξαμυγδαλόω, In modum amygdalæ efformo.
Aqu. Ex. 25, 33. ἐξημυγδαλωμένην.” Biel. Thes.]

“ ’ΑΜΥΔΡΟΣ, (ὰ, ὸν,) Obscurus s. Subobscurus,
“ Vix apparens, Exilis, Tenuis, i. q. ἀμαυρὸς supra. Ni-
“ cand. Th. (358.) τυπῇσιν ἀμυδροτέρῃσιν ἰάπτει, Ob-
“ scurioribus et exilioribus ictibus. Idem (158.) ἀμυδρό-
“ τερον δάκος ἄλλων, Exilius et tenuius ceteris vene-
“ natis serpentibus. Non minus in prosa usitatum est
“ itidem pro Obscurus et Exilis, Vix s. Leviter appa-
“ rens: ut cum dicitur ἀμυδρὸν φῶς, quod et ἀμαυρὸν,
“ pro Luce obscura et cæca, quæ non multum ab
“ ipsis differt tenebris. Sic Thuc. 6, (54.) ῎Ετι καὶ
“ νῦν δῆλόν ἐστιν, ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε,
“ Obscuris literis: quæ nimirum vetustate attritæ et
“ exesæ vix apparent. Et Philo de Mundo: Τὸ ἐκ-
“ μαγεῖον φυλάττει παρ’ ἑαυτῇ μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος
“ τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται
“ ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ. Ubi nota ἀμυδρὸν esse amplius
“ aliquid quam τὸ παντελῶς ἀφανὲς, ut supra etiam τὸ
“ ἀμυδρόν. Recte itaque Plut. (6, 635.) copulate
“ dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρόν: item (7, 700.) ἀμυδρὸν
“ καὶ δυσφάνταστον: itidemque Greg. ἀμυδρὰν καὶ
“ ἀσθενῆ φαντασίαν. Præterea ut ἀμαυρὰ ἐλπὶς dicitur,
“ ita ἀμυδρὰ, Obscura et cujus aliquæ adhuc extant
“ reliquiæ. Plut. Alcib. ῎Ετι δ’ οὖν ὅμως ἐκ τῶν παρόν-
“ των ἀνέφερέ τις ἐλπὶς ἀμυδρὰ, μὴ παντάπασιν ἔῤῥειν
“ τὰ πράγματα, Obscura spes et exilis: metaph. sumta
“ ab iis, quorum levia adhuc cernuntur vestigia.
“ Hesych. ἀμυδρότερα exp. non solum ἀμαυρότερα et
“ σκοτεινότερα, sed etiam ἀσθενέστερα. || At ἄμυδροι
“ τόποι eidem sunt οἱ κάθυγροι καὶ ἄγαν ῥέοντες, παρὰ
“ τὸ μυρεῖν, inquit, ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo in Lex. meo
“ vet. habetur ἄμυροι, itidemque ap. Etym. et ap.
“ eund. rursum Hesych.” [Hippocr. 108, 14. 187,
17. “ Jacobs. Anth. 8, 407. 12, 270.” Schæf. Mss.
“ Acer, Durus, Schol. Nicand. Th. 158. Exitialis,
Archil. 358.” Wakef. Mss.]
“ ’Αμυδρὸν et ’Αμυδρῶς, Obscure, Exiliter; ut cum
“ ἀμυδρὸν s. ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod et ἀμαυρὸν

"s. ἀμαυρῶς ὁρᾷν. Suid. quoque ἀμυδρῶς exp. σκοτεινῶς, ἀσαφῶς, λεπτῶς." [Aristot. H. A. 2, 8. "Eunap. 54." Wakef. Mss.]

[* Ἀμυδρότης, ἡ, Obscuritas. "Languidum et invalidum esse, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

[* Ἀμυδρήεις, εσσα, εν, i. q. ἀμυδρός. Nicand. Th. 274. ubi perperam editum est * ἀμυδρώεσσαι.]

"Ἀμυδρόω, Obscuro, Hebeto: unde ἀμυδρούμενος ap. Dionys. Areop. Hebescens, Deficiens." ["Philo J." Wakef. Mss.]

"Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, Obscuratio, Hebetatio. ἀμαύρωσις. Gal."

"ἈΜΥΚΛΑΙ, urbs Laconica ab Amycla conditore nomen sortita. Unde qui oriundus est, Ἀμυκλαῖος dicitur et Ἀμυκλαιεύς, ut Κρηταῖος, Κρηταιεύς. Fem. autem gen. Ἀμυκλαία, et Ἀμυκλαΐς, de femina inde oriunda. Masc. rursum Ἀμυκλαίτης, teste Steph. B., qui Ἀμύκλαιον Cretæ urbem et portum esse addit. Ab eadem urbe Ἀμυκλαΐδες dicuntur Crepidæ quædam s. Calceamenta, quod ibi conficerent, ut J. Poll. quoque testatur 7, 22. dicens ἀμυκλαΐδας esse ἐλευθερικώτερον ὑπόδημα, δηλοῦν δὲ κλήσει τὸν τόπον. Apud Hesych. vero scriptum Ἀμυκαλίδες, perperam pro Ἀμυκλαΐδες: licet ibidem, cum Ἀμυκαλίδας esse dixisset εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ, subjungat itidem, καὶ πόλις Ἀμύκαλαι. Præterea ab Ἀμύκλαι, s. Ἀμυκλαῖος, est v. Ἀμυκλαΐζω, signif. Amyclaice loquor: in qua signif. e Theocr. (12, 13.) habes Ἀμυκλαΐσδων." ["Ἀμύκλαι, Toup. Add. in Theocr. 396. Append. in Theocr. 18. Harles. ad Theocr. 174. Jacobs. Anth. 2, 358. Ἀμυκλαῖος, Toup. Append. in Theocr. 18. Ἀμυκλαΐζω, ibid. 23." Schæf. Mss.]

"ἈΜΥΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, dictum putatur quasi ἀμύγμων, ut sit ὁ μὴ ἔχων τι μυγμῆς, h. e. τοῦ διὰ μυκτήρων ἤχου, quo irridere aliquem solemus et subsannare: ideoque Nullis obnoxius sannis, Qui irrideri et subsannari nequit, Irreprehensus, Inculpatus: aliis etiam dictum volentibus quasi ἀμώμων. Utut sit, signif. Eum, in quo nil culpari reprehendique potest, nihil derideri et subsannari: unde ab Hes. quoque et Suida exp. ἀμώμητος, ἄψογος, ἄμεμπτος. Od. Ξ. (508.) Ὦ γέρον, αἶνος μέντοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας, Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, Inculpata sunt tua verba, Nil potest reprehendi in verbis tuis. T. (332.) Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι. Apud Eund. sæpe propriis nominibus junctum legitur, et tunc interpr. possumus non solum Inculpatus, sed etiam Laudabilis, aut Laudatissimus, Celeber, Præclarus. Il. Z. (190.) ἀμύμων Βελλεροφόντης. Od. Υ. (209.) Ὀδυσῆος ἀμύμονος. Il. Υ. (206.) Πηλῆος ἀμύμονος. Et alibi, ἀμύμονα Πηλεΐωνα. Quomodo accipi potest et Od. Θ. (246.) Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί, Nec enim celebres sumus pugiles; nisi malis Egregii, Eximii, aut Strenui, quo interpretari modo possumus et Il. E. (169.) ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἄμυμον dicitur, pro Elegans, Scitum; nam et in ejusmodi rebus nil reprehendi potest, nil subsannari et derideri. Il. I. (128.) Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας. Od. X. (442.) Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. Quibus addi potest Il. N. (637.) Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. E Dionysio quoque de Situ Orbis affertur pro Pulcro et præclaro. Rursum, cum Hom. (Il. Z. 171.) dicit θεῶν ἀμύμονι πομπῇ, interpr. Faustis deorum auspiciis, Bono ductu. Porro quod ad etymon illud attinet, quo dicitur ἀμύμων esse ὁ μὴ ἔχων τι μυγμῆς, ejusdem cum eo originis et signif. est Ἄμυγος, Expers μυγῆς s. μυγμῆς, h. e. ἀμώμητος, ἄμεμπτος, ἀγαθὸς, ut Hesych. exp."

"Ἀμυμώνη quoque affertur pro Inculpata: alioqui est nomen proprium unius e quinquaginta filiabus Danai."

["Ἀμύμων, Ruhnk. ad H. in C. 154. Clark. ad Il. A. 131. 423. B. 673. Z. 155. Koen. ad Greg. 275. ad H. N. 637. Od. A. 29. 232. Ilgen. ad Hymn. 535. A 651. Wolf. Proleg. 242. Jacobs. Anth. 9, 389. 12, 117. 308. Lucian. 2, 281. Heyn. Hom. 4, 116. 5, 218. 551. 717. 6, 479. 8, 407. * Ἀμυμώνειος, —ειος, Valck. Phœn. p. 64. * Ἀμυμώνιος, Porson. ibid. v. 195." Schæf. Mss.]

ἈΜΥΝΩ, Auxilior, Opem fero, Suppetias eo, Succurro, Aliquem defendo, vel Ab injuria defendo. Il. Φ. (215.) αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. Π. (265.) καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. I. (435.) οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι. Φ. (231.) Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Alibi quoque hæc duo copulat, ut O. (255.) Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων Ἐξ Ἴδης προέηκε παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Isocr. Οἱ δὲ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, Venerunt vobis auxiliaturi s. opem laturi; aut brevius, Venerunt vobis suppetias. Xen. K. Π. 3, (3, 29.) Μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Plato de LL. 3. (152.) Οὐ δ' ἤμυνεν ἱεροῖς τε καὶ τάφοις, Neque opem ferebat B templis et sepulcris, vel Neque propugnabat pro templis et sepulcris. Alii tamen pro Sacris et sepulcris interpr.

Ἀμύνω, Propello, Propulso, Arceo. Passim ap. Hom. cum accus. et dat. ut Od. Θ. (525.) Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, Ab urbe et liberis arcens crudelem diem, vel propulsans. Sic Il. Π. (835.) ὅ σφιν ἀμύνω ἦμαρ ἀναγκαῖον. Δ. (129.) Ἥ τοι πρόσθεν στᾶσα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν. I. (435.) ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι Πῦρ ἐθέλεις, Arcere vis ignem a navibus, Defendere naves ab igni, vel Defendere ignem navibus; ut Virg. dixit Solstitium pecori defendite, pro a pecore; ut idem alibi, Defendo a frigore myrtos. Aliquando pro dat. ponitur genitivus; ut Il. Δ. (11.) καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει: O. (731.) Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdum additur præpos., ut Od. P. (538.) ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Sic et ap. Apoll. R. 1, (816.) ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον λώβην. Nisi quis malit hic dicere ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον esse pro ἀπάμυνον μητρός: et ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, pro οἴκου ἀπαμῦναι. Usus est autem hujus verbi hac quo- C que in signif. ap. prosæ scriptores, sed cum illa priori constr. videlicet cum dat. et accus. Chrysost. de Sacerd. Κἀκεῖνοι μὲν οὐδὲ τὸν σωματικὸν αὐτοῖς δύναιντ' ἂν ἀμῦναι θάνατον, Mortem propellere, propulsare, Eos a morte defendere, vel tueri.

Ἀμύνω, Ulciscor; ut ἀμύνω περὶ σοῦ τεθνηκότος, Ulciscor te mortuum, Ulciscor mortem tuam. Videtur ad verbum sonare, Propugno pro te mortuo. Dicitur etiam ἀμύνεσθαι περὶ τεθνηκότος. Vide exemplum ex Hom. Hesychius ἀμύνειν inter cetera ἀνταποδιδόναι vult signif. Vices referre.

Ἀμύνομαι, Injuriam propulso, Vim arceo, Resisto, Dimico, Propugno cum aliquo. Il. Π. (622.) Ὅς κέ σευ ἄντα Ἔλθῃ ἀμυνόμενος. Ibid. (556.) Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. Quibus in locis absolute ponitur. Habet aliquando gen. ut Νηῶν ἠμύνοντο, M. (179.) nisi quis extrinsecus aliquid subaudiat. Habet et accus. ut P. (510.) Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν· Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. Ubi ἀμύνεσθαι στίχας, vel Injuriam propulsare D ab agminibus, Pro agminibus propugnare: vel Tueri, s. Defendere agmina potest exp. De qua signif. dicam paulo post. Interdum vero habet præpos. περὶ cum gen. ut ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, ap. eum aliquoties, Pugnare pro patria, vel Propugnare. Sic Il. Σ. (173.) Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Apud oratores autem, ut ait Suid., ἀμύνεσθαι dicuntur, qui illatam injuriam ulciscuntur. In qua signif. a Suida posita usurpatur interdum absolute, ut in illo Brasidæ celebri dicto, ap. Plut. (6, 297.) Ὡς οὐδέν ἐστι μικρὸν, οὐδ' ἀσθενὲς, ὃ μὴ ζήσεται, τολμῶν ἀμύνασθαι: sæpe vero cum accus. idque non solum in prosa, sed et in carmine. Od. M. (114.) Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην. Demosth. (112.) Ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, Tutissime et facillime ipsum ulciscemur. Herodian. (4, 5, 13.) Τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε ὑπὲρ τούτου. Isocr. ad Philip. (51.) Ἡμεῖς δ' οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτοὺς, Ulcisci eos ob injurias, quibus nos affecerunt, vel, Pœnas ab eis reposcere injuriarum. Potest autem Lat. dici Ulciscor te pro iis injuriis, ut Te-

rent. dixit, Ego te pro istis dictis et factis ulciscar. || Dicitur et ἀμύνομαί σε τούτου: ut ap. Lucian. Ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος, Ulciscor te ob risum, vel Vicem reddo tuo risui. Ἀμύνομαι autem cum accus. possumus aliter quam per v. Ulciscor interpr. ut ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους, Ulciscor hostes, aut Injuriam ab hostibus illatam propulso. Aut brevius, Hostium injuriam propulso: vel Defendo me aut Tueor adversus hostes. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέντας, Tueor me adv. eos, qui me adoriuntur. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 14.) Ὅπλα κτῶνται, οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, Habent arma quibus injuriam inferentibus resistunt, vel, Injuriam illatam propulsant, aut, Vim vi repellunt. Reperitur et ἀμύνομαι τὰ ἀδικούμενα: notandum est autem ejusdem signif. accusativos esse in hoc et illo loco: sed in hoc accus. rei, illic personæ esse. || Capitur vero ἀμύνεσθαι in prosa in illa etiam signif., quam primam ei dedi, initio hujus annot. videlicet pro Dimicare, Propugnare, Tueri, Defendere, vel Propugnando tueri. Xen. (Κ. 9, 9.) Αἱ δ' ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι. Demosth. (158.) Μηδ' ὑπὲρ ὧν ἐκεῖνοι δικαίως κτησάμενοι παρέδοσαν ἡμῖν, ἐθέλειν ἐρρωμένως ἀμύνεσθαι, Nec pro iis, quæ illi juste a se parta nobis tradiderunt, velle fortiter propugnare. Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Apud Eund. in Probl. Ἀμύνομαι πρὸ τῆς ἀδελφῆς, interpr. Pro sorore propugno, Sororem defendo. Dicitur et cum accus. ut ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, Plato de LL. Pro Græcia dimico, vel propugno, vel Græciam tueor, Græciam defendo aut Græciæ opem fero; ut ἀμύνομαι cum accus. signif. i. q. ἀμύνειν cum dat.; i. e. idem valeat: ἀμύνεσθαι τὴν Ἑλλάδα, quod ἀμύνειν τῇ Ἑλλάδι. Ceterum omittendum non est, in Hom. l. c., in quo utrumque habetur verbum, ἀμύνεσθαι στίχας, exp. posse per h. v. Tueri vel Defendere, ut illic admonui. Est vero et hoc observandum: ut Lat. duobus modis dicitur Ulciscor te, significando videlicet Ulciscor te pro injuria mihi a te illata, vel Ulciscor alium pro injuria, quam tibi intulit; ita et ἀμύνομαί σε dupliciter usurpari, sicut e præced. patet exemplis.

Ἀμύνομαι, Arceo, Propello, Propulso: ut ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, Il. Α. (484.) Ν. (514.) Sic ap. Plut. Publicola (416.) Οὗτος ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, Hic stans pro ponte hostes arcebat. Sic ap. Eund. Lycurgo, Ἀμυνόμενοι τὴν ἔνδειαν exp. potest Arcentes vel propulsantes.

Ἀμύνομαι, in bonam etiam partem, ut ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις, Par pari referre, ap. Aristot. Probl. Auctor Bud. Itidem ap. Eust. Aristophanes Gramm. docet ἀμύνεσθαι pro ἀμείβεσθαι simpliciter poni, citans Alcmanis h. l. Οὐ γὰρ πορφύρας τόσσος κόρος ὥστ' ἀμύνεσθαι, et hunc Thuc. (1, 42.) Ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Existimo autem ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις signif. Par pari referre, itidem ut τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι. Ut autem ἀμύνεσθαι in bonam etiam partem sumitur, sic et Gall. Se venger, quod proprie sonat ἀμύνεσθαι, et Avoir sa revanche, eleganter dicitur pro Gratiam referre.

[Ἀμύνω, Eur. Hec. 157. Τίς ἀμύνει μοι; Herodian. 3, 6, 9. Ælian. V. H. 13, 1. Xen. K. A. 2, 3, 23. τινὰ ἀδικοῦντα; Il. 12, 243. ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Diod. S. 4, 28. Ἀμύνασθαι τοὺς Ἕλληνας, περὶ ὧν κ. τ. λ. " Ἀμύνω, Ruhnk. Ep. Cr. 257. ad Mœr. 80. 82. Thom. M. 157. Brunck. Œd. T. 893. Pausan. 1, 98. Fischer. ad Palæph. 156. a. Valck. ad Phœn. p. 690. Bernard. Reliq. 109. ad Phalar. 340. Wakef. Ion. 846. Musgr. 828. Luzac. Exerc. 13. Jacobs. Anth. 7, 132. Heyn. Hom. 6, 460. 7, 453. 8, 34. 255. Ulciscor, act. Bion. X. 7. p. 326. Valck. Par pari refero, Idem ad Phœn. p. 533.; de constr., ad p. 280. Heyn. Hom. 4, 557. 5, 202. 6, 169. 221. 300. 303. 306. 389. 448. 7, 231. 238. Med., de constr., ad Diod. S. 1, 698. Act. med., Heyn. Hom. 7, 365. 8, 255. De act. et med., Valck. ad Herod. 219.; Wessel. ad 40. Ammon. 15. 31. Eran. Philo 159. Il. Ξ. 357. Wolf. et 362. Thom. M. 42. Toup. Opusc. 2, 98. Alciphro 138. Phalar. 34.: Lennep. ad 157. 159. et n. Jacobs. Exerc. 2, 147. 160. 185. Phrynich. Ecl. 8. Kuster. V. M. Præf. v. ix. 52. 99. De quant., Markl. Suppl. 263. Iphig. p. 10. Charito 768. Conf. c. ἀμείβω,
A Schneider. ad Xen. Mem. 233. Ed. 3.; c. ἀρήγω, Heyn. Hom. 8, 195. Ἀμύνομαι, Gratiam refero, Valck. ad Phœn. 264. Med., Auger Harangues 2, 519. 550. Kuster. V. M. 67. Brunck. Soph. 3, 496. Οὔτ' ἀμύνασθαι, οὔτε βοηθῆσαι, Plato Phædr. 344. * Ἀμυντέον, Brunck. Aristoph. 1, 284." Schæf. Mss. " Ἀμύνω, Auxilior, cum accus., Orph. Lith. Ἀμύνεσθαι περὶ, cum gen., Il. I. 527. M. 179." Wakef. Mss. " Ἀμυντέον, Soph. Antig. 689. H. Steph. Anim. in lib. de Dial. p. 46." Kall. Mss. "In bonam partem sumtum. Soph. Œd. C. 1128. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς Μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγώ, Καὶ τοὐπιεικές, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν. Εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε." Seager. Mss. Glossæ: Ἀμύνω· Suppetior, Tutor, Arceo. Ἀμύνομαι· Repræsento. Ἀμύνεται· Ulciscitur, Refutat.]

Ἀμυνάθω Att. pro ἀμύνω: ut διωκάθω pro διώκω. Aristoph. N. (1323.) Ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, Opem ferte mihi vapulanti. [Æsch. Eum. 435. Propulso, Eur. Andr. 721. " Ad Mœr. 118. ad Timæi Lex. 87.
B Brunck. Aristoph. 3, 208." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1015.]

Ἄμυνα, ἡ, Ultio, Vindicta, Propulsatio injuriæ. Aliquando absolute ponitur: nonnunquam cum gen., ut Alexand. Aphrod. Πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων, Ad eos propulsandos, qui nobis injuriam inferunt, Ad propulsandam eam, quæ nobis ab aliquibus infertur injuriam. || Ἄμυνα, in bonam partem, ut et ἀμύνεσθαι, Gratiæ relatio, Beneficii compensatio, Retributio: ἄμυνα, ἀμοιβή Suid. Eust. [Plut. Thes. 29. πρὸν ἄμ. τρέπεσθαι, Cæs. 44. εἰς ἄμ. ἀλκῆς προκαλεῖσθαι. " Mœr. 80. et n. Timæi Lex. 26. et n. Thom. M. 42. Phrynich. Ecl. 8. ad Phalar. 340. Luzac. Exerc. 17. Διὰ πάσης ἀμύνης τιμωρεῖσθαί τινα, Phalar. 30." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄμυνα· Adminiculum, Ultio.]

Ἀμυνίας, ὁ, pro ἀμυντικὸς, Hes. et Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς ap. Comicum, inquit Eust., i. e., ut opinor, Animus ultionis cupidus, vel ulciscendi. In VV. LL. legitur ἀμυντίας. Est autem et Nomen viri proprium Ἀμυνίας. Suid. [" Ἀμυνίας et * Ἀμεινίας conf.,
C Brunck. Aristoph. 2, 201." Schæf. Mss. Aristoph. I. 570.]

Ἀμυντικὸς, (ή, όν,) Injuriæ propulsativus, Ad injuriam propulsandam aptus, vel Ad injuriam propulsandam instructus, s. ad defensionem. Ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς, Plat. Epist. Vis propulsatoria injuriarum, Facultas injuriæ propulsandæ. Animalium quædam φυλακτικὰ esse dicuntur, inquit Bud., i. e. Cauta et provida: quædam ἀμυντικὰ, i. e. Defensioni s. Ad defensionem instructa, quæ tueri sese possunt et vim arcere. Idem annotat ap. Aristot. Poët. 4. ἀμυντικὸν opponi τῷ συγγνωμονικῷ, sed non declarant hujus nominis eo in loco signif. Ego existimo ἀμυντικὸν ibi verti posse Cupidum ultionis, Deditum ultioni, Cupidum vindictæ; quem nostrates vocant Hominem vindicativum. [* " Ἀμυντικῶς, Ast. ad Plat. LL. 378." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 416." Kall. Mss. Ἐπίπλασμα ἀμυντικώτατον, Diosc. 2, 205.]

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, ἡ, Auxiliator, vel Ultor. Il. Ο.
D (610.) ἀμύντωρ Ζεύς, Od. Π. (261.) Καὶ φράσαι, εἴ κεν νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διῒ πατρὶ Ἀρκέσει· ἦέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω: unde ἀρκεῖν et ἀμύντορα εἶναι pro eodem accipi patet. || Ἀμύντωρ cum gen., Propulsator, Expulsor; ut Simonides οἶνον dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων, Propulsatorem mœrorum, vel expulsorem. Vinum autem quia Lat. dicunt genere neutro, Propulsator dici vix possit: videndum igitur an vinum Propulsatorium aut Expulsorium interpr. liceat. [Antip. Sid. 63. " Heyn. Hom. 6, 443. 7, 91. 443. 8, 247." Schæf. Mss. " Orph. (Lith. 61.) Hesych." Wakef. Mss.]

" Ἀμύντιχος, deminutive et per abblanditionem ap. " Theocr. (7, 132.) dicitur ὁ Ἀμύντας." [Antip. Sid. 2. " Valck. Oratt. 234." Schæf. Mss.]

Ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀμύντωρ, Auxiliator, vel Ultor, vel, Propulsator. || Ἀμυντὴρ, Pars cornu cervini, ap. Aristot. H. A. 9. ut in suo Lex. Bud. scribit. In VV. autem LL. habetur, Ἀμυντῆρες, Adminicula, Rami in cervorum cornibus, qui impendent ante frontem. Aristot. H. A. 9, 5. [* " Ἀμύντης, Suid." Wakef. Mss.]

[* Ἀμύντειρα, ἡ, Auxiliatrix, Ultrix, Propulsatrix. Glossæ: Ἀμύντειρα· Ultrix.]

Ἀμυντήριος, ὁ, ἡ, [imo ια, ιον,] Auxiliatorius, Propulsatorius, Expulsorius. Ἀμυντήριοι ὀδόντες, VV. LL. exp. Dentes execti serrative. Sed ad verbum ἀμυντήριοι dicuntur, quasi Ad vim propulsandam apti. [“ Zeun. ad K. II. 200. Wessel. ad Diod. S. 1, 28. 356. Dionys. H. 2, 950.” Schæf. Mss. “ Cum gen., Ælian. H. A. 699.” Wakef. Mss. “ Clem. Alex. Fr. 1118.” Routh. Mss.]

Ἀμυντήριον, (τὸ,) Tutamen, Munimen. Ἀμυντήρια, inquit in Comm. Bud. Tutamina, Arma tutoria, h. e. φυλακτικὰ, ut thorax, galea, ocreæ. Ἀμυντήρια etiam, inquit, δι' ὧν μαχόμενοι ἀμυνόμεθα τοὺς ἐχθροὺς, οἷον σπάθη, ξίφος, Quibus in pugna propulsamus hostium injuriam, ut gladius. Quæ Bud. e Gr. Gramm. sumsit. Idem in Annot. prior. in Pand. Exarmare feras, est dentes, ungues, vel alia noxia membra adimere, vel etiam tutamina, quæ Græci ἀμυντήρια appellant, quibus vim propulsare nata sunt. Hactenus Bud. Ceterum cum ἀμυντήριον sub. semper existimo ὅπλον, et cum ἀμυντήρια itidem ὅπλα: quod substantivum exprimit Diod. S., e cujus verbis manifestum esse potest, quæ sint arma ἀμυντήρια, quæ item σκεπαστήρια: 130. meæ Edit., de Amazonibus loquens: Ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις, ὄφεων μεγάλων δοραῖς, ἐχούσης τῆς Λιβύης ταῦτα τὰ ζῶα τοῖς μεγέθεσιν ἄπιστα· ἀμυντηρίοις δὲ, τοῖς ξίφεσι καὶ ταῖς λόγχαις, ἔτι δὲ τόξοις, οἷς μὴ μόνον κ. τ. λ. Armis autem eas uti, σκεπαστηρίοις quidem, serpentum grandium exuviis, habente Libya hujusmodi animalia incredibili magnitudine: ἀμυντηρίοις autem, gladiis et lanceis, item arcubus, quibus non solum etc. Sunt igitur arma σκεπαστήρια, Arma opertoria, Arma corpus operientia, vel tegentia, vel Arma corpori operimentum s. tegmen præbentia: quanquam tegmen vocatur aliquando a poëtis ipse etiam clypeus. Opertoria autem arma dicere non dubitavi; quod, cum Opertorium dicat substantive Seneca, videatur et Opertorius adjective dicere, concessum esse. Ἀμυντήρια autem Defensoria arma, Propulsatoria arma, Arma quibus vis repellitur. Aristoph. Schol. ait fulmina esse præcipua Jovis ἀμυντήρια. [Gl. Ἀμυντήρια· Arvæi, Tela. “ Schol. Aristoph. Plut. 125.” Schæf. Mss. “ Apud Euseb. H. E. 8, 10.” Routh. Mss. “ Imo, Quibus hostis offenditur, læditur. Ita ἀμυντηρίοις κολάζειν, dicitur ap. Euseb. 1, 8. c. 10. κολάσεις ἐπάγειν, ap. Niceph. 1, 7. c. 9. Phil. Ægyptio Epist. ad Th. Crudelitatis instrumentis pœnas irrogare.” Gataker. Mss.]

Ἀνταμύνομαι, Vicissim auxilior. Sed in VV. LL. exp. Obsisto rursum, Me ulciscor. [“ Soph. Antig. 643. Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς, Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν· Thuc. 4, 19. p. 250. 220.” Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαμύνω, Propulso, Propello, Arceo. Cum dat. et accus., Il. A. (67.) ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Sic et ap. Herod. Ἀπαμύνειν σφὶ τὰ κακά. Invenitur et cum gen. et accus., ut τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακὰ, Mala propulsabat ab aliis, i. e. ἤμυνεν ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ κακά. || Ἀπαμύνομαι, Pass. Injuriam propulso, Resisto, Ulciscor hostem, vel injuriam mihi illatam. Od. Π. (72.) Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, qui versus posterior et alibi habetur. Sic et Od. Λ. (578.) ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί. Eust. in h. v. vult otiosam esse præpos., et ἀπαμύνασθαι nihil esse aliud quam ἀμύνασθαι. Ceterum usus est hujus verbi in prosa quoque: ut ap. Basil. Or. ad Juv. Τουτὶ μὲν ἀδελφὸν ἐκείνῳ τῷ παραγγέλματι, ὅτι τῷ τύπτοντι κατὰ τῆς σιαγόνος καὶ τὴν ἑτέραν παρέχειν προσῆκε· τοσούτου δεῖν ἀπαμύνασθαι. “ Ἀπομύνω, Arceo, VV. LL. ex Hom. “ ἀπώμυνε Αἰτωλοῖς κακὸν ἦμαρ, sed perperam. Scr. “ enim ἀπήμυνε ab ἀπαμύνω. Locus est Il. I. 597. “ eique similis hic in eodem libro, 251. Δαναοῖσιν “ ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.” [“ Heyn. Hom. 7, 126. 152. 8, 671. Il. A. 67. Jacobs. Anth. 7, 42. 132.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἐναμύνω, Pausan. 751.” Kall. Mss.]

“ Ἐξαμύνομαι, ex Eur. affertur pro Defendo, Tueor,” [Suppl. 208. Or. 269. Æsch. Pr. 481.]

Ἐπαμύνω, Defendo ab injuria, Auxilior, Succurro. Il. E. (685.) μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον. (Σ. 99.) ἑταίρῳ Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. Et in oratione soluta. Isocr. Paneg. (14.) Καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Jungitur autem et dat. pers. [rei,] ut ἐπαμύνειν ταῖς συμφοραῖς et ἐπαμύνειν ταῖς ἐνδείαις, ap. Eund. || Ἐπαμύνειν accus. pers. [rei] junctum, exp. Ulcisci, in Epigr. (Asclepiad. 25.) Τὴν δολίην ἐπάμυνον. [Gl. Ἐπαμύνω· Adminiculo. Eur. Cret. Fr. 1. “ Heyn. Hom. 6, 596. 7, 126. 453. 8, 671. Jacobs. Animadv. 317.; Anth. 7, 42. De constr., Heyn. Hom. 7, 231.” Schæf. Mss.]

Ἐπαμύντωρ, Auxiliator, Vindex, i. q. ἀμύντωρ. [Orph. Lith. 77. “ Wolf. Proleg. 242. Heyn. Hom. 6, 443. 7, 91.” Schæf. Mss.]

[* Συνεπαμύνω, Opem fero alicui, Adjuvo. “ Appian. 2, 439.” Wakef. Mss.]

[* Καταμύνομαι, Ælian. H. A. 5, 11. Athen. 345.]

[* “ Μεταμύνω, (Insequor ut vindicem,) Lysias 5, 145. ubi cf. Reisk.” Boissonad. Mss. “ Quint. Smyrn. 8, 451: 11, 286.” Wakef. Mss.]

“ Περιαμύνω, Protego et defendo a circumstantibus “ periculis, Plut. Alcib. (1, 195.) Τοῦ δὲ Σωκράτους “ πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος, οὐ παρήλασεν ἰδὼν, “ ἀλλὰ παρέπεμψε καὶ περιήμυνε.”

Προαμύνω, ut προαμύνω σοῦ, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, i. e. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus sum. Quod et simplici ἀμύνω signif. [Thuc. 3. p. 174. “ Plutarch. 1, 150.” Wakef. Mss.]

Προσαμύνω, vel Προσαμύνομαι, Insuper auxilior, Insuper opem fero. Il. B. (238.) ὄφρα ἴδηται Ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν. Citatur autem e Plut. Romulo προσαμύνεσθαι voce pass. pro Propugnare, Protegere. [Il. Π. 509. ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.]

“ Συναμύνω, Una opitulor. Eur.” [Iph. A. 62. Joseph. B. J. 209. “ Med., Eratosth. 12. Ælian. H. A. 171.” Wakef. Mss.]

[* Ἀμύνανδρος, ὁ, ἡ, Hesychio δυνάμενος ἄνδρας ἀμύνεσθαι, ET * Ἀμυνανδρίαι, eidem γένος, ἐξ οὗ ἱερεῖς Ἀθήνησιν.]

[* Κομηταμυνίας, ὁ. Aristoph. Σ. 466. σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία, Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, Superbi illius sectator Amyniæ.]

ἈΜΥΣΣΩ, vel Ἀμύττω, ξω, Rado unguibus, Vellico, Lacero, Discerpo, Carpo, eo sensu quo a poëtis usurpatur interdum h. v., et, Servio teste, in Leg. XII. Tab. scriptum erat, Mulier faciem ne carpito. Quanquam ap. Cic. legitur, Mulieres genas ne radunto. Vide Ἀμυχή. Proverb. est ap. Suid. Μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθοὺς, Probos ne spina quidem vellicarit, aut punxerit. Il. T. (284.) χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. Ab αἷμα, inquit Etym., fit αἱμάσσω, et mutato α in υ, ἀμύσσω: ut μάθω, μάθος, μῦθος: signif. autem αἱματῶ, et Rado unguibus. Ponit et aliam etym. a μύζω s. ἀμύζω, prorsus frivolam et ineptam. Ideo recte Eust. non hanc, sed illam secutus est, ἀμύσσειν tenuari docens, quamvis quasi αἱμύσσειν dicatur. Sciendum est autem, licet dicant Gramm. ἀμύσσειν esse proprie ξέειν τοῖς ὄνυξι, Radere unguibus, interdum tamen dat. illum addi ab auctoribus; ut quidam ap. Suid. Ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. || Ἀμύσσω exp. etiam Lancino.

Ἀμύσσω, inquit Bud., Scarifico. J. Poll. Οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν.

Ἀμύσσω, metaph. Animum exulcero, Saucio animum alicujus, ap. Basil. Æschines Epist. Καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν, ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει, Quod mentem exulceret, dolorem videlicet refricando. Il. A. (243.) σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Poterit autem hic reddi etiam Carpo; transfertur enim eodem a poëtis Lat. adeo ut ἀμύσσω tam in propria, quam in translativa signif. hoc eodem verbo interpr. possimus.

[“ Ἀμύσσω, Epiphan. Hær. 65. c. ult.” Routh. Mss. Diod. S. 3. p. 114. “ Heyn. Hom. 7, 669. Eichst. Quæst. 78. Jacobs. Anth. 6, 410. 11, 140.; Emend. 9. Greg. Corinth. 215. 219.; Koen. ad 265. Wakef. S. C. 2, 12. Lex. Herod. 175. Phrynich. Ecl. 94. ad Dionys. H. 2, 795. Lobeck. Aj. p. 314.” Schæf. Mss. “ Dio Chrys. 2, 22.: ἀ. παρειὰς, Nonn. 40, 161. Discerpo, de cane, Ælian. H. A. 611.” Wakef. Mss.]

"Ἄμυγμα, τὸ, Laniatus et laceratio cutis; proprie. "Soph. vero dixit etiam πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας, "(Aj. 643.) pro Vellicatus s. Evulsiones canæ comæ. "Idem et ἀμυχὴ dicitur." [Eur. Andr. 826. "Jacobs. Anth. 6, 410." Schæf. Mss. "Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀμυγμὸς, ὁ, proprie Laniatus, deinde latius Vulnera. Theocr. 24, (124.) ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν, ubi leg. nostro periculo ἀμυγμὸν, quod vocabulum recte deducitur ab ἄμυγμα, cum ἀμυχμὸς ab ἀμυχὴ formatum, contra Gr. linguæ analogiam peccet. Ἀμυχμὸς formandum esset ab ἀμυχμὴ, ut αὐχμὴ, αὐχμός.]

Ἄμυξις, ἡ, Vellicatio, Laniatio, Laceratio. Item Scarificatio. [Orph. Arg. 24. "Ach. Tat. 636." Wakef. Mss.]

Ἄμυξ, υχος, ἡ, i. q. ἄμυξις, et quod ἀμυχή. Ἄμυξ, ἀμυχὴ, Hesych.

Ἀμὺξ, adv. Vellicatim, Discerptim. Male autem ap. Schol. Nicand. Th. (131.) et alibi ἄμυξ scriptum est pro adv. Vide Ἀμυχηδὸν aliud adv. [" Valck. ad Adoniaz. p. 638." Schæf. Mss. "Etym. M." Wakef. Mss. Supra p. 570. d—71. b.]

" Ἀμυκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Vim habens dilacerandi et di- " laniandi. Ἀμυκτικὰ a Cœl. Aur. vocari tradunt Ar- " teriaca medicamenta, quæ arterias affectas exerce- " ant, quia nimirum constant ex acribus, vellicantibus " et lacerantibus. Verba ejus hæc sunt, Chron. 2, " 6.: Adhibenda etiam arteriaca medicamenta, et " quæ partes in passione constitutas exerceant, a Græ- " cis ἀμυκτικὰ appellata." [" Plut. Mor. 3, 608. Wytt." Seager. Mss. " Plut. 2, 642." Wakef. Mss.]

Ἀμυκτικῶς, Aliud adv. Nicand. Schol. ἀμὺξ ἐμφῦσα ap. eum exp. ἀμυκτικῶς καὶ *καταξυστικῶς ἐμφῦσα. Nam in h. l. Th. (131.) Ἡνίκα θορνυμένου ἔχιος θολερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα, ait ab aliis legi ἀμὺξ ἐμφῦσα pro ὀδὰξ ἐμφῦσα. Sed ibi male legitur ἄμυξ paroxytone. ["Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀμυχὴ, ἡ, i. q. ἄμυξις. Plut. Ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, Lacerationes plangentium sustulit, h. e. Quæ fieri solebant a plangentibus. Est tamen in XII. Tab. Lege, quam Cic. ait e Solonis Legibus translatam, non v. Lacerare, sed v. Radere; ita enim ibi, Mulieres genas ne raduntó. || Ἀμυχαὶ, Diosc. interpretes Parva hulcera s. Hulcuscula vertunt: quidam Hulcuscula cutis; ut 7, 3. Οὐκ οὕτω δ' εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λυσσοδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ. Recte autem videtur addi gen. cutis; quia et Gr. Lexicogrr. ἀμυχὴν exp. ἐπιπόλαιον ἕλκος, Superficiale hulcus; unde et ἀμυχὶ adv. pro ἐπιπολαίως, Superficialiter. || Sunt et qui ἀμυχὰς, Tubera liventia interpr. ut in h. l. Ἀμυχάς τινας ἐπὶ προσώπου. Apud Plut. autem de Tranq. (7, 851.) τραχύτητας καὶ ἀμυχὰς vulgo interpr. Aspera et cava loca, vel Aspera tremulosaque loca, perperam, meo quidem judicio. [" Lucian. 2, 857. Hippocr. (204, 2. 357, 43.)" Churchill. e Suicer. Mss. " Jambl. V. P. 231. Theog. v. 90." Routh. Mss. Glossæ: Ἀμυχή Cicatrix, sc. ficiabilis. " Casaub. ad Athen. 106. Bast Lettre 48. 233." Schæf. Mss. " Diod. S. Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἀμυχώδης, ὁ, ἡ, Similis ταῖς ἀμυχαῖς, In quo cu- " tis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur, Hip- " pocr. Coac. Progn. (437, 45.) τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθή- " ματα."

[* Ἀμυχιαῖος, αία, αῖον, In cute, Superficialis. " Ἀμυχιαῖα τὰ ἥδοντα, Voluptates vanæ, falsæ, fallaces, h. e. quæ tantum tales videntur, neque sunt, 3, 5. ubi v. not. Opponuntur iis τὰ ἀλγεινὰ ἀκραιφνῆ." Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. " Boëckh. ad Plat. Simon. XXXVII." Schæf. Mss. " Ulcerosus, Æsch. Socr. 38." Wakef. Mss.]

[* " Ἀμυχὴς, ὁ, ἡ, Angl. Scratched. (Villoison.) Anecd. Gr. 2, 112. (e Porphyrio de Pros. Κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ ὁ εὑρὼν ἐσφαλμένον βιβλίον, οὐκ ὀφείλει τοῦτο διορθοῦσθαι, καὶ ξέειν τὰ κακῶς γραφέντα, ἀλλ' ἐᾶν ἀδιόρθωτον, ἵνα μὴ τὸ βιβλίον ἀκαλλές τε ὁρῷτο, καί τινα τρόπον ἀμυχὲς, ξεσμάτων ἐπιφερομένων.)" Wakef. Mss.]

Ἀμυχὶς, ap. Suid. reperitur in exp. nominis ἄμυξις: exp. enim, ἀμυχὶς, σπάραξις, ξέσις. Ubi si non male ἀμυχὶς legitur pro ἀμυχὴ, certe deminutivi formam habere videtur ἀμυχὶς, gen. habens ἀμυχίδος.

Ἀμυχὶ, adv. Cum vellicatione, Superficialiter: Quasi radendo summam cutem. Vide proxime præced. annot.

Ἀμυχηδὸν, adv., quod ex ἀμυχὴ factum esse patet: ἀμυχηδὸν ap. Etym. exp. ἄκροις δακτύλοις, Primoribus digitis, vel Summis digitis. Videtur tamen potius signif. In lacerationis, aut vellicationis modum, aut Per vellicationem, et quasi quis diceret, Vellicatorie, s. Vellicatim, aut Discerptim. Idem videtur et ἀμὺξ signif. [Inter vv. dubia posuit Schneider. Lex.]

" Ἀνήμυκτος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἀχάρακτος, nimirum " ὁ οὐκ ἠμυγμένος, Qui unguibus carptus scissusque " non est."

" Καταμύσσω, Lacero, Laniatu saucio, Perstringo. " Ita videlicet ut aratrum terram, et telum cutem per- " stringit leviterque sauciat, non profundum impri- " mens sulcum, quod et ξέειν dicitur. Il. E. (425.) " Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Athen. " 2. (70.) Καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου." [Athen. 165. Ἀμυχὰς μεγάλας καταμύξαντες. Phot. Καταμεμυγμένα· τὰ τὰς ἀμυχὰς ἔχοντα. "Valck. ad Herod. 252. Antip. Sid. 83. Heyn. Hom. 5, 87." Schæf. Mss. " Lugeo, Mnasalc. 17. In med., Herod. 4, 71. Hesych." Wakef. Mss.]

" Περιαμύσσω, Circumscarifico, Circumcirca sau- " cio. Metaph. in Axiocho, Δέος τι ποικίλως περιαμύτ- " τον τὸν νοῦν, Sauciaus, Lacerans." [" Vexans, Urgens, Torquens, Crucians dolore animum: de timore 3, 3. Metaphora petita est ab iis, qui radunt, carpunt, lacerant aliquid. Hesych. Ἀμύσσειν· ξέειν, σπαράττειν. Sed addit etiam notionem verbi metaphoricam, λυπεῖν. Il. A. 243. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις, Χωόμενος ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας." Fischer. " Περιαμύσσω, Galen." Wakef. Mss.]

[*" Ἀμύσση, Cattier. 20. * Ἄμυσσορ, Valck. Anim. ad Ammon. 2. * Ἀμύχομαι, Toup. Add. in Theocr. κδ'. 124. (Blomf. ad Æsch. Pers. 430.)" Schæf. Mss.]

ἈΜΦΙ, præpositio, Circa, De. Quamvis autem ejus frequentissima signif. sit Circa, cum accus. aut De, cum gen. vel dat.; tamen a gen: ordientes, ut ordinem casuum sequamur, quas illi juncta habeat præterea signiff. dicemus.

Ἀμφὶ, cum gen., De, περί. Od. Θ. (267.) Ἀμφ' Ἄρεως φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Lucian. Astrol. (2, 360.) ubi Ion. dialecto utitur, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. || Item Ἀμφὶ cum gen., Propter. Apoll. R. 1, (120.) τῆς δ' ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν, Propter hanc, Hujus causa, vel gratia, Hujus nomine. || Ἀμφὶ pro πρὸς, Per; ut cum dicitur Oro te per Jovem. Idem Apoll. R. 2, (216.) Φοίβου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι, Oro atque obtestor per Phœbum. || Ἀμφὶ cum gen. pro Circa, citatur ex h. l. Herod. ἀμφὶ πόλιος οἰκοῦσι: exp. enim, Circa urbem habitant.

Ἀμφὶ, cum dat., itidem pro De, περὶ, Att. secundum quosdam; ut ap. Soph. Aj. (684.) Ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει, i. e. περὶ τούτων. Ibid. (340.) ἀμφὶ σοὶ βοᾷ Schol. exp. περὶ σοῦ. Sic utitur passim et Herod. ut (3, 32.) Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος, De ejus autem morte duplex vulgatur fama. Idem, (5, 19.) Ἀμφὶ δὲ ἀπόδῳ τῇ ἐμῇ, πείσομαί τοι, De meo autem discessu, vel Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι (Il. Γ. 70.) exp. περὶ τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malunt accipere, ut paulo post dicetur. At Od. Ξ. (338.) κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ Ἀμφ' ἐμοὶ, manifeste ἀμφ' ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ positum est. Sic et ἀμφὶ βοηλασίῃ (Il. Λ. 671.) et ἀμφὶ γάμῳ (N. 382.) indubitate pro περὶ βοηλασίης, et περὶ γάμου. || Ἀμφὶ dativo junctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima et maxime recepta signif., præsertim ap. poët. Hesiod. (S. 128.) Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν Ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Od. Ξ. (23.) ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Apoll. R. 2, (1070.) Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, Æreas autem galeas circum capita posuerunt, vel, Capitibus circumposuerunt. Sic et ap. Theocr. ἀμφὶ στήθεσσι, Circa pectus. || Ἀμφὶ, Propter; ut ἀμφὶ φόβῳ ap. Eur. Schol. exp. διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli, ut modo dictum est, exp. Propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Itidem et (Od. A. 48.) Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,

exp. ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, Propter Ulyssem. Posset etiam fortassis verti In Ulysse, i. e. In Ulyssis recordatione: nam In sic aliquando Lat. usurpant. Od. Λ. (421.) Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις Ἀμφ' ἐμοὶ, Propter me, inquit Eust., vel, Super me. || Ἀμφὶ pro κατὰ, Contra. Soph. Aj. (302.) Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, i. e. κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, Adv. Ulyssem; ut dixit Ἀτρειδῶν κάτα. A

Ἀμφὶ, Circa, cum accus. ap. prosæ scriptt. potius quam cum dat.; ut ἀμφὶ τὴν πόλιν, Circa urbem. Lucian. (1, 189.) Ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλὰ, Circa fornacem utplurimum occupatus sum. Accepit autem hoc loquendi genus e Xen., ut opinor; nullus enim, si bene observavi, e Græcis antiquis scriptt. frequentius eo utitur; ut K. Π. 7, (5, 18.) Οὐκ οἶμαί σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. Sic 8, (3, 20.) Ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν. Itidem 5, (5, 14.) Ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Circa cœnam occupatus erat. Ab Eod. (O. 6, 7.) agricolæ vocantur οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, Circa terram occupati, Quibus res est cum terra, vel est cum terra negotium, ut Lat. quidam scriptor locutus est. Dicunt vero eodem sensu nonnunquam, εἶναι περί τι, et γίνεσθαι περί τι. Notandum est autem Xen. l. c. dixisse ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, pro Circa cœnam occupatum esse, Occupatum esse in cœnando, in sumenda cœna, vel in sumendo cœnæ cibo: at vero ap. Thuc. τὰ ἀμφὶ ἄριστον appellari, Quæ ad prandium pertinent, i. e. ad instruendum et apparandum prandium pertinentia. || Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ad verbum, Qui sunt circa Priamum vel erant, sub. enim ὄντες, pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Il. Γ. (146.) Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτιόν θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος, pro, Priamus et Panthous et Thymœtes, etc. ut docet Eust. et ipse Hom. mutato hoc genere loquendi, subjungit Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, pro οἱ περὶ Οὐκαλέγοντα καὶ Ἀντήνορα, retinendo eand. sermonis formulam. Est autem non minus, imo etiam magis usitatum in prosa hoc loquendi genus. Lucian. Οἱ μέντοι ἀμφὶ Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, Aristippus et Epicurus primas tenebant. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην reperitur positum pro Socrates: οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, Herod. pro οἱ Κορίνθιοι, Corinthii. Usurpatur autem hæc phrasis et in obliquis casibus. Synes., Παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τοῦ ἑταίρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Usitatum est vero et περὶ pro ἀμφὶ in hujusmodi formula sermonis, ut οἱ περὶ Ἀναξαγόραν ap. Aristot. pro Anaxagoras. Sic ap. Plut. Demetrio, (5, 43.) Οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον. Quoniam vero, inquit Bud., sub voce plur. singulos signif. hic sermo, ideo sing. num. verbo jungi potest figurate; quomodo Herod. 1, (62.) usus est: Καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος ἤϊσαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐπὶ τωὐτὸ συνιόντες, ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα. Aliquando tamen, subjungit idem Bud., pro Homine et comitatu ejus vel sodalitate accipitur, ut ap. Plut. Demetrio, (5, 15.) Οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα πάντως μὲν ᾤοντο δεῖν δέχεσθαι τὸν κρατοῦντα ——, ὅμως δὲ πρέσβεις δεομένους ἀπέστειλαν. Hactenus Bud. Sciendum est autem in nonnullis ll. ambiguum esse, utro modo intelligendus sit hic sermo: unde et duplices extant in quibusdam ll. interpr. ut ap. Thuc. οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis; vel, ut alii, ipse Pisander, nihil adjungendo. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον ap. Xen. (5, 3, 3.) Cyrus et ejus milites; vel, secundum alios simpliciter, Cyri milites. Sic ap. Plat. οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus et ejus sectatores; vel, ut alii, simpliciter Orphei sectatores. || Ἀμφὶ itidem cum accus., Circiter. Lucian. Ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, (1, 360.) Ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπέθανον, Cum annos esses natus circiter quinquaginta; vel, ut alii, Cum circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφὶ περὶ, cum accus. positæ, ἐκ τοῦ παραλλήλου, pro Alterutra sola. Il. B. (305.) Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdum autem περὶ præponitur, posita post ipsam particula τε, itemque post ἀμφί: ut Il. P. (760.) περί τ' ἀμφί τε τάφρον. Sic Apoll. R. 2, (1210.) ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται Ἀθάνατος. Existimo autem hanc copulam ab utroque inseri metri gratia potissimum.

Suidas ἀμφὶ περὶ exp. ἐξ ἑκατέρου μέρους, Ex utraque parte: in cujus exemplaribus male inter ἀμφὶ et περὶ distinctio interposita est.

Ἀμφὶ, pro περὶ et ἐν et ἐπὶ, et pro δύο, in compos. Eust.

Ἀμφὶ, adv. sine casu, ut et Circum Lat. aliquando, Exp. et Circumcirca. Apoll. R. 2, (920.) ἀμφὶ δὲ πήληξ: potest tamen sub. hic aliquis dat. extrinsecus. Exp. et Circumcirca, ibidem, (2, 1206.) ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναιετάουσι.

[Ἀμφὶ, Am, Gl. I. q. πρὸς, Apoll. R. 2, 216. "Aristoph. N. 595. Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων Ὑψικέρατα πέτραν, Huc ades tu quoque, Phœbe rex. Hesiod. Th. 476. καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ, καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ, Circa." Seager. Mss.]

["Ἀμφὶ, Markl. Suppl. 49. Iphig. p. 3. 200. Clark. ad Hom. 2. p. 472. Brunck. Apoll. R. 159. 177. Porson. Phœn. 121. Boissonad. in Philostr. 374. Heyn. Hom. 6, 236. Simonid. 13. 20. Jacobs. Animadv. 43. 77. 318. B 285. Anth. 6, 435. 7, 174. 401. 8, 114. 243. 9, 363. Antip. Sid. 76. 88. Bibl. Crit. 1, 76. Musgr. ad Eurip. p. 217, a. Toup. Opusc. 2, 178. Eran. Philo 161. Ilgen. ad Hymn. 226. De constr., Valck. ad Phœn. p. 43. 152. Brunck. ad Æsch. Pr. 182. Ἀμφὶ, cum gen., Oracula Jovis p. 8. Gall. Porson. Orest. 748. Epigr. adesp. 157. 565. Propter, Brunck. Apoll. R. 220. Epigr. adesp. 747. De, Eurip. Hec. 589. 701. Seorsum 4, Toup. Opusc. 1, 407. Λόγος ἀμφί τινος, Lucian. 3, 459. 464. Μάχεσθαι ἀμφί τινος, Valck. ad Herod. 150. Toll. ad Apoll. R. 736. Ἀμφ' Ἐλισοῦντος, Ex utraque parte Elisuntis, On each side of the river, Toup. Append. in Theocr. 39. cf. Eichst. Quæst. 7. Cum dat., Statyll. Fl. 9. Brunck. Apoll. R. 22. Ænigma 5. Heyn. Hom. 6, 644. Ob, ibid. 236. 7, 105. Theosebia Epigr. Ἀμφὶ βόεσσι, Heyn. Hom. 7, 97. Ἀμφ' ὀδύνῃ, Archiloch. 4. Tyrwhitt. ad Orph. 119. Πόνος ἀμφὶ πόνῳ, Alii ex aliis labores, Plut. Mor. 1, 424. Ἀμφὶ θυμῷ, Præ ira, Brunck. ad Soph. 3, 401. ad Apoll. R. 61, ubi de hac signif. præpositionis C ἀμφὶ, (cf. Casaub. Athen. 1, 55:) Porson. in Toup. Emend. 4, 464. Ilgen. Hymn. 560. Cum accus., Epigr. adesp. 565. Heyn. Hom. 5, 525. 6, 649. Loci, Jacobs. Anth. 11, 111. Οἱ ἀμφί τινα, Cattier. 6. Bast Lettre 181. Græv. Lect. Hes. 553. 602.: v. omnino Ernesti. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Il. Γ. 146. I. 81. M. 139. Od. Γ. 162. ad Xen. Eph. 782. Wyttenb. Select. 154. Ἔχειν ἀμφί τι, Bergler. ad Alciphr. 82. Ἀμφὶ Διόνυσον μνήσομαι, Hymn. in Bacch. 1. cf. Hymn. in Pana 1. in Diosc. 1. in Nept. 1. Ἀμφ' ἐμὲ γὰρ μάρναντο, Agathias 46. Cum gen., dat., Heyn. Hom. 6, 466. Cum dat., acc., Porson. Med. p. 82. Jacobs. Anth. 12, 217. 230. Cum verbis metuendi, de constr., Brunck. Apoll. R. 115. 156. 229. Ἀμφὶ pro διὰ, Per, Jacobs. Anth. 9, 141. Pro ἐν, Heyn. Hom. 4, 327. Ἀμφὶ, Ad, Iphig. A. 164. cf. 1291—4. Iphig. T. 6. Mnasalc. 11. et Jacobs. Bianor 17. Circiter, Zeun. Ind. in K. Π. Eur. Phœn. 147. Ἀμφὶ, adverbialiter, Wolf. Præf. ad Il. p. xxii. Undique, Heyn. ad Hesiod. 148. Wolf. Seorsum, Hymn. in Cer. 85.; D redundare ait Ruhnk. ad v. 366.; Mitsch. vertit Præterea. Ἀμφὶ σιδήρῳ, Heyn. Hom. 8, 363. Ἀμφὶ, solum, sine casu, Markl. Suppl. 106. Wakef. Phil. 39. Heyn. Hom. 6, 108. 181. Ἀμφὶ, περὶ, Epigr. adesp. 156." Schæf. Mss. "Ἀμφὶ, cum gen., Propter, De, Il. A. 665. B. 498. Od. A. 545. Cum περὶ, Callim. Del. 300. Ἀμφ' ἑνὶ, In uno loco, Arat. Dios. 109." Wakef. Mss.]

Ἀμφὶς, aliud adv. ex ἀμφὶ præpos. factum, addita litera σ: ut e præpos. περὶ fit πέριξ, additione literæ ξ. Utrimque, Ab utraque parte. Il. E. (723.) σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, i. e. ἀμφοτέρωθεν, inquit Eust. At H. (342.) Ἤ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα: ubi ἀμφὶς idem ait signif. vel In circuitu, aut Circumcirca; vel ἀμφὶς adv. pro præpos. ἀμφὶ, Circum, accipi; ut intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος οὖσα. Idem et alibi ἀμφὶς pro ἀμφὶ positum annotat. Apud Hesiod. autem ἀμφὶς, Circumquaque aut secundum Hesych., Aperte signif. in Ἔργ. (2, 319.) Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών. At Il. B. (384.) itidem cum v. ἰδὼν jungitur, sed gen. habet, Ἅρματος ἀμφὶς ἰδών: secundum hanc exp. περισκεψάμενος τὸ ἅρμα vel περιβλέψας.

Ἀμφὶς, Sine, Seorsum, cum gen.; ut ἀμφὶς Διὸς, pro A Absque Jove, vel Seorsum ab Jove, ap. Hom. Apud Od. Π. (267.) πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον Φυλόποδος, i. e. χωρὶς, inquit Eust. vel πόῤῥω. Hesych. in Διαμφὶς tradit et Æschyl. Pr. ἀμφὶς posuisse pro χωρίς. Interdum cum v. junctum, non in compositione tamen, idem signif., ut ἀμφὶς φράζεσθαι, Seorsum deliberare vel consultare, pro Diversa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exp. διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν.

Ἀμφὶς, Extra, itidem cum gen. ut (Il. Ψ. 393.) ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, i. e. ἐκτὸς, inquit Eust.

Ἀμφὶς, Inter, In medio. Il. Γ. (115.) ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, Parum terræ erat inter utrosque, vel In medio, si non sub. casus.

Ἀμφὶς ἔχω, pro περιέχω, Complector. Hesych.

[" Ἀμφὶς, Hymn. in Cer. 289. Toup. Opusc. 1, 291. Herod. 43. Ernest. ad Hymn. Hom. 25. ad Herod. 624. Eran. Philo 161. Wolf. ad Hesiod. 123. 130. 155. Græv. Lect. Hes. 633. Charito 755. Apoll. R. 1, 392. (379.) 498. Cyrus Epigr. 6. Paulus Sil. 8. Jacobs. Anth. 12, 214. Ænigma 1. Heyn. Hom. 4, B 268. 471. 5, 129. 130. 367. 494. 630. 6, 230. 251. 349. 492. 652. 7, 121. 531. 538. 302. 8, 142. 198. 261. 424. 439. 697. Ambabus manibus, Wolf. Præf. ad Il. p. 17. In medio, Il. Γ. 115. Sine, Od. Ξ. 352. Ἀμφὶς ἔχειν, Intersepire, Albert. Peric. Cr. 3. Od. A. 54. Περὶ, ἀμφὶς, Il. 11, 559." Schæf. Mss. Herod. 1, 85. ἀ. φρονέω, Dissentio.]

"Ἄμφις, Ἄμφιδος, Nom. propr."

[* "Ἄμφις, ὁ, Genus vini, ap. Athen. Casaub. 71." Schæf. Mss.] " Ἀμφίας, ὁ, Hes. teste Vini genus " est: Suidæ μέτριος οἶνος, Mediocre vinum, e Nico- " strato et Sosicrate." " Ἀμφὴς, Flos vini, οἴνου ἄν- " θος, Hes. addens tamen, quosdam exp. οἶνον μέ- " λανα." [" Ἀμφίας Suidæ, ἀμφὶς Athenæo 31., ἀμφῆς et ἀμφίας Hesychio." Schneider. Lex.]

Διαμφὶς, Utrimque. Item, Seorsim, κεχωρισμένως, et ἐξ ἑκατέρου μέρους. Utitur Dionys. P. (5. 903.) Et Διαμφίδιος, (ὁ, ἡ,) q. d. Seorsim positus, Separatus, Diversus, Alienus, Διαμφίδιον μέλος Hes. exp. ἀλλοῖον, et διὰ παντὸς κεχωρισμένον. [Æsch. Pr. 556.] " Διαμ- C " φάδιον, Hesychio ἀλλοῖον, quo modo et διαμφίδιον " exp."

Ἄμφω, Ambo. Il. E. (258.) Ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν. Interdum etiam Ambæ, ut ap. Hesiod. (D. 1, 10.) ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί. Interdum articulus præfigitur, ut Od. Σ. (88.) τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. ‖ Ἀμφοῖν, in duali, gen. vel dat. Syn. Ἐπ' ἀμφοῖν τῶν δεινῶν, ubi notandus est dual. cum plur. conjunctus, quod et in δυοῖν fit aliquando, ut δυοῖν ἀῤῥένων: ἀμφοῖν χεροῖν, Ambabus manibus, ἀμφοῖν ποδοῖν, Ambobus pedibus. Est et fem. gen. interdum, sicut ἄμφω; ut ἀμφοῖν ταῖν διαθήκαιν. ‖ Absolute interdum ponitur ἀμφοῖν, sub. χεροῖν, idque more Att. ut ap. Hom. ἀμφοτέραις et ἀμφοτέρῃσι, sub. χερσί: ut si Lat. dicamus Ambabus, pro Ambabus manibus. [Hesiod. Sc. 171. " Bibl. Crit. 1, 75. ad Lucian. 1, 374. Ἄμφω, indeclinabile, Ruhnk. ad H. in Cer. 15. Charito 780. cf. Jacobs. Anth. 7, 89. Heyn. Hom. 4, 492. 8, 142. Brunck. Apoll. R. 50. 210. Κατ' ἄμφω, Thom. M. 332. Boissonad. in Philostr. D 614. Aristot. H. A. 488. f. Schneider. Ἀμφοῖν, Demetr. 9. 17. Charito 536. Antip. Sid. 49.; Th. 16. 4. ibique Jacobs.: Jacobs. Anth. 8, 353. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 160. Ἐξ ἀμφοῖν, Dionys. H. 2, 1255." Schæf. Mss. " Indeclinabile, cum plurali, Hymn. 6. Quint. Smyrn. 2, 459." Wakef. Mss.]

Συνάμφω, pro Simul ambo, vel simpliciter pro ἄμφω, Ambo, Utrique, vel Utraque. Polyb. 1. Ἐν ᾧ πολέμῳ ἅπαξ μὲν οἱ συνάμφω ἐναυμάχησαν πρὸς ἀλλήλους. Ubi observa præfixum esse articulum. Philo de Mundo, Συνάμφω θεωροῦντας ἐπικρίνειν, Utrumque expendentes, de re statuere, Bud. interpr. [Apoll. R. 4, 134.]

Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, Uterque, utraque, utrumque. Aphthon. Μόνος γὰρ παρὼν ἐπ' ἀμφοτέρῳ κρίνεται βίῳ, qui locus citatur in VV. LL. Il. Δ. (145.) Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος. Od. O. (78.) Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ Δειπνήσαντας ἴμεν: ubi ἀμφότερον ait Eust. signif. δύο ταῦτα, Hæc duo: τόδε καὶ τόδε, Hoc et illud. Il. Γ. (179.) εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Ubi eodem modo positum est ἀμφότερον, quo in præcedente loco: et Eust. inter se eos confert ut similes; alibi tamen adverbialiter positum hic censet ἀμφότερον, ut postea dicetur.

Ἀμφοτέρω, in duali, Od. Δ. (282.) Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε. Isocr. Paneg. (37.) Ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν.

Ἀμφότεροι, in plur. in quo et frequentius usurpatur: et ita quidem frequenter ut Bud. in eo solo usurpari scripserit. Οὐδέτερος etiam, inquit in Comm., et οὐδέτεροι plur. dicitur, sed ἀμφότεροι semper plur. profertur. At sing. et dual. habentur ll. cc.: ac, si sing. in usu non fuisset, jocatus e vocis ambiguitate non diceretur Philippus in illo dicto, quod a Plut. (6, 678.) refertur, Ὁ μὲν ἑκάτερος ἀμφότερος, ὁ δὲ ἀμφότερος οὐδέτερος: nec traderent Gramm. ἀμφοτερὸς scribi ὀξυτόνως, cum est nomen proprium, ad differentiam nominis appellativi; quod tamen in h. l. Plut. observandum non videtur, ne, discrimine posito per accentum, gratiam, quæ est ex ambiguitate, amittat, sicut et in ἑκάτερος. Ponitur autem in plur. sicut et ap. Lat. Utrique pro uterque; ut ap. Terent. Utrique ab utrisque devincimini; pro Uterque ab utroque. Gal. ad Glauc. Καὶ εἰ δι' ἀμφοτέρων ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιτο, τοῖς σπλάγχνοις ἀμφοτέροις προσβάλλειν τὴν σικύαν δεῖ, Per utrasque nares, et utrisque intestinis, pro Per utramque narem, et utrique intestino. Athen. (531.) Ἀλλ' ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Interdum articulus præfigitur, ut Il. Υ. (428.) Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες Σύμβαλον. Neutro genere ἀμφότερα. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 5.) Ἐδόκει δ' ἂν ἀμφότερα ταῦτα, κ. τ. λ.

Ἀμφότερα, inquit Bud., de pluribus dicitur, sed ut duobus; h. e. in duo genera divisis. Aristot. H. A. 2. loquens de lacerta et crocodilo: Τούτοις ἀμφότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια, κάμπτεται εἰς τὸ πρόσθεν.

Ἀμφοτέραις, sæpissime per se ponitur, sub. χερσί: et ἀμφοτέρῃσι Ion. pro ἀμφοτέραις. Od. Σ. (28.) ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην Κόπτων ἀμφοτέρῃσιν. Sic (P. 356.) ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Non tamen semper hunc dat. χερσὶ omittit; ut Od. E. (428.) Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης. Usurpatur autem et in prosa ἀμφοτέραις interdum pro ἀμφοτέραις χερσί: ac fortasse sic accipitur h. l. Ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, Cum ambabus, una quidem nares, altera autem oculum prehendisset. Quæ mea interpr. valde discrepat ab ista, quæ in VV. LL. habetur, Pariter tum nare, tum oculo mutilatus. Sed quidnam sub. ἀμφοτέραις pro Pariter posset accipi, et quomodo ἐπειλημμένος, pro quo illic ἐπιλημμένος, mutilatum signif. viderint ii, quibus ea placebit interpr. Notandum est autem, ut dicitur ἀμφοτέραις sub. χερσὶ, ita et ἀμφοτέρων dixisse Theocr. 14, (66.) sub. ποδῶν, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν, Utrique pedi insistens.

Ἀμφότερα, absolute; ut ἀμφοτέρων ἕνεκα, Utriusque rei causa. Et cum præposs. διὰ, κατὰ, ἐπί. Δι' ἀμφότερα, Propter utraque, pro Propter duo, i. e. Duabus de causis, Duplici de causa. Et pro eodem interdum κατ' ἀμφότερα. Quod tamen et aliter exp. nonnunquam, videlicet In utramque partem, Ultro citroque. Ac tum sub. μέρη. Interdum et ἐπ' ἀμφότερα sonat In utramque partem, sub. eod. substantivo. Exp. et In ancipiti; quæ exp. fortasse convenire possit Thuc. h. l. ἐπ' ἀμφότερα γενόμενοι ταῖς γνώμαις, q. d. Habentes sententias in utramque partem, i. e. ut quidam interpr. Cum sententiis variarent. Aliud autem substantivum quam μέρη sunt qui sub. alicubi putent: unde h. l. Plato de LL. ubi legitur ἐπ' ἀμφότερα sequente gen., Ἐπ' ἀμφότερα σώματός τε καὶ ψυχῆς, interpr. Ad utramque rationem, corporis et animi; vel, Ad utrumque tam animi quam corporis cultum. Sed viderint, quibus ea interpr. probatur.

Ἀμφότερον adv. ponitur interdum, inquit Eust. ut Il. Γ. (179.) Οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.

Δ. (60.) Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, Ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι. N. (165.) χώσατο δ' αἰνῶς Ἀμφότερον, βίηφί τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε. (Od. Ξ. 505.) Ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. At ego in primo illo loco ex Il. Γ. et in similibus non video cur ἀμφότερον esse non possit nomen: de ceteris autem nihil dico.

[Ἀμφότεροι, Ambo, Ἀμφότεροι ἐκ πολλῶν, Utrique, Gl. "Ἀμφότερα, adhibetur ap. Plat. Gorg. 477. nulla ratione casus habita." Routh. Mss. "Ἀμφότερος, Xen. Mem. 1, 1, 5. 1, 4, 14. Longus p. 6. Villois. Wakef. Eum. 483. Uterque, Ammon. 14. Ἀμφότερον, Jacobs. Anth. 6, 150. Ἀμφότερα, Wyttenb. Select. 362. ad Herod. 513. Pausan. 137. Heindorf. ad Plat. Charm. 57. Plato Gorg. 103. coll. Heindorf. ad 102. 103. 267. Plato, 1, 1. 268. Bekker. Τὰ ἀμφ., ad Dionys. H. 1, 78. Ἐπ' ἀμφότερα, Diod. S. 1, 137. 336. Herod. 566. Thom. M. 332. Chαrito 630. Anonym. de Vit. Thuc. Diod. S. 2, 563. Heindorf. ad Plat. Phædr. 341. Κατ' ἀμφότερα, In beyden Fällen, Plut. Mor. 1, 33. Σὺ ἀμφότερα, καὶ μήτηρ αὐτῷ, καὶ τροφὸς, καὶ πατὴρ ἐγένου, Phalar. Ep. 1. (Sic οὐδέτερος, Xen. K. Π. 3, 1, 5.) Valck. Oratt. 401. Lennep. ad l. l. cf. Heyn. ad Virg. 2, 81. Od. Δ. 339. P. 130. Musgr. Suppl. 632. it. p. 284. Porson. ad Odyss. 58. Thuc. 8, 18. Ἀμφ. τὰ γόνατα, ἀμφ. γόνατα, ad Diod. S. 2, 536. Ἀπ' ἀμφοτέρων, v. ad Ἀμφοτέρωθεν. Ἐξ ἀμφοτέρων, Reisk. ad Diod. S. 161.; Wessel. ad 2, 36. Τῶν κεράτων ἀμφοτέρων, Dionys. H. 2, 878. (τῶν ἱππέων ἑκατέρων, 2, 932.) 2, 882. 1047. Herod. 1, 53. Pausan. 2, 509. extr. Strabo 5, 235. Ἀμφότεροι, sequ. articulo, Lennep. ad Phal. 4. Ἀμφοτέραις, ἀμφοτέροις, Koen. ad Greg. 13. Ἀμφοτέραις, Brunck. Apoll. B. 50. Ἀμφοτέροις, Jacobs. Anth. 11, 144. Ἀμφοτέρους βλέπειν, 7, 255. 9, 407. 10, 86." Schæf. Mss. "Ἀμφοτέροιν, Il. E. 156. Of two parties, Od. A. 339." Wakef. Mss.]

Ἀμφοτέρως, Utroque modo, Utraque ratione, ap. Plut. [2, 878. Strabo 931. "Quid ?, ap. Grammat. ad Mœr. 378." Schæf. Mss.]

Ἀμφοτέρῃ, Utrobique, Utrimque, ut in VV. LL. exp. Videtur certe eandem quam et ἀμφοτέρως signif. habere. C [" Ἀμφοτέρῃ, i. e. κατ' ἀμφότερα, Utrimque, Herod. 7, 10. Οὐκ ἀμφοτέρῃ σφι ἐχώρησε." Schweigh. Mss.]

"Ἀμφοτεράκις, i. q. ἀμφοτέρως. [" Aristot. Probl. sect. 11. λα'." Seager. Mss.]

Ἀμφοτέρωθι, Ἀμφοτέρωθεν, Ἀμφοτέρωσε, adverbia loci, Utrobique, Utrimque, Utroque; vel Utraque in parte, Ab utraque parte, In utramque partem. Ἀμφοτέρωσε exp. etiam Ultro citroque. [" Ἀμφοτέρωθεν, Thuc. 3, 26. p. 182. 239. 244. 264. 300. Schol. Joseph. B. J. 3, 5, 5." Scott. App. ad Thes. "Od. H. 113." Seager. Mss. " Ἀμφοτέρωθεν et —ρωσε conf., Heyn. Hom. 8, 42. Ἀμφοτέρωθεν ἀδελφή, Sylb. ad Pausan. 17. 213. Ex utroque parente, v. Fac. ad Pausan. 1, 345. cf. Herod. 548. Ad Anacr. 7. Fischer. Apoll. R. 1, 380. Heyn. Hom. 5, 457. 6, 324. Ἀμφοτέρωσε, ibid. Il. cc." Schæf. Mss. " Ἀμφοτέρωσε, Il. A. 5." Wakef. Mss. " Ἀμφοτέρωθε, Quint. Smyrn. 3, 378." Barnes. Mss.]

[* " Διαμφότερος, Amphil. p. 3." Kall. Mss.]

" Ἐπαμφότερα, alicubi reperitur pro ἐπ' ἀμφότερα." D [" Ἐπαμφότερος, ὁ, ἡ, Adv. * Ἐπαμφοτέρως, Philostr. Soph. 1, 25, 8. (1, 21, 5.) i. q. ἀμφίβολος, Ambiguus." Schneider. Lex. Glossæ: Ἐπαμφότερον· Inter utrumque.]

Συναμφότερον, q. d. Simul utrumque. Item pro ἀμφότερον simpliciter, Utrumque Plato Ep. 8. Εἴτε ξυναμφότερον. Sic συναμφοτέρου ap. Arist. et Gal. Ξυναμφότερον, inquit Bud. 527., num. sing. licet ἀμφότεροι tantum dicatur plur. Quibus verbis ita refragantur VV. LL., ut nullum tamen afferant exemplum, quod illis opponant. Thuc. Ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, συναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, Qui simul juncti, ad quadringentos erant. Apud Eund. Συναμφότεραι νῆες. Demosth. Ἃ συναμφότερα οὗτοι πεπράχασιν αἰσχρῶς. [Plato Philebo c. 11. cf. Polyb. 3, 46. "Theognis 818 =798." Boissonad. Mss. "Herod. 1, 147. Dionys. H. Rhet. 8, 76." Kall. Mss. " Συναμφότερον, Jacobs. Anth. 1, 1. 51. Musgr. Herc. 1025. Dionysius 5. Agathias 70. Συναμφότεροι, Pausan. 1, 388. Lucian. 1,

A 23. Valck. ad Ammon. 66. Ammon. 115." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμφοτερόβλεπτος, (ὁ, ἡ,) Tim. ap. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 224." Kall. Mss.]

[* " Ἀμφοτερόφθαλμος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Scythopolit. Vit. Sabæ s. 46." Kall. Mss.]

[* " Ἀμφοτερόχωλος, Heyn. Hom. 4, 164." Schæf. Mss.]

Ἀμφοτερίζω, In utramque partem vergo, Sum anceps. Item, Utrimque cingo, vel attingo, inquit Bud. citans h. l. Strab. 6. Τῶν δὲ πλευρῶν, ἃ ἀμφοτερίζουσιν αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μὲν εἰσι κοῖλαι, τρίτη δὲ, κυρτή. Nisi sit εἰς ἅς.

" Ἀπαμφοτερίζω, Sum naturæ ancipitis, si VV. LL. " credimus. Eo tamen significatu dicitur potius ἐπ-" αμφοτερίζω."

Ἐξαμφοτερίζω, Utraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hes. [Etym. ad Timæi Lex. 107. Plato Euthyd. c. 68.]

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat., inquit Bud., Utroque pertineo, In utramque partem vergo, Ancipitem me præ- B beo, et mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo, ut in nullo genere plane censeri possim. Aristot. de Part. Anim. 3. Φανείη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν. de Gen. Anim. 4. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι, Cum omnibus generibus ambigit, ut Gaza vertit, i. e. Cum omnibus generibus æque intercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Livius (27, 11.) Et Sinuessæ natum ambiguo inter marem et feminam sexu infantem, quos Androgynos vulgus — appellat. Hæc Bud. Sunt autem et qui illud ἀμφοτερίζειν τούτοις interpr. Ancipiti inter hæc esse specie. Sic ap. Eund. de Anim. 2. Ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, interpr. Natura ancipite hominem imitari. Addit Bud. ex Eod. Ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τ' εἶναι καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο κ. τ. λ. Quæ interpr. ita, Simia vero, ob id quod in medio posita sit et bipedum et quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quod controversa sit inter bipedes et quadrupedes. Citat et e Plat. de Rep. 5. Καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, κ.τ.λ. vertens, Hæc ambigi, i. e. Ambigua et controversa esse in utram partem magis vergant. Ceterum pro Anceps et ambiguum esse, constr. interdum et cum ἐπὶ vel πρὸς, sicut ἐπαλλάττω: ut Aristot. Ethic. 7. Ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τῶν ἐθῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, Ancipitia et ambigua ad melius et ad deterius, inquit idem Bud. in alio tamen ordine hanc signif. ponens. || Ἐπαμφοτερίζω, Utrique sufficio, Aristot. de Gen. 4. Ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως, ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν, Idem Bud. Ἐπαμφοτερίζειν, Alternare, Plut. (2, 881.) Ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis, inquit idem Bud. || Ἐπαμφοτερίζω, In neutras partes transeo, Integrum me et medium præbeo, ut exp. idem Bud. h. l. Plut. (3. 46.) Τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ἐπαμφοτερίζοντας ἠρώτα: [" Mor. 1, 914. Wytt." Seager. Mss. Ind. in Epictet. "Timæi Lex. 107. et n. Toup. Opusc. 1, 137. Lucian. Dial. 73. Havercamp. ad Tertull. 9. Brunck. El. 66. Heindorf. ad Phædr. 285. Schol. ad Aristoph. Plut. p. 9.; T. H. p. 212. 215." Schæf. Mss. "Thuc. 8, 85. Hierocl. 140." Wakef. Mss.]

[* Ἐπαμφοτεριζόντως, Ambigue. Schol. Aristoph. Eίρ. 854.]

[* Ἐπαμφοτερισμὸς, ὁ, Vacillatio, In utramque partem inclinatio. Epictet. Diss. 4, 2, 5. cf. 4, 10, 25. " Inconstantia, Archil. Ep. 579." Wakef. Mss.]

[* Ἐπαμφοτεριστὴς, ὁ, In utramque partem proclivis, Medius, Ambiguus, i. q. ἐπαμφοτερίζων. Basil. M. ad Jesaiæ c. 5. Suicer. Thes. " Philo J. 1, 176." Wakef. Mss.]

" Ἀμφαρὴς, Hesychio est περιορωμένη, κατολιγωρουμένη, Despecta, Neglecta: item γυμνὸς et ἐπιφανὴς, Nudus, Conspicuus."

" Ἄμφαυξις, ἡ, dicitur Truncus abietis infra quam " rami fuere præcisæ, ut tradit Theophr. H. P. 3, 8. " ubi etiam dicit eas abietis succisæ reliquias nigre- " scere colore et præduras fieri, adeo ut Arcades inde " crateras conficiant; alio autem nomine dici ἀμφι- " φύαν: procul dubio quia non in altum amplius

" scit, sed in latum et circumcirca veluti augetur. A " Meminit ejusdem c. 10."

" Ἀμφὴ, Hesychio est αὐλή: affert enim ἀμφὴν pro " αὐλὴν, nisi forte scr. αὐχήν." " Ἀμφὴν, Cervix, " Collum, αὐχὴν, τράχηλος, Hesychio. Forsan igitur " et paulo ante pro αὐλὴν, per quod hoc ipsum ἀμ- " φὴν exposuerat, scr. itidem αὐχήν."

" Ἀμφιηκὲς, Hesychio est ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, " Utrimque acutum, Utraque parte aciem habens, " pro quo supra ἀμφακὲς et ἀμφῆκες."

" Ἀμφικτίονες, iidem qui Homero περικτίονες, i. e. " οἱ περιοικοῦντες, Qui circumcirca habitant. Schol. " Thuc. 117." [Herod. 8, 104. Androtio Pausaniæ 10. Pind. Nem. 6, 68. ἀμφικτίονες, 2, 24. περικτίονες. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 288. Timæi Lex. 28. et n.: ad Herod. 667." Schæf. Mss.]

" Περικτίονες, et Ἀμφικτίονες, dicuntur itidem οἱ περιοικοῦντες s. οἱ περίοικοι. Circumvicini. Il. Σ. " (212.) ὑψόσε δ' αὐγὴ Γίνεται ἀΐσσουσα περικτιόνεσσιν " ἰδέσθαι. Et Il. P. (220.) Κέκλυτε, μυρία φῦλα περι- " κτιόνων ἐπικούρων. Idem Hom. Od. B. (65.) cum B " dixisset, Ἄλλους αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, " subjungit, Οἳ περιναιετάουσι, exp. illud περικτίονας, " id quod et alibi facit." [Apoll. R. 3, 1090. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 288. Ruhnk. Ep. Cr. 56. ad Herod. 667. Boëckh. in Plat. Min. 63." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιπεριπερικτίονες, οἱ, i. q. ἀμφικτίονες. Theognis 1024. " Brunck. ad l. c.: ad Herod. 667." Schæf. Mss. " Anthol. 1, 29." Wakef. Mss.]

" Ἀμφικτύονες quoque, Hesychio sunt περίοικοι " Δελφῶν, sed addenti, συναγόμενοι ἐπὶ Πυλαίαν, Πυ- " λαγόραι καὶ Ἱερομνήμονες: peculiariter enim Ἀμ- " φικτύονες nominabantur Græcorum illi, qui circum " Delphos habitantes Thermopylas convenire sole- " bant, et inter alia ἐκδικεῖν τὰ ἱερά: eam ob rem Πυ- " λαγόραι nominati et Ἱερομνήμονες. Itidem vero " Harpocratio, cum Ἀμφικτύονας esse dixisset συνέ- " δριόν τι Ἑλληνικὸν συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις, ut " et Plin. 35, 9. Amphictyones, quod est publicum " Græciæ concilium, subjungit nominis hanc causam " ex Anaximenis Hellen. 1. ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι C " τῶν Δελφῶν: afferens tamen et aliam appellationis " rationem e Theopompo, nimirum Ἀμφικτύονας de- " nominatos esse ab Amphictyone, Deucalionis filio, " quoniam αὐτὸς συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων: quæ " ἔθνη ait duodecim fuisse numero, Iones, Dores, " Perrhæbos, Bœotos, Magnesios, Achæos, Phthi- " otas, Melienses, Dolopes, Ænianes, Delphos, Pho- " censes. Qua de re vide et quæ e Strab. annotavi " in Πυλαγόραι. Sed et Suid.: Ἀμφικτύονες· οἱ ἐκ " πόλεων καὶ ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταί· οἷον Ἀμφικτυόνες " καὶ περίοικοι. Ubi etiam nota, illud Ἀμφικτυόνες " paroxytonωs scriptum ad differentiam præcedentis, " appellative ab eo accipi pro περίοικοι. HINC Ἀμ- " φικτυονία, ἡ, dicitur Societas illa Amphictyonum, " vel etiam Jus societatis illius Amphictyonum, ut " Harpocr. dicit πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφι- " κτυονίας, Urbium, quæ ex Amphictyonica societate " sunt: quæ nimirum hoc juris habent, ut aliquem e " suis civibus legatum mittere possint ad concilium " et senatum Amphictyonum. INDE et duo posses- D " siva, Ἀμφικτυόνειος et Ἀμφικτυονικός. Quorum " illud ap. Suid. legitur, afferentem Ἀμφικτυόνειος " χώρα, necnon Ἀμφικτυόνειος μάχη: hoc, ap. De- " mosth. et alios. Sicut enim Suid. affert Ἀμφικτυ- " όνειος μάχη, ita ap. Demosth. (275.) legimus Ἀμ- " φικτυονικὸν πόλεμον, Amphictyonicum bellum, h. " e. Quod Amphictyonum collegium gerendum de- " crevit. Itidemque ap. Eund. (331.) legimus, Ἀμφι- " κτυονικὰς δίκας ἐπάγειν τινὶ, Amphictyonicam litem " alicui impingere, h. e. Vocare aliquem ad Amphi- " ctyonicum judicium. Nam et causas, graviores ni- " mirum, ad hoc collegium deferebant. Unde et " Plut. in Parall. scribit Amphictyonas dictos fuisse " qui ex urbibus et populis judices deligebantur. " Itemque ap. eund. Plut. in Themist. (477.) legimus " Ἀμφικτυονικὰ συνέδρια, Amphictyonici consessus, " h. e. Concilium Amphictyonicum, in quo e fœde- " ratis urbibus delecti judices decernebant: ut ap. " Herod. quoque Ἀμφικτυόνων ἕδραι, Amphictyonum " sedes, s. sedilia. Est PORRO et aliud inde deri- " vatum fem. gen. nimirum Ἀμφικτυονὶς, idem valens " quod Ἀμφικτυονική, ut ap. Herod. Ἀμφικτυονίδος " Δήμητρος ἱρὸν, Cereris Amphictyonidis templum: " forsan quod prope Ἀμφικτυόνων ἕδρας structum " erat, aut ipsorum decreto ædificatum." [Ἀμφι- κτυονία, Dionys. H. ad Amm. de Dem. 196. Strabo 8. p. 574. * Ἀμφικτυονεύω, Pocock. Inscr. p. 63. Beck. Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 110. Ἀμ- φικτυονὶς, Æsch. de Falsa Legat. 262. " Ἀμφικτύονες, Barthel. Voy. 3, 53. Heyn. ad Apollod. 832. Timæi Lex. 28. et n.: Valck. Oratt. 266. ad Herod. 277. ad Diod. S. 2, 104. cf. Brunck. ad Theogn. 1024. Ilgen. ad Hymn. 350. ad Diod. S. 1, 297. ad Herod. 605. 667. Ἀμφικτυονία, ad Diod. S. 2, 129. et n. * Ἀμφι- κτυονεία, Inscript. ap. St. Croix des Gouvern. Fédér. 132. Ἀμφικτυονικὸς, ad Timæi Lex. 148. ad Diod. S. 2, 105. ib. 129." Schæf. Mss.]

" Ἄμφιξ, Uterus, Matrix. Hes. enim ἄμφικας exp. " ὑστέρας."

" Ἀμφιρῶπις, Hesychio περιβόητος: item κεφαλὴν " ἔχων ἑκατέρωθεν. Sed suspectam habet scripturam."

" Ἀμφιτρίτη, teste Hes. ἡ θάλασσα dicta est ἀπὸ " τοῦ ῥοίζῳ περιβάλλειν τοὺς διαπλέοντας αὐτήν: aliis, " παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, Quod terram undique " terat suis fluctibus: aliis, παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτὴν, " Quod eam ambeat: est enim terra περίδρομος " ὠκεανῷ, teste Dionys. P. (3.) ἐν γὰρ ἐκείνῳ Πᾶσα " χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται." [Gl. Ἀμφι- τρίτη Salmacia, Salacia. " Markl. Iphig. p. 279." Schæf. Mss.]

" Ἀμφιτρυωνιάδης, (ὁ,) Filius Amphitryonis; est " enim patronymicum ab Ἀμφιτρύων, Hercules. Item " Nepos Amphitryonis, Genus et ortum ducens ab " Amphitryone, quomodo Philippus Macedo in Epi- " gr. dicitur Ἀμφιτρυωνιάδης. Erat enim ex Hera- " clidarum familia, h. e. originem ab Hercule trahe- " bat." [" Adject. ad Mœr. 278. (Anal. 3, 319.) Ja- cobs. Anth. 7, 343. Ænigma 5." Schæf. Mss.]

" Ἀμφιφορεὺς, έως, et Ionice ῆος, ὁ, Amphora, i. q. " ἀμφορεύς: nomine imposito παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν " κατὰ τὰ ὦτα δύνασθαι φέρεσθαι, ut Athen. 11. (501.) " tradit: unde et Hes. ἀμφιφορῆας esse dicit ἀγγεῖα τὰ " ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχοντα, Vasa utrimque auriculas " habentia, quibus nimirum gestari queant. Il. Ψ. " (92.) Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. " Od. I. (204.) πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι " Ἠφύσαμεν. Est etiam Certæ mensuræ genus, ut " ἀμφορεύς: Hesychio autem non solum ὑδρία et " μέτρον τι ἐλαίου, sed etiam σωρός: nisi potius σορὸς " scribendum, et intelligendum de Pheretro, quo " efferuntur defuncti. Vide Ἀμφορεῖον." [Od. Ω. 74. " Heyn. Hom. 8, 375. 404. ad Mœr. 45. 194. Valck. ad Röv. xxv. Toup. Opusc. 2, 124. Jacobs. Anth. 6, 249. 10, 356." Schæf. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἀμφορείῳ, Hes. affert pro φορείῳ, Pheretro s. Le- " cticæ, quo significatu et ἀμφιφορέα dici innuit."

" Ἀμφόνη, Hesychio ἀκρατὴς, μὴ δυναμένη νη- " στεῦσαι, ἁμαρτωλὸς, Intemperans s. Incontinens, Je- " junare nequiens, Peccatrix." " Ἀμφώνυξ, Hesychio " est γαστρίμαργος, ἀκρατὴς, Ventri deditus, Intem- " perans, quo sensu paulo ante Ἀμφόνη ex Eod. Alio- " qui videtur significare Qui circum ungues est, Un- " gues ambiens, vel Utraque parte ungues s. uncinos " habens."

[* Ἀμφόρον, Amfora, Gl. ubi et * Ἀμφόριον, Diota.]

" Ἀμφορεὺς, (έως, ὁ,) per syncopen pro ἀμφιφορεὺς, " i. e. τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον, Vas testaceum " utrimque habens auriculas, quibus portetur. Ex- " emplum ex Aristoph. habes in Ἀμφορεαφορέω, hinc " derivato: ap. quem in Pluto legitur etiam Ἀμφορῆς, " Attice vel Ionice pro ἀμφορεῖς. Est etiam Certæ " mensuræ nomen, quæ alio nomine κεράμιον dicitur. " Diosc. 5, 71. Εἰς γλεύκους ἀμφορέα, ὅ ἐστι κεράμιον, " κάθες. Item Proprium nomen est, teste Suida." " Ἄμφιρον, Hes. dici scribit ἀμφορέα, Amphoram." [" Ἀμφορεὺς, Casaub. ad Athen. 65. Mœr. 44. et n. Valck. ad Röv. xxvi. Alciphro 10. Eichst. de Dram. 139. Toup. ad Longin. 393. Thom. M. 44. Musgr. Cycl. 387. Phrynich. Ecl. 178. Jacobs. Anth. 6, 249,

7, 384. T. H. ad Plut. p. 274." Schæf. Mss. "Aristoph. N. 1203." Seager. Mss.]

" Ἀμφορεαφόρος, (ὁ, ἡ,) Amphoræ gerulus, Qui amphoras bajulat, mercede conductus. Hesych. enim " ἀμφορεαφόρους dici scribit τοὺς μισθῷ τὰ κεράμια " φέροντας: itidemque Suid. qui tamen non solum " conjuncte ἀμφορεαφόρους dici ait τοὺς κεράμια μισθοῦ " φέροντας, sed etiam divisim τοὺς μισθίους, et τοὺς τὰ " κεράμια φέροντας: afferens e Menandro, Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων. Aristoph. et VERBO " Ἀμφορεαφορεῖν usus est, et quidem transitive pro " Bajulare veluti amphoram: in Heroibus, Τρέχ' εἰς τὸν " οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν Τὸν ἔνδοθεν, καὶ γεῦμα " καὶ γευστήριον, Κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν. " Alioqui Ἀμφορεαφορεῖν, est simpliciter Amphoram " bajulare s. portare." [Ἀμφορεαφορέω, J. Poll. 7, 130. " Ἀμφορεαφόρος, Mœr. 62. et n.: Brunck. Aristoph. 2, 116.; Fr. 246. Ἀμφορεαφορέω, ad Mœr. 63. Aristoph. Fr. 246." Schæf. Mss. " Ἀμφορεαφόρος, Synes. 23." Wakef. Mss.]

[* Ἀμφορικὸς, ἡ, ὸν, Ad amphoram pertinens. Schol. Aristoph. Av. 1033.]

" Ἀμφορίδιον, τὸ, deminutiva voce dicitur ὁ ἀμφορεὺς, quasi Amphorula, ut Θάσια ἀμφορίδια ap. Suid. " ex Aristoph." [" Ἀμφορίδιον et * ἀμφορείδιον, Aristoph." Schneider. Lex. Vera, vetus, et Attica forma est ἀμφορείδιον. Vide quæ diximus supra 521. b. et Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 120. " Aristoph. Eccl. 1110. τὰ Θάσια ἀμφορείδια. Ad h. l. respicere videtur J. Poll. 10, 72. Memoriæ vero lapsu Acharn. citat, et Ἀμφορίδια legit, ut ipse Aristoph. Pac. 201." Scott. App. ad Thes. " Ἀμφορείδιον, Dawes. M. C. 204. 214. Casaub. Athen. 1, 87. Brunck. Aristoph. 3, 124. Ἀμφορίδιον, ad Mœr. 45. Dawes. M. C. ll. cc. Brunck. Aristoph. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφορίσκος, i. q. præced. voc. " J. Poll. inter deorum ἀναθήματα recenset 1, 28. et inter vini vascula 10, 70. Demosth. adv. Androt. 428 (=617.) adv. Timocr. 486." Scott. App. ad Thes. " Aster. Homil. p. 50." Boissonad. Mss.]

" Ἀμφορὶξ, adv. e v. ἀμφορίζω, derivato ab ἀμφορεὺς, ut tradit Eust. neutrum tamen horum exponens."

[* " Ἀμφορίτης, ad Diod. S. 1, 260. Jacobs. Anth. 6, 250. Callim. 1, 456." Schæf. Mss.]

[* Δεκάμφορος, ὁ, ἡ, Decem amphoras capiens. Eur. Cycl. 386. Κρατῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον, Μόσχους ἀμέλξας, λευκὸν εἰσχέας γάλα. Athen. 415. πίθος. " Eichst. de Dram. 139." Schæf. Mss.]

" Ἡμιαμφόριον, τὸ, Amphoræ dimidium, s. Dimi- " diata amphora," [Gl. Urna. " Valck. ad Röv. xxvi." Schæf. Mss. " Joseph." Wakef. Mss.]

" Μυριάμφορος, (ὁ, ἡ,) Decies mille amphorarum " capax: vel Decies mille amphoras æquans. Suidas " exp. μυρίων ἀμφορέων ἄξιον in h. l. Aristoph. Pac. " (521.) Ὦ πότνια βοτρυόδωρε,—Πόθεν ἂν λάβοιμι " ῥῆμα μυριάμφορον, Ὅτῳ προσείπω σε. Malim Tam " amplum quam vas est decies mille amphorarum capax, nimirum ampullas et sesquipedalia verba, si " parva licet componere magnis."

" Ἀμφουδὶς, adv. signif. i. q. ἀμφ' οὖδας, In terram, " Humi, ut Od. P. (237.) Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, " ἀμφουδὶς ἀείρας. Ubi Eust. quoque annotat ἀμφουδὶς ἐρεῖσαι i. esse q. πρὸς τῇ γῇ ῥίψαι, s. πρὸς γῆν " ἐλάσαι, Humi sternere, In terram dejicere, addens, " ἐκ παραλλήλου hic poni synonyma illa duo πρὸς γῆν " et ἀμφουδίς. Apud Hes. et in Lex. meo vet. scri- " ptum properispωmenως ἀμφοῦδις, quod itidem esse " dicunt παρὰ τὸ ἔδαφος: additque Hes. ἀμφοῦδις " ῥίπτων Hesiodo esse ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς οὖδας " ῥίπτων, Ambabus manibus in terram dejiciens. Af- " fertur et VERBUM Ἀμφουδίζειν, pro In terram de- " jicere: quo sensu ἐδαφίζειν etiam dicitur et κατε- " δαφίζειν." [Hellad. Chrestom. 13. cujus verba supra 670. d. citavimus. " Etym. M." Wakef. Mss. " In Hom. l. c. Seberus legit ἀμφ' οὖδας." Barnes. Mss.]

" Ἄμωμον, τὸ, Amomum, Nomen fruticis cujus- " dam et aromatis. Diosc. 1, 14. Theophr. H. P. 9, " 7. Plin. 12, 13." [" Heyn. ad Virg. 1, 62. Jacobs.

A ad Meleagr. 8." Schæf. Mss. "Hesych." Wakef. Mss.]

" Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, Herba quædam ex eo dicta, " quod amomo similis sit, adeo ut ea verum amomum " adulteretur. Ait enim Diosc. 1, 14. de amomo lo- " quens, Δολίζουσι δέ τινες τὸ ἄμωμον τῇ λεγομένῃ ἀμωμίδι, ἐμφερεῖ οὔσῃ ἀμώμῳ, ἀνόσμῳ μέντοι καὶ ἀκάρπῳ."

" Ἀμωμίτης, ου, ὁ, Amomum similitudine aliqua re- " ferens, ut λίβανος quidam ἀμωμίτης est. Diosc. 1, 82."

---

*ἌΝ, Conjunctio interdum potentialis, interdum expletiva. Demosth. (849.) Ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν est δυνητικὸν, alterum παραπληρωματικὸν, inquit Bud. ut ap. Aristot. Ethic. 10, (9.) Μάλιστ' ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et ap. Aristoph. Σ. (408.) ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Quod sit autem ἂν δυνητικὸν, Potentiale, et cur ita vocatum a Gramm. ex iis, quæ sequuntur ejus usus exemplis colligendum est. B In quorum multis interpr. v. Posse assumemus: unde et potentialem dictam volunt, quod videlicet quædam τοῦ δύνασθαι signif. ea includatur. Cum præt. imperf. indicativi, Demosth. c. Mid. Χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, Essent enim omnium utilissimi; Vel, esse possent; cum sine ἂν, signif. hæc verba, Utilissimi enim erant. || Cum præt. perf. Idem, Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Jampridem periissetis; vel, Jampridem poteratis periisse; vel, Jampridem fieri potuisset ut periissetis. Ita enim resolvo, ut ostendam vim δυνητικὴν inclusam, uti dixi, huic particulæ; nam sine ἂν sonat πάλαι ἀπολώλατε Jampridem periistis. Junctæ autem cum præt. plusquamperfecto hujus particulæ in VV. LL. ponitur hoc exemplum e Demosth. Τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνηντο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε: q. l. Demosth. ὑπερσυντελικῷ usum σὺν τῷ παρακειμένῳ, sed qui vim habeat τοῦ παρατατικοῦ, annotat Bud. Cum aor. 1. Μὴ ἂν ᾠήθη τήμερον ῥηθῆναι, Non putasset. Antipho c. Leocr. Τίς δ' ἦν οὕτως ἢ μισόδημος τότε ἢ C * μισαθήναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἄτακτον ἑαυτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν; Qui potuisset. Syn. Τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὥς τ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν· τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἄν, i. e. interpr. Bud. Hunc, ideo quod etsi facinus non admisit, est tamen ejusmodi ingenio, ut fecisse credi possit; hos, quod etsi crimen non confinxerunt, idonei tamen sunt, qui confinxisse existimentur. Cum aor. 2. ut, Εἶπον ἄν, εἰ ἀκηκόειν, Dixissem, si audivissem. Observandum est autem, ut in interpr. Lat. indicativum modum non retineamus, nisi periphrasi utamur.

Cum optativi etiam ponitur modo hoc, modo illo tempore. Cum præsenti: Lucian. (2, 896.) Καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. Sic, Τί ἂν λέγοιμεν; Cur diceremus? vel, Cur dicamus? Cum aor. Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος, Non dijudicaris, vel Dijudicare non possis. Nisi quis malit, Non dijudicares, aut Dijudicare non posses. Lucian. (2, 896.) Δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. Demosth. (289.) D Πῶς ἂν ὠμότερος συκοφάντης γένοιτο; Hom. quoque optativi indefinito aliquoties jungit istam particulam; ut Il. E. (85.) Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, Non cognosceres, vel Non animadverteres; s. Non animadvertas, aut Non animadverteris, aut Animadvertere non possis. Il. Ω. (439.) Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο. Il. E. (362.) Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο, Qui nunc vel cum ipso Jove dimicet, s. dimicaret; aut Dimicare posset, vel possit. Notandum est vero hoc in versu ἂν aliter collocatum quam in prosa collocare liceret; in ea enim dicendum foret, ὃς νῦν γε καὶ Διῒ πατρὶ μάχοιτο ἄν, vel, ὃς νῦν γε μάχοιτο ἂν καὶ Διῒ πατρί: vel, νῦν γ' ἂν καὶ Διῒ πατρὶ μάχοιτο. Il. A. (232.) B. (242.) Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Alioqui enim nunc postremum Atrida convitiareris. Aut potius Convitiatus esses. Sic Plato de Rep. 8. (204.) Οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, Alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur et γάρ τ' ἄν, pro γάρ τοι ἄν, ut ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 20.)

Δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optativo post relativum. Xen. Λέγει ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. Bud. in Comm. cum dixisset, ὁ δὲ ἂν ἀοριστολογικὸς plerumque cum subjunctivo construitur; ut, ὅ,τι ἂν λέγῃς, ὅσῳ ἂν διαφέρῃς, subjungit, Interdum autem et optativo; sed tum demum cum res præterita narratur. Aphthon. in Vita Thuc. de Antiphonte, Ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητής, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας. Demosth. (112.) Ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Idem (329.) Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας; καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέοι, Cum oporteret, vel cum oportebat.

Cum subjunctivo etiam collocatur. Isocr. Paneg. Οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς πεπείρασθε, ὥστε ἄριστ' ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν, ita exp. Ut optime docere possitis. Galen. Meth. 10. Ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς ἄν σοι γένηται διελομένῳ τὴν κ.τ.λ. Consideratio exacta tibi fuerit, vel, esse possit, si dividas, &c. Plato Phædr. (10, 356.) Καλὴν γοῦν ἄν, ὦ Σώκρατες, εἶδος ᾖ κατανενοηκὼς ὁ τοῦτο λαβὼν, Atqui bellam, o Socrates, speciem is intellectu perceperit, qui hoc assequi posset; vel, Intellectu perceperit, qui hoc assecutus fuerit, ut Bud. interpr. qui et ᾖ pro εἴη positum scribit. Citat et Alcidamantis h. l. ubi eadem periodus utrumque modum habet: Ὁ μὲν γὰρ ἄραι μέγα φορτίον δυνάμενος, ἐπὶ τὰ κουφότερα μετελθὼν, ῥᾳδίως μεταχειρίσαιτ' ἄν· ὁ δὲ πρὸς τὰ κοῦφα τῇ δυνάμει διϊκνούμενος, οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτέρων οἷός τε ᾖ φέρειν. Addit idem, Cum autem ἂν est ἀοριστολογικὸς, plerumque cum subjunctivo construitur, ut Ὅ, τι ἂν λέγῃς, ὅσῳ ἂν διαφέρῃς. Quibus exemplis a Bud. prolatis videntur hæc esse similia. Lucian. Ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, Qualiscunque sit, filius est Neptuni. Idem (2, 896.) Ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, Sed ubicunque tibi non recte quidpiam dici visum fuerit, statim contradicere; nam quamvis δοκῇ præsentis sit temporis, est ita vertendum tamen. Alii, Sed ubicunque non recte quid dici videatur. Demosth. Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς. Sic, Παρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet vero conjunctivum ἂν, et cum annectitur adverbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, et ap. poët. εὖτε: unde ὅτ' ἂν, ὁπότ' ἂν, ἐπ' ἂν, et εὖτ' ἂν: vel potius conjunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπὰν, εὖταν: ut et ἐπειδὰν passim conjunctim scriptum reperitur, non divisim ἐπειδ' ἄν. Exempla vide cum unoquoque adv.

Ἄν, cum infinitivo, tria tempora signif., inquit Bud. Demosth. Ἆρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; Vel divites modicas pecunias in id impendere voluisse? Vel modica pecunia emtum voluisse, ne justam collationem præstare cogerentur? Quod etiam per futurum dici potest, licet sit rarius: ut Plato de Rep. 6. Κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος, ἀνακύπτων μανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσειν ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Simul junxit νοήσειν ἂν et θεωρεῖν ἄν, inquit Bud.; at ego ἂν cum ἡγεῖσθαι jungi existimo. Jungitur autem cum fut. plerumque in verbis, quæ fut. poscunt; ut νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, ἐλπίζω, προσδοκῶ, et similibus. Antipho Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Isocr. Busir. (10.) Ἐνόμιζε γὰρ τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας, τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν. Ibid. (11.) Ἡγούμενος—ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκιμήσειν: de Pace, Οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æschin. (42.) præt. futuro conjunxit, Τὴν τάξιν τοῦ πρῶτος λέγειν οὐκ ἂν ἔφη παραλιπεῖν, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινί: ut sit, οὐκ ἔφη ἐπιτρέψειν, Negavit se permissurum. Fit tamen et aliter in iis verbis interdum; ut Thuc. Ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινὶ ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Isocr. Areop. (35.) sine illis etiam verbis per fut. extulit, Ἡμεῖς γὰρ, ἢν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, καὶ πολεμήσομεν, καὶ βιωσόμεθα, καὶ σχεδὸν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα. Hæc autem de ἂν juncto cum infin., traduntur in Comm. Bud.

A eodem modo, nisi quod ex exemplis illic sunt quædam paulo prolixiora. Notandum est autem, ut Demosth. dixit, in primo, quod a Bud. citatur, exemplo, δοκῶ ἀναλῶσαι ἄν, ita et Xen. Hell. 6. (A. 5, 1, 11.) dixisse δοκῶ ποιήσασθαι ἄν: et eund. Demosth. (18.) Δοκεῖ ἰδεῖν ἄν. Unde colligendum est, ἂν cum v. δοκῶ, aut δοκεῖ, contra quam cum iis, quæ paulo ante fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, etc. quæ affinem illi habent signif., potius aoristo jungi quam futuro. Hoc etiam observandum est, præsens itidem et aor. infinitivi cum ἂν potius per fut. resolvi in interpr., quam per præt., ut a Bud. resolvitur in Demosth. l. c. Lucian. (3, 88.) Οἴει ἡμᾶς ἐρέττειν ἄν; Putas nos esse navigaturos? Herod. (3, 38.) Οἱ δὲ ἐπ' οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο, Illi negarunt se ullius rei gratia id facturos. Demosth. (18.) Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γενομένην τῇ πόλει. Hic ἰδεῖν ἂν pro ὄψεσθαι, Visurus esse, Perspecturus esse. Nisi quis malit, Videre posse, vel Valere perspicere: aut etiam per fut. participii, Valiturus per-

B spicere; sed durius est hoc particip. Lucian. Οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; Putasne me talia omnibus esse dicturum? Animadvertendum est autem in h. l. Lucian., ut et in proxime citato ex Eod. οἴει cum aor. junctum, licet synonymum verbis ἡγοῦμαι, et νομίζω, quæ futuris potius jungi, paulo ante dictum est. Exempla autem τοῦ ἂν juncti cum præt. infinitivi, vide in annot. abhinc secunda.

Cum participio etiam jungitur, idque non raro, particula ἄν. Cum præsenti; ut Demosth. (258.) Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι, καὶ Κορινθίοις, καὶ Θηβαίοις. Idem (86.) Καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Ut Isocr. ad Philipp. (4.) Εὑρίσκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε κ.τ.λ. Nullo pacto videbam posse Græciam tranquillitate frui. Quod si v. ἐνόμιζον præcessisset, ἄξουσαν utique dixisset. ‖ Cum aor. etiam sæpe; Demosth. Ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν

C ἐκείνοις εἰκότως κ.τ.λ. Qui succensere poteratis, ut interpr. Budæus. Aristot. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθὲν ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον, Quod nisi foret, suopte quæque nutu separata essent et dissipata; ut vertit idem Bud. qui et subjungit, Per præt. sæpe loquuntur de fut., ut in his ipsis exemplis, Quod nisi ita sit, suopte quodque nutu utique omnia dissipatum iri? Demosth. (526.) Τοῦ δὲ μηδένα ὑβρίζειν τὸ λοιπὸν, τὸ δίκην τὸν ἀεὶ ληφθέντα ἣν προσήκει διδόναι, μόνον αἴτιον ἂν γενόμενον; i. e. Eod. interpr. Ne autem in posterum quisquam hujusmodi petulantia uti ausit, quis non videt hoc præstaturum, si ut quisque convictus ac damnatus injuriarum fuerit, ita pœnam legitimam luerit? Idem, Οὕτω τοίνυν οὗτός ἐστιν ἀσεβὴς ἄνθρωπος καὶ μιαρὸς, καὶ πᾶν ἂν ὑποστὰς εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι, Et qui omnia et dicere et facere sustineat: h. e. ὑποστησόμενος. Idem, Μὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούτοις οὕτω χρησαμένοις ἂν ὑμῖν, ἄλλως πως ἔχετε ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, si liceret illis, ita de vobis statuerent. Lat. sic loqui quodammodo videntur, cum per fut. subjunctivi efferunt quod di-

D cunt: quod ipsum a præt. formatur. Cic. pro Cælio: Quare, si quem etiam horum minorum aliquid offenderit, jam ista deseruerit, jam ætas omnia, jam dies mitigarit. Hactenus Bud. Sciendum est autem partic. in aor. cum ἂν aliam quoque admittere interpr. formam; nam Bud. γενόμενον ἂν vertit per fut. in l. c. Demosth. sed pro Hoc præstaturum, dicere licebat Hoc præstare posse; ut ap. Thuc. 6, (38.) Καὶ ἐνθένδε ἄνδρες οὔτε ὄντα, οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσιν, licet οὔτε ἂν γενόμενα interpr. Ea quæ futura non sunt; vel, Ea quæ esse non possunt, si Schol. sequamur, qui exp. οὐχ οἷά τε γενέσθαι: secundum quam exp. particula ἂν merito et hic δυνητικὴ appellaretur. ‖ Reperitur vero ἂν et cum fut. infinitivi in nonnullis ll., sed qui suspecti esse possint. Plut. Camillo, Μαχησομένων ἂν βέλτιον. Isocr. de Pace, Καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα. Suspecti autem sunt hujusmodi loci, tum quod pauci similes reperiantur, tum quod facilis fuerit depravatio unius literæ; nam mutato α in ο fieri potuit fut. μαχησομένων ex aor. μαχησαμένων, itidem

fut. λυπήσοντας ex aor. λυπήσαντας.

Jungitur etiam ὁ ἂν, inquit Bud., cum vim habet δυνητικὴν, σὺν παρακειμένῳ, quod tamen Theod. Gaza negavit. Plato (10, 371.) Ἡ γοῦν ἄνευ τούτου μέθοδος ἐοίκοι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Demosth. (178.) Αὐτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν, ὃν ἄν μοι δοκῆτε μάλιστα παρεσκευάσθαι. Idem (370.) Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Καὶ τοίνυν ἔγνω ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν κατειλῆφθαι ἂν ἦν διὰ τὸ ἀμφὶ σχευασίαν ἔχειν. Ponitur et σὺν ὑπερσυντελικῷ, ut Idem O. (15, 7.) dixit, Ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν.

Ἂν, convenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Bud. Æschin. c. Ctes. (77.) Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κίνδυνος πρόσεστι; Tu ut vicum unum ad defectionem traheres? Cum autem sine γὰρ ponitur, non habet eand. vehementiam, ut illud Demosth. Τί ποιεῖν ἂν ἢ τί οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τουτουσί; Quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, Τοῦ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε.

Ἂν, ap. Isocr. Paneg. (24.) vim etiam habet verbi taciti ac sub. inquit Bud. Τοσαύτην ποιησάμενοι σπουδὴν, ὅσηνπερ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam enixe contenderunt, tam accurate præsto fuerunt, quam facere potuissent, si suum agrum populantes vidissent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato Philebo, Δόξαν μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἂν, Non etiam, non item concederem. Hæc Bud. exempla citat: quibus addere ista mihi visum est. Demosth. (555.) Ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεσωσάμην, καὶ ἄλλος τις ἄν, ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν, pro καὶ ἄλλος τις ἂν διεώσατο. Ibid. (578.) Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν, ἀλλ' οὐ Μειδίας, pro, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν κατέδυ, nisi fallor. Fortasse autem particulam ἂν præcedente γὰρ, orationis compendio servire non immerito dixerimus in hh. ll. Herod. et similibus: ita enim ille, 6, (68.) Ὅ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀρίστωνι σπέρμα παιδοποιὸν οὐκ ἐνῆν· τεκεῖν γὰρ ἄν οἱ καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας, Et magnus est ap. Spartanos rumor prolificum semen Aristonem non habuisse; susceptum enim fuisse liberos e prioribus etiam uxoribus: pro, Nam si fuisset ei prolificum semen, susceptum fuisse, etc. Idem, Ὦ παῖ Καμβύσεω· σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι· οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, O fili Cambysis; te enim dii respiciunt; non enim ad tam prosperam fortunam evasisses. Pro, Nisi enim te dii respicerent, non ad tam etc. Sic Il. B. (240.) Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων. Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, At enim nihil est bilis in Achillis pectore, sed est lentus; nam, Atrida, nunc postremum convitiatus esses; pro, Nam si aliquid bilis esset in ejus pectore, nunc postremum, o Atrida, convitia jactasses. Aptissima vero est hh. ll. particula Alioqui, itidem compendio serviens. Ut si dicas hic, Alioqui enim, o Atrida, nunc postremum convitia fecisses. Habetur autem et Il. A. (232.) idem versus, Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Citatur et Plat. locus, in quo οὐ γὰρ ἂν itidem accipitur pro Alioqui non.

Græci, inquit Bud., τὸν παρατατικὸν τῆς ὁριστικῆς, vel aliud tempus σὺν τῷ εἰ συνδέσμῳ jungunt, de præterito loquentes: tumque vim habet optativi, vel optativi certe loco ponitur, cum ἂν δυνητικὸς additur. Greg. Εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Hic non παρατατικῷ, sed ἀορίστῳ usus est: quod idem est. Demosth. Ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Hic ὑπερσυντελικῷ usus est σὺν τῷ παρακειμένῳ, sed qui vim habet τοῦ παρατατικοῦ. Hæc Bud. Usus autem particulæ ἂν, cum in posteriore parte periodi ponitur, εἰ autem in priore, ex his exemplis patebit. Plato Apol. (19.) Εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si jampridem remp. tractare aggressus fuissem, jampridem periissem. Æschin. Εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, Si saperetis, ne nominaretur quidem populi

A nomen. In hoc autem posteriore exemplo utrumque v. in eodem et modo et tempore ponitur: at in priore, in eodem quidem modo utrumque, sed non et in eodem v. Alia de ἂν cum εἰ juncto, commodius in Εἰ dicentur.

Quædam sunt genera loquendi, in quibus εἰ in priore parte periodi ponitur, ἂν in posteriore: ut modo dictum est. Sunt vero alia, in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ in posteriore collocatur; ut ap. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 5.) Οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdum vero πλὴν εἰ, non εἰ μή: ut ap. Isocr. (ad Phil. 4.) Εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε κ. τ. λ. Sed et εἰ interdum solum i. e. non habens annexum πλὴν aut μὴ, posteriorem locum occupat: ut Isocr. Περὶ Ἀντιδόσ. (17.) Ἐκείνως ὑμᾶς ἡγοῦμαι τάχιστ' ἂν ἀφεῖσθαι τῆς δόξης ταύτης, εἴ τις ὑμῖν ἐπιδείξειε. Sed plura de his, cum ad tractationem conjunctionis Εἰ ventum fuerit.

Ἂν geminatum ait Bud. sibi magis παραπληρωματικὸν videri quam δυνητικὸν in Xen. K. Π. 5, (3, 16.)

B Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον, τοσούτῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀριστήσομέν τε, καὶ δειπνήσομεν, καὶ καθευδήσομεν. Addit et in superioribus exemplis idem esse posse. Sunt autem Isocratis ambo: prius ex Areop. (35.) Ἡμεῖς γὰρ, ἢν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα καὶ πολ.' κ. τ. λ. posterius ex Or. ad Phil. (4.) Εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσιν εἰς τὴν Ἀσίαν πόλεμον ἐξενεγκεῖν. Ex eod. Bud. attuli exempla τοῦ ἂν δυνητικοῦ et παραπληρωματικοῦ in ead. clausula, cum incepi de hac tractare particula. Idem alibi ἂν esse πλεονάζον dicit ap. Plat. Alcib. 2, (5.) Ἀλλὰ κἂν εὔξαιτο ἂν γενέσθαι, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνει. Ceterum existimo, qua ratione ἂν habebitur παραπληρωματικὸν in duobus Isocr. ll. cc., ac præsertim in posteriori, eadem habitum iri et in his duobus Demosth. (36.) Καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Et (258.) Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Quin

C etiam cum præt. imperf. indicativi reperitur ἂν positum παραπληρωματικῶς ap. Aristoph. si bene memini. In VV. LL. Herod. citatur, tanquam ἂν supervacaneum habens, cum eo tempore junctum: Ἡδὲ γυνὴ κλαίεσκε ἂν καὶ ὀδύρετο.

Ἂν cum ὡς mihi videtur itidem παραπληρωματικῶς poni, ut dicam cum de ὡς ἂν tractabo, in Ὡς.

Κἂν pro καὶ et ἂν vide in Καί.

Ἂν junctum cum adverbiis ἐπεὶ, ἐπειδὴ, item ὅτε, ὁπότε, etc. unde ἐπὰν, ἐπειδὰν, ὅταν, ὁπόταν &c. vide in singulis.

¶ Ἂν pro ἐὰν, i. e. Si, vide post Εἰ.

["Ἄν, Conjunctio conditionalis, pro ἐὰν, Si, ad Xen. Mem. 102. Schneider. Zeun. ad K. Π. 5. Mem. 1, 2, 2. Koen. ad Greg. 219. Wakef. S. C. 4, 64. Markl. Iph. p. 142. 166. Ad Phalar. 296. Thom. M. 663. De sede, Porson. Med. p. 70. Heroic. adesp. 8. Μύζοιτ' ἄν, Stertatis licet, Abresch. Æsch. 2, 13. cf. ibid. 98. Stanl. Eum. 685. Aristoph. Ran. 1401. 1467. Eq. 1161. Λέγοις ἄν, Brunck. Aristoph. 2, 9.

D Ἄν, fine versus, Luzac. Exerc. 16. Ἂν omissum, ubi desideres, Dosiad. Ara, 1. Jacobs. Anth. 7, 231. (cf. Nicænet.) Hedyl. 1. Antiochus Epigr. 1. Pallad. 80. 81. Villois. ad Long. 105. 178. Callim. 1, 476. Lav. Pall. 103. Lucian. 2, 37. 172. Macedonius 26. Il. 6, 348. Brunck. Aristoph. 1, 256: 'Sæpe—particulam ἂν vim suam nativam exserentem, verbis simplicibus, tanquam præpositionem ἀνὰ, adnexuerunt librarii.' Ἄν, Si, 1, 204. 277. 2, 15. 3, 17. Hemsterh. ad Plut. p. 137. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 257. ad Poët. Gnom. 336. Erfurdt. ad Œd. R. p. 142. Ed. Min. Ἄν γε, Lobeck. Aj. p. 302. Ἂν omissum a librariis, Porson. Or. 485. ad Lucian. 2, 260. Ἂν et ἀνὰ conf., Boissonad. in Philostr. 601. Ἂν et ἅ ἄν, Brunck. Aristoph. 1, 69, 89. Œd. T. 281. Aj. 1085. Philoct. 571. Markl. Suppl. 180. 364. Valck. ad Hippol. p. 200. b. Koen. ad Greg. 23. ἂν et ὤν, 3, 149. ἂν et δή, Hom. 171. Ed. Oxon. ἂν et ἄρα, Valck. ad Hippol. p. 202. b. Markl. Iph. p. 338. Ἄν, Coray. Theophr. 76. 88. 110. 120. Fischer. Ind. Palæph. Ἂν cum

fin. fut., Diod. S. 2, 298. Plut. 3, 120. Corai. Ἂν εἶναι, i. q. ἔσεσθαι, Markl. Suppl. 1044. Ἂν c. infin., Brunck. Aristoph. 2, 186. (Philostr. 136. Boissonad. leg. δουλεύων.) Repetitum, Charito 565. Eur. El. 534. 543. Davis. ad Just. Mart. 442. Brunck. Aristoph. 1, 94. 2, 10. 124. 3, 67. 87. Kuster. 60. a. Xen. Œcon. 6, 12. ad Diod. S. 1, 557. 2, 552. Hemsterh. ad Plut. 138. Porson. Med. p. 36. Heyn. Hom. 4, 91. Boissonad. in Philostr. 331. Plato Phædro 285. Heindorf. Erfurdt. ad Aj. p. 618. Ἂν triplex, Heindorf. ad Phædr. 345. Cum optat. veri nominis non jungitur, Wakef. Ion. 809. Herc. 95. Jacobs. Anth. 6, 356. Cum fut. indic., Musgr. El. 486. Epigr. adesp. 355. 578. Ἂν οὐκ ἄν, Lobeck. Aj. p. 397. Erfurdt. p. 618. Ἂν necessarium, male omissum, Brunck. Aristoph. 1, 25. 230. Cum participio, Fischer. Descr. Lect. 798—9. p. vi. ad Dionys. H. 1, 196. Ἄν κε, Græcum non est, Brunck. Apoll. R. 113. cf. Valck. ad Mosch. p. 349. Odyss. 9, 334. Lucian. 3, 192. Οὐκ ἂν οἰώμεθα—ἐλθεῖν; leg. οἰόμεθα. Schneid. Xenoph. Anab. 122. 424. Ibid. 5, 6, 1. Χρήσιμοι ἂν ἐδόκουν εἶναι, v. Schneid. Soph. Aj. 263. Ἀλλ' εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ. Theocr. 16, 68. Δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω. Heyn. Hom. 4, 595. Φάρμαχ', ἅ κεν παύσῃσι—; 5, 177. 419. Τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, 4, 73. 676. 5, 177. 714. Σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι, 4, 541. Οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, 4, 286. Ἂν sequ. κε cum fut., 4, 475. 591. 675. 5, 176. 535. 539. 562. 587—8. 714. 6, 15. 197. 7, 43. Il. 4, 176. 9, 386. (prægresso εἰ cum optat. v. Heyn.) 167. Theocr. 23, 26. Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ—ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης, Il. Γ. 54. Ἐγὼ δέ κεν—ἕλωμαι. Heyn. Hom. 4, 675. 5, 177. 355. Aorist. subjunct. et fut. indic. cum ἂν (κεν) jungi et eodem loco haberi, Heyn. Hom. 5, 175. 6. 197. Εἴ κέ μ' ἀπώσωμαι ἤ κε φέρωμαι. 5, 509. 6, 197. Τί οὖν, ἄν τις εἴποι, adverte sedem τοῦ ἄν, Hoogev. Partic. 434. Sch. I. Soph. Œd. R. 1368. Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὤν, ἢ ζῶν τυφλός: an ἦσθ' ἄν? Xenoph. K. A. 5, 4, 25. Ὅσα ἀνὴρ φέροι μόλις. Leg. ὅσα ἂν ἀ. φ. μ. 5. 4. extr. leg. Ἅπερ ἂν ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν. Statim sequitur ἅπερ ἂν —. Soph. Phil. 280. Ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον, Οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου Κάμνοντι συλλάβοιτο. Il. 9, 125. Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο. Ἂν omissum, 4, 18. sed Vindob. κεν pro μέν. 10, 247. Philostr. 8. Boiss. Heindorf. ad Plat. Phædr. 268.: Lys. 31: Gorg. 47. 225. 153. cf. 154. Hipp. p. 160. Eurip. Iph. A. 1197. Matth. Od. 5, 206. Εἴγε μὲν εἰδείης—ἐνθάδε αὖθι μένων—φυλάσσοις: sed in al. bene ἐνθάδε κ' αὖθι, quod et Wolf. recepit. Ibid. 426. Ἔνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη—εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε: lego cum al. ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινὸς δρύφθη—, quod miror a Wolfio repudiatum: cf. 7, 278. Plut. Mor. 1, 753. Νὴ τὼ σιώ, κατέκτανον τεῦ, εἰ μὴ ὠργιζόμαν. Od. T. 589. Εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι Τέρπειν, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη: sed al. bene, οὔ κέ μοι ὕπνος. Corrige Anal. 1, 5. Ad Herod. 551. 564. 566. Xen. Mem. 1, 3, 3. 4. Ad Joseph. 1, 81. 335. Apoll. R. 2, 17. 340. Brunck. Aristoph. 1, 207. Theodorid. 8. leg. Εἰ δέ γ' ἔζοεν, τύμπανόν κ' ἐφύσῃ. Aristoph. Pl. 52. Ἦν—φράσῃ—πυθοίμεθ' ἄν. Apoll. R. 3, 337. Εἰ—κε μὴ—ἤψασθε—, ἦτ' ἂν—ἐπιπροέηκα. Od. P. 539. Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι, καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν, Αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν. Xen. Anab. 7, 6, 15. Εἰ μὲν ἐπαινῶ αὐτὸν, δικαίως ἄν με καὶ αἰτιῷσθε καὶ μισοῖτε· εἰ δὲ—εἰμὶ, πῶς ἂν—ἔχοιμι. Hier. 1, 8. et Schneid. Heindorf. ad Horat. Sat. 306.; ad Plat. Theæt. 380. Soph. Aj. 263. Ἂν non semper exprimitur ubi id desideres, Markl. Iph. p. 167. 169. add. vv. 1391. 1406. Od. 7. 331. locus insignis, ubi κε optat. potent. comitatur, ab optativo veri nominis abest: it. Od. Ξ. 503. Ἂν cum optat. potent., Brunck. Œd. T. 281. 936. Œd. C. 205. 405. Aristoph. 1, 152. ad Apoll. R. 203. Ἂν cum optat., imperf., indic., infin., in contractis locutionibus, ubi in Lat. versione majoris perspicuitatis ergo Alioqui assumendum: ad Herod. 469. 617. Brunck. Œd. T. 318. Aristoph. 1, 6. Plut. Mor. 1, 930. Eurip. Iphig. T. 740. 1201. Soph. Phil. 1037. Steph. Dial. 23. 41. Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ'

A ἐπακούσαις, Jacobs. Anth. 2, 1. p. 257. cf. Abresch. Æsch. 2, 22. Xenoph. Anab. 2, 2, 2. Ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴεσθε—συμφέρειν, sic Schneider.: antea οἴησθε, quod verum puto; ἂν enim non cum συμφ. jungendum, sed cum ὁποῖον, Quodcunque. Ibid. 2, 1, 13. Εἰ οἴει ἄν,—περιγενέσθαι: comma post ἂν delendum: v. Wolf. ad Hellen. 124. Eurip. Hec. 736. Ἄλγος ἂν προσθείμεθ' ἄν, ubi Pors., ἄλγος ἂν προσθείμεθα: (v. Hermann. Præf. xv.) sic Aldus et pleræque Edd.; sed ἂν recte duplicant Brunckii membr. Harl. Ms. Reg. Soc. Mosq. C. consentit K. Brunckius edidit, ἄλγος αὖ προσθ. ἄν: male. cf. Œd. R. 339. 862. Ibid. 446. lego et interpungo, συθεὶς δ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον, (sic particip. Helen. 765.) ibid. 602. 772. Œd. T. 829. leg. ἂν ὀρθοίη λόγον: cf. Brunck. Antig. 905. 907. Herod. 20. 551. 566. 704. Musgr. Ion. 222. Belin. ad Lucian. I, cxxvi. Œd. T. 1053. Thuc. 8, 268. Glasg. Œd. C. 391. ad Xen. Mem. 1, 2, 50. Brunck. Œd. C. 780. 1366. Aj. 1144. El. 697. Eur. Med. 370. 619. Andr. 76. Or. 381. et Brunck.
B it. Musgr. ad 379. Suppl. 447. Markl. ad 854. Iphig. p. 354. Musgr. Troad. 961. cf. 1243. Wakef. Trach. 21. Philoct. 222. Mire labitur Wakef. Alc. 72. Troad. 399. scr. εἶχ' ἄν: interpunctio ibi non mutanda, ut Musgr. censet. Etiam 397. leg. ἐλάνθαν' ἄν: possis huic versui et alia ratione succurrere, sed quam anapæstorum osores non ferant. Ἂν cum conj., Wakef. Herc. 1416. Trach. 93. 342. Mirus usus particulæ ἂν in talibus: εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, οὐκ οἶδ' ἄν, ubi ἂν ad ἴσθι, οἶδα, pertinet. Brunck. Œd. T. 1438. Eur. Med. 940. et n. Alc. 49. (1091.) 48. Ed. Wakef. Schneider. ad Anab. 34. Οὐκ οἶδ' ἄν, εἰ. Schneider. ad K. Π. 323. cf. 5, 4, 32. Porson. ad Med. 937. Alc. 48. Demosth. 1103, 20. Musgr. Hel. 815. Wakef. Ion. 394. Philoct. 290. Ἂν c. optat. significans Sit ut, Gesetzt dass, Markl. Suppl. p. 129. b. An cum imperat. jungatur, ad Phalar. 310. ad Rhes. 685. Rhesus 80. Ἂν a γὰρ præcedente absorptum, ad Herod. 128. 617. ad Diod. S. 1, 557. Brunck. Aristoph. 1, 230. ad Dionys. H. 2, 1173. In Codd. omissum, ad Herod. 579. Brunck.
C El. 914. 1022. Bacch. 1302. ad Phalar. 310. ad Phrynich. Ecl. 59. Thom. M. 593. Markl. Iph. p. 380. ad Troad. 771. ad Heracl. 173. Musgr. Hel. 998. 1047. ad 1674. Wakef. Ion. 577. Musgr. ib. Heindorf. ad Plat. Gorg. 51. Οὐκ ἄν, elliptice positum, Idem ad Plat. Lys. 48. Ἄ'ν, ἃ 'ν, Brunck. El. 943. Ὃς ἂν δὲ, Herod. 510. Οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γάρ ποτ' ἄν, Markl. Iph. p. 380. Τί ἂν οὖν, Jacobs. Animadv. 298. Εὖτ' ἂν δὲ, Herod. 133. Ἂν libenter post οὐδὲ positum, Xen. Œcon. 2, 15.; post τίς, ibid. Οἵ τε παῖδες, οὐδ' ἂν εἰ βούλοιντο, ῥᾳδίως πονηροὶ γένοιντο, K. Π. 7, 5, 86. Eur. El. 620. Matth. Alc. 716. Καὶ μὴν Διός γε μείζον' ἂν ζώοις χρόνον, leg. μείζονα ζ. χρ.: v. sequentia, (cf. Soph. El. 387-8.) Alc. 368. Wakef. leg. ἂν Χάρων. 922. leg. pro συνέσχεν, συνέσχ' ἄν: ut bene Northmorus, cui non debebat obloqui Wakef. Od. P. 580. Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος. E regula. Al. ἅπερ οἴοιτο, quod æque bonum, si metri solius rationem habeas. 9, 126. regula servata: it. 241. 21, 162. 22, 138.
D Neglecta regula, O. 451. P. 146. Sed v. ibi not.: it. Σ. 359. Υ. 237. Φ. 329. Hymn. 11, 94. (sed scr. προσάγοι ἄν.) Brunck. Œd. C. 1172. cf. Ilgen. ad Hymn. 297. Mitscherl. H. in Cer. 172. (ubi posterior locus docet priorem corruptum esse.) Belin. ad Lucian. iii, lvi. Ἂν cum fut. optat. non jungitur, Dawes. Misc. Cr. Præf. p. iv. 105. Cum præs. indic., Demosth. 1307, 11. Τίς ἂν ἐστιν, Toup. Opusc. 1, 305. Emend. 1, 467.: sic construi negat Porson. 4, 462. Wolf. Proleg. Hom. 35: Jacobs. Anth. 7, 331. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 255. Porson. Phœn. 412. Brunck. Aristoph. 1, 272. 2, 84. 87. 3, 47. 96. Valck. Phœn. p. 148. b. T. H. ad Lucian. 1, 236. Dawes. Misc. 104. 458. Brunck. ad Anacr. 107. (97.) Wyttenb. Select. 382. ad Lucian. 1, 444. a. Ἄν, κεν, supplendum, Ruhnk. ad H. in Cer. 491. Athen. 64. Σύγχους δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. (Il. B. 488.) Od. A. 327. 516.: in talibus ἂν videtur posse abesse. Insere n. Triop. (Brunck. Anal. 2, 303.): οὔ μιν ὀνόσσηται, καὶ Κεκροπίδην περ ἐόντα: sic legit Visc., quem

A de omissa particula ἂν vide. Eur. Andr. 465. et n.: Heyn. Hom. 6, 196. *Ἂν cum fut. indic., Brunck. ad Theogn. 1015. Od. T. 558. Brunck. Philoct. 1089. Musgr. Andr. 465. Dawes 393. Wakef. Philoct. 1089. Apoll. R. 1, 417. 424. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 264. 312. 412. Hermann. ad Nubes p. 199. Brunck. Aristoph. 2, 87. 114. 189. Orph. de Terræ Mot. 20. Acharn. 392. Heindorf. ad Plat. Phædr. 268. Fallitur Schneid. ad K. A. 121. *Ἂν repetitum, Schell. Præf. ad Ælian. 24. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 32. Brunck. ad Eur. Or. p. 181. Valck. ad Phœn. p. 169. Wolf. Præf. ad Il. xxx. Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Koen. ad Greg. 18. Zeun. ad K. Π. 227. Wessel. ad Herod. 188. (qui videtur miscere diversa.) Optat. potent. sine ἂν, Hesiod. Theogn. 723. 725. (cf. ibid. 740. 742.) Hermann. de Metr. Pind. 241. Callim. H. in Apoll. 26. Oppian. C. 280. ubi v. Belin. Œd. T. 1116. (sed aliter interpung.) Antig. 500. El. 801. Iphig. A. 418. Hel. 775: Optativus eam significationem habens, a qua denominatur, particulam ἂν nunquam adsciscit, quæ optat. potent. semper comitatur. (Brunck. B ad Æsch. Pr. 622. ad Anacr. 135. Jacobs. Anth. 1', 356.) Brunck. ad Aristoph. 3, 45. 17. quem omnino vide. cf. Dorv. ad Char. 212. Brunck. ad Gnom. 328. ad Œd. T. 1387.; C. 565. 725. 418. Dawes. Misc. Cr. 260. Brunck. ad Phœn. 514. "Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολάς: sic ap. Stob. legitur, et in scripto Codice, et in Floril. Grotii 181.; lectio optima est: mendose alibi ἀνέλθοιμ', quod nemini nisi Græci sermonis rudi placere poterit. Non optandi significatione adhibitum hic verbum, et potentialem particulam omnino requirit sententia. Rursus v. 586. illa perperam inseritur, ubi locum non habet: μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος Τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν, vulgo γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑ.: non ob vitandum solum anapæstum ejiciendum erat ἂν, sed quia illud respuit Græci sermonis indoles et proprietas. Fischer. ad Palæph. 6.:—' Aor. primum etiam simpliciter, particula ἂν non adjecta, ita poni, ut exprimatur plusquamperf. conj. Lat., quis nescit? Il. A. 749. 751.' *Ἂν, sic junctum temporibus infinitivis, præsenti et C aoristis vim indit futuri, Valck. Hippol. p. 273. κρατῆσαι ἂν, Victuros fuisse, Brunck. ad Æsch. Pers. 335.: v. Eund. ad 429. *Ἂν cum particip., Idem ad Phœn. 899. Il. T. 138. coll. 71. 92. Fischer. ad Palæph. 13.:—' ἂν —— additur imperf. indic. sic, ut exprimatur imperf. conjunct. Lat.' "Ὥσπερ ἂν, de constr., Thom. M. 269. "Ὅσῳ ἂν εἴπῃς, non εἴποις, Brunck. ad Bacch. 663. Dawes. Misc. 82.:—' Altero etiam (solœcismo locus laborat), quod ὅσῳ ἂν cum forma optativa ἔλθοι conjungantur: vocula utique ὅσῳ et similes comite ἂν non nisi cum altera forma ἔλθῃ, construuntur.' Valck. Hippol. p. 317. Herod. 662. 669. 10. Brunck. Antig. 563. Markl. Suppl. 913. Dawes. Misc. 501. "Ἀττ' ἂν, non cum indic., sed cum conj., 253. "Ἀσσ' ἂν, Eldik. 1, 1. ad ἅσσα: (in illo Tragici loco leg. non ἦν, sed ᾖ, cf. Brunck. Med. 519.) ὅ τι ἂν ἐθέλοι, ὅτι ἐθέλοι, ὅτι ἂν ἐθέλῃ, ὃ ἂν ἐθέλῃ, Fischer. ad Palæph. 100. Brunck. ad Phœn. 967. ubi laudat Markland. ad Suppl. 898. Id. ad Poët. Gnom. 294. Ad Diod. S. 1, 295. ad Strab. 6, 17. "Ὃς ἂν, cum imperf. indic., Pa- D læph. 113. "Ὃς cum conj. sine ἂν solœcum, Dawes. 186. *Ἂν ἦν, ἂν εἴη, Fischer. ad Palæph. 115. a. *Ἂν εἴη, Erit, Markl. ap. Musgr. ad Hippol. 867. Ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ γεγονὸς, Palæph. 141. Παρ' ὧν ἂν λάβοιεν, Xen. Mem. 1, 2, 6. cf. 1, 2, 55. Musgr. El. 33. Ἐπιβουλεύσας, ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι, Xen. K. Π. 61. "Ὡς ἂν, 355. 357. Brunck. ad Æsch. Pr. 1065.:—' Nulla ratione fieri potest, ut τί χαλᾷ μανιῶν significet, Quid de insania remitteret: hoc Græce diceretur τί χαλάσειεν ἄν.' Ad Pers. 738.:—' Ἐκτελευτῆσαι, sic uterque Cod. Aldus et Turnebus; qui primus, ex emend., ut videtur, ἐκτελευτήσειν edidit, non animadverterat, aoristum sæpe pro fut. poni, etiam sine particula ἂν, quæ subintelligenda supprimitur. In Soph. El. 443. nude positum δέξασθαι est pro δέξασθαι ἄν, vel δέξεσθαι. In re notissima exemplorum multitudine supersedendum est.' Hemsterh. Misc. Obs. 4, 286. *Ἂν c. optat., pro fut., Markl. Iph. p. 358. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 259.:—' "Ὥσπερ ἄνδρας ὧν ἁλῷ πόλις: Codd. nostri ἄνδρες, minus bene: Miserum, ut virorum quorum capta fuerit urbs: ἁλῷ aoristus est subjunct., quem fere comitatur particula ἄν, non ineleganter hic suppressa, ut in isto Œd. C. versu: γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ: hac ellipsi nihil ap. Poëtas frequentius; non audiendus Heath., qui reponit ἑάλω:' cf. Eund. ad Eur. Med. 519. ad Œd. C. 395. ad Herod. 705. Brunck. El. 770. Or. 696. Corrig. ex eod. Alcest. 77. ad Alcest. 981. Wolf. Proleg. 240. Philoct. 1361. Eumen. 664. Brunck. *Apoll. R. 139. (ad v. 1378.) Heyn. Hom. 5, 548. Lobeck. Aj. p. 336. Simon. Dial. 38. Sed v. Dawes. 102. "Ἵνα, Ubicunque, τύγχάνῃ, in Plat. Gorg. 128. fortasse non mutandum: Eur. Hec. 1097. Εἰ— μὴ—ᾔσμεν—, παρέσχ' ἄν, Nisi sciremus, præberet: v. ibi Brunck. et in Edit. Lips. 3, 151. a. Brunck. ad Phœn. 1211.:—' Mirum est, quam sæpe interpretes in reddenda optativorum significatione lapsi fuerint. Modus ille sensu potentiali adhibitus particulam ἂν comitem semper sibi assumit: (non assumit in Mo- B scho 1, 6.) sed quando eam signif. habet, a qua denominatur, ἂν repudiat: (Phrynich. Ecl. 152. ubi κεν non modo ob metrum delendum.) Sic differunt ista εὐτυχὴς εἴην, Utinam felix sim! et εὐτυχὴς ἂν εἴην, Felix essem, nimirum, si hoc vel illud contingeret. Quædam in hanc rem notavi ad Æsch. Pr. 1065.' Add. Brunck. Œd. C. 42. Eur. Bacch. 629. Τί ποτ' ἂν ἐκ τούτων ἐρεῖ; ubi Brunck.:—' *Ἂν hic δυνητικὸν est, et rite cum fut. indic. construitur: Quidnam dicere poterit?' Cf. ad Xen. Eph. 229. Charit. 64. Markl. Iph. p. 338. Æsopus 163. Lips. *Ἂν aliud cum imperf. indic., aliud cum optat., Musgr. ad Bacch. p. 524, 6. cf. ad eund. loc. Brunck. p. 424. Εὖτ' ἂν ibi Musgr. Indic. ibi ponendus, quia præcessit εἰ cum indic. Num ἂν cum præter. indic. construatur, Dawes. M. C. Præf. p. ii. *Ἂν παραπληρωματικὸν, Bentl. Opusc. 37. Sed v. Dawes. M. C. 205. ad Phalar. 310. Male omissum, ubi sententia id postulat, Dawes. M. C. 256. *Ἂν semper corripitur, Pierson. Veris. 220. De vi particulæ ἄν, qua Solere significat, Brunck. et C Wakef. ad Philoct. 290. (Sic et cum infin., Aristoph. 3, 43.) Heindorf. ad Plat. Apol. ix. Xen. Eph. 6. Locella 147. Valck. Diatr. 240. Brunck. ad Anacr. 107. (97.) Wessel. ad Herod. 221. 257. Œd. T. 149. Jacobs. Animadv. 294. (huc pertinet locus Aristoph. Pl. 1160. Male intellectus a Fischero ad Weller. G. G. 2, 275. ad posterius ἂν sub. ἔθυσεν: cf. Fischer. l. c. 268.) Herod. 272. Porson. Phœn. 412. Vauvill. Soph. 2, 45. Brunck. Aristoph. 1, 278. Xenoph. Hell. 374. Thiem. Schneid. ad Anab. 103. 135. Dawes. M. C. 82(=127.):—' Est autem germana loci (Xen. K. A. 47. Zeun.) scriptura: Νομίζων ἄν, ὅσῳ μὲν θᾶττον ἔλθοι, τοσούτῳ ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασιλεῖ μάχεσθαι· ὅσῳ δὲ σχολαιότερον, τοσούτῳ πλέον βασιλεῖ συναγείρεσθαι στράτευμα. Quam ut in integrum restitueremus, unius ἂν voculæ sedem duntaxat immutavimus: (vulg. νομίζων, ὅσῳ μὲν ἂν θᾶττον:) nam in aliis Edd. habetur μάχεσθαι (vulg. μαχεῖσθαι.) Vocula autem ista ad verba infinita μάχεσθαι et συναγείρεσθαι communiter refertur, ac temporis futuri notionem utrique D confert. Similis autem constructionis pauca ex ipso Xen. exempla describam. Anab. 200(=192.) Πρῶτον μὲν ΟΙΜΑΙ ΑΝ ὑμᾶς μέγα ὈΝΗΣΑΙ τὸ στράτευμα, ΕΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΗΤΕ, l. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΤΕ,—ΟΙΜΑΙ ὑμᾶς πάνυ ΑΝ ἐν καιρῷ ΠΟΙΗΣΑΙ: 451(=431.) ἩΓΗΣΑΝΤΟ οὖν, ΕΙ ἕνα ἙΛΟΙΝΤΟ ἄρχοντα, μᾶλλον ΑΝ ΔΥΝΑΣΘΑΙ—καὶ ΕΙ τι ΔΕΟΙ λανθάνειν, μᾶλλον ΑΝ καὶ ΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ, καὶ ΕΙ τι ΔΕΟΙ φθάνειν, ἧττον ΑΝ ΥΣΤΕΡΙΖΕΙΝ: 529(=513.) ΕΙ δέ μοι ὑμεῖς ΠΑΡΑΓΕΝΟΙΣΘΕ, ΟΙΜΑΙ ΑΝ σὺν τοῖς θεοῖς ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ τὴν ἀρχήν. Quibus unum illud addam ex Aristoph. Pl. 464. καὶ τί ΑΝ ΝΟΜΙΖΕΤΟΝ Κακὸν ἘΡΓΑΣΑΣΘΑΙ μεῖζον ἀνθρώπους; ΧΡ. ὅ,τι; ΕΙ τοῦτο δρᾷν μέλλοντες ΕΠΙΛΑΘΟΙΜΕΘΑ. Hinc abunde constat, voculam ἂν eandem signif. verbis hic infinitis, quam alibi optativis conferre. Valet utique οἶμαι ἂν ὑμᾶς ὀνῆσαι tantundem præfinito quod ὑμεῖς ἂν ὀνήσαιτε, ὡς οἶμαι. Eadem porro vocula eandem itidem notionem participiis conferebat. (Herod. 516. Plato Gorg. 58. Find. Iphig. A. 96. Rhes. 20.

Ind. ad Plat. 4. Diall. Biest. Diod. S. 2, 549. ad Dionys. H. 1, 147.) Pag. 363(=346.) 'Ὡς 'ΑΛΟΝΤΟΣ ἈΝ τοῦ χωρίου: q. l. vir doctiss. (Hutchius.) recte interpretatur, Quasi futurum esset, ut caperetur oppidum.' Add. Dawes. M. C. 249. cf. Lucian. 1, 46. 517.(514.) Xen. K. Π. 161. 197. 255. 419. Wyttenbach. Select. 67. Herod. 552. Valck. Hippol. p. 219, errat, ἂν ad δοκεῖς trahens, cum ad ἐκνεῦσαι spectet: (cf. Doun. Dem. 157. Angl.; vide tamen de illo loco Euripidis, Brunck. Aristoph. 2, 152.) ad Herod. 616. Œd. C. 999. Œd. T. 584. Eur. Med. 370. Xen. Mem. 1, 4, 16. 19. Brunck. Aristoph. 1, 253. 2, 60. 151. 246. (252.) Heindorf. ad Plat. Lys. 10. 34. Schneider. ad Plat. Alcib. 165. Nurnberg. ad h. l. 158. ad Lucian. 1, 686. 2, 358. ad Diod. S. 2, 81. ad Xen. Mem. 1, 3, 11.; Weisk. ad Œcon. 20.; Hieron. 551. Thiem.; Zeun. ad Xen. de Vectig. 78.; Schneider. ad Hieron. 261.; ad Œcon. 26. Heindorf. ad Plat. Charm. 79.; ad Gorg. 235. Dawes. M. C. 243.: 'Vocula ἂν cum forma subjunctiva nisi cum certis itidem comitibus nunquam construitur.' (Ideo Dawes. in Aristophane pro ἴσως σωθῶμεν ἂν legit ἴσ. σωθεῖμεν ἄν.) cf. Brunck. Œd. T. 1046. Philoct. 119. ad Iph. T. 502. Hipp. 474. 'Ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχοις, Ἄνθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.' Brunck. ad l. c.:—'Εἰ—ἔχοις. Sic bene Aldus. Membr. et Lascaris ἔχεις. Prius merito præfert Valck. Exemplis ab eo prolatis adde Hec. 318. Or. 696. Rhes. 476. quibus infinita alia annumerari possent. Est enim usitatissima illa const.; nec tamen semper obtinet. Quandoque ἂν cum optativo in alterutro membro existente, εἰ cum indicativo (Heindorf. ad Plat. Apol. xiii.) præcedit aut sequitur, ut paulo infra v. 484. et ap. Soph. Trach. 594.: 'Ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ', εἰ δοκεῖς Ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη: ubi εἰ valet εἰ καί, Etsi, Quamvis.' Il. 17, 70. Ἔνθα κε ῥεῖα φέροι—εἰ μή οἱ ἀγάσσατο, al. φέρεν: non opus. Sic Il. E. 311. Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο—εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε. Ibid. 388. Vulgari constr. Il. 5, 679. Καί νύ κ'—κτάνε, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε. Il. 6, 73. 7, 273. Π. 386. Εἰ—πειρηθείης, οὐκ ἂν—χραίσμῃσι. Philostr. 178. Boiss. Εἰ γὰρ μετ' ἐκεῖνον λέγοιτο, οὐ—δόξει: 240. cf. Herod. 579. ubi συγχωρήσομεν lego. Markl. Iph. p. 116. 132. (ἂν bene; sed φονεύει probum.) 299. (male; nec intellexit Kusterum.) Dawes. M. C. 217. 293. Brunck. ad Poët. Gnom. 330. Aj. 921. El. 583. Plut. Mor. 1, 870. Brunck. ad Hippol. 705.:—'Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν: bene habet hæc lectio Florentinæ Ed. In membr. scriptum, Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτα γ' ἐν σοφοῖσιν ἦν. Heathio videtur ex indole linguæ scr. esse, Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξ' ἄν, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν. Sed linguæ major arbiter Sophocles nos docet particulam ἂν semel positam duobus membris servire: Trach. 898. μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησίᾳ Ἐλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας. Noster etiam Troad. 46. εἴ σε μὴ διώλεσε Παλλὰς Διὸς παῖς, ἦσθ' ἂν ἐν βάθροις ἔτι. cf. Bacch. 701.' Vehementer errat Valck. ad h. v. Bacch. 254. 1332. ubi v. Brunck. cf. Dawes. M. C. 230. 270. 327. 335. Porson. ad Hec. 1103. An in talibus ἂν abesse possit, Schweigh. ad Polyb. 5, 115. Belin. ad Oppian. 197. Toup. Opusc. 2, 255. Εἰ—τέλοιτο, ἦν ἄν. Il. T. 321. Οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο παθοίμην, Οὐδ', εἴ κεν—πυθοίμην. Εἰ—κεν—καταθεῖο—, τάχα κεν—γένοιτο: (est Hesiod. Opp. 331. Brunck.) ἂν posito in utroque membro, Plut. Mor. 1, 33. Similiter Oraculum in Herod. 1, 174. p. 99. Reiz. Il. E. 273. cf. Dawes. M. C. 335. Il. Θ. 196. 205. Ψ. 526. 592. N. 288. Jacobs. Anth. 6, 187. Εἰ—τόδε—γένοιτο,—οἰκέοιτο πόλις—omissa particula ἂν in altero membro, Herod. 4, 17. Εἰ δέδωκε, ἔφερον ἄν, solœcum, Porson. in Toup. Emend. 4, 263. (Demosth. 1, 251. Ἂν ἐμέμνητο—, εἴ τι—γέγραφε, l. ἐγεγράφει. Heyn. Hom. 7, 793. Ἂν εἴρηκε, l. εἰρήκει.) Dawes. M. C. 230. ad Phalar. 213. b. (Rhes. 560.) Ἢν δὲ μὴ δύνωμαι, ἀδύνατος ἂν φανοίμην, Xen. K. Π. 263. cf. 271. 417. 419. 752. Il. P. 38. Od. A. 103. 109. M. 137. Callim. H. in Dian. 84. Valck. ad Phœn. p. 525.:—'Efficacissimum illud ἂν aoristis præsertim temporibus vim dat subjunctivorum; ex-

A empla desideranti quivis facile subministrabit; sed hic illic latet, instar præpositionis adhærens verbo.' Εἰ ἦν, εἰλήφειν ἄν, Lobeck. Aj. p. 235. leg. εἰλήφει. De ἐβουλόμην ἄν, ἤθελον ἄν, Dawes. M. C. 237. Ion. 580. Electr. 397. Philoct. 1239. 1278. Brunck. Aristoph. 1, 191. Βουλοίμην ἄν, Herod. 279. Καὶ ταῦτα μέν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι, Lucian. 1, 36. Boëckh. in Plat. Min. 104.:—'Non Græcum est ἂν ἦσαν, prægresso εἰ βουληθείημεν. Leg. ἂν—εἴησαν.' Idem 111.:—'Præcedente optativo pendente a particula εἰ, non infertur conjunctivus cum vocula ἄν, sed aut nudus indicativus aut optativus τῷ ἂν junctus.' De sede particulæ ἂν cum τις junctæ, Zeun. ad K. Π. 205. Anab. 7, 2, 2. Οἰόμενος, εἰ—γένοιντο,—ἂν προεστάναι—. Brunck. Aristoph. 2, 12.:—'Cum fut. indicativi εἰ bene construitur, licet in altero membro verbum fiat optativi modi cum particula ἄν.' Idem 1, 260.:—'Si priore in membro verbum sit temporis imperfecti vel aoristi cum εἰ, verbum in altero membro ejusdem temporis particulam ἂν requirit. '2, 11. 1, 280.:' Εἰ conditionale cum optativo semper construitur, quando in altero membro præcedit vel sequitur verbum ejusdem modi cum particula ἄν.' Vide Eund. ibid. 281. Sed Plato Phædr. 265. Εἰ μὴ δεδίει—θύοι ἄν. Plut. Agesil. 5, 2, corr. παύσασθαι: v. Dawes. Canonem de ἂν cum infin. Ἄν, Teutonice Ob, Wenn, cum optat., Wakef. Alc. 48. 72. Κήδοιτο ἄν τις τούτου, ὃ τυγχάνοι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 60. Xen. Œcon. 4, 5. Ὧδ' ἂν ἐπισκοποῦντες ἴσως ἂν καταμάθοιμεν. K. Π. 1, 6, 23. Plato Charm. 110. Eur. Alc. 72. ubi male Wakef. Soph. Aj. 155. Erfurdt. Ἄν, Fere, Propemodum, Fortasse, Wyttenbach. Bibl. Cr. 3, 4. p. 33. Facile, Reisk. ad Demosth. de Cor. 290. Harl. alt. Ἄν, ab initio positum, Heindorf. ad Plat. Hipp. 169. Demosth. 1, 13. 6, 14. 24. 1445, 14.; ultimo loco positum, Heindorf. ad Plat. Hipp. 170. Demosth. 1417, 12. Οὐχ οὕτω δ' ἄν σε προθύμως—παρεκαλούμην, εἰ μὴ —τοῦτον ἄν σοι κάλλιστον ἔρανον εἰσενεγκεῖν ᾤμην: alterum ἂν junge infinitivo εἰσενεγκεῖν. Ἄν, conjunctio potentialis, Xen. Mem. 1, 1, 14. 16. 2, 2. 2, 8. 1, 6. ibique nn. Ἄν, sæpe cum verbo male coaluit, ut hoc ex ἀνὰ compositum videatur, (cf. Musgr. Ion. 834.) ad Charit. 290. Ἄν, actu sublato potentiam supponit, Reiz. de Acc. 104.; vim conjunctivi aliis temporibus adjungit, Bibl. Cr. 3, 2. p. 85. De constr., Toup. Opusc. 1, 158.: Emend. 4, 500. ad Lucian. 1, 267. a. Locella ad Marbod. 163. Ἄν, cum præsenti indic., Heyn. Hom. 8, 250. Ἄν, cum conj. pro optat., Heyn. Hom. 8, 353. Ἄν τι κακὸν et αὐτίκα κακὸν conf., ad Dionys. H. 3, 1850. Ἂν et ἄρ conf., Heyn. Hom. 7, 498. 8, 100. Ἄν, junctum cum fut. usitate, Heyn. Hom. 8, 244. 250. (F. A. Wolf. ad Leptin. 259. 343.) Ἂν pro ἀνά, Heyn. Hom. 7, 305. 472. 8, 450." Schæf. Mss.]

["Ἄν, cum fut. indic., Il. B. 488. Cum participio, Plut. 4, 381. Mor. 6, 5. Cum κε et fut. indic., Il. A. 187. N. 127. Od. Z. 259. Ἂν repetitum, Ælian. H. A. 47. 61. Max. Tyr. 14. 320. Cum εἰ, Si, Dorv. ad Char. 1, 360. Omittitur cum optat., Theocr. 11, 52. Omittitur cum indic., Eur. Iph. T. 357. Κἄν, Atque etiam, Lucian. 2, 493. Jos. 102, 12. ut Max. Tyr. 73, 1. ubi tacita est constructio, κἂν ᾖ τοῦτο, sed v. Suid. 2, 134. Sæpe respicit verbum subauditum, Lucian. 2, 125. Diod. S. 2, 553. Cum infin., Jos. 102, 2. Cum aor. particip. ut fut. valet, Jos. 682, 12. Aliter cum aor. particip., ib. 698, 20. Cum indic., sine conditione, LXX. in Job. 1, 5." Wakef. Mss.]

["Ἄν, potentiale, cum præs. indic., Aristoph. Pl. 885. Sic Eq. 1131. Ach. 873. Nub. 395. Cum fut. indic., 466. 1157. Soph. Phil. 290. ubi v. Brunck. Θέοιτ' ἄν, Aristoph. Eq. 1161. Currite jam; Angl. Run! away! Brunck. ad Aristoph. Eq. 400.:—'Εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον. Γενοίμην optativus est, eam signif. habens, a qua denominatur, qua cum pollet, particulam ἂν nunquam asciscit, quæ optativum potentialem semper comitatur. Ajax ap. Soph. filio suo dicit, ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος. Optat. Si diceret γένοι' ἄν, longe diversus esset sensus, neque is sic absolutus: Fieres patre

fortunatior, si tale quid, vel tale, contingeret.' Quid igitur putabat Brunck. de isthoc versu Aristophanis sui, Eq. 1057.? ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο. Quid de sequentibus his? Od. N. 248. Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκοι: Ξ. 122. Ὦ γέρον, οὔτις ἐκεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν. Hesiod. Th. 723. Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο. Ἂν, eleganter geminatum, Aristoph. Thesm. 196. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν. Sic Ran. 572. 581. Nub. 1396. Ach. 218. Eur. Andr. 77.: Δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς. Sic Iph. T. 245. El. 534. Suppl. 447. Ion. 222." Seager. Mss.]

["Κᾆν (sic,) Toup. Opusc. 2, 132. 234. Alciphro 226. Valck. Diatr. 205. Reiz. Acc. 104. ad Phalar. 233. 267. T. H. ad Plutum p. 483. ad Charit. 422. 460. Charito 91. 108. 652. Markl. Iphig. p. 196. Heracl. 685. Ion. 686. Wakef. Herc. 494. 1118. Aristoph. A. 81. 113. 123. 133. Brunck. Aristoph. 1, 12. 67. 2, 15. Huschk. Anal. 301. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 243. Porson. Med. 21. b. Heindorf. ad Plat. Gorg. 80. Ibid. 234. De constr., Plut. Mor. 1, 78. 675. et Wytteub. coll. Soph. Brunck. 3, 479. Ed. 2. Andr. 764. (an ἦν?) Lucian. 3, 247. Boissonad. in Philostr. 325. Thom. M. 267. 269. 347. Diod. S. 1, 432. Jacobs. Animadv. 30. Anth. 8, 320. 9, 118. 209. 490. 510. Luzac. Exerc. 159. Bianor 16. Galen. Suasor. 218. Lond. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 255. Brunck. Aristoph. 1, 126. (errat.) 246. 2, 130. 226. 3, 171. T. H. ad Plutum 69. Agathias 10. Cum fut. indic., Lucian. 3, 310. Cum participio, Dionys. H. 1, 294. Pro καὶ ἐὰν, Etsi, Demosth. 119, 12. 1443, 8. 1446, 3. Zeun. ad K. Π. 57. Toup. Opusc. 2, 33. Modo, Saltem, ad Xen. Eph. 202. Ibid. 68. Lucian. 1, 213. a, 394. 427. Dial. 35. Jacobs. Anth. 10, 168. 11, 325. Villois. ad Long. 275. Vel, Adeo, Plut. Mor. 1, 79. Lucian. 1, 90. Dial. 16. Bergler. ad Alciphr. 433. Iphig. A. 1244. ad Lucian. 1, 642. καὶ ἂν, Vel, Il. 5, 362. 457. ubi v. Heyn. Hom. 6, 429. (male:) 577. Plato Gorg. 84. coll. 80. Κᾆν—κᾆν—, T. H. ad Lucian. Dial. 75. ad Lucian. 1, 268. a. 434. Κᾆν—ἂν—, Koen. ad Greg. 18. Κᾆν εἰ, Dawes. M. C. 324. Reiz. ad Aristot. Polit. 84. ad Diod. S. 1, 352. 2, 175. Aristot. Poët. 4. Herm. 5. Lucian. 3, 175. 243. 340. 373. Dionys. H. 2, 1180. Schneider. ad Xen. Anab. 44. ad Aristot. H. A. 276. Heindorf. ad Plat. Gorg. 71. 243. Plato Gorg. 233. Κᾆν, κῆν, T. H. ad Plutum 65. Jacobs. Anth. 12, 139. Κἂν (sic)—γε—, κἂν—, Boissonad. in Philostr. 426. Κἂν ὁποῖα ᾖ, Xen. Œcon. 8, 19. Ἐὰν μὴ, καὶ, pro κἂν μὴ, Plato de LL. 298. Ast." Schæf. Mss.]

[Κἄν. Glossæ: Κἄν· Saltem, Quamvis, Quanquam, Tametsi. "Schæf. App. ad Bast. Ep. 26. Plato de Rep. 5. p. 60. Bip.=477. HSt. Ἱκανῶς οὖν τοῦτ' ἔχομεν, κἂν (sub. ἔχοιμεν,) εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ μὴ ὂν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστόν: de LL. 1. p. 48. Bip.=646. HSt. Πῶς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα; κἂν (sub. ἀκούσαιμεν,) εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ τοῦ θαυμαστοῦ. Sophist. 386. Menon. s. 4. Seguier de l'Emploi des Conjonctions 109." Schneider. Lex.]

"Ἄνπερ, Si quidem, vel simpliciter Si, ut dicitur "ἤνπερ. Demosth. 193. Ἀλλ' ἴσμεν ἐκεῖνο δήπου, ὅτι "λειτουργήσουσι μὲν, ἄνπερ ἡ πόλις ᾖ, πολλοί. Greg. "Ἄνπερ ᾖ μὴ ψευδώνυμος, Si quidem non sit. Inter-"dum vero ἄνπερ μὴ est potius reddendum Nisi."

"¶ Ἢν, Si. Interdum cum indic. Hom. ἤν τινα "προκαλέσσεται, Si quem provocarit. Frequentius "cum subjunctivo, ut Il. P. Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δα-"ναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ, Si quis forte audiat. A. "οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, Ne si Agamemnonem "quidem dicas. Aristoph. Σ. ἤν πως πρύμναν ἀνα-"κρούσηται, Si forte. Item ἢν μὴ, Si non, Nisi. Ari-"stoph. Σ. ἢν μή τι λέγῃς, Nisi quid dicas. Herod. "Ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, Nisi me fallat opinio. "Thuc. Ἢν μή τι γίγνηται, Nisi quid accideret. Idem "cum particip. 5. p. 181. Ἢν μὴ ψηφισαμένων τῶν "πόλεων ἁπασῶν, pro εἰ μὴ, Nisi omnes civitates de-"crerint. Necnon ἢν καὶ, Etsi, Tametsi, ut εἰ καί. [illegible] VERO ἤν, Quam, ab ὅς, Qui. Item Suam, ab ὅς

A "posito pro ἑὸς, Suus, apud poëtas." [Thuc. 3, 44. ad Viger. de Idiot. 787. Herod. 3, 69. 137. Glossæ: Ἢν μή· Nisi.]

["Ἤν, Koen. ad Greg. 219. De constr., ad Xen. Mem. 1, 4, 18. Œcon. 1, 14. 6, 2. Toup. Add. in Theocr. 394.: Opusc. 1, 113. 2, 229. Brunck. ad Hecub. 601. Valck. ad Phœn. p. 274. Zeun. ad Xen. K. Π. 125. 294. Dawes. M. C. 275. 324. Dorv. ad Char. 226. a.: ad Lucian. 8, 589. (Ed. Bip.) 1, 267. (Amstel.) Thom. M. 267. 269. 473. 680. ad Charit. 666. Brunck. Aristoph. 1, 20. 62. 122. 127. 2, 109. 163. 168. 204. 217. 250. 3, 141. ad Apoll. R. 111. Kuster. 60. Macedonius 12. Heroic. adesp. 8. Lucian. 2, 7. 14. Heyn. Hom. 4, 683. 5, 315. Boissonad. in Philostr. 314. 325. Markl. Iphig. p. 24. 74. Musgr. 150. Helen. 1441. Jacobs. Anth. 9, 51. 97. 233. 466. 485. 491. 11, 309. Antistius 2. Corai. Mus. Oxon. 2, 8. Non optat., sed conj. regit ἤν, Porson. ad Hec. 605. (cf. Fac. ad Pausan. 1, 271.): ad Herod. 606. 715. Cum indic., Herod. 231. Cum optat., Alciphro

B 436. Ἢν κεν, ad Charit. 724. Brunck. Apoll. R. 113. Aristoph. 2, 88. Markl. Iphig. p. 142. I. q. εἰ ἄν, Dawes. M. C. 324-7. Ἢν τε, ἤν τε, Zeun. ad Xen. K. Π. 9. 294. Τότε, ἤν, Lucian. 2, 168. Ἢν—γε, Porson. Phœn. 1663. Ἤν, (Teutonice) Ob, Il. 15, 32. Ἢν et εἰ conf., Musgr. ad Phœn. p. 220. b. Wessel. ad Herod. 232. Zeun. ad Xen. K. Π. 294. Ἢν et ἢ conf., T. H. ad Plutum p. 151." Schæf. Mss. "Cum fut. indic., Il. H. 39. Ἢν μὴ, Nisi, Eur. Med. 30." Wakef. Mss.]

"Ἤνπερ, i. q. ἤν, Si. Et ἤνπερ γε, Si quidem. Xen. "Ἤνπερ γε βούληται τὸν ἵππον ἀποδείξασθαι οἷόνπερ "εἴρηται." ["Brunck. Aristoph. 1, 134." Schæf. Mss.]

"¶ Κὲ, Poëtica particula, i. q. in prosa ἂν poten-"tiale, ut, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro ὃς ἂν, Qui "diis obtemperarit. Sequente vocali, asciscit τὸν, ut "Od. I. Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν· "Ἀλλά με κῦμα ῥόος τε—Καὶ βορέης ἀπέωσε, Venissem "in patriam, s. Venire potuissem. Idem cum fut. "indic. construit: necnon cum optat., Il. A. Καί κε

C "τὸ βουλοίμην. Ubi accipiunt pro δὴ, exp. καὶ δὴ "τοῦτο ἤθελον." ["Κε, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 4. Wakef. Phil. 186. Ion. 717. Brunck. Soph. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 570. Κε, κεν, repetitum, Schell. Præf. ad Ælian. 24. Cum indic. non jungitur, Vide A. L. Z. 1795. N. 167. p. 569. bis. Οἵ κε seq. fut. indic., Heyn. Hom. 4, 65. 6, 61. Κε c. conjunct., ibid. 6, 575. Cum fut. indic., ibid. 4, 65. 6, 576. Il. 14, 102. In Homero male omissum, corruptum, Vide A. L. Z. 1795. N. 167. p. 569. Κε, quid? Bernard. Reliq. 38. Κεν ἄν, ad Charit. 776. Κε non differt ab ἄν, Il. 3, 284. c. 288. 8, 478. c. 482. Conf. cum καὶ, Brunck. Apoll. R. 5. 71. 72. 74. Aristoph. 3, 227. Heyn. Hom. 4, 374. 6, 61. 274. 575.: cum γε, Brunck. Apoll. R. 113. Heyn. Hom. 4, 65.: cum τε, ibid. 6, 380. Οὐκ ἂν et οὐ κεν conf., Heyn. Hom. 6, 354. Κ' ἄγω, i. q. ἄξω, Il. 1, 184. Καί κέ τις εὔχεται, Il. 14, 484." Schæf. Mss. "Κε priori duorum verborum non præponitur, Oppian. H. 5, 417. Cum fut. indic., Apoll. R. 1, 417. Quint. Sm. 3, 569. 4, 41. Cum ἄν, Oppian.

D H. 5, 367." Wakef. Mss.]

ἈΝΑ, præpositio, Per. Od. Ξ. (2.) Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, Per locum sylvosum. (Il. A. 10.) ἀνὰ στρατὸν, Per exercitum, Inter milites. Od. T. (73.) ἀνὰ δῆμον, Per populum civitatis, Per civitatem, Inter cives. Item (Od. Θ. 173.) Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς, εἰσορόωσιν, Incedentem per urbem. Sic ap. Plut. Ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, Palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, Per vitam, In vita; et ap. Diosc. ἀνὰ πᾶν ἔτος, Per singulos annos, Quotannis. Exp. et Apud; ut, Πολλὰ δ' ἔγειρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους, Apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. Vertere etiam licet Inter; ut sit, Inter Ægyptios. Sed et hic possis interpr. Per: Ægyptum ponens pro Ægyptiis; ut sit, Collegi per Ægyptum. || Ἀνὰ στόμα ἔχειν, In ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eust. a quo dici observandum est ἐν στόματι ἔχειν, pro διὰ στόματος ἔχειν. Il. B. (250.) Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις. Q. l. Hom. imitatus Xen. (Ἱερ. 7, 9.) dixit,

Ἔπειτα τοῦτον ἀνὰ στόμα ἔχουσιν ἐπαινοῦντες. Et post eum Lucian. (3, 276.) ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, pro Celebrari ab aliquo. Sic et ἀνὰ μέσον exp. ἐν μέσῳ, et ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει: signif. tamen aliud præpos. ἐν hic, quam illic. Invenitur autem sæpe scriptum ἀναμέσον conjunctim, sicut et ἀναμέρος: quinetiam ἀνάμεσος adjectivum habetur ap. Herod. De quibus tamen tractabo in Μέσος et in Μέρος.

Ἀνὰ, ap. poët. cum dat. pro Cum. ut Il. A. (14.) Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Una cum aureo sceptro: σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, inquit Eust. subjungens, Vel, secundum alios, ἀνὰ pro ἄνω· ἵνα νοῆται τὸ στέμμα ἐξαρτᾶσθαι τοῦ σκήπτρου. Sunt et qui ἀνὰ pro Circa hic accipiant. || Signif. et Super ap. eosd. sæpe quidem cum dat.; interdum tamen et cum accus., ut (Il. Θ. 441.) ἐτίθει ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς. (Ξ. 352.) ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ. Od. (Λ. 127.) ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Et ap. Pind. (O. 8, 67.) χρυσέαις ἀν' ἵπποις. Cum accus. autem (Il. K. 298.) ἀνά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Eust. || Idem in Od, I. (177.) Ὣς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηὸς, posita præpos. una pro alia: aut esse pro ἀνέβην νηὸς, sub. ἐπί.

Ἀν pro ἀνὰ interdum ponitur a poëtis, sequ. etiam consonante, ita ut non sit locus apostropho. Cum dat., ut ἀν βωμοῖσι, ap. Hom. Cum accus. autem, ut ἀν πύργους (Il. Σ. 278.) et ἀν δόνακας, Od. Ξ. (474.) Sic et ap. Hesiod. (Ἔργ. 189.) ἀν φυτὰ, ubi scribit, ὁπότ' ἂν φερέοικος, ἀπὸ χθονὸς ἀν φυτὰ βαίνῃ. Ubi quædam exemplaria habent ἀμφυτά. Sic et ἀμπεδίον, pro ἀν πεδίον, i. e. ἀνὰ πεδίον, scriptum reperitur (Il. E. 87.); quæ scriptura meliore ratione niti mihi videtur, quam illa altera ἀμφυτά. Sæpe et in verbis ex ἀνὰ compositis, ubi sit tmesis, ponitur ἀν pro ἀνά: ut Od. Ξ. (432.) ἀν δὲ συβώτης Ἵσταρο, pro ἀνίσταρο δὲ συβώτης. Sciendum est autem ἂν etiam scriptum inveniri addito accentu, in superioribus exemplis, aliisque hujusmodi, multorum etiam Codd, consensu; sed altera scriptura magis mihi probatur.

Ἀνὰ ποταμὸν πλέειν, Adversus flumen navigare, vel Adverso flumine navigare, ap. Herod. exp. [1, 194.]

Ἀνὰ cum accus. habet et aliam signif.; declarat enim æqualem quandam distributionem, idque diversis modis, ut sequentia exempla docebunt. Diosc. 2, 91, Ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὁλκὴν μίαν· μίξον δὲ καὶ κινναμώμου, καὶ καρδαμώμου, καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν. i. e. ut habet una e vulg. interpr. Et xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ; cinnamomi, cardamomi et nardi singulæ unciæ. Aliæ, Singulorum uncia una. Vel, Uniuscujusque uncia una. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ', ap. Eund. Singulorum drachmas duodecim. Eodem vero et ap. ceteros medicos modo, ubi de medicamentorum compositionibus agunt. Dio Cass. 55. Καί τισι τῶν ἐστρατηγηκότων τοῖς λαχοῦσιν ἐπὶ τρία ἔτη διοικεῖν προσέταξε ῥαβδούχοις τε ἀνὰ δύο καὶ τῇ ἄλλῃ ὑπηρεσίᾳ τῇ προσηκούσῃ χρωμένοις. Sic usi sunt hac præpos. et Evangelistæ, ut Matth. 20, (9. 10.) Ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, Acceperunt singuli denarium. Luc. 9, (3.) Μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Singuli binas tunicas, vel Binas tunicas, non adjecto nomine Singuli, utpote quod sub Binas intelligatur. Joan. (2, 6.) Ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, Hydriæ capientes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum, Luc. 9, (14.) Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. Sic autem et Plin. hanc particulam interpr. esse comperio cum alibi, tum in h. l. Aristot. Μία δέ τις ἐν τέτταρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν· ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτεκε. Ita enim Plin. Reperitur et in Peloponneso quinos quater enixa. Ubi quamvis ead. sit interpr. forma, alium tamen distributionis modum hic signif. ἀνά. Est enim quod Gall. dicimus A chaque fois.

Ἀνὰ vacat etiam interdum, nescio tamen an et ap. classicos scriptt. Apoc. 21, 21. Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ; unaquæque portarum erat ex uno margarite; vel, Et singulæ portæ e singulis erant margaritis. Quæ sententia perfecta est, cum tamen in interpr. omiserim præpos. ἀνά: unde et supervacaneam esse eam apparet. At veteri Interpr. videtur negotium exhibuisse hæc particula, non animadvertenti quod dico. Ita enim vertit, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ sunt per singulas: et singulæ portæ erant e singulis margaritis.

Ἀνὰ in compositione sæpe significat iterationem et velut redintegrationem: unde et per syllabam Re Lat. exprimitur; ut βλαστάνω, Pullulo; ἀναβλαστάνω, Repullulo; βιόω, Vivo; ἀναβιόω, vel ἀναβιώσκω, Revivisco. Interdum et adverbii Sursum signif. inclusam habet, ut in ἀναβάλλω, cum signif. Sursum tollo, Attollo. Sic in ἀναβιβάζω. Habet vero et alias signiff., quæ nisi cum ipsis verbis, quibus præfigitur, considerari non possunt; nam interdum simplicium signif. hac præpositione præfixa plane mutatur: aliquando vero eadem retinetur, sed velut augetur; ut in βοάω, ἀναβοάω, sicut Lat. Clamo, Exclamo. Sæpe etiam vacat; ut ἀναλῦσαι πρυμνήσια ap. Hom. (Od. I. 178.) pro λῦσαι. Sed notandum est per dialysin ap. eum poni, ἀνὰ πρυμνήσια λῦσαι: ut (Od. Γ. 390.) ἀνὰ κρατῆρα κέρασεν, pro ἀνεκέρασεν, et in aliis. Hoc etiam nosse oportet, utramque syll. corripi in hac præpos., cum seorsum ponitur: at in compositione interdum producere posteriorem; ut Od. Φ. (119.) Ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.

[Ἀνά. Plut. Æmilio 32. Ἕκαστον ἀνὰ τέσσαρες ἐκόμιζον. Eur. Ion. 1455. ἀνὰ κράτος. Tab. Heracl. 212. ἀν' ἃ pro καθάπερ, et ἀν' αὐτὰ τὰ pro ὡσαύτως et κατὰ τὰ αὐτά. Glossæ: Ἀνά· Re, Sus, præpositio. Ἀνὰ μέρος· Vicissim, Alternis. Ἀνὰ πέντε· Quini. "Inter, Diog. L. Solone p. 19. HSt. Ἢν δὲ ἀξιώσῃς τῶν ἐμῶν φίλων εἷς εἶναι, ἔσῃ ἀνὰ πρώτους. Cum dat., Eur. Iph. A. 754. Ἀνά τε ναυσὶν, 1058. Ἀνὰ δ' ἐλάταισι." Seager. Mss.]

[" Ἀνὰ, Musgr. El. 208. Brunck. ad Acharn. 399. 410. Kuster. 121. a. Jacobs. Anth. 6, 116. 122. 218. 232. Koen. ad Greg. 92. Ἀν' Ἕλληνας, Valck. ad Phœn. p. 218. Στέμματα—Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Infula devincta sceptro, Il. A. 14.: v. Clark. et Ernest. Ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλέειν, ad Diod. S. 1, 200. 300. Diod. S. 1, 705. Ἄγκρατος, ἀνά[...]τος, Act. Traj. 1, 214. Eur. Phœn. 1281. Wakef. S. C. 2, 117. Ἀνὰ, ἄμ. (sic) ad Il. Σ. 278. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 72. Reiz. Acc. 41. Ἂν pro ἀνὰ, ibid. 39. 42. Valck. ad Adoniaz. p. 284. Koen. ad Greg. 93. 116. Mitsch. H. in Cer. 109. Musgr. Herc. 389. Jacobs. Animadv. 325. Brunck. Aristoph. 3, 91. Heyn. Hom. 6, 64. 412. 7, 305. 472. 8, 450. (Apoll. R. 2, 492.) Ἀνὰ, cum dat., 7, 451.; cum accus., 7, 651. Ἀνὰ absol., 7, 549. Ἀνὰ et κατὰ conf., 7, 345." Schæf. Mss. " Ἀνὰ κλέος, Post famam, Anthol., ut μετὰ et κατά. In ædium superiore loco, Hesych. Suid. et Toup. Clem. Alex. 294. Dio Chrysost. 2, 323. Cum, Eurip. Pind. Ol. 1, 66. Il. A." Wakef. Mss.]

ἈΝΑΓΚΗ, ἡ, Necessitas: vel ab ἀνάσσω, Regno; vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, ut vult Etym. qui et deam esse scribit, aliasque præterea derivationes affert, valde, meo quidem judicio, frivolas. Sed et illam ab ἄγω non satis exacte tradit; nam dicit quidem esse κ pleonasticum, at de præfixa syll. αν tacet: in qua certe α epitaticum esse, illique deinde ν accessisse, euphoniæ gratia, dicendum fuerit, ut opinor, sequendo ejus exp., volentis nimirum esse dictam quasi ἡ πάντα ἄγουσα, quod ἄγουσα valeat κρατοῦσα. Quod autem ad primum illud etymon attinet ab ἀνάσσω, faciliorem ejus viam in Ἀναγκάζω tradit; cum dicit ex ἄναξ ἄνακος, deinde ἄνακτος, factum ἀνάκη et ἀνάγκη. Aristot. de Mundo aliud etymon secutus, dixit, Οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεὸν, οἱονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ὄντα, Existimo autem etiam ἀνάγκην non aliud appellari quam deum, veluti qui sit immobilis substantia. Quem suspicor, cum hæc scriberet, ἀνάγκης etymon imaginatum esse ex α priv. et v. ἄγω, ut sit Quam quis non possit ἄγειν, Ducere, s. Impellere quo velit. Ego vero inter has de etymo hujus vocis controversias, primitivæ locum dandum illi censui. Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Οὐ γάρ ἐστι διδα-

λυς τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, Non enim est magistra ulla horum melior quam necessitas. Ibid. (7, 5, 9.) ἀνάγκῃ πείθεσθαι, Necessitati parere. Plato (3, 270.) Δεσμὸς ζώῳ ὁτῳοῦν, ὥστε μένειν ὁποιοῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη, ἢ ἐπιθυμία; Apud Xen. A. (4, 6.) Ἐπιτιθέναι ἀνάγκην cum infin., Imponere necessitatem aliquid faciendi. Demosth. (13.) Εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, Veniamus in necessitatem faciendi, vel Adducamur in necessitatem, i. e. Cogamur facere. Apud Eur. (Iph. T. 620.) Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κεῖμαι, In necessitate versor, pro Ad necessitatem adducor, Imponitur mihi necessitas, pro Cogor. Isocr. Archid. plur. dixit ἀνάγκας, Τοὺς εἰς τὰς δεινοτάτας ἀνάγκας ἀφιγμένους. Sic et Demosth. (159.) Συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα. Apud Plut. Numa (1, 282.) cum gen., Ἀνάγκη ἀδικίας ἡ ἀπορία, Necessitas est injustitiæ inopia, i. e. Coactio ad injuste agendum.

Ἀνάγκη, sub. ἐστὶ, Necessitas est: pro Necesse est. Plato (9, 337.) Τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν. Cic. interpr. Illum autem qui intelligentiæ sapientiæque se amatorem profitetur, necesse est intelligentis sapientisque naturæ primas causas conquirere. Dicitur et ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, Necesse mihi est hoc facere, Cogor hoc facere, Hoc mihi necessario faciendum est. Xen. (K. Π. 2, 1, 6.) Οὐκ ἀνάγκη αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι, Non coguntur curam suscipere. Dicitur et πᾶσα ἀνάγκη, Omnis necessitas est, pro Omnino necesse est. Greg. Naz. Εἰ γὰρ ἀληθεύων ψεύσεται, ἢ ψευδόμενος ἀληθεύσει, πᾶσα ἀνάγκη. Idem, Ταυτὸν γὰρ εἶναι πᾶσα ἀνάγκη. Cic. tamen πᾶσα ἀνάγκη, ap. Plat. perinde vertit ac si ἀνάγκη simpliciter scripsisset; nam hæc e Timæo verba: Τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὖ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶναι, ita reddit, E quo efficitur, ut sit necesse hunc quem cernimus, mundum, simulacrum æternum esse alicujus æterni.

Ἀνάγκη, Causa necessaria, ut alicubi reddiderunt quidam, Cic. pro eo, quod Plato dixerat, Ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ, scripsit, Causam justam deus ipse dederit. Sed ... ausim tamen dicere interpr. esse verborum Platonis.

Ἀνάγκη, ET Ὑπ' ἀνάγκης, ET Πρὸς ἀνάγκην, ET Ἐξ ἀνάγκης, Necessitate, Necessario, Coacte, Invito. Sunt autem Hom. et aliorum etiam poëtarum ἀνάγκῃ, et ὑπ' ἀνάγκης: ap. quem scribit Eust. dat. illum ἀνάγκῃ adverbialiter poni, sicut et alios plerosque dativos adverbiorum formam induere scimus. Hos autem ille locos affert, (Il. Σ. 113.) θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκῃ, et (Od. Ξ. 272.) σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ: quibus similes sunt alii complures, ut A. (154.) Ὃς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ. X. (451.) ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ. I. (98.) Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ. Sic et Xen. K. Π. 4, (2, 6.) usurpat ἀνάγκῃ, Ἅτε οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες. Etiam ὑπ' ἀνάγκης pro ἀνάγκῃ, Hom. usurpat, Od. B. (110.) Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης: ubi καὶ οὐκ ἐθέλουσα supervacaneum est. Exp. autem Eust. ἀνάγκῃ positum adverbialiter, βίᾳ καὶ ἄκοντι. Erotian. quoque ap. Hippocr. ἀνάγκην signif. βίαν tradit. Sed et Πρὸς ἀνάγκην non solum ead. forma dicitur qua πρὸς βίαν, sed ead. signif. etiam, videlicet pro Coacte et Invito. Vide et aliam exp. paulo post in Ἀνάγκαι, pro Tormentis. Ἐξ ἀνάγκης autem Cic. per periphrasin interpr. ap. Plat. nam quod hic dixit in Timæo, Πάνθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταυτὰ εἶναι ξυμβήσεται, ille vertit, Ita necessitas cogit ut eadem sint. Ubi tamen reponendum crediderim Coget.

Ἀνάγκη exp. etiam Fatum; sed malim, periphrasi utendo, quæ vim vocis includat, Fati necessitas vel Fatalis necessitas. Plut. Εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. Idem, Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους, ubi sub. ait Bud. vel τὸ χρεὼν, vel ἀνάγκη. || Eurip. plur. utens ἀνάγκας θεῶν appellavit Calamitates e necessaria deorum voluntate evenientes, i. e. E fatali quadam necessitate a diis impositas. Unde ἀναγκαῖον τῶν θεῶν, Cic. Philipp. 10.

A dicit Necessarium et fatalem pene casum.

Ἀνάγκη, Judicialis clepsydra, Hesych. J. Poll. autem ἀνάγκην generaliter σκεῦος δικαστικὸν esse tradit, e nonnullorum opinione, nitentium quodam Aristoph. loco, in quo τὰ ψηφίσματα et τὴν ἀνάγκην conjungit.

Ἀνάγκη, Necessitudo, quam signif. nondum a quoquam annotatam reperi. Vide Ἀναγκαίη.

Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum videlicet usus est, cum quæstio adhibetur. Citatur enim e Polyb. Fr. Τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα, et Τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα eadem signif. Memini certe me in quibusdam versibus legere βασάνων ἀνάγκαι: quorum ego exemplo, in poëmatio, quod Novo Testam. præfixi, ita scripsi, Οὐχ ἕτεραι κρυερῶν βασάνων ἐθρόησαν ἀνάγκαι. Sed et ἀνάγκην sunt qui in ead. signif. accipiant ap. Plut. Public. (1, 418.) Πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα, ut sit pro Ne quæstio quidem hoc illi expressisset.

[Ἀνάγκη, Anal. 2, 22. Dionys. H. Ant. R. 6, 46. Xen. Symp. 8, 13. Isocr. ad Dem. p. 3. Lang. Eur. Phœn. 1013. οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι, Κοὐκ εἰς

B ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι. Glossæ: Ἀνάγκη· Necessitas. Ἀνάγκη κατὰ φιλίαν· Necessitudo. "Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum molestiis verum ex illis exprimitur, de quibus quæstio habetur. Joseph. A. J. 16, 8, 1. Βασανιζόμενοι δὲ μᾶλλον καὶ ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὄντες: et post pauca §. 4. Εἷς τις τῶν νεωτέρων, ὡς ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἐγένετο. Et clarius 17, 4, 2. Ἀνάγκας τε καὶ βασάνων σφοδρότητι ταῦτα ἔλεγον. Inde Ἀναγκαῖον, Carceris locus, in quo de servis aliisque quæstio instituebatur, et Carcer ipse, Xenophonti. Diod. S. 3, 13. de iis, qui in aurifodinis vitam agebant: Πάντες δὲ πληγαῖς ἀναγκάζονται προσκαρτερεῖν τοῖς ἔργοις, μέχρις ἂν κακουχούμενοι τελευτήσωσιν ἐν ταῖς ἀνάγκαις." Brunck. Mss.]

["Ἀνάγκη, Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin. Jacobs. Anth. 6, 284. 8, 56. 9, 377. 10, 198. 204. 416. 11, 76. 127. 270.: Animadv. 42. 53. ad Dionys. H. 2, 832. Heindorf. ad Plat. Gorg. 86.; Theæt. 352. Markl. Suppl. 359. Iph. p. 105. ad Charit. 669. Heyn. Hom. 5, 281. 7, 275. 8, 37. Wakef. Alc. 986.;

C Trach. 295.; Phil. 924. Toup. Opusc. 2, 70.: Append. in Theocr. 39. ad Herod. 629. Fischer. Præf. ad Anacr. 18. Necessitudo, (inter amicos), Musgr. ad Hec. 847. Supplicium, Wessel. ad Herod. 58. ad Diod. S. 1, 183. 287. 2, 555. Tormentum, Diod. S. 2, 458, 584. ad 557. De duro, molesto, Eldik. Suspic. 3. Πολλή γ' ἀνάγκη, Wessel. ad Herod. 56. 706. Brunck. Trach. 295.; Phil. 922.; El. 309. ad Eur. Med. 1012. Phœn. 1688. Valck. Enar. ad p. 560. Beck. ad Eurip. 234—6. Πολλή σ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, Porson. Phœn. 1688.; Med. p. 73. Brunck. Aristoph. 3, 129. Πολλῇ ἀνάγκῃ, Callim. 1, 437. Πᾶσα ἀν., Wessel. Diss. Herod. 138. ad Herod. 56. Valck. ad Phœn. p. 560. Beck. ad Eurip. 234—6. Ἀνάγκη πᾶσα, Lucian. 3, 200. Πρὸς ἀνάγκης, ἀνάγκην, Abresch. Lect. Arist. 78. Πρὸς ἀνάγκην, Lucian. 2, 195. Ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ, Athen. 224. Ἐξ ἀνάγκης, Diod. S. 2, 372. Demosth. 1, 361. 1182. 1237. Ἐν ἀνάγκῃ μοι γίνεταί τι, Lucian. 1, 651. Ἀνάγκῃ, Porson. Hec. p. 9. Ed. 2. Heyn. Hom. 7, 61. Πρὸς βίαν—ἀνάγκῃ,

D Eur. Heracl. 880. Matth. Τῇ ἀνάγκῃ Θεοὶ εἴκουσι μόνῃ, Dionys. H. 2, 1163. Εἰς τοῦτο ἀνάγκης, Heindorf. ad Plat. Theæt. 378. Ἀκούσιος ἀνάγκη, Dionys. H. 1, 496—7. Thuc. 3, 82. Ἀνάγκη—ἀναγκασθῆναι, Plato Phædr. 240. Ἀν. ἐστὶ, cum infin., Thom. M. 165. Οὐκ ἀνάγκη; πῶς οὐκ ἀν.; Xen. Hieron. 10, 7, 8. et Schneider. Heindorf. ad Plat. Gorg. 96. 178. Ἀνάγκην ἔχω, sequ. infin., ad Lucian. 1, 260. 270. Lucian. 1, 50. Lennep. ad Phalar. 40. Ἀνάγκη et τύχη, ad Diod. S. 2, 51. Ἀνάγκαι, Dionys. H. 2, 1100. Naturgesetze, Xen. Mem. 1, 1, 11. 15. ad Xen. Ephes. 221. Jacobs. Exerc. 1, 97. ad Herod. 672. Calamitates, ad Diod. S. 1, 183. ad Lucian. 1, 461. Visconti Inscr. Triop. 62. cf. Casaub. ad Inscr. Her. 353. Cren. Eurip. Phœn. 1751. ubi v. Valck. Ἐν ἀνάγκαις, Plut. 5, 231. H. Ἐν ἀνάγκαις κεῖσθαι, Diod. S. 2, 446." Schæf. Mss. "Ἀνάγκη, Operosus conatus, Apollod. 267. Suid. v. Ἀπορραγείς. Casus adversus, Stob. 404, 1. Violentia, Vis, Plut. 4, 318. Pausan. 289. i. e. Compressio, Strangulatio. Diod. S.

4, 11. 83. alibi. Ἐν ἀνάγκῃ εἶναι, Necesse esse, Lys. 202." Wakef. Mss.]

[* Ἀναγκεὺς, ὁ, Coactor. Glossæ: Ἀνάγκως· Coactor. Ubi f. l. ἀναγκεὺς, vel saltem * ἀναγκαστής.]

[* Ἀναγκόδακρυς, ὁ, ἡ. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ἀναγκόδακρυς· ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων, καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος.]

[* Ἀναγκοθέτησις, ἡ, Œnomaus ap. Euseb. 6, 7.]

[* Ἀναγκόσιτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀναγκοφάγος, Qui invitus aliquem alit. Crates ap. Athen. 47. Ετ * Ἀναγκοσιτέω, i. q. ἀναγκοφαγέω, Invitus aliquem alo. Nicostr. l. c.]

[* Ἀναγκοφορέω, Necessitate coactus perfero. Dionys. H. Ant. R. 10, 16.]

Ἀναγχιππεῖν, Necessitate equitare, i. e. Necessario necessitatem equitandi habere. Eupolis, teste Suida, ἀναγχιππεῖν dixit pro μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν.

[* "Ἐξανάγκης, (Necessario, i. q. ἐξ ἀνάγκης.) Arrian. in Epict. 292. (2, 20, 1.)" Kall. Mss.]

Ἐπάναγκες, τὸ, Necesse, Necessarium. Demosth. Ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam Lege, Τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες. Sic fere sub. ἐστί. Plut. autem Solone (1, 361.) Ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τοὺς πατέρας, Necesse non esse. At in Act. Apost. 15, 28. habetur cum gen. plur. Πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc necessaria; unde discimus esse nomen indeclinabile. || Ἐπάναγκες, adverbialiter positum, Necessario. Apud Demosth. Κελευούσης τῆς συγγραφῆς ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα ἐπάναγκες. [" Hesych. habet ἐπάναγκες ἔχω, pro ἀνάγκην ἔχω. Plato de Rep. 7, 15. Ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους. Adv. Herod. 1, 82. Πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, sensu dubio." Schneider. Lex. Glossæ: Ἐπάναγκες· Necesse. " Adv. Dionys. H. 4, 2161. Ἐπάναγκές ἐστι, 4, 2301. Toup. Opusc. 1, 48. Valck. Animadv. ad Ammon. 70. Schol. ad Sophocl. Aj. p. 129. Lobeck. Heeren. ad Menandr. 48. Plato de LL. 208. Ast. 209. 210. 323. 364—6." Schæf. Mss.]

Καταναγκη, Violentior amoris illecebra; unde ἐρωτικαὶ καταναγκαι Synesio, inquit Bud. ubi scribit, Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταναγκας. Sed, cum hic addatur ἐρωτικὰς, non habebit καταναγκας per se illam signif. || Καταναγκη, Catanance, Herba, cujus duæ species, quæ ambæ feruntur εἰς τὰ φίλτρα ἁρμόζειν, inquit Diosc. 4, 134. Ad amoris illecebras facere. Meminit et Plin. 27, 8. Sunt qui eam nostro tempore ignorari putent: alii eam esse cui Bistortæ nomen est, arbitrantur. [Ornithopus compressus; Astragalus pugniformis Linn. Vide Sprengel. Hist. Rei Herb. 183-4. " Dem. Phal. 178." Wakef. Mss.]

¶ Ἀναγκαίη, (ἡ,) ap. Hom. et alios poët. pro ἀνάγκη: ut Ἀθηναίη pro Ἀθήνη, et σεληναίη pro σελήνη, per παραγωγήν. Il. Ζ. (85.) Od. Τ. (73.) ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. || Ἀναγκαίη, Necessitudo, i. e. Affinitas s. Propinquitas. Herod. 1, (74.) Ἀλυάττεα γὰρ ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρυήνην Ἀστυαγεϊ τῷ Κυαξάρεω παιδί· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν: vel, ut in quibusdam vet. libris legitur, συμβαίνειν. Hæc autem signif. nondum annotata fuit, uti dixi; ac certe rarissimam esse arbitror, cum tamen alioqui ἀναγκαῖος pro Necessario, i. e. Necessitudine conjuncto, et annotat. sit et frequentissime reperiatur. [" Wessel. Diss. Herod. 138. ad Herod. 69. 134. 566. 629. Koen. ad Greg. 182. ad Callim. 1, 169. ad Charit. 736. Musgr. Iph. T. 439. Wakef. Alc. 986. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 85. Ἀναγκαίη, Heyn. Hom. 8, 37. Ἀναγκαίῃ, 4, 701." Schæf. Mss.]

¶ Ἀναγκαῖος, (αία, αῖον,) Necessarius, Necessario eveniens, vel Necessarius, i. e. Coactus; eodem fere modo quo Necessarium et Voluntarium Cic. inter se opponit: item Ἀναγκαῖον, Quod e necessitate fit, et vitari nequit. Demosth. (309.) Ἃ συνήλικα ταῖς πόλεσι πρόσεστιν ἁπάσαις, καὶ ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, Peccata quæ necessario consequuntur, Peccata quæ vitari nequeunt. Sic et ἐπιθυμίαι ἀναγκαῖαι videntur appellari ap. Athen. Et ap. Hom. ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ sunt Qui e necessitate et coacti pugnant. Od. Ω. (498.) Καὶ πολιοί περ ἐόντες ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

Apud Eund. ἦμαρ ἀναγκαῖον, Il. Π. (837.) appellatur Dies quo quis in servitutem redigitur; quo respiciens Soph. appellasse videtur servitutem ἀναγκαίαν τύχην, Aj. (485.) τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν. Ubi Schol. annotat ἀναγκαῖον duobus modis dici; aliquando de iis, quæ secundum naturam consecutionem quandam habent, ut, cum ita loquimur, Ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν: aliquando autem de eo, quod e necessitate fit, quo sensu dictum esse a Soph. ἀναγκαίας τύχης. Huc pertinet quod Eur. dicit (Or. 489.) Πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλον. Fortasse tamen ἦμαρ ἀναγκαῖον malit aliquis de Die intelligere, quo fatis concedimus, i. e. fatorum necessitati. Apud Hom. μῦθος ἀναγκαῖος exp. ἀναγκαστικὸς, Coactivus, vel Coactorius, quo imponimus necessitatem et cogimus aliquid facere. Od. Ρ. (399.) Ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Eodem fere modo ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις videntur a Plat. dici quasi Demonstrationes necessitatem imponentes credendi quod dicimus. Cic. Certas probationes interpr. || Dicitur et ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est, cum infin. pro ἀνάγκη ἐστὶ, ut antea dictum fuit: ut, Ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. Lucian. (1, 199.) Ὁρᾷς ἀναγκαῖον αὐτῷ ταπεινῷ γενέσθαι, Vides necessario futurum, ut sit humilis; sequendo quorundam interpr. Nonnulli ἀναγκαῖόν ἐστι cum infin. interpr. alicubi Operæ pretium est. Annotatur et τὸ θεῶν ἀναγκαῖον ap. Eur. (Hec. 584.) signif. Fatum deorum. Intelligo autem Fatalem necessitatem a diis impositam; ut τὰς ἐκ θεῶν ἀνάγκας dixi appellari Res evenientes e fatali quadam necessitate a diis imposita.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, Cujus usus est necessarius, Cujus tanta est utilitas, ut eo carere non possimus: ut πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, Ignis necessarius vitæ hominum. Apud Thuc. Τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, Res quarum usus singulis diebus est necessarius. Isocr. Paneg. (10.) ἀναγκαῖα τοῦ βίου dixit Res ad vitam necessarias: Καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν τεχνῶν τάς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας, Ad usus vitæ necessarios. Idem, Busir. (6.) Ἀναγκαῖα dicit non addito gen. βίου: Ἡγούμενος τὰ μὲν ἀναγκαῖα καὶ τὰς περιουσίας ἔκ τε τῆς χώρας καὶ τῶν τεχνῶν δεῖν ὑπάρχειν. Item τὰ ἀναγκαῖα dicuntur Quæ præcipue ad rem faciunt, Quæ sunt in aliquo negotio præcipua, et quæ maxime conducunt; in qua signif. Demosth. (284.) usurpat etiam superl. ἀναγκαιότατα: Μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Et (269.) Ἀντὶ πολλῶν καὶ ψευδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. || Interdum ἀναγκαῖος exp. simpliciter χρειώδης vel χρήσιμος, Utilis, Fructuosus. Sic ap. Hom. ἀναγκαῖοι δμῶες pro eo, quod est χρειώδεις, ut volunt Schol. Et Thuc. enarrator ap. eum ἀναγκαῖον exp. χρήσιμον. || Quidam ap. Herod. τὰ ἀναγκαῖα exp. Res graves et serias; qui ita exposuissent fortassis et in h. l. Plut. (6, 701.) Πολλάκις ἀμελεῖ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὸ λίαν φιλόθηρος εἶναι. Possumus tamen hic simpliciter ἀναγκαῖα Res necessarias, vel Negotia necessaria interpr. || Ἀναγκαῖον, inquit Suid., vocatur ab Isæo τὸ δεσμωτήριον, Carcer. Callisth. autem dixit ἀνώγεων, et ita potius dici debet. Hesych. tamen dicit ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον, nihil addens. || Item, Ἀναγκαῖον, Membrum virile; quasi quod sit necessitatis cujusdam signum. Suid. Eust.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, Necessitudine conjunctus. Eust. ἀναγκαῖον non βίαιον καὶ ἀναγκαστικὸν, et ἐπιτήδειον καὶ χρήσιμον signif. vult duntaxat, sed etiam τὸν προσήκοντα κατὰ γένος. Dicitur ἀναγκαῖος, inquit Bud., Necessitudine et propinquitate conjunctus. Xen. Ἑ. (2, 4, 30.) Ἀναγκαίου μοι ὄντος καὶ ἐπιτηδείου. Cui exemplo a Bud. prolato addam hoc ex Isocr. in quo evidentissima est hæc signif. Ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον.

[Ἀναγκαῖαι ἐπιθυμίαι, Plato de Rep. 8, 10. Glossæ: Ἀναγκαῖα· Seria, Necessaria. " Plut. Bruto 1840. HSt. Οὐδὲν δὲ βέλτιον εἶχε τὰ πράγματα τοῖς περὶ Καίσαρα καὶ Ἀντώνιον, ἀγορᾷ τε χρωμένοις ἀναγκαίᾳ, καὶ διὰ κοιλότητα τοῦ στρατοπέδου, χειμῶνα μοχθηρὸν προσδοκῶσιν. " Valde ingratus, Theognis 291. (ἀναγ-

καίη δ' ἐπίμιξις 'Ανδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.)" A Routh. Mss. " Ad Xen. Eph. 227. ad Diod. S. 1, 279. Zeun. Ind. ad Xen. Mem. ad Od. P. 398. Phalar. 300. ad Charit. 669. Heyn. Hom. 4, 108. 5, 281. 7, 275. Dionys. H. 3, 1339. 'Αναγκαῖος, ἡ, ad Thuc. 1, 6. ad Charit. 352. 'Αναγκαῖον (ἐστὶ), Toup. Opusc. 2, 275. 'Αναγκαῖόν ἐστι, de constr., ad Diod. S. 2, 30. 'Αναγκαῖον πόμα, Casaub. ad Athen. 82. Ἦμαρ ἀναγκαῖον, ad Horat. 11. b. Zeun. Heyn. Hom. 7, 275. Τὸ ἀναγκαῖον, Musgr. ad Hec. 583. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin. 'Ἐξ ἀναγκαίου, Toup. Opusc. 2, 264. 'Ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, Dionys. H. 1, 368. Κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον, Heyn. Hom. 7, 116. 'Αναγκαῖός τις συγγενὴς, Dionys. H. 4, 2242. 'Αναγκαῖον, Carcer, &c. ad Diod. S. 1, 183. Ingratus, Eldik. Suspic. 34. Brunck. ad Poët. Gnom. 285. 'Αναγκαία τύχη, Brunck. El. 47. Lobeck. Aj. p. 296. Τὰ ἀναγκαῖα, Casaub. ad Inscr. Herc. 353. Brunck. Aristoph. 1, 72. Cren. ad Diod. S. 1, 279. 'Αν. conf. cum δίκαιος, ad Diod. S. 2, 325. 'Αναγκαιότατοι, Dionys. H. 2, 823." Schæf. Mss. " 'Αν. τόπος, Fabric. B. G. 2, 644. 'Αναγκαῖον, τὸ αἰδοῖον, Anaxag. 97. Artem. 41?75. (1, 45. 79.) * 'Αναγκαιέστερος, Schol. Od. B. 190." Wakef. Mss.]

'Αναγκαίως, Necessario. (Schol. Soph. Aj. 485.) 'Αναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκὸν, Necessario ignis calidus est et lac candidum; i. e. Ignem calidum esse et album lac necesse est. Philo de Mundo, 'Εξασθενεῖ δὴ ἐπὶ μέρους ἀναγκαίως ἄγειν πρὸς ἀϊδιότητα. Invenitur non raro ἀναγκαίως ἔχει, sequ. infin., pro ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est. Isocr. 'Αναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι. *Cic. ἀναγκαίως ἔχει vertit Sic jubet necessitas; ut videre potes in meo Lex. Cic. Gr. Lat. [Glossæ: 'Αναγκαίως· Necesse. " Vere, Certo, Bibl. Crit. III, 1. p. 121. Necessario, Markl. Iph. p. 100. 'Αν. ἔχω, Luzac. Exerc. 152. Jacobs. Anth. 8, 130. Brunck. Aristoph. 3, 128." Schæf. Mss.]

'Αναγκαιότης, ητος, ἡ, Necessitudo, i. e. Propinquitas generis. Lysias (894.) 'Ηγούμενος διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαιότητας οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἑτέρῳ εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτρόπῳ γενέσθαι. [" Dionys. H. 2, 142. C (Lysiæ locum afferens,) Ant. R. 3. p. 162." Scott. App. ad Thes.]

[* " Προσαναγκαῖος, Valde necessarius. Arat. Schol. 36. Hippocr. 366." Wakef. Mss.]

'Αναγκάζω, σω, Cogo, Compello, Adigo. Isocr. Phil. (17.) Τοῦ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων, Utilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus; ubi sub. infin., qui utplurimum solet ascribi. Citatur in VV. LL. h. l. Xen. ('Απ. 2, 1, 30.) in quo accus. rei inanimæ habet Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγκάζεις. Ammonius tamen vult ἀναγκάζειν de animatis dici, βιάζεσθαι de inanimatis; ut βιάζεσθαι τὴν ναῦν: sed confunditur hæc differentia. || Bud. ἀναγκάζω interpr. etiam Urgeo, Vexo. Fit autem ἀναγκάζω ab ἀνάγκη, eod. modo quo σπουδάζω a σπουδὴ, et αὐγὴ ab αὐγάζω, ut Etym. docet. || 'Αναγκάζομαι, Cogor. Plato Symp. Ταῦτα δὴ ἀναγκαζομένους αὐτοὺς καὶ οὐ σφόδρα ἑπομένους νυστάζειν. ['Αναγκάζω. Glossæ: 'Αναγκάζει· Compellit. 'Αναγκάσαι· Compellere. 'Αναγκασθεὶς· Coactus. 'Αναγκασθέντας· Anctos. " Soph. Œd. C. 589. D Κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με. Demosth. 390. 'Αναγκασθέντα οὐδένα δεῖ χρηστὸν εἶναι τήμερον, ἀλλὰ δι' αὐτόν." Seager. Mss. " 'Αναγκάζω, Brunck. ad Orest. p. 196. Musgr. ibid. 902. ad Herod. 585. Ammon. 17. Thom. M. 48. Valck. ad Hippol. p. 262. Heindorf. ad Plat. Gorg. 86. Cum infin., Thom. M. 160. T. H. ad Plutum p. 268. a. ad Dionys. H. 2, 1256. Probo, Evinco, Heindorf. ad Plat. Theæt. 320. (vide Συναναγκασμός.) Conor adigere, Diod. S. 2, 295. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 381. *'Ηναγκάκειν, Demosth. 2, 901. 'Ηναγκακέναι, Dionys. H. 3, 1685. 'Αναγκάζεσθαί τι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 235. Lobeck. Aj. p. 290. 'Ηναγκάσθη ἐθελοντὴς, Crusius ad Sueton. 209." Schæf. Mss. " 'Αναγκάζω, E necessitate incumbo, Polyb. 578. Affligo, Apollod. Bibl. p. 5. Crucio, quasi ἄγχω, Eur. Bacch. 644. alibi." Wakef. Mss.]

[* 'Ηναγκασμένως, Coacte, Dionys. H. 2, 209=6, 774.]

[* " 'Αναγκαστέον, Plato de Rep. 4. p. 421." Scott. App. ad Thes. " Geopon. 14, 7." Kall. Mss. " 'Αναγκαστέος, Cogendus, Xen." Wakef. Mss.]

[* 'Ανάγκασμα, τὸ, Coactio, i. q. ἀνάγκη. Joseph. A. J. 19, 2, 6. " Necessitas, Nemes." Wakef. Mss.]

[* 'Αναγκασμὸς, ὁ, Coactio, Incert. Lev. 6, 2. " Necessitas, Jambl. Protr. 137." Wakef. Mss.]

'Αναγκαστὸς, (ἡ, ὸν,) Coactus, Non voluntarius. Thuc. (7, 13.) ἀναγκαστοὶ ἐκβάντες, Non voluntarii, Inviti: CUI OPPONITUR 'Ανανάγκαστος, (ὁ, ἡ,) Minime coactus, Voluntarius: item ἀνανάγκαστον, E voluntate manans, Quod præter voluntatem non fit, Quod coacte non fit. Arrian. in Epict. (1, 6, 40.) 'Ακώλυτον τοῦτο ἔδωκεν, ἀνανάγκαστον, ἀπαραπόδιστον. ['Αναγκαστὸς, Thuc. 7, 58. 8, 24. " * 'Αναγκαστῶς, Cyrill. Catech. 4. p. 36." Boissonad. Mss. " 'Ανανάγκαστος, Nullo modo coactus, Coactioni non obnoxius. De homine, 2, 19, 29. 25, 42. 3, 5, 7. De rebus, 3, 3, 10. τὸ προαιρετικὸν, τὴν προαίρεσιν ἔχεις ἀναναγκ. 1, 17, 23. 1, 17, 21. 2, 15, 1. χρῆσιν φαντασιῶν ἀναναγκ. B ἔχω κ.τ.λ. 3, 24, 69. Cf. 'Αναγκαστὸς, 'Ακώλυτος, 'Απαραπόδιστος. * 'Ανανάγκαστως, 3, 24, 69. καθεύδειν ἀπαραποδίστως καὶ ἀναναγκ. * 'Ανανάπειστον habet unus e Codd. Par. pro ἀνανάγκαστον." Schweigh. Ind. in Epict. " 'Αναγκαστὸς, Wessel. Diss. Herod. 114. ad Herod. 585." Schæf. Mss. " 'Αναγκαστῶς, Æsch. Socr." Wakef. Mss.]

'Αναγκαστικὸς, (ἡ, ὸν,) act. signif., Qui cogit, Qui necessitatem imponit. Quo sensu ἀναγκαῖον μῦθον Eust. exp. ἀναγκαστικόν. Ad verbum, ἀναγκαστικὸς, Coactivus, Coactorius, i. e. Vim habens cogendi. [" 'Αναγκαστικώτατα, Schol. Alcest. 978." Boissonad. Mss. * " 'Αναγκαστικῶς, Sext. Emp. 1, 190." Kall. Mss. " Schol. Lucian. ad Phal. 1. c. 8. Euthym. Zig. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 20." Boissonad. Mss. " 'Αναγκαστικῶς, ad Lucian. 2, 195." Schæf. Mss. " 'Αναγκαστικὸς, 'Αναγκαστικῶς, Schol. Od. P. 399." Wakef. Mss.]

'Αναγκαστήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] i. q. ἀναγκαστικὸς, secundum VV. LL. in quibus ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης exp. Cogentia ad justitiam, [" Dionys. H. Ant. R. 1, 129." Scott. App. ad Thes.]

[* 'Απαναγκάζω, Cogo. Eurip. Epist. 5. p. 503. Ἃ μὲν τὸ πρόσθεν εἴπομεν περὶ τοῦ μὴ δεῖν εἰς Μακεδονίαν ἡμᾶς ἀποδημεῖν ἐπιστάμενος, ἃ δὲ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἀπηνάγκασε βαδίσαι ἀγνοῶν." Seager. Mss. " Andocid. 119." Kall. Mss. " Alciphr. 112." Schæf. Mss. " Hippocr. 792. Philo J. 379. Porphyr. 320." Wakef. Mss.]

" Διαναγκάζω, Invitum cogo." [Plato Philebo 215. Hippocr. 98, 35. 511, 3. 5. Schneider. Lex. v. Διαναγκασμός. " Xen. K. Π. 285. Plato 2, 14." Wakef. Mss.]

[* Διανάγκασις, ἡ, Coactio, Hippocr. 511, 6. ET * Διαναγκασμὸς, ὁ, Operatio vi facta, 486, 37=812. Foës.]

[* Προσδιαναγκάζω, Compello, Invitum cogo. Hippocr. 473, 36=782.]

Εἰσαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, etc. Platoni: ut εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud.

'Εξαναγκάζω, ejusd. signif., cujus ἐπαναγκάζω. Exp. tamen et Excito, Urgeo: item Instigo, ut ap. Xen. ('Απ. 2, 1, 16.) Τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι. [" Cogo, Aristoph. O. 377. ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα· παρὰ μὲν οὖν φίλου Οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν. Obiter moneo leg. esse αὐτό σ' ἐξῆν." Seager. Mss. " Herod. 2, 3. J. Poll. Soph. Vi extermino, Xenoph. 429." Wakef. Mss.]

'Επαναγκάζω, Cogo, Compello. Demosth. et Andoc. ET 'Επαναγκάζομαι, Cogor, Compellor, ut ἀρνῶν ἐπαναγκασθεὶς, Aristoph. (Π. 52.) Potest vehementiam quandam addere simplici; potest et ejus signif. habere duntaxat. [" Ad Diod. S. 2, 392." Schæf. Mss. " Joseph. 535, 23." Wakef. Mss.]

[* " 'Επανάγκασμα, τὸ, i. q. ἀνάγκη. Nemes. Emes. 53(=22.)" Wakef. Mss.]

[* " 'Επαναγκαστὴς, οῦ, ὁ, vox dubia." Schneider. Lex. " Symm. Job. 3, 18." Kall. Mss. Glossæ: 'Επαναγκαστής· Impulsor.]

Καταναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo; aut Vehementer cogo; ut in 'Επαναγκάζω dixi. Καταναγκάζομαι pass. itidem pro ἀναγκάζομαι, ut Hist.

Eccles. 4. in Epist. cujusdam Petri Alexandrini, Ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται. Thuc. autem καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixisse pro Coactis extorqueri, vel Per vim fieri. [Constringo, Eur. Bacch. 643. δεσμοῖς, Lucian. 3, 6. Glossæ: Καταναγκάζω· Compello, Impello. " Valck. Diatr. 224. ad Lucian. 1, 461. Luzac. Exerc. 153. Conf. cum συναν., ad Diod. S. 2, 425." Schæf. Mss. " Ælian. Lucian. Erot." Wakef. Mss.]

[* Κατηναγκασμένως, Coacte, Necessario. " Clem. Alex. Str. 929. Diod. S. 483," Scott. App. ad Thes. " Orig. c. Cels. 2. p. 74. Εἰ γὰρ τὸ Πάντως ἀκούει ἀντὶ τοῦ, Κατηναγκασμένως, οὐ δώσομεν αὐτῷ· δυνατὸν γὰρ ἦν καὶ μὴ γενέσθαι." Seager. Mss. " Greg. Nyss." Wakef. Mss.]

[* Καταναγκασις, ἡ, Hippocr. 815. Foës.]

[* " Ἀκαταναγκαστος, (ὁ, ἡ,) Non coactus, Voluntarius. Chrys. in Matth. Hom. 55. T. 2. p. 349. Καὶ ὅρα πῶς καὶ ἀκαταναγκαστον ποιεῖ τὸν λόγον· οὐδὲ γὰρ εἶπεν, ὅτι κἂν βούλησθε, κἂν μὴ βούλησθε, δεῖ τοῦτο ὑμᾶς παθεῖν." Seager. Mss. " Nemes. 309. Const. Apost. 6, 20." Kall. Mss. " Apost. Const. 350. Euseb. P. E. 196." Wakef. Mss.]

[* " Ἀκαταναγκάστως, Sine coactu. Chrys. Hom. 139. T. 5. p. 878. Ὅρα πῶς ἀκαταναγκάστως ποιεῖ τὸν λόγον· οὐδὲ γὰρ εἶπε, κἂν βούλησθε, κἂν μὴ, τοῦτο δεῖ ὑμᾶς παθεῖν." Seager. Mss.]

[* " Καταναγκαστικὸς, Necessarius. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Παραναγκάζω, Vim affero, Cogo. " Suid. 1, 549. Dionys. H. 2, 136. Hippocr. de Artic. 800." Scott. App. ad Thes.]

[* Περιαναγκάζω, Vi circumduco, circumago. Hippocr. Mochl. 848.]

Προσαναγκάζω, Insuper cogo. Item pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, Bud. e duobus Plat. ll. Vide Comm. 72. [Thuc. 6, 72. Καὶ τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες. " Aristoph. Σ. 611. ὅταν—Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ, Κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ, προσαναγκάζῃ, φάγε τουτὶ, Ἔντραγε τουτί. Invitat, Urget." Seager. Mss. Lex. Xen. " Mitsch. H. in Cer. 210. Π. τινά τι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 235." Schæf. Mss. " Π. ζυγῷ, Suid." Wakef. Mss.]

[* Προσαναγκαστέον. Plato de Rep. 2, 401. Καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν.]

Συναναγκάζω, Simul cogo. Vel pro simplici Cogo. Polyb. Συναναγκάζουσι τὸν σώσαντα στεφανοῦν. Et in pass. Καὶ νόμῳ συνηναγκασμένοι, Xen. [Ἱερ. 3, 9. Isocr. Panegyr. 25. Polyb. 2, 31, 9. Glossæ: Συναναγκάζω· Concogo. " Markl. Iph. p. 58. Cogo simpl., Diod. S. 1, 428. 691. ad 2, 372. 392." Schæf. Mss. " Joseph. 271, 16. Eurip." Wakef. Mss.]

[* Συναναγκασμὸς, ὁ, Jambl. Protr. 326. Ταῦτα γὰρ ὑπὸ μαθημάτων καὶ ἐπιστήμονος θεωρίας ἠσφαλισμένα ἀληθῆ καὶ ἀδιάψευστα μόνον ὑπάρχει, ἀποδείξει παντοίᾳ καὶ συναναγκασμῷ ὠχυρωμένα, ubi vertitur Omni demonstratione et probatione munita.]

[* " Ὑπεραναγκάζομαι, Ultra quam necessitas postulat, aut satis est, aliquid facio. Ælian. V. H." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. Sed in Æliani Ind. non legitur.]

ἈΝΑΛΙΣΚΩ, ἀναλώσω, ἀνήλωκα, vel ἀνάλωκα, ἀνήλωσα s. ἀνάλωσα et ἠνάλωσα, ab Ἀναλόω, Absumo, Insumo, Impendo. Aristoph. Εἰς οἷα ἀνάλουν οἱ προτοῦ τὰ χρήματα. Xen. Ε. 6, (3, 6.) ἀναλώσας χρήματα, et ἄνευ δαπάνης, opponit inter se. Apud Aristoph. Π. (248.) autem φειδόμενος et ἀναλῶν contraria sunt, Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ. Ubi notandum ἀναλῶν absolute poni, pro Sumtus faciens, vel Insumens pecunias, s. sub. accus. χρήματα. Dicitur etiam ἀναλίσκω εἰς τοῦτο, vel ἀναλίσκω χρήματα εἰς τοῦτο, aut ἀργύριον aut χρυσὸν, vel τὴν οὐσίαν, aut tale quid: Xen. (E. 2, 4, 8.) Ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Plut. (1, 412.) Εἰς τοὺς θεμελίους ἀναλῶσαι λίτρας ἀργυρίου τετρακισμυρίας. Aristoph. εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Sic dicitur ἀναλίσκειν εἰς τὰς θέας. Bud. ἀναλίσκειν χρήματα ap. Paus. interpr. Suppeditare pecuniam. || Non solum autem dicitur ἀναλίσκειν χρήματα, sed et ἀναλίσκειν χρόνον, item ἀναλίσκειν πόνον, item ἀναλίσκειν λόγον s. λόγους. Ponitur et cum aliis accus. Ἀναλίσκειν χρόνον τε καὶ πόνον ἐπὶ σίτου παρασκευῇ, ap. Plat. de Rep. 2. Tempus et laborem impendere s. insumere in, vel Tempus et operam ponere in etc. Demosth. (228.) Ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τἄλλα διεξιὼν ἀνάλωκε: (319.) Τοσουτουσὶ λόγους ἀνηλωκέναι. Dicimur autem ἀναλίσκειν χρόνον, Consumere tempus in rem aliquam, i. e. Impendere. Et vicissim χρόνος dicitur nos et nostra ἀναλίσκειν, Absumere, Consumere, unde et Tempus edax. Isocr. Κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε.

Ἀναλίσκειν, Mercedem dare, vel Impensas suppeditare, inquit Bud., citans Demosth. (937.) Καὶ Ἰσοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. Et, καὶ ἐμισθάρνει τῷ βουλομένῳ ἀναλίσκειν. Prostabat, Merebat. Plato de Rep. 8. Ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις. Themist. Sophista, Καὶ τὸ ἐπαρκεῖν ἁπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὁμιληταῖς.

Ἀναλίσκειν, Consumere, Extinguere, Perdere. Xen. K. Π. 1, (4, 5.) Ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει. Demosth. in Epitaphio, Εἰς προῦπτον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι. Xen. rursus K. Π. 2, (1, 2.) Πολὺ γὰρ ἂν θᾶττον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι ἀναλωθείησαν. Et Suid. ἀνήλωται pro πεφόνευται per catachresin positum testatur. A Lat. quoque dicitur interdum Consumere morte; unde Consumtus morte Tibullus, ap. ipsum Tibull. (1, 3, 55.)

Ἀναλίσκομαι, pass. sequitur signif. activi, Absumor, Insumor, etc. et pro Absumor, i. e. Extinguor, ap. Xen. l. c.

Ἀναλίσκομαι, in activa signif. pro ἀναλίσκω, ap. Plat. Gorgia, Ἀλλ' ἐὰν χρυσίον ἡρπακὼς ᾖ πολὺ, μὴ ἀποδιδῷ τοῦτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλίσκηται καὶ εἰς ἑαυτὸν, καὶ, κ. τ. λ.

[" Ἀναλίσκω, ad Phalar. 266. Valck. Hippol. p. 309. Brunck. Soph. 3, 497. De augmento, Mœris 25. et n.; it. Pierson. ad 122. Valck. Phœn. p. 222. Wessel. Obs. 131. Zeun. ad Xen. K. Π. 550. Brunck. ad Ajac. 1049. ad Andr. p. 161. ad Phalar. 195. Toup. Opusc. 1, 21. Clark. ad Il. A. 265. Segaar. in Daniel. 74. Thom. M. 55. Valck. Diatr. 278. Wolf. Castig. ad Isocr. 808. ad Lucian. 1, 828. 2, 36. ad Diod. S. 2, 244. 373. 450. Dionys. H. 2, 708. 3, 1418. Plut. Alex. 35. Schm. Lobeck. Aj. p. 386. De quant., Kuster. Aristoph. 8. a. Brunck. ad Poët. Gnom. 339. Med., Plato Gorg. 113. Unde ? ad Il. E. 487." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀναλίσκω· Insumo, Impendo, Dependo, Exhaurio, Consumo, Dispenso. Ἀνήλωσεν· Consumsit, Absumsit.]

Ἀναλόω, a quo etiam dixi ἀναλώσω etc. format etiam ἀναλοῦν infin. et ἀναλῶν particip. præs. pro ἀναλίσκων ap. Aristoph. ll. cc. et ap. Aristot. Œcon. 2. ἀναλουμένων pro ἀναλισκομένων, ubi scribit, Καὶ τῶν ἀναλωμάτων τῶν νῦν ἀναλουμένων, τίνα τε, κ. τ. λ. [Æsch. S. c. T. 815. Valck. Phœn. 591. Thuc. 1, 24. 3, 81. 7, 83. 8, 31. Glossæ: Ἀναλώσῃ· Ansumat.

* Ἀναλωτέος· Impendendus, Erogandus. " Ἀναλόω, Alciphr. 24. Jacobs. Anth. 10, 22. Brunck. Aristoph. 1, 254.; Fr. 239. Lobeck. Aj. p. 386." Schæf. Mss. " Ἀναλόω: hæc est vera vox. Eur. Med. 329. unde ἀναλώσω: v. Suid." Wakef. Mss.]

Ἀνάλωμα, τὸ, Impensa, Expensa, Sumtus. Apud Demosth. ἀνάλωμα et δαπάνη pro eod., sicut et ἀναλίσκειν et δαπανᾶν idem sæpe signif. Idem (265.) Ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις, Propriis impensis. Plut. (2, 155.) Ἀνάλωμα συμβαλλόμεναι παρ' αὐτῶν. Apud Thuc. Τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν exp. Pro portione pecuniam solvere. [Gl. Ἀνάλωμα· Sumtus, Impensa, Impendium. " Thom. M. 397. Musgr. Suppl. 547. ad Diod. S. 2, 215." Schæf. Mss. " Dionys. H." Barnes. Mss.]

Ἀνάλωσις, ἡ, Insumtio, Consumtio, ut ἀνάλωσις χρημάτων, Insumtio pecuniæ, ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος ap. Lucian. Consumtio virium. [Thuc. 6, 31. " Theognis 899. Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν, Κυ-

δίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει." Seager. Mss. A "LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

Ἀναλωτὴς, ὁ, Consumtor, Absumtor, Impensor, ap. Plat.

Ἀναλωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Consumtivus, Absumtivus, ap. Greg. Apud Plat. autem ἀναλωτικὸς opponitur τῷ χρηματιστῇ, ut ait Bud. [de Rep. 8. p. 558. 559. "Schol. Demosth. Or. de Pace 92. Beck." Boissonad. Mss.]

[* Ἀνάλωτος, Prodigus, Gl.]

[* Δυσανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui non potest absumi, confici. Joseph. B. J. 3, 7, 30.]

[* Εὐανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile absumitur. Aristot. de Plant. 2, 1008.]

Πολυανάλωτον, τὸ, In quod multa insumuntur, πολυτελὲς, Bud. ["Schol. Greg. Naz. 13. Montac." Boissonad. Mss. "Πολυανάλωτος, Etym. M." Wakef. Mss.]

Φιλαναλωτὴς, ὁ, Qui lubenter sumtus facit, q. d. Qui sumtus facere amat. Unde opponi φειδωλῷ ap. Plat. scribit Bud. In VV. LL. exp. etiam Consumtor, Sumtuosus: item Prodigus. [Gl. Sumtuosus. "Plato B de Rep. 8. p. 446. Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρημάτων, ἅτε τιμῶντες, καὶ οὐ φανερῶς κτώμενοι· φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν." Seager. Mss. "Φιλαναλωτὴς et * φιλανάλωτος, ὁ, ἡ, Dio Cass. (208. 1294.) Alciphr. 3, 43." Schneider. Lex.]

[* Ἀνταναλίσκω s. * Ἀνταναλόω, Vicissim consumo. Eur. Or. 1169.]

Ἀπαναλίσκω, Absumo, Insumo, Consumo, Erogo. Unde pass. partic. ἀπαναλισκόμενα, Thuc. Et Ἀπαναλόω, unde ἀπαναλωκυίας ap. Thuc. pro ἀπηναλωκυίας: Ἀπαναλωκυίας φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τοῦ ὁπλιτικοῦ, Cum murorum custodia consumsisset, i. e. Cum in eam insumi necesse fuisset. [Gl. Ἀπαναλίσκω· Derogo, Absumo. "Ἀπαναλόω, Dionys. H. 3, 1728. Ἀπαναλίσκω, T. H. ad Plutum p. 474." Schæf. Mss. "M. Anton. 3, 1. Alciphr. 380. Ἀπαναλόω, Plut. 4, 267. Geopon. 1, 415. Diod. S. 12, 40. Joseph." Wakef. Mss.]

[* Ἀπανάλωσις, ἡ, Consumtio. Diod. S. 1. p. 27. Rhod.] C

[* Εἰσαναλίσκω, Impendo, Sumtum facio in aliquid. Athen. 104. ex Antiphane.]

Ἐξαναλίσκω, Absumo. Item Exhaurio. Et Ἐξαναλόω pro eod., sed parum usitatum; a quo ἐξαναλῶσαι pro Exhausisse pecuniis et patrimonio, ap. Athen., de meretrice amatorem spoliante; a cujus pass. est ἐξανήλωται, ap. Phil. de Mundo: Τί οὖν θαυμαστὸν εἰ μὴ τὰ ὄρη ταῖς τῶν ὑετῶν φοραῖς ἐξανήλωται; Chrysost. de Sacerd. Ἐξαναλωθέντων ἐν πόνοις. Æschin. Ἐξανηλωμένοι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρως διακείμενοι, pro Exhausti. Sic et Demosth. (174.) Ἐξηνάλωνται οἵ τε ἴδιοι πάντες οἶκοι καὶ τὰ κοινὰ τῇ πόλει. [Strabo 12. p. 137. S. Ἐμπορικοὶ—ἐξανηλίσκοντο. "Clem. Alex. Pæd. 227." Routh. Mss. "Valck. ad Phœn. p. 223. Brunck. ad Œd. T. init. ad Phalar. 295. De augmento, ad Thom. M. 55." Schæf. Mss. "Strabo Pausan. Ἐξαναλόω, Plut. Demosth. 101. Æschyl. Ag. 687." Wakef. Mss.]

[* Ἐξανάλωσις, ἡ, Absumtio. Plut. 2, 455.]

[* "Προεξαναλόω, Joseph. 80, 23." Wakef. Mss.] D

[* Συνεξαναλίσκω, Consumo impensis. "Dionys. H. 1, 218. (1, 694.)" Scott. App. ad Thes.]

Δυσεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui difficile consumitur, VV. LL. [Hippocr. 383=111, 48.]

[* Εὐεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile consumitur, de cibo, qui facile digeritur. Hippocr. 383=111.]

Ἐπαναλίσκω, Insumo. Et Ἐπαναλόω; unde ἐπανηλωκότες, Isocr. Areop. Ἐπανήλωκα Demosth. (1223.) pro Ultra insumsi. ["Ἐπαναλίσκω, T. H. ad Plutum 474." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαναλωτὴς, ὁ, Sumtuarius, Gl.]

Καταναλίσκω, Consumo, Absumo, Impendo. Accus., Isocr. Dem. Καταναλίσκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν, Vitæ otium impende literis libenter percipiendis. Plut. Pericle: Τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν, εἰς θηρία καταναλίσκοντες, In bruta insumentes. Et κατηνάλωσε ap. Isocr. Evag. (22.) tanquam a καταναλόω: Εἰς τὴν στρατιὰν ταύτην πλέον ἢ πεντακισμύρια τάλαντα κατηνάλωσεν. Sic Xen. (Ἀπ. 1, 2, 22.) Καταναλώσαντες χρήματα. Bud. per καταναλίσκειν et καταπολαύειν exp. τὸ καταχρῆσθαι, ut sit Consumere, Absumere, Profundere. Idem τῷ περικόπτω synonyma facit hæc verba, περιτρώγω, καταναλίσκω, τρυχῶ: et interpr. Accidere, quo sensu Livius dixerit Accisæ a Camillo Volscorum res. Idem κατηναλωμένον ap. Isocr. exp. Accisum, Exhaustum. || Hesychio præter δαπανᾶν, est etiam ἐσθίειν, generali signif. arctius constricta. [Gl. Καταναλίσκω· Consumo, Sumtifacio. Καταναλώσαντα· Absumtum. Καταναλωμένον· Profligatum. "Segaar. in Daniel. 74. ad Phalar. 266. ad Charit. 685. ad Diod. S. 2, 279. K. εἰς, ἐν, ad Plut. 4, 13." Reisk. De augmento, ad Thom. M. 55." Schæf. Mss. "Male consumo, Ælian. V. H. 3, 13. Digero cibum, Plut. 2, 160. Edo, Phot. 748. * Καταναλωτέος, Impendendus, Aristot." Wakef. Mss.]

[* "Κατανάλωμα, (τὸ,) Const. Apost. 4, 10." Kall. Mss.]

[* "Κατανάλωσις, (ἡ,) Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 299. Str. 2, 18. p. 478." Kall. Mss. "Corruptio, Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Προκαταναλίσκω, Athen. 168. 214. Dionys. H. 1, 176." Scott. App. ad Thes. "Ante consumo, ibid. 1, 535." Wakef. Mss.]

Παραναλίσκω, Obiter et præter destinatum impendo, Perperam consumo. Greg. de Bapt. Ἡ πόλεμος παρανάλωσεν. Idem in Julian. 2. Καὶ τοσοῦτον ἔθνος καὶ οὕτως ἱερὸν παρανάλωσας. Bud. ["Lucian. de Gymn. 806. Diod. S. 397." Scott. App. ad Thes. "Bibl. Crit. iii, 2. p. 93. ad Diod. S. 1, 642. 2, 206. Cattier. 83." Schæf. Mss. "Dio Cass. 682. Plut. 3, 63." Wakef. Mss.]

Παρανάλωμα, τὸ, Sumtus supervacaneus et inutilis, quique frustra fit, τὸ ἀνωφελῶς ἢ περιττῶς ἀναλωθὲν, καὶ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα. Plut. (4, 790.) Παρανάλωμα γέγονε τῷ θατέρῳ κριτῇ δοθὲν, Impensa supervacua; quia alter duorum satis corruptus erat, quod verbum hominis erat leges et judicia ludibrio habentis. Ælian. De quadrigis tam pusillis factis, ut a musca tegerentur, et opere simili opificio ad admirationem tantum facto: Τί γὰρ ἄλλό ἐστι ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα, Quam frustra tempus conterere? Synes. Τοῦ πρὸς ἕτερον φθόνου γεγονὼς παρανάλωμα, Obiter ob alterius odium perditus, non causa sua. Est enim παρανάλωμα, Additamentum, et velut appendix impensæ destinatæ, ut Basil. Τάχος ποδῶν καὶ σώματος εὐμορφία, νόσων παραναλώματα, i. e., inquit idem Bud., Quæ obiter a morbis consumuntur, qui alios effectus habent; febris enim hominem torrens, una etiam decorem et colorem delet. || Παρανάλωμα Suid. exp. προσόψημα in quodam loco, ubi Macrinus dicitur cædes innocentium hominum facere solitus παρανάλωμα τῆς τρυφῆς. [Ælian. V. H. 4, 13. Diod. S. 14, 5. "Ad Diod. S. 1, 642." Schæf. Mss. Hieroc. 30. "Appendix exitii, Philo J. 2, 519. Sumtus supervacaneus, Ælian. H. A. 185. Res fœde lacerata, Suid." Wakef. Mss.]

[* Συμπαραναλίσκω, Consumo, Debilito, Frango, Everto. "Dio Cass. 350(=518.)" Scott. App. ad Thes.]

"Προαναλίσκω, Prius consumo, Ante absumo: "Herodian. 6. Ἤδη πάσης προανηλωμένης φιλοτιμίας, "Omni ambitione pridem consumta." [Gl. Præsumo. Max. Tyr. 1. p. 3. Athen. 584. "'Sumtus ab altero faciendos, ejus loco et nomine de suo erogare, quos postmodum debitor creditori refundat,' Reisk. Demosth. 1031. Τὸ δὲ τελευταῖον εἰσενεγκούσης τῆς ἐμῆς γυναικὸς εἰς τὰ νεμέσια τῷ πατρὶ μνᾶν ἀργυρίου, καὶ προαναλωσάσης, οὐδὲ ταύτης ἀξιοῖ συμβαλέσθαι τὸ μέρος. Æschin. in Tim. 67. Οὗτος αἰσθόμενος ὧν ἕνεκα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο Τίμαρχος οὑτοσὶ ἐπὶ τοῦ ἰατρείου, ἀργύριόν τι προαναλώσας, ἀνέστησεν αὐτὸν καὶ ἔσχε παρ' ἑαυτῷ. 'Erogare in antecessum,' Reisk. Lysias ὑ. τ. Ἀριστοφ. Χρημ. 657. Εἰσὶ δέ τινες οἱ προαναλίσκοντες, οὐ μόνον τούτου ἕνεκεν." Seager. Mss. "Brunck. Soph. 3, 408." Schæf. Mss. "Philo J. Dio Cass. Julian. 101. Greg. Nyss. 3, 48. Joseph. 532, 25." Wakef. Mss.]

[* Προανάλωμα, τὸ, Impensa. "Phavor. 77. Ἀνα-

λώθησαν·—ὅθεν ἀνάλωμα καὶ προανάλωμα, ἡ ἔξοδος." Scott. App. ad Thes.]

" Προσαναλίσκω, Insuper consumo, unde προσανά- " λωται. Demosth. pro Cor. Προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα " ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα." [" Diog. L. 6, 98." Boissonad. Mss. " Liban. 180." Wakef. Mss.]

" Συναναλίσκω, Una sumtum facio. Xen. Mem. 2. " de vero amico loquens: Συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναν- " αλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων." [" Demosth. 12. Ἂν μὲν γὰρ, ὅσα ἄν τις λάβῃ καὶ σώσῃ, μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν· ἂν δ' ἀναλώσας λάθῃ, συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν. 1220. Τῶν τε ἀνηλωμένων τὸ μέρος ἀπέδοσαν τῷ Μνησιλόχῳ, καὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου, ὅσα ἐδεῖτο, εἰς τὴν ναῦν συνανήλισκον." Seager. Mss.]

" Ὑπαναλίσκω, Sensim vel Clam consumo. Ὑπαν- " αλόω, i. q. ὑπαναλίσκω. Sed hoc potius usurpatur." [" Thuc. 3, 17." Kall. Mss. " Plut. Sertorio 13." Boissonad. Mss. " Ὑπαναλίσκω, Plut. 1, 176. 303. alibi. Ὑπαναλόω, Ælian. H. A. 209. Philo J. 2, 469= 883. Thuc. 2, 194. Joseph. 46. 58. Hippocr. 527." Wakef. Mss.]

ἊΝΑΞ, κτος, ὁ, pro ἄνακος, inserto τ per pleonasm., Rex. Od. (N. 223.) Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Interdum vero additur gen. ἀνδρῶν, ut Il. A. (7.) Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Ψ. (228.) ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος. Tribuitur vero hæc appellatio diis quoque sine ulla adjunctione, ut (A. 36.) Ἀπόλλωνι ἄνακτι. B. (104.) Ἑρμείας δὲ ἄναξ. Od. M. (290.) θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. In vocativo ἄνα: ut Od. P. (354.) Ζεῦ ἄνα. Sed et Eurip. (Hipp. 88.) dixit, ostendens divinitatis signif. hac voce includi, Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. Isocr. Evag. (27.) Καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γενομένων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ, ἄνακτας, τὰς δὲ, ἀνάσσας. Ὦ 'ναξ etiam sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ: ut Orph. Arg. 1. Ὦ 'ναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Ubi scribitur etiam Ὦναξ et Ὦναξ, tanquam coalescente α cum ω. Soph. (Aj. 510.) Οἴκτειρε δ' ὦ 'ναξ παῖδα τὸν σόν. Ita enim vulgo ibi scribitur, cum ' post ὦ, non cum ᾿.

Ἄναξ, Herus, Dominus. Od. K. (216.) Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. αἰεὶ κ. τ. λ. P. (320.) δμῶες et ἄνακτες appellantur Famuli et Domini. Item A. (397.) οἴκοιο ἄναξ, Domus dominus. Ceterum ἄναξ secundum Etym. dicitur quasi ἄνω τάξιν ἔχων, vel ὁ ἄνω ἀΐσσων. Secundum quosdam vero signif. τοῦ ἄκος est inclusa huic nomini, quæ derivatio Eustathio non satis videtur placere; mihi quidem certe nullo modo placet: sed nihilo magis illæ duæ priores. Non defuerunt et qui ab ἀνακοὶ s. ἄνακες, quod est Dioscuris tributum epitheton, deduci arbitrarentur: item qui ab ἀνακῶς adv. Ego vero existimem potius ἄναξ primitivum esse, a quo fiat ἀνακῶς adv., in qua opinione videtur et Methodius esse ap. Etym., ap. quem habetur etiam, fieri ἀνακὸς ab ἀνάσσω, eod. modo quo φυλακὸς a φυλάσσω. Quin autem sit ἀνάσσω v. a nomine ἄναξ factum, minime dubium est. Vide Ἄνακες.

Ἄνακτες, In Cypro Nobiles quidam viri, suos habentes ὠτακουστάς. Vide Athen. 6. Καί τι τάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ἐκαλοῦντο, inquit Eust. " Ἄν- " ακτες, Reges: item Regum fratres vel filii, aut Do- " mini. Aristot. de Cypriorum politia loquens, Κα- " λοῦνται δ' οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως, " ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες, ἄνασσαι. Nom. " sing. est Ἄναξ."

[" Ἄναξ, Markl. Suppl. 873. Jacobs. Anth. 6, 312. 11, 323.: Animadv. 66. 167. Wakef. Eum. 16. Brunck. Soph. 3, 463. s. Musgr. in Theocr. Warton. 2, 411. Valck. Ep. ad Röv. XL.; ad Hippol. p. 175. Musgr. ad Hippol. 88. Dawes. M. C. 151. ad Corn. Nepot. 334. ad Lucian. 1, 433. Brunck. Œd. T. 911. (cf. 1223.) ad Œd. C. 831. Heyn. Hom. 7, 548. Quibus locis h. v., it. ἀνάσσω, ap. Homerum occurrat, ad Il. Π. 172. Herus, Dominus, Wessel. Probab. 339. Heringa Obs. 143. Toup. Opusc. 1, 395. ad Od. Υ. 218. ad Charit. 357. a. Wakef. Alc. 509. Jacobs. Anth. 9, 85. Julian. Æg. 46. Pluto, Wakef. Alc. 864. Dissertatio de v. ἄναξ, in Biagi Monum. Gr. Nan. 161. Epith. Deorum, Toup. Opusc. 2, 170. Eichst. Quæst. 25. ad Callim. 1, 58. Jacobs. Anth. 1, 40. Ἄναξ θεῶν, non ideo Summus Deorum, Lobeck. Aj. p. 324. Ἄναξ, vocat., Valck. Oratt. 330.; ad Hippol. p. 175—8. Bergler. ad Alciphr. 209. Ὦ δέσποτ' ἄναξ, Pax 90. Ὦνα, Jacobs. Animadv. 106. Ἄναξ, Filius regis, Fischer. ad Palæph. 43. b. et Ind. v. Βασιλεύς. Ἄνακτες et ἄνασσαι dici solent, Quicunque regem aliquem genere attingunt: vel etiam alii etc., Musgr. Heracl. 769. Antip. Sid. 99. Ἄναξ κώπης, Wolf. ad Vateri Animadv. 213. Musgr. Cycl. 86. ubi et de ἄναξ ψευδῶν, ut et ad Herod. 718. Ἄναξ κυνὸς, ad Od. K. 216. P. 296. 310. 318. ad Callim. 1, 226. Θήβαισιν ἄναξ, Valck. ad Phœn. p. 32. Ἄναξ cum βασιλεὺς junctus, Porson. Orest. 342. τ De genitivi, Steph. Dial. 26. Ἄναξ, ἡ, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 370. ad Callim. 1, 477. Add. Huschk. Epist. in Propert. 82. Eichst. Quæst. 20. Verh. ad Anton. Liber. 191. Ilgen. Hymn. 517. Heath. ad Æschyl. 35. b. Mitsch. H. in Cer. 133.: v. A. L. Z. 95. Ἄνακτες, Dioscuri, Jacobs. Anth. 11, 359. Fac. ad Pausan. 1, 261. Valck. Ep. ad Röv. XL. ad Lucian. 1, 360. it. 1, 283. a." Schæf. Mss. " Ἄναξ, Sectæ philosophorum dux, Eur. Hipp. 966. Nomen Diis commune, Æsch. Suppl. 230. Sol, Eur. Phaëth. 13. Æsch. Pers. 232. Possessor, Æsch. Ag. 970. Xen. Ages. 36. Ælian. V. H. 1, 250. Dio Cass. De rebus inanimis, Eur. Hipp. 88. Herus, Quint. Sm. 11, 177. Callim. Lav. Pall. 114. Theocr. 7, 79. Peculiariter, Oppian. H. 2, 245. 477. Regina, Suid.: Adj. Regalis, Pind. Ol. 13, 154." Wakef. Mss. Ἄναξ, Hermann. H. in Cer. 58. Pind. Pyth. 12, 6.]

" Ἄνα, vocativus casus nominativi ἄναξ, Rex, βα- " σιλεῦ, ut Il. Γ. Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος " κάκ' ἔοργε. Od. P. Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀν- " δράσιν ὄλβιον εἶναι. Ex Eur. affertur ἄνα etiam pro " ἄνασσα, Regina. ‖ Alioqui per apocopen ponitur " etiam pro ἀνάστα, Surge. Od. Σ. Ἀλλ' ἄνα, μὴ τά- " χα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται. Sic Il. Σ. Ἀλλ' ἄνα, " μηδέ τι κεῖσο, Surge, nec jaceas amplius, pro quo " ἄνα paulo ante dixerat ὄρσεο. Soph. Aj. ἀλλ' ἄνα " ἐξ ἑδράνων, itidem pro ἀνάστα ἐκ τῶν θρόνων." [" Heyn. Hom. 5, 584. Eichst. Quæst. 25. Ilgen. Hymn. 520. Markl. Suppl. 45. Musgr. Troad. 98. Cattier. 61. Porson. Med. p. 34." Schæf. Mss. Aristoph. I. 1298.]

*" Ἀνακτοτελέσται, Hesychio οἱ τὰς τελετὰς ἐπιτελοῦν- " τες τῶν ἱερῶν, Qui sacra peragunt." [L. Ἀνακτοτελέσται. Clem. Alex. 16. Cf. Ὀρφεοτελέσται. " Ἀνακτοτελέσται, Fac. ad Pausan. 3, 301. ad Lucian. 1, 283." Schæf. Mss.]

[* Ἀνακτίτης, ὁ, Gemma, quæ alias γαλακτίτης. Orph. Lith. 2, 4: Τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα Κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον. " *Ἀναγκίτην legi vult Salmas. ad Solin. 97. et illam ἀνάγκην a carminibus explicat 264. 768. Mihi valde placet, (ut Wakefieldio in Mss. placebat,) legere *Ἀνακτήτην, Conciliatorem, ex ea signif., qua suavissime Xenophonteus Cyrus 1, 3. Ἵνα κἀγὼ ἀνακτήσομαί σε. Respondent pulcre quæ jam copiose de hoc lapide prædicat." Gesner.]

" Ἀναξία, (ἡ,) Æschylo in Litaniis vocatum est ἡ " βασιλεία, Regnum, teste Hes. nimirum ab ἄναξ." [* " Ἀναξεία, Heyn. Hom. 8, 479." Schæf. Mss. Pind. Nem. 8, 18.]

Ἀμφιάνακτες dicti Dithyrambici poëtæ, quod subinde his verbis uterentur, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δήλιε. Suid. HINC Ἀμφιανακτίζειν, Prooemio uti, προοιμιάζειν, inquiunt Suid. et Aristoph. Schol., quod procemia dithyrambici poëtæ ordirentur ab his vv. ἀμφὶ et ἄναξ: unde ap. Aristoph. N. (595.) proœmia eorum imitantem, legitur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε. ‖ Suid. ἀμφιανακτίζειν exp. etiam, Canere Terpandri νόμον, vel potius, secundum Terpandri νόμον: nam Varinus habet τὸ ᾄδειν κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, qui appellatur ὄρθιος, cujus proœmium hujusmodi erat, Ἀμφί μοι αὐτὸν ἄνακθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω φρήν. Pro quibus tamen verbis habentur hæc duntaxat ap. Aristoph. Schol. Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον;

post quæ sub. ait ἔσο, aut χόρευσον, aut aliquid hujusmodi. Leguntur vero ap. Suid. Periandri nomine hæc verba, seorsum ab illis, quæ modo ex eo protuli, ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα. Sed Περίανδρος ap. eum depravate scriptum fuisse existimo pro Τέρπανδρος. [" Ἀμφιανακτίζω, Clark. ad Hom. 2, 742. Aristoph. Fr. 220." Schæf. Mss.]

Ἄνασσα, ἡ, Regina. Filii et fratres τοῦ βασιλέως, i. Regis, vocantur ἄνακτες: sorores autem et uxores, ἄνασσαι, inquit Suid. Sed ap. Hom. ab Ulysse vocatur ἄνασσα Regis etiam filia; ita enim compellat Nausicaam Alcinoi filiam, Od. Z. (175.) Ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε. Vide Isocr. l. c. Ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ, ἄνακτας, τὰς δὲ, ἀνάσσας. [" Jacobs. Anth. 9, 395. 10, 396. Filia regis, Fischer. Ind. Palæph. v. Βασιλεύς. An ἄναττα? ad Lucian. 1, 313. Cum dat., Brunck. Apoll. R. 124. Ἄ. θεῶν, Diana, Lobeck. Aj. p. 325.: v. ad Ἄναξ." Schæf. Mss. " Domina, Dionys. P. 366." Wakef. Mss.]

[* Εὐρυάνασσα, ἡ, Late Regina, Potens. Callim. H. in Cer. 122. " Ruhnk. Ep. Cr. 173. Pierson. Veris. 254." Schæf. Mss.]

[* " Τρισάνασσα, (ἡ,) Andr. Cret. 154." Kall. Mss.]

Ἀνάσσω, ξω, Regno, Impero, Regno potior s. imperio: tam cum genitivo, quam cum dat. Il. A. (38.) Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. Λ. (275.) Καδμείων ἤνασσε: (384.) Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. Hesiod. (Th. 491.) ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Hom. tria hæc uno in loco posuit eodem pertinentia, κρατεῖν, ἀνάσσειν, σημαίνειν. Il. A. (288.) Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. Idem Π. (172.) priori loco ponit σημαίνειν, posteriore autem v. ἀνάσσειν cum participio κρατέων. Idem (Od. Γ. 245.) ἀνάξασθαι dixit voce media: Τρὶς γὰρ δή μίν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν. [Κώπας ἀνάσσειν Eur. Telepho ap. Aristot. Rhet. 3, 2, 10. Κώπης ἄναξ Æsch. Pers. 378. παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Soph. Phil. 140. " Heyn. Hom. 7, 633. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 286.; ad Phœn. p. 118. 467. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. ad Eur. Hec. 31. Phœn. 1469. Helen. 1046. ad Mœrin 301. Jacobs. Anth. 9, 402. Brunck. Apoll. R. 21. De constr., Heyn. Hom. 4, 675. Ἀ. κώπης, Wolf. ad Vateri Animadv. 213. Musgr. Cycl. 86. ὄχων, Valck. ad Phœn. p. 397.: Toup. Opusc. 2, 97. Ἀ. ἐν, Dawes. M. C. 152. De augm., ibid. 155." Schæf. Mss. " Perf. ἤναχα, med. ἤναγα, Etym. M. Ἀ. μετά τινι, Q. Sm. 2, 100." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, Rex, vel Herus, Dominus. Item Deus, θεὸς, βασιλεὺς, Hesych. [" Eur. Troad. 1217. Iph. T. 1414." Seager. Mss. " Valck. ad Hippol. 288. Wakef. Eum. 836. Jacobs. Anth. 7, 86. 185." Schæf. Mss. " Leon. T. 25. Orph." Wakef. Mss.]

Ἀνακτορία, ἡ, Regnum, Imperium. Item, Dominium: δεσποτεία, ut a Suida et Hes. exp. At vero ἀνακτορίῃσιν (Od. O. 396.) adjectivum est, a nominativo singulari ἀνακτόριος. [Ἀνακτορία, i. q. ἡνιοχεία, H. in Apoll. 234. Orph. Arg. 820. Apoll. R. 1, 839. " Ruhnk. Ep. Cr. 104. Ammon. 143. Epigr. adesp. 479." Schæf. Mss. " Oppian. H. 2, 684." Wakef. Mss.]

Ἀνακτόριος, ὁ, ἡ, s. Ἀνακτόρεος, Regius, vel Herilis, utpote ab ἀνάκτωρ signif. Regem, vel Dominum, s. Herum. Od. O. (396.) Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω. Citatur autem ἀνακτορέοιο θοώκου, pro Regiæ sedis, et ἀνακτορέῳ ἔχθρῳ, pro Regio inimico, ex Anthol. || Dicta item fuit Miletus Ἀνακτορία, ab Anacte quodam Cœli et Terræ filio. [" Ἀνακτόριος, Musgr. Hel. 351. Brunck. Soph. 3, 489. Ἀνακτόρεος, Athlet. Stat. 2, 22." Schæf. Mss.]

Ἀνάκτορον, τὸ, Regia, Palatium. Et plur. pro eodem ἀνάκτορα: nam exp. a Suida τὰ βασίλεια: et ἀνακτόρων ab Hes. οἴκων βασιλέων, s. potius βασιλείων. || Est etiam ἀνάκτορον, Templum: sicut ἄνακτας vocari diximus Deos quoque: et ἀνάκτωρ ex Hes. exp. fuit itidem, Rex et Deus. Suid. item ἀνάκτορα non solum τὰ βασίλεια, sed etiam τὰ ἱερὰ signif. tradit. Lucian. (1, 136.) Ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν: ubi pro ἀνάκειον quidam poni volunt. Apud Dionys. Areop. habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις, ubi dicit, Ἀπὸ τινῶν ἔσθ'

A ὅτε φασμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνακτόροις, ubi ait enarrator, ἀνάκτορα Ἕλληνες ἐκάλουν τῶν παρ' αὐτοῖς θεῶν τὰ τεμένη. || Ἀνάκτορον peculiariter Templum Cereris, secundum Hesych.; atque ita crediderim sumi ap. Athen. 4. Ἐλευσῖνί τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον. Sed notandum ap. Hes. legi, Ἀνάκτορον· τὸ τῆς Δήμητρος, ὃ καὶ μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ ἀνάκτορα τίθεται. || Ἀνάκτορα, inquit Bud., Theodorit. H. E. 5. pro Gradibus altaris magni ponere videtur, vel Loco edito; aut pro Adyto altaris: Ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἐκάλει τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ τὰ δῶρα προσενεγκεῖν, ἀναστὰς τῶν ἀνακτόρων ἐπέβη. Idem, Τοὺς δὲ τολμῶντας τοὺς ἱεροὺς παραβαίνειν νόμους, ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυεν. || Suid. ἀνακτόρων exp. etiam ἱερατειῶν. [Herod. 9, 65. Eur. Ion. 55. 1224. Plut. Numa 13. J. Poll. " Euseb. V. C. 15." Routh. Mss. " Thom. M. 145. Toup. Opusc. 2, 165. 170. 217. Valck. Animadv. ad Ammon. 49.; ad Hippol. p. 318.: ad Lucian. 1, 387. ad Callim. 1, 58. ad Herod. 500. 722. Phrynich. Ecl. 97. Markl.
B Suppl. 88. Musgr. Troad. 15. Jacobs. Anth. 8, 11. 10, 191. Brunck. Soph. 3, 472. Simonid. 96." Schæf. Mss. " Ἀνάκτορα (χρύσεα), Palatium, Epigr. p. 360. ἀνάκτορον, Templum, Eur. Rhes. 516." Barnes. Mss.]

Ἀνακτόριον, Substantive, i. q. ἀνάκτορον, Templum. Citatur tamen ex Herod. ἱρὸν ἀνακτόριον. [" Ad Herod. 722." Schæf. Mss.]

Ἄνακες, οἱ, vel Ἀνακοὶ, Dioscuri, Castor et Pollux. At Cic. de N. D. 3. scribit, Διόσκουροι etiam ap. Graios multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Ἄνακες, Athenis ex Jove rege antiquissimo et Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi, Jove tertio nati e Leda, Castor et Pollux. Tertii dicuntur a nonnullis, Aleo et Melampus, Evolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cic. Sciendum est autem Ἄνακας dictos secundum Plut. ἀπὸ τῆς τῶν δεινῶν ἀνασχέσεως. Secundum Eund. autem (1, 69.) vel διὰ τὰς ἀνοχὰς, vel ab ἀνεκὰς Att. signif. ἄνω: aut certe ab ἀνακῶς: nam ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Quam
C etym. ceteris longe anteferendam censeo: quæ ponitur etiam ap. Etym., sed cum falsa exp. hujus adv. ἀνακῶς: scribitur enim ibi, Ἀνακοὶ, Διόσκουροι, ὅτι Ἀνακῶς, ὅ ἐστι φιλανθρώπως, ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Ceterum quod Plut. dicit, Ἄνακτας appellatos Reges fortassis ab ἀνακῶς, contrarium est iis, quæ leguntur ap. eund. Etym., e Methodio, videlicet ἀνακῶς signif. ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως, itque ἀπὸ τῶν ἀνάκτων, utpote quibus φροντίδες εἰσὶ τῶν ὑπηκόων, i. e. Curæ et solicitudines sunt de subditis. Certe utrum prius fuerit, an ἀνακῶς, an ἄναξ, et utrum ab utro derivatum sit, conjicere non facile fuerit. Eust. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἀνακοὺς τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι ὡς αἰακούς· καὶ κατεύχονταί φησιν ἀνακοῖν Διοσκούροιν. Apud Hes. quoque habetur Ἀνακοῖν, τοῖν Διοσκούροιν. [" Ἄνακες, Mœris 77. et n.: ad Lucian. 1, 360. Valck. Ep. ad Röv. XL. Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. Ἀνακοὶ, ad Mœrin 78. ad Lucian. l. c. Dacier. ad Plut. 1, 96." Schæf. Mss.]

Ἀνακοὶ, Locus quidam Athenarum, ap. Lucian.
D Bud.

Ἀνάκειον, τὸ, Templum Ἀνάκων, Dioscurorum. Διοσκούρειον, inquit Hesych. τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, Suid. [" Demosth. 1125. Πονηρὸς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸς οὗτος ἄνωθεν ἐκ τοῦ Ἀνακείου. ' Ergastulum, Pistrinum,' Reisk. Mihi videtur Templum esse Castoris et Pollucis, ubi servi venundabantur." Seager. Mss. Confunditur a Reiskio ἀνάκιον, Carcer, cum Ἀνάκειον. " Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. ad Lucian. 1, 360. 387." Schæf. Mss.]

Ἀνάκεια, τὰ, Festum Dioscurorum. Ἀνάκεια, inquit Paus. ap. Eust., ἑορτὴ Διοσκούροιν ἀνακοῖν. Apud Hesych. autem sing. etiam in ἑορτῆς signif. habetur; ita enim ibi legitur: Ἀνάκειον· τὸ Διοσκούρειον, καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησι. [" Polyæn. Strateg. 774." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνακῶς, Cum cura et diligentia, Sedulo: et ἀνακῶς ἔχειν τινὸς, Curam alicujus gerere, ap. Herod. et Thuc. Herod. (1, 24.) Ἀνακῶς δὲ ἔχειν τῶν πορθμέων: [8, 109.] Thuc. (8, 102.) Ὅπως αὐτῶν ἀνακῶς ἕξουσιν, ἢν ἐκπλέωσι, ubi ἀνακῶς ἔχειν τινὸς videtur

esse Observare magna cura quempiam. Schol. tamen exp. simpliciter παραφυλάττειν. Hesych. ἀνακῶς exp. ἐπιμελῶς, * πεφροντισμένως. Suidas ἐπιμελῶς, * φυλακτικῶς, recte hæc duo adv. ponens: siquidem et Plut. (1, 69.) scribit ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. || Ἀνακῶς, Regie, Regaliter; βασιλικῶς, Suid. || Apud Etym. autem ἀνακῶς dicitur poni pro ἄνω, ubi ἀνακῶς est pro eo, quod ap. alios scribitur ἀνεκάς. [" Mœris 43. et n.: Herod. p. 11. l. 56. ad Herod. 671. Koen. ad Greg. 236. Marcell. de V. Thuc. 8." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρχαιάναξ, Draco Strat. 19, 8. 51, 17." Kall. Mss.]

" Ἀστυάναξ, Piscis cujusdam nomen et filii Hectoris, teste Hes. Dictus autem iste Ἀστυάναξ fuit " a populo Trojano, mutato priore Scamandri nomine, in gratiam Hectoris. Cum enim Trojam ab " eo fortissime propugnari viderent, desiderabant " filium quoque patrem suum virtute æquare, et " Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν. Comico autem joco quidam e " veteribus ἀστυάνακτα se esse dixit ὡς μὴ στύοντα, h. " e. μὴ πεφυκότα ἐκτείνειν τὸ αἰδοῖον κατ' ἔρωτα: ut " tradit Eust. 656. qui itidem 1283. annotat, Τὸν " Ὁμηρικὸν Ἀστυάνακτα δριμέως πεπαῖχθαι καὶ ἐπί " τινος δυσκινήτου τὰ εἰς λαγνείαν, ἀπὸ τοῦ στύειν: " quasi ἄστυζον ἄνακτα s. ἀδύνατον στῦσαι ἄνακτα. " Porro ab Ἀστυάναξ est POSSESS. Ἀστυανάκτειος, " ut Ἀστυανακτείη δυσμορίη in Epigr. de infelici fato, " quale fuit Astyanactis. Ἀστυάνασσα autem, teste " Hes., fuit Helenæ famula, quæ prima dicitur ἀκόλαστα σχήματα reperisse." [Ἀστυάναξ, Æsch. Suppl. 1031. " Plato Cratylo 1, 394." Kall. Mss. " Ἀστυανάκτειος, Leonid. Alex. 29. * Ἀστυάγης, Ἀστυάνασσα, sensu obsc., ad Charit. 615. Brunck. Aristoph. 1, 15. 2, 31. Jacobs. Anth. 9, 280. 10, 11. 60." Schæf. Mss.]

[* " Αὐσονάναξ, (Rex Ausonum.) Const. Manass. Chron. p. 53. (Μέγιστον * Αὐσόνακτα τὸν * μυριονικηφόρον:) 67(=99. Meurs.) (Ἐπὶ τὸν ἀδελφόπαιδα βλέπει τὸν Ἰουστῖνον, Καὶ τοῦτον Αὐσονάνακτα καὶ * κράτορα δεικνύει.)" Boissonad. Mss. " Ita leg. videtur in l. proxime cit. Ibid. p. 127." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτάναξ, Const. Manass. Chron. p. 48. 51. 65. 84. 85. 93. 94. 96. 104. 110. 115. 116. 117. 119. 130. Nicet. Eugen. 6, 164. Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 10. 172. 222. 285. 346. 411. 414." Boissonad. Mss.]

[* Ἱππιάναξ, κτος, ὁ, i. q. ἵππων ἄναξ, Dux equitum. Æsch. Pers. 986.]

[* Ἱππῶναξ, Nom. propr. unde * Ἱππωνάκτειος, Schol. Aristoph. N. 1032.; B. 936. Schol. Lycophr. 579. " Schol. Aristoph. Π. 253." Schæf. Mss.]

[* " Ληστάναξ, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 10. 41. 109. 113. 114." Boissonad. Mss.]

[* " Οἰκῶναξ, Hesych. v. Ἑστιᾶχος." Boissonad. Mss. " Toup. ad Longin. 277." Schæf. Mss.]

[* " Παντάναξ, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 236. Nicet. Eugen. 2, 135. Const. Manass. Chron. p. 52. Acta Jun. Bacchi p. 64. Combef.; Jo. Damasc. H. in Theog. p. 6. Ed. Par. 1570." Boissonad. Mss. UNDE * Παντάνασσα, ἡ, Greg. Naz. 2, 298.]

[* Πασιάναξ, Phlego de Olymp. 144. ubi vulgo legitur λᾶσι ἄνακτος. Bast. Ep. Cr. 72.]

[* " Περσάναξ, Nicet. Eugen. 5, 331. (Πᾶσα στρατιὰ, πᾶσα * Βαρβαραρχία, Καὶ Περσανάκτων * ἀρχιπερσοσατράπαι.)" Boissonad. Mss.]

[* " Προφητάναξ, de Davide, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 70. Arsen. in Monum. Coteler. 2, 168." Boissonad. Mss.]

" ἈΝΑΞΥΡΙΣ, ίδος, ἡ, Braca s. Bracca, Femorale " s. Feminale, ut Hes. Etym. et Eust. interpr., qui " etiam addunt habere τροπὴν τοῦ σ pro ἀνασυρὶς, quo- " niam induendo ἀνασύρεται, ut J. Poll. quoque ἀναξυρίδας et σκελέας idem esse ait. Xen. K. Π. 8, " (3, 18.) p. 127. de Cyro: Ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν " ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς: ut ap. Ovid. (Trist. 5, 7, " 49.) Pro patrio cultu, Persica braca tegit. Et ap. " Suid. ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα " τὰς ἀναξυρίδας δέοντα. || Hesychio ἀναξυρὶς est

A " etiam ἔνδυμα ποδῶν, Indumentum pedum, additque " ἀναξυρίδας dici ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικὰ, quales " forsan sunt Alti socci et ocreæ, quæ nimirum non " pedem solum tegunt, sed etiam crura et femora. " || Miror vero cur J. Poll. et capiti circumponat " ἀναξυρίδα, sic scribens 7, 13. de Persicis vestibus, " Καὶ ἀναξυρὶς, ἣν καὶ κυρβασίαν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον " καλοῦσι. Nam Xen. l. c. manifestum inter κίδαριν " et ἀναξυρίδα facit discrimen, illam capiti tribuens, " hanc feminibus et cruribus." [Xen. K. A. 1, 5, 8. J. Poll. 7, 58. " Herodian. 470. Bast. Specim. nov. Ed. Aristæn. p. 36. Græv. Lect. Hes. 572. ad Diod. S. 1, 363. 2, 220. Lex. Herod. 173. Musgr. Cycl. 181. Phrynich. Ecl. 206. ad Lucian. 2, 27." Schæf. Mss. " Herba quædam, Schol. Nicand. 839." Wakef. Mss.]

"ἌΝΔΗΡΟΝ, τὸ, Hesychio ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῶν " ποταμῶν, Summitas s. Cacumen: et Fluviorum " labra. Itidem vero Schol. Theocr. exp. hoc hemi- " stichium 5, (93.) de rosis et anemone, τῶν ἄνδηρα B " παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει, scribit ἄνδηρα ibi dici τὰ " ἄνθη, vel τὰ ἄκρα, Flores vel Cacumina: proprie " vero ἄνδηρα esse τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, " παρὰ τὸ ἄνω διερῶν εἶναι, h. e. τὰ χείλη s. τὰ * ἀναχώ- " ματα, ita enim ap. eum reponendum pro ἀναχωρήματα, τῶν ποταμῶν, Labra s. Aggeres fluviorum: quem- " admodum Etym. quoque, ἄνδηρα, inquit, τὰ χείλη " τοῦ ποταμοῦ, ἤγουν τὰ χώματα τὰ ἀνέχοντα τὸν ποτα- " μὸν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν, τουτέστι τῶν διύ- " γρων. Eust. quoque e veteribus tradit ἄνδηρα dici τὰς " τοῦ ποταμοῦ ὄχθας, Fluvii ripas, quas ab Hom. vocari " ὄχθας et κρημνούς: additque, iisdem antiquis Gramm. " et Lexicographis ἄνδηρα esse dici etiam τὰς τῶν " τάφρων ἀναβολὰς, ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι' " οὗ ὀχθώδης ἄνω ἡ τάφρος γίνεται, Terram illam, quæ " fodiendo egesta est e fossa, et in ejus margine s. labro " relinquitur, facitque ut ipsa sit veluti ὀχθώδης. Iti- " demque Harpocr., cum ex Hyperidis in Conon. Or. " attulisset hoc ipsum ἄνδηρα, subjungit ita nominari " τὰ χείλη τῶν ποταμῶν διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ C " εἶναι: secundum alios, τὰ χώματα, διὰ τὸ ἄνω καὶ " καθύπερθε τῶν διερῶν εἶναι. Quæ ap. Suid. quoque " leguntur: qui præterea addit, ἄνδηρα esse μέρος τι " τοῦ κήπου, ὥσπερ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετὸς, afferens e Di- " dymo, Ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων " καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ, ut Theocr. rursum " Schol. ἄνδηρα vocari scribit τὸν ἔνυγρον τόπον, " Locum humectum et riguum. Eodemque modo " accipi potest ap. Nicand. Th. (577.) μάλα δ' ἂν καὶ " ἀμάρακος εἴη Χραισμήεις, πρασιαῖς τε καὶ ἀνδήροισι " χλοάζων: licet Schol. in præcedente signif. acci- " piat, hemistichium illud sic exponens, ἐν τοῖς κήποις " καὶ ταῖς * ἀναχώσεσι τῶν ποταμῶν ἀνθῶν. Theophr. " parietibus etiam ἄνδηρα tribuit, intelligens forsan " Prominentias aliquas, H. P. 7, (14.) de sempervivo " loquens, Φύεται δὲ ἔν τε τοῖς ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν " τοίχων ἀνδήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεράμων, " ὅταν ἐπιγένηται γῆς τῆς ἀμμώδους συῤῥοή: si tamen " illud, τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων, conjungendum est cum " ἀνδήροις: nam depravatus locus est. Diosc. certe D " 4, 90. sempervivum minus nasci ait ἐν τοίχοις καὶ " πέτραις, καὶ θριγγοῖς, καὶ τάφροις ὑποσκίοις, ut Plin. " quoque 25, 13. in muris parietinisque et tegulis. " Majus vero sempervivum idem Diosc. cap. præced. " dixerat φύεσθαι ἐν τόποις ὀρεινοῖς καὶ ὀστρακίνοις, " ἐνίους δὲ φυτεύειν αὐτὸ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων. || J. Poll. " 2. ἄνδηρον a quibusdam vocari ait τὸ τῆς χειρὸς " στῆθος, h. e. τὸ μετὰ τὸ κοῖλον πρὸ τοῦ μετακαρπίου: " quod interpretantur Torulum manus, videturque " esse translatum ab ἀνδήροις fluviorum et fossarum." [Plut. Q. S. 3, 2. et 3. Macrob. Sat. 7, 6. Mosch. 4, 101. ἄνδηρον προὖχον. Theophr. C. P. 3, 20. Litora, Oppian. H. 4, 319. ἄνδηρα θαλάσσης. " Toup. Append. in Theocr. 13. Jacobs. Anth. 10, 86. ad Lucian. 2, 321. Areola, in hortis, Toup. in Schol. Theocr. 214. a. Harles. ad Theocr. 95." Schæf. Mss. " Horti areola, Strat. 39. Schol. Theocr. 5, 93." Wakef. Mss.]

ἌΝΕΜΟΣ, ὁ, Ventus. Ab ἄω derivatum putatur, s. ἄημι, signif. πνέω, Flo, Spiro; interjecto ν, facto

videlicet prius ἄεμος, deinde ἄνεμος. Vox est tam poëtis, quam prosæ scriptt. usitata, sicut et ap. Lat. Ventus : et quæ est inter Ventum et Auram differentia ap. hos, eadem et ap. Græcos inter ἄνεμον et αὔραν, secundum quosdam. Aristot. autem de Mundo scribit : Τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους, αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοὰς, Flatus qui in aëre flant, vocamus ἀνέμους : at vero αὔρας, Ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibid. quid sit s. ἄνεμος, s. πνεῦμα, idem enim valet utrumque, docet his verbis : Ἐκ τῆς ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) ὑπὸ ψύχους ὠθείσης ὥστε ῥεῖν, ἄνεμος ἐγένετο· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται, A sicca vero exhalatione oriri solet ἄνεμος, cum a frigore ita protrusa est illa, ut fluat ; nihil enim est hic aliud quam aër multus fluens et coacervatus : qui etiam πνεῦμα nominatur. Poëtæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμου s. ἀνέμων, pro ἄνεμον s. ἀνέμους simpliciter, ut Od. B. (148.) πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Δ. (839.) λιάσθη Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Od. K. (54.) habetur ἀνέμου θύελλα s. ἄελλα, ad verbum, Venti procella : αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Arat. εἰ δέ κε νηῒ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. interpr. Si gravis inciderit vehementi flamine ventus. At Il. N. (334.) paulo aliter, Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι. ||Ἄνεμοι, Filii Ἀστραίου et Ἠοῦς, Hesiod. Th. [378. Anima pro Ventus, Horat. Carm. 4, 12, 2. Cic. Tusc. 1, 19. Juncti ex anima tenui et ardore solis ignes. "Theo ad Arat. Dios. 67. Οὐδέν ἐστιν ἄλλο ἄνεμος ἢ ῥεῦσις ἀέρος." Gataker. Mss. "Fischer. Ind. Palæph. ad Lucian. 1, 208. De ventis Homeri et Hesiodi, Heyn. Hom. 6, 172. Ἀ. subaud., Wakef. Philoct. 1450. Ἀνέμου παιδίον, Toup. Opusc. 2, 171. Huschk. Anal. 148. et Ind. v. Ἀνέμον. Ἀνέμῳ διαλέγεσθαι, Valck. Callim. 208. Ἀνέμους πέμπειν, Jacobs. Anth. 9, 222." Schæf. Mss. "Τί φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπω, Theocr. Ventis committo, Ovid. Nubibus irrita dono, Virg." Barnes. Mss.]

" Ἀνεμίδιον, (τὸ,) deminutiva voce ὁ ἄνεμος dicitur, quasi Ventulus, afferturque hoc ejus e Plat. Theæt. exemplum, Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει. Sunt enim quidam venti γόνιμοι, ut Boreæ illi, qui equas implesse feruntur a poëtis." [" Quo auctore in antiquiora Lexx. venerit, nescit Buttmann. ap. Heindorf. ad Plat. Theæt. 533. Debetur id Suidæ, Platonis locum vitiose citantis. Veram scripturam citant Grammatici Bekkeri 1, 81. 401." Dindorf. Mss. Glossæ : Ἀνεμίδιον· Ventulus. Cf. Ἀνεμίδιος.]

Ἀνεμόδαρτα φυτὰ, vide Ἀνεμοτραφής. [Eust. Il. 1126, 40.]

[* "Ἀνεμόδουλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 6, 407." Boissonad. Mss.]

Ἀνεμόδρομος, ὁ, ἡ, Cursor cum vento currens : Vel, Cursor qui a vento impellitur. Lucian. [2, 80.]

[* "Ἀνεμοζάλη, Schol. Soph. El. 1151." Wakef. Mss.]

Ἀνεμοκοῖται dicti fuerunt quidam ap. Corinthum, quasi Sopitores venti, quod incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedarent : γένος ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, inquit Eust. : ad quod solers fuisse narratur Empedocles, cujus etiam ars quædam ad hanc rem memoriæ prodita est : hinc et Κωλυσάνεμος fuit vocitatus, s. Κωλυσανέμας, ut invenitur etiam scriptum, quod videlicet ventos prohiberet, s. arceret : verum secundum quosdam non incantamentis, sed circumpositis Agrigentinorum urbi innumeris asinorum pellibus, avertit ab ea ventos quibus infestabatur. Meminit Diog. L. [" Ad Diod. S. 1, 374. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 37." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνεμομαχία, Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 367." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνεμόπους, Ventosis pedibus. Etym. M. 20, 6." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεμοπόλεμος, Schol. Soph. Aj. 1120." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεμόπτερος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. 7, 3631(=141. Meurs.)" Kall. Mss.]

Ἀνεμοσκεπής, (ὁ, ἡ,) A vento tegens, A vento defendens. A Bud. exp. liberius, Adversus injuriam ventorum factus. Il. Π. (224.) Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων. Od. Z. (210.) et H. (282.) σκέπας ἀνέμοιο. Volunt tamen quidam Gramm. ἀνεμοσκεπῆς esse a v. σκέπω, non autem a nomine σκέπας : et scr. contendunt ἀνεμοσκέπης, non ἀνεμοσκεπής. Alioqui signif., Qui a vento tegitur. [" Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ἀνεμόστροφος, ὁ, ἡ, Vento agitatus. Anacr. 41. Ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ. " Brunck. ad Anacr. 112. Ed. 1. * Ἀνεμοστρεφής, Heyn. Hom. 6. 164." Schæf. Mss. " Var. Lect. Il. A. 256. Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀνεμοσφάραγος, ὁ, ἡ, Vento perstrepens. Pind. P. 9, 6. κόλπων, " Sinuum, i. e. vallium, ubi venti coarctati valde sonant. Ὁ σφάραγος est Guttur, it. Sonus durus gutture emissus." Damm.]

[* " Ἀνεμότροπος, Brunck. ad Anacr. 125." Schæf. Mss. * " Ἀνεμοτρεπής, Apoll. R." Wakef. Mss.]

Ἀνεμοτρεφής, et Ἀνεμοτραφής, ὁ, ἡ, A vento nutritus, A vento auctus et corroboratus. Suid. autem dicit ἀνεμοτρεφὲς esse Quod nutritum fuerit in locis bonos ventos habentibus, vel quæ sint bene vento exposita ; hoc enim solere esse et solidius et validius. Aut certe signif. Quod a vento nutritur. Il. Λ. (256.) ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος exp. Hasta corroborata a ventis antequam ex arbore abscinderetur. O. (625.) ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Fluctus alimentum a vento sumens et incrementum. Nam quo vehementius flat ventus, eo major oritur fluctus. Dicuntur et φυτὰ ἀνεμοτραφῆ, de quibus Eust. Ἄλλως γὰρ ἀνεμοτραφῆ ἀκούομεν φυτὰ τὰ κούφοις αὐξόμενα πνεύμασι. Hæc autem, addit, idiotæ opifices ἀνεμόδαρτα appellant, quæ videlicet πνοαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων : quæ verba Homeri sunt. Videtur autem fuisse hoc vocabulum ἀνεμόδαρτα ap. vulgus duntaxat in usu. [Synes. Calvit. 76. Eur. Fr. Belleroph. 14. * Ἀνεμοτροφής, Philostr. Imag. 2, 3. forma, Schneidero judice, dubia. Sic * Δ[illegible]οτροφὴς ap. Synes. 311. Ὑδατοτροφὴς, Athen. 2. p. 155. Schw. et Hesych. " Ἀνεμοτρεφὴς, Heyn. Hom. 6, 164. 7, 102. 779. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. 61. Oxon. Brunck. ad Anacr. 126. Jacobs. Anth. 10, 384. Boissonad. in Philostr. 601. Ἀνεμοτραφὴς, Jacobs. Exerc. 11, 77. ad Il. Λ. 256. Heyn. Hom. 6, 164. 7, 102. * Ἀνεμότροφος, Brunck. ad Anacr. l. c. (112.)" Schæf. Mss.]

[* Ἀνεμούριον, τὸ, Hero 230. " Eust. ad Il. B." Kall. Mss. " Ventus secundus. Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀνεμόφθορος, ὁ, ἡ, A vento disperditus, A vento periens. Σπέρματα ἀνεμόφθορα, Semina vento perdita s. corrupta, Eust. Itidem vero ἀνεμόφθορα ἔσπειραν, ap. LXX. Interprr. Oseæ 8, [7. Es. 19, 7. Gen. 41, 7. 23. 27. : Ἀνεμόφθορος γίνομαι, Vento corruptus fio, Prov. 10, 6. " Philo J. 2, 431. Etym. M." Wakef. Mss. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 132." Schæf. Mss.]

Ἀνεμοφθορία, ἡ, Corruptio quæ fit a vento : ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων, Suid. [Corruptio aëris, Agg. 2, 18. Deut. 28, 12. 2 Par. 6, 28. Aqu. Symm. Theod. Amos. 4, 9.]

Ἀνεμοφόρητος, ὁ, ἡ, A ventis disjectus, A ventis dilatus, i. e. in diversas partes latus. [" Lucian. Lexiph. 527(=2, 333.) Πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα καὶ ὑμενόστρακα." Scott. App. ad Thes. Cicero ad Att. 13, 37.]

Ἀνεμώκης, ὁ, ἡ, Velox. Ad verbum, Vento velox, s. celer : Venti celeritatem habens, s. velocitatem. Ἀνεμώκεσι δίναις, ap. Aristoph. (O. 697.) exp. ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς. Apud Suid. ponitur etiam ἀνεμώκεος, qui gen. est ab ἀνεμώκης, tanquam nominativus. [Eur. Phœn. 164.]

Ἀνεμώλιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vanus, Inanis, Frivolus, Futilis. A gen. ἀνέμου fit ἀνεμώνιος, deinde ἀνεμώλιος, inquit Etym. compositum esse negans. Alii tamen volunt ex ἄνεμος et ὄλλω conflatum esse, ut sit ἀνεμώλιον Quod ventus perdit, Quod a vento rapitur, et ita perditur, Quod cum vento interit. Il. Φ. (474.) Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως ; Od. Δ. (837.) Λ. (463.) ἀνεμώλια βάζειν, i. e. ἀνεμοφόρητα, ut ait Etym. Vide Eust. de hujus nominis formatione. [" Ἀνεμώλιος, Heyn. Hom. 4, 622. 624. 5, 39. 8, 34. 204. 475. * Ἀνεμωλίως, 8, 204." Schæf. Mss.]

Ἀνεμωλία, Herba, vide Ἀνεμώνη. " Ἀνεμωλία, ἡ, Herbæ nomen ap. Theophr. H. P. 7, 10. quæ eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ."

'Αλεξάνεμος, Ventos arcens: ut Od. Ξ. (529.) χλαῖναν ἑέσσατ' ἀλεξάνεμον.

[* 'Επάνεμος, ὁ, ἡ, Ventis perflatus. Hippocr. 350, 39=1200.]

" Εὐάνεμος, ὁ, ἡ, Ventorum habens copiam, Ventis " pervius, Ventosus;" Serenus; Pulcer; A ventis tutus. Soph. Aj. 198. " Pausan. 1, 387. Bergler. ad Alciphr. 256: Crinagor. 23. Brunck. Soph. 3, 425. Lobeck. ad Aj. p. 251." Schæf. Mss. " Theocr." Wakef. Mss.]

'Ισάνεμος, (ὁ, ἡ,) Par vento, velocitate videlicet, i. e. Velocissimus, ap. Eur. (Iph. A. 207.) Sic Hom. θέειν ἀνέμοισιν ὁμοίας. [" Valck. Diatr. 107. Callim. 293." Schæf. Mss.]

[* Κατάνεμος, ὁ, ἡ, Ventis expositus. J. Poll. 1, 101. de vituperatione portus, Τραχὺς, κατάνεμος, κυματίας.]

Κωλυσάνεμος, vide 'Ανεμοκοῖται. [Sturz. ad Emped. p. 49. " Κωλυσανέμας, Valck. Phœn. p. 43. Lobeck. ad Aj. p. 309." Schæf. Mss. " Κωλυσάνεμος, Clem. Alex. 754." Wakef. Mss.]

Λανθάνεμος ὥρα, vide Λανθάνω. " Λανθάνεμον " ὥραν, Simonides ap. Aristot. H. A. 5, (8.) vocat " Tempus, quo silent venti. Gaza vertit Clementiam " temporis." [Forte corruptus est h. l., cum analogia Gr. linguæ postulet λησάνεμον, ut etiam hic scr. Nam Cod. Ven. habet λαθάνεμον, Dorice pro ληθάνεμον, et quid mirum, si Θ in vett. Mss. aliquando lectum sit pro Σ?]

'Ανεμόεις, (όεσσα, όεν,) Ventosus; ea signif. qua dicuntur loca ventosa. Est autem poëticum v. ἀνεμόεις, quod ut ingredi versum hexam. possit, mutat α in η interdum; dicitur enim ἠνεμόεις, ἠνεμόεσσα, ἠνεμόεν. Od. T. (432.) τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας. [Æsch. Choëph. 589. Eur. Heracl. 779. 'Ανεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ. " Wakef. Trach. 953." Schæf. Mss.]

'Ανεμώδης, ὁ, ἡ, Vento plenus, Ventosus, Venti naturam habens, ἀνεμιαῖος, [Gl. Ventosus. Nonn. Jo. 19, 20. Hippocr. 80, 45. " Brunck. Soph. 3, 444." Schæf. Mss. " Nicand." Barnes. Mss.]

¶ 'Ανεμόω, Ventilo, Vento agitari facio. 'Ανεμοῦμαι pass. unde partic. ἠνεμωμένος. Lucian. (1, 326=2, 125.) Τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον συνεῖχε, Ventilatum, ut vult Bud. 'Ηνεμῶσθαι præterea est Suidæ, τὸ περὶ ἔρωτα ἐπτοῆσθαι, in h. l. Æliani (H. A. 613.) Καὶ ἐδόκει περὶ τὴν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι. [Callistr. Stat. 14. 'Ηνεμωμένος τὴν τρίχα. Hippocrati, Flatu distendo, 227, 2. 287, 25. 410, 39.: Anal. 1, 255. ἁλὸς ἠνεμωμένης: Heliod. τὸ ὄμμα ἠνεμωμένος. Ælian. H. A. 11, 7. Ὅσοι περὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν ἠνέμωνται. " Wakef. S. C. 1, 138. ad Charit. 481. Hegesipp. 6." Schæf. Mss.]

[* " 'Ανεμείη, (ἡ, Selinum.) Orac. Sibyll. p. 551. Gall. (Οὐ κόνις ἀλλοτρίη κρύψει νέκυν, ἀλλ' ἀνεμείης Ἄνθεος οὔνομ' ἔχουσα.)" Kall. Mss. " Selinuntem ab herba vocitatum qui ignorat, is, ut est in Proverbio, οὐδ' ἐν σελίνοις versatus est. Sed cur ἀνεμείην vocat Sibylla? an eo nomine Selinum notabant Sibyllæ cives, ut solent herbarum appellationes vulgo usitatæ singulis fere in ll. variare? an quia selinum locis altis et vento perviis gaudet, quemadmodum peculiariter dictum orcoselinum." Opsop.]

[* 'Απανεμάω, UNDE Hes. 'Απηνεμήθη· ὑπ' ἀνέμου ἔπεσεν. Ita Schneider. Lex. sed leg. ἀπηνεμώθη, ab * ἀπανεμόω.]

Διανεμόω, Idem. Exp. etiam Ventis expono, in VV. LL. Et διανεμωμένας ἐθείρας, Jubas vento expassas, Epigr. pro διηνεμωμένας. [Anal. 2, 225.: Lucian. 6, 10. 'Εσθῆτα συνεστάλθαι—διηνεμῶσθαι.]

'Εξανεμόω, vel potius 'Εξανεμοῦμαι, pass. ut ἐξανεμοῦσθαι de segetibus dictum, cum jam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur et quasi eventilantur. Theophr. H. P. 8, 10. 'Απόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ πυρὸς καὶ κριθὴ, ὅταν ἢ ἀνθοῦντα ληφθῇ, ἢ ἄρτι ἀπηνθηκότα καὶ ἀσθενῆ, μᾶλλον δὲ ἡ κριθή· πολλάκις δ' ἤδη ἐν τῷ ἁδρύνεσθαι, ἐὰν πνεῦμα μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ἐπιγένηται· ξηραίνει γὰρ καὶ ἀφαναίνει· ὃ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Eventari, sine auctore, ut opinor, locutus. Vide Plin. 18, 17. 'Εξηνεμωμένος καὶ ἀερίζων ab Aretha dicitur pro In ventum evanescens, ut tradit Bud. Ab Aristot. autem

A equæ equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, H. A. 6. || Suidæ ἐξανεμοῦσθαι est ἐπαίρεσθαι: Hesychio autem non solum μετεωρίζεσθαι, sed etiam ξηραίνεσθαι, quod convenit cum illo Exinaniri, de segetibus dicto paulo ante. [" Hippocr. (241, 45.) Αὐχμηραὶ τρίχες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνεμῶντο: Apollod. 1, 6.: Ælian. H. A. 13, 11. 'Ες δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον, Excitavit; 10, 27. Εἰς τὴν μίξιν θερμότατα ἐξηνέμωται; 15, 29. Τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη. Vanum, Irritum facere, ἐξαν. τὰ λέχη, Eur. Hel. 32. Andr. 938. Aristot. H. A. 7, 5. Ælian. 10, 27." Schneider. Lex. " Heyn. ad Apollod. 80. Wakef. Georg. 105." Schæf. Mss. " In pass., Vento agitor, Ælian. H. A. 4, 6. Ventis exponor, 181. bis." Wakef. Mss.]

[* " Κατανεμόω, Ventis agito, Eustath. Ism. 394." Wakef. Mss.]

[* 'Υπανεμάω, s. potius * 'Υπανεμόω, Liban. 4, 1072. Ὠικτείρησεν ἔρως τὴν συμφορὰν, καὶ παρὰ τῇ κόρῃ τὸ πτερὸν * ἡδίστως ὑπέσυρε, καί πως ἔρωτι τὰς παρειὰς ὑπηνέμησε.]

B ¶ 'Ανέμιος, ὁ, ἡ, ITEM 'Ανεμίδιος, (ία, ιον,) ITEM 'Ανεμιαῖος, (αία, αῖον,) Vento plenus, Vanus, Evanidus: Subventaneus, secundum quosdam; ut ἀνεμίδιον ᾠὸν, Subventaneum ovum, quod et ὑπηνέμιον dicitur. Ventosum hac in signif. sunt qui dici posse existiment. Invenitur et ἀνεμιαῖον κύημα exp. Fœtus evanidus. Plato ἀνεμιαῖον τόκον opponit τῷ γονίμῳ, Fœcundo, Theæt. (s. 23.) || Metaph. ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, Homo levis, inconstans, et instabilis mente: Διὸ καὶ τοὺς κατὰ νοῦν ἀστάτους, ἀνεμιαίους φαμέν. Eust. [ad Il. A. p. 31, 50. Athen. 57. Vide 'Ανεμίδιον. " 'Ανεμίδιος, Kuster. Bibl. Chois. 93. Aristoph. 192. b. 'Ανεμιαῖος, Mœris 73. et n.: Alciphro 80. Wyttenbach. Ep. Cr. 56. Bibl. Crit. III, 1. p. 27. Toup. Opusc. 2, 137. Thom. M. 68. Boissonad. in Philostr. 299. Heindorf. ad Plat. Theæt. 313." Schæf. Mss. " 'Ανέμιος, Philo J. 1, 96." Wakef. Mss.]

[* 'Ανεμία, et Ionice 'Ανεμίη, ἡ, i. q. ἐμπνευμάτωσις, Flatuum repletio. Hippocr. Epid. 2. p. 317, 29.]

'Ανεμίζω, Vento impello s. agito. 'Ανεμίζομαι, pass.
C Vento impellor s. agitor. Jac. Ep. 1, (6.) Ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ. [Gl. 'Ανεμίζω· Ventilo. " Pass., Schol. Od. M. 336." Wakef. Mss.]

¶ Ἤνεμος pro ἄνεμος, poët. Hesiod.

'Ηνεμόφοιτος, ὁ, ἡ, Peraëra vadens, Aërius. [" Nonn. Dionys. 37, 85. 46, 490. 530." Kall. Mss. Adde 2, 24. Βροντὴν δ' ἠνεμόφοιτον ἐδίζετο φοιτάδι λύσσῃ.]

[* 'Ηνέμιον, τὸ, i. q. ἀνεμώνη. Diosc. 2, 207.]

'Ανήνεμος, ὁ, ἡ, Ventorum expers, Tranquillus. 'Ανήνεμος γαλήνη, Epigr. [Anal. 2, 242.] ET 'Ανηνεμία, (ἡ,) Ventorum expers tranquillitas. Aristot. Probl.: quod tamen vocabulum Luciano improbari scribunt, [Pseudos. 29. Soph. Œd. C. 677. ἀν. πάντων χειμώνων. ET * " 'Ανηνεμέω, Strabo 388." Kall. Mss. " 'Ανηνεμία, Jacobs. Animadv. 205." Schæf. Mss.]

'Απήνεμος, ὁ, ἡ, Ventos non habens, aut, A vento procul remotus. Hes. [" Dio Chrys. 1, 209. Basil." Wakef. Mss.]

D [* Διήνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vento expositus. Philo de Sept. Mirac. 1. " Quod Venti perflant. Soph. Trach. 327. Δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξότου πάτραν Διήνεμον λέλοιπεν. Ovid. Rem. Am. 369. Perflant altissima venti." Seager. Mss. " Ad Callim. 1, 147. Brunck. et Wakef. ad Soph. l. c." Schæf. Mss.]

Δυσήνεμος, ὁ, ἡ, Difficiles et malos ventos habens: δυσήνεμος χθὼν ap. Dionys. P. (759.) Ventis vexata regio. Est item * δυστάραχος Hesychio et VV. LL. Graviter olens et fœtens. CUI contrarium Εὐήνεμος, Bonos et prosperos ventos habens. Et metaph. Serenus, Pulcer, Suid. Apud Eur. (Andr. 750.) εὐήνεμος λιμὴν, A ventorum injuria tutus portus. [Δυσήνεμος, Soph. Antig. 591. ET * " Εὐηνεμία, (ἡ,) Lu" cian. Lexiph. 530. (=2, 337.)" Scott. App. ad Thes. " Εὐήνεμος, Musgr. Helen. 1472. Jacobs. Animadv. 276. ad Charit. 736." Schæf. Mss.]

" 'Επηνέμιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vanus, Evanidus, Ta" lis qui in ventos abiturus sit, unde ἐπηνέμιος πλοῦ" τος a Suida dicitur esse ὁ ψευδόμενος. Sed addit, καὶ " ὁ ἀθρόον φανείς. Affert item, 'Επηνέμιον βλέπω γε."

" Κατήνεμος, ὁ, ἡ, Ventis obnoxius s. expositus, " Ventosus." [Theophr. 409. " Ælian. H. A. 4, 6. p. 181. J. Poll. 1, 79. Schol. Il. B. 632." Wakef. Mss.] A

" Μετηνέμιος, (ὁ, ἡ,) πῶλος, Pullus equinus, qui " pedum pernicitate vel cum ventis contendat, ut " illi, qui ap. Hom. πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο." [Anal. 3, 136.]

Νήνεμος, ὁ, ἡ, Ventos non habens. Item Serenus, Tranquillus, et i. q. ἀνήνεμος: item et εὔπνους, Hesych. Il. Θ. (552.) νήνεμος αἰθὴρ, i. e. χωρὶς ἀνέμου. Compos. e νὴ priv. et ἄνεμος, s. poët. ἤνεμος. Hinc Νηνεμία, (ἡ,) Ventos non habens serenitas. Et quemadmodum γαλήνη proprie de Maris tranquillitate dicitur, sic νηνεμία de Serenitate aëris. Annotatur autem Atticos νηνεμίας absolute pro νηνεμίας οὔσης dicere. Ετ Νηνεμούμενον Quod a ventis non amplius agitatur, Tranquillum, Hes. [Νήνεμος, Eur. Hel. 1471. Hippocr. 350, 39.: Νηνεμέω, Γυναικ. 2. p. 268= 639, 18. Strabo 472. * Νηνεμία, Hippocr. 117, 22. " Herod. 1. p. 36. 443, 13." Scott. App. ad Thes. * " Νηνεμόω, Ruhig- still machen, Hesych." Schneider. Lex. Νηνεμόω verbum est nihili contra Gr. linguæ analogiam formatum. Hesychii glossam ad νηνεμέω refer. " Νήνεμος, Ruhnk. Ep. Cr. 253. Eur. Hec. 533. Νηνεμία, Od. 5, 392. 12, 169. Jacobs. Anth. 9, 24. Timo Phlias. 44." Schæf. Mss.] B

[* Πολυνηνέμιος, ια, ιον, Admodum tranquillus. Unde * Πολυνηνεμία, ἡ, subst., Anal. 2, 161.]

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ, q. d. Pedibus, i. e. pedum velocitate, ventos æquans, Pedibus celer. Ποδήνεμος Ἶρις, Il. E. (353.) et in Epigr. ποδήνεμος αἴθυια ap. Suid. qui interpr. et ταχεῖα: Hes. autem τοῖς ποσὶ ταχεῖα: item ὑπόπτερος. [Il. B. 786. " Toup. Opusc. 1, 365. Jacobs. Anth. 6, 405. Leontius 5." Schæf. Mss.]

Προσήνεμος, ὁ, ἡ, Vento expositus, Auræ patens. Προσήνεμος ἅλως, Xen. Προσήνεμον καὶ πνευματῶδες, Theophr. Et ἐν προσηνέμῳ, In aura, Xen. O. (18, 7.) Λικμᾷν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἅλω, οὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου: ubi προσήνεμον et ὑπήνεμον opponuntur. Sic et ap. Theophr. Bud. Vide Ὑπήνεμος. [" Dionys. H. 2, 90. Clem. Alex. 235." Wakef. Mss.] C

Πυρήνεμος, ὁ, ἡ, Ignem ventilans, ut πυρηνέμους ῥιπίδας, Epigr. [Philipp. 13.]

[* Συνήνεμος, ὁ, ἡ, Ventis expositus. J. Poll. 5, 110. Κατηφὲς, καταπνεόμενον, κατήνεμον, συνήνεμον, * δύσθερον. " Myth. p. 453." Wakef. Mss.]

[* Ὑπερήνεμος, ὁ, ἡ, Jo. Philoponus. " Niceph. Blemm. Phys. 133." Schæf. Mss.]

Ὑπήνεμος, ὁ, ἡ, inquit Bud., Auræ patens, i. e. Vento expositus: ut ὑπήνεμος νεοττία, Vento expositus nidus, h. e. Non occultus et in terra defossus, Aristot. H. A. Ὑπήνεμος tamen nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, ut ap. Xen. O. (18, 7.) Ἦν δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἐρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα, Ita ventilare incipiat, ut primum id ventiletur quod ab adverso vento longissime distat, ut scilicet progrediatur ventilatio sursum versus et in adversum ventum, ad eam partem videlicet, quæ προσήνεμον μέρος τῆς ἅλω dicitur, Gallice, Au-dessus du vent. Hæc Bud. in suo Lex. addens etiam opponi sic et ap. Theophr. ὑπήνεμος et προσήνεμος: quod Theodor. non intellexerit. Idem certe Theodor. ὑπήνεμον τόπον ap. Theophr. C. P. 3. vertit Locum tranquillum. Soph. Ant. (418.) Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι pro A vento aversi. Quam interpr. cum locus aperte poscat, contrariam tamen vulg. Interpr. habet, sed a me emendatam in Editione Tragœdiarum selectarum Græco-Lat. [Anal. 3, 218. δόξαι, Alciphro 2, 2. "p. 220. Toup. Add. in Theocr. 403. Harles. ad Theocr. 346. ad Lucian. 1, 346. Epigr. adesp. 313. a." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss. " Eur. Cycl. 44." Seager. Mss.] D

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Subventaneus, si Lat. dici potest, Cui subest ventus. Usitatissima signif. dicitur h. v. de ovis irritis et e quibus nihil gignitur, quæ feminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt. Plin. 10, 58. ita claudit: Et ipsæ autem inter se, si mas non sit, feminæ æque saliunt, pariuntque ova irrita, e quibus nihil gignitur, quæ ὑπηνέμια Græci vocant. Idem Plin. 10, 60. itidem de ovis: Quidam et vento putant ea generari; qua de causa etiam Zephyria appellantur. Vide et οὔρια ᾠὰ, item κυνόσουρα ᾠά. Aristoph. ap. Athen. (374.) πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ Ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις. Legitur et ap. Aristot. aliquoties. Huc autem Lucian. (1, 531.) alludens dixit Junonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis denique ovis ducta metaph. dicitur ὑπηνέμιον Quicquid est inane, vanum et futile: unde ὑπηνέμιος λόγος, Plut. de Audiendo, pro Inani, et E quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, quique audienti non prodest, ut inquit Bud. Sic Lucian. (2, 720.) ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit Futilia. ‖ At Græci poëtæ ὑπηνέμιον varie usurpant eod. fere modo, quo Lat. poëtæ suum Ventosum: unde ap. Nonn. (Dionys. 8, 177.) ὑπηνέμιος πούς, et ὑπηνέμιον πνεῦμα. ["Ἄνθρωποι, Plut. Sertorio 12, Vagi. " Mœris 73. et n.: Bibl. Crit. iii, 1. p. 27. Voss. Myth. Br. 1, 155. Toup. Opusc. 1, 523.; Emend. 2, 314. Thom. M. 68. Bergler. ad Alciphr. 301. ad Lucian. 1, 531. Jacobs. Anth. 6, 207. Posidipp. 13. Aristoph. Fr. 234." Schæf. Mss. " Levis, Nicand. Al. 424." Wakef. Mss. " Theocr. 5, 115." Seager. Mss.]

[* Φιλήνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vento expositus. Alciphro 3, 11. πίτυς, Anal. 2, 216. αὐλὸς * καμινευτὴρ φ. " Jacobs. Anth. 9, 159." Schæf. Mss.]

Ἠνεμόεις, (όεσσα, όεν,) Ventis perspirabilis. Inde metaph. Altum signif., quod loca altiora ventis magis pervia sint; ut ἠνεμόεσσα Ἴλιος (Il. Γ. 305.) Signif. etiam Celerem et Ventos velocitate assequentem, quemadmodum ap. Oppian. C. 3. Παρδάλιές τ' ὀλοαὶ καὶ τίγριδες ἠνεμόεσσαι. [" Valck. ad Phœn. p. 389.; Animadv. ad Ammon. 71. ad Callim. 1, 147. Callim. 274. ad Herod. 421. Brunck. Trachin. 327. Wakef. ibid. ad Pausan. 189. Jacobs. Anth. 11, 232. ad Charit. 668." Schæf. Mss. " Celer, Schol. Nicand. Th. 454. Altus, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἠνεμώδης, ὁ, ἡ, Ventosus. Ἠνεμῶδες item Hesychio ἠχῶδες signif. quod venti vehementiores sonitum quendam et murmur edant. Hinc Virg. Ventosum auræ murmur.

Ἀνεμῶτις, (ιδος, ἡ,) Minerva fuit cognominata in Peloponnesi quodam loco, quod ibi ventum perniciosum sedaret.

¶ Ἀνεμώνη, ἡ, Herba sic dicta, quod vento flante aperiatur. Esse autem tradunt Papaveris genus, cujus flos rosæ quidem speciem præ se fert, sed omni odoris gratia caret. Unde ortum Proverb. Ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις, Rosam cum anemona confers. Sunt qui herbam hanc anemonam Fremium Lat. appellari velint. Ceterum ad hujus nominis etymum respiciens, Ovid. ita clausit Metam. 10. Namque male hærentem et nimia levitate caducum Excutiunt idem qui perflant omnia venti; vel, ut in aliis Codd., Qui perflant nomina. Sed leg. potius, ut in vetustis, Qui præstant nomina. Loquitur autem ibi de flore ipso. In VV. LL. scribitur, ἀνεμωλίαν Theophrasto H. P. 7, 10. esse i. q. ἀνεμώνην, et Lat. Fremium. ‖ Ἀνεμώνη, metaph. Vanitas. Lucian. (2, 348.) Μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, i. e. inquit Bud. Vana verba, frivola, nugatoria. [Meleager 1, 46. Σικελίδεώ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα. Diosc. 2, 207. Anemone coronaria Linn. Glossæ: Ἀνεμώνη· Alterculum, Vaccinium, Saliuncula. * Ἀνεμώνιον· Vaccinium. Ἀνεμώνη, Medicamentum, Trallian. 7. p. 129. Ἀνεμώνιον, Diosc. Parab. 1, 6. "Ἀνεμώνη, Schrœber. ad Theocr. 95. Heringa Obs. 211. Jacobs. ad Meleagr. 13. ad Lucian. 1, 719. Lucian. 2, 348." Schæf. Mss.]

[* Ἀνεμωνὶς, ἡ, Nicand. " Nonn. Dionys. 42, 222." Kall. Mss. " Athen. 684." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεμώνιος, Nonn. Dionys. 43, 223." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 8, 93." Schæf. Mss.]

" Ἀμώνας, Æolice dici τὰς ἀνεμώνας testatur Hes."

[* Λειροπολφανεμώνη, Pherecrates ap. Athen. 269.]

¶ Ἀνεμώρεια, s. Ἀνεμώλεια, Urbs Phocidis, Il. B. (521.) cujus civis dicitur Ἀνεμωρεεύς. Sic autem appellata fuit a ventis eam perflantibus. Vide Steph. B. et Eust. [Strabo 9. p. 531. Sieb.]

ἌΝΕΥ, adv. Absque, Sine. Ex α priv. et v. νίσσεσθαι, ut vult Eust.; sed ridiculum videtur esse hoc etymum. Ἄνευ ἠχῆς, Sine sono, Cic. vertit, Sine ullo

sono. Interdum redditur per Citra; ut, ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, Citra virilem congressum. Ἄνευ τοῦ πράττειν, Factis procul, in VV. LL. exp. e Gell. Ibidem, ἄνευ πτερύγων, Exceptis alis. Cic. quoque particulam hanc variis modis exprimit; ut cum hæc Epicuri verba, Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, vertit, Non posse jucunde vivi, nisi sapienter vivatur. Idem h. l. e Plat. Tim. in quo bis hoc adv. habetur: Χωρισθὲν δέ τε πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν, ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, Nihil porro igni vacuum videri potest, nec vero tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Posset tamen et his in ll. ἄνευ verti Sine, vel Absque.

Ἄνευ, Præterquam quod, ut Bud. vertit in h. l. Demosth. (255.) Ὁ γὰρ πάτε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ δόξαν καλὴν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς.

Ἄνευ postponitur nonnunquam, ut Lat. Sine: ut ὧν ἄνευ, et τούτων ἄνευ, Quibus sine, His sine. Est autem ἄνευ in usu tam prosæ scriptoribus, quam poëtis: ut, Αἴκεν ἄνευ ἐμέθεν. A

[Ἄνευ, Il. 13, 556. οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν. "Pausan. 1, 380. 150. 287. Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Trach. 342. ad Diod. S. 2, 376. Ἄ. τινὸς, Xen. Mem. 1, 2, 10. Præter, Plut. Mor. 1, 95. 269. 347. A casu, quem regit, pluribus interjectis sejunctum, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xv. Postpositum, Duker. Præf. Thuc. p. 6." Schæf. Mss. "Plut. 8, 912." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄνευ· Sine, Absque, Præter, Citra. Ἄνευ ἀμφιβολίας· Sine dubitatione. Ἄνευ ἀμφισβητήσεως· Sine controversia, Sine dubitatione. Ἄνευ ἀναβολῆς· Sine dilatione, Sine procrastinatione. Ἄνευ ἀντιλογίας· Sine controversia, Sine contradictione. Ἄνευ ἀντιῤῥήσεως· Sine controversia. Ἄνευ διαλείμματος· Sine intermissione. Ἄνευ διαπορίας· Sine cunctatione. Ἄνευ διστανμοῦ· Sine dubitatione. Ἄνευ μελλησμοῦ· Sine procrastinatione. Ἄνευ μέμψεως· Sine querela. Ἄνευ παρολκῆς· Sine dilatione. Ἄνευ ποικιλίας τινὸς, ἢ ἀμφισβητήσεως· Sine ulla varietate. Ἄνευ πραγματείας· Sine nundinatione. Ἄνευ προνοίας· Imprudens. Ἄνευ ῥυθμοῦ· Immoderatus. Ἄνευ ὑπερθέσεως· Sine dilatione. Ἄνευ τινός· Sine ullo, Sine aliquo. Ἄνευ χρήσεως· Inusitate.]

Ἄνευθε et Ἄνευθεν, ap. poëtas tantum pro eodem. Il. X. (39.) Οἶος ἄνευθ' ἄλλων. Π. (89.) Μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur sine casu. Etym. ait nullum extare aliud adv. illi simile in θεν desinens. [Apoll. R. 2, 153. 3, 782. 4, 746. 1248. 2, 872. 3, 114. 333. "Heyn. Hom. 8, 256. 448. Jacobs. Anth. 8, 155." Schæf. Mss.]

Ἀπάνευθε et ἀπάνευθεν etiam dicuntur pro Sine, vel Procul a, aut Seorsum: ut Il. A. (549.) ἀπάνευθε θεῶν. Ψ. (83.) Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ. Υ. (41.) Εἴως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν. Od. Z. (223.) αἳ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν. ["Il. 19, 374. et 356. coll. 379. Heyn. Hom. 4, 27. 7, 808. Hom. H. in Cer. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 258. Monum. Byz. 1." Schæf. Mss.]

"Κἄνις, Dorice pro καὶ ἄνευ, Etiam sine. Aristoph. A. πειρῆσθε κἄνις τῶ πατρὸς παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μᾶζαν. Apud Schol. vero scriptum κάννις, duplici ν, exponentem itidem καὶ χωρίς."

ἈΝΕΨΙΟΣ, ὁ, Consobrinus, Amitinus, Patruelis, Fratris vel Sororis filius. Ἀνεψιοὶ, inquit Hesych. ἀδελφῶν υἱοί. Dicitur autem interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, et ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus (270.) Ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, Bud. interpr. Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Varie enim, inquit, accipitur ἀνεψιός. Idem in Lex. scribit, Demosthenes fratris et sororis liberos invicem ἀνεψιοὺς appellat, et eorum filios ἀνεψιαδοῦς, Or. c. Steph. Plut. Theseum et Herculem appellat ἀνεψιούς. Il. I. (464.) Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες: ubi Eust. ἔτας ait vocari πάντας τοὺς συνήθεις, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔθος, dici autem ἀνεψιοὺς, τοὺς τοῦ γένους, ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνεψιῶν: esse autem ἀνεψιοὺς qui postea nominati sint ἐξάδελφοι.

Ceterum ἀνεψιὸς vult Etym. esse ductum παρὰ τὸ ἀνῆφθαι, ut sit ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν: sed viderit. [Gl. Ἀνεψιός· Affinis, Consobrinus, Sobrinus, Frater patruelis, Patruelis. Ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀῤῥένων· Patrueles, Sobrini, Consobrini. Ἀνεψιαὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν· Amitini. "Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849. Schurz. Bibl. Vinar. 219. Fac. ad Paus. 2, 31. ad Diod. S. 2, 231. De prosodia, Heyn. Hom. 7, 93. Ἀνεψιοὶ, Gesshwisterkinder, Pausan. 1, 332. 395. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄδμητος. Valck. Animadv. ad Ammon. 8. ad Timæi Lex. 41. Theocr. 22, 170. Ammon. 17. 54. ad Diod. S. 1, 278. Herod. 507. 544. et n." Schæf. Mss.]

Ἀνεψιὰ, ἡ, Consobrina, Patruelis. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) Συνεληλύθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ, καὶ ἀνεψιαί. Citatur e Plut. Solone ἀνεψιὰ μητρὸς pro Consobrina matris. Plut. in Probl. Rom. Ἀλλὰ ὀψὲ συνεχώρησαν ἀνεψιαῖς συνοικεῖν: ubi quidam ἀνεψιὰς vertunt Neptes, alii rectius Consobrinas. [Gl. Ἀνεψιά· Consobrina. "Ind. Xen. Mem. Abresch. Lect. B Arist. 205. Phrynich. Ecl. 134. Dionys. H. 1, 200." Schæf. Mss.]

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, Consobrinitas, ad verbum, vel Patruelitas. Gradus propinquitatis, quam ἀνεψιοὶ faciunt et ἀνεψιαί. Apud Demosth. μέχρι ἀνεψιότητος. [Gl. Consobrinitas, Sobrinitas. "Etym. M. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀνεψιαδοῦς, (οῦ,) ὁ, Filius consobrini, s. consobrinæ, s. patruelis, vel amitini. Demosth., ut paulo ante e Bud. retuli, Fratris et sororis liberos invicem ἀνεψιοὺς appellat, et eorum filios ἀνεψιαδοῦς, Or. c. Steph. Ἀνεψιαδοῦς, inquit Hesych., ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ γεγονὼς ἢ τῆς ἀνεψιᾶς. Fit autem ἀνεψιαδοῦς ex ἀνεψιὸς ead. forma qua ἀδελφιδοῦς ex ἀδελφός. [Gl. Sobrinus. "Demosth. in Steph. 1. p. 1118=292. Ἔστι γὰρ ἡ τούτου μήτηρ, καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατὴρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτῳ· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνου, καὶ τοὺς ἐμοὺς, ἀνεψιαδοῦς. In Reiskii Ind. non legitur." Seager. Mss. "Phrynich. Ecl. 134." Schæf. Mss. "Jambl. Protr. 154. C Procop." Wakef. Mss.]

Ἀνεψιαδῆ, (ἡ,) Filia consobrini, vel consobrinæ, s. patruelis, vel amitini. ["Phrynich. 134." Schæf. Mss.]

Ἀνεψιάδης, (ὁ,) vide ap. J. Poll. et Suid. in Vita Hesiodi. ["Jambl. Protr. 364. K. *Ἀνεψιαδῆς, Phalar. 214." Schæf. Mss.]

Αὐτανεψιὸς pro ἀνεψιὸς putat poni Bud. afferens h. l. Ἔστι δὲ οὗτος, Ἀξιόχου μὲν υἱὸς, τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Sed et ab J. Poll. ἀνεψιοὺς et αὐτανεψιοὺς pro iisdem poni quidam tradiderunt. Ego tamen in αὐτανεψιοὶ restringi signif. puto. Idem et de Ἀντανεψιὸς dico. [Ἀντανεψιὸς in Schneider. Lex. non legitur. "Phavor. 90. Ἀντανεψιοὶ καὶ ἀνεψιοί· οἱ ἀδελφῶν παῖδες." Scott. App. ad Thes. "Αὐτανεψιὸς, ὁ, i. q. ἀνεψιὸς, fem. * Αὐτανεψία, Lycophro 811. J. Poll. 3, 28. Æsch. Suppl. 939. 991. Eur. (Rhes. 944. Heracl. 212. 987.)" Schneider. Lex. J. Poll. 3, 28. Lycophro 546. 798. "Αὐτανεψιὸς, Toup. Opusc. 1, 111. Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849. *Αὐτανεψιὰ, Abresch. Lect. D Arist. 205." Schæf. Mss. "Αὐτανεψιὸς, Eustath." Wakef. Mss.]

Ἐξανεψιὸς, E patre consobrinus, ἐξανεψιοὶ, Quorum patres sunt inter se ἀνεψιοὶ, aut matres inter se ἀνεψιαί. J. Poll. 3. Οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν, ἀλλήλοις ἐξανεψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί. ["Polyb. ap. Athen. 440." Schweigh. Mss. "Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 17. 54. Ἐξανεψιαὶ, Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849." Schæf. Mss.]

ἌΝΗΘΟΝ, τὸ, Anethum, Herba nota, quæ et ap. nostrates Græcum nomen e parte retinet. Sic autem appellatur secundum Etym. παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, Quod cito crescat. Aristoph. N. (982.) Οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, οὐδὲ σέλινον. ["Herod. 4, 41. J. Poll. 6, 107." Kall. Mss. Rhodigin. 27, 26. Dalechamp. ad Plin. 20, 18. "Heyn. ad Virg. Bucol. 45. Koen. ad Greg. 283. 287. ad Herod. 313." Schæf. Mss.]

Ἀνηθοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Anethi speciem s. formam

habens, i. e. similis anetho. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.] A

'Ανήθινος, ὁ, ἡ, [imo ἴνη, ινον,] Anethinus, Ex anetho confectus, vel Ex anetho constans: ut ἀνήθινος στέφανος, Anethina corona, pro Ex anetho confecta, Theocr. (7, 63.) Et ἀνήθινον μύρον, Diosc. 1, 62. Item ἀνήθινος οἶνος, 5, 67. [" Seber. ad J. Poll. 6, 107. || 'Ανηθίνη, Emplastrum, quod multum confert ægre spirantibus, Trallian. p. 84. || 'Ανήθινον ἔλαιον, Oleum anethinum, 86. *'Ανηθέλαιον, (τὸ,) Synes. de Febr. 182. 266. Theoph. Nonn. 22. Rhod. ad Scrib. Larg. 93." Kall. Mss.]

[* 'Ανηθίτης, ὁ, ut ἀνηθίτης οἶνος Geopon. 8, 3.]

'ΑΝΗΡ, Vir, gen. ἀνδρὸς, et itidem in cet. sed ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα dicunt poëtæ, et interdum etiam ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα: in prosa autem usurpantur hæc, non item illa. Vocativus est ἄνερ: ut πάτερ a πατήρ. Ut autem Lat. Vir varie sumitur, sic Gr. ἀνήρ. 'Ανὴρ simpl. pro ἄνθρωπος, ut Vir pro Homo. Καὶ ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπος, inquit Eust., ut in ἔσχατοι ἀνδρῶν: et in compp. B ἀνδραποδιστὴς et ἀνδροφόνος: nam in his et similibus ἀνδρὸς appellatione omnis ἄνθρωπος intelligitur. Possunt autem alia multa exempla proferri præter hæc Eustathii, hujus signif. ex Hom., quinetiam e prosa; ut cum dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, et ἄνδρες ἀγωνισταὶ a Demosth. et passim ἄνδρες 'Αθηναῖοι. Sed et in aliis quibusdam loquendi generibus: in quorum tamen bona parte Viri appellationem potius quam Hominis usurpamus, Latine ea interpretantes: ut, cum Thuc. de captivorum permutatione loquens, dicit, 'Ανὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἐλύθησαν. Sic et cum dicitur κατ' ἄνδρα pro In singulos viros, vel Per singulos viros, aut potius adv. Viritim. || Usurpatur itidem pro ἐκεῖνος, ut ἄνθρωπος, cum ap. alios, tum ap. Greg. identidem: ut, "Ο,τε γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν, pro Erat enim ille. Item, 'Εγένετό τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορὰ, pro Adversus illum.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Mas, non femina, Masculus. Plato de LL. τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, Carens liberis maribus, Mascula prole carens. Huc pertinet istud loquendi C genus, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι. Iidem enim appellantur οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων οἰκεῖοι, videlicet Agnati et Gentiles, ut ait Bud. De tauro etiam dicitur in Anthol., ut Virg. dixit, Vir gregis ipse caper.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Non eviratus, Virilitatem suam habens, i. e. sua virilia, Non Eunuchus, ut in ænigmate, quod e Clearcho profert Athen. 'Ανήρ τε κοὐκ ἀνὴρ ὄρνιθά τε κοὐκ ὄρνιθα ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν, κ.τ.λ. Nec male tamen in Act. Apost. 8, (27.) ἀνὴρ et εὐνοῦχος conjunguntur, Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, δυνάστης, κ.τ.λ.: hic enim ἀνὴρ cum Αἰθίοψ jungitur, et simpl. pro ἄνθρωπος usurpatur, de quo usu modo dictum est. || In Epigr. quodam incerti Auctoris, quod est Anthol. lib. 1. ἀνὴρ et μαλακὸς opponuntur: ubi a quibusdam ἀνὴρ exp. Non effeminatus: videtur etiam exp. posse Non enervatus, ex Ovidio. Secundum quosdam, autem ἀνὴρ hic dicitur Non obscœnus, et μαλακὸς contra Obscœnus. Cf. Epigr. illud in fontem Salmacin cum iis, quæ de eo scribit Ovid. Met. 4, (285.) Hujus undas appellat obscœnas Idem, 15, D [319.]

'Ανὴρ, Vir, i. e. Virilem ætatem habens, Vir ætate. Plut. (2, 4.) Καὶ παῖδα μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συνανθῆσαν τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, item εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, item εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, item εἰς ἄνδρας ταχθῆναι, ubi ἄνδρας, Viros, solemus Virilem ætatem interpr. Dicimus enim, Ad virilem ætatem pervenire, vel Ætatem virilem attingere, s. attigisse. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν et προελθεῖν ab Aphthon., item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι, ad verbum, Ad viros pervenire, i. e. Ad virilem ætatem. Illud autem εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι dicit Demosth. (412.). Citatur et εἰς ἄνδρας συντελεῖν ex Isocr. pro εἰς ἄνδρας τελεῖν. Idem εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι dicit, Areop. (14.) 'Επειδὴ δ' εἰς ἄνδρας δοκιμασθείεν. Sed et δοκιμασθέντα per se signif. i. q. εἰς ἄνδρας δοκιμασθέντα, ap. Demosth. (565.) Εἰσφέρων—ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι, ubi δοκιμασθέντα Bud. exp. εἰς ἄνδρας ἤδη ταχθέντα, et εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενον, et εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένον. Romani enim dicebant Virilem togam sumere, quod ἀνδροῦσθαι etiam dicitur Aristoteli. "Ανδρα γεγονέναι etiam est Majorem annis fieri, ut quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἐκομίζοντο τῆς ἐπιτροπῆς, Rationem reposcebant et reliqua tutelæ administratæ. Non solum autem dicunt ἄνδρα γεγονέναι, sed etiam ἄνδρα τέλειον. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Nec solum invenitur ἀνὴρ τέλειος, sed et ἀνὴρ μέσος, quem sequitur προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ: hunc autem ἄνδρα μέσον præcedit ἀνὴρ νέος.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Virili animo præditus, Strenuus, Fortis. Il. Θ. (174.) 'Ανέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς: aliis quoque multis in Il. sic utitur: et ap. Thuc. Schol. ἄνδρες exp. ἀνδρεῖοι. Sic et Lat. Virum usurpant in certis loquendi generibus. Horat. autem nove dixit, Nam si quid in Flacco viri est, pro Siquid virilis animi, meo quidem judicio. || Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες Quicunque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: et non esse ἄνδρες, Qui servile quidpiam et abjectum facere sustinent; ut Xen. 'Ιερ. (7, 3.) "Ανδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herod. 7. Δῆλον δ' ἐποιεῦντο ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, Multos quidem esse homines, paucos autem viros. Cic. ad Fam. 5. Ut et hominem te et virum esse meminisses. Rursus Xen. K. Π. 4, (2, 12.) 'Ως ὁ τοῦτο ποιῶν, οὐκέτι ἀνήρ ἐστιν, ἀλλὰ σκευοφόρος. E. 7, (1, 13.) 'Ανεφυσῶντό τε καὶ ὑπερεφίλουν τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο. Æschin. c. Ctes. Πρᾶξιν δὲ ἀνδρὸς οὐ πράξεις.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Maritus; quæ signif. una cum præcedente habetur in apophthegmate cujusdam Lacænæ, quod commemoratur a Plut. Lycurgo, Μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι· μόναι γὰρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. Hom. Od. Z. (181.) "Ανδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν 'Εσθλήν: et subjungit, nihil potius esse ac præstantius quam cum concordes eandem domum habitant ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ, Maritus et uxor. Jungitur cum gen.; ut ἀνὴρ ἐκείνης, Maritus illius: Athen. 12. Δειπνεῖν δὲ αὐτὰς οὐ παρὰ τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἑαυτῶν. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία, Virgo nubilis; quod genus loquendi aptissime, ut opinor, exp. possumus Horatianis verbis, Tempestiva viro. Plane enim Græcorum imitatione videtur ita locutus fuisse. Od. A. (292.) καὶ ἀνέρι μητέρα δῶσω. Il. T. (291.) "Ανδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Possumus tamen in hujusmodi loquendi generibus, ac præsertim in hoc ultimo, ἄνδρα accipere simpl. pro Viro, non pro Marito, sicut et cum dicitur puella ἀνδρὸς δεκτικὴ, q. d. Capax viri, Lat. Viripotens.

'Ανὴρ ancipitem habet vocalem α, i. e. quæ produci vel corripi possit. His in ll. producitur, Il. N. (131.) 'Ασπὶς ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Od. A. (292.) καὶ ἀνέρι μητέρα δῶσω. Il. Λ. (548.) 'Εσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. Σ. (515.) μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας: et alibi frequenter. Corripitur autem hic, Il. P. (98.) 'Οππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Π. (306.) "Ενθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης 'Ηγεμόνων: qui versus habetur etiam Il. O. (328.) quanquam in Edd. quibusdam particula δὲ non additur eo in loco; sed legitur ἔνθ' ἀνὴρ, et ita longam haberet priorem ἀνήρ. Sed observavi particulam hanc in iisdem Edd. non solum temere omissam, sed et additam nonnunquam; ut in versu, quem modo ex Il. N. (131.) protuli, 'Ασπὶς ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε κ.τ.λ.; nam cum in aliis quibusdam Edd., tum in Florentina ibi legitur, 'Ασπὶς δ' ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε, non sine manifesto errore.

[" 'Ανὴρ, Eran. Philo 165. Fischer. Ind. Palæph. Ilgen. Hymn. 236. Vir, Maritus, Toup. Epist. de Syrac. 339. Coitum expertus, opponitur Eunuchus, Valck. Hippol. p. 221. ubi et de τὰ ἀνδρῶν. Opp. πόσις, Wakef. Trach. 550. Strenuus, Fortis, Jacobs. Vorr. zu Velleii xxviii.; Exerc. 1, 164. ad Diod. S. 2, 27. Boissonad. Philostr. 364. 563. Mortalis, Ilgen. Hymn. 487. Pro τὶς, ad Xen. Œcon. 1, 7. ad Callim. 1, 13. Valck. ad Oratt. 336. Ilgen. Hymn. 205. Wessel. ad Herod. 36. 182. 260. 476. 481. ad Callim. 1, 50. Lennep. ad Phalar. 125. Abresch. Æsch. 2, 71.

Herod. 1, 61. extr. Schneider. ad Xen. Hieron. 250. Cum alio substantivo, Munck. ad Anton. Liber. 238. Verh. Wakef. Eum. 16. Theocr. Epigr. 17. Markl. Suppl. 445. Villois. ad Long. 277. Aristoph. Fr. 282. Tunc articulus, opinor, locum non habet, cf. Invernizz. ad Aristoph. Θ. 155. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 211. ad Eur. Med. 769. ad Poët. Gnom. 345. ad Œd. C. 630. 1486. Trach. 391. Aj. 9. 1268. 1355. Philoct. 212. 976. El. 1221. Valck. Phœn. p. 554. Porson. Phœn. 1670. ad Charit. 657. Luzac. Exerc. 52. Jacobs. Anth. 11, 155. Heyn. Hom. 4, 320. Lobeck. Aj. p. 401. Græf. ad Mel. 84. Quomodo differat ab ἄνθρωπος, v. ad h. v. Conf. cum ἄνθρωπος, Porson. Hec. liv. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 25. Dionys. H. 2, 1199. I. q. ἄνθρωπος, Soph. Œd. C. 567. Markl. Iph. p. 182. dat. plur. 'Εν ἀνδράσιν, Valck. ad Phœn. p. 431. Αὐτοῖς ἀνδράσιν λαβεῖν, ad Charit. 627. Ὦνερ, Toup. Opusc. 1, 297. Ἄνερ, ὦ ἄνερ, Brunck. Aristoph. 1, 291. 3, 129. 132. Ἀνὴρ, eximie dictus, Valck. Hippol. p. 248.; Diatr. 216. Koen. ad Greg. 89. Brunck. Œd. C. 393. ad Herod. 611. Heindorf. ad Plat. Phædr. 227. Schneider. ad Xen. Hieron. 235. 250. Abundans, Lobeck. Aj. p. 381. Repetitum, p. 391. Ἀν. pro ὁ ἀνὴρ, Brunck. Aristoph. 2, 24. 211. ad Dionys. H. 5, 166. Dionys. H. 3, 1483. Heindorf. ad Plat. Phædr. 316. 320. pro ὁ ἀν. et tamen α breve, Aristoph. Thesm. 495. Ἀνδρὸς, pro τοῦ ἀνδρὸς, Alcest. 783. Ἀνὴρ, pro αὐτὸς, Heyn. Hom. 6, 197. Singul. pro plur., Musgr. Heracl. 804. De formis ἀνέρα, ἀνέρος, Valck. Diatr. 216. Porson. Phœn. 1670. ἀνέρας, ἀνέρων, Græf. ad Mel. 84. Ἀνὴρ οὐκ ἀνὴρ, ad Herod. 311. Weisk. ad Longin. 373. Ἐς ἀνδρὸς ἐλθεῖν, de sponsa, Koen. ad Greg. 19. Bergler. Alciphr. 364. Ὡνὴρ, ad Eur. Rhes. 122. Jacobs. Anth. 7, 62. Brunck. Aristoph. 1, 21. 3, 20. 22. 175. 179. 180. 3, 68. 74. 77. 83. 95. Porson. Med. p. 101. Ἀ'νὴρ, Lobeck. Aj. p. 401. Ὡ'νδρες, Brunck. Aristoph. 3, 227. Fr. 217. Ἀνὴρ παρ' ἄνδρα, Musgr. Hel. 1077. 1590. Εἰς ἄνδρα ἀφικέσθαι, Ion. 333. Dionys. H. 1, 406. 2, 645. Κατ' ἄνδρα, Boissonad. Philostr. 450. Ἐς ἄνδρας ἄρχεσθαι, 582. Ἄνδρα ποιεῖν, Villois. ad Long. 87. 193. 207. Ἀνὴρ χαλκεὺς, Porson. Med. p. 58. Ἐκεῖνος ἀνὴρ, Dionys. H. 5, 28. Ἄνδρες a Librariis omissum, Porson. Hec. liv. Ed. 2. Ἀνὴρ, ὁ ἀνὴρ, Heindorf. ad Plat. Theæt. 350. ad Dionys. H. 4, 2086. De dat. plur., Heyn. Hom. 7, 338. Ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 625." Schæf. Mss.]

[" Ἀνὴρ, Fortitudo, Clem. Alex. 293. Τἀνδρὶ, Homini, Plut. 9, 102." Wakef. Mss. Hermann. ad Viger. 718. Pind. Ol. 6, 14. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις, Τίμιαι. " Vir fortis, Strenuus, Egregius. Demosth. 426. Ἐζήλουν, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγοῦντο. Aristoph. N. 823. Σοὶ φράσω πρᾶγμ', ὃ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσει: pro Aliquis, 1214. εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τί χρὴ προϊέναι;" Seager. Mss. Glossæ: Ἀνήρ· Baro, Maritus, Vir. Ἀνὴρ γυναικός· Maritus. Ἀνὴρ Ῥωμαῖος· Quiritis. Ἄνδρες Ῥωμαῖοι· Quirites. Ἀνδρὸς ἀδελφός· Levir. Ἀνδρὸς ἀδελφή· Glos. Ἀνδρῶν σύστημα· Contubernium. Κατ' ἄνδρα· Viritim. " Isidor. Pel. 3, 243. (p. 253.) Τῷ μὲν γὰρ μέλει καὶ μέρει τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν ἀντιδιαστέλλεται· τῇ δὲ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ, ὡς οἶμαι, λέγεται· τὸ γὰρ ἄνθρωπος κοινὸν αὐτοῖς ἐστὶν ὄνομα· ἡ σπειρομένη γῆ, καὶ διὰ τοῦτο γόνιμος γινομένη.——Διὸ καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον, ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι." Gataker. Mss. Ἀνὴρ, pro ὁ ἀνὴρ, ut ἄνθρωπος pro ὁ ἄνθρ., Apollon. de Conj. 495.] " Ὡνὴρ s. ὡ 'νὴρ, Attica synaliphe pro ὁ ἀνήρ. Ὦνδρες s. ὦ 'νδρες, pro ὦ ἄνδρες, " Attica synaliphe ap. Aristoph. Sic ὦνερ s. ὦ 'νερ, " pro ὦ ἄνερ, Suid. At ᾦνδρες pro οἱ ἄνδρες."

[* " Ἀνδροβάμων, ὁ, ἡ, Inscr. Cretica Muratorii p. 445. Ὀδοὺς καὶ τοὺς ἀνδροβάμονας ἀποκατέστησεν, vox dubia." Schneider. Lex.]

Ἀνδρόβασμος, ὁ, Angusta via, ut quæ uni duntaxat viro sufficiat, quæ unum tantummodo virum capiat, στενὴ ὁδὸς, Hesych. Dici puto quasi ἀνδρὸς βασμός. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Ἀνδροβάτης, (ὁ,) Hesych." Wakef. Mss. UNDE * Ἀνδροβατέω, Cum viris, sc. pueris, consuesco, rem habeo, amore sc. nefando. Meleager 48. Οὔ μοι A παιδομανὴς κραδία· τί δὲ τερπνὸν ἐρῶντι Ἀνδροβατεῖν, εἰ μὴ δούς τι λαβεῖν ἐθέλοι; Just. Mart. Apol. 2. p. 130. Thirlb. Διὸς δὲ, καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, μιμηταὶ γενόμενοι ἐν τῷ ἀνδροβατεῖν, καὶ γυναιξὶν ἀδεῶς μίγνυσθαι.]

[* Ἀνδροβαρὴς, ὁ, ἡ, Viros gravans. Phavor. Ἀνδραχθεῖς λίθοι· οἳ τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν ἐπαχθῆ ἂν γένοιντο φορήματα.]

[* " Ἀνδρύβιος, Suid. v. Δρύπτεται." Wakef. Mss.]

Ἀνδροβόρος, ὁ, ἡ, Virivorus, Virorum devorator, Homines vorans: ut ἀνδροβόροι κύνες, et in Anthol. Ἀνδροβόρων ὁμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη, [Damoch. 1. " Valck. ad Phœn. p. 534. Jacobs. Anth. 11, 118." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 6, 247." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδρόβουλος, ὁ, ἡ, Virilis consilii, Fortis, s. Viris insidians. Æsch. Ag. 11.: cf. Choëph. 624. * γυναικόβουλος. Vide E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 222.]

[* Ἀνδροβρὼς ET * Ἀνδρόβρωτος, ὁ, ἡ, Viros devorans. Ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς, Eur. Fr. Meleagr. 18. Vide B et Herc. F. 384. Cycl. 93. " Ἀνδροβρὼς, Valck. ad Phœn. p. 534.; Diatr. 115. 136. 142. Wakef. Herc. 384. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 7, 220. 224." Schæf. Mss.]

Ἀνδρογένεια, ἡ, Virorum genitura, Virilis sexus genitura, vel propagatio, ut exp. ap. Hippocr. Secundum quosdam tamen ἀνδρογένεια [sic] est generaliter Hominum genitura, s. propagatio. Male autem scribitur in quibusdam libris et in VV. LL. ἀνδρογένεια [sic] cum accentu in antepen.; ita enim esset nomen ἐπιθετικὸν, ut ἀφρογένεια, ἠριγένεια. [Hippocr. 539, 18= 1294. Schol. Pind. P. 4, 253. Galen. Lex. Hippocr.]

[* Ἀνδρογίγας, -αντος, ὁ, Gigas, Vir fortis. Callim. H. in Cer. 34.]

Ἀνδρογόνος, ὁ, ἡ, Virum generans, vel gignens. Apud Hesiod. (D. 19. 24.) ἀνδρογόνος dicitur ἡμέρα, Dies. μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι, Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος. Quo in loco ἀνδρογόνος, ab eo dicitur Virorum genetratrix. Fortasse Virisatrix possemus interpr., e Virisator, eadem forma facto qua Vitisator, deducentes C femininum Virisatrix; sed asperius est femininum quam masculinum. A quibusdam ἀνδρογόνος ἡμέρα ap. Hesiod. exp. Dies viripara. A Nonno (J. 9, 33.) ἀνδρογόνος χοῦς vocatur Humus, e qua formatus fuit Adam, quasi virigeneratrix. Vide Γόνος, e quo et ἀνὴρ componitur hoc nomen.

Ἀνδρογύνης, vel Ἀνδρόγυνος, ὁ, ad verbum, si ita dici posset, Marifemina, pro Mas et femina, Vir pariter et femina, Utrumque habens sexum, vel Utriusque naturæ, ut loquitur Plin. (7, 2.): Ἀνδρόγυναι appellabantur Populi quidam in Africa utriusque naturæ, inter se vicibus coëuntes; quibus dextra mamma virilis erat, sinistra vero muliebris. Plato (10, 201.) Ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει τοὔνομα κείμενον. Augustinus de androgynis loquens: In his sic uterque sexus apparet, ut e quo potius debeant accipere nomen incertum sit. Hi alio nomine γύνανδροι vocantur, item ἑρμαφρόδιτοι, ab Hermaphrodito Mercurii et Veneris D filio, qui cum Nympha Salmacide confusum sexum habuisse perhibetur. || Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam Illi, quibus excisa sunt virilia; qui et ἀπόκοποι, et γυννίδες, item ἡμιγύναικες, item ἡμίανδροι, i. e. Lat. ad verbum Semiviri. Vide J. Poll. || Ἀνδρόγυνος ab Hes. exp. non solum ἑρμαφρόδιτος, sed etiam ἀσθενὴς et ἀνίσχυρος, Debilis et imbecillis, Invalidus; quæ signif. videtur manare e proxime dicta; nam fere cum virilibus exscinditur etiam virile robur, et vigor virilis. Est item ἀνδρόγυνος e Suida Effeminatus, Muliebri et molli animo præditus, ἄνανδρος. In Parab. Solom. capitur pro Socorde et parum strenuo, ac non virili, ut scribit Bud. || Ἀνδρόγυνος, ὁ, ἡ, adjectivum: ut ἀνδρόγυνα λουτρὰ ex Anthol. Epigr. (adesp. 252.) citatur pro Balneis ubi promiscue viri et feminæ lavantur. || Sunt qui ἀνδρόγυνος velint Bacchi etiam cognomen esse. [Myrin. 2. Ἀνδρόγυνον τὴν μαλακήν. Lucian. 5, 290. Ἔρωτας ἀνδρογύνους. Ἀνδρόγυναι pro ἀνδρόγυνε, Plut. 8, 204. H. " Herod. 4, 67. Diod. S. 558. Lucian. Dial. Nept. et Merc. 74. Et 142. Οὐ-

κοῦν, ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Hippocr. 348(=87, 9.)" Scott. App. ad Thes. Glossæ: Ἀνδρόγυνος· Semivir, Virago. "Ἀνδρογύνης, Heyn. Hom. 6, 645. Ἀνδρόγυνος, Jacobs. Anth. 6, 385. 7, 368. 8, 280. Huschk. Anal. 112. Wakef. S. C. 4, 195. ad Diod. S. 2, 521. Epigr. adesp. 252. Valck. Animadv. in Ammon. 52. Thom. M. 63. ad Herod. 311. Valck. Callim. 111. Exoletus, ad Timæi Lex. 161. Toup. Opusc. 1, 539." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνδρογυναῖος, Athan. Dial. 3. de Trin. 2, 185." Kall. Mss.]

"Ἀνδροδάϊκτος, (ὁ, ἡ,) Schol. Aristoph. B. (1264.) "exp. ἡ ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσα, Viros perimens, nisi po- "tius sit In qua viri perimuntur." [Æsch. Choëph. 857.]

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, (ἡ,) Gemma quædam, sic dicta, quod impetus hominum domet, Plin. (36, 20. 37, 10,) nam δαμάω, pro quo et δαμάζω, sonat Domo. [Pind. N. 3, 66. 9, 37. "Valck. ad Theocr. Id. x. p. 47." Schæf. Mss.]

Ἀνδροδῆμις, ap. Hesych. si mendum non est, ὕπανδρος γυνή.

[* "Ἀνδροδιώκτης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 133. (253, 6512.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ἀνδροδόκος, Paul. Silent. Amb. 188." Schæf. Mss.]

Ἀνδρόδομος, ὁ, quasi ἀνδρὸς δόμος, Triclinium, τρίκλινος, Suid. Hes., I. q. ἀνδρών, secundum quosdam.

"Ἀνδρόδρομος, Suidæ ὁ τρίκλινος, pro quo ap. Hes. "ἀνδρόδομος, et quidem rectius."

[* Ἀνδροθαλής, ὁ, Æger quidam ap. Hippocr. 364, 16.]

[* Ἀνδροθέα, ἡ, Simmiæ Securis. "Jacobs. Anth. 7, 19." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνδρόθηλος, (ὁ, ἡ,) Schol. Lycophr. 212. ἀνδρόθηλοι στολισμοί." Scott. App. ad Thes. * "Ἀνδρόθηλυς, Philostr. de Favorino (495.) Διφυὴς δὲ ἐτέχθη καὶ ἀνδρόθηλυς." Gataker. Mss.]

[* Ἀνδροθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνδροκμής. Æsch. Ag. 821. φθορὰ ἀν. pro φθόρα θνήσκοντος ὑπ' ἀνδρῶν. "Markl. Suppl. 525. Lobeck. Aj. p. 270." Schæf. Mss. Blomf. ad Ag. l. c.]

"Ἀνδροκάπηλος, (ὁ, ἡ,) Varino μεταβολεὺς ἀνδραπόδων, pro quo infra rectius ἀνδραποδοκάπηλος."

[* "Ἀνδροκάρδιος, (ὁ, ἡ, Vir fortis, Animum virilem habens.) Const. Manass. Chron. p. 26. 35(=50. 67. Meurs.) Amat. 3, 12. (Καὶ γὰρ τὸν ἀνδροκάρδιον, κἀξ εὐγενῶν φυέντα.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἀνδροκλᾶς, ὁ, Jul. Firmicus 4. Annus climactericus, quod omnem vitæ substantiam frangat, ubi falso legebatur Androdas. Sunt qui legant * Ἀνδροκλάστης. Scaliger ad Manil. p. 267? Ed. 2.]

[* Ἀνδροκλεῖδαι, Hesychio γένος Ἀθήνησιν.]

Ἀνδροκμής, ῆτος, ὁ, (ἡ,) A viro interfectus. Soph. Aj. (325.) ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν: ubi Schol. Σιδηροκμῆσιν· τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσιν. Vide Κάμνω. [Æsch. Choëph. 886. Eum. 248. 954. "Markl. Suppl. 525. Lobeck. Aj. p. 269. 270." Schæf. Mss.]

Ἀνδρόκμητος, ὁ, ἡ, A viro elaboratus, A viro constructus; ut ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, Il. Λ. (371.) Sic et Hes. ἀνδροκμήτους ἀγωνίας dixit Certamina a viris laborata, Cum labore peracta. Sed Hes. ponit et aliam exp. ap. Hom. ut ἀνδροκμήτῳ possit signif. In quo vir mortuus jacet. Vide Κάμνω. ["Wakef. Eum. 248. Heyn. Hom. 6, 184." Schæf. Mss.]

Ἀνδροκόβαλος, ὁ, Nequam, Improbus, Veterator, κακοῦργος, Suidæ. Hesychio κακοῦργος et πανοῦργος, scribenti etiam duplici λ.

[* Ἀνδροκογχυλευτής, ὁ. "Phavor. * Ἀνδροπορφυρεύς· ἀνδροκογχυλευτής, ὁ ἀναλέγων τοὺς κόγχλους. Salmas. legit κόχλους. Vide Hesych." Scott. App. ad Thes. Neutra vox in Schneider. Lex. legitur.]

[* Ἀνδροκοιτέω, Aetius 1. ap. Schneider. Lex.]

[* Ἀνδροκολωνοκλῆς· ἀντὶ τοῦ ἠλίθιος. Κρατῖνος γὰρ Ὥραις, ἀντὶ τοῦ φάναι ἠλίθιον Ἐτεοκλέα, οὕτως ὑφ' ἓν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἔφη, διὰ τὸ εἶναι ἐκ Κολωνοῦ. Bekk. Συναγ. Λεξ. χρησ.]

[* Ἀνδροκόμος, ὁ, ἡ, Schol. Lucian. (Halcyon. 1.) 1, 128. "Pierson. ad Mœr. 449." Kall. Mss.]

[* Ἀνδροκόρινθος, Athen. 351.]

Ἀνδροκτασία, ἡ, Hominum cædes, Homicidium.

A Il. Ψ. (86.) ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. Item Il. Λ. (164.) Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Aliquando etiam plur. num. usurpat; ut Il. H. (237.) μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε. Item Il. E. (909.) Παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων. Possumus autem ἀνδροκτασίας simpl. interpr. Cædes, vel Homicidia. Vide Κτείνω, quod signif. Interficio. ["Tatian. 100." Routh. Mss. "Clem. Alex. Φόνος ἐστὶ καὶ ἀνδροκτασία ἡ τοιαύτη θυσία." Churchill. e Suicer. Mss. "Heyn. Hom. 6, 153." Schæf. Mss.]

Ἀνδροκτόνος, ὁ, ἡ, Hominis interfector, Homicida. Ἀνδροκτόνου γυναικός, Plut. (6, 127. 330.) UNDE Ἀνδροκτονία idem signif. quod proxime præcedens ἀνδροκτασία, et ab eod. v. κτείνω, sed ab alio ejus tempore derivatum. [* Ἀνδροκτονέω, Viros interficio. Æsch. Eum. 605. ET * Ἀνδροκτονεῖον, τό. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀνδροκτονεῖον· ὁ τόπος, ἔνθα οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι. Λέγοιτο δ' ἂν ἀνδροκτονεῖα καὶ τὰ τῶν δημίων ἐνδιαιτήματα, ἐν οἷς τοὺς τῶν ἐπιθανάτων καταδικασθέντας καταχρῶνται. Καὶ οἱ Διομήδους τοῦ

B Θρᾳκὸς ἱππῶνες εἰκότως ἂν ἀνδροκτονεῖα λέγοιτ' ἄν, (l. λέγοιντ' ἄν,) καὶ ὁ Κερκυών· καὶ ἡ Ἰταλικὴ δὲ Σκύλλα ἀνδροκτονεῖον εἶχε τὸ ἄντρον, ᾧ προσεπεφύκει. "Ἀνδροκτόνος, Valck. ad Phœn. p. 235.; Diatr. 150. Jacobs. Anth. 9, 98. Brunck. Soph. 3, 394. Ἀνδροκτονέω, Abresch. Æsch. 2, 90." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνδρολάλος, ὁ, ἡ, Theophr. Char. 28." Schneider. Lex. Ubi Cod. Pal. * ἀνδρόλαγνοι, "Virorum appetentissimæ, Ad libidinem propensæ; sed auctoritate nulla nititur h. v." Ast., quem vide.]

[* "Ἀνδρολέτειρα, (ἡ, Viros perdens.) Anonymus ap. Schol. Pind. N. 3, 64. Æsch. S. c. T. 303. (Ag. 1473.)" Boissonad. Mss.]

Ἀνδρολήμη, ἡ, Virilem habens animi elationem, ἀνδρολήμην, ἀνδρὸς ἔχουσαν λῆμα, Hes. [In Schneider. Lex. legitur ἀνδρολήμης.]

Ἀνδροληψία, ἡ, vel Ἀνδρολήψιον, τὸ, Corporum pigneratio: hæc autem dabatur non contra eos, qui profugos suscipiebant, sed contra eos, ap. quos facinus perpetratum fuerat. Item, Corporis prehensio, ut

C docet Bud. Comm. Eundem in Annot. post. consule, et inde vocis hujus exempla pete. Si, inquit Suid., extra Atticam vir Atheniensis interfectus fuisset, et civitas, in qua perpetratum id homicidium erat, eum, qui ejus auctor esse videretur, ad pœnam poscentibus non daret: tres licebat cives illius civitatis capere, et pœnam homicidii daturos Athenas abducere; atque hoc appellabatur ἀνδρολήψιον. Citat deinde h. l. Demosth. (648.) Πρὸς δὲ τούτοις, ὁ μὲν νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι τὸ ἀνδρολήψιον μέχρι τριῶν. Subjungit idem Suid. paulo aliam interpr. nominis ἀνδροληψία, ex Harpocr. descriptam, quem adi. Dicitur autem ἀνδροληψία forma ead. qua προσωποληψία. A λαμβάνω enim fit λῆψις nomen verbale, pro quo in compositione ληψία. [Gl. Ἀνδροληψία· Conceptio, Clarigo. Ἀνδρολήψιον· Clarigatio. "Plagium, Kidnapping, Demosth. 1232. Μόνοις ὑμῖν οὐδαμόσε ἐστὶν ἄνευ κηρυκείου βαδίσαι, διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδροληψίας, ('Quæ sunt hominum cor-

D reptiones,' Reisk.) καὶ σύλας, ('Quæ sunt rerum,' Reisk.) κατεσκευασμένας." Seager. Mss. "Ἀνδρολήψιον, Philostr. 915. 937. Appian. 2, 538. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνδρολόγος, Coray Theophr. 329." Schæf. Mss.]

Ἀνδρολογέω, ήσω, Viros lego vel colligo, ad militiam videlicet, Delectum habeo. Alciphro: Ἀνδρολογοῦσι δὲ ἐκ Πειραιῶς καὶ * Φαληρόθεν. Sic dicitur ut ξενολογῶ et στρατολογῶ. Hesych. ἀνδρολογεῖ exp. στρατολογεῖ. ["Clem. Alex. 947." Routh. Mss. "Bergler. ad Alciphr. p. 44." Schæf. Mss.]

Ἀνδρολογίζω, pro eod.; sed ab Hes. ponitur duntaxat præcedens.

Ἀνδρολογία, ἡ, Virorum collectio ad militiam, Virorum delectus. Item, Collectio quælibet, quæ fit viritim; ut Macc. c. 2. Ποιησάμενός τε κατ' ἀνδρολογίαν κατασκευάσματα εἰς ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλίας, ἀπέστειλεν κ. τ. λ. Ubi exp. Præparationes viritim collectas, [2 Macc. 12, 43.]

"Καιανδρολογία, Collectio viritim facta, ἡ κατ' ἀν-

"δρα συλλογή. 2 Macc. 12. Κατανδρολογίαν ποιησά- A
"μενος."

'Ανδρομανής, ὁ, ἡ, Insaniens viris, Insaniens virorum amore, Viros insane amans vel appetens. De muliere dicitur; ut contra vir dicitur γυναικομανής, Insaniens amore mulierum. [" Plut. Numa p. 76." Scott. App. ad Thes. " Lennep. ad Phal. 67." Schæf. Mss.]

'Ανδρομανία, ἡ, Virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg. 'Αλληλοφονίαις, μοιχείαις, ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις.

'Ανδρομάχος, ὁ, ἡ, Cum viro decertans, ut θηριομάχος, Cum fera decertans. Anthol. ἀνδρομάχοις χερσί. [Pallad. 14. * ἀνδρομάχης ἀλόχου. " Jacobs. Anth. 10, 207." Schæf. Mss.]

'Ανδρομάχη, ἡ, Nomen proprium mulieris; ita enim vocabatur Uxor Hectoris, secundum quosdam Gramm. παρὰ τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ μάχιμον. Sed eleganti et apto joco potest e proprio nomine fieri appellativum, et vocari ἀνδρομάχη Quælibet mulier litigare et rixari cum viro solita. Hoc sensu, dii boni, quam multæ, B sunt hodie per totum orbem Andromachæ; sed ibi præsertim abundant ἀνδρομάχαι, ubi viri sunt γυναικοκρατούμενοι.

[* 'Ανδρομεγέθης, ὁ, ἡ, i. q. ἀνδρομήκης. Nicet. Annal. 8, 2.]

" 'Ανδρομαίου, ap. Hes. legitur, expositum ἀνθρωπίνου: sed perperam proculdubio pro ἀνδρομέου, " ut alphabetica etiam series innuit." " 'Ανδρόμενον, " Hesychio τὸ τῶν ἀνδρῶν, nisi potius scr. ἀνδρόμεον." ['Ανδρόμεος, έα, εον, Il. 11, 538. " Olympiod. in Plat. Gorg." Routh. Mss. " Porson. Phœn. 866. Jacobs. Anth. 10, 260. Christod. Ecphr. 356. Epigr. adesp. 377." Schæf. Mss.]

'Ανδρομήκης, ὁ, ἡ, Virilem altitudinem s. staturam habens, ἀνδρὸς μῆκος ἔχων: est tamen μῆκος proprie Longitudo; sed Hominis longitudo vix dicatur. Gaza vertit Altitudinem hominis. Nostrates itidem dicunt De la hauteur d'un homme; nam Hauteur est Altitudo. Xen. E. 3, (2, 3.) Σταυρώματι ἀνδρομήκει ὄντι. Et ap. Athen. 5. Σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων χρυσῶν πλήμασι. Item ἀσπὶς, Clypeus, di- C citur ἀνδρομήκης, qui et ποδηνεκής (Il. K. 24.) Vide Eust. [" Fischer. Ind. Palæph. Eichst. de Dram. 148. ad Diod. S. 1, 353. Heyn. Hom. 7, 108." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδρομηρὸν et * 'Ανδρομητὸν ἐγχειρίδιον, ap. Hes. (ubi v. nott.) Achill. Tat. 3. p. 203. " Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss.]

[* " 'Ανδρόμορφος, (ὁ, ἡ,) Apollod. Bibl. p. 21." Wakef. Mss.]

[* 'Ανδρόνικος, ὁ, Vir, cujus puer laborabat, ap. Hippocr. 316, 27.]

[* 'Ανδρονομέω, Marc. Anton. 10, 19. Εἶτα οἷοι ἀνδρονομούμενοι, καὶ γαυρούμενοι, ἢ χαλεπαίνοντες.]

[* " 'Ανδρόνους, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 116. (220, 5666.)" Boissonad. Mss.]

[* " 'Ανδροπαγής, (ὁ, ἡ,) Amphil. p. 12." Kall. Mss.]

'Ανδρόπαις, αιδος, ὁ, Puer ad virilem ætatem tendens, Puer jam grandior. || Vel, Puer virilem prudentiam præ se ferens, Puer aliquid virilis pruden- D tiæ resipiens. Hesych. utramque ponit exp., Suid. priorem duntaxat. Ego posteriorem malo; nisi ἀνδρούμενος accipiatur potius pro Eo, qui virilitatem quandam præ se ferat. Affertur autem e Soph. [Fr. Troili, Æsch. S. c. Th. 535. Schol. Lycophr. 1345. Spanh. ad Callim. H. in Cer. 35. Wolf. ad Liban. Ep. 937. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 220—4. " Valck. Animadv. ad Ammon. 53. Wakef. Trach. 12. Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδροπλαστία, ἡ, Virorum formatio. " Areop. Ep. 9." Churchill. e Suicer. Mss.]

'Ανδροπλήθεια, ἡ, Hominum multitudo, Hominum amplus cœtus, ἀνδρῶν πλῆθος. Suid. [Æsch. Pers. 235.]

[* " 'Ανδρόπλουτος, (ὁ, ἡ,) Mulier a marito dives facta. Pallad. V. Chrys. p. 35." Boissonad. Mss.]

'Ανδροποιὸς, ὁ, ἡ, Viros faciens. In VV. LL. ponitur hoc vocabulum, sine auctore. [Μουσική, Plut. Alex. Fort. 11, 2.]

[* 'Ανδρόπορνος, ὁ, Scortum masculinum. Theopomp. ap. Athen. 260. Demetr. Phal. s. 258. p. 27.]

'Ανδροπρεπής, ὁ, ἡ, Virum decens, Viro conveniens, Viro dignus; ut ἀνδροπρεπὴς μορφὴ, Digna viro forma, Virum decens forma.

[* 'Ανδροπρόσωπος, ET * 'Ανδρόπρωρος, ὁ, ἡ, Hominis faciem habens. Vide ad Hesych. " 'Ανδροπρόσωπος, ἀνδρόπρωρος, Wakef. Trach. 223. Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss. " 'Ανδρόπρωρος, Emped. in Ælian. H. A. 903." Wakef. Mss.]

'Ανδροσάθων ap. Suid. et Eust. 'Ανδροσάθης ap. Hes. Virilia grandiora habens, Membrosus, eo sensu quo de obscœno deo dicitur. Sed Hes. vult ἀνδροσάθης posse etiam intelligi Ipsum virile membrum. [Bekk. Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανδροσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖα ἔχων. * 'Ανδροσάνθων· μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.]

'Ανδρόσαιμον, τὸ, vel 'Ανδρόσαιμος, ἡ, Ruta sylvestris, πήγανον ἄγριον. Sic dicitur quod ejus flores, si digitis terantur, sanguineo succo manent. Vide Diosc. (3, 173.) Oribas. alio nomine Ascyron vocari dicit: Aetius, Atractylida. [Plin. 26, 8. Hypericum montanum Linn. Columna et Sprengel. Hist. Rei Herb.]

'Ανδρόσακες, τὸ, Herba quædam amara, tenues cirros sine foliis habens: de qua lege Diosc. (3, 150.) Fortasse ita dicitur quasi ἀνδρὸς ἄκος. [Plin. 26, 4. Sprengel. Hist. Rei Herb. 193. Madrepora acetabulum Linn.]

'Ανδρόσινις, (ιδος,) ὁ, ἡ, Hominibus noxius, Anthol. Σίνομαι est Noceo: unde σίνις. [Epigr. adesp. 273.].

[* " 'Ανδρόσπλαγχνος, Const. Manass. Chron. p. 116. (220, 5666.)" Boissonad. Mss.]

[* " 'Ανδρόστροφος, Viris versatus, Ad viros pertinens. Manetho 4, 358." Wakef. Mss.]

[* 'Ανδρόσφιγξ, Statua, quæ viri et Sphingis figuram habet. Herod. 2, 175. " Valck. ad Herod. 189. Lex. Herod." Schæf. Mss. " Lex. Hippocr." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανδροτομῶ, Fischer. ad Euthyphr. 25." Schæf. Mss. " Sext. Emp. adv. M. p. 58." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανδροτοξότης, (ὁ,) Nicet. Eugen. 4, 380. (ἐξ Ἔρωτος ἀνδροτοξότου.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Ανδρότροπος, ὁ, ἡ. Manetho 4, 358. Πόρνας καὶ τριβάδας * ἀνδρόστροφα ἔργα τελούσας. Vertitur Virilia opera patrantes.]

[* 'Ανδροτυχής, ὁ, ἡ, Maritum nactus, In matrimonio agens femina. Æsch. Eum. 957(=962. Wakef.) * " 'Ανδροτυκής, Wakef. l. c." Schæf. Mss.]

'Ανδροφάγος, ὁ, ἡ, Hominivorus, s. Homivorus, Humana carne vescens: i. q. ἀνθρωποφάγος. Philostr. Her. [" Ruhnk. Ep. Cr. 263. Fischer. ad Palæph. 35. et Ind. Wessel. Diss. Herod. 72. ad Herod. 329. ad Pausan. 364." Schæf. Mss.]

'Ανδροφαγέω, Humana carne vescor; i. q. ἀνθρωποφαγέω. [Herod. 4, 107. " Wessel. Diss. Herod. 72. ad Herod. 329." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδροφανής, Æger quidam ap. Hippocr. 341, 38.]

[* 'Ανδροφθόρος, ὁ, ἡ, Soph. Antig. 1034. Phil. 271. " Const. Manass. Chron. p. 66." Boissonad. Mss.]

'Ανδροφόνος, ὁ, ἡ, Homicida. Il. Ω. (724.) Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Unde Horat. Homicidam Hectorem nominavit. (Il. Σ. 317.) Achillis manus dicuntur ἀνδροφόνοι. Apud Hesiod. (Sc. 420.) ἀνδροφόνος μελίη. In Anthol. ἀνδροφόνος φροντίς. Usurpatur autem non solum in carmine, sed et in prosa: φόνος est Cædes, sed in compositione capitur pro Cædem perpetraute. [Epigr. adesp. 590. πολέμου, 714. Paul. Sil. 40. φροντίδα, Pallad. 139. Glossæ: 'Ανδροφόνος· Homicida, Sicarius. " Heyn. Hom. 7, 152. 479. 8, 359. ad Charit. 299. Mœr. 401. et n.: Clark. ad Il. A. 242. Casaub. Athen. 398. Thom. M. 899. Wakef. S. C. 4, 191. 5, 32. Jacobs. Anth. 11, 153. Venus 'A., T. H. ad Plutum p. 601." Schæf. Mss. " Valde improbus, Athen. 224." Wakef. Mss.]

'Ανδροφονία, ἡ, Homicidium; pro quo ἀνδροκτασία ap. poëtas præsertim heroicos, quod ἀνδροφονία vers. heroicum ingredi non possit. (Il. E. 909.) ἀνδροκτασιάων exp. ἀνδροφονιῶν. Dicitur vero et ἀνδροκτονία interdum in prosa, pro eod. [Gl. Homicidium. Aristot. de Mor. 2, 6. Julian. Or. 1. p. 43. " Appian. de B. P. 117." Churchill. e Suicer. Mss.]

'Ανδροφονέω, Homicidium perpetro, Sum homicida. Interdum pro φονεύω simpl., ut ap. Hippocr. Ep. ad

Demag. (530, 38.) Βασιλῆας ἀνδροφονέουσι, γῆν ὀρύττοντες ἄργυρον ζητοῦσι. [" Strabo 316." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδροφονεὺς, ὁ, i. q. ἀνδροφόνος. Manetho 2, 302. κλῶπας, ληΐστορας, ἀνδροφονῆας. " Ad Charit. 300." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνδρόφρων," Brunck. Soph. 3, 469." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδροφυὴς, ὁ, ἡ. Nonn. Dionys. 36, 94. 45, 134. 258. 48, 42. " Wakef. Trach. 223." Schæf. Mss. " Emped. in Ælian. H. A. 903." Wakef. Mss.]

Ἀνδρόφωνος, ὁ, ἡ, Virilem vocem habens. Comicus quidam ap. Athen. (384.) Ἡδ' ἀνδρόφωνος Γνάθαινα γελάσασα.

Ἀνδρίφιλος, ὁ, (ἡ,) Virum amans, vel Viro amicus. Magis proprii nominis speciem præ se fert, quam appellativi: sicut Διίφιλος e quo per sync. factum fuit Δίφιλος.

Ἀνδριφόντης, ὁ, Homicida, aut magis ad verbum Viricida. Il. P. (221.) Ἐνυαλίῳ, i. e. Marti, hoc epithetum habet. Scribitur tamen ἀνδρειφόντης potius quam ἀνδριφόντης. Eust. utriusque scripturæ meminit, e cujus verbis colligimus, ἀνδρειφόντης scribendo, dici primum ἀνδρεφόντης pro ἀνδροφόντης, deinde per epenth. ipsius ι, ἀνδρειφόντης. [Ἀνδροφόντης, Æsch. S. c. T. 578. " Ἀνδρειφόντης, Heyn. Hom. 4, 352. 5, 338. 7, 331. ad Il. B. 651." Schæf. Mss.]

Composita, in quibus remanet duntaxat ἀνδρ, vocali amissa. Ἀνδράποδον tamen pro diversa etym. vel retinuisse α, vel amisisse videri potest: ut ibi dicetur.

Ἀνδραγαθία, ἡ, Fortitudo, Strenuitas. Item, Actio digna forti viro; quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον: accipiendo ἀγαθὸν pro Strenuo et forti. Quidam ap. Plut. (6, 696.) Ἀνδραγαθίας, οὐ πατραγαθίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι. Usurpatur aliquoties a Xen. Significat autem ἀνδραγαθία potius Ipsum habitum ad fortitudinem, quam Ipsam actionem; sed tamen interdum hanc quoque signif. habet, valens videlicet i. q. ἀνδραγάθημα: unde et ἀνδραγαθίαι plur. pro ἀνδραγαθήματα. Diod. S. 15. p. 487. meæ Edit. Τῶν γὰρ ἐπιλέκτων ὑπερβαλλομένων ταῖς ἀνδραγαθίαις. || Ἀνδραγαθία, inquit Bud. ap. Dem., Officium viri boni, Probitas, κατόρθωμα. [Aristot. Politic. 2. Herod. 1, 99. 136. 5, 39. " Isocr. Nicocl. 85. Bast. Καὶ ταύτας προειλόμην τῶν ἡδονῶν, οὐ τὰς ἐπὶ τοῖς ἔργοις μηδεμίαν τιμὴν ἐχούσας, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ ταῖς δόξαις ταῖς δι' ἀνδραγαθίαν γινομένας." Seager. Mss. " Valck. ad Ammon. p. 15-6. Eran. Philo 162. Phrynich. Ecl. 106. Diod. S. 2, 42. ad 158." Schæf. Mss.]

Ἀνδραγαθίζομαι, Fortem virum me præsto, Fortiter me gero, Strenue me gero, vel Strenue rem gero: unde Ἀνδραγαθέω. || Ἀνδραγαθίζομαι, Probum virum me præsto, E Thuc. (3, 40.) Bud. Comm. [Thuc. 2, 63. " Phrynich. Ecl. 106." Schæf. Mss. " Philo J." Wakef. Mss.]

Ἀνδραγαθέω, Idem, Fortiter vel Strenue me gero, Strenue s. Fortiter rem gero, Viriliter ago, Fortem virum me præsto, Præclarum aliquod facinus edo, et viro forti dignum. Idem ἀνδραγαθεῖν et ἀνδραγαθίζεσθαι: sed illud frequentius quam hoc; et illud voce activa, hoc voce passiva enuntiatur, quod puto voluisse signif. Suid., cum scribit, Ἀνδραγαθιζομένη, ἀνδριζομένη, ἀνδραγαθῶ δέ. Plut. (3, 577.) Ὁ δ' ἐγκελευσάμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν, ἀντεξήλασε. Interdum cum accus. ut ap. Eund. in Apophth. Καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἠνδραγαθηκέναι ἐκόμπαζε. || Ἀνδραγαθεῖν dicuntur viri, ipsæ autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, Fortiter geri, vel Præclare; unde particip. ἠνδραγαθημένος, cui opponitur ἡμαρτημένος, in h. l. Plut. Τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις. [" Phrynich. Ecl. 106." Schæf. Mss. " Polyb." Wakef. Mss.]

Ἀνδραγάθημα, τὸ, Facinus viro forti dignum, Factum virile, vel forte, aut strenuum, Actio viri fortis, Res fortiter gesta, vel præclare gesta. [Gl. Ἀνδραγάθημα· Facinus. Ἀνδραγαθήματα· Merita. Κατὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων· In merita. " Strabo 86. Diod. S. 156. 297." Scott. App. ad Thes. " Orig. de Princ. 2, 7." Routh. Mss. " Ammon. 15. ad Diod. S. 1, 262. 267. Phrynich. Ecl. 106." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Euseb. Pausan. Polyæn. 38, 1." Wakef. Mss.]

Ἀνδραγαθητὴς, ὁ, Qui facinora edit viro forti digna, Facinorum præclarorum perpetrator, Virum fortem se præstans, Fortiter se gerens. A Bud. ponitur hoc nomen sine exemplo.

[* Ἀνδραγαθικὸς, ἡ, ὸν, Bonus vir. Hippocr. 500, 27=837. Foës. Ἀνδραγαθικώτερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον.]

[* Συνανδραγαθέω, Una rem bene gero, Una fortiter pugno. Diod. S. 36. Rhod.]

Ἀνδράγρια, τὰ, Præda e viris capta, τὰ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀγρευόμενα. Il. Ξ. 509. Spolia viris detracta, in bello videlicet interfectis, Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ', ἐπεὶ κ. τ. λ., et ead. forma dicitur qua βοάγρια, μοιχάγρια, ζωάγρια. Videntur autem hæc potius a nom. ἄγρα quam a v. ἀγρεύω deduci.

Ἄνδραγχος, ὁ, (ἡ,) Virorum strangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων. Carnifex, Tortor. || Tradit autem Eust. δήμιον appellari solitum etiam Carnificem minus invidioso nomine, quam postea ἄνδραγχον. || Ἄνδραγχνος, Idem, ut vult Eust. [" Hesych. Cyr. Lex." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδράδελφος, ὁ, Levir, ET * Ἀνδραδελφὴ, Glos. Glossæ.]

[* " Ἀνδραδελφόπαις, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 125. (Καὶ τὸν ἀνδραδελφόπαιδα τὸν Μιχαὴλ ἐκεῖνον.)" Boissonad. Mss. Mariti sui nepotem e sorore.]

" Ἀνδραφαφάειν, Hesychio est κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι." [Bekk. Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀνδραφασάειν· κατὰ ἄνδρα ἐφάπτεσθαι. Vide Schneider. Lex. qui legit * ἀνδραφυστεῖν, atque ex Hesychio affert, * Κατηνδράφυξας· κατέκτεινας. Ubi cf. Albert.]

Ἀνδράφαξις, εως, ἡ, Atriplex, ap. Theophr.; sed ἀνάφραξις frequentius nominata reperitur, nec etymi ratio traditur secundum quod possit ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς derivari. " Legitur ap. Theophr. H. P. 1, 23. sed perperam pro ἀτράφαξυς s. ἀδράφαξυς; alibi vero ἀνάφραξις ap. eum habetur pro eodem. Apud Erot. 19. legitur etiam ἀνδράπαξ: in cujus veteri exemplari ascriptum erat margini, ἴσως ἀνδράφαξ." " Ἀδράφαξυς, Etymologo λάχανόν τι ἄγριον, Olus quoddam sylvaticum, i. e. Atriplex, quæ et per τ nominatur ἀτράφαξυς. Perperam pro hoc ἀδράφαξυς ap. Hesych. Ἀδράφοζους, quod et ipse ἄγριον λάχανον esse ait." " Ἀνάφραξις, ap. Theophr. H. P. 7, 1. scriptum pro ἀδράφαξις s. ἀτράφαξις, quod est Atriplex, Herbæ nomen hortensis. Ibid. aliquanto post ἀνδράφαξις pro eodem, ut et ap. Hippocr. Γυναικ. 2. bis legi, ἀνδραφάξιος ἀγρίης καρπόν." " Ἀτράφαξις, s. Ἀτράφαξυς, ἡ, Oleris genus est, quod Romanis Atriplex dicitur: Græcis alio nomine χρυσολάχανον, teste Diosc. 2, 145., ubi duo ejus esse genera dicit, τὸ μὲν ἄγριον, τὸ δὲ κηπευτόν. Et ἄγριον forsan id est quod Aristoph. ψευδατράφαξυν nominavit. Scr. porro videtur per υ potius in ultima syllaba. Ita enim Suidæ vetustus Cod. habet: quemadmodum ap. Hes. quoque et in Lex. meo vet. ἀδράφαξυς legitur; nam ita scribitur, tenui cum media commutata; ap. Theophr. vero et Hipp. ἀνδράφαξις etiam, ut supra docui." [Atriplex Hortensis Linn. Vide Schneider. Ind. ad R. R. Scriptt. v. Ἀτράφαξυς. Glossæ: Ἀνδράφαξ· Atriplex. Ἀτράφαξις, τὸ χρυσολάχανον· Atriplex. " Ἀτράφαξυς, Brunck. Aristoph. 3, 25." Schæf. Mss. * " Ἀτράφαξ, i. q. Ἀτράφαξις, Lex. Ms. Ἀδράφαξυς, Herba, Artem. p. 57." Wakef. Mss. Ἀδράφαξυς, Bast. ad Greg. 985. Athen. 61.]

Ἀνδραχθὴς, ὁ, ἡ, Viro ponderosus, Viro gravis, Virum gravans s. onerans, aut sufficiens ad onerandum, Virum, i. e. virile robur, desiderans. Od. K. (121.) Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι Βάλλον: et ἀνδραχθεῖς γόγγρους quidam dixit ap. Athen. γόγγρους πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἁλίσκεσθαι. Sunt igitur ἀνδραχθεῖς s. χερμάδιοι, s. γόγγροι, ἀνδρὸς ἄχθος ὄντες, vel Quorum unusquisque possit esse ἀνδρὸς ἄχθος. Exp. etiam ἀνδροβαρεῖς a βάρος, signif. i. q. ἄχθος. [" Athen. 288. Etym. M. Ap. R." Wakef. Mss.]

Ἀνδράχλη, ἡ, vide Αἴθρακος, ex Eust. " Ἀνδράχλη, Scabellum muliebre, foramen habens et subjectos carbones: αἴθρακος etiam s. αἴθρανος dictum. Eust. 1570. Πολλῶν δὲ παραγομένων ἐκ τοῦ αἴθειν, παρα-

" δέδοται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ Αἴθρακος, ἢ " καὶ Ἀνδράχλη, ὡς ἐκεῖνος λέγει, δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς " γυναικεῖον * ποδαρούλιον. Apud Suid. tamen non " αἴθρακος scriptum est, sed αἴθρανος, idque duobus " in locis: ἀνδράχλη, inquit, διὰ τοῦ λ ἐνικῶς ἀντὶ τοῦ " αἴθρανος: subjungens hæc verba, γυναιξὶν ἐπικαθίζειν ἀνδράχλης. Denominata autem forsan est hæc " ἀνδράχλη παρὰ τοὺς ἄνθρακας, Ionice commutatis " aspirata et media: sicuti in βάθρακος pro βάτραχος."

Ἄνδραχλος, Herba quædam hortensis, dicta sic quasi ἀνδρείκελος, Viro similis, facta videlicet syncope, et mutata tenui in aspiratam. ‖ Ἀνδράχνη, Portulaca. Hujus duæ species, quarum una Ἀνδράχνη ἀγρία appellatur, quæ ejusdem est cum ἀειζώῳ, Sedo, generis. [Paus. 9, 22. 28. Theophr. H. P. 3, 16. Plin. 13, 40. * Ἄνδραχνος, Eratosth. ap. Schol. Aristoph. O. 122.] " Ἀνδράλα, ap. Theophr. H. P. 7, 7. in censu olerum edulium legitur; sed perperam forsan pro ἀνδράχνη. Sunt qui putent esse Anthriscum Plinii " 21, 15." [Ἄνδραχνος, J. Poll. 9, 22. 28. Glossæ: Ἀνδράχνη· Portacia, Portulaca. " Ἄνδραχλος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 183. Ἀνδράχνη, Bergler. ad Alciphr. 267. Fischer. l. l. Ἄνδραχνος, Pausan. 3, 85." Schæf. Mss. " Ἄνδραχλος, Etym. M: * Ἀνδράχνης, p. 763." Wakef. Mss.] " Ἀδράχνη, Adrachne, Arbor quædam, de qua sic Plin. 13, 22. Adrachnen omnes fere Græci Portulacæ nomine interpretantur, cum illa sit herba, et Andrachne vocetur, unius literæ diversitate. Ceterum adrachne " est sylvestris arbor, neque in planis nascens, similis " unedoni, folio tantum minore et nunquam deciduente: cortice non scabro quidem, sed qui circumgelatus videri possit; tam tristis aspectu est. Perperam igitur ap. Theophr. ἀνδράχνη pro ἀδράχνη " scriptum est, tum alibi, tum H. P. 1, 7. et 3, 16. 4, " 4:: similiterque erravit Gaza, qui iis in ll. Portulacam interpr. Porro in primo loco Theophr. cujus " mentionem feci, non solum pro ἀνδράχνη reponendum ἀδράχνη, verum etiam μηλέα pro νηλεία, e " Plin. 10, 31. In secundo pro περιῤῥηγνύμενος reponendum e Plin. περιπηγνύμενος."

Ἀνδρείκελος, ὁ, ἡ, quasi ἀνδρὶ εἴκελος, Viro similis, Ead. forma dicitur qua θεοείκελος.

Ἀνδρείκελον, subst., Simulacrum, Statua; in statua enim similitudo viri apparet. Anthol. (Theæt. Schol. 4.) ὅπως ἀνδρείκελα τεύξῃ.

Ἀνδρείκελον, Coloris genus, χρώματος εἶδος, Hesych. Ab Hermolao Purpurissum exp. Xen. Œ. (10, 5.) Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ. Ibid. (10, 6.) Ἀνδρεικέλου χρῶμα ὁρῴην ἥδιον ἢ σόν.

" Ἀνδρίκελος, Purpurissum, VV. LL. ex Herm. " Barb. Cast. in Plin., sed perperam pro ἀνδρείκελον."

[" Ἀνδροείκελος, Nicephori P. CP. Disputatio cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 163. Combef." Boissonad. Mss. " Clem. Alex. Cohort. 10. Athanas. 1, 99. Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. 2, 324." Kall. Mss. " Ἀνδρείκελος, Dionys. H. 1, 30. Plato de Rep. 6. p. 501. Plut. Alex. 4, 94. (s. 72.) de Aud. Poët. p. 16." Scott. App. ad Thes. Plato Cratylo 424. Clem. Alex. Protr. 41. Pæd. 2. p. 168. Ἀνδρείκελον, de h. v. deque Xen. loco suspecto, fuse dixit E. H. Barker. in Wolfii Anal. Liter. 1, 388—95. " Ἀνδρείκελος, Valck. ad Phœn. p. 46. ad Timæi Lex. 36. ad Il. B. 623. Boissonad. Philostr. 661. Plut. Alex. 175. Schm. Ἀνδρείκελον, Genus coloris, Ind. Xen. Œcon. Timæi Lex. 36. et n.: Gail. ad Xen. Œcon. 341. Ἀνδρίκελος, ad Timæi Lex. l. c." Schæf. Mss. " Ἀνδρείκελος, Plut. 2, 16. Ἀνδροείκελος, Clem. Alex. 62." Wakef. Mss.]

" Ἀνδρεράστρια, ἡ, Virorum amatrix, ut Plaut. et " Martial. loquuntur. Affert J. Poll. 3, (70.) ex Aristoph." [Θ. 399.]

Ἀνδρηλατέω, ad verbum, Virum expello. Capitur pro In exilium pello, In exilium mitto. Plato de Rep. 8. loquens de delatoribus, Καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ. Est ἐλαύνειν Pellere, sed in compos. sæpe dicitur ἐλατεῖν, et mutato ε in η, ἠλατεῖν: ante ἐλατεῖν autem est ἔλατος; ut in θεήλατος, χρυσήλατος. [Æsch. Ag. 1594. Eum. 221. Soph. Œd. T. 100. Dionys. H. 1, 441." Scott. App. ad Thes. " Timæi Lex. 34. et n.: Wakef. Eum. 221. Abresch. Æsch. 2, 28. Dionys. H. 3, 1431." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδρηλάτης, ὁ, Hominem in exilium fugans. Æsch. S. c. T. 634. Blomf. " Wakef. Eum. 221." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδρώνυμος, ὁ, ἡ, UNDE * Ἀνδρωνυμέω, Schol. Aristoph. Σ. 1231. Ὡς ἀνδρωνύμενον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν, ubi Schneider. Lex. corrigit ἀνδρωνούμενον. Schol. Victor. ad Il. 18, 319. " Heyn. Hom. 7, 800." Schæf. Mss.]

Ἀνδρωνυμικὸς, (ἡ, ὸν,) ea forma, qua dicitur πατρωνυμικός. Est autem πατρωνυμικὸν ὄνομα, q. d. A patre denominativum nomen; quomodo et ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα esset Nomen a viro denominativum: Gramm. tamen ἀνδρωνυμικὰ ὀνόματα simpl. dicunt esse Virorum nomina, ut Διονύσιος, Ἀπολλώνιος, Ποσειδώνιος, Δημήτριος. [Schol. Victor. ad Il. 18, 319.]

Aliud compositorum genus.

Ἄνανδρος, ὁ, ἡ, Qui non se præstat virum, Parum virilis, Minime fortis, Instrenuus, Ignavus. Item Effeminatus, Mollis. Isocr. Evag. (25.) Ἐξ ἀνάνδρων δὲ B πολεμικούς. Æschin. (78.) Τὸν ἄνανδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plut. Solone, Ἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι. Et τὸ ἄνανδρον substantive, Ignavia. Thuc. 3, (82.) Τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. ‖ Ἄνανδρος secundum quosdam dicitur et Qui est eviratus: de qua signif. vide Ἀνανδροῦσθαι. ‖ Ἄνανδρος γυνὴ, Innupta mulier, Viro carens mulier, i. e. marito, ut ἄνδρα diximus Maritum etiam signif., sicut Lat. Virum, ap. Plat. Ἄνανδρος γυνὴ, inquit Bud., ἡ ἄφετος, Quæ innupta est. Cui opponitur ὕπανδρος ap. Chrys. [Gl. Ἄνανδρος· Pusillanimis, Eviratus, Imbellis. Plato Gorg. 40. ἄνανδρον σχῆμα. " Ἄν. πόλις, Ville déserte, Soph. Œd. T. 939." Corai. Mss. " Xen. Eph. 64. Diod. S. 1, 363. Monthly Review Febr. 1799. p. 199. Plut. 6, 187. Hutt.: Wakef. Trach. 562." Schæf. Mss. " Vidua, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀνάνδρως, Non viriliter, Ignave. Isocr. Ὅπως μηδὲν ἀνάνδρως φανησώμεθα διαπραττόμενοι. [" Diod. S." Wakef. Mss.]

Ἀνανδρία, (ἡ,) Ignavia, Instrenuitas. Demosth. (52.) C Ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν ἦσαν δημοσίᾳ. E Plat. de LL. affertur ἀνανδρίας δειλία. [Gl. Imbellia. " Conditio mulieris, quæ viro caret, Plut. Mor. 2, 239. Wytt." Seager. Mss. " Lucian. 3, 473. ad Charit. 405. Homo ignavus, Valck. ad Phœn. p. 187. Toup. Opusc. 1, 293." Schæf. Mss. Xen. Laced. Polit. 9. n.: Lucian. Syr. 26.]

[* " Μητράνανδρος, Const. Manass. Chron. p. 83." Boissonad. Mss.]

Ἀνανδρόομαι, Ignavus reddor. A Greg. poni videtur pro Evirari s. Virilitatem deponere, ubi de Gallis sacerdotibus loquens, dicit, Ἡ Φρυξὶ τὸ κατατέμνεσθαι ὑπ' αὐλῶν κηλουμένοις καὶ ἀνανδρουμένοις ὑφ' ἅλματος. Bud.

" Ἀνάνδρωτος, ὁ, ἡ, Viro viduatus, Marito orbatus. " Soph. Tr. (110.) p. 334. εὐναῖς τ' ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι, ubi Schol. exp. ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός."

[* Ἀναρπάξανδρος, ὁ, ἡ, Homines devorans, epith. Sphingis. Æsch. S. c. T. 782.]

" Ἄντανδρος, ὁ, ἡ, In alius viri locum substitutus, D " Succidaneus, ut Ulpian. dixit, Succidaneos alieni " periculi." [Lucian. 1, 631. Glossæ: Ἄντανδρος· Succedaneus. " Ad Lucian. 1, 403." Schæf. Mss.]

Αὔτανδρος, ὁ, ἡ, ut navis capta αὔτανδρος, i. e. Cum ipsis hominibus. Sic Polyb. 16. Συνέβη τὴν μὲν πληγεῖσαν αὔτανδρον καταδῦναι. Αὔτανδρον, inquit Hesych., σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι: quod male pro adv. acceperunt VV. LL. consarcinatores; cum ille intelligat αὔτανδρον id significare cum πλοῖον aut σκάφος, aliove, convenientem signif. habente, nomine. E Greg. Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν, pro Ne una cum ipsa navi submergamur. Quæ exp. plane mihi suspecta est. Illam enim sequendo, αὐτάνδρῳ nihil aliud fuerit quam αὐτῇ. In iisdem αὔτανδρος πόλις affertur e Dionys. H. 7. pro Urbe populosa. De qua etiam exp. dubito. [" Euseb. H. E. 8, 11." Routh. Mss. Ναῦς, Anal. 2, 136. " Toup. ad Longin. 380. ad Diod. S. 1, 458. 554. 561. ad Charit. 627. Apollonid. 16. Diod. S. 2, 39. * Αὐτάνδρως, Wakef. S. C. 3, 148." Schæf. Mss. " Dio Chrys." Wakef. Mss.]

Αὐτανδρὶ, adv. Una cum ipsis viris. Polyb. 55. Τὸ

ὅλον αὐτανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς. A [" Cf. Herod. 626. Diod. S. 1, 418. 450—1. Pausan. 1, 376. ubi v. Kuhn. Brunck. Bacch. 921. Simonid. 40." Schæf. Mss.]

Αὔτανδρον, adv. itidem dicitur in VV. LL., sed perperam, ut paulo ante docui.

[* Δυανδρικὸς, ἡ, ὸν, Duumviralis, ET * Τριανδρικὸς, Triumviralis. Glossæ: Δυανδρικός· Duumviralis. Τριανδρικόν· Triumvir.]

[* Ἑκατόντανδρος, ὁ, ἡ. Julian. Ep. 24. p. 396. Ὁ γε μὴν ἀριθμὸς οὗτος οἶδε καὶ στρατιωτικὴν ὁμοῦ καὶ εἰρηνικὴν τάξιν κοσμῆσαι, καὶ φαιδρύνει τὴν ἑκατόντανδρον λοχαγίαν, Centurias militares exhilarat.]

[* Ἕλανδρος, Viros capiens. Æsch. Ag. 700.]

[* "Ἔξανδρος, (ὁ, ἡ,) Viris vacuus, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἔπανδρος, ὁ, ἡ, Virilis, Virilitatem præ se ferens. Palæph. de Minerva, Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν. [Πρᾶξις, Diod. S. 4, 50. Glossæ: Ἔπανδρος· Viripotens. " Diod. S. 1, 293." Schæf. Mss. " Stob. 491, B 23." Wakef. Mss.]

Εὔανδρος, ὁ, ἡ, ut εὔανδρος πόλις, Strenuos s. Fortes viros habens civitas, Quæ a strenuis viris incolitur. Aristoph. N. (300.) εὔανδρον γῆν Κέκροπος. [Pind. P. 1, 78. συμφοραὶ, Æsch. Eum. 1029. " Valck. Callim. 217. 219." Schæf. Mss.]

Εὐανδρία, ἡ, Abundantia fortium virorum, Copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Hel. Enc. Κόσμος πόλει εὐανδρία. ‖ Εὐανδρία, Virilitas, ut εὐανδρεῖν, Virilem esse et vegetum. [Eur. El. 365.: Eur. Stobæi Serm. 1. Xen. Mem. 3, 3, 12. Andocides c. Alcib. 135. Νενικηκὼς εὐανδρίᾳ καὶ λαμπάδι. " Dinarch. ap. Harpocr. (quem vide, et ibi Vales.) Παναθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο. Athen. 565. et ibi not." Schweigh. Mss. " Plut. Pompeio 1137. HSt. Pericle 297. Virtus, Fortitudo, Diog. L. Zenone 241. HSt. Ὁ γὰρ τὸν τῆς Μακεδονίας ἄρχοντα καὶ παιδεύων καὶ ἄγων ἐπὶ τὰ κατὰ ἀρετὴν, φανερός ἐστι καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους παρασκευάζων πρὸς εὐανδρίαν· οἷος γὰρ ἂν ὁ ἡγούμενος ᾖ, τοιούτους εἰκὸς ὡς ἐπιτοπολὺ γίγνεσθαι C καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους." Seager. Mss. " Ad Charit. 631. Jacobs. Anth. 8, 131. Εὐανδρία, εὐανδρῶ, εὔανδρος, Toup. in Schol. Theocr. 212. b. Add. in Theocr. 391. a.: hanc vim particulæ εὖ agnoscas in εὔυδρος. Non solum notat Fortitudinem, sed etiam Bonum virorum proventum, sive fortitudine, s. multitudine, s. pulcritudine. Bibl. Crit. III, 2. p. 48. ubi omnino v., it. de εὔανδρος: cf. Casaub. Athen. 396." Schæf. Mss.]

Εὐανδρέω, Bonis viris et acribus abundo, ap. Strab. de Alexandria loquentem, inquit Bud. ET Εὐανδροῦμαι, pro eod. Plut. Οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον καὶ τὸν πλείονα τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. ‖ Vigeo et virilis sum. Suid. Et Plut. (518.) Ἑλόμενοι δὲ τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωροὺς, καὶ ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντι πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες ἐξέπεμψαν. [Ocell. 4. " Strabo 292." Wakef. Mss.]

[* Ἔψανδρος, ET * Ἔψανδρα, ἡ, Dosiadæ Ara 2. de D Medea. " Jacobs. Anth. 7, 222. Valck. Diatr. 132." Schæf. Mss.]

Ἡμίανδρος, ου, ὁ, Semivir, non eo sensu quo Nessus centaurus appellatur Semivir ab Ovid., sed quo sacerdotes Cybeles vocantur Semiviri, Lucian. (1, 273.) Ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος. [Gl. Ἡμίανδροι· Semimares. ET * Ἡμιάνδριον, τὸ, Theophyl. Ep. 43. " Ἡμίανδρος, Huschk. Anal. 112." Schæf. Mss. " Hippon. in Suid. v. Ἀρρεν." Wakef. Mss.]

" Θάρανδρος, Tharandrus. Esse dicitur Animal " quoddam, illud proculdubio, quod Aristoteli et " Plinio est Tarandus."

[* Ἴσανδρος, i. q. ἄντανδρος. Eust. 305. " Suid. v. Ἀντιάνειρα." Kall. Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 214. " Apollon. Lexic. 160." Schæf. Mss.]

Κακανδρία, ἡ, i. q. ἀνανδρία, Ignavia. Soph. Aj. (1014.) δειλίαν et κακανδρίαν conjungit, Timiditatem et ignaviam: Τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ Σὲ, φίλτατ' Αἶαν. [* " Κακανδρεία, T. H. Auctar. ad Hesych. 2, 112." Schæf. Mss.]

[* Κάλανδρος, ὁ, ET * Κάλανδρα, ἡ, Oppian. Ixeut. 3, 15. Ecl. Phys. p. 41.]

[* " Κάμανδρος, Heyn. Hom. 8, 27. 134. 154. 172. 224. 271. * Καμάνδριος, 4, 281. 6, 207. 276." Schæf. Mss.]

" Κένανδρος, Suidæ κενὸς ἀνὴρ, Vir vanus et futilis. " Alioqui et adj. (ὁ, ἡ,) Viris vacuus." [Phrynich. Bekkeri p. 46. Soph. Œd. C. 917. πόλιν κένανδρον. Æsch. Pers. 117. " Photius." Wakef. Mss.]

[* Κενανδρία, ἡ, Inopia virorum. Æsch. Pers. 736. Πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.]

[* Λέανδρος, UNDE * Λεάνδρειος, " Anthol. p. 597. Ἐν δὲ Λεανδρείοις χείλεσι πηγνυμένη." Scott. App. ad Thes.]

" Λειπανδρεῖν, Viris defici, Virorum penuria labo- " rare, ut Suid. scribit, Βουληθέντας τοὺς Ἀθηναίους, " διὰ τὸ λειπανδρεῖν, αὐξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι " γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ " ἑταίρας. INDE Λειπανδρία, ἡ, Virorum penuria. " Rursum ap. Suid. in Ms. Cod. pro Λειπανδρεῖν " HABETUR Λειπανδρεῖον, quod interpr. nonnulli " Decretum de virorum penuria emendanda latum, " quo videlicet permittebatur civibus ut ex urbica " uxore et e meretrice susciperent liberos, ut ea ra- " tione virilis sexus, qui imminutus erat, augeretur." [" Λειπανδρέω, Tzetz. Chil. 1, 779. Strabo 14. T. 5. p. 690. Diog. L. 2, 26." Boissonad. Mss. Strabo 397. 418. 428. 557. 945. Λειπανδρία, Eust. 58. Strabo 891. " Λειπανδρέω, Toup. Opusc. 1, 221. 2, 246. ad Diod. S. 1, 326." Schæf. Mss. * " Λείψανδρος, Schol. Eur. Or. 250." Kall. Mss.] " Λειψανδρία, ἡ, i. " q. λειπανδρία, Virorum penuria, quæ et λειπανδρία " supra. Hesychio itidem λεῖψις ἀνδρῶν."

" Μαίανδρος, ὁ, Mæander, Phrygiæ fluvius est, qui " recurvatis in undis ludit, et ambiguo lapsu reflu- " itque fluitque, ut canit Ovid. Plin. quoque eum " dicit plurimis affundi oppidis, ita sinuosis flexibus " ut sæpe credatur reverti. Inde fit, ut Μαιάνδρου " hoc vocabulum transferatur ad alia etiam. Hes. " enim ἱππασίας quoddam genus ap. τοὺς ἱπποδα- " μάστας ita nominari scribit, cum nimirum pulli " multiplicibus flexibus agitantur, interdum et in " gyrum. Idem H. μαίανδρον esse dicit κόσμον τινὰ " ὀροφικόν: ut Festus quoque Mæandrum genus " picturæ dictum esse a similitudine flexus amnis, " qui appellatur Mæandrus: Nonius, Mæandrum " esse picturæ genus a simili opere labyrinthorum " ortum, claviculis illigatum: ut ap. Virg. Æn. 5. " Victori chlamydem auratam, quam plurima circum " Purpura mæandro duplici Melibœa cucurrit, ubi " Serv. quoque intelligit Purpuram flexuosam et inter " se remeabilem. Item in cælatura μαίανδρος dicitur " lineis discursantibus, nunc per helices et spiras " retortis, nunc per gyros et anfractus sinuatis. Jo- " seph. A. J. Μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πηχναῖος τὸ ὕψος " ἐξείργαστο κατὰ σύνθεσιν λίθων παντοίων τὴν ἰδέαν. " Inde Mæandratus dicitur In quo mæandri sunt, s. " Flexuosis mæandris circumductus. Varro in Hu- " matione Menippi, Mihi facies mæandrata et vermi- " culata, atque adeo orbem terræ. A flumine autem, " Μαιάνδριος χὴν, ap. Athen. 2. et ἔγχελυς Μαιαν- " δρίη, 7. Sic Μαιάνδριον πεδίον, et Μαιάνδριον ὕδωρ, " ap. Suid. pro quo ap. Eund. ex Epigr. Μαιάνδρου " πὰρ τριέλικτον ὕδωρ." [Μαίανδρος, Strabo 866. Joseph. A. J. 591. Steph. B. * Μαιανδρούπολις, τὸ ἐθνικὸν, * Μαιανδροπολίτης. " Μαίανδρος, Boissonad. Philostr. 642. Jacobs. Anth. 7, 82. Heins. ad Prudent. p. 13. Μαιάνδριος, ad Lucian. 1, 478. 510." Schæf. Mss.]

" Μεγάλανδροι, affertur pro Magni viri aut fortes," [pro μεγάλοι ἄνδρες, vox dubia, inquit Schneider. Lex. " Phavor. Μεγάλανδροι· μεγάλοι ἄνδρες, ἢ μεγάλοι κατὰ τὴν ἀνδρίαν, ἢ πολυανδροῦντες." Scott. App. ad Thes. " Μεγάλανδρος, Populosus. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Μισανδρία, (ἡ,) Schol. ad Eur. Andr. 228." Boissonad. Mss.]

[* Μόνανδρος, ὁ, ἡ. Glossæ: Μόνανδρος· Univira.]

Μονανδρέω, Unicum maritum habeo. Suid. e quopiam cujus tacet nomen, Οὐκ ᾔδεισαν Αἰγύπτιων αἱ γυναῖκες τοπαλαιὸν μονανδρεῖν.

" Μυρίανδρος πόλις, Urbs in qua decemvirorum " millia sunt, Decem virorum millibus instructa. " Plato Ep. 7. Μυριάνδρῳ πόλει πεντήκοντα ἱκανοὶ " τοιοῦτοι. At Lucian. Nigr. θέατρον μυρίανδρον, pro " Capax decem millium." [" Strabo 56. Diod. S. 316. Plut. Dione 5, 168. Steph. Byz. Μυρίανδρος, πόλις Συρίας." Scott. App. ad Thes. Heracl. Alleg. 106. " Const. Manass. Chron. p. 64. * Μυριανδρέω, 42(=81. Meurs.) * Μυριανδρία, (ἡ,) 22(=42. Meurs.)" Boissonad. Mss. " Μυρίανδρος, Lucian. 1, 43. Wakef. S. C. 3, 183. ad Herod. 538. ad Diod. S. 1, 441. 518. 2, 88. 589." Schæf. Mss.]

[* Νέανδρος, ὁ, ἡ, Juvenilis, Strenuus. Lycophr. 1345. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 222. Steph. B. * Νεάνδρεια πόλις,—ὁ πολίτης, * Νεανδρεύς, ὡς Στραβών. * Νεανδριεύς, Strabo 903. * Νεανδρίς, ίδος, ἡ, 724. " Νέανδρος, Wakef. Alc. 340." Schæf. Mss.]

" Νομάνδρια, ἡ, affertur pro Cœtus virorum pasto- " ritius." [Cic. ad Att. 5, 11. Schneider. Lex.]

Ὀλιγανδρέω, ήσω, Virorum paucitate et penuria laboro: oppositum τῷ εὐανδρῶ. Plut. (1, 405.) Ἀνεπλήρωσε τὴν βουλὴν ὀλιγανδροῦσαν, Ad paucos viros redactum. Sic Thuc. Πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ τῶν σκαφῶν, ἀπεκολύμβησαν· οὓς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδροῦν κατέταξαν. Hinc Ὀλιγανδρία, (ἡ,) per quod Bud. interpr. τὸ ὀλιγανθρωπία. [" Ὀλίγανδρος, (ὁ, ἡ,) Xen. Œcon. 4, 8." Kall. Mss. Ὀλιγανδρία, Strabo 943. Glossæ: Ὀλιγανδρία· Paucitas. " Callim. 1, 560." Schæf. Mss. " Ὀλιγανδρέω, Philo J. Plut. 1, 102. Appian. 2, 142. Dio Cass. 570. Diod. S. Strabo. Ὀλιγανδρία, Diod. S. * Ὀλιγανδρεία, Schol. Il. Λ. 691." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπείρανδρος, (ὁ, ἡ,) Suid. v. Μνηστή." Boissonad. Mss. " Hesych. 2, 610. 33." Dahler. Mss. * " Ἀπειράνδρως, Ge. Cedren. 41. Andr. Cret. 275." Kall. Mss. " Ἀπείρανδρος, Viri nescia, Photius." Wakef. Mss.]

[* " Πεντεκαιδέκανδρος, (ὁ, ἡ,) Murat. Inscr. p. 332. Montf. Palæogr. 158." Kall. Mss.]

Πολύανδρος, ὁ, ἡ, Multos viros habens, ut ap. Nonn. γυνὴ πολύανδρος. [" Æsch. Pers. 73. 533. 900. Ag. 702. Appian. 359. Lycophr. 851." Scott. App. ad Thes. " Ad Lucian. 1, 384. Superl., Fischer. ad Palæph. 156. a. b." Schæf. Mss.]

Πολυανδρέω, Multos viros habeo, Viris abundo: cui opponitur λειπανδρῶ. Strabo 8. Οὕτω δὲ πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συνέπεσε τότε, ὥστε καὶ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων ἔστειλαν. Et Πολυανδρέομαι, idem, cujus usum vide supra in Εὔανδρος. [Ælian. H. A. 5, 12. αἱ πολυανδρούμεναι τῶν πόλεων. " Diod. S. 2, 547." Schæf. Mss. " Pass., Ocell. 33." Wakef. Mss.]

[* Πολυανδρία, ἡ, Synes. Ep. 138. " Thom. M. 316." Schæf. Mss.]

Πολυάνδριος τάφος, Hesych. pro * πολυχώρητος, Qui multos capit. Et subst. ap. Suid. Πολυάνδριον, τὸ, τάφος, μνῆμα, Cœmiterium, et κενοτάφιον. Locus sepulturæ destinatus, Quo multorum virorum corpora mortua feruntur. Ælian. (V. H.) Θάψαντες δὲ τοὺς νεκροὺς, εἰργάσαντο κοινὸν πολυάνδριον. Nazianz. Οὐ ναοὺς βεβηλουμένους ἁγίων αἵμασι, καὶ γενομένους ἀντὶ ναῶν πολυάνδρια. [Æsop. Fab. 73, 3=210. Plut. 9, 275. =197. H. " Plut. Pol. Præc. 823." Kall. Mss. " Strabo 650. 656. Dionys. H. 1, 11. Plut. 2. Flamin. 2, 409. Pausan. 162." Scott. App. ad Thes. Glossæ: Πολυάνδριος· Strages. Πολυάνδριον· Strages. " Πολυάνδριον, Toup. Opusc. 1, 366." Schæf. Mss. " De meretrice, Philo J. 1, 568." Wakef. Mss.]

" Σάκανδρος, (ὁ,) Pudendum muliebre. Affertur ex " Aristoph." [Α. 824. " Derivatur a σάκος, Barba." Brunck. " Valck. Adoniaz. p. 281. Brunck. Aristoph. 1, 56. 2, 30." Schæf. Mss.]

" Σαλαμάνδρα, ἡ, Animal lacerti figura, stellatum, " nunquam nisi magnis imbribus proveniens, et sere- " nitate deficiens. Huic tantus rigor ut ignem tactum " extinguat, non alio modo quam glacies, inquit Plin. " Theophr. de signis pluviæ loquens, Σαῦρα, ἣν κα- " λοῦσι σαλαμάνδραν. Cum autem Plin. dicat Animal " esse lacerti figura, alii lacerti genus esse tradunt: " ut certe et illud ipsum σαῦρα nomine hoc reddi " solet. Vide Aristot. Ælian. Diosc. Quod porro " tradit Plin. ignem a Salamandra extingui, quam- " vis ab Aristot. quoque scriptum sit, necnon ab " aliis, falsum esse existimatur. Hinc Σαλαμάν- " δρειος, ὁ, ἡ, ut, σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἰὲν " ἀπεχθὲς, ap. Nic." [" Ther. 819." Wakef. Mss.]

[* " Σκαμάνδριος, Troad. 374. Helen. 52. Jacobs. Animadv. 138." Schæf. Mss.]

[* " Σκαμανδρογείτων, ονος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 121." Boissonad. Mss.]

[* Σπανανδρία, ἡ, Paucitas s. Raritas hominum. Suicer. Thes.]

[* " Ταραξάνδριαι, αἱ, Mulieres ap. Pallad. V. Chrys., i. e. Quæ viros turbant et ad tumultus movent seditionesque, ταραξάνδριαι καὶ * ἀνασείστριαι." Boissonad. Mss.]

[* " Τοσαυτανδρία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. (72=)136. Meurs." Schæf. Mss.]

Ὕπανδρος, ὁ, ἡ, Qui sub viro est, Viro subjectus, Viro obnoxius; ut ὕπανδρος γυνή. Paul. ad Rom. 7, (2.) Ὕπανδρος οὖσα παραβέβηκας. [Gl. Ὕπανδρος· Maritata. Plut. Pelop. 9. Polyb. 10, 26. " Albert. Peric. Cr. 53. ad Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss.]

" Ὕφανδρον ἱμάτιον, Virilis toga, ex J. Poll. Sed " ὕφανδρον perperam pro alia voce scribi videtur. " Ipsius enim Poll. locus est hic: Τὸ δὲ ὕφανδρον " ἱμάτιον, παχεῖαν χλαῖναν καὶ * σίσυν κλητέον· ὥσπερ " τὸν ἀμφίμαλλον χιτῶνα, δασύν."

[* Φαίδρανδρος, ὁ, ἡ, Athen. 449.]

Φίλανδρος, ὁ, ἡ, Amans viri, ut Φίλανδρος γυνὴ, Quæ mariti amore tenetur. In malam quoque partem φίλανδρος γυνὴ et μοιχεύτρια a Plat. dicitur in Sympos., Virosa et impudica; quemadmodum econtra ἀνδρόγυνοι et φιλογύναικες. Hinc Φιλανδρία, ἡ, Amor mariti, quod Plut. de Penelope, in V. Hom. dixit. Bud. Comm. [Φίλανδρος, malo sensu, Eur. Andr. 228. " Valck. Diatr. 243. ad Phalar. 210. Phalar. 246. ad Charit. 105. Jacobs. Anth. 6, 302. Wakef. S. C. 4, 225. Brunck. Soph. 3, 532. Φιλανδρία, Valck. Diatr. 245. Musgr. Andr. 1, c. ad Charit. 89. Epigr. adesp. 724." Schæf. Mss.]

" Χάλανδρα, ἡ, Avis nom. ap. Oppian." [i. q. κάλανδρα.]

[* Χιλίανδρος, ὁ, ἡ, Mille hominibus constans. " Plato Polit. 292." Routh. Mss. * " Χιλιανδρία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 14. 26. 66. 72(=27. 50. 125. 136. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

Aliud compositorum genus.

Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum, quod viris aut pares essent et æquiparandæ, aut adversariæ, eorumque consuetudinem abnuerent. Lat. Viragines dicunt. [Pind. O. 12, 23. Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας ἄμερσε πάτρας. Il. Γ. 189. " Ad Callim. 1, 157. Heyn. ad Virg. 2, 88. Wakef. S. C. 4, 151. Corai. in Herod. Larcher. 3, 522. Heyn. Hom. 4, 488." Schæf. Mss.]

" Βουτιάνειρα, ap. Hes. est τροφὴν ἀνδράσι πα- " ρέχουσα, sed perperam, opinor, pro βωτιάνειρα."

Βωτιάνειρος, ὁ, (ἡ,) Alens et educans viros; unde Φθίη βωτιάνειρα (Il. Α. 155.) ubi signif. videtur non tam virorum, quam virorum strenuorum et fortium educatricem. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 122. Heyn. Hom. 4, 60. Wakef. S. C. 4, 250." Schæf. Mss. " Coluth." Wakef. Mss.]

Δηϊάνειρα, ἡ, Nom. propr. uxoris Herculis. Compositum e δήϊος et ἀνὴρ, διὰ τὸ καυστηρὰ γεγονέναι τῷ ἀνδρί. Eust. [" Δηάνειρα, ad Mœr. 300. Brunck. Trach. 49." Schæf. Mss.]

Κυδιάνειρος, (ὁ, ἡ,) Gloriam viris afferens, vel Claros viros habens, ut κυδιάνειρα ἀγορὰ, (Il. Α. 490.) et alibi πατρὶς κυδιάνειρα. [Cf. Plat. Gorg. 40. " Heyn. Hom. 4, 133. 8, 676. Damaget. 3." Schæf. Mss.]

" Ληϊάνειρα, Hesychio ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυ- " ναικῶν ἐρᾷν, Quæ facit, ut viri mulieres ament, ἀπὸ " τοῦ ληΐζεσθαι τοὺς ἄνδρας."

Μεγάνειρα, Mulieris nom. propr. ap. Paus. [1, 39. vel potius * Μετάνειρα. Vide Fac. ad h. l. Ruhnk. H. in Cer. 161. Heyn. ad Apollod. p. 60-1.]

Aliud compositorum genus.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Hesych. interpr. ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος: quæ tamen exp. potius convenit τῷ ἀγαπήνωρ. Vide Ἀγήνωρ. Addit esse quoque Nom. propr. filii Ancæi.

[* Ἀστεργάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, παρθενία, Æsch. Pr. 906. Non grata marito.]

[* Διδυμάνορα κακὰ, Æsch. S. c. Th. 849. Blomf. pro διδύμων ἀνδρῶν κακά.]

[* Δυσάνωρ, ὁ, ἡ, Infelix viro, Qui viro infeliciter succedit. Æsch. Suppl. 1070.]

Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Semivir, i. q. ἡμίανδρος, nisi quod alterum poëtis, alterum prosæ familiarius est.

[* Κελευστάνωρ, ὁ, Apollod. 162. ap. Schneider. Lex.]

Μεγάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Magnos viros faciens, et e consequenti superbos: epithetum divitiarum ap. Pind. (O. 1, 4.) μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. [* Αὐτομεγάνωρ, falsa lectio pro αὐτὸς μ., Schol. Pind. O. l. c.]

[* Πειθάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Obediens homini, Æsch. Ag. 1648. poëtice pro πειθόμενος.]

Πολυάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Multos viros habens. Eurip. (Iph. T. 1281.) θρόνῳ πολυάνορι, Frequenti viris: i. q. in prosa πολύανδρος. [" Schol. Il. Δ. 392." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 62. Aristoph. O. 1313.]

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Odio prosequens viros. Æsch. Pr. (749.) Amazonum exercitum στυγάνορα vocat.

[* Τριάνωρ, ἡ, Quæ ter vel sæpius nupsit, κόρη, Lycophr. 851., i. q. πολύανδρος.]

[* Φιλάνωρ, s. * Φιλήνωρ, ὁ, ἡ, i. q. φίλανδρος. Æsch. Pers. 134. Ag. 420. 865. Musæus 267. " Ad Phalar. 210. Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. Mss.]

[* Φυξάνωρ, ὁ, ἡ, Fugam viris immittens, Fugæ occasionem dans. Æsch. Suppl. 9.]

[* Ψευδάνωρ, ὁ, ἡ, Διόνυσος, Polyæn. 4, 18, 1.]

¶ Ἠνορέα, s. Ion. ἠνορέη, Virilitas, i. q. ἀνδρεία, nisi quod poëticum est. Hinc ἠνορέῃφι dat. poët. per παραγωγὴν τοῦ φι. Factus est fortasse a gen. ἀνέρος. Ceterum hic positum fuit ἠνορέα, propter sequentia composita in ηνωρ, quæ fere omnia deducuntur inde Gramm., licet multa ex ἀνὴρ deduci posse videantur, sicut et præcedentia composita in ανωρ.

" Ἀνορέα, Dorice pro ἠνορέη, quod poëtis magis " receptum est, Virilitas, Fortitudo, Magnanimitas. " Ἀνόρεος, Virilis, Fortis. Ἀνόρεος πόλεμος Sophocli, " ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας, teste Hes."

[" Ἠνορέα, Christod. Ecphr. 399. Jacobs. Anth. 11, 378. Epigr. adesp. 685. Ἠνορέη, Toup. Opusc. 2, 215. Ἀνόρεος, Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss. " Ἠνορέα, Ælian. H. A. 589. Vires, Apoll. R." Wakef. Mss. Ἠνορέα, Pind. O. 8, 89. P. 8, 129.]

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Virilitatis et fortitudinis amans. Est etiam Nom. propr. ap. Hom. (Il. B. 609.) nempe filii Ancæi. Quare constat mendum esse ap. Hesych. in ἀγάνωρ, cui ibid. tribuitur quod huic tribui debet. [" Mœr. 33. et n.: Heyn. Hom. 5, 436. 6, 504. 7, 69." Schæf. Mss.]

Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Admodum virilis, s. Strenuus, Fortissimus. Vel, Superbus, Ferox, Præfidens, q. d. Nimium virilis. Nam quemadmodum, inquit Eust. adverbium ἄγαν, e quo et ἠνορέη hoc nomen compositum esse dicit, tam in bonam, quam in malam partem capitur, sic etiam ἀγήνωρ modo in laude, modo in vituperio ponitur; ita ut aliquando Strenuum et fortem signif., interdum Præferocem; ut sit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος, ut alibi scribit idem, sicut ὑπέροπλος dicitur ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τοῖς ὅπλοις χρώμενος, διὰ θρασύτητα. Aliam etym. affert idem Eust., ut videlicet compositum sit ex ἀγῶ et ἠνορέη, Qui virilitatem admiretur, aut Qui aliis ob virilem animum admirationi sit. Tertia etym. ap. eund. est ex ἄγω et ἀνὴρ, Qui viros ducat, Qui viris præsit et imperet. Sed ἀγήνωρ in vitio potius poni sciendum est. Sic Il. I. (695.) ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. Υ. (160.) proci dicuntur ἀγήνορες. Apud Eund. tamen θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur Δ. (548.) κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ. ‖ Est etiam Nom. propr. unius Phoronei filiorum: unde patronymic. Ἀγηνορίδης. Hinc Ἀγηνορία nomen subst. Virilitas, Strenuitas. Et interdum Audacia, s. potius Præfidentia, Superbia. Il. X. (457.) Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plur. ἀγηνορίαι, I. (696.) Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Et v. Ἀγηνορέω, quod pro Superbio poni solet. [Ἀγήνωρ, Pind. N. 9, 67. ἀγάνορα πεῖραν ἐγχέων. * Ἀγηνόριος, ια, ιον, Æsch. Pers. 1014. λαός. " Ἀγήνωρ, ad Od. A. 106. Ilgen. Hymn. 400.

A Heyn. Hom. 4, 250. 5, 689. Ἀγηνορία, Toup. Opusc. 2, 81. Heyn. Hom. 6, 282. 636. Ἀγηνόριος, Toup. Opusc. 2, 158." Schæf. Mss. " Ἀγήνωρ, de equo, Pind. Ἀγηνορία, de animalibus, Hom. Ἀγηνορέω, Nonn. Dionys. 12, 194. * Ἀγηνορὶς, ίδος, ἡ, Oppian. C. 4, 235." Wakef. Mss.]

[* Ἀναξήνωρ, Æger quidam Abderitanus, Hippocr. 366, 44.]

" Ἀνήνωρ, (ορος, ὁ, ἡ,) i. q. ἄνανδρος, sed poëticum, " h. e. Non virilis, Qui est animo non virili, sed femineo " et ignavo. Interdum etiam Invalidus et imbellis in " modum feminæ, ut Hes. quoque ἀνήνορα exp. non " solum ἄνανδρον, sed etiam ἀδύνατον: respiciens for" san ad Od. K. (301.) Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ " ἀνήνορα θείῃ: vel ad Hesiodeum istud hemistichium, " ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ: ubi itidem signif. ἄνανδρον et " Imbellem. ‖ Rursum Hesychio ἀνήνωρ est ᾧ τέκνα " οὐ γίνεται, ἄτεκνος, forsan quoniam ἀνδρείας non leve " est indicium ἡ παιδοποιΐα. Itidem Etym. et Lex. " meum vet. ἀνήνορα exp. ἀδύνατον, δειλὸν, item ἄτε-

B " κνον, οὐ γεννῶντα. Si de regione aliqua aut urbe " diceretur, significaret Viris destituta, ideoque Im" bellis: quia in virorum fortitudine et robore defen" sio consistit. Oppositum ei εὐήνωρ."

" Ἀντηνορίδης, (ὁ,) Antenorides, i. e. Filius Ante" noris, patronym. e nom. Ἀντήνωρ." [Ἀντήνωρ, Æsch. Ag. 454. " Heyn. ad Virg. 2, 140." Schæf. Mss.]

" Ἀρήνωρ, Custos, φύλαξ Suidæ." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* Δεισήνωρ, ορος, ἡ, Maritum veritus. Æsch. Ag. 148.]

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Bene virilis, s. Bene viriles et strenuos faciens. Epith. τοῦ οἴνου, (Od. Δ. 622.) Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, ut ait Eust. non quod virile per se et forte æs sit, sed quod armis, quæ antiquitus ex ære fiebant, muniti, viriliores et animosiores simus; quomodo et æs, quod ad lebetes et tripodes conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν (Od. N. 19.) vocari ait: et οἶνον εὐήνορα: ut item σίδηρον. [Plut. Q. S. 3, 10.

C Orph. Arg. 883. γάμων τ' εὐήνορα θυμόν. Pind. O. 1, 37. εὐάνορι παρὰ ἀποικίᾳ, Colonia ἐχούσῃ καλοὺς ἄνδρας καὶ ἀνδρείους, καλῶς ἐχούσῃ ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν: 6, 136. εὐάνορα Ἀρκαδίαν, Viris felicem: 10, 119. N. 2, 26. Et * Εὐηνορία, ἡ, 5, 46. Eur. Herc. F. 406. " Εὐήνωρ, Valck. ad Eran. Ph. 158. Clark. ad Il. B. 578. ad Od. N. 19." Schæf. Mss. " Bonis viris refertus, Tryphiod. 465. Nonn. 41, 331." Wakef. Mss.]

" Λιπεσήνωρ, (ἡ,) Maritum deserens, Adultera, e " Schol. Eur. Or." [" 249. s. potius e Stesichoro ap. Schol. Cf. Suchfort. p. xxv." Boissonad. Mss. " Pierson. Veris. 247. Valck. Phœn. p. 514." Schæf. Mss.]

[* Λυσήνωρ, ὁ, ἡ, Homines solvens, frangens. Tryphiod. 447. " Wakef. Georg. 11." Schæf. Mss.]

[* Μεγαλήνωρ, ὁ, ἡ, Magnos viros faciens, Acris, Magnanimus. " Oppian. C. 4, 113. Ἵππους μὲν χαροποὺς μεγαλήνορας ἀρτύνονται, 179. μεγαλήνωρ ἠΰκομος λῖς. In priore loco alteram lectionem habebant olim Codd. μεγαλήτορας, (ut edidit Schneider.) 1,

D 200. πόλεμον μεγαλήνορα." Brunck. Mss. Sed etiam hic Schneider. μεγαλήτορα prætulit. Pind. P. 1, 99. Et * Μεγαληνορία, ἡ, Superbia, Pind. N. 11, 57. Eur. Phœn. 192. " Μεγαλήνωρ, μεγαληνορία, Valck. Phœn. p. 62. Toup. Opusc. 1, 272. μεγαληνορία, Jacobs. Anth. 9, 347." Schæf. Mss.]

Ῥηξήνωρ, (ὁ, ἡ,) Viros frangens; vel, Virilitate et strenuitate frangens et perrumpens (hostium agmina), videlicet ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἀνέρας: vel, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ: utramque formationem ap. Eust. habes. E qua intelligitur Fortis, Strenuus, Bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de Eo, qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Hom. Il. H. (228.) Achillem vocat ῥηξήνορα, θυμολέοντα. Hinc Ῥηξηνορία, (ἡ,) Fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. Ξ. (217.) θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη Καὶ ῥηξηνορίην. [" Ῥηξήνωρ, ῥηξηνορία, Heyn. Hom. 5, 346." Schæf. Mss. " Ῥηξήνωρ, Theæt. H. Ap." Wakef. Mss.]

Ὑπερήνωρ, ὁ, (ἡ,) Supramodum virilis, Fortis; ut ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν, et ap. Hesiod. (Th. 995.) βα-

σιλεὺς ὑπερήνωρ. Annotat Eust. in ἀγήνωρ, ὑπερήνωρ et ἀγήνωρ idem aliquando esse, et sicut ἀγήνωρ interdum in malam partem accipitur, sic accipi etiam ὑπερήνωρ, ut sit Qui supra modum et supra quam viros deceat, robore utatur, Superbus, Ferox. Hinc ὑπερηνορέω, ήσω, Supra modum virilis et fortis sum, Supra quam viro dignum sit, robore utor, Ferocio, Superbio: modo in bonam partem interpr., modo in malam. [Ὑπερήνωρ, Eur. Phœn. 192. * Ὑπερηνορία, ἡ, Ferocia, Insolentia, inprimis e fiducia virium, Apoll. R. 3, 65. Ὑπερηνορέω, Aristoph. Pac. 63. " Ὑπερηνορέω, Reiz. de Acc. 108. Valck. Phœn. p. 62. Heyn. Hom. 4, 592. * Ὑπερηνορία, Valck. Phœn. l. c. Porson. Phœn. 190." Schæf. Mss. " Ὑπερήνωρ, de fera, Orph. Arg. 942." Wakef. Mss.]

Ὑψήνωρ, ὁ, (ἡ,) Alta s. Celsa virilitate præditus, Celsos viros faciens, i. e. Faciens ut celsi et quasi elato capite ingrediantur; ut ap. Nonn. ὑψήνορα τιμὴν, eod. modo quo Hom. Il. cc. εὐήνορα χαλκὸν et οἶνον dicit, et Pind. l. c. μεγάνορα πλοῦτον, non quod per se honor talis sit, sed quod tales efficiat eos qui præditi eo sunt. [" Nonn. J. 7, 64. Dionys. 17, 169." Wakef. Mss.]

Ἀνδρόθεν, adv. poët., E viro, vel A viro. In Anthol. Accipit enim formam advv., quæ e nomine locorum formantur; ut Ἄνδρος, Andros insula, unde Ἀνδρόθεν, Ex Andro insula, [Epigr. adesp. 276. Ἄνδρος, Insula, una Cycladum, Hippocr. 219, 48. 256, 29.]

[* Ἀνδροσύνη, ἡ, i. q. ἀνδρεία. Œnomaus ap. Euseb. 5, 28.]

Ἀνδροτὴς, ῆτος, ἡ, Virilitas, Virilis fortitudo. Il. (X. 363.) Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην: ubi Eust. ait quosdam accipere ἀνδροτῆτα simpl. pro ἀνδρὸς φύσιν καὶ ἀνθρωπότητα. Hesych. exp. ἀνδρείαν. Legitur et ἀδροτῆτα, sicut et in aliis hujusmodi ll. Hom. [" Heyn. Hom. 7, 279. 411. 8, 319. 583." Schæf. Mss.]

Ἀνδρόμεος, (α, ον,) Humanus, ἀνθρώπινος in prosa, ἀνδρόμεός in carmine. Il. Υ. (100.) χροὸς ἀνδρομέοιο. Od. I. (374.) ψωμοὶ ἀνδρόμεοι. [Vide supra Ἀνδρομαίου. " Porson. Phœn. 866. Jacobs. Anth. 10, 260. Christod. Ecphr. 356. Epigr. adesp. 377." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνδρακὰς, Adv. poët., pro Viritim; pro quo in prosa dicitur κατ' ἄνδρα. Od. N. (14.) Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς. [Æsch. Ag. 1587. " Verheyk. ad Anton. Lib. 65. Plut. Mor. 1, 598. ad Od. N. 14. ad Herod. 570." Schæf. Mss.] " Ἀνδροκὰς, Hesychio μερὶς, Pars, pro quo supra " ἀνδρακάς. Nam cum ἀνδρακὰς adverbialiter primum " exposuisset κατ' ἄνδρα, subjungit, οἱ δὲ, μερίδες, " μοῖραι, ut et Schol. Nicandri ἀνδρακάδα scribit a " recentioribus vocari τὴν μερίδα, veluti a Nicandro " quoque Th. 643. Τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προταμὼν " ἰσήρεα χραισμεῖν, i. e. ἰσόμοιρον μερίδα. || Ἀνδρο- " κάδες, Hesychio rursum πόα τις."

¶ Ἀνδρεῖος, (α, ον,) Virilis, Ad virum pertinens, non ad mulierem; ut ἱμάτιον ἀνδρεῖον ap. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 5.) Indumentum virile, i. e. Ad virorum usum accommodatum; ut ἱμάτιον γυναικεῖον, Indumentum muliebre. Idem K. Π. 8, (2, 4.) Ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα. Plato Alcib. I. (22.) Ἔστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Athen. 14. Ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα. Invenitur etiam τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro Membro virili, ap. Lucian. (1, 545.) Εἶτά σοι τὸ ἀνδρεῖον μόριον ἀνεφύη. || Plur. ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam ap. Cretenses, sicut φειδίτια ap. Lacones. Athen. 5, (186.) Ἐν Σπάρτῃ φειδίτια καὶ παρὰ τοῖς Κρησὶν ἀνδρεῖα μετὰ πάσης ἐπιμελείας αἱ πόλεις συνῆγον. Verum antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, sed ἀνδρεῖα, sicut et Cretenses, ut inquit Aristot. Pol. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα Sodalitia publice epulantium, a virorum appellatione: quod soli viri hujusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, ut quidam tradunt. Itidem vero ἀνδρῶνας Græci appellant οἴκους, ubi convivia virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant, ut scribit Vitruv. 6, 9.

Ἀνδρεῖος, Virilis, Strenuus, Fortis, Virum se præbens, Viro digna gerens. Cui opponitur ἄνανδρος.

A Plato Epitaphio, Οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος, i. e., ut vertit Cic., Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι: ut ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, Strenuissimus est ad omnia. Ἀνδρεῖον, τὸ, subst. ap. Thuc. 2, (39.) vulgo exp. Virile robur, Καὶ ἐν ταῖς παιδείαις, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ, ἀνειμένως διαιτώμενοι, κ. τ. λ. Sunt qui Vigorem virilem sint interpr.; ego τὸ ἀνδρεῖον pro τὴν ἀνδρείαν accipiens, exp. uno verbo Fortitudinem.

Ἀνδρεῖα absolute, ut Lat. Virilia: ἀνδρεῖον μόριον pro eod. e Lucian. l. c.

[Ἀνδρεῖος, Fortis, Virilis, Nero, Ἀνδρεία, Virago, Gl. " Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 818. Jacobs. Anth. 9, 286. Brunck. Aristoph. 3, 133. Oppon. γυναικεῖος, Lucian. 2, 182. Ἀνδρεῖος οἶνος, Heringa Obs. 104. Ἀνδρεῖον, Valck. Hippol. p. 221. Plut. Mor. 1, 871. Ὦ ἀνδρειότατε πάντων, Simon. Dial. 41. Ἀνδρῆον, Valck. ad Adoniaz. p. 400." Schæf. Mss. " Magnus,

B Violens, de re inanima, Ælian. V. H. 454. 457. H. A. 65. Nimius, 567. 964. Suid." Wakef. Mss.]

Ἀνδρείως, Adv. Viriliter, Strenue, Ut virum decet. Aristot. Rhet. 1. Εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως. [Gl. Viriliter. " Toup. Emend. 4, 506. Brunck. Aristoph. 3, 133. Plato Charm. 76." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνδρειόω, ad Diod. S. 1, 375." Schæf. Mss. " Viriliter ago, Fabric. B. G. 2, 606." Wakef. Mss.]

Ἀνδρεία, ἡ, Virilitas, Strenuitas, Fortitudo, Animi robur, Animi præstantia. Aristot. Rhet. 2. Καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Ab Eod. Rhet. 1, (9, 2.) sic definitur, Ἀνδρεία δὲ, δι' ἣν πρακτικοί εἰσι τῶν καλῶν ἔργων ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ ὡς ὁ νόμος κελεύει, καὶ ὑπηρετικοὶ τῷ νόμῳ. Secundum Eund. Pol. 1. ἀνδρεία est quæ facit θάρσος. At vero ap. Thuc. Schol. quodam loco per ἀνδρείαν ait ipsum signif. θάρσος. Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία: quæ scripturæ varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen,

C sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχή: ac sane in emendatis Codd. passim occurrit scriptum ἀνδρία. || Ἀνδρεία, Viritas [sic,] i. e. Virilis ætas. Harpocr. ex Antiphonte. [Xen. Mem. 1, 1, 16. 4, 6, 10. Glossæ: Ἀνδρεία· Virtus, Fortitudo, Vigor. Ἀνδρία· Virtus. " Plato Gorg. 495." Routh. Mss. " Aristid. 1, 67. Diod. S. 11. p. 274. Thuc. 3, 8. Dionys. H. 2, 221." Scott. App. ad Thes. " Ἀνδρεία, Valck. Hippol. p. 221.; Phœn. p. 280.; Ammon. 15.; Eran. Ph. 162. ad Diod. S. 1, 286. 406. 408. 2, 42. Brunck. El. 983. Phrynich. Ecl. 106. ad Charit. 405. Brunck. Aristoph. 3, 14. ad Lucian. 2, 274. Aristoph. N. 510. Conf. cum ἀνδραγαθία, ad Diod. S. 2, 287. Vide Ἀρετή. Ἀνδρία, Wyttenb. Ep. Cr. 10. Ammon. 15. ad Diod. S. 1, 136. 286. 403. Brunck. El. 983. ad Strab. Tom. 4. p. 277. Boissonad. Philostr. 545. 576. 614. Boeckh. in Plat. Min. 93. Virilitas, Conditio viri, Bast Lettre 134. Xen. Mem. 1, 1, 16. et nn., ubi de scriptura hujus v.; et ad

D 3, 9, 1. Ἀνδρηΐη, Herod. 7, 99." Schæf. Mss. " Ἀνδρεία, Membrum virile, Artem. 41." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδρειότης, ἡ, Fortitas, Virilitas, Gl. J. Poll. 3, 120. " Stob. Flor. p. 8." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 279." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδρειόθυμος, ὁ, ἡ, Suid. v. Ψυχικός.]

¶ Ἀνδρικὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἀνδρεῖος, Virilis, i. e. Ad virum s. viros pertinens. Apud Xen. Ἑ. 6, (4, 16.) χορὸς ἀνδρικὸς, E viris constans. || Ἀνδρικὸς, Virilis, Strenuus, Fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλανες dicuntur esse ἀνδρικοὶ, Fortes, Strenui. Observandum est autem, quod tradit Eust., quamvis ἀνδρεῖος et ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, non ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν Quicquid est viro forti dignum; ut dicuntur a Lat. Fortia facta, Forti viro digna. Ἀνδρικὸς πόνος ap. Lucian. Labor virilis, i. e. Virum fortem decens, Viro forti dignus; vel simpl. Viro dignus. [Gl. Virilis. " Valck. Hippol. p. 221. Thom. M. 818. 873. Brunck. Aristoph. 3, 133. Ἀ. ἱδρὼς, Heindorf. ad Plat. Phædr. 228." Schæf. Mss.

"Violens, de rebus inanimis, Ælian. V. H. 457." Wakef. Mss.] A

Ἀνδρικῶς, Viriliter, Strenue, Fortiter. Aliquando etiam pro Valide, Robuste; ut ap. Aristoph. Ί. (599.) παῖ ἀνδρικῶς. || A Bud. exp. Vehementer ap. Diosc. Ἀνδρικῶς δὲ ποιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα, Vehementer confert. ["Toup. Emend. 4, 506. Brunck. Aristoph. 3, 133. Diod. S. 2, 510. Plat. Phædr. 310. Heindorf. ad Plat. Charm. 77." Schæf. Mss.]

Ἀνδριστὶ, itidem adv. et itidem signif. Viriliter, Strenue, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως. Utitur autem hoc ἀνδριστὶ Aristoph. [Ἐκ. 149. Theocr. 18, 23.]

Ἀνδρίζομαι, Virilem ætatem ingredior, Ad firmam et robustam ætatem pervenio. Bud. ex J. Poll. exp. Vir sum. Apud Lucian. (2, 893.) ἀνδρίζεσθαι τῷ σώματι exp. Corpore corroborari, Robur virile assumere corpore. || Ἀνδρίζομαι, Viriliter ago et fortiter, Viriliter me gero, ap. Plat. Theæt. Idem in Phæd. (40.) Ἀλλ' * ἀνδριστέον καὶ προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν. Est ἀνδρίζομαι, inquit Bud., Ago more viri; ut ἀνθρωπεύομαι, Ago more hominis, vel more humano. B Item, Ad fortitudinem me comparo; ut Aristot. Ethic. 3, (6.) Ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστὶν ἡ ἀλκὴ, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturam muliebrem fortibus factis superantes, quales a Lat. appellantur Viragines. Admonui autem paulo ante ex Eust. ἀνδρεία γυνὴ non dici, sed ἀνδρικὴ, pro Forti. || Ἀνδρίζω, inquit Suid., τὸ ἀνδρός τι ποιῶ, Virile quippiam ago; et ita ἀνδρίζω fuerit i. q. ἀνδρίζομαι: sed exemplum vocis hujus activæ nullum affert; verum active dici possit ἀνδρίζω, ut γυναικίζω Hippocr. dixit. [Xen. Œcon. 5, 4. Anab. 4, 3, 34. 5, 8, 15. Glossæ: Ἀνδρίζομαι· Navo. Ἀνδρίζου· Utiliter age. Ἀνδρίζεσθαι· Andruare. Ἀνδριζομένοις· Navantibus. "Amphil. 96." Kall. Mss. "Valck. Hippol. p. 221. ad Herod. 133. Aristoph. Fr. 279. Viriliter ago, ad Timæi Lex. 124. Act., Sylburg. ad Clem. Alex. 825. Heindorf. ad Plat. Theæt. 312." Schæf. Mss. "Med., Xen. K. A. 282." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνδριστέον, Synes. Ep. 44." Kall. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.] C

"Ἀνδρισμὸς, ὁ, Polluci i. q. ἀνδρία, Virilitas, Animositas; vel etiam αὐτὸ τὸ ἀνδρίζεσθαι, et Viriliter agere." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* "Ἄνδρισμα, Res seria. Max. Tyr. 38, 4." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδριστὴς, ὁ, Nicet. Annal. 1, 9.]

[* Ἀπανδρίζομαι πρὸς τὸ φλογῶδες, Callistr. Stat. 3.]

[* "Ἐπανδρίζομαι. Non habent Lexx. hoc compositum. Ἀνδρίζομαι, Viriliter et fortiter ago. Cyrill. Alex. 12. in Jo. p. 1062. Ταῖς τῶν πασχόντων ἐπανδρίζεσθαι συμφοραῖς, Insultare. Græci alias dicunt ταῖς συμφοραῖς ἐφήδεσθαι. Socrates, τοῖς ἑτέροις * ἐπευφραίνεσθαι κακοῖς. Philo, κακοπραγίαις ἀθλίων ἀνδρῶν ἐπεμβαίνειν. Idem, ταῖς ἀλλοτρίαις συμφοραῖς ἐντρυφᾶν. Greg. Naz., ἐπιπηδᾶν." Suicer. Thes. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

"Καρανδρίζεσθαι, Hesychio est καταπαλαῖσαι, Vincere, Superare. Sonat potius Viribus et virilitate prævalere. Suid. cum gen. construi dicit." ["Photius." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνδρῷος, (α, ον,) Virilis, Ad virum pertinens. Leo Imperator Constit. 20. p. 445. Τὴν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρώαν. [Musonius Wyttenbachii p. 161. Hippocr. Jusj. 2. (15. 249, 1.) σώματα ἀνδρῷα. Suid. 3, 577. "Ad Xen. Œcon. 9, 6. K. Π. 278. Valck. Diatr. 131. Jacobs. Anth. 7, 219." Schæf. Mss.]

Ἀνδρόω, Virilem reddo, Virile robur ministro. Bud. || Ἀνδρόομαι, Virile robur, vel ætatem virilem assumo. Virilitatem attingo, i. e. viriles annos, Ad virilem ætatem pervenio, Vir fio, Togam virilem sumo, si Romano more velimus loqui. Herod. Τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι; Aristot. Eth. 10, (9.) Οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως νέους ὄντας τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτά. Vide paulo ante, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, et alia ejusmodi. || Ἀνδρωθεῖσα etiam dicitur Quæ cum viro consuevit, Cui virginitatem vir eripuit. Ἀνδρωθεῖσα· ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα, Hesych. Idem ἀνδρώσασθαι exp. συγγενέσθαι. [Gl. Ἀνδρόω, Viro. Ἀνδρωθείς· Adultus. Lycophr. 176. Hippocr. 351, 31. 493, 43. 494, 5.

"Ἀνδρόω, Toup. Opusc. 1, 332.; Emend. 2, 38. Jacobs. Exerc. 2, 203. Valck. Hippol. p. 221. ad Herod. 284. ad Diod. S. 1, 301. 349. Meleag. 126. ad Pausan. 326. Epigr. adesp. 572. Ἀνδρόομαι, Markl. Suppl. 1222. ad Charit. 752. Aristoph. Fr. 279." Schæf. Mss. "Ἀνδρόω, Viro utor, Dio Cass. 39. Virilem reddo, Lycophr. 945." Wakef. Mss. Biel. Thes.] "Ἀνδρεύμενος, Ionice pro ἀνδρούμενος, In virilem adolescens ætatem," [Herod. 1, 123.]

[* Ἀπανδρόω, Virilem reddo. Ἀπανδρόομαι, Virilitatem s. Viriles annos assumo. "Clem. Alex. Str. 4. p. 632." Routh. Mss. "Hesych. 1, 1639." Dahler. Mss. Eur. Ion. 53. Lucian. Amor. 571. "Clem. Alex. Str. 1. p. 127. Pæd. 1, 6. p. 43." Gataker. Mss. Aretæus 3, 6. Ἀπηνδρώθησαν αἱ μῆτραι.]

"Ἐσανδρόω, Viris impleo, Virili prole habitatum "reddo. Apoll. R. 2, (1, 872.) τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις "Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον Παισὶν "ἐσανδρώσῃ, Donec Lemnum virili sobole implerit. "Paulo ante dicit, ὄφρα κεν αὖτις Ναίηται μετόπισθεν "ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος. Olim enim in Lemno "κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας Ἀνέρες ἐχθήραν- "τες, ἔχον δ' ἐπὶ δηϊάδεσσι Τρηχὺν ἔρον. Quamobrem "illæ zelotypia tactæ et accensæ σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρ- "ραισαν ἀκοίτας Ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος." [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex. Vide Ἐπανδρόω.]

[* "Ἐνανδρόω, J. Poll. 9, 23." Kall. Mss.]

Ἐξανδρόομαι, Vir fio, In virum evado. Λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, (Eur. Suppl. 725.) Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perveniens, citatur ex Aristoph. [Ί. 1241. "Herod. 2, 64." Schweigh. Mss. Eur. Phœn. 32. Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος. "Valck. ad Herod. 133. Wessel. 134. Markl. Suppl. 578." Schæf. Mss.]

[* Ἐπανδρόω, Viris repleo. Apoll. R. 1, 874. Λῆμνον Παισὶν ἐπανδρώσῃ. Vide Ἐσανδρόω.]

[* Παρανδρόομαι, Nubilis sum, Nubilis fio, ut placet Foësio, s. potius Viri s. thalami expers sum. Hippocr. de Morb. Virg. 213, 12=562, 35. Gataker. Misc. 568. "A viro prætereor, neglectus habeor, Virum nondum experior, Viri expers sum," idem Gataker. Mss.]

[* Συνανδρόομαι, Una cum ætate adolesco s. cresco. Joseph. B. J. 112. Συνήνδρωτο δ' αὐτῶν ταῖς ἡλικίαις ἡ διάθεσις. Hippocr. Prædict. 92=417, 10.]

¶ Ἀνδρύνομαι, Augeor, Robustus evado, VV. LL. Et secundum quosdam, i. q. ἀνδροῦμαι proxime præcedens. Sed ego corruptum esse existimo pro ἀδρύνομαι. [Biel. Thes.]

¶ Ἀνδρώδης, ὁ, ἡ, Virilis, Virum decens, vel Fortem virum decens, Forti viro dignus; aut Virili et forti animo præditus, Magnanimus. Plut. (7, 791.) Ὡς οὐκ εὐγενὴς, οὐδὲ ἀνδρώδης, οὐδὲ ἔχουσα φρόνημα καὶ μέγεθός ἐστιν. Idem (6, 420.) Ἡ δὲ Μερόπη λόγους ἀνδρώδεις προσφερομένη. Aristot. Pol. 5. Ὅταν ἀνδρώδης τις ὤν, μὴ μετέχῃ τῶν τιμῶν. Idem, Rhet. 2. Φιλοτιμότεροι γὰρ καὶ ἀνδρωδέστεροί εἰσι τὰ ἤθη οἱ δυνάμενοι τῶν πλουσίων. || Ἀνδρῶδες, τὸ, Virilitas, Virile robur. Et pro ἀνδρεία. [Const. Manass. Amat. p. 399. Καὶ

D τοῖς σοφοῖς, καὶ τοῖς καλοῖς, καὶ τοῖς ἀνδρωδεστέροις.]

Ἀνδρωδῶς, Viriliter, Fortiter, Ut virum decet, vel fortem virum. Isocr. Panath. (11.) Τῶν δὲ συμφορῶν μὴ λίαν ἡττωμένους, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ἐν αὐταῖς διακειμένους. [Biel. Thes. "Diod. S. 2, 392. Toup. Opusc. 1, 276." Schæf. Mss. "Polyb." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, Domus pars, in quam viri seorsum a mulieribus se recipiunt. Aristoph. (Ἐκ. 676.) Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω. Citatur autem h. l. a Suida, ap. quem legitur, Ἀνδρῶνα· οἶκον, ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Notandum est autem hic ἀνδρῶνα dici οἶκον, ut ἀνδρῶνας a Vitruvio οἴκους, 6, 9. Græci enim ἀνδρῶνας appellant οἴκους, ubi convivia virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant. Hæc Vitr. Ego pro Loco, in quo convivia celebrantur, reperio ap. Xen. (Σ. 1, 4.) Μέλλω γὰρ ἑστιᾷν Αὐτόλυκον· οἶμαι οὖν τὴν κατασκευὴν πολὺ ἄν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος εἴη. Apud Athen. 12. Ἀνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο. || Ἀνδρεὼν etiam

dicitur pro ἀνδρῶν, item ἀνδρειὼν in carmine, per epenth. literæ ι, metri causa. Habetur autem ἀνδρεὼν ap. Herod. (3, 77.) ac secundum Suid. ἀνδρεὼν ap. illum signif. μέγας οἶκος, Domum magnam. "Ἀνδρειὼν, ῶνος, ὁ, i. q. ἀνδρεὼν s. ἀνδρὼν, Locus s. "Conclave domus, in quo viri degunt, ut tradunt "VV. LL. Si igitur vox illa mendosa non est, habet "Ionicam epenthesin τοῦ ι, pro ἀνδρεὼν, ut πνείων "pro πνέων." [Julian. Ep. 24. p. 396. Καὶ σιωπῶ θεῶν ἑκατόμβας, καὶ ναοὺς * ἑκατονταπέδους, καὶ βωμοὺς * ἑκατοντακρήπιδας, καὶ τοὺς * ἑκατονταδόχους ἀνδρῶνας, καὶ τὰς ἀρούρας δὲ τὰς * ἑκατονταπλέθρους, καὶ ὅσα ἄλλα θεῖά τε καὶ ἀνθρώπινα τῇ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦδε προσηγορίᾳ συνείληπται. Plin. Junior 2, 17. Xen. Σ. 1, 13. Glossæ: Ἀνδρών· Androna. "Phrynich. Ecl. 66. Musgr. Herc. F. 954. Aristoph. Fr. 223. Plut. Alex. 125. Schm. Ἀνδρειὼν, Jacobs. Anth. 7, 105. Ἀνδρεὼν, Phrynich. Ecl. l. c. Jacobs. Anth. l. c. Kœn. ad Greg. 102." Schæf. Mss.]

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, i. q. ἀνδρών. Dicitur autem γυναικωνῖτις itidem, Domus pars, in quam mulieres seorsum a viris se recipiunt: τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι, ap. Suid. Plut. (7, 494.) Δι' ὧν ἔνιοι τὸν θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν οὐκ εὖ μετοικίζουσιν. [Xen. Œcon. 9, 5. "Plut. Conj. Præc. 145. Amat. 755. Lysias 6." Scott. App. ad Thes. "Mœr. 264. ad Herod. 660. Brunck. Apoll. R. 108." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 199. 208. Dio Chrys. 1, 274. Max. Tyr. 4, 2." Wakef. Mss.]

"Ἄνδρων, Nom. propr., e quo possessivum Ἀνδρώνιος, ut Ἀνδρώνιος κυκλίσκος ap. Gal. Pastillus "Andronius, nimirum ὁ τοῦ Ἄνδρωνος."

¶ Ἀνδρίον, τὸ, Homulus, Homuncio, Homunculus. Eupolis, μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον. Aristoph. ἀνδρίοις καὶ ἀνδράσι. [" Ad Herod. 396." Schæf. Mss. " Theocr." Wakef. Mss.]

Ἀνδράριον, (τὸ,) Homululus. Synes. ἀνδράρια πονηρά. Usitatius autem est hoc demin. ἀνδράριον, teste Eust., quam proxime præcedens ἀνδρίον. [Aristoph. A. 516. " Ad Herod. 396." Schæf. Mss. " Etym. M. Theocr. Schol." Wakef. Mss.]

Ἀνδρίσκος, (ὁ,) Homuncio, Dicitur ead. forma qua ἀνθρωπίσκος pro ἀνθρώπιον. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* Ἀνδρέας, ὁ, Andreas, Æger quidam ap. Hippocr. 335, 8. 359, 8.]

[* " Ἀνδρὰξ, i. q. ἀνδρακὰς, Viritim, κατ' ἄνδρα, ap. Hom. ut refert Schol." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

[* Ἀνδρὶς, ἡ, Virago. Biel. Thes.]

" Ἀνδρειᾶται, Hesychio κατήγοροι καὶ ἐπὶ φόνῳ διώκοντες, Cædis accusatores, si tamen mendo caret."

[* " Ἀνδρεύομαι, Virilem ætatem attingo, Etym. M." Wakef. Mss.]

ΑΝΔΡΑΠΟΔΟΝ, τὸ, Mancipium: secundum quosdam derivatur ἀπὸ τοῦ ἀποδόσθαι, Vendere, vel ἀπὸ τῆς πέδης, Compedes quibus vinciri solebant mancipia. Sed vide an rectius alii a nom. πόδες: quod videlicet dominus sit velut caput, servum tanquam pedes habens. Nisi quis spectet quod Lat. dicunt Servum a pedibus. Demosth. (119.) Ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Plut. (6, 666.) Ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Observandum est autem generali signif. ἀνδράποδον dici Quemlibet hominem in bello captum, et servituti mancipatum, s. servus alioqui, s. liber et ingenuus natura sit: unde ad discrimen dicuntur ἀνδράποδα δοῦλα et ἀνδράποδα ἐλεύθερα, [Thuc. 8, 28.] Xen. Ἑ. 1, (6, 10.) Καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα, πάντα ἀπέδοτο. Hoc autem, quamvis compositum, seorsum tamen posui, tum quod ejus etymum sit controversum, quod ad alteram compositionis partem attinet, tum quod signif. paulo a simplici remotior. ‖ Ἀνδραπόδεσσι pro ἀνδραπόδοις, Il. H. (475.) per metaplasm., sicut in κρίνεσσι. Legitur ibi et ἀνδραπόδοισι, ut ait Eust. [" Plutarch. Mor. 1, 12. ad Lucian. 1, 431. ad Herod. 492. Heyn. Hom. 5, 390. Bast Lettre 148. Κακὸν ἀ., convicium, Plut. Mor. 1, 969. Ἀνδράποδα, Locus ubi ἀνδρ. veneunt, Bentl. Ep. ad T. H. 110. * Ἀνδράποδος, Bast Lettre 148." Schæf. Mss.]

Ἀνδραποδοκάπηλος, ὁ, (ἡ,) Mango, Venalitius, Venalitiarius, Mancipiorum venditor. Ad verbum, Caupo mancipiorum. Dicitur et σωματέμπορος, ut Suid. docet, qui tamen καπηλεύειν in hoc nomine simpl. exp. πιπράσκειν, Vendere. [J. Poll. 3, 77. Lucian. adv. Indoct. 873 = 1, 262. " Philo J. 2, 338. Galen. Clem. Alex. 264." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδραποδώνης, ὁ, Aristoph. ap. J. Poll. 7, 16. " Fragm. 247." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνδραποδία, (ἡ,) Hyperides ap. J. Poll. 3, 77. sed susp." Kall. Mss.]

¶ Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ, ἡ, Mancipialis, Ad mancipium pertinens. Ἀνδραποδώδεις τρίχες, ap. Eust. Item ἀνδραποδώδης, Mancipio conveniens, Mancipio dignus, Servilis, δουλοπρεπής. Dicitur etiam homo ἀνδραποδώδης, Minime ingenuus, Nihil ingenuitatis habens, Illiberalis, Servili ingenio præditus, ap. Xen. (Ἀπ. 4, 2, 22.) Aristot. Rhet. 2, (11, 4.) Διὸ καὶ ἀνδραποδώδεις καὶ φαῦλοι καὶ ἀφιλότιμοι, οὐ νεμεσητικοί. Nec solum ἀνδραποδώδης, sed et βοσκηματώδης appellatur a philosophis qui mancipiorum s. pecudum more trahitur ab affectionibus pravis et perturbationibus: quinetiam voluptates pravæ vocantur a Plat. ἀνδραποδώδεις. [J. Poll. 3, 77. e Plat. Glossæ: Ἀνδραποδώδης· Degener, Voluptuosus, Servilis. " Xen. Mem. 1, 1, 16. ad Lucian. 1, 431. Heindorf. ad Plat. Phædr. 292. Ἀ. θρὶξ, Timæi Lex. 36. et n." Schæf. Mss.]

Ἀνδραποδωδῶς, Mancipialiter, si dici posset, Serviliter, Illiberaliter, Servili more, Mancipiorum more. Plato Sympos. Οὐδ' ἠγανάκτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου. [J. Poll. 3, 77. e Xen.]

Ἀνδραποδωδία, ἡ, Mancipialitas, si dici posset, Servilitas, contraria ingenuitati. Ab Aristot. ἀνδραποδωδία sic dicitur ut θηριωδία, inquit Bud. Polit. 7. Ἀτιμίαις ἀνελευθέροις ἀνδραποδωδίας χάριν. [" Plut. Mor. 1, 23." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνδραποδίζω, vel Ἀνδραποδίζομαι, Mancipo, quasi ἀνδράποδον reddo, Mancipium reddo, Mancipium esse facio. Exp. usitatiore loquendi forma, Mancipio capio, In servitutem redigo. Item Captivum duco, vel In captivitatem abduco, vel in servitutem. Thuc. Παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 2.) Τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄδικον εἶναι δοκεῖ. Plato de Rep. 1. (182.) Καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται.

Dicimur etiam ἀνδραποδίζειν vel ἀνδραποδίζεσθαι urbes, quas subigimus et in servitutem redigimus, s. subjugamus. Thuc. Καὶ ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Demosth. (34.) Φίλιππον δ' ἐὰν πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Pro eod. dicitur ἐξανδραποδίζεσθαι. Polyb. Πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα.

Ἀνδραποδίζεσθαι passiva voce dicuntur itidem homines pariter et urbes, unde ἠνδραποδισμένη πόλις ap. Demosth., Mancipari, In servitutem redigi, In captivitatem s. in servitutem abduci. Metaph. vero usurpatur et in hac voce, assumta etiam aliquando præpos. ἐξ: ut ap. Plut. (5, 105.) Καίπερ ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μυρίοις ταλάντοις, Magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, et veluti Ptolemæo mancipatum, ut vertit Bud.

Ἀνδραποδίζειν, et Ἀνδραποδίζεσθαι præter signif. receptam signif. etiam generalius Vim alicui afferre, βιάζεσθαι, Hesych.

[Ἀνδραποδίζω, Xen. Ages. 7, 6. Symp. 4, 36. Mem. 1, 2, 62. 2, 2, 2. 4, 2, 14. " Ad Herod. 370. 492. Alciphr. 362. Heindorf. ad Plat. Gorg. 215. Fut. med., sensu pass., Herod. 445." Schæf. Mss.]

" Ἀνδραπόδισις, ἡ, i. q. ἀνδραποδισμός." [Xen. Apol. 25. Mem. 1, 2, 62.]

Ἀνδραποδισμὸς, ὁ, Mancipatio, Redactio in servitutem, Subjugatio. A quibusdam Captivitas alicubi exp., ab aliis Captivitatis servitus. De urbibus quoque dicitur, sicut et ἀνδραποδίζεσθαι. Demosth. (10.) Ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος. ‖ Ἀνδραποδισμὸς, per se positum, Plagium, Plagiarium crimen: sicut et ἀνδραποδιστὴς, Plagiarius. Plato de LL. 9. Ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἐχέτω τὸν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου.

Ἀνδραποδιστὴς, ὁ, Mancipator, Quisquis aliquem in servitutem redigit. Apud Xen. (Ἀπ. 1, 2, 6.) vocantur ἀνδραποδισταὶ ἑαυτῶν, Sibi ipsis servitutem imponentes

tanquam mancipiis, Seipsos in servitutem redigentes; A libertatem suam vendendo. Sed peculiariter ἀνδραποδισταὶ vocantur Plagiarii, qui videlicet liberos homines in servitutem redigunt. Intelligimus enim Plagiarios, tam eos, qui liberum hominem vendunt pro servo, quam qui servum alienum vendunt, tanquam suum. Ἀνδραποδισταὶ, inquit Eust., οἱ τῶν ἀνδραπόδων πορισταὶ τοῖς ἐμπόροις. Erantque ἀνδραποδισταὶ plurimi in Thessalia, ut ex Eod., item e Suida, discimus; ap. quem legitur, διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Dictus est autem ἀνδραποδιστὴς, ut ap. Suid. et Schol. Aristoph. legitur, παρὰ τὸ τὰ ἀνδράποδα ἀποδίδοσθαι, A venditione ἀνδραπόδων, Mancipiorum. Sed miror utrique horum in mentem non venisse, non posse aliam dari nominis ἀνδραποδιστὴς, quam nominis ἀνδράποδον etym.: et ἀνδράποδον esse primam vocem, a qua factum sit v. ἀνδραποδίζομαι, ab hac deinde verbalia ἀνδραποδισμὸς et ἀνδραποδιστής. [Gl. Plagiarius. "Xen. Mem. 1, 2, 6. ad 1, 2, 62. ad Char. 294. Kuster. Aristoph. 10. a." Schæf. Mss.] B

[* Ἀνδραποδιστήριος, α, ον, ab * Ἀνδραποδιστὴρ, ῆρος, ὁ, Plagio serviens, aptus. Lycophr. 784.]

[* Ἀνδραποδιστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. præcedens vox. Plato Soph. 1, 222. Ἀνδραποδιστικώτατος, J. Poll. 3, 77. ex Eupolide.]

Ἐξανδραποδίζομαι, i. q. simplex ἀνδραποδίζομαι, In servitutem redigo, ap. Herod. Plat. Plut. Vide supra metaph. signif. in Ἀνδραποδίζεσθαι. Hinc ἐξανδραπόδισις, (ἡ,) In servitutem redactio, Mancipatio. [" Ἐξανδραποδίζω, Herod. 3. p. 169. Diod. S. 538. ἐξανδραπόδισις, Herod. 3, (140.)" Scott. App. ad Thes. Glossæ: Ἐξανδραποδίζω Mancipo. * Ἐξανδραποδισμὸς, (ὁ) Depeculatio. * Ἐξανδραποδιστὴς, (ὁ) Seductor. " Ἐξανδραποδίζομαι, Plut. Mor. 1, 18. ad Herod. 370. Diod. S. 1, 276. ad 2, 165. Fut., sensu pass., Herod. 442." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* Προσεξανδραποδίζομαι, Etiam in servitutem redigo. " Demosth. 214(=375.) Καὶ τὰς μὲν Θεσπιὰς καὶ Πλαταιὰς οὐ τετείχικε, τὴν δὲ Ὀρχομενὸν καὶ τὴν C Κορώνειαν προσεξηνδραπόδισται. Herod. 1. p. 63." Scott. App. ad Thes. " Wessel. ad Herod. 75." Schæf. Mss. " Pausan. 269." Wakef. Mss.]

" Προσανδραποδίζω, Insuper in servitutem redigo." [Herod. 8, 29.]

¶ Ἀνδραπόδιον, τὸ, Mancipiolum, ap. Athen. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Ἀνδράπους, Mancipium. Hesych." Wakef. Mss.]

¶ ἈΝΔΡΙΑΣ, άντος, ὁ, Statua, Simulacrum. Est autem proprie Statua viri, utpote ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς facto nomine ἀνδριάς. In Ep. Phil. ap. Demosth. (164.) Ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέστησεν εἰς Δελφούς. Aristot. Polit. 5. Ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον. Copulantur sæpe ἀνδριάντες et γραφαί: ut ap. Plut. (1, 699.) Τὰς γραφὰς οὕτω προσαγορεύσαντα καὶ τοὺς ἀνδριάντας. Idem (7, 838.) Ποιήματα ἀλλότρια, καὶ γραφὰς καὶ ἀνδριάντας κ. τ. λ. [Plato de Rep. 4, 1. p. 327. Bip. Vide plura in Ἄγαλμα. Glossæ: Ἀνδριάς Statua, Cippus. " Fischer. Ind. Palæph. Ruhnk. ad Timæi Lex. 6. Boissonad. Philostr. 377. Ἀνδριάντων ἐπιγραφαὶ, T. H. ad Lucian. Dial. 52. Opp. γραφὴ, Plut. 1, 345. Cor. De quant., Steph. Dial. 19." Schæf. Mss. " Philostr. 169. 787. Tzetz. Chil. 1, 539. Dio Chrys. 2, 105. Initio junctis cruribus, unde intell. Apollod. Bibl. 223. Huc respicit Aristot. de Mirab. 879. Philostr. 755. Myth. 30. Themist. 316. Il. 18, 488. Diod. S. 1. fin. Primus fecit διαβεβηκότας (unde moveri dicebantur, Plato 2, 970.) Dædalus, Villoison. Anecd. Gr. 1, 102." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδριαντογλύφος, ὁ, ἡ, pro ἀνδριάντας γλύφων, Schol. Lycophr. 615.]

[* " Ἀνδριαντοειδὴς, (Statuæ formam habens.) Clem. Alex. Cohort. 4. p. 40." Kall. Mss. " Callim. 1, 478." Schæf. Mss.]

Ἀνδριαντοπλάστης, ὁ, Statuarum fictor, quasi ἀνδριάντων πλάστης, a πλάττω. [Eust. 156, 33.] Hinc et Ἀνδριαντοπλαστικὴ, Ars fingendi statuas, i. q. ἀνδριαντοποιητική.

Ἀνδριαντοποιὸς, ὁ, Statuarius, Statuarum artifex. A Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, ap. Athen. [486. Hippocr. 85, 36. Glossæ: Ἀνδριαντοποιός Statuarius. " Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. " Theocr. 5, 105. Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Ἀνδριαντοποιΐα, ἡ, Statuarum confectio, Actio ipsa faciendi statuas. Exp. etiam Ars statuaria, Ars faciendi statuas; quod tamen magis proprie signif. nomine ἀνδριαντοποιητικὴ, sub. τέχνη. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 3.) Ἐπὶ δ' ἀνδριαντοποιΐᾳ Πολύκλειτον τεθαύμακα.

Ἀνδριαντοποιέω, Statuas facio. [Pind. N. 5, 1.] Unde Ἀνδριαντοποιητικὴ, Ars faciendi statuas, Ars statuaria. Sub. enim τέχνη. [" Euseb. Ocell. Luc. Plato. Myth. 517." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδριαντουργέω, Statuas facio. Clem. Alex. 253. =296.]

[* " Ἀνδριαντουργὸς, (ὁ,) Statuarius. Schol. Pind. N. 5, 1." Wakef. Mss. * " Ἀνδριαντουργία, (ἡ,) Tzetz. Chil. 8, 193. v. 349. 11, 381. v. 628. 636." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδριαντάριον, τὸ, Sigillum. " Schol. Lucian. B Lexiph. 3. (2, 325.)" Kall. Mss. " Ad Timæi Lex. 165." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνδριαντίσκος, ὁ, Statua parva. Syllaba σκος deminutionem denotat. [Plut. Thes. 1, 18. " Ad Charit. 693." Schæf. Mss.]

" ἌΝΗΤΟΣ, ap. Theophr. H. P. 9, 7. legitur inter " herbas, quibus εἰς τὰ ἀρώματα χρῶνται: eadem pro- " cul dubio cum ἀνήθῳ. Plinio enim teste, Anisum et " Anethum culinis et medicinis nascuntur, et in the- " riacam assumuntur, atque adeo Anethum ob fra- " grantiam suam coronis adhibetur, ut Virg. etiam " docet, Bucol. Narcissum et florem jungit beneolen- " tis anethi. Unde et Ἀνήτινος στέφανος ap. Theocr. 7, " (63.) Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήτινον, ἢ ῥοδόεντα, Ἢ καὶ " λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. Ubi Schol. " quoque annotat, magnum fuisse ἀνητίνων στεφάνων " usum, Alcæum et Sapphonem testes laudans: quo- " rum verba, super hac re mox afferam. Sed parum " probabile est quod subjungit, ἀνήτινον quibusdam C " esse πᾶν ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω τείνεσθαι, ἤγουν ἵεσθαι: " quamvis et ἄνηθον, quod idem est cum hoc ἄνητον, " Etym. dictum velit παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, διὰ τὴν ἐν " τάχει αὔξησιν. Alioqui et Ἄννητον reperitur, gemino " ν, ut ap. Athen. 5. ex Alcæo, Ἀννήτω μὲν περὶ ταῖς " δέραις περθέτω πλεκτάς. Et e Sapph. ibid. Παρθέσθ' " ἐραταῖς φόβαισι ὅρπακας ἀννήτω. Itidemque ἄννισον " pro ἄνισον." [In Schneider. Lex. legitur ἄνητον, τὸ, et quidem rectius. In Bekk. Anecd. 403. ἄννητον reperitur. " Ἄνηττον, Jacobs. Anth. 7, 48. ἄνησον, ad Herod. 343." Schæf. Mss. * " Ἀνησοειδὴς, Schol. Nicand. Al. 186." Wakef. Mss. Vide Ἄνηθον.]

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, Flos: secundum Etym. παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, Ex eo quod sursum ascendat dum crescit. Od. K. (304.) γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Il. P. (56.) ἄνθεϊ λευκῷ. B. (89.) ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. In gen. plur. dicitur ἀνθέων, non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθ' ὧν, item participii ἀνθῶν a v. ἀνθεῖν. D In Atticismis, ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Plut. de Sanitate, Ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Apud Athen. 11. Κατὰ τὴν ἀνθέων χώραν. Theophr. C. P. Ἔνια δὲ τῶν ἀνθέων ἐξ ἀποστάσεως κ. τ. λ. Et poëta quidam ap. Plut. (6, 348.) Αἰρόμενος ἄγρευμα ἀνθέων ἡδομένᾳ ψυχᾷ. Reperio tamen frequenter etiam ἀνθῶν ap. eosd. ut ap. Athen. 2. Καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη. Apud Theophr. 2. Ἔνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει. Et 3. Ἀμφισβητεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων. Xen. K. (5, 5.) Τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμάς.

Ἄνθος dicitur et aliarum rerum quam herbarum et stirpium; ut ἄνθος ἁλὸς, Flos salis, quem deferri aiunt a fluvio Nilo, Diosc. 5. et ap. J. Poll. ἀδάμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plut. πορφύρας ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος, [Plut. 9, 688. Lucret. 1, 989. flammai flore coorto.]

Ἄνθος capitur etiam metaph. ut Flos ap. Lat.: ut ἥβης ἄνθος Il. N. (484.) Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας: unde ap. Plat. ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ. || Item ἄνθος per se positum, Decor corporis, ut Bud. exp. in

Plat. Symp. Καὶ ἂν ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχήν τις, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾷν καὶ κήδεσθαι. ‖Ἄνθος pro κόσμος: ut ap. Æsch. Pr. (7.) Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, * παντέχνου πυρὸς σέλας: ubi Schol. exp. τὸν σὸν κόσμον.

[Ἄνθος, Theognis 451. τοῦ οὐχ ἅπτεται ἰὸς, Οὐδ' εὐρὼς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν. Athen. 298. οἶνος λευκῷ πεπυκασμένος ἄνθει. Ἄνθος οἴνου, Flos vini, Columella 627. 638. "Ἄνθος, Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. H. in Cer. 108. Brunck. Soph. 3, 496.; ad Æsch. Pr. 420. Markl. Iph. p. 178. Wakef. Trach. 1000. Jacobs. Anth. 6, 420. 7, 27. 35. 137. 407. 8, 3. 242. 9, 41. 115. 262. 10, 53. 159. 388. 11, 280. 12, 369. T. H. ad Plutum p. 477. Heyn. Hom. 5, 654. De vino, ad Mœr. 72. De colore, ad Timæi Lex. 76. 153. Valck. Callim. 193. Abresch. Lect. Arist. 118. Toup. Opusc. 2, 54. ad Lucian. 1, 253. 2, 18. Musgr. ad Hippol. 544. Valck. Diatr. 179. 293. Wakef. S. C. 1, 17. Mitsch. H. in Cer. 149. Jacobs. Anth. 8, 29. Boissonad. Philostr. 382. 603. Reisk. ad Dionys. H. 3, 1957. b. De gen. plur., Herod. 456. Pierson. et n.: it. n. in Edit. Pauw. 200. Thom. M. 73. ad Charit. 329. ad Diod. S. 1, 332. Alciphr. 352. n. 355. Villois. ad Long. 236. Ἄνθος φλογὸς, Jacobs. Anth. 11, 131. Heyn. Hom. 5, 574. ἄνθεα φλογὸς, Toup. Emend. 2, 18. Wakef. S. C. 1, 90. 3, 175. ad Callim. 1, 65. Ὅ, τι περ ἄνθος ἦν, ad Lucian. 1, 436. ad Herod. 650. Ἄνθεα μαζῶν, Merrick. Tryphiod. Angl. p. 9. Ἄνθεα μήλων, Heyn. Hom. 5, 654. Ἄνθος conf. cum ἄνθρωπος, Jacobs. Anth. 6, 396. *Ἄνθος, ὁ, Avis, ad Anton. Lib. 52. Verh. 54. Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. "Ἄνθος, Ramus, Surculus, Nonn. 478. 18. Germen arboris, Quint. Sm. 1, 488. Ἄ. ποίης, 14, 206. Apoll. R. Hom. ὄϊος, Lana, Theocr. 2, 2. Schol. Color venustus, Philostr. 777. Dionys. P. 1177. Ornamentum, Anthol. 274. D. Luc. 1, 51. Flos comæ, Albi capilli, Suid. 3, 576. Anthol. 277. 392. Odor, Flos, vini, Geopon. 1, 435. Odor unguenti, Clem. Alex. 209. Tinctura, Plato de Rep. 276. De sanguine, Philostr. 815. 845. alibi. Marina aspergo, Anthol. 105. Avis, Ælian." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθοβαφὴς, ὁ, ἡ, Pulcre coloratus. Lucian. Amor. 578. " Ad Diod. S. 2, 609." Schæf. Mss. " Sext. Emp. p. 30. Philo J. 2, 478, 44." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθοβάφεια, ἡ, Plut. Stobæi p. 380.]

Ἀνθοβάφος, in VV. LL. exp. Tinctor, sine auctore. Ἄνθινον quidem Hes. exp. βαπτόν. Vide Βάπτω. [Plut. 9, 301. ἀλίων ἀπὸ κόχλων Manetho 2, 326. " Basil. Hexaëm." Churchill. e Suicer. Mss. " Dorv. ad Charit. 220." Schæf. Mss.]

Ἀνθοβόλος, ὁ, ἡ, Flores jaciens, vel Flores emittens, ea forma qua dicitur ἰοβόλος. Exp. etiam Florulentus. Quidam ἀνθοβόλον τρίχα dixit in Anthol. [Marc. Arg. 23. " Jacobs. Anth. 9, 292." Schæf. Mss.]

Ἀνθοβολέω, Flores jacio, ad verbum, Spargo flores. Ἀνθοβολεῖν, inquit Bud., est Flores in aliquem jaculari, Floribus respergere, quod fit honoris causa civitates ingredientibus. Citat autem exemplum hoc e Plut. (3, 826.), in quo tamen passiva vox non activa usurpatur, Πολλοὶ δὲ στεφανηφοροῦντες ὑπὸ λαμπάδων ἐδέχοντο, καὶ παρέπεμπον ἀνθοβολούμενον. ‖Ἀνθοβολεῖν, Flores emittere. In VV. LL. exp. etiam Fragrare, Redolere: cujus signif. exemplum desidero. [Plut. 4, 225. Meleager 105. χαίτην. " Ad Diod. S. 2, 238. Jacobs. Anth. 6, 117. ad Charit. 328. a." Schæf. Mss. " Pausan. 319. et n. Pass., Plut. 3, 826." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθοβόλησις, (ἡ,) Geopon. 10, 58. Πρὸ τῆς ἀνθοβολήσεως, Antequam flores emittat. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 59." Schæf. Mss.]

Ἀνθοβόσκον, ut refert Hes., idem est quod * ἀνθοτρόφον, Soph. Æthiop. [" Ἀνθοβόσκος, Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνθογραφέω, Floride depingo, Philo J. 1, 33." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθοδίαιτος, ὁ, ἡ, Meleager 108.]

[* Ἀνθοδόκος, ὁ, ἡ, Flores recipiens s. continens. Mosch. 2, 34.]

[* Ἀνθοκάρηνος, ὁ, ἡ, Tempora sertis redimitus. Oppian. C. 4, 235.]

[* Ἀνθοκόμος, ὁ, ἡ, Floriger. Satyr. Thyill. 6. λειμῶνας. Pulcre coloratus, Oppian. C. 2, 190. οἰωνοί.

A " Pseudo-Chrys. Serm. 54. T. 7. p. 400. Τὰ δένδρα ἀνθοκόμοις πρέμνοις ὡραΐζεται." Seager. Mss.]

[* Ἀνθοκομέω, Flores edo, " Floreo, Flosculis como. Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 934. Ἀνθηκομεῖ δὲ δένδρα * ἐξεπιγόνους εἰς ἐκβολὴν ὠδίνουσα καρπούς." Seager. Mss. Epigr. adesp. 650. ἀνθοκομεῖ βοτάνας.]

[* Ἀνθοκρατέω, Floribus abundo. Lucian. Pseudol. 24. Vide Schneider. Lex. v. * Τροπομάσθλης.]

Ἀνθοκρόκος πήνη, Textum floridum, Chordula filo floridulo contexta, ut annotatur in VV. LL. [Eur. Hec. 471. " Heyn. Hom. 8, 512. ad Lucian. 2, 18. Steinbr. Mus. Tur. 1, 193. ad Il. Ψ. 762." Schæf. Mss.]

Ἀνθολόγος, ὁ, ἡ, Florilegus, ut apes florilegæ dicuntur a Lat. ‖Unde et Ἀνθολογία, (ἡ,) Florum collectio, et Florilegium exp. ap. Lucian. (1, 575.) ‖ Invenitur et Ἀνθολόγιον ap. Suid. Ita enim vocat Librum collectaneorum Jo. Stobæi, quasi in quo sint auctorum Græc. collecti flores. At Græcorum Epigr.

B volumen extat inscriptum non Ἀνθολόγιον Ἐπιγραμμάτων, sed Ἀνθολογία Ἐπιγραμμάτων, a Planude, ut vulgo creditur. ‖ Ἀνθολογικὰ, Libri de florum collectione, s. de legendis floribus scripti: ea forma qua dicitur ῥιζοτομικά. [Ἀνθολογία, Lucian. Pisc. 202. Ἀνθολόγος, Meleager 5. Strato 88. " Ad Charit. 709. 749." Schæf. Mss. " Manetho 5, 6. Ἀνθολόγιον, Clem. Alex. 14." Wakef. Mss.]

Ἀνθολογέω, s. Ἀνθολογέομαι, Flores lego, Flores decerpo s. carpo. Aristot. H. A. 9. Αἱ δ' ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥσπερ αἱ μέλιτται, Vivunt autem ἀνθρῆναι non flores decerpendo, sicut apes. ‖ Apud Hippocr. ἀνθολογεῖν cum accus. simpl. pro Legere vel Decerpere, in Ep. ad Crat. Τὰς παρὰ λίμναις βοτάνας ἀνθολογῆσαι, [528, 11. Glossæ: Ἀνθολογέω· Flores lego. " Abresch. Lect. Arist. 10." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθονόμος, ὁ, ἡ, Flores depascens. Æsch. Suppl. 540. ἐπωπαὶ, cf. 44. ubi Ms. * ἀνθονομούσης ab ἀνθονομέω.]

C Ἀνθοποιὸς, ὁ, (ἡ,) Florificus, Flores producens.

Ἀνθοπωλέω, ad verbum, Flores vendo. Hes. tamen exp., si apud eum mendum non est, Vinum vendere, Pharmaca vendere, οἰνοπωλεῖν, φαρμακοπωλεῖν. Sed aliud v. quam ἀνθοπωλεῖν puto exp. voluisse Hes. hisce duobus.

[* " Ἀνθοτρόφος, Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss. " Flores depascens, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀνθοφόρος, ὁ, ἡ, Florifer, Florigerus; ut mensis Maius est ἀνθοφόρος. Pro quo ex Epigr. et ἀνθηφόρος citatur in VV. LL. [Meleager 2, 31. Eur. Iph. A. 1544. Aristoph. B. 433.: Schol. Biset. 354. " Dionys. H. 1, 166. Ἱερόν ἐστι—θεᾶς * Φερωνείας ὀνομαζομένης, ἣν οἱ μεταφράζοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, οἱ μὲν Ἀνθηφόρον, οἱ δὲ * Φιλοστέφανον, οἱ δὲ Φερσεφόνην καλοῦσιν." Scott. App. ad Thes. " Markl. Iph. 210. Musgr. 1544. ad Dionys. H. 1, 505. Ἀνθοφόρος, ibid. Piers. ad Mœr. 79. Jacobs. ad Anth. 1. 1. p. 17." Schæf. Mss. " Ἀνθηφόρος, Schol. Theocr. 11, 56." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀνθοφόρος· Florifer.

D * Ἀνθοφορία· Florifertum.]

Ἀνθοφόρια, (τὰ,) Proserpinæ festum, sic appellatum ex eo, quod Pluto eam rapuisset legendis floribus intentam. Scribitur etiam Ἀνθεσφόρια. Dicitur autem ead. forma, qua et ὠσχοφόρια, aliud festum.

Ἀνθοφορέω, Flores fero, vel Flores gero. Item, Flores comporto s. conveho. Citatur e Diosc. in præf. lib. 1. [Theæt. Epigr. 2. " Meretricem ago, Clem. Alex. 195." Wakef. Mss.]

Ἀνθοφυὴς, ὁ, ἡ, Flores emittens s. producens, Florulentus; ut Anthol. (Crinag. 27.) ἀνθοφυεῖ πτέρυγι exp. Ala florulenta. Vide Φύω.

[* " Ἀνθόχροια, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 4(=8, 128.)" Boissonad. Mss.]

[* " Ἀνθεσιουργοὺς θυγατέρας et Ἀνθεσιεργοὺς, Orph. Fr. ap. Act. Monac. Philol. 2, 145. vox dubia." Schneider. Lex.]

[* Ἀνθεσιπότητος, ὁ, ἡ, Antiph. ap. Athen. 644= Grotii Exc. 631.]

[* " Ἀνθεσίχρως, Athen. 135." Wakef. Mss.]

Ἀνθεσφόρια, τὰ, Festum Proserpinæ, inde dictum,

quod eam Pluto legendis floribus occupatam rapuerit. A Cœl. 14, 20. Hoc festum esse quidam putant, quod Romani Florifertum vocabant, auctore Festo. J. Poll. 1. Κόρης παρὰ Σικελιώταις Θεογάμια καὶ Ἀνθεσφόρια. [* "Ἀνθεσφόρος, ὁ, ἡ, Flores gerens. J. Poll. 4, 78. Eur. Bacch. 701." Scott. App. ad Thes. "Markl. Iph. A. p. 210. Musgr. 1544." Schæf. Mss.]

Ἄνθοδμον, τὸ, Flos odoratus, Floris odor. Theophr. 4. Φυόμενα δ' ἐν τῇ γῇ, μεγάλα καὶ χλωρὰ, καὶ ἄνθοδμον ἔχοντα, Florem odoratum habere, vel Flore odorato esse. Bud.

Ἀνθοσμίας οἶνος, Florum odorem habens vinum, Odoriferum vinum, Odoratum vinum; eo modo quo dicitur Odorata cedrus a Virg. Ex ἄνθος et ὀσμή: vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίου, ut ait Suid. Sunt et qui non a loco, sed a certo uvæ genere sic appellatum existiment. At Hes. habet duntaxat, Ἀνθοσμίας οἶνος· εὔπνους, καὶ ἄνθος ἔχων. Legimus ap. Plaut. (Curc. 1, 2, 1.) Florem vini veteris. Aristoph. Π. (807.) οἶνον ἀνθοσμίαν facit μέλανα. Vide Suid. item Athen. et Eust., e quibus disces vinum hoc fuisse factitium. B || Ἀνθοσμίαι λειμῶνες, Lucian. (2, 322.) Odorifera prata, Floribus variis fragrantia s. redolentia. ["Synes. Ep. 32. p. 178. Athen. 30. (31.)" Churchill. e Suicer. Mss. Aristoph. B. 1174. cf. Xenophanem ap. Athen. 462. μείλιχος, ἄνθεος ὀσδόμενος. Plin. 14, 11, 9. "J. Poll. 1, 248. 2, 77. Lucian. Dial. Sim. et Polystr. 122. 250. Xen. Ἑ. 6, 2, 4. Hippocr. de his, quæ Uterum non gerunt, 680. 685(=294, 26. 297, 43.) Plut. Symp. 2, 632. 4, 663." Scott. App. ad Thes. "Casaub. ad Athen. 68. 70. Mœr. 71. et n.: Bergler. ad Alciphr. p. 78. Toup. Opusc. 1, 498. Thom. M. 73. 303. T. H. ad Lucian. Dial. 10. ad Lucian. 1, 360. ad Herod. 532. ad Charit. 656. Brunck. Aristoph. 1, 204. T. H. ad Plutum p. 275. 277. Villois. ad Long. 260. Aristoph. Fr. 277. Boissonad. Philostr. 289." Schæf. Mss. "Fragrans, Longus 22." Wakef. Mss.]

Ἀνθηδὼν, όνος, ἡ, Apis sic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν, Ex eo quod edat flores. || Est item Urbs Bœotiæ et Palæstinæ, Hes. Hinc ἀνθηδόνιος οἶνος. Vide C Steph. B. [Gl. Ἀνθηδὼν, εἶδος σφηκός· Vespa. *Ἀνθηδονοειδὴς, ὁ, ἡ, Gallica, Genus mespili ita dictum, Theophr. H. P. 3, 10. Vide et 7, 12. "Ad Diod. S. 2, 219." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθίον, τὸ, Flosculus. Diosc. 4, 153. ἀνθίων ὑποπορφύρων. "Clem. Alex. Str. 5, 8." Kall. Mss.]

Ἀνανθὴς, ὁ, ἡ, Flore carens; ut ap. Theophr. H. P. 1. Ἀνανθῶν δένδρων. Et metaph. Ἀνανθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ, Plato Symp. Exp. etiam Floris infœcundus, Florem non proferens. ["Plut. Symp. 5, 9. 684." Kall. Mss. J. Poll. 1, 231. "Ruhnk. Orat. Gr. 86." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 2, 637." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαλοανθὴς, ὁ, ἡ, i. q. * ἁπαλῶς θάλλων, Hesych. v. Ἀπαλοβραχέα.]

Διανθὴς, ὁ, ἡ, Duplicem florem habens, ut exp. ἄνθη διανθῆ ap. Theophr. H. P. 1, 21. de rosa et lilio. Sed mirum ni pro hac signif. scripturus fuerit potius δυσανθῆ. [Schneider. Lex. "Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 89. Toup. Opusc. 2, 192. Schneider. D Scriptt. R. R. 3, 2. p. 82. Cattier. 70." Schæf. Mss. "Nicand. Th. 536. Multum florem habens." Wakef. Mss.]

[* Δυσανθὴς, ὁ, ἡ, Difficulter florens. J. Poll. 1, 231.]

Εὐανθὴς, ὁ, ἡ, Pulcre floridus, εὐθαλής. Invenitur et superl. Εὐανθέστατος. Accipitur et pro Venusto: unde εὐανθὴς γλῶσσα ap. Suid. || Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Evanthes Samius, scriptor quidam ap. Plut. [1, 333. "Fuit etiam Bacchi cognomen, teste Phanodemo ap. Athen. 465." Schweigh. Mss. Aristoph. N. 1002. ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις. Orph. Arg. 589. στέφανον, Antiphil. 6. εὐανθεῖ πορφύρᾳ, Ælian. H. A. 16, 4. βαφαὶ, Dionys. P. 999. νομοὶ, Sotades Athenæi 293. ἅλμη εὐανθεστέρα. In Orph. H. 9, 11. falso legebatur εὐάνθεια, sed v. Hermann. "Abresch. Lect. Arist. 38. Valck. ad Phœn. p. 640. Toup. Opusc. 1, 269. 2, 128. Thom. M. 432. Jacobs. Anth. 9, 41. Kuster. Aristoph. 61. 67. Villois. ad Long. 229." Schæf. Mss. "De lapide pretioso, Julian. 51, 2." Wakef. Mss.]

"Ἑλλοβοανθὴς, (ὁ, ἡ,) Florem in siliqua edens, In "folliculo florens." [A Schneider. Lex. non agnoscitur. In eo tamen legitur: —* "Ἑλλοβόανθος, ὁ, ἡ, falsa lectio pro * ἐλλοβόκαρπος." Vide Κολοβοανθής.]

Κολοβοανθὴς, ὁ, ἡ, Mutilum florem habens, ad verbum. In VV. LL. exp. Minutulum florem edens. Ubi etiam additur ononin herbam flore pumilo esse et in siliqua, ob idque κολοβοανθῆ et ἐλλεβοανθῆ dici a Theophr. 6, 5. Ετ Κολοβοανθεῖν pro quo ibi Κολοβανθεῖν, Florem sessilem gerere, e Gazæ exp. affertur, ap. eund. Theophr. H. P. 8.

Λευκανθὴς, (ὁ, ἡ,) Florem album habens: unde λευκανθὲς κάρα, ap. Soph. (Œd. T. 752.) Canum caput, per catachresin. Ετ Λευκανθίζω, Albi floris more candeo, λάμπω, Hes. ["Λευκανθὶς, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 125." Boissonad. Mss. * "Λευκανθέομαι, Clem. Alex. Str. 320. e Ps. 4. 12." Kall. Mss. Λευκανθίζω, Eust. 87. Herod. 8, 27. γύψῳ οἰκία λευκανθίζουσα, Stob. Serm. 5. p. 159. Schow. ὑγρὰ διαυγῆ καὶ * λευκανίζοντα, Cassii Probl. 27. ubi l. λευκανθίζοντα. Vide Schneider. Lex. "Λευκανθὴς, Jacobs. Exerc. 2, 35. Meleager 31, 1. Const. Manass. Chron. p. 7. Meurs. Λευκανθίζω, Alciphr. 340. Villois. ad Long. 160." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 927. LXX. Interprr. Λευκανθὴς, Nicand. Th. 531." Wakef. Mss.]

[* Λιανθὴς, falsa lectio pro ἀλιανθὴς, Orph. Arg. 584. "Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 89. Toup. Opusc. 2, 192.; Emend. 3, 55." Schæf. Mss.]

[* Μελανθὴς, ὁ, ἡ, Nigrum florem gerens, Denigratus. Æsch. Suppl. 160. Εἰ δὲ μὴ, μελανθὲς Ἢ * Διόκτυπον γένος. "Hesych." Wakef. Mss.]

"Μελάνθιος πόα, s. Μελάνθιον, Melanthium, Herba "quæ et * μελάνσπερμον dicitur, a nigro semine: in "officinis Nigella. Alio nomine Latini vocant Gith. "Vide Theophr. H. P. 1, 22. Diosc. 3, 93. Plin. 20, 17. "Inde Μελανθέλαιον, s. Μελάνθινον ἔλαιον, Oleum "e melanthio confectum, Diosc. 1, 47." [Gl. Μελάνθιον· Hoc Git, indeclinabile est; Gitter, Nigella. * "Μέλανθος, ad Herod. 426." Schæf. Mss.]

[* Μινυανθὴς, ὁ, ἡ, Ad parvum temporis spatium florens. Maximus π. Καταρχ. 75. φιλίην μινυανθέα καὶ ταχύβουλον ἀστασίην. Μινυανθὲς τρίφυλλον, Nicand. Th. 522. Diosc. 3, 123. Plin. 21, 19, 30. Salmas. Exerc. 172. De h. v. Dissertationem scripsit E. H. Barker. "Ad Charit. 747." Schæf. Mss.]

[* Νεανθὴς, ὁ, ἡ, Novum florem gerens, Novus, Recens. Nicand. Epigr. adesp. 584. οἶνος. "Nicand. Al. 607." Wakef. Mss.]

[* Περιανθὴς, (ὁ, ἡ,) Floribus cinctus, Villois. Anecd. Gr. 1, 87. Nicander, Schol. Aristoph. I. 406." Wakef. Mss.]

[* Ποιανθὴς, ὁ, ἡ, Orph. Arg. 1048.]

[* "Ποικιλανθὴς, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 4." Boissonad. Mss. Ετ * "Ποικιλανθὶς, (ἡ,) p. 130." Kall. Mss. "Ibid. p. 8. Meurs. si scriptura certa." Schæf. Mss. "Ποικιλανθὴς, Clem. Alex. 238." Wakef. Mss.]

Πολυανθὴς, (ὁ, ἡ,) Multos habens flores, Floribus abundans; ut ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim a poëtis. Sic ὕλη πολυανθὴς Od. Ξ. (353.), ubi admonet Eust. non esse perpetuum epith., sed intelligi quæ πολυανθὴς sit ἐν καιρῷ τοῦ ἀνθεῖν. [* "Πολυανθέα γλήχων, Nicand. Th. 877. pro * πολυάνθεια. Πολυανθεῖ χροιῇ, Mosch. 2, 59. Forma * Πολύανθος, Orph. H. 50, 7. (Φαινόμεναι, ἀφανεῖς, * αὐλωνιάδες, πολύανθοι.)" Schneider. Lex. "Πολυανθὴς, Diod. S. 2, 644. Brunck. Apoll. R. 160." Schæf. Mss. "Suid. v. Βάκχος." Wakef. Mss.]

Πρωϊανθὴς, (ὁ, ἡ,) Mature florens, vel præmature, exp. in h. l. Theophr. Ὀψιανθὲς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστὲς, ἢ πρωϊανθές· ὁποτέρως τις λαμβάνει τὴν ὥραν.

[* Φερανθὴς, ὁ, ἡ, Floriger. Meleager 110. "Const. Manass. Amat. 3, 25. (Λάμπει ποτὲ καὶ φερανθὲς * ὀπωροφόρον ἔαρ.)" Boissonad. Mss.]

[* Φιλανθὴς, ὁ, ἡ, Flores amans s. fovens. Cognomen Bacchi, Eur. ap. Athen. 465. Ετ * "Φίλανθος, Timario in Not. Mss. de la Bibl. du Roi 9, 242." Boissonad. Mss. "Φιλανθὴς, Rufinus 10." Schæf. Mss.]

[* "Χαλκανθὴς, (ὁ, ἡ,) Colore purpureo. Strabo 1003." Wakef. Mss. Vide Χάλκανθος.]

Μήνανθος, ἡ, Mensiflora, ut Gaza interpr. ap. The-

ophr. H. P. 4, 11., ubi tamen et μίνανθος scribitur. [Vide Μινυανθής.]

Χάλκανθος, ὁ, et Χαλκάνθη, ἡ, et Χάλκανθον, τὸ, Atramentum sutorium: ut interpr. Celsus; q. e., ut inquit Gorr., Succus concretus, e chalcitide genitus et efflorescens. Secundum quam definitionem e χαλκῖτις et ἄνθος comp. esset. Cujus colores varii cum sint, nam et candidum est albæque violæ simile, et pallidum et viride et cœruleum, et omne præterea perspicuum et nitens, a superiori ætate Vitriolum appellatum est. De eo vide quæ idem Gorr. scribit prolixius Defin. Med. et Diosc. 5, 114. [Orph. Arg. 963. Strabo 3. p. 248. 14. p. 748. Diosc. 5, 88. Salmas. Exerc. 1158. Plin. 34, 24. Schol. Nicand. Th. 257. Schneider. Lex. Unde * Χαλκανθώδης, ὁ, ἡ, Antyllus Oribasii 279. Matth. pro quo 280. χαλκίζων.]

Φάλανθος, ὁ, Calvus, Φαλακρός. Ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρὶξ, Suid. [J. Poll. 2, 26. φάλαντος. Epigr. adesp. 40. (Diog. L. Zenone 293. HSt.) φάλανθον βρέγμα. Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 11, 311. φάλαντος, Lennep. ad Phalar. 46. 214. ad Lucian. 1, 419. Kœn. ad Greg. 241." Schæf. Mss. " Diog. L. 470." Wakef. Mss. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Φάλανθος· ὁ ἀναφαλανθίας, ὁ οὐδέπω μὲν φαλακρὸς, ὑπὸ δὲ τῆς οὐλότητος τῶν τριχῶν τὸ μέτωπον μεῖζον ἀναφαίνων, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ * λάμπρυσμα.]

[* Φαλανθίας s. * Φαλαντίας, ου, ὁ, Calvus. Lucian. Philops. 18.=1, 49.]

" Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ, Suidæ ὁ ἀνάσιλλος, uti " etiam ἀνάσιλλος per hoc ἀναφαλαντίας exp., h. e. " Calvus, s. Recalvus aut Recalvaster. Lucian."

" Ἀναφαλαντίασις, ἡ, Calvities, et quidem proprie " quæ in superciliis est, Superciliorum glabrities. " Aristot. H. A. 3, 11. Ἡ μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν " λειότης, φαλακρότης καλεῖται· ἡ δὲ κατὰ τὰς ὀφρύας, " ἀναφαλαντίασις, ubi Gaza Salitium interpretatur, " tantisper, inquit, dum melius invenerit."

" Ἀναφάλαντος, ὁ, ἡ, i. q. ἀναφαλαντίας: quan- " quam hoc, non illud, usurpari velit Suid. Levit. 13, " (41.) Ἐὰν δὲ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ " αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι, Si a fronte ceciderint pili, " recalvaster est, ut Hebr. etiam textus versio habet. " Ibidem dixerat, Ἐὰν δέ τινι μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, " φαλακρός ἐστι, Si cui e capite pili defluant, calvus " est. Ubi itidem nota fieri discrimen inter φαλα- " κρὸν et ἀναφάλαντον, et ἀναφάλαντον aliquem dici " ratione frontis vel superciliorum, φαλακρὸν autem " ratione verticis cui pili defluunt."

" Ἀναφαλάντωμα, τὸ, i. q. ἀναφαλαντίασις, Calvi- " ties frontis vel superciliorum, Glabrities in fronte " vel superciliis. Levit. 13. Ἐὰν δὲ γένηται ἐν τῷ " φαλακρώματι αὐτοῦ ἢ ἐν τῷ ἀναφαλαντώματι αὐτοῦ " ἁφὴ λευκὴ ἢ πυῤῥίζουσα, λέπρα ἐξανθίζουσά ἐστι. " Nisi de ipso loco, qui recalvescit intelligi malis, ut " calvitium nonnulli de loco, qui calvescit."

[* Ἀναφάλας, ὁ, i. q. ἀναφάλαντος, Malalæ Chron. P. 1. p. 133. P. 2. p. 151. " Ad Lucian. 1, 419. Ἀναφάλαντος, ἀναφαλαντίας, ib. 418." Schæf. Mss.]

Μηλάνθη, ἡ, ut Eust. annotat e quodam vet. Auctore: Ζῷον μεῖζον σφηκὸς ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῶν μηλεῶν γεννώμενον, ἢ ἀρχομέναις ἀνθεῖν προσιπτάμενον· οὗ παῖδες λίνον τρίπηχυ ἐξάπτοντες, ἐῶσι πέτεσθαι, καὶ φερομένου δι' ἠέρος ἑλικοειδῶς, ἡδόμενοι τῇ θέᾳ παρέπονται, τὰς χεῖρας ἐπικροτοῦντες. Atticis autem μηλόνθην vocari scribit, et non ab ὄνθος, sed ἄνθος compositum esse: alio vero nomine χρυσαλλίδα quoque appellari. Vide Χρυσαλλίς. [Herodes Stobæi Serm. 77. p. 453. Ἡ ταῖσι μηλολόνθαις ἅμματ' ἐξάπτων, ubi Ms. Par. μηλάνθαισιν. Philostr. Icon. 1, 28. Οὐδὲ μῆλον οὐδὲ μηλάνθην. Cf. Il. 9, 542. Αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων, ubi v. not. " Ad Herod. 426. Μηλόνθη, Brunck. Aristoph. 2, 98." Schæf. Mss. " Μηλάνθη, Fructus quivis, Philostr. 803. * Μηλολόνθη s. * μηλολάνθη, Lusus quidam puerilis, Stob. p. 453. Cantharus, Hesych." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνθηρὸς, (ἀ, ὸν,) Floridus, Florulentus. Dicuntur ἀνθηραὶ non solum herbæ et stirpes, sed et aliæ res metaph. ut Colores: Plut. (6, 200.) Οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Lucian. (1, 52.) Ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων. Rursus ap. Plut. de Anim. Tranq. Ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς. Ἀνθηρὸν etiam dicitur Quicquid amœnum est et jucundum aspectu: unde ἀνθηρὸν et τερπνὸν copulantur nonnunquam, ut ap. Plut. Pericle: Τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν. Interdum etiam ἀνθηρὸν dicitur Quod est jucundum auribus: unde ap. Isocr. Ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγοντας. Sicut et ap. Aristoph. (N. 1027.) ἄνθος tribuitur λόγοις. Xen. K. Π. 1, (6, 38.) νέα et ἀνθηρὰ copulat, Καὶ σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. Denique ἀνθηρὸν dicebant generaliter Jucundum et aliquo modo amœnum ac delectabile. Plut. (6, 182.) hominem quoque ἀνθηρὸν dixit, Ἀεὶ παρέχειν ἱλαρὸν καὶ ἀνθηρὸν καὶ πρὸς μηδὲν ἀντιβαίνοντα μηδ' ὑπεναντιούμενον ἑαυτόν. || Ἀνθηρὸν subst. est interdum, pro Floriditas, Amœnitas. [Gl. Floridus, Viridis. Eur. Iph. A. 73. ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ. Cycl. 539. Καὶ μὴν λαχνῶδες τοὖδας ἀνθηρᾶς χλόης. " Act. Traject. 1, 216. Lucian. 1, 39. 246. Musgr. Hippol. 544. Thom. M. 571. et Add.: Salmas. ad Scriptt. H. A. 398. Jacobs. Anth. 7, 27. Kuster. Aristoph. 67. b. Ἀνθηρὰ, Titulus libri, Gell. N. A. Tom. 1, 4. Bip." Schæf. Mss. " Ἀνθηρὸς, Lætus, Hilaris, Plut. 2, 50. De vita, Max. Tyr. 48. De clara luce, Schol. Pind. P. 9, 158. Delicatus, de cibo, Philo J. 1, 679. De juvene, Oppian. C. 4, 176." Wakef. Mss.]

Ἀνθηρῶς, Floride. Item, Amœne, Jucunde: ut ἀνθηρῶς λέγειν. Isocr. Ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον τῶν ἄλλων φαίνεσθαι λέγοντας. [Plut. de Audit. p. 46.]

[* " Ἀνθηρεύομαι, Floreo. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, Floride scribi. Cic. ad Att. 2, 6. Et hercule sunt res difficiles ad explicandum, et ὁμοειδεῖς: nec tam possunt ἀνθηρογραφεῖσθαι, quam videbantur. [" Eust. Il." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθηροποιέω, Germanus in Dormit. B. 97." Boissonad. Mss.]

[* Ἀνθηροποίκιλος, ὁ, ἡ, Floridus, Variegatus. Philo J. (1, 666.) 5, 136. P. Τινὲς δὲ * ὁλοάργυροι καὶ * ὁλόχρυσοι, καὶ λιθοκόλλητοι στρωμναὶ, ἀνθηροποικίλοις καὶ χρυσοπάστοις ἔργοις, ὡς πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πομπὴν, οὐ τὴν καθημέραν χρῆσιν διακεκοσμημέναι.]

[* Ἀνθηρόπους, Schol. Aristoph. Π. 589.]

[* " Ἀνθηρόχειλος, (ὁ, ἡ,) Is. Porphyr. in Allatii Exc. 316." Boissonad. Mss.]

[* Ἀνθηρότης, ἡ, Pulcritudo, λαμπρότης. Schol. Pind. O. 9, 74. Theophr. C. P. 1, 27. ap. Schneider. Lex. " Nicet. Chon. 276." Kall. Mss.]

[* " Ἀνθηρικὸν χρῶμα, Diosc. ap. Salmas. Exerc. 388." Kall. Mss.]

[* Ὑπανθηρὸς, Aliquatenus floridus. Hippocr. 313, 6=1012.]

¶ Ἀνθινὸς, (ἡ, ὸν,) vel Ἀνθεινὸς, Floridus, Floreus, ut ἀνθεινοὶ στέφανοι ap. Plut. Floreæ corollæ, i. e. factæ e floribus. Vocatur mel ἀνθινὸν, quasi Floreum, quod vere factum est: quia videlicet e floribus favi construuntur, ὡραῖον autem, quod æstate. Od. I. (84.) lotum appellat εἶδαρ ἀνθινόν. || Ἀνθινὰ dicuntur etiam Vestimenta: ἀνθινοὶ χιτῶνες ap. Athen. 12. ἀνθιναὶ στρωμναὶ ap. Eund. 4. Στολὴ ἀνθινὴ, Plut. Hellen. Pictas vero vestes, inquit Bayfius, ni fallor, ἀνθινὰς appellant, quarum multa mentio ap. Athen. Strab. et alios. || Sciendum est autem et ἀνθινὰ dici nonnunquam per se: ut ap. Athen. 12. Syracusis lege prohibentur mulieres ornari auro, et ἀνθινὰ φορεῖν. [Hippocr. 195, 15. 242, 21. 260, *35. 37. 38. 45. 47. 48. 267, 38. 280, 38. 282, 3; 284, 48. Glossæ: Ἀνθινός· Florens. Ἀνθινὸν χρῶμα· Floralis color. " Casaub. ad Athen. 99. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 49. ad Thom. M. 73. ad Diod. S. 1, 250. 363. 492. Salmas. Scriptt. H. A. 398. Wakef. Ion. 199. Jacobs. Animadv. 163. Anth. 7, 35. Diod. S. 2, 537. ad 609. ad Dionys. H. 3, 1332. De veste, Toup. Opusc. 1, 357. ad Lucian. 1, 246. 248. * Ἄνθιος, Sylb. ad Pausan. 77. 94. Ruhnk. H. in Cer. 99. ad Xen. Eph. 123. Mitsch. H. in Cer. 145. Ilgen. Hymn. 526. 530." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθίνη, ἡ, i. q. ἄνθος, Athen. 61. sed susp.]

¶ Ἀνθικὸς, (ἡ, ὸν,) VV. LL. exp. Floribus addictus, sed absque ullo exemplo. Citatur ibid. e Theophr. C. P. 4, 12. Ἀνθικὰ σπέρματα pro Florum semina.

Verum de scriptura hac non constat. [" Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 49." Schæf. Mss.]

¶ 'Ανθηνοειδὴς, ὁ, ἡ, VV. LL. interpr. Floridus in Theophr. H. P. 7, 12. 'Εν δὲ τῷ ἀνθερίκῳ συνίσταται σκώληξ, ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν ἀνθηνοειδές: vide 'Ανθρήνη. Annotant etiam esse Gallicam mespili speciem, Theodoro. [Vide 'Ανθηδών.]

¶ "Ανθιμος, ὁ, Floridus, in iisdem VV. LL. [Orph. Lith. 48. 94. Glossæ: "Ανθιμος· Floralis.]

'Ανθώδης, (ὁ, ἡ,) Flore plenus, Florulentus. Theophr. H. P. 1, 21. [Gl. Floridus. " Schol. Nicand. Th. 441." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανθήεις, εσσα, εν, M. Sidet. ap. Fabric. B. G. 1." Kall. Mss. poëtice pro ἀνθηρός.]

[* Κακανθέω, Schol. Nicand. Al. 419. ubi * Κακανθήεις, εσσα, εν, Florem perniciosum ferens.]

[* 'Ανθήμων, ὁ, ἡ, i. q. ἀνθεμόεις. Nicand. Al. 609.]

¶ 'Ανθοσύνη, ἡ, poëtis Floriditas. Citatur ex Anthol. pro Herbis luxuriantibus, [Agath. 5. 71.]

[* 'Ανθεὼν, ὁ, s. 'Ανθὼν, ὁ τόπος, Viretum, Viridarium, Gl.]

[* " 'Ανθεὺς, Sylb. ad Pausan. 77." Schæf. Mss. " Xen. de Venat." Kall. Mss.]

[* " 'Ανθευτικὸς, Qui ad flores attinet, Clem. Alex. 338. (ἀνθευτικὰ σπέρματα.)" Wakef. Mss. Si vera est vox, ab * ἀνθεύω formanda est.]

¶ 'Ανθέω, ήσω, Floreo. Usurpatur sæpe metaph. sicut ap. Lat. Florere. 'Ανθοῦσαι παρειαὶ, Florentes genæ, vel Floridæ genæ, quæ et εὐανθεῖς: nam barba velut efflorescere videtur in mento; unde et hoc quidam appellatum volunt ἀνθερεῶνα. Od. Λ. (319.) πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους 'Ανθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ. Hinc et ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ, ap. Plat. et ἀνθοῦντες ἀκμὴν, citatur e Diosc. 1, 151. pro Florentes ætate, Vigorem ætatis adhuc habentes, vel ætatem vegetam. Apud Hippocr. autem ἀνθοῦντες sine adjunctione, pro ἀκμάζοντες, ut ait Erot. || 'Ανθεῖν, Florere, Splendescere, Nitere: eo modo quo nitent et splendescunt colores. Xen. K. Π. 6, (4, 1.) "Ως τε ἤστραπτο μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. || Item 'Ανθεῖν, Florere, i. e. Inclarescere, Celebrari, et illustrem esse, In pretio esse, Vigere, In honore esse. Aristoph. (N. 962.) "Οτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν: (897.) Ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσί. Demosth. (21.) Τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ, κ. τ. λ. || 'Ανθεῖν cum dat. Scatere, Exuberare. Lucian. (1, 55.) Τῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. [Gl. 'Ανθέω· Floreo, Florido, Floresco, Polleo, Vigeo, Frondeo. * 'Ανθοῦσθαι· Florescere. " Frequentor, Celebror. Plut. Antonio 1708. HSt. 'Ακμαζούσης δὲ τῆς συνουσίας, καὶ τῶν εἰς Κλεοπάτραν καὶ 'Αντώνιον ἀνθούντων σκωμμάτων, Μῆνας—φησί." Seager. Mss. Plut. Sertorio 18. "Ηνθει πρὸς δόξαν ἐκ τῶν ἀνδραγαθημάτων. " Casaub. ad Athen. 79. Eur. Hec. 1196. ad Xen. Eph. 135. Abresch. Lect. Arist. 113. 305. ad Lucian. 1, 251. Bergler. ad Alciphr. p. 4. Valck. Ep. ad Röv. 79. ad Corn. Nep. 151. Stav. ad Timæi Lex. 84. Bibl. Crit. iii, 2. p. 73. Musgr. ad Hippol. 544. Wakef. S. C. 1, 99. 3, 156. Mitsch. H. in Cer. 149. ad Diod. S. 1, 326. Valck. Callim. 297. ad Herod. 624. Jacobs. Anth. 1, 1. 48. 7, 26. Thom. M. 432. 885. Musgr. Iph. A. 1512. Wakef. Alc. 1106. Trach. 1000. 1089. T. H. ad Plutum p. 477. Transitive, Jacobs. Anth. 10, 152. Boissonad. Philostr. 375. De constr., Lobeck. Aj. p. 331. 'Ανθεῦσαν ἀγαθοῖς, Lucian. 1, 869. Φθείρων γὰρ ἤνθησεν, Pausan. 3, 105. * 'Ανθοῦσα, ad Lucian. 1, 251." Schæf. Mss. " Theod. 4, 355. (cf. Od. 11, 319.) Philostr. 695. Exubero (pediculis,) Pausan. 777. 'Ανθ. αἵματι, Phot. Bibl. 454." Wakef. Mss.]

"Ανθημα, τὸ, vel "Ανθησις, ἡ, Florum emissio, Florum productio, vel floris. Efflorescentia, Florescentia, si ita dici posset, Ipsa florendi actio. At ἀνθήματα potius usurpatur plur. pro ἐξανθήματα, quod exp. suo loco. [" "Ανθημα, Brunck. Soph. 3, 525. "Ανθησις, Mœr. 4. et n.: Thom. M. 127. Toup. Emend. 1, 87. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. " Florum usus, Clem. Alex. 211." Wakef. Mss.]

[* 'Ανθηματικὸς, ἡ, ὸν, Floridus, Floribus ornatus, Phavor. i. q. ἀνθοφόρος, vox dubia, inquit Schneider. Lex.]

[* " 'Ανθητὴρ, (ῆρος, ὁ,) Valck. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss.]

'Ανθητικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad florendum aptus, s. idoneus, Florendi vim habens. Exp. etiam Floribus fœcundus. Ead. forma dicitur qua βλαστητικὸς a βλαστεῖν.

¶ 'Ανθήλη, ἡ, ab ἀνθήσω fut. verbi ἀνθῶ, ut vult Etym. Est Flos evadens in lanuginem, Πάππον a quibusdam appellatam. Diosc. 3, (133.) "Ανθος ἐκπαππούμενον, ὃ καλοῦσιν ἔνιοι ἀνθήλην. A quibusdam Panicula exp. et dicitur esse in frugibus certis, ut in panico et milio, item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur ap. eund. Diosc. (1, 114.) 'Ανθήλη καλάμων. Ruellius Lanuginem paniculæ, Hermolaus Paniculæ florem reddit. [Theophr. H. P. 4, 11. Strabo 5. p. 142. Sieb. Schneider. Lex. Glossæ: 'Ανθήλη· Cannas arciva ulva, Panicula. " Casaub. ad Athen. 126. Toup. Opusc. 1, 505. Wakef. S. C. 1, 91. Phrynich. Ecl. 42." Schæf. Mss. " Strabo 346." Wakef. Mss.] " 'Ανθηλὰ, Hesychio περιδέραια."

'Ανθήλιον, τὸ, Flosculus. Diosc. 3. Περὶ μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα, ubi Flosculi exp. Sic et ap. Eund. 4. Καυλίον ἔχει, ἐφ' οὗ ἀνθήλιον σφόδρα εὐῶδες. Quidam tamen ab ἀνθήλη putarunt esse demin., non ab ἄνθος. [" Jacobs. Exerc. 2, 132." Schæf. Mss. " Monile, Hesych." Wakef. Mss.]

¶ "Ανθη, (ἡ,) pro ἄνθησις capitur, Suida teste. Legitur enim ap. eum, ἄνθης, ἀνθήσεως. Theophr. H. P. 7, (9.) Καὶ ἐνίων τὰ μὲν δένδρα τὴν ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται: ubi videtur ἄνθην pro ἄνθησιν dixisse. || "Ανθη tamen pro ἄνθος, Flos, ut docet Nicand. Schol. ead. signif. in VV. LL. e Philostr. citatur: et in l. c. Theophr. ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται exp. Florem universum profundunt. [" Valck. ad Theocr. 25. Mœr. 4. et n.: Thom. M. 127. 350. Toup. Emend. 1, 87. Koen. ad Greg. 21. Wakef. S. C. 1, 91. Phrynich. Ecl. 44. Cattier. 27. T. H. ad Plutum p. 477. Boissonad. Philostr. 315. 578. Plato Phædr. 198. Heindorf. Conf. cum ἄκανθα, Boissonad. Philostr. 313." Schæf. Mss. " J. Poll. 1, 197. Achill. Tat. 53. Synes. 70. Folia, Ælian. H. A. Philostr. 634. 663. Nicand. Al. 304. Æris rubigo, 528. Th. 626." Wakef. Mss.]

'Ανθεστήρια, τὰ, ad verbum q. d. Floralia: ita dicebantur Bacchanalia, Διονύσια, Hes. Etym. Et 'Ανθεστηριὼν, ῶνος, (ὁ,) Mensis octavus ap. Atticos, quo videlicet 'Ανθεστήρια celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, Quod tunc terra florere incipiat, ut Etym. scribit: s. Quod terræ fœtus magna e parte tunc floreant. Volunt enim hunc octavum mensem fuisse Aprilem. Aprilis, inquit Macrob. Sat. 1, 14. 'Ανθεστηριὼν vocatur ab eo, quod eo tempore cuncta florescant. Quidam etiam e Philostr. Aprilem esse tradunt, quo et pueri Athenis floribus coronarentur. Gaza tamen Novembrem esse censuit. Vide Erasm. in Proverbio, Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' ἀνθεστήρια, Cares foras; peracta enim sunt Anthesteria. Sed in quibusdam Codd. 'Ανθυστήρια et 'Ανθυστηριὼν mendose legitur, nec non 'Ανθιστήρια et 'Ανθιστηριὼν in VV. LL. || Hes. præterea 'Ανθεστηριάδας a Rhodiis ait appellatas puellas nubiles. [Plut. Sulla 14. " Demetrio 5, 31. Arato 366." Scott. App. ad Thes. " 'Ανθεστήρια, Bibl. Crit. II, 3. p. 51. Ammon. 8. Thom. M.: Add. ad 535. Brunck. Aristoph. 1, 158. 'Ανθεστηριὼν, Boissonad. Philostr. 567." Schæf. Mss.]

'Ανανθέω, Refloresco. Exp. tamen in VV. LL. et Floreo, item Diu floreo; sed comp. ex ἀνὰ has signif. non admittit. [Theophr. C. P. 3, 30.]

'Απανθέω, Defloresco, Florem amitto; ut λειμῶνες ἀπηνθηκότες, Prata quæ flores amiserunt, vel Quæ florere desierunt. Quod dixerat Theophr. Οἱ δὲ τὰς πλείστας ἡμέρας λέγοντες, ἐν ταῖς ἑπτά φασιν ἀπανθεῖν. Plin. interpr., Hordea deflorescunt, cum tardissime, septem diebus. Plato Sympos. metaph. 'Ανανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔρως. Ubi mirum videri possit quod τῷ ἀνανθεῖ addatur ἀπηνθηκότι. Unde 'Απάνθησις, (ἡ,) Floris amissio, Ipsa deflorescendi actio. Exp. etiam Florum marcor. Theophr. C. P. 5. "Οταν ἐπινιφθῇ

κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, Eo tempore quo defloresc it. Plin. dicit In vitibus deflorescentibus, hac de re loquens. [" Marin. Proclo 21." Kall. Mss. Glossæ: Ἀπανθέω· Defloreo, Effloreo. " Casaub. ad Athen. 129. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 40. Valck. Callim. 242. ad Herod. 706. Wakef. Georg. 158. Kuster. Aristoph. 216." Schæf. Mss.]

Ἀπάνθησις, (ἡ,) q. d. Deflorescentia. Vulgo exp. Defloratio: quod si diceretur, activam non pass. signif. haberet. " Διανθέω, Perfloreo," [vox dubia, inquit Schneider. Lex. minus pensitate, cum e nullo alio verbo derivandum sit nom. διάνθησις.]

[* Διάνθησις, ἡ, Perflorescentia. Athen. 684.]

Ἐξανθέω, Effloresco, ut Num. 17, (8.) Ἐξήνθησεν ἄνθη, καὶ ἐβλάστησε κάρυα. || Ἐξανθῶ interdum contra pro Defloresco, ἀπανθῶ. || Ἐξανθεῖν in metaph. signif. multo frequentius est, interdum pro Scateo; ut apud Thuc. (2, 49.) Φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς, Pustulis parvis et ulceribus scatens. Unde, ut opinor, mutuatus Lucian. (1, 416.) Ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκώς. Greg. autem cum adverbio usus est hac in signif. dicens κακῶς ἐξανθεῖν, perinde ac si quis diceret ἐξανθεῖν κακοῖς ἕλκεσι: ubi de leproso scribit, Μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Exp. autem ap. eum κακῶς ἐξανθεῖν, Vitiligine laborare. || Ἐξανθῶ, ut Pullulo, metaph. signif. vel Emergo. Plut. (1, 14.) Ἐξήνθησαν αἱ κακίαι. Aristoph. Metaph. 3. Ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basil. ponitur etiam, inquit Bud., pro Per summa emineo et erumpo. || Ἐξανθῶ interdum et accus. jungitur pro Emitto, Plut. (4, 86.) Ἅμα τῷ ἀλεῖψαι καὶ θίγειν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic usus est idem Plut. [7, 20. Scateo, Strabo 13. p. 901. Πολὺ πλῆθος μυῶν νύκτωρ ἐξανθῆσαν. Alciphro 1, 1. Τοῦ ὕδατος ἀφρὸς ἐξηνθήκει: 3, 23. Μέλιτος, οἷον αἱ * Βριλήσιαι λαγόνες ἐξανθοῦσιν. Plut. 8, 158. Τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαυτολογίαν: 7, 700. Ταύτην τὴν δύναμιν ψυχαὶ ἐξανθοῦσι. Lucian. 3, 122. Ἐξήνθηκα ποικίλα ἄνθη. Plut. 7, 156. Ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον; "Defloresco, Senesco, Deficio, In pejus ruo, Exolesco. Plato Politico 122. Τελευτῶντος δὲ ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου, καὶ σμικρὰ μὲν τἀγαθὰ, πολλὴν δὲ τὴν τῶν ἐναντίων κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος, ἐπὶ διαφθορᾶς κίνδυνον αὐτοῦ τε ἀφικνεῖται καὶ τῶν ἐν αὐτῷ. Plut. Mor. 2, 175." Seager. Mss. " Casaub. ad Athen. 129. Bergler. ad Alciphr. p. 4. ad Mœr. 398. ad Lucian. 1, 252—3. 416. Wakef. S. C. 1, 99. 137. Alciphr. 442. Musgr. Iph. A. 1512. Cattier. 73. Jacobs. Anth. 8, 180. T. H. ad Plutum p. 477. Plut. 4, 48. Cor. Emitto, Plut. S. N. V. 20. 82. 98." Schæf. Mss. " Effloresco, Æsch. Pr. 823. Scateo, de pediculis, Joseph. 85, 37. simil. Plut. 4, 609. De pulvere, 3, 603. Emitto, Clem. Alex. 239." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐξανθέω· Pullulo.]

Ἐξάνθημα, τὸ, Quod effloruit. Vel Ἐξάνθημα, inquit Bud., Quod effloruit. Et subjungit e Laertio Diogene, Ἔλεγε τοὺς στεφάνους δόξης ἐξανθήματα. Vel q. d. Efflorescentia. || Ἐξάνθημα, vel potius plur. Ἐξανθήματα dicuntur Pustulæ s. Papulæ, per metaph. Ἐξανθήματα, ut quidam scribunt, Eruptiones leves humorum per cutem, diversorum generum: adeo ut φλυκταίνας et ψυδράκια et ἐπινυκτίδας et λειχῆνας et alia multa tumorum genera comprehendant. Sunt qui putent ἐξανθήματα Plin. nunc Papulas, nunc Pituitæ eruptiones interpr., cum tamen ille non omnes Papulas ita vocet, sed eas demum, quæ a pituitoso humore fiunt. In VV. LL. ex Aristot. de Anim. 3. citatur etiam Ἐξάνθημα, ὃ καλεῖται λεύκη. [" Ad Lucian. 1, 253. ad Mœr. 398. Heyn. Hom. 4, 436." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξάνθημα· Papula.]

" Ἐξάνθησις, ἡ, Ipsa efflorescendi actio." [Gorr. Foës. Tzetz. ad Lyc. 23. Hippocr. 1248=393, 13. Schol. Apoll. R. 1, 972. " 2, 43." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 220." Schæf. Mss. " Schol. Pind. Flos, Nicand. Al. 558. Schol." Wakef. Mss.]

[* Διεξάνθημα, τὸ, Pustula, i. q. ἐξάνθημα. Aretæus p. 7, 35.]

§* Προεξανθέω, Effero e me, Gigno, in malam etiam partem. Plut. de his, qui sero etc. 2, 552. Οὕτως ἄτοπα πολλὰ καὶ φαῦλα προεξανθοῦσιν αἱ μεγάλαι φύσεις. " Ante defloresco, Synes. 128." Wakef. Mss.]

[* Προεξάνθημα, τὸ, Quod ex aliqua re enascitur in superficie. Schol. Aristoph. Θ. 523. Suid. 2, 404.]

[* " Προεξάνθησις, ἡ, Pind. N. 6, 104. Schol." Wakef. Mss.]

[* Συνεξανθέω, Una effloresco s. enascor. Plut. de Orac. Def. 2, 434. " Symeo Magister Ep. 3." Boissonad. Mss.]

[* Ὑπερεξανθέω, J. Poll. 597.]

Ἐπανθέω, Superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret s. superflorescit, i.e. quasi in superficie efflorescit: ut Aristoph. N. (978.) τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, Lanugo malis superflorescebat. || Ἐπανθεῖν metaph. frequentius usurpatur, pro Enitere, Effulgere, Existere, Conspicuum esse. Ac primum de colore. Lucian. (2, 465.) Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. e. ἐπιπρέπειν. Sic dixit Synes. Καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Et Gal. ad Glauc. 2. Καὶ ἔρευθος ἐπανθεῖ τοιοῦτον οἷον τοῖς λελουμένοις ἢ παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεῖσι: ubi Bud. interpr. Existit, vel Per summa scatet. Exp. etiam Emicat. Apud Herod. ἐπανθέουσα ἅλμη exp. Exudans salsugo. Bud. rursum ἐπανθεῖν interpr. Per summa eminere et conspicuum esse in his locis. Strabo 121. Ὕστερον δ' ὁρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. Basil. de Julitta loquens, Καὶ τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ περιχαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα. Ad alia etiam multa transfertur; ut ap. Aristoph. (N. 1174.) καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον Ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ. Lucian. (2, 64.) Ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. Idem, Τοῦτο εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησι. Plato de LL. 4. (173.) Ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις, τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς, σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δ' ἐγκρατῶς, i. e. Bud. interpr. Quod elucet, Quod apparet in illis; vel, Quod præ se ferunt, ut dicitur indoles hoc vel illud præ se ferre, vel indoles talis aut talis elucere. [Alcæi Epigr. 10. Æsch. S. c. T. 930. δόμοι ἐπανθήσαντες πόνοις, Florentes laboribus, sed v. E. H. Barker. ap. Hermann. ad h. l. " Toup. ad Longin. 337. Jacobs. Exerc. 2, 37. ad Lucian. 1, 252—3. 2, 18. Wakef. S. C. 1, 99. 137. Jacobs. Anth. 7, 323. 354. Lucian. 2, 64. Heyn. Hom. 4, 239. 6, 29." Schæf. Mss. " Ἐπανθ. alicui gratia, Suid. v. Ἀδριανός. Effulgeo, de λέπρᾳ, Suid. v. λέπρα. De rebus, quæ aliquid decoris extrinsecus addunt, Eunap. 44. De pulvere insidente, Philostr. 882. Florere facio, Act., Heliod. Æth. 224." Wakef. Mss.]

[* Ἐπάνθημα, τὸ, Jambl. Protr. 362. i. q. ἐπάνθισμα.]

Ἐπάνθησις, ἡ, q. d. Superflorescentia.

[* " Ἐπάνθητος, Floridus. Hesych. v. * Ἐπίκροκον." Wakef. Mss.]

" Εὐανθέω, Bene et feliciter s. Pulere floreo." [Hippocr. 215, 23. 275, 16. 444, 27.]

[* " Μετανθέω, (Colores vario.) Philostr. Icon. 1, 10. p. 779." Boissonad. Mss. " Abresch. Lect. Arist. 60. Toup. Emend. 1, 282." Schæf. Mss.]

Παρανθέω, i. q. ἀπανθῶ, Defloresco, Theophr. Συμβαίνει δὲ καὶ παρανθεῖν αὐτοῦ μέρος ἄλλο καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο ἄχρι τοῦ μετοπώρου. Idem, Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ πικρίς· καὶ γὰρ αὕτη τοῦ ἦρος ἀνθεῖ, καὶ παραπλήσια τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ. Hæc Bud. qui et alium affert ejusd. Theophr. H. P. 8. locum, addens deceptum esse in h. v. Theodorum: Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμερῶν ἀνθεῖν λέγουσι πλὴν ἀεὶ μὲν παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου λέγουσι· κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν: in q. v., inquit, Theodorus deceptus est, qui Florere interpretatur semper. In VV. LL. Παρανθῶ exp. Affloreo. Sciendum est autem eod. modo dici παρανθεῖν pro ἀπανθεῖν, quo παρηβηκὼς pro ἀφηβηκώς. || Παρανθεῖν metaph. ap. Plut. (5, 383.) Ὅταν παρακμάσῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Cum consenuerit ira et deferbuerit. Bud. [" Verior videtur scriptura Codd. Vulc. et Anon. μαρανθῇ legentium." Reisk. J. Poll.]

[* Περιανθέω, Plut. 8, 569.]

" Προανθέω, Ante alia floreo, Flore prævenio, Præfloreo, ut Plin. Præflorent talia et prægerminant." [Schol. Aristoph. Σ. 1106. " Pind. N. 5, 10." Boissonad. Mss. " Philo J. 1, 602. Plut. 2, 377. Hesych." Wakef. Mss.]

[* Προάνθησις, ἡ, Primus flos. Schol. Aristoph. Σ.

1106. Schol. Biset. ad Θ. 521. Suid. 2, 404. "Hesych." Wakef. Mss.]

[* Προσανθέω, Damasc. ap. Phot. 1045. Τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ φιλοσοφίᾳ. "Philostr. 776." Wakef. Mss.]

"Συνανθέω, Simul floreo, Una floreo." [" Philostr. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "Ὑπερανθέω, (Egregie floreo.) Phile p. 58." Boissonad. Mss. J. Poll. 301. Ἀνθῶν, ὑπερανθῶν, στίλβων.]

[* Ὑπανθέω, Floreo, Vigeo. J. Poll. 1, 60. Καὶ ἦρος ὑπανθοῦντος. Philostr. 809. τὸ ἔρευθος. "Villois. ad Longum 175." Schæf. Mss. "Philostr. 778. J. Poll. 1, 156." Wakef. Mss.]

"Ἀνήνοθα, secundum quosdam est præt. med. verbi ἀνθέω: ego tamen puto esse potius præt. med. verbi ἀνελεύθω. Facit enim id primum ἀνήλυθα, deinde ἀνῆλθα per syncopen: hinc Dorice ἀνῆνθα, e quo ἀνήνοθα, epenthesi s. pleonasmo τοῦ ο: atque adeo ἀνήνοθεν exp. ἀνεφέρετο, ἀνῄει, ἀνεπήδα, in h. l. Od. Ρ. Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. Sic Eust. ἀνήνοθεν exp. ἀνέρχεται, ἀναβαίνει in eod. lib., ubi poëta canit, πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται Ἄνδρες, ἐπεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, Quoniam nidor carnium, quæ coquuntur, ascendit s. sursum fertur." [" Il. Λ. 266. De h. v., vide Etym. M. Hom. H. in Cer. 279." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνθίζω, Floridum reddo, Floribus conspergo. Quidam ἀνθίζειν exp. Floridare, ad verbum quidem, sed duriuscule. Ἀνθίζω, inquit Bud. Varietate distinguo, Multiplici materia et venustate exorno. Dionys. H in Isocr. Ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν, Concinnitatem et nitorem orationi addere. Paus. Att. 1. Τῇ δὲ ἀριστερᾷ τοῦ θεοῦ χαρίεν ἐστὶ σκῆπτρον, μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον. [Herod. 1, 98.: Βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα. Aristot. H. A. 5, 15.: Δελφάκια κρέα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα, Epicrates ap. Athen. 655. "Soph. El. 43. Οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ Γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον, i. e. ἠσκημένον Schol. Vertitur Immutatum. Legere malim ᾐκισμένον, Tam male affectum, Tam deformatum a senectute et longo tempore. Eur. Ion. 890. * Κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον, Ἀνθίζειν * χρυσανταυγῆ, Ut eas variarem aureis floribus." Seager. Mss. "Abresch. Add. ad Aristæn. 124. Pierson. Veris. 102. Thom. M. 885. Wakef. Ion. 908. ad Lucian. 2, 18. ad Dionys. H. 3, 1332. Ἀνθίζομαι, ad Herod. 372." Schæf. Mss. "Med., Flores lego, Appian. 2, 666." Wakef. Mss.]

[* Ἄνθισμα, τὸ, Clem. Alex. 258. "Ad Lucian. 1, 374." Schæf. Mss.]

Ἀπανθίζω, Decerpo flores, Defloro. Metaph. pro Decerpo s. Colligo, apis more flores legentis. Lucian. (1, 575=3, 123.) Αὐτὰ γοῦν ἅ φημι, ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος; Plut. (6, 108.) Ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων. || In VV. LL. annotatur capi Ἀπανθίζω pro Floreo etiam, i. e. pro neutro Ἀπανθῶ: sed exemplum hujus signif. desidero. [Æsch. Ag. 1673. ubi v. nott.: 1452. Philostr. V. S. 2, 1, 14. Ἐγχειρίδια τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἀπηνθισμένα. Glossæ: Ἀπανθίζω· Præfloro, Decerpo. "Jacobs. Anth. 6, 108, Boissonad. Philostr. 287." Schæf. Mss. "De doctrinis aliunde selectis, Jambl. 122." Wakef. Mss.]

[* "Ἀπάνθισμα, (τὸ,) Schol. Pind. O. 2, 14. (coll. Thierschio in Act. Monac. 1, 314.) O. 3. ad titulum: Isthm. 7, 23. bis." Boissonad. Mss. "Geopon. in Proœmio Irenæi p. 1." Kall. Mss. "Schol. Theocr. 13, 27. Schol. Pind. O. 1, 20. P. 4, 23." Wakef. Mss.]

[* Ἀπανθισμὸς, ὁ, Linea subtilis et visum effugiens. "Actio flores decerpendi, Schol. Il. E. 629." Wakef. Mss.]

Διανθίζω, Floridis coloribus pingo, Bud. unde χλαμύδες διηνθισμέναι, Plut. Philopœm. 120. Idem interpr. διανθίζω, Eleganter et varie concinno, item Elegantia et varietate distinguo, et concinno, ap. Herodian. (5, 3, 12.) Τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Basil. ad Divites, Ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, Vermiculatum pavi- A mentum. Sic Greg. Ἡμεῖς μὲν οἰκήσομεν οἰκίας ὑπερλάμπρους, λίθοις παντοίοις διηνθισμένας. Ego existimo διηνθισμένος alicubi reddi posse Eleganter intertextus, ut in Herodian. l. c. [Photii Codex 161. Ὁ λόγος διήνθισται ἐκ τῆς Ἡροδότου ἱστορίας. Clem. Alex. Pæd. 2, 8. Διανθιζομένοις τὴν χλόην, i. q. ἀπανθιζ. "Abresch. Lect. Arist. 305. Thom. M. 885." Schæf. Mss. "Floridum reddo, Joseph. 352, 31.: (auro,) Pausan. 500. Pass., Floribus coronari, Lucian. 2, 810. Clem. Alex. Variari, Ælian. H. A. 199. 617." Wakef. Mss.]

Ἐξανθίζω, Tingo: sequendo Suid. qui exp. βάπτω, afferens h. l. Ποικίλας ἐξηνθίκατε τὰς βαφάς. Sed ἐξανθίζω puto esse proprie Floridis quibusdam coloribus tingo. In VV. LL. male exp. et βλαστάνω, quod ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iisdem male citatur e Levit. ἐξανθίζουσα θρὶξ pro Fulvus capillus: cum manifesto errore legatur ἐξανθίζουσα pro ξανθίζουσα. ET Ἐξανθισμὸς in iisdem, Eruptio pustularum, [Diosc. 2, 101.] In qua signif. B ἐξανθισμὸς erit ab ἐξανθίζειν posito pro ἐξανθεῖν: unde et ἐξανθήματα, quod itidem exp. Eruptiones pustularum s. papularum, diximus. [Gl. Ἐξανθίζω· Carpo, Excerpo, Enucleo. Ἐξηνθισμένος· Carptus, Enucleatus. Aristoph. Λ. 43. καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι, Κροκωτὰ φοροῦσαι καὶ κεκαλλωπισμέναι. Philemo ap. Athen. 288. Ἰχθὺν ἄνωθεν ἐξηνθισμένον. Plut. Q. S. 4, 1. Ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος. "Abresch. Add. ad Arist. 124. Lect. Arist. 38. Ἐξανθίζομαι, ad Dionys. H. 3, 1332." Schæf. Mss. "Ornor, Heliod. Æthiop. 337. * Ἐξανθιστέος, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* Ἐξάνθισμα, τὸ, i. q. ἐξάνθημα. Hippocr. 157=431, 8. "Ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss.]

Ἐπανθίζω, Floridum reddo, i. e. Colorem hilariorem illino, ap. Lucian. inquit Bud. Utitur autem Lucian. cum alibi, tum hic, Οἱ δ' ἔπριον ἐλέφαντα καὶ ἔξεον καὶ ἐκόλλων καὶ ἐρρύθμιζον καὶ ἐπήνθιζον χρυσῷ. Idem Bud. ἐπανθίζω esse vult Floridis coloribus illustro, vel Floribus spargo, afferens h. l. Greg. de C Homine, Τί οὖν ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ καλοῦ τε καὶ κακοῦ συγκεκραμένην ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δ' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένον; [Insuper honoro, Æsch. Choëph. 147. κωκυτοῖς ἐπ. παιᾶνα. Philostr. 590. Ἀπαγγελία ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη. "Piers. Veris. 102. Abresch. Add. ad Aristæn. 147. Wessel. ad Diod. S. 1, 58. ad Lucian. 2, 18. 63." Schæf. Mss.]

[* Ἐπάνθισμα, τὸ, Hippocr. 409, 24. 410, 12. 442, 21. 443, 31. Aretæus 3, 11.]

Ἐπανθισμὸς, (ὁ,) Exornatio s. Illustratio, quæ fit adhibendo floridos colores. In VV. LL. citatur e Diosc. (5, 107.) pro Flore: [Ἐπανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις, cf. Plin. 35, 6. Flos niger, qui adhæreseit æreis cortinis. Ruf. Ephes. 42. Alciphr. Fr. 6. p. 225. Wagner.]

[* Κατανθίζω χρώμασιν, Diod. S. 643. Rhod. "Decoro, Hierocles 190. Diod. S. 2, 278. pass. κατηνθισμένος." Wakef. Mss.]

Περιανθίζω, Floribus undique orno, vel floridis quibusdam coloribus. Greg. teste Bud. D περιηνθισμένον dixit τὸ περικεχρισμένον Jucundo colore. In VV. LL. περιανθίζω exp. Flores colligo. Item translate, Orno: in qua signif. citatur e Cyrillo, Περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας. [" Flores colligo, Suid. Phot. 4." Wakef. Mss.]

¶ Ἄνθεμον, τὸ, pro ἄνθος, Flos, κατὰ γλῶσσαν, ut vult Eust. unde fit ἀνθεμόεις. Suid. quoque ἄνθεμα Rosas interpr. ap. Aristoph. (A. 992.) ἔχων στέφανον ἀνθέμων. || Ἄνθεμον, Herba quædam, Lat. Nigella, secundum Gazam. Ἄνθεμον φυλλῶδες, Nigella foliosa, ap. Eund. Plinius quoque hujus herbæ nomen agnoscit; attamen Anthemum 23, 8. aliter describit quam Theophr. 7, 13.; quod enim eo loco Theophr. Anthemo adscribit, id Plin. 21, 17. Anthemidi tribuit. || Ἄνθεμα, Saltatio quædam plebeia, ut refert Athen. 14. (630.) quam saltantes hæc verba pronuntiabant, Ubinam mihi rosæ? ubi violæ? ubi apia pulchra? Hes. quoque annotat esse Mazæ quoddam genus, et itidem ἀνάθεμα: quod ab ἄνθος originem non habebit, sed ab ἀνατίθημι. [" Ἄνθεμον, Heyn. Hom. 8, 537. Wagner. ad Alciphr. 2, 225. Charito 717. Musgr.

Iph. A. 1298. Brunck. Aristoph. 1, 7. Jacobs. Anth. 8, 3. 242. 10, 304. Wakef. Georg. 158. "Ἄνθεμα, Hymn. Hom. 81. ad Diod. S. 1, 367. Valck. ad Adoniaz. p. 339. Toup. Opusc. 1, 406. "Ἄνθεμα, τὸ, Christod. Ecphr. 13. sed v. Jacobs. Charito 717. Meleager 114. Mnasalc. 2. Jacobs. Anth. 7, 319. 8, 242. Animadv. 119." Schæf. Mss.]

Ἀνθέμη, ἡ, Hesychio Herba, quæ alio nomine Amaracus vocatur.

Ἀνθεμόῤῥυτος, ὁ, ἡ, A flore fluens; ut ἀνθεμόῤῥυτον γάνος ap. Eur. (Iph. T. 633.) de melle. [" Valck. Phœn. p. 622." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθεμουργὸς, ὁ, ἡ, E floribus opus suum conficiens, ut apis. Æsch. Pers. 611. " Wakef. Trach. 837." Schæf. Mss.]

" Βηράνθεμον, (τὸ,) Hesychio νάρκισσος, pleonasmo " forsan τοῦ β pro ἠράνθεμον." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" Εὐάνθεμον, (τὸ,) Hippocrati (257, 8. 45.) i. q. " aliis ἀνθεμὶς et χαμαίμηλον, ut testatur Gal." [* Εὐάνθεμος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνθηρὸς, Floridus. Pind. O. 1, 109. Agath. Epigr. 39. ἥβη, Meleager 1. ἶριν. " Hesych. 1, 1491." Dahler. Mss.]

B

Ἠράνθεμον, τὸ, Anthemidis species secundum Diosc. 3, 154. Plinius quoque 22, 21. Anthemidem ab aliquibus Eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat: ut comp. sit ex ἦρ, contr. ex ἔαρ, et ἄνθεμον.

[* " Καλυκάνθεμον, (τὸ,) Diosc. 462." Boissonad. Mss.]

Κηράνθεμον, τὸ, VV. LL. Diosc. 5, (17.) i. e. quod Aristoteli Hist. 9, 40. ἡ κήρινθος, Varroni Erithace, Plinio Cerinthus et Sandaraca, Gazæ et Marcello Cerago, Hermolao et Fuchsio Vernigo. Vide Ἐριθάκη.

[* Κρινάνθεμον, τὸ, Sedum. Hippocr. 219, 9=570. Τὸ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν φυόμενον. Diosc. 457. 459.]

Λευκάνθεμον, τὸ, Anthemidis species, ut tradit Diosc. 3, 154. Plinius etiam 22, 21. Anthemidem ab aliquibus Leucanthemum et Leucanthemidem vocari scribit.

Μελάνθεμον, τὸ, Plin. 22, 21. Anthemidem sic ab aliquibus vocari scribit. [Diosc. 3, 154.]

C

[* Πολυάνθεμος, ὁ, ἡ, Multos habens flores." Anacr. 56." Boissonad. Mss. Orph. H. 39, 17. 42, 3. Pind. O. 13, 21. Numen. ap. Athen. 371. Mimnermus. " Ruhnk. Ep. Cr. 255. Pierson. Veris. 34." Schæf. Mss.]

[* Πορφυράνθεμος, ὁ, ἡ, Qui purpureo flore est. Plut. 10, 737.]

[* " Φιλάνθεμος, i. q. φιλανθής. Nonn. Dionys. 17, 83." Wakef. Mss.]

[* Φοινικάνθεμος, ὁ, ἡ, de vere, Pind. P. 4, 114.]

Χρυσάνθεμον, et Χρυσανθέμιον, τὸ, Herba, quæ alio nomine Helichryson dicitur et Amarantus, item Buphthalmus et Chalcas. Lat. Caltha dicitur: ab herbariis vero quibusdam Calendula, et Cotula non fœtida, vel Anthemidis species coloris lutei esse putatur, ut annot. VV. LL. De qua vide Diosc. 4, 57. 58. Plin. 21, 6. 25. ‖ Χρυσάνθεμον quoque Hesychio adjectivum est, et signif. Aureum florem habens. [Schneider. Lex.]

[* " Καταυθεμόω, Method. Conviv. 116." Routh. Mss.]

D

Ἀνθέμιον, τὸ, Herba quæ et Gith, VV. LL. Hesychio τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, ἢ γραμμή τις ἑλικοειδὴς ἐν κίοσι, καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Bud. in suo Lex. annot. in Eccles. 12, (6.) "Εως οὗ συνθλιβῇ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ, Suidam interpr. τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, Olympiodor. autem οἱονεὶ ἀναθέμιον, τουτέστιν ἀναθήκην, Repositorium: Hieron. vero Vittam. [" Ἀνθέμιον, Nigella, Repositorium. Hesych. Ἀνθέμιον· ἤλεκτρον χρυσίον. Ita enim ap. eum et Suid. leg., non ἐκλεκτὸν χρυσίον. Salmas. e Lex. Ms. Ἀνθέμιον· τὸ κάθαρμα ἐκ τοῦ χρυσίου, τὸ ἤλεκτρον. Et Flos auri s. spuma." Churchill. e Suicer. Mss. Xen. K. A. 5, 4, 32. Ἐστιγμένους ἀνθέμιον. " Jacobs. ad Meleager 10." Schæf. Mss.]

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, pro ἄνθος capitur, sicut et ἄνθεμον. Suid. enim versum citat, in quo ἀνθεμίδων exp. ἀνθέων. Habet tamen ἀνθεμὶς formam demin. ‖ Item Ἀνθεμὶς, Anthemis, quæ ab aliquibus Argemona vocatur, ut tradunt VV. LL. Plin. 22, 21. ab aliquibus Leucanthemida, ab aliis Leucanthemum, ab aliis Eranthemum, quoniam vere floreat: ab aliis Chamæmelum, quoniam odorem mali habeat: ab aliis Melanthemum nominari scribit. Quem vide et 21, 17. item Diosc. 3, 154. Orib. quoque in Collect. * Calliam et * Chrysocalliam appellari scribit. [Gl. Ἀνθεμίς· Ligustrum. " Toup. Opusc. 1, 172. Diotim. 2." Schæf. Mss. " Flosculus, Joseph. 515, 40. Fabric. B. G. 2, 652." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθεμίσιον, τὸ, i. q. ἀνθεμίς. Trallian. 7. p. 130.]

Ἀνθεμόεις, (εσσα, εν,) Floridus, Vernans, ἀνθηρός. Il. B. (476.) λειμὼν ἀνθεμόεις dicitur Pratum floridum. Ab Eust. exp. θαλερὸς et ἀνθηρός. Hesiod. itidem (Th. 878.) γαῖαν ἀνθεμόεσσαν dixit. At vero λέβης ἀνθεμόεις, secundum Gramm. aut Variegatus et veluti florum coloribus pictus: aut pro ἀναθηματικὸς, ab ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, quod quidem sit ἀνάθημα. Vide Eust. [Anal. 3, 173. κύπασσιν, 2, 515. ἶρυς τρίγλης. " Ruhnk. Ep. Cr. 112. Pierson. ad Mœr. 79. ad Od. Γ. 440. Jacobs. Anth. 11, 232. Epigr. adesp. 114." Schæf. Mss. " Orpheus." Wakef. Mss.]

" Ἀνθεμοῦς, per contr. pro ἀνθεμόεις dicitur. Est " vero et Nomen urbis Syriacæ et Macedonicæ: un- " de Ἀνθεμούσιος dicitur Qui inde oriundus est, vel " ibi habitat: et fem. gen. Ἀνθεμουσία. Inde et " Ἀνθεμουσὶς λίμνη, quam Apollonius metri causa " Ἀνθεμοεισίδα vocat, 2. Rursum ab Anthemunte " urbe Macedoniæ, est Ἀνθεμουσία τάξις, ut docet " Hes. quo teste Ἀνθεμοῦς Nomen est etiam regionis " et fluvii. Ἀνθέμουσα autem, olim Samus dicta fuisse " traditur." [" Ἀνθεμοῦς, Valck. Phœn. p. 370. Ἀνθεμοῦσσα, Brunck. Apoll. R. 172. Boissonad. Philostr. 558." Schæf. Mss.]

Ἀνθεμώδης, ὁ, ἡ, Floridus i. q. ἀνθεμόεις. Hesych. Ἀνθεμώδη· ἄνθος ἔχοντα. [Æsch. Pr. 453. Eur. Bacch. 462. " Heyn. Hom. 8, 537. Jacobs. Anth. 11, 232. Ἀνθεμοειδής, 536." Schæf. Mss. Orph. H. 42, 4.]

Ἀνθεμίζομαι, ίσομαι: unde ἀνθεμίζεσθαι ex Æsch. (Suppl. 76.) citatur in VV. LL. pro eo, quod Livius Deflorari dicit, et Græci τὸ ἄνθος ἀποδρέπεσθαι.

[* " Ἀνθεμάδιον, Alciphr. Fr. 6. sed v. nott." Boissonad. Mss. Ab ἄνθεμον formandum esset ἀνθεμίδιον, non ἀνθεμάδιον.]

ΑΝΘΙΑΣ, ὁ, Piscis quidam a floriditate dictus: alio nomine ἱερὸς ἰχθὺς, Sacer piscis, item Αὐλωπίας. Citatur ex Aristot. de Anim. 6, 17. Vide Athen. [7, 282. Gl. Ἀνθίας, ὁ ἰχθύς· Alupia. " Oppian. H. 1, 254. 3, 192. 205. Misc. Obs. 6, 460." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 210. 787. Verh. ad Antonin. Lib. 55. ad Il. Π. 407." Schæf. Mss. " * Ἀνθιεὺς, ὁ, Piscis quidam. Oppian." Wakef. Mss.]

[* Ἐπανθιάω, Effloresco, i. q. ἐπανθέω, Apoll. R. 3, 519. sed susp.]

[* Ἐπανθοπλοκέω, Strato Epigr. 7.]

[* " Ἐπάνθηρος, Floridus, Variegatus. Manetho 6, 343." Wakef. Mss. " Ad Charit. 782." Schæf. Mss.]

[* Ῥοδάνθη, * Ῥοδάνθειος, Anal. 3, 38. ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος, Ὅς με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβαλεῖ. " Jacobs. Anth. 6, 116. Agathias 12." Schæf. Mss.]

ΑΝΘΕΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Mentum; licet proprie Ἀνθερεῶνα esse Quod sub mento carnosum est, quidam cum J. Poll. scripserint, γέννν ap. eum interpretantes Mentum. Sic autem dictum putatur ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, Quod in eo barba efflorescat, s. Quod pilorum quasi flore vestiatur. Nam et Lat. poëtæ florem hac signif. dixerunt. Quo lubentius illi etymo acquiesco, rejiciens duo reliqua, quæ ab Etym. afferuntur, quorum unum est, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ θορεῖν τὸ πνεῦμα: alterum, ut sit ἀνθερεὼν quasi ἐνθερεὼν, quia, inquit, κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, Dum imponitur ori cibus, κινεῖται ἐν τῷ καταπίνειν. Sed primam illam etym. particularius etiam, ut ita loquar, docet Eust. 141. ubi ἐκ τοῦ ἀνθηροῦ deductum esse tradit ἀνθερεὼν, mutato per systolen η in ε, et addito per pleonasm. altero ε, ac ejusdem esse formæ cum ἀκανθεὼν, χαραδρεὼν etc. Il. A. (501.) καὶ λάβε γούνων Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα Λισσομένη προσέειπε Δία. Ubi observare possumus, quod et a Plin. traditum est, Mentum in supplicando attingere, moris fuisse antiquis. E. (292.) Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρὴς, Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Ubi Eust. annotat ἀνθερεῶνα esse

aperte τὸν ὑπὸ τὸ πρυμνὸν τῆς γλώττης, et, apertius loquendo, τὸ τέλος τοῦ * ὑπογενείου. Idem vero Gramm. in alium locum Il. Γ. (372.) p. 425. putat ἀνθερεῶνα et ἁπαλὴν δειρὴν pro eod. poni. Suid. certe et Hes. esse dicunt τὸν ὑπὸ τὸ γένειον τόπον: addit vero Suid. et λάρυγγα. Rufus Ephes. esse dicit τὸ ἄποξυ τῆς κάτω γνάθου. Ceterum Euphorionem scribit Etym. de muliere etiam dixisse ἀνθερεῶνα in hoc versu, Τέκνον, μή σύ γε μητρὸς ὑπ' ἀνθερεῶνος ἀμήσῃς: sed reprehensum fuisse ab iis, qui primi illius etymi auctores essent, videlicet παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν. Cælius Aurel. Chron. 1, 4. Gutturis atque rumæ partes, quas ἀνθερεῶνας appellant. Idem alibi, Collum atque gutturis partem, quam ἀνθερεῶνα vocant. ‖'Ανθερεὼν a Nonno ponitur pro Ore, pars pro toto: scr. ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα. ‖'Ανθερεὼν, Herbæ etiam cujusdam nomen, si Etym. credimus. [" Heyn. Hom. 8, 626. ad Anton. Lib. 278. Toup. Opusc. 1, 223. Wakef. Ion. 775. Nestor 3." Schæf. Mss. " Vox, Nonn. Jo. 1, 194. alibi." Wakef. Mss. Glossæ: 'Ανθερεών· Mentum, Submentum.]

"'Ανθερεὼν, ῶνος, ὁ, Mentum, ὁ ὑπὸ γένειον τόπος, " nomen sortitus παρὰ τὸ ἐκεῖ πρότερον ἐξανθεῖν τὰς " τρίχας, ut cum alii Grammatici et Lexicogr. tra- " dunt, tum J. Poll. 2.: scribit enim τὸ ὑπὸ γένυν " σαρκῶδες, ἀνθερεῶνα nominari, ἀπὸ τοῦ θριξὶν ἀνθεῖν, " Quod pili ibi efflorescant. Ideoque Eupolis repre- " henditur qui dixerit, Τέκνον, μή σύ γε μητρὸς ὑπ' " ἀνθερεῶνος ἀμήσῃς, quia in feminis ea pars depilis " est et glabra, nec efflorescit ibi lanugo ut in mari- " bus. Nisi ibi forte pro Gutture acceperit hoc vo- " cabulum. Nam Suida teste ἀνθερεὼν dicitur etiam " λάρυγξ: quocum facit Cæl. quoque Aurel. Chron. " 1, 3.: Ex utraque parte gutturis, quam Græci ἀν- " θερεῶνα vocant, nos Rumam. Et Acut. morb. 3, 3. " Gutturi, vel tonsillarum vicinitati, quam Græci ἀν- " θερεῶνα vocant. Hom. tamen aperte discrimen fa- " cit inter λάρυγγα s. λαιμὸν, qui Latinis est Gula s. " Guttur, Il. N. ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ λαιμὸν " ὑπ' ἀνθερεῶνα, Guttur s. Gulam sub mento. Quo " modo accepit et Il. Γ. canens, Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος " ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Sub mento enim lorum " galeæ stringi solet. ‖ Nonnus et pro Ore posuit " καταχρηστικῶς: ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα."

"ΑΝΘΡΗΣΚΑ, τὰ, Flores; et ἄγρια λάχανα, τὰ παραπλήσια ἀνήθοις, VV. LL. Apud Etym. scribitur ἄνθρυσκα per υ, qui postquam dixit esse Flores, ab ἀναθρώσκειν deducit, additque Anisum quoque a Cretensibus sic appellari. Hesych. autem, 'Ανθρίσκιον, inquit, λάχανον ἔχον ἄνθος, ὡς * ἀθήνιον, ἢ τὸ ἄννησον. [Schneider. Lex.]

'ΑΝΘΥΛΛΙΣ, ίδος, ἡ, Herba quam Salsolam vocat Ruellius, VV. LL. De qua vide Gal. 6. Simpl. Diosc. 3, 153. Plinius 21, 29. Anthyllion vocat, et Anthyllida 26, 8. ab aliis autem et Anthycellion nominari scribit. 'Ανθύλλιον, τὸ, idem, Plinio Gorr. (26, 8.) addit, 'Αλσίνην a quibusdam dici, auctore Diosc. Ideo in quibusdam Lex. Auricula muris exp. [Schneider. Lex. * 'Ανθύλλιον, τὸ, Demin. ab ἄνθος, Antonin. 4, 20. Diosc. 450. 468. " Hesych. Schol. Theocr. 5, 125." Wakef. Mss.]

"ΑΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, Carbo. 'Επ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι, Athen. 3.: et 8. οἱ ἐξ ἀνθράκων et οἱ ἀπὸ τηγάνου opponuntur. "Ανθρακες ἡμμένοι, Carbones accensi, i. e. Prunæ. Interdum tamen "Ανθρακες sine adjectione dicuntur Prunæ. ‖"Ανθραξ, Carbunculus, Gemma quædam. "Ανθρακος σφραγὶς, Eccl. 35. ‖"Ανθραξ, Carbunculus, Hulcus quoddam, s. Exhulceratio similis iis, quæ usta sunt, ut Paul. Ægin. post Galen. docet, addens fieri sanguine in atræ bilis naturam converso, cum inferbuerit. ‖"Ανθραξ quoque Suidæ Piscis genus est, quod super carbones assatur. Vide 'Απανθρακίζομαι. [Theophr. de Lap. Antig. Caryst. c. 186. (coll. Plin. 37, 7.) Reiz. Præf. ad Museum Florentinum p. xi. 'Ινδικῶν ἀνθράκων Athenæi 539. Vitruv. 7, 8. Glossæ: "Ανθραξ· Carbo, Pruna. "Ανθρακες· Carbones. " Toup. Opusc. 2, 88. Bergler. ad Alciphr. p. 235. Jacobs. Anth. 8, 137. De genere, Antip. Sid. 109. et Jacobs. Carbunculus, Toup. Opusc. 1, 302. "Ανθρακες. ad Lucian. 1. 813. 'Οπτᾶ-

A σθαι ἐπὶ τῶν ἀ., Aristoph. Fr. 222." Schæf. Mss. " Gemma, Strabo. Morbi genus, Philo J. 810." Wakef. Mss.]

[* 'Ανθρακογένεσις, ἡ, falsa lectio pro ἄνθρακος γέν. Vide Wyttenb. ad Plut. 9, 688.]

[* 'Ανθραγογραφία, (ἡ,) Greg. Thaum. in Orig. 2." Kall. Mss.]

[* 'Ανθρακοθήκη, ἡ, Cella carbonaria, Gl.]

[* 'Ανθρακοκαύστης, ὁ, Schol. Aristoph. A. 325.]

'Ανθρακοπώλης, (ὁ,) Qui carbones vendit, Carbonarius. J. Poll. 7. [Gl. Carbonarius.]

[* " 'Ανθρακουργία, (ἡ,) Nicet. Eugen. 2, 120. ('Αδρὰν λαβὼν ἔρωτος ἀνθρακουργίαν:) 5, 73. (μὰ τὴν "Ερωτος ἀνθρακουργίαν.)" Boissonad. Mss.]

'Ανθρακὶς, ίδος, ἡ, Pruna, Ignis e congestis carbonibus, ut scriptum est in VV. LL. sed sine auctore. Suid. autem 'Ανθρακίδας dicit esse Pisces minutulos super carbonibus assari solitos: qui idem erunt, quos et 'Απανθρακίδας ipse vocat, et Hes. 'Επανθρακίδας.

'Ανθρακιὰ, Carbonum strues, Carbonum congeries s.
B prunarum. (Il. I. 213.) 'Ανθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε. Athen. 8. Τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ. Apud Diosc. 5. 'Ανθρακιὰν προσεμβάλλειν. ‖'Ανθρακιὰ, Carbonaria fornax. Theophr. (H. P.) 5, (10.) Τέμνουσι δὲ καὶ * ἐξηθοῦσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ εὐθέα τῶν ξύλων καὶ νέα. Idem, Εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ τοιαῦτα ζητοῦσι. Gaza Carbonem vertit. [Antiphili Epigr. ap. Huschk. 225. Glossæ: 'Ανθρακιά· Ramalis prunarum, Pruna. " Aristoph. I. 780. Eur. Cycl. 357." Seager. Mss. Hippocr. 226, 43. 255, 6. " Ad Mœr. 50. Toup. Opusc. 1, 491.; Emend. 4, 476. Wakef. S. C. 2, 156. Jacobs. Anth. 8, 137. 139. 356. 9, 412. 11, 287. 299. Heyn. Hom. 5, 575." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 5, 23." Wakef. Mss.]

'Ανθρακίας, ὁ, Ater ut carbonarius, Titionarii faciem habens. Lucian. (2, 766.) 'Ανθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως καὶ κατωπτημένος, Bud. [Gl. Ater.]

'Ανθράκιος, ὁ, ἡ, Carbonum nigrorem habens; Niger ut carbo, Colorem carbonis habens.

'Ανθρακόεις, (εσσα, εν,) Poët. ut 'Ανθρακόεις πυρσὸς,
C ap. Nonn. Ignis e carbonibus factus, q. d. Carboneus ignis.

'Ανθρακώδης, (ὁ, ἡ,) Carbonem referens, Carbonis more ardens, vel rutilans. [Hippocr. 595, 38=236, 33. " Toup. Emend. 2, 536. Callim. 1, 446." Schæf. Mss. "'Ανθρακοειδὴς, Cineraceo colore, Philo J. 1, 383." Wakef. Mss.]

[* 'Ανθρακάριος, Carbonarius, Gl.]

[* " 'Ανθρακηρὸς, J. Poll. 10, 111." Kall. Mss. " Ad Lucian. 1, 370." Schæf. Mss.]

[* 'Ανθρακίτης, ὁ, ET * 'Ανθρακῖτις, ἡ, γῆ. Plin. 37, 7.]

[* Πολυάνθραξ, ὁ, ἡ, Carbonibus abundans. Schol. Aristoph. A. 34.]

'Ανθρακεὺς, έως, ὁ, Carbonarius, ead. forma qua dicitur κεραμεὺς pro Laterario. Hinc 'Ανθρακεύω, Carbones conficio. Theophr. Φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Discrimen inter φλογιστὰ et ἀνθρακευτὰ notat Arist. Meteor. 4, (9.) ‖ In VV. LL. exp. etiam Titiones facio. [" Æsop. Fab. 12. p. 135. Ed. Genev. 1628. 'Ανθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας,
D ἠξίου καὶ γναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 12, 108. * 'Ανθρακευτὴς, Brunck. Soph. 3, 520. 'Ανθρακεύω, Callim. 1, 446." Schæf. Mss. " 'Ανθρακεὺς, Etym. M. Themist. 10. Appian. 2, 583. Theod. 1, 18. 'Ανθρακευτὴς, Ælian. H. A. 1, 8. p. 13. Suidas 3, 325." Wakef. Mss.]

[* 'Ανθρακευτὸς, ἡ, ὸν, vide 'Ανθρακεύς. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* Φιλανθρακεὺς, Carbonarius, Carbonum amans. Aristoph. A. 336. 'Απολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε (sc. λάρκον) φιλανθρακέα.]

'Ανθράκιον, τὸ, Carbunculus, Parvus carbo. Et ut ap. Lat., sic et ap. Gr. interdum Gemma per hoc nomen deminutivi forma positum signif. ‖ 'Ανθράκιον, Parvus caminus. Item μικρὸν τριπόδιον. Item χυτροπώλιον, Hesych. [Gl. * 'Ανθράκιος, Carbunculus. 'Ανθράκιον· Pruna, Carbunculus. " Græv. Lect. H. 589. Jacobs. Anth. 9, 13. Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss. " Suidas, et in Τρίπος." Wakef. Mss.]

¶ 'Ανθρακόω, ώσω, In carbones redigo, In carbones converto, Torreo, Asso. Et 'Ανθρακοῦσθαι, pass. In

carbones redigi. Sæpe etiam usurpatur compos. Ἀπανθρακοῦσθαι, ut Lucian. pro Torreri s. Comburi. In VV. LL. pro eod. scribitur et ἀνθρακάω, sed vitiose, ut puto. [" Wakef. S. C. 2, 92. Kuster. Aristoph. 123. a." Schæf. Mss. " Schol. Arat." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθράκωμα, τὸ, Pruna, Carbo. Diosc. Parab. 1, 48. Ἔπειτα ὀπτηθεῖσα ἐπ' ἀνθρακώματος.]

[* " Ἀνθράκωσις, (ἡ,) ἄνθραξ, Carbunculus, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. " Theoph. Nonn. Epit. 70." Kall. Mss.]

Ἀπανθρακόω, ώσω, In carbones verto s. redigo, Incendo, ita ut in carbones redigam. Ἀπανθρακόομαι, pass. In carbones redigor; ut Lucian. (1, 316.) Ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω: [" De Morte Peregr. 993. 1009." Scott. App. ad Thes. " Dial. Mort. 416 722.(=142.) Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζαι Ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπῖσιν οὐκ ἄξιον ὄνταὶ H. l. in Classical Journal jampridem emendavi. Tantum abfuit, ut Empedocles cum ipsis crepidis, quod profecto voluit, combustus sit, ut earum altera ejectata rationem mortis illius vindicavit, effeceritque ne deus immortalis haberetur. Diog. L. 322. HSt. ait Empedoclem ἐπὶ τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἐναλέσθαι, καὶ ἀφανισθῆναι· βουλόμενον τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην βεβαιῶσαι, ὅτι γεγόνοι θεός· ὕστερον δὲ γνωσθῆναι, ἀναῤῥιπισθείσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων· χαλκᾶς γὰρ εἴθιστο ὑποδεῖσθαι. Lego igitur: ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς γε κρηπῖσιν ἀξιοῦντα sc. ἀπανθρακοῦσθαι. Ed. Reitz. habet, οὐκ ἀνάξιον ὄ." Seager. Mss. [" T. H. ad Lucian. Dial. 51." Schæf. Mss.]

[* Ἐξανθρακόω. Etym. M. Εὔκηλον· εὔσχιστον, * εὐκαυστον. Ἐξανθρακώσας πυθμένα εὔκηλον δρυός. Οὕτως εἴρηται εἰς τὸ Ῥητορικόν. Phot. Εὔκηλον· * εὔκαυστον, εὔσχιστον. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας πυθμένα εὔκηλον δρυός. Anonymus Rhedingerianus ap. Schneider. Lex. Λίθοι, οὓς ἐπειδὰν διαθερμάνῃ ὁ ἥλιος, ἐξανθρακοῦνται. " Toup. Opusc. 2, 87. Emend. 2, 536." Schæf. Mss.]

Καρανθρακόω, ώσω, i. q. ἀπανθρακόω: unde κατηνθρακωμένος, quod e Soph. (E. 58.) citat Bud. Lex. Pro eod. in VV. LL. habetur et Καρανθρακέω. Hesych. addit, κατάνθρακῶσαι esse etiam κατοπτῆσαι. [Eur. Iph. A. 1601. " Wakef. S. C. 2, 93. Jacobs. Anth. 11, 291." Schæf. Mss.]

[* " Προανθρακόω, Nicet. Eugen. 4, 402. (Ὡς ἐξ ἐκείνων τῶν προηνθρακωμένων Καὶ λύχνον ἀδρὸν ἐξανάψει τις θέλων.)" Boissonad. Mss.]

Ἀνθρακίζω, i. q. ἀνθρακόω ap. Aristoph. Apud Eund. (Eip. 1136.) ἀπανθρακίζω, ead. signif. ut βοῦν ἀπηνθράκισ' ὅλον, πλακοῦντας ὤπτα. Apud Eund. (B. 506.) ἀπανθρακίζομεν exp. ἄνθρακας ζωπυροῦμεν, vel ὀπτὰ ἐσθίομεν. ‖ Ἀνθρακίζων ap. Aretham in Apoc. Carbonis s. Carbunculi speciem præ se ferens aut colorem habens, τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων. Ead. forma dicitur, qua κρυσταλλίζων.

Ἀπανθρακίζω, Torreo, Asso. Attici, inquit Eust. pro ὀπτᾶν dicunt ἀπανθρακίζειν, ut etiam indicat Comicus, Athen. 7. Τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον. Idem, Φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, κ. τ. λ. Suid. Ἀπανθρακίζειν dicit esse Comedere ἄνθρακας, Piscium genus, quod assum editur: item ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν. HINC verbale Ἀπανθράκισμα, τὸ, Quicquid tostum est in prunis, teste Bud. ITEM Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, Piscis cui convenit assatio, adeo ut quos Athen. dicit in illo priore loco, τοὺς εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς, dicere quis possit uno verbo ἀπανθρακίδας, quos pisces Hesych. ἐπανθρακίδας quoque nominat; scribit enim, Ἐπανθρακίδες· τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Et in Lex. Gr. legitur Aristoph. (A. 670.) ἐπανθρακίδας vocasse Pisciculos in prunis assatos. ‖ Est vero et Placentæ genus, secundum eund. Hesych. Ἀπανθρακίδες, inquit, οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες. Item, Ἀπανθρακὶς, πέμματος εἶδος. Athen. 3. Τοῦτο ἐλαφρόν τ' ἐστὶ καὶ ἄτροφον, καὶ μᾶλλον αὐτοῦ ἔτι ἡ ἀπανθρακὶς καλουμένη. Et paulo post Diocl. Caryst. ap. eum scribit, Ἡ δ' ἀπανθρακὶς ἐστι τῶν λαγάνων ἁπαλωτέρα·

A ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. Intellige autem οὗτος ὁ ἄρτος: nam ibi varia enumerat ἄρτου genera. [Ἀπανθρακίζω, Aristoph. O. 1546. Athen. 385. " Herodian. Philæt. 451. et n.: Kuster. Aristoph. 196. 123. a. Ἀπανθράκισμα, Toup. Opusc. 1, 491." Schæf. Mss. " Philostr. 232." Wakef. Mss.]

* [* Ἐπανθρακίζω, Super carbonibus asso, Aristoph. O. 1452. vox dubia, inquit Schneider. Lex. " Kuster. Aristoph. 196." Schæf. Mss.]

" Ἐπανθρακίδες, Pisciculi, qui super carbonibus s. " prunis assantur, τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. " Aristoph. Σ." [1127. A. 670. " Kuster. Aristoph. 123." Schæf. Mss.]

ἈΝΘΡΗΝΗ, (ἡ,) Crabro, Vespa. Utroque modo enim exp. Gaza. Aristoph. N. (947.) τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suid. ait esse Genus vespæ, sed poëtas abuti pro Ape. Hes. ait esse Genus apis. " Ἀρθρίναι, αἱ, Crabrones, ex Aristot.
B " H. A. 5. de Gen. Anim. 3, 9. sed dicitur potius " ἀνθρῆναι." [" Ἀνθρήνη, Toup. Opusc. 1, 16. Emend. 1, 21. Valck. Hippol. p. 288." Schæf. Mss.]

Ἀνθρηνοειδὴς, ὁ, ἡ, Speciem habens ἀνθρήνης, Referens crabronem s. vespam, quæ ἀνθρήνη dicitur. Theophr. H. P. 7, 12. Ἐν δὲ τῷ ἀνθερίκῳ συνίσταται σκώληξ, ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν ἀνθρηνοειδές· εἶθ' ὅταν ὁ ἀνθέρικος αὐανθῇ, διεσθίων ἐκπέτεται. Quæ sic vertit Gaza, Vermis in albuco gignitur, qui in aliud animal volatile floridumque transfiguratur: quod, cum herba florere incipit, eroso statim operculo evolat. In qua interpr. non dubium est, quin Gaza vulg. lect. secutus sit, videlicet ἀνθηνοειδὲς, pro ἀνθρηνοειδές. Quam tamen veram esse lectionem nemo mihi, ut opinor, negarit. Sed et aliud legisse idem Gaza quam αὐανθῇ, [nempe ἀνανθῇ,] alioqui non ita fuisse interpretaturus videtur.

¶ Ἀνθρήνιον, τὸ, Favus vespæ, quæ dicitur ἀνθρήνη. Suid. Hes. [Philostr. Icon. 3, 13. Μουσῶν ἀνθρήνιον, Musarum favus. Toup. Emend. 1, 22. 4,
C 437. Aristoph. Σ. 1080. 1107. " Jacobs. Exerc. 2, 132." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 1, 9." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθρηνιώδης, Favi ad instar cellulis distinctus. Plut. Quæst. Nat. 917. Ὁ δὲ πολύπους τήν τε σάρκα προσιδεῖν αὐτόθεν ἀνθρηνιώδης καὶ πολύπορος, Multicavatus, Multicavus, ut ap. Varron. de R. R. 3, 16. Ovid. Met. 8, 561." Toup. Emend. 1, 22. " Opusc. 1, 16." Schæf. Mss.]

ἌΝΘΡΩΠΟΣ, ὁ, ἡ, Homo. Apud Plat. Cratylo ἐτυμολογεῖται vox hæc ἄνθρωπος, ut sit ὁ ἀναθρῶν ὄπωπας. Ab Etym. dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, A sursum aspiciendo. Ad quam etymi pertinebit illud Ovid. Pronaque cum spectent animantia cetera terras, Os homini sublime dedit, cœlumque tueri Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus. Est et aliud ἔτυμον ap. Theophr. παρὰ τὸ διαθροῦν τὴν ὄπα. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς ap. Plat. Minoe. Ἄνθρωπος πένης μέν τις, καὶ ἀπράγμων, ἄλλως δὲ
D οὐ πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, ap. Demosth. (518.) Lat. Homo probus, vel Vir probus. Inter ἄνθρωπον et ἄνδρα tale esse discrimen, quale inter Hominem et Virum, docuimus in v. Ἀνήρ. Æschines tamen (76.) ἄνθρωπον pro Viro dixit, scribens, ἄνθρωπος καὶ γυνή, pro ἀνὴρ καὶ γυνή. Cic. ἀνθρώπου Hominis naturam aliquando vertit, ut, διαλυομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου, Cum hominis natura morte dissolvitur. Apud Eund. ἀνθρώπου φύσις, Humana natura. Vide Lex. Cic. Gr. Lat. a me editum. ‖ Ἄνθρωπος, de muliere dictum. Demosth. (402.) Ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. (2, 46.) Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον. " Ὥνθρωπος, Attice pro ὦ ἄνθρωπος, teste Suida. At " ὥνθρωπος, pro ὁ ἄνθρωπος, ὤνθρωποι pro οἱ ἄνθρ."

[" Ἄνθρωπος, Fischer. Ind. Palæph. Heindorf. ad Plat. Lys. 22. Contemtim dicitur, ideoque differt ab ἀνὴρ, ad Herod. 604. Valck. Oratt. 336. Eran. Ph. 156. Wassenb. de Nomin. propr. 21. ad Anton. Lib. 300. Heindorf. ad Plat. Gorg. 247. Ὁ, ἡ, Eichst. Quæst. 20. Ὁ ἄν., Valck. ad Adoniaz. p. 377. Toup.

Opusc. 1, 92. Heindorf. ad Plat. Phædr. 322. ad Gorg. 168. Ἡ ἄν., Valck. ad Adoniaz. 395. Toup. Opusc. 1, 17. 2, 261. Koppiers. Obs. 43. Brunck. Aristoph. 1, 62. Wassenb. de Nomin. propr. 21. Ἄν. pleonastice positum, Zeun. ad Xen. K. Π. 67. Cum alio substantivo, Ilgen. Hymn. 205. Wessel. ad Herod. 36. ad Diod. S. 1, 124. Valck. Oratt. 336. Markl: Suppl. 445. Brunck. Apoll. R. 182. Villoison. ad Long. 277. Quot pepererit errores compendifactum ἄνος, Valck. Oratt. 365. ad Herod. 289. Fabric. Bibl. Gr. 1, 15. Wassenb. de Nomin. propr. 22. Ἄν. pro τὶς, ad Callim. 1, 13. Servus, ad Herod. 711. De vocat., Dawes. M. C. 262. ἄνθρωπε, ad Lucian. 1, 506. O bone, Lobeck. Aj. p. 398. ὦ ἄνθρωπε, Heindorf. ad Plat. Gorg. 20. Ἄν. et ἄνθος conf., Jacobs. ad Anth. 1, 396.: ἄν. et ἀνὴρ, Brunck. Aristoph. 1, 44.: ἄν. et αὐτὸς, ad Diod. S. 2, 646. Boissonad. Philostr. 571. Ἄν. et ἀνὴρ, Schneider. ad Xen. Anab. 53.; ad Hieron. 235. Unde? Fischer. Descr. Lect. 794—5. Adject., Steph. Dial. 36. Ὤνθρ., Brunck. Aristoph. 1, 65. 3, 95. 197. T. H. ad Plutum p. 292. Ὑπὲρ ἄνθρωπον, ad Diod. S. 1, 557. 722. 726. Diod. S. 2, 510. et n.: 2, 582. Bast Lettre 50. cf. Dionys. H. 4, 2313. Κατ' ἄνθρωπον, ad Diod. S. 1, 558. Ἄνθρωποι, Koen. ad Greg. 307. Ἄνθρωποι, οἱ ἄν., Markl. Suppl. 940. Lucian. 3, 270. Schneider. ad Xen. Hieron. 251. ad Œcon. 29.: Œcon. 6, 8. Plato Hipp. 131. Ἄν. γεωργοὶ, ἄν. νομάδες, Bast Lettre 15. Ἐξ ἀνθρώπων, Reisk. ad Æschin. 1, 83. Thom. M. 359. Add. Dionys. H. 2, 1099. Crusius ad Sueton. 468. Heindorf. ad Plat. Theæt. 378. Ἐξ ἀν. γίνεσθαι, ἐξ ἀν. ἀπελθεῖν, Mori, ad Pausan. 264. Boissonad. Philostr. 503. (Memno 10. Orell. an ἀποστάντος?) Ἄριστα ἀνθρώπων, Boissonad. Philostr. 571. Heindorf. ad Plat. Lys. 23. Theæt. 302. Schneider. ad Xen. Polit. 53." Schæf. Mss. "Ἄν. cum θνητὸς, Eur. Ion. 1381. et alibi cum βροτός. Homo, Stob. P. 146. A human being, man or woman; Dio Chrys. 2, 91." Wakef. Mss. "Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; ἀσθενείας ὑπόδειγμα, καιροῦ λάφυρον, τύχης παίγνιον· μεταπτώσεως εἰκών· φθόνου καὶ συμφορᾶς πλάστιγξ· τὸ δὲ λοιπὸν, φλέγμα καὶ χολή. Aristot. Stob. §. 96." Barnes. Mss. "De muliere dictum, Demosth. 197. Ὑμεῖς δ', ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα γυναῖκα, φοβηθήσεσθε; Æsch. in Timarch. 83. Δήσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν τὸν Πιττάλακον, ἐμαστίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς. ' Verbera, quanta maxima et sævissima ab hominum quoquam alicui infligi possunt, aut a vapulante tolerari.' Reisk." Seager. Mss. Glossæ: Ἄνθρωπος· Homo, Animal. Ἀνθρώπου κόμη· Cæsaries. Demosth. 1246. Τῶν ἐν ἀνθρώποις ἁπάντων δεινότατον. Xen. K. Π. 2, 2, 17.: ad Ind. Memorab. Heliodorus 2. p. 62. τὸ ἐξ ἀν. κάλλος, 99. τὰ ἐξ ἀν. χρήματα. Diog. L. Epicuro, Τὴν ἐξ ἀν. ἀσφάλειαν νομίζοντες περιποιήσεσθαι. Hippocr. Epist. 905. Τῆς ἐξ ἀν. εὐδαιμονίας γεγεμισμέναι πόλεις. Herod. 1, 53. Μαντήϊα μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι.]

[* Ἀνθρωποβάτις ναῦς, ap. Hesych. v. Μόρτοβάτις.]

Ἀνθρωποβόρος, ὁ, ἡ, Hominivorus, s. Homivorus, Homines vorans. Unde ἀνθρωποβορέω, Homines voro. [" Ἀνθρωποβόρος, Const. Manass. Chron. p. 66." Boissonad. Mss. " Philo J. Ἀνθρωποβορέω, Euseb." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθρωποβορία, (ἡ,) Athenag. 306. Theoph. ad Autol. 3, 6, 15. sed 3, 4. (perperam) * ἀνθρωποβορεία." Kall. Mss. " Anaxag. 158." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωπόβρωτος, ὁ, ἡ, Ab homine devoratus.]

[* " Ἀνθρωπογέννητος, (ὁ, ἡ,) Apollin. Ep. ad Basil. 87." Kall. Mss.]

Ἀνθρωπόγλωττος, ὁ, ἡ, Linguam humanam habens. [Aristot.]

[* Ἀνθρωπογναφεῖον, τὸ, Balneum. Clem. Alex. Pæd. 3, 9. p. 281. Εἰ μὴ οὖν πρός τι ὠφελεῖ τὸ λουτρὸν, ἤδη σφᾶς * ἐκλυτέον αὐτῷ· ἀνθρωπογναφεῖα ἐκάλουν αὐτὰ οἱ παλαιοί. " T. H. ad Plutum p. 395." Schæf. Mss. " Clem. Alex. p. 240." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωπογονέω, Philo ap. Euseb. P. E. 8, 13." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 257." Schæf. Mss. " Hominem genero, Philo J. 2, 494. p. 945." Wakef. Mss.]

Ἀνθρωπογονία, (ἡ,) Hominum generatio; quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum Aratus. Dicitur autem ἀνθρωπογονία ead. forma qua θεογονία. Greg. Ἀνθρωπογονίαν dixit librum Γενέσεως. [Joseph. c. Apion. 1, 8. Euseb. H. E. 1, 2. " Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθρωπογράφος, ὁ, ἡ, Qui homines pingit. Sic cognominatus est Dionysius quidam pictor. Plin." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ, (ἡ,) ex Eur. (Rhes. 971.) citatur pro Deus ex homine factus. Suid. autem scribit Ἀνθρωποδαίμονας fuisse Dæmones, qui humano induti corpore, atque sic et dæmones et homines existentes, totum orbem concusserint. [Procop. Anecd. 12.]

Ἀνθρωποδεστὴς, ὁ, in VV. LL. exp. Captator servorum, Plagiarius: quod vocabulum, si suspectum non videatur, proprie signif. Eum, qui hominem ligat: ex ἄνθρωπος et δέω. Sed tolerabilius ἀνθρωποδιστὴς, ut ἀνδραποδιστὴς " A δέω tamen diceretur potius ἀνθρωποδέτης. Non dubito igitur quin mendose scriptum sit pro ἀνδραποδιστής." Ex Addendis. " Suspecta est ea vox, quippe pro qua dicendum potius vel ἀνθρωποδέτης, vel ἀνθρωποδιστὴς, ut ἀνδραποδιστὴς, nisi potius ex hoc ἀνδραποδιστὴς detorta et depravata est."

Ἀνθρωπόδηκτος, ὁ, ἡ, Ab homine morsus, ap. Diosc. ut κυνόδηκτος a cane morsus. Diosc. de juglandibus loquens, Μετὰ δὲ κρομμύου πρὸς κυνόδηκτα καὶ ἀνθρωπόδηκτα ποιεῖ, Conferunt ad ea, quæ a cane vel homine morsa sunt. Exp. tamen illic Ad morsum caninum et humanum. Vide Δάκνω.

[* Ἀνθρωποδίδακτος, ὁ, ἡ, Ab homine doctus.]

Ἀνθρωποειδὴς, ὁ, ἡ, Humana specie præditus, Humanam formam habens. Apud Athen. 11. κόραι ἀνθρωποειδεῖς. Apud Eund. ὦτος dicitur esse ἀνθρωποειδὴς τὴν μορφήν. Apud Eund. 8. dicuntur veteres Τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι. [" Hippocr. 498(=166, 11.) Diod. S. p. 12. Aristot. H. A. 2, 8. Herod. 2, 86. 142." Scott. App. ad Thes.] " Ἀνθρωπώδης, ὁ, ἡ, Humanus, vel Ad hominem aut humanam naturam proxime accedens." [" Ἀνθρωποειδὴς, Wessel. ad Herod. 66. De signis Zodiaci, ad Charit. 293." Schæf. Mss.]

Ἀνθρωποειδῶς, Humana specie, Secundum humanam formam. Exp. etiam Humane. [Schol. Il. N. 521. Diog. L. Epicuro 139.]

[* " Ἀνθρωποείκελος, (ὁ, ἡ,) Hesych. in Præf. Gloss." Kall. Mss.]

[* " Ἀνθρωπόθεος, (ὁ,) Nicephori P. CP. Disputatio cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 163. Combef." Boissonad. Mss.]

[* Ἀνθρωποθηρία, ἡ, Plato Soph. 1, 223.]

[* " Ἀνθρωποθοινία, (ἡ,) Leo Diaconus 270." Boissonad. Mss.]

Ἀνθρωπόθυμος, ὁ, ἡ, Hominis animum habens, ἀνθρώπου θυμὸν ἔχων. In VV. LL. exp. Homini in furore similis. Vide Θυμός. [Plut. 7, 215. H.]

Ἀνθρωποθύω, Hominem sacrifico, ἄνθρωπον θύω. UNDE ἀνθρωποθυσία, (ἡ,) ap. Athanas. Sacrificatio hominis, Hominum immolatio. Plut. (9, 401.) Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας. [Ἀνθρωποθυσία, Athen. 172. Strabo 303.]

[* Ἀνθρωποθυτέω, i. q. ἀνθρωποθύω, Theophr. ap. Schol. Pind. P. 2, 3. a Schneider. Lex. suspectum, sed perperam. " Theod. Rhod. 7. p. 329. Nilus Narrat. p. 29. Ed. Combef. 1639." Boissonad. Mss. " Ad Diod. S. 1, 424." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 28. Zenob. 5, 25." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωποκομικὸς, ἡ, όν. Themist. Or. 15. p. 186. Καίτοι οὐκ ἴση ἡ φροντὶς ποιμένι τε προβάτων, καὶ ποιμένι λαῶν· ἀλλ' ἡ ἀνθρωποκομικὴ αὕτη τέχνη, ἣν βασιλικήν τε καὶ πολιτικὴν χρεὼν ὀνομάζειν, ζῴου ἐπιμέλειαν ἔχει ποικιλωτέρου τε καὶ πολυπλοκωτέρου, ἢ τὰ θρέμματα. Vertitur Pascendorum hominum ars. Pierson. ad Mœr. 449.]

Ἀνθρωποκτόνος, (ὁ, ἡ,) Homicida, ap. Eur. Usurpatur vero et in prosa. HINC Ἀνθρωποκτονέω, Hominem vel homines interficio, Homines jugulo. Utitur idem Eur. Hec. (260.) Apud Greg. Naz. Ἀνθρωποκτονεῖν τοῖς δαίμοσιν, Homines sacrificare. Vide

κτείνω. [Gl. Ἀνθρωποκτόνος, Homicida. Eur. Cycl. 127. * Ἀνθρωποκτονία, ἡ, Heliod. 10, 7. "Clem. Alex. 26." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 49. (94, 2396.)" Boissonad. Mss. "Ἀνθρωποκτόνος, Lobeck. Aj. p. 270. Ἀνθρωποκτονέω, Thom. M. 921. Musgr. ad Hec, l. c." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωπολάτρης Νεστόριος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 118. Combef.: Matth. Lect. Mosq. 2, 56. * Ἀνθρωπολατρία, (ἡ,) Sylburgii Saracenica p. 1." Boissonad. Mss. * Ἀνθρωπολατρέω, Hominem colo. * Ἀνθρωπολατρείαν affert Schneider. Lex. tanquam legitimam formam, cum ea vox a verbo nihili, ἀνθρωπολατρεύω, formanda esset. "Ἀνθρωπολάτρης, Xen. K. Π. 205." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωπόλιχνος, ὁ, ἡ, Hominis cupidus, Stob. Phys. 1074. μυῖα.]

Ἀνθρωπολόγος, ὁ, ἡ, De hominibus libenter verba faciens, ap. Aristot. Eth. (4, 8.) Bud. [* "Ἀνθρωπολογέω, Humane loquor. Philo J. 1, 282. p. 146." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθρωπολοιγὸς, (ὁ, ἡ,) Greg. Naz. Carm." Kall. Mss.]

[* Ἀνθρωπομάγειρος, ὁ, ἡ, Lucian. 6, 137. "Jacobs. Anth. 1. 1. p. 20." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωπόμιμος, (ὁ, ἡ,) Ignat. Ep. ad Antioch. 5, 6, 7." Kall. Mss. Plut. 10, 753. 763.]

Ἀνθρωπόμορφος, ὁ, ἡ, Humanam formam habens, ἀνθρώπου μορφὴν ἔχων. Apud Strab. ἀνθρωπόμορφος θεὸς, qui ap. Athen. ἀνθρωποειδής. ["Strabo 1159. Plut. de Superst. 167. 149. Diod. S. 136(=1, 231.)" Scott. App. ad Thes.]

[* "Ἀνθρωπομόρφως, Method. 420." Kall. Mss.]

[* "Ἀνθρωπομορφία, (ἡ,) Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 15, 3." Kall. Mss.]

Ἀνθρωπομορφόω, Humanam formam tribuo, Efficio ἀνθρωπόμορφον. Fit enim ἀνθρωπομορφόω ex ἀνθρωπόμορφος· compositum autem est ἀνθρωπόμορφος ex ἄνθρωπος et μορφή.

[* Ἀνθρωπομορφιανὸς, ὁ, ἡ, Hæreticus, Deo humanam formam tribuens. "Georg. Alex. in Vita Chrys. 209. Οἱ μὲν Θεοφίλῳ προσέχοντες * Ὠριγενιαστὰς καὶ ἀσεβεῖς ἐκάλουν τοὺς ἀδελφοὺς, οἱ δ' ἕτεροι ἀνθρωπομορφιανοὺς τοὺς ὑπὸ Θεοφίλου ἀναπεισθέντας ὠνόμαζον." Seager. Mss.]

[* Ἀνθρωπομορφίτης, ὁ, i. q. ἀνθρωπομορφιανός.]

[* "Ἀνθρωπόνεκρος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 305." Kall. Mss.]

[* Ἀνθρωπονομικὸς, ἡ, ὸν, Ad homines pascendos pertinens. Vide Ἀνθρωποκομικός. Plato Politico, 2, 266. 267.]

[* Ἀνθρωπόνοος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 16, 10. "Ἀνθρωπόνους, Strabo 5. 669." Kall. Mss.]

Ἀνθρωποπαθὴς, ὁ, ἡ, Humanæ naturæ conditioni obnoxius. Ad verbum Humanis passionibus s. affectionibus obnoxius, ut Hom. ap. Eust. (28, 51.) deos fingit σωματώδεις καὶ ἀνθρωποπαθεῖς Patientes eadem, quæ et homines. Est etiam ἀνθρωποπαθὴς, ut ait Bud. Humanitatis affectu præditus, vel Humano more affectus. [Eust. 21, 13. Clem. Alex. 30. Vide Ἀνθρωπινοπαθής.]

Ἀνθρωποπάθεια, ἡ, Humanus affectus, Conditio humanæ naturæ affectionibus obnoxiæ. Vide Bud. Comm. [Alciphr. 2, 1. "Bergler. ad p. 207." Schæf. Mss.]

Ἀνθρωποπαθῶς, Humano affectu. Hermog. hunc citans versum, Ἦ ῥα καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν, dictum hoc esse ait ἀνθρωποπαθῶς et ποιητικῶς.

Ἀνθρωποπαθέω, Humanum quippiam patior, Humano more afficior. Bud. Comm. ["Bergler. ad Alciphr. p. 207." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωποπατὴς, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Amat. 5, 5." Boissonad. Mss.]

Ἀνθρωποποιὸς, ὁ, (ἡ,) Hominum factor s. fabricator, i. e. humanarum formarum. Apud Lucian. (3, 45.) e statuariis alii sunt ἀνθρωποποιοὶ, Qui homines fingunt, alii θεοποιοὶ, Qui deos fingunt. ["T. H. ad Lucian. 1, 185." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωποιτοποιέω, Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 1, 9 p. 144." Kall. Mss.]

Ἀνθρωποποιΐα, (ἡ,) ap. Lucian. (1, 189.) Hominum fabricatio s. humanarum formarum.

[* "Ἀνθρωποπολίτης, Suicer. Thes." Schæf. Mss.]

"Ἀνθρωποπρεπὴς, ὁ, ἡ, Hominem decens, Homini "congruens. UNDE Ἀνθρωποπρεπῶς, Convenienter "naturæ humanæ. Bud. e Damasc. Πλὴν ταῦτα ἀν"θρωποπρεπῶς ἐσχηματίζετο πρὸς ὅπερ ἡ χρεία ἀπῄτει." ["Ἀνθρωποπρεπῶς, Euthym. Zig. in Matth. Lect. Mosq. 1, 35." Boissonad. Mss. "Ἀνθρωποπρεπὴς, Cyrill. p. 52." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθρωποῤῥαίστης, ὁ, Comœdiam hoc titulo ornatam scripsit Strattis, Schol. Eur. Or. 269.: Athen. 3. p. 127. perperam ——πορέστης. "Kuster. Aristoph. 67." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθρωποσφαγέω, i. q. ἀνθρωποκτονέω. Vide ad Eur. Hec. 264. "Thom. M. 921. Brunck. ad Hec. l. c. cf. Musgr. ibid. et Porson." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωπόσχημος, (ὁ, ἡ,) Athan. 2, 220. Ed. Par: ap. Bast. Spec. Ed. Aristæn. p. 29." Boissonad. Mss.]

[* "Ἀνθρωποτρόφος, Qui homines alit. Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθρωπουπόστατος, Pseudo-Athan. Serm. in Annunt. S. Deiparæ 1, 6. 2, 396." Kall. Mss.]

Ἀνθρωπουργὸς, (ὁ, ἡ,) et Ἀνθρωπουργία, (ἡ,) ap. Eccl. Scriptt. i. q. ἀνθρωποποιὸς et ἀνθρωποποιΐα.

Ἀνθρωποφάγος, ὁ, ἡ, Homines comedens, Homines devorans, Humana carne vescens. Ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, ap. Athen. 7. ‖ Ἀνθρωποφάγοι, peculiariter appellantur Populi quidam humana carne victitantes. [Strabo 307. Lucian. Dial. Jun. et Lat. 81. Aristot. H. A. 2, 1. Const. Manass. Amat. 2, 40. "Fischer. ad Palæph. 35. et Ind. s. v. Ἀνδροφάγος. ad Herod. 329." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθρωποφαγέω, Homines voro. Eust. in Odyss. Procem. p. 3. "Wessel. Diss. Herod. 72. ad Herod. 329." Schæf. Mss.]

Ἀνθρωποφαγία, (ἡ,) Hominum devoratio, Esus carnium humanarum. [Strabo 308. "Leo Diaconus 270." Boissonad. Mss. "Tat. ad Greg. 85. Plut. 3, 244. * Ἀνθρωποφαγικῶς, Eust. Il. 492, 7." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωποφανὴς, ὁ, ἡ, Philostorg. 3, 11.]

[* "Ἀνθρωποφθόρος, (ὁ, ἡ,) Etym. M. v. Βροτολοιγός." Kall. Mss. "Schol. Il. E. 31. * Ἀνθρωποφθορεὺς, Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθρωποφόντης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 74 (=139. Meurs.) Amat. 2, 38. (Ἰὸν ἀπερευγόμενος δεινὸν ἀνθρωποφόντην.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ἀνθρωποφόρος, (ὁ, ἡ,) Amphil. 180." Kall. Mss.]

Ἀνθρωποφυὴς, ὁ, ἡ, Humanam habens naturam, Ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herod. (1, 131.) ait Græcos existimasse deos esse ἀνθρωποφυεῖς, i. e. ut Valla exp. Ex hominibus ortos. [Diod. S. 189. Rhod. "Wessel. ad Herod. 66. * Ἀνθρωποφυϊκὸς, ἡ, ὸν, Suicer. Thes." Schæf. Mss.]

Compositum autem Ἀνθρωπάρεσκος non servat ο, sicut præcedentia. Est autem ἀνθρωπάρεσκος, Hominibus placere studens, Hominum favorem aucupans. Dicitur etiam ἄρεσκος citra comp. Gratiæ aucupator et captator, Qui ap. omnes gratiosus esse cupit. Paul. (ad Ephes. 6, 6.) Μὴ κατ' ὀφθαλμοὺς, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ. Cyrill. Οἱ κενόδοξοι καὶ ὑπερήφανοι καὶ ἀνθρωπάρεσκοι. [Ep. ad Coloss. 3, 22. Suicer. Thes.]

Ἀνθρωπαρέσκεια, ἡ, Studium placendi hominibus. Dicitur et ἀρέσκεια citra comp. [Suicer. Thes.]

[* Ἀνθρωπαρεσκέω, Studeo hominibus placere. Ignat. Ep. 12. p. 262. Par.]

Ἀνθρωπόλεθρος, ὁ, (ἡ,) Hominum pernicies, Hominibus perniciem s. exitium afferens, Homicida, ὁ φονεὺς, Suid. Vide Ὄλεθρος.

Ἀπάνθρωπος, ὁ, ἡ, Inhumanus, Immanis, Crudelis: unde et v. Ἀπανθρωπεύομαι, adv. Ἀπανθρώπως, et nomen Ἀπανθρωπία. Est autem Ἀπανθρώπως, Inhumaniter, Citra ullam humanitatem, Crudeliter. ‖ Hesych. postquam ἀπάνθρωπος ap. Soph. dixit signif. Durus, Immisericors, addit quoque ἀνόητος, ἄφρων. [Gl. Inhumanus, Crudelis.] ‖ Ἀπάνθρωπος, Carens hominibus s. hominum frequentia, ut ἀπάνθρωπος πόλις ap. J. Poll., quæ et ὀλιγάνθρωπος. Lucian. (1, 194.)

Ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ. [" Injucundus, Plut. A Mor. 1, 208. Idem in Vita Cat. Utic. 1397. HSt. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χάρις ἀγωγὸς ἀκοῆς ἐπέτρεχεν τῇ βραχύτητι τῶν νοημάτων, καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ καταμιγνύμενον ἡδονήν τινα καὶ μειδίαμα τῷ σεμνῷ παρεῖχεν οὐκ ἀπάνθρωπον." Seager. Mss. " Fischer. ad Palæph. 88. ad Lucian. 1, 194. Brunck. Soph. 3, 499. Timo Phlias. 34." Schæf. Mss.]

[* Ἀπανθρώπως, Joseph. A. J. 6, 13, 6. Lucian. Tim. p. 44. " Philostr. J. Poll." Wakef. Mss.]

Ἀπανθρωπία, ἡ, Inhumanitas, Crudelitas. Apud Lucian. (1, 156.) misanthropi γνωρίσματα enumerantur hæc, Δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία. Verbum autem Ἀπανθρωπεύομαι, Inhumanus sum, vel A consortio hominum abhorreo, μισανθρωπῶ. Hippocr. Ep. ad Philop. 1275. Σιγηροί τε γὰρ ἐνίοτε καὶ μονήρεες καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσιν, ἀπανθρωπεύονταί τε, ξύμφυλον ὄψιν ἀλλοτριωτάτην νομίζοντες, Homines aversantur, Hominum consortium fugiunt. J. Poll. tamen Ἀπάνθρωπος et Ἀπανθρωπία et Ἀπανθρώπως dicere permittit, at Ἀπανθρωπεύεσθαι prohibet. B Ἀπανθρωπεύεσθαι δὲ οὐκ ἐρεῖς, inquit. Est etiam Suidæ κακία, καὶ ὅταν τις μὴ κατ' ἄνθρωπον ποιῇ. [Gl. Ἀπανρωπία, Crudelitas. Hippocr. 17, 46. 439, 2. * " Ἀπανθρωπεία, J. Poll. 8, 14." Kall. Mss. * Ἀπανθρωπίζω, Stob. Ecl. Phys. 1096. " Ἀπανθρωπία, Solitudo, Joseph. 722, 25." Wakef. Mss.]

Αὐτοάνθρωπος, ὁ, Homo ipse per se, Hominis idea. Aristot. Eth. 1, (6.) Αὐτὸ, inquit Suid., ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι, τὸ κυρίως λεγόμενον· καὶ τὴν ἰδέαν διὰ τοῦ Αὐτὸ ἐδήλουν, αὐτοάνθρωπος λέγοντες καὶ * αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν. [Lucian. 7, 268. Αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον. " Ad Lucian. 1, 434. T. H. ad Lucian. Dial. 113." Schæf. Mss.

[* " Βουτραγάνθρωπος, Tzetz. Chil. 7, 485," Boissonad. Mss.]

Ἐνανθρωπέω, ήσω, et Ἐνανθρωπίζω, ίσω, Inter homines versor et ago. Hoc Συνανθρωπίζειν, ait Bud. in Comm. ἐνανθρωπεῖν etiam dicitur et ἐνανθρωπίζειν. Peculiariter hoc v. utebantur veteres Theologi de Christi inter homines conversatione loquentes: pro C quo Eus. etiam dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι, ut ibid. annotat Bud. Gennadius, Καὶ προσλαβόμενος σάρκα, ἐνηνθρώπησεν. Hinc Ἐνανθρώπησις, (ἡ,) ut in Comm. habet Bud. ap. Dionys. et Greg. quæ signif. Conversationem vitamque Domini nostri hominis inter homines: s. ut annotat in suo Lex., Ærumnosa Dei inter homines apparitura, Dei incolatus, Deus per ora hominum ærumnose traductus sub integumento et persona justæ humanitatis: ἡ σάρκωσις τοῦ θεοῦ λόγου, Damasc. 74. 75. [" Ἐνανθρωπέω, Orig. Princip. 4, 1, 2." Routh. Mss. * Ἐνανθρωπότης, ἡ, Incarnatio, Suicer. Thes.]

Ἐξάνθρωπος, ὁ, ἡ, ut ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, ap. Athen. de spasmo loquentem, Quæ ex homine ratione prædito insanam beluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominum numero tollat. Unde Ἐξανθρωπισθῆναι, a v. ἐξανθρωπίζω, Ex homine in aliam quasi naturam verti, Ex hominum numero exiui, Hominem esse desinere. [Ἐξάνθρωπος, Æsch. in Timarch. 179. sed vide Ἄνθρωπος. Ἐξανθρωπίζω, Sui- D cer. Thes. " Mortalem facio, Plut. Mor. 2, 475. Humano generi exæquo, 3, 347." Seager. Mss. " Plut. 8, 301. Ἐξανθρωπίσαντος φιλοσοφίαν ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ, ubi perperam legitur —ήσαντος: 5, 420. τὰ θεῖα. Hippocr. (47, 22.) σιτία ἐξηνθρωπισμένα." Schneider. Lex. Meursii Opp. 5, 302. n. " Ἐξάνθρωπος, Reisk. ad Æschin. 1, 83.: Wolf. ad l. c. Cattier. 73. Ἐξανθρωπίζω, ad Mœr. 228." Schæf. Mss. " Plut. 2, 360. Homini similis sum, Synes. 14." Wakef. Mss.]

Ἐξανθρωπέω, ήσω, In VV. LL. exp. Ad humanum cultum traduco. Plut. (8, 301.) Θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος, Qui mansuetam reddidisset et plenam humanitatis philosophiam. [Vide Ἐξανθρωπίζω.]

Ἡμιάνθρωπος, (ὁ, ἡ,) Semihomo. Lucian. (3, 529.) i. q. ἡμίανδρος. [Gl. Semihomo. " Cf. Heinrich. Programma de Loco corrupto Protagoræ Platonis p. 23 —4." Boissonad. Mss.]

[* " Θηριάνθρωπος, Pseudo-Herodian. Partitt. 76." Boissonad. Mss.]

[* Ἱππάνθρωπος, ὁ, Centaurus. Eust. Od. Φ. p. 760.]

[* " Κυκνάνθρωπος, Tzetz. ap. Potter. ad Lycophr. p. 110." Kall. Mss.]

[* Λειπανθρωπία, ἡ, Penuria hominum. Eust. 18=23, 39. A Schneider. Lex. unice recepta est forma * λειπανθρωπεία, quæ a voce nihili, λειπανθρωπεύω, derivanda esset.]

[* Μιξάνθρωπος, ὁ, ἡ, Semihomo. Themist. Or. 23. " Wessel. ad Herod. 284." Schæf. Mss.]

Μισάνθρωπος, ὁ, ἡ, Osor hominum, Inhumanus: quo nomine Timo dictus est, Lucian. (1, 98.)

Μισανθρωπέω, ήσω, Odi homines, Alieno in homines animo sum. Bud. in Comm. scribit μισανθρωπεῖν esse id quod Hippocr. ἀπανθρωπεύεσθαι dicit, quibus oppositum est τὸ φιλανθρωπεύεσθαι.

Μισανθρωπία, ἡ, Odium hominum, Inhumanitas.

[* " Μυριάνθρωπος, (ὁ, ἡ,) Leo Diaconus 247." Boissonad. Mss.]

[* Ὀλιγάνθρωπος, ὁ, ἡ, Non frequens hominibus, i. q. ὀλίγανδρος. Xen. Œcon. 4, 8. " Dionys. H. 1, 77, 36. 142, 43." Scott. App. ad Thes. " Chrys. Serm. 71. T. 6. p. 722. Εἴ τις τὴν σύναξιν ταύτην τὴν ὀλιγάνθρωπον,—κἀκείνην τὴν σύναξιν τὴν πολυάνθρωπον—ὥσπερ ἐν ζυγῷ καὶ σταθμῷ θελήσει σταθμῆσαι." Seager. Mss.]

[* Ὀλιγανθρωπέω, Hominum paucitate laboro, i. q. ὀλιγανδρέω. Joseph. A. J. 11, 5. fin. Theogenes ap. Schol. Pind. N. 3, 21. Tzetz. ad Lyc. 176.]

Ὀλιγανθρωπία, ἡ, Paucitas raritasque hominum. Thuc. 3, (93.) Τὰ πράγματά τε ἔφθειρον, καὶ ἐς ὀλιγανθρωπίαν κατέστησαν. Idem signif. quod ὀλιγανδρία. [" J. Poll." Wakef. Mss.]

[* Πανάνθρωπος, ὁ, ἡ, ἀνάστασις ἡ ἐκ νεκρῶν, pro πάντων ἀνθρ. Suicer. Thes.]

Πολυάνθρωπος, ὁ, ἡ, Multos homines habens, Frequens hominibus. Aristot. Pol. 7. Ὅτι χαλεπὸν, ἴσως δ' ἀδύνατον, εὐνομεῖσθαι τὴν λίαν πολυάνθρωπον. [Gl. Ἡ πολυάνθρωπος· Celeberrima. " Diod. S. 209. Dionys. H. 1, 185. 243. Lucian. de Merc. cond. 249, 659. Thuc. 1. p. 20. Polyb. 3. p. 266." Scott. App. ad Thes. " Quod multi sciunt, Dionys. H. 1, 419." Schæf. Mss.]

[* Πολυανθρωπέω, i. q. πολυανδρέω. Eust. 23, 36.]

Πολυανθρωπία, ἡ, Multitudo et frequentia hominum; contrarium ei, quod proxime præcessit ὀλιγανθρωπία. [" Diod. S. p. 18. 19. 66. 294. 469. 544. Polyb. 1. p. 111. Xen. de Prov. 4, 49. Strabo 300." Scott. App. ad Thes.]

[* " Πολυανθρώπινος, (ίνη, ινον,) Basil. Sel. Theol. Vit. 294. 299." Boissonad. Mss.]

[* Πολυανθρωπησία, ἡ, i. q. πολυανθρωπία. Joseph. A. J. 1, 4, 1. Τοῦ δὲ θεοῦ κελεύσαντος αὐτοῖς εἰς πολυανθρωπησίαν στέλλειν ἀποικίας.]

Συνανθρωπέω, ήσω, Cum hominibus conversor et consuesco. Plut. (9, 273.) Ἀλλ' ἴσος καὶ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, οἷον ὁμοδημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος. Quibus verbis, ut Bud. scribit in Comm., signif. Hominem plebicolam et ad popularitatem se componentem. Συνανθρωπεύω et Συνανθρωπίζω, quæ idem cum hoc signif., vide in Ἀνθρωπεύω et Ἀνθρωπίζω. [" Aristot. H. A. Ζῶα συνανθρωπευόμενα, et συνανθρωπίζοντα. Clearchus ap. Athen. 13. p. 611. Τὸ συνανθρωπίζον καὶ οἰκουρὸν εἶναι. " Lennep. ad Phal. 22." Schæf. Mss. " Porphyr. de Abst. p. 23." Wakef. Mss.]

[* Συνανθρωπιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui cum hominibus versatur et degit. Basil. Hexaëm. 8. p. 73.]

[* Τρισάνθρωπος, ὁ, ἡ, Ter homo, i. e. Miserrimus, i. q. τρισάθλιος. Diog. L. 6, 47.]

Ὑπεράνθρωπος, ὁ, ἡ, Qui est supra hominem, Qui humanam conditionem excedit. A Bud. exp. Humanum fastigium excedens; dicitque accipi interdum pro ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν. [" Lucian. Catapl. 442. Ed. Salmur. Ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ

ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῷ." Seager. Mss.] "Φαγάνθρωποι, ab Hes. et Suida exp. ἀκάθαρτοι."

Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Amans hominum, Studiosus hominum, Humanus. Syn. Ep. 14. Περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωποι. Herodian. 4, (3, 6.) Χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς συνοῦσι. Hinc compar. Φιλανθρωπότερος ap. Theoph. in Ep. et Φιλανθρωπότατος ap. Dem. Res quoque ea, quæ humaniter et benevole præstatur, Φιλάνθρωπος dicitur, ut ap. Dem. Φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας, et Φιλάνθρωπα λέγειν, ap. Eund. ‖ Est etiam Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 104. et ap. Plin. 27, 5., quæ alio nomine Aparine vocatur, inde dicta, quod hirsuta cum sit, vestibus hominum adhærescat; ut tradit idem Plin. 24, 19. [Gl. Humanus, Clemens. "Hilaris, Jucundus, Aptus ad reficiendum, recreandum. Plut. Cicerone 1621. HSt. Παρέδωκε τοῖς οἰκέταις ἑαυτὸν εἰς Καπίτας κατὰ πλοῦν κομίζειν, ἔχων ἐκεῖ χωρία καὶ καταφυγὴν ὥρᾳ θέρους φιλάνθρωπον, ὅταν ἥδιστον οἱ Ἐτησίαι καταπνέωσιν." Seager. Mss. "Ad Xen. Eph. 247. ad Charit. 314. 391. Diod. S. 1, 333. 2, 624. Plut. Alex. 30. Schm. Φιλάνθρωπον et Φιλάνθρωπα, Phalar. 296. ad Diod. S. 1, 472. 2, 240. 573. 622. 627. Τὰ φιλ., Dionys. H. 2, 1206." Schæf. Mss.]

Ἀφιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Humanitati non studens, Inhumanus. UNDE Ἀφιλανθρωπία, ἡ, Inhumanitas, et Ἀφιλανθρώπως Inhumaniter. [Gl. Ἀφιλάνθρωπος· Inhumanus, Inclemens. Ἀφιλανθρωπία· Inhumanitas, Inclementia. Ἀφιλανθρώπως· Inclementer. Ἀφιλάνθρωπος, Plut. Non posse suaviter vivi etc. 1098.]

Φιλανθρωπία, ἡ, Amor hominum, Humanitas, et, ut Gell. interpr. 13, 15. Dexteritas quædam benevolentiaque erga omnes homines promiscua. Philo de V. M. 3. Τὰς δὲ χάριτος καὶ φιλανθρωπίας οὐ γέρως ἠξίωσεν, [sic Noster.] Item 1. Τοῦτο μὲν διὰ τὴν σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν. [Gl. Humanitas, Clementia, Indulgentia. Diod. S. 17, 50. Χώρα ἐστερημένη πάσης φ. "Comitas, Blanda suavitas, Hilaris humanitas et familiaritas aperta. Demosth. 507. Φιλανθρωπία πρὸς φθόνον, καὶ δικαιοσύνη πρὸς κακίαν—ἀντιτάττεται. Idem φιλανθρωπίαν ὀνόματος dicit, de nomine loquens rei, legis puta, quæ utilitatis aliquid et emolumenti hominibus promittere videtur: 748. Οἵ τε γὰρ σώζοντες τὴν πόλιν εἰσὶ νόμοι, ὅν τε οὗτος ἔθηκεν, οὐδὲν ἐκείνοις τῶν αὐτῶν ἔχοντα, νόμος. Τὴν μὲν οὖν τοῦ ὀνόματος φιλανθρωπίαν, ὅτι ταύτην ἂν μάλιστα προσίεσθε, κατεῖδε. Res, quibus curatur corpus, Vitæ cultus, Recreatio, Refectio. Plut. Lycurgo p. 91. HSt. Γενόμενοι δὲ δωδεκαετεῖς, ἄνευ χιτῶνος ἤδη διετέλουν, ἓν ἱμάτιον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν λαμβάνοντες, αὐχμηροὶ τὰ σώματα, καὶ λουτρῶν καὶ ἀλειμμάτων ἄπειροι· πλὴν ὀλίγας ἡμέρας τινὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας μετεῖχον." Seager. Mss. "Diod. S. 1, 333. Longus p. 4. Villois. Thom. M. 896. ad Diod. S. 2, 627. 630. Gratia hominum, Malin. de Aristox. 166." Schæf. Mss.]

[* Φιλανθρώπινον, τὸ, Indulgentia, Salarium, Gl.]

Φιλανθρωπινία, ἡ, i. q. φιλανθρωπία, ut citatur in VV. LL. e Schol. Il. Π.

Φιλανθρώπως, Humaniter. Plut. (6, 619.) Εἴπερ οὖν οὕτως ἔχουσιν οἰκείως καὶ φιλανθρώπως πρὸς τοὺς ἀποθανόντας. Macc. 2, 9. Ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει.

[* Φιλανθρώπινος, ίνη, ινον, Humanus. ET * Φιλανθρωπίνως, Humaniter. ET * Φιλανθρωπικὸς, ή, όν.]

Φιλανθρωπέω, ήσω, Humanus sum, Humanum me præbeo. Polyb. 1. Οἷς ἐὰν μὲν συγγνώμην τινὰ προσάγῃς καὶ φιλανθρωπίαν, ἐπιβουλὴν καὶ παραλογισμὸν ἡγούμενοι, ἀπιστότεροι καὶ δυσμενέστεροι γίνονται πρὸς τοὺς φιλανθρωποῦντας. Activam etiam signif. habet, et personæ accus. admittit, ut ap. Eund. 3. Καὶ τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας ἐπολιόρκει τῶν τὴν παραλίαν οἰκούντων, τοὺς δὲ προσδεχομένους ἐφιλανθρώπει, Humanum se gerebat erga, Humaniter tractabat. ["Ad Diod. S. 1, 81." Schæf. Mss.]

[* Αὐτοφιλανθρωπία, ἡ, Humanitas ipsissima. Theologus ap. Stob. 267. "Greg. Naz. Or. 13. init." Boissonad. Mss.]

[* Πολυφιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Valde hominum amans, Humanissimus, Pius. Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex., sed perperam. "Chrys. π. Μετανοίας 4.

A T. 6. p. 789. Πολυφιλάνθρωπός ἐστι καὶ φιλόστοργος." Seager. Mss.]

Φιλανθρωπεύομαι, εύσομαι, i. q. φιλανθρωπέω. Greg. Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς φιλανθρωπεύσατο. Hinc particip. Φιλανθρωπευόμενος, Demosth. (384.) Φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς, In comitatem benignitatemque compositus, ut Bud. Comm. interpr. UNDE Φιλανθρώπευμα, τὸ, Liberale facinus et benignitatis plenum, ut idem Bud. exp. Plut. (5, 11.) Ἔχαιρε δὲ νικήσας, οὐχ οἷς ἕξειν, ἀλλ' οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε· καὶ τῆς νίκης οὐ τὸν πλοῦτον οὕτως, οὐδὲ τὴν δόξαν, ὡς τὴν διάλυσιν τοῦ φιλανθρωπεύματος ἐκείνου, καὶ τὴν χάριν, ἠγάπησε. Idem, in lib. Utra Anim. prud. Ἀπομιμησάμενοι τὸ πρὸς τὸν ἡμίονον φιλανθρώπευμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων. [Φιλανθρωπεύω, Diod. S. 18, 18. Fr. 27. Heliod. 9. p. 454. Æsop. Fab. 62. August. "Plut. Solone 158. HSt. Τινὲς ἔγραψαν—οὐκ ἀποκοπῇ χρεῶν, ἀλλὰ τόκων μετριότητι κουφισθέντας, ἀγαπῆσαι τοὺς πένητας, καὶ σεισάχθειαν ὀνομάσαι τὸ φιλανθρώπευμα τοῦτο." Seager. Mss. 'Φιλανθρωπεύομαι, Diod.

B S. 2, 272." Schæf. Mss. "' λανθρωπευθεὶς, Humaniter tractatus, 2, 643. Φιλανθρώπευμα, Julian. 419. Plut. 1, 86." Wakef. Mss.]

[* Φυγανθρωπεύω, Hominum consortium fugio. Aretæi Chron. 1, 6. ET * Φυγανθρωπία, ἡ, Hominum consortii devitatio, 1, 5.]

¶ Ἀνθρωπότης, (ἡ,) Humana natura, Humanæ naturæ conditio, pro quo a Theologis Lat. usurpatur Humanitas, ut h. l. Τίς δὲ τῆς ἀνθρωπότητος, ἣν δι' ἡμᾶς ὑπέστη, αἰτία; Apud Gennadium ἀνθρωπότης et ἀνθρωπεία φύσις pro eod., Οὐ γὰρ ἔλαβεν ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ λόγου προσέλαβε τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν. [Gl. Humanitas. "Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνθρώπειος, (α, ον,) Humanus, Ad homines pertinens, Ad humanum genus pertinens; ut ἀνθρώπειον αἷμα, Athen. 13. Humanus sanguis. Ἀνθρώπεια πράγματα, Plato Apol. (15.) Res humanæ. Ἀνθρώπειον γένος, Lucian. (2, 786.) Hominum genus vel Humanum genus. ‖ Ἀνθρωπεία τέχνη, Thuc. Ars humana.

C Apud eund. Thuc. 7, (77.) Schol. exp. ἀνθρώπεια Humanæ naturæ convenientia: Καὶ ἀνθρώπεια δράσαντες ἀνεκτὰ ἔπαθον. Citatur ex eod. (4, 61.) ἀνθρώπειον pro Humano ingenio. Item ex Herod. Κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, pro Quantus est hominum captus. Sed videndum est, ne forte accipiendum sit, ut ap. Thuc. (2, 50.) Κατὰ τὸ ἀνθρώπινον pro, Ut sunt res humanæ. Reperitur etiam interdum τὰ ἀνθρώπεια, pro τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, Res humanæ, ut ap. Xen. [Ἀπ. 4, 6, 5. Glossæ: Ἀνθρώπειον δέρμα· Cutis. "Xen. Mem. 1, 1, 15. ubi v. Lectt. Varr.: it. 1, 1, 16. 1, 1, 19. Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 26. et n.: Valck. Phœn. p. 512.; Diatr. 179. Wessel. Obs. 132. Toup. Opusc. 1, 386. Thom. M. 74. 380. 413. 414.; Add. ad p. 74. Wessel. ad Herod. 44. 130. 664. Wyttenb. Select. 426. Gronov. Var. Geogr. 151. ad Pausan. 372. ad Phalar. 263. Conf. cum ἀνθρώπινος, ad Dionys. H. 1, 276. 388. 5, 398. 2, 1190.; cum ἄλλος, Heindorf. ad Plat. Apol. p. xxvii. Καταλείπειν τὸ ἀνθρ., Mori, Boissonad. in Philostr. 503. Ἀνθρ. et ἀν-

D θρώπινος, Heindorf. ad Plat. Hipp. 143." Schæf. Mss.]

Ἀνθρωπείως, Humano more, Hominum more. Vel, Ut homines decet, Humanitus. Ἀνθρωπείως φράζειν ap. Aristoph. (B. 1058.) Thuc. 5, (103.) Οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σώζεσθαι. Ubi Schol. exp. Κατὰ τὸ ὀφειλόμενον τῷ ἀνθρωπείῳ γένει.

Ἀνθρωπήϊος Ion. pro ἀνθρώπειος, Humanus. Unde ἀνθρωπηΐη, Herod. (5, 25.) sine adjectione, Pellis hominis, vel Corium hominis ut Plaut. dixit, Meus herus elephanti corio contectus non suo est: Σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηΐην: sed in h. l. Eust. legit ἀνθρωπείην: secundum quem ἀνθρωπείη erit Pellis hominis, sub. δορὰ, eod. modo quo dicitur τραγέη, λεοντέη, λυκέη, Hircina, Leonina, Lupina, sub. Pellis; κατ' ἔλλειψιν τοῦ δορὰ, inquit ille. Dicitur vero et per contr. ἀνθρωπῆ, sicut illa τραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ. ["Ad Mœr. 27." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνθρώπινος, ὁ, ἡ, Humanus, Ad homines pertinens, i. q. ἀνθρώπειος. Apud Plat. ἀνθρώπινον γένος, i. q. ἀνθρώπειον γένος. Apud Demosth. (1465.) ἀνθρώπινος λο-

γισμός. Apud Plat. rursum ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur A
etiam interdum ἀνθρωπίνη in fem. gen. Ἀνθρωπίνη σοφία ap. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἀνθρωπίνη φύσις ap. Plat. Humana natura. A Cic. etiam exp. Humani generis natura, et Φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχειν, Hominem esse. ‖ Dicitur etiam ἀνθρώπινον, Humanæ naturæ conveniens, Quod est secundum conditionem humanæ naturæ, ap. Xen. K. Π. 5, (4, 10.) Ἀνθρώπινον μὲν τὸ γεγενημένον πάθος. Et ap. Plut. (2, 142.) Ἐν δ' ἀνθρωπίνῳ πάθει γεγονώς. Apud eund. Xen. K. Π. 3, (1, 22.) Ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, i. e. Ab humana natura non aliena. ‖ Invenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον pro eo, quod est Conditio humanæ naturæ, vel Res humanæ. Plato Epist. Τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον, Res enim humanæ non valde sunt stabiles. Apud Thuc. Κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Ut sunt res humanæ, vel Ut fert humanæ naturæ conditio. [Gl. Ἀνθρώπινος· Humanus. "Demosth. 1121. Τοῦτον οὐ μισεῖν, ὡς κοινὸν ἐχθρὸν τῆς φύσεως ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης, προσήκει; 1081. Διατελεῖ γὰρ ἐν Πειραιεῖ κηρύττων· τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον ἀπορίας ἀνθρωπίνης τεκμήριον, ἀλλὰ καὶ ἀσχολίας τῆς ἐπὶ τῷ πραγματεύεσθαι." Seager. Mss. "Xen. Mem. 1, 1, 9. 12. Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 26. et n.: Valck. Phœn. p. 512. Wessel. Obs. 132.; ad Herod. 44. 130. 664. ad Phalar. 263. Thom. M. 74. 380. 413. 414.; Add. ad p. 74. Gronov. Var. Geogr. 151. Ἀνθρώπινον, τὸ, Lucian. 3, 368. Toup. Opusc. 1, 41. 386." Schæf. Mss. "Ἀνθρωπινώτερος, Plato Crat." Wakef. Mss.]

Ἀνθρωπινούστατος superl. usurpatur a Strab. 15. pro ἀνθρωπινώτατος. Appellat enim simiam animal ἀνθρωπινούστατον, quasi Humanæ naturæ maxime particeps, vel, Ad humanum ingenium proxime accedens.

Ἀνθρωπίνως, Humanitus, Hominum more, Ut fert humanæ naturæ conditio. Apud Athen. 9. dicit Comicus quidam, Ἀνθρωπίνως λαλεῖν, pro Humano more loqui, quod Aristoph. (B. 1058.) dicit ἀνθρωπείως φράζειν. ‖ Videtur etiam interdum accipi ἀνθρωπίνως pro φιλανθρώπως, Humane, Ut decet humanam naturam. Demosth. (643.) Ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισαν —τὰς συμφοράς. Ibid. νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος. Ubi ἀνθρωπίνως a quibusdam exp. Clementer. [Gl. Humaniter. "Moderate, Diod. S. p. 69. Ὁ δ' Ἀκτισάνης ἀνθρωπίνως ἐνέγκας τὴν εὐτυχίαν, Civili animo et vicissitudinis rerum humanarum memori, Placate et moderate. Ita 11, 26. Gelo τὴν εὐτυχίαν ἀνθρ. ἔφερε. Sæpe etiam Clementiam, qua humaniter alios habemus, notat, quod ἀνθρ. χρήσασθαι, ἀνθρ. μεταχειρίζεσθαι dicunt Græci. Alibi est Humane s. Sorti humanæ convenienter. Andocides de Myst. Χρὴ γὰρ, ὦ ἄνδρες, ἀνθρωπίνως περὶ τῶν πραγμάτων κ. τ. λ." Brunck. Mss. "Longus p. 6. Villois.: ad Diod. S. 1, 69. 557. 2, 16.; Diod. S. 1, 318. ad Lucian. 1, 373. ad Phalar. 263." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωπινοπαθής, ὁ, ἡ, Affectibus humanis obnoxius, Naturæ vel affectibus humanis conveniens. Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 5. T. 4. p. 459. Πολλῷ μᾶλλον περὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ καὶ παθόντος ἐν σαρκὶ, λέγοιντ' ἂν ταῦτα τὰ ἀνθρωπινοπαθῆ." Seager. Mss. Sed leg. ἀνθρωποπαθῆ.]

¶ Ἀνθρωπικὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἀνθρώπινος, s. ἀνθρώπειος. D
Aristot. Rhet. 1. Καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἀνθρωπικάς. Plut. (6, 447.) Ἀλλὰ μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ κρεῖσσον καὶ ἀνθρωπικώτερον πειρωμένους. Greg. Naz. Ἀνθρωπικωτέρας φωνὰς dicit Ad naturam humanam magis accedentes. [Xen. K. Π. 3, 1, 40. Ἀνθρωπικὰ ἁμαρτεῖν. "Ad Thom. M. 147. 732." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 401." Wakef. Mss.]

Ἀνθρωπικῶς, i. q. ἀνθρωπείως vel ἀνθρωπίνως, More hominum. Lucian. (1, 842.) Καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς: [Mort. Dial. 143.]

¶ Ἀνθρωπέη, ἡ, Humana pellis, sub. δορὰ, ut et in λεοντέῃ, ἀλωπεκέῃ, κυνέῃ: quæ tamen et per contr. dicuntur λεοντῆ, ἀλωπεκῆ: ut et J. Poll. 2. ἀνθρωπῆ. Herod. Varinus pro eadem ἀνθρωπίνη quoque ap. Herod. l. c. legi, scribit: in quo itidem sub. δορά. Vide Ἀνθρωπήϊος. [" Ἀνθρωπῆ, ad Timæi Lex. 256. ad Herod. 384." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνθρώπιον, (τὸ,) Homuncio, Homunculus, Homulus. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος ἀνθρώπιόν ἐστιν οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Demosth. (307.) Apud Xen. (Ἀπ. 2, 3, 16.) Τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια. Idem signif. Ἀνθρωπάριον, τὸ, et Ἀνθρωπίσκος, ὁ. Aristoph. Π. (416.) ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονι. [Gl. Ἀνθρωπάριον· Homulus. Ἀνθρωπάριον· Homulus, Homuncio. "Ἀνθρωπίσκος, Gazæ Introd. Gr. p. 8. Lucian. Navig. 933. de Paras. 780. de Merc. cond. 252. Plato de Rep. 6. 495. Aristoph. Pac. 750. Eur. Cycl. 315." Scott. App. ad Thes. "Ἀνθρώπιον, ad Herod. 396. Ἀνθρωπίσκος, ad Diod. S. 1, 137." Schæf. Mss. "Ἀνθρώπιον, Eur. Cycl. 184. Ἀνθρωπάριον, Arrian. Schol. Theocr. Ἀνθρωπίσκος, Nugator, Clem. Alex. 347." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωπόθεν, Humanitus, Gl.]

Ἀνθρωπεύομαι, More hominum ago, Ea quæ sunt hominis usurpo, ut Bud. exp. ap. Aristot. Eth. 10, (8.) Quidam vero interpr. E natura humana ago. Vel Ea ago, quæ ad hominem spectant. Nonnulli etiam, Humane ago. [Ψυχὴ ἀνθρωπευομένη, Stob. Phys. 1074.]

Συνανθρωπεύω, εύσω, et Συνανθρωπεύομαι, εύσομαι, Cum hominibus consuesco et conversor. Theophr. de Plant. 3. Καὶ τὰ μὲν, ἄγρια, τὰ δ', ἥμερα, ὥσπερ B
τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσσιον. Theologi quoque cum Christi hominis aut Angelorum cum hominibus conversationem declarare volunt, hoc verbo utuntur, sicut et eo, quod paulo ante præcessit, Ἐνανθρωπῆσαι. Synes. κατ' Ἀνδρονίκου: Καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσαντι, μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς προσπάθειαν, τί δεῖ καταβῆναι τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Συνανθρωπίζω et Συνανθρωπέω huic synonyma sunt: quorum alterum vide in Ἀνθρωπίζω, alterum in ordine suo post Πολυάνθρωπος. [" Lennep. ad Phal. 22." Schæf. Mss. "Porphyr. Theophr. p. 41." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνθρωπίζω, Homines imitor, Humano vel hominum more ago, aut Humano ingenio præditus sum. Suid. exp. τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ. ‖ Archytas in Ep. ad Dionys. ἀνθρωπίζειν dicit pro Humaniter agere, Humanum se præbere, Humanitatis officia exhibere. ‖ Ἀνθρωπίζομαι ap. Theologos Gr. Homo fio; ut ap. Greg. et Damasc. Christus dicitur ἀνθρωπισθεὶς Homo C
factus; ἐνανθρωπεῖν pro eod. de Christo itidem, sæpe dicunt. ‖ At Ἐξανθρωπίζομαι signif. Homo esse desino, vel in hominum numero esse, Ex hominibus abeo. [Lucian. Demon. 551=1006. J. Poll. 2, 5. ex Aristoph. "Fr. 278." Schæf. Mss. "Diog. L. 179." Wakef. Mss.]

Ἀνθρωπισμὸς, ὁ, Humanitas, i. e. Humani et compositi mores, non efferi; ut in illo dicto Aristippi, Οἱ μὲν γὰρ ἐπαιτοῦντες, τῶν χρημάτων, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται. Bud. Lex. Idem in Comm., Quod si literarum elegantia et ea, quæ humanitas a moribus excolendis dicta est, καὶ ἡ κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία, tam adversa veritati sunt atque sapientiæ, ut etc. ["Diog. L. 2, 70." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθρωπιστὶ, Creuzer. Meletem. 1, 55." Boissonad. Mss.]

Ἐνανθρωπίζω, vide Ἐνανθρωπέω.

Συνανθρωπίζω, ίσω, Cum hominibus versor, i. q. συνανθρωπεύω et συνανθρωπέω. Athen. de canibus loquens, Τό τε συνανθρωπίζον ζῶον καὶ οἰκουρόν. [Vide Συνανθρωπεύω.]

¶ Ἀνθρωποῦσθαι, verbum fictitium ap. Plut. (10, 607.) Εἶτα κωμῳδῶν, Οὗτοί φησιν ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

ἈΝΙΑ, ἡ, Mœror, Tristitia. Secundum Etym. ab ἰῶ, Sano, fit ἴα: et præfixo α priv. interjectoque ν, ἀνία. Ideoque ι producitur in hoc nomine. Ponit et alias duas etym., quarum posteriorem videtur e Plat. Cratylo sumsisse. (Od. H. 192.) ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης. M. (223.) Σκύλλην δ' οὐκέτι μυθεόμην ἄπρηκτον ἀνίην. Soph. (Aj. 1005.) Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. [Gl. Ἀνία ψυχῆς· Offensio animi. Ἀνία· Mœror, Molestia. Hippocr. 127, 21. "Markl. Iph. p. 356. Jacobs. Anth. 7, 269. De quant., Porson. Phœn. 1334. Jacobs. Anth. 12, 416. Ruhnk. Ep. Cr. 276. Brunck. Aj. 973. 1138. Damnum, Theogn. 76. Ἀνίαν φέρειν, Bast Lettre 73." Schæf. Mss. Pind. P. 4, 274. N. 1, 81.]

[* "Ἄνιος, Molestus. Brunck. ad Æsch. Pers. 254.

Tristis, ibid. 1060." Wakef. Mss.]

'Ανάνιος ET Δυσάνιος, (ὁ, ἡ.) Est ἀνάνιος, s. ἀνήνιος, Non habens ἀνίαν, Mœrorem s. Tristitiam, Mœrore carens. Sed ab Hesych., ut et ab Etym., exp. etiam ἀβλαβὴς, Innocuus, Innoxius. Quam signif. e consequenti puto sumi; nam quod est innocuum tristitiam non affert. Sed ponitur ab utroque et tertia signif., cujus ratio non facile reddi possit, volunt enim ἀνάνιον dici etiam Superbum. AT Δυσάνιος, qui et Δυσανίης, is dicitur Qui mœrorem levi de causa concipit; vel, ut inquit Gal., Cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quam aliis hominibus. Utitur Hippocr.; item Antiphon teste Suida, ap. quem mendose legitur δυσάνισοι. Ab Aristot. Physiogn. δυσανίης opponitur τῷ εὐθύμῳ. Itidem vero Gal. δυσανίοις et εὔθυμον opponit: Δυσανίοις τε γὰρ οὖσι συνέβη ἐνίοτε τὴν ἡμέραν ἡδέως διαγαγεῖν, καὶ τοὐναντίον εὔθυμον λυπηθῆναι. Exp. δυσάνιος et Anxius. Et Δυσανιάω in VV. LL. Anxium reddo, Sum mœstus; sed sine auctore. "'Ανάνιος, quod exp. ὑπερήφανος, Doricum erit pro ἀνήνιος, Habenas respuens, Ferox et effrænis, ut δυσήνιος. Est et Nom. propr. ap. Athen. 'Ανανίως, Sine dolore et molestia, Indolenter, ἀλύπως." [Δυσάνιος, Hippocr. 326, 34. Δυσανιάω, de q. v. dubitat Schneider. Lex., legitur in Plut. Cons. 404. Reisk. =422. Wytt. Τί τὸ χαλεπόν ἐστι καὶ τὸ δυσανιῶν ἐν τῷ τεθνάναι; "'Ανάνιος, Toup. Opusc. 1, 228." Schæf. Mss. "'Ανανίως, Etym. M." Wakef. Mss.]

Δυσήνιος ap. Gal. Lex. Hippocr. contraria signif. ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Sed abundare existimo particulam μή. Apud Erot. certe δυσήνιος exp. habet cum ea convenientem, quam τῷ δυσάνιος dedi: nisi quod in gen. ponitur. Scribit enim, Δυσήνιος· δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φερούσης: quod φερούσης mendose positum puto pro φέρουσα, aut φέρων: neque enim posse videtur δυσήνιος esse genitivus. [" Ad Mœr. 34. ad Timæi Lex. 125. ad Lucian. 1, 389. Musgr. Rhes. 247." Schæf. Mss. "Hippocr. 1108. Etym. M." Wakef. Mss.]

" Εὐάνιος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος, πρᾶος, πειθήνιος, Qui moderate dolores fert, Mitis, Morigerus."

" Λυσανίας, ὁ, dicitur ὁ λύων τὰς ἀνίας, Mœrores et tristitias solvens. Apud Aristoph. vero N. (1162.) Strepsiades de suo filio, Σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς, Λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν, pro Dissolutor mœrorum, quos pater e magnis his malis percipit. At δυσάνιος γυνὴ vocatur ἡ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη, Hesych." [" Pierson. Veris. 231. Jacobs. Anth. 7, 253. Brunck. Soph. 3, 487. Conf. cum * Λυσίας, Bast Lettre 96." Schæf. Mss.]

'Ανιαρὸς, (ὰ, ὸν,) Mœrorem afferens, Tristis, Mœstus. Item, 'Ανιαρὸς ἐχθροῖς, Aristoph. (N. 1162.) Hostibus gravis et molestiam afferens. Xen. K. Π. 1, (4, 14.) 'Ανιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν σιωπῇ διῆγεν. Ibid. 8, (3, 17.) 'Ηδὺ et ἀνιαρὸν opponuntur. Apud Demosth. pro Cor. τὰ ἀνιαρὰ sine adjectione, Res adversæ, Ὅτι τοῖς γεγενημένοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔσχε τοῖς ἄλλοις. || 'Ανιηρὸς pro ἀνιαρὸς ap. Herod. et poët., ut πτωχοὶ ἀνιηροὶ, Od. P. (377.) Herod. Ὅσα δὲ σχέτλια καὶ ἀνιηρά. HINC comparat. ἀνιηρέστερος. [Od. B. 290. Hippocr. 17, 19. Glossæ: 'Ανιαρός· Molestus, Infestus. 'Ανιαρέστερος, Athen. 424. Vide Αἰδοιέστερος. Theocr. 22, 134. "'Ανιαρὸς, Xen. K.Π. 63. Pierson. Veris. 55. ad Charit. 225. Valck. ad Herod. 251. Difficilis, Theogn. 126. De quant., Porson. Orest. 224. Phœn. 1334. Brunck. Aristoph. 3, 207. 'Ανιαρέστερος, ad Mœr. 25. Valck. ad Herod. 142. ad Diod. S. 1, 166. De forma superl., Schneider. ad Xen. K. A. 70. Plut. 6, 106. Davis. ad Max. Tyr. 1, 45. 233. Reisk." Schæf. Mss. Pind. O. 12, 15. P. 4, 512. "'Ανιαρὸς, Oppian. H. 4, 209. Ut πονηρὸς, de forma, Arrian. J. 192. *'Ανιαρὴς, Od. B. 190. *'Ανιηρὴς, Suid." Wakef. Mss.]

'Ανιαρῶς, Mœste, Acerbe, Cum mœrore. Xen. ('Απ. 1, 6, 4.) 'Ανιαρῶς ζῆν, Vitam acerbam ducere, Insuaviter vivere. [" Plato de LL. 2, 660. Soph. Antig. 322. Lucian. Amor. 560. Dionys. H. 1, 177." Schæf. Mss.]

" 'Ανηρὸς, Nicander Th. (701.) per syncopen pro ἀνιαρὸς dixit, h. e. ἐπίπονος, Doloribus et ærumnis obnoxius, Ærumnosus: ὅσα φῶτας ἀνηροὺς Ἔρπετα σίνονται. Ita enim Schol. exp. Etym. autem ἀνηρὸν affert pro ἄβλαπτον, Illæsum, Innocuum."

'Ανιγρὸς, i. q. ἀνιαρὸς, et ex eo factum per syncopen, deinde per pleonasm. literæ γ, si Etym. credimus. Sed pro Pernicioso potius accipitur. Utitur Nicand. [Th. 701. Vide 'Ανηρός. " Pierson. Veris. 56. Jacobs. Anth. 10, 394. Manetho 3, 135. *'Ανιγρίδες, ad Pausan. 387." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 36. fin. Oppian. C. 4, 406. (H. 1, 141.) Julian. 64. Perniciosus, Nicand. Th. 8." Wakef. Mss.] " Ab Hes. exp. non solum φαῦλον, κακὸν, sed etiam ἀσεβές: item ἀκάθαρτον, δυσῶδες."

" 'Ανιγροδέτης, Hesychio βυρσοδέψης, Coriarius."

'Ανιώδης, ὁ, ἡ, Molestus, Injucundus, ἀνιαρός. Theophr. [C. P. 6, 14. Vide Gazam, Heins. et Schneider. Lex.]

¶ 'Ανιάω, Molestia afficio, Mœrore afficio, Contristo, Tristitiam affero. Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾷν. Pyth. Carm. Aur. (29.) 'Αλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ. Apud Aristoph. (Εἰρ. 764.) Παῦρ' ἀνιάσας. || 'Ανιᾷν item pro Lædere et dolorem inferre corpori, ap. Gal. ut ait Bud. || 'Ανιάομαι, pass. Mœrore afficior, Contristor, Doleo. Xen. ('Απ. 1, 1, 8.) Διὰ ταύτην ἀνιάσεται. K. Π. 8, (3, 17.) cum part. Δαπανῶντα ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι, pro τῷ δαπανᾷν, vel τῇ δαπάνῃ. Od. O. (334.) cum dat. οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι, Nemo offenditur te præsente, i. e. tua præsentia, Nemo contristatur ob tuam præsentiam. Sic dicitur 'Ανιῶμαι τῷ πράγματι, Graviter rem fero, Res est mihi dolori. [Hippocr. 18, 11. 43, 12. 71, 43. 127, 41. 128, 15. 21. 24. 415, 22. 430, 3. 533, 42. Glossæ: 'Ανιάω· Conrusco, Offendo, Mœsto, Molesto. 'Ανιάομαι· Mœreor, Discrucior. 'Ανιᾶται· Luget. 'Ανιώμενος· Anxius. "'Ανιάω, Abresch. Lect. Arist. 131. 341. Toup. Opusc. 1, 392. Alciphr. p. 138. 158. Jacobs. Exerc. 2, 10. ad Lucian. 1, 238. Lennep. ad Phal. 100. 171. 261. ad Od. Υ. 178. ad Charit. 288. 481. Lucian. 2, 8. 50. De quant., Porson. Phœn. 1334. 'Ανιῶμαι, ad Herod. 616." Schæf. Mss. " Perf. pass. ἠνίημαι, Mosch. 4, 3." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανίαμα, (τὸ,) Dolor, Molestia. Leo Imper. Paneg. in Chrys. 284. Πάντων γὰρ συνεχομένων καὶ λυπουμένων ἐπὶ τῷ κατὰ τὸν διδάσκαλον ἀνιάματι, φησὶ πρὸς αὐτούς." Seager. Mss.]

[* Διανιάομαι, Vehementi mœrore afficior. Ælian. V. H. 1, 24.]

[* 'Επανιάομαι, J. Poll. 5, 129. Xen. Eph. 1, 15. Schol. Arat. 196.]

[* " Προσανιάω, Novum dolorem creo, Synes. 187." Wakef. Mss.]

" Συνανιάομαι, Simul contristor, Simul mœrore afficior." [" Synes. 186. Pass., Æsch. Pr. 411." Wakef. Mss.]

'Υπανιάω, Dolere facio, Dolore afficio. Et 'Υπανιῶμαι, Doleo, Indoleo. Aristoph. N. (1195.) Ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ. [" Wakef. S. C. 4, 88." Schæf. Mss.]

¶ 'Ανιάζω, i. q. ἀνιῶ, Od. T. (323.) τοῦτον ἀνιάζων. Capitur et pro pass. ἀνιᾶσθαι, ut θυμῷ ἀνιάζων, Il. Φ. (270.) Od. X. (87.) Item Od. Δ. (598.) ἀνιάζουσιν ἑταῖροι. [" Il. Σ. 300. Lucian. 2, 50. 'Αλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ (τῷ ἱστοριογράφῳ) μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν,—ἀλλὰ τοιοῦτος, οἷος ἦν, δειχθήσεται, μήτε 'Αλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. Hic ἀνιάζεσθαι active accipi dicendum est, nisi recipiatur lectio, quam in Ephemeride Classica ego proposui, sc. μήτε (μελέτω αὐτῷ) εἰ 'Αλέξανδρος ἀνιάσεται." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 475. 8, 500. ad Il. Ψ. 721. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 143. ad Lucian. 1, 238. Brunck. Apoll. R. 152. De quant., Porson. Phœn. 1334." Schæf. Mss. " Arat. 194. Neut., Oppian. C. 1, 259. H. 3, 150. Apoll. R. 4." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανίαστος, Ruhnk. Ep. Cr. 55." Schæf. Mss.]

ANTA, adv. poët., Coram, Palam, Ante oculos, In conspectu. Item, Aperte, Manifeste. Ἄντα ἰδὼν, Il.

P. (167.) X. (274.) Item Ω. (630.) *θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει*: ubi *ἄντα* accipio eod. modo quo *ἄντην* ap. eund. poët. in hoc ipso loquendi genere, ut Od. B. (5.) *θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην*. Et Γ. (120.) *ὁμοιωθήμεναι ἄντην*. Sic autem *ἄντην* Eust. exp. *ἄντικρυς* et *αὐτόχρημα*. Dicitur autem etiam *ἐς ἄντα ἰδών*: ut O. (531.) ‖ *Ἄντα* cum casu, sc. cum gen., Ante, *ἔμπροσθεν*: ut *Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα*, Ante genas, vel E regione genarum. Dicitur etiam *ἄντα τινὸς εἶναι*, vel *στῆναι*, Esse ex adverso alicui, pro Esse ex adversa parte, Stare ex adverso, Stare contra, Esse adversus aliquem, Adversari alicui. Il. P. (166.) *Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας Στήμεναι ἄντα*. Π. (622.) *Ὅς κέ σευ ἄντα Ἔλθῃ ἀμυνόμενος*. Θ. (424.) *Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι*, Audebis adversus Jovem hastam attollere. Eust. *ἄντα ἵστασθαι* ait esse *διάλυσιν τοῦ ἀνθίστασθαι*. Eᴛ compos. *Ἐσάντα*, quod et *Ἐς ἄντα* divisim scriptum invenitur, pro simpl. *ἄντα*: ut Iliad. P. (334.) *Ἔγνω ἐσάντα ἰδών*. Od. Π. (458.) *Γνοίη ἐσάντα ἰδών*. Eѕᴛ aliud compos. *Ἔναντα*, quod Hes. exp. *φανερῶς*, Manifeste. [Manetho 6, 84. "*Ἄντα*, Heyn. Hom. 4, 675. 5, 459. 8, 24. 25. 86. 176. 730. *Ἔναντα*, 8, 24." Schæf. Mss. "Eur. Or. 1485. *Ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης Ἀλίαστος, οἷος, οἷος Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας*." Seager. Mss. "*Ἔσαντα*, Od. I. 142." Routh. Mss. "*Ἄντα*, Ruhnk. ad H. in Cer. 241. Toup. Opusc. 2, 59. Il. B. 626. Jacobs. Exerc. 1, 149. H. in Cer. 411. Wolf. Proleg. 250. Wakef. Phil. 258. Jacobs. Anth. 12, 376. *Ἄντ'*, Il. O. 415. sed al. *ἀντ'*, cf. Heyn. Hom. 7, 191. *Ἔναντα*, Brunck. Antig. 1298. Jacobs. Exerc. 1, 130. Huschk. Anal. 295. ad Charit. 772. * *Κατέναντα*, ad Charit. 734. Heyn. Hom. 7, 59. Manetho 3, 132. 152. 176. 186. 208. 397. (6, 76. 107. 173.)" Schæf. Mss. "*Ἔναντα*, Contra, Pind." Wakef. Mss.]

Ἄντην etiam pro *ἄντα* usurpatur, ut ll. cc. ex Hom. Apud Eund. Il. Σ. (307.) *ἀλλὰ μάλ' ἄντην Στήσομαι*. Et T. (15.) *οὐδέ τις ἔτλη Ἄντην εἰσιδέειν*. Eust. autem *ἄντην εἰσιδέειν* ait esse i. q. *ἀντωπῆσαι* ap. Hom. posteros. Idem vult ex *ἄντην* fieri *ἄντα*, sicut e *κρύβδην* fit *κρύβδα*. Sed legitur ap. Etym. esse *ἄντω* barytonum, e quo mutato in circumflexum *ἀντῶ* fiat *ἄντην*, et ex *ἄντην* deinde *ἀντίος*. Apud Eund. habetur *ἄντα* fieri per syncopen ex *ἀντία*, sicut *ὦκα* ex *ὠκέα* et *σάφα* e *σαφέα*: aut certe *ἄντα* ex *ἀντῶ*, sicut *σῖγα* e *σιγῶ*: unde priusne sit *ἄντα* an *ἄντην*, incertum manet. Ad *ἀντίος* autem quod attinet, a præpos. *ἀντὶ* Eust. deducit. Ego autem non video, quid obstet, quin ex *ἄντα* deducamus *ἀντάω*, e quo fiat barytonum *ἄντω*, unde sit *ἄντην*, nisi quis malit ex *ἄντα* formare. Ex *ἄντην* autem videndum est, an esse possit *ἀντίος*, quod e se formet *ἀντιάω*, sicut *ἄντα* format *ἀντάω*. [" Ad Od. B. 5. Aristoph. Fr. 289. Heyn. Hom. 4, 675." Schæf. Mss. " Cum gen. Oppian. C. 3, 210." Wakef. Mss.]

Ἄντον, E contrario, in VV. LL.

Ἀνάντης, ὁ, ἡ, καὶ τὸ ἄναντες, Acclivis, Arduus, Sursum tendens; ut *ἀνάντης ὁδὸς*, quod in VV. LL. citatur e Plat. et *ἀνάντη ξύλα, τὰ ἄνω φερόμενα*, ap. Varinum. Sic *ἄναντες* in neutro gen. et veluti substantive positum; ut *Περιελθὼν ἀνάντη πολλὰ*, et *Πρὸς ἄναντες ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ*: quæ duo exempla ap. VV. LL. reperiuntur. Annotat Suid. quicquid sit *ἄναντες*, id etiam esse *πρόσαντες*, at non versa vice; id enim quod *πρόσαντες* sit, abruptum esse et inaccessum, quodque non recipiat eum, qui ascendere cupiat: contrarium vero huic esse *κάταντες*. Hinc metaph. cum ea, quæ acclivia sunt, et in arduum tendunt, accessum habeant difficilem, eidem Suidæ signif. *δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερὲς*, quodque opposita habeat *ῥᾷστα, ἡδέα, τερπνά*. Hesychio est etiam *ὑψηλὸς, ἄνισος*. Ceterum deductionem hujus comp. et seqq. non ponunt Gramm. Sed ab *ἄντα* s. *ἄντην* derivata esse videntur, licet ab illius signif. recedant, vel ab *Ἀντάω*, quod ex *ἄντα* factum esse puto. [Gl. *Ἀνάντης·* Arduus. " Aristot. Probl. s. 5. q. 1." Seager. Mss. "Toup. Emend. 1, 32. Thom. M. 333." Schæf. Mss. " Oppian. C. 4, 422." Wakef. Mss.]

[* "*Ἀναντώδης, (ὁ, ἡ,)* Hesych. 2, 285, 10." Dahler. Mss.]

A [* *Διάντης*, Qui alterum ex adverso comitatur, Hippocr. 486, 45.]

[* *Δυσάντης, ὁ, ἡ*, Arduus, Gl.]

Ἐπάντης, ὁ, ἡ, Acclivis, Suid. interpr. *ὑψηλὸς*, ap. Thuc. (7, 79.) *Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι—βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος· δῄκνοῦντο γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνωθεν· καὶ οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρουν*. [" Thom. M. 333." Schæf. Mss.]

Κατάντης, ὁ, ἡ, Declivis, Proclivis, Deorsum vergens: oppositum *τῷ ἀνάντης* et *προσάντης*, ut Suid. testatur, ut *κατάντη ὁδὸν* ap. Aristoph. et *κάταντες*, E regione, sicut exp. in VV. LL.; ap. Hes. autem *ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν*. Xen. 'E. 3, (5, 13.) *Καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες*. Item metaph. Pronus, Facilis, vel *κατὰ κρημνὸν*, ap. eund. Hes. [Plut. Sulla 2. " Aristot. Met. 2, 9." Routh. Mss. " H. A. 6, 12." Seager. Mss. Glossæ: *Κατάντης·* Declivis, Devexus. *Κάταντες·* Declivum, Proclive. " Jacobs. Anth. 7, 119. Musgr. Hel. 1459. *Κάταντες*, de accentu, Mœr. 207. et n.: Timæi Lex. 221. Herodian. 467. Greg. Cor. 60." Schæf. Mss. Rhes. 318.]

B [* *Καταντία, ἡ*, Declivitas. Hippocr.]

Παράντης, ὁ, ἡ, Acclivis pariter et Declivis, Obliquus, ut habent VV. LL. Vide *Πάραντα*.

Προσάντης, ὁ, ἡ, Arduus, Adversus, Præruptus. Suid. enim interpr. *ἀπότομον καὶ μὴ παρῆκον μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀναβῆναι βουλόμενον*: ut *πρόσαντες χωρίον*. Metaph. etiam a locis difficilibus transfertur ad personas, res, aut verba: quamobrem Suid. *δυσχερὲς καὶ ἐναντίον* interpr., et Hes. *σκληρὸν, ἐχθρὸν, ἀηδές*: in quem sensum in VV. LL. citatur e Xen. *Ἀπολ.* (33.) *Οὐκ ἦν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης*; item *λόγος προσάντης*: item *πρόσαντες* ex Eur. Or. (788.) Uɴᴅᴇ *προσάντως*, Aspere, Hostiliter, Infeste: ut ap. Suid. *Μήτε ἀκαίρως παρακαλεῖν μήτε προσάντως*. Sic ap. Diod. *προσάντως λέγειν*. [Gl. *Προσάντης·* Acclivis, Arduus. *Πρόσαντες·* Editum. " Phrynich. Ecl. 168. Eur. Iph. T. 1012. Jacobs. Anth. 7, 393. ad Diod. S. 1, 639. ad Lucian. 1, 421. 2, 14. Heyn.

C Hom. 6, 581. Plut. Mor. 1, 23. Gellius 14, 4. *Προσάντως*, ad Diod. S. 1, 639. Orell. Suppl. ad Nic. p. 53." Schæf. Mss. " Odiosus, Eur. Med. 309. *Πρόσαντες*, Difficile, ibid. 385. Asperum, Molestum, Synes. 41." Wakef. Mss.]

Ἄναντα, τὰ, poët. pro *ἀνάντη*, Acclivia, Ardua, Alta. Suid. etiam *δυσχερῆ* interpr. et Hes. *τὰ μὴ βεβρεγμένα*: ap. Soph. Inach. Fr. *τὰ μὴ κεκολλημένα, παρὰ τὸ ἀνεῖν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν*.

Κάταντα, τὰ, itidem poët. *κατωφερῆ*, Suid. et pro *κατάντη*, a *κατάντης*. *Κάταντα*, adv. Sursum deorsum, *ἄναντα κάταντα*. Lucian. (1, 683.) *Σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα· τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις· περιελθὼν, ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾷς*, Sursum deorsum cursitans, ut Terent. Bud. Sic Il. Ψ. (116.) *Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον*. [" Demetr. Phal. 90. Morell." Routh. Mss.]

Πάραντα, τὰ, poët. et ipsum pro *παράντη*, et, ut Hes. exp. *τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ, οἷον πλάγια καὶ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ*.

D *Ἀνταῖος, (α, ον,)* Adversus, item Adversarius, Contrarius, Infestus, Hostis. Citatur ex Eur. (Andr. 844.) *ἀνταία πληγὴ* pro Adversum vulnus: et ex Apoll. R. (1, 1141.) *ἀνταίη δαίμων*. Vide Hes. Ab *ἄντα* vel *ἄντην*. [Eur. Iph. A. 1324. Soph. Antig. 1308. " Heyn. Hom. 8, 88. 260. Ruhnk. Ep. Cr. 286. Brunck. Soph. 3, 498. Jacobs. Animadv. 101.; Anth. 8, 366. 11, 410." Schæf. Mss. Vide *Ἀντῆον*.]

" *Διανταῖος, (α, ον,)* Adversus s. Ex adverso pene-
" trans. Diod. S. *Διὰ τῶν πλευρῶν διανταίαν ἐνέγ-*
" *κας πληγὴν*, Adverso vulnere trajectis lateribus.
" Hippocr. vero *διανταίους* vocat Transeuntes a sum-
" mo usque ad imum, de Artic. (485, 26.) *Ἄλλοι δέ*
" *τινες τόνοι νευρώδεες, διανταῖοι, πρόσφυτοι, παρατέ-*
" *τανται ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν*, s. *τῶν σφονδύλων*. Ibi
" enim Gal. *διανταίων* nomine intelligendos esse ait
" *τοὺς ἄνωθεν κάτω διήκοντας ἐπὶ πολὺ μακρούς*. Sed ap.
" hunc sine diphthongo per ε scriptum est, ap. Hip-
" pocr. per αι diphthongum." [Æsch. S. c. T. 896. Choëph. 181. 377. 636. Eum. 327. Eur. Ion. 765.

"Diod. S. 2, 154." Schæf. Mss. * "Hippocr. 809." A Wakef. Mss.]

[* Διανταίως, Menemachus Oribasii p. 150. Matth. Καλάμου στενοῦ, μὴ διανταίως τετρημένου.]

'ΑΝΤΑΩ, Occurro, Obvius fio, Obviam eo, In occursum eo: pro quo in prosa usurpantur potius comp. ὑπαντῶ vel ἀπαντῶ. Soph. (Aj. 533.) Μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι, Tibi obvius factus. Hom. autem genitivo jungebat; ut Il. Π. (423.) Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Ap. Eund. exp. τυχεῖν, Consequi, Nancisci: junctum itidem genitivo: Od. Γ. (44.) Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες. Item P. (44.) Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, pro ἔτυχες ὀπωπῆς, et ἔτυχες ὀπωπῆς per periphr. pro εἶδες, Vidisti. Sic et ap. Herod. (2, 119.) ἠντήσας pro ἔτυχες, ubi scribit Ἤντησας ξεινίων μεγάλων. At vero in malam partem ap. Eund. (1, 114.) Ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, ubi ἀντᾶν exp. Perferre: sed verterim potius Nancisci; nam Lat. non solum Bonum, sed et Malum nancisci dicunt. || Ἀντάομαι, B pass. ap. Hes., idem. [Pind. O. 10, 49. "Ἀντάω, Musgr. Suppl. 765. Markl. Iph. p. 24. Musgr. 150. Rhian. 5. Jacobs. Anth. 9, 276. Brunck. Apoll. R. 233. De constr., Musgr. Troad. 211. Wakef. Phil. 954. Brunck. ad Eur. Or. p. 209. Wessel. ad Herod. 62. Valck. Phœn. p. 680. ad Charit. 325. Brunck. Œd. C. 1445. Phil. 719." Schæf. Mss. "Cum gen., Od. Δ. 327. Il. Π. 423. Supplico, Hesych." Wakef. Mss.]

"Ἀντέω, Ion. pro ἀντάω, Occurro, Obviam fio. "Il. H. οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι."

"Ἀντῆον, Hesychio δῶρον ἱκέσιον, Donum, quod "a supplice offertur." [Schneider. Lex. v. Ἀνταῖος. Vide et Ἄντησις.]

Ἄντησις, ἡ, ab ἀντάω, non ἄντω, ut modo docui, Occursus, Obviam itio. || Item ἀντήσεις, Supplicationes, Supplices preces; λιτανεῖαι, ἱκετεῖαι, Hesych.

Ἄντηστις etiam legitur cum pleonasmo literæ τ, in hoc versu, quem Etym. citat, Ἡ δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον. [Od. Υ. 387.]

Δυσάντητος, ὁ, ἡ, Cujus malus s. sinister est occursus, C Cui occurrere malum est et periculosum. Vel, Cui occurrere difficile est; ut δυσάντητον θέαμα ap. Lucian. (1, 110.) ET Δυσάντης, vel Δυσαντής, ut alii scribunt, pro eod. ap. poët. ut Oppian. C. 3. Φράζεο δὴ δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, Sinistri et inauspicati occursus. Citatur et e Nonno. Δυσάντη, δυσπρόσιτον, Hes. ["Musæus 324. Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ Τυπτόμενος πεφόρητο." Seager. Mss. Δυσάντητος, Lucian. 536. 890. Plut. Cons. 118. "Ruhnk. Ep. Cr. 273. Toup. Emend. 4, 423. T. H. ad Lucian. Dial. 97. Plut. Mor. 1, 464. ad Lucian. 1, 344. 2, 355. ad Diod. S. 1, 99. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 16." Schæf. Mss. "Procl. H. 2, 5. Δυσάντης, Oppian. C. 2, 360." Wakef. Mss.]

[* Εὐαντάω, Callim. 3, 268. Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ, Facilem te præsta carmini.]

Εὐάντητος, ὁ, ἡ, contrarium proxime præcedenti Δυσάντητος, Hes. quoque interpr. καλῶς ὑπαντῶν, et VV. LL. Obvius, Expositus, Propitius. Suid. nomen etiam proprium esse scribit. Etym. annotat esse et Rheæ epith. pro δυσάντητος per εὐφημισμόν. [Θεὸς, Epigr. adesp. 203. Ἄγρη, ἐδωδή, Oppian. C. 2, 488. * Εὐάντης, Apoll. R. 4, 147. ubi Schol. τὴν εὐάντητον D καὶ * εὐεξίλαστον. "Εὐάντητος, ad Callim. 1, 145. Jacobs. Anth. 11, 409." Schæf. Mss.]

Ἀντήδην, Suppliciter, * ἱκετευτικῶς, Hes. Fortasse autem et alteram signif. sequendo verbi ἀντᾶν, potest accipi aliquando pro Per occursum, vel In occursu, s. Occurrendo. ["Valck. ad Il. 22. p. 52." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντήεις, Oppositus, Hostilis. Pind." Wakef. Mss.]

"Ἄνταξ, Alternis, Vicissim, ἐν μέρει, Hes."

Ἀπαντάω, ήσω et ήσομαι, ap. Thuc. et Xen. Venio obviam, Obviam procedo, Occurro. Dicitur ἀπαντῶ σοι, vel ἀπαντῶ σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Thuc. 2, (20.) Ἐπειδὴ οὖν αὐτῷ ἐς Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον οὐκ ἀπήντησαν. Et 3. Καὶ ἔδει αὐτοὺς πανστρατιᾷ ἀπαντῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὴν μεσόγειον. Ibid. Ἀπὸ σημείου ἑνὸς αὐτὸ κατὰ γῆν ἀπήντων. Dicuntur et οἱ ἀπαντῶντες sine adjectione, Obvii, Qui occurrunt, ut apud Lucian. (1, 52.) Θλίβων τοῖς οἰκέταις καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας. || Ἀπαντῶ exp. etiam Me confero, Me offero, Præsto sum, cum εἰς vel πρὸς varia accusativorum genera habentibus. Aristot. Eth. 9. Καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, Ad funera deducenda se conferre et offerre, Bud. qui etiam antequam locum illum proferret, dixerat ἀπαντᾶν esse Officii gratia obviam ire, vel Deducere et comitari. * Quibus Bud. verbis addi potest, quod nonnulli annotarunt, ἀπαντῶντας δούλους eos esse, quos Donatus Adversitores vocet, in illud Terentii Adelph. Neque servulorum quisquam, qui advorsum ierant. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, Obire diem vadimonii, eod. Bud. interpr. Exp. vero et Adesse ad judicium die vadimonii. Item, Ad vadimonium, vel Ad vadimonii diem occurrere. Sic Ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν, Demosth. (544.) Sed et discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν a Laërt. dicuntur in Theophr. Vita: Ἀπήντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους. Huc autem referendam puto et illam signif., quæ a Bud. ponitur pro Convenire, Coire, Cogi, ex Aristot., quem vide Comm. 691. || Ἀπαντῶ pro Ruo, Evado et Erumpo, idem Bud. in h. l. Greg. Ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν. In VV. LL. citatur ex 1 Reg. 22, (18.) ἀπάντα εἰς τούτους pro Irrue in hos. In iisdem citatur et e Plat. Ἀπαντᾶν εἰς τὸν ἀγῶνα. E Lucian. (1, 265.) ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν. E Demosth. Ἀπαντᾶν εἰς τὴν τίμησιν pro Obviam ire et deprecari pœnam. Ex Aristot. autem Pol. Ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος pro Contendere ad finem.

Ἀπαντάω, Contingo, Evenio. Alex. de Fort. Ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυροῦ τινὸς εὕρεσις, Bud. 690. Et ἀπαντῶντα idem 691. exp. ap. Xen. Oblata et fortuita, non rogata aut impetrata, ut auguria oblata et auspicia. In Xen. tamen l. c. malit fortassis aliquis genitivi ἀπαντώντων facere nominativum ἀπαντῶντες: nisi alio loco illa interpr. comprobetur. || Ἀπαντῶ, de persona dictum pro Incido, ut proxime præcedens ἀπαντῶ, de re, pro Evenio, Contingo, eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, e quo intelligitur et eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, et ἀπαντᾶν τῷ δράματι. Bud. ibid.

Ἀπαντάω, Respondeo, quod est Occurro, sensu eo quo dicitur occurrere objectioni. Isocr. Busir. (12.) Ἴσως ἂν οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσειας, ὅτι κ. τ. λ. Plut. Πρὸς οὓς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Philo de Mundo, Πρὸς τοσαύτην τὴν εὑρεσιλογίαν ἀπαντῆσαι, Tantæ argutiæ respondere. Sunt autem qui in hujusmodi ll. ἀπαντᾶν exp. etiam Pedem conferre, Obsistere, Resistere. Quo pertinet ἀπαντῆσαι, quod citatur ex Aristoph. pro ἐναντιοῦσθαι et μάχεσθαι. Sed et ἀπαντᾷ μοι τοῦτο ex Æschine citatur pro Hoc mihi objicitur et respondetur. || Ἀπαντῶ, ponitur et pro Respondeo signif. Eventu convenio et congruo. Synes. Ὦ τὴν διὰ λόγων τραφέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, Cui in literis educato fortunæ bona ut par erat non respondent.

[Ἀπαντάω. Athen. 671. "Περὶ τῶν ἀπηντημένων, i. q. συμβάντων." Corai. Mss. Eur. Hippol. 1329. Œnomaus ap. Euseb. 5, 26. Ἐπεὶ δ' αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία. Strabo 1. p. 138. Οὐκ εὖ σοι ἀπαντᾶσθαι. "Aristoph. Λ. 420. Τοιαῦτ' ἀπήντηκ' ἐς τοιαυτὶ πράγματα, Talia ex istis evenire solent. Angl. Such doings have ended in this. Cum accus., Plato Philebo 166. Ed. Bas. 1(=85. B.) Τούτων τοίνυν ἑξῆς ὀψώμεθα, ἐὰν τῇδε ἀπαντῶμεν ἡδονὰς καὶ λύπας ψευδεῖς ἔτι μᾶλλον ἢ ταύτας φαινομένας τε καὶ οὔσας ἐν τοῖς ζῴοις." Seager. Mss. Glossæ: Ἀπαντάω· Occurro, Contravenio, Obvio occurro, Succurro, Obvio. "Ad Mœr. 115. Toup. Opusc. 1, 19. 581. Wyttenb. Ep. Cr. 52. Abresch. Lect. Arist. 127. Ammon. 139. Koen. ad Greg. 128. Zeun. ad Xen. K. Π. 347. Phrynich. Ecl. 126. Thom. M. 282. ad Diod. S. 1, 466. ad Charit. 587. Monthly Review, Aug. 1799. p. 437. Jacobs. Animadv. 39. 194.: Anth. 8, 36. T. H. ad Plutum p. 247. Greg. Cor. 38. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xix. De constr., Lobeck. Aj. p. 340. ad Charit. 325. Τραύμασι, Plut. Alex. 138. Schm. Ἀπαντῶν conf. cum πάντων, Musgr. El. 666. Jacobs. Animadv. 194. ad Lucian. 2, 447. Mitscherl. ad Heliod. 2, 293. ad

Strab. 5, 731. ; ἀπαντώντων et ἀπάντων conf., T. H. ad Lucian. 1, 465. Wessel. ad Diod. S. 1, 94. 447. 428. Athen. 1, 7. De Fut., Thucyd. 3, 115. Bip. 2, 170. 302. Baver. De Med., ad Charit. 620. Lucian. 2, 349. Respondeo, Plut. Ages. 66. Crus." Schæf. Mss. " Evenio, Ælian. V. H. 2, 14. Εἰς τὸν ἀγῶνα, Clem. Alex. 852." Wakef. Mss.]

" Ἀπαντητέον, Obviandum s. Occurrendum est, ut " ap. Aristot. Ἀπαντητέον πρὸς αὐτὸν, Ei occurrendum est." [" Clem. Alex. 510. Orig. c. Cels. 748. " (5. p. 291.)" Kall. Mss.]

Ἀπαντᾷ ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας, in VV. LL. citatur pro Abhorrent hæc ab Anaxagoræ sophia: sed mendose.

Ἀπάντημα, τὸ, ET Ἀπάντησις, εως, ἡ, frequentius; Occursus, Obviam itio, ut Cic. ad Att. dixit. || Item, Responsio, Plut. de Rep. Gerend. Πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔστροφον ἔχειν. [Gl. Ἀπάντησις· Occursus, Congressus, Congressio. " Polyb. Exc. Peiresc. p. 38. Ern." Seager. Mss. " Diod. S. 2, 629. * Ἀπαντὴ, ἡ, ad Thom. M. 127." Schæf. Mss. " 3 Reg. 2, 8. 19. alibi." Wakef. Mss. " Eur. Or. 507. Καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι· Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν, Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ, i. e. ἀπάντησιν, Schol.: Occursum. Mallem κυροῖ. Vide ad "Ἄν." Seager. Mss. Ἀπάντησις, Hippocr. 15, 33.]

" Ἀπαντώματα, ap. Hippocr. legitur in loco quo" dam in Ἀνακυρίωσις citato; sed perperam, ut opi" nor, et pro eo reponendum vel ἀπαντήματα, vel " ἀπαντώμενα, errore nato e compendio scripturæ."

[* Ἀπαντητικὸς, ἡ, ὸν, Obvius, ET * Ἀπαντητικῶς, Obviam, Et * Ἀπαντητὴς, ὁ, Deversoriarius, ET * Ἀπαντητήριον, τὸ, Apanteterium, Deversorium, ET * Ἀπαντὴ, Obvia, Gl.]

[* Ἀναπάντητος, ὁ, ἡ, Cic. ad Att. 9, 1.]

" Παραπαντάω, Occurro, Obvio," [Schneidero suspectum.]

Προαπαντάω, q. d. Præocurro, Obviam præcurro, ET Προαπάντησις, (ἡ,) Obviam itio, qua prævenitur aliquis. Est etiam προαπάντησις, ut in VV. LL. annot., Cum præpostero ordine prius se offert quod posterius est. [" Προαπαντάω, Thuc. 45. 192. Lucian. Ver. Hist. 1. p. 389. Προαπάντησις, Phavor. 623." Scott. App. ad Thes. " Προαπαντάω, Philo J. 1, 429. Joseph. A. J. 4, 4. 5. Dio Cass. 497." Wakef. Mss.]

[* Προσαπαντάω, Occurro. Clem. Alex. 778. Δι' ἀγάπης προσαπαντᾷ τῷ μέλλοντι. " Auctor Vitæ Theodori Grapti 198. Combef." Boissonad. Mss. Heliod. " Philostr. 143. In potestatem venio, Philo J. 704." Wakef. Mss.]

[* Συναπαντάω, Aristot. de Mirab. 57. " Jacobs. Anth. 11, 184." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ὑπαπαντάω, Theodot. ap. Clem. Alex. 799. * Ὑπαπαντὴ, Amphil. 23." Kall. Mss. " Ὑπαπαντῶ, Diod. S. 2, 628." Schæf. Mss. " Socr. E. H. 1, 5." Wakef. Mss.]

[* Δυσαπάντητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάντητος. Hes. Suid. " Heyn. Hom. 7, 177." Schæf. Mss.]

Εὐαπάντητος φιλανθρωπία in VV. LL. ex 2 Macc. 14, (9.) affertur pro Humanitas omnibus promulgata: sed mendose. In iisdem εὐαπάντητος exp. Obvius, Comis. Quarum exp. prior falsa est: posterior ferri potest, si intelligamus εὐαπάντητον dici Comem, eo comitatis genere, quæ obviis exhibetur. [" Clem. Alex. 858." Kall. Mss.]

" Εὐαπαντησία, ἡ, Comitas." [Plut. 7, 735=441.]

" Ἐξαντάω, affertur pro Obsecro, Oro. Hes. ἐξαν" τῶν exp. ἀντιάζων τῆς κόρρης et ὑπογενειάζων." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Ἐπαντέω, Quint. Smyrn. 1, 585." Wakef. Mss.]

Καταντάω, Devenio, Evado, Polyb. 4. Πολλάκις τὸ τολμᾶν περιττὸν εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν, pro καταστρέφειν, inquit Bud. Comm. 691. Ubi et Κατηντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα Act. 25, (13.) vult esse Devenimus. Ibid. Κατήντησεν εἰς Βαβυλῶνα e Diod. affert pro Tandem pervenit. Idem Bud. alibi e Greg. affert in primis illis signiff. Devenire et evadere: in Epitaph. patris sui, Καὶ τὸ εἰδέναι πόθεν γεγόναμεν καὶ ποῖ καταντήσομεν. Idem καταν-

A τήσει in h. l. Basilii alioqui simili, exp. Desinet, Exibit, p. 251. Τοῦτό σοι τὸ ἡδὺ εἰς πικρὸν καταντήσει πέρας. || Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀρχιερωσύνην, pro Retorquere in seipsum, in VV. LL. citatur e Macc. 2, 4. [2 Macc. 4, 24. " Ad Xen. Eph. 163. ad Diod. S. 1, 291. 296. 395. 466. 688." Schæf. Mss. " Sext. Emp." Wakef. Mss. Glossæ: Καταντάω· Devenio.]

[* Κατάντημα, τὸ, Occursus; Fastigium ædificii; Finis, Terminus. Just. Mart. Dial. 276. Schol. Aristoph. B. 1026. Eust. Od. A. p. 10, 45. " Theod. Prodr. Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 169." Boissonad. Mss. " Actus deveniendi, Exitus, Locus ad quem quis devenit, quo cursum finit. Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1. p. 34. Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ." Seager. Mss. " Toup. Emend. 1, 186." Schæf. Mss.]

[* Προσαντάω, unde * Ἀπροσάντητος, ὁ, ἡ, Ad quem non patet accessus, Inaccessus. Suicer. Thes. In Plut. 9, 647. falsa est lectio pro ἀπροσαύδητος, notante Schneider. Lex.]

B Συναντάω, Occurro s. Obvius fio, Incido in aliquem. Hes. Οἱ κείνῃσι συναντῶσι. Et Συναντῶμαι pass. pro eod. Herodian. 1, (17, 8.) Κατὰ δέ τινα δαίμονα συνήντηται τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, Incidit in Marciam. || Συναντῶ et Συναντῶμαι pro Evenio. Laërt. Diogene: Εἰώθει λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι· εἶναι γοῦν ἄοικος, ἄπολις κ. τ. λ. Item συναντήσεται ex Eccl. 2, (15.) vide in Συνάντημα. || Συναντέω etiam dicitur, ut ap. Nonn. Μάρθα ποσὶ φθαμένοισι συνήντεεν. [Chishull. p. 103. Ἡ συναντωμένη ἡμῖν εὐμένεια παρὰ τοῦ δαιμονίου. " Eur. Ion. 534." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 26. ad Charit. 620. Bast Lettre 160. De constr., Lobeck. Aj. 340. Lesbon. 182. Valck. Callim. 262. Brunck. Med. 567. Med., Heyn. Hom. 7, 312." Schæf. Mss. " Sine subst., Dem. 166. Συναντέω, Apoll. R." Wakef. Mss. Glossæ: Συναντάω· Obvio, Occurro.]

Συνάντημα, τὸ, Occursus, Eventus, Eccl. 2, (15.) Ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεται, i. e. ad verbum, Eventus amentis mihi eveniet. Vide
C Bud. Comm. 690. [Casaub. ad Athen. p. 11. " Eventus, ad Diod. S. 1, 69. Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss.]

[* Συνάντησις, ἡ, Occursus. " Matth. 8, 34. Dionys. H. 1, 251(=4, 262.) Hippocr. 22, 8=(15, 8.)" Scott. App. ad Thes. " Eur. Ion. 535." Seager. Mss. Glossæ: Εἰς συνάντησιν· Obviam. * " Συναντὴ, ἡ, i. q. συνάντησις, 3 Reg. 18, 16. * Ἀσυνάντητος, Ferus, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀντισυναντάω, Anal. 2, 375.]

[* " Ὑπερσυναντάω, Clem. Homil. 9, 15." Kall. Mss.]

Ὑπαντάω, vel Ὑπαντάομαι, Obviam procedo. Herodian. (2, 11, 11.) Ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες. Idem (2, 5, 8.) Καὶ δὴ δωματίου προελθὼν, ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exp. Honoris causa obviam procedo. Quæ exp. convenire illi priori Herodiani loco possit, et nonnullis illi similibus, sed aliis plurimis nequaquam. Imo et generalius esse puto ὑπαντῶ s. ὑπαντῶμαι, quam Obviam procedo: licet Bud. pro
D illius signif. exemplo addat et h. l. ejusdem scriptoris 3, (11, 4.) Προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν, ὡς μήτε τινὰς προσιέναι, καὶ τοὺς ὑπαντωμένους ἀναστρέφειν: nam hic ὑπαντωμένους nequaquam esse dixerim Obviam procedentes, sed potius Qui forte illi obvii fierent. [Gl. Ὑπαντάω· Occurro, Obvio. Eur. Suppl. 399. Soph. Phil. 720. " Zeun. ad Xen. K. Π. 72, 347. Fischer. ad Palæph. 154. Toup. Opusc. 1, 529. Ammon. 139. Jacobs. Exerc. 2, 200. Koen. ad Greg. 128. Athen. 1, 7. ad Charit. 620. ad Lucian. 2, 79. T. H. ad Plutum 247. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 209.; ad Phil. 719. Cum accus., Heyn. Hom. 5, 325. Conf. cum ἀπαντάω, Coray Theophr. 46. 64. T. H. l. l." Schæf. Mss.]

Ὑπάντησις, ἡ, Occursus. ET Ὑπαντὴ, ἡ, in VV. LL. pro eod. [Gl. Ὑπάντησις· Obviatio, Occursus. Ὑπαντή· Obvia. " Ὑπάντησις. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Ὑπαντάζω, fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 56." Schæf. Mss.]

[* Ὑπαντὰξ, i. q. ἀντικρύ. Aristoph. ([illegible] 132.) ap. Eust. 1419, 52=1442, 4.]

'Ἀνυπαντάω, ήσω, Occurro, VV. LL. *
[" * 'Ἀνυπάντητος, ὁ, ἡ, Hes. v. 'Ἀβοληταί." Kall. Mss.]
[* " 'Ἀνθυπαντάω, Longin. 18. (Καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾷν.)" Kall. Mss. Ille sibi ipsi velut alteri objicienti occurrendi modus. "Toup. ad Longin. 323." Schæf. Mss.]
[* Παρυπαντάω, Occurro. Joseph. B. J. 1. p. 134. Παρυπήντησε δὲ αὐτῷ παρὰ δόξαν ἐρημία πολλή.]
[* Προϋπαντάω, Obvius fio, Prior occurro. Lycophr. 1441. Joseph. A. J. 8. p. 414. B. J. 2. p. 155. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 121. Combef." Boissonad. Mss. " Philo J. Longin." Wakef. Mss.]
" Προσυπαντάω, Venio in occursum, Obviam eo," [verbum a Schneider. Lex. suspectum, sed legitur in " Niceta Chon. ap. Fabric. B. G. 6, 407." Boissonad. Mss.]
Ὑπαντέω pro ὑπαντάω, unde ὑπήντεεν Ἡρακλῆϊ, Anthol. (Epigr. adesp. 287.) Occurrit Herculi.
¶ Ἄντω, barytonum, i. q. ἀντάω circumflexum, Occurro, Obvius fio. Sed magis in usu est pass. Ἄντομαι. Il. O. (698.) Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. || Verum non signif. duntaxat Occurro, sed etiam Supplico, ut docet Etym. cum Hes. SIC et Ἀντήσεις ab eod. exp. ἱκετεῖαι, ET Ἀντήδην adv. * ἱκετευτικῶς: quæ tamen fiunt ab illo circumflexo v. ἀντάω, non ab hoc ἄντω, quod est barytonum. [" Aristoph. Θ. 977. Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, Καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας, Ἐπιγελάσαι προθύμως, Precor, Eur. Alc. 1101." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 119. Brunck. Aristoph. 3, 183. Ænigma 17. Markl. Suppl. 259. Jacobs. Anth. 9, 245. Verh. ad Anton. Lib. 239. Valck. Phœn. p. 557.; Hippol. p. 230.; Callim. p. 23. Il. B. 595." Schæf. Mss.]
Ἀπάντομαι, Resisto: ut in VV. LL. ex Eur. (Rhes. 901.) citatur. [" Phrynich. 226." Schæf. Mss.]
Συνάντομαι, Occurro; i. q. συναντάω in prosa. [Schol. ad Eur. Hec. 299. " Ammon. 7. Verh. ad Anton. Lib. 239. ad Lucian. 1, 193. Phrynich. Ecl. 126. Συνάντω, Archiloch. 39. Heyn. Hom. 5, 313. Bast Lettre 160." Schæf. Mss.]
Ὑπάντομαι, Occurro. Herodian. (4, 11, 4.) Οὐκ ἀναμείνας δὲ ὁ Ἀρτάβανος ὑπήντετο αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ.
¶ Ἀπαντίζω, unde et Συναπαντίζω, ίσω, Concurro. Themist. 32. Διαφερόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ἀρχῶν, ἐς μίαν ἅπαντες δόξαν συναπαντίζουσι περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀπείρου. Citat Bud. [An leg. συναπαρτίζουσι? Strabo 13. p. 917. Αἱ Κάναι ἀντικεῖνται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτίζουσι, Respondent. Vide Nostrum in Συναπαρτίζω.]

'ANTI, Præpositio, i. q. Lat. Pro: ut Il. N. (447.) τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, Tres pro uno interfectos esse. Ἓν ἀνθ' ἑνὸς, Unum pro uno, i. e. Unum uni conferendo s. componendo, Plato de LL. 4. Comicus quidam ap. Athen. 12. Γυναιξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων. Xen. 'E. 7. Ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, Alium quempiam amicum quærere pro rege, vel Alium amicum quam regem. Sic ἄλλος ἀντὶ, Hesiod. Th. (892.) ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν Ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων. Alex. Aphrod. Ἀνθ' ἱματίων περιέβαλε πτερὰ, Pennas pro vestimentis, i. e. Pennas vestimentorum loco, aut vestimentorum vice. Il. I. (117.) ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Loco multorum populorum, vel Instar multorum populorum. Sic ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο, Multorum instar fueris, vel esse possis. Ab Hes. ἀντὶ πολλῶν exp. ἴσος πολλοῖς.
Ἀντὶ cum infin., articulo τοῦ interjecto, per circumlocutionem verti solet; ut Isoc. Paneg. (33.) Ἀντὶ δὲ τοῦ πρὸς ἑτέρους περὶ τῆς χώρας πολεμεῖν, ἐντὸς τείχους πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται μάχονται, Pro eo, quod bellare deberent. Gall. Au lieu qu'ils devroient.
Ἀντὶ, cum v. αἱροῦμαι sæpe jungitur, nonnunquam et cum δέχομαι, item ἀγαπῶ, et tum per Pro solet itidem reddi, transferendo ad verbum. Demosth. (9.) Ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω. Isocr. Evag. (17.) Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀποθνήσκειν εὐκλεῶς

A αἱρουμένους. Synes. Πολλοὺς μὲν ἂν θανάτους ἀνθ' ἱερωσύνης εἱλόμην. Xen. K. Π. (8, 3, 12.) Εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου Rursus ap. Demosth. pro Cor. Ἀγαπᾷν τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου. Videtur tamen in hujusmodi loquendi generibus posse ἀντὶ exp. etiam Præ. Ponitur vero et cum ἀλλάττεσθαι: ut ἀντὶ πάντων ἀλλαξαίμην: Quod Bud. exp. Nihil magis mereri velim.
Ἀντὶ vertitur etiam interdum per Propter, vel per ablativum Gratia. Aristoph. N. (669.) Ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον, Hujus præcepti gratia, vel Propter hoc præceptum. Demosth. Εἶτά μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; Sic ἀνθ' ὅτου exp. Cujus rei gratia, Quamobrem: ad verbum Pro quo, Pro qua re. Demosth. Ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου, Nescio cujus rei gratia, Nescio cur, vel quamobrem, Nescio qua de causa. Lysias, Ἥτις ᾖ αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὅτου τοιαῦτα ἐτόλμησαν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτεῖν. Sic autem dicitur ἔχθρα ἀνθ' ὅτου Græce, ut
B Causa est quamobrem Latine, sicut annotat Bud., qui etiam docet ἀνθ' ὅτου et ἀνθ' ὧν pro eod. dici nonnunquam: sicut Quamobrem et Quas ob res a Cic. dictum est. Exp. autem Bud. ἀνθ' ὧν, Pro eo quod, Propterea quod, Idcirco quod. Isocr. Helen. (10.) Νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσε. Lucian. (1, 423.) Ἀπόδος φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. Aristoph. Π. (433.) δοῦναι δίκην Ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.
Ἀντὶ in comp. æqualitatem indicat, ut in ἀντίθεος, ἀντιάνειρα, ἀντίχειρ. Sed et ap. Hom. Il. Θ. (163.) γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο, hic Eust. ait ἀντὶ γυναικὸς γενέσθαι, signif. ἴσον γυναικὶ γενέσθαι. || Sed multo plura sunt compp. in quibus ἀντὶ signif. Contra s. Adversus.
[" Ἀντὶ, Heyn. Hom. 8, 126. Fischer. Ind. Palæph. Bergler. ad Alciphr. 236. Wakef. S. C. 1, 121. ad Herod. 451. Thom. M. 616. Markl. Suppl. 749. Wolf. Proleg. 250. Wakef. Herc. 858. Trachin. 707. Jacobs. Anth. 7, 186. Villois. ad Longum 225. Dionys.
C H. 1, 481. Ex adverso, Toup. Opusc. 1, 364. Ἀντὶ sub., Jacobs. Animadv. 273. Anth. 6, 355. Omissum supplendumque post verba emendi, vendendi &c., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 17. 6. p. 314. ad Mœr. 155. Valck. Diatr. 286. Zeun. ad Xen. K. Π. 264. In Compos., Gesn. Ind. Orph. v. Ἀντιάχων. Ἀντὶ παντὸς, Phrynich. Ecl. p. 4.: ἀντὶ πάντων, Plut. Mor. 1, 598. ubi male Interpr.: ἀντὶ τούτου, Pausan. 3, 302.: ἀντὶ τοῦ, ap. Grammat. Valck. Phœn. p. 752. Thom. M. 308. Ἀντὶ μὲν ἃ (pro τοῦ ἃ,) Fischer. ad Weller. G. G. 1, 63. T. H. ad Plutum p. 109. Schleusner. ad Phot. 115. Ἀντὶ sequ. infin., Herod. 451. ubi v. Valck. it. ad 585. cf. 99. L. 1. c. 210. Ἀντὶ abund. cum comparat., Markl. Suppl. 419. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 351. Soph. Trachin. 578. Mémoir. des Inscr. 31. p. 214. Æqualitatem indicans, Heyn. Hom. 5, 459. 546. 548. 727. Ἀντὶ in obsecratt., Brunck. Apoll. R. 220. Conf. cum ὑπὲρ, ad Diod. S. 2, 429. Βελτίω ποιεῖν ἀντὶ χείρονος, Heindorf. ad Plat. Gorg. 237." Schæf. Mss. " Ἀντὶ,
D In usum alicujus, Eur. Alc. 972. Contra, Androm. 326. Ἀντ' ἐμοῦ, Pro, Æsch. Pr. Par, Æqualis, Appian. 1, 102. In mercedem, Plut. 2, 210. Cum comparat., ut αἱρετώτερον ἀντὶ, Melius quam, Xen. Laced. Resp. 200." Wakef. Mss. " Theognis 344. Τεθναίην δ' εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν Εὑροίμην, δοίης τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας." Seager. Mss. Glossæ: Ἀνθ' ὅτι· Quamobrem., Ἀντί· Pro, Re. Xen. K. A. 4, 7, 6. στῆναι ἀντί τινος, i. e. κατέναντι. Il. 8, 233.] " Ἀνθ' ὅτου, " Pro quo, i. e. Quamobrem, Qua de causa. Greg. " Οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. Interdum Propterea quod, Quo- " niam, ὅτι. Ex Heraclito, Ταῦτα τοίνυν εἰρήσεσθαι " ἀνθ' ὅτου ποτὲ τὸν αὐτὸν ἀπεφηνάμην, Propterea " quia." [Æsch. Pr. 31. Thuc. 6, 83.]
¶ Ἀντίος, (α, ον,) Adversus, Ex adverso stans, E regione positus, vel ex adverso, Qui est in conspectu. Exp. etiam Obvius. Aliquando sine casu; ut Il. A. (535.) ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. Λ. (216.) Ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι. Sic Xen. K. Π. 7. (1, 4, 8.) Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου παῖδα προσφερόμενον, ἀν-

τίος ἐλαύνει. Aliquando vero cum casu, et quidem genitivo, ut Il. E. (301.) ὅστις τοῦγ' ἀντίον ἔλθοι. A. (231.) Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Itidem ap. Hesiod. Sc. (449.) in pugna dicitur aliquis ἵστασθαι ἀντίος alterius: Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Ibid. (361.) Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων. Invenitur autem in prosa ἀντίος Λέσβου, pro Qui est e regione Lesbi. Apud Plut. (1, 530.) ἀντίος cum dat., Ἵππον ἔχων ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, Tendens adversus magnum virum. Herod. Ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς, Arma illis contraria s. adversaria, i. e. adversum eos.

Ἐκ τῆς ἀντίης ex Herod. (8, 6.) citatur pro Ex adverso: eo videlicet modo quo dicitur ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίος autem ponendum fuisset post Ἄντην Etym. sequendo, qui scribit ab ἀντῶ fieri ἄντην, ab ἄντην autem ἀντίος. Sed Eust. ab ἀντὶ putat deductum esse ἀντίος: qui tamen videri possit signif. præpositionis rationem minus habuisse.

Ἀντία Rhea dicta ex eo, quod Telchinibus adversaria fuit. Sed Etym. ab ἄντην deducit.

[Ἀντίος. Xen. K. A. 6, 6, 34. Πολὺ οἱ λόγοι οὗτοι ἀντίοι εἰσὶν ἢ οὓς ἐγὼ ἤκουον. "Heyn. Hom. 8, 89. 98. 260.: Ἀντίος et ἀντίον conf., 4, 228. 5, 47. 57. 192. 326. 576. 6, 159. 217. 282. 636. 7, 118. 291. 386. 609. (8, 220.) 8, 260. 280. Ἀντίος, Jacobs. Anth. 6, 54. 12, 131. Meleager 81. Dionys. H. 2, 900. Reiz. Præf. ad Herod. 18. Toup. Opusc. 1, 244. Herod. 119. et Wessel.: it. ad p. 169 281. 473. 379. Ilgen. Hymn. 556. 641. Jacobs. Anth. 1, 21. De constr., ad Il. Υ. 422. ad Herod. 687. 699. 703. 721. ad Orest. 1460. De vulnere, Jacobs. Anth. 7, 403. 9, 24." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιωστατέω, i. q. ἀνθίσταμαι. Soph. Phil. 640.]

Ἀντιόφρων, ονος, ὁ, (ἡ,) Contrarium sentiens, ἐναντία φρονῶν, Hes.

Ἀντιοχέω, ήσω, Adversor, Renitor, ἐναντιοῦμαι. Hes.

Ἀντιὰς, άδος, ἡ, et in plur. ἀντιάδες, Tonsillæ, ut Celsus vocat; quæ et παρίσθμια dicuntur. Esse autem partem corporis proprie, et non morbum, declarat Ruf. Ephes. de Part. Corp. 1. Παρίσθμια δὲ καὶ ἀντιάδες καὶ μῆλα, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ φαρυγέθρου σαρκώδη καὶ ἀδενοειδῆ: easque quatuor esse tradit; nec dissentit J. Poll. Τῶν τοίνυν ἐντὸς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ὑπογλωττίδα τόπων, αἱ μὲν ἑκατέρωθεν προὔχουσαι σάρκες, ἀντιάδες καὶ παρίσθμια καλοῦνται. Unde autem dictæ sint, testatur idem Ruf. 2. Παρίσθμια δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν στενῷ πόρῳ κεῖσθαι· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ στενὰ ἰσθμοὺς ἐκάλουν· ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν * διάνοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι. Paul. autem Ægin. 3, 26. ἀντιὰς in sing. pro Morbo ponit: Ἔστι δὲ ἀντιὰς ὄγκος σκληρώδης τῶν παρισθμίων. || Ἀντίας vero, ὁ, Nomen Historici ap. Plut. 7, 281. "Fabric. B. G. 2, 638." Wakef. Mss.]

Ἀντίον, Adv. Ex adverso, E regione. Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος, i. e. ἀντικρὺ, ἐξ ἐναντίας. Capitur et pro Contra, Adversus; ut in ἀντίον ἵστασθαι, item ἀντίον αὐδᾶν, et ἀντίον εἰπεῖν, ap. Hom. Sed ἀντίον αὐδᾷν Od. O. (48.) exp. uno verbo Respondere: et Il. A. (230.) ἀντίον εἴπῃ, Contradixerit: ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ, Qui tibi contradixerit. At vero ἀντίον ἐλθεῖν (Il. H. 160.) est ἀπαντῆσαι Eustathio, Obviam venire. Ἀπαντίον pro eod. ponitur in VV. LL., ut ἐς τὴν ἀπαντίον, In ulteriorem s. continentem. Item et Καταντίον pro ead. signif. citatur ex Epigr. καταντίον ὄμμα βαλόντες. ["Ἀντίον, Wessel. ad Herod. 119. 169. 473. Ilgen. Hymn. 641. H. in Cer. 405. Jacobs. Anth. 1, 42. Wolf. Proleg. 250. Ἀντίον Αὐδᾶν, Aristoph. Fr. 289. Heyn. Hom. 5, 368. Καταντίον, Herod. 525." Schæf. Mss.]

Ἀντία, adv. aliud signif. eand. habens. Herod. ἀντία ἵζοντο τούτοις, usurpans dat. pro gen. Homeri, in l. c. ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. Poëtæ ejusdem est ἀντία δεσποίνης φάσθαι, Od. O. (376.) ubi quidam exp. Coram domina, alii Adversus dominam; ut Ἀντία Πηλείωνος—μάχεσθαι, Il. Υ. (88.) στήμεναι ἀντία σεῖο, X. [253. "Hesiod. Opp. 2, 99." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 8, 602. Wolf. Proleg. 250. Bibl.

A Crit. iii, 2. p. 33. Ilgen. Hymn. 376. ad Herod. 379." Schæf. Mss. "Oppian. C. 1, 218." Wakef. Mss.]

"Ἀντίον est etiam nomen, significans Liciatorium, " h. e. Lignum teres, quo circumacto textores licium " intendunt, ὁ ἱστουργικὸς κανών: ut J. Poll. quoque " docet, 7, 10. ubi cum dixisset ἱστουργία, ἱστουργεῖν, " subjungit mox, κανὼν εἰς τοῦτο, καλούμενος ἀντίον. " In qua signif. vocabulum hoc legitur 2 Reg. 21. " Τὸ ξύλον τοῦ δόρατος αὐτοῦ ὡς ἀντίον ὑφαινόντων. " Itidemque Paralip. 1, 11. ubi eadem historia re- " petitur. Vet. Interpres vertit, Ut liciatorium texen- " tium. Dicitur ἀντίον etiam ὁ μέγας ἱστὸς, Magnus " malus; malus nauticus teres est et crassus per- " inde ut ἱστουργικὸς ille κανών. Varin. refert præ- " terea ἀντίον nominari τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον, Velum na- " vis: necnon τὴν ναῦν, ἤγουν πλοῖον: item et φιάλην, " fortassis, inquit, διὰ τὸ ἐοικέναι στρογγύλῳ πλοίῳ: " ut σκάφαι etiam dicta sunt Vasa quædam potoria " a scapharum similitudine: sed et τὸν διοπτεύοντα " τὴν πόλιν ἄρχοντα ἢ τὸν δικαστὴν ita nominari.

B " Quod nescio quibus probari testimoniis possit; " nulla enim inter hæc convenientia est." [Gl. Ἀντίον, ἔνθα ὑφαίνουσιν αἱ γυναῖκες· Insublum, Insubulum, Insubula. Schneider. Ind. Scriptt. R, R. 376. "Kuster. Aristoph. 222. b." Schæf. Mss.]

[* Ἀντία, et * Ἄντιον, Nom. propr., ad Dionys. H. 3, 1909." Schæf. Mss.]

¶ Ἀντιάω, i. q. ἀντάω, Occurro, Obviam eo, vel Obviam venio, Obvius fio. Apoll. R. 2, (804.) Ἦ ἂν ἐυξείνοισι διαμπερὲς ἀντιάοιτε Ἀνδράσιν, Occurratis perpetuo hominibus hospitum amantibus; vel, Incidatis in homines, vel, Incurratis in homines.. Greg. Ἢ πυρὸς, ἠὲ θεοῖο φαεσφόρου ἀντιάσοντας, pro Vel in ignem, vel in Deum incursuros. || Capitur item ἀντιάω, sicut et ἀντάω, ut modo dictum fuit, pro Assequor, Consequor, τυγχάνω, μεταλαμβάνω: ut Anthol. ἀντιάσας γήραος, Senectutem consecutus. Ibid. ἠντίασα τέρματος, Assecutus sum finem. Sic Il. A. (67.) ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας, Consecutus nidorem, Adeptus nidorem. Od. Φ. (402.)

C Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν. Soph. (E. 869.) οὔτε του Τάφου ἀντιάσας, Οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. Sunt qui ἀντιᾶν itidem pro μεταλαβεῖν vel κοινωνεῖν accipiendum tradiderunt, in Il. A. 31., ubi jungitur accusativo, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Alii pro εὐτρεπίζουσαν s. ὑποστρωννύουσαν intelligunt. Vide Hes. et Eust. || Ἀντιάω, item Precor supplex, Supplico. Soph. Aj. (492.) Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' Ἐφεστίου Διός. Eand. signif. et verbo ἄντω dedimus supra. || Ἀντιάομαι, etiam invenitur passiva voce. Apoll. R. 2, (24.) καὶ ὑπίσχεται ἀντιάασθαι, Occurrere armatus, Contra tendere, Tendere adversus eum. In altera autem signif., Il. Ω. (62.) Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμον. "Ἀντιάαν, Ionico et poëtico pleonasmo τοῦ α " pro ἀντιᾶν. Hes. exp. μεταλαβεῖν, quo modo et " ἀντιόωσα accipit." [Thuc. 2, 40. Ἀντιώμεθα τοῖς πολλοῖς pro ἐναντιούμεθα. Æsch. Suppl. 390. ἀντιωθῆναι τοῖσδε. "Heyn. Hom. 4, 37. 20. 539. 5, 630. 8, 602. Ruhnk. Ep. Cr. 295. Il. A. 31. Wassenb. ad Hom. 21. ad Od. 6, 193. Brunck. Apoll. R. 44.

D 153. 176. Eratosth. 3. Boissonad. Philostr. 630. De constr., Lobeck. Aj. p. 340. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαντιάω, Hom. Hymn. 1, 152. ὅς τότ' ἐπαντιάσειε, ubi v. not.]

Ὑπαντιάω, άσω, Occurro, i. q. in prosa ὑπαντάω.

¶ Ἀντιάζω, i. q. ἀντιάω, et in prosa etiam aliquando locum habens, non item ἀντιάω, Obviam procedo, vel Obviam prodeo. Plut. (5. 300.) Ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων, καὶ δεομένων ἐπείγεσθαι τὸν Δίωνα. Apud Lucian. quoque pro Occurro, Obviam prodeo, cum dat., sicut et ὑπαντιάζω. At vero ap. Herod. (2, 141.) cum accus. pro Obviam procedo infestus, Tendo adversus aliquem; ut, Ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Item, ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. Apud Eund. habet accus. a præpos. εἰς rectum, ut ἀντιάζει εἰς πέλαγος; quod exp. In pelagus obviam contendit. [Herod. 4, 118. 121. Soph. Aj. 492. "Obsecro, Precor, El. 1009. Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος, Κατάσχες

ὀργήν." Seager. Mss. "Il. A. 67. ubi v. Clark. de prosodia. Toup. Opusc. 1, 529. 2, 171. Jacobs. Exerc. 2, 123. Koen. ad Greg. 253. Chardon in Millin Mag. T. V. 2. an. p. 487. Herod. 319. Markl. Suppl. 272. Callim. Ep. 5. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 9, 236. 10, 400. 11, 197. Julian. 429. Epigr. 6. Menses Roman. Athlet. Stat. 15. Epigr. adesp. 420. Hymn. Hom. 4, 20. 37. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66. De constr.; Lobeck. Aj. p. 340." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαντιάζω, i. q. ἀπαντάω. Archytas in HSt. Excerpt. 81. Τὰ μὲν οὖν ἀντίαν φορὰν φερόμενα ἀπαντάξαντα αὐτὰ αὑτοῖς * συγχαλᾷν. Sic Schneider. Lex. v. Συγχαλάω.]

Συναντιάζω, άσω, Occurro, i. q. συναντάω in prosa: unde συνηντίαζον ap. Soph. [Œd. T. 814.]

Ὑπαντιάζω, άσω, Occurro, Obviam eo, i. q. ὑπαντιάω et ὑπαντάω. Lucian. (2, 87.) Ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπηντίαζον ἡμῖν, ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. Est etiam, Hostiliter occurro, Incurro; in qua signif. accus. admittit, sicut et ἀντιάζω: ut apud Plut. Αἱ δὲ ἐπιτεταγμέναι σπεῖραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, At subsidiariæ cohortes cursim circumductæ, in adversos hostes incurrunt; ut Bud. Comm. interpr. Synes. de fluctu idem h. v. usurpavit, itidem pro Occurrere: Γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα, ἀλλ' ἰσχὺον ἔχον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς. [Damm. Lex. Pind. Plut. Pompeio 71. Oppian. H. 2, 565. Pallad. 99. Plato Epigr. 6. " Fischer. ad Palæph. 154. Toup. Opusc. 1, 529. Zeun. ad Xen. K. Π. 348. Valck. Ep. ad Röv. 66. Jacobs. Anth. 6, 342. De constr., Lobeck. Aj. p. 340. Cum accus., Plut. 4, 170. Cor." Schæf. Mss.]

[* Προϋπαντιάζω, Obvius fio, Prior occurro. Philo J. 371.]

¶ Ἀντιόω, vel potius Ἀντιόομαι, Adversor, Sto contra, Tendo adversus. Apud Herod. Ἀντιοῦμαί τὸν βάρβαρον, Tendo adversus barbarum, ut dicit, Ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Citatur etiam ἀντιούμενοι pro Occurrentes prælio, et ἀντιώσομαι pro Obvius fiam. Denique ἀντιωθῆναι generaliter pro Adversari, Contrarium esse, in quo significatu frequentius est in prosa ἐναντιωθῆναι. " Ἀντιόων, et " Ἀντιόωσα, Ion. et poët. τοῦ ο pleonasmum habent " pro ἀντιῶν et ἀντιῶσα, quod ἀντιόωσα Hes. exp. " non solum ἀπαντῶσα et παραγινομένη, sed etiam " μεταλαμβάνουσα et εὐτρεπίζουσα: procul dubio " respiciens ad Il. A. ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Ubi " Schol. quoque exp. τῆς ἐμῆς κοίτης ἀντιλαμβανο- " μένην καὶ μετέχουσαν, καὶ ἐπιμελείας ἀξιοῦσαν." [" Wessel. ad Herod. 98. Koen. ad Greg. 253. ad Herod. 687. 690. 694." Schæf. Mss. " Arat. 499. Apoll. R. 1, 703." Wakef. Mss.]

[" Herodote (9, 7, 5.) fait dire aux Athéniens, Lacédémoniens, après être convenus avec nous τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην. La difficulté gît dans ἀντιώσεσθαι. X traduit, Quum conveneritis nobiscum de occurrendo Persæ ad Bœotiam. Wess. pense que τῷ Πέρσῃ seroit plus conforme à l'usage. Quant à Reiske, il propose πρὸς τὸν Πέρσην, que Wess. approuve; non male, dit-il. M. Schw., après avoir cité les opinions de ses prédécesseurs, est d'avis qu'Hérodote a voulu τὸν Πέρσην pour éviter les deux datifs ἡμῖν et τῷ Πέρσῃ dans la même phrase. H. Et. aussi la cite avec une variante, sans indication de sources, et sans rien expliquer. Serai-je plus heureux? je ne sais: je vais du moins invoquer les principes, en regrettant le silence de Valck. sur la difficulté qui va nous occuper. Les verbes en όω ayant sens transitif, et régissant l'acc., ne pourroit-on pas dire que τὸν Πέρσην n'est point du tout pour τῷ Πέρσῃ; que cet acc. est régi par le fut. moyen ἀντιώσεσθαι et traduire: Etant convenus avec nous de mettre le Perse en présence, ou de forcer le Perse à venir en présence, pour terminer la lutte. Ce sens ne paroîtra pas trop déraisonnable aux militaires, qui savent qu'en guerre, le plus [illegible] et le plus habile choisit lui-même le champ de bataille, et contraint son ennemi à s'y me-

A surer; aux militaires, gens de goût, qui, entre ces deux idées, Aller au-devant de l'ennemi, Forcer l'ennemi à venir en présence, jugeront que la dernière a quelque chose de plus fier; et aux Hellénistes, qui croiront peut-être que le moyen ἐναντ. avec l'acc. dans le sens de Aller au-devant de l'ennemi, ne sauroit être Grec. Ce principe sur la désinence οω, si j'en ai fait une juste application, et l'exemple tiré d'Hérodote, méritent d'obtenir une place dans nos Grammaires Grecques." Gail. Mss.]

Ἐναντίος, (α, ον,) pro ἀντίος, Adversus, Qui est in conspectu s. coram, Qui est e regione, Oppositus. Il. Z. 251. Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Ubi Eust. ἐναντίη scribit non signif. ἐναντιῶσιν, sed poni pro ἀντιπρόσωπος: sicut et paulò ante dictum sit, θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. Sic autem et ap. Xen. K. Π. 3, (3, 20.) Ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις invenio pro Obvertere hostibus, q. d. Adversa hostibus ponere, s. Ex adverso hostium: Μωρὸν γὰρ, τὸ κρατεῖν βουλομένους τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα

B καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Thuc. 1. Δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et quod Diosc. 4. dixit ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, quidam e Plin. interpr. Adversa inter se folia. Xen. K. Π. 1, (4, 8.) Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Ἐξ ἐναντίας adv. pro Ex adverso, E regione, Adversa fronte; quod et una voce scriptum invenitur Ἐξεναντίας. Aristot. de Mundo, Ἡ μὲν ἶρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Sic ἐξεναντίας, vel ἐξ ἐναντίας προσιὼν, Ex adverso prodiens, s. Adversum. Ponitur Ἐξεναντίας et pro E contrario, Contra, de qua signif. infra dicetur. ‖ Ἐναντίον adv. itidem pro Ex adverso, Adversum, Coram. Od. Z. (329.) Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. At Il. A. (534.) σφοῦ πατρὸς ἐναντίον exp. Obviam suo patri: θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Dii una omnes consurrexerunt e sedibus obviam suo patri. In soluta etiam oratione frequens est pro Ex adverso, Coram. Thuc. 6. p. 206. Ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη

C λέγειν. Plato Epist. Καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, Et me coram istis interrogasti, vel Istis præsentibus. Sic ἐναντίον ὁρώντων, ap. Eund. de LL. Et ἐναντίον βλέπειν, Demosth. [51.]

Ἐναντίος, Adversarius, Hostis. Hesiod. Th. Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι, quod exp. Hesych. ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. Homericum autem exemplum hujus signif. non itidem occurrit, mihi quidem, ut alterius. Thuc. 4. p. 142. Καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾷν ὥστε αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) Οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ πράττεσθαι dicitur quod fit adversus aliquem; ut ap. Demosth. (299.) Ἅπανθ', ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπράξατε Θηβαίοις, ἀναμιμνήσκοντες. Et ἐναντίον pro Adversus. In qua signif. videtur et ab Hom. poni, ut Il. O. (303.) Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In prosa autem dicitur etiam ἐναντία adv. Thuc. 3, (55.) Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. Idem (1, 29.) Ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον, Κερκυραίοις ἐναντία

D πολεμήσοντες. ‖ Ἐναντίος, Adversus, Contrarius. Lucian. (3, 83.) Οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες. Cic. ap. Plat. κατὰ τὰ ἐναντία et κατὰ τἀναντία, Contrarie et Contrariis cursibus, vertit, ut videbis in meo Cic. Lex. Xen. E. 4, (6, 13.) Ἀπεκρίνατο, ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, Contraria utilitati. Sed frequentius dicitur τἀναντία, sicut et τοὐναντίον. Æschin. τἀναντία τῶν καλῶν. Plato de Rep. 1. Τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. Dicitur et cum dat. τἀναντία τούτοις: ut Aristot. Pol. 5. Περὶ ὧν δὲ στασιάζουσιν, ἔστι κέρδος καὶ τιμὴ, καὶ τἀναντία τούτοις. Sic et cum dat. personæ, Isocr. Τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Sed et cum gen. interdum, ut τἀναντία τούτων, Xen. Contra quam isti. Interdum vero sequentem habet particulam ἢ, ut Lat. Contra habet partic. Quam. Plato Symp. Ἦ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; Sic Demosth. Ἐναντία ἢ ἔδει. Aristoph. (Π. 14.) τοὐναντίον δρῶν ἢ προσήκει. Observandum autem in illo Plat. loco πᾶν τοὐναντίον, quod et ap. alios non infrequens

est, eod. modo dici quò Gall. Tout le contraire. Habet vero hoc nomen et compar. ἐναντιώτερος, et superl. ἐναντιώτατος. Aristot. Eth. 2, 8. Τὰ γὰρ ἀπέχοντα πλεῖον τοῦ μέσου, ἐναντιώτερα δοκεῖ εἶναι. Apud Thuc. autem 3, (42.) Δύο τὰ ἐναντιώτατα. Et Xen. (Ἀπ. 2, 3, 5.) Πᾶν τὸ ἐναντιώτατόν ἐστι. Plut. de Frat. Am. Τὰς ἐναντιωτάτας ἔχοντα δυνάμεις. Adv. autem ponitur τοὐναντίον pro E contrario, Contra: vel τἀναντία. Xen. (Ἀπ. 1, 5, 6.) Ὃς, τἀναντία τούτων, ἐγκρατὴς μέν ἐστι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν, pro Contra quam isti. Sed et κατὰ τὰ ἐναντία exp. etiam per adv. Contrarie, vel Contrario modo. At ἐπὶ τἀναντία χρῆσθαι ex Aristot. Pol. affertur pro In contrariam partem uti. De ἐναντίως autem infra dicetur.

[" Ἐναντίος, Valck. Phœn. p. 723. Toup. Opusc. 1, 316.; Emend. 1, 370. Zeun. ad Xen. K. Π. 636. Brunck. ad Andr. 952. Jacobs. Anth. 6. 60. Wakef. Herc. F. 247. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 526. Herod. 667. Cum gen., Dionys. H. 1, 478. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 24. ibid. 30. 49. Xen. Hell. 4, 6, 13. Kiessl. ad Jambl. V. P. 84. I. q. ἐρίζων, Valck. ad Herod. 222. Conf. cum ἐναντίον, Heyn. Hom. 5, 6, 243—4. 570. 6, 146. 456. 7, 25. 76.; c. ἀντ., Lobeck. Aj. p. 407. Schneider. ad Xen. K. A. 82. Ἐναντίος ἡ, Dionys. H. 5, 172. 3, 1439. Plato Euthyphr. 43. Fischer. Phædr. 341.; Gorg. 114. (Xen. K. A. 250. Weisk. Hoogev. 478. Sch. 1.) Schneider. ad Xen. Mem. 248. Ed. 3. Ἐξ ἐναντίας, Bibl. Cr. iii, 2. p. 34. Valck. Diatr. 194. Ἀπ' ἐναντίας, Casaub. Athen. 1, 47. Ἐναντίος ἑαυτῷ, Lobeck. Aj. p. 415. Ἐναντίον, Brunck. ad Andr. 952. Jacobs. ad Anth. 1. 1. p. 21.; Anth. 6, 54. 60. 8, 104. ad Charit. 453. Coram, Plat. Charm. 60. Heindorf. Dionys. H. 3, 1445. Demosth. 1, 221. Τοὐναντίον, Diod. S. 1, 326, 328. 2, 258. 306. 552. Heindorf. ad Plat. Gorg. 112. Πᾶν τοὐν., Wakef. S. C. 4, 148. Diod. S. 1, 726. Boissonad. Philostr. 445. Plato Lys. 47.; de LL. 56. Ast. Πολὺ τοὐν., Lucian. 2, 203. Καὶ τοὐν. καὶ αὖ, Heindorf. ad Plat. Phædr. 322. Κατὰ τοὐν., Diod. S. 2, 260. Τὸ ἐν. αὐτῷ, E contrario, Dionys. H. 5, 360. Τοὐν. τούτου πᾶν, Plato Apol. 150. Heindorf. Demosth. 1308, 8. Τοὐν. ἔχω, sequ. gen., Plato Gorg. 211. Ἐναντίον—γὰρ—, Schneider. ad Xen. Mem. 210. Ed. 3. Ἐξ ἐναντίου, Toup. Emend. 2, 489. Ἐναντία, Ernest. ad Hymn. Hom. p. 11. Bibl. Cr. iii, 2. p. 33. ad Diod. S. 1, 143. Τἀναντία, Heindorf. ad Plat. Charm. 94. Thuc. 2, 122. Baver. Τἀν., E contrario, ad Xen. Mem. 4, 2, 4. 1, 2, 60. Πολὺ τἀν., Demosth. 1262. Τἀν. τούτων, Xen. Mem. 1, 2, 60.: cf. K. Π. 5, 5, 24. Ἐκ τῶν ἐναντίων, Erfurdt. ad Antig. p. 122. Ed. min." Schæf. Mss. " Ἐναντίος, cum gen., Quint. Sm. 1, 6. Ἐξ ἐναντίας, Hierocles 146. Ἐναντίον, Retro, Stob. p. 599." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐναντίος· Adversarius, Contrarius, Sinister. Ἐναντίον· Adversum, Contrarium. Ἐναντίον, ἀντικρύ· Ante conspectum. Ἐξ ἐναντίας· Contra, Obviam. Ἐξεναντίας μέρος· Diversa pars. Κατ' ἐναντίον· Adversus, Contra.]

" Ἐναντία, ut ἐναντίον, adv. pro ἐξ ἐναντίας, Ex " adverso, Adversum, Contra. Apoll. R. 2. ἐναντία " χερσὶν ἔμιξε."

[* Ἐναντιόβουλος, ὁ, ἡ, Polemo Phys. 2, 12. sed Adamant. 2, 41. habet παλίμβολος. Vide omnino Schneider. Lex. v. Παλίμβολος. * " Ἐναντιόβολος, Qui contrariæ est sententiæ, Suid." Wakef. Mss.]

[* Ἐναντιόδρομος, ὁ, ἡ, UNDE * Ἐναντιοδρομέω, In contrarias partes curro, Occurro. Theophr. 408. Strabo 1072. " Eustath." Wakef. Mss.]

[* " Ἐναντιοδρομία, (ἡ,) Stob. 1. p. 6. Heer." Boissonad. Mss.]

[* Ἐναντιοδύναμος, ὁ, ἡ, Adversus, Contrarius, Contrariam vim habens. Eust. 108, 3=81, 20. Nicomach. Arithm. 1. p. 78.]

[* Ἐναντιόζυγος, ὁ, ἡ, ET * Ἐναντιοζύγως, Theolog. Arithm. p. 11.]

[* Ἐναντιολόγος, ὁ, ἡ, Contraria loquens.]

[* Ἐναντιολογέω, Contraria loquor. Eust. 78, 21. " Strabo 15. p. 4." Boissonad. Mss.]

Ἐναντιολογία, ἡ, Contradictio. [" Euseb. * Ἐναντιολογικὸς, Promtus contradicere, Galen. 1, 353. 27." Wakef. Mss.]

A [* Ἐναντιοπαθὴς, ὁ, ἡ, ET * Ἐναντιοπαθῶς, ET * Ἐναντιοπαθέω, Nicomach. Harmon.]

[* Ἐναντιοπετὴς, ὁ, ἡ, In contrariam partem lapsus, Qui in adversum cecidit, a Schneidero susp. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἐναντιοποιολογικὸς, ἡ, ὸν, Qui semet ipsum cogit contraria dicere. Plato Soph. 116=1, 268. ubi al. * Ἐναντιολογικός.]

[* Ἐναντιοπραγέω, Adversor, Ab adversariarum partibus sto. Diod. S. 3, 64. p. 139. 175. 488. Rhod.]

[* Ἐναντιοτροπὴ, ἡ, Conversio contraria, Schneidero susp. " Diog. L. 9, 7. (557.)" Boissonad. Mss. " Ad Lucian. 2, 4. * Ἐναντιοτροπία, (ἡ,) Boëckh. de Metr. Pind. 291." Schæf. Mss.]

[* Ἐναντιόφημος, ὁ, ἡ, Contraria dicens, Sibi non constans. Schol. Pind. N. 1, 88.]

[* " Ἐναντιοφορέω, In contrarium feror. Euseb. P. E. 286." Wakef. Mss.]

Ἐναντιόφωνος, ὁ, ἡ, Contrariam vocem habens. [Hes. et Phav. v. Ἀντίφωνα.]

B [* Ἐναντιώνυμος, ὁ, ἡ, Nicomach. Arithm. 1. p. 78. ET * Ἐναντιωνυμέω, Theolog. Arithm. p. 41. Πρωτίστη ἐναντιωνυμούμενα καὶ * ἀντωνυμοῦντα ἔχουσα τὰ μόρια. Schneider. Lex.]

Ἐναντίβιος, ὁ, (ἡ,) Adversarius, q. d. Vim et potentiam contrariam habens. Ἐναντίαν βίαν ἔχων: unde esse puto ἐναντίβιος dictum quasi ἐναντιόβιος. Usitatius est adv. Ἐναντίβιον, Adversus, Contra. Od. Ξ. (270.) οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐναντίβιον. Il. Υ. (130.) Δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ Ἐν πολέμῳ. Et ibid. (85.) cum gen., Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζει.

" Ἐναντιπάσχειν, Aristot. de iis dixisse traditur, " qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterum " afficientes donisque remunerantes." [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἐναντιότης, ἡ, Contrarietas ap. Philosophos, [Gl. Contrarietas, Refragatio. " Lucian. Vit. Auct. 192. 136. Plato Phæd. 1, 105. 186." Scott. App. ad Thes. " Valck. ad Herod. 222." Schæf. Mss.]

Ἐναντίως, Contrarie, Contrario modo, cum gen. Aristot. Probl. Ἐναντίως αὐτῶν ἔχει. Et ap. Hermog.

C ἐναντίως ἔχει pro ἀνάπαλιν. Demosth. autem (10.) Ἐναντίως ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγὰς dixit pro ἐναντίον ἐστὶ ταῖς καταλλαγαῖς, Contrarium est, Vel, Adversatur. [" Valck. Phœn. p. 723. Sequ. ἡ, Dionys. H. 5, 34. 35. Cum gen., Boissonad. Philostr. 400." Schæf. Mss.]

¶ Ἐναντιόομαι, Adversor, Repugno, Obsto. Thuc. 5. Καὶ εὐθύς τε καθισταμένῃ τῇ πόλει ἠναντιοῦντο. Isocr. Τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο. Dicitur etiam Ἐναντιοῦμαί σοι εἰς τοῦτο, Thuc. 1, (136.) Καὶ ἅμα, αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς, καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι. Dicitur et cum πρὸς, et quidem non solum cum accus. rei, sed et interdum cum accus. personæ: ut ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, Huic rei adversatus, Plut. Pericle. Et ap. Eund. Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Sed et cum infin. dicitur ἐναντιοῦμαι; ut ap. Plat. Apol. (20.) Τότ' ἐγὼ μόνος τῶν πρυτάνεων ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς

D νόμους, Repugnabam vel Obsistebam quominus faceretis. Exp. etiam Intercedebam ne faceretis. Ibid. (19.) Ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν, pro Quod me deterret a republica capessenda. Sed malim simpl. retinendo propriam signif. verbi, Quod mihi obstat ne rempublicam capessam. || Sed et res, quæ contrarium exitum habet ei, quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι. Ita enim intelligo ap. Thuc. 8. Ὡς δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο. || Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est Contradico his, ut ap. Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, Contrarium esse. [Gl. Ἐναντιοῦμαι· Adversor, Resisto, Obsisto, Reluctor, Obvio, Occurso, Reclamo, Refragor, Officio. Ἐναντιώθη· Commisit. " Dorv. ad Char. 207. Wessel. ad Herod. 98. Koen. ad Greg. 253. Tyrwh. ad Aristot. 212. Kuster. Præf. ad Jambl. ad Dionys. H. 2, 1181. 1194, 1236." Schæf. Mss.]

Ἐναντίωμα, (τὸ,) Quod adversatur, s. obsistit. Thuc. 4, (69.) Γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ, ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο. Ubi Valla interpr. Impedimentum.

Animadvertentes autem, inquit, Atheniensium duces huic rei impedimentum intercessisse. Demosth. Ἢ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα. Quod malim per verbum interpretari, Fortuna in re aliqua adversata sit. Sunt qui Offensionem reddant. || Ἐναντίωμα, Repugnantia in factis aut dictis, Cum alicujus facta s. dicta inter se discrepant. Athen. 5. (178.) Τὰ δ' ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἐναντιώματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου ὁ βουλόμενος [ε]ἴσεται. [" Ad Lucian. 1, 764. Tyrwh. ad Aristot. 212." Schæf. Mss.]

" Ἐναντιωματικὸς, (ἡ, ὸν,) Adversativus, Contrarius." [Schol. Soph. Aj. 122. Schol. Apoll. R. 2, 214. " Etym. M. Schol. Arat." Wakef. Mss.]

[* Ἐναντιωματικῶς, Adversative. Eust. 730, 46.]

Ἐναντίωσις, ἡ, Repugnantia, et q. d. Contrariatio; ut ἐναντιότης est Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc etiam accipitur. Isocr. plur. ἐναντιώσεις aliquoties dixit, ut Panath. (38.) Καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστοὺς, Quo multa repugnantia loquitur. [" Dionys. H. 2, 491." Schæf. Mss.]

" Ἀντεναντίωσις, ἡ, Figuræ nomen esse dicitur, " cum videlicet negationis oppositione atque per " contrarium dicimus, quod velut per affirmationem " dictum volumus intelligi, ut, Ἴσως οὐ τῶν πολλῶν " ἐγενόμην φαυλότερος."

[* " Ἀπεναντίος, Procop. de Æd. 1, 11. 4, 8. de B. P. 1, 16. 2, 10. 11. 16. 21. 28. etc. de B. V. 1, 2. 11, 7." Kall. Mss. " Ἀπεναντίαν, Boissonad. Philostr. 535." Schæf. Mss.]

[* Ἀπεναντίως, Contra. Lucian. de Mor. Phil. p. 26. Heliod. 10. p. 466. " Ad Lucian. 1, 287." Schæf. Mss.]

[* " Κατεναντίος, cum gen., Arat. 100." Wakef. Mss.]

Ἀπέναντι ET Κατέναντι, ITEM Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, Ex adverso, E regione. Contra, ut Virg. dicit Italiam contra, Et Coram, In conspectu. Matth. 21, (2.) Πορεύεσθε εἰς κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν. Et 27, (61.) Καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου. At 27, (24.) pro Coram, Ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου. Marc. (11, 2.) κώμην τὴν κατέναντι dixit quam Matth. l. c. τὴν ἀπέναντι. Sic autem et e Lucian. affertur κατέναντι Ὀλυμπίων pro Ex adverso Olympiorum. || Sed et pro Adversus ap. Plut. legitur. Quo dixit modo Greg. quoque, Κατέναντι Κυρίου τραχηλιᾷν, pro Adversus Dominum. Ἔναντι etiam in ead. signif. habetur in VV. LL. sed sine auctore. [" Ἀπέναντι, ad Diod. S. 2, 283. Κατέναντι, Heyn. Hom. 5, 459. Plato Charm. 62. Musgr. Herc. F. 1052. Wessel. Add. ad Diod. S. 1, 66." Schæf. Mss. Glossæ: Κατέναντι· Diverso.]

Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, VEL Ἀπεναντία ET Κατεναντία, eand. cum proxime præcedentibus signif. habent. Usitatiora tamen sunt κατεναντίον et κατεναντία, quam ἀπεναντίον et ἀπεναντία. Pro quo dicitur et Ἀπεναντίας. Chrys. Λόγος ἀπεναντίας τοῖς εἰρημένοις ἱστάμενος, q. d. Stans adversus, i. e. Adversans, Repugnans. Sed scribitur etiam ἀπ' ἐναντίας, sicut ἐξ ἐναντίας quoque scribi divisim, antea docui. Κατεναντίον autem, uti dixi, frequentiore est in usu. Pro Ex adverso, s. E regione, Apoll. R. 2. (350.) κατεναντίον ἄρκτου. Ibid. (4, 1686.) κατεναντία νήσου. Sic Dionys. κατεναντία κεῖνται. In Anthol. autem cum gen., alia signif.: nam κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος exp. simpl. Descenderunt in certamen. At κατεναντίον pro Adversus, cum dat.; Hesiod. (Sc. 73.) τίς κεν ἐκείνῳ Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι; Sic autem in eadem Anthol. Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν Ἐλθόντες. [Ἀπ' ἐναντίας, Synes. Dione 35. " Jacobs. Anth. 6, 367. Matth. Anecd. 1, 23. Bibl. Cr. iii, 2. p. 33. Ἀπεναντίον, ibid. p. 34. Schol. ad Plutum p. 188. T. H. ad Diod. S. 2, 283. 347. Κατεναντίον, Theocr. 1, 22. Jacobs. Anth. 12, 136." Schæf. Mss. " Ἀπεναντίας, i. e. ὁδοῦ, Julian. p. 28." Wakef. Mss.]

[* " Διεναντίος, Epiphan. Hær. 66, 10." Kall. Mss.]

Ὑπεναντίος pro ἐναντίος, Adversarius, Hostis. Hesiod. (Sc. 347.) ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. Citatur autem et e Xen. (K. Π. 3, 3, 26.) οἱ ὑπεναντίοι pro οἱ ἐναντίοι, Hostes. Sic autem et Polyb. Τὴν τόλμαν αὐτοῦ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. ET

A Ὑπεναντίως, adv. ut ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, pro ἐναντίως, Sibi mutuo adversantur, Inter se repugnant. ET Ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι; ut ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις Plut. Pericle, Adversans illis. Ex Eod. autem et Bud. affert ὑπεναντιωθεὶς, pro Refragatus, Obsistens. Sed non semper tamen vacat in his compp. præpositio; nam idem Bud. ὑπεναντίος vertit Subcontrarius ap. Aristot. Polit. 2. Ὑπεναντίος δὲ καὶ ὁ περὶ τὴν τεκνοποιΐαν νόμος πρὸς ταύτην τὴν διόρθωσιν. Idem ὑπεναντίως ἀντικείμενα interpr. Subcontrarie opposita. Jam vero et in Ὑπεναντιοῦμαι mihi non dubium est quin præpositio ὑπὸ aliquid de signif. τοῦ ἐναντιοῦμαι remittat; ut fit ὑπεναντιοῦμαι, Aliqua e parte adversor, s. Aliquantum adversor. Nisi quis malit, Clanculum s. occulte adversor. [Gl. Ὑπεναντίος· Adversus, Adversarius. Ὑπεναντίον· Adversum, Contra. " Ὑπεναντίος, ap. Euseb. 8, 10." Routh. Mss. Ὑπεναντιόω, Hippocr. 100, 17. 102, 37. 107, 10. " Ὑπεναντίος, Zeun. ad Xen. K. Π. 320. ——ως, ad Lucian. 1,
B 287." Schæf. Mss. " E contra, Plut. Luc. Philo J. p. 11. ——ος, Expositus, Aristot. Rhet. Al. 243. Contrarius, Ælian." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεναντιότης, ἡ, Contrarietas, Quædam diversitas, Vicissitudo. Strabo 8. p. 530. 10. p. 697. Diog. L. Epicuro.]

[* Ὑπεναντίωμα, τὸ, Repugnantia, Schneidero susp. sed vide " Orig. in Jo. 6, 3. ut legi debet," Routh. Mss. " Heyn. Hom. 8, 71." Schæf. Mss. " Aristot." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεναντίωσις, ἡ, i. q. præc. voc. " Demosth. 1405. Τοσαύτας ὑπεναντιώσεις πρὸς ἄλληλα λαβοῦσα ἡ τύχη, πρὸς τὸ δέον ἅπανθ' ὁμολογούμενα ἀπέδωκεν. Pseudo-Longin. 10. Καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, * ἀλογιστεῖ, φρονεῖ, Per vices sibi oppositas." Seager. Mss. " Hesych. 2, 1455. 8." Dahler. Mss. " Hippocr. 422, 17. 1245. (73, 15. 391, 25.) Plut. de Aud. Poët. p. 20. Aristot. de Soph. Elench. 1, 295." Scott. App. ad Thes. " Tyrwh. ad Aristot. 212." Schæf. Mss.]

C [* " Καταντίος, α, ον, i. q. ἐναντίος, ET adv. * Καταντία, i. q. κάταντα. Oppian. H. 2, 555. Anal." Schneider. Lex.]

" Καταντιβολέω, affertur pro Precor, diciturque " cum accus. construi, nullo tamen id exemplo nec " auctoritate." [J. Poll. 2, 69. ubi al. * Ἀπαντιβολέω, vel * Ἐπαντιβολέω. Joseph. B. J. 65. 85. 127. 326. * " Καταντιβολέω, Aristoph. Fr. 286." Schæf. Mss. " Euseb. Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

" Μέσακμον, Hesychio κανὼν τοῦ ἱστοῦ, s. τὸ ἀντίον, " Malus textorius. Suid. habet: Μεσάτμῳ· τῷ κανόνι, τῷ μέσῳ καλάμῳ τοῦ ἱστοῦ. In 1 Reg. 17. legitur μεσάντιον: Ὁ κοντὸς τοῦ δόρατος αὐτοῦ ὡσεὶ μεσάντιον ὑφαίνοντος." [Gl. Μεσάντιον· Liciatorium.]

[* Προσαντίος, α, ον, (Schneidero perperam Προσάντιος,) i. q. προσάντης et ἐναντίος. Hesych.]

" Ἀντιγενίδειος τρόπος, ap. Plut. de Musica dicitur " Concentus quidam musicus, procul dubio ab Antigenide inventore, quem Suid. dicit fuisse μουσικὸν " αὐλῳδὸν Φιλοξένου." [" Ἀντιγενίδης, Jacobs. Anth.
D 7, 57. ——ας, Plut. Mor. 1. 769." Schæf. Mss.]

ἈΝΤΙΚΡΥ, adv. Ex adverso, E regione. Item Adversum. Ex ἀντὶ et κάρα fit ἀντίκαρα, deinde ἀντικαρὺ, et per sync. ἀντικρὺ, inquit Etym. At ego simpl. ex ἀντὶ derivo, cetera pro syllabica adjectione habens. Quidam Gramm. circumflectendam vocalem υ putarunt in h. v.; passim tamen acuto, non circumflexo accentu notata reperitur. Genitivo jungitur tam in prosa, quam in carmine; ut ἀντικρὺ Χίου, E regione insulæ, quæ dicitur Chios. Il. Θ. (301.) Ἕκτορος ἀντικρὺ, Adversus Hectorem. Ponitur etiam sine casu pro E regione, vel Coram, In conspectu, item Palam. Il. E. (130.) Μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι, ubi notandum est υ correptum in hoc adv. quod alibi producitur. HINC compos. Ἀπαντικρὺ et Καταντικρύ. Pausan. in Lac. Ἀπαντικρὺ δὲ ἤτε ὀνομαζομένη κολώνα. Aristot. de Mundo, Καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Legitur et ap. ipsum Hom. Od. (K. 559.) Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν, ubi Schol. exp. κατευθύ. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ et ἐκ τοῦ καταντικρὺ pro ἀπαντικρὺ et καταντικρύ. || Ἀντικρὺ,

Penitus: ut Il. P. (49.) Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Item Γ. (359.) Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα, i. e. διόλου s. διαμπερὲς, ut docet Eust. || Ἀντικρὺ pro ἄντικρυς, Aperte. Il. H. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, i. e. φανερῶς, Hes. Eust. [" Ἀντικρὺ, Heyn. Hom. 4, 524. 643. 5, 15. 16. 25. 35. 370. 469. 470. 6, 164. 394. 396. 474. 481. 7, 160. 189. 196. 203. 298. 8, 97. 308. 489. 532. 535. Aristoph. Fr. 289. Phrynich. 194. Wakef. Phil. 792. Schol. Plat. 88. Brunck. Apoll. R. 115. 186. 198. Verh. ad Anton. Lib. 295. Timæi Lex. 37. et n.: Herodian. 462. et n.: Ammon. 17. Eran. Ph. 160. Thom. M. 83." Schæf. Mss. "Aperte, Philo J. 1, 18. Synes. 213. Plut. 2, 225." Wakef. Mss.]

Ἄντικρυς, adv. pro ἀντικρὺ ponitur aliquando, i. e. E regione, Ex adverso, ut ap. Thuc. 2. Οἰόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω, ubi Schol. annotat hic ἄντικρυς idem esse quod ἐξ ἐναντίας, semper tamen alibi signif. φανερῶς. Suid. quidem certe putavit ἀντικρὺ duntaxat, non item ἄντικρυς, accipi pro ἐξ ἐναντίας. Citatur tamen e Plut. Lycurgo ἄντικρυς itidem pro ἐξ ἐναντίας, ubi legitur, Ἄντικρυς καταστάς. || Ἄντικρυς, frequentius ac fere semper pro Aperte, Plane, Palam, Propalam. Lucian. (1, 684.) Ὕβρις ἄντικρυς καὶ ἀτιμία, Injuria est manifeste; vel Injuria est manifesta. Idem, (1, 201.) Φθόνος ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο. Plut. Pericle: Κρατῖνος δ' ἄντικρυς παλλακὴν αὐτὴν εἴρηκε. Idem in Fabio, Οὐ περιπλοκὰς, οὐδὲ παραγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθών. Idem, Πρὸς Γερμανοὺς ἄντικρυς ὑπὲρ Κελτῶν ἐπολέμησε, Aperte, s. Aperto Marte, ut Bud. vertit. Apud Eund. Lycurgo, ἡ ἄντικρυς ἀφαίρεσις, Manifesta ablatio. A Gramm. exp. φανερῶς, item διαῤῥήδην. Demosth. ἄντικρυς et σαφῶς copulat in Aristocrate. Suid. vult signif. ἀληθῶς in h. l. Ὑποβλήτους ἂν εἴπέ τις αὐτοὺς εἶναι καὶ νόθους ἄντικρυς. || Ἄντικρυς, Fere; cujus signif. exemplum hoc citatur e Gaza in Somnio Scipionis, Ὅστις ἀριθμὸς, σύνδεσμος ἄντικρυς ἁπάντων τῶν ὄντων ἐστί. [" Ἄντικρυς, Quint. Sm. 4, 376. 8, 323. 13, 97." Wakef. Mss. " Phrynich. Ecl. 194. Jacobs. Anth. 6, 169. Brunck. Apoll. R. 115. 186. 198. Aristoph. Fr. 249. Heyn. Hom. 4, 358. 524. 643. 5, 15. 16. 370. 459. 469. 470. 6, 164. 396. 474. 481. Manifeste, 5, 132. Plut. Alex. 133. Schm. Dionys. H. 3, 1360. Οὐκ—ἄντικρυς, Hephæstio p. 1." Schæf. Mss. Draco Straton. 60. " Prorsus, Omnino, Aristoph. Θ. 442. Π. 134. 328. 384. Ο. 962." Seager. Mss.]

Ἀπαντικρὺ, E regione, ἐκ τοῦ ἀντικρὺ, Ex adverso. Vide supra. [" Phrynich. Ecl. 195. Valck. ad Eran. Ph. 161. Thom. M. 83. Toup. Emend. 2, 203." Schæf. Mss. " Demosth. de Chers. p. 39. Xen. E. 6, 4, 4. Hippocr. 268, 39. 807(=55, 8. 484, 22.)" Scott. App. ad Thes.]

Καταντικρὺ, E regione, Ex adverso, καταντικρὺ τῆς ὄψεώς ἐστι. Thuc. 7, (57.) Πλαταιεῖς δὲ καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος. [" Fischer. ad Palæph. 87. ad Timæi Lex. 37. Ammon. 17. Phrynich. Ecl. 194. Duker. Præf. Thuc. 8. Heyn. Hom. 4, 524. —ὺ, —υς, Valck. ad Eran. Ph. 161. Thom. M. 83." Schæf. Mss.]

" ἈΝΤΙΓΟΝΕΙΟΣ, possessivum nomen a proprio
" Ἀντίγονος, ut Ἀντιγόνειος κλίνη ap. Suid., ἡ τοῦ
" Ἀντιγόνου, Lectica Antigoni. Sine diphthongo
" ETIAM Ἀντιγόνιος scribitur, ut Ἀντιγόνιος βόλος
" ap. Hesych. Jactus in ludo tesserario Antigonius
" dictus, ab Antigono inventore. Apud Eund. et
" Ἀντιγόνιον, (τὸ,) Nomen herbæ et floris. Est ab
" Ἀντίγονος et ALIUD derivatum, sed fem. gen., ni-
" mirum Ἀντιγονὶς, i. q. Ἀντιγόνειος s. Ἀντιγονία,
" veluti Ἀντιγονὶς ναῦς, Athenis inter sacras naves,
" ut Schol. Demosth. docet: proculdubio in ho-
" norem Antigoni regis, qui ob beneficia nominatus
" ab universa Græcia fuit Εὐεργέτης et Σωτὴρ, ut tra-
" dit Suid. Sed et Ἀντιγονὶς quædam φιάλη est ap.
" Athen. 11. ut Σελευκίς: forsan a similitudine ejus,
" qua Antigonus delectabatur. Ab Ἀντίγονος est
" ETIAM Ἀντιγόνεια, Urbis nomen: ut Ἀντιόχεια ab
" Ἀντίοχος. Item VERBUM Ἀντιγονίζω, Antigono
" faveo, Antigoni partes sequor, ut Ἀλεξανδρίζω.
" Rursum ap. Hes. legitur Ἀντίγονον· ἀκακία: quod
" VV. LL. puto præbuisse occasionem Ἀντίγονος
" interpretandi Sine malitia, itemque Beneficus. Sed
" videndum ne Ἀντιγόνιον scripserit, et ἀκακίαν
" Plantam intelligi voluerit. AT Ἀντιγόγγυοιαι, quod
" ap. Suid. legitur, exponiturque οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρ-
" ματος, mendosum est, proque eo scribendum Ἀν-
" τυγόχνοιαι." [* Ἀντιγονίς, Niceph. Greg. p. Hermann. Gr. Gr. 320. Ἀντιγονὶς καὶ αὐτὸ εἶδος ποτηρίου, ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου τὴν ἐπωνυμίαν εἰληφός. " Ἀντιγονὶς, Poculi genus, Bentl. Opusc. 12. Diod. S. 2, 440. Ἀντιγονίζω, Valck. Oratt. 225." Schæf. Mss. " Ἀντιγονίζω, τὰ τοῦ Ἀντιγόνου φρονῶ, Gram. anonymus in Cod. Par. 1630. p. 251." Boissonad. Mss.]

" ἈΝΤΙΚΥΡΙΚΟΝ, (τὸ,) vocarunt quidam eam
" Herbam, quæ vulgo Helleborus dicitur, s. Vera-
" trum. Vocarunt autem ἀντικύρικον nomine ab An-
" ticyra deducto, quæ est Urbs, in qua provenit.
" Steph. tamen Byz. duas Anticyras esse tradit, et in
" harum altera nasci. Extat porro hæc appellatio
" ἀντικύρικον ap. Hes. Sed et ap. Plin. legimus, Est
" etiamnum aliud sesamoides Anticyræ nascens, quod
" ideo aliqui Anticyricon vocant." [" Ἀντίκυρα, Bergler. ad Alciphr. p. 276." Schæf. Mss.]

" ἈΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ, Nom. propr. filii Herculis: unde
" Ἀντιοχίδαι dicuntur Posteri ipsius serique nepotes:
" et Ἀντιοχὶς φυλὴ Athenis tribus Antiochidarum,
" cujus mentio ap. Plat. Dicit vero et Demosth.
" Epitaph. Οὐκ ἠμνημόνουν Ἀντιοχίδαι Ἡρακλέους
" ὄντα Ἀντίοχον· δεῖν οὖν ἡγήσαντο ἢ ζῆν ἀξίως τῶν
" ὑπαρχόντων, ἢ τεθνάναι καλῶς. || Est etiam Nomen
" regis cujusdam Asiatici: a quo Urbs quædam de-
" nominata Ἀντιόχεια, ut Ἀντιγόνεια ab Antigono.
" Cujus urbis civis dicitur Ἀντιοχεὺς, et Ἀντιόχειος:
" fem. gen. Ἀντιοχίς: ut Steph. B. testatur, qui et
" alias Ἀντιοχείας memorat, duodecim videlicet. AT
" Ἀντιοχεύομαι, pro Fio Antiochensis, Donor civitate
" Antiochiæ: item, Sequor partes Antiochi, nescio
" unde afferant VV. LL. Fuerunt porro et alii An-
" tiochi, de quibus Suid., qui præterea annotat, Ἀν-
" τιόχειαν urbem dictam fuisse Ἀντιοχίδα quoque."
[" Ἀντιοχεὺς, Philipp. 21. Ἀντιοχὶς, Jacobs. Anth. 6, 238. Heindorf. ad Plat. Gorg. 167. Act. Traj. 1, 216. * Ἀντιοχικὸς, Diod. S. 2, 619." Schæf. Mss.]

Ἄντλος, ὁ, vel Ἄντλον, τὸ, Sentina. Dicitur et Ἀντλία. Od. O. (478.) Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ: ubi Didymus exp. τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου: ἄντλον, scribit Eust., ὁ τόπος ἔνθα τὸ ὕδωρ συῤῥέει τό,τε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν: quod, inquit, ἀντλία etiam dicebatur, ut ostendit is qui scripsit Ἄντλος, ἀντλία, δεξαμενή. Observandum autem est hic ἄντλον priore loco neutrum, posteriore ἄντλος masc. ab Eust. poni: si modo ipse ita scriptum reliquit, ac non potius ἄντλος utrobique. || Ceterum ἄντλον Hes. vult secundum quosdam signif. etiam Mare, pro qua signif. citatur Eur. Hec. (1025.) Ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος. || Item Ἄντλος, Acervus manipulorum, σωρὸς δραγμάτων, Hesychio. Secundum Suid. ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ. [Ἄντλος, Pind. O. 9, 79.: Sentina, Oppian. 5, 279.: Nicand. Th. 114. Addæus 1. Quint. Sm. 1, 352.: Manetho 6, 424. Κοσμηταὶ κήπων ἄντλοις ὕδωρ φορέοντες. Eur. Troad. 686. Heracl. 169. Glossæ: Ἄντλος· Sentina. Ἀντλία πλοίου· Sentina. Ἡ ἀντλία· Hic haustus. " Ἄντλος, Toup. Opusc. 2, 172. ad Timæi Lex. 64. Valck. Animadv. ad Ammon. 114. Jacobs. Anth. 6, 393. 9, 227. Lobeck. Aj. p. 346. Heyn. Hom. 7, 114. ad Charit. 673. Barnes. Troad. 686. Musgr. ibid. Id. Heracl. 169. Mare, Id. ad Hec. 1025. Steinbr. Mus. Tur. 1, 320. ad Lucian. 1, 340. ad Od. M. 411. Ἄντλον, ad Lucian. 1, 340. Jacobs. Anth. 9, 227." Schæf. Mss.]

[" Ἄντλος, Ἄντλον, Ἀντλία, quemadmodum Lat. Sentina, et Aqua sordida, i. e. mari in naves ingesta, s. per tenues rimas et juncturas hiantes sese insinuans: et, Ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit hæc aquæ illuvies, fœtoremque gravem et

molestum contrahit. Apud Zenob. c. 1. n. 23. Ἐμπόρου τινὸς τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας, Contigit sentinam, quæ per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerat, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navim sales liquefaceret. Metaph. Æsch. S. c. Th. 802. Πόλις τ' ἐν εὐδίᾳ καὶ κλυδωνίου· Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο, Aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores et depulsos, quantocunque impetu irruerent, intra mœnia penetrare non potuisse. Eur. Troad. 686. Ὁ δ' ἄντλος εἴργων ναός· ἣν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος, Undam insultantem a navi arcens: caute nimirum deflectendo et subterfugiendo molem fluctuum imminentem. T. H. ad Lucian. 1, 108."Ἄντλος Hesychio est etiam θάλασσα, atque ὁ σωρὸς τῶν δραγμάτων: posterior explicatio stabilitur auctoritate Nicandri Th. 114. Ἢ ὅταν αὐαλέου θέρεος μεθ' ἀλώϊα ἔργα Ζωσάμενος, θρίναξι βαθὺν διακρίνεαι ἄντλον. Ibid. 546. Τὸν μὲν ἔχις βουβῶνος ὑπὲρ γεάτοιο χαράξας Ἄντλῳ ἐν ὑπνώοντα χυτῆς περὶ τέλσον ἀλωῆς: ubi editi male ἄντρῳ: alteram, quæ unice vera est, lectionem præferunt Codd., et firmat Schol.: Ἐγγὺς ὕδατος, ἢ ἐγγὺς θημονίας, ἀμφότερα γὰρ τὸ ἄντλον σημαίνει. Darnaud. Lect. Gr. 18." Brunck. Mss.]

[* Ἄντλη, ἡ, i. q. ἄντλος. Alcæus Heracl. Alleg. 5. Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην, Multos nobis labores exantlandos dabit.]

Κάταντλος ET Ὑπέραντλος, (ὁ, ἡ,) ut κάταντλον vel ὑπέραντλον σκάφος, Cujus sentina exundat, inquit Budæus. J. Poll.: * Ὑπερκατέβη (τὸ κῦμα) εἰς κοίλην τὴν ναῦν, εἰσέπεσε· κάταντλον ἦν τὸ σκάφος. Usitatius est ὑπέραντλον σκάφος, quod ab eod. alibi ponitur. Transfertur autem ὑπέραντλος et ad alia, pro Redundans, Exuberans, Circumfluens: unde ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου dicit Lucian. (1, 108.) Exuberantem improbitatem hominum, et quæ omnem modum supergreditur. Apud Eund. (1, 129.) dicit Plutus de prodigo, Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος γενόμενος ἐπικλύσω αὐτόν. Sed et cum gen. interdum ponitur; ut ὑπέραντλος συμφορᾶς [sic] ap. Eur. (Hipp. 767.), Cui calamitas exuberat, et major est quam ut ei ferendæ par sit. ET Ὑπεραντλεῖσθαι ap. Lucian. (1, 653.) pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος. [Κάταντλος, J. Poll. 1, 77, 113. " Plut. Mario 790. HSt. Αὐτὸς δὲ ἤδη τοῖς τε πόνοις ἀπειρηκὼς, καὶ ταῖς φροντίσιν οἷον ὑπέραντλος ὢν καὶ κατάπονος τὴν ψυχὴν— οὐκ ἀνέφερε." Seager. Mss. " Heraclitus ad Amph. Ἐὰν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα." Gataker. Mss. " Toup. Opusc. 1, 516. Valck. Hippol. p. 246.; Diatr. 170. ad Lucian. 1, 340. Meleager 77." Schæf. Mss.]

[" Ὑπέραντλος, ut et κάταντλος, prius de navi dicitur, de cursu navis, de naviculario ipso. Pro secundo facit Suid. Ὑπέραντλον· πλήρη. Οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον. Pro tertio Diphilus Comicus ap. Athen. 292. Ναύκληρος ἀποθύει τις εὐθὺς ἀποβαλὼν Τὸν ἱστὸν, ἢ πηδάλια συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτία γ' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: ita scribendi sunt isti versus. Toup. ad Suid. 3, 251. Ναῦς ὑπέραντλος, Cujus Sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius, neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet, ne mersa navis intereat. Philo 884. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἕρμα ὢν ἐναυβάρει, δέος παρασχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται. Apud Dion. Cass. 473. Mæcenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens, Augustum adhortatur ut ejus gubernacula capessat: Μήτ' οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιίδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι· μήτε περὶ ἕρμα περιῤῥαγῆναι ἐάσῃς. Phædra ap. Eur. Hipp. 767. dicitur χαλεπᾷ ὑπέραντλος οὖσα συμφορᾷ." Brunck. Mss.]

Ἀντλίον, τὸ, Vas, quo aqua sentinæ exhauritur; quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Ἀντλία, ἡ, secundum Bud., Ministerium et pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. Oniroer. Συνέβη δὲ,

A τοῦτον ἰδόντι τὸν ὄνειρον, εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι. [Soph. Phil. 482. T. H. ad Lucian. 1, 340. Eur. Hec. 1018. Aristoph. Pac. 17. 18. Plura vide in Ἄντλος. " Valck. ad Ammon. 107.: ad Lucian. 1, 340. Toup. Opusc. 2, 172. Brunck. Aristoph. 3, 119." Schæf. Mss.]

" Ἀντλεία, ap. Hes. bis scriptum pro ἀντλία, ex- " poniturque καδίσκος, σκάφη, τοῦ πλοίου τὸ σκαφίδιον. " Intellige autem σκάφης et σκαφίου nomine, Vas " haustorium s. Haustrum." [Forma ἀντλεία etiam a Schneidero agnoscitur; sed procul dubio corrupta est, cum a verbo nihili ἀντλεύω derivanda esset.]

Ὑπάντλεια, τὰ, Vasa ærea, Cadi, Hes. [A Schneidero non agnoscitur. Omnino leg. * ὑπάντλια, quod etiam ordo verborum in Hesychio admittit. Silet tamen Albert. Vide quæ modo in Ἀντλεία notavimus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄντλιον· ὑπάντλιον.]

¶ Ἀντλέω, Haurio, Exhaurio. Proprie Exhaurio sentinam, ut usurpatur a Luciano (1, 424.) Aristot. Œcon. 1. Τὸ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἔστι. Jo. 2, (8.) Ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. || Reperitur

B ἀντλεῖν positum etiam pro Infundere, Anthol. Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας. || Ἀντλεῖν, Exhaurire laborem, Exantlare, quod vulgus dicit Exanclare. Æsch. Pr. p. 27. meæ Ed. (v. 375.) Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic ap. Eur. (Hipp. 898.) ἀντλεῖν βίον, Ærumnosam vitam exantlare. Lucian. (1, 672.) Ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. In VV. LL. scribitur Ἀντλάω quasi signif. i. q. ἀντλέω, cum tamen non possit ἀντλάω aliud esse quam ἀνατλάω, ex eo factum per sync. et ita accipit hoc v. Etym., cum scribit, Ἀντλῶ, παρὰ τὸ ἄντλον, τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντλᾶν καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσφιγμένων τόπων εἰσερχόμενον. [" Verumtamen composito verbo * Καταντλάω notione Affundendi, Perfundendi, usus est Nicander ap. Athen. 3. 126. Ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον." Schweigh. Mss. Ἀντλούμενος ὄλβῳ, Manetho 4, 93. Glossæ: Ἀντλέω· Haurio. Ἀντλῆσαι· Anclare. " Ἀντλέω, Theognis 681. Valck. Hippol. p. 233. 261. 276. ad Lucian. 1,

C 340. 672. ad Phalar. 295. Lucianus Ep. 32. Dionys. H. 2, 1209. θάλασσαν, Jacobs. Anth. 11, 307." Schæf. Mss.]

Ἄντλημα, τὸ, Haustus, vel Haustio, si dici posset. Exp. etiam Perfusio a Ruellio ap. Diosc. 4, 64. Καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντληθὲν ὑπνοποιόν ἐστι. Interpr. enim, Eorundem fotu et perfusione somnus allicitur. Fuerit tamen alioqui ἄντλημα etiam Infusio, quemadmodum ἀντλεῖν pro Infundere annotavimus paulo ante. || Est etiam ἄντλημα, Vas ad hauriendam aquam, Haustorium, vel Haustrum, ut e Lucr. (5, 317.) interpr. Valla. Jo. 4, (11.) Ἄντλημα οὐκ ἔχεις, pro ἀντλητήριον. [Gl. Ἄντλημα· Hauritorium. " Plut. Mor. s. 974. Wytt." Seager. Mss. " Ad Mœr. 195." Schæf. Mss.]

[* Ἄντλησις, ἡ, i. q. præc. voc. Glossæ: Ἄντλησις· Haustus. Ælian. V. H. 1, 24.]

Ἀντλητὴς, VEL Ἀντλητὴρ, ῆρος, ὁ, Haustor. Sed ἀντλητὴρ exp. etiam κάδος ναυτικὸς ab Hes. Cadus nauticus. Secundum Eust. autem ἀντλιαντλητήρ, Vas,

D quo aqua sentinæ hauritur; et scribit quendam e vett. tradidisse ἀντλιαντλητῆρα, non κάδον appellandum esse. || Est vero et Cyathi nomen ap. Athen. (424.) qui et ἀρυστὴρ dicitur. [Ἀντλητὴρ, J. Poll. 10, 31. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀντλιαντλητῆρα. Μένανδρος Μεσσηνίᾳ· Οἱ δ' ἁρπάσαντες τοὺς κάδους τοὺς στρογγύλους, Ὕδρευον ἀνδρειότατα κηπ...(an * κηπίδια?) πάλιν. Ἤντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν, Ἀλλ' ἀντλιαντλητῆρας. Ἀριστοφάνης δὲ Προαγῶνι καὶ Ἐπίλυκος * Κοραλίσκῳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντλίον κεκλήκασιν. " Ἀντλητὴρ, Zeun. Ind. Xen. K. II. s. v. κύαθος. Lex. Herod. 176. Manetho 4, 257. Ἀντλητὴς, Callim. 1, 430." Schæf. Mss. * " Ἀντλῆτις, Suid." Wakef. Mss.]

Ἀντλητήριον, τὸ, idem Vas, quod et ἀντλητήρ. Dio, Οὔτε γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον. [Gl. Hauritorium. " Schol. Æsch. S. c. T. 802." Boissonad. Mss. " Thom. M. 473. 479." Schæf. Mss. " Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

[* " Ἀντλητὸς, Toup. Opusc. 2, 224." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Const. Manass. Chron. 259, 6669." Kall. Mss.] A

[* Ἀναντλέω, Exantlo. Strabo 3. p. 218. πόνους, Dionys. H. 8, 51. "Eus. Mort. Pal. 12. Hesych. Infundo, Clem. Alex. 182." Wakef. Mss.]

Ἀπαντλέω, τλήσω, Haurio alicunde, Exhaurio. Capitur etiam metaph. pro Hauriendo minuo; ut ap. Æsch. Pr. p. 10. meæ Ed. (v. 83.) τί σοι Οἷοί τε θνητοὶ τῶν δ' ἀπαντλῆσαι πόνων; Ubi Schol. male ἐλευθερῶσαι, cum duntaxat sit ἐπικουφίσαι: ut ap. Eur. (Alc. 355.) ἀπαντλοίην ἂν βάρος ψυχῆς, i. e. ἐπικουφίσαιμι, Allevarim, Allevare possim, vel Lenierim. Ἀπαντλοίην ἂν Hes. exp. ἐπικουφίσαιμι ἂν, ex h. l. Eur. aut simili quopiam verba illa sumens. Sunt et qui exp. hic Exhaurire possim; sed Exhaurire est plus quam ἐπικουφίζειν: nam qui exhaurit aquam loci alicujus, nihil prorsus in eo relinquit; qui simpl. ex ea haurit, eam minuit, non locum prorsus evacuat. Passiva voce est Ἀπαντλέομαι, Haurior. Citatur autem in VV. LL. e Diosc. 5, 23. Ἀπαντλούμενον νομὰς ἵστησι, pro Nomas fotu cohibet. At ibi legitur non ἀπαντλούμενον, sed καταντλουμένη, statim initio, Ὀξάλμη ὠφελεῖ καταντλουμένη πρὸς νομὰς κ.τ.λ. et exp. a Ruellio, Acida muria contra nomas fotu auxiliatur. Et sic passim ap. Diosc. participium hoc usurpatur; item verbale κατάντλημα, ut 5, 21. non semel. Vide paulo post. [" Ad Orest. 1641. Wakef. Alc. 361.; S. C. 4, 143. Jacobs. Anth. 12, 103." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπαντλητέον, Geopon. 6, 18." Kall. Mss.]

Ἀπάντλησις, ἡ, Haustio, Exhaustio, ET Ἀπάντλημα, Quod haustum est, eod. modo quo a καταντλεῖν dicitur κατάντλησις et κατάντλημα. [Neutra vox in Schneider. Lex. legitur. " Aristot. Probl. s. 2, 33. Plut. de Stoic. Repugn. 1049." Kall. Mss.]

" Διαντλάω s. Διαντλέω, Exhaurio, Exantlo." [Πόλεμον, Plato Menex. 289=2, 241. νόσον, Pind. P. 4, 521. πόνους, Eur. Andr. 1217. Plut. Arato 52. " Eur. Herc. F. 1373. Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας." Seager. Mss. " Mitsch. H. in Cer. 155. 260. ad Phalar. 295. Dionys. H. 2, 1088." Schæf. Mss. " Æsch. Socr. 39. Schol. Il. N. 507. Vitam traho, Ælian. V. H. 465." Wakef. Mss.]

[* Διαντλίζω, Exhaurio. Hippocr. 18, 15.]

[* " Προδιαντλέω, Ante exhaurio, et metaph. Ante conficio. Athen. 5. init. Πολὺς λόγος προδιήντληται, Multa verba jam in superioribus facta sunt." Schweigh. Mss.]

[* Εἰσαντλέω, Infundo, Ingero. Athen. 416.]

Ἐξαντλέω, Exhaurio, Haustam aquam aut aliud effundo. Lucian. (1, 129.) Πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν: unde Ἐξαντλοῦμαι pass. Idem (1, 800.) Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaph. ap. Eund. (1, 128.) Πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. Naz. autem dixit Ἐξαντλεῖν ὧν ἔχομεν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν ἔχομεν. ‖ Ἐξαντλεῖν, Exantlare et perferre, inquit Bud. citans hæc Basilii verba de homine loquentis, Ζῶον μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γενετῆς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἑσμὸν ἐξαντλοῦν, Exantlans. Sic autem Eur. ante eum ἐξαντλεῖν γόους, Exantlare luctus, (Suppl. 838.) i. e. Perferre. [Τὸ πολὺ τῆς οὐσίας, Alciphr. 1, 21. Glossæ: * Ἐξαντλάω· Exhaurio. Ἐξαντλέω, Exhaurio. Ἐξαντλεῖ, δαπανᾷ· Exantlat. Ἐξαντληθήσεται· Exhaurietur. " Ad Orest. 1641. Musgr. Troad, 198. ad Lucian. 1, 672. 803. ad Phalar. 295. Markl. Suppl. 838. Fut., Eldik. Suspic. 40. Valck. Hippol. p. 233. Brunck. Orest. 845." Schæf. Mss. " Ἐξαντλέω (Vitam,) Menander ap. Stob. 343. Eximo, Heliod. Æth. 7." Wakef. Mss.]

[* Ἐξάντλημα, τὸ, Haustrus, Haustrum. Aretæus 8, 12.]

[* Ἐξάντλησις, ἡ, Exhaustus, Gl.]

[* Ἀνεξάντλητος, ὁ, ἡ, Inexhaustus, Gl. " Chrys. Serm. 112. T. 6. p. 935. Αἱ πηγαὶ τὸν πότον πλουσίως παρέχουσαι, ἀνεξάντλητον ἔχουσι τὸν θησαυρόν." Seager. Mss.]

Μετεξαντλέω, Haustum transfundo. Athen. 5. Μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις, quod Bayf. interpr. Rursusque aquam marinam extraxit machinis.

[* Συνεξαντλέω, Una vel Simul exhaurio.]

[* Ὑπεξαντλέω, Exhaurio v. c. sentinam. Eur. Ion. 927. Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, Πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο.]

Ἐπαντλέω, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ; ut ἐπαντλῶ ὕδωρ, Haustam aquam infundo; nam exponendo simpl. Infundo, non puto proprietatem hujus exprimi verbi, Lucian. (1, 129.) Ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. Sic et (1, 379.) Εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaph. pro Impleo; unde ap. Plut. (6, 406.) Ὅρα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον, Refertum, Abundans. Quo pertinet quod in VV. LL. habetur sine auctore Ἐπηντλημένος ταῖς φροντίσι. Sed et τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eod. metaph. genere dicitur a Synes. ut videlicet Lat. Funditare verba. Bud. tamen ἐπαντλεῖν τῶν λόγων ait esse ap. illum Fundere verba; sed malim frequentativo Funditare uti. Existimo autem illud loquendi genus ex hoc (Eur.) Jambico sumsisse Synes. B Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους: qui affertur a Plut. (8, 1.) Sed Synes., ut videmus, genitivo usus est. Philo de V. M. 1. Ἀναπεπταμένοις ὠσὶ τοῦ πάππου μυρίας διαβολὰς ἐπήντλουν. ‖ Ἐπαντλεῖν, ap. medicos, quod et καταντλεῖν, et ἐπιβρέχειν, et καταιονᾶν, Infundere ad fovendum, vel Infusione fovere. Gal. Ἐπαντλεῖν οὖν χρὴ τοῖσδε διὰ τρίτης ἢ τετάρτης ὕδωρ θερμὸν, ὅρον ἔχοντα τοῦ παύσασθαι τῆς καταιονήσεως τὴν εἰς ὄγκον ἐρυθρὸν ἔπαρσιν τῶν σαρκῶν. Et pass. Ἐπαντλεῖσθαι: ut Diosc. 2, 99. Οὖρον ἀνθρώπου πρὸς δῆξιν ἁρμόζει ἐπαντλούμενον, deinde, Τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα, κυνοδήκτοις, Si pars foveatur illa. [Plato Phædro 253=205. Bas. 1. Κἂν ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν, ὥσπερ αἱ Βάκχαι, ἐπὶ τὴν τοῦ ἐρωμένου ψυχὴν ἐπαντλοῦντες, ποιοῦσιν ὡς δυνατὸν ὁμοιότατον τῷ σφετέρῳ θεῷ." Seager. Mss. Lucian. 8, 275. n. Ὄχλον ὀνομάτων τῷ θηρίῳ, Ælian. H. A. 16, 51. 4, 43. " Ad Lucian. 1, 379. 672. ad Diod. S. 1, 39. 294. Toup. Opusc. 1, 203. Valck. Hippol. p. 261. Plut. Mor. 1, 423. Wakef. Trach. 992. Jacobs. Anth. 9, 432. Wakef. C S. C. 4, 143. Boissonad. Philostr. 553." Schæf. Mss. " Eur. Inc. Fr. 11. Ingero in aliquem, Heliod. Æth. 86. Philostr. 173. 249. 531. Philo J. 609. Hauriendo impleo, 719.; et ita pass., 1080. Sicco, Diod. S. 29." Wakef. Mss.]

[" Ἐπαντλέω. Χώρα ἐπαντλεῖσθαι dicitur, quæ aqua in eam infusa s. derivata irrigatur. Diod. S. 1, 309. de insulis in Nilo, ὧν τὰς μὲν ὑπὸ Αἰθιόπων ἐπαντλουμένας γεωργεῖσθαι κέγχρον. Hoc explicat Strabo 1174. Νήσους δ' ὁ Νεῖλος κατεσπαρμένας ἔχει παμπόλλας, τὰς μὲν καλυπτομένας ὅλας ἐν ταῖς ἀναβάσεσι, τὰς δ' ἐκ μέρους· ἐποχετεύεται δὲ τοῖς κοχλίαις τὰ λίαν ἔξαλα, Quæ vero mari eminent, infusa cochlearum ope aqua irrigantur. Ita ἐπάντλησις, Aquæ ad irrigandum derivatio, quæ si ex infimo loco in altum evehenda est, cochlearum ope tollitur, ut in Babylonicis hortis, erant πρὸς τὰς ἐπαντλήσεις τῶν ὑδάτων ὄργανα, δι' ὧν ἀνεσπᾶτο πλῆθος ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ." Brunck. Mss.]

Ἐπάντλημα, (τὸ,) ET Ἐπάντλησις, (ἡ,) ap. Medicos, Infusio aquæ, vel alius liquoris, fovendi potissimum D gratia. Vel, Ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, s. fovendi eo aliquam corporis partem: unde Fotus etiam redditur, et Fomentum. Diosc. 2. Ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, Ejus fotus gangrænæ utilis est, vel Eo fovere gangrænam utile est. Sic in loco, qui paulo ante cum ἐπαντλεῖν citatur, fuit, Τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα κυνοδήκτοις (ἁρμόζει,) Si illo foveantur, vel Si illis infundatur. ‖ Ἐπάντλησις, Infusio aquæ in hominem qui lavatur, Bud. e Gal. Vide Κατάντλημα et Κατάντλησις. [Ἐπάντλησις, Diod. S. 2, 10.]

Καταντλέω, Hausta aqua perfundo, et proprie cum magna quadam abundantia. Alioqui simile est τῷ ἐπαντλεῖν. Dicitur metaph. ut ap. Aristoph. Σ. (483.) ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος Ταῦτα ταὐτά σου καταντλῇ, His accusationibus te asperget, Has accusationes in te fundet, vel funditabit. Et γέλωτα καταντλῆσαί τινος, Risu obruere, inquit Bud., vel Ridendum exponere. Plato de Rep. 7. (171.) Καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, Majore ludibrio philosophiam

afficiemus. || Καταντλεῖν, usitatum medicis, ut de ἐπαντλεῖν modo dictum est. Sed ut e Gal. modo habuimus, Ἐπαντλεῖν τοῖσδε ὕδωρ θερμὸν, ita sciendum est ab eod. dici inversa illa constr. καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ: ut, Καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν, διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας. Sic Idem, Ἐλαίῳ γε μὴν ἀπ' ἀρχῆς τῆς θεραπείας οὐχ ὕδατι καταντλῶ τὸ πεπονθὸς μόριον, Perfundo oleo s. foveo. Sic ap. Diosc. καταντλεῖν θαλάσσῃ τὰ ἕλκη. Et pass. voce dicitur vicissim ipsum ὕδωρ, vel ipsum ἔλαιον καταντλεῖσθαι, Infundi fotus gratia, i. e. eo foveri pars ægra. Aphrod. Probl. 1. Τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον, quod in VV. LL. redditur Calidum oleum perfusum prodest. Cum potius dicendum sit, Si calido oleo pars illa perfundatur. Aut, Calidum oleum infusum, Si calidum oleum infundatur. Aut, Si calido oleo pars foveatur. Vel, Calidi olei fotus. Sic, Καταντληθεῖσα θερμὴ ἀμόργη ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ, Diosc. Idem, Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κάταγμα πωροῖ τάχιον, Si ossa fracta eorum decocto foveantur, celerius solidantur. Sed et καταντληθεῖσα exp. ap. Eund. 3, 11. e Barbaro et Marcello, Calens imposita. || At Καταντλήσας τὴν λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον alio modo ab eod. Diosc. dicitur: ubi καταντλήσας quidam interpr. Ex alto fundens: alii, Transferens. [Gl. Καταντλέω· Fomento. Κατάντλησόν με· Fomenta me. Athen. 221. Δοκεῖτέ μοι σφοδροῖς κατηντλῆσθαι λόγοις. "Method. ap. Epiphan. Hær. 64. c. 70." Routh. Mss. "Casaub. ad Athen. 78. Apoll. Dysc. 76. Mœr. 71. 73. et n.: Musgr. Herc. F. 871. Ruhnk. Hist. Orat. 91. Heindorf. ad Plat. Lys. 6." Schæf. Mss. "Diog. L. 279. Cum accus., Joseph. 347, 13. De oratoribus, Longin. 12. fin." Wakef. Mss.]

[* "Καταντλητέον, Geopon. 16, 7." Kall. Mss.]

[* Καταντλάζω, Nicander ap. Athen. 3. p. 126. Ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον, i. q. καταμίγνυε. Ita Schneider. Lex.; sed Schweigh. Mss. (quem vide in Ἀντλέω,) illud κατάντλασον derivat a καταντλάω.]

Κατάντλημα, τὸ, ET Κατάντλησις, (ἡ,) i. q. ἐπάντλημα et ἐπάντλησις, sed illa his usitatiora, et quidem de Perfusione, quæ fit fotus gratia, potius quam de alia ulla. In VV. LL. exp. κατάντλημα, Fomentum, quod cum infusione fit, Fotus, q. d. Exhaustio. Quod postremum verbum perperam additur. Diosc. 1. Κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Foliorum decocto podagras foveri utilissimum est. Ibid. Ἐν καταντλήμασι καὶ πυριάσεσι redditur, In liquidis et siccis fomentis. [" Longin." Routh. Mss. "Mœr. 73." Schæf. Mss. "Κατάντλησις, Stob. 550. Erot." Wakef. Mss.]

[* Ἐγκαταντλέω, UNDE * Ἐγκατάντλησις, ἡ, Exhaustio, Actio exhauriendi, Hippocr. Εὐσχημ. 4. Actio perfundendi aqua vel alio liquore aliquam corporis partem, ubi al. * Ἐγκατακλύσιος, al. * Ἐγκαταπλήσιος.]

[* Μεταντλέω, Transfundo hauriendo. Pallad. Epigr. 72. Καὶ συγκυκῶσα καὶ μεταντλοῦσα πάλιν. "Const. Manass. Chron. p. 41." Boissonad. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 238." Schæf. Mss. "Geopon. 615." Wakef. Mss.]

Περιαντλέω, Circumfundo. Plut. (8, 2.) Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους, μᾶλλον δὲ περιαντλῶν λόγους ἀνθρώπῳ λαλοῦντι μὲν πρὸς τοὺς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ τῶν λαλούντων. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον, de quo modo dictum fuit. Diosc. 2. Περιαντλούμενον κνησμοὺς πραΰνει. [" Epiphan. Hær. 78. p. 1038." Routh. Mss. "Schol. Oppian. H. 1, 155." Wakef. Mss.]

[* Προαντλέω, UNDE * Προάντλησις, ἡ, Fotus. Trallian. 1. p. 18. Ὥστε δυνηθῆναι κατασχεῖν εἰς τὰ κάτω μᾶλλον τὴν ὕλην προτραπεῖσαν διὰ τῆς προαντλήσεως ἅμα καὶ ἀνατρίψεως, Ut materia, quæ fotu simul et fricatione accita fuerit, ad ima potius derivari possit.]

Προσαντλέω, ήσω, Haurio, i. q. ἀντλέω. Addunt VV. LL. esse etiam Fovere ap. Alex. Trallian. [Vide præc. voc.]

[* Συναντλέω, Simul haurio, Simul laboro, Simul perficio. Eur. Ion. 199. Ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὃς Κοινοὺς αἰρόμενος πόνους Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ.]

[* Ὑπαντλέω, Exhaurio, UNDE * Ὑπάντλησις, ἡ, Exhaustio velut e sentina, Diod. S. 2, 10. ubi v. not.]

ἌΝΤΡΟΝ, τὸ, Antrum, Locus subterraneus aut profundus. Hesych. Lucian. (2, 27.) Καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Ammon. inter ἄντρον et σπήλαιον ita distinguit, ut ἄντρον Caverna sit sua sponte orta, σπήλαιον autem manufacta. Quam tamen differentiam Hes. non observat, qui ἄντρον esse dicit σπήλαιον, ἢ σπήλαιον σκοτεινόν. In VV. LL. signif. etiam Cuniculos, et Atramentarium in Anthol. ἀπὸ τοῦ ἄνω τετρῆσθαι. [Gl. Ἄντρον· Antrum, Cavea, Caverna. " Ammon. 18. Longus 5. Villois. 7. Fischer. Ind. Palæph. Ἀ. Νυμφῶν, Toup. Append. in Theocr. 4. Πανὸς, Opusc. 2, 277." Schæf. Mss. "Templi adyta, Lycophr. 208." Wakef. Mss.]

[* Ἀντροδίαιτος, ὁ, ἡ, In spelunca vivens, Orph. H. 31, 3. Minervæ epith. "Pierson. Veris. 30." Schæf. Mss.] *

Ἀντροειδής, ὁ, ἡ, Antri formam habens. Ἀντρώδης, Antri plenus, Cavernosus, σπηλαιώδης, Hes. [" LXX. Interpr. Ἀντροειδής, Euclid. 603. Procop. 3 Reg. 2." Wakef. Mss.]

[* Ἀντροφυής, ὁ, ἡ, In antris natus. Oppian. H. 3, 210. Cf. * Κοιλοφυής, ap. Eund. ibid. 3, 653.]

[* Ἀντροχαρής, ὁ, ἡ, Antris gaudens, Libenter in antris agens, Orph. H. 10, 12. Panis epith.; 50, 5. Nympharum, Ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι. "Pierson. Veris. 30." Schæf. Mss.]

[* Ἄντροθε νέομαι, Ex antro Chironis redeo, Pind. P. 4, 181.]

Ὕπαντρος, ὁ, ἡ, Qui sub antro est vel in antro degit; ut ὕπαντρος γῆ, et ὕπαντρος πέτρα, quod VV. LL. Saxum cavum interpr.; item ὕπαντροι ap. Hes., Qui in antris latitant aut degunt. [Ælian. V. H. 785. "Cavernosus, Strabo, Myth. 204." Wakef. Mss.]

"Ἀντραῖος, (α, ον,) Nom. τοπικὸν ex ἄντρον signif. "σπήλαιον, teste Steph. B. qui Eur. in Capris eo uti "scribit, afferens et fem. ἀντραία. SED ET Ἀντρίτης, (ὁ,) inde dicendum esse tradit." [" Eur. Æg. Fr. 11. p. 415." Seager. Mss.]

Ἀντριὰς, άδος, ἡ, Quæ libenter in antris versatur, ἡ τοῖς ἄντροις φιλοχωροῦσα, Suid., cujus hoc exemplum affert e quodam, quem non nominat, auctore: Ὀφρ' εἴην λιπαρὸν παίγνιον ἀντριάδων. [" Valck. ad Theocr. 10. Id. p. 9. Jacobs. Anth. 7, 284. 8, 117. Bast Lettre 147." Schæf. Mss. "Theod. 2." Wakef. Mss.]

"Ἀντρὼν, ῶνος, s. Ἄντρων, ωνος, Urbs quædam "Thessaliæ, ex eo nominata, quod οἱ ἐκεῖ τόποι ἀντρώδεις εἰσὶν, h. e. σπηλαιώδεις καὶ ὑπόνομοι, atque "adeo εὐφυεῖς πρὸς μύλωνας ἔχει λίθους. Dicuntur "igitur hinc Ἀντρώνιοι ὄνοι proverbialiter οἱ πρὸς "ἄλετον δεξιοί. Ita Steph. B. et Eust. At Suid. "Ἀντρώνιον ὄνον dici vult ὡς μεγίστων γινομένων ἐν "Ἀντρῶσιν. Unde proverbialiter Ἀτρώνιος ὄνος dici "putatur de Magno et stolido, quod Antrone magni "reperirentur asini, joco petito ex homonymia vocabuli ὄνος. Vide et Etym."

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, ap. poët. Ambitus et Circumferentia, proprie quidem currus: sed transfertur et ad alia. Idem autem valere dicit Eust. ἄντυγα et ἴτυν et κύκλον, masc. vel neutro gen. et ἀψῖδα s. ἀψίν. Ἄντυξ, inquit Hes., ἅρματος περιφέρεια. Alii, ἡ περιφέρεια ἀνωτάτη τοῦ ἁρματίου δίφρου. Item ἄντυγες plur. αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων, secundum Suid. citantem hunc versum, Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. Hesiod. (Sc. 64.) Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον. (Il. E. 728.) Δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν. Et Λ. (535.) καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, Ambitus, qui sunt circa sellam curulem. In VV. LL. ἄντυξ exp. Summa curvatura rotarum, Semicirculus ante currum amplectens ambas rotas, Gyrus rotæ superior. Ponitur etiam interdum ἄντυξ s. ἄντυγες pro Toto curru: ut etiam potest accipi in versu, quem citat Suid., ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων: et in Anthol. ἄντυγα quidam vocavit Currum, a parte totum. Est et ἄντυξ ἀσπίδος, Orbis clypei: ut Il. Z. (118.) Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. Dicitur et ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας, inquit Eust.: unde et ἄντυγα χορδῶν dixit Eur. (Hipp. 1135.) Item ἄντυγι

μηρῶν dixit quidam in Anthol. pro Circumferentia s. Ambitu femorum, vel Rotunditate. || Dicitur vero *ἄντυξ* etiam de cœlo, videlicet *οὐρανοῦ ἄντυξ*, sicut et *οὐρανοῦ ἀψὶς*, quasi dicas Fornix cœli: a Lat. poëtis dicitur itidem metaph. Axis cœli. Eust. Ἡ *μεταφορὰ δὲ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν*, ut ostendit illud, *ἐξ ἀντύγων οὐρανίων*. || Denique et temporis *ἄντυγα* dixit Nonn. quasi Gyrum temporis s. Circulum; quod tempus circumagi et circumvolvi videatur. [Gl. Ἄντυξ· Pertica, Temo, Virg. Antus, Ancus. Ἄντυγες· Clitellæ. Theocr. 25, 247. Auctor Rhesi 118. Callim. 3, 140. *ἄντυγες φορέουσι*. T. H. ad Lucian. Dial. Deor. 25. " Heyn. Hom. 5, 48. 131. 7, 520. Timæi Lex. 38. et n.: Musgr. ad Eur. p. 197. Theocr. 2. fin. 22, 184. Bibl. Philol. 3, 196. Valck. Hippol. p. 285. 290. Iphig. A. 229. Musgr. Iph. T. 110. Rhes. 987. Herc. F. 1297. Jacobs. Anth. 10, 294. 308. 11, 196. 270. 12, 256. Monum. Byz. 34. Lobeck. Aj. p. 369. Currus, Eur. Phœn. 1200. ad Il. E. 262. Z. 117. Musgr. ad Hippol. 1135. Moschus 2, 88. Wakef. S. C. 3, 56. ad Callim. 1, 121. ad Lucian. 1, 279. Brunck. Phil. 678. Dionysius 2. Jacobs. Anth. 10, 192. Ἄντ. clypei, Heyn. Hom. 5, 203." Schæf. Mss. " Pars citharæ, Eust. Il. 456." Wakef. Mss.]

" Ἀντυγόχνοιαι, vide Ἀντιγόνειος. Dicitur et ci-" tra compos. *ἀντύγων χνόαι*, quod Hes. exp. *ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, οἱ τροχοί*."

Εὐάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Pulcram circumferentiam aut orbem habens, * *εὐάξων*, Suid. " Εὐάντυξ, Pulcros " habens *ἄντυγας* s. axes." [Paul. Sil. Ecphr. 121. *κορυφὴν εὐάντυγα νηοῦ Ἀναστήσας*.]

Θρανσάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Frangens canthum s. orbem currus, Aristoph. N. (1264.) Ὦ *σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θρανσάντυγες Ἵππων ἐμῶν*: ubi tamen Interpres non male legit * *θρανσάμπυκες*, propter sequens *ἵππων*.

[* " Κυανάντυξ, υγος, (ὁ, ἡ,) Synes. H. 9, 45. (*οὐρανοῦ*.)" Boissonad. Mss.]

Ὑψάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Alte cameratus, Altos fornices habens, [Schneidero susp. " Nonn. Jo. 5, 5." Wakef. Mss.]

Ἀντυγωτὸς, (ἡ, ὸν,) Colligatus, Alligatus in modum *τῶν ἀντύγων*. A v. Ἀντυγῶ deductum, inquit Suid., qui *ἀντυγωτὸς* exp. *συνδεδεμένος*, Hes. *ἀναδεδεμένος*.

[* Καταντυγώδης, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 17, 2.]

ἈΝΥΩ, item Ἀνύτω vel Ἀνύττω, thema illud magis poët., hæc magis pros., Perficio, Efficio, Conficio, Perago, Expedio. Ἀνύσας *τὸ ἔργον*, Cum opus confecisset s. perfecisset. Od. Π. (373.) *ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα*. Invenitur etiam *ἀνύσας πολλὴν ὁδὸν*, pro Cum viam longam confecisset: Sic et *δρόμον ἀνύειν*, Cursum conficere s. exigere; et O. (294.) *ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ*, Conficeret cursum per mare. Alii exp. Transmitteret. *Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα*, Theocr. (1, 93.) Peragebat amorem acerbum, i. e. Transigebat tempus in acerbo amore. Citatur item *ἀνύω εἰρεσίαν*, ex Anthol. pro Expedio remigationem. Ibid. *ἤνυσεν ὑμέναιον*, Peregit nuptias. Ceterum Hom. teste Eust. dixit *ἀνύειν*, sexta conjugatione: qui autem post eum fuerunt Attici, *ἀνύτειν*, tertia conjugatione, quemadmodum *ἀρύεσθαι* dicitur et *ἀρύτεσθαι*. Ubi notandum et *ἀνύτειν* et *ἀρύτεσθαι* scribere Eust. unico *τ*. Scriptum tamen reperitur *ἀνύττειν* cum *ττ* in certis quorundam Auctorum locis: ut Aristoph. Thuc. Plat. et Suid. *ἀνύττειν* itidem habet. Sed ap. Xen. non semel cum simplici *τ* habetur. Verum suspecta esse possint in hac scriptura exemplaria. Hoc constat, si *ἀνύττω* dicatur Attice, lingua communi dici *ἀνύσσω*; cujus tamen nullum exemplum reperire potui. Præterea Schol. Thuc. scribit Atticos pro *ἀνύττειν* dicere *ἀνύτειν*. Plato de Rep. 6. (74.) Ὁ *πράττων ἂν, ἀλγῶν τε πράττοι, καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύττων*; Suid. e quodam Historico citat, Ὁ *δὲ Νῖνος ἐν ἀμηχανίᾳ ἦν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύττειν*, i. e. *πράττειν*, inquit. Ibid. Ἐπεὶ *οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύτειν οἱ βάρβαροι*. Lat. dicunt Nihil promovere. Dicunt etiam interdum Nihil agere, eod. modo quo dicitur *οὐδὲν ἀνύειν*, pro Nihil promovere, Nihil proficere,

A Frustra in re aliqua laborare: unde *ἀνύσας οὐδὲν* quidam exp. Re frustra tentata. Demosth. *ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε*, Cum autem frustra conaretur, Bud. Jungitur et participio, pro Prosum, Confero. Thuc. 2, (65.) Ἐφόρουν *δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον*. Schol. autem exp. *τελεσιουργεῖν πρὸς ὕψος*. Apud Hom. *ἀνύω* cum participio. Il. Δ. (56.) Οὐκ *ἀνύω φθονέουσ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι*. || Ἀνύω exp. etiam Impleo; ut *ἤνυσε γῆρας*, Anthol. Implevit senectutem. Et ap. Soph. *ἀνύειν τὸν Ἀΐδαν*, Implere fata. Sed potest et hic *ἀνύω* accipi, ut in *ἀνύω ὁδόν*: ut sit *ἤνυσε γῆρας*, Exegit senectutem; et *ἀνύειν τὸν Ἀΐδαν* sit *ἀνύειν τὴν πρὸς τὸν Ἀΐδαν ὁδόν*. || Est præterea *ἀνύω* i. q. *ἀναλίσκω*, Consumo; ut Od. Ω. (71.) Αὐτὰρ *ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο*. Capitur etiam pro Perdo, Destruo, ut docet Schol. Soph. || Quibus signiff. vicina est hæc, qua ponitur pro Occido: unde *ἀνυσθεὶς* participium pass. pro *πεφονευμένος* ap. eund. Schol. Idem vero et compositum *ἐξανύω* signif. Il.

B Λ. (365.) Ἦ *θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας*. || Junctum autem *ἀνύω* cum accus. et præpos. *ἐκ* signif. Impetro, vel Obtineo, aut Consequor; ut Anthol. *ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ μοιρῶν*, Hoc a Parcis impetravi. Sed et cum accus. solo; ut Aristoph. Π. (194. 196.) *ἀνύσῃ τάλαντα*. Sic et Theocr. (5, 144.) *ἀνυσάμην τὸν ἀμνόν*.

Ἀνύτω, cum spiritu aspero, ut docet Suid., Eust. item ex Ælio Dionysio, pro *σπεύδειν*, Festinare, Properare. Tamen cum ap. alios, tum ap. Aristoph. in hac etiam signif. tenuatur, ut in h. l., ubi ei *μέλλειν* opponit, Π. (607.) *ἀλλ' οὐ μέλλειν χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν*, vel *ἀνύττειν*, ut alii ibi legunt. Sæpe item partic. *ἀνύσας* hoc sensu usurpatur, pro Festinatione adhibita, vel Cum festinatione; quod aptius redditur adverbio Propere, vel Confestim; ut N. (181.) Ἄνοιγ', *ἄνοιγ' ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον*. Idem, *λέγ' ἀνύσας ὅ, τι φῇς ποτε*. Dicitur etiam ab Eod. *ἀνύσας τι*, pro *ἀνύσας* simpl.; *τὶ* enim vacat, ut, Ἀκολουθήσῃς *ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον*. Item, *ἀνύσας τι κατάθου*. Idem,

C invertens hanc loquendi formam, dicit *ἄνυε πράττων*, pro *πράττε ἀνύσας*.

Ἀνύομαι pass. Perficior, Efficior, Conficior, unde *ἤνυσται* 3 præt. sing., Effectum est, et partic. *ἀνυσθεὶς* ap. Soph. || Ἀνύσσεσθαι autem pro *ἀνύσσειν*, et *ἠνυσάμην*, ll. cc. pro *ἀνύσειν* et *ἤνυσα*, sunt ab *ἀνύομαι* signif. act. sub voce passiva habente.

Ἀνύμενος partic. pro *ἀνόμενος*, vide paulo post in Ἄνομαι.

" Ἄνυμι, i. q. *ἀνύω*, Perficio, Ad finem perduco, " unde *ἄνυται*, quod Hes. exp. *τελειοῦται*." [" Theocr. 2, 92. Pierson. Veris. 203. Wessel. Diss. Herod. 155. Valck. Hippol. p. 165. Musgr. Heracl. 210. Brunck. Apoll. R. 222." Schæf. Mss. " Ἄνυμαι, Finior, Quint. Sm. 5, 410." Wakef. Mss.]

[Ἀνύω, Gl. Efficio, Conficio, Exequor, Impetro. Ἀνύει· Impetrat, Proficit. Ἀνύσω· Perficiam. Ἀνύσῃ· Elicuerit. Ἀνύσαι· Impetrare, Intimari. Ἀνύων· Impetrans. Ἀνυσθείσης· Exacta. Ἤνυεν· Fungeretur. Ἠνυκέναι· Peregisse. Ἤνυσε· Executus fuit, Impetra-

D vit, Profecit. Ἠνυσμένον· Effectum. " Absolute acceptum, Soph. Phil. 720. Νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν Παιδὸς ὑπαντήσας, Εὐδαίμων ἀνύσει, Καὶ μέγας ἐκ κείνων. Festino, Aristoph. Π. 229. 349. 648. 974. N. 181. 506. 1253. I. 71. 119. A. 570. Σ. 202. 398. 847. 1159. Ἄνυε πράττων pro πράττε ἀνύσας, Π. 413. O. 241. Σ. 1168." Seager. Mss. Apoll. R. 4, 1039. Ὕμμι πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν ὅντις ἤνυσα. Æsch. Pers. 720. Πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν; Æsch. Dial. 3, 15. Εἰς πομπὴν ῥημάτων ἀνύτει. Porson. Phœn. 463. Æsch. Ag. 1151. ἠνυτόμην τροφαῖς, Educabar.]

[" Ἀνύω, Zeun. ad Xen. K. Π. 100. 794. ad Charit. 560. Dawes. M. C. 455. Theocr. 1, 93. ubi v. Valck. Toup. Opusc. 1, 27. ubi et de ἀν. Valck. Phœn. p. 189. ad Thom. M. 115. Jacobs. ad Anth. 1, 27.; Præf. ad B. et M. p. x.; Animadv. in Eur. 15. Wakef. S. C. 2, 4. 14. ad Herod. 652. Erfurdt. ad Philoct. p. 246. An ἠνυσάμην? Markl. Iph. p. 110. 414. Musgr. Troad. 595. Wakef. Ion. 1127. Herc. F.

385. 625. 1277. Philoct. 712. 720. Jacobs. Anth. 7, 408. 10, 165. 11, 67. 106. 132. 277. Antip. S. 23. Villois. ad Long. 102. Diod. S. 2, 530. Heyn. Hom. 4, 564. De constr., Brunck. Œd. C. 1755. De signif. cum gen., Dawes. M. C. 206. De quant., Dawes. l. c. De spiritu, Mœris 179. et n. De fut., Heyn. Hom. 7, 63. Cum participio, Aristoph. Fr. 250. Act. et med., Wakef. Trach. 993. Jacobs. Animadv. 96. Anth. 7, 147. 238. Brunck. Aristoph. 1, 246. In med., Consequor, Toup. Add. in Theocr. 400. Valck. ad 10. Id. p. 149. Harles. ad Theocr. 106. Dawes. M. C. 205. Brunck. Trach. 997. Bowyer. de Verb. Med. 323. De itinere, Ruhnk. Ep. Cr. 196. Zeun. ad Xen. K. Π. 79. Musgr. ad Hippol. 742. ad Char. 231. Brunck. Œd. C. 1562. Aj. 607. Markl. Suppl. 1142. Wakef. Trach. 657. Huschk. Anal. 232. Jacobs. Anth. 8, 104. 227. 9, 56. 107. Lollius Bass. 11. Brunck. Aristoph. 2, 147. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Perdo, Wakef. S. C. 4, 250. Jacobs. Anth. 12, 225. Heyn. Hom. 6, 183. Ἀνύσασθαί τι παρά τινος, Brunck. ad Bacch. 131. Ἀνύσας, Charit. 560. Ἀνύσας λέγε, Mœr. 62. et n. Ἄνυσον, Aristoph. Fr. 216. Ἀνύμενος, Brunck. Apoll. R. 30. 235. Ἀνύττω, Toup. Opusc. 1, 27. Porson. in Toup. 4, 497. Zeun. ad Xen. K. Π. 395. Brunck. Œd. C. 1562. Antig. 805. Fischer. ad Æschin. 152. Ἀνύτω et ἀνύττω, Zeun. ad Xen. K. Π. 100. 240. ad Thom. M. 115. Koen. ad Greg. 28. Ἀνύτω, Markl. Iph. p. 414. Wakef. Herc. F. 625. Steph. Dial. 26. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 215. Omnino Porson. Phœn. 463. Brunck. Aristoph. 1, 261. T. H. ad Plutum p. 200. Kuster. Aristoph. 12. Brunck. 2, 216. Porson. Hec. p. 70. Ed. 2. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxxix. De quant., Kuster. Aristoph. 5." Schæf. Mss. "Ἀνύω, Consumo; In cinerem redigo, Od. Ω. 71. Celeriter facio, ut φθάνω, Aristoph. passim. Ἀν. (viam), Philo J. 882. et ἐπὶ τόπον, Nonn. Dionys. 506, 12. Ἀν. ἔς τι, To come to, Oppian. H. 3, 135. et sine præpos., Eur. Suppl. 1141. Troad. 595. Med., Consequor, Leon. Tar. 95. 2. Anthol. 255. Ἀνύττω, Ἀνύτω, Dio Cass. 534. Arrian. I. 116. Plut. 2, 453. Thuc. Festinare, Aristoph. Adeo, Peto, Soph. Antig. 816. Med., Cresco, Æsch. Ag. 1168. * Ἀνυτέον, Arrian. I. 221." Wakef. Mss. "Plato de Rep. 6, 486." Routh. Mss.]

Ἄνυσις, ἡ, Perfectio, Effectio, s. Effectus. Il. B. (347.) ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτοῖς, ubi exp. ἐντελὴς πρᾶξις in parvis Scholiis. Apoll. R. 2, (310.) Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου, Viæ confectionem, eo modo quo ἀνύειν ὁδὸν interpr. Viam conficere. ‖ Item ἄνυσις, Profectus. Od. Δ. (544.) ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, Quia non nanciscemur aliquid commodi e fletu. Alibi πρῆξις pro eod. ab ipso dicitur, in ead. sententia exprimenda, Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Est autem πρῆξις pro πρᾶξις. Possemus tamen ἄνυσιν Effectum h. l. etiam interpr. [Gl. Ἄνυσις· Efficacitas, Effectus, Efficacia. "Finis, Theocr. 25, 93. ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,—Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων, Οὐδ' ἄνυσις, nisi legatur ἄνεσις, Remissio." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 8, 702. Jacobs. Præf. ad B. et M. p. x. ad Herod. 570." Schæf. Mss.]

[* Ἀνυσιεργὸς, ὁ, ἡ, (in Hederic. et Schneider. Lexx. perperam scribitur Ἀνυσίεργος, Laboriosus.) Theocr. 28, 14.]

Ἀνύσιμος, ὁ, ἡ, Efficax, Effectum magnum habens. Item, Conducibilis, Utilis. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Εἰς τὸ πειθομένους ἔχειν οὐδὲν εἶναι ἀνυσιμώτερον τοῦ κ.τ.λ. Plato de LL. 4. (186.) Κάλλιστον, καὶ ἄριστον, καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucian. Ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. e. Præsentissimum, Bud. [" Ἀνυσιμώτατα, Plato de Rep. 518." Routh. Mss. "Mitsch. ad Achill. Tat. Præf. p. v. (e Bibl. Crit. Amst.) Bibl. Crit. 1, 2. p. 60. Plut. Mor. 1, 6. Oxon. Zeun. ad Xen. K. Π. 122." Schæf. Mss. "Itinere conficiendus, Jambl. V. P. 113." Wakef. Mss.]

" Ἀνυσίμως, Suidæ ἐνεργῶς, πρακτικῶς, τελείως, "Efficaciter, Perfecte, Absolute." [Plato Theæt. 1, 144. "Orig. c. Cels. 1. p. 4. Ἐὰν δὲ μὴ κινηθῇς καὶ ὑπὸ τῶν ἑξῆς ὑπαγορευθέντων ἀνυσίμως, καὶ ἐπ' αὐτοῖς τὴν ὁμοίαν συγγνώμην αἰτῶν, ἀναπέμπω σε— ἐπὶ τοὺς

A ἡμῶν συνετωτέρους." Seager. Mss.]

[* Ἀνύτης, ὁ, Gerulus, Efficax, Gl. "Etym. M. 781, 54." Wakef. Mss.]

Ἀνυστὸς, (ἡ, ὸν,) Qui effici potest, Efficibilis, si dici posset. Ἀνυστὸν καθέστηκε, Effici potest; et ὡς ἀνυστόν ἐστι, pro κατὰ τὸ δυνατὸν, vel κατὰ δύναμιν, Quoad fieri potest, Pro viribus. Plut. (1, 227.) Ἐπεθύμησεν, ὡς ἀνυστὸν ἐξ ἀνθρωπίνης προνοίας, ἀθάνατον αὐτὴν ἀπολιπεῖν. ‖ Item ἀνυστὸν, Promtum, Facile. Bud. e Phalar. [Xen. K. A. 1, 8, 11. Laced. Resp. 1, 3. n.: Hippocr. 15, 12. 29. 21, 37. 33, 39. 82, 28. 86, 30. 101, 49. 129, 16. 140, 28. 169, 22. 541, 35. Apoll. R. 3, 717. "Eur. Heracl. 961." Wakef. Mss. "Phalar. 334. Wyttenb. Select. 151. Schneider. ad Xen. K. A. 63. * Ἀνυτὸς, Schneider. ad Arrian. Ven. 463." Schæf. Mss.]

Ἀνήνυστος, ὁ, ἡ, Qui perfici nequit, Qui ad finem perduci nequit, ἀτέλεστος. Od. Π. (111.) ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ. [Oppian. C. 4, 196. "Ad Phalar. 278. Ruhnk. Ep. Cr. 194. ad Charit. 296. Valck. Hippol. p. 297.;

B Eran. Ph. 165." Schæf. Mss. "Apoll. R. Tryphiod. 445." Wakef. Mss.]

"Εὐήνυστος, (ὁ, ἡ,) Effectu s. Confectu facilis." [* "Εὐήνυτος, Idem. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀνυστικὸς, (ἡ, ὸν,) vel Ἀνυτικὸς, Efficax, Effectum magnum habens. Xen. (O. 20, 22.) Ἀνυτικωτάτη χρηµάτισις ἀπὸ γεωργίας, Efficacissima et promtissima opum comparandarum ratio. [Gl. Ἀνυστικός· Efficax. "Polyb. 716. Dionys. H. 2, 126." Scott. App. ad Thes. "Eust. 107, 17." Seager. Mss. "Zeun. ad Xen. K. Π. 122." Schæf. Mss. "Joseph. 999, 7. Hesych." Wakef. Mss.] " Ἀνυτικὸς, Efficax, VV. LL. "sed perperam, ut opinor, pro ἀνυστικός." ["M. Anton. 4, 50." Wakef. Mss. Diosc. Præf.: Parab. 2, 115.]

[* " Ἀνυστικῶς, Longin. Fr. 202." Boissonad. Mss.]

Ἀνυστέα positionis adv. pro ἀνυστέον, ap. Atticos, ut βαδιστέα pro βαδιστέον, inquit Corinthus. Efficere oportet, Perficere oportet. [Suid. Phav.]

Ἀνήνυτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνήνυστος: nisi quod illud ma-

C gis poët. sit. Eust. dicit ἀνήνυστος esse regularius formatum; ἀνυστὸς enim dici, non ἀνυτός: attamen sicut γνωστὸς in simpl. dicitur, ἀλλόγνωτος autem in comp., sicut et in aliis, ita etiam ἀνήνυτος dici abjecto σ, ut, Ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, Ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰὼν, Phalar. Hesychio etiam est δύσκολος et ἀκατόρθωτος. Signif. etiam Inanis, μάταιος: ea enim quæ perfici non possunt, frustra cum fiant, vana sunt; ut Philo de Mundo, Ἔννοιαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τοῦ ἑνὸς εὕρεσιν. Suidæ signif. etiam Multus, Innumerabilis, Infinitus, Immensus. Polyb. Μεγίστης προφαινομένης δυσχρηστίας περὶ τὰς τροφὰς, ἅτε καὶ τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχειν δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Cui simile exemplum aliud citat, Ὅπλα τε χαλκευόμενος, καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάττων. ["Plato Gorg. 507." Routh. Mss. "Eur. Hel. 1301. μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις Τρύχου σὺ σαυτὴν, Ob res, quæ reparari nequeunt. Maritus tuus Menelaus mortuus est, et reviviscere non potest." Seager. Mss.] * Ἀνάνυτος, i. q.

D "ἀνήνυτος, et Dorice pro eo positum. Adverbialiter "Theocr. (15, 87.) ἀνάνυτα κωτίλλουσαι, Sine fine "garrientes, vel etiam Inania et vana." [" Ἀνήνυτος, Valck. ad Adoniaz. p. 379. Abresch. Lect. Arist. 306. Toup. Opusc. 2, 27. Valck. Animadv. ad Ammon. 119. Thom. M. 119. 842. Xen. Eph. 11. ad Phalar. 278. T. H. ad Plutum p. 303. * Ἀνηνύτως, Brunck. Soph. 3, 446." Schæf. Mss. " Ἀνήνυτος, Cum quo nequis te expedire, Philo J. 1, 153. Ingens, 452. Innumerabilis, 2, 471." Wakef. Mss.]

Πανάνυτος, ὁ, ἡ, Qui omnino effici potest, Πάντῃ δυνατὸς, Suid. [Phot.]

Δυσήνυτος, ὁ, ἡ, Effectu difficilis, δυσκατόρθωτος, Suid. Hes. Sed Suid. habet δυσήνυκτος. Hes. autem utrumque. [* "Δυσήνυστος, —τος, Valck. Hippol. p. 297." Schæf. Mss.]

[* Ἀπανύω, Od. H. 325. καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν Ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω, ubi al. ἀπήγαγον, sed illud exquisitius. Sic dicitur ἀνύειν εἰς, Tendere aliquo. Quint. Sm. 5, 1. Ἀλλ' ὅτε δὴ

πολλοὶ μὲν ἀπηνύσθησαν ἄεθλοι. Schneider. Lex. A
* " Ἀπάνυμαι, 9, 1." Wakef. Mss.]

Διανύω, s. Διανύτω, ύσω, Conficio, Perficio; ut διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Greg. Ἵνα τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ πρόθυμοι διανύσωσι. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 7.) Ἃ πόδες διανύουσι. Διανύεσθαι in voce pass. et signif. act. citat Bud. e Ptol. Τοὺς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διάπλους οὐρίοις ἀπαρκτίαις νότοις διανύεσθαι. In pass. quoque signif. reperiri Hes. et Suid. testantur, cum διανυσθῆναι per τελειωθῆναι exp. quomodo et βίος διηνυσμένος in VV. LL. citatur. [Gl. Διανύω· Perago, Exigo, Conficio. Πέλαγος, πόντον, Palæph. 16, 2. Hesiod. Opp. 635. Διανύσας εἰς Βαβυλῶνα, sub. τὴν ὁδὸν, Diod. S.] " Διηνυκέναι, Peregisse s. Perfecisse." [" Διανύω, Diod. S. 1, 632. 664. 721. 2, 217. 221. 246. 312. 342. 436. Thom. M. 655. Wakef. Trach. 657. Dionys. H. 2, 1252. 3, 1323. Conf. cum διανεῖν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 307. De tempore, Villois. ad Long. 16. Διανύττω, Abresch. Lect. Arist. 128. Bast. Specim. nov. Ed. Aristæn. 36. De διανύω et διανύτω, non διανύττω, ad Xen. Mem. 2, 4, 7. Δ. de B itinere, H. in Cer. 380. Fischer. ad Palæph. 125. et Ind. Xen. K. Π. 79. ibique Zeun. Xen. Eph. 20. n. 26. 163. Abresch. Add. ad Aristæn. 137. Valck. Hippol. p. 252. Brunck. Orest. 1689." Schæf. Mss. " Sine subst., Polyæn. 349. Joseph. 959, 31." Wakef. Mss.]

" Διανυτέον, Perficiendum, Exequendum."

" Διάνυσμα, τὸ, Iter s. Itineris confectio, Iter quod " conficitur et διανύεται. Polyb. (9, 15.) Πρὸς τῶν " ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν λόγον συμμετρεῖσθαι τὰ διανύ- " σματα καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Idem (9, " 14, 8.) Πῶς γὰρ ἄν τις εὐστοχήσειε πορείας καὶ διανύ- " σματος ἡμερησίου, πῶς δὲ νυκτερινοῦ, μὴ κατανοήσας " τὰς τῶν προειρημένων διαφορὰς; Sunt qui interpr. " Progressum, ut Pompeius ap. Cic. dicit, Audivi " Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum " venisse. Et Cæsar, Maximo progressu. Pro quo " alibi dicit, Magnis itineribus." [Διάνυσμα πορείας, Confectio itineris, Tempus intra quod confici iter potest, Polyb. 9, 13, 6. n.]

Διάνυσις, ἡ, Iter; ut Bud. interpr. in h. l. Ptolem. Πειρᾶται δὲ τὸ εὔλογον τοῦ νοτίου πέρατος δεικνῦναι διὰ φαινομένων τινῶν καὶ διὰ τῶν ἱστορηθεισῶν διανύσεων κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

[* Ἀδιάνυτος, ὁ, ἡ, Inextricabilis, Gl.: Qui perfici non potest.]

[* Προδιανύω, Ante perficio, Ante demonstro. Clem. Alex. 645. Ἀνόητοι ἄρα οἱ ἄπιστοι ἐκ τῶν προδιηνυσμένων ἡμῖν δεικνυνται.]

Ἐξανύω, ύσω, Perficio, ἐκτελέω, κατεργάζομαι, τελειόω, εἰς τελευτὴν ἄγω, Hes. et Eust. ut ap. Soph. (A. 719.) πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσεν. Et ἐξανύσαιμι ἔπος, et τὸν βίον ἐξανύσαι, quæ in VV. LL. citantur. Ἐξανύετω αἷμα ead. LL. ap. Eur. (Iph. T. 1460.) interpr. Eliciat sanguinem, et ap. Herod. (7, 183.) Ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ἐπὶ Σηπιάδα, Oram Magnesiam tenent super Sepiadem: quæ exp. suspecta merito esse possit. In iisdem ἐξανύω neutr. cum infin. positum reperitur, ut ἐξανύω κρατεῖν, pro Efficio ut cohibeam. [" Viam confecerunt (pervenerunt) usque ad D Sepiadem ditionis Magnesiæ. Merito suspecta Stephano fuit altera interpr." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἐξανύω· Efficio. Ἐξανύσασιν· E meritis. " Plut. Quæst. Gr. 298." Kall. Mss. Lex. Xen. " Valck. ad Phœn. p. 189. Wakef. S. C. 2, 4. 15. ad Charit. 231. 266. ad Il. Υ. 452. ad Herod. 503. Brunck. Œd. C. 1562. Bacch. 131. Musgr. Andr. 537. Markl. Iph. p. 110. Musgr. Iph. T. 1460. Troad. 595. Wakef. Herc. F. 625. Musgr. ibid. Wakef. 1276. Trach. 1022. Phil. 712. Heyn. Hom. 6, 183. Δρόμον, Brunck. Aristoph. 2, 147. De itinere, Markl. Suppl. 1142. ad Charit. 666. Schneider. ad Xen. K. A. 40. Ἐξανύτω, Valck. Hippol. p. 207. Markl. Iph. p. 110. 414. Wakef. Herc. F. 625. Porson. Phœn. 463." Schæf. Mss. " Ἐξανύω, Debello, Appian. 1, 850. Devinco, 2, 276. Interficio, Il. A. 365." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεξάνυστος, ὁ, ἡ, Theophyl. Bulg. in Latinos 261. Mingarell." Boissonad. Mss.]

Δυσεξήνυτος, ὁ, ἡ, Effectu difficilis. Δυσεξήνυτος δεσμὸς, Inenodabilis nexus, Eur. (Hipp. 1237.) ut habent VV. LL. [* " Δυσεξήνυστος, —νυτος, Brunck. et Musgr. ad Eur. l. c. Valck. Hippol. p. 297." Schæf. Mss.]

" Συνεξανύτω, Simul perficio s. conficio, Una con- " ficio." [" Plut. Mor. 1, 539. 2, 221. Wytt." Seager. Mss.: 7, 172. οὐ συνεξανύτων sub. τὸν δρόμον. * " Συνεξανύω, Idem. Dio Chrys. 1, 395." Wakef. Mss.]

Ἐπανύω, ύσω, Perficio, ἐπιτελέω. Hes. enim ἐπήνυσεν per ἐπετέλεσεν exp.: unde pass. ἐπανύομαι, a quo ἐπηνύσθη ap. Hesiod., cujus hoc in VV. LL. citatur hemistichium, Νίκη ἐπηνύσθη, i. e. ἐπληρώθη, ut Varinus annotat, [Sc. 311.]

Κατανύω, ύσω, Conficio, Perago, συντελῶ, Hes. ut κατανύειν τὴν πορείαν, et κατανύσαι δρόμον. Plut. Dione, Σταδίους νυκτὸς κατηνυκὼς ἑπτακοσίους. Apud Synes. Ep. 73. quidam interpr. Consumere in h. l. Ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὔπω πᾶν ὅσον ἔδει κατήνυσαν, sicut et Hes. κατανύουσι per καταναλίσκουσι exp. Apud Soph. tamen (E. 1461.) φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, cum gen. construitur, duplicemque, ut annotat Interpres, admittit exp.: nam vel signif. Nacti sunt, ἐπέτυχον, qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur postquam perfecit; vel κατ' ἐκείνης ἤνυσαν, Contra illam peregerunt id quod volebant, ut Ægistho intelligendum relinquerent, id in ea s. in eam perpetratum esse, quod ipsi de Oreste nuntiarant, cædem videlicet. Neutr. quoque et absolute repetitur; nisi quis et ibi accus. πορείαν, aut ὁδὸν, aut simile quid subintelligi malit; ut κατανύω εἰς λιμένα, Pervenio in portum: sicut καταίρω καὶ κατάγω, ut Bud. annotat. Et in VV. LL. κατανύει νηῦς, Navis meat, et κατανύσας νηῒ ex Herod. Nave delatus. [Xen. K. Π. 8, 6, 17. Damascius Photii, Τὸ τέρας κατηνύσθη εἰς pro ἐτελεύτα. Tiber. 3, 2. οὐ κύνες με κατήνυσαν. Καθανύω, Att. pro κατανύω, Phrynichus Bekkeri p. 14. " Porson. Phœn. 463. Κατανύω, Jacobs. Animadv. in Eur. 15. Dawes. M. C. 206. 456. ad Herod. 503. Brunck. El. 1451. Markl. Iph. p. 110. Brunck. Apoll. R. 30. Porson. Phœn. l. c. Pervenio, ad Diod. S. 1, 690. 72." Schæf. Mss. " Per- C venio, per se, Plut. 1, 321. Attingo ascendendo, Stob. 294. Interficio, Anthol. 43. Destruo, Oppian. H. 2, 673. * Κατανύτω, Xen. K. Π. 316." Wakef. Mss.]

Προανύτω, ύσω, Ante vel Citius perficio. Xen. K. Π. 2. (4, 5, 10.) Οὕτω γὰρ ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προανύτειν ὧν χρῄζομεν. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 395. * Προανύω, Thom. M. 655. ad Dionys. H. 5, 255." Schæf. Mss. " Jambl. Myst. 83. Προανύομαι, Finior, J. Poll. 37." Wakef. Mss.]

[* Συνανύω, ET * Συνανύτω, ET * Συνανυτέω, Simul efficio, Simul perago. Primum legitur in Aristot. Phys. Plut. Alcibiade 206. Tertium autem occurrit in Æsch. Ag. 1131. " Συνανύω, Una perficio, Appian. 1, 360. Una pervenio; Plut. 3, 17. Hesych. v. Ξυνάνεσθαι." Wakef. Mss.]

Ὑπανύω, ύσω, Ministro; unde ὑπανύσθαι, quod Hes. ὑπουργεῖν interpr. Sed repono ὑπανύσασθαι.

¶ Ἄνω, poët. pro ἀνύω: imo, ut Eust. vult, prototypum est τοῦ ἀνύω. Od. Γ. (496.) ἔνθα δ' ἔπειτα Ἧνον ὁδὸν, i. e. ἤνυον καὶ ἐτελείουν. Eust. Inde et ap. Aristoph. (Σ. 369.) partic. ἄνων, Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν, i. e. ἀνύοντος τὰ πρὸς σωτηρίαν et εὑρίσκοντος, inquit Interpr. || Ἄνομαι, pass. i. q. ἀνύομαι: unde illud, quod Aristoph. Interpr. citat, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Il. Σ. (473.) Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο, i. ἀνύοιτο, τελεοῖτο, Hes. Apoll. R. 2, (494.) νέον ἤματος ἀνομένοιο, quod exp. Recens desinente die, i. e. In crepusculo. Citatur vero ex alio ejus loco ἀνυμένοιο, sed f. l. itidem ἀνομένοιο. Sic pro ἀνυμένου, quod Codd. excusi habent ap. Arat., alicubi in Mss. reperi ἀνομένου. Extat autem et ap. Herod. ἀνόμενον ἔτος, Exactus annus, Bud. [Herod. 7, 20. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄνοις· ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρύνιχος. Ἄνοντος· ἀνύοντος. " De quant., Heyn. Hom. 7, 403. Ἄνω, ἄνομαι, Wessel. Diss. Herod. 155. Ilgen. Hymn. 213. Eichst. Quæst. 26. Jacobs. Præf. ad B. et M. p. x. Wessel. Herod. 89. ad Od. B. 58. Γ. 496. Brunck. Andr. 1129. ad Od. P. 537. Ernest. ad Hymn. Hom. 25. ad Herod. 520. 652. Perficio, Wakef. Trach. 505. Monthly Review, July 1799. p. 319. Fischer. ad

Weller. G. G. 1, 105. Brunck. Apoll. R. 30. 213. 222. 235. Aristoph. 2, 216. Jacobs. Anth. 11, 67. Heyn. Hom. 6, 47." Schæf. Mss. " Perficiò, Xen. in Suid. Plat. 1, 415. Cresco, Etym. M. Pass., ἄνομαι, Pind." Wakef. Mss.] " Ἄνεται, Hes. exp. non solum " ἀνύεται, sed etiam ἀναλοῦται, afferens præterea ἄνε- " σθαι pro αὔξάνεσθαι, sed addens ab aliis exp. φθείνειν." A

Ἄνη, ἡ, Hesychio ἄνυσις, πρᾶξις, Effectus, Actio. Sed Hes. habet ἀνὴ, cum ἄνην legamus ap. Callim. H. in J. (90.) Ἀνὴ vero adj. quod Hes. δεινὴ interpr. quodque pro αἰνὴ ab aliquo Poëta usurpatum videtur, locum hic non habet. " Dorice pro eod. dicitur " Ἄνα, unde est accus. ἄναν, quod Hes. exp. ἄνυσιν, " itidem ut ἄνην." [Æsch. S. c. T. 715. " Heyn. Hom. 8, 89. Ilgen. Hymn. 213. ad Herod. 520. Brunck. Aristoph. 2, 216." Schæf. Mss.]

Ἀανὴς, ὁ, ἡ, Qui perfici nequit, οὐ τελεσθησόμενος, inquit Hes. Ἀάνης autem cum accentu in penult. eid. Hesychio χρήσιμος signif. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Διάνω, Brunck. ad Æsch. Pers. 674." Schæf. Mss.] B

Κατάνομαι, Eust. in Od. P. (537. B. 58.) πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, interpr. Absumere, et εἰς ὄλεθρον τελειοῦν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ καταφαγεῖν, ita ut sit εἰς ὄλεθρον ἀνύειν. Sic etiam κατανύω, δαπανῶ Hesychio signif., cujus exemplum e Syn. vide in Κατανύω. [Arat. 464. κατανομένων ἐνιαυτῶν. " Heyn. Hom. 6, 47. 7, 403. ad Od. B. 58. P. 537. Brunck. Apoll. R. 30." Schæf. Mss.]

" Προσανῶν, Hesychio προσαύξων, Insuper augens, " Adaugens, Incrementa insuper addens, quia ἀνεῖν " sit αὔξειν et ἀνὴ significet αὔξησιν."

[* Συνάνω. Hes. ξυνάνεσθαι exp. συνανύεσθαι.]

Ἄ͂ΝΩ, adv. loci, Supra, vel Sursum; oppositum habens κάτω, Infra: atque ut hoc a κατὰ, sic illud fit ab ἀνά. Signif. autem tam in loco, quam ad locum. Οἱ ἄνω ὄντες, Qui sunt superne, vel in superioribus locis. Ἡ ἄνω πόλις dicitur pro Ἀκρόπολις. Item a Philostr. et aliis Rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Sic Athen. 3. Πωλεῖται περὶ Πέρσας τε καὶ τοὺς ἄνω τόπους πρὸς χρυσίον. Od. Λ. (595.) Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, i. e. Sursum. Cum articulo ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, Superior: τὸ ἄνω, Superius. Τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, Partes superiores domus: ap. Xen. (Ιπ. 1, 2.) Ὥσπερ γὰρ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος ἂν εἴη, εἰ τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχει. Habet interdum gen. ἄνω: ut ἄνω τῶν πραγμάτων ap. Æschin. (32.) Καὶ μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων, Cum altius repetere res cœpisset, Bud. Copulantur sæpe ἄνω et κάτω, aliquando interjecta conjunctione καὶ, aliquando sine ea. Lucian. (1, 137.) Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσὼν, ad verbum, Sursum deorsum vagor. At vero ap. Plat. Hipp. min. ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Bud. esse, Toto cœlo errare. Et ap. Chrys. in 1 ad Cor. ἄνω καὶ κάτω positum pro Ubique et passim. Plato rursus Gorgia, Οὐκ οἶδ' ὅπη στρέφεις ἑκάστοτε τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω, ὦ Σώκρατες. Sic ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους στρέφειν dixit Demosth. in Mid. Plato autem, ἄνω καὶ κάτω μετατίθεσθαι τοὺς νόμους, in Minoë. Et Demosth. (263.) Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων. Plato Philebo, Ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι. Gal. Therap. 1. Ἀλλ' Εὐρίπου δίκην ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλονται. Apud Dinarch. Ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, Homo varius et inconstans. Denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, ad verbum, Sursum deorsum facere, pro Miscere, Turbare. Demosth. (424.) Πάντ' ἄνω καὶ κάτω τἀκεῖ πεποίηκε. Idem (120.) Ἅπαντας λελύμανται, καὶ ἄνω καὶ κάτω πεποίηται τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. Nostrates dicunt ead. plane loquendi forma, Mettre tout ce que dessus dessous. Vide Erasm. Prov. Sursum ac deorsum. C D

Ἀνὼ, adv. etiam temporis, non tantum loci. Unde οἱ ἄνω χρόνοι, Demosth. Superiora tempora. Pro eod. vero dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, quod frequens est ap. Diod. S. qui etiam τοῖς ἐπάνω opponit τοὺς ὑποκειμένους. Apud Philostr. οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ, Ejus majores.

[" Ἄνω, Gl. Susu, Sursum, Supra, Super. Ἄνω κάτω· Susum, Deorsum. Ὁ ἄνω· Superus, Supernus. Μικρῷ ἀνωτέρω· Paulo superius. Πρὸς τὰ ἄνω· Sursum versum. Τῇ ἄνω· Sursum versum. Ἄνω, pro præpositione, cum gen., ut ἄνω γόνατος, Athenæi Philetærus T. 1. p. 79. θαλάττης, Dionys. Hal. A. R. 1, 56.]

[" Ἄνω, Heyn. Hom. 8, 711. Thom. M. 77. Brunck. Aj. 918. Valck. Hippol. p. 303.; ad Herod. 289. Albert. Peric. Cr. 54. ad Charit. 342. Herc. F. 617. Huschk. Anal. 265. ad Diod. S. 1, 660. 2, 262. Philostr. 256. Αὔξάνεσθαι τὸ ἄνω, In altum surgere, Toup. in Schol. Theocr. 216. Τὸ ἄνω, Boissonad. Philostr. 386. Ἄνω τε καὶ κάτω, Valck. Diatr. 200. cf. ad Herod. 195. Musgr. Bacch. 602. Τἄνω κάτω, Valck. Callim. 258. cf. Casaub. Athen. 1, 18. Athen. 225. Musgr. Troad. 1243. Ἄνω, κάτω, Ammon. 63. ad Lucian. 1, 389. Herc. F. 1310. Eum. 653. Abresch. Æsch. 2, 94. Jacobs. Animadv. 102. Huschk. Anal. 67. Heyn. Hom. 7, 202. Brunck. Aristoph. 3, 177. Jacobs. Anth. 8, 292. Aristoph. Pac. 1180. Heindorf. ad Plat. Gorg. 115. 157. 221.; ad Theæt. 320. Boëckh. Præf. ad Plat. Sim. p. xviii. Ἄ. καὶ κάτω διαλέγεσθαι, T. H. ad Plutum p. 109. Ἄ. cum gen., Athen. 21. v. Casaub. 54. Valck. Adoniaz. p. 404. Dionys. H. 1, 141. Ἄ. γίγνεσθαι, de spiritu, Anhelum fieri et ilia ducere, Bentl. Epist. ad T. H. 83. Valck. Adoniaz. p. 316. Heringa Obs. 239. Τὸ πνεῦμα ἄ. ἔχειν, Huschk. Anal. 66. Jacobs. Anth. 10, 261. Οἱ ἄ., de majoribus, ad Herod. 461. Aristot. H. A. 491. Schn.: Schneider. 2, 257. Homines viventes, Ruhnk. Vell. 239. Wessel. Diod. S. 1, 58. T. H. ad Lucian. Dial. 13. ubi et de τὰ ἄ. Οἱ ἄ. χρόνοι, ad Diod. S. 1, 665. Ἄ., de via, Brunck. Aristoph. 2, 147. 216. Ἄ. βαίνειν, Lobeck. Aj. p. 403. Ἄ. ῥεῖν, Wakef. Trach. 837. Ὁ ἄ. τόπος, ad Dionys. H. 5, 403. Ἄ., a mari remotior, Bast Lettre 15. Boissonad. Philostr. 447. cf. Heyn. Hom. 5, 598. Pleonast., Græf. ad Meleag. 104. Conf. cum ἄλλων, ad Diod. S. 2, 262. 286—7." Schæf. Mss. " Ἄ. cum gen., Callim., H. in Jov. 24. Οἱ ἄνω τοῦ χρόνου, Antiqui, Ælian. H. A. 103." Wakef. Mss.]

Ἀνωτέρω, pro quo et Ἀνώτερον, Compar. ab ἄνω, Superius, Altius; ut μικρὸν ἀνωτέρω στόματος. Et pro Superioribus temporibus, vel Altius repetita temporum memoria, Herod. (1, 190.) Ἀνωτέρω οὐδὲν πραγμάτων προκοπτομένων. Ab ἀνωτέρω fit nomen Ἀνώτερος, Superior: unde et Ἀνωτερικός: ut ἀνωτερικὰ μέρη, Superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. ‖ Ἀνωτάτω autem Superl., In supremo loco. Philo de Mundo, Ἀνωτάτω εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέρι. Et ὁ ἀνωτάτω, Summus, Supremus, Qui est in supremo vel summo loco. Apud Philosophos τὰ ἀνωτάτω γένη, Summa genera. Gal. Ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ ἀνωτάτω γενῶν ἀρξάμενος. Laërt. Zenone, Τῶν δὲ παθῶν τὰ ἀνωτάτω εἶναι γένη τέτταρα, λύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, ἡδονήν. Dicitur etiam τὰ ἀνωτάτω sine subst. γένη: ut Diosc. Κατὰ δὲ τῶν ἀνωτάτω μερίζεται διχῇ, In summa duo genera dividitur. Philo, Φθορᾶς τέτταρας εἶναι τρόπους τοὺς ἀνωτάτω συμβέβηκε, Summaria divisione, ut vertit Bud. Et ap. Naz. Τρεῖς αἱ ἀνωτάτω δόξαι περὶ Θεοῦ, ἀναρχία καὶ πολυαρχία καὶ μοναρχία, i. e. Generalissimæ. Nisi quis malit ἀνωτάτω ad tempus referre; ut sint αἱ ἀνωτάτω Antiquissimæ, quasi Ex altissimo repetitæ. [Gl. Ἀνωτέρω, ἐπὶ χρόνου· Superius. Ἀνώτερος Superior. Ἀνωτερικός· Supernus, Superans. * Ἀνώτατος· Summus, Supremus. " Ἀνώτερος, Chrys. de Sacerd. 6, 7. p. 246." Routh. Mss. Jo. Lydus de Mens. 25.] " Legitur ap. Hippocr. quoque (50, 44. " 292, 25. 543, 21.) ἀνωτερικὸς pro Superior, Altior." ['Ἀνώτερος, 520, 45. ἀνωτέρω, 53, 4. 312, 14. 328, 26. 331, 38. 483, 49. 484, 6. " Toup. Opusc. 1, 234. Ἀνώτερον, Xen. Eph. 44. ad Diod. S. 1, 179. Ἀνωτέρω, ad Diod. S. 1, 179. Ἀνωτάτω, Phalar. 8. 92. Οἱ ἀνωτάτω, ad Lucian. 1, 433. Fabric. ad Sext. init. cf. Wakef. S. C. 2, 48. ad Diod. S. 1, 124. Κατὰ τὸ ἄ., Fischer. ad Weller. G. G. 1, 25. Τὸ ἄ. σύμφορον, Summum bonum, ad Dionys. H. 2, 1091. Ἀνώτατος, Thom. M. Add. ad 908." Schæf. Mss. " Ἀνώτερος, Superior, potestate, Dio Chrys. 74." Wakef. Mss.

'Ανωτάτω, Diosc. Parab. 3, 2. * 'Ανωτέρωθεν, Superne, Hippocr. 275, 3.]

" 'Ανώφλιον, τὸ, Suidæ τὸ ὑπέρθυρον, Limen superius."

" 'Ανώφυτος, Desuper natus, VV. LL. Sonaret tamen potius In supernis natus, aut etiam Qui sursum versus crevit." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" 'Ανωφύω, Renascor, Repullulo, Regermino. Hes. enim ἀνωφύουσα affert pro ἀναβλαστάνουσα, qua signif. alioqui dicitur ἀναφύουσα."

"Ανωθεν, adv. ab ἄνω deductum, signif. habens e loco, propter additam syllabam θεν. Exp. Desuper, Superne, E superiori loco, E superioribus vel supernis locis, Ab alto. Ponitur interdum sine casu, interdum cum gen. 'Ο ἄνωθεν, Superior, Qui est a superiori loco; et τὰ ἄνωθεν, Superiora, vel Quæ sunt a superioribus locis. Apud Herod. ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, E loco, qui supra exercitum. "Ανωθεν pro Cœlitus, E cœlo, non semel in N. T.

"Ανωθεν signif. quoque temporis habet, sicut et ἄνω: quemadmodum tam Superiorem locum quam Superius tempus, vel Superiora tempora Lat. dicunt. Demosth. (121.) 'Εν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις: cum pro eod. dixisset ante 'Εν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις. Unde οἱ ἄνωθεν, Qui superioribus fuerunt temporibus, i. e. Majores, Avi. Naz. 'Εκ τοῦ πατρὸς αὐτῷ φίλων καὶ τῆς ἄνωθεν ἑταιρίας, Ex antiqua amicitia, ut Bud. vertit. Synes. Λάκων γὰρ ἄνωθέν εἰμι. || Capitur etiam pro A principio, ut Naz. Carm. Ὧν τὸ μὲν ἧες ἄνωθε, ubi obiter notandum est literam ν metri causa ablatam. Sic et ap. Demosth. Capitur vero et pro Altius repetendo, ut docet Bud. ex eod. Demosth. et e Themist. Demosth. (566.) 'Εγὼ καὶ τοῦτο διδάξω, ἄνωθεν δέ· βραχὺς γάρ ἐσθ' ὁ λόγος, ὃν λέξω, κἂν ἄνωθεν ἄρχεσθαι δοκῷ. Apud Eund. idem valet ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν περί τινος. Quidam ἄνωθεν ἀρξάμενος interpr. Ab ipso exorsus capite. Bud. ap. eund. Demosth. (1082.) ἄνωθεν ἐξετάζειν τὸ γένος exp. Genealogiam repetere, et aliis verbis Græcis ἄνωθεν διεξελθεῖν τὰ περὶ τοῦ γένους. || Capitur etiam pro Denuo, De integro, sicut annotat Bud., et sic accipiunt quidam ap. Paul. ad Gal. 4, (9.) Οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε: et ap. Io. 3, (7.) "Ανωθεν γεννηθῆναι, Denuo nasci, ut Bud. vertit. Alii male ἄνωθεν hic accipiunt pro Ex alto, i. e. Cœlitus. Notandum est autem ἄνωθεν poni pro Denuo, eod. modo quo ἐξ ἀρχῆς, quod proprie sonat A principio.* Et fortasse in illo Pauli loco ἄνωθεν exp. non debet Denuo, ne sint πάλιν et ἄνωθεν posita ἐκ τοῦ παραλλήλου, sed Ab initio, ut etiam in Bezæ interpr. habetur: qui et πάλιν Retrorsum vertit. || Hoc autem scire oportet, ἄνωθεν quoque reddi aliquando Retro; ut οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, Retro principes, Bud.

["Ανωθεν, Desuper, Supernis, Deinsuper, Gl. Dorice ἄνωθα, Tab. Heracl. ut ἔμπροσθα pro ἔμπροσθε. "Toup. Append. in Theocr. 31. Opusc. 2, 21. Fischer. ad Palæph. 149. Albert. Peric. Cr. 54. Theocr. 22, 164. Thom. M. 77. Plut. Mor. 1, 959. Phrynich. Ecl. 116. 196. ad Charit. 450. 530. Philoct. 1002. Wakef. Georg. 150. Jacobs. Anth. 12, 381. I. q. ἄνω, Brunck. Trach. 1012. Hel. 1020. Plut. 6, 324. Hutt. Τὰ ἄ., Pausan. 377. Dionys. H. 1, 326. Conf. cum ἄνω, ad Diod. S. 2, 334." Schæf. Mss. "E cœlo, Themist. 227. Ælian. H. A. 511. N. T. Rursum, Stob. 618." Wakef. Mss.]

[* " 'Απάνωθεν, Symm. Prov. 24, 18." Kall. Mss. "—θε, Desuper, 2 Reg. 12, 24." Wakef. Mss.]

" 'Εξάνω, Hesychio ἄνωθεν, Desuper." [" Wakef. Trach. 505." Schæf. Mss.]

'Επάνω, cum gen., Supra; ut ap. Ceb. Theb. 'Επάνω πάντων ἐστί: sic ἐπάνω τοιούτων εἰμί. Interdum signif. Supra quam, Amplius quam, 1 Cor. 15, (6.) Ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marc. 14, (5.) 'Ηδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam adverbiis temporis, ut (Exod. 30, 14.) 'Απὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, Ab eo die et deinceps. [Gl. 'Επάνω· Insuper, Super, Supra, Sursum. "Toup. Emend. 2, 156. Thom. M. 512. ad Diod. S. 2, 294. Τὰ ἐπα., Antecedentia, Heyn. Hom. 6, 214." Schæf. Mss.]

'Επάνωθι, cum gen., Idem. Epigr. Τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία πάντα τεθεικώς. [Lucian. Epigr. 19. "Jacobs. Anth. 9, 423." Schæf. Mss.]

'Επάνωθεν, Desuper. Bud. ap. Thuc. Καὶ τἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν, vertit In vertice montis. [Theocr. 7, 5. οἱ ἐπάνωθεν, Antiqui. Glossæ: 'Επάνωθεν· Desuper. "LXX. in Jud. 3, 21." Routh. Mss. "Toup. Addend. in Theocr. 393. Valck. Theocr. x. Id. p. 102. Wakef. S. C. 2, 14. Jacobs. Anth. 7, 207. 9, 423." Schæf. Mss.]

[* " 'Επανόρης, ἡ, Epiphan. Hær. 66, 49." Routh. Mss.]

'Υπεράνω, cum gen., Supra. Gal. ad Glauc. Μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιτιθέναι σπόγγον. Paul. ad Eph. 4, (10.) 'Αναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: ut et 1, (21.) Καὶ ἐκάθιζεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: ubi vet. Interpr. exp. Longe super. Cum autem absolute ponitur, accipitur pro Sursum in cœlis. [Gl. 'Υπεράνω· Supra. "Lucian. Hermotim. 591. 'Ο μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι—ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις· πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύαμοι, εἶτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις φακοί. Polyb. Exc. Peiresc. 46. Ern. Φησὶ γὰρ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφέας διὰ τὸν ὑπεράνω πλεονασμὸν ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν διαφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις. An hic ὑπεράνω idem signif. quod Immodicus?" Seager. Mss. "Apoll. Dysc. 85. Toup. Opusc. 2, 73. Plut. Mor. 1, 20. 34. ad Lucian. 1, 209." Schæf. Mss.] 'Υπεράνωθεν, De loco superiori, Desuper. [A Schneider. Lex. non agnoscitur. "—θε, Schol. Arat. 12. Hesych." Wakef. Mss.]

" 'ΑΝΕΚΑΣ, Suid. exp. ἄνω, Sursum, In altum, afferens ex Eupol. Antolyco, 'Ανεκάς τ' ἐπαίρω τὸ σκέλος, et e Cratini Heroibus, 'Εκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων. Sic Aristoph. Σ. (17.) 'Αναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα Φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανὸν, Sublimem ferre in cœlum usque, ut Schol. quoque exp. ἄνω, εἰς ὕψος, πάνυ ἑκάς: particula illa πάνυ indicans derivatum esse adv. hoc ex ἑκὰς et ἃ epit." [Hippocr. 588. 564. 655. 657. 687=231, 46. 276, 46. 278, 12. Plut. Theseo 33. 'Ανεκὰς τὸ ἄνω τοὺς 'Αττικοὺς ὀνομάζειν. " 'Ανεκὰς, Pind. O. 2, 38. Heyne pense qu'il pourroit signifier Cœlitus. Cœlitus signifiant E cœlo, Divinitus, A Deo, la Scholie de l'illustre M. Heyne me semble inadmissible; et l'analogie et le ἀνεκὰς εἰς οὐρανὸν d'Aristoph. Vesp. 18. prouvent assez qu' ἀνεκὰς et ἀνέκαθεν diffèrent." Gail. Mss. "Ad Mœr. 77. Valck. Diatr. 285. Aristoph. Fr. 233." Schæf. Mss. "Dio Cass. 128. Erot." Wakef. Mss.]

" 'Ανέκαθεν, i. q. ἄνωθεν, Desuper, E loco alto et superiore. E Plut. Numa affertur etiam ἡ ἀνέκαθεν φορὰ pro Motus superne factus. || 'Ανέκαθεν dicitur etiam pro κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν, et pro τὸ γένος, veluti, Τὰ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γεγονὼς, Originem s. Genus ducens a Melampode, h. e. a Melampode ortus, si priscum et summum generis auctorem requiras. Sic Plut. rursum Solone, Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Athen. 1. Τοῦ Μιτυληναίου Λέοντος, τοῦ ἀνέκαθεν 'Αθηναίου, Qui Atheniensis genere est si progenitores ipsius spectes, a quibus ortum trahit. Hes. ab ἑκὰς derivat, exponitque μακρόθεν, ἐκ πολλοῦ, item ἀπ' ἀρχῆς: Suid. autem ἄνωθεν." [Τὸ ἀνέκαθεν γένος, Herod. 1, 70. 5, 94. Lex. Polyb. Glossæ: 'Ανέκαθεν· Ab origine. "Pausan. 1, 321. et ibi Fac. et Kuhn. Thom. M. 77. Wessel. Herod. 80. Herod. 398. 403. 453. 461. ad Pausan. 286." Schæf. Mss. "De tempore, Herod.: v. Phryn. 116. Plut. 1, 78. Schol. Pind. O. 2." Wakef. Mss.]

'ΑΝΩΓΩ, ἤνωγον, ἀνώξω, ἤνωξα, ἤνωγα s. ἄνωγα absque augmento. Jubeo, Hortor, Suadeo, Instigo. Od. E. (139.) 'Ερρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Π. (404.) Αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω. K. (531.) Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι. Præt. autem med. ἄνωγα sæpe pro præsenti accipi solet; ut Od. Γ. (317.) 'Αλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In pass. quoque signif. reperiri testatur Hes. qui ἀνῶκται exp. κελεύεται: licet τῷ ἄνωχθι et ἀνώχθω act. signif. tribuat; nam κέλευε et κελευέτω interpr. Eustathius hoc v. ab ἄνω, i. e. ἀνύω derivatum esse scribit, ut ex τρῶ, τρώγω.

'Ανωγέω, etiam pro eod. dicitur, ut Od. Ξ. (336.) ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ: item (246.) Αἰγυ-

πτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, i. e. προέτρεπε. A
Il. B. (280.) παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, Populum jubebat silere. Hes. ἠνώγεα etiam ponit, quod interpr. ἐκέλευον: sed VV. LL. ἠνώγεια.

[Ἀνώγω, s. Ἀνωγέω. Apoll. R. 1, 693. 4, 100. Ἀνώγομεν, Hymn. Hom. 2, 350. ut ἔοιγμεν. "Ἀνωγέω, Heyn. Hom. 7, 125. 781. Ἀνώγω, 5, 279. 375. 663. 6, 177. 147. 555. 563. 7, 36. 125. 139. 440. 454. 506. 781. 8, 630. Cum infin. fut., 7, 651. Absolute dictum, 8, 519. H. in Cer. 191. Clark. ad Il. A. 313. ad Herc. F. 241. De constr., Brunck. Apoll. R. 197. Ἄνωγα, Brunck. ad Æsch. Pr. 955. ad Andr. p. 161. Eichst. de Dram. 145. Heyn. Hom. 6, 27. Cum inf. fut., Il. 19, 208. *Ἀνώγημι, ἀνώγηθι, ἄνωχθι, Brunck. Phil. 100. Ἄνωχθι, Alcest. 1065. Callim. 1, 514. Heyn. Hom. 6, 19. Ἄνωγε, Callim. 1, 574. Ἠνώγει, Heyn. Hom. 4, 205. 5, 169. 471. 7, 125. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2.:—'Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant, Œd. C. 1598.'" B Schæf. Mss. "Ἀνώγομεν, Hymn. H. Apoll. 528. Ἀνώγημι, Hom. Etym. M. Schol. Il. K. 67." Wakef. Mss.]

Ἀνωγή, ἡ, Jussum, Adhortatio, παρακέλευσις, Suid. [Apoll. R. 1, 1134. "Valck. Adoniaz. p. 291. Pierson. Veris. 208." Schæf. Mss.]

Ἄνωξις, ἡ, Idem. Item βούλευσις, Hes.

Ἄνωχμον, τὸ, παρακελευστικὸν, Hes.

ἈΞΙΝΗ, ἡ, Ascia, Dolabra. Exp. etiam Securis, cum tamen Securim constet esse πέλεκυν, et ita constituenda sint duo diversa securis genera: cum Hom. et Xen. distincte hæc duo ponant ἀξίνας et πελέκεις, Il. O. Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Ἑ. 3. Πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Il. N. (612.) Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. Vult autem Eust. ab ἄγω signif. κλᾷν, Frangere, derivatum esse ἀξίνη: intelligens videlicet a fut. ἄξω sumendam esse deductionem. Quod si vera est hæc etym., non C satis commode videtur reddi nomine Securis, si quidem a secando dicta est securis, ἀξίνη a frangendo. [Gl. Ἀξίνη· Dolabra, Dolabrum. Ἀξίνη ἱεροφάντου, ὡς Πλαῦτος· Acceres. Ἀξίνη τεκτονική· Dolabra, Ascia. Plut. 1, 150. "Heyn. Hom. 8, 529. ad Mœr. 345. Valck. Diatr. 145.; ad Herod. 546. Thom. M. 802. Diod. S. 2, 528." Schæf. Mss.]

[* "Ἀξινοκράτημα, (τὸ,) ad Hesych. 2, 1262. 29. (e Lex. Reg. Ms. Στελεὸς καὶ στειλιὸς, l. στειλειός· τὸ ἀξινοκράτημα.)" Dahler. Mss. Vide Zonar.]

Ἀξινομαντεία, ἡ, Divinatio per securim s. asciam. Plin. 36, 19. Hoc dicuntur uti Magi in ea, quam vocant ἀξινομαντείαν.

[* "Ἀξινοπλάτεια, ἡ, ad Mœr. 345." Kall. Mss. * "Ἀξινοπλάτειον, ibid." Schæf. Mss.]

[* "Ἀξινορύγιον, ad Mœr. 345." Schæf. Mss.]

Ἀξινάριον, τὸ, item Ἀξινίδιον, Demin. Parva ascia, Dolabella, Securicula, secundum quosdam. "Ἀξινίδιον, i. q. ἀξινάριον: ambo enim Demin. sunt ab ἀξίνη, teste Suida." [Gl. Ἀξινάριον· Dolabella. D Joseph. B. J. 2, 8, 7.: ἀξινίδιον, 2, 8, 9. "Ἀξινάριον, Porphyr. Abst. 338." Wakef. Mss.]

ἌΞΙΟΣ, (α, ον,) Dignus, cum gen., et tam in bonam, quam in malam partem, ut ἄξιος ἐπαίνου, Dignus laude; ἄξιος μέμψεως, Dignus reprehensione. Xen. uno eodemque in loco usurpat in utramque partem: K. Π. 5, (5, 5.) Οὐκ ἂν ἐπαίνου σοὶ ἄξιος εἴην μᾶλλον ἢ μέμψεως. Ubi notandum poni dat. σοὶ eod. modo quo (Ἀπ. 2, 5, 1.) Ἐξετάζει ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. Est autem ἄξιός εἰμι τούτου σοὶ, Dignus sum hac re tibi, pro Mereor hoc a te. Ponitur vero dat. hic cum ἄξιος, et in malam partem; ut ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, Dignus erat morte civitati, pro Judicio civitatis, i. e. Dignum morte censebat civitas. Verum sæpius sine hoc dat. personæ ponitur, cum solo gen. Demosth. (621.) Δείξω πολλῶν θανάτων, οὐχ ἑνὸς, ὄντα ἄξιον. Idem ibid. Μῖσος, καὶ φθόνος, καὶ ὀργὴ τούτων γὰρ ἄξια ποιεῖς. Xen. K. Π. 5, (4, 17.) Ἄξια ἐπιμελείας, Digna studio et cura. Ἄξια σπουδῆς, Plut. et ἀξία λόγου πόλις, Thuc. Xen. K. Π. 4, (2, 14.) Οἱ δὲ τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὧν διασωσόμενοι, Res plurimo dignas, Res maximi pretii, Res plurimi æstimandas, h. e. Pretiosissima quæque. Dicitur etiam vir aliquis πλείστου ἄξιος, sicut et ἄξιος τοῦ παντὸς ap. Aristoph. (O. 797.) q. d. Quantivis pretii: cui opponitur ἄξιος οὐδενὸς, Nullius pretii. Λύει καὶ ποιεῖ τοῦ μηδενὸς ἀξίαν, ap. Demosth. (700.) Nullius auctoritatis. Aliquando vero additur dat. rei in hoc loquendi genere, ut, Ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, i. e. Maximi faciendus tum nomine divitiarum, tum nobilitatis. Interdum et dat. personæ; ut ἄξιος πλείστου πᾶσιν, Maximi faciendus ab omnibus, vel Qui maximi fit. Sic ἄξιος πολλοῦ πᾶσι, Magni faciendus; vel, Qui magni fit, Qui magno est in pretio ap. omnes. Item πλείστου ἄξιον pro Operæ pretium, ut ap. Andoc., Ὅπερ μοὶ πλείστου ἄξιον ἐγένετο, Quod mihi fuit operæ pretium fecisse. Apud Xen. autem, (K. Π. 3, 1, 9.) Πλείστου ἄξιοι κεκτῆσθαι videtur dici pro οὓς πλείστου ἄξιόν ἐστι κεκτῆσθαι. Utitur autem Bud. his vv. Operæ pretium in exprimenda etiam hac loquendi forma, ὅσον ἀξία γυνὴ παροῦσα: e Demosth. (1364.) Ἴστε δήπου καὶ αὐτοὶ, ὅσον ἀξία ἐστὶ γυνὴ ἐν ταῖς νόσοις, παροῦσα κάμνοντι ἀνθρώπῳ, Quantum operæ pretium afferat ægroto, Quam utilis sit ægroto, Quanti æstimetur opera et cura muliebris circa ægrotum, Bud. Dicitur etiam aliquid esse παντὸς ἄξιον, vel ἄξιον τοῦ παντός: ut παντὸς ἄξια χρήματα, Thuc. Xen. Ἀπ. 2, (2, 3.) Ἃ δὲ καὶ οὕτως ἡμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥστε πάντες. Synes. Ἄξιον τοῦ παντὸς τὸ χωρίον. Alicubi ἄξιος cum οὐκ commodius redditur Indignus, quam Non dignus; ut ap. Plat. Epist. 7. Οὐκ ἄξιος ὀνείδους γέγονε τῇ πόλει, pro Indignus fuit dedecore. Aristot. Pol. 2. Ὡς οὐκ ἴσων ἄξιοι ὄντες, Tanquam qui indigni sint, qui æquam cum ceteris portionem accipiant, vel, Tanquam indignum sit eos accipere. Alicubi ἄξια verti potest utroque modo, vel Digna, vel Non indigna; ut ἄξια σαυτοῦ φρονεῖς, Te digna, vel Te non indigna, aut Quæ te decent. ‖ Ἄξιος autem cum infin., ut ap. Isocr. Paneg. (2.) Οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι πάσχειν: et ap. Plat. Apol. (26.) Τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; et ap. Soph. (A. 932.) ἄξιος θρήνων τυχεῖν. Il. Ξ. (472.) Ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι Ἄξιος. ‖ Dicitur etiam ἄξιόν ἐστι, cum infin., pro Dignum est, Æquum est, Decet, Par est. Aristot. Ethic. 3. Ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ, Æquum est ut vir fortis vivat. Xen. Οὐκ οἴει σοὶ ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ. Idem, Ἀξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, Decet me eum odisse, Par est ut eum oderim.

Ἄξιος cum gen., pro ἀντάξιος, Æquiparandus, Il. Θ. (234.) νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί ἐσμεν Ἕκτορος. O. (719.) Νῦν δ' ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε Νῆας ἑλεῖν.

Ἄξιος, Æstimationem habens et pretium, Æstimabilis. Bud. interpr. Plut. Οὐσίαν διακοσίων ταλάντων ἀξίαν. Idem, Οὔτε τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, Valentia tribus talentis, Quæ æstimari possent tribus talentis. Xen. Ἑ. 4, (1, 13.) Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demosth. autem dat τῷ ἄξιος hac in signif. præpositionem εἰς cum accus., ut, Ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. Idem, Κατέλιπε δὲ ξύλα κλίνεια εἰς ὀγδοήκοντα μνῶν ἄξια.

Ἄξιον, Pretiosum, Magni pretii, τίμιον. Xen. K. Π. 3, (3, 2.) Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε, i. e. πολυτελές. ‖ Habet vero et contrariam signif. ap. Atticos: capitur enim pro εὔωνον, ut discimus ex J. Poll. Suid. Eust. et aliis, i. e. Vile. Unde ἀξιώτερον et ἀξιώτατον, Vilius, Vilissimum. Lysias (727.) Καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε. Idem (718.) Ἡγούμενος συμφέρειν ὑμῖν τοῖς παρὰ τούτων ὠνουμένοις, ὡς ἀξιώτατον τούτους πρίασθαι· δεῖν γὰρ αὐτοὺς ὀβολῷ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον. Aristoph. Ἱ. (645.) Οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

"Παραξίαν, affertur pro Indigne; sed divisim potius scr. παρ' ἀξίαν."

["Ἄξιος, Fischer. Ind. Palæph. Toup. Opusc. 1, 40. Mœr. 56. et n.: Thom. M. 80. ad Charit. 279. Valck. Callim. 131.; ad Herod. 520. 552. 611. 727. ad Diod. S. 2, 643. ad Phalar. 371. ad Charit. 466. Musgr. Heracl. 316. Wakef. Eum. 438. Coray Theo-

phr. 174. Jacobs. Anth. 7, 401. 11, 39. Dionys. H. 1, 399. Heyn. Hom. 5, 191. 8, 468. Wakef. S. C. 5, 4. Villois. ad Long. 296. Absolute, Musgr. El. 1062. Salubri pretio parandus, Casaub. ad Athen. 94. ad Lucian. 1, 343. 798. 2, 37. Toup. Opusc. 1, 44. 2, 23. Herod. Phil. 453. Wessel. Probab. 250. Schneider. Ind. ad Scriptt. R. R. 418. ad Lucian. 1, 262. Kuster. Aristoph. 111. et Ind. Decens, Dionys. H. 3, 1330. Æquiparandus, Heyn. Hom. 5, 459. Conf. cum ἄναξ, Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 33.; cum αἴτιος, Dawes. M. C. 254. Brunck. Aristoph. 3, 145. ad Dionys. H. 2, 696. 944. 3, 1744. Heyn. Hom. 7, 174. 8, 643. (? Aristoph. A. 1062.) Πλέονος ἄ., sequ. gen., Plut. Mor. 1, 598. Ἄ. θανάτου, Xen. Mem. 1, 1, 1.; τινὸς, Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 424.; ταλάντου, Valck. Adoniaz. p. 313.; λόγου, Fischer. ad Palæph. 140. Wessel. ad Diod. S. 1, 5.; μηδενὸς, ad Charit. 218.; πολλῶν, Brunck. Aristoph. 3, 145. Porson. Hec. p. 22. Ed. 2.; πάντων, Heyn. Hom. 7, 124.; ἐπαίνου τινὶ, ad Phalar. 310. Xen. Mem. init. K. Π. 5, 5, 14. Eur. Alc. 447. Ἄ. ἀλλήλων γάμος, ad Charit. 213. Ποιεῖν λόγον ἄ., Casaub. ad Athen. 123. Ἄ. cum dat., Plato de LL. 438. Ast. 474. Schneider. ad Xen. K. Π. 377. Ed. 2. Ἄξιός εἰμι, pro ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ, Weisk. ad Xen. 3, 240. Ἄ. cum inf. pass., ad Lucian. 2, 190. Ἀ. τιμῇ, Xen. Eph. 33. Musgr. Heracl. 299. Ἄξιόν ἐστί τινι, Xen. Mem. 2, 10, 2. Ἄξιον, sine εἰμὶ, ad Diod. S. 1, 566. Ἄξιον cum inf., Diod. S. 1, 565. Julian. 46. a. Aristoph. N. 1074. Ἰ. 616. 624. Kuster. Ind. s. v. Dionys. H. 2, 1103. Οὐκ ἄξιον, Non expedit, Musgr. Alc. 631. Phrynich. Ecl. 122. Ἄξιόν ἐστι, sequ. inf., Toup. ad Longin. 273. 327. Plut. Mor. 1, 538. 644. 653. ad Herod. 495. 749. Ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, Aristoph. A. 8. 205. Strabo 5, 542. Dionys. H. 2, 1177. Xen. K. A. 2, 3, 25. Plato Theæt. 292. Kiessl. ad Jambl. V. P. 363. Ἄξια φέρεσθαι, πάσχειν, Valck. Callim. 131. Ἀρετῆς ἄξια, Gött. Anz. 788. 61. St. p. 616. Ἄξια, Plur., Dionys. H. 4, 2066. Ἄξια, adv., Brunck. ad Theogn. 1043. Dioscor. 29. et Jacobs." Schæf. Mss. "Æstimabilis, Xen. K. A. p. 551. Dio Chrys. 1, 55. Æqualis, Herod. 1, 32. Parvo pretio, Theophr. Char. 51. Athen. 47. B. J. Poll. 1, 51. Suid. Ἄξιον, Decet, Philostr. 81. Lys. p. 12." Wakef. Mss. Od. 20, 383. Ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι. Procop. Arc. 25. Ἀξιωτέρων ἀπεδίδοντο. Eur. Med. 1124. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς. Plato Epist. 7. p. 114. Οὐκ ἀξίω ὀνείδους γεγόνατον τῇ πόλει τὼ Δίωνα ἀποκτείναντε; Herod. 1, 32. Οὐδὲ ἰδιωτέων ἀνδρῶν ἀξίους ἡμέας ἐποίησας. "Aristot. Rhet. 2, 11. et 13. Frequens, Vilis, Vulgaris, Aristoph. Σ. 491. Ἧς (τυραννίδος) ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν· Νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα. O. 549. Ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, Εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν. N. 1074. Καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;" Seager. Mss. Glossæ: Ἄξιος· Meritus, Dignus. Ἄξιος ἐπαίνου· Laudabilis. Ἄξιον· Dignum, Operæ pretium, Condignum. Ἄξιόν ἐστι· Valet. Ἄξιον λόγου· Operæ pretium. "Ἄξια κομίζω, Ignat. Ep. ad Polyc. s. 6." Kall. Mss.]

[* Ἀξιοβαρής, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 7, 5. Ἐπειδὰν δὲ ὑποβλέψῃ ταυρηδὸν, φρίττει μὲν παραχρῆμα, καὶ ἐγείρει τὴν λοφιάν· ὑπανισταμένης δὲ ἄρα ταύτης καὶ ὀρθουμένης, καὶ γυμνουμένων τῶν περὶ τὸ στόμα χειλῶν, ἐκπέμπει διὰ τῆς φάρυγγος ἀξιοβαρὲς καὶ βρωμῶδες, ὡς καταλαμβάνεσθαι μὲν τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρα. " Alter Cod. Gesn. ὀξειοβαρές. Triller. τοξικὸν βαρὲς, Pavo ad Philen ἆσθμα * ἰοβαρὲς legit, quæ posterior emendatio mihi placet." Schneider. Sed ἰοβαρὴς nusquam alibi legitur.]

Ἀξιοβίωτον, Dignum vivere. Οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, Xen. E. 4, (4, 61.) Indignum esse vivere, Οἳ ἐνόμισαν οὕτω μὲν οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, i. e. Vitam acerbam fore. Sic dicitur ut ἀβίωτον.

[* Ἀξιοδάκρυτος, ὁ, ἡ, Deflendus, Deplorandus, Lacrymabilis. Schol. Eur. Med. 1221.]

[* " Ἀξιοδιήγητος, (ὁ, ἡ,) Euseb. H. E. 3, 30." Kall. Mss.]

[* " Ἀξιοεπίτευκτος, (ὁ, ἡ,) Ignat. Ep. ad Rom. in Epigr." Kall. Mss.]

[* Ἀξιοεργὸς, ὁ, ἡ, Pretio dignus aliquo, Laborando idoneus. Xen. Œcon. 7, 34. In Schneider. Lex. scribitur ἀξιόεργος.]

[Ἀξιόζηλος, ὁ, ἡ, Dignus æmulatione, Optabilis. Ælian. V. H. 12, 64. Ἐνταφίοις ἀξιοζήλοις.]

Ἀξιοζήλως, Digne æmulatione, i. e. Egregie. Exp. etiam Laudabiliter. Vide Ζῆλος. [Suid. Phav.]

Ἀξιοζήλωτος, ὁ, ἡ, Dignus æmulatione. Item, Non spernendus, Non negligendus. Bud. Ab ἐζήλωται 3 pers. præt. τοῦ ζηλόομαι, fit ζηλωτός. [Suid. "Euseb. V. C. 3, 47. p. 418." Boissonad. Mss. Diosc. p. 2. " Jambl. V. P. 46. Cyrill. 5. 133. Stob. 425, 10." Wakef. Mss.]

[* " Ἀξιοζήτητος, Quæsitu dignus, Euseb. P. E. 255." Wakef. Mss.]

[* Ἀξιοθάνατος, ὁ, ἡ, Morte dignus. Schol. Æsch. S. c. T. 582. * Πρόσμορον· τὸν ἀξιοθάνατον.]

Ἀξιοθαύμαστος, ὁ, ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 4.) Athen. [205. Suid. v. Ἀξιάγαστος.]

Ἀξιοθέατος, ὁ, ἡ, Spectatu dignus, Visendus, ap. Lucian. Herodian. 1, (7, 8.) Πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ, καὶ τὴν ὄψιν ἣν ἀξιοθέατος. Herod. (1, 14.) Ionice usurpat ἀξιοθέητος: [2, 111. 176. 182. "Thom. M. 514." Schæf. Mss. " Xen. Joseph. 693, 48." Wakef. Mss.]

[* Ἀξιόθεος, i. q. ἀξιοθέατος. Alciphr. 3, 55. Ἀλλὰ πάντα φροῦδα καὶ οὐκ ἀξιόθεα. " Ita scriptum in utroque Ms., non ἀξιοθέατα." Bergler. " Vix tamen illud invenias." Wagner. Imo legitur in " Niceta Paphl. Or. 339. Dionys. Areop. 79. Ignat. Ep. sæpe." Kall. Mss. " Schneider. ad Xen. Hier. 227." Schæf. Mss.]

Ἀξιόθρηνος, ὁ, ἡ, Luctu dignus. Eur. [Alc. 907.]

[* Ἀξιοθριάμβευτος, ὁ, ἡ, Sueton. Calig. 47=p. 546. Crus.]

[* Ἀξιοκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, Dignus quem contemnamus, Dignus contemtu. Jambl. V. P. 206.]

[* " Ἀξιόκερσος, ὁ, (Hades,) ET * Ἀξιόκερσα, ἡ, (Proserpina.) Schol. Apoll. R. 1, 917." Kall. Mss.]

Ἀξιοκοινώνητος, ὁ, ἡ, Dignus qui admittatur in societatem, Dignus cum quo societas contrahatur. Plato de Rep. 2. (235=371.) Διάκονοι τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι.

Ἀξιόκτητος, ὁ, ἡ, Dignus qui quæratur et possideatur, Digno pretio quæsitus, vel Quærendus justo pretio, Bud. Xen. K. Π. 5, (2, 5.) Καὶ δύναμιν τὴν σὴν καὶ θυγατέρα ἀξιόκτητον ἐγχειρίσας μοι. Theodor. H. E. Ἡ δὲ βασιλὶς τῆς θεραπείας μισθὸν ἐξεκόμισεν, ὃν ἐνόμιζεν ἀξιόκτητον, χρυσὸν καὶ ἄργυρον. [" Pausan. 22. Philostr. 928. Theod. 4, 429." Wakef. Mss.]

Ἀξιόλεκτος, (ὁ, ἡ,) Dictu dignus, Laudabilis, pro quo perperam ap. Hes. ἀξιόλεπτον scriptum esse manifestum est, [Schneidero susp. " Quid si vero * ἀξιόληπτος legamus? Ita conjicit Suicer. Suppl. L. G. 333. Thes. 1, 399. Vox frequens est ap. Cyrill. Alex. pro Dignus qui apprehendatur, Pretiosus, Acceptus. Vide exempla ab eo allata.* Non tamen ἀξιόλεκτος displicet, quia exp. ἐπαινετὸς, quod potius cum τῷ λέγειν, quam λαμβάνειν, convenit." Albert. " Ἀξιόληπτος, Binii Conc. gen. 2, 14." Boissonad. Mss.]

Ἀξιόλογος, ὁ, ἡ, Dignus commemoratione, Memorabilis, Laudabilis. Item, Non aspernandus, Non pœnitendus, Alicujus pretii. Xen. (K. Π. 8, 2, 8.) Τῇ δὲ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν φίλων βασιλεύοντα περιγενέσθαι τοῦτο ἀξιολογώτερον. Thuc. 3. (4, 23.) Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐγκλήματα ἔχοντες, ἐπιδρομήν τε τῷ τειχίσματι παράσπονδον, καὶ ἄλλα οὐκ ἀξιόλογα δοκοῦντα εἶναι, i. e. ut scribit Schol. εὐτελῆ τινὰ καὶ ψυχρά. [Gl. Ἀξιόλογος· Honestus, Egregius. Ἀξιόλογοι· Elegantes. Ἀξιόλογον· Operæ pretium. Ἀξιολογώτατος· Dignissimus, Perfectissimus. * Ἀξιολογότης· Honestitas. Diod. S. 18, 26. cum gen. pro ἄξιον, sed Schneidero susp. Hippocr. 549. 428, 9. " Ἀξιόλογος, Valck. Phœn. p. xx. Wessel. Diod. S. 1, 5. 525. 701. 2, 275. ad Lucian. 2, 116. ad Thuc. 1, 3." Schæf. Mss.]

Ἀξιολόγως, Memorabiliter, Ita ut res sit commemoratione digna, Egregie, Præstanter.

[* Ἀξιολογούμενα, τὰ, Dionys. Hal. A. R. 1, 78. perperam pro ἀξιούμενα.]

[* Ἀναξιόλογος, ὁ, ἡ, Diod. S. Ecl. 2, 1, 31.]

[* " Ἀξιομάθητος, (ὁ, ἡ, Sciri dignus.) Jambl. V. P. 3. p. 38. (Πολὺ δὲ μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι αὐτὸν τῶν ἀξιομαθήτων διαλάθῃ ἐν θεῶν ἀποῤῥήτοις ἢ τελεταῖς φυλαττόμενα.)" Kall. Mss.]

Ἀξιομακάριστος, ὁ, ἡ, Dignus qui felix prædicetur, Dignus qui inter felices annumeretur; et ἀξιομακαριστότατος superl. ap. Xen. Ἀπολ. (34.) Dignus qui inter felicissimos annumeretur.

[* Ἀξιομανὴς, ὁ, ἡ, Hes. et Phavorino δυνατώτερος.]

[* Ἀξιομάχητος, ὁ, ἡ, i. q. seq. voc. Herod. 7, 236.]

Ἀξιόμαχος, ὁ, ἡ, ad verbum, Dignus qui cum alio prælietur. Capitur pro Viribus par ad pugnam, Par conserendæ pugnæ, In pugna æquiparans alium. Cum dat. vel præpos. πρὸς habente accus. Thuc. Ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι τῇ Ἀργείων συμμαχίᾳ. Paus. Achaicis, Καὶ Λακεδαιμόνιοι συνιέντες οὐκ ἀξιόμαχοι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς εἶναι. Idem, Ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος πρὸς τοὺς Ῥωμαίους εἴη. Notandum est vero et hostem hosti dici ἀξιόμαχον: et ejus δύναμιν, i. e. Exercitum, dici itidem ἀξιόμαχον: ut ap. eund. Paus. Ἀξιόμαχος δύναμις πρὸς τοὺς νεωτερίζοντας. Fit autem ἀξιόμαχος a μάχη, unde et alia multa compp. Alii malunt a v. μάχεσθαι. [" Plut. Sulla 19." Kall. Mss. Diod. S. 18, 35. Τῶν διαβεβηκότων οὐκ ἀξιομάχων ὄντων τοῖς πολεμίοις. " Ad Xen. Eph. 171. Diod. S. 1, 301. Herod. 550. 616. Pausan. 3, 101. Boissonad. Philostr. 563. cf. Lucian. 1, 849." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 965. Hesych. Philo J. * Ἀξιομάχως, Æquo Marte, Plut. 3, 118." Wakef. Mss.]

[* Ἀξιομιμέομαι, Imitor, Bourd. Schol. Aristoph. Θ. 523.]

[* " Ἀξιομίμητος, Stob. 334." Wakef. Mss.]

Ἀξιομίσητος, ὁ, ἡ, Dignus qui odio habeatur, Dignus odio. Plut. (7, 126.) Μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως, ὡς οὓς ἀξιομισήτους καλοῦμεν. Μισεῖν est Odisse. 3 sing. præt. a pass. μισεῖσθαι est μεμίσηται.

[* Ἀξιομισὴς, ὁ, ἡ, Odio dignus. Dio Cass. 78, 21.]

[* Ἀξιόμισος, ὁ, ἡ, Æsch. Eum. 362. " Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss.]

Ἀξιομνημόνευτος, ὁ, ἡ, Dignus commemoratione, Dignus cujus fiat mentio, Memorabilis. Xen. Ἑ. 4, (8, 1.) Καὶ τῶν πράξεων τὰς μὲν ἀξιομνημονεύτους γράψω, τὰς δὲ μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Ubi notandum ἀξιομνημονεύτους et ἀξίας λόγου, pro eod. poni, et ἀξίας λόγου valere i. q. ἀξιολόγους comp. Verb. pass. μνημονεύομαι 3 sing. præt. est μεμνημόνευται, unde μνημονευτός. [Gl. Ἀξιομνημόνευτος· Commemorabilis, Memorabilis. * Ἀξιόμνηστον· Memorabile.]

[* " Ἀξιόμορφος, (ὁ, ἡ, Speciosus.) Manetho 4, 513." Kall. Mss. " Ad Charit. 315." Schæf. Mss.]

Ἀξιόνικος, ὁ, ἡ, Dignus victoria, Dignus qui vincat. Vel, Idoneus ad victoriam adipiscendam, Vincere idoneus, vel Qui victoriam emeruit et ea dignam fortitudinem præstitit, s. dignum robur. Xen. K. Π. 1, (7, 5.) Καὶ εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Herod. (9, 26.) Ἀξιονικότεροί ἐσμεν Ἀθηναίων. Idem, Ἀξιονικότερος οὐδεὶς τοῦ Ξέρξεω ἔχειν τὸ κράτος. Julian. Ep. Οὔτε ἑτέρου τινὸς θεῶν ἀξιονικοτέρου πρὸς τοσοῦτον γίγαντος καθαίρεσιν. [Gl. Ἀξιόνικον· Palmarium. " Herod. 593. 703. et n.: Dionys. H. 2, 666." Schæf. Mss.]

[* " Ἀξιοπαθέω, Just. Mart. 254. Ed. Benedict." Kall. Mss. " Hesych. 1, 764. 11." Dahler. Mss. " Ad Lucian. 1, 369." Schæf. Mss.]

[* Ἀξιοπάθεια, ἡ, Memorabilis affectio. Hippocr. Epist. 1285. " Joseph. A. J. 15, 2." Wakef. Mss.]

Ἀξιοπενθὴς, ὁ, ἡ, Dignus luctu, Lamentabilis, ap. Eur. (Hipp. 1476.) qui et ἀξιόθρηνος pro eod. usurpat; nam et πένθος signif. i. q. et θρῆνος, videlicet Luctum. [Bekkeri Phrynichus: Ἀξιοπενθής· ὁ ἄξιος τοῦ δι' ἀρετὴν πενθεῖσθαι. " Valck. Hippol. p. 322." Schæf. Mss.]

[* " Ἀξιοπένθητος, (ὁ, ἡ, Dignus qui lugeatur.) Const. Manass. Chron. p. 82. (155, 3983.)" Boissonad. Mss.]

Ἀξιόπιστος, ὁ, ἡ, Fide dignus, Dignus cui fides habeatur, Dignus cui credatur. Refert in suis Apophth. Plut. quendam dixisse de eo, qui caput et barbam tingebat, Τὸν ἄπιστον ἐν θριξὶ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Exp. Gramm. ἀξιόπιστος, ὁ πιστεύεσθαι ἱκανός: sicut ἀξιόχρεως, ὁ ἐπιλῦσαί τι χρέος ἱκανός:

A cui definitioni consentaneum est hoc, quod ajunt dixisse Lycurgum, Τὸ μὲν ἀξιόχρεων ἐν τῇ οὐσίᾳ, τὸ δὲ ἀξιόπιστον ἐν τοῖς τρόποις κεῖσθαι. Interdum dicitur ἀξιόπιστος εἰς τοῦτο: ut Xen. (Ἀπ. 1, 5, 2.) Ἀξιόπιστον εἰς ταῦθ' ἡγησόμεθα, quod exp. Dignum cujus fidei hæc committantur. ‖ Accipitur etiam ἀξιόπιστος, sicut et ἀξιόχρεως interdum, pro ἱκανὸς, et ἀρκῶν, Idoneus, Sufficiens. Plut. Καὶ ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα. [Gl. Ἀξιόπιστος· Tætricus, Durus, Severus, Honestus, Idoneus. " Plut. Bruto 1846. HSt. Τοῦτο τῷ Δίωνι κάλλιστόν ἐστιν· οὐ γὰρ εἶχε τὸν ἀμφισβητοῦντα, καθάπερ ὁ Βροῦτος Κάσσιον, ἄνδρα πρὸς μὲν ἀρετὴν καὶ δόξαν οὐχ ὁμοίως ἀξιόπιστον, εἰς δὲ τὸν πόλεμον οὐκ ἐλάττονας—συμβολὰς παρασχόμενον." Seager. Mss. " Ad Herodian. 469. Ammon. 18. Plut. Mor. 1, 578. Phalar. 232. ad Charit. 580. Ἀξ. λαλῆσαι, 9." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 272. Joseph. A reasonable man, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀξιοπίστως, Cum fide sufficiente. In Pandectis ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, ut ait Bud. est Idoneis sponsoribus cavere; quod de stipulante melius dicitur, ut Lat. Cavere sibi stipulantem dicimus aut ementem.

B [* Ἀξιοπιστοτέρως, Schol. Biset. Aristoph. Α. 45.]

Ἀξιοπιστία, ἡ, Fidei sufficientia, Fides idonea. Naz. Μὴ ζήτει ἀξιοπιστίαν τοῦ κηρύσσοντος ἢ τοῦ βαπτίζοντος. [Gl. Honestitas, Auctoritas. Schol. Eur. Hipp. 411. Schol. Soph. E. 47. Strabo 121. Diod. S. p. 14. Rhod.]

[* Ἀξιοπιστοσύνη, i. q. ἀξιοπιστία. Manetho 4, 503. Θηλυγενεῖς δὲ γυναῖκες, ἐπὴν Κρόνος ὡρονομήσῃ, Φύσονται λαμπραὶ, * βαθυχρήμονες, * ὀλβομέλαθροι, Ἀξιοπιστοσύνῃ μεμελημέναι. " Ad Charit. 580." Schæf. Mss.]

[* Ἀξιοπιστεύω, Suid. v. Ἀναπειστηρίαν, coll. Schol. Aristoph. N. 873. " Hesych. 1, 764. 11." Dahler. Mss. Schneider. Lex. " Ad Lucian. 1, 369. * Ἀξιοπιστέω, ibid." Schæf. Mss.]

Καταξιοπιστεύομαι, εύσομαι, cum gen. pers., Fide indignum aliquem judico; aut, Dico adversus aliquem quæ fide indigna sint. Nam alteram harum

C signif. habere videtur in h. l., quem Suid. affert, Ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθησόμεθα μιᾶς παρατάξεως. [Polyb. 12, 17.]

[* " Ἀναξιόπιστος, (ὁ, ἡ,) Aster. Homil. p. 55. Rub." Boissonad. Mss. " Fide indignus, Aristid. Quint. 70." Wakef. Mss.]

[* " Ἀξιόπλοκος, (ὁ, ἡ,) Ignat. ad Magnes. 13. (p. 893. Μετὰ τοῦ ἀξιοπρεπεστάτου Ἐπισκόπου ὑμῶν, καὶ ἀξιοπλόκου καὶ πνευματικοῦ στεφάνου τοῦ Πρεσβυτέρου ὑμῶν, καὶ τῶν κατὰ Θεὸν Διακόνων.)" Kall. Mss. Vertitur Digne contexta.]

[* " Ἀξιοπόθητος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Paphlag. 364." Kall. Mss. " Laud. S. Eustathii 67." Boissonad. Mss.]

Ἀξιόποινος, ὁ, ἡ, Dignus pœna, Qui pœnam meruit, vel Qui meritas dedit pœnas, Qui digne punitus est. Item ἀξιόποινος, Meritas pœnas de aliquo sumens, Digne aliquem puniens. Apud Spartanos erat Minerva ἀξιόποινος, teste Paus. [3, 15, 4.]

[* Ἀξιοπραγία, ἡ, Rerum honestarum susceptio, actio. Clem. Alex. 226.]

D Ἀξιοπρεπὴς, ἡ, Qui dignitate præditus est, i. e. dignatione, Quem honor decet, Honore dignus, ut interpr. Bud., censens ex ἀξία, meo quidem judicio, et verbo πρέπω compositum, non ex ἄξιος. Xen. Σ. (8, 40.) Καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν προγεγενημένων· καὶ σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Exp. etiam Dignitatem præ se ferens. Et subst. hinc factum Ἀξιοπρέπεια, (ἡ,) Dignitas, Amplitudo. Et adv. Ἀξιοπρεπῶς, Cum dignitate; ut valeant i. q. simpll. ἀξία et ἀξίως. Observavi tamen non pauca cum πρέπω compp. nomina pro simpll. accipi. [Schol. Aristoph. Θ. 977.]

[* Ἀξιοπροστάτευτος, ὁ, ἡ, Imperio dignus. J. Poll. 1, 178. de Imperatoris laude: Ἄοκνος, εὔτολμος, —— * προστατευτικὸς, ἀξιοπροστάτευτος, * διασκεπτικός.]

[* " Ἀξιόσεπτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 86. 103. (163, 4203. 196, 5047.)" Boissonad. Mss. * " Ἀξιοσεβὴς, (ὁ, ἡ,) Venerabilis, Eust." Wakef. Mss.]

Ἀξιόσκεπτος, ὁ, ἡ, Dignus consideratione s. animadversione, Considerandus. Xen. Ἑ. 5. (6, 1, 4.) Ἐγὼ

ἀπεκρινάμην ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ἀξιόσκεπτα λέγει.

'Αξιοσπούδαστος, ὁ, ἡ, Dignus cura et studio, Dignus quem studiose consectemur. Pro eod. dicitur σπουδῆς ἄξιος et ἀξιοσπούδαστος, sicut ἀξιόλογος et λόγου ἄξιος. Fit tamen ἀξιοσπούδαστος non ex ἄξιος et σπουδὴ, sed ex ἄξιος et ἐσπούδασται 3 sing. præt. a σπουδάζομαι. [Gl. 'Αξιοσπούδαστον· ἄξιον σπουδῆς, Operæ pretium, Favorabile. Xen. Laced. Rep. 10, 3. Plut. de Lib. educ. p. 5. "Philo J." Wakef. Mss.]

[* 'Αξιοστράτηγος, ὁ, ἡ, Dignus imperatore, Imperatori laudem gignens, ET * 'Αξιοστρατηγικὸς, ἡ, ὸν, ET * 'Αξιοστρατήγητος, ὁ, ἡ, Lex. Xen. Dio Cass. 36, 7. 41, 55. 45, 42. Arrian. Anab. 4, 11, 9. Schneider. Lex. "Schneider. ad Xen. K. A. 145. Wyttenb. Select. 386." Schæf. Mss.]

'Αξιοτέκμαρτος, ὁ, ἡ, Sufficientibus argumentis probatus. Ab 3 sing. præt. verbi τεκμαίρομαι. [Xen. Mem. 4, 4, 10.]

[* 'Αξιοτίμητος, ὁ, ἡ, Pretiosus, Gl.]

[* 'Αξιότιμος, ὁ, ἡ, i. q. præc. voc. Appian. 874.]

'Αξιοφίλητος, ὁ, ἡ, Dignus qui ametur. Xen. (O. 10, 3. et 5.) A πεφίληται, 3 sing. præt. τοῦ φιλοῦμαι.

'Αξιόχρεως, ω, ὁ, ἡ, Qui solvendo est, Sufficiens ad solvendum debitum. Locuples, i. e. Qui satisfacere potest. Unde per translationem dicitur ἀξιόχρεως μάρτυς, ut Lat. Locuples testis, pro Fide dignus. Apud Demosth. (101.) ἀξιόχρεως ἐγγυητής. Plato Apol. (5.) 'Αξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω, Dignum cui credatis, ἀξιόπιστον. Capitur etiam generaliter pro Sufficiens alicui rei vel incœpto, Par alicui rei, Idoneus ad aliquid, Dignus. Ponitur autem ἀξιόχρεως interdum per se, interdum cum infin., interdum cum præpos. εἰς accusativo juncta. Xen. K. Π. 7, (5, 25.) 'Οπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Demosth. (36.) Τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Idem, Οἱ νομίζοντες αὐτοὺς ἀξιόχρεως εἶναι τοῦ Φιλίππου ξένους προσαγορεύεσθαι. Herod. 'Αξιόχρεως δοκεῖ ἐναντιωθῆναι. Paus. 'Αρμονίας δὲ ἡ κάλλους εἵνεκα ἀρχιτέκτων ποῖος ἐς ἅμιλλαν γένοιτ' ἂν ἀξιόχρεως; Vide 'Αξιόπιστος. || 'Αξιόχρεως, Satis amplus, Non aspernandus, Non pœnitendus. Apud Athen. 'Εξουσία μέγεθος ἀξιόχρεων ἔχουσα, Justam magnitudinem, quod est ἀξιόλογον. Sic παρασκευὴ ἀξιόχρεως ap. Thuc. (6, 21.) exp. Justus apparatus; secundum Schol. ἀσφαλής. Idem alibi ap. Eund. ἀξιόχρεων exp. μεγάλην. [" Clem. Alex. 826." Routh. Mss. "Demosth. 381. Σκοπεῖτε τοίνυν, τί ἔσται τίμημα, ὃ τοιαύτην ἕξει τὴν ἀξίαν, ὥστε τοσούτων ἀδικημάτων ἀξιόχρεων φαίνεσθαι. Satis amplus, πόλις ἀξιόχρεως, Polyb. 1, 30." Seager. Mss. Glossæ: 'Αξιόχρεως· Idoneus. 'Αξιόχρεων· Idoneum. Herod. 5, 65. 'Αξιόχρεω ἀπηγήσιος. Demosth. 1427. Οἱ πολιτευόμενοι ἀξιόχρεῴ εἰσι δοῦναι. "Pausan. 1, 322. Valck. Phœn. p. xx. Herodian. 469. et n.: Ammon. 18. Zeun. ad Xen. K. Π. 699. ad Herod. 403. 625. ad Phalar. 232. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Diod. S. 1, 525. 2, 275. 568. Brunck. Aristoph. 2, 57. 'Αξιοχρέους, Diod. S. 1, 430. 701. Dionys. H. 1, 313. 2, 877. De acc., ad Diod. S. 2, 387. Conf. cum ἀξιόμαχος, ad Dionys. H. 2, 1072." Schæf. Mss.]

'Αξιόχρεον, cum o in fine, Suid. barbarum esse ait: citatur tamen plur. ἀξιόχρεα e Lucian. a sing. ἀξιόχρεον. [" 'Αξιόχρεος, Dionys. H. 3, 1700. 1801." Schæf. Mss.]

'Αξιοχρέως, adv. Sufficienter, ἱκανῶς, ut habet Hes. Nisi forte legendum est ap. eum ἀξιόχρεως et ἱκανός.

Compp. autem, in quibus perditur o nominis ἄξιος, sunt hæc:

'Αξιάγαστος, ὁ, ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. Δέσποτα ἀξιάγαστε, Syn. Ex ἤγασται 3 præt. ab ἀγάζομαι fit ἀγαστός. [Xen. Laced. Rep. 10, 2. "Julian. p. 190." Wakef. Mss.]

'Αξιάκουστος, ὁ, ἡ, Dignus auditu, Dignus qui audiatur. Xen. (Σ. 4, 43.) 'Αξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, Digni qui spectentur pariter et audiantur. || Sonat ἀξιάκουστον etiam Memorabile; quod enim est memorabile, auditu dignum est. Ex ἤκουσται 3 sing. præt. ab ἀκούομαι fit ἀκουστός.

'Αξιακρόατος, ὁ, ἡ, Idem, Dignus auditu. Xen. (A. 4, 2.) Χοροὺς ἀξιακροατωτάτους καὶ ἀγῶνας ἀξιοθεατωτάτους. Ab ἠκρόαται 3 sing. præt. ab ἀκροῶμαι fit ἀκροατός.

[* 'Αξιαπόλαυστος, ὁ, ἡ, Stob. Ecl. Eth. p. 118.]

[* " 'Αξιαρχικὸς, Nicet. Or. in S. Thom. 371. sed f. l. ἁγιαρχικός." Kall. Mss.]

'Αξιαφήγητος, ὁ, ἡ, Dignus commemoratione, Dignus qui commemoretur, Memorabilis, Commemorandus. Herod. (1, 16. 177. 2, 99. 137.) utitur, sed Ion. scribens ἀξιαπήγητος; ut ἀξιαπηγητότατα ἔργα, Maxime memorabilia. Fit ex ἀφήγηται 3 præt. ab ἀφηγοῦμαι. Pro eodem dicitur ἀξιομνημόνευτος. [Joseph. A. J. 15, 11, 5. Arrian. de Exp. Alex. 1. p. 1. 2. "Toup. ad Longin. 402. Corai. Mus. Oxon. Consp. 12. Herod. 399. (403.) Valck. ad 140." Schæf. Mss. "Superl., Joseph. 703, 21." Wakef. Mss.]

[* " 'Αξιελέητος, (ὁ, ἡ,) Pseudo-Diogenes Epist. 27." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αξιέντρεπτος, (ὁ, ἡ,) Clem. Alex. 347=805." Kall. Mss.]

'Αξιέπαινος, ὁ, ἡ, vel 'Αξιεπαίνετος, Laude dignus, B Laudabilis, Prædicandus, Commendabilis. Xen. K. Π. 3, (3, 5.) 'Ενόμιζε γὰρ, εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσειε, τὸ ὅλον αὐτῷ καλῶς ἔχειν. [" 'Αξιέπαινος, Jacobs. Anth. Proleg. 51." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 125. * 'Αξιεπαίνως, Apollon. Vit. Æschin. 16." Wakef. Mss. Vide supra 1533. b. Suid. Hes.]

'Αξιεπιθύμητος, ὁ, ἡ, Dignus qui expetatur, ἐπέραστος, Varin.

'Αξιέραστος, ὁ, ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis; qui a Xen. (O. 10, 3.) dicitur ἀξιοφίλητος: nam ἀξιοφίλητος est ἄξιος φιληθῆναι, ut ἀξιέραστος est ἄξιος ἐρασθῆναι: ab ἤρασται 3 sing. præt. a pass. ἐρῶμαι. Apud Eund. (K. Π. 5, 2, 5.) τέκνα ἀξιέραστα: et ap. Plut. (1, 150.) 'Αξιέραστον αὐτὴν θεῷ γεγονέναι, Dignam visam Deo, quæ ab eo amaretur, vel Dei amorem emeruisse. [" Jambl. V. P. 45." Wakef. Mss.]

'Επαξιέραστος, ὁ, ἡ, Idem. Philo de V. M. [A Schneider. Lex. non agnoscitur. "Philo J. 2, 166." Wakef. Mss.]

[* " 'Αξίερος, (ἡ, Ceres,) Schol. Apoll. R. 1, 917." C Kall. Mss. "Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " 'Αξιεφήγητος, superl., Hes. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* 'Αξιήκοος, ὁ, ἡ, Epist. Socr. 33.]

[* " 'Αξιονόμαστος, (ὁ, ἡ,) Ignat. ad Eph. 4. (p. 880. Τὸ γὰρ ἀξιονόμαστον Πρεσβυτέριον, ἄξιον ὂν τοῦ Θεοῦ, οὕτως συνήρμοσται τῷ 'Επισκόπῳ, ὡς χορδαὶ κιθάρᾳ.)" Kall. Mss.]

[* 'Αξιόρατος, ὁ, ἡ, Lucian. de Conscr. Hist. 2, 43.]

[* " 'Αξιύμνητος, (ὁ, ἡ,) Nectar. Homil. p. 11. Ed. Par. 1554." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αξιώλεθρος, (ὁ, ἡ,) Procop. de B. G. 4, 30. Æd. 6, 5." Kall. Mss.]

" 'Ανάξιος, ὁ, (ἡ,) Indignus. Demosth. Phil. 4. 'Ανάξιον ὑμῶν καὶ τῶν πεπραγμένων τοῖς προγόνοις. "Sic pro Cor. Δεινὸν ἡγεῖται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς "τῶν προγόνων δόξης, Indignum gloria majorum: "imo eam obscurans et fœdans. Sic, Οὔτε τὰ ἄλλα "ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, Neque alioqui indigno vestra "affinitate. Herodian. vero 8. dixit, Τέλει μέντοι D "τοιούτῳ ἐχρήσαντο, ἀναξίῳ τε καὶ ἀνοσίῳ, σεμνοὶ καὶ "λόγου ἄξιοι πρεσβῦται, Hunc finem vitæ habuerunt "indignum et nefarium. 'Αναξία, ἡ, Indigna, fem. "genus masculini 'Ανάξιος. || Exponitur etiam Indignitas, sed nullo exemplo probatur. || Æschyl. "vero in Litaniis ἀναξίαν vocavit τὴν βασιλείαν, Regnum, Hes. nimirum ab ἄναξ." [Gl. 'Ανάξιος· Immerens, Indignus. Plato Protag. 110. Τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆς πρὸς λύπην ἐστί; 'Ανάξιοι ἀγῶνες, ab ἄναξ, Schol. Ven. Il. 23, 630. et "Heyn. Hom. 8, 479. 'Ανάξιος, ad Lucian. 1, 416. Jacobs. Anth. 8, 217. 'Αναξία, ad Xen. Eph. 280. Lobeck. Aj. p. 244. 'Ανάξια δρᾷν, Valck. Callim. 132." Schæf. Mss. "Nullius pretii, Plut. 2, 5." Wakef. Mss.] " 'Αναξίως, Indigne, Secus ac dignitas et merita postulant, Im- "merito, Immerenter. Isocr. Busir. Τοῖς ἀναξίως "δυστυχοῦσι. Thuc. 3. Ὦι τινί ποτ' ἂν καὶ ἀναξίως "ξυμπέσοι, Immerito, Immerenter. Item cum gen. "ἀναξίως ὑμῶν, Indigne vobis, h. e. Vestro immerito, "ut Plaut. loquitur, s. Non pro vestra dignitate, "Contra quam meriti estis." [Gl. Immerite.]

[* "'Αναξιότης, (ἡ,) Coteler. Patr. Apost. 1, 330." Kall. Mss.]

["*Αναξιοπαθέω, Clem. Alex. 189(=161.) Joseph. A. J. 15, 13, 2. p. 744. 803. Plut. Parall. 309. Dionys. H. 1, 208." Scott, App. ad Thes. "Strabo 249. Plut. 1, 788." Kall. Mss. "Tatian. 50. Worth." Routh. Mss. Glossæ: 'Αναξιοπαθεῖ· Dedignatur, Aspernatur. "Stob. 228." Wakef. Mss.]

[* "'Αναξιοπάθεια, (ἡ,) Joseph. A. J. 15, 2, 7. p. 743. 767. 874." Scott. App. ad Thes. Hippocr. Ep. ad Demag.]

'Αντάξιος, (α, ον,) Æquiparandus, Æqualis pretii; ut, *Χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς*, Aurum non est æquiparandum cum virtute. Il. I. (401.) *ψυχῆς ἀντάξιον*, Cum anima æquiparandum, Tanti faciendum quanti anima. Λ. (514.) *'Ιητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων*. Xen. ('Απ. 2, 10, 3.) *Πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι*, Existimo multorum servorum instar esse. Rursus Il. A. (136.) *ἀντάξιον* ponitur sine gen., pro Æqualis pretii, *ἴσον τῇ τιμῇ, τὸ ἰσότιμον*. [" Sententiam, quam affert HSt., *Χρυσὸς κ. τ. λ.*, est e Plat. de LL. 5. p. 604. cf. Wyttenb. ad Plut. de Util. p. 636. ad p. 92. d." Boissonad. Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 215. "Toup. Opusc. 2, 196. Valck. Hippol. p. 214. ad Herod. 552. ad Phalar. 371. Thom. M. 868. ad Charit. 714. Wakef. Alc. 308.; S. C. Præf. viii. Boissonad. Philostr. 506. 550. Heyn. Hom. 5, 702. 6, 209. 7, 124. *Οὐκ ἀντάξιον λόγου*, i. e. *μεῖζον λόγου*, Valck. ad Phalar. p. x." Schæf. Mss.]

'Απάξιος, ὁ, (ἡ,) Indignus. Plato Ep. 7. *Οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ*, Non indignum est juvene et non juvene audire. Eodem utitur de LL. [" Wessel. Diss. Herod. 194. ad Herod. 548." Schæf. Mss.]

'Απαξία, ἡ, Indignitas, VV. LL. [Stob. Phys. p. 142. Jambl. Protr. 277. "Arrian. Ep. 13." Wakef. Mss.]

'Επάξιος, (ὁ, ἡ,) Dignus; ut *ἐπάξιος γάμος*, Soph. (E. 977.) Greg. *Τοῦτο τῶν ἀοιδίμων ἐξοριῶν καὶ φυγῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξιον*, Dignius et magnificentius, [sic.] Bud. [" Plato Soph. 218." Routh. Mss. "Musæus 66. "*Ατρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὕρατο Κύπρις*." Seager. Mss. "Ad Charit. 204. Wessel. Diss. Herod. 194. Voss. Myth. Br. 1, 203. ad Lucian. 1, 241. Wessel. Herod. 140. 548. Eumen. 272. Wakef. 438. Abresch. Æsch. 2, 64. Palladas 72. Leontius 20." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 3, 115. Apoll. R." Wakef. Mss.]

'Επαξίως, Digne, Pro dignitate et merito, Naz. *Τοῦ κολάζοντος ἐπαξίως*. [" Clem. Alex. 492." Routh. Mss.]

"'Ισάξιος, (ὁ, ἡ,) Pari et æquali dignus præmio; "Æquivalens et æquipollens pretio. Porphyr. Abst. "*Οὕτως ἰσάξιόν ἐστι τὸ δρώμενον*, Adeo nihil interest "inter utrumque factum," [199. "Toup. in Schol. Theocr. 213." Schæf. Mss.]

[* Κατάξιος, ὁ, ἡ. "Soph. Φ. 1009. *ὡς μ' ἐθηράσω, λαβὼν Πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί, 'Ανάξιον μέν σου, κατάξιον δ' ἐμοῦ, "Ος οὐδὲν ᾔδη πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν*. Eur. El. 46. *Αἰσχύνομαι γὰρ ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα Λαβὼν, ὑβρίζειν, οὐ κατάξιος γεγώς*." Seager. Mss. "Stob. 249. Æschin. 569." Wakef. Mss.]

Καταξίως, Digne, Pro dignitate. *Καταξίως ἐμοῦ*, Soph. (E. 800.) Pro mea dignitate. [Polyb. 1. p. 123. *Τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως τιμωρήσασθαι καταξίως*.]

[* Πανάξιος, ὁ, ἡ. Oppian. C. 3, 407. *'Ιχνεύμων βαιὸς μὲν, ἀτὰρ μεγάλοισιν ὁμοίως Μέλπεσθαι θήρεσσι πανάξιος εἵνεκα βουλῆς, 'Αλκῆς τε κρατερῆς ὑπὸ νηπεδανοῖσι μέλεσσιν*.]

[* " Προσάξιος, (ὁ, ἡ,) Amphil. 39." Kall. Mss.]

'Αξίως, Digne, Pro dignitate. Ponitur interdum sine casu; ut Isocr. Paneg. (23.) *Τότε μὲν γὰρ ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν*. Demosth. (68.) *Πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται*. Frequentius autem cum gen. ut idem Isocr. κ. Σοφ. in ead. sententia exprimenda, *"Ος ἂν ἀξίως μὲν λέξῃ τῶν πραγμάτων*. Idem Paneg. (2.) *'Εγὼ δ' ἢν μὴ καὶ τοῦ πράγματος ἀξίως εἴπω, καὶ τῆς δόξης τῆς ἐμαυτοῦ*. Unde existimare possit aliquis in locis illis prioribus post *ἀξίως* sub. reliquisse Isocr. et Demosth. genitivum *τῶν πραγμάτων*. Capitur autem

A tam in bonam, quam in malam partem, sicut et ipsum nomen *ἄξιος*. Isocr. Archid. (29.) *Σκεπτέον δ' ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσομεν*. Demosth. (37.) *Πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν*. Citatur item e Plat. Apol. (21.) *Πράττων ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ*, pro Faciens ut decet virum probum, Viri probi fungens officio. Nisi forte *πράττειν* aliter hic exp. potest. *'Αξίως τῶν καλῶς πεποιημένων*, Xen. K. Π. 5, (4, 7.) In malam autem partem, ut, *'Αξίως τοῦ ἀδικήματος*, Æschin., Pro dignitate sceleris, i. e. Ut meretur scelus. Quidam vertunt Pro magnitudine sceleris. || Cum autem dicunt *ἀξίως λόγου*, non debet *ἀξίως* verti Pro dignitate; sed *ἀξίως λόγου*, Digne commemoratione, i. e. Ita ut res sit vel fuerit vel esset digna commemoratione, aut memoratu; ut, *ἀξίως λόγου μαχόμενοι*, Pugnantes ita ut res foret memoratu digna, i. e. Pugnam memoratu dignam edentes. Dicunt pro eod. *ἀξιολόγως* uno verbo. || *'Αξίως*, pro *εὐώνως*, Vili pretio, ut *ἀξίως πιπράσκειν*, J. Poll. [Gl. *'Αξίως·* Merito, Digne. "Ad Charit. 212. Markl. Iph. p. 171. ad Phalar. 298. Abresch.
B Æsch. 2, 19." Schæf. Mss.]

'Αξία, ἡ, Dignitas, eo sensu quo dicitur Pro dignitate rei, i. e. Ut res meretur. Demosth. (518.) *Τὴν κατ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων παρὰ τούτου δίκην λαβεῖν*. *Κατὰ τὴν ἀξίαν*, Pro dignitate, Pro merito, vel meritis, Isocr. Areop. (8.) *Τὴν δὲ κατ' ἀξίαν ἕκαστον τιμῶσαν*. Sic ap. Plat. (Xen. K. Π. 2, 3, 6.) *Κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι*. Dicitur et *πρὸς ἀξίαν*; ut *τοῦ πρὸς ἀξίαν διαιρέτης*, i. e. Ejus quod pro cujusque dignitate est. Et *ὑπὲρ τὴν ἀξίαν*, Ultra quam meremur, Quæ merito nostro majora sunt, ap. Areop. Et *παρὰ τὴν ἀξίαν*, Præter dignitatem, i. e. Indigne, Immerito; ut *παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῶ*: et cum gen., Demosth. (20.) *"Η ὡς οἱ παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν δεδουλωμένοι Θετταλοί*.

'Αξία, Dignitas, i. e. Dignatio, inquit Bud., *'Αξίωμα*. Demosth. (246.) *Τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς*. Cui signif. vicina est ea, qua dicuntur *οἱ ἐπ' ἀξίας*, Magistratus. Lucian. (1, 64.) *Καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντες*. Sic dicitur ut *οἱ ἐπ' ἐξουσίας*.

C 'Αξία, Æstimatio. Xen. K. Π. 8, (4, 15.) *Τὸν γὰρ πολλὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι ὠφελοῦντα τοὺς φίλους, ἀνελευθερίαν ἔμοιγε δοκεῖ περιάπτειν*. Apud Basil. in Ep. *κατ' ἀξίαν εὐτελὲς* exp. Æstimatu vile. Plato de LL. 9. *Τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν, εἴτε διπλῆν, εἴτε τετραπλασίαν, οἱ δικασταὶ ταττόντων*. Citatur et e Xen. ('Απ. 2, 5, 2.) *ἀξίαι* plur. *εἰσί τινες ἀξίαι φίλων*, pro Sunt quædam amicorum æstimationes et valores. Sed non satis Lat. est v. Valor.

'Αξία, Justum pretium. Xen. ('Απ. 1, 6, 11.) *Οὐδενὶ ἂν μὴ ὅτι προῖκα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβὼν*, Minus justo pretio, inquit Bud. Et Æschin. *Τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι*, Justo pretio vendere, ut ait Idem. Et Aristot. Eth. 9. *Τὴν ἀξίαν τάττειν* pro Indicare, quod institoris est et venditantis merces. Dicitur pro eod. *ἀξιοῦν* una voce. Item *ἀξία*, Justa merces, Digna merces, Aristot. Eth. 9. *Οὐ γὰρ πρὸς χρήμαθ' ἡ ἀξία μετρεῖται*, pro Neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur, Bud. interpr.
D Sciendum est autem *ἀξία* in hujusmodi loquendi formulis posse pro substantivo accipi, sicut in ll. cc. in quibus Æstimationem interpr., ut *ἀξία* sit pro *ἀξία τιμή*: vel sub. *τιμή*, ut *ἀξία* censeatur adjectivum. At vero in hoc loquendi genere, quod est ap. Lucian. (1, 541.) *ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν*, et (1, 577.) *ὑπέχειν τὴν ἀξίαν*, constat *ἀξίαν* non esse subst., sed adj., et *τιμωρίαν* debere subaudiri post ipsum, vel *δίκην*. Dicitur autem *τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν*, vel *ὑπέχειν* a Luciano, Qui dat meritas pœnas, Qui dat pœnas quas meretur, vel, Quibus dignus est. Est defectuosa locutio, inquit Bud., *τὴν ἀξίαν ἀνταποδοῦναι ἢ ἀντιλαβεῖν*, h. e. *τιμὴν τὴν ἀξίαν καὶ τιμωρίαν*. Exemplum autem *τοῦ ἀξίαν ἀνταποδοῦναι*, item *τοῦ τὴν ἀξίαν ἀντιλαβεῖν*, non ponit Bud., sed ead. esse videtur ratio in hoc genere loquendi, *ἀξίαν ἀποδιδόναι*, quæ est ap. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) *"Ων δ' ἕκαστος ἄξιος ἐπειδὰν παρ' ὧν προσήκει πύθωμαι, τότε τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι*.

['Αξία, Gl. Meritum, Dignitas, Dignatio. Herod. 4,

201. Ὑποτελέειν ἀξίην βασιλέϊ: 7, 39. Τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμψεαι. Diod. S. 14, 10. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἀξίαν. " Xen. Mem. 1, 6, 11. Pausan. 1, 396. Valck. Adoniaz. p. 357. Fischer. ad Palæph. 199. et Ind. Ammon. 18. ad Lucian. 1, 265. ad Herod. 369. Thom. M. 854. Wakef. Herc. F. 144. Luzac. Exerc. 152. Diod. S. 1, 646. 723. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Κατ' ἀξίαν, Villois. ad Long. 281. Ad Charit. 212. Καταξίαν, 228. Παρὰ τὴν ἀξίαν, Bibl. Crit. iii, 2. p. 50. ad Diod. S. 1, 391. Xen. Eph. 71. T. H. ad Lucian. Dial. 39. Diod. S. 1, 363." Schæf. Mss.]

Ἀξιότης, ἡ, pro ἀξία, Dignitas, Dignatio.

¶ Ἀξιόω, Dignum esse censeo, Dignor. Cum gen., ut ap. Soph. ἠξίωσαν Schol. exp. ἄξιον ἡγήσαντο: et ap. Thuc. ἀξιῶ Schol. itidem exp. ἀξίους ἡγοῦμαι. Sic ἀξιοῦσιν αὐτοὺς πάντων, Omnia sibi vendicant, Dignos se existimant qui accipiant omnia. In malam etiam partem, ut Demosth. (283.) Ἄν περ τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν παραπέμψαντες, τῆς προσηκούσης ἀτιμίας ἀξιώσητε, Dignos ea censueritis; vel potius, Eâ affeceritis ut dignos. Plato Apol. (28.) Οὐκ εἴθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infin., pro Dignum esse judico, eo modo quo dixit Virg. Si credere dignum est, Æquum esse censeo. Aristoph. Π. (931.) Σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν. Xen. Ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι. Lucian. (2, 902.) Τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν, ubi ἀξιοῦμεν quidam non vertunt Æquum existimamus, sed Operæ pretium esse existimamus, nonnulli, Volumus. Sic et ἀξιοῖς quidam vertunt Vis in Aristoph. l. c., item in Isocr. Archid. (7.) Εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν, ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος, et in similibus. At μὴ ἀξιῶ est Indignum censeo, Indignor. Aristot. Pol. 5. Διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, Quod indignum censeant se dominico imperio parere: pro διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Paus. Messeniis, Οὐκ ἠξίου τὸν ἄνδρα ἰδιωτεύειν, Indignabatur. Thuc. Ὑμᾶς οὐκ ἀξιῶ τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν. Item, ἀξιῶ, inquit Bud., Perhibeo, Existimari volo, Talem me esse prædico. Arrian. Αὐτὸς δὲ ἀπ' Ἄργους τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου. Sic ferme Thuc. Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ καὶ μέγιστα τοιοῦτοι ἠξιώσαμεν εἶναι, Dignos nos esse censuimus, qui tales nos exhiberemus. Quæ exempla Bud. affert. Videtur autem ἀξιῶ itidem pro Existimari volo, et Talem me esse prædico, sumi quoque ap. Plut. Οὐ πλούσιοι μόνον καὶ λόγιοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλ' εἰ μὴ κ. τ. λ. Exp. ἀξιῶ et per v. Peto s. Postulo, quæ signif. finitima est supradictæ, pro Æquum esse censeo; cum enim ἀξιῶ vertitur Peto s. Postulo, intelligendum est Peto ut rem, quam æquam esse judico; ut, χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, Petebant sibi dari spatium ad respondendum iis, quæ objecta ipsis erant. Aliquando copulantur ἀξιῶ et παρακαλῶ, item ἀξιῶ et δέομαι. Demosth. (282.) Οἵτινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀνοχάς. Ibid., Ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν ἀκοῦσαί μου. Et rursus, Ἀξιῶ δὲ καὶ δέομαι τοῦτο μεμνῆσθαι ὑμᾶς.

Ἀξιῶ, Existimo, Puto. Plato Apol. (2.) Ἀξιώσατε οὖν καὶ ὑμεῖς—διττούς μου κατηγόρους γεγονέναι. Citatur item ex Herod. (6, 87.) ἀξιόω ἀδικέεσθαι pro Injuriam mihi fieri arbitror. Item ap. Philosophos pro δοξάζω καὶ δογματίζω, et Quasi axioma constituo, vel ὑποτίθεμαι: quod nostrates dicunt, Ego id pro una maxima pono; quasi pro uno axiomate. Ita Bud. citans Aristot. Probl. 17. Τὸ μὲν δὴ τῷ ἀριθμῷ τοὺς αὐτοὺς ἀξιοῦν εἶναι ἀεὶ τοὺς γινομένους, εὔηθες.

Ἀξιῶ, Indico, quod institoris est et venditantis merces. Plato de LL. 11. Ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσει τὸ πωλούμενον. Aristot. autem τὴν ἀξίαν τάττω dicit pro Indico. Bud.

Ἀξιόομαι, pass. Dignus censeor, Dignus existimor vel habeor; ut ap. Plut. Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, Dignus habitus senatu, i. e. Dignus habitus, qui in senatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωμένος τούτων, Qui hæc emeruit, Qui hæc est consecutus tanquam iis dignus: Ἀξιωθεὶς τιμῆς, Affectus honore, quo dignus est habitus, Quem dignati sunt alii honore: Ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Dignus habitus, qui ad communem mensam admitteretur: Ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, Donatus muneribus, quibus dignus censebatur. Sunt autem necessariæ hæ aut similes periphrases ad exprimendam vim v. Græci: non solent tamen semper adhiberi; nam ἀξιωθεὶς δωρεῶν vertitur brevius a quibusdam, Muneribus honestatus; et ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Ad communis mensæ honorem admissus. Itidem ἀξιωθεὶς τιμωρίας, ubi notandum ἀξιοῦμαι in malam partem capi, Affectus supplicio; pro Dignus judicatus, qui afficeretur supplicio. Cic. de Orat. 3. Dignari posuit pass. signif. Græco ἀξιοῦσθαι plane respondens: Res complures dissimiles, quæ tamen simili laude dignentur, ὅμως δὲ ἐπαίνῳ παρομοίῳ ἀξιούμενα.

[" Ἀξιόω, Diod. S. 1, 295. 332. 364. 2, 207. ad Herod. 671. 687. Soph. Œd. T. 944. Act. Traj. 1, 243. Valck. Callim. 133.; Phœn. p. 388. Toup. Opusc. 2, 23. 44. 174. Thom. M. 78. ad Charit. 257. 579. 706. Iph. T. 955. Herc. F. 1346. Jacobs. Anth. 6, 143. Kuster. V. M. 54. 90. Dionys. H. 1, 278. 4, 2178. Boissonad. Philostr. 495. 499. Heyn. Hom. 6, 567. Existimo, Phalar. 248. Lucian. 1, 495. Herod. 479. Dionys. H. 1, 70. 204. 5, 210. Plato Apol. 139. Heindorf. Dignor, Herod. 496. Peto, Schweigh. Emend. in Suid. 13. Eur. Hipp. 75. Koen. ad Greg. 68. Diod. S. 1, 102. Thom. M. 871. Larcher. Herod. 2, 361. Diod. S. 2, 505. Dionys. H. 1, 112. 2, 666. Pass., Diod. S. 1, 704. 2, 167. Τὸ ἀξιωθὲν, Postulatum, Ammon. 139. Eran. Ph. 174. Opp. δεῖσθαι, Diod. S. 2, 624. Honoro, Musgr. Heracl. 918. El. 252. Monthly Review, Febr. 1799. p. 200. Porson. Hec. p. 23. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 393. Ἀξιοῦσθαί τινος, Aliquid accipere, Abresch. Paraphr. 171. De pœna, Diod. S. 1, 318. ad 321. Ἀξιοῦσθαι ὑπό τινος, Diod. S. 1, 222. Ἀξιοῦσθαι, an sine subst. pro κοσμεῖσθαι ponatur, Wakef. Diatr. 20. Ἀξιώσαιμ' ἄν, Dionys. H. 2, 1154. Cum infin., Thom. M. 160. ad Lucian. 1, 597. ad Diod. S. 2, 65. 336, 436. Simon. Dial. 28. ad Dionys. H. 4, 2178. Orationi interjectum, ad Phalar. 357. Dionys. H. 2, 1184. Οὐκ ἀξιῶ δεδιέναι, Non timendum puto, ibid. 1188. 1193. Ἀ. τιμωρίας, Hellen. Siebel. p. 91. De constr., Brunck. Aristoph. 3, 11. (ad 182.) Diod. S. 2, 244. 267. 293. 301. 304. 305. 331. 362. 561. Diversum a θέλω; Dionys. H. 5, 354." Schæf. Mss. Soph. Aj. 1114. Οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας. Eur. Hec. 317. Or. 1167. 1210. Herod. 7, 16. Οὐκ ἀξιεύμενός ἐστι θρόνον ἵζεσθαι. Polyb. 4, 47. Ἀξιοῦντες——καταλύσειν. " Clem. Alex. 855." Routh. Mss. Glossæ: Ἀξιῶ· Digno, Censeo, Desidero, Oro, Postulo, Posco, Mereor, Deprecor, Peto. Ἀξιώσεις· Dignabis. Ἀξιοῦμαι· Mereo. Ἀξιωθῇ ἢ γένηται ἄξιος· Meruerit. Ἀξιωθείς· Dignatus.]

Ἀξίωμα, τὸ, Dignitas, Auctoritas, Amplitudo. Demosth. (277.) Ὡς δὲ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα λαβὼν ἀφίκετο εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας. Eur. Hec. 293.) Τὸ δ' ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σὸν, Πείσει. Unde οἱ ἐν ἀξιώματι dicuntur, ut et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, et οἱ ἐπ' ἀξίας, Magistratus, Qui honores gerunt; vel Primates: unde et εἰς ἀξίωμα παράγειν, Honoribus augere, Ad honores provehere. || Huic signif. est affinis hæc, quam ponit Bud. e Constantino in Grammatica, ut capiatur pro Auctoritate, i. e. Dicto vel Scripto magni alicujus Auctoris: Πολλὰ γὰρ περιέχει ἀξιώματα τῶν ποιητῶν εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. Item pro Senatus auctoritate Gazam usurpasse annotat.

Ἀξίωμα, ap. Dialecticos, Enuntiatio vel Enuntiatum, Quicquid enuntiatur, Effatum, Pronuntiatum. Nam his omnibus modis Cic. interpr. hoc Gr. vocabulum, ut videbis in meo Lex. Cic. Gr. Lat. Gellius Proloquium vocat. Donatus in Terent. annotat ἀξίωμα esse Sententiam vel Enuntiationem, quæ uno verbo nexam contineat et perfectam intelligentiam, eamque a vett. Verbum appellatam. Verba ipsius Donati proferam; enarrans enim h. l. Terentii in Andria, Quin tu dic uno verbo; Uno verbo, ἀξιώματι, Una sententia. Nam ἀξίωμα Sententia est, vel Enuntiatio uno verbo nexam continens et perfectam intelligentiam; ἀξίωμα enim constat e nomine et verbo. Item in h. l. Eunuchi, Utinam istuc verbum ex animo ac

vere diceres. Verbum, inquit, pro Dicto. Sed proprie ἀξίωμα, i. e. Sententia vel Enuntiatio, quae uno ligatur et astringitur verbo, Verbum a vett. dicebatur. Item in locum illum Adelph., Non meum illud verbum facio. Nunc verbum, inquit, pro ἀξιώματι posuit, quod uno stringitur verbo. Idem alibi, Completæ, inquit, sententiæ pronuntiatio ἀξίωμα nominabatur. Plut. (10, 203.) Τὸ ῥῆμα καὶ τοὔνομα ποιεῖ τὴν πρώτην τό τ' ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν, ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δ' ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευε. Cic. itidem dicit, Itaque contendit omnes nervos Chrysippus, ut persuadeat omne ἀξίωμα aut verum esse aut falsum. Item alibi, Licet enim Epicuro concedenti omne enuntiatum aut verum aut falsum esse non vereri, etc. Notandum est autem Plut. l. c. generaliter dicere ἀξίωμα esse πρότασιν, non certum genus προτάσεως: quidam tamen προτάσεις ἀπίστους s. ἀναποδείκτους appellari putarunt ἀξιώματα potius quam τὰς ἀποδείξεως δεομένας: sed Alexander in Aristot. Topic. 8. ostendit utrasque ab eo dici ἀξιώματα. Quid autem Thesis ab Axiomate differat, vide ap. Bud. in prior. Annot. in Pand. ex Jo. Grammatico.

['Αξίωμα, Gl. Dignatio, Dignitas, Honoš, Meritum, Stipendium, Censura, Auctoritas, Affatum. 'Αξίωμα στρατιωτικόν· Scutarium. 'Αξίωμα στρατιωτικὸν φέρων· Stipendiarius, Scutarius. Plut. Symp. 2, 9. "Ad Charit. 453. Wakef. Ion. 617. Diod. S. 2, 231. ad 2, 531. ad Dionys. H. 1, 116. Fischer. Ind. Palæph. v. 'Αξία. Beck. ad Hecub. 293. Ammon. 18. Thom. M. 79. Wakef. Diatr. 19. ad Herod. 739. Casaub. Athen. 1, 45. Οἱ ἐν ἀξιώμασιν, Argum. Troad." Schæf. Mss.]

[* 'Αξιωμάτιον, τὸ, Dignitatula. Arrian. in Epict. 2, 2, 10.]

'Αξιωματικὸς, (ἡ, ὀν,) Habens ἀξίωμα, i. e. Auctoritatem. Auctoritate præditus, Auctoritatis plenus, vel Auctoritatis et dignitatis, Plenus majestatis, Augustus. Dionys. de Isocr. Ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. Plut. (10, 666.) Ἐπεὶ ἡ μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιωματικὸν, ἡ δὲ τὸ παθητικὸν ἀποδίδωσι. Item, Dignatione et majestate venerandus, Dignitate oris præditus, ut ap. Plut. (3, 707.) || Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantive pro Amplitudine et dignitate, ut ait Bud. Idem in Comm. scribit, Auctoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, ut Auctoritas instrumenti. || 'Αξιωματικοὶ, Qui in dignitatibus sunt constituti. Bud. e Pand. [Gl. 'Αξιωματικός· Dignitosus, Honorarius. 'Αξιωματικοί· Honorati. "Supplex, Polyb. Exc. Leg. 13. Διόπερ, ἀφεμένους τοῦ δικαιολογεῖσθαι, συνεβούλευε, τρέπεσθαι πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν λόγον, καὶ δεῖσθαι τοῦ στρατηγοῦ, συγγνώμης τυχεῖν ἐν τοῖς ἡμαρτημένοις. 'Preces, Deprecationem,' Ern." Seager. Mss. 'Αξιωματικὰς ἐντολὰς δοὺς τοῖς πρεσβευταῖς, Mandans legatis, ut precibus uterentur, 31, 15, ... 32, 7, 16. "Toup. Opusc. 2, 139." Schæf. Mss. "Diog. L. 247." Wakef. Mss.]

'Αξιωματικῶς, Cum auctoritate, Cum dignitate. || Item ap. Dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, Aliquid ut axioma ponere, quod nostrates dicunt Aliquid pro una maxima ponere. Bud. [" Dionys. H. de Adm. Vi Dic. in Dem. 2, 308. Αὐστηρῶς καὶ ἀξιωματικῶς. Schol. Aristoph. A. 95. Eust. 78, 4(=144, 34.)" Scott. App. ad Thes.]

'Αξίωσις, ἡ, i. q. ἀξίωμα: unde οἱ ἐν ἀξιώματι et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως iidem sunt, videlicet Primates vel Magistratus. || Est etiam Amplitudo, ut ait Bud. A Suida exp. τιμὴ in quibusdam locis, quos citat. || Et ἀξίωσιν Plut. (2, 386.) vocat Postulatum, ut ait Idem. || Apud Thuc. autem (2, 88.) ait ἀξίωσιν esse Existimationem vel Præsumtionem et fiduciam sese non spernentis: Καὶ οἱ στρατιῶται ἐκ πολλοῦ ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, μηδένα ὄχλον 'Αθηναῖοι ὄντες Πελοποννησίων νεῶν ὑποχωρεῖν. Schol. autem ἀξίωσιν hic exp. πεῖραν. Quidam vero ἀξίωσιν λαμβάνειν hic vertunt Sibi tribuere vel assumere: ut Plut. Pericle, Οὐκ ἦν ἄδικος ἀξίωσις αὐτῷ, pro Non injuria id sibi assumebat. Citatur ex eodem Thuc. ἀξίωσις τῶν ὀνομάτων pro σημασία. Præterea ex Hermog. pro Pœnâ, ex Æschine pro Instituto. Sed alii aliter accipiunt ap. utrumque. Æsch. locus est c. Ctes. (85.) Καὶ τὴν ἀξίωσιν ταύτην οἴει λανθάνειν

A ἡμᾶς. [Gl. 'Αξίωσις· Petitio, Oratio, Postulatio, Desiderium, Prærogativa, Rogatio, Petitium, Petitorium, Postulatum, Dignatio. Κατ' ἀξίωσιν καὶ συγχώρησιν· Precario. Dionys. Hal. A. R. 1, 58. 'Αξιώσει μορφῆς βασιλικός. "Preces, Postulatum, ποιεῖσθαι τὰς ἀξιώσεις καὶ παρακλήσεις, 1, 67, 10. μετ' ἀξιώσεως, Adjectis precibus, 7, 11, 9. 22, 7, 2." Lex. Polyb. "Dionys. H. A. R. 4, 2129. (Οἵ κἂν εἰ μηθὲν ἄλλο, τήν γέ τοι δόξαν τῆς ἀξιώσεως ἔχουσιν εὐπρεπῆ.) 1, 152. 2, 1095. 1199. Diod. S. 2, 357. Thom. M. 247. 871. Postulatum, Valck. Ammon. 139. Phalar. 108. Thom. M. 79. Dignitas, Dionys. H. 5, 24. 2, 1201. Opinio, ad Phalar. 264." Schæf. Mss.]

'Αξιωτέον, Adv. positivum, Existimandum est.

"Δυσαξίωτος, (ὁ, ἡ,) Qui non facile exoratur." [Schol. Soph. Œd. T. 335.]

[* "Εὐαξίωτος, (ὁ, ἡ,) Qui facilem aurem postulationibus commodat, Exorabilis. Chrys. de Prov. 4. T. 6. p. 875. Ἐπίγνωθι τὸν δεσπότην—τὸν συγγνωμονικὸν, τὸν εὐπαραίτητον, τὸν εὐαξίωτον." Seager. Mss.]

B [* 'Αναξιόω, Indignum judico. Eur. El. 256. El. Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν. Or. "Αγνευμ' ἔχων τι θεῖον, ἢ σ' ἀναξιῶν; 'Απαξιῶν edidit Matth. "Cf. omnino Schæf. ante Anacr. Tauchnitz. p. viii." Boissonad. Mss.]

'Ανταξιόω, Vicissim peto, Vicissim postulo, Bud. At in VV. LL. ἀνταξιῶ τὰ ὅμοια citatur e Thuc. pro Paria rependo; sed locus examinandus est: [6, 16. Τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω. "Paria repeto," Thuc. 4, 29. Bipont." Schæf. Mss. "Vicissim postulo, Plut. 1, 79. Athen. 579." Wakef. Mss.]

'Απαξιόω, ώσω, Dedignor, Non dignor, Indignum judicio, Contemno; poniturque interdum absolute, ut, Μηδέ τις ἀπαξιούτω ἢ τύχης πταῖσμα νομιζέτω, ὅτι κ.τ.λ. Interdum cum infin., ut ap. Herodian. 7, (12, 6.) Τὸ δὲ δεινὸν ἑκάστοτε ηὔξετο, τοῦ μὲν τοσούτου δήμου ἀπαξιοῦντος ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι. Interdum cum accus. ut Appian. Ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησε, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. (7, 721.)

C Καὶ τὴν ἀνωμαλίαν, ἣν περὶ τὸν θεὸν ποιεῖ, πῇ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, πῇ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, Aversantem et aspernantem vitia, ut Turn. interpr. Interdum cum gen. rei et accus. pers., ut Aristot. de Mundo, Οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε. 'Απαξιῶν, Renuens, Invitus, Dedignans. Plut. Αὐτοῦ τοῦ Μίλωνος μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιὰν ἀπαξιώσαντος, ubi Bud. μεταλαβεῖν quoque legi posse existimat, et Indignari ap. Lat. sic etiam accipi annotat. 'Απαξιόω Hes. exp. quoque ὑπερηφανεύομαι. [Memnon 4, τὸν τύραννον, Dionys. Hal. A. R. 7, 34. τὴν ἀπολογίαν. Glossæ: 'Απαξιόω· Dedignor. "Timæi Lex. 18. ad Herod. 573. Eumen. 368. Lucian. 2, 283. Lobeck. Aj. p. 306. ad Dionys. H. 3, 1385. (bene Reisk.) Plut. Crasso 21. Post ἀπαξ., μὴ redundat, Fac. ad Paus. 3, 193." Schæf. Mss.]

'Απαξίωσις, ἡ, Dedignatio, Plin. Contemtio, Despicientia, Cic. καταφρόνησις, Suid. Polyb. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει. [" Dionys. H. 2, 1017." Schæf. Mss.]

D 'Επαξιόω, ώσω, Postulo, Rogo, ut VV. LL. interpr. ap. Soph. [Phil. 803. Œd. C. 1497. El. 651. "Abresch. Æsch. 2, 65." Schæf. Mss.]

[* 'Επαξίωσις, ἡ, i. q. ἀξίωσις. Dionys. Hal. A. R. 4, 2352.]

Καταξιόω, Dignor, Dignum judico, τιμῆς ἀξιῶ. Suid. Οἱ δ' οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον, διὰ τὸ συνειδέναι τίς ἦν, οὐ προσεδέξαντο. In pass. signif. plerumque cum gen. construitur et signif. Dignus judicor aut sum qui etc. ut Luc. (21, 36.) Καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Ejusd. 20, (35.) Οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum gen. ut 2 Thess. 1, (5.) Εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ. [Æsch. S. c. T. 669. Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο, pro προσιδεῖν κατηξ. "Demosth. 1383." Seager. Mss. Glossæ: Καταξιοῖ· Dignatur. Καταξιοῦται· Dignus judicatur. Κατηξιώθη· Meruit. "Markl. Suppl. 958. ad Charit. 564. Wakef. Phil. 1095.; S. C. 4, 14. Valck. Adoniaz. p. 403. Thom. M. 78. P. Abresch. l. l. ad 'Αξ. ad Diod. S. 1, 272. 295." Schæf. Mss.]

[* " Καταξίωσις, ἡ, Existimatio, Dignitas, Reverentia, Admiratio. Polyb. 1, 78. Μᾶλλον παρωρμήθη διὰ τὴν Ἀμίλκου τοῦ στρατηγοῦ καταξίωσιν: 3, 91. Ἐξ ὧν καὶ παραστημήναιτ' ἄν τις τὴν κατάπληξιν καὶ καταξίωσιν παρὰ τοῖς συμμάχοις τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος." Seager. Mss.]

[* Προσαξιόω, Insuper rogo. Polyb. 3. p. 232.]

[* Συναξιόω, Dignor, sed de pluribus. Lex. Xen.]

[* " Γερραιναξία, ἡ, Lucian. Gymn. 32. (2, 913. Γέῤῥον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι. Φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γερραιναξία καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.)" Boissonad. Mss. In Sturzii Empedocle h. v., quam corruptam esse censemus, frustra quæsivimus. Hesych. Γέῤῥα· τὰς σκηνὰς, καὶ τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρῷα αἰδοῖα, γέῤῥας.]

ἌΟΡ, ρος, τὸ, Ensis, vel Ἄορ: cum ᾶ vel α: nam etiam producitur. Od. K. (439.) Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. (333.) Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. (Il. K. 489.) Ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς. Quibus in ll. corripitur α, sicut et in aliis multis. Sic ap. Hesiod. (Sc. 457.) ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξύ. At producitur cum alibi, tum Il. Υ. (462.) Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. Sic autem et in comp. producitur α, ut in proxime sequente χρυσάωρ. Ceterum ab ἀείρω, deducit ἄορ Etym. "Ἄωρ, Ensis, Mulier, VV. LL. " sed scribitur potius per ο." [Gl. Ἄορ· Spata. Ἄωρ· Mulier. " Heyn. Hom. 5, 101. 6, 656. 7, 731. 8, 146. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Theocr. 22, 191. Mitsch. H. in Cer. 106. 245. Musgr. El. 476. Callim. 1, 434. De quant., Luzac. Exerc. 52." Schæf. Mss. " De armis, generaliter, Etym. M. Schol. Il. E. 509. Dio Chrys. Instrumentum, generaliter, Callim. H. in Del. 31. Oppian. C. 2, 553." Wakef. Mss.]

[* Δολιχάορος, ὁ, ἡ, Philetas ap. Heyn. Hom. 8, 146. " Ibid. 6, 656." Schæf. Mss.]

Χρυσάωρ, ορος, ὁ, ἡ, Ensem aureum gestans. Hesiod. Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Sed puto accipi, intelligendo e parte totum, pro Eo, qui splendida arma gestet. || Suid. habet etiam accus. χρυσάορον, quem exp. non solum * χρυσοφάσγανον, sed etiam * χρυσοκίθαρον. [Heyn. Apollod. 689. Apud Herod. 8, 77. Ἄρτεμις. Strab. 975. * Χρυσαορεὺς Ζεύς. " In Lydia Amnem quendam reperio dictum * Χρυσαόραν, qui Mastaura Lydiæ oppidum interfluit. Steph. B. Ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ Χρυσαόρας λεγόμενος. Fortean hunc amnem e vicinitate nominis Χρυσαόραν appellarint, et cum Pactolo confuderint propter aureas arenas. Urbs Cariæ quædam dicta est * Χρυσαορὶς, Steph. B. teste, sed et Totam Cariam Epaphroditus sic appellatam scripsit: Ἐπαφρόδιτος δὲ καὶ τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαορίδα λέγεσθαι. Colebatur ap. Cares Jupiter Χρυσαορεὺς, cujus in ædem commune Carum conveniebat, non solum ob sacrificia, sed etiam ad deliberationes. Hinc et Conventus ipse * Χρυσαορικὸς vocabatur, cujus meminit Strabo 14. (ubi vulgo legitur, Καλεῖται δὲ τὸ σύστημα αὐτῶν Χρυσαορέον: Cod. Med. Χρυσαορέων: an Χρυσαορεῖον? Vide supra cxlv. b. et n. ||) Lydia autem Cariæ vicina, et Cares Lydos et Mysos fratrum loco habebant, et sacris suis solennibus admittebant. Videndum ergo, an Χρυσαόρας ille fluvius nomen dederit Cariæ et Jovi Χρυσαορεῖ. Nam non solum Lydiam, sed etiam Cariam annexam potuit permeare. Ut inde et Caria omnis vocitata sit Χρυσαορίς. Strabo templum Jovis Χρυσαορέως prope urbem Stratoniceam fuisse scribit. Ptolemæus eam Στρατονίκην in Lydia, quæ Mæonia est, collocat. Στρατονίκη et Στρατονίκεια eadem." Salmas. in Solin. 588. " Χρυσάωρ, Heyn. Hom. 5, 100. 711. 6, 656. 7, 51. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. H. in Cer. 4. Clark. ad Il. A. 43. Ilgen. Hymn. 231. Χρυσάορος, Mitsch. H. in Cer. p. 103. 106. 245. Ilgen. Hymn. 503. ad Diod. S. 1, 262. ad Herod. 655. Χρυσαορεὺς, Heyn. Hom. 5, 101. Χρυσαορικὸς, 230." Schæf. Mss.]

ἌΠΑΞ, adv. Semel; ut οὐχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ δὶς καὶ τρὶς, Non semel tantum, sed bis atque adeo ter. Od. M. (22.) ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, Cum alii homines semel moriantur, non bis. Ponitur autem hac in signif. cum gen. interdum; ut ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Semel in anno, et ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Semel in die. Herod. autem dixit ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, Semel in vita. || Item, ut dixit Horat. Quem semel arripuit, tenet occiditque legendo, sic Isocr. Panath. Καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι. Apud nostrates Une fois, quod proprie signif. Semel, ut Deux fois, Bis, sic etiam capitur. Ita enim redderemus Isocr. verba, Et garder ce qu'ils auront une fois empoigné. Quidam ὅταν ἅπαξ interpr. sunt Simulatque, in h. l., Ὅταν ἅπαξ ἐκτέκωσιν, εὐθὺς δέονται, Simulatque semel pepererint. Posset etiam exp. Si semel pepererint. Gall. Depuis qu'une fois ils auront.

Ἅπαξ, Semel, quod vernacula lingua dicit, Tout en un coup; vel Tout à coup. Od. M. (350.) Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. Potius enim ἅπαξ cum ὀλέσσαι, quam cum χανὼν jungendum est. Eod. modo videtur accipi et ap. Thuc. 1. Καὶ ἐδόκει, ἅπαξ περὶ ἁπάντων βουλευσαμένους, ubi Schol. exp. παντελῶς. Videri etiam possit dixisse ἅπαξ περὶ ἁπάντων, pro περὶ ἁπαξαπάντων, de quo comp. dicemus paulo post. Ut vero ἅπαξ exp. Thuc. Schol. παντελῶς, ita et Semel accipi solet pro Omnino s. Prorsus, quod est παντελῶς, in Cic. pro Deiot. Cum facile exorari Cæsar, tum semel exorari soles. Gall. Une fois pour toutes.

Εἰς ἅπαξ, quod et Εἰσάπαξ, ap. Demosth. (21.) quod dicitur Gallice, Pour une fois, Pour un coup; barbare autem Una vice: Τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει· καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται, καὶ περὶ αὐτὰ καταῤῥεῖ. Fortasse non male εἰς ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον redderemus, Ad certum aliquod tempus, idque breve. Aut utendo adv. Semel, videtur opus esse particula Duntaxat, vel hujusmodi alia, Semel duntaxat et ad breve tempus.

[Ἅπαξ, Gl. Semel, As. " Ἅπαξ—δεύτερον, Theoph. ad Autol. 187. Wolf." Routh. Mss. " Bibl. Crit. iii, 2. p. 37. Jacobs. Exerc. 1, 55. Thom. M. 336. 479. Εἰς τὸ ἅ., ad Lucian. 1, 375. Ἅ. et ἅπας conf., Porson. in Toup. Emend. 4, 497. Wakef. S. C. 1, 78. Lucian. 1, 112. Ἅ., Raro, Thom. M. 391. 684. 729. 798. Schleusner. Lex. v. Παρακαλέω. Εἰς ἅ., Wakef. Phil. 443. Jacobs. Anth. 11, 111. Probl. Arithm. 37. Schneider. Xen. K. A. 244. Τὸ ἅ., Duker. Præf. Thuc. p. 8. Ἅ. ποτὲ, Plut. Alex. 98. Schm. coll. 97." Schæf. Mss. " Omnino, Arrian. Generaliter, Stob. 127, 9." Wakef. Mss.]

Εἰσάπαξ, Vide proxime præcedens Εἰς ἅπαξ. " Εἰσ-
" ἅπαξ, Semel, Simul et semel. Quod Gallice dici-
" tur Tout en une fois, vel Tout à la fois. Vide Εἰς
" ἅπαξ." [" Herod. 495. Boissonad. Philostr. 287." Schæf. Mss.]

Ἐφάπαξ, i. q. εἰσάπαξ et καθάπαξ. " Cyrill. Catech. 14. p. 152." Boissonad. Mss. " Duker. Præf. Thuc. p. 8." Schæf. Mss.]

Καθάπαξ, Semel, Omnino, Prorsus, συλλήβδην, Hesych. Demosth. c. Mid. Ἄτιμος ἔσται καθάπαξ. Idem (294.) Οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως τοὺς Ἀθηναίων κρίνουσι φίλους. In VV. LL. exp. etiam Per omnia, Denique. Et citatur e Diosc. ἐν τῷ καθάπαξ, itidem pro Omnino. " Κατάπαξ, Prorsus, VV. LL. " perperam pro καθάπαξ, nisi sit Ionicum." [Gl. Καθάπαξ· Omnino, Prorsus. " Clem. Alex. 933." Routh. Mss. " Demosth. 377. Οὕτω καθάπαξ πέπρακεν ἑαυτόν. In perpetuum, Od. Φ. 349. Τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἴ κ' ἐθέλοιμι Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι." Seager. Mss. " Verheyk. ad Anton. Lib. 53. Ammon. 26. Alciphr. 258. 348. Pausan. 156. Thom. M. 253. 479. 776. Steph. Dial. 60. Palladas 85. Schol. ad Aristoph. Π. 1147. Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Corn. Nep. 109. Fischer. Dionys. H. 5, 53. 67. Heyn. Hom. 7, 242. ad Demosth. de Cor. 400. Harl. alt. Kiessl. ad Jambl. V. P. 510. Πάντα καθάπαξ, Crusius ad Suet. 38." Schæf. Mss.]

" Προσάπαξ, Semel, ap. Aphthon. (Progymn. 108.) " pro ἅπαξ, ut πρόπας pro πᾶς," [sed de [illegible] dubitat Schneider. Lex.]

Ἁπαξάπας, (ασα, απαν,) Semel omnis. Usurpatur potius in plur. ἁπαξάπαντες: ut Aristoph. Π. (111.)

Μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες, i. e. ὁμοῦ πάντες, ut inquit Schol., Simul omnes. Dici etiam posset Semel et Simul omnes. Bud. ap. Lucian. (1, 721.) ἁπαξαπάντων exp. Omnium omnino. [" Eur. Fr. p. 496. ἐὰν τρισμυρίας Ἀλώπεκάς τις συναγάγοι, μίαν φύσιν Ἁπαξάπασιν ὄψεται, τρόπον θ' ἕνα." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 11. Act. Traj. 1, 217. ad Thom. M. 124. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Casaub. Athen. 399. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 225. ad Lucian. 1,721." Schæf. Mss.]

Ἁπαξαπλῶς, In universum, Omnino. Exp. etiam Sine delectu a Bud. ap. Lucian. (1, 551.) Καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων. [Clem. Alex. " Jacobs. Exerc. 1, 55. Alciphr. 436. Lucian. 3, 328." Schæf. Mss.]

" ἈΠΑΡΙΝΗ, ἡ, Aparine, Herba, quæ alio nomine ὀμφαλόκαρπος dicitur, a seminis figura, quod e medio subcavum esse dicitur velut umbilicus. Dicitur et φιλάνθρωπος et φιλεταίριος ac φιλίστιον, quoniam amare homines videtur, dum prætergredientium vestimentis adhærescit. Multa de hac Theophr. H. P. 7, 14. Diosc. 3, 92. Plin. 27, 5. qui quam B Theophr. l. c. ἀπαρίνην vocat, 21, 17. Lat. vocabulo appellat Lappam: eandem tamen Lappam annumerans frugum morbis 18, 17." [Theophr. H. P. 8, 8. Galium Aparine Linn. Unde * Ἀπαρινής, ὁ, ἡ, χυλὸν ἀπαρινέα pro ἀπαρίνης, Nicand. Th. 953.]

" ἈΠΑΥΡΑΩ, Eripio, Aufero. Il. A. Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Apud Eund. non semel ἀπηύρα θυμὸν, quod exp. ἀφείλετο, ut Il. Z. (17.) ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα. Sic ap. Hesiod. μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα, vel ἀπηῦρα cum circumflexo, ut ab aliis scribitur. At vero in hoc versu ejusdem poëtæ (Opp. 240.) Πολλάκι δὴ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα, aliam signif. habet. Ut enim annotat Eust., ἀπαυρεῖν hic idem valet quod ἐπαυρεῖν, i. e. ἀπολαύειν. Sed quamvis hanc lectionem una cum Eustathio agnoscat et Tzetz. in illo Hes. versu, vulg. Edd. tamen habent ἐπαυρεῖ, eodem alioqui sensu. Significat enim poëta, contingere sæpenumero, ut civitas universa e viro improbo damnum C capiat, s. ex unius viri improbitate, i. e. ob improbum virum s. viri unius improbitatem pœnas luat, eodemque cum illo involvatur exitio. Sciendum est porro præter secundum illud thema Ἐπαυρέω, quod constituitur ab Eust., afferri et tertium, quod est barytonum, videlicet Ἀπαύρω." [Æsch. Pers. 946.; Pr. 28. Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, ubi v. nott. Apoll. R. 4, 344.; 4, 916. οἳ νόστον ἀπηύρων. Eur. Andr. 1034. φόνον πρὸς τέκνων ἀπηύρα. Od. Δ. 646. Ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν, ubi v. not. " Ἀπαυράω, Brunck. Æsch. l. c. Heringa Obs. 11. Wassenb. ad Hom. 150. Hesiod. Θ. 42[illegible] ad Il. Θ. [illegible]08. ad Lucian. 1, 328. 337. ad Od. Δ. 646. Græv. Lect. Hes. 536. Pamphil. 1. Aufero, Heyn. Hom. 4, 98. 5, 186. 460. 587. 6, 98. 144. 7, 77. 8, 75. 146. 467. Ἀπαύρω, 5, 460. 587. Ἀπαύρομαι, Jacobs. Anth. 6, 415. Ἀπαυρόμενα, ad Charit. 230. Wessel. Obs. 165. ad Od. l. c. ad Androm. 1029. * Ἀπαυρέω, Brunck. ad Apoll. R. 9. Græv. Lect. Hes. l. c." Schæf. Mss.] D

[* Ἀπαυρίσκω, Expendo, Consumo, Exhaurio. Hippocr. 37, 19=245, 28.: 177, 35=513, 48. Ἀπὸ τῆς κοιλίης τὸ ποτὸν ἐς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκεται, ubi v. nott. " Heringa Obs. 11." Schæf. Mss.]

" ἘΠΑΥΡΕΩ, ET ἘΠΑΥΡΙΣΚΩ, ITEM ἘΠΑΥΡΟΜΑΙ, Fruor, Utilitatem et fructum percipio: ἀπολαύω, καρποῦμαι. Construitur aliquando cum gen., aliquando cum accus. Cum gen., ut ἐπαύρεσθαι βιότοιο, ap. Apoll. R. (1, 677.) et (4, 964.) ἐπαύρεσθαι ἀνέμου. Sic Hippocr. dicit, Περσῶν ὄλβον ἐπαύρεσθαι. Idem, Τὸ σῶμα τρύχεται τῶν σίτων ἐπαυρισκόμενον. Et Themist. in Exploratore, Ὧν οὐκ ἐγχωρεῖ ἐξ ἴσου τὸν ἐλαττούμενον ἐπαυρίσκεσθαι. Necnon ante hos Hom. Il. Σ. (302.) Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς. Cum accus., Andoc. p. [illegible]9. Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; Si vos oportet aliquo commodo a me affici, Aliquid fructus et utilitatis e me percipere. Ubi nota præter accus. rei habere etiam gen. pers. Alioqui et sine casu absolute positum reperitur, itidem pro Frui, Fructum capere. Od. P. (81.) Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες——Λάθρη κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται, Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε, Malo te ea habere et iis frui, quam aliquem ex hisce. Hippocr. de Morb. 4. Ἐπὴν γὰρ ἐς τὴν κοιλίην πέσῃ τὰ βρώματα καὶ τὰ ποτὰ, ἐπαυρίσκεται τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης, καὶ πληροῦται σὺν τῇσι πηγῇσι. Cui adde h. l. Ejusd. de Nat. Inf. Καὶ ὁκόταν ἀφίκηται ἐς τὰς μήτρας τοῦ γάλακτος, τὸ παιδίον ἀπ' αὐτοῦ ἐπαυρίσκεται ὀλίγον: nisi hic ὀλίγον nomen esse velis, non adv. His vero in ll. nota etiam addi ἀπό. ‖ Verum et in malam partem accipitur pro Damnum accipere, Pœnas luere. In qua signif. itidem interdum sine casu ponitur; ut Il. Z. (353.) Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω Ἔσσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, Quare suspicor eum fructus ejus mali percepturum; i. e. Damna inde passurum et pœnas daturum. Interdum cum gen., Hesiod. Opp. (1, 238.) Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Il. A. (410.) ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, Luant noxam regis; s. Ut plectantur Achivi, quod rex delirarit. Idem et cum accus. rei, Od. Σ. (106.) Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι, Λυγρὸς ἐὼν, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, Ne forte et graviore afficiare malo, Ne forte et majus damnum capias. ‖ Signif. etiam Capesso. Nam Bud. e Plut. 574. affert Πᾶσαν ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι, pro ἁπτόμενοι, Capessentes et quasi καρπούμενοι. ‖ Item Assequor, Consequor, Contingo. Il. O. (316.) Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, Ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, Antequam attingerent et assequerentur corpus, quod petebant. Ψ. (340.) λίθον δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, Cave autem saxum contingas: Μή πως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς. Itidem Nicand. Th. 763. ὅστις ἐπαύρῃ, Schol. exp. ἥν τις αὐτῶν ἅψηται. Rursum pro Consequi, Assequi, Nancisci. Apoll. R. 2, (174.) εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, i. e. τύχῃ. Hes. diversis modis exp. Affert enim ἐπαύρασθαι et ἐπαυρεῖν pro ἀπολαῦσαι, ἐπιτυχεῖν, ἐπιψαῦσαι: itidemque ἐπαύρῃ pro ἐπιτύχῃ, ἐπιψαύσῃ: necnon ἐπαύροι pro ἀπολαύοι, μεταλαμβάνοι. Affert etiam ἐπαύρωνται pro ἐπαίσθωνται. Item ἐπαυρεθέντα pro ἐπιβάλλοντα. Ubi ut ἐπαυρεθέντα legitur per ε in antepen., ITA ET Ἐπαύρεσις, (ἡ,) ap. Thuc. 2, (53.) Ὥστε ταχείας τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἠξίουν ποιεῖσθαι. Ubi tamen quidam ἐπαυρήσεις scribi annotant in vet. Codd. Schol. exp. ἀπολαύσεις καὶ ἡδυπαθείας, Fruitiones et voluptatum perceptiones. Porro notandum est non reperiri solum ἐπαύρεσθαι, sed etiam ἐπαυρέσθαι: verum illud, esse præsentis temporis, signif. ἀπολαύειν, hoc, aor. 2. signif. ἀπολαῦσαι, ita derivatum ab ἐπαυρέω, aut ἐπαυρίσκω, ut εὑρέσθαι ab εὑρέω s. εὑρίσκω. Ac ut in aor. 1. med. dicitur εὕρασθαι, sic etiam ἐπαύρασθαι, et in indic. modo ἐπηῦρα." [Schneider. Lex. Theognis 113. Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες. Ἐπαύρω, Anal. 1, 194. Ἐπαύρεσις et Ἐπαύρησις, Herod. 7, 158. " Ἐπαυρέω, Toll. Apoll. R. 274. Villois. 334. Paris. Brunck. 9. Wassenb. ad Hom. 150. Græv. Lect. Hes. 536. 557. Heyn. Hom. 5, 265. 6, 189. 220. 470. 481. 7, 6. 58. Ἐπαύρω, 8, 428. Ἐπαύρομαι, Brunck. Æsch. Pr. 28. Clark. Il. A. 410. Wessel. Herod. 59. Wakef. S. C. 2, 153. ad Od. Σ. 106. ad Herod. 589. Helen. 476. Wakef. Eum. 476. Jacobs. Animadv. 136. Anth. 6, 415. 9, 296. 11, 333. Heyn. Hom. 4, 111. 679. 6, 220. 499. 7, 6. Ἐπαυρίσκω, 6, 499. Toup. Longin. 288. ad Herod. 589. Ἐπαύρησις, ἐπαύρεσις, Jacobs. Animadv. 277. Alter. in Lucret. 251." Schæf. Mss. " Ἐπαυρέω, Tango, Nicand. Th. 764. Ἐπαύρεσις, Thuc. 2, 80. Stob. 452." Wakef. Mss. * Προσεπαυρισκόμαι, i. q. * προσαπολαύω, Insumo, Hippocr. 174, 22=509, 22.]

[* Προσαύρω, ET * Προσαυρίζω, i. q. προστυγχάνω. Omnino v. Schneider. Lex.]

" ἌΠΕΛΟΣ, dicitur τὸ ἕλκος καὶ τραῦμα, Hulcus et Vulnus, παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ διῃρῆσθαι, quemadmodum ἕλκος quoque denominatum παρὰ τὸ διειλκύσθαι τὴν σάρκα ἐκ τῆς τομῆς.

" Vel τὸ ἀφελόμενον, Ionice φ verso in π. Vel ita dici- " tur ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων, ἅπερ ἐστὶ πολυφάρ- " μακα, ut significet τὸ ἀθεράπευτον, Incurabile. Hæc " Etym. Sic Eust. 842. Διότι δὲ τὰ παρελκυσθέντα οὐ " πελάζει, διὰ τοῦτο ἐτόλμησέ τις καὶ ἄπελος τὸ ἕλκος " εἰπεῖν, διὰ στέρησιν τοῦ πελάζειν. Itidemque alibi " duobus in ll. ubi etiam indicat quis ille sit, qui hoc " vocabulo ita usus est, nimirum Callim." [" 1, 553." Schæf. Mss.]

" 'ΑΠΗΝΗΣ, ὁ, ἡ, Immitis, Inclemens, Sævus, Cru- " delis. Hesychio σκληρὸς, ὠμὸς, κακός. Od. Τ. Ὃς " μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ: Il. Α. βασι- " λῆος ἀπηνέος: Ψ. ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής: Ο. ἀπη- " νέα μῦθον. At Aristoph. Ν. (970.) ὅπως τοῖς ἔξωθεν " μηδὲν δείξειαν ἀπηνὲς, quod exp. ἀνήμερον, ἄκοσμον, " Acerbum s. Asperum, Insolens. Dictum porro τὸν " ἀπηνέα volunt quasi ἄπωθεν ὄντα τοῦ αἰνεῖσθαι, vel " quasi ἡνίαις μὴ εἴκοντα, metaphorice ἀπὸ τῶν δυση- " νίων ἵππων." [Hippocr. Ep. 1286. " Ruhnk. Ep. Cr. 205. Wakef. Herc. F. 1164. Jacobs. Anth. 7, 181. Longus 134. Villois. Brunck. Aristoph. 2, 105. Conf. cum ἀτενὴς, Crus. ad Plut. Ages. 74." Schæf. Mss. " De terra, Dionys. P. 768." Wakef. Mss. * 'Απηνῶς, Gl. Inclementer. Schol. Æsch. Pr. 152. 231.]

" 'Απηναῖος, (α, ον,) Hesychio ἀπάνθρωπος, σκληρὸς, " Inhumanus, Durus, s. Immitis, i. q. ἀπηνής." [A Schneider. Lex. non agnoscitur. " Jacobs. Anth. 7, 181." Schæf. Mss.]

" 'Απήνεια, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, Inhumanitas." [" Valck. ad Herod. 222." Schæf. Mss. Chrys. in Jo. Hom. 13. T. 2. p. 607.]

" 'Απηνεώθη, Suid. affert pro ὠμὸς ἐγεγόνει, Im- " mitis et crudelis factus erat, a them. 'Απηνεόω, " Reddo ἀπηνέα. Exp. etiam Obstupuit, et tunc est " ab 'Απενεόομαι." [" Cf. Nicet. Paphl. 26. ἀπη- νεοῦντο, in Martyrum Triadi, edita a Combef. Par. 1666." Boissonad. Mss.]

[* 'Απηνητεύομαι, Nicet. Annal. 8, 7.]

[* " 'Απηνόδικος, Musgr. Herc. F. 887." Schæf. Mss.]

" 'ΑΠΙΚΙΑ, Placentarum quædam genera, deno- " minata ab Apicio quodam Romano, homine qui " ἀσωτίᾳ καὶ τρυφῇ πάντας τοὺς ἄλλους ὑπερηκόντισε, " ut post Athen. testatur Suid. unde et a Plin. vo- " catur Altissimus nepotum gurges. *Sub ejusdem " nomine editus est libellus quidam de Re Culinaria, " ut Archestratus Γαστρονομίαν edidit, s. 'Ηδυπά- " θειαν, s. Δειπνολογίαν, s. 'Οψοποιΐαν: disceptatur e- " nim de inscriptione ejus libri." [" 'Απίκιος, Athen. 1, 12. Jacobs. Anth. 11, 87." Schæf. Mss. * " 'Απίκια, Etym. M." Wakef. Mss.]

" 'ΑΠΛΗΚΕΥΩ, ap. Suid. legitur, sed sine expo- " sitione. Tantum enim ei subjungit, Καὶ ἄπληκτον, " ita enim vet. Cod. Ms., τόπος ἔνθα καταλύουσι τῆς " ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα, Locus in quem exercitus " ex itinere divertit. Varin. habet 'Απλῆκτον, quod " exp. κατάλυμα, Deversorium: ET 'Απληκεύω, μένω, " Maneo."

'ΑΠΕΙΛΗ, ἡ, Comminatio, Minæ. Apud Lat. dicitur plur. tantum Minæ: ap. Gr. utroque numero usurpatur. Apud Hom. frequens est in plur. Il. Ν. (219.) ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες 'Αχαιῶν; Od. Ν. (126.) οὐδ' ἐνοσίχθων λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ 'Οδυσῆϊ πρῶτον ἐπηπείλησε. Il. Ξ. (479.) 'Αργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. Demosth. (515.) Πολλὰς δὲ δεήσεις, καὶ χάριτας, καὶ νὴ Δία ἀπειλὰς ὑπομείνας. Plut. (2, 126.) Πολλάκις γὰρ ἐν ἀπειλαῖς καὶ προκλήσεσι κατὰ τὰς μάχας γενόμενοι καὶ κομπάσαντες. ‖ 'Απειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, ap. Alex. Aphrod. eod. fere modo dicitur, quo τὸ φθορὰν ἀπειλοῦν πάθος, sicut videlicet Lat. dicitur Minari ruinam paries, cum ei periculum impendet a ruina. Unde et ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ a quibusdam non Minitatio strangulationis, sed Periculum strangulationis exp. ‖ 'Απειλὴ est etiam Gloriatio, καύχησις, Eust. [Gl. 'Απειλή· Minatio, Comminatio, Interminatio, Minæ. " Heyn. Hom. 7, 177. 8, 29. 537. 841. Gloriatio, 5, 326. 6, 644." Schæf. Mss. " Vis, Impetus,

A Clem. Alex. 179. bis. Et ita rectius Euseb. H. E. 204. Clem. Alex. 204. Hyemis, 221. 334. Venti, Joseph. 1008, 10. Æstus, Nonn. Dionys. 12, 283." Wakef. Mss.]

'Απειλέω, ήσω, Minor, Minitor, Interminor. Aliquando ponitur cum solo dat. pers., aliquando cum dat. pers. et accus. rei. Il. Α. (181.) ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε. Od. Υ. (272.) μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xen. Κ. Π. 6, (3, 11.) Καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Rursus Il. Ο. (212.) Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ. Alicubi vero ne dat. quidem personæ ponitur, sed sub. relinquitur. Il. Φ. (368.) ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. Demosth. (42.) 'Απειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι, λέγει. Itidem nonnunquam cum solo accus. rei, sub. videlicet dat. pers.; ut ἀπειλέω θάνατον, Herod. Mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ σοι sequente εἰ μή. Xen. Κ. Π. 4, (5, 6.) Καὶ τῷ πεμπομένῳ δὲ ἠπείλησεν, εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγείλοι. Apud Aristoph. autem Π. (884.) ἀπειλῶ

B sequente ὅτι: ἠπείλησ', ὅτι Ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους Μόνους βαδιοίμην. Et cum infin.; ut ap. Æschin. 'Απειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum etiam pro dat. pers. ponitur gen. cum præpos. κατά: ut Plut. Camillo, Μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, Ingentes mulctas minitans ei, qui non paruisset. E q. l. apparet perinde esse s. dicas, ἀπειλῶ σοι εἰ μὴ ἀπαγγείλῃς, s. ἀπειλῶ σοι μὴ ἀπαγγείλαντι. Dicitur etiam ἀπειλεῖν eo modo quo Minari, in hoc genere loquendi, Ruinam minari.

'Απειλέομαι, pass. pro Minis terreor, ut exp. Bud. ap. Xen. Σ. (4, 31.) Οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Potest etiam exp. Minas perfero. ‖ Eust. autem participium aor. med. ἀπειλησάμενος pro ἀπειλήσας poni docet.

'Απειλεῖν, pro αὐχεῖν s. καυχᾶσθαι, Gloriari, Il. Θ. (150.) Ὥς ποτ' ἀπειλήσει. Od. Θ. (383.) Ἠ μὲν ἀπειλήσας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους. Vult autem Eust. v. ἀπειλεῖν pro hac signif. aliam habere etym. quam pro altera. Sed neutra satis certa est, imo nec satis

C verisimilis; licet utraque nitatur etiam Etym. auctoritate, qui tradit ἀπειλεῖν capi et pro εὔχεσθαι, ut οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι: cujus signif. meminit et Eust.

['Απειλέω, Gl. Minor, Minitor, Interminor, Immineo, Emineo. " Heyn. Hom. 5, 441. 686. 6, 397. 8, 142. 531. 535. 841. Xen. Mem. 1, 1, 18. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p. 64. Abresch. Lect. Arist. 84. Wassenb. ad Hom. 26. 35. Thom. M. 62. 86. Dawes. M. C. p. 307. ad Od. 8, 383. Markl. Suppl. 542. ad Charit. 665. 720. Lobeck. Aj. p. 228. Glorior, Heyn. Hom. 5, 326. 441. De constr., Fischer. Palæph. 108. ad Xen. Eph. 186. Cum infin., ad Lucian. 1, 243. 365. ad Diod. S. 2, 367." Schæf. Mss. "Cum minis jubeo, sic vulgo, Theocr. 24, 16. sed non placet. Ingrata prædico, Ælian. 387. 'Απειλέω, poët. Musæus 122. Nonn. Dionys. 20, 204." Wakef. Mss.]

[* 'Απείλημα, τὸ, Minæ. Soph. Œd. C. 691. Phrynichus Bekkeri.]

'Απειλητὴρ, ῆρος, ὁ, Comminator, s. Minator, Qui comminationibus uti solet, s. minis, Minax. Et 'Α-

D πειλήτειρα, ἡ, Comminatrix: ut ἀπειλήτειρα φωνὴ ap. Nonn. Vox comminatrix, Vox minitabunda. HINC et adjectivum 'Απειλητήριος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπειλητικὸς, ut ἀπειλητήριοι λόγοι ap. Herod. (8, 112.) Verba minacia, Verba minarum plena. ‖ 'Απειλητὴρ, Jactator vanus, ὁ μόνον καυχώμενος καὶ εἰς κενὸν αὐχῶν. Ita enim accipit ἀπειλητῆρες Eust. Il. Η. (96.) Ὤ μοι ἀπειλητῆρες, 'Αχαιΐδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί. Sed potest et in altera signif. accipi. Ceterum sciendum est ἀπειλητικὸς et ἀπειλητὴρ a v. ἀπειλῶ potius esse deducta, quam a nom. ἀπειλή: quod quidem secundum quosdam itidem ab ἀπειλῶ derivatum dicemus, secundum alios contra hoc v. ab illo nomine. [Etym. M. 'Απειλητῆρες· * καυχηταὶ, ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἀπαγγέλλεσθαι, τοὺς δὲ τοιούτους καὶ καυχηματίας λέγουσιν. " Magis analogum * καυχηταὶ, ut αἰχμηταὶ 40, 38." Sylb. et sic Suid. et Schol. Il. Η. 96. ADDE 'Απειλητὴς, ὁ, Diod. S. 1, 354. " 'Απειλητὴρ, Antiphil. 4. Heyn. Hom. 5, 326." Schæf. Mss. " Nonn. Callim. Eustath. 'Απειλητὴς, Joseph. 979, 30." Wakef. Mss.]

Ἀπειλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Minax, ut ἀπειλητικὰ νόμιμα, Plato de LL. Minaces leges, vel Plenæ minarum: ut Plena minarum verba vocat Horat. ἀπειλητικοὺς λόγους. [" Plato Phædr. 210. Bas. 1. Περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις εἰπεῖν, καὶ περὶ μεγάλου πάνυ σμικρὰς ——, καὶ αὖ φοβερὰς καὶ ἀπειλητικάς." Seager. Mss. Glossæ: Ἀπειλητικός· Minax, Trux. " Dio Cass. 36. p. 14. Lucian. Vit. Auct. 190. Catapl. 231. Muscæ Enc. 860." Scott. App. ad Thes. " Etym. M. Schol. Il. A. 25." Wakef. Mss.]

[* Ἀπειλητικῶς, Minaciter. Glossæ: Ἀπειλητικῶς· Minabiliter. Schol. Aristoph. N. 1302.: Schol. Biset. ad Θ. 1198. A. 684. " Bekkeri Phrynichus 34. Schol. Aristoph. Π. 233." Boissonad. Mss. " Eust. 106, 32." Seager. Mss. " Serv. ad Æn. 6, 749." Wakef. Mss.]

[* Ἀπειληφόρος, ὁ, ἡ, Minas offerens, Minax. " Ἀπειληφόρος ὀργὴ, Chrys. Minax ira," Suicer. Thes. " Chrys. in Ps. 46. T. 1. p. 654. Ὅταν αἱ ἀφόρητοι κολάσεις ἐκεῖναι καὶ τιμωρίαι, ὅταν αἱ ἀπειληφόροι δυνάμεις, ὅταν αἱ ῥομφαῖαι ἐσπασμέναι." Seager. Mss.]

[* Ἀνταπειλέω, Vicissim minor. Themist. Or. 7. p. 95. * " Ἀνταπειλάω, Philo J. 2, 469." Wakef. Mss.]

" Διαπειλέω, Interminor, Interpositis minis territo, " vel etiam simpl. Minitor. Æsch. c. Tim. p. 12 (=35. Tauchn.) Διαπειλησαμένων τοῦ Μισγόλα καὶ " τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις." [" Polyb. 1, 78. Διηπειλήσατο, μηδένα φέρειν ὅπλον πολέμιον κατ' αὐτῶν, Interpositis minis interdixit." Seager. Mss. Appian. 1, 350. Plut. Alex. 76. " Herod. 616. Cattier. p. 72. Diod. S. 1, 612. 2, 190. 464. 567. 615." Schæf. Mss. " Polyæn. 400. Schol. Pind. P. 2, 34. Idem valet in Med., Diod. S. 2, 429." Wakef. Mss.]

" Ἐναπειλοῦμαι, in VV. LL. exp. Impense glorior, " sed perperam. Signif. enim potius Minitor in, vel " ob." [" Dionys. H. 1, 306. Ἐφίσταντο γὰρ αὐτοῖς —ὄψεις ὀνείρων φοβεραὶ, τιμωρίας ἐναπειλοῦσαι μεγάλας." Scott. App. ad Thes. " Ad 2, 972. Reisk." Schæf. Mss.]

Ἐπαπειλέω, Minor, Comminor. Nam ἐπὶ in h. v. vel vehementiam addit, vel vacat; ut præp. in Comminor. Il. A. (319.) Λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. Soph. Aj. (312.) ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη, ad verbum, Mihi aspera verba comminatus est, quod potius per ablat., Mihi asperis vel acerbis verbis comminatus est. Vide Ἐπηπείλησα ap. Suid. [Gl. Ἐπαπειλέω· Comminor. Apoll. R. " Act. Traj. 1, 228. ad Herod. 451. Fischer. Ind. Palæph. Markl. Suppl. 542. ad Charit. 665. Lobeck. Aj. p. 228." Schæf. Mss. "Arat. 765. Isocr. Xen." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπαπείλησις, (ἡ,) Suid. v. Ἀνάτασις." Kall. Mss.]

[* Προσεπαπειλέω, Insuper minor. " Dio Cass. p. 82." Scott. App. ad Thes. " Dionys. Alex. in Routhii Rel. SS. 4, 36." Boissonad. Mss.]

[* Καταπειλέω, Interminor, Minor. Soph. Œd. C. 690. " Eumath. 309." Boissonad. Mss. " Chrys. in 2 Ep. ad Tim. Serm. 8. T. 4. p. 365. Διὰ τί ταῦτά φησιν; οὐ συγγινώσκων αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σφόδρα καταπειλῶν." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 327." Schæf. Mss.]

[* " Προαπειλέω, Onosander 14. p. 67." Boissonad. Mss. " Athan. 1, 40." Kall. Mss.]

[Προσαπειλέω, vide supra 179. b. et n. " Zosim. 1, 70." Boissonad. Mss.]

[* Συναπειλέω, Comminor, Pluribus simul minor.]

[* Ὑπαπειλέω, Subminor, Clam minor. Lex. Xen.]

ἉΠΛΟΟΣ, et per contr. ἁπλοῦς, gen. ἁπλοῦ, Simplex, Non involutus; ut ἁπλοῦς λόγος, Simplex oratio, Non involuta oratio, vel Nulla involucra habens. Isocr. Paneg. (46.) Ἔστι δὲ ἁπλοῦς καὶ ῥάδιος ὁ λόγος ὁ περὶ τούτων. Ab Eod. Panath. Ἁπλοῦς λόγος et χαλεπὸς inter se opponuntur. Eur. (Rhes. 84.) Ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος, ὁπλίζειν χέρα. Ubi ἁπλοῦς μῦθος pro ἁπλοῦς λόγος ponitur. Denique per ἁπλοῦν λόγον, Simplicem orationem, intelligunt Orationem non involutam, nullasque ambages habentem, sed et apertam et brevem, nihilque fuci habentem. Dicunt etiam sæpe ὡς ἁπλῷ λόγῳ, pro Ut aperte breviterque loquar et sine ullis ambagibus. Videtur autem mihi Liv. duo hæc Gr. verba voluisse ad verbum exprimere, cum dixit, Simplicem suam orationem esse; ea enim se dicturum, quæ ni fiant, nulla sit pacis conditio. De via itidem usurpavit Xen. K. Π. 1, (3, 4.) Ἁπλουστέρα καὶ εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδὸς, quasi Minus ambagiosa via. ‖ Ἁπλοῦς ἀνὴρ etiam dicitur sicut ap. Lat. Simplex vir. A quibusdam tamen ἁπλοῦς ἀνὴρ exp. etiam Vir candidus. Plato de Rep. 2. (214.) Ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, κατ' Αἰσχύλον, οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Sic ἁπλοῦς τρόπους opposuit dolo Aristoph. Π. (1158.) Οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων. ‖ Sed ἁπλοῖ vocati etiam fuerunt, Qui mente carerent, i. e. Stulti. Isocr. ad Nicocl. Ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. Sic ἁπλοῦν pro εὔηθες, Stultum, Bud. citat ex Aristot. Meteor. 1.

Ἁπλοῦν, Plane verum et sine controversia, ut ait Bud. citans Plat. Phædr. Εἰ μὲν γὰρ ἦν ἁπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶναι, καλῶς ἂν τοῦτο ἐλέγετο· νῦν δὲ τὰ κ. τ. λ. Huc autem facit fortasse, quod ait Eur. (Phœn. 472.) B Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Fieri etiam potest ut ἁπλοῦν copulatum cum δίκαιον sit ita accipiendum; ut, cum dicit Demosth. (594.) Ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲν ἂν εἰπεῖν ἔχοι, et Xen. K. Π. 3, (1, 38.) Οὐδὲν ἔφη, ὦ Κῦρε, ἔχω ἁπλούστερον εἰπεῖν, οὐδὲ δικαιότερον. Nisi quis malit ἁπλοῦν hic esse Simplex, i. e. Minime fucatum; cui interpr. non magnopere repugnabo.

" Ἁπλούστερος, aspiratum, compar. ab ἁπλοῦς, Sim- " plicior: ψιλὸν autem ἀπλούστερος, ab ἄπλους, Minus " potens navigare, veluti cum Suid. a Thuc. ἀπλου- " στέρας νῆας vocari ait οὐ τὰς ἄπλους παντελῶς, ἀλλὰ " τὰς διὰ πληρώματος ἔνδειαν καὶ ἀπλόους ἱσταμένας. " Locus est p. 253. ubi Schol. quoque idem annotat, " sed habens ἀπλοώτεραι; qui compar. est ab ἄπλοος."

[Ἁπλοῦς, Gl. Sincerus, Simplex. Plato Theæt. 31.; Heindorf. ad Phædr. 47. " Soph. Œd. T. 519. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, Ἀλλ' ἐς μέγιστον." Seager. Mss. " Musgr. Herc. F. 1240. Ion. 1068. Cattier. p. 100. Wakef. S. C. 5, 12. C ad Diod. S. 1, 602. Jacobs. Anth. 10, 56. Heindorf. ad Plat. Gorg. 73. De vestibus, Mœr. 87. et n.: ad 369. 402. ad Timæi Lex. 86. Thom. M. 80.; ad 125, Ἁπλούστερος, Dawes. M. C. 354. Jacobs. Anth. 8, 196. Xen. K. Π. 35. * Ἁπλότατος, Zosimus Epigr. 3. Ἁ. et ἁπαλὸς conf., Jacobs. Exerc. 2, 46." Schæf. Mss. " Ignarus, Strabo 24. Nomen Apollinis, Plato 1, 405." Wakef. Mss.]

" Ἁπλῆ, in VV. LL. affertur pro Simpliciter, " ἁπλῶς."

" Ἁπλαῖ, sub. κρηπῖδες, aut tale quid, Calcei sim- " plices, h. e. Simplex habentes solum, s. simplicem " soleam. Scribit n. Callistr. ap. Suid. ἁπλᾶς dici " τὰ * μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων." [" Demosth. 1267. Λακωνίζειν φασὶ, καὶ τρίβωνας ἔχουσι, καὶ ἁπλᾶς ὑποδέδενται. ' Genus soccorum aut calceorum, quibus usi videntur fuisse homines austeritatem in moribus Laconicam et modestiam affectantes.' Reisk." Seager. Mss. " Toup. Emend. 2, 48." Schæf. Mss.]

" Φιλάπλους, Simplicitatis amans. Item, Φιλαπλοϊ- D " κὸς, (ἡ, ὸν,) pro eod. ap. Lucian." [Pisc. 207=3, 137. Glossæ: Φιλάπλους· Incautus.]

[* " Ἁπλοπαθὴς, ὁ, ἡ, Sext. Emp. p. (140.) 155. (αἴσθησις.)" Kall. Mss. " Ἁπλοπαθεῖς qui sensus appellat, tantum ait simplici passione s. incursu rerum sensibilium κατὰ ἐπέρεισιν καὶ * νύξιν τῶν αἰσθητῶν, sect. 51., non actione mentis sensum constare." Fabric. p. 140. HINC * Ἁπλοπάθεια, ἡ, ap. Eund. p. 140. Καὶ τὰς μὲν αἰσθήσεις, ἁπλοπαθείας εἶναι.]

[* " Ἁπλοποτήριον, (τὸ,) Diod. Tars. LXX. Gen. 44, 2." Kall. Mss.]

[* Ἁπλοσχήμων, ὁ, ἡ, Eandem simplicem speciem habens. Strabo 1213.]

[* Ἁπλοτομέω, UNDE * Ἁπλοτομία, ἡ, Simplex sectio. Chirurg. vett. 90. Ἔσθ' ὅτε γὰρ ἐπὶ ῥωγμῆς μεγάλης καὶ ἡ ἁπλοτομία εὐθετεῖ, περιτενοῦς ὄντος τοῦ τῆς κεφαλῆς δέρματος: 158. Γίνονται δὲ καὶ συμφυεῖς δάκτυλοι ἐκ φύσεως, καὶ χρὴ τὴν σύμφυσιν ἁπλοτομεῖν. Paul. Æg. 6, 34.]

[* " Ἁπλόφυλλον, (τὸ,) Diosc. 456.; f. l. * ὁπλόφυλλον." Boissonad. Mss.]

'Απλόη, ἡ, Simplicitas. Synes. (288.) ἁπλόην τῶν A πολιτευμάτων. Opponitur et τῷ διπλόῃ in propria signif. sumto.

[" 'Απλοσύνη, (ἡ, i. q. ἁπλότης.) LXX. Job. 21, 23." Kall. Mss.]

'Απλότης, ητος, ἡ, Simplicitas, ut ἁπλότης τῶν τρόπων, sicut ἁπλοῦς τρόπους dicit Aristoph. l. c. Æschin. (86.) Ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἁπλότητα καταφεύγῃ. [" Ad Lucian. 1, 438. Conf. cum ἀπαλ., ad Diod. S. 1, 186." Schæf. Mss. " Innocentia, Clem. Alex. 86." Wakef. Mss.]

" Αὐτοαπλότης, (ἡ,) Ipsa simplicitas. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σιωπῶσά τις ἐπιείκεια. Bud." [" T. H. ad Lucian. Tim. 54." Kall. Mss. " Valck. Phœn. p. 180. ad Lucian. 1, 434." Schæf. Mss.]

'Απλῶς, Simpliciter, Simplici modo, Simplici via et ratione, Non accurate. Versus est Comici cujusdam ap. Athen. Ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου, q. d. Crassa Minerva. Ita enim interpr. puto hic ἁπλῶς, quod hæc interpr. convenire optime videatur B cum ἀγροικότερος. Sic usus est Aristot. scribens, Λίαν οὖν ἁπλῶς εἴρηται. Isocr. ad Phil. (18.) ἁπλῶς et ἀκριβῶς, Accurate, inter se opponit: Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς. Et Paneg. (2.) Τὸν δ' ἀκριβῶς ἐπιστάμενον λέγειν, ἁπλῶς οὐκ ἂν μὴ δυνάμενον εἰπεῖν. Quibus in ll. videtur ἁπλῶς posse etiam exp. Inelaborate. Præsertim cum alibi ἁπλῶς εἰρῆσθαι dicat, quæ μηδεμιᾶς κοσμιότητος μετέχει in Panath. Budæus pro Nullo delectu, Inscite, Imperite, Stulte, ab eod. Isocr. alibi poni ait. Sunt qui itidem ap. Plut. Solone ἁπλῶς exp. Nullo habito delectu, ubi jungitur cum ἀνέδην. || Aliquam cognationem habet cum præcedentibus ἁπλῶς, cum pro Leviter ponitur. Eur. (Iph. A. 899.) οὐχ ἁπλῶς φέρω, Non leviter fero, i. e., Majorem in modum id mihi dolet. Quidam verterunt, Dolet id mihi non vulgariter. Bud. in Isocr. l. c. Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, vult ἁπλῶς esse Leviter, vel Tenuiter. Idem ait Areopagitam οὐχ ἁπλῶς usurpasse pro Non de nihilo, Non abs re. C

'Απλῶς, Simpliciter, Uno modo; sicut dicitur interdum Simplex et unius modi. Plut. (6, 79.) Καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς, ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.

'Απλῶς, Simpliciter, i. e. Per se, Sine adjectione, quod et Absolute dicit vulgus, præsertim cum tractantur grammatica.

'Απλῶς, Simpliciter, Candide, Sine fuco. Demosth. Ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους. Non male etiam verterit aliquis, meo quidem judicio, ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας, Simpliciter et amice, ut dixit Plin. junior in quadam Ep. Simpliciter et amice reprehenderunt.

'Απλῶς, Omnino, Prorsus. Theophr. C. P. 3. 'Απλῶς δὲ τό γε λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. Pro eod. dicit paulo post ὅλως δέ. Quidam Comicus ap. Athen. 9. Ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς, ὧν λέγει συνίημι. Idem sonat ἁπλῶς et in hac phrasi ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Isocr. ad Phil. Πᾶσιν, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφειδῶς ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον, i. e. D Omnino, vel Ut in universum loquar, inquit Bud. Exp. etiam, Ut summatim dicam, Ut uno verbo eloquar. Jungitur vero ἁπλῶς cum πάντες s. πάντα, et extra hoc loquendi genus. Demosth. (54.) Νῦν τε ἃ γιγνώσκω πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαῤῥησίασμαι, ubi ἁπλῶς itidem verti potest Omnino, s. Prorsus.

[" 'Απλῶς, Chrys. de Sacerd. 4, 4. 180." Routh. Mss. Xen. K. A. 1, 6, 33. " Plut. Artax. 1857. HSt. Περὶ δὲ τῆς αὐτοῦ Κύρου τελευτῆς ἐπεὶ Ξενοφῶν ἁπλῶς καὶ συντόμως, ἅτε δὴ μὴ παρὼν αὐτὸς, εἶπεν, οὐδὲν ἴσως κωλύει τὰ Δείνωνος ἰδίᾳ καὶ πάλιν τὰ Κτησίου διελθεῖν." Seager. Mss. Glossæ: 'Απλῶς· Simpliciter. " Mœr. 46. Thom. M. 341. 509. Iphig. A. 899. Musgr. Hel. 1437. Ion 537. Jacobs. Anth. 7, 119. 10, 99. Cattier. p. 99. Huschk. Anal. 13. Diod. S. 1, 684. Epigr. adesp. 99. et Jacobs. Aristoph. A. 873. ad Dionys. H. 2, 709. Boissonad. Philostr. 565. 'A. ὡς ἔστιν εἰπεῖν, Vit. Sophocl. p. ix. 'A. εἰπεῖν, Thom. M. 4. cf. Wyttenb. Select. 418. Ἡ ἁ. δίκη, Valck. Diatr. 187. ad Callim. 106. Soph. Fr. inc. 52. Μηδὲν ἁ., Diod. S. 2, 252. 373. 393. Αὐτὸ τὸ ἁ. λέγειν, Boissonad. Philostr. 417. 'A. οὕτως, Schol. Aristoph. Π. p. 187. T. H. cf. Lobeck. Aj. p. 386. Heindorf. ad Plat. Gorg. 73. Jambl. Protr. 54. Kiessl. Οὕτως ἁ., Wolf. in N. T. 5, 742. Plut. Ages. c. 5. Simpliciter, Temere, Sine delectu, Bibl. Crit. III, 2. p. 7. Frustra, Plut. Mor. 1, 273." Schæf. Mss. " Plut. 2, 72." Wakef. Mss.]

[* 'Απλουστέρως, Simplicius. Strabo 392. 398. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

¶ 'Απλοϊκός, (ἡ, όν,) Simplex, Candidus, Apertus, Non fucatus, Homo minime malus, Non versutus. Lucian. (1, 173.) Πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. Idem, (1, 210.) Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ καὶ ἁπλοϊκός. Apud Eund. in superl. gradu, 'Απλοϊκώτατος ἄνθρωπος. Huic opponitur πανοῦργος, Vafer, Versutus, Versipellis. || Dicitur etiam de rebus, ut ἁπλοϊκὸς λόγος. Unde illud, Τῷ ἁπλοϊκῷ τῶν λόγων ἀντίκειται τὸ ἐγκατάσκευον καὶ ἐμπερίβολον.

'Απλοϊκῶς, Cum simplicitate, Candide, Sine fuco. [Schol. Soph. Œd. T. 70. " Heyn. Hom. 7, 253." Schæf. Mss.]

¶ 'Απλοΐς, ίδος, ἡ, Vestis simplex, cui opponitur διπλοΐς. Ut plurimum dicitur ἁπλοῒς sine ἐσθής. Hom. tamen dixit ἁπλοΐδας χλαίνας, Od. Ω. (275.) Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. J. Poll. 7, 13. ἁπλοΐδες, ἀπληγίδες, διπλησίδες, et δίβολοι quid sint, his verbis indicat. Lænæ quædam sunt ἁπλοΐδες, de quibus Hom. (Il. Ω. 646.) Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι, quædam vero διπλαῖ, ut Διπλῆν, ἐκταδίην: has autem Attici ἀπληγίδας et διπλησίδας et διβόλους nominabant. [Il. Ω. 230. " Heyn. Hom. 4, 474. 8, 637. 732. ad Mœr. 87. Toup. Opusc. 1, 47. 2, 199. ad Charit. 261. Musgr. Rhes. 442. Kuster. Aristoph. 75. Brunck. Soph. 3, 500. Jacobs. Anth. 11, 53." Schæf. Mss.]

" 'Απλήγιος, ὁ, (ἡ,) Simplex, i. q. ἁπλοῦς, e quo et derivatum est, et propterea aspirandum, ut illud: Eupolis, Urbibus, Οὔτ' ἂρ πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ' ἀπλήγιος. Unde 'Απληγὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἁπλοΐς, h. e. Simplex s. Non ampla admodum, ita ut duplicari s. corrugari nequeat, ut Suidæ ἀπληγὶς χλαῖνα est ἱματίδιον σύμμετρον, in h. l. Aristoph. Anagyro, ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν, E mea læna faciens alias tres lænas simplices. Itidem Poll. 7. cum lænarum s. chlænarum dixisset alias esse ἁπλοΐδας, ut (Il. Ω. 646.) Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι: quasdam duplices, ut ap. Eund. Διπλῆν, ἐκταδίην, subjungit, Ταύτας δὲ οἱ 'Αττικοὶ ἀπληγίδας καὶ διπλησίδας, pro quo malim διπληγίδας, καὶ διβόλους ὠνόμαζον. Ubi nota has duas vv. esse Atticas. Apud Hes. scriptum ἀπλήτιος pro illo ἀπλήγιος, et ἀπλῆτις pro ἀπληγίς. Ita enim ap. eum legimus, 'Απλήτιος· ἁπλοῦς. et 'Απλῆτις· σύμμετρος χλαῖνα, οὐ δυναμένη διπλωθῆναι. Superiorem autem scripturam habent Suidæ exemplaria, non excusa solum, verum etiam Ms.: sed et Etym. et Lex. meum vet." [" 'Απλήγιος, Aristoph. Fr. 220. 'Απληγὶς, Brunck. Soph. 3, 500.; Aristoph. 3, 163. Mœr. 87. et n.: Valck. Phœn. p. 115." Schæf. Mss. * " 'Απληγὸς, Andr. Cr. 192. Pisid. de M. O. 386." Kall. Mss.]

" Διπλησίδες s. χλαῖναι, eædem sunt, quæ δίβολοι s. διπλαῖ, Duplices lænæ, ut testatur J. Poll. Sed scr. potius διπληγίδες, ut in 'Απλήγιος docui."

'Απλοΐζομαι, Simplicem et candidum me exhibeo. Simplicitate utor. Xen. 'Απ. 4, (2, 18.) Λέγεις, ἔφη, σὺ οὐδὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖν ἁπλοΐζεσθαι; i. e. Sine calliditate loqui. Bud. interpr. Sine cautione loqui et agere, et aperte animi sententiam indicare.

¶ 'Απλόω, Expando, Explico, Extendo, et pass. 'Απλόομαι, Expandor. Unde præt. ἡπλωμένος, Expansus. Capitur etiam a Dionys. Areop. pro Singularis et simplex, et ἡνωμένος, inquit Bud., quod, si quis expansa et explicata convolvat, e simplicibus faciet duplicia, aut etiam multiplicia: ἁπλῶσαι τῷ λόγῳ, Her. [Gl. 'Απλόω· Explico, Simplico, Pando. 'Απλοῦν· Expande. 'Απλόομαι· Pandor. 'Απλοῦσθαι· Porrigi. 'Ηπλωμένος· Patulus. " Sensu literali, Eust. 105, 26." Seager. Mss. Vide Διαπλόω. " Heyn. Hom. 8, 330."

"Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 115. Bergler. ad Alciphr. 278. Ernest. Batrachom. p. 414. Ilgen. Hymn. 329. Thom. M. 785. Wakef. Phil. 773.; S. C. 4, 53. Huschk. Anal. 228. 'A. πτερὸν, Achill. Tat. 9." Schæf. Mss. "Vulgo veritatem, Clem. Alex. 89. Spargo, Dionys. P. 235. Dilatare gaudio, Artem. 64. Pass., Spargor, Divulgor, de rumore, Phot. 135." Wakef. Mss.]

[* Ἄπλωμα, τὸ, Expansio, Dilatatio.: Gl., Tractus. Schol. Aristoph. O. 1218. "Greg. Naz. Od. 1, 111." Boissonad. Mss.]

[* Ἄπλωσις, ἡ, Gl. Prolixura. "Athan. 1, 837." Kall. Mss.]

[* "Ἀπλωτικὸς, (ἡ, όν,) Dionys. Areop. 2, 41. (Cæl. Hier. 1, 2.)" Kall. Mss.]

Ἀναπλόω, ώσω, Explico, Expando. Diosc. lib. 2, 189. Ὅπερ (πέπερι) κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι, Dehiscens, pandensque sese; ut Ruell. interpr. Reperitur et ἀνηπλωμένος, Explicatus, Expassus. [Mosch. 2, 60. Ὄρνις (ταὼς) ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ, Ταρσὸν ἀναπλώσας. Vide Διαπλόω.]

[* Ἀνάπλωσις, ἡ, Explicatio. Erotian. Præf. fine. "Evolutio, Villoison. Anecd. Gr. 2, 203." Wakef. Mss.]

[* "Διαπλόω, Hexapl. inc. Gen. 38, 29. Euseb. H. E. 124." Kall. Mss. Athen. 504. Οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι, pro quibus vv. Xen. Conviv. 2, 25. αὔραις διαπνεῖσθαι. "Omnes manu exarati Codd. tam operis plenioris, quam Epitomæ, istam scripturam tuentur cum Ven. Edit. Atque etiam atque etiam videndum puto, ne unice vera hæc sit scriptura, ipsique Xenophonti restituenda: ap. quem mihi quidem non elegantissime, sed perincommode, vulgo legi illud ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι, in ista utique orationis connexione, videtur. Verbum διαπλοῦσθαι ignorant quidem omnia, quæ consulere nobis licuit, Lexx. et Glossaria: videri autem debet significatum haud multo diversum habere ab eo, quem habet cognatum ἀναπλοῦσθαι, sc. Expandi. Cujus significatus exemplum mire huc faciens e Diosc. 2, 188. in Ed. qua equidem utor, cap. ροζ'. et in. Lat. vers. 148., protulit HSt. Thes., Ὅπερ κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι, Quod justo tempore expansum racemos emittit. Eandem fere notionem habet etiam simplex verbum Ἀπλόω, teste Etym. 123. Ἀπλῶ σημαίνει τὸ ἐπ' εὐθείας τὰς παλάμας ἐκτείνω, ἐξ οὗ Ὁ δι' ἐμὲ τὰς παλάμας ἐν τῷ σταυρῷ ἁπλώσας." Schweigh.]

[* Ἐναπλόω, UNDE * Ἐνάπλωσις, ἡ, Simpl. ad Epict. 156.]

Ἐξαπλόω, ώσω, Expando, Explico. Suidæ autem est Duplico, aut Multiplico, in h. v. Ἄρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς ἐξαπλῶν κακά; i. e. διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Ubi notandum est scribi in Ed. Chalchondylæ ἐξάπλῶν, cum ἀ in medio dictionis: in Soph. autem divisim ἐξ ἁπλῶν, Aj. (277.) Ἄρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; ita ut a Suida locus iste male sit citatus et exp. [Gl. Ἐξαπλόω· Expando. "Auctor Philop. c. 17." Routh. Mss. "Ammon. 8. Toup. Longin. 395. Ernest. Batrachom. p. 416." Schæf. Mss. "Sext. Emp." Wakef. Mss.]

[* Ἐξάπλωσις, ἡ, Explicatio.]

[* "Ἐξηπλωμένως, Schol. Oppian. H. 2, 113." Wakef. Mss.]

[* Προσεξαπλόω, Insuper, Etiam explico, expono. Erotian. Præf. 2. Προσεξαπλοῦντες δὲ καὶ τὰς παρὰ τοῖς ἄλλοις τέλεον παραλελειμμένας. "Sext. Emp." Wakef. Mss.]

[* Ἐφαπλόω, Impono, Circumdo. Orph. Arg. 454. 1333. "Hesych. 1, 1312. 18." Dahler. Mss. "Explico, Dispando, Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1. p. 37. Ἐπειδὰν γὰρ ἴδῃς αὐτὴν (τὴν γῆν) τοῖς ἄνθεσι καλλωπιζομένην, καθάπερ ἱμάτιον ποικίλον ἐφηπλωμένην αὐτῇ πανταχόθεν τὴν βλάστην τὴν ἀπὸ τῶν βοτανῶν." Seager. Mss. "Longus 15. et Villois. 44. Toup. Opusc. 1, 70. ad Charit. 219. Wakef. Herc. F. 361." Schæf. Mss. "Extendo, Euseb. H. E. 8, 7. 113. Expando, Plut. 2, 167. De luce, Hierocles 232." Wakef. Mss.]

"Ἐφαπλώματα, (τὰ,) Suidæ sunt quæ Aristophani "πεπλώματα." [Gl. Ἐφάπλωμα· Culcitra. "Ad Charit. 219." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντεφαπλόω, Nicet. Eugen. 7, 228. (μὴ γὰρ ἰσχύειν Ἔφασκεν ἡ δύστηνος, καὶ προκειμένη Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀντεφήπλου τοῖς νέοις.)" Boissonad. Mss. Manus ambas protendebat.]

[* "Προσεφαπλόω, Const. Manass. Chron. p. 105." Boissonad. Mss. "Anonym. V. Chrys. 320." Seager. Mss.]

[* Καθαπλόω, Explico, Expando. Aristæn. 2, 4. Schæf. Meletem. 88. "Abresch. Lect. Aristæn. 209." Schæf. Mss.]

[* Προαπλόω, UNDE * Προάπλωσις, ἡ, Hes. Πρόθεσις· προαίρεσις, προάπλωσις.]

[* Συναπλόω, Explico, Evolvo. Callistr. Stat. ap. Philostr. 904.]

[* Ὑφαπλόω, Substerno stragulas vestes, quasi Explico sub aliquo. Eust. Il. N. p. 773, 38. Od. A. p. 32, 19. "Dionys. Areop. 188. 229. 239. 266." Kall. Mss. Heraclid. Alleg. 130. "Nectar. Hom. p. 5. 6. Ed. Par. 1554." Boissonad. Mss. "Galei Myth. 461. Hierocles 16." Wakef. Mss.]

[* "Ὑφαπλωτέον, Thessalonicus in Bandini Anecd. 18." Boissonad. Mss.]

[* "Ἐξυφαπλόω, (Explico.) Nicet. Eugen. 2, 268. (Τὸ * λεπτοϋφὲς ἐξυφάπλου μοι φάρος.)" Boissonad. Mss.]

[* "Προσυφαπλόω, Leo Diaconus 189. 190., in Not. Mss. 8, 277." Boissonad. Mss.]

¶ Διπλόος, διπλοῦς, (διπλόη, διπλῆ, διπλόον, διπλοῦν,) Duplus, ut 1 Tim. 5, (17.) Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris proportio, et διπλοῦν ὄνομα, Nomen compositum: διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exod. 25, (4.) ut habetur in VV. LL. Eust. inter διπλοῦν et διπλάσιον sic distinguit, ut διπλοῦν κατὰ μέγεθος dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν.

Διπλοῦς cum gen. Duplo major quam: cujus exemplum cum Gazæ interpr. in VV. LL. hoc affertur, Τὸ μέγεθος διπλῆς τῆς χρηστῆς μελίττης, Duplo major quam apes frugi. In qua signif. Matth. 23, (25.) usus est comparativo, Ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

Διπλοῦς, ut referunt VV. LL., Marcello interdum signif. non Duplex, sed Latus et grandis, ut Diosc. 2, 213. quemadmodum etiam Lat. Duplex; ut Virg. Georg. duplici aptentur dentalia dorso. Et paulo post, Duplex per lumbos agitur spina.

Διπλοῖ in plur. accipitur etiam pro Duo, ut διπλοῖ βασιλῆες: item διπλόα ἤματα: quorum prius e Soph. (Aj. 970.) posterius ex Apoll. R. (1, 588.) citatum reperitur in VV. LL.

Διπλοῦς Duplicem etiam et versipellem signif., ut contra ἁπλοῦς Hominem simplicem; διπλοῦς ἀνὴρ, Eur. [Rhes. 395.]

Διπλῆ, ἡ, Nota est et σχηματισμὸς in Comœdiis atque Tragœdiis, cujus una species dicitur ἔσω νενευκυῖα, altera ἔξω βλέπουσα: figura est trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæst. Schol. Aristoph. Π. [253. Cic. ad Att. 8, 2.] Διπλῆ etiam Hesychio est ὀρχήσεως εἶδος ἢ κρούσματος.

[Διπλοῦς, Gl. Biplex, Duplex, Duplus. Διπλοῖ· Dupliones, Duplices. Διπλοῦς χρύσινος, ἤγουν ὀβολός· Dipundium. "Fischer. ad Anacr. 3. ad Mœr. 369. Soph. Œd. T. 1249. Timæi Lex. 86. et n.: Ammon. 42. Eran. Ph. 166. Thom. M. 242. ad Charit. 644. Musgr. Herc. F. 950. El. 492. Jacobs. Animadv. 140. Anth. 8, 58. Wakef. S. C. 4, 199.; Georg. 67. 83. Boëckh. Plat. Min. 95. Lobeck. Aj. p. 287. Heyn. Hom. 6, 644. Διπλοῖ, διπλῶ, Valck. Phœn. p. 458. Διπλῆ χείρ, Wessel. Diss. Herod. 189.; Herod. 471. Wakef. S. C. 2, 13. 17. Χλαῖνα διπλῆ, Heyn. Hom. 4, 474. 6, 29. De via, Brunck. Œd. T. 716. Versipellis, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 6, 7. Wolf. in Add. ad Xen. Hell. 120. Schneider.: Rhes. 395. 423. Jacobs. Anth. 10, 247. ad Dionys. H. 5, 402. Διπλοῖ στρατηλάται, Philoct. 793. Ἡ διπλόος τοῦ Σαμίου, Jacobs. Anth. 7, 279. Διπλόον εἷμα, 9, 339. De tribus, Musgr. Suppl. 332. Conf. cum τριπλόος,

Brunck. Œd. T. 707. Erfurdt. Διπλῆ, Schol. Aristoph. Π. 253. Saltatio, Brunck. Aristoph. 1, 135. Kuster. 223. b. Ὀνόματα διπλᾶ, Heindorf. Plat. Phædr. 318. * Διπλὸς, Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. " Διπλόος, Binus, Duo, Eust. Od. 17. Athen. 446." Wakef. Mss.]

Διπλόη, ἡ, Duplicitas. Themist. de Anima 2. (250.) Ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς διττὸν τὸ τέλος ἐλέγετο, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ταύτην τὴν διπλόην θετέον. Bud. Comm. Pisides ap. Suid. Ἐπέσχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ὑπηγμένην ἡ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. Greg. ἐν τῷ περὶ * Φιλοπτωχίας Λόγῳ, διπλόην appellat Varium et multiplicem Scripturæ intellectum, de allegoria legis loquens: Εἰ μέντοι καὶ ἄλλο κρύπτων ἀπόρρητον καὶ βαθύτερον, οἷα τὰ πολλὰ τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης, οὐκ ἐμὸν τοῦτο εἰδέναι. Διπλόη etiam, sicut διπλόος de Versipelle dici paulo ante indicavi, Vafritiam versutiamque ac fraudem signif. hominis aliud in ore, aliud in corde habentis, opponiturque τῇ ἁπλότητι, i. e. ἀφελείᾳ. Greg. alter frater Basilii, de Homine: Τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδές ἐστι τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον· τὸ δὲ κακὸν ποικίλον τε καὶ κατεσχηματισμένον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suid., ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. Καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. [Schneider. Lex. " Abscessus, Plut. Mor. s. 802." Wytt. Ὄζους ἐν ξύλῳ, καὶ διπλόας ἐν σιδήρῳ. Plato Soph. 115. Bas. 1. Τὸν * δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα, ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιὴς, εἴτε διπλόην ἔχων τινά ἐστιν ἐν ἑαυτῷ. Angl. Flaw." Seager. Mss. Ossis calvariæ duplicata lamina, maxime cava et mollissima, Hippocr. 896. " Ad Timæi Lex. 86. ad Lucian. 2, 188. Lobeck. Aj. p. 379." Schæf. Mss. " Theod. 1, 439. Plut. 2, 407. Synes. 36. Clem. Alex. 901." Wakef. Mss.]

Διπλῇ, adv. Dupliciter. Synes. Epist. 98. Διπλῇ τιμώμενοι, καὶ τῷ μεγέθει τῶν γραφομένων καὶ τῇ σπουδῇ τῶν γενομένων. Διπλῇ ἤ, Duplo magis quam, sicut etiam διπλόος ἤ. Plato de Rep. 1. Διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτὰ, Duplo amplius quam ceteri ea amplectuntur, [sub. μᾶλλον. " Διπλῇ, Phrynich. Ecl. 132. Charito 493. 644. Ion. 773. * Διπλῶς, Musgr. Herc. F. 950." Schæf. Mss. Gl. Bifariam.]

[* Διπλοειμάτος, ὁ, ἡ, Duplicato pallio utens. " Diog. L. 350." Wakef. Mss.]

[* " Διπλόθριξ (πίτυς,) Duplex folium habens, Oppian. Aucup. (1, 23.) p. 180." Wakef. Mss.]

" Διπλοσήμαντος, ὁ, ἡ, Duplicem habens signif. " Aristot." [Schol. Aristoph. N. 225.]

" Διάδιπλος, (ὁ, ἡ,) Duplex. Nam ap. Diosc. 3, " 105. ἀσπιδίσκια διάδιπλα interpr. Duplicia scuta, " Duplices peltæ, Duplices clypeoli."

Διπλοῒς, ΐδος, ἡ, Læna duplicata, διπλουμένη χλανὶς ἐν τῷ φορεῖσθαι, Hes. VV. LL. de hac intelligi dicunt quod Horat. Ep. 1. dixit, Contra quem duplici panno patientia velat: item Tunicam et Pallium ap. LXX. Interprr. exp. et Chlamydem 1 Reg. 24, [6. Hippocr. 145, 25. 30. " Toup. Opusc. 1, 48. 388. ad Il. X. 441. ad Lucian. 1, 509. Jacobs. Anth. 7, 71. 8, 57. 58. Heyn. Hom. 4, 474. Διπλοῒς, διπλοῖς, ad Mœr. 275." Schæf. Mss.]

[* " Διπλοΐδιον, Porson. Hec. p. li. Ed. 2. Mœr. 276. ad Herodian. Phil. 446. * Διπλήδιον, ibid. et n." Schæf. Mss. Idem ad Greg. Cor. 527. Vide Διπλάσιος.]

" Ἡμιδιπλοΐδιον, (τὸ,) Dimidiata diplois. Alii e " Martiale interpr. Semicinctium. Utitur autem eo " Aristoph. Eccl. (318.) Τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδι" πλοΐδιον, ubi Schol. ἱμάτιον, ἀναβόλαιον, Vestem, " Amiculum." " Ἡμιπλοΐδιον, τὸ, esse dicitur Genus " vestis muliebris, sed metuo ne perperam pro ἡμιδι" πλοΐδιον." [" Ἡμιδιπλοΐδιον, Porson. Hec. p. li. Ed. 2. ad Mœr. 276. Toup. Opusc. 1, 565.; Emend. 4, 481." Schæf. Mss. " Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

Διπλοΐζω, ίσω, Duplico, Hes. [i. q. διπλασιάζω. Æsch. Ag. 844. " Διπλοΐζω, διπλοΐζω, ad Mœr. 275." Schæf. Mss.]

[* Ἐπιδιπλοΐζω, Duplico, Ingemino. Æsch. Eum. 1017. " Ad Mœr. 275." Schæf. Mss.]

[* Διπλάω, Hippocr. 254, 37. Οὖρον λαβὼν παλαιὸν καὶ σιδήρου σκωρίην ὅσην ἁπλῶς ἐς τὰ θρύμματα, " Urinam veterem sumito et ferri recrementum tantum, ut in fragmenta resolvi possit." Föës.]

Διπλόω, ώσω, i. q. διπλοΐζω, Duplico. Plut. Camillo, Κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari. [Gl. Διπλόω· Duplico, Duplo, Complico, Plico. Διπλωθέντες· Duplicati: Διπλώσατε τὰ ἱμάτια· Plicate vestimenta. Ἐδίπλωσεν· Duplavit, Duplicavit. " Huschk. Anal. 291. Thom. M. 242. Musgr. El. 492. Jacobs. Anth. 11, 348." Schæf. Mss.]

Δίπλωμα, τὸ, Vas, ut Gorr. tradit in suis Defin. Medic., duplex; id quod patet e Gal. lib. 7. τῶν κ. Τόπους, ubi Critonis arteriacas describit; eas enim ipse ἐν διπλώματι coquendas præcipit: quo modo unguentarii unguenta sua præparare solent, in magnum lebetem calidam aquam infundentes, et in eum alterum statuentes, qui medicamentum, quod coqui debet, contineat: deinde suppositis carbonibus aut lignis, quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idem habet etiam lib. 5. ubi coquendi olei lentiscini rationem instituit. Verum non semper ab eo δίπλωμα dicitur, sed aliquando διπλοῦν ἀγγεῖον, et διπλοῦν σκεῦος, quo nihil est in officinis pharmacopœorum usitatius, a quibus et Duplex vas et Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. Sunt etiam διπλώματα, ut annotat Bud. in Pand., quas Literas patentes nunc appellamus: cujusmodi sunt Edicta et Mandata principum regio signo sancta, et quas Bullas pontificias vocant. Cic. in Ep. Diploma statim non est datum, de literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quippiam duplicato compositum significans aut complicatum, ut linteum, quod πτύγμα dicitur. Paulo post scribit appellari a Macrobio Chartulas complicatas et lino trajectas obsignatasque, eoque in loco Codicillos etiam Lat. ab eo vocari; unde Codicillaris potestas Lampridio. Vocari igitur Codicillos Chartulasve signo principali obsignatas, vel Tesseras, quibus agnitis, qui ἔπαρχοι dicuntur, h. e. Præsides et alii magistratus præfectique, vehicula cum equis publici cursus accommodarent. Plura qui desiderat, consulat ejus Annot. post. in Pand. [Gl. Δίπλωμα· Diploma. " Jacobs. Anth. 7, 187." Schæf. Mss.]

[* Δίπλωσις, ἡ, Gl. Duplicatio. Eust. 35, 50. Aristot. Rhet. 3, 3, 1. " Ad Mœr. 306." Schæf. Mss.]

[* Ἀδίπλωτος, (ὁ, ἡ,) Eust. 185, 44.]

[* Ἀναδιπλόω, Reduplico. Lex. Xen. " Bekkeri Phrynichus 20. (Ἀληλιμμένον· ἀναδιπλοῦντες λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἠλειμμένον.)" Boissonad. Mss.]

Ἀναδίπλωσις, ἡ, Figura ap. Gramm. q. d. Reduplicatio. Fit tanquam ab Ἀναδιπλόω. Vide Ἀναδιπλασιασμός. [Hæc figura ab Auctore ad Herennium 4, 28. vocatur Conduplicatio, quæ est—ejusdem unius, aut plurium verborum iteratio. Aristot. H. A. 3, 17. " Greg. Cor. 216. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 312." Schæf. Mss. " Demetr. Phal. 63. Morell. Routh. Mss.]

" Ἐπαναδιπλόω, Reduplico, s. Replico. UNDE " Ἐπαναδίπλωμα, dicitur Id quod reduplicatum s. " replicatum est. Gaza Replicamentum vertisse di" citur in h. l. Aristot. H. A. 2. Ἐπαναδίπλωμα ἔχει " τὴν χολὴν, quem alii sic reddunt, Fel replicatum " reversumque habet. ITEM Ἐπαναδίπλωσις, (ἡ,) " Reduplicatio, Geminatio, vel Replicatio. Figuræ " nomen est ap. Rhetores. Jul. Ruf. Ἐπαναδίπλωσιν " esse dicit cum idem verbum in eadem sententia et " primum est et extremum, ut, Unum illud tibi, nate " dea, proque omnibus unum. Et, Ipsum obtestemur, " veniamque petamus ab ipso. Latine dici Inclu" sionem ait. Est alioqui ap. Gramm. quoque No" men figuræ, quam Reduplicationem et Geminatio" nem vocant: qualem esse dicunt in poëticis illis " λελάχωσι pro λάχωσι, λελαθέσθαι pro λαθέσθαι." [Ἐπαναδίπλωσις, Aristot. H. A. 1, 791. Schol. Aristoph. N. 266. Apoll. R. 3, 1012. " Greg. Cor. 80. 202. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 314." Schæf. Mss. " Repetitio, Clem. Alex. 945." Wakef. Mss.]

[* Συναναδιπλόω, UNDE * Συναναδίπλωσις, ἡ, Gl. Conduplicatio.]

" Ὑπαναδίπλωσις, (ἡ,) Reduplicatio, rectius ἐπανα" δίπλωσις."

" Ἐπιδιπλόω, et Ἐπιδιπλασιάζω, Duplico, Inge" mino." [Vide Ἐπιδιπλασιάζω.]

[* Ὑποδιπλόω, Gl. Duplico. UNDE * Ὑποδίπλωσις, A
ἡ, Duplicatio, Schol. Lycophr. 771.]

" Διπλάζω, Duplex s. Geminus sum, ut Soph. Aj. " (266.) p. 17. chorus interroganti se Tecmessæ malitne Φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν, Ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνὼν, respondet, Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακὸν, Majus sane malum est, quod duplex est, h. e. τὸ ἀμφοτέρους λυπεῖσθαι. Exp. etiam " Duplico, Gemino, ut διπλασιάζω: sed sine exemplo. " Id autem nobis suppeditat Menander ap. Athen. 8. " Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;" [Bekkeri Phrynichus 89. " Brunck. Apoll. R. 7. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 349." Schæf. Mss.]

[* Διπλασμὸς, ὁ, i. q. πλασιασμός. Eust. Od. p. 27. Ὁ δὲ πεσσὸς παρὰ τὸ πεσεῖν ἐτυμολογεῖται, κατὰ διπλασμὸν τοῦ σ. " Ad Timæi Lex. 217." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαναδιπλάζω, Reduplico, Replico, Rursus interrogo. Æsch. Pr. 822.]

Τριπλόος, (s.—οῦς, ἤ, οῦν,) Triplus, Triplicatus. Τριπλοῦν ὀθόνιον, Triplicatum linteum; τριπλᾶ κηρία, Triplices favi. Aristot. de Anim. 5. [Gl. Τριπλοῦς· B
Triplex. Τριπλοῦν· Triplum. * Τριπλῶς· Trifariam. " Τριπλῶς, Pseudo-Herodian. Partitt. p. 134." Boissonad. Mss. " Τριπλόος, Toup. Opusc. 2, 74. 187. Τριπλᾶ, Mœr. 369. et n. De via, Brunck. Œd. T. 716." Schæf. Mss. " Diosc. 14. Nicand. Al. 326. Pind." Wakef. Mss.]

Τριπλῇ, adv. Tripliciter, Triplicato. Il. A. (128.) αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, i. e. ut exp. Hes. τριπλασίονα καὶ τετραπλάσια.

Τετραπλόος, Quadruplus, Luc. 19, (8.) Εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Reddo quadruplum. [Gl. Τετραπλοῦς· Quadruplex. Τετραπλῆ· Quadruplex. Τετραπλοῦν· Quadruplum. " Τετραπλᾶ, Mœr. 369. et n." Schæf. Mss.]

Τετραπλῇ, Quadrupliciter, cujus exemplum vide in Τριπλῇ.

[* Τετραπλῶς, Quadrifariam.]

Πενταπλόος, eod. modo dictum esse videtur: unde sit πενταπλόος Calix ap. Athen. 11. (495. 496.) cui nomen inditum, quod in eo quinque rerum species essent commixtæ, vinum, mel, caseus, farina, et paululum olei. Præmii autem loco calix is dabatur in ludis publicis, ephebis cursu certantibus, Athen. l. c. et Erasm. Chiliad. Sed et πενταπλᾶς φλιὰς ἐποίησε legitur 3 Reg. 6. pro Quincuplicia limina. [Gl. Πενταπλοῦς· Quincuplex. Πενταπλῆ· Quincuplex. Πενταπλοῦν· Quincuplum. " Coray Theophr. 177. * Πενταπλῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 306." Schæf. Mss.]

Ἐξαπλόος, οῦς, Sescuplex, ut Bud. exp. Unde et Ἐξαπλῇ adv. quod ex Areop. citat. SIC Ἑπταπλοῦς, et cetera hujusmodi, s. a denario numero, s. centenario, s. millenario, s. alio formata fuerint, secundum eand. analogiam exp. poterunt, quæ singulatim omnia hic inserere prolixum nimis esset. " Origenem Ἐξαπλᾶ " vocasse Edit. Sacræ Scripturæ, tradunt ex Euseb. " H. E. 6. forsan a sexcuplici versione." [Gl. Ἐξαπλοῦς· Sextuplex. Ἐξαπλοῦν· Sextuplum. * Ὀκταπλοῦν· Octoplum. * " Εἰκοσαπλοῦς, Viginticuplus, Hesych." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 8, 313." Schæf. Mss.]

" Πλασιάζω, Multiplico, si non mentiuntur VV. LL."

¶ Διπλάσιος, (ία, ιον,) ET Διπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Duplo major, cum gen. ut ap. Polyb. Διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Duplo major apparet quam sit, Bud. interpr. Isocr. Panath. (542.) Διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς συστάσης. Aristot. de Mundo, Ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum cum ἤ: ut Isocr. de Pace, Διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαν. Plato Epist. 7. (111.) Διπλασίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν μόνον ποιήσει, Duplo majorem reddere. Vel, ut alii, Duplicare. || Διπλάσιος, et interdum etiam Διπλασίων, Duplex, διπλοῦς. Thuc. 2, (76.) Διπλάσιόν τε πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλασίαι ζημίας dixit Idem 3, (67.) Isæus, Διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα, Geminat piaculum, Bud. Idem ap. Demosth. Ἀποδιδόντωσαν διπλάσια τὰ χρήματα, interpr. Esto dupli persecutio. Sic ap. Plat. de LL. διπλασίαν ἐκτίνειν vertitur Duplum restituere. Apud Eund. Πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, Σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, in VV. LL. pro Cum olei partibus duabus. || Διπλάσιοι plur. ap. Plut. Apoph. 206. pro Bis tot, ut annotat Bud. || Διπλάσιον ἔσθος, Anthol. 2. Duplicata vestis. [" Aristot. Met. 1, 5." Routh. Mss. " Διπλάσιος, Ammon. 42. Eran. Ph. 166. Zeun. Xen. K. Π. 263. ad Herod. 462. 677. Thom. M. 242. ad Diod. S. 1, 426. Cattier. p. 110. Jacobs. Anth. 8, 58. Dionys. H. 3, 1501. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 139. Διπλήσιος, Jacobs. Anth. 7, 316. Διπλασίων, Villois. Long. 240." Schæf. Mss. " Acc., διπλασίω, Philostr. 266." Wakef. Mss. " Cf. Διφάσιος." Schweigh. Mss.]

[* Διπλάδιος, ὁ, ἡ, pro διπλάσιος, ut ἔσθος διπλάδιον, Antip. Sid. 61. " Jacobs. Anth. 6, 380. 8, 58." Schæf. Mss. Vide Διπλοΐδιον.]

Διπλασίως, ut διπλασίως ἐλάττω, Plato de LL. Duplo minora. [" Διπλ. ἔτι, Dionys. H. 4, 2123. Eutolm. 4." Schæf. Mss.]

Διπλασιολογία, (ἡ,) ut γνωμολογία, verba Sophistarum, ap. Plat. Phædro (s. 114.) Bud. [318. Heindorf.]

Διπλασιάζω, Duplico, Duplo majorem facio. Plut. (8, 288.) Διπλασιάσασι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo de V. M. 1. Διπλασιάσας τὴν χαράν. HINC Διπλασιασμὸς, (ὁ,) Duplicatio. Plut. περὶ Ἀδολ. [Lysias 908. Ἡ ὁλκὰς ἐδιπλασίασεν. Glossæ: Διπλασιάζω· Duplico, Itero, Gemino. Διπλασιασμός· Iteratio, Duplicatio, Geminatio. " Διπλασιάζω, Diod. S. 1, 327. * Διπλασιόω, Tzetz. Exeg. in Il. 87, 15. 88, 16. 21. 103, 26. Διπλασιασμὸς, Figura grammatica, Greg. Cor. 88. 218. ad Charit. 311. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 288. * Διπλασιαστικὸς, Müller. ad Tzetz. 789. (l. —στικοὶ γάρ.)" Schæf. Mss. " A military movement, Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ἀδιπλασίαστος, (ὁ, ἡ,) Eust. Il. 818. 23." Wakef. Mss.]

Ἀναδιπλασιάζω, i. q. ἀναδιπλόω, et ἐπιδιπλόω, Reduplico. UNDE Ἀναδιπλασιασμὸς, (ὁ,) Reduplicatio, quæ et ἀναδίπλωσις. Cujus exempla sunt hæc, δάπτω δαρδάπτω: et κάμω κεκάμω: sic λάθω λελάθω, λάχω λελάχω. Trypho exempla reduplicationis in nominibus etiam ponit hæc, ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς, et ἐτήτυμος pro ἔτυμος. [Ἀναδιπλασιάζω, Eust. 562. C
Ἀναδιπλασιασμὸς, Schol. Biset. Aristoph. Pac. 119. Θ. 18. A. 285. " Fischer. ad Weller. G. G. 2, 288." Schæf. Mss. " Schol. Il. Ξ. 155." Wakef. Mss.]

" Ἐπιδιπλασιάζω, et Ἐπιδιπλόω, Duplico, Ingemino." [" Ἐπιδιπλόω, LXX. Interpp. Arrian. T. 178. * Ἐπιδίπλωσις, (ἡ,) Philo J. 2, 479." Wakef. Mss.]

Τριπλάσιος, (ία, ιον,) Triplo major, s. amplior, ET Τριπλασίων, (ονος, ὁ, ἡ,) pro eod. Item pro Triplus, τριπλοῦς. ET Τριπλασιάζω, Triplico, vel Triplo majorem facio. [" Τριπλάσιος, cf. Τριφάσιος," Schweigh. Mss. " Ammon. 43. Cattier. p. 110. Τριπλασίων, ad Diod. S. 1, 254. Cattier. l. c." Schæf. Mss. " Τριπλασιάζω, Procop. Apollod. Bibl. Julian. 374." Wakef. Mss.]

Τετραπλάσιος, (ία, ιον,) Quadruplo major, s. amplior. ET Τετραπλασίων, (ὁ, ἡ,) pro eod. Plato de Rep. 2. (231.) Τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν, Quadruplo temporis plus impendere. Aristot. Probl. Ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, In quadrupla proportione. Diosc. Ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ, In vase D
quadruplo capaciore: vel, Quadruplæ capacitatis, ut alii reddunt. Idem lib. 1. Τετραπλασίων σμύρνα παρὰ τὸ κιννάμωμον, Myrrhæ quadrupla ad cinnamomum proportio. [Gl. Τετραπλάσιος· Quadruplus. " Ammon. 43. Thom. M. 242." Schæf. Mss. " Τετραπλασίων, Schol. Hom." Wakef. Mss.]

Τετραπλασιάζω, Quadruplico, ead. forma, qua διπλασιάζω, et τριπλασιάζω. SED ET Τετραπλασιασμὸς, (ὁ,) verbale, [quod a Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Πενταπλάσιος, (ία, ιον,) Quincuplo major s. amplior, vel Quintuplus. Exp. et Quinquies tantus. ET Πενταπλασίων, pro eodem. SIC Ἐξαπλάσιος, ET Ἑπταπλάσιος, Sescuplo major, vel Sescuplex. Exp. et Sexies tantus; ut ἐξαπλήσιος τοῦ κρητῆρος, quod Herodoti esse puto, Sexies tantus quam crater. SIC Ὀκταπλάσιος, Octuplus, et Octuplicatus etiam, e Liv., sic denique et reliqua hujusmodi, secundum eand. signif. analogiam, ut suis locis dicetur. ET Πενταπλασιάζω, Ἑπταπλασιάζω, itidem. [" Πενταπλάσιος,

Herod. 6, 13." Schweigh. Mss. "Dionys. H. 1, 586." Scott. App. ad Thes. *Πενταπλασίως, Quintuplíciter, Quintuplo plus. *Ἑξαπλασίων, i. q. ἑξαπλάσιος. Glossæ: Ἑπταπλάσιον· Sextuplum.] "Pro eodem dicitur "et Ἑπταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ," ["Clem. Alex. 692." Routh. Mss. "Greg. Naz. p. 46. post Philon. de Sept. Ed. Hœschel." Boissonad. Mss.] "Ἑπταπλα"σίως, Septuplo, Septies. Plato, Ἑπταπλασίως φαυ"λότερος." [*Ἑπτακοσιοπλασιάκις, Septingenties, Plato de Rep. 9. 587. Ὀκταπλάσιος, Plato Tim. 3, 35. *Ὀκταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ὀκταπλάσιος. *"Ὀκταπλασιάζω, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 6, 7." Boissonad. Mss.] "Ἐννεαπλάσιος, (ία, ιον,) No"venario numero auctus, Novies tantus, ut, cum "Ibycus ap. Athen. 2, (c. 8.) dicit, Τὴν ἀμβροσίαν "τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐννεαπλασίαν ἔχειν γλυ"κύτητα." [*"Ἐννεαπλασίων, Casaub. ad Athen. 81." Schæf. Mss. *"Εἰκοσαπλασίων, (ονος, ὁ, ἡ,) Schol. brev. Il. X. 349." Boissonad. Mss. "Etym. M." Wakef. Mss.] "Εἰκοσαπλάσιος, Vigecuplus, Vi"cies auctus, Plato Tim."

"Παραπλάσιοι τῶν πολεμίων, pro Multo plures ho"stibus."

"Πολυπλάσια τῶνδε, ex Epigr. affertur pro Multo "plura his. Apud Suid. legitur et ADVERB. Πολυ"πλασίως in expositione τοῦ Ἐπὶ πολλῷ, accipit au"tem pro Multipliciter, quod et πολλαπλασίως di"citur. Itidem affertur VERB. Πολυπλασιάζω pro "πολλαπλασιάζω, Multiplico. Sed rara hæc esse "existimo." [Schol. Eur. Hec. 574. Glossæ: *Πολυπλασίων· Multiplex. Πολυπλασιάζει· Multiplicat. *Πολυπλασιασμός· Multiplicatio. "Πολυπλάσιος, Method. ap. Epiphan. 64, 39." Routh. Mss. Aristot. Anal. post. 1, 12. De forma πολυπλασίων dubitat Schneider. Lex. "Πολυπλάσιος, Agis Epigr. Πολυπλασιάζω, Nicom. Parm. 15. Pass., Etym. M." Wakef. Mss. "Philo Carpas. in Cantic. Cant. p. 52. 124." Boissonad. Mss.]

¶ Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata vestis, διπλῆ, μεγάλη διπλοῖς, ὥς τε διπλῇ χρῆσθαι, inquit Hes. Il. Γ. (126.) ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην, ubi Eust. dicit sub. ἱστουργίαν aut ὑφήν, aut tale quid: quosdam autem sub. χλαῖναν, et intelligere per δίπλακα, Magnam, quæ dupla indui possit; et paulo post, ἣν ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, *δίμιτον νοοῦσί τινες. Alibi vero scribit non solum de Læna dici, verum, ut et τρίπλαξ, de aliis quoque. Ac certe Il. Ψ. (243.) legitur etiam δίπλακι δημῷ. Aliam autem habere originem hæc duo δίπλαξ et τρίπλαξ quam διπλοῦς, τριπλοῦς, videtur existimasse idem Eust. [Schneider. Lex. "Heyn. Hom. 4, 472. 696. 7, 520. 8, 338. 402. Toup. Opusc. 1, 388. Jacobs. Exerc. 2, 171. ad Il. X. 441. Antip. Sid. 82. Wakef. S. C. 4, 199." Schæf. Mss.]

Τρίπλαξ, ακος, ἡ, Triplex, *τρίπτυχος, τριπλῆ, Hes. Il. Σ. (480.) περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν, Τρίπλακα, μαρμαρέην, i. e. *τρίθετον, κατὰ τρεῖς πλάκας, inquit Eust. ["Heyn. Hom. 4, 474. 7, 520." Schæf. Mss.]

ἈΠΟ, Præpositio solum gen. regens, Abs, vel A. Il. Π. (303.) Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Fugiebant a navibus. Υ. (4.) θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου, Convocare deos a vertice Olympi; ἀπὸ autem differre hoc modo a παρὰ dicit Ammonius, ut ἀπὸ inanimatis jungatur, ut ἀπ' Ἀθηνῶν, Ab Athenis: παρὰ animatis, ut παρὰ Σωκράτους, A Socrate. Hom. autem, inquit, permutato præpositionum usu, dixit παρὰ νηῶν ἀνιόντε pro ἀπὸ τῶν νηῶν, sicut alibi usurpans ἀπὸ in propria signif. scripsit, Οὐδέποτε προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν. Eust. quoque in Il. Σ. (137.) Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος, annotat, magis proprie dictum esse παρ' Ἡφαίστοιο, quam παρὰ νηῶν: nam παρά τινος, convenire animato, ἀπό τινος, inanimato. Usurpant vero ἀπὸ cum in aliis loquendi generibus, in quibus Lat. A vel Abs, tum vero in his; ut ἀπὸ πάντων σχολὴν ἄγων, Naz. Ab omnibus feriatus. Plut. (2, 33.) Οὐδὲν ἐλπίσαι τῇ πόλει χρηστὸν ἀπὸ τῆς στρατείας ἐκείνης λέγουσι, Nihil commodi sperasse ab

A illa expeditione: vel Ex illa. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, quod Cic. A memoria exponere, dixit quodam loco, pro Memoriter. Ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι ap. Xen. (Ἀπ. 2, 10, 3.) A seipso utilitatem afferre valens. Isocr. de Pace, Τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας, Calamitates, quæ ab ipsis procedunt. Item, ut Lat. dicunt Ab illo tempore, sic Græci ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, et sæpius omisso gen. χρόνου. Isæus, Ἀπ' ἐκείνου Ἀθήναζε δέκα ἐτῶν οὐκ ἀφῖκετο. Ex illo etiam dicunt Latini subaudientes itidem Tempore. Ἀπὸ τοῦ νῦν, et ἀπὸ τουδὶ, Ab hodierno die. Sed exp. ἀπὸ τουδὶ, sicut τὸ ἀπὸ τούτου, et τὸ ἀπὸ τοῦδε, aliis etiam modis. Apud Thuc. (2, 15.) ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, sub. itidem χρόνου. Item ἀπὸ in hac signif. cum adv. ut ἀπὸ πέρυσι, Ab anno superiore. Inest vero temporis signif. et in aliis loquendi formulis cum ἀπό: ut ἀπὸ γενέσεως, A primordio; ἀπὸ γενετῆς, A nativitate. Item ἀπὸ sequ. μέχρι, ut ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας. Sic ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, A prin-
B cipio usque ad finem. LXX. autem Interprr. post ἀπὸ posuerunt ἕως: 3 Reg. 13. Ἀπὸ πονηροῦ ἕως ἀγαθοῦ οὐκ ἐλάλησε. Sed et ipsam ἀπὸ sine μέχρι Cic. vertit Usque a, cum ἀπὸ πρώρης ap. Arat. interpr. Usque a prora. Apud Eund. πρώτης ἀπὸ νυκτὸς reddit Idem, Prima confestim a nocte. || Quin etiam ut A in Lat. lingua sumitur pro Post, sic et ἀπὸ in Gr. ut ἀπὸ δεῖπνου, A cœna. Il. Θ. (54.) Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας· ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο: ubi annot. Schol. ἀπ' αὐτοῦ esse μετ' αὐτὸ, sub. τὸ δεῖπνον, et ita usurpari alibi ἐκ. Sic dicitur ἀπὸ δεῖπνου εἶναι, Cœnatum esse. Eod. vero modo usurpatur γίνεσθαι et γενόμενος cum ἀπό: ut Plut. (2, 546.) Ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος ἔργων, Post munera militaria peracta, Postquam munera militaria obisset. Bud. vertit Post munera militaria quiescens. Est item ap. Diod. S. passim obvium hoc loquendi genus, ἀπὸ δὲ τούτων γενόμενος, pro Post hæc a se peracta, vel His peractis, His finitis. Et sic rursum Plut. Othone, Ἀπὸ
C τούτων γενόμενος, μετὰ μικρὸν ἤκουσε θορύβου. Idem (4, 177.) Γενόμενος δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης, τρίτην ἠγάγετο γυναῖκα, Πομπηΐαν. Quod tamen et aliis modis exp. potest, sed eod. sensu. Ut autem capitur ἀπὸ his in Il., ita et cum dicitur ἀπὸ σάλπιγγος, et ἀπὸ παραγγέλσεως, secundum quosdam. Exp. enim ἀπὸ σάλπιγγος, Post tubam, i. e. Post auditam tubam, vel Post tubæ sonitum, Cum tuba insonuerit; et ἀπὸ παραγγέλσεως, Post imperium quasi per manus traditum, vel Post denuntiationem. Quidam etiam verterunt, Ex imperio; sed ego mallem Per imperium, quam Ex imperio, vel Post imperium, ut paulo post docebo. Ἀπὸ σάλπιγγος autem non video quo alio possit verti modo, quam per Post. Xen. Ἱππ. (3, 12.) Καὶ τὸ ἀπὸ σάλπιγγος αὐτὸ δεύτερον θᾶττον ἐπελαύνειν, καλόν. || Item quod dicitur Græcis ἀπὸ πράγματος, vel potius ἄπο, Lat. est ad verbum, Abs re, ex imitatione Græcorum ut quidem creditur. Vide Ἄπο.

D Ἀπὸ, E, ut ἀπὸ τοῦ τείχεος μάχεσθαι, vel ἀπὸ τῶν νεῶν, Pugnare e muro, Pugnare e navibus, potius quam A navibus. Xen. Ἑ. 1. Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. Potest etiam verti E muro.

Ἀπὸ, Ex. Apud Xen. (Ἀ. 2, 2, 8.) Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, Nihil percipimus neque e terra, neque e domibus. Ubi observandum in priori parte periodi ἐκ, in posteriori autem, ἀπὸ Xen. posuisse indifferenter. Posset vero tam ἀπὸ quam ἐκ per præpos. A reddi, si λαμβάνομεν verteremus Accipimus. Sic et Isocr. de Pace, Τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας, possumus ἀπὸ vel per Abs, vel per Ex reddere, prout hoc vel illo utemur verbo in exprimendo participio γιγνομένας. Itidem vero ἀπὸ et ἐξ indifferenter usurpant, cum dicunt ἀπὸ τοῦ ἴσου vel ἐκ τοῦ ἴσου, aut sine articulo, ἐξ ἴσου: i. e. Ex æquo, pro Æquo jure. Thuc. Καὶ μέχρι μὲν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγοῦντο, προθύμως εἰπόμεθα. Sic et ἀπὸ τῆς ἴσης dicitur ab Eod. (1, 15.) pro Ex æqua conditione: vel potius præpos. omissa, Æqua conditione. Item ut Græce ἀπὸ μέρους, sic Lat. E parte. Dicitur etiam ἀπὸ συνθήματος, ut Lat. E composito, E

compacto et constituto. Sic dicitur ἀπὸ κελεύσματος A et ἀπὸ ἑνὸς σημείου ap. Thuc. Ἀπὸ vertitur Ex et in hujusmodi loquendi generibus, ἀπὸ δικαστηρίου ζῆν, item ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. K. Π. 3, (2, 12.) Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Soliti e bello vivere, i. e., victum quærere; ut dixit Ovid. Vivitur e rapto. Sic ap. quendam, Victus e rapina. Est autem ap. Isocr. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Huc pertinet ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν ap. Aristoph. (Π. 569.) Citatur etiam e Thuc. ἀπὸ πολέμου ἐφθάρησαν, pro E bello sunt attriti, sed Lat. diceretur Bello attriti, præpos. omissa. At in hac locutione, ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, potest ἀπὸ verti E, vel Præ; ut sit, In somnum conversus e mœrore, vel Præ mœrore.

Ἀπὸ, De, Matth. 15, (27.) Καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἀπὸ τῶν ψιχίων ἐσθίει, Canes de micis comedunt: ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, ap. Isocr. Absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, Cœno de tuo, ut ap. Terent. Olet unguenta de meo, pro Meis sumtibus: Aristoph. Π. ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον. Plut. Publicola, Ἀπὸ τῶν οὐσιῶν πολίτας εἰς πόλεμον εἰσενεγκεῖν χρή- B ματα, De suis facultatibus. Quidam tamen exp. Pro suis facultatibus, i. e. Pro modo s. proportione suarum facultatum.

Ἀπὸ, Per, ut Il. Θ. (279.) Τόξον ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. Sic ap. Thuc. Schol. ἀπ' αὐτῶν exp. δι' αὐτῶν. Sic, Ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι, ap. Xen. l. c. vertitur Per se valens prodesse. Plut. (7, 316.) Ἡ γὰρ φύσις ἀγωγός ἐστιν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλὸν, i. e. Per se. Potest tamen aliis modis verti. Bud. interpr. Suapte sponte. Apud Chrys. Κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, Per preces bellum finitum est, s. cessavit. Nisi quis malit ἀπὸ προσευχῆς vertere Post preces. Item ἀπὸ προγραφῆς, Per programma, Programmate, Xen. (Ἱππ. 3, 4.) Τάς γε μὴν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ προγραφῆς. Sic ap. Eund. l. c. ἀπὸ παραγγέλσεως malim vertere Per denuntiationem, quam Post denuntiationem; quia ipsemet διὰ παραγγέλσεως alicubi dicit, quod aliis in ll. ἀπὸ παραγγέλσεως. Item ἀπ' C ἐμοῦ, A me, i. e. Per me, h. e. Non obstabo. Xen. K. Π. 3, (2, 11.) Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πάντες τὰ πιστά· καὶ ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνετίθεντο, Et utrosque liberos per utrosque esse placuit, h. e. παρ' ἀλλήλων, ἀλλήλων ἕνεκα, Bud.

Ἀπὸ, Absque. Thuc. 6. Ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει, i. e. χωρὶς ὅπλων, inquit Schol. Sic et cum vidua vocatur ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα quasi ἡ ἄνευ vel χωρὶς ἀνδρὸς οὖσα. Itidem ἀπ' ὀμμάτων dicitur ὁ ἄνευ ὀμμάτων, Qui est sine oculis, Qui caret oculis, Oculis captus, ὁ πηρωθεὶς, inquit Eust. ut Δίδυμος ὁ ἀπ' ὀμμάτων. Similem signif. habere dicit ἀπὸ in hoc loquendi genere, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, ὁ ἀπὸ βασιλέων. Manasse autem hæc ex Hom. ἀπὸ θυμοῦ, pro ἔξω ψυχῆς. Quidam tamen non ἀπὸ θυμοῦ legunt, sed ἄπο θυμοῦ, scribentes ἄπο cum accentu in priore. Sic et ἄπο τῶν ὅπλων ap. Synes. pro Procul ab armis, ut postea dicetur.

Ἀπὸ, cum gen. suo aliquando nomine uno reddendum, ut, Οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων, Laërt. Mathematici: D sic, Οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, Philosophi et Literati, vel Studia literarum tractantes. Sic Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, Stoici: et Οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, Peripatetici. Athen., Εἷς τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς, i. e. εἷς τῶν Στωϊκῶν. Sic Οἱ ἀπὸ βήματος, Concionatores: et Οἱ ἀπὸ θυμέλης, Comici vel Tragici, ut vertit Bud. ap. Plut. Demetrio. Quidam vero Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς [Φιλοσοφίας] vertunt, Qui sunt e philosophorum numero: et Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, Qui sunt e Stoicorum numero, vel Qui sunt Stoicæ factionis; ut Οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, Qui sunt Peripateticæ factionis, qui Sectæ potius dicere debuerant, quam Factionis. Sed rectius hic est quod brevius, Stoici, Peripatetici. || Ead. autem interpr. ratio tenenda est et in his locutt., ὁ ἀπὸ τηγάνου, ὁ ἀπ' ἀνθράκων: nam ὁ ἀπὸ τηγάνου idem aliter dicitur uno verbo, ὁ τηγανιστὸς, i. e. In sartagine frixus. Athen. Ἡ δὲ ἀπὸ τηγάνου, βαρεῖα καὶ δύσπεπτος. Idem, Ὁ δ' ἀπ' ἀνθράκων, γλυκύτερος. Alibi dicit pro eod. ὁ ἐξ ἀνθράκων.

Ἀπὸ, cum gen. suo per adv. redditur interdum, ut ἀπὸ ταυτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, Fortuito, vel Forte fortuna. Ἀπὸ μνήμης, vel ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter exponere: quod etiam dixit Cic. alicubi ad verbum, A memoria. Sic et cum dicitur ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, pro προφανῶς s. φανερῶς, ut Thuc. et ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως, ut Hom. et ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, pro παραχρῆμα, ut Xen.

Ἀπὸ, cum gen. suo interdum per nomen ablativi casus redditur, Aristoph. Π. (377.) ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ Ἐθέλω διαπρᾶξαι, Parva impensa, Parvo sumtu, vel Parvis sumtibus, Cum parvo impendio. Sic et ἀπὸ σμικρῶν positum reperitur. Itidem Demosth. (256.) Στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, quidam vertunt ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, Impendio sexaginta talentorum. Sed videtur posse verti simplicius στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, Corona e sexaginta talentis. Vel sine præpos., Corona talentorum sexaginta.

Ἀπὸ, in quibusdam loquendi generibus vix potest reddi Lat. sine alicujus vocabuli adjectione; Thuc. 2. Οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες, Ab Atheniensibus in coloniam deducti Iones, οἱ ἄποικοι τῶν Ἀθηναίων, inquit Schol. Puto verti etiam posse, Ab Atheniensibus oriundi. || Apud Plut. Othone, Ἀπ' ἐλαττόνων θαῤῥοῦσι exp. Audent cum sint pauciores.

Ἀπὸ, per tmesin etiam ponitur, sicut et aliæ præposs.: nec vero in carmine duntaxat ita usurpatur, sed interdum et ab Herod. Il. Σ. (92.) Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Aristoph. Π. (65.) Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Herod. (1, 24.) Καὶ ἀπὸ μὲν ἐωϋτὸν ὤλεσας, ἀπὸ δὲ ὤλεσας Κῦρον. Cum autem in tmesi postponitur præpositioni, tum et accentum in priorem rejicit, aliarum præposs. more, quæ sunt dissyllabæ; ut, βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει.

Ἀπὸ, supervacaneum interdum ap. poët. cum advv. νόσφιν, οὐρανόθεν, et aliis hujusmodi. Nam dicunt ἀπὸ νόσφιν et ἀπ' οὐρανόθεν pro simpl. νόσφιν et οὐρανόθεν. || Contra autem defectum præpositionis ἀπὸ notat Schol. Thuc. 3, (31.) Ἐπειδὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖται, τῶν ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινά.

¶ Ἄπο, adv. retracto in priorem syll. accentu. Ἀπὸ θυμοῦ, inquit Bud., vel potius ἄπο, pro ἀποθύμιος, Non e sententia, Non cordi; ut ἄπο θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ὁ ἄρχων, i. e. μισητὸς, inquit Suid. Sunt qui velint ἄπο tam in hoc loquendi genere, quam in istis, ἄπο γνώμης, ἄπο πράγματος, ἄπο καιροῦ, aliisque ejusmodi, proprie sonare ἄποθεν, Procul; ut aperte ap. Hom. cum alibi, tum Il. Β. (292.) Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο Ἀσχαλάᾳ. Sic ἄπο πατρίδος, Procul a patria. (162.) ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης. Alicubi χωρὶς exp. eod. sensu, ut Od. Ο. (516.) ἄπο τῶν ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, Seorsum ab his. Sed pro Procul in multo pluribus ll. aperte positum reperitur. Sic et in illo dicto, ἄπ' οὔατος εἴη ἔπος. Item in ἄπ' ὀφθαλμῶν γίγνεσθαι. Sic et ἄπ' ἐλπίδος dicitur Procul a spe. Apoll. R. 2, (863.) μάλα πολλὸν ἄπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος. Aliter tamen ἄπ' ἐλπίδος quidam exp. ap. Plut. (1, 634.) Ἦν καὶ Τυῤῥηνία καὶ Καρχηδὼν ἐνίοις ὄνειρος οὐκ ἄπ' ἐλπίδος. Exemplaria tamen vulg. ἀπ' ἐλπίδος habent, non ἄπ' ἐλπίδος, sed perperam. D Huc pertinet et οὐκ ἄπο δόξης, quod Eust. exp. οὐ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, in Il. Κ. (324.) Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἄπο δόξης. Scribitur tamen in vulg. Hom. Edd. non ἄπο, sed ἀπό. Itidem in h. l. Synes. Σύνευξαι Κυρηναίοις μικρὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων γενέσθαι, Bud. leg. censet ἄπο, interpr. Procul ab armis. Exp. tamen ἄπο non solum per Procul, s. Longe, sed et per alias voces in hujusmodi formulis sermonis. Afferam autem Bud. interpr. Ἄπο γνώμης, inquit, Longe a sententia animi. Paus. Καί πως ταῦτα Ἴωνι ἐγένετο οὐκ ἄπο γνώμης, Satis e sententia evenerunt. Idem valet ἄπο θυμοῦ pro ἀποθύμιος, Non ex animi sententia, Displicens. Themist. Ὅτι παντάπασιν αὐτῷ ἄπο θυμοῦ καὶ ἀλλοτρία ἡ μέλαινα ψῆφος, i. e. οὐ καταθύμιος. Item ἄπο pro ἔξω vult sumi Bud. in ἄπο τρόπου, quam signif. Eust. dat huic præpositioni in ἄπο θυμοῦ, vel ἀπὸ θυμοῦ, ut ap. illum scribitur, cum ἄπο θυμοῦ exp. ἔξω ψυχῆς. Addit præterea Bud. idem propemodum esse ἄπο τρόπου, quod ἄπο σκοποῦ. Plato, Οὐκ ἄπο τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαιρεῖν δίχα, Satis consentaneum erit, Non alienum

erit. Naz. Τόδε λέγεται ὑπὸ πλειόνων, καὶ πιστεύειν οὐκ ἄπο τρόπου, Non ab re est, Satis consentaneum est ejus moribus. Item οὐκ ἄπο τρόπου pro Non immerito, citat e Gal. et huic ἄπο τρόπου opponi docet πρὸς τρόπον et κατὰ τρόπον. At vero ἄπο σκοποῦ, quod idem fere esse cum ἄπο τρόπου putat, ut modo dictum est, exp. Præter propositum, Præter intentionem et consilium. Item Non absurde. Vertit et per Procul in h. l. Dionysii H. Δοκεῖ δή μοι μὴ ἄπο σκοποῦ ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ἰσοκράτους ῥητορικὴν τῇ Πολυκλείτου καὶ τῇ Φειδίου τέχνῃ, i. e. inquit, Non absurde, Non procul a cohærenti et congruenti comparatione. Huc pertinet ἄπο καιροῦ, quod aliquando ponitur adv. pro ἀκαίρως: interdum vero præfixo articulo præbet usum adjectivi; dicunt enim τὸ ἄπο καιροῦ, Quod intempestivum est. Item ἄπο καιροῦ sub. ἐστι, ut Plato, Ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. At vero ἄπο πράγματος est ap. Lat. & Gr. imitatione, Abs re: de hac autem loquendi formula dicetur in Πρᾶγμα. Ceterum sciendum est reperiri in variis auctorum locis junctum cum supradictis gen. γνώμης, θυμοῦ, καιροῦ, et reliquis, servato accentu in posteriore; sed tamen tanti refert alicubi utro modo scribatur, ut sit etiam contrarius pro diversa scriptura sensus. In exemplum proferam hoc loquendi genus, ἀπὸ γνώμης, cui plane contrarium est ἄπο γνώμης. Dio Hist. p. 60. nostræ Ed. Ἐκεῖνος γὰρ τοῦτό τε οὐκ ἀπὸ γνώμης σφᾶς πεποιηκότας εἰδώς. Ubi ἀπὸ γνώμης prorsus ita dicitur, ut ἀπὸ ψυχῆς ap. Demosth. Si igitur ibi ἄπο scripseris cum accentu in priore, plane contrarium sensum et alienum loco illi dederis. Vicissim si in Paus. l. c. pro ἄπο γνώμης scripseris ἀπὸ γνώμης, contrariam sententiam illius loci et minime ei consentaneam habueris.

Ἄπο cum πρὸ, vacante πρό: ut ἄπο cum νόσφιν vacante vicissim ἄπο: (Il. H. 334.) ἄπο πρὸ νεῶν, Procul a navibus. Apoll. R. 2, (329.) νηὸς ἄπο πρὸ μεθέντες. Il. A. (541.) ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα: ubi exp. vel Procul vel Seorsum, et legitur ἄπο in vulg. exempl., quod positum sit per anastrophen, utpote præcedente gen. ἐμεῦ, at non item in præcedentibus ll. cum πρό: ac certe non satis commode scribi videtur cum accentu in priore, sequente illa præpositione. Quare ad vitandam incommoditatem hanc satius est ἀποπρὸ conjunctum scribere. Vide igitur suo loco Ἀποπρὸ sicut et Ἀπόπροθι, et Ἀπόπροθεν.

[" Ἀπὸ, Wakef. S. C. 6, 2. Fac, Pausan. 1, 413. Fischer. Ind. Palæph. Toup. Opusc. 2, 128. Sylb. Pausan. 61. Ammon. 20. Wakef. Eum. 183. Georg. 20. Conf. cum αὐτὸ, ad Mœr. 86.; cum ὑπὸ, ad Xen. Ephes. 183. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 506.; Select. 407. Thom. M. 817.; Add. ad 172. Wakef. Herc. 1037. ad Diod. S. 2, 438. 459. (Dionys. H. 2, 1175.) Wolf. ad. Xen. Hellen. 123.; cum ἐπὶ, ad Diod. S. 1, 203. 721. Markl. Suppl. 644. Wakef. Herc. 1037.; cum ὑπὲρ, ad Diod. S. 2, 329. Ἀ. τινος γίνεσθαι, ad Diod. S. 1, 428. Ἀ. ποτηρίου etc. πίνειν, ad Charit. 272. Ἀ. φωνῆς, Wyttenb. Select. 414. Ἀφ' ἑαυτοῦ, Valck. Ammon. 2. Diod. S. 1, 524. Ἀφ' ἡμέρας, ἀφ' ἑσπέρας πίνειν, Koppiers. Obs. 88. Ἀφ' ἡλικίας ἀνθεῖν, Alciphr. 116. Ἀφ' ἑσπέρας, ad Charit. 288. Diod. S. 2, 282. Ὁ ἀπό τινος φόβος, ad Diod. S. 1, 94. Ἀ. μνήμης ἔχειν, Oblitum esse, ad Il. Γ. 191. Ἀ. θυμοῦ ποιεῖν τινά τινι, Valck. Herod. 222. Ἀ. τοῦ σταδίου αἱρεῖν, de cursore, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 8. Παῖς ἀπὸ, Verh. Anton. Lib. 144. Ἀφ' ἑαυτοῦ τι πράττειν, Mœr. 88. Ἡ ἀ. Λέσβου σταγὼν, pro Λεσβία, de his et similibus, Valck. Theocr. x. Id. p. 39. Ἀ. νόσφιν, H. in Cer. 303. Οὐκ ἀ. δόξης, Inepte? ad Mœr. 75. Οὐκ ἀ. τρόπου, Plut. Mor. 1, 11. Συγκεῖσθαι ἀ., Longin. 166. Weisk. Ἀναγράψεις ἀ. τοῦ εἴδους, Philostr. 212. Boissonad. Ὁ ἀ. Κυζίκου, Cyzicenus, Wessel. Dion. Cass. 1501. Κτίζειν πόλιν ἀ. τινος, ad Diod. S. 2, 364. cf. 2, 425. et v. l. Ὁ ἀ. Φωκέων ναὸς, Fanum de manubriis Phocensium exstructum, 2, 168. Pausan. 3, 171. Ἀφ' ὧν, E quo, Postquam, Heindorf. Plat. Gorg. 194. Ἡ ἀ. τοῦ ξίφους μάχη, ad Diod. S. 2, 169. Τοὺς ἀ. Ἀλεξάνδρου βασιλεῖς, Diod. S. 2, 365. Ἀ. γε τούτων, Heindorf. Plat. Gorg. 103. Οἱ ἀ. γῆς, ad Charit. 703. Schmieder. ad Plut. Alex. 61. Κἀπ' ἐμοῦ, Herc. F. 187. El. 666. Φθόνος, οἶκτος ἀ. τινος, Abresch. Æsch. 2, 116. Ἀ. δείπνου γίνεσθαι,

A Herod. 139. Diod. S. 1, 684. Ἡ ἀ. τῶν θεῶν ὀργὴ, Huschk. Anal. 63. Ἡ ἀ. τοῦ δυνάστου τιμωρία, Diod. S. 2, 434. Συντάσσεται ἀ. εἰς, Phavor. v. Μέλει. Boissonad. Philostr. 595. Ἀ. abundans, ubi secundi casus periphrasin facit, Wakef. S. C. 3, 176. cf. Fischer. Plat. Phædon. 276. Diod. S. 1, 326. 2, 476. 1, 345. Jacobs. Exerc. 1, 216.; Anth. 6, 308. 9, 30. 10, 152. 11, 307. 12, 16. 33. Epigr. adesp. 420. Ἀ., Ope, Beneficio, Propter, Morus ad Paneg. 44. Præ, pro ὑπὸ, ad Xen. Ephes. 247. An pro ὑπὸ, Wyttenb. Select. 407. 428. Plut. Mor. 1, 506. Wessel. Herod. 225. Diod. S. 1, 11. 49. 109. 242. 312. Verh. Anton. Lib. 83. Wolf. Add. ad Xen. Hell. 123. Schneider. Bergler. Alciphr. 120. Morus ad Paneg. 22. ad Charit. 548. (Ion. 272.) ad Diod. S. 1, 543. ad Pausan. 186. Pausan. 400. Wolf. ad Xen. Hellen. 123. Ἀ., de spatio loci v. temporis, ad Charit. 282. Diod. S. 2, 431. 451. Dionys. H. 1, 39. 347. 507. Boissonad. Philostr. 359. Alciphr. 184. Ἀ., Statim post, ad Charit. 288. Post, Athen. 26. Valck. Phœn.

B 134. ad Lucian. 1, 331. Procul ab, Xen. Mem. 1, 2, 25. Valck. Theocr. Adoniaz. p. 238. ad Diod. S. 1, 645. I. q. ἐπὶ, ἐν, Plut. Mor. 1, 701. Zeun. ad Xen. K. Π. 679. Heyn. Hom. p. 76. 86. 4, 613. Fischer. Palæph. 191. b. et Ind. Ad Charit. 263. cf. Valck. Phœn. p. 416. Xen. Ephes. 18. ad Il. T. 375. I. q. ἐκ, ad Lucian. 1, 800. Ἀ., cum gen. pretii, Bibl. Crit. iii, 1. p. 106. Ἄπο, Gesner. Ind. Orph. Valck. Theocr. Adoniaz. l. c. Steinbr. Mus. Tur. 1, 171. Brunck. Apoll. R. 71. Heyn. Hom. 4, 147. 252. 5, 600. 724. 6, 163. 491. Bast Lettre 94. Ἀπὸ, ἄπο, Heyn. Hom. 7, 437. 8, 47. Ἀπ' οὔατος, ἀπὸ θυμοῦ, 7, 471." Schæf. Mss. " Propter, Lucian. Nomin. 366. Eur. Andr. 202. Is. 538. Eryc. 9. Cum, ut instrumento, ἀ. βιοῦ, Cum arcu, Il. Ω. 605. Athen. 570. Alc. Mess. 17. Ἀ. Ἑλλήνων, More Græco, Philostr. 102. Ἀ. κακῶν, Liber malis, Simon. 18? Ἀφ' ἡδονῆς, Injucundus, 491. Ἀ. τινος λύειν, Callim. H. in Del. 124. Ἀ. τινος, A stranger to, Ælian. H. A. 667. Ἀ. τριῶν σταδίων, As far as to the space of, Joseph. 1135. Pro διὰ, Eur.

C Troad. 767. Omittitur, Æsch. S. c. Th. 218. 236. Ἀπὸ, μετὰ, Sext. Emp. 31." Wakef. Mss. " Ἀ. σκόπου, Abs re, Hom." Barnes. Mss. " Pro ὑπὸ, Thuc. 1, 17. Ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον, cf. Not. et Var. Lect. ad 1, 24. Duker." Schweigh. Mss. Ἀπό τινος γίνεσθαι, Lucian. 4, 169. Ταύτης ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους, Strabo 10. p. 30. S. pro ἑπτὰ στάδια ἀφέστηκε ἀπὸ τ. τ. At p. 324. Νησίδιόν ἐστιν ἐν τέτρασιν τῆς Δήλου σταδίοις. " Aristoph. O. 151. βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου, Melanthii causa: I. 538. Ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν, 'Modico sumtu,' Brunck. Demosth. 701. Βούλομαι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· ἔσται δὲ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος, Non aliena a causa." Seager. Mss. Glossæ :—Ἀπ' ἀρχῆς· A primo. Ἀπό· A, Ab, Abs, Dis, Re, De, E. Ἀπὸ ἄλλων τινῶν, Ab aliquibus. Ἀπὸ τῆς ἀναβολικῆς· Ab astratura. Ἀπὸ τῶν *ἀντεπιτρόπων· A famulariis, lib. de Off. Proconsulis. Ἀπὸ ἀρχαιογονίας· Ab origine. Ὁ ἀπὸ γένους· Generosus. Ἀπὸ διαθήκης· E testamento.

D Ἀπὸ τῆς δύσεως· Ab occidente. Ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος· De professione. Ἀπὸ ἑτέρων τινῶν· Ab aliquibus. Ἀπὸ εἴτινος· Ab aliquo. Ἀπὸ εὐτελοῦς· Ab humili. Ἀπὸ καταβολῆς· Ab initio. Ἀπὸ νώτου· A tergo. Ἀπὸ ξένης· Peregre, adverbialiter. Ἀπὸ τοῦ πλανᾶν· Planum, Fallacem. Ἀπὸ ποίων· A quibus. Ἀπὸ πολλῶν· De multis. Τὴν ἀπὸ προγόνων οἰκίαν· Captam. Ἀπὸ ῥίζης· A stirpe. Ἀπὸ τόπου· Inde loci. Ἀπὸ τούτου· A modo. Ἀπὸ τούτων· Ab iis. Ἀπὸ τρόπου· Ab re. Ἀπὸ τροχίας· E præcelato. Ἀπὸ μηδενός· A nequo. Ἀπὸ μηδένων· A nequibus. Ἀπὸ μήτινων· A nequibus. Ἀπὸ ὁποίου· A quali. Ἀπὸ ὁποίων δήποτε· A qualibuscunque. Ἀπὸ ποίου γάρ· A quonam. Ἀπὸ ποταποῦ· A quali. Ἀπὸ σπουδῆς· Ex industria. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἡλικίας· Ab ineunte ætate. Ἀπό τινος· Ab aliquo, A quodam, A quoquam. Ἀπό τινός ποτε· A quoquam, A quopiam. Ἀπό τινος γάρ· A quonam. Ἀπὸ τοιούτου· A tali. Ἀπὸ τοῦ τυχόντος· A quopiam. Ἀπὸ τρίτης ἡμέρας· E nudiustertiana. Ἀπὸ τύχης· Fortuito. Ἀπὸ χθές· Ex hesterna. Ἀφ' ἑκάστου· A quoque. Ἀφ' ἧς· E qua. Ἀφ' ἧς ἄν· A quaqua, A qua-

cunque. Ἀφ' ἧς δήποτε· A quacunque. Ἀφ' οὗ· E quo. Ἀφ' οὗ ἄν· A quoquo, A quocunque. Ἀφ' οὗ δήποτε· A quocunque. Ἀφ' οὗπερ ἄν· A quoquo. Ἀφ' ὧντινων ἄν ποτε· A quibusquibus.]

Ἄποθεν, vel Ἄπωθεν, E longinquo, Eminus, Procul, πόῤῥωθεν. Aristot. de Mundo, Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας εἰκὸς τῇδε ἀντιπόρθμους ἄποθεν κεῖσθαι. Plut. (1, 91.) ἄποθεν τῆς Ἄλβης, Procul ab Alba. Sic ἄπωθεν per ω cum gen. Thuc. (3, 111.) Προκεχωρηκότες δὲ ἤδη ἄπωθεν τῆς Ὄλπης, θᾶσσον ἀπεχώρουν. Aristoph. Π. (674.) κειμένη ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς. Citatur et ex Æschin. (68.) ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος. Et sine casu, ex Apoll. R. 2, (48.) σῖγα δ' ἄπωθεν ἑστηκώς. Et ibid. (431.) ὅσσον ἄπωθεν ἤλασσαν. Thuc. 4. Ἐν κεληρίῳ ἄπωθεν ἐφεπόμενος. Ετ Ἀπώτερος καὶ Ἀπώτατος, Remotior, Remotissimus: quibus usitatiora sunt adv. Ἀπωτέρω, Ἀπωτάτω, Magis procul, Maxime procul. Æschin. c. Ctes. Οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, A quibus pericula longius aberant. Sic ἀπωτάτω δειλίας ὁ τρόπος, Longissime ab ignavia absunt hi mores. Quæ advv. cum nominibus per articulum conjuncta, nominum vim habent, ut Οἱ ἀπωτέρω φίλοι ap. Suid. Qui quidem amici sunt, non tamen affinitate aut familiaritate proximi et conjunctissimi. ["Ἄποθεν, Aristot. de Anima 45. Sylb." Routh. Mss. Glossæ: Ἄποθεν· Procul. Ἄπωθεν· Eminus, Longisecus, Longe, Longius, Eminus. Ἀπωτέρω· Ulterius. * Ἀπωτέρως· Longinquo. "Ἄποθεν, cum gen., Heyn. Hom. 8, 371. Bergler. Alciphr. 6. 286. Toup. Opusc. 2, 67. Ammon. 48. Thom. M. 544. Wakef. Phil. 473. T.-H. ad Aristoph. Π. p. 463. Diod. S. 1, 270. 2, 409. ad 1, 116. 2, 417. Schneider. ad Xen. K. A. 64. Ἄποθεν Græcum esse negat Porson. in Toup. 4, 489. Phalar. 102. Mitsch. H. in Cer. 181. Ἄ. ἀπὸ, Schneider. ad Xen. Pol. 401. Ἄπωθεν, Theocr. 1, 45. Bergler. Alciphr. 6. ad Diod. S. 1, 116. Ilgen. Hymn. 581. Thom. M. l. c. Musgr. Iph. A. 983. Porson. Med. p. 18. ad Diod. S. 1, 417. Ἄπωθε, Antip. Sid. 105. Ἄ. ἀπὸ, Lobeck. Aj. p. 334. Ἀπώτερος, Ammon. 48." Schæf. Mss. "Ἄπωθε, Quint. Sm. 6, 646." Wakef. Mss.]

"Ἄπυθεν, Hesychio ἄπυθεν, s. potius ἄπωθεν."

"Ἀπαὶ, poëtice pro ἀπό. Il. A. (476.) Ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον. Hesiod. ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ Ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς." [Sic ὑπαὶ, διαὶ, παραὶ, pro ὑπὸ, etc. "Ad Charit. 282. 724. Brunck. Œd. C. 900. Musgr. Iph. T. 454. Porson. Phœn. 866. Heyn. Hom. 5, 194. 382. 6, 202. 236. 401. 7, 242." Schæf. Mss.]

"¶ Ἄψ, Retro, Retrorsum, In aversum, ut ἂψ ἰέναι, Regredi, Reverti. Od. O. (213.) οὐδέ σε φημὶ Ἂψ ἰέναι κενεόν. Item, Rursus, Iterum, ut Hes. quoque exp. non solum εἰς τὰ ὀπίσω, sed etiam πάλιν, ἐκ δευτέρου. Il. A. Ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, Iterum in vaginam intrusit, In vaginam reposuit s. recondidit. Et alibi, ἂψ δ' αὖθις, Rursus autem, ἐκ παραλλήλου positis his duabus particulis synonymis." ["Heyn. Hom. 4, 672. 6, 62. 7, 217. 8, 213. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxii. Valck. Diatr. 139. Ἂψ et αἶψ' conf., Brunck. Poët. Gnom. 307. Wakef. S. C. 2, 128. ad Od. M. 199. Ilgen. Hymn. 405. Ἂψ δ' αὖθις, Il. 8, 335. Ἂψ, Vicissim, Heyn. Hom. 5, 549." Schæf. Mss. "I. q. αἶψα, Etym. M. 184, 33. Nicand. Al. 539." Wakef. Mss.]

¶ Ἄπιος, (η, ον,) Longinquus, Procul remotus; ut ἀπία γῆ, (Il. A. 270.) Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης: ubi tamen Eust. aliam quoque exp. affert; vult enim ἀπίην dici vel τὴν ἀλλοδαπὴν et μακρὰν, ex ἄπο, vel Peloponnesiam ab Apide: hunc autem Phoronei filium fuisse tradunt. Meminerunt et alii utriusque interpr. [Il. 3, 49. Od. 7, 25. 16, 18.: τὰν ἀπίαν γᾶν, Soph. Œd. C. 1683. Æsch. Ag. 266. Suppl. 790. Vide Ἀπία. "Casaub. Athen. 73. Heyn. Hom. 4, 84. 460. 677. Mitis, Musgr. Rhes. 226." Schæf. Mss.]

Ἄπιος, (ἡ,) Pirus, secundum quosdam ita dicta, quod primum ex illa Apia regione, de qua modo dictum est, allata fuerit. Sic autem appellatur non solum Pirus arbor, sed et Pirum fructus, ap. Athen. (650.) et Diosc. Ita enim hic 1, 168. Ἀπίου δὲ A πολλὰ εἴδη, πᾶσαι δὲ στύφουσιν: 1, 169. Ἡ δὲ ἀχρὰς εἶδός ἐστιν ἀγρίου ἀπίου. Eust. in Hom. Ὄγχνη δὲ κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχρὰς, διὰ τὸ ἄγχειν τὸν προσιέμενον: subjungit et etym. ἄπιος, inquiens, dicitur, ut non habens πιότητα. Refragantur Eustathio quidam, putantes ab Apia regione deductum nomen ἄπιος, uti dixi. Ἄπιοι πέπειροι, Pira matura, Diosc. 5. Apud Theocr. (7, 120.) ἀπίοιο πεπαίτερος, Piro maturior. A quibusdam ἄπιος appellatur Pirus sativa, ut ἀχρὰς, Pirus agrestis; sed Eust. auctor est ἀχράδα dici etiam ἐπὶ τῶν ἡμέρων: et e Plut. Probl. citatur ἀχρὰς positum pro ἄπιος. || Ἄπιος e Theophr. (H. P. 9, 10.) affertur pro Herba, quæ alio nomine ἰσχὰς dicitur. || Fungi etiam species esse putatur ἄπιος. [Ἰσχὰς, Euphorbia apios Linn. Diosc. 4, 177.] || "Ἄπιοι dicuntur αἱ ἀχράδες a Peloponneso olim dicta Apia, ut refert Plut. Hellen. his verbis, allata simul ratione nominis: Ἀχράδας δὲ πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ φανῆναι τοῖς Ἕλλησιν, ἔτι τῆς χώρας ἐκείνης B Ἀπίας προσαγορευομένης, ὅθεν ἄπιοι ἀχράδες μετωνομάσθησαν. Apud Athen. tamen contra, lib. 14., Peloponnesus Ἀπία olim vocata dicitur ἀπὸ τῶν ἀπίων, διὰ τὸ δαψιλεύειν ἐκεῖ τὸ φυτόν." ["Ἄπιος, Pirus, Athen. 1, 44. Toup. Opusc. 2, 175.; Append. in Theocr. 15. Jacobs. Anth. 8, 383." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄπιος, τὸ δένδρον· Pirus. Ἄπιοι· Volemi. Ἄπιος· Pirum, Pirus. Ἄπιος, ὁ καρπός· Pirum.]

"Ἄπιον, τὸ, Pirum, Fructus τῆς ἀπίου arboris. Ita enim Suid. Ἄπιον, οὐδέτερον· Ἄπιος δὲ, θηλυκόν. Veruntamen et fem. ἄπιος pro Ipso fructu usurpatum reperitur: veluti cum Athen. 14. dicit, τὴν ἀμαμηλίδα esse ἕτερόν τι τῆς ἀπίου καὶ ἥδιον: et Æschylides ibid., ἀπίους ἡ νῆσος φέρει κρατίστας. Et Alexis paulo ante, εἶδές ποτε Πεινοῦσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας. Ibid. legitur, Τοὺς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια, idque sine ullo mendo: nam Schol. Aristoph. aperte testatur masc. etiam gen. ἄπιος dici, auctores citans Plat. de LL. Alexidem, et Pherecr., e quo affert hunc jambum, C Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπαζέτω. Sed et ipse dicit, ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῖν ἄπιος στένωσιν τῇ γαστρὶ παρέχει." ["Ἄπιον, Pirum, Toup. Opusc. 2, 175." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 7, 144." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄπιον· Pirum. Ἄπια· Pira.]

Ἀπιοειδής, ὁ, ἡ, Piri formam s. speciem habens; et ἀπιοειδῆ φύλλα exp. Folia velut piri. [In Schneider. Lex. non legitur. "Galen." Wakef. Mss.]

Ἀπίτης οἶνος, Vinum e piris factum. Quod Normandi vocant Poiré: ut vinum e malis factum Pommé. [Angl. Perry.]

"Ἀπία, ας, ἡ, Apia, dicta olim, quæ nunc Peloponnesus ut refert Schol. Thuc. Quomodo accipiunt nonnulli ap. Il. A. (270.) Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. Alii tamen appellativum esse volunt, exp. ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης. || Ἀπία Scythis dicitur Tellus, dea, Herod. 4. Vide et Ἄπιος." "Ἀπίη, Ion. pro Ἀπία, unde ἀπίης γαίης, Hom., quod Hes. exp. τῆς μακρὰν ἀπεχούσης, afferens similiter ἀπίη pro ἀλλοδαπῇ, ἀλλοτρίᾳ. Itidemque D Suid." ["Ἀπίη γαῖα, Wolf. Præf. ad Od. p. xxvii. Ed. 2. Wassenb. Hom. 42. ad Od. 7, 25. 16, 18. Brunck. Œd. C. 1301." Schæf. Mss.]

[* Ἀπίδιον, τὸ, v. E. H. Barker. in Classical Journal 31, 113. Trallian. 7. p. 133.]

"ἈΠΟΛΛΩΝ, ωνος, ὁ, Apollo: Jovis et Latonæ filius, Dianæ frater, quem poëtæ cognominant φοῖβον, χρυσοκόμαν, χρυσάορα, ἀργυρότοξον, ἑκηβόλον: item μάντιν, μουσικὸν, ἰατρὸν, λαοσσόον, ἀποτρόπαιον, προστατήριον. Porro notandum est in accus. dici non solum Ἀπόλλωνα, sed etiam Ἀπόλλω, vel facta apocope, vel contractis ω et α post ejectum ν. Legimus enim ap. Demosth. pro Cor. Τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον. Vocat. est Ἄπολλον: qui interdum admirationi servit, ut Ἡράκλεις quoque et similia. Derivata INDE sunt, Ἀπολλωνόπολις, s. Ἀπόλλωνος πόλις: cujus τὸ ἐθνικὸν est Ἀπολλωνοπολίτης, teste Steph. B.: ap. quem est et Ἀπόλλωνος Νῆσος cum suo gentili Ἀπολλωνησί-

" της. Ab eodem dicta CIVITAS Ἀπολλωνία: e qua " qui oriundus est, Ἀπολλωνιάτης vocatur, et fem. " Ἀπολλωνιᾶτις. AT Ἀπολλωνιεὺς esse ex Ἀπολ- " λώνιον, tradit Steph. B., ut Δουλιχιεὺς e Δουλίχιον. " ALIOQUI Ἀπολλώνιον dicitur etiam Templum " Apollinis, s. Fanum, ut Thuc. Schol. testatur et " Steph. quoque B. Præterea est inde POSSESSIVUM " nomen Ἀπολλώνειος: ut Ἀπολλώνεια ἔργα ap. " Suid., τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Item ALIUD possessi- " vum fem. generis, Ἀπολλωνιάς: quo vocabulo τὴν " δάφνην vocari, auctor est Hes.: ut Ovidio quoque " laurus dicitur Apollinea, Claudiano præterea Fati- " dica et venturi præscia; et Statio, Amantes carmina " laurus. Sunt vero et PROPRIA inde NOMINA, ut " Ἀπολλόδωρος, Ἀπολλοκράτης, Ἀπολλοφάνης, Ἀπολ- " λώνιος, Ἀπολλωνίσκος: ITEM fem. Ἀπολλωνία et " Ἀπολλωνίς. SED ET Ἀπολλὼς quidam dictus est, " cujus mentio Act. Apost. 18. et alibi: at Ἀπολ- " λύων, Apoc." "Ἀπολλον, vocat. a nom. Ἀπόλ- " λων, O Apollo: interdum et Per Apollinem." [Ἀπολλωνίσκος, Athen. 636. " Ἀπόλλω, Ἀπόλλωνα, Mœr. 33. et n.: Toup. Opusc. 1, 78. Thom. M. 98. ad Diod. S. 1, 227. ad Herod. 457. ad Diod. S. 1, 286. 324. 384. De accus., Thom. M. 591. Jacobs. Anth. 9, 268. (mire errat Zeun. Animadv. ad Anacr. 114.) Porson. Orest. 584. De etymo, Jacobs. Anth. 10, 148. De quant., 11, 372. Ὦ 'πόλλων, Brunck. Aristoph. 1, 206. * Ἀπολλονία, Epigr. adesp. 135. Ἀπολλωνιὰς, Jacobs. Exerc. 2, 141. * Ἀπολλωνίεια, Ἀπολλώνεια, ad Mœr. 380. Ἀπολλώνιον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. Cattier. p. 52. Huschk. Anal. 224. ad Diod. S. 1, 651. * Ἀπολλωνόβλητος, Macrob. 295(=191.)" Schæf. Mss. " Ἀπόλλω, Diog. L. 1, 82." Wakef. Mss. * " Ἀπολλωνιακὸς, Olympiod. V. Plat. p. 2. Beck. 77. Fischer. * Ἀπολλωνικὸς, ap. Eund. init." Boissonad. Mss.]

ἍΠΤΩ, Necto, Annecto, Alligo. Ita Bud. e Lucian. locum tamen non proferens. Sed habemus Anthol. in hoc satis vulgato Stat. Flacci disticho, Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν, ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον, Laqueo collum nodavit, ut Naso loquitur; vel Alligavit. Intelligendum est autem in priore versu, ut de hoc obiter admoneam, non simpl. ἔλιπε βρόχον, sed ἔλιπε βρόχον, quem ἅπτειν ἤθελεν. At vero, Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, Od. Λ. (277.) est κρεμάσασα, vel ἐκδήσασα ὑψόθεν, Eust. Suidæ quoque ἁπτῶν est δεσμεύων, addenti et κρατῶν. Sed et Plato Cratylo, Τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ δεῖν, ταυτόν ἐστι. Sunt qui ἅπτειν sumi etiam putent pro σφίγγειν. Ceterum multo frequentius est h. v. in compp., quibus vero cum præposs. componatur, e seqq. patebit. Pass. item participia ἁπτόμενος et ἡμμένος inveniuntur posita, pro Annexum, et quod Cic. vocat Aptum; ut, cum ab eo dicitur Sapiens totus esse aptus e sese. Aristot. de Part. An. 2. Οὔτε ὀστοῦν ἐστὶν αὐτὸ καθ' αὑτὸ οὐδὲν, ἀλλ' ἢ μόριον ὡς συνεχὲς ἢ ἁπτόμενον καὶ προσδεδεμένον. Bud. postquam ἁπτόμενος esse dixit Aptus, i. e. Consertus et Compositus, hoc ipsum exemplum affert. Idem, Aptus etiam est, inquit, ἁπτόμενος καὶ ἀναρτώμενος, Dependens ex aliquo. Citatur autem et e Plut. Λοιμὸς ἐμπίπτει ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας. Quod exp. Pestis incidit, sterilitas quoque agrorum consequitur. Et ex Eod. Τοῦ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται, pro Cum rationali animi parte conjungitur. Sed Bud. ἅπτομαι pro συμφύομαι etiam affert e Theophr. i. e. Hæreo, Conglutinor, 567. Invenitur ἡμμένος, sicut et ἐξημμένος, etiam pro Suspensus, Appensus. ‖Ἅπτομαι autem pro Tango, Capesso, &c. ejusque compp. seorsum ponere decrevi.

[Ἅπτω, Necto, Æsch. Choëph. 865. πάλην τινί. " Ruhnk. Ep. Cr. 248. Valck. Hippol. 230. Wakef. S. C. 1, 17. ad Charit. 482. 524. 724. 778. Musgr. Rhes. 208. Wakef. Eum. 307. Jacobs. Anth. 8, 80. Lobeck. Aj. p. 326." Schæf. Mss.]

Ἅπτω, Accendo. Aristoph. ἅπτε, παῖ, λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν, Luc. 8, (16.) 11, (33.) 15, (8.) Et pass. Ἅπτομαι, Accendor, unde ἡμμένος partic. Accensus, ut ἡμμένος σφηνίσκος, Palus accensus vel ignitus, Aristoph. (Π. 301.) de Cyclope excæcato loquens. Idem, (N. 1490.) Δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην. Metaphorice etiam ponitur interdum ἅπτεσθαι, ut ἁπτομένης τῆς μέθης, in VV. LL. pro Cum accenderetur ebrietas, q. d. Cum incalesceret ebrietas. In illis tamen exp. Inter initia ebrietatis. [Gl. Ἅπτω· Accendo, Mico. " Ἅπτω, Accendo, Valck. Phal. p. xix.; ad Hippol. 230.; Diatr. 157. Fischer. Anacr. 15. Lennep. Phal. 25. ad Lucian. 1, 526. Jacobs. Anth. 6, 72. 11, 315. Wakef. Phil. 743. 745. Agathias 63. Paul. Sil. 74. 152. Conf. cum ἅπτω, Boissonad. Philostr. 600. Λύχνων ἡμμένων, ad Herod. 606. Ἁψαμένων, Plut. Alex. 57. Schm. Ἅπτειν, ἅπτεσθαι, ad Lucian. 1, 519." Schæf. Mss. " Arrian. Epict. 1, 19. 20. Hom. Od. I. 379." Wakef. Mss. Callim. H. in D. 116.]

¶ Ἅπτομαι, Tango, Attingo, ut ἅπτεσθαι νηὸς, Il. B. (152.) Lucill. Epigr. Εἶπε, καὶ ἐκτείνας μόνον ἥψατο. Matth. 14, (36.) Ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου. Ubi observa additum μόνον, sicut in præcedente, ad majorem emphasin. Apud Paul. ad 1 Cor. 7, (1.) Γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, Mulierem non attingere; quo declarari existimatur viri cum muliere congressus. Plut. autem (1, 453.) ἅπτεσθαι Πελοποννήσου, pro In Peloponnesum pervenire. Exp. et In Peloponnesum appellere. Sed malim, v. Attingere retinendo, Cesarem imitari, qui Britanniam attingere, eod. plane modo dixit, B. G. 4, (33.) Sed et Tangere hac in signif. Cic. dixit post Plaut. ‖Ἅπτομαι in alia etiam signif. metaph. possumus ad verbum interpr. Tango; videlicet cum pro Taxo ponitur, s. Increpo. Herod. 5, (92.) Ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτονται καταιτιώμενοι. Sic Ter. Eun. (3, 1, 30.) Tangere usurpavit, Quo pacto Rhodium tetigerim in convivio. Hoc et Perstringere dicitur. ‖ Sed ἅπτεσθαι ἀνθρώπου non tantum dicimur, cum eum tangimus verbis, sed et cum manum in eum injicimus: in qua signif. e Plut. citatur; et e Plat. de LL. ἅπτομαι βιαζόμενος, pro Manus infero. Possumus autem ἅπτεσθαι ἀνθρώπου, et Invadere hominem interpr. alicubi; ut, cum pestis ap. Thuc. 2, (48.) Τοπρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, Invasit homines. Quæ interpr. verbo ἅπτεσθαι convenit cum aliis etiam genitivis juncto, ut, cum dicitur a Plut. Publicola, ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμὸς, Fames invadere cives. In VV. autem LL. ἅψασθαι τῶν κτημάτων, Pignora capere, exp. ex auctoritate Budæi. At cum Diosc. περὶ ἄγνου scribit, Ἅπτεται δὲ καὶ κεφαλῆς, κάρον ἐπιφέρων, possumus quidem et hic Invadit caput, interpr. sed magis tamen proprie cum Bud. Tentat caput. Hujus autem signif. verbi Tento, exempla vide cum ap. Bud. tum in Thes. L. L., quem pater meus edidit. Ceterum in VV. LL. affertur et ἁψάμενος αὐτῆς, e Plut. pro Ejus amore vecors; quod mendosum puto. ‖Ἅπτομαι, inquit Bud., Attingo et Tracto artem aliquam, et illi studeo; ut ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, Plato; ἅπτεσθαι μουσικῆς, Athen. Cum hujusmodi autem genitivis ἅπτεσθαι exp. et aliis modis, sc. Vacare, Operam dare, Animum adjicere; ut ἅπτεσθαι γυμνασίων, Gal. ἅπτεσθαι τῆς τέχνης, Plut. Interdum tamen ἅπτεσθαί τινος μαθήματος est simpl. Attingere et degustare; pro quo itidem γεύεσθαι dicunt. Sic Plato de Rep. 3. (312.) Τί δὲ ἂν αὖ γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται; Et paulo post, Ἅτε οὔτε μαθήματος γευόμενον οὐδενός. ‖Ἅπτομαι λόγων in VV. LL. citatur ex Eur. pro Utor rationibus, non reddita verbi ἅπτεσθαι signif. Ex Eod. ἅπτομαι τῆς τύχης ἄριστα, pro Res mihi succedit prosperrime. Afferuntur et hæc, e Plut. ut opinor, Ταχὺ καὶ νεανικῶς ἔοικεν ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα, pro Celeriter et audacter visus est remp. attigisse Themist. Quasi vero ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα dictum esset inversa constr. pro ἅπτεσθαι τὸν Θεμιστοκλέα τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Sæpe autem et per Capesso redditur: ut Plut. Τότε δὲ Καῖσαρ ἐλθὼν ἥψατο πολιτεύματος. Apud Eund. vero (2, 550.) ἅπτεσθαι τῆς πολιτείας quidam exp. Animum ad capessendam remp. appellere. Rursum ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων, Arma capessere, ap. Eund. Ἅπτομαι cum nonnullis genitivis vertitur et per Aggredior, quod verbo Capesso affine est; ut

ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων dicitur a Thuc. Sic ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, ap. Eund. 5. (8, 2.) Bellum aggredi, vel Bellum capessere. Apud eund. Thuc. 2, (17.) ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, Capessere quæ ad bellum pertinent, Incumbere in apparatum eorum, quæ etc. Apud Plut. tamen (2, 54.) ἅπτεσθαι πολέμου accipitur etiam pro Committere bellum, si Budæo credimus. In loco tamen, quem affert, malim ἥψαντο πολέμου vertere, Prælium aggressi sunt, vel Prælium committere cœperunt. Nam Prælium committere duo significat.

Ἅπτομαι, Gusto, Esito. Bud. ex h. l. Plut. Ἐβρώθη δὲ καὶ φλοιὸς, ὡς λέγεται, καὶ ζώων ἀγεύστων πρότερον ἥψαντο. Alibi autem e Laërt. affert in Pythagora, 419. Ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς καὶ ἱκέτης. Idem, Τῶν ἰχθύων μὴ ἅπτεσθαι ὅσοι ἱεροί. Sed multo antiquioris scriptoris addo testimonium, Thuc. 2, (50.) Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

[Ἅπτομαι, Xen. K. Π. 1, 6, 25. Πόνοι ἅπτονται τοῦ σώματος, Symp. 3, 2. λόγων, Plato 2, 145. ἔργου. B Glossæ: Ἥψατο· Tetigit, Attigit. "Ἅπτομαι, Wakef. S. C. 4, 127. Brunck. Apoll. R. 47. Boissonad. Philostr. 418. 452. 521. 544. 569. 581. 586. 603. Thom. M. 480. ad Charit. 529. Wakef. Phil. 743. 745. Valck. Phœn. p. 152.; Hippol. p. 230. ad Charit. 225. 281. Abresch. Lect. Aristæn. 171. Wassenb. Hom. 136. ad Xen. Eph. 133. Wyttenb. Select. 422. Musgr. Bacch. 617. ad Phalar. 233. Ἅ. καρδίας, Bergler. Alciphr. 187. Valck. Herod. 312.; τοῦ νόμου, Valck. ad Il. 22. p. 72.; θαλάττης, ad Charit. 261.; τῆς τύχης, ad Hesych. 1, 130.; εὐνῆς, Porson. Phœn. 960. σίτου, Boissonad. Philostr. 518. Aristot. H. A. 417. Schn. Ἡμμένος ἡλικίας, Thom. M. 800. Ἐφήβου ἁπτόμενος, Philostr. 202. Boissonad. Ἧψαι, Jacobs. Anth. 10, 44. Inhærere, Heyn. Hom. 7, 139. Edere, Bergen. Obs. 204. ad Herod. 363. Wakef. S. C. 4, 192. Pausan. 324. ad Lucian. 1, 683. Rapere, Xen. Mem. 3, 6, 11. De vino, Casaub. Athen. 63. De coitu, Valck. Phœn. p. 349.; Hippol. p. 258. Editio Lips. Euripidis 3, 214. Conf. cum τύπτω, ad Diod. S. 2, 337." C Schæf. Mss. " Severe perstringo, Lucian. Necyom. Cupio, Philostr. 51. Edo, Vescor, Diod. S. 1, 94. Ælian. Ἡμμένος, Plato Phæd. 57. Ἡμ. παιδείας, Compos doctrinæ, Zosim. 427.; ἡλικίας, Qui ætatem attigit, Lucian. 3, 627. Ἅ. cum dat., Pind. I. 4, 20. P. 10, 44. Nemes. 138." Wakef. Mss.]

[*Ἀπτέον. Plato de LL. 7, 525. 10. p. 891. "Suid. Clem. Alex. (659.)" Wakef. Mss.]

Ἅμμα, τὸ, Nexus, Vinculum. Item Illaqueamentum, ut Bud. ex Hes. scribit. Dionys. P. de Apolline, p. 73. Ed. paternæ, χρυσέης ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης, i. e. λύει τὸν τῆς φαρέτρας δεσμὸν, inquit Eust., qui in alio ejusdem poëtæ loco ἅμμα τόξου exp. τὸν σύνδεσμον. Sed VV. LL. ap. Eund. ζώνην etiam signif. tradunt. Xen., inquit Bud., ἅμματα pro Maculis retium accipere videtur: unde dicit περιδρόμους ἀναμμάτους, Enodes. J. Poll. autem (5, 29.) dicit βρόχους, Maculas, ἐκ τεττάρων ἁμμάτων συνεστηκέναι: inde δεχάμματος ἄρκυς. Hæc Bud. Legimus certe et ap. Plut. (10, 65.) ἅμμασι τῶν βρόχων, sed de Arundine piscatoria, Ἔπειτα τὴν ὁρμιὰν οὐ ποιοῦσι πολύπλοκον τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων, οὐδὲ τραχεῖαν, quæ Grynæus interpr., Et funiculum ipsum nodorum vinculis nec multiplicibus nec asperis faciunt. ‖Ἅμμα, metaph. ut ἅμμα κορείας, Vinculum virginitatis, Anthol. Et ἅμματα παρθενίης, ibid. [Gl. Ἅμμα· Nodus. Ἅμμα λόγχης· Amentum. Ἅμμα τῶν ἀκοντίων· Amentum. Ἅμμα, ἐπὶ πάλης· Nexum. "Est proprium palæstræ nomen, ut Lat. Nexus. Cf. Gesner. Quintil. 2, 8, 13." Schweigh. Mss. Plut. Alcib. 2. Ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζούμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ πεσεῖν ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἅμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας. Ἀφέντος δὲ τὴν λαβὴν ἐκείνου, καὶ εἰπόντος· Δάκνεις, ὦ Ἀλκιβιάδη, καθάπερ αἱ γυναῖκες· Οὐκ ἔγωγε, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες. Vide Fabri Agonist. Eur. Hipp. 781. Bacch. 695. Lucian. 6, 141. Ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας. "Ἅμμα, ad Charit. 788. Musgr. Hel. 1382. Jacobs. Anth. 6, 189. 434. 8, 80. 9, 34. 193. 11, 135. 207. Philippus 27. ad Diod. S. 2, 230. Ἅμμα et ὄμμα, Gronov. Diatr. Stat. 149. Lips. Vo- A cabulum luctæ proprium, Heyn. Apollod. 417. Ruhnk. Ep. Cr. 195. Wyttenb. Plut. S. N. V. 143. Funis, Valck. Phœn. p. 405. Toup. Opusc. 1, 354. 2, 60. 186. Ilgen. Hymn. 624. ad Charit. 375." Schæf. Mss. " Articulus, Plut. 1, 192. Florum nondum apertorum nodus, Oppian. C. 1, 123. Nutrix, Mater, Rhea." Wakef. Mss.]

Ἀνάμματος, ὁ, ἡ, Vinculo s. Nodo carens; ut περιδρόμους ἀναμμάτους, dicit Xen. (K. 2, 5.) pro Enodes, interpr. Bud. ET Δεχάμματος, ap. eund. Xen. (K. 10, 2.) Decem ἅμματα habens; UT Τριακονθάμματος, (K. 2, 5.) Constans triginta ἅμμασι. Nam δεχάμματος ἄρκυς ab eo dicitur, δίκτυα autem τριακονθάμματα. Vide Ἅμμα.

[* Ἀμμή, Sutrum, Gl.]

Ἅψις, ἡ, Tactus, Tactio. Item Contrectatio et Attrectatus, quidam Ciceroniane posse reddi volunt. Ἅψις, inquit Bud., Tactus, pro ἀφή, ap. Aristot. Meteor. 4. Κίνησις ὑπὸ τοῦ κινοῦντος ἢ ἐγγίνεται ἀπὸ τῆς ἅψεως. Citatur ex Eod. de Anim. 4. Ἅψις χυμῶν.

¶ Ἁψὶς, ῖδος, ἡ, vel Ἀψὶς, cum α habente spiritum asperum aut lenem, Connexio, ut quidem ap. Il. E. (487.) ἀψῖδες λίνου exp. ab Hes. videlicet συναφαὶ, item ἅμματα. Etym. quoque signif. ait δεσμόν. Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνοιο ἁλόντε πανάγρου. Ubi Eust. exp. τὰς καμπὰς καὶ ἀγκάλας. In VV. autem LL. hæc leguntur, Ἀψὶς, Testudo, Fornix, Arcus, Arcuata figura, vel Constructio arcuatim facta, Plinio; Arcuatum curvamen, Ovidio. Sic ἀψὶς τροπαιοφόρος, Arcus triumphalis, qui imperatoribus erigi consueverat. Qui honos concessus est etiam Liviæ Augusti uxori, et antea nulli feminæ; sed tamen non fuit extructus. Dio, Καὶ εἰκόνες αὐτῷ ἐπ' ἀψίδων ἔν τε τῇ τοῦ Τιβέριδος γεφύρᾳ ἐποιήθησαν κ.τ.λ. Item, Ἀψίς τε τροπαιοφόρος ᾠκοδομήθη. Cic. hujusmodi arcus appellat Fornices: et Liv. Dec. 4. lib. 2. Fornicibus signa aurata instituit. Ἀψὶς est etiam Curvatura rotæ, i. e. Lignum supra rotas tenens scalas, s. in quo figuntur radii: videlicet Ligneus rotæ circulus; ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, A tangendo, quod rotæ, cum volvuntur, terram contingant. Hesiod. (Opp. 426.) Τρισπίθαμον δ' ἅψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ, ubi accentu acuto notatur prior. Signif. etiam Vinculum, παρὰ τὸ ἅπτειν, quod est δεσμεῖν. Dicuntur item ἀψῖδες Circuli in stellis, teste Plin. Apud Hom. l. c. ἀψῖδες λίνου per periphr. pro δίκτυα, Retia, Plagæ, ἅμματα καὶ συναφαὶ τοῦ δικτύου. Hactenus VV. LL. His autem addo, primum quod ad ἀψῖδα attinet, de Rota dictam, Plut. (6, 393.) Τροχοῦ περιστείχοντος, ἄλλοθ' ἡτέρα Ἀψὶς ὕπερθε γίγνεθ', ἄλλοθ' ἡτέρα: quæ puto Proverbialia esse alicujus poëtæ verba. Hesychio quoque ἀψῖδες sunt τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάραι. Suid. habet duntaxat ἀψῖδες, καμάραι. Quod autem ad etymum attinet, non dubium est, quin omnibus hujus vocis signiff. accommodatius sit deducere eam ab ἅπτω, Connecto, quam ab ἅπτομαι, Tango; nam etiamsi missam faceremus exp. Hesychii συναφαὶ et ἅμματα in Hom. l. c. et Eust. sequeremur, καμπὰς exp. Curvaturas, scimus omnem curvaturam et arcuatam figuram ἅπτειν inter se partem unam cum altera. De iis autem, qui ἀψῖσι D scripserunt in Hom. l. c. notantes α spiritu tenui, quamvis alioqui hæc vox ab ἅπτω deducatur: de ἅψιν item, quod ap. Hesiod. l. c. legitur, consule Eust. et Etym. In illo certe Plut. loco ἁψὶς reperio cum α spiritum habente asperum; sic et ap. Hesych. ἁψῖσι bis, cum ἁ itidem: sed idem habet ἀψῖδες cum ἀ, sicut et Suid. In Dion. tamen l. c. videmus ἐπ' ἀψίδων, non ἐφ' ἁψίδων scriptum esse. Sed in ea Hom. Edit., quam octo ab hinc mensibus dedi, ἁψῖσι legitur cum α habente spiritum asperum, quod eam scripturam antiquissimum et fide dignissimum Bibliothecæ meæ exemplar comprobet. [Archestr. ap. Athen. 7. p. 326. Ὅταν Φαέθων πυμάτην ἀψῖδα διφρεύῃ. Ἀψῖδος κύκλος, Anal. 1, 416. Glossæ: Ἀψίς· Forfex, Arcus, Fornix. Ἀψὶς, καὶ πόρνη· Fornix. " Heringa Obs. 147. ad Charit. 245. Valck. Hippol. p. 297. ad Lucian. 1, 493. Markl. Suppl. 991. Jacobs. Animadv. 171.; Anth. 7, 230. 9, 143. 11, 88. 256. 267. 12, 187. Huschk. Anal. 279. Ἀψὶς, T. H. ad Aristoph. Π. p. 378. et Schol. Diod. S. 2, 471.

Heyn. Hom. 5, 97. 711. Heusing. Emend. 326. A Heindorf. Plat. Phædr. 252. Boëckh. in Plat. Min. 192. Ligneus rotæ circulus, Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss. "Connexio, Oppian. H. 4, 146. Arcus, Dio Cass. 579." Wakef. Mss.]

"Ἄψις φρενῶν dicitur ab Hippocr. ἡ παραφροσύνη, " ut interpr. Gal. Comm. 3. εἰς τὸ Περὶ Διαίτης Ὀ-" ξέων. Gorr. Sonat Tacta mens, i. e. Læsa." [Schneider. Eclog. Phys. p. 41. Hippocr. 249, 19. 353, 46. 374, 25. 376, 1.]

[* Ἀψιδοειδὴς, ὁ, ἡ, In modum apsidis formatus s. structus.]

[* Ἀψιδόω, δικτύοις μόλιβδος, Anal. 2, 212. " Toup. Opusc. 2, 125. Jacobs. Anth. 9, 143." Schæf. Mss.]

[* Ἀψιδωτὸς, ἡ, ὸν, Arcuatus, Gl.]

¶ Ἄψος, τὸ, Membrum. Od. Δ. (794.) Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λῦθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, Soluta ei sunt omnia membra (dormienti.) Esse autem hic ἅψεα i. q. μέλη, ostendit epith. quod somno tribuitur, λυσιμελής: perinde ac si hic diceremus λῦθεν δέ οἱ μέλεα. B Unde etiam refelli posse existimo alteram illam τοῦ λυσιμελὴς exp. ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα s. τὰς μελεδῶνας. Ceterum vult Etym. ἅψεα proprie esse Juncturas membrorum, per catachr. autem pro Membris accipi, ab ἅπτω, ἅψω: et dici ἅψεα, quasi τὰ ἐξ ἀλλήλων συγκείμενα καὶ συνηρμοσμένα. Hes. vero negat etiam plane aliud quam Juncturas membrorum signif. Sed Suid. Etymologistæ assentitur; qui tamen quod ad etymum attinet, deducit ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων. Præterea illud epith. λυσιμελὴς dubitationem hanc tollere videtur. Quanquam si quis in Hom. l. c. ἅψεα Juncturas membrorum interpr. sensus idem maneret. Affert autem Etym. h. l. Nicandri, Τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἅψεα θυμός. [Apoll. R. 2, 199. ὀλίγος περὶ ἅψεα θυμὸς pro σῶμα. Oppian. H. 3, 538. δεσμοῦ ἅψεα.] " Αἴψεα, " Hes. exp. τὰ μέλη, Membra, sed annotans, quos-" dam scribere ἅψεα, et quidem rectius." ["Ἄψος, C Valck. Animadv. ad Ammon. 121. "Ἄψος, Toup. Opusc. 2, 28. Emend. 2, 18. ad Charit. 756. Huschk. Anal. 171." Schæf. Mss. "Regionis pars, Orph. Arg. 737." Wakef. Mss.]

Ἁπτὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Tangibilis, Qui tangi potest, Sub tactum cadens. Cic. ἁπτόν ἐστι vertit alicubi Tangi potest. Alibi reddit Tangitur. Alibi interpr. Sub tactum cadit. Sed et Tractabile dixit, quod Plato dixerat ἁπτὸν in Timæo. Harum autem interprr. testimonia e meo Cic. Lex. petere potes. Plut. (9, 730.) Οὔτε ὁρατὸν, οὔτε ἀκουστὸν, οὔτε ἁπτὸν, οὔτε ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι γνωστόν. [" Galei Myth. 546." Wakef. Mss.]

Ἄαπτος, ὁ, ἡ, q. d. Intangibilis, vel Non tangendus, ap. Hom. Cujus tamen vocis controversa est ap. Gramm. derivatio, ut ex his patebit, quæ olim ex illis annotavi. Ἄαπτος, q. d. Non tangibilis. Vel, Non tangendus, et Evitandus. Aut, Lædi nescius, Qui lædi non potest, Cui noceri non potest. Ἄαπτοι χεῖρες ap. Hom. et Hesiod. aliquot ll., ἃς οὐ δύναταί τις ἰάψαι, τουτέστι βλάψαι, D Quas nemo potest lædere, Lædi nescias, q. d. Inviolabiles. Nam ab ἰῶ fit v. ἰάπτω, unde nomen ἴαπτος: cui præfixo α priv. ἀΐαπτος, et sublato ι, ἄαπτος. Aut, si α primum sit ἐπιτατικὸν, exp. Quæ valde possunt lædere. Etym. et Suid. ex Herodian. Idem Etym. ponit et aliam derivationem, ab ἅπτω pro ἅπτομαι, Tango, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, Quas nemo possit attingere: quasi ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους, Inaccessas, Ad quas prope accedi non possit, aut accedendum non sit. Hes. exp. et ἀπτοήτους, Interritas, Imperterritas; quæ exp. est Aristarchi, ut testatur Eust. Idem ait Aristoph. scripsisse ἀέπτους per ε, quasi ἀῤῥήτους, Ineffabiles. Vel, Quas sequi nemo possit. Ego illam deductionem ab ἅπτομαι, ut simplicissimam, ita tutissimam esse existimo. [" Heyn. Hom. 4, 150. 6, 385." Schæf. Mss. " Formidabilis, Oppian. 5, 629." Wakef. Mss.]

Ἁπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Tangendi vim habens, Tangendi facultate præditus. Et ἁπτικὴ αἴσθησις, q. d. Tactivus sensus aut tactorius, et ἁπτικὴ δύναμις, Tactiva vis. Et ἁπτικώτατος, pro Tangendi vim præcipue s. præ ceteris obtinens; ut lingua est ἁπτικώτατον μόριον: nam gustus est quædam tactus species. [" Aristot. de Anima 3, 12." Routh. Mss. Idem de Part. Anim. 2, 12. γλῶττα ἁπτικωτάτη. " Thom. M. 632." Schæf. Mss.]

[* Κηριάπτης, Ceriforus, Gl.]

[* Ἄπτρα, ἡ, ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλὶς, ET Ἀπτρίον, τὸ, Schol. in Dionys. Thracem, ap. Bekk. Anecd. Gr. 794. Bast. ad Greg. Cor. 28.]

Ἀνάπτω, Adalligo, Religo, Appendo, Suspendo ad. Od. T. (274.) Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε. Ubi Eust. ἀνῆψεν vult esse ἐξέδησεν, vel ἀνέθετο, aut ἐξήρτησεν, ut, cum dicitur βρόχον ἀνῆψε. Idem alibi docet ἀνῆφθαι ἔκ τινος τόπου dici πέρατα σχοινίων, pro ἐκδεδέσθαι, exp. h. l. Od. M. (51.) ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Apoll. R. 2, (160.) τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆπτο. Sed et ἀναψόμεθα act. signif. pro Religabimus, ex Eur. Med. (798.) citatur, Ἐκ τῶνδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων. Et e Philostr. Ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. || Ἀνάπτομαι, Circumjicio, Induo: ut Anthol. στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη: unde metaph. τάρβος ἀνάψομαι Apoll. R. (2, 643.) pro περιθήσομαι: in quo cum arbitror imitari illam Hom. metaph. (Od. I. 214.) ἐπιειμένος ἀλκὴν, aliaque hujusmodi. Ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισι citatur ex Eod. pro κεῖμαι.

Ἀνάπτω, Circumpono, Appono alicui quasi ei alligans; ut μέμψιν ἀνάπτειν τινὶ, Anthol. quod videtur dictum ad imitationem Hom. phrasis μῶμον ἀνάπτειν, Od. B. (86.) ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, quod quidam exp. Notam inurere; sicut et ap. Apoll. R. 2, (245.) τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; Cur tibi tot dolores sunt inusti? Bud. scribit ἀνάπτειν μῶμον sibi videri dictum translatione sumta ab iis, qui ridiculum quid suspendunt iis, quos ridere volunt. Sequendo autem hanc Bud. exp. ἀνάπτειν proprie esset Appendere, i. e. Ad aliquem suspendere. || Ἀνάπτω, Attribuo, Tribuo, Acceptum fero. Plut. Probl. Τὰ μὲν πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον. Ibid. Μοναίσῃ τὴν χάριν ἀνάπτων, Beneficium acceptum ferens. Idem, (1, 172.) Τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Sic et alibi utitur eodem modo. Alex. de Fato, Ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, Sibi causam vindicare. Exp. etiam ἀνάπτειν τινὶ in hujusmodi locis Referre ad aliquem, i. e. Referre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus auctorem. Existimo autem, qualem habet metaph. ἀνάπτω in hujusmodi loquendi genere, talem habere propemodum v. Pendere ap. Lat., ut, cum dico, Salutem meam e tua pendere humanitate existimo: perinde est ac si ita loquerer, Τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἀνάπτω τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ: ut hic ἀνάπτω proprie sit Appendo, sicut in præcedenti locutione ἀνάπτειν μῶμον. Viderint tamen VV. DD. an bene judicem.

[Ἀνάπτω, Adalligo, Philostr. V. A. 6, 11. γρᾶες ἀνημμέναι κόσκινα, ut Horat. Suspensi lævo loculos tabulamque lacerto. Apoll. R. 2, 214. χάριν τοι ἀνάπτομαι. " Porson. Med. p. 13. Epigr. adesp. 420. Musgr. Ion. 1491. Herc. F. 35. 478. T. H. ad Aristoph. Π. 189. Jacobs. Animadv. 265.; Anth. 6, 62. 126. 7, 75." Schæf. Mss. Apoll. R. 3, 829. ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας. " Ἀνάπτω, Refero, Plut. 1, 67. Julian. 82. Ἀνάπτω τί τινος, Oppian. H. 3, 534. Ἀνάπτομαι, Induo sibi, Philostr. 581. Sibi acquiro, Philo J. 482. Philostr. 194. 367. Dedico, Ælian. H. A. 647. In meam potestatem redigo, Philo J. 1, 19. In me habeo, 39. Philostr. 584. Surgo, Phot. Bibl. 476. Extruo, Ædifico, Theodor." Wakef. Mss.]

Ἀνάπτω, Accendo, Incendo. Plato Timæo, Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, Cic. interpr. Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum. Ἀνάπτομεν itidem exp. Incendimus s. Adolemus in hoc Nonni hemistichio, ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς. Et Πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, Plut. Camillo. || Item ἀνάπτω, Incendo, metaph. Suscito, Exsuscito. Chrys. Μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν. Æschin. (51.) Κἀνταῦθα ἀναφθέντος τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος. || Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, pro Spiritum traho, citatur ex

Aristot. Probl. in VV. LL. || 'Ανάπτομαι, Incendor. Item metaph. Exuscitor, sequendo signiff. activæ vocis. Exempla etiam quædam cum exemplis act. vocis habes. [Gl. 'Ανάπτω· Suscito. " Diod. S. 2, 528. ad Charit. 633. 778. Musgr. El. 801. Jacobs. Anth. 11, 186." Schæf. Mss. " Cum gen., Philostr. 6." Wakef. Mss.]

[" 'Ανάπτω, Eur. Phœn. p. 92. Valck.: ad Lucian. 1, 521. Musgr. Med. 107. Andr. 1196. Brunck. Bacch. 172. Valck. Phœn. 215.; Animadv. ad Ammon. 221. Toup. Opusc. 1, 276. Fischer. Anacr. 15. Valck. Hippol. 246. 249. ad Herod. 173. ad Lucian. 1, 349. ad Charit. 281. Brunck. Orest. 608. Boissonad. Philostr. 462. 643. Lobeck. Aj. p. 252. Dedico, ad Il. Ω. 605. ad Od. B. 86. 'Ανάπτομαι, ad Diod. S. 1, 692. Jacobs. Anth. 11, 74." Schæf. Mss.]

[* " 'Αναπτέον, Strabo 93." Wakef. Mss.]

" "Αναμμα, τὸ, Id ipsum quod ἀνῆπται et accensum est, Ignis s. Fax accensa et ardens. Apud Suid. Τὸν μὲν ἥλιον, ἐκ μεγάλης θαλάττης νωθρὸν ὄντα ἄναμμα. At ἀνάμματα, τὰ, significare Recordationes, ut VV. LL. tradunt, falsissimum est. Vel enim declarantur ea voce Accensi ignes, Accensæ faces; vel, Enodia, et τὰ μὴ ἔχοντα ἅμματα: in illa significatione, a nom. sing. ἄναμμα, in hac ab ἀνάμματον." [Heyn. ad Schowii Heraclidis Alleg. p. xxiii. Pseudo-Longin. 32.: Diog. L. Zenone 145. et Plut. 9, 525. νοερὸν ἀνάμμα. " Eust. Il. 976, 51. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

" "Αναψις, ἡ, Accensio, interdum et * ἀναζωπύρησις, Ignis extincti suscitatio." [" Dionys. H. 1, 121. Schol. Soph. Œd. T. 21." Scott. App. ad Thes.]

[* 'Ανάπτης, ὁ, Greg. Naz. Or. 32. δήμου ἀνάπται.]

" 'Αναπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Incendiarius, VV. LL. Significaret potius Incendendi vim habens s. Incendens." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" "Αναπτος, ὁ, ἡ, Intactus, Hesychio ἄληπτος, * ἀπίαστος, Qui prehendi nequit, vel Non prehensus." [Schol. Aristoph. Θ. 897. " Accensus, Nonn. Jo. 18, 86." Wakef. Mss.]

[* " 'Αντανάπτω, Theodor. Diacon. Acroas. 1, 188." Boissonad. Mss. " Pisid. de M. O. 1494." Kall. Mss.]

'Εξανάπτω, cum gen. et accus. Appendo aut Suspendo ad, vel ex. Eur. Iph. T. (1350.) οἱ δ' ἐπωτίδων Ἄγκυραν ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον ἄγκυραν ἐξ ἐπωτίδων, Anchoram ex epotidibus suspendebant. Alii autem interpr. Anchoram de epotidibus demittebant. [Ibid. 1408.: Or. 826. ἐξανάψῃ δύσκλειαν. Strabo 423. Plut. 9, 13. " Valck. Hippol. p. 249. Epigr. adesp. 1." Schæf. Mss.]

[* " Διανάπτω, Annecto, Adalligo, Constipo, ἀνάπτω, Strabo." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

[* " 'Επανάπτω, Pisides ap. Suid." Kall. Mss.]

[* " Περιανάπτω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 116. Combef." Boissonad. Mss. " Apoll. R. 2, 160." Wakef. Mss.]

[* Προσανάπτω, Adjungo. Schol. Aristoph. O. 568. " Ad Dionys. H. 1, 273." Schæf. Mss.]

[* " 'Υπανάπτω, Tzetz. Chil. 2, 524. Eumath. 70. Const. Manass. Chron. p. 64(=55. Meurs. 78. 120.) Psellus in Cantic. Cant. ad c. 3, 7." Boissonad. Mss. " Ignat. Mart. 4. p. 164." Kall. Mss. " Subincendo, Eust. Ism. p. 70." Wakef. Mss.]

'Ανθάπτομαι, Vicissim aliquid aggredior, Vicissim manus injicio, Bud. ex Herod. (7, 138.) Exp. ab eod. Capesso: et citantur hæc exempla. Plato de Rep. 7. (149.) Καὶ πείθειν—ἐπὶ λογιστικὴν ἰέναι, καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς, μὴ ἰδιωτικῶς. Idem in Epist. dixit, ἔργου ἀνθάψασθαι. Itidem Arrian. 'Επεὶ * μαλθακῶς ἀνθήψαντο τοῦ ἔργου. Thuc. 8. (97.) 'Ανθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων, i. e. ἀντιλαμβάνεσθαι, Capessere res, i. e. rerum administrationem. Hujusmodi autem in ll. vacat præpositio. || Capitur etiam pro Attingo, Attactu lanio. Aristoph. (B. 474.) Ἔχιδνά θ' * ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σοῦ Διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. || Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν, ut Lat. Tangere animum res, quæ tristitiam nobis affert, Eur. Med. (55.) || 'Ανθάπτεσθαι capi etiam videtur pro Increpare, s. Reprehendere, sicut ἀντιλαμβάνεσθαι interdum. Thuc. 8. p. 279. Διόπερ καὶ περὶ τῆς μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης * μαλακωτέρως ἀνθήπτετο.

A Ubi quidam signif. putant Increpabat. Nam Vallæ certe interpr. nulla iniri ratio potest: Eoque libentius ferebat stipendium non esse persolutum. [Blomf. Æsch. Pers. 709. " Soph. Trach. 780. * διώδυνος Σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο." Seager. Mss.] " 'Αντάπτομαι, Ion. pro ἀνθ., E diverso manus injicio. Et ἀντάπτομαι τοῦ πολέμου, E diverso bellum suscipio. VV. LL. ex Herod." [" 'Ανθάπτομαι, Valck. Hippol. p. 197. Wakef. S. C. 1, 99. Cattier. 87. Porson. Med. p. 82." Schæf. Mss.]

'Αφάπτω, Suspendo: unde ἀπαμμένος, pro Suspensus, Herod. (2, 121.) ab ejus pass. voce. Idem, (1, 214.) 'Εναπῆπται αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν, Demisit vel Afflixit in utrem cruore plenum. [Alii legunt ἐναπῆκε.] 'Αφάπτω item Applico, Admoveo, Suid. Hactenus Bud. Suid. tamen ἀφάπτειν exp. προσκολλᾷν in Appiano, Ξύλα, ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν. [Theocr. 25, 52. Alciphr. 3, 22. " Wessel. Herod. 160." Schæf. Mss. " Alligo, LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

B " 'Αφάψαι, Hesychio est non solum συνδῆσαι, ut Suidæ quoque προσκολλῆσαι, sed etiam μύξαι."

[* 'Εναφάπτω, Immitto. Aristot. de Cœlo 3, 3. Herod. 1, 214. " Wessel. ad Herod. 101." Schæf. Mss.]

'Ενάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suid. ἐνάπτοντες exp. ἐκδεσμοῦντες, Alligantes, in h. l. Τὰς σχεδίας εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. Basil. de vipera illa, cujus mentio fit Act. Apost. Οὐχ' ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις, οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, Cum se illigasset Paulo. 'Ενάπτειν Bud. exp. etiam Innectere, Committere, Adjungere. || Et pass. 'Ενάπτομαι pro Alligor, Annector. Item Committor, Coagmentor: unde θώρακος κύτει 'Ενημμένῳ, Aristoph. (Ει. 1225.) Commisso, Coagmentato. Est ἐνημμένος et Indutus; ut ap. Eund. ('Εκ. 80.) διφθέραν ἐνημμένος. Sic et ἐνῆπται ap. Lucian. (3, 82.) Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος. Sed et ἐναψάμενος ead. signif. ap. Eund. (1, 111.) 'Εναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν.

C [" Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἐναμμένοι; Herod. 7, (69.)" Brunck. Mss. "Eur. Ion. 1491. Παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος Σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδε ἐνῆψα, Indui." Seager. Mss. " Induo, Philostr. 156. Alciphr. 446. Galei Myth. 203. Induor, Phorn. 70. Villois. Anecd. Gr. 1, 29. Diog. L. 5, 21. Dio Chrys. 1, 231. 2, 84. et passim." Wakef. Mss.]

'Ενάπτομαι, Tango, Attingo. Aristot. Metaph. 1. Οὗτοι δὲ δὴ πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἰσὶ, pro Attigerunt hujusmodi genus causæ. Et paulo post, ἥψαντο pro eod. dicit, Οὗτοι μὲν οὖν ταύτης τῆς αἰτίας ἥψαντο μόνον. Bud.

[" 'Ενάπτομαι, Jacobs. Animadv. 278. Anthol. 9, 293. 11, 74. ad Diod. S. 1, 692. Aristoph. Fr. 241. Boissonad. Philostr. 324. 380. 579. 'Ενημμένος. Toup. Append. in Theocr. 37. Wakef. S. C. 1, 70. Wessel. Diod. S. 1, 15.; Herod. 541." Schæf. Mss.]

'Ενάπτω, Incendo: ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, Aristoph. [Ει. 1031.] "Xen. Æn. 352 (sic)." Wakef. Mss.

D [" 'Ενάπτω, ad Lucian. 1, 345. 349. ad Charit. 281." Schæf. Mss.]

"Εναμμα, (τὸ,) Vinculum. "Εναμμα τῆς ἀγκύλης, Plut. (2, 629.) Amentum jaculi, vel Nodus amenti jaculi. [Diod. S.: Menander ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 605. βελόνης. " Luzac. Exerc. 153. (Amictus,) Wessel. Diod. S. 1, 15." Schæf. Mss.]

'Εξάπτω, Annecto, Innecto, Alligo. Item Appendo. Lucian. (3, 83.) Οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, i. e. Bud. interpr. Cum enim pictori reliquum jam nihil esset, unde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, pro Appendere pondus. In VV. LL. citatur e Plut. Themist. Τὴν γῆν ἐξῆψε τῆς θαλάσσης, pro Ad mare terram adjunxit, quæ interpr. mihi non placet. Ex Eur. (Iph. A. 1216.) autem affertur in iisdem, 'Ικετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν (Τὸ σῶμα τοὐμὸν), pro Tuis genibus supplex advolvor. 'Εξάπτεσθαι pass. hanc etiam act. signif. retinet; nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areop. dicitur pro A summitate dependens; ut annotat Bud., qui et ἐξημμένος τὴν πήραν eod. dici modo tradit, quo ἐξηρτημένος τὴν

πήραν. Idem e Synes. affert, Τὰ τῆς σωματικῆς διαθέσεως ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται, pro Dependent a etc. Idem ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων e Polyb. (1, 373.) et Plut. affert pro Hærere vestigiis: h. e. E vestigio sequi et assequi. Vide Comm. p. 78. ["Clem. Alex. Pæd. 1, 4." Routh. Mss. " Markl. Iph. A. p. 170. 200. Musgr. 1449. ad Lucian. 2, 105. Boissonad. Philostr. 381. Ἐξ. λιτὰς, Musgr. Heracl. 227. (Orest. 377.) Invado, Diod. S. 1, 666. ad 1, 704. Τὸ ἐξημμένον, Schol. Aristoph. Π. p. 34. Ἐξάπτεσθαι naves captas, Diod. S. 1, 699." Schæf. Mss. " Ἐξάπτομαι, Induor, Joseph. Anthol. 2, 34. Prehendere, Amplector, Eust. Il. 539. Pugnam committo, Diod. S. 11, 14. Ἐξάπτομαι ἀληθείας, Phot. Bibl. 290." Wakef. Mss.]

Ἐξάπτω, Accendo, Succendo. Plato Epist. 7. Ἐξάπτει τὸν χυμόν. Synes. Ep. Τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐπιπλέον ἐξάψαι. Et, Ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, ap. Eund. [Gl. Accendo. Ἐξάπτω ἐς θυμὸν, ἐς ἔρωτα, ἐς οἶστρον, Ælian. H. A.: Τῶν ἀνέμων ἐς κύματα ἐξαπτόντων τὸν κόλπον καὶ ἐκμαινόντων, 14, 26.: Βορρᾶς ἐπωθεῖ αὐτὸν καὶ ἐξάπτει κατιέναι ἄγριον. " Charito 482. 623. Jacobs. Anth. 6, 71. Wakef. Eum. 943. ad Pausan. 288. Brunck. Aristoph. 3, 57. Ἐξαφθεὶς, Dionys. H. 2, 930." Schæf. Mss. " Accendo pugnam, Plut. Exaspero, Ælian. V. H. 2, 13." Wakef. Mss.]

[" Ἐξάπτω, Thom. M. 50. Toup. Opusc. 1, 407. ad Charit. 281. Mœr. 169. et n.: Valck. ad Phalar. p. xix." Schæf. Mss.]

[* " Ἐξημμένως, Irate, Schol. Il. I. 512." Wakef. Mss.]

[* Ἔξαμμα, τὸ, Ansa, Themist. Or. 10. p. 166.: πυρὸς, Plut. 9, 773. " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 28." Schæf. Mss.]

[* " Ἐξαμματίζω, Hesych. 1, 1309. 4." Dahler. Mss. " Heyn. Hom. 6, 438." Schæf. Mss. " Deligo, Implico, Apollon. Lex." Wakef. Mss.]

Ἔξαψις, ἡ, Accensio, Inflammatio, Alex. Probl. [" Philo J. 2, 472, 7." Wakef. Mss.]

[* Προσεξάπτω, Magis accendo, Irrito. Joseph. A. J. 14. p. 700. τὴν ὀργήν. "Charito 482. 489." Schæf. Mss.]

[* Συνεξάπτω, Accendo. Plut. " 2, 433. Clem. Alex. 274. 321. M. Anton. 9, 9. Heliod. Æth. 317." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεξάπτω, Succendo, Inflammo. Ælian. V. H. 14, 41. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου * ὑπαναφλεγόμενος καὶ ὑπεξαπτόμενος, ἐγίνετο φοινικώτερος. "Suid. v. Τονθορύζει." Boissonad. Mss. "Ælian. H. A. 793." Wakef. Mss.]

" Δυσέξαπτος, ὁ, ἡ, Qui ægre accenditur." [Plut. Romulo 27. p. 65. HSt. (sed v. Schneider. Lex.) Αὕτη γὰρ ψυχὴ ξηρὴ, ἀρίστη, καθ' Ἡράκλειτον, ὥσπερ ἀστραπὴ νέφους διαπταμένη τοῦ σώματος· ἡ δὲ σώματι πεφυρμένη, καὶ περίπλεως σώματος, οἷον ἀναθυμίασις ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης, δυσέξαπτός ἐστι καὶ δυσανακόμιστος. " Wakef. Eum. 262." Schæf. Mss.]

[* Εὐέξαπτος, ὁ, ἡ, Accensu facilis, Qui facile accendi potest. M. Anton. 9, 9. p. 268. Ὥστε καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγῳ ξηρότερον, εὐέξαπτον εἶναι. " Const. Manass. Chron. p. 87." Boissonad. Mss. Eust. 87, 27= 65, 43. " Villois. Anecd. Gr. 1, 224." Wakef. Mss.]

Ἐφάπτω, Alligo. Ἐφάψαι, inquit Hes., δῆσαι ἱμάντα. Et pass. Ἐφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo, ut, quod supra caput alligatum est, illi impendet. Il. B. (15.) Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται, pro ἐπήρτηται, Impendent, Bud. [" (Astringo,) Brunck. Antig. 40." Schæf. Mss.]

Ἐφάπτω, Accendo. A cujus pass. ἐφημμένος, Accensus, Ardens. Et metaph. νεῖκος ἐφῆπται, Contentio exarsit. Il. Φ. (513.) Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. [Pass. Accendor, Eur. Bacch. 777.]

Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Bud. subjungens ex Aristot. Ethic. 3. Οὐδὲ δὴ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέλους, Attinet ad finem bonorum. Interdum pro simpl. Tangere; ut τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. Et ap. Soph. (Aj. 1172.) Ἱκέτης ἐφάψαι πατρός. Apud Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, pro Attrectare sumi testatur Bud. || Ἐφάπτομαι, Capesso, vel rursus Attingo signif. putat Bud. ap. Plat. de LL. 10. Ὁπόσοι πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημά-

A τῶν. Idem Bud. ἐφάπτομαι, inquit, Capesso; unde συνεφάπτομαι, Simul suscipio et aggredior. Plut. pro Aggredior opus faciendum. Plato pro Assequor: ut ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. Hæc Bud. Videtur autem a Plut. Numa dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει sensu eod. quo a Plat. ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας: ut sit Deum assequi mente, s. intellectu. Exp. tamen et Deum intelligere, vel percipere. || Ἐφάπτομαι, addit Bud., Vindico, i. e. ἀντέχομαι. Plato de LL. 337. [" Theognis 6. σὲ θεὰ τέκε πότνια Λητὼ, Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη." Seager. Mss. " Ad Charit. 623. Ἐφάπτομαί τινος, Tango aliquem, Longus 7. Villois." Schæf. Mss. " Amplector, Simm. 3. Affecto, Eur. Ion. 1076. Attingo, cum dat., Pind." Wakef. Mss.]

[" Ἐφάπτομαι, Abresch. Lect. Aristæn. 63. Wassenb. ad Hom. 136. Wessel. Herod. 95. Wyttenb. Select. 355. ad Herod. 668. Ἐπὶ—ἐάφθη, Heyn. Hom. 6, 467. 605." Schæf. Mss.]

[" Ἐφάπτω, ab h. v., quod Ionice ἐπάπτω sonat, formatur partic. pass. ἐπαμμένος, Indutus, Præditus.

B Herod. 8, 105. Παῖδες εἴδεος ἐπαμμένοι, Speciosa forma præditi: 1, 199. de virginibus, Εἴδεός τε ἐπαμμέναι καὶ μεγάθεος." Schweigh. Mss. Soph. Antig. 40. Trach. 933. Chandler. Inscr. n. 150. Pind. O. 1, 138. 9, 19. P. 8, 86. N. 8, 60. I. 4, 20. " Ἐφάπτω, Heyn. Hom. 8, 210. Ἐπάμμεναι (sic,) Heyn. Hom. 8, 206. Ἐπαμμένος, Casaub. Athen. 1, 70." Schæf. Mss.]

[* " Ἐφαπτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 9. p. 218= 187." Kall. Mss.]

Ἔφαμμα, vide Ἐφαπτίς.

[* " Ἐφαμματίζω, (Alligo,) Hesych. 1, 1309. 4." Dahler. Mss.]

Ἐφαψὶς, (ἡ,) Vinctura, ut exp. a Bud. in h. l. Gal. Ὄνυχές εἰσι δέρματος ἐφαψίς: [sed v. Schneider. Lex., ubi et e Procli Paraphr. Ptolem. p. 36. Ἐν ταῖς ἐφαπτίσι, affertur. " Tactus, Schol. Apoll. R. 1, 842. Æsch. Suppl. 46." Wakef. Mss. In Æsch. l. c. ἔφαψιν legitur.]

Ἐφαπτὶς, ίδος, ἡ, Vestis militaris genus. Utebantur et Græci equites, inquit Bayf., eo genere vestis,

C quam ἐφαπτίδα appellat Athen. 5. Πάντες οἱ προειρημένοι εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Bud. quoque ex eod. loco Vestem militarem fuisse probat. Hinc fit, ut ἐφαπτὶς Sagus aut Paludamentum a nonnullis reddatur. J. Polluci certe est συστρεμμάτιόν τι φοινικοῦν ἢ πορφυροῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ οἱ θηρῶντες. Ubi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi, quale est quod vocamus Echarpe. In VV. LL. citatur ex Josepho A. J. ἐφαπτὶς pro ἐπωμὶς, Superhumerale. Ceterum ap. Strab. ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum invenio, 7. (451.) Προμάντεις ἱέρειαι, * πολιότριχες, λευχείμονες, * καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορπημέναι. At Ἔφαμμα generaliter signif. videtur Quodvis indumenti genus. A Suida certe exp. generali vocabulo περίβλημα, afferente etiam Polybii locum: ap. quem ita legitur 2, (28.) nam a Suida paulo aliter scribitur: Οἱ δὲ Γεσσάται, ὑπολαβόντες οὕτως ἔσεσθαι πρακτικώτατοι, διὰ τό τινας τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μετ'

D αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν τοὺς σάγους ἀποῤῥίψαντες. Ubi observandum, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, postea particulari σάγους dixisse. Ceterum ἐφαπτὶς et ἔφαμμα hic posui, quod majori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci signif. Annecto et Vincio, aut ab ejus pass. quam ab ἐφάπτομαι quod Attingo declarat; nam ea, quibus amicimur, corpori velut circumalligata esse videntur. [" Ἐφαπτὶς, H. Stephani interpretationem probat et firmat Holsten. Epist. Append. Nov." Boissonad. Mss. Ἔφαμμα, Athen. 196. " Nexus, Polyb. 116. Ἐφαπτὶς, Appensus, Alligatus, Hesych. et v. Κτενωτήν." Wakef. Mss. " Ad Mœr. 139." Schæf. Mss.]

" Ἐφαπτὸς, (ἡ, ὸν,) Hesychio ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος." [Idem in v. Λόκμη.]

" Ἐφάπτωρ, (ὁ, ἡ,) exp. Captator. Æsch. Suppl. " (736.) p. 332. Ἴσως γὰρ ἢ κήρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι, " Ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες. Ubi Schol. ῥυ" σίων ἐφάπτορες exp. ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος " ἁρπαγῆς: alii, Captis pignoribus nos coërcentes.

" P. 322. (417.) idem poëta dixerat, Καὶ μήτε δῆρις " ῥυσίων ἐφάψεται, quod itidem interpretabimur Ca- " ptabit." [Orph. H. 50, 7. ubi v. Hermann. " Æsch. Suppl. 318. 544." Wakef. Mss.]

Ἀνέφαπτον, Intactum. Vide exemplum ap. Suid., qui tamen ἀψηλάφητον exp. [Schneider. Lex.]

Παρεφάπτομαι, Leviter attingo, inquit Bud., Stringo, h. e. προσψαύω. Plut. (8, 266.) Ἡ δὲ τῶν θεῶν τάξις καὶ δημιουργία τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ, καί πως καὶ τρίτης παρεφάπτεσθαι ἔοικεν. Et addit, Minus est παρεφάπτομαι quam συνεφάπτομαι ap. Eund. 753.

[* " Προσεφάπτομαι, Nicet. Callist. 1. p. 14." Kall. Mss.]

* Συνεφάπτομαι, Simul capesso, Simul suscipio et aggredior, ut modo dictum fuit. Sic Plut. (2, 621.) Παρεκάλει τῆς διακονίας συνεφάψασθαι. Sic ap. Eund. (1, 621.) Τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. Sub. autem dat. personæ; nam proprie dicitur συνεφάπτομαί σοι τοῦ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exp. etiam Adjuvo te in opere. Chrys. Θεοῦ δὲ ῥοπὴ συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῖν, Nostros labores sublevat. Lucian. Παρακαλοῦντες τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. Plut. Galba, Πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, Qui ceteris in perpetranda cæde adjutores non fuerant. Vel, Qui operam suam in perpetranda cæde non præstiterant. Verti etiam potest, Qui manus cædis immunes habebant, præsertim cum ἐφάπτεσθαι sit manuum. || Συνεφάπτεσθαι paulo aliter ap. Athen., ubi dicuntur Stoici συνεφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, Simul cum aliis voluptatem capessere, ut ejus fautores. Bud. tamen simpl. Simul capessere et suscipere exp. Athenæi autem locus est hic, Καὶ τῶν Στωϊκῶν τινὲς συνεφήψαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς. || Συνεφάπτομαι, inquit Bud., minus est quam συναίρομαι, quasi Summis digitis attingo, vel Simul onus attingo: non etiam Tollo et in humeros suscipio. Hæc quidem ille; sed ego et συναίρεσθαι et συνεφάπτεσθαι et συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diversis metaphoris indifferenter a Gr. scriptt. pro Adjuvare s. Opitulari poni observavi. [" Themist. 212. Plut. 1, 42. 2, 539. Philo J. Euseb. Phot. Bibl. 355." Wakef. Mss.]

Καθάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol. 4. τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν. Nam hic esse puto καθᾶψε pro καθῆψε, sicut μάταν pro μάτην. Xen. (K. 6, 9.) Ἐμβαλλέτω τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς, καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Synes. metaph. Καθάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, i. e. Copulo et invicem devincio. At vero Act. Apost. (28, 3.) Καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ exp. Invasit manum ejus: sed ego duram esse hanc interpr. arbitror, cum nec in v. ἅπτω, nec in aliis ejus compp. ullum hujus signif. addatur exemplum. Malim igitur vertere, Illigavit se ejus manui; ut sit καθῆψεν pro καθῆψεν ἑαυτήν: quod tamen et ipsum rarum esse fateor. Sed eod. modo Basil. dixisse mihi videtur ἐνάψας pro ἐνάψας ἑαυτὸν, in h. l. Φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις: ubi eand. refert historiam. Nisi forte et hic ἐνάψαι dixisse Basil. pro Invasisse, dicat aliquis: verum is, quicunque sit, hoc dicto linguæ Gr. rudem se ostendet. Fateor tamen ad sensum aut nihil, aut parum interesse, utro modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpr. In VV. certe LL. citatur etiam καθάπτουσι εἰς τὸ ὀστοῦν, pro Os attingunt, ex Aristot. de Anim. 5. || Καθάπτειν et pro Induere. Soph. Tr. (1051.) Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον. Non tamen simpl. hic est Induit, sed Induit velut illaqueando me illa et irretiendo: unde aptissime vertit Cic. vel potius Accius, Quæ me irretivit veste furiali inscium. Vide Καθαπτός. [Gl. Καθάπτω· Necto. " Toup. Opusc. 2, 75. Brunck. Antig. 1222. Musgr. Ion. 1006. Wakef. 1025. Lobeck. Aj. p. 326. Markl. Suppl. 1211. Iph. p. 155. Thom. M. 480. Theocr. Epigr. 3. Archias 24. Wakef. S. C. 4, 114." Schæf. Mss.]

Καθάπτομαι, Tango animum alicujus meis dictis. Il. A. (582.) Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Ubi exp. etiam Demulce, Delinito. Quin- A etiam sunt qui καθάπτεσθαι interpr. Perstringere, Lacessere. At ego, cum videam καθάπτεσθαι tam in bonam, quam malam partem sumi in vett. poëtis, aptiorem non mihi videor excogitare posse interpr. illa, Tango animum alicujus verbis meis; quod et ipsum in utramque sumi potest partem. Nam Eust. certe nequaquam subscripserim, scribenti in Od. B. 39. ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπε, esse καθάπτεσθαι simpl. τὸ ἀμείβεσθαι, vel ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρός τινα. Et (Υ. 22.) καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, esse pro ἑαυτῷ λαλῶν: de q. l. postea dicam. Addit autem, ap. Hom. quidem posteros esse τραχύτερον ἐν λόγοις προσφέρεσθαι, cum gen. Sed et ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 330.) habemus χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι, sicut in illo Hom. versu, et rursus Il. K. μαλακοῖς ἐπέεσσι: in quo Hesiodi loco καθαπτόμενος redditur Incessens, habita sc. illius loci duntaxat ratione. Sed et Il. O. 127. ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα, licet non addatur χαλεποῖσι, aut hujusmodi quidpiam, talia tamen esse videmus, quæ se- B quuntur, ut non male hic fortasse reddatur Perstringebat, vel Increpabat. At, cum dicitur Od. Υ. (22.) Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum Eust. dixerim esse simpl. Se ipsum alloquens vel Seipsum compellans, sed Tangens animum suum his dictis et afficiens. Perinde ac si dixisset, Quæ verba animum ejus tetigere, ejusque motum compressere; sequitur enim, ἐν πείσῃ μένε.

Καθάπτομαι, ap. Hom. posteros in malam partem pro Perstringo, Incesso, Taxo, Mordeo dicaciter, Increpo. Thuc. 6, (16.) Ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο. Lucian. (2, 788.) Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, κ.τ.λ. Plut. (9, 394.) Ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια λειοτέρα μέν ἐστιν, ἀμέλει καὶ μαλακωτέρα τῆς Θεοπόμπου, καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὥσπερ κ. τ. λ. Idem alibi, Καθήψατο πικρῶς Διομέδοντος.

Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων, inquit Bud., est Testari, C Testem laudare et vocare citareque. Herod. 8, (65.) Ταῦτα μὲν Δικαῖος ὁ Θεοκύδεος ἔλεγε, Δημαρήτου τε καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος, i. e. Eorum, quæ dicebat, gnaros esse aiebat et testes. Hæc Bud. E quo VV. LL. afferunt præterea, καθάπτεσθαι παρόντος ap. Herod. esse verbum juris, pro Præsenti manum injicere, i. e. Manu prehendere et proficiscenti obstare. || Καθάψομαι σῶμα in iisdem citatur ex Eur. (Rhes. 202.) pro Induam corpus, item, Καθηψάμην τυραννίδος, e Plut. Solone, pro Tyrannidem invasi. Item, ex ejusd. Numa, Καθαψάμενος βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς, pro Cui tinctura vehemens et acris inusta est. || Gal. καθαπτόμενοι vult Hippocrati esse etiam αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

" Κατάπτομαι, Ion. pro καθ. Ex Herod. (8, 65.) κατά- " πτομαι μαρτύρων, Testes cito. Et, Κατάπτομαι τοῦ Δη- " μαρήτου, (ibid.) Demaratum testem cito, Ad Dema- " ratum refero." [Sic 6, 68. Θεῶν τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος ἱκετεύω, Deos obtestatus.]

[Καθάπτω, Arrian. Ep. 3, 20. Τοῦ τραχήλου μου D καθάπτων, Collum meum contrectans, sed dubitat Schneider. Lex. " Cum accus., Καθάπτεσθαι ἁμάρτημα, Plut. Mor. 2, 967. Wytt." Seager. Mss. Glossæ: Καθάπτομαι· Taxo. " Καθάπτομαι, Thom. M. 480. Wakef. S. C. 4, 126. Heyn. Hom. 4, 155. 6, 345. 7, 29. 214. Boissonad. Philostr. 386. 501. De vino, Casaub. Athen. 63. Cum accus., Il. A. 582. ad Il. B. 203. Mori Ind. Xen. Hellen. ad Od. B. 77. Υ. 22. Wyttenb. Plut. 1, 665. ad Herod. 468. Valck. Callim. 297. Herod. 648." Schæf. Mss. " Culpo, Exprobro, Plut. 2, 171. Irascor, Nonn. 776, 1. Manus injicio, ut amicus, Quint. Sm. 2, 125. Adhæreo, cum gen., Plut. 4, 445. Increpo, Arat. 119. Induo remisse, sine zona, Eust. Dionys. P. 946. Sonitum percipio, Gal." Wakef. Mss.]

Κάθαμμα, Vinculum, Nodus, ἅμμα, vide Καθαπτός. [Eur. Hipp. 676. " Valck. p. 238. Musgr. 671. Luzac. Exerc. 20." Schæf. Mss.]

Καθαπτὸς, (ἡ, ὸν,) Ligatus, Vinctus, Astrictus. Hes. καθαπτὰ λύεις Proverbium esse ait de illis, qui nodum aliquem solutu difficilem solvere conarentur. Sed alii

pro καθαπτὰ in hoc Prov. κάθαμμα legunt: cujus tamen locum perperam occupavit ap. Suid. vox κάθαρμα. Κάθαμμα λύειν, inquit Erasm., Nodum solvere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facile conficeret. || Aristoph. B. (1212.) θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς Καθαπτὸς, pro ἐνδεδυμένος, Suidæ, Indutus, Amictus. Existimo autem verbali καθαπτὸς sicut et v. καθάπτω, hanc etiam signif. dari quod, ut antea dixi, ea, quibus amicti sumus, velut circumalligata sint corpori. Hinc etiam ἔφαμμα pro περίβλημα, ut supra dictum est. || Κάθαπτος, accentu in antepen. pro alia signif. vide ap. Hesych. || Καθαπτὸν ὄργανον, q. d. Tactionale, Quod tangitur, s. pulsatur. Sic dicitur ap. Athen. ut ἐντατὸν ὄργανον et ἐμπνευστόν. A Bud. καθαπτὸν exp. Tactionale. [" Eur. Hypsip. Fr. 1, 2. p. 449." Seager. Mss. " Wessel. Diod. S. 1, 15." Schæf. Mss.]

Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba, quibus aliquem perstringimus, Mordacia dicta, Bud.

[* Παρακαθάπτω, Annecto. J. Poll. 1. p. 149.]

Περικαθάπτω, Alligo. Ap. Diosc. περικαθάπτουσιν ἄμβικα, Operculum alligant, Bud. Ego malim Circumalligant, si utriusque præpos. vis exprimenda sit. In VV. autem LL. περικαθάπτω exp. Apto, Pertracto, Cooperio; qui postremus error natus est, ut opinor, ex eo, quod alligandi operculi mentio fiat a Diosc. [" Plut. Antonio 1700. HSt. Ἐπεὶ δὲ ἁλιεύων ποτὲ καὶ δυσαγρῶν ἤχθετο, παρούσης τῆς Κλεοπάτρας, ἐκέλευσε τοὺς ἁλιεῖς, ὑπονηξαμένους κρύφα, τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων, i. q. περιπεῖραι." Seager. Mss. Strabo 1115. " Med., Plut. 2, 364." Wakef. Mss.]

[* Μεθάπτετε, Anal. 2, 51. falsa lectio pro μὲ θάπτετε. " Μεθάπτω, Philostr. 760. 793." Wakef. Mss.]

" Παράπτομαι, Obiter et in transcursu tango. Item, " Perperam tango, cum tangendum non sit, Aberrante " manu attingo. In Hippiatr. Πρόσκανσον, φυλασσό- " μενος μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος. Exp. etiam Demul- " cendo decipio." [" Attingo, Epiphan. Hær. 63, 4. Hippol. in Theoph. 3. p. 262. Fabr." Routh. Mss. Schol. Lycophr. 309. Οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι, παράπτουσι τῷ τροχῷ. Πλάτα χερσὶ παραπτομένα, Soph. Œd. C. 717. ubi al. παραπεπταμένα. " Plut. Ag. et Cleom. 1508. HSt. Ἤδη δὴ κειμένων ἁπάντων, ἐπιπορευόμενος ὁ Παντεὺς, καὶ τῷ ξιφιδίῳ παραπτόμενος καθ' ἕκαστον, ἀπεπειρᾶτο μή τις διαλανθάνοι ζῶν." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 81. ad Lucian. 1, 683." Schæf. Mss. " Geopon. 648. Jambl. V. P. 66." Wakef. Mss.]

Περιάπτω, Circumnecto, Circumappendo, Adalligo, ut Περιάπτων βραχίονι λίθους, Diosc. 2. Et pass. voce περιάπτεσθαι ead. signif. ut Lucian. (3, 593.) Περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. Pericle, Περιαπτομένη λίθους πολυτελεῖς. || Sed, ut Bud. annotat, Περιάπτω est etiam Pro amuleto appendo. Quam signif. a Bud. poni intelligendum est tanquam peculiarem; sicut et hanc, qua esse ait Gesto pro ornamento colli. Exempla vide p. 568. || Περιάπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 13.) Τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et (K. Π. 1, 5, 7.) Μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando pro Impono, Imprimo, Injungo; ut Plato Apol. (23.) Αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Sic Aristoph. Π. (590.) Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι. Vide Bud. ibid. [Gl. Περιάπτω· Obdo. Xen. Hier. 11, 13. δύναμιν. " Valck. Phœn. p. 215. Schneider. Ind. ad Xen. Mem. Toup. Emend. 1, 131. Wakef. S. C. 2, 123. 3, 138. ad Od. B. 86. ad Diod. S. 1, 352. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 10, 252. T. H. ad Aristoph. Π. p. 188. Kuster. Aristoph. 123. Boissonad. Philostr. 439." Schæf. Mss. " Comparo, Athen. 660. * Περάπτω pro περιάπτω, Pind. P. 3, 94." Wakef. Mss.]

[* " Περιάπτω, de igne, Lennep. ad Phal. 25." Schæf. Mss.]

Περίαμμα, τὸ, Quod circumnectitur et circumalligatur alicui; sed peculiariter περιάμματα appellantur Quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti, præsertim autem collo, alligantur; unde Amuleta interpr. Bud. Diosc. de Hippoglosso, Δοκεῖ δὲ ἡ κόμη A περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι. Plin. tamen de ea loquens ita dixit, Capitis dolorem corona ex iis, imposita minuit. Sunt qui περιάμματα differre velint ab iis, quæ ἀποτρόπαια vocantur, quæ e superstitiosa magiæ vanitate proficiscuntur: cum περιάμματα e naturæ proprietate agant, eaque Gal. non improbet. Naz. autem περιαμμάτων appellatione ἀποτρόπαια etiam complexus putatur, ubi dicit, Οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπᾳσμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται. Anthol. (Lucill. 37.) Οὐκέτ' ἀνηγέρθη καὶ περίαμμα φέρων. Ita enim leg., licet vulg. exempl. habeant καίπερ ἴαμα. [" Valck. Hippol. p. 238. ad Diod. S. 1, 142. 382. Jacobs. Anth. 9, 464. T. H. ad Aristoph. Π. p. 189. Steph. ad Xiphil. 368." Schæf. Mss.]

Περίαπτος, ὁ, ἡ, Circumnexus, Circumalligatus. Sed peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro proxime præcedente περίαμμα. Citatur e Diosc. 3, 167. Ἔστι περίαπτον δυστοκούσαις, pro Alligatur pendetque e collo iis, quæ difficulter pariunt. Et ex alio Ejusd. loco, Φασὶ δὲ ὅτι περίαπτον ἐξ αὐτοῦ θηρία διώκει, pro Gestatum B ex eo amuletum. E Theophr. item affertur περίαπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. Aristot. Ethic. 1, 8. Οὐδὲν δὴ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν, ὥσπερ περιάπτου τινὸς, ἀλλ' ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Ubi Lambinus περίαπτον Appendicem reddit. [Gl. Περίαπτον· Monile. " Amuletum, Plato de Rep. 426." Routh. Mss. " Bernard. Reliq. 113. ad Diod. S. 1, 142. 382. Schneider. Ind. ad Xen. Mem. Wakef. S. C. 3, 138. Mitscherl. H. in Cer. 176. Jacobs. Anth. 9, 464. Schol. ad Aristoph. Π. 590. et T. H.: Schol. ad 885. Steph. ad Xiphil. 368." Schæf. Mss. " Amuletum, Strabo 1047." Wakef. Mss.]

[* Ἀντιπεριάπτω, UNDE * " Ἀντιπερίαμμα, (τὸ,) Euseb. in Ps. 389." Kall. Mss.]

Προσάπτω, Alligo, Appendo, Affigo, προσαρτῶ. Et metaph. ap. Lucian. (1, 45.) Καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis, qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cic. certe in Plat. Timæo προσάπτειν vertit Affigere, ut videre potes p. 20. mei C Lex. Cic. || Apud Soph. (E. 356.) Τιμὰς προσάπτω σοι, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. Sed et in malam partem interdum: ut Isocr. Busir. (§. 2. Cor.) Τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας. Bud. ἀνάπτω tribus tanquam synonymis interpr. Attribuo, Contribuo, Assigno, in h. l. Aristot. de Mundo, Τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν τῇ Λιβύῃ, οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσιν. Quod et προσνέμουσι dicitur. Et προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam auctori, Hujus te auctorem facio. Lucian. (1, 88.) Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην. [Gl. Προσάπτω· Adjungo, Applico, Annecto, Apto, Affigo, Adapto, Attribuo. " Gal. de Pecc. corr. 7. Τί χρὴ νομίζειν περὶ τῶν ἀδήλων αὐτοῖς προσάπτεσθαι;" Gataker. Mss. Κῦδός τινι, Il. Ω. 110. Πρὸς τοὺς αὐλοὺς τοῖς χείλεσι, Palæph. 48, 2. " Valck. Phœn. p. 545.; Hippol. p. 163. Abresch. Lect. Aristæn. 236. Wessel. Diod. S. 1, 21. Brunck. Œd. T. 668. ad Phalar. 311. Wakef. Herc. F. 1099. Porson. Med. p. 94. Jacobs. Anth. 11, 47." Schæf. Mss. " Prope venio, D neut., Soph. Lariss. ap. Steph. Byz." Wakef. Mss.]

Προσάπτομαι, Leviter tango, Primoribus digitis tango, Attingo. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 12.) Προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι, Quæ solum attigerint ore, ubi στόματι dat. est instrumenti. Diosc. Προσάπτεται τῆς τριχὸς, Pilum attingit. Capitur etiam metaph. ut, Προσαψάμενοι μόνον τῶν πραγμάτων ap. Æschin. (505.) Philo de Vita Mos. 2. Ἐπειδὴ συνέβαινε μηδενὸς ἀδικήματος ἑκουσίου προσάψασθαι: quod Turn. exp. Nullum crimen voluntate susceptum in se admiserat. [Gl. Προσάπτομαι· Attingo. " Heyn. Hom. 8, 614. ad Xen. Eph. 133. T. H. ad Lucian. Dial. 103. Cattier. 90. Wakef. S. C. 4, 126. Boissonad. Philostr. 461." Schæf. Mss. " Leviter tango, Gusto, Edo, Ælian. H. A. 219." Wakef. Mss.]

[* " Ποτιάπτω, Heyn. Hom. 8, 613. Luzac. Exerc. 107." Schæf. Mss.]

" Προσαπτέον, Tangendum, Attingendum, cum gen., " Greg. Naz." [Προσαπτέος, Annectendus, J. Poll." Wakef. Mss.]

Προτιάπτω, pro προσάπτω, poët. Προτιάπτω, προσάπτω, Suid. At Hes. habet Προτιάπτω, προπέμπω: sed puto reponendum esse προϊάπτω, quod tamen suo loco non erit. [" Heyn. Hom. 4, 7." Schæf. Mss.]

" Προσαφὴ, Attactus. Diosc. 4. Τὰ φύλλα ἔχει " χνοῦν ὑπότραχυν, κατὰ τὴν προσαφὴν κνησμὸν ἐμποι- " οῦντα, Attactu pruritum facientia s. moventia."

[* Προσαφὴς, ὁ, ἡ, Attiguus, Gl. " Hippocr. (178, 14=)514. ("Ὅτι προσαφὴς αὐτῷ ἐστιν ὁ στόμαχος τοῦ ἀνθρώπου ἀεὶ χάσκων.)" Wakef. Mss.]

Συνάπτω, Colligo, Conjungo. Synes. Ep. 57. Τί δὲ συνάπτειν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; Plut. Lycurgo, Συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. Idem (5, 663.) Καὶ συνῆψε τοῖς περὶ Καικίνναν: (6, 28.)"Ιν' ἐφεξῆς καὶ τὰ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω, Conjungam, Contexam: vel Adjungam, Attexam. Et metaph. Συνάπτων εὐνοίᾳ καὶ τὰς νήσους πρὸς ἀλλήλας, Philostr. Ep. Sed et συνάπτειν per se pro συνάπτειν εἰς εὔνοιαν. Xen. ('Απ. 2, 6, 22.) Διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. Sic Lat. Conjuncti homines, et Conjunctio. Quinetiam ut Conjunctio de affinitate dicitur interdum, sic et συνάπτειν interdum ad eam pertinet; ut συνάπτω γάμον, Eur. (Phœn. 1056. cf. Iph. T. 1228. Ion. 941.) et κῆδός σοι συνάψαι, ap. Eund. (Andr. 620. cf. 649. Herc. F. 477.) || Συνάπτω Bud. non solum Conjungo et Consero exp. (addunt VV. LL. et Copulo, Coagmento,) sed etiam Coalescere facio, Ferrumino, Conglutino, ap. Theophr. Sed exemplum signif. Conserendi nullum affert Bud.: quod nobis alioqui suppeditat hoc loquendi genus συνάπτειν τὴν μάχην, ap. Plut. (1, 56.) quod Lat. Conserere prælium, Manus conserere. Ead. autem forma συνάπτοντες ἱππομαχίαν 'Αμαζόσι, ap. Aristid. Sic et συνάπτω σοι πόλεμον dicitur, Eur. (Hel. 55. Rhes. 428.) vel πρός σε, Thuc. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plut. Pericle. Sed et συνάπτω σοι sine adjunctione, ead. signif. sc., pro Prælium consero, Confligo tecum, Congredior. Plut. Antonio, Τῶν ὁπλιτῶν συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὅπλων. In quibus loquendi generibus videri potest sub. accus. μάχην, aut alius hujusmodi: at, cum dicitur συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, tunc vix possit accus. itidem sub. ideoque συνάπτω neutraliter accipi fateamur necesse est. Optime autem respondet συνάπτειν hac in signif. Gallico v. Attaquer, cum dicitur S'attaquer: nam, ut hodie proferatur et pronuntietur S'attaquer, pro S'attacher, sermonis nostri ex Italo corruptela obtinuit. Jam vero ut συνάπτειν πόλεμον est Prælium committere, i. e. Confligere, sic etiam συνάπτειν τινὰς est Committere aliquos ad prælium, ut Plut. Alcibiade, Περικλέους συνάψαντος αὐτοὺς, ubi exp. etiam, Cum Pericles eos ad bellum excitasset. || Συνάπτω exp. etiam Contraho, non solum in supradictis illis loquendi generibus συνάπτω γάμον et συνάπτω κῆδος, sed et in aliis, ut in συνάπτειν κακά τινι ap. Eur. (Herc. F. 1213.) ubi tamen exp. etiam Invehere, item Cumulare; item in quodam Theophr. loco συνάπτειν μέλη, Contrahere membra et comprimere. || Quinetiam Συνάπτω neutraliter, Bud. tamen dicit passive, pro Hæreo, ap. Eund. ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, Quod non hæret solo. Idem vero Theophr. συνάπτειν cum eod. dat. pro Contingere dicit. Sic Aristot. H. A. 3, (7.) Αὗται δὲ συνάπτουσι περὶ τὰς ἰγνύας ταῖς ἑτέραις φλεψίν. Et Herod. συνάπτει τῷ πεδίῳ, pro Planitiei contiguus est. Aristot. de Anim. 2. Συνάπτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον, Jungitur hypogastrio. In VV. LL. Τύχη δέ μοι συνάπτει ποδὸς exp. Fortuna me pede contingit. Exp. συνάπτειν et Coire; ut ap. eund. Aristot. Πόροι συνάπτοντες εἰς ἓν, Meatus in unum coëuntes. Sed et cum accus. ὅρκους redditur hoc eod. v.; nam συνάπτειν ὅρκους interpr. Jurejurando coire.

Συνάπτω, Convenio, Congruo, Quadro, Consentaneus sum, inquit Bud. afferens ex Aristot. Metaph. 7. Τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ γένει καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι. Vide Comm. 615. Καὶ εἴ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀπορίαν ταύτην, Theophr. C. P. 4. Si quid aliud ad hanc dubitationem attinet. Gall. Qui y attouche, i. e. Eam attingit.

Συνάπτω, Appropinquo, Advento, Appeto, Polyb. 5. Συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς

A Σελεύκειαν. Vide Bud. Comm. 614.

Συνάπτομαι pass. Colligor, Connector, Conjungor: unde et συνημμένος, Conjunctus, Connexus. Synes. Ep. 19. 'Αλλ' εἰ διψῴκισα γράμμασι τοὺς συνημμένους τῇ γνώμῃ. Apud Greg. Λόγος πᾶσι συνημμένος, Ratio omnibus conjuncta et quasi inhærens. Ex Anthol. affertur, ἄρσενι γὰρ θήλεια συνάπτεται pro Congruit: ex Aphthonio autem, συνήφθην Λητοῖ pro Congressus sum cum Latona, q. d. Commistus sum. Apud Herod. (7, 158.) Συνῆπτό μοι νεῖκος πρὸς ἐκείνους, Contractæ erant inimicitiæ. Magis tamen ad verbum respondet phrasis Gallica, Attacher une querelle: pro quo dicitur Attaquer, ut paulo ante admonui. || Συνάψασθαι med. itidem pro Contrahere; ut συνάψασθαι κῆδος Thuc. Contrahere affinitatem. Sic, Συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον, Lucian. [1, 834.]

[Συνάπτω, Gl. Annecto, Copulo, Jungo, Conjungo, Coaduno, Coëo, Continuo, Ferrumino, Condenso, Committo, Consero, Combino. Συνάπτει γάμον· Copulat. Σύναψον· Copula. Συνημμένον· Connexum. Συν-

B αφθέν· Unitum. Eur. Phœn. 714. εἰς λόγους τινὶ, sub. ἑαυτὸν, Aristoph. Λ. 469.: Polyb. 10, 40. Τῆς ὥρας συναπτούσης, pro συγκλειούσης, Pind. P. 4, 440. "Ωρα γὰρ συνάπτει, pro ἐπείγει. M. Anton. 3, 12. 'Εὰν τοῦτο συνάπτῃς, Indesinenter facias. Med., Diod. S. 13, 42. φιλίαν. "Pausan. 1, 323. Beck. Eur. 206. a. Valck. Phœn. p. 475. Musgr. Med. 107. Markl. Suppl. 479. 566. 1003. Musgr. 566. 1013. Charit. 523. 623. 740. 773. 787. Musgr. Iph. A. 120. Heracl. 808. Hel. 1459. Wakef. Trach. 12.; S. C. 5, 5. Porson. Phœn. 714. Luzac. Exerc. 88. Jacobs. Anth. 7, 409. Heath. ad Eur. 123. b. Callim. 1, 442. Diod. S. 2, 461. 480. ad Dionys. H. 1, 583. Lobeck. Aj. p. 326. Σ. μάχην τινὶ, Valck. Phœn. p. 418. cf. 469.; πόλεμον, Boissonad. Philostr. 528.; ὅρκους, Eur. Phœn. 1247. Σ. εἰς χεῖρας, Diod. S. 2, 376. 414. Contrahere in pauca, λόγον, Koppiers. Obs. 50. De coitu, T. H. ad Aristoph. Π. p. 263. Attingo, Advenio, Eur. Phœn. 1107. ubi v. Musgr. Diod. S. 1, 204. Polyb. 3, 284. (nihil mutandum.) 2, 417. Toup. Opusc. 1,

C 279. 354. Brunck. Soph. 3, 345. Græv. Lect. Hes. 629. Eur. Hippol. 187. ubi v. Musgr. Toup. Emend. 2, 70. ad Charit. 390." Schæf. Mss. " Plut. 3, 93." Wakef. Mss.]

[* Συνημμένως, Conjunctim: Gl. Continuatim. " Hes. Gal." Wakef. Mss.]

[* Συναπτέον, Schol. Soph. Œd. T. 224. " Brunck. El. 21. Orest. p. 218." Schæf. Mss.]

Σύναμμα, τὸ, Copula, Vinculum. Plut. (4, 42.) Τὸν 'Αλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα. Utitur et Aristot.

[* " Συναμματίζω, Nicand. Al. 381. Schol." Wakef. Mss.]

Σύναψις, (ἡ,) Conjunctio, Connexio. A Bud. exp. Cohærentia ap. Aristot. Metaph. 10. fin. "Ωστε δῆλον ὅτι συνεχὲς ἐν τούτοις ἐξ ὧν ἕν τι πέφυκε γίνεσθαι κατὰ τὴν σύναψιν. Quod Plato dixit in Timæo, 'Εν τε ταῖς συνάψεσι, Cic. reddidit, Cumque inter se pene contingant; ut videbis p. 29. mei Lex. Cic. In VV. LL. σύναψις τῶν χειρῶν e Bud. Ep. prior. exp.

D Consertio manuum; sed et σύναψις sine adjunctione, Prælium. [" T. H. ad Aristoph. Π. p. 385." Schæf. Mss.]

Συναπτὸς, (ἡ, ὃν,) Continuus; ut συναπτὸς ἐνιαυτὸς, Continuus annus, in Pand. sæpe, ut inquit Bud. Apud Aristoph. autem ('Εκ. 508.) Χαλᾶτε συνάπτους ἡνίας Λακωνικὰς, Schol. exp. τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα, Quæ colligant et connectunt. [Gl. Συναπτός· Continuus, Connexus. " Charit. 756. Cattier. 32." Schæf. Mss.]

[* " Συναπτῶς, Eust. 120, 6." Seager. Mss.]

" 'Ασύναπτος, (ὁ, ἡ,) Non conjunctus, Non cohæ- " rens, vel, Qui conjungi et cohærescere nequit, " Incoibilis, Insociabilis." [Aristot. H. A. 3, 7.]

Συναπτικὸς, (ἡ, ὃν,) Colligatorius, Colligandi vim habens: cui opponitur χωριστικός, [Gl. Copulativus, Conjugalis. " Porson. Hec. p. 75. Ed. 2." Schæf. Mss.]

[* Συναπτικῶς, Copulative, Vi copulandi. Schol. Od. Β. 169.]

Συναφὴ, ἡ, ET Συνάφεια, i. q. σύναψις, Conjunctio,

Connexio, et q. d. Coalescentia: cui opponitur διάζευξις: ut Plut. (7, 913.) Καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν, οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum συναφὴ peculiariter dicitur de Commistione corporum maris et feminæ: unde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, Voluptas quæ est in coitu. || Συνάφεια, idem, uti dixi: quod Basil. usurpavit de Conjunctione conjugali; nam virum et uxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chrys. συνάφειαν μέλους dixit metaph. loquens, Τί τῶν πάντων οὐ πρακτέον ἡμῖν ὥς τε τὸν ἀδελφὸν εἰς συνάφειαν τοῦ μέλους ἡμῖν συντελοῦντα ἀνακτήσασθαι; Ut revocemus ad Ecclesiæ gremium fratrem errore mathematicorum abductum, Bud. [Gl. Συναφή· Series, Conjunctio, Conjugium, Copulatus. Συνάφεια· Contextus, Continuatio, Series, Condensatio. * Συναφία· Contextus, Conjunctio, Continuatio, Consortium, Copulatio. Συναφά· Coagmenta. "Συναφὴ, Timæi Lex. 94. ad Charit. 740. 772. 776. 788. Συνάφεια, Dawes. M. C. 30. T. H. ad Aristoph. Π. p. 346. Phalar. 372. Wakef. S. C. 4, 221." Schæf. Mss. "Συναφὴ, Hierocles 24." Wakef. Mss.]

Συναφὴς, ὁ, ἡ, Conjunctus, Contiguus, συναφὴν ἔχων. [" Joseph. 1125, 42." Wakef. Mss.]

" Ἐπισυνάπτω, Insuper adnecto. In VV. LL. redditur Coagmento, Conjungo, Continuo. Afferturque e Plut. Camillo, Πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι, ubi vacare prior præpos. videri possit, ut sit pro συνάπτειν πόλεμον." [Gl. Ἐπισυνάπτω· Injungo, Innecto, Annecto. Ἐπισυνάψωμεν· Ingeremus. " Polyb. 3. p. 220. Diod. S. 445. Thuc. 2. p. 101. Dionys. H. 1, 71. 117. 122. 2, 43. 53." Scott. App. ad Thes. " Const. Manass. Chron. p. 120. Basil. Cæsar. ad Greg. Naz. in Notitia Mstorum T. 11. P. 2. p. 119." Boissonad. Mss. " Athan. 1, 692." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 109. Diod. S. 1, 714. Dionys. H. 1, 225." Schæf. Mss. " Adjungo, Euseb. Phot. Bibl. p. 1371. Galei Myth. 464. Plut. 1, 137. Nemes. 6. Vicinus sum, Phot. Bibl. 745. Conjungo, Heliod. Æth. 3. Hierocles 146. 202. Repeto, Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεπισύναφος, (ὁ, ἡ,) Non cohærens. Clem. Rom. Or. 14. ap. Orig. Philocal. 23. Ἢ ἐν ἐκλείψει, ἢ ἀνεπισύναφος, ἢ ἐν ἀμαυροῖς ἄστροις." Seager. Mss.]

[* Συνεπισυνάπτω, Insuper annecto, Insuper conjungo. Nov. Const. Imp. L.]

" Παρασυνάπτω, Continuo, Connecto, Hermog. Vel, Connecto præter aliud. Unde Συναπτικὸς σύνδεσμος ap. Gramm., quod exp. Subcontinuativa conjunctio." [Gl. Παρασυνημμένα· Subdisjunctiva. " Philo J. Diog. L. 409." Wakef. Mss.]

[* Παρασυναπτικὸς, ἡ, ὸν, Continuus. " Fischer. ad Weller. G. G. 3, 243. Bekkeri Anecd. 2, 486. 501. Schol. Eur. p. 180. Matth." Schæf. Mss.]

[* Προσυνάπτω, Ante conjungo. Tatian. 156=66.]

[* Προσσυνάπτω, Addo, Adjungo, Annecto. Tatian. l. c. " Sext. Emp. Athen. 180." Wakef. Mss.]

Ὑφάπτω, Succendo. Xen. K. Π. 5, (1, 8.) Τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἀπτομένους καίει· οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι, ubi metaph. accipitur. [Gl. Ὑφάπτω· Succendo. Cf. Alexander Parthenii c. 14. Ὑπὸ δειρὴν ἁψαμένη. " Lennep. ad Phalar. 25." Schæf. Mss.]

[* " Ὑφάπτομαι, Leviter tango, Schol. Pind. O. 9, 59." Wakef. Mss.]

[* " Ἐξυφάπτω, (Incendo,) Euseb. H. E. 10, 4." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 8, 177." Schæf. Mss.]

[* Φωταψία, ἡ, Schneider. Lex.]

¶ Ἁφὴ, ἡ, Tactus, Sensus qui manuum ministerio fit, Contrectatio; ut ἁφὴν ἐνδίδωσι, Tactum (sui) præbet, Tangi potest. || Ἁφὴ signif. etiam generalius Manuum functionem; ut Plat. (11, 182.) Καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον τὰς ἁφὰς, καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχὴν, Offendimus eum recuperata manuum functione et viribus, ψηλαφήσεις καὶ ἀντιλήψεις ἀθροίσαντα καὶ συναγείραντα. Vehemens enim morbi impetus vires prosternit ut manus nihil sustinere queant: quarum functio cum recuperatur, dicimur συνειλέχθαι τὰς ἁφάς. Ita quidam V. D. exp. || Ἁφὴ est etiam Ictus, Percussio, πληγή. Ἁφὴ annotant VV. LL. esse etiam Pulverem quo palæstritæ post unctionem inspergebantur; ut

A corpora ceromate et sudore lubrica, mutuas luctantium prehensiones admitterent. Vel potius Illum jactum pulveris insidiosum, quo luctator utebatur ut antagonistam apprehensum facilius supplantaret; deque eo intellexisse Plin. 35, 11. Ovid. Met. 9. Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis, Inque vicem fulvæ jactu flavescit arenæ. Martial. item pro Lat. voce usurpasse 7, (69.) Perottumque male Apodyterium exp. Eadem LL. scribunt esse etiam Commissuram, Juncturam. ¶ Ἀφὴ præterea ab ἅπτω, Incensio, Accensio, ut Herod. 7, (215.) Περὶ λύχνων ἀφὰς, Circa lucernarum accensionem, Sub crepusculum noctis. Ἀφὴ est etiam χροιὰ λέπρας Hes. et Suidæ: quæ tamen ἀλφὴ, vel potius ἀλφὸς dicitur, i. e. Vitiligo, ut in VV. LL. habetur. Ceterum ἁφὴ pro Tactu hic posui, post compp. ab ἅπτομαι, propter illa, quæ a se derivata habet verba. [Gl. Ἁφή· Tactus. Ἡ ἁφή· Hic tactus, tractus, tractatus. Ἁφὴ νοσοῦντος προβάτου· Contagium. Ἁφὴ παλαιστῶν· Regula. " Pulvis, Arena, in palæstra et in stadio, πολλὴν ἁφὴν καταπιεῖν, 3, 15, 4. n.: 3, 22, 52. En. 29,

B 2. οἱ ἀλτῆρες, ἡ ἁφὴ, οἱ νεανίσκοι, 4, 4, 12." Ind. in Epictet. Ἁφὴν προσφέρειν, Plut. Q. S. 8, 10. Dionys. H. in Lysia 13. Οὐδὲ ἁφὰς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυρούς. Sic Aristot. φθόγγων, et φωνῆς ἁφάς. Plut. Antonio 27. Ἁφὴν εἶχεν ἡ * συνδιαίτησις. Hippocr. 350, 46. 430, 35. 502, 23. " Abresch. Lect. Aristæn. 63. Wakef. S. C. 3, 167. Thom. M. 632. Accensio, ad Diod. S. 2, 341. Λύχνων ἁφὴ, ad Herod. 606." Schæf. Mss. " Philostr. 339. Schol. Nicand. Th. 761. Tactus manus, Tzetz. Chil. 5, 750. Color lepræ, LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

" ἌΦΑΡ, Statim, Continuo, ταχέως, εὐθέως, Hesychio, ut et ap. Od. ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν, exp. εὐθύ. Sunt qui ab ἅπτομαι derivent, exponentes ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etym. quatuor significare ait: τὸ ταχέως, ut, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἔγχει ἐμῷ: item τὸ πρόχειρον καὶ παραχρῆμα, ut, (Il. 13, 815.) ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν: necnon τὸ αἰφνίδιον, ut, Ὣς δ' ἄφαρ ἐκ Τρώων

C ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους: denique τὸ ῥᾳδίως, ut ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθε. Inde COMPAR. Ἀφάρτερος, Celerior, Velocior, Pernicior, ut Etym. quoque et Lex. meum vet. ἀφάρτεροι exp. in Il. Ψ. (311.) Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι: recte; præcedit enim, ἀλλά τοι ἵπποι Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι, Equi sunt tardissimi. Inde et ADVERB. Ἀφαρεὶ, idem cum suo primitivo significans, ut Etym. docet: qui de ἄφαρ locutus, subjungit, Ἐξ οὗ καὶ οἱ Ἴωνες καὶ Ἐφέσιοι Ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι. Et paulo post, cum dixisset compar. ἀφάρτεροι esse ab adv. ἄφαρ τὸ ταχέως, addit, Ἔνθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς Ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν. Itidem et Suid. Apud Eust. vero sine diphthongo SCRIPTUM Ἀφαρί: 158. Τὸ δὲ Ἄφαρ, ὃ μέχρι καὶ ἐς ἄρτι περιφέρεται παρὰ τοῖς λέγουσιν Ἀφαρὶ τὸ αὐτίκα. Dicit porro et ipse ἄφαρ ab ἅπτομαι derivari, et tenuari veluti Æolicum." [Theognis 716. τῶν ἄφαρ

D εἰσὶ πόδες. Apoll. R. 2, 539. ἤ κε φέροι μιν ἄφαρ, βριαρήν περ ἐοῦσαν. Dionys. Bassaric. ap. Steph. B. v. Κάσπειρος, Ἰνδῶν ὅσσοι ἔασιν ἀφάρτερα γούνατ' ἔχουσιν. " Gesner. Ind. Orph. Heyn. Hom. 4, 678. 6, 105. 107. 194. 513." Schæf. Mss.]

" ἌΦΘΑΙ, sunt in oris superficie Ulcera maligna et serpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ præcipue teneros adhuc pueros exercent et sæpe consumunt: interdum vero etiam viris et mulieribus accidunt, sed in his idem periculum non est. Incipiunt a gingivis, deinde palatum totumque os occupant, tum ad uvam faucesque descendunt: quibus obsessis non facile fit ut puer convalescat. Sunt autem modo subalbida, modo subrubra, modo nigra velut eschara: pessima et maxime lethalia sunt, quæ nigra sunt. Hæc Gorr. e Celso, Gal. et J. Poll. Quanquam vero, inquit idem Gorr., nomen hoc proprie de Ulceribus oris dicatur, aliquando tamen et in aliarum partium ulceribus usurpatur, veluti testium: ut videre est ap. Gal. 9. τῶν κατὰ Τόπους, et ap. Paul. 3, 54. ubi ἀφθῶντας

" διδύμους curant, h. e. Testes veluti aphthis exulce- A
" ratos. Hippocr. et de fistula pulmonis dixit, de
" Morb. 2. Ἢν ἀφθήσῃ ἡ σύριγξ τοῦ πνεύμονος, πυρετὸς
" ἴσχει βληχρός. Ubi nota VERB. Ἀφθάω, significans
" Aphthis laboro, Laboro ulcere illo quod aphtha
" dicitur: vel etiam Laboro ulcere aphthæ simili.
" Hippocr. Γυναικ. 1. Ἢν παιδίου ἀφθᾷ τὰ αἰδοῖα.
" Et rursum, Ἢν ἀφθήσῃ τὰ αἰδοῖα. || Rursum ἄφθα
" est Nomen ἐνέματος, descripti a Gal. 9. τῶν κατὰ
" Τόπ., quod idem est, paucis variantibus, cum Pa-
" stillo, qui ab Aëtio et Paulo διὰ φελλῶν appellatur,
" propterea quod subere constet. Gorr. A supe-
" rioribus vero ἄφθαις, præter ἀφθάω derivatur ET-
" IAM Ἄφθιφος, i. q. ἀφθῶν. Nam Cæl. Rhod. 16,
" 20. Cum dixisset Aphthas medicis dici Ulcera oris,
" quibus præcipue infestentur infantes, subjungit:
" Unde ἄφθιφον corrivari placet eruditis, Quem ejus-
" modi vexet affectio. Inde ET Ἀφθώδης, (ὁ, ἡ,)
" significans itidem Aphthis laborans. Hippocr.
" Epid. 3. Στόματα πολλοῖσιν ἀφθώδεα. Idem dicit
" Ἀφθώδεα ῥεύματα ἐπώδυνα, Coac. Progn." [Ἄφθαι, B
Hippocr. 244, 25. 266, 44. 393, 22. Ἀφθάω, 151,
46. 226, 40. 227, 48. 229, 5. 242, 15. 263, 14. 290,
18. Ἀφθώδης, 323, 2. 440, 48. Ἄφθιφος a Schneider.
Lex. non agnoscitur.]

Ἀναφὴς, ὁ, ἡ, ap. Naz. Intactilis: quod Lucr. In-
tractatus vocat, et Gratius Intactus: ut annot. VV.
LL. Hesych. interpr. ἄψαυστος, ἀψηλάφητος, ὁ μὴ ἐψη-
λαφημένος. Plut. de Primo Frigido, Τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ
ἄχρωστον, καὶ ὅλως ἄποιον, οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ'
ὅμοιόν ἐστι, i. e. Turn. interpr. Quod autem intra-
ctabile est, quod coloris et qualitatis penitus est ex-
pers, differentiam nullam habet, sed semper simile
est. [Plut. 8, 877. 878. et 577. ap. Schneider. Lex.
" Non tangendus, Philo J. 993." Wakef. Mss.]

Εὐαφὴς, ὁ, ἡ, Qui facile tangi potest, Facile contre-
ctabilis. Hes. et Suid. interpr. etiam εὐμάλακτος,
quod VV. LL. exp. Facili lentore mollis. HINC
Εὐαφῶς adv. ap. Lucian. (2, 64.) Decenti tactu, ut
habent VV. LL., ut, Ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους
εὐαφῶς. [Εὐαφὴς, Schneider. Lex. "Clem. Alex. Pæd. C
263." Routh. Mss. " Casaub. Athen. 99. Toup.
Opusc. 2, 70.; Emend. 2, 505. Brunck. Trach. 602.
Jacobs. Anth. 10, 152. Εὐαφέως, εὐαφῶς, Wakef.
Trach. 602." Schæf. Mss. " Εὐαφὴς, Dulcis tactu,
Nonn. 42, 183. Εὐαφέως, Molliter, Aret. 95. Εὐαφῶς,
Molliter, M. Anton. 333. Leviter, Celeriter, Lucian.
1, 851." Wakef. Mss.]

[* Εὐάφεια ET * Εὐαφία, ἡ, Mollitudo, Mollis con-
tactus. Heraclides ap. Athen. 48. Anal. 2, 390.
" Εὐάφεια, Casaub. Athen. 99. Toup. Emend. 2, 505.
Εὐαφία, Pierson. Veris. 93. Toup. Opusc. 2, 69.;
Emend. l. c. Wakef. Trach. 602. Jacobs. Anth. 10,
152. Lucian. 2, 64." Schæf. Mss. " Agath. 8. Ruf.
2. —εια, Athen. 48." Wakef. Mss.]*

[* Εὐάφιον, τὸ, Gal. ap. Schneider. Lex.]

Ἀφάω, άσω, Contrecto, Tracto, ψηλαφῶ. Il. Z. (322.)
ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα, i. e. ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα,
et ut habet Eust. χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα. Dicitur
autem ἀφόω poët. pro ἀφάω, ut κομόω pro κομάω: nam
verba in άω desinentia in όω ipsi interdum finiunt. D
[" Jacobs. Anth. 11, 236. Heyn. Hom. 5, 259."
Schæf. Mss.]

Ἀφάσσω, Palpo, Contrecto, ψηλαφῶ, παρὰ τὴν
ἀφὴν, i. q. præcedens ἀφάω. Apoll. R. 2, (710.) ἐν
χερσὶν ἀφάσσει. Est etiam Demulceo: item et Soli-
cito cum accus. ut scribunt VV. LL. nullo tamen ad-
dito exemplo. [Hes. Ἀφάσσειν· ψηλαφᾷν. Herod. 3,
69. Ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὦτα.—Ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσ-
σουσα ἔσται. " Musæus 82. Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεὴν
ἱέρειαν ἀφάσσειν: 126. Κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς
ἱέρειαν ἀφάσσειν." Seager. Mss. Hippocr. 147, 5. 148,
36. 215, 15. 216, 10. " Wessel. Herod. 232. Wakef.
Alc. 360. Callim. 1, 547." Schæf. Mss.]

Ἀμφαφάω, Contrecto, et q. d. Circum attrecto, τῇ
ἀφῇ διερευνῶ, ut Eust. exp. in Od. Θ. (196.) Καί κ'
ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. Sic ap.
Apoll. R. 2, (199.) Τοίχους ἀμφαφάων. Idem quoque
Hom. in pass. signif., ut O. (461.) χρύσεον ὅρμον—
Χείρεσιν ἀμφαφόωντο. At Θ. (215.) Εὖ μὲν τόξον οἶδα
ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι. Eust. exp. μεταχειρίζεσθαι. Ad-
dunt VV. LL. reperiri quoque in Epigr. pro ὑφαίνω.
[Aretæus 6, 4. " Οἷά τ' Ἀριστίππου τρυφερὴ φύσις
ἀμφαφόωντος Ψεύδη, Diog. L. Aristippo p. 73. HSt."
Seager. Mss. " Valck. ad Mosch. p. 348. (2, 95.)
Timo Phlias. 12. Heyn. Hom. 5, 260." Schæf. Mss.
" Orph. (Lith. 1, 18. 5, 7.)" Wakef. Mss.]

" Παραφάω, Admota manu tango, Contrecto. Παρ-
" αφάσαι, Hippocrati est παράψασθαι μετὰ καθέσεως:
" ut* Ἐσαφάσαι, τὸ εἰσβαλόντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι.
" Unde et τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον
" αἰδοῖον, NOMINANT Παραφάσιας. Ita Gal. Lex.
" Hippocr. subjungens paulo post, hæc δασέως le-
" genda esse, non autem ψιλῶς, ut ἀλλοφάσσειν: nam
" ἐγκεῖσθαι istis vocabulum τῆς ἀφῆς. Non male igitur
" scriberetur Παράφασαι, Πάραφασις, Ἐνάφασαι.
" Nam et in medio spiritus discriminis causa poni
" solitos fuisse, ex Eust. discimus." [Παραφάσιας,
Hippocr. 663=282, 23. ubi παραφύσιας mendose le-
gitur. Εἰσαφάσσω, Attrecto, Tracto, Immitto manum
concertandi causa, 216, 12. 223, 4. εἰσαφάσσειν τὸν
δάκτυλον, εἰσαφάσσεσθαι τῷ δακτύλῳ, i. q. εἰσμάσσεσθαι.
Hesych. * Εἰσαφάσματα· * εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφι-
έναι. Ἢ σπαράγματα, Αἰσχύλος Προμηθεῖ Λυομένῳ.]

Ψηλαφάω, ήσω, Tango, Contrecto. Eust. musicum
esse vocabulum dicit, comp. ex ἀφάω et ψάω, s.
ejus derivativo ψάλλω, cujus aor. 1. est ἔψηλα:
proprieque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ
τὸ ψαλτήριον ἀφᾷν. Etym. e μῆλα, Oves, deducit, et
ἀφάω: unde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. Ἱππ. (2,
4.) Καὶ ἅπτεσθαι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μά-
λιστα ἥδεται. Metaph. etiam accipitur pro Perscrutari,
sumta translatione a cæcis, qui palpando viam quæ-
runt: ut ap. Polyb. Ὑπάρχων φύσει ποικίλος πᾶν
πρᾶγμα ἐβάσταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Joseph.
A. J. Καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ψηλαφηθέντα ὑπ'
Ἀντιόχου, Attentata. Plut. de Socr. Τῷ γὰρ ὄντι τὰς
μὲν ἀλλήλων νοήσεις οἷον ὑπὸ σκότῳ, διαφανῶς διὰ φω-
νῆς ψηλαφῶντες γνωρίζομεν. Pro eod. ponitur etiam
Ψηλαφέω in VV. LL. et a Suida Ψηλαφίζω. [Gl.
Ψηλαφάω· Palpo, Tracto, Contracto, Obtracto, Troito.
Dorv. Crit. Vann. 314. Suid. 1, 417. Πᾶσαν ἐπίνοιαν
ἐψηλάφα. Ψηλαφίζω, Anaxilas ap. Suid. Hippocr.
146, 41. 244, 31. 277, 42. 290, 42. 327, 32. 329,
22. " Ψηλαφάω, Mœr. 421. et n.: Toup. Opusc.
1, 565." Schæf. Mss. " Rem gero, Joseph. 584, 29."
Wakef. Mss.]

Ψηλάφημα, τὸ, Contrectatio. Polyb. Ἀεὶ γάρ τι
προσαιτῶν, καὶ προσδεόμενος ἢ φιλήματος ἢ ψηλαφήμα-
τός τινος, παρακολουθεῖ. Bud. Sed puto hæc esse Xen.
[Σ. 8, 23. " Matth. Gloss. min. 37." Schæf. Mss.]

Ψηλάφησις, ἡ, Contrectatio, Palpatio. Plut. de Sui
Laude copulat γαργαλισμοὺς et ψηλαφήσεις. [Gl.
Ψηλάφησις· Tractus, Tractatus. " Matth. l. c." Schæf.
Mss. " Hippocr. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ψηλαφητὴς, (ὁ,) Qui contrectat. Schol. Oppian.
2, 435." Wakef. Mss.]

Ψηλαφητὸς, (ἡ, ὸν,) Contrectabilis, Palpabilis, Qui
tactu percipi potest.

[* " Ψηλαφητὶ, Nilus Narrat. p. 20. Combef. 1639."
Boissonad. Mss.]

Ψηλαφίη etiam reperiri ap. Hippocr. (16, 3.) scri-
bunt VV. LL. ibique Interpr. exp. Frictionem.
[" Ψηλαφία, Matth. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ψηλαφίνδα· παιδιά τίς ἐστιν, ἑνός τινος δεδεμένου
τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τοὺς ἐν κύκλῳ ψηλαφῶντος, καὶ λέ-
γοντος ἑκάστου τοὔνομα. Phrynichus Bekkeri.]

" Ἀψηλάφητος, (ὁ, ἡ,) Intactus, ἀνέπαφος, Hes."
[Gl. Intractabilis. Niceph. Constantinop. ap. Suicer.
Thes. Eccl. v. Τριὰς n. ii. Suid. v. Ἀνέφαπτον. In
Schneider. Lex. non legitur. " Non tangendus, Schol.
Pind. O. 6, 87." Wakef. Mss.]

[* Εὐψηλάφητος, ὁ, ἡ, Tractabilis, i. q. εὐαφὴς,
Suid. " Casaub. Athen. 99." Schæf. Mss. " Etym.
M. * Εὐψηλαφήτως, Hesych." Wakef. Mss.]*

[* Ἀναψηλαφάω, Contrecto. Glossæ: Ἀναψηλα-
φοῖντο· Retractentur. UNDE * Ἀναψηλάφησις, ἡ,
Contrectatio, Investigatio, Indagatio, Eust. Od. B. 91,
35. " Brunck. Soph. 3, 433." Schæf. Mss. " Eust.
Il. 193, 3." Wakef. Mss.]

[* Ἀντιψηλαφάω, Gl. Obtrecto.]

[* Διαψηλαφάω, Pertrecto. Glossæ: Διαψηλαφήσωσι·
Detrectarint.]

[* Ὑποψηλαφάω, vide Ὑπομηλαφῆσαι.]

" ΜΗΛΑΦΗΣΑΙ, Hesychio ψηλαφῆσαι, Tangere, " Contrectare."

[* Ὑπομηλαφῆσαι· * ὑποψηλαφῆσαι. Etym. M. " Hesych. Clam, s. Leniter contrectare." Wakef. Mss.]

" ἘΠΑΦΗ, ἡ, Attactus, Contactus, Contrectatio. " Plato Tim. Τοῖς ἐναντίοις μέρεσι τῆς ὄψεως περὶ τὰ " ἐναντία μέρη γίνεται ἐπαφή. Quæ Cic. vertit, Con- " trariis partibus oculorum contrarias partes attin- " gunt." [Diosc. 2, 37. Plut. Lys. 23. Ἐκμελοῦς φι- λοτιμίας ἐπαφή. " Remora, Cohibitio? Plut. Mor. 2, 816." Seager. Mss. " Thom. M. 290." Schæf. Mss. " Castigatio, Plut. 2, 46. Synes. 48." Wakef. Mss.]

" Ἐπαφής, ὁ, ἡ, Sensu dubius, si non mentiuntur " VV. LL."

[* " Ἔπαφος, Wessel. Herod. 179." Schæf. Mss.]

[* Ἐπάφιος, ία, ιον, ad Orph. H. 50, 7.]

" Ἐπαφάω, et Ἐπαφάομαι, ῶμαι, Contrecto, Tango. " Utrumque affert Hes. Et ἐπάφησεν enim affert pro " ἐπαφήσατο, et ἐπαφᾶται pro ψηλαφᾷ, ἐπιψαύει. Sic " Naz. μαλακῶς ἐπαφώμενοι, Molliter contrectantes." [Hecatæus ap. Schol. Ven. Il. 15, 302. ἐπαφήσας. Agathias Ep. 10. κιθάρης ἐπαφήσατο, Alciphr. 3, 12. μουσικῆς. " Orig. c. Cels. 272. Καὶ δοκεῖ μοι ἐπαφώ- μενος τῶν πραγμάτων, ἀληθές τι εἰρηκέναι. Mosch. 2, 50. Ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ Πόρ- τιος εἰναλίης." Seager. Mss. Æsch. Pr. 873. Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον. Incertus ap. Schol. Soph. Œd. C. 1375. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, Ἔγνω 'παφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. Hippocr. 56, 24. 58, 29. 30. 243, 10. 248, 16. 281, 10. 283, 32. " Ἐπαφάω, Bergler. ad Alciphr. 86. Ἐπαφάομαι, Koen. ad Greg. 258. Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. " Suid. Attingo, Clem. Alex. 45. Fri- cor, Experior, Synes. 275. Perf. ἐπάφασμαι, Clem. Alex. Protr. 59. Cum gen., Arat. 91." Wakef. Mss.]

[* Ἐπάφημα, τὸ, Diogenis Epist. 10. ET * " Ἐπά- φησις, (ἡ, i. q. ἐπαφὴ,) Clem. Alex. 206." Corai. Mss. " Lascivo sensu, Argum. Æsch. Pr." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεπαφής, (ὁ, ἡ,) Athan. 2, 274." Kall. Mss.]

" Ἀνέπαφος, ὁ, ἡ, Intactus, οὗ οὐδεὶς ἐφῆπται, ἀθι- " γὴς, ideoque interdum Purus, interdum Sincerus, " vel Integer; metaphoricam enim plerumque signif. " habet, veluti cum Chrys. dicit, Ἀνέπαφον τὴν ἀκοὴν " καὶ τῷ δευτέρῳ τηροῦσιν οἱ δικασταί. Item Demosth. " ἀνέπαφον ὑποθήκην, vocat Intactum pignus, et cui " nemo adhuc manum injecerit, h. e. Nemini oppi- " gneratum, Or. π. Λακρ. Παραγρ. 62. Παρέξουσι τοῖς " δανείσασιν τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον. Et 206. Τὰ ὑπο- " κείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνέπαφα παρασχεῖν. Suid. quo- " que ἀνέπαφος exp. ἀνεύθυνος, Non obnoxius, non " solum ἀψηλάφητος, ἀθιγὴς, καθαρός." [Intactus, M. Anton. 3, 4. " Nectar. Homil. p. 5." Boissonad. Mss. Glossæ: Ἀνέπαφος· Intactus, Immunis. " Jacobs. Anth. 11, 88." Schæf. Mss. " Stob. 281, 14. Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

ἈΠΑΛΟΣ, (ἡ, ὸν,) Tener, Delicatus, Mollis, a nom. ἀφὴ secundum Etym. et Eust.; nam ab ἀφὴ Tactum signif. fit ἀφαλὸς, deinde mutata in tenuem aspirata ἀπαλὸς, ut sit ἁπαλὸς, quasi Tactui cedens; quæ enim mollia sunt, tactui cedunt: unde contra quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur autem ἁπαλὸς tam de persona, quam de re: et tam de re, quæ ad animum, quam de re, quæ ad corpus pertinet; aut etiam tam de re incorporea et intellectuali, quam de habente corpus, et tangibili, ut vulgo loquuntur. Hom. Od. Φ. (151.) dixit χέρας ἀτρίπτους ἁπαλάς. Et Il. T. (92.) ἁπαλοὶ πόδες, Molles pedes; in q. l. σκλη- ρὸς contrarium est τοῦ ἁπαλός. Sic et τυρὸς ἁπαλὸς, Caseus mollis, Anthol. Item ἁπαλὸς οἶνος, Vinum molle s. tenerum, Diosc., cujus vini meminit et Eust. sicut et contrarii σκληροῦ: ait autem vina Tarentina et omnia sub hoc climate esse tenera. Quidam tamen ap. Diosc. οἶνον ἁπαλὸν pro Novo vino, i. e. Musto, accipiunt. Addit autem Eust. metaph. appellari vinum vel σκλη- ρὸν vel ἁπαλόν. Dicuntur et σιτία ἁπαλὰ, Cibi delicati. Item στρωμναὶ ἁπαλαὶ pro μαλακαί. Apud Gr. poë- tas ἔρως est ἁπαλὸς, sicut ap. Lat. Amor s. Cupido mollis, s. tener: itidem omnia ἐρωτικὰ, Amatoria s. Cupidinea, i. e. ad Cupidinem pertinentia, dicuntur ἁπαλά. Plato Symp. Τῷ αὐτῷ δὴ καὶ ἡμεῖς χρησόμεθα τεκμηρίῳ περὶ ἔρωτα, ὅτι ἁπαλός. Huc pertinet quod est ap. Hesiod. Th. (989.) ἁπαλὰ φρονέοντα.

Ἁπαλὸς, Mollis, i. e. Non vehemens. Lentus: ut ἁπαλὸν πῦρ, Ignis mollis, Ignis lentus. Coquus ap. Athen. 7. exp. quomodo assaverit pisces quosdam, ait, Οὕτως ἁπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ. In Anthol. ἁπα- λὸν πνεῦμα, Mollis aura.

Ἁπαλὸν adv. pro ἁπαλῶς, Od. Ξ. (465.) Καί θ' ἁπα- λὸν γελάσαι, Molliter ridere.

[" Ἁπαλὸς, Toup. in Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton.; Emend. 4, 477. Jacobs. Anth. 6, 425. 7, 321. De vino, Casaub. ad Athen. 68. De hortis Adonidis, Valck. ad Adoniaz. p. 396. De portu, Ruhnk. Ep. Cr. 157. (Cratinus ap. Phrynichum Bek- keri.) De caseo, Mœr. 403. et n. De lacrymis, Musgr. Phœn. p. 236. Voss. Myth. Br. 1, 143. 151. Wolf. Hesiod. 140. De igne, ad Diod. S. 1, 192. De pedibus, Heyn. Hom. 5, 643. 7, 622. De risu, Ja- cobs. Anth. 7, 107.; ἁπαλὸν γελᾶν, 8, 18.; ὑπομει- διᾶν τὸ ἁπαλὸν, Bergler. ad Alciphr. 162. Villois. ad Long. 85. Ἁπ. κῦμα, Jacobs. Anth. 12, 24. Ἁπ. et παλαιὸς conf., Heyn. Hom. 7, 807." Schæf. Mss. " De pede leniter, sine strepitu incedente, Rhian. 1. fin. De molli terra, Plut. 2, 164. De arena, Philostr. 847. De vino, Strabo 404. De aqua, Eust. Il. 819, 5. De vento, Anthol. 26. De novali, Philostr. 860. De crinibus, Hom. Batr. 204. Lentus, de igne, Diod. S. 3, 25. 34." Wakef. Mss. " Ἁπαλὸς poëticum, ἁπα- λὸς in prosa magis usitatum. Illud ab ἀτάλλειν deri- vatur; istud compositum, quasi οὐ παλαίων, Absque obluctatione obsequentem et morigerum se præbens. Sylb. ad Clem. Alex. 39(=89=109.)" Gataker. Mss. Ἁπαλώτερος, Theophr. H. P. 7, 4. Glossæ: Ἁπαλός· Tener, Mollis, Tenellus, Molliculus.]

[* Ἁπαλῶς, Molliter, Delicate, vide Ἁπαλοβραχέα.]

Ἁπαλότης, ἡ, Teneritudo, Teneritas, Mollities. Plato Symp. Πρὸς τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἁπαλότητα. [Hip- pocr. 12, 7. " Synes. 53. Clem. Alex. 105." Wakef. Mss.]

[* " Ἁπαλόομαι, LXX. Jer. 51, 46." Kall. Mss. Glossæ: Ἁπαλοῦμαι· Tenerasco.]

[* " Ἁπάλωσις, (ἡ,) Athan. 1, 837." Kall. Mss.]

Ἁπαλύνω, Tenerum reddo, Mollio, Emollio. Xen. A. (2, 1.) ἁπαλύνειν et διαθρύπτειν posuit pro Emol- lire, et quasi deliciis frangere: Τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἁπαλύνουσιν, σώματα δὲ ἱματίων μεταβο- λαῖς διαθρύπτουσι. || Capitur etiam pro Delicate et molliter attingo et tero, ut ait Bud. citans Xen. (Ἱπ. 5, 5.) Τῶν δ' ἐν τῇ ῥάχει τριχῶν ἄλλῳ μὲν ὀργάνῳ, οὐδενὶ δεῖ ἅπτεσθαι, ταῖς δὲ χερσὶ τρίβειν καὶ ἁπαλύνειν, ᾗπερ φύσει κέκλιται. [Gl. Ἁπαλύνω· Mollifico, Mol- lio. Ἁπαλύνομαι· Mollesco. Ἁπαλύνεσθαι· Emolle- scere. Hippocr. 112, 16. 113, 29. 343, 23. 430, 44. 489, 7. 504, 19. 510, 41. " Toup. Opusc. 1, 165. Zeun. Ind. Xen. Polit." Schæf. Mss.]

[* Ἁπαλυσμὸς, ὁ, Mollior agendi modus. Hippocr. 489, 8.]

[* " Ἁπαλόβιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 136." Boissonad. Mss.]

" Ἁπαλοβραχέα, Hesychio * ἁπαλανθέα, * ἁπα- " λῶς θάλλοντα: haud scio an παρὰ τὸ ἁπαλοῖς ὕδασι " βρέχεσθαι, s. βρέχεσθαι ἐν τῷ ἁπαλὰ εἶναι."

[* Ἁπαλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Mollem comam habens. Eur. Bacch. 1183.]

[* Ἁπαλοκουρίδες, Molles et teneræ squillæ. Epi- charm. ap. Athen. 304. ubi v. not.]

[* " Ἁπαλόπαις, Puer delicatus, Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ἁπαλοπάρῃος, Valck. Ep. ad Röv. p. xlii." Schæf. Mss.]

[* " Ἁπαλόπνοος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 6(=10. Meurs.) 80. in var. lect., 84. 99.: Amat. 3, 20." Boissonad. Mss.]

[* Ἁπαλόπους, ὁ, ἡ, Mollipes, Gl.]

[* " Ἁπαλοπτέρυξ, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 133." Boissonad. Mss.]

Ἁπαλόσαρκος, ὁ, ἡ, Teneram carnem habens aut cutem, [i. q. μαλακόσαρκος. Athen. 355. Hippocr. 427, 3. 588, 51=113, 39. 231, 49.]

[* " Ἁπαλόστομος οἶνος, Hes. v. Γλύξις." Boissonad. Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 244.]

[* Ἁπαλόστρακος, ὁ, ἡ, Molli testa tectus, i. q. μα-

λακόστρακος. Nemes. de N. H. 21.]

"Ἀπαλοτρεφὴς, ὁ, ἡ, Molliter nutritus, Cibis delicatis nutritus. Apud Hom. ἀπαλοτρεφὴς σίαλος a quibusdam exp. Porcus saginatus. Eust. vult appellatum ἀπαλοτρεφῆ ad differentiam τῶν συάγρων. Il. Φ. (363.) Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο. [Λειμῶνες, Anal. 2, 300. "Heyn. Hom. 8, 187. Jacobs. Anth. 6, 120. Herodes 17." Schæf. Mss.]

*Ἀπαλοφόρος, ὁ, ἡ, Mollifer ad verbum, Mollia ferens, vel Mollia gestans, videlicet vestimenta, ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν, ut Matth. 11, [8. Etym. M. Phav. v. Ἀβροείμονες.]

[* Ἀπαλόφρων, ὁ, ἡ, Molli animo præditus. Marc. Arg. 32. "Clem. Alex. 108." Wakef. Mss. Nicet. Eugen. 6, 27.]

Ἀπαλόχροος, ὁ, ἡ, vel Ἀπαλόχροος, όου, Teneram cutem habens; ut Hesiod. Ἔργ. 2, (137.) Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν. Invenitur et ἀπαλόχροον σῶμα καὶ λεπτόδερμον. || Potest etiam signif. Mollem colorem habens, ut χροῦς pro Colore capitur: sicut in his compp. μονόχρους, ποικιλόχρους, πολύχρους. [" Anal. 1, 5. Valck. Phœn. p. 504. Meleager 46." Schæf. Mss. "Ibid. 10. Musæus." Wakef. Mss.]

Ἀπαλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπαλόχρους. Nam χροῦς pro χρῶς in multis compp. accipitur.

[* "Ἀπαλόψυχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 84." Boissonad. Mss. "Indole miti præditus, Hesych. v. Γλυκύθυμος." Wakef. Mss.]

[" Ἐνάπαλος, (ὁ, ἡ,) Mollis, de vino, Eust. Il. 897." Wakef. Mss.]

[* "Ἐφάπαλος, (ὁ, ἡ,) Geopon. 10, 78. (Οὕτω δὲ χρηματίζεται τὸ φυτὸν ἐφάπαλον ὄν.)" Kall. Mss. Dum tenera est, ut vertitur. Sed G. legit ἐφ' ἁπαλόν.]

" Πανάπαλος, (ὁ, ἡ,) Tenerrimus. Od. N. (223.) " Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασσι." [" Philo J. 2, 432." Wakef. Mss.]

" Ἀπαλίας, ου, ὁ, Hœdus tenellus s. delicus, Hœ-" dus adhuc mollis et teneræ ætatis, ut Diog. L. (8, " 20.) tradit, ap. quem Pythag. dicitur in sacrificiis " usus esse ἀλέκτορσι μόνον καὶ ἐρίφοις γαλαθηνοῖς, " τοῖς λεγομένοις ἀπαλίαις· ἥκιστα δὲ ἄρνασι. Sed " ibi quidam Codd. ante γαλαθηνοῖς habent inter-" jectam particulam καί: quæ scriptura si vera est, " intelligi potest de Porcis delicis s. nefrendibus, " quos ἀπαλοσάρκους esse notum est."

" Ἀπάλιον θῦμα, Hesychio δελφάκιον, Porcellus, " Porcus delicus, ut Varro appellat; ea enim victima " est tenerrima et delicatissima. Unde et ap. Hom. " ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο κνίσσῃ."

[* "Ἀπαλία, (ἡ, Teneritas,) Geopon. 1, 8. (τοῦ ἀέρος.)" Kall. Mss.]

¶ Ἀμαλὸς, (ἡ, ὸν,) Mollis, Tener. Item Debilis, Imbecillis. Pro ἁπαλός. Hes. ἀμαλὸν exp. ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Od. Υ. (14.) Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. X. (310.) Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. || Eust. tamen vult ἀμαλὴν ἄρνα posse etiam intelligi, secundum vett., τὴν μαλλωτὴν καὶ τριχώδη, Villosam; esseque et aliam scripturam, videlicet ἄρνα μαλὴν pro ἄρν' ἀμαλήν. Unde et ap. Theocr. (26, 1.) legi μαλοπάρῃος signif. i. q. * ἁπαλοπάρῃος. Hinc etiam esse μαλερόν. Reperitur vero et ἁμαλὸς cum spiritu aspero: sed frequentior altera scriptura cum tenui, licet ab ἁπαλὸς aspirato deductum putetur, quam et deducta ab eo vv. ἀμαλάπτω et ἀμαλδύνω retinent. [Eur. Heracl. 75. γέροντ' ἀμαλὸν, i. q. ἀσθενῆ. " Heyn. Hom. 5, 583. 8, 303. Wessel. Probab. 38. Jacobs. Anth. 10, 52." Schæf. Mss.]

Ἀμαλῶς, Molliter, Imbecille. Exp. etiam μετρίως, εὐκόλως, ab Etym. et Hes. ab hoc vero et ἁπλῶς, sed habent ejus exemplaria mendose scriptum ἀμαλλῶς duplici λ. Quid autem ἀμαλῶς signif. Hippocrati, vide in Gal. Lex. [Hippocr. 131, 30.]

" Ἀμάλλως, Hesychio μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς, " ἁπλῶς. Sed forsan ser. potius ἀμαλῶς ab ἀμαλός."

Ἀμαλλόω, Aboleo. Ἀμαλλοῖ, ἀφανίζει, Hes. Sed ser. potius existimo ἀμαλόω unico λ, si quidem sit ab ἀμαλῶς.

Ἀμαλάπτω, Perdo, Corrumpo. Proprie autem Cor-
A rumpo velut tenerum quiddam et molle. Lycophr. (34.) ἠμάλαψε κάρχαρος κύων. " Ἀμαλλάπτω, Destruo, " Depopulor, VV. LL. perperam pro ἀμαλάπτω."

Ἀμαλδύνω, i. q. ἀμαλάπτω: itidem ab ἀμαλὸς deductum, ut vult Eust. || Capitur et pro Demolior, Everto, Solo æquo, Il. M. (32.) Τεῖχος ἀμαλδύνας. Et pass. Ἀμαλδύνομαι in ead. signif. H. (463.) Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. || Secundum Hes. ἀμαλδύνειν est non solum Abolere, sed etiam Tabefacere. || Exp. et Deleo, Oblitero, VV. LL. || Ἀμαλδύνομαι, Pass. Corrumpor. || Item Evertor, Destruor: ut τεῖχος ἀμαλδύνηται ap. Hom. l. c. Apud Aristoph. Eἰ. (380.) tanquam tragicum verbum usurpatur ἀμαλδυνθήσομαι, pro Perdar, E medio tollar: Ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι. Gal. et Erot. ap. Hippocr. ὄμματα ἀμαλδύνεται exp. ἀφανίζεται et ἀμαυροῦται. [Hippocr. 27, 48. 32, 12. 234, 39. 235, 15. 287, 1. Apoll. R. 1, 834. Schneider. Lex. " Ruhnk. H. in Cer. 94. Mitscherl. 144. Toup. Opusc. 2, 167.; Emend. 4, 497. Heyn. Hom. 5, 388.
B 606. 6, 274. 275." Schæf. Mss.]

Ἀπαμαλδύνω etiam dicitur, præfixa sc. huic verbo præpositione ἀπό. Itidem pro Perdo, Corrumpo, Aboleo. Greg. in Carm. Ἄστρασιν ἠέλιος, ἠελίῳ δὲ νέφος Κάλλος ἀπημάλδυνε. [Leon. Tar. 49. " Perdo, Quint. Sm. 8, 209. Nonn. 33, 24." Wakef. Mss.]

Ἀμάνδαλον, etiam fit ab ἀμαλδύνω. Nam ab ἀμαλδύνω primum fit ἀμάλδανον, Evanidum, Abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμάνδαλον, quo utitur Alcæus. Ἀμαλδύνω, inquit Etym., ἀμάλδανον, τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον, καὶ καθαιρέσει ἀμάνδαλον. Ubi καθαιρέσει manifestum est esse depravatum: fortasse ὑπερθέσει est reponendum, ut sit ὑπερθέσει pro ὑπερβιβασμῷ. || Ab ἀμάνδαλον autem fit Ἀμανδαλόω, Aboleo, Lædo; nam ἀμανδαλοῖ exp. Hesych. ἀφανίζει, βλάπτει. [Schneider. Lex. v. Ἀμαλδύνω.]

*" ἈΠΤΟΕΠΗΣ, έος, ὁ, ἡ, Qui in dicendo est intre-" pidus, ὁ ἐν τῷ εἰπεῖν οὐ πτοούμενος: ideoque liberior " et παῤῥησιαστικώτερος. Il. Θ. (209.) Ἥρη ἀπτοεπὲς, " ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Ubi Schol. quoque exp.
C " ἀπτόητε, et ἐν τῷ λέγειν θρασεῖα: sed annotans, " quosdam δασέως scribere ἁπτοεπὲς, ut sit καθαπτομένη λόγοις, Mordacior in dicendo: quemadmodum " Hes. quoque ἀπτοεπὲς exp. non solum ἀπτόητον " τοῖς ἔπεσιν, et οὐ σκάζον, sed etiam κακολόγον, Ma-" ledicum." [" Heyn. Hom. 5, 452." Schæf. Mss. " Nonn. J. 8, 6." Wakef. Mss.]

" ἈΠΥΩ, Sono, Sonitum reddo: interdum et Vo-" ciferor, Clamo. In priore signif. Anthol. de hirco " vitis palmites rodente, Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσσον " ἄπυε, Τεῖρε κάκιστε, Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα. In " posteriore, ap. Hesiod. (Sc. 316.) Κύκνοι ἀερσι-" πόται μεγάλ' ἤπυον. Interdum accipitur pro Sono " i. e. Loquor; ut ap. Herod. (2, 15.) Τίνα γλῶσσαν " πρῶτον ἀπύουσι, i. e. φθέγγονται. Aliquando vero " signif. etiam Dico; ut Soph. Aj. (887.) Τίς ἄν " δῆτά μοι —Τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσ-" σων, Ἀπύοι; Quis mihi dicat immitem Ajacem " sicubi errantem viderit? ut Schol. quoque exp.
D " εἴποι. Et forsan hæc primaria est signif., siqui-" dem ex ἔπω derivatum volunt κατὰ τροπὴν, ut ἀργα-" λέον ex ἔργον. HINC Ἀπύτης a vetere quodam, " Alexandro nimirum, Uranopolis conditore, ut refert " Athen. 3. (98.) ἐπιθετικῶς dictus est ὁ κῆρυξ, teste " Eust., utpote cujus proprium sit φωνεῖν et clamare " s. vociferari." [Epigr. adesp. 230. ἱερὰν φάτιν ἄπυε ποίμναις. " Ruhnk. Ep. Cr. 63. Eur. Hec. 152. Valck. Diatr. 97. Wessel. Herod. 111. Musgr. Orest. 1253. Porson. 1250. Leon. Tar. 61. Aristoph. I. 1023." Schæf. Mss.]

" Ἠπύω, Sono: item Clamo et Voco. Od. K. 83. " ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων " ὑπακούει, i. e. μετὰ βοῆς προσφθέγγεται. UNDE " Ἠπύτης, ὁ, Vociferator, Clamator, Qui cum cla-" more verba sonat et pronuntiat. Il. H. (384.) Στὰς " ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ: Macedonice " pro ἠπύτης, i. e. * φωνητὴς, κράκτης, * βοητής: aliis " μεγαλόφωνος. Quin ET Ἤπυτος hinc denominatus " Præco quidam, ET Ἤπυτον quoddam ὄρος in Thracia, " παρὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Πρωτέα ἠπύειν. Eust." [Orph.

Arg. 6. Λιγύφωνον ἀοιδὴν Ἠπύσω. Mosch. 2, 120. γάμιον μέλος. Ἤπυτα σύριγξ, Quint. Sm. 6, 170.: Τρίτων, Ælian. H. A. 13, 21.: πόντος, Oppian. C. 2, 136. "Ἠπύω, Heyn. Hom. 7, 631. Ἠπύτης, Valck. Adoniaz. p. 280. Heyn. Hom. 5, 374. Lobeck. Aj. p. 271. Ἠπύτα, de accus., Wolf. ad Hesiod. 134. *Ἦπυς, Heyn. Hom. 6, 465." Schæf. Mss. "Ἠπύω, Act., Invoco, Pind. *Ἠπύη, Vox, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀνηπύω, i. q. ἀναφωνέω. Mosch. 2, 97. Apoll. R. 4, 1197.]

[* Ἐπηπύω, Il. 18, 502. Cf. Orph. Arg. 530. "Heyn. Hom. 7, 531. 802." Schæf. Mss.]

"Βριήπυος, Vehementer clamans, sonans, ὁ *βριαρῶς ἠπύων. Hesychio μεγαλόφωνος, μέγας, δεινός. Martis epith., Il. N. (521.) quem alibi χαλκεόφωνον vocat." ["Cattier. 94. Heyn. Hom. 6, 465." Schæf. Mss.]

"ἌΠΦΥΣ, dicitur ὁ πατὴρ, Pater, καθ' ὑποκορισμὸν, idque a pueris: ut e Theocr. discimus: 15, (11.) Gorg. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα, Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τύ. Prax. Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν. Gorg. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς. Schol. quoque ibi annot. ἀπφῦν ὑποκοριστικῶς dici τὸν πατέρα, nimirum ἀφ' οὗ τις πέφυκεν: ab hoc autem, τὸν πρεσβύτην. Sed et Ἀπφὰ, teste Suida est ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα: pro quo Hes. habet Ἀπφία, Eust. ἄπφα, qui hoc ἄπφα secundum quosdam esse ait ὑποκόρισμα Ἀττικόν. Ἄπφαν, inquit idem, τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν· καὶ πάππαν, τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὥσπερ καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα. Meminit vero et nominis Ἀπφὺς ibid. ὁ μέντοι ἀπφὺς, inquit, παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα, τὸν ἀφ' οὗ ἔφυ· τοιοῦτον γάρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν. Porro ex illo ἄπφα fieri dicit Ἀπφίον, esseque ὑποκόρισμα ἐρωμένης. Fit vero inde et Ἀπφάριον; quod ἐρωμένου est ὑποκόρισμα: veluti in h. l. Xenarchi ap. Athen. (569.) Αὗται βιάζονται γὰρ *εἰσέλκουσί τε, Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας, ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους, i. e. ἀδέλφια, Fraterculos, ut Eust. tradit quosdam exp. ipse tamen censens potius esse veluti πατέρια, a Dorico illo ἀπφὺς signif. Patrem. Ἀπφῶ quoque pro πατρὸς accipit Hes. in 4 Reg. 2, (14.) ubi Elisæus, cum aquas Jordanis pallio Heliæ percussisset, ipsæque divisæ non essent, ait, Ποῦ ἐστὶ Θεὸς Ἡλίου ἀπφῶ: forsan quia paulo ante idem Heliam vocarat πατέρα. Suid. autem interpr. τοῦ ἀποκρύφου, s. τοῦ ἀποκρυβέντος: rursum Hes. διπλασία χάρις, et ἡ Πνεύματος Ἁγίου διττὴ ἐνέργεια. Est tamen non Gr. vocabulum illud ἀπφῶ eo in loco, sed retentum e textu Hebr., in cujus versione exp. Etiamnunc; ut Suid. quoque iterum ἀπφῶ positum annotat ἀντὶ τοῦ νῦν." [Ἀπφῦς, Bekk. Anecd. Gr. 857. "Valck. Theocr. 306. Ἀπφῦς, Ἀπφάριον, Ἀπφία, Koen. ad Greg. 148." Schæf. Mss. "Ἀπφίον, Eust. Il. 429." Wakef. Mss.]

ἌΡΑ, Utique, Profecto. Item pro Itaque, Igitur. Apud Hom. autem pro expletiva habetur, magna e parte. Sed ego ita mihi ap. eum observasse videor, subjunctam quidem particulæ δὲ aut alii, fere esse expletivam: at, cum sola ponitur, non itidem: ut Il. I. (29.) Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ: (50.) Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν: (79.) Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Sic Od. Ξ. (452.) Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. Et (457.) in tribus membris, quæ duobus versibus continentur, primo datur δ' ἄρ, vel, ut alii scribere malunt, δ' ἄρ': secundo δ' ἄρα: tertio αὐτάρ: ita enim legimus, Νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. His certe omnibus in ll. aliisque hujusmodi nemo mihi, ut opinor, negarit eund. plane sensum cum sola particula δὲ manere. Alicubi tamen δ' ἄρα aliter reddenda videtur Latine quam δὲ sola, ubi videlicet in priore parte illæ duæ, in posteriore autem hæc duntaxat ponitur, ut Od. Γ. (155.) Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες Αὖθι——Ἡμίσεες

A δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν. Hic enim ἡμίσεες δ' ἄρα κ.τ.λ. reddiderim, Ac dimidia quidem pars &c. at in ἡμίσεες δ' ἀναβάντες, δὲ per Autem, s. Vero. Ut autem post δὲ vacat frequenter ἄρα, sic et post ὡς vacare videri possit; ut Od. Z. (232.) cum dixisset in principio comparationis, Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ, duobus interjectis versibus, subjungit in accommodatione, Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε κ.τ.λ. Itidem vero alibi. Sic et post articulum postpositivum ὃς abundare merito judicetur; ut Il. O. (309.) ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι. Denique ap. Hom. vacare ut plurimum particulam ἄρα existimo, eod. plane modo quo ῥά. Imo vero hanc ipsam eand. esse cum illa puto, ablata litera α e principio, ut contra in ἄρ aufertur e fine. Sunt et qui post οὐκ vacare existiment ἄρα: ut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 11.) Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος. Sic hic οὐκ ἄρα videtur esse Haud equidem; ubi Equidem emphasi non caret. Sic autem ἄρα vacat et post ἦ: ut Il. Σ. (429.) Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, ubi annotat
B Eust. quoque παρέλκειν particulam ἄρα, cum sola ἦ ad interrogationem sufficiat. Sed addit, quod ad accentum attinet, Hom. posteros fuisse etiam hic scripturos ἆρα cum circumflexo. Sed simul intelligit, ut opinor, fuisse ipsum producturos. Invenitur tamen ἄρα quoque priore longa; ut infra docebo. Alicubi certe ita vacat, ut interim quandam vinciendæ orationis et quasi continuandæ vim habeat, et quidem cum affirmatione eorum, quæ dicuntur; ut Il. H. (467.) cum dixisset Hom. Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι, interjectis quatuor versibus subjungitur, Ἔνθ' ἄρα, vel ἔνθεν ἄρ, ut in aliis Codd. legitur, οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Ἄλλοι μὲν χαλκῷ κ.τ.λ. Sed qua Lat. particula reddi commode possit, hoc vero non facile fortasse dici possit. Bud. certe δὴ signif. ait in illo: sed δὴ variis Lat. particulis, pro loco, reddi scimus. Esse autem ἄρα in prosa quoque παραπληρωματικὸν, docet Idem; afferens e Demosth. Καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σε γραψάμενοι πρότερον κ.τ.λ. Sed in quibusdam
C ll. videtur velle aut παραπληρωματικὸν esse omnino, aut debere reddi per Tandem; ut Xen. Ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοὶ, οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. Sic ap. Eund. Ὁπόσοις ἄρα, et πότερος ἄρα. At post εἰ vel ἂν vult reddi per Forte; ut Demosth. Εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος. Idem, Ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσιν. Greg. Ἂν ἄρα δύνωνται, Si forte possint. Sed et Thuc. ipsum sic sæpe uti scribit. Sic et ap. Xen. post ἐὰν μὴ, itidem pro Forte: ἐὰν μὴ ἄρα, Nisi forte. Alicubi vero particula Nam subjunctiva ad interpr. Græcæ ἄρα adhibetur; ut, cum τίς ἄρα vertitur Quisnam. Sic ap. Xen. Καὶ τί ἄρ' οἴει παθεῖν, καλὸν φιλήσας; Quidnam.

Ἄρα, Utique, Nempe. Lucian. Ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι: ac si diceret, οὐκοῦν Ἕλληνες ὑμεῖς. Bud.

Ἄρα, vel Ἄρα οὖν, aut Ἄραγε, Igitur, Ergo, interdum præpositum, interdum postpositum. Plato de Rep. 5. Ἄρα οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίνεται. Xen. O. (1, 8.) non autem Synes. ut in VV. LL. et in Comm. Bud. Κἂν ἄρα γε ἵππον τις πριάμενος μὴ ἐπίσταιτο
D κ.τ.λ. Si quis igitur, vel, Ita si quis equum emerit. Sic enim leg. in Bud. Comm., qui alibi tradit hic ἄρα adjunctam vim interrogationis habere. Idem hoc in Plut. loco, Μίαν ἄρα, Κορνηλία, Κορνηλία, τύχην εἶδες τὴν ἀμείνονα: ἄρα itidem esse vult Igitur, sed quæ indignationem includat. Idem Bud. in alio rursum Xen. loco, Οὐδ' ἄρα γε ἡ γῆ interpr. Ita ne terra quidem, vel, Nimirum ne terra quidem. Invenitur ἄρα postpositum etiam particulæ οὖν, junctæ cum ποτέ: ut Philo de Mundo, Ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, σκεπτέον, Ubinam igitur radices egerit considerandum.

¶ Ἀρά, interrogativum, cum ᾱ, non ᾰ, An, Utrum, Aristoph. (Ει. 1087.) ἆρα παύσει φενακίζων; Desinesne imponere? Sed frequentius adjunctam habet aliquam particulam. Idem Aristoph. N. ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; ubi ἆρα exp. Utrum, ἄρα autem δή.

Ἀρά γε, et Ἄρ' οὖν, pro Utrum. Ἀρά γε ponitur et pro Numquid; de qua signif. vide in Ἄρα μή. Interdum vero Ἄρ' οὖν, pro Nonne igitur? Ἀρά ποτε, Utrum tandem? Synes. ut docet Bud.

Ἄρα μὴ, Nunquid et Utrum, quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Bud. Sic et ἆρά γε exp. Nunquid in Aristoph. Π. (546.) ἆρά γε ἀποφαίνω κ.τ.λ. Sic in N. ἆρά γε αἰσθάνει κ.τ.λ. Citatur et e Theocr. ἆρά γέ πα, pro Nunquid forsitan? A

Ἄρ' οὐκ, Nonne. Interdum vero ἆρ' οὐχ οὐ pro eod. Vide exempla ap. Bud. Citatur autem e Soph. οὐκ ἆρ', inverso harum particularum ordine, itidem pro Nonne, Οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν κ.τ.λ.

Ἄρα, pro ἄρα signif. δὴ, aut etiam prorsus vacante, affertur e Soph. Τίνος ποτ' ἆρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος; Et, Ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. Sed alii in his aliisque hujusmodi ll. ἄρα scribunt, etiamsi α producatur.

“ ¶ Ἄρ, ap. poëtas i. q. ἄρα, Utique, Profecto: “ item Itaque, Igitur: sæpius particula expletiva, ut “ ἄρα quoque.”

“ Ἄρεν οὖν, pro ἄρα οὖν, Hes.”

[“Ἆρα, Gl. Nunquid? Ἆρα· Igitur. Ἆρά γε οὐ; Nonne? Ἆρα οὖν· Nempe ergo. Ἆρά ποτε· Ecquando? Ἆρά γέ τις; Quisquamne? Ἆρά τις; Et quis? B Ecquis? Quisquamne? Ἆρά τι; Ecquid? Μὴ ἄρα· Ne forte. Μήτι ἄρα; Numnam? Numquidnam? Μήτι γε ἄρα· Nempe non. Πότε ἄρα; Utrumne. Πότερον ἄρα· Utrumne. Ποῦ ἄρα; Ubinam? Quorsum? Τί ἄρα; Quid ita? Τοῦτον ἄρα; Huncne? Τοῦτο ἄρα; Idne? “Ἆρα μή; Num? An? Soph. El. 446. ἆρα μὴ δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; Οὐκ ἔστιν: Antig. 632. Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων Τῆς *μελλονύμφου, πατρὶ *λυσσαίνων πάρει; Ἄρα, Sane, Aristoph. Ἐκ. 365. Ἄρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται. Ἆρα, particula interrogandi, Θ. 1. 8. 260. 263. Ἄρα, et ἄρα, Igitur, 166. Ο. 280. Σ. 664. 839. Ἀρά γε; An? Num? Π. 546. 641.” Seager. Mss. Ἆρα, Herod. 9, 9.]

[“Ἄρα, Wakef. S. C. 2, 97. Zeun. ad Xen. K. Π. 732. ad Callim. 1, 243. Toup. Opusc. 2, 200. 269. Valck. Hippol. p. 306.; Diatr. 237. ad Il. Υ. 215. Markl. Suppl. 496. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 145, 239. Jacobs. Anth. 6, 70. Wakef. Ion. 349.; Herc. C F. 340.; Phil. 1288.; Georg. 21. Jacobs. Anth. 8, 59. Herod. 229. Heyn. Hom. 6, 278. 425. 460. 463. 484. 537. 547. 560. 574. 598. 599. 603. 606. 609. 617. 7, 48. 57. 58. 91. 148. 170. 189. 200. 235. 239. 247. 291. 309. 332. 337. 350. 357. 384. 398. 425. 450. 483. 506. 509. 528. 531. 569. 598. 630. 667. 680. 687. 692. 8, 6. 24. 60. 74. 109. 121. 146. 152. 182. 188. 223. 253. 267. 289. 310. 356. 382. 384. 460. 461. 497. 503. 514. 517. 522. 596. 655. 662. 664. 724. 755. Ἄρα, ἄρα, Leon. Tar. 67. Brunck. Aristoph. 1, 61. 272. 2, 40. 120. 199. 3, 68. 155. T. H. ad Aristoph. Π. p. 236. 317. 326. Ernest. ad Callim. 326. ad Dionys. H. 5, 203. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 21.; Heindorf. ad Lys. 15.; ad Gorg. 52. 88. Xen. Œcon. 1, 15. Zeun. ad Xen. K. Π. 78. Ammon. 23. Eran. Ph. 162. ad Charit. 267. Lennep. ad Phalar. 46. ad Lucian. 1, 398. Brunck. Antig. 1273. Porson. Præf. ad Hec. p. viii. xiii. Brunck. Œd. T. 1099. Hermann. ad Aristoph. N. p. 28. Clark. ad Il. A. 308. Valck. Phœn. p. 214. :—‘ Vulgo quidem interrogat ἆρα, ἄρα concludit argumentatio- D nem; sed hoc, affirmandi significatu positum ap. Poëtas, ubicunque versus syllabam postulat longam, ἆρα quoque scribendum, optime decernit Dorv. Vann. Cr. 227.’ (cf. ad Hippol. 141. Lips. Valck. ibid. p. 213.) Ἄρα, de ejus sede, ad Lucian. 1, 294. Valck. Hippol. p. 306, Xen. K. Π. 369. 413. ad Dionys. H. 3, 1385. Heindorf. ad Plat. Gorg. 249. Ἄ., in fine versus, Eur. Hec. 1105. Valck. Hippol. p. 217.; initio, Brunck. Aristoph. 3, 142. Xen. K. Π. 4, 6, 4. Heindorf. ad Plat. Charm. 73.; Buttmann. ad Gorg. 514. Sæpius repetitum, ad Od. P. 465. In quæstionibus, Wakef. Phil. 222. Monthly Review, Jan. 1799. p. 91. Bast Lettre 219. Ἄ., Tandem, interrogantis, Valck. Phœn., p. 513. Nimirum, Bibl. Crit. iii, 2. p. 97. Δ' ἄρ', Heyn. Hom. 6, 345. 7, 190. Ῥα, Aristoph. E. 532. Ἄρ' et ἂν conf., Porson. Med. p. 70.; γ' ἄρ' et γὰρ, Brunck. Aristoph. 2, 33. Lobeck. Aj. p. 302. Valck. Phœn. p. 271.; ἄρα et ῥα, Brunck. Apoll. R. 30. 213. Heyn. Hom. 5, 260.; ἄρα et ἅμα, 8, 432. Γ' ἄρα, ἄρα, Brunck. Aristoph. 3, 120. T' ἄρ, Heyn. Hom. 4, 11. 12. 6, 345. 7, 133. 361. 455. Il. 18, 6. T' ἄρ', γ' ἄρ', Porson. Phœn. 724. Heyn. Hom. 6, 86. Lobeck. Aj. p. 302. T' ἄρ', γὰρ, Heyn. Hom. 4, 500. (226.) 7, 425. 455. Ἄρα δή ποτε, ad Callim. 1, 186. Ἄ. δὴ, Wakef. Ion. 1188. Εἰ μὴ ἄ., Nisi forsitan, Xen. Mem. 1, 2, 8. Δ' ἄρα τε, Il. 13, 493. Εἰ ἄ. τι, Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Γὰρ — ἄρα —, Aristoph. E. 22. Ἄρ, Valck. Diatr. 118. Brunck. Aristoph. 1, 97. Heyn. Hom. 7, 435. 438. Ἄρ, ἄρ', Heyn. Hom. 4, 45. Οὐκ ἄρα, 7, 792. Usus ejus in sententiis generall., ad Dionys. H. 3, 1676.” Schæf. Mss. “ Ἦδ' ἄρα, And of course, Orph. Arg. 586. Τοίνυν ἄ., J. Poll. 152. Ἄ. δὴ, Il. H. 360. Apoll. R. 1, 898. Ἄ. δή ποτε, 2, 228. Ἄ. τε, Il. N. 493. Ξ. 18.” Wakef. Mss.]

[“Ἆρα, Xen. Mem. 1, 1, 15. ad Mœr. 263. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. Markl. Suppl. 376. Musgr. 496. Markl. ib. Meleag. li. Iphig. A. 311. 876. Markl. p. 165. 171. 286. 342. Rhes. 118. Heracl. 640. Wakef. Ion. 349. 559. El. 374. Alc. 348. 488. 783. Phil. 1253. Eum. 190. 991. Jacobs. Anth. 6, 99. Archiloch. 38. 39. Aristoph. A. 435. Archias 35. Philipp. 70. Mucius Scæv. Ep. Marc. Arg. 17. Porson. Med. p. 87. De ejus sede, Lennep. Phalar. p. 46. Poët. Gnom. 234. Brunck. Aristoph. 3, 144. Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2. Ἆ., Nonne? Soph. Phil. 976. Pro ἄρα, Theocr. 7, 105. Οὐκ ἆρ', Valck. Diatr. 206. 220. Toup. Emend. 4, 482. cf. Porson. Præf. ad Hec. p. viii. xiii. Ἆρα οὐ, ἆρ' οὐ, Schneider. ad Xen. Œcon. 19. 22. Ἆρ' οὖν οὐ, Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxi. Ἆρα μὴ, Soph. El. 446. Ἆ. εἰ, Xen. Œcon. 6, 2. Ἆ. οὖν, ἆρα οὖν, Heindorf. ad Plat. Gorg. 101. Buttm. 514. Boëckh. ad Sim. p. xxi.; in Min. 145. T' ἆρα, Lobeck. Aj. p. 302. Τίνος ἆ.; Jacobs. Anth. 12, 144. Γ' ἆ., γ' ἆ., Porson. Phœn. 1366. Lobeck. Aj. l. c.” Schæf. Mss. “ Ἆ., ad finem sententiæ, Max. Tyr. 128. Joseph. 253, 6. Ἆρ' ἦ, vel ἦ ἆρα, interrog., Liban. 21.” Wakef. Mss.]

ἈΡΑ, ἡ, Precatio, Preces. Vel, Supplices preces. Od. Δ. (767.) θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς, ubi Eust. εὐχὴν signif. existimat. Il. O. (599.) Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν Πᾶσαν ἐπικρήνειε, i. e. τὴν ἱκετείαν, inquit idem Eust. Sed et Herod. 6, (63.) ita usum hac voce comperio, Ἀρίστωνι ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. Sic autem et plur. ἀραὶ, ut Lat. Preces, et alio nomine Græco in prosa usitato εὐχαί: ut ἀράων ἀΐων, Il. O. (378.) et ἀράων ἀΐουσα, Ψ. (199.) Et Hesiod. Ἔργ. (2, 344.) Οὐ γάρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς. Est autem supra ἀρὴ Ion. pro ἀρά.

Ἀρὰ, Imprecatio, Diræ. Cui signif. primum locum non dedi, ut vulgo solet, quod habeatur ap. Hom. posteros potius quam ap. ipsum Hom. Æschin. (69.) Καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο. Γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ, εἴ τις τάδε, φησὶ, παραβαίνοι, ἐναγὴς ἔστω Ἀπόλλωνος. Idem (71.) Εἴρξεται τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐναγὴς ἔσται καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, Ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω. Dicitur ἔνοχος εἶναι τῇ ἀρᾷ vel ἐνέχεσθαι, Qui diris imprecationibus devotus est, ob idque detestandus; ut docet Bud. Æschinem afferens l. c. E Plut. Solone citatur, Ἀρὰς ποιεῖσθαι κατὰ τοῦ ἐξάγοντος. Et ex Ejusd. Theseo, Ἀρὰς θέμενος κατὰ σοῦ. Et e Camillo, Ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας, Civibus mala imprecatus. Legimus vero ap. Eund. Amat. Narrat. Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένων, pro κατὰ Λακεδαιμονίων. Dicitur et ἐπαρᾶσθαι ἀράς et ἐπαρᾶσθαί τινι τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς: item ἐπαρᾶσθαι δεινὰς καὶ φρικώδεις ἀράς, ap. Appian. Parthico, Ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, δεινούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν καὶ ὀνομάζων.

Ἀρὰ, Noxa, Damnum, Od. P. (538.) ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. At Il. Ω. (67.) copulat ἀρὴν et λοιγὸν, itidem cum ἀμῦναι, et Σ. (100.) dicit ἀρῆς ἀλκτῆρα.

[“ Ἀρὰ, Valck. Phœn. p. 26. Thom. M. 108. Græv. ad Hes. 596. Wolf. ad 119. ad Il. Ξ. 485. Od. X. 208. Abresch. Æsch. 2, 132. Jacobs. Anth. 8, 26. 298. Pausan. 379. Aristoph. Fr. 276. Heyn. Hom. 6, 332. 613. 656. 7, 97. 442. 508. 8, 133. Conf. cum εὐχῇ, Porson. Phœn. 68. De quant., Pauw. Præf. ad Phrynich. Ecl. Ἀ. κατά τινος, Toup. Opusc. 1, 21. Eur. Hippol. p. 2. Valck. ; ad Herod. 614.

'Αραὶ, Stanl. Eum. 420. Ἧκεν ἀρὰς, Eur. Phœn. 1373. 'Αρὰς ἐπισπεῖραι, ad Eran. Ph. 158." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αρὰ, ἡ κατάρα· Execratio, Maledictio. 'Αραί· Diræ.]

"Εναρος, ὁ, ἡ, Diris devotus, ἔνοχος et ἐπικατάρατος ab Hes. exp. Sed repono ap. eum ἀρᾷ ἔνοχος.

'Αραῖος, (αία, αῖον,) Imprecationibus diris devotus, ut accipi dicit Bud. a Soph. Antig. (867.) πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος "Αδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι. Ubi Schol. exp. ἐπικατάρατος. Observandum est autem ἀραῖος fem. etiam ibi poni. Citatur et ex Eur. (Hel. 701.) in VV. LL. Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος: qui versus ibi exp. Utinam liceret hominibus deos execrari; cum contra dicendum fuerit, sequendo illam τοῦ ἀραῖος exp., Utinam liceret diis homines execrari. || Sed ἀραῖος act. etiam sumitur pro Eo, qui imprecatur, et diris devovet: ut Soph. Tr. (1202.) εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. Plane enim rejicio hic Schol. exp. ἐπάρατος. Accipitur autem active ἀραῖος in h. l. quoque, qui in VV. LL. affertur, σοῖς ἀραῖα δώμασι γενήσομαι. || 'Αραῖος, Noxius, ut ἀρὰν signif. etiam Noxam dixi; nam ἀραίας pro βλαβερὰς a Soph. poni auctor est Hes. At Etym. ἀραιότερος exp. βαρύτερος: addens, ἀραῖος, ἀτυχὴς, ἄθλιος. [Ζεὺς 'Αραῖος, i. q. 'Ικέσιος, Soph. Phil. 1182. Active, Eur. Hippol. 1426. Passive, Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις, Med. 610. Ad Plat. de LL. 11. p. 159. " Soph. Œd. T. 276. "Ωσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 2, 179. Valck. Hippol. p. 316. Musgr. 1415. Iph. T. 778. et Musgr. Wakef. Trach. 1202. Phil. 1182. Brunck. Soph. 3, 501. Boëckh. in Plat. Min. 191. Heyn. Hom. 7, 169." Schæf. Mss. " Imprecans, Æsch. S. c. T. 905." Wakef. Mss.]

¶ 'Αράομαι, ήσομαι, Precor, Vota facio. Il. A. (35.) Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς 'Απόλλωνι ἄνακτι. Ibid. (351.) Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Z. (115.) Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας. Cum infin., ap. Eund. ubi exp. etiam Optare, Od. T. (533.) Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Σ. (212.) Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. At Soph. jungens itidem infinitivo, addidit et dat. θεοῖς, scribens, ἥ σε πολλάκις Θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. Apud Herod. cum accus. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. || 'Αρῶμαι, Imprecor; ut ἀρᾶσθαι ἀρὰς, Eur. (Phœn. 67.) Imprecari diras. Od. B. (135.) ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ' 'Ερινῦς Οἴκου ἀπερχομένη. Quod minus usitate dicetur Imprecabitur Erinnyas, pro Precabitur et invocabit adversus me. Eust. tradit ἐπιθεάζειν hoc sensu dictum fuisse. Demosth. 'Αρώμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ. ['Αράω τὰς ὁδοὺς, Tab. Heracl. 223. Glossæ: 'Αρῶμαι· Imprecor, Execror.]

" || 'Αρασάμεναι, Hes. exp. non solum ποιοῦσαι ἀρὰς, " sed etiam ἀλειψάμεναι." [" 'Αράομαι, Valck. Phœn. p. 26. Jacobs. Anth. 8, 298. 12, 243. Villois. ad Long. 294. Heyn. Hom. 5, 340. 7, 507. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Toup. Opusc. 1, 53. De aor. 1., Heyn. Hom. 4, 97." Schæf. Mss. " Oppian. C. 3, 225." Wakef. Mss.]

" 'Αράω, άσω, Juro; Ligo. Hes. enim ἀράσαι af- " fert pro ὀμόσαι et δῆσαι. At ἀράομαι diversas ab " his signiff. habet, ut supra docui."

'Αρημένος, Læsus, Damnum passus. Od. I. (403.) Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας; i. e. βεβλαμμένος: ut exp. ab ipso etiam Eust., in qua signif., licet ipse hoc non addat, necesse fuerit ab ἀράομαι deducere, quod sit ab ἀρὰ signif. βλάβην, non autem ab illa signif. ἀρᾶς, qua pro εὐχὴ ponitur. Hesychio autem ἀρημένος confuse est βεβλαμμένος et εὐχόμενος. Quod autem de ἀρημένος Hom. l. c. idem et de ἀρημένος in Od. Σ. (53.) dicendum censeo, "Ανδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον. At in Il. Z. 2. "Υπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος alia etiam affertur exp., et quidem multo, meo quidem judicio, aptior: videlicet κεκρατημένος: sed ita ut ἁρημένος scribatur, cum a habente spiritum asperum. Existimo autem de hoc ipso loco intelligi debere, quæ ab Etym. scribuntur, sc., 'Αρημένον, τὸ κατειλημμένον καὶ παραπεποδισμένον: deinde dicit, Fortasse ab ἀρηρέναι: nequaquam enim ab ἀρὰ deductum esse. Quibus hæc adduntur, nullo tamen vinculo cum præcedentibus juncta, αἱρῶ, αἱρήσω, ἥρημαι, καὶ ἁρημένον. Intellexit

A autem, ut opinor, si cui non placeat illa derivatio ab ἀρηρέναι, ut certe nullo modo mihi placet, posse hanc alteram sequi ab αἱρῶ. Sed secundum hanc deductionem male ap. eum ἀρημένον cum spiritu tenui scriptum est. Ceterum in illo loco δύῃ ἀρημένον, scribi etiam ἀρήμενον cum accentu in antepen., ut ἀκαχήμενον, tradit Eust. [" Ad Od. 6. 2. 9. 403. 11, 135. Heyn. Hom. 6, 25. 333." Schæf. Mss.]

" 'Αῤῥημένος, Læsus, VV. LL. Suid. habet unico ρ " scriptum ἀρημένος, quod itidem exp. βεβλαμμένος."

" 'Αράσιμος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ * καταράσιμος, Dete- " stabilis."

'Αρητὴρ, ῆρος, ὁ, ad verbum Precator, Sacerdos. Il. A. (11.) Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα 'Ατρείδης. In hoc autem vocabulo manifestam Etym. futilitatem perspicere operæ pretium est; ut eum ejusdem in aliis etiam multis, quæ nobis minus perspecta esse possunt, suspectum habeamus. Nam, cum ἀρητὴρ verbale esse τοῦ ἀρῶμαι luce clarius sit, ut si a Precor deducamus Precator, ille tamen quasi plane

B nescius in quam se partem vertere debeat, scribit, 'Αρητὴρ, ἱερεὺς, vel παρὰ τὰς ἀρὰς ἃς ποιεῖ, vel παρὰ τὸ αἴρειν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος, vel παρὰ τὸ ἀρέσκειν θεῷ, vel παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρᾷς, ἀράσω, ἀρατὴρ et ἀρητὴρ Ion. ET 'Αρήτειρα, ἡ, Sacerdos, femina, in poëmatio, quod antiquo Musæo falso tribuitur. ['Αρητὴρ, Il. E. 78. " Clark. ad Il. A. l. c. Tyrwhitt. ad Aristot. 177. Paul. Sil. 30. Heyn. Hom. 4, 13. 'Αρήτειρα, Valck. Animadv. ad Ammon. 86." Schæf. Mss. " Musæus 68. Callim." Wakef. Mss.]

" 'Αρατήριον, τὸ, Laus, ab ἀρὰ, quod est Impre- " catio, VV. LL. sed nescio qua auctoritate." [Plut. Theseo 34. Hesychio ἀρητήριον, Etym. M. * ἀρατήσιον. " 'Αρητήριον, Valck. Phœn. p. 642." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρατικὸς, (ἡ, ὸν,) Laërt. ap. Suid. v. 'Αξίωμα, 7, 66. Philo 3, 62." Kall. Mss.]

'Αρητὸς, (ἡ, ὸν,) Precibus expetitus. Item, Ejusmodi quem deprecari debeamus. Item, Diris devotus. Nonnunquam et Perniciosus. Vide Eust. Pro Perniciosus, i. e. βλαβερὸς, citatur etiam e Soph.

C [Ant. 972. Il. P. 37. Ω. 741. Quint. Sm. 11, 120. μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός. Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 8, 298. Ernest. ad Il. P. l. c." Schæf. Mss. * " 'Αρητῶς, Supplicando, Schol. Od. H. 54." Wakef. Mss.]

[* " "Αρατος, (Nomen pr.,) Jacobs. Anth. 8, 297. 10, 49. * 'Αράτειον, 12, 203." Schæf. Mss.]

" 'Απάρατος, (ὁ, ἡ,) Execrabilis, Execrandus, vel " Deprecandus, ἀπευκτος, e Plut. Apophth. Ab Hes. " exp. non modo ἀπευκτος, sed et ἀπέραντος." [" Ad Plut. Mor. 1, 959. ad Eur. Hel. 54." Schæf. Mss.]

Δημάρητος s. Δημάρατος, ὁ, (ἡ,) Populi votis expetitus. Id nomen Aristo Lacedæmoniorum rex filio suo indidit, ut narrat Herod. 6, (63.) quia Πανδημεὶ Σπαρτιῆται 'Αρίστωνι ——ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. [" Valck. Adoniaz. p. 261. Herod. 466." Schæf. Mss.]

" Παραρητὸς, (ἡ, ὸν,) e Cyrillo affertur pro Cui sup- " plicatur."

Πολυάρητος, ὁ, (ἡ,) Multis precibus expetitus, Multis

D votis exoptatus; ut Od. Z. (280.) "Η τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν, Οὐρανόθεν καταβὰς, i. e. πολύευκτος. [T. 404. In prosa dicitur πολυάρατος, Damascius ap. Suid. v. Χρηματισμός.] " Πολυάῤῥητος, qui- " dam scribunt pro πολυάρητος: male; nec enim ge- " minatione hic opus est, cum α longum sit." [" Heyn. Hom. 7, 295. Heindorf. ad Plat. Theæt. 361. Ruhnk. H. in Cer. 220. Mitsch. 174. Valck. Adoniaz. p. 261. Ilgen. Hymn. 539." Schæf. Mss.]

[* Σουνιάρατος, ὁ, ἡ, Ποσειδῶν, Aristoph. I. 560. cf. Q. 868. * Σουνιέρακος. " Musgr. Cycl. 292. Kuster. Aristoph. 69. 110." Schæf. Mss.]

" Δωσιάραις, Hesychio κακὰ διδούσαις, Mala s. Dira " dantibus, Malorum s. Dirorum datricibus."

" 'Αρατειχεύειν, Hesychio καταρᾶσθαι, addens ta- " men a quibusdam exp. στρατεύεσθαι."

'Αναράομαι, άσομαι, Imprecationem aut Votum factum revoco: ἀναρᾶσθαι citat e Callisth. Suidas, et exp. διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. [" Valck. Hippol. p. 259.; ad Herod. 647." Schæf. Mss.]

[* " 'Εναράομαι, Acta S. Philoromi 159. Combef."

Boissonad. Mss.] A

Ἐξαράομαι, άσομαι. Ἐξαράσασθαι, inquit Suid., est Vota persolvere, h. e. vota quæ in templorum fundationibus fieri solent. [Æsch. c. Ctes. 508. " Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἐπαρὰ, ἡ, Imprecatio, Execratio, κατάρα, accipiturque in malam partem, ut apparet ex Il. I. (454.) nam, cum dixisset, Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς, mox (456.) addit, θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. [Diræ Tejorum p. 98. " Koen. ad Greg. 103. Tyrwh. ad Orph. 33. Heyn. Hom. 5, 627." Schæf. Mss.]

Ἐπαράομαι, άσομαι, Imprecor. Construitur cum dat. pers. et accus. rei; ut Appian. Parth. Ὁ δὲ Ἀτήϊος προσδραμὼν ἐπὶ τὴν πύλην, ἔθηκεν ἐσχαρίδα καιομένην ἐπὶ τὴν πύλην· καὶ τοῦ Κράσσου γενομένου κατ' αὐτὸν, ἐπιθυμιῶν καὶ καταοπένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, δεινούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æschin. (67.) Ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν: et Ἐπαρησάμενος Πέρσῃσι πολλά. [Demosth. 275. Τί οὖν ταῦτα ἐπήραμαι; 1348. Ἐπαρασάμενος ἃ οὔτε ἐγένετο, οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσεν οὐδενὸς πώποτ' ἀνθρώπων. Glossæ: Ἐπαράομαι· Insecro, Incapito. " Valck. Phœn. p. 24. 26. ad Herod. 429. 647. Brunck. Œd. C. 1375. Thom. M. 533. Luzac. Exerc. 179. 186." Schæf. Mss.]

Ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ, Execrabilis. Phocyl. (13, 16.) Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἕληται.

Ἐπάρατος, ὁ, ἡ, Execrabilis, Diris devotus. Thuc. 2, (17.) Τό, τε Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν. Æschin. c. Ctes. Καὶ λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος. Hinc et superlat. ἐπαρατώτατος ap. Synes. Budæus Comm. scribit idem signif. ἐναγὴς, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾷ ἐνεχόμενος vel ἔνοχος, et quo Paul. (1 Cor. 16, 22.) utitur ἀνάθεμα, et μιάστωρ, quod poëtæ sibi vendicant. [Gl. Ἐπάρατος· Execrabilis, Dirus. " Heyn. Hom. 8, 746. ad Plut. Mor. 1, 959." Schæf. Mss.]

[* Προσεπαράομαι, Insuper imprecor. " Suid. v. Ἀδριανὸς, et Ἐξώλεια." Wakef. Mss.] C

Κατάρα, ἡ, Imprecatio, Execratio. Plut. de Frat. Amor. Ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινὸς κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Sic ap. Herod. κατάρας ποιεῖσθαι, ut ἀρὴν ἐποιήσαντο idem ipse auctor dixit, contrario tamen sensu. [Gl. Κατάρα· Execratio, Devotio. Κατάραι· Diræ. " Valck. Phœn. p. 24. 26. Wessel. Diod. S. 1, 54. Tyrwh. ad Orph. 33. Wakef. S. C. 5, 144. Pausan. 378." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτοκατάρα, (ἡ,) Greg. Naz. ap. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 477." Kall. Mss.]

Καταράομαι, άσομαι, Execror, Diris devoveo, Imprecor. Reperiturque interdum sine casu, ut ap. Aristoph. Σ. (614.) καὶ μή με δεήσῃ Εἰς σε βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει, Καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας. Interdum cum dat. personæ solo, ut ap. Eund. N. (871.) καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; Interdum cum dat. personæ et accus. rei, sicut præcedens ἐπαράομαι: Anthol. (Lucill. 39.) Ἦν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταράσῃ Τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, Ne impreceris. Interdum cum accus. rei aut personæ solo; ut καταρᾶσθαι τὴν στάσιν ap. Aristidem. Matth. 5, (44.) Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. || Καταράομαι quoque in pass. signif. reperitur: unde illud Matth. 25, (41.) Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. [Gl. Καταρώμεθα· Execramur. Κατηράσαντο· Devovissent. Καταρῶμαι· Execror, Insecror, Imprecor. " Xen. K. A. 7, 7, 28. Ἀκούσας ταῦτα ὁ Σεύθης κατηράσατο τῷ αἰτίῳ τοῦ μὴ πάλαι ἀποδεδόσθαι τὸν μισθόν." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 8, 707.; ad Apollod. 125. Anton. Lib. 16. Verh. Valck. Phœn. p. 26.; ad Eran. Ph. 158. ad Xen. Eph. 202. ad Herod. 362. 614. Diod. S. 1, 293. Charit. 520. Aristoph. A. 816. et Brunck. Sequ. inf., Heyn. Hom. 5, 627. Cum dat., Gernhard. ad Cic. Off. 285. Cum acc., ad Plut. 5, 80. Hutt. De constr., 6, 179. Hutt." Schæf. Mss. " Perf. κεκατήραμαι, LXX. Interprr." Wakef. Mss.] D

[* Κατάρασις, ἡ, Maledictio, Ipsa execratio. " LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

[* Καταράσιμος, ὁ, ἡ, Execrabilis. " Moschop. π. Σχεδ. 146." Boissonad. Mss. Suidæ ἀράσιμος, ὁ καταράσιμος.]

Κατάρατος, (ὁ, ἡ,) Diris devotus, Execratione dignus, κατάρας ἄξιος. Demosth. (322.) Οὐχὶ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς παρέδωκα ἐγὼ τὴν ἐς ὑμᾶς εὔνοιαν, Sceleratissimos homines, Bud. Comm. 453. vide Ἐπάρατος. [Gl. Κατάρατος· Execrabilis, Devotus, Derectarius, Sceleratus. " Ad Mœr. 170." Schæf. Mss.]

Δημοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) A populo diris devotus, Populo execrabilis et invisus. Citatur e Naz.

Ἐπικατάρατος, ὁ, ἡ, Execrabilis: ut Jo. 7, (49.) Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γιγνώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσιν. Vide Ἐπάρατος. [Gl. Ἐπικατάρατος· Maledictus. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Θεοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) Athan. 2, 309." Kall. Mss.]

[* " Λαοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) Symm. Prov. 11, 26." Kall. Mss.]

[* Παγκατάρατος, ὁ, ἡ, Omnino execrandus. Aristoph. Λ. 588. " Brunck. Aristoph. 1, 14." Schæf. Mss.]

[* " Τρικατάρατος, (ὁ, ἡ,) Acta Jun. Bacchi 114. Combef." Boissonad. Mss.]

¶ Ἀρειὰ, ἡ, et ap. poëtas Ion. etiam Ἀρειὴ, Comminatio, Minæ, Verba minacia, et quibus etiam alicui imprecamur. Unde Il. Υ. (109.) λευγαλέα ἔπη et ἀρειὴ copulantur. At P. (431.) μειλιχίοις sc. ἔπεσι ἀρειὴ opponitur, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. Ubi Eust. Ἀρειὴν δὲ λέγει τὴν ἀρὰν, ἤτοι ἀπειλήν. Et addit, Ἀντίκειται δὲ τῇ ἀρειῇ πάντως οἱ μειλίχιοι λόγοι. Idem ibid., sicut et aliquot aliis Il., fieri hanc vocem ab ἀρὰ per pleonasm. diphthongi ει scribit. Apud Hes. autem legimus ἀρειὴ exp. non solum ἀπειλὴ, sed etiam βλάβη. Idem vero et plur. ἀρειὰς habet exp. ἀπειλάς. Sed in vulg. editt. legitur ἀρείας cum accentu in penult., sicut et in ἀρείας, quod exp. πώλους Περσικάς. [" Heyn. Hom. 7, 355. 8, 33. 178." Schæf. Mss.]

Ἀρειάω, pro ἀπειλῶ, Minor, Etym.

" Ἀραρημένος, pro ἠρημένος, ab ἀριῶ dicitur Attica loco augmenti reduplicatione duarum initialium præsentis literarum: ἀριῶ autem per systolen pro ἀρειῶ, e nom. ἀρειή. Ita Etym., sed non exp." [Vide Sylb.]

" ἘΠΗΡΕΙΑ, ἡ, Damnum, quod per vim s. violentiam alicui infertur, Injuria, Contumelia. Suid. exp. βλάβην ap. Thuc. 1, (26.) Τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς: ubi tamen κατ' ἐπήρειαν videtur signif. Per contumeliam. Subjungit autem et alios ejusd. scriptoris locos, additque de bello proprie dici, et esse πολεμικὴν καταδρομήν: utpote a nom. Ἄρης derivatum. Unde quidam Insultum bellicum interpr. Demosth. (229.) Ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει, καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, καὶ προπηλακισμὸν ὁμοῦ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. In alio quodam ejus loco Bud. vertit Calumniam. Ut autem existimem ἐπήρεια proprie dici de Damno, quod infertur ab eo, qui est superior, ut in bello fit, in causa est quod ἐπήρεια δαίμονος in plerisque legitur. Lucian. (1, 724.) Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν. Philostr. in quadam Ep. Ταῦτα δὲ εἴα διὰ τὸ ἑκούσιον ἀνοίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπηρείᾳ δαίμονος γενόμενα." [" Xen. Mem. 3, 5, 17. Bergler. ad Alciphr. 16. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. ad Herod. 442. ad Diod. S. 1, 491." Schæf. Mss. " Odium, Joseph. 729. Plur., Manetho 4, 331." Wakef. Mss.]

" Ἐπηρεάζω, Damno afficio, Incommodo alicui, Molestiam exhibeo, Negotium facesso, Vexo. A Bud. redditur Incommodo, necnon Offendo, ap. Lucian. A Demosth. autem sæpe accipi testatur pro Molestus sum alicui. Apud quem tamen reddit Obtrectare, in Mid. Ἡ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, Aut ejus actiones a munificentia manantes obtrectans. Schol. Thuc. ἐπηρεάζοι exp. βλάπτοι, in h. l. Καὶ παρήγγειλε παραφυλάσσειν μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐνὼν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. Redditur etiam Injuria afficio, Injuriam infero. Atque adeo invenitur alicubi junctum cum ὑβρίζω, et quidem ap. Demosth. quoque. Ab eod. cum προπηλακίζω quoque copulatur. Apud Plut.

" autem legimus, Δι' ὕβριν καὶ περιφρόνησιν ἐπηρεά- " ζων. Apud Eund. Fabio, Αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ, " καὶ καταρτριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, Ipsum sibimet " detrimento fore. ‖ Ἐπηρεάζομαι, Damno afficior, " Calumnias et negotia facessita patior, ut Bud. vertit " in Demosth. in Mid. Ἐπηρεαζομένῳ μοι καὶ ὑβριζο- " μένῳ. Et in isto, Μηδὲ πάντες ἐπηρεάζεσθε χορη- " γοῦντες." [Herod. 6, 9. Τάδε σφι λέγετε ἐπηρεάζοντες. Antipho 713. Wyttenb. ad Plut. 6, 860. " Ind. Xen. Mem. Ruhnk. ad 232. ad Lucian. 1, 264. ad Herod. 442. T. H. ad Aristoph. Π. p. 297. Argum. Aristoph. N. Diod. S. 2, 608. ad Lucian. 3, 266." Schæf. Mss.]

" Ἐπηρεασμὸς, ὁ, Vexatio, Molestiæ exhibitio; aut " etiam Obtrectatio: ut ἐπηρεάζω poni nonnunquam " pro Obtrecto, dictum est. Ab eod. illo v. Ἐπη- " ρεάζομαι sunt alia duo VERBALIA compp. Ἀνεπη- " ρέαστος et Εὐεπηρέαστος, Damnis s. Injuriis obnoxius, " Cui facile noceri potest. Gal. Meth. 2. Εὐεπηρέ- " αστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, Causarum externarum " injuriis obnoxius, Expositus injuriis, quæ e causis " externis proveniunt. Chrys. σῶμα εὐεπηρέαστον " appellavit Corpus humanum, utpote tot injuriis " morbisque obnoxium. Illud autem Ἀνεπηρέαστος " exp. infra." [" Diod. S. 2, 446." Schæf. Mss.]

" Ἐπηρεαστικὸς, (ὁ, ἡ,) Qui ad exhibendam mo- " lestiam s. ad facessendum negotium propensus est, " Qui lubenter negotium facessit, Vexator. Reddi- " tur etiam Injuriosus: item Calumniosus. Itidem- " que ADVERB. Ἐπηρεαστικῶς, Injuriose, Calumniose. " Sed Calumniosus et Calumniose, parum Latina sunt " fortasse: ac pro illo malim Calumniator; pro hoc " autem, Per calumniam." [" Gal. 1, 353, 41. Ἐπη- ρεαστικὸς, Stob. E. P. 12." Wakef. Mss.]

" Ἀνεπηρέαστος, (ὁ, ἡ,) Nullis affectus injuriis s. " contumeliis, vel etiam Nullis injuriis et contumeliis " obnoxius." [Euseb. V. C. 546=373. Πάντων λει- τουργημάτων ἀνεπηρεάστου διατελεῖν. Joseph. A. J. 15, 11, 1. "Diod. S. 2, 643." Schæf. Mss. "Nicet. Schol. in Greg. Naz. 65. Matth." Boissonad. Mss. * " Ἀν- επηρεάστως, Joseph. A. J. 16, 2. fin." Wakef. Mss.]

[" Εὐεπηρέαστος, (ὁ, ἡ,) Cui facile noceri potest, Qui facile lædi aut damnum accipere potest. Ἀπὸ τῶν μικροτάτων, ἀπὸ τῶν εὐεπηρεαστοτάτων ἀρχόμενος, ἀπὸ χύτρας, ἀπὸ ποτηρίου, 4, 1, 111." Ind. in Epict.]

[* Ἐνεπηρεάζω, Insulto, Vexo, Calumnior. * Προσ- επηρεάζω, Addo contumeliam, injuriam, damnum, Dio Cass. 682.]

" ΑΡΑΚΟΣ, ὁ, in Leguminum censu ponitur a " Gal. de Alim. Fac. 1, 17. Ibi enim, cum ὄσπρια no- " minari dixisset ἐκεῖνα τῶν Δημητρίων σπερμάτων, ἐξ " ὧν ἄρτος οὐ γίνεται, has eorum species enumerat, " κυάμους, πισοὺς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, ὄρυζαν, " ὀρόβους, λαθύρους, ἀράκους, ὤχρους, * φασήλους, τῆλιν, " φακῆν. Cap. autem 27. quod Περὶ Ἀράκων inscripsit, " docet σπέρμα hoc esse παραπλήσιον τῷ τῶν λαθύρων: " imo esse qui putent ipsum non esse diversum et " aliud ab illo, cum usum et vim habeat eand., quam " οἱ λάθυροι, nisi quod durius sit et coctu difficilius, " ideoque et in ventriculo concoquatur ægrius. Ibid. " annotat, ap. Aristoph. in Holcadibus et alibi per κ " efferri: sua autem ætate ἄραχον per χ vocatum " fuisse ἄγριόν τι καὶ στρογγύλον καὶ σκληρὸν, ὀρόβου " μικρότερον, ἐν τοῖς Δημητρίοις καρποῖς εὑρισκόμενον: " huncque ἄραχον ῥίπτεσθαι ἐκλεγόμενον, ὥσπερ καὶ " τὸν πελεκῖνον. Theophr. quoque H. P. 8, 8. ἄρα- " κον dici scribit τὸ ἐν τοῖς φακοῖς γινόμενον τραχὺ καὶ " σκληρόν. Vide et Ἀραχίδνα. ‖ Ἄρακος Tyrrhenorum " dialecto dicitur ὁ ἱέραξ, Accipiter, teste Hes. Ab " Ἄρακος porro sunt DEMIN. Ἀράκιον, (τὸ,) ET Ἀ- " ρακίσκος, (ὁ,) NECNON Ἀρακὶς, (ἡ.) Quæ omnia " ap. Gal. leguntur. Is enim in Hippocr. suo Lex. " ἀρακίδας vocari scribit πυρίνους ἀρακίσκους: intelli- " gens, arbitror, semina aliqua quæ ἀράκων specie " tritico innascuntur, ut vicia et similia. Et l. 7. " τῶν κ. Τόπ. dicit, Δίδου ἡλίκον ἀράκιον εἰς κοίτην, " Araci magnitudine da cubitum ituris: pro quo ap. " P. Ægin. legimus, Δίδου ἄρακι ἴσον εἰς κοίτην: quod " ἄρακι, si mendo caret, est a NOM. Ἄραξ, signif. i. q. " ἄρακος." " Ἀρακίδας, Gal. (l. c.) esse dicit πυρίνους " ἀρακίσκους, s., ut quidam Codd. habent, εἶδος ὀσπρί- " ου, Speciem leguminis. Ἄρακος certe, e quo ἀρα- " κὶς hoc demin. forma factum est, Legumen est." [" Ἄρακος, i. q. ἱέραξ, Koen. ad Greg. 279. Aristoph. Fr. 260. Ἄραξ, Koen. l. c. * Ἀράκυνθος, Heyn. ad Virg. Bucol. 41." Schæf. Mss. " Ἄραξ, i. q. ἄρακος, Clem. Alex. 338." Wakef. Mss.]

" Ἀραχίδνα, ἡ, Planta quædam e genere τῶν ἀμφι- " κάρπων, sub terra spargens duo radicum genera: " unum, crassum et in profundum descendens: alte- " rum vero, tenue et per summa multipliciter sese " diffundens, in quo fructus nascitur: foliis autem " caret nec quidquam supra terram emittit; ut The- " ophr. docet, H. P. 1, 1. 11. Unde Plin. 21, 15. " Aracidna quidem, inquit, et Aracos, cum habeant " radices ramosas et multiplices, nec folium nec her- " bam aut quidquam aliud supra terram habent. Ubi " miretur aliquis cur Aracos dixerit, cum Theophr. " non τοῦ ἀράκου, sed τοῦ ἀρακοειδοῦς mentionem " faciat; dicit enim 1, 11. Τῆς ἀραχίδνης καὶ τοῦ " ὁμοίου τῷ ἀράκῳ, Arachidnæ et ejus quod araco " simile est. Atque adeo aracus legumen est non " sub terra nascens, sed supra terram, folia etiam su- " pra terram emittens contra quam ἡ ἀραχίδνα. Ἀ- " ραχίδνα tamen hæc ab ἄρακος denominata videtur " ob similitudinem aliquam, seminis fortasse: ideo- " que per κ, quam per χ scribere malim, ut ap. Plin. " quoque l. c. habetur non Arachidna, sed Aracidna." [Ut ἔχις ἔχιδνα, sic ἄρακος, ἄραχος ἀραχίδνα.]

" Ἀράκη s. Ἀράκτη, Hesychio φιάλη, Phiala."

[* Ἀρακὶς, Athen. 12, 24. Æolice pro φιάλη.]

* " Ἀρακτὸν, Atramenti sutorii species quædam. Di- " osc. enim 5, 114. tradit, Τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηθου- " μένων ὑγρῶν εἴς τινας ὑπονόμους συνιστάμενον χάλ- " κανθον, ideoque nominatum σταλακτικὸν, a Peteesio " vocari πινάριον, ab aliis πηκτὸν, ἑφθὸν, ἀρακτὸν, " * λογχωτόν." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" ΑΡΑΡΙΖΕΙΝ, Athenienses ἐπὶ κυνῶν dicunt, ἀπὸ " τῆς ἂρ φωνῆς, inquit Ammon. v. Φωνεῖν, subjungens, " παρ' ἡμῖν δ' ὑλακτεῖν λέγεται, innuensque idem hæc " valere. Qua in re ei non assentior; dicoque ἀρα- " ρίζειν s. ἀράζειν, ut J. Poll. habet, proprie canes " dici, cum irritati τὸ ἂρ φωνοῦσιν, at vero ὑλακτεῖν, " cum latrant, illudque fieri ore clauso et lingua vi- " brata, hoc autem, aperto ore et plenam palato vo- " cem effundente." [" Ammon. 145. Valck. Animadv. 232." Schæf. Mss.]

" Ἀράζειν, ET Ῥύζειν, canum propria vox, diversa " autem a latratu et clangore." [J. Poll. 5, 86. Philo J. 1, 694. Ἀῤῥάζω, Dionys. H. Epitome 16, 5. Ælian. H. A. 5, 51. " Ἀράζω, Zeun. ad Xen. K. Π. 64. Segaar. in Daniel. 43. Valck. ad Ammon. 232. * Καταῤῥάζω, Heyn. Hom. 6, 170." Schæf. Mss.]

" ΑΡΑΨ, αβὸς, ὁ, ἡ, Arabs, et plur. Ἄραβες, Ara- " bes, Populi nomen, quorum ἡ χώρα DICITUR Ἀρα- " βία, possessiva forma pro Ἀραβία χώρα s. Ἀραβία " γῆ. Est enim Ἀραβία fem. generis nomen e MASCU- " LINO Ἀράβιος, quod possessivum est et signif. τὸν " τῶν Ἀράβων s. τὸν παρὰ Ἄραψι, ut, cum Athen. " (145.) dicit στρουθοὶ οἱ Ἀράβιοι pro Struthiones, qui " ap. Arabas proveniunt, s. Struthiones Arabici; nam " ET Ἀραβικὸς dicitur alia forma possessiva: unde ap. " Steph. B. Ἀραβικὴ θάλασσα. Itidemque ap. Plin. " non solum Arabicum mare, sed etiam Arabicæ " alites, Arabicæ arbores lanigeræ, Arabica resina, " Arabicæ gemmæ, Arabicum linum. At Ἀράβιος " αὐλητὴς, proverbialiter dictum ἐπὶ τῶν ἀπαύστως " διαλεγομένων, ab Arabio et barbaro mancipiorum " genere, quod tibiis inflatis Δραχμῆς μὲν ηὔλει, τετ- " τάρων δ' ἔπαυετο, teste Steph. B. Hes. et Suida; qui " et ipse dicit Græcos olim usos ad tibiarum cantum " mancipiis Arabicis et barbaris, quæ, cum semel in- " cepissent inflare tibias, nonnisi jussa vel coacta de- " sisterent. Eodemque sensu Cantharum dixisse, κι- " θαρῳδὸν ἐξηγείρατε Ἀράβιον: et Menandrum, Ἀρά- " βιον ἂρ ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν. Sed et ἄγγελον Ἀρά- " βιον dici ἐπὶ τοῦ ἀκαταπαύστου, innuunt iidem, qui " nimirum a loquendo desistere nequeat. Apud Suid. " rursum οἱ Ἀράβιοι pro οἱ Ἄραβες, Arabii, s. Ara-

"bes, Gens Arabica: οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολλῇ τῶν ἄλλων διαφέρουσι. Poëtæ metri causa geminato ρ DICUNT Ἀῤῥαβία, ET Ἀῤῥάβιος, ET Ἀῤῥαβικός: ut Dionys. P. Ἀῤῥαβίου κόλπου μύχατον ῥόον, ὅστε μεσηγὺ Εἰλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς. Et rursum, Ἀῤῥαβικοῦ κόλποιο καὶ Αἰγύπτοιο μεσηγύ: quanquam et simpl. ρ eadem reperiantur scripta in quibusdam Codd. tam Mss. quam impressis. Rursum ab Arabibus derivata et alia duo possessiva fem. tantum generis, NIMIRUM Ἀραβὶς ET Ἀράβισσα, valentia i. q. Ἀραβικὴ s. Ἀραβία: quæ enim Ἀραβικὴ πνοὴ dicitur, eadem et Ἀραβὶς, nimirum ἡ τυφωνικὴ καὶ ἡ μετὰ κονιορτοῦ, quoniam Typhonicus ventus est, qui ab Arabia spirat et pulvereus. Inde et VERB. Ἀραβίζω, Arabes imitor, lingua nimirum aut moribus: vel Arabibus faveo, Ab Arabum partibus sto: τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ, Suidæ." [* Ἀραβιστὶ, Eust. in Dionys. P. 954. Ἀράβιος, 939. Diod. S. 2. p. 95. Strabo 195. 1125. 1155. "Ἄραψ, Wyttenb. ad Plut. 1, 527. De scriptura, ad Diod. S. 1, 159. Ἄραβες et Βάρβαροι conf., Wessel. Diod. S. 1, 63. 138. 215. 2, 5. * Ἀραβάρχης, Wessel. de Jud. Arch. 63. Ἀραβία, Schweigh. Emend. in Suid. 14. Charito 592. Ἀῤῥάβιος, Wakef. Ion. 1194. ad Lucian. 1, 793." Schæf. Mss. "Ἀραβιστὶ, Phot. Bibl. 374." Wakef. Mss.]

"ἌΡΒΗΛΟΣ, (ὁ,) Scalper sutorius, s. Scalprum sutorium. Schol. enim Nicandri ἀρβήλους dici scribit τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια, οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα: qui hæc in Th. 423. Γναπτόμενοι μυδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι, sic exp. ξεόμενοι τοῖς ἀρβήλοις, ἢ σμίλαις ἢ ξύστροις. Etym. et Lexicum vetus nominativum sing. non ἄρβηλος ponunt, sed ἄρβηλον. Ita enim ap. eos legitur, Ἄρβηλον· σμιλίον, σκυτικὸν περιφερὲς, ἔστι δὲ καὶ ὅπλον. || Ἄρβηλα, τὰ, est etiam Nom. loci ap. Plut. et Suid." [" Ad Diod. S. 2, 286." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄρβηλον· Sicila. * Ἀρβήλιον· Ficilis, Sicilicis.]

"ἈΡΒΥΛΗ, ἡ, Calceamenti quoddam genus περισσῶς εἰργασμένον, denominatum παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, quasi * ἁρμύλη, ut vult Etym. J. Poll. vero non περισσῶς εἰργασμένον ὑπόδημα fuisse dicit, sed εὐτελὲς τὴν ἐργασίαν. Eur. Or. (140.) Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Ubi Schol. esse dicit Calceamenti genus κοῖλον καὶ βαθέος: recte. Nam et Gal. hoc ipsum attestatur, Comment. 4. in Hippocr. de Artic., ubi exp. hæc verba, Ὅταν δ' ἐς ὑποδήματος λόγον ἴῃ, ἄρβυλαι ἐπιτηδειόταται αἱ πηλοπάτιδες καλούμεναι: annotat, ἀρβύλας esse κοῖλον ὑπόδημα καὶ περιεσφιγμένον ἀκριβῶς ὅλῳ τῷ ποδὶ μέχρι τῶν σφυρῶν: idque manifestum esse ex ipso etiam Hippocr., dum dicit πηλοπάτιδας s. πηλοβάτιδας, nimirum διὰ τὸ πατεῖσθαι τὸν πηλὸν ὑπ' αὐτῶν, s. quoniam βαίνειν ἀσφαλῶς ἐν πηλῷ δυνατόν ἐστι τοῖς ὑποδεδημένοις τοιοῦτον ὑπόδημα. Tales ap. Lat. sunt Perones. Inde DEMIN. Ἀρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem cum suo primitivo signif., ut Theocr. 7, (25.) ὥς τευ ποσσὶ νισσομένοιο Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει, Ita ad tui incedentis calceos lapilli resonant. SED ET Ἀρβυλόπτερος, (ὁ, ἡ,) inde dicitur Perseus, quoniam juxta poët. fabulas suis ἀρβύλαις habebat affixas alas: Eustathio * πτερόπους, ut Catullo quoque Pennipes. Sed et Val. Flacc. dicit Aërei Persews plantaria: innuens et ipse eum habuisse plantaria alata, quibus aëra more avium tranaret. || Rursum Ἀρβύλη est etiam μέρος τι περὶ τὴν ἄντυγα τοῦ ἅρματος, nimirum ἔνθα ἡ ἡνιόχου στάσις ἐστί: ut Eust. accipiendum ait in Eur. Hipp. (1188.) Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος, Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. Etym. tamen ibi pro Calceis accipit, et revera non video quid obstet quominus ita accipiendum sit." [Ἀρβύλη, Anal. 1, 230. Foës. Œcon. Hippocr. * Ἀρμύλη extat et in Hesychio. Ἀρβυλόπτερος, Lycophro 839. Eust. 746, 35. 905, 43. "Ἀρβύλη, Valck. Theocr. x. Id. p. 106.; Hippol. p. 289.; Diatr. 145. Jacobs. Anth. 7, 96. T. H. ad Aristoph. Π. 6. Ἀρβυλὶς, Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. l. c. 12, 26. * Ἀνάρβυλος, Valck. Phœn. p.

A 624.; Hipp. p. 289.; Diatr. 145. Jacobs. Exerc. 1, 68." Schæf. Mss. * Ἄρβυλος, Draco 22.]

"Καταρβύλοις χλαίναις, Soph. Troilo dicit pro ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, Hes. i. e. Talaribus, ad ipsa usque calceamina demissis." [" Brunck. Soph. 3, 516." Schæf. Mss. " Hesych. v. Καθ. et Κατ." Wakef. Mss.]

"ἌΡΔΑ, Inquinamentum: μολυσμὸς, Hesychio. Apud Gal. autem in Lex. legitur Ἄρδας, et exp. ῥύπος τις καὶ ἀκαθαρσία. Habetur ET Ἄρδαλος ap. Hes. et Erot. et ille quidem exp. * μόλυσμα, sicut Ἄρδα ei est μολυσμὸς, hic ῥύπον s. μολυσμόν: sed addens, dici etiam hominem ἄρδαλον, Qui munde non vivit. Est porro et VERB. Ἀρδαλόω, hinc deductum, Inquino, Conspurco: ap. eund. Erot. necnon Gal. At Hes. particip. pass. Ἀρδαλωμένους exp. ταρασσομένους. Apud Eund. legimus Ἀρδάλους, εἰκαίους. Item Ἀρδαλίδες, Musæ. Est autem Ἄρδαλος et Nom. propr. viri Trœzenii musici, ap. B Plut. (10, 655.)" [Ἄρδα, Pherecr. ap. Eust. 1761, 29. Meinek. Cur. Cr. 42. G. Burges. in Classical Journal 43, 163. Ἀρδαλόω, Hippocr. 227, 14. 239, 4=582. 589. "Ἄρδαλος, Valck. Adoniaz. p. 292. * Ἀρδάλιος, Plut. Mor. 1, 591." Schæf. Mss.]

"Ἀρδάλια, τὰ, Urceorum vasorumque figlinorum fundi: quos et γοργόρας vocari tradit Hes. VV. LL. Apud Eund. Ἀρδανίαι, αἱ τῶν κεραμίων γάστραι." [Eur. Alc. 100. ubi v. nott. J. Poll. 8, 66. Eust. Il. Θ. 707. Bekk. Anecd. Gr. 441. " Ἀρδάνιον, Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss. Vide Ἄρδω.]

"ἌΡΔΙΣ, (εως, ἡ,) Cuspis teli. Redditur et Aculeus sagittæ. Affertur et plur. Ἄρδεις ex Herod. pro Pharetræ; cum Hesychio Ἀρδικὸς sit pharetra. Deducit autem Etym. ἄρδις ab ἄρω, quod est ἁρμόζω. Hesych. habet ἄρδιας, quod exp. τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα." [Herod. 4, 81. " Wessel. ad 101. 319. Valck. Theocr. Adoniaz. p. 227.; Diatr. 115. 135.; Callim. 292. Koen. ad Greg. 225. 241. Musgr. Iph. A. 774. Wakef. C Herc. F. 1065. Jacobs. Anth. 7, 220. Callim. 1, 494." Schæf. Mss. " Cuspis, Æsch. Pr. 878. * Ἀρδίον, Sagitta, Serv. ad Æn. 8, 453." Wakef. Mss.]

[* Ἀρδιοθήρα, ἡ, Forceps, Serv. ad Æn. 12, 404. " Ad Herod. 101." Schæf. Mss. * " Ἀρδιόθηρ, Serv. ad Æn. 8, 453." Wakef. Mss.]

"ἈΡΔΙΤΤΟΣ, Locus quidam Athenis, ab Arditto Heroe, qui Athenienses seditione laborantes ad concordiam cum jurejurando adegit. In eo judices jurejurando judiciali se astringebant. Et Ἀρδιττοὶ, Perjuri, Etym. At vero Hesychio Ἀρδηττοὶ per η, sunt Qui facile ad jusjurandum veniunt. Vide et alia ap. J. Poll."

ἌΡΗΣ, Mars, ab ἀρὰ signif. βλάβην: si Eust. credimus, afferenti tamen alicubi et aliud etymum, videlicet παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ εἴρειν. Etym. autem alia quædam addit. Ἄρης, Mars: ut Il. O. (733.) Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. In Bœot. φόβον Ἄρηος φορεούσας. D Δ. (441.) ubi dicitur Ἔρις esse Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε. E. (31.) Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα: ubi observa α hujus nominis diversam habere quantitatem eod. in loco. Et aliis denique plurimis in Il. cum ap. hunc poët., tum ap. alios, Ἄρης pro Deo Marte. || Ἄρης, Prælium; ut et Mars accipitur a Lat. Il. B. (381.) Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα, quod alibi ἔριδα Ἄρηος συνάγειν, et συνάγειν ὑσμίνην, ut Ξ. (485.) Σ. (213.) Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται, i. e. ἀποτρεπτικοὶ τοῦ πολέμου, ut inquit Schol. Sic et ap. Soph. Ant. (C. 1679.) Ἄρης pro πόλεμος. Nec solum generaliter πόλεμον signif., sed et peculiari signif. τὴν πρὸς πόλεμον ὁρμὴν, inquit Eust. ut Il. P. (211.) δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς, ἐνυάλιος. Ubi tamen exp. idem Gramm. ἔνθεος γέγονε πλησθεὶς Ἄρεος. Schol. Soph. in Aj. vult Ἄρης accipi pro λύσσα s. μανία. || Ἄρης, Vulnus, Plaga, Il. N. (569.) ἔνθα μάλιστα Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, i. e. πληγὴ καὶ τραῦμα, inquit Eust. Nec solum pro Vulnere, sed et pro Cæde ipsa, quæ fit vulnerando. Qua in signif. usus est

etiam Soph. Aj. (254.) πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρην A
ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς. Ubi Schol. exp. θάνατον, sed aptius exp. φόνον, afferens Ἄρης ἀλεγεινὸς, ex Hom. l. c. quasi ibi Ἄρης Mortem signif., cum pro Vulnere accipiatur, ut dictum est. Ἄρης item pro Ferro: de qua signif. vide Eust.

Ἄρης, in communi sermone gen. habet Ἄρεος, inquit Eust.; et ut dicitur Σωκράτης Σωκράτεος Σώκρατες, eod. modo Ἄρης Ἄρεος Ἄρες. At vero gen. Ἄρεως per ω est a nominativo Æolico Ἄρευς, quo usus est Alcæus. Sed in Il. Σ. (213.) Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται, Aristarchum legisse Ἄρεω, qui genitivus esset similis τῷ Μενέλεω, et Πείρεω. Ionice autem Ἄρηος ab eod. nominativo Ἄρης. Sed et gen. illi datum fuisse Ἄρου, under per extensionem Ionicam dixisse Archilochum παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου. Quinetiam habuisse gen. Ἄρητος, ut ostendit Ἀρητιάδης patronymicum ap. Hom. et Ἀρητίων demin. Vide Eust. Reperitur certe in prosa gen. Ἄρεος, dat. Ἄρεϊ, vel potius cum contractione Ἄρει. Accus. Ἄρην. Apud Aristoph. autem (Π. 328.) etiam B
Ἄρη sine ν.

[" Ἄρης, Wolf. ad Hesiod. 119. ad Il. Ξ. 485. Charito 485. Markl. Suppl. 578. Musgr. Rhes. 239. Heyn. Hom. 4, 268. 5, 709. 6, 332. 471. 7, 323. 442. 460. 606. 799. 8, 132. 197. 253. Wakef. Trach. 11. Jacobs. Anth. 8, 260. 9, 207. 12, 111. Lobeck. Aj. p. 328. Markl. Iph. p. 131. Abresch. Æsch. 2, 118. Porson. Phœn. 134. 950. 1020. Brunck. Aristoph. 1, 251. 3, 195. T. H. ad Aristoph. Π. p. 103.; ad Lucian. 2, 280. De declinat., ad Lucian. 1. xxxiv. Brunck. Œd. C. 947. Heyn. Hom. 5, 9. De quant., Charito 657. Heyn. Hom. 5, 71. Græf. ad Meleagr. 83. Conf. cum ἀνὴρ, Jacobs. Anth. 12, 121.; cum ἀρῇ, Heyn. Hom. 6, 332. 613. De gen., ad Charit. 258. Koen. ad Greg. 286. ad Xen. Eph. 206. Wolf. ad Hesiod. l. c. Charito 724. Jacobs. Animadv. 265.; Anth. 7, 105. Brunck. Apoll. R. 74.; Aristoph. 2, 174. ad Dionys. H. 1, 82. Erfurdt. ad Antig. p. 120. Heyn. Hom. 6, 332. Ἄρεως, Palæph. 44. Ἄρεος, Valck. Phœn. p. 89. Brunck. Soph. 1, 413. Ὄζοι C
Ἄρηος, Wolf. ad Hesiod. 100. Dat., Ἄρει, Philostr. 100. Boissonad. Ἄρηϊ, Charito 666. 766. Ἄρῃ, Ibid. 762. Heyn. Hom. 5, 142. De accus., ad Diod. S. 1, 388. 390. Brunck. Aj. 254. Heyn. Hom. 5, 172. Lobeck. Aj. p. 259. 400. Ἄρην, Ἄρη, illud magis Atticum, Brunck. ad Æsch. Pers. 84.; ad Phœn. 133. 947. Valck. p. 346. 367. 397.; ad Callim. 93. Ἄρην, Brunck. Soph. 3, 511. Ἄρεα, Charito 763. Antip. Th. 14. Schol. ad Aristoph. Π. 328. Belin. ad Lucian. 1, xxxvi. Ἄρην πνέειν, Lobeck. Aj. p. 401. Ἄρες, Ἄρες, T. H. ad Aristoph. Π. p. 150. Heyn. Hom. 5, 9. Ἄρης, Vulnus, Plaga, Musgr. Iph. T. 445. Heyn. Hom. 5, 53. 6, 453. 613. Ferrum, Jacobs. Anth. 8, 307. 12, 857. Epigr. adesp. 436. Heyn. Hom. 5, 53. 6, 453. Ruhnk. Ep. Cr. p. 69. ad Il. N. 444. Φ. 112. Κοινὸς Ἄρης, Lobeck. Aj. p. 401. Ἄρευς, Koen. ad Greg. 84. Brunck. Œd. C. 947. Heyn. Hom. 5, 9. * Ἀρεὺς, ad Diod. S. 2, 426." Schæf. Mss. " Gen., Ἀρέου, Eust. Il. 392. Ἄ. Ferrum, Clem. Alex. 863. Oppian. H. 4, 554. Noxius, Eust. Il. 392, D
18. Ira, Theod. 4, 321. Ἄ. πολέμου, Quint. Sm. 3, 20." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄρης· Mars, Mavors, Quirinus, Gradivus.]

Ἀρηΐθοος, (ὁ, ἡ,) Bellicosus, Egregius bellator, q. d. Celer s. Agilis in prælio. Il. Υ. (176.) ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Vide Hes. et Eust. [" Heyn. Hom. 4, 609." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 748." Wakef. Mss.]

[* Ἀρηϊκτάμενος, Il. X. 22, 72. a κτάω, κτείνω, i. q. ἀρηΐφατος. " Heyn. Hom. 8, 253." Schæf. Mss.]

Ἀρηΐφατος, ὁ, ἡ, In prælio occisus. Il. T. (31.) Ω. (415.) Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Od. Λ. (41.) Ἄνδρες ἀρηΐφατοι. Ετ Ἀρείφατος pro eod. Sed ἀρείφατοι φόνοι ex Eur. (Suppl. 603.) affertur, ubi ἀρείφατοι fuerit simpl. pro ἄρειοι, vel a Marte perpetrati. || Hes. autem ἀρείφατον κῆμα exp. ἰσχυρὸν, pro ἄρει ἐοικὸς, inquit, citans Æschylum. Etym. quoque ἀρείφατος vult signif. non solum τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον, sed etiam τὸν ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενον, e quo intelligi πολεμικόν. [" Ἀρηΐφατος, Heraclitus ap. Clem. Alex. Str. 4, p. 571." Routh. Mss. " Heyn. Hom. 7, 602. Ἀρείφατοι ἀγῶνες, Æsch. Eum. 916. Abresch. Æsch. 2, 125. Markl. Suppl. p. 190. Ἀρηΐφατος, Albert. Peric. Cr. 43. Heringa Obs. 200. Jacobs. Anth. 8, 130. Crinag. 25." Schæf. " Orph. Arg." Wakef. Mss.]

[* Ἀρηΐφθορος, ὁ, ἡ, Marte s. in prælio occisus, i. q. ἀρηΐφατος. Cornut. 21. (Myth. 192.) Πτώματα ἀρηΐφθορα, ubi falso legitur ἀρηΐφθογγα.]

Ἀρηΐφιλος, (ὁ, ἡ,) q. d. Marti carus, vel, Cui carus est Mars, Bellicosus, Strenuus bellator; ut Ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Il. Γ. [21. 52. B. 778. Δ. 152. Od. Ξ. 169. Pind. I. 8, 50. " Tryphiod. 653." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρειθύσανοι, (Martis fimbriæ,) ad Hesych. 1, 528. 14." Dahler. Mss.]

Ἀρεικάτοχος, perperam in VV. LL. scribitur, de quo vide in Κάτοχος.

Ἀρειμανὴς, ὁ, ἡ, Ετ Ἀρειμάνιος, q. d. Marte furens, Bellandi amore insanus, Martius, Bellicosus. Dionys. P. ἵνα παῖδες ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν, ubi Eust. ait vocatos Arimaspos ἀρειμανέας vel ἀρειμανίους, ostendens se legere vel ἀρειμανέων, vel ἀρειμανίων. Sed ἀρειμανέων certe regularius esse nemo mihi negarit; atque adeo sic etiam legimus in Epigr. Simyli ap. Plut. (1, 115.) Ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν. Apud Etym. perperam, ut opinor, ἀρειμάνειος cum ει in penult. Ἀρειμάνιος, inquit Bud. Bellicosus et pugnax. Strabo de Gallis, et Plut. Laërt. 288. Idem Plut. Themistocle 39. in fine pro Marte ponere videtur. Hæc Bud. Apud Plut. certe (7, 86.) invenio copulata πολεμικὸς et ἀρειμάνιος. || Persis autem Ἀρειμανὴς est Ἀΐδης, Hes. Ατ Ἀρειομανὴς, Arianus, ab Ario, Eccl. Hist. Ετ Ἀρειομανίτης, pro eod., ap. Theodorit. H. E., ut annotat Bud. [" Ἀρειμάνιος, Const. Manass. Chron. p. 12(=24. Meurs.) Herod. Epimer. 185.: Ἀριμάνιος, Moschop. in not. ad Herod. l. c." Boissonad. Mss. Κριὸς, Diog. L. 6, 61. " Adamant. Physiog. 1, 13." Kall. Mss. " Ἀρειμανὴς, Dionys. P. 31. 285. Strabo 298. Appian. 1, 661. Ἀρειμάνιος, Philo J. 2, 375. Plut. 2, 268. Ἀριμάνιος, 1, 126." Wakef. Mss.]

[* Ἀρειμανιότης, ἡ, Stob. Ecl. Eth. 322. " Stob. P. 195." Wakef. Mss.]

Ἀρείτολμος, (ὁ, ἡ,) q. d. A Marte audaciam sumens, Martius, Bellicosus. Citatur ex Anthol. [" Zosimus Epigr. 4." Schæf. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρειόω, Etym. M. 751, 1. (Τὸ γὰρ μειῶ, καὶ τελειῶ, καὶ ἀρειῶ, καὶ ἀχρειῶ, παρὰ τὸ μεῖος, καὶ τέλειος, καὶ ἀχρεῖος, καὶ Ἄρης.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀρεϊκὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἄρειος, Schneidero perperam susp. et scriptum ἀρεικός. Glossæ: Ἀρεϊκός· Mavortius. " Const. Manass. Chron. p. 25. 28. 122. (49. 53. 95. 142. Meurs.) Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 276. (Καὶ πάλιν κατὰ τρίτην εἰσβολὴν ὁ Ἀγαμέμνων σὺν τῷ αὐταδέλφῳ αὐτοῦ Μενελάῳ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν συγκροτήσας τῆς Ἑλλάδος ἀρεϊκὸν στράτευμα, εἰς πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐξώρμησεν:) 285. (Ἀρεϊκοὺς ἄνδρας Ἕλληνας:) * Ἀρεϊκῶς, 292. (Ὁπηνίκα γὰρ ἐντὸς εἰσῆλθεν ὁ Δούρειος, οἱ ἐν τῇ γαστρὶ τούτου ἠρέμα πρὶν καθεζόμενοι ἀρεϊκῶς βοῇ ἅπαντες εἰς τὸ φῶς * συνεξέθορον ἔνοπλοι, καὶ μηροῦ τὰ ξίφη κἀντεῦθεν ἐρύσαντες, ἀρεϊκῶς κατὰ τῶν Τρώων ἐχώρησαν.)" Boissonad. Mss. " Ad Mœr. 186. Tzetz. Exeg. Il. p. 129, 11." Schæf. Mss. " Themist. 165." Wakef. Mss. Ἀρεϊκῶς, Hermeas Schol. Plat. Phædr. 130.]

Ἄρειος, (ὁ, ἡ,) Ετ ap. poët. Ἀρήϊος, Martius, Ad Martem pertinens. Il. Δ. (407.) Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον, i. e. Martis, τὸ τοῦ Ἄρεος, inquit Eust., vel κρεῖττον τοῦ ἐνταῦθα κατὰ Τροίαν τείχους. Et Ἄρειος pro Martius, in Ἄρειος πάγος, Martius collis, proprie. Lat. tamen potius Vicus Martius. Dictus et comp. voce Ἀρειόπαγος, a quo et Judices, quorum ibi tribunal erat, dicti Ἀρειοπαγῖται. Vide Πάγος. Alterum adjectivum Ἀρήϊος, poët. uti dixi, Martius, Ad Martem pertinens, vel Marti conveniens: ut τεύχεα Ἀρήϊα, item ἔντεα Ἀρήϊα, ap. Hom., ut et Lat. Martia arma. Hes. tamen Ἀρήϊα exp. πολεμιστήρια, ad hh. ll. Hom. respexit, ut opinor. Sed et ἀρήϊος Bellicosum signif., ut Lat. Martius. Il. Π. (166.) ἀρήϊος Ἀχιλλεύς. N. (499.) ἄνδρες ἀρήϊοι. Ceterum scribit Eust. 894. Τοῦ δὲ ἀρήϊος πρωτότυπον τὸ ἄρειος: quibus tamen repugnantia scribere videtur 217.

[Ἄρειος, Fischer. Ind. Palæph. v. Δίρκη. Eur. Herc. F. 412. Heyn. Hom. 4, 630. 7, 126. Cognom. Minervæ, Toup. Opusc. 1, 372. Ἀρειότερος, Gesner. Ind. Orph. Phrynich. Ecl. 55. Monum. Byz. 15. Epigr. adesp. 578. Jacobs. Anth. 12, 313. (Coluth.) Ἀρήϊος, Valck. Diatr. 217.; ad Herod. 358. 501. Thom. M. 652. Hadrian. 2. Lobeck. Aj. p. 239. Ἀρήϊον ὅπλον, Herod. 4, 23. Heyn. Hom. 4, 518. 5, 263." Schæf. Mss. "Ad Martem pertinens, Manetho 4, 263. Ἄρειος, Robustus, Fortis, Oppian. C. 4, 442." Wakef. Mss. "Theognis 560." Routh. Mss. Glossæ: Ἄρειος· Martialis. Ἀρήϊος· Quirinalis, Martiatus.]

Ἄρειος proprium etiam nomen cum aliorum, tum celebris illius Hæretici, unde Ἀρειομανὴς et Ἀρειομανίτης, de quibus paulo ante dixi. Eust. de ἄρειος loquens, Ἐξ οὗ, inquit, καὶ κύριον παρὰ τοῖς ὕστερον, Ἄρειος διὰ διφθόγγου, ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας φερωνύμως ἀρεϊκός. Sed et Psaltes quidam olim dictus fuit Ἄριος cum solo ι. [* Ἀρειανίζω, Arianus sum, Arii hæresin sequor. Suid. v. Ἀέτιος: Τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρόνει Ἀρείῳ, καὶ τὴν αὐτοῦ συνεκρότει δόξαν· πρὸς δὲ Ἀρειανίζοντας διεκρίνετο. Ἦν δὲ καὶ πρότερον αἱρετικὸς ἄνθρωπος Ἀέτιος, καὶ τῷ Ἀρείου δόγματι * διαπύρως συνηγορῶν ἔσπευδεν. Et paulo post: Ἀλλ' εἰ τὰ αὐτὰ τοῖς Ἀρειανίζουσιν ἔλεγεν. Respicitur Socr. H. E. 2, 35. p. 132. Unde * "Ἀρειανικός, (ἡ, ὸν, Ad Arii hæresin pertinens,) Theodoret. Opp. 3, 542. 826. 852. 862. 910. * Ἀρειανόφρων, Athan. 2, 48." Kall. Mss. "Ἀρειανίζω, Jacobs. Anth. 12, 193." Schæf. Mss.]

[* "Πανάριον, ita inscribitur Epiphanii opus adv. Hær." Routh. Mss.]

"Ἀρειόπαγος, vel Ἀρειοπάγος, (ὁ, ἡ,) secundum ali- " os, Vicus Martis, Vicus Martius, ut in VV. LL. red- " ditur. Sed rectius videtur verti Collis Martis. Erat " autem Locus, in quo judices, ab eo Areopagitæ dicti, " judicia exercebant: in arce, si Hesychio credimus. " Paus. in Atticis ita vocatum scribit, Ὅτι πρῶτος " Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη. Alia autem ap. Etym. vide. " Sed ap. eum, sicut alibi passim, scriptum est Ἄρειος " Πάγος, disjunctim. Hinc Ἀρειοπαγίτης, Judex, " qui in Areopago judicia de causis capitalibus ex- " ercebat. Sed magis usitatum est Ἀρεοπαγίτης, " cum ε solo. Horum severitas in Proverbium abiit, " ut videbis ap. Suid., et Erasm. Adag." ["Ἄρειος Πάγος, Dinarch. c. Dem. 92. 93. 94.: Dem. c. Lept. 381. Æsch. c. Ctes. 18. 146. Lucian. Pisc. 206. 216. Xen. Mem. 3, 5, 20. Athen. 566. Luc. Act. Apost. 17, 22. Sed Soph. Œd. C. 1001. Ἄρεος εὔβουλον Πάγον." Scott. App. ad Thes. Herod. 8, 52. Glossæ: Ἀρεοπαγίτης· Areopagita. Et * Τρισαρειοπαγίτης, ὁ, Cic. ad Att. 4, 15. Adde * Ἀρειοπαγῖτις, ἡ, et Ἀρειοπαγιτικός, ἡ, ὸν, ut, "Ἀρ. βουλή, Schol. Æschinis 247. Bekk." Boissonad. Mss. "Ἀρειόπαγος, Heyn. Apollod. 1045.; ad Il. Δ. 185. Toup. Emend. 1, 101. ad Lucian. 1, 418. 423. T. H. ad Lucian. Dial. 112. ad Herod. 641. Stanl. Eum. 688. Luzac. Exerc. 181. Jacobs. Anth. 12, 335. Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλή, Plut. Cimone 10. 15.; Cicerone 24. Ἀρειοπαγίτης, Wakef. Eum. 952. Proverbialiter, Homo severus et taciturnus, Bergler. ad Alciphr. 52. * Ἀρεοπαγῖτις, Alciphro 226. * Ἀρεοπαγιτικός, Wakef. Eum. 618. ad Dionys. H. 5, 182." Schæf. Mss.]

"Ἀρειοπέδιον, (τὸ,) Martius Campus, VV. LL."

"Ἀρητιάς, άδος, ἡ, Martia, Bellicosa, ex Apoll. R. 2. " ἀρητιάδα Μεναλίππην," [ab Ἄρης, Ἄρητος. "Valck. Phœn. p. 684. Brunck. Apoll. R. 132." Schæf. Mss. * "Ἀρηϊάς, Ad Martem pertinens, Bellicosus, Quint. Sm. 1, 186. (Ἀρηϊάδος βασιλείης:) 316." Wakef. Mss.]

¶ Ἀρείων, (ονος, ὁ, ἡ,) Præstantior. Proprie autem Marte præstantior, Præstantior armis, utpote ab Ἄρης. Od. Υ. (133.) χείρονα et ἀρείονα inter se opponuntur. Ἀρείων exp. alicubi et Melior. Sic et ἄρειον interdum Præstantius, interdum Melius. Hesiod. E. (1, 157.) δικαιότερον καὶ ἄρειον. Phocyl. (183.) τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον; "Ἄρειον, Melius, Præstantius, (ut ἀρεί- " ων, Melior, Præstantior,) vel Martium, Bellicosum, " ut Ἄρειος, Martius." [* Ἀρειότερος, Anal. 3, 135. Vide Ἄρειος. "Ἄρειον et ἄμεινον, Heyn. Hom. 7, 607. 8, 272.: Ἀρείων, Equus, 8, 429.; ad Il. Ψ. 346. Valck. Phœn. p. 659.: Heyn. Hom. 5, 285. A 329. 7, 126. Schneider. ad Xen. K. A. 15. Melior, Præstantior, ad Herod. 478." Schæf. Mss. "Longior, Oppian. C. 3, 472." Wakef. Mss.]

¶ Ἄριστος, Præstantissimus, Optimus, superl. gradus: ut ἀρείων, compar. Proprie Marte præstantissimus, Armis præstantissimus, s. prælio; sed generaliter accipitur: unde cum ἄριστος additur τὰ πολεμικά, sub. κατὰ, vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ut a Plut. Publicola, pro Eo, qui sit præstantissimus in rebus bellicis. Il. Τ. (258.) Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Od. Ξ. (414.), Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον. Interdum cum accus., interdum et cum dat.; ut Il. Γ. (39.) Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε. At Ψ. (482.) Αἶαν, νείκει ἄριστε. Interdum vero huic nomini præfigitur ὄχα, sicut et adverbio Ἄριστα, de quo paulo post. Sed et πολλὸν ἄριστος, Il. Α. (91.) Et μέγ' ἄριστον, pro Longe præstantissimus, B. (274.) ‖ Apud Thuc. 3. cum infin., ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, Maxime idonei qui fallamini. Schol. ἐπιτήδειοι καὶ ἕτοιμοι.

Ἄριστοι, Optimates, Primores, Proceres. Qui et B Summates Plauto. In VV. LL.

Ἄριστος, de re etiam dicitur, non solum de persona; ut ἄριστον σῶμα, Xen. E. Ἄριστα μὲν τὰ σώματα ἔχοντας, εὐτάκτους δὲ καὶ εὐοπλοτάτους, Præstantissima corpora, vel Robustissima, Firmissima. Apud Hom. ἀρίστη βουλή, Præstantissimum consilium, vel Optimum. Sic Herodian. 2, (2, 13.), Συμβουλεύουσι γὰρ ἡμῖν ἀεὶ τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια.

[Ἄριστος, Soph. E. 1099. τὰ ἄριστα pro ἀριστεῖα: ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε Νόμιμα, τῶνδε φερομέναν Ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ. "Ad Mœr. 135. ad Diod. S. 1, 279. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀγαθός, ad Lucian. 1, 191. Wakef. Phil. 3. Heyn. Hom. 4, 328. 396. 6, 351. I. q. μέγιστος, Wakef. Herc. F. 1019. I. q. ἀριστεύς, Heyn. Hom. 6, 501. Conf. cum κράτιστος, Brunck. Aristoph. 3, 98. (Heyn. Hom. 4, 396.) Πάντ' ἄριστος, Athen. 1, 6. Κάλλιστος καὶ ἄριστος, Plato Phædr. 283. Ὁ λόγος τοῦ ἀρίστου, Heindorf. ad Plat. C Phædr. 223. * Ἀρίστως, Anon. de Vit. Pythag. 60. Kuster." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄριστος· Egregius, Optimus. Ἄριστοι· Optimates. "Ἀρίστως, Niceph. Call. 1. p. 38." Kall. Mss.]

Ἄριστα, adv. Præstantissime, Optime. Od. Ν. (365.) Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. Cum gen. interdum; ut ἄριστα ἠθῶν ἔχει, Optime moratus est. Sed hic gen. possit et τῷ ἔχει tribui. ‖ Ἄριστα pro ἄριστον etiam, notat ap. Hom. Eust. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 98." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄριστα· Optime.]

Ἀριστίνδην, aliud adv. Præstantissimos vel Optimos quosque deligendo. Ead. forma dicitur qua πλουτίνδην. Aristot. Pol. 2. Ταύτην δ' αἱροῦνται τὴν ἀρχὴν ἀριστίνδην, In hunc magistratum optimum quemque legunt, Bud. Ibid. Ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, Optimos et ditissimos quosque eligere in magistratus. Lucian. (2, 651.) Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ ἀριστίνδην καθίζειν. Sic Οὐκ ἀριστίνδην μὲν ἐπιλελεγμένους, Isocr. Paneg. (264. Aug.) Et ap. Plat. de LL. 9, (7.) Ἐκ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον, exp. Optimus quis- D que ex eorum numero electus, qui anno proxime præterito functi magistratibus fuerunt. [Lat. Optimatim. "Dionys. H. 4, 1982. ad Diod. S. 2, 206. Timæi Lex. 49. et n.: Ruhnk. ad Longin. 252.; Toup. 304." Schæf. Mss. "Ἀριστίδην pro ἀριστίνδην, Const. Manass. Chron. 4526. p. 176. sed susp. lect." Kall. Mss.]

[* "Ἀρισταῖος, ὁ, Nobilis heros ob inventam μελιτουργίαν καὶ ἐλαιουργίαν. Docuit et ovium curam. P. 9, 104." Damm. Lex. Pind. Vide et Hippocr. 312, 48.]

¶ Ἀριστεύω, σω, Præstantissimus sum omnium et maxime strenuus, Omnium fortissime me gero. Il. Ζ. (208.) Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Quoniam autem a superlativo fit, sicut καλλιστεύω a κάλλιστος, genitivo itidem jungitur interdum, ut Ibid. (460.) Ἕκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἱπποδάμων. Ubi observa et infin.: ut et Π. (551.) ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, pro ἐν τῷ μάχεσθαι, aut κατὰ τὸ μάχεσθαι. Perinde ac si dixisset, ἀριστεύεσκε μάχῃ, aut κατὰ τὴν μάχην: aut certe ἐν τῇ μάχῃ: ut ap. Corn. in Alleg. Ἐν γὰρ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ παραδίδοται ἠριστευκυῖα ἡ

Ἀθηνᾶ. Nam et in soluta oratione frequens est hujus verbi usus. Xen. (Ἀπ. 3, 5, 10.) cum gen. usurpat, sicut Hom.: Ἐν οἷς πολέμοις ἐκεῖνοι δῆλοί εἰσι πάντων ἀριστεύσαντες τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων. Sic Plut. Numa, ἀριστεύων τῶν βαρβάρων, ubi exp. Bellicosissimus barbarorum. Soph. autem, Aj. (435.) accus. rei junxit, Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ. Quæ vide ut interpretatus sim in Καλλιστεῖον.

Ἀριστεύειν, ponitur etiam generalius pro Strenuum se præstare, Strenue vel fortissime dimicare. Plut. Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Naz. autem ἀριστεύειν κατά τινος, Fortissime pugnare adversus aliquem. Lucian. Ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν.

Ἀριστεύειν, de alia etiam præstantia dicitur, quam quæ est in rebus bellicis; ut ap. Theocr. (12, 27.) ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, Præstantissimi arte remigandi. Et ab Appiano B. C. 2. dicitur territorium optimum ἀριστεύειν, ubi scribit, Ἀριστεύουσα γῆ ἡ περὶ Καπύην.

[Ἀριστεύω, Herod. 7, 144. Ἑτέρη Θεμιστοκλέϊ γνώμη ἐς καιρὸν ἠρίστευσε, pro ἐνίκησε. Glossæ: Ἀριστεύω· Fortiter facio. "Ruhnk. Ep. Cr. 13. Harles. ad Theocr. 288. Valck. Hippol. p. 271.; ad Herod. 553. Brunck. Aj. 435. Musgr. Bacch. 1197. Phrynich. Ecl. 106. ad Diod. S. 1, 410. Jacobs. Anth. 7, 394. 12, 326. Huschk. Anal. 285. Heyn. Hom. 6, 65. Excello, cum gen., Toup. Epist. de Syrac. 338. Valck. Adoniaz. p. 389. Ἀρ. πρὸς, ad Lucian. 1, 423. Σπέρχειν, Jacobs. Anth. 7, 372." Schæf. Mss.]

[* Ἀρίστευμα, τὸ, Præclarum facinus. Eust. 86, 46 =115, 14.]

[* "Ἀριστευτὴς, (ὁ,) Secundi Sent. 16." Kall. Mss. "An improver, 25. Galei Myth. 639." Wakef. Mss.]

Ἀριστευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui quasi ita comparatus sit natura, ut omnium fortissime se gerat. Vel, Fortitudine ceteros superare solitus. In VV. LL. exp. Strenuus, non expressa vi vocabuli. [" Max. Tyr. 306." Wakef. Mss.]

Ἀριστεὺς, έως, ὁ, Qui omnium præstantissime et fortissime in bello se gerit, Omnium fortissimus. Addo autem gen. Omnium, ut ostendam vim habere superlativi. Sic Hom. ἀριστῆας Δαναῶν et ἀριστῆας Παναχαιῶν dicit. Plut. Quæst. Rom. Ἄλλοις ἀριστεῦσι καὶ στρατηγοῖς ἔδωκαν. Rursus ap. Hom. paulo etiam generalius pro Optimatibus s. Proceribus, et Quibusvis, qui primarii sint inter alios; ut Od. Z. (34.) ἀριστῆες πάντων Φαιήκων. O. (28.) μνηστήρων ἀριστῆες. [" Valck. Phœn. p. 417. ad Diod. S. 1, 279. 288. Phrynich. Ecl. 106. ad Lucian. 2, 304. Heyn. Hom. 5, 541. Conf. cum ἄριστος, Porson. Med. p. 7. Müller. ad Lycophr. p. 54. (Apud Boissonad. Philostr. 456. Schol. videtur legisse ἀριστέων.) Ἄριστος et ἀριστεὺς, cf. Potter. ad Lycophr. 532. Ἄνδρες ἀριστεῖς, Porson. Med. l. c. * Ἀριστεὺς, nom. propr., Bergler. ad Alciphr. 4." Schæf. Mss. " Plur., Argonautæ, Diod. S. 247, 8. Plut. 10, 118." Wakef. Mss.]

Ἀριστεία, ἡ, Egregia strenuitas, Egregiæ fortitudinis specimen. Exp. etiam Præclarum militiæ facinus. Et simpl. Fortitudo, Strenuitas. Soph. (Aj. 443.) Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. Et ἀριστείας ἀγωνιστὴν γενέσθαι. Et in Anthol. ἀριστείης σύμβολα δεικνύμενοι. Herodian. 7, (2, 15.) Ταύτην τὴν μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ. [" Ad Dionys. H. 3, 1569. 1701. 1773. ad Mœr. 77. Valck. ad Herod. 156. Phrynich. Ecl. 202. Thom. M. 470. ad Diod. S. 2, 210. Στέφανοι ἀριστείας, ad Dionys. H. 2, 884. 1258." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀριστεῖαι· Fortia facta.]

Ἀριστεῖον, τὸ, ead. forma dictum qua καλλιστεῖον, Fortitudinis præmium, Præmium s. Honorarium, quod datur fortitudinis ergo: proprie Quod datur ei, qui omnium fortissime et strenuissime se gessit. Xen. E. 1, (2, 7.) Κρατίστοις γενομένοις ἀριστεῖα ἔδωκαν. Isocr. Paneg. (§. 20. Cor.) Καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς κινδύνους διενεγκόντες, εὐθὺς μὲν τῶν ἀριστείων ἠξιώθησαν. Æschin. (84.) Ἀποτυχὼν τῶν ἀριστείων. E Plut. autem Theseo affertur γέρας ἀριστεῖον, pro ἀριστεῖον simpl. || Ἀριστεῖον, generalius pro alio etiam præmio; ut σοφίας ἀριστεῖον, Sapientiæ præmium, Plut. Themistocle. [" Ad Dionys. H. 2, 1258. 3, 1569. 1701. ad Herod. 662. Jacobs. Anth. 9, 324. Wakef. Phil. 1429." Schæf. Mss. Hippocr. 80, 30.]

A [* " Ἀρίστειος (οἶνος,) J. Poll. 6, 15." Kall. Mss. sed lect. susp.]

[* Ἀριστείης, Æger quidam, Hippocr. 333, 1.]

[* Προαριστίδιος πλοῦς, Scylax ap. Schneider. Lex.]

[* Ἀριστείδης, Hippocr. 332, 26. * Φιλαριστείδης, Anal. 3, 125. " Thomas Scholast." Schæf. Mss.]

[* Διαριστεύομαι, Certo cum aliquo. Pseudo-Longin. 13. Πρὸς Ὅμηρον διηριστεύετο.]

[* Καταριστεύω, Excello. J. Poll. 1, 176. Λογάδες, ἀριστεύοντες, καταριστεύοντες.]

[* " Προαριστεύω, Const. Manass. Chron. p. 37(=71. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Συναριστεύω, Simul cum alio rem optime gero, Excello cum alio. Eur. Tro. 805. Συναριστεύσων ἅμ' Ἀλκμήνης γόνῳ. Max. Tyr. 9. " Charito 703." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρισθάρματος, ὁ, ἡ, Qui curru est præstantissimus. Γέρας, P. 5, 39. Decus partum ἐν τῷ ἀριστεύειν ἅρματι." Damm. Lex. Pind.]

[* " Ἀρισταγόρα, Toup. Opusc. 1, 227." Schæf.

B Mss. * Ἀρισταγόρας, Æger quidam, Hippocr. 409, 29.]

[* " Ἀρίσταρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron., sed cum variante λῄσταρχος." Boissonad. Mss. " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 24. Valck. Phœn. p. 550.; ad Herod. 462." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστάρχειος, Herodicus ap. Athen. 222. " Hephæstio p. 74." Kall. Mss. " Wassenb. ad Hom. 60. Wolf. Proleg. 237. 257. 270." Schæf. Mss.]

" Ἀρισταρχέω, Optime impero, vel Optime gero " magistratum, Bud. ex Aristot. Polit. 2."

[* " Ἀρισταρχία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. 6316." Kall. Mss.]

[* Ἀρίστιππος, Æger quidam, Hippocr. 342, 40. 357, 34.]

[* Ἀριστόβιος, ὁ, ἡ, Qui recte vitam transigit, Heliodor. 2, 35. p. 110. 369. Cor.]

[* " Ἀριστόγαμος, (ὁ, ἡ,) Sapph. Fr. 203." Kall. Mss.]

" Ἀριστόδημος, pro Podice, vide Hesych." [A

C Schneider. Lex. non agnoscitur. Æger quidam, Hippocr. 328, 25.]

[* Ἀριστοεπέω, Recte loquor, dico, Suicer. Thes. ET * Ἀριστοεπὴς, ὁ, ἡ, Recte loquens, ibid.]

[* " Ἀριστοκλεὴς, (ὁ, ἡ,) Anthol." Kall. Mss.]

[* Ἀριστοκράτης, Æger quidam, Hippocr. 359, 22.]

" Ἀριστοκρατέω, Optime impero, in VV. LL. At " vero Ἀριστοκρατοῦμαι, Sum s. Vivo sub optimatum " imperio, Ab optimatibus regor s. gubernor. Plato " de Rep. Εἶτ' οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν " τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστο- " κρατοῦνται; Hinc ET Ἀριστοκρατία, (ἡ,) Optimatum " principatus, Reip. status, quæ gubernatur ab opti- " matibus. ATQUE Ἀριστοκρατικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad ari- " stocratiam pertinens, i. e. ad optimatum principa- " tum. Ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, i. q. ἀριστοκρατία, " Aristot. Polit. 2. Affertur et ἀριστοκρατικωτέρα " πολιτεία. Interdum Ἀριστοκρατικὸς, Aristocratiæ " studiosus, i. e. principatus optimatum, Aristocratiæ " favens, s. Aristocratiæ fautor. A quo ADVERB.

D " Ἀριστοκρατικῶς, Ut convenit Aristocratiæ, vel Ut " fit in aristocratia: More optimatum, penes quos " est principatus, s. Ut decet optimates etc. Apud " Cic. autem ad Att. 1, 12. Tum Pompeius μάλ' ἀριστοκρατικῶς locutus est, sonat potius ἀριστοκρατικῶς, " Ut decet eum, qui aristocratiæ favet: vel, Favendo " aristocratiæ." [" Ἀριστοκρατέω, Aristoph. O. 125. Xen. E. 6, 4, 18. Plato de LL. 4. T. 2. p. 713. Dionys. H. 1, 374. Ἀριστοκρατία, Aristot. Rhet. 1, 8, 2. Xen. Mem. 4, 6, 12. Plato Polit. 2, 291. Dionys. H. 1, 372. Ἀριστοκρατικὸς, 1, 376. 405. Aristot. Eth. Nic. 5, 3. Ἀριστοκρατικῶς, Strabo 10. p. 686." Scott. App. ad Thes. * Ἀριστοκράτεια, ἡ, legitur in Schneider. Lex., quod vocabulum ab adj. * ἀριστοκρατὴς deducendum esset. " Ἀριστοκρατία, ad Dionys. H. 2, 844." Schæf. Mss. " Max. Tyr." Wakef. Mss.]

[* " Ἀριστοκρέων, ad Diod. S. 2, 420." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστοκύδης, Nom. propr. ap. Hippocr. 305, 1.]

[* " Ἀριστολόγημα, (τὸ,) Amphil. 71." Kall. Mss.]

[* Ἀριστόμαντις, εως, ὁ, ἡ, Optimus, Præstantissimus vates, i. q. ἄριστος μάντις. Soph. Φ. 1369.]

[* Ἀριστομάχος, ὁ, ἡ, Præstantissimus in prælio, i. A q. ἄριστα μαχόμενος. Stob. Ecl. Phys. 992. " Bergler. Alciphr. 391. * Ἀριστομάχειος, Huschk. Anal. 204." Schæf. Mss. " Ἀριστομάχος, Pind." Wakef. Mss.]

[* Ἀριστόνικος, ὁ, ἡ, Athen. 457. ἐν μάχῃ κράτος. " Const. Manass. Chron. p. 65. (3171. p. 123.)" Schæf. Mss.]

" Ἀριστονομία, (ἡ,) Optimatum regimen, ἡ διανομὴ " τῶν ἀρίστων, Suid. εὐνομία, Hes."

[* Ἀριστόξενος, Anthol. UNDE * " Ἀριστοξένειος, Plut. Alex. 4, 8, 4. Ἐν Ὑπομνήμασιν Ἀριστοξενείοις." Scott. App. ad Thes. " Casaub. Athen. 1, 31." Schæf. Mss.]

[* " Ἀριστόπαις, Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acroas. 3. v. 208." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀριστοπάτειρα, Valck. Callim. 40." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστοπολιτεία, ἡ, Inscr. Muratorii p. 553. Λαβόντα τὰς τῆς ἀριστοπολιτείας τιμὰς κατὰ τὸν νόμον. ET * Ἀριστοπολίτης.]

" Ἀριστοπόνος, ὁ, ἡ, Cujus optimus est labor, Opti- " me laborans, apis epith. ap. Phocyl." [Pind. O. 7, 91. B χερσὶ, " Manibus præclare operantibus. Sic γηπόνος, ὁ, ἡ, Qui terram colit, active." Damm. ADDE * Ἀριστοπονεὺς, ὁ, Manetho 4, 511. κράτιστοι Ἄνδρες, ἀριστοπονῆες, ἐλεύθερα λήματ' ἔχοντες. " Ad Charit. 252. Ἀριστοπόνος, Jacobs. Anth. 8, 206. Huschk. Anal. 284." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 448. Schol. e Phocyl." Wakef. Mss.]

[* Ἀριστοπόσεια, ἡ, Beato nupta. Oppian. C. 1, 6. Νύμφη ἀριστοπόσεια, λεχὼ δέ τε * καλλιτόκεια Ἀσσυρίη Κυθέρεια.]

[* " Ἀριστοπραγέω, Strenue ago, Eust. Il. 473, 48." Wakef. Mss.]

[* Ἀριστόσκοπος, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. 27.]

[* Ἀριστοτέλης, ὁ, UNDE * " Ἀριστοτέλειος, Dionys. H. 2, 199. Ἀριστοτελίζω, Strabo 163. 907. Ἀριστοτελικὸς, (ἡ, ὸν,) Lucian. Demon. 555." Scott. App. ad Thes. " Ἀριστοτελίζω, Theod. Prodr. in Not. Mss. 6, 554." Boissonad. Mss. * Ἀριστοτελίδης, Tzetz. Exeg. in Il. 15. Βαρβάροις γὰρ, καὶ χειρώναξι, καὶ κιναίδοις, καὶ λάγνοις οὐκ ὢν τοιοῦτος χαρίζεται, ἢ ποίνι- C μος καὶ κατ' Αἰσχύλον * καμψίπους Ἐρινὺς μετελεύσοιτο, καὶ τὸν ἐκείνου νῦν εὐτυχέστατον βίον, οὐ γὰρ εὐδαίμονα εἴποιμι, μή τις Ἀριστοτελίδης ἡμᾶς αἰτιάσαιτο, σὺν Τελχῖνι δαίμονι φθονερῷ * κακοδαιμόνως ἐπιταράξειεν. " Ἀριστοτέλης et ἄριστος conf., Bast Lettre 96." Schæf. Mss.]

[* Φιλαριστοτέλης, Strabo 907.]

" Ἀριστοτόκος, ὁ, ἡ, Qui optimos parit." [" Passive, (Auctor) Rhesi 909. Ὄλοιτο δὲ Λαερτίδας, Ὅς μ' ἄπαιδα γέννας Ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο." Seager. Mss. * Ἀριστοτόκεια, Theocr. 24, 72. Tryphiod. 389. " Oppian. C. 1, 6. 3, 62." Wakef. Mss.]

" Δυσαριστοτόκεια, ἡ, Hes. ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα " ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον, Quæ optimam quidem " prolem edidit partu, sed infelici fato, ut Helena " Hectorem, et Thetis Achillem. Dicit enim hæc ap. " Hom. Il. Σ. (54.) Ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστο- " τόκεια, conquerens sese fortissimum et præstantissi- " mum peperisse heroem, sed infelici fato." [" Heyn. Hom. 7, 435. 8, 337. T. H. Auct. ad Hesych. 2, 112. D ad Il. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστουργὸς, ὁ, ἡ, ET * Ἀριστουργέω, UNDE * " Ἀριστουργία, Const. Manass. Chron. p. 129. * Ἀριστούργημα, (τὸ,) 136. * Τρισαριστεργάτης, 65 (=123. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἀριστοφάνης, ὁ, UNDE * " Ἀριστοφάνειος, Hephæstio 74. 75. 91." Kall. Mss. " Schol. Aristoph. Π. 179. Athen. 387. 485. Dionys. H. 2, 53. 121. Cic. Oratore 190. Ita factus est Anapæstus is, qui Aristophaneus nominatur." Scott. App. ad Thes. " Heyn. Hom. 7, 776. Act. Traj. 1, 236. Schol. Aristoph. Π. 253. 487. 797. ad Lucian. 1, 662. Dionys. H. 5, 413. Ἀριστοφάνης et Ἀντιφ. conf., Heyn. Hom. 5, 538." Schæf. Mss.]

" Ἀριστοφάνειον, τὸ, Nomen emplastri emollientis, " quod constat picis libris quatuor, apochymatis lib. " duabus, ceræ libra una, opopanacis uncia una, aceti " hemina." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Ψευδαριστοφάνειος, Athen. 1, 8." Boissonad. Mss.]

[* Ἀριστοφυὴς, ὁ, ἡ, Ecphantus ap. Stob. Serm. 146=324.]

[Ἀριστώδιν, ινος, ὁ, ἡ,] " Ἀριστώδινες Athenæ, " Epigr. (Anal. 2, 515.) Quarum partus sunt optimi, " Quæ pariunt optimos s. præstantissimos." [" Christod. Ecphr. 391. Theætet. 4." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 258, 5. 494, 13." Wakef. Mss.]

[* Ἀριστοφῶν, Nom. propr. Hippocr. 330, 42.]

[* " Πανταριστος, Man. Palæologus, in Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 331." Boissonad. Mss.]

" ΑΡΙΣΤΟΝ, τὸ, Prandium. Est autem valde con- " troversum h. v. etymum. Sic dictum putatur, ut " VV. LL. ex Etym. annotant, quasi ἀόριστόν τι ὂν: " utpote ἀόριστον κατὰ καιρόν. Vel quod πρὸς τὸν " Ἄρεα proficiscentibus, i. e. ad Martem, apparare- " tur. Athen. et Plut. nihil interesse putant inter " ἄριστον et ἀκράτισμα, nisi quod hoc a meracius po- " tandi consuetudine nomen accipere suspicentur, " quod panis buccella mero tingeretur: hoc autem, " διὰ τὴν ἑωθινὴν ὥραν, Propter matutinam horam. " Unde Hom. scribit Eumæum ἄριστον parasse ἅμ' ἠοῖ " φαινομένηφι, In auroræ exortu. Alii ἀπὸ τοῦ ἀρᾶς, " Preces, dictum putant, quia veteres nisi deos pre- " cati ad prandium non accedebant. Ita VV. LL. " Plut. Symp. 8, 6. Καὶ πιθανὸν ἐδόκει, διὰ τὴν ἑωθι- " νὴν ὥραν ἄριστον ὠνομάσθαι, καθάπερ τὸ αὔριον. " Quidam ap. Eund. Apophth. dicit πρὸς ἄριστον sibi " ὀψοποιοῦ loco esse τὴν νυκτοπορίαν, at πρὸς δεῖπνον, " τὴν ὀλιγαριστίαν. Apud Thuc. ἄριστον ποιεῖσθαι, " Prandere. Est alioqui multo frequentius in hac " signif. COMPOS. Ἀριστοποιοῦμαι. Xen. K. A. 4. " Οἱ δὲ στρατηγοὶ παρήγγειλαν τῇ στρατιᾷ ἀριστο- " ποιεῖσθαι. Idem E. 1. Ἐν τῇ γῇ ἀριστοποιούμενοι. " Affertur vero et act. vox e Xen. K. Π. 2. Ὡς οἱ " στρατιῶται ὁμοῦ ἐγένοντο, ἀριστοποιῆσαι παρήγγειλε: " nisi potius et hic leg. sit ἀριστοποιεῖσθαι. Invenitur " autem et pass. signif. particip. ἀριστοποιούμενα ap. " Xen. pro Iis, quæ parantur in prandium: tanquam " videlicet ab act. Ἀριστοποιῶ, Prandium apparo: ut " Δειπνοποιῶ, Cœnam apparo. Ἀριστάω, i. q. illud " ἀριστοποιοῦμαι, Prandeo. Athen. 4. Ἀριστᾷ καὶ δει- " πνεῖ. Plut. Ἠριστηκότας οὐχ ἁπλοῦν ἄριστον." [Gl. Ἄριστον· Prandium. Ἄριστον δειλινόν· Merenda. " Casaub. ad Athen. 11. 96. Toup. Epist. de Syrac. 342. Xen. K. Π. 23. Zeun. ad 210. Lennep. ad Phal. 52. ad Od. B. 20. Heyn. Hom. 4, 267. 5, 424. 6, 110. 138. 8, 615. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 85. ad Il. Δ. 42. X. 299. Ω. 124. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15. 415. Ἄρ. αἱρεῖσθαι, Brunck. Aristoph. l. c." Schæf. Mss.]

" Ἀριστόδειπνον, τὸ, Prandium cœnæ conjunctum, " VV. LL. J. Poll. (6, 102.) Menandrum usum esse " tradit, sed non addens in qua signif." [Hes. Alexis ap. Athen. 47. " Casaub. ad Athen. 96." Schæf. Mss.]

[Ἀριστοποιέω, vide Ἄριστον. Xen. K. Π. 3, 2, 11. 4, 1, 9. Lex. Polyb. " Fischer. ad Palæph. 19. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. v. Ἀριστᾶν, et p. 135. Ἀριστοποιέομαι, ad Diod. S. 1, 410." Schæf. Mss.]

" Ἀριστοφόρον, τὸ, Vas, in quo prandium fertur." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" Ἀριστωτὸς, ὁ, Prandii tempus, Hes." [ubi Soping. conjicit * Ἀριστητὺς, ut δειπνηστύς. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[Ἀριστάω, vide Ἄριστον.] " Ἀριστῶν, Prandens, " ab ἀριστάω. At vero Ἀρίστων, ωνος, ὁ, Propr. nom." [Hippocr. 366, 29. Herod. 6, 63. UNDE * Ἀριστώνειος, Strabo 1139. * Ἀριστίων, Hippocr. 339, 12. " Toup. Opusc. 1, 68." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀριστάω· Prandeo. * Ἀριστέω· Pransito. * Ἀρίστημι, Athen. 423. " Aristoph. I. 815. Καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν." Seager. Mss. " Ind. Xen. Mem. K. Π. Athen. 1, 19. Casaub. ad p. 96. Eichst. de Dram. 150. ad Diod. S. 1, 410. De quant., Dawes. M. C. 162. Ἠρίσταμεν, Aristoph. Fr. 267." Schæf. Mss.]

[* " Ἀριστητὴς, (ὁ,) Suid. v. Ἑστιάτωρ, Hes. v. Δαιτυμόνες." Boissonad. Mss. Hippocr. 75, 16. Glossæ: * Ἀριστεταί· Pransores. Sed f. l. ἀριστηταί. * " Ἀριστητήριον, Monum. Eccl. Coteler. 2, 215." Boissonad. Mss. * " Ἀριστητικὸς, (ἡ, ὸν,) Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 79. (Ἀριστητικός· ἀντὶ τοῦ ἔθος ἔχων ἀριστᾶν. Εὔπολις Δήμοις.)" Kall. Mss. " Ἀριστητὴς, ad Am-

mon. 60." Schæf. Mss. "'Αριστητικὸς, Prandendi A
cupidus, Etym. M." Wakef. Mss.]

"'Αριστίζω, Prandio excipio, Prandium præbeo.
"Aristoph. I. (538.) Ὅς ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀρι-
"στίζων ἀπέπεμπεν." [A. 659. τούτους μὲν ἄγων μετὰ
σαυτοῦ, 'Αρίστισον εὖ. Hippocr. 149, 48. 154, 9. 156,
35. 157, 20. 266, 36. "Eichst. de Dram. 150.
Brunck. Aristoph. 2, 164." Schæf. Mss.]

[* 'Αριστάζομαι, Hippocr. de Morb. 2, 15. p. 474.
sed v. Schneider. Lex.]

"'Ανηριστηκὼς, Qui pransus non est: particip.
"præt. ab ἀναριστάω, Non prandeo, Prandio absti-
"neo. Hippocr. de Diæta Morb. acut. (371, 40.)
"Καὶ οἱ μὲν πλεῖστοι τῶν ἀνηριστηκότων οὐ δύνανται
"κατεσθίειν τὸ δεῖπνον. Ubi et Gal. hoc ἀνηριστηκότες
"exp. ἀνάριστοι μείναντες. Eod. sensu ἀναρίστητος."

[* 'Αναρίστησις, ἡ, Abstinentia a prandio. Hippocr.
109, 13=379, 17.]

"'Αναρίστητος, et 'Ανάριστος, ὁ, ἡ, Impransus: h.e.
"Non pransus, Qui prandium non sumsit. Aristoph.
"(Polyido ap. Suid.) Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστη- B
"τος ὤν. Alexis (ap. Eund.) Πάντως ἀναρίστητος οὐ
"δυνήσομαι Διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν. Utitur
"Antiphanes quoque ap. Suid.: qui usitatius præ-
"cedens ἀναρίστητος esse ait quam sequens ἀνάριστος,
"cujus hoc unicum e Menandro (Polybio 3, 71.) af-
"fert exemplum, Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ
"μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους, Im-
"pransos, μήπω ἠριστηκότας, inquit. Potest tamen
"hoc ἀναρίστους, et forsan rectius, exponi etiam Pran-
"dio carentes, Rebus ad prandium necessariis non
"instructos, Non habentes quod pranderent. Alio-
"qui et Xen. E. 7. 'Εκβοηθοῦσιν ἔτι ὄντες ἀνάριστοι καὶ
"αὐτοὶ καὶ ἵπποι. Et Plut. de Def. Orac. Μικρὸν εἰς τὸ
"στόμα λαμβάνοντα διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδει-
"πνον, Impransum et incœnatum diem totum durare."
['Αναρίστητος, Toup. Emend. 1, 49. "Eupolis ap.
Athen. 2, 28. Bekk. Anecd. 377." Boissonad. Mss.
'Ανάριστος et ἀκράτιστος, Theocr. 1, 51. 'Ανάριστος,
Hippocr. 7, 42. 102, 25. 104, 16. 35. 106, 8. 107,
32. 37. 45. "Toup. Ep. de Syrac. 342.; Opusc. C
2, 261. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15. 415. Aristoph.
Fr. 263. 'Αναρίστητος, Ibid. Ruhnk. H. in Cer. 200.
Valck. Adoniaz. p. 415. Toup. Opusc. 1, 34." Schæf.
Mss.]

[* 'Αναριστία, ἡ, i. q. ἀναρίστησις. Hippocr. 103,
48. 107, 38=371, 38. 377.]

[* Διαριστάω, Athen. 413. Τίτορμος διηριστήσατο
αὐτῷ βοῦν, ubi olim legebatur διερίσατο. "Διαριστά-
ομαι, Salmas. Exerc. Plin. 27." Schæf. Mss.]

[* 'Εναριστάω, J. Poll. 9, 102. "Prandeo in, Nic.
Dam. 417." Wakef. Mss. Hippocr. 101, 15. 105, 13.]

"Καταριστάω, Prandeo. Athen. (423.) ex Anti-
"phont. Politico." [Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 48.
"Ad Lucian. 1, 389. ad Mœr. 222." Schæf. Mss.]

[* Προαριστάω, Ante prandeo. Hippocr. 388, 53
=371, 41. "Diog. L. 2, 139." Boissonad. Mss.
"Polyæn. 266." Wakef. Mss.]

[* Προσαριστάω, Insuper prandeo. Hippocr. 542,
39=198, 19.]

"Συνάριστος, Compransor, Qui simul prandet, Xen." D
[a Schneider. Lex. susp.] "SIC Συναριστάω, Simul
"prandeo. Est etiam Menandri Fabula, inscripta
"Συναριστῶσαι, J. Poll. Athen." [240. Achill. Tat. 2,
33. "Æsch. c. Tim. p. 35. Tauchn." Boissonad.
Mss. "Philo J. Hesych." Wakef. Mss.]

[* 'ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ, ά, ὸν, Sinister; Infaustus; Stul-
tus. Glossæ: 'Αριστερός· Sinister. 'Αριστερὰ χείρ·
Scæva. 'Αριστερόν· Lætrum. Εἰς τὰ ἀριστερά· Sinistror-
sum. Soph. A. 183. Οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀρι-
στερὰ, Παῖ Τελαμῶνος, ἔβας Τόσσον, ἐν ποίμναις πι-
τνῶν, Mente aberrasti, excidisti. "Od. E. 277. Eur.
Iph. T. 1381. Or. 1476. Hec. 1133. Bacch. 1123.
Demosth. 531. 926. 1072." Seager. Mss. "Zeun. ad
Xen. K. Π. 210. ad Herod. 702. Phrynich. Ecl. 110.
Thom. M. 796. ad Pausan. 3, 235. Heyn. Hom. 5,
341. 6, 308. 638. bis. 'Αριστερὸς et δεξιὸς conf.,
Schneider. ad Xen. K. A. 117. 'Εν ἀριστερᾷ, ἐπ' ἀρι-
στερᾷ, ad Diod. S. 2, 375. 'Αριστερᾷ, ἐν ἀρ., ad 1,
631. et ipse Diod. S. Duker. Præf. Thuc. 11. Porson.
Hec. p. 69. Ed. 2. 'Επ' ἀριστερὰ, Huschk. Anal. 65.
Heyn. Hom. 4, 704. 6, 308. 'Επ' ἀρ., ἐπαρ., ad Herod.
452. 'Αρ. πούς, Toup. Emend. 1, 310. 'Αριστεράχει-
ρὸς, Duker. Præf. Thuc. 11. *'Αριστερόφι, Heyn.
Hom. 6, 425." Schæf. Mss. "'Επ' ἀριστερὰ χειρὸς,
Sinistrorsum, Od. E. 277." Wakef. Mss.]

[* 'Αριστεροζυγὴς, ὁ, ἡ, Phrynicho (Σοφ. Προπαρ.)
ζύγιος σειραφόρος, ὁ οἴσων τὴν σειράν.]

[* 'Αριστερόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, Qui tantum sinistram
habet; Qui sola sinistra utitur. Glossæ: 'Αριστερό-
χειρ· Mancussetus. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf.
Mss. "Synes. 160." Wakef. Mss.]

[* "'Αριστερεύω, Sinistra manu utor. Inc. et LXX.
sec. Compl. 1 Par. 12, 2. ἀριστερεύοντες, Sinistrantes.
In Vat. legitur ἐξ ἀριστερῶν." Schleusner. Lex. in V.T.
* "'Επαριστερεύομαι, Sinistra manu utor, Perversus
sum, Hesych. v. Σκανεύεσθαι." Wakef. Mss.]

"'Αμφαριστερὸς, (ἡ, ὸν,) Lævus utraque manu, Qui
"dextra ut sinistra utitur. Ambisinister dici potest
"ut Ambidexter: ἄνθρωπος ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς,
"ut Gal. exp. afferens ex Aristoph. Ταγηνίταις. Hes.
"exp. non solum ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, sed etiam
"οὐκ αἴσιος, οὐ δεξιὸς, Non dexter, sed sinister et in-
"felix, addens, opponi τῷ περιδεξίῳ." ['Αμφαριστε-
ρὸς, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex. sed de hac re nobis
liceat dubitare: vide 'Επαρίστερος. "Phrynich. Ecl.
110. Aristoph. Fr. 270." Schæf. Mss.]

[* "'Εξαριστερῶν, Herod. Epimer. 257." Boissonad.
Mss.]

"'Επαρίστερος, (ὁ, ἡ,) Sinister, Ineptus. Phrynich.
"(Ecl. 110.) vult non ἐπαρίστερος dici, sed σκαιός.
"Est tamen INDE 'Επαριστερότης, (ἡ,) in lib. de Virt.
"et Vit., qui Aristoteli inscribitur, pro Sinisteritas,
"Ineptia, Insulsitas. Item ADVERB. 'Επαριστέρως,
"Sinistre, Inepte, ap. Plut." ["'Επαριστερὰ ἔμαθες
γράμματα, Theognis Athenæi 104. 671. Hesychio κα-
κὸς, ἀηδής. Adv. 'Επαριστέρως γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις,
Menander. 'Επ' ἀριστερὰ, Athen. 181." Schneider.
Lex. *'Επαρίστερος, Aristoph. O. 1566. Athen. 179.
Herod. 4, 191. Glossæ: 'Επαρίστερος· Sinister, Læ-
vus, Perversus. "Plut. Mor. 1, 125." Seager. Mss.*
"Casaub. ad Athen. 54. Wessel. Herod. 145. Thom.
M. 795. Brunck. Aristoph. 2, 196. Kuster. 196. b.
Manetho 3, 375. 'Επαριστερὰ, ad Herod. 452." Schæf.
Mss. "Infelix, Hesych. 'Επαριστέρως, Inepte, Pervér-
se, Menand. in Clem. Alex. 504." Wakef. Mss.]

'ΑΡΗΓΩ, ξω, Auxilior, Opem fero: proprie autem
in bello, cum ab Ἄρης deducatur. Il. A. (77.) Ἦ μέν
μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Usus est et
Xen. hac voce, licet alioqui poëtica: K. Π. 1, (5, 7.)
τοῖς φίλοις ἀρήγειν. O. (5, 7.) ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Sed
et Diosc. usus est, 'Αρήγει ποδαγρικοῖς. E quo af-
fertur et juncta accusativo ἀρήγει καὶ ἐπιληψίας: sed
manifesto errore pro ἐπιληψίαις. ‖Eur. (Med. 1275.)
cum accus. rei et dat. personæ dixit, ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις, Arcere cædem a filiis, vel Propul-
sare. Sic ἀρκεῖν et pro Propulsare et pro Auxiliari
accipi docui antea, quorum alterum ex altero pendet.
[Gl. 'Αρήγω· Opitulor. Æsch. S. c. T. 119. ἄρηξον
ἁλῶσιν, Eum. 558.: Pind. P. 2, 173. σιγᾶν ἀρήγει.
Il. A. 521. In Hippocr. persæpe legitur, ut 67, 4.
45. 71, 35. 42. 73, 24. etc. "Fischer. Ind. Palæph.
Xen. K. Π. 93. Harles. Ind. Theocr. Valck. ad Herod.
219. Wakef. Eum. 575. Stanl. 574. Abresch. Æsch.
2, 85. Heyn. Hom. 5, 711. 6, 369." Schæf. Mss.]

[*'Αρηξις, ἡ, Auxilium. Soph. Œd. C. 864. El. 881.]

[* 'Αρηγὸς, ὁ, ἡ, Auxiliarius, Gl. "Heyn. Hom. 5,
101." Schæf. Mss.]

'Αρηγὼν, όνος, ὁ, ἡ, Auxiliator, Auxiliatrix, vel De-
fensor, Il. Δ. (7.) Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
[Batrachom. 242. i. q. βοηθός. "Heyn. Hom. 5,
100. 101. 711." Schæf. Mss. "Adj., Oppian. 5,
108." Wakef. Mss.]

[* 'Αρηγοσύνη, ἡ, Anal. 3, 242. Chandler. Inscr.
33. "Jacobs. Anth. 12, 86. Epigr. adesp. 428."
Schæf. Mss.]

[* "'Αρώγω, Poëta ap. Fabric. Bibl. Gr. 3, 638.
41." Kall. Mss.]

'Αρωγὸς, i. q. ἀρηγὼν, (Il. Δ. 235.) Οὐ γὰρ ἐπὶ
ψεύδεσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός. Apud Soph. (Aj.
201.) Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος exp. Curatores navis
et adjutores: ab aliis, Defensores. Apud Eund.

(835.) Ajax Ἐριννῦς invocat ἀρωγοὺς, Auxiliatrices, vel Vindices. Diosc. ut verbo ἀρήγειν utitur, ita et hoc nomine, quod ab eo deductum est, Δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν, Vim auxiliarem habet. Citatur et ex Anthol. ἀρωγὸς βροχετῶν, Arcens pluvias: et rursus e Soph. (El. 462.) τὰ ἀρωγὰ pro τὰ ὠφέλιμα, Quæ prosunt. Vide et Ἐπαρωγὸς post Ἐπαρήγω. [" Heyn. Hom. 7, 531. 802. 8, 469. Ind. Thuc. Porson. ad Hec. 166. p. 13. Ed. 2. ad Herod. 589. Eum. 489. Dionys. H. 2, 1113. 1257." Schæf. Mss. " Adj., Pind. * Ἀρωγής, Nicand. Al. 110." Wakef. Mss. Soph. Aj. 357. ἰὼ Γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας. Schneider. Lex.]

Ἀρωγοναῦται δαίμονες, Anthol. Defensores nautarum dii, Auxiliantes nautis dii. Exp. etiam, Dii faventes et propitii nautis. [Anal. 2, 215. " Ἀρωγοναύτης, Toup. Opusc. 1, 152. Wakef. S. C. 1, 54. Jacobs. Anth. 9, 154." Schæf. Mss.]

Ἀρωγὴ, (ἡ,) Auxilium. Il. Δ. (408.) Ζηνὸς ἀρωγῇ. Ψ. [574. " Heyn. Hom. 8, 469. Valck. Ammon. 108. Appian. 3, 87. Wakef. Phil. 562. Plut. Alex. 137. Schm. Conf. cum ἀνωγὴ, Brunck. Apoll. R. 77." Schæf. Mss. " Plato Menex. §. 7. Gottl. coll. Pseudo-Diog. Ep. 1. in Not. Mss. T. 10. P. 2." Boissonad. Mss.]

Ἀπαρήγω in VV. LL. quod, si non est perperam positum pro ἐπαρήγω, signif. Auxiliando propulso.

" Ἀπαρωγὸς, quod VV. LL. afferunt pro Opitu-
" lator, in ἐπαρωγὸς mutandum esse arbitror."

Ἐπαρήγω, i. q. simpl. ἀρήγω, Auxilior. Il. A. (408.) ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι Τρωσὶν, i. e. βοηθεῖν. Hinc Ἐπαρηγὼν et Ἐπαρωγὸς, pro Ἀρηγὼν et Ἀρωγὸς, Auxiliator, Auxiliatrix. Item Adjutor; ut Apoll. R. (1, 1039.) ἐπαρηγόνες exp. Adjutores. Itidem Anthol. τὸ ζωᾶς ἐπαρωγὸν, Vitam adjuvans. Apoll. R. 1. (32.) τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων. Sic Ἐπαρωγὴ pro ἀρωγὴ, Auxilium, Apoll. R. [1, 302. Ἐπαρήγω, ut ἐπιβοηθέω, Xen. K. Π. 6, 4, 18. " Eur. El. 1350. Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν: Ἐπαρωγὸς, Hec. 162. Ποῦ τις θεῶν Ἢ δαιμόνων ἔστ' ἐπαρωγός;" Seager. Mss. Ἐπαρηγὼν, Orph. Arg. 89. ξυνῶν ἐπαρηγόνα μόχθων. Ἐπαρωγὴ, Oppian. * Ἐπαρωγὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπαρωγὸς, Nicand. A. 110, * Ἐπάρηξις, ἡ, Eust. 39, 41. " Ἐπαρηγὼν, Brunck. Apoll. R. 133. Ἐπαρωγὸς, Porson. Hec. 1661. Antip. S. 27. Brunck. Apoll. R. 133. Porson. Hec. p. 13. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 602." Schæf. Mss. " Ἐπαρήγω, LXX. Interprr. Ἐπαρωγὸς, Depulsor, Orph. Hymn. 38, 4." Wakef. Mss.]

[* Συνεπαρήγω, Una juvo, auxilior. Eust. 40, 26= 30, 36.]

Συναρήγω, Simul auxilior. At in VV. LL. simpl. Auxilior.

" Συναρωγὸς, (ὁ, ἡ,) Auxiliator. Epigr." [Philippi 21.]

ἈΡΕΤΗ, ἡ, Virtus, sed proprie Virtus bellica. E variis enim etymis, sequor illud, quod ab Ἄρης eam deducit. Qua in re etymo Lat. vocis Virtus juvari me posse existimo; hanc enim a Vir derivari notum est, et quidem ab ea signif., qua pro Forti et strenuo et quasi habente aliquid Ἄρεος, Martis, usurpatur. Ceterum et Artem fuerunt, qui ab ἀρετὴ ortum putarint: quæ et Donati fuit opinio. Il. N. (277.) Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Ψ. (578.) αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Od. P. (322.) Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι. Σ. (204.) πόσιος ποθέουσα φίλοιο Παντοίην ἀρετήν. Sic et alibi dicit παντοίην ἀρετήν: sed et plur. παντοίας ἀρετάς: ut Il. O. (642.) Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι: ubi observa ἀρετὰς tribui ποσὶν eod. modo, quo dicit Il. Y. (411.) ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων: cum quibus optime convenit ἀρετὴ ἵππου Ψ. (374.) cum ea in optime currendo sita sit. Eust. in Od. Θ. (237.) Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥ τοι ὀπηδεῖ, annotat hic ἀρετὴν non dici solum ἀνδρίαν, ut alibi, sed simpl. τὴν περὶ τοὺς ἀέθλους δεξιότητα. At ἀνδρίαν peculiariter signif. ubi dicit, Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι: item (Il. X. 268.) Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. Addit idem Eust. ἀρετὴν signif. et eam, quam εὐδαιμονίαν, Beatitudinem, posteri hujus poëtæ appellarint: Od.

A Σ. (132.) Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. Et (250.) ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε, Ὤλεσαν ἀθάνατοι. Hinc autem esse v. ἀρετᾷν: ut ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. Item, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. At ego, quod tam docti Gramm. pace dictum sit, ἀρετὴν existimo potius vocari in illis ll. Vigorem corporis, quam Felicitatem; cum præsertim in priore subjungatur καὶ γούνατ' ὀρώρῃ: quod simile est illi Theocr. (14, 70.) οἷς γόνυ χλωρόν.

Ἀρετὴ, ap. prosæ scriptores interdum Virtus generali appellatione, ut ap. philosophos, oppositam habens κακίαν, quam Hesiod. appellans κακότητα, ei itidem opponit, interdum peculiarius, prout hoc vel illud ei adjungitur, aut prout de hac vel illa re agitur. Cic. ap. Plat. ἀρετὴν vertit Virtutem. Ab eod. autem alibi ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honesta. Apud Isocr. ad Demon. ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ exp. Virtus morum. Apud Plut. Fabio, ἀρετὴ πολιτικὴ, Civilis disciplina. Sed et ap. Plat. Apol. Socr. δικαστοῦ γὰρ αὕτη ἀρετὴ, Hoc enim judicis est officium.
B Quæ interprr. a vi vocis ἀρετὴ longius recedere videntur. || Ἀρετὴ in prosa etiam tribuitur aliis, quam hominibus, vel brutis, ut ἀρετὴ τῆς χώρας, Plato de LL. Regionis præstantia, aut bonitas, i. e. Feracitas.

[" Ἀρετὴ, Heyn. Hom. 8, 60. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Fischer. Ind. Palæph. Morus ad Isocr. Paneg. 62. Zeun. ad Xen. K. Π. 425. ad Herod. 507. ad Charit. 453. Wakef. Herc. F. 356.; Phil. 1420. Jacobs. Anth. 6. 197. 7, 342. 9, 23. Wakef. S. C. 4, 189. Perizon. Curt. Vind. 68. Ruhnk. ad Vell. 382. Laus, Heyn. Virg. 2, 82. Brunck. ad Virg. 432. ad Soph. 494. Both. Toup. ad Longin. 349. Heyn. ad Virg. Æn. 1, 461. (Vitruvius 1, 1, 6. Laguna ad Cic. Epist. p. 96.) Odyss. 14, 402. Fortitudo, Wakef. S. C. 3, 197. ad Callim. 1, 35. Conf. cum ἱστορία, ad Diod. S. 2, 189. An Hom. dicat ἀρεταὶ, Heyn. Hom. 7, 106. Παντοία ἀρετὴ, 4, 410. 7, 106. Ἀρετὰς αὔξειν, Toup. Longin. 382. Διαφόρους ταῖς ἀνδρείαις καὶ ἀρεταῖς, Diod. S. 2, 499." Schæf. Mss. " Excellentia quævis, Ælian. V. H. 437. Fertilitas terræ, Diod. S. 1, 398.
C Joseph. A. J. 12, 1. Strabo 207. Res prosperæ, Od. Σ. 132." Wakef. Mss. " Theognis 29. Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος. Vertitur Potentiam." Seager. Mss. Xen. Hier. 2, 2. Διαφέροντας ἀρετῇ ἵππους, 6, 16.: 11, 6. ἅρματος ἀρετῇ. Thuc. 1, 33. Ἐς τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν φέρουσα. Glossæ: Ἀρετή· Industria, Navities, Virtus, Fortitudo.]

Ἐνάρετος, ὁ, ἡ, Virtutis particeps, vel Virtute præditus, ut exp. Bud. in h. l. Damasc. Καθαρώτερα γὰρ τὰ ἄϋλα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῶν κακίᾳ συνεζευγμένων. Herodian. 2, (8, 3.) Ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν, Imperium gloriosum et commendabile virtutis ergo, eod. Interpr. A Suida autem in Θέογνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophi tamen, si Eust. credimus, cum ἀρετὴν dicant, ab ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitant, et potius ἑτερωνύμως appellant σπουδαῖον. [" Heyn. Hom. 7, 143. 8, 526. Fischer. Ind. Palæph. Bernard. Reliq. 110. Valck. Hipp. p. 309. Plut. Mor. 1, 973.
D Phrynich. Ecl. 144. Boissonad. Philostr. 489." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 333. 871. Insignis, Splendidus, de veste, Palæph. 70." Wakef. Mss. " Ignat." Routh. Mss. Glossæ: Ἐνάρετος· Eximius, Supereminens, Industrius, Nobilis.]

[* " Ἐναρέτως, Probe, Cum virtute. Chrys. in Gen. Or. 36. T. 1. p. 295. Μετάστασίς τίς ἐστι (ὁ θάνατος) τοῖς ἐναρέτως βιοῦσιν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ βελτίω." Seager. Mss.]

" Ἰνάρετος, Hesychio ἱκανὸς, ἐνάρετος, pro quo per
" diphthongum potius scr. εἰνάρετος."

[* Μνησάρετος, UNDE * Μνησαρέτη. Plut. 9, 270. Hutt. " Quæst. Gr. 296." Kall. Mss.]

[* Πανάρετος, ὁ, ἡ, Omni virtutum genere ornatissimus. Lucian. Philops. 828. " Absoluta virtute perfectus. Chrys. in Gen. 67. T. 1. p. 518. Ὁ θαυμαστὸς οὗτος καὶ πανάρετος—πρὸς τὰ ῥήματα αὐτῶν συνεχύθη." Seager. Mss.]

Φιλάρετος, ὁ, ἡ, Virtutis studiosus. Aristot. Ethic. 1, 8. Καὶ ὅλως τὰ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ, sc. ἡδέα ἐστί.

[" Wakef. S. C. 5, 89." Schæf. Mss.]

[* " Φιλαρέτως, Martyrol. S. Bonif. 347." Kall. Mss.]

Ἀρετάω, Virtutis felicitatem assequor, i. e. quæ virtutem comitatur. Od. Θ. (329.) Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. Ubi vulgo exp. Non recte succedunt. Alii, Non reddunt beatum. Vel, Ad felicitatem non perveniunt. At mea illa exp. aptius vim verbi exprimere mihi videtur; ut hic sit sensus, Quem successum habet virtus, eundem habere non possunt iniqua facta. Affert tamen Eust. aliam exp., sed quæ convenire non possit cum h. l., Od. T. (114.) ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ, vel ὑπ' αὐτοῦ, ut in aliis, quod ille exp. ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῶσι: ego itidem Virtutis felicitatem consequuntur, Vel, Debitam virtuti felicitatem percipiunt. Possint tamen et aliæ expp. utriusque loci afferri. [Procop. B. G. 4. cap. ult. Ἀμφότεροι δὲ οἱ μὲν θανατῶντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες ἐπὶ τοὺς πέλας ἵεντο. " Ad Timæi Lex. 68." Schæf. Mss. " De fertilitate terræ, Philo J. 2, 77. Dio Cass. 150. Jambl. V. P. 27." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρέτας, ad Diod. S. 1, 697. 2, 426. * Ἀρεταῖος, Phrynich. Ecl. 145." Schæf. Mss.]

Ἀρεταίνω ap. Eust. videtur esse i. q. ἀρετάω. [" Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀρεταλόγος, ὁ, ἡ, " Placita loquens ad sui ostentationem, et aliorum oblectationem. Juvenal. 15, 15. bilem aut risum fortasse quibusdam Moverat ut mendax aretalogus. Suet. Aug. 74. Aut acroamata et histriones interponebat, ac frequentius aretalogos. Ad q. l. Casaub.:—' Aretalogos censeo appellatos miseros philosophos, mera hominum mendicabula, sectæ fere Cynicæ aut Stoicæ, qui, cum scholam et sectatores non haberent, convivia beatorum frequentabant, et Romulidas saturos variis de virtute et vitiis disputationibus oblectabant. Alii Aretalogos ajunt esse circulatores quosdam, qui in compitis mira de suis pharmacis pollicentur; vel fabulosorum voluminum scriptores, ut Amadisii et similium. Salmas. ad Vopisc. Aurel. 42. enumerat inter varias mimorum species." Forcellin. Lex. " Wakef. Alc. 791." Schæf. Mss.]

[* Ἀρεταλογία, ἡ, Strabo 1152. Manetho 4, 447. Ἐν τ' ἀρεταλογίῃ μυθεύματα ποικίλ' ἔχοντας, ubi vertitur In sermonibus de virtute. " Ad Diod. S. 2, 453." Schæf. Mss.]

[* Δαμαρέτη, Propr. nom. UNDE * Δαμαρέτειος, ὁ, ἡ. Diod. S. 11. p. 256. Νόμισμα ἐξέκοψε τὸ κληθὲν ἀπ' ἐκείνης Δαμαρέτειον, sc. ab uxore Gelonis, Damaretes. " Ad Diod. S. 1, 424. Jacobs. Anth. 6, 228. * Δαμάρατος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 352." Schæf. Mss.]

[* Ἀρετόω, Simpl. ad Epict. p. 37=19. Ἡ ψυχὴ τοῖς χείροσιν ὀρέξεων εἴδεσι κακυνομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετουμένη.]

[* " Ἀρετίζω, In gratiam suscipio, Placide accipio. 1 Sam. 25, 35. Ἡρέτισα τὸ πρόσωπόν σου. Sed Kreyssigio Symb. P. 5. p. 12. (probantibus etiam nobis) ibi cum Grabio rescr. videtur ᾕρέτισα, quod valet i. q. ᾖρα ap. Aqu. Gen. 19, 21. Cf. Scharfenb. Anim. ad ll. ll. et Fischer. ad Leusden. de Dial. N. T. 152." Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Διαρετίζομαι, Virtutem excolo, Synes. 28.]

ἘΝΑΙΡΩ, Occido, Interficio. Il. Θ. (296.) Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. N. (338.) Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο med. ap. Hesiod. (Θ. 316.) pro ἐνῆρεν, Occidit, Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ. Ceterum ἐναίρω quidam ab Ἄρης, alii ab ἔναρα, Spolia, deduxerunt, unde τῷ ἐναίρειν, sicut et τῷ ἐναρίζειν, nonnulli Spoliandi signif. perpetuo includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus cum aliis in Il., tum Il. Φ. (485.) Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere Spoliandi signif. scripserunt, sicut et interdum Occidendi. Ego vero, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit Spoliare, cujus tamen signif. exemplum non affertur, multo magis rationi consentaneum esse judico, ut, postquam ἐναίρω ab Ἄρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα derivemus, a quo ἐναρίζω formari nemo non videt. ‖ Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo: qua in signif. utitur Hom. pass. ἐναίρεσθαι, Od. Θ. (263.) Μηκέτι

A νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. Lubenter autem verbo Corrumpere hic utor, quod Plaut. et post eum Ovid. Oculos lacrymis corrumpere dixerit. [Buttmann. Lexil. 276. " Valck. Phœn. p. 132. Wakef. Herc. F. 365. Abresch. Æsch. 2, 99. Jacobs. Anth. 8, 260. Brunck. Soph. 3, 462. Conf. cum ἀναιρῶ, Heyn. Hom. 5, 468." Schæf. Mss. " Ἤναρεν, Eur. Andr. 1182. Part. ἐναρηρὼς, Occisus, Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἐναρεῖν, Hesychio κνίσκεσθαι, διαλέγεσθαι."

" Ἐνάρεσθαι, ap. Eund. legitur, expositum ἀπολ-
" λύειν, φθονεῖν, ἐρείδειν, ἀπολαύειν. Sed hæc valde
" suspecta sunt."

Ἐναροκτάντας dicitur θάνατος, i. e. Interfector, ut sit θάνατος ἐναροκτάντας, Mors interfectrix; ex ἐναίρω et κτείνω alioqui synonymis, ut μυθολογεύω e duobus itidem synonymis esse factum videmus. Lege Eust. 437. [Æschyl. ap. Hes.]

Ἐξεναίρω, Interficio. Hesiod. (A. 329.) aor. 2. usus est, Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν. ET Κατεναίρω, idem, An-
B thol. Hesych. habet etiam κατενήρατο pro Interfecit. [Κατεναίρω, Nicand. A. 400. Unde κατήναρες, Callim. H. in A. 101. " Soph. Antig. 871. Ἰὼ δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας, Θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με. Od. Λ. 518. Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ Ἥρω' Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτείνοντο." Seager. Mss. " Wakef. Ion. 1155. Pamphil. 2. Brunck. Soph. 3, 433." Schæf. Mss. " Orph. Arg. 664." Wakef. Mss.]

¶ Ἔναρα, Spolia, Exuviæ, σκῦλα, λάφυρα. Il. Z. (480.) Θ. (535.) ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonidas λάφυρα αἱματόεντα Anthol. Z. (480.) φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δήϊον ἄνδρα. Θ. (535.) Χαλκῷ δηώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. P. (13.) Χάζεο· λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Hesiod. quoque A. (367.) λιπὼν ἔναρα βροτόεντα. Hesych. ἔναρα exp. etiam ὅπλα: sed restringendum id esse puto ad Arma, quibus spoliatus hostis fuerit. [" Heyn. Hom. 6, 103. 107. 8, 206. Jacobs. Anth. 6, 126." Schæf. Mss. " Forsan i. q. ἔνερα, Ad mortuos pertinentia." Wakef.
C Mss.: cf. Buttmann. Lexil. 276. * " Ἔναρ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 149. ad Mœr. 152." Schæf. Mss.]

" Ἐναραφόρος, Hesychio σκυλοφόρος, sed alphabe-
" tica series postulat scribi ἐναροφόρος." [Anal. 3, 138. Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρηφόρον ἔνδοθι Σούσων Ὁ θρασὺς ἀνστήσει Μῆδος ἄνακτι τύπον.]

Ἐναρφόρος, ὁ, ἡ, per sync. pro ἐναροφόρος, Spolia ferens, Exuvias ferens, q. d. Exuvifer. E consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etym. ET Ἐναρηφόρος pro eod. Anthol. [Ἐναρφόρος, Hesiod. A. 192.]

Ἐναρίζω, i. q. ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio et interfectum spolio. Il. P. (413.) Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Φ. (224.) Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. ET Ἐξεναρίζω, Idem, Il. Δ. (488.) Σιμοείσιον ἐξενάριξε. ITEM Κατεναρίζω, Idem: Soph. Aj. (26.) λείας κατηναρισμένας ἐκ χειρός. ‖ Ἐναρίζειν pro συκοφαντεῖν etiam, Hes. [" Ἐναρίζω, Wakef. Trach. 94. Jacobs. Anth. 6, 201. Heyn. Hom. 5, 30. 156. 7, 153. Ἐνάριζον ἀπ', cum duplici accus., Il. 12, 195. 15, 343. Ἐξεναρίζω,
D Heyn. Hom. 5, 156. 273. 336. 6, 184. 8, 321. Toup. ad Longin. 383. Lips. Κατεναρίζω, Toup. Opusc. 2, 159. Valck. Callim. 290. Brunck. Soph. 3, 517. Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss. " Ἐναρίζω, Spolio, de urbe, Quint. Sm. 7, 693." Wakef. Mss. Ἐναρίζω, Gl. Evito. Pro λωποδυτέω, Oppian. H. 2, 416. εἵματα ἐναρίξαι. Soph. Trach. 94. ἐναριζομένα νὺξ, Nox confecta. Hesiod. A. 194.: " Ἐξεναρίζω, Θ. 289. Il. Z. 417." Seager. Mss.] " Κατηναρισμένα, Inter-
" emta, Expoliata. Hes. e Soph. Aj."

[* Ἀπεναρίζω, Spolio armis, i. q. σκυλεύω. Il. 12, 195. τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα: 15, 343.]

ἌΡΑΒΟΣ, ὁ, Strepitus, κτύπος. Hes. ψόφος, θόρυβος. Eust. dicit δοῦπος non tam Asperum sonitum signif. quam ἄραβος. Hom. enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis autem ἀραβεῖν: Il. E. (41.) Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiod. Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄραβος, inquit Camer., Stridor dentium, ut in frigore et consternatione. Quo modo Il. K. (375.) ἄραβος δὲ διὰ

στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Etymologo A
ἄραβος est ἡ ἐν ἄρει βοὴ, ut sit ἄραβος quasi ἀράβοος.
Vel, ἡ ἐν ὄρει βοὴ, quasi ὄραβος. Vel, ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοὴ, quasi ἔραβος. Et quamvis primum etymum posuerit ἡ ἐν ἄρει βοὴ, subjungit tamen, de ferro nonnisi per catachresin dici. [" Plut. Mor. 3, 663." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 6, 78." Schæf. Mss.]

'Αραβικὸς, (ἡ, ὸν,) quoque hinc derivatum videtur: nam ἀραβικὴ πνοὴ Hes. interpr. τυφωνική: ut sit Ventus repentinus et procellosus. Ετ 'Αραβίδες, Venti pulverem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαὶ, ut idem Hes. exp.

" 'Αράβη, ἡ, Erotiano ap. Hippocr. βλάβη, Noxa, " Damnum." [" Heringa Obs. 51." Schæf. Mss.]

'Αραβέω, ήσω, Strepitum s. Fragorem edo. Il. E. (42.) Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, i. e. ἐψόφησεν, ἤχησεν, Hes. Reperitur etiam cum accus., ut μάτην ἀράβησαν ὀδόντας, ap. Apoll. R. 2, [231. " Wakef. Alc. 767. Heyn. Hom. 4, 648." Schæf. Mss.]

'Αμφαραβέω, Circumstrepo. Il. Φ. (408.) 'Επτὰ δ' B
ἐπέσχε πέλεθρα πεσών· ἐκόνισσε δὲ χαίτας, Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. Apud Hesiod. autem A. (64.) ἀμφαράβιζον scribitur a v. ἀμφαραβίζω: sic enim in omnibus habetur exemplaribus, "Αρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.

" "ΑΡΑΔΟΣ, ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησις, Motus et palpitatio cordis e gymnasticis exercitiis, Cordis pulsus post vehemens exercitium, " ut Nicandri quoque Schol. Th. (776.) de scorpione, " ἄραδον κακὸν ὤπασε τύψας, annotat ἄραδον dici κίνησιν σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνος. Erotian. autem ἄραδον dici tradit ταραχώδη κίνησιν καὶ " σάλον, quemadmodum Gal. quoque Comm. 2. in " lib. de Victu in Morb. acut. annotat, vocem ἄραδον significare ταραχήν τινα καὶ οἷον μάχην ἐν τῇ " γαστρὶ γινομένην ἐκ τῶν διαφόρων ταῖς δυνάμεσι σιτίων: et Comm. 1. Τὴν ἐν τῷ πέττεσθαι γινομένην " ταραχήν: cum nimirum cibi dum concoquuntur, in " stomacho turbas dant et tumultuantur, aut cum " murmure agitantur. Hippocr. verba priore in C
" loco hæc sunt, de ptisana, Οὔτε στύψιν ἔχον οὔτε " ἄραδον κακόν. In posteriore, hæc, Φακὸς δὲ στύφει " καὶ ἄραδον ἐμποιέει, ἢν μετὰ τοῦ φλοιοῦ ᾖ. Viciniam " porro signif. habet ἄραβος, et ambo ab ἀράσσω derivata videntur, significareque Strepitum s. Crepitum " eorum, quæ inter se colliduntur, qualis est etiam " ἀραγμὸς δεσμῶν ap. Eur. (Rhes. 569.) Fragor vinculorum. ‖ 'Αράδους Hes. rursum exp. λεπτὰς, " βλαβεράς." [Hippocr. 9, 6. 177, 43. 369, 11. 382, 38. 449, 45.]

" 'Αραδέω, Turbo s. Commoveo et conturbo, unde " præt. perf. pass. ἀράδηται, quod Hes. exp. κεκίνηται, συγκέχυται, Commotum et confusum est. Apud " Eund. legitur ἀράδει, expositum θορυβήσει, ταράξει, " sed suspectam id scripturam habet; saltem enim " circumflexo accentu ultima notanda esset." [" Heyn. Hom. 6, 643." Schæf. Mss.]

'ΑΡΑΣΣΩ, v. 'Αράττω, άξω, Eustathio proprie est τὸ διὰ σιδήρου τέμνω, παρὰ τὸ "Αρης, Amputo, Abscindo; sic enim Hom. et Herod. utuntur. Il. N. (577.) Δηΐ- D
πυρον δ' "Ελενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. Item Pulso, Tundo. Greg. τῶν θυρῶν ἀρασσομένων. Syn. de quodam supra modum superbo et elato, οὗτος, inquit, ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Item Illido, συγκρούω. Lucian. (2, 927.) Τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Sic quoque ἀράσσεσθαι, duæ res dicuntur, i. e. Collidi inter se et conflictari. Alciphro, Καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι. Metaph. item de verbis probrosis ἀράσσειν dicitur, ut Soph. (Aj. 725.) ὀνείδεσιν ἤρασσον, Convitiis impetebant. Hesychio præterea ἀμέλγειν signif. Notandum vero est, ἀῤῥάξαι scribi et ἀράξαι: sicut et ἀπαῤῥάξαι, καταῤῥάξαι, etc. [" 'Αράσσω, Fischer. ad Anacr. 14. Wakef. S. C. 1, 134. 2, 8. ad Herod. 660. Bergler. ad Alciphr. 5. Pierson. Veris. 75. Beck. ad Eurip. 219. Toup. Opusc. 1, 118. 2, 216. Valck. ad Ammon. 159.; ad Herod. 625. ad Diod. S. 1, 211. Charito 622. 788. Wakef. Phil. 374. Huschk. Anal. 95. 177. Heyn. Hom. 6, 472. Lobeck. Aj. p. 333. Conf. cum ταράσσω, Porson. Hec. p. 70. Ed. 2. Apto, Ruhnk. Ep. Cr. 220. Μέλος, Huschk. Epist. in Propert. 9. De lyra, Gesner. Ind. in Orph. et v. "Ηρ.: 'Α. πύλαν 'Αΐδαο, Theocr. 2, 160." Schæf. Mss. " Edo sonum, Nonn. D. p. 34. v. 20. Attero, p. 146. v. 1. Orph. Arg. 380. Vi excutio, Oppian. H. 3, 558. Pulso, Nicand. 778. 'Α. θυμὸν, Occido, 706. "Υμνον, Nonn. D. 1, 15. 26, 205. Aor. 1. pass., ἠράχθην, Quint. Sm. 13, 95. Perf. pass., ἤραγμαι, et Att., ἀρήραγμαι, Hesych." Wakef. Mss. Parthen. 55. λιθάδεσσι. Glossæ: 'Αράσσω· Pulso. 'Αράσσεται· Præendit. " Eur. Iph. T. 327. Tro. 279. Andr. 1155." Seager. Mss.]

" 'Αράσσω, i. q. ἀράττω: hoc enim Atticum tan- " tum est, illud linguæ communis. Hes. porro ἀράσ- " σει exp. non solum συντρίβει et τύπτει, sed etiam " ἀμέλγει, Mulget: ut 'Αρακτῆρα quoque exp. *ἀμελ- " κτῆρα. Idem præterea ἀρασσόμενα affert non solum " pro προσρηγνύμενα et πλησσόμενα, sed etiam pro " θορυβούμενα. Affert et ἀραχθεὶς pro διωχθείς."

[* 'Αράγδην, Lucian. Lexiph. 526.]

[* "Αραγμα, τὸ, i. q. ἀραγμός. Eur. Cycl. 203. τυμπάνων.]

'Αραγμὸς, ὁ, Collisio, Pulsatio, Strepitus: ἀραγμὸς δεσμῶν Eur. (Rhes. 569.) Fragor vinculorum: ἀραγμὸς τῶν στέρνων, Percussio pectoris, Planctus, Soph. Œd. C. [1609. Æsch. S. c. T. 251. pro κτύπος. Eur. Phœn. 1149. Lycophro 940. " Beck. ad Eur. 219. Toup. Opusc. 2, 47." Schæf. Mss.]

[* " "Αραξις, (ἡ,) Cassii Probl. 25." Kall. Mss.]

[* " "Αραξα, Nomen herbæ. Plut. 10, 797." Kall. Mss. Glossæ: * "Αραξ, τὸ ὄσπριον· Arax.] " 'Αραξός, Etymologo herba quædam." [" "Αραξ, Koen. ad Greg. 279." Schæf. Mss. " I. q. ἄρακος, Clem. Alex. 338." Wakef. Mss.]

" 'Αράξης, ου, ὁ, Araxes, Fluvius quidem ex eo nominatus, quoniam ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καταῤῥήγνυται, " i. e. Magno cum ἀραγμῷ et strepitu delabitur e " Caucaso monte: παρὰ τὸ ἀράσσειν, Etym." [" Jacobs. Anth. 8, 398. ad Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss.]

[* 'Αραξόχειρα τύμπανα, Anal. 2, 212.]

" 'Αράγω, Discerpo, Dilacero. Hes. enim ἀράγειν " affert pro σπαράσσειν."

[* " 'Αναράσσω, Jacobs. Animadv. 132." Schæf. Mss. Unde] " 'Ανάρακτος, Hesychio δημόσιος, Publicus."

'Απαράσσω, άξω, Dejicio, Deturbo, Depello, *ἀποκατάγνυμι, Hes. Il. Ξ. (497.) ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε, Αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη. Sic Herod. 8, (90.) Τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νηὸς βάλλοντες ἀπήῤῥαξαν. [" 'Απαράττω, ad Dionys. H. 3, 1542. 1716. 1721. Wessel. Herod. 309. 660. 'Απαράσσω, Wakef. Trach. 1015. Dionys. H. 1, 121. Plut. Alex. 39. Schm. Heyn. Hom. 6, 472." Schæf. Mss. Glossæ: 'Απαῤῥάσσω· Deturbo. " Joseph. 1135. Quint. Sm. 13, 95. Etym. M. 13, 33. Perrumpo, Synes. 91. Abscindo, 118. To wrench off, Quint. Sm. 10, 217." Wakef. Mss.]

Διαράσσω, άξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. A. (364.) τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρὸν, Παντὶ μένει σπεύδων· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα: per tmesin pro διήραξα, sc. δουρί. [" Wakef. S. C. 3, 167." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 286." Wakef. Mss.]

[Εἰσαράσσω, vide infra 'Εσαράσσω. Dio Cass. 329. Τοὺς λοιποὺς ἐς τὰς ναῦς ἐσήραξαν: 659. Τὴν ἵππον ἐς τοὺς πεζοὺς ἐσήραξε: 1145. "Ωστε καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτοὺς ἐσαραχθῆναι. Glossæ: Εἰσήραξον· Inger. " Ad Herod. 402." Schæf. Mss.]

'Εναράσσω, άξω, Illido, Pausan. Messen. Οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν αὐτόματοι καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες, ἀποθνήσκουσι. Bud. [Τρίαιναν cum dat., Philostr. 783.]

'Εξαράττω, άξω, Exturbo, Effringo, ἐκρήγνυμι, κρούω, Suid. hæc verba citans, Καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξαράξειν, h. e. συντρίψαι, καταβαλεῖν. Metaph. etiam ἐξαράττειν λόγοις τινὰ, sicut ἀράττειν ὀνείδεσι, (ap. Soph. l. c.) Verbis probrosis incessere, λοιδορεῖν. Aristoph. N. (1373.) 'Εγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι, i. e. κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς, Schol. [Ælian. H. A. 15, 16. πεφραγμένην εἴσοδον. Rufus Fragm. p. 176.] " Apud Hes. legitur " ἐξαράσαντες ab hoc them., expositum ψοφήσαντες,

"κρούσαντες." [" Ἐξαράττω, Toup. Opusc. 1, 117.; A Emend. 4, 446. Plut. Mor. 1, 66. Wessel. Herod. 309. Wakef. S. C. 1, 134. Dawes. M. C. 485. Brunck. Aristoph. 1, 122. Lobeck. Aj. p. 333. De augm., Brunck. Aristoph. 3, 26." Schæf. Mss. " Fores perfringo, Ælian. H. A. 845. Ferio, Synes. 198." Wakef. Mss.]

Ἐξάραγμα, τὸ, Fractura, σύντριμμα, Gal. ap. Hippocr.

Ἐπαράσσω, άξω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: ut Bud. in Comm. exp. afferens h. l. e Synes. Ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. Vide Ἐπιῤῥάσσω. [" Fischer. ad Anacr. 14." Schæf. Mss. " Synes. 161." Wakef. Mss.]

Ἐσαράσσω, άξω, Repello: unde illud ap. VV. LL., Ἐσαράξαντες ἐς τὰς νέας. [" Repello, Rejicio in, Herod. 5, 216. Ἐσαράξαντές σφεας ἐς τὰς νέας: 4, 128. Ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, sc. ἐς τοὺς πεζοὺς, Postquam equites in pedites rejecerunt, Usque ad pedites repulerunt." Schweigh. Mss. " Dio Cass. 329." Wakef. Mss.]

B " Καταράσσω, s. Καταράττω, frequentius geminato " ρ scribitur Καταῤῥάσσω et Καταῤῥάττω, nisi forte in " carmine." [Clearch. ap. Athen. 393. " Καταράττω, Diod. S. 1, 51. 2, 218." Schæf. Mss. " LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

" Ἐπικαταράττω, Percutio, Impetuose impello, " VV. LL." [" Dionys. H. 4, 2028. 2029. 2223." Schæf. Mss.]

[* Περιαράττω, Effringo, Confringo allidendo. J. Poll. 1, 111. de vento, Ἐκ τοίχων ἐμπίπτοντος, ἢ περιπνέοντος, ἢ ἀνωθοῦντος, ἢ περιαῤῥάττοντος: 114. de passionibus navis, Ναυαγεῖν, περιῤῥῆξαί που τὴν ναῦν, προσαῤῥάξαι, περιαῤῥάξαι, περιθραῦσαι. " Περιαράττω, Nicand. 843." Wakef. Mss.]

Προσαράσσω, άξω, Allido, προσκρούω. Suid. προσβάλλω, συγκρούω, Bud. Alciphro, Καὶ τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Greg. de Homine, Ταῖς ἔνδοθεν προσαρασσόμενον προσβολαῖς. [Lucian. Dial. Mer. 15. Προσαράξασα αὐτῷ τὰς θύρας. " Bergler. ad Alciphr. C 5. Valck. ad Ammon. 9. ad Diod. S. 1, 211. ad Lucian. 2, 140." Schæf. Mss. " Pulso, Them. 50. Herod. 1, 107. Neutr., Zosim. 56. Act., Ælian. H. A. 147. Pass., 687." Wakef. Mss.]

[* Προσάραξις, ἡ, Illisio. Schol. Æsch. Pers. 412.]

Συναράσσω, άξω, Collido, συγκρούω, Confringo, Bud. Lucian. Οὐ μέντοι ἔφθη συναράξαι τοῖς ὀδοῦσι. Sic in pass. (2, 103.) Πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλοις, Invicem v. mutuo collidebantur et confringebantur. Arrian. 5, (20, 15.) Ἐποκειλάντων πολλῶν πλοίων ἐπὶ ταῖς πέτραις καὶ συναραχθέντων, ubi Bud. ἐπὶ τὰς πέτρας emendandum censet. Huc pertinet etiam συναρήρακται ap. Hes. pro συγκέκοπται. Συναράττω est etiam Confligo, vel Confligor, Bud. Comm. Aristot. de Mundo, Συναραττόντων ἀνέμων παντοίων. Est autem h. v., ut Bud. in Comm. annotat, τῶν διττολογουμένων: συναράσσω enim et συῤῥάσσω reperitur. [" Alio sensu, Apoll. R. 2, 616." Routh. Mss. Vide Συναράω. Glossæ: Συναράττω· Compulso. " Ad Herod. 660. Musgr. Heracl. 379. D Diod. S. 2, 444. et v. l.: ad Lucian. 2, 95. Compingo, Ruhnk. Ep. Cr. 220." Schæf. Mss. " De turba, Plut. 2, 501." Wakef. Mss.]

Ὑπαράττω, άξω, Succutio, κινῶ, πλήττω, Suid. ap. quem hoc citatur exemplum, Ἵππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαραττομένης, ὅπλων κρουομένων.

ῬΑΣΣΩ, άξω, i. q. ἀράσσω, ut Bud. Comm. scribit, annotans v. esse διττολογούμενον: unde ῥάξαι, quod Suid. ex Apollod. citans exp. καταβαλεῖν. Demosth. (1259.) Εἶθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε κ.τ.λ. Alliserunt, Dejecerunt. Bud. Sic Esaiæ 9. Ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπὶ αὐτὸν, Elidet, ut Hieron. interpr. Huc pertinet etiam Ῥαχθεὶς quod Hes. exp. σπαραχθείς. Ῥάσσω signif. etiam Eustathio τὸ ἐῤῥωμένως καταπίπτω: indeque dicit esse καταράκτης: ῥάσσω autem derivari a ῥῶ, ut a φῶ φάσσω. [Omnino v. Schneider. Lex. " Heyn. ad Apollod. 1160. ad Timæi Lex. 50. Segaar. in Daniel. 43. ad Herod. 661. ad Charit. 351. Thom. M.: Add. ad 535. Charito 733. Musgr. Ion. 166." Schæf. Mss.]

Ῥάξις, εως, ἡ, ὅθεν σύῤῥαξις, Conflictus acierum. Bud. e Plut.

[* Ῥακτὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE] Ῥακτήριος, (α, ον,) ψοφώδης καὶ θορυβώδης, Strepitum multum edens, Hes. hunc e Philoct. versum citans, Μέλη βοῶν ἄνανδα καὶ ῥακτήρια. Ῥακτήριον vero Eidem est Saltatio quædam. Ῥακτήρια autem plur. exp. τύμπανα, item κέντρα, ἀντὶ τοῦ κῶπαι, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. ET Ῥάκτρια, τὰ ῥαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσι. Hes. Ῥάκτος quoque huc pertinere videtur, quod Hes. exp. λόφος, et Ῥάκτοι, quod Eidem signif. φάραγγες, πέτραι, χαράδραι, [Loca confragosa. Schol. Lycophr. 92. ῥακτῶν βουστάθμων interpr. τραχέων. " Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss.]

Ἀποῤῥάττω, άξω, Amputo, Avello, ἀποκόπτω, Suid. qui hoc Proverbium citat de iis, qui vi aliquid faciunt, ἀποῤῥαγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. INDE est ἀπόῤῥαξ, (ἡ,) quod Hes. ἀποῤῥῶγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα exp. Ἀπόῤῥαξις AUTEM, (ἡ,) Modus ludendi pila, cujus præter hunc tres adhuc alii ab J. Poll. 9, (103. 105.) recensentur, ἐπίσκυρος, φαιννίδα, οὐρανία: hunc autem sic describit: Ἔδει τὴν σφαῖραν εὐτόνως πρὸς τὸ ἔδαφος ῥήξαντα, ὑποδεξάμενον τὸ πήδημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπέμψαι· καὶ τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων ἠριθμεῖτο. [" Ἀποῤῥάσσω, Defringo, Philo J. 959. Joseph. 1053. 1134." Wakef. Mss.]

Ἐπιῤῥάσσω, άξω, Irruo, Incumbo, et i. q. ἐπαράσσω, ut Bud. Comm. docet, e Diod. citans Οὗτοι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιῤῥάξαντες τοῖς πολεμίοις, εὐθύμως ἠγωνίζοντο. [" Dionys. H. 3, 1541. Toup. Opusc. 1, 123.; Emend. 1, 188. Jacobs. Anth. 9, 197. Diod. S. 2, 498. 500." Schæf. Mss. " Appian. B. C. 2, 59. Ἄνεμος ἐπέῤῥαξεν." Schweigh. Mss. " Diod. S. 11, 7. Philo J. 2, 175." Wakef. Mss.]

Ἐπιῤῥακτὸς, (ἡ, ὸν,) Incumbens hiatu; ut ἐπιῤῥακτὴ θύρα ap. Plut. (9, 125.) Ἀριστόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος, θύραν ἔχων ἐπιῤῥακτήν· ἧς ὑπεράνω τιθεὶς τὸ κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας, Quæ in modum portæ cataractæ claudebatur, h. e. incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comm. VV. LL. interpr. Porta pendula et recidens, e Livio. [Plut. Q. S. 7, 1. " Ἐπιῤῥακτὴ, sc. θύρα, ad Herod. 378." Schæf. Mss.]

" Ἐνράσσει ταῖς πύλαις αὐταῖς καὶ φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐταῖς ἦν ξύλωσις, ex Jose" pho (A. J. 5, 8, 10.) affertur de Sampsone, pro " Irruit, Impressionem facit. Quale fere ap. Maro" nem est Arietare in portas et duros objice postes: " ap. Terent., Insultare fores calcibus: ap. Lucan. " Vi portas perfringere." [Gl. Ἐνράσσω· Illido.]

Καταῤῥάσσω, άξω, Frango, Rumpo. Herod. et Καταράττω, Ἔστε δὴ ὑπεφάνη τοῦ θώρακος μέρος, καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ' αὐτῷ ἐσθῆτος: ἀντὶ τοῦ καταῤῥαγείσης, κατεῤῥωγυίας, Bud. Comm. Est etiam Impetuose deturbo, καταῤῥίπτω, καταβάλλω, Hes. Demosth. (675.) Κατέῤῥαξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. Neutr. aliquando signif. Erumpo. Diod. Εἰς δὲ τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίγνεται. Aristot. de Mundo, Νέφη τε συνίστανται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε καὶ χάλαζαι. In qua signif. etiam pass. usurpatum reperitur: Ὄμβρων καταῤῥαγέντων μεγίστων, Herod. Aliquando Defluo et Casito more salientium aquarum, quod et κατακρουνίζειν dici Bud. in Comm. auctor est. Gal. Meth. 8. Ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κρουνὸς ὕδατος ψυχροῦ καταράττει τοῦ ἀγγείου, ubi gen. junxit ἀντὶ τοῦ, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου. Idem, Εἰς οὓς καταράσσουσιν ὕδατος κρουνοὶ πλείους. Idem Meth. 13. transitive usus est, Ἐγχεῖν μὲν οὖν τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καταράττω Hesychio est etiam περικτυπέω. [" Καταῤῥάσσω, Dionys. H. 3, 1906. Toup. Opusc. 1, 407. Musgr. Ion. 166. Wakef. Eum. 26. Diod. S. 2, 490. Heyn. Hom. 7, 151. Καταῤῥάττω, Cum strepitu defluo, Lucian. 1, 515. Repello, ad Herod. 402. 723." Schæf. Mss. Clearch. ap.

Athen. 393. "Philo J. 620. Diod. S. 39. Polyb. 619. Strabo 312. Plut. 1, 179. Joseph. 596, 33. Neutr., Strabo 770. Diod. S. 1, 51." Wakef. Mss.]

[* Καταῤῥακτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. καταῤῥάκτης. Lycophro 169. κέρκος, 539.]

Καταῤῥάκτης, vel Καταράκτης, ὁ, Cataracta: qua voce et Lat. utuntur. Locus est, ut Bud. in Comm. scribit, abruptus et præceps in flumine, unde aqua ruit potius quam fluit: ut Cataractes Nili ap. Strab. lib. ult. Καταῤῥάκται, inquit Eust. in Dionys. Ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οὓς ἐν τῷ καθ᾽ ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀναχαιτίζοντας τὸν ῥοῦν εὑρόντες, ὑπερβαίνουσι, πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταῤῥάσσοντες, ἤτοι ἄνωθεν βιαίως κατιόντες· ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταῤῥάκτας φαμέν. Vide et Suid. v. Καταῤῥάκται, ubi Istri cataractas describit. Καταῤῥάκτης est etiam Vectis, quo porta obfirmatur, ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλής: ut Eust. exp. in Il. Ω. (453.) θύρην δ᾽ ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εἰλάτινος. Dionys. H. 8. Καταῤῥάκτας τῶν πυλῶν διακόψας. Signif. etiam Ipsam portam cataractam, ut Liv. vocat, et i. q. θύρα ἐπιῤῥακτὴ paulo supra. Eust. vero adhuc specialius dicit esse ὄνομα πύλης ἐνδομύχου συντελούσης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως: alibi autem θύραν καταῤῥάσσουσαν κλιμάκων ἄνω, eandemque esse videri, quam Hom. Od. X. (126.) ὀρσοθύραν nominat. Plut. Antonio (77.) Καὶ τοὺς καταῤῥάκτας ἀφῆκε κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροὺς ὄντας. Apud Soph. autem (Œd. C. 1590.) καταῤῥάκτην ὀδὸν, i. e. οὐδὸν, Schol. dictum vult διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἔχειν εἰς Ἅιδου, quem ante nominarat χαλκόπουν οὐδόν. Quidam vero Lexicogrr. καταῤῥακτὴν ὁδὸν hic legunt, ut sit a καταῤῥακτός: sicut et ap. Arat. (26.) scribunt ὑπερῷον θύρᾳ καταῤῥακτῇ κλειόμενον: quo modo dicitur et θύρα ἐπιῤῥακτή. ‖ Est præterea Nomen avis rapacis: καί τι ὄρνεον ἀετῶδες, ait Eust. in Dionys. P. Καταῤῥάκτης καλεῖται, ὡς ἄνωθεν καταῤῥάσσον ἐν τῷ θηρεύειν τὰ ὄρνεα. Plin. 10, 44. aves quas Cataractas ab Juba vocari tradit, Diomedeas nominat. Vide etiam Aristot. de Anim. 2. et 9, 12. In Levit. 11. Judæis hujus avis esu interdicitur: ubi Mergulum interpr. Notandum autem est et καταράκτης scribi uno ρ, et καταῤῥάκτης, ρ duplicato. [" Καταῤῥάκτης, Dionys. H. 3, 1668. ad Herod. 378. 523. Brunck. Soph. 3, 516. ad Diod. S. 2, 235. Schneider. ad Xen. K. A. 11. Καταράκτης, ad Herod. 378. Thom. M. 926." Schæf. Mss. Arrian. Alex. 7, 7. Plin. Ep. 10, 69. Cataractis aquæ cursum temperare. Procop. Æd. 2, 2. Τὸ στόμιον ἔφραττον, καταῤῥάκτας τε ἐκ σανίδων συνηρμοσμένων καθιέντες. Ammian. 24, 1. Cataractæ ad defundendas reprimendasque aquas rigare suetas opere saxeo structæ. Diod. S. 17, 97.: cf. Curt. 9, 4. Vortex rapidissimus. Herod. 5, 16. In Plut. Mor. 1399. ἐπιῤῥακτὴ θύρα legitur, cf. Q. S. 7, 5. p. 307. Hutt. Πύλας βαλανάγραις, καὶ μοχλοῖς, καὶ καταῤῥάκταις ὀχυρὰς, coll. etiam Schol. Eur. Phœn. 114. Oppiano Ixeut. est Pelecanus bassanus Linn. Omnia hæc Schneideri diligentiæ atque eruditioni debentur. " Καταράκτης, Præceps imber, Hesych. LXX. Interpp. * Καταρακτικῶς, Eust. Il. 565, 40." Wakef. Mss. Glossæ: Καταράκτης· Cataracta, Obex.]

Προσράσσω, i. q. προσρήγνυμι: nam Suid. προσρῆξαν exp. προσράξαν. HINC Πρόσραξις, ἡ, quod Bud. interpr. Conflictus, citans Philon. Τῶν κόσμων γένεσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασι· τὴν δὲ φθορὰν, ἀντικοπαῖς καὶ προσράξεσι τῶν γεγονότων. [" Aor. 2. pass. προσεῤῥάγην, Schol. Eur. Med. 527. Πρόσραξις, Philo J. 2, 489." Wakef. Mss.]

Συῤῥάσσω, άξω, Confligo, συμβάλλω, Bud. συμπίπτω, Hes. Xen. E. 7, (5, 16.) Ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν. Philo de Mundo, Γίνεται γὰρ τοῦ κουφοτάτου καὶ βαρυτάτου τότε τῶν φύσει ἀντιπάλων ἀναγκαία συῤῥαξάντων διαμάχη, Siquidem tunc necesse est ut levissima natura et gravissima, quæ sunt adversaria, inter se conflictentur, Bud. Dicitur etiam de fluminibus cum impetu confluentibus. Diod. S. Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. VV. LL. interpr. etiam Convenire inter se, in h. l. Thuc. Συῤῥάξουσι σφίσιν αὐτοῖς: qui locus suspectus tamen esse possit.

A [Dionys. Hal. A. R. 8, 8. cum dat. pro Confligo, Xen. E. 4, 3, 19. Συνέῤῥαξαν εἰς τὴν μάχην, Diod. S. 16, 4. " Ad Diod. S. 2, 444." Schæf. Mss. " Thuc. 8, 96. Od. Θ. 137. Dionys. H. 1, 1540. Plut. 1, 286. Joseph. 465, 30. De fluviis confluentibus, Diod. S. 2, 235." Wakef. Mss. Schneider. Lex. v. Συῤῥήσσω.]

Σύῤῥαξις, ἡ, Conflictus, συμβολὴ, σύναψις. Plut. Τὴν μετὰ δρόμου καὶ φοβερὰν γινομένην σύῤῥαξιν. Idem (7, 337.) addidit etiam gen. ὅπλων: Ἐπεὶ ἔν γε πέλταις καὶ σαρίσσαις, καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ συῤῥάξεσιν ὅπλων, ἀκίνητος ἦν.

ΡΗΣΣΩ, pro quo tam in prosa, quam in carmine dicitur potius Ῥηγνύω vel ῥήγνυμι, ξω, χα, Frango, Rumpo, Dirumpo. Il. Ψ. (373.) Ἀντικρὺ χρόα τε ῥῆξω, σύν τ᾽ ὀστέ᾽ ἀράξω. M. (198.) τεῖχός τε ῥῆξαι. Hesiod. A. (140.) Οὔτ᾽ ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ᾽ ἔθλασε. Rursus Il. Γ. (375.) Ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο: ubi Eust. ῥῆξαι esse ait βίᾳ ἑλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές. Ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, O. (615.): item ῥήγνυσκε φάλαγγας, H. (141.) eo modo quo Lat. Perrumpere B aciem: hac enim interpr., cum etiam sit ad verbum, nullam aptiorem reperiri posse existimo. Et Ῥήσσομαι, pro quo Ῥήγνυμαι, aor. 2. pass. ἐῤῥάγην: unde particip. ῥαγείς. Xen. K. Π. (1, 6, 12.) Ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκέσται. Item E. 5, (4, 58.) Ῥήγνυνται ὁποιαδὴ φλέψ.

Ῥῆξαι φωνὴν, Aristoph. Demosth. ut Virg. Rumpere vocem: sc. Post silentium loqui, et quasi vocem gestientem edere, i. e. Sinere ut erumpat. Bud. Comm. 782. Ibid. ῥῆξαι φωνὴν de elephante a Plut. dictum interpr. Stridorem vocis emisisse. Sic ῥῆξαι κλαυθμὸν, Plut. Pericle: et ῥῆξαι δάκρυα, Anthol. In fletum erumpere, In lacrymas erumpere. Vel ἔῤῥηξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. ‖ Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio; ut Plut. (Mario 19.) Ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, Emittit fontes, Scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit. Ita Bud.: qui et subjungit ex Il. Υ. (55.) ἔριδα ῥήγνυντο, pro Excitarunt, Ediderunt.

Ῥήγνυσθαι fluctus et undæ dicuntur, h. e. Rumpi et dividi. Est etiam Divelli. Plato Pol. 2. ῥαγῆναι τῆς γῆς: pro quo Cic. Off. 3. eum locum interpr. Cum C terra discessisset. Greg. de Basilio, Καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμον, Divelli, Abstrahi, Abripi, Bud. ‖ Ῥήγνυσθαι, Cum vehementia et fragore elidi, et superne decidere, ut procellosa pluvia et grando solet. Aristot. Ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. ‖ Ῥήγνυσθαι, Erumpere. Aristot. Τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια. Bud.

Ῥήσσω, Vehementer ferio, Il. Σ. (571.) τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ᾽ ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Hic enim Eust. ῥήσσοντες esse ait σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες. Exp. et κροτοῦντες. Hes. ῥήσσει exp. τέμνει et σχίζει: item τύπτει, κροτεῖ. Ceterum, cum vulgo soleant ῥήξω et cetera tempora a ῥήγω inusitato deduci, malui a ῥήσσω, quod non prorsus inusitatum videmus esse. Apud Hom. certe ἔριδα ῥήγνυντο exp. ἔῤῥησσον. Itidem Suid. ῥήγνυσκε exp. διέῤῥησσε, et ῥηγνύμενον, διαῤῥησσόμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exp. προσρησσόμενον: quæ expp. D sunt tanquam a ῥήσσω usitato. Sed et ap. Lucam 8, (29.) Διαῤῥήσσων τὰ δεσμά. Vide et καταῤῥήσσω.

[Ῥήσσω, Artemid. 1, 60. Salmas. ad Achill. Tat. 657. Apoll. R. 1, 539. πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι, ut Horat. Od. 1, 37. Pulsare pedibus terram. Hymn. Hom. 1, 516. οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο. Ruhnk. Ep. Cr. 1, 26. Glossæ: Ῥήγνυμι· Rumpo, Frango. Ῥήσσω, Rumpo, Allido. Ἔῤῥηξεν· Allisit. Ἐῤῥάγη· Dissiluit. Ῥαγείς· Ruptus. " Ῥήσσω, Heyn. ad Apollod. 1160. Casaub. ad Inscr. Herc. 354. Cren. ad Timæi Lex. 50. Mœr. 337. et n.: Toup. Opusc. 2, 137. Wakef. S. C. 2, 7. ad Callim. 1, 139. Brunck. ad Anal. 103. Thom. M. 778. Markl. Iph. p. 110. Musgr. Herc. F. 687. Wakef. Trach. 919. Jacobs. Anth. 7, 179. 9, 378. Heyn. Hom. 5, 473. 7, 553. 804. Pulso, Alexand. Ætol. 3. Alcæus Mess. 12. Pulso tympanum, Dioscor. 38. Ῥῆξαι φωνὴν, Ernest. ad Aristoph. N. p. 15. Valck. ad Ammon. 135. Jacobs. Anth. 10, 385. Ῥαγῆναι, ἐῤῥωγέναι, Valck. Hipp. p. 309. ubi omnino de forma posteriore." Schæf. Mss. " Allido, sc. Adversarium

in palæstra, Artem. 18. 52. Facio erumpere, Orac. p. 473. Edo sonum, Hesych. et in Ψοφεῖ. Perf. ἔῤῥηχα, LXX. Interprr. Perf. pass. ἔῤῥηγμαι, J. Poll. Od. Θ. 137." Wakef. Mss. "Ῥήγνυμι, Heyn. ad Apollod. 1161.; Hom. 6, 377. 8, 21. ad Lucian. 1, 404. Wakef. S. C. 2, 7; Œd. T. 1076. Musgr. Cycl. 700. Rhes. 410. Troad. 751. Wakef. Trach. 852.; Phil. 397.; S. C. 4, 123. 5, 99. Boissonad. Philostr. 403. Ῥηγνύω, Thom. M. 407. 788. Ῥηγνύναι φωνὴν, Visconti. Inscr. Triop. 68. Markl. Suppl. 710. Jacobs. Anth. 7, 404. 11, 57. 12, 131. Wakef. S. C. 4, 172.; δάκρυα, Jacobs. Anth. 7, 403. Epigr. adesp. 482. Ὁ ὑετὸς ῥήγνυται, Heyn. Hom. 7, 190. De fonte prorumpente, Plut. Pelop. 16. De undis, Bergler. ad Alciphr. 5. Wessel. Diod. S. 1, 22. Ῥ. cum ἐρείπω conf., Lennep. ad Phal. 18. Ῥηγνύασι, ῥηγνύουσι, Mœr. 337. et n., ubi et de ῥηγνῦσιν." Schæf. Mss. "Excito, Erumpere facio, Il. 5, 55. Perf. med. ἔῤῥηγα, Philostr. 851. De luce erumpenda, LXX. Interpp. In vocem erumpo, sine subst., Galen. LXX. Interpp. et ita forsan Quint. Sm. 13, 460. Aor. 2. pass. ἐράγην, 14, 594. De imbribus, Ælian. H. A. 387. Ῥ. κλαυθμὸν, Plut. 1, 172. Pass., Violenter irascor, Arrian. Epict. 172." Wakef. Mss.]

"Ἐῤῥαγέως, Hesychio ταχέως; quod et *ῥαγαίως."
"Ἐῤῥεῶς, Hesychio ταχέως."

Ῥῆγμα, τὸ, Quod ruptum est. Item Ruptio; ῥήγματα γῆς Aristot. Ruptiones terræ, Ubi terra rupta dehiscit. Bud. Discessiones terræ, item Salebras interpr. || Ῥῆγμα peculiariter ap. Medicos est etiam Ruptum, s. Ruptio, ut Gorr. vertit, qui addit, esse Carnosæ partis solutionem citra vulnerationem; nec in musculis tantum, sed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quosdam contendere, e Gal. de sanguinis rejectione disserente: unam enim ejus causam τὴν ῥῆξιν, Rupturam vasis, ab eo constitui, quam peculiari nomine Cels. 4, 4. ῥηγμοχασμὸν, Hiantem rupturam, vocarit. Omnem autem ex ictu vel gravi casu vel alio quopiam valente motu, vel e distentione excitari; cum ecchymosi quidem omnino, aliquando vero et cum contusione circum ipsam præruptam carnem consistere. Gal. Ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἑνώσεως, κατὰ μὲν ὀστοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα· κατὰ δὲ τὰς νευρώδεις ἶνας, σπάσμα· κατὰ δὲ τοὺς μῦς, ἕλκος καὶ ῥῆγμα. Demosth. (294.) ῥήγματα et σπάσματα copulat. At (24. 156.) ῥῆγμα et στρέμμα. HINC Ῥηγματίας, (ὁ,) s. Ion. ap. Hippocr. ῥηγματίης, Qui ruptis laborat, i. e. τοῖς ῥήγμασι, ut Bud. Comm. exp.: s. ὁ ἐῤῥωγός τι τῶν ἐντὸς ἔχων: ut Gal. exp. ἐν ταῖς Γλώσσαις. Diosc. Ὠφελεῖ ἰσχιαδικοὺς, τρομώδεις, ῥηγματίας. Pro eod. Ῥωγματίας etiam ap. Hippocr. reperitur, ut Gal. tradit. || Ῥῆγμα, Hesychio est etiam τάσις ἀνέμου κατὰ μῆκος, *στάλαγμα. [Gl. Ῥῆγμα· Vulsura. Hinc Lat. Rima, ut a φλεγμονὴ Flemina. Ῥηγματίας, Hippocr. 159, 25. 149, 34. 152, 48. 453, 7. 10. *Ῥηγματώδης, ὁ, ἡ, Qui abscessu intus rupto pus emittit, 357, 18=1217. "Ῥῆγμα, Wakef. S. C. 3, 113.; Ion. 473. Boissonad. Philostr. 507." Schæf. Mss. "Vestis, Etym. M. Caverna, Philostr. 810. Dio Chrys. 99. Cicatrix, Hesych. Phot." Wakef. Mss.]

Ῥηγμοχασμὸς, ὁ, Hians ruptura, de qua Cels. 4, 4. in hunc modum scribit: Auctoresque medici fuerunt, vel exesa parte aliqua sanguinem exire, vel rupta, vel ore alicujus venæ patefacto; primam, διάβρωσιν, secundam, ῥηγμοχασμὸν, tertiam, ἀναστόμωσιν appellant. Gorr. tamen dubitat num leg. sit ῥῆγμα aut χάσμα, cum Gal. et reliqui medici ῥῆξιν simpl. dixerint, et nemo alius eam dictionem videatur usurpasse. [Falsam esse istam lectionem censet et Schneider. Lex.]

[*Ῥηγματίτης, τὸ ἐθνικὸν a *Ῥῆγμα, πόλις, ὡς Ἅρμα, Steph. B.]

Ῥῆξις, ἡ, Ruptura. Quidam e Plin. Fracturam interpr. Aristot. de Mundo, κατὰ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. Apud Medicos autem ῥῆξιν Gorr. idem esse tradit quod ῥῆγμα: quosdam tamen e vett. etiam ῥαγάδας sic vocasse. In VV. LL. dicitur esse etiam Exulceratio oculi in cornea tunicula ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque disruptionem tunicarum oculi afferat, ac humores, per quos videmus, diffluere compellat. [" Valck. Phœn. 1261." Schæf. Mss.]

"Ῥηξίνοος, (v. Ῥηξίνους, ὁ, ἡ,) Bacchus, Epigr. "(Anal. 2, 517.) Qui animum enervat et frangit." [" Jacobs. Anth. 10, 409." Schæf. Mss.]

[*Ῥηξίχθων, ὁ, ἡ, Terram rumpens saltando. Orph. H. 51, 9.]

[*Ῥηξόθεμις, ιδος, ἡ, Cic. ad Att. 14, 10. ubi al. *Ῥοιζόθεμις,]

Μονόρρηξ, Defractus, Abscissus: ἀπεῤῥηγμένος, ἀπεσπασμένος, Hes.

Ῥήκτης, ὁ, Ruptor, Effractor. Aristot. de Mundo, cum terræ motuum species recenset, etiam σεισμοὺς ῥήκτας commemorat, nimirum τοὺς χάσματα ἀνοίγοντας καὶ γῆν ἀναῤῥηγνῦντας, ubi Bud. Effractores interpr. quod hiatum vi eruptione facta patefaciant.

Ῥηκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Ruptorius, Rumpendi vi præditus. [Hippocr. 345, 34.]

[*Ῥηκτὸς, ἡ, ὸν, Qui frangi potest. Apoll. R.]

Ἄῤῥηκτος, ὁ, ἡ, Infractus, Infragilis, quo utitur Ovid., ἄσχιστος, στερεὸς, ἰσχυρός: ut ἄῤῥηκτος νεφέλη, Il. (Υ. 150.) i. e., ut exp. Eust., πυκνοτάτη, δι' ἧς οὐδ' ἂν ἥλιος διαδράκοι. Sic φωνὴ ἄῤῥηκτος, B. (490.) Vox frangi aut debilitari nescia. Philo de Mundo, Δεσμὸς οὐκ ἄῤῥηκτος, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτος. Greg. quoque πλάκας θεοῦ ἀῤῥήκτους dixit. [" Heyn. Hom. 4, 286. 8, 39. Charito 476. Jacobs. Anth. 9, 22; Ruhnk. Ep. Cr. 194. Harles. ad Theocr. 344. Brunck. ad Theogn. 297. Simonid. 2, 116." Schæf. Mss. "Hesiod. E. 96." Seager. Mss. Glossæ: Ἄῤῥηκτος· Irrumpibilis. Ἄῤῥηκτοι· Artiores.]

[*Ἀῤῥήκτως, Firme, Stabiliter. Aristoph. A. 181. "Wyttenb. ad Plut. 1, 405. Lips. Conf. cum ἀῤῥήτως, Brunck, Aristoph. 1, 19." Schæf. Mss.]

Ῥηγὴ, ἡ, Ruptio. Gal. ap. Hippocr. exp. σχίσμα, ῥῆγμα.

"Ῥήγιον, τὸ, Rhegium, Urbs in finibus Italiæ, "prope Siciliam, dicta ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι, i. e. A fra-"ctura, quæ contigit terræ motu. Vide Plin. Ejus "Cives et incolæ, Ῥηγῖνοι, Rhegini. A quibusdam "vero et οἱ δειλοὶ sic appellati fuerunt. Vide Suid. "Hes." [" Ῥήγινος (sic,) Diod. S. 1, 644. 719. ad 2, 540." Schæf. Mss.]

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, Ruptura, Fissura, Rima. Diosc. 1, 95. Πρός τε τὰς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ ῥαγάδας ἁρμόζει. Peculiariter autem Ῥαγάδας Medici vocant Ani fissuras: sic enim Scrib. Larg. 223. interpr. Cels., autem, 6, 18. Ῥαγάδια vocat; cum nimirum in ano cutis excidit: et Nicol. Alex., ut referunt VV. LL., ῥαχμάδας. Gorr. dicit esse Ani hulcuscula oblonga, vocarique etiam Rimas, quibus ani musculus veluti proscissus sit, non aliter quam labra quandoque et manus e vehementi frigore. Dici vero etiam ῥήξεις a quibusdam vett., a Plin. Fissa. Ῥαγὰς Hes. exp. πήλυξ, ἡ σταφυλὶς, ῥωγάς. [" Heyn. Hom. 8, 443. ad Mœr. 397. Huschk. Anal. 259. Jacobs. Anth. 9, 480. Ῥαγάδες, ad Diod. S. 2, 352." Schæf. Mss. "Epiphan. Hær. 37, 1." Routh. Mss. "Rima, A chap, Diog. L. Pittaco p. 30. HSt. Τοῦτον Ἀλκαῖος Σαράποδα μὲν καὶ Σάραπον ἀποκαλεῖ, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι, καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε· Χειροπόδην δὲ, διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας, ἃς χειράδας ἐκάλουν." Seager. Mss. *Χειροπόδην est vox nihili, pro qua scr. χειροπόδα. Vide Χειρόπους. "Artem. 220. Diod. S. 1, 48. LXX. Interprr." Wakef. Mss. Glossæ: Ῥαγάς· Rima. Ῥαγάδες· Rupes, Fissuræ.]

[*Ῥαγὴ, ἡ, i. q. ῥαγὰς et ῥῆγμα. Hippocr. 30, 18. 29. 30. "Ruptura, Aret. 58." Wakef. Mss. *"Ῥάγαι, ad Diod. S. 2, 352." Schæf. Mss.]

Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ, ἡ, Infractus, Infragilis, et i. q. ἄῤῥηκτος. Hes. exp. στερεὸς, *ἀκαταπόνητος. Chrys. Τῆς ἐκκλησίας τεῖχος ἀῤῥαγές. Theophr. H. P. 5, 5. (3, 7.) Τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ τῶν κέδρων, κυπαρίττου, λωτοῦ, πύξου· τὰ δὲ ἐλάττω, καὶ ἐκ τῶν ἐλαϊνῶν ῥιζῶν· ἀῤῥαγεῖς γὰρ αὗται, καὶ ὁμαλῶς πως σαρκώδεις, Fissuris carent, Integræ sunt. Ἀῤῥαγὲς autem ὄμμα Hes. (e Soph.) exp. οὐ δακρύον, Non lacrymans: quo pacto dici etiam soleat κατεῤῥάγη μου δάκρυον. [" Epiphan. Hær. 59, 11." Routh. Mss. Glossæ: Ἀῤῥαγής· Infractus, Inviolatus. "Antip. S. 29. Brunck.

Soph. 3, 502. Abresch. Lect. Aristæn. 218. Alciphro A 260. Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. Infragilis, Dionys. P. 1006." Wakef. Mss.]

" Ἀῤῥαγίδες, Hesychio στήμονες, κρόκαι, Stamina, " Tramæ." [Leg. ἀγαθίδες, s. potius ipse Hes. corrupte sic scriptum legerat.]

[* Διχοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Duplicem rupturam habens, Dupliciter ruptus. Eur. Herc. F. 1007. πιτνεῖ δ' εἰς πέδον, πρὸς κίονα Νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγης Διχοῤῥαγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι.]

* Δυσραγὴς, ὁ, ἡ, Difficilis ruptu ut δυσραγέστερα σκύτη, Lucian. [2, 905.]

" Ἡμιῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Semifractus, Semilacerus." [Gl. Ἡμιραγὴς· Interruptus. Ἡμιραγῆ ποιέω· Interrumpo. " Ἡμιῤῥαγὴς, Pierson. Veris. 85." Schæf. Mss.]

[* Νεοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Recens ruptus. Aret. 62. Κὴν μὲν ἡ φλὲψ ν. ἔῃ.]

[* Περιῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Disruptus, Circumfractus, Circumcisus. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 186. Μὴ ταῖς πλατείαις κύλιξι διαχέουσαι τὰ χείλη περιῤῥαγεῖς γένωνται πλατυνομένου τοῦ στόματος. Anal. 2, 265. " Jacobs. B Anth. 7, 67. Statyll. Fl. 12." Schæf. Mss. " Leon. Tar. 8. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Πλευμοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ; Ruptura pulmonis laborans, Hippocr. 191, 20. Vide Πλευμοῤῥωγής.]

[* Ποδοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Anal. 2, 289. ὕδατα. " Toup. Add. in Theocr. 393. Jacobs. Exerc. 2, 33.; Anth. 9, 335." Schæf. Mss.]

" Πολυῤῥαγὴς, (ὁ, ἡ,) Multas habens rupturas. Item " Multis partibus erumpens, vel Multo suo impetu " rumpens obvia quæque, Violentus. Nam Schol. " Nicandri in Th. 59. ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ " δίνας, istud πολυῤῥαγέος signif. ait vel τὸν πολλὰς " ῥεύσεις ἔχοντα, vel τὸν βίαιον καὶ πάντα ῥήσσοντα " διὰ τὸ ῥαγδαῖον;" [vel * ῥευματώδη.]

Πυροῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Igni fractus, ut πυροῤῥαγῆ κεράμια ap. Suid. ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυνται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι, Lateres vel Testæ, quæ in igne, dum coquuntur, rumpuntur: citat autem Suid. h. l. e Cratino, Ἴσως πυροραγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Quoniam autem fictilia, quæ ignis vi crepuerint, σαθρὸν ἠχεῖ, ut Suid. habet, C et inutilia sunt, metaph. πυροῤῥαγὴς signif. σαθρὸς, ἄχρηστος: ut Aristoph. A. (933.) ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ Ἄλλως τι καὶ πυροῤῥαγὲς, Κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν. [Schol. Ven. Il. B. 219. " Musgr. Hec. 1190. Brunck. Aristoph. 3, 101. Kuster. 125." Schæf. Mss.]

[* Στημοῤῥαγέω, Per stamen rumpo, Vestem discindo. Æsch. Pers. 839. πάντα γὰρ Κακῶν ὕπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι Στημοῤῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.]

[* Φυλλοῤῥαγέω, et * Φυλλοῤῥαγία, falsæ lectiones pro φλοιοῤῥαγέω et * φλοιοῤῥαγία, de quibus vv. alibi dicetur.]

[* Ἀῤῥαγαδωτὸς, ὁ, ἡ, Absque fissura, sic Schneider. Lex. sed rectius forsan scripserit, ἡ, όν: ut * ἀγκυλωτὸς, ἀλυσιδωτὸς, ῥαβδωτὸς, χειριδωτὸς, ἡ, όν. Math. vett. 23. Τρίχες αὐτῇ μιγήσονται, ἵνα τηρήσωσιν ἀῤῥαγάδωτον: ita enim editum est.]

[* Ῥαγοειδὴς ET contr. Ῥαγώδης, ὁ, ἡ, Rimosus, vox Schneidero susp.]

Ῥαγόεις, (εσσα, εν,) Rimosus, Lacer. Nicand. (Th. D 821.) Οὐδέ τί οἱ φλὸξ Σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος, ἄκρα τε γυίων, Schol. τὸ διεῤῥωγός· διέῤῥηκται γὰρ τὸ δέρμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἱδρὼς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ κατασβέννυσι.

[* Ῥαγόπους, ὁ, ἡ. Hes. Χειροπόδες· ῥαγοπόδες. Vide Ῥαγὰς et Χειρόπους. " Etym. M. 810, 28." Wakef. Mss.]

Ῥαγόω, ώσω, Seco, τέμνω: Suid. et Etym. V. Ῥάχος.

Ῥάγδην, Abrupte. Plut. (7, 648.) Τὸ δὲ τοῖς δαίμοσι τούτοις, μονονουχὶ ῥάγδην λαμβάνοντας ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Ἐμπεδοκλέους, ἁμαρτίας καὶ ἄτας καὶ πλάνας θεηλάτας ἐπιφέρειν, Abrupte ex Emped. versibus capientes: [3, 325. H.] HINC Ῥαγδαῖος, (α, ον,) Impetuosus, Vi perrumpens, ὀξὺς, ὁρμῆς μεστὸς, ἄθρους, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, σκληρὸς, Hes. ταχὺς, κεκινημένος, βίαιος, Suid.: qui dicit metaph. esse ab imbribus. Theophyl. Ep. 24. Καὶ ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε. Plut. (7, 757.) ῥαγδαῖον et σφοδρὸν conjungit. De homine præcipiti et impetuoso dici apparet ex hh. ll., quæ Suid. affert. Antiphanes Ἀγροίκοις, Ῥαγδαῖος, ἄμαχος. Diphilus Πολυπράγμονι, Τί ποτ' ἐστίν; ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν. UNDE Ῥαγδαιότης, ἡ, Impetuositas: pro quo in VV. LL. perperam scriptum est Ῥαγαδαιότης. [" Ῥαγδαῖος, Clem. Alex. Pæd. 185. Auctor Philop. 24." Routh. Mss. Plato 1, 237. Bip. ῥαγδαῖον et φιλοκίνδυνον conjungit. * " Ῥαγδαίως, Impetuose, Chrys. T. 7. p. 46. Οὔτε ὁ ὑετὸς, καίτοι ῥαγδαίως φερόμενος, οὔτε οἱ ποταμοὶ—παρεσάλευσάν τε τῆς οἰκίας ἐκείνης." Seager. Mss. " Ῥαγδαῖος, ad Lucian. 1, 335.; T. H. ad Dial. 95. ad Diod. S. 1, 141. Aristoph. Fr. 239. Boissonad. Philostr. 403. Jacobs. Anth. 6, 206." Schæf. Mss. " Geopon. 1, 469. Plut. 1, 237. * Ῥαγδαίως, Suid. 3, 659. * Ῥαγδαιοτέρως, Etym. M." Wakef. Mss.]

¶ Ῥάκος, τὸ, Lacera vestis, διεῤῥωγὸς ἱμάτιον, Eust. distinguens illud a τρίβων, quem dicit esse ἱμάτιον ἀποβεβληκὸς τὰς κροκίδας, εἴτουν κρόκας, quod idiotæ στημονίζων vocent. Aristoph. (Π. 540.) ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης Στιβάδα σχοίνων. || Apud Medicos autem Panniculum interdum signif. interdum Linteolum. Gal. Ἀναλαμβανέσθω διπτύχῳ ῥάκει τριβακῷ ὀξαλίδος χυλὸς, Excipiatur succus oxalidis panniculo vestis detritæ. Diosc. ῥάκος λινοῦν sæpe dixit, ἀντὶ τοῦ ὀθονίου, ut Λινῷ ῥάκει πωμάσαντες τὸ ἀγγεῖον. Bud. Comm. ῥάκη λινᾶ ap. Diosc. Ruellius vertit Lacerata linteola, Marcell. Linteorum lacinias, ut annotant VV. LL. || Ῥάκος in Aristoph. B. (503.) Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι Κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε Τὸν * σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος, quidam, ut Schol. scribit, Larvam exp. quidam τριβώνιον. Apud Eund. Π. (1065.) VV. LL. exp. Cicatricem, s. Rugam et laciniam faciei, Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη, ut habet Bud. || Transfertur etiam, ut ead. VV. LL. tradunt, in Hominem nihili, ap. Lucian. Timone a veste detrita reticulataque sumto convitio. Æolice vero Βράκος pro Ῥάκος dicitur pleonasmo literæ β, ut βράδιον, βρόδον, βρίζα, pro ῥάδιον, ῥόδον, ῥίζα, sicut docet Eust. [Anal. 2, 180. μυριέτης ἀλίοιο βίου ῥάκος. Schneider. Lex." Valck. Phœn. p. 114. Lennep. ad Phal. 19. Jacobs. Emend. 33. Valck. Diatr. 283. ad Callim. 2, 16. ad Lucian. 1, 398.; T. H. ad Dial. 108.; Belin. ad 5, 82. ad Diod. S. 1, 353. 2, 399. Wakef. Phil. 274. Jacobs. Anth. 8, 409. 9, 66. 11, 163. 12, 30. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395. Conf. cum φᾶρος, Jacobs. Anth. 6, 356." Schæf. Mss. " De sene, Anthol. 75." Wakef. Mss. Glossæ: Ῥάκος· Pannum, Pannus, Linteolum.]

Ῥακόδυτος, ὁ, ἡ, Pannis laceris obsitus: ῥακόδυτος στολὴ, Eur. Rhes. (712.) UNDE Ῥακοδυτέω, ήσω, Pannis laceris obsitus sum. Chrys. in Ep. ad Rom. Αὐχμῶσα, πεινῶσα, ῥακοδυτοῦσα. [Legitur et * Ῥακοδύτης, ὁ, sed forma hæc perperam Schneidero suspecta est. " Pannosus, Chrys. in Matth. Hom. 74. T. 2. p. 461. Ὁ πένης, ὁ ῥακοδύτης, ὁ ἄτιμος καὶ ἐξ ἀτίμων· τί γὰρ ἦλθεν ἔχων;" Seager. Mss.]

Ῥακοφορέω, ήσω, Laceram vestem gesto: UNDE Ῥακοφορῶν, ῥάκεσιν ἐσθημένος, Pannosus, Bud. [sed Schneidero susp.]

Ῥακένδυτος, (ὁ, ἡ,) Lacera veste indutus: κακοείμων, [Monachus. ET * Ῥακενδύτης, ὁ, ἡ, UNDE * Ῥακενδυτέω.]

[* Ῥάκινος, ίνη, ινον, Schneidero susp. Glossæ: Ῥάκινος· Panneus.]

Ῥακόεις, (εσσα, εν,) Pannis laceris plenus, Pannosus, Anthol. [Antiphil. ined. χῶρον. " Huschk. Anal. 226. Jacobs. Anth. 9, 412. Epigr. adesp. 176." Schæf. Mss.]

Ῥακώδης, ὁ, ἡ, Lacer, ῥωγαλέος καὶ διεῤῥωγώς: ut ῥαγῶδες σῶμα, Anthol. Gal. 2. ad Glauc. Συμβαίνει πολλάκις ἅπαν τὸ περὶ τῷ κατὰ τὴν ἀπόστασιν ἀθροισθέντι πύῳ δέρμα λεπτὸν ἱκανῶς γενέσθαι καθάπερ τι ῥάκος· ὅθεν ἡγοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτῷ πρὸς τῶν ἰατρῶν τεθεῖσθαι, τὸ ῥακῶδες. Ubi Linteosum reddi posse Bud. Comm. existimat, ad h. l. explicandum hæc e Celso 2. de Sudore adducens, Si minore vi opus est, etiam solum linteum: si majore, extincti titiones, involutique panniculis et sic circumdati. Ῥακώδεις

κόλποι, Sinus, quibus tenuis cutis et attritis vestium fragmentis similis superjacet, VV. LL. [Gl. 'Ρακώδης· Pannosus. " Jacobs. Anth. 8, 409. 10, 175. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395." Schæf. Mss. " Senilis, Anthol. 477." Wakef. Mss.]

'Ρακωλέον, *ῥάκος*, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

'Ρακόομαι, Laceror, et in modum detriti panniculi rumpor. Plut. (8, 545.) *Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα, καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται, καὶ τριχοῤῥοεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται*, Bud. Comm. Diosc. 5, 102. *Οὐλὰς ἀπρεπεῖς, ἐῤῥακωμένα πρόσωπα καὶ σπίλων ἔμπλεα*, Rugosas facies et cicatricosas laceratasque, Ruell. Rugosos vultus, Marcell. Sic etiam *ῥάκος* superius e Bud. *ῥυτίδα* exposui. [" Clem. Alex. Str. 491." Routh. Mss. " 'Ρακόω, Wakef. Trach. 1103. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395. * 'Ράκω, Thom. M. Add. ad 535." Schæf. Mss. " Rugosum reddo, Clem. Alex. 281. Hippocr. 507. Pass., Plut. 2, 642. Perf. pass. *ἐῤῥάκωμαι*, Diosc." Wakef. Mss.]

'Ράκωμα, τὸ, Ex attritis panniculis consuta vestis, Budæo i. q. *ῥάκιον*, citanti in Comm. Aristoph. A. (432.) *Ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα*. Plinio vero 27, 12. Rhacoma aliud est, videlicet i. q. Rha ponticum, ut Gorr. docet. [" Argum. Acharn." Schæf. Mss.]

'Ράκωσις, ἡ, Vocabulum medicum est: quid autem sit, ostendit P. Ægin. 6, 67. *Χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸν ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται*, Cum scroti cutis laxatur absque iis, quæ intra ipsum sunt, etc. [Cæl. Aurel. Chron. 5. p. 599. Cum corpora pannescunt. Vide Schneider. Lex. " T. H. ad Aristoph. Π. p. 395." Schæf. Mss. " Zenob. 6, 42." Wakef. Mss.]

" Καταρακόω, s. Καταῤῥακόω, Lacero. Unde *κατεῤ-*" *ῥακωμένος*, Laceratus. Soph. Tr. p. 370. (1103.) " *Νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος, καὶ κατεῤῥακωμένος, Τυφλῆς ὑπ'* " *ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας*, i. e. *τὰς σάρκας σαπεὶς* " *καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη*, Schol., Cui " carnes computruerunt et veluti panni laceri de" pendent."

'Ρακεάζω, Vestimenta desicco, *ἱμάτια ξηραίνω*, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* 'Ράκελος, i. q. *τραχὺς, σκληρός*. * 'Ράκαλον Hes. exp. *ῥόπαλον*.]

'Ράκιον, τὸ, demin. a 'Ράκος, Vestis vilis, detrita et pertusa, Bud. Aristoph. (A. 415.) *Δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος*. Sumitur etiam pro Vili et detrito panniculo. Luc. (1, 332.) *Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον*. Aristoph. Σ. (128.) *ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν*. [Gl. 'Ράκιον· Pannuelum. " Belin. ad Lucian. 5, 82. Jacobs. Anth. 7, 59. ad Diod. S. 2, 399." Schæf. Mss.]

'Ρακιοσυῤῥαπτάδης, (ὁ, ἡ,) *ὁ τὰ ῥάκια συλλέγων*. Eur., ut docent VV. LL., ab Aristoph. (B. 842.) sic cognominatus fuit, quod aliorum poëtarum dictis, ceu plumis alienis, se ornarit: vel quod fere pannosos reges in scenam produxerit. [" Brunck. Aristoph. 3, 74." Schæf. Mss.]

'Ρακίδες, (αἱ,) Surculi, Rami, *ὀρόδαμνοι, κλάδοι*, Hes. [Vide 'Ράχος et 'Ράδιξ. " Nicand. Th. 534." Wakef. Mss.]

" Περιῤῥακῖδες, proprie *οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι*, " Palmarum termites. Nicander vero et aliis plantis " tribuit, Th. (535.) de thymbra, *ἥ τε καθ' ὕλην Οἴας* " *θ' ἑρπύλλοιο περιῤῥακῖδας ἀέξει*, Ramulos, Sarculos. " Ita Schol."

¶ 'Ραχή, et in plur. *ῥαχαὶ*, in vite dicuntur, ut in VV. LL. annotatum est, Flagella, vel potius Brachia, quæ Duramenta et Duramina vocant Colum. et Plin., quæ in novellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Sicque ap. Theophr. C. P. 3, 9. leg. est, *Ἅπαν δὲ φυτὸν, ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐᾷν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω· καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς*. [Schneider. Lex. " 'Ραχαὶ, Frequentia sarmentorum. Inde * 'Ραχὰς, Fruticetum, a fragore, qui auditur e conflictione flagellorum, sicut et Lat. vox a fragore." Scaliger Theophr. 3, 10.]

'Ράχος, τὸ, a quo *ῥάχη* Hes. exp. * *ἀποῤῥαχίσματα* et *ἀποσπάσματα*. Et *ῥάχος, ου, ὁ*, Spinosus palus, Etym. et Eust. Apud eund. Hes. habetur *ῥαχοί*, cujus expp. ibi vide. [Schneider. Lex. " *Φυλλίας ῥάχος*, Sylb. ad Pausan. 177. 188.; Fac. ad 304. Valck. ad Ammon. 220.; ad Herod. 568. 'Ράχος, ὁ, Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. " Xen. 579." Wakef. Mss.]

[* 'Ραχὰς, Locus sylvosus et sublimis. Vide 'Ραχή. Hes. Inscr. Sicula Gruteri p. 212. 213.]

'Ραχία, ἡ, Rupes excurrens in mare, ita dicta quod circum illam fluctus collidantur. Vide Etym. et Schol. Thuc. p. 125. (4, 10.) *Καὶ ἀμυνομένους παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν*. Suid. a Thuc. *ῥαχίαν* appellari scribit Locum, cui alliduntur fluctus, dicens etiam esse *ἀκτὴν*, Iones autem sic appellasse *τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης*, i. e. ut Cam. interpr., Maris gurgites et recessum. Idem meminit Proverbii, *'Ραχίας λαλίστερος*. Hes. ait *ῥαχίαν* nominari *πάντα πετρώδη αἰγιαλόν*. Vide Eust. Etym. Valla ap. Herod. 2. *ῥηχίην* vertit, Vadosum æstuarium. Quidam addunt, Reciprocationem fluctuum s. Aquarum æstum ita dici. ‖ At Etym. vult et Terram quandam in metallis *ῥαχίαν* appellari: et ap. Soph. *ῥαχίαν* de Monte dici. Quinetiam Locum arboribus consitum, a quibusdam *ῥαχίαν* fuisse nominatum. [* Diod. S. 3, 45. *Τὰς δὲ οἰκίας ἔχουσιν οὐκ ἄποθεν τῆς θαλάττης παρὰ τὰς ῥαχίας, καθ' ἃς εἰσιν οὐ μόνον βαθεῖαι κοιλάδες*. Et inferius: *Ὅταν γὰρ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν χέρσον φέρηται λάβρως, ἡ μὲν θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει*." Brunck. Mss. " *Ἀλίστονοι ῥ.*, Æsch. Pr. 713. *χέρσοισι ῥ.*, Dioclis Ep. 4. *ἀνεκβάτους ῥ.*, Lycophro 379. *ῥ. πέτρᾳ καὶ πάγῳ*, Nicet. Annal. 3, 4. Heliodor. *πρὸς ταῖς ῥ. τῶν κυμάτων*, Polyæn. 5, 6. Ad Herod. 8, 129. Agathem. 2, 17. Epitome Strabonis 3. p. 31. 32. Hudson. Plut. Sertorio 7. *Τοῦ πελάγους ἀνισταμένου (ζεφύρῳ λαμπρῷ,) καὶ τὰ πλοῖα πλάγια ταῖς ῥ. περιβάλλοντος*. Athen. 9. p. 377. *Νόει ὄχλου τοιούτου ῥακείαν ἠθροισμένην*, i. q. *θόρυβον*: Plut. 9, 155. 160." Schneider. Lex.] " Βρακείας, Hes. " dici scribit *τραχεῖς τόπους*, Loca aspera." [De v. *ῥαχία* plurima scripsit E. H. Barker. in Classical Journal 21, 38—41. 30, 311-2.; et in British Critic, Sept. 1811. p. 228—30. Adde Boissonad. in Classical Journal 28, 358. Glossæ: 'Ραχία· Cautes. " 'Ράχις, Dorsum; *ῥαχία*, Saxum, quod extat e mari. Virg. Æn. 1. Dorsum immane mari summo." Scaliger ad Aristot. H. P. 'Ραχία, " Dionys. H. 1, 535. Boissonad. Philostr. 452. Jacobs. Anth. 9, 74. Herod. 598. ad 680. 'Ραχίας, Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. " Restagnatio maris, Dio Cass. 211. Paus. 10. Herod. 2, 11. De violento imbre, Ælian. H. A. 387. Strepitus, Plut. 9, 155." Wakef. Mss. " Τὰ *κύματα, ἃ περὶ τὸν αἰγιαλὸν ῥήσσονται*, Angl. Breakers: the broken waves, Where in white foam the ocean raves Upon the shelving shore. Polyb. 1, 37. *Τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ῥαχίας πρὸς ταῖς σπιλάσι καὶ τοῖς ἀκρωτηρίοις καταγνύμενα*. Figurate, Sonitus, Strepitus, Fremitus, Plut. Mor. 789. *Λόγου μὴ ῥαχίαν ποιοῦντος ἐν δήμῳ καὶ ψόφον, ἀλλὰ νοῦν ἔχοντος*." Seager. Mss.]

[* 'Ραχιώδης, ὁ, ἡ, Scopulosus. Strabo 1093. *ῥ.* et *ἀλίμενον* conjungit: 373. *'Ρ. γὰρ καὶ προσεχὴς ὁ πλησίον αἰγιαλός*. " Toup. Opusc. 1, 381." Schæf. Mss.]

[* " Δυσράχιος, (ὁ, ἡ, Scopulosus,) Litus habens scopulosum." Wakef. Mss.]

'Ράχις, ἡ, Spina dorsi, ita dicta secundum quosdam a metaph. *τῆς ῥαχίας*, quæ signif. Rupem in mare excurrentem, ut modo dictum fuit. Alii alias hujus appellationis reddunt rationes, de quibus consule Etym. 'Ράχις pro Dorso folii citatur in VV. LL. Item pro Dorso terræ, ex Anthol. Et pro Dorso montis, ut Lucian. loquitur, ap. Herod. 4. et Anthol. itidem dicitur La côte d'une montagne. In iisdem LL. *ῥάχις* est Pars lævis, a qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, ap. Aristot. de Anim. 4. HINC 'Ραχίτης, (ὁ,) ut *ῥαχίτης μυελὸς*, Spinalis medulla, Spinæ dorsi medulla. ET 'Ραχίζω, Per spinam disseco. Quidam autem generalius exp. Concido ingenti plaga, quod optime respondet nostrati verbo Echiner. Soph. Aj. (56.) *ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων*. Et (299.)

ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε. Vide Schol. A q. v. deductum A a verbo ῥαχίζω.

Ῥαχιστής, (ὁ,) signif. Virum perditum, et qui gravia mala perpetrat, si eid. Schol. credimus, sed ap. eum legitur hæc vox sine σ. Hesychio autem Ῥαχιστήρ, (ῆρος, ὁ,) non solum hoc signif., sed etiam Mendacem et ostentatorem. [Ῥάχις, Archelaus Antigoni 96. μυελὸς κοίλης ῥ. Dionys. Hal. A. R. 5, 44. ὀρεινὴν ῥ. pro ὄρους ῥ. Glossæ: Ῥάχις· Spina, Dorsum. Ῥάχεις· Tesqua. Ῥαχιαῖος, α, ον, Ad spinam dorsi pertinens, Hippocr. 399, 44. 438, 49. Ῥαχίτης, 129, 32. 440, 6. * Ῥαχῖτις, ἡ, ut ῥ. νόσος. * Ῥαχιστὸς, ἡ, ὸν, Amph. ap. Athen. 295. κρανίων μέρη ῥ. Ῥαχίζω, Æsch. Pers. 430. Οἱ δ', ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον. " Ῥάχις, Phrynich. Ecl. 127. Thom. M. 697. Wakef. Herc. F. 350.; Trach. 675. Leon. T. 98. Jacobs. Anth. 11, 73. Heyn. ad Apollod. 1157. Ruhnk. Ep. Cr. 131. 170. Toup. Emend. 1, 213. ad Charit. 240. Ὄνου ῥάχις, Jacobs. Anth. 6, 165. Wakef. Georg. 9. Ῥ. ἱερὰ, Agathias 55. Dorsum montis, ad Diod. S. 2, 640. Dionys. H. 2, 946. Musgr. Hippol. 747. Ῥαχίζω, B Ῥαχιστὴς, Toup. Opusc. 1, 199. 396.; Emend. 2, 132. Ῥαχιτὴς, Opusc. 1, 396." Schæf. Mss. " Ῥάχις, Dorsum montis, Polyb. 251. Ῥαχίζω, Pass., Schol. Il. I. 208. Ῥαχιτὴς, Dorsualis, Toup. Suid. 2, 132. Gloriosus, Improbus, Strabo 373." Wakef. Mss.]

[* Ῥαχάδην, Spinatim, Hes. Schneidero susp. Cf. Λοχάδην.]

[* Ῥακίζω, ET * Ῥακκίζω, et * Ῥακχίζω, i. q. ῥαχίζω. " Hes. Phot." Wakef. Mss.]

[* Ῥαχόω, Schneider. Lex. v. Ῥάχος.]

[* Ὑποῤῥαχὶς, ἴδος, ἡ, J. Poll. 2, 136. Ὑποῤῥαχὶς δέ ἐστιν, ἡ μέχρι ὀσφύος κοιλότης.]

¶ Ῥὰξ, αγὸς, ἡ, Acinus. Plato de LL. 8, (430.) Ἐὰν δὲ δὴ δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηταί του τῶν τοιούτων, κατὰ ῥᾶγα βοτρύων καὶ σύκων συκῆς, ἰσαρίθμους πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω, Juxta acinorum in racemo numerum. Non tantum vero de uvæ acinis ῥὰξ dicitur, verum etiam de aliarum plantarum acinis; nam Diosc. trago ῥᾶγας tribuit, et Theophr., sicut et idem Diosc. allio: quas allii ῥᾶγας Plin. Nu- C cleos interpr. 19, 6. Vide et Ῥὼξ paulo post. ‖ Ῥᾶγες vocantur etiam, ut Ruf. Eph. testatur, τὰ ἔσωθεν πέρατα τῶν δακτύλων, quæ et κορυφὰς nominat, Extremitas nimirum digitorum intro vergens, quæ rotundior est, ubi pulpulæ teretes digitos terminant, q. d. Uvas. Cam. [" Ῥὰξ, Soph. ap. Clem. Alex. Str. 565." Routh. Mss. J. Poll. 2, 146. " Pierson. ad Mœr. 39. Valck. Ammon. 175.; Callim. 289. Vit. Soph. p. x. Epigr. adesp. 180. Phrynich. Ecl. 26. Thom. M. 774. Jacobs. Anth. 6, 270. 8, 354. 9, 196. Diodor. Zon. 6. Epigonus 1. Brunck. Soph. 3, 440." Schæf. Mss. " Apoll. Sm. 5. Araneæ species, Ælian. H. A. 161." Wakef. Mss.]

" Ῥάγα, Vigor, Vis, Impetus, ἀκμὴ, βία, ὁρμὴ, " Hes. Est etiam accus. a nom. ῥάξ."

[* " Ῥάγος, i. q. ῥὰξ, Nicand. Al. 184." Wakef. Mss.]

Ῥαγοειδὴς, et (contr.) Ῥαγώδης, ὁ, ἡ, Acini formam habens. Hoc nomine appellatur secunda oculi tunica, ὅτι, ut scribit Ruf. Eph., Ἔοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι D καὶ τῇ ἔσωθεν δασύτητι. Gorr. inde dictam vult, quod uvæ folliculo, a quo pediculus avulsus est, quam simillima sit; ut enim illum, ita et hanc tunicam parte sui anteriore leviter compressam esse, et in medio ad pupillam, perforatam. Hanc sic describit Cels. 7, 7. Huic (κερατοειδεῖ) interior adjuncta est media parte, qua pupilla est, modico foramine concava, circa tenuis, ulterioribus partibus ipsa plenior, quæ ῥαγοειδὴς a Græcis nominatur. J. Poll. 2, (70.) hanc tunicam ῥογοειδῆ etiam vocat; sed mendose, ut opinor. [" Theoph. Nonn. 72. Suid. v. Κόρη." Routh. Mss.]

Ῥαγολόγος, ὁ, (ἡ,) Acinorum collector, epith. est echini in Anthol. ut testatur Suid. UNDE Ῥαγολογέω, ήσω, Acinos lego; quo Theocr. Schol. (5, 113.) utitur, accus. ei jungens, ut videre potes in Ῥαγίζω. [" Suid. Gloss. SS. 103." Routh. Mss. " Ῥαγολόγος, Epigr. adesp. 131. * Ῥαγολογία, Toup. Opusc. 2, 201." Schæf. Mss. " Suid. Ἐπιφυλλίδα." Wakef. Mss.]

[* Μεγαλόῤῥαξ, αγος, ὁ, ἡ, Magnos habens acinos. " Strabo 1057." Wakef. Mss.]

Μικρόῤῥαξ, αγος, ὁ, ἡ, Parvos acinos habens. Μικρόῤῥαξ σταφυλὴ citat Bud. e Plat. de LL. 8.

Ὀμφακόῤῥαξ, ᾶγος, (ὁ, ἡ,) Acerbos et immaturos acinos habens. Anthol. unico ρ, Ἡ τοὺς ὀμφακορᾶγας ἐγείναο τοὺς ἀπεπάντους Βότρυας, [Anal. 2, 231.]

[* Πεντάῤῥαγος, ὁ, ἡ, Anal. 1, 223. " Toup. Opusc. 1, 526. Jacobs. Anth. 7, 76." Schæf. Mss.]

Ῥαγικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Acinalis. Ῥαγικοὶ μίσχοι ap. Theophr. H. P. 3, (18.) Acinorum pediculi.

Ῥάγιον, τὸ, Acinus parvus. ‖ Est etiam Phalangii species, ut Aëtius Tetrab. 4, 1, 18. testatur, figura rotunda, colore vero nigra, acini uvæ nigræ similitudine: unde etiam appellationem accepit. Ῥὼξ vero a Nicandro dicitur, ut inferius videbis. [" Phrynich. Ecl. 26. Thom. M. 775." Schæf. Mss. " Etym. M. 705, 52." Wakef. Mss.]

Ῥαγίζω, ίσω, Acinos carpo. Theocr. 5, (113.) Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, i. e. τοὺς ῥᾶγας ἀναλέγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτὰς, Schol. [" Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss.]

[* Ῥάγος, τὸ, ET * Ῥαγόω, i. q. τέμνω, Suid. Etym. M., Schneidero susp.]

¶ Ῥωγὴ, ἡ, Fissura, ῥῆξις, * ἀποῤῥωγὴ, * ἀπόῤῥηξις, Hes. [i. q. ῥαγή. " Od. X. 143. Oppian. C. 4, 391. Nonn. D. 1, 418." Wakef. Mss.]

Ῥωγαλέος, (α, ον,) Rimosus, Fractus, κατεῤῥηγμένος, διεῤῥωγὼς, διεσχισμένος, κατατετρημένος, ῥακώδης, Hes. * πολύσχιστος, Eust. Od. N. (435.) Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ: (438.) πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην. [" Valck. Ep. ad Röv. 67. Heyn. Hom. 4, 272." Schæf. Mss. " Manetho 6, 435." Wakef. Mss. Wolf. Anecd. Gr. 3, 43.]

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, adj. Lacera, Fracta, Rimosa, διεῤῥωγυῖα, Suid. citans hoc exemplum, Ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πήρα, Ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης. Nicand. Th. (644.) Ἡ σφέλᾳ, ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, Schol. τῇ λιθίνῃ ἴγδῃ. Hes. exp. etiam κρημνὸς διεσχισμένος: ita ut sit i. q. Rupes Lat. aut Saxum hians. Nicand. Th. (389.) Οὐ γὰρ, ὅτ' ἂν C χαράδρεια λίπῃ καὶ ῥωγάδα πέτρην, Schol. κεχαραγμένην, τουτέστι τὸν φωλεόν. Ῥωγὰς Hesychio in plur. signif. etiam ῥαγάδας γῆς, Rimas terræ, quod Marcellum quoque in Diosc. 4. tradere annotant VV. LL. Idem Hes. scribit ῥωγὰς signif. etiam aliis ὀρσοθύραν, aliis * ἐκτομάδα, aliis θυρίδας, aliis κλίμακας καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων. [Apoll. R. 4, 1448. ῥωγάδος ἐκ πέτρης. Κάπετος, Posidipp. 17. " Toup. Opusc. 1, 122. 2, 122. Jacobs. Anth. 8, 152." Schæf. Mss.]

Ῥωγμὴ, ἡ, Rima, Bud. Comm. citans Aristot., Καὶ τιθασσευόμενος δὲ ἤδη δρυοκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν ξύλου ἐνθεὶς, ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψε. Interpr. etiam Salebram ibid. Ῥωγμὴ quoque ap. Medicos est, ut Gorr. habet, Divisio calvariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus, ut fractum os loco non moveatur. Differentia est fracturæ capitis, ut habetur ap. Paul. 6, 9. [Aristot. H. A. 9, 9. " Heringa Obs. 62." Schæf. Mss. " Fractura, Hippocr. 987. (alibi.)" Wakef. Mss.]

Ῥωγμὸς, ὁ, Rima, ῥῆξις, ὄγκος, κοῖλος τόπος, Hes. ῥῆξις D γῆς, Suid. [Bio 11. Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲς ἰοίσας, Χὰ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται. " Brunck. edidit ῥωχμόν: utraque forma fuit usitata." Valck. P. Ægin. 6, 33. Μετά τινος ῥωγμοῦ πνεύματος ἐξιόντος. " Toup. Opusc. 2, 83. Valck. ad Bion. 328. Heyn. Hom. 8, 443." Schæf. Mss.]

[* " Ῥωγμοειδὴς, ὁ, ἡ, Rimæ speciem referens. Hippocr. 903(=448, 23.)" Wakef. Mss.]

[" Ῥωχμὴ, (ἡ,) Rima. Wakef. ad Bion. 14, 2. Jacobs. Anth. 12, 209." Schæf. Mss. " Fabric. B. G. 1, 21. Fremitus oris, Clem. Alex. 219." Wakef. Mss. Marc. Sidet. 79.]

Ῥωχμὸς, ὁ, Scissura, Rima, ῥῆξις, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥηγμὸς, Hes. ῥῆγμα γῆς, Suid. Proprie vero Scissuram in genere signif.: Il. Ψ. (420.) Ῥωχμὸς ἔην γαίης, et Eust. ῥῆγμα exp. et Schol. ῥῆξις, addens postea ad ampliorem exp. τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Bud. Comm. Terræ discessionem reddit et χάσμα. VV. LL. Terræ labem e Cic. interpr. [Clem. Alex.

Pæd. 2, 9. Aret. Acut. 1, 6. Cæl. Aurel. Acut. 2, 10. Rhogmus, i. q. Ronchus, a ῥέγχω. " Wakef. ad Bion. 14, 2. Valck. ad 328. Wakef. S. C. 3, 113. Heyn. Hom. 8, 443." Schæf. Mss. Eust. 335. " Oppian. C. 3, 323. Manetho 4, 322." Wakef. Mss.]

[* Βαθύῤῥωχμος, ὁ, ἡ, Præruptus. Quint. Sm. 1, 686. τοῦ δ' ὑπὸ ποσσὶν Ἄγκεα κίνυτο μακρὰ, βαθυῤῥωχμοί τε χαράδραι.]

Ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, Fissura, ῥῆγμα, Eust. σχίσμα, Varin. UNDE Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος, (ὁ, ἡ,) Undiquaque ruptus, ἠνεῳγμένος, Suid. ut Anthol. (Antip. S. 34.) κλωβοὺς τ' ἀμφιῤῥῶγας, et Apoll. R. (1, 995.) ἀμφιῤῥῶγας πέτρας. ET Ἀῤῥὼξ, ῶγος, (ὁ, ἡ,) Infractus, i. q. ἄῤῥηκτος et ἀῤῥαγὴς, [Soph. Ant. 251. " Ἀμφιῤῥὼξ, Jacobs. Anth. 8, 25. Brunck. Apoll. R. 45. 215." Schæf. Mss.]

Ῥὼξ, Suidæ est etiam εἶδος πέτρας, si mendo carent ejus exempla. Apud Hom. vero Od. X. (143.) Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, Eust. exp. διόδους, ῥήγματα, θυρίδας: dicens quosdam in neutro etiam gen. ῥῶγας accepisse ut κῶας. " Ῥῶγες, Pars " magnæ domus, VV. LL.: quæ hanc interpr. su- " munt ex ista exp. μεγάρου μέρος. Vide Eust."

Ῥὼξ, idem quoque signif. quod ῥὰξ, et κόκκος, ut Hes. et Suid. habent, ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, Acinus in racemo. Es. 68. Ῥωγῶν μείζους θύλακοι, Acinis majores folliculi. Eust. tamen ῥὼξ pro Acino sumtum, barbarum esse scribit. Hes. vero, in Ῥάγα, scribit, Ἦν ἡμεῖς ῥῶγα, Ἀττικοὶ ῥάγα. HINC Πυκνοῤῥὼξ, ῶγος, (ὁ, ἡ,) Densus acinis, epith. vitis. [Epigr. Diodori 3. Schneidero est πυκνόῤῥωξ, afferenti ETIAM * Πυκνόῤῥωγος, ὁ, ἡ, sed nobis susp. est ista forma. " Πυκνοῤῥὼξ, πυκνοῤῥὰξ, Jacobs. Anth. 8, 203." Schæf. Mss.]. ET Φιλοῤῥὼξ, ῶγος, (ὁ, ἡ,) Amans acinorum; itidem vitis epith. in Epigr. de Soph. [Anal. 1, 168. ἄμπελος. " Brunck. Soph. 1. p. XI. Ed. 4. Jacobs. Anth. 6, 331." Schæf. Mss.] ET Εὐρώγης, ὁ, ἡ, q. d. Bene acinatus, Acinosus. Εὐρώγεα πεντάδα σταφυλῆς, [Anal. 2, 166. " Jacobs. Anth. 7, 76. Lentul. Getul. 3." Schæf. Mss.]

Ῥὼξ, inquit Gorr., ὁ ῥαγοειδὴς χιτών: sic dicta est Tunica uvea, quæ tantam habet cum uva similitudinem, ut uvæ etiam nomine donata sit.

Ῥὼξ quoque dicitur Phalangium quoddam ab acini similitudine, quod ipsum et Ῥάγιον ab Aëtio dictum fuisse paulo ante indicavi. Etym. tamen Scorpii speciem esse vult; de quo Nicand. Th. (716.) αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος ποσὶν ἕρπων. Ubi notandum est, cum Animalculum id signif., ῥὼξ a fem. in masc. transire.

[" Ῥὼξ, Epiphan. Hær. 45, 1. cf. LXX. in Lev. 19, 10." Routh. Mss. Glossæ: Ῥώξ· Acinus, Acina. Ῥῶγες· Acini, Grana. " Pierson. ad Mœr. 37. Phrynich. Ecl. 26. Thom. M. 774. Jacobs. Anth. 6, 331. 8, 354." Schæf. Mss. " Schol. Nicand. Th. 655." Wakef. Mss.]

[* Ἰσχιοῤῥωγικὸς, ἡ, ὸν, ut ἰσχιοῤῥ. στίχος, Jambi species, Tyrwhitt. de Babrio 28=17=13. " Schneider. ad Æsop. 39." Schæf. Mss.]

" Λοφόῤῥωγα, Hesychio τὸν ἀπεῤῥωγότα τοὺς ὤμους." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Μικρόῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ, f. q. μικρόῤῥαξ, et μικροῤῥοπύγιος. " Parvas uvas habens, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Πλευμοῤῥὼξ, ET, teste Schneider., * Πλευμοῤῥωγὴς, ὁ, ἡ, Vulsus. Hippocr. 191, 21=533, 10.]

[* Ῥωγολογέω, i. q. ῥαγολογέω, UNDE * Ἐπιῤῥωγολογέω, Racemos lego, i. q. * ἐπικαρπολογέω. " Ad Hesych. 1, 1382. 14." Dahler. Mss. Joseph. Macc. 3. τοὺς ἀμπελῶνας.]

¶ Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, Littus. Eust. dicit esse i. q. θὶν et αἰγιαλὸς, περὶ ὃν ῥήσσονται καὶ θείνουσιν, ὅ ἐστι τύπτουσι, τὰ κύματα πλήττοντα: ideoque et παραπλῆγας ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari ἐπιφάνειαν, ἤτοι τὸ ἐπιπολάζον θαλάσσης, quam et εὐρέα νῶτα θαλάσσης nominet, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κώπαις: ἢ ἐπεὶ κύματα ῥήγνυται καὶ ἐκεῖ. Et βαθεῖαν in Od. M. (214.) addi, propterea quod ῥηγμὶν ἡ κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς sit ἀβαθὴς vel ἀγχιβαθὴς, hæc autem βαθεῖα: dicit enim Hom. l. c. Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα

A βαθεῖαν Τύπτετε. Bud. vero scribit ῥηγμῖνα proprie esse τὸ ὕδωρ τῇ γῇ προσρηγνύμενον, citans h. l. Aristot. Meteor. 2, (8.) Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ· ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνῃ, διὰ τὴν μικρὰν ἔκκρισιν, λεπταί εἰσι καὶ εὐθεῖαι. [" Heyn. Hom. 8, 56. Dawes. M. C. 161. 498. Markl. Iph. p. 258. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Exerc. 2, 172. Wakef. S. C. 3, 141." Schæf. Mss. Vide notata in Ἀκτή. " Ipse fluctus, Angl. A breaker, Il. E. 229. Cum ἀκτῇ, Quint. Sm. 3, 510." Wakef. Mss.]

Ῥηγμὸς, ὁ, Littus, διὰ τὸ ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκεῖ. Hes. [Gl. Ῥήγεος, Ῥηχεὸς, Ῥηγμός· Maceries. " Ῥηγμὸς, Heyn. Hom. 8, 107. 443." Schæf. Mss.]

Ῥήσσω, ῥῆξαι, antiquis signif. etiam βάπτω, Tingo. [" Eust. Il. 694, 7." Wakef. Mss.]

Ῥῆγος, τὸ, Stragula tincta. Eust. tradit ῥῆγος de quorundam sententia esse τὸ * σαγίον, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν: alibi vero dicit, ῥήγεα τὰ βαπτὰ ἱμάτια
B ἢ ὑφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ περιστρώματα, καὶ πάντα τὰ βαπτά· παρὰ τὸ ῥῆξαι ὅ ἐστι βάψαι, κατὰ γλῶσσαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Od. Γ. (349.) Ὧι οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ. Hes. vero exp. etiam ῥάκος, περίστρωμα, σπάραγμα, προσκεφάλαια. HINC Ῥηγεὺς, έως, ὁ, Tinctor, βαφεὺς, Hes. Pro eod. ap. Etym. legitur Ῥαγεὺς, et ap. Hes. Ῥογεύς. Ῥεγεὺς quoque VV. LL. idem signif., quemadmodum ῥέγος etiam ap. Hes. exp. βάμμα, ῥάκος et ῥάμμα, cujus exemplum Etym. affert ex Anacr. ποιεῖ ἁλιπόρφυρον ῥέγος: et ῥέγμα ab Etym. pro eod. ponitur citante h. l. ex Ibyco, Ποικίλα ῥέγματα, at ap. Hes. scribitur etiam Ῥεγισταὶ ead. signif. [" Ῥηγεὺς, βαφεὺς, a ῥῆγος, βεβαμμένον ἱμάτιον, a ῥῆξαι, βάψαι. Dalechamp. Ὅμηρος τῶν στρωμάτων, τὰ μὲν κατώτερα λῖτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκὰ, καὶ μὴ βεβαμμένα, ἢ πεποικιλμένα· τὰ δὲ περιστρώματα ῥήγεα, καλὰ, πορφύρεα. Athen. 2." Gataker. Mss. Vide Schneider. Lex. et infra v. Χρυσοῤῥαγής.] " Ῥέγος, Cingulum, Hes." [" Il. I. 657. Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε, Κώεά
C τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον. Od. Δ. 297. Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 5, 682. 8, 732. Ῥήγεα, Casaub. ad Athen. 98. ad Lucian. 1, 377. ad Od. Γ. 349." Schæf. Mss. " Ῥηγεὺς, Schol. Il. I. 657." Wakef. Mss.]

[* Δύσρηκτος, ὁ, ἡ, Qui non facile perrumpi potest.]

[* Ἀμφιῤῥήγνυμι, Undique rumpo. Quint. Sm. 1, 39. Αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὕπαὶ νεφέων ἐριδούπων. Cf. Il. Θ. 554. Π. 300. Οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. " Heyn. Hom. 6, 451. * Ἀμφιρήσσω, Koen. ad Greg. 40. ad Il. N. 439." Schæf. Mss.]

Ἀναῤῥήγνυμι, v. Ἀναῤῥηγνύω, Diffringo, Disrumpo. Item, Disseco, Diffindo. Aristot. de Mundo, Σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέῤῥηξαν. Soph. Aj. (236.) Τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνεῤῥήγνυ.

Ἀναῤῥήγνυμι, Erumpere facio, Erumpo, act. sumtum, pro Emitto cum eruptione. Ἀναῤῥήγνυμι, inquit Bud. Effundo, Violenter edo, Emitto, Enitor. Greg. εἰς Ἀθαν. Καὶ ὃν ὤδινε πόῤῥωθεν ἐν ἑαυτῷ βασι-
D λίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναῤῥήξας ἀθρόως.

Ἀναῤῥήγνυμαι, Diffringor, Disrumpor. Item, Dissecor. || P. Ægin. ἀναῤῥηγνύμενα ulcera sunt, quæ præpropere cicatricem duxerunt, et postea φλεγμαίνοντα ἀναῤῥήγνυνται, ut scribit Bud., non addens quomodo ἀναῤῥήγνυσθαι sit in hujusmodi ll. interpr. Ego autem existimo posse exp. Disrumpi, vel Rumpi: ut Tibull. 2, 3, (10.) dixit Pustulam ruptam: Læderet et teneras pustula rupta manus.

Ἀναῤῥήγνυμαι, Erumpo, ut ἀναῤῥήγνυνται πηγαὶ, Erumpunt fontes, Greg. Apud Eund. Ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλαις, ἢ ῥεῦμα βίᾳ κρατούμενον, εἰ καιροῦ λάβοιντο, ἀνάπτεσθαι καὶ ἀναῤῥήγνυσθαι φιλοῦσι: ubi ἀναῤῥήγνυσθαι videtur ad ῥεῦμα, sicut ἀνάπτεσθαι ad πῦρ referre. Plut. Ἐθνῶν τοσούτων ἅμα ἀναῤῥαγέντων. Idem, Cicerone (19.) Ἀλλ' εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγήσεσθαι τόλμης, In omnem erupturos audaciam. Apud Eund. (1, 14.) Ἀνεῤῥάγησαν κακίαι. Sic dicitur aliquando ἀνεῤῥάγη πόλεμος, Erupit bellum.

Ἀνέῤῥωγα, ut ἔῤῥωγα a simpl. ῥήγνυμαι, Disruptus

sum. Apud Aristot. de Anim. 2. Ἀνεῤῥωγὸς στόμα exp. a quibusdam Os rescissum; at secundum Bud. exp. fuerit Hians vel patens; est enim ἀνεῤῥωγὼς interdum Apertus, Hians, Patens: cujus signif. exempla citat duo ex Aristot. Est tamen ἀνεῤῥωγὼς proprie Disruptus s. Discissus, aut Dissectus; sed, quia quæ disrupta s. dissecta sunt, hiant, ideo recte illo modo exp.

" Ἀναῤῥωγὼς, VV. LL. afferunt pro Patens, Apertus, Hians, Hiulcus s. Rimis fissus; sed scr. potius " ἀνεῤῥωγώς. Alioqui enim augmento careret."

[" Ἀναῤῥήσσω, Chrys. π. Προν. 4. T. 6. p. 873. Πόσοι θῆκας τῶν κατοιχομένων ἀναῤῥήσσουσι; Active sumtum, Excito, Plut. Flamin. 684. HSt. Ἐνταῦθα δὴ ταῖς κατηγορίαις λαμπροὶ, λαμπρῶς τὰς πόλεις ἀνεῤῥήγνυσαν Αἰτωλοί." Seager. Mss. Aristot. Meteor. Ὕδατα ἀνεῤῥάγη. Glossæ: Ἀνεῤῥωγώς· Passus. " Ἀναῤῥήγνυμι, Anton. Lib. 216. Verh. Musgr. Hec. 1040. ad Charit. 255. Soph. Œd. T. 1075. Wakef. S. C. 4, 216. Villois. ad Long. 305. Consero, sc. pugnam, Theocr. 22, 172. Ἀναῤῥήττω, Diod. S. 1, 698. 2, 29. 206. Conf. cum ἀναῤῥίπτω, ad 2, 283. 311." Schæf. Mss. " Ἀναῤῥήγνυμι, Voce erumpo, Suid. Erumpo in bellum, Plut. 2, 327. Pass. 4, 208. Joseph. 956. Erumpere facio, Philo J. 1, 389. Dirumpo, Joseph. 404, 17. Diffindo, sc. terram fodiendo, Eur. Tro. 1153. Ἀνεῤῥωγὼς, Patens, Athen. 315." Wakef. Mss.]

Ἀνάῤῥηξις, ἡ, Disruptio, Discissio. Plut. (5, 215.) Ἐμβολαὶ νηῶν οὐκ ἦσαν, οὐδὲ ἀναῤῥήξεις. [" Schol. Nicand. Th. 240. Et * Ἀναῤῥηξία, (ἡ,) Idem, Villois. Anecd. Gr. 1, 197." Wakef. Mss.]

[* " Ἀναῤῥαγὲς, Non frangibile, Schol. Æsch. Pr. 6. e vitiosa lectione." Wakef. Mss.]

Ἀναῤῥῶγες, αἱ, Nomen e præt. ἀνέῤῥωγα formatum, Ruptura s. Disruptura, Pars disrupta, vel Rima, s. Hiatus. Gramm. exp. illum locum, ἀναῤῥῶγας μεγάροιο, τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ διόδους· ἵν' ᾖ τὸ * ἀνάῤῥηγμα τοῦ τοίχου· ἢ τὰς ῥαγάδας· οἱ δὲ τὰς ἀναβάσεις. Sed melius ἀνὰ ῥῶγας, de quo in Ῥώξ.

[* Ἀναῤῥήκτως, Sine disruptione. Aristoph. A. 182. Ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἀναῤῥήκτως ἔχῃ, Rata sint. Cf. Ἀδιάπταιστος. " Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαναῤῥήγνυμι, Erumpo, Rursus frango, disrumpo. Hippocr. 68, 18. 351, 16. 367, 9. 418, 39 =98. 415. 1201. " Plut. 4, 491." Wakef. Mss.]

[* Προαναῤῥήγνυμι, Ante prorumpere facio s. emitto. Eust. in Od. p. 208, 41.]

[* Προσαναῤῥήγνυμι, Prorumpere facio. Plut. Cleom. 30. τῇ κραυγῇ τὸ ὑπόστημα: " Crass. 3, 282. Philo J. de V. Contempl. 897." Scott. App. ad Thes.]

Ἀποῤῥήγνυμι, v. Ἀποῤῥηγνύω, ήξω, aor. 1. ἀπέῤῥηξα, a th. ἀποῤῥήσσω, quod etiam usurpatur, sicut et simpl. ῥήσσω, Abrumpo, Disrumpo, Frango. Ut autem dicunt Lat. Abrumpere vitam, sic et Græci ἀποῤῥῆξαι βίον: Eur. (Iph. T. 974.) ἀποῤῥήξειν βίον. Sed et ψυχὴν ἀποῤῥῆξαι, Animam abrumpere; ut Anthol. Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι. Itidem ap. Suid. incertus scriptor: Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχὴν διψῶντα, μόλις καὶ ὀψὲ τούτου τυχόντα. Cum autem Lat. dicant Abrumpere silentium, Græci ἀποῤῥῆξαι φωνὴν dicunt, q. d. Vocem abrumpere. Pisides ap. Suid. Οἱ λίθοι τάχα φωνὰς ἀποῤῥήξουσι. Lat. autem Vocem alicujus s. Sermonem abrumpere est i. q. Interrumpere. ‖ Aliquando ἀποῤῥῆξαι præter accus. habet gen., et tum signif. Quasi abrumpendo divellere: ut Æschin. Οὐ γὰρ ἔφη δεῖν ἀποῤῥῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. Neutra etiam signif. usurpatur ἀποῤῥῆξαι a Luciano pro Erumpere. Sic et in Anthol. ἀποῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν, Cum erupisset e vinculis. Vel Cum se proripuisset.

Ἀποῤῥήγνυμαι, Abrumpor, Disrumpor, Frangor. Ἀποῤῥήγνυμαι τὸν ὦμον, Frangor humerum. Xen. Φοβούμενοι μὴ ἀποῤῥηγνύωνται τοὺς ὤμους. Sic poëtæ Lat. Fractus brachia, i. e. Cui fracta sunt brachia, v. Fracta brachia habens. Aor. 2. ἀπεῤῥάγην tanquam ab ἀποῤῥήσσομαι. Partic. aor. 2. ἀποῤῥαγείς. Plut. Ἀποῤῥαγέντος ἀέρος ἐφάνη σῶμα φλογοειδές, Hiatu cœli velut per abruptionem facto: ad verbum, Abrupto cœlo. Apud Thuc. 5. ἀποῤῥαγὲν est Avulsum,

A Καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας αὐτῶν τὸ πρὸς τὴν ἠόνα, ὅπερ δὴ καὶ προκεχωρήκει, εὐθὺς ἀποῤῥαγὲν ἔφευγε, i. e. ἀποσπασθὲν τῆς ἄλλης τάξεως, Schol. Præt. ἀπέῤῥηγμαι minus est usitatum, et pro eo usurpatur potius præt. med. ἀπέῤῥωγα, de quo jamjam dicam. Secundum J. Poll. ἀπεῤῥῆχθαι et ἀπεσχίσθαι dicuntur interdum ἐπὶ τοῦ στασιάζειν καὶ διχογνωμονεῖν.

Præt. med. est ἀπέῤῥωγα, unde part. ἀπεῤῥωγώς: nam ut in aor. mutatur η in α, ita in hoc præt. med. η in ω, præter consuetudinem: ἀπέῤῥωγεν, inquit Suid. non ἀπέῤῥηκται. Signif. autem ἀπέῤῥωγα, Abruptus sum, vel Avulsus, cum gen., præfixam habente præpos. ἀπό. Paus. Atticis, Ἀπεῤῥώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς νησῖδες. Aliquando sine ἀπό: Τῆς φίλης ἀπεῤῥωγὼς συζυγίας, Naz. i. e. ἀπεσχισμένος, Suid.; secundum quem ἀπεῤῥωγὼς interdum est etiam κατεσχισμένος.

[Ἀποῤῥήγνυμι, Gl. Defringo, Interrumpo, Abrumpo, Erumpo, Prorumpo. Ἀποῤῥήσσει· Abrumpit. Ἀπεῤῥωγός· Abruptum. Ἀπεῤῥωγότα· Prorupta, Abru-
B pta. Memno 2. Τοῦ βίου ἀπέῤῥηξεν. " Toup. Opusc. 1, 475. Valck. Hipp. p. 309.; Callim. 160.; ad Herod. 636. 701. Musgr. Cycl. 700.; Troad. 751. Lennep. Phal. 243. Jacobs. Anth. 6, 290. 9, 16. 197. Dionys. H. 330. 2, 1033." Schæf. Mss. " Cum vi demitto, Diod. S. 11, 12. Ψυχὴν, Ælian. V. H. 853. Æsch. Pers. 507.; et βίον, Phot. 367. Moribus improbus fio, Euseb. H. E. 3, 23. Dissolutus sum, Clem. Alex. 959. Stob. 85, 7. Prorumpo vocem, Appian. 1, 540." Wakef. Mss.]

[Ἀπόῤῥηγμα, τὸ, vide Ἀποῤῥώξ. Segmentum, Fragmentum avulsum, Hes. " Heyn. Hom. 4, 392." Schæf. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ἀπόῤῥηξις, ἡ, Eruptio, a Schneidero non agnoscitur. " Aret. de C. M. A. 2, 1. Stob. Ecl. Phys. 598." Kall. Mss. Glossæ: Ἀπόῤῥηξις· Proruptus.]

[* Ἀπόῤῥηκτος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 237.]

" Ἀποῤῥωγοὶ, ita enim reponunt pro ἀποῤῥαγεῖ, " quod in vulg. Edd. legitur, Hesychio sunt καθαρμοί, " Purgationes s. Expiationes."

C Ἀποῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Abruptus, Præruptus. Polyb. 5. Κατὰ δὲ τὰ πλεῖστα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀποῤῥῶξιν περιεχομένη. Bud. Præruptas petras interpr. Plut. Φρούριον ἀποῤῥῶγι κρημνῷ περικοπτόμενον, Alexandro, Πρὸς τόπους ἀποῤῥῶγας ἐλαύνων. At vero ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες sunt Homero αἱ διεῤῥωγυῖαι, si Eust. credimus, ὡς οὕτω στόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν: Od. N. (98.) δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. Est autem διεῤῥωγυῖαι ad verbum Interruptæ: e quo intelligitur Dehiscentes. Idem Eust. alibi ἀποῤῥῶγας πέτρας esse vult, τὰς ἀλλήλων ἀπεῤῥηγμένας, Quæ sint aliæ ab aliis abruptæ et avulsæ. ‖ Substantivum etiam est ἀποῤῥὼξ aliquando pro Fragmentum avulsum, v. Pars avulsa: ἀπόῤῥηγμα, Hes. Schol. Nicand. exp. simpl. μερὶς, Pars s. Portio, Th. (519.) ἔνθεν ἀποῤῥὼξ Δραχμαίη μίσγοιτο ποτῷ ἐνὶ κιῤῥάδος οἴνης. Sed exp. præterea ἀπόῤῥοια, item ἀπόσταγμα ab Hes. quam signif. non dubium est quin ei dare voluerit in hh. ll. Homeri: Od. I. (359.) Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. K. (514.)
D Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Eust. quoque ἀπόῤῥοιαν exp. in priore loco, in altero autem ad eam exp. lectores remittit. At certum est, ut uno in loco accipitur, ita esse in altero accipiendum. Est autem ἀπόῤῥοια ad verbum Emanatio. Ab Hes. exp. etiam ἀπόσταγμα, quod est Stillamentum s. Distillamentum, si verbum verbo reddatur: quæ interpr. videtur præsertim loco priori esse accommodata. Sed in h. l. Arati, οἵη ποταμοῖο ἀποῤῥὼξ, Schol. afferens illum priorem Hom. locum, νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, exp. οἷον ἀπόῤῥοια καὶ ἀπόσπασμα, tanquam sc. etiam pro signif. ἀποῤῥοίας eand. habeat derivationem. Ac certe Eust. quoque vult hoc nomen in signif. ἀποῤῥοίας esse derivatum, non minus quam cum est adj., ut cum dicunt ἀποῤῥῶγα πέτραν vel κρημνόν. Videtur autem posse ἀπόῤῥηγμα s. ἀπόσπασμα etiam de fluvio dici, sicut ei tribuuntur brachia: ut sit ἀποῤῥὼξ tanquam Brachium ab eo avulsum. Sed, cum in priore illo Hom. loco non agatur de flumine, ei quoque vix convenire

possit. [" Ἀπορρὼξ, Orph. ap. Clem. Alex. Str. 723." Routh. Mss. Il. B. 755. Vide Schol. Ven. ad Bœot. 262. " Xen. K. A. 6, 4, 2. Τὸ μὲν εἰς τὴν θάλατταν καθῆκον αὐτοῦ, πέτρα ἀπορρώξ." Seager. Mss. Philostr. 838. Ἡ δ' ἀπορρὼξ, καὶ ἡ ἀπορραγεῖσα πέτρα. " Pierson. Veris. 232. Wolf. ad Hesiod. 125. Wakef. S. C. 2, 15. Jacobs. ad Meleagr. 11. ad Diod. S. 1, 128. 184. Schneider. Fr. Pind. p. 3. Phrynich. Ecl. 26. Kuster. Aristoph. 239. Jacobs. Anth. 8, 318. 373. 11, 203. Brunck. ad Apoll. R. 45. 163. Heyn. Hom. 4, 392." Schæf. Mss. " Abruptus, Plut. 3, 107. Callim. Fragmentum, Quint. Sm. 1, 302. Rupes prærupta, Joseph. 1148, 33." Wakef. Mss.]

" Ἀπορρωγὰς, άδος, ἡ, Abrupta s. Ruptura avulsa, " ut 2 Macc. 14, (45.) Ἐπί τινος πέτρας ἀπορρωγάδος, " quæ et ἀπορρὼξ dicitur, Lat. Rupes, Prærupta pe- " tra." [" Defendit h. v. ex analogia L. G., quæ adjectiva in ὰς terminata, veluti διψὰς, non respuit, v. Buttmann. Gr. Gr. 59. p. 77., Kreyssig. Symb. P. 14. p. 13." Schleusner. Lex. in V. T. Sed, quamvis recte legatur διψὰς, ut ἐθὰς, ὀργὰς, φυγὰς, Etym. M. 595, 20. 629, 31. adde et μαινὰς, ῥωγὰς, φοιτὰς, a verbis διψάω etc. formata; non ideo dici potest ἀπορρωγὰς ab ἀπορρὼξ, præsertim cum illud ἀπορρὼξ et masc. et fem. generis sit, atque adeo prosæ scriptori se ipsum satis commendet. Quod si licentia danda est, non prosæ scriptori, sed poëtæ concedenda est. Ἀπορρωγὰς porro nusquam alibi legitur, quod corruptelæ suspicionem firmat. " Segaar. in Daniel. 12. 90." Schæf. Mss.]

[* Ἀπορρωγὰς, Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. exp. ἐξοχὰς ἀπεσχισμένας.]

[* " Ἀπορρωγαλίζω, ξω, Valck. Ep. ad Röver. 67." Schæf. Mss.]

[* Συναπορρήγνυμι, Una abrumpo. " Joseph. B. J. 339. Plut. Mario 2, 497." Scott. App. ad Thes. " Pass. Schol. Nicand. Al. 483." Wakef. Mss.]

Διαρρήγνυμι, vel Διαρρηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. Et Διαρρήγνυμαι, Diffringor, etc. Item Dehisco, ut interpr. Plin. ap. Aristot. Interdum διαρρήγνυσθαι est Rumpi, Crever. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν· διαρραγεῖεν γὰρ ἄν. Sic Lucian. (2, 28.) Ὑπερεμπίπλαται ἔννους τινὸς ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. Et ut Invidia rumpi dicitur Lat., et Gall. quoque Crever d'envie, sic et διαρρήγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου. Lucian. (1, 151.) Ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur et διαρρήγνυσθαι sine adjectione; ut Demosth. (254.) Νῦν διαρραγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαρρήγνυμι itidem dici pro Rumpo, i. e. Stomachum moveo, Disrumpo, Dolore et indignatione impleo; sed exemplum non affert. At Lat. verbi Rumpor metaph. positi exempla vide ap. eum p. 784.

Διαρρήσσω, Idem: ut διαρρήσσων τὰ δεσμὰ, Luc. 8, [29.] Διερρηχὼς, Qui dirupit. Præt. med. διέρρωγα, Diruptus sum: unde partic. διερρωγὼς, Diruptus; ut, Τὸ διερρωγὸς ῥάψαι, Chrys. Suere quod diruptum est. Ἱμάτια διερρωγότα, Vestes scissæ, 1 Reg. 4, (12.) Et διερρωγότα χείλη, Diosc. 1. exp. Fissa labia, Rimosa labia. [Glossæ: Διαρρήσσω· Dirumpo, Perrumpo, Corrumpo. Διαρρήγνυμι· Dissilio, Stomachor. Διερρωγώς· Rimosus, Lacer. Διερρηγμένος· Rimosus. "Κἂν σὺ διαρραγῇς, Etsi tu rumparis, M. Anton. 1, 8, 4." Gataker. Mss. Hippocr. 44, 29. 70, 49. et sæpe. " Διαρρήσσω, Heyn. Hom. 8, 383. Wakef. S. C. 3, 167. Διαρρήγνυμι, ad Diod. S. 2, 186. Kuster. Aristoph. 107. Διερρωγὼς, Ruhnk. Ep. Cr. 75. Wakef. Phil. 274. Jacobs. Anth. 11, 125. Fractus, Bergler. ad Alciphr. 58. Toup. Opusc. 2, 293. Διαρραγῶ, Rumpar, ad Mœr. 72. Toup. Opusc. 2, 127. ad Xen. Eph. 234. ad Lucian. 1, 404.; T. H. ad Dial. 108. ad Herod. 701." Schæf. Mss. " Διαρρήγνυμι, Dio Chrys. 1, 286." Wakef. Mss.]

[* " Διάρρηγμα, (τὸ,) Fragmentum, Ruptura, Hes." Wakef. Mss.]

[* Διάρρηξις, ἡ, Fissio, Diruptio, Divortium fluminis. Schol. Aristoph. A. 431. Joseph. A. J. 18, 9, 1.]

Διαρρήκτης, ὁ, Insidiator, ἐπίβουλος, Hes. si mendo carent exemplaria. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* " Ἀδιάρρηκτος, (ὁ, ἡ,) Illacerabilis. Chrys. Hom.

A 145. T. 5. p. 910. Ἐκ δὲ ὑφασμάτων, χιτῶνος ἀδιαρρήκτου· ἐκ δὲ θαλάσσης, πορφυρᾶς στολῆς." Seager. Mss. " Etym. M. Schol. Il. B. 490." Wakef. Mss.]

[* Διαρραγὴ, ἡ, Diruptio. Foës. Œcon. Hippocr.]

Διαρρὼξ, (ῶγος, ὁ, ἡ,) Abruptus; διαρρὼξ κυμάτων ἁρμὸς, in VV. LL. citatur ex Eur. (Iph. T. 262.) pro Compages fluctibus abrupta, i. e. Anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt. [In Ed. Matth. legitur ἀγμός. " Oppian. H. 3, 242. 5, 216." Wakef. Mss.]

[* Διαρρωγὴ, ἡ, Interruptio vinculorum et hiatus. Hippocr. 802=481, 48. Ἐπιδεσίων διαρρωγὰς, ubi al. * διαρρεωγὰς, Erotian. corruptius διαροχάς. Vide Schneider. Lex.] " Διαρωχμίας, Hesychio διαστάσεις, " intellige autem τῶν διερρωγότων, Quæ a se invicem " dirupta hiascunt." [Sunt qui legant * διαρωχμάς. Vide Schneider. Lex.]

[* Ἐπιδιαρρήγνυμι, Disrumpo, Post, Insuper disrumpo. Aristoph. I. 701. ἐγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω, Κἀπεκροφήσας, αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ, " ubi lego, κἀτ' ἐκροφήσας." Seager. Mss.]

B Ἐκρήγνυμι, v. Ἐκρηγνύω, Effringo, Scindo. Apud Soph. Aj. (782.) ἐκρήξει neutr. positum, Erumpet, ἐκρήξει μάχη. Itidem vero ex Aristot. Meteor. 2. p. 192. Bud. affert ἐκρῆξαι, Erumpere. Sed Ἐκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Gal. ad Glauc. 1. Κνησαμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δὶς, εὐθὺς ἐκρήγνυται sc. τὸ αἷμα, Erumpit, Profluit: ut antea dixerat ῥέον de ead. re. Sed ἐκρήγνυσθαι majorem quandam vehementiam habet. * Aristot. Ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, Erumpunt. [Vide et Ἀναρρήγνυμι.] Herod. Ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν, Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. 783. Ibid. νότος ἐκραγεὶς ex Aristot. Coortus. Idem Bud. in Lex. ἐξερράγη ὁ πόλεμος affert e Themistio pro Bellum exarsit, v. Excitatum fuit, in Exploratore, Καὶ ἐντεῦθεν ὁ πόλεμος ἐξερράγη Ἀχαρνᾶσί τε καὶ Αἰτωλοῖς. [Herod. 6, 129. ἐκραγῆναι. Il. Ψ. 420. Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο. Hippocr. 24, 40. 132, 41. etc. " Charito 142. Diod. S. 2, 308. Boissonad. Philostr. 506. Lobeck. Aj. p. 337. Ἐκρ. φωνὴν, Boissonad. Philostr. 491. Ἐκρήττω, Valck. Phœn.

C p. 144.; Hipp. p. 309. Toup. Opusc. 2, 18. Charito 13. 64. Jacobs. Exerc. 2, 199. Wakef. S. C. 3, 177. Herod. 653." Schæf. Mss. " Moribus effrænos, Suid. Emitto, Plut. 1, 181. De fluctu, Charito 64. Perf. part. ἐξερρωγὼς, de scopulo, Joseph. 652, 31. Pass., Nicand. Al. 211." Wakef. Mss.]

Ἔκρηγμα, τὸ, Quod ex alio abruptum est, aut abscissum: Gal. ap. Hipp. ἔκρηγμα exp. ἀπόσχισμα ῥάκους. Est etiam Abruptus locus, Salebra. Item, Eruptio aquarum in magnis imbribus, Bud. e Theophr. Suid. autem dicit ἐκρήγματα esse τὰ ἐκ τῶν χειμάῤῥων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα. [Plut. Antonio 5. Διὰ ψάμμον βαθείας καὶ ἀνύδρου περὶ τὸ ἔκρηγμα καὶ τὰ τῆς Σερβωνίδος ἕλη γινομένης αὐτοῖς τῆς πορείας. Hippocr. 354. " Toup. Opusc. 1, 104.; Emend. 1, 160. ad Diod. S. 2, 368. Plut. Alex. 144. Schm." Schæf. Mss. " Ruptura, Strabo 66. Diod. S. 16. Locus a torrente excavatus, Polyb. 662. 666. Fragmentum avulsum, Plut. 4, 133. Etym. M." Wakef. Mss.]

D Ἔκρηξις, ἡ, Diruptio. In VV. LL. Effractura e Paulo Jurisc. Item Vociferatio; sed sine auctore. Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνὴν, et interdum ῥῆξαι quoque sine adjectione, si vel ipsi Hes. credendum est, pro Vociferari. [Hippocr. 150, 41. 164, 31. " Eruptio aquæ, Schol. Theocr. 7, 5." Wakef. Mss.]

Ἐκραγὴ, (ἡ,) Suidæ i. q. ἔκρηξις: nam hoc per illud exp.

[* Ἀπεκρήγνυμι, UNDE * " Ἀπέκρηξις, (ἡ,) Eruptio. On trouve dans Diog. L. 10, 115. * ἐπέκρηξιν, qu'il faut changer en ἀπέκρηξιν." Corai. Mss. Vel * ὑπέκρηξιν ?]

[* Προεκρήγνυμι, Ante tempus erumpo. Hippocr. 50, 30. Ὥσπερ καὶ αἱ νοῦσοι, ἐὰν προεκρηγνύωνται.]

" Ὑπεκραγεὶς, Suberumpens, ab ὑπεκρήγνυμαι." [Plut. 1, 507.]

[* Ἐρρήγνυμι, s. * Ἐνρήσσω, i. q. ἐνράσσω. Glossæ: Ἐνρήσσω· Irrumpo. Ἐνραγεὶς· Elisus. " Illido, Chrys. Statuar. 11. T. 6. p. 536. Ἵνα ἀλύπως ἐρρηγνυμένη τούτῳ, μηδὲν ἀηδὲς πάσχῃ." Seager. Mss.]

[* Ἔνρηξις, ἡ, Illisio, Gl.]

" Ἐπιῤῥήγνυμι, Violenter invado, Insilio, VV. LL. " sed non sine mendi suspicione. Ἐπιῤῥηττόμενα, " Prominentes duritiæ, σκιῤῥώματα, VV. LL. e Ruel- " lio." [" Ad Hesych. 1, 1380. 23." Dahler. Mss. Il. Ω. 454. 456. Arat. 292. Oppian. H. 1, 634. Soph. Œd. T. 1244. Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ', ἔσω, Κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν. " Ἐπιῤῥήγνυμι, Alciphro .394. Ἐπιῤῥήσσω, Jacobs. Anth. 9, 197. Boissonad. Philostr. 404. Heyn. Hom. 6, 554." Schæf. Mss. " Ἐπιῤῥήγνυμι, de vi pluviæ, Ælian. H. A. 389. Ἐπιῤῥήσσω, de ventis, Arat. 289. Vi illido, Nonn. D. 11, 194." Wakef. Mss.]

Καταῤῥήγνυμι, v. Καταῤῥηγνύω, Confringo, Diffringo, Dirumpo, Discindo. Et Καταῤῥήγνυμαι, Confringor, etc. ut ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, Lucian. Vestis dirumpitur. Sed active etiam καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους dixit Xen. K. Π. 3, (1, 8.) || Καταῤῥήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Dejicio. Gal. Ἡ δὲ γαστὴρ αὐτῶν κατέῤῥηξε χολώδη, Venter dejecit biliosa, Bud. Apud Plut. Fabio, Κατέῤῥηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους, Compulit, Fecit ut se proriperent, vel ut ruerent. Et Καταῤῥήγνυμαι, Ruo, Decido, Delabor. Bud. e Strab. Εἰς κρημνὸν, καθ' ὃν καταῤῥήγνυται τὸ ὕδωρ. In VV. LL. καταῤῥήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν exp. Ad terram discissum labi. Item, ἄνεμος κατεῤῥήγνυτο, e Plut. Fabio, exp. Ventus cum fragore incidebat. Et ex Aristoph. (I. 644.) κατεῤῥάγη πόλεμος, Erupit bellum. A Bud. 784. κατεῤῥωγὼς exp. etiam Abruptus, Salebrosus, ex Aristot. ET Καταῤῥήσσω, idem. Καταῤῥήττει κοιλίαν, e Diosc. citatur pro Turbat ventrem. Exp. etiam Constrepo, Insono, ex Hes. [" Appian. Hispan. 54. Κατεῤῥήγνυντο τὰς γαστέρας, Dysenteria laborabant." Schweigh. Mss. " Ælian. H. A. 3, 18. ἡ γαστὴρ κατεῤῥάγη. Soph. κατεῤῥάγη μου δάκρυον, Hes. v. Ἀσταγὲς ὄμμα. Athen. 130. Πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γέλωτας: 211. Γέλωτος πολλοῦ καταραγέντος." Schneider. Lex. Glossæ: Καταῤῥήγνυμαι· Infringo. " Καταῤῥήγνυμι, Apoll. Dysc. 46. Teuch. Bergler. ad Alciphr. 130. ad Xen. Eph. 234. Wakef. S. C. 3, 183. 5, 100. Valck. Hipp. p. 309. Zeun. ad Xen. K. Π. 323. Valck. ad Herod. 230. 665. Thom. M. 565. Brunck. Soph. 3, 502. ad Diod. S. 2, 186. Kuster. Aristoph. 111. Boissonad. Philostr. 403. De bello, Dionys. H. 3, 1503. Κατέῤῥωγα, Wakef. Alcest. 1089.; S. C. 5, 119. Κατεῤῥωγὼς, Valck. ad Herod. 230. Conf. cum κατερείπω, Lennep. ad Phal. 18. De imbre, ad Diod. S. 1, 141. De sono, Græv. Lect. Hes. 603. Καταῤῥήσσω, Valck. ad Herod. 230." Schæf. Mss. " Καταῤῥήγνυμι, Decido per, Philostr. 265. Violenter irruo in, pass., Argum. Æsch. Pr. Decidere facio, Joseph. 33. 228. Clem. Alex. 74. Plut. 4, 806. De violento vento, Philo J. 987. Κατεῤῥωγὼς, Cum impetu cadens, Heliod. Æth. 296. Καταῤῥήσσω, Dilacero, Diod. S. 1, 783. De pluvia, Schol. Arat. 142." Wakef. Mss. Julian. 198.]

[* Κατάῤῥηξις, ἡ, κοιλίης, Hippocr. ap. Schneider. Lex. loco non indicato. Vide seq. voc.]

[* Καταῤῥηκτικὸς, ἡ, ὸν, Celeriter ruinam aut alvum ciens. Hippocr. de Rat. Vict. 387, 37. 392, 36. 394, 6.]

[* Καταῤῥαγὴ, ἡ, Dilaceratio. Lycophro 256. πέπλων.]

" Καταῤῥῶγες πέτραι, s. simpliciter καταῤῥῶγες sub. " πέτραι, αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀποῤῥαγεῖσαι " πέτραι εἰς ῥωχμοὺς, Eust. 335(=253, 35.) Etymo- " logo sunt πέτραι κατεῤῥηγμέναι." [Soph. Phil. 950. " Jacobs. Anth. 8, 873." Schæf. Mss.]

[* Καταρώγεα· γῆν τινὰ πρὸς φυτείαν ἀμπέλων εὔθετον. Hes. In Schneider. Lex. est καταρωγέα. Silet Albert.]

" Ἐπικαταῤῥήγνυμαι, Super aliqua re frangor, q. d. " Superconfringor." [" Joseph. A. J. p. 84. Dionys. H. 1, 614." Scott. App. ad Thes.]

Περικαταῤῥήγνυμι, Diffringo, Lacero, VV. LL. Et Περικαταῤῥήγνυμαι, e Xen. K. Π. [5, 1, 2. Schol. Biset. Aristoph. A. 357." " Wakef. S. C. 5, 106." Schæf. Mss. " Suid. 2, 479. Dionys. H. 1, 1849. N. Dam. 453." Wakef. Mss.]

[* Προκαταῤῥήγνυμι, Gl. Præfringo, Prærumpo, Dio Cass. p. 3. Τὰς γὰρ γεφύρας οἱ βάρβαροι προκατέῤῥηξαν.]

A [* Προσκαταῤῥήγνυμι, Discindo, Insuper, Etiam discindo, " Dio Cass. 730." Wakef. Mss.]

Παραῤῥήγνυμι, v. Παραῤῥηγνύω, Disrumpo, Diffringo, VV. LL. Παραῤῥαγεὶς, Disruptus. Et παρεῤῥωγὼς, Idem. [" Abruptus, Plut. Alex. 17. cf. J. Poll." Schweigh. Mss. " Aristoph. B. 414. Dionys. H. 1, 182." Scott. App. ad Thes. Plut. Graccho 2. Τραχυνόμενον τῇ φωνῇ καὶ π. δι' ὀργήν. Theophr. 6, 3. φωνὴ παρεῤῥωγυῖα. Soph. Phil. 845. " Schweigh. Emend. in Suid. 84. Valck. Hipp. p. 309. Charito 693." Schæf. Mss. " Polyb. 596. Dionys. H. 1, 482. Plut. 1, 361. Diod. S. 1, 581. Joseph. 614, 34. Hesych. Disrumpo, Polyæn. 194. Arrian. sæpe." Wakef. Mss.]

[* Παράῤῥηξις, ἡ, Impetus, Incursus in hostem. Arrian. Exp. Alex. 2. p. 78.]

Περιῤῥήγνυμι, v. Περιῤῥηγνύω, Circumfringo. || Περιῤῥῆξαι, Circumfundere flumen et circumdare. Isocr. Busir. (13. Cor.) Τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε. Et περιῤῥήγνυται ὁ ποταμὸς, exp. Fluvius divortia B facit, Fluvius diffusus circumjectos rigat campos, e Curtio. Et περιῤῥωγέναι ex Aristot. de Anim. 8. Circumruptum esse. [" Περιῤῥήγνυται ὁ ποταμὸς κατὰ τὸ ὀξὺ τοῦ Δέλτα, Herod. 2, 16." Schweigh. Mss. " Περιρηξάμενος, Æsop.", Routh. Mss. " Quint. Sm. 8, 322." Schneider. Lex. sed ibi non legitur. " Περιῤῥηγνύω, Valck. Phœn. p. 320. Charito 7. Bergler. ad Alciphr. 130. ad Xen. Eph. 141. 191. 193. 233. ad Lucian. 1, 267. Zeun. ad Xen. K. Π. 323. ad Charit. 307. 441. Huschk. Anal. 175. Wakef. S. C. 5, 106. Περιῤῥήσσω, ad Diod. S. 2, 186." Schæf. Mss. " Præ dolore vestem discindo, Arrian. 306. Charito 5, 16. Sine subst., Joseph. 411, 48. Circum rumpere facio, Plut. 2, 499. Diffringo, sc. digitum, Diog. L. 382." Wakef. Mss.]

" Περίῤῥωξ, (ὁ, ἡ,) Præruptus, Circumcirca abru- " ptus," [Schneidero περιῤῥὼξ, afferenti Polyb. 9, 27. " Toup. Opusc. 2, 270." Schæf. Mss.]

[* Ἐμπεριῤῥήγνυμι, Disrumpo. Aristot. H. A. 5, 26, 3.]

[* Προῤῥήγνυμι, Prorumpo. J. Poll. 5, 79. Glossæ: C Προραγέν· Præruptum. " Cattier. 88." Schæf. Mss.]

Προσρήγνυμι, v. Προσρηγνύω, Allido. Et Προσρήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenso. Basil. Athanasio, Ἀλλήλοις συῤῥήγνυνται, [sic.] Bud. 784. Exp. προσρήγνυμαι et his verbis, προσκαταράσσομαι, προσκόπτω, προσκρούω. [Gl. Προσρήσσω· Illido, Applodo, Allido, Affligo. Eust. 98, 48=131, 8. " Valck. ad Ammon. 160. Wakef. Trach. 821. Cattier. 89." Schæf. Mss. " Joseph. 404, 16. Confligo, Euseb. P. E. 10." Wakef. Mss.]

[* Πρόσρηξις, ἡ, Impetus, Conflictus. Glossæ: Πρόσρηξις· Illisio. Schol. Il. A. 34.]

Συῤῥήγνυμι, v. Συῤῥηγνύω, Confringo. || Item Committo, Irrito: ut πόλεμον συῤῥήγνυσιν, Plut. e Chrysippo ap. Bud. 784. Et Συῤῥήγνυται πόλεμος, Committitur bellum. Thuc. Οὐ μέντοι ὁ πόλεμός πω συνεῤῥώγει, Haud dum tamen commissum erat bellum. Συῤῥήγνυσθαι dicuntur et qui inter se confligunt et pugnant. Bud. l. c. e Chrysost. Idem in Lex. e Plut. Alex. Πόρου δὲ νεανικοῦ συῤῥαγέντος, pro Fervente jam convivio. [" Dicitur etiam Fluvius συῤῥηγνύειν, D i. e. Irrumpere, Magno cum impetu influere in alium fluvium, Herod. 1, 80." Schweigh. Mss. Cf. Diod. S. 17, 98. Ῥείθρων μεγάλων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων. " Συνεῤῥάγη πόλεμος, et συνεῤῥώγει, Dio Cass. Συνεῤῥωγότων αὐτῶν ἐς τὸν πόλεμον, Idem, Confligo bellum, Confligo cum aliquo (bello,) Οἱ μὲν κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς συνέῤῥαξαν, Idem, Πρὸς τοὺς Πάρθους συνεῤῥώγεσαν, Idem. Αἱ πεζαὶ δυνάμεις συνεῤῥάγησαν, Τὰ στρατεύματα συνέῤῥαξαν εἰς μάχην μεγάλην, Plut. Galba 6. Τοῦ πρὸς Ἀλβάνους πολέμου συῤῥαγέντος, Plut. 7, 276. Τὸν πόλεμον φιληδονία, τὸν δὲ πλεονεξία συῤῥήγνυσιν, 10, 338. Αἰδοῖον συνεῤῥωγὸς εἰς ἓν τρῆμα τὸ ἐξωτάτω, Aristot. H. A. 1. Κραυγὴ συνεῤῥήγνυτο πανταχόθεν ἄσημος, Plut. Arato 21. Κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν, Od. Θ. 137. pro συνέφθαρται, βέβλαπται." Schneider. Lex. Glossæ: Συῤῥήσσοντα· Singultantem, Singultientem. " Aristoph. E. 674. τὸ γὰρ ἄστυ Μίαν οἴκησίν φημι ποιήσειν ξυῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα, Omnia in unum committendo." Seager. Mss. Heraclid. Alleg. 52. Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ

παρ' αὐτῷ συνέῤῥωσεν, Pugna committitur: v. Schneider. Lex. "Wessel. Herod. 39. Thom. M. 819. Committo, sc. bellum, Toup. Opusc. 2, 38. Valck. Hipp. p. 309." Schæf. Mss. "In dissidium erumpo, Dio Cass. 427. Cominus confligo, Joseph. 999, 42. Pass., ut med., Phot. Bibl. 116. Galei Myth. 477." Wakef. Mss.]

[* Σύῤῥηγμα, τὸ, Conflictus. Plut. 7, 382. Σύῤῥηγμα φάλαγγος.]

Σύῤῥηξις νεφῶν, Conflictus, σύῤῥαξις. Ab aliis autem exp. Nubium fragor, e Greg. Naz.

[* Ὑποῤῥήγνυμι, Subtus rumpo, Rumpo sub. Il. Θ. 558. οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ: Π. 300. "Heyn. Hom. 7, 190. 8, 39." Schæf. Mss. "Plut. 1, 185. Ælian. H. A. 325. Ὑποῤῥήσσω, Flagello lacero, Callim. H. in D. 322." Wakef. Mss.]

[* Ὑποῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, perperam pro ἀποῤῥώξ. Schol. Aristoph.]

[* "Ῥώσσω, ξω, Frango. Etym. M." Wakef. Mss.]

"Κατάρης ἄνεμος, ab Alcæo et Sapphone dicitur "τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον, διὰ τὸ "κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν, ut Eust. (in Il. 459, 29.) tra- "dit ex Aristoph. Grammatico. Typhonem fere vo- "cant ejusmodi procellam et turbinem." [Sunt qui legant * Κατάρτης a καταίρω.]

"Βράκαλον, (τὸ,) Hesychio ῥόπαλον, Fustis." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

"Βράκετον, Hesychio δρέπανον * κλαδευτήριον, Falx "putatoria." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω. "Thom. M. Add. ad 535. * Βράκετρον, ibid." Schæf. Mss.]

"Ῥαβάττω v. Ῥαβάσσω, Sursum ac deorsum eo: "unde esse puto ap. Gallos v. Ramasser. Vide Hes., "qui et aliter exponi tradit," [τύπτω καὶ ψόφον ποιῶ, ῥάσσω τοῖς ποσὶ, ἄνω καὶ κάτω βαδίζω: Phot. σοβῶ, καὶ τρέχω, καὶ συντόνως * ποδοκτυπῶ, ἄνω καὶ κάτω * ἀντιβαδίζω. Vide Ἀραβάσσω, et Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

"Ἀραβήσσειν, Ionicum esse verbum, et signif. "ὀρχεῖσθαι, Saltare, annotat Varin." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

"Ἀῤῥάβαξ, (ακος, ὁ,) Saltator, a VERBO Ἀραβάσ- "σω, Salto. Hes. enim ἀῤῥάβακα dici scribit τὸν "ὀρχηστὴν, ἀπὸ τοῦ ἀραβάσσειν, quod est ὀρχεῖσθαι. "Sed addit, a quibusdam exp. βλάσφημον. Eadem "tradit Eust. e Paus." [1854. Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

[* Ῥύσσω, i. q. ῥάσσω et ῥήσσω. UNDE * Ῥυκάνη, ἡ, Gl. Runcina, Tribula. * Ῥυκανίζω· Runcio, Runcino, Anal. 1, 227. ῥυκάνη εὐαγής: 3, 197. Οὐ ῥυκάνη πεπονημένος, οὐδ' ἀπὸ μίλτου. Hes. Ξίφαι· τὰ ἐν ταῖς ῥ. δρέπανα ἢ σιδήρια. Ut τρυτάνη Trutina, sic ῥυκάνη Runcina. ADDE * Ῥυκάνησις, ἡ, e VERBO * Ῥυκανάω. Math. vett. 109. Οὐ γὰρ χρεία ἐπὶ τῶν τοιούτων ἔργων ῥυκανήσεως λεπτουργίας, ἀλλὰ ἰσχύος. "Ῥυκάνη, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. b. Lips. Wakef. Ion. 902. Jacobs. Animadv. 217. Anthol. 11, 240." Schæf. Mss.]

ἈΡΑΙΟΣ, (ὰ, ὸν,) Rarus, Tenuis, Spongiosus: contrarium ei, quod densum est. Il. Π. (161.) Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ: at Eust. σπεραῖς. Diosc. 5, 102. Ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Aristot. de Mundo, (4, 4.) Ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, Nube rarior. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς ap. Medicos, Pulsus rarus; ἀραιὸν πνεῦμα, Spiritus qui longo tempore trahitur, ap. Hippocr. Epidem. 1. Gorr. Hesiod. E. (3, 45.) Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιὰς, Leves, Agiles: κούφας, ἐλαφράς: ἀπὸ ξύλων ἀνίκμων δηλονότι καὶ οὐ πυκνῶν ἀπὸ φύσεως, Schol. Signif. etiam Tenuis et angustus ap. Hes. ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. Contra in VV. LL. ἀραιὸς πόρος, Amplum foramen. || Est etiam Imbecillis, ἀσθενὴς, Hesych. Il. Σ. (411.) χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Ἀραιότερος quoque Hesychio βραδύτερος signif. [Gl. Ἀραιός· Rarus. Il. Ε. 425. χεῖρα ἀραιὴν, i. e. ἀσθενῆ, λεπτήν. "Quint. Sm. 9, 466. (sed ibi non legitur,) ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀραιὰς—ἐπ' ἀνέρας: (Anal. 1, 249. Χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πέσον.) Nicand. Th. 240. φλύκταιναι ἀραιαὶ, 336. ἀραιὴ οὐρὴ, 557. ἐγκεφάλου μήνιγγας ἀραιάς: 575. δάφνης ἀραι-

A στέρης, ubi Schol. λεπτοφύλλου: Al. 470. ὀστλίγεσσιν ἀραιῆς τευθίδος. Apoll. R. 3, 763. ἀραιὰς ἶνας. J. Poll. 4, 73. αὐλὸς ἀραιός: 10, 166. στέλεχος. Xen. Laced. Resp. 11, 6. Φάλαγγες ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι. Simpl. ad Epict. 305. Τὰ ἀραιότερα καὶ σταθηρότερα τῶν ἠθῶν." Schneider. Lex. "Meurs. ad Apoll. Dysc. 82. Toup. Opusc. 2, 178. ad Mœr. 422. Toup. ad Longin. 343. Albert. Peric. Cr. 65. Plut. Mor. 1, 194. ad Callim. 1, 183. Jacobs. Anth. 7, 157. Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 244. Lucian. 2, 629. Heyn. Hom. 4, 164. 588. 7, 169. 501. Lobeck. Aj. p. 313. Schol. Apoll. R. 27. Conf. cum ἀριστερὸς, Kuster. Aristoph. 55. De spiritu, ad Mœr. 179. Toup. Emend. 3, 40." Schæf. Mss. "Rimosus, J. Poll. 1, 82. Tener, Oppian. H. 2, 522. De oculis, Quint. Sm. 5, fin." Wakef. Mss.]

Ἀραιὰ, ἡ, signif. ap. vett., ut scribit Ruf. Eph. Ventrem et universa intestina, quanquam Hes. Tenuia tantum interpr. Pro intestinis usurpasse videtur Nicand. Th. (133.) διὰ μητρὸς ἀραιὴν Γαστέρ' ἀναβρώ-

B σαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. UNDE etiam μεσάραιον, i. q. μεσεντέριον; Gorr.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, Raritas, Laxitas spongiosa: cui opponitur πυκνότης, Densitas. Ἀραιότης τῆς γλώσσης, Linguæ fungositas, Bud. Plut. de Plac. Phil. 4. Ἀραιότης τῆς γῆς, Raritudo terræ, Colum. ["Ἀραιότης σώματος, Hippocr. 382. 1255." Scott. App. ad Thes. Idem 74, 15. 111, 13. 173, 12. 345, 21. 397, 33. 452, 21. "Etym. M. Hes." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀραιότης· Laxitas, Raritas, Infrequentia.]

Ἀραιῶς, Rare, Raris intervallis, Leviter. Item μὴ ἡρμοσμένως, Suid., qui h. l. citat: Εὗρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην. [Hippocr. 35, 47. 49. 36, 3. Dio Chrys. 1, 483. "Diod. S. 37." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀραιῶς· Raro.]

[* Ἀραιόδους, ὁ, ἡ, Aristot. H. A. 2, 3.]

[* Ἀραιόθριξ, ὁ, ἡ, Gl. Tenuis. "Hes. v. Ψαθρὰ, Ψεδνὴ, Ψεδνός." Boissonad. Mss. "Schol. Lucian. Dial. Mort. 25. Mœris v. Ψεδνός." Kall. Mss. "Mœr. 421. et n.: ad Lucian. 1, 432. Jacobs. Anth. 9, 422.

C Villois. ad Long. 228." Schæf. Mss. "Suid. v. Ψεδνή." Wakef. Mss.]

"Ἀραιόσαρκος, (ὁ, ἡ,) Raram s. Laxam carnem "habens. Athen. (288.) Ἀραιοσαρκωτέρους τε καὶ "ἀτροφωτέρους." [Hippocr. (241, 35. 48=34, 26. 32.) 231, 40.]

[* Ἀραιόστημος, ὁ, ἡ, Rarum stamen habens, i. q. μανόστημος, Hes. "Ad Timæi Lex. 177. Jacobs. Anth. 7, 68. ad Clem. Alex. 235." Schæf. Mss.]

"Ἀραιοσύγκριτοι, Quibus libera corporis transpira- "tio est, alio nomine * εὐδιάπνευστοι: nomine indito "a corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpi- "ratum. Gorr." [Cf. * Πυκνοσύγκριτος.]

[* Ἀραιόφθαλμος, ὁ, ἡ, Raros habens oculos. Geopon. 5, 8. κλῆμα.]

[* Ἀραιόφυλλος, ὁ, ἡ, Rara folia habens, i. q. μανόφυλλος. Phav. Μανίφυλλον· ἀραιόφυλλον. Vocem hanc, quam suspectam habet Schneider. Lex., satis probat Zonaræ glossa, unde sua sumsit compilator iste Phav.: Μανίφυλλον· ἀραιόφυλλον. Μανὸν γὰρ τὸ

D ἀραιόν. Οὕτως Ὦρος ὁ Θηβαῖος. "V. Μανόφυλλον in Lexx." Tittm. Imo μανίφυλλον est vox nihili contra Gr. linguæ analogiam formata; idemque dicendum est de v. * φοξίχειλος, quam etiam Gaisford. ad Simonid. Fr. et Schneider. Lex. receperunt pro * φοξόχειλος, quod extat ap. Schol. Ven. Il. B. 219.]

[* "Διάραιος, (ὁ, ἡ,) Penitus rarus vel laxus. Chrys. π. Προν. 1. T. 6. p. 864. Ἂν δὲ ἀσθενὲς ἔχῃ καὶ διάραιον (τὸ σῶμα,) κἂν ἀρίστης ἀπολαύῃ τῆς τῶν ὡρῶν κράσεως, οὐδὲν αὐτῷ πλέον." Seager. Mss.]

"Μεσάραιον, τὸ, i. q. μεσεντέριον. Siquidem, Hes. "auctore, ἀραιὴ dicitur ἡ γαστὴρ καὶ λεπτὰ ἔντερα, "Venter et tenuia intestina. Item ἀραιὸν dicitur τὸ "λεπτὸν καὶ στενὸν, Tenue et angustum. Eam ob "rem μεσάραιον dicitur, quasi in medio intestinorum "tenuium vel ventre positum, non autem a raritate, "ut quidam existimarunt. Gorr. Alii dicunt esse "Membranam venis, arteriis, nervisque contextam, "per cujus vasa, QUÆ Μεσαραϊκὰ inde dicuntur, ali- "mentum e ventriculo in hepar distribuitur. QUIN

"ET Μεσάρχον vocari τὸ μεσεντέριον, quod omnes A "venas quæ ad ipsum ex hepate feruntur, una cum "adjacentibus arteriis circumquaque ambit et com- "plectitur, VV. LL." [Μεσάραιον, Trall. 12. p. 221. Καὶ ἐπὶ φλεγμονῇ τοῦ ἥπατος, καὶ γαστρὸς, καὶ μεσαραίου.]

'Αραιόω, ώσω, Rarefacio, Relaxo. Gal. Τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ πίλησιν τοῖς χέουσι, Rarefacientibus. Aphrodis. Probl. 1. Πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, Ad finem prandii relaxamur. Sic ἀραιουμένων τόπων. Huic opponitur στενοῦσθαι καὶ θλίβεσθαι καὶ στενοχωρεῖσθαι. [Gl. 'Αραιόω· Disraro, Rarefacio. *Αραιοῦμαι· Rarefacio. (* 'Αραίνομαι· Raresco.) Hippocr. 85, 3. 91, 24. 104, 35. 120, 9. "Aristot. Probl. 2, 32." Seager. Mss. "Perf. pass. ἠραίωμαι, Schol. Arat. p. 122." Wakef. Mss.]

[* "'Ηραιωμένως, Particulatim, Schol. Oppian. H. 1, 548." Wakef. Mss.]

'Αραίωμα, τὸ, Interstitium, Rima, Hiatus, Raritas. Bud. e Lucian. [2, 94. 105. Pseudo-Longin. 10, 12. B Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα. Heliod. Æth. 9. 'Επειδὴ δὲ ἐπιβρίσαν τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος τε ἤρετο, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων τῆς γῆς, οἷς μέλαινα καὶ εὔγειος οὖσα πρὸς τῆς θερινῆς ὥρας κατέσχιστο, πρὸς τὰ βάθη κατεδύετο. "Strabo 297. Diod. S. p. 26. 111. 126." Scott. App. ad Thes. Hippocr. 171, 16. "Ruhnk. ad Longin. 253.; Toup. 305. Diod. S. 1, 214. ad Herod. 527." Schæf. Mss. "Ruf. Eph. 58. Phot. 728." Wakef. Mss.]

'Αραίωσις, ἡ, Rarefactio, Attenuatio. Aristot. de Mundo, Γίνεται δὲ (ἡ ὁμίχλη) ἤτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, ἢ ἐξ ὑπολείμματος, Gignitur vel e nubis primordiis rarescentibus, vel e reliquiis nubis. Bud. [Gl. 'Αραίωσις· Laxatio, Laxamentum. Hippocr. 61, 34. 347, 24(=278, 1.) "Diod. S. 3. p. 129." Scott. App. ad Thes. "Diog. L. 552. Schol. Arat. 123." Wakef. Mss.]

'Αραιωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Rarefaciendi vim habens. 'Αραιωτικὰ φάρμακα, Gorr. Relaxantia medicamenta; sic dicuntur quæ meatus cutis aperiunt, quibus contraria sunt τὰ πυκνωτικὰ, Condensantia. [Diosc. 1, 75.] C

[* 'Εξαραιόω, Rarefacio. Aret. 107. 'Ατὰρ καὶ τὰ μαλάγματα τοιάδε χρὴ ἔμμεναι ὁκοῖα λεπτῦναι, ἢ ἐξαραιῶσαι, ἢ οὔρησιν τρέψαι.]

'ΑΡΑΧΝΗΣ, ὁ, Araneus v. Aranea. Hesiod. E. (3, 13.) νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suid. distinguit inter 'Αράχνης et 'Αράχνη, ita ut ἀράχνης sit Animalculum ipsum, ἀράχνη autem Tela: quæ tamen differentia non semper observatur, sicut videre est ap. Plut. (10, 29.) Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ, καὶ θήρας σαγηνευταῖς, ἀρχέτυπον. Dictam autem volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη. || 'Αράχνη, ἡ, Araneæ tela proprie, ut volunt Gramm.: item Aranea, sicut e præcedenti patet, et e Diosc. 2, 68. ubi et λύκον et λύκειον ab aliquibus eam vocari scribit. Pro Araneæ tela ponitur in Anthol. Καὶ τάχ' ἂν ἐῤῥοίζητο δι' αἰθέρος εἰ μὴ ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο. 'Αραχνία pro 'Αράχνη Att. esse Hes. auctor est: 'Αράχνηκες autem exp. ἀράχναι. ["'Αραχνία, ἡ, Theodoret. H. E. 4, 25." Kall. Mss. 'Αραχνίαν non agnoscit D Schneider. Lex. Glossæ: 'Αράχνη· Aranea, Araneum. Hippocr. 56, 45. "'Αράχνης, Ruhnk. Ep. Cr. 188. Segaar. Epist. ad Valck. 8. Ammon. 24. Toup. Opusc. 1, 483. Eran. Ph. 56. Valck. Diatr. 168. Thom. M. 108. Brunck. Soph. 3, 501. Callim. 1, 544. 'Αράχνη, Valck. ad Chrys. 42. Toup. Opusc. 2, 41. Jacobs. Anth. 6, 282. 8, 29. Lucill. 65. 'Αράχνης χιτὼν, πέπλος, Toup. Opusc. 2, 89.; Emend. 2, 536." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1469. Κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ' 'Ασεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων, qui versus repetuntur 1494. E. H. Barker. Class. Recr. 412—15. per ἀράχνης ὕφασμα intelligit Cujus fila sunt tenuissima in araneorum modum, i. e. Vestem sericam. Locis ibi citatis adde Suid. 'Αραχναῖος μίτος· ὁ λεπτότατος, afferentem etiam ex Epigr. Ἶσον ἀράχνᾳ Τεῦξαι λεπταλέον μῖτον ἐπιστάμεναι. Eust. de Ismeniæ et Ismenes Amor. 42. Teucher. 'Αραχνώδης ὁ χιτὼν τῇ παρθένῳ: 136. ἔκ τινος ἀραχνώδους λίνου. Weitz. ad Prudent. p. 473. Philostr. Icon. 2, 29. Ὅρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν ἐκ γειτόνων, εἰ μὴ παρυφαίνει καὶ τὴν Πηνελόπην, καὶ τοὺς A Σῆρας ἔτι, ὧν τὰ ὑπέρλεπτα, καὶ μόλις ὁρατά. J. Poll. 2, 71. Τὰ δὲ μέρη τῶν ὀφθαλμῶν, χιτῶνας ἐκάλεσαν οἱ ἰατροὶ, τέσσαρες δέ εἰσι τὸν ἀριθμὸν, —— ὁ δὲ τέταρτος ἀραχνοειδής. Sed Æschyli mens secundum Schutz. est hæc:—'A nefanda muliere sic veste captus, quemadmodum aranea bestiolam cassibus suis irretire solet.' Schutziique opinionem contra Barkerum defendit J. W. in Classical Journal 14, 296. Quod si articulus τῆς ante ἀράχνης positus esset, tutius, nostra saltem sententia, de ipsa Clytæmnestra tanquam aranea verba illa intellexissent.]

[* 'Αραχνὸς, ὁ, i. q. ἀράχνης. Æsch. Suppl. 900.]

[* "'Αραχνὶς, ίδος, i. q. ἀράχνης, Hes. v. Σκληρύς." Wakef. Mss.]

'Αραχνοειδὴς, s. 'Αραχνώδης, ὁ, ἡ, Aranei formam habens, v. Telæ araneæ formam habens, Araneosus: unde ἀραχνοειδὴς χιτὼν, Oculi tunica a Medicis propter tenuitatem dicta, quæ et ὑαλοειδὴς et ἀμφιβληστροειδὴς vocatur, ut scribit Ruf. Eph. [Phav. Hippocr. B Prænot. 40, 52=404, 29. "Ælian. H. A. 8, 16. (467.)" Kall. Mss.] Citatur in VV. LL. ex Aristot. H. A. 5, 23. et exp. Araneæ speciem imitans; [9, 7. "Eust. Ism. 38." Wakef. Mss.]

[* "'Αραχνοειδῶς, Theodos. Diacon. Acroas. 1, 152." Boissonad. Mss.]

'Αραχνοϋφὴς, ὁ, ἡ, Ab aranea contextus. [Phav. 'Αραχνοϋφεῖς· ὡς ὑπὸ ἀράχνης ὑφασμένοι. In Philone de Somn. 1115. perperam legitur * ἀραχνοφυεῖς ἀμπεχόνας. "Ad Diod. S, 2, 609." Schæf. Mss.* "Subtilissime textus, Philo J. 1, 666. 2, 479." Wakef. Mss.]

'Αραχναῖος, (α, ον,) Ad araneam pertinens, aut Ab aranea factus: ut ἀραχναῖος μίτος, Anthol. et ἀραχναῖα νήματα. ET 'Αράχνειος pro eod., Suid. 'Αραχνικὸς quoque, (ἡ, ὸν,) idem Suid. e Callia citat: quod quidem non exp. eand. tamen cum præcedentibus signif. habere videtur. [ADDE *'Αραχνήεις, εσσα, εν, Nicand. Th. 734. "'Αραχναῖος, Jacobs. Anth. 7, 172. 8, 29. 30. 253. Archias 11. *'Αραχναία, (pro ἀράχνη,) Jacobs. Anth. 6, 328. 9, 359. 'Αραχναίη, Wakef. S. C. 3, 157. 'Αράχνειος, Valck. ad Chrys. 42." Schæf. Mss. "'Αραχναῖος, Tenuis, Nicand. A. 490." Wakef. Mss.]

'Αράχνιον, τὸ, Araneæ tela. Od. Π. (35.) 'Οδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. || 'Αράχνιον, Araneus et Aranea. Aristot. Τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πυκνὸν, δύο ἐστὶ γένη. Bud. ut 'Αράχνιον, sicut et 'Αράχνη, sit non solum Tela sed et Animal. 'Αράχνιον etiam, ut ap. Lat. Araneum, Vitium est olivis et vitibus peculiare. Theophr. H. P. 4, 17. Γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνιον καλούμενον· φύεται γὰρ τοῦτο καὶ διαφθείρει τὸν καρπόν. Plin. 17, 24. Araneam vocat, cum veluti telæ involvunt fructum et absumunt. [Hippocr. 42, 33. 191, 31. 235, 43. 240, 44. "Valck. ad Chrys. 42. Thom. M. 108. Valck. Diatr. 168, 170. ad Od. Π. 34. Jacobs. Anth. 6, 283. 8, 29." Schæf. Mss. "Arat. D. 301." Wakef. Mss.]

'Αραχνιώδης, ὁ, ἡ, Araneosus, [s. potius Ad ἀράχνιον pertinens. Hippocr. 54, 11. 442, 38.]

[* "'Αραχνίδιον, (τὸ,) Araneum, contemtim. Chrys. D in 1 Ep. ad Cor. Serm. 40. T. 3. p. 514. 'Αλλ' ἵνα μὴ ἐπιπλέον τὰ ἀραχνίδια διακόπτοντες ματαιοπονῶμεν, φέρε, τῆς ῥήσεως ταύτης τὴν δύναμιν ὑμῖν ἀναπτύξωμεν." Seager. Mss.]

'Αραχνιόω, ώσω, Et pass. 'Αραχνιοῦμαι, Araneis squalere, Araneis vitiari, ut annotat Bud. citans Aristot. de apibus, Ὅταν γὰρ μὴ ἔχωσιν ὅδὸν ᾗ προσπορεύονται, οὐ προσκαθίζουσιν· εἶτ' ἀραχνιοῦνται τὰ κηρία. Araneari Gaza interpr. 'Αραχνιόω, Aranei speciem refero, VV. LL. [Hippocr. Nat. Oss. 309=63, 10. 'Ηραχνίωκε τοῦ σπληνὸς φλεβίοις. "Ad Od. Π. 34." Schæf. Mss. "Aristot. de Anim. 9, 40. Nonn. 38, 14. *'Αραχνιάω, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Συναραχνιόω, Tenuibus veluti aranearum telis implico. Hippocr. 281, 41. 'Ο τράχηλος ξυναραχνιοῦται, ubi Foës. leg. putat * ξυναρθμοῦται. Schneider. Lex.]

"'Αῤῥιχᾶσθαι, Hesychio εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶν "καὶ ποσὶν, In altum scandere manibus et pedibus, "quod et ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur."

" 'Αναριχᾶσθαι, Hesychio ἀναβαίνειν ἐν πέτραις, " Scandere rupes."

" 'Αναῤῥιχᾶσθαι, Suidæ est τὸ πρὸς ἄναντες ἀναβαίνειν, ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον, ut cum aliquis parietem, murum, aut rupem ascendens, manibus etiam firmat gradum, arrepta nimirum re aliqua, cui inhærere queat: ut arborem etiam perreptat aliquis prehepsis ramusculis aut cavo aliquo: quod Quintil. dicit Reptare per manus et genua. Aristoph. pro simpl. Scandere usurpavit, Pac. (69.) Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, Πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. Ubi Schol. quoque annotat, ἀναῤῥιχᾶσθαι dici τὸ πρὸς τοίχους ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσί: addens, derivatum esse ex ἀράχνη καθ' ὑπερβιβασμὸν quasi * ἀραχνιᾷν. Supra unico ρ scriptum habuimus ex Hes. ‖ Suid. ἀνῤῥιχώμενος exp. etiam δρασσόμενος, Arripiens, Prehendens." [" Aristot. H. A. 9, 40. de apibus, ubi Gaza vertit Perreptando flores." Seager. Mss. Ælian. H. A. 7, 24. Glossæ, (quas aliis corrigendas relinquimus:) * 'Αναῤῥίχομαι· Agrappo mantius, Scando murum. Philostr. Icon. 2, 29. proprio sensu: 'Αλλ' ἔστιν οἰκητὸς ἀράχναις μόναις· φιλεῖ γὰρ τὸ ζῶον ἐν ἡσυχίᾳ διαπλέκειν· ὅρα καὶ τὰ μηρύματα· τοῦτο ἀναπτύουσαι τὸ νῆμα, καθίεσαν ἐς τοὔδαφος, δεικνύει δὲ αὐτὰς ὁ ζωγράφος κατιούσας δι' αὐτοῦ, καὶ ἀναῤῥιχωμένας, ἀερσιπορήτους κατὰ τὸν Ἡσίοδον, καὶ μελετώσας πέτεσθαι. Etym. M. Εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τῆς αν συλλαβῆς παρὰ Ἱππώνακτι, ἀριχῶμαι. Hes. * 'Αριχωτῶν· ἐκδύειν ζητῶν. * 'Αρίχεται· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ.] " 'Αρόχεται, Hesychio γλίχεται, ἐπιθυμεῖ, Appetit." [Vide Interpr. ad Eund. et Schneider. Lex. " Thom. M. 61. Mœr. 63. et n.: Brunck. Aristoph. 3, 215. ad Lucian. 2, 334." Schæf. Mss. " Dio Cass. 355. Imperf. ἀνηῤῥιχώμην, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* 'Αναῤῥίχησις, ἡ, Porphyr. de Pros. ap. Villois. Anecd. Gr. 2, 114. Ὥσπερ καὶ τὸ υ πάσης λέξεως ἄρχον, πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. Αὐτίκα τὸ τοὔρχας, (τύρχας exhibet Schneider. Lex.) Αἰολικὸν ὄν, ψιλοῦται· σημαίνει δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναῤῥίχησιν. " Forte * ὕρχας," Villois. Imo omnino sic leg. sensu postulante, neque aliter Schol. in Dionys. Thrac. 693. Bekker., ubi eadem verba leguntur. " Suid. 1, 908." Wakef. Mss.]

" Ἄῤῥιχος, Hesychio κόφινος s. ἀγγεῖον λύγινον, Cophinus, s. Vas vimineum, Vas e vimine: ut Etymologo quoque et Eust. ἄῤῥιχοι sunt κόφινοι οἰσύϊνοι. Non idem tamen prorsus esse ἄῤῥιχον et κόφινον, ex Aristoph. patet, O. (1309.) 'Αλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Putandum igitur est, ex eodem quidem genere esse ambo, habere tamen aliquid differentiæ, ut Schol. ibi annotat: qui præterea ibi notandum ait eum fem. genere dixisse τὰς ἀῤῥίχους: nimirum Ionice: nam Eust. et Etym. tradunt Atticos masc. genere dicere τοὺς ἀῤῥίχους, Iones autem fem. τὰς ἀῤῥίχους. Plut. περὶ Φιλοπλ. fin. Ἄλλος ἰσχάδων ἄῤῥιχον ἠκολούθει κομίζων. Rursum Aristoph. Schol. et Suid. tradunt suo tempore ἀῤῥίχους vocatos fuisse σωράκων τι εἶδος: ap. quos legitur et fem. NOMEN ἡ 'Αῤῥίχη: dicitque Suid. præterea τὰς ἀῤῥίχας esse εἶδος κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. Vide et Ταρσός. Dicitur etiam Ἄρσιχος." [Mœris 56. Cf. Καψάκιον. Bekk. Anecd. Gr. 446. Etym. M.: Ἄῤῥιχος λέγεται ὁ κόφινος, ἐν ᾧ κομίζουσι τοὺς βότρυς· ἐξ αὐτοῦ ἀῤῥιχῶ καὶ ἀναῤῥιχῶ. " Mœr. 55. et n.: Thom. M. 148.; Add. ad 535. Jacobs. Anth. 7, 383. 9, 455. ad Diod. S. 2, 435." Schæf. Mss.]

" Ἄρσιχος, ὁ, vulgo exp. Loculus, Arcula, Crumena: ut Diod. S. de Lamia, Διὰ τοῦτο ἐμυθολόγησάν τινες, ὡς εἰς ἄρσιχον ἐμβάλοι τοὺς ὀφθαλμούς. Politian. certe huc respexisse creditur, cum Lamiæ tribuit oculos emissitios et exemtiles, quos sibi affigat ut oscillaria, ac vicissim detractos in loculum conjiciat. Locus est Ed. meæ p. 754. (20, 41.) ubi γράφεται etiam μάρσιππον. Sed magis placet ἄρσιχον: quod Atticum esse dico pro ἄῤῥιχον, ut ἄρσενα pro ἄῤῥενα: addoque, accipi posse non solum pro Cista viminea, Cista vitilis, s. Cista de vimine texta, ut loquuntur Colum. Plin. Ovid., sed etiam pro Cista lignea et Arcula s. Capsula: nam Schol. Aristoph. et Suid. ἀῤῥίχους et ἀῤῥίχας suo tempore nominatum fuisse σωράκων τι εἶδος tradunt: σωράκων autem nomine Hes. vocari ait ἀγγεῖα, εἰς ἃ σῦκα βάλλεται, s. * ξυλοκανθήλια, Vascula, in quæ conjiciuntur ficus, ut sunt cistæ s. cistellæ vimineæ, lento de vimine calathi, sportulæ vitiles: οἰσύϊνοι κόφινοι s. σπυρίδες, Cistas ligneas, s. Loculos e ligno: ut Babrius quoque ap. Suid. dicit πίθους σύκων, σωράκους τε φοινίκων, Doliola ficuum et palmarum cistas. Porro quod Diod. specialiori vocabulo ἄρσιχον dicit, Plut. generaliori vocat ἀγγεῖον, initio sui περὶ Πολυπρ. libelli: Ὥσπερ ἐν τῷ μύθῳ τὴν Λαμίαν λέγουσιν οἴκοι μὲν εὕδειν τυφλήν, ἐν ἀγγείῳ τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσαν ἀποκειμένους, ἔξω δὲ προϊοῦσαν περιτίθεσθαι καὶ βλέπειν." [" Ad Mœr. 56. Thom. M. Add. ad 535. Jacobs. Anth. 7, 384. ad Diod. S. 2, 435." Schæf. Mss.]

---

* ΑΡΓΟΣ, (ἡ, ὁν,) Albus; Il. A. (50.) Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς, i. e. λευκούς, et alio nomine hinc derivato. ἀργεννούς: ut et Gymnasium quoddam Atheniensium dictum Κυνόσαργες a cane albo, inquit Eust. qui tamen et alias duas expp. affert: videlicet per antiphrasin τοὺς ταχεῖς θέειν, vel revera ἀργούς, Pigros s. Desides, qui τραπεζῆες dicuntur. Sic et equus πόδαργος ab Hom. appellatus, v. quasi Pedes habens albos, v. quasi Pedes habens celeres. Sed et χῆνα ἀργὴν (Od. O. 161.) alii Album anserem interpr. alii Pigrum s. Desidem: quam posteriorem interpr. sequitur Eust. nullam alterius mentionem faciens. Denique in aliis etiam plerisque ll. utroque modo h. v. exp.; cum tamen multa ab ea derivata sine controversia Albedinis signif. habeant. [" 'Αργός, Valck. Callim. 253.; Diatr. 7. ad Charit. 325. Wakef. S. C. 2, 91. 93. 4, 23. 25. 211. 5, 143. ad Herod. 374. 631. Diod. S. 1, 286. Lex. Herod. 174. Fac. ad Paus. 1, 108. 2, 414. Muncker. ad Anton. L. 72. Verb. Valck. Adoniaz. p. 360. ad Mœr. 20. Eur. Phœn. 773. Heringa Obs. 52. Toup. Opusc. 2, 195. ad Diod. S. 2, 472. Boissonad. Philostr. 336. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 362. Wakef. Trach. 565. Albus, Jacobs. Anth. 6, 51. Piger, Toup. Epist. de Syrac. 335. Nicht gesshehen, Eldik. Suspic. Specim. 2. Ungemünst, Paus: 1, 381. Vertitur Velox, Il. A. 50. cf. Wassenb. ad Hom. 25. De canibus, Valck. ad Ammon. 148. De fulmine, Wakef. Phil. 1199. 'Αργός, ἡ, Thom. M. 109. Koen. ad Greg. 25.; ad 'Ορφανός. Xen. Œcon. 4, 8. Zeun. ad Xen. K. Π. 109. 115. 271. 280. 'Αργή, ἡ ἀργός, Phrynich. Ecl. 38. Markl. Suppl. 41. Kuster. Aristoph. 52. 214. Porson. Med. 18.; Hec. 12. Ed. 2. Boissonad. Philostr. 295. 318. 336. 'Αργὴ γῆ, Mitsch. H. in Cer. 218. Ἡ ἀργὴ τῆς χώρας, Kuster. Aristoph. 13. 'Αργαὶ ἄελλαι, Gesner. Ind. Orph. 'Αργὰ πρόσωπα, Lobeck. Aj. p. 393." Schæf. Mss. " Non signatus, de metallis, Paus. 235. Rudis, Non elaboratus, Dio Chrys. 1, 406. De lana impexa, Paus. 859." Wakef. Mss. Hippocr. 57, 20. Schneider. Lex.]

" Ἄργος, τὸ, Urbis Pelasgicæ nomen, clarissimæ olim per totam Græciam et principis: unde et pro Græcia universa interdum ponitur, ut cum Theocr. (15, 142.) dicit Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. Id enim interpr. Græciæ culmina Pelasgi." [" Ἄργος δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσεν Ἄργος, Apollod. At alibi Phoroneo in regnum successisse Apin. Scalig. ad Eus. Apollodoro consentit Hygin." Gataker. Mss. Hippocr. 541, 12. " Heyn. Hom. 4, 693. 5, 554. 584. 7, 66. 630. 678. Musgr. Iph. A. 515.; T. 189.; Heracl. 290. Valck. Phœn. p. 733. ad Diod. S. 1, 712. Ipsa Græcia, Eur. Tro. 993." Schæf. Mss.]

[* " 'Αργόθεν, Fischer. ad Palæph. 139. Valck. Phœn. p. 299. Eur. Iph. A. 1356. T. 70. Rhes. 458. Apoll. R. 1, 118. Damaget. 3." Schæf. Mss.]

" 'Αργεῖαι, (αἱ,) Hes. ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα, Calcei muliebres pretiosi: procul dubio quia Argis confici solerent, ut 'Αμυκλαΐδες, quia Amyclis. Est enim 'Αργεία fem. nomen gentile ex Ἀρ-

" γος derivatum: ut 'Αργείη 'Ελένη, et 'Αργείη "Ηρη, " Ion. pro 'Αργεία, Argiva: item 'Αργεία ὁδὸς, Plut. " Via Argiva, i. e. Via quæ Argos fert. Notandum " vero, cum 'Ελένη dicitur 'Αργείη, accipiendum la- " tius pro Peloponnesia, v. Græca, ut Argivorum " quoque nomine Latini interdum universos Græcos " intelligunt, quod Argos olim in Græcia nobilissima " et princeps urbs esset. Cum vero Juno dicitur " 'Αργεία, accipiendum pro Argis coli solita; fanum " enim ibi ejus erat et lucus. Sed et absolute 'Αρ- " γείη s. 'Αργεία positum reperitur, pro 'Αργείη χθὼν " et 'Αργεία γῆ, ut Λακωνία, pro Λακωνία γῆ. Porro " dicuntur οἱ 'Αργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ soliti esse κεκωμῳ- " δῆσθαι: adeo ut 'Αργεῖοι φῶρες Proverbio dictum " fuerit ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν, teste Suida, qui et " alius Parœmiæ meminit, nimirum 'Αργείους ὁρᾷς, " usurpatam eam dicens ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπλη- " κτικῶς ὁρώντων. Apud Hes. vero est 'Αργεία σφυρὰ " Proverbialiter itidem dictum; Argivos enim a Co- " micis fuisse taxatos ait ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας: " pro quo Eust. habet 'Αργεία φορὰ e Pausania, Pro- " verbialiter et ipso hoc dictum referente, quoniam " ἐσκώπτοιτο οἱ 'Αργεῖοι εἰς συκοφάντας. || Idem Hes. " cum 'Αργείη exp. Πελοποννησία, subjungit, Hesiod. " posuisse etiam pro λευκὴ, Alba: quemadmodum et " 'Αργεῖοι cum exp. οἱ "Ελληνες, καὶ ἐκ τῶν Εἰλώτων οἱ " πιστευόμενοι, addit, ἢ λαμπροὶ, Clari, Splendidi." [" 'Αργεῖος, Markl. Iph. 12, 245. Musgr. 515.; Heracl. 290. Heyn. Hom. 4, 322. 441.: Albus, 556. 'Αργεῖοι φῶρες, Aristoph. Fr. 221. 'Αργεία γῆ, Valck. Phœn. p. 242. * 'Αργέος, ad Diod. S. 1, 713. * 'Αργειὰς, ad Herod. 427. * 'Αργεάδης, ad 382." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτάργειος, Aristoph. ap. Athen." Kall. Mss. " Bergler. Alciphr. 369. Jacobs. Anth. 7, 163." Schæf. Mss.]

" 'Αργείων, ωνος, ὁ, i. q. 'Αργεῖος, Hes. nempe " 'Αργείωνας exp. τοὺς 'Αργείους."

[* 'Αργικὸς, ή, όν, Eur. Phil. 1. " Valck. ad Ammon. 212.; Diatr. 116." Schæf. Mss.]

" 'Αργεοφάντης, ex Epigr. affertur pro Argivorum " sacerdos s. pontifex, ea forma dictum qua ἱεροφάν- " της."

" 'Αργόλαι, a Suida dicuntur fuisse species serpen- " tum, quos Alexander Macedo Argis, urbe Pelasgica, " Alexandriam tralatos injecit in fluvium ad peri- " mendas aspides. Dicti sunt igitur παρὰ τὸ "Αργος: " e quo derivatum et possessivum NOMEN 'Αργολικὸς, " (ή, όν,) æquivalens τῷ 'Αργεῖος. Unde fem. gen. ἡ " 'Αργολικὴ, sc. γῆ, seu χώρα, Argolicus ager. Item " aliud possessivum fem. duntaxat generis, NIMIRUM " 'Αργολὶς, ίδος, ἡ, itidem significans Argolica, Herod." [" 'Αργολικὸς, Dionys. H. 1, 212. * 'Αργολίζω, Xen. E. 4, 8, 34. 5, 2, 6." Scott. App. ad Thes. * 'Αργολιστὶ, Soph. ap. Schol. Pind. I. 6, 86. " 'Αργόλας, Wyttenb. Select. 387. ad Diod. S. 2, 105. Aristoph. Fr. 246. 'Αργολικὸς, ad Dionys. H. 2, 677. * 'Αργολικῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 187. 'Αργολὶς, ad Herod. 427. Hercul. 1018. Philodem. 2. * 'Αργολιστὶ, Brunck. Soph. 3, 435." Schæf. Mss. " 'Αργολὶς, Æsch. Suppl. 244. 'Αργολίζω, Steph. B. 102." Wakef. Mss.]

" 'Αργανθὼν, s. 'Αργανθώνη, Nom. Montis in My- " sia. UNDE 'Αργανθώνειος, SIVE 'Αργανθώνιος, " forma possessivorum, ut, 'Αμφ' 'Αργανθώνειον ὄρος " προχοάς τε Κίοιο. Item, Χθιζόν μοι κνώσσοντι παρ' " 'Αργανθώνιον αἶπος, Juxta culmen montis Argan- " thonis. || Simylus et Fluvii nomen esse indicat hoc " versu, Μύσιον ἀπύοντα παρὰ ῥόον 'Αργανθώνης. " Hæc Etym. et Lex. meum vet." [" 'Αργανθώνη, Toup. Opusc. 1, 53. 141. Brunck. Apoll. R. 217." Schæf. Mss.]

" 'Αργὼ, (ἡ,) Navis illa Jasonis a poëtis celebrata, " ap. Latinos itidem Argo. Gen. 'Αργοῦς, ap. Eur. " Med. Accepisse autem putatur hoc nomen ab " Argo, ejus fabricatore: vel quod ἐν "Αργει, quod " est Urbis nomen, fabricata fuerit, teste Hegesippo " Historico: vel a v. ἀργὸς, Velox. 'Αργὼ est etiam " Signum cœleste. Apud Hes. autem est εἶδος φυτοῦ, " a quo ipsa navis Argo."

" 'Αργῷος, Argous, ut Horat. dixit Argoum remi- " gem. 'Αργῴη τρόπις, Epigr. A ina, Carina " Argus. 'Αργῴη ναῦς, Apoll. R. 2. Argoa navis, i. e. " Argo. Sic Eur. 'Αργῷον σκάφος, Med. (477.) Ταῦ- " τὸν συνεισέβησαν 'Αργῷον σκάφος." [" 'Αργῷος, Valck. ad Ammon. 5. ad Diod. S. 1, 300. Wakef. Phil. 723. Antip. S. 96. Brunck. Apoll. R. 163.; Soph. 3, 426." Schæf. Mss. " Eur. Andr. 793." Wakef. Mss.]

" 'Αργωναύτης, v. potius 'Αργοναύτης, Argonauta. " Nam in VV. LL. quidem legitur 'Αργωναύτης per " ω, sed alibi nusquam hanc scripturam invenio. " Quinetiam Horat. (Epod. 3, 9.) syllabam secundam " corripuisse videmus: Ut Argonautas præter omnes, " candidum Medea mirata est ducem. HINC 'Αρ- " γοναυτικὰ, (τὰ,) Poëma de Argonautis: cujusmodi " est Apollonii R. poëma, et id quod Orpheo ascri- " bitur. Fuerunt vero et alii 'Αργοναυτικῶν ποιηταὶ ap. " Græcos: ap. Latinos cum alii, tum Val. Fl. [" 'Αργοναύτης, laudatur Apoll. R. ἐν 'Αργοναύταις, Toup. Append. in Theocr. 9.: cf. Eund. ad Longin. 344. Diod. S. 2, 545." Schæf. Mss.]

[* 'Αργοναύτης, ὁ, Piger nauta. " Ludit in h. v. Martial. ad Gr. verba respiciens, quibus ἀργοναύτης etiam Pigrum nautam significat. Itaque sic claudit Epigr. (3, 67.) de pigris nautis: at Vos tamen placidas vagi per undas Tota luditis otium carina: Non nautas puto vos, sed Argonautas." Forcellin. Lex. Cf. * " 'Αργοπορία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 83." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αργοναυαρχέω, Philo J. 886." Wakef. Mss.]

"Αργυφος, ὁ, ἡ, Albus. Il. Ω. (621.) Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς 'Αχιλλεὺς Σφάξ'. Ubi Eust. notandum esse scribit, ὑφὴν non solum de Vestibus, sed etiam de Animalibus dici. Od. K. (85.) Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. HINC 'Αργύφεος, ὁ, (ἡ,) Idem. Od. E. (230.) Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη, i. e. * λευκοϋφὲς, Eust. Suidas etiam μέλας exp. respiciens forsan ad ἀργύφεον σπέος, Il. Σ. (50.) 'Αργυφὺς, ύος, VV. LL. pro eod. ponunt, nullo tamen addito exemplo. [" 'Αργύφεος, Heyn. Hom. 7, 434. 8, 729. Jacobs. Anth. 7, 22. 9, 225. 11, 49. 120. 127. 132. Brunck. Apoll. R. 124. 155. Ilgen. Hymn. 579. Hymn. in Cer. 196. Ruhnk. Ep. Cr. 59. Pierson. Veris. 211. * 'Αργυφὴς, Wolf. ad Hesiod. 113. Græv. Lect. Hes. 631." Schæf. Mss. " "Αργυφος, Oppian. C. 1, 121. Nonn. D. 1, 185. De aqua, Oppian. C. 2, 39. 'Αργύφεος, Albus, de Luna, Nonn. 15, 242. 44, 190. De Solis radiis, Orph. Fr. 'Αργυφὴς, de corpore humano, Hom. H. in Ven. 2, 10. Quint. Sm. 12, 527. Nonn. 34, 213." Wakef. Mss.]

[* " "Αργος, Argus, pastor, a Mercurio occisus, Heyn. Hom. 4, 362. 367. 441. 564. 671." Schæf. Mss.]

" 'Αργειφόντης, ὁ, Argicida, Mercurii epith. ab oc- " ciso Argo illo πολυοφθάλμῳ καὶ πανόπτῃ. Nisi Pau- " saniæ potius credimus, qui in suo Lex. 'Αργει- " φόντης exp. * ὀφιοκτόνος, rationis loco subjungens, " quod ἄργην quidam appellant τὸν ὄφιν, ut refert " Eust. Nota igitur hic illud ἄργης, pro quo infra " 'Αργᾶς. Meminit vero ejus et Hes.; nam ἄργην " ἔπεφνεν affert pro ὄφιν, addens, draconis esse " epitheton. Vide ap. Eund. plura de 'Αργειφόντης." " 'Αργιφόντου, Hesychio * καθαροφόνου, ut supra " 'Αργειφόντου quoque exp." [" 'Αργειφόντης, Heyn. Hom. 4, 213. 352. 8, 591. ad Lucian. 1, 489." Schæf. Mss. * " 'Αργοφόνος, Mercurius, Hes." Wakef. Mss.]

[* " "Αργις, Orph. ap. Clem. Alex. 5, 8. Kuhn. ad Paus. 104." Kall. Mss.]

[* " "Αργεσσα, Italia. Dio Cass. p. 2." Wakef. Mss.]

[* " "Αργυννις, Clem. Alex. p. 32." Kall. Mss.]

[* 'Αργιβόειος, ὁ, ἡ, Albos boves habens, Ælian. H. A. 12, 36. Vide Λευκόκρας.]

[* 'Αργικέραυνος, ὁ, ἡ, Lucidum fulmen habens. Il. 19, 121. " Epith. Jovis, qui celerrimum fulmen emittit, (O. 8, 5.)" Damm. Lex. Pind. " Wakef. S. C. 2, 92.; Phil. 1199." Schæf. Mss.]

[* 'Αργίλιψ, ὁ, ἡ, Nicand. T. 213. ἀργίλιπες, i. q. ἔκλευκοι. * " 'Αργιλίπης, idem. Archil. Schol. ibid." Wakef. Mss.]

" 'Αργίλοφοι, Hesychio λαπάραι κωδίων: addenti,

" alios exp. πρωκτὸς, et μηλωταί." [Aristoph. Σ. 672. Soph. ap. Schol. Pind. O. 10, 17. ἀργείλοφος Ζεφυρίου κολώνα, i. q. λευκόλοφος.]

" Ἀργιμήτας ταῦρος, Hesychio ὁ * ταχυμήτης, s. " λευκὸς παραγώγως: dici autem tradit de tauro, qui " Europam transfretavit." [" Eust. Od. 2, 18. i. q. ταχύμητις s. λευκός." Schneider. Lex.]

[* " Ἀργινεφὴς, (ὁ, ἡ,) Brunck. Soph. 3, 442." Schæf. Mss.]

[* Ἀργομέτωποι λίθοι, Math. vett. 82.]

[* " Ἀργόπους, (ὁ, ἡ,) Callim. 1, 494. Const. Manass. Chron. p. 137. Meurs." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργόχρως, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

Λέπαργος, ὁ, ἡ, Albus. Λέπαργος βοῦς, ὁ λαπάρας ἔχων λευκὰς, ἀλλὰ καὶ λέπαργός φασιν ἡ χιὼν παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπας, Eust. " Vide et Ἀμορμεύειν." [Theocr. 4, 45. Asinus, Nicand. T. 349.]

" Λίταργος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ ἀργὸς, Velox, Celer. " Unde Λιταργίζειν, Festinare, Celeri gradu proficisci. Aristoph. Pac. (561.) Εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν " οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία, i. e. συντόμως δραμούμεθα, Schol. " derivans παρὰ τὸ λίαν ἀργόν." Ex h. v. fit verbale Λιταργισμὸς, ὁ, Rapidus cursus aut fuga. " Ejusdem Aristoph. Schol. (N. 1253.) scribit λιταργισμοὺς vocata fuisse τὰ σκιρτήματα, Saltus, s. Saltus lascivos: qui itidem compos. Ἀπολιταργιεῖς " exp. non solum ἀπόφευξῃ, sed etiam * ἀποσκιρτήσεις: " afferens et aliud etymon, nimirum λίτην dici τὴν " θύραν, Januam, et ἀργὸν, Celerem: inde Ἀπολιταργίζειν dici pro Celeri gradu a foribus se proripere." [" Λίταργος, Wakef. S. C. 1, 35. * Ἀπολιταργέω, Ἀπολιταργίζω, Brunck. Aristoph. 2, 117." Schæf. Mss. " Ἀπολιταργέω, Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

" Πελαργὸς, ὁ, Ciconia, quæ et Πελαγὸς dicitur, " poët. ellipsi τοῦ ρ: alioqui id ρ requirit etymon vocabuli; denominatur enim παρὰ τὸ πελὸν, i. e. μέλαν, et τὸ ἀργὸν, i. e. λευκὸν, quoniam pennas habet albas et nigras. Vide de avi hac Aristot. H. A. " 8, 3. Ælian. Oppian. Ixeut. necnon Plin. 10, 23. " Hesychio πελαργὸς est etiam ἄγγος τι κεράμεον, " Testaceum s. Fictile vas. Πελαργοὺς Attici vocarunt etiam τοὺς Πελασγοὺς, nimirum διὰ τὸ πλανήτας εἶναι καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτᾶν ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους. Strabo 5. E πελαργὸς comp. Πελαργοχρὼς, " ῶτος, ὁ, (ἡ,) Ciconiæ colorem habens, i. e. In quo " et τὸ πελὸν et τὸ ἀργὸν χρῶμα visitur, Et niger et " albus color: ut πελαργοχρῶτες νῆες ap. Lycophr. " (24.) καὶ κατὰ πελαργοὺς κεχρωσμέναι, Eust. Inde et " Πελαργικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui ciconiarum est, s. Qualis " ciconiarum est, Ciconiarum proprius: quomodo " Πελαργικὸς νόμος, et Πελαργικὸν, esse dicitur τὸ " ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς: nam ciconiarum est parentes " senio confectos nutrire, in volando etiam fessos juvare " portareque, ut testantur. Aristot. Plin. Aristoph. " O. (1353.) Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος Παλαιὸς, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· Ἐπὴν ὁ πατὴρ " ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων, Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν " τρέφειν. Quo loco nota etiam Πελαργιδεῖς, pro " οἱ τῶν πελαργῶν νεοττοί, Ciconiarum pulli, a nom. " Πελαργιδεὺς, ut ἀετιδεύς. At Πελαργῖτις, (ἡ,) Herba " quædam nominatur, lienosis medens. Gal. τῶν κατὰ " Τόπους 9. Ἡ βοτάνην τὴν λεγομένην πελαργῖτιν κόψας " καὶ σήσας δίδου." [Πελαργικὸς, Callim. Fr. Suid. 3, 71. Πελαργιδεὺς, Suid. v. Ἀετιδεῖς. " Πελαργὸς, Plato Alcib. 1. fin." Routh. Mss. " Πελαργικὸς, Heyn. Hom. 7, 287. Πελαργὸς, ad Moer. 75. Phrynich. Ecl. 40. Πελαργοί, Brunck. Aristoph. 2, 172. Kuster. 193. Callim. 1, 538. Πελαργιδεῖς, Toup. Emend. 1, 312. Brunck. Aristoph. 3, 150. * Πελαργίδης, Valck. Adoniaz. 402. Huschk. Anal. 102. Πελαργοχρὼς, Musgr. Iph. A. 283." Schæf. Mss. " Πελαργιδεῖς, Plut. 10, 123." Wakef. Mss.]

[* Πελαργώδης, ὁ, ἡ, Ciconiæ similis, Ciconiam referens. Strabo. " Ad Diod. S. 1, 98." Schæf. Mss.]

" Πελαργᾶν, Pythag. vocabat τὸ νουθετεῖν, auctore Suida, Monere, Admonere, Commonefacere." [Diog. L. in Pythag. 20. Falsa est, ut ajunt, lectio pro * παιδαρτάω. Cf. * Παιδάρτησις, Jambl. V. P. s.

A 101. p. 218. Τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι. " Logan. p. 96. pro παιδαρτάσεις scribit παιδαρτύσεις, item παιδαρτᾶν c. 31. (Ἐκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν, παιδαρτᾶν,) mendosum habet. Frustra; non enim debebat Logan. h. v. derivare ab ἀρτάω, Appendo, sed ab * ἀρτάω s. ἀρτέω, Aptum reddo. Παιδαρτᾶν igitur proprie est Pueros comparare, Componere." Kiessl. " Nisi hic quoque latet toties in παῖδα corruptum πεδα. Quod alii habent πελαργᾶν, item vitiatum, prima tamen syllaba videtur integrius. Ceterum παιδαρτᾶν i. q. μεθαρμόζειν." Schæf.]

" Ἀντιπελαργεῖν, Gratum esse, Beneficium rependere, metaph. a ciconiis, quæ parentes senio " jam confectos alis suis impositos vehunt, aluntque; " nec solum genitricum senectam invicem educant, " sed etiam duces fessos ad terga recipiunt, ut Plin. " testatur, et Suid. || Etym. vero et Lex. meum vet. " ἀντιπελαργεῖν exp. ἀντιστρέφειν." [Anon. ap. Sturz. ad Etym. M. 747.: " Leg. videtur ἀντιτρέφειν." Sic

B et Noster in v. Πελαργὸς alicunde citat. Imo ἀντεκτρέφειν. Suid. Πελαργικοὶ νόμοι· διὰ τὸ ἀντεκτρέφειν τοὺς γονεῖς. Οὕτως Ἀριστοφάνης. " Ἀντιπελαργέω, Clem. Alex. 337." Routh. Mss. " Orig. c. Cels. 4. p. 220. Παραλαμβάνει μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ κατασκευάσαι, ὡς οἴεται, εὐσεβεστέρους εἶναι τοὺς πελαργοὺς τῶν ἀνθρώπων, τὰ περὶ τοῦ ζώου ἱστορούμενα, ἀντιπελαργοῦντος, καὶ τροφὰς φέροντος τοῖς γεγεννηκόσι." Seager. Mss. " Abresch. Lect. Aristæn. 158. Jacobs. Anth. 6, 88. Kuster. Aristoph. 195." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 126. Jambl. V. P. 40." Wakef. Mss.]

" Ἀντιπελάργησις, et Ἀντιπελαργία, ἡ, Beneficii " relatio. Pro eodem Ἀντιπελάργωσις legitur ap. " Suid. in Ms. etiam Cod.," [Basil. Hexaëm. 8. p. 75.: Schol. Triclin. Soph. El. 1059. Glossæ Isidori: Antipelargosin, talionem.]

" ΠΕΛΑΣΓΟΙ, οἱ, Pelasgi, Gens Græciæ fuerunt " erronea et σποράς. Et Thessaliam enim tenuisse dicuntur, et Peloponnesum, et Lesbum: necnon Larissam: feruntur et Lemnum condidisse Imbrumque: pars eorum cum Tyrrheno navigasse in Italiam:

C " ortum autem duxisse a Pelasgo Arcade, patre Lycaonis. Quin et Atticam incoluerunt, sed ob injurias " quasdam inde ejecti fuerunt, ut fusius docet Herod. " 6. Iidem ab Atticis dicti fuerunt Πελαργοί, quoniam " erant πλάνητες, et δίκην ὀρνέων ἐπεφοίτων ἐφ' οὓς " ἔτυχε τόπους: Strabo 5. Unde Πελαργικὸν τεῖχος " Athenis in arce, a Tyrrhenicis Pelasgis conditum. " Aristoph. O. (832.) Τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ " Πελαργικόν; Dixisse enim Πελαργικὸν pro Πελασγικὸν, ex Hesych. patet. Herod. 6. fin. innuit " fuisse Murum circum arcem ductum; eum enim " locantibus Atheniensibus mercede extructum fuisse " a Pelasgis, qui tum sub Hymetto habitabant. At " Πελασγικὸν Ἄργος, dictum volunt nonnulli Thessalicum, a Pelasgis, qui Thessaliam incoluerunt. " Sed rectius sentire videtur Eur., qui in Archelao " scribit, Danaum, cum Argos venisset, et rerum potitus esset, lege sanxisse ut Argivi a se transnominarentur Δαναοί, cum antea vocarentur Πελα-

D σγιῶται, a regione Πελασγίᾳ: quomodo Steph. " quoque tradit Πελασγίαν dictam fuisse τὴν τοῦ Ἄργους χώραν, Regionem Argivam: unde Πελασγιώτας, et fem. gen. Πελασγιώτιδας appellari ejus Incolas. Herod. vero dicit non solum Πελασγιώτιδες " γυναῖκες, sed etiam Πελασγίδες." [Πελασγὶς, 7, 42. * " Πελασγιακὸς, ἡ, ὸν, Steph. B. 634. Πελασγιῶτις, ibid. Herod. 2. p. 154. Diod. S. 169." Scott. App. ad Thes. " Πελασγοί, ad Timæi Lex. 215. ad Herod. 343. Phrynich. Ecl. 40. Bast Lettre 116. Πελασγία, Markl. Suppl. 367.; Herc. F. 464. Πελασγικὸς, Musgr. Heracl. 317. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 8. Πελασγικὸν τείχισμα, ad Herod. 502. Πελασγιῶται, Thom. M. 793." Schæf. Mss. " Πελασγικὰ γράμματα, Diod. S. 200." Wakef. Mss.]

Ποδαργος, ὁ, ἡ, Albos v. Celeres pedes habens, Eust. Est vero etiam Nom. propr. equi, ut Podarge nomen Harpyiæ. [" Ilgen. Hymn. 493. Steph. Dial. 56. Heyn. Hom. 7, 167." Schæf. Mss. " Lycophro 106." Wakef. Mss.]

Πύγαργος, ὁ, ἡ, Nates albas habens: unde et Effeminatus dici queat. Substantive vero sic dicitur Aquilæ genus cauda albicante, quam ap. Aristot. Theod. ait Albicillam Latine dici posse: quæ et νεβροφόνος dicitur, et a Theod. Hinnularia vertitur. Apud Eust. est una e tribus ἐρωδιοῦ speciebus. [" Brunck. Soph. 3, 527." Schæf. Mss.]

[* " Πύραργος, ὁ, ἡ, Schol. Lycophr. 91. πύραργον· δειλὸν, ἢ αἰσχρὸν, ἢ ἅρπαγα. Lege quæ sequuntur. Schol. Æsch. Ag. 116. ὅ τ' ἐξόπιν * ἐξόπιν * ἀργίας· ὁ ἐξοπίσω λευκὸς, ὅ ἐστιν, ὁ πύραργος." Scott. App. ad Thes. A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀργᾶντες ταῦροι, Albicantes tauri, Pind. (Fr. inc. 140.) οἱ διὰ λίπος ἢ πιμελὴν λευκοὶ, Eust.

Ἀργεννὸς, (ἡ, ὸν,) Albus, Candidus. Il. Γ. (141.) ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Oppian. 3. Ἀργεννῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα, Candidorum hœdorum. Sic lilia ἀργεννὰ dicuntur, Anthol. Ἀργεινὸς etiam reperitur in ead. signif., sicut κελαδεινὸς, Pind. (Pyth. 3, 200.) κελαδεννός. [" Ἀργεννὸς, Heyn. Hom. 7, 541. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 238. Valck. Adoniaz. 363. * Ἀργένναος, Jacobs. Anth. 11, 320. Ἀργεινὸς, Valck. Adoniaz. 363." Schæf. Mss.]

Ἀργεστὴς, ὁ, Albus. Noti epith., quem Eust. Λευκόνοτον quoque a Sophis vocari tradit. || Ἀργεστὴς, ὁ, Velox. Quidam, ut tradit Eust., volunt epith. Noti esse, non autem Ventum aliquem specialem, cum quatuor tantum ventorum mentio fiat ap. Hom., Noti, Euri, Boreæ, Zephyri. Il. Λ. (306.) ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ Ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Aristot. tamen et Strabo ac ceteri scriptores hunc etiam ventum agnoscunt. Sed notandum est tunc accentum in penult. retrahi, qui in ult. rejicitur, cum epith. est, non autem proprium: ut Eust. annotat. Gell. 2, 22. Caurum Latine vocat, dicitque ab Occidente adversus Aquilonem flare. Aristot. de Mundo, Καὶ τῶν ζεφύρων ἀργέστης μὲν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέων, ὅν τινες καλοῦσιν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Ἰάπυγα. Hes. Ἀργέσται· οἱ ἐτήσιοι. [" Æsch. S. c. T. 60." Schneider. Lex. sed ibi legitur ἀργηστὴς ἀφρός: neque aliter exhibet ipse Schneider. v. Ἀργήεις. " Diod. S. 1. p. 25." Scott. App. ad Thes. " Ἀργεστὴς, Heyn. Hom. 8, 177. Ἀργέστης, (sic,) ad Il. Λ. 305. Hesiod. Θ. 379. ubi v. Wolf. Græv. Lect. Hes. 626. Wakef. S. C. 2, 93. Wessel. Diod. S. 1, 47. 2, 192. Heyn. Hom. 6, 171. Lobeck. Aj. p. 273." Schæf. Mss. " De ventis generaliter, Nicand. A. 172." Wakef. Mss.]

Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, Albus, Candidus. Il. Γ. (419.) καταοχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Sic ἀργῆτα κεραυνὸν, Hes. λευκὸν ἢ ταχύν. Tradunt VV. LL. declinari et ἀργὴς, ἀργέτος: unde ap. Hom. ἀργέτι δημῷ. Etym. vero cum Eust. συστολὴν esse tradit. || Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, Velox etiam signif., colligi queat ex h. l. Aristot. de Mundo, Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες λέγονται, E fulminibus, quæ raptim emicant, ἀργῆτες vocantur. Quo sensu ap. Hom. ἀργῆτι κεραυνῷ dictum videri possit. || " Ἀργὴς, " έτος, per μεταβολὴν et συστολὴν dicitur pro ἀργῆς. " Unde dat. ἀργέτι, et accus. ἀργέτα, quibus Hom. " usus est, ut Il. Λ. Ἐν Τροίῃ ἄσειν ταχέας κύνας " ἀργέτι δημῷ, i. e. λευκῇ πιμελῇ, λευκῷ λίπει, Alba " pinguedine, Candido adipe. Φ. Ἰχθὺς, ὥς κε φάγῃσι " Λυκάονος ἀργέτα δημόν." [" Ἀργὴς (sic,) Valck. Phœn. p. 361. Wakef. S. C. 2, 91. Stanl. Eum. 45. Heyn. Hom. 4, 542. 5, 438. 6, 264. Lobeck. Aj. p. 242. 271. Wakef. Alc. 1090.; Trach. 675.; Phil. 1199. Jacobs. Anth. 11, 142." Schæf. Mss. " Nicand. Θ. 105." Wakef. Mss. Aristoph. O. 1747. ἀργῆτες κεραυνοί. " Diog. L. Empedocle 335. HSt. Ζεὺς ἀργὴς, Ἥρη τε φερέσβιος, ἠδ' Ἀϊδωνεὺς, Νῆστίς θ', ἢ δακρύοις * ἐπιπικροῖ ὄμμα βρότειον. Il. Θ. 133. Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν." Seager. Mss. Schneider. Lex. v. Ἀργήεις.]

" Ἄργης, vide Ἀργειφόντης. Meminit vero Gal. in " Lex. suo Hippocr. dicens ὄφιν quendam ita nomi- " nari, respiciens ad Epid. 5. (1160.) de juvene quo- " dam ebrio et dormiente supino, Τούτῳ ὄφις ἐς τὸ " στόμα παρεισεδύετο ἀργής: Ubi nota adjective po- " situm esse et ὀξυτονεῖσθαι. Apud eund. Gal. le- " gitur compar. ἀργέστερον, Comment. 2. in Hipp. " de Fract. Οὐκ ἀρέσκεται τῇ χρήσει τοῦ τοιούτου ξύλου " πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀπηνοῦς ὄντος· τὸ γὰρ Ἀργέ- " στερον, οἷον ἀπηνέστερον ἢ ἀηδέστερον, δῆλον, διὰ τὸ " μηδὲν εἴκειν. Sed mendosum est illud ἀργέστερον, " et pro eo scr. ἀστεργέστερον, ut est in textu Hip- " pocr., et ut ipsa exp. declarat; quod enim Inama- " bile est, nam id proprie sonat ἀστεργὲς, idem et " Immite et injucundum." || Ἀργὴς, έος, ὁ, ἡ, VV. LL. " afferunt pro Otiosus, Feriatus: sed nescio unde." [" Ἀργῆς, s. ἄργης, Wakef. Eum. 181." Schæf. Mss.]

" Ἀργᾶς, Hes. ὄφις: ut Harpocr. quoque annotat, " Dores, maxime autem Argivos, ἀργᾶν vocasse τὸν " ὄφιν, veluti Achæum in Adrasto: Timarchum ta- " men Rhodium scribere non κατὰ γλῶσσαν ita vocari " τὸν ὄφιν, sed ἀργᾶς esse γένος τι ὄφεων: quosdam " vero Draconis epith. esse velle τὸ ἀργᾶς. Nominari " porro Demosth. ab Æsch. ἀργᾶν et ὄφιν, forsan διὰ " τὸ θηριῶδες, utpote qui ἐπιτρόπης τοῖς ἐπιτρόποις " δίκας ἔλαχε. Suid. vero addit, ἀργᾶν dici τὸν " δεινότατον παρ' ἡλικίαν, s. τὸν δεινότατον καὶ θηρι- " ώδη τὸν τρόπον, nimirum instar ἀργᾶ καὶ ὄφεως. Hes. " ἀργᾶν dictum fuisse ait etiam τὸν μοχθηρὸν ποιητήν: " secundum alios autem, tyranni nomen esse. Ἀοιδοῦ " nom. propr. est ap. Athen. 4. qui et 14. Ἀργᾶν " tradit fuisse ποιητὴν μοχθηρῶν νόμων. Hæc ipsa et " Plut. confirmat. Nam in Vita Demosth. 1554. " meæ Edit. (c. 4.) tradit ἄργας, scribitur enim pa- " roxytonws, fuisse Demosth. paronymon, idque τεθὲν " v. πρὸς τὸν τρόπον, ὡς θηριώδη καὶ πικρὸν, nam τὸν " ὄφιν a poët. quibusdam nominari ἄργαν, v. πρὸς " τὸν λόγον, ὡς ἀνιῶντα τοὺς ἀκροωμένους, ab Arga " poëta νόμων πονηρῶν καὶ ἀργαλέων. Sed verisimi- " lius meo judicio est, ἄργαν s. ἀργᾶν appellatum " fuisse διὰ τὴν τῶν τρόπων θηριώδη πικρίαν, cum ipse " Demosth. pro Cor. dicat, Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν " καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. Quod " porro ad accentum attinet, dico Ἄργας paroxy- " tonon non esse damnandum, cum et Ἄργης dicatur " ὁ ὄφις, ut supra docui: pro quo ἄργης Dor. positum " Ἄργας." [" Dionys. H. 8, 363. Wyttenb. Select. 248." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργέτις ἠώς, Nonn. D. 5, 516. 16, 124." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 142. Lobeck. Aj. 242. * Ἀργέτης, Heyn. ad Apollod. 1162." Schæf. Mss.]

Ἀργετὸς quoque in VV. LL. Albus, sed sine exemplo; forsan pro gen. ἀργέτος; quem per συστολὴν ab ἀργὴς fieri Eust. tradit, ut modo dixi. [" Ἄργετος, (sic,) Koen. ad Greg. 278." Schæf. Mss.]

Ἀργηστὴρ, ῆρος, ὁ, Albus, Splendidus, i. q. ἀργῆς, Hes.

[* " Ἀργηστὴς, ὁ, Wakef. Eum. 181. Abresch. Æsch. 2, 20." Schæf. Mss. Vide Ἀργεστής.]

Ἀργήεις, (εσσα, εν,) Albus. Lucian. (1, 99.) Ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Ἀργῆς quoque Suid. exp. λευκός. [" Ἀργήεις, Heyn. Hom. 8, 137. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. " Lucian. Dial. Empedocles ap. Athenag. 80." Routh. Mss. " Ἀργήεις, εσσα, εν, unde contr. ἀργῆς, ῆντος, (ut αἰγλήεις, contr. αἰγλῆς, αἰγλῆντος:) item * ἀργὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Nicand. Θ. 631.; ἀργὴς, έος, ὁ, ἡ, et * ἀργηστὴς, ου, ὁ." Schneider. Lex. Contra ἀργέτι δημῷ ap. Hom. pro ἀργῆτι. De adjectivis, quæ recto casu desinunt in ηεις, multa scripsit E. H. Barker. in Wolf. Anal. Lit. 3, 280. " Nicand. A. 204. Velox, Orph. Arg. 123. Pellucidus, de liquore, Nicand. A. 98. Plur. ἀργῆντα, Oppian. C. 2, 140." Wakef. Mss.]

" Ἀργείης, (ὁ,) Suidæ ὁ λευκὸς, Albus, Candidus; " sed suspecta mihi est ea scriptura, quantumvis in " Ms. etiam Cod. habeatur; atque omnino puto re- " ponendum Ἀργήεις, innuente id alphabetica quo- " que serie. Apud Hes. vero Ἀργειὴς est nomen " κυβευτικοῦ βόλου, Jactus tesserarii." [De v. ἀργείης pro ἀργήεις jure dubitat et Schneider.]

[* Ὑπαργήεις, εσσα, εν, Subalbicans, i. q. ὑπόλευκος. Nicand. Θ. 663. E. H. Barker. in Wolfii Anal. Lit. 3, 280.]

Ἀργινόεις, (εσσα, εν,) Albus, Splendidus. Il. B. (647.) καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον, i. e. * λευκόγειον:

[656.] Apoll. R. (2, 738.) ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην. Hesychio est etiam αἰγιαλώδης. [" Toup. Opusc. 2, 178. Ilgen. Hymn. 575. Jacobs. Anth. 7, 390. Heyn. Hom. 4, 351. 353. 5, 555. Heusing. Emend. 328." Schæf. Mss. " Dionys. P. 1176." Wakef. Mss.]

" Ἀργινοῦσσαι, contr. pro Ἀργινόεσσαι, dictæ Insulæ quædam, ob terram argillaceam. In Lex. " meo vet. et ap. Etym. hæc leguntur: Ἀργινοῦσαι, " (simplici enim σ ibi scriptum,) ἀργιλώδεις. Εἰσὶν " αἱ τοιαῦται εἰς καρπῶν ἀνέσεις φαῦλαι καὶ ὡς ἐπιτοπλεῖστον μηλόβοτοι, καθάπερ ἡ Σκύρος καὶ αἱ λεγόμεναι Ἀργινοῦσαι. Ubi etiam notandum in priore " Ἀργινοῦσαι τῷ ι superscriptum esse ε, ad indicandam diversam scripturam, nimirum ἀργενοῦσαι, ut " ap. Etym. habetur. Rursum in Lex. illo meo legitur, Ἀγινοῦσα, ἐστὶν ἡ λευκή."

Ἄργιος, (α, ον,) Albus, Celer, Hes.

[* "Ἄργιον, Adiantus, Diosc. 472." Boissonad. Mss.]

[* Ἀργίας, i. q. ἀργὸς et ἀργᾶς. Æsch. Ag. 115. ubi v. Blomf.]

[* " Ἀργιώτης, Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss.]

Ἀργαίνω, ανῶ, Albico, λευκαίνω, Eust. ex Eur. Alcmæone, Oppian. C. 3. (299.) Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει πολιῇ ῥαθάμιγγι. [Ἀργαίνω autem ex * ἀργάω derivandum est. " Ἀργάω, Pind. in Eust. p. 1393." Wakef. Mss.]

¶ Ἄργεμον, τὸ, s. Ἄργεμος, secundum J. Poll. ὁ, s. Ἄργεμα, ατος, τὸ, Oculi ulcusculum, quod in iridis circulo nascitur, partem quidem aliquam candidi, partem vero etiam nigri comprehendens. Id extra quidem iridem rubicundum, intra vero candidum apparet. Gorr. Eos autem, qui illo vitio laborant, Ἐπαργέμους vocat J. Poll. 2. Aristot. de Anim. 9. Ἐπάργεμός ἐστι καὶ πεπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπάργεμα ὄμματα, inquit Hes., Oculi qui a leucomatis prorsus excæcati sunt, addens, καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται. " Ἐπάργεμος, dicitur " et de animante et de oculo. Nec enim tantum affertur ex Aristot. H. A. 9. Ἐπάργεμος καὶ οὐκ ὀξυωπὸς, sed etiam aliunde Ἐπάργεμα ὄμματα, pro " Leucomate laborantes oculi, τετυφλωμένοι ὑπὸ λευκωμάτων, Albugine obscurati." [Æsch. Pr. 497. Ag. 1121. Choëph. 663.] Ετ Ἀργεμώνη, (ἡ,) Herba, quod argema et nubeculos sanare a Diosc. dicitur, Gorræo hinc vocata videtur: quam Inguinariam a quibusdam appellatam esse scribit Plin. 25, 9. Marcellus autem Empiricus a Græcis Sarcocollam nominari tradit; cujus descriptionem vide ap. Diosc. 2, 208. " Ἀργεμόνη, ap. Hes. per ο μικρὸν scriptum." ‖ Ἄργεμοι, οἱ, J. Poll. 2. Μετ' αὐτὰς sc. φάλαγγας, ὄνυχες, ὑφ' οἷς τὰ νεῦρα παύεσθαι λέγουσιν, ὧν τὰ μὲν ὑπὸ τῷ ὄνυχι, κρυπτὰ, τὰ δὲ ἄνωθεν, ἄργεμοι, Album illud quod supra unguem est. [Ἄργεμα, τὸ, Theophr. H. P. 9, 10. "Ἄργεμον, Brunck. Soph. 3, 501. Ἄργεμος, Toup. Opusc. 2, 102." Schæf. Mss. Ἀργεμον, Hippocr. 300, 48.]

Διάργεμος, ὁ, ἡ, Aliqua e parte albus, et aliqua e parte niger. Ita Suid. citans (Babrium:) Ἀλλ' οἱ μὲν ὑδῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφρώδεις· Ἕτεροι [δὲ] ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη.

¶ Ἄργιλος s. Ἄργιλλος secundum Hes., ἡ, Terra alba et pura, Suid., qui hoc Epigr. citat, Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἅδε θανοῦσαν Ἄργιλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει. Plin. 17, 7. Λευκάργιλλον vocant Græci Candidam argillam, qua in Megarico agro utuntur, sed tantum in humida frigidaque terra. [Ἄργιλλος, Theophr. Plutarchi Q. S. 5, 3. Geopon. 2, 27, 8. 7, 12, 19. Varro de R. R. 1, 57. Theophr. H. P. 8, 11. 9, 4. C. P. 6, 3. Oppian. H. 4, 658. " A sterilitate nomen invenit; ἀργὸς enim Ignavus. Scalig. Theophr. 3, 28." Gataker. Mss. "Ἄργιλλος, Toup. Opusc. 2, 178. ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 402. * Ἀργίλη, ad Timæi Lex. 49." Schæf. Mss. " Ἀργίλη, Domus subterranea, Eust. Dionys. P. 1176." Wakef. Mss.]

" Ἀργίλληψιν, Hes. affert pro γῆν μὴ βλαστάνουσάν " τι, sed susp."

[Λευκάργιλλος, ὁ, ἡ, vide Ἄργιλος. Strabo 9. p. 440. Geopon. 9, 4. " Jacobs. Anth. 7, 77." Schæf. Mss.]

[* Σκληράργιλλος γῆ, Argilla dura. Geopon. 9, 4.]

Ὑπάργιλος, ὁ, ἡ, Subargilus, ut Gaza vertit. Malim dicere Subargillaceus. Theophr. 9, 4. Γῆν ὑπάργιλον καὶ πλακώδη.

[* Ἀργιλόεις et Ἀργινόεις, εσσα, εν, Dionys. P. 1176. ap. Schneider. Lex. v. Ἄργιλλος.]

Ἀργιλώδης, ὁ, ἡ, Argillosus, Argillaceus. Suidæ etiam ῥυπαρός. Item Ἀργιλλώδης γῆ, λευκὴ, καὶ καθαρὰ, [Geopon. 2, 27. Theophr. H. P. 8, 11. " Ad Diod. S. 2, 391. Ἀργιλώδης, Timæi Lex. 48. et n. ubi et de ἀργιλλώδης. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf. Mss.]

ἘΝΑΡΓΗΣ, (ὁ, ἡ,) Clarus, Evidens. De persona aut re, quæ oculis cernitur. Od. Π. (161.) χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Lucian. Κυνηγετοῦντί οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι. Polyb. Ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κεκλιμένος, Interdum stans ante omnium oculos, raro recubans, Turnebo interpr. ‖ De re item dicitur aut verbo. Demosth. (538.) Τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, Est injuria reipsa conspicua omnibus numeris evidentiæ, Bud. Ἐναργεῖς λέξεις ap. Hermog., αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Hesychio est quoque βέβαιος, ἀσφαλής. [Gl. Ἐναργής· Liquidus, Evidens. Ἐναργέστερον· Præsentius. Ἐναργέστατον· Impigrabile. Hippocr. 67. ἐναργῆ ἐνύπνια. Aret. 37. ἄρθρα, Prominentes articuli. " Heyn. Hom. 8, 36. ad Lucian. 1, 179. Musgr. ad Hec. 77. Toup. Opusc. 2, 218. Beck. in Bibl. Philol. 1, 75. Ammon. 139. 142. Herod. 398. Wakef. Trach. 11. Jacobs. Anth. 8, 17. 9, 51. 11, 231. ad Diod. S. 1, 525. ad Dionys. H. 5, 384. Ἐν. et ἐνεργὴς conf., Schweigh. ad Polyb. 5, 117. Abresch. Paraphr. 268. Wessel. Diod. S. 1, 47. 49." Schæf. Mss.]

Ἐνάργεια, ἡ, Evidentia, Illustratio, ut Cic. et Quintil. interpr. Demetr. Γίνεται δὲ ἐνάργεια, πρῶτον μὲν ἐξ ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν, μηδ' ἐκτέμνειν. [Gl. Perspicuitas. " Wessel. Diod. S. 1, 47. 49. Jacobs. Anth. 9, 183. Conf. cum ἐνεργ., cf. Baxter. ad Horat. Od. 2, 12, 28." Schæf. Mss. " Velocitas, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἐναργέως, ET Ἐναργῶς, Evidenter, Perspicue. Plut. Καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι, Luculenter. [Gl. Impedio, Evidenter. Hippocr. 17, 10. 14. " Ἐναργῶς, ad Xen. Mem. 3, 4, 17. ad Diod. S. 2, 212. Jacobs. Anth. 11, 231. Conf. cum ἐνεργῶς, ad Diod. S. 2, 302." Schæf. Mss.]

[* Ἐναργότης, ἡ, i. q. ἐνάργεια. J. Poll. 4, 97.]

[* Ἐναργώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἐναργής. Aret. 30. Εὖτε καὶ ὄνειροι ἀληθέες, δειματώδεες, ἐναργώδεες.]

[* Ἐνάργημα, τὸ, vox Epicurea, Res evidens, manifesta, i. q. τὸ φαινόμενον, Diog. L. 10, 93. " Schneider. ad Epicur. 108. 112." Schæf. Mss.]

ἌΡΓΥΡΟΣ, ὁ, Argentum. Od. Ζ. (232.) Ψ. (150.) Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις. Δ. (73.) Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος. Hoc eommation alicujus poëtæ a Timotheo cantatum refert Plut. Apophth. (9, 51. H.) Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. Xen. Κ. Π. 8, (7, 3.) Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6. Ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. Et ἀργύρου πεποιημένα ἀγάλματα, cum gen. sine præpos. ad declarandam materiam, ap. Paus. Atticis, Ex argento facta. At cum Argenteum numum signif. volunt, s. Pecuniam, ἀργύριον dicunt. [" Ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, Hom." Barnes. Mss. Hippocr. 887. ἄνθη ἀργύρου, ut alibi ἄνθος ἀργυρίου, Spuma argenti. Glossæ: Ἄργυρος. Argentum. Ἄργυρος ἄσημος· Argentum. " Linozostis, Diosc. 475." Boissonad. Mss. " Fischer. Ind. Palæph. Conf. cum ἀργύριον, Villois. ad Long. 284. Diod. S. 2, 353. et v. l. ad Dionys. H. 3, 1330." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόβιος, ὁ, ἡ, Nervum arcus habens argenteum, ἀργυρότοξος, factum vocabulum ex illo Hom. Il. Α. (49.) Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο, [Eust.]

Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, (ἡ,) Argenti spectator, ut Bud. in Ann. pr. in Pand. interpr., Qui argentum ad Lydium lapidem probat, τραπεζίτης, δοκιμαστὴς, Hes. Lucian. (1, 810.) Καὶ ὑπάρχειν σοι καὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας, διαγινώσκειν ἅτε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα. Hos et κολλυβιστὰς et ἀργυραμοι-

βοὺς, inter minutulos numularios, Campsores vulgo dictos, ponit Bud. publicamque causam non habere dicit. [Arrian. in Epict. 1, 20, 8. 2, 3, 3. " Mœr. 54. et n.: Thom. M. 109. ad Charit. 254. ad Lucian. 1, 253. Beckm. ad Marbod. 151. Phrynich. Ecl. 193. Auri spectator, Simon. Dial. 63." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυρογνωμονικὸς, (ἡ, ὸν, Probandi argenti peritus.) Arrian. in Epict. 2, 3, 2." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυρογνωμονέω, (Probo argentum.) Eust. Ism. 11. p. 434. ad Charit. 91." Kall. Mss. " Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 434." Boissonad. Mss. " Ad Charit. 254." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυροδέκτης, (ὁ,) Greg. Naz. Od." Kall. Mss.]

Ἀργυροδίνης, ὁ, ἡ, Argenteos vortices habens, ἀργυρέαις δίναις, ὅ ἐστι ῥεύμασι, διοικούμενος, Eust. Il. B. (753.) Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, i. e. λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντι· δῖναι γὰρ, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. [" Ruhnk. Ep. Cr. 168. Wolf. ad Hesiod. 99." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυρόδουλος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. ap. Suid. v. Σπαδών." Kall. Mss.]

Ἀργυροειδὴς, ὁ, ἡ, Argenti formam habens: Argenteus, Camer. [" Eur. Iph. A. 751. Ion. 95. Diod. S. 3. p. 126. Lucian. Dial. 101. Athen. 93. Hippocr. Prædict. 2. p. 102(=420, 13.)" Scott. App. ad Thes. " Diod. S. 1, 215. Merrick. Tryphiod. Angl. p. 23." Schæf. Mss. Ἀργυρώδης, Lex. Xen.]

[* " Ἀργυρόεις, Jacobs. Anth. 10, 191. Heyn. Hom. 4, 353." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόηλος, ὁ, ἡ, Argenteos clavos habens, Hes. Il. B. (45.) ἀμφὶ δ' ἄρ ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, i. e. ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένον, Schol. Eustathius ἀργυρόηλον dictum esse tradit διὰ τὴν ἀργυρέην κώπην, cujus meminit Hom. Il. A. [219. " Heyn. Hom. 4, 203. 6, 123. Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss.]

Ἀργυροθήκη, ἡ, Argento reponendo destinatus locus, Loculus in quo servatur pecunia. J. Poll. 4, 2. tradit ἀργυροθήκην ab Atticis γραμματεῖον quoque vocatam fuisse, et γραμματεῖον Βοιωτικόν. [Cf. Ἀργυριοθήκη.]

[* " Ἀργυροθώραξ, (ὁ, ἡ,) Adrian. Soph. in Allatii Exc. 251." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυροκάπηλος, (ὁ, ἡ, Qui argentariam exercet.) Cyrill. Hom. 14. ap. Cang. Gl. M. et I. G. v. Ἀστρογοητεία." Boissonad. Mss. Suicer. Thes. Sed dubitat Schneider. Lex.]

Ἀργυροκόπος, ὁ, (ἡ,) Qui argentum s. argenteos numos cudit, Qui pecuniam signat: Argentarius, Mensarius, Opifex et faber argentarius, VV. LL. Plut. (9, 301.) Χρυσοχόους καὶ ἀργυροκόπους. Hinc Ἀργυροκοπέω, Argenteos numos cudo, vel, ut Cic. loquitur, Argenteum signo. Chrys. ad Thessal. 42. Τοῦτο θρήνων ἄξιον ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ, h. e. Concionator concionatur, Bud. Et Ἀργυροκοπεῖον, (τὸ,) Locus cudendo argento destinatus, Officina argentaria, Signandæ pecuniæ officina, Ubi moneta percutitur. Athen. 5. Μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοείοις, εὑρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Bud. Ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν τινὲς σημαντήριον καλοῦσι. Suid. ex Harpocr. ap. quem scribe Ἀργυροκοπεῖον. Et Ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, quod J. Poll. (7, 103.) e Cratini Trophonio affert, per jocum et metaph. dictum; non enim verba aut orationem cudere proprie dicere possis. Proprie vero nihil aliud signif. quam ἀργυροκόποι. Varinus exp. τραπεζῖται καὶ οἱ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενοι. [Gl. Ἀργυροκόπος Argentarius, Faber argentarius, Monetarius. " Toup. Opusc. 1, 493. Ἀργυροκοπεῖον, ad Lucian. 1, 507. Ruhnk. Hist. Or. 52." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυρόκρανος, (ὁ, ἡ,) Orac. 5, 551. p. 304. Obsop." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυρόκυκλος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. (18, 10. καὶ ἀργυρόκυκλον ἀπήνην, Rotas argenteas habentem:) 36, 358." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυρολαμπέω, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 11." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀργυρολίβανος, (ὁ, ἡ,) Needham. ad Geopon. 11, 16." Kall. Mss.]

Ἀργυρολόγος, (ὁ, ἡ,) Qui argentum s. pecuniam colligit. Coactor, ut Bud. interpr. qui Susceptores, ἀποδέκτας, et ἀποδεκτῆρας, et ταμίας dictos fuisse tradit. Thuc. Καὶ ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους ἀργυρολόγους ναῦς δώδεκα, Coactrices, Exactrices pecuniæ. Hesychio τελώνης.

Ἀργυρολογέω, ήσω, Pecunias posco et exigo, εἰσπράττω, Bud. Construitur cum accus. Polyb. de Lacedæm. Ὅτ' ἠναγκάσθησαν φόρους μὲν τοῖς νησιώταις ἐπιτάττειν, ἀργυρολογεῖν δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας. Synes. Simplicio, Ἐπὶ τοὺς ξένους οὐκ ἦν ἀργυρολογεῖν, ἠργυρολόγησε δι' αὐτῶν τὰς πόλεις. Hinc Ἀργυρολόγητος, (ὁ, ἡ,) Ad pecuniam colligendam institutus. 2 Macc. 11, (3.) Ἀργυρολόγητον ἱερὸν ποιήσειν, Templum in pecuniæ quæstum habiturum esse. [Cf. Χαλκολογέω, et Lat. Ærusco. " Ἀργυρολογέω, Thuc. 2, 69. p. 142. 178. Xen. E. 1, 1, 8. Bergler. ad Alciphr. 205. Diod. S. 2, 588." Schæf. Mss.].

Ἀργυρολογία, ἡ, Argenti, i. e. Pecuniæ, coactio et exactio. Xen. (E. 1, 1, 5.) Ἐντεῦθεν, πλὴν τετταράκοντα νεῶν, ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν. [" Clem. Alex. 1, 5." Routh. Mss.]

Ἀργυρομιγὴς, ὁ, ἡ, Argento mixtus. [Strabo 220.]

[* " Ἀργυρόνομος, (ὁ, ἡ,) Const. Apost. 2, 37." Kall. Mss.]

[* Ἀργυροπάρτοις ὅπλοις, Polyæn. 4, 16. " Leg. ἀργυροπάστοις. Τὰ ἀργυρόπαστα τῶν ἐνδυμάτων sunt in Melissæ Ep. ap. Galei Myth. 749." Koen. ad Gregor. 454=214. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόπεζα, ἡ, Argenteos pedes habens. Il. A. (538.) Ἀργυρόπεζα Θέτις, i. e. λαμπρόπους, ἀπὸ μέρους ὅλη καλή, πέζα γὰρ ὁ πούς, Schol. Eust. allegorice dictam ait, quoniam αἱ πέζαι maris, i. e. Extremitates prope litus, ἀργύρεαι sint ὡς διάλευκοι: interiora vero nigriora; vel καλλίσφυρος, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ (Med. 1164.) ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί: vel κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. [Quo compendio scribatur, docet Bast. Comm. Palæogr. 823. " Wakef. ad Mosch. 4, 75. Valck. Adoniaz. 392. ad Il. A. 538. Jacobs. Anth. 7, 23. Heyn. Hom. 4, 144." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυρόπηχυς, (ὁ, ἡ, Pulcras habens ulnas,) Nonn. D. 42, 418." Kall. Mss.]

[* Ἀργυροποιὸς, ὁ, Anal. 2, 478. ut Lucian. Contempl. 12. χρυσοποιὸς, Lat. Aurifex. " Probl. Arithm. 5." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόπους, οδος, ὁ, ἡ, q. d. Argentipes, Argenteos pedes habens. Athen. 5. Ταύταις δ' ἑξῆς ἐπόμπευον ἐν χρυσόποσι μὲν φορείοις ὀγδοήκοντα γυναῖκες, ἀργυρόποσι δὲ πεντήκοντα, Lecticis cum pedibus argenteis, Cam. Sic et κλῖναι ἀργυρόποδες. Ἀργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν, ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς, Harpocr. [" Charito 706." Schæf. Mss.]

Ἀργυροπρᾶται in Pand. Græcis, vel Ἀργυροπράκται fortasse, ab exigendis venditarum rerum pretiis; dicti Numularii, ut Bud. in Ann. in Pand. tradit, dicens eos non tam pecuniarum permutationem, quam majorem negotiationem exercuisse: pecunias etiam eis custodiendas dari solitas, fœnerato interdum, interdum gratuito: Romæ autem etiam auctionibus intervenisse, et pecunias ibi a licitantibus stipulantes, auctionantibus repræsentasse: et hujuscemodi argentarios publicam causam habuisse. Horum instar nunc fere esse ap. nos qui Vinarii venditroes Pecuariique dicuntur, et Cetarii Piscariique, operam negotiantibus præbentes identidem commeantibus, ne in foro diu sedere cogantur et a singulis emtoribus pretia expectare. [" Ἀργυροπράτης, Bekker. Anecd. 442." Boissonad. Mss. " Ἀργυροπράκτης, Coactor." Schneider. Lex.]

Ἀργυροπρακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad argentum elaborandum faciens. Hinc Ἀργυροπρακτικὴ, sc. τέχνη, Argentaria. Ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι, Argentariam facere, ut e Cic. interpr. Bud. Comm. Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, Argentariæ officinæ, Argentarias absolute vocat Plaut.

[* " Ἀργυρόπωλος, (ὁ, ἡ,) Sozom. H. E. 8, 4." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυροπωλεῖον, (τὸ,) Sozom. H. E. 8, 4." Kall. Mss.]

'Αργυροπωλέω, ήσω, Pecunia numerata vendo. Bud. e Polyb. 3, (13.) 'Αργυροπωλήσας δὲ τὰς πόλεις, καὶ κυριεύσας πολλῶν χρημάτων. [Schneider. Lex.]

[* 'Αργυρόριζος, ὁ, ἡ, Radices argenteas habens. Stesich. ap. Strab. 3. p. 221. Ταρτησσοῦ πηγάς.]

[* 'Αργυροῤῥύτης, ὁ, ἡ, Argentifluus, Fluenta habens argentum vehentia. Eur. Herc. F. 386. Πέραν δ' ἀργυροῤῥύταν Ἔβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον. "Wakef. Ion. 95." Schæf. Mss.]

[* "'Αργυροσάλπιγξ, Const. Manass. Chron. p. 48." Boissonad. Mss.]

[* "'Αργυροσκελής, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 1, 156. (πόδες.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αργυροσκόπος, ὁ, ἡ, i. q. ἀργυρογνώμων, Phrynich. Σ. Π. 18.]

[* 'Αργυροστερής, ὁ, ἡ, Furax. Æsch. Choëph. 999. "Abresch. Æsch. 2, 128." Schæf. Mss.]

[* 'Αργυροταμιεῖον, τὸ, Ærarium, Gl.]

[* "'Αργυρότευκτος, Epiphan. adv. Hær. 1, 1, 6." Routh. Mss.]

[* 'Αργυρότοιχος, ὁ, ἡ, Parietes argento ornatos habens. Æsch. Ag. 1547.]

'Αργυρότοξος, ὁ, ἡ, Argenteum arcum habens, * καλλίτοξος, Hes. * λαμπρότοξος, Eust. Il. Φ. (229.) Ὦ πόποι, ἀργυρότοξε Διὸς τέκος. [" Wakef. Herc. F. 1093." Schæf. Mss.]

[* 'Αργυροτράπεζα, ἡ, Mensa argentaria, Mensa argentea, Schneidero susp.]

'Αργυροφάλαρος, ὁ, ἡ, Argenteis phaleris ornatus. Athen. (194.) Ὧν (ἱππέων) οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι.

[* 'Αργυροφανής, ὁ, ἡ, Instar argenti splendens. Suicer. Thes.]

'Αργυροφεγγής, ὁ, ἡ, Argento splendens. Anthol. ἐν ἀργυροφεγγεῖ λιμῷ, Fame, quam afferebant lances argento splendentes, i. e. argenteæ, utpote cibo vacuæ. [" Lucill. 26." Schæf. Mss. " Nonn. J. 7, 104. D. 4, 24." Wakef. Mss.]

[* 'Αργυρόφλεψ, ὁ, ἡ, νῆσος, Schol. Plat. 208.]

[* 'Αργυροφύλαξ, ακος, ὁ, Argentarius.]

'Αργυροχάλινος, ὁ, ἡ, Argenteis frenis ornatus. [" Philostr. Icon. 28. p. 804. Soph. 25. p. 532." Scott. App. ad Thes. " Toup. Emend. 3, 190." Schæf. Mss.]

[* "'Αργυροχεύμων, (ὁ, ἡ, Argentifluus.) Const. Manass. Chron. p. 127(=241. Τὰς φλέβας γὰρ ἁπανταχῇ * διακρουνήσας ὤφθη, * Χρυσεοδίνης Πακτωλὸς, Νεῖλος ἀργυροχεύμων.)" Boissonad. Mss.]

'Αργυροχόος, ὁ, Argenti fusor, Faber argentarius.

[* 'Αργυροχοέω, Argentum fundo vel conflo, de vascularиis. Suicer. Thes.]

[* "'Αργυροχοεῖον, (τὸ,) Aster. Hom. 40. Ruben." Boissonad. Mss.]

[* "'Αργυρόχρωος, (ὁ, ἡ,) Pseudo-Chrys. Serm. 15. T. 7. p. 283. Ὦ μετάνοια——* ἐλπιδόπνοον ἄνθος, ὦ οἱ νεμόμενοι ἀργυρόχρωοι ἄνδρες πορφύρεα σκῆπτρα τῆς Τριάδος ἐρεύγονται!* βομβαλοβομβάξ." Seager. Mss.]

'Αργυρωνκόπις, ἀργυρολόγος, ἐκ τοῦ παρεπομένου, Hes.

'Αργυράγχη, ἡ, Argentangina, Argentaria angina. Bud. Ea Demosth. cum pecuniis corruptus in concione synanchen excusasset, laborare quidam dixerunt. Gell. 11, 9. Bud. in Pand. Erasm. Chiliad. [" Wyttenb. Select. 269." Schæf. Mss.]

'Αργυραμοιβὸς, ὁ, Numularius, Argentarius, ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλεκτάριος, Suid. Hinc 'Αργυραμοιβικῶς, Numulariorum more. ['Αργυραμοιβὸς, Theocr. 12, 37. * 'Αργυραμοιβικὸς, ἡ, ὸν, ut ἀργυραμοιβικὴ sub. τέχνη, Lucian. " 'Αργυραμοιβικῶς, Idem Quom. Hist. Scr. 351." Scott. App. ad Thes. * " 'Αργυραμοιβία, ἡ, Plut. Marcello 544. HSt. Χρήμασιν ἐζημίωσαν Καπετωλῖνον, ἐξ ὧν ὁ Μάρκελλος ἀργυραμοιβίαν ποιησάμενος, τοῖς θεοῖς καθιέρωσεν." Seager. Mss. " 'Αργυραμοιβὸς, Mœr. 54. et n.: Timæi Lex. 48. et n.: Thom. M. 109. 539. ad Charit. 294. ad Lucian. 1, 253. Phrynich. Ecl. 192. 'Αργυραμοιβία, ad Mœr. 54. 'Αργυραμοιβική, ibid. 'Αργυραμοιβικὸς, ——ῶς, Phrynich. Ecl. 193." Schæf. Mss.]

'Αργυράσπιδες, οἱ, Argenteis parmis insignes, Bud. τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ 'Αλεξάνδρου, Hes. Horum mentionem facit Athen. [538. " Ad Diod. S. 2, 204." Schæf. Mss.]

[* "'Αργυρένδετος, (ὁ, ἡ,) Argento illigatus. Chrys. in Matth. Hom. 63. T. 2. p. 404(=690.) Σὺ μὲν πλέθρων γῆς τόσων καὶ τόσων μέμνησαι—καὶ ὀχημάτων ἀργυρενδέτων καὶ * χρυσεμπαστῶν." Seager. Mss.]

[* "'Αργυρένδυτος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Hier. 147. Gretser. ad Codin. 271." Kall. Mss.]

'Αργυρηλάτης, ὁ, Argenti cusor, ἀργυροκόπος, Hes.

[* 'Αργυρήλατος, ὁ, ἡ, Argenteus. Eur. Ion. 1181. Ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους Χρυσέας τε φιάλας.]

'Αργυρίππη, ἡ, q. d. Argenteos equos habens, Urbis nomen a Diomede conditæ. Suid.

[* 'Αργυροποδέκτης, ὁ, Argenti susceptor, Gl.]

'Αργυρώνητος, ὁ, ἡ, Argento emtus, Venalis, Venalitius, Emtitius, οἰκέτης ἀργυρίου ἀγοραστὸς, Hes. δοῦλος, Suid. ap. quem legitur etiam 'Αργυρώνη. Plut. pellices ἀργυρωνήτους vocat, Emtitias. At ἀργυρώνητος σέθεν ap. Eur. (Alc. 676.) Mancipium tuum, Emtitius tuus servulus. [Æsch. Ag. 922. " Athen. 264. Herod. 4, 72. Demosth. 87. Lucian. pro Merc. Cond. 265. 490. 538." Scott. App. ad Thes. " Toup. Opusc. 2, 63. Ammon. 86. ad Charit. 280. 281. 716." Schæf. Mss. " Herod. LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

'Ανάργυρος, ὁ, ἡ, Argento carens, Pecuniis destitutus, Pecunias non habens, etiamsi aliarum facultatum copia suppetat. Suid. Plato de LL. 3. (111.) Πλούσιοι δ' οὐκ ἄν ποτ' ἐγένοντο, ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες. Athen. 6. Καὶ πρὸ τῆς τούτου βασιλείας, ἀνάργυρος, ἔτι δὲ ἄχρυσος ἦν ὁ Πύθιος. [Paul. Sil. 74. δώρημα. " Jacobs. Anth. 11, 177." Schæf. Mss. " Dio Cass. 502." Wakef. Mss.]

[* 'Αναργυρία, ἡ, Inopia pecuniæ, Cum pecunia numerata non est. Pand. Gr.]

'Επάργυρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, ut Plin. loquitur: * ἐπηργυρωμένος, ut legitur ap. Athen. (359.) Κλίνας ἐπαργύρους dixit Herod. de Delphicis donariis loquens. Hesychio autem ἐπάργυρος est etiam μισθωτός: [1, 50. 9, 79. " Herod. 23. ad 728." Schæf. Mss. " Philo J. Dio Cass." Wakef. Mss.]

[* " 'Ισάργυρος, (ὁ, ἡ,) Argento contra carus. Theopomp. ap. Athen. 526. 'Ισοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη. Heringa Obs. 276. Achæus ap. Eund. 689. 'Ισάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου Δώσουσι κόσμον, χριμάτων τ' Αἰγυπτίων. Sic ἰσόχρυσος, Archestr. ibid. 305. (et Archippus ap. Nostrum in voce.) Cf. Il. X. 351." Blomf. ad Æsch. Ag. 932. Τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον Κηκῖδα * παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς.]

Κατάργυρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, Argenteus. Athen. 4. Καὶ κατὰ τὴν ἄφοδον τοῖς μὲν ἐν ἀξιώμασι, φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι· τοῖς πλείοσι δὲ, καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους, Partim equos instratos argenteis ephippiis referebant, Bud. [" Callixenus ap. Athen. 5, 199. D. Κατάργυρος ὅλος, Totus argenteus: pro quo ibid. paulo ante uno vocabulo ὁλάργυρος dicitur." Schweigh. Mss. " Diod. S. 2, 607." Wakef. Mss.]

" Λαβάργυρος, ὁ, (ἡ,) Qui pecuniam accipit, Qui " nil nisi pecunia accepta facit. Apud Athen. (406.) " cum Ulpian. dixisset, Τίς δ' αὕτη ἡ λιθίνη βαλλητὺς, οὐκ ἄν τι εἴποιμι, εἰ μὴ παρ' ἑτέρου ἑκάστου μισθὸν λαβών: subjicit Democr., 'Αλλ' ἔγωγε οὐκ ὢν λαβάργυρος ὡρολογητής, κατὰ τὸν Τίμωνος * πρύξειπνον, λέξω τὰ περὶ τοῦ 'Ηγήμονος." [" Eust. Il. 1481, 28." Wakef. Mss.]

[* Μισάργυρος, ὁ, ἡ, UNDE * " Μισαργυρία, (ἡ, Contemtus pecuniæ,) Diod. S. 504." Scott. App. ad Thes.]

" 'Ολάργυρος, (ὁ, ἡ,) Totus argenteus, Qui e solido " argento est. Athen. (vide Κατάργυρος:) Τράπεζα " ὁλάργυρος δωδεκάπηχυς." [" Ad Herod. 728." Schæf. Mss.]

Πανάργυρος, ὁ, ἡ, Totus argenteus, Hes. E solido argento constans. [" Brunck. Soph. 3, 391." Schæf. Mss.]

[* Περιάργυρος, ὁ, ἡ, Argenteus, Argento oblitus. Hierem. Ep. Athen. 538.]

Πολυάργυρος, ὁ, ἡ, Multum argenti habens. [" Diod. S. 216. Herod. 5. p. 303." Scott. App. ad Thes. " Jacobs. Anth. 7, 68." Schæf. Mss. " Suid. 3, 111. Superl., Eust." Wakef. Mss.]

Ὑδράργυρος, ὁ, Argentum vivum. Metallum est, inquit Gorr. Defin. med. in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum, et valde mobile: paulo post cum duo ejus genera posuisset, addidit, Nomen enim ex aqua et argento ductum est, quod argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffluat: ob id ab Aristot. ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod homen Alex. Aphrod. ὑδράργυρον interpr. Verum Plin. purum illud et nativum nominat Argentum vivum: factitium autem illud e minio, Hydrargyrum, diversis verbis diversas res signif. putans. Hæc ille, ap. quem plura reperies, et ap. Diosc. 6, 29. Theophr. de Lap. Plin. 33, 8. [" Ὑδράργυρος, ὁ, ἡ, Heusing. Emend. 442." Schæf. Mss.]

Ὑπάργυρος, ὁ, ἡ, Subargenteus, In-quo argentum mixtum est, Bud. Eur. (Rhes. 970.) ὑπάργυρος χθὼν, propter metalla. Polluci vero κίβδηλος est. At Hes. ὑπάργυρον, τὸ κιννάμωμον exp. [Inscr. Attica Chandleri 11, 3. στέφανος ὑπ. καὶ ἐπίχρυσος, et in alia ap. Stuart., πρόσωπον ὑπάργυρον κατάχρυσον, et ὑποξύλον καταχρύσον. Lex. Xen. Pind. P. 11, 65. φωνά, Argento venalis. Vide Schneider. Lex. " Musgr. Cycl. 292. Callim. 1, 456." Schæf. Mss.]

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ, Amans argenti, Cupidus pecuniæ, Avarus. Plut. (7, 793.) Ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Et φιλαργυρώτατος Xen. [Gl. Φιλάργυρος· Avarus, Cupidus.]

Φιλαργυρέω, Pecuniæ avidus sum. 2 Macc. Οἱ δὲ φιλαργυρήσαντες, Cupiditate pecuniæ ducti, Bud. [" Alciphro 194." Schæf. Mss.]

Φιλαργυρία, ἡ, Argenti amor, Pecuniæ cupiditas, Avaritia, φιλοχρηματία, Hes. ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. Plut. (7, 773.) Οὐδ' οἱ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν φιλαργυρίαν ψέγοντες κατορθοῦσιν. [Gl. Avaritia, Aviditas, Numaria cupiditas.]

Ἀφιλάργυρος, ὁ, ἡ, Non amans pecuniæ, Non avarus. [Ep. ad Hebr. 13, 5. 1 Tim. 3, 3.]

[* Ἀφιλαργύρως, affert Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως.]

[* Ἀφιλαργυρέω, Absum ab avaritia. Suicer. Thes.]

[* Ἀφιλαργυρία, ἡ, Vacuitas ab avaritia. Hippocr. de Dec. Hab. p. 23=15, 32. " Divitiarum contemtus, Chrys. Liturg. T. 6. p. 1004. Ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο." Seager. Mss. " Diod. S." Wakef. Mss.]

" Λιχνοφιλάργυρος, (ὁ, ἡ,) qui λίχνος quidem est, " sed φειδωλός. Hes. e Philolai Urbibus."

[* Χρυσάργυρον, τὸ, Zosim. 38, 6. Evagr. 3, 40.]

Ψευδάργυρος, ὁ, (ἡ,) Adulterinum argentum, quod justam bonitatem non attingit. VV. LL. e Strab. [908. Savot. in Thes. Ant. Rom. T. 11. p. 1197.]

¶ Ἀργύρεος, οῦς, (έα, ᾶ, εον, οῦν,) Argenteus, ut χρύσεος e χρυσός: ἀργύρεος κρητὴρ Od. Δ. (615.) Ω. (115.) Il. Ε. (729.) ἀργύρεος ῥυμός. Γ. (331.) Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. At in prosa per contr. dicitur ἀργυροῦς, sicut et χρυσοῦς, et in plur. ἀργυροῖ, ἀργυραῖ, ἀργυρᾶ. Apud Athen. ἀργυροῦν ποτήριον, et ἀργυροῦ πίνακος, et ἀργυραῖς θυείαις, et ἀργυρᾶ κέρατα: ap. Plut. ἀργυροῦς ἥλους, et ἀργυρᾶς λεκανίδας. Reperio tamen ap. Athen. 2. ἀργύρεον etiam, sicut et χάλκεον: Καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον, οὐ ποιεῖ τὸ ἰῶδες. || Hes. vult ἀργύρεον signif. etiam Splendidum et pulcerrimum, item Splendidum et nitidum. || Ἀργυρέα λιμὸς, q. d. Argentea fames, pro Argenti penuria, sequendo Hes., qui exp. ἀργυρίου σπάνιν. At in Anthol. 2. p. 186. meæ Ed. Argentea fames signif. Famem, quam famelico relinquunt apposita vasa argentea, sed alioqui vacua, aut certe minimum cibi habentia. || Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις, ap. Suid. Argenteis hastis pugna, et omnia superabis. Vide quæ Erasm. post Suid. de hoc Proverbio scribit, in horum vv. exp. Argenteis hastis pugnare. || " Affertur et Ἀργύρειος " pro Argenteus, quod Ionicam epenthesin τοῦ ι ha" berë dicetur, ut χρύσειος metri gratia." [Gl. Ἀργύ-

A ρεος· Argenteus. Ἀργύρεα· Argentea. Ἀργυροῦν νόμισμα· Argentum signatum. Ἀργυροῦν σκεῦος· Argentum factum. " Eur. Fr. Scir. p. 471. Beck." Seager. Mss. " Pierson. ad Mœr. 57. 369. Koen. ad Greg. 151. Greg. C. 201. ad Callim. 1, 11. Phrynich. Ecl. 88. Thom. M. 923. Jacobs. Anth. 7, 22. 8, 380. Steph. Dial. 14." Schæf. Mss. " De fluvio, Oppian. H. 1, 23. Accus. ἀργυρᾶν, Athen. 230." Wakef. Mss.]

¶ Ἀργυρόω, ώσω, Argento, Deargento, ut χρυσόω, Deauro, Inauro, Bud. Plut. Philop. affert, Καταργυρουμένων θυρεῶν πλῆθος καὶ χαλινῶν. AT Ἀργύρωμα, (τὸ,) quamvis formam verbalis hinc deducti habeat, alienam tamen signif. habet: nam ἀργυρώματα Bud. esse ait Vasa argentea ap. Laërt. Arcesila, Καί ποτέ τινος ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων. Idem alibi e Polyb. et Athen. (202. 210. 231. 540.) affert ἀργυρώματα pro Vasis argenteis, s. Ornatu v. Supellectile argentea. Quidam Argentum mensale e Vopisco interpr. Lysias ἀργυρώματα itidemque χρυσώ-

B ματα dixit, teste J. Poll. [7, 104. 174. " Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαί, I. 2, 13. Cantus argentati facies, i. e. Argenti amorem in vultu præ se ferentes quasi. Ἀργυρωθέντες, Argento donati, N. 10, 80." Damm. Lex. Pind. " Ἀργυρώματα, Vasa argentea. * Ἀργυρωμάτια, Vascula argentea, 3, 26. 36. n. legitur et * Ἀργυρωματίδια: 4, 6, 4." Ind. Epict. " Ἀργυρόω, Wessel. Herod. 292. Ἀργύρωμα, Wakef. Ion. 1049. Casaub. Athen. 1, 28." Schæf. Mss. " Eust. Od. Ο. p. 567, 38. Dionys. H. 2, 180." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαργυρόω, ώσω, In argentum verto, h. e. Argento muto: sicut ἀποχρυσόω signif. Auro muto. Bud. ex Artemid. [4. Vide Ἀπαργυρίζω. " Wessel. Herod. 292." Schæf. Mss.]

Ἐξαργυρόω, ώσω, Adæro, i. e. Ære æstimo. Bud. Annot. post. in Pand. Ἐξαργυρώσας VV. LL. ap. Herod. interpr. Qui in pecuniam redegit. [Herod. 6, 86. Thuc. 8, 81. " Thom. M. 920." Schæf. Mss.]

Ἐπαργυρόω, ώσω, Inargento, Argento obduco.

C Athen. (369.) ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν, Μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέτρια δέ.

Καταργυρόω, vide Ἀργυρόω, [" Largitione corrumpo. Soph. Ant. 1077. Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος Λέγω." Seager. Mss. " Plut. 2, 166. Diod. S. 1, 67." Wakef. Mss.]

Περιαργυρόω, ώσω, q. d. Circumargento, Argento circumobduco. Athen. 11. Ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. [Stob. Serm. 230. ῥύπος περιηργυρωμένος.]

Ἀργυρεύω, inquit Bud., Argentum effodio, i. e. μεταλλεύω. Strabo (393.) Τῶν δὲ ἀργυρευόντων ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσι. HINC Ἀργυρεῖον, τὸ, Argentifodina, Bud., Strabo et Alciphro 182. Sic et Xen. (Απ. 2, 5, 2.) Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου, Quem præficeret argentifodinis. Ἀργυρεῖον exp. etiam Argentarii officina, et Argentaria, e Plauto. [Diod. S. 5, 36. ἀργυρευόντων, ubi al. * ἀργυρευτῶν. " Ἀργυρεῖα, Argentifodina. Ita fere ubique, Steph. et Leuncl. auctt. edidit

D Wels. Sed Edd. vett. habent ἀργύρια, quod et ipsum rectum est: v. Ern. ad Απ. 2, 5, 2. ubi etiam Wels. habet τἀργύρια. 3, 6, 12. in Attica minus ex iis redit, quam olim. Unde Πδ. 4. totum agit de iis instaurandis. §. 5. Est ἀργυρείοις ἔργοις, in qua formula præsidium invenire possunt, qui scripturam ἀργυρεῖα defendunt. Cf. Ἄτμητος et Κατατέμνειν." Lex. Xen. Vetus atque Attica scriptura procul dubio est παραγωγικῶς ἀργυρεῖον, quam recentiores scriptt. et librarii ὑποκοριστικῶς in ἀργύριον mutarunt. Grammaticus SG. ap. Ruhnk. Hist. Or. 44. " Ἀργυρεύω, ad Diod. S. 1, 359. Ἀργυρεῖον, ad Charit. 250. Bergler. ad Alciphr. 160. Wessel. ad Diod. S. 1, 58. ad Herod. 569. Thom. M. 706." Schæf. Mss.]

[* Ὑπαργυρεύω, Argentum anxie quæro, et veluti effodiendo investigo. Glossæ: Ὑπαργυρεύω· Obæro. Ὑπαργυρεύομαι· Obæror. * Ὑπαργύρευσις· Obæratus, Obæratio. Ὑπαργυρεύω, Plut. 9, 306=6, 218. H.= Mor. s. 832. Wytt. Ἀπαιτούμενοι, δασμολογούμενοι, δουλεύοντες, ὑπαργυρεύοντες, Adulterina moneta circumventi.]

'Αργυρικὸς, (ἡ, ὸν,) Pecuniarius. 'Αργυρικὴ ζημία, Mulcta, Plut. Solone. 'Αργυρικὸς ἀγὼν, ap. Athen. 12. 'Αργυρικὸν Argentatum etiam VV. LL. e Liv. interpr. [" Diod. S. 1, 215. 2, 610. ad Dionys. H. 2, 677." Schæf. Mss. 3 Esdr. 8, 27.: cf. Esdr. 7, 26. Joseph. A. J. 11, 5. p. 560.]

'Αργύρινον, τὸ, γραμματεῖον, ὃ καὶ Βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται, Hes. i. q. ἀργυροθήκη, J. Poll.

'Αργυρὶς, ίδος, ἡ, Argentea phiala; ut χρυσὶς, Aurea phiala. Χρυσὶς δὲ καὶ ἀργυρὶς, φιάλαι μὲν ἄμφω, τοὔνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσι, J. Poll. Citatur et ex Athen. 11. (502.) hac signif. || Ego autem ap. eum (3, 98.) reperio Alexarchum quendam nova finxisse vocabula, e quibus fuisse ἀργυρίδα pro Drachma. || Apud Suid. ἀργυρὶς, θήκη. Hesychio est etiam λιθάργυρος. [Pind. O. 9, 137. " Timæi Lex. 48. et n.: ad Mœr. 390. Toup. Opusc. 1, 575. ad Lucian. 1, 206. 'Α. χρυσῆ, Valck. Phœn. p. 14." Schæf. Mss.]

'Αργυρίτης, ἀργυρίου, i. e. Pecuniæ, signif. habens, vide post 'Αργύριον. {Sed ibi non legitur. " Ad pecuniam pertinens, Plut. 9, 264." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 1, 260. Thom. M. 810. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss.}

'Αργυρῖτις, ιδος, ἡ, ut ἀργυρῖτις ψάμμος, Argentea arena, Diosc. Sic ἀργυρίτιδες φλέβες, Venæ argenteæ, Aristot. 'Αργυρῖτις, sicut χρυσῖτις, inquit Suid. ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον. In VV. LL. ἀργυρῖτις, Terra, e qua effoditur argentum, Spuma argenti quæ in Sicilia fit, a candore quasi argentea dicta. [Strabo 218. Lex. Xenoph. " Demosth. 974. Κατεργασάμενος τὴν ἀργυρῖτιν, ἣν οἱ ἐμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο, καὶ ἔχων τὸ ἀργύριον, τὸ ἐκ ταύτης τῆς ἀργυρίτιδος." Seager. Mss. Glebam argento fœtam. " Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss.]

¶ 'Αργύριον, τὸ, Argentum, i. e. Numi argentei. Et generaliter Pecunia, e quocunque sit metallo. Unde ἀργυρίου πωλῆσαι, et πωλῆσαι vel πιπράσκειν πρὸς ἀργύριον, ut in Proverbio Πιπράσκει. δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Xen. K. Π. 3, (1, 19.) Χρήματα δ', ἔφη, σὺν τοῖς θησαυροῖς, οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἔστιν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, πλείω τῶν τρισχιλίων. Plut. Galba, Προὔπιεν αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου. 'Αργύριον, Pecunia quæ debetur, Demosth. c. Timocr. ut annotat Bud. Plur. etiam ἀργύρια pro sing. ἀργύριον, ap. Aristoph. (N. 753.) et Eupol. inventum a se testatur J. Poll. || 'Αργύρια, Argentei numi. Matth. 26, [15. Glossæ: 'Αργύριον Pecunia, Argentum, As. 'Αργυρίου τιμῶν Peculio, As. " Xen. Mem. 1, 2, 7. Fischer. Ind. Palæph. Timæi Lex. 48. et n.: Zeun. ad Xen. K. Π. 109. Ammon. 94. ad Diod. S. 1, 72. Aristoph. Fr. 242. De quant., Kuster. Aristoph. 4. De plur., 59. Aristoph. Fr. 258. Diod. S. 2, 512. Ruhnk. Hist. Or. 44. 'Α., Numi, Fischer. ad Palæph. 152. Loretta ad Antig. 237. Beckm. Πρὸς ἀργύριον, Boissonad. Philostr. 596. * 'Αργύριος, Diod. S. 2, 513." Schæf. Mss.]

'Αργυριοθήκη, ἡ, Argenti, i. e. Pecuniæ, theca, q. d. Repositorium argenti. Vide 'Αργυροθήκη.

'Αργυριοκόπος, ὁ, Argentarius. 4 Reg. 12, [10. " sec. Ald. ubi nihil huic voci respondet in textu Hebr." Schleusner.]

[* Χρυσαργύριον, τὸ, Auraria, Gl. " Const. Manass. Chron. p. 119. Meurs. Vid. Cang. Gloss. s. v. Ruhnk. ad H. in Cer. 4. Clark. ad Il. A. 49. Ilgen. Hymn. 231." Schæf. Mss.]

'Αργυρίζω, Flagito, v. Aufero argentum. Exp. et Concutio a Bud. Comm. Et 'Αργυρίζομαι, Capturas facio, Nundinor, Lucror, Bud. e Demosth. Eod. sensu, ni fallor, dicimus Faire argent de tout. ET 'Αργυρισμὸς, (ὁ,) Capturarum consectatio, Idem Bud. Dicitur autem ead. forma qua χρηματισμός. ['Αργυρίζω, Schol. Aristoph. 1. 262. Joseph. B. J. 1, 26, 4. " Dinarch. c. Dem. (97=)32. Πάντοθεν ἀργυριζόμενοι, καὶ πεποιηκότες τὴν πόλιν ἀδοξοτέραν ἑαυτῶν, καὶ νῦν εἰλημμένοι δῶρα καθ' ὑμῶν εἰληφότες. Athen. 'Ηργυρίσαντο αἱ προστᾶσαι, Meretrices, ἐπ' οἰκημάτων." Seager. Mss. 'Αργυρισμὸς, " Strabo 7. p. 460. Dionys. H. 2, 118." Scott. App. ad Thes. " Ad Lucian. 1, 267. 'Αργυρίζομαι, Valck. ad Ammon. 177. Casaub. ad Sueton. 443. Med., ad Diod. S. 2, 562." Schæf. Mss. " Mihi pecunias exigo, Joseph. 649, 32. 991, 44." Wakef. Mss.]

A 'Απαργυρίζω, Ære muto, i. e. Vendo. Themist. in Sophista, Τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Est etiam Exigo pecuniam, in Pand. ET 'Απαργυρισμὸς, ὁ, ibid., [Gl. Adæratio.]

" 'Εξαργυρίζω, In argentum redigo, i. e. Pecunia permuto, Pecunia vendo. Thuc. 8, (81.) p. 288. " Οὐδ' ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι, i. e. ἀργυρίου πωλῆσαι." [Gl. 'Εξαργυρίζω Adæro. 'Εξαργυρίζεται Adærat. * 'Εξαργυρισμός Adæratio, Æstimatus. Meurs. Opp. 5, 672. Polyb. 32, 22. 'Εξαργυρίσασθαί τινα. " Demosth. 59. Ἣν ἐνθάδ' ἐκέκτητο οὐσίαν φανερὰν, ταύτην ἐξαργυρίσας, πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο. Isæus 116. Τὸν μὲν τούτου οἶκον σὺ, ὦ Δικαιόγενες, παραλαβὼν, κακῶς καὶ αἰσχρῶς διολώλεκας· καὶ ἐξαργυρισάμενος, πενίαν ὀδύρει." Seager. Mss. " Hæreditate pecunia mutata," Reisk. " 'Εξαργυρίζω, ad Xen. Eph. 218. ad Herod. 477. Thom. M. 920. ad Diod. S. 2, 562." Schæf. Mss. " Suid. 2, 370. In argentum redigo, Diog. L. 3, 26. Pass., Plut. 4, 424. Pecunia vendo, Clem. Alex. Q. D. S.
B 946. Med., Euseb. H. E. 5, 7." Wakef. Mss.]

'Αργυρίδιον, (τὸ,) Pecuniola. Aristoph. (Π. 147.) Ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον Δοῦλος γεγένημαι: [240. O. 1621. A. 1050. Eust. 20, 2. " Toup. Opusc. 1, 455. Dawes. M. C. 213. ad Charit. 469. Brunck. Aristoph. 1, 241. Fr. 272." Schæf. Mss.]

ΑΡΔΩ, σω, Irrigo. Ἄρδομαι, Irrigor, ut Ibycus ap. Athen. (601.) Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν. || Ἄρδω, Potum præbeo, Aquor, v. Adaquo, Aquatum duco, ut Bud. interpr. ap. Herod. Ἄρσας τὸν ἵππον. Et Eust. ex Eod. affert Ἦρδε τὸν ἵππον pro ἐπότιζεν. " 'Αρδέεσκε, Irrigabat, Herod. Ionice." [Hom. Hymn. 9, 3. Pind. O. 5, 53. Eur. Suppl. 207. Steph. B. v. 'Αρέθουσα. Glossæ: 'Αρδόμενος Riguus. " Aristid. Monod. de Smyrna: Αὔξον, καὶ τρέφον, καὶ ἄρδον, sc. τὰς ὄψεις. Plut. Mor. 848. HSt. Τὸ χαῖρον ἄρδεται καὶ τέθηλε. Porphyr. de Abst. 370. Ξηροῦ σώματος, καὶ μὴ χυμοῖς ἀλλοτρίων σαρκῶν ἀρδομένου. Plato 714. Fic. Τὸ λογιστικὸν ἄρδοντος καὶ αὔξοντος;
C 756. 1095." Seager. Mss. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 173. 331. Eichst. de Dram. 144. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 117. Koppiers. Obs. 5. Wakef. S. C. 2, 135. ad Herod. 377. Musgr. Suppl. 207. Jacobs. Anth. 6, 348. 10, 384.; Animadv. 54. 132. 224. Huschk. Anal. 167. Fischer. Descr. Lect. 795—96. Kuster. Aristoph. 105. Boissonad. Philostr. 311. (Sic leg. Dionys. H. 2, 1067. cf. Hom. Hymn. 389. W.) Cum gen., Hom. Hymn. 87. Potum præbeo, Ruhnk. Ep. Cr. 61. Ilgen. Hymn. 584. * 'Αρδέσκω, Wessel. Herod. 109." Schæf. Mss. " Hom. Hymn. 16, 3. Clem. Alex. 664. Philo J. 216. Hes. aor. 1. ἦρσα. Ἄ. τὸν ἵππον, Plut. 1, 267. Plene satior, Hippocr. 252. Jambl. 53. Instillo, Philo J. 955. Suppedito, 956." Wakef. Mss.]

'Αρδμὸς, (ὁ,) Irrigatio. Item Potus, vel potius ποτισμὸς, Aquatio. Il. Σ. (521.) 'Εν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι. Od. N. (247.) ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν. Sed vult Etym. ἀρδμὸς esse ab ἀρδῶ circumflexo; fuisse enim ἄρδμος scr. ab ἄρδω
D barytono. ET 'Αρδηθμὸς pro eod. Nicand. ap. Etym. quod certe commodius ab illo ἀρδῶ circumflexo deduci constat, a quo et ἀρδέεσκε ap. Herod. [" 'Αρδμὸς, Heyn. Hom. 7, 539. 'Αρδηθμὸς, ibid. Wakef. Phil. 752. Valck. Ep. ad Röv. 44." Schæf. Mss. 'Αρδηθμὸς, Lycophro 622. " 'Αρδμὸς, Nonn. D. 26, 184." Wakef. Mss.]

" 'Εφαρδμὸν, Hesychio ἀρδευτὸν πεδίον."

[* Εὐαρδὴς, ὁ, ἡ, Bene irrigatus, Irrigationi aptus et conveniens. Plut. 9, 615.. " Vita Fabric. 284." Schæf. Mss.]

Νεοαρδὴς, ὁ, ἡ, Nuper irrigatus. Il. Φ. (346.) Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἂν ξηράνῃ. Videtur autem et h. comp. esse potius ab ἀρδῶ circumflexo. [" Heyn. Hom. 8, 180." Schæf. Mss.]

'Αρδάνιον, τὸ, Vas in quo pecudes adaquantur. Vel potius, Certa pars vasis, quod κεράμιον appellabatur. De illa voce lege J. Poll. (8, 66.) Eust. (Il. Θ. 707.) Hes.; Suid. ap. quem pro κεράμιον γάστρα, reponendum puto κεραμίου γάστρα, ex Hes. et Eust. Constat autem ἀπὸ τοῦ ἄρδειν derivari. [Eur. Alc. 100. Vide

Ἀρδάλιον, et Ἄρδα. "Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss.] A

[* "Ἀρδέτας, Plut. Amat. 761." Kall. Mss.]

Διάρδω, ET Ἐπάρδω, ET Καταρδω, pro simpl. ἄρδω, Irrigo. Utitur Arrian. verbo ἐπάρδω, quod et ceteris usitatius est. Καταρδω, autem ex Aristoph. A. (658.) citatur metaph. pro Perfundo laudibus: Οὔτε πανουργῶν, οὔτε καταρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων. "Καταρδειν, Hesychio non solum ποτίζειν, sed etiam εὐφραίνειν, ut ἰαίνειν." ITEM Προσάρδω: unde Προσάρδομαι, Irrigor et Alluor, VV. LL. [* "Ἐνάρδω, Gramm. ap. Hermann. G. G. 446." Boissonad. Mss. Ἐπάρδω, Lucian. Amor. 581. Καταρδω, Pind. I. 6, 94. "Primitiva notione Irrigandi utitur Antiphanes, et cum gen. construit, ap. Athen. 300. Θρῄκης καταρδων ποταμὸς, Fluvius Thraciam irrigans." Schweigh. Mss. Προσάρδω, Schneidero susp. "Ἐπάρδω, Toup. ad Longin. 378. Wakef. Ion. 172. Bast Lettre 111. Boissonad. Philostr. 311. Καταρδω, Bast Lettre 111. Wakef. Georg. 136. Acharn. 658. Kuster. 123." Schæf. Mss. "Προσάρδω, Joseph. 1121, 21. *Ὑπάρδω, Schol. Nicand. A. 139. Apoll. R. 4, 1735." B Wakef. Mss.]

¶ Ἀρδεύω, i. q. ἄρδω, Irrigo. Item Adaquo. In VV. LL. citatur e Theophr. Ἀρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, Adaquata frigidis. Et Ἀρδευόμενος σὺν ὕδατι, Aqua subactus, e Gazæ interpr. [Gl. Rigo, Irrigo. "Diod. S. 21. 22. 168. 219." Scott. App. ad Thes. Antiphanes ap. Koppiers. 5. Æsch. Pr. 876. ὃς καρπώσεται Ὅσην πλατυρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. "Eichst. de Dram. 144. 146. Diod. S. 1, 365. Musgr. Hel. 3. Jacobs. Animadv. 132." Schæf. Mss. "Recreo, Theod. 1, 14." Wakef. Mss.]

[* "Ἀρδευτέον, Geopon. 9, 11. 11, 7." Kall. Mss.]

Ἄρδευσις et ἀρδεία, (ἡ,) Irrigatio v. Adaquatio. Usitatior hæc, ac præsertim ἄρδευσις, quam ἀρδμός. [Gl. Ἄρδευσις· Irrigatio. Ἀρδεία· Irrigatio. Ἀρδεία, Strabo 314. Ἄρδευσις, Athen. 207. "Ἀρδεία, ad Herod. 377." Schæf. Mss. "Geopon. 854. Theod. 1, 24. Ælian. H. A. 397. Dio Chrys. 82. Ἄρδευσις, Polyb. 2, 196. Joseph. 94, 38." Wakef. Mss.] C

[* "Ἀρδεύσιμος, Irriguus, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀρδευτής, ὁ, Irrigatax, sic Gl. Manetho 4, 258. Ἀρδευταὶ φορβῆς.]

[* Ἀρδευτὸς, ὁ, ἡ, Irrigatus. Sositheì Fr. Ἀρδευτὰ εὖ καρπεύματα. "Eichst. de Dram. 144." Schæf. Mss. "Hesych. (v. Ἐφαρδμόν.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀνάρδευτος, ὁ, ἡ, Non irriguus, Siccus. Suicer. Thes.]

[* Ἐναρδεύω, Gl. Irrigo. Ἐναρδευθέντος· Irrigato. * Ἐναρδευτής· Irrigator.]

[* Ἐπαρδεύω, Irrigo. Etym. M. Ἄρσην· παρὰ τὸ ἄρδω, τὸ ποτίζω, καὶ τὸ * μετεγχέω· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδεύει, ubi scr. videtur τὴν γυναῖκα. "Nonn. D. 11, 165." Wakef. Mss.]

[* Ἐπάρδευσις, ἡ, Irrigatio, Adaquatio. Diog. L. Epicuro 645. "Etym. M. 603, 7. Xen. K. Π. 30." Wakef. Mss.]

[* Καταρδεύω, Irrigo. Schol. Æsch. Pr. 812.]

[* Κατάρδευτος, ὁ, ἡ, Irriguus, Gl.]

[* Ἀκατάρδευτος, ὁ, ἡ, Non rigatus, Siccus.] D

[* Μεταρδεύω, Derivo. Heracl. Alleg. 18. Ταῦτα ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν ἐς τοὺς ἰδίους διαλόγους μετήρδευσεν.]

[* Προαρδεύω, Prius rigo. Clem. Alex. 326. Καθάπερ γὰρ οἱ γεωργοὶ προαρδεύσαντες τὴν γῆν.]

"ἌΡΙ, vocula quæ præfixa vocabulis ap. poëtas, est epitatica, i. e. significationem auget: sonans Valde, ἄγαν, seu, ut scribit Hes., μεγάλως. At quod apud Etym. habetur, περὶ Δωρικῶς ἀρὶ, si verum est, videtur intelligendum non de περὶ præpositione, sed de particula περὶ, quæ itidem vocabulis nonnullis præfixa eundem usum præstat." [" Cattier. 93." Schæf. Mss.]

"ἘΡΙ, Particula in comp. solum usitata, intendens et augens signif. eorum, quibuscum componitur, ut ἐᾶ. Apud Hes. legitur ἐρὶ, exp. πολὺ, μέγα, ἰσχυρόν. At ἔρι est vocat. a nom. ἔρις." [" Ἔρι, Casaub. ad Athen. 139. Cattier. 93." Schæf. Mss.]

[* "ἈΡΚΑΣ, (άδος, ὁ,) et * Ἀρκάδιος, (ὁ, ἡ,) Fischer. ad Palæph. p. 33. Toup. Opusc. 2, 42. Ἀρκὰς, Jacobs. Anth. 10, 129. 133. Brunck. Soph. 3, 416. 502. Callim. 1, 457. Fem., Valck. Diatr. 145. Toup. Emend. 2, 465. Pro Ἀρκάδιος, Koen. ad Greg. 45. * Ἀρκαδικὸς, Jacobs. Anth. 10, 133. ad Diod. S. 2, 48. Diod. S. 2, 51. * Ἀρκάδισσα, Thom. M. Add. ad p. 144." Schæf. Mss. "Ἀρκὰς, Arcas, pro Strenuus, Philostr. 322." Wakef. Mss. * " Ἀρκαδιανὸς, Malalæ Chron. * Ἀρκαδικὶς, Theodoret. Opp. 1, 562." Kall. Mss.]

"ἌΡΚΕΥΘΟΣ, ἡ, Juniperus, dicta παρὰ τὸ τὴν ἀρὰν κεύθειν, i. e. βλάβην: ejus enim odorem omnia reptilia aversantur. Vel, διὰ τὸ ἔχειν τὰς ἀκάνθας κεκρυμμένας. Vide Etym. A Nicandro autem Θ. (584.) Μηδέ σέ γε χραίσμῃ πολίου λάθοι ἠὲ κέδροιο Ἄρκευθος, vocatur ἄρκευθος ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, si Schol. credimus, quoniam et Ipsa arbor dicitur ἄρκευθος. Quibus addit, Ἔστι δὲ καὶ εἶδος βοτάνης. Sed a Marc. Virgilio ibi legitur ἀρκευθὶς, non ἄρκευθος: nullaque fit hujus lectionis mentio. Ἀρκευθὶς, inquit, in communi signif. æstimatione Juniperi bacca nunc est: et nihilominus ille cum Cedrum dixisset, ab juniperi appellatione baccam intulit, quam Cedrida dicturus erat. Quo fit ut pro comperto habendum sit, Cedrum Juniperumque natura alioqui diversas arbores, mutata invicem appellatione quondam dici et signari solitas. Quinetiam ex Interpr. illam ipsam lect. affert: ap. quem tamen vulg. Edd. habent itidem ἄρκευθος, non ἀρκευθίς. Ego certe Marcelli lectionem potius sequendam esse, ipsumque emendatione exemplari usum fuisse existimo. Sed quid si non jungamus hanc vocem, s. ἀρκευθὶς s. ἄρκευθος, cum κέδροιο, sed separatim legamus, et verba illa μηδέ σε λάθοι repetita nominativo ἀρκευθὶς præfigamus? Nihil insolens, meo quidem judicio, habebit hæc lectio, v. potius interpunctio: de qua tamen alii potius judicent. Ceterum ἀρκευθὶς, cum alioqui sit Bacca s. Fructus juniperi, Dioscoridi est etiam Ipsa arbor, 1, 104. Ἔστιν ἀρκευθὶς, ἡ μὲν μικρὰ, ἡ δὲ μεγάλη. Ab Ἄρκευθος est etiam ADJ. Ἀρκεύθινος, (ίνη, ινον,) Juniperinus: ut ἀρκεύθινος οἶνος, Diosc. 5. Juniperinum vinum, Vinum ex junipero confectum. Sic ἀρκεύθινα ξύλα, Juniperina ligna, e 3, (1) Reg. 6." [31. 2 Par. 2, 8. Aqu. Ps. 119, 4. Gl. Ἄρκευθος· Juniperus, Juniperum. Arbutus. Ἀρκευθίς· Juniperus, Juniperum. Ἀρκεύθινος non agnoscitur a Schneider. Lex. " Ἄρκευθος, Longus 15. Brunck. Apoll. R. 144." Schæf. Mss. Ἀρκευθὶς, Plut. de Is. et O. 383.]

ἈΡΚΕΩ, a quo Latinos suum Arceo sumsisse facile crediderim, Propulso. Il. Z. (16.) Ἀλλά οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic et O. (534.) Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Dixerat autem (O. 529.) πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. Ubi meminisse oportet ejus, quod ab Eust. scribitur 622. sc. ubi additur accus. ὄλεθρον vel θάνατον, aliusve hujusmodi, tum esse plenum loquendi genus; at, cum non additur, habere elleipsin; ut, cum dicitur ἐτελεύτησε pro ἐτελεύτησε τὸν βίον. Soph. Aj. (535.) Ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα; τοῦτό γ' ἀρκέσαι, Propulsare ab illo mortem: ἀποσοβῆσαι τοῦτο, sc. τὸ θανεῖν: hanc enim Schol. exp. sequor potius quam alteram, εἰς τοῦτο ἀρκέσαι, τῷ παιδὶ ὑπηρετῆσαι. Huc autem pertinet et illud ἀρκέσει quod a Schol. exp. κωλύσει, (Aj. 727.) ὡς οὐκ ἀρκέσει Τὸ μὴ οὐ λίθοισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. At VV. LL. interpr. Ut non par esset futurus, quin lapidibus totus discerptus interiret. ‖ Ἀρκῶ, Auxilior, βοηθῶ, quæ signif. e præcedente quodammodo pendet; nam qui malum aliquod a quopiam propulsat, ei opitulatur; ut Soph. Aj. (824.) ἄρκεσόν μοι pro ἐπάρκεσον: βοήθησον, Schol. i. e. Opitulare. Sic ἀρκεῖν φίλοις, (El. 322.) ‖ Sed et (Aj. 439.) Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς, a Schol. exp. non solum δείξας et ποιήσας, sed etiam βοηθήσας: quarum expp. nullam probare possum; nam illæ duæ priores sensum quidem aptum afferunt, sed inusitatam huic verbo dant signif. At

postrema vult ἀρκέσας esse pro βοηθήσας, sed cui novam et inusitatam μεταβατικοῦ naturam tribuit. Existimo igitur sumendum potius pro Qui suppeditavi, ut ex ἀρκῶ signif. Sufficio, fiat ἀρκῶ, ejusdem quidem signif., sed μεταβατικόν: nam qui aliqua suppeditat, facit ut illa sufficiant. Durum tamen esse fateor Suppeditare cum hujusmodi accus. ideoque malim interpr. simpl., extendendo paulo latius signif., Qui præstiti. Sed ἀρκεῖν pro Suppeditare ap. ipsum etiam Dem. sumi putat Bud.

Ἀρκέω ap. posteriores Scriptt., Sufficio, Satis sum. Item Par sum, Satisfacio: cum ἐπὶ, vel πρὸς, habentibus accus. vel cum dat. Plato de Rep. 2. Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν. Chrys. Οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον. Synes. Κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, Quantum satis esse possit ad scribendum epistolam. Apud Eund. cum dat. Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, Par esse potero solicitudinibus, v. Satisfacere. Sed et cum particip. e Chrys. affertur, Οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, Non suffecissent ad respondendum. Sed et e Soph. citatur ἀρκείτω μένων, pro Sit satis eum manere. ‖ Ἀρκεῖν res etiam dicitur, ut ἀρκεῖ μοι ταῦτα, Sufficiunt mihi ista, Ista mihi sunt satis. Herodian. 4, (7, 9.) Σῖτον γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ὃς ἤρκει μόνῳ. Demosth. c. Timocr. Πότερον εἰσοιστέος ἐστὶν ὁ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Unde τὰ ἀρκοῦντα, Quæ sufficiunt, Quæ satis sunt. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται. Sed dictum est illud, τὰ ἀρκοῦντα ἔχομεν. Sed ἀρκεῖ μοι ταῦτα exp. etiam His contentus sum. Thuc. Καὶ οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε. Frequenter autem in hac signif. additur infin., ut Isocr. de Pace, (§36. Aug.) Οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. Interdum vero additur et μόνον, quod vacat; ut Xen. K. Π. 1. Οὐ τὰ χωρία μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι. Quamvis autem ἀρκεῖ μοι ταῦτα reddatur His contentus sum, proprie tamen sonat Sufficiunt mihi ista, vel Satis sunt; quæ idem valent. At, cum dicit Diosc. Τινὲς ἐνὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, ibi ἀρκοῦσι de persona dictum, necessario vertendum est Contenti sunt. Sed rarum est ἀρκοῦσι ita positum, nisi me memoria fallit, potiusque dicitur ἀρκοῦνται, de quo mox tractabo.

Ἀρκέω, Duro, Permaneo. Thuc. 1. Καὶ οἴεσθε ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπιπλεῖστον ἀρκεῖν, οἳ ἂν κ. τ. λ. Quam signif. esse potius comp. διαρκῶ, docebo ubi compp. recensebo.

Ἀρκέομαι, Sufficio, Par sum. Thuc. Οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες, 2, [47. Οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τοπρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ.] Sed frequentius est pro Contentus sum, Acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus et acquiescit, illæ ei sufficiunt. Hinc partic. ἀρκεσθεὶς ap. Plut. Ἀρκεσθεὶς τούτοις. Et partic. præs. Ep. ad Hebr. 13, (5.) Ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι. Interdum copulatur cum ἀγαπῶ, ut, Ἀγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς δεδιῃτημένοις, Acquiesco arbitrorum sententia.

[" Ἀρκέω, Longus 15. Thom. M. 83. Clark. ad Il. A. 449. Toup. Longin. 293. Bergler. ad Alciphr. 143. Alciphro 8. ad Timæi Lex. 103. Wessel. Diss. Herod. 87. Toup. Opusc. 2, 188. ad Lucian. 1, 353. Brunck. Aj. 590. 1242.; Œd. T. 1061.; El. 322. ad Herod. 524. 708. ad Phalar. 258. ad Charit. 555. 598. Markl. Iph. p. 196. Musgr. Heracl. 575.; Hel. 706.; Herc. F. 1126. Wakef. 1246.; Eum. 213. Abresch. Æsch. 2, 26. Simonid. 36. Athlet. Stat. 38. Jacobs. Anth. 7, 153. Schneider. ad Xen. Mem. 77. Philipp. 31. Brunck. Aristoph. 2, 46. ad Lucian. 1, 771. Heyn. Hom. 4, 269. 6, 441. 7, 89. 8, 138. Lobeck. Aj. p. 333. Auxilior, Eur. Hec. 1081. Arceo, Repello, Porson. Phœn. 938. Valeo in, Pertineo ad, Heindorf. ad Plat. Theæt. 392. Ἀρκεῖ, Valck. Phœn. p. 137.; Hippol. p. 194.; ad Herod. 579. T. H. ad Lucian. 1, 190. Zeun. ad Xen. K. Π. 145. ad Phalar. 228. ad Charit. 615. Luzac. Exerc. 29. Sufficit, Xen. Mem. 1, 1, 15. 1, 2, 1. Οὐ μόνον ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ, Schneider. ad Xen. E. 143. Fere sequitur infin., sed non semper, Xen. Mem. 4, 4, 9. Sequ. ἂν, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 10. Ἀρκεῖν, de act. et med., Lennep. ad Phalar. 135. ad Diod. S. 1, 126. Cum infin., Epigr. adesp. 32. Bast Lettre 106. Ἀρκείτω, Anthol. 1, 187. Fut. ἀρκέσω, Porson. Orest. 1605. Med., Jacobs. Animadv. 216. 292. Antip. Sid. 24. Pompeius Jun. 1. Leonid. Al. 21. Diod. S. 2, 550. Xen. Mem. 4, 4, 9. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxxix. Ἀρκεῖσθαι, Contentum esse, sequ. infin., Athen. 18. Xen. Mem. 2, 1, 8. Valck. Adoniaz. p. 350. Greg. Cor. 198. ad Lucian. 1, 437. ad Diod. S. 1, 111." Schæf. Mss. " Ἀρκέω, Schol. Eur. Hipp. 529. Cum gen., Athen. 233. Propulso, Musæus 323. Nicand. Θ. 585. Anthol. 201. Lycophro 289. Possum, cum nom., Antip. Thes. 30. Suppedito, Villois. Anecd. Gr. 2, 57." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀρκέω· Sufficio. Ἀρκεῖ· Sufficit, Satis est. Ἀρκεῖσθε· Contenti estote. Ἀρκέσθητι· Contentus esto. Ἀρκοῦμαι· Tempero, Contento. " Soph. Tr. 711. ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ. Apoll. R. 2, 1125. ἀρκέσσαι χατέοντι. Æsch. Eum. 213. καὶ παρ' οὐδὲν ἠρκέσω Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Herod. 9, 32. Ἀρκέομαι τούτοις. Æsch. Pr. 621. Τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον. Plut. Solone 27. Ἤρκει γὰρ αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τοῦ τρόπου κατανόησιν παρασχεῖν. Strabo 10. p. 252. S. Ἐπὶ τοσοῦτο ἠρκεῖτο τῇ συντροφίᾳ, vulg. ἤρητο, Ms. ἥδετο. Xen. E. 3, 2, 21. Καὶ οὐ μόνον ταῦτ' ἤρκει, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ. Soph. Ant. 314. οὐχ ὑμῖν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει. Ælian. H. A. 5, 3. Περιβάλλειν ἀρκέσειε. Plato Theæt. 80. Ταὐτὸν σκῶμμα ἀρκεῖ ἐπὶ πάντας," Schneider. Lex. " Joseph. A. J. 777. Τούτοις ἀρκεσθείς. Polyb. Exc. Val. 1402." Seager. Mss.]

Ἀρκούντως, Sufficienter, Satis, Abunde. Thuc. 1, (22.) Ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει. Et ἀρκούντως ἔχειν, pro ἀρκεῖσθαι, Contentum esse. Apud Xen. (A. 1, 6, 9.) Ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, exp. Qui rebus inventu difficillimis contentus utitur, q. d. Qui ita utitur ut sit contentus. [Gl. Sufficienter. " Wyttenb. Select. 363." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρκτέος, Opitulandus. Philostr. Ep. 21." Wakef. Mss.]

Ἄρκεσμα, τὸ, Auxilium. Hes. v. Ἀρκός.

Ἄρκεσις, ἡ, Auxilium, βοήθεια. Item Utilitas, ut exp. ap. Soph. Œd. C. (73.) Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; [* Porson. Hec. 752." Schæf. Mss.]

Ἀρκέσιον, Antrum Idæ Creticæ, sic a Curetibus nominatum; ab ἀρκέσαι signif. βοηθῆσαι, quod opem tulerit illis, cum Saturnum fugerent: sc. eos occultando. Vide Xenion. ap. Etym. e cujus verbis perperam intellectis annotatur ἀρκέσαι, pro Abscondere.

[* Ἀρκεσίγυιος, ὁ, ἡ, Roborans membra. Eur. ap. Athen. 446. οἶνος. " Heyn. Hom. 5, 248." Schæf. Mss.]

Ἀρκετὸς, (ἡ, ὸν,) Sufficiens. Ἀρκετὸν, Sufficit, Satis est, Anthol. Matth. 6. et 10. 1 Pet. 4. ET Ἀρκετῶς Sufficienter, Satis, Hes. [Chrysipp. ap. Athen. 113.]

[* Πανάρκετος, ὁ, ἡ, Semper s. Ad omnia sufficiens. Æsch. Choëph. 66. νόσος. Callim. ἥλιος. " Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρκὸς, Auxilium. Hes. Apud quem vide et alias signiff. [" Ἄρκος, Schol. Oppian. H. 3, 148. Ἄρκος ὀδόντων· ὡς ἀμυντήριον, * ἀποσόβησιν. " Sic scr. e vett. libris." Brunck. Mss.]

" Ἀρκὴς, (ὁ, ἡ,) Velox, ταχὺς, Hes."

Ἄρκιος, ὁ, ἡ, Propulsatorius, Vim propulsandi habens: cui signif. primum do locum, sequendo ordinem, quem tenui in exp. τοῦ ἀρκῶ. Nicand. Θ. (837.) Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων, i. e. ἀποτρεπτικὰ καὶ βοηθητικά. At A. (549.) ἄρκιον exp. βοηθητικὸν, item ὠφελιμώτατον. Suid. certe ἄρκιον exp. et ipse non solum ἱκανὸν, sed et ὠφέλιμον. Cui signif. affinis Oppian. C. 3, (173.) Κεῦθετ' ἐνὶ σπήλυγγι, τόθι σκέπας ἄρκιον εὐρύ. Hic enim ἄρκιον σκέπας exp. Idoneum tegmen.

Ἄρκιος, Sufficiens. Anthol. Ἀσταφὶς οἰνοπόταις ἄρκιος ἢ Βρομίου. Sic Hesiod. E. (1, 368.) Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. Sed potest et alia afferri, ut paulo post docebo. Ἄρκιον Eust. appellari etiam scribit τὸ μέτριον. ‖ Ἄρκιος dicitur et de persona; estque ἄρκιος ποιεῖν Qui sufficit ad faciendum, Cui sufficiunt vires: et brevius, Qui facere potest. Apoll. R. 2, (799.) τίσαι χάριν ἄρκιός εἰμι. Sed et ἄρκιον itidem licebit sumere pro δυνατὸν, Il. B. (393.) οὔ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Eust. tamen exp. οὐδέν οἱ ἔσται ἄρκιον, i. e. ἐπαρκέσει, εἰς τὸ φυγέειν, κ. τ. λ.

Ἄρκιος, ab Hes. exp. etiam ἕτοιμος: quæ signif. fortasse convenire possit Hesiodo l. c. ut promissam mercedem jubeat esse ἄρκιον, i. e. ἕτοιμον, Paratam: h. e. Non differri. Sic et E. (1, 349.) Ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς, cui aliquis fortasse illam Hesychii exp. accommodare velit: sed hic ἄρκιον videtur posse simpl. sumi pro Quod tibi sufficiat, Quod tibi satis sit. In illo autem altero versu μισθὸς ἄρκιος itidem fortasse fuerit simpl. Merces quæ satis sit, et qua contentus esse possit. Moschop. dicit ἱκανὸς τῇ γνώμῃ αὐτοῦ.

Ἄρκιον, tanquam compar. gradus, ab Hes. exp. etiam αἱρετώτερον: quæ exp. vide an convenire possit h. l. Anthologiæ, τὸ δ' ὁππόσον ἡδὺ πυθῆναι Μέτρον, ἐμοὶ πάσης ἄρκιον εὐφροσύνης.

[Ἄρκιος, Oppian. C. 3, 185. δέμας ἄρκιος, 1, 182. στόμα ἄρκιον, 401. κάρηνον, Nicand. Θ. 508. Παντὶ γὰρ ἀρκιός ἐστι, τό μιν πανάκειον ἔπουσιν. "Il. O. 502. Αἰδῶς, Ἀργεῖοι· νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι, Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν." Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 170. Brunck. ad Anal. 106. ad Charit. 720. 783. Crinag. 16. Loll. Bass. 6. Leon. T. 78. Cattier. 22. Jacobs. Anth. 9, 48. Onestes 5. Callim. 1, 434. Heyn. Hom. 6, 65. Ἄρκιον, Heyn. Hom. 4, 269. 7, 62. 83." Schæf. Mss. "Oppian. C. 3, 477." Wakef. Mss.]

Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Anthol. Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον, ubi ἐπάρκιον lubenter exp. μέτριον, quam signif. τῷ ἄρκιον etiam dat Eust., ut sit quod dixit Alph. Mitylen. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου. [Hes. ἐπαρκείους exp. βοηθούς. Oppian. H. 4, 377. πάσῃσιν ἐπάρκιος ἔπλετ' ἀκοίτης. "Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss.]

[* Πανεπάρκιος, ὁ, ἡ, Sufficiens ad omnia. Suid. v. Παλαμήδης. Anal. 2, 398. "Jacobs. Anth. 10, 177." Schæf. Mss.]

[* Ὑπάρκιος, Tryphiod. 272. ubi Schæf. ἐπάρκιος.]

Ἀνταρκέω, Sufficiunt mihi vires ad resistendum, Par sum ad resistendum. Hoc proprie sonare puto ἀνταρκῶ, sequendo signif. τοῦ ἀρκῶ. Sed et simpl. pro Resisto videtur sumi. Sic ap. Suid. inc. Scriptor, Πρὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρκουν μόλις, ubi ille exp. ἐξίσχυον et ἠδύναντο. Bud. autem vult ἀνταρκεῖν esse Ad ultimum usque obsistere, et non cedere, ap. Plat. Ep. 3. (p. 79.) Καὶ περὶ σοῦ διϊσχυριζόμην ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο ἀνταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς. ["Jacobs. Anth. 9, 65." Schæf. Mss. "Paus. 332. Par sum ad capiendum, Arrian. T. 96." Wakef. Mss.]

Ἀπαρκέω, Sufficio: unde ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, Sufficit, Satis est. Ετ Ἀπαρκής, (ὁ, ἡ,) Sufficiens. Hes. ἀπαρκῆ exp. non solum αὐτάρκη, sed etiam ἁρμόζοντα, [Schneidero susp. "Ἀπαρκέω, Dionys. H. 4, 2156. Aristoph. Fr. 263. ad Diod. S. 2, 601. Thom. M. 83. Mœr. 286. et n.: Valck. ad Phal. p. xv." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 389. "Ἀπαρκεῖ, Sufficit, Satis est, 1, 6, 17. (cf. 14.) 1, 11, 28. 1, 17, 10. Ἐν τῶν γεγονότων ἀπήρκει πρὸς τὸ αἰσθέσθαι τῆς προνοίας, 1, 16, 7." Ind. Epict. "Eur. Fr. inc. 14. p. 481. Ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή." Seager. Mss. "Ἀπαρκέομαι, Lycophro 1303." Wakef. Mss.]

[* "Ἀπαρκούντως, J. Poll. 9, 154." Kall. Mss. "Thom. M. 83." Schæf. Mss.]

Διαρκέω, Sufficientes vires habeo, Par sum. Cum πρὸς, Lucian. (2, 934.) Διαρκεῖν πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui: (3, 235.) Διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud (1, 690.) Διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον εἰ θέλεις. Rursus ap. Eund. cum præpos. ἐν, Διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. Phalaris autem cum dat., Διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo sufficio. Sic autem et simpl. ἀρκῶ cum πρὸς habente accus. item cum solo dat. in ead. signif., antea annotatum fuit. ‖ Διαρκῶ, Duro, Perduro, Permaneo. Lucian. (2, 30.) Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἑπτὰ (ἡμέρας) διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Plut. Fabio, Οὐ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Non permansit in vita, Vita ei usque ad belli exitum non superfuit. E Luciano rursum affertur, διαρκῶ λέγων, Pergo dicere.

Διαρκῶ, Suggero: ut Διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι, Plut.

A Solone, Suggerere victum agricolis. Et Æsop. Fab. Διαρκεῖν εἰς τροφήν, Suppeditare. Item Isocr. Ἵνα εὐδοκιμῇς ἅμα καὶ διαρκῇς, pro Ut pariter laudem consequaris, et facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῇς repetunt εὐδοκιμῶν, hoc sensu, Ut tibi gloriam compares, et partam quam diutissime conserves.

[Διαρκέω, Gl. Perstino. "Pind. N. 7, 71. Βουλαὶ Λαΐου διήρκεσαν. Æsch. S. c. T. 827. cf. Dion. Cass. 38, 19. Aristot. Mirab. 74. Τὰ ἐν ταῖς φωλείαις διαρκοῦντα θηρία, ubi Theophr. 469. Ed. Heins. habet *διαναρκῶντα. Æschin. Ep. 5. Ὅσοις ἐγὼ μεδίμνοις ἐμαυτὸν διαρκεῖν ἂν δυναίμην. Phalar. Ep. 38. τῇ λύπῃ." Schneider. Lex. "Lennep. ad Phal. 135. Thom. M. 894. Wakef. Eum. 445. Bos. Proleg. ad V. T. *** 4. ad Diod. S. 2, 516. 641. ad Dionys. H. 2, 694. Lucian. 2, 30." Schæf. Mss. "Perduro, Aristid. 2, 332. Dio Chrys. 117." Wakef. Mss.]

[* "Διαρκούντως, Joseph. 646, 22." Wakef. Mss.]

Διαρκής, ὁ, ἡ, Sufficiens, Abunde instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. C. P. 2. Διαρκὴς εἰς ἀμ-
B φω ἡ φύσις, Utrique parti natura satisfacere potest. Plut. Solone, Πρὸς ὕδωρ οὐ ποταμοῖς ἐστὶν ἀεννάοις ἡ χώρα διαρκής. Item, Τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursum Plut. Fabio, Ὀχυρὸς δὲ καταληφθεὶς στρατοπέδῳ καὶ διαρκὴς εἰς ἅπαντα. ‖ Durans, Perdurans. Gal. Ὅσῳ σφοδροτέραν καὶ διαρκεστέραν τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος ἡ σύμμετρος τροφὴ παρέχει. Sic ap. Lucian. (2, 905.) Δυσραγέστερα καὶ πολλῷ διαρκέστερα, Quæ diutius durant. Ex Hermog. affertur et τὸ διαρκὲς substantive pro Continuatio. ["Dionys. H. ap. Euseb. H. E. 6, 41." Routh. Mss. Glossæ: Διαρκές Durabile. "Dionys. H. 2, 694. 1163." Schæf. Mss. "Perdurans, Ælian. V. H. 64." Wakef. Mss.]

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perseveranter. Ælian. Καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xen. (Ἀπ. 2, 8, 6.) Ῥᾷστα ζῆν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα. In utroque autem l. Perseverandi et Perdurandi signif. habet; ideoque male VV. LL. illic διαρκῶς Sufficienter, hic διαρκέστατα Sufficientissime exp. ["Hierocles (28.)" Routh. Mss. "De-
C moph. 9." Wakef. Mss.]

Διάρκεια, ut, Πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος ap. Hermog. i. e. Tempus, quo durare unus spiritus potest ejus, qui aliquid pronuntiat. Sunt qui Continuationem interpr. [Theophr. C. P. 1, 12.]

[* Συνδιαρκέω, Simul duro, perduro, permaneo.]

"Ἐναρκεῖ, Hesychio ἐνδέχεται: alii, Sufficiens vel "Idoneum est." [A Schneidero non agnoscitur. "Schol. Pind. N. 6, 103." Wakef. Mss.]

Ἐξαρκέω, Sufficio, Sum satis. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 30.) Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Eur. (Hipp. 280.) τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sunt satis marito. In VV. LL. tamen, Hæc probantur marito. Cum πρὸς aut εἰς, Aristid. Οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντιπάλων μέρος. Diosc. 5. Εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ. Et cum infin. ut ἀρκεῖ. Antipho, Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Non contentus fuit. ‖ Xen. (Ἀπ. 2, 4, 7.) Ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, Hæc amicus amicis abunde suppeditavit. [Gl. Ἐξάρκέω Sufficio.
D Pind. N. 1, 47. O. 5, 55. Æschin. Dial. 2, 86. Ἵνα ἐξαρκοίμεθα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐνδείας τοῦ σώματος, ubi v. not. "Ind. Xen. Mem. ad Mœr. 286. Valck. Hipp. p. 174. 194. 240. Phalar. 28. ad Lucian. 1, 771. Jacobs. Animadv. 133. Brunck. Aristoph. 2, 46. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxxiv. Ἐξαρκεῖ μοι ἔχοντί τι, Demosth. 1155, 7." Schæf. Mss. "Ἐξαρκέω μέχρι τινός, Attingere possum, Clem. Alex. 788." Wakef. Mss.]

Ἐξαρκούντως, Sufficienter, Satis, Quantum satis est, Abunde. Isocr. Ἐξαρκούντως δεδήλωται, Plene, Bud. [Gl. Sufficienter. "Ἐξ. ἔχω τινί, Plat. Gorg. 160." Schæf. Mss.]

Ἐξαρκής, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐξαρκῆ, ἀρκοῦσαν, Hes. [Æsch. Pers. 236. πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις; Soph. Tr. 334. ὡς σύ γ' οἷ θέλεις σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.]

[* "Παρεξαρκέω, Tzetz. Chil. 3, 976." Boissonad. Mss.]

[* Συνεξαρκέω, Sufficio, Satis magnus sum. Strabo

959. " Si vera est, ut videtur, Coraii emend., legentis A συνεξαρκεῖν pro * συνεξάρχειν, ap. Æschin. Dial. 3, 12." Boissonad. Mss.]

Ἐπαρκέω, Propulso, Il. B. (873.) οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. R. 2, (1163.) ἐπαρκέσσαι κακότητα, Ærumnam propulsare, Defendere ab ærumna. Et pro Opitulor, Opem fero. Soph. (Aj. 360.) σέ τοι μόνον δέδορκα Ποιμένων ἐπαρκέσοντα, Opem laturum. Eod. modo Eur. Hec. (985.) φίλοις ἐπαρκεῖν. At Or. (801.) cum accus. loco dat., εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ‖ Suppedito, Suggero, quibus verbis subest Auxiliandi signif., Aristot. Eth. 6. Οἱ δ' εὖ ποιοῦντες οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα, ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xen. Ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum Attico gen. ap. Eund. (Mem. 1, 2, 60.) Πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Eth. 9. Ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdum cum solo dat., ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subvenire egenis, ut Aristoph. Π. (830.) Isocr. et Demosth. ‖ Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστὴρ, Alex. Aphrod. Non sufficit venter ad concoquendum, Non sufficientes vires habet; et brevius, Non potest. B [Gl. Ἐπαρκέω· Sufficio. Pind. N. 6, 103. Eur. Cycl. 300. Ξένια δοῦναι καὶ πέπλους ἐπαρκέσαι. Lucian. Nigr. 35. in Ep. Sat. 36. Plut. Solone 18. Τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖν, ἔδωκα. Crinag. 16. ἐπήρκεον θνητοῖσιν ἰητῆρες. " Ind. Xen. Mem. ad Thom. M. 84. ad Od. P. 568. ad Paus. 88. Act. Traj. 1, 91. Valck. Diatr. 83. ad Lucian. 1, 343. Jacobs. Anth. 8, 254. T. H. ad Aristoph. Π. p. 285. Diod. S. 2, 600. et n.: Heyn. Hom. 4, 52. 269. 437. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 209. Conf. cum ὑπάρχειν, Heyn. Hom. 6, 144. Ὁ ἐπαρκέσων τινὸς, Lobeck. Aj. p. 277." Schæf. Mss.]

Ἐπαρκούντως, Sufficienter; ἐπαρκούντως δ' ἐμοὶ, Soph. [E. 354. " Ad Thom. M. 84." Schæf. Mss.]

Ἐπάρκεια, (ἡ,) Auxilium, Eur. Hec. (741.) Καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς; ‖ Apud Polyb. sæpe pro Suppeditatione, ut 5. Καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, Exclusum iri commeatu, qui inde suppeditabatur. [In Eur. l. c. * ἐπάρκεσιν legit Porson., cujus notam adi. Ἐπάρκειαι et χορηγίαι, Polyb. 6, 49.] C

Ἐπάρκειος, Auxiliator. Sed ab Hes. ἐπάρκειοι exp. non solum βοηθοὶ, sed etiam ἔμπειροι, si mendum non est. ‖ At ἐπάρκιος cum solo ι, pro Sufficiens, vide post Ἄρκιος.

[* Ἐπάρκεσις, ἡ, Suppeditatio, Auxilium, Opitulatio, i. q. ἐπάρκεια. Soph. Œd. C. 447. Ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις Δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου, Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν. Vide Ἐπάρκεια. " Ad Herod. 578." Schæf. Mss.]

Ἐπαρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐπαρκὲς, αὔταρκες, Hes. [Dionys. P. 1101. Ἀλλ' ἔμπης ζωῇσιν ἐπαρκέες εἰσὶ κέλευθοι, i. q. ἐπαρκοῦσαι. Nicand. Al. 563.]

[* " Ἐπαρκῶς, Sufficienter, Quantum satis est, i. q. ἐπαρκούντως. 1 Macc. 11, 35. Πάντα ἐπαρκῶς παρίεμεν αὐτοῖς, Omnia hæc pro liberalitate nostra remittimus ipsis. In Alex. et Compl. legitur ἐπαρκέσομεν αὐτοῖς." Schleusner. Lex. in V. T.]

" Καταρκεῖ, Sufficit. Et, Ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου " καταρκέσει, Mihi sufficiet, Eur." [Rhes. 447. Herod. 1. p. 13. " Valck. Phœn. p. 39. Brunck. Soph. 3, 395." Schæf. Mss.] D

[* Καταρκὴς, ὁ, ἡ.] " Καταρχὴς, Hesychio ἀσφαλὴς, " τέλειος." [Leg. ut et Schneider. monet, καταρκής. Vide Interprr.]

[* Παραρκέω, Sufficio, falsa lectio pro ἀρκέω, Lucian. Cynic. 5. " Abresch. Æsch. 2, 26." Schæf. Mss.]

Προσαρκέω, Auxilior, Opem fero, VV. LL. Sed cum exp. προσβοηθῶ, inclusam habebit Motus signific. ut sit Auxilio venio, Ad opem ferendam venio. [" Huschk. Anal. 257. Brunck. Soph. 3, 441. Προσαρκέομαι, Toup. ad Longin. 396." Schæf. Mss. " Eur. Hec. 850. θέλοντα μέν μ' ἔχεις Σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι. Soph. Œd. C. 73. Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα." Seager. Mss. Plato Theæt. 66. p. 370. Heind. Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ εἰς βοήθειαν * προσηρξάμην κατ' ἐμὴν δύναμιν σμικρὰ ἀπὸ σμικρῶν, ubi al. προσηρκεσάμην, al. προσήρκεσα μέν. Sic * συνεξαρκέω et * συνεξάρχω permutari, supra notatum est.]

[* Συναρκέομαι, Sufficio, Satisfacio. Cum dat., Theophr. Char. 3. Ἔργον γὰρ συναρκεῖσθαι τοῖς μήτε σχολὴν μήτε σπουδὴν διαγινώσκουσιν. " Cum iis durare, Pati, Ferre, Acquiescere." Seager. Mss.]

Αὐτάρκης, ὁ, ἡ, Sufficiens, q. d. Sibi sufficiens, vel Per se sufficiens, Sufficientes ad aliquid vires habens. Aristot. de Mundo, Ὅταν τὸ πνεῦμα γῆν σείειν μὴ ᾖ αὔταρκες, Cum spiritus impar quatiendæ terræ fuerit. Sic cum infin., Herod. Αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Thuc. 2, (51.) Σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας, Declarans nullum corpus resistere morbo potuisse. Quod Valla non intellexit, ut ego in mea Ed. Lat. docui. Ead. constr. dixit Basil. Ep. ad Naz. Κάλυμμα εἶναι σαρκὸς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὔταρκες, Frigori et æstui obsistere valens, q. d. Satis virium habens adversus frigus et æstum. Rursum Thuc. 2. Καὶ τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην, Rebus omnibus instructissimam, v. Ita ut ei abunde suppetant omnia. Sic et αὐτάρκης πρὸς ἀρετὴν exp. Satis instructus ad virtutem suopte ingenio. Quo etiam modo exp. ap. Xen. (Ἀπ. 4, 8, 11.) Μηδὲ ἄλλον προσδέεσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν.

Αὔταρκες dicitur de re, Quod satis est, Quod sufficit, Quo quis contentus esse possit. Sed et de persona dicitur αὐτάρκης: estque αὐτάρκης, Qui contentus est eo, quod habet, Qui sufficere sibi putat, quæ habet. De re dictum: Herod. 8. Ὅτι τοῖς μὲν πάντα αὐτάρκη ἦν, εἰ καὶ ἐπὶ πλέον πολιορκοῖντο. Idem 7. Ἃ δὴ μικρὰ καὶ ὀλίγα οὐδ' αὐτάρκη τῇ αὐτοῦ βουλήσει ᾤετο. Minora quam ut ipsius cupiditati satisfacerent, J. Poll. interpr. Apud Gal. Ὅσον αὔταρκες, Quantum satis sit. De persona autem dictum αὐτάρκης signif., uti dixi, Qui suis contentus est, Qui est sua sorte contentus: ut, cum dicitur, Μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης, quod vulgo nostrates dicunt, Il n'est richesse que de contentement. Sed αὐτάρκης dicitur etiam Qui habet, quo contentus esse possit; Qui habet, quæ sufficiant. Unde opponitur αὐτάρκης et ἐνδεής: ut Aristot. Eth. 10. Οὐδενὸς γὰρ ἐνδεὴς ἡ εὐδαιμονία, ἀλλ' αὐτάρκης. Sic Philo de Mundo αὔταρκες et προσδεὲς opponit. E Xen. (Ἀπ. 2, 6, 2.) affertur, Ὅς τις δαπανηρὸς ὢν, καὶ μὴ αὐτάρκης ἐστὶ, Copias non habet sufficientes. Sed et cum gen. ut Αὐτάρκης τῆς χώρας. Aristot. Œcon. 2. Satis habens agri. ‖ Verum αὐτάρκης Bud. interpr. etiam, Qui sibi satis esse potest, ap. Laërt. Aristippo, Τοὺς δὲ σοφοὺς, αὐτάρκεις ὑπάρχοντας, μὴ δεῖσθαι φίλων. Idem αὐτάρκης interpr. Modico contentus, ap. eund. Laërt. Αὐτάρκης τε ἦν καὶ σεμνός: et, Καὶ δὴ καὶ αὐταρκέστατος ἦν.

Αὔταρκες videtur etiam dici τὸ μέτριον, Mediocre. Ac certe ita accipio in hoc Alphei Mitylenæi versu, Anthol. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε: quem convenire existimo cum eo, quod in alio ejusd. lib. loco dicitur, Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. Sed et τὸ αὔταρκες substantive pro Mediocritate s. Frugalitate alicubi me legere memini. Bud. autem, postquam dixit αὐτάρκη signif. μέτριον, i. e. Eum qui sit frugi, s. Eum qui sibi sufficere novit, e Lucian. (1, 675.) affert: Ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου: ubi τὸ αὔταρκες substantive itidem ponitur pro αὐτάρκεια.

[Αὐτάρκης, Gl. Contentus. " Strabo 189. Polyb. 3, 31. Lucian. Cynic. 1107. Dionys. H. 1, 80. Xen. K. Π. 4. p. 272." Scott. App. ad Thes. " Ind. Xen. Mem. Valck. Hipp. p. 175. Bernard. Reliq. 106. ad Charit. 512. Musgr. Heracl. 839. Jacobs. Anth. 9, 48. Leonid. Al. 30. Dionys. H. 5, 224. Sibi sufficiens, Xen. Mem. 4, 7, 1." Schæf. Mss.]

Αὐτάρκως, Satis, Sufficienter: ut αὐτάρκως ἔχω, Tantum quantum mihi sufficiat. Herodian. 3, (14, 17.) Ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον εὐτρεπίσθαι. [Gl. Satis, Abunde, Prolixe, Commode. " Αὐτ. ἔχειν ἐπί τινι, Porson. Hec. p. 23. Ed. 2." Schæf. Mss.]

Αὐτάρκεια, ἡ, Animus sua sorte contentus. Exp. et Frugalitas, quam signif. et τῷ αὔταρκες substantive posito dedi, in h. l. Polyb. Ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρ-

κείας τοῦ βίου. [Gl. Sufficientia, Frugalitas. "Aristot. de Rep. 1, 2." Seager. Mss. "1 Tim. 6, 6. Athen. 164. Hippocr. Ep. ad Damag. 1284. Dionys. H. 1, 128. 276. 302. Plut. Numa 1, 137." Scott. App. ad Thes. Dicitur ET *ὑποκοριστικῶς*, * Αὐταρκία, quod vocab. Schneider. affert, sed *ἀμαρτύρως*. "Αὐτάρκεια, Jacobs. Anth. 8, 197. 9, 49." Schæf. Mss.]

[* *Αὐταρκησία*, ἡ, Idem. Symm. Ecl. 6, 2.]

Αὐταρκέω, Sufficio, Satis sum, VV. LL. *Αὐταρκῶ*, Duro, i. e. Non deficio, Bud. e Gaza. Fortasse autem signif. etiam Animo sum sua sorte contento. [Gl. *Αὐτάρκησον*· Contentus esto. Isocr. Archid. 32. pro *καρτερέω*.]

[* " Γυιαρκὴς, ὁ, ἡ, Membra defendens a malo, Membris sufficienter valens. *Ἀνωδυνίας γυιαρκέος*, Π. 3, 12. Indolentiæ sufficientis membris, i. e. Valetudinis perfectæ." Damm. Lex. Pind. "Vegetus, Oppian. H. 5, 465." Wakef. Mss.]

"Εὐαρκὴς, (ὁ, ἡ,) *πόλις*, Munita et ad tolerandam "obsidionem commoda. Strabo 5. p. 105(=365.) "Τῇ δὲ Ἄλβᾳ, *διὰ τὸ ἐν βάθει τῆς χώρας ἱδρύσθαι, καὶ* "*διὰ τὸ εὐαρκὲς, πολλάκις ἀντὶ φρουρᾶς ἐχρήσαντο* Ῥω"*μαῖοι*. Et alibi itidem. Bud."

Ζωαρκὴς, ὁ, ἡ, Vitæ auxilians, et vitam adjuvans, vel Ad vitam sustentandam sufficiens: unde *ζωαρκὲς πνεῦμα* ap. Nonn. exp. Vitalis spiritus; et *ζωαρκὴς μῦθος*, Vivifica oratio, Alma oratio. ["Ruhnk. Ep. Cr. 210. Wessel. Obs. 9. Wakef. Herc. F. 151. * Ζωάρκεια, Schol. Eur. 84. Matth." Schæf. Mss. "Procl. H. 1. 2. Suid." Wakef. Mss.]

[* *Ξεναρκὴς*, ὁ, ἡ, Hospitibus æquus, Justus in hospites, "Hospites defendens ab injuria aut inopia, Hospitibus sufficienter præbens. *Δίκῃ ξεναρκεῖ*, Justitia hospitibus sufficiente, N. 4, 20." Damm. Lex. Pind. *Ξεναρκὴς*, Nom. propr. unde ADJ. * *Ξενάρκειος*, ὁ, ἡ, ut Pind. Π. 8, 26. Ξ. *υἱόν*.]

Ὀλιγαρκὴς, ὁ, ἡ, Paucis contentus, Modico contentus. Unde etiam exp. Frugalis, v. Homo frugi. Et *τὸ ὀλιγαρκὲς* substantive, Contentum esse paucis, Animus paucis contentus. Lucian. (1, 170.) *Τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν.* ET Ὀλιγαρκία s. Ὀλιγάρκεια, (ἡ,) idem Greg. *Θαυμαστὸν ἡ ἐγκράτεια καὶ ὀλιγαρκία.* At in VV. LL. mendose *ὀλιγαρκία* redditur Penuria cibi, cum hæc signif. sit vocabuli *ὀλιγαρτία*. [Rectius Noster scripsisset, Ὀλιγάρκεια *παραγωγικῶς*, et *ὑποκοριστικῶς ὀλιγαρκία*, Suid. * Ὀλιγαρκέομαι, Geopon. 14, 7, 25.]

Παναρκὴς, ὁ, ἡ, Undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. Suid. autem *παναρκέος* exp. Magni et potentis: et *ἡλίου παναρκέος* vult esse *τοῦ πανταχῇ λάμποντος*, quæ exp. vim afferre *τῷ ἀρκῶ* mihi videtur. ["Wakef. S. C. 1, 131. Epith. Solis, Callim. 1, 432." Schæf. Mss. "Forsan leg. *παναυγὴς*, Clem. Alex. 714." Wakef. Mss.]

"Πανταρκὴς, (ὁ, ἡ,) Omnibus sufficiens s. Omnes "juvans, Hes." [Æsch. Pers. 860. *Εὖθ' ὁ γεραιὸς Πανταρκὴς*, ubi Blomf. leg. conjicit *παντάρχης*, cui conjecturæ favet, quod Rob. *παντάχης* exhibeat. Ἀρκέομαι autem et *ἄρχομαι* permutari, alibi demonstravimus.]

Πολυαρκὴς, ὁ, ἡ, Ad multa sufficiens. Vel Multum sufficiens. Item, Diu durans, Pertinacis usus, inquit Bud. afferens e Lucian. (1, 476.) *Διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας.* In VV. LL. *Πολυαρκέστατον τῶν ἄλλων γυμνασίων* e Gal. exp. Uberrima omnium exercitationum. Quæ interpr. non placet. ‖ AT Πολυάρκης, Propr. nom. cujusdam Lacedæmonii, Plut. [1, 650. * Πολυαρκῶς, Hesychio *τελείως ἀρκῶν*. "Πολυαρκὴς, Diu durans, ad Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss. "Lycophro 1, 477. Varius, Multiplex, Oppian. C. 4, 10." Wakef. Mss.]

Ποδάρκης, non Ποδαρκὴς, (ὁ, ἡ,) ideoque a superioribus separavi, Pedibus sufficientes vires habens, Pedibus satis valens, sc. ad evadendum aut ad persequendos hostes, ut scribit Etym. Unde etiam, Pedibus celer, Hes. Vox est poët. ["Ποδαρκὴς, Heyn. Hom. 4, 52. Conf. cum *ποδώκης*, Heyn. Hom. 8, 425." Schæf. Mss. "*Ποδαρκὴς ἡμέρα*, O. 13, 54. Celeriter fugiens dies, ἡ * *ὀξύδρομος*." Damm. Lex. Pind. Adde P. 5, 43. *Ἀκηράτοις ἀνίαις* * *Ποδαρκέων δώδεκα Δρόμων τέμενος*, ubi Heyn. interpr. Valens, Superans cursu.]

ἌΡΚΤΟΣ, ὁ, ἡ, vel Ἄρκος, de quo infra, Ursus. Lucian. (2, 383.) *Τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα.* Est etiam Nomen piscis ap. Aristot. et Oribas., quem Interpr. Lat. Ursam vocant. ‖ Est præterea Signum cœleste, quod Lat. Septentrionem, Ursam, et Græci a similitudine *ἅμαξαν*, Currum, etiam vocant. Eust. dicit hanc fuisse filiam Lycaonis, nomine Callisto; eamque ob amoris cum Jove commercia ab Junone in ursam conversam, atque a Diana jaculo confectam, ab Jove ejus miserto inter astra relatam. Aliter fabulam narrant Arati et Hesiodi Scholl., quos consule. Il. Σ. (487.) *Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.* Duæ autem sunt ursæ; quarum major Helice, minor Cynosura appellatur. Accipitur vero etiam pro Parte orbis septentrionali; ut Herod. 2. *Διέπεμψε καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη, καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπὶ ἄρκτῳ Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν.* ["Heyn. Hom. 7, 524. 525. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 216.; ad Anacr. 13. ad Lucian. 1, 620. Paus. 1, 421. ad Herod. 365. Signum cœleste, Wakef. Trach. 130. ad Lucian. 1, 764. Ἄ., ἡ, Ursus, Verh. ad Anton. L. 49. 301. Muncker. 138. Conf. cum *ἄριστος*, Schleusner. ad Phot. 45.; cum *Ἄρτεμις*, Ruhnk. Ep. ad Ernest. 94.; cum *ἄκρος*, Bredow. Ep. Par. 70. *Ἄρκτων ὅρος*, ad Diod. S. 2, 296. De virginibus, Aristoph. Fr. 255. De plur., Bredow. Ep. Par. l. c." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἄρκτος, τὸ ζῶον*· Ursus, Ursa. *Ἄρκτος, ἐν τῷ οὐρανῷ*· Septentrio. *Ἄρκτος, ἡ κατ' οὐρανόν*· Septentrio. "Virgo decennis, Minervæ consecrata, Aristoph. Λ. 645." Seager. Mss. "*Ἄρκτος*, Meridies, Hes. *Πρὸς ἄ.*" Wakef. Mss.]

[* "Ἀρκτοειδὴς, (ὁ, ἡ,) Ursiformis. Orig. c. Cels. (304=)295. *Τὸν Θαυθαβαὼθ ἔφασκεν εἶναι τὸν ἀρκτοειδῆ.*" Seager. Mss.]

[* Ἀρκτομιμέομαι. Schol. Aristoph. Λ. 646. *Ἀρκτωμιμούμεναι* (sic) *τὸ μυστήριον ἐξετέλουν.*]

[* "Ἀρκτόμορφος, Tzetz. ad Lyc. 481." Kall. Mss.]

[* Ἀρκτόμυς, ὁ, Mus ursinus sic dictus, quod velut ursus binis pedibus incedit.]

Ἀρκτοφύλαξ, *ακος*, ὁ, Ursæ custos. De quo Arat. *Ἀκτοφύλαξ, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην, Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου.* Quos versus sic Cic. reddidit, Arctophylax, vulgo qui dicitur esse Bootes, Quod quasi temone adjunctam præ se quatit ursam. Arati Schol. dicit hunc esse * Ἀρκάδα, quem et Eust. ab *ἄρκος* pro *ἄρκτος* dictum vult, Callistus ex Jove filium: qui una cum matre a pastore, cui nutriendus traditus fuerat, interfectus, ab Jove una cum matre inter sidera sit collocatus.

[* "Ἀρκτοφώλεια, Mich. Apost. 4, 40." Kall. Mss.]

[* Ἀρκτόχειρ, ὁ, ἡ, Ursæ manus habens. Artemid. 5, 49. *Ἔδοξέ τις μεταμορφωθεὶς ἀρκτόχειρ γεγονέναι.* Cf. Schneider. Lex.]

Ἀρκτοῦρος, ὁ, ad verbum, Ursæ cauda. Stella est, inquit Serv., post caudam majoris ursæ posita: unde Arcturus dicta est, *ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ ἄρκτου*. Arat. *ὑπὸ ζώνῃ δέ οἱ*, sc. *ἀρκτοφύλακι, αὐτὸς Ἐξ ἄλλων ἀρκτοῦρος ἑλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ*: quod Cic. sic vertit, Huic autem subter præcordia fixa videtur Stella micans radiis, Arcturus, nomine claro. Huic Schol. Hesiodi tribuit, quod Arctophylaci attribuit Schol. Arati. ‖ Est etiam Herbæ nomen quæ alio nomine *ἄρκτιον* dicitur; de qua Diosc. 4, 6. Gal. Simpl. 6. Plin. 27, 5. ["Ἀρκτοῦρος, Heringa Obs. 132. Fischer. ad Anacr. 13. Leon. Tar. 92. Alcæus Mess. 20. Perses 5. Huschk. Anal. 236." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

Ἀρκτεῖος, (*α, ον*,) Ursinus. *Ἀρκτεῖον στέαρ*, Ursinus adeps. [Vide Ἄρκειος. In Schneider. Lex. est *ἄρκτειος*, non *ἀρκτεῖος*.]

"Ἄρκτιον, Herba similis Verbasco foliis, nisi quod "hirsutiora rotundioraque sunt: radice tenera, dulci "albaque: caule molli, longo: semine cumini parvo. "Vis ejus est tenuis, siccans, et mediocriter astrin"gens. Herbarii Lappam minorem vocant. Hæc e "Diosc. Gorræus, a quo scribitur *Ἄρκτειον*. Diosc. "4, 106. *Ἄρκτιον* habet; eamque *ἀρκτοῦρον* ab aliis

« vocari tradit. Vide et Gal. Simpl. 6. Plin. 27, 5." A
[«"Ἄρκτιον, Nicand. 841." Wakef. Mss.]

[* «"Ἄρκτια, τὰ, Athan. 2, 135." Kall. Mss.]

[* « Προσάρκτιος, (ὁ, ἡ, Septentrionalis.) Const. Manass. Chron. p. 72." Boissonad. Mss. Strabo. « Joseph. 972, 14." Wakef. Mss.]

[* Ὑπάρκτιος, ὁ, ἡ, Septentrionalis, Qui est sub Septentrionibus. Plut. Sertorio 17.]

Ἀρκτῆ, ἡ, Ursina, sc. pellis. Sub. enim δορὰ, ut in λεοντῆ, ἀλωπεκῆ, et similibus. [« Ad Herod. Philet. 446. ad Timæi Lex. 256." Schæf. Mss.]

Ἀρκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Septentrionalis, ut πόλις ἀρκτικός. ΑΤ Ἀνταρκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Septentrionali oppositus. [ET * Προσαρκτικὸς, ἡ, ὸν, Septentrionalis, Strabo 112. « Ἀρκτικὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 3, 234. Hephæst. 1. Tzetz. Exeg. in Il. 88." Schæf. Mss.]

Ἀρκτῷος, (ῴα, ῷον,) Arctous, Septentrionalis. Herod. 2. Ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσαν διῆκον. [Gl. Ἀρκτῷος Septentrionalis. Οἱ ἀρκτῷοι Septentrionales.]

Ἀρκτεύω, In ursæ occisæ honorem, v. simpl. in ejus B memoriam, virgines Dianæ consecro. Et ἀρκτευόμεναι παρθένοι, virgines quæ ita consecrabantur. Nam pestem, quæ ob interfectam ursam Dianæ sacram in Attica grassabatur, non prius cessaturam respondit oraculum, quam compellerent virgines τῆς τελευτησάσης ἄρκτου ἀρκτεύειν. Sed et ipsæ puellæ ἄρκτοι vocabantur. Vide Harpocr. Suid. et Hes. item J. Poll. necnon Cæl. Rhod. 26, 19. qui et Libanii testimonium affert. HINC Ἀρκτεία, (ἡ,) Illa consecratio virginum Dianæ, ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων τελευτὴ, Hes. sed posito τελευτὴ pro τελετή. ET Ἐναρκτεύειν, Occidere, VV. LL., [quod vocab. a Schneidero non agnoscitur. « Ἀρκτεύω, Valck. Hippol. p. 318. Aristoph. Fr. 255. ad Lucian. 1, 620." Schæf. Mss.]

Ἄρκος pro Ἄρκτος non dici, quamvis e cujusdam Gramm. auctoritate tradat Eust. et alicubi afferat exemplum e quodam Comico, qui ut risum moveret, τ exemerit: Ψελλόν ἐστι, καὶ καλεῖ τὸν ἄρκτον ἄρκον: in multis tamen derivatis abjectum esse τ ostendit. Etym. vero ἄρκος primario ab ἀρκῶ derivatum vult, deinde τ C insertum: etymologiæ autem ab ἀρκῶ rationem addit, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, et hyemem transigit sine congesto victu. [Gl. Ἄρκος Ursus. Schleusner. Lex. in V. T. « Segaar. in Daniel. 30. Valck. ad Ammon. 228. ad Lucian. 1, 293. ad Diod. S. 1, 263. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 216. Hœschel. ad Philon. Opusc. 253. Jacobs. Anth. 9, 48. Onestes 5. Callim. 1, 434. Heyn. Hom. 6, 65." Schæf. Mss.]

[* Ἀρκοπίθηκος, ὁ, Philostorg. H. E. 3, 11.]

[* « Ἀρκόπους, (ὁ, ἡ,) Adiantus. Diosc. 472." Boissonad. Mss.]

[* « Ἀρκότροφος, (ὁ, ἡ,) Procop. H. A. p. 40." Kall. Mss.]

[* « Ἀρκόφθαλμος, (ὁ,) Herba quædam. Diosc. 4, 54." Gataker. Mss.]

[* « Ἀρκόφυτος, Tussilago. Diosc. 458." Boissonad. Mss.]

Ἀπαρκίας, (ου, ὁ,) sic enimeuphoniæ gratia scribi e Rhet. Lex. docet Eust. s. Ἀπαρκτίας, Ab ursas. Septentrione flans ventus. Gell. 2, 22. Lat. Septentrionarium D vocat, objectum directumque in Austrum. Aristot. de Mundo, Τῶν βορεῶν ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων. [Gl. Ἀπαρκτίας Septentrio. Ἀπαρκίας Septentrio. « Ἀπαρκτίας, Plur., Diod. S. 1, 47." Wakef. Mss.]

Ἄρκιος, ὁ, ἡ, Septentrionalis; ut ἄρκιος πνοὴ, Eust. ἡ τοῦ ἀπαρκίου, Flatus Septentrionarii venti. Citat vero h. l., Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ Ἄρκιος ὡς, ναύτῃσιν ἀσκεύοις μολών.

Ἄρκειος, (εία, ειον,) Ursinus, i. q. ἀρκτεῖος, ut λίπος ἄρκειον, Ursinus adeps. [Gl. Ἄρκεια Ursina. « Ad Lucian. 2, 230." Schæf. Mss. « Dio Chrys. 1, 235. Geopon. 1, 385." Wakef. Mss.]

«"Ἄρκειον, (τὸ,) Herba palustris, latis foliis, ut per« sonæ loco esse possint, ideoque eam Lat. Perso« natam appellarunt. Sunt autem ejus folia cucur« bitæ similia, sed majora, duriora, nigriora, et hir« sutiora. Caulis subcandidus: quanquam etiam « interdum nullus reperiatur. Radix magna, intus « candida, foris nigra. Officinæ lappam majorem « appellant. Vires habet discutiendi, siccandi, et « astringendi. A plerisque Ἄρκτειον scribitur. Gorr. « Etiam Προσωπίδα et Προσώπιον vocatam tradit « Diosc., quod nomen respondet Latino Personata." [Gl. Ἄρκειον Personatio.]

Ἄρκιλοι, οἱ, Ursorum catuli, τὰ τῶν ἄρκτων, ἤγουν ἄρκων, νεογνὰ, Eust. qui alibi σκύμνους quoque appellat. Notandum vero est, ap. J. Poll. scribi Ἀρκτύλοι ab ἄρκτος, cum υ, [et quidem recte, ut demin. « Ælian. N. A. 7, 47. pro, Παρδαλέων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκηλοι, (imo Ælian. σ. τε καὶ,) leg. π. δ. σ. καὶ * παρδαλιδεῖς ἄρκτων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκτιλοι. Sic enim locum citat Eust. Od. I. p. 1625, 48. nisi quod ἄρκιλοι habet." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 140. Imo ἄρκηλοι, ἄρκτιλοι, et ἄρκιλοι sunt voces nihili, pro quibus reponendæ sunt ἀρκτύλοι et ἀρκύλοι. Omnino vide quæ de Æl. et J. Poll. locis scripsimus supra 1286. c— 87. b. « Ἄρκηλος, Segaar. in Daniel. 30." Schæf. Mss. « Athen. 201." Wakef. Mss.]

ἌΡΚΥΣ, ἡ, Rete. Xen. K. (2, 4.) Τὰς δὲ ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου· καὶ τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, Retia servantes, Bud. J. Poll. vult ἄρκυες magnitudine inferiores esse, quam δίκτυα et ἐνόδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα similes. Eust. Paus. auctoritate ab ἄρκος derivatum vult, addens ab Atticis aspirari. Suid. vero vel ab ἕλκω, verso λ in ρ, vel ab ἀγρεύω, vel ab εἴργω, τὸ κωλύω. Ἄρκυς Hes. exp. etiam μεσάγκυλον: et in plur. Ἄρκυα, δίκτυα, λίνα. ‖Ἄρκυς, Reticulum, Ornamentum muliebre. Hes. γυναικεῖον κεκρύφαλον vocat. VV. LL. interpr. etiam Caliendrum, Vitta. [« Orig. de Orat. 27." Routh. Mss. Glossæ: *Ἄρκος Reticulum. Ἄρκυες Casses. « Jacobs. Exerc. 1, 107. Valck. Diatr. 168.; ad Herod. 545. Charito 716. Wakef. Eum. 112. 147. Scolion 23. Jacobs. Anth. 11, 290. De spiritu, ad Mœr. 179. Schneider. ad Xen. de Ven. 424. Ἐντὸς ἀρκύων γίνεσθαι, ad Mœr. 124." Schæf. Mss.]

Ἀρκυοστασία, ἡ, Retium tentio, ἡ δικτύων στάσις, J. Poll. Ἀρκυοστάσιον autem, τὸ, vel ἀρκυστάσιον, Locus in quo tenduntur retia, τόπος ἐν ᾧ ἵστανται τὰ δίκτυα, J. Poll. (5, 32.) Xen. K. (6, 6.) Ἵνα ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυοστάσιον τῶν * ζητησίμων, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον· ἐὰν δὲ ᾖ ἀπ' ἀλλήλων πολὺ, ἧττον κωλύει πρωῒ καθαρὰς ποιουμένους τὰς ἀρκυοστασίας. Q. l. notandum est Flor. Ed. habere ἀρκυοστάδιον pro ἀρκυοστάσιον. Bud. tamen ἀρκυοστάσιον legit in Comm. [« Ἀρκυοστασία, Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss. « Artem. 94. 189." Wakef. Mss.]

Ἀρκύστατος, (η, ον,) q. d. Retium tensivus. Eur. Or. (1419.) Τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν Μηχανὰν ἐμπλέκειν Παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ Μητροφόντας δράκων, Irretientibus machinis: περιβλήματι λίνου ἐμπλέκειν καὶ ἐμβάλλειν τὴν Ἑλένην, οἷον εἰς ἀρκυστάτην μηχανὴν καὶ ὡς περίβλημα λίνων, Schol. AT Ἀρκύστατα, τὰ, Loca ubi retia figuntur, Hes. sed VV. LL. e Soph. (E. 1476.) pro Ipsis retibus ponunt. [Vide nott. ad Æsch. Eum. 112. Ag. 1386. Pers. 97. Schneider. Lex. « Ad Mœr. 64. 124." Schæf. Mss.]

Ἀρκυωρὸς, ὁ, Retiarius custos, Qui stat ad retia ad indaginem, Bud. ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Eust. Suid. Xen. K. (6, 11.) Τὸν δὲ κυνηγέτην ἔχοντα ἐξιέναι ἠμελημένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, καὶ ὑπόδεσιν, ἔν τε τῇ χειρὶ ῥόπαλον· τὸν δὲ ἀρκυωρὸν ἕπεσθαι: ubi notandum accentum collocari in υ, sicut et a Bud. Comm. HINC Ἀρκυωρέω, ήσω, Retia custodio, Sto ad retia ad indaginem. Accus. jungitur ap. Eupol. ut citat Eust. σὺ δὲ τὰ καλώδια Ταῦθ' ἀρκυώρει: e q. l. ostendere vult, ἄρκυς ab Atticis aspirari; quod etiam in Flor. Xen. Ed. videre est. [Ἀρκυωρέω, Ælian. V. H. 1, 2. « Ἀρκυωρὸς, Charito 716. Zeun. ad Xen. K. Π. 237." Schæf. Mss. « Ἀρκυωρέω, Hes. Etym. M. Eust. Il. 714, 13." Wakef. Mss.]

[Ἄρκυον, τὸ, Gl. Reticulum, Cassiculus. Hes. Etym. M. Schæf. Melet. 111.]

[* Πολύαρκυς, ὁ, ἡ, ἄγρη, Oppian. C. 4, 10. ubi v. nott.]

« ἈΡΜΕΝΙΑΚΑ μῆλα, Armeniaca mala; eadem

" quæ Lat. Præcocia, Diosc. 1, 166. Est autem hoc A " Ἀρμενιακὸς nom. possess. e gentili Ἀρμενία s. Ἀρ- " μένιος, ut Αἰγυπτιακὸς ex Αἰγύπτιος s. Αἰγυπτία. " Ab eodem Diosc. 5, 105. memoratur et quoddam " Ἀρμένιον, s. χρῶμα: quod Plin. quoque Arme- " nium appellat et inter colores numerat 35, 6. No- " minis rationem Idem ibid. explanat: Armenia mittit, " quod ejus nomine appellatur. Lapis hic quoque " chrysocollæ modo infectus. Idem meminit et co- " tum Armeniacarum, et aluminis Armeniaci; sed " et prunorum Armeniacorum, quæ ab externa " gente denominata ait. Arborem quoque ea feren- " tem, Armeniacam vocat, quod ex Armenia advecta " sit. Ab Ἀρμένιος est et ADVERB. Ἀρμενιστὶ, " quod Lat. dicunt Armeniace." [Trall. 12. p. 239. Ὁ δὲ Ἀρμενιακὸς λίθος καλούμενος, εἴτε πεπλυμένος εἴτε ἄπλυτος ὢν προσφέροιτο. * " Ἀρμενὶς, Arabius 1." Schæf. Mss. " Ἀρμενιστὶ, Armeniorum more, Strabo 764. Eust." Wakef. Mss.]

ἈΡΝΕΟΜΑΙ, Recuso. Item Nego, Inficior, Od. B Α. (249.) Ἠδ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. (Θ. 358.) Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. At Il. Τ. (304.) Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων, videtur jungi cum infin. δειπνῆσαι repetito ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Apud Demosth. (319.) quoque cum accus. Καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χρείαν: ubi exp. non solum Recusans, sed et Detrectans. || Apud Eund. (124.) cum infin. et particula μὴ, pro Nego, Inficior: Οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. Apud Eund. Ὑπὲρ ὧν ἤρνηται μὴ λαβεῖν. In Anthol. autem pove dictum, Ἀνέρας ἠρνήσαντο, καὶ οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες, Negarunt se viros esse. Itidem vero cum accus. Ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστὰς, ex Aristoph. Schol. affertur pro Rejicere et repellere fœneratores. Hes. ἄρναν ait Clazomeniis signif. Jusjurandum, unde esse ortum ἔξαρνος. [Herod. 6, 13. Orph. A. 174. Οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῇσι. Glossæ: Ἀρνέομαι· Nego, Infitior, Diffiteor, Recuso. " Wessel. Diss. Herod. 187.; ad Herod. 444. Dionys. H. 3, 1773. Toup. C Opusc. 1, 495. 2, 186. Xen. Eph. 82. Valck. Hipp. p. 318. ad Callim. 1, 145. Wakef. Ion. 1045. Abresch. Æsch. 2, 88. Antip. Sid. 9. Crinagor. 46. Tull. Gemin. 1. Conditionem oblatam respuo, T. H. ad Aristoph. Π. p. 446. Sequi negat, Brunck. Aristoph. 3, 222. Cum partic., Wakef. Alc. 1180. Negatio post hoc verbum abundans, Bergler. ad Alciphr. 215. Koen. ad Greg. 43. ad Herod. 609. Οὐκ ἀρνήσομαι, Eum. 466. Wakef. 463. Jacobs. Anth. 12, 8. * Ἀρνέω, Herod. Philet. 445." Schæf. Mss. " Cum dat. rei, Orph. Lap. 174. Ἀρ. περί τι, Joseph. 1066, 17." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρνητέος, Euseb. H. E. 10, 5. Aristot. Top. 9, 3." Kall. Mss. " Heliod. Æth. 50." Wakef. Mss.]

Ἀρνησίθεος, vel Ἀρνησόθεος, (ὁ, ἡ,) Negans Deum, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Prius illud e Chrys. posterius hoc e Cyrillo est. [Ἀρνησόθεος vox nihili est contra Gr. linguæ analogiam formata.]

[* " Ἀρνησίχριστος, (ὁ, ἡ,) Poëtaster ante Wernsdorfii Philen 67. p. 22." Boissonad. Mss.]

[* Ἀρνησίχωλος, ὁ, ἡ, Gl. Claudaster.]

Ἄρνησις, ἡ, Recusatio: frequentius, Negatio, D Inficiatio. Lucian. (2, 276.) Ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομῆσθαί σοι. [Gl. Ἄρνησις· Negatio. Ἄρνησιν· Infitias. Ἄρνησις γλώσσης· Inficiatio. " Toup. Emend. 1, 467. Abresch. Æsch. 2, 87." Schæf. Mss.]

[* Ἀρνήσιμος, ίμη, ιμον, Soph. Φ. 74. " Abresch. Æsch. 2, 88." Schæf. Mss.]

[* Ἀρνητὴς, ὁ, Gl. Infitiator, Negator.]

Ἀρνητικὸς, ἡ, ὸν, Negativus, ut ap. Gramm. Ἀρνητικὰ μόρια, Negativæ particulæ, i. e. Quibus utimur ad negandum, ut οὐ et μή. [" Eust. 160, 21." Seager. Mss. Glossæ: Ἀρνητικός· Negativus. Schol. Aristoph. Θ. 846. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 257." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρνητικῶς, (Negative.) Schol. Æschinis 267. Bekk." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. B. 1503.]

[* " Ἀναρνητικὸς, (ἡ, ὸν,) Schol. Soph. Œd. T. 1260." Boissonad. Mss.]

Ἀπαρνέομαι, ήσομαι, Pernego, quia est significantius quam simpl. ἀρνοῦμαι: nam et ἀρνοῦμαι καθόλου exp. et ap. Suid. ἄπαρνος itidem ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Cum accus., ut Plut. (1, 651.) Τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, Cædem pernegantes, vel Prorsus inficiantes. Thuc. (6, 56.) Τὸν δ' οὖν Ἁρμόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν, ὥσπερ διενοεῖτο προὐπηλάκισεν. Apud Plat. Ep. 7. ἀπηρνήθην absolute ponitur: Ἐπειδὴ οὖν οἴκαδέ τ' ἐσώθην καὶ καλοῦντος τὸ δεύτερον ἀπηρνήθην, καθάπερ εἶπον, νῦν δὲ κ. τ. λ. Plane denegavi ad eum vocantem accedere. Citat Bud. ex eod. Plat. Μὴ ἀπαρνηθεὶς γένῃ, Noli mihi negare, i. e. Recusare. [Gl. Ἀπαρνέομαι· Abnuo, Denego, Recuso, Abnego, Diffiteor, Infitior, Aspernor. Ἀπηρνήσατο· Abdixit. " Schol. Luc. Icarom. 23." Boissonad. Mss. " Fischer. ad Palæph. 141. Wessel. Diss. Herod. 187. Bergler. ad Alciphr. 212. Eur. Hipp. 1266. Herod. 248. ad Callim. 1, 165. Græv. Lect. Hes. 561. ad Herod. 444. Valck. Callim. 250. Wakef. Alc. 750. Abresch. Æsch. 2, 88." Schæf. Mss.]

[* Ἀπάρνησις, ἡ, Gl. Abnegatio, Recusatio. " Philo J. 2, 438." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαρνητὴς, ὁ, Gl. Abnegator, Denegator.]

[* " Ἀπαρνητικὸς, (ἡ, ὸν,) Eust. 29, 44." Seager. Mss.]

Ἄπαρνος, ὁ, ἡ, Qui prorsus inficiatur, Qui pernegat, ὁ ἀρνούμενος καθόλου, Suid. Sic dicitur ut ἔξαρνος ab ἐξαρνοῦμαι, atque adeo ab J. Poll. conjunguntur hæc duo ἔξαρνος et ἄπαρνος. [Soph. Ant. 435. Καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν Πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο. Herod. 3, 99. Passive, Æsch. Suppl. 1047. Πάθος τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει Θεάκτορι Πειθοῖ. " Wessel. Herod. 248." Schæf. Mss.]

Ἐξαρνέομαι, Idem, et interdum pro simpl. ἀρνοῦμαι. Æschin. Οὐκ ἐξαρνοῦμαι πράττειν. UNDE Ἐξάρνησις, (ἡ,) Negatio, Inficiatio. ET Ἐξαρνητικὸς, (ἡ, ὸν,) Aristoph. N. (1172.) Inficiandi peritus, Νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς, Κἀντιλογικός. A Bud. tamen exp. Inficiator, sed malim Inficiandi peritus, aut In inficiando exercitatus. [Ἐξάρνησις, Plato de Rep. 7. p. 534. " Ἐξαρνέομαι, Negatio post h. v. abundans, Bergler. ad Alciphr. 215." Schæf. Mss.]

Ἔξαρνος, ὁ, ἡ, positum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior. Herod. 3. Δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν. Sic Demosth. Ἔξαρνος ἦν μὴ τεθεικέναι. Plat. Hippia, Πῶς γὰρ ἂν τολμῷμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; Lucian. (1, 190.) Ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά: (1, 394.) cum duplici negatione, Νοῦν μὲν γὰρ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Ponitur et cum ὡς: ut Aristid. Ἔξαρνος γίνομαι ὡς οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Et cum περὶ, ut, Ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων, Isocr. Sed et cum gen. sine περὶ, in h. l., qui in VV. LL. affertur sine auctore, Τοῦ τρίτου ταλάντου ἔξαρνος γίνεται. Dicitur certe et ἔξαρνός εἰμι τοῦτο. Demosth. c. Aristocr. Τὰς συνθήκας ἔξαρνος γίνεται. Isæus, Θαυμάζω εἰ ἔξαρνοί εἰσι τὰ ὡμολογημένα. Idem, Ἔξαρνος τὴν μαρτυρίαν. Et Ἔξαρνον εἶναι τὴν δίαιταν, Isocr. Paragr. (234. Aug.) Hes., ut supra docui, scribit ἄρναν Clazomeniis esse Jusjurandum, unde factum esse ἔξαρνος. [Gl. Ἔξαρνος· Inficians, Inficiator, Negabundus. " Lucian. Dial. 56. ad Lucian. 1, 394. Musgr. Iph. T. 259. Steph. Dial. 32. Plato Lys. 8. et Heindorf.; Charm. 71.; Hipp. 142. Plato 1, 1. p. 111. Bekk. Cum accus., Demosth. 2, 849, 27. 857, 7. Ἔξ. ὑπὲρ, Dionys. H. 3, 1386." Schæf. Mss.]

[* Ἀνεξάρνητος, ὁ, ἡ, Qui non abnegat. J. Mart. adv. Tryph. 195. " Clem. Alex. Str. 1. p. 377." Routh. Mss. " Ap. Const. 421. Tatian. fin." Wakef. Mss.]

[* " Συνεξαρνέομαι, Athan. 1, 512." Kall. Mss.]

[* " Ἐπαρνέομαι μὴ ἔχειν, Palæph. 141." Schæf. Mss. * " Ἐπαρνησίθεος, Epiphan. adv. Hær. 54, 5. * Ἐπαρνησίθεια, 60, 4." Routh. Mss.]

[* Καταρνέομαι, Nego. Soph. Ant. 442. Φῂς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;]

'ΑΡΟΩ, *όσω*, Aro, ut *ἀρόῃς χθόνα*, Hesiod. E. (2, 97.) Od. I. (108.) *Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν*, ubi Eust. *ἀρόωσι* videri ait esse 2 conjug. Utuntur et prosæ scriptt. *'Αρηρομένος*, Aratus, Hes. Suid. ET *"Αρομα*, Aratio, eid. Hes. ITEM *"Αροσις*, (*ἡ*,) Aratio. Il. I. (134.) *'Εν δ' ἄροσις λείη*, Schol. *ἀροτρίασις*. Et in plur. *γῆς ἀρόσεις*, Aristot. *"Αροσις* etiam *χώρα εἰς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδεία*, Schol. Hom.: unde exp. quoque Ager frumentarius. ET *'Αρόσιμος*, (*ίμη, ιμον*,) Arabilis. *'Αρόσιμος γῆ* exp. etiam Aratus s. Cultus ager, et Seges. ET *Προηρόσια*, (*τὰ*,) Sacrificia quæ ante arationem fiebant. Item *Προηροσία*, (*ἡ*,) Sacrificium, Athen. Item *Πραταροσία*, (*ἡ*,) Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria ap. Hes. tribus diversis ll. habentur; sed duo posteriora mihi suspecta sunt. Vide ap. Suid. *Προηρόσια* et *Προηροσίαι*. " *'Αρόμμεναι*, Dor. et poët. pro *ἀροῦν*, Arare. " Hesiod. E. (22.) *σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυ-* " *τεύειν*," [ubi v. nott. Geopon. 3, 6, 8. *Εἰς νειὸν ἀρόσαι*. Plato Phædro s. 138. *Εἰς 'Αδώνιδος κήπους ἀρῶν*, pro *σπείρων*. Soph. Œd. T. 1497. *τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν*, 1485. *ἠρόθην*, Satus sum. *'Αρηρομένος*, Il. 18, 549. *ἀρήροτο* Herod. 4, 97. Apoll. R. 3, 1343. *"Αρομα*, Arvum, Ælian. H. A. 7, 8. Procop. Ædif. 4, 3. * *"Αρωμα*, Aristoph. Ει. 1158. *ὠφελοῦντος τοῦ θεοῦ τἀρώματα*. ‖ *"Αροσις*, i. q. *ἄρουρα*, Etym. M. 147. *Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδη ναιετάουσιν*, Dionys. P. 418. 998. * " *'Αρώσιμος*, (i. q. *ἀρόσιμος*,) Soph. Ant. 569. Ism. *'Αλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου*; Cr. *'Αρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι*. Obscœne: v. Lucr. 4, 1267. Plaut. Asin. 5, 2, 24." Seager. Mss. Schol. * *παιδοποιήσιμοι*, * *εὐγεώργητοι*. *Προηρόσιος*, Liban. 3, 65. (1, 687.) Plut. 10, 604. *θεούς*: " *Προηρόσια*, Mor. 1, 625." Seager. Mss. " *'Αρόω*, Heyn. Hom. 7, 546. Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 22. et n.: ad Mœr. 130. Steinbr. Mus. Tur. 1, 1, 157. Thom. M. 111. Bergler. ad Alciphr. 116. (de coitu.) Wakef. S. C. 2, 85. ad Herod. 325. Brunck. Soph. 3, 419. Wakef. Eum. 414. Jacobs. Anth. 9, 168. 11, 307. Procreo, ad Lucian. 1, 373. T. H. ad Lucian. Dial. 103. Fut., Jacobs. Anth. 12, 127. *'Αρόσω*, Antip. Sid. 56. et Jacobs. Fut. *'Αρῶ*, Brunck. Aristoph. 1, 158. *'Αροῦν*, Villois. ad Long. 218. *'Αρ. εἰς*, Heindorf. ad Plat. Phædr. 344. *'Αρόωντε*, Jacobs. Anth. Proleg. 95. *'Αρήροτο*, Brunck. Apoll. R. 235. *"Αρομα*, Act. Traj. 1, 218. *"Αρωμα*, Brunck. Soph. 3, 502. Ind. Aristoph.; Brunck. 3, 227. ad Lucian. 2, 322. *"Αροσις*, Valck. ad Ammon. 13. Heyn. Hom. 5, 563. *Προηρόσια*, Musgr. Suppl. 29. Schol. ad Aristoph. Π. 390.; T. H. p. 389. Thom. M. Add. ad p. 535. * *Προηροσία Δημῆτηρ*, Bergler. Alciphr. 348." Schæf. Mss. " *'Αρόω*, Potum do, Irrigo, Steph. B. 505. ut *γεωργῶ*. Aor. 1. *ἤροσα*, Philostr. 840. *'Ηρόμην*, imperf. ab * *ἄρομαι*, Apoll. R. *"Αρομα*, Ager aratus, Ælian. H. A. 391. 877. *Προηρόσιος*, Arist. 1, 196. *Προηροσία Δημήτηρ*, Plut. 2, 158, Max. Tyr. 31, 4." Wakef. Mss.]

" *'Αρόωσις*, (*ἡ*,) Hesychio *ἀροτρίωσις*, Aratio, ubi " etiam nota *'Αροτρίωσις*, ab *ἀροτριόω*, Aro, Aratro " findo."

"Αροτος, pro *ἄροσις*, Aratio. Hesiod. E. (2, 2.) *ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων*, sub. *ἄρχεσθαι*. Apoll. R. 2, (1003.) *βοῶν ἄροτος μέλει*, Boum aratio: unde et *βόες ἀροτῆρες* dicuntur. Plur. *ἀρότοισι*, Od. I. (122.) *Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν*. Et tragica allegoria *ἄροτος παίδων*, Procreatio liberorum. Usus est autem et Lucian. (1, 127.) *Νόμῳ γυναῖκα παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων*. ‖ *"Αροτος*, Annus, Soph. secundum Eust. Vide *'Αροτός*. ‖ *'Αροτὸς, ὁ*, Arandi tempus, quod Arat. (D. 321.) appellat *ἀροτήσιον ὥρην*, ap. Theophr. Sed non constanter hanc accentus differentiam pro ista signif. retineri ap. Eum, scribit Bud. ‖ Itidem vero *ἀροτὸν* pro Anno, non *ἄροτον*, ap. Soph. quidam scr. putant, nullum tamen ejus locum proferentes. At ego contra in duobus ejus ll. *ἄροτον*, non *ἀροτὸν* pro Anno scriptum invenio, assentiente ipso etiam Schol. Tr. (69.) *Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον*: (825.) *Δωδέκατος ἄροτος*. Eod. fere modo Lat. poët. Messes pro Annis dicunt. Quod tamen ad differentiam illam attinet, vanam esse puto; præsertim cum dicat Eust. *ἄροτον* proparoxytonum signif. non solum *τὸ τοῦ ἀροτριᾷν ἔργον*, sed et *ἐνιαυτὸν* Sophocli. Sic et differentiam, quæ inter *ἄμητος* et *ἀμητὸς* statuitur, confundi antea docui. Bud. Comm. 846. *ἄροτον*, Segetem et terram subactam signif. tradit: *ἀροτὸν* autem, Sementem, i. e. Tempus et ipsam actionem serendi, quæ tamen confundi.

[" *"Αροτος*, Lucian. Timone, ubi v. T. H. Sed et Seges; unde metaph. Eur. Med. 1281. *τέκνων, ὧν ἔτεκες, "Αροτος*, Liberorum seges, Liberi." Schweigh. Mss. Glossæ: *"Αροτος·* Seges, Sementis. " *"Αροτος*, Satio, quæ cum tertia aratione ap. vett. conjuncta erat: sc. vere terram proscindebant, æstate iterabant, et post Pleiadum occasum serebant, protinusque tertio arabant. Hesiod. *Πληϊάδων 'Ατλαγενέων ἐπιτελλομενάων "Αρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων*. Sic *ἄροτος*, Satio intelligenda est. De gruis abitu, *ἥ τ' ἀρότοιο σῆμα φέρει καὶ χείματος ὥρην*, (sic.) Theophr. de Pl. *"Ωραι δὲ τοῦ σπόρου τῶν πλείστων δύο· πρώτη δὲ καὶ μάλιστα ἡ περὶ Πλειάδων δύσιν, ᾗ καὶ 'Ησίοδος ἠκολούθηκε, καὶ σχεδὸν οἱ πλεῖστοι· διὸ καὶ καλοῦσί τινες αὐτὴν ἄροτον*. Etiam ap. Hesiod. sæpe *ἀροῦν* est Serere." Brunck. Mss. " *"Αροτος, ἀροτὸς*, Reiz. de Acc. 111. Græv. Lect. Hes. 561. Muncker. ad Anton. Lib. 91. Verh. *"Αροτος*, Musgr. El. 1132. Wakef. Alc. 601. Annus, Trach. 69. 825. Brunck. Soph. 3, 502. Generatio prolis, Bergler. ad Alciphr. 24. T. H. ad Lucian. Dial. 103. Plut. Mor. 1, 567. Vann. Crit. 609. ad Lucian. 1, 372. Brunck. ad Theogn. 1150. ad Charit. 239. *'Επ' ἀρότῳ παίδων*, Bast Lettre 222. *"Αρ.* et *ἄροτρον* conf., Vann. Crit. 1, 1. Wyttenb. ad Plut. 2, 1, 225. T. H. ad Lucian. Dial. 103. ad Lucian. 1, 372. Wessel. Herod. 302. Græv. Lect. Hes. 562. Wakef. Ion. 1114. Musgr. 1095. Phavor. 1564. Jacobs. Anth. 9, 104. Eadem conf. in Plut. Mor. 1, 669. ubi miror nihil a Wyttenb. monitum esse." Schæf. Mss. " Seges, Arat. D. 355. Generatio prolis, Oppian. A. 4, 26. Terra arabilis, Eur. Cresph. 12." Wakef. Mss.]

'Αροτὸς, ἡ, ὸν, Arabilis, Qui arari potest. [" Ad Charit. 325." Schæf. Mss.]

[* " *'Αροτικὸς*, (*ἡ, ὸν*,) Ad aratrum vel aratorem pertinens, Rusticus, Athen. 186." Wakef. Mss.]

'Ανήροτος, ET *Εὐήροτος*, (*ὁ, ἡ*.) Est autem *'Ανήροτος*, Inaratus. Nam quod dicit Hom. Od. I. (109.) *'Αλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται*, id ipsum est, quod ab Horat. scribitur, Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis. Hom. ibid. (123.) *'Αλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα*. Abiit autem in Proverbium prior ille Hom. versus. AT *Εὐήροτος*, est Aratu facilis, vel Bene aratus, *εὐήροτον, καλῶς ἠροτριωμένον*, Suid. ET *Εὐάροτος* ap. Arch. in Anthol. *εὐάροτον αὔλακα*. " *Εὐάροτος*, Bene aratus, v. Aratu " facilis, ut *εὐάροτον πεδίον*, Apoll. R. 2. et *αὖλαξ* " *εὐάροτος*, Epigr. (Anal. 3, 44.) ubi tamen scriptum " *εὐάροτρος*." [" Nonn. Theodoret. vocat Manna, *ἀνήρ. καὶ ἄσπορον ἄρτον*," Suicer. Mss. " *'Ανήροτος*, Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Charit. 240. 325. Ilgen. Hymn. 345. ad Diod. S. 1, 331. Lucian. 2, 340. Boissonad. Philostr. 290. *Εὐάροτος*, Heyn. Hom. 5, 664. Porson. ad Odyss. 54. Lips. Jacobs. Exerc. 2, 109. *Εὐάροτος, εὐάροτρος*, ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 9, 104. 11, 73." Schæf. Mss. " *'Ανήροτος*, Oppian. K. 1, 461. Innuptus, Nonn. *Εὐήροτος*, Steph. B. 347." Wakef. Mss.] " *Δυσήροτος*, (*ὁ, ἡ*,) Aratu difficilis." [" Ruhnk. Ep. Cr. 27. 149. ad Callim. 1, 148." Schæf. Mss. " J. Poll." Wakef. Mss.]

[* " *'Ανηροσία*, (*ἡ*,) Orac. 3, 433. p. 260. (* *'Ασποριήν, καὶ ἀνηροσίην, καὶ πῦρ ἐπὶ γαίης*.)" Kall. Mss.]

'Αροτὴρ, ῆρος, ὁ, Arator, ut *βοῦν ἀροτῆρα*, Hesiod. (E. 2, 23.) Lat. itidem Bovem aratorem dicunt; quem Ovid. appellavit etiam Ruricolam: *ποιμὴν, οὐδ' ἀροτὴρ*, Il. Ψ. [835. Gl. Arator. " Reiz. Acc. 121. Valck. Diatr. 29. Jacobs. Anth. 12, 325. Pater, ad Lucian. 1, 373. Adj., Brunck. Apoll. R. 182." Schæf. Mss. " Pater, Nonn. D. 3, 289." Wakef. Mss.]

'Αρότης, ὁ, in prosa, i. q. poët. *ἀροτὴρ*, [Gl. Arator. " Reiz. Acc. 121. Jacobs. Anth. 9, 232. Callim. 1, 573." Schæf. Mss. " Pind. (N. 6, 56. I. 1, 67.) Ælian. H. A. 877." Wakef. Mss.]

[* *'Αροτήριος, ία, ιον*, Ad arationem pertinens, Lycophro 156.]

'Αροτήσιμος, ὁ, ἡ, Arabilis, Anthol. Ετ 'Αροτήσιος, ὁ, ἡ, Ad arationem pertinens. Apud Arat. (D. 321.) autem ἀροτήσιος ὥρη, Arationis tempus. [" 'Αροτήσιμος, ad Charit. 240." Schæf. Mss.]

[* 'Αροστὸς, ἡ, ὸν, Arandus. Arat. 7. λέγει δ' ὅτε βῶλος ἀρίστη Βουσί τε καὶ μακέλῃσι. " Fuerunt olim, v. Auctorem Vitæ Arati p. 275., qui legerent ἀροστὴ, ut Asclepiades, v. Schol. ubi ἀροστὴ leg." F. C. Matth.]

'Αρόσσειν, ap. Greg. pro ἀροῦν, Arare : Τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσσειν Μόχθος. [A Schneidero non agnoscitur.]

" Πρωτηρότης, (ὁ,) Qui primus aravit, vel arat. " Hesiod. E. (488.) Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει." [" Πρωτηρότης, ὀψαρότης, Ammon. 108." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρούσιον, (τὸ,) Isatis sativa. Diosc. 450." Boissonad. Mss.]

'Αρόττται, dicti Servi a Syracusanis, Eust. At vero ex J. Poll. affertur ἀρότραι, e Syracusanorum itidem lingua, pro Iis, qui, cum alioqui liberi essent, propter inopiam serviebant. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* 'Αναρόω, UNDE *'Υπαναρόω, Anon. ap. Suid. v. 'Υπὸψαμμότερος : 'Υπανήροσε τὸν τόπον.]

[* 'Απαρόω, unde * " 'Απάρωσις, (ἡ,) Wolf. Anecd. Gr. 3, 43." Kall. Mss. Sed ibi non legitur. " 'Απαρόω, Suid." Wakef. Mss.]

'Αφαρόω, Aro, i. q. simpl. ἀρόω, Suid. 'Αφάροτος autem, quod Etym. exp. * ἀναροτρίαστος, deducens a φάρος signif. ἄροσις, unde et φαροῦν pro ἀροῦν Hes. affert, et pro quo Hes. ἄφαρος in ead. signif. ponit, locum hic non habet.

" "Αφαρος, ὁ, ἡ, Investis : item Inaratus. Hes. enim " affert non solum ἄφαροι pro * ἀνείματοι, * ἀνένδυτοι, " sed etiam ἄφαρον pro ἀνήροτον, ut Suid. quoque " ἄφαρον γῆν dici scribit τὴν λιπαρὰν, τὴν πολλὰ μήπω ἀροτριωθεῖσαν. Etym. quoque ita dici tradit τὴν " ἀγεώργητον γῆν, παρὰ τὸ φέρω, afferens e Callim. " (p. 246.) 'Η ἄφαρον φαρόωσι." [" Heins. ad Sil. 342." Gataker. Mss. ad Heraclid. Alleg. 285. " Ad Mœr. 79. Valck. Callim. 294." Schæf. Mss.]

" 'Αφάροτος quoque, (ὁ, ἡ,) Etym. et Lexico meo " vet. ἡ * ἀναροτρίαστος γῆ, addentibus, φάρος γὰρ ἡ " ἄροσις, derivantibusque hæc a φάρσαι significante " σχίσαι, Findere. Sunt qui 'Αφάρωτος scribant et " pro ἄγονος accipi dicant, ut φάρσαι quoque pro " γεννῆσαι." " 'Αφάρωτος, Hesychio ἀνδρειότατος." [Ad Heraclid. Alleg. 285. " Toup. Opusc. 1, 482. 535." Schæf. Mss.]

[* 'Εξαρόω, unde * " Κατεξαρόω, Clem. Alex. Protr. 46. ex emend. Potteri." Routh. Mss.]

Καταρόω, i. q. simpl. ἀρόω, Aro ; unde καταροῦσι, Arant, VV. LL. ex Aristoph. [O. 582. οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι.]

Περιαρόω, Circumaro, ut Plin. loquitur ; unde περιαρόσειεν citatur e Plut. [1, 416. Ετ * " Περιάροσις, (ἡ, Circumarandi actio,) Dionys. H. 1, 73." Scott. App. ad Thes. " Περιαρόω, Dionys. H. 2, 902." Schæf. Mss. " Plut. 9, 265." Wakef. Mss.]

[* 'Υπαρόω, Theophr. H. P. 8, 11. C. P. 3, 25. Varro R. R. 1, 29. p. 324. " Ad Mœr. 23." Schæf. Mss.]

¶ "Αροτρον, τὸ, Aratrum. Od. Σ. (373.) εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ. Et πηκτὸν ἄροτρον aliquoties ap. Eund. Plut. Hell. 'Αρότρου καὶ σπόρου ἀρχηγόν. [Gl. Aratrum. " Græv. Lect. Hes. 559. Musgr. Ion. 1095. Antip. Sid. 56. Conf. cum ἄροτος, Jacobs. Anth. 9, 232. ad Dionys. H. 1, 32. Βοῦς ἑκούσιος ὑπ' ἄ., Jacobs. Anth. 7, 266." Schæf. Mss. " "Αρ., τὸ αἰδοῖον, Nonn. D. 18, 228. ut Lucr. Vomer, et Virg. Arvum." Wakef. Mss. " Γειοτόμον δαμάλῃσιν ἐπιθύνουσιν ἄροτρον, Oppian. K. 1, 137." Barnes. Mss.]

[* 'Αροτροδίαυλος, ὁ, ἡ, Jacobs. Anth. 13, 690. Huschk. Anal. 233.]

[* 'Αροτροειδὴς, ὁ, ἡ, Aratri figuram habens. Diod. S. 3. p. 101.]

[* 'Αροτροπόνος, ὁ, ἡ, Aratro laborans, ζεύγλη, " Jacobs. Anth. 9, 189." Schæf. Mss.]

'Αροτρόπους, (ὁ, ἡ,) Vomer. Judic. 3, (31.) 'Εν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν ἐπάταξε τοὺς ἀλλοφύλους. Dicitur usitatius ὕννις. [Schleusner. Lex. in V. T.]

'Αροτροφορέω, Aratrum fero. Arch. (Anal. 2, 197.) καὶ σὺ, θάλασσα, Δελφῖνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφορεῖν. [" Leonid. Al. 36." Schæf. Mss.]

[* " 'Επάροτρος, (ὁ, ἡ,) Qui aratrum habet. Eust. Ism. 129." Wakef. Mss.]

'Αροτραῖος, (αία, αῖον,) Ad aratores pertinens, Rusticus, Agrestis. 'Αροτραίη θαλάμη ex Epigr. (Anal. 2, 37.) affertur pro Thalamus agrestis. [" Jacobs. Anth. 6, 133. 8, 105." Schæf. Mss.]

'Αροτρεὺς, έως, ὁ, i. q. ἀροτὴρ s. ἀρότης, Arator. Ετ 'Αροτρεύω, Aro, ap. Nonn. ἄλλος ἀροτρεύει σπόρον. UNDE 'Αροτρευτὴρ, ὁ, Arator, Anthol. ['Αροτρεὺς, Theocr. 25, 1. 51. 'Αροτρεύω, Lycophro 1071. Orph. A. 4, 10. Nicand. * " 'Αρότρευμα, (τὸ, Poëta ap.) Stob. Ecl. Phys. 1000." Kall. Mss. " 'Αροτρεὺς, Jacobs. Anth. 6, 127. ad Demosth. c. Mid. 117. Spald. 'Αροτρευτὴρ, Jacobs. Emend. 33. ; Anth. 9, 66." Schæf. Mss.]

[* 'Αροτρητὴς, ὁ, " ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 8, 328. Agath. 30." Schæf. Mss. " Adj., Arans, Antip. Thess. 47." Wakef. Mss.]

[* 'Αρότριος, ὁ, ἡ, Orph. H. 33, 3. * Χρυσολύρη, * σπέρμεϊε, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν. " Bergler. ad Alciphr. 349." Schæf. Mss.]

'Αροτριάω, i. q. ἀροτρεύω, sed usitatius. Et pass. 'Αροτριῶμαι, unde ἀροτριαθεὶς, et ἠροτριαμένος. Ετ 'Αροτριόω, unde ἀροτριοῦν. Et pass. particip. ἠροτριωμένος. ITEM 'Αροτριάζω, unde ἠροτριασμένος, Suid. HINC 'Αροτρίασις, (ἡ,) Aratio. [Gl. 'Αροτριῶ· Aro. 'Αροτρίασις· Aratio, Aratura, Cuma. * " 'Αροτρίαμα, (τὸ,) cf. not. Bened. ad Lucian. Lexiph. 2. p. 352." Kall. Mss. * 'Αροτρίωμα, τὸ, Schol. Aristoph. Ec. 1158. " 'Αροτρίωσις, (ἡ,) Hes. v. Πραταροσία." Boissonad. Mss. Extat et ap. Nostrum in v. 'Αρόωσις. 'Αροτριάζω, Schol. Soph. Aj. 1306. * 'Αροτριασμὸς, ὁ, Ant. 348. Τινὲς δὲ ἵπποις χρῶνται εἰς ἀροτριασμόν. * 'Αναροτρίαστος, ὁ, ἡ, " Callim. 1, 570. 'Αροτριάω, Heyn. Hom. 7, 546. Fischer. Ind. Palæph. ad Mœr. 22. 130. Thom. M. 111. Wakef. S. C. 2, 85. 'Αροτρίαμα, Brunck. Soph. 3, 502. Ind. Aristoph. v. "Αρωμα. 'Αροτριόω, ad Herod. 325. * 'Αροτρίασμα, Act. Traj. 1, 218." Schæf. Mss. " 'Αροτριόω, Callim. H. in D. 161. Schol. Od. I. 123. 'Αροτρίασις, Schol. ibid. 122. * 'Αναροτρίαστος, Schol. ibid. 109. * Εὐαροτρίαστος, Etym. M. 141, 2. * 'Αροτριαστὴς, Arator. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* 'Εξαροτριῶ, Gl. Exaro.]

[* Προαροτριάω, Ante aro. Schol. Aristoph. Ec. 1158.]

¶ "Αρουρα, ἡ, Arvum, Arata terra, Ager. Exp. et Campus. Il. Σ. (542.) 'Εν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον. Ζ. (195.) φυταλιῆς καὶ ἀρούρης copulantur, ubi φυταλιὰ Eustathio est ἡ φυτοφόρος γῆ : at ἄρουρα, ἡ ψιλὴ ἄροσις. Et plur. ἄρουραι, Ψ. (599.) Ληΐου ἀλδήσκοντος ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. Φ. (405.) Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε, Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Ubi observa, quod dixerat πεδίον, vocare ἄρουραν. Sic Γ. (115.) ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα exp. Exiguus campus. Soph. (Aj. 1286.) 'Υγρᾶς ἀρούρας βῶλον dixit. Ab Aristot. pro Segete poni ἄρουραν scribit Bud. || Sed ἄρουρα generaliter etiam pro γῆ, Terra, Tellus : unde illud Hom. cum Hesiodo commune ζείδωρος ἄρουρα : quo etiam sensu dicitur Il. Ζ. (142.) βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν. Sic accipitur ἄρουρα et (Σ. 104.) ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Telluris inutile pondus. Et plerisque aliis ll. || "Αρουρα, Cypriis σωρὸς σίτου σὺν ἀχύροις, Hes. || "Αρουρα, Terræ mensura centum cubitorum, Eust. ex Herod. Bud. autem ap. Herod. ἄρουραν idem fere esse scribit, quod Jugerum. Idem hæc scribit, "Αρουρα, Josepho c. Appion. et alibi, est Mensura : ἄρουρα πόδας ἔχει, Suid., i. e. Ulnas, ὀργυιὰς, octo, et trientem, est enim ulna sex pedum, vel passus decem : ut passum pro quinque pedibus intelligamus. Hæc Bud. [Gl. "Αρουρα· Rus, Arvum, Seges. "Αρουραι· Segetes. "Αρουρα θερισθεῖσα· Defrensa, Defrens. "Αρουρα τεθερισμένη· Defrensa. Leopard. Emend. 5, 22. Soph. Œd. T. 1257. Æsch. S. c. T. 738. cf. Œd. T. 1211. " Heyn. Hom. 4, 318. 5, 229. Wakef. Herc. 411. Jacobs. Anth. 6, 348. Terræ mensura, Herod. 185. Metaph. Jacobs. ad Meleagr. 1. De coitu, Bergler. ad Alciphr. 116. T. H. ad Lucian. Dial. 103. * "Αρουλα, Boissonad. Philostr. 412." Schæf. Mss. " Cum πεδίων, Eur. Herc. F. 368." Wakef. Mss.]

[* Ἄρουρον, τὸ, Gl. Arvum. "Nonn. D. 1, 289." Kall. Mss.] A

Ἀρουροπόνος, ὁ, ἡ, Agricola, q. d. In arvo laborans. [Anal. 2, 217.]

[* Ἀρουροφύλαξ, ὁ, ἡ, Arvi custos. Plut. de Fluv. 8, 443. H.=1152. ubi Reines. legit * Αὐροφύλαξ, Auri custos. De v. * αὐρὰ vel αὐρὸς, Aurum, omnino vide G. J. Voss. Etym. L. L.]

Ἐπάρουρος, (ὁ, ἡ,) Qui circa arvum opus facit, Agricola. Exp. etiam Hortulanus mercenarius, exHes., qui habet ἐπίγειος, κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. At Eust. ὁ γῆν ἐργαζόμενος, ἁπλῶς ἐπίγειος. Affertur autem hoc nomen ex Od. Λ. (488.) Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit et alius lectionis Eust. se. * πάρουρος, nimirum legendo κε πάρουρος, ut ita vocetur ὁ εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος * μισθωτικῶς. [Gl. Ἐπάρουρος· Rusticarius. "T. H. ad Lucian. Dial. 24. ad Lucian. 1, 399." Schæf. Mss.]

[* Πολυάρουρος, ὁ, ἡ, Agris dives. Vide Πολύηρος. "Xen. K. A. 451." Wakef. Mss.]

B Ἀρουραῖος, (αία, αῖον,) Ad arvum pertinens, In arvo nascens, Ruralis. In VV. LL. etiam Arvalis et Arvensis, e Gaza ap. Theophr. Ἀρουραία θεὸς ab Aristoph. (B. 840.) jocose vocatur Euripidis mater quasi Agrestis dea, quod olerum venditrix esset: ut et ap. Hes. legitur. A Demosth. autem (307.) Æschines ἀρουραῖος Οἰνόμαος vocatur, quod Æschines Œnomaum in Tragœdia perperam egisset; ut habetur in VV. LL. Meminit et Hes. sed ad pravam actionem non referens. ["Theodoret." Routh. Mss. Glossæ: Ἀρουραῖος· Arvalis. Ἀρουραῖος μῦς· Sorex, Bufo. "Aristoph. A. 762. Diod. S. 3. p. 114." Scott. App. ad Thes. "Toup. in Schol. Theocr. 217. Pierson. ad Mœr. 7. Brunck. Soph. 3, 437." Schæf. Mss.]

Ἀρούριον, τὸ, Rusculum, Agellus. Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρη, Epigr. [Agathiæ 71.]

ἍΡΠΗ, (ἡ,) Falx. Hesiod. (Θ. 179.) δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς Ἐσσυμένως ἤμησεν. Ubi et pro C Ense falcato sumi potest, et quidem aptius fortasse; quæ etiam signif. huic voci tribuitur. || Ἅρπη, Avis quædam aquilæ similis, s. ex aquilarum genere. Eust. ait esse vel ἰκτῖνον, v. Aliud animal ἀετῶδες, in Il. T. (350.) Ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. Tzetzes quoque ἰκτῖνον esse putavit, i. e. Milvum. || Ἅρπη, Stellæ quædam parvæ et crebræ, quæ in summa Persei dextra notantur; unde illud, εἰς τὴν ἅρπην καταστερίζονται: nam Harpem poëtæ Perseo affinxerunt. Unde Naso de illo loquens, Vertit in hunc harpen spectatam cæde Medusæ. Lucian. (1, 323.) Τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, sc. τῆς Μεδούσης. || Ἅρπη, ut in VV. LL. annotatur, signif. item ap. Medicos Humorem quendam e flava bile totum corpus late corripientem. || Ἅρπην Hes. vult esse etiam ἄνεμον. ["Ἅρπη, Clem. Alex. 62." Routh. Mss. Oppian. Ixeut. 1, 2. Ælian. H. A. 2, 47. 33, 9. 22. Aristot. H. A. 9, 1. δρέπανον, Philostr. V. A. 2, 11. καλαύροπα, Hes. ὅρπη. Eust. 1188. Ζῶον θαλάσσιον, λαρῷ πολεμοῦν· φιλεῖ δὲ τροφὴν συνάγειν καὶ φυλάσσειν ἐπὶ τοῖς κάρφεσιν εἰς χορηγίαν τοῖς νεοσσοῖς." Heyn. Hom. 7, 682. Wolf. ad Hesiod. 82. ad Lucian. 1, 323. Wakef. Ion. 195. Brunck. Soph. 3, 502. Ensis falcatus, Heyn. ad Apollod. 12. 82. 302. Comment. Lips. Lit. 2, 81. Christ. Pierson. Veris. 3. Mitscherl. H. in Cer. 106, 245. Avis, Muncker. ad Anton. Lib. 131." Schæf. Mss. "Dens, Nicand. Θ. 567." Wakef. Mss.] D

[* Ἁρπάλαγος, ὁ, Oppian. K. 1, 153. Ἁρπάλαγον, κάμακάς τε, καὶ εὔπτερον ὠκὺν ὀϊστόν.]

[* "Ἅρπος, Tzetz. ad Lyc. 348." Kall. Mss.]

Ἀρπετὸς, Cretensibus ἰκτῖνος, Milvus, teste Hes. qua in signif. quosdam ἅρπην etiam accipere ap. Hom. modo dictum est.

[* "Ἀρπτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Marc. Sid. in Fabric. Bibl. Gr. 1, 17. n. 8. (Καὶ τρυγὼν ἅρπη τε.)" Kall. Mss. "Fabric. putat esse Arpterem Plinii 32, 11. Ibi enim pro Arbores legit ipse Arpteres, ut p. 879. pro Faber s. Zeus emendat Chalceus. Cf. noviss. Plinii Interprr. Gallicos 3, 626." Schneider.]

"Ἁρπάναι, Hesychio μάνδραι βοσκημάτων, Caulæ." A

[* "Ἅρπιννα, Equus Œnomai. Tzetz. ad Lyc." Gataker. Mss.]

Ἁρπάω, Rapio, Etym. Ἁρπῶμαι, Falce utor, Rapio, Hes. [* "Ὑπάρπω, Jacobs. Anth. 11, 82." Schæf. Mss. "Ἁρπάω, i. q. ἁρπάζω, Nonn. D. 28, 19. LXX. Interpp." Wakef. Mss.]

¶ Ἁρπάζω, σω, et mutatione Dor. τοῦ σ in ξ, ξω, inquit Eust. Rapio. Il. E. (556.) Τὼ μὲν ἄρ ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον. Ita enim leg. est, sicut et mea Ed. habet, non ἁρπάζοντο, ut in multis exempl. legitur. Aristoph. Π. (372.) Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; || Ἁρπάζω, Corripio. Lucian. (1, 528.) Ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς, Correpto arcu. Et metaph. Cito intelligo et mente percipio, quasi Mente corripio, e Soph. citatur. De qua signif. vide Συναρπάζω. || Ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς, Eripio te ex igne. || Ἁρπάμενος, pro ἡρπασμένος, nove dictum, mihi quidem certe nove, a Maced. (19.) ἁρπαμένης ἴχνια B Φερσεφόνης, Raptæ Proserpinæ vestigia, [ab * Ἄρπημι. J. Poll. 9, 105. Med. ἁρπάζομαι, Anton. Lib. 41. Glossæ: Ἁρπάζω· Rapio, Rapto, Prædor. Ἁρπαγεὶς· Raptus. Ἥρπασα· Rapui. Ἡρπαγμένος· Raptus. "Æsch. c. Ctes. 415. Μὴ ἅρπαζε τὴν φιλοτιμίαν, μηδὲ ἐξαιροῦ τῶν δικαστῶν τὰς ψήφους ἐκ τῶν χειρῶν, μηδ' ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου. 'Ἁρπάζειν τ. φ. Remunerationem studii erga remp., Vi a rep. extorquere, et Ante tempus rapere, non expectando, donec resp. ultro tibi deferat signif. memoris sui animi.' Reisk." Seager. Mss. "Anton. Lib. 284. Verh. Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 740. Brunck. Andr. 660. Abresch. Lect. Aristæn. 319. Wakef. S. C. 2, 30. 3, 112. 5, 133. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 19. 38. ad Charit. 420. 507. Wakef. Ion. 535. Thom. M. 424. Musgr. Hel. 1390. Jacobs. Anth. 6, 410. 10, 266. 12, 46. 12, 127. Coray Theophr. 330. Brunck. Apoll. R. 129. Diod. S. 2, 322. ad 589. Lobeck. Aj. p. 223. Fut., Philipp. 24. Brunck. Aristoph. 2, 38. Pac. 1118. Dionys. H. 3, C 1318. Schneider. ad Xen. K. Π. 505. Ed. 2. Plut. 6, 391. Hutt. Hellen. Liebel. 51. Ἁρπάξω, Valck. ad Il. 22. p. 56. De quant., ad Mœr. 71. Brunck. Aristoph. 3, 34. Aor. 1., Jacobs. Anth. 10, 389. Ἡρπάσθην, ἡρπάγην, Mœr. 182. et n.: ad p. 208. ad Diod. S. 1, 316. 2, 37. ad Herod. 584. Perf., Bast Lettre 100. Ἡρπασμένος, Athen. 1, 41. De pilæ ludo, T. H. ad Plut. p. 282. Ἁρπ., Celeriter eripio periculo, Celeriter arripio, ad Charit. 264. I. q. ὀξέως νοεῖν, Lobeck. Aj. p. 220. Ἁρπ. ὁδὸν, ad Charit. 263. Ἁρπ. πνεύματα, Lobeck. Aj. p. 219. Ἁρπ. τὸ λεχθὲν, Ibid. p. 223." Schæf. Mss. "Absolute, sine casu, Long. p. 10." Wakef. Mss.]

[* Ἡρπαγμένως, Gl. Raptim.]

Ἅρπασμα, τὸ, Rapina. Plato de LL. [10. p. 906.]

[* Ἁρπασμὸς, ὁ, i. q. ἁρπαγμός. Plut. Symp. 2. A Schneidero non agnoscitur.]

[* "Ἁρπασμοπιτυοκάμπται, T. H. ad Lucian. 1, 225." Schæf. Mss.]

[* "Ἅρπασις, (ἡ,) Bekk. Anecd." Boissonad. Mss. D Vide Ἀπάγγελσις.]

"Ἅρπασος, (ὁ,) Cariæ fluvius, a prærapido impetu "sic nominatus, cum Daphnus prius appellaretur. "Ab eo AUTEM Ἅρπασα, (ἡ,) Civitas dicta. Etym. "Steph. B." ["Anton. Lib. 130." Schæf. Mss.]

[* "Ἁρπαστὴς, (οῦ, ὁ,) Cephal. Anth.: vide Reisk. Ind. * Ἁρπασταῖος, (αία, αῖον,) Orac. Sibyll. 1. p. 172. Obsop." Kall. Mss.]

Ἁρπαστὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Raptitius. Ἁρπαστὸν, εἶδος σφαιριστικῆς, Eust. (Od. Θ. p. 316, 3.) In VV. LL. est Genus pilæ grandioris, dictum quod quisque arripere nitatur; unde Martial. (4, 19.) Sive harpasta vagus pulverulenta rapis: [7, 31. Arrian. Epict. 2, 5, 15. n. (ET * Ἁρπάστιον, τὸ, 2, 5, 19.) T. H. ad Plutum p. 282. Meleag. 45. ἁρπαστὸν κώμοις. "Ἁρπαστὸς, Jacobs. Anth. 6, 63. Ἁρπαστὸν, 111. Athen. 14." Schæf. Mss.]

[* Ἁρπαστικὸς, ἡ, ὸν, Rapax, i. q. ἁρπακτικός. Aristot. Physiogn.]

Ἅρπαγμα, τὸ, i. q. ἅρπασμα, Quod raptum est, Rapina, Præda rapta. Josephus, Ἅρπαγμα καὶ λάφυρον

γεγόναμεν. ||"Αρπαγμα Æschini (85.) Furtum, Concussione quæsita pecunia, Bud.: Τὰ δὲ περὶ τὰς τριήρεις καὶ τοὺς τριηράρχους ἁρπάγματα. Ατ 'Αρπαγμὸς, ὁ, Raptus, Ipsa rapiendi actio, Direptio: in qua signif. usitatius est 'Αρπαγὴ, de quo postea. Ετ 'Αρπάγδην ap. poët. Rapaciter. Item Raptim. De quo Lat. adv. vide paulo post in 'Αρπακτικῶς. Ετ 'Αρπακτὸς, (ἡ, ὸν,) ead. formatione, Raptus, Ereptus, Furto ablatus. Hesiod. E. (1, 318.) Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω. Ibidem vero ἁρπακτὸς πλόος exp. παράβολος καὶ ῥιψοκίνδυνος a Tzetze. Item 'Αρπακτὴρ, ὁ, Raptor, pro quo in prosa 'Αρπακτὴς, ut Greg. 'Αρπακτῶν καὶ βιαστῶν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Il. (Ω. 262.) 'Αρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Fem. autem 'Αρπάκτειρα, Raptrix, Epigr. (Antip. Sid. 105.) Hinc et 'Αρπακτικὸς, Rapiendi peritus, Rapax. Et 'Αρπακτικῶς, Rapaciter, Cum rapacitate. Item Festinanter; ut Lat. quoque suum Raptim usurpant. ['Αρπαγμὸς, Schleusner. Lex. in N. T. Plut. de Liberis educ. p. 11. 'Αρπάγδην, Apoll. R. 1, 1016. 4, 875. Glossæ: 'Αρπακτής· Rapinator. 'Αρπακτικός· Rapidus. 'Αρπακτικὸς, Schol. Apoll. R. 2, 269. 'Αρπακτικῶς, Etym. M. v. 'Αρπαλέως, Phav. * 'Αρπακτὺς, ύος, ἡ, Raptus, i. q. ἁρπαγὴ, Ionice, ad Callim. 1, 62. * " 'Αρπακτήριος, ὁ, ἡ," Schneider. Lex. seu potius ία, ιον, i. q. ἁρπακτικὸς, Lycophro 156. πόθον, Rapacem. ""Αρπαγμα, Bergler. ad Alciphr. 235. Wakef. S. C. 3, 112. 114. 116. 5, 133. 'Αρπαγμὸς, Toup. ad Longin. 286. Wakef. S. C. 3, 112. 5, 133. Valck. Callim. 219. Fac. ad Paus. 1, 73. 'Αρπάγδην, Wakef. S. C. 3, 118. 158. Cattier. 57. Bianor 2. 'Αρπακτὸς, Wakef. S. C. 3, 113. 'Αρπακτὴρ, Bentl. ad Callim. 277. 'Αρπακτὴς, Jacobs. Anth. 7, 58. 302. 'Αρπακτὺς, Ruhnk. Ep. Cr. 132. Valck. ad Herod. 42." Schæf. Mss. ""Αρπαγμα, Præda rapta, Joseph. A. J. 11, 5. 6. 'Αρπάγδην, Oppian. A. 2, 567. 'Αρπακτὴρ, Tryphiod. 163. Leon. Tar. 27. Julian. 87. 'Αρπακτικῶς, Schol. Od. Z. 250." Wakef. Mss.]

'Αρπαγὴ, ἡ, Raptus, Ipsa rapiendi actio, ἁρπαγμός: ut, cum dicuntur milites a Thuc. (4, 104.) et Xen. (K. Π. 4, 2, 12.) ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι. Et ἁρπαγὴν ποιήσασθαι, Thuc. Apud Xen. autem etiam ἁρπαγὴν ποιῆσαι. Apud Plut. Othone, ἁρπαγὴ τοῦ κρητῆρος exp. Interversus crateris. Item ἁρπαγαὶ in plur. ut, Οὐδ' ἁρπαγὰς χρημάτων, οὐδ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων. Isocr. Paneg. (§. 22.) Καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Polit. ap. Herodian. (7, 9, 3.) Τὰς ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγὰς, vertit Incursus et populationes. Hinc 'Αρπάγιμος, (ὁ, ἡ,) Rapto quæsitus. Item Abreptus, ut ψυχὴ ἁρπαγίμη, Epigr. Ubi tamen exp. etiam Rapax.

'Αρπάγη, Harpago, instrumentum uncos habens, quo vasa e puteis retrahuntur, ut inquit Hes. addens λύκον ab Eur. vocari; qua metaph. Liv. itidem Lupum appellasse videmus. Prius autem dixerat, ἁρπάγη, ξυστήρ. J. Polluci est etiam κρεάγρα, 232.: Κρεάγραν, ἣν καὶ ἁρπάγην ἐκάλουν, καὶ λύκον καὶ ἐξαυστῆρα. Vide Eund. et 373. ubi male ἁρπαγῆς pro ἁρπάγης. Ετ 'Αρπάγια dicta quædam ἀγγεῖα, Vasa, itidem a rapiendo: de quibus Alex. Aphrod. Probl. 1, (95.) 'Επὶ τῶν λεγομένων ἁρπαγίων ἀγγείων ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν διὰ τοῦ πυθμένος: quæ verba ita redduntur, Vasa, quæ harpagia nominantur, si digito admoto foramen eorum superius obturetur, aquam nullam per fundum emittunt. Bud. ἁρπάγιον Aphrodiseo in Probl. Vas esse ait clepsydræ simile. [Aristot. Physic. 4, 6.]

'Αρπάγη, dictus etiam locus in quo raptus fuit Ganymedes, si Eust. credimus. Idem locus 'Αρπάγιον appellatus fuit, ut scribitur ap. Athen. (601.) et in alio ipsius quoque Eust. loco, ubi nullam ἁρπάγης mentionem facit, adeo ut pro illa ἁρπαγίου signif. suspicione ap. me non prorsus careat. Ceterum et 'Αρπάγειον ap. Eum scribitur p. 986.

['Αρπαγὴ, Gl. Rapacitas, Præda, Rapina, Clarigatio, Exceptio. 'Αρπαγαί· Divelliones. * 'Αρπαγίμως· Raptim. Μετὰ ἁρπαγῆς· Raptim. " 'Αρπαγὴ, Dionys. H. 1, 96. 101. Herod. 2, 118. 3, 48." Scott. App. ad Thes. " Eur. Cycl. 33. Καὶ νῦν τὰ προσταχθέντ' ἀναγκαίως ἔχει, Σαίρειν σιδηρᾷ τῇδέ μ' ἁρπαγῇ δόμους. A Jo. Milton. ad marg.: Vel ἁρπάγῃ, recte, ut puto; ἁρπαγὴ enim Actionem notat, ἁρπάγη, Instrumentum." Seager. Mss. " Rastellum, vel Crates ferrea cum multis dentibus. Lat. Hyrpicem vocant." Brunck. Mss. 'Αρπάγιμος, Callim. " 'Αρπαγιμαῖος, αία, αῖον, Eust. 55, 22. (=41, 42.)" Seager. Mss. Orph. 28. 'Αρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα. Phrynich. Σ. Π. " 'Αρπαγὴ, Porson. Phœn. 1035. ad Lucian. 1, 295. Musgr. ad Cycl. 33. Rapax, Idem ad Eur. p. 216. 'Αρπαγὴν ποιεῖσθαί τι, Thuc. 2, 400. Baver. 'Αρπαγὴ, 'Αρπάγη, Reiz. de Acc. 111. Ammon. 22.; Valck. ad p. 33. ad Mœr. 232. Eran. Philo 161. 'Αρπάγιον, Heyn. Hom. 8, 58. 'Αρπάγιμος, Pallad. 87. 'Αρπαγιμαῖος, Bast Lettre 116." Schæf. Mss. " 'Αρπάγιμος, Philo 79. 'Αρπαγιμαῖος, de forma Lunæ, Schol. Arat. D. 91." Wakef. Mss.]

[* 'Αρπαγεὺς, ὁ, Raptor, i. q. ἅρπαξ. Themist. Or. 21. p. 247. " Greg. Nyss. Antirrh. in Zacagnii Monum. 123." Kall. Mss. " Severian. in Creat. Mund. 3. (Chrys. 7, 606.) Εἶδες ἁρπαγέα ὑδάτων, (τὴν θάλασσαν,) εἶδες πῶς κατατέτρηται κάτωθεν." Seager. Mss.] B

[* ""Αρπαγος, (ὁ,) forma recentioris Græcismi pro ἅρπαξ. Schol. Cod. Dorv. Διαβάλλει τοῦτον ὡς ἅρπαγον." T. H. ad Aristoph. Π. 800. " Koen. ad Greg. 278." Schæf. Mss.]

[* Δισάρπαγος, ὁ, ἡ, Lycophro 613.]

"Αρπαξ, αγος, ὁ, (ἡ,) Rapax, trajectis literis. Interdum cum gen. ut Aristoph. N. (351.) ἅρπαγα τῶν δημοσίων. Reperitur et ἁρπαγίστατος superl. [ap. Etym. M. ex Eod.] ||"Αρπαξ substant. etiam, Rapina, ἁρπαγή. Hesiod. (E. 356.) Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή. ||"Αρπαξ, Harpago, ἁρπάγη, de quo paulo ante. [" Chrys. in 1 Ep. ad Tim. Serm. 4. T. 4. p. 267. Εἰπὲ γάρ μοι, τοὺς ἅρπαγας, τὰ σκεύη, ποῖα φήσομεν κατεσκευάσθαι καλῶς, τὰ δυνάμενα ἁρπάζειν μετὰ ἀκριβείας καὶ κατέχειν, ἢ τὰ διαπεπλασμένα καλῶς;" Seager. Mss. Glossæ: "Αρπαξ· Raptor, Rapax, Rapo, Hemero. De ult. v. Hemero vide not. " Valck. Adoniaz. p. 327.; ad Ammon. 35. Toup. Opusc. 1, 467. Phrynich. Ecl. 190. ad Charit. 420. Bianor 4. Fischer. ad Weller. G. G. 1, C 386. 2, 56. Strato 23. Lobeck. Aj. p. 271. Opp. δὼς, Mitscherl. H. in Cer. 152. 'Αρπαγίστατος, Aristoph. Fr. 269." Schæf. Mss.]

'Αρπαξίβιος, ὁ, ἡ, E rapto vivens. Proprie sonat, Rapiens victum, ut Μισθοφόρων ἁρπαξιβίων σκηνὴ στρατιωτῶν, poëta quidam (Archestr.) ap. Athen. (p. 4.) Subjungo autem h. v. illi ἅρπαξ, non quod ab ea deducatur, sed quod eand. cum ea formationem habeat. [" Casaub. ad Athen. 7." Schæf. Mss. " Eust. Il. fin." Wakef. Mss.]

[* 'Αρπαξομίλης, ὁ, Phrynicho Σ. Π. ὁ ἁρπάζων τὰς ἀφροδισίους ὁμιλίας καὶ ῥᾳδίως διακορὴς γινόμενος.]

[* Δελεάρπαξ, γος, ὁ, ἡ, de pisce, Anal. 1, 245. " Jacobs. Anth. 7, 145." Schæf. Mss.]

[* Μεριδάρπαξ, γος, ὁ, ἡ, Muris epith. ap. Batrachom. 256.]

[* 'Υδράρπαξ, γος, ὁ, i. q. κλέψυδρα. Simplic. ad Aristot. de Cœlo 127.]

[* " Φιλάρπαξ, γος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 68. 69." Boissonad. Mss.]

D [* Χρεάρπαξ, ὁ, ἡ, Pecuniæ raptor. Manetho 4, 330. δεινοὺς τε χρ. ἐργολάβους τε.]

[* Ψυχάρπαξ, ὁ, ἡ, Nicet. Ann. 17, 9.]

'Αρπαλέος, ὁ, ἡ, [s. potius, έα, έον,] ut ἁρπαλέα κέρδη Od. Θ. (164.) Lucra quæ avide rapiuntur. E quo intelligitur, Quorum cupidissimi et studiosissimi sumus: ἁρπαλέα, τὰ πάνυ περισπούδαστα, Eust. 'Αρπαλείων autem δίκη ap. Plut. Polit. Repetundarum actio exp. Quam exp. falsam esse alii ejusdem et aliorum scriptt. ll. ostendunt. Ετ 'Αρπαλέως, Raptim, Cum festinatione, Promte. Item, Avide. Od. Z. (250.) "Ητοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος 'Οδυσσεὺς 'Αρπαλέως, q. d. Cibum et potum avide rapiebat, ut solent famelici. Subjungit enim, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος. Item 'Αρπάλιμος, (ίμη, ιμον,) quod idem videtur esse Hesychio cum 'Αρπαλέος. Ετ 'Αρπαλίζομαι, Lubenter accipio. Addo autem Καρπάλιμος et Καρπαλίμως: nam Hesychio καρπάλιμος est Celer, et καρπαλίμως itidem Celeriter; pro quo Lat. eod. metaph. genere Raptim dicunt. Sequor autem longe brevio-

rem viam et tutiorem, deducendo *καρπάλιμος* et *καρπαλίμως* ab *ἀρπάλιμος*, quam secutus sit Etym. [" Mimnerm. (p. 99. Schæf.) Ἄνθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἀρπαλέα Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν, Si rapidi sint juventutis flores." Seager. Mss. Theognis 1353. Oppian. A. 1, 468. κάματοι ἀρπ. εἰρήνης. Plut. 6, 481. Ὑγιαίνοντι σώματι πᾶν ἡδὺ ποιεῖ, καὶ ἀρπαλέον, καὶ πρόσφορον. " Ἀρπαλέος, Quod studiose festinatur et quasi rapitur. Ἀρπ. δόσιν, Π. 8, 93. Avide apprehensum donum ; Munus, quod cupide arripitur. Φροντίδα, 10, 96. Curam avide arreptam." Damm. Lex. Pind. Apoll. R. 4, 56. χαίρειν ἀρπαλέως. Adde * Ἀρπαλὸς, quod vocab. agnoscit quidem Schneider., sed ἀμαρτύρως affert. Ἀρπαλίζομαι, Æsch. Eum. 981. S. c. T. 245. κωκυτοῖσιν, Excipere lamentationibus. Cf. * Δαμαλίζω et Πυκταλίζω.] " Καρπαλίμως, aliquoties legitur ap. " Hom. ut Il. Γ. Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρνας: B. " Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας, Celeriter, Cito, " Ocyus." [" Ἀρπαλέος, Qui cupide appetitur, Plut. Mor. 1, 497. Wakef. S. C. 3, 113. 116. 118. Ἀρπάλειος, ad Diod. S. 2, 245. 267. Ἀρπάλεια, τὰ, Wyttenb. Select. 334. Ἀρπαλέως, Wakef. S. C. 3, 117. Ἀρπαλίζω, 3, 116. Valck. Hipp. p. 188. Wakef. Eum. 986. Abresch. Æsch. 2, 131." Schæf. Mss. " Ἀρπαλέος, Avide raptus, Oppian. A. 1, 468. Ἀρπάλειος, Suid. Ἀρπαλέως, Valde, Apoll. R. 4, 56. Raptim, Diog. L. 256." Wakef. Mss.]

¶ Ἀρπεδὼν, όνος, ἡ, Funiculus ; ut Suid. exp. addens signif. et ἱστὸν in hoc hemistichio, ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδόσι. [Joseph. A. J. 3, 7. Glossæ: Ἀρπεδών· Peniclum. Ἀρπεδόνες· Penicli. * Ἀρπεδόνιον· Peniculus, Peniculum. Archias 5. " Ἀρπεδὼν, Jacobs. Anth. 8, 253." Schæf. Mss.]

Ἀρπεδόνη, ἡ, Funis, Laqueus. J. Poll. (5, 33.) cum ποδάγραν s. ποδοστράβην describit, inter cetera addit, Καὶ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν στεφάνην βρόχου σειρά τις ἐκτέταται, ἣν καὶ σειράδα καὶ ἀρπεδόνην καλοῦσι· πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεὸν ἡ σειράς. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Δολοῦν ὗς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφους τε ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Lascari in Epigr. est etiam Instrumentum, quo filum rotando glomeratur, VV. LL. Pollux vero ἀρπεδόνας Herod. νήματα dixisse testatur: Critiam autem ἀρπεδόνην τε λύσιν ἱστοῦ, τραγικώτερον. Accipi etiam potest pro Chorda arcus in Epigr., quod Suid. citat, καὶ πολλοὺς ὀϊστοὺς Τόξου πορφυρέης ἧκεν ἀφ' ἀρπεδόνης: ab ipso tamen exp. ἡ διὰ σπάρτου θήρα, [Posidipp. 7.: adesp. 16. Apollonid. 15. Antip. Sid. 26. Ἀρπεδόναι, Hesychio τῶν ἀμαυρῶν ἀστέρων σύγχυσις. Vitruv. 9, 7. ubi perperam legitur ἑρμηδόνη. " Ad Mœr. 383. Toup. Emend. 1, 444. Jacobs. Anth. 8, 253. 11, 295. Brunck. Aristoph. 2, 119." Schæf. Mss. " Telum, Paus. 519." Wakef. Mss.]

Ἀρπεδονίζω, ίσω, Illaqueo ; διὰ σπάρτων θηρῶ, ut Hes. exp. addens, esse etiam λωποδυτεῖν, Spoliare.

¶ Ἄρπυς, (ὁ,) Amor, ap. Æoles ut Hes. tradit. Etym. rationem addit, παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας, citans h. l. e Parthenio in Crinagora, Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐλῄσατο. [" Jacobs. Anth. 11, 144." Schæf. Mss.]

¶ Ἅρπυιαι, αἱ, Rapaces quædam deæ, quas Zetes et Calais Boreadæ profligarunt. Hesiod. Θ. (267.) Ἠϋκόμους δ' ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε, Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ὠκείῃς πτερύγεσσι. Eust. scribit fuisse Dæmonia alata, quæ etiam homines vi raperent: unde si quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyiis dilaniatus dicebatur. || Scribit Idem esse etiam Ventos * καταιγιδώδεις καὶ ἀρπακτικοὺς, ut et Hesiodi Schol. ἀρπακτικὰς πνοὰς, τὰς ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως γιγνομένας, et Hes. ἀνέμων συστροφὰς καὶ θυέλλας. Ἅρπυια, Hesychio est etiam ἀρπαγὴ διὰ τάχους. Etym. ab ἅρπω, i. e. ἁρπάζω, derivari dicit, ut ab αἴθω αἴθυια, ab ἄγω ἀγυιά: alibi scribens Ἀρέπυιαι etiam per pleonasm. τοῦ e pro eod. dici. [" Ἅρπυια, Visconti Inscr. Triop. 81. ad Od. A. 241. Heyn. ad Apollod. 196. Fischer. Ind. Palæph. Heyn. Hom. 7, 167. 281. Wakef. Eum. 48. Jacobs. Anth. 9, 389. Brunck. Apoll. R. 69." Schæf. Mss. " Procella, Philo J. 1, 333." Wakef. Mss.]

[* Ἁρπυιόγονος, ὁ, ἡ, i. q. ὀρνιθόγονος, Tzetz. ad Lyc. 653. " Toup. Opusc. 2, 254. Voss. Myth. Br. 1, 221." Schæf. Mss.]

Ἀναρπάζω, Abripio, Sursum rapio. Il. I. (560.) ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων, ubi Eust. ait supervacaneam esse præpos. in ἀνήρπασεν, aut signif. τὴν ἄνω τοπικὴν σχέσιν. Ego hic existimo apte interpr. nos ἀνήρπασε Sublimem rapuit, ut Virg. dixit Æn. 5. Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis. Sic ap. Plut. Romulo, Ἀνηρπασμένος εἰς θεοὺς, Sublimis raptus ad deos. At Od. O. (426.) Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν τάφιοι, possit videri potius supervacaneam habere præpos. verbum ἀνήρπαξαν. || Interdum Subito e medio tollo. Julianus Amerio, Γυναῖκα νέαν καὶ σώφρονα τῷ γήμαντι πρὸ ὥρας ἀναρπασθῆναι, De medio subito tolli, Bud. Sic Lucian. Πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης. Lat. ead. utentes metaph. dicunt Immatura morte præripi, et interdum et simpl. Rapi. Celeritatem autem indicari verbo ἀναρπάζεσθαι e Plut. Cons. ad Apoll. apparet ; Ἐὰν ταχέως ἀποθάνῃ, ὀδύρονται, λέγοντες, ἀνηρπάσθη· ἐὰν μακρῶς, μέμφονται, ὅτι καταφθινήσας καὶ τιμωρηθεὶς ἀπέθανε. Existimo autem ἀναρπάζειν cum celeritate impetum etiam denotare ut plurimum: ideoque videndum est annon ἀναρπάζειν alicubi verti possit Transversum rapere.

Ἀναρπάζω, Ad pœnam rapio, De medio tollo. Demosth. (136.) Οὐκ ἀνηρπασμένος ἂν ἦν ὁ ταῦτα γράψας. Idem c. Mid. Λέλοιπα τὴν τάξιν, φόνου κοινωνῶ, δεῖ με ἀνηρπάσθαι.

Ἀναρπάζω, Sedibus evello. Æschin. Πόλις ἀστυγειτόνων καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται. Signif. etiam ἀναρπάζεσθαι, Sedibus evelli, h. e. ἀνασπᾶσθαι, inquit Bud. citans exemplum præcedens.

Ἀναρπάζομαι, Pass. Abripior, Sursum rapior. || Item Subito e medio tollor. || Item, Ad pœnam rapior. || Præterea Sedibus evellor. Exempla autem passivi verbi in activo posita sunt. Ceterum interdum fut. Ἀναρπάσομαι, ponitur pro ἀναρπάσω, ut ap. Plut. Othone, Ἀναρπασόμενοι τοὺς ἐναντίους, pro ἀναρπάσοντες.

[" Ἀναρπάζω, pro συναρπάζω, Corripio, aut ὑφαρπάζω, Surripio, Demosth. 822. Οὐ φανερῶς οὑτωσὶ μικροῦ δεῖν τρία τάλαντα ταῦτα ἀνηρπάκασιν ; 'Furati sunt,' Reisk. Lycurg. 161." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 385. Abresch. Lect. Aristæn. 130. ad Charit. 318. ad Herod. 720. Markl. Iph. 76. Musgr. Hel. 50. 1390. ad Diod. S. 1, 585. 2, 589." Schæf. Mss.]

Ἀνάρπαστος, ὁ, ἡ, Abreptus, Sursum raptus, Sublimis raptus: ut ἀνάρπαστος dicitur Ganymedes, i. e. Sublimis raptus. Ac fortasse Virg. vim hujus verbi exprimere volens, dixit de eo, Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis. || Item ἀνάρπαστος, Repente aut Subito raptus. Lucian. (1, 513.) Καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γενομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. || Sunt etiam ἀνάρπαστοι, Qui de medio tolluntur, et qui sic revocantur e provinciis, Bud. Herodian. (7, 3, 8.) Πλείστους γοῦν τῶν ἐθνῶν καὶ στρατοπέδων πεπιστευμένων ἀναρπάστους ἐποίει, h. e. Rapi ad se jubebat, abrogato imperio. [Valck. ad Herod. 370. Glossæ: Ἀνάρπαστος· Arreptitius. " Ad Xen. Mem. 4, 2, 33. Eur. Hec. 206. ad Charit. 318. 416. Thom. M. 894." Schæf. Mss. " Abreptus, Joseph. 622, 38. Porph. 116." Wakef. Mss.]

[* Ἀναρπαγὴ, Raptus improvisus. Eur. Hel. 50. ὁ δ' ἄθλιος πόσις, Στράτευμ' ἀθροίσας, τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς Θηρᾷ, ubi v. nott.]

[* Ἀναρπάγδην, Cum impetu, Raptim, Transversum rapiendo. Apoll. R. 4, 579. 1232.]

[* Ἐξαναρπάζω, Abripio. Eur. Iph. A. 75. Hel. 1581.]

" Προαναρπάζω, Ante s. Prior ἀναρπάζω. Demosth. " c. Mid." [c. 35. Spald. Schol. Pind. O. 1, 69. Chrys. Hom. in Matth. 2, 57.]

[* Προσαναρπάζω, Gl. Rapto.]

" Συναναρπάζω, Simul rapio vel corripio, trahendo " sursum. Redditur etiam Simul rapio sursum et " traho." [Lucian. 1, 641.]

Ἀφαρπάζω, Abripio, Rapio. Aristoph. Π. (677.) ὁρῶ τὸν ἱερέα Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Et pass. Ἀφαρπάζομαι, Abripior, Rapior: unde ἀφηρπάγη ap. Plut. et ἀφηρπασμένος φλοιὸς, Xen. (K. 9,

18.) Raptus cortex e ligno, Bud. [Gl. Abripio, Eripio, Arripio, Raptito, Diripio, Deripio. Ἀπαρπάζει· Abripit. Ἀπαρπαγείς· Abreptus. Ἀφήρπασεν· Diripuit. "Jacobs. Anth. 6, 38. 9, 281. ad Diod. S. 1, 585." Schæf. Mss.]

[* Ἀφαρπαγή, ἡ, Gl. Abreptio.]

Διαρπάζω, Diripio. Item Discerpo. Apud Xen. K. Π. 7, (2, 4.) Διαρπάσαι πόλιν, Diripere urbem. Paulo ante dixerat ποιῆσαι ἁρπαγήν. Apud Plat. autem de Rep. 1. διαρπασόμενος act. signif. pro Discerpturus. Ετ Διαρπαγή, (ἡ,) Direptio. Ετ Εὐδιάρπαστος, (ὁ, ἡ,) Direptu facilis, Direptioni expositus. [Gl. Διαρπάζω· Diripio. * "Διάρπασις, (ἡ,) Bekk. Anecd. 1, 438." Boissonad. Mss. Vide Ἀπάγγελσις. Διαρπαγή, Gl. Direptio, Peculatio, Peculatus. Diod. S. 308. 360. 425. Rhod. Polyb. 8. p. 746. Schleusner. Lex. in V.T. * Διαρπαγμός, ὁ, Num. 14, 3. sec. Oxon. Εὐδιάρπαστος exhibet et Schneider. Lex., sed ἁμαρτύρως. "Διαρπάζω, Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Alc. 668." Schæf. Mss. "Διαρπαγή, Appian. 2, 775." Wakef. Mss.]

[* Προδιαρπάζω, Ante diripio. "Dio Cass. p. 36. Joseph. B. J. 2. p. 200." Scott. App. ad Thes.]

[* Προσδιαρπάζω, Insuper diripio. Polyb. 4. p. 475. "Dio Cass. 501." Wakef. Mss.]

[* "Εἰσαρπάζω, Lysias 29. Οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖνος τούτων ἔτυχεν, ὧνπερ καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγών, ὥσπερ οὗτοι λέγουσι: 143. Φύλακας δὲ κατέστησαν ἐπὶ τοῦ τέγους, ἵν' ὁπότε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον, εἰσαρπάσαιεν αὐτόν." Seager. Mss.]

Ἐξαρπάζω, Eripio, cum gen. Plut. (1, 734.) Μινούκιον ἐξαρπάσας Ἀννίβου, Eripiens Annibali Minucium, q. d. Eripiens e manibus Annibalis. Exp. etiam, Liberans ab Annibale Minucium. Chrys. Τὸν τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα τῆς πλάνης ἐξήρπασε, Ab errore eripuit. Sic ἐξαρπάζομαι, Eripior: unde ἐξήρπαστο, ap. Demosth. de Cor. sine casu, Ἐξήρπαστ' ἂν ὁ τοιοῦτος. Hom. autem ἐξήρπαξε dixit Il. Γ. (380.) τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη. [Gl. Ἐξαρπάζω· Proripio, Eripio. Il. Υ. 597. "Ad Herod. 740. Diod. S. 2, 540.; Med., 435." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1016.]

[* "Προεξαρπάζω, (Ante præripio.) Nicet. Eug. 2, 50. (Καλλιγόνην μοι τὴν προεξηρπαγμένην.)" Boissonad. Mss. "Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 601. Τίνος ἕνεκεν οὐκ ἐνταῦθα κολάζει;—ἵνα—τοὺς ἐκ μεταβολῆς ἀρίστης δυναμένους σωθῆναι μὴ προεξαρπάσῃ τῆς σωτηρίας." Seager. Mss.]

"Καθαρπάζω, Corripio. Aristoph." [I. 852. Eur. Andr. 812. 1122. Glossæ: Καταρπάζω· Deripio. * Καταρπαγή· Dereptio.]

[* Προκαθαρπάζω, Ante rapio, Præripio. Schol. Il. B. 302.]

[* "Συγκαθαρπάζω, Nicet. Eugen., in Not. Mss. 6, 231." Boissonad. Mss.]

[* Παραρπάζω, Abripio, Rapio. Lucill. 30.]

Προαρπάζω, Præripio. Greg. in Macc. Encomio, Προαρπάζοντες ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους, Præripientes cruciatus, tanquam thesauros. [Gl. Præripio, Præcipio. "Lucian. Timone 50. 214. 614. Plato Gorg. 1, 454." Scott. App. ad Thes. "Heindorf. ad Plat. Gorg. 28. ad Charit. 416." Schæf. Mss.]

"Προαρπαγή, (ἡ,) Præreptio."

[* Προσαρπάζω, Gl. Arripio. Lucian. bis Accus. 752.]

Συναρπάζω, Corripio. Aristoph. N. (775.) ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. Apud Soph. Aj. (16.) ξυναρπάζειν φρενί, ad verbum, Corripere mente, pro Statim mente percipere. Quæ signif. vereor ne falso in VV. LL. tribuatur τῷ ἁρπάζω per se posito. [Gl. Corripio, Obripio, Obrepto. Συναρπάζω τὸ ζητούμενον, Peto principium, Sext. Emp. Lucian. 6, 269. Vales. ad Harpocr. v. Ὅτι ἐξακισχίλια. Eur. Iph. A. 531. Bacch. 443.: 728. Κύρει δ' Ἀγαυὴ πλησίον θρώσκουσά μου· Κἀγὼ, * ξυνεπήδησ', ὡς συναρπάσαι θέλων. "Ad Timæi Lex. 139. Casaub. ad Athen. 1, 60. Lips. Toup. Opusc. 1, 298. 2, 41. 242. ad Charit. 264. ad Lucian. 1, 267. Valck. Callim. 74. 181.; ad Herod. 740. Brunck. Aj. 16. Markl. Iph. p. 76. Musgr. Hel. 1390. Coray Theophr. 329. Jacobs.

A Anth. 9, 140. Kuster. Aristoph. 57. Lobeck. Aj. p. 223." Schæf. Mss. "Stupro, Plut. 1, 19. Statim percipio, Stob. 378." Wakef. Mss.]

[* Συναρπαγή, ἡ, Gl. Obreptio. Hederic. Lex.: Direptio, Rapina. Can. Apost. 32.]

[* Συναρπακτικός, ή, όν, UNDE * "Συναρπακτικῶς, Didymus de Trin. 2, 3." Routh. Mss.]

[* Εὐσυνάρπαστος, ὁ, ἡ, Qui facile abripi potest. Suicer. Thes. Ετ * Εὐσυναρπάστως, Ut facile corripi possit.]

Ὑφαρπάζω, Subripio, Clam rapio. Aristoph. N. (490.) jocosa metaph. dixit ὑφαρπάζειν σοφόν τι. Et ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, Sermonem interpellare, Herod. (5, 5.) "Ὑπαρπάζω, Ionice ap. Herod. pro ὑφαρπάζω, "ut ὑπαρπάσας τὸν λόγον, Sermonem interpellans." [Gl. Surripio, Surpo. Ὑφαρπάσῃ· Præsumat. * Ὑφαρπίζω· Surripio. * Ὑφάρπασις· Usurpatio. "Ὑφαρπάζω, Meleag. 123. Kuster. Aristoph. 57." Schæf. Mss. * "Ὑφάρπαμαι, Agath. 47." Wakef. Mss.]

[* "Ὑφαρπαγή, (ἡ,) Athan. 1, 294." Kall. Mss.]

B [* Προϋφαρπάζω, Ante surripio. Schol. Aristoph. Ei. 288.]

"ΑΡΠΕΔΕΣ, Humo æquale, Planum. Apud Ni-"candr. vero Θ. (420.) de dryino s. chelydro, κάρη "γε μὲν ἀρπεδὲς αὔτως Ὕδρῳ εἰσκόμενον, Schol. exp. "οἷον * ἐπίπλατον καὶ ὁμαλόν: signif. ea voce dicens, "eum non esse ὀξυκέφαλόν τινα: item κατὰ τὴν ἀρπε-"δόνα λεπτόν. Vide Ἀρπεδόεις."

"Ἀρπεδίζω, Solo æquo, Complano, Pavio. Hes. "enim ἀρπεδίσαι exp. ὁμαλίσαι, ἐδαφῆσαι: vel potius "ἐδαφίσαι."

"Ἀρπεδόεις, i. q. ἀρπεδής. Unde fem. ἀρπεδόεσσα, "quod Etym. ait esse epitheton ὁδοῦ, per sync. pro "ἀριπεδόεσσα: ex ἄρι enim comp. esse. Sed miror "cur exponat ἡ ἄγαν πελιδνή: et cur, postquam "dixit esse κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἄρι συγκειμένην "λέξιν, subjungat, Πέπονθε δὲ, ἵνα μὴ σημαίνηται ἡ "ἄγαν ὁμαλὴ ὁδός· ὁδοῦ γάρ ἐστιν ἐπίθετον. Memi-"nit ibidem et superioris ἄρπεδες, annotans Nican-
C "drum eo in loco videri ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης τὴν "λέξιν παραλαμβάνειν. Hæc Etym. et Lex. meum "vet. e parte: ap. quos nota proparoxytonωs scri-"ptum esse ἄρπεδες: apud Nicandr. vero in Ms. "etiam Cod. oxytonωs ἀρπεδές: ap. utrosque autem "ψιλῶς, secundum etymon, quo ex ἄρι et πέδον esse "derivatum dicitur: δασέως tamen ap. Hes. scriptum "ἁρπεδόεσσα: quod itidem exp. ἰσόπεδος, ὁμαλή: et "ἁρπεδόεν: itidem ὁμαλόν: necnon ἁρπεδίσαι: ut "Nicandri quoque vulg. exempl. scriptum habent "ἁρπεδές." "Ἐρπέδοσσα, Hesychio ἐπίπεδος."

"Ἄρπεζα, Nicandri Scholiastæ est τὸ κάτω καὶ "ἔσχατον τοῦ ὄρους: i. e. ἡ ὑπώρεια, ἡ πέζα τοῦ ὄρους, "veluti ὀρόπεζα: Θ. 393. Ἀλλ' ἤ γ' ἀρπέζαις τε καὶ ἐν "νεμέεσσι πεσοῦσα, * Φωλείει * βαθύϋπνος. Et 647. χλο-"άοντος ἐν ἀρπέζαισιν ἐρίνου. Apud Hes. SCRIPTUM "Ἄρπεσα pro illo ἄρπεζα. Dicit enim ἀρπέσας esse "τοὺς αἱμασιώδεις τόπους: ab aliis autem exponi τείχη "καὶ περιβόλους: item et τὰ κληματώδη χωρία. Ex
D "Herod. autem AFFERTUR Ἄρπεζον pro Murus e "silicibus et lapillulis, sine cæmento et luto con-"structus. Apud Nicandr. quoque ἄρπεζαν interpr. "Maceriam, Sepem s. Septum, nihil vetat; sed in-"telligendo de Septo s. Maceria humiliore et depres-"siore. Rursum ap. Hes. LEGITUR Ἄρπισσαι, ex-"positum itidem αἱμασιαὶ ἢ τάφροι, Sepes vel Fossæ." ["Ἄρπεζα, ἄρπεζος, Valck. Adoniaz. p. 248. Wessel. Diss. Herod. 42.; ad Herod. 85." Schæf. Mss.]

"ΑΡΠΙΑΘΟΣ, ET Ἀρπίαλος, Hesychio est φοῖνιξ. "Scribendum autem esse ἀρπίαθος pro ἀρπίσθος, et "alphabetica series et accentus arguunt, errore nato "e compendio scripturæ."

"ΑΡΡΑΒΩΝ, ῶνος, ὁ, Suidæ, Etym. et Lex. meo "vet. ἡ ταῖς ὠναῖς περὶ τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη "καταβολή, ὑπὲρ ἀσφαλείας, Pecunia quæ in emti-"onibus primo dependitur ad fidem majorem faci-"endam iis, quæ emta sunt, persolvendis s. Pars "solutionis, quæ fidem facit totius summæ persol-

" vendæ: qua etiam re differt a Pignore s. Hypo-" theca, ut Hieron. quoque annotavit. Exp. enim " Paul. ad Ephes. 1: Ὅς ἐστιν ἀῤῥαβὼν τῆς κληρονομίας " ἡμῶν, Pignus, inquit, Lat. Interpres pro Arrhabone " posuit. Non idipsum autem Arrhabo, quod Pignus " sonat. Arrhabo enim, futuræ emtionis quasi quod-" dam testimonium et obligamentum datur: Pignus " vero, h. e. ἐνέχυρον, pro mutua pecunia opponitur, " ut, cum illa reddita fuerit, reddenti debitum pi-" gnus a creditore reddatur. Lat. non solum Arrha-" bonem vocant, ut Plaut. et Terent., sed etiam Ar-" rham, ut Plin. Plut. Galba, Ἐφθάκει προειληφὼς " ἀῤῥαβῶσι μεγάλοις τὸν Ὀβίννιον, Ovinium jam " præoccuparat s. præceperat magna arrhabonis loco " numerata pecunia: pollicitus nimirum, se ei re " perpetrata reliquam, quam pepegerat, persolutu-" rum. Rursum Paul. 2 ad Cor. 1, 5. Δοὺς ἡμῖν τὸν " ἀῤῥαβῶνα τοῦ πνεύματος. Ab Hes. vero ἀῤῥαβὼν " exp. non solum * πρόδομα, sed etiam ἄγκιστρον: " qui præterea ἀῤῥαβῶνα Σίφνιον Proverbialiter ac-" cipi docet pro Infami arrhabone, ὡς τῶν Σιφνίων " ἀσελγῶν ὄντων. Hinc VERB. Ἀῤῥαβωνίζω, Arrha-" bone confirmo contractum emtionis. Hes. ἀῤῥαβω-" νίζεται exp. ἀῤῥαβῶνι δίδοται. Meminit Etym. " quoque hujus verbi, sed non exp." [* Ἀῤῥαβω-νιακὸς, ἡ, ὸν, Gloss. SS. Hes. 165. " Ἀῤῥαβωνίζω, Severian. in Creat. Mund. 4. (Chrys. 7, 608.) Ὁ Παῦλος ὁ λαλοῦντα ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν Χριστὸν, ὁ Πνεύματι Ἁγίῳ κυβερνούμενος τὴν παρὰ τῶν ἀκροατῶν ἠῤῥαβωνίζετο προσευχήν." Seager. Mss. Glossæ: Ἀῤῥαβὼν Arra. " Thom. M. 619." Schæf. Mss. " Ἀῤῥαβωνίζομαι, Pignus accipio, Clem. Alex. 95. 115." Wakef. Mss.] " Ἀραβὼν, ap. Suid. perperam " unico ρ scriptum."

[* Προαῤῥαβωνίζω, Euseb. V. C. 1, 3. p. 334.]

" Ἄῤφα, et Ἄρχα, Hesychio ἀῤῥαβὼν, Arrhabo " s. Arrha."

ἌΡΡΗΝ, v. Ἄρσην, ενος, ὁ, ἡ, Mas s. Masculus: de sexu dictum; ut Aristoph. (N. 682.) περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ, Ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Nec tantum de Animantibus dicitur, sed etiam de Plantis: cum ap. alios, tum ap. Theophr., ut, cum dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ. Et φοίνικες ἄρσενες itidem ap. Athen. Ἄῤῥενα vero ᾠὰ, Masculos edentia. ‖ Metaph. signif. Strenuum, Fortem, et Qui effeminatus non sit. Synes. Ἔγωγέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἄῤῥην εἰμὶ, Vir sum, Sum forti et virili animo. Anthol. ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου, Masculi Homeri, i. e. Qui fortia ducum facta cecinit. Plut. (6, 390.) Παρασκευάζειν αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν ἄῤ-ῥενα καὶ γενναίαν. Et ἄρσην βοὴ, ἄρσην ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. ‖ Ἄῤῥενα vel ἄρσενα Hesychio signif. [Aristoph. Θ. 125.] etiam τῶν κονδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. Eust. ab ἄρδειν derivat, sicut ab ὕω υἱὸς, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα. [Gl. Ἄῤῥην Masculus, Mas. Ἄῤῥεν Mas. Ἄρσην Masculus, Mas. Soph. Phil. 1455. κτύπος ἄρσην, Fragor vehemens. * " Ἄρσης, Masculus, Symm. Jer. 30, 6. Formam hanc Lexx. ignorant, et procul dubio leg. ἄρσην." Schleusner. Lex. in V. T. " Ἄῤῥην, Pierson. ad Mœr. 37. Valck. Phœn. p. 22.; Diatr. 24. Heyn. ad Apollod. 1050.; Hom. 8, 108. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Mœr. 26. et n.: Thom. M. 112.; Add. ad 535. Lennep. ad Phalar. 118. Porson. Phœn. 54. Fac. ad Paus. 2, 72. Ἄῤῥεν, i. q. παῖς ἄῤῥην, Bast Lettre 107. Ἡ ἄῤῥην, Schneider. ad Nicand. Θ. 254. Παιδίον ἄῤ-ῥεν, Longus 4. Villois. Alciphro 432. Fischer. Ind. Palæph. Καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄῤῥενα, Apocalyps. 12, 5. it. ad v. 13. cf. Brunck. ad Eur. Andr. 136. Ἄρσην, ad Mœr. 189. Brunck. ad Med. 927.; Hec. 8. Toup. Opusc. 1, 513. Valck. Hipp. p. 221. Brunck. Anal. 1, 3. Markl. Iph. 385. Musgr. Hel. 173. Jacobs. Anth. 6, 93. 8, 302. 324. 11, 291. Philipp. 25. De arbore, Wakef. Trach. 1196. Vehemens, Jacobs. Anth. 7, 167. Brunck. Soph. 3, 441. Ἄρσην κόρος, Dawes. 361. Ἄρσενες et ἄνθρωποι conf., Porson. Hec. p. 73. Ed. 2." Schæf. Mss. " Ἄῤῥην, Purus, Schol. Callim. plus semel." Wakef. Mss.]

Ἀῤῥενικὸς, vel Ἀρσενικὸς, (ἡ, ὸν,) Masculinus; ut

A ἀρσενικὸν γένος ap. Gramm. ‖ Ἀῤῥενικὸν vero s. Ἀρσενικὸν, quod Eust. ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον dici tradit, Lat. Auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, ut tradit idem Eust. addens ex Ælio Dionys. ἀῤῥενικὸν, non ἀρσενικὸν dicendum esse: quod tamen ap. script. non observatur. De hoc Diosc. 5, 121. Plin. 33, 4. Gorr. Defin. Med. Pro hoc legitur ap. Hesych. Ἀρνικὸν, quod tamen exp. χρώματος εἶδος χλωρόν. [Pseudo-Herodian. Epimer. 240. Ἀρ-νικόν· ὁ ἀνήρ. " Quid sit ἀρνικὸν, non capio. Forte ἄνορ, ἀρσενικὸν, ὁ ἀνήρ. Hes. * Ἄνορ· νοῦς ὑπὸ Σκυ-θῶν. Conjectura ἀρσενικὸν non est aliena: etenim p. 192. hoc nomen inter masculina positum fuit." Boissonad. Sed melius scripsit Toup. Emendd. 4, 58.:— " Hinc exp. Callim. Lav. Pall. 29. ἄρσεν ἔλαιον, sc. χλωρόν: quod omnes Interprr. fugit. Scribendum autem pro ἀρνικὸν, ἀῤῥενικόν." Cf. Σανδαράκη. Glossæ: Ἀῤῥενικόν· Masculinum. Ἀρσενικός· Masculinus. Ἀρ-σενικόν· Masculinum, Auripigmentum. " Ἀῤῥενικὸς, Dionys. H. 5, 41. Ἀρσενικὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 175.

B Jacobs. Anth. 11, 291. De signis Zodiaci, ad Charit. 293." Schæf. Mss.]

" Ἀῤῥενικῶς, pro Masculino genere, ap. Gramm. " Athen. 13. Ἀῤῥενικῶς εἰρημένον τὸν Τίγριν." " Ἀρ-" σενικῶς, Attice pro ἀῤῥενικῶς, Masc. genere, ut, cum " Athen. 3. dicit ap. Atticos ἀρσενικῶς dici ὁ τάριχος: " et ab Hom. non solum ἀρσενικῶς ἀργὸν χῆνα, sed " θηλυκῶς etiam ἀργὴν χ." [Jo. Lydus de Mens. 126. " Eust. 132, 15." Seager. Mss. " Schol. Theocr. 1, 5. 132.; Soph. Œd. T. 65." Boissonad. Mss. " Ἀρ-σενικῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 382. 386. Schol. Aristoph. Π. 538. Duker. Præf. Thuc. p. 12. Brunck. Soph. 3, 444. 451. Aristoph. Fr. 286. Genere masc., Valck. Adoniaz. p. 392." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρσενικοφανής, Fähs. ad Soph. 254." Schæf. Mss.]

[* Ἀῤῥένως. " Diogenes ap. Stob. S. 254. p. 841 (=572.) Εὖγε, ὦ τύχη, ὅτι μου ἀῤῥένως προέστηκας, Benefactum, o fortuna, quod viriliter mecum egisti, ubi si vertas ad Lobeckii (p. 345.) mentem, Viriliter mihi restitisti, ne commoda quidem existit sententia." Erfurdt. ad Soph. Aj. 794.]

C [* Ἡμιάῤῥην, ενος, ὁ, ἡ, i. q. εὐνοῦχος. Ctes. Pers. 5. " Ad Herod. 311." Schæf. Mss. " Eunuchus, Ptol. Heph. 317. Phot. Bibl. 110." Wakef. Mss.]

[* " Θηλάρσην, (ὁ, ἡ,) Nazianz. Carm. 19." Kall. Mss.]

[* Φυγαρσενία, q. d. Virifugium. Manetho 4, 64. Ἔνθα φυγαρσενίης μυστήρια τεύχετ' ἄπυστα. " Charito 593." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρσένκανθος, Pulegium. Diosc. 473." Boissonad. Mss. Leg. * Ἀρσενάκανθος.]

[* " Ἀρσενοβάτης, Brunck. Lectt. in Anal. 4. Jacobs. Anth. 6, 65. * Ἀῤῥενοβάτης, * ἀῤῥενοβασία, Toup. Emend. 3, 169." Schæf. Mss. " Ἀῤῥενοβασία, Virilis concubitus, Theoph. ad Autol. 120." Wakef. Mss.]

[* Ἀρσενογενής, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 831. * " Ἀῤ-ῥέγονος, ad Charit. 279." Schæf. Mss.]

[Ἀῤῥενοειδής et contr.] Ἀῤῥενώδης, (ὁ, ἡ,) Virilis,

D Fortis, unde Ἀῤῥενωδῶς, Mascule, Fortiter.

" Ἀῤῥενόθηλυς θεὸς, Deus promiscui sexus, fem. " nimirum et masc., qualem finxisse Marcionem di-" scimus e Greg. E quo affertur et Ἀῤῥενοθήλεος σω-" ματότητος." [Jo. Lydus de Mens. p. 25.] " Ἀρσενό-" θηλυς, Attice pro ἀῤῥενόθηλυς dicitur. Herm. Barbar. " Castig. in Plin. 7, 3. annotat Th. Gazam ἀῤῥενοθή-" λεις ap. Aristot. vertisse Masculo-feminos; sic au-" tem a philosopho vocari Animalia, quæ ipsa se " ineunt, ut inter pisces trochus. Serv. Deorum quo-" que epitheton esse dicit Æn. 10. teste Bud." [" Hermes Pœmand. p. 3. 5. Ed. 1554." Boissonad. Mss. Schol. Lycophr. 1292. Eubul. ap. Athen. 449. " Ἀῤῥενόθηλυς, ad Diod. S. 2, 521. Jacobs. Anth. 12, 347." Schæf. Mss. " Euseb. P. E. 109. Ἀρσενό-θηλυς, Plut. 2, 368." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρσενόθυμος, (ὁ, ἡ,) Procl. H. in M., Bibl. der Alt. Litter. et Kunst. T. 1." Boissonad. Mss. " Wakef. S. C. 4, 248." Schæf. Mss. " Animo masculo, Nonn. D. 34, 356." Wakef. Mss.]

[* Ἀῤῥενοκυέω, Prolem masculam edo. Strabo 316.] A
[* Ἀῤῥενομανέω, Masculos depereo. Suicer. Thes.]
[* Ἀρσενομίκτης, ου, ὁ, Qui cum Maribus concumbit: Manetho 4, 590. Φύσονται μάχλοι, διδυματόκοι, ἀρσενομίκται. " Ruhnk. ad Rutil. 95." Schæf. Mss.]
[* " Ἀῤῥενομιξία, (ἡ, Horrendus concubitus virorum cum viris.) Sext. Emp. Hypot. 1, 152. et alibi: cf. Ind." Boissonad. Mss. " Chrys. in Ps. 6. T. 1. p. 553. Μεγάλα ἐκ τούτων ἀναστέλλων κακά· διὰ μὲν τοῦ πρότερον, τὴν ἀῤῥενομιξίαν." Seager. Mss. " Wessel. Herod. 63." Schæf. Mss. " Euseb. Clem. Alex. 223. Cyr. 211." Wakef. Mss.]
[* " Ἀρσενόμματος, Qui pueros intuetur, lascivo sensu, Hesych." Wakef. Mss.]
[* Ἀρσενόμορφος, ὁ, ἡ, Masculina facie præditus. Orph. 35, 7.]
[* Ἀρσενοπληθής, ὁ, ἡ, Plenus maribus. Æsch. Suppl. 30.]
[* " Ἀῤῥενοποιὸς, (ὁ, ἡ,) Quæ mares parit, s. Qui mares gignit, Ælian. H. A. 417." Wakef. Mss.]
[* " Ἀῤῥενοπρεπὴς, (ὁ, ἡ,) Aristid. Quint. 92." B Wakef. Mss.]
[* " Ἀρσενοπότης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 26. 131." Boissonad. Mss.]
[* " Ἀρσενονὴ, Staphis agria. Diosc. 473." Boissonad. Mss.]
[* " Ἀῤῥενοφανὴς, (ὁ, ἡ,) Virilem formam habens, Hesych." Wakef. Mss.]
[* " Ἀῤῥενοφθόρος, (ὁ, ἡ, Masculorum corruptor.) Basil. Cæsar. Epist. in Zonaræ Exp. Can. p. 60." Boissonad. Mss.]
[* Ἀῤῥενοφθορέω, Masculos corrumpo. Suicer. Thes.]
[* " Ἀῤῥενοφθορία, (ἡ,) Argum. S. c. T. Æschyli." Boissonad. Mss. " Valck. Diatr. 23." Schæf. Mss.]
[* " Ἀῤῥενόφρων, (ὁ, ἡ,) Suid. v. Δεββώρα. Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 13. Const. Manass. Chron. p. 126." Boissonad. Mss.]
" Ἀῤῥενωπὸς, (ὁ, ἡ, ὸν,) Qui virili facie est, Qui facie " sua s. aspectu prodit sese virilem esse et fortem, " Ipso aspectu masculum se esse ostendens. Lucian. " Hermot. Ἀῤῥενωποὺς, ἐν χρῷ κουρίας. Idem in Scy- C " tha, Οὕτω μέγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀῤῥενωπήν τινα τὴν " εὐμορφίαν. Syn. simpliciter pro Virili s. Forti po- " suit, Ep. 140. Ἀῤῥενωπότερον ἡμῖν τὸν φίλον ἀπε- " δείκνυε. At τὸ Ἀῤῥενωπὸν, ET ἡ Ἀῤῥενωπία, Ma- " scula s. Virilis facies: interdum etiam Animus vi- " rilis fortisque et generosus; is enim sub mascula " facie latet. Plut. de Fort. Alex. Οὐ διεφύλαττον αὐ- " τοῦ τὸ ἀῤῥενωπὸν καὶ λεοντῶδες. Plato, Ὑπὸ θάῤῥους " καὶ ἀνδρείας καὶ ἀῤῥενωπίας. Quibus exemplis addi " potest et Synes. Ep. 56. Καὶ εἴ τι φιλοσοφίας ὄφελος, " εἰς ἀῤῥενωπότερον ἀνακτήσομαι, exponique In virili- " orem naturam revocabo. Apud Hes. legitur ETIAM " Ἀῤῥενωπάδες, expositum ἀνδρόγυνοι. Qua voce " haud scio an intelligat Feminas quæ mascula s. vi- " rili sunt facie, Quarum facies virilitatis aliquid " præ se fert, Viragines: ut ex Aristot. quoque de " Gener. Anim. 2, 5. ἀῤῥενωπὸς γυνὴ affertur pro Vi- " rago. Apud Eust. habetur præterea ETIAM Ἀῤῥε- " νὼψ ET Ἀῤῥενῶπας, sed in malam partem utrum- " que. Nam p. 827. ait, Ἡ δὲ τοιαῦτα νομοθετήσασα D " βλασφημία καὶ τὸν ἐπαινετῶς ἀῤῥενωπὸν ἀῤῥενῶπα " ἔφη παρονομάσασα * ψογερῶς, καὶ οὕτω σκώψασα τὸν " ἀνδρόγυνον καὶ ὡς εἰπεῖν * ἀῤῥενοπίπην πρὸς ὁμοιό- " τητα τοῦ παρθενοπίπης καὶ * πυῤῥοπίπης. Et p. 1452. " Ὁ γύνις, ἄλλο τι ὢν αὐτὸς παρὰ τὸν παρθενοπίπην " καὶ τὸν ἀῤῥενῶπαν, ὃς ἐδήλου τὸν ἀνδρόγυνον. Vide- " tur Lucian. quoque in loco illo, quem in Ἀῤῥενω- " πὸς primum citavi, ad hanc signif. alludere voluisse." [Ἀῤῥενωπὸς, Clem. Alex. 297. Lucian. 3, 13. Glossæ: Ἡ ἀῤῥενωπὸς γυνή· Virago. * Ἀῤῥενωπῶς, Viriliter, Mascule. " Ἀῤῥενωπὸς, Toup. Opusc. 2, 290. Huschk. Anal. 112. Lucian. 1, 871. Lobeck. Aj. p. 274. * Ἀῤῥενωπότης, Const. Manass. 50. Meurs. (sic leg.)" Schæf. Mss. " Ἀῤῥενωπία, Zeno in Clem. Alex. 297." Wakef. Mss.]
[* Ἀῤῥενώνυμος, ὁ, ἡ, UNDE * Ἀῤῥενωνυμέω, Masculino nomine appello, Eust. 425, 26. " Ad Mœr. 255." Schæf. Mss.]
[* " Ἀῤῥενότης, (ἡ,) Hierocles 318. Dionys. Areop. 245." Kall. Mss. " Aristid. Quint. 101. Stob. 491." Wakef. Mss.]
[* " Ἀῤῥενίζω, Hominem ago, Clem. Alex. 217." Wakef. Mss. UNDE * " Ἀῤῥενιστέον, Clem. Alex. (Pæd. 2, 9.) 185." Corai. Mss.]
Ἀῤῥενόω, ώσω, Masculum reddo. Syn. Ep. 146. Ἐπιθυμήσας ἀῤῥενῶσαι τὴν ἱεράν σου ψυχήν. Et pass. Ἀῤῥενοῦσθαι, quod Masculescere dixit Plin. [18, 13. Lucian. Amor. 568. Eur. Bacch. 687. " Synes. 37. Quint. Arist. 97. Galei Myth. 498. Philo J. Perf. pass. ἠῤῥένωμαι, Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀῤῥενόω· Masculo.]
Ἀπαῤῥενόω, ώσω, Idem. Fit autem ab ἄῤῥην, ut a θῆλυς et θηλύνω, ἀποθηλύνω, Effemino. [Cf. Ἀπανδρόω. Theophr. H. P. 7, 4.]

" ἈΡΡΗΦΟΡΟΣ, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ μυσταγωγός. " Qua expositione sua innuit ἀῤῥηφόρον dici pro ἀῤῥη- " τοφόρον, i. e. τὸν τὰ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέροντα. " UNDE Ἀῤῥηφορία, ἡ, pro ἀῤῥητοφορία, dicitur ἡ τῶν " ἀῤῥήτων φορὰ, Gestatio arcanorum: Nomen festi " ap. Athenienses, ex eo nominati quoniam ἀῤῥήτοις " συνέστη, Hes. ET Ἀῤῥηφορεῖν pro ἀῤῥητοφορεῖν, " Secreta illa et arcana sacra gestare, τὸ τὰ ἄῤῥητα " φέρειν. Affert Harpocr. e Dinarcho c. Pyth.: ita " autem exp. Τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' εὐγένει- " αν ἀῤῥηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο· αἳ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου " ἦρχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν, λευκὴν δ' ἐσθῆτα " ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνοντο. " Leguntur eadem hæc iisdem verbis ap. Suid. nisi " quod ap. eum in vetusto etiam et Ms. Cod., idque " sua serie, SCRIPTUM Ἀῤῥηνοφορεῖν. Atque adeo " ita eum scripsisse patet ex eo, quod infra etiam suo " ordine affert Ἀῤῥηφορεῖν. Dicit enim ἀῤῥηφορίαν θυ- " σίαν nominari, quoniam τὰ ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον " τῇ θεῷ αἱ παρθένοι: et Ἀῤῥηφόρους, τὰς τὰ ἄῤῥητα " φερούσας μυστήρια. Veruntamen nescio quibusnam " superior illa scriptura probari possit modis, cum " posterior hæc multo sit receptior, ut quæ non ap. " Harpocr. solum habeatur et ipsum Suid., Etym. et " Hes., sed etiam in Lex. meo vet. In eo enim anno- " tatur, ἀῤῥηφορίαν fuisse ἑορτὴν ἐπιτελουμένην τῇ Ἀ- " θηνᾷ ἐν τῷ Σκιροφοριῶνι μηνί: dictam veluti ἀῤῥητο- " φορίαν, διὰ τὸ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέρειν. Aliquan- " toque post additur, ἀῤῥηφορίαν fuisse τὸ χρυσῆν " ἐσθῆτα φορεῖν καὶ χρύσεα· τέσσαρας δὲ παῖδας κεχει- " ροτονῆσθαι κατ' εὐγένειαν ἀῤῥηφόρους ἀπ' ἐτῶν ζ' μέ- " χρι ια'. Quibus subjungitur, Τοιοῦτοι δὲ ιβ' ἐκρίνοντο, " οἳ διὰ τῆς ὑφῆς τοῦ ἱεροῦ πέπλου ἦρχοντο καὶ τῶν ἄλ- " λων τῶν περὶ αὐτόν· λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν καὶ " χρύσεα. Eadem habet Etym. iisdem pene verbis, " nisi quod pro posteriore ἀῤῥηφορία ap. eum legitur " ἀῤῥηφορεῖν, eodem alioqui sensu; nam ἡ ἀῤῥηφορία et " τὸ ἀῤῥηφορεῖν idem sunt. Iidem porro Lexicogr. " omnes mentionem faciunt et alius scripturæ; per " enim ajunt scribi ETIAM Ἐρσεφορία pro ἀῤῥηφορία, " nimirum διὰ τὸ τῇ Ἕρσῃ ἐπιτελεῖσθαι τήνδε τὴν πομ- " πὴν, τῇ Κέκροπος θυγατρὶ, s. quoniam τῇ Ἕρσῃ ἐπόμ- " πευον in hoc festo. Etym. vero non solum HABET " Ἐῤῥεφορία, sed ET Ἐρσιφορία. Annotat enim, scribi " etiam διὰ τοῦ ε Ἐρσιφορία, παρὰ τὴν Ἕρσιν, τὴν Κέ- " κροπος θυγατέρα, quoniam ταύτῃ ἦγον τὴν ἑορτήν. " Ea tamen mihi scriptura non probatur, imo et præ- " cedens mira videtur, ideoque malim per η scribere " in secunda syllaba, sc. Ἐῤῥηφορία, vel Ἐρσηφορία, " mutato solum α in ε, utpote cum nullarum aliarum " literarum mutationis mentionem faciant prædicti " Lexicographi." " Ἐῤῥηφόροι, Hesychio οἱ τῇ Ἕρσῃ " ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα." [Ἀῤῥηφόρος, Suid. v. Παναγής. Cf. Aristoph. A. 642. Paus. 1, 27.; Dionys. Hal. A. R. 2, 22. ubi legitur ἀῤῥητοφόρος. " Ἀῤῥηφόρος, Fac. ad Paus. 1, 101. ad Mœr. 142. Ἀῤῥητοφόρος, ad Dionys. H. 1, 280. Ἀῤῥηφορία, ad Mœr. l. c. Ἀῤῥηφορέω, Brunck. Aristoph. 1, 45." Schæf. Mss.]
" Ἀρνηφόρος, ἡ, Agnifera esse videtur ap. Athen. " 3. (111.) Τὸν ναστὸν καλούμενον, ὃς ταῖς ἀρνηφόροις " γίνεται. Sed scr. potius ἀῤῥηφόροις."

ἈΡΣ, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, Agnus, Il. Γ. (103.) Οἴσετε ἄρν'

ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. A. (66.) Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Ubi Eust. dicit addi τελείων, ut poëta signif. Agnos grandiores, cum ἄρνες sint immaturiores adhuc et minores. Aliud autem signif. Ἄρνες ap. Theophr. 8, 7. Βλαστάνουσι δὲ καὶ οἱ στάχυες μικροὶ, καὶ τούτους οὓς καλοῦσιν ἄρνας: ubi Theod. Agnos vertit. Notandum vero tradere Eust. ἄρνες non habere nominativum monosyllabum, sed Ἀρὴν ένος, et per sync. νός: eumque vel ab ἀρὰ esse, quod in votis faciendis precibusve agni sacrificarentur; vel a ῥὴν ut ἀσταφὶς a σταφὶς, et similia. [" Ἄρνες, Nuper nati; ἀμνοὶ, Qui sunt biennes; ἀρνειοὶ, Triennes vel etiam ultra; λειπογνώμονες dicuntur, cum dentes amiserunt, e quibus cognoscitur, quot annos nati sint. Hoc fit post annum septimum." Vir doctus ad marg. Seageriani exempl. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 144. Eran. Ph. 157. Thom. M. 111. Toup. Append. in Theocr. 33. Pierson. Veris. 171. Ammon. 24. Markl. Suppl. 226.; Iph. p. 385. Jacobs. Anth. 9, 440. Heyn. Hom. 4, 470. 8, 295. Ἀ. μέλαινα, Kuster. Aristoph. 71.. Ἀρνέων, B Heyn. Hom. 4, 508. Mars, Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. Schneider. Ecl. Phys. 115. n.]

Ἀρνὸς, ὁ, Agnus qui annum excessit; scribitur enim ap. J. Poll. 7. Τὸν δὲ ἔτειον ἄρνα, εἴποις ἂν ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα εἴποις ἀρνὸν, ὃς καὶ ἀρὴν παρὰ ποιηταῖς. Ubi tamen Ἀρνειὸν aliquis fortasse legere malit; quamvis ap. Etym. Horus ex Herodiano dicat ει in ἀρνειὸς prorsus πλεονάζειν. [" Ἀρνὸς, Const. Manass. Amat. 2, 30." Boissonad. Mss. A. Gell. 4, 3. coll. Festo.]

[* " Ἀρνοβοσκὸς, (ὁ,) Toup. Opusc. 2, 66." Schæf. Mss.]

Ἀρνόγλωσσον, τὸ, Agnina lingua, s. Plantago. Diosc. 2, 153. Addunt VV. LL. reperiri etiam Ἀρνόγλωσσος, ἡ. [Plin. 25, 8. " Artem. 215." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀρνόγλωσσον, βοτάνη· Plantago.]

[* Ἀρνοκόμης, Apollo Nomius ap. Macrob. 1, 17. p. 303.]

" Ἀρνορκίη, ita enim reponendum pro ἀρνορίη, " Hesychio ὁ μετὰ τοῦ ἀρνὸς αἰρομένου γινόμενος ὅρκος, " Juramentum, quod fit in altum sublato agno. Nisi " forte scripsit ἀναιρουμένου, Cæso; nam cæso agno " fœdus cum juramento inire solebant, ut discimus " ex Il. Γ. Virg. Æn. 12." [" Alberti Peric. Cr. 66." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρνοτροφία, (ἡ, Agnorum educatio,) Geopon. 18, 1." Kall. Mss.]

Ἀρνοφάγος, ὁ, ἡ, Agnos devorans. [" Charito 731." Schæf. Mss. " Manetho 4, 255. Nonn. J. 2, 111." Wakef. Mss.]

Ἀρνόφυλλον, τὸ, q. d. Agnifolium, Herba qua agni delectantur. Hes. Cytisum exp., addens herbam esse θαμνώδη. [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀρνεοθοίνης, ὁ, Agnis vescens. VV. LL. ex Anthol. [Anal. 2, 134.]

[* Εὔαρνος, ὁ, ἡ, Agnis abundans, Bonos agnos habens. Anal. 1, 246. 2, 107.]

Πολύαρς, ρνος, ὁ, ἡ, τὸ, Multos agnos habens. Il. B. (106.) Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ, i. e. πολυθρέμμονι, Pecoribus abundanti, Diviti, a parte totum intelligendo, ut docet Eust. [" Fischer. ad Palæph. 83. Græv. Lect. Hes. 522." Schæf. Mss.]

[* Πρόαρνα, Civitas sic dicta, unde * Προάρνιος, Steph. B.]

Ὕπαρνος, ὁ, ἡ, Agnum sub se habens, ut ὕπαρνος ποίμνη ap. Hes.: et ὕπαρνος Ovis, ap. VV. LL. ex Eur. [Andr. 558. Μέτασσαι Suidæ τὰ ὕπαρνα πρόβατα. Callim. " Heyn. Hom. 6, 41. ad Callim. 1, 53." Schæf. Mss.]

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Agnina pellis una cum lana, Suid. Aristoph. (N. 730.) οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην * ἀποστερητρίδα; ubi Schol. ad ἀρνεῖσθαι allusisse poëtam dicit. J. Poll. Ἔνδοθεν δὲ αὐτῷ ὑπερράφθω ἀρνακὶς, ὡς μὴ τρίβοιτο ὑπὸ τοῦ δέρματος ἢ δειρῇ τοῦ κυνός. Potest etiam Calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti exp. in h. l. Plat. Symp., quem J. Poll. citat, Ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. [Herodianus Pierson. 445. Glossæ: Ἀρνακὶς, τὸ προβά-

A τειον δέρμα· Pellis lanata. " Toup. Emend. 1, 156. Græv. Lect. Hes. 571. Jacobs. Anth. 9, 428. Brunck. Aristoph. 2, 97. Kuster. 59." Schæf. Mss. " Theocr. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἄρνειος, (εία, ειον,) Agninus. Ἄρνεια κρέα, Lucian.: ἄρνειος φόνος, Agnina cædes, Soph. ubi Tricl. dicit esse synecdochen, partem pro toto grege, et Eust. exp. τὸν τῆς λείας ἁπάσης τῆς συμμίκτου. [" Ad Thom. M. 111. 865. Heyn. Hom. 4, 509. " Schæf. Mss. Glossæ: Ἀρνεῖον, ἄρνεια· Agnus, Agnina. Ἄρνειον κρέας· Agnina.]

Ἀρνεῖον, τὸ, proprie Locus, ubi agninæ carnes venduntur, Marcellum agninarum carnium, * κρεωπωλεῖον τῶν προβάτων, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* " Ἄρνειον, (τὸ,) Plantago. Diosc. 445." Boissonad. Mss. Vide Ἀρνόγλωσσον.]

Ἀρνειὸς, ὁ, Agnus adultior. Eust. dicit esse πρόβατον ἄῤῥεν, καὶ τέλειον, οὐκ ἀτελὲς κατὰ ἄρνα καὶ τὸ ἀρνίον. Est itaque ἂρς unius anni, deinde ἀρνίον s. ἀμνὸς, tum ἀρνειὸς, et deinceps λειπογνώμων, J. Poll. annotat, licet ap. eum ἀρνὸς scribatur; ut videbis in Ἀρνός. Ἀρνεῖος autem cum εῖ, Mensis nomen est, ut tradit Eust. [Gl. Ἀρνειός· Agnus. " Ammon. 24. Pierson. Veris. 171. Eran. Ph. 157. Thom. M. 111. Heyn. Hom. 4, 489. 8, 295. Ἀρνεῖος, Mensis, Festum Argivorum, Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 97. 106." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 5, 439. I. q. ἀρνὸς, Babr. ap. Suid. v. Τριγχός." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρνέα, Herod. Philet. 445. * Ἀρνὶς, Bast Lettre 164." Schæf. Mss.]

Ἀρνίον, τὸ, Agnellus, ut Ἀτρέος χρυσόμαλλον ἀρνίον, quod Eust. dicit esse ποτήριον ἀργύριον, χρυσέῳ ἐμπεπαισμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον, [Atrei aureus aries, Varro R. R. 2, 1, 6. Gl. Ἀρνίον· Agnus. " Ad Thom. M. 111. ad Lucian. 2, 294." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

[Ἀρνὼν, ῶνος, ὁ, a Schneider. susp. sed in Glossis legitur: Ἀρνὼν, ὁ τόπος· Agnile.]

C [* Ἀρνεύω, i. q. κυβιστάω. Lycophro 1103. Hes. * Ἤρνυεν· ἐκυβίστα. * Ἤρνυε, Removebat, Polycrates ap. Euseb. H. E. 5, 27. (p. 192.)" Routh. Mss. " Wakef. Eum. 463. Lobeck. Aj. p. 381." Schæf. Mss. " Lycophro 465." Wakef. Mss.]

¶ Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, Urinator, κυβιστητὴρ, δύτης, κολυμβητής. Il. Π. (742.) ὁ δ' ἄρ, ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, ubi Eust. annotat, Ἀρνευτὴρ, ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος, καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ σκιρτῶντες, τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι. HINC Ἀρνευτήρια, τὰ, Urinatorum exercitia, VV. LL. κυβιστητήρια, Hes. [" Ἀρνευτὴρ, Valck. Phœn. p. 399. Heyn. Hom. 6, 342. 7, 261." Schæf. Mss.]

Ἀρνευτὴς, ὁ, Piscis alio nomine ἵππουρος et ἱππουρεὺς dictus διὰ τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι. Eust. ex Athen. Plin. etiam Hippuri piscis meminit. Frequenter, ut habent VV. LL., subsilit, ac desilit, caprarum modo, quæ posterioribus innixæ pedibus saliunt et D terræ caput impingunt. [A Schneidero non agnoscitur.]

ἌΡΝΥΜΑΙ, Capio, Recipio, Consequor. Proprie autem volunt esse, Dando ἄρνα, pro eo aliquid vicissim accipere: vel brevius, ἄρνα re quapiam permutare, et, ut loquitur Eust. ἄρνα διδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν τι ἕτερον χρήσιμον: per catachresin vero ἀντικαταλλάσσεσθαι: sic vero et a πῶλος esse πωλεῖν, et ab ὄνος secundum quosdam ὠνεῖν, quod in pecoribus veterum divitiæ et commercia consisterent. Hinc certe μισθὸν ἄρνυσθαι, Mercedem capere, Aristot. et Plato de Rep. 1. Φαμὲν δέ γε τοὺς μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protagora, Σεαυτὸν ἀπέφηνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. Idem composita voce dicitur μισθαρνεῖν, quo et ipse in illo priore loco utitur. Et ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χειρῶν, Anthol. Consequor victum e manibus, i. e. e labore manuum. Et ἄρνυμαι κλέος, Eur. (Alc. 56.) Consequor gloriam. Sic autem vulgo exp. ἄρνυμαι ap. Hom. quoque:

sed illi, meo quidem judicio, potius signif. Capto et Consequi s. Adipisci conor, quam Capio et Consequor. Il. X. (160.) ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, Non captabant, Non conabantur adipisci. Sic τιμὴν ἄρνυμαι videtur esse potius Conor pœnas sumere, quam Pœnas sumo, tam Il. A. (159.) Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε, κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, quam E. (553?) Τιμὴν Ἀτρείδῃσ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ Ἀρνυμένω. Ideoque verterim utrobique Ad sumendum pœnas, non Sumentes pœnas. Fortasse etiam commode reddetur τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, Pœnas expetentes a Trojanis. Nam alicubi ap. Cic. Qui expetit pœnas ab aliquo, dat operam ut sumat, nondum autem sumit. Sic autem et Od. A. (5.) ἄρνυσθαι conatum signif., Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, Consequi conans vitam suam, i. e. vitæ suæ incolumitatem, et sociorum reditum. At Schol. inepte mihi videtur ubique verbo ἀντικαταλλάσσεσθαι hoc exp. || Ἄρνυμαι, pro αἱροῦμαι, ap. Plat. de LL. 12. Ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον. [" Timæi Lex. 49. et n.: Brunck. Lect. in Anal. 305. Dawes. M. C. 56. Eur. 3, 150. Lips. Steinbr. Mus. Tur. 1, 326. Valck. Hipp. p. 178. Wassenb. ad Hom. 35. ad Charit. 279. 755. ad Od. A. 5. ad Callim. 1, 127. ad Herod. 662. Mnasalc. 16. Antip. Sid. 22. Kuster. V. M. 90. Jacobs. Anth. 12, 345. Heyn. Hom. 4, 61. 5, 106. 279. 391. 8, 273." Schæf. Mss. " Cum gen., Arat. 638." Wakef. Mss.]

Ἀπάρνυμαι, Aufero, ἀφαιροῦμαι, Hes.

[ΑΡΗΝ, vide Nostrum in Ἄρς. " Casaub. ad Athen. 26. ad Mœr. 35. Markl. Suppl. p. 226. Brunck. Soph. 3, 511." Schæf. Mss.]

[* Ἀρηνοβοσκός· * προβατοβοσκός. Σοφοκλῆς Τυροῖ. Καὶ γράφεται δὲ * Ἐῤῥηνοβοσκὸς, διά τε τοῦ ε, καὶ τῶν β' ῥῶ. " Ad Herod. Philet. 435. Toup. Opusc. 2, 66. Brunck. Soph. 3, 502. 511." Schæf. Mss.]

[* Πολυάρην, ὁ, ἡ, unde dat. πολυάρενι et contr. πολύαρνι, Il. B. 106.]

" ῬΗΝ, ηνὸς, ἡ, Ovis. UNDE Εὔῤῥην, ηνος, ὁ, (ἡ,) " et Εὔῤῥηνος, (ὁ, ἡ,) εὔβοτος, Etymologo ὁ * καλλιπρό- " βατος, Pulcras ferens oves, s. Pulcras agnas. Hinc " ETIAM Πολύῤῥην, (ηνος, ὁ, ἡ,) Multas oves habens, " aut generalius Multa pecora." [Ῥὴν, ηνὸς, ῥῆνα, ἡ, unde Lat. Rheno. Nicand. Θ. 453. Εὔῤῥην, Apoll. R.: εὐῤῥήνου ἀπὸ κόρσης, Anthol. Pal. 2, 591. Πολύῤῥην, Æschyl. " Ῥὴν, Heyn. Hom. 5, 561. 7, 734. ad Mœr. 35. Brunck. Apoll. R. 7. 193. Jacobs. Anth. 9, 41. Εὔῤῥην, Wakef. Alc. 599. Brunck. Apoll. R. 6. Εὔῤῥηνος, Ruhnk. Ep. Cr. 219. Πολύῤῥην, 207. Heyn. Hom. 5, 561. 588. * Πολύῤῥηνος, Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Anth. 9, 41. Brunck. Apoll. R. 136." Schæf. Mss. " Πολύῤῥην, Dionys. P. 767. Πολύρηνος, Quint. Sm. 2, 330. * Ῥήνεος, * Ῥηνὸς, i. q. ῥὴν, Hesych." Wakef. Mss.]

" Ὑπόῤῥηνος, (ὁ, ἡ,) ead. forma qua dicitur ὕπαρνος " et ὑπόπορτις, Ovis sub se habens agnum, Gravida " ovis vel fœta; nam ῥῆνες dicuntur οἱ ἄρνες, Schol. " Aristoph." [Il. K. 215. Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὄϊν δώσουσι μέλαιναν, Θῆλυν, ὑπόῤῥηνον. " Heyn. Hom. 6, 41." Schæf. Mss.]

" Ῥήνικες, (αἱ,) Ovium aut Agnorum pelles. Af- " fertur ex Hippocr." [247, 23.: * ῥηνικοῖσι, 340, 19. Agninis. Ῥῆνιξ, ἡ, et * ῥῆνις, ιδος, ἡ, ut ἀρνακὶς ab ἀρνός. " Ῥήνικες, Hes. Etym. M. Gal. Apoll. R. 4, 1497. Schol. Il. I. 194." Wakef. Mss.]

[* Ῥηνοφορεὺς, ὁ, Hymnus in Bacchum, Orphico modo scriptus, in Anthol. 3, 217. Ῥηξίνοον, ῥαδινὸν, * ῥικνώδεα, ῥηνοφορῆα, i. q. paulo ante legitur νεβριβόπεπλον.]

[* " Ῥηνιουργὴς, (ὁ, ἡ,) ad Herod. 543." Schæf. Mss.]

[* " Ῥήνη, * Ῥήναια, * Ῥήνεια, Insula prope Delum, Toup. App. in Theocr. p. 33. ad Herod. 482. Ῥήνεια, ad Diod. S. 1, 518." Schæf. Mss.]

ἈΡΤΗΡΙΑ, ἡ, Arteria, Spiritus semita, Plin. Spiritus conceptaculum, Gell. ut et ap. Soph. (Trach. 1056.) πλεύμονος ἀρτηρίας Accius vertit Pulmonum spiritus. Philar. dicit esse Corpus in longum porrectum, teres instar canalis, ac sinuosum, duabus tunicis contextum, e corde propagatum, et in singula corporis membra distributim diffusum, aëris et spiritus naturalis abundantioris receptaculum, mixti cum pauculo admodum sanguine. Ruf. vero Ephes. tradit Arterias a vet. Græcis φλέβας, Venas, vocatas fuisse: item ἀορτὰς, πνευματικὰ ἀγγεῖα, σήραγγας, κενώματα, et νεῦρα. Earum complura genera ponit Gorr. quem consule. Volunt autem dictam ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, ut refert etiam Philar. vel ab ἄλλεσθαι, quasi ἀλτηρίαν, verso postea λ in ρ. Sed prior illa nominis hujus notatio ut multo receptior, ita et longe verisimilior est, siquidem pro primitivo habendum non est hoc nomen. [Gl. Ἀρτηρία· Vena vitalis. " Ad Lucian. 2, 9. 234. Musgr. Rhes. 786. Ἀ. τραχεῖα, ad Thom. M. 129." Schæf. Mss. " Aliud vult Jambl. V. P. 51. 53. * Ἀρτήριον, Clem. Alex. 221." Wakef. Mss.]

[* Ἀρτηριοτομέω, Gal. ap. Schneider. Lex.]

Ἀρτηριοτομία, ἡ, Arteriæ dissectio. Est Remedii genus, quod arteria secta adhibetur. Gorr. [Trall. 1. p. 31.]

Ἀρτηριακὸς, (ἡ, ὸν,) Arteriacus, Ad arteriam pertinens; ut ἀρτηριακὸν πάθος, i. q. βράγχος, Raucitas, ut scribit Paul. 3, 28. Gorr. || Ἀρτηριακὸς vero de homine intellectum, est i. q. βρογχώδης, Raucus. Est enim raucitas proprius asperæ arteriæ affectus. || Ἀρτηριακὴ non addito vel τῆς ἀντιδότου vel alio quopiam nomine, dicitur a recentioribus Med., ut ait Gal., τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον. Gorr.

Ἀρτηριώδης, ὁ, ἡ, Arteriosus, ut anatomici interpr. Ἀρτηριώδης φλὲψ, Arterialis vena, Gorr.

ἌΡΤΙ, Modo, Paulo ante, πρὸ μικροῦ, ἐξ ὑπογύου. Plato, Ἦν ἄρτι ἦσαν οἱ τῇδε πεπυσμένοι, Nuper vel Nuperrime. Sic ἄρτι Thuc. dicit 6. p. 206. quod p. 201. dixerat νεωστί. Sic ἐς φάος ἄρτι μολόντος, Epigr. Recens nati, i. e. ἄρτι γεγονότος. Conjungitur etiam cum præs. et tunc solet verti Nunc, Jam, Primum. Soph. Aj. (9.) Ἔνδον γὰρ ἁνὴρ ἄρτι τυγχάνει. Xen. (Ἀπολ. 27.) Ἠ ἄρτι δακρύετε; An nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, Cum primum emergit. Sic ap. Herodian. 1, (4, 8.) Ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα, ubi Polit. vertit, Primas nunc adolescentiæ metas ingredientem. Sic Jo. 9, (19.) Πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Notandum tamen Isocr. c. Sophist. (§. 10.) ἄρτι in præs. cum præt. etiam copulasse, Οἱ μὲν οὖν ἄρτι τῶν σοφιστῶν ἀναφυόμενοι, καὶ νεωστὶ προσπεπτωκότες ταῖς ἀλαζονείαις, Modo, Recens. Ἄρτι μὲν, ἄρτι δὲ, Bud. ap. Lucian. sæpe signif. scribit Tum hoc, tum illud. Ἄρτι genitivo etiam jungi tradit idem Bud. ut παραυτὰ, citans e Greg. 139. Ἄρτι τῶν κατὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ νεωτερισθέντων, et exp. Commodum. [Gl. Ἄρτι· Modo, Nuper. " Xen. Eph. 78. Alciphro 220. ad Lucian. 1, 235. Valck. Hipp. p. 250.; Phœn. p. 50. Phrynich. Ecl. 8. Brunck. Antig. 1283. Musgr. Bacch. 1267. Fischer. Præf. ad Anacr. 18. Mœr. 68. et n. Timæi Lex. 50. et n.: Ammon. 23. Eran. Ph. 162. Thom. M. 112. Villois. Long. 146. 176. ad Helen. 309. Wakef. Ion. 768. Eur. El. 493. Wakef. Phil. 735. Jacobs. Anth. 7, 49. Aristoph. A. 71. Antip. Sid. 32. et Jacobs. it. 63. Philipp. 35. 36. Marcus Arg. 24. Wakef. Georg. 49. Porson. Or. 248. ad Diod. S. 2, 397. Epigr. adesp. 408. Græf. ad Meleagr. 70. Plato Charm. 64. Heindorf. ad Theæt. 281. Heyn. Hom. 7, 607. Ἄρτ', Erycius 2. Etiamnum, Plut. Mor. 1, 879. Cum fut., Lucian. 3, 553. Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Conf. cum ἤδη, ad Diod. S. 2, 396.; cum ἀντὶ, ad 2, 448.; cum ἄρα τι, Heindorf. ad Plat. l. c. Ἄρτι μὲν, ἄρτι δὲ, Lucian. 1, 24. Ἄρτι ποτὲ, Valck. Callim. 45." Schæf. Mss.]

Ἀπ' ἄρτι, Ab hoc tempore in posterum; copulat enim temp. præs. vel paulo ante præt. cum fut. Frequens est in N. T. ut Jo. 1, (51.) Ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα. Itidem Matth. 26, (29.) Οὐ μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος.

Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, Usque in tempus præsens. Utitur Paul. 1 Cor. 4, [11.]

Ἕως ἄρτι, Idem, Usque in præsens. Jo. 5, (17.) Ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται.

[* Ἐσάρτι, Ad hoc tempus. Eust. 35, 22. " Μέχρι καὶ ἐσάρτι, ad Mœr. 255." Schæf. Mss.]

'Αρτιβλαστὴς, Qui nuper germinavit. 'Αρτιβρεχὴς, Nuper rigatus. 'Αρτίγαμος, Qui modo uxorem duxit. Sic 'Αρτιγενὴς, 'Αρτίγονος, 'Αρτιδαὴς, et alia multa hujusmodi vide in nominibus aut verbis, quibuscum comp. est hoc adv. At 'Αρτίπους, 'Αρτίστομος, 'Αρτίφρων, et hujusmodi compp., quibus Integritatis et velut Incolumitatis cujusdam signif. includitur, vide post "Αρτιος: hoc autem post "Αρω.

'Αρτίως, Modo, Paulo ante, Nuper. Signif. enim i. q. ἄρτι, licet Suid. et Ammon. distinguant. Demosth. Παρεγραψάμην, ὡς ἠκούσατε ἀρτίως. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Aristoph. (N. 1149.) ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες. Apud Æschin. cum plusquamperfecto exp. Recens s. Recenter. "Οτε ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, Cum recens rediisset, vel Cum paulo ante rediisset. || 'Αρτίως, Aristoph. N. (726.) exp. Jam, vel Jamdudum, Σω. 'Απολεῖ κάκιστ'. Στ. ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως. [Gl. 'Αρτίως. Modo, Tantum quod. Soph. Aj. 678. ἐπίσταμαι. " Eur. Phœn. p. 37. 69. Valck. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. ad Timæi Lex. 50. Ammon. 23. Eran. Ph. 162. ad Thom. M. 112. ad Lucian. 1, 235. Hel. 632. Wakef. Trach. 768. 1130. Porson. Or. 248. Aristoph. Fr. 254. ad Diod. S. 2, 397. 'Α. νεοσφαγὴς, Lobeck. Aj. p. 371." Schæf. Mss.]

[* Προσαρτίως, Nuper. 3 Macc.]

" 'Αρτιωτὰ, Hesychio βραχυτάτῳ χρόνῳ συντετελεσμένα, Brevissimo tempore perfecta, ab ἀρτίως, signif. πρὸ μικροῦ." [A Schneidero non agnoscitur.]

'ΑΡΧΗ, ἡ, Principium, Initium, Exordium. Il. Λ. (603.) κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Hesiod. (Ε. 1, 40.) ἀρχὴ δέ τε ἥμισυ παντός. Plato Pol. 2. 'Αρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Opponitur τῇ ἀρχῇ τέλος, s. τελευτὴ vel πέρας: ut Demosth. (288.) 'Αλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. Idem (1394.) "Εστι γὰρ, ἔστιν ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρία: (29.) Πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον ἡγοῦμαι περὶ τῆς τελευτῆς ὁντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον. Frequens item est ἀρχὴν ποιήσασθαι, ut et Lat. Initium facere, pro Incipere. Isocr. Panath. Ποιήσασθαι πόῤῥωθεν τὴν ἀρχήν: Hel. Encom. (2, 338.) Τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῆς. Sed et ἀρχὴν λαμβάνειν, ut Lat. Initium sumere, ap. Plat. de LL. A quo et ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. Θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου. Quæ Cic. interpr. Divinæ, sempiternæ sapientisque vitæ induxit exordium. Et ibid. "Η γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος, pro An ortus sit ab aliquo temporis principatu, Eod. interpr. Sed et ἀρχὴν ibid. ab illo redditum Causam, vide in meo Cic. Lex. simulque et alios ll., in quibus h. v. interpr. || 'Αρχὴ exp. etiam Fundamentum, ut ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plato in Epist. Fundamenta jacere. Et Demosth. (21.) Τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις, ubi ἀρχὰς quidam Fundamenta interpr. Sic autem ἀρχὴν ὑποθέσθαι paulo ante ex eo attuli. || Herodian. 2, (9, 7.) 'Αρχὴν τῆς ἀγορᾶς, Ingressum fori, ut Polit. interpr. At de ἀρχὴ posito ab Aristot. pro τὸ οὗ ἕνεκα, lege Bud. Comm. 130. Item de his loquendi generibus τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι, et τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι, vide pp. 142. 143. || Jungitur gen. ἀρχῆς cum præp. ἀπὸ et ἐξ: et dicitur ἀπ' ἀρχῆς, quod et conjunctim scriptum invenitur ἀπαρχῆς, vel ἐξ ἀρχῆς, pro Ab initio vel A principio. A Rhetoribus vocatur locus ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, qui a Donato dicitur A summo ad imum: in quo persequimur ordinem criminum, et signa non simul omnia, sed carptim singula, ut inquit Sulp. Victor. Vide exempla ap. Donat. in Andr. Consule et Hermog. Appellatur hic locus et τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. In quibusdam ll. N. T., non alibi, quod sciam, ἀπ' ἀρχῆς ponitur non simpl. pro A principio, sed pro A principio mundi, et quod alibi dicitur ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, et ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως, ut Jo. 8, (5.) 'Εκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Ad h. enim l. et alios hujusmodi respexisse puto eos, qui ἀπ' ἀρχῆς dixerunt signif. etiam Ab ævo, vel Ab ævo condito. At ἐξ ἀρχῆς usitatius est itidem pro Ab initio, accipiendo simpl., inveniturque et ipsum conjunctim scriptum. Demosth. autem non solum ἐξ ἀρχῆς dicit pro Ab initio, sed et τὸ ἐξ ἀρχῆς pro

A eod. ut, de Cor., Τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ὀρθὴν καὶ δικαίαν τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας εἱλόμην. Aliquando ὁ ἐξ ἀρχῆς vertitur Primus: ut ἡ ἐξ ἀρχῆς τάξις, Primus s. Primæ originis ordo; v. simpl. Originis ordo. Alicubi ὁ ἐξ ἀρχῆς redditur etiam Pristinus. Sed ponitur ἐξ ἀρχῆς sine articulo, pro Denuo, Ab integro, quod ἐξ ὑπαρχῆς dici etiam solet. Demosth. 'Εξ ἀρχῆς με συκοφαντεῖ. Interdum vero jungitur cum πάλιν vel αὖθις, ἐκ τοῦ παραλλήλου: ut ἐξ ἀρχῆς πάλιν, Aristoph. Dicitur et ἐν ἀρχῇ, pro Initio. Herodian. 8, (1, 10.) 'Ο δὲ στρατὸς ἤχθετο ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πειρώμενος. Idem 5, (4, 23.) Δέον ἐν ἀρχῇ τοῦτο ποιῆσαι, quod Polit. interpr. Quod statim a principio facere oportuerat, etc. 'Αρχὴν quoque adv. positum, ut τέλος pro Denique, Postremo, signif. Principio, Ante omnia. Quidam vero interpr. etiam Primo, In primis, ap. Plat. Axioch. 'Αρχὴν γὰρ, ὦ 'Αξίοχε, συννοθέμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἴσθησιν κατὰ τὸ ἀνεπιστήμον, Principio enim, nisi una supponeres etc. 'Αρχὴν, inquit Bud. ap. Lucian., Principio, Primum, h. e.
B Jamprimum. Et τὴν ἀρχὴν ead. signif. ut Nonnus pro eo, quod legitur ap. Jo. 8, 25. Τὴν ἀρχὴν ὅ,τι καὶ λέγω ὑμῖν, dixit ἐξ ἀρχῆς, i. e. Ab initio. Alias tamen varias h. l. Jo. expp. habes in Annot. Bezæ. Ponitur certe τὴν ἀρχὴν et in alia quadam signif., quam a paucis intellectam puto, quod ostendunt variorum interpr. lapsus, a nemine vero Lat. expressam invenio, ac non facile quidem certe exprimi posse existimo. Ejus autem exempla sunt. Xen. K. Π. 1, (2, 3.) Οἱ δὲ Περσικοὶ νόμοι προλαβόντες ἐπιμέλονται, ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται, ὥστε πονηροῦ τινὸς ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι, pro eo, quod est, ut præcedentia ostendere videntur, Dant operam, ut ne ullo quidem modo tales sint. Vel, Ut prorsus etiam non sint tales; jungendo Prorsus vel Omnino non cum Tales, sed cum Sint. Sic ibid. (1, 6, 13.) Τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν. Tibi danda est opera ut prorsus non ægrotet: vel, Ut plane non ægrotet: vel Danda tibi est opera ut ne ægrotet quidem. Quæ tamen interpr. mihi ipsi non
C satisfaciunt; et memini me alias afferre olim, quæ magis satisfacerent, sed quæ hoc tempore non succurrunt. Interpres certe utroque in loco τὴν ἀρχὴν vertit Initio. Apud Thuc. Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν exp. Ne tantulum quidem conantur. Idem, 6. Λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

'Αρχαὶ, Initia, Cic. interpr. ut, cum hæc Stoicorum verba, 'Αρχαὶ τῶν καθηκόντων, τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν, interpr. Officia proficiscuntur ab initiis naturæ. Utitur et Aristot. et alii hoc plur. Quo differant ἀρχαὶ et στοιχεῖα vide ap. Suid. Junctus autem et hic plur. cum præp. adverbialiter ponitur. Dicitur enim κατ' ἀρχὰς vel τὸ κατ' ἀρχὰς, pro Initio, vel Ab initio. Demosth. in Philipp. "Οτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ τὸ κατ' ἀρχὰς ὁ Φίλιππος ηὔξηται. Scribitur etiam καταρχὰς conjunctim et τοκαταρχάς. Sed et τὰς ἀρχὰς adv. ponitur sine κατά: ut Polyb. 16. Τὰς μὲν ἀρχὰς ἀγωνίζεσθαι γενναίως, τέλος δὲ κ.τ.λ. || 'Αρχαὶ τῶν δεσμῶν a quibusdam exp. Summæ ansæ vinculorum, in h. l. Lucian. Οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς
D σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς. At Bud. vertit Extrema catenularum. || 'Αρχαὶ, Primitiæ, VV. LL. Hes. autem ἀρχὰς exp. ὑποθέσεις et βαθμίδας.

'Αρχὴ, Principatus, (ut ἀρχὴ in altera signif. Principium,) Imperium, Dominatus, Ditio. Item, Magistratus; ut in Proverbiali dicto Biantis, quod Aristot. refert in Ethicis, 'Αρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. Thuc. 1. Μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι, τοῖς ἐν τῇ 'Αθηναίων ἀρχῇ, Qui in ditione Atheniensium erant. Idem, 2. Τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, Dominatu liberari cupientes. Idem, 1. 'Επὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, ἧς κατ' ἐνιαυτὸν 'Αθηναίοις ἦρξε, In illius magistratu. Plur. etiam dixit ἀρχὰς, 2. Καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, Conciliabula et magistratus. Pro Imperio s. Dominatu, cum gen., ut ἀρχὴ ναυτῶν, Imperium in nautas, Plato de Rep. Sic ἐν ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος exp. Qui militibus præfuit. Et ἐν ἀρχῇ γενόμενος, sine gen. Summam potestatem adeptus. || 'Αρχαὶ in VV. LL. pro Principe parte s. sede, ex Alex. Aphr. citatur, 'Εν ταῖς ἀρχαῖς ἵδρυται τὸ θερμὸν, ἐν καρδίᾳ καὶ ἥπατι.

[Ἀρχὴ, Gl. Origo, Magistratus, Ora, Exordium, Auspicium, Principatus, Initium, Principium, Ortus, Magisterium, Potestas, Imperium, Præsidatus. Ἀρχὴ, τὸ προοίμιον· Exordium. Ἀρχαί· Crepundia, Lites, Stilites. Ἀρχῇ· Initio. Τὴν ἀρχήν· Jam tum. Αἱ ἀρχὴν λαβοῦσαι ἐν δικαστηρίῳ δίκαι ἐξ ἀντικαθεστώτων· Lites contestatæ. Ἀρχὴ βιβλίου ἢ ἄλλου του· Exordium, Inceptio. Ἀρχὴ γένους· Primordium. Ἀρχὴ ἔργου· Inchoatio, Inceptio, Initium, Exordium. Ἀρχὴ λῃστείας· Ducatus latronum. Ἀρχὴ ξίφους· Mucro. Ἀρχὴ πόλεως· Principatus. Ἀρχὴ χιλιάρχων· Tribunatus. Ἀπ' ἀρχῆς· A primo. * Ἐξαπαρχῆς· Deintegro. Ἐν ἀρχῇ· Initio, Principio. Ἐξ ἀρχῆς· A principio. Παρὰ τὰς ἀρχάς· In primis. Vide Schneider. Lex. " Ἀρχὴν, Primo, Niceph. H. E. 2, 38." Routh. Mss. " Omnino, Xen. K. A. 7, 7, 17. Χαλεπώτερον ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι. Ἀρχὴ, Magistratus, i. e. Qui magistratum gerit, Demosth. 1145. Reisk. Ὀφείλοντας τὰ σκεύη τῇ πόλει ἡ ἀρχὴ, παραλαβοῦσα παρὰ τῆς προτέρας ἀρχῆς, ἡμῖν παρέδωκε: in Steph. 1. p. 294. Hervag. 2. Οὐδὲν ἄλλο εἶχον ποιῆσαι, πλὴν ὑπολαμβάνειν τὴν ἀρχὴν ἠδικηκέναι με. In Ed. Reisk. 1119. substitutum est τὴν Ἀρχίππην." Seager. Mss.]

[" Ἀρχὴ, Fischer. Ind. Palæph. Lennep. ad Phalar. 151. 296. ad Herod. 468. Musgr. Andr. 1098. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ruhnk. ad Tim. 4. Clark. ad Il. Γ. 100. Valck. ad Ammon. 71. ad Charit. 417. Wakef. Alc. 698. Jacobs. Anth. 6, 311. Heyn. Hom. 4, 469. Conf. cum ἀκμὴ, ad Dionys. H. 3, 1846.; cum ἀρετὴ, ad Diod. S. 2, 182. 616.; cum ὑπεροχὴ, ad 2, 463. Propositio evidens ap. philosophos, Ernest. ad Cic. 4, 1. p. 471. Extremitas, ad Timæi Lex. 241. Valck. Hipp. p. 245. 762.; ad Herod. 308. Wyttenb. Select. 328. Wessel. Diod. S. 1, 42. Jacobs. Anth. 11, 50. ad Diod. S. 2, 201. Ἀ. et ἡγεμονία quomodo differant, ad Herod. 620. Ἀ. κακῶν, ἀγαθῶν, ad 426. Ἡ ἀ. τῆς τυραννίδος, Phalar. 234. cf. 236. Ἀ. ἄκρα, Wakef. Trach. 1256. Ἐξ ἀρχῆς, Toup. Append. in Theocr. 6. Abresch. Lect. Aristæn. 249.; Æsch. 2, 41. Lennep. ad Phalar. 84. Diod. S. 1, 461. 472. 2, 256. Jacobs. Animadv. 202. 252. Lucian. 2, 53. Dionys. H. 3, 1358. 1361. 1368. 1382. Αὖθις ἐξ ἀρχῆς, Plut. Mor. 1, 489. Diod. S. 1, 34. Οἱ, τὰ ἐξ ἀ., ad Lucian. 1, 179. Amst. Ἐκ νέας αὖθις ἀ., Plut. Mor. 4, 892. Τὸ ἀπ' ἀ., Demosth. 1, 668, 24. Ἀρχὴν, Omnino, Plut. Mor. 1, 453. Olim, Wessel. Herod. 44. Lennep. ad Phalar. 83. Τὴν ἀρχὴν, Fac. ad Paus. 1, 236. 2, 484. Muncker. ad Anton. Lib. 176. Verb. Zeun. ad Xen. K. Π. 114. ad Xen. Eph. 164. ad Lucian. 1, 267. 390. 391. 2, 73. 169. 354. Wessel. Herod. 115. 452. 679. Omnino Lennep. ad Phalar. 82. 99. 137. 233. 251. Wakef. S. C. 2, 22. Brunck. Phil. 1239. Wakef. ibid. Jacobs. Animadv. 54. 295.; (an ἀρχὴν ap. Wakef. S. C. 4, 90.?) Anth. 8, 225. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 224. Kuster. Aristoph. 15. Heindorf. ad Plat. Gorg. 105. Gersdorf. Beastr. 1, 495. Ἐς ἀρχὴν, Lennep. ad Phalar. 84. Fac. Paus. 1, 441. Ἀρχαὶ, ad Charit. 454. Archontes, Diod. S. 1, 672. Ἐν ἀρχαῖς, 2, 586. Dionys. H. 2, 661. 717. 1177. 1180. Vita Æschyli p. 2. med. Tauchnitz. Polyb. 1, 207. Τὰς μὲν ἀρχὰς, 1, 301. 2, 12. Κατ' ἀρχὰς, Memno 82. Orell. 90. ad Phalar. 251. Diod. S. 2, 616. Dionys. H. 2, 1077. Schneider. ad Aristot. H. A. 415." Schæf. Mss. " Ἀρχὴ, Funis, Diod. S. 3. Act. Apost. 10, 11. Ἀρχὰς, Ab initio, Polyb. 1, 433." Wakef. Mss.]

" Ἐξαρχῆς, pro ἐξ ἀρχῆς, Ab initio, A principio. " Demosth. Αὖθις ἐξαρχῆς λέγε. Item ἡ ἐξαρχῆς τάξις, " Primus ordo." [Gl. Ἐξαρχῆς· Denuo. " Zeun. ad Xen. K. Π. 62. Thom. M. 315. Luzac. Exerc. 171. Aristoph. Π. 866. 1113.; T. H. ad p. 295. ad Diod. S. 2, 106. 287. 584. ad Lucian. 2, 265. Τὸ ἐξαρχῆς, Paus. 83. 385. Ἐκ τοῦ ἐξαρχῆς, Toup. Opusc. 1, 169.; Emend. 1, 255. Τὰ ἐξ., Demosth. 1247, 5. Αὖθις ἐξ., Paus. 383. Πάλιν ἐξ ἀρχῆς, Aristoph. Ει. 996. 1327." Schæf. Mss.]

" Καταρχῆς, affertur pro Ab initio, quod et ἀπ' " ἀρχῆς, et ἐξ ἀρχῆς."

" Καταρχὰς, s. Κατ' ἀρχὰς, Ab initio. Plut. Solone. " Sic αὐτίκα καταρχὰς, Jam inde ab initio, Herod. " Dicitur vero et τὸ καταρχὰς, quo inter alios usus " est Demosth." [Gl. Καταρχάς· Initio. " Thom. M. 427. Musgr. Herc. F. 123. Cum gen., Schol. ad Aristoph. Π. 469." Schæf. Mss.]

" Ἐξυπαρχῆς, Denuo, A principio, Iterum. Lucian. " Ἀναλαβὼν ἐξυπαρχῆς βόα." [" Aristot. de Anim. 2. init." Routh. Mss. " Ab initio, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀρχῆθεν, Ab initio, ἐξ ἀρχῆς. Utitur Herod. 3, (80.) Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐνεμφύεται ἀνθρώπῳ. Utitur et Philo, Καὶ ἡ τῶν κατασκευασάντων ἀρχῆθεν μεγαλόνοια. [" Orig. c. Cels. 2, 75." Routh. Mss. Glossæ: Ἀρχῆθεν· Denuo. Herod. 3, 25. Plut. Cat. Min. c. 28.; Amat. 759. Athen. 504. " Valck. Diatr. 153.; ad Herod. 668. Toup. Opusc. 1, 364. Ammon. 73. 77. Phrynich. Ecl. 34. Wakef. S. C. 5, 15. Brunck. Soph. 3, 399." Schæf. Mss.]

Ἀρχογλυπτάδης, ὁ, Magistratus ambiens, quasi τὰς ἀρχὰς γλύφων, Etym. Eust. [159, 45. A Schneidero non agnoscitur. " Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

Ἀρχοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Principii formam habens. Bud. ἀρχοειδὲς interpr. Primigenium, Primarium, ubi scribit Aristot. Οὐδέν ἐστιν ἀρχοειδέστερον τῶν ἀξιωμάτων. Affert ex Eod. de Part. Anim. 3. hæc de jecore dicta, Κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν. [Gl. Ἀρχοειδής· Primogenius.]

Ἀρχολάβος, (ὁ,) q. d. Magistratus susceptor. In VV. LL. exp. Quadruplator. Habetur ap. Hes. v. Ἀρχώνης. [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀρχολίπαρος, (ὁ, ἡ,) Magistratus ambiens, quasi λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχῃ, vel ὁ ἐκ τῆς ἀρχῆς λιπαινόμενος, Etym. Eust. (159, 45.) Potest et ab ἄρχω esse. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀρχομηνία, ἡ, i. q. νουμηνία. Chandler. Inscr. Att. 54. Buttmann in Idelers Hist. Unters. S. 396.]

[*" Ἀρχοποιὸς, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. p. 36." Kall. Mss.]

[* " Ἀρχῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Gretser. ad Codin. 2, 2, 4." Kall. Mss.]

Ἀρχώνης, ὁ, Magistratuum emtor. Aliter tamen Etym. Rursus aliter Hes. Utrumque vide. [Andocides 65. Ἀργύριος γὰρ οὑτοσὶ, ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἄρχων, εἷς ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς τρίτον ἔτος. " Ex ἄρχων εἷς efficio unum vocab. ἀρχώνης, Princeps collegii ejus, quod vectigal quinquagesimæ redemit." Reisk. " Valck. Diatr. 293." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρχωνίδας, * Ἀρχωνδας, Valck. ad Adon. 267.; Phœn. p. 764." Schæf. Mss.]

Ἀρχαιρεσία, ἡ, et plur. Ἀρχαιρεσίαι, item Ἀρχαιρέσια, τὰ, Comitia. Ita enim Charisius interpr. ἀρχαιρεσίας. Q. d. Electio s. Electiones magistratuum. Aristot. Pol. 3. Ἐπί τε τὰς ἀρχαιρεσίας καὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Plut. autem ἀρχαιρέσια dixit neutro ut testatur Bud., Comm. 142. Ἀρχαιρεσία autem vel potius ἀρχαιρεσίη Ion. affertur ex Herod. [Gl. Ἀρχιαιρέσια· Comitia, Comitiæ. Ἀρχιαιρεσίοις· Comitiis. Ἀρχιαιρεσίων ἑορταί· Calata. Ἀρχιαιρέσια, δὶς τοῦ ἔτους γινόμενα· Calata comitia. Ἀρχαιρέσιά· Comitia. Ἀρχαιρεσίαι· Comitatus, Comitia. Herod. 6, 58. " Ἀρχαιρέσιον, ad Dionys. H. 3, 1709. 1858. Ἀρχαιρέσια, ad Mœr. 10. Schweigh. ad Appian. 3, 481. Plut. 2, 227. Cor. Ἀρχαιρεσία, ad Diod. S. 1, 459. ad Dionys. H. 2, 1091. 1246." Schæf. Mss.]

[* Ἀρχαιρεσιακὸς, ἡ, ὸν, Gl. Comitialis.]

Ἀρχαιρεσιάζω, Comitiis intersum, Ad comitia eo. Item Creo et designo in comitiis magistratum, Bud. ibid. Plut. Ἀρχαιρεσιάζω exp. etiam Magistratum ambio, Prehenso, Livio: Sum magistratuum candidatus. Plut. Othone, Ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, Pro Othone ambientes. [" Plut. Crasso 1003. HSt. cum infin., Καὶ δὴ ἀρχαιρεσιάζοντες ἦσαν οὐκ ὀλίγοι τὴν νίκην ἐκείνῳ τοῦ πολέμου προσήκειν." Seager. Mss. " Magistratum ambio, Polyb. 26, 10. Athen. 5, 193." Schweigh. Mss. " Toup. Ind. Longin. v. Καταρχ. Lex. Herod. 176." Schæf. Mss.]

[* " Καταρχαιρεσιάζω, Longin. 44. Ἆρα δὴ ἐν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ δοκοῦμεν ἔτι ἐλεύθερόν τινα κριτὴν τῶν μεγάλων, ἢ διηκόντων πρὸς τὸν αἰῶνα, κἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι, καὶ μὴ καταρχαιρε-

σιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας; ' Verbum exquisitissimum, et non nisi Longino nostro usurpatum. 'Αρχαιρεσιάζειν, Comitia habere ad creandos magistratus, To hold court. Est et ἀρχαιρεσιάζειν, Ambire, Plebem demulcere, quod candidati solent. Hinc καταρχαιρεσιάζειν, Ambiendo vincere, s. Malis artibus finem propositum assequi. Καταρχαιρεσιάζεσθαι, Muneribus seduci, corrumpi, Got over. Atque hinc Longin. intelligendus. Sed de hoc consulendi VV. DD. ad Hes. Harpocr. J. Poll. Cf. etiam Suid. Etym.' Toup. Erravit: idem h. v. a Plut. usurpatum est, Graccho 1539. HSt. Λεύκιος γὰρ 'Οστίλιος, ἀνὴρ ὀλιγαρχικὸς, καὶ δυνατὸς ἐν τῇ βουλῇ, πρότερον μὲν ἐξέπεσεν, ὑπατείαν παραγγέλλων, τοῦ Γαΐου τὸν Φάννιον προαγαγόντος, ἐκεῖνον δὲ καταρχαιρεσιάσαντος. Vide Classical Journal T. 2. p. 822." Seager. Mss. " T. 7. p. 240." Boissonad. Mss. " Ad Hesych. 1, 562." Dahler. Mss.]

Συναρχαιρεσιάζω, In petitione adjuvo, Candidato faveo et adsum, Bud. [" Plut. Pomp. 1144. HSt.: 1173.: Cicerone 1589." Seager. Mss. " Wyttenb. Select. 326." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχεάναξ, Jacobs. Anth. 8, 154." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχεβούλειον μέτρον, Hephæstio 27. 92." Kall. Mss. " 'Αρχεβούλειος, Callim. 1, 500." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχεδίκης, ου, ὁ, Jure æquo imperans, ὁ κατὰ δίκην ἄρχων, qui et ὁ * δικαίαρχος dicitur. 'Αρχ. τοκέων, Π. 4, 196. Justorum et recte imperantium parentum. Οἱ ἀρχεδίκαι sunt Justi et legitimi et humani principes." Damm. Lex. Pind.]

[* " 'Αρχέλοχος, Heyn. Hom. 6, 292. 369. 610. 656." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχέμαχος, Heyn. Hom. 6, 369." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχέπολις, ὁ, ἡ, Princeps civitatis. 'Αρχ. θήσεις νιν, Constitues eam reginam civitatis, Π. 9, 92. Nympham Cyrenen." Damm. Lex. Pind. " Fischer. Descr. Lect. 795—96." Schæf. Mss.]

'Αρχέτυπον, τὸ, Exemplar primigenium, vel Forma primigenia, Bud. interpr. Latini quoque Archetypum dicunt, Gr. v. retinentes. Exp. et Forma princeps. Aristot. de Mundo, Τὸ ἀρχέτυπον τοῦ χρόνου καὶ παράδειγμα. Existimo autem ἀρχέτυπον dici quasi ἀρχὴν τοῦ τύπου, ut Principium typi appelletur typus initio factus et omnium primus, idemque hic post 'Αρχὴ, non post 'Αρχω posui. Fateor tamen posse etiam signif. τοῦ ἄρχειν hoc comp., sicut et similibus, inclusam videri, eod. sensu. Non male autem ἀρχέτυπον verti Primam formam, ostendit synon. πρωτότυπον. Ceterum hujus vocis primum et proprium usum esse arbitror in imaginibus; ut Lucian. (1, 841.) Τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν 'Αθήνησι πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη· τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ κ. τ. λ. Dicitur et ἀρχέτυπος γραφὴ, ut ap. Phil. de V. M. 3. Πρὸς ἃς ἔδει, καθάπερ ἀπ' ἀρχετύπου γραφῆς καὶ νοητῶν παραδειγμάτων αἰσθητὰ μιμήματα ἀπεικονισθῆναι. Per metaph. autem tam ἀρχέτυπον subst. quam ἀρχέτυπος adj. de aliis etiam rebus dicitur. Et 'Αρχετυπία, (ἡ,) Exemplar, Idea, ut interpr. Bud. in h. l. Dionys. Areop. de Cæl. Hier. Καὶ δυνατόν ἐστιν δι' αὐτῶν ἀνάγεσθαι πρὸς τὰς ἀΰλους ἀρχετυπίας. [Gl. 'Αρχέτυπον· Principale. Onesicritus ap. Diog. L. 6, 84. Dionys. H. Dinarcho, Lucil. Atil. Fortunat. 2686. " Wyttenb. Ep. Cr. 32. Valck. ad Chrys. 54. T. H. ad Lucian. 1, 209. 'Αρχέτυπος, ad Dionys. H. 4, 175." Schæf. Mss.]

" 'Αρχέχορος, (ὁ, ἡ,) Qui præest choro, Choragus, " s. Qui choros inchoat. Epigr. [adesp. 720. Eur. Tro. 151. Ποδὸς ἀρχεχόρου πληγαῖς Φρυγίαις Εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς. " Ad Charit. 291. Musgr. Troad. 147. Jacobs. Anth. 12, 299." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχεχόρειος, Gruter. Inscr. p. 328." Kall. Mss.]

[* " 'Αμφοδάρχης, (ὁ,) Viarum urbis præfectus. Philo in Poliorcetico (Math. Vett. 93.)" Suicer. Mss. Glossæ: 'Αμφοδάρχης· Victor, (sic,) Magister pagi.]

"Αναρχος, ὁ, ἡ, Principio carens, quod de Deo solo dicitur. Exp. etiam Æternus, e consequente. Greg. 'Ο δὲ Υἱὸς, ἐὰν μὲν ὡς αἴτιον τὸν Πατέρα λαμβάνῃς, οὐκ ἄναρχος· ἀρχὴ γὰρ Υἱοῦ ὁ Πατὴρ, ὡς αἴτιος· ἐὰν δὲ τὴν ἀπὸ χρόνου νοῇς ἀρχὴν, καὶ ἄναρχος. Et Συνάναρχος,

A (ὁ, ἡ,) Una cum alio carens principio, ut Christus dicitur τῷ Πατρὶ συνάναρχος, Patri coæternus. ‖ "Αναρχος, Principe s. Duce vel Dominatore carens, Qui nullius dominatui subest. Il. B. (703. 726.) Οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν. Plato de LL. 12. Μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι. Et 'Αναρχία, (ἡ,) Status eorum, qui principe s. dominatore carent, q. d. Principis aut dominatoris carentia. Philo de V. M. 3. "Ωσπερ ἀναρχίας γενομένης, ἄφετοι πρὸς ἀσέβειαν ὥρμησαν, Quasi tum imperium nullum esset. 'Αναρχία, inquit Bud., dicitur de republ. cum carent magistratibus. Xen. E. 8. de statu Atheniensium dixit sub xxx Tyrannis. ‖ 'Αναρχία, Contumacia adv. eos, qui nobis præesse debent, Detrectatio imperii. Item, Soluta licentia, Licentia qua unusquisque pro libidine omnia agit. Sumitur autem e consequenti hæc signif.; licentia enim est ubi vel nullus est, qui imperet, vel imperium detrectatur. 'Αναρχία δούλων καὶ παίδων, Bud. ex Aristot. Pol. pro Licentia. Sic exp. et ap. Plat. de LL. 12. Τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου
B κ. τ. λ. ubi tamen videndum, num et in altera signif. sumi possit. Philo de V. M. 1. "Οταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται, cum imperium detrectantes insolescunt.

["Αναρχος, Gl. "Αναρχα· Improcerata. 'Αναρχία, Xen. E. 2, 3, 1. n. Æsch. S. c. T. 1038. "Εχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. * " 'Ανάρχως, Nicet. Paphl. Or. in Jacob. 377. Andr. Cr. in Dormit. Mar. 2, 136. Clem. Alex. 703. Amphil. 136. Method. 313. Cyrill. Hær. p. 94. ad Sibyll. Orac. p. 97. Ed. Amstel. Pisides de M. O. 1657." Kall. Mss. " Vita S. Sylvestri 296. Combef." Boissonad. Mss. " Orig. Philoc. 24. p. 86. Οὐκ ἔστιν ἀνάρχως κακὰ, οὐδὲ ἀγέννητα τὰ κακά. Chrys. in Jo. Hom. 4. T. 2. p. 574. Τὴν γὰρ ζωὴν ἀεί τε εἶναι, καὶ ἀνάρχως εἶναι, καὶ * ἀτελευτήτως, πάντες ἂν ὁμολογήσαιεν." Seager. Mss. " "Αναρχος, Ammon. 18. Jacobs. Anth. 11, 188. Eum. 699. Stanl. 529." Schæf. Mss.]

[" Συνάναρχος, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 3, 4." Boissonad. Mss. " Chrys. Hom. 824. T. 5. p. 816. 'Εγώ εἰμι ὁ συνάναρχος τοῦ πατρὸς λόγος, τῆς
C ἀκτίστης ἀρχῆς ὁ κλάδος." Seager. Mss.]

[* "Απαρχος, ὁ, ἡ, Præfectus, Dux, falsa lectio pro ἔπαρχος vel ὕπαρχος, Æsch. Pers. 325.]

[* " 'Αρίσταρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron., sed cum variante λῄσταρχος." Boissonad. Mss. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 24. Valck. Phœn. p. 550.; ad Herod. 462. * 'Αριστάρχειος, Wassenb. ad Hom. 60. Wolf. Proleg. 237. 257. 270. Herodic. Epigr." Schæf. Mss.]

[* " 'Αστεράρχης, (ὁ, Princeps siderum.) Nicet. Eugen. 1, 1. (Νῦν τοῦ φεραυγοῦς ἀστεράρχου φωσφόρου:) 4, 300. ('Ο λυκηρὸς αὐτὸς ἀστεράρχης φωσφόρος.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αστράρχη, ἡ, Orph. H. 8, 10. 'Αστράρχη, * τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη.]

[* " 'Αστροάρχην, Luna Phœnicibus dicta, quam Afri Uraniam vocant. Herodian. Bassiano. 5. παρὰ τὴν τῶν ἄστρων ἀρχὴν, A præfectura s. imperio, quod in astra obtineat. Jun. ad Gen. 1. Num Pœni nomen Græcum imponerent? Sed Græcis mos vocabula peregrina ad linguæ suæ etymologiam detorquere. Orph.
D de Luna, 'Αστράρχη, * τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη. 'Αστάρτη utrobique intelligitur. Astoreth ut Hebræi, 'Αστάρτη ut Græci, vetustissimum celeberrimumque Sidoniorum, Tyriorum, itaque etiam Phœnicum numen. 2 Reg. 23, 13. Aug. Quæst. Judic. 16: Juno sine dubitatione a Punicis Astarte vocatur: Juno Pœnorum numen, Æn. 1. Juno Lucina, Ter. Andr. Eadem quæ Luna, Cic. Nat. Deor. 2. Fuller. Miscell. 1, 13." Gataker. Mss.]

[* " Αὐσονάρχης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 66. 84. 113. Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 194." Boissonad. Mss. Phile de Anim. Propr. p. 6. 66.]

[* " Αὔταρχος, (ὁ, ἡ, Qui summæ rerum præest, Qui summam rerum potestatem obtinet.) Const. Manass. Chron. p. 110. var. lect." Boissonad. Mss. Dio Cass. 986.]

[* " Αὐταρχὴ, (ἡ,) Simpl. ad Epict. p. 9. T. H. ad Luc. Timone 54." Kall. Mss.]

[* Αὐτάρχης, ὁ, i. q. αὐτοκράτωρ.]

[* " Αὐταρχέω, (Ipse summæ rerum præsum.) Const. Manass. Chron. p. 120." Boissonad. Mss. Dio Cass. 381. 661. et persæpe. " Xiphil. 229. RSt." Schæf. Mss.] A

[* Αὐταρχία, ἡ, Summa rerum potestas. Hesych. Miles. p. 48. Dio Cass. 419. 693. 742. 787. 939. 1179. 1190.]

[* " Βαρβαραρχία, (ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 330." Boissonad. Mss.]

[* Βοήθαρχος, Præfectus auxiliorum. Polyb. 1, 79. Appian. 1, 391. 395.]

[* " Γενουαρχία, (ἡ,) Georg. Cedren. p. 3." Kall. Mss.]

[* " Δαιμονιάρχης, (ὁ,) Falster. Amœn. Philol. 2, 9." Kall. Mss.]

[* Δείπναρχος, ὁ, ἡ, UNDE * " Δειπναρχέω, Theod. Prodr. in Lazer. 2. Misc. 566." Boissonad. Mss.]

" Δεκάρχης, SIVE Δέκαρχος, ου, ὁ, i. q. δεκαδάρχης " s. δεκάδαρχος, Decurio, Decanus: interdum et De- " cemvir. Priore utitur Herod. pro Decano s. Decu- " rione. INDE Δεκαρχία, ἡ, Decemviratus, Decem- " virum imperium s. dominatus: Apud Suid. Τὰς " ὑπὸ Λακεδαιμονίων καταστaθείσας ἐν ταῖς πόλεσι " δεκαρχίας. Vide et Δεκαδαρχία." [Gl: Δεκάρχης· Decurio. Δέκαρχος· Decanus. Δεκαρχία· Decurionatus. * Δεκαρχικός· Decurionalis. Δεκαρχική· Decemvirilis. " Δεκάρχης, Herod. 7, 81. Δεκαρχία, Dionys. H. 1, 115. 654. 665. 676. Xen. E. 3, 4, 7. Δέκαρχος, Dionys. H. 1, 85. Xen. K. Π. 2. p. 113. 117." Scott. App. ad Thes. " Zeun. ad Xen. K. Π. 163. 165. 171. 353. ad Dionys. H. 1, 266. Δεκαρχία, 4, 2143. 2144. 2146. 2147. 2149. ad 2227. ad Corn. Nep. 170. Stav." Schæf. Mss.] B

" Δεκαδάρχης, SIVE Δεκάδαρχος, ὁ, Decem militi- " bus præfectus, Decurio. Xen. K. Π. 8: Ὡς γὰρ τὰ " πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν, δεκάδων ἐπιμέλονται· λοχα- " γοὶ δὲ, δεκαδάρχων· χιλίαρχοι δὲ, λοχαγῶν· μυ- " ρίαρχοι δὲ, χιλιάρχων. Et 4. Τοὺς δὲ δεκαδάρχους " τῇ δεκάδι ἕκαστον παραγγέλλειν. UNDE Δεκαδαρ- " χία, ἡ, Ejusmodi præfectura dicitur. Alioqui δεκα- " δαρχία est etiam Decemviratus, h. e. Decemvirum " collegium et potestas. Plut. Probl. Rom. Ὑπὸ τῆς C " δεκαδαρχίας ἀνθυπατικῆς, A decemviris, qui consu- " lari potestate erant, s. Per tribunos consulari pote- " state. Isocr. Panath. (§. 25.) Ὑπὲρ τοῦ μὴ περιπε- " σεῖν, ὀλιγαρχίας γενομένης, τηλικούτοις κακοῖς τὸ μέ- " γεθος, ἡλίκοις ἐπὶ τῶν δεκαδαρχιῶν, καὶ τῆς δυναστείας " τῆς Λακεδαιμονίων. Sed ibi quidam Codd. habent " δεκαρχιῶν. Non male; nam et ap. Dionys. H. " passim legimus δεκαρχία pro Decemviratus: ut " A. R. 10. Ἐδόκει τε ἄριστα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον ἡ Ῥω- " μαίων πόλις ὑπὸ τῆς δεκαρχίας ἐπιτροπευθῆναι. Idem " tamen et δεκαδάρχους vocat Decemviros, τοὺς δεκάρ- " χους, ut sub finem ejusdem lib., Οἷς τὰ πραττόμενα " ὑπὸ τῶν δεκαδάρχων ἀνιαρὰ ἦν. Item VERBUM Δε- " καδαρχεῖν, Decurionem vel Decemvirum esse, Hes." [Gl. Δεκαδάρχης, δεκάδαρχος· Decurio. Δεκαδαρχία· Decurionatus. " Δεκαδάρχης, Joseph. B. J. 2, 20, 7. p. 208. 231. 357. Xen. K. Π. 2. p. 113. Δεκαδαρχία, Dionys. H. 1, 652. 689. 690. Diod. S. 14. p. 402. Δεκάδαρχος, Xen. K. Π. 2. p. 112. 116. 261. 559." Scott. App. ad Thes. " Joseph. Vita s. 24." Boissonad. Mss. " Demosth. Phil. 2. p. 71. Τί δ' οἱ Θετταλοί; ἆρ' οἴεσθ', ἔφην, ὅτ' αὐτῶν τοὺς τυράννους ἐξέβαλε, καὶ πάλιν Νίκαιαν καὶ Μαγνησίαν ἐδίδου, προσδοκᾶν τὴν καθεστῶσαν νῦν δεκαδαρχίαν ἔσεσθαι παρ' αὐτοῖς; ' Decemviratum nunc ap. eos institutum. Philippum decuriones singulis civitatibus præfecisse intelligo, id quod et Lacedæmonii fecerunt.' Wolf." Seager. Mss. " Δεκαδάρχης, Dionys. H. 4, 2152. Δεκαδαρχία, ad 1, 357. 4, 2144. 2146. 2149. 2227. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 236. ad Diod. S. 1, 578. 641. 649. ad Corn. Nep. 170. Stav. Valck. Oratt. 261. Δεκάδαρχος, Zeun. ad Xen. K. Π. 163. 165. 171. 353." Schæf. Mss. " Δεκαδαρχία, in re militari, Arrian. T. 93." Wakef. Mss.] D

[* Δεκαταρχία, ἡ, Gl. Decurionatus.]

[* Διαιτάρχης, ὁ, ἡ, Gl. Atriensis, Lib. de Off. Proconsulis.]

" Δίαρχοι, Hesychio teste, sunt οἱ Ἑλλανοδίκαι."

[* Διδύμαρχος, ὁ, Æger quidam ap. Hippocr. 409, 38.]

[* Δικαίαρχος, ὁ, ἡ, UNDE] " Δικαιαρχία, ἡ, Hesychio " ἀρχὴ δικαία, Justum imperium. Possit etiam Justo- " rum imperium signif. Suidæ autem est ἡ δικαίως " ἄρχουσα. AT Δικαιάρχεια, Nom. propr. urbis " Italicæ, quæ et Puteoli. Unde Δικαιαρχειεὺς et " Δικαιαρχείτης, Puteolanus. Steph. B." [" Δικαιάρχεια, Jacobs. Anth. 9, 49. 201. ad Paus. 371, 373." Schæf. Mss. " Δικαιαρχία, Philostr. V. A. 7, 10." Kall. Mss.]

" Δισσάρχας βασιλεῖς, vocat Soph. (Aj. 389.) Me- " nelaum et Agamemnonem, quoniam illi duo reges " erant et imperatores Gr. copiarum. Eandem ob " rem et δικρατεῖς nominat." [" Δισσάρχης, Brunck. ad Æsch. Pers. 554.; Soph. 3, 514." Schæf. Mss.]

[* " Δυαρχία, (ἡ,) Athen. 1, 302." Kall. Mss.]

[* Δυωδεκαδάρχης, ὁ, Qui duodecim viris præest.]

" Δωδεκάδαρχος, (ὁ, ἡ,) ET Δωδεκαδάρχης, ου, ὁ, Qui " duodecim viris præfectus est, Duodenarius præfe- " ctus. Posteriore utitur Xen.; prius ap. Hes. legi- " tur, exponiturque δωδεκάδος ἡγεμὼν, Dux duodecim " virum."

[* " Εἰδεάρχης, Dionys. Areop. 176." Kall. Mss.]

" Εἰκαδάρχης, Viginti virorum præfectus. Hesychio " εἰκαδάρχαι sunt προστάται τινὸς συστήματος."

" Ἑκατοντάρχης, ου, ὁ, SIVE Ἑκατόνταρχος, Cen- " turio. Xen. Ἑκατοντάρχοι τῶν ἱππέων." [Gl. Ἑκατόνταρχος· Centenarius, Centurio. " Ἑκατοντάρχης, Act. Apost. 10, 1. Dionys. H. 1, 84. Athen. p. 11. Ἑκατόνταρχος, Matth. 8, 8. Xen. K. Π. 358. * Ἑκατονταρχία, (ἡ,) Joseph. B. J. 376. Dionys. H. 1, 544." Scott. App. ad Thes. * Ἑκατονταρχέω, Schneider. Lex. affert, sed ἀμαρτύρως.]

" Ἑξάδαρχος, (ὁ, ἡ,) Sex virorum præfectus, Sex " viris imperans." [Lex. Xenoph.]

[* " Ἑξακοσίαρχος, (ὁ, ἡ, Sexcenturio.) Polyæn. " Strat. 1. Prooem." Kall. Mss.]

[* " Ἐξουσίαρχος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cr. p. 23." Kall. Mss.]

" Ἐπιθήραρχος, (ὁ, ἡ,) dici videtur de eo, qui τῷ " θηράρχῳ s. aliis θηράρχοις præest. In VV. LL. Qui " quatuor elephantis dominatur, Duplaris ferarius, e " Gaza. Item Ἐπιθηραρχία, (ἡ,) Duplaris feraria." [Ælian. Tact. 22. ubi al. ἐλεφαντarχία.]

[* Ἐπιλεκτάρχης, ὁ, Præfectus militum extraordinariorum. Plut. Arato 22. p. 1904. HSt. = 5, 344. Οὐ κατέστησεν αὐτὴν ὁ ἐπιλεκτάρχης.]

" Εὐαρχία, ἡ, Ductus principatusque probus. Uti- " tur hoc vocabulo Schol. Hom. εὐηγεσίης exp. εὐαρ- " χίας, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι. ITIDEMQUE Εὔαρχος e " Lycophr. affertur pro Bonus ductor et imperator. " Eustath. vero ex eo affert εὐάρχῳ μύλῳ pro βασιλι- " κῷ γρόνθῳ. Alioqui idem εὔαρχος dicitur et Servi " esse epith. signif. Moriger, Imperio parens, Regi fa- " cilis. AT Εὐαρχίσασθαι, Hesychio est ἀπάρξασθαι, " afferenti et εὐαρχιῶ pro ἄρξομαι." [Εὔαρχος ἐμπολεὺς, Phanias 7.; ὁ ὠνούμενος εὔαρχος, Aristot. Elench. 33.; Ἀχιλλεὺς εὔαρχος, Lycophro 233. " Toup. Opusc. 2, 16. Jacobs. Anth. 8, 172. ad Lucian. 2, 319. Etym. 388, 45." Schæf. Mss.]

[* " Ἐφήβαρχος, (ὁ, ἡ,) Juventutis moderator, Munus publicum in civitatibus Græciæ, 3, 1, 34. 3, 7, 19." Ind. Epict. * Ἐφηβαρχέω, et * Ὑπεφηβαρχέω, Inscr. Cumana, Caylus Recueil 2. Pl. 60.]

" Ζυγαρχία, (ἡ,) Duo currus. Ælian. enim τὰ δύο " ἅρματα scribit vocata fuisse ζυγαρχίαν: duas autem " ζυγαρχίας, συζυγίαν." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* " Ἡμεράρχης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 38. (=72. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἥραρχος, ὁ, ἡ, UNDE] " Ἡραρχικός, (ἡ, ὄν,) A " vere incipiens, e Gaza de Mens."

[* " Ἰβηράρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 121." Boissonad. Mss.]

[* Καλλιαρχέω, Inscr. Cyzicena, Caylus Recueil 2. Pl. 67.]

[* Κανονάρχης, ου, ὁ, Præfectus canonum, Qui monachos ad canendos canones in vigiliis excitat. " Nili Epist. 355." Boissonad. Mss.]

[* " Κένταρχος, (ὁ, ἡ,) Schol. Æschinis 731. Ἀγρίους· τοὺς σφόδρα ἐκτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ καὶ χαλε-

τοὺς παιδεραστάς· ἐπονομάζονται δὲ καὶ Τρίβαλλοι, καὶ κέντραρχοι: ibid. Οὗτοι παιδερασταὶ ἄγριοι, καὶ Τρίβαλλοι, καὶ κέντραρχοι." Seager. Mss.] A

[* " Κερατάρχης, (ου, ὁ,) Ælian. Tact. 22." Kall. Mss. ET * Κεραταρχία, ἡ, Schneider. Lex.]

[* Κίναρχος, ὁ, ἡ, i. q. ἄψυχος, Hes.]

[* Κλέαρχος, ὁ, Nom. propr., UNDE * " Φιλοκλέαρχος, Plut. Artax. 5, 290." Scott. App. ad Thes.]

[* " Κλήραρχος, (ὁ, ἡ,) Theod. Prodr. in Not. Mss. 6, 519. * Κληραρχέω, Const. Manass. Chron. p. 25. var." Boissonad. Mss.]

[* Κλιματάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 73. 89.]

[* Κοινοβιάρχης, ου, ὁ, Gl. Abbas.]

[* " Κοιτωνιάρχης, Tzetz. Chil. 6, 407." Boissonad. Mss.]

[* Κολοιάρχης, ου, ὁ, Graculorum præfectus. Aristoph. O. 1212. Πρὸς τοὺς κ. προσῆλθες; οὐ λέγεις; Vide not. " Kuster. Aristoph. 195." Schæf. Mss.]

[* " Κράταρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 110." Boissonad. Mss.] B

[* Κυπριάρχης, (ου, ὁ, ἡ,) Cypri præfectus. 2 Macc. 12, 2.]

[* Λοχάρχης, ου, ὁ, Gl. Decurio. " Const. Manass. Chron. p. 73." Boissonad. Mss. Legitur ET * Λόχαρχος, ὁ, ἡ. * " Λοχαρχέτης, Stob. P. E. p. 4." Wakef. Mss.]

[* " Λυκιάρχης, (ου, ὁ,) Montfaucon. Palæogr. 161." Kall. Mss. Strabo 980.]

" Μεραρχία, ἡ, vocantur αἱ δύο χιλιαρχίαι, Agmen " constans e viris bis mille quadragintaocto, et ὁ τοῦ " μέρους τούτου ἡγούμενος dicitur Μεράρχης, (ου, ὁ.) " Ita Ælian. Tact." [" Arrian. T. 30." Wakef. Mss.]

[* Μεριδάρχης, ου, ὁ, Qui particeps est principatus. Joseph. A. J. 12. p. 610.]

[* Μεριδαρχία, ἡ, Ordinum militarium præfectura, Provincia. Joseph. A. J. 15. p. 760. " Muncker. ad Anton. Lib. 41. Verh." Schæf. Mss.]

[* Μεταλλάρχης, ου, ὁ, Paul. Alex. Apotelesm. 4.]

[* " Μισάρχης, (ου, ὁ,) Invisus princeps. 2 Macc." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 203.]

Μόναρχος, ὁ, (ἡ,) vel Μονάρχης, (ὁ,) Monarcha, C Qui solus dominatur, s. imperat. Æschyl. Pr. (332.) ὁρῶν ὅτι Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Thuc. 1. Τύραννον δὲ ἐῶμεν ἐγκαθεστάναι πόλει, τοὺς δὲ ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν. Apud Herod. 3. μούναρχος, Ionice inserto υ. Apud Aristot. et alios μονάρχης. ET Μοναρχία, (ἡ,) Solius dominatus, Unius imperium, Monarchia. Herod. 3. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη, τῇ ἔξεστι ἀνευθύνως ποιέειν τὰ βούλεται; ET Μοναρχικός, (ἡ, ὀν,) Ad monarchum pertinens, s. ad monarchiam. Μοναρχικὴ δύναμις, Monarchæ potentia. Et ap. Plat. τὸ μοναρχικόν, Quod peculiare est monarchiæ. || Μοναρχικός, inquit Bud., Monarchiæ favens. Appian. C. B. 5. Ἐγὼ δὲ Φουλβίας ᾐσθόμην μοναρχικῆς. ET Μοναρχέω, Solus impero, s. dominor. Et pass. Μοναρχοῦμαι, ut regio dicitur μοναρχεῖσθαι, quæ unius duntaxat dominatui subest, Quæ ab uno solo regitur. Interdum autem μοναρχεῖν gen. habet, ut ap. Strab. 5. Ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων. [Gl. Μόναρχος· Dictator. Μοναρχία· Dictatura. Μοναρχικόν· D Dictatorium. Pind. Π. 4, 270. μόναρχον σκῆπτρον. " Μοναρχία, Summum imperium in exercitum, Xen. K. A. 6, 1, 21. Ἐμοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν, ὡς καὶ ἰδιώτην ἂν γνῶναι, ὅτι ταύτης τῆς μοναρχίας ἀπέχεσθαί με δεῖ." Seager. Mss. " Μόναρχος, Valck. Herod. 237. Musgr. Rhes. 31. Fem., Dionys. H. 3, 1441. Μοναρχία, Bergler. ad Alciphr. 220." Schæf. Mss.]

[* Συμμοναρχέω, Simul impero s. dominor, Tyrannidis socius sum. " Appian. 2, 783." Wakef. Mss.]

" Μυριάρχης, (ου, ὁ,) SIVE Μυρίαρχος, ὁ, Qui decem " virum millibus præest, Decem millium præfectus. " Xen. K. Π. 6. Τούτους δ' οἱ μυριάρχαι ἔταττον εἰς " ἑκατὸν πανταχῇ τὴν μυριοστὴν ἑκάστην. Et 8. Μυ" ρίαρχοι δὲ χιλιάρχων ἐπιμέλονται." [" Andr. Cr. 236." Kall. Mss. " Polyæn. 4." Wakef. Mss.]

[* Μυριοντάρχης, ὁ, SIVE * Μυριόνταρχος, ὁ, ἡ, i. q. μυριάρχης. Schol. Æsch. Pers. 314. 999. " Brunck. Pers. 554." Schæf. Mss.]

[* Μυσάρχης, ου, ὁ, Detestabilium consiliorum auctor.]

[* " Ναυτίλαρχος, (ὁ, ἡ,) Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 50." Boissonad. Mss.]

[* Ξυστάρχης, ου, ὁ, i. q. γυμνασιάρχης. Ammian. 21. p. 286. Falkoner. ad Inscr. Athl. p. 33. " Muratori. Inscr. p. 313." Kall. Mss. Ξυσταρχέω, affert Schneider. Lex., sed ἀμαρτύρως. " Suid." Wakef. Mss.]

[" Ξυστάρχης, Xystarches, ap. Tertullian. legitur, ad Mart. c. 3. et Spiritui S. tribuitur; significat autem Principem gymnasii, aut loci, in quo athletæ hyeme exercentur præsidem." Ita V. D. ad marg. Steph. Thes.]

Ὀλιγαρχία, ἡ, Paucorum dominatus. Thuc. 6. p. 211. Πρῶτα μὲν, δῆμον ξύμπαν ὠνομάσθαι, ὀλιγαρχίαν δὲ μέρος. Idem 8. p. 291. Ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται. Sciendum est autem ὀλιγαρχίαν dici etiam peculiarius Paucorum eorumque divitum dominatum. Ὀλιγαρχία, inquit Bud., Plato de Rep. 8. 104. 107. Ἡ ἀπὸ τιμημάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλούσιοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ἡ, ὀν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικὸν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία· Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. " Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. * Ὀλιγάρχης, ου, ὁ, Dionys. H. 11, 43. * " Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. " Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 12. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικὸς, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

[* Ὀρειάρχης, ου, ὁ, Rhian. Epigr. 8. " Ad Hesych. 1, 1392." Dahler. Mss.]

[* Ὀρνίθαρχος, ὁ, ἡ, Curator avium, Aristoph. O. 1214.]

[* " Πάγαρχος, Isid. Pelus. 2. Epist. 91. fin." Boissonad. Mss.]

[* Πάναρχος, ὁ, ἡ, Potentissimus, Omnibus imperans. Soph. Œd. C. 1357.]

" Παντάρχας, ου, ὁ, Omnibus imperans, Omnium " dominus. Aristoph." [O. 1058. Soph. Œd. C. 1140. * " Πανταρχέω, Athan. 1, 692." Kall. Mss. Suid. Παντοκρατορία· πανταρχία. * " Πάνταρχος, Const. Manass. Chron. p. 36." Boissonad. Mss. " Παντάρχης, Brunck. Æsch. Pers. 554.; ad Œd. C. 1085.; Aristoph. 2, 178." Schæf. Mss.]

[* Πεντηκόνταρχος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta militibus præest. Xen. de Rep. Athen. 1, 2. * " Πεντηκονταρχέω, Demosth. 1215." Seager. Mss. * Πεντηκονταρχία, ἡ, Munus et dignitas, qua quis quinquaginta militibus præest, Quinquaginta virorum principatus.]

[* Πεντεκόσταρχος, ὁ, ἡ, Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Πεντηκόνταρχος· ὁ ἄρχων τῆς πεντηκοστῆς τοῦ τέλους καὶ τῶν πεντηκοστῶν, ubi leg. videtur πεντηκόσταρχος — * πεντεκοστωνῶν: v. Schneider. Lex. Cf. Ἀρχώνης.]

[* " Περσάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 19. 53. 65. 66. 76. 127." Boissonad. Mss.]

[* Πλεισταρχία, ἡ, πόλις Καρίας, — τὸ ἐθνικὸν * Πλεισταρχίτης, Steph. B.]

[* " Πλεισταρχία, (ἡ,) Greg. Naz. Carm. p. 28. (Ἀναρχία γάρ ἐστιν ἡ πλεισταρχία.)" Kall. Mss. Vertitur: Cum namque plures imperant, nemo imperat.]

[* " Ποιμέναρχος, (ὁ, ἡ,) Theodos. Diacon. Acroas. 4, 27. Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. v. 371. 410. Germanus in Dormit. B. Mar. 107." Boissonad. Mss.]

Πολύαρχος, ὁ, (ἡ,) et (τὸ) πολύαρχον, pro πολυαρχία, Multorum dominatus. Greg. Naz. Τὸ πολύαρχον στασιῶδες, Ubi multi dominantur, ibi seditio esse solet. ET Πολυαρχία, (ἡ,) i. q. Hom. πολυκοιρανίην appellat. [" Πολυαρχία, Schol. Il. B. 204. Eust. 43, 24 (=151, 21.) Xen. K. Π. 6. p. 325." Scott. App. ad

Thes. * Πολυάρχιον, τὸ, Genus epithematis, Trall. 1. p. 14. "Ἔπειτα δὲ καὶ ἐπιθέμασι πολυαρχίῳ ἢ φιλαγρίῳ. " Πολύαρχος, Ruhnk. ad H. in Cer. 9. Musgr. Rhes. 381." Schæf. Mss. " Phorn. 103. Pluto, Galei Myth. 234. Πολυαρχία, Xen. Ap. 431." Wakef. Mss.]

" Πρωτάρχης, (ου, ὁ,) e Macc. 1, 10. affertur pro " Militiæ princeps. Forsan dicitur de Præfecto τῶν " πρωτοστατῶν." [Manetho 4, 399. νεῶν, ubi perperam legitur * πλωτάρχας. * Πρώταρχος, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 1203. ἄτη. " Const. Manass. Chron. p. 91. 133." Boissonad. Mss. " Πρωτάρχης, ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss.]

[* Ῥυμάρχης, ου, ὁ, Præfectus regionis, Magister vici. Æneas Tact. 2.]

[* " Σατραπάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 52(=99. Meurs.) * Σατραπαρχία, (ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 85." Boissonad. Mss.]

[* Σκηνάρχης, ου, ὁ, Gl. Benarius.]

[* " Σκυθάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 119." Boissonad. Mss.]

[* Στασιάρχης, ου, ὁ, SIVE * Στασίαρχος, ὁ, ἡ, Princeps, Caput, Auctor seditionis. Æsch. Suppl. 13.]

[* Στενώπαρχος, ὁ, ἡ, Curator vicorum.]

[* " Ταραξάρχης, ου, ὁ, Turbarum auctor. Pallad. V. Chrys. p. 39." Boissonad. Mss.]

[* " Τεκναρχέω, (a * Τέκναρχος,) Const. Apost. 2, 57." Kall. Mss.]

[* Τοξάρχης, ου, ὁ, SIVE * Τόξαρχος, ὁ, ἡ, Præfetus sagittariorum, Ad Æsch. Pers. 554. " Τόξαρχος, J. Poll. 798. Thuc. 3. p. 227. Τοξάρχης, Arrian. de Exp. Alex. p. 19." Scott. App. ad Thes.]

[* " Τορμάρχης, (ου, ὁ,) Eust. 455, 37. 'Ης ὁ προάρχων τορμάρχης λέγεται," Scott. App. ad Thes.; a Schneidero non agnoscitur.]

[* " Τρίαρχος, (ὁ, ἡ,) Theoph. ad Autol. 2, 46." Kall. Mss. * Τριαρχία, ἡ, Triumviratus, Dio Cass. 285.]

Φίλαρχος, ὁ, ἡ, Imperii s. Imperandi cupidus. Et Φιλαρχία, (ἡ,) Imperii s. Imperandi cupiditas aut Dominandi. [Gl. Φίλαρχος· Ambitiosus. Φιλαρχία· Ambitus. ADDE * " Φιλαρχέω, Dio Cass. p. 22. Diod. S. 460. * Φιλαρχικὸς, (ἡ, ὸν,) Schol. Aristoph. Σ. 1500. Φίλαρχοι τότε παῖδες ἦσαν ὄντως, νῦν φιλαρχικώτεροι." Scott. App. ad Thes. " Φίλαρχος, Plato. Φιλαρχία, Dionys. H. 1, 223. Dio Cass. 104. Joseph. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* " Φιλαρχίδης, Schol. Naz. Carm. p. 25." Kall. Mss. " Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

[* " Φιλαρχιάω, Magistratus vel Principatum appeto. Cels. ap. Orig. c. Cels. 7. p. 343. Μηδὲ * παριτητὸν εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλουτοῦντι, ἢ φιλαρχιῶντι, ἢ σοφίας ἢ δόξης ἀντιποιουμένῳ." Seager. Mss.]

[* " Φρήταρχος, ὁ, Inscr. Gruter. p. 125. Ignarra de Phratriis 133." Schneider. Lex. Si a φρήτρη deducendum est, scr. * Φρήτραρχος.]

[* " Χιμάραρχος, (ὁ, τράγος,) Leonidæ Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 673." Boissonad. Mss.]

[* " Χωράρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 13. 19. 52. 86. 89. * Χωραρχία, (ἡ,) 102." Boissonad. Mss. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Χωράρχαι· οἱ ἄρχοντες τῆς χώρας.]

[* Ἀρχηγενὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀρχέγονος. Æsch. Ag. 1639. Καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ. " Ἀρχηγενὴς dicitur ea res, unde origo alius cujusvis rei ducitur; idem fere, quod alibi ἀρχηγός." Blomf. " Theoph. ad Autol. 1, 7. p. 96. Wolf., uti leg. locus, (Τοῦτον μηνύει Διόνυσον ἀρχηγέτην γεγονέναι.)" Routh. Mss. Vertitur Auctorem. Sed nihil mutandum.]

Ἀρχηγὸς, ὁ, (ἡ,) Præses, Dux, Auctor. Isocr. Panath. Δικαίως ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσαιμεν ὡς ἀρχηγοῖς γεγενημένοις καὶ διδασκάλοις τῶν τοιούτων ἔργων. Tale est ἀρχηγὸς τοῦ κακουργήματος, quod exp. Princeps et architectus maleficii, e Cic. pro Cluent. Idem Isocr. (1, 120.) Τεῦκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, Auctor generis, vel Princeps generis, ut Ovid. loquitur. Ita usus est et Plut. (2, 1.) Τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἄνωθεν Εὐρυσάκη τὸν Αἴαντος ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. In Anthol. Τόλμα νεῶν ἀρχηγὲ, Audacia auctor navium. ET Ἀρχηγικὸς, (ἡ, ὸν,) ut inquit Bud., Principalis, Præcipuus; ut ἀρχοειδής. Areop.

A Πάντων οὖν εἰκότως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερον ὡς ὢν ὁ θεὸς, ἐκ τῆς πρεσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεῶν ὑμνηται. [Eur. Hipp. 885. Αἶ, αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. " Rector, quo sensu occurrit Eur. Iph. T. 1303. Tro. 1267. Simonid. Anal. 1, 133. Thuc. 1, 132. Theocr. 22, 110. Sed multo frequentior signif. est Auctor rei cujusquam, ut Soph. Œd. C. 60. Plato Cratylo 54. Bas. 2. Menander in Πλοκίῳ, Cleric. p. 152. πολλῶν μοι κακῶν Ἀρχηγόν. Phocyl. ap. Stob. et Etym. M. 321, 44. Χρυσὲ, κακῶν ἀρχηγέ. Eur. (l. c.) Sic Cleanthes H. in Jov. 2. Isocr. ad Nic. 98. Diomedes ap. Gaisford. in Procl. p. 410. Cornut. p. 79. Eust. 790, 23. Quæ loca eo indicavi, ut monerem in hoc sensu capiendam esse h. v. in Ep. ad Hebr. 2, 10. Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας, Auctorem, non Ducem, salvationis." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 250. Neque aliter interpretatus est Schleusner. Lex. in N. T. Vide Lex. Polyb. Athen. 378. "Act. Apost. 3, 15. Diod. S. p. 7. 84. 135. 226. 230. 231. 234. 235. 433. 577. Xen. E. 3, 3, 5. Lucian. Macrob. 916." Scott. App. ad

B Thes. Glossæ: Ἀρχηγός· Auctor. Ἀρχηγὸς ὄχλου· Manipularius. " Eur. Ion. 723. Hipp. 152. * Ἀρχηγικῶς, Dionys. Areop. 262." Kall. Mss. " Ἀρχηγὸς, Valck. Hipp. p. 258.; Phœn. p. 532. Toup. Opusc. 1, 249.; Emend. 1, 377. Wakef. S. C. 2, 120. Abresch. Paraphr. 107. ad Diod. S. 1, 381. 390. 696. ad Herod. 683. Bentl. ad Callim. 308. Heindorf. ad Plat. Lys. 357." Schæf. Mss. " Causa rei, Clem. Alex. 711." Wakef. Mss.]

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, Præses, Princeps, Dux. Herod. (9, 85.) Quam signif. ἀρχηγὸς quoque habet interdum. Ἀρχηγέται Hesychio non solum ἄρχοντες, sed et peculiariter ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, ἢ θεοὶ ἐν Ἀθήναις. Xen. E. 6, (3, 4.) Ἡρακλεῖ τε τῷ ἡμετέρῳ ἀρχηγέτῃ. Vide Ἀρχαγέτης. Et Ἀρχηγέτις, ἡ, Plut. Alcib. ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ, quod quidam e Cic. exp. etiam Patrona. ET Ἀρχηγετεύω, Principatum obtineo, Præsum. AT Ἀρχηγετέω, Soph. E. (86.) Incipio, Auspicor. ITEM Ἀρχηγετόω, i. q. Ἀρχηγετεύω. [Gl. Ἀρχηγέται· Deductores. Soph. Œd. T. 752.

C Eur. Or. 554. El. 890. Pind. Π. 5, 80. O. 7, 143. Strabo p. 3. Plato Lyside 2, 205. Xen. E. 6, 5, 47. 7, 3, 12. n. Hippocr. 308, 43. Ἀρχηγέτις, Lycophro 1349. Schol. Biset. Aristoph. Λ. 645. Ἀρχηγετεύω, Herod. 2, 123. " Ἀρχηγέτης, Valck. Adoniaz. 291.; Diatr. 29. 41. 95. Abresch. Paraphr. 107. Musgr. Troad. 447. Heindorf. ad Plat. Lys. 9. 357. Ἀρχηγέτις, Brunck. Aristoph. 1, 46. Ἀρχηγετέω, ad Herod. 717." Schæf. Mss.]

Ἀρχαγέτης, cum α in secunda syll. Dorico sermone, aut etiam peculiariter Spartano, Plut. (1, 172.) qui ἀρχαγέτας appellari Reges scribit: ἀρχαγέται δὲ, οἱ βασιλεῖς λέγονται.

[* Μιξαρχαγέτας, ου, ὁ, Plut. 7, 188. " Μιξαρχαγέτης, Valck. Adoniaz. 278.; Oratt. 330." Schæf. Mss.]

Ἀρχικὸς, (ἡ, ὸν,) inquit Bud., Imperitandi peritus vel cupidus: unde ἀρχικώτατα ἔθνη, Isocr. Paneg. Idem alibi h. l. afferens dicit ἀρχικὸν dici vel Imperitare solitum, vel Ad imperitandum aptum. Sed invenio ἀρχικὸς simpl. etiam positum; ut Synes. Ὅμοιόν

D τι αἰτοῦμεν καὶ παρὰ τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς, Ab arte imperatrice vel gubernatrice. Et ap. Aristot. Pol. 4. Τὸ γὰρ ἐπιτάττειν ἀρχικώτερόν ἐστι, exp. ἀρχικώτερον Imperiosius. Plut. autem (6, 17.) genitivo junxit: Καὶ ὁ μὲν νοῦς ἀρχικός ἐστι τοῦ λόγου. [Gl. Ἀρχικός· Principalis, Primarius, Imperitabundus. Ἀρχικὴ ῥάβδος· Fascis. " Ἀρχικώτατος, Clem. Alex. Str. 7. p. 832." Routh. Mss. " Ἀρχικὸς, Plut. Mor. 1, 13. Valck. Diatr. 116. Peritus imperandi, Xen. Mem. 1, 1, 7. cf. 8. 1, 1, 16." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρχικῶς, Pseudo-Diog., in Not. Mss. T. 10. P. 2. p. 264." Boissonad. Mss. " Ptochari Dram. 73. Pachymer. ad Dionys. Areop. Div. Nom. 10, 6. p. 25. 36. 37. 262. 275." Kall. Mss.]

¶ Ἀρχαῖος, (αία, αῖον,) Pristinus, Antiquus, nam et Lat. Antiquum aliquando pro Pristino dicunt, ut εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. In pristinum statum. Sic εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασις dicitur In pristinum statum restitutio. Et πάλιν εἰς τὰ ἀρχαῖα καταστῆσαι. Item, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγειν, In pristinam formam vel

priorem restituere. Sed et ἀρχαῖος ἑταῖρος ap. Xen. (Ἀπ. 2, 8, 1.) ut Ovid. Antiquus amicus. In VV. LL. annotatur etiam οἱ ἀρχαῖοι, Majores; ut τὰ ἀρχαῖα, Avita bona. Quinetiam ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab initio. Hes. certe ἀρχαῖον inter cetera vult esse πρῶτον, sed accipiens πρῶτον pro τὸ ἐξ ἀρχῆς: ut, si εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστῆσαι interpr. In priorem statum restituere, h. v. Priorem signif. Pristinum, et qui fuerat ἐξ ἀρχῆς, i. e. Initio. Ex his autem patet, cur hanc signif. præcedere voluerim. ‖ Ἀρχαῖον, τὸ, Sors usurarum. Isocr. Καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδώσειν. Demosth. (1292.) Ἡμῖν δὲ οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ τἀρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα. Dicitur autem ἀρχαῖον sub. δάνειον, s. δάνεισμα, quod alibi additur. Invenitur et ἀρχαίου κεφαλαίου ap. Demosth. c. Aphob., sed κεφαλαίου synon. irreptitium esse putatur. Vide Bud. 132. 133. Ἀρχαῖον, ut ibid. docet, dicitur etiam de bonis alicujus pro Sorte et capite, unde fructus et reditus manat, adeo ut τἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῷα, Avita bona, quorum accessio ἔργον, et πρόσοδος, et ἐπικαρπία appellatur. Hanc autem vocis ἀρχαῖον signif., cujus exempla ibi habes, sc. pro Sorte bonorum, priore loco ponit, ego posteriore: sed utracumque prior sit, existimo, sicut in illa sub. δάνειον, ut sit ἀρχαῖον δάνειον: sic et in hac sub. ἀγαθὰ cum ἀρχαῖα, ut sit ἀρχαῖα ἀγαθά. Minime autem recedit ab ἀρχῆς signif. hic vocum istarum usus; cum possimus, meo quidem judicio, et ἀρχαῖον δάνειον exp. τὸ ἐξ ἀρχῆς, et ἀρχαῖα ἀγαθὰ itidem τὰ ἐξ ἀρχῆς. Dico autem ἀρχαῖα tantum in hac posteriore Sortis signif., cum ἀρχαῖον singul. ne ipse quidem Bud. ullo exemplo comprobet.

Ἀρχαῖος, Antiquus, Vetustus, παλαιός. Nam, cum ap. alios, tum ap. Æschin. ἀρχαῖον et παλαιὸν pro eod. legimus. Dem. Phal. Οἷον τὸ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ παλαιοὶ ἐντιμότερον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνδρες ἐντιμότεροι. Apud Eund. Τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα: Athen. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ, et ὁ ἀρχαῖος βίος: Lucian. ἀρχαῖα παραδείγματα: Synes. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον. Denique v. h. generaliter de persona et re in usu est. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, et εἰς τὸ ἀρχαῖον, substantive. Thuc. 2. Καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. Idem ibid. Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, Jam inde usque a prima antiquitate. Ad verbum, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab antiquo. Et εἰς τὸ ἀρχαῖον, In antiquum, pro In antiquum morem, s. Priscum. Dicitur etiam τὸ ἀρχαῖον adv. pro Antiquitus, Olim, cum ab aliis, tum a Paus. ‖ Ἀρχαῖος, Stultus, Ineptus. Plato Euth. Καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Alia exempla habes ap. Bud. 132. Quid autem huic signif. metaph. occasionem dederit, exposui in ea, quam scripsi pro Herodoto Apologia. Vide et Ἀρχαϊκός.

[Ἀρχαῖος, Gl. Amicus, Pristinus, Vetustus, Antiquus, Anniculàris, Priscus, Stultus. Ἀρχαῖοι· Antiquissimi. Ἀρχαιότερος· Antiquior. Ἀρχαιότατος· Antiquissimus. Εἰς ἀρχαῖον ἀποκαθιστῶ· Antiquo. Ἐξ ἀρχαίου· Antiquitus. Κατὰ τὸ ἀρχαῖον· Antiquitus. Ἀρχαιέστερος, Pind. Hymn. ap. Bekk. Anecd. Gr. 80. Philemo Lex. 4. "Julian. Satyr. Παχὺς καὶ ἀρχαῖος. Gal. de Dogm. Hippocr. e Plat. 1, 6. c. 6. 303. Ὥστ' ἀρχαῖος ὄντως εἶναι δόξειεν ἂν ὁ μὴ γινώσκων αὐτός." Gataker. Mss. "Ἀρχαῖος, Heindorf. ad Plat. Theæt. 362. Valck. ad Ammon. 17. Wakef. Trach. 555. Abresch. Æsch. 2, 102. Kuster. Bibl. Chois. 58. Stultus, Fatuus, Harles. Ind. ad Julian. Cæs. Act. Traj. 218. ad Lucian. 1, 232. 233. ad Diod. S. 1, 96. Musgr. Hel. 1062. Jacobs. Anth. 6, 324. Kuster. Aristoph. 239.; Brunck. 2, 95. ad Lucian. 2, 191. Seneca Benef. 3, 16. I. q. πρότερος, Herod. 579. Conj. cum παλαιὸς, Wakef. Eum. 730. Abresch. Æsch. 2, 86. 102. Marcell. de V. Thuc. p. 8. ad Strab. 4, 124. Demosth. 1, 597, 18. Conf. cum Ἀχαιὸς, ad Thom. M. 139. ad Od. Γ. 349. Οἱ ἀρχαῖοι conf. cum οἱ ἄρχοντες, Heyn. Hom. 6, 257. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου, Crusius ad Suet. 96. Ἐξ ἀρχαίου, ad Diod. S. 2, 551. Ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, Lucian. 1, 728. Ἀρχαῖον, Wakef. S. C. 4, 13. Brunck. Aristoph. 2, 114.; Kuster 62. Düker. Præf. Thuc. 9. Sors, Alciphro 106. 280. ad Thom. M. 145. Pro ἀρχεῖον, ad

A Dionys. H. 1, 292. Adv., Dionys. H. 2, 682. Τὸ ἀρχαῖον, Hutchinson. Xen. K. A. 617. Paus. 388. Düker. Præf. Thuc. 9. Olim, Paus. 1, 419. Koen. ad Greg. 196. ad Lucian. 1, 421. Ἀρχαῖοι ἡμίθεοι, Jacobs. Anth. 7, 386. Quid οἱ ἀρχαῖοι in talibus, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, T. H. ad Lucian. 1, 175. Bernard. Reliq. 70. Ἐξ ἀρχαίων, Wessel. Diod. S. 1, 18. 393. 584. 678. Ἀρχαῖα γράμματα, Jacobs. Anth. 11, 367. Τἀρχαῖα, Olim, Demosth. 1, 632. Ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου, Heyn. Hom. 6, 138. De superl., Phrynich. Ecl. 22. Τὰ ἀρχαιότατα, Stanl. Eum. 2. * Ἀρχαίη, Charito 600. 736." Schæf. Mss. "Ἀρχαία, pro ἀρχὴ, Pind. P. 4, 188. ita Schol. male. * Ἄρχῃος pro ἀρχαῖος, Bœot., Etym. M. 32, 7." Wakef. Mss.]

[* Ἀρχαιόθεν, de q. v. dubitat Schneider., extat in Glossis, ubi vertitur Antiquitus.]

[* Ἀρχαιογέρων, Gl. Magnævus.]

Ἀρχαιόγονος, ὁ, ἡ, q. d. Antiquus origine, Primigenius, Primordialis. Aristot. de Mundo (6, 16.) Διὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν, Propter principem
B causam et primordialem, Bud. Alii eod. sensu, Primam causam et primigeniam. In VV. LL. ἀρχαιόγονος vertitur Primigenus e Varr. Primigenius et Principialis, e Lucr. Primitivus, e Colum. Primitius, ex Ovid. Dicitur et ἀρχέγονος pro eod. ET Ἀρχαιογονία, (ἡ,) Antiqua origo. A Basil. autem sæpe pro Antiquitate ponitur, teste Bud. in Græc. autem Pand. simpl. pro Origine, ut Idem scribit. [Gl. Ἀρχαιογονία· Origo originalis. "Tzetz. Exeg. in Il. 41. 43, 6." Schæf. Mss.]

[* Ἀρχαιογράφος, ὁ, ἡ, Gl. Antiquarius.]

[* Ἀρχαιοειδὴς, ὁ, ἡ, Antiquitatem redolens. Demetr. Phal. 256. p. 142.]

Ἀρχαιολογέω, De rebus antiquis dissero, Res antiquas s. priscas scribo. Lucian. At Thuc. 7, (69.) Οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν, i. e. Camer. interpr. Vetera quædam declamitando ingerere. ‖ Item, Antiquo sermone utor. ET Ἀρχαιολογία, (ἡ,) Historia de rebus antiquis, ut Josephi, et Catonis Origg., Bud. Dicitur et plur. ἀρχαιολογίαι. Plut. de Herod. Αἱ
C γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις. [Gl. * Ἀρχαιολόγοι· Atellani. Ἀρχαιολογία· Origo. "Ἀρχαιολογέω, Lucian. Lexiph. 530. Diod. S. 172. Dionys. H. 1, 59. Ἀρχαιολογία, 1, 11. 49. Diod. S. p. 3. 6. 146. * Ἀρχαιολογικὸς, (ὁ, ὸν, Qui antiquitatem rimatur, Antiquitatis peritus,) Strabo 10. p. 694(=452.)" Scott. App. ad Thes. "Ἀρχαιολογέω, Lucian. 2, 337." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 178. * Ἀρχαιολόγιον, Strabo 848." Wakef. Mss.]

[* Ἀρχαιόνομος, ὁ, ἡ, Suidæ Anonymus in Αἵρεσις: Θεοφιλῶν καὶ ἀρχαιονόμων ἠθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.]

[* "Ἀρχαιοπαράδοτος, (ὁ, ἡ,) Phot. Epist. 1, 3, 5." Kall. Mss.]

[* Ἀρχαιοπινὴς, ὁ, ἡ, Antiquitatem redolens. "Dionys. H. 2, 303." Scott. App. ad Thes. "Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. x. Toup. ad Longin. 336." Schæf. Mss.]

Ἀρχαιόπλουτος, (ὁ, ἡ,) vide * Παλαιόπλουτος, [Jam inde a majoribus dives. Æsch. Ag. 1035. Ἀρχ. δε-
D σποτῶν πολλὴ χάρις. "Toup. Opusc. 2, 108. Wakef. S. C. 4, 7." Schæf. Mss.]

[* Ἀρχαιοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Antiquitatis decore commendatus. Plato Soph. 101. Bas. 1. Τὸ μὲν, ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον, ᾧ πρὸς τοὺς υἱεῖς μάλιστα ἐχρῶντό τε, καὶ ἔτι πολλοὶ χρῶνται τανῦν." Seager. Mss. "Æsch. Pr. 408. Dionys. H. 1, 11. 2, 47. 204. 271. 304." Scott. App. ad Thes. "Schol. Pind. I. 1, 26." Wakef. Mss.]

Ἀρχαιότροπος, ὁ, ἡ, Antiquis moribus præditus. Et ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, Thuc. 1, (71.) Instituta quæ mores antiquos resipiunt, i. e. Simplicitatem antiquam præ se ferentia. Ita enim puto interpr.: non, ut in VV. LL., Antiqui mores. ET Ἀρχαιοτρόπως, Antiquis moribus, Antiqua morum simplicitate. At ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν, ex Isocr. Paneg. affertur pro, Antiquo loquendi more uti, s. antiquis vocabulis. ET Ἀρχαιοτροπία, (ἡ,) Antiqui mores, ut Bud. interpr. ap. Plut. Phoc. (3.) Ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία. Sed ἀρχαιοτροπία exp. etiam Prisca vivendi forma. [Har-

pocr. v. Ἀρχαίως. Damascius Photii p. 1067. "Ἀρχαιότροπος, Toup. ad Longin. 337. Fabric. Bibl. Gr. 1, 92. Jambl. Prot. fin. Ἀρχαιοτρόπως, Heindorf. ad Plat. Phædr. 317." Schæf. Mss.] A

[* "Ἀρχαιότυπος, (ὁ, ἡ,) Phavorino ὁ παλαιὸς νόμος." Scott. App. ad Thes. Suidam affert Schneider. Lex.]

[* Παναρχαῖος, Vetustissimus.]

Φιλάρχαιος, [ὁ, ἡ, s. Φιλαρχαῖος, αία, αῖον,] Antiquitatis amator, Antiquarius, Athen. (126.) Νίκανδρον ἀεὶ τεθαύμακας τὸν ἐποποιὸν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ. [Gl. Φιλαρχαῖος· Antiquarius. "Bibl. Crit. 1, 1, 120. Ruhnk. Diss. de Longino §. vi. p. 13. Toup. ad Longin. 403. et Ind." Schæf. Mss.]

Ἀρχαίως, Antique, Antiquo more, Antiqua morum simplicitate, Absque malitia. Interdum Stulte. Demosth. Philipp. 3. Οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον. [Gl. Gnare, Antea. "Kuster. Bibl. Chois. 58. Heindorf. ad Plat. Phædr. 317." Schæf. Mss.]

Ἀρχαιότης, ἡ, Antiquitas, Paus. [Gl. Antiquitas, Vetustas. B "Lucian. 1, 232. 233. Stoliditas, ad Diod. S. 1, 96. Alciphro 434." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 431." Wakef. Mss. "Dionys. H. 2, 111. Diod. S. p. 6. bis: 81. 143. 200. 288." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαρχαιόω, ώσω, Antiquum reddo, Obsolescere facio. Ἀπαρχαιόομαι, Antiquus fio, Obsolesco, unde ἀπηρχαιωμένον ὄνομα, vel ἀπηρχαιωμένη λέξις, Obsoleta vox. Dionys. H. de Thuc. Καὶ *γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους. Et de Isocr.: Καὶ γὰρ αὕτη ἡ λέξις πέφευγεν ἀπηρχαιωμένην τῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλίαν. Antiph. ap. Athen. (503.) Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τυύτων περάνῃς, τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Notandum est autem hoc comp. non præcedente, quod sciam, simpl. Ἀρχαιόω. [Gl. Ἀπαρχαιόω· Antiquo, Obsoleo. Ἀπαρχαιόομαι· Obsolesco. "Thom. M. 216." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρχαϊκὸς, et Attice ἀρχαιικὸς, (ἡ, ὸν,) Antiquitatem s. Antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, s. in moribus, s. quod ad artem attinet. Plut. Publicola, Ἁπλοῦς ἀνδριὰς καὶ ἀρχαϊκὸς τῇ ἐργασίᾳ. C Exp. etiam τὸ ἀρχαϊκὸν, Simplex, Imperitum, Stultum. Et ἀρχαιικὰ φρονεῖς, Aristoph. (N. 821.) i. e. μωρὰ et εὐήθη et ληρώδη. Ετ Ἀρχαϊκῶς, Antiquo more, Antiqua simpl. s. rusticitate, Pingui quadam Minerva. Item Stulte. ["Ἀρχαϊκῶς, Schol. Biset. Aristoph. Εἰρ. 1160. A. 174. Diod. S. 141. 221. 375." Scott. App. ad Thes. "Ἀρχαϊκὸς, Valck. Adoniaz. p. 272. ad Diod. S. 1, 96. 2, 618. Dionys. H. 1, 513. Ἀρχαιικὸς, Phrynich. Ecl. 12. Ἀρχαϊκῶς, Ruhnk. Orat. Gr. 87." Schæf. Mss.]

Ἀρχαΐζω, Antiquitatem s. Antiquos imitor: unde Ἀρχαϊσμὸς a Gramm., et nominatim a Donato in Terent., vocatur Loquendi genus, in quo priscum sermonem imitamur. Ετ Ἀπαρχαΐζω, quod aliter exp. sc. Antiquum reddo, Antiquo nomine appello. Item, Antiquitatis formam tribuo, ut Athen. (117.) Τὸν ἐφ' ἡμῶν, φησὶ, φιλόσοφον, ὀρχηστὴν, Μέμφιν ἐκάλεσαν, ἀπαρχαΐζοντες τὴν διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ κίνησιν τῇ τῶν πόλεων ἀρχαιοτέρᾳ καὶ βασιλικωτέρᾳ. [Clem. Alex. Protr. p. 6. Δι' ὃν ἀρχαΐζομεν, ὅτι ἐν ἀρχῇ ὁ D Λόγος ἦν. *Ἀναρχαΐζω πατρίδα, Jacobs. Anth. 7, 399. Glossæ: Ἀρχαΐζω· Antiquo. "Ἀρχαΐζω, Liebel. Archil. p. 10." Schæf. Mss. "Ἀρχαΐζω, Inter antiquos pono, Clem. Alex. 397. Ἀπαρχαΐζω, Ad summam antiquitatem refero, Schol. Pind. N. 3, 22." Wakef. Mss.]

"Ἀρχαϊσμὸς, (ὁ,) Veterum s. Priscorum imitatio: cum aliquis ἀρχαΐζει, et veteres aliqua in re sequitur, in primis autem in sermone s. dictione: unde figuræ nomen est ap. Gramm.: veluti Donat. ap. Terent. annotat, ἀρχαϊσμὸν esse quod dixerit Plerique omnes; neque enim Plerique hic παρέλκειν aut subdistinctione avellendum ab Omnes, sed pro una parte orationis hoc dixisse veteres, ut Græci πάμπολλα, Latini rursum Plussatis. Itidem, ἀρχαϊσμὸν esse dicit ap. Eund. Nihil ornati, pro Nihil ornatus: ut ap. Salust., Senati decreto pro Senatus decreto: item cum dicit Ludum ludere, Furere furorem, Facere facinus. Et rursum, Quod autem addidit Malo, dicens videlicet Dolo malo, ἀρχαϊσμὸς est: quia sic in XII Tabulis a vett. scriptum est. Item, Quamvis per Nemo, homo intelligatur, tamen addidit Homo, ut vett. solent, τῷ ἀρχαϊσμῷ. Item, Præterea autem, ἀρχαϊσμὸς est figura; nam vett. libenter conjunctiones multiplicabant. || VV. LL. e Bud. ἀρχαϊσμὸς interpr. etiam Antiquitas, et Inveterata ac deplorata ignorantia." [Gl. Antiquitas. "Schol. Arat. Φ. 1." Boissonad. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀρχεῖος, εία, εῖον, i. q. ἀρχαῖος. "Fischer. ad Weller. G. G. 1, 231." Schæf. Mss.]

Ἀρχεῖον, τὸ, Magistratuum curia, Locus collegii cogendi. Bud. e Paus. Idem pro ἀρχὴ i. e. pro Ipso magistratu ex Aristot. affert. Vide p. 132. Ἀρχεῖον exp. etiam Archivum, quam vocem ex illa sumtam esse constat; item Tabularium e Cic. Est autem Servio, in illud Virg., nec populi tabularia vidit, Armarium et instrumentum publicum, in quo acta publica asservantur. Quod optime convenit cum iis, quæ de ἀρχεῖον ab Hes. et Suid. scribuntur. || Bud. illo in loco addit, τὰ ἀρχεῖα non modo τὰ βασίλεια, Regiam, sed etiam in castris Prætorium et Principia signif. ap. Xen. sæpe. Sic Plut. (5, 616.) Ἀκόλαστον οὖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος παρεισήγαγε νύκτωρ εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν ἐσθῆτι στρατιωτικῇ, καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις. Suidas, si ejus exempl. mendo carent, ap. Xen. legit ἀρχαῖα. [Gl. Ἀρχεῖον· Comomonentum. "Reg. Munimentum: Germ., *Ἄρχιον· Monumentum." Ducang. "Archivum, Apollon. ap. Euseb. H. E. 5, 18." Routh. Mss. Collegium, Dionys. Hal. A. R. 2, 26. 72. Zenob. 3, 100. "Fac. ad Paus. 1, 374. 378.; Sylb. 234. Valck. Adoniaz. 272. Zeun. Ind. in Xen. K. Π. Heringa Obs. 205. Toup. Emend. 1, 326. Phrynich. Ecl. 97. ad Diod. S. 1, 694. 2, 241. 306. ad Dionys. H. 1, 292. 389. 390. 3, 1344. 1388. 1421. Dionys. H. 3, 1741. 1749. 1846. Magistratus, Plut. Mor. 1, 870." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 2, 292." Wakef. Mss.]

"Ἀρχειῶται, Alciato Qui publico archivo præerant; VV. LL., Custodes tabulariorum: dicti παρὰ τὰ ἀρχεῖα."

Ἀρχίδιον, τὸ, q. d. Imperiolum, Parvum imperium. Item, Parvus magistratus, Magistratus pedaneus, ut Bud. vertit ap. Demosth. Ὑπογραμματεύων καὶ ὑπηρετῶν ἀρχιδίοις. Aristoph. O. (1111.) λαχόντες ἀρχίδιον. [* "Ἀρχίδιος, (ία, ιον, Philolaus ap.) Stob. Ecl. p. 420. (Καὶ περιαγεόμενος ἐξ ἀρχιδίου.)" Kall. Mss. Vertitur Perpetuo.]

¶ Ἄρχω, Incipio, Initium facio. Od. Γ. (68.) μύθων ἦρχε. Χ. (437.) Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν. Il. A. (571.) ἦρχ' ἀγορεύειν, pro quo alibi μύθων ἦρχε, Verba facere cœpit. Sed illud Gr. loquendi genus melius respondere puto Gallico, Il commença à dire, pro Il se mit à dire, vel Il vint à dire: quo tertio utitur Herod., ut alibi docebo. Interdum ἄρχειν exp. etiam Principium esse, s. Originem, vel Auctorem esse. Thuc. (2, 12.) Ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Et ante eum Herod. eod. verbo in re simili exprimenda usus erat, Ἄρξειν ἐπειρώτησιν ταύτην Λακεδαιμονίοισι μυρίας κακότητος. Plato Ep. 3. Τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν, Caput erat. || Et ἄρχειν, Priores partes occupare, ut docet Bud., quem vide p. 130. Apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, Prior pugnam capesso. Sic ἄρχειν πολέμου ap. Eund. et ἄρχειν τῆς διαφορᾶς. Ita ponitur ἄρχω et cum gen. χειρῶν, cum dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, ut ap. Demosth. Qui prior lacessivit aut rixam aut bellum, et qui prior percussit, ut interpr. Bud. Qui alioqui ἄρχειν ἀδικίας ap. Paus. vertit Principium et causam scelerum dare. Observandum est autem, ἄρχειν in hac posteriore signif. multo esse usitatius prosæ scriptoribus quam in altera, pro qua ἄρχεσθαι potius dicunt. Hom. autem pro gen. posuit partic. in hoc loquendi genere Il. B. (378.) ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, i. e., ut docte exp. Eust., προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν, non, ut imperite redditur in VV. LL., Incipiebam irasci.

Ἄρχομαι, Incipio, Initium facio, vel Initium sumo. Od. O. (166.) et aliis Il. ἤρχετο μύθων, quod alibi ἦρχε μύθων. Xen. E. 6, (3, 4.) Ἄρχεσθαι μὲν αὐτοὺ

ὡς σχολαίτατα. Sic ἄρχομαι συγχύσεως. Et ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, Demosth. Lucian. Sic ap. Plut. Apophth. Τὸ μὲν ἀπ' ἐμοῦ ἐμὸν γένος ἄρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται. At Hom. præpositionem omisit, Il. I. (97.) Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Citatur autem et e Plat. de LL. ἀρχόμενος τέχνης, Qui initium sumit ab arte. Ut sit perinde ac si legeretur ἀπὸ τέχνης, hanc interpr. sequendo. Xen. usus est et præp. ἐκ pro ἀπὸ, dicens Ἄρχομαι ἐκ τῆσδε τῆς ἀρχῆς. Ponitur et cum adv. e loco: ut Isocr. Nicocle, Ἐντεῦθεν γὰρ ὑποτιθέμενος ἠρξάμην. Sed et ἄρχεσθαι ἀρχὴν e Plat. Tim. affertur pro Rationem principii inire. Præteritum est ἦργμαι: a quo participium ἠργμένος, quo utitur Greg. sæpe, ut annotat Bud. *Interdum autem sine casu, ut ἀρχομένης ἀπὸ νυκτὸς, Aratus, quod Cic. interpr. Prima de nocte; et θέρεος ἀρχομένοιο, Ad æstatis primordia: ad verbum Incipiente nocte, Incipiente æstate.

Ἄρχομαι, pro ἀπάρχομαι, Od. Ξ. (428.) ὠμοθετεῖτο συβώτης, Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. Vide Ἀπάρχομαι.

Ἄρχομαι, Initium habeo. Greg. de Theol. 1. Οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης. Vide Bud. 134. 135. Fortasse autem potest ἄρχεται hic aliter etiam exp.

Ἄρχω, Principatum obtineo, Impero, Imperium teneo, Dominor, Præsum. Item, Magistratum gero, s. Magistratu fungor. Il. I. (69.) Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. Dativo alicubi jungitur; Π. (65.) Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. Sed in prosa gen. potius; Xen. K. Π. 1, (1, 3.) Ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων ζώων εἴη ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν. Et (1, 1, 2.) Ἄρχοντες μέν εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν. Apud Thuc. 2. Ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, Ducem esse, s. Imperatorem. Cum accus. autem dicitur ἀρχὴν ἄρχειν, Magistratum gerere, Magistratu fungi. ‖Ἄρχομαι pro ἄρχω, Impero, Imperium obtineo, in VV. LL. perperam ponitur, ex Il. B. (345.) Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Ibi enim ἄρχευ non est pro ἄρχου, sed mendose scriptum est ἄρχευ pro ἄρχευ' cum apostropho, i. e: ἄρχευε, ab ἀρχεύω, quo alibi utitur Hom.

Ἄρχων, Principatum obtinens, s. imperium, Qui præest, vel præfectus est, Magistratus. Aristot. de Mundo, Οἷον στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. At e Plut. Fabio citatur, Ὑμῖν τῶν ἄλλων ἄρχων ἐστὶ, pro Vobis aliis in rebus imperat. Sæpe sine gen. Polyb. Οἱ καθιστάμενοι μὲν ὑπὸ τῶν ὑπάτων, ἄρχοντες, προσαγορευόμενοι δὲ PRÆFECTI. ‖ Sed ἄρχων, privato nomine peculiarique dicebatur Athenis Qui ita præerat judicibus, judiciorumque moderator erat, ut Romæ Prætor. Vide Bud. 130. Hinc sæpe ap. Demosth. ἐπὶ ἄρχοντος, addito nomine hujus vel illius; ut ἐπὶ ἄρχοντος Νικοκλέους, et ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος, κ. τ. λ. Cicero Gr. h. v. retinuit.

Ἄρχομαι, Sum sub principatu s. dominatu, Sum sub imperio, dicitur etiam Subesse imperio, Mihi imperatur. Herodian. 6, (8, 7.) Τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσκωπτον ὡς ὑπὸ τῆς τε μητρὸς ἀρχόμενον. Ubi Polit. interpr. Quod sub matris auctoritate adhuc esset. Ἄρχομαι δουλικὴν ἀρχὴν, ap. Aristot. Pol. redditur Servile jugum fero. Sæpe vero redditur Ἄρχομαι verbo Pareo vel Obtempero; ut ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, Plut. Apophth. Obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα, Plato de LL. In his pareo. Sic vero et Cic. ἄρχεσθαι vertit ap. hunc ipsum, ut videbis in meo Lex. Cic. Lectorem tamen admoneo, ut diligenter attendat quibus ll. hæc interpr. conveniat: quæ alioqui multis non convenit, et qua in plerisque abusos esse Interprr. comperi. Non enim quicunque ἄρχονται, dici possunt parere; cum rebelles non desinant propterea ἄρχεσθαι. Observandum est autem ἀρχομένους sæpe dici sine adjectione pro Iis, qui sunt sub imperio vel dominatu, s. ditione alicujus; et qui alio nomine ὑπήκοοι appellantur: Lat. vel potius non satis Lat. Subditi. Xen. K. Π. 7, (1, 18.) Τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Idem 8, (8, 1.) Οἵτε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο.

Ἀρχμενος, pro ἀρχόμενος, Etym.

" Ἀργμένος, ex Herod. affertur pro Initium habens,

A " quod Ionico more caret augmento pro ἠργμένος ex " ἄρχομαι."

[Ἄρχω, Gl. Impero, Præsum. Ἄρχει· Præest, Judicat. Ἄρχει λέγειν· Infit. Ἄρχομαι· Ordior, Cœpto, Initio, Inchoo, Cœpi, Incipio. Ἄρχεται· Infit, Incipit, Auspicatur, Occipit. Ἀρχομένων· Subjectorum. Ἀρχομένου· Ineuntis. Ἄρξω· Præero. Ἄρξας· Conditor. Ἄρξαι· Infe. Ἀρξάμενος· Orsus, Exorsus. Ἦρξεν ἀρχήν· Gessit magistratum. Ἠρξάμην· Orsus sum, Cœpi, Inchoavi. Ἤρξατο· Est orsus, Cœpit. " Eur. Med. 120. alio sensu." Routh. Mss.]

["Ἄρχω, ad Xen. Eph. 241. Valck. Diatr. 23. Wyttenb. Select. 378. ad Herod. 468. Valck. Callim. 259. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p. 202.; Hipp. p. 208. ubi et de usu periphrastico. Xen. K. Π. 5. 42. 43. Ammon. 22. Toup. Opusc. 1, 510. 2, 90. 207. Thom. M. 116. 163. ad Phalar. 340. ad Charit. 458. Ion. 1195. Luzac. Exerc. 143. Jacobs. Anth. 7, 196. Boissonad. Philostr. 496. Heyn. Hom. 5, 681. De constr., Herodian. Philet. 441. et n.: Brunck.
B Soph. 3, 425. Heyn. Hom. 4, 262. 302. 404. Prior aliquid facio, de constr., Brunck. El. 522. Lobeck. Aj. p. 374. Archon sum, ad Xen. Mem. 2, 2, 13. Jacobs. Anth. 6, 238. ad Diod. S. 2, 19. I. q. κρατέω, νικάω, Heyn. Hom. 5, 543. Ἄρχω τινὸς, Achill. Tat. 11. Ἄρχω, ἄρχομαι τοῦ λόγου, Zeun. ad Xen. K. Π. 333. Ἄρχειν πρότερον, ad Dionys. H. 4, 2270. Ἦρχε, ἦρξε, Heyn. Hom. 7, 376. Ἄρχων, Thom. M. 147. ad Herod. 468. 548. Act., Med., Kuster. V. M. Præf. 5, 26. 110. De compp. ex ἄρχω, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 54. Heyn. Hom. 4, 410." Schæf. Mss. " Cum dat., Æsch. Pr. 939. Incipio, cum accus., Pind. ap. Schol. Eur. Hec. 684." Wakef. Mss.]

["Ἄρχομαι, Toup. Append. in Theocr. 44. Ruhnk. Ep. Cr. 289. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p. 452. Jacobs. Exerc. 1, 97. Lennep. ad Phal. 69. Pass., Clark. ad Il. A. 82. Herod. 578. Musgr. Iph. A. 442. Ἄρξομαι pass., Herod. 578. 580. et n. (coll. Xen. K. A. 133. ubi leg. ἀρξομένους,) 746. ad Eur. Med. 120. Ἄρχομαι cum particip., Villois. ad Long. 60. Zeun.
C ad Xen. K. Π. 11. Herod. 251. Græv. Lect. Hes. 540. Musicorum, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2, 315. Valck. Callim. 104. Cum infin. periphrasi inservit, Kuhn. ad Paus. 37. Abund., Wakef. S. C. 2, 125. Ἄρχεσθαι et ἅπτεσθαι conf., ad Dionys. H. 3, 1626. Ἄρχομαι τοῦ λέγειν, Achill. Tat. 11. Ἀρχ. ἀπό τινος, Xen. K. Π. 87. Ἄρχεσθαί τινος ἀπό τινος, Longin. 170. Weisk. Simon. Dial. 112. Plut. Ages. 4, 3. Xen. Mem. 4, 2, 5. Ἀρξάμενος ἀπὸ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 83. Ἀρχ. χειρῶν ἀδίκων, Valck. Phœn. p. 533. Πόθεν ἄρξομαι, Markl. Iph. p. 64. Ἦρκται, Jacobs. ad Anth. 6, 45. Philipp. 34. Diod. S. 1, 709. 731. Ἠργμεθα, Plato de LL. 154. Ast.: 218. 244. Ἀρχθῆναι, Thom. M. 574." Schæf. Mss. " Ἀ. ἀδίκων, Ælian. H. A. 943. Obtempero, Æsch. Pers. 591. Ἀ. χειρῶν ἀδίκων, Lysias 40. Aristot. Rhet. 143." Wakef. Mss.]

[Ἄρχων, οντος, ὁ, Gl. Præpositus, Moderator, Rector, Magistratus, Præses, Judex, Princeps. *Ἀρχοντικοί· Magistratus, Potestas. Ἀρχοντικὴ ἡμέρα·
D Justidium. Ἀρχοντικὴ ἐξουσία· Potestas. " Ἀρχοντικὸς, Olympiod. in Plat. Gorg. Clem. Alex. Pæd. 225." Routh. Mss. " Eust. 125, 35. Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 323." Seager. Mss. * " Ἀρχοντικῶς, Schol. Il. A. 446. Ed. Bongiovann." Boissonad. Mss. "Ἄρχων, Thom. M. 270. 447. ad Charit. 407. 454. 456. ad Diod. S. 1, 435. Ἄρχων λογίου, Jacobs. Anth. 12, 102. Ἄρχοντες, ad Charit. 213. 272. Wessel. Diss. Herod. 194. Bernard. Rel. 23. Οἱ τῆς πόλεως ἄρχοντες, Xen. Mem. 1, 2, 9. Ἀρχοντικὸς, Jacobs. Animadv. 250. Julian. Æg. 38." Schæf. Mss. * Ἀρχοντίκια, Officia Eccl., Suicer. Thes. * Ἀρχοντιάω, Principatum ambio, Schol. Aristoph. Σ. 341. ὁ τύραννος καὶ ἀρχοντιῶν.]

" Ἀπάρχων στρατευμάτων, Præfectus militiæ, VV. " LL. sine exemplo et ulla auctoritate."

[* " Πανάρχων, Omnium rector. Philo J. 2, 452= 871." Wakef. Mss. Συνάρχων, Gl. Collega, vide Σύναρχος. * " Φιλάρχων, Stob. 243, 35." Wakef. Mss.]

Ἀρχὸς, ὁ, Princeps, Qui imperium obtinet, Dux.

Vox poët. pro qua in prosa ἄρχων. Il. B. (234.) οὐ μὲν ἔοικεν Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Interdum cum gen. (493.) Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας. || Ἀρχὸς, Podex. Item Intestinum rectum, Aristot. de Gen. Anim. 4. ut habent VV. LL. Suspicor autem huic signif. Podicis occasionem præbuisse ejusmodi aliquem jocum, qualis est in Anthol. in eo, quod incipit Πορδὴ ἀποκτείνει πολλοὺς κ. τ. λ. Ετ Ὄρχαμος itidem pro ἀρχὸς, Princeps; et ex eo ortum; nam ex ἄρχω fit ἀρχὸς, deinde ἄρχαμος, ea forma qua πλόκαμος e πλόκος, et mutato α in ο, ὄρχαμος. Scio tamen et aliam deductionem afferri. Ceterum ὄρχαμος ab Hom. jungitur genitivo, Od. Ξ. (22. 121.) συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν, ubi Eust. ait ita vocari Subulcum, vel tanquam ἀρχικὸν ἄνδρα, vel tanquam ἄρχοντα δούλων ἑτέρων. Ego vero existimo ita dici ut Gall. C'est le roi des hommes. Quo etiam modo jocatus est auctor opusculi, quod Moretum inscribitur, de illo suo fortissimo heroe. [Gl. Ἀρχός· Extalis, Podex, Princeps. "Jacobs. Animadv. 225. Wakef. Trach. 733. Ὄρχαμος, Ilgen. Hymn. 215. ad Od. Ξ. 22." Schæf. Mss. "Ἀρχὸς, Intestinum rectum, Clem. Alex. 225. Dionys. H. 1, 315." Wakef. Mss.]

"Ἄρχαμος, i. q. ὄρχαμος, ambo autem ab ἀρχὸς, "Eust."

"Ὀρχάμη, (ἡ,) J. Polluci (7, 147.) δασεῖα δένδροις "οὐχ ἡμέροις γῆ, Terra arboribus sylvaticis densa, "Arboretum, Arbusta."

[* Ἀρχέτης, ου, ὁ, i. q. ἄρχων. Eur. Heracl. 753. παρὰ θρόνον ἀρχ.: El. 1156. "Musgr. Ion. 913." Schæf. Mss.]

[* Ἀρχεσίμολπος, ὁ, ἡ, Qui cantui præest. Stesichorus ap. Athen. 180. "Wolf. Proleg. 264." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρχεσίφωτος, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

Ἀρχέκακος, ὁ, ἡ, Qui initium dedit malorum, Auctor malorum, Causa et origo malorum, ut ἀρχ. νῆες, Il. E. (63.) Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο, ubi ostendit Eust. esse velut etymon, q. d. αἱ κακῶν κατάρξασαι τοῖς Τρωσὶ πᾶσι. Idem alibi quoque ἀρχέκακος ab ἄρχω deductum tradit. Quod ideo dico ne quis miretur hic a me positum potius, quam post Ἀρχή. [" Ad Herod. 426. Wolf. Proleg. 273. Marcell. de V. Thuc. p. 4." Schæf. Mss.]

Ἄργμα, τὸ, vel potius plur. Ἄργματα, Primitiæ, pro ἀπάργματα, ut modo dixi ἄρχομαι pro ἀπάρχομαι. Od. Ξ. (446.) Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς.

Ἀρκτέον, Incipiendum est. Soph. Aj. (860.) ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα. Philo, Ἀρκτέον τῆς ἀντιῤῥήσεως. [" Isocr. 298. Soph. Œd. T. 629." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 2, 65." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρκτικὸς, Inceptivus, Initialis. Eust. 113, 44." Seager. Mss. Glossæ: Ἀρκτικός· Inchoativus. Ἀρκτικόν· Principale. "Hesych. Ep. ad Eulog. ad fin." Schæf. Mss. "Villoison. Anecd. Gr. 2, 114." Wakef. Mss.]

"Δύσαρκτος, ὁ, ἡ, Imperii habenas difficulter ad"mittens, Qui regi sese imperio vix sinit, Contumax. "Plut. Lucullo, Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ "πράσσειν δοκοῦντος, Nihil contumacius homine rebus "secundis elato. Bud. Sic Idem δύσαρκτος δῆμος in"terpr. Cui difficulter imperatur: subjungens hunc "ejusd. Plut. locum, Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον καὶ "τραχὺ καὶ δύσαρκτον ὡς ἀνὴρ ἔφυ εὐπραγίας δοκούσης "ἐπιλαμβανόμενος." [" Appian. 2, 383. Æsch. Choëph. 1024." Wakef. Mss.]

[* Εὔαρκτος, ὁ, ἡ, Tractabilis, Moriger. Æsch. Pers. 191. Ἐν ἡνίαισι δ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα.]

"Ἀρχία, (ἡ,) pro Principatus affertur in VV. LL. "ex J. Poll. 8., sed susp. Mendosissimum autem est "Ἀρχήντας, quod in iisdem VV. LL. exp. Jampri"mum."

"Δυσαρχία, ἡ, Difficultas imperandi, Quando im"peratori milites vix obediunt. Appian. B. C. 5. "Οὕτω μὲν ἐς στάσεις τότε πάντα καὶ ἐς δυσαρχίαν "τοῖς στασιάρχαις τὰ στρατόπεδα ἐτέτραπτο, de militum "licentia post bellum Pharsalicum. Bud."

[* "Ἀρχαρὰς, Adiantus. Diosc. 472." Boissonad. Mss.]

[* "Ἀρχίνης, Mandragora. Diosc. 467." Boissonad. Mss.]

A "Ἀρχάνου, Piscis, meminit Aristot. H. A. 8, 2. "Τὸν τῶν κεστρέων γόνον, ὅταν αὐξηθῶσι, τότε κατε"σθίεσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰχθύων καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ "ἀρχάνου. Gaza eum Archanum vocat: VV. LL. "etiam ἀρχάναν, a nom. ἀρχάνας." [A Schneider, Lex. non agnoscitur.]

"Ἀρχενόμενα, Hesychio ξύλα, Ligna, sed susp."

Ἀρχεύω, i. q. ἄρχω, Dominor, Impero. Il. E. (200.) Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Sic et B. (347.) Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας: ita enim leg. ἄρχευ' cum apostropho, ut sit pro ἄρχευε, sic ut Ed. mea habet; non ἄρχευ, ut superiores: quod esse pro ἄρχου, tanquam ab ἄρχομαι, falso annotant VV. LL. ut admonui antea. [Cum gen., Apoll. R. 1, 347. "Eldik. Suspic. 6. Heyn. Hom. 4, 262." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρχεύτας, Musgr. El. 1149." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάρχομαι, Denuo ordior. Andronicus de Pass. 743. ὀργὴ ἀναρχομένη. "Dans le passage d'Andronicus il faut lire ἐναρχομένη, au lieu d'ἀναρχ. Dans
B Plutarque Sylla 30. V. 3. p. 164. j'ai changé l'ἀνήρχετο en ἐνήρχετο, que j'aurois dû peut-être même écrire sans préposition, ἤρχετο. Ainsi l'Ἀνάρχομαι est un mot fort douteux." Corai, Mss. Sed ecce derivatum ab illo ipso verbo, ἄναρκτος, atque etiam in Glossis extat: Ἀνάρχομαι· Redorior. "Ordior, Ruhnk. Ep. Cr. 289." Schæf. Mss.]

Ἄναρκτος, ὁ, ἡ, Nullius imperio subditus. Hes. e Soph. Utitur et Thuc. 5, (99.) p. 194. "Ἀναρκτῆ, "Hes. affert pro * ἀνυπότροπον, sed susp." [Ἄναρκτος, Æsch. Eum. 529. "Dio Cass. 40. p. 159. Plut. 2, 754." Churchill. e Suicer. Mss. Glossæ: Ἄναρκτον· Inexortum. "Stanl. ad Æsch. l. c. Abresch. Æsch. 2, 82. Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss.]

Ἀπάρχομαι, inquit Bud., Primitias solvo et decerpo, cum gen. Herod. Πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες. Item, Libamenta facio, ex Eod. 4. Vide Comm. 141. Plut. (6, 603.) Τί δὲ θύσομεν, ἢ σπείσομεν, ἢ τίνος ἀπαρξόμεθα; Sed et hæc afferuntur hujus signif. exempla. Idem Theseo, Ἀπάρχεται τῷ
C θεῷ τῆς κόμης, De coma primitias dat Deo, s. Offert. Ibidem, Ὧι καὶ καρπῶν ἀπάρχονται. Plato de LL. Οἷον ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἕνα δικαστὴν, Velut quasdam Deo primitias offerentes, unum judicem deligere e singulis magistratibus. Idem, Ἀπάρχομαι τοῦ ὠτὸς, Pro primitiis aurem præcido. Hactenus VV. LL. Reperio autem et cum præp. ἀπὸ, ap. Philon. de V. M. 1. Ἀπὸ τῶν ἐτησίων ἀπάρχεται καρπῶν. At Hom. accusativo jungit; Il. T. (254.) Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος: Od. Ξ. (422.) ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν.

Ἀπάρχομαι, pro ἄρχομαι, Aristides, Ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασι, Placuit delibanda jam esse regis mandata. Ἀπάρχομαι, Primas partes accipio, Primitias occupo, ut Arethas, Χριστὸς πρῶτος ἀπήρξατο τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν ἐλπιζομένης * παλινζωΐας. Et ap. Greg. idem Christus ἀπήρξατο τῆς ἀναστάσεως, Edidit primordium resurrectionis. Vide p. 141. || Suid. addit, ἀπάρχεσθαι esse τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν: ap. quem plura vide.
D || Et ap. Eust. 1183. Ἀπηργμένον ἀντὶ τοῦ εὐνουχισθέντος.

[Ἀπάρχομαι, Gl. Delibo, Initio. Ἀπάρχομαι πράγματος· Inchoo. Ἀπάρχεται· Auspicatur, Delibat, Libat. * Ἀπάρχω, Clem. Alex. p. 41. Act., Dionys. H. Τὸν ἀπάρχοντα τῶν ὀρχηστῶν. "Ἀπάρχω, et ἀπάρχομαι, Initium capio, Primitias decerpo. N. 4, 76. Ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει, in forma activa, Primitias habet, Initium habet, pro quo quidem alii legunt ὑπάρχει, Auctor regni conditi est; sed acutiores tamen defendunt ibi τὸ ἀπάρχειν, Primitias habere et decerpere, quod et multo est aptius, nam princeps simul est sacerdos." Damm. Lex. Pind. "Ἀπάρχω, Incipio, Auspicor, i. q. ἐξάρχω, quo tamen frequentius utuntur scriptt. Poëta inc. in Anthol. HSt. p. 92. Ὕμμι δ' ἀπάρξει Σαπφὼ χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην. Sic ibi scr. erat juxta (secundum) Mss. et vett. Edd. Imo p. 369. ubi idem Epigr. repetitur, ἀπάρξει scriptum est." Brunck. Mss. Ἀπάρχομαι, Ælian. V. H.

8, 1. Ἀπηργμένοι, Deminuti, Mutilati, Anaxandr. ap. Athen. 300. "Ἀπάρχομαι, ad Dionys. H. 1, 103. 4, 2226. Heyn. Hom. 7, 661. Timæi Lex. p. 1. Harles. ad Theocr. 296. Herodian. Philet. 448. et n.: ad Callim. 1, 197. Herod. 364. ad Charit. 327. Huschk. Anal. 12, 228. Theodorit. 9. Boissonad. Philostr. 632. Jacobs. Anth. 8, 355. Schol. Aristoph. Π. p. 474. Villois. ad Long. 174. Brunck. Aristoph. 3, 68. Ἀπάρχω, Jacobs. Anth. 12, 157." Schæf. Mss.]

[* "Ἀπαρκτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 9. 187." Kall. Mss. "Philo J. 438." Wakef. Mss.]

Ἀπαρχὴ, ἡ, et frequentius Ἀπαρχαὶ, Primitiæ. Plut. Τῷ πυρὶ τὰς ἀπαρχὰς ἐπιβάλλουσαν. Theophylact. Ep. Οὐ γὰρ ταῖς σίμβλων αὐτὸν ἀπαρχαῖς ἐτιμήσαμεν. Apud Plat. de LL. Ἀπαρχὴν ἀποτελεῖν. Interdum metaph. ap. Phil. de V. M. 3. Ψυχικοῦ κάλλους ἀπαρχὴν πρεπωδεστάτην ἀπήρξαντο. Ubi ἀπαρχὴ exp. Libamentum. || Ἀπαρχὴ, ap. Paul. 1 Cor. 15, (20.) redditur Initium ab Ambrosio. Hes. autem h. l. peculiariter exp. ἀπαρχὴ Χριστὸς, signif. dicens πρῶτος Χριστός: sed mendose legitur ap. eum ἀπαρχῆς pro ἀπαρχή. [Gl. Ἀπαρχή· Libamen, Primitia, Delibatus, Delibatio, Præmetium, Incœptio, Inchoatio. Ἀπαρχαί· Primitiæ. Ἀπαρχὴ γένους· Primordium. Ἀπαρχὴ γλεύκους· Sacrim. Thuc. 6, 20. ἀπαρχαὶ λόγων. "Villoison. ad Long. 27. 70. Valck. Phœn. p. 325. ad Callim. 1, 197. ad Lucian. 1, 534. Porson. Phœn. 871." Schæf. Mss.]

Ἀπάρχημα, i. q. ἀπαρχὴ, VV. LL. [Schneidero susp. Et quidem recte; nam ἀπάρχημα deducendum esset ab ἀπαρχέω, verbo nihili.]

Ἄπαργμα, τὸ, vel potius Ἀπάργματα plur. i. q. ἀπαρχαὶ, Primitiæ. Greg. de Baptismo, Τοῦτό σοι ἀπαργμάτων ὡρίων καιριώτερον, Anniversariis primitiis, quibus amicis antiqui parentare solebant. || Ἀπάργματα, quæ a tragicis appellantur μασχαλίσματα, sc. τὰ τοῦ φονευθέντος * ἀκρωτηριάσματα. Vide Etym. [Aristoph. Pac. 1056. Ἄγε νῦν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα. Lycophro 106. "Ἄπαργμα, Heyn. Hom. 5, 558." Schæf. Mss.]

"Διῆρξα, ap. Lysiam (Fr. p. 25.) pro διὰ τέλους ἦρξα, "teste Harpocr. et Suida, a Διάρχω. At διήρχθην, "quod Hes. exp. ἐκωλύθην, est a Διέργω, et scribitur "etiam per diphth. ει." [Reiskio, Ad finem gessi magistratum. Dio Cass. 100. 263. 676. 706.]

Ἐνάρχομαι, Incipio; ut Plut. (4, 815.) Καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου. Idem ἐνάρχεσθαι sine adjectione dixit in Camillo, ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Cum dicendi initium facturus esset. || Ἐνάρχομαι σπλάγχνων e Philostr. citatur pro Libationem facio extis. Et ἐναρχέσθω τις κανᾶ, ex Eur. (Iph. A. 1471.) pro Rite quis auspicetur canistra, i. e. Auspicetur tollere e corbe frondes, Erasmo interpr. || Ἐνηργμένος part. pass. ap. Synes. Τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες. [Schleusner. Lex. in V. T. Eur. El. 1142. Æschin. Or. 511. coll. Eur. Iph. A. 435. * "Ἐνάρχω, Incipio. Sir. 38, 16. ἔνηρξε θρήνου. Rarius sic dicitur ἄρχω pro ἄρχομαι, sed ἐξάρχω sæpius ita dicitur, v. c. 3 Macc. 4, 6." Schleusner. l. c. Glossæ: Ἐνήρξατο· Inchoavit. "Lucian. 1, 5. Valck. Diatr. 248. Boissonad. Philostr. 631. Dionys. H. 2, 1066. Musgr. Iph. A. 955. Fischer. Descr. Lect. 798-9. p. iv. Diod. S. 2, 588." Schæf. Mss.]

[* "Ἔναρξις, (ἡ,) Initium, Schol. Oppian. H. 2, 1." Wakef. Mss.]

[* Ἔναρχος, ὁ, ἡ, Principium habens, Magistratu fungens. Appian. teste Schneider. Lex. Adde Suicer. Thes. "Tzetz. Exeg. in Il. 70, 8." Schæf. Mss.]

[* "Ἐναρχία, (ἡ,) Dionys. Areop. de Div. Nom. 2, 4." Kall. Mss.]

[* "Ἐναρχικὸς, (ἡ, ὸν,) Andr. Cr. p. 21. Dionys. Areop. 169. 170. 171. 189." Kall. Mss.]

[* Ἐναρκτικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Inchoativus.]

[* Ἐναρχίζω, UNDE * Ἐναρχισμὸς, ὁ, Gl. Strena, pro quo alibi: * Εὐαρχισμός· Strena, Superaria.]

Προενάρχομαι, Ante incipio, VV. LL. [Schneidero susp. sed legitur 2 Cor. 8, 6. et 10.]

Ἐξάρχω, Incipio, Auspicor, ut Od. Δ. (19.) μολπῆς ἐξάρχοντες, Cantum incipientes. Exp. etiam, Cantum præeuntes et auspicantes; vel Cantus auspices. I-

A dem Il. Σ. (51.) Ω. (761.) ἐξῆρχε γόοιο. Sic Plut. Romulo, Ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος: Lycurgo, Ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος. Lucian. (2, 932.) itidem de cantu, sed sine casu, Ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Dicitur et de aliis rebus, ut Plut. Galba, Παντὸς ἐξάρχειν δόγματος, quod Bud. interpr. Auctorem fieri et confirmatorem senatusconsultorum. Jungitur ἐξάρχειν accusativo quoque; ut Il. B. (273.) Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, ubi ἐξάρχων βουλὰς exp. Auctor existens consiliorum. Ego malim, Primus proponens consilia, aut aliquid hujusmodi: sensu tamen non valde diverso. Xen. quoque K. Π. 3, (3, 26.) accus. dedit h. v. Ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον: 7, (1, 5.) παιᾶνα ἐξάρξω. Sic ab Eod. (E. 2, 4, 10.) dictum est, Ἐξάρξομαι οὖν ἡνίκ' ἂν καιρὸς ᾖ παιᾶνα. Vide p. 141. 142. In VV. LL. affertur ex Eur. (Iph. T. 743.) ἐξάρχω ὅρκον pro Jurare incipio. Et e Soph. cum accus. personæ et dat. rei, (E. 556.) εἰ δ' ἔμ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις Ἐξῆρχες, pro Si me hujusmodi verbis aggressa fuisses.

B Ἐξάρχομαι etiam dicitur; ut ap. Apoll. R. (1, 362.) ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων. Xen. E. (2, 4, 10.) ἐξάρχομαι παιᾶνα: quod exemplum miror a Bud. proferri, cum paucis ante lineis scripsisset ἐξάρχω tantum dici activa voce. Sed et ἐξάρχου κανᾶ ap. Eur. (Iph. A. 435.) pro Primus auspicare canistra, Primus coronam e calatho carpe, ut vertit Erasmus.

[Ἐξάρχω, Athen. 180. πρὸς αὐλόν. "Ἐξάρχετε φωνῇ, Incipite voce et cantu, N. 2, 40." Damm. Lex. Pind. "Xen. K. Π. 53. ad Xen. Eph. 171. Zeun. ad Xen. K. Π. 328. T. H. ad Lucian. Dial. 59. Wyttenb. Select. 378. Tyrwh. ad Aristot. 130. Ilgen. Hymn. 580. ad Herod. 489. Wolf. Proleg. 263. Eur. Iph. T. 743. Musgr. Troad. 147. Jacobs. Anth. 6, 173. Winstanl. Aristot. 277. Heyn. Hom. 4, 249. 7, 567. 8, 336. 743. Ἐξάρχομαι, Musgr. Iph. A. 435. 955. Act., Med., Kuster V. M. 28." Schæf. Mss.]

"Ἐξάργματα, τὰ, Primitiæ. Ita dicuntur Exteriora "membra quæ prima amputantur in truncatione cor-"poris alicujus. Apoll. R. 4, (477.) Ἥρως δ' Αἰσο-

C "νίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος· Τρὶς δ' ἀπέλειξε "φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων. Ἡ θέμις "αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι. Ubi annotat Schol. "τοὺς δολοφονοῦντας antiquitus fecisse quædam "* ἀκρωτηριάσματα cadaveris interemti, hæcque sum-"sisse et suspendisse e collo ipsorum: horum autem "ἀκρωτηριασμάτων fuisse infinita et multa ἐξάργματα: "deinde sumto ejus sanguine ter in os inspuisse: "hoc autem fecisse ad expiationem cædis dolo fa-"ctæ." [" Wessel. Herod. 309. Brunck. Apoll. R. 155." Schæf. Mss.]

Ἔξαρχος, Inceptor, ut dixit Terent.: O mearum voluptatum omnium inventor, inceptor, perfector. Item Dux, Princeps, ut ἔξαρχος τῶν ἱερῶν, Plut. Numa. Sic ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος, Naz. Item Princeps alicujus rei conficiendæ. Basil. ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτούς. Exp. etiam Præcentor. [Gl. Ἔξαρχος· Magister, Princeps. Ἔξαρχοι· Proceres, Principes, Primores. Ἔξαρχος γαζοφυλακίου· Præfectus ærarii. Polyæn. 2, 1, 14. τῆς στάσεως, Auctor, Princeps, De-

D mosth. 313. "Ad Xen. Eph. 1171. * Ἐξαρχία, Toup. Opusc. 1, 169." Schæf. Mss. "Ἔξαρχος, Callim." Wakef. Mss.]

[* "Προεξάρχω, Andr. Cr. 77." Kall. Mss. "Etym. M. 542." Wakef. Mss. * "Προεξάρχων, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 92." Boissonad. Mss.]

[* Συνεξάρχω, Auctor Axiochi 12. Μαινομένῳ δήμῳ συνεξάρχειν. "Συνεξάρχειν unice verum est, idemque signif., quod χαρίσασθαι τῷ δήμῳ ap. Xen. Mem. 1, 1, 18. quibus vv. Idem 4, 4, 2. opponit verba, ἐναντιοῦσθαι ὁρμῇ τοῦ δήμου, et Plato Apol. 20. ἐναντιοῦσθαι καὶ ἐναντία ψηφίζεσθαι." Fischer. * Συνεξαίρειν proponit T. H. ap. Luzac. de Socr. Cive 112.]

Ἐπάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐφρώπης ἐπῆρχον, Isocr. Paneg. Et ἐπάρξαντας Μακεδονίας, ap. Eund. || Ἐπάρχειν, ut inquit Bud., signif. etiam Præesse, Præfici, malim Præfectum esse, faciendo Præfectum nomen, ut Herodian. (4, 12, 1.) Ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο. HINC Ἔπαρχος, (ὁ, ἡ,)

Præses, Præfectus; ut ἔπαρχος πόλεως ap. Herodian. (2, 6, 12.) item (1, 8, 2.) ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ, vel τῶν στρατοπέδων, Præfectus urbis, vel Præfecturam urbis gerens, et Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, ut Polit. alicubi vertit. Plut. Galba, ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibid., Τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἔπαρχος. Ponitur etiam interdum ἔπαρχος sine adjectione, et sic utitur Herodian. quoque, ubi Polit. interpr. Præfectum. Quidam ἔπαρχον per se positum signif. aliquando putant Præsidem provinciæ, Prætorem. HINC Ἐπαρχία, (ἡ,) Præfectura, Provincia. Plut. Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. ET Ἐπαρχιώτης, (ου, ὁ,) Provincialis, Qui est e provincia. ET Ἐπαρχιῶτις, ἡ, in Pand., ut scribit Bud., Provincialis mulier.

Ἐπάρχομαι, inquit Bud., Auspicor, Cœpi. Il. A. (471.) Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι, i. e. τοῦ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ σπεῖσαι ἐπιβαλόμενοι. At Eust. aliter exp., quem consule.

" Ἐπῆρξε, Licuit, Facultas fuit. In VV. LL. Fa-
" cultatis fuit. Videndum autem, ne potius scr. sit
" ὑπῆρξε."

['Ἐπάρχω, Xen. K. Π. 1, 1, 4. Isocr. ad Phil. 122. cum gen.: Hymn. in Apoll. 125. Ἀλλὰ Θέτις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν Ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο. Glossæ: Ἐπάρχομαι· Incapito. Ἐπαρῶμαι· Insecro, Incapito. Ἔπαρχος· Præfectus. Ἔπαρχος Ῥώμης, τῆς πόλεως· Præfectus urbis. Ἔπαρχος τῶν τεχνιτῶν· Præfectus fabrorum. Ἔπαρχος τῆς κοόρτις· Præfectus cohortis. " Ἐπάρχω, Timæi Lex. 239. Act. Traj. 1, 228. Xen. K. Π. 6. Zeun. ad 410. Valck. Phœn. p. 533. Wyttenb. Select. 369. 378. ad Diod. S. 1, 373. 2, 82. Epigr. adesp. 142. Ἐπάρχομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 11. Ernest. ad Hymn. Hom. 10.; Ilgen. 231. ad Od. 7, 183. Wessel. Herod. 309. Heyn. Hom. 4, 128. Ἔπαρχος, Brunck. ad Æsch. Pers. 325. Mus. Turic. 1, 215. ad Xen. Eph. 242. Wyttenb. Select. 370. 434. ad Diod. S. 1, 117. 727. Hermann. Obs. 109. Musgr. Bacch. 1003. ad Charit. 407. Wakef. Eum. 635. Conf. cum ὕπ., Jacobs. Anth. 11, 194. 257. 266. Ἐπαρχία, Ruhnk. ad Longin. 255. Wyttenb. Select. 315. 370. Diod. S. 2, 498." Schæf. Mss. " Ἐπάρχω, Impero, Stob. 524, 40. Joseph. 1334, 48." Wakef. Mss. Glossæ: * Ἐπαρχότης· Præfectura. Ἐπαρχία· Provincia. Ἐπαρχιώτης· Provincialis. Ἐπαρχιῶται· Provinciales. Πρὸς τὴν ἐπαρχότητα· Ad præfecturam. Ἔπαρχος, Æsch. Choëph. 659. δωμάτων γυνή, Domina, Ag. 1219. νεῶν pro ναύαρχος. " Ἐπαρχότης, Phot. Bibl. in Olympiodoro, Passio S. Bonif. 311. * Ἐπαρχέω, Just. M. 99." Kall. Mss. Ἔπαρχος, ἐπαρχία, Schleusner. Lex. in V. T. * " Ἐπαρχικός, (ἡ, όν, Ad magistratum pertinens, Proconsularis,) Plut. Cicerone 1610. HSt. Καὶ δῶρα μὲν οὐδὲ τῶν βασιλέων διδόντων ἔλαβε, δείπνων δὲ τοὺς ἐπαρχικοὺς ἀνῆκεν. Ἐπαρχότης, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 2. T. 4. p. 98. Ἐάν τις εὐτελὴς καὶ βασιλεὺς γένηται, δυνατὸν αὐτῷ ἐπαρχότητα δοῦναι ᾧ βούλεται." Seager. Mss. " Ἐπαρχιώτης, Inscr. ap. Just. M. Apol. 1." Routh. Mss. " Julian. Ep. 17." Schweigh. Mss. " Euseb. V. C. 1, 49. 2, 20. ubi ἐπαρχεώτης, non bene, ut videtur; et ἐπαρχεώτης, 2, 24. ubi cf. Vales., 47. 48. 55. 61." Boissonad. Mss. * " Ἐπαρχιακός, (ἡ, όν,) Provincialis, Modestinus." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. " Ἐπαρχικός, Wyttenb. Select. 315." Schæf. Mss. " Plut. 4, 816." Wakef. Mss.]

" Ἐπαρχή, esse dicitur Decima, aliquando etiam
" ἐπαρχία." [A Schneidero non agnoscitur.]

[" Ἐπαρχεῖα, J. Poll. 4, 66. (Μέρη δὲ τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, Τερπάνδρου κατανείμαντος, * ἔπαρχα, ἐπαρχεῖα, * μέταρχα, κατάτροπα, * μετακατάτροπα, ὀμφαλὸς, σφραγὶς, ἐπίλογος, ubi v. Jung.)" Kall. Mss.]

[* Ἀντέπαρχος, ὁ, ἡ, Gl. Subpræfectus.]

[* Τρισέπαρχος, ὁ, ἡ, Maximus prætor. Epigr. adesp. Byz. 4. 10.] *

[* " Παρεπάρχω, Schol. Eur. Hec. 1043. Or. 582.", Kall. Mss.]

[* Προσεπάρχω, Præterea impero. Joseph. 8. p. 418= " 338. locus corruptus." Wakef. Mss.]

Κατάρχω, Prior, vel Primus, facio, vel dico. Plato Sym. Ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔρωτα, Sed, quod bonum faustumque sit, Phædrus primas dicendi de amore partes habeat. Sic Basil. Ἰδοὺ μὲν νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί, En nunc priores scribendi officium occupamus. Xen. Ἀπ. 2, (3, 11.) cum infin. interjecto articulo τοῦ, Κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, Prior illum invitarem, q. d. Anteverterem illum invitare. E Phalar. autem affertur cum infin. sine articulo, κατάρχω πλημμελεῖν. || Item, Auctor sum alicujus rei, Exemplum præbeo. Athen. Ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα * παραλεαίνεσθαι, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι: (515.) Ἥτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς πρεπούσης τιμωρίας, Quæ exemplum ultionis præbuit, vel Quæ initium dedit ultionis. Vel, inverso genere loquendi, A qua ultio initium sumsit. Vel, Quæ prima fuit ultrix. Nam quomodo hic κατάρχω per Lacesso aut Provoco cum Bud. interpr. possimus, non satis intelligo. || Item, Princeps sum alicujus artis aut facultatis; ut Bud. exp. in h. l. Chrys. Διὸ καὶ Ἑρμῆς εἶναι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀπίστοις, διὰ τὸ τοῦ λόγου κατάρχειν. Sed κατάρχειν hic Chrys. dixit simpl. pro eo, quod Act. Apost. 14, (12.) est ἡγεῖσθαι, ubi id narratur. Rursum Bud. ap. Laërt. τὸν τῆς Ἀκαδημίας κατάρξαντα vertit Academicorum principem et conditorem. || Κατάρχειν simpl. etiam Incipere, Inchoare, ut quidem interpr. VV. LL. cum gen. itidem, ut κατάρχω μάχης, Eur. (Suppl. 675.) κατάρχω τοῦ πολέμου, Plut. Thes. Invenitur autem κατάρχω et accus. junctum, ut Plato Euthydemo, Θαυμαστὸν γάρ τινα ἀνὴρ κατῆρχε λόγον. || Κατάρχειν pro ἐξάρχειν, Aristot. Καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός. Unde ὁ κατάρχων, Præcentor, Præsultor.

Κατάρχω, Imperito, Dominor, Præsum. Plato Protag. Σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόφου. Sic Basil. Οἱ τῶν ψυχῶν ὑπηρεσίαν λαβόντες, ἔτι καὶ τῶν ψυχῶν κατάρχειν φιλονεικεῖτε.

Κατάρχομαι, Incipio, Inchoo, ut κατάρχεσθαι τῆς μάχης, Polyb. Sic Plut. (6, 576.) Κατάρχεσθαι τοῦ λόγου. Et κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, sæpe ap. Demosth. Auspicari sacra. E Plut. Publicola affertur καταρξαμένη τῆς πράξεως, Quæ rei auctor et hortatrix fuit. || Κατάρχεσθαι, inquit Bud., est etiam Victimam ferire: et ad alia transfertur. Lucian. (1, 6.) Σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρᾴως οὐδὲ * προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, Capiti meo valide incussit, ut sacrificantes solent. Plut. (4, 288.) Ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Lucian. (2, 513= 6, 63.) Ἤδη δὲ Ἰφιγένεια κατάρχεται τούτων, i. e. Cultrum jam adigit. Quod et καθικνεῖσθαι dicitur; est enim καθικνεῖσθαι Ferire. || Κατάρχομαι, Hostiam et sacrificium libo; quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herod. Ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχοντο. Apud Hom. autem cum accus., Od. Γ. (445.) Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. Vide Bud. 140. || Κατάρξομαι θανόντα δεσπότην γόοις in VV. LL. affertur ex Herod. pro Prosequar luctu mortuum herum. [Eur. Andr. 1200. Θανόντα δεσπόταν γόοις Νόμῳ τῷ νερτέρων κατάρξομαι, ubi Matth. legit κατάρξω.]

[" Κατάρχω, Soph. Œd. C. 1019. ὁδοῦ κάταρχε. Diod. S. 14, 74. Ἡ φιλοτιμία κατῆρχε τὴν ἡλικίαν. Eur. Hec. 685. Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον. Schol. Eur. Iph. T. 40. Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει. Serv. ad Æn. 10, 541. Aristoph. O. 959. μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου, Eur. Alc. 75. Plut. de Audit. Ὥσπερ ἐν τελετῇ κατηργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας." Schneider. Lex. Glossæ: Κατάρχομαι· Inchoo.]

[" Κατάρχω, ad Phal. 341. Musgr. Heracl. 601. Wakef. Ion. 1639. Porson. Med. 19. Wyttenb. Select. 378. De constr., ad Diod. S. 1, 699. Heindorf. ad Plat. Phædr. 316. Boissonad. ad Marin. 83. Κατάρχομαι, Markl. Iph. 378. Wakef. Alc. 74.; S. C. 4, 22.; Georg. 157. Larcher. Herod. 2, 254. Jacobs. Anth. 8, 222. Porson. Or. 949.; Phœn. 582. T. H. ad Aristoph. Π. p. 418. Diod. S. 2, 464. Toup. Append. in Theocr. 44. Ernest. ad Hom. Hymn. 10. Valck. Phœn. p. 201. 216. K. ἱερείου, Kuster. Aristoph. 193. Dionys. H. 1, 141. 228. 288. Boissonad. Philostr. 632. Κατηργμένος, Plato Phædr. 283. Act. Med., Kuster. V. M. 28. De constr.,

Musgr. Or. 957.; Brunck. ad p. 198.; El. 522.; Hec. 681.; Musgr. ibid.; Beck. ibid. Steinbr. Mus. Tur. 1, 279. ad Lucian. 1, 176. Herod. Philet. 448. et n.: Beck. ad Eur. 290. Valck. Phœn. p. 532.; Diatr. 23. Argum. Eur. Hec. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 177. ad Od. Γ. 445. Wessel. Herod. 308. 327.; Valck. ibid. ad Charit. 327. Porson. Hec. 685. Casaub. Athen. 1, 24." Schæf. Mss.]

Καταρχὴ, ἡ, Initium, Exordium. Polyb. Μείζονος πολέμου καταρχή. Athen. Ἐντεῦθεν τὴν καταρχὴν ποιησόμεθα. Bud. 139. || Καταρχὴ, Libatio, Primitiæ, VV. LL. [Gl. Incœptio, Origo. Auspicium actionis, unde Maximi liber Περὶ Καταρχῶν. "Valck. Phœn. p. 159. Jacobs. Animadv. 183. Huschk. Anal. 111." Schæf. Mss.]

"Κατάργματα, τὰ, Primitiæ, Eur. (Iph. T. 244.) "E Plut. Theseo (21.) affertur pro Lustratione, quæ "e primitiis frugum fit."

[* "Καταρκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Eust. 328, 14." Seager. Mss. "Plut. de Stoic. Repugn. 1056. Sext. Emp." Kall. Mss. Αἴτιον κατ., Plut. 10, 362.

Προκατάρχω, q. d. Præexisto, Anteverto, Antegredior. Gal. Ἅπαντά τε τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. || Προκατάρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeroque habeor. Dionys. Areop. ap. Bud. 140. Et Προκάταρξις, (ἡ,) Principium, Origo. Sic Προκαταρκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Principalis, Originalis, Primarius, ap. Basil. Idem p. 141. At προκάταρξις τῆς δίκης in Pand. Gr. Litis contestatio. Quod tamen est a προκατάρχομαι, potius quam a προκατάρχω. Dicitur etiam τῆς δίκης προκατάρχεσθαι, non item προκατάρχειν, quod sciam.

Προκατάρχομαι, Auspicor. Synes. Vide Bud. 140. Apud Thuc. autem 1, (25.) Οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpr. Neque in suis sacris virum Corinthium præficiebant, cum hoc aut simili modo interpr. debuerit, Neque rem divinam auspicabantur, viro Corinthio operante sacris. || Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand. Contestari litem. Et ἡ δίκη προκατήρχθη, ibid.

["Προκατάρχομαι, Orig. in Jo. 32, 11." Routh. Mss. Heyn. Opusc. 1, 326. Glossæ: Προκατάρχομαι· Contestor. Προκάταρξις, ἐπὶ δίκης· Contestatio. Προκαταρκτικόν· Principatus. "Προκατάρχομαι, Diod. S. p. 74. Eust. 54, 43." Scott. App. ad Thes. Προκαταρκτικὸς, cui oppon. καταληκτικὸς, Dem. Phal. 21. Trallian. 12. p. 203. "Αἴτιον, Gal. de Sect. c. 8., quod τῷ προηγουμένῳ oppon." Gataker. Mss. "Προκατάρχω, Toup. Opusc. 1, 56. Valck. Phœn. p. 532. 534. Brunck. El. 522. Wakef. S. C. 4, 31. Diod. S. 2, 574. Dionys. H. 3, 1490. et Reisk. Προκαταρκτικὸς, Heyn. Hom. 6, 582." Schæf. Mss. "Προκατάρχω, Auspicor, Appian. 2, 157. Incipio, Joseph. 330, 34. Dio Cass. 604. Προκαταρκτικὸς, Galei Myth. 750. Diosc. 420." Wakef. Mss.]

"Προκατάργματα, (τὰ,) Libamina, quæ ante hostiæ "percussionem et sacrificium fiebant, ut προθύματα, "s. Ea, quibus rem divinam auspicabantur," [Schneidero susp., sed respicitur Schol. Aristoph. Π. 660.]

[* Συγκατάρχω, Simul impero, Schneidero susp. sed v. Suicer. Thes. "Cyrill. 2." Wakef. Mss.]

"Προάρχω τῆς ἀδικίας, Prior injuriam facio, Inju- "riæ auctor sum. Phalar." [Schol. Pind. O. 13, 563. "Hermes Poëmand. p. 3. Ed. 1554." Boissonad. Mss. Glossæ: Προάρξας· Antecessor, Prædecessor. Dio Cass. 47, 21. "Phalar. 72." Schæf. Mss.]

[* "Προαρχὴ, (ἡ,) Irenæus p. 58. 60." Kall. Mss.]

[* "Πρόαρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 125." Boissonad. Mss.]

[* "Προσάρχομαι, Incipio, Inchoo. Plato Theæt. p. 79. Bas. 1. Ταῦτα, ὦ Θεόδωρε, τῷ ἑταίρῳ σου εἰς βοήθειαν προσηρξάμην κατ' ἐμὴν δύναμιν, σμικρὰ ἀπὸ σμικρῶν· εἰ δ' αὐτὸς ἔζη, μεγαλειότερον ἂν τοῖς αὑτοῦ ἐβοήθησε." Seager. Mss. Vide Προσαρκέω.]

Συνάρχω, Una impero, s. dominor, Una magistratu fungor, Collega sum in magistratu. Demosth. Item Σύναρχος, (ὁ, ἡ,) i. q. συνάρχων, Collega. Et Συναρχίαι συνιοῦσαι, Collecti magistratus, VV. LL. [Gl. Συναρχία· Collegium. "Polyb. 4, 4. Ἀνεκαλοῦντ' αὐτὸν εἰς τὰς συναρχίας. 'Conventus magistratuum,' Ernest." Seager. Mss. Aristot. Pol. 4, 14. Æneas c.
A 4. "Συνάρχω, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 42. 312. Συνάρχομαι, Greg. C. 188. et n.: 189. 228. * Συναρχομένως, Fischer. ad Weller. G. G. 3, 79. Ὁ τούτου συνάρχων, Lobeck. Aj. p. 277." Schæf. Mss.]

[* "Ἐπισυνάρχω, i. q. συνάρχω." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[* Ὑπεράρχω, Prædominor. Schleusner. Lex. in V. T.]

"Ὑπεράρχιος, ὁ, ἡ, Qui principium omne excedit, "Qui est supra quodvis principium, sicut ὑπερτελὴς, "Qui est supra omnem finem. Apud Dionys. Areop. "de Deo utrumque dicitur."

Ὑπάρχω, Initium do rei, Primus facio, aut dico; ut ap. Thuc. ὑπάρχω τούτου, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi posse, si simpl. quæratur interpr. in h. l. 1. p. 25. Οὐδ' αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες. Bud. tamen recte et ipse ὑπάρχω interpr. Auctor sum, Meum est hoc institutum et exemplum. Vel, Initium rei do; ut Andoc. Οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Nam capitur tam in bonam, quam in
B malam partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρξας, prior est: at ὁ ἀντευποιῶν et εὐεργετῶν, posterior, ap. Aristot. Demosth. pro Cor. Διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Isocr. Plat. (3, 60.) Ὥστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν, ἥνπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Ubi observa, sicut et in illo Demosth. loco, εἰς ὑμᾶς, cum alioqui dici etiam possit ὑμῖν. Sic enim cum dat. personæ, ap. Æschin. (31.) Καὶ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ. Plut. autem pro illo rei accus. dedit gen. Πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὸν, Jamdiu occasionem quærens materiamque hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exemplis consentanea est part. pass. ὑπηργμένον signif., de quo infra. Ceterum ὑπάρχω ead. signif. sed in malam partem; a Bud. exp. Lacesso, Excito contentionem aut simultatem. Demosth. (1350.) Ὥστε ἀνεπίφθονον αὐτῷ τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Sic Plato ἀμυνόμενον opponit τῷ ὑπάρχοντι in Gorgia, Ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Quibus ex-
C emplis immiscet Bud. et hoc. Demosth. Τῆς γὰρ ἔχθρας πρότερος οὗτος ὑπῆρξεν. Ubi tamen ὑπάρχω non signif. per se Excito contentionem aut simultatem, cum additur gen. ἔχθρας: sed duntaxat Initium do, Incipio, Auctor sum. Possit etiam, meo judicio, τῆς ἔχθρας πρότερος ὑπῆρξεν apte verti, Ab illo simultas profecta est, ubi vacare πρότερος observandum est. Sic autem ὑπάρχω cum aliis gen. ut ἀδικίας et βίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίης ap. Herod. (4, 1. 7, 9.) non est simpl. Infero injuriam; nec ὑπάρχω βίας ap. Plut. (1, 16. 69.) est simpl. Infero vim, ut in VV. LL. habetur, sed Prior infero injuriam, Prior vim infero.

Ὑπάρχω, Sum, Aristot. de Part. Anim. 1. Πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Cujus signif. et hæc afferuntur exempla: Demosth. Ὑπάρχω πράττειν ἕτοιμος: et ὑπάρχω ἐμαυτῷ μάρτυς: et ὑπάρχει ἀληθές. Idem (226.) Τοσαύτην (εὔνοιαν) ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. Idem alibi, Ὑπάρχει μοι πρός σε ἀπέχθεια. Et Aristot. Pol. 5. Ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, In tyrannos odium existit. Apud Herodian.
D (3, 10, 11.) Καὶ πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα. Jungitur et cum præt. Demosth. (190.) Ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε: (30.) Ὑπῆρχον Ὀλύνθιοι δύναμίν τινα κεκτημένοι. Dicitur etiam ὑπάρχω ὢν, ut τυγχάνω ὢν, sed longe rarius. Herod. ὑπῆρχε ἐόντα ταῦτα. Demosth. c. Mid. Οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν. || Ὑπάρχω exp. etiam Suppeto; ut Demosth. Ὑπάρχει σοὶ τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Idem, Ἃ ὑπάρξαι δεῖ παρ' ὑμῶν. Et, Ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα. Idem, ὑπάρχουσα οὐσία, Quæ suppetunt facultates, Bona quæ adsunt, vel Præsentia bona. Pro quo dicitur et uno verbo, sed præfixo articulo, τὰ ὑπάρχοντα, ap. Demosth. (Æschin. 45.) Et cum gen. personæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, Matth. Luc. et Paul. Theopomp. ap. Athen. 6. ὑπάρχοντα et ἀπόντα inter se opponit, Καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἠμέλουν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπεθύμουν. Plato Timæo, τούτου δ' ὑπάρχοντος, pro Cum hoc sit, vel Cum hoc ita sit: quod tamen Cic. vertit, Hoc posito. Et ibid. τούτων δὲ ὑπαρχόντων, E quo posito et constituto etc. Vide mei

Cic. Lex. 13. 14. || At ὑπάρχω σοι, pro Adsum tibi, i. e. Faveo, Sto a tuis partibus, ap. Demosth. Vide Bud. 135.

Ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere, sed accipio Contingit, ut ap. Horat. Non cuivis homini contingit adire Corinthum, Mihi facultas est. Ὑπάρχειν, inquit Bud., est etiam Licere, Contingere, Evenire. Demosth. Ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾷν ἐς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα. Et Plato Symp. Ὡς ὑπάρχον μοι πάντ' ἀκοῦσαι, Tanquam mihi liceret. Plut. (2, 410.) Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, Non licuit. Thuc. Ὥσπερ ὑπῆρχε, Ut licuit, Ut tempus tulit. Vide Bud. 136. His autem subjungendum puto ὑπάρχοντα pro δυνατὰ, et ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, pro ἐκ τῶν δυνατῶν, ut ap. Thuc. exp. Schol. Sed in VV. LL. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων exp. Pro præsenti copia, E præsentibus facultatibus. Item, Pro præsenti rerum conditione, Pro præsentis temporis ratione, ἐκ τῶν παρόντων, Plato Ep. 7. Τίνες οὖν δὴ δίκαι ἀναγκαίως ὀρθαὶ γίγνοιντ' ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; || Item, Ὑπάρχει σοι ταῦτα, Hæc tibi obtingunt et obveniunt, Polyb. Et, Ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμὴν, Divinitus delatum honorem. Basil. Καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, sub. ἐκ τοῦ μηχανήματος, πλὴν τοῦ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν, Nihil ei obtigit vel obvenit ex eo: puto enim et hic posse verba illa retineri, q. d. Nihil commodi vel utilitatis ei fuit ex ea re. || Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι ἐγκαταλειφθέντι, Æschin. (66.) Necesse erat, inquit Bud. Cui exemplo addo Demosth. c. Mid. Ταῦτα καὶ τοιαῦθ' ἕτερ' αὐτῷ παθεῖν ὑπάρξει. Hoc enim ὑπάρξει itidem signif. puto Necesse erit. || Ὑπάρχουσα τιμὴ sic dicitur ut γιγνομένη τιμὴ, pro Justo rei pretio, Bud. e Demosth. || Ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινοῦντος ἰσχύος, Quod movetur, superat vires ejus quod movet, VV. LL. ex Aristot. de Gen. Anim. 5. Et ex Eod. de Part. Anim. 3. Ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.

Ὑπάρχομαι, unde ὑπῆργμαι, et part. ὑπηργμένος. Bud. ὑπηργμένον, sequendo eam signif., quæ data fuit verbo ὑπάρχω cum accus. εὐεργεσίαν, esse dicit Beneficium, quod paria meretur et gratiam postulat rependendam. Vide exempla ex Aristot. et Demosth. 135. At ex Herod. ὑπηργμένον citatur pro Injuria ultro illata.

Ὑπάρχομαι, Incipio. Gal. Γράφειν ὑπήρξαμην, Scribere cœpi. Idem, Ὡς ὑπήρξατο, Ut cœperat. || At cum scribit Idem, Καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τῆς τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὁπόσα τέ ἐστι καὶ ὁποῖα, καὶ περὶ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρῶτος πάντων, ὧν ἴσμεν, ὑπάρξασθαι φαίνεται, interpr. cum Bud. Præivisse posteritati et præmonstrasse, ut sit pro εἰσηγήσασθαι. Existimo tamen posse etiam verti, Prima ejus scientiæ velut elementa tradidisse.

Ὑπάρχω, Impero, Imperium gero, Præsum. Strabo, Τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε. Bud. autem postquam ὑπάρξαι poni dixit pro ἄρξαι, i. e. ἀρχήν τινα ἄρξαι, e Synes. affert, Ὥστε ἄρξαι ποτὲ παρασχεῖν, ἢ ὑπάρξαι μεγίστην ἀρχήν. Ubi tamen videtur Synes. comp. a simpl. voluisse distinguere. ΕΤ Ὕπαρχος, (ὁ, ἡ,) Præses, Præfectus. Herod. 5. Καὶ καταστησάμενος Ἀρταφέρνεα ἀδελφεὸν ἑωϋτοῦ ὁμοπάτριον ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων. Xen. K. Π. 8, (3, 19.) Διδάσκειν τῶν ὑπάρχων τινὰ ὅ,τι τις βούλοιτο· ἐκείνους δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν. Idem E. 7, (4, 19.) Καὶ Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος, ὅσπερ αἴτιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην. Bud. de h. v. signif. in Comm. ita, Ὕπαρχος, Rector provinciæ dicitur a Strab. de Ægypto loquente. Apud Lucian. signif. etiam Legatum in exercitu. Apud Aristot. et Herod. signif. σατράπην. Hæc ille, qui in Lex. scribit ὕπαρχον pro Præside et præfecto a Greg. sumi. Locum Luciani hunc esse arbitror, (1, 381.) Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τοπρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς. In VV. LL. ὕπαρχος exp. etiam Proprætor. Hesychio autem ὕπαρχος est οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός. || Ὕπαρχος tamen proprie, addit Bud., τὸν ἀρχόμενον signif. h. e. τὸν ὑπ' ἀρχὴν ὄντα: ἔπαρχος vero τὸν ἐν ἀξιώματι. Soph. Aj.

A (1105.) Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων Στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε. Hactenus ille. At ego discrimen hoc ap. Gr. scriptt. observatum non reperio: qui, ut opinor, itidem cum ὕπαρχον vocant Præfectum s. Præsidem, præpositioni ὑπὸ subjectæ alii potentiæ signif. includunt; ut sit ὕπαρχος quasi ὁ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων, ut ὕπαρχος cum pro Satrapa ponitur signif. τὸν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ ἄρχοντα, adeo ut aptissime reddi posse videatur Gallica voce Lieutenant; quæ certe et ipsa utrumque itidem signif.: nam qui sub rege alicujus loci imperium obtinet, dicitur Lieutenant du roi: quod si contingat aliquem in ejus locum ad tempus suffici, hic ejus legatus dicetur itidem esse Le lieutenant du lieutenant du roi; ut ὕπαρχος dicitur priore signif. ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, at posteriore, ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ τοῦ βασιλέως ὑπάρχῳ. In illo tamen Soph. l. et similibus ὕπαρχος ἄλλων, fateor resolvi aptius in ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὤν. [Polyb. 7, 9, 5. ὕπαρχοι Καρχηδονίων. * "Ὑπαρχικὸς, (ἡ, ὸν,) Vales. ad Euseb. H. E. p. 7." Kall. Mss.

B * Ὑπαρχία, ἡ, Munus s. Potestas legati; Dominatus, s. Potestas in alium. Strabo 281. Glossæ: Ὕπαρχος· Præfectus. Ὕπαρχος τοῦ πραιτωρίου· Præfectus prætorii. " Brunck. ad Æsch. Pers. 325. Mus. Turic. 1, 215. ad Xen. Eph. 242. Wyttenb. Select. 434. Zeun. ad Xen. K. Π. 761. ad Herod. 355. 380. ad Diod. S. 1, 117. 727. Thom. M. 701. ad Charit. 407. Jacobs. Anth. 10, 192. 11, 78. 12, 78. Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. Mss.]

[Ὑπάρχω, Gl. Adsum. Τὸ ὑπάρχον· Quod est. Ὑπάρχοντα· Bona, Fortunæ. Τὰ ὑπάρχοντα· Constituta bona. Ὑπαρχόντων ἀγοραστής· Bonorum emtor. Ὑπαρχόντων διακατοχή· Bonorum possessio. Ὑπάρχει γνῶσις· Inest notitia. Ὑπάρχουσιν· Habentur. Ὑπῆρξεν· Provenit, Licuit. " Xen. K. Π. 8, 8, 20. Οἷς ἐπιχώριον εἶναι ὑπῆρχε, Athen. Resp. 3, 9. Mem. 4, 5, 1. Auctor Rhesi 633. ὑπάρχειν καθανόντα. Fischer. ad Plat. Phæd. 29, n. 23. Plut. Them. 5. Δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίαν ἐπαίρεσθαι, Indigne supra fortunas suas. Ὑπαρχομένου τοῦ ἦρος, Sub initium veris, Ælian. H. A. 16, 26. i. q. ὕπαρχός εἰμι, Strabo 2. C p. 135. Thuc. 6, 87. Καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν χωρίῳ, i. q. ἄρχομεν. Xen. K. A. 1, 1, 4. Ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ. Wyttenb. ad Ecl. Hist. 382. Demosth. 408. Τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς αἰτίους ἀπώσασθαι. M. Anton. 9, 1. Τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως ἔχει." Schneider. Lex. " Incipio, Τάδ' οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, Aristarchus Trag. ap. Athen. 13. e Menandri Olynth. Grotius, Ὡς οὐχ." Gataker. Mss. " Adsum tibi, i. e. Faveo, Sto a tuis partibus. Demosth. 358. Ἀλλὰ καὶ τούτους μαλακοὺς ἐποίησε τὸ τὸν Φίλιππον ὑπάρχειν αὐτοῖς πεισθῆναι. Pro προκατάρχω, Xen. K. A. 5, 5, 7." Seager. Mss.]

[" Ὑπάρχω, Brunck. El. 522. ad Charit. 390. ad Phal. 341. Thom. M. 867. Barnes. Rhes. 633. Musgr. Heracl. 182. Wakef. Herc. F. 697. Musgr. 695. Jacobs. Animadv. 229. Diod. S. 1, 381. 2, 306. et var. lect. ad 527.: 2, 539. Ὑπάρχει, Philostr. 160. Boissonad. Plato Gorg. 130. Markl. Suppl. 1231. Jacobs. Animadv. 300. Cum infin., Licet, Solet, Xen. Mem. D 4, 5, 1. Plut. de S. N. V. 6. Xen. Eph. 15. Reiz. Acc. 86. Valck. Phœn. p. 416.; omnino p. 532.; Diatr. 240. 244. Toup. Opusc. 1, 512. Herod. 499. ad Diod. S. 1, 373. Herod. 510. ad 511. 728. Ammon. 140. Greg. Cor. 63. Wyttenb. Select. 381. Wessel. Herod. 280. Lennep. ad Phal. 124. ad Od. Ω. 285. Faveo, Schneider. ad Xen. K. A. 4. ad Polit. 310. Crusius ad Sueton. 57. Conf. cum ὑπερέχω, ad Diod. S. 2, 633. Müller. ad Lycophr. 518. Bredow. Ep. Par. 119. Opp. ἀμύνεσθαι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 36. Ὑπάρχειν συμβαίνει, Dionys. H. 5, 374. Τὰ ὑπάρχοντα, ad Lucian. 1, 295. Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, Lobeck. Aj. p. 303. Τούτων ὑπαρχόντων, ad Dionys. H. 5, 329. Cum εἰμὶ, Herod. 437. Ὑπάρχει εἶναι, Schneider. ad Xen. K. Π. 658. Ed. alt.; ad Pol. 131. 423. Ὑπάρχει ἐμοὶ, ἐν ἐμοὶ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 261. Ὑπηργμένος, ad Herod. 451. Ὑπαργμένος, Herod. 515." Schæf. Mss. " Initium do, Origo esse, Plut. 3, 661. Eur. Herc. F. 1172. Menand. p. 134. Incipio, cum accus., Heliod. Æth.

128.; cum gen., Arrian. 2, 14, 12. Med. cum gen., A
Ælian. H. A. 209. Cum ἐκ, 709. Cum infin., 781. Ὑπῆρξεν, Causa fuit, cum gen., Eur. Andr. 273. et Schol. cf. Dio Chrys. 1, 696." Wakef. Mss.]

[* Ὕπαργμα, τὸ, Substantia, i. q. ὕπαρξις. Parthen. 1, 8. " Ad Mœr. 87." Schæf. Mss.]

Ὑπαρχὴ, ἡ, Principium, Initium, Ortus: unde ἐξ ὑπαρχῆς i. q. ἐξ ἀρχῆς: ut Aristot. de Part. Anim. 4. Πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον, Denuo ab exordio, Rursus ab integro. Lucian. (1, 456.) Κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν, Deinde denuo revixit. || Signif. etiam Beneficium ultro collatum, i. e. Priorem beneficentiam, quæ et προϋπαρχὴ dicitur. Bud. ['Ἐξ ὑπαρχῆς, A priore, Plut. Q. S. 6, 4. " Epiphan. Hær." Routh. Mss. " Plut. de S. N. V. 53. Valck. Diatr. 196. Wyttenb. Select. 287. 293. Lucian. 1, 361. 456. 646. 3, 96. Soph. Œd. T. 132. Brunck. El. 522. Thom. M. 868. Matth. Anecd. Gr. 1, 24. Sueton. 863. Oudend." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 406. 2, 593. Stob. 90, 24." Wakef. Mss.]

Ὕπαρξις, ἡ, q. d. Existentia. A Bud. exp. Sub- B
stantia et Vita: unde inquit, 'Ανυπαρξία Areopagitæ Interitus. Quomodo autem ὕπαρξις differat ab οὐσία, vide ap. Eund. 137. Idem alibi ὕπαρξιν interpr. Subsistentiam in quodam loco, ubi ἀπὸ τῆς οὐσίας distinguitur. Apud Alex. Aphrod. Probl. 1. Ἔχει ἐν συμμέτρῳ κράσει τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exp. Constat habitu temperato hominis corpus. Et ap. Eund. Λαμβάνειν τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, E sanguine provenire. Et, Διδόναι τῇ τριχὶ τὴν ὕπαρξιν, Edere s. Producere capillum, τρίχα φύειν. Invenitur et ὑπάρξεις plur. Ammon. Τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουσι τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ὀνόματα τὰς ἐνεργείας ἢ τὰ πάθη. || Ὕπαρξις, Substantia, ut Quintil. loquitur, i. e. Bona, Facultates. Polyb. Ὑπάρξις γε μὴν ἑκάστοις ἦν θρέμματα καὶ χρυσός. Sic ad Hebr. 10, (34.) ET 'Ανυπαρξία, (ἡ,) contrarium, q. d. Inexistentia. Apud Areop. Interitus, ut modo dictum fuit. [Xen. Eph. 5, 9. Πολλὴ ἐσθημάτων ὕπ. Glossæ: Ὕπαρξις· Substantia, Opes, Essentia. Apud Aristot.:—" The first principle or Foundation, as it C
were, of a thing; hence also The Summit of Essence." Taylor. 'Ανυπαρξία, Suicer. Thes. " Ὕπαρξις, ad Xen. Eph. 278. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 243. Diod. S. 2, 457. 614. 615. Bona, Facultates, Dionys. H. 2, 956. 3, 1330." Schæf. Mss. " 'Ανυπαρξία, Clem. Greg. Nyss." Wakef. Mss.]

[* Ὑπαρκτέον, Plato de Rep. 2, 467.]

Ὑπαρκτὸς, (ἡ, ὀν,) Existentiam habens. Suid. autem ὑπαρκτὰ exp. μόνιμα et ὑπάρχοντα: CUI opponitur 'Ανύπαρκτος, Non existens, vel Qui existere non potest, s. in rerum natura esse. Plut. (10, 18.) 'Ασυστάτου καὶ ἀνυπάρκτου γενομένης. (1, 233.) 'Ανύπαρκτος ἡ λεγομένη περὶ τὸν σοφὸν διάθεσις. Philo de Mundo, ἀϊδιότητα et τὸ ἀνύπαρκτον inter se opponit. [Ὑπαρκτὸς, Epicurus ap. Diog. L. 10, 135. ubi Ms. ὑπαρκτικός. " Orig. c. Cels. 4. p. 223. Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος δεδόσθω, ὑπαρκτὸν εἶναι τὴν οἰωνιστικήν." Seager. Mss. * " 'Ανυπάρκτως, Basil. in Hexaëm." Kall. Mss. " 'Ανύπαρκτος, ad Diod. S. 1, 364. Callim. 1, 459." Schæf. Mss. " Plut. 2, 360. Philo J. 2, 456, 34." Wakef. Mss.] D

Ὑπαρκτικὸς, (ἡ, ὀν,) ut ὑπαρκτικὸν ῥῆμα ap. Gramm. Substantivum verbum, quale est εἰμὶ, Sum. Eust. cum alibi sæpe, tum p. 75. [Gl. Substantivus. " Sensu gramm., Schol. Eur. Or. 673." Boissonad. Mss. " Thom. M. 184. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 310. 346. 2, 497." Schæf. Mss.]

[* " 'Ανθυπάρχω, (Ex adverso existo.) Plut. de Sol. Anim. 960." Kall. Mss. " Porphyr. 264." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανθύπαρξις, (ἡ,) Nicet. Eugen. 6, 3. (Καὶ πᾶσαν ἀνθύπαρξιν εὖ κινουμένην.)" Boissonad. Mss. Vertitur, Supellectilem omnem, quæ facile removeri poterat.]

" Αὐθύπαρκτον, Per se subsistens, * αὐθυπόστατον, " Hes." [ab * Αὐθυπάρχω. " Schol. Oppian. H. 1, 763." Wakef. Mss.]

" 'Ενυπάρχω, Insum. Aristot. Metaph. 2. Ἐξ ὧν " ἐστὶ τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων, de elementis. Et rursum, " Ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἐστὶν ἕκαστον πρῶτον. Et in 4. " Αἴτιον δὲ λέγεται ἕνα μὲν τρόπον, ἐξ οὗ γίνεταί τι " ἐνυπάρχοντος, velut æs statuæ, argentum phialæ. " Nam ex argento fit phiala, et ipsum argentum in " phiala est ac cernitur. Idem in 10. itidem de ele- " mentis, Ταῦτα δὲ πάντες ἐνυπάρχοντα τοῖς συνθέτοις " τιθέασι, Inexistentia. Itidem affertur ἐνυπάρχειν " τοῖς οὖσι pro Inesse rebus. Sed affertur et ἐνυπάρ- " χοντα ᾠὰ ἐκ τῆς ὀχείας, pro Ova per initionem s. ini- " tum concepta." [Aristot. Anal. Post. 1, 4, 7. 'Ενυπάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπάρχεσθαι. Athen. 429.]

[* " 'Ενύπαρξις, (ἡ,) Clem. Alex. 440." Kall. Mss.]

[* Καθυπάρχω, i. q. ὑπάρχω. Plut. Cicerone 23. " Ad aliquem contingo, Plut. 4, 791." Wakef. Mss.]

[* Μεθυπάρχω, Just. M. 400=174. ET * Μεθύπαρξις, ἡ, Cum quid post s. secundum aliam rem subsistit, ibid.]

" Παρυπάρχω, pro Adsum, quod est Patrocinor, " Adjuvo. Affertur e Schol. Eur." [" Or. 578. 1158." Boissonad. Mss. " Schol. Oppian. H. 2, 474. 13, 273." Wakef. Mss.]

Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω: ut (Demosth. c. Lept. 36.) Οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præveniunt, Qui priores munificentiam exercent. Eod. sensu ap. Isocr. προϋπάρχειν cum gen. (1, 332.) προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc προϋπηργμένα, Demosth. Beneficia in quempiam antea collata. Vide Bud. Comm. 138. Rursus ap. Isocr. (1, 390.) ponitur προϋπάρχειν in malam partem, προϋπάρξαι τῆς ἔχθρας: ut antea habuimus ὑπάρξαι τῆς ἔχθρας. || Προϋπάρχω, Sum ante, Præcedo tempore; ut οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. Paus. Ἦ προϋπῆρξεν 'Αγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præcesserit illi cædes, i. e. An præcesserit cædes ab illo perpetrata. Dicitur et προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, Quæ præcesserunt, Antecedentia facta. Demosth. (314.) Οὐ κατῄσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Eod. vocabulo ead. in re utens Aristot. Rhet. 1, (9, 3.) dixit, Ὅσα κατὰ τὸ προσῆκον (ἐπαινεῖν) οἷον, εἰ ἄξια τῶν προγόνων, καὶ τῶν προϋπηργμένων. [Demosth. ap. Schneider. Lex. Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν τῶν προϋπαρξάντων ἕκαστον κρίνεται. " Ad Diod. S. 1, 294. 676. 2, 6. Porson. Phœn. 1238. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 403. Prior incipio, Paus. 1, 396. Valck. Phœn. p. 416." Schæf. Mss. " Προϋπηργμένα, Joseph. 623, 12." Wakef. Mss.]

[* " Προϋπαρχόντως, Ex existentia antecedenti. Chrys. Hom. 155. T. 5. p. 937. Καὶ τίς γνώσεται αὐτόν; τὸ δὲ καὶ ἄνθρωπος δηλονότι καὶ προϋπαρχόντως ὅτι καὶ Θεός." Seager. Mss.]

Προϋπαρχὴ, ἡ, Antegressa beneficentia, Beneficentia qua quis prævenit alterum. Aristot. Ethic. 9, (2.) 'Ενίοτε γὰρ οὐδ' ἐστὶν ἴσον τὴν ἑτέρου προϋπαρχὴν ἀμείψασθαι.

Προϋπαρξις, (ἡ,) q. d. Præexistentia. Damasc. Τοῦτο τῶν 'Οριγένους ληρημάτων τὸ ἀτόπημα, προὔπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, Qui animas ante corpora creatas jam olim fuisse prodidit. Proprie autem προὔπαρξις Deo tribuitur, ut qui sit et ante ipsam ὕπαρξιν, et ante τὰ ὑπάρχοντα, ut Schol. Dionys. Areop. scribit. Bud. 139. 141.

" Προσυπάρχω, Insuper concedo s. dor. Demosth." [Οὐδὲ ταφῆναι προσυπῆρχεν ἐμοί. " Schol. Eur. Or. 762." Kall. Mss. " Joseph. 338, 1." Wakef. Mss.]

Συνυπάρχω, Simul sum, vel Una sum. Philo de Mundo, Ἢ τὰ φύσει συνυπάρχοντα, δεικνὺς ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας. [" Valck. Diatr. 54. Thom. M. 307." Schæf. Mss.]

" Συνύπαρχος, (ὁ, ἡ,) q. d. Compræfectus, Collega " ejus qui est ὕπαρχος."

[* Συνύπαρξις, ἡ, Coëxistentia. Suicer. Thes.]

[* Συνύπαρκτος, Qui simul est, Qui simul existit, ET * 'Ασυνύπαρκτος, ὁ, ἡ, Qui simul non subsistit, utrumque voc. ap. Suicer. Thes. Hoc etiam ap. Sext. Emp. reperitur.]

[* Ὑπερυπάρχω, UNDE * Ὑπερύπαρξις, ἡ, Superexistentia. Suicer. Thes.]

[* " 'Αρχεφηβεύω, Inscr. ap. St. Croix des Gouvern. Fédér. 132." Schæf. Mss.]

Ἀρχίατρος, (ὁ, ἡ,) Princeps medicorum. Verum sciendum ἀρχι non semper in compp. verti Princeps, sed interdum Præfectus, vel Qui præest: interdum etiam aliter. Sic ἀρχίατρος verti etiam potest Qui medicis præest. [Erotian. proœm. 1. Glossæ: Ἀρχίατρος· Archiater.]

" Ἀρχιβούκολος, (ὁ, ἡ,) Bubulcorum princeps." [Schol. Il. A. 39.]

[* Ἀρχίβουλος, ὁ, ἡ, Suid. v. Βουληφόρος. " Etym. M. 208." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀρχιγαλάκτης, ου, (ὁ,) Gruter. Inscr. 495." Kall. Mss.]

[* Ἀρχιγένεθλος, ὁ, ἡ, i. q. ἀρχεγόνος. Orph. H. 13, 6. Παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονε, ὀβριμόθυμε, Ψευδομένη σώτειρα, * λυτηριὰς, ἀρχιγένεθλε: Fr. 6, 15.]

[* Ἀρχιγένειος, ὁ, ἡ, Gl. Lanuginosus. Ἀρτιγένειος corrigit Dorv. ad Char. 216=30. " Is. Porphyrog., in Allatii Exc. 307. 310. 313. 314." Boissonad. Mss. Hesych. v. Λίαξ. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Schæfer., in Classical Journal 24.]

[* " Ἀρχιγέρων, Cod. Theod. T. 5. p. 302." Schæf. Mss.]

Ἀρχιγραμματεὺς, έως, ὁ, Princeps scribarum. [Plut. Eumene 1. (3, 337.) Glossæ: Ἀρχιγραμματεῖς· Cancellarii.]

[* " Ἀρχιδάμιος, ad Diod. S. 1, 501." Schæf. Mss.]

" Ἀρχιδεσμοφύλαξ, (ακος, ὁ,) Præfectus custodum " carceris, s. Qui præest iis, qui vinctos in carcere " custodiunt." [Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Ἀρχιδεσμώτης, ου, ὁ, Princeps captivorum. Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Ἀρχιδιάκονος, ὁ, ἡ, Suicer. Thes.]

[* " Ἀρχιδιδάσκαλος, (ὁ, ἡ,) Pallad. V. Chrys. 117." Kall. Mss.]

[* " Ἀρχιδιδασκαλία, (ἡ,) Athan. c. Arian. 2, 12." Kall. Mss.]

" Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, Judicum præfectus s. præses, " Magistratus Alexandriæ, qui judicibus præerat, " auctore Strab." [1148. Diod. S. 1, 48. " Ad 1, 86." Schæf. Mss. " Manetho 1, 404. Stob. 308. Plut." Wakef. Mss.]

" Ἀρχίδικος, ὁ, ἡ, Qui præest causis et judiciis. J. " Poll. e Demosth."

[* " Ἀρχιδύναμος, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. Eccl. Hier. 8, 1." Kall. Mss.]

" Ἀρχιειρεσία, ἡ, Suidæ κωπηλασία, Remigatio. " Sonat tamen potius Principatus inter remiges." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* " Ἀρχιεπίσκοπος, (ὁ, ἡ,) Theodoret. 3, 1048. 4, 1163. 1197. 1198. 1200. 1203. 1243. 1331." Kall. Mss. Suicer. Thes.]

" Ἀρχιεταῖρος, (ὁ, ἡ,) Sodalium princeps, Qui prin- " cipem inter sodales locum obtinet, ut Chusi dici- " tur ἀρχιεταῖρος Davidis, 2 Reg. 16." [" Schleusner. ad Samuel. p. 135." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

" Ἀρχιευνοῦχος, (ὁ, ἡ,) Eunuchorum præfectus s. " princeps. Ezech. 2." [" Daniel. vers. Septuag. 1, 3. 7. 8. 9. 10. Segaar." Boissonad. Mss. " Ἀρχευνοῦχος, Heliodor. Æth. 374." Wakef. Mss. " Ἀρχιευνοῦχος, ad Charit. 439." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

" Ἀρχίζωος, (ὁ, ἡ,) Vitæ initium præbens, Vitæ " auctor, ut Dionys. Areop. baptismum vocavit ἀρ- " χίζωον et ἀρχίφωτον. Sic Greg. ἀρχεγόνον ὕλην " dixit Primordialem materiam, e qua omnia genita " sunt: et Oceanus ἀρχεγόνος πάντων dicitur, quo- " niam ex eo omnia esse nata crederentur. Affertur " ex eodem Dionysio et Ἀρχιζωΐα, (ἡ,) sed sine " expos."

[* Ἀρχιθάλασσος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 218.]

[* " Ἀρχίθεος, Dionys. Areop. 178. Pseudo-Athan. in Annunt. Deip. s. 9. (1, 817.) Man. Calec. 188." Kall. Mss.]

" Ἀρχιθέωρος, (ὁ, ἡ,) Præfectus eorum, qui θεωροὶ " dicebantur, Qui principem locum obtinet inter θεω- " ροὺς, Qui præest τοῖς θεωροῖς, h. e. Iis qui sciscita- " tum oracula mittuntur: ut Demosth. quoque Com- " ment. scribit ἀρχιθέωρον dici τὸν ἄρχοντα θεωρῶν: " θεωροὺς autem fuisse τοὺς ἔξω τοῖς θεοῖς ἀποφέροντας. " Bud. interpr. etiam Præfectus sacrorum: quoniam " sc. θεωροὶ dicuntur etiam οἱ τῶν θείων φροντίζοντες, " Quibus sacrorum et rei divinæ cura commissa est. " Minus recte Argyropylus vertit Præfectus ludorum " et spectaculorum, ut idem Bud. annotavit. Dinar- " chus in Demosth. p. 90. Ἐπεὶ δὲ Νικάνωρ εἰς Ὀλυμ- " πίαν ἧκεν, ἀρχιθέωρον αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ. Ubi " quem ἀρχιθέωρον vocat, paulo ante πρεσβευτὴν etiam " nominarat, Πρεσβευτὴν αὐτὸς αὐτὸν προβαλλόμενος: " nam et οἱ θεωροὶ sunt e genere τῶν πρεσβευτῶν. " Ibidem utitur SUBST. Ἀρχιθεωρία, (ἡ,) pro Munere " s. Dignitate architheorica, Νικάνωρι διὰ τῆς ἀρχιθεω- " ρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο, i. e. Petebat ut sibi ἀρχιθεω- " ρία decerneretur, ut eo pacto Olympiam profectus " commodius cum eo colloqui posset. Est porro ab " Ἀρχιθέωρος etiam VERB. Ἀρχιθεωρέω, significans " Sum ἀρχιθέωρος, Theoris præsum, Principem locum " teneo inter eos qui sciscitatum oracula ablegantur. " Demosth. Εἴασε δὲ ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διὶ " τῷ Νεμίῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν. UNDE " Ἀρχιθεώρησις, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ ἀρχιθεωρεῖν, s. ἡ " ἀρχιθεωρία, Munus illud architheoricum. Citat J. " Poll. ex Isæo, e quo et ἀρχιθεωρία affert et ἀρχιθεω- " ρεῖν. Sed notandum est, scribi ap. eum oxytonως " ἀρχιθεωρὸς, retento primitivi accentu, ut * Ἀρχε- " ρανιστὴς quoque φυλάσσειν τὸν τόνον τοῦ ἐρανιστὴς " tradit Bud. ipse tamen scribens proparoxytonως " ἀρχιθέωρος, ut et in Dinarchi l. habet Ed. Ald." [Ἀρχιθεώρησις, Lysias 700. " Ἀρχιθέωρος, Xen. Mem. 3, 3, 12. Valck. ad Ammon. 94.; ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. Thom. M. 447. Charito 655." Schæf. Mss. " Heliod. Æth. 121. Dinarch. 57." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρχίθρονος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cr. 166." Kall. Mss.]

[* " Ἀρχιθύτης, ου, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 102(=192.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἀρχιθιασίτης, ου, ὁ, Dux chori Bacchici. Inscr.]

[* Ἀρχικέραυνος, ὁ, ἡ, Auctor fulminis. " Cleanthes H. in J. 31." Boissonad. Mss. Orph. Fr. 6. Ζεύς.]

" Ἀρχίκλοπος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ ἀρχαῖος κλέπτης, An- " tiquus fur. Sonat tamen potius Princeps et præ- " fectus furum, Qui furum turbæ præest; habent " enim et ipsi sui gregis duces. Sic certe Ἀρχικλὼψ " exp. Princeps furum, ut ἀρχιλῃστὴς Princeps et dux " latronum." [Ἀρχικλὼψ, Plut. Arato 6.]

[* Ἀρχικυβερνήτης, ου, ὁ, Præfectus summus. Plut. Alex. 66. Strabo 1022. 1051. Diod. S. " 2, 443. et n.: Charito 600." Schæf. Mss.]

[* Ἀρχικυνηγὸς, ὁ, ἡ, Magister rei venaticæ. Joseph. A. J. 16, 10. " Charito 555." Schæf. Mss. " Manetho 5, 289." Wakef. Mss.]

[* Ἀρχίλοχος, ὁ, Nom. viri propr., UNDE * " Ἀρχιλόχειον μέτρον, Hephæstio 53. 89." Kall. Mss. " Ἀρχιλόχειος, Jacobs. Anth. 6, 246. Huschk. Anal. 204." Schæf. Mss.]

" Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, Qui pluribus monachis præ- " est, cum per turmas in monasteriis dividebantur, " Bud.: qui et Abbatem interpr. Metaphorice igi- " tur cœnobium μάνδρα dicitur, quod est Ovile: et " inde ἀρχιμανδρίτης, Qui præest iis, qui in cœnobio " vivunt monachis." [Gl. * Ἀρχιμανδρῖτις· Abbatissa.]

[* " Ἀρχιμηνία, (ἡ,) Herodian. Epimer. 93." Boissonad. Mss. " Montfaucon. Palæogr. 453." Kall. Mss.]

[* " Ἀρχιναύτης, ad Charit. 600." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρχιπάπας, (ὁ,) Montfaucon. Palæogr. 75." Kall. Mss.]

[* " Ἀρχιπάρθενος, (ὁ, ἡ,) Method. Patarens. 70." Kall. Mss. " Etym. M. 702, 6." Wakef. Mss.]

" Ἀρχιπατριῶται, (οἱ,) Principes familiarum, ex " Josue 21." [" Daniel. vers. Septuag. 3, 94. Segaar." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀρχιπερσοσατράπης, (ου, ὁ,) Nicet. Eugen. 5, 331." Boissonad. Mss.]

" Ἀρχίπλανοι, (οἱ,) dicti ap. Lucian. (6, 102.) Prin- " cipes Scytharum, eorum nimirum, qui πλανῶνται, " et ex eo Νομάδες dicuntur." [* " Ἀρχιπλάνης, (ου, ὁ,) Itineris dux, Lucian. 2, 547." Wakef. Mss.]

[* Ἀρχιπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, Princeps legationis. Diod. S. 14, 25. Strabo 1147.]

[* "Ἀρχιπροσήλυτος, (ὁ, ἡ,) Vales. ad Euseb. 23." Kall. Mss.]

[* "Ἀρχιπροφήτης, (ου, ὁ,) Clem. Alex. Str. 1, 15. 303. Euseb. H. E. 1, 3." Kall. Mss. "Ad Epist. Socrat. 254. Lips." Schæf. Mss. "Propheta summus, Philo J. 1, 594." Wakef. Mss.]

[* Ἀρχιραβδοῦχος, ὁ, Gl. Lictor primus, Summus lictor.]

[* "Ἀρχισατράπης, ου, ὁ, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 114. Nicet. Eugen. 1, 237. 5, 181." Boissonad. Mss.]

"Ἀρχισιτοποιὸς, ὁ, Panificum s. Pistorum princeps, Qui pistoribus præest s. præfectus est, ut in aulis regum et principum." [Philo J. 548. Schleusner. Lex. in V. T.]

[* "Ἀρχισοφιστὴς, (οῦ, ὁ,) Pallad. V. Chrys. 117." Kall. Mss.]

[* "Ἀρχισύμβολον, (τὸ,) Panem et vinum in Sacra Cœna vocat Dionys. Areop. Eccl. Hier. 3. Contempl. 3, 1. p. 244., quod inter symbola s. sacramenta principatum teneant: Ἡ δὲ θειοτάτη τοῦ ἑνὸς ταὐτοῦ καὶ ἄρτου, καὶ ποτηρίου κοινὴ καὶ εἰρηναία μετάδοσις, * ὁμοτροπίαν αὐτοῖς ἔνθεον ὡς ὁμοτρόφοις νομοθετεῖ, καὶ τοῦ θειοτάτου δείπνου καὶ ἀρχισυμβόλου τῶν τελουμένων εἰς μνήμην ἱερὰν ἄγει. Pachymer. ad h. l. 268.: Κυριακὸν δεῖπνον, ἀρχισύμβολον λέγει, οἱονεὶ * ἀρχικοινωνικόν." Suicer. Thes.]

[* "Ἀρχιτέχνας, (ὁ, Artifex.) Epiphan. Hær. 62, 5. p. 517. (Ἀλλὰ ἑαυτῷ ἀναπλασάμενος ὁ ἀρχιτέχνας Λόγος σῶμα ἀπὸ Μαρίας.)" Routh. Mss.]

"Ἀρχιτρίκλινος, (ὁ,) Architriclinus, Triclinii præfectus, h. e. Cui commissa est cura adornandi convivii, Qui apparando convivio præest; solebant n. in tricliniis instrui convivia, quæ loca sunt constrata tribus ad discumbendum lectis." [Suicer. Thes. Heliodor. 7. p. 359. "Casaub. ad Athen. 118." Schæf. Mss.] "Ἀρχιϋπασπιστὴς, Primarius et princeps inter ὑπασπιστάς. Plut. Eumene init."

[* Ἀρχιϋπηρέτης, ου, ὁ, Gl. Viator.]

"Ἀρχίφυλοι, (οἱ,) Principes tribuum, s. Præfecti tribuum. Deuteron. 19," [10. Jos. 21, 1.]

[* Ἀρχιφὼρ, ῶρος, ὁ, Princeps furum, Nomen magistratus ap. Diod. S. p. 50. Rhod.]

"Ἀρχίφωτος, ὁ, ἡ, Initium et auctor luminis. Dionys. Areop. Baptismum ita vocat, quoniam post eum animæ initiatorum Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι et illuminari. Vide Ἀρχίζωος." [Suicer. Thes.]

ἌΡΩ, Apto, Adapto. Vel neutra signif. Congruo. Vix dici potest quam multa vocabula ab hoc them. derivent Gramm. alioqui tamen inusitato, ut ego quidem arbitror, licet ab eo formata quædam tempora non raro ap. poët. sint in usu. Ego hic ex Etym. et Eust. quædam quæ ad sequentia viam nobis velut sternant, proferam; quibus et mea adjungam.

Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, exp. Etym. ἁρμόσαντες κατὰ ψυχήν. Sunt autem ista verba ex Il. A. (136.) Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται. Ubi ἄρσαι κατὰ θυμὸν volunt esse Congruum animo et desiderio alicujus reddere: ut sc. id in quo alicui gratificamur et in quo satisfacimus animo ejus, id animo ejus velut congruum est. Sed quod attinet ad deductionem, ponitur hæc, ut receptissima, ita et simplicissima, ut sit ἄρσαντες ab ἄρσω fut. Æol. τοῦ ἄρω. Sic et Od. A. (280.) Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, ubi ἄρσαι νῆα est Munire et instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. R. 2, (1063.) Δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα. At Od. B. (289.) Ὅπλισσόν τ' ἤϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα Eust. exp. quidem γέμισον, sed dicit esse ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, quia ἥρμοσται τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ. Apud Hesiod. (A. 325.) habetur media vox ἀρσάμενος pro ἄρσας, Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε Ἀρσάμενος παλάμῃσι, i. e. Apte fabricatus, ut quidam interpr.: sed vide infra alio sensu dictum ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ. Legitur et comp. ἐπάρσαι, tanquam ab ἐπάρω, Il. Ξ. (167.) πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κληῗδι κρυπτῇ, i. e. ἐφήρμοσε, inquit Eust., ab ἄρω

A ἄρσω, Æol. baryton.; unde et illud, ἄρσαντες κατὰ θυμόν. Invenitur et ἄρηρε act. pro ἥρμοσε, de quo paulo post.

Ἄρθεν pro ἄρθησαν, i. e. συνηρμόσθησαν, Il. Π. (211.) Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν. Pro συνηρμόσθησαν, inquit Eust. ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. Affert tamen et aliam exp., sed quam minus probat.

Ἄρηρα, præt. med., de cujus formatione ita Etym. Ἄρω, i. e. ἁρμόζω, fut. ἀρῶ: præt. med. ἦρα. Est et ἀρῶ circumfl., fut. ἀρέσω, præt. ἦρκα, med. ἦρα, et per redupl. Att. ἄρηρα, particip. ἀρηρώς. Progrediens autem longius ad formandum particip. ἀραρυίας, quod ap. Hom. habetur, addit: Et mutatione Dor. vocalis η in α, fit med. præt. ἄραρα, particip. ἀραρώς. Ab hoc ἄρηρα est ἀρήρῃ subj. Od. E. (361.) Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. At Il. Γ. (338.) ἀρήρει legitur, Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ubi exp. ἥρμοστο, Hastam, quæ ejus manui quadrabat; q. d. Quæ mensuræ manus congruebat. E consequenti autem intelligendum est, Quam facile
B vibrabat. Puto enim quod Hom. dicit, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, perinde esse ac si quis in prosa dicat ἔγχος τὸ εὐμεταχείριστον αὐτῷ ὄν. Sic Il. Π. (139.) Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Apud Apoll. R. (2, 1076.) ἄλλος ἄρηρεν ἄλλῳ exp. Cohæret. Ex Hesiod. autem (Θ. 812.) citatur ῥίζῃσιν ἀρηρὼς, Hærens radicibus. Et ἀρηρότα σκολόπεσσι τείχεα, Od. H. (45.) Munita, κατησφαλισμένα: ut ἄρσαι νῆα ἐρέτῃσι antea exp. fuit Munire et instruere. || Ἄρηρε affertur etiam pro Decretum et statutum est, ex Eur. et Epigr. Quæ signif. affinitatem habebit cum θυμήρης, quod τοῦ ἀρέσκειν signif. habet. || In act. autem ἄρηρε, Compegit, Od. E. (248.) Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. Et comp. Συνάρηρα, unde particip. συναρηρὼς, ap. Apoll. R. 2, (1112.) θοοῖς συναρηρότα γόμφοις, Compacta, Coagmentata. Et Ἤραρα atque Ἄραρα, unde illud ἀραρυίας paulo ante memoratum, mutato η in α, metri causa: Il. Δ. (110.) Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, i. e. ἥρμοσε, Adaptavit. At Od. E.
C (95.) Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam ἤραρε interpr. Confirmavit, vel Corroboravit, aut Instauravit: alii, Exhilaravit, alii, Composuit et quasi compegit. Sed non dubium est, quin hic ἤραρε inclusam habeat τοῦ ἀρέσκειν, quod et ipsum hinc derivatur, signif., quam et τῷ θυμήρης includi modo dictum fuit: ut sit Satisfecit animi sui desiderio. Possit tamen fortasse et sic exp. Animum, i. e. Animi desiderium, reddidit apte et convenienter expletum. Mirum autem nemini videri debet quod tribuat θυμῷ hujusmodi desiderium, cum Xen. τῇ ψυχῇ idem tribuat. Ceterum ἤραρα sunt qui per metath. factum esse volunt ex ἄρηρα.

At ἄραρα, ut in Epigr. ἄραρε πόδα exp. Accommodavit pedem, particip. habet ἀραρὼς, quod pass. accipitur pro Compactus, Aptatus, Innexus, ut Il. Γ. (331.) Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. Alibi, θυσάνοις ἀραρυῖαν. Sed et pass. ἀραροίατο ex Apoll. R. affertur, itidem pro ἁρμόσειε. Item Ἀράρω præs. ab hoc præt. formatum, ut πεπλήγω a
D πέπληγα, et πεφύκω a πέφυκα. Il. Π. (212.) Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. Et Ἀραρίσκω ab hoc ἀράρω, Od. Ξ. (23.) Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, ubi ἀραρίσκειν est Adaptare. Sed et Ἄρηρα formavit præs. ἀρήρω, e cujus pass. est Προσαρήρεται addita præp. ap. Hesiod. E. (2, 49.) Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. Sic autem e præt. ὄρωρα factum ὀρώρω, deinde ὀρώρομαι, unde sit ὀρώρεται Od. T. (377.) docet Eust.

Ἄρμενος, Congruens, Aptus. Ex ἀρῶ, inquit Etym., fit ἀραρῶ: unde ἀραρημένον, et per sync. ἄρμενον. Od. E. (254.) Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ. Hesiod. E. (2, 42.) μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω, i. e. ἁρμόδιος. Idem A. (116.) μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν, Valde apta et opportuna, et quæ animo ejus satisfacerent. Apud Eund. autem H. (22.) jungitur cum infin., Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη, ἕκτη, κούρῃ τε γενέσθαι Ἄρμενος. || Ἄρμενα

sunt qui interpr. Necessaria ap. Eund. A. (84.) Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον. Quod loquendi genus habetur et in Theog. Sed malim utrobique, retinendo usitatam signif., ἄρμενα interpr. Ad ejus usus accommoda. Idem E. (2, 25.) Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, ubi exp. Parata. At Tzetz. exp. ἁρμόδια καὶ μὴ τοῦ πρέποντος ἀποδέοντα. Ετ Ἐπάρμενος pro ἄρμενος, ex Eod. itidem affertur.

"Ἄρσω, Hesychio non solum fut. est, sed etiam " thema præsentis temporis. Nec enim tantum ἄρσω " exp. ἁρμόσω, verum etiam ἄρσει affert pro μέμφεται."

"Ἄρσαι, Hesychio non solum ἁρμόσαι, σκευάσαι, " sed etiam ποτίσαι, quorum prius est ab ἄρω Æolico " more formatum, ut κέρσω, φθέρσω: posterius autem " ab ἄρδω: a quo ἄρδω est et ἀρσάμεναι, quod Idem " exp. ἀλειψάμεναι, πιοῦσαι. Idem rursum ἄρσαντες " exp. non modo ἁρμόσαντες, verum etiam εὐαρεστήσαντες."

" Ἀραιήσει, Hes. affert pro ἁρμοστὸν ποιήσει, Aptabit et quadrare faciet, ab Ἀραιέω vel Ἀραιάω, " derivatum ex ἄρω."

["Ἄρω, Ruhnk. Ep. Cr. 220. Koen. ad Greg. 271. Charito 757. Musgr. Iph. A. 80. Brunck. Apoll. R. 92. Heyn. Hom. 4, 56. 6, 293. 7, 178. 179. 334. 693. 8, 213. 499. Ἄραρε, aor. 2., Brunck. Or. 1331.; Andr. p. 142.; El. 147. ('ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας, 'Animo meo apta, Accommodata est,' Schweigh. Mss.); Med. p. 380. 382. Musgr. ad Phœn. p. 193. Valck. Hipp. p. 281. Toup. Emend. 1, 83. Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 6, 126. 8, 393. Porson. Or. 1323.; Med. p. 34. 38. 59. Ἄραρον, Heyn. Hom. 6, 292. 7, 179. Brunck. ad Or. p. 211.; El. 147. Ἀράρῃ, 7, 178. 179. Ἀραρὼς, Valck. Hipp. p. 281. ad Il. Ξ. 181. Brunck. ad Or. p. 211. Musgr. El. 948. Jacobs. Anth. 8, 393. Heyn. Hom. 5, 138. 6, 511. 560. Schneider. ad Vitruv. 1, 494. Ἀραρὼς τὰς φρένας, Heyn. Hom. 8, 475. Ἀραρὸς, Timæi Lex. 48. et n.: Wolf. ad Hesiod. 116. Ἄρηρεν, Ruhnk. Ep. Cr. 159. Brunck. ad Or. p. 211. Valck. Hipp. p. 281. Ἀρηρὼς, Musgr. ad Eur. 193. Wolf. ad Hesiod. 116. ad Il. Ω. 269. Ἠρήρει, Heyn. Hom. 7, 179. Ἤραρε, 4, 574. 7, 179. Ἄρσαντες, Wassenb. ad Hom. 33. Koen. ad Greg. 216. Ἄρμενος, Ruhnk. Ep. Cr. 129. Voss. Myth. Br. 1, 126. Theocr. 285. Valck. Ilgen. Hymn. 392. Græv. Lect. Hes. 579. Jacobs. Anth. 6, 356. 12, 411. Brunck. Apoll. R. 15. Epigr. adesp. 127. Gratus, Theogn. 703. Ἀρηράμενος, Heyn. Hom. 7, 546. Ἀρηρέμενος, ἀρηράμενος, Brunck. Apoll. R. 36. 124. 164. Ἄωρτο, 125. Ἀράρω, Heyn. Hom. 6, 293. Ruhnk. Ep. Cr. 220. Ἀρήρω, ibid. "Ἄρω, Heyn. Hom. 7, 178." Schæf. Mss. " Aor. 1. ἦρσα, Il. Ξ. 339. Ἀρηρὼς, Instructus, Oppian. H. 4, 363. Ἀραρὸς, 3, 367." Wakef. Mss. Vide Schneider. Lex. v. Ἄρω, Ἄρηρα, Ἀρηράμενος, Ἄρμενος, Ἀράρισκε, Ἀράρω, Ἀραρὼν, Ἤραρα. " Ἀραρὼς, Orig. de Orat. 5. Clem. Alex. 338." Routh. Mss.]

" Ἀραρὸν, Hesychio non solum πάγιον, βέβαιον, " Bene compactum et stabile; sed etiam κατάρατον, " Execrandum."

" Ἀραρῶς, Hesychio * ἁρμοδίως, * προσηρμοσμένως, " ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς, Apte, Convenienter: item " Firmiter. Habet tamen non Ἀραρῶς, sed ἀραρῶσαι, " Aptare, vel Firmare."

" Ἀραρινοὶ, Hesychio sunt ὅσα * παρασφηνοῦνται " λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας, Lapilli, qui in fissuras ri-" masque parietum induntur ut cuneoli." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀραρότως, SIVE * Ἀρηρότως, Apte, Commode.* " Ἀραρότως, Theodor. Rhaitens. de Incarn. 228. Balfor." Boissonad. Mss. "Ad Hesych. 1, 511, 8." Dahler. Mss. " Diod. S. 117. Polyb. 3. p. 276." Suicer. Thes. Ἀρηρότως, Eur. Med. 1192. " Plato Phædro 240." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Hesych. v. Ὁμαρτῇ. " Ἀραρ., ἀρηρ., Valck. Hipp. 281. ad Diod. S. 1, 201. Ἀραρ., Porson. Med. 83. Plato Phædro 230." Schæf. Mss. " Ἀραρότως, Æsch. Suppl. 952. Dio Chrys. 1, 127. Arcte, Diod. S. 168." Wakef. Mss.]

Ἄρμενος, ὁ, et Ἄρμενον, τὸ, Velum, Carbasus;

A quam signif. Eust. sumtam putat ex Od. E. (254.) Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ. Sed ἄρμενα Eust. habet neutro gen. ‖ Ἄρμενα τέχνης generaliter, pro Instrumentis artis, ex Epigr. affertur. Ετ Τριάρμενος ναῦς, ab ἄρμενον signif. Velum, Trinis velis instructa navis. Item τριάρμενα πλοῖα exp. Robustissima navigia ap. Lucian., Τριάρμενα καὶ ἀνώλεθρα πλοῖα. ‖ "Ἄρμενον, Hippocrati i. q. ὄργανον, " ut cum dicit ἄρμενα μηχανᾶσθαι et παρασκευάζειν: " intelligens non solum σμίλας, τρύπανα, ἄγκιστρα, ξυστῆρας, μηνιγγοφύλακας, sed etiam τροχοὺς, λεκάνας, " πυέλους, et si qua alia instrumenta aut vasa chirurgo " ad curanda corpora sunt necessaria. ‖ Hesychio ἄρμενον est * φιάλιον." [Hippocr. 376, 11. 456, 47. 468, 26. 473, 23. 502, 26. 511, 14. Glossæ.: Ἄρμενον· Velum, Velum nauticum. Ἄρμενα· Vela, Armamenta. * Ἀρμενόπετες· Velivolum. * Ἀρμενίζω· Velifico. Ἄρμενος, Hesiod. E. 407. A. 84. 116. Pind. N. 3, 100. O. 8, 96. Theocr. 13, 68. Apoll. R. 4, 237. 889. "Ἄρμενα, in Æneæ Poliorc. 21. Omne instrumen-

B tum, Omnem apparatum belli significat." Seager. Mss. * " Ἀρμενοθήκη, (ἡ,) ad Hesych. 2, 145, 17. * Ἀρμενοφόρος, (ὁ, ἡ,) 2, 77, 18." Dahler. Mss. Suid. v. Ἱστιοφόρος. * Ἀνάρμενος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 332. * " Διαρμένιος, (ὁ, ἡ,) Synes. Ep. 4. p. 163. (Ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὁλκάδων ἦμεν τῶν διαρμενίων, Bina trahentibus vela.) * Ἐννεάρμενος, (ὁ, ἡ,) Tzetz. ad Lyc. 101." Kall. Mss. * Ἐπάρμενος, i. q. ἐπαρτὴς, Hesiod. E. 601. 627. Brunck. ad Apoll. R. 1, 234. Τριάρμενος, Schneider. Ecl. Phys. 430. "Ἄρμενον, Valck. Adoniaz. 339.; ad Ammon. 115. Toup. Opusc. 1, 185. Theocr. 22, 13. Arnaud. Var. Conj. 209. 415. ad Charit. 215. Musgr. Or. 705. Coray Theophr. 305. Antip. Sid. 9. ad Diod. S. 1, 417. Leonid. T. 4. Jacobs. Anth. 7, 66. 86. Kuster. Aristoph. 110. Ἐπάρμενος, Græv. Lect. Hes. 579. Brunck. Apoll. R. 15. Jacobs. Anth. 10, 323. Τριάρμενος, Lucian. 2, 337." Schæf. Mss.]

Ἄρος, (ὁ,) Utilitas, ὄφελος, ap. Æsch. (Suppl. 889.) ab ἀρῶ, Eust. [ad Od. A. p. 63.]

C " Ἀρὸς autem, ὁ, Locus irriguus, Pratum, aut " Guttula etiam. Hes. enim ἀροὺς affert pro τὰ λιβάδια, quod illas habet signif." [A Schneidero non agnoscitur. An huc pertinet sequens vox?] " Πολύηρος, (ὁ, ἡ,) Hesychio * πολυάρουρος, πλούσιος, Dives " agri, Locuples."

" Βαρύαρον, Hesychio ἰσχυρὸν, στερέμνιον, Firmiter " compactum et coagmentatum, ita ut dissolvi difficulter possit." [A Schneidero non agnoscitur.]

" Πανηρίαις, Hes. affert pro κατὰ πάντα ἡρμοσμέναις."

Πάραρος, ὁ, ἡ, Non bene compositum corpus habens, vel Non bene compositam mentem habens, Theocr. (15, 8.) Vide Eust. [" Heyn. Hom. 5, 337. 8, 475. Wakef. S. C. 4, 161. Toup. Ep. de Syrac. 328. Musgr. in Theocr. Warton. 2, 421. Πάραρος, Πάρᾳρος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 170. 239. 241.; ad Herod. 236." Schæf. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 242." Boissonad. Mss. " Schol. Theocr. πάραρος deducit a παραείρω, unde παρήορος: recte, ut videtur. A παραιωρέω fit παρήορος, πάρηρος, παρᾴορος, πάρᾳρος.

D Unde cum ι subscripto pingenda hæc vox. Ὁ πάρᾳρος, Homo fatuus et immorigerus. Si ab ἄρω esset, secunda syllaba corriperetur." Brunck. Mss. " Unde Hes. * Παραρεῖν· φληναφεῖν. Παρηρία· μωρία. Πάρηρος· μωρός. Archil. Τίς σὰς παρήειρε φρένας;" Schneider. Lex.]

[* Χαλκοάρης, ὁ, ἡ, Ferro armatus apte, Armis præstans, i. q. χαλκήρης, quod vide. Pind. I. 4, 107. χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων: 5, 51. Μέμνονα, " Ferro strenue et apte utentem." Damm.]

[* " Χειράρης, ὁ, ἡ, Manu aptus et apte utens. Χεριάρα τέκτονος, Manu apti, i. e. Artificiosi fabri, Π. 5, 47." Damm. Lex. Pind.]

" Ἀνήρης, (ὁ, ἡ,) Hes. ex Æsch. Salamine affert pro " ἀνδρώδης, Virilis. Itidemque Etym., qui ab aliis " exp., ait etiam ἀνάρμοστος. Idem tamen, ut et Lex. " meum vet. et Suid., ἀνήρεις dici ait etiam ἀνάνδρους, " ἢ χήρας, ἢ παρθένους, Viris carentes vel orbatas: " sed derivans ab ἄνω, τὸ πράττω."

Ἐρίηρες ἑταῖροι, ap. Hom. sæpe, Apti socii, Soda-

les quorum nobis apta est societas. Vel, Socii cum quibus bene nobis convenit, ut demus τῷ ἄρω eam metaph., quam habet et v. Convenire. Exp. etiam, Qui amicitia inter se apte juncti sunt, vel Apto quodam amicitiæ vinculo inter se juncti. [Buttmann. Lexil. 151. "Cratin. ap. Athen. 9, 34." Boissonad. Mss. "Koen. ad Greg. 207. Heyn. Hom. 4, 460." Schæf. Mss.]

Ἐρίηρος, (ὁ, ἡ,) ut ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. A. (346.) Cujus cantus harmoniam habet; nam et ἁρμονία fit ab ἁρμόζω, hoc autem ab ἄρω; ὁ ἐναρμονίως ᾄδων, Eust. [Buttmann. Lexil. 151. "Reiz. Acc. 122." Schæf. Mss.]

"Ἀρεμὸς, Amicitia et harmonia animæ, ab ἄρω, "Etym."

Ἀνάρσιος, ὁ, (ἡ,) Hostis, Cui cum altero non convenit, τῷ ἄρω et τῷ Convenire cand. metaph. tribuendo. Il. Ω. 365. Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic et Od. Ξ. (85.) hæc conjungit. Ετ Ἀνάρσια, Intolerabilia, item Iniqua. Suid. et Hes. cui Ἄρσιον itidem est δίκαιον. Ετ Ἄναρσις, Rixa, Bellum, VV. LL. [Ἀνάρσιος, Herod. 3, 10. Suid. v. Σοβαρὸς, Apollon. Lex. 123. Timæi Lex. 30. et n.: ad 97. "Theocr. 2, 6. Musgr. ad Eur. 221, Herod. 198. 417. et n.: Musgr. Ion. 1097. Wakef. Trach. 853. Jacobs. Anth. 8, 263. Fem., Lobeck. ad Aj. p. 245. Hostilis, Herod. 5, 89. 90." Schæf. Mss. "Ἄναρσις, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ἐνάρω, Inapto, Apto, i. q. ἐναρμόζω. Od. X. 45. E. 236.]

"Ἐναρὴς, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἐνηρμοσμένος."

"Ἐπαρηρὸς, Homero ἐνηρμοσμένος; ab ἐπάρω," [i. q. ἐφαρμόζω. Arat. 83. εὖ ἐπαρηρὼς ποδοῖιν.] "Ἐπῆρσε, "Aptavit, ἐφήρμοσε. Legitur illud ἐπῆρσε (Il. Ξ. 167.) "tanquam ab aor. sequente fut. Æolicum. Nam τοῦ "ἄρω fut. Æolicum est ἄρσω." ["Ἐπάρω, Heyn. Hom. 4, 56. 6, 554. 555. 593. 652." Schæf. Mss. "Ἐπάρηρε, Manetho 2, 23. Dionys. P. 1130." Wakef. Mss.]

"Καράρω, Obfirmo, Occludo. Hes. enim κάταρσον "affert pro κατάκλεισον." [A Schneidero non agnoscitur.]

"Κατήρης, (ὁ, ἡ,) Pendens. Hes. enim κατήρη exp. "κρεμαμένην. Ex Eur. (Iph. T. 1346.) affertur κατήρει ταρσῷ, pro Remigio. At κατῆρες πλοῖον, Bud. "e Valla interpr. Navigium actuarium." [Eur. Suppl. 122. κατήρη χλανιδίοις, El. 498. κατήρης ὀσμῇ, i. q. ἀνθοσμίας: πλοῖον, Herod. 8, 21. sed hoc derivandum est ab ἔρω, ἐρέω, ἐρέσσω, cf. Τριήρης. Nicand. Θ. 69. ἀεὶ φύλλοισι κ. Vide et Κατηρεφής. "Valck. Phœn. p. 34. Herod. 628. Markl. Suppl. 110. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 398. Musgr. Heracl. 632. Heath. Eur. 155. T. H. ad Aristoph. Π. p. 369." Schæf. Mss.

"Προσάρω, Apto. Exponitur etiam Convenio, ut "προσαρμόζω." [Il. E. 725. ἐπίσωτρα προσαρηρότα. "Soph. Ant. 619. Εἰδότι δ' οὐδὲν, προσέρπει, Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάρῃ. Sed in Brunck. Ed. legitur πόδα τις ψαύσῃ." Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 220." Schæf. Mss.]

"Συναραρυῖα phalanx, ap. Lucian. exp. συνηρμοσμένη. Vide Συναρηρὼς in Ἄρω." [Hymn. Hom. 1, 164. "Ruhnk. Ep. Cr. 220. ad Charit. 736." Schæf. Mss. "Villois. Anecd. Gr. 2, 114. Aor. 1. part. συνάρσας, Quint. Sm. 3, 100." Wakef. Mss.]

"Συνηρὲς, Hesychio σύσκιον, sed videndum ne pro "συνηρὲς reponi debeat συνηρεφές." [Δαῖτα συνήρεα, Nicand. A. 512. pro συνημμένην, συνηρμοσμένην. Cf. Κατήρης. "Συνήρης, Musgr. Troad. 1067." Schæf. Mss.]

ἈΡΘΜΟΣ, ὁ, Amicitia. Inde ducta signif. quod per amicitiam apta voluntatum conjunctio et veluti cohærentia quædam esse soleat. Ἄρω, ἦρμαι, ἁρμὸς, et epenthesi τοῦ θ, ἀρθμός. Hæc Etym. qui et affert ex Apoll. R. (2, 755.) ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν. In VV. LL. ἀρθμὸς ὁμοφροσύνης, exp. Fœdus concordiæ. ["Heyn. Hom. 7, 539. Jacobs. Animadv. 221. Callim. 1, 514. Ruhnk. Ep. Cr. 28. Albert. Peric. Cr. 65. 93. Ilgen. Hymn. 471. Valck. Callim. 295." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 521.]

Ἄρθμιος, ὁ, (ἡ,) Amicus. Herod. (7, 101.) Ἀθηναίων μὴ ἐόντων ἄμμιν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων. Ex Eod. affertur, Ἄρθμια ἦν σφι ἐς ἀλλήλους, pro Intercedebat amicitia inter eos. Ετ Ἀρθμία, ἡ, Amicitia, Concordia. [Ἄρθμιος, Od. Π. 427. Herodian. 1, 18. "Theognis, Οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι, οὐδὲ φίλοι." Brunck. Mss. "Albert. Peric. Cr. 66. Ilgen. Hymn. 471. Herod. 475. ad 550. Simmias Ovo." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάρθμιος, i. q. ἐχθρὸς, s. ἀνάρσιος. Plut. 10, 265=1030. "Albert. Peric. Cr. 66." Schæf. Mss.]

[* Συνάρθμιος, ὁ, ἡ, i. q. ἄρθμιος. Oppian. H. 5, 423. τὸ καὶ φιλότητι γενέθλης Κέχρηνται, μέγα δ' εἰσὶ συνάρθμιοι ἀλλήλοισιν.]

Ἀρθμέω, Amicitiæ vinculo jungor cum alio; unde ἀρθμήσαντες exp. Eust. εἰς ἀρθμὸν, ἤγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις, Il. H. 302. Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντες, ubi tamen legitur potius ἀρθμήσαντε sine σ, quæ lectio et ap. Etym. extat. [Stob. Serm. 1. p. 15. Συνθεῖναι καὶ ἀριθμάσασθαι, ubi Schow. * εὐρυθμίσασθαι, Jacobs. ἀρθμήσασθαι, Schæf. Meletem. 1. p. 129. εὖ ῥυθμίσαι. "Jacobs. Animadv. 220. Heyn. Hom. 5, 358." Schæf. Mss.]

[* Συναρθμέω, ἐμοῖς ἐπέεσσιν, Apoll. R. 4, 418. * Συναρθμόω, vide Hippocr. Foës. 729(=2, 662.): not. 213. "Συναρθμέω, Brunck. Apoll. R. 154. Συναρθμόω, Callim. 1, 514." Schæf. Mss.]

¶ Ἀριθμὸς, ὁ, Numerus. Dici quidam putarunt ἀριθμὸν quasi ἀρθμὸν, quod fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς. Od. Δ. (451.) πάσας δ' ἄρ ἐπῴχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν. Π. (246.) Ἀλλὰ πολὺ πλέονες τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Ἀριθμὸν ἔλεγον εἰς δώδεκα μυριάδας. Ponunt autem ἀριθμὸν per accus. in quibusdam loquendi generibus ubi nos dicimus Numero per ablat., ut δέκα, vel δώδεκά εἰσι τὸν ἀριθμὸν, Numero sunt decem vel duodecim. Sic Plato, Νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε. Xen. E. 3, (4, 13.) Παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Pro eo autem, quod dicimus Lat. Denarius numerus, Duodenarius numerus, etc. dicere solent, ὁ δέκα ἀριθμὸς, et ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, etc. ‖ Εἰς ἀριθμὸν τελεῖν, Censeri in numero, Annumerari, ut quidam ap. Athen. 14. Κεὶς ἀνδρῶν μὲν οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν. Observavi autem sæpe copulata ἀριθμὸν et σταθμὸν, interdum etiam ἀριθμὸν et μέτρον, in re pecuniaria. Xen. Σ. (4, 45.) Σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλεῖστον πλούτου ἐπιθυμῶν οὐ παύομαι. Ibid. (4, 43.) Οὔτ' ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπήρκει μοι, ἀλλ' ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Plut. (6, 663.) Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. Quem alibi comperio idem narrantem dixisse μέτρον, quod hic σταθμόν. Idem Pericle, Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος. Sic infra, Ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, e Xen. proferam. Plur. ἀριθμοὶ, Numeri; ut ἀριθμοὶ τακτικοὶ, Numeri militares, Bud. interpr. ap. Xen. K. Π. 3, (3, 8.) Οὗτοι γὰρ ἀπολελυμένοι ἦσαν τοῦ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. Et ut dicitur Lat. Omnes habere numeros, Omnes implere numeros, Omnibus numeris absolutum esse, sic dixit Isocr. Busir. (§. 8.) Ἅπαντας δὲ τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν, ἐξ ὧν ἄριστ' ἄν τις τὰ κοινὰ διοικήσειεν, ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς τὰς αὐτὰς πράξεις μεταχειρίζεσθαι προσέταξεν. ‖ Ἀριθμὸς affert Erasm. ex Aristoph. (N. 1204.) pro Numerus, eo etiam sensu quo legimus ap. Horat. (Ep. 1, 2, 27.) Nos numerus sumus, et fruges consumere nati. [Gl. Numerus. Herod. 3, 6. Πολλοὶ ἀριθμῷ. Xen. K. A. 5, 6; 12. ἐν κεράμιον ἀριθμῷ, 2, 2, 26. ὁδοῦ ἀριθμός. Dionys. H. Rhetor. 9, 15. Πάντας τοὺς ἀριθμοὺς τῆς ἱκετείας. M. Anton. 8, 1. τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμούς. Xen. K. A. 7, 1, 7. cf. 7, 5, 11. Ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς λόγων, ἀλλ' ἔργα, Soph. Œd. C. 382. Eur. Tro. 1476. Heracl. 1097. Bacch. 209. Ion. 1014. "Ἀριθμὸς, Valck. Ep. ad Röv. p. xxiii.; ad Phœn. p. 202. Tyrwh. ad Aristot. 213. ad Diod. S. 1, 381. Eur. Hec. 784. Musgr. Bacch. 209.; El. 1054. 1132.; Ion. 1014. ad Charit. 603. Dawes. M. C. 447. Jacobs. Animadv. 200.; Anth. 9, 26. 10, 136. Agathias 19. et Jacobs. Boëckh. in Plat. Min. 151; Heindorf. ad Theæt. 301. Conf. cum ῥυθμὸς, ad Dionys. H. 5, 104.; cum ἀρ-

θμὸς, Heyn. Hom. 4, 623. Homo nullius pretii, Toup. ad Longin. 289. Ruhnk. ad Timæi Lex. 284. et Ind. Barnes. Troad. 476. Musgr. Heracl. 997. Brunck. Aristoph. 2, 116.; Kuster. 62. Boissonad. Philostr. 562. De quant., Brunck. ad Eur. Or. p. 206. Οὐκ ἐπὴν ἀ., Herod. 585. 595. Ὁ τρίτος ἀ., Heindorf. ad Plat. Charm. 93. Ὁ δέκατος ἀ., Etym. 343, 13. 368, 5. cf. 595, 13. 610. fin. Porphyr. de V. P. 48. Kuster. bis. Anonym. de V. P. 57. Kuster. Rittersh. ad Porphyr. 76, 6. Kuster. Ἀπ' ἀριθμοῦ, Agathias 26. Ἀριθμῷ, ad Herod. 464. Ἐν ἀριθμῷ, Heyn. Hom. 4, 691. Ἀριθμῷ παῦρα, Simonid. 4. Τὸν ἀριθμὸν, Davis. ad Justin. M. 442. Theætet. 4. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 25. ad Dionys. H. 1, 334. 2, 681. Bast Lettre 184. Εἰς ἀριθμὸν, Brunck. Soph. 3, 391. Ἀριθμοί, Cohortes, Crus. ad Sueton. 2, 284." Schæf. Mss. " Ἀ. χρυσοῦ, Xen. K. Π. 287. Ordo militum, Julian. 283." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρίθμιος, (ὁ, ἡ,) Rhian. ap. Stob. Serm." Kall. Mss. " Valck. Phœn. p. 60.; ad Herod. 550. Jacobs. Anth. 7, 321." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμετράριθμος, (ὁ, ἡ,) Tzetz. Chil. 9, 619." Boissonad. Mss.]

Ἀνάριθμος, ὁ, ἡ, Innumerus: ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι, ut Suid. exp. citans Heracliti dictum, Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι, οὐδείς. Xen. K. Π. 7, (4, 8.) Παμπόλλους μὲν ἱππέας ἄγων, παμπόλλους δὲ τοξότας καὶ ἀκοντιστὰς, σφενδονήτας δὲ ἀναρίθμους. Ἀνήριθμος ap. poët., idem, α in η metri causa mutato. Soph. Tr. (246.) Ἢ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον Χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον; || Accipitur vero etiam pro Homine, qui in nullo numero est, ut Cic. loquitur; Soph. Aj. (600.) Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδαίᾳ μίμνω Λειμωνίᾳ πόᾳ Μήλων, ἀνήριθμος, i. e. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ παρεῤῥιμμένος, Schol. [Soph. El. 232. θρήνων. " Ἀνάριθμος, Valck. Adoniaz. p. 354. ad Phal. 292. Markl. Suppl. 969. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 48. Brunck. Soph. 3, 498. Ἀνήριθμος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 174. 354.; Hipp. p. 295.; Callim. 288." Schæf. Mss. " Lycophro 981." Wakef. Mss.]

Ἀναρίθμιον autem Hesychio est ἐχθρὸν, sicut vicissim Ἐναρίθμιος, φίλος. [" Plut. de Anim. Procr. 1030." Kall. Mss. Vide Ἀνάρθμιος. " Bentl. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπειράριθμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 20. 26. 28. 77(=38. 50. 54. 145. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* " Δυσάριθμος, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

[* Δωδεκάριθμος, ὁ, ἡ, Nonn.]

[* Εἰκοσάριθμος, ὁ, ἡ, Etym. M. " Suid. 2, 22." Wakef. Mss.]

Ἐνάριθμος, ὁ, ἡ, Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo, (4, 222.) Τὸ δ' ἄπειρόν σε ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐνάριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα. [" Plato Soph. 42." Routh. Mss. Ἐνήριθμος, Hesych. Callim. Fr. 127. " Bentl. ad Callim. 1, 493. Ἐνάριθμος, Thom. M. 305. Jacobs. Anth. 7, 20. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

Ἐναρίθμιος, ὁ, (ἡ,) Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθεὶς, Hes. Il. B. (202.) σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, Neque numeratus in bello, neque in consilio. Od. M. (65.) ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, Quæ in numerum illum sufficiatur. Apoll. R. (1, 647.) ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος. Basil. Ἐναρίθμιον ἔχειν τοῖς σοφοῖς. Hesychio est etiam φίλος, συνήθης, ut ἀναρίθμιος, ἐχθρός. [Rhian. Epigr. 1. μετ' ἀθανάτοις. Schleusner. Lex. in V. T. " Thom. M. 305. Jacobs. Anth. 7, 20. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

[* Ἑξάριθμος, ὁ, ἡ, Sextuplex. Schol. Pind. O. 10, 29.]

[* " Ἑπτάριθμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 130. 131." Boissonad. Mss.]

[* " Ἑτεράριθμος, Matth. Camariota Compend. Rhet. p. 12. Scheffer." Boissonad. Mss.]

Ἰσάριθμος, ὁ, ἡ, Numero par. Herodian. 6, (6, 10.) Ὡς σχεδὸν ἰσαρίθμου γενομένου τοῦ ἑκατέρωθεν πεσόντος στρατοῦ. Plur. vero signif. Totidem. Greg. Ἐννοῶ

A καὶ τὴν τρισσὴν ἐμφύσησιν τοῦ Ἡλίου προφήτου, καὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν. Alibi ἴσην pro eod. ponit, Ἐλισσαίου τε τὴν ἴσην διάκαμψιν ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σουμανίτιδος, Totidem inclinationes et incurvationes; quasi totam, ut totam quotam: h. e. τοσαύτας ἐπικλίσεις ἢ διακάμψεις, ut idem ipse loquitur. Bud. " Ἰσήριθμος, i. q. ἰσάριθμος, " Æqualis numero et par. Plur. ἰσήριθμοι uno verbo " redditur Totidem." [Ἰσάριθμος, Callim. * " Ἰσαρίθμως, Dionys. Areop. 78." Kall. Mss. " Bekk. Anecd. Gr. 795." Boissonad. Mss. Themist. 367. Ἰσήριθμος, Antip. Th. 19. " Ἰσάριθμος, ad Timæi Lex. 217. Jacobs. Anth. 9, 95. 11, 161. Ἰσήριθμος, Musgr. Iph. A. 242. Wakef. Phil. 1205." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνισάριθμος, (ὁ, ἡ,) Numero impar. Επ. 3. Τὸ ἀνισ. ἐτῶν, Non pares numero annos." Lex. Xen.]

Μεταρίθμιος, (ὁ, ἡ,) Annumeratus, Connumeratus. Apoll. R. [1, 205. " Æstimatione habitus, Oppian. H. 2, 43." Wakef. Mss.]

[" * Μυριάριθμος, (ὁ, ἡ,) Nic. Hydrunt. ap. Bast.

B Spec. Nov. Ed. Aristæn. p. 8. Const. Manass. Chron. p. 19(=37. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Πεντάριθμος, ὁ, ἡ, Quinque numero, Schneidero susp.]

[* Πολυάριθμος, ὁ, ἡ, Gl. Multiplex. Diod. S. 410. Rhod.]

Συνάριθμος, ὁ, ἡ, q. d. Connumerus, Qui eodem num. continetur et eum auget. Citatur e Phalar. Συνήριθμος, Epigr. [" Συνάριθμος, Simonid. 20. Συνήριθμος, Jacobs. Anth. 8, 375." Schæf. Mss.]

[* " Τετράριθμος, (ὁ, ἡ,) Epigr. ante Cocchii Chirurgos Gr. p. 35." Boissonad. Mss. Suid. v. Μακεδόνιος, ubi tamen v. Kust.]

[* " Τοσάριθμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 72(=137. Meurs.)" Schæf. Mss.]

[* Τοσουτάριθμος, ὁ, ἡ, Tantum numerum explens. Æsch. Pers. 431.]

" Ὑπεράριθμος, ὁ, ἡ, Qui est ultra numerum, q. d. " Supernumerarius."

¶ Ἀριθμέω, ήσω, Numero, ut φώκας ἀριθμήσει, Od.

C Δ. (411.) et μνηστῆρας ἀριθμήσας, Π. (235.) Xen. K. Π. 8, (2, 14.) Τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, πράγματα ἔχουσι: eo modo quo antea ἀριθμὸν et μέτρον copulata ostendimus. Ἀριθμέομαι, Numeror: unde infin. poët. Il. B. (124.) ἀριθμηθήμεναι, pro ἀριθμηθῆναι. Ἀριθμοῦμαι ἐν γράμμασι, Numeror inter literas, ap. Lucian. (1, 84.) μακάρων ἀριθμεῖται, Theocr. (13, 72.) Inter beatos numeratur. Apud Greg. Εἰς Θεοῦ παράταξιν ἀριθμήθητι, In Dei acie connumereris. Idem, Εἰς ἓν ἀριθμουμένους, Qui numerantur in unum, ut Unum sit neutr. pro Qui uno numero copulantur, ut ibi exp. Sed ponitur ἀριθμοῦμαι etiam act. pro ἀριθμῶ, ap. Thuc. et Aristot. ut docet Bud. 314. || Ἀριθμεῖν τι ἐν εὐεργεσίας μέρει, Demosth. c. Mid. Numerare aliquid in beneficii loco, ut etiam Cic. loquitur. [Gl. Numero. " Mosch. 4, 67. μάλα μέν γε * φιλοθρηνής κέ τις εἴη, Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι." Seager. Mss. * " Ἀριθμητέον, Orig. c. Cels. 48." Kall. Mss. " Philippus 66. Jacobs. Animadv. 159.; Anth. 7, 270. T. H. ad Aristoph. Π. p. 151.

D Villois. ad Long. 211. ad Diod. S. 2, 200. 319. Heyn. Hom. 4, 217. Valck. Hipp. p. 319.; ad Mosch. 371. Bacch. 1307. Pro ἡγοῦμαι, Reisk. ad Dion. Chrys. 1, 649. Τρεῖς αὐτὰς ἀριθμοῦσι, Potter. ad Lycophr. 1502. Ἀριθμητέον, ad Charit. 519." Schæf. Mss. " Ἀριθμέομαι, Numeror, ἔς τινας, Ælian. H. A. 253. Cum gen., sine præp., Dio Chrys. 1, 185. * Ἀριθμίζω, i. q. ἀριθμέω, Hes." Wakef. Mss.]

[* Ἀρίθμημα, τὸ, Numerus, Numeratio. Æsch. Eum. 750. " Abresch. Æsch. 2, 107." Schæf. Mss.]

Ἀρίθμησις, ἡ, Numeratio, Enumeratio. Ετ Ἀριθμητὸς, (ἡ, ὸν,) Numerabilis. Cui Ἀναρίθμητος opponitur Innumerabilis. Item Immensus, ut Soph. Aj. (646.) ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος. Et plur. Ἀναρίθμητοι, Innumerabiles. Ατ Εὐαρίθμητος, Numeratu facilis, Et e consequenti, Paucus. Εὐαρίθμητοι, Plato Apol. (32.) et Symp. Ετ Ἀριθμητικὸς, (ἡ, ὸν,) Numerandi peritus. Plut. (6, 664.) Καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, κ.τ.λ. Item Ἀριθμητικὴ, sub. τέχνη, Numerandi ars, Ari-

metica. Interdum autem additur τέχνη, vel ἐπιστήμη: A ut Plut. de Prud. Anim. Τὴν ἀριθμητικὴν ἐπιστήμην αὐτῶν. Interdum Ἀριθμητικὸς, Ad arithmeticam pertinens, ut ἀριθμητικὴ ἀναλογία ap. Aristot. [Gl. Ἀριθμητικὸς καὶ * Ἀριθμητὴς, (οῦ, ὁ,) Numerarius. Ἀριθμητικόν· Numerale. " Ἀρίθμησις, Eust. 144, 28." Seager. Mss. " Ἀριθμητὴς, Tzetz. ad Lyc. 980." Kall. Mss. Ἀριθμητὸς, Epigr. adesp. 34. Ἀριθμητικὸς, " Theophyl. Epist. 61. Τὸ ἀριθμητικὸν τῷ ἁρμονικῷ συγγενές." Gataker. Mss. * " Ἀριθμητικῶς, Schol. Pind. Π. 1, 31." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. A. 3. Ἀναρίθμητος, Eur. Ion. 837. Hel. 1695. * Δυσαρίθμητος, ὁ, ἡ, Innumerabilis. " Aster. Homil. p. 46. Ruben." Boissonad. Mss. Appian. B. C. 2. p. 776. Εὐαρίθμητος, Gl. Numerabilis. * " Πολυαρίθμητος, Magno numero constans, Numerosus, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 241. Ἡ σελήνη—τὰ μέτρα ἀπαρασάλευτά φυλάττει μετὰ τῶν ἀστέρων τῶν πολυαριθμήτων χορῶν." Seager. Mss. " Ἀριθμητὸς, Jacobs. Anth. 7, 261. 10, 136. 11, 307.; Animadv. 159. Markl. Suppl. 969. Ἀριθμητικὴ, Plato Gorg. 26. B Ἀναρίθμητος, Zeun. ad Xen. K. Π. 669. Musgr. Hel. 1695.; Ion. 855. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 48. Brunck. Soph. 3, 498. Εὐαρίθμητος, Fac. ad Paus. 1, 345." Schæf. Mss. " Ἀρίθμησις, Jambl. V. P. 48." Wakef. Mss.]

Ἀναριθμέω, Enumero, Dinumero. Et Ἀναριθμοῦμαι, pro eod. affertur e Demosth. In Axiocho, qui Platoni inscribitur, Νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα, Apud me tacitus recensebo, vel repetam. [Æsch. Dial. 3, 22. Glossæ: Ἀναριθμεῖ· Renumerat. Paus. Arc. 3,]

[* " Ἀνταριθμέω, Paus. 845. * Ἀνταριθμητέον, J. Poll. 2, 4." Kall. Mss. " Ἀνταριθμέω, Cattier. 67." Schæf. Mss.]

Ἀπαριθμέω, ήσω, Pernumero, Percenseo, ut exprimatur aliquo modo vis τοῦ ἀπὸ, vel simpl. Numero, Enumero, Recenseo. Xen. O. (9, 10.) Καὶ ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα. Isocr. ad Phil. (§. 10.) Ἐπειδὰν ἀναγινώσκῃ τις τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν. Usurpatur interdum ἀπαριθμοῦμαι act.: sicut et ἐξαριθμοῦμαι, item καταριθμοῦμαι. Et ἀπαριθμησάμενος particip. med. ap. Xen. Ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, Cum recensuisset universum exercitum. Pass. autem Ἀπαριθμοῦμαι, Pernumeror, Percenseor, vel Numeror, Enumeror: unde particip. ἀπηριθμημένος ap. Isocr. Archid. Καὶ τοσούτων ἀπηριθμημένων κακῶν, πολὺ πλείω τὰ παραλελειμμένα τῶν εἰρημένων ἐστίν. || Ἀπαριθμῶ τὰ χρήματα, Numero pecuniam, i. e. Repræsento pecuniam: unde ap. J. Poll. conjunguntur καταβαλεῖν, καταθέσθαι, ἀπαριθμῆσαι: itidem, καταβολὴ, κατάθεσις, ἀπαρίθμησις. Suid. quoque ἀπαριθμησόμενος exp. ἀποδώσων, item καταβαλούμενος, in h. l. Ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο, ὡς ἀπαριθμησόμενός τι τῶν ἐνιαυσιαίων χρημάτων, πρὸς τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων. Sed præstat habere Xen. testimonium sic utentis K. Π. 3, (1, 19.) Ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, ἂν θεὸς εὖ διδῷ, ἀνθ' ὧν ἂν ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ἢν δύνωμαι. Suid. addit, καὶ ἀπαριθμῶν ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν, sed D exemplum non affert. [Gl. Ἀπαριθμῶ· Abnumero, Denumero. Ἀπαριθμοῦμαι· Enumero. " Casaub. in Conspect. Mus. Ox. 28. Valck. Adoniaz. 329.; ad Herod. 637. Winstanl. Aristot. 289. T. H. ad Aristoph. Π. p. 151. ad Paus. 384." Schæf. Mss. " Solvo pecuniam, Polyæn. 235." Wakef. Mss.]

Ἀπαρίθμησις, ἡ, Pernumeratio, Percensio; vel, Numeratio, Enumeratio, Recensio. Item pro καταβολή: ut ἀπαρίθμησις χρημάτων, i. q. καταβολὴ, κατάθεσις, ut modo ex J. Poll. docuimus. [Schol. Biset. Aristoph. O. 1717. " Dio Cass." Wakef. Mss.]

[* " Προαπαριθμέομαι, Jo. Cantacuz. Hist. 1, 2. p. 13." Boissonad. Mss.]

Διαριθμέω, ήσω, Dinumero, Distincte numero, Numerando discerno, Enumero. Plato de LL. 7. (383.) Μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὤν. Est etiam διαλογίζεσθαι, Hes. [Plato Gorg. 21. Οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ: Phædro 130. " Διαριθμεῖσθαι, Delectu quasi habito discerni et distribui, aliis in hanc partem discedere jussis, aliis in illam. Æsch. in Ctes. 598. Φάσκων τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διηριθμημένους, ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα, τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. 'Delectos, Excerptos, Distinctos, et in suas quosque classes distributos, atque seorsim stare jussos. Tu, qui cum optimatibus facis, hac ito; tu, qui popularis es, illac: ut pastor pecus dinumerat, albas a nigris separans.' Reisk." Seager. Mss. " Ad Eur. Bacch. 209. Musgr. Iph. T. 966. Heindorf. ad Plat. Gorg. 186." Schæf. Mss. " Jambl. V. P. 48." Wakef. Mss.]

Διαρίθμησις, ἡ, Dinumeratio, Supputatio. Vitr. [" Plut. 2, 27." Wakef. Mss.]

[* Προσδιαριθμέω, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 15.]

[* Εἰσαριθμέω, Diod. S. Ecl. 12.]

" Ἐναριθμέω, Numero in s. inter, Annumero. Affer- " tur ET Ἐναρίθμητος, ὁ, (ἡ,) pro Annumeratus," [J. Poll. 4, 162. " Ἐναριθμέω, Eur. Or. 615. Εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, κῆδος τ' ἐμὸν, Μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον ἐναντίον θεοῖς, Si curas. Schol. Ἐναριθμεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζει καὶ ἐν φροντίδι ἔχεις." Seager. Mss. Herod. 7, 59. " Soph. Œd. T. 1211. Schol. Aristoph. Θ. 811. Lucian. de Merc. cond. 267." Scott. App. ad Thes. " Ἐναρίθμητος, Annumeratus. 2 Macc. 3, 6. ubi tamen alii pro ἐναρίθμητον rectius habent ἀναρίθμητον." Schleusner. Lex. in V. T. " Ἐναριθμέω, ad Herod. 538. 694. Musgr. El. 1054. Ἐναριθμητέον, Brunck. Aristoph. 2, 207. Ἐναρίθμητος, Fac. ad Paus. 1, 345. * Ἐναριθμητικὸς, Thomson. Proleg. ad Parmenid. p. viii." Schæf. Mss. " Ἐναρίθμησις, Enumeratio, Schol. Nicand. Θ. 156." Wakef. Mss.]

" Ἐξαριθμέω, Enumero, Pernumero, Recenseo. " Isocr. de Pace (2, 226.) Ἀπολλυμένας τίς ἂν ἐξαρι- " θμήσειε; Et Ἐξαριθμέομαι, pro eodem. Chrys. Εἴ τις " πάντας ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο, Si quis omnium inire " numerum velit. Sic Greg. Ἐξαριθμεῖσθαι σταγόνας " ὑετοῦ. Themist. ἐξαριθμεῖσθαι dixit sequente ὁποσά- " κις, ut et ap. Latinos dicitur Numerare sequente " Quoties. INDE Ἐξαρίθμησις, ἡ, Enumeratio." [Gl. Ἐξαριθμέω· Denumero, Enumero. Ἐξαριθμήσασθαι· C Percensere. Ἐξαρίθμησις· Denumeratio. " 'Ἐξαριθμεῖν dicitur debitor æs alienum diluens, et in mensa numularii numis præsentibus refundens,' Reisk. Demosth. 832. Θεογένης γὰρ, ὁ * προβαλίσιος, ὁ μισθωσάμενος αὐτοῦ τὸν οἶκον, ἐν τῇ ἀγορᾷ ταῦτα τὰ χρήματα ἐξηρίθμησεν: 1238. Ἐξαριθμήσας αὐτῷ τὰς ἑκκαίδεκα μνᾶς." Seager. Mss. Ἐξαρίθμησις, Suid. Γραμματείας· ἐξαριθμήσεις. * " Ἐξαριθμητικὸς, (ή, όν,) J. Poll. 4, 162." Kall. Mss. * " Ἐξαριθμόομαι, Numero, Africanus ap. Syncell. 323." Routh. Mss. " Ἐξαριθμέω, Valck. Adoniaz. p. 329.; ad Herod. 538." Schæf. Mss. " Ἐξαρίθμησις, Appian. 2, 287. Procop. Expositio, Artemid. 12." Wakef. Mss. * Ἐξαριθμοζυγοκαμπανοτρυτανίζω, Basil. 3, 123.]

[* " Ἀνεξαρίθμητος, (ὁ, ἡ,) J. Poll. 3, 88. 4, 162." Kall. Mss.]

[* Δυσεξαρίθμητος, ὁ, ἡ, Vix numerabilis. " Theophyl. Bulg. in Latt. 279. Mingarell." Boissonad. Mss. " Plut. Symp. 4. p. 667. Polyb. 3. p. 292." Scott. App. ad Thes. " Orig. Philoc. 26. p. 96. Ἄλλα δὲ δυσεξαρίθμητα οἴσουσιν οἱ βουλόμενοι ἐν σωματικοῖς καὶ τοῖς ἐκτὸς εἶναι ἀγαθὰ καὶ κακά." Seager. Mss.]

[* " Προεξαριθμέω, (Ante enumero,) Schol. Pind. N. 3, 128. 10, 17." Boissonad. Mss.]

[* Συνεξαριθμέω, Annumero, Connumero. " Diod. S. 485. Joseph. B. J. 225." Scott. App. ad Thes. " Strabo 959." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπαριθμέω, Aristid. 1, 223. (ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις:) 391. J. Poll. 4, 162. Schol. Lucian. 219." Kall. Mss.]

" Καταριθμέω, Enumero, Connumero, vel simplici- " ter Numero. Plut. Solone, Ἕβδομον ἐν τοῖς σοφοῖς " καταριθμοῦσι, Septimum inter sapientes numerant s. " enumerant. Passiva etiam vox in act. signif. usur- " patur: itidemque media. Isocr. ad Dem. (§. 3.) " Εἰς πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα. " Æschin. Καταριθμοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, Apud vos enu- " mero et recenseo. Et cum ἐν, Polyb. 5. Τὸ δὲ " πλεῖστον οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πρᾶξιν, " ὡς καθηκόντων αὐτῷ τινῶν ἀντιποιούμενος, Ne in in- " juria quidem numerabat, i. e. injuriæ loco ponebat

"hoc facinus, utpote quo sua aliqua vendicasset, "non aliena occupasset." [Gl. Καταριθμέω· Denumero. "Diod. S. 1, 328. Bergler. Alciphr. 429. Jacobs. Anth. 6, 209. Villois. ad Long. 209. Callim. 1, 468. Med., Plato Gorg. 19. Plut. Flamin. c. 17." Schæf. Mss. *"Καταριθμητέον, Philo J." Wakef. Mss.]

[* Καταρίθμησις, ἡ, Enumeratio, Dinumeratio. "M. Anton. 1, 4, 39." Gataker. Mss. "Joseph. c. Apion. 1, 21, 8. p. 452. Ἔστι δὲ τοιαύτη τῶν χρόνων ἡ καταρίθμησις." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἐγκαταριθμέω, Schol. Pind. O. 10, 58. "Bergler. Alciphr. 429. ad Paus. 410." Schæf. Mss. "Pass., In numero habeor, Clem. Alex. 263." Wakef. Mss.]

[* Προκαταριθμέω, Ante numero. Schol. Il. N. 689. Προλελεγμένοι· προκατηριθμημένοι. "Stob. 461." Wakef. Mss.]

[* Προσκαταριθμέω, Annumero. Plut. Marcello 2, 281.]

"Συγκαταριθμέομαι, Simul enumero, pro συγκαταριθμέω. Ex Aristot. in Præd." ["Lex. Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 30." Boissonad. Mss. "Eust. 107. ult. Pseudo-Chrys. Liturg. T. 6. p. 992. Συγκαταρίθμησον αὐτοὺς τῇ ἐκλεκτῇ σου ποίμνῃ. Orig. c. Cels. 3. p. 132. Ἀναγκασθήσεται ἰσχυρότερον αὐτὸν φῆσαι τούτων, οἷς αὐτὸν συγκατηρίθμησεν. * Συγκαταριθμητέον, Connumerandum, 1. p. 9. Καὶ τοῦτ' αὐτοῖς συγκαταριθμητέον." Seager. Mss. "Bekk. Anecd. Gr. 777, 20." Boissonad. Mss. "Bergler. Alciphr. 429." Schæf. Mss. "Ælian. V. H. 172. Schol. Il. T. 188. Philo J. 1104." Wakef. Mss.]

"Παραριθμέω, pro Annumero, e Phalar." [Plut. 6, 293. (Mor. 785.) Stob. Ecl. Eth. 232. "Ad Lucian. 1, 625." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 613. Plut. 2, 78." Wakef. Mss.]

[* Προαριθμέω, UNDE] "Προαρίθμησις, (ἡ,) Prænumeratio, Greg. Naz."

[* "Προσαριθμέω, (Annumero.) Joseph. A. J. 9. p. 482. J. Poll. 1, 58. : * Προσαριθμητέον, 1. p. 94. 9; s. 44. p. 1006." Scott. App. ad Thes. "10, 95." Kall. Mss.]

[* Συναριθμέω, Gl. Annumero, Connumero. "E Vita Euthymii Monum. Coteler. 2, 245." Boissonad. Mss. "Æschin. 275. 299. Isæus 98. Συγχωρούντων ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγχέαι τὰς ψήφους, ἀφίστατο μὲν Δικαιογένης. Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 931. Κατ' ἀριθμὸν ψυχῶν ἕκαστος τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμηθήσεται εἰς πρόβατον." Seager. Mss. Vide Ὑπαριθμέω. "Schol. Aristoph. Σ. 1401. Schol. Eur. Hec. 1183. Plato Philebo 2, 23. Lucian. Amor. 577. Æschin. de F. L. 260. Strabo 12. p. 811. * Συναρίθμησις, (ἡ, Connumeratio,) Athen. 490." Scott. App. ad Thes. "Med., Plat. 2, 23." Wakef. Mss.]

[* Ἀσυναρίθμητος, ὁ, ἡ, Qui connumerari non potest. Cyrill. Alex. c. Jul. 10. p. 344.]

[* "Ὑπαριθμέω, Annumero post et tanquam inferiorem. Chrys. Hom. 102. T. 5. p. 666. Παρερμηνεύουσι κακῶς, οὐ συναριθμοῦντες ἀλλ' ὑπαριθμοῦντες τῷ πατρὶ τὸν υἱόν." Seager. Mss. "Athan. 1, 93. 380." Kall. Mss. Basil. 3, 35.]

"Ὑπαρίθμησις, (ἡ,) q. d. Subnumeratio, e Greg. "Naz." ["Athan. 1, 380." Kall. Mss.]

ἌΡΘΡΟΝ, τὸ, Articulus, s. Artus, ut Virg. Et magnos membrorum artus, magna ossa, Compages. Plin. Nodos corporum vocat, Articulos Celsus: ut annotat Camer. Est naturalis ossium σύνταξις, ut definit Gal. de Oss. Vel, est Ossium conjunctio ad motum comparata. Hippocrati est Ossis caput, s. Ossis processus aut finis rotundus, qui in alterius ossis cavitatem inseritur. Gorr. Soph. Tr. (781.) Μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, Ubi lentescit vinculum compagis. Camer. Eur. Hec. (67.) Ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα. Sic Diosc. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. || Herod. Naturam equæ ἄρθρα etiam vocavit, quod membrum hoc sine obscœnitate suo nomine minus exprimi posse videatur et generis appellatione notari soleat. Camer. Herod. 3, (87.) Τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρί. Idem 4, (2.) Τούτους (φυσσητῆρας ὀστεΐνους) ἐσθέντες ἐς τῶν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα, φυσῶσι τοῖς στόμασι. || Ἄρθρον metaph. dicitur etiam de voce, ut ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, Vocis articulum formare, Aristot. Anim. 4. Et ἡ ἐν ἄρθροις φωνὴ, Vox explanata, Gaza: quemadmodum ap. Latinos Cic. etiam Articulatim distincteque dicere; Lucr. Articulatim discerni, et Articulate salutem dicere, itidem Cic. dixit. Epicharmea autem ἄρθρα φρενῶν Quintus Cic. interpr. Nervos et artus sapientiæ. Ἄρθρον est etiam, ut Articulus ap. Lat. vocabulum grammaticum, omnibus satis notum. Etym. deducit ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις: aut ab αἴρω verso τ in θ. [Gl. Ἄρθρον· Artus, Articulus. Ἄρθρα· Articuli. Ἄρθρον χειρός· Copula. "Ἄρθρα et ἄκρα, ad Charit. 227. Τὰ ἄρθρα, Apollod. 273. Genitalia, Valck. ad Herod. 249.; ad Callim. 1, 73. Schneider. ad Aristot. H. A. 271." Schæf. Mss. "Ἄρθρον, τὸ αἰδοῖον, utriusque sexus, Ælian. H. A. 1, 17. 3, 47. Lucian. 2, 358." Wakef. Mss.]

[* Ἀρθρίδιον, τὸ, M. Anton. 4, 3. p. 95.]

Ἀρθρέμβολος, ὁ, ἡ, Qui membris injicitur. Et plur. τὰ ἀρθρέμβολα, Instrumenta tormentorum, quæ artubus in quæstionibus ad confessionem exprimendam adhibentur, Fidiculæ. Δαμαστήρια, βασανιστήρια, ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα, vel ὄργανα * στρεβλωτικὰ, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Hes. Greg. Encom. Macc. Ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδ' ἐμαλάκισεν· οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν, οὐκ ἀρθρέμβολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ τροχαντῆρες. ["Orig. Exhort. ad Mort. 15." Routh. Mss. "Josephi Macc. 8. p. 508. 10. (16.) p. 511." Schleusner. Lex. in V. T. UNDE * Ἀρθρεμβολέω, Mathem. Vett. p. 10. Εἰς ἣν ἀρθρεμβολεῖται ὁ ὁδηγὸς, ET * Ἀρθρεμβόλησις, ἡ, Apollonius Chirurg. Vett. 171.]

[* Ἀρθροκήδης, ὁ, ἡ, Lucian. Tragop. 15. πόνοις.]

[* Ἀρθροπέδη, ἡ, i. q. γυιοπέδη. Anal. 2, 53. Schneidero susp. "Toup. Opusc. 2, 241. Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss.]

Ἄναρθρος, ὁ, ἡ, q. d. Inarticulatus, Non articulosus, Plin. Articulis carens aut Male articulatus. Opponitur, ut Bud. docet, τῷ ἀρθρώδει καὶ διηρθρωμένῳ. Aristot. Physiogn. Καὶ ὅλον ἄναρθρόν τε καὶ ἀσύμμετρον. Oppian. K. 3. Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀείδελον ὠπήσασθαι. Idem ἄναρθρον * θορόεν βρέφος dixit, quod Hesych. * ἀτύπωτον vocat. Vide Ἔναρθρος. Metaph. est etiam ἄτονος, ἀσθενὴς, Hes. Debilis, Artuum beneficio destitutus, Enervis, Plin. Soph. (Tr. 1103.) ὧδ' ἄναρθρος καὶ κατεῤῥακωμένος. Eur. Or. (221.) ὅταν μ' ἀνῇ νόσος Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη, i. e. ἀδύναμος, μὴ δυνάμενος χρῆσθαι τοῖς ἄρθροις, Schol. || Dicitur etiam ut ἄρθρον, de voce. Plut. De Socr. Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους, Indistinctas. || Est etiam ἀμέριστος, * κάταρθρος Hesychio, ἀτράνωτος Suidæ: ap. quem accipitur etiam grammatice ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβήν. HINC Ἀναρθρία, ἡ, Articulorum s. Artuum debilitas, et q. d. Enervitas. [Ἄναρθρος, Hippocr. 33, 12. 81, 8. "Ἀναρθρία, Aristot. Probl. 10, 38." Seager. Mss. "Ἄναρθρος, Valck. Phœn. p. 520. ad Orest. 228. Brunck. p. 217. * Ἀνάρθρως, Thom. M. Add. ad 908." Schæf. Mss. "Indiligenter, Plut. 2, 611. Inarticulate, Schol. Il. K. 502. Ἄναρθρος, Mutus, Ælian. H. A. 81." Wakef. Mss.]

Ἀδίαρθρος, ὁ, ἡ, Inarticulatus, Non articulis nodisque distinctus, ut pedes elephantorum. Οὗτος γὰρ τὰ περὶ τοὺς δακτύλους ἀδιαρθρότερα ἔχει τῶν ποδῶν, i. e. Leviter discretos, ut Gaza reddidit. Bud. ἀδίαρθρος δάκτυλος, Indivisus digitus, idem Gaza. ["Ἀδιαρθρότερος, Theophr. 160." Suicer. Mss. Aristot. H. A. 2, 1. Schneidero susp.]

[* "Εἰσαρθρέω, Murator. Inscr. 2075." Kall. Mss. "Wessel. Herod. 281." Schæf. Mss.]

Ἔναρθρος, ὁ, ἡ, Articulatus. Athen. 8. Τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς· τὰ δὲ, ἄναρθρά ἐστιν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. Metaph. etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur: unde Hes. exp. εὐάρμοστον, ἡ ὑπὸ γράμμασι δηλουμένη φωνή. HINC Ἐνάρθρως, Articulate s. Articulatim, quibus Cic. utitur, ἠκριβωμένως. [Gl. Ἔναρθρος· Articulatus. Ἐνάρθρως· Articulatim. "Ἔναρθρος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 32." Schæf. Mss. "De sermone, Ælian. H. A. 225." Wakef. Mss.]

Ἔξαρθρος, ὁ, ἡ, Ex articulis suis emotus, Luxatus, ἐξωστεϊσμένος, ἐκμελὴς, Suid. || Hippocrati ἐν τῷ π. Ἄρθρων signif. etiam Eum cui extant juncturæ ἐν

τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, i. e. Absque vitio, Cam. Cui articuli naturaliter extant et prominent, Gorr. e Gal. [" Gal. Sect. Opt. c. 20. s. 9. 10." Gataker. Mss. Hippocr. 475, 25. 508, 42. 511, 38.]

'Ἐξαρθρέω, ήσω, Articulis, s. Artubus, emotus sum, Excido. Gal. Πάντα τὰ ἐξηρθρηκότα τὴν ἐπ' οἰκείαν χώραν ἐπάνοδον ἐνδείκνυται: ἐξαρθρηκὸς κῶλον, Luxatum membrum, Cam. 'Ἐξαρθρεῖν et ὀλισθαίνειν ita a quibusdam distingui tradit Gorr. ut ἐξαρθρεῖν usurpetur ad ea ossa signif., quæ toto loco mota sunt; ὀλισθαίνειν vero ad ea, quæ paululum, non autem e toto naturali sede excesserunt: hanc tamen differentiam ab Hippocr. ἐν τῷ π. Ἄρθρων non observari. [Hippocr. 474, 30. 480, 1, 3. 14. 36. 490, 21. 34. 37. 38. 40. 41. 491, 48. 492, 39. 495, 5. 30. 496, 23. 26. 29. 501, 49. 508, 4. 509, 25. 47. " Ad Diod. S. 1, 157." Schæf. Mss.]

'Ἐξάρθρημα, τὸ, Luxatio, ἔκπτωσις ἄρθρων, ἐστραμμένον, στρέμμα, Bud. Positio articuli depravata et præter naturam, ut definit Gorr., addens esse qui per ἐξάρθρημα non Omnem luxationem intelligant, sed Eam tantum, in qua totus articulus a sua sede omnino recessit; parvam enim luxationem παράρθρημα vocari. Sic etiam Ægin. ἐξάρθρημα intelligi dicit περὶ ἄρθρου τελείως ἐξεστηκότος, παράρθρημα vero περὶ παρακινηθέντος μόνον, ἐνηνεγμένου δέ. [Hippocr. 476, 40. 493, 31. 494, 1. 506, 43. 508, 48. Glossæ: 'Ἐξάρθρημα· Exarticulatio.]

'Ἐξάρθρησις, ἡ, i. q. ἀρθρῆσαν κῶλον, Luxatum membrum. Bud. [Hippocr. 491, 2. 535, 6.]

Παραρθρέω, ήσω, Ex articulis parum dimoveor aut dimotus sum et detortus, Paululum luxatus sum. Gal. de Usu Part. 12. de spina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuisse, si fabricata hanc esset natura de uno continuo osse, Οὔτε ἐξαρθρῆσαί ποτε, οὔτε παραρθρῆσαι δυνησομένης αὐτῆς. [Hippocr. 479, 6.]

Παράρθρημα, τὸ, Parva luxatio, per quam scilicet articulus paululum a suo loco naturali excessit: in quo differt ἀπὸ τοῦ ἐξαρθρήματος, quod magna perfectaque luxatio est. Dicitur et alio nomine * διακίνημα. Gorr. Gal. de Comp. Med. 2. Ποιεῖ καὶ πρὸς παραθρήματα καὶ λυγίσματα: quæ tantum * παρακινήσεις sunt. [" Pallad. in Hippocr. 917." Wakef. Mss.]

Παράρθρησις, ἡ, Idem. [Plut. Luculli comp.]

[* " Προαρθρεύω, Theod. Prodr., Not. Mss. T. 8. p. 93." Boissonad. Mss.: nobis susp.]

Σύναρθρος, ὁ, ἡ, Articulo copulatus. Apud Hes. vox est Gramm. μετὰ ἄρθρον προηγουμένου τῶν ὀνομάτων. [" Heyn. Hom. 6, 553. 7, 626. Ammon. 49. 129." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 264. Τορὸν γὰρ ἥξει σύναρθρον αὐγαῖς.]

[* 'Ἀσύναρθρος, ὁ, ἡ, Vox Gramm. Qui articulo non copulatur substantivo. Etym. M. 67, 17. 20. " Ammon. 49. Callim. 1, 547." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀσυνάρθρως, Sine articulo. " Hermes Pœmand. p. 2. Ed. 1554." Boissonad. Mss. Inarticulate, Merc. Trism. " Heyn. Hom. 4, 194." Schæf. Mss.]

'Ἀρθρικὸς, (ἡ, ὸν,) Articularis, Articulis quadrans et conveniens, Gorr. ex Hippocr. Ex articulis laborans, Podagricus vel Chiragricus. Arthricus, Cic. ad Pæt. Latine dici potest Articularius. Plaut. in Mercat. Nec podagricus est nec articularius, Bud. Notandum tamen, ap. Cic. Ep. 9, 23. Arthriticum quædam exemplaria habere, non Arthricum, ut legit Bud. [Gl. Articularis.]

'Ἀρθρῖτις, ἡ, Artuum s. Articulorum dolor, ut Cic. vocat: Articulorum morbus, ut Scrib.: Vel, ut Plin., Morbus articularis s. articularius. Est, ut Gorr. docet, Articuli tumor dolorificus, quem fluxio in eum decumbens excitavit. Aret. Ξυνὸς μὲν ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλὰ ποδῶν μὲν, ποδάγρην καλέομεν· ἰσχιάδα δὲ, ἰσχίων· χειράγρην δὲ, χειρῶν. Herodian. 3, (14, 4.) Ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων. [Gl. 'Ἀρθρῖτις· Articuli dolor. * " 'Ἀρθρίτης, (ου, ὁ,) Marinus Proclo 31." Kall. Mss. " 'Ἀρθρῖτις, ad Charit. 694. Cattier. 50." Schæf. Mss.]

'Ἀρθριτικὸς, (ἡ, ὸν,) Articulorum morbo laborans, Articularius, ut Plaut. vocat: Cic. vocab. Gr. retinet. Aret. Μάλιστα μὲν οὖν ἅπασι ἀρθριτικοῖσι ξυνὰ ἄκεα.

A Diosc. 1, 102. 'Ἀρήγει τι καὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθριτικοῖς. [Gl. 'Ἀρθριτικός· Articularius. * 'Ἀρθριτικῶς· Articulate.]

'Ἀρθρώδης, ὁ, ἡ, Articulosus, Plin. et Quintil. Xen. K. (4, 1.) * Τὰς κεφαλὰς ἐλαφρὰς, σιμὰς, ἀρθρώδεις, ἰνώδη τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων. Aristot. Καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρῶδες καὶ νευρῶδες. Alibi διηρθρωμένον dixit. Xen. opponit τῷ ἀνάρθρος. Bud. [" Arrian. T. 195." Wakef. Mss.]

'Ἀρθρωδία, ἡ, est διάρθρωσις, in qua ossis cavitas articulum excipiens superficiaria est, caputque, quod in eam inseritur, humile atque depressum. Ita Gorr., ap. quem, si desideras, plura reperies.

¶ 'Ἀρθρόω, ώσω, Articulo, ut Lucr. Mobilis articulat verborum dædala lingua, Fingo, Formo; ut ἀρθροῦν τὴν φωνήν. || Est etiam Articulatim distincteque formo et explico, Explano, τρανῶ, Hes. ut ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τοῖς οὖσι συμβεβηκότα. [Gl. 'Ἀρθροῦσθαι· Membrare. Theognis 760. 'Ἀπόλλων 'Ἀρθρώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον, ubi Ms. ὀρθῶσαι. B Nic. Damasc. 458=248. Cor. " Wakef. S. C. 4, 9." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀπαρθρόω, Gl. Articulo, Deartuo. Hippocr. 797. Ετ * 'Ἀπάρθρωσις, ἡ, Articulatio, Foës. Œcon. Hippocr.]

Διαρθρόω, ώσω, Articulis suis distinguo. Apud Medicos, ut Cam. annotat, est Jungo; ut διηρθρωμένοι δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διαρθροῦται, Annectitur s. Articulatur. Sic costas singulas singulis vertebris διαρθροῦσθαι scribit Gal. quod προσαρθροῦσθαι dixit Hipp. Cam. Est etiam Effingere et conformare, Cam. ἐκμάττειν, ἀπομάττειν, Exprimere, Bud. διατυποῦν, Suid. ut Plato Symp. (303. 304.) Καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε, καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι, περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Sic lingua vocem in palato resonantem διαρθροῖ, Fingit. Cam. || Est præterea Membratim et artuatim absolvere, componere, Exacte fingere. Item Explicare. Ita Bud. citans Ethic. 1, 7. C Δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Ultimam manum imponere. Ponitur et pro Explanare, Metaphys. 1, 9. et de Gen. Anim. 1. Συγκεχυμένον καὶ μὴ διηρθρωμένον. Bud. Sic διαρθροῦν τὰ λεγόμενα, quod * διαδηλοῦν Hes. exp. διαρθροῦν τὴν λέξιν, Articulatim vocabula reddere, ut e Gaza interpr. VV. LL. Hesychio præter ἀκριβοῦν, est etiam ὁμολογεῖν. [Plut. Demosth. 11. Ælian. H. A. ap. Schneider. Lex. Ἡ ἄρκτος τίκτει σάρκα * ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν καὶ οἱονεὶ διαπλάττει. Glossæ: Διαρθρόω· Artuo. * " Διαρθρωτέον, Simpl. in Epict. p. 4." Kall. Mss. " Διαρθρόω, Thom. M. 447. Wakef. S. C. 5, 14. Plato Phædr. 273. et Heindorf." Schæf. Mss. " Membratim compono, Ælian. H. A. 91. Clarum facio, Galei Myth. 454. Explico, Jambl. 86. Porphyr. 51." Wakef. Mss.]

Διάρθρωσις, ἡ, Articulatio, ut Plin. vocat, Membratura, Artuum commissura, ut διάρθρωσις κεφαλῆς, Camer., ubi cervix committitur cum capite. Διάρ-D θρωσιν Gorr. scribit a Gal. sæpe accipi generatim pro Omni ossium compositione ad motum voluntarium comparata: nonnunquam speciatim sumi, esseque alteram τοῦ ἄρθρου, Articulationis, differentiam: alio vero nomine προσάρθρωσιν ab Hippocr. vocari, esseque Ossium connexionem omnino laxiorem: sic ut evidens facilis magnusque motus sit, cujusmodi in cruribus, brachiis, manibus et pedibus habeatur. Ejusque tres differentias a Gal. statui, ἐνάρθρωσιν, ἀρθρωδίαν, γίγγλυμον. Accipitur pro Artuum agilitate ap. Plut. (1, 202.) Αἱ γὰρ συχναὶ καὶ διάκενοι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Est etiam Explanatio, Bud. [" Orig. c. Cels. 4, 20." Routh. Mss. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 32." Schæf. Mss. " Expositio distincta, Longin. Fr. 5." Wakef. Mss.]

Διαρθρωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Articulandi et membra committendi vim habens.

'Ἀδιάρθρωτος, ὁ, ἡ, Articulis membrisque suis non distinctus: ἀδιάρθρωτον ἔμβρυον, Fœtus informis, Ca-

mer. Σῶμα ἀκαλλὲς καὶ ἀδιάρθρωτον, Lucian. Ἀδιάρθρωτος γλῶττα τῶν ἰχθύων, Inexplanata, Theod. Item ἄσημος, ἀνάρμοστος, Hes. ἀτράνωτος, Suid. [" Pour la seconde signification, (Undeutlich,) on a une meilleure autorité dans Lucien (Philopatr. 16.) Ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν καὶ ἀμφίλοξα, où il faut lire ἀδιάρθρωτα. Voy. Hippocr. Traité des Airs, des Eaux, et des Lieux, T. 2. p. 391. de ma Traduction." Corai. Mss. * Ἀδιαρθρώτως, Confuse, Obscure, Schol. Lycophr. 740. Κακῶς, καὶ συγκεχυμένως, καὶ ἀδιαρθρώτως. " Ἀδιάρθρωτος, Ælian. H. A. 889. Non distincte expositus, Schol. Arat. 55." Wakef. Mss.] A

[* Εὐδιάρθρωτος, ὁ, ἡ, Bene articulatus, Bene copulatus. Eust. 106, 12=79, 52.]

[* Ἀναδιαρθρόω, Theophr. C. P. 2, 20. ubi Gaza * ἀποδιαρθρούμενα habet.]

[* Προδιαρθρόω, Ante definio, explico, constituo. Sext. Emp. p. 694. " Euseb. P. E. 33." Wakef. Mss.]

[* Συνδιαρθρόω, Una digero, compono. " Aristot. Met. 1, 7." Routh. Mss.: T. 2. p. 850.]

[* Παρεσαρθρόω, Diog. L. 10, 66. ubi al. * παρεσαρθρέω. Vide Ross.] B

Ἐξαρθρόω, ώσω, Artus suis locis emoveo. Hes. de organis * στρεβλωτικοῖς, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Aristot. Physiogn. Ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας, Scapulas extantes, Camer. [Hippocr. 38, 10. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Charit. 294." Schæf. Mss.]

Ἐξάρθρωμα, τὸ, s. Ἐξάρθρωσις, ἡ, dicitur ab Hippocr. cum os citra fracturam suo loco movetur: quod malum alio etiam nomine ἔκπτωμα atque ἔκπτωσις appellatur. Gorr. [Gal.]

" Καταρθρόω, Articulo," [Schneidero susp.]

[* " Παραρθρόω, i. q. παραρθρέω, Æsch. Dial. 3, 9. ubi Mss. ——θρῆσαν." Schneider. Lex.]

Προσαρθρόω, ώσω, Per articulos annecto. Costas singulas singulis vertebris προσαρθροῦσθαι scribit Hippocr. pro quo διαρθροῦσθαι dixit Gal. ut refert Camer. [Hippocr. 485, 35.]

Προσάρθρωσις, ἡ, Hippocrati i. q. διάρθρωσις, Ossium motorum commissura naturalis. Gorr. Vide C Διάρθρωσις.

Συναρθρόω, ώσω, q. d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1. [Hippocr. 505, 25. " Theod. 4, 37." Wakef. Mss.]

Συνάρθρωσις, ἡ, Compages ossium, Camer. συνάρθρωσις τῶν μελῶν, Membrorum compactio, ut Cic. vocat.

Συνάρθρωσις, inquit Gorr., est Compositio κατ' ἄρθρον ossium, quæ nec valide nec manifesto, sed obscure et difficulter moventur. Cujus species tres sunt, ῥαφὴ, γόμφωσις, ἁρμονία. Idem paulo ante scribit σύμφυσιν et συνάρθρωσιν ap. Hippocr. idem esse. [Hippocr. 505, 40.]

ἈΡΤΑΩ, ήσω, Appendo, Suspendo. Et Ἀρτάομαι, Appendor, Suspendor: unde ἠρτῆσθαι, Suspensum esse; ut ap. Synes. Ep. 4. Τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, Illis e tenui filo vitam esse suspensam ajunt. Greg. Ἓν ἤρτηται τοῦ ἑνὸς, Unum ex altero pendet. || Ἀρτῶμαι metaph. est etiam Pendeo animi, et spem meam in D aliquo collocatam habeo, ut inquit Bud. afferens ex Herodiano 4, (14, 14.) Ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. At Polit. interpr., Nunc totum Rom. imperium in virtutem vestram recumbit et fidem. || Ἀρτῶμαι ἔκ τινος, addit Bud., Adjunctus sum alicui, Socius vel comes sum alicui, et assecla. Xen. E. 6, (1, 4.) Καὶ τῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων. In VV. LL. ἤρτηνται τὰς ἀρχὰς exp. Originem ducunt. Et e Philostr. Ἤρτητο ἐκ Φοινίκων στρατὸς, E Phœnicibus exercitus constabat. [Gl. Ἤρτημαι· Dependo, Pendo. Ἤρτηται· Pendit. Ἠρτῆσθαι· Pendere. Ἠρτημένον· Suspensum. Apud Conon. 35. Φορμίδα κάλῳ ἀρτησάμενος. " Gesner. ad Orph. 426. ad Herod. 490. ad Charit. 496. Xen. Hell. 438. Thiem." Schæf. Mss. " Cum gen., Ælian. H. A. 417." Wakef. Mss.]

[* Ἠρτημένως, vide Ὁμαρτῆ.]

Ἄρτημα, τὸ, Quod suspensum est, vel appensum, Item Appendix. Sed ἄρτημα peculiari signif. Lorum e quo marsupium dependet. Vide et Hes. [Herod. 2, 69. Plut. Cat. Minore 38. Strabo 1. p. 23.]

[* Ἀρτησμὸς, ὁ, Bekk. Anecd. Gr. 447. * ἀνακρεμασμός.]

" Ἀρτητὰ, Hesychio non solum κρεμαστὰ, Pensilia " s. Suspensa, sed etiam θαυμαστὰ, Admiranda s. " Mirabilia."

[* Ἰσάρτητος, ὁ, ἡ, Philo 3, 488. Ἀλλὰ ἰσάρτητα καὶ ἰσοστάσια βαίνων; ubi v. not.]

Ἀρτάνη, ἡ, Laqueus. Item, Suspendium. Soph. Ant. (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον. || J. Poll. 10. Ἀρτάνη est σπαρτίον, ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν. " Hesychio non solum ἡ διὰ καλῳδίων ἀγχόνη, et * αἰχμαλώτισις ἐπὶ δεσμοῦ, sed " ἀρτάνας idem affert etiam pro βασιλείας et στάσεις." [Æsch. Suppl. 167. " Brunck. Soph. 3, 502." Wakef. Mss.]

" Ἀτάρνη, Hesychio βρόχος, Laqueus. Καθ' ὑπερ- " βιβασμὸν igitur pro ἀρτάνη dictum est; eo enim " significatur Restis apta suspendio. ΑΤ Ἄταρνον, " τὸ, Ferrum in modiolo rotæ, quod axem terit, τὸ " ἐντὸς τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τρίβει τὸν ἄξονα: alio " nomine dictum γάρνον aut δέστρον, teste J. Poll. 1." " Γαρνὸν, Hesychio τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ " τὸν ἄξονα τρίβει. J. Poll. proparoxytonws habet " γάρνον, qui et ἄταρνον nominari ait et δέστρον."

[* " Ἀταρνεὺς, * Ἀταρνείτης, Valck. Diatr. 152.; ad Herod. 77. Ἀταρνεὺς, ad Diod. S. 2, 122." Schæf. Mss.]

Ἀναρτάω, Suspendo: ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, Suspendo me laqueo: ἀναρτῆσαι, ἀνακρεμάσαι, Hes. Suid. || At ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα metaph. dicitur pro Spem suam et præsidium in aliquo locare, et cum eo vitæ subsidia sociare. Demosth. (1480.) Εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτοὺς, Qui populo se adjungunt et populares esse volunt, Bud. Ego autem suspicor, ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα perinde esse ac si diceretur ἀναρτᾶν τὰς ἑαυτοῦ ἐλπίδας εἴς τινα, Suspendere suas spes ex aliquo, h. e. Suspensas ex aliquo vel pendentes ex aliquo suas spes habere. Dicitur etiam ἀναρτᾶν τινὰ ταῖς ἐλπίσι. Procop. ap. Suid. Ὁ δὲ ἐπανῆκεν ἐπιστολὴν ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρτῶσαν, i. e. Suspendente simili spe; ut dicitur aliquem vel alicujus animum suspendere expectatione: pro Suspensum habere, vel tenere, s. detinere: ut Suet., Ambiguis responsis et callida cunctatione suspendere. Et Plaut., Suspendere alicujus animum, non addito ablat.

Ἀναρτάομαι, Suspendor; ut ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος ap. Philostr., Suspensus e curru. || In metaph. quoque signif. ut act. Demosth. (346.) Ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Præt. autem ἀνήρτημαι exp. Suspensus sum, vel Pendeo; ut, Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσι τὸν Νουμᾶν. Sed et versa vice ἐλπίδες dicuntur ἀνηρτῆσθαι, ut Lat. Spes pendere. Chrys. de Sacerd. Ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδὲν, Salutis spes non aliunde pendere. Invenitur et, Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, ap. Lucian. (1, 110.) pro eo quod Lat. dicitur, reddendo verbum verbo, E nutu meo pendentes. Interdum et alii dativi quam ἐλπίσι huic verbo adjunguntur; ut ἀνηρτημένος ταῖς ἐπιθυμίαις, Suspensus e cupiditatibus, vel potius Pendens e cupiditatibus. Plut. autem (5, 655.) Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι, i. e. interpr. Bud., Cum omnes eum oculis designarent, ex eo suspensi, Cum omnes in eum versi essent, nutum ejus expectantes, et e vultu ejus pendentes. Quod autem Plato dixit, Ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, vertit Cic., Nam cui viro e seipso apta sunt omnia, quæ ad beate vivendum ferunt. Quo in loco præp. εἰς habet h. v. sicut et in ll. cc. At in Plut. l. c. jungitur τῷ πρός.

Ἀνηρτημένοι ταῖς ψυχαῖς, Suid. exp. ἐπηρτημένοι, citans h. l. Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι, κατεφρόνησαν μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἱκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων θεῶν εὐσέβειαν.

Ἀνήρτημαι cum infin. familiare Herodoto pro Suspensus sum deliberatione aliquid agendi: ut (7, 8.) ἀνάρτημαι στρατεύεσθαι, et (6, 88.) ἀναρτημένος ἔρδειν

κακῶς. Item, Ἀναρτημένον σοῦ χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν. In VV. LL. tamen, ἀνήρτημαι in hujusmodi ll. redditur Animatus sum.

Ἀναρτῶμαι, signif. act. idipsum declarat quod ἀναρτῶ. Habet vero et aliam signif. de qua sic Bud. Ἀναρτῶμαι pass. tantum, Concilio mihi et Ascisco, Amicitiaque devincio. Xen. K. Π. (1, 1, 5.) Ἀνηρτήσατο δὲ τοσαῦτα φῦλα, ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. (Ibid. 1, 4, 1.) Ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, Amicos et bene cupientes reddidit suo congressu, ita ut divelli ab ejus amicitia non possent. Hactenus Bud. Non dubito autem quin ἀνήρτητο sit eod. modo accipiendum in h. l. Philostr. Ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ. Alii tamen vertunt, Oratione Trojanos suspendebat. Ceterum notandum est Bud. addere in præcedentis loci interpr. verba hæc, Ita ut develli ab ejus amicitia non possent, ad exp. metaph. Fortasse autem eam sine periphrasi possimus exp. si ἀναρτῶμαι reddamus Mihi obstringo. Nam qui alicui est obstrictus, ex eo veluti suspensus est; adeo ut sit mihi Obstringo vel Devincio, quasi E me suspendo.

[Ἀναρτάω, Gl. Suspendo. Ἀναρτάομαι· Devincio. Ἀναρτήσασθαι· Reparare. "Orig. in Jo." Routh. Mss. "Ἀναρτάω, Pierson. Veris. 37. Alciphro 88. Lennep. ad Phal. 169. Thom. M. 49. Wessel. Herod. 45. 479. Jacobs. Anth. 8, 416. Diod. S. 2, 593. 628. Boissonad. Philostr. 576. Ἀναρτῶμαι, ad Herod. 510. ad Charit. 342. Concilio mihi, Xen. K. Π. 9. 49. Zeun. 179. 193. Ἀν. ἐλπίσι, Bergler. Alciphr. 252." Schæf. Mss. "Differo, Synes. 8. A me suspendo, Philostr. 723. Cum dat., Eur. Plisth. Fr. 1." Wakef. Mss.]

Ἀνάρτησις, ἡ, Suspensio, * ἀνακρέμασις, καὶ ἡ ἐπὶ ξύλον καθήλωσις, Suid. ‖ Metaph. Obstrictio, Devinctio, quæ videlicet fit bene merendo de aliquo.

[* Προσαναρτάω, Suspendo vel Appendo. Lucian. 7, 260.]

[* "Ὑπεραναρτάω, Theod. Prodr., Not. Mss. P. 2. p. 142." Boissonad. Mss.]

Ἀπαρτάω, Suspendo, Appendo; ut ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου, Suspendo spes ex hoc, i. e., In hoc spem meam colloco. Ex eo autem pendere spes nostra dicitur, in quo illam collocamus. Lucian. Timone, Ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου. Eur. autem (Andr. 413.) ἀπαρτῆσαι δέρην, Collum appendere. Sic Ἀπαρτῶμαι, Suspendor; ut Diosc. Βοτάνιον ἐκ μόσχων ἀπηρτημένον, Herbula pediculis annexa: q. d. E pediculis suspensa. Tale est ἀπηρτημένος ἐκ σχοινίων. ‖ Ἀπαρτῶ, q. d. Seorsum suspendo, pro Dirimo, Distraho, Dissocio. Lucian. de Hist. Scrib. Οὔτε ἄγαν ἀφιστῶντα καὶ ἀπαρτῶντα. Ἀπαρτῶμαι, Dirimor, Separor, Disto, ut Philo de Mundo, Ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας, Dirimi e sua conjugatione. Ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖστον, Aristot. Magno inter se distant intervallo. Gaza autem, ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύεται, vertit Procul radicibus erumpunt. Ἀπαρτῶμαι ap. Xen. Aberro, Longius digredior. Vide Bud. 733. ["Clem. Alex. 944." Routh. Mss. Thuc. 6, 21. Ἀπαρτήσαντες ἐς ἀλλοτρίαν.] "Ἀπηρτημένον, Suspensum, Pendens: item "Longe situm et remotum, Hesychio μακρὰν ὄν. Ἀπηρτισμένον autem Absolutum, Perfectum: τέλειον "eidem." "Ἀπαρτέω, Ion. pro ἀπαρτάω, ut ἀντέω "pro ἀντάω." ["Ἀπαρτάω, Paus. 1, 323. Lennep. ad Phal. 168. Wakef. S. C. 1, 98. Wyttenb. ad Plut. 1, 419. Plut. Mor. 1, 936. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Thom. M. 327. Dirimo, ad Charit. 320. Lucian. 2, 58. 3, 499. Ἀπαρτῶμαι, ad Diod. S. 1, 237. 2, 186. 430. Toup. Opusc. 2, 8. Stanl. Eum. 188. Ἀπηρτημένος, Boissonad. Philostr. 280." Schæf. Mss. "Semoveo, Dionys. H. 2, 1022. Philo J. 2, 223. 330. Heliod. Æth. 227. Med. Plut. 2, 113. Disto, Diod. S. 3, 67, 3. Separor, Diod. S. 202." Wakef. Mss.]

[* Ἀπηρτημένως, M. Anton. 4, 45. Οὐ γὰρ οἷον καταρίθμησίς τις ἐστιν ἀπηρτημένως, καὶ μόνον τὸ κατηναγκασμένον ἔχουσα, ubi vertitur, Neque enim rerum enumeratio simplex est a se invicem discretarum, quæ necessitate tamen quadam contineantur. "Wyttenb. ad Plut. 1, 419." Schæf. Mss.]

"Ἀπάρτησις, ἡ, Appensio, s. Suspensio." ["Clem. Alex. 248." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαρτής, ὁ, ἡ, Suspensus. Hippocr. de Artic. 803. ubi v. Foës. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Συναπαρτάω, E. H. Barker. ad Etym. M. 836.]

Διαρτάω, Diduco, Dirimo, Intervallo quodam intercipio. Plut. (2, 215.) Καὶ διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Et ap. Philon. de Mundo, διαρτηθὲν, Diductum et non cohærens. Bud. 739. ["Orig. Comm. in Matth. 17, 17." Routh. Mss. "I. q. διαρτίζω, Æschyl. ap. Etym. M. Τοσαῦτα, κήρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. Hesych. Διάρτασον· διάστειλον. Διαρτώμενον· καταρτιζόμενον." Schneider. Lex. "Segaar. in Daniel. 20. Toup. Opusc. 2, 189. ad Lucian. 1, 335. Wakef. Alc. 505. Dionys. H. 1, 116. Diduco, L. Bos. Proleg. ad V. T. * * * 4. ad Dionys. H. 1, 99. 225." Schæf. Mss. "Separo, Philo J. 2, 68. Decipio, Dionys. H. 1, 99." Wakef. Mss.]

[* Διάρτησις, ἡ, E. H. Barker. ad Etym. M. 327. "Sext. Emp. P. 2, 146. 152." Kall. Mss. "Separatio, Philo J. 1, 338." Wakef. Mss.]

Ἐξαρτάω, Suspendo, Affigo, Annecto. Herodian. (7, 9, 20.) Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης, τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. Et ἐξαρτᾶν χρυσίον, Suspendere de collo aurum. Synes. Ep. 109. metaph. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες, q. d. E tot judicibus nos suspendunt, Vel Tot judicibus nos alligant, pro Pendere nos e tot judicibus volunt. Bud. docte, Pendere nos e tot hominum judicio faciunt. E Plut. autem Themistocle affertur, Ἃ δὲ τούτων ἐξαρτῶσιν ἔνιοι, pro Quæ ex his nonnulli contexunt. ‖ Ἐξαρτῶ, eod. metaph. genere quo ap. Lat. Devincio, pro Amicitiam alicujus concilio, quasi eum e me suspendendo, i. e. e meo nutu. Synes. Ep. 98. Ἐξηρτήσω σαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σούς. Idem ἐξήρτητο, ead. signif. dixit, et quidem itidem act. Ep. 20. Alibi autem pass. Δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι.

Ἐξαρτάομαι, itidem Dependeo. Aristid. in Panath. Ὁ δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Hujus est appendix. Apud Eund. Ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, E viri unius gloria pendentes. Tale est, ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, Pendent ab eventu. In VV. LL. affertur e Xen. K. Π. 5, (4, 10.) Ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, pro Pendebit e viribus et sustentabitur. Rursus e Plut. Galba, Ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, Ab uno sustentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exp. Pendeo, in alia etiam signif. sc. pro Magnopere deditus sum; ut Athen. 12. Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῶν ἡδυπαθειῶν οἱ τότε. ‖ Ἐξήρτημαι, Conjunctus sum, Adhæreo. Plut. (5, 184.) Τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, Ingens planicies his collibus conjuncta est, vel adhæret. Vel, His collibus continuo subjacet, ut Bud. interpr. Item Ἐξήρτημαι, Conjunctus et connexus sum, Conjunctam habeo rationem, Idem e Plat. ‖ Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, Sum assectator. Cingo et δορυφορῶ. Plut. Ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος, Videntes plebem eum cingentem et consectantem. ‖ Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, ap. Strab. pro Assurgit, Attollitur. Bud. 739. Idem vero et Ἐξαρτῶ interpr. Elevo, Tollo sursum, μετεωρίζω: sed exemplum non addit. ["Ἐξαρτάω, Orig. in Matth." Routh. Mss. Glossæ: Ἐξαρτάω· Obstringo. Ἐξήρτησεν· Instruxit. Ἐξήρτημαι· Pendeo. Χρυσία, λίθους, Synes. Ep. 3. τόξοισι, Æsch. Pr. 711. E. H. Barker. Class. Recr. 184—6. 481—2. "Ἐξαρτάω, Villois. ad Long. 70. 81. 265. Bergler. Alciphr. 9. Toup. Opusc. 2, 70. Jacobs. Exerc. 2, 108. ad Herod. 316. 571. ad Diod. S. 1, 202. ad Charit. 342. Thom. M. 327. Markl. Suppl. 734. ad Charit. 549. Musgr. Troad. 129. Wakef. Alc. 187. Stanl. Eum. 738. Schwebel. Mos. 99. ad Diod. S. 1, 576. 2, 408. Brunck. Aristoph. 2, 3. Diod. S. 2, 507. sed vide ad 564. it. Add. ad 507. Boissonad. Philostr. 355. Ἐξαρτᾶσθαι ἐλπίδων, Bergler. Alciphr. 252." Schæf. Mss. "Ἐξαρτάω, Tollo, Strabo 1121. Ἐξαρτάομαι, Mihi devincio, concilio, Synes. 174." Wakef. Mss.]

"Ἐξαρτηδὸν, Hesychio est μετὰ τοῦ ἐκκρέμασθαι."

"Ἐξάρτημα, (τὸ,) pro Appendix affertur ex Hermog." [Nicomachi Music. Tatian. 65. "T. H. ad Aristoph. Π. p. 190." Schæf. Mss.]

“ Ἐξάρτησις, (ἡ,) Suspensio. Ἐξάρτησιν ἔχει, De-“ pendet; ἐξήρτηται.” [Aristot. H. A. 1, 777. 793. 807.]

[* Εὐεξάρτητος, ὁ, ἡ, Mathem. Vett. 56.]

[* Προεξαρτάω, Suspendo in re aliqua. Diod. S. 112. Rhod. “ 1, 193.” Schæf. Mss.]

Ἐπαρτάω, Suspendo desuper, unde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet, ἐπικρεμάννυμι. Suid. ex Æliano, cujus ll. ap. eum vide. Æschin. (25.) Καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις, pro Metum injeci. Et pass. ἐπηρτημένος κίνδυνος, ap. Herodian. (2, 3, 16.) Impendens periculum. Vide Bud. 740. [“ Ἐπαρτάω, Clem. Alex. Strom. 446.” Routh. Mss. Glossæ: Ἐπαρτάω· Impendeo. Ἐπηρτημένος· Impendens. “ Ἐπαρτάω, Heyn. Hom. 5, 478. 6, 447. Thom. M. 904. Apoll. R. p. xiv. Platonius.” Schæf. Mss. “ Ἐπ. φόβον, Incutio, Porphyr. de Abst. 4.” Wakef. Mss.]

Καταρτάω, a quo καταρτήσω affertur in VV. LL. ex Herod. (5, 106.) sed quod videtur esse male scriptum pro καταρτίσω. Sic et κατηρτημένον ap. Eund. pro κατηρτισμένον legi puto 3, [80. Κῶς ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη; Hippocr. Epid. 1. p. 984. Πρωῒ κατήρτητο καὶ κατενόει πάντα, ubi Gal. καθειστήκει, ἐσωφρόνει: de Rat. Vict. in A. M. 399. Οὐδὲν λέγουσι κατηρτημένον. “ Valck. ad Herod. 238. 431. 722. ad Diod. S. 1, 596. 2, 234. 399.” Schæf. Mss. Glossæ: Καταρτῶ· Intrico.]

“ Κατάρτησις, ἡ, affertur pro Aptatio.”

Παραρτάω, Suspendo e cingulo, vel Succingo ut ensem. Lucian. (3, 82.) Καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται. Ετ Παράρτημα, (τὸ,) Quicquid ita suspensum gestatur, Quicquid ab alio dependet et annexum est ut appendix, Quicquid applicatur et admotum suspenditur. Lucian. Οἴεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαοιδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύεσθαι ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι; [“ Valck. ad Theocr. Adon. p. 241.” Schæf. Mss. “ Ælian. H. A. 7.” Wakef. Mss.]

“ Περιαρτάω, ut περιάπτω, Circum appendo s. al-“ ligo.” [“ J. Poll. 1. p. 143.” Scott. App. ad Thes. “ Jacobs. Anth. 9, 392.” Schæf. Mss.]

[* “ Περιάρτημα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 190.” Schæf. Mss.]

“ Προαρτᾷ, Hesychio * προαρμόζει, προτείνει.” [A Schneidero non agnoscitur.]

Προσαρτάω, Appendo. A cujus pass. est partic. προσηρτημένος: ut προσηρτημένον χύτρᾳ ap. Diosc. quod exp. Appensum ollæ. Et προσηρτημένα Bud. e Theophr. pro Adhærentia. || Et metaph. Ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ, sc. τῇ ἡδονῇ, προσηρτημένους, Deditos huic voluptati et ex ea pendentes. Plut. Pompeio, προσαρτᾶσθαι μειρακίοις, Sociare se juvenibus factiosis et ab eis non discedere, ut inquit Bud. Alii, Et iis adhærescere. Ετ Προσάρτησις, (ἡ,) Appensio, Additamentum, VV. LL. [Gl. Προσαρτάω· Appendo. Προσαρτάομαι· Appendeo. Hippocr. * “ Προσάρτημα, (τὸ,) Gal. Dogm. Hippocr. e Plat. 1, 4. c. 10. Clem. Alex. Str. 1, 2. 176. Προσαρτήματα τὰ πάθη.” Gataker. Mss. Προσάρτησις, Hippocr. de Artic. 810=485, 41. “ Προσαρτάω, Xen. Eph. 77. ad Charit. 299.” Schæf. Mss. “ Pass., Annector, Manetho 4, 200.” Wakef. Mss.]

Συναρτάω, Appendo, Annecto. Pro qua signif. affertur in VV. LL. συναρτήσας γένος, ex Eur. Med. (564.) Et Συναρτῶμαι, Appendor, Annector, Connector; ut συνήρτηται τῇ φλεβὶ, Venæ connectitur, Aristot. de Anim. 1. Item συνηρτῆσθαι, Adhærere. || Συνηρτῆσθαι pro ἀκολουθεῖν, Bud. e Plut. 734. Ετ Συνάρτησις, (ἡ,) Connexio rerum et colligatio, cum una ab altera dependet. Bud. ἀκολουθίαν exp. ap. Plut. Vide 734. [Lucian. 2, 74. Plut. Pompeio 51. Συνηρτῆσθαι Βέλγαις καὶ Σουήβοις. “ Συναρτάω, Brunck. Med. 567.; Apoll. R. 93. Valck. Hipp. p. 198. ad Lucian. 1, 267. Conf. cum συναντάω, Porson. Med. p. 47.” Schæf. Mss. “ Connecto, Longus, p. 9.” Wakef. Mss.]

“ Ἀσυνάρτητος, (ὁ, ἡ,) Non connexus, Non cohæ-“ rens, s. Qui connecti et cohærescere nequit. Suidæ “ * ἀσυνάρμοστος, Non congruens. E Greg. certe “ affertur pro Non consentaneus, Non conveniens, “ Ineptus.” [Versus asynartæti e Hephæstio 83. 199. Marius Victor. 2552. “ Method., de Resur.” Routh. Mss.* “ Chrys. in Jo. Hom. 47. T. 2. p. 748. Τὸ δὲ ἑξῆς δοκεῖ μὲν ἀσυνάρτητον εἶναί τι, ἂν μὴ τὸν νοῦν ἐξετάσωμεν.” Seager. Mss. * Ἀσυναρτήτως, Schol. Aristoph. N. 246. * Ἀσυναρτησία, ἡ, Epiphan.]

[* Ὑπαρτάω, Subligo, Suspendo e. Ælian. H. A. 5, 7.]

Ἄρτιος, ὁ, ἡ, Integer, Incolumis, Non læsus. Quod si afferenda sit interpr. quæ hujus vocis originem ostendat, si quidem fides illis habenda est, qui ab ἄρω deducunt, hanc aut aliquam hujusmodi afferri posse existimo, ut ἄρτιος sit Compagem suam habens, s. retinens. Quia quæ integra sunt, veluti compacta et coagmentata sunt: contra eorum, quæ non integra sunt, et quibus aliquid deest, partes velut dissolutæ esse videntur. Sed, ut ingenue fatear, nec mihi satis hæc satisfaciunt, nec aptiora tamen excogitare me posse arbitror, ad tuendam hanc etym. ab ἄρω, quam tamen sequatur et brevium Schol. auctor, cum ἄρτια exp. ἡρμοσμένα, necnon Hes. exp. προσηρμοσμένα; sed ille habet etiam ὑγιῆ, et quidem priore l.; ap. hunc autem præcedunt exp. duæ, ἀπηρτισμένα et τέλεια. B Idem paulo post, ἄρτιον, ὑγιὲς, ὁλόκληρον. Et quod ad deriv. illam attinet ab ἄρω, ipse quoque Eust. ἀρτύνειν, quo prius est ἀρτύειν, ab ἀρῶ deducit: quod ἀρτύνειν ab ἄρτιος esse, sicut et ἀρτίζω, neminem inficiaturum existimo. Quinetiam Idem p. 839. ἄρτιον et ἀραρότα copulat, scribens, ἀρτύνεσθαι δὲ μάχην λέγει τὸ τοὺς στρατιώτας, ὡς ἔφη, στῆναι, καὶ οὕτως ἄρτιον καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν· τὸ γὰρ φεύγειν, οὐ μάχην ἀρτύει, ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ δίωξιν. Quæ cum ita sint, ego quoque hoc etym. τοῦ ἄρτιος ab ἄρω s. ἀρῶ, sequendum putavi, dum melius aliquod se offerret. Alioqui certe, si cum bona Gramm. venia potuissem, primitivi locum τῷ ἄρτιος dedissem. Ceterum mihi nunc aliud in mentem venit, quod illud etym. adjuvet; ut nimirum ἄρτια ap. Hom. interpr. Consentanea, et cum φρεσὶν ἄρτια ᾔδει dicit Il. E. (326.) et alibi, unde et comp. ἀρτίφρων, et cum ἄρτια βάζειν Od. Θ. (240.) Quidni vero ἄρτια βάζειν interpr. Consentanea loqui, cum hæc Lat. vox aliquam τοῦ ἄρω signif. includat? Illud autem φρεσὶν ἄρτια C ᾔδει conferre possumus cum eo, quod Lat. dicunt Mentem bene compositam, et Incompositos animi motus, οὐκ ἀρτίους, οὐκ ἀραρότας. Hæc sunt, quæ de hac signif. nunc afferre possum. Meam vero conjecturam de ratione, propter quam ἄρτιος Integrum signif., paulo ante protuli. Igitur ad exempla venio. Lucian. (1, 531.) Καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος. 2 Tim. 3, 17. Ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, Ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum perfecte instructus. Sunt autem qui hanc τελειότητος signif. a numero sumtam putant, qui ἄρτιος appellatur, i. e. Par, et impari opponitur. || Ἄρτιοι ποιεῖν ταῦτα ex Herod. affertur pro Huic rei faciendæ sufficientes; sed suspectus est locus. Ετ Ἀρτίως Integre, Perfecte, Hes. Item pro ἁρμοδίως, Cohærenter et apte; ut in hac expos., quam e nescio quo Schol. affert Bud., ἀπαρτίζω esse τὸ ἀρτίως συμπληρῶ, τουτέστιν ἁρμοδίως καὶ * ἡρμοσμένως. Sed et Ἀπαρτίως ap. Hippocr. legimus, quod exp. ἀπηρτι- D σμένως καὶ ἀκριβῶς. Ατ Ἀπάρτιον προγράφειν e Plut. pro Auctionem bonorum facere et auctionari, vide ap. Bud. Comm. 736. Ετ comp. Ἀπαρτιλογία, Ratio quæ quadrat, in qua nihil nec excurrit, nec deest. Bud. ex Herod. p. 736. Consule et Eust. de h. v.

Ἄρτιος ἀριθμὸς, Par numerus, cui opponitur περισσὸς, Impar. Plut. de Def. Orac. Τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Sed et illi, quorum par est numerus, dicuntur ἄρτιοι: ut Lucian. (1, 783.) Οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Sunt autem qui existiment ἄρτιον suam τελειότητος signif. hinc accepisse, quod sc. ἄρτιος ἀριθμὸς, Par numerus, a Geometris τέλειος dicatur, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσός ἐστιν: et hinc ἄρτιον appellari Quod omnibus suis partibus constat, ita ut nihil neque desit neque supersit. Hinc comp. Ἀρτιοπέρισσος, ὁ, ἡ, Parimpar; ut ἐκ τῆς ἀρτιοπερίσσου φύσεως, VV. LL. Item adv. Ἀρτιάκις, Pariter, i. e. Pari numero. Plut. de Def. Orac. Ἡ δὲ πεντὰς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον· ἐὰν δὲ περισσάκις, ἑαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν, At quinarius si

pariter sumatur, decem perfectum numerum edit: sin impariter, se rursum procreat. Ετ Ἀρτιάζω, Ludo par impar, Gall. Je joue à pair ou non. Aristoph. Π. (816.) Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν Χρυσοῖς. Α QUO Ἀρτιασμὸς, (ὁ,) Lusus eorum, qui ludunt par impar; ut exp. Bud. in Aristot. Rhet. 3, (5, 1.) Τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς, ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπών.

["Ἄρτιος, Porphyr. V. P. 318." Routh. Mss. "Ἀπάρτιον προγράφειν, (Auctionem bonorum,) Plut. Cicer. 37.; Apoph. 205(=772.) Ἀπάρτια, τὰ, (i. q. ἔπιπλα,) J. Poll. 10, 18. 19. Ἀρτιάκως (sic,) Jambl. in Nicom. 27." Kall. Mss. "Ἄρτιος, Heyn. Hom. 5, 61. 6, 538. 8, 298. Toup. Opusc. 1, 452. ad Il. E. 326. ad Charit. 238. Phrynich. Ecl. 117. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 44. Heindorf. ad Plat. Gorg. 18. Wakef. Eum. 476. Jacobs. Animadv. 246.; Anth. 8, 129. 417. 9, 473. 12, 358. Paratus ad aliquid faciendum, Herod. 705. Ἄρτια περισσὰ παίζειν, Schol. Aristoph. Π. p. 392. T. H. Ἀρτιοπέρισσος, Phrynich. Ecl. 117. Ἀπάρτιον, Wyttenb. Select. 433. Ἀπαρτιλογία, Heringa Obs. 25. ad Herod. (7, 29.) 524. Ἀρτιάζω, Valck. Adoniaz. p. 393. Koppiers. Obs. 5. T. H. ad Aristoph. Π. p. 281. Jacobs. Anth. 9, 181. 10, 100. 11, 307. Heindorf. ad Plat. Lys. 13. Brunck. Aristoph. 1, 270." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄρτιος, ὁ τέλειος ἀριθμός· Perfectus, Integer, Incolumis. Theophr. H. P. 2, 7. Stobæo Ecl. Eth. p. 150. ἀρτία χεὶρ, Manus integra. Ἀρτίως, Gl. Modo, Tantum quod. Soph. Aj. 678. ἐπίσταμαι. * Ἀπαρτιλογέω, i. q. ἄρτια βάζω, Eust. 305, 5. Ἀπαρτιλογία, ibid. et Dio Cass. 43. p. 226=360. Ἀρτιάζω, Xen. Hipparch. 5, 10. Ἀρτιοπέρισσος, Philo J. de M. O. p. 3. Ετ * Περισσάρτιος, ὁ, ἡ, Compositus e pari et impari numero, J. Poll. 4, 162. "Ἄρτιος, in superl., Philostr. 516." Wakef. Mss. "Ἀρτιάκις, Plato Parmenide 145. Bas. 1. Ἀρτιά τε ἄρα ἀρτιάκις ἂν εἴη, καὶ περιττὰ περιττάκις, καὶ ἄρτια περιττάκις, καὶ περιττὰ ἀρτιάκις. Ἀπάρτιον, Plut. Mor. 1, 815. Wytt." Seager. Mss. Glossæ: Ἀπάρτιος· Auctio. * Ἀπαρτία, ἡ, i. q. ἀπαρτισμὸς, ap. LXX. i. q. ἀποσκευὴ, ap. J. Poll. 10, 18. 19. i. q. ἀπάρτιον. Hesych. Ἀπαρτύειν· ἀποκηρύσσειν, Ταραντῖνοι.]

[* Ἀρτιότης, ἡ, Integritas. Stob. Ecl. Eth. p. 144. αἰσθητηρίων. "Schol. Lucian. bis Accus. 21. Philo ap. Jo. Damasc. in Parall. 11. Diog. L. ap. Suid. v. Ἀδιάφορα." Kall. Mss. Diog. L. Zenone. "Ad Charit. 238." Schæf. Mss. "Membrorum integritas, Arrian. Ep. 117. p. 141." Wakef. Mss.]

[* Ἀρτίωσις, ἡ, Nicet. Annal. 3, 2. "Eust. 156, 36." Seager. Mss.]

"Ἀπηρτίως, ap. Hippocr. legi dicunt pro Accu- "rate, ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς, pro quo reponunt "ἀπαρτίως."

Ἀρτιεπὴς, Ἀρτιμελὴς, Ἀρτίπους, pro quo ap. Lucian. ἄρτιος τὼ πόδε, Ἀρτίφρων, &c. priorem illam ἀρτίου signif. servantia, vide in Ἔπος, in Μέλος, et sic in ceteris.

"Ἀνάρτιος, ὁ, (ἡ,) Impar, οὐκ ἄρτιος," [" i. q. ἀνάρσιος." Schneider. Lex. Plato Phæd. 104. 105. "Jacobs. Anth. 6, 356." Schæf. Mss.]

[* "Διαρτία, ἡ, Nicet. Annal. 4, 6. Τὴν διαρτίαν τοῦ σώματος εὐφυής: 21, 3. Porphyrog. ap. Rutgers. V. L. 510." Kall. Mss. "Thessalonicus in Bandini Anecd. 118. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 304. Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 4, 417." Boissonad. Mss. "Const. Manass. p. 128. Meurs. vide Du Cang. Glossar." Schæf. Mss. "Suid." Wakef. Mss.]

"Κατάρτιον, τὸ, ex Hom. affertur pro Malus nau- "ticus, τὸ ἱστίον. Utitur eo Hesych. v. Καρχήσιον." [" Cf. Misc. Obs. Nov. T. 1. p. 66." Boissonad. Mss. Clem. Alex. 290. Artemid. 2, 12. 3, 14.: 2, 58. et Etym. M. * καταρτία. Glossæ: * Κατάρτιος· Arbor. "Κατάρτιον, Valck. ad Ammon. 115." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρτίζω, Compono, Adorno, Præparo. Et Ἀρτίζομαι, pass. sed signif. act., ap. Theocr. (13, 43.) νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. Sed usitatiora compp. Ἀπαρτίζω, Ἐξαρτίζω, Καταρτίζω. [Anal. 2, 112. Καὶ τὸν ἐμὸν βασιλῆα τὸν ἄλκιμον εὖ μὲν ἐκείνῳ Ἴλαον, εὖ δ' ὕμνοις ἄρτισον ἡμετέροις. "Antip. Th. 18. ad Diod. S. 1, 656." Schæf. Mss.]

A Ἀπαρτίζω, Perfectum et absolutum reddo, Omnibus numeris expleo. Et pass. Ἀπαρτίζομαι, ut ap. Basil. Hexaëm. κόσμος ἀπαρτισθεὶς, Mundus omnibus suis partibus absolutus. Ἀπηρτισμένος εἰς ἀπώλειαν, Consummatæ iniquitatis effectus, Bud. e Chrys. 737. At Ἀπηρτισμένος ἀριθμὸς, vide in Ἀπαρτιλογία. || Ἀπαρτίζω, addit Bud., fere absolute ponitur: et affert ex Aristot. Pol. 5, (10.) Ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, quod interpr. Ut æquare prudentia et gravitate morum possit magnitudinem dignitatis et principatus. || Quare et pro Quadrare ponitur, subjungit idem, ut ap. Aristot. Ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ pro ἐν τῇ καθηκούσῃ, ut alibi loquitur. Ex eod. Aristot. affert pro Adæquare, ut a Cic. dicitur, Equitum urna adæquavit. Vide Comm. 734. 735. || Ἀπαρτίζειν, Dispertire, Dividere; unde ap. Joseph. A. J. Ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς. Ετ Ἀπαρτιζόντως, Perfecte, Expleto numero, Ita ut nihil desit, nihilque supersit, inquit Suid., quem adi. Ετ Ἀπαρτισμὸς, (ὁ,) Perfectio, eo sensu quo dicitur aliquis Perficere opus, cum extremam ei manum imposuit, ut Luc. 14, 18. Εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν, An habeat, quæ ad perfectionem operis requiruntur.
B HINC et Ἀπαρτὶ, quod exp. ἀπηρτισμένως, i. e. Plene, Omnino, et q. d. Explete. Vide Suid. Apud Hes. ἀπαρτιᾷ, mendose, ut opinor, exp. ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς. [" Ἀπαρτίζω, alio sensu, Iren. 5, 13." Routh. Mss. "Ἀπαρτισμὸς, Eust. 114, 6." Seager. Mss. * "Ἀπάρτισμα, (τὸ,) Symm. 3 Reg. 7, 9. Ignat. ad Philad. §. 9." Kall. Mss. "Ἀπαρτίζω, Heyn. Hom. 8, 298. ad Mœr. 82. Ammon. 105. Thom. M. 104. ad Charit. 288. 291. 512. ad Diod. S. 1, 237. Phrynich. Ecl. 196. ad Dionys. H. 5, 149. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Ἀπαρτισμὸς, oppon. πλάτος, Dionys. H. (de Comp. 24.) 5, 186. Ἀπαρτὶ, Wessel. Diss. Herod. 43.; ad Herod. 398.; Add. ad 182. Ruhnk. Hist. Or. 44. * Ἀπάρτι, Brunck. Aristoph. 1, 254. T. H. ad Aristoph. Π. p. 116. Kuster. Aristoph. 8. Callim. 1, 500. (Jo. 14, 13.) Ἀπηρτισμένως, Dionys. H. 1, 232." Schæf. Mss. * Ἀπαρτιτόκου μητρὸς, Inscr.
C Murator. p. 966. Glossæ: Ἀπαρτίζω· Perficio, Consumo. Ἀπαρτίζει· Peragit, Transfigit. Ἀπαρτίζεται· Peragitur. Ἀπαρτισθέντων· Peractis. Ἀπαρτίζω λόγον· Peroro. Ἀπηρτισμένος· Transactus, Perfectus. Ἀπαρτισμός· Consummatio. "Artemid. 3, 58. ἀπαρτίσαι et τελειῶσαι, ubi falsa est lectio ἀπαρτῆσαι. Æsch. S. c. T. 371. Σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, falsa lectio pro καταρτίζει, secundum Hermann." Schneider. Lex. ubi editum est καταργίζει. "Καταρτίζει, ita Guelph.: οὐκ ἀπαρτίζει, ceteri." Blomf. "Demetr. Phal. de Eloc. 2. Βούλεται μέντοι διάνοιαν ἀπαρτίζειν τὰ κῶλα ταῦτα." Seager. Mss. Ἀπαρτιζόντως, Diog. L. 7, 60. Ὅρος δέ ἐστιν—λόγος κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος. "Ἀπηρτισμένως, Phav. v. Ἀπαρτὶ, vide Kust. ad Aristoph. Π. 388. ubi exp. Plene, Perfecte, Omnino, Dionys. H. 1, 74, 13." Scott. App. ad Thes. "Chrys. Hom. 54. T. 5. p. 366. Οὐ κατηγόρησεν ἀπηρτισμένως, ἵνα αὐτοῖς ἐλπίδα δῷ διορθώσεως καὶ προθεσμίαν μετανοίας." Seager. Mss. * Ἀπάρτισις, ἡ, Perfectio, Consummatio, Nov. Const.
D L. Imp. Ἀπαρτισμὸς, Eust. 21, 8. 23, 30.] "Ἀπαρ- "τιστικὸς, (ἡ, ὸν,) Cui τοῦ ἀπαρτίζειν vis inest, Abso- "lutorius, Ad perfectionem et consummationem "rei alicujus conducens." [" Ἀπαρτίζω, Finio, Perago, Phot. Bibl. 1318. Arat. Schol. 58." Wakef. Mss.]

[* Ἀναπάρτιστος, ὁ, ἡ, Imperfectus, Mancus. Glossæ: Ἀναπάρτιστον· Imperfectum. Diog. L. Zenone 63.]

[* Εὐαπάρτιστος, ὁ, ἡ, Perfectus, Absolutus. Schol. Eur. Hipp. 362. "Wakef. S. C. 4, 169." Schæf. Mss.]

[* "Προσαπαρτίζω, Eust. 152, 6." Seager. Mss.]

Συναπαρτίζω, i. q. ἀπαρτίζω. Bud. 735. e Themist. Συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Æqua esse magnitudine. Chrys. Τὸ γὰρ ἐκείνων κάλλος τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται. [" Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 270. 304." Boissonad. Mss. Strabo 13. p. 917. S. Αἱ Κάναι ἀντίκεινται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτίζουσι, Respondent.] "Συναπηρτισμένος, Perfectus, "Consummatus. Hes. et Suid. exp. πεπληρωμένος." [" Συναπαρτίζω, Dionys. H. 2, 212. Accurate quadro,

Schol. Arat. 69. Pass., Clem. Alex. 644." Wakef. Mss.] A

[* Συναπαρτισμὸς, ὁ, Gl. Consummatio.]

[* Διαρτίζω, Compingo, Fingo, Formo. Hesych.]

[* Διάρτισις, ἡ, E. H. Barker. ad Etym. M. 327.]

Ἐξαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absolvo, Expleo, ut Act. 21, 5. Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, i. e. Explevisse dies illos, vel Peregisse. || Ἐξαρτίζω, Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfecte instruo: unde 2 Tim. 3, (17.) Πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, Instructus, ut vet. etiam Interpr. reddit. Rectius tamen alii, Perfecte instructus. [Gl. Ἐξαρτίζω· Instruo. Ἐξηρτισμένος· Exstructus, Instructus, Politus. * Ἐξάρτισις γραμματίου· Instrumentum. * Ἐξαρτιστήριον· Apparitorium. Ἐξάρτια παντὸς πράγματος· Hoc instrumentum. An leg. * ἐξαρτία, ἡ? Cf. Ἀπαρτία. " Ἐξαρτίζω, Lucian. Ver. Hist. 1." Boissonad. Mss. Arrian. Peripl. Erythr. πλοῖα, ap. quem p. 8. et 11. legitur * Ἐξαρτισμὸς, ὁ. Eust. 56, 21. Τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτίσεως τὴν εἰς πλοῦν ὥσπερ ἐνταῦθα. " Ἐξαρτίζω, Toup. Opusc. 2, 199. ad Diod. S. 1, 655. 2, 564." Schæf. Mss. " Ἐξαρτισμὸς, Arrian. T. 154." Wakef. Mss.] B

[* Εἰσαρτίζω, Insero, Immitto. Hippocr. 471.]

[* Ἐπαρτίζω, Paro, Perficio, i. q. ἐπαρτύνω, et ἀρτίζω: unde ἐπαρτίσσειεν, Apoll. R. 1, 1210. ἐπαρτίζοντο, 877.]

Καταρτίζω, pro ἀπαρτίζω, Perficio, Absolvo. Bud. Καταρτίζω, inquit Idem, Absolutum reddo: ut Greg. Naz. Καταρτίζειν οὓς ἐπιστεύθημεν, Absolvere et consummatos reddere; Item, Omnibus numeris partibusque absolvo, et absolute compono; ut Luc. 6, (40.) Κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. || Interdum καταρτίζειν, Accommodare et concinne aptare, Coagmentare; ut Hebr. 10, (5.) Σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. Greg. Καὶ εἰς τὴν προφητείαν καταρτιζόμενον, Compositum animo et veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Basil. Ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς κατηρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus et absolutus. Sic 1 Cor. 1, 10. Καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ: C part. κατηρτισμένοι Beza reddendum putat Coagmentati, vel Coadunati et compacti, ut totum quippiam, quod suis omnibus partibus apte inter se cohærentibus componitur. Rom. 9, 22. Σκεύη ὀργῆς, κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, vertit, Vasa iræ coagmentata ad interitum. Alii verterunt Aptata, Apparata. Ad hujus autem annot. te remitto pro aliorum etiam ll. N. T. exp. in quibus h. v. habetur. Ceterum ut hic κατηρτισμένα quidam verterunt Aptata, quorum primus fuit Vet. Interpr., ita et Bud. καταρτίζει vertit Aptat et accommodat, in h. l. Basil. Διὰ τῆς παραινέσεως ταύτης τὴν πνευματικὴν γεῦσιν τῆς ψυχῆς καταρτίζει. Sed vertit etiam, Fingit, Format; addens et Gr. exp. ἁρμονίαν ποιεῖ καὶ ἁρμόζουσαν. Καταρτίζω, E multis unum compono; ut Diosc. Præf. lib. 6. Τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, Edulia e multis rebus concinnata et composita. || Καταρτίζω hinc ducta metaph., Ad concordiam atque unanimitatem reduco, Perturbatos et seditionem agitantes sedo et compono, Herod. (5, 28.) Μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατηρτίσαντο, D Diremptos consociarunt, Dissidentes conciliarunt. Hæc Bud., qui huc refert signif. illius etiam καταρτίζετε, quod ad Galat. 6, (1.) legitur, ut sit pro Componite: et addit translationem esse ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, cum luxati artus sibi restituuntur; nam καταρτίζειν pro Reponere in artus membra luxata, dicit Ægin.: sic autem et Galli metaph. dicunt Remettre un homme, pro Commotum et immodice perturbatum sibi restituere, s. mentis suæ potestati, e qua exierit; sed videtur et aliam ille l. interpr. admittere, de qua in proxime sequentibus. || Καταρτίζω enim est etiam, Reconcinno, Resarcio, Instauro; ut Polyb. Ναῦς καταρτίσαντες ἀνήγοντο. Sic Matth. 4, (21.) Καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eod. autem modo quidam illo loco ad Galat. (6, 1.) Καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πρᾳότητος, interpr. Instaurare hujusmodi hominem. Quæ interpr. magis mihi placet quam altera: quæ tamen eund. fere sensum efficit. Vet. Interpr. vertit, Instruite. Vide Bud. Comm. 737. 738. [Gl. Καταρτίζω· Struo, Instruo, Construo, Conficio, Perficio, Reficio. Κατηρτισμένος· Constructus, Instructus, Confectus, Aptatus. Nicand. Θ. 954. καταρτίζοιο κύκλους. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. T. 370. " Valck. ad Herod. 238. 385. 431. 722. ad Charit. 512. Diod. S. 1, 596. ad 2, 234. 399. ad Dionys. H. 1, 434. ad Liv. 1, 136." Schæf. Mss. " Ad concordiam adduco, Stob. 20." Wakef. Mss.]

Κατάρτισις, ἡ, Perfectio, Absolutio. Item, Instauratio; ut 2 Cor. 13, 9. Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν, ubi Vet. Interpr. Consummationem vertit; alii Instaurationem; sicut et v. 11. καταρτίζεσθε idem Interpr. Perfecti estote, quod alii Instauramini. E Plut. Themist. affertur ἐπιμέλεια καὶ κατάρτισις pro Cura et institutio. Ετ Καταρτισμὸς, (ὁ,) idem. Apud Ægin. Restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Basil. de animo dixit, Ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν γραφῆναι οἰκονομήσαντα: ubi vertunt Instructionem. || Καταρτισμὸς, Reconciliatio, servando metaph. signif. ipsius verbi. || Item, Reconcinnatio, Ipsa resarciendi actio, Instauratio. Ετ Καταρτιστὴρ, (ῆρος, ὁ,) Reconciliator; quo sensu Herod. (5, 28.) καταρτιστῆρας dixit, sicut et κατηρτίσαντο, Reconciliarunt. [Gl. * Καταρτίσματα· Instructa. Καταρτιστὴρ, et * Καταρτιστὴς, οῦ, ὁ, Themist. Or. 1. p. 61. Herod. 5, 106. 161. J. Poll. 1, 153. * " Κατάρτισις, (ἡ, Instauratio, Perfectio, Absolutio,) Plut. Alexandro 1225. HSt. Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ καὶ κατάρτισιν,—μετεπέμψατο τῶν φιλοσόφων τὸν ἐνδοξότατον καὶ λογιώτατον, Ἀριστοτέλην." Seager. Mss. " Καταρτισμὸς, Clem. Alex. 638." Wakef. Mss.]

[* " Ἀκατάρτιστος, (ὁ, ἡ,) Irenæus Fr. 6." Kall. Mss.]

" Δυσκατάρτιστος, (ὁ, ἡ,) in Hippiatr. Ὅσοι δὲ δυσκατάρτιστοι ἐν τῇ ἐπιβάσει ἢ νωχελεῖς. Ubi videtur " signif. Eos, qui conceptum non perficiunt. Bud."

" Προκαταρτίζω, Ante absolvo. 2 Cor. 9. Ἵνα προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν. " Ubi Vet. Interpr. et Erasm. verterunt Præparent: " non satis plene." [" Ad Diod. S. 2, 193." Schæf. Mss.]

" Παραρτίζεσθαι, Hesychio παρασκευάζεσθαι, Apparari." [Plut. Lucullo 7. (p. 906. HSt. = 496.) Ἔτι δὲ ναῦς, —ὅπλων, καὶ βελῶν, καὶ χρημάτων γεμούσας, παραρτισάμενος, ἐνέβαλεν εἰς Βιθυνίαν, ubi Ms. -τυσάμενος, cf. 12.]

[* Συναρτίζω, Dionys. H. de Comp. 22. p. 296. Schæf. falsa lectio pro συναπαρτίζω. " Ad Hesych. 2, 1307, 16." Dahler. Mss. " Schol. Soph. Aj. 939. Eur. Or. 1637." Kall. Mss. " Ad Dionys. H. 5, 5, 149." Schæf. Mss. " Colligo, Congrego, Hesych." Wakef. Mss.]

¶ Ἀρτύω, et Ἀρτύνω, interjecto ν, Apparo, Adorno, Instruo, Struo. Od. Υ. (242.) Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἤρτυον, Il. 448. τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. Et Ξ. (469.) λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, i. e. παρασκευάσαντες vel συνάξαντες, Hes. Apud Herod. Ἤρτυσαν, τὴν ἐπιβουλὴν, Insidias struxerunt. Il. Ο. 303. Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον: quod Eust. exp. Il. Β. 55. * ἀραρότως ἐμάχοντο. Et Ἀρτύνομαι, pass. pro eod. Τοὺς ὄγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. || Ἀρτύω, Condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. A cujus pass. ἠρτυμένος, Conditus; ut Athen. 2. Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ. Hinc Ἄρτυσις, (ἡ,) Ipsa actio condiendi. At Ἄρτυμα, (τὸ,) Condimentum; ut Batrachom. (41.) Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι. Plut. (6, 30.) Ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι. A quo Ἀρτυματώδης, ὁ, ἡ, In condiendis cibis usum habens, Ad condiendos cibos accommodatus. Ετ Ἀρτυτὸς, (ἡ, ὸν,) aliud verbale, quod exp. Condimentarius e Plin. ap. Diosc. 2. ἀρτυτοῖς ἁλσὶ, Condimentario sali, vel Conditaneo sali. " Ἀρτυτὸς, Condimentarius, s. Conditaneus: ut Cato " Conditaneas oleas dicit, quæ solent condiri. Diosc. " 5, 180. ἀρτυτοῖς ἁλσὶ, Conditaneo s. Condimentario " sale." Ἀρτυτικᾷ autem pro Fructibus cinaræ, qui vulgo Artichauts, ex Alex. Trall. affertur. Item Ἀρτὺς, (ἡ,) et Ἄρτυνος. Ab Hes. ἀρτὺς exp. φιλία, Amicitia: item σύνταξις: sed ἀρτὴν habent ejus exemplaria, non ἀρτὺν, et quidem exp. non solum φιλίαν,

sed etiam σύμβασιν ἢ κρίσιν: at ἄρτυς, σύνταξις· Ἄρτυνος autem, ἄρχων. Sed tradunt alii, ἀρτύνους fuisse ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomen. At Ἀρτῦναι pro Quibusdam Argivorum magistratibus ex Herod. affertur. Sic ἁρμοστὰς a Lacedæmoniis appellatos fuisse antea docui, cujus signif. ead. est ratio. Ατ compp. Ὀψαρτύτης et Ὀψαρτυτικὸν vide in Ὄψον. [" Ἀρτύω, Heyn. Hom. 4, 204. 6, 65. 158. 282. 291. 637. 7, 492. Thom. M. 115. 159. 417. Brunck. Soph. 3, 502. Valck. Adoniaz. p. 230. Brunck. ad Æsch. Pers. 770. Mœr. 177. et n.: Toup. Opusc. 2, 280. ad Od. Δ. 771. Salmas. ad Tertull. 460. Ἀρτύνω, Valck. Phœn. p. 88. Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. ad Charit. 744. Brunck. Apoll. R. 25. Ἄρτυμα, Valck. Adoniaz. p. 230. ad Mœr. 177. Plut. Mor. 1, 31. Thom. M. 416. Brunck. Soph. 3, 502. Ἀρτ. ξηρὸν, ad Mœr. 352. Ἀρτυτὸς, Casaub. ad Athen. 121. * Ἀρτύνη, * Ἄρτυνος, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 16. * Ἀρτύνης, * Ἀρτῦνος, Heyn. Hom. 4, 205." Schæf. Mss. " Ἀρτύω, Chrys. de Sac. 6, 492." Routh. Mss. Glossæ: Ἀρτύω· Condio, Condito. Ἠρτυμένον· Conditum. Ἄρτυμα· Condimentum, Conditura, Pulmentum. Ἄρτυσις· Conditura. Ἀρτυτόν· Conditum. Ἀρτυτικόν· Conditaneum. * " Ἀρτυματικὸς, Suid. v. Ἄνηθον. Ἄρτυσις, Athen. 148. 368. Plut. de Fort. 99. 137. Diod. S. 98." Scott. App. ad Thes. * Ἀρτύνας, Thuc. 5, 47. Plut. Q. Gr. * Ἀρτυτὴρ, ὁ, Gruter. Inscr. p. 217. Inscr. Doric. Musei Veron. p. 14. " Ἄρτυσις, Geopon. 1, 530." Wakef. Mss.]

" Ἀρμύματα, Hesychio ἀρτύματα, Condimenta."

" Ἀρτυλία, ἡ, Suida teste, est ἡ διαθήκη: itidem-" que Hesychio: qui et ἄρτυμα affert pro διαθήκη, " δίκη." [* Ἀρτυρία, ἡ, Athen. 544. ubi v. Cas. * " Ἀρτυλέω, vel * Ἀρτυλίζω, vel * Ἀρταλέω, Apto, Compono, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀρτυσίλαος, * Ἀρτυσίλεως, * Ἀρτυσίτραγος, ὁ, ἡ, Athen. 173.]

[* " Ἀνάρτυτος, (ὁ, ἡ,) Inconditus, Insulsus, Insipidus. Symm. Job. 6, 6. ἀνάρτυτον, sc. βρῶμα, Cibus inconditus, adeoque insipidus. Vide et Symm. Ez. 13, 10. 22, 28." Schleusner. Lex. in V. T. * " Ἀναρτύτως, Incondite, Inconcinne, Chrys. in Matth. Hom. 68. T. 2. p. 431. Οἱ οἰκοδομοῦντες τὸν τοῖχον, καὶ ἀλείφοντες ἀναρτύτως." Seager. Mss. " Boissonad. Philostr. 551." Schæf. Mss.]

[* Εὐάρτυτος, ὁ, ἡ, Bene conditus. Athen. 165.]

Ἀναρτύω, Adorno, Struo, Molior, VV. LL.

Ἐξαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. Thuc. 2, (3.) Καὶ τἄλλα ἐξήρτυον, ᾗ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον ἔσεσθαι. Polyb. 5. Καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. (3, 1, 16.) Ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτόν. Idem, Ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἔμελλεν. Idem (2, 14, 13.) Ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Utitur et alibi sæpe. Interdum autem et ἐξαρτύεσθαι signif. act. dicitur; ut (Thuc.) 1. Ναυτικά τε ἐξηρτύετο Ἑλλάς. Pass. autem signif. ἐξαρτύεσθαι ap. Eund. 1. Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ, Et reliquo omni apparatu instructissimi sunt. Sic 6. Καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς. Et ἐξηρτυμένος σιτίοις. Plut. Pericle. || Ἐξαρτύειν est etiam παιδεραστεῖν, Hes. [" Verba, ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, sunt Thuc. 1, 13. cf. Burges. ad Troad. 127." Boissonad. Mss. " Tatian. 44. p. 946. Worth." Routh. Mss. Glossæ: Ἐξαρτύω· Condio. " Bergler. ad Alciphr. 9. Toup. Opusc. 2, 199. ad Herod. 571. Markl. Suppl. 734. ad Charit. 549. Musgr. Troad. 129. Wakef. Eum. 476. Schwebel. ad Onos. 99. ad Diod. S. 1, 202. 576. 597. 655. 2, 408. Diod. S. 2, 409.; Add. ad 507. Med., Kuster. V. M. 78." Schæf. Mss. " Eur. El. 422. Plut. 2, 87. Reisk. Med., 4, 701." Wakef. Mss.]

Ἐξάρτυσις, (ἡ,) Apparatus, ut ἐξάρτυσις τοῦ στόλου, Suid. [Jambl. V. P. 16. i. q. κατάρτυσις. " Adaptatio, Stob. 249." Wakef. Mss.]

[* Μετεξαρτύω, UNDE * Μετεξάρτυσις, ἡ, Mathem. Vett. 58.]

Ἐπαρτύω, Apto, Adapto, Od. Θ. (447.) Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, i. e. συνήρμοττε, Eust. [" Heyn. Hom. 7, 100." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαρτύνω, Idem. Oppian. K. 2, 443. αὐτῷ σοι ἐπαρτυνέουσιν ὄλεθρον. " H. in Cer. 128." Schæf. Mss.]

Καταρτύω, Compono, Coagmento, Instruo. Pro παρασκευάζω citatur e Plat. de LL. Et κατηρτυμένος ap. Alciphr. 123. Instructus, Bud. qui addit, Greg. εἰς Πεντηκοστὴν dixisse καταρτύειν pro Astruere, i.e. Affirmare et tueri argumentando, Ἐπεὶ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. Apud Plut. autem Sertorio φρενὸς κατηρτυμένης, Mentis stabilis et compositæ, Bud. [" Soph. Œd. C. 71. καταρτύσων μολεῖν. Pass., Antig. 478. Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους Ἵππους καταρτυθέντας, Instructos." Schweigh. Mss. Lucian. 4, 206. οἱ κατηρτυμένοι τῶν ζωμῶν. Philostr. V. A. 7, 23. κατηρτυκότες ἵπποι: 5, 33. Τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ κατηρτυκέναι. Bekkeri Anti-Atticista: Κατηρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλῳ. Æsch. Eum. 476. Ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως Ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις, Schol. τέλειος τὴν ἡλικίαν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζώων. Plato Menone 24. e Soloue: περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς, Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει. Metaph. Eur. Fr. 167. Νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν. " * Καταρτύνω, Philostr. V. S. 1, 7." Kall. Mss. " Καταρτύω, Alciphro 30. Toup. Opusc. 2, 230. Valck. ad Herod. 238. 431. Wakef. Eum. 476. Abresch. Æsch. 2, 72. ad Diod. S. 2, 399. ad Dionys. H. 1, 434. Præparo, ad Lucian. 2, 57. Conf. cum κομμῶ, ad Dionys. H. 5, 4." Schæf. Mss. " Rego, Philostr. 349. Dominor, Longin. 174. Καταρτύνω, Philostr. 491. Κατηρτυκὼς, Full-grown, de equo, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Κατάρτυσις, ἡ, Conditio ciborum, Disciplina, Institutio. Glossæ: Κατάρτυσις· Confectio. Plut. Themist. 2. de equis, Παιδείας καὶ καταρτύσεως. Vide Καταρτύω. " Brunck. Antig. 478." Schæf. Mss. " Jambl. V. P. 96." Wakef. Mss.]

Παρακαταρτύομαι, Compono, E multis unum facio, VV. LL. [Schneidero susp.]

[* Προκαταρτύω, Tempero, Compono. Plut. 6, 112. ap. Schneider. Lex. Τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ δεινὰ, καὶ θυμοειδεῖς, καὶ προκαταρτύοντες.]

Παραρτύω, Compono, Accommodo, Bas. Ep. [Eust. 75, 34. Philo 5, 226. Ἐγὼ δὲ τὰ τοιαῦτα ἡδυσμάτων τρόπον παρηρτύσθαι ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς, βελτιώσεως ἕνεκα τῶν ἐντυγχανόντων, ὑπολαμβάνω. " Toup. Emend. 1, 185." Schæf. Mss. " Condio, Philo J. 894. et ita pass. 1149." Wakef. Mss.]

[* " Παράρτυμα, (τὸ,) Condimentum. Chrys. Hom. 10. T. 5. p. 42. Σὺ, καθάπερ ἅλας φιλανθρωπίας, γέγονας πονηροῦ βίου παράρτυμα." Seager. Mss. " Philo J. 393." Wakef. Mss.]

[* " Παράρτυσις, (ἡ,) Philo de V. Contempl. 238. in Dahlii Chrestom. Philon." Boissonad. Mss. " Condimentum, Philo J. 1, 389. p. 897." Wakef. Mss.]

[* Προσαρτύω, UNDE * Προσάρτυμα, τὸ, Schol. Aristoph. O. 533. " Kuster. Aristoph. 192." Schæf. Mss.]

Συναρτύω, Apparo, Instruo, Adapto. Apud Apoll. R. 2, (1077.) ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν, exp. Instruentes. Legitur autem et συναρτύναντες. [I. q. ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα, 1063. Legitur et συναρήσαντες. 4, 355. συναρτύνασθε μενοινήν. " Συναρτύνω, Brunck. Apoll. R. 93." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρτέω, ήσω, et Ἀρτέομαι, Apparo, Paro, ut ἀρτέεσθαι νέας, et ἀρτέετο ἐς πόλεμον, et ἀρτέοντο πολεμεῖν ἐξ ἀρχῆς: quæ exempla ex Herod. (5, 120.) afferuntur: ἀρτέονται Hes. exp. ὁπλίζονται. Ετ Ἐπαρτὴς, ὁ, ἡ, Paratus, Qui est in promtu; ut Od. Θ. (151.) καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι: et Ξ. (332.) καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους. Sic ἐπαρτέες νῆες, et ἐπαρτέα πάντα, ap. Apoll. R. [1, 234.] " Ἐπαρτηΐαν, Hesychio παρασκευὴν, Apparatum." [Ion. pro ἐπαρτείαν. Orph. Arg. 275. Καί οἱ ἐπαρτέα θῆκαν ἀρηρότα πορσύνοντες, ubi v. not. " Ἐπαρτὴς, Brunck. Apoll. R. 15. Ruhnk. Ep. Cr. 240. Bibl. Crit. 2, 2. p. 34." Schæf. Mss. " Oppian. K. 4, 395." Wakef. Mss.] Item verb. comp. Παραρτέομαι, Præparo, Struo, Herod. Et παραρτέετο στρατιὴν, Comparabat exercitum, [7, 20. 142. 8, 76. 81. 9, 29. " Ἀρτέομαι, Valck. Oratt. 342. Wessel. Diss. Herod. 50. ad Herod. 45. 63. 436. 664. 723. Παραρτέομαι, Herod. 655. Porti Lex. v. Ἀναρτ." Schæf. Mss. " Arrian. 342." Wakef. Mss.]

Ἀρτεμής, ὁ, ἡ, Incolumis, Integer. Il. H. (308.) Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. Ετ Ἀρτεμέω, Incolumis sum: vel, Valeo, Sum integris viribus: vel, Viribus præditus sum. Hes. Ἀρτεμέα, inquit in illum l. Eust. 577. pro ὑγιῆ, quasi ἀτεμέα (sic,) vel ἄρτιον. Unde et Ἄρτεμις, Diana, secundum quosdam, Lat. Diana, ἡ περιποιουμένη ὑγείαν. [" Ἀρτεμής, Plato Crat. 406(=56.)" Routh. Mss. " Od. N. 43. ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν Νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν." Seager. Mss.] " Hes. ἀρτεμῆ exp. " non solum σῶον, ὑγιᾶ, sed etiam σώφρονα. Ἀρτεμία, " ἡ, Incolumitas, Salus s. Sanitas, Epigr." [Agath. 55. Et ἀρτεμὲς σκέλος, Philipp. 9. " Ἀρτεμής, Bibl. Crit. 2, 4. p. 93. Heringa Obs. 145. Toup. Opusc. 1, 286. 2, 281. Jacobs. Anth. 9, 150. 11, 406. Heyn. Hom. 5, 101. Ἀρτεμία, Wessel. Probab. 338. Jacobs. Anth. 8, 399. 11, 87." Schæf. Mss. " Ἀρτεμέω, Nonn. 36, 136." Wakef. Mss.]

" Ἄρτεμις: ab Artemide dictum Ἀρτεμίσιον, (τὸ,) " Templum Artemidis, Fanum Dianæ, quæ Ἄρτεμις " Græce nominatur: ut cum Plut. Q. Rom. quærit " cur τοῖς μὲν ἄλλοις Ἀρτεμισίοις soleant ἐλάφων κέ- " ρατα προσπατταλεύεσθαι, Romæ autem τῷ ἐν Ἀβεν- " τίνῳ, βοῶν κέρατα: Hyperides vero peculiari quo- " dam modo Ἀρτεμίσιον appellavit τὸ τῆς Ἀρτέμιδος " ἄγαλμα, Simulacrum s. Statuam Dianæ, idque non " semel, ut testatur Harpocr. et Suid.: qui et Eu- " bœæ promontorium esse dicunt Ἀρτεμίσιον, pro- " culdubio et ipsum Dianæ sacrum. Item plur. τὰ " Ἀρτεμίσια dicitur Festum in honorem Dianæ. Athen. " 12. Ἀρτεμίσια, μεγίστη ἐν Κυρήνῃ ἑορτή. Inde ετ ἡ " Ἀρτεμισία, non tantum Feminæ, sed et Herbæ no- " men. Plin. 25, 7. Mulieres quoque hanc gloriam af- " fectavere, in quibus Artemisia uxor Mausoli, ado- " ptata herba quæ antea Parthenis vocabatur. Sunt " qui ab Artemide Ilithyia cognominatam putent: " quoniam privatim medeatur feminarum malis. Est " autem absinthii modo fruticosa, majoribus foliis " pinguibusque. Hæc ille ibi inter alia, duo ejus re- " censens genera, ut et Diosc. 3, 127. 128. De Ar- " temisia autem Cariæ regina, v. Suid. et multa ap. " Herod. At Ἀρτεμίσιος μὴν Macedonibus Is est, " qui Romanis Maius, si Suidæ credimus. Galenus " vero Comm. in Epidem. 1. in hujus mensis initio " æquinoctium vernum ponere dicitur: quod in Mar- " tium Romanorum incidit. Porro Ἄρτεμις gen. ha- " bere dicitur, Dorice Ἀρτέμιτος, Æolice Ἀρτέμιος: " communiter autem facit Ἀρτέμιδος." [Gl. Ἄρτεμις Diana. * " Ἀρτεμεδίϊον, Dictamnus, Diosc. 453. (f. l. Ἀρτεμιδίϊον.) * Ἀρτεμιδόβλητος, Macrob. 1, 17. p. 273(=296.)" Boissonad. Mss. Vide Σεληνόβλητος. Ἀρτεμίσιον, Herod. 4, 34. " Ἄρτεμις, Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hipp. p. 282. ad Charit. 376. Obstetrix, Valck. Hipp. p. 183. ad Lucian. 1, 287. Nusquam tragici senarium claudit h. v., Valck. Diatr. 138. Ἄ. Ἐφεσίων, Toup. Opusc. 1, 493. Ἄ. παρθένος, Valck. Diatr. l. c. Ἄ. Διὸς κόρη, ibid. * Ἄρτμις, Toup. Emend. 2, 512. Ἀρτέμιδες, ad Charit. 232. Ἀρτεμίσιον, Anton. Lib. p. 6. Athen. 254. T. 1. Lips. ad Xen. Eph. 132. Toup. Append. in Theocr. 4. Koen. ad Greg. 139. Ἀρτεμίσιος, Fischer. Ind. Palæph. v. Βένδεια. Koen. l. c. * Ἀρτεμισίων, ibid. * Ἄρταμις, Koen. ad Greg. 138. Brunck. Aristoph. 1, 76." Schæf. Mss. * Ἀρταμίτιος, Chishull. Antiq. 126.]

" Ἀρτέμων, ονος, ὁ, Artemo: h. e. Velum navis " majus: quod Jabolenus juriscons. de VV. Signiff. " magis additamentum quam partem navis esse dicit. " Græci alio nomine ἀκάτιον vocant. Luc. Act. 27. " Καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, κατεῖχον εἰς " τὸν αἰγιαλὸν, Sublato artemone ad auræ flatum. " ‖ Ἀρτέμων dicitur etiam Trochlea quædam in illo " tractoriæ machinæ genere, quod * πολύσπαστον " nominatur. Vitruv. 10, 5. In radice autem machinæ " collocatur tertia trochlea: eam autem Gr. ἐπάγοντα, " nostri Artemonem appellant. Ea trochlea religatur " ad machinæ radicem, habens orbiculos tres, per " quos trajecti funes traduntur hominibus ad ducen- " dum. Proculdubio autem uterque ἀρτέμων dicitur " παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι: nisi forte posterior dicitur παρὰ

A " τὸ ἀρτῆσαι: quoniam eo ingentia pondera tolluntur; " ut Alciatus sentit. ‖ Est etiam Nom. propr. cum " aliorum, tum περιφορήτου cujusdam, de quo multa " Athen. Plut. et Suid." [Gl. Ἀρτέμων πλοίου· Artemo. * Ἀρτεμώνιος, Eudocia p. 27. Phav. v. Αἴας, Tzetz. ad Lycophr. 365. " Ἀρτέμων, Fabric. B. G. 2, 113." Schæf. Mss.]

ἌΡΤΑΜΟΣ, ὁ, Lanius, Coquus. Hoc autem a dissecandis carnibus nomen habent. Apud Lycophr. (797.) Interfector, ut πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται. Vide Eust. qui ἄρταμον dictum tradit quasi τὸν εἰς ἄρτια τέμνοντα. Hinc Ἀρταμέω, et Διαρταμέω, Concido in frusta. Item Trucido: ἄνδρας ἀρταμοῦσιν, Eur. [Alc. 497. El. 815. Peliad. Fr. 9. p. 462. Etym. M. 150. Διαρταμέω, Æsch. Pr. 1031. Oppian. A. 2, 622. " Philo 1010. cf. Segaar. ad Daniel. p. 20." Boissonad. Mss. " Ἄρταμος, Zeun. ad Xen. K. Π. 174. ad Herod. 590. Brunck. Soph. 3, 502. Wakef. Alc. 505. Ἀρταμέω, Valck. Diatr. 200.; ad Herod. 590. Wakef. l. c. * Διαρταμάω, ad Herod. 590." Schæf. Mss.

B " Ἄρταμος, Interfector, Lycophro 236. 317. Coquus, Sicarius, Schol. Oppian. A. 2, 622. Διαρταμέω, Oppian. l. c. Philo J. 2, 564." Wakef. Mss.]

ἈΡΕΣΚΩ, έσω, εκα. Apud Hom. ἀρέσαι, sicut et ἀρέσασθαι, pro Placare, s. Amicum reddere; ut Il. I. (120.) T. (138.) Ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι. Bud. interpr. Placare. Volunt autem ἀρέσκω non solum accipere fut. τοῦ ἀρῶ, sc. ἀρέσω, sed ab hoc ipso fut. formari. Vide Eust. Utitur autem Hom. ead. signif. voce med. Ἀρέσασθαι: ut T. (179.) Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Et Od. Θ. (402.) Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις. At Il. Δ. (362.) ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ' εἴ τι κακὸν νῦν Εἴρηται: ubi Schol. ἐξιλεωσόμεθα, item θεραπεύσομεν. Quæ posterior exp. convenit cum ea, quæ ab Hes. datur infinitivo ἀρέσασθαι, sc. ἰάσασθαι. Eust. tamen vult in illo etiam l. esse συναρμοσθῆναι φιλικῶς: sed mihi videtur debuisse distinguere inter ἀρέσασθαι junctum accus. personæ, et ἀρέσασθαι habens accus. rei. Ceterum Xen. quoque (Mem. 4, 3, 16.) dixit ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι pro Placare.

C ‖ Ἀρέσκω ap. Hom. posteros, Placeo. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 12.) Τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν; Isocr. de Pace, Ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Thuc. 3, (34.) Ὥστε ἦν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ. Jungitur et accus. et dicitur vel res vel persona ἀρέσκειν τινὰ, Placere alicui. Thuc. 1. Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, Si quid horum tibi placet, Tibi probatur. Sic ἀρέσκω σε, Tibi placeo. Bud. Ἀρέσκω σε exp. ἀρεστὸς φαίνομαι, et Probo me tibi; ut Syn. Ἀλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, Quoniam nosmet vobis non approbamus, Quoniam nobis his non satisfacimus. Plato de Rep. 8. Ἧ τις αὐτὸν ἀρέσκοι, Quam maxime ipse probet. Hæc et alia exempla Bud. 730. At Cic. ἀρέσκειν cum accus. vertit simpl. Placere, in Plat. Ep. ad Dionis propinquos, Ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. Hæc enim Cic. interpr. Vita illa beata, quæ ferebatur, nullo modo mihi placuit. Jungitur et infin. ut ἀρέσκει μοι παίζειν, Placet mihi ludere, vel Libet. Herodian. 2, (2, 1.) Καὶ πρῶτον ἀρέσκει προελθεῖν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Ετ

D part. τὸ ἀρέσκον, Placitum: et τὰ ἀρέσκοντα, Placita: ut Plut. inscripsit Lib. Περὶ τῶν Ἀρεσκόντων τοῖς Φιλοσόφοις. Ετ Ἀρεσκόντως, Grate. Xen. (O. 11, 19.) Μὴ τὴν ὥραν ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς, Non ita ut hora mihi placeat. Bud. Comm. Ubi nota, casum cum quo verbum construitur, in adv. retineri. Eur. (Iph. T. 463.) ἀρεσκόντως σοι, Ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι τούτῳ, q. d. Placetur mihi hac in re, nam prorsus ad verbum reddi non potest, i. e. Satisfit mihi, Acquiesco, Placet conditio. Lucian. (1, 436.) Δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Aristot. Eth. 4. Καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, In hoc Simonidi non astipulatus, Simonidis sententiam non probans. Bud. 730. Redditur ἀρέσκομαι et aliis vv. eod. tamen sensu; ut Herod. (3, 34.) Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Invisam habens sententiam. Et Thuc. (2, 68.) Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ καταστάσει quidam reddunt, Exosus domicilium: alii, Gravatus habitare. Apud Eund. 1, (129.) Λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι redditur, Tuis verbis gaudeo; quæ interpr. habetur et in VV. LL. Sed

distinguit Aristot. χαίρειν, Gaudere, ab ἀρέσκεσθαι, cùm scribit Eth. 9. Μήτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι.

"'Αρεσθεὶς cum dat., ita dicitur, ut ἀρέσκομαι."

["'Αρεσσάμενος, Theognis 740." Routh. Mss. "'Αρέσκω, Heyn. Hom. 4, 623. 5, 546. 730. 7, 637. 645. 697. Levesque in Thuc. 4, 287. Valck. Hipp. p. 177. 194. Toup. Opusc. 2, 91. Wessel. Herod. 59. Schneider. ad Xen. Œcon. 30. Thom. M. 298. 444. Brunck. Aristoph. 2, 46. Athlet. Stat. 44. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 214.; Musgr. 1607. Bibl. Crit. 2, 1. p. 40. Toup. Opusc. 1, 55.; Emend. 1, 83. Mœr. 175. et n.: Herodian. 463. Act. Traj. 1, 248. Lesbon. 182. Koen. ad Greg. 27. Porson. in Toup. Emend. 4, 440. ad Lucian. 1, 441. Brunck. Antig. 211.; Aj. 584. Bergler. Alciphr. 392. Schol. Aristoph. Π. p. 31. et T. H. Brunck. Aristoph. 1, 252. Lucian. 1, 760. et n. Conf. cum ἀρκῶ, ad Diod. S. 2, 603. ad Thuc. 1, 362. Baver. (ἀρκέσει præfero.) 'Αρ. ἐπί τινι, ad Mœr. 77. 'Αρέσκον, τὸ, ad Diod. S. 1, 91. 'Αρέσκομαι, Ind. Xen. Mem. K. Π. Zeun. Musgr. ad Eur. 193. Paus. 1, 380. ad Mœr. 184. Toup. ad Longin. 344.; Opusc. 1, 543. ad Lucian. 1, 437. (436.) ad Herod. 579. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 13. ad Il. Z. 319. Herod. 722. 728. Cum infin., Paus. 890. Med., Kuster. Aristoph. 107. 'Αρέσκομαι θεοὺς, Valck. ad Xen. Mem. 249. Placo, unde, Verh. ad Anton. L. 302. 'Αρέσασθαι, Gratificari, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18. *'Αρέω, Verh. ad Anton. Lib. 302. Herod. 230." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αρέσκω· Placeo. 'Αρέσκει· Libet, Placet, Juvat. 'Αρέσκων· Placitus. 'Αρέσκομαι· Placo. 'Αρέσῃ· Libeat. 'Αρέσαν· Placitum. Theognis 740. σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσκόμενοι, pro σπονδαῖς θεούς. 'Αρέσκεσθαί τι, Il. Δ. 362. Vide et Apoll. R. 1, 963. Herod. 4, 78. 5, 36. 6, 128. ἠρέσκοντο, Schneidero susp.: Thuc. 1, 35. Παρ' ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν, pro βούληται, 8, 84. "Plut. Graccho 1530. HSt. Τῶν περὶ Γάϊον καὶ Φούλβιον αὐτοῦ δι' ἐκκλησίας πυνθανομένων τι φρονοίη περὶ τῆς Τιβερίου (Γράκχου) τελευτῆς, οὐκ ἀρεσκομένην τοῖς ὑπ' ἐκείνου πεπολιτευμένοις ἀπόκρισιν ἔδωκεν." Seager. Mss. "'Αρέσκω, Thuc. 1, 28. Med., Amice hospitio excipio, Apoll. R. 1, 963. Volo, Paus. 293. Dio Chrys. 1, 49. Placeo, Gratificor, cum accus., Joseph. 996, 9. Dio Chrys. 2, 280. Corinth. 27. Aor. 1. pass. ἠρέσθην, Geopon. 1, 328. Philo J. 1, 384. Joseph. A. J. 12, 9. Hinc corr. Schol. Æsch. Pr. 128." Wakef. Mss. Hesiod. A. 254. αἱ δὲ φρένας εὖ τ' ἀρέσαντο Αἵματος ἀνδρομέου. Hesych. v. 'Αδήσεις. Soph. El. 409. ἤρεσε. Themist. Or. 6. ἀρέσκεσθαι καὶ ἱλάσκεσθαι τὸν θεόν. Æsch. Suppl. 662. Τοιγάρτοι καθαροῖσι βω-Μοῖς θεοὺς ἀρέσονται.]

'Αρεστὸς, (ἡ, ὸν,) Placitus, Gratus: ὅπως ἀεὶ ἀρεστὸς ᾖ τῇ πόλει πράττων τὰ πολιτικά. Plut. Τοῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἦν ἀρεστός. Et in Cæsare, 'Αρεστὸς τῷ δήμῳ, Popularis. Bud. Comm. Sic, Τὸ δὲ αἱρετὸν, ἀρεστὸν, Cic. vertit, Quod optabile, id esse expetendum. 'Αρεστὸν autem Bud. in Annot. in Pand. ait esse i. q. Græci alias ψήφισμα et δόγμα appellant, Lat. autem Decretum et Placitum; indeque esse quæ vulgo Aresta dicuntur, cum potius per unum r Aresta dici debeant; et sicut Placita Plin. appellarit maxime ratas opiniones medicorum, sententiasque constantes inter medicos de ratione medicinæ, quales sunt Aphorismi Hippocr., ita populi scita et senatusconsulta, et Curiæ Gallicæ Aresta, i. e. Placita, intelligi posse: nam τῷ Placere pro Decernere et Statuere senatusconsulto, antiquos uti solitos. 'Αρετὸς, (ἡ, ὸν,) etiam in VV. LL. pro eod. ponitur, eique oppositum Δυσάρετος: sed sine auctore et exemplo. [Gl. 'Αρεστός· Placidus. *'Αρεστῶς, Grate, Herod. 6, 129. 'Αρεστὸς, Simonid. Fr. 230, 46. "Soph. Ant. 500. Plut. Pelopida 527. HSt.: M. Anton. 6, 16. Xen. Mem. 3, 2, 10. Φιλεῖν γε μὴν, inquit Socr. Theodotæ meretrici, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπίστασαι οὐ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς· καὶ ὅτι ἀρεστοί σοί εἰσιν οἱ φίλοι, οἶδ' ὅτι οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀναπείθεις. Ita, substituendo ἀρεστοὶ pro ἄριστοι, in Emendd. meis, editis anno 1818., h. l. restitui." Seager. Mss. "'Αρεστὸς, Valck. Phœn. p. 760. Lennep. ad Phal. 33. Wyttenb. Select. 356. ad Herod. 390. Conf. cum ἄριστος, Schneider. ad Xen. Mem. 191. Ed. 3. *'Αρεστία, Ammon. 146." Schæf. Mss. "'Αρεστῶς, Plut. 2, 6." Wakef. Mss. "'Αρέσκεια et *ἀρεσκία,—fortasse hæc vox reddenda est Symmacho, cui Jud. 4, 9. in marg. Cod. 85. Holm. tribuitur ἡ ἀριστία, et in marg. Cod. 108. ἡ *ἀρεστεία σὴ, nisi novam vocem ἀρεστεία vel ἀρεστία, ab ἀρεστὸς, fingere quis malit. Vide tamen 'Αριστεία." Schleusner. Lex. in V. T. Imo 1. non nova est v. ἀρεστία, cum legatur ad Ammon. l. c., 2. ἀρεστεία ab ἀρεστὸς derivari nequit.]

"'Ανήρεστον, Hesychio ἀρεστὸν, sonat tamen potius τὸ οὐκ ἀρεστὸν, Non placens."

Αὐτάρεστος, (ὁ, ἡ,) Sibi ipsi placens, ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος, Hes. αὐθάδης, Bud. [Gl. *Αὐτάρετος· Sibi placens. "Αὐτάρεστος, Valck. ad Ammon. 2." Schæf. Mss.]

Δυσάρεστος, ὁ, ἡ, Cui placere difficulter queas, Morosus. Isocr. (p. 28.) 'Ομιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. (§. 4.) Οὕτω μοι τὸ γῆράς ἐστι δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. Eur. Or. (232.) Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Δυσάρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ægre ferentes rem domesticam, Non contenti re familiari; ut interpr. VV. LL. ap. Lucian. Δυσάρεστον, τὸ, Morositatem et offensionem signif. ut Chrys. Τὸ δυσάρεστον τῶν νοσούντων. Sic Plut. Διαφυγεῖν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Idem (6, 560.) pro Animo offenso posuit, 'Αλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον. [Gl. Δυσάρεστος· Morosus. "Aristoph. Ek. 180. Χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν, Οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε, Τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 96. Wakef. Eum. 479. Molestus, Alciphro 208." Schæf. Mss. "Æsch. Eum. 932. *Δυσάρης, Idem. Hesych." Wakef. Mss.]

Δυσαρέστως, Morose: δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo, Bud. dicens esse i. q. δυσαρεστεῖν.

[*Δυσαρεστία, ἡ, Gl. Morositas. "Clem. Alex. 187(=81.)" Kall. Mss. "Hierocles 126." Wakef. Mss.]

Δυσαρεστέω, ήσω, est, ut Bud. Comm. tradit, Non hilariter affectus sum, Implacide me habeo, Morosum me præbeo, ut ægroti, qui in lecto acquiescere nequeunt et jactantur. Synes. 'Ενθάδὶ δὲ οἷον μέν ἐστιν ὑπελθεῖν δένδρων σκιάν· κἂν δυσαρεστήσῃς, ἐστὶν ἀμεῖψαι δένδρον ἐκ δένδρου, Et si illic ex animi sententia non sis, licet ad aliam transire aliamque. Aristot. H. A. 6. 'Εὰν γὰρ ἐνοχληθῇ ὑπό τινος ἢ περὶ τὴν νεοττείαν, ἢ πτερὸν ἐκτιλθῇ, ἢ ἄλλο τι πονήσῃ, ἢ καὶ δυσαρεστήσῃ, κατέχει, καὶ οὐ τίκτει, μελλήσασα. Eand. signif. habet in pass. Gal. Ther. 8. Ἔτι δ' εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινά τε ὑγιαινόντων ἐστὶ, καὶ τῶν ἤδη δυσαρεστουμένων, h. e. ut Bud. ibid. interpr. Qui jam morbo conflictantur, ut Celsus loquitur; et qui jam implacidi sunt a mala valetudine adventante et ineunte. Sic enim Gal. intellexit. Hipp. Τό, τε ἐὸν καὶ τὸ ἐσόμενον προορώμενοι, δυσαρεστεῦνται πᾶσι. Addit, ap. Polyb. quoque περὶ Πολιτειῶν in pass. usurpatum non semel reperiri. At notandum, in illo Hipp. loco construi cum dat. cum in ceteris exemplis nullus ei casus sit additus. Δυσαρεστεῖν etiam, ut addit, est δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo. Polyb. 2. Μετὰ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς τοῦ προῃρημένου βασιλέως παισὶν ἐπὶ τῷ μὴ νομίμως αὐτῶν ἄρχειν, i. e. οὐκ εὐδοκήσαντες. Idem voce pass. 3. 'Επείπερ ἐξ ἀρχῆς δυσηρεστοῦντο, καθάπερ αὐτός φησι, τοῖς ὑπ' 'Αννίβου πραττομένοις: ἀντὶ τοῦ, ἐπείπερ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ ἀπηρέσκοντο. Basil. Ταῦτα οὖν εἰδὼς, παῦσαι δυσαρεστούμενος ταῖς θείαις οἰκονομίαις. [Jambl. V. P. s. 49. Chio Ep. 7. Diod. S. 18, 62. 'Αντιγόνῳ δυσηρέστει. "Toup. Opusc. 1, 96. Diod. S. 1, 337. 526. ad 2, 304. 2, 622." Schæf. Mss. "Med. Jambl. 204." Wakef. Mss.]

[*Δυσαρέστημα, τὸ, Gal. de Opt. Secta 11. Αἱμοῤῥαγία ἐγγενομένη περιέγραφε τὸ δυσαρέστημα, καὶ τὸ βάρος. "Stob. 546." Wakef. Mss.]

Δυσαρέστησις, ἡ, Displicentia sui et tædium, ut Seneca dixit: s. Displicina, quo vocabulo Plaut. usus est. Plato Axiocho, Κλαυθμυριζόμενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. Polyb. Τῶν τοι-

οὔτων ἐπιτηδευμάτων δυσαρέστησις, ubi Interpr. Talium rerum detestatio. [" Clem. Alex. Pæd. 209." Routh. Mss. " Polyb. Exc. Leg. 50." Seager. Mss. " Clem. Alex. 82. Artemid. 169. Offensio, Euseb. Dio Cass. 323. J. Poll. 2, 643." Wakef. Mss.]

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ, Bene placens, Gratus, Placitus, Bud. Comm. Basil. Ἵνα καταξιωθῶμεν δουλεῦσαι, ὥς ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. [" Athan. 1, 87." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 645." Schæf. Mss. Glossæ: Εὐάρεστος· Placidus. * Εὐαρέστως· Complacuo. " Εὐαρέστως, Clem. Alex. Str. 1. 318." Kall. Mss. " Chrys. in Gen. Or. 30. T. 1. p. 243. Καὶ τὴν παρόντα βίον εὐαρέστως αὐτῷ διανύσωμεν, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι φιλανθρωπίας τινὸς ἀξιωθῶμεν." Seager. Mss. Ep. ad Hebr. 12, 28. " Εὐαρέστως, Stob. 6, 14." Wakef. Mss.]

[* " Εὐαρεστία, (ἡ,) Clem. Homil. 9, 22." Kall. Mss. " Hierocles 124." Wakef. Mss.]

Εὐαρεστέω, ήσω, Libens acquiesco, et hilaritate comprobo, ut Bud. vertit ap. Plut. (6, 463.) Οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὤν, καὶ τούτοις συνεστιώμενος, εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ, i. e. οὐκ ἐνασμενίσειεν ἄν. Aretha in Apocal. 21. Οὐ γὰρ ἐν ταπεινοῖς καὶ χαμαιζήλοις ὁ ὕψιστος εὐαρεστεῖ κατοικεῖν. In pass. quoque idem signif. ut ap. Diod. S. Πάσαις δὲ πρεσβείαις φιλοτιμηθεὶς κεχαρισμένας δοῦναι τὰς ἀποκρίσεις, εὐαρεστουμένας ἀπέλυσε κατὰ τὸ δυνατὸν, h. e. ut Bud. Comm. exp. ἀσμένως διακειμένας, Bene secum actum esse et comiter existimantes, Nihil quicquam succensentes aut. ægre ferentes dimisit. Chrys. in Hebr. 7. Ὁρᾷς οἵαις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς, Quibus placatur, Quas libenter admittit, ἀρέσκεται. Bud. Reperitur vero et cum accus. constructum, ut Epicurus, Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι, τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν: Cic. ut in meo Cic. Lex. Gr. Lat. annotavi, sic vertit, Omne animal, simul atque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere ut summo bono; dolorem aspernari, ut summum malum. Εὐαρεστέω signif. etiam Placeo; ut Basil. Ὁ πρῶτος εὐαρεστήσας Ἀβὲλ, ποιμὴν ὑπῆρξε: et ad Ambros. Mediol. Ἐδοξάσαμεν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν καθ' ἑκάστην γενεὰν ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστοῦντας. [" Heyn. Hom. 4, 623. 7, 296. 645. Dionys. H. 4, 2031. Diod. S. 1, 224. 2, 250. 463. 512.; ad 1, 641. Jacobs. Animadv. 28. 96. Steph. de Dial. Att. Dedicat." Schæf. Mss. Diog. L. 10, 137. cum accus., ubi tamen Ms. τῇ pro τὴν exhibet. Epist. Melissæ, πρὸς ἕνα ἄνδρα.]

Εὐαρέστησις, ἡ, Placabilitas. Aristot. Ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις, quasi Placabilitas, Animus non æger, et Placide composita mens, ut in Comm. Bud. exp. VV. LL. ap. Naz. interpr. etiam Gratiæ reconciliatio: [" Dionys. H. 4, 2145. Ammon. 18. Diod. S. 2, 512." Schæf. Mss. Glossæ: Εὐαρέστησις· Arbitrium. " Clem. Alex. Str. 2. p. 797. cum alio sensu." Routh. Mss. " Joseph. 535, 16. Voluntas, Stob. 230." Wakef. Mss.]

Εὐαρεστήριος, (ία, ιον,) Placatorius, [Schneidero susp., exhibenti ὁ, ἡ. Vide Ἀρεστήριος. " Ad Dionys. H. 1, 168." Schæf. Mss.]

[* Εὐαρεστικὸς, ή, όν, Ad placendum accommodatus. M. Anton. 9, 6.]

Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, Libum: εἶδος πλακοῦντος τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος, ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον, παρὰ τὸ ἀρέσκω, ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων, Etym.: vel δι' οὗ ἐστὶ πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι, Eust. ex Ælio Dionys. [J. Poll. " Ad Lucian. 1, 340." Schæf. Mss.]

[* Ἀρεστήριος, ία, ιον, sive ὁ, ἡ, Gratus. Dionys. Hal. A. R. 1, 67. ἀρεστήριοι θυσίαι, ubi Ms. εὐαρεστήριοι. " 1, 168." Schæf. Mss.]

Ἀρεστήριον, τὸ, ἱερεῖον καὶ θῦμα, πέμμα πρὸς θυσίαν, [Gratum sacrificium.]

Ἀπαρέσκω, έσω. Displiceo, Non placeo, Improbor. Thuc. Καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plut. in Cæsare, Ἤρκει γὰρ, ἔφη, τὸ μὲν χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, Displicet mihi istud. Item cum infin., ut ἀπαρέσκει μοι παίζειν, Displicet mihi ludere. Qui infin. mutari potest in nominativum in interpr. ut si dicas, Displicet mihi lusus. Interdum articulus τὸ præfigitur infinitivo, ut Laërt. Platone, Καὶ τὸ πολλὰ δὲ καθεύδειν ἀπήρεσκεν αὐτῷ. || Jungitur etiam accus. personæ interdum, sicut et simpl. ἀρέσκω. Plato, Ἐν μέντοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. || At vero junctum accusativo rei signif. Improbo, Repudio; sed id quidem non itidem ap. classicos: sic usi sunt LXX. Interpr. Sirac. 21, (17.) Ἤκουσεν ὁ σπαταλῶν καὶ ἀπήρεσεν τὸν λόγον, Et improbavit sermonem. Vel, Et sermo illi displicuit.

Ἀπαρέσκομαι, Ægre fero, vel implacide: oppositum τῷ ἀρέσκομαι, inquit Bud. Dativo jungitur. Herodian. 5, (2, 11.) Ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀνειμένῳ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικόν. Item Improbo; ut Philop. Ἀπαρέσκεται ὁ Ἀριστοτέλης τῇ τῶν ἰδεῶν δόξῃ. In Pandectis, Οὐδεὶς ἀναγκάζεται πωλεῖν ἀπαρεσκόμενος τῷ μέτρῳ ἢ τῷ τιμήματι. Sic dicitur ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ τῷ βίῳ, Ejus vitam improbo, Displicet mihi ejus vita. Sed et dici possit ἀπαρέσκομαι αὐτῷ οὕτω βιοῦντι. Jungitur enim h. v. dativo etiam personæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαί σοι, Tu mihi displices; sicut ἀπαρέσκω σοὶ, Displiceo tibi. Citatur e Naz. Τῇ μητρὶ ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπείθετο: ubi tamen non existimandum est esse aliam constr. quam cum dat.; nam intelligendum est ita, τῇ μητρὶ ἐπείθετο ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπηρέσκετο, i. e. ἃ αὐτῷ ἀπήρεσκεν, Quæ ipsi displicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor; aor. med. sic usurpatur cum accus., Il. T. (183.) οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, i. e. εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autem paulo ante, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω Πιείρῃ. Ait autem Eust. per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι. Idem annotat ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι imperfectum videri esse sermonem; at ἀπαρέσασθαι δαιτὶ vel δώροις, integrum. Ceterum quod attinet ad illam exp. τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι, si rationem habuisset loci, quem exponebat, ut posset cum eo illa exp. accommodari, dixisset τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσαι: ut et Hes. active exp.; et accusativus cui jungitur, evincit ita exponendum.

[" Ἀπαρέσκω, Heyn. Hom. 7, 645. Plut. Mor. 1, 19. Musgr. Ion. 745. Μὴ ἀπάρεσκέ πω. Ἀπαρέσκομαι, Heyn. Hom. 4, 623. Tyrwh. de Babr. 175. Lips. Thom. M. Add. ad 908. Jacobs. Anth. Proleg. 67." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπαρέσκω· Displiceo. Ἀπήρεσεν· Displicuit. " Ægre fero, Schol. Theocr. 1, 61. Fut. ἀπαρέσω, Stob. 304, 29. Aor. 1. ἀπηρέσθην, Babr. 19. Med. Aversor, Schol. Il. A. 248." Wakef. Mss.]

Ἀπάρεστος, ὁ, ἡ, Ingratus, Injucundus, Talis ut placere non possit. Contrarium τῷ ἀρεστὸς, quod fit ab ἀρέσκω simpl.

Δυσαρέσκομαι, Displiceo, ἀπαρέσκομαι, Hes. Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, ap. Eund.

[* Ἐναρέσκομαι, Delector aliqua re, Schneidero susp. Extat ap. Schol. Bourd. in Aristoph. Θ. 523.]

Ἐξαρέσκομαι, Placo. Xen., ut Bud. Comm. annotat, dativo fere semper jungit; O. (5, 3.) Καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. Demosth. (1396.) accusativo copulavit, Ἐὰν τοὺς κυρίους δώροις ἐξαρέσηται. [" Valck. ad Xen. Mem. 250. Xen. Œcon. 5, 19.; Schneider. ad 30. 35." Schæf. Mss.]

Ἐπαρέσκομαι, Placo, Reconcilio, VV. LL. [Schneidero susp. " Heyn. Hom. 7, 646. 8, 595. ad Il. T. 183." Schæf. Mss.]

[* Καταρέσκω, unde Ms. καταρέσαντος pro καταινέσαντος, Herod. 3, 53.]

Συναρέσκει, impersonaliter, Complacitum est, ut Terent. et Plaut. loquuntur. Demosth. (404.) Καὶ συνήρεσκει ταῦτά μοι, καὶ συνέπραττον αὐτῷ, i. e. Bud. interpr. Et jam mihi complacita sunt. Xen. (E. 2, 3, 18.) Οὐδέ γε τὸ φρουροὺς μισθῶσαι συνήρεσκέ μοι. [Gl. Συναρέσκει· Complacet. Apoll. R. 3, 901. Εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινήν: 4, 373. καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν: 3, 1100. ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως — ὡς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη. " Brunck. Apoll. R. 126. Heyn. Hom. 5, 376." Schæf. Mss. " Med., Nicom. Harm. 36." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραρέσκω, Appian. B. C. 2, 428. " Toup. Opusc. 1, 518." Schæf. Mss.]

¶ Ἄρεσκος, (η, ον,) Blandus, Gratiæ aucupator et captator, Qui ap. omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusque gratiam inire; ut Bud. interpr. addens Aristot. Ethic. 9, (10.) hujusmodi homines, amicos civiles vocare, non privatos, Οἱ δὲ πολύφιλοι, καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους. Ethic. 4, (5.) Ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν,——οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι· οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες, καὶ οὐθὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλὰ δὴ οἰόμενοι δεῖν ἄλυποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quasi Obsecundatores, ac sese omnibus dantes. Bud. ibid. dicit hos vulgo Curiales vocari.

[* Ἀπάρεσκος, ὁ, ἡ, Gl. Fastidiosus.]

[* Αὐτάρεσκος, ὁ, ἡ, Gl. Sibi placens, i. q. αὐθάδης. " Const. Manass. Chron. p. 79." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 711. Α. 1118. " Unde * Αὐταρέσκεια, ἡ, Basil. (2, 590.)" Schneider. Lex. Imo αὐταρέσκεια secundum Gr. linguæ analogiam derivandum esset ex αὐταρεσκής, voce nihili; αὐταρεσκεία ex αὐταρεσκεύω: * αὐταρεσκία ab αὐτάρεσκος, vel ὑποκοριστικῶς, recentiorum scriptt. modo, pro αὐταρεσκεία. " Αὐτοαρεσκεία, Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. Not. Mss. P. 2. p. 137." Boissonad. Mss. " Αὐταρεσκία, Philo J. 2, 661. Mang." Kall. Mss. " Αὐταρεσκία s. Αὐταρέσκεια, Nimius amor sui rerumque suarum, et, ex adjuncto, Vita e lubidine acta, Symm. Cohel. 6, 9. Ὁδεύειν αὐταρεσκίᾳ, Ambulare pro Arbitrio, h. e. ita ut tibi nimis placens aliorum consilia non audias. Voce αὐταρέσκεια usus quoque est Basil. (l. c.) Vide Kreyssig. Symb. P. 6. p. 8. Pro αὐταρέσκεια Montfauc. ac Biel. perperam in Lexx. sua transtulerunt Αὐταρκεσία, Sufficientia, quæ vox in utroque Lex. expungenda est." Schleusner. Lex. in V. T. " Αὐτάρεσκος, ad Thom. M. 123." Schæf. Mss.]

Δυσάρεσκος, ὁ, ἡ, Contrariam τῷ ἄρεσκος habet signif. unde vitio vertitur adulatori in Eur. Parasito ap. Athen. (247.) Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.

[* Δυσαρεσκέω UNDE * Δυσαρέσκησις, ἡ, i. q. δυσαρέστησις, Cæl. Aur. M. Chr. 5, 10.]

Εὐάρεσκος, (ὁ, ἡ,) Blandus, Placere cuilibet volens, unde Εὐαρέσκως ἔχειν Bud. exp. ἄρεσκον εἶναι, Dare se alicui. Item, Placidus, Obtemperans: pro qua signif. Bud. adducit Xen. (Απ. 3, 5, 5.) Δοκεῖ μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι νῦν ἡ πόλις εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι [ubi v. not. Glossæ: * Εὐαρέσκησις· Placor.]

[* Ὀχλοαρέσκης, ὁ, Qui populo studet, Timo Phlias. 15. ap. Diog. L. 252.]

[* " Ψευδαρεσκεία, ἡ, Method. 421." Kall. Mss.]

Ἀρέσκεια, ἡ, Comitas assentatrix, ut Bud. interpr. in h. l. Theophr. Char. Ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστι μὲν, ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. Athen. 6. Ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινὲς, ἐκτρέποντες τοὔνομα, ἀρέσκειαν προσαγορεύουσιν. Est eid. Bud. Facetosa urbanitas, χαριεντισμὸς, κομψότης, σεμνολογία, Lepos in sermone. Laërt. Pythag. Ἀπείχετο καταγέλωτος, καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων διηγημάτων. Interpretatur etiam Gratiam in h. l. Diod. de Hephæst. S. funere, Τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, διεσκεύαζεν εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ τῶν ἄλλων θαυμαζομένων παρ' ἀνθρώποις, Hoc maxime spectans quomodo regis gratiam ea ratione iniret. [" Arrogantia vertitur ap. M. Anton. 5, 18., nempe ubi quis sibi nimis placet." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἀρέσκεια· Hic Placor, Venustas. Schleusner. Lex. in V. T. ubi ET * Ἀρεσκία, ἡ. Vide Symm. Ps. 80, 10. " Ἀρέσκεια, Bergler. ad Alciphr. 204. Diod. S. 2, 567. 592." Schæf. Mss.]

Ἀρεσκεύομαι, εὔσομαι, Comiter appello, Comiter cum aliquo ago et blandior, Bud. φιλοφρονοῦμαι, Hes. Plut. (6, 13.) Οἱ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκευομένων ἡττώμενοι κολακείαις. HINC Ἀρέσκευμα, τὸ, Blanda appellatio et adulatoria, Bud. Comm. e Plut. (5, 19.) Οὗτος γὰρ ἦν ὁ τῶν σοφῶν τούτων καὶ περιττῶν καινουργὸς ἀρεσκευμάτων. [* Ἀρεσκευτικὸς, ἡ, ὸν, M. Anton. 1, 16. " Ἀρεσκεύομαι, ad Xen. Œcon. 5, 19. Wytteub. ad Plut. Mor. 1, 13. Ἀρέσκευμα, ad Xen. Œcon. l. c." Schæf. Mss.]

Ἐξαρεσκεύομαι, εὔσομαι, Placo, Diis sacrifico, VV. LL. [Mihi indulgeo, Clem. Alex. Pæd. 3. 250. Τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς μοιχείας καὶ λαγνείας, καὶ εἰς φθορὰς ἐξαρεσκευόμενον. " Ad Xen. Œcon. 5, 19.; Schneider. ad 30. 35." Schæf. Mss. " Allicio, Clem. Alex. 214." Wakef. Mss.]

Quæ ab ἄρω derivata spiritum ejus tenuem in asperum mutarunt. Alioqui certe τὸ ἁρμὸς cum suis deriv. huc non rejecissem: imo nec diverso literarum genere scripsissem, utpote simpl. verbalis formam habens.

ἉΡΜΟΣ, ὁ, Apta commissura, Coagmentatio, Compages. Ἁρμὸς, inquit Bud., pro Compage in h. l. Xen. (K. 5, 29.) Οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἰσομέγεθες τούτῳ, ὅμοιόν ἐστι πρὸς ἁρμόν. In Hippiatria addit idem Bud., pro Luxati membri compage poni videtur. Ἁρμὸς λίθου pro Lapidis commissura citatur e Schol. Aristoph. Ἁρμοὺς, ut inquit J. Poll., quidam appellant tam Summi humeri quam cubiti articulum, q. d. Compages, alii κορύνας, alii κονδύλους. Eid. J. Poll. ἁρμοὶ sunt Interstitia dentium. [Hippiatria 128. Veget. 5, 46. Chandler. Inscr. p. 77. l. 9. 10. Dionys. Hal. A. R. 5, 7. ἁρμὸς θύρας. Eur. Erecth. Fr. Ἁρμὸς πονηρὸς ἐν ξύλῳ παγείς. Glossæ: Ἁρμόν· Commissuram. Ἁρμοί· Compages, Coagmenta lignorum, lapidum, Joseph. A. J. 1, 3. Hippocr. 56, 16. " Ἁρμὸς, Ruhnk. ad Longin. 253. Abresch. Lect. Aristæn. 105. Bernard. Rel. 24. 33. Valck. Hipp. p. 250. Toup. Emend. 2, 549. ad Diod. S. 1, 161. Markl. Iph. p. 260. Jacobs. Animadv. 221. Bast Lettre 218. Dionys. H. 2, 858. Plut. Alex. 6. Schmied." Schæf. Mss. " Plut. 4, 7." Wakef. Mss.]

Ἁρμοῖ, adv. Congruenter, ἁρμοδίως. || Ἀρμοῖ autem cum tenui, Nuper, νεωστὶ, ἀρτίως. Sic Etym. et Schol. Theocr. 4, (51.) ἁ γὰρ ἄκανθα Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Æsch. Pr. V. (616.) Ἀρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. Nam secundum hæc, quæ modo dixi, fuerit ita scr. ἀρμοῖ cum tenui. Sed Eust. contra ait magis receptum esse ut ἁρμοῖ cum aspero scribatur pro νεωστί. Existimari autem vocem esse Syracusanorum; dici enim ἁρμὸς, ἁρμοῦ, ἁρμῷ, e quo per systolen ἁρμοῖ, ut ἐξοῖ pro ἔξω, et ἐνδοῖ pro ἔνδον ap. Theocr. Vide et Etym. Hes. vult ἁρμοῖ non solum signif. ἀρτίως et προσφάτως, sed etiam ἡσυχῇ et ἐξαίφνης. Erotian. ἁρμῷ, nam ita legitur ap. eum, ait signif. ἡσυχῇ, et μικρῶς. [Hippocr. 233, 47. 243, 18. 290, 41. " Theocr. 4, 51. Ruhnk. Ep. Cr. 198. Valck. Ep. ad Röv. 49. Koen. ad Greg. 168. Jacobs. Anth. 7, 22, Callim. 1, 431. 524." Schæf. Mss.]

" Ἁρμίως, Gal. ap. Hippocr. exp. παραχρῆμα, " Doricam esse vocem annotans. Ead. signif. ἁρμοῖ " dicitur."

" Ἅρμη, Hippocrati dicitur πᾶσα σύνοδος τραυμάτων, teste Erotiano, qui ipsum παρὰ τὸ ἡρμόσθαι derivatum ait, ego potius ab ἄρω. Gal. ap. Eund. ἄρμης exp. τῆς ἐν κεφαλῇ ῥαφῆς, Suturæ in capite. " Hesychio vero ἅρμη est non solum σύνοδος, σώματος " ἁρμογὴ, Coitus s. Commissura, Corporis compages, " sed etiam ἦχος τόνου καὶ φωνῆς, item λευκή." [" Ἁρμὴ, (sic,) Toup. Opusc. 2, 97.; Emend. 2, 549. ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. Ἁρμὴ scribitur et in Schneider. Lex. Quint. Sm. 11, 361. μία δ' ἄπαν ἥρμοσεν ἅρμη.]

Ἁρμολογέω, Congruenter coagmento, Apte committo, Concinno, Apte compingo; ut ἡρμολόγησε τάφον, Epigr. (Philipp. 78.) Et ἁρμολογουμένη οἰκοδομὴ exp. Structura coagmentata, Epigr. ET Συναρμολογῶ, pro eod., quod etiam exp. Congruente proportionum ratione construo. Ad Ephes. 2, 21. Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Et 4, 16. Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον κ. τ. λ. utrobique pro Congruenter coagmentato. [Gl. * Ἁρμολόγος· Coagmentarius. * Ἁρμολόγησις· Compaginatio, Compagitus. Συναρμολογέω· Compagino, Compago. Συνηρμολογημένος· Compactus. Ἁρμολόγησις inter dubia vv. recenset Schneider. Lex. * Ἁρμολογία, ἡ, pro Eodem, Basil. Magn. 2, 541. * " Εὐαρμολογέω, Ignat. Ep. ad Eph. s. 9." Kall.

Mss. Συναρμολογέω, Æschin. "Ἁρμολογέω, συναρμολογέω, Jacobs. Anth. 9, 204." Schæf. Mss.]

[* Ἁρμαλόω, Hes. Ἡρμαλώσατο· συνέλαβον.]

[* Ἄναρμος, ὁ, ἡ, Sext. Emp. p. 136.]

[* Ἀνταρμὸς, Gl. Antarium. Vide nott.]

" Βητάρμονες, Hesychio sunt ὀρχησταὶ, οἱ διὰ ποδῶν " ὀρχούμενοι, dicti nimirum ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαί" νειν, Quoniam apto et concinno gressu incedentes " saltant, s. Quoniam apto et decente gradu pedes " moventes tripudiant. Od. Θ. (250.) Ἀλλ' ἄγε Φαιή" κων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι Παίσατε. AT Βηταρμὸς " dicitur Saltatio ista, quam οἱ βητάρμονες desaltant, " apto et concinno incedentes gressu. Apoll. R. " 1. (1135.) ἄμυδις δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ Σκαίροντες " βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο, Καὶ σάκεα ξιφέεσσιν " ἐπέκτυπον. Ubi Schol. quoque annotat, βηταρμὸν " dici τὴν ὄρχησιν, παρὰ τὴν ἁρμόδιον βάσιν αὐτῶν: " propter epitheton vero ἐνόπλιον, intelligi τὴν πυῤ" ῥίχην: ea enim est ἐνόπλιος ὄρχησις." [Manetho 6, 507. Ἠὲ καὶ ὀρχηθμοῦ βητάρμονας ἄνδρας ἐόντας Θῆκαν: " Βητάρμων, ad Charit. 786. Βηταρμὸς, Wakef. S. C. 3, 95." Schæf. Mss. " Βητάρμων, Manetho 2, 335. De digitis, Nonn. p. 334." Wakef. Mss.]

[* " Δίαρμος, Clem. Alex." Kall. Mss.]

[* Πυκνάρμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. πυκνός. Democr. ap. Stob. Phys. 1. p. 594.]

[* Σύναρμος, ὁ, ἡ, Philo Mathem. p. 64. de Sept. Mirac. c. 2. Σύναρμον καὶ κατεξεσμένον τὸ πᾶν ἔργον.]

¶ Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω, σω, Quadro, Congruo, Convenio, utpote apte cohærens: ἁρμόζειν autem act. cum suo pass. postea exponam. Xen. K. Π. 1, (3, 14.) Ἔγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέρους τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα, Utrumque habere sibi congruentem tunicam, s. Convenientem; i. e., ut præcedentia ostendunt, magnum magnam, parvum parvam. Habetur autem eo ipso in l. ἁρμόττων pro eod., Ὁπότε μὲν καταστάθείην τοῦ ἁρμόττοντος κριτής. Diosc. 6, 1. Ἁρμόττοντα τοῖς φάρμακον πεπωκόσι, exp. Congruentia iis, qui venenum biberunt. Malim tamen Conducentia; ut sit pro συμφέροντα. Ex Isocr. autem affertur præpositioni πρὸς junctum, Τόδε πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, Hoc ad vitæ consuetudinem accommodum est. Et ex Eod. in Paneg. Πρὸς δὲ τοὺς οὐκ εἰσιν ἁρμόττοντες λόγοι: e Theophr. C. P. 3. Ἁρμόττει εἰς δυσχειμέρους τόπους, Frigidis locis convenit. Sæpe vero et infin. jungitur: ut Isocr. de Pace (§. 1.) Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ περὶ ἄλλων τινῶν πραγμάτων ἥρμοζε τοιαῦτα προειπεῖν. Et cum infin. pass. ap. Eund. Evag. (§. 27.) Ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τὴν ἐκείνου ῥηθῆναι φύσιν μάλιστ' ἂν ἁρμόσειε. Plato Ep. 8. Βασιλέας ἁρμόττει γίνεσθαι κυρίους ἱερῶν τε, κ. τ. λ.

Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω, act. signif. Apto, Adapto, Apte coagmento: cui act. ideo posteriorem l. dedi, quod et minus usitata esse videatur quam altera, et pass. inter hanc et illam non tamen incommode interjecta fuisset. Od. E. (247.) Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Dicitur et ἁρμόζεσθαι in hac act. signif. ut ibid. (162.) ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρείην σχεδίην, ubi redditur Apta, vel Concinna; sed malim Apte compinge. Sed et in prosa ἁρμόζεσθαι pro ἁρμόζειν ponitur, ut Plut. Solone, Τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, Leges accommodat civibus. Et Philo de Mundo, Τὰς κεφαλὰς ἡρμόζετο τῷ αὐχένι, Capita cum cervicibus compegit. Qui duo ll. ita exp. in VV. LL.; additur autem et hic ex eod. Themist. Ἁρμοττόμενος πόλιν πρὸς θάλασσαν, et redditur, Civitatis animos ad rem marinam disponens. Suid. ἁρμόζεσθαι cum ead. constr. exp. ἐπιτηδείως διατίθεσθαι in h. l. Auctoris anonymi, Ὁ δὲ νυκτὸς ἐπῄει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν. Rursus in VV. LL. ἁρμόζεσθαι σύριγγας, cujus exempla habes et ap. Bud. 314. Componere fistulas. Et ἁρμόσασθαι αὐλὸν e Luciano itidem Componere. ‖ Ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Lucian. Constituere et temperare civitatem, Bud. interpr., unde et ἁρμοσταὶ dicti. Quod harmostarum munus exercere, videtur appellasse Xen. ἁρμόζειν (Λ. 14, 2.) Ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσιν, et (14, 4.) Ἁρμόζοντες ἐπὶ ξένης. ‖ Ἁρμόζειν vel ἁρμόζεσθαι, Jungere connubio, Nuptui dare, Bud.: addendum autem et Despondere, ut paulo post docebo.

A Appian. Ἥρμοσαν δ' ἐν τῷδε τῷ δείπνῳ τὴν Πομπηΐου θυγατέρα Μαρκέλλῳ. Chio Matridi, Ἥρμοσται δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις Ἀθήνησι. Sed et ipse vir dicitur sibi ἁρμόζεσθαι vel ἁρμόζεσθαι γυναῖκα, ut Herod. (5, 47.) Ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα. Et Ἥρμοσται τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα. 2 Cor. 11, (2.) Ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ, ubi vet. Interpr. ἡρμοσάμην vertit Despondi, Erasmus Adjunxi, Beza Præparavi. Fortasse autem Despondi retineri possit, sic interpr., Vos uni viro despondi, nimirum Christo, quos sisterem illi, tanquam castam virginem. Possumus autem dicere ἁρμόσασθαι puellam alicui, vel Aliquem sibi eam ἁρμόσασθαι, quæ tamen illi postea non sistatur et connubio detur; ut in Herod. l. c. post ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα, sequitur ψευσθεὶς δὲ τοῦ γάμου. Quare hic Despondendi verbo uti possumus, in interpr., at nullo modo Jungere connubio, aut Nuptui dare, interpr. Sciendum est autem Lat. quoque non solum patrem puellæ vel adolescentis

B dici Despondere, sed ipsum etiam adolescentem Despondere sibi puellam.

Ἁρμόζομαι, vel Ἁρμόττομαι, pass. Aptor etc. Chrys. Αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν ἁγίων προσευχῶν ἁρμόζονται καὶ συνεστήκασι. Ubi exp. Compinguntur. Fortasse autem commodius exp. Stat firma earum compages. A Plat. autem de Rep. 8. ἡρμοσμένη ψυχὴ, vocatur Animus compositus et sibi consentiens, qui vacuus est vanis cupiditatibus, ut vult Bud. 314. ubi vide l. Idem ἥρμοσται exp. Aptus est, in h. l. Polybii, Πᾶς γὰρ Ῥωμαῖος ὁμοίως ἥρμοσται πρὸς πάντα τόπον καὶ καιρὸν, καὶ πρὸς πᾶσαν ἐπιφάνειαν.

["Ἁρμόζω, Heyn. Hom. 4, 519. 7, 322. Valck. Phœn. p. 776. Thom. M. 111. 424. ad Lucian. 1, xxxiii. 256. Wessel. Herod. 186. ad Il. P. 210. Zeun. ad Xen. K. Π. 46. Brunck. Hec. 432. Jacobs. Animadv. 225.; Anth. 11, 31. 12, 99. 116. ad Diod. S. 1, 593. 641. Ἁρμόσσω vel Ἁρμόττω, Zeun. ad Xen. K. Π. 46. 67. Thom. M. 111. Dionys. H. 2, 690. Ἁρμόττω, Greg. C. 67. Sequ. infin., Simon. Dial. 7.

C Ἁρμόζει, impers., Ammon. 96. Phalar. 166. Ἁρμόττει, Schol. Aristoph. Π. p. 180. 185. T. H. Dionys. H. 5, 151. 3, 1500. Ἁρμόζων, Boissonad. Philostr. 376. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66. Ἁρμόχθη, Idem ad Theocr. x. Id. p. 114. Ἁρμόζω, Sum harmosta, Morus ad Isocr. Paneg. 68. Do nuptum, ad Charit. 215. De lyra, tibia, Bergler. Alciphr. 50. Μουσικοὺς ἥρμοττε, Philostr. 140. Boissonad. Med., Plut. Mor. 1, 567. ad Charit. l. c. Herod. 394. 467.; ad 387. Ἁρμόζεσθαι πρός τι, ad Lucian. 1, 430." Schæf. Mss. Glossæ: Ἁρμόζω· Congruo, Competo, Arto, Accommodo, Compago. Ἅρμοσον· Apta. Ἁρμόσαι· Jungere. Ἁρμόζων· Competens, Conveniens, Aptus, Congruus. Ἁρμόζομαι· Spondeo. Ἁρμόζονται· Jubent. Ἡρμοσμένον· Aptum. Eur. Bacch. 227. Καί σφας σιδηραῖς ἁρμόσας ἐν ἄρκυσι, Or. 235. πόδας ἐπὶ γαίας. Partheu. p. 17. 28. 31. Herod. 5, 47. 6, 65.: Ælian. H. A. 13, 21. Ἁρμόζειν τὴν Ἑλλάδα, pro ἁρμοστὴν εἶναι τῆς Ἑλλάδος. Soph. Œd. C. 908. Τούτοισιν (sc. νόμοισι) οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται. Pind. N. 8, 19. ἁρμόζειν

D τὸν στρατὸν ἐν Ἀθάναις. " Aristoph. I. 1236. Παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; Ibid. Ἐν ταῖσιν εὐστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην." Seager. Mss. " Ἁρμόζομαι, med., de eo, qui se ad instrumentum musicum accommodat, Plut. 2, 175. et sonum percipit, 625. Officium ἁρμοστῆρος ambio, Xen. Laced, R. Me accommodo, Jambl. p. 158. Mihi apto, i. e. Nubo, Ælian. H. A. 697." Wakef. Mss.]

[* " Ἁρμοζομένως, Schol. Aristoph. Π. 247." Kall. Mss.]

Ἁρμοζόντως, Congruenter, Convenienter, ut ἁρμοζόντως ἔχει, Congruit, Convenit, [i. q. ἁρμοδίως. " Diod. S. 3. p. 106. Suid. 1, 892." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἁρμοττόντως, i. q. ἁρμοζόντως. Schol. Aristoph. Θ. 399.]

[* Ἡρμοσμένως, Apte. " Suid. 1, 314. Schol. Soph. Tr. 58. Diod. S. 571." Scott. App. ad Thes. " Schol. Apoll. R. 1, 537." Wakef. Mss.]

[* " Ἁρμοστέον, Geopon. 20, 1. Clem. Alex. 166. 167. (195.)" Kall. Mss.]

Ἁρμογὴ, ἡ, Apta junctura, Compages, Coagmentatio. Lucian. (1, 843.) Καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, κ. τ. λ. Herodian. 3, (3, 11.) Διέστησε τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον αὐτοῦ τὰς ἁρμογάς. || A Suida ἁρμογὴ exp. εὐταξία in h. l. Μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας. || Eupolis autem ἁρμονίαν, Musicam, etiam appellavit ἁρμογὴν, J. Poll. 4, c. 8. || Ἁρμογὴν vocari etiam volunt quidam Colorum transitum, in pictura. [Gl. Ἁρμογή· Junctura, Compages, Commissura, Compaginatio, Aptatio, Commissum. Ἁρμογαί· Compages, Juncturæ, Compagines, Commissuræ. "Polyb. 17, 25." Seager. Mss. "Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss.]

Ἁρμοσία, ἡ, Gubernatio, VV. LL. Ἁρμόσυνοι, Moderatores. Ita dicti ap. Lacedæmonios Magistratus, qui mulieres in officio continebant. Vide Hes.

[* Ἅρμοσις, ἡ, Gl. Aptatio, Compaginatio.]

[* Ἅρμοσμα, τὸ, Idem. Eur. Hel. 418. Τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων, Ἐφ' ἧς ἐσώθην μόλις ἀνελπίστῳ τύχῃ.] B

Ἁρμοστὴς, ὁ, Moderator, Temperator; ut quos suis urbibus Lacedæmonii præficiebant, ἁρμοστὰς appellabant, quod eorum munus esset omnia bene componere et quasi concinnare, quod est ἁρμόζειν s. ἁρμόττειν: quo etiam sensu ἁρμόττειν τὴν πόλιν, et ἁρμόζειν ἐν τῇ πόλει dicitur. Xen. E. 1, (1, 23.) Καὶ ὁ Λάκων ἁρμοστὴς Ἐτεόνικος. Demosth. (258.) Καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς κατεχόντων ἁρμοσταῖς καὶ φρουραῖς. Plut. (1, 232.) ἁρμοστὰς et σωφρονιστὰς copulavit. Ab Eod. (9, 60.) ἁρμοστὴς et διαλλακτὴς conjunguntur, extendente latius ἁρμοστοῦ signif. Sic autem et J. Poll. 1. scribit διαλλακτὰς, Reconciliatores, ab Herod. dici καταρτιστῆρας: posse autem et ἁρμοστὰς appellari. || Ἁρμοστὰς Dionys. Areop. appellavit Episcopos etiam, ut tradit Bud. Comm. 315. quos adi: simul et ejus Annot. in Pand. || Ἁρμοστὴς, Cui desponsa est puella, ut ἁρμόζειν pro Despondere; J. Polluci μνηστήρ. Sed hunc τοῦ ἁρμοστὴς usum probare non videtur; cum scribat, Ὁ δὲ πενθερὸς ἐγγυᾷ, ἁρμόζει· ὅθεν τινὲς τῶν πολλῶν ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ἐκάλεσαν. [Gl. Ἁρμοστής· Aptator. Ἁρμοστὴς γάμου· Sponsus. "Morus ad Isocr. Paneg. 68. Valck. Ep. ad Röv. 66. ad Charit. 363. Abresch. Æsch. 2, 35. ad Diod. S. 1, 593. Brunck. Aristoph. 2, 178. ad Lucian. 3, 332. ad Dionys. H. 2, 1025." Schæf. Mss.] C

Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, Hesychio i. q. et ἁρμοστής. Bud. Comm. hæc, ex aliquo, ut opinor, Gramm. sumta, scribit, Ἁρμοστῆρας ἐκάλουν πάλαι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας, i. e. ἁρμοστῆρας olim Athenienses appellabant Qui statum civitatis ita ordinabant et componebant, ut bene honesteque viveretur. || Eidem ἁρμοστῆρες sunt λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς θύρας τιθέμενοι, Antepagmenta Vitruvio, ut quidam annotarunt. [" Ad Charit. 363." Schæf. Mss.]

[* Ἁρμόστωρ, ὁ, i. q. ἁρμοστὴρ, ναυτῶν, Æsch. Eum. 453.]

[* " Ἁρμοστὺς, (ἡ,) ad Lucian. 1, 354." Schæf. Mss.]

Ἁρμοστὸς, (ἡ, ὸν,) Conveniens, Congruens. Philemo ap. Athen. 13. Καί μοι λέγειν τοῦτ' ἔστιν ἁρμοστὸν, Σόλων. [Gl. Ἁρμοστός· Aptus, Habilis. Ἁρμοστή· Sponsa.] D

[* " Ἅρμοστρον, Valck. ad Herod. 159." Schæf. Mss. Glossæ: Ἅρμοστρα· Sponsalia.]

[* Ἁρμοστικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Sponsalis.]

Ἀνάρμοστος, ὁ, ἡ, Incongruus, Inconcinnus, Inconveniens, Minime conveniens, Non quadrans, Non habilis. Xen. Scutum inhabile vocat ἀνάρμοστον, ut ait Bud. Lucian. (2, 15.) Ὁρῶντες τὸ ἀσύφηλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. Plut. Pericle, Ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ πρὸς τὴν προκειμένην χρείαν ἀνάρμοστον. Hes. ἀγόμφωτα exp. ἀνάρμοστα. || Ἀνάρμοστος sine adjectione, Inconcinnus, Incompositus, Ineptus. Aristoph. N. (908.) Τυφογέρων εἶ, κἀνάρμοστος. Sic etiam Budæo est σόλοικος, σκαιὸς, ἀπίθανος, ἀπειρόκαλος, μάταιος. [Imparatus, Thuc. 7, 67. Glossæ: Ἀνάρμοστον· Absonum, Absurdum. " Toup. Opusc. 2, 43. Valck. ad Herod. 159. Abresch. Æsch. 2, 35." Schæf. Mss. " Heliod. Æth. 92. De musicis instrumentis, Dio Chrys. 2, 42." Wakef. Mss. " Lucian. adv. Indoct. 545. Ἐπειδή ποτε καὶ ᾆσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστόν τι καὶ ἀσύντακτον." Seager. Mss.]

Ἀναρμόστως, Incongrue, Inconvenienter, Inconcinne, Inepte. [Strabo 408. Plato de Rep. 9. 590. Athen. 134. Schol. Aristoph. N. 25. Σ. 1167. Herod. 3, 80.]

Ἀναρμοστία, ἡ, Incongruentia, Incongruitas, Inconvenientia. A Plat. Phædro, τῇ ἁρμονίᾳ et κατακοσμήσει opponitur. Plut. de Anim. Procr. Τοῦτο δὲ ἦν ἀναρμοστία ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον, i. e. Turn. interpr. Animi proportione carentis non apta et incommoda comparatio. || Apud Lucian. ponitur pro Ineptia, Bud. [" Plut. 2, 439." Wakef. Mss.]

Ἀναρμοστέω, Sum ἀνάρμοστος, Incongruus; Non congruo, Non convenio, Non quadro. Plato de LL. 4. Ἐν δὲ σχήματι νόμου ἀναρμοστεῖ λεγόμενα. Apud Eund. de Rep. 5. (29.) ἁρμόττειν et ἀναρμοστεῖν opposita: Ἆρα ἃ νῦν δὴ διήλθομεν, εἰς μὲν τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; [" Heindorf. ad Plat. Gorg. 118." Schæf. Mss.]

[* Δυσάρμοστος, ὁ, ἡ, Non facile compingendus. Appian. B. M. 193=1, 690. UNDE * Δυσαρμοστέω, ET " Δυσαρμοστία ἠθῶν, Plut. (1, 257.) de viro et " uxore discordibus, Bud."

Εὐάρμοστος, ὁ, ἡ, Aptus, Habilis, Dexter, Quadrans: τοῦ συμφέροντος στοχαζόμενος, ut Suid exp., addens hoc exemplum, Ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι. Sic de puero Basil. Εὐμαθὴς καὶ πρὸς πάντα εὐάρμοστον. Et Isocr. (2, 446.) Ἔξιν ψυχῆς πρὸς ἅπαντα εὐάρμοστον dixit. Bud. interpr. etiam Versatilis ingenii homo, πρὸς πάντα τὴν φύσιν εὔστροφον ἔχων. Εὐάρμοστον Quod harmonice compositum est, εὔρυθμον, ut Bud. interpr. ap. Dionys. H. in Vita Lysiæ: Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. HINC Εὐαρμόστως, Apte, Concinne. Isocr. (2, 392.) Ἑώρα γὰρ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους οὐκ εὐκαίρως, οὐδ' εὐαρμόστως πρὸς τὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου φύσιν ἔχοντας. [Gl. Εὐάρμοστος· Habilis, Aptus. Εὐαρμόστως· Habile. " Eur. El. 702. κληδὼν Ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις, Εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον Πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν, Χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι." Seager. Mss. Hippocr. 119, 9. 318, 5. Aristot. Eudem. 3, 2. " Εὐάρμοστος, Fabric. B. G. 1, 351. Εὐαρμόστως, ad Corn. Nep. 5. Stav." Schæf. Mss. "Εὐάρμοστος, Accommodatus, Plut. 3, 613. superl." Wakef. Mss.]

" Εὐαρμοστέω, Sum εὐάρμοστος et concinnus. Hip- " pocr. in Παραγγελίαις (18, 34.) Εὐαρμοστεῦσα " πνεύματί τε, καὶ θερμασίῃ, καὶ χυμῶν κατεργασίῃ." [" Plut. 1, 71." Wakef. Mss.]

Εὐαρμοστία, ἡ, Aptitudo, Dexteritas, Lepos, Bud. Comm. Plut. Pomp. Ἄσκησις ἐν ὅπλοις, πιθανότης λόγου, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν. Plato de Rep. 3. (291.) Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία, καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, Honestus igitur sermo et congruentia et condecentia et concinnitas, consequentia sunt bonitatis morum, Bud. [Isocr. Ἀντιδ. 94. Orell. Μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς τούτων εὐαρμοστίαις συμπείθειν τοὺς ἀκούοντας. " Boissonad. Philostr. 399." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 213. Accommodatio, Aristid. 1, 388. Accommodating manners, Plut. 3, 707. De corpore, Philostr. 678. Clem. Alex. 571." Wakef. Mss.]

[* Ἱππαρμοστὴς, ὁ, i. q. ἵππαρχος, Equitatui præfectus. Lex. Xen.]

Ἀναρμόζω, s. Ἀναρμόττω, όσω, Adapto, Copulo. Dionys. H. 4. Πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας: quemadmodum ἁρμόζειν de conjugali etiam copulatione dici docui.

[* Ἀνθαρμόζω, Phav. Ἀντήρεις ἀνθηρμοσμένους. " Adapto, Schol. Pind. P. 4, 63." Wakef. Mss.]

Ἀφαρμόζω, vel Ἀφαρμόττω, Non convenio. Bud. Comm. dicit opponi τῷ ἐφαρμόζω, esseque ἀπέοικα, Dissonus sum, et ἀπρεπής, citans e Basil. Hom. 10. Ἔκβαλε ἀπό σου διάνοιαν ἀφαρμόζουσαν τῷ μεγέθει τοῦ Θεοῦ. VV. LL. exp. etiam Accommodo ap. Lucian. [" Synes. 6." Wakef. Mss.]

Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, όσω, Disjungo, Disgrego; sic enim interpr. esse, non cum VV. LL. Compono,

Coapto, Dispono, patet ex Eur. Or. (1452.) Ἔκλῃσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης· Τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς· Τοὺς δ', ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ' Ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε Διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας, i. e. Phil. Melanchth. interpr. Avellens procul a domina; at Schol. προσαρμόσας καὶ συγκλείσας. [" Plut. 7, 200. H. Διαρμόζεται τὸν βίον" 1, 273. pro ἀκριβέστερον ἁρμ. Coriol. 38. Σῶμα διηρμοσμένον μέρεσι pro ἡρμ." Schneider. Lex. " Plut. Phocione 1367. HSt. Ἐβούλετο τὴν Περικλέους, καὶ Ἀριστείδου, καὶ Σόλωνος πολιτείαν, ὥσπερ ὁλόκληρον, καὶ διηρμοσμένην ἐν ἀμφοῖν, (sc. τῷ λέγειν καὶ τῷ στρατηγεῖν,) ἀναλαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι." Seager. Mss. " Penitus apto, Concinno, Plut. 1, 108. 232." Wakef. Mss.]

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, όσω, Concinno, Coapto. Dionys. H. de Isocr. Εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiam Adjungo, Adapto, i. e. Cum aliis apto, ut Bud. exp. in hh. ll. Synes. Ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐναρμόσας, ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχοιμ' ἂν ὑπομνήματα. Lucian. (1, 223.) Πήχεις γὰρ (τῇ χελώνῃ) ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας. Paus. Λιθία δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. Item Apto, Accommodo. Synes. Τοῦτό σοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν, ὅ,τε δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι. Neutr. quoque usurpatur; unde Bud. exp. etiam præter ἐφαρμόττειν et ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare, ἐντρέχειν, e Greg. Sic ap. Plut. (9, 395.) Εἰς ταῦτα τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον ἂν ἐναρμόττῃ τίθεσθαι. [Gl. Ἐναρμοσθείς· Impactus. Plut. Themist. 5. Τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε, pro ἤρεσκε. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Lucian. 1, 345. ad Phal. 102. Boissonad. Philostr. 323. Wakef. Herc. F. 176. Brunck. Aristoph. 1, 33.; Kuster. 238.; Fr. 229. Fut. όξω, Valck. Ep. ad Röv. 66." Schæf. Mss. " Ἐναρμόττω, Plut. 2, 510. Congruo, neutr., 1, 111." Wakef. Mss.]

" Ἐνάρμοστος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Concinnus, " Compositus." [" 4 Macc. 14, 3. ubi pro ἐναρμόστους alii ἁρμονίους habent. Vide Interprr. ad J. Poll. 4, 58." Schleusner. Lex. in V. T. " Fabric. B. G. 1, 351." Schæf. Mss.]

Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In VV. LL. ἐξαρμόζω exp. Avello, Disjungo. Et subjungitur, ἐξαρμόσαι, i. e. τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλῦσαι, Sociatam nervorum concordiam, ut loquitur Fabius, dissolvere; ut sit quod Gall. dicitur Désaccorder. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur. [Philostr. Icon. 2, 4. Ὁ τροχὸς ἐξήρμοσται. " Avello, Philostr. 805." Wakef. Mss.]

[* " Εὐαρμόζω, Mathem. Vett. 53. * Εὐαρμόττω, 55. * Εὐαρμοστέον, Clem. Alex. 99." Kall. Mss.]

Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hesiod. (E. 1, 76.) Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Philo de V. M. 2. Ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synes. Ep. 4. exp. Insero, vel Adjungo, Ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσας. [Vide Ἐναρμόζω.] ‖ Ἐφαρμόζω, neutr. Congruo, Convenio, Cohæreo, Quadro et Consentaneus sum, cum dat. vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accus. Vide Bud. 439. Ετ Ἐφαρμογὴ, (ἡ,) Convenientia, Cohærentia, Quadratio. Plut. (9, 119.) Τῇ πρὸς αὐτὸν (τὸν κανόνα) ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει. Vide Bud. ibid. [" Ἐφαρμόζω, Heyn. Hom. 7, 322. Jacobs. Anth. 9, 430. 11, 172. Congruo, ad Il. P. 210. * Ἐφαρμοστέον, Lucian. 2, 8." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐφαρμόζω· Accommodo. Ἐφαρμογή· Responsus. Ἐφαρμογαί· Commissuræ. Ἐφαρμοστέον, Plut. 6, 124. Polyb. 1, 14, 8. Ἐφαρμόζω, Leon. Tar. 91. Lucian. 28. Archias 14. Paul. Sil. 69. Ἐφαρμόττω, C. D. Beck. Decennalia V. Friderici Augusti etc. p. 5.]

[* Ἐφάρμοσις, ἡ, Convenientia. Tim. Locr. ap. Plat. 8=3, 95. " Galei Myth. 547." Wakef. Mss.]

[* " Ἐφάρμοστος, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 7, 514.]

[* Συνεφαρμόζω, Adjungo. Schol. Aristoph. O. 424.]

Καθαρμόζω, Adapto, Compono. Ετ comp. Συγκαθαρμόζω, Soph. (Aj. 922.) Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, quod exp. περιστεῖλαι. [" Συγκαθαρμόζω, Schol. Eur. Or. 1687." Kall. Mss. Eur. Bacch. 917. Οὐχ ὡς ἐγώ νιν ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμοσα. Meleager 2.
A καθήρμοσε στέφανον. * Ἐγκαθαρμόζω, Apto, Quadro, Aristoph. Λ. 684. " Καθαρμόζω, ad Phal. 102. 274. Musgr. Rhes. 766. Jacobs. Animadv. 270.; Anth. 11, 163. Συγκαθαρμόζω, Wakef. S. C. 2, 127." Schæf. Mss.]

Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, Transmuto adaptando aliter. Interdum etiam vertitur simpl. Apto, Accommodo: et ita Bud. in h. l. Basil. Τοῖς ῥήμασι τῆς πίστεως ὡς ἰατροὶ κέχρηνται, κατὰ καιρὸν ἄλλοτε ἄλλως πρὸς τὰ ὑποκείμενα πάθη μεθαρμοζόμενοι. Interdum simpl. Commuto, Verto, Transfero. Philo de Mundo, Μεθαρμοσάμενος ψευδῆ δόξαν εἰς ἀλήθειαν. Idem de V. M. 2. Εἰς Ἑλλάδα γλῶτταν τὴν Χαλδαϊκὴν μεθαρμόζεσθαι διενοεῖτο. Idem ibid. Πρὸς τὰς τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων μεθαρμοζομένη τροπὰς, Subinde se commutans. ‖ Μεθαρμόζω ap. Lucian. Emendo et castigo, i. e. Meliorem reddo, Bud. Sic Suid. μεθάρμοσον exp. ἐπανόρθωσον. Idem Bud. tradit μεθαρμόζομαι in malam partem poni a Greg. pro In deterius formo, vel In pejus digero, ut, Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἐξαίφνης μεθαρμόζεταί τε καὶ μετατάττεται.
B [Eur. Alc. 1160=1176. Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον Τοῦ πρόσθεν. " Lucian. Amor. 1022. Ἡ δὲ σὴ μοῦσα, τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω, A consueta conversa gravitate." Seager. Mss. " Μεθαρμόττομαι, Dionys. H. 4, 2210. Μεθαρμόζω, Jacobs. Anth. 6, 140. 11, 389, Huschk. Anal. 16. ad Dionys. H. 1, 275. Lobeck. Aj. p. 332. Græf. ad Meleagr. 146. Dionys. H. 3, 1443. Μεθαρμόζομαι, ad Phal. 273. Wakef. Alc. 1179.; S. C. 3, 178. Brunck. ad Æsch. Pr. 309. Abresch. Lect. Aristæn. 115. Toup. Opusc. 1, 304." Schæf. Mss.]

[* " Μεθάρμοσις, (ἡ,) Mutatio. Polyb. (18, 28, 6.) Exc. Leg. 9. (2, 540.) Καὶ γίνεται μεθάρμοσις δεσποτῶν, οὐκ ἐλευθέρωσις τῶν Ἑλλήνων." Seager. Mss.]

[* Συμμεθαρμόζω, Apto, Conveniens alteri reddo. " Dionys. H. 2, 311." Scott. App. ad Thes.]

Περιαρμόζω, Circumapto, Circumadapto, Apte circumpono. Plut. Camillo, Τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν. [Æschin. Dial. 3, 5. τὸ σκῆνος. Aristoph.
C Εκ. 273. " Boissonad. Philostr. 351." Schæf. Mss.]

[* Προαρμόζω, vide Προαρτάω. " Hesych." Wakef. Mss.]

Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. Plato Timæo, Καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων προσήρμοττεν, quæ Cic. interpr. Atque ita medio medium accommodans copulabat. Plut. Solone, Πράγματα νόμοις προσαρμόζων. [Gl. Accommodo. " Boissonad. Philostr. 323. ad Lucian. 1, 345. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66." Schæf. Mss.]

Συναρμόζω, vel Συναρμόττω, q. d. Coapto, Coagmento, Concinno, Apte compono: ut Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. Apud Xen. Ἀπ. 1, (4, 8.) pass. Τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι. Plut. Solone, Συναρμόσασθαι πρὸς ἄριστον τὴν πόλιν. Ex Eur. autem affertur, συνήρμοσεν ὄψιν ὀμμάτων, Conjunxit oculos. ‖ Συναρμόζω, neutr. Congruo, Convenio, Quadro. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 20.) Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. Συναρμόττουσι ap. Plat. Timæo, Cic. vertit Copulantur. [Epigr. adesp. Her.
D 21. χείλεα στομάτεσσι. Glossæ: Συναρμόζω· Compagino, Concinno, Augmento. Συναρμόζει· Compagit. Συναρμόζεται· Compingitur. " M. Anton. 4, 18. Πᾶν μοι συναρμόζει, ὅ σοι εὐάρμοστον." Gataker. Mss. " Abresch. Æsch. 2, 76. Toup. ad Longin. 361. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66. Med., ad Charit. 215." Schæf. Mss.]

[* Συναρμοττόντως, Plato de LL. 2. 967. Schol. Aristoph. Θ. 338.]

[* Συναρμοστέον, Accommodandum, Aptandum. Plato Tim. 3, 18.]

[* Συνηρμοσμένως, M. Anton. 4, 39. συντέτακται.]

[* Συναρμογὴ, ἡ, Apta compositio, Concinnitas. Ocell. 1, 8. " Eust. 50, 12. Plut. Plat. Quæst. 1007. Tim. Locr. de Anima Mundi 3, 95." Scott. App. ad Thes. " Galei Myth. 508. Villoison. Anecd. Gr. 2, 112. Jamb. V. P. 110." Wakef. Mss.]

[* Συνάρμοσις, ἡ, Gl. Compaginatus. Schneidero perperam susp., cum legatur etiam in Nov. Const. L. Imp. Ετ * Συναρμοσία, ἡ, pro Eodem, eidem Schneidero susp.]

Συναρμοστὴς, ὁ, Coagmentator, Concinnator. E Naz. autem affertur pro Conciliator, Ἐγὼ τούτου συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος. At e Luciano Anachars. πολιτείας *συναρμοστὴν, Reip. moderatorem. Sed exp. etiam Συναρμοστὴς, Simul præfectus, Collega illius magistratus, quem ἁρμοστὴν vocari dictum est. Sed exemplum hujus signif. non additur. [" Lucian. 1, 5." Schæf. Mss. "2, 893." Wakef.Mss.]

[*Συναρμοστικὸς, ἡ, ὸν, Coagmentativus, Copulativus, Concinnandi vim habens. Jambl. Myst. 4, 12. Nov. Const. L. Imp.]

[* Συναρμοστέω, Aptus, Congruens sum. Schol. Aristoph. Θ. 146.]

[* Συναρμοστία, ἡ, Congruentia, Convenientia. Nov. Const. L. Imp.]

[* Ἀσυνάρμοστος, ὁ, ἡ, Incongruus, Inconcinnus. Plut. Symp. 7, 5. p. 709. Schol. Aristoph. O. 1377. Sext. Emp. p. 13. (Pyrrh. 1, 43.) " Bekk. Anecd. 378." Boissonad. Mss.]

" Εὐσυνάρμοστος, (ὁ, ἡ,) Qui facile aptari potest et " coagmentari."

¶ Ἁρμόδιος, (α, ον,) Congruus, Conveniens, Aptus; et i. q. ἄρμενος ap. Hesiod. ut Tzetz. exp. || Ἁρμόδιοι, Hesychio sunt etiam Domestici s. Familiares, Cognati, Amici. Item Suidæ ἀρεστοί. || Ἁρμοδίου autem μέλος, Proverb. est de lugubribus ac tristibus, ut Erasmus annotat: erat autem Cantilena in Harmodium et Aristogitonem, qui Athenienses Pisistratidarum tyrannide liberarunt. Vide Erasm. Chil. et Aristoph. Schol. [Theognis 422. 724. Hippocr. 599=239, 14. Parthen. 16. " Aristoph. A. 1093. Ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί.' 'Hic positum pro Festivo convivio, cujus sub finem cani solebant scolia; simulque alludit ad notissimum Harmodii scolium.' Brunck." Seager. Mss. Glossæ: Ἁρμόδιος· Aptus, Congruus, Affabilis. " Bast Lettre 194. Bentl. Opusc. 54. Toup. Opusc. 2, 115. Valck. ad Ammon. 83. Koen. ad Greg. 174. Ἁρμόδιον, Thom. M. 397. Ἁρμόδιος, Canticum, Koppiers. Obs. 31. Nom. propr., Brunck. Aristoph. 3, 107." Schæf. Mss.]

[* Ἁρμοδίως, Gl. Competenter. Schol. Eur. Hec. 553. Joseph. A. J. 1, 1. " Congruenter, Convenienter, Orig. Philoc. 21. p. 56. Ἃ γὰρ λέγει πρὸς τὸν ἁμαρτάνοντα ὁ Ἀπόστολος, λεγέσθω πρὸς τὸν Φαραώ· καὶ πάνυ ἁρμοδίως νοηθείη ταῦτα ἀπαγγελλόμενα αὐτῷ." Seager. Mss. " Valck. Hipp. p. 311." Schæf. Mss.]

Ἁρμοδιοτυπὴς, ὁ, ἡ, Concinnus, Congruus, ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενος, Hes. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀναρμόδιος, ὁ, ἡ, Non idoneus. Quod e Theoph. Instit. 1. tit. 23. citant VV. LL. Exp. etiam Inconveniens, e Quintil. et Incongruens, e Plin. [* Ἀναρμοδίως, Suid. 1, 79. " Bekk. Anecd. Gr. 363." Boissonad. Mss. " Ἀναρμόδιος, Suid. 3, 468. Zosim. 39." Wakef. Mss.]

[* Ἐναρμόδιος, ὁ, ἡ, Eust. ad Dionys. P. p. 8.]

¶ Ἁρμονία, ἡ, i. q. ἁρμὸς, Compages, Coagmentatio, Apta commissura. Hom. plur. usus est Od. E. (248.) Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν, (361.) Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Phocyl. (13, 96.) de homine dixit, i. e. de hominis corpore, Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο. Quidam ἁρμονίαν τοῦ σώματος Compactionem membrorum corporis et Cic. interpr. Aristot. de Mundo, Ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος: ubi exp. In cohærente coagmentatione. Aristoteli inquit Bud. de fornicato opere loquenti, ἁρμονία est Coagmentatio et compages, s. Cohærentia. || Ἁρμονία autem, Concentum quidam vertunt, ap. Musicos quæ sit, declarat Aristot. de Mundo, Μουσικὴ δὲ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς, μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν, i. e. Bud. interpr. Musica autem acutis et gravibus sonis, longisque et brevibus una permixtis in diversis vocibus, unum ex illis concentum absolutum reddidit. Sic et Plato de LL. 2. p. 213. Τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη· τῇ δ' αὖ τῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονίας ὄνομα προσαγορεύοιτο. Quo respexisse puto Quintil. cum ἁρμονίαν esse dixit Dissimilium concordiam. Cic. autem de h. v. consule in meo Cic. Lex. Plut. (7, 310.) Ἡ

A δὲ Πάριδος πάντως μαλακήν τινα καὶ θήλειαν ἁρμονίαν ἐρωτικοῖς ἔψαλλε μέλεσι. Existimo autem, cum ἁρμονία de Musicis sonis dicitur, ἐλλειπτικῶς poni, ac sub. gen. φωνῶν, aut alium hujusmodi. Ceterum particularius etiam loquentes Musici ἁρμονίας esse quatuor dicunt; de quibus Lucian. (1, 851.) Καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Athenæo autem (14.) 266. sunt hæ tres, ἡ Δώριος, ἡ Αἰολὶς, (ἣ καὶ ὑποδώριος λέγεται) ἡ Ἰαστί. Hinc Ἁρμονικὸς, ἡ, ὸν, Ad harmoniam pertinens, Harmoniam habens. Interdum vero Ἁρμονικὸς dicitur Harmoniæ musicæ peritus, vel simpl. Musicæ peritus, aut Musicus. Plato Phædro, Ὥσπερ ἂν μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῷ εἶναι, ὅτι δὴ τυγχάνει ἐπιστάμενος ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν. De Aristoxeni sectatoribus qui ἁρμονικοὶ vocabantur, quod auribus plus tribuerent auctoritatis quam rationi, contra quam ii, qui κανονικοὶ vocabantur, lege Cæl. Rhod. Unde comp. Ἐναρμονικὸς,

B (ἡ, ὸν,) Ad harmoniæ musicæ modulos compositus, et Ἐναρμονικὸν, (τὸ,) Melodiæ musicæ quoddam genus, quod Macrob. 2, 4. in Somn. Scip. propter nimiam sui difficultatem ab usu recessisse scribit: e reliquis vero duobus, nam tria commemorat, chromaticum infame esse mollitie; medium autem, i. e. diatonum, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribi. De his Ptol. etiam in Musicis, Plut. Vitruv. 5, 4. Cæl. Rhod. 9, 3. Sed et Ἁρμονίδης, Nom. propr. fabri ap. Hom. ab ἁρμονία deductum esse puto, cum ille ἁρμονίας duobus ll. dicat de Compage navis.

[" Ἁρμονία, Heyn. Hom. 8, 293. Ruhnk. ad Longin. 253. Toup. Opusc. 1, 567. Valck. Hipp. p. 182. Wakef. S. C. 3, 158. Reiz. ad Aristot. Pol. 84.; Tyrwh. ad 136. Lennep. ad Phal. 150. ad Herod. 717. Boëckh. in Plat. Min. 129. Jacobs. Anth. 7, 123. 355. 8, 69. 9, 57. 195. ad Lucian. 1, 831. Heindorf. ad Plat. Hipp. 133.; ad Theæt. 400. Ἁρμονικὸς, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 27. Toup. Opusc. 1, 567. 574. * Ἁρμονίζω, Jacobs. Anth. 7, 127."

C Schæf. Mss. Glossæ: Ἁρμονία, ἡ τῆς κιθάρας· Series. Ἁρμονία μελῶν ἀνθρώπου· Compago. Æsch. Pr. 552. Διός. Plato Philebo 7. * " Ἁρμονικῶς, Aristæn. (13, 21.) 1, 13. p. 33." Boissonad. Mss. * Ἁρμονιακὸς, ἡ, ὸν, Schol. Eur. Phœn. 4. Καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν αἱ Θῆβαι διά τε τὸν Ἁρμονιακὸν γάμον, August. et Havn. Ἁρμονίας. A Schneider. Lex. non agnoscitur. " Ἁρμονία, Corporis commissura, Schol. Nicand. Θ. 459." Wakef. Mss.]

Ἁρμόνιον, τὸ, Quod apte cohæret, VV. LL. [" Ἁρμόνιος, Orig. in Jo. 6, 26." Routh. Mss. Sapient. 16, 20. * Ἁρμονίως, Joseph. A. J. 8, 3, 2. " Ἁρμόνιος, Koen. ad Greg. 107." Schæf. Mss. " Vox suspecta, Clem. Alex. 557. Ἁρμονίως, Apte, Jamb. V. P. 37. Benevole, 16." Wakef. Mss.]

[* Ἁρμονιώδης, ὁ, ἡ, Epist. Socr. 39. Ἁρμονιωδεστάτω ἄνδρε, i. q. Commodus, Amicus, Schneidero susp.]

Ἐναρμόνιος, ὁ, ἡ, Harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα,

D ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia, et signif. Concinnus, Apte compositus. Philo de Mundo, Τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, Continuam digestionem et cohærentem. Sic Plut. de Def. Orac. Ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις. Et Ἐναρμονίως, Composite ad musicæ melodiæ modulos, ut ἐναρμονίως ᾄδων, Eust. [Ἐναρμόνιον νέκταρ ἀνεκρούου, Antip. Sid. 75. Damascius ap. Phot. Bibl. 1054. " Ἐναρμόνιος, Jacobs. Anth. 8, 42. 69. ad Dionys. H. 5, 42. Boëckh. in Plat. Min. 129. Modulationis genus, Bergler. Alciphr. 68." Schæf. Mss. " Ἐναρμονίως, Theod. 4, 353." Wakef. Mss.]

[* " Εὐαρμόνιος, (ὁ, ἡ,) J. Poll. 6, 28." Kall. Mss.]

Παναρμόνιος, ὁ, ἡ, Omnibus harmoniæ numeris constans, Admodum concinnus, πάντοθεν ἡρμοσμένος, Suid. Παναρμόνιον autem Hesychio est εἶδος ὀργάνου ἐξ ὅλου τεταγμένον· ἁρμονία γὰρ ἡ εὔτακτος ἀκολουθία. [Athen. 182—3. (e Plat. de Rep. 3. 399.) Plato de Rep. 3, 10. (396.) Οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν: et 15. Μελοποιΐα καὶ ᾠδὴ ἡ ἐν τῇ παναρμονίῳ (sc. μουσικῇ) καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πε-

ποιημένη. Lucian. de Salt. 518=913. Νῦν ἔοικεν (ἡ ὄρχησις) ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ * πολύμουσον ἀγαθόν. " Heindorf. ad Plat. Gorg. 188." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 600. Aristid. 30." Wakef. Mss.]

Πολυαρμόνιος, ὁ, ἡ, Multas harmonias habens, πολυαρμόνια ὄργανα, ut πολύχορδα καὶ παναρμόνια, Bud. e Plat. [de Rep. 2, 399. Lucian. de Salt. 502.]

[* Συναρμονιάω, Apte convenio, de numeris versuum et concentu musico. Schol. Aristoph. I. 461.]

¶ Ἁρμαλιὰ, s. Ion. Ἁρμαλιὴ, Cibus: παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Hes. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα, Etym. Hesiod. (E. 2, 178.) Τῆμος θώμισυ βοῦσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη Ἁρμαλιῆς. Apud Suid. Ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλιήν. Et ap. Hes. ἁρμαλιᾶς ὄχος, Vehiculum, quod exercitui commeatum circumvehebat: ἢ * τροφήτης καὶ θρεπτικός: et ἁρμαλιᾶς ὄχος, ὁ σκευοφόρος. Etym. VV. LL. exp. etiam Velum navis; quæ exp. mihi suspecta est. [Apoll. R. 1, 393. " Jacobs. Anth. 9, 102." Schæf. Mss.]

" Ἁρμαλίας ὄχος, vel Ἁρμαλιᾶς ὄχος, ut ap. Hes. " scriptum est, Vehiculum quod exercitui commeatum " circumvehebat, ut dictum fuit in Ἁρμαλιά. Sed ibi " mentio alterius scripturæ, sc. ἁρμαλίας, facta non " est; quæ in VV. LL. habetur; quam sequendo, " fuerit ἁρμαλίας adjectivum. Sed fortassis temere " aliquis ita scripsit: cum Etym. auctor nominetur, " apud quem tertia scriptura extat in vulg. editt., " nimirum ἁρμαλιάς. Ibidem crassus est, sed mani- " festus error ὄχλος pro ὄχος: ita enim legitur, ἁρμαλιὰς, ὄχλος ὁ σκευοφόρος: quem tamen errorem VV. " LL. retinuerunt: interpretantur enim, Turba portans arma."

ἍΡΜΑ, ατος, τὸ, Currus, Quadrigæ. De equis proprie dici annotat Eust. Od. P. (117.) Ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Xen. K. Π. Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Herodian. Ἅρμα ἑξάπωλον, ubi Polit. vertit, Sejuges equi. Athen. tamen ἐλεφάντων ἅρματα dixit, et Etym. ζεῦγος βοῶν itidem exp. Ἅρματα plur. ab Hom. pro sing. sæpe usurpari σεμνότερον καὶ ἡρωϊκώτερον, docet Eust. addens, in sing. raro ap. eum reperiri. Ἁρμάτων ὄχους pro ἅρματα dixit Eur. Phœn. (1197.) ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους Ἱππεῖς, ὁπλῖται. ‖ Ἅρμα accipitur etiam, ut annot. VV. LL. pro Pondere et Onere, Hierem. 14. ‖ Est etiam Nom. propr. pagi Bœotici prope Mycalessum, nomen sortiti a fracto ibi Adrasti curru, aut a curru Amphiarai eo confugientis: item Locus Atticæ in Parnethi, ut scribit Eust. addens Proverb. Ὁπότ' ἂν ἀστράψῃ δι' Ἅρματος, de rebus raro evenientibus et longo tempore interjecto: ait enim, ἤγουν ὀψέ ποτε καὶ διὰ χρόνου ἀδήλου: [cf. Plut. Q. S. 5, 5.] Unde Gentile nom. Ἁρματεύς. Ἅρμα autem ab ἄρω derivari docet Eust. ex Aristarcho, dicens eum quemadmodum ἅρμα aspiratur, etiam ἅρσαντες aor. 1. ab ἄρω aspirare. [Gl. Ἅρμα Currus, Vehiculum. Ἅρμα θεῶν Thensæ. Ἅρμα δρεπανηφόρον Currus falcifer. Σὺν ἅρματι ἀγωνιζόμενος ἵππος Currilis equus. Plato de LL. 8, 409. ἅρματος τροφεύς: cf. Herod. 8, 115. et vide Ἁρματοτροφέω. Strabo 9. 619. Eustathio ad Il. B. 384. ἅρματα i. q. ὅπλα. Inscr. Pocockii p. 38. Τοῖς λοιποῖς τοῖς προσήκουσιν ἅρμασι πᾶσι. ** Ἅρμα, ἡ, Plut. Amat. 60. H. Ἅρμα χρυσοχάλινον, Xen. " Muncker. ad Anton. L. 73. Verh. Thom. M. 110. Musgr. Herc. F. 881.; Iph. T. 110. 370.; Hel. 1511. ad Charit. 443. 556. 788. Wakef. Alc. 494. Jacobs. Anth. 6, 237. 252. Heyn. Hom. 5, 491. De bigarum et quadrigarum vetustate, Valck. Phœn. p. 19. De navi, Markl. Iph. p. 35. De equis, Xen. Hier. 11, 5. Ἅ. ἵππων, Herod. 530. Ἅ. δρακόντων, Argum. Medeæ: Ἅ. χαλκοῦν, Toup. Opusc. 2, 297. Ἅρματα pro ἅρμα, Valck. Phœn. p. 390. Heyn. ad Virg. 2, 86. Dawes. M. C. 250. Ernest. ad Il. Π. 371. Ἁρμάτων et ἁμαρτῶν conf., Heyn. Hom. 6, 129. ** Ἅρματα, Arma, Thom. M. 652. Ἅρμα, Nom. propr., Musgr. Ion. 285. Jacobs. Anth. 11, 200." Schæf. Mss. " Ἅ. θαλάσσης, Navis, Nonn. J. 6, 64. Oppian. A. 1, 190. I. q. ἁρμὸς, Nonn. 608, 18." Wakef. Mss.]

A [* Ἁρματοδρόμος, ὁ, ἡ, Curru certans auriga. Schol. Apoll. R. 1, 1333.]

Ἁρματοδρομία, ἡ, Curule certamen, Bud. Cum cursu currus certant. [Strabo 5. p. 361.]

[* Ἁρματοδραμεῖν, Apollod. 3, 5, 5. p. 196.]

[* " Ἁρματοεργὸς, (ὁ,) Heyn. Hom. 8, 653." Schæf. Mss.]

[* Ἁρματόκτυπος, ὁ, ἡ, Æsch. S. c. T. 188. ὄτοβος. " Sic * πεδιοπλόκτυπος βοὰ, 83." Blomf. " Const. Manass. Chron. p. 122." Boissonad. Mss.]

Ἁρματομαχέω, ήσω, E curru pugno, Eust. dicens usitatum id certamen fuisse Achæis utentibus ἐσφαιρωμένοις δόρασι. [" Schol. Il. Π. 811." Wakef. Mss.]

Ἁρματοπηγὸς, ὁ, (ἡ,) Currus fabricans, Qui currus compingit, Carpentarius, ut Valla exponit. Il. Δ. (485.) Τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ', i. e. ἅρματα συμπηγνύων, τέκτων, Schol. Unde Ἁρματοπηγέω, Currus fabricor. [" Ἁρματοπηγὸς, Heyn. Hom. 4, 644." Schæf. Mss. " Schol. Apoll. R. 1, 752. Theocr. (25, 247.)" Wakef. Mss.]

B Ἁρματοποιὸς, ὁ, Qui currus fabricatur, Camer. [* " Ἁρματοποιέω, J. Poll. 7, 115." Kall. Mss.]

[* " Ἁρματοστρόφος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 42. 65. 102. 103(=79. 124. 194.)" Boissonad. Mss.]

Ἁρματοτροφέω, ήσω, Curules equos alo, ἅρματα τρέφω. Diog. L. Polemone, Τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτόν τε εἶναι τῶν πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι: sic enim ibi leg. pro ἁρμοτροφῆσαι. Unde Ἁρματοτροφοῦντες, quos ex Ælio Dionysio Cæl. Rhod. 18, 25. ab Atheniensibus ἡνιόχους, q. d. Aurigas, vocatos fuisse tradit et ditissimos atque ἀξιολόγους habitos. [Ἁρματοτροφέω, Xen. Ages. 9, 6. p. 77. " Ad Herod. 411. Jacobs. Anth. 6, 243." Schæf. Mss. " Diog. L. 237." Wakef. Mss.]

Ἁρματοτροφία, ἡ, Curulium equorum nutritio. Bud. ap. Xen. ἱπποτροφίαν exp. [Xen. Hier. 11, 5.]

Ἁρματοτροχία, ἡ, Curriculi orbita. Bud. ex Æliano (H. A. 2, 36.) Pro eod. Hom. ἁρματροχία dixit propter versum. Il. Ψ. (505.) οὐδέ τι πολλὴ Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ: ubi

C notandum est accentum poni in ultima, licet alibi in penult. reperiatur. Differunt autem Ἁρματροχιὰ et Ἁματροχιὰ, ut Eust. docet: quod ἁρματροχιὰ sit τῶν τροχῶν (ἁρματείων) ἐγχάραξις, s. ἴχνος τροχῶν ἅρματος, i. e. Vestigium a currente curru impressum: ἁματροχιὰ autem * ὁμοδρομία, ἢ μᾶλλον ἡ ὁμοῦ συμβολὴ τῶν τροχῶν, aut secundum veteres ἡ εἰς ταυτὸ σύνοδος τῶν τροχῶν. [" Ἁρματοτροχία, Heyn. Hom. 8, 443. 460. Ἁρματροχία, Callim. 1, 496. Ammon. 11. ad Il. Ψ. 422. 505." Schæf. Mss. Glossæ: Ἁρματοτροχία Orbita. Ἁρματοτροχιὰ, ἡ χάραξις τοῦ τροχοῦ Orbita. " Ἁρματροχιὰ, Philo J. 1, 312=198." Wakef. Mss.]

[* Ἁρματηγὸς, ut ἁρματηγῶν τροχῶν, Parthen. 6. i. q. ἁρματείων.]

Ἁρματηλασία, ἡ, Currus agitatio, Aurigatio, Curule certamen. Xen. K. Π. (6, 1, 27.) Καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσεν.

Ἁρματηλάτης, ὁ, Auriga, ἡνίοχος, Hes. Xen. Σ. (2,

D 27.) Χρὴ τοὺς οἰνοχόους μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον περιελαύνοντας τοὺς κύλικας. Et per sync. Ἁρμηλάτης pro eod. [Gl. Ἁρματηλάτης Quadrigarius, Vehicularius. Xen. K. Π. 7, 1, 15. Soph. El. 703. Pind. Π. 5, 153. " Koppiers. Obs. 12. Valck. Diatr. 95. Wakef. Herc. 1301. Musgr. ibid. Ἁρμηλάτης, Koppiers. l. c." Schæf. Mss.]

Ἁρματηλατέω, ήσω, Aurigo, Certo aurigatione in curuli certamine, ut Bud. exp. adducens Xen. Σ. (4, 6.) Ἁρματηλατοῦντα δεῖ ἐγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμψαι, Αὐτὸν δὲ κλινθῆναι εὐξέστου ἐπὶ δίφρου. Et Ἁρμηλατέω, idem. [" Koppiers. Obs. 12." Schæf. Mss.]

Ἁρματήλατος, ὁ, ἡ, Per quem currus agi potest aut actus est: ut ὁδὸς ἁρματήλατος, i. e. Bud. exp. ἁμαξιτὸς, ἁμαξήλατος, ut ἱππήλατος, λεωφόρος. Via vehicularis et curulis. Plaustraria via, Militaris via. Et Ἁρμήλατος, idem. [Eur. Herc. F. 1288. Ἰξίων.]

[* Ἁρματηστροφία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 105=199. ubi corr. * Ἁρματοστροφία.]

Ἁρματωλία, ἡ, Aurigatio. Aristoph. Ει. (415.) Καὶ

τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας, ubi Schol. annotat poëtam, cum dicere debuisset *ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες*, dixisse *ὑφ' ἁρματωλίας, ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν*, aut *τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας*. [" Brunck. Aristoph. 3, 130." Schæf. Mss.]

'Αρμάμαξα, *ἡ*, Carruca, Carpentum. Sunt qui putent differre ab *ἅρμα*, quod illa esset vilior. Herod. 7, (41.) *'Εκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν*, E curru in essedum: ap. Xen. K. Π. 3, (1, 23.) tribuitur plerumque mulieribus, *'Αναβάντες ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν*. Item 7, (3, 1.) *'Ενθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, ἐν ἧπερ αὐτὴ ὠχεῖτο*. (Ibid. 6, 3, 11.) *"Ος ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν, αἳ ἄγουσι τὰς γυναῖκας*. Ibid. tamen *σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν* meminit, et Athen. (206.) Alexandri corpus *ἁρμαμάξῃ* portatum scribit: et ex Aristide citant VV. LL. *Οὐκ ἐφ' ἁμαξῶν περιῄεσαν, ἀλλὰ ἐφ' ἁρμαμαξῶν νομάδες τινὲς βασιλεῖς*. [Gl. *'Αρμάμαξα·* Carpentum. Xen. K. Π. 6, 3, 30. " Zeun. ad 246. 606. ad Herod. 530. ad Diod. S. 1, 447. 2, 186. 277. ad Charit. 443. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 251." Schæf. Mss.]

'Αρμάξοικοι. Bud. e Strab. 7. de barbaris nomadibus loquente, citat, et paulo post *ἁρμάξοικοι Σκύθαι*: pro quo leg. videtur *'Αμάξοικοι*, aut certe *ἁρμαμάξοικοι*, sicut in *'Αρμάμαξα* legimus nomades reges non in *ἁμάξαις*, sed *ἁρμαμάξαις* circumiisse; qui ita dicti fuerunt, quod in plaustris domicilia haberent, quæ quo vellent circumducere possent.

" *'Αρμακία*, (*ἡ*,) Porticus. *'Αρμακίας, στοὰς*, Hes."

" *'Αρμάριον*, (*τὸ*,) Arcula, aut potius * *'Ερμάριον*, " demin. *'Ερμᾶς* enim Arcas vocabant Antiqui, in " quibus idola collocabant. VV. LL. ex Etym., ap. " quem tamen hæc nondum inveni. Videtur certe " esse Lat. Armarium, ideoque aspiratione opus non " habere."

'Αρμάτειος, (*εία, ειον*,) Curulis: ut *ἁρμάτειον μέλος*, Eur. Or. (1385.) inde dictum, ut Etym. e Didymo et Alexandro docet, quod caneretur vel in Hectorem curru raptatum, vel in matrem deum curru a Phrygibus circumduci solitam, vel in nubentes virgines, quas itidem curru antiqui vehebant: unde et *πάροχοι* dicebantur. Vel *ἀπὸ τοῦ συντόνου καὶ ἐσπευσμένου δρόμου τοῦ ἅρματος*. Vel ab Harmateo inventore. At *ἁρμάτειον φθόγγον* ap. Eund. dicit esse *ὀξὺν καὶ λεπτόν*. Plut. (7, 322.) *'Αντιγενίδου ποτὲ τὸν ἁρμάτειον αὐλοῦντος νόμον*. Sic ap. Suid. (Plut. 6, 5.) *ἁρμάτειοι τροχοὶ*, et Eur. (Iph. A. 230.) *ἁρμάτειοι σύριγγες*. [Plut. 10, 657. " Mor. 1, 6. Oxon. Markl. Iph. p. 33. Jacobs. Anth. 7, 57." Schæf. Mss.]

'Αρμάτιος, (*ία, ιον*,) idem, ut *ἁρμάτιος νόμος*, et *ἁρμάτιον μέλος*, Suid. Compositum, ut VV. LL. e Valgio in Plut. Musicam referunt, ab Olympo Marsyæ discipulo de Hectore bigis raptato. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) *Ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματίου δίφρου ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα*. Fortasse autem *ἁρμάτειος* hh. ll. scr. [neque aliter scribere debebat Atticus scriptor, utpote cui in deliciis esset forma paragogica *ειος*, non hypocoristica *ιος*. " *'Αρματίαι*, plur., J. Poll. 7, 205." Kall. Mss. " *'Αρμάτιος*, Muncker. ad Anton. L. 73. Verh.: ad Dionys. H. 3, 500." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 62." Wakef. Mss.]

[* " *'Αρματιαῖος*, (*αία, αῖον*,) Theodoret. *Θεραπ.* 59, 34." Kall. Mss.]

[* *'Αρμάτινος, ίνη, ινον*. Apollon. Soph. 227. Toll. *Λέγει δὲ καὶ τὸν ἁρματινὸν δίφρον*, neque aliter citavit Spitzner. de Versu Gr. Heroico 148. Sed secundum Gr. linguæ analogiam scr. *ἁρμάτινος*.]

'Αρματῖται, *οἱ*, Bigales, Bigarii, VV. LL.

'Αρματόεις, (*εσσα, εν*,) Curulis. Athen. 1, (28.) e Critia, *Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη*.

[* *'Αρματῷος*, Apollon. Soph. 678. sed nobis susp.]

'Αρματεύω, *εύσω*, Aurigo. Eur. Or. (995.) *Ποντίων σάλων 'Ηιόσιν ἁρματεύσας*, Aurigans in litore marinorum fluctuum. Eod. vero sensu paulo ante dixerat, *Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι * Διεδίφρευσε*. Schol. tamen exp. *ἐκ τοῦ ἅρματος βαλών*.

[* " *'Αρματίζομαι*, Lycophro 1319." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

A 'Αρμάτιον, *τὸ*, Curriculum, Curt. Parvus currus. [Gl. Curriculus.]

[* " *Εὐάρματος, ὁ, ἡ*, (Pulcrum currum habens,) Currus regendi peritus. *Εὐάρματος 'Ιέρων*, Π. 2, 9. (4, 13. I. 2, 24.) Curribus honestatus et victoriis curulibus." Damm. Lex. Pind. " Const. Manass. Chron. p. 117." Boissonad. Mss. " Heyn. Hom. 4, 702." Schæf. Mss.]

[* *Πολυάρματος, ὁ, ἡ*, Multos currus habens. Soph. Ant. 152. *Θήβη*.]

[* " *'Ριμφάρματος, ὁ, ἡ*, Celeres currus habens. *Διφρηλασίας ῥιμφαρμάτου*, O. 3, 67. Aurigationis velocis." Damm. Lex. Pind. Soph. Œd. C. 1062. *ἢ ῥιμφαρμάτοις Φεύγοντες ἁμίλλαις*.]

[* *Φιλάρματος, ὁ, ἡ*, Rei equestris, Certaminum equestrium s. curulium, belli denique amans. Pind. I. 8, 43. Eur. Herc. F. 467. *Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ*.]

[* " *Χαλκάρματος, ὁ, ἡ*, Ærato curru utens, *πόσις 'Αφροδίτας*, Π. 4, 155. Mars." Damm. Lex. Pind.]

B [* " *Χρυσάρματος, ὁ, ἡ*, Aurato curru, *μήνη*, O. 3, 35. cui alias argentum proprium." Damm. Lex. Pind. Adde Π. 5, 10. I. 6, 27.]

"ΑΡΩΜΑ, *τὸ*, Aroma, Odoramentum: *θυμίαμα*, * *εὐωδίαμα μυρεψικὸν*, Suid. Plut. Alex. *'Οδώδει δὲ θεσπέσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος*. ¶ *"Αρωμα* autem ap. Aristoph. (Ei. 1158.) pro *ἀροτρίωμα*, et ap. Eupolid. pro *ἄλφιτον*, hujus loci non sunt, sed ad *'Αρόω* pertinent. [Gl. *"Αρωμα·* Odoramentum, Suavitas odorum. *'Αρώματα·* Odores. Theophr. de Odor. 442. Heins. *Οἱ τὰ ἀρώματα καὶ διαπάσματα συντιθέντες*: H. P. 6, 8. *"Ανθη καὶ ἀρώματα*. " *"Αρωμα*, Thom. M. 459. Locus, ubi venit, Brunck. Aristoph. 1, 40. Conf. cum *βρῶμα*, ad Orphica 265. *'Αρώματα*, Locus, ubi *ἀρ.* veneunt, Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lect. Hes. 613. ad Charit. 258. ad Lucian. 1, 281. Heringa Obs. 164." Schæf.
C Mss.]

[* " *'Αρωματοποιέω*, Odoramenta facio, Hesych." Wakef. Mss.]

[* *'Αρωματοπώλης, ὁ*, Gl. Odorarius, Rimentarius. " Artemid. 109." Wakef. Mss.]

'Αρωματοφόρος, *ὁ, ἡ*, Aromata ferens. Plut. (4, 61.) *"Οταν, ἔφη, τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς, 'Αλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις*. [Agathem. Geogr. 226. Philostr. V. A. 2. p. 56. Ετ * *'Αρωματοφορέω*, Aromata fero. " *'Αρωματοφόρος*, Strabo 67." Wakef. Mss.]

[* *'Αρωματεῖον*, Gl. Murina.]

'Αρωματικὸς, (*ἡ, ὸν*,) Aromaticus, Odoratus. Plut. *εὐωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἴσχειν*.

'Αρωματίτης, *ὁ*, Aromatites, quo etiam Plin. (14, 16. 19, 5.) utitur; nam quod Diosc. 5, 64. *ἀρωματίτης οἶνος* dicit, illi Aromatites est, i. e. Vinum ex aromatis confectum, Aromatites etiam gemma a Plin. commemoratur 37. 10. [" Cattier. 55." Schæf. Mss. " Etym. M. 420, 43." Wakef. Mss.]

'Αρωματώδης, *ὁ, ἡ*, Aromata redolens, Odoratus. Athen. 1. *Οὗτος ὁ * ταινιωτικὸς, πρὸς τὸ ἡδὺς εἶναι, ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες*.

D 'Αρωματίζω, *ίσω*, Aromata resipio. Aphrod. Probl. 1. *'Η τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει*. Act. etiam signif. habet, significatque Aromatis s. Odoramentis imbuo. Diosc. (2, 91.) *'Αρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ ταύρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον, καὶ μυελὸν τοῦδε τοῦ ζώου, τὸν τρόπον τοῦτον*: pro quo paulo post *εὐωδιάζειν* act. signif. dixit. [" Casaub. ad Athen. 71." Schæf. Mss. " Strabo, Diod. S. 1, 161." Wakef. Mss.]

[* " *'Αρωματιστὴς*, i. q. *ἀρωματίτης*, Etym. M." Wakef. Mss.]

'Υπαρωματίζω, Subodoratus sum, Aromata aliquatenus redoleo. Diosc.

" "ΑΣΑΡΟΝ, *τὸ*, Asarum, Herba quæ et *νάρδος* " *ἀγρία* dicitur, i. e. Nardum sylvestre, quia nardi " vim habet, ut post Diosc. testatur Plin. 12, 13. " Alii esse Virgilianum baccar volunt: quia et ipsum " appellari Nardum rusticum Plin. testatur. Sed iis " ipse non assentitur: nam 21, 6.: Sed eorum quo" que, inquit, error corrigendus est, qui baccar ru-

sticum nardum appellavere; est enim alia herba sic cognominata, quam Græci Ἄσαρον vocant: cujus speciem figuramque diximus in nardi generibus. Idem ibidem addit: Quinimo Asaron invenio vocitari, quoniam in coronis non addatur. Quod etymon mihi equidem mirum videtur; potiusque ita appellatum dicerem, quoniam in scopis non addatur: præsertim cum Diosc. quoque contra Plin. esse πόαν στεφανωματικὴν dicat, 1, 9. INDE Ἀσαρίτης οἶνος, Vinum asaro conditum, Diosc. 5, 60." [Ἄσαρον, Asaron, Europ. Linn.]

" ἈΣΕΛΓΗΣ, ὁ, ἡ, Petulans, Insolens, Protervus, Improbus, s. Petulanter et proterve injurius; idem enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. Panath. Τοὺς μὲν δικαίους καὶ σεμνοὺς, τοὺς δὲ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. Demosth. in Mid. Ἀσελγὴς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Ubi nota cum βίαιος conjungi; ut J. Poll. quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, Ventum violentum. Interdum, ut ὑβριστὴς quoque, specialiter pro Lascivo ponitur, et Eo qui petulanter indulget libidinibus, stuprisque violentis. Athen. 11. fin. Πολυτελῶς ἠσκοῦντο, καὶ τῆς εὐμορφίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἀσελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποιοῦντο. Sic Lucian. dicit ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, Asinis lasciviores; libidinosissimum enim hoc animal est. Itidem Bud. Comm. 1075. scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro Obscœnitate et stuprorum flagitiosa consuetudine: et Demosth. Comm. τὸν ἀσελγέα accipi pro αἰσχρουργόν. Denominatum porro volunt τὸν ἀσελγέα ab urbe quadam Selge, ajuntque α hic esse στερητικὸν, quod omnes ejus urbis incolæ probi et modesti essent, aliis contra epitaticon τὸ α esse dicentibus, omnesque illos cives fuisse improbos et petulantes. Derivatum inde primum ADV. Ἀσελγέως, SEU Ἀσελγῶς, significans Petulanter, Proterve, Improbe. Plut. Hellen. Τάτε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο, καὶ παριόντες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἠξίουν ἑστιᾶσθαι καὶ δειπνεῖν πολυτελῶς· εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ' ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι. Ubi nota ἀσελγῶς προσφέρεσθαί τινι esse i. q. μεθ' ὕβρεως χρῆσθαί τινι. Atque ut ibi copulantur πρὸς βίαν et μεθ' ὕβρεως, ita Demosth. quoque in Mid. dicit ἀσελγῶς καὶ βιαίως χρήσασθαί τινι. Isocr. vero, Λοιδοροῦσι λίαν ἀσελγῶς καὶ θρασέως καὶ τὸν ἄλλον βίον τοῦ πατρὸς, Proterve et audacter. Deinde SUBST. Ἀσέλγεια, ἡ, Petulantia, Protervia, Improbitas, s. Lascivia: aut Petulans et proterva injuria. Demosth. Phil. 4. Ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, ᾗ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ὅσην ἠκούετε. Idem in Pantæn. Ἀξιῶν αὐτὸς βασανίζειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐπιλαβόμενος εἷλκε, καὶ ἐνέλιπεν οὐδὲν ἀσελγείας. Æschin. vero dixit etiam διὰ τὴν ἀσέλγειαν τῆς δαπάνης, quasi Ob petulantes sumtus: quibus nimirum pecuniæ veluti petulanter effunduntur; pro Immodicos sumtus: ut idem τὴν ἀσέλγειαν opponit τῇ μετριότητι καὶ σωφροσύνῃ. Pro Lascivia et proterva libidine Philo de V. M. 1. Διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας, Per mulierum obscœnam libidinem et protervam petulantiam. Est præterea derivatum inde VERB. Ἀσελγέω, Sum ἀσελγὴς, Petulanter et insolenter ago, s. Proterve et improbe ago. Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἴς τινα, Petulanter in quempiam esse injurium, Per petulantiam aliquem pulsare aut convitiis proscindere: unde τὸ εἴς τινα ἠσελγημένον dicitur Illa ipsa petulans et proterva injuria, quæ alicui illata est: ut Demosth. in Mid. Τὰ εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς φυλέτας ἠσελγημένα· i. e. ὕβρις. Et ut ἀσελγὴς pro Lascivo petulanterque libidinoso poni dictum est, ita Plato quoque in Symp. ἀσελγεῖν usurpavit pro Petulanter et libidinose agere, Lascivire. Dicitur ETIAM Ἀσελγαίνω pro ἀσελγέω, eadem signif. Demosth. in Mid. Ὃ ἂν λάβωσιν ἀσελγαίνοντα, τοῦτον κολάζειν. Apud Eund. in Ep. Philippi, Τοὺς οὕτως ὑπερηφάνως ἀσελγαίνοντας. In posteriore signif. pro Lascivire et Protervis libidinibus indulgere: Æschin. c. Tim. Τὸ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον: quod Bud. interpr. Stupri consuetudinem habere cum catamito pretio conducto. Idem Bud.

A passivum ἀσελγαίνεσθαι etiam affert pro Petulantem injuriam vel contumeliam pati: quod et Ἐνασελγαίνεσθαι dicitur voce comp." [Aristoph. Π. 660. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες, Καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς, "Immodice, Supra modum." Seager. Mss. * "Ἀσέλγημα, (τὸ,) Polyb. 38, 2. Const. Manass. Chron. 1209." Kall. Mss. Theoph. 3, 453. Ἀσελγής, Pisides ap. Etym. M. 151. Glossæ: Ἀσελγής· Ganearius, Libidinosus, Luxuriosus, Impudica, Nuga, Obscænus, Flagitiosus, Petulcus, Impudicus, Lascivus, Incestus. Ἀσέλγεια· Luxus, Impudicitia, Lascivia, Libido. Ἀσελγαίνω· Lascivio. "Ἀσελγής, Casaub. ad Athen. 38. Thom. M. 116. ad Charit. 468. Brunck. Aristoph. 1, 258. Jacobs. Anth. 12, 131. Ἀσελγῶς, Brunck. Aristoph. l. c.; Kuster. 11. Ἀσέλγεια, Lennep. ad Phal. 131. Casaub. ad Athen. 1, 49. ad Charit. 464. Brunck. Aristoph. l. c. Ἀσελγέω, T. H. ad Aristoph. Π. p. 411. ad Diod. S. 2, 373. Ἀσέλγημα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 29." Schæf. Mss. "Κριὸς ἀσελγής, Ingens,
B Hes. Ἀσελγαίνω, Orator quidam in Etym. M. 430, 38." Wakef. Mss. * Ἀσελγία, Hippocr. 530. 532.]

" Ἀσάλγαν, Hesychio ὕβριν, quo sensu et ἀσέλγειαν dicunt, item ἀμέλειαν, et πενίαν. Ἀσαλγάνας autem affert pro φοβερός: addens, dictum esse aliquantum barbare."

" Ἀνασελγαίνομαι, Petulanti injuria afficior, Petulanter et lascive in me agitur. Aristoph. Σ. (61.) Οὐδ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος, Οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης, ubi Schol. exp. ὑβριζόμενος, * κατακωμῳδούμενος: subjungens, κατ' αὐτοῦ γὰρ καθῆκε τὰς Θεσμοφοριαζούσας." ["Brunck. Aristoph. 2, 204." Schæf. Mss.]

" Ἐνασελγαίνω, Petulans et injurius sum in, Petulanti injuria s. contumelia afficio. Pass. ἐνασελγαίνομαι, Petulanti injuria et contumelia afficior. Et ἐνησελγημένα vel ἐνασελγαινόμενα, Ejusmodi contumeliæ s. injuriæ. Apud Bud. τὰ ἐξυβρισμένα αὐτῷ καὶ ἐμπεπαρῳνημένα καὶ ἐνησελγημένα. Ubi nota ἐνησελγημένα ab ἐνασελγεῖσθαι. || Hes. ἐνασελγαί-
C νων exp. πορνεύων, Scortans, vel Stuprans." [Phot. Bibl. 152. J. Poll. 8, 75. "Diod. S. 2, 527." Schæf. Mss. "Ἐνασελγέω, Lascivio. Aqu. sec. marg. Cod. 108. Jud. 19, 25. ἐνησέλγησαν, Lascivierunt in ea. Syr. Bar. Hebr." Schleusner. Lex. in V. T.]

[* "Συνασελγαίνω, Const. Apost. 2, 8. (218.)" Kall. Mss.]

ἌΣΙΣ, εως, ἡ, Limus. Eust. dicit esse ῥύπον ἐν ὕδασι ξηρὸν, ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρὸν, ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἡ ἰλύς· παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω: addens quibusdam synonyma esse hæc, ἰλὺς, ἄσις, χέραδος. Il. Φ. (321.) τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. Θ. (175.) οἵην τε πολύστομος εἰς ἅλα Νεῖλος Πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν. ¶ At ᾆσις cum ι subscripto est ab ᾄδω, Cano. ["Ἄσις, ad Mœr. 60. ad Charit. 297. ad Lucian. 2, 74. Heyn. Hom. 4, 279. 6, 109." Schæf. Mss. "Ad Charit. 341. Oppian. A. 3, 433." Wakef. Mss. Arcad. 34.]

Ἄσιος, (ία, ιον,) Limosus, ἰλυώδης, ut Eust. inter alias
D multas expp. h. l. Il. B. (461.) Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exp. ¶ Ἄσιος vero λίθος, qui et σαρκοφάγος, Celso 4, cap. ult. ab Asia dictus est, Galeno autem et Plinio 36, 17. ab Asso Troadis, unde et Assius scribitur. "Ἄσσιος, Hesychio προκόλπιος, Sinui prætentus. Alioqui Ἄσσιος est ἐθνικὸν ex Asso, oppido Troadis." ["Ἄσιος, Casaub. ad Athen. 87. Wassenb. ad Hom. 70. Greg. Cor. 177. Heyn. Hom. 4, 279." Schæf. Mss.]

" Ἀσειόγειαι, ex Etym. affertur pro αἱμασιαὶ, Sepes; sed suspectum est." "Ἀσιογεία, ἡ, Sepes, VV. LL. pro quo supra Ἀσειογεία." [Schol. Il. Φ. 321. In Schneider. Lex. scribitur Ἀσειόγεια, Ἀσιόγεια.]

" Ἀσία, ἡ, Asia, Tertia orbis terrarum pars, denominata secundum quosdam ab Asia Promethei matre, secundum alios ab Asio quodam Lydo, secundum alios ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν, i. e. ἰλὺν, ut Steph. B. annotat, qui et insulæ Æthiopicæ et oppidi Lydiaci nom. esse tradit. INDE Ἀσιαγενής, ὁ, ἡ, Natus in Asia, Ex Asia ortus s. oriundus.

" Athen. 12. Ὁρῶν τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελῶς A
" ἠσκημένους. Idem dicit etiam 14. Δοκοῦντος τοῦ ὀνό-
" ματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι, cum vocabulum illud in
" Asia natum videretur, i. e. Esse Asiæ incolis pe-
" culiare. Inde ET Ἀσιάρχης, (ὁ,) Princeps s.
" Præfectus Asiæ. Act. Ap. 19. Præterea inde sunt
" varia nomina ἐθνικά: quorum PRIMUM, sequendo
" alphabeticam seriem, est Ἀσιαῖος, i. q. Ἀσιαγενής.
" SECUNDUM, Ἀσιανὸς, Asianus: ut Strabo 10. Ἦν
" δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρω-
" παίων καὶ Νομάδων. Lat. quoque dicunt Asianos:
" Ovid. Asiacos etiam, ut, Asiacas casuras aspicis
" arces. TERTIUM, Ἀσιάτης, ὁ, Asiata: cujus FEM.
" Ἀσιᾶτις. Ex hoc vero est POSSESS. Ἀσιατικὸς, (ἡ,
" ὸν,) Latinis itidem Asiaticus: unde ap. Cic. Asia-
" tica oratio, et Asiaticæ pecuniæ. Præter hæc sunt
" DUO fem. tantum nimirum Ἀσιὰς ET Ἀσὶς, idem
" signif. ac Ἀσιανὴ, Ἀσιᾶτις, s. Ἀσιατική. Quæ n.
" Ἀσιανὴ γαίη dicitur, eadem et Ἀσίς. Dionys. P.
" Ἰσθμὸς ἄνω τέταται τις ὑπέρτατος Ἀσίδος αἴης Κα-
" σπίης τε μεσηγύ. Et Ovid. in Aside terra Mœnia B
" constituis. Item ut Ἀσιᾶτις dicitur ἡ κιθάρα, sic
" etiam Ἀσιὰς, ut Aristoph. (Θ. 120.) Ἀσιάδος κρού-
" ματα. Vocatam autem Ἀσιάδα s. Ἀσιάτιδα ajunt
" τὴν τρίχορδον κιθάραν, quoniam in Asia, Lydiæ ad
" Tmolum oppido, inventa sit, ut Suid. et Etym.
" tradunt: ut alii, quoniam in Lydia primum reperta
" sit, quæ Asia olim dicebatur; vel ab inventore
" Asio. Ex insula autem Ἀσία esse ἐθνικὸν nomen
" Ἀσιεὺς, tradit Steph. B., qui ejusdem civem vocari
" Ἀσιάτην quoque ait. Ἀσιήτης, Ion. pro Ἀσιάτης
" dicitur. Unde fem. Ἀσιῆτις, Ion. itidem pro Ἀ-
" σιᾶτις, Asiatis s. Asis, ut Ἀσιῆτις γῆ ap. Suid. ἡ
" τῆς Ἀσίας. At Ἀσιήτης ὕμνος ex Eur. (Iph. T.
" 179.) affertur pro Hymno luctuoso: nisi potius sit
" Asiaticus, aut Qui Asiatide cithara canitur." [Ἀσὶς,
Diod. S. 11, 62. Ἀσιὰς, Aristoph. Θ. 126. Eur. Or.
1396. Bacch. 1167. Ion. 1356. Ἀσιατικὸς, Athen.
477. 657. Strabo 1053. Ἀσιᾶτις, Eur. Andr. 1. Iph.
T. 397. Troad. 1218. Fr. Erechth. 121. * Ἀσιατο-
γενὴς, ὁ, ἡ, i. q. Ἀσιαγενής, Æsch. Pers. 12. Πᾶσα C
γὰρ ἰσχὺς * Ἀσιητιγενὴς Ὤιχωκε. " Vulgo Ἀσιατο-
γενής. Sed Ἀσιατιγενὴς Turn. probante Pauwio, quod
leviter immutatum recepi. Infra 61. χθὼν Ἀσιῆτις.
Sic a Σοῦσα formatur * Σουσιγενὴς, 649." Blomf.
* Ἀσιανογενὴς, ὁ, ἡ, Schneidero susp. " Ἀσιηγενὴς,
Oppian. K. 1, 235. * Ἀσιῆθεν, Const. Manass. Chron.
6329. p. 246." Kall. Mss. " Ἀσία, ad Herod. 536.
Casaub. ad Athen. 87. ad Charit. 198. 272. Wakef.
Ion. 1376. Musgr. 1356. Simonid. 40. Heyn. Hom. 4,
270. Ἡ κάτω Ἀσ., Valck. ad Herod. 65. Ἀσίας—
γαίης, Aristot. Rhet. 198. Reiz. Ἀσίας, Heyn. Hom.
4, 589. Ἀσιαγενὴς, ad Herod. 567. Gronov. Obs. 4,
25. ad Diod. S. 2, 220. 604. Ἀσιάρχης, Eckhel.
Doctr. Num. T. 4. Jacobs. Anth. 12, 313. Ἀσιανὸς,
Lesbon. de Schem. 178. Fischer. ad Weller. G. G. 1,
47. ad Paus. 364. Ἀσιᾶτις, Brunck. Andr. 127. Ἀσιή-
της, Musgr. Iph. T. 179. Ἀσιῆτις, Iph. T. 397. Herc.
F. 645. Schol. Aristoph. Π. p. 357. T. H. Ἀσιὰς,
Valck. Phœn. p. 501. ad Charit. 305. Moschus 2, 9.
Musgr. Cycl. 442. Brunck. Aristoph. 1, 91.; Kuster. D
218. Heyn. Hom. 4, 279. Plut. 4, 25. Cor. Troad.
743. 927. 1219. Ion. 74. Wakef. 1376. Musgr. 1356.
Ion. 1608. Musgr. El. 143. Huschk. Anal. 108. Bi-
anor 12. Ἀσὶς, Jacobs. Exerc. 2, 196. ad Diod. S.
1, 451. Simonid. 40. Cattier. 37. Heyn. Hom. 4, 279.
Ἀσιατογενὴς, Brunck. ad Æsch. Pers. 13. Valck.
Phœn. p. 500. Ἀσιῆθεν, Ex Asia, ad Charit. 198.
* Ἀσιακὸς, Jacobs. Anth. 8, 211." Schæf. Mss. * " Ἀ-
σιανῶς, Dio Cass. 547. Ἀσιαγενὴς, Dio Chrys. 1, 86.
Ἀσιηγενὴς, poët., Oppian. K. 1, 235." Wakef. Mss.]

ἈΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἡ, Solium balneatorium, Pelvis, ἡ
κατὰ λουτρὸν πύελος, λεκάνη, Eust. λουτὴρ, σκάφη,
Schol. Od. Δ. (48.) Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστους
λούσαντο. Eust. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν s. ἄσην: in
Il. enim dupliciter a veteribus illud v. scribi testatur:
μινύθειν, sordibus diminuendis, h. e. eluendis. Est
vero et Poculum, inquit J. Poll., ὡς Ὅμηρός τε μηνύει,
Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεῳ δύ' ἀσαμίνθους, καὶ Κρα-
τῖνος ἐν Χείροσιν, Ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων. Alibi
tradit quosdam in Cratini Heroibus pro κιβωτὸς acci-
pere, quosdam pro Poculo. [" Bekk. Anecd. Gr.
359." Boissonad. Mss. Artemid. 1, 64. Paus. 10, 34.
Λοῦτρα ἀσάμινθοι κατὰ τρόπον τὸν ἀρχαῖον. " Fac. ad
Paus. 3, 283. Brunck. Soph. 3, 502. Heyn. Hom. 6,
109." Schæf. Mss.]

" Ἀσάμιος, Balneum domesticum, Labrum, et
" Omne concavum, VV. LL. Sed perperam pro
" ἀσάμινθος, ut ex Hes. patet, unde eæ expp. de-
" sumtæ sunt."

[* Ἀσαμὶς, ἡ, Placenta. Athen. 4, 21.]

ἈΣΒΟΛΗ, καὶ Ἄσβολος, ἡ, Fuligo, ἡ αἰθάλη τοῦ
πυρὸς, ἡ στακτή. Suid. Gorræo est i. q. λιγνὺς, tra-
denti e Gal. esse Vaporem terrestrem e materiis im-
modice assis ustisque. Adhærescit non tantum ca-
minis, sed etiam fornacibus et lucernarum rostris, ut
e Plin. patet. Athen. 13. Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις;
Ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Aphrod. Probl. 2. Ὀρέγονται
ἀσβόλης ἢ ὀστράκων. Eust. dictam vult quasi τὴν ἄσιν,
ὅ ἐστι ῥύπον, βάλλουσαν μετὰ ὄψεως. [" Ἀσβόλη,
Clem. Alex. Pæd. 255. Epiphan. Hær. 56." Routh.
Mss. Simonid. Fr. 230, 61. Glossæ: Ἀσβόλη· Fu-
ligo, Carronum. Phrynich. Σ. Π.: Ἄσβολος· θηλυκῶς
λέγουσιν, Ἱππῶναξ δ' ἀρσενικῶς. Τινὲς δὲ καὶ τὴν
ἀσβολὴν, l. ἀσβόλην. " Ἀσβολὴ, 3, 16, 3. Μὴ καὶ
αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἀσβολῆς." Ind. Epictet. " Ἀ-
σβόλη, ad Mœr. 11. ad Diod. S. 1, 188. Phrynich.
Ecl. 44. Ἄσβολος, ibid.: ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.
" Ἀσβόλη, Alc. p. 92." Wakef. Mss. Ἀσβόλη, Ἄσβο-
λος, ὁ, et ἡ, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 158.]

[* Ἀσβολαίνομαι, Gl. Fuscor.]

[* Ἀσβολοποιὸς, ὁ, Eust. 1949, 36. Τοῦτ' ἔστιν αἶψα
ὀλλύντι ἢ ἀσβολοποιῷ.]

Ἀσβολόεις, (εσσα, εν,) Fuliginosus, poët.

Ἀσβολώδης, ὁ, ἡ, Idem, in prosa. [" Diosc. Etym.
M." Wakef. Mss.]

Ἀσβολόω, ώσω, Fuligine inficio. Athen. 13. Ἄν-
θρωπον ἄχρι στόματος ἠσβολωμένον. Ἀσβολάω ETIAM
reperitur: unde Ἀσβοληθὲν ap. Hes., quod præter
μέλαν exp. etiam μέγα, ὑψηλόν. [Gl. Ἀσβολῶ· Fa-
villo. Ἀσβολάω, Plut. Cim. 1. " Ἀσβολόω, Fuligine
inficio. Ἠσβολωμένος, Fuliginosus, 3, 16, 3. n.: ubi
perperam ἠσβοληµ. expressum erat." Ind. in Epictet.
* " Ἀσβολέω, Const. Manass. Chron. 1209." Kall.
Mss. " Ad Lucian. 1, 327. Ἠσβολημένος, Const. Ma-
nass. Chron. 48. Meurs." Schæf. Mss. " Ἀσβολόω,
Athen. 581." Wakef. Mss.]

Ἀπασβολόομαι, ώσομαι, Fuliginem excutio, Ruell.
interpr. in Diosc. 5, 87. Ἔνιοι δὲ δίχα τοῦ θείου καὶ
τῶν ἁλῶν συνθέντες ἐν χύτρᾳ, καίουσιν ἐφ' ἱκανὰς ἡμέ-
ρας· οἱ δὲ τῷ θείῳ μόνῳ χρῶνται, ἀπασβολοῦνται μέντοι.
Ubi tamen quibusdam potior videtur Marcelli versio,
Nonnulli solo sulphure utuntur, verum fuligine hoc
nigrescit. Apud Eund. alibi, ἀπασβολωθῇ vertitur
In fuliginem evanescat s. transeat.

" ἈΣΚΑΛΑΒΟΣ, SIVE Ἀσκαλαβώτης, (ὁ,) Hesy-
" chio est γαλεὸς, Suidæ γαλεώτης: qui et καλαβώτην
" nominari ait, esse autem Animalculum simile lacer-
" tæ, domus parietes perreptans: ut Aristot. quoque
" H. A. 9. tradit, τὸν ἀσκαλαβώτην ascendere sum-
" mas arbores non aliter atque οἱ δρυοκολάπται, Plin.
" Stellionem vocat multis in ll., et cum alibi, tum 29,
" 5. de stellione loquens ait, Hunc Græci coloten
" vocant, et ascalaboten, et galeoten. Ubi etiam
" addit, in Italia non nasci." [Gl. Ἀσκαλαβώτης·
Stellio. Linnæo Lacerta Gecko. " Ἀσκάλαβος, ad
Anton. L. 162. Verb. 192. De acc., Bast Lettre 119.
Ἀσκαλαβώτης, Beckm. ad Antig. p. 232. Brunck. A-
ristoph. 2, 73.; Kuster. 54." Schæf. Mss.]

" Καλαβώτης, est ἰχθύς ποιὸς, Piscis quidam: et
" σαῦρος: pro quo supra ἀσκαλαβώτης. Itidem vero
" Levit. 11. ubi quædam Edd. habent καλαβώτης καὶ
" σαῦρα, Complut. habet ἀσκαλαβώτης καὶ σαῦρα,
" Stellio et lacerta."

" Ἀσκόλαχα, quod Hesychio est * ἀκαλαβώτης,
" suspectum est."

" Κωλώτης, ου, ὁ, Stellio: qui et ἀσκαλαβώτης, et
" γαλεώτης. Dicitur εὐστόχως ἅλλεσθαι περὶ τὰς
" μυίας, inquit Hes. et Suid. qui hos e Babrio jam-

" bos affert, Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης, Καὶ A
" λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου. Idem Suid. et
" τὸν Διόνυσον, Bacchum, Κολώτην dici tradit. Alio-
" qui est Nom. propr. Epicurei cujusdam, quem Epi-
" curus ὑποκοριστικῶς vocare solebat Κολωτάραν, et
" Κολωτάριον. Vide Plut. πρὸς Κωλώτην. At Κω-
" λωτὴ, ἡ, ap. Aristot. (H. A. 9, 1.) esse Avis dicitur,
" Gazæ itidem Colota." [Κωλώτης, Babriæ Fab. p.
137. " Brunck. Aristoph. 2, 73." Schæf. Mss.]

" 'ΑΣΚΑΛΑΦΟΣ, (ὁ,) Ascalaphus, Avis nomen,
" ap. Aristot. H. A. (2, 17.) Item Nom. propr. Il. B.
" Suid. dictum ait παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἀφῆς, et si-
" gnif. λίαν σκληρόν. Itidemque Etym. Ubi etiam
" nota 'Ασκαλές." [Ovid. Met. 5, 539. Anton. Lib.
14. Schneider. Lex. " Jacobs. Animadv. 303." Schæf.
Mss. Arcad. 84. Barker.]
[* 'Ασκαλάφη, ἡ, Gl. Urtica marina, Accia, Accela.]

" 'ΑΣΚΑΝΤΗΣ, (ὁ,) Hesychio est κράβατος, κλινίδιον
" εὐτελὲς, Grabatus, Vilis lectulus: ut Suidæ quoque ἡ B
" μικρὰ κλίνη, τὸ πτωχὸν κλινίδιον. Idem cum Schol.
" Aristoph. esse dicit σκίμποδα s. δίφρου τι εἶδος, N.
" (633.) ἕξει τὸν ἀσκάντην λαβών. Addunt tamen, et hic
" quosdam pro Grabato accipere: quemadmodum
" J. Poll. quoque ἀσκάντην numerat inter ea, ἐφ' ὧν
" ἔστι κατακεῖσθαι, ut sunt κλίναι, σκίμποδες, στιβάδες.
" In Epigr. pro Sepulcro etiam poni tradunt, (An-
" tiphil. 35. νεκυοστόλον,) Dor. 'Ασκάντας dicitur.
" Callim. ap. Etym. καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν."
[" Ad Mœr. 58. Ruhnk. Ep. Cr. 186. Phrynich. Ecl.
20. Jacobs. Anth. 9, 61. Brunck. Aristoph. 2, 93.
Callim. 1, 526. ad Lucian. 2, 329." Schæf. Mss.]

" "ΑΣΚΑΡΟΙ, Hesychio sunt Genus calceorum s.
" sandaliorum: secundum alios κρόταλα, Crepitacula,
" ut J. Poll. quoque ἄσκαρον tradit Crepitaculi quod-
" dam genus esse, 4, 9. fuisse enim πλινθίον * τετρα-
" πηχναῖον, habuisseque διειλκυσμένα πηνία, ἃ περι-
" στρεφόμενα ἦχον ἐποίει, παραπλήσια κροτάλῳ: pu-
" tare autem quosdam cum hoc ἀσκάρῳ eandem esse C
" τὴν ψιθύραν. Inde 'Ασκαροφόρος, (ὁ, ἡ,) Qui gestat
" ἀσκάρους. Hes. tamen ἀσκαροφόρον exp. φορτηγὸν,
" Bajulum." [Neutra vox a Schneidero agnoscitur.]
" 'Ασκέρα, ἡ, Attici calceamenti genus, ut testantur
" Suid. Hes. et Eust. Item J. Poll. tradit fuisse
" ὑπόδημα λάσιον χειμῶνι χρήσιμον, Calceamentum
" hirsutum, utile hyemali tempore: ut sunt οἱ πῖλοι."
[T. H. ad J. Poll. 1204. Lycophro 855. 1322.
" Toup. Opusc. 1, 339. Wakef. S. C. 1, 77. Muncker.
ad Anton. L. 157. Verh. Heringa Obs. 27." Schæf.
Mss.]
[* " 'Ασκέρικον, τὸ, Demin. Hipponax ap. Schol.
Lycophr. 855." Schneider. Lex. Sed 1. ἀσκέρικον non
est demin., cum nomina, quæ in ικος desinunt, semper
sint adjectiva, et per, Pertinentia ad, verti possint;
2. accentu mutato scribi debebat ἀσκερικόν. " Hip-
ponax l. c. Δὸς χλαῖναν 'Ιππώνακτι, καὶ * κυπασσί-
σκον, Καὶ * σαμβαλίσκα, κἀσκερίκα. Scribe * ἀστε-
ρίσκα: nam v. ἀστέρικον, quam Schneider. exhibet,
nibili est. Scr. autem esse videtur παροξυτόνως, ex D
analogia." Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte p.
128. Welcker. ad Hipponactis Fragmm. p. 35—40.]

'ΑΣΚΕΩ, ήσω, Exerceo. Xen. K. Π. 2, (3, 11.)
"Οτι τά τε σώματα περιπατοῦντες ἀσκεῖτε. Sic Lucian.
(2, 284.) Θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ τὸ σῶμα.
Rursum Xen. (K. Π. 2, 1, 7.) 'Ασκεῖν τὰ σώματα
πρὸς ἰσχύν. Apud Herod. 'Ασκέων πεντάεθλον, Exer-
cens pentathlon, vel Exercens se pentathlo: utroque
enim modo exp. Interdum cum accus. personæ,
itemque accus. rei, ut Xen. K. Π. 8, (6, 5.) p. 136.
Καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά.
Idem 'Ιπ. (1, 19.) 'Ασκεῖν τὴν ἱππικὴν, et τὴν ἱππικὴν
μελετᾶν pro eod. posuit, sc. pro παιδεύεσθαι, ut an-
notat Bud. Apud Isocr. 'Ασκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνι-
στάς. || 'Ασκῶ interdum etiam redditur Colo; ut
ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xen. (Απ. 2, 6, 20.) Colere virtu-
tem. Sic Isocr. ad Nic. 'Ασκεῖν δικαιοσύνην, et 'Α-
σκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam vertitur Operam
dare, vel Vacare, ut λόγους ἀσκεῖν, et ἀσκεῖν τὴν τέ-
χνην. In qua signif. jungitur etiam infin., ut ἀσκῶ
ποιεῖν, Xen. Sic et Act. Apost. 24, (16.) sequendo
vulgata exempl. ἀσκῶ ἔχειν, quod Bud. interpr. Me-
ditor habere; sed in nonnullis vett. libris lego ἔχων,
interpungendo post ἀσκῶ. E Luciano etiam affertur
ἀσκῶν κιθαρίζειν, quod esse videtur pro ἀσκῶν τὸ κι-
θαρίζειν. || 'Ασκῶ, Doceo, inquit Bud. ap. Plat.
Euthyd. Σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristoph.
(Π. 47.) 'Ασκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον: item
ἀσκῶν κρατεῖν ex Aristot. affertur pro Vincere docens.
Huc pertinet 'Ασκῶ pro Instruo, Chrysost. de orando
Deo, 'Ραθυμοῦντες ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονη-
ρόν. Ut autem 'Ασκῶ pro Doceo, sic 'Ασκοῦμαι pro
Doceor, Studeo, ponitur. Unde Greg. Εἰ λόγους
ἀσκούμενοι, κακίαν μάθοιεν. Sed et Plut. ἀσκούμενοι
cum μανθάνοντες copulavit. Sic Athen. 'Ασκηθεὶς τὰ
πολεμικὰ, pro πεπαιδευμένος; Eruditus et exercitatus
in rebus bellicis. Sic autem et act. ἀσκεῖν pro παι-
δεύεσθαι modo fuit annotatum. Ita dicitur ἀρετὴν
ἀσκεῖσθαι. At cum accus. ἄσκησιν in h. l., qui in
VV. LL. affertur, 'Ασκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὑπὸ
τῷ 'Ροδίῳ; ubi exp. Cynicam disciplinam secutus
sub Rhodio. 'Ασκεῖσθαι ap. Lucian. præp. πρὸς jun-
ctum, πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται.
'Ασκέω, Elaboro, Concinno, Elaborate concinno,
Orno; ut ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. A. (439.) Utitur et
Philo V. M. 3. 'Ως δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς.
Herodian. 4, (7, 4.) Κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξαν-
θὰς, καὶ εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. Qui ll.
diligenter observandi sunt; nam simpl. hac in si-
gnif. rarus est in prosa usus, nisi me memoria fallit.
|| At ἀσκεῖν γένειον magis nove pro Nutrire barbam,
ap. eund. Herodian. 5, (2, 7.) Polit. interpr.
[" 'Ασκέω, Heyn. Hom. 4, 533. 574. 6, 89. 559. 7,
562. Toup. Opusc. 2, 217. Zeun. ad Xen. K. Π.
140. Jacobs. Præf. ad B. et M. p. xxv.; Exerc. 2,
99.; Animadv. 64.; Anth. 9, 95. Irmisch. ad Hero-
dian. 3, 1142. Wessel. ad Herod. 260. Xen. Mem. 1,
2, 10. 3, 13, 6. 4, 5, 1. Valck. Hipp. p. 280.; Diatr.
260. Koen. ad Greg. 254. ad Lucian. 1, 236. 2, 284.
3, 476. 477. ad Charit. 464. Musgr. Iph. T. 914.;
Troad. 199. Wakef. Trach. 223.; S. C. 5, 112.;
Georg. 45. Boissonad. Philostr. 482. 575. Orno,
Wessel. Herod. 166. Koen. ad Greg. 254. Diod. S.
1, 321. 356. ad Herod. 602. Musgr. Dan. init. Vil-
lois. ad Long. 107. Fallitur Crusius ad Suet. 192.
'Ασκῶ et σκοπῶ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 274. 'Ησκη-
μένος, Assuetus, Plut. Alex. 82. Schm. Χρυσοῦ ἠσκη-
μένος, 51. 'Ασκεῖν πένταθλον, Paus. 1, 376. Wessel.
Herod. 260." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ασκέω· Colo,
Percolo, Exerceo, Meditor, Erudio. 'Ησκησα· Perco-
lui. 'Ησκημένος· Politus. Oppian. A. 2, 22. Eur. Hel.
1110. δόλια ἐξευρήματα ἀσκοῦσα, pro δόλους ὑφαίνουσα.
I. q. θεραπεύω, Colo, Pind. Π. 3, 193. δαίμονα, Θέμιν,
O. 8, 29. N. 11, 9. ut in prosa, ἀρετὴν, τέχνην, λό-
γους. Polyb. 9, 20. Περὶ τὰς τέχνας ἀσκεῖν. Xen. K.
Π. 2, 3, 8. Σῶμα τροφῇ ἀσκεῖν: 2, 1, 20. πρὸς ἰσχύν.
Phrynich. Σ. Π.: 'Ασκεῖν, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ * ἀσκητι-
κῶς· τὸ ἀγωνιστικῆς ἐπιμελείας τυγχάνειν ἀσκεῖν ἐστίν.
Εὔπολις, "Ιππον κέλητ' ἀσκοῦντα θές· οἷον ἀγωνιστήν.
Σημαίνει καὶ τὸ μετ' ἐπιμελείας τι κατασκευάζειν.
" Demosth. Olynth. 3, 36, 12. 'Εχθρὸν δ' ἐφ' ἡμᾶς
αὐτοὺς τηλικοῦτον ἠσκήκαμεν, ' Adv. nos ipsi armavi-
mus, instruximus, aluimus, artibus veluti palæstricis
et campestribus erudivimus.' Reisk." Seager. Mss.
" Soleo, Plut. 2, 486. Acquiro divitias, Philo J. 926.
Neut., Eur. El. 1073. (εἰς κάλλος ἄσκει.) Med., Colo,
Hierocles 142. Fingendo imitor, Philo J. 1003. ut in
act., Polyb. 64. Soph. El. 1036." Wakef. Mss.]
" 'Ασκητέος, Exercendus. Et 'Ασκητέον, Exercen-
dum est." [Erotian. Plut. Mor. 1, 28. Wytt.]
[" * 'Ησκημένως, J. Poll. 1, 157." Kall. Mss.]
"Ασκημα, τὸ, Id in quo nos exercemus. Xen.
Γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλά. At "Ασκησις, (ἡ,) Ipsa
actio se exercendi, Exercitatio. Xen. K. Π. 8, (1, 2.)
Πολεμικὴν ἄσκησιν, et πολεμικῶν ἄσκησιν, pro eod.
dixit. Et "Ασκησις εἰς τὸν πόλεμον, Plut. Lycurgo.
|| Sed ap. Lucian. aliosque nonnullos ἄσκησιν pecu-
liari signif. poni animadverti pro Studio, quod certæ

cuipiam philosophicæ sectæ impenditur; ut ἐν Βίων Πράσει (Lucian. 3, 88.) de Diogene Philosopho, Καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ubi Interpr. vertit Artem, perperam, meo judicio. Sic in illo, quem antea protuli l., Ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν. ‖Ἄσκησις, ap. Basil. pro Exercitatione mentis in rebus divinis, et earum meditatione, ut scribit Bud.; unde Ἀσκητὴς et Ἀσκητήριον et Ἀσκητικὸς βίος peculiaria Eccles. Scriptt., de quibus vv. paulo post. Sed et μοναδικὴ ἄσκησις legitur in Hist. de J. Cæs. Τὴν κόμην ἀποκειράμενος καὶ μοναδικὴν ἄσκησιν ὑποκρινάμενος. [Gl. Ἄσκησις· Institutio, Industria, Cultus. Τῇ ἀσκήσει· Cultu. Ἀσκήσεων· Studiorum. Plut. 8, 344. Ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν. Strabo 5. p. 112. Ἡ τοιαύτη ἄσκησις ἐκλέλοιπεν. "Ἄσκημα, Soph. El. 1325. Xen. Hipparch. 8, 6, 1.: K. Π. 7, 5, 79. Dionys. H. 2, 64, 10." Scott. App. ad Thes. "Ruhnk. Ep. Cr. 57. Toup. Opusc. 2, 217. Jacobs. Animadv. 295. Ἄσκησις, Ammon. 38. Jacobs. Anth. 6, 73. Vita athletarum, ad Xen. Mem. 3, 14, 3." Schæf. Mss.]

Ἀσκητὴς, (ὁ,) aliud verbale itidem a 3 pers. formatum, q. d. Exercitator. Cum gen. ap. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. Sine adjectione autem, pro Athleta, ap. Plat. de Rep. 3. Ἡ τῶν ἀσκητῶν ἕξις. ‖ Ἀσκητὴς ap. Eccles. scriptt. Qui se in rerum divinarum meditatione exercet, ut Damascenum, Τοὺς θεοφόρους ἀσκητὰς, i. e. Monachos, inquit Bud. Utitur et Theodorit. Ἐν μὲν οὖν ἀσκηταῖς καὶ τῆς ἀρετῆς φροντισταῖς αὐτοὶ κατ' ἐκεῖνον διέλαμπον τὸν καιρόν. Et Ἀσκήτρια, (ἡ,) Puella aut Quævis mulier, quæ meditationi rerum divinarum se dicavit. Ἀσκήτριαι, inquit Bud., Puellæ Deo dicatæ. Ἀσκήτριαι, ut in VV. LL., inter sacras mulieres nominantur in Pand., cum de raptu virginum agitur. Moniales quidam vocant. ET Ἀσκητικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Exercitativus, vel Exercitatorius, Ad exercitationem comparatus, Ad exercitationem pertinens. Exp. etiam Exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus divinis; ut ἀσκητικὴ πολιτεία ap. Theodorit. Et Ἀσκητικὸς βίος, et ἀσκητικαὶ παλαίστραι, ap. Eund. ET Ἀσκητήριον, (τὸ,) q. d. Locus exercitationis s. meditationis, Secessus exercitatorius, Secessus quem incolebant hi ἀσκηταὶ, Basil. Cœnobium, Monasterium. Greg. tamen utrumque posuit, sc. ἀσκητήρια et μοναστήρια, cum in Or. in Basil. scribit, Ἀσκητήρια καὶ μοναστήρια δειμάμενος. [Gl. Ἀσκητής· Curator. Ἀσκηταί· Cælibes. Ἀσκήτριαι· Sanctimoniales. * "Ἀσκητὴρ, ῆρος, ὁ, Gal. de Artibus, Ὦ κωφοὶ ἀσκητῆρες, ἄθλιοι ἄνδρες." Gataker. Mss. Ἀσκητικὸς, Dio Cass. 324. * Ἀσκητικῶς, Basil. 3, 611. "Theodor. Opp. 2, 1072. J. Poll. 3, 145." Kall. Mss. "Ἀσκητικὸς, Brunck. Aristoph. 1, 71.; Kuster. 240." Schæf. Mss.]

Ἀσκητὸς, ἡ, όν. Dicitur ἀσκητὸν, Quod exercitatione consequi possumus. Aristot. Ethic. 1. Πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. Sic Xen. (Απ. 1, 2, 23.) Ἔμοι γε δοκεῖ πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. At e Plut. Lycurgo affertur ἀσκητὸς ἀνὴρ pro Viro exercitato et experiente. ‖Ἀσκητὸς, Elaboratus, Arte elaboratus, Affabre factus, ut Od. Δ. (134.) ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item Ornatus, Theocr. (1, 33.) Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. Apud Hesiod. autem (E. 2, 164.) πῖλον ἀσκητὸν quidam interpr. Pileum habilem. [Ælian. H. A. 16, 10. κόμαι. "Lichtenst. de Simiar. form. 69. Jacobs. Exerc. 2, 99. Voss. Myth. Br. 1, 126. Jacobs. Anth. 8, 35. 9, 95. Hadrian. 1. Heyn. Hom. 6, 55." Schæf. Mss.]

"Ἀνάσκητος, (ὁ, ἡ,) Inexercitus s. Inexercitatus. "Xen. K. Π. 8. Οἴονται σφίσιν ὁμοίους τοὺς ἀνασκήτους τοῖς ἠσκηκόσιν ἔσεσθαι. Sic Philo de V. M. 1. "Συμπλακεὶς δὲ, οὐ πρὸς ἀμελετήτους καὶ ἀνασκήτους "ἔγνω τὴν μάχην οὖσαν, Non sibi cum rudi tyrone "et inexercitato certamen esse intellexit. Et Plut. "de Orac. Pyth. Τὸν ἐν λόγοις ἀθεώρητον καὶ ἀνάσκητον. ET Ἀνασκήτως, Inexercitatorum more, Sine "exercitio, ut ἀνασκήτως διακείμενοι: qui iidem sunt, "atque οἱ ἀνάσκητοι." ["Ἀνάσκητος, Polyb. 1. p. 87. Plut. 1, 137. Themist. 289." Churchill. e Suicer. Mss. Clem. Alex. 937. "Galen. 1, 1. Plut. 1, 137. Polyb. 62." Wakef. Mss.]

"Ἀνασκησία, ἡ, i. q. ἀγυμνασία, Non exerceri, vel "exercitatum esse, ideoque exp. et Inertia et Imperitia. In præced. signif. accipit J. Poll." ["Defectus exercitationis, Clem. Alex. 386." Churchill. e Suicer. Mss. "Wessel. Herod. 238." Schæf. Mss.]

[* Ἄσκη, ἡ, i. q. ἄσκησις. Plato Comicus ap. J. Poll. 3, 154.] "Ἄσκλη, (ἡ,) Hesychio i. q. ἄσκησις, Exercitatio." ["Ἄσκη, Pierson. ad Mœr. 5. ad Thom. M. 127. T. H. ad Aristoph. Π. p. 477." Schæf. Mss.]

"Ἀσκεία, Hesychio κόσμησις: item θρησκεία, εὐ"σέβεια, Cultus."

"Ἀσκεθὴς, ὁ, ἡ, Illæsus, Innocuus, Incolumis, ἀβλαβής. Od. Ξ. (255.) οὐδέ τις οὖν μοι Νηῶν πημάνθη, "ἀλλ' ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, τὰς δ' ἄνεμός τε "κυβερνῆταί τ' ἴθυνον. Dicitur et Ἀσκηθής." ["Manetho 6, 457." Wakef. Mss.]

"Ἀσκηθὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀσκεθὴς, Illæsus, Incolumis, "ἀβλαβής. Od. Ε. Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα "γαῖαν ἵκηται. Il. K. εἰς ἡμέας ἔλθοι Ἀσκηθής. Od. B "Λ. ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν Ἀσκηθὴς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος "ὀξέϊ χαλκῷ Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος." [Antimach. ap. Athen. 469. μέλι ἀσκηθές. "Ad Herod. 434. ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 6, 315. 8, 101. Timo Phlias. 23. Heyn. Hom. 6, 41. 7, 786. 8, 589." Schæf. Mss. "Non lædendus, Integer, Jambl. Protr. 118." Wakef. Mss. Orph. Arg. 672. Apoll. R. 2, 692.]

"Παναaσκηθὴς, (ὁ, ἡ,) Omnino illæsus, Salvus et in"columis, Hes."

Διασκέω, Exorno, sequendo illam simpl. signif., quæ ex Hom. posita est. A cujus pass. est particip. Διησκημένοι, Athen. 217. Διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, Compti, Compositi, Ornati.

[* Ἐνασκέω, Exerceo in aliqua re. Med., Disco aliquid, Exerceo me in. Polyb. 1, 63, 9. Lucian. 188. "Agathias 70." Schæf. Mss. "Pass., Philo J. 1020." Wakef. Mss.].

Ἐξασκέω, Exerceo. A cujus pass. est ἐξήσκηντο, Athen. Οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Quæ Bud. interpr. Sic eruditi et docti erant in luxu. Xen. C (Ιππ. 2, 11.) Ἦν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς. In VV. LL. ἐξασκεῖν pro Docere affertur e Plut. Pericle, Ἐξασκήσας ἕξιν δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσαν. ‖ Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, sicut et de διασκῶ, modo dictum fuit. Item Elaboro, Affabre facio, vide ex Athen. et Lucian. ap. Bud. 318. [Gl. Ἐξησκημένος· Politus. "Lucian. Amor. 1027. Salmur. Ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο." Seager. Mss. "Jacobs. Spec. 109.; Anth. 12, 413. ad Charit. 541. Ἐξησκημένος, cum gen., Thom. M. 184. * Ἐξάσκησις, Kuster. Aristoph. 53." Schæf. Mss.]

[* Προσεξασκέω, Magis excolo et excolendo orno. Joseph. B. J. 3, 10, 7. "Plut. 4, 200." Wakef. Mss.]

"Ἐπασκέω, Exerceo, Factito, Colo, Do operam. Herod. Ἐπασκήσας παγκράτιον. Itidem ἐπασκῆσαι τέχνην "dicitur aliquis, Qui ei dat operam. Et ἐπασκεῖν τὴν "ἀρετὴν, Qui ei incumbit. Sic ap. Aristoph. N. σοφίαν "ἐπασκεῖ. Hom. usus est pass. ἐπησκῆσθαι pro Excul- D "tum et accuratum esse, Exornatum esse: Od. P. "266. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, quod "Schol. exp. μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται. ‖Hesychio "ἐπασκεῖν est σέβεσθαι, ἁγνεύειν: forsan peculiariter "dictum περὶ τῶν ἀσκητῶν λεγομένων, qui ceteris "studiis relictis mentem exercebant in cognitione et "meditatione rerum divinarum. Porro ab h. v. est "VERBALE Ἐπασκητὴς, (ὁ,) Exercitator. Hesychio "auctore ἐπασκηταὶ sunt οἱ ἀθληταὶ, Athletæ: utpote "exercendo certaminibus corpori operam dantes." [Athen. 418. "Plut. Mor. 1, 355. Wytt. cujus vide not." Boissonad. Mss. Poëta Cyclicus ap. Schol. Eur. Or. 1392. Ἐπασκητὴς a Schneidero non agnoscitur. "Ἐπασκέω, Jacobs. Anth. 11, 384. Stanl. Eum. 188. Wakef. S. C. 5, 112. Wessel. Herod. 260. 481." Schæf. Mss. "Med., Æschin. 569. * Ἐπασκητέον, Arrian. T. 27." Wakef. Mss.]

"Κατασκέω, ήσω, Exerceo, Erudio. Unde κατη"σκημένος, Exercitatus, Eruditus. Basil. in Hexaëm. "Homil. 6. Οὐδεὶς οὐδὲ τῶν πάνυ κατησκημένων τὸν

" νοῦν, καὶ περὶ τὴν φθειρομένην ταύτην φύσιν ὀξυω- A
" πούντων." [Plut. Ages. 33. Δίαιτα ἀκριβὴς καὶ κατησκημένη.]

" Προασκέω, Ante exerceo. Aphthon." [Pass., Hierocles 212." Wakef. Mss.]

[* Προσασκέω, Exerceo. Joseph. B. J. 3, 5, 7. Polyb. 5, 109, 4. " Philo J. 2, 657." Wakef. Mss.]

" Συνάσκησις, (ἡ,) Continentia, in VV. LL. Quæ " signif. habetur et in primis Lexx.; sed nullum ejus " affertur exemplum. At vero Συνασκήσει, fut. verbi " Συνασκέω, Erotian. ap. Hippocr. exp. συναρμόσει." [Gl. Συνησκημένος· Agitatus. " Simul exerceo. Demosth. 450. Ἔτι τοίνυν, ὅταν μὲν ἴδητε δεινότητα, ἢ εὐφωνίαν, ἤ τι τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἐπὶ χρηστοῦ καὶ φιλοτίμου γεγενημένον ἀνθρώπου, συγχαίρειν καὶ συνασκεῖν ἅπαντας δεῖ, Exercitio ejus favere, In excolendo, elaborando adjuvare." Seager. Mss. Συνάσκησις, Clem. Alex. Str. 1. p. 270. 370. Dionys. Hal. A. R. 2, 74. (T. 1. p. 395.) Manetho 4, 345. Πευκῆέν τε * λέπασμα συνασκοῦντας σὺν ἐλαίῳ. " Συνασκέω, ad Charit. 751. Phalar. 6." Schæf. Mss. B Pass., Clem. Alex. 577. Med., Julian. 21.]

[* Συνησκημένως, Gl. Polite.]

Σωμασκέω, Corpus exerceo. Sed de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur. Satyrus ap. Athen. (534.) Ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος. Polit. ap. Herodian. 7, (1, 26.) ἰσωμασκούντων interpr. Exercitatissimorum. ET Σωμασκία, (ἡ,) Corporis exercitatio; in qua signif. affertur e Xen. (Απ. 3, 9, 11.) Bud. autem σωμασκίαν interpr. Curationem corporis, eo sensu, quo Curare cutem dixit Horat. in loco, quem Suid. affert. [" Tatian. 39. p. 83." Routh. Mss. Glossæ: Σωμασκία· Corporatura. " Cf. Paus. 378." Schæf. Mss. " Jambl. V. P. 17." Wakef. Mss.]

'ΑΣΚΟΣ, (ὁ,) Utris. Il. Γ. (247.) Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, In utre caprino. Lucian. (1, 508.) ἀσκὸς βοὸς, Pellis bovis. ‖ Ἀσκὸς de Hominis corpore etiam dicitur vel vivo vel mortuo. Vide Eust. ‖ Ἀσκὸς de Homine obeso et vinigurgite, eo fere modo, quo Gallice C Un sac à vin, Antiphanes ap. Athen. [Herod. 3, 9. ἀσκοὺς καμήλων· Glossæ: Ἀσκός· Uter, Utris, Follis, Follex, Lagena, Culeum. Ἀσκὸς βόειος· Culeus. Ἀσκοῦ στόμα· Hic Arvianus, Amicinus. Ἀσκὸς ταύρειος· Culeum. " Pellis, Herod. 7, 26. Uter, Plato Euthyd. 274. Bas. 1. Ἕτοιμός εἰμι παρέχειν ἐμαυτὸν τοῖς ξένοις καὶ ἐὰν βούλωνται δέρειν ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν, εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν. Cedrenus: Οἱ δὲ ὡς ἀσκὸν μᾶλλον αὐτὸν (Πιλᾶτον) λέγουσιν ἐκδαρῆναι, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν. Aristoph. N. 442. Τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν, Utre excoriare. Plut. Solone 157. HSt. Ἤθελεν γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν, Καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν, Ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρίφθαι γένος." Seager. Mss. " Thom. M. 458. Jacobs. Anth. 6, 169. Fischer. Ind. Palæph. Corpus, Heyn. Apollod. 877. Ἀ. ταύρειος, ad Anton. L. 279. Verh.: ad Herod. 523. Alciphro 2, 104." Schæf. Mss. " Humanum D corpus, Philo J. 2, 462, 28." Wakef. Mss.]

[* Ἀσκοδέτης, ὁ, Lorum utris, Nicand. Θ. 928.]

[* Ἀσκοδορέω, Excorio. Pallad. de Brachman. p. 7. Ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀσκοδορηθῆναι.]

[* Ἀσκοθύλακος, ὁ, Aristoph. ap. J. Poll. 10, 160. Bekk. Anecd. 452. Ἀσκοθύλακον· Διοκλῆς Βάκχαις, καὶ Ἄρχιππος Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ. " Aristoph. Fr. 232." Schæf. Mss.]

[* Ἀσκοκήλης, ὁ, Gl. Herniosus. * " Ἀσκοκήλη, (ἡ,) Uter inflatus, Max. Planudes Vit. Æsop. p. 19. Gesner. 1628(=14.) Πότερον στέλεχός ἐστι δένδρου ἢ ἄνθρωπος οὗτος; εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν ἂν ἔδει μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη. A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀσκοπήρα, (ἡ,) Marsupium, ut Suid. exp. Usus est autem τῷ Ascopera et Sueton. [" Ad Herodian. Philet. 442. Aristoph. Fr. 275." Schæf. Mss.]

[* Ἀσκοποιός, ὁ, Gl. Coriarius.]

Ἀσκοπυτίνη, Vas vinarium, (Antiphanes ap.) J. Poll. (10, 73.) Judith. [10, 5. Gl. Ἀσκοπυτίνη· Ascura. * Ἀσκοπυτίθνη· Ascora. " Muncker. ad Anton. L. 43. Verh." Schæf. Mss.]

" Ἀσκότονοι, Hesychio κυνορραῖσται, κρότωνες, Ricini."

" Ἀσκοτὸς, dicitur ὁ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιὴς, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ, si Etymologo credimus."

" Ἀσκουρῶτις, Hesychio ἄρκτος ἡ μικρὰ, Ursa minor."

Ἀσκοφλαυρίζειν, pro quo Eust. 1552. ἀσκῷ φλαυρίζειν.

Ἀσκοφόρος, (ὁ, ἡ,) Utres ferens in sacris Bacchanalibus, ET Ἀσκοφορεῖν, Utres ferre in illis, Etym. [155. Suid. 1, 353. Phav. 127, 2. " Ἀσκοφόρος, Toup. Opusc. 1, 252." Schæf. Mss.]

[* Ἀσκαύλης, ὁ, Dio Chrys. 71. p. 381. Φασὶ δὲ καὶ γράφειν, καὶ πλάττειν ἱκανὸν αὐτὸν εἶναι, καὶ αὐλεῖν τῷ τε στόματι καὶ ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντα. " Signif. illud tibiæ genus, quod appensum habet utrem s. follem, qui brachiis agitatus tibiam animat. Nos vulgo Caprum Polonicum et Sackpfeife appellamus. Græci tales tibicines ἀσκαύλας appellant; Latini Utricularios." Reisk. Glossæ: Ἀσκαύλης· Utricularius. Hinc sua sumsit V. D.]

[* " Ἀσκὶς, (ίδος, ἡ,) Elleborus albus. Diosc. Notha 473." Boissonad. Mss.]

Ἀσκίτης ὕδερος, Hydropis species, in quo humoris aquosi s. serosi copia cum paucissimo spiritu in membrana abdominis interiore inter peritonæum et intestina continetur, et veluti in utre quodam, unde nomen habet, conclusa est. Gorr. ‖ Et ἀσκῖται, Cujusdam populi nomen, de quo lege Eust.

Ἄσκωμα, (τὸ,) Pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt, ut ex Hes. Suid. et Aristoph. Schol. annotatur. Sed eid. Schol. alibi est Lorum quo remus scalmo alligatur. Aristoph. A. (97.) Ἀσκώμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω. Vide et alia de h. v. ap. J. Poll. [Schol. Aristoph. Π. 364. Festus: Folliculare appellatur pars remi, quæ folliculo est tecta. Mathem. Vett. 20. Κάλαμοι ἀσκώμασιν ἐμφυσώμενοι. Apollod. Poliorc. 21. Σύριγξ ἀσκώματα ἔχουσα. Antyllus Oribasii p. 321. Matth. " Thom. M. 458. Brunck. Aristoph. 1, 166." Schæf. Mss. " Utriculus, Strabo 1094." Wakef. Mss.]

¶ Ἀσκώλια, (τὰ,) Festum Bacchi Athenis, in quo super ἀσκοὺς, Utres, inflatos et unctos unico pede saltabant, ut delabentes risum excitarent. HINC Ἀσκωλιάζειν, Super utrem salire. Quo pertinet quod dixit Virg. G. 2, (384.) Mollibus in pratis unctos saliere per utres. ‖ Ἀσκωλιάζειν generaliore etiam signif. pro Saltare unico innitentem pedi. Aristoph. Π. (1129.) Ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. At Plato Symp. 248. Ὥστε ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες. Gal. ad Glauc. 2. Καὶ ἀσκωλιάζειν δὲ κατὰ θατέρου σκέλους ἐποίουν τὸ παιδάριον, ὅπως ἐπ' ἐκεῖνο φέροιτο τὸ πλέον τῆς τροφῆς. Exp. etiam Claudicare. Vide J. Poll. Hes. Eust. ET Ἀσκωλιασμὸς, (ὁ,) Saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων. [Ἀσκώλια, Gorii Inscr. 2, 104. Ἀσκωλιάζω, Aristot. Incess. Anim. 4. Ælian. H. A. 3, 15. Ἐστᾶσιν ἀσκωλιάζουσαι. Ruhnk. ad Tim. Phrynich. Σ. Π.: Ἀσκωλιάζειν, καὶ * ἀσκωλίζειν· σημαίνει τὸ ὥσπερ ὑπὸ σκώλον πεπληγμένον ἐφ' ἓν σκέλος ἅλλεσθαι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀσκωλίζοντες· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, χωλαίνοντες, ἢ στερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν, ὅθεν καὶ σκιμβάζειν τὸ αὐτὸ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. " Ἀσκώλια, Valck. ad Il. 22, p. 66. Casaub. Athen. 1, 31. Ἀσκωλιάζω, ad Herod. 734. Bergler. Alciphr. 394. Brunck. Aristoph. 1, 286. ad Lucian. 2, 321. Ἀσκωλίζω, Valck. Adoniaz. p. 189." Schæf. Mss. " Ἀσκωλιάζω, Ælian. H. A. 3, 13." Wakef. Mss.]

" Ἀγκωλιάζων, Hesychio ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδὶ, " Qui alteri insistens pedi saltat. Qua signif. dici" tur et ἀσκωλιάζειν."

" Ἀσκαλιάζοντες, Hesychio χωλεύοντες, ἐφ' ἑνὸς " κώλου βαδίζοντες. Pro quo dicitur potius ἀσκω" λιάζοντες."

¶ Ἀσκίον, τὸ, Utriculus, Parvus uter, Plut. Artaxerxe, Ἐν ἀσκίῳ φαῦλῳ διεφθαρμένον ὕδωρ. ET Ἀσκίδιον, (τὸ,) Aristoph. [Ἐκ. 306. Ἀσκίον, Hippocr. 261, 19. 491, 16. 521, 47. * Ἀσκεῖον, 482, 36. Glos-

sæ: 'Ασκίον· Utricium. 'Ασκίδιον· Utriciscum. "Kuster. Aristoph. 211." Schæf. Mss.]

"'ΑΣΚΡΑ, Hesychio δρῦς ἄκαρπος, Quercus in-" fructuosa. Est et Urbis nomen: e qua oriundus" Hesiod., 'Ασκραῖος inde dicitur. AT Ζεὺς 'Ασκραῖος," forsitan quod ibi coleretur."

"'ΑΣΚΥΡΟΝ, SIVE 'Ασκυροειδὲς, (τὸ,) Hyperici" genus est, ab aliis dictum 'Ανδρόσαιμον, ut testatur" Diosc. 3, 172. ubi latius ipsum describit. Itidem" Plin. 27, 4. Androsæmon, s. ut alii appellavere," Ascyron, non est absimile Hyperico. Idem discri-" men facit inter Ascyron et Ascyroides: nam capite" sequ., Ascyron, inquit, et ascyroides, similia sunt" inter se et hyperico: majores habet ramos quod" ascyroides vocatur, ferulaceos, omnino rubentes," capitulis parvis, luteis. Hesychio 'Ασκυροι sunt βοτάναι τινές." [Hypericum Androsæmon Linn.]

'ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ, Amplector, s. Amplexor, Comiter accipio, Amice excipio, Amanter complector. Item Saluto. Il. K. 542. τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι: ubi Eust. scribit esse περιπλέκεσθαι, et quasi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Od. Γ. 35. Χερσίν τ' ἠσπάζοντό καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον, ubi Schol. exp. ἐπεσπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς: addens et talem quendam ἀσπασμοῦ morem suo tempore ap. nonnullas gentes receptum. Scribit etiam, pro Osculari solitos veteres addere dat. φιλήματι. Xen. K. Π. 6, (3, 8.) 'Ησπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ δυσελπίστου: 6, (4, 4.) Οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἔτι ἄλλως ἂν ἀσπάσαιτο αὐτὸν, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Aristoph. N. (1145.) Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, ubi exp. Salvere jubeo. Synes. 'Ασπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, Saluta illum verbis meis. Quidam tamen volunt ἀσπάζεσθαι, ubi pro Salutare ponitur, non esse simpl. Salutare, sed osculo et complexu. Verum meminisse oportet ejus, quod modo ex Eust. protuli, de addito dat. φιλήματι. Pro hoc autem invenio etiam additum μετὰ τοῦ φιλεῖν a Plut. Pericle, 'Ησπάζετο καθ' ἡμέραν αὐτὴν μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sed et ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι ex Eod. affertur pro Osculari. Quinetiam cum scribit in Fabio, Περιλαβὼν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο, hic ἠσπάζετο quidam interpr. Osculabatur. In nonnullis vero aliorum quoque auctorum ll., ubi sine adjectione ponitur h. v. ita redditum a quibusdam Interprr. fuit. || 'Ασπάζεσθαι αὐτοκράτορα, eod. modo quo Lat. Salutare imperatorem, Salutando appellare. Plut. 'Ασπασαμένων αὐτὸν αὐτοκράτορα τῶν στρατιωτῶν. Sic ap. Eund. Fabio, Οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας, πάτρωνας ἠσπάζοντο. Ex Eod. Numa affertur ἀσπάζεσθαι ἐρωτικῶς, pro Adamare.

'Ασπάζομαι, Amplector, i. e. Amo; ut ἀσπάζομαι χρήματα, Plat. de Rep. 1. ubi ἀγαπῶ pro eod. ponitur, Amore pecuniarum teneor. Sic ἀσπάζομαι ἡσυχίαν, Amo quietem, vel Delector quiete. 'Ασπάζομαι, inquit Bud., Amplector: pro Cupide apprehendo aliquid. Xen. (K. 3, 7.) 'Ασπαζόμεναι δὲ τὰ ψεύδη, Fallax vestigium amplectentes pro certo. Et ἀσπάζομαι τοῦτο, addit idem Bud., Hujus rei cupidus sum. Hermog. (412.) ubi περὶ δριμύτητος disserit, dicit Soph. φίλανδρον appellasse Atalantam διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι.

['Ασπάζομαι, Gl. Saluto, Amplector. 'Ασπάζεσθαι· Consalutare. 'Ασπασαι· Saluta. Xen. K. Π. 1, 4, 1. 4, 2, 42. 6, 1, 47. 6, 4, 10. Mem. 2, 3, 9. Plut. Antonio 77. ταῖς κώπαις. "Xen. Eph. 113. Struchtmeyer. Anim. Cr. 131. Jensii Ferc. Lit. 13. ad Charit. 224. 311. Phrynich. Ecl. 10. Musgr. ad Eur. p. 217. Jacobs. Anth. 9, 171. 10, 168. T. H. ad Aristoph. Π. p. 380. Straton. Epigr. 19. ad Lucian. 2, 17. Dionys. H. 1, 184. 200. Amo, Xen. K. Π. 76. Cum infin., Brunck. Soph. 3, 532. 'Ασπ. καὶ φιλῶ, Heindorf. ad Plat. Lys. 37. Valck. ad Chrys. 38. ubi inter alia hæc:—'Amice aliquem complecti a quibusuis Atticis scriptt. dicitur ἀσπάζεσθαι.'" Schæf. Mss. * "'Ασπαστέος, Amplectendus, Plato." Wakef. Mss.]

"'Ασπακάζομαι, Hes. per jocum et * πεπαιγμένως" dici ait pro ἀσπάζομαι, Amplector. Affert tamen

A "ET 'Ασπακως pro φιλοφρόνως, Humaniter, s. Hu" maniter amplectendo."

'Ασπασμὸς, ὁ, Amplexatio, Salutatio. 1 Cor. 16, (21.) 'Ο ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matth. 23, (7.) Marc. 12, (38.) Luc. 11, (43.) Τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς. AT 'Ασπασμα, (τὸ,) Res quam amplexamur. Plut. (8, 402.) Πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα, καὶ θέαμα, καὶ ἄκουσμα παρεῖχεν ἑαυτήν. At in VV. LL. τῷ ἄσπασμα signif. τοῦ ἀσπασμοῦ duntaxat tribuitur. [Gl. 'Ασπασμός· Salutatio, Amplexus, Rogatura. 'Ασπασμα, Anal. 2, 147. Eur. Hec. 819. ἐν εὐνῇ φίλτατα ἀσπάσματα: Iph. T. 376. El. 596. Lucian. Amor. 585. "Crinagor. 27. 'Ασπασμὸς, Theogn. 840. ad Lucian. 1, 260." Schæf. Mss. "'Ασπασμα, Plut. 2, 608." Wakef. Mss.]

[* 'Ασπαστικὸς, ή, όν, Gl. Salutatorius. Polyb. 28, 3, 10. "Dignus qui salutetur, Etym. M. 142, 38." Wakef. Mss.]

[* 'Ασπαστικὸν, τὸ, Salutatorium, quod erat locus extra basilicam, ubi peregrini excipiebantur. Glossæ:

B 'Ασπαστικὸν βασιλέως· Labratum.]

[* 'Ασπαστὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE * 'Ασπαστήριος, ία, ιον, "Theodor. 4, 1245." Kall. Mss.]

'Ασπαστὸς, (ἡ, ὸν,) Quem quis amplecti velit, Amplectendus, Optatus, Acceptus. Od. Ψ. (239.) 'Ως ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ. Et (E. 398.) ἀσπαστὸν, Res grata, Digna quam amplectamur. Herodian. 3, (11, 18.) Προσποιησάμενος καὶ εὔκταῖα καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν, i. e. Quasi hæc ei conditio summopere amplectenda videretur, Bud. At Politian., Cum se optata ac lubentia simularet audire. Herod. comparativo ἀσπαστότερος usus est, itidem pro Gratiore. Apud Hesiod. (A. 42.) ἀσπαστὸν adverbialiter etiam. ET 'Ασπαστῶς, Libenter. Herodian. 2, (15, 8.) Οἷς πιστεύσας ὁ 'Αλβῖνος τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.* ET 'Ασπαστὺς, ύος, ἡ, Salutatio, Callim. [Fr. 427. "1, 572. Rubnk. Ep. Cr. 132. ad Lucian. 1, 354." Schæf. Mss.]

'Ασπάσιος, (ία, ιον,) poët. i. q. ἀσπαστὸς poët. pariter et pros. Od. Λ. (430.) 'Ασπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ

C δμωοῖσιν ἐμοῖσιν Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. Et ut dicitur Lubens hoc facio, pro Lubenter, ita et ἀσπάσιος pro ἀσπασίως interdum ponitur ab Hom. ET 'Ασπασίως, Il. Φ. (610.) ἀσπασίως ἐσέχυντο 'Ες πόλιν, [" Heyn. Hom. 6, 176. 7, 470. Lucillius 99. ad Il. A. 326. Od. K. 131. 'Ασπάσιος, H. in Apoll. Del. 63. Lennep. ad Phal. 117." Schæf. Mss. 'Ασπασίως, Theocr. 16, 7. Eust. 786. Bas.] "'Ασπασίῃ, Adv. pro ἀσπασίως dici" testatur Etym. 'Ασπασίῃ autem, Ion. pro ἀσπασία." Interdum et Feminæ nom. propr." ['Ασπάσιος, Hippocr. 474, 40.: Nom. propr. 340, 47. 362, 2. 411, 14.]

'Ανтασπάζομαι, Resaluto, Vicissim amplector, Bud. [Gl. Resaluto. Joseph. B. J. 2, 15, 3. Xen. K. Π. 1, 3, 3. 5, 5, 40. Appian. B. C. 3, 934.]

[* 'Ενασπάζομαι, i. q. simpl. Plut. 7, 213. H. Schneidero susp.]

[* " Προσασπάζομαι, Euseb. H. E. 295." Kall. Mss.]

[* Συνασπάζομαι, Una saluto, complector. Heliodor.]

[* 'Υπερασπάζομαι, Valde amplector, Valde aman-

D ter tracto. Ælian. V. H. 10, 16. 14, 14. Æschin. Epist. 123=673. Reisk. Dio Cass. 992. Xen. Symp. " Philostr. 536. Plut. 2, 229. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

"'ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ, ὁ, Aspalathus, Frutex multis" spinis horrens, detracto cortice rubens aut in pur-" puram vergens, odoratus, sed gustatu amarus, flore" rosæ. Radix ejus unguentis expetitur: unde, puto," et Gal. ap. Hippocr. Γυναικ. 2. (297.) τὴν μέλαιναν" ῥίζαν interpr. Radicem aspalathi aromatici. Pro-" lixiorem ejus descriptionem habes ap. Diosc. 5, 19." Plin. 12, 24.: 24, 13. Theocriti quoque Schol." esse Spinæ genus ait, sed venenatæ; quippe quo" percussi cervi emoriantur: dictum autem παρὰ τὸ" μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι" ἀφαιρεῖσθαι, Quod non facile evelli s. eximi queat e" corpore eorum, qui in eam impegerunt. Plato" etiam et Theocr. spinosam esse plantam testantur." Ille enim de Rep. 10. refert tyrannos aspalathi

" spinis ap. inferos laniari: ap. hunc vero 4, (57.) A
" Corydon Batto, quem ἄκανθα ἁρμοῖ ἐπάταξε, dicit,
" Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε· Ἐν
" γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωσι. Ubi etiam
" nota sylvestribus et montanis spinis eum annume-
" rari." [Plut. de Is. et Os. 383. Plato de Rep. 7. p. 326. Ἐπ' ἀσπαλάθων κάμπτοντες. Theophr. H. P. 9, 7. de Odor. 226. Theocr. 24, 84. Prosper Alpinus de Pl. Exot. 1, 6. 7. Athen. 685. Ἁπαλὰς ἀσπαλάθους. " Ad Mœr. 58. Wessel. Herod. 47.; Valck. 252. Jacobs. Anth. 8, 142." Schæf. Mss.]

" Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa: si Etymologo credimus,
" παρὰ τὸ σπᾶν dicitur, quoniam semper terram un-
" guibus suis vellicat et perforat. Quia vero cæcum
" est hoc animal, Proverbio dicitur Ἀσπάλακος τυ-
" φλότερος, de eo qui visu supra modum hebeti est et
" obtuso, vel etiam prorsus cæcus." [Schol. Lycophr. 121. Theophr. H. P. 1, 11. Schneider. Lex. Glossæ: Ἀσπάλαξ· Talpa. " Brunck. Aristoph. 3, 97." Schæf. Mss. " Æsop. Fab. 51." Seager. Mss.]

" Ἀσφάλαξ, ακος, ὁ, pro ἀσπάλαξ dici μεταθέσει τοῦ B
" π εἰς φ, testatur Etym. et Lex. meum vet. Sic ἀσφά-
" ραγος pro ἀσπάραγος dicitur Attice, et σφόνδυλος pro
" σπόνδυλος." [Gl. Talpa, Mus cæcus. Draco 51.
" Epiphan. Hær. 52. init." Routh. Mss.]

[* Σφάλαξ, κος, ὁ, pro ἀσφάλαξ, Draco 51. Glossæ: Σφάλαξ· Verris. Schneider. Lex.]

" Σπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa. Vide Ἀσπάλαξ, quod
" idem signif. Hinc, ut opinor, est Σπαλακία, (ἡ,) pro
" Cæcitate: propter cæcitatem σπάλακος, Talpæ.
" Sed Σπάλακις dicitur etiam de Quodam genere
" equorum, Hes. Item Herba quædam ap. Theophr.
" H. P. 1, 11. vocatur Σπάλαξ." [" Clem. Alex. 45, 89." Routh. Mss. " Thom. M. 635. Brunck. Aristoph. 3, 97." Schæf. Mss.]

" ἈΣΠΑΡΑΓΟΣ, ὁ, SIVE Ἀσφάραγος Att., Aspa-
" ragus. Ita dicitur, quod primum in lucem prodit
" oleris germen, priusquam in folia explicetur: s. re-
" centissimus turio qui edendo est. Gal. enim de
" Alim. Fac. 2, 58. scribit ἀσπαράγους ab omnibus C
" ferme Gr. nominari τοὺς ἁπαλοὺς καυλοὺς, ὅταν αὐ-
" ξάνονται πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ τε καὶ σπέρματος ἐκβο-
" λήν: cujusmodi ἐκβλάστημα in brassica peculiariter
" nominari κῦμα quasi κύημα. Ibid. vero et alia re-
" censet λάχανα, quæ ejusmodi ἀσπάραγον ferunt,
" nimirum lactucam, atriplicem, blitum, betam, mal-
" vam: rhaphanum quoque, rapum, sinapin, nastur-
" tium, pyrethrum: sed et bulbum, apium, sium,
" ocimon, lapathum, oxylapathum: omnes denique
" herbas λαχανώδεις dicit τοιοῦτόν τινα ποιεῖν καυλὸν
" πρὶν * ἐκκαρπεῖν. Omnium vero, inquit, eorum,
" quæ δριμέα sunt et θερμὰ, τὸν ἀσπάραγον εἶναι ὑγρό-
" τερον συμβέβηκε. Et Athen. 2. e Diphilo Medico
" refert, Ὡς ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος, λεγόμενος ἰδίᾳ
" ὅρμενος, εὐστομαχώτερός ἐστι καὶ εὐεκκριτώτερος. Ubi
" etiam nota per φ scribi, more Attico: ut Gal. quoque
" et Athen. ll. cc. annotant, ceteros Gr. per π dicere
" ἀσπάραγον, Atticos autem per φ. Verum et planta
" quædam; fruticis ea modo ramos plures emittit,
" cacumine in torulos turbinato, caule exili, in spi- D
" nosam aristam fastigiato, foliis fœniculi: appella-
" tur ἀσπαράγου s. ἀσφαράγου nomine, velut a parte
" potiori: nam ejus asparagus s. caulis tenellus præ
" ceterorum olerum asparagis in cibos maxime expo-
" titur. Isque vel κηπεύσιμος est et altilis: vel syl-
" vestris, quem a locis, in quibus nascitur, πετραῖον
" et ἕλειον vocant, Lat. Corrudam. Mentio utriusque
" ap. Diosc. 2, 152. Gal. de Alim. Fac. 2, 9: et
" Simpl. Medic. 6.: item Plin. 19, 4. 8.: 20, 10. Sed
" et Athen. 2. utriusque meminit, illum vocans σπαρ-
" τὸν, Sativum; hunc autem, ὄρειον et ἕλειον, Mon-
" tanum et palustrem. Ubi etiam Attici ἀσφάραγος
" hoc e Theopompo Comico affert exemplum, Κᾆ-
" πειτ' ἰδὼν ἀσφάραγον ἐν θάμνῳ τινί. Meminit
" Theophr. et alius asparagi, quem in censu τῶν ἀκαν-
" θικῶν ponit, et quidem eorum, quæ ἁπλῶς εἰσὶν
" ἄκανθαι οὐδὲ φύλλον ἔχουσιν οὐδὲν παρὰ τὴν ἄκανθαν,
" ut plenius videbis H. P. 1, 16.: 6, 1. 3. Unde et
" Plin. 21, 15. In totum spina est asparagus; nullum
" enim folium habet. Arbitror vero et hunc a parte
" potiore asparagum esse denominatum. Theophr.
" enim l. c. nimirum H. P. 6, 3. testatur eum κορυνώδές
" τι μικρὸν ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας, illumque ipsum
" turionem esse ἐδώδιμον. Porro ab Ἀσπάραγος et
" Ἀσφάραγος DERIVANTUR Ἀσπαραγία, ET Ἀσφα-
" ραγωνιὰ, ἡ. Est autem Ἀσπαραγία, Ipsum asparagi
" plantarium: h. e. Ipsa asparagi planta cum sua
" radice aut etiam cespite, sicut σχοινία dicitur junci
" planta cum suo cespite. Theophr. H. P. 6, 3.
" Ἀναβλαστάνει δὲ ὁ καυλὸς ἐκ τῆς ἀσπαραγίας τοῦ
" ἦρος, καὶ ἐδώδιμός ἐστιν· εἶθ' οὕτως ἀποτραχύνεται
" καὶ ἐξανθεῖται προϊούσης τῆς ὥρας. Ἀσφαραγωνιὰ
" vero idem est cum spinoso illo Theophr. asparago:
" ut e Plut. Connub. Præc. (1, 411. H.) patet. Ibi enim
" cum dixisset, Ἐν Βοιωτίᾳ τὴν νύμφην κατακαλύψαντες
" ἀσφαραγωνιᾷ, antiqui Codd. nonnulli habent ἀσπα-
" ραγωνιᾷ, στεφανοῦσιν: subjungit, Ἐκείνη γὰρ ἥδι-
" στον ἐκ τραχυτάτης ἀκάνθης καρπὸν ἀναδίδωσιν: ut
" Theophr. suum ἀκανθώδη ἀσπάραγον dicit ἀναδι-
" δόναι ἐκ τῆς ἀσπαραγίας καυλὸν ἐδώδιμον: quem
" καυλὸν vocat etiam κορύνην a forma clavæ. Nisi
" forte peculiariter ἀσπαραγωνιὰ, s. ἀσφαραγωνιὰ,
" dicitur Ramusculus aut Frons ex asparago illo spi-
" noso." [Ἀσπάραγος, Anal. 2, 208. 209. Phrynich. Σ. Π.: Ἀσφάραγος· διὰ τοῦ φ. Βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. Οἱ δὲ πολλοὶ τὰ ὅρμενα τῶν λαχάνων διὰ τοῦ π ἀσπαράγους καλοῦσι, δυσὶ περιπίπτοντες ἁμαρτήμασιν, ὅτι τε διὰ τοῦ π λέγουσι, δέον διὰ τοῦ φ, καὶ ὅτι τὸ ἰδίως καλούμενον ἐπί τινος πόας, ἐπὶ πάντων τῶν ἐξορμενιζόντων λαχάνων τίθενται. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀσφάραγον· φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. Λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα. Ἔστι δὲ καὶ βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. Οὕτω μὲν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὴν λέξιν προφέρουσιν, οἱ δὲ πολλοὶ μὴ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι, καὶ ἁπλῶς τὰ τῶν λαχάνων ὅρμενα ἀσπαράγους καλοῦσιν. Glossæ: Ἀσπάραγος· Cuma, Asparagos. " Casaub. Athen. 129. Plut. S. N. V. 29. ubi v. Wytt. 45. ad Mœr. 361. Phrynich. Ecl. 40. Jacobs. Anth. 9, 134. Ἀσφάραγος, Casaub. l. c. ad Mœr. 35. 361. Toup. Opusc. 1, 222. ad Il. X. 325. 328. Heyn. Hom. 8, 308. 309. Phrynich. l. c. Wakef. Herc. F. 151. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss. Hippocr. 52, 1. 95, 13. 255, 22.]

" Ἀσφάραγος, ὁ, Gula, Guttur: λαιμὸς, φάρυγξ: se-
" cundum quosdam, παρὰ τὸ σφαραγεῖν, τὸ ἠχεῖν,
" quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Hom. λευκανίην
" et ἀσφάραγον pro eodem ponit, Il. X. (324.) Φαίνετο
" δ', ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι Λευκανίης, ἵνα
" τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος· Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς ἔλασ'
" ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς· Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος
" ἤλυθ' ἀκωκή· Οὐδ' ἄρ ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε
" χαλκοβάρεια. Ubi annotat Eust. quosdam e vett.
" scribere non ἀπ' ἀσφάραγον, sed ἀπὸ σφάραγον, di-
" cereque σφάραγον esse λαιμὸν s. βρόχον, ἀπὸ τοῦ
" περὶ τὸν τόπον ψόφου: nam quadrisyllabum ἀσφά-
" ραγον esse καυλὸν ἀκάνθων, qui et ἀσπάραγος dici-
" tur, per π: ut et p. 1220. e vet. quodam Gramm.
" refert, Ὅτι ἀσφάραγος ἐν τῷ φ, τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν
" ἀναφυόμενον· τὸ δ' ἐκ τῆς κράμβης, ὅρμενον. Quorum
" ἀσφαράγων s. ἀσπαράγων meminit et p. 899. ubi
" eos esse dicit vel ὀρείους aut ἐλείους, vel σπαρτοὺς,
" et hos quibusdam in ll. provenire magnarum feru-
" larum aut Cypriæ arundinis crassitudine, altitudine
" cubitali aut duodecimpedali. Suid. quoque utrius-
" que ἀσφαράγου meminit; cum enim ἀσφάραγον exp.
" φάρυγγα, λαιμὸν, στόμαχον, subjungit, ita dici etiam
" τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα, et βοτάνης τι εἶ-
" δος: et ἁπλῶς ἀσφαράγους s. ἀσπαράγους nominari
" τὰ τῶν λαχάνων ὁρώμενα πρῶτα. Qua de re supra
" in Ἀσπάραγος. Forsan etiam ὁ κατ' ἄνθρωπον
" ἀσφάραγος dicitur ab illo τῶν ἀκανθῶν, ob similitu-
" dinem, uterque enim est oblongus, teres, cavus."

" Σφάραγος, (ὁ,) Guttur, Fauces. Interdum vero
" Sonus qui gutture emittitur. Vel potius illo v.
" proprie Sonus hic gutturis significatur, et ex eo
" Ipsum guttur nomen id accepit: si sequamur, quod
" Eust. e quibusdam vett. refert; ap. quem habetur
" duntaxat σφάραγος, cum ap. Hes. sit σφάραγγος.
" HINC Σφαραγέω, ET Σφαραγίζω, Gutture sonum
" edo. Interdum vero generalius de alio quoque

" sono: ut Hom. pass. voce utens, de oculo Cyclopis, qui urebatur, dixit, Od. I. (398.) Γλήνης καιομένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι: ubi Eust. expp. " veterum affert, ἐτείνοντο, et κατεπονοῦντο, necnon " ἐσπαράττοντο: addens, νοεῖσθαι κατά τινα ἦχον, " unde ἐρισφάραγον a Pind. usurpari ἐπὶ * πολυήχου. " Paulo post addit, v. illo signif. quendam βρασμόν. " Sed in hoc, qui ibi (440.) sequitur, loco, de ovibus, " quibus ubera lacte distenta erant, Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς· Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, simpl. διάτασιν signif. tradit. Bud. exp. " Lacte distenta dolore oves afficiebant. Alterius " autem v. exemplum ap. Hesiod. (Θ. 706.) extat, " Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, " ubi ἐσφαράγιζον quidam interpr. Ciebant; sed " intelligendum est id fieri cum strepitu. Apud Hes. " legitur σφαραγγεῖ, quod exp. σφραγίζει: sed utrumque mendosum esse videtur, ac reponi debere σφαραγεῖ, et σφαραγίζει. Itidemque ubi ἐσφράγιζον " exp. ἐδόνουν et μετὰ ψόφου ἦχουν, reponendum esse " ἐσφαράγιζον." [" Σφαραγίζω, Wolf. ad Hesiod. 121. Jacobs. Anth. 8, 180. Heyn. Hom. 7, 665. 8, 309." Schæf. Mss.]

" Ἀσφαραγέω, e Theocr. (17, 94.) affertur pro " Strepito, qua signif. dicitur potius σφαραγέω," [ubi v. nott.]

[* " Βαρυσφάραγος, ὁ, ἡ, Valde tonans et sonans graviter. I. 8, 47. πατρί, Jovi. Idem dicitur Ἐρισφάραγος, i. e. * πολύηχος." Damm. Lex. Pind. " Βαρυσφάραγος, Jacobs. Anth. 12, 160." Schæf. Mss.]

" Ἐρισφάραγος, (ὁ, ἡ,) Hesychio * μεγαλαύχην, " * ὑψηλοφόρος, Qui magno et elato collo est." [Eust. 163. " Heyn. Hom. 8, 309. ad Il. X. 325. Jacobs. Anth. 12, 160." Schæf. Mss. " De Neptuno, Hom. H. Merc. 187." Wakef. Mss.]

" Σμαραγέω, ET Σμαραγίζω, Resono, Strepitum " edo, s. fragorem, aut stridorem, Strido. Il. B. (210.) " σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Apud Hesiod. autem, γαῖα " φερέσβιος ἐσμαράγιζεν." [Il. B. 463. σμαραγεῖ δέ τε λειμών: Φ. 199. ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ. Dionys. P. 805. Hippocr. 658=278, 42. Ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ, καὶ σμαραγεῖ. Quint. Sm. 14, 557. " Heringa Obs. 112. Casaub. Athen. 1, 52." Schæf. Mss.] " Ἐπισμαραγέω, Insono, Instrepo, Infremo." [Opp. K. 2, 78. 4, 170. A. 2, 159. Orph. 973. Schneider. Præf. ad Emend. p. v. Quint. Sm. 2, 549. Nonn. Jo. p. 163. D. 48. 958.]

[* Σμαραγή, ἡ, Strepitus. Oppian. A. 5, 243. Πολλὴ δὲ σμαραγή, πολλὴ δ' ἀνὰ πόντον ἀϋτὴ Σπερχομένων τέτρηχε καὶ ἀλλήλους ἐς ἄεθλον Κεκλομένων. " Pierson. Veris. 175." Schæf. Mss. * Βαρυσμάραγος, ὁ, ἡ, Graviter resonans, Anal. 2, 442. Nonn. Dionys. 13. p. 382. 36. p. 900. 1, 155. 6, 121. " Proclus H. in Sol. 30." Schæf. Mss.] * Ἐρισμάραγος, ὁ, (ἡ,) Ma- " gnos strepitus edens, Jovis epith., qui et Ἐρίγδουπος " et Ἐρίκτυπος dicitur, Lat. Altitonans. Hesiod. A. " ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι," [Θ. 815. Orph. H. 19, 1. " Jacobs. Anth. 12, 160. Toup. Opusc. 1, 277. ad Lucian. 1, 324." Schæf. Mss. " De Jove, Nonn. 36, 304. 40, 214. Musæus 318." Wakef. Mss. * Μεγαλοσμάραγος, Lucian. Jup. Trag. 680. * Φιλοσμάραγος, Nonn. D. 3. 76. 13, 37. alibi.]

ἈΣΠΙΣ, ἴδος, ἡ, Clypeus. Is autem rotundus erat, ut Virg. auctore intelligi potest, qui pergrandem Cyclopis oculum comparat clypeo Argolico, scutum vero, formæ oblongæ, majusque clypeo: i. q. θυρεός, quia similitudine forium denominatur, ut ostendit Turneb. Advers. 11, 27. Il. Δ. (448.) ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. Item ἀσπὶς ταυρείη, Π. (360.) πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν, Λ. (32.) Et φαεινὴ ἀσπὶς, Χ. (25.) Et ἀσπίδας εὐκύκλους, Ξ. (428.) Plura ἀσπίδος epith. et quæ ejus sint partes, vide ap. J. Poll. Παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, In clypeum se locare, Xen. (Λ. 11, 8.) est i. q. Ad sinistram. || Ἀσπὶς ponitur etiam pro Ipso clypeatorum agmine, s. Ipsis clypeatis, Herod. Ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη. Lucian. Ἀσπίδος τοσαύτης ἄρχειν. Apud Xen. vero E. 2, (4, 8.) Καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. Birclzheimer. interpr. Ordine lato non minus quam quinquaginta hominum instructo. Suid. etiam τάξιν esse vult in h. l. Aristoph. Ἵστασθ' ἑφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν, Eur. Phœn. (1335.) Ἤκουσε, τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ, Schol. exp. εἰς μάχην, εἰς συμβολὴν, In certamen. Ἀσπὶς Eust. derivat ab α priv. et σπίζω, i. e. ἐκτείνω, ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Aristoph. vero Schol. etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον (τὸ ζῶον τοῦτο) καθεύδειν· κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν· ὡς Αἰσχύλος, (S. c. T. 495.) Ἅλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω.

¶ Ἀσπὶς, ίδος, ἡ, Aspis, Serpentis genus. P. Ægin. 5, 18. Τρία τῆς ἀσπίδος εἴδη, φησὶν ὁ Γαληνός· τῆς μὲν, χερσαίας καλουμένης, τῆς δὲ χελιδονίας, τῆς δὲ τρίτης, πτυάδος.

[Ἀσπὶς, Gl. ὁ ὄφις, Aspis. Ἀσπὶς, τὸ ὅπλον· Clypeus, Scutum. Ἀσπὶς ἱππική· Parma. Ἀσπὶς λῃστρική· Citra. Oppian. K. 3, 433. Ἀσπίδα δ' ἱοφόρον τοίαις ἐδαμάσσατο βουλαῖς. Xen. K. A. 1, 7, 10. Eur. Med. 250. παρ' ἀσπίδα στῆναι. " Polyb. 17, 20. Ἐξ ἀσπίδος παρενέβαλε, A sinistra, Ernest." Seager. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 287. Thom. M. 117. 459. 574. ad Il. 5, 130. ad Callim. 1, 172. Musgr. Alc. 501. Phrynich. Ecl. 160. Abresch. Æsch. 2, 67. Jacobs. Anth. 7, 83. T. H. ad Aristoph. Π. p. 432. ad Diod. S. 2, 36. Aristoph. Fr. 273. Unde? Heyn. Hom. 6, 253. Ἀ., Clypeus, Θυρεὸς, Scutum, Fischer. Descr. Lect. 793—4. ad Diod. S. 2, 501. Clypeatorum agmen, Markl. Iph. p. 28. Villois. ad Long. 156. Mollus ad h. l. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Boissonad. Philostr. 447. Ἀσπὶς σύσσημον, ad Diod. S. 2, 444. Ἀ. ἐξ Ἄργους, Jacobs. Anth. 9, 181. Παρ' ἀσπίδος, A sinistra parte, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 617. Ἐπ' ἀσπίδα, Toup. Opusc. 1, 206. Zeun. ad Xen. K. Π. 672. Coray Theophr. 319. Heyn. Hom. 6, 326. Ἀναδέξαι ἀσπίδα, Herod. 492. 494. Larcher 4, 420. ad Herod. 494. Ἀσπίδες, i. q. ὁπλῖται, Bibl. Crit. 3, 2, p. 32. Ἐπ' ἀσπίδων, Beck. ad Eur. 228. Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, Toup. Opusc. 1, 56. Πρὸς τὰς ἀσπίδας τὰ δοράτια ἀράττειν, (E. H. Barker. Class. Recr. 101—4.) ad Diod. S. 1, 78. Ἀσπὶς, Serpentis genus, Toup. Opusc. 2, 200. Wessel. ad Diod. S. 1, 42. 97. Jacobs. Anth. 9, 214." Schæf. Mss. " Ἀσπὶς, Clypeatorum agmen, Philostr. 688. Heliod. Æth. 101. Eur. Suppl. 572. Ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος, Exigua manu militum, Isocr. 2, 78. 16." Wakef. Mss.]

[* " Ἀσπιδογόργων, (ὁ, ἡ,) Epiphan. Hær. 22. p. 61." Routh. Mss.]

Ἀσπιδόδηκτος, ὁ, ἡ, Ab aspide morsus s. ictus.

[* " Ἀσπιδόδουπος, ὁ, ἡ, Clypeis sonum gravem faciens. I. 1, 31. ἐν δρόμοις, In armatis decursionibus." Damm. Lex. Pind.]

[* Ἀσπιδοειδὴς, ὁ, ἡ, Clypei formam habens. Diod. S. 3, 127.]

[* Ἀσπιδοθῆραι, Gl. Marsæ.]

[* Ἀσπιδοθρέμμων, ὁ, ἡ, Bello vivens, Bellicosus, ἀσπίδι, i. e. πολέμῳ, τρεφόμενος. Schol. Eur. Phœn. 802. " Valck. p. 701." Schæf. Mss.]

[* Ἀσπιδοπηγὸς, ὁ, Clypeorum compactor s. fabricator. J. Poll. 1, 149. Suid. Themist. 197.]

Ἀσπιδοπηγεῖον, τὸ, Ubi clypeus figitur, Suid. [Locus, ubi clypei compinguntur, officina fabricandis scutis. Demosth. pro Phorm. 600. 601. 604. (945. Reisk.) ET ὑποκοριστικῶς, * Ἀσπιδοπήγιον, τὸ, legitur.]

[* " Ἀσπιδόπληκτος, (ὁ, ἡ,) J. Poll. 7, 155." Kall. Mss.]

Ἀσπιδοποιὸς, ὁ, Qui clypeos fabricatur. J. Poll. 7.

Ἀσπιδοποιΐα, ἡ, Clypeorum fabricatio. Item Clypei descriptio quæ ap. Hom. habetur, Eust. [Gl. Ἀσπιδοποιός· Scutarius. " Fischer. Descr. Lect. 793—4. Ἀσπιδοποιΐα, Græv. Lect. Hes. 596." Schæf. Mss. " Serv. Æn. 6, 752." Wakef. Mss.]

Ἀσπιδότροφος, ὁ, ἡ, Qui aspidibus vescitur, Gal.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui clypeo se alit, Qui e clypeo, et per consequens e bello, vivit. Eur. Phœn. (802.) Γέννᾳ Σπαρτῶν, Ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἐνόπλον, i. e. ut Schol. exp. ἀσπιδοθρέμμονα, φέρσαι γὰρ τὸ θρέψαι, τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν Σπαρτῶν λαὸν τὸν πολεμικόν. Eust. ἀσπιδοφέρμονα θίασον exp. ἀσπιστάς. [" Valck. Phœn. p. 299. 701." Schæf. Mss.]

'Ἀσπιδοφόρος, ὁ, ἡ, Clypeum gestans, Clypeatus. ET 'Ἀσπιδηφόρος, Eur. (Phœn. 1103.) pro eod. s. ut Suid. exp. πολεμιστής: [Bacch. 779. Suppl. 390. et Markl. Æsch. S. c. T. 19. *'Ἀσπιδοφορέω, Schol. Aristoph. N. 984. " 'Ἀσπιδηφόρος, Valck. Phœn. p. 296. 307. 702." Schæf. Mss. " 'Ἀσπιδοφορέω, var. lect. Joseph. 373, 43." Wakef. Mss.]

[* 'Ἀσπιδοχελώνη, ἡ, Eust. Hexaëm., i. q. *ἀσπιδόεσσα χελώνη Oppian. A. 1, 397.]

'Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, Qui clypeum abjicit, Desertor militiæ, ῥίψασπις. Aristoph. Σ. (592.) Εἶτ' Εὔαθλος, χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής: [" Brunck. 2, 224." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀσπιδηστρόφος, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 798. Ἵππου νεοσσὸς, ἀσπιδηστρόφος λεώς. " Malim ἀσπιδηφόρους. S. c. T. 19. *οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους. Sin minus, saltim scr. *ἀσπιδοστρόφος, quippe in hujusmodi compositis non adhibebant η, nisi ad vitandum brevium syllabarum concursum: v. Eust. in Gloss. ad S. c. T. 415." Blomf. Imo et euphoniæ gratia ο in η mutarent, ubi nullus brevium syllabarum concursus esset.]

'Ἀσπιδοῦχος, ὁ, ἡ, Clypeum tenens, Clypeatus, Eur. [Suppl. 1143. " Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss. " Steph. B. 183." Wakef. Mss.]

'Ἀργύρασπις, ιδος, ὁ, ἡ, Argenteum clypeum gestans.

Λεύκασπις, ὁ, ἡ, Album clypeum habens. Il. X. (294.) Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας, ubi Eust. annotat, Οἷα ἐπίσημον, ὡς εἰκὸς, ἔχοντα λευκὸν σάκος· καθὰ καὶ 'Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ (A. 106.) λευκάσπιδες ἱστοροῦνται. [Eur. Phœn. 1106. Xen. E. 3, 2, 15. Κᾶρας λευκάσπιδας, ut in K. A. Persæ λευκοθώρακες, E. 2, 4, 25. λευκοῦσθαι τὰ ὅπλα. Æsch. S. c. T. 90. λεύκασπις λαὸς, cf. Virg. Æn. 9, 548. parma inglorius alba. " Wakef. Georg. 30. Schneider. ad Xen. Hell. 115. Valck. Phœn. p. 299." Schæf. Mss.]

[* Μίκρασπις, ὁ, ἡ, Plato Critia 61=3, 119. J. Poll. 7, 155. " Ad Dionys. H. 3, 1500." Schæf. Mss.]

Ὅμασπις, ὁ, ἡ, Una cum alio clypeum gestans, Commilito. Epigr. [Theæt. Schol. 3.]

Ῥίψασπις, ὁ, ἡ, Clypeum abjiciens, et fugiens, Ignavus, Suid. i. q. paulo ante ἀσπιδαποβλὴς, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. J. Poll. e Plat. Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἐν πᾶσιν ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων. [" Ad Charit. 218." Schæf. Mss.]

Φέρασπις, ὁ, ἡ, Clypeum ferens, Clypeatus. Item Bellicosus. Epigr. (adesp. 388.) Πικρὴν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν, ἠδὲ φέρασπις Αἴας ἐκ πολέμου μνῆ μ' ἔφερον φιλίης. Item φέρασπις Ἀθήνη, Epigr. [Christod. Ecphr. 388. Hom. Hymn. " Wakef. S. C. 4, 248. Jacobs. Anth. 12, 91. Musgr. Suppl. 676." Schæf. Mss. " Æsch. Ag. 702." Wakef. Mss.]

Χάλκασπις, ὁ, ἡ, Æreum clypeum gestans, Bellicosus. Eur. [Iph. A. 764. Herc. F. 795. Strabo 12. p. 201. S. Γηγενεῖς καὶ χαλκάσπιδας. " Wakef. Phil. 727." Schæf. Mss.]

[* Χρύσασπις, ὁ, ἡ, Aureum clypeum gestans. " Const. Manass. Chron. p. 79. 112." Boissonad. Mss. Epigr. adesp. Byz. 4. " Jacobs. Anth. 11, 256." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀσπιδόεις, εσσα, εν, i. q. ἀσπιδοειδής. Oppian. K. 1, 214. 397. " Clem. Alex. 188. Schol. Phot. 747. Diod. S." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπασπίδιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 108." Boissonad. Mss. sed nobis susp.]

Ὑπασπίδιος, ὁ, ἡ, Clypeo tectus. Il. (N. 158.) Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων, i. e. ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων, ut exp. Eust. addens aliis esse ἐνόπλια οἷον ὀρχούμενος: quomodo et Soph. Schol. Aj. (1407.) τὸν ὑπασπίδιον Κόσμον φερέτω exp. ἐνόπλιον. Eur. (Rhes. 740.) ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει, Sub clypeo dormit. [" Const. Man. Chron. p. 108." Boissonad. Mss. Il. N. 807. Asius ap. Athen. 525. ὑπασπίδιος πολεμιστής. " Toup. Opusc. 1, 206. Heyn. Hom. 6, 400. 512. 7, 242." Schæf. Mss.]

'Ἀσπιδιώτης, ὁ, Clypeatus, ἀσπιστής, i. q. Miles, a parte totum intelligendo, quemadmodum et αἰχμητής, εὐκνημὶς, θωρηκτής, κορυστής, ἱπποκορυστής, et similia. Eust. [ad Il. A. p. 52, 49. Lucian. Nav. 941. allu-

A

dens ad Il. B. 61. (al. 554.) Π. 167. Glossæ: 'Ἀσπιδιώτης· Scutatus. Epigr. adesp. 391. " Ad Diod. S. 2, 36. Heyn. Hom. 4, 320." Schæf. Mss.]

[* " 'Ἀσπιδίτης, (ὁ,) Steph. B. v. 'Ἀσπίς." Kall. Mss. " Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.]

'Ἀσπιδὴς, ὁ, ἡ, In clypei modum rotundus, περιφερὴς δίκην ἀσπίδος πάντοσε ἴσης: ut Eust. exp. Od. Λ. (753.) ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο: addens, si cui hæc exp. non satisfaciat, leg. διὰ σπιδέος, ut sit ἐκτεταμένον καὶ πλατὺ, παρὰ τὸ σπίζω τὸ ἐκτείνω. Hesychio est etiam ἀσπίδας ἔχων: sed male ap. eum ἀσπίδες legitur, et interpungendum est post πεδίον. Qui errores VV. LL. falsæ exp. occasionem dederunt. [" Wolf. Proleg. 280. Heyn. Hom. 6, 252." Schæf. Mss.]

'Ἀσπιδηΐα, ἀσπίδας, Hes. Resolutum forsan Ion. ex 'Ἀσπιδεῖα, quod ἀσπίδων πτυχὰς exp. dicens esse etiam Partem navis πρὸς πρύμνῃ. [" 'Ἀσπιδεῖον, Bentl. Ep. ad T. H. 109." Schæf. Mss.]

'Ἀσπιδὸν, adv. q. d. Clypeatim, Testudine facta,

B

δίκην συνασπισμοῦ. Suid. [A Schneidero non agnoscitur.]

'Ἀσπίδιον, τὸ, Parvus clypeus. Sic etiam dictum a veteribus est ἄλυσσον, quod fructum ferat duplicium scutorum effigie, Gorr. [Diosc. 456. Glossæ: 'Ἀσπίδιον· Clypeus. Strabo 3. p. 231. Epigr. adesp. 606. ἀσπιδίοις εὐτελέσι. " Thom. M. 574." Schæf. Mss.]

[* " Φευξασπίδιον, (τὸ,) Polium. Diosc. 458." Boissonad. Mss.]

'Ἀσπιδίσκος, ὁ, Parvus clypeus. 'Ἀσπιδίσκοι vero, Hesychio τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἄκροις πήχεσιν. ET 'Ἀσπιδίσκη, (ἡ,) itidem Parvus clypeus, Hes. Apud J. Poll. vero est etiam τὸ κυρτούμενον τοῦ τοῤῥίου in curru: et ap. Hes. περιφερὴς κόσμος ὅπλοις ἐοικώς: ut et 'Ἀσπιδίσκιον, (τὸ,) ap. Eust. quod πελτάριον exp. [Glossæ: 'Ἀσπιδίσκιον· Clypeolum. *'Ἀσπιδισκάριον· Parma. 'Ἀσπιδίσκη, Schol. Aristoph. A. 395. Joseph. B. J. 335. 'Ἀσπιδίσκιον, Schol. Il. E. 453. Eust. 260, 35. Schol. Thuc. 1, 8. p. 8. Diosc. 3, 105. Hesych. v. Κόρυμβος. 'Ἀσπιδίσκος a Schneidero non agnoscitur.

C

" 'Ἀσπιδίσκος, Heyn. Hom. 5, 135. 'Ἀσπιδίσκιον, Thom. M. 574. ad Lucian. 1, 395." Schæf. Mss. " 'Ἀσπιδίσκιον, Schol. Il. M. 426." Wakef. Mss.]

¶ 'Ἀσπίζω, ίσω, Clypeo protego et defendo. ['Ἠσπικότες, βοηθήσαντες, Hes. συνελθόντες, Suid. " Conf. cum ἀσπάζ., Wyttenb. ad Plut. 1, 915." Schæf. Mss.]

'Ἀσπιστὴρ, ῆρος, (ὁ,) Clypeatus, φυλακτὴρ, ut Suid. exp. ap. Soph. Aj. (565.) 'Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς. [" Ad Diod. S. 2, 36." Schæf. Mss. " Noun. J. 18, 12. D. 2, 414. Oppian. A. 2, 564." Wakef. Mss.]

'Ἀσπιστὴς, ὁ, Clypeatus, Miles, a parte totum intelligendo, ut αἰχμητὴς, θωρηκτὴς, κορυστὴς, sicut docet Eust. Il. Δ. (90.) ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων Λαῶν. [" Musgr. El. 444. Jacobs. Animadv. 190. ad Diod. S. 2, 36. 'A. μόχθος, Lobeck. Aj. p. 399." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀσπίστωρ, ορος, ὁ, Idem. Æsch. Ag. 413. κλόνους. " Lobeck. Aj. p. 399." Schæf. Mss.]

D

Συνανασπίζω, ίσω, Simul dimico, VV. LL. [Luc. " Falsa lectio pro συνασπίζω." Schneider. Lex.]

[* Ἐπασπίζω, unde *" Ἐπασπισμὸς, (ὁ,) ad Charit. 610." Schæf. Mss.]

Παρασπίζω, ίσω, A latere stans clypeo munitus pugno: παρασπίζειν, inquit Bud., dicitur qui quasi παραστάτης et socius est certaminis et periculi in prælio, a latere non discedens. Plut. Pelop. 92. HINC Παρασπιστὴς, ὁ, Qui a latere stans clypeo munitus pugnat; παρεστὼς ὁπλίτης, Hes. [" Eur. Herc. F. 1099. τόξα τ' ἔσπασται πέδῳ, Ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν, Ἔσωζε πλευρὰς, ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσῴζετο: Phœn. 1444. ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον, Στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ, Quæ comitatur, (ἡ συνοῦσα, πλησιάζουσα:) Ion. 1528. Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι: Cycl. 6. Ἐνδέξιος σῷ ποδὶ παρασπιστὴς γεγὼς, Ἐγκέλαδον— Ἔκτεινα: El. 886. Σύ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα, Πυλάδη, στέφανον ἐξ ἐμῆς χερὸς Δέχου: Phœn. 1172. Ὁρῶ δὲ Τυδέα, καὶ παρασπιστὰς πυκνούς:" Seager. Mss. " Παρασπιστὴς, Dionys. H. 1,

84. 24—31." Scott. App. ad Thes. "Μὴ παρασπιστὴς ἐμοὶ γένοιτο, Æschyl. ap. Aristid." Gataker. Mss. "Παρασπίζω, ad Diod. S. 1, 262. Dionys. H. 1, 458." Schæf. Mss.]

Προασπίζω, Clypeo objecto protego, Propugno: προασπίζω καὶ προΐσταμαι, inquit Bud., κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἱσταμένων ἐν πολέμῳ, καὶ βοηθούντων τοῖς ὄπισθεν, Sum inter principes et antesignanos. Herodian. (6, 2, 14.) Καὶ τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Milites limitaneos, qui imperii fines tuentur. UNDE Προασπιστὴς, (ὁ,) ET Προασπιστὴρ, (ὁ,) Propugnator, Qui inter clypeatos primus certamen init; πρόμαχος, βοηθὸς, Hes. ["Προασπίζω, Heyn. Hom. 8, 289. Boissonad. Philostr. 492. Dionys. H. 2, 1258. Προασπιστὴς, 1, 445(=1, 145.) Προασπιστὴρ, Jacobs. Anth. 8, 27. Ruhnk. Ep. Cr. 125." Schæf. Mss. Heliod. 5. p. 131. Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα: 9. p. 430. Ὑπὸ τοῖς ὁπλίταις προασπιζόμενοι. Glossæ: Προασπίζω· Protego. Προασπιστής· Protector. "Προασπίζειν τινὸς, Herod. 1, 218. Προασπιστὴρ, Nonn. J. 17, 34." Wakef. Mss.]

Συνασπίζω, Confertis clypeis pugno, Testudine facta pugno, Testudine succedens pugno; ut Bud. e Liv. exp. Lucian. Πάντες ἅμα συνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν. UNDE Συνασπισμὸς, ὁ, Cum confertis clypeis pugna initur: ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, Suid. Συνασπισμὸν Bud. vult esse ap. Cæsar. in h. l. Confertissima acie phalange facta successerunt. Et ap. Liv. (34, 39.) Sublatis super capita scutis, continuatis ita inter se, ut non modo ad cæcos ictus, sed nec ad inferendum quidem e propinquo telum, loci quicquam esset, testudine facta subibant. Sic Il. N. (130.) Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, Ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. ET Συνασπιστὴς, ὁ, Qui una sic pugnat, Commilito, [Soph. Œd. C. 379. Antip. Th. 16. Διόνυσος Πείσωνι. Συνασπίζω, Polyb. Diod. S. 156. Συνασπισμὸς, 511. Ælian. Tact. 11. "Eur. Cycl. 39. Κῶμοι συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους Προσῇτ.'" Seager. Mss. "Συνασπίζω, ad Diod. S. 1, 262. 2, 226. Boissonad. Philostr. 152. Musgr. Cycl. 39." Schæf. Mss. "Neutr., Joseph. 958, 34. Συνασπισμὸς, Suid. 2, 75." Wakef. Mss.]

Ὑπασπίζω, ίσω, a Bud. ponitur, sed sine exp. et exemplo. UNDE Ὑπασπιστὴς, ὁ, Clypeatus, Satelles, δορυφόρος, Suid. qui etiam hæc affert, Τῷ δὲ Χοσρόῃ ὑπασπισταὶ καὶ δορυφόροι τριάκοντα ὑπῆρχον. Est etiam βοηθὸς, Hesychio, Adjutor, Defensor; ut Eur. Phœn. (1219.) ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν, i. e. ἀσπιδηφόρου, Schol. [Gl. Ὑπασπιστής· Protector, Armiger. Herod. 5, 111. Ælian. H. A. 11, 9. n.: Æsch. Suppl. 197. ὄχλος * ὑπασπιστήρ. Ὑπασπίζω Schneidero suspectum est. "Ὑπασπιστὴς, Valck. Phœn. p. 382. Toup. Opusc. 1, 298. Diod. S. 2, 349." Schæf. Mss. "Polyæn. 158." Wakef. Mss.]

Ὑπερασπίζω, Clypeo protego, Propugno; βοηθῶ, ἀντιλαμβάνω, Hes. Polyb. Ὑπερασπίζοντες καὶ σώζοντες πολίτην. Naz. Orat. Ἵνα ὑπερασπίσῃ σου. Basil. Ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ θεοῦ. UNDE Ὑπερασπισμὸς, ὁ, Defensio, Propugnatio. ET Ὑπερασπιστὴς, ὁ, Propugnator. [Gl. Ὑπερασπίζω· Protego, Propugno. Ὑπερασπιστής· Protector. * Ὑπερασπιστὴρ, Ps. 17, 38. * Ὑπερασπίστρια, Joseph. de Macc. 15. "Ὑπερασπίζω, Thom. M. 156. Diod. S. 2, 237. 445. 501. 637. Heyn. Hom. 5, 7." Schæf. Mss. "Med., Etym. M. 91, 13." Wakef. Mss.]

Ἐνασπιδόω, Clypeo armo: unde ἐνασπιδώσομαι, Phav. Καθοπλίσομαι, ἀσπίδι περιβαλοῦμαι. [Aristoph. A. 368. ἐνασπιδώσομαι, i. q. παρασκευάσομαι.]

[* Ἐπασπιδόω, Philo 5, 146. Εὐλάβειαν * ἐπασπιδήσεται, ubi Ms. ἐπασπιδώσεται. "Pro clypeo sumo, Philo J. 1, 669." Wakef. Mss.]

Συνασπιδόω, i. q. συνασπίζω. Xen. E. 7, (4, 23.) Οἱ δ' Ἀρκάδες ἄθροοι συνασπιδοῦντες: [E. 3, 5. "* Συνασπιδέω, Dionys. Alex. ap. Euseb. P. E. 4, 25." Routh. Mss. sed nobis susp. est h. l.]

"ΑΣΠΡΟΣ, ἡ, ap. Theophr. H. P. 3, 10. Quercûs species est, Cerrus, ut putatur. Sunt qui ἄσπρις leg. dicant." [Ἄσπρις exhibet Schneider. Lex., conferens Hesychii Ἄσκρα· δρῦς ἄκαρπος: et citans Ælian. H. A. 1, 26. Γίνονται δὲ ἐν τοῖς καλουμένοις ἄσπροις χωρίοις, ubi ipse V. D. hæc notavit:—"Si vox sana est, (et, nostra saltem sententia, satis sana est,) dicitur pro λεπραῖς, quam Oppian. A. 3, 338. (Κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι γέγηθε,) habet." Glossæ: * Ἀσπρότης· Aspritudo, Candor. Hinc tuenda est opinio illa Perotti, paulo vehementius et acrius a G. J. Vossio Etym. L.L. rejecta:—"Asper unde sit, docere conatus Perottus, cum ait: 'Monendum judicamus, Asperum a Græco deduci; quippe Græci ἀσπρὸν Asperum, ἀσπρότην (l. ἀσπρότητα) Asperitatem dicunt.' Sed quæ de Gr. istis vv. scribit, plane commentitia sunt. Aspis, ἀσπὶς, quæ vox Græcis non tantum Serpentis genus, sed et Clypeum notat. Perottus non audiendus, cum Clypeum dici vult ἀσπίδα ob asperitatem signorum; nempe, quia Græcis, ut falso putat, Asperum ἀσπρὸν dicatur, et ἀσπρότης Asperitas." Ceterum cum eodem Perotto scr. ἀσπρὸς, non ἄσπρος. Voces enim, quæ desinunt in ρος et duarum sunt syllabarum, e tri-syllabicis, quæ in ερος terminantur, deducendæ sunt, ut λεπερὸς λεπρός.]

"ΑΣΣΙΣΤΑ, Hes. ex Æsch. Hedonis affert pro "ἔγγιστα, Proxime. Sic ET Ἆσσον dicitur pro ἐγγὺς "s. πλησίον, Prope, s. Propius. Il. Z. (143.) Ἆσσον "ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, Propius ac"cede, ut eo citius ad exitii metam pervenias. Ψ. "(667.) Ἆσσον ἴτω ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. "Et 8. Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες, "Πάτροκλον κλαίωμεν, Sed una cum ipsis equis et "curribus prope accedentes ad cadaver, ipsum de"fleamus Patroclum. Cum gen. etiam construit: "ut Il. X. (4.) Τείχεος ἆσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλί"ναντες. Itidemque ex Hesiodo affertur, ἔρχεται "ἆσσον Βρώσιος, Ad pastum propius accedit. Ex hoc "porro ἆσσον est COMPAR. Ἀσσότερος, et SUPERL. "Ἀσσότατος. Athen. 13, (8.) Προσαγαγόντος δ' αὐ"τοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα "τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ "ἀσσοτέρα γένηται. Quibus verbis subjungit, Ὡς δὲ "ἦν κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν. "Ubi tria habes synonyma, ἐγγυτέρω, πλησίον, ἀσσο"τέρω. Nam et Ἀσσοτέρω in compar. dicitur adver"bialiter et Ἀσσότερον, ut ἐγγυτέρω et ἐγγύτερον. "Od. T. (506.) Αὖτις ἄρ ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον "Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος, Propius ignem trahebat sel"lam sese calefacturus. Et in Epigr. ἀσσοτέρω πε"λάσαι, Propius accedere. Itidem in superl. dicitur "Ἀσσοτάτω, ut ἐγγυτάτω, Proxime: velut Epigr. ἀσ"σοτάτω νεφέων, Proxime nubes." ["Aristoph. I. 1306. ἥ τις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ ἐληλύθει, Quæ cum viris nondum consueverat, sc. triremis. Prosopopœia h. l. est." Seager. Mss. "Ἆσσον, Theocr. 1, 112. 25, 73. Rhian. 5. Jacobs. Anth. 9, 486. Heyn. Hom. 4, 149. (sed cf. Il. 9, 508.) Kuster. Aristoph. 116. Lobeck. Aj. p. 306. Ἆσσον ἰέναι, Clark. ad Il. A. p. 54. Valck. Diatr. 263.; ad Herod. 468. Ἀσσότερος, Huschk. Anal. 23. Toup. Opusc. 2, 92. Ἀσσότατος, Crinagor. 9. Ἀσσοτάτω, 22. 33." Schæf. Mss.]

[* Ἀσσύτερος, i. q. ἐπασσύτερος. Oppian. K. 4, 121. 202.]

"Ἐπασσύτερον, Vox Æolica familiaris poëtis, facta "ἐκ τοῦ ἆσσον, ideoque signif. τὸ ἐγγὺς καὶ τῇ ἐπαλ"ληλίᾳ πυκνὸν, Eust. Itaque ἐπασσύτεροι facere "aliquid dicuntur, qui id faciunt unus post alium "continua serie sequentes. Il. Δ. (427.) Ὡς τότ' "ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et A. (383.) "Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, E vestigio unus super alium: "vel etiam Conferti, Crebri, Schol. πυκνότεροι, ἀθρόοι, "Hes. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, qui itidem ἐπασσύτερον affert "pro ἀλλεπάλληλον. Affertur et Ἐπασσυτερήν δὲ "κυλίνδων ἱμάσθλην, pro Crebram volvens scuticam." [Apoll. R. 1, 579. οὖρος ἐπασσύτερος, Crebrior ventus: 2, 472. βιότοιο χρησμοσύνη. "Oppian. K. 4, 181." Wakef. Mss.]

[* Ἐπασσυτεροτριβὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Choëph. 423. πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν, Ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα, ubi Schol. ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα.]

ἈΣΤΗΡ, έρος, ὁ, Stella. Il. Δ. 75. Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἢ ναύτῃσι τέρας, ubi

annotat Eust., quod et ab aliis traditur, ἀστέρα unum esse corpus; at ἄστρον esse ζώδιον multos habens ἀστέρας, quæ tamen differentia in Epigr. confunditur, ubi ἀστέρα pro Astro legimus, ut in VV. LL. scribitur. Ubi et affertur ex Il. E. (5.) Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, pro Sydere, quod Canicula dicitur, Gr. κύων, et alio nomine * κύναστρον. || In iisdem ἀστέρων γένος, pro Quibusdam aquatilibus marinis, ex Aristot. et Plin. || Ἀστὴρ Ἀττικὸς, Aster Atticus, Herba, quæ et βουβώνιον, q. d. Inguinalis, appellatur. A stellæ quidem similitudine, ἀστὴρ, quod autem in Atheniensi agro optima et frequens nasceretur, Ἀττικὸς appellata fuit. Gorr. || Ἀστὴρ pro Collyrio quodam, item pro Stomachico medicamento, item pro Pastillo, vide ap. Gorr. || Ἀστὴρ, Samia terra. Frequentius tamen γῆ ἀστὴρ, vel Σάμιος ἀστὴρ, Gorr. e Gal. P. Ægin. Aetio, et Celso. || Ἀστὴρ, Gemma, quæ et * βαλλὴν, vulgo Rubis balais; ut in VV. LL. annotatur e Plut. (10, 757.) || Ἀστὴρ, Urbis nomen; item cujusdam Viri Olynthii, qui Philippum altero oculo privavit. [Ἄστηρ, Arcadio 19.] || Ἀστὴρ Hesychio Pharetra etiam est. [" Ἀστὴρ, ad Charit. 463. Jacobs. Anth. 6, 330. 353. 8, 123. 9, 225. 12, 202. Alcæus Mess. 7. Kuster. Aristoph. 224. Thomas Scholast. Wessel. Herod. 105. Musgr. ad Eur. Phœn. p. 183. Valck. Præf. ad Ammon. p. xv. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 138. Eran. Philo 155. Valck. Hipp. p. 285. Lennep. ad Phal. 57. Divus, Numen, Musgr. Heracl. 854. Meteoron ignitum, Siebelis Obs. in Philochor. 5. Passow. ad Musæum 72. Nom. propr., Wassenb. ad Hom. 90. Conf. cum ἀὴρ, ad Diod. S. 1, 199.; cum ἄστρον, ad 1, 323. 384. De discrimine inter ἀστὴρ et ἄστρον, Brunck. ad Anacr. 111. Valck. Callim. 42. Ἀστὴρ, qui κατ' ἐξοχὴν, Brunck. Apoll. R. 10.; Aristoph. 2, 177. Ἀ. διάττων, Ruhnk. Ep. Cr. 24. cf. Ilgen. ad Hymn. 338. Ἄστρασι, Matth. Anecd. 1, 4. 7. 37. (Arcad. 138.) Heyn. Hom. 8, 241." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀστήρ· Stella. Ἀστέρες· Astra, Stellæ. Piscis, Oppian. K. 2, 181. Ixeut. 3, 2. Ad Anthol. Pal. 389. ¶ Planta quædam, Schol. Nicand. A. 149." Wakef. Mss. " Sol, Aristoph. A. 1007. ὥσπερ τἀστέρος, Αὐτοῦ κυκλοτέρους ὄντος ὀρθαὶ πανταχῇ Ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν. ' Sol poëtis κατ' ἐξοχὴν ἀστὴρ vocatur.' Brunck." Seager. Mss.]

[* Ἀστεροδίνητος, ὁ, ἡ, Proclus Lyc. ap. Anal. 2, 442. " Jacobs. Anth. 10, 282." Schæf. Mss.]

Ἀστεροειδὴς, ὁ, ἡ, Stellæ formam habens: ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα. Eur. Schol. (Phœn. 127.) UNDE Ἀστεροειδῶς, adv. Stellæ in modum, [" Schol. Lips. Il. E. 734. T. 5. p. 713. Heyn. Eust. 599, 36." Routh. Mss. Ἀστεροειδὴς, Eur. Andr. 1. νῶτα αἰθέρος ἀστεροειδέα. Aristoph. Θ. 1074. Vide et Ἀστερωπός. " Ἀστερώδης, Heyn. Hom. 7, 489. Ἀστεροειδὴς, Toup. Opusc. 1, 98. Ἀστεροειδῶς, Fabric. B. G. 1, 366. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 237. Heyn. Hom. 5, 713." Schæf. Mss. " Ἀστεροειδὴς, Stellæ similis, Pind. Fr. Plut. 9, 687. Ἀστερώδης, Stellatus, Schol. Arat. 47." Wakef. Mss.]

[* Ἀστεροθετέω, UNDE * Ἀστεροθέτημα, τὸ, Eudocia p. 80.]

[* " Ἀστερολέσχης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. 2040. 2090(=80. 82. Meurs.) * Ἀστερολεσχέω, 3913. p. 151(=80.)" Kall. Mss.]

[* " Ἀστερόμαντις, (ὁ,) J. Poll. 8, 188. Theodoret. Opp. 2, 639." Kall. Mss.]

[* " Ἀστερομαρμαρυγὴ, (ἡ,) Stellarum coruscatio, Schol. Arat. 44." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστερόμορφος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Amat. 9, 67. (Ὁ πρώην ἀστερόμορφος, ὁ κάλλους αὐγὰς λάμπων.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἀστερόνωτος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 2, 335. (ἡμέτερον γὰρ Οὐρανὸν ἀστερόνωτον ἀδελφεὸν ἡνιοχεύσω: 20, 293.]

[* Ἀστεροόμματος, ὁ, ἡ, Epith. Noctis, Stellata, proprie Oculorum loco stellas habens. Orph. H. 33, 12. ὑπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγοῦ Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν, ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην.]

[* " Ἀστεροπλήθης, (ὁ, ἡ,) Euseb. P. E. 193." Wakef. Mss.]

Ἀστεροσκόπος, ὁ, ἡ, Stellarum contemplator. [" Const. Manass. Chron. p. 38. (72. 101. Meurs.)" Boissonad. Mss. * Ἀστεροσκοπέω, Sext. Emp. p. 348. 349. * " Ἀστεροσκοπία, Sext. Emp. Math. 5, 80. * Ἀστεροσκοπικὸς, (ἡ, ὀν,) ut ἀστεροσκοπικὴ sub. τέχνη, cf. Huet. ad Orig. p. 52." Kall. Mss. " Orig. Philoc. p. 77." Seager. Mss. " Ἀστεροσκόπος, Artemid. 156. Ἀστεροσκοπία, 129." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστεροτοξία, (ἡ,) Sylburgii Saracenica 49. 50. Euthym. Zigab. 49." Boissonad. Mss. " Ad Hesych. 1, 234, 13." Dahler. Mss.]

[* Ἀστεροφεγγὴς, ὁ, ἡ, Stellis fulgens, Noctis epith. Orph. H. 2, 3. Κλῦθι μάκαιρα θεὰ, κυαναυγὴς, ἀστεροφεγγής: 4, 4. Ὑψιφανὴς Αἰθὴρ, κόσμου στοιχεῖον ἄριστον, Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγές. " Eichst. Quæst. 16." Schæf. Mss. " Nonn. D. 1, 463." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστερόφοιτος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. 2, 262. (Ἄντυγα δ' ἀστερόφοιτον ἀπορρίψειεν Ὀλύμπου: 8, 98. Καὶ στέφος ἀστερόφοιτον ἐπιχθονίης Ἀριάδνης, Σύνδρομον Ἠελίοιο, συνέμπορον Ἠριγενείης:) 38, 275. (p. 980.) 44, 173. 47, 251. 700. (p. 1216.)" Kall. Mss.]

B Ἀστερωπὸς, ὁ, (ἡ,) Stellatam faciem habens, Stellatus, κατάστικτος, Eur. Phœn. (127.) γίγαντι Γηγενέτᾳ προσόμοιος, Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, i. e. ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτὸς, τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχων ὁμοίως ἀστέρι, Schol.: [" Valck. p. 46. Jacobs. Exerc. 1, 51. Musgr. Hippol. 851. ad Charit. 224. ad Callim. 1, 115. Markl. Suppl. 993. Wakef. Ion. 191." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάστερος, ὁ, ἡ, Obscurus. Arat. 228. Vide Ἄναστρος. " Manetho 4, 527. (Ὁππότε δ' ἀρσενικοῖς δισσοὶ μέγα * φεγγοβολῶσιν Ζωϊδίοις κατὰ χῶρον ἀνάστερον:) 5, 648." Kall. Mss. Sed ibi non legitur. Greg. Naz. 2, 168. " Ad Charit. 596." Schæf. Mss.]

" Διάστερος, (ὁ, ἡ,) Stellis distinctus, Stellatus. Metaph. Lucian. (5, 304.) Στεφάνη λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος, pro Corona gemmis Indicis stellata, s. Veluti stellis distincta."

[* Ἑλικάστερος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 224. Ἦν δὲ σεληναίην ἑλικάστερον * αἰθροβολήσῃ, Obliquantem.]

C Ἑξάστερον, Pleiades, a sex stellis, licet septem videantur. Eust. Arat. [" Suid. v. Πλειάς." Wakef. Mss. Pseudo-Herodian. Epimer. 111. ubi perperam ἑξ.]

[* Ἑπτάστερος, ὁ, ἡ, Qui septem habet stellas. Clem. Alex. 685. 813. Πλειάδες. Nonn. D. 38. p. 988. " Eratosth. Cataster. p. 6. 8." Kall. Mss. " Fischer. ad Anacr. 13." Schæf. Mss. " Galei Myth. 111." Wakef. Mss.]

[* Εὐάστερος, ὁ, ἡ, Stellis cinctus, Splendide lucidus, Lucidissime fulgens. Orph. H. 8, 3. Ἐννυχία, δᾳδοῦχε, κόρη εὐάστερε, Μήνη: 8, 11. Ἐλθὲ μάκαιρ' εὔφρων, εὐάστερε. Arat. 237. " Ruhnk. Ep. Cr. 276." Schæf. Mss.]

[* Ἰσάστερος, ὁ, ἡ, Stellis similis, Pulcer, Præclarus. Joseph. de Macc. 17. * " Ἰσαστὴρ, Valck. Callim. 43. (ex 4 Macc. 17, 5. Σὺ τοὺς ἰσαστέρας ἑπτὰ παῖδας φωταγωγήσασα πρὸς τὴν εὐσέβειαν.)" Schæf. Mss.]

Καράστερος, ὁ, ἡ, Stellatus, Naz. Or. de Cauda Pavonis.

[* Πολυάστερος, ὁ, ἡ, Valde stellatus, de nocte lu-
D cida. Manetho 4, 26. * Τετραπόδης τε λέων πολυάστερος ἔμπυρος οἶκος. Hes. v. Εὐρυκόωσα. * Πολυάστηρ, (ὁ, ἡ,) Euseb. P. E. 126. suspectum est a Schneidero. Saltim scr. πολυαστήρ. " Πολυαστὴρ, Wakef. Ion. 888. Lydus de Mens. 15." Schæf. Mss. Cf. Eund. ad Dionys. H. de C. V. 200.]

[* Συνάστερος, Greg. Naz. 2, 167.]

Ἀστερίζω, unde ἠστερικέναι, Plut. In stellam vertisse, [nempe Placit. 2, 13. ubi v. nott. Glossæ: Ἀστερίζω· Stello. " Valck. Callim. 43." Schæf. Mss. " Pass., Schol. Theocr. 1, 123." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστερισμὸς, (ὁ,) Valck. Callim. 35." Schæf. Mss. Sed ibi tantum καταστερισμὸς reperitur. " I. q. ἀστερίσκος, si vera lect., Diod. S. 2, 344." Wakef. Mss.]

Καταστερίζω, ίσω, Stellis distinguo, ut Bud. interpr. ap. Procl. de Sphæra, Καταστερίζειν τὴν σφαῖραν, et κατηστερισμένα ζώδια. Apud Procl. etiam est Καταστερίζονται εἰς ἅρπην, Cum stellis suis in falcem formantur, s. distinguuntur. Et ap. Schol. Hom. Κατηστερισμένας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ταύρου ὑάδας. Exp.

etiam In stellarum numerum refero, in h. l. Ζεὺς δὲ A
συμπαθήσας αὐτὸν κατηστέρισε. [" Plut. Mor. 2, 262. Wytt." Seager. Mss. " Brunck. ad Eur. Or. p. 203. Bacch. 905. ad Diod. S. 1, 354. ad Charit. 394. Fischer. ad Palæph. 40. Valck. Callim. 42. (43. 44.) Matth. Anecd. 1, 6. Dionys. H. 1, 153." Schæf. Mss. " Stellis distinguo, Schol. Il. Σ. 486. Inter astra colloco, Schol. Il. X. 29." Wakef. Mss. Cf. Καταστερόω.]

[* Καταστέρισις, ἡ, Gl. Constellatio.]

[* Καταστερισμὸς, ὁ, Relatio in astra. Eratosthenis Καταστερισμοὶ, Enarratio eorum, quæ in astra sunt relata, iisque nomen dedere.* " Heyn. ad Apollod. 48. ad Diod. S. 2, 344." Schæf. Mss. Valck. Callim. 35. Vide Καταστερόω.]

'Αστέρειος, (α, ον,) Stellans, Sidereus. Suid. [" Sidereus, Stellatus." Schneider. Lex.]

'Αστέριος, (ία, ιον,) Stellans. 'Αστέριος λίθος, Asteria gemma, Plin. 37, 9. quæ unde hoc nomen invenerit, vide ibid. || 'Αστερία vero s. 'Αστερίη, Persæ uxor, Hesiod. Θ. (409.) Item una ex Alcyonidibus, de qua Suid. Et Urbs Lydiæ, quæ et Asteris, licet Asteris B
Eustathio sit Insulæ nomen, cujus civis 'Αστεριώτης et 'Αστέριος. Et ἀστερία βατὶς, Piscis quidam, Athen. 8. || 'Αστέριον, Phalangium, Nicand. Θ. (725.) Plin. 29, 4. Item Urbs Thessaliæ, Il. B. (737.) de qua Eust. [" 'Αστέριον, Spondylium, Aster Atticus, Cannabis sativa, Diosc. 456. 461. 470." Boissonad. Mss. 'Αστέριος, ὁ Κρητῶν βασιλεὺς, Ζεὺς προσαγορευόμενος, Tzetz. Exeg. in Il. 14. Schneider. Lex. exhibet, 'Αστέριος, ὁ, ἡ: citatur tamen ex Arato 695. ἀστερία νὺξ, ubi al. οὐρανίη, et Epigr. adesp. 525. ἀστερίην περιωπήν. " Eichst. Quæst. 16. Callim. 1, 500." Schæf. Mss.]

'Αστερίας, ὁ, Stellaris: ἀστερίας ἐρωδιὸς, Asterias Plinio, 10, 60. Avis e genere ardeolarum: v. Aristot. H. A. 9, 1.: 'Αστερίας ἱέραξ, 9, 36. 'Αστερίας γαλεὸς, Athen. 11. Piscis e mustellorum genere. [E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240. ubi ET adj. * 'Αστερίωξ, ET * 'Αστερίτης. Illud legitur in Dracone 17. 105. pro Nom. propr. 'Αστερίωξ, 'Αστερίωνος. " 'Αστερίας, Avis, Muncker. ad Anton. L. 51. Verh. 'Αστερίων, Paus. 1, 238. ad Diod. S. 1, 304. 'Αστερίτης, C
Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss. " 'Αστερίας, Steph. B. 197, 3. Aurea aquila, Ælian. H. A. 107." Wakef. Mss.]

[* 'Αστεριαῖος, 'αία, αῖον, Cleom. 1, 11. τὸ μέγεθος.]

[* 'Αστεριακὸς, ἡ, όν. " Asteriace a Celso 5, 14. enumeratur inter ea medicamenta simplicia, quæ carnem alunt, et ulcus implent: videtur autem intelligere ipsum asterem Samium, cui eandem vim tribuit Gal. de Comp. Pharm. sec. Loc. 7, 4.: vide etiam de Simpl. Medic. Fac., lib. 9. cap. de Terra Samia." Forcellin. Lex. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 241.]

[* 'Αστερὶς, ἡ, Arcad. p. 34. Barker. Τὰ εἰς ερις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς θηλυκὰ ὀξύνεται, ἀστερὶς, νυκτερίς. A Schneidero non agnoscitur.]

'Αστερίσκος, ὁ, Stellula, Asteriscus. Erat nota, ut Eust. refert, literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis in singulis angulis, (⁘): solebat addi locis insignibus, quemadmodum contra obelus τοῖς D
ἀθετουμένοις: asteriscus autem et obelus simul, iis quæ optime expressa essent, sed non posita suo loco. Est etiam Herbæ nomen ap. Theophr. 4, 13. quam Inguinalem vertit Gaza. [" Aster Atticus, Diosc. 470." Boissonad. Mss. Mathem. Vett. 7. p. 18. Schneider. Lex. Eust. in Od. Π. 608, 28. Phav. 129. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 237. Schol. Aristoph. Π. 253. Callim. 1, 462. ad Diod. S. 2, 344. Heyn. Hom. 4, 632. 5, 713." Schæf. Mss.]

'Αστερόεις, (εσσα, εν,) Stellatus, ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχων, Suid. [" Heyn. Hom. 7, 164. 489. Wakef. Ion. 888. Germanic. Cæs. Epigr. Jacobs. Anth. 9, 88. 392." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αστερόεις· Sidereus. Apoll. R. 3, 1000.]

[* 'Αστερόθεν, E stellis, Ex astris. A Schneidero non agnoscitur.]

[* 'Αστερόω, Constello, Stellis distinguo, i. q. ἀστερίζω, quod vide. Arat. 508. ἀστερόωνται. " Stob. Ecl. Phys. 508." Kall. Mss. " Inter sidera colloco, Arat. 546." Wakef. Mss.]

[* 'Αστερωτὸς, ἡ, ὸν, Gl. Stellatus. " Sallust. de Diis c. 4." Kall. Mss. " Julian. 165." Wakef. Mss.]

[* " Καταστερόω, 5, 5. Inter sidera colloco; In numerum stellarum refero, Hygin. Fab. 195.; Astris addo, Ovid. Fast. 5, 543.; i. q. καταστερίζω ap. Eratosth. Catast. 24. 29. 32. Apollod. 3. p. 205.: unde Καταστερισμοὶ, Plin. Epist. 5, 17, 7. ubi v. Gesner., quales reliquit Eratosth., scripseratque Hipparchus, Suid. v. "Ιππαρχος: h. e. ποιέω ἀστέρα, Paus. 8, 3. εἰς τὰ ἄστρα ἀνάγω, et τίθημι ἐν τοῖς ἄστροις, Eratosth. l. c. 32. 33. 34. Apud Cic. Tusc. 5, 3. est Stellatus Cepheus, ubi v. Davis. Glossæ: 'Αστερίζω· Stello. Nam Orio est juxta Taurum, et constat stellis septem et decem, Hygin. Astron. Poët. 3, 33. Eratosth. 32." Fischer. Ind. Palæph. " Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1. p. 35(=57.) 'Ιδεῖν ἐν μέσῃ τῇ νυκτὶ τὸν οὐρανὸν κατηστερωμένον, καὶ καθάπερ τισὶν ἄνθεσι τῇ διαφορᾷ τῶν ἄστρων καλλωπιζόμενον." Seager. Mss. " Schol. Arat. 48.; Chrys. 35. Galei Myth. 16." Wakef. Mss.]

¶ "Αστρον, τὸ, Astrum, Sidus, Signum s. ζώδιον e multis stellis constans, ut docui in 'Αστήρ: sed ut ἀστὴρ pro ἄστρον, sic etiam, et quidem frequentius, ἄστρον pro ἀστὴρ ponitur: sicut Lat. Sidus pro Stella. Il. K. (252.) "Αστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέον νύξ. Hesiod. Θ. (382.) "Αστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Aristot. de Mundo, Τῶν γε μὴν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. Lucian. (2, 294.) in propria signif. usus est, Κασσιόπεια, καὶ 'Ανδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις. || "Αστρον peculiariter appellatur Astrum Canis s. Canicula; ut Alcæus ap. Athen. Τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Sic ap. Xen. Τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Theophr. C. P. 6. Περὶ τροπὰς καὶ περὶ ἄστρον: H. P. 2. 'Υπὸ τὸ ἄστρον. Hinc ἀστρόβλητα δένδρα, de quibus infra. "Αστρασι pro ἄστροις ap. poët. ut ὀνείρασι pro ὀνείροις, per metaplasm. Usi sunt tamen hoc dat. Greg. etiam et Damasc. ["Αστρασι, vide in 'Αστήρ. Glossæ: "Αστρον· Sidus, Stella. "Αστρα· Sidera. "Αστρον 'Ωρίωνος, 'Οράτιος ὥς φησι· Jugula. Ubi v. nott. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240. Ælian. H. A. 2, 7. Schol. Pind. O. 1, 9. Posidon. ap. Stob. Ecl. p. 54. Theo ad Arat. Phæn. (11.) 'Ιστέον δὲ, ὅτι ἀστὴρ μέν ἐστιν, ὃ καὶ μόνον ἐστὶ, καὶ οὐ καθ' αὐτὸν κινεῖται, οἷον Κρόνος, Ζεὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἄστρον δὲ, τό, τε κινούμενον, καὶ τὸ ἐκ πλείστων ἀστέρων σύστημα, οἷον καρκίνος, (sic Buhl. sed l. καρκῖνος,) λέων· καὶ ἐπιτολὴ δέ τινος ἀστέρος νεωτερίζουσά τι τῶν περιγείων, ἄστρον λέγεται, οἷον ἀρκτούρου ἐπιτολή· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως· παρὰ δὲ Πινδάρῳ, "Αστρον ὑπέρτατον. Νῦν δὲ ὁ "Αρατος τοὺς ἀστέρας ἄστρα εἴρηκε. " "Αστρον, Astrum, e pluribus stellis compositum. O. 1, 9. (Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν "Ελδεαι, φίλον ἦτορ, Μηκέθ' ἁλίου σκόπει "Αλλο θαλπνότερον 'Εν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον 'Ερήμας δι' αἰθέρος,) ubi est pro ἀστέρα." Damm. Lex. Pind. " "Αστρον, Musgr. Phœn. p. 183.; Valck. p. 184.; Præf. ad Ammon. p. xv. Wessel. Herod. 105. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 138. Eran. Philo 155. Jacobs. Anth. 12, 202. Canis, Canicula, Theogn. 1006. Luna, Toup. Opusc. 1, 37. Helice, Valck. Phœn. p. 315. Conf. cum ἀστὴρ, Luzac. Exerc. 92. "A. et ἀστὴρ, Brunck. Anacr. 83. Lips. "A. et ἀστὴρ juncta, Tzetz. Exeg. in Il. 32, 14. 15. 79, 25. 27. 80, 12. 132, 15. "A. 'Ελλάδος, Corinthus, Jacobs. Anth. 6, 223. 8, 4. Epigr. adesp. 487. "Αστρα, Signa Zodiaci, Porson. Phœn. 1. "Αστρων βέλος, Musgr. Hippol. 531. "Αστροις σημαίνεσθαι, Toup. Opusc. 1, 573.; Emend. 4, 482. ad Diod. S. 1, 166. Brunck. Œd. T. 795." Schæf. Mss. " Sol, J. Poll. 443. Luna, Hes. v. Σελήνας." Wakef. Mss.]

[* " "Αστριον, (τὸ,) Coronopus. Diosc. 445. Const. Manass. Chron. p. 67(=127.)" Boissonad. Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Eund. 239. 240. ubi ET * 'Αστρίτης, ὁ, ET * 'Αστρεία, ἡ, Sideratio, Stellatio, * 'Αστρειώτης, ὁ, ET * "Αστρυλον, τὸ, Parvum sidus, ut ἄστυ * ἄστυλον. " "Αστριον, Kuster. Bibl. Chois. 67. Callim. 1, 527." Schæf. Mss.]

[* 'Αστράρχη s. * 'Αστροάρχη, ἡ, ap. Martian. Capell. 8. p. 273. est Venus, h. e. Astrorum princeps, sic a Phœnicibus dicta, quæ ab Afris Urania s. Cœlestis dicitur, notante Forcellin. Lex. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 242. Orph. H. 8, 10. 'Αστράρ-

χη, τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη.]

'Αστρόβακος, ὁ, Astronomus, Suid.

'Αστροβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Sidere caniculæ perculsus, Sideratus. Proprie dicitur de plantis novellis, cum siccata tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocunque modo afflantur: unde homines arescente corpore, ἀστροβλῆτες, et Lat. Siderati dicuntur: ut Bud. in Pand. docet, addens, hoc ab Aristot. et Ægineta σφακελίζειν etiam dici. 'Αστροβλὴς γίνεται, Sideratur, ὑπὸ βροντῆς καροῦται. Et ἀστροβλῆτες ἄμπελοι, Eust. [" Il. 581, 44." Wakef. Mss.]

'Αστρόβλητος, ὁ, ἡ, idem, ἀστροβολούμενος, σφακελίζων, Bud. Theophr. C. P. 5, 10. scribit ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ φυτὰ et μίσχους, i. e. Siderari plantas novellas ac surculos, suæ causa imbecillitatis: quod accidit, cum siccata tellure humorem trahere nequeunt; quapropter plurima pereunt sub sidus. Aristot. de Juv. et Sen. (6.) Εἰ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα, καὶ μὴ δύναται τὸ σπώμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμὸν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα. [Ad Geopon. 5, 36.]

[* 'Αστροβλησία, ἡ, Sideratio, i. q. ἀστροβολία. Vide ad Geopon. 5, 36.]

'Αστροβολία, ἡ, q. d. Sideris perculsio, Sideratio. Theophr. C. P. 5, 10. Ἡ μὲν οὖν ἀστροβολία διὰ ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἔτι διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἔξωθεν καὶ τὰς ἑλκώσεις. Vide 'Αστροβλὴς, 'Αστρόβλητος, et ἀστροβολισμός. [Ad Geopon. 5, 36. " Thom. M. 297." Schæf. Mss.]

'Αστροβολέομαι, Sidere caniculæ percellor. Theophr. C. P. 5, 11. Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν καλοῦσι. Hes. tradit esse etiam Morbum quendam puerorum. [Ad Geopon. 5, 36.]

'Αστροβολησία, ἡ, i. q. ἀστροβολία et ἀστροβολισμός. Theophr. C. P. 5, 11. Κοινότατα δὲ φαίνεται τῶν νοσημάτων εἶναι τοῦτό τε καὶ ἡ ἀστροβολησία. [Ad Geopon. 5, 36.]

'Αστροβόλητος, ὁ, ἡ, Sideratus, ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλόμενος, Hes. [" Musgr. Hippol. 531." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροβολίζομαι, Gl. Sideror. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239. Ad Geopon. 5, 36.]

'Αστροβολισμὸς, ὁ, q. d. Sideris perculsio, quam Sphacelismum quidam appellant, ut inquit Theophr. C. P. 5, 11. Sideratio Plinio, morbus nimirum arborum afflatarum sidere, quocunque modo id acciderit. Peculiare autem nomen Siderationis est sub ortu canis, siccitatum vapor, cum insitæ ac novellæ arbores emoriuntur, præcipue ficus et vites. Bud. in Pand. [Ad Geopon. 5, 36.]

" "Αστροβλον, Hes. dici scribit τὸν * ταχυλόγον, " ab aliis τὸν συνεστραμμένον, aut δεδονημένον, nimi- " rum e στρέφομαι." [Schneider. Lex. v. 'Αστροβολίως.]

'Αστροβόλιον, ἐνὶ 'Ιταλίᾳ, ἔνιοι δὲ τὸ δεδονημένον, ἢ * ἀστρόβιλον. Hes. [Schneider. Lex. v. 'Αστροβολίως.]

'Αστροβολίως, vel, (ut Hes. habet,) ἀστροβόλως, ἐντρεχῶς, Πλάτων, οἱ δὲ ταχέως, Varin. " Etym. M." [Schneider. Lex.]

'Αστροβόας, ταχὺς, συνεστραμμένος, ἐντρεχὴς, Hes. [Schneider. Lex. v. 'Αστροβολίως.]

[* 'Αστροβόλον, τὸ, Nom. lapidis. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240.]

[* 'Αστρογείτων, ὁ, ἡ, Ita editus, ut astris vicinus videatur. Æsch. Pr. 720. ἀστρογειτόνας δὲ χρὴ Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, εἰς μεσημβρινὴν Βῆναι κέλευθον. Eust. Od. B. p. 18, 51.]

[* 'Αστρογοητεία, ἡ, Astrologia præstigiatrix. Suicer. Thes. affert e Cyrillo Alex. Hom. Pasch. 14. p. 195. Φιλοψευδῆ καὶ * ἀργυροκάπηλον ἀστρογοητείαν. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 242. A Schneidero non agnoscitur. Si formanda sit hæc vox ex * ἀστρογοητεύω, scr. ἀστρογοητεία cum Suicero; sin vero ex * ἀστρογοὴς, leg. ἀστρογοήτεια.]

[* 'Αστροδίαιτος, ὁ, ἡ, Sub dio etiam noctu agens. Orph. H. 10, 5. * Αἰγομελὲς, βακχευτὰ, * φιλένθεε, ἀστροδίαιτε. Pierson. Veris. 30. Jacobs. Anth. 9, 249." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροειδὴς, ὁ, ἡ, Astri formam habens, Sideribus similis, sc. motu aut alia re. Strabo 3. p. 262. et per contr. 'Αστρώδης, Jo. Lyd. de Mens. 51. Ὅτι οἱ

A κομῆται ἐν τοῖς ὑπὸ σελήνην κόλποις συνίστανται, ἀστρώδη τινὰ φύσιν ἐπιδεικνύμενοι: 118. ubi eadem verba leguntur.]

[* 'Αστροθεάμων, ὁ, ἡ, Eust. ad Dionys. P. p. 7. Phot. Bibl. 362.]

[* " 'Αστροθεάτης, Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροθέτης, ὁ, Qui conjungit stellas, et iis nomen facit. Orph. H. 63, 2. Οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην. " Pseudo-Callisth. in Fabric. B. G. 14, 149. (Εἰσὶ γὰρ ὀνειροκρίτες, l. ὀνειροκρίται, * σημειολύται, ὀρνεοσκόποι, μάντεις, * 'Αμμονμάντεις, * γενεσιλόγοι, ἀστροθέται, ἀστρολόγοι.)" Boissonad. Mss. " Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροθετέω, Stellas quasdam vicinas conjungo, (imaginem, ἀστερισμὸν vocant,) eisque nomen tribuo. Strabo p. 6. " Heyn. Hom. 7, 526. Toup. Emend. 2, 610." Schæf. Mss.]

" 'Αστροθέτημα, τὸ, Positus stellarum, s. Stellæ si- " mul positæ. Affertur e Schol. Il. Δ." [75. Suid. v.

B 'Αστὴρ. Phav. 121. Καὶ ἄρκτος, τὸ ζῶον, καὶ τὸ ἀεικίνητον ἀστροθέτημα. Eudocia p. 80. Διὸ καὶ ἐπεὶ ἄρκτον ὁ μῦθος κατὰ * ζωονυμίαν τὸ τῆς Καλλιστοῦς ὠνόμασεν * ἀστεροθέτημα, ubi corr. ἀστροθέτημα, quod Bastii (in Ind. Scapulæ Lex., Oxonii 1820. editi,) diligentiam effugisse miramur. " Musgr. ad Phœn. p. 183. Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

'Αστροθεσία, ἡ, Plures stellæ simul positæ quæ sidus faciunt. Constellationem quidam vocant. Athen. ἀστροθεσία τῶν Πλειάδων. Bud. ἀστροθεσίαν interpr. Astri posituram, ut Arcturi et Virginis, atque aliorum, e Schol. Arati. [" Valck. Callim. 202." Schæf. Mss.]

'Αστρόθετος, ὁ, ἡ, Ad stellarum positum pertinens: 'Αστροθέτους κανόνας, Epigr. [Pallad. 62. " Toup. Opusc. 2, 138. Jacobs. Anth. 10, 233." Schæf. Mss.]

'Αστροθύτης, ὁ, Qui astris sacrificat, Astrorum cultor. Planetarios et Venerarios tales vocari a Tertull. tradunt VV. LL. [Diog. L. Prooem. 8. Scalig. ad Euseb. p. 5. " Toup. Opusc. 2, 137." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροκυκλόεις, εσσα, εν, Astris involuta, vertitur

C ad Maneth. 4, 167. Δωδεκατημορίων τ' ἀστροκυκλόεσσαν ἐνισπεῖν Ζωδιακήν. " Ad Charit. 224." Schæf. Mss.]

'Αστρόκυνος, Canis sidereus, quem Ægyptii Solechyn vocant, ut tradit Cæl. Rhodig. (17, 27.) dicens inde Cynicum annum vocatum esse. [A Schneidero non agnoscitur. Alii, * 'Αστροκύων. Vide 'Αστρομύων, et E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 242.]

[* " 'Αστρολάτρης, (ὁ,) Theod. Prodr. Ep. f. 78." Bast. in Ind. Scapulæ Lex. Oxonii 1820. edito.]

[* 'Αστρολέσχης, ὁ, Nicet. Annal. 3, 7. 6, 2. (p. 42. 61.) " Const. Manass. Chron. 2982. (83. 116. Meurs.)" Kall. Mss. Ετ * 'Αστρολεσχέω, ap. Schneider. Lex.]

'Αστρολόγος, ὁ, Qui ex astrorum supputatione futura prædicit. Qui Chaldæi olim nuncupabantur et Genethliaci, Augustini temporibus Mathematici et Planetarii, nunc Astrologi passim vocantur, quandoque et in sacris literis Divini. Cæl. Rhodig. Hinc 'Αστρολογία, ἡ, Scientia illa astrologorum. Hes. γενε-

D θλιολογίαν exp. Vide Epigr. Εἰς 'Αστρολόγους. Ετ 'Αστρολογικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad astrologiam pertinens. Plut. de Anim. Prud. Μηδὲν ἀστρολογικῶν κανόνων δεόμενον. Ετ 'Αστρολογέω, ήσω, Circa astrologiam versor, Astrologiam tracto. Athen. (378.) 'Εδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν. ['Αστρολόγος, Gl. Astrologus. " Diod. S. 1. p. 17." Scott. App. ad Thes. Xen. Mem. 4, 7, 4. Cic. de Off. 1, 6. Epigr. adesp. 504. Θαλῆν, Pseudo-Callisth. in Fabric. B. G. 14, 149. 'Αστρολογικὸς, Athen. 291. 'Αστρολογέω, "378. Schol. Lycophr. 363. Diod. S. 1. p. 62. 'Αστρολογία, p. 32. 62. 227. ter." Scott. App. ad Thes. Polyb. 9, 14, 5. * 'Αστρολόγημα, τὸ, Constellatio, Horoscopus. " 'Αστρολόγος, Fischer. Ind. Palæph. 'Αστρολογία, Eran. Philo 156. Plut. Mor. 1, 572. ad Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss.]

[* 'Αναστρολόγητος, ὁ, ἡ, Expers astronomiæ. Strabo 2. p. 129.]

[* " 'Αστρολογιστὴρ, (ῆρος, ὁ,) Heyn. Hom. 8, 374. An * ἀστραγαλισταῖς?" Schæf. Mss.]

[* 'Αστρόμαντις, εως, ὁ, Qui ex astrorum contem-

platione futura prædicit. Ετ * " Ἀστρομαντικὸς, (ἡ, ὸν,) Sext. Emp. Math. 9, 132." Kall. Mss. Diod. S. Ecl. 1, 36. Ετ * Ἀστρομάντεια, ἡ, ibid.: Sext. Emp. p. 581. Schneiderus habet ἀστρομαντεία, quod ab ἀστρομαντεύω, voce nihili, deducendum esset. " Diod. S. 2, 534." Schæf. Mss. " Ἀστρόμαντις, Julian. 130." Wakef. Mss.]

Ἀστρομύων, Stella quæ Ægyptiis Isis et Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo: dicens inter reliqua sidera principatum obtinere videri, ut quæ, dum oritur, nunc major sit, nunc minor, interim splendidior, interim vero secus. [Vide Ἀστρόκυνος.]

Ἀστρονόμος, ὁ, Astrorum scientiæ peritus. Plato Epinom. Σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι, μὴ τὸν καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα, καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, οἷον δυσμάς τε καὶ ἀνατολὰς ἐσκεμμένον, ἀλλὰ τὸν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους. Consule locum. Hinc Ἀστρονομία, ἡ, Astrorum scientia, ἡ τῶν ἄστρων διανομή. Suid. Plato Sympos. Ὧν ἐπιστήμη, περὶ ἄστρων τε φορᾶς καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας, ἀστρονομία καλεῖται. Ετ Ἀστρονομικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad astronomiam pertinens, item Qui astronomiam tractat. Philo de Mundo, Γένει μὲν ἦν Χαλδαῖος, πατρὸς δὲ ἀστρονομικοῦ. Ετ Ἀστρονομέω, ήσω, Astronomiam tracto. Aristoph. N. (193.) Στ. Τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει; Μα. Αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται. [Ἀστρονομικὸς, Plato de Rep. 7. p. 530. Tim. T. 3. p. 27. Strabo 16. p. 1074. * " Ἀστρονομικῶς, J. Poll. 4, 16. 155." Kall. Mss. Ἀστρονομέω, Jambl. V. P. 112. Plato de Rep. 7. p. 530. Lucian. Icarom. 725. * Ἀστρονόμημα, τὸ, Brunck. Anal. 2, 69. " Ἀστρονομία, Eran. Philo 156. ad Diod. S. 1, 91. Observatio siderum, Boissonad. Philostr. 162. Conf. cum ἀστρολογία, Hœschel. ad Philon. Opusc. 215. Οἱ ἐν ἀστρονομίᾳ, Astronomi, Toup. Opusc. 2, 137. Ἀστρονομέομαι, Med., Brunck. Anal. 69. Ἀστρονόμημα, Timo Phlias. 8. Lennep. ad Phal. 167." Schæf. Mss.]

[* Ἀστροπλὴξ, γος, ὁ, ἡ, Gl. Siderosus. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239. " Sic leg. ap. Schneider. ad Aristot. H. A. 648." Schæf. Mss. " Geopon. 1, 346." Wakef. Mss.]

Ἀστροπολέω, ήσω, Circa astra s. astrorum scientiam versor. Ἀστροπολοῦντας, περὶ τὰ ἄστρα ἀναφέροντας τὴν διάνοιαν, Varin.

[* " Ἀστροσκοπία, (ἡ,) Cedren. p. 8." Kall. Mss.]

[* Ἀστροτέχνημα, τὸ, Tzetz. Chil. 5. p. 83.]

[* " Ἀστροτοξία, ἡ, Sylburgii Saracenica 49. 50. ad Hesych. 1, 234, 13." Dahler. Mss. " Euthym. Zigab. 49." Boissonad. Mss.]

Ἀστροφαὴς, ὁ, ἡ, Stellis, aut Stellarum in modum, resplendens, λαμπρὸς, λευκὸς, Hes. [" Diod. S. 1, 13. Euseb." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστροφανὴς, (ὁ, ἡ, Idem,) Diod. S. 1, 11. Eumolp. ap. Tzetz. Exeg. in Il. 53." Kall. Mss.]

[* Ἀστροφέναξ, ακος, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 8, 7.]

[Ἀστροφορέω, unde * " Ἀστροφόρητος, (ὁ, ἡ,) Synes. H. 2, 15. (p. 316.)" Boissonad. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

Ἀστροφόρος, ὁ, ἡ, Stellifer, Stelliger.

[* " Ἀστροφύτευτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 4(=8.)" Boissonad. Mss.]

Ἀστροχίτων, ονος, ὁ, ἡ, Stellis velut tunica indutus, Stellis amictus. Orph. Arg. (1026=1031.) Νὺξ δέ οἱ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν: [510. Ἀλλ' ὅτε γ' Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτὰν, Μήνη δ' ἀστροχίτων ἔπαγεν μελαναυγέα ὄρφνην. " Ruhnk. Ep. Cr. 261." Schæf. Mss. " Poët. in Etym. 806, 1. Nonn. 946, 17." Wakef. Mss.]

[* Ἀστρωπὸς, ὁ, ἡ, pro ἀστερωπὸς, Sidereus, Sideris modo splendens, Stellatus. Eur. Herc. F. 406. Ἀστρωποὺς τε κατέσχεν οἴκους * Εὐανορίᾳ θεῶν.]

Ἄναστρος, ὁ, ἡ, Astris carens, Non stellatus. Damasc. Ὃν οἱ ἔξω σοφοὶ ἄναστρον σφαῖραν ἔλεγον. Exp. etiam ἀφεγγὴς, Obscurus. [Vide Ἀστρόω. Theod. Prodr. Epigr. fol. 1, 2. Niceph. Blemmid. 179. " Ad Liv. 1, 190. Const. Man. Chron. 4. Meurs. bis." Schæf. Mss.]

Ἔναστρος, ὁ, ἡ, Astris apertus, ut exp. VV. LL. Theophr. C. P. 5, 18. Κατὰ δὲ τὴν ὀρεινὴν, καὶ ψυχρὰν, ἢ καὶ ὅλως ἔναστρον [γῆν. In Schneider. Lex.

A est 3, 18. " Ἐν. μαινὰς, Wessel. Probab. 41." Schæf. Mss.]

[* Κύναστρον, τὸ, Canicula, Stella Sirius. Schol. Lycophr. 397. " Schol. Oppian. A. 1, 46." Wakef. Mss.]

[* Πολύαστρος, ὁ, ἡ, Valde stellatus, Sideribus abundans, de cælo. Eur. Ion. 870. τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος. " Wakef. 888." Schæf. Mss. " Schol. Arat. 83." Wakef. Mss.]

[* " Σύναστρον, A fellow-star, Manetho 3, 63." Wakef. Mss.]

[* Συναστρία, ἡ, Simultas. Procli Paraphr. Ptol. 267.]

[* Ὕπαστρος, ὁ, ἡ, Sidereus, Cælestis, A sideribus ortus, ductus. Æsch. Suppl. 399. ὕπαστρον δέ τοι Μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος Φυγᾷ, Schol. τὴν δὲ τοῦ γάμου μηχανὴν ὁριοῦμαι τοῖς ἄστροις, ἀντὶ τοῦ, μηχανήσομαι φεύγειν δι' ὁδοῦ μακρᾶς τὸν γάμον· οἱ γὰρ μακρὰν ὁδὸν φεύγοντες, δι' ἄστρων σημαίνεσθαι ἔλεγον.]

Ἀστραῖος, ὁ, Crii et Eurybiæ filius, quem Arat.

B ἄστρων ἀρχαίων πατέρα vocat. [* " Ἀστραίη, Wessel. Probab. 135." Schæf. Mss. " Ἀστραῖος, Stellatus, Nonn. 34, 6. p. 22." Wakef. Mss.]

Ἀστρικὸς, (ἡ, ον,) Sideralis, Plin. [" Ernest. ad Callim. 334." Schæf. Mss.]

Ἀστρῷος, (α, ον,) Sidereus, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων, Suid. ut ἀστρῷα σώματα, Alex. Aphr. Probl. ἀστρῴην ἀνάγκην, Epigr. (Musar. Imag. 2, 520.) Ἀστρῷος autem ἀετὸς, Aquila quæ ad sidera volando ascendit, Sublimipeta. [Schneidero ἀστρῷος, ὁ, ἡ. Pallad. 115. ἀστρῷον οἶκον. Schol. Lycophr. 397. " Il. 22. p. 20. Valck. Jacobs. Anth. 6, 176. 10, 416." Schæf. Mss. " Schol. Apoll. R. 1, 936." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστρηγὴς, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 8, 386." Schæf. Mss.]

" Ἀστρεκίας, Hesychio * ἀστροφανίας."

[* Ἀστρόω, Simplic. ad Aristot. de Cælo 2. Σφαίρας ἠστρωμένας καὶ ἀνάστρους. Schneider. Lex.]

[* " Συναστρόω, Pseudo-Callisth. ap. Bernard. ad Psell. de Lap. p. 6." Boissonad. Mss.]

C ἈΣΤΡΑΠΤΩ, Fulguro. Ἀστράπτειν, inquit Eust., e quo ἀστραπὴ, videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν, i. e. ἀστεροειδεῖς θέας πέμπειν. Secus Etym. quem adi. Il. I. (237.) Ζεὺς ἀστράπτει: P. (595.) Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Aristot. Rhet. 2. Οἷον εἰ ἤστραψε καὶ ἐβρόντησε. || Ἀστράπτειν, Fulgere, Coruscare, Micare. Oppian. K. 3. καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον. Idem ibid. Καὶ πυρὸς ἀστράπτουσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί. Sic Xen. K. (6, 15.) Ἀστράπτουσαι τοῖς ὄμμασιν. Aristot. de Mundo, Περίβολον χρυσῷ, καὶ ἠλέκτρῳ, καὶ ἐλέφαντι ἀστράπτοντα. Pass. etiam usus est Xen. K. Π. (6, 4, 1.) Ὥστε ἤστραπτο μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Sed suspicabitur aliquis fortasse mendose scriptum esse ἤστραπτο pro ἤστραπτε. [Gl. Ἀστράπτω· Fulguro, Fulgurio, Fulgeo, Mico, Corusco. Musæus 276. Οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν. Orph. H. 19. Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ: Fr. 23. Ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτὸς πλέον ἀστράπτοντα. " Valck. Phœn. p. 40. Zeun. ad Xen. K. Π.

D 609. ad Charit. 361. Jacobs. Anth. 6, 58. 8, 403. 9, 185. 12, 231. Musgr. Ion. 285. Wakef. S. C. 5, 76. Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss. " De puellæ facie, Charito 64, 8. Oppian. K. 1, 360. Fulgeo, Excello, 2, 23. Nitidus sum specie, Nonn. 506." Wakef. Mss.]

[* Ἀστραπτεὺς, s. * Ἀστραπεὺς, ὁ, Fulgurator. Orph. H. 19, 5. " Ἀστραπεὺς, Wakef. S. C. 2, 92." Schæf. Mss.]

[* Ἀστραπτικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Il. A. 580.]

" Στράπτω, i. q. ἀστράπτω." [Soph. Œd. C. 1515. Apoll. R. 1, 544. Schneider. Lex. Orph. H. 18. Ζεῦ πάτερ, * ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων, Στράπτων αἰθερίου στεροπῆς παννπέρτατον αἴγλην: 11, 10. Πρωτογόνοις στράψας φολίσι, μεγαλώνυμε δαῖμον. Hinc ap. Hes. Στροπὴ et Στροφὴ pro ἀστραπή. " Pierson. Veris. 139. Brunck. Œd. C. 1514. Bentl. Aristoph. 322. Transitive, Brunck. Apoll. R. 129. Στραπὴ, Bentl. l. c." Schæf. Mss. " Emicare facio, Apoll. R. 3, 1017. Oppian. 3, 349." Wakef. Mss.]

Ἀστραπὴ, ἡ, Fulgur, Fulgetra, s. Fulgetrum. A-

ristoph. N. (583.) βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς. A
Unde autem oriatur ἀστραπή, ita docet Aristot. de Mundo, Κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται, Fulgetra est spiritus ignitus et coruscans, dum nubes disrumpuntur. Ead. de re et Alex. Aphrod. Probl. 1. Ἐπὶ τῆς παρατρίψεως τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι ἐκπύρωσις τίκτεται ἡ λεγομένη ἀστραπή, In attritu nubium, ἐκπύρωσις gignitur, cui nomen ἀστραπὴ inditum est. Plur. etiam dicitur ἀστραπαί: ut Xen. E. 7, (1, 21.) Ἐξ αἰθρίας ἀστραπάς τε καὶ βροντὰς λέγουσιν αἰσίους αὐτῷ φανῆναι. || Metaph. Fulgor, Splendor, ut ὅπλων ἀστραπή: unde quidam Tragicus dixit, κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστραπαῖς. HINC Ἀστραπαῖος, (αία, αῖον,) q. d. Fulguralis; ut ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. Symp. (4, 2.) Aquæ fulgurales, i. e. quæ cadunt cum fulgurat. Ἀστραπαῖος ἄνεμος, Aristot. Meteor. 2. q. d. Ventus fulguralis, Ventus qui fulgura ciet. At Ἀστραπαῖος Ζεύς, Fulgurator Jupiter, ap. Aristot. de Mundo. [Gl. Ἀστραπή· Fulgur, Fulgor, Dium, Fulgetrum, Coruscatio. Orph. H. 14, 9. Ἀστραπαῖε, βρονταῖε, κεραύ- B
νιε, φυτάλμιε Ζεῦ, ubi al. *Ἀστράπιε. Ἀστραπὴ et σέλας, E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239. " Ἀστραπή, Valck. Phœn. p. 592. ad Charit. 271. ad Diod. S. 1, 229. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 20. Wakef. Ion. 296.; Musgr. 285. Wakef. S. C. 5, 41. Kuster. Aristoph. 122. Boissonad. Philostr. 440. Ἀστραπαῖος, Thom. M. 565. Musgr. Ion. 285. Valck. Phœn. p. 40." Schæf. Mss. " Ἀστραπή, de armis, Eust. Il. 359, 29." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστραπηδὸν, More fulguris, Euseb. P. E. 378." Wakef. Mss.]

[* Ἀστραποβροντοχαλαζορειθροδάμαστος, ὁ, ἡ, Fulgure, tonitru, grandine, flumine affligens. Basil. Epist. T. 3. p. 467.]

[* Ἀστραποειδής, ὁ, ἡ, Gl. Coruscus.]

[* Ἀστραπόπληκτος, ὁ, ἡ, Seneca Quæst. Nat. 1, 15. Ab his (fulgoribus) tecta videmus icta sine fulmine, quæ ἀστραπόπληκτα Græci vocant. " Pro ἀστραπόπληκτα leg. puto * σελαόπληκτα. Profecto longe aliud fulgor, quæ est ἀστραπή, et fulgor, quod C
est σέλας: atqui de eo fulgore ibi loquitur Seneca, quod Græci σέλας appellant." Salmas. Exerc. Plin. 799. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239.]

[* " Ἀστραπόφρικτος, (ὁ, ἡ,) Fulgure perterrefactus, attonitus. Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 498. * Βροντόβραστοι, * βριμόβρυχοι, ἀστραπόφρικτοι, * βελοβυθοθαμβοσεισμοφόνοι γενήσονται. Vide * Νευροσύμφορος." Seager. Mss.]

[* Ἀστραπηβόλος, ὁ, ἡ, Eumath. 6. p. 197.: * Ἀστραπηβολέω, 3. p. 70. ex emend. Boissonadii ad Tiber. Rhet. p. 18. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 238. Vulgo ἐκ νεφῶν ἀστραβολεῖ, quod etiam Bast. Ind. Scap. Lex. Oxon. 1820. concoquere potuit.]

[* Ἀστραπηλάτης, ὁ, Tzetz. Exeg. in Il. 75. Καὶ ὁ ἀστραπηλάτης καλούμενος λίθος.]

[* Ἀστραπηφόρος, ὁ, ἡ, Fulgura ferens. Eur. Bacch. 2. Σεμέλη λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί. " Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 141." Boissonad. Mss. Anonymus in Notit. Mss. 6, 500. Αὐτῷ θεᾶσθαι χάριν ἀστραπηφόρον, ubi αὐτοῦ corrigit Idem ad Tiber. Rhet. p. 18.] D

" Ἀστραπηφορέω, Fulgura fero, s. Subservio in " bajulandis fulguribus. Aristoph. O. (721.) Ὑφ' ἅρ" ματ' ἐλθὼν Ζηνὸς, ἀστραπηφορεῖ, quod exp. ταῖς " ἀστραπαῖς ὑπηρετεῖ." [" Voss. Myth. Br. 1, 248." Schæf. Mss.]

[* " Ἄστραψις, (ἡ,) Suid. 2, 503." Wakef. Mss.]

[* Ἀναστράπτω, Eust. Erot. 34.]

[* " Ἐξαναστράπτω, Empedocles de Sphæra 86. in Fabric. B. G. 2, 482." Kall. Mss.]

[* " Συναναστράπτω, Andr. Cr. 31." Kall. Mss.]

Ἀπαστράπτω, Fulguro, Corusco. Vel Circumquaque fulguro, Neutr. Interdum act. et accus. jungitur, sicut ἀπολάμπω. Lucian. Χρυσίον εἶδον πολύ· πῶς [illegible]ει καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον, Qualem fulgorem ejaculans. Ad verbum, Qualem splendorem effulgurans, si ita loqui fas esset. [Arat. 430. ubi v. not. Meleager 19. φλόγα δ' οἷα προφαίνων Παιδὸς (sc. Ἔρως) ἀπαστράπτει κάλλος ἐραστὸν ἰδεῖν. " Ruhnk. Ep. Cr. 117. Abresch. Add. ad Aristæn. 121. ad Charit, 258. 298. Jacobs. ad Anth. 5, 37. Brunck. ad Aj. 40. Wakef. Eum. 54. Jacobs. Anth. 8, 411. Wakef. S. C. 4, 248." Schæf. Mss. " Musæus 56. Cum accus., Oppian. K. 3, 479." Wakef. Mss.]

[* " Προαπαστράπτω, Cyr. Hier. 183." Kall. Mss.]

Ἀνταπαστράπτω, s. Ἀνταστράπτω, Contra fulguro, E contrario fulguro, vel Ex adverso, Fulguro adversus fulgurantem; ut Salmoneus dicitur τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς ἀνταπαστράπτειν; et ap. Lucian. idem ἀνταστράπτων τοῖς κεραυνοῖς, sicut ἀντιπαταγῶν ταῖς βρονταῖς. [" Ἀνταστράπτω, Schol. Od. A. 234. Nonn. D. 17, 12." Wakef. Mss.]

Διαστράπτω, Fulguro. Proprie sonat, Diffulguro. [Schneidero susp. " Mosch. 2, 86." Wakef. Mss.]

Ἐναστράπτω, q. d. Infulguro, Intra fulguro; Interno fulgore radio, VV. LL. [" Eust. Il. Julian. 137. Illucesco, Philo J. 399." Wakef. Mss.]

Ἐξαστράπτω, q. d. Effulguro, Fulgur emitto. [" Tryphiod. 102." Wakef. Mss. * Συνεξαστράπτω, Phot. Bibl. 321.]

[* Ἐπαστράπτω, Fulgeo, Emitto splendorem. Philipp. 53. φόνιον πῦρ, Bianor 13. τρὶς ἐπαστράψας. " Ad Charit. 223(=40.)" Schæf. Mss. " Nonn. D. 18, 74." Wakef. Mss.]

Καταστράπτω, Fulgore vel Fulgetra illustro, Bud. qui et pass. affert e Greg. Καπνιζόμενόν τε τὸ ὄρος βλεπέτω καὶ καταστραπτόμενον. Quod quidam interpr. Montem fulgure coruscantem. Idem, Καὶ πᾶσαν φωτὶ καταστραπτομένην τὴν πόλιν. || Κατήστραψε impers. e Plut. Galba affertur pro Fulguravit. [Damascius Photii p. 1030. Soph. Tr. 444. Cf. Καταβροντάω, Themist. Or. 27. " Achill. Tat. 17. Valck. Phœn. p. 41. Zeun. ad Xen. K. Π. 609. Musgr. Ion. 285. Wakef. Trach. 281. 437." Schæf. Mss. " Κάλλει, Heliod. 66." Wakef. Mss.]

Περιαστράπτω, Splendore circumdo, Illumino, Illustro, Bud. citans e Greg. de Nat. Domini, Καὶ τὸ φῶς τὸ ποιμένας περιαστράψαν. Act. 9, 3. Καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ubi περιήστραψεν αὐτὸν verti solet Circumfulsit eum; quod tamen v. cum hac constr. non satis Lat. esse creditur. Alii igitur reddunt, Lux eum circumfudit; quod non placet. Alii, Lux ejus oculos perstrinxit. Ego malim, Fulgor oculos ejus perstrinxit: non quod φῶς Fulgorem signif., sed ut interpr. hujus v. compenset quod alioqui deesset interpr. τοῦ περιήστραψεν. Hoc autem ex 26, (13.) ubi Paul. ipse ead. de re loquens inducitur, περιέλαμψε exp. possumus. Basil. Hom. 2. in Hexaëm. Τῇ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα, Pulcritudine supra modum magna oculos nostros perstringentia. || Περιαστράπτω, alia etiam constr., tanquam neutr., Act. 22, (6.) Ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

" Περιστράπτω, Circumfulguro, VV. LL. perperam " pro περιαστρ."

Προσαστράπτω, Affulgeo, ut προσαστράπτειν τοίχῳ, Affulgere muro, Greg. Naz. [" Philostr. 773." Wakef. Mss.]

Συναστράπτω, Pariter corusco, e Greg. Naz. affertur. [" Nonn. D. 3, 428." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραστράπτω, Valde splendeo. Arrian. Cyneg. 195. " Nicet. Paphlag. in Martyrum Triadi, edita a Combef. p. 2." Boissonad. Mss.]

[* " Ὑπαστράπτω, Philostr. 2. p. 73. (77.)" Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 94., sed melius in var. lect. ἀπ." Boissonad. Mss. Greg. Naz. 2, 164. " Boissonad. Philostr. 596." Schæf. Mss.]

¶ Ἀστεροπή, poët. i. q. ἀστραπή, Fulgor: UNDE Ἀστεροπητής, (ὁ,) Jupiter, Fulgurator. Il. A. (609.) Ὀλύμπιος ἀστεροπητής: [580. H. 443. M. 275. Soph. Phil. 1213. Lucian. Tim. p. 32. Nonn. D. 8, 249. Ἀστεροπῇ γαμίῃ κεκορυθμένος. " Alcæus Mess. 6. Wakef. Eum. 1001. Toup. Opusc. 2, 70.; Emend. 2, 505. ad Diod. S. 1, 229. Ἀστ., στεροπή, Heyn. Hom. 6, 32. 134. 156. 629. Ἀστεροπητής, Wakef. Philoct. 1198. Heyn. Hom. 4, 154. 166. ad Lucian. 1, 209." Schæf. Mss. * Ἀστέροπος, Arcad. 67.]

" Ἀστεροπαῖος, Nom. propr. ap. Hom. Quem quia " περιδέξιον vocat, i. e. ἀμφιδέξιον, Ambidextrum, " Athen. initio sui Dipnosophistici Larensium Roma" num alterum Ἀστεροπαῖον vocat, utpote ἐπίσης ἀμ" φοτέρων τῶν φωνῶν προϊστάμενον." [" Lucian. 1,

209." Schæf. Mss. "Jovis epith., Phornut. 13." Wakef. Mss.]

Στεροπὴ, (ἡ,) pro eod. ET Στέροψ, Soph. [A. 1127. Eust. Il. 10, 13.] || Item Fulgor, Splendor; ut χαλκοῦ στεροπὴ, (Il. Λ. 83.) HINC Στεροπηγερέτης, (ὁ,) ead. forma qua νεφεληγερέτης, Qui fulgur suscitat: Jovis epith. Hes. Ceterum si ἀστεροπὴ e στεροπὴ factum dicamus, non contra, στεροπὴ autem dici velimus παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, s. παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν, alibi collocandum fuerit; sed quid vetet ab ead. origine, a qua et ἀστραπὴ, derivare, non satis intelligo. [Soph. Tr. 99. Il. T. 362. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. At Στερόπη, Nom. propr. ap. Apollod. * Στεροπεὺς, Poëta ap. Plut. 10, 642. Ἦμος δὲ στεροπῆας (pro στεροπέας) ἀπεπτοίησεν ὀνείρους ὁ ἥλιος ἀνασχὼν, ubi al. Ἦμος δ' ἠπεροπῆας pro ἠπεροπευτάς. Schneider. Lex. Στεροπηγερέτης, Quint. Sm. 2, 164. Διὸς στεροπηγερέταο. "Nonn. D. 8, 246." Schneider. Lex. sed ibi non legitur. "Στεροπὴ, Heyn. ad Hesiod. 152. ad Diod. S. 1, 229. Monthly Review, Jan. 1799. p. 91. Lux, Splendor Solis, Wakef. Diatr. 11. Au de die, Porson. Hec. p. 8. Ed. 2. Στέροψ, ad Lucian. 1, 433. * Στερόπης, Wakef. S. C. 1, 67. Στεροπηγερέτης, Heyn. Hom. 7, 189." Schæf. Mss. "Στέροψ, Soph. in Eust. Il. 698." Wakef. Mss.]

[* Φοινικοστερόπης, ὁ, Rubra fulmina jaciens, Epith. Jovis, Pind. O. 9, 10.]

"ἈΣΤΡΑΒΗ, ἡ, Hesychio est τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι, Lignea sella s. Ephippium ligneum, quod manu tenent sessores: cujusmodi ap. Lat. fere sunt Clitellæ. Sunt enim et ipsæ ex ephippiorum genere, sed sarcinis potius quam sessoribus imponendis factæ. Eust. etiam interpr. Sellam et σαγμάριον in h. l. Machonis Comici, qui ab Athen. 13. quoque citatur: ὦ τρισάθλιε Ὀνηλάτ', εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὰ γύναια ταῦτα καταβαλῶ Σὺν τοῖς ὀναρίοις (φησὶ) καὶ ταῖς ἀστράβαις, Una cum asinis et sellis s. Clitellis. Verba sunt athletæ occurrentis in στενοχωρίᾳ quadam Gnathænio meretrici, quæ Εἰς Πειραιᾶ κατέβαινε πρὸς ξένον τινὰ Ἔμπορον, ἐραστὴν, εὐτελῶς ἐπ' ἀστράβης, Τὰ πάντ' ἔχουσ' ὀνάρια μετ' αὐτῆς τρία Καὶ τρεῖς θεραπαίνας. Sed addit rursum Hes. poni h. v. etiam ἐπὶ τῶν * ἀναβατικῶν ὄνων: majorem vero partem ita vocasse τὴν * σωματηγὸν ἡμίονον, interdum etiam πάντα ἁπλῶς τὰ * σωματηγοῦντα ὑποζύγια, Mulos aut alia jumenta dossuaria, Mulas clitellarias: ut Eust. quoque alio in loco tradit ἀστράβας vocari τοὺς καταμόνας * σωματηγοῦντας ἡμιόνους. Quomodo accipi potest in h. l. Demosth. c. Mid. Ἐπ' ἀστράβης δὲ ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας. Et Alciphro, Ἐπ' ἀστράβης φέρου. INDE Ἀστραβηλάται dicuntur οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, Qui agitant asinos clitellarios s. mulos dossuarios, Agasones, Muliones: ut Lucian. Lexiph. Τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεὶς, ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε. Paulo post dicit, Ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην τὸν ὄρρον. Est inde et VERB. Ἀστραβεύειν, quod J. Poll. (7, 186.) una cum præcedente ἀστραβηλάτης e Plat. Comico affert, sed non exp. Ambiguum itaque est significetne Mulum dossuarium s. Asinum clitellarium agito, ἀστραβηλατέω, an ἐπισάττω, Impono sellam mulo dossuario, Mulum dossuarium clitellis insterno. Dictam porro τὴν ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στροβεῖσθαι, μηδὲ στρέφεσθαι, ut Demosth. Schol. scribit, qui fuisse ait genus καθέδρας utplurimum εἰς ὕψος ἀνῆκον, ὥστε τῶν καθεζομένων κατέχειν τὰ νῶτα. ADDE Ἀστραβιστὴρ, (ὁ,) Hes. esse dicit Instrumentum quoddam veluti δίοπτρον: forsan παρὰ τὸ ἀστραβίζειν signif. ἰθύνειν, et reddere * ἀστραβῆ."

"Ἀστραβαλίζειν, Hesychio εὐθύνειν, ὁμαλίζειν, Corrigere s. Dirigere, Complanare, ἀστραβῆ ποιεῖν." "Ἀστροβαλίζειν, ap. Hes. legitur exp. ὁμαλίζειν, εὐθύνειν. Sed pro eo alphabetica series postulat, ut reponatur ἀστραβαλίζειν: quam etiam scripturam supra secutus sum, confirmante eam Etym."

[Ἀστράβη, Arcad. Grammaticus 104. Barker. Lysias 747. R. Glossæ: Ἀστραβηλάτης· Mulio. Æsch. Suppl. 300. καμήλοις ἀστραβίζουσαι. "Ἀστράβη, ad Mœr. 33. 57. 139. 140. Bergler. Alciphr. 241. ad Lucian. 1, 366. 2, 321. Ἀστραβηλάτης, Pierson. ad Mœr. 58. Toup. Opusc. 1, 352. ad Lucian. 2, 321." Schæf. Mss. "Suid. 2, 697. Ἀστράβη, Schol. Pind. Π. 5, 6." Wakef. Mss.]

"ἈΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ὁ, i. q. σπόνδυλος s. σφόνδυλος. Il. Ξ. (465.) Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, Νείατον ἀστράγαλον, Ad imum spondylum, Ad imam vertebram. Et Od. Λ. τέγεος πέσον, ἐκ δέ μοι αὐχὴν Ἀστραγάλων ἐάγη. J. Poll. quoque 1. testatur Hom. τοὺς τραχήλου σπονδύλους nominasse ἀστραγάλους, alio v. dictos στροφεῖς, et a Pherecrate στρόφιγγας. || Ἀστράγαλοι dicuntur etiam τὰ ἔνδον κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σφυρῶν, εἰς ἃ καταλήγουσιν αἱ περόναι, ut Idem tradit eod. lib. Gorræo est Ossiculum prope quadratum intra infimos tibiæ et suræ processus comprehensum, et quidem ita comprehensum ut neque videri neque tangi possit. Talum Lat. appellant. Xen. Ιπ. Ὀκλάζειν μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Sic Diosc. 2, 62. ἀστράγαλος ὑὸς, Talus suis. Et Lucian. Τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες, Scutica implicitos habente astragalos; solebant enim flagris implicare ejusmodi ossicula ad duriores incutiendas plagas: unde et ἀστραγαλωταὶ eæ μάστιγες nominantur. At pro Tormenti genere quæstionibus peculiari, accipiunt in h. l. Diodori de Agathocle, Ἐνίοις δὲ ἀστραγάλους προσθεὶς βιαιότερον, δειναῖς ἀλγηδόσι περιέβαλλεν. || Item ἀστράγαλοι Quidam lusorii sunt, quos Lat. itidem Talos, et demin. voce Taxillos appellant: sunt autem Ossicula illa ἐκ τῶν σφυρῶν carnis nudata involucro: diversa a tesseris, quæ κύβοι Gr. appellantur. Il. Ψ. (87.) Ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, Ob talos, s. In talorum lusu, ira in eum accensus; puerorum enim lusus hic est τῶν ἔτι τυτθῶν ἐόντων. Plut. Alcibiade, Ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. Apud Eund. de Fort. Alex. Dionysius tyrannus jubet τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δ' ἄνδρας ὅρκοις ἐξαπατᾶν. Apud Eundem rursus Philippus Macedo de Atheniensibus dicit, Δοκοῦσι νομίζειν ἐν ἀστραγάλοις ὑφ' ἡμῶν νενικῆσθαι. Apud Athen. vero 12. Anacreo τὸν περιφόρητον Ἀρτέμωνα, cum pauper adhuc esset, dicit habuisse ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ, Ligneos talos, forsan quod mancipiis ii solerent appendi; nam mox de eo dicit, Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ, πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ μάστιγι θωμιχθεὶς: quæ servis præcipue adhiberi solent tormenta. || Sunt et ap. Architectos ἀστράγαλοι quidam, procul dubio a similitudine τῶν περὶ τὰ σφυρὰ et eorum quibus pueri ludunt. Vitruv. 3, 3. de Ionicis columnis loquens, Et una pars fiat cum suis astragalis et supercilio superior trochilus. Aliquanto post, Capituli autem crassitudo sic est facienda, ut e novem partibus et dimidia tres partes præpendeant infra astragalum summi scapi. Et 4, 6. de antepagmentis sacrarum ædium, Sculpendum est cymatium Lesbium cum astragalo. || Denique ἀστράγαλος dicitur Frutex quidam parvus ramo et folio ciceris: unde et rura Gallica Montanum vel Rusticum cicer nominant: Lat. autem, Talum, Glandulam et Ficum terræ, ut Gorr. refert, qui et addit, videri ἀστραγάλου nomen illi inditum fuisse propter radicem rotundam duramque, et ob id animalium talo similem. Vide et Diosc. 4, 62. Plin. 26, 8. || Theocr. 10. Ἀστράγαλος adjective etiam usurpavit, οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ, ubi Schol. exp. posse ait vel εὔρυθμοι καὶ ὀρθοὶ, vel λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι. Porro ab Ἀστράγαλος DERIV. Ἀστραγαλίτης, ὁ, Astragalo similis, Astragalum similitudine referens. Ἀστραγαλῖτις, (ἡ,) dicitur a quibusdam ἡ ἶρις, quam aliqui Ἰλλυρικὴν appellant, ut refert Gorr. e Gal. 1. τῶν κατὰ Τόπ. Item DEMIN. Ἀστραγάλιον, τὸ, Taxillus, Parvus talus. Et VERB. Ἀστραγαλίζω, i. q. ἀστραγάλοις παίζω, Talis s. Taxillis ludo, ut testatur J. Poll. 9, (99.) ubi et ἀστρίζειν dici ait τὸ ἀστραγαλίζειν: poëtasque quosdam τοὺς ἀστραγάλους vocasse ἀστρίας, Aristoph.

" vero ἀστρίχους. Plin. 34, 8. de Polycleto, Fecit et
" distringentem, et nudum talo incessentem: duosque
" pueros, item talis nudos ludentes, qui vocantur
" ἀστραγαλίζοντες. Cratinus vero Comicus ap. Athen.
" (267.) τοῖς ἄρτοις ἠστραγάλιζον, Panibus loco taxil-
" lorum ludebant. Pro quo ἀστραγαλίζειν Telecli-
" des ἀναστραγαλίζειν dicit ibid. paulo post, Μήτρας
" δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἀνηστραγάλιζον.
" Proprie autem ἀναστραγαλίζειν esse videtur τὸ τοὺς
" ἀστραγάλους ἀναῤῥίπτειν, s. τὸ τοῖς ἀστραγάλοις ἀναῤ-
" ῥιφθεῖσι παίζειν. E v. ἀστραγαλίζω est VERBALE
" Ἀστραγάλισις, (ἡ,) Lusus taxillorum: ut Suet. dicit
" Lusus aleæ. Aristot. Rhet. 2. (1, 11.) Est et aliud
" VERBALE, Ἀστραγαλωτὸς, (ἡ, ὸν,) sc., tanquam e v.
" ἀστραγαλοῦσθαι. Significat autem Talos implicitos
" habens: ut ἀστραγαλωτὴ μάστιξ dicitur Flagellum
" cui ossicula ejusmodi implicita sunt ad duriores in-
" cutiendas plagas: quod Lucian. vocat μάστιγα ἐξ
" ἀστραγάλων, ut supra docui. Itidemque Eust.
" ἀστραγαλωτὰς μάστιγας dici scribit τὰς ἐξ ἀστραγά-
" λων ἐνειρομένων κατακροτουμένας. Plut. adv. Colot.
" Οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ἀστρα-
" γαλωτῆς ἐκείνης, ᾗ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν
" τοῖς μητρῴοις κολάζουσι. J. Poll. quoque teste ap.
" Cratetem in Ἑορταῖς, ἀστραγαλωτή τις μάστιξ dicta
" est. || Et ap. Athen. 4. quidam ἱμᾶσιν ἀστραγαλω-
" τοῖς μαστιγοῦνται. At de ἀστραγαλωτῇ στυπτηρίᾳ,
" vide in Στυπτηρία."

" Ἀστραγάλας, Hes. dici scribit τὰς πονηρὰς s. τὰς
" κακοήθεις κύνας: afferens etiam ἀστραγάλη pro ἡ
" τῆς ἱερᾶς ῥίζα. Eust. vero annotat e vett. in Hom.
" Comment. plerosque ἀστραγάλῃσι scripsisse pro
" ἀστραγάλοισι in Il., quem in Ἀστράγαλος attuli,
" esseque Ion."

[Ἀστράγαλος, Gl. Talus. *Ἀστραγαλῖνος, ὁ στρουθός· Cardelus. *Ἀστραγαλίσκος· Taxillus, Parra. Τοῖς ἀστραγαλίσκοις τοῦ χάρτου· Capitulariis. Ἀστραγαλωτοῖς· Talaribus. Schol. Hom. ap. Heyn. p. 374. Ἀστραγάλαι Ἔρωτός εἰσι μανίαι καὶ κυδοιμοί. Leon. Tar. 23. Κάστραγάλαις, αἷς πόλλ' ἐπεμήνατο. Aristot. H. A. 2, 2, 10. " Athenag. Leg. 23. p. 106. vide Gesneri not." Routh. Mss. Ad Anthol. Pal. p. 205.; A. XLVIII. Arcad. 199. Barker. Schleusner. Lex. in V. T. " Ἀστραγαλίσκος, Hes. v. Φάλαρα." Boissonad. Mss. J. Poll. 6, 99. * Ἀστραγάλειος, ὁ, ἡ, Talaris, Aq. Gen. 37, 3. Schleusner. Lex. in V. T. Ἀστραγαλῖνος, ὁ, Carduelis, Oppian. Ixeut. 3, 2. Cf. Ποικιλίς. * Ἀστραγαλόμαντις, ὁ, ἡ, Artemid. 2, 74. * Ἀστραγαλώδης, ὁ, ἡ, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως, extat autem ap. Hes. et Phav. v. Ἀντίζηλον, Tzetz. Chil. 10, 187. Ἀστραγάλισις ab Eodem non agnoscitur. * Ἀστραγαλισμὸς, ὁ, Lusus taxillorum vel aleæ. * Ἀστραγαλιστικός, ἡ, όν, Talarius, Eust. Od. A. p. 29, 6. sive * Ἀστραγαλιτικός. * " Ἀστραγαλόω, (Tormento ἀστραγάλου afficio,) Kuhn. ad J. Poll. 10, 54." Kall. Mss. Meurs. ad Hesych. Miles. 127. Ἀστραγαλωτὸς, Schleusner. Lex. in V. T. Eryc. Epigr. 2. Plut. 13, 197. H. Apul. Met. 8. p. 173. 175. Pric. Cf. Καρπωτὸς, et Στραγγαλωτός. " Ἀστραγάλη, Heyn. Hom. 7, 547. 8, 374. * Ἀστραγαλιστής, vide * Ἀστρολογιστής. Ἀστράγαλος, Jacobs. Anth. 7, 52. 9, 392. 10, 14. 12, 44. 454. Diodor. Sard. 15. Lucill. 2. ad Diod. S. 2, 458. Heyn. Hom. 6, 610. Valck. Adoniaz. 393. Fischer. Ind. Palæph. Apoll. Dysc. 67. Teuch. Harles. ad Theocr. 174. Toup. Opusc. 1, 442. 539. Wessel. ad Herod. 48. 262. Ἀστράγαλος, ἡ, ad Timæi Lex. 176. Ἀστραγαλίσκος, Heyn. Hom. 5, 136. Ἀστραγάλισις, Toup. Opusc. 1, 461. Ἀστραγαλωτὸς, 1, 291. 442. ad Diod. S. 2, 458." Schæf. Mss. " Ἀστραγάλη, Eust. Il. 1398. Ἀστραγάλισις, Aristot. Rhet. 52. * Ἀστραγαλωτί, Hesych. Miles. 14." Wakef. Mss.]

" Ἀστρίαι, SIVE Ἄστριες, (οἱ,) Taxilli: illud, a
" nom. sing. Ἀστρίας, hoc vero ab Ἄστρις. Utri-
" usque meminit Eust. 1289. ubi cum de lusoriis
" ἀστραγάλοις locutus esset, addit, Καὶ τὸ οὕτω παί-
" ζειν, Ἀστρίζειν λέγουσι· καὶ τοὺς τοιούτους ἀστραγά-
" λους, ἀστρίας ἢ ἄστριας. Καλλίμαχος οὖν Ζορκός
" που λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἄστριας.
" Hes. et Etym. posterioris tantum meminerunt. Sic
" enim ille, Ἄστριες· ἀστράγαλοι. Ἄστριχοι, τὸ αὐτό.

A " Hic vero, allato hoc e Callim. hemistichio, δέκα δ'
" ἄστριας αἴνυτο λάτρον, subjungit, ἄστρις ex ἀστρά-
" γαλος dictum esse ὑποκοριστικῶς, demin. forma, ut
" λάστρις e λάσταυρος, Ἄμφις ex Ἀμφιάραος, Χάλδις e
" Χαλδαῖος. Prioris tamen ἀστρίαι et J. Poll. 9. me-
" minit: Τὸ μὲν οὖν ἀστραγάλοις παίζειν, Ἀστραγαλί-
" ζειν καὶ Ἀστρίζειν ἂν εἴη· ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν τοὺς
" ἀστραγάλους καὶ Ἀστρίας ὠνόμαζον, Ἀριστοφάνης δὲ
" καὶ Ἀστρίχους. Quibus in ll. nota demin. illud
" Ἄστριχος, i. q. ἄστρις, et ab eadem profectum ori-
" gine: nota et v. Ἀστρίζειν, ita ex ἄστρις deriva-
" tum, ut synonymum ei ἀστραγαλίζειν ex ἀστρά-
" γαλος." [Antiphanes Koppiers. p. 5. " Ἀστρία, Ἄστρις, Callim. 1, 527. Jacobs. Anth. 12, 424." Schæf. Mss.]

" Ἀναστράγαλος, (ὁ, ἡ,) Talo s. Talis carens, Ta-
" lum s. Talos non habens."

[* Ἀναστραγαλίζω, falsa lectio pro ἀστραγαλίζω, Athen. 268.]

[* Βασαναστράγαλος, Articulorum tortor, Lucian. B Tragop. 198. * " Βασαναστραγάλης, 3, 656." Schæf. Mss.]

" Ἡμιαστράγαλον, affertur pro Semitalus." [Ex Aristot. H. A. 2, 1. In Schneider. Lex. affertur * Ἡμιαστράγαλος, ὁ.]

[* Πολυαστράγαλος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 295. μάστιξ. Winkelmann Monimenti antichi 2, 8. " Toup. Opusc. 1, 291." Schæf. Mss.]

[* Φιλαστράγαλος, ὁ, ἡ, Amans talorum. Anal. 2, 38. " Jacobs. Anth. 8, 34. 12, 454. * Φιλαστραγάλη, Toup. Opusc. 2, 225." Schæf. Mss. " Suid. 2, 468." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαστραγαλίζω, Strabo 17. p. 1146. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Συναστραγαλίζω, Simul talis ludo. Max. Tyr.]

ἌΣΤΥ, Urbs, Astu, Terent. in Eun. Il. B. (803.) Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. (660.) Πέρσας ἄστεα πολλά. Thuc. 6, (45.) Τῶν μὲν πόλεων C οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. Idem 1. Καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Aristoph. N. (46.) Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους Ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος. At Il. P. (144.) Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς. Eust. dubitat an ἄστυ Hom. vocet Arcem, πόλιν autem, Reliquam urbis partem in inferiore loco sitam, aut versa vice, an ἐκ παραλλήλου hæc duo pro uno posuerit. Addit etiam, πόλιν veteres hic intellexisse πολιτείαν, at vero ἄστυ τὸ τεῖχος. || Ἄστυ peculiare fecerunt Athenienses Urbis suæ nomen: sicut et postea πόλις vocata fuit peculiari nomine Alexandria. Hinc et ἀστοὶ et ἀσταὶ, Cives Athenienses. Sed et ἀστὴ ἐλαία, quæ inde erat: præsertim vero quæ ex arce; quam etiam pro sacra habebant. Eust. 349. 1383. [" Ἄστυ, Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 727. Dawes. M. C. 419. Muret. 2, 12. Wakef. Alc. 490. Insula, Verh. ad Anton. L. 237. Penzel. ad Strab. 1362. Athenæ, Valck. Ammon. 179. ad Lucian. 1, 353. Diod. S. 2, 439. Wessel. ad 1, 33. Am- D mon. 115. Eran. Philo 172. ad Charit. 273. Constantinopolis, Jacobs. Anth. 11, 195. Sine artic., Dionys. H. 4, 1983. Conf. cum αὐτὸ, ad Dionys. H. 1, 504. Ἄ. Κυράνας, Ruhnk. Ep. Cr. 102. ad Callim. 2, 14. Ἄ. Κορίνθου, Simonid. 33. Antip. S. 84. Πόλις καὶ ἄστυ, Heyn. Hom. 8, 54. De gen., Porson. Or. 751.; Phœn. 856. Brunck. Aristoph. 2, 19. Fac. ad Paus. 3, 170. 267. Valck. Phœn. p. 317. Ἄστεος, Palæph. 192. Ἄστεως, Aristoph. Fr. 227. Ἄστει, Jacobs. Anth. 7, 397. Ἀστεῖ, 12, 407. Ἐν ἄστει, Heindorf. ad Plat. Phædr. 214. Demosth. 1276, 7. Ὑπ' ἄστυ, Suburbanus, Toup. ad Longin. 303. Ἄστεα, Monum. Byz. 30. Oppian. A. 4, 204. * Ἄστη, ad Lucian. 1, 250. ad Herod. 350. 731. Supplic. 952. ad Diod. S. 1, 334. Huschk. Anal. 201. Boissonad. Philostr. 594. Ἄστεσι, Luzac. Exerc. 14. Antip. S. 34. 51. Macedon. 32. * Ἄστυδε, Bergler. ad Alciphr. 9. Alciphro 20." Schæf. Mss. Ἄστυ, Xen. Mem. 2, 7, 2. Corn. Themist. 4, 2. Glossæ: Ἄστυ· Urbs. Ἄστυ, ap. Hom. hiatum admittit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 115. * Ἄστη, Nom. urbis, ad Anthol. Pal. 661.

* 'Αστήεις, Fluvii nom., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 354.]

" 'Αστυβοώτης, ὁ, In urbe clamans, vel Per urbem " clamans. Epith. esse κήρυκος, Il. Ω. (701.) tradit " Etym." [" Heyn. Hom. 8, 739. Valck. Adoniaz. p. 280." Schæf. Mss.]

'Αστυγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Urbi vicinus, proprie; sed generalius ponitur pro Finitimus, Conterminus. Thuc. 1, (15.) Κατ' ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et πόλις ἀστυγείτων, Urbs nostræ finitima. Plut. Romulo, 'Αστυγείτων 'Ρώμης πόλις, Civitas Romæ propinqua. Apud Aristot. autem Pol. 7. 'Αστυγείτονες πόλεμοι. Ετ 'Αστυγειτονικὸς, (ἡ, ὸν,) ut [Plut. 6, 325.] ἀστυγειτονικοὶ πόλεμοι, Bella finitima, VV. LL. Videtur autem intelligi de bellis, quæ inter finitimos geruntur, ut et ἀστυγείτονες πόλεμοι, Aristot. [" 'Αστυγείτων, Pamphilus M. Expos. Capp. Actt. Apost. 207. Fabric. Ed. Hippolyti." Routh. Mss. Glossæ: 'Αστυγείτων· Confinis, Proximus urbis. * 'Αστυγειτονέω, In vicinia urbis habito, Æsch. Suppl. 301. " 'Αστυγείτων, Diod. S. 1, 491. 729. ad Il. Γ. 166. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hipp. p. 287." Schæf. Mss.]

[* " 'Αστυδάμας, Jacobs. Anth. 6, 310. ad Diod. S. 1, 676." Schæf. Mss.]

[* 'Αστυδρομέω, Per urbem vagor, discurro, Incursionibus vasto. Æsch. S. c. T. 207. μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' 'Αστυδρομουμέναν πόλιν.]

[* " 'Αστυδρομία, (ἡ,) Festum ap. Afros Suidæ memoratur." Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. T. 207. Imo scr. * 'Αστυδρόμια, τά. Cf. nos supra 151. n. Sic vitiose ap. Paus. 2, 32. * Λιθοβολία, ἡ, pro * Λιθοβόλια, τὰ, Λαγηνοφορία, ἡ, ap. Nostrum in voce, v. Schweigh. ad Athen. 276. ubi ex Eust. affertur Φαγησία et Φαγησιποσία pro Athenæi Φαγήσια, Φαγησιπόσια: Προηροσία ap. Nostrum pro * Προηρόσια. Cf. et nos supra 512. c.]

[* 'Αστυμέριμνος, ὁ, ἡ, Synes. H. 3, 59. p. 319. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

[* 'Αστύνικος, ὁ, ἡ, Æsch. Eum. 913. πόλις, pro ἄστυ καὶ πόλις νικῶσα, de Athenis.]

'Αστυνόμος, ὁ, q. d. Urbis administrator, Ædilis, aut Qui ædilitium aliquod munus obtinet. 'Αστυνόμοι, inquit Bud., Curatores decoris urbium, viarum et ædificiorum commode ædificandorum: cujusmodi decem Athenis fuisse perhibentur. Demosth. (735.) Εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ δήμους γενόμενος, κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύναις ἑάλωκεν. Ετ 'Αστυνομία, (ἡ,) Ædilitatis munus, aut ei simile. Vide Aristot. Pol. 6, (8.) p. 183. et Plat. de LL. 6. p. 261. At inter ea munera, quæ maxime necessaria sunt, inquit Bud. in Annot. post. in Pand., prima est ἀστυνομία, quasi Quædam lex urbica quæ de rebus statuit. Quo sub genere multæ formæ continentur, &c. Sed miror Bud. scripsisse, ἀστυνομίαν dici quasi Quandam legem urbicam, cum ἀστυνομία ea forma dicatur qua οἰκονομία et alia multa: et ut οἰκονόμος dicitur quasi Administrator s. Dispensator domus, a νέμω, deinde οἰκονομία Administratio domus: ita et ἀστυνόμον quasi Urbis administratorem, et ab eo ἀστυνομίαν quasi Urbis administrationem appellari, minime obscurum sit. [Gl. 'Αστυνόμος· Jecorus, (sic.) 'Αστυνομία· Ædilatus. Vide 'Αγορανόμος. Æsch. Ag. 88. Pind. N. 9, 73. ἀγλαῖαι ἀστυνόμοι, " Decora civitatem decentia," Damm. Soph. Ant. 355. ὀργάς. Plato de LL. 6. p. 759. 763. 844. 849. * 'Αστυνόμιον, τὸ, Edictum ædilitium, Plato 11. p. 918=131.: cf. 'Αγορανόμιον. * 'Αστυνόμη, Nom. propr., Tzetz. Exeg. in Il. 44. " 'Αστυνόμος, Eum. 918. Valck. ad Ammon. 71." Schæf. Mss.]

" 'Αστυνομικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad astynomos s. ædiles " pertinens, Ædilitius, ut ἀστυνομικὰ νόμιμα, Aristot. " Pol. 2."

[* 'Αστυνομέω, Ædilis sum. Dio Cass. 195=318. " Demosth. 1461, 11. Δεινόταται γάρ ἐστιν ἀφελέσθαι μὲν ὅσα ὑμῖν ὑπάρχει, καὶ νόμους περὶ τούτων θεῖναι, ἄν τις ἀστυνομήσῃ δὶς, ἢ τὰ τοιαῦτα· στρατηγεῖν δ' ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς ἐᾷν." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 148." Schæf. Mss.]

'Αστύοχος, ὁ, ἡ, Urbem tuens s. protegens, verbo ἔχω eam habente signif., quam et in πολιοῦχος mul-

A tisque aliis, ut Epigr. (Paul. Sil. 66.) ἀστυόχου τείχεος, et (Agath. 43.) ἀστυόχου μερίμνης, Urbem tuentis curæ, i. e. Curæ qua quis urbem tuetur. [" Jacobs. Anth. 11, 80. Paul. Sil. 66." Schæf. Mss. " Nonn. D. 26, 10." Wakef. Mss.]

[* " 'Αστυπάλαια, Lennep. ad Phal. 128." Schæf. Mss.]

[* " 'Αστυπόλος, (ὁ, ἡ,) Synes. de Regno p. 27. Nicet. Chon. Jo. Man. s. 2. p. 7." Kall. Mss.]

'Αστυπολεῖν, In urbe versari, Per urbem incedere, Athen. 217(=526.) Θεόπομπός φησι χιλίους ἄνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν. Eust. autem πόλινδε ἔρχεσθαι, Od. A. (189.) ait esse ἀστυπολεῖν. || At Hes. ἀστυπολεῖ exp. * ἀγελοφορεῖ et * ἰχθυοφορεῖ. [Max. Tyr. Or. 38. Blomf. ad Æsch. S. c. T. 207. " T. H. ad Hesych. 1, 589." Schæf. Mss. " Synes. 23." Wakef. Mss.]

[* 'Αστυπολία, ἡ, Hierocles Œcon. ap. Stob. Serm. 83. p. 490.]

[* 'Αστυπολίτης, ὁ, Suid. v. Δημοποίητος, falsa lectio

B pro αὐτοῖν πολίτης. "Petit. LL. Att. 2, 4." Kall. Mss.]

" 'Αστυπορεῖ, Etym. affert pro * σιλλοφωνεῖ, τω-" ροπωλεῖ."

" 'Αστύτριψ, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ ἐν ἄστει διατρίβων, " ὁ ἐν πόλει ἀναστρέφων, Qui in urbe versatur." [Critias ap. J. Poll. 9, 17. Philostr. Icon. 26. Cf. Οἰκότριψ.]

'Αστὸς, ὁ, Civis. Et 'Αστὴ, fem. Xen. Πο. (2, 2.) 'Ισηγορίαν τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Plut. Alcibiade, 'Εταίραις ξέναις καὶ ἀσταῖς συνόντος. || 'Αστοὶ peculiariter vocati Cives Athenienses, ut modo dictum fuit in "Αστυ. [Gl. 'Αστός· Civis. " Demosth. 1312. Μαρτυρεῖ τοῖς ἔργοις ἀστὴν ταύτην καὶ πολίτην εἶναι. ' Ergone ἀστὸς et πολίτης inter se differunt? Videntur ἀστοὶ esse Athenis nati et educati, et domicilia habentes; πολῖται autem poterant esse, qui Athenas nunquam vidissent, neque pedem illuc intulissent.' Reisk. Vide 1251. 1307. 1315." Seager. Mss. " 'Αστὸς, Markl. Suppl. 355. ad Charit. 523. Pierson. Veris. 38. Mœr.

C 199. Valck. ad Herod. 149. 577. Conf. cum αὐτὸς, Jacobs. Anth. 6, 148. Brunck. Aristoph. 1, 114. Bast Lettre 123. ad Dionys. H. 3, 1315. Sæpe latet vitiatum, ad Anton. L. 168. Verh. Reisk. Lebensbesshr. 187. Jacobs. Animadv. in Eur. 25. 60. ad Herod. 197. 731. Brunck. ad Œd. C. 737.; ad Orest. p. 196. Markl. Suppl. 355. Atheniensis per eminentiam, Ruhnk. ad Rutil. Lup. 117. 'Αστὴ, Bergler. Alciphr. 24. ad Herod. 731." Schæf. Mss. " Joseph. 420, 1. Dio Chrys. 1, 446." Wakef. Mss. 'Αστὸς et ξένος junctim, ad Anthol. Pal. 558.: cum αὐος conf., 663.]

'Αστικὸς, pro quo et 'Αστυκὸς scriptum invenitur, sed rarius, nisi me fallit memoria, Urbicus, Urbanus, Qui in urbe habitat. Opponitur τῷ ἀγροίκῳ et ἀγροδιαίτῳ. Apud Lucian. (1, 259.) Πῶς ἂν οὖν δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι κ. τ. λ. Statim post, Τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. Sic ap. Theocr. (20, 4.) οὐ μεμάθηκα 'Αγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν, ita enim ibi scribitur ἀστυκὰ cum υ. Synes. autem de

D Insomn. ἀστικῷ et ἀγροδιαίτῳ inter se opponit. || 'Αστικὸς, Scitus, Festivus. Item Prudens, Circumspectus. UNDE 'Αστικῶς, Festive. Et Prudenter: nam * εὐσυνέτως et εὐφρόνως Suid. exp. in quodam, quem affert, loco. ITEM 'Αστιανικὸς ead. signif. e Sozomeno affertur, ἀστικὰς παρθένους vocante ἀστιανικάς, Urbicas. [Gl. 'Αστικὸς, ὁ, πολιτικός· Urbanus. 'Αστυκὸς, Æsch. Eum. 999. Suppl. 510. 626. " 'Αστικὸς, Jacobs. Anth. 8, 307. Brunck. Aristoph. 2, 69.; Kuster. 57. Dionys. H. 2, 673. Ruhnk. ad Longin. 259.; ad Rutil. Lup. 117. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 162. ad Charit. 273. 'Αστυκὸς, Longus, 112. 116. 133. Villois. Valck. ad Ammon. 26. Toup. in Corrig. ad calcem Vol. 2: Theocr. Warton.; Append. in Theocr. 36. Conf. cum 'Αττικὸς, Stanl. Eum. 1000. Ruhnk. ad Rutil. Lup. l. c. Τὰ ἀστυκὰ, Musgr. Troad. 474." Schæf. Mss. 'Αστικὰ et ἄξια conf., ad Anthol. Pal. 492.]

'Αστεῖος, (ὁ, ἡ, et εία, εῖον,) i. q. ἀστικὸς, propria signif. Eust. Hes. || Urbanus, metaph. Festivus, Lepidus; qui et χαρίεις dicitur. Item Comis. Isocr. ad Nic. (1, 80.) 'Αστεῖος εἶναι πειρῶ καὶ σεμνός· τὸ μὲν γὰρ τυραν-

νίδι πρέπει; τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει. Idem ibid. Τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους. A Xen. K. Π. 2, (2, 5.) ἀστεῖοι et εὐχάριτες copulantur. Apud Athen. 12. cum infin.: mulier quædam dicitur ἀστεία ἀποκρίνασθαι. Sed et dictum ipsum vocatur ἀστεῖον ab Aristoph. Unde etiam ἀστεῖα apophthegmata, Aristot. Rhet. 3. Apud Lucian. autem ἀστεῖα πέπονθας, sine adjectione. Quale est, ἀστεῖα πάρεστιν ἡμῖν. || Ἀστεῖος generaliore signif. Cui aliqua gratia inest, Venustus, Elegans, Honestus. Act. 7, 20. de Mose, Καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, Fuit venustus divinitus. Ita enim malo cum Beza interpr. quam cum aliis, Gratus Deo. Imo vero non dubitem ἀστεῖον hic e Philone, cum assentiatur N. T. textus, exp. ἀστεῖον ὀφθῆναι. Qui etiam scribit de eod. Γεννηθεὶς οὖν ὁ παῖς εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην, Indolem liberaliorem et honestiorem; vel, Generosiorem. Quinetiam Plut. de Socr. Gen. αἰσχρὰν et ἀστείαν inter se opponit, Ἐγὼ καὶ πλούτου χάριν τε καὶ κτῆσιν εἶναι νομίζω τὴν μὲν, αἰσχρὰν, τὴν δὲ, ἀστείαν. Ubi animadverte de re dici hoc nomen. Sic et ἐσθῆτα ἀστειοτέραν legimus ap. Herodian. 4, (14, 4.) et ἀργυροῦν ποτήριον ἀστειότατον τὴν ὄψιν, ap. Athen. 3. Synes. Ep. 57. ἀστεία ἀπολογία, Honesta excusatio. || Ἀστεῖος, si Bud. credendum est, pro Eo, qui justæ ac quadratæ est magnitudinis, Aristot. Eth. 4. Vide Comm. 173. In VV. LL. tamen e Plat. Pol. 1. affertur ἀστεῖος καὶ εὐήθης pro Probo et simplici. Item e Plut. Themist. ἀστεῖος ἄρχων pro Bono principe. Ετ Ἀστείως, Urbane, Festive, etc. Plut. (6, 470.) Τὸ παιχθὲν ἀστείως ὑπὸ Φιλίππου, μετὰ σπουδῆς μιμητέον. Item Ἀστειότης, ἡ, Urbanitas, Festivitas. Ετ Ἀστειοσύνη, (ἡ,) pro eod. ut quidam annotarunt. Sed et Comp. Ἀστειολογία, (ἡ,) ap. Lucian. et Ἀστειορρημοσύνη idem signif. Verum in VV. LL. Ἀστεϊλογία scriptum est uno in loco, in altero Ἀστυολογία, utrobique perperam. Et Ἀστειορρημονέω, Facete loquor, vel Festive, Festivo sermone utor. [Gl. Ἀστεῖος· Festivus, Lepidus, Luculentus, Scitus, Bellus, Comis, Urbanus, Elegans. Ἀστείως· Festive, Urbanatim. Ἀστειότης· Festivitas, Eloquentia, Sales, Urbanitas. Ἀστειότητες· Facetiæ. *Ἀστειολόγος· Eloquens, Disertus. Strabo 9. p. 497. Sieb. Τὸν ἐλλέβορον τὸν ἀστεῖον. Plut. Them. 5. Timol. 3. Heindorf. ad Plat. Lys. Ἀστειότης, Schol. Aristoph. O. 195. Ἀστειοσύνη, Libanii Antiochicus 322. R. Ἀστειολογία, M. Anton. 1, 7. Ἀστειορρημονέω, Schneidero susp. sed Phav. e Zonara habet: Ἀστειορρημονήσωμεν· *εὐμορφολογήσωμεν. "Eadem et Cyrill. meus. Desunt exempla. Sed bonæ notæ verbum, quamvis suspectum videtur (videatur) Schneidero, quod vix dubito quin restituendum sit Suidæ v. Ἀστεῖα λέγεις, ubi vv. Κωμικὴ ἡ συμπλοκὴ ejicienda videntur Kustero, sed injuria." Tittmann. "Οἶνος ἀστεῖος, Plut. Mor. 3, 506. Pulcer, Elegans, in moribus et rebus gerendis, Demetrio, 1656. HSt. Καὶ ταῦτα μὲν ἀστεῖα τοῦ Σελεύκου." Seager. Mss. "Ἀστεῖος dans le sens de Rusé, je ne crois pas qu'il soit encore marqué dans les Lexiques. Anaxilas dans Athénée 572. paroît l'avoir employé dans ce sens, puisqu'il l'oppose à l'ἁπλοῦς. On le prouveroit encore par le rapprochement d'Astutus, (Astucieux,) des Latins, dérivé d'Astu, comme l'ἀστεῖος vient d'Ἄστυ." Corai. Mss. "Ἀστεῖος, Thom. M. 247. 392. ad Charit. 752. Jacobs. Anth. 8, 307. T. H. ad Aristoph. Π. p. 231.; Fr. 288. Boissonad. Philostr. 595. Plato Phædr. 238.; Heindorf. ad Lys. 5. ad Mœr. 74. 75. 442. Ruhnk. ad Longin. 259. Abresch. Lect. Aristæn. 119. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 162. Thom. M. 117. Plut. Mor. 1, 94. Wakef. S.C. 3, 130. Zeun. ad Xen. K. Π. 771. Ἀστειότης, Kuster. Aristoph. 196. Ἀστειοσύνη, Thom. M. 117." Schæf. Mss. Omnino v. Bast. de VV. nihili ad calcem Scapulæ Oxon. "Ἀστεῖος, Bonus, de morbi signis, Hippocr. 153. Virtutis amans, Philo J. 865. Bonus, 1, 97. 2, 254. De vino, Plut. 2, 620. De melle, Strabo 749. De honestis voluptatibus, Clem. Alex. 276. Ἀστειολογία, M. Anton. 1, 7." Wakef. Mss.]

Ἀστεΐζομαι, Urbanitate sermonis utor, Facete loquor, Facetus sum. Plut. (2, 448.) Περὶ τεχνῶν καὶ τεχνιτῶν ἀστεϊζόμενος, Urbane disserens, ut interpr.
A Bud. Idem ap. Schol. Aristoph. Ἵνα καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς θαλάττης δοκῇ ἀστεΐζεσθαι, vertit Facete et dicaciter loqui. Idem Bud. h. l. Josephi Apion. 2. Οὕτω γὰρ ἀστεϊζόμενος γέγραφε interpr.; sic enim scripsit facetus videri volens. Ab Hes. ἀστεΐζεσθαι, ap. eum tamen ἀστεΐζεσθαι, exp. etiam πολιτεύεσθαι. Ετ Ἀστεϊσμὸς, (ὁ,) Urbanitas, Festivitas. Apud Suid. autem Ἀστισμὸς scriptum est, quod exp. πιθανολογία. Item Ἐναστεΐζομαι, quod Hesychio est ἐνοικῶ, non retinens simpl. sign. At Προσαστειασάμενος Suid. exp. ἀστεῖόν τι προσειπών. Ita enim ap. eum legitur, non προσαστεϊσάμενος. [Ἀστεϊσμὸς, ὁ, Schol. Lycophr. 397, Philostr. 804. Ἐναστεΐζομαι, a Schneidero non agnoscitur. ".Longin. 34. Ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, ubi v. Ruhnk." Seager. Mss. "Ἀστεΐζομαι, ad Mœr. 74. 75. Ruhnk. ad Longin. 259. Toup. Opusc. 2, 37. Jacobs. Anth. 8, 307. Callim. 1, 462. Ἀστεϊσμὸς, ad Mœr. 75. Ruhnk. ad Longin. l. c. Toup. Opusc. l. c. Brunck. Soph. 3, 402. ad Callim. l. c. *Ἀστέϊσμα, B Jacobs. Anth. Proleg. 84. Προσαστειάσασθαι, Heyn. Hom. 4, 471." Schæf. Mss.]

Ἀστειεύομαι, i. q. ἀστεΐζομαι, Bud. sed sine auctore. [Steph. B. v. Ἄστυ, Schol. Aristoph. A. 1057. "Schol. Pind. O. 2, 44." Wakef. Mss.]

[* Ἀνάστειος, ὁ, ἡ, Inurbanus, Infacetus. Athen. 585. "Ruhnk. ad Longin. 259. Callim. 1, 472." Schæf. Mss.]

[* Ἐθελάστειος, ὁ, ἡ, Heliod. 7. 319=368. "T.H. ad Lucian. Dial. 113. ad Charit. 752." Schæf. Mss.]

[* Ὑπεράστειος, ὁ, ἡ, Supra modum urbanus, Valde facetus. Athen. 250.]

[* "Ἀστίον, ad Callim. 1, 535." Schæf. Mss.]

"Προάστειον, τὸ, Suburbium, s. Suburbanum. Xen. Hell. 3. Τὰ προάστεια καὶ τὰ γυμνάσια καλὰ ὄντα ἐλυμαίνετο. Sic Herodian. 8. Τὰ προάστεια, καὶ εἴ τι τῶν πυλῶν ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κατέστραπτο. Idem 2. Ἔν τε τῇ πόλει καὶ κατὰ τὰ προάστεια. Lucian. Hermot. Ἀμφὶ τὰ προάστεια καὶ πρὸς ταῖς πύλαις. Rursum Herodian. 3. Ἔν τινι C προαστείῳ κρυπτόμενος, In quodam suburbio, s. suburbano. At Philo V. M. 1. Ὅροι τινὲς ἀνεφαίνοντο γῆς οἰκουμένης καὶ προάστεια, χώρας, Suburbana regionis, metaph. Reperitur et Προάστιον, sine diphthongo, metri causa, ap. Soph. (El. 1431.) et Epigr. Apud Hes. vero non προάστειον solum, sed et Προάστεων, ambo exp. πρὸ τῆς πόλεως." [Polemo R. 1. Ὀστεῦν ἐγκεφάλοιο προάστιον. Glossæ: Προάστεια· Suburbia, Suburbana. *Προάστειος· Suburbanus. Προάστιον· Suburbanum, Processio. Προάστια· Progestia. "Προάστιον, metri causa, Eur. Alc. 839. Æsop. Fab. 23. p. 148. Ed. Genev. 1628. Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ, Villa suburbana, ἀποληφθεὶς, num ἀποληφθεὶς? πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας." Seager. Mss. Herod. 3, 142. Etiam in prosa scribitur προάστιον, ὑποκοριστικῶς, more recentiorum; sed Atticorum est προάστειον. "Προάστιον, Jacobs. Anth. 9, 75. Valck. Adoniaz. p. 396. Προαστεῖον, —ιον, ad Charit. 250. *Προάστιος, Brunck. Soph. 3, 461. *Προαστίτης, (ὁ,) D Steph. B. v. Ἄστυ." Schæf. Mss.]

[* "Σύναστις, (ἡ,) Schol. Eur. Med. 20. e Simonide, (Ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος.)" Kall. Mss.]

¶ Ἀστυλὶς, vel Ἀστυρὶς, (ἡ,) Lactucæ genus rotundum ac minimæ radicis et latis foliis. Eam Athen. 2, (69.) a Pythagora εὐνοῦχον appellatam scribit, quod Veneri refragetur; ut Plin. etiam (19, 8.) loquitur de ea scribens. Sed habet Astylida, cum ap. Athen. l. c. ἀστυτίδα legamus. || Ἀστυλὶς præterea Hesychio Planta est ἰξὸν producens. [Cf. Ἄστυτος. "Ἀστυρὶς, Casaub. ad Athen. 144, 19." Schæf. Mss.]

"Ἄστυρον, τὸ, Hesychio πόλισμα, Oppidum. Apud Etym. scribitur oxytonως ἀστυρὸν, qui demin. esse ait ex ἄστυ, afferens e Callim. ἄστυρον εἰσανέβαινεν." [Toup. Emend. 3, 40. Nicand. A. 131. "Brunck. Apoll. R. 157. Callim. 1, 423. 476. 539." Schæf. Mss.]

"ΑΣΦΑΛΤΟΣ, ἡ, Bitumen, Pinguis et oleosus succus, plurima aërea et ignea substantia tempe-

" ratus, ideoque flammam promtissime concipiens.
" Duum generum est: unum liquidum, alterum fos-
" sile. Liquidum, ceu spuma quædam est aquis in-
" natans, præsertim in mari mortuo: molle quidem
" dum innatat, postea vero resiccatum, pice durius
" evadens. Innatat vero et fontibus quibusdam
" tam crassum ut limus videri possit: quod et ipsum
" spissescit vel asservando vel coquendo. Fossile
" autem, siccum e terra eruitur, lapidum aut carbo-
" num modo nigrum, splendensque picis instar. Porro
" liquidum alii ἔλαιον vocarunt, ab oleacea pingue-
" dine: alii πετρέλαιον, quod effluat e saxis: alii
" νάφθαν, alii * κάφουραν: alii πισσάσφαλτον. Fossile
" vero, alii γαγάτην appellarunt, alii Σαμοθράκιον s.
" Θράκιον λίθον: alii ἄνθρακα ὀρυκτὸν, Fossilem car-
" bonem: alii ἀμπελῖτιδα γῆν s. φαρμακῖτιδα. Hæc
" inter alia Gorr. Vide et Diosc. 1, 100. Plin. 35,
" 15. Meminit Vitruv. quoque 8, 3. et Joseph. Capt.
" Jud. 4. Alex. Aphrod. Probl. 2. neutro genere ex-
" tulisse ἄσφαλτον dicitur. Porro hinc DERIV. 'Α-
" σφαλτίτης, ὁ, cujus fem. 'Ασφαλτῖτις: ut ἀσφαλτῖτις
" λίμνη, Lacus bitumen fundens: Suidæ ἔνθα ἡ ἄ-
" σφαλτος γίνεται: quo nomine dici Mare mortuum
" vulgo appellatum, testatur Hieronymus. Plin.
" quoque asphaltiten lacum vocat: ut 7, 15. Quin
" et bituminum sequax alioquin ac lenta natura, in
" lacu Judææ, qui vocatus Asphaltites, certo tem-
" pore anni supernatans, nequit sibi avelli, ad omnem
" contactum adhærens, præterquam filo quod tale,
" menstruum nimirum mulierum, virus infecerit. A-
" lioqui ἀσφαλτίτης dicitur etiam ὁ τελευταῖος τῆς
" ὀσφύος σπόνδυλος, Ultima lumborum vertebra, ut J.
" Poll. tradit 2, (179.) si tamen ita scripsit: mira
" enim hæc appellatio est, nisi sit παρὰ τὸ οὐ σφάλλε-
" σθαι. ITEM 'Ασφάλτιον, (τὸ,) dicitur ab ἄσφαλτος
" quoddam τρίφυλλον s. * ὀξυτρίφυλλον, quoniam ejus
" foliorum, ubi adoleverunt, ἀσφάλτου ὀσμή ἐστι, teste
" Diosc. 3, 123. Plin. quoque 21, 9. Asphaltii memi-
" nit inter trifolii genera. Sunt inde et duo verba:
" PRIMUM 'Ασφαλτίζω, Bitumen refero, Bitumini
" similis sum: ut Diosc. 1. 'Ασφαλτίζει τῇ ὀσμῇ, Bi-
" tumen odore refert, i. e. Bituminis odorem reddit,
" Bitumen redolet: ALTERUM, 'Ασφαλτόω, Bitumine
" illino. Genes. 6. Καὶ ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ
" ἔξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ, Bitumine ipsam et foris et in-
" tus illines. Ubi etiam nota dat. ἀσφάλτῳ. Xen.
" eo significatu dicit ἀσφάλτῳ κεχρισμέναι. Inde
" VERBALE 'Ασφάλτωσις, (ἡ,) Bituminis illitus. Bi-
" tuminatio dici queat, ut Picatio vocatur ἡ πίσσωσις
" s. πίττωσις. Ceterum dici τὴν ἄσφαλτον παρὰ τὸ
" σφάλλεσθαι Suid. innuit, dum eam scribit τοσαύτην
" ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν, ὥστε ταῖς ὀπταῖς
" πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσαν, ἰσχυρο-
" τέραν γίνεσθαι παντὸς σιδήρου." [* "Ἄσφαλτος, ὁ,
ἡ, Probus, Bonus, Vitio carens, Eust. 1945, 60."
Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 181. * 'Α-
σφαλτίας, ὁ, σπόνδυλος, J. Poll. 2, 179. "'Ασφαλ-
τῖτις, Strabo 487. Joseph. A. J. 1, 9. 9, 1, 2.: B. J.
258. 296. 'Ασφαλτώδης, Strabo l. c." Scott. App. ad
Thes. 'Ασφάλτιον, τὸ, a Schneidero non agnoscitur,
nec 'Ασφαλτίζω. 'Ασφαλτώδης, Aristot. de Sens. 5.
Dio Cass. 76. 1265. Schol. Nicand. 'Ασφάλτωσις,
Glossæ SS. Hes. 41. "Suid. v. 'Ασφαλτῖτις." Bois-
sonad. Mss. Glossæ: "Ασφαλτος· Bitumen, Aplustra.
'Ασφαλτόω· Bitumino. * "'Ασφαλτωδεστέρως, Magis
secundum illum oblinendi modum, qui bitumine fit,
Orig. c. Cels. 4. p. 191. Οὐ πίσσῃ τινὶ, οὐδ' ἄλλῃ
τοιαύτῃ ὕλῃ ἀσφαλτωδεστέρως ἐκέχριστο. Sed vera
lectio videtur ἀσφαλτωδεστέρῳ." Seager. Mss. "Ἄ-
σφαλτος, Valck. ad Chrys. 14. ad Diod. S. 1, 120.
126. 160. Jacobs. Anth. 11, 182. 'Ασφαλτίτης, Ja-
cobs. Anth. l. c. 'Ασφαλτῖτις, Diod. S. 2, 316. ad
393. 'Ασφαλτώδης, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.
"Ασφαλτος, Arcad. 83, 4.]

" 'ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ, ὁ, Asphodelus, Planta e genere
" τῶν βολβωδῶν, πολλὰ εἰς τροφὴν παρεχομένη χρή-
" σιμα· καὶ γὰρ ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος σταθευόμενος, καὶ
" τὸ σπέρμα φρυγόμενον· πάντων δὲ μάλιστα ἡ ῥίζα
" κοπτομένη μετὰ σύκων καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει, καθ'
" Ἡσίοδον, inquit Theophr. H. P. 7, 12. ubi fusius
" eum describit. Unde Plin. 21, 17. Asphodelus
" manditur et semine tosto et bulbo; sed hoc in ci-
" nere tosto, dein sale et oleo addito: præterea tuso
" cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo.
" Hesiodi verba, ad quæ respicit uterque, hæc sunt,
" E. (41.) Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
" Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
" Rursum Plin. ibid., Radix ejus napis modicis simi-
" lis est, neque alia numerosior, LXXX simul acer-
" vatis sæpe bulbis. Theophr. et fere Græci, prince-
" psque Pythagoras, caulem ejus cubitalem, et sæpe
" duum cubitorum, foliis porri sylvestris, ἀνθέρικον
" vocavere; radicem vero, i. e. bulbos, ἀσφόδελον.
" Nostri illud, Albucum vocant, et Asphodelon Ha-
" stulam regiam. Eadem fere habet Diosc. 2, 199.
" ‖ Oxytonωs autem 'Ασφοδελὸς, Prati epith. est Od.
" Λ. (539.) Ω. (13.) κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα: in quo
" defunctorum animas agitare dicit. Etym. de ἀσφό-
" δελος et ἀσφοδελὸς loquens: Βαρύνεται ὁ καρπὸς,
" ὀξύνεται ὁ τόπος ὁ περιέχων αὐτούς: qui etiam ad-
" dit, dici * σφοδελὸς quoque, ἀφαιρέσει τοῦ ā. Ea-
" dem tradit Eust. addens simul, ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
" i. e. ἀσφοδέλων περιεκτικὸν, fingi esse ap. inferos
" διὰ τὸ τῶν ἀσφοδέλων ἄκαρπον. Hes. substantive
" quoque accipere videtur pro Prato s. Horto; de
" ἀσφόδελος enim locutus, subjungit, 'Ασφοδελὸς δὲ
" ὀξυτόνως, λειμὼν, παράδεισος: atque adeo in VV.
" LL. exp. Herbosus hortus, Pratum ubi asphodeli
" proveniunt. 'Ασφοδελώδης, ὁ, ἡ, Asphodelo simi-
" lis: s. Qui de asphodeli genere est." [Gl. 'Ασφό-
δελος· Asphodelus, Ebulum, Albucium. Sprengel.
Antiq. Botan. p. 78. Plin. 22, 22. Arcad. 53. Bar-
ker: Draco 22. Epigr. Aristotelis ap. Eust. ad Od.
p. 573. Bas. πολύρριζον. Paus. 10, 38. Asphodelus
Ramosus Linn.: Gal. de Alim. Fac. 2. p. 335. Or-
nithogalum Pyrenaicum Linn. 'Ασφοδελώδης, Schol.
Od. Λ. 539. Ω. 13. 'Ασφόδελος, ἀσφοδελώδης, Spohn.
Comm. de Extr. Odyss. Parte 39. * 'Ασφοδέλινος,
ίνη, ινον, Schæf. ad Theocr. 26, 4. Lucian. 2, 123.
" 'Ασφόδελος, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 220.;
Præf. ad Ammon. p. xv. Ammon. 26. Eran. Philo
161. Thom. M. 118. Plut. Mor. 1, 621. Ilgen. ad
Hymn. 421. ad Lucian. 1, 470. 471. 622. Jacobs.
Anth. 6, 240. Boeckh. in Plat. Min. 159. 'Ασφοδελὸς,
ad Mœr. 35. Heyn. Hom. 5, 275. 'Ασφοδελώδης, ad
Diod. S. 2, 448." Schæf. Mss. "'Ασφόδελος et ἀσφο-
δελός. Les Grammairiens prétendent que le premier
signifie la Plante d'Asphodèle, et que le second,
avec l'accent sur la dernière syllabe, est un Nom
collectif, c'est-à-dire, il désigne le Lieu planté d'A-
sphodèles. Cette distinction me paroît gratuite;
car dans cinq endroits, où Homère se sert de ce mot,
on trouve constamment ἀσφοδελὸν λειμῶνα, ce qui
peut très-bien être une erreur de copiste mise à la
place d' ἀσφοδελῶν, génit. plur., λειμῶνα, Pré des
asphodèles. L'exemple d' ἐρινεὸς, Il. Z. 433. qu'on
cite à l' appui du collectif ἀσφοδελὸς, ne prouve
rien: car il n'est pas sûr, qu'Homère l'ait em-
ployé dans un sens collectif." Corai. Mss.]
[* Σφοδελὸς, ὁ, Valck. Adoniaz. p. 220. Toup.
Emend. 2, 198. Jacobs. Anth. 7, 178.]

'ΑΤΑΛΟΣ, (ἡ, ὸν,) Tener; eo præsertim sensu, quo
puerilis ætas tenera appellatur: unde ap. Hesiod. (Θ.
989.) Παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, exp. Puerum puerilia
sapientem. Sic et Hom. Vide 'Αταλόφρων. De etymo
autem τοῦ ἀταλὸς lege Etym. et Eust. [" Jacobs.
Anth. 6, 186. Heyn. Hom. 5, 271. 6, 375. 7, 550.
Hom. H. in Cer. 24. 'Αταλὰ φρονέουσα, Voss. Mitis
animum; vide ibi Ruhnk. Pierson. Veris. 170. Wolf.
ad Hesiod. 140. 'Αταλὸς et ἁπαλὸς, Heyn. Hom. 8,
54. * 'Αταλῶς, Heyn. Hom. 5, 50." Schæf. Mss. E-
rinnæ Epigr. 1. Il. P. 567. Eur. El. 699. " 'Αταλὸς,
de genis, Oppian. K. 3, 214." Wakef. Mss. 'Αταλὸς
et ἁπαλὸς conf., Friedemann. Mantissa Obss. Cr. et
Gramm. in Quint. Sm. 267.]
" 'Αζάλαι, Hesychio νέαι, ἁπαλαί, Juvenes vel
" Recentes, Teneræ, ut idem sit cum ἀταλαί."
'Αταλόφρων, s. 'Αταλάφρων, (ὁ, ἡ,) Tener. Ad ver-
bum, Tenera sapiens, s. cogitans, Nondum per tene-
ram ætatem de laboriosa re ulla cogitans: juxta illud

(Eur. Med. 48.) νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Il. Z. (400.) Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως: Σ. 567. Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, ubi Eust. ex ἀταλὰ φρονέοντες comp. esse dicit ἀταλάφρων. Hes. tamen ἀταλόφρων habet; quæ scriptura analogiam aliorum hujusmodi compp. magis retinere mihi videtur. [" Ἀταλόφρων, Heyn. Hom. 5, 271. Ἀταλάφρων, 270." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 12, 164." Wakef. Mss.]

Ἀταλόψυχος, ὁ, ἡ, Molli animo præditus, Qui est pusilli et angusti animi. Affertur ex Epigr. [Agath. 23. " Jacobs. Anth. 11, 66." Schæf. Mss.]

Ἀτάλλω, vel Ἀττάλλω, Delicate nutrio, tanquam videlicet tenellum puerum, Magna cura educo. Soph. (Aj. 559.) νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Exp. et Adolesco, Cresco; et ita quidam interpr. ap. Hesiod. E. (1, 130.) Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. Est etiam σκιρτᾷν Il. N. (27.) ἄταλλε δὲ κήτε' ἐπ' αὐτῷ, ubi Bud. interpr. Lusitabant. Pono autem Ἀτάλλω post Ἀταλὸς, non contra, ut Ἀτασθάλλω post Ἀτάσθαλος. Sciendum est porro Ἀττάλλω a nonnullis ideo scribi, quod producat primam. Nec vero tantum aliam scripturam, sed et aliam etym. ei dederunt; quorum ego neutrum rationi consentaneum esse puto. ET Ἀτιτάλλω, idem. Od. O. (499.) Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω: Ξ. (41.) σύας σιάλους ἀτιτάλλω, Nutriendo sagino. Sed ap. Theocr. (15, 111.) Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν exp. δεξιοῦται. Hesych. habet etiam præt. ἀτίτηλα, quod exp. ἀνέθρεψα. [" Ἀτάλλω, Heyn. Apollod. 1147. Ruhnk. ad Tim. 7. Toup. ad Longin. 295. Ilgen. Hymn. 516. Wakef. Ion. 1396. Heyn. Hom. 6, 375. Lobeck. Aj. p. 305. Ἀτιτάλλω, ad Callim. 1, 76. Ilgen. Hymn. 516. Jacobs. Anth. 12, 229. 276. Heyn. Hom. 5, 50. 6, 375. 8, 601." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 3. Ἀττάλλει ὑπὸ ταῖς μητράσι. H. in Merc. 400. Ἠχί ῥά οἱ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ. Oppian. K. 1, 271. Ἵππων δ', ὅσσα γένεθλ' ἀτιτήλατο μυρίος αἶα. Theocr. 17, 58. Ἀτάλλω primam producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 77. Ἀτιτάλλω, ad Anthol. Pal. 296. * Συνατιτάλλω, Opp. K. 4, 237. * Συναττάλλω, Aristot. H. A. 9, 7. * Ὑπατάλλω, Toup. ad Longin. 295. Il. N. 27. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ.]

" Ἀτέλλω, Lætor, Augeo, VV. LL. sed metuo ne " perperam pro ἀτάλλω."

Ἀτάλματα, Pueriles lusus, Saltus pueriles, ἅλματα, παίγνια, Hes. [" Ruhnk. ad Tim. 7." Schæf. Mss.]

ἈΤΑΩ, ἠσω, Lædo, Noceo, Noxam s. Damnum infero. Et pass. Ἀτάομαι, Lædor, Damno afficior. Soph. Aj. (269.) ἀτώμεσθα νῦν: Ant. (314.) Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Utitur et aliis aliquot: utuntur vero et alii. Sed vult Eust. ἀτάω esse posterorum Hom. ἀτέω autem ipsius Hom. quod annotat in Il. Y. 332. Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει κ. τ. λ., ubi exp. pass. βεβλαμμένον, addens etiam εἰς φρόνησιν. Verum Hes. ἀτέοντα vult esse ἀτιμάζοντα, de hoc ipso l. fortasse intelligens.

Ἄτω, et per pleonasm. τοῦ α, Ἀάτω, i. q. ἀτάω, Lædo. Od. Λ. (61.) Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος, Il. T. (95.) Καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον κ. τ. λ. Ita enim leg. est, ut etiam vetustissimus meus Codex habet. Od. Δ. (503.) Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγα ἄσθη. Sed receptior est lectio μέγ' ἀάσθη. Sicque Hom. alibi passim in h. v. α geminat; ut Od. K. (68.) Ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ, quasi ab Ἀάτω. Il. Θ. (237.) τῇδ' ἄτῃ ἄασας. Item Od. Φ. (296.) Ἄασεν ἐν μεγάρῳ: med. Il. I. (115. 533.) ἀασάμην, et ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. In quibus ll. accipitur med. pro pass. quæ tamen et ipsa in frequenti est ap. eum usu, ut Il. T. (113.) Ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη: Π. (685.) καὶ μέγ' ἀάσθη Νήπιος. Sic etiam Hesiod. E. (1, 281.) ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη. Legimus vero et ἀᾶται in præs. Il. T. 91. Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται: 129. Αὔτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται. Unde et Ἄω thema videmus quosdam constituisse. Ceterum Eust. vult in ἆσε et ἄσατο, et

A similibus esse α per synæresin s. crasin, pro ἄασε et ἀάσατο, atque adeo ἄτη quoque pro ἀάτη eod. modo dictum esse. Vide p. 1173, ubi inter cetera scribit, ἄσασθαι cum unico α in principio, esse potius κορέσασθαι. Item, Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀᾶσθαι, ἀάτη καὶ ἄτη γίγνεται. Ei tamen hac in re assentiri nequeo, α e pleonasmo esse potius existimans. ‖ Ἀασάμην ap. Apoll. R. 2. (313.) Schol. exp. ἐλυπήθην.

[" Ἀπάω, Valck. Oratt. 342. Abresch. Lect. Aristæn. 68. Jacobs. Exerc. 1, 76.; Anth. 6, 395. Brunck. Soph. 3, 503. Heyn. Hom. 8, 83. Ἀτέω, Valck. Oratt. l. c. Wessel. Diss. Herod. 87. ad Il. Y. 332. ad Herod. 610. Heyn. Hom. l. c. Ἄτω, Brunck. Soph. l. c. Heyn. Hom. 5, 460. 546. 698. 7, 624. Ἀάτω, 5, 460. 546. 650. 698. 6, 178. 583. 7, 707. Ἀάσθη, 7, 254. 630. 636. 707. Ἀάσθη μέγα θυμῷ, H. in Cer. 246. 258. De ἀασάμην, Dawes. M. C. 179. ad Il. A. 340. * Ἀατάω, Dawes. M. C. 181. Ἀτημένος, Heyn. Hom. 8, 83. Ἀάω, 5, 698. Ἀάομαι, 7, 621. 624. 635. 637. 707." Schæf. Mss. Ἄασε pro

B ἆσε, ab ἄτω, Parthen. 21. " Ἀτέω ab ἄτη derivatur a Grammaticis, sed minus probabiliter. Apud Hom. et Herod., qui forte soli usurparunt, dicitur de eo, qui perabunde se gerit, et nullam suæ salutis rationem habet. Il. Y. (l. c.) ubi vet. Schol. ἀφροντιστοῦντα σαυτοῦ. Herod. 7, (223.) Ἀπεδείκνυντο ῥώμης ὅσον εἶχον μέγιστον ἐς τοὺς βαρβάρους, παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες, Corporibus suis minime parcentes et suæ salutis nullam rationem habentes." Brunck. Mss. " Ἀτάομαι, Manetho 5, 97." Wakef. Mss.]

" Ἀάσκω, Noceo, Lædo, Damno afficio, Exitium " fero. Hes. enim ἀάσκει affert pro βλάπτει, φθείρει. " Ab hoc th. procul dubio est aor. 1. ἄασα, Ion. et " poët. carens augmento: cujus frequens ap. Hom. " usus est: ut Il. Θ. (235.) ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων " βασιλήων Τῇ δ' ἄτῃ ἄασας, i. e. ἔβλαψας. Sic ἄασαν " plur. ab eod. th. signif. ἔβλαψαν: et infin. ap. " Hes. ἀάσαι est πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι. Ubi " cum addit πολλαχῶς καὶ ἄγαν, videtur innuere esse " comp. h. v. ex ᾱ epitatico et ἆσαι. Inde aor. 1

C " pass. ἀάσθην, carens et ipso augmento: ap. Hesiod. " νήκεστον ἀάσθη, pro ἀνιάτως ἐβλάβη. Aor. quoque " med. ἀασάμην pass. habet signif.: unde et Hes. " ipsum exp. ἐβλάβην, περιέπεσον. Il. I. Ἀασάμην, " οὐδ' αὐτὸν ἀναίνομαι. Apoll. R. 2. Ἤμβροτον, " ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην. Et rursum, " Ἀασάμην καὶ πρόσθε Διὸς νόον ἀφραδίῃσι Χρείων ἐξ- " είης τε καὶ ἐς τέλος, ubi Schol. exp. ἐλυπήθην: " malim ἐβλάβην Hes. activa etiam signif. aor. hunc " med. accipi docet, dum ἀάσαντο exp. ἔβλαψαν. " ‖ Varinus ἀάσαι quatuor signif. ait, τὸ κορέσαι, τὸ " καθυπνῶσαι, τὸ λυπῆσαι, καὶ τὸ πολλαχῶς καὶ ἄγαν " βλάψαι. Qua in re assentior ei quod ad posteriores " duas signif. attinet, quæ tamen pro una habendæ " sunt: priorum duarum exempla desidero; nam " potius ἆσαι scribendum est."

Ἀασίφορος, ὁ, ἡ, quasi ἄσην φέρων, i. e. ἄτην, Damnum afferens, Damnosus. Nam et sequendo Etym. ex ἄση factum fuit ἄτη, mutato σ in τ. [" Hesych." Wakef. Mss.]

D Ἀασίφρων, (ὁ, ἡ,) Læsus mente, Læsam mentem habens, i. e. Demens, φρενοβλαβὴς et φρεσὶν ἀασθεὶς, ut (Od. Φ. 301.) Vide Hes. Ab Eust. autem ἀεσίφρων quoque ita exp. sed male, ut opinor, diversas signif. et a diversis etymis ortas confundente. Ceterum hoc ἀασίφρων a verbo ipso factum dicere possumus, ea formatione qua βλαψίφρων: non autem ab ἄση posito pro ἄτη, ut ἀασίφορος. [" Heyn. Hom. 8, 46." Schæf. Mss. Vide Ἀεσίφρων.]

" Ἄεσις, (ἡ,) Labor s. Molestia, Noxa, Damnum, " πόνος, βλάβη, Hes." [Leg. * Ἄασις. Neutra vox agnoscitur a Schneidero.]

" Ἀαστὸς, (ἡ, ὀν,) Illæsus, Cui nemo nocuit nec " damnum dedit, ὃν οὐκ ἆσέ τις, ex α et ἄτω. Hes. " ἀαστὸν exp. non solum ἀβλαβὲς, verumetiam ἀνα- " μάρτητον, In quo peccatum non est." [A Schneidero non agnoscitur.]

¶ Ἄτη, ἡ, Noxa, Damnum, Clades, Il. T. (136.) Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην. Item B. (111.) I. (81.) Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Quo respicientem Soph. (Aj. 123.) dixisse puto

ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ.' Est enim ead. usus metaph. Hesiod. E. (2, 31.) Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. ||"Ατη ap. Hom. Dea quædam damna et infortunia hominibus immittens, cujus descriptio est Il. I. (501.) Sed et T. (91.) "Ατη, ἣ πάντας ἀᾶται. Hanc Noctis esse filiam cecinit Hesiod. Apud Eur. autem Or. (251.) ἆται vocantur Erinnyes, ᾿Αται γὰρ αὗται πλησίον θρώσκουσί μου. [Hodie legitur, Αὗται γὰρ, αὗται, et sic Porson. et Matth. qui de lectione, ᾿Αται γὰρ, satis memorabili prorsus silent.] HINC "Ααατος, (ὁ, ἡ,) Innocuus, Innoxius, ex α priv. et ἄτη, ut sit ἄτης expers, i. e. Noxæ, s. Damni: licet alii ab ipso v. ἄτω deducendum putarint. Vel contra, Valde noxius, ut α non sit priv., sed intens., sicut Apoll. R. 1, (459.) ἄατος ὕβρις pro ἡ ἄγαν βλαπτικὴ, ut ibi scribit Schol. DE 'Αάατος autem hæc sunt, quæ olim scripseram. 'Αάατος, Innoxius, vel contra, Non innocuus, Noxius, Il. Ξ. (271.) "Αγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Ubi annotat Eust. e tribus α duo esse priv. nam secundum α esse priv. ἄτης, at primum tollere hanc privationem: unde ἀάατον appellari τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, i. e. Quod non privet noxa perjuros, sed maxime causa sit noxæ illis: et ead. forma dici ἀάατος, qua ἀνάπηρος, ἀνάπυστος, ἀνάγνωστος: de quibus suo loco dicemus. Addit, Quidam autem, eo quod ἀάτη appelletur βλάβη, Noxa, ἄατον quidem exp. ἀτηρὸν, Noxium; ἀάατον autem, τὸ * πολυβλαβὲς, Valde noxium. Item Od. Φ. (91.) κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε, Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, ubi idem Schol. scribit, ἀάατος autem nunc quoque ὁ ἀτηρὸς, παρὰ τὴν ἄτην, i. e. Noxius, ab ἄτη, quod Noxam signif.; nam ab h. v. per priv. ἄατος, Innoxius, et per secundam priv. ἀάατος, Non innoxius, sed noxius. Potest vero et pro Multum noxius accipi, tanquam ab ἀάσαι, Nocere. Unde ἄατος simpl. Noxius, et per ἐπίτασιν, Intensionem, ἀάατος, Valde noxius. Item Od. X. (5.) Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται: ubi idem scribit, ἀάατος posse hic esse Carens noxa, vel contra, Valde noxium, per ironiam. Hæc Eust. Ab Apoll. R. 2, (77.) κράτος ἀάατος videtur appellari ὁ ἀβλαβὴς, q. d. Robore inviolabilis. Qua non male fortassis utamur et in illo Hom. versu, quem primum citavi, ut sit ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, Inviolabilis aqua Stygis: unde Virg. dixit, Stygiamque paludem, Dii cujus jurare timent et fallere numen.

["'"Ατη, ad Mœr. 60. Jacobs. Specim. 34.; Animadv. 42. 79.; Anth. 11, 115. Valck. Hipp. p. 193. qui omnino videndus. Musgr. Hipp. 276. 550.; Med. 245. Dawes. M. C. 181. 234. ad Lucian. 1, 351. Græv. ad Hesiod. 597. ad Herod. 478. Væssen. Anim. c. 6. Heyn. Hom. 4, 111. 469. 679. 5, 266. 546. 6, 81. 7, 271. 619. 704. 806. 8, 695. Dionys. H. 3, 1650. "Ατης λόφος, Heyn. Hom. 7, 12. 'Αάτη, Heyn. Hom. 5, 698. 6, 583. 7, 621. 707. 730. Dawes. M. C. 181. 182. "Ααατος, Heyn. Hom. 5, 76. 698. 6, 583. 8, 288. 'Αάατος, 5, 698. 6, 583. 654. 7, 501. Dawes. M. C. 181." Schæf. Mss. "Ατη, Rhian. ap. Stob. Serm. 4. p. 115. Anal. 1, 479. Quint. Sm. 1, 217. 'Αλλ' ἄγε θάρσος ἄατον ἐνὶ στέρνοισι λαβόντες. Glossæ: "Ατη· Ærumna.]

[* "Αὐάτα, ἡ, Pind. Π. 2, 52. 3, 42. pro ἄτα, ἄτη, ἀάτη, ἀάτα." Schneider. Lex. "Heyn. Hom. 7, 709. 730. Αὐάτη, 5, 698. Burgess. Præf. ad Dawes. p. xxx. 181.; Toup. Emend. 1, 249." Schæf. Mss.]

"'Αάτυλος, (ύλη, υλον,) Illæsus, Nihil damni passus, "ἀβλαβὴς, Hes. Ejusdem originis cum ἄατος, et ἀ- "αστός." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* "'Ατος, Bunium. Diosc. 471." Boissonad. Mss.]

"Ανατος, (ὁ, ἡ,) Innoxius, Damnosus, ἀβλαβὴς, Hes. Reperio autem h. v. ap. Soph. Œd. C. (780.) ubi κακῶν ἄνατος τῶνδε, Schol. exp. ἀβλαβὴς, vel ἀναίτιος. HINC 'Ανατεὶ adv. Sine damno, Impune; pro quo Hes. 'Ανατὶ cum solo ι, exp. ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης, ap. Eund. Ant. (485.) Εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη: ubi Schol. χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας. Plato quoque de LL. 9. ἀνατεὶ κτεινέτω, et 11. ἀνατεὶ τυπτέτω, dixit, utrobique pro Impune. Suid. quoque 'Ανατὶ habet cum nudo ι, et exp. ἀβλαβῶς, καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας. Citatur autem et ex Isæo. [Vide "Αναιτος. Æsch. Suppl. 357. ἄνατον πρᾶγμα. "Aristoph. Ἐκ. 1020. Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον "Ελκειν ἀνατεί." Seager. Mss. ""Ανατος, Dawes. M. C. 234. Brunck. Œd. C. 786.; El. 734.; Soph. 3, 497. 498. 'Ανατεὶ, Valck. Herod. 213. ad Diod. S. 2, 450. Wakef. Eum. 59. 76. Brunck. Aristoph. 2, 56. 3, 199.; Kuster. 215. 'Ανατὶ, ad Timæi Lex. 31. Wakef. Eum. 59. Brunck. Aristoph. 2, 56.; Kuster. 215." Schæf. Mss.]

'Εξάντης, Indemnis, quasi ἔξω ἄτης, Qui incolumis evasit, Qui defunctus est malo. Plato Phæd. 'Εξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα. Et cum gen. κακοῦ, item νόσου, necnon τρώματος, Suid. ||'Εξάντης Hippocrati, teste Gal. est ὑγιής. || Etymologico est etiam Mente motus, Furens. [Hippocr. 132, 30. 159, 14. 244, 36. 339, 20. Foës. Œcon. Ælian. H. A. 3, 5. Φαγοῦσα ὄφεως χελώνη, καὶ * ἐπιτραγοῦσα ὀριγάνου ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ. Dio Chrys. Or. 4. Euseb. P. E. 4, 16. "Ad Timæi Lex. 108. Act. Traj. 1, 227. Steinbr. Mus. Tur. 1, 305. Toup. Opusc. 1, 94. Valck. Diatr. 193. Suid. 1, 346. Heindorf. ad Plat. Phædr. 244. Schneider. ad Aristot. H. A. 671." Schæf. Mss. "Synes. 75. Zenob. 3, 195. Dio Chrys. 1, 168. Julian. 192." Wakef. Mss.]

'Ατηρὸς, (ὰ, ὸν,) Noxius, Damnosus. 'Ατηρὸν, βλαβερὸν, Hes. UNDE 'Αταρτηρὸς, pleonasmo τοῦ ταρ, pro eod. ut Hesiod. (Θ. 610.) ἀταρτηροῖο γενέθλης. Hom. autem ἀταρτηρὰ ἔπη appellat Contumeliosa verba s. Aspera. Il. A. (223.) Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν 'Ατρείδην προσέειπε. ET 'Αταρτᾶται, Nocet, Fatigat, Contristat, Hes. ["'Ατηρὸς, Heringa Obs. 53. Toup. Opusc. 1, 216. Valck. Hipp. p. 234.; Diatr. 29. Brunck. Soph. Ant. 4. (ubi Corai. proponit ἄγης ἄτερ,) Wakef. Eum. 1008.; Herc. F. 376. Trach. 264. (ἀτηρᾷ φρενί.) Fischer. Descr. Lect. 795—6. Heyn. Hom. 5, 151. 'Αταρτηρὸς, Theocr. 22, 28. Wolf. ad Hesiod. 116. Heyn. Hom. l. c.; 8, 588." Schæf. Mss. 'Ατηρὸς, Soph. Phil. 1303. Aristoph. Σ. 1290. Theognis 425. 'Ιᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν: 643. Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ· 'Ατηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει. Philodemus col. 34. ap. Schneider. Lex.: Καὶ Δάμων εἰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς 'Αρεοπαγίτας ἔλεγε καὶ μὴ τοὺς πλαττομένους ἐφενάκιζεν * ἀτηρῶς. Glossæ: 'Ατηρός· Ærumnosus, Durus. * 'Ατηρόγνωμος· Durus. Æsch. Pr. 745. Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης, (ubi Blomf. "Fatalis, vox poët.") Ag. 1492. Φεῦ, φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτη-Ρᾶς τύχας ἀκορέστου. "Aristoph. Σ. 1299. Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν, Καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;" Seager. Mss. Quint. Sm. 4, 222. οὐδέ τις αὐτῶν Λείπεται οὐδ' ἠβαιὸν, ἀταρτηρῶν μάλ' ἐόντων: 6, 360. Καί ῥ' οἱ μὲν λάεσσιν * ἀταρτηρῶς ἐμάχοντο. Arcad. 71, Draco 74. Hesych. * 'Αταρτᾶσθαι· βλάπτεσθαι· 'Ατάτημαι· βέβλαμμαι.]

[* 'Ατήριος, ὁ, ἡ, i. q. ἀτηρός. Æsch. Eum. 1010. τὸ μὲν ἀτήριον Χώρας κατέχειν. "Heyn. Hom. 7, 635. Brunck. Soph. Ant. 4. Wakef. Eum. 1008." Schæf. Mss.]

"'Ατηρία, Suid. v. 'Ατηρὸν, quod exp. βλαβερὸν, "affert e Plat. Comici Phaone, indicans ab eo deri- "vatum esse, et ejus signif. sequi." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* 'Ατηρὴς, ὁ, ἡ, Noxius. Plato Crat. 52. Bas. 1. (=395.) Τοῖς δ' ἐπαΐουσι περὶ ὀνομάτων ἱκανῶς δηλοῖ, ὃ βούλεται ὁ 'Ατρεύς· καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἀτηρὲς, καὶ κατὰ τὸ ἄτρεστον, καὶ κατὰ τὸ ἀτηρὸν, πανταχῇ ὀρθῶς αὐτὸ, forsan αὐτοῦ, τὸ ὄνομα κεῖται. Hippocr. 80, 45. (de Aëre et Loc. 11.) 'Ατηρέα γαστρὸς καὶ σπληνός. "Violentus, Heringa obs. 293." Schæf. Mss.]

[* "'Ατηρεύομαι, Phot. Hes. Σικελίζειν." Wakef. Mss.]

'ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ, ὁ, ἡ, de cujus comp. lege Etym. et Eust. Damnorum magnorum auctor, Perniciosus, Improbus, Scelestus. Item Vecors. Od. Θ. (166.) Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπας· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Et ἀτάσθαλος ὕβρις, Π. (86.) ἀτάσθαλον μένος, Il. N. (634.) Rursum Od. Π. (93.) ἀτάσθαλα μηχανάασθαι: quo loquendi genere utitur et Hesiod. E. (1, 239.) ET 'Ατασθαλία, (ἡ,) Improbitas damna inferens, s. damna inferre gaudens. Item Protervia, Petulantia. Exp. et Temeritas, item Vecordia. Sed ap. Hom. in plur.

passim invenio; sing. autem ubi legerim, non satis memini. Od. Φ. (146.) ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ Ἐχθραὶ ἔσαν: M. (300.) μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι Ἢ βοῦν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ. Il. Δ. (409.) Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Sic Od. K. (437.) Τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. A. (34.) οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. Et eod. sensu Ψ. (67.) Τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. Hesiod. E. (1, 259.) ὄφρ' ἀποτίσῃ Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων. ET Ἀτασθάλλω, ATQUE Ἀτασθαλέω. Priore utitur Hom. pro Improbe ago, Proterve me gero, Od. Σ. (57.) Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, ἐμὲ χειρὶ παχείῃ Πλήξῃ ἀτασθάλλων. Posteriore usus est Greg. Carm. Καὶ γάρ με πληγῇσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων, Ἕλκει πρὸς ζωήν. [Oppian. A. 3, 491. Ζήλῳ μαργαίνουσαν ἀτάσθαλα. Hymn. Hom. 14, 6. Arrian. Ind. (ap. Schneider. Lex.) Μηδέ τι ἄλλο ἀτάσθαλον ἐργάζεσθαι, —— εἰ γὰρ περιστρέφοιτο ὑπὸ ἀτασθαλίης: Alex. 7, 14. Ἀτασθαλία ἡ ἐς τὸ θεῖον. Ἀτάσθαλος, Hippocr. 531, 45. 532, 16. Lucian. de Astrol. 990. Ed. Salmur. Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθαλίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πάλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθίης. "Ἀτάσθαλος, Gesner. Ind. Orph. Theocr. 22, 131. H. in Apoll. Del. 67.; in Hercul. p. 92. Ἀτασθαλία, Ruhnk. Ep. Cr. 206. 259. Athen. 12.; Casaub. 33. ad Charit. 633. Heyn. Hom. 4, 631." Schæf. Mss. * "Ἀτασθάλιος et * Ἀτασθάλειος, Etym. M." Wakef. Mss.]

ἈΤΕΜΒΩ, Contristo, Tristitia afficio; quod qui facit, damnum infert. Od. B. (90.) Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Item sæpe pro Privo. Atque adeo in illo etiam l. Eust. exp. στερίσκει: quam exp. sequendo, signif., ut opinor, Privat animum illorum sua spe, i. e. Frustratur. Sic et Ἀτέμβομαι pro ὀδυνῶμαι et pro στέρομαι, Hes. Cujus posterioris signif. exempla sunt ap. Hom. frequentia. Vult autem Eust. ἀτέμβειν esse dictum quasi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀτέμβεσθαι quasi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. [Apoll. R. 2, 56. 1199. 3, 99. "Ad Od. Υ. 294. Brunck. Apoll. R. 126. Cometas 2. Paulus Sil. 67. Heyn. Hom. 6, 245." Schæf. Mss. Apoll. de Adv. 610.]

" Ἀτέμβιος, (ὁ, ἡ,) Etymologo μεμψίμοιρος, Querulus, Qui semper incusat sortem suam, vel etiam Miser."

[* Τέλβει, Hesychio ῥήγνυται, ὀδυνᾶται, σχίζει, ἢ πείθει. Τέλβεσθαι· μεμψιμοιρεῖν, ἐπικαλεῖν. " L. *Τέμβει —— Τέμβεσθαι." Is. Voss. " Pro τέλβει, quando σχίζει exp., ad Τέμνει respici videtur. Vide ad Τέμμειν." Albert.]

" Τέμμειν, Hesychio πείθειν et τιμᾷν," [ubi v. nott.]

" Στέμβω, Contumelia s. Injuria afficio. Item Perpetuo moveo. Vide Eust." [235, 8=178. Στέμβειν, τὸ ὑβρίζειν, et τὸ συνεχῶς κινεῖν.]

" Στεμβάζω, Convitior, Irrideo, Hes."

" Ἀστέμβακτος, (ὁ, ἡ,) Contumeliis probrisque carens: κατ' ἀπόφασιν τοῦ στεμβάξαι, τὸ ὑβρίσαι, Etym. qui etiam addit, Lycophr. (1117.) ἀστέμβακτα usurpasse pro * πολυστένακτα, μεμπτά: afferens ex eo, Δύσζηλος ἀστέμβακτα τιμωρουμένη, Lamentabiliter, Flebiliter. Nisi malis τραχέα, χαλεπά: quam signif. Hes. τῷ ἀστεμφὴς quoque tribui docet."

" Στύβος, (ὁ,) Convitium, Opprobrium: UNDE Στοβάζω, Convitior, Opprobria in aliquem jacto. Utrumque habet Hes." [ubi tamen editum est: Στοβός· λοιδορία, ὄνειδος. Στοβάζειν· κακολογεῖν. * Στυβασμάτων· λοιδοριῶν. Στόβος extat ap. Lycophr. 395. ubi alii στόμβος, al. στόμος, Schol. λοιδορία. Salmas. in Solin. 395. " Στόβος, Musgr. Ion. 601. Wakef. Eum. 937. Brunck. Apoll. R. 119. Στόμβος, Wakef. Eum. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἄστοβος, ὁ, ἡ, i. q. ἀλοιδόρητος, Hes.]

[* Στοβέω, i. q. λοιδορέω. Etym. M. Ἐστόβεον· ἐλοιδόρουν.]

" Ἐπιστοβεῖν, Irridere, Convitiari, Contumelia afficere. Apoll. R. 3, (663.) Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες, Schol. χλευάζουσαι λοιδορήσωσι, et μωμήσωνται. Apud Eund. 4, (1725.) Τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπεστοβέεσκον ἔπεσσι, Χλεύῃ γηθόσυνοι, Schol. ἐλοιδοροῦντο, ὕβριζον. At vero Etym. post ἐπιστοβέωσι, addit ex illo priore l. Μή μιν κερτομέουσαι

A ἐπιστοβέωσι: subjungens, ἐπιστομέωσι, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β." [Vide Brunck. Cf. Ἐπεσβολία.]

[* Στορβάζω, Hesychio κακολογέω.]

[* Στηβύσσω, Hesychio ἀδολεσχέω, ubi v. nott.]

" Στέμφω, Moveo, UNDE Ἀστεμφὴς, poëtice, Immotus, Immobilis, Firmus et stabilis." [Schneider. Lex. v. Στόμφος.]

" Ἀστεμφὴς, ὁ, ἡ, Immotus: ἀμετακίνητος, ἀκίνητος, βέβαιος, Hes. et Suid. Iliad. Γ. (219.) Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε πρόπρηνες ἐνώμα, Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν. Il. B. (344.) ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. Hes. ἀστεμφῆ exp. non solum ἀκίνητον, sed etiam τραχὺν, χαλεπὸν, Asperum, Difficilem: forsan eo sensu quo Lat. Rigidum dicunt. Ad quam signif. sunt qui referant Epigr. (Duridis, Anal. 2, 59.) Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε. Inde ADV. Ἀστεμφέως, s. Ἀστεμφῶς, Immote, Rigide, Firmiter. Od. Δ. Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν, Sed vos firmiter eum tenete, magisque premite. Reperitur porro et per β SCRIPTUM. Ἀστεμβὴς ap.
B Hes. exp. ἀτάραχος, ἀθαμβὴς, Non perturbatus, Stupore non attonitus nec metu perculsus. Itidemque ap. Etym. qui ἀκίνητος exp., derivans a v. στέμβειν, τὸ κινεῖν συνεχῶς." [Τελαμὼν, Theocr. 13, 37. δόμος, Orph. Arg. 662. Crudelis. Mosch. 4, 113. " Ἀστεμφὴς, Heyn. Hom. 4, 497. Jacobs. Anth. 7, 74. 8, 183. 11, 76. Aristoph. Fr. 277. 281. Toup. Emend. 1, 86.; Opusc. 1, 14. 57. Athen. 1, 49. Gesner. Ind. Orph. et v. Σταθμός. Bibl. Crit. 1, 1, p. 76. Ἀστεμφέως, Heyn. Hom. l. c. Hesiod. Θ. 748. Ἀστεμβὴς, Jacobs. Anth. 8, 183. * Στεμφὴς, Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss. " Ἀστεμφὴς, Compactus, Arat. D. 146. Oppian. A. 4, 613." Wakef. Mss.]

" Στέμφυλον, τό: cujus plur. στέμφυλα magis est in usu. Sunt autem στέμφυλα, Vinacei s. Vinacea. Redditur et Brisa e Colum.: item Floces, e Nonio. Gal. exp. τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. Apud Hippocr. στέμφυλα γλυκέα: ap. Gal. στέμφυλα ξηρά: ap. Diosc. στεμφύλων ἀπόβρεγμα * νεοθλίπτων. || Στέμφυλα, Fraces, de olivarum expressarum reli-
C quiis et retrimentis. Aristoph. N. (45.) Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. Ubi Schol. de oleis proprie dici ait. Athen. quoque ab Atticis στέμφυλα vocatas esse tradit τὰς τετριμμένας ἐλαίας: at βρύτεα, quæ ab aliis appellabantur στέμφυλα. Androcles ap. Aristot. Rhet. 2. legem lege egere dicit, ut οἱ ἰχθύες δέονται ἁλὸς, et τὰ στέμφυλα ἐλαίου. At Στεμφυλίδες sunt Olivæ nigræ, sicut πιτυρίδες sunt αἱ φαῦλαι, ut testatur Athen. (56.) Στεμφυλῖτις vero est Lora, quam alio nomine Attici δευτερίαν appellant." [Στεμφυλίδες in Athen. l. c. falsa lectio est pro στεμφυλίτιδες. Alciphro 3, 20. Ὄζοντα στεμφύλων. Geopon. 9, 31. ubi Ms. στρέμφυλα, Hippocr. 157, 7. 184, 25. 376, 7. Στεμφυλῖτις, 94, 43. 165, 26=359, 8. 497, 8. Dicitur et * Στεμφυλίτης οἶνος. Glossæ: Στέμφυλον· Vinacium, Vinacia, Brisa, Incibi. Στέμφυλα· Vinacia, Vinacea, Flaces, Floces vini. Στεμφυλίτης· Vinacium. " Στέμφυλον, Phrynich. Ecl. 180. Thom. M. 809. Musgr. Iph. A. 124. Brunck. Aristoph. 2, 69. Jacobs. Anth. 11, 86. Aristoph. Fr.
D 258. Bast Lettre 97. ad Mœr. 157. 357. ad Timæi Lex. 239. * Στέμφυλος, Bibl. Crit. 1, 1, p. 76. Στεμφυλίδες, Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss. " Στέμφυλον, Aristot. Rhet. 138. Alciphro 338." Wakef. Mss.]

" ἈΤΥΖΩ, ύξω, Terreo, Metu percello: vel etiam Perturbo: exp. enim non solum φοβέω, ἐκπλήττω, sed etiam ταράσσω. Item, Obstupefacio, Stupore percello, Attono. Theocr. (1, 56.) Αἰπολικὸν τὸ θάημα· τέρας γέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, Animum tibi percellat et obstupefaciat: ut Schol. quoque exp. τοῦτο τὸ θέαμα * τεράτιον ὂν, τὴν σὴν ἐκπλῆξαι διάνοιαν, τὴν σὴν ψυχὴν καταπλῆξαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Ἀτύζομαι, Terreor, Metu percellor: vel etiam Metuo, Horreo. Il. Z. (467.) Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, Territus conspectu patris, Exhorrescens conspectum patris. Perculsus, Aversatus, ἐκπλαγεὶς, ἀποστραφεὶς, Hes. Frequentissimus ap. eund. est usus participii ἀτυζόμενος pro Pavefa-

" ctus, Attonitus, Consternatus: seu, ut Hes. exp., A
" ἐκπλησσόμενος, θορυβούμενος, ταραττόμενος. Od. Λ.
" (604.) Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς,
" Πάντοσ' ἀτυζομένων. Il. Ζ. (41.) αὐτὼ μὲν ἐβήτην
" Πρὸς πόλιν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, Quo
" alii metu consternati s. attoniti fugiebant. Et 38.
" ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο, Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε
" μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἅρμα Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, In
" campo consternati et attoniti pavore, utpote qui
" in ramum myricæ incurrissent et sese læsissent.
" At Σ. (7.) Νηυσὶν ἐπικλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο,
" signif. Fugientes per campum præ timore, quo
" consternati sunt; id enim sonat ἀτύζεσθαι πεδίοιο,
" i. e. φεύγειν διὰ πεδίοιο ἀτυζόμενον. Porro ut
" Metuere et Timere aliquando infin. sibi junctum
" habent ap. poëtas, ita et hoc ἀτύζεσθαι. Il. Χ.
" (474.) Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέ-
" σθαι, Metuentem interire: h. e. metuentem sibi ab
" interitu. Contra aliquis οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζεσθαι di-
" citur cum ne tantillum quidem metuit, s. ne tantil-
" lum quidem solicitus est aut curat. Apoll. R. 2, (635.) B
" Εἶο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι. Ibid. οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζό-
" μενοι παρεόντας. || Ap. Nicand. vero de eo loquens,
" quem hausta cicuta suffocat, ὁ δ' ἠέρα παῦρον
" ἀτύζει, Οἷα κατηβολέων, Schol. ἕλκει, σπᾷ, et ὀλί-
" γον ἀναπνεῖ: sed annotans, scribi etiam ἀλύζει.
" || Ἀττύζει, Hes. exp. ἐπιτιμᾷ, ταράσσει, item ἀπο-
" λύει: afferens et pass. Ἀττύζεσθαι, itidem pro
" φοβεῖσθαι, ταράττεσθαι. Similiter Ἀττύζηλον af-
" fert pro φοβερὸν, addens etiam ἀφανὲς, ἄσημον.
" Sed hæc per geminum τ scriptura mihi admo-
" dum suspecta est, atque adeo ipse eam Hes. su-
" spectiorem reddit, dum ἀπὸ τῆς ἄτης illa derivari
" annotat. Quinimo unico τ ap. eum scriptum est
" Ἀτυζομένη et Ἀτυζόμενος: quorum illud exp.
" φοβουμένη, θορυβουμένη, ταραττομένη: hoc autem,
" λυπούμενος, ἐκπλησσόμενος. Atque adeo unico τ
" scribi ap. Hom. et alios poët. non solum ἀτύζω,
" sed ἀτυζηλὸς etiam, mox docebo exemplis ex iis
" allatis. Nisi itaque metri causa geminatum illa
" habeant τ ap. Hes., mendose scripta esse arbitror." C
[Eur. Troad. 808. ἀτυζόμενος πώλων. " Heyn. Hom.
5, 190. 283. 445. 583. 7, 25. 425. 8, 345. Brunck.
Apoll. R. 23. Theodorit. 14. Ruhnk. Ep. Cr. 86.
ad Il. I. 243. Brunck. ad Anal. 103." Schæf. Mss.
" Med., Pind. II. 1. 26." Wakef. Mss. Adde O. 8,
51. Vide Damm.]

" Ἀτυζηλὸς, (ἡ, ὸν,) Terribilis, Terrificus: ἐκπληκτι-
" κός. Apoll. R. 2. αἱ δὲ φέβοντο Τηλοῦ ἀτυζηλῷ ὑπὸ
" δείματι κεκληγυῖαι. Apud Hes. scriptum ἀττύζηλον
" gemino τ et proparoxytonως; sed tollendum esse al-
" terum τ, e metro hic apparet: oxytonως autem effe-
" rendum esse, Schol. Apoll. refert ex Herodiano."

* " ἌΤΕΡ, Sine, Citra, Absque, i. q. ἄνευ et χωρίς:
" sed poëtis familiarius. Ac ut illa gen. sibi jun-
" ctum habent, ita et hoc Od. Μ. ἄτερ καμάτοιο
" τέλεσσαν. Il. Δ. ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε. Sed et
" postponitur interdum suo gen., ut Apoll. R. 2.
" πάλον ἄτερ ἐγγυαλίξαι. Porro licet poëtis sit fa-
" miliarius, uti dixi, prosæ tamen scriptores quidam D
" id usurparunt, si bene memini. Affertur certe ex
" eorum aliquo, non nominato tamen, ἄτερ πολιτείας
" pro Semotus a reip. negotiis. Quemadmodum
" vero poëtæ rursum ἄνευθε dicunt pro ἄνευ, ita
" ETIAM Ἄτερθε s. Ἄτερθεν pro ἄτερ, cum gen.
" construentes itidem ut illud, et in eadem signif.
" nimirum pro Sine, Absque, Citra, Præter: interdum
" etiam Seorsum ab. Sed illo utuntur sequente con-
" sonante: hoc autem, sequente vocali. Soph. Aj.
" p. 39. ἄτερθε τοῦδε, Præter hunc." [" Ἄτερ πολι-
τείας, Plut. de Util. ab Inim. statim ab init., et
ibi Wytt." Boissonad. Mss. Ἄτερθε, Nicand. Æo-
lice * Ἄτερθα, Etym. M. Glossæ: Ἄτερ· Præter.
" Hesiod. E. 113. Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν
ἔχοντες, Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος." Seager.
Mss. " Ἄτερ, Dionys. H. 2, 684. 1198. 3, 1513.
1811. 4, 2181. Plut. 5, 49. Hutt. Theocr. 3, 48.
Casaub. ad Inscr. Her. 353. Cren. Valck. Phœn.
p. 10.; ad Mosch. 373. Græv. Lect. Hes. 520. ad
Charit. 301. Wakef. Eum. 553. Lobeck. Aj. p.
316. Postpositum, Duker. Præf. Thuc. p. 6.
Ἄτερθε, Lobeck. Aj. l. c." Schæf. Mss.]

" Ἀπάτερθε, et Ἀπάτερθεν, i. q. ἄποθεν, χωρίς,
" Seorsum ab. Hom. Il. Ε. Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν
" ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων. Idem et priore utitur Il.
" Β." [" Conf. cum ἀπάνευθεν, Heyn. Hom. 5, 90.
412." Schæf. Mss.]

" Ἑπάτερθεν, Hesychio ἐπέκεινα." [A Schneidero
non agnoscitur.]

" ἈΤΘΙΣ, ἴδος, ἡ, i. q. Ἀττική, Attica: ut ap.
" Mus. legimus Ἀτθίδος νύμφης. Sic Ἀτθὶς γυνὴ di-
" citur, et Ἀτθὶς διάλεκτος. At vero ἡ Ἀτθὶς absolute
" et substantive ponitur pro ἡ Ἀτθὶς γῆ, s. ἡ Ἀττικὴ
" χώρα. Item Ἀτθὶς dicta fuit una filiarum Cranai,
" ut testatur Paus. in Attic. Vocativum facit Ἀτθί,
" ut Epigr. (Even. 13.) Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε."
[" Ad Herod. 427. Ruhnk. Ep. Cr. 293. Jacobs.
Exerc. 1, 137.; Anth. 6, 141. 142. 325. Markl.
Suppl. 1211. Artemo 1. Erycius 12. Fischer. ad
Weller. G. G. 1, 40. T. H. ad Aristoph. Π. p. 208.
ad Lucian. 2, 43. Ἡ παλαιά, νέα, T. H. ad
Aristoph. Π. p. 128." Schæf. Mss. Ad Anthol.
Pal. 126. ubi Jacobs. in Indice:—" Cf. Max. Tyr.
Diss. 24. p. 478. Reisk. Ἀτθὶ, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν
ἀπήχθετο φροντίσδην: et, Ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν,
Ἀτθί, παλαὶ πόκα. Sappho ap. Hephæst. 42-3.
Gaisf." Ἀτθὶς et εὐθὺς conf., ad Anthol. Pal. 461.
Ἀτθὶς, Dionys. H. 2, 6, 5. 209, 26. Strabo 513.]

" Ἀττὶς, ἴδος, ἡ, Hesychio sunt Ἀθῆναι, Athenæ.
" Idem igitur Ἀττὶς hic est quod Ἀτθὶς supra, Athe-
" niensis regio una cum urbe. Inde POSSESS. Ἀττι-
" κὸς, (ἡ, ὸν,) Atticus, Pertinens ad Athenienses, s.
" Atheniensium proprius et peculiaris: ut Ἀττικὴ
" λέξις et Ἀττικὴ προσῳδία, et Ἀττικὸν σχῆμα ap.
" Gramm.: et alibi Ἀττικαὶ ἰσχάδες, Ἀττικαὶ κύλικες,
" Ἀττικὸς κέραμος. Itidemque Athen. 9. Παραθῶ
" τε δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς: ap. quem et 4. de-
" ridentur τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα, nimirum ut parciora.
" Et Lucian. de conscr. Hist., Θύμον τοῦ Ἀττικοῦ
" ἀποπνέουσαν. Apud Eund., Ἀττικὴ δριμύτης τῶν
" σκωμμάτων: qui itidem dicit, Ὅρα μή τις εἰρωνείαν
" φῇ, καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ
" ἐπαίνῳ. Ubi μυκτὴρ Ἀττικὸς Proverbialiter dicitur
" de Salsa irrisione. Manarunt verò ab eis et alia
" Proverbia: ut Ἀττικὴ πίστις, Attica fides: ἐπὶ
" τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν, De iis qui invio-
" latam fidem servant, teste Suida, afferente et Ἀτ-
" τικὸς μάρτυς. In vituperio autem, Ἀττικὸν βλέπος,
" Atticum os, pro Impudens os, quoniam nimirum
" ἐπ' ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο οἱ Ἀθηναῖοι, s. πανοῦργον,
" ut annotat Schol. Aristoph. N. (1176.) Ἐπὶ τοῦ
" προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Idem Schol.
" Ἀττικὰς exp. etiam βραδυνούσας καὶ ὑστεριζούσας
" τοῦ καιροῦ, s. μελλούσας ἐν τῷ πράγματι, (Λ. 56.)
" ἀλλ' ὄψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς: taxans nimi-
" rum tarditatem et cunctationem Atheniensium.
" Ἀττικὰ γράμματα autem Hes. τὰ ἀρχαῖα ἐπιχώ-
" ρια vocari dicit: itidemque Harpocr., quem vide.
" Dicitur præterea aliquid esse Ἀττικὸν, Atticis pe-
" culiare, ideoque elegantius. Lucian. Solœc., Πε-
" ριστερόν τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀττικόν. At τὸ Ἀττι-
" κὸν, Attica elegantia. Plut. Τοὺς Πλάτωνι καὶ Ξε-
" νοφῶντι χρωμένους διὰ τὴν λέξιν, ἕτερον δὲ μηθὲν
" ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν ὥσπερ δρόσον καὶ
" χνοῦν ἀποδρεπομένους. Ἡ Ἀττική, absolute sæpe
" dicitur pro ἡ Ἀττικὴ χώρα, Attica regio, s. Atticus
" ager: ut Athen. Παρεγενήθη εἰς τὴν Ἀττικήν: et,
" Εἰς κόρακας αἴρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Plur. itidem οἱ
" Ἀττικοὶ ponitur pro οἱ Ἀττικοὶ ἄνδρες, et Atticæ
" regionis incolæ. Athen. 3., Μακεδονίζοντας οἶδα
" πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν: 9. Οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν Σίναπι
" ἔφη. Dicitur aliquis etiam ob sermonis elegantiam
" leporesque Ἀττικὸς esse, licet ex Attica non oriun-
" dus. Lucian. de Hist. scr., Ὑπὲρ τοῦ κομιδῇ
" Ἀττικὸς εἶναι. Athen. 13. Ἦν σφόδρα εὔθικτος καὶ
" Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, i. e. Responsionibus
" ejus inerat Ἀττικὸς μυκτὴρ, et Ἀττικὴ δριμύτης τῶν
" σκωμμάτων, ut Lucian. supra loquitur. Porro est
" inde ADV. Ἀττικῶς, Attice, More Atticorum,
" More Attico: ut cum Gramm. dicunt aliquid

" Ἀττικῶς enuntiatum esse. Lucian. vero dicit etiam " Ἀττικῶς σολοικίζειν, de iis, qui cum Atticam affe- " ctent elegantiam, in solœcismos incurrunt. Dicitur " ET Ἀττικηρῶς pro Ἀττικῶς: sed joco potius. An- " tiphanes ap. Athen. 4, (6. p. 137.) Μέλλοντα " δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν, Οὐκ Ἀττικηρῶς οὐδ' " ἀπηκριβωμένως, sed * μεγαλίως: taxantur enim τὰ " Ἀττικὰ δεῖπνα ut parciora et macriora, laudantur " Thessalica ut lautiora. Inde est et COMP. Ἀττι- " κουργὴς, (ὁ, ἡ,) In Attica factus, vel Factus more " Attico, Qui Attici operis est, ideoque elegantioris. " Vitruv. 4, 16. Genera sunt enim thyrωmatωn " hæc, Doricum, Ionicum, Atticurges. Synes. Ep. 74. " Ἔπεμψά σοι τὸν λόγον Ἀττικουργῆ τῆς ἀκριβοῦς " ἐργασίας, Orationem Attici operis, i. e. Attica " lingua scriptam 52.; Κομίζοντα στολὰς Ἀττικουρ- " γεῖς. ITEM Ἀττικίζω, Atticisso: h. e. Atticos " sequor, Atticos imitor s. æmulor; et peculiariter " in dictione. Lucian. Solœc. Ἀττικίζοντος δέ τινος " καὶ Τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου. Demetr. " Phal. Διόπερ οὐδὲ ἐκωμῴδουν Δωρίζοντες, ἀλλὰ πι- " κρῶς Ἠττίκιζον. Lynceus vero Samius ap. Athen. " 14. dicit, Τὰς * Βριγινδαρίδας καλουμένας ἰσχάδας " τῷ μὲν ὀνόματι βαρβαρίζειν, ταῖς δὲ ἡδοναῖς οὐδὲν " ἧττον τῶν Ἀττικῶν Ἀττικίζειν, Suavitate Atticis " non esse inferiores; præ ceteris enim Atticæ caricæ " a saporis jucunditate et gratia commendabantur. " Dicitur Ἀττικίζειν etiam is, qui τὰ τῶν Ἀττικῶν " φρονεῖ, Qui Atticis studet: h. e. Qui Atheniensium " partes sequitur, Qui ab Atheniensium partibus stat. " Thuc. 3. Μόνους αὖ Βοιωτῶν Ἀττικίσαι. Sic Xen. " Hell. 6. p. 346. Ἐν ἑκάστῃ πόλει οἱ μὲν Λακωνί- " ζουσιν, οἱ δὲ Ἀττικίζουσιν: pro quo ante dixerat, " Εἰσὶ μὲν δήπου πασῶν τῶν πόλεων αἱ μὲν τὰ ἡμέ- " τερα, αἱ δὲ τὰ ὑμέτερα φρονοῦσαι. INDE Ἀττικι- " σμὸς, ὁ, Atticismus, Atticorum imitatio; et quidem " peculiariter in dictione: unde et exp. Sermo Atti- " cus, Atticum loquendi genus, ideoque lepidius. " Quintil. In Tragœdiis gravitas, in Comœdiis ele- " gantia et quidam velut Atticismus inveniri potest: " ubi ἐπὶ δριμύτητος τῶν σκωμμάτων s. ἐπὶ Ἀττικοῦ " μυκτῆρος accipitur, ut loquitur Lucian. Alioqui Ἀτ- " τικισμὸς dicitur etiam Studium partium Atticarum. " Thuc. 3, (64.) Ἐς τὸν ἡμέτερόν τε ἀκούσιον Μη- " δισμὸν, καὶ τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον Ἀττικισμόν. Et " 4, (133.) ἐπικαλέσαντες Ἀττικισμὸν, Crimini dan- " tes quod cum Atheniensibus fecissent. ITEM " Ἀττίκισις, ἡ, i. q. Ἀττικισμὸς, Imitatio Atticorum, " s. Atticæ elegantiæ. Lucian. Lexiph. Ὄφελός ἐσμεν " τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. ET Ἀττικιστὴς, ὁ Atticæ " linguæ studiosus, Atticæ dictionis et elegantiæ " affectator. Postremum derivatum EST Ἀττικωνικοὶ, " per contemptum et derisum usurpatum pro Ἀτ- " τικοί: testatur enim Schol. Aristoph. quosdam ita " vocasse τοὺς Ἀθηναίους, εὐτελίζοντας καὶ ἐνυβρί- " ζοντας: Ei. (215.) Εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν " Ἀττικωνικοί."

[" Ἀττικὸς, Ruhnk. ad Longin. 259.; ad Rutil. Lup. 117. Lesbon. de Schem. 178. Koen. ad Greg. 27. Posidipp. 17. et Jacobs. Ἀττ. quasi ἀκτικὸς, Koen. ad Greg. 315. Conf. cum αὐτὸς, T. H. ad Aristoph. Π. p. 256.; Kuster. 13. Diversi Ἀττικοὶ et Ἀθηναῖοι, Steph. de Dial. Att. Dedicat. Γράμματα Ἀττ., Fischer. ad Weller. G. G. 1, 8. Ἀττικὴ, Ammon. 5. Ἀττικῶς, Jacobs. Anth. 9, 425. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 101. Ἀττικίζω, Toup. Opusc. 1, 22. Phrynich. Ecl. 166. Thom. M. 579. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 312. Brunck. Aristoph. 2, 252. Hinc dicit Atticissare Villois. ad Long. 16. Ἀττικισμὸς, Ruhnk. ad Longin. 259. Thom. M. 936. Ἀττίκισις, Lucian. 2, 336. Ἀττικιστὴς, Valck. ad Lesbon. 182. Koen. ad Greg. 27. Qualis Mœris, vide Pierson. ad Mœr. 17.; qualis Ælianus, vide Eund. 75. * Ἀττικιστὶ, Fischer. Descr. Lect. 795-6. * Ἀττικίων, (ὁ,) Aristoph. Pac. 214. Lucian. 2, 324. * Ἀττικοπέρδιξ, Toup. Opusc. 2, 222." Schæf. Mss. " Ἀττικουργὴς, Synes. 222. Cyrill. 179. Ἀττίκισις, Philostr. 884.; (Epist.) 916. Ἀττικιστὴς, Jambl. V. P. 84. * Ἀττικεύομαι, Morem Atticum habeo, Eust. Ism. 438." Wakef. Mss. * Ἀττικὸν, Nom. emplastri, ulceribus gluti-

A nandis valde efficax, Hippocr. 1138. Ὃς ἐν τῇ κνήμῃ ἕλκος ἔσχε, καὶ τῷ Ἀττικῷ ἐχρήσατο. Ἀττικῶς, Schol. Aristoph. N. 145. A. 13. (Schol. Biset. 89.) Θ. 887. Schol. Thuc. 1, 10. Ἀττικοὶ et Ἀθηναῖοι promiscue, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 336. Ἀττικοπέρδιξ, Athen. 115. Ἀττικουργὴς, Vitruv. 3, 3. J. Poll. 1, 149. Etym. M. 168, 7. * Ἀττικουργέω, Phav. Ἀττικουργούμενον· τὸ κατὰ Ἀττικὸν τρόπον εἰργασμένον. " Ἀττικεύω, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 438. Ἀττικισμὸς, Suid. v. Λυσίας, Dionys. H. in Reiskii Orr. Gr. 6, 160." Boissonad. Mss. Ἀττικιστὴς, Basil. Epist. 3, 447. Ἀττικιστὶ, Schol. Aristoph. A. 720. Athen. 287. 323. " Demosth. 1424. Νῦν δ' ἔγωγε, εἴ τις αὐτῶν ἀφέλοιτο τὸ γινώσκεσθαι, καὶ τὸ τῇ φωνῇ λέγειν Ἀττικιστὶ, πολλοὺς ἂν οἴομαι, τοὺς μὲν Ἀρκάδας, τοὺς δὲ Λάκωνας αὐτῶν εἶναι νομίσαι." Seager. Mss.]

[* Ἀνάττικος, ὁ, ἡ, Non Atticus, Eust. 63, 23=84, 21. Steph. B. v. Ἀθῆναι. " Thom. M. v. Ἐωσάμην." Boissonad. Mss. A Schneidero scribitur Ἀναττικός. " Ad Thom. M. 136. 369. 392. Phrynich. Ecl. 104. 108. 178." Schæf. Mss. " Suid. 1, 71." Wakef. Mss.]

" Ἐναττικίζω, Attice loquor, vel Cantillo in Phi- " lostr. Her. (665=329. Boiss.) Ἐναττικίζουσι τῷ " χωρίῳ οἱ ἀηδόνες."

[* Ἐξαττικίζω, Phot. Bibl. 150. * Καταττικίζω, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 40.]

[* Ὑπεράττικος, ὁ, ἡ, Valde Atticus. Lucian. Lexiph. 533. A Schneidero scribitur Ὑπεραττικός. ET * Ὑπεραττικῶς, ap. Eund. in Demon. 552. ADDE * Ὑπεραττικίζω, Nimium affecto Atticismum, Philostr. V. A. 1, 17.; Ep. 1. p. 916. ET * Ὑπεραττικισμὸς, ὁ, Atticismi nimia affectatio, Phot. Bibl. 117. (51.) " Ὑπεραττικὸς, ὑπεραττικίζω, ad Lucian. 2, 349." Schæf. Mss.]

[" * Ὑπάττικος, (ὁ, ἡ,) Sub-Atticus. Diog. L. (2, 19.) 91." Wakef. Mss. " Timo Phlias. 10. Bergler. Alciphr. 212." Schæf. Mss. UNDE * Ὑπαττικίζω, Atticæ linguæ elegantiam affecto.]

C [* " Χρυσάττικον, (τὸ,) Alex. Trall. 11. Barth. Advers. 810." Kall. Mss. Legitur et * Χρυσάττικος οἶνος, Trall. 1. p. 34. Glossæ: Χρυσάττικον· Chrysatticum.]

" ἌΤΜΕΝΟΣ, ὁ, ET Ἀτμὴν, ένος, ὁ, Famulus, " Servus. Quorum illud ap. Hes. et Eust. legitur, " hoc ap. Etym. et Suid. et in Lex. meo vet. utrum- " que exp. δοῦλος. Sed quod ad ἄτμενος attinet, tra- " dit Eust. ita vocari non solum τὸν δοῦλον, sed etiam " τὸν τεταγμένον ἐλεύθερον: quemadmodum οἰκεὺς quo- " que ab Hom. vocatur non modo ὁ δοῦλος, verum et- " iam ὁ κατ' οἶκον φιλητός. Hes. ἄτμενον exp. non οἰκέ- " την tantum, sed et ἄπαυστον. Quod ad etym. attinet, " verisimilius illud ap. Etym. est, dici ἀτμὴν per synco- " pen pro ἀτιμὴν, a τιμή: quoniam sc. οἱ δοῦλοι sunt " ἀτίμητοι et inhonorati. INDE Ἀτμενία, ἡ, Servitus: " interdum etiam Infortunium, Calamitas; in infor- " tunio enim ponitur servitus: Hesychio δουλεία, " δυστυχία. Ex Epigr. (Paul. Sil. 66.) affertur etiam D " pro Administratio. ITEM Ἀτμενώνητον huc per- " tinet, quod Hes. exp. δουλικὸν, et μωρὸν, Servile, " Fatuum. SED ET Ἀτμένιος, (ὁ, ἡ,) hinc originem " habere testatur Schol. Nicand.; exp. enim ipsum " * πολυκατέργαστος, * πολυδούλευτος, μετὰ κακοπαθείας " γενόμενος, subjungit, quia ἀτμένες dicuntur οἱ δοῦ- " λοι, οἷς ἕπεται τὸ κακοπαθεῖν. Vocat autem Ni- " cand. τὸ ἔλαιον epitheticῶs ἀτμένιον, quoniam multo " et fere servili labore conficit: id ipsum eandem ob " causam appellans etiam ἀτμένιον λίπος, A. 178, 426. " vel etiam quoniam conficiebatur a servis et rusticis. " Denique hinc derivant VERBUM Ἀτμεύω. Sic " etiam Etym. Ἀπὸ γοῦν τοῦ Ἀτμὴν, Ἀτμῶ, καὶ Ἀ- " τμεύω, τὸ δουλεύω: itidemque Lex. meum vet. Ἀπὸ " δὲ τοῦ Ἀτμὴν γίνεται Ἀτμῶ καὶ Ἀτμεύω. Sed et " Nicand. Schol. ἀτμεύειν esse dicit δουλεύειν, quia " ἀτμένες dicuntur οἱ δοῦλοι: A. 172. Ἦν τε καὶ ἀ- " τμεύειν ἀνέμοις πόρεν Ἐννοσίγαιος, de mari loquens, " ut mox dicit, καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ Ἀργέστας, " Metuit ventos sicuti servi suos dominos. Mira ta- " men hæc derivatio videri merito potest, nisi ἀτμεύειν

" dicamus σύγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἀτμενεύειν, quod ita ab A
" ἄτμενος formatum est ut δουλεύειν a δοῦλος." ['Α-
τμὴν, Schneider. Lex. 'Ατμενία, e Maneth. 6, 59. sed
per errorem. Idem de v. 'Ατμενώνητος altum silet.
" 'Ατμενος, Ammon. 71.; Valck. Animadv. 98. 'Α-
τμὴν, Jacobs. Anth. 11, 171. Valck. ad Ammon. 100.
'Ατμενία, 35. 100. ad Charit. 771. Jacobs. Anth. l. c.
'Ατμεύω, ibid." Schæf. Mss. * " 'Ατμένης, i. q. ἄ-
τμενος, Schol. Nicand. A. 172. 'Ατμενεύω, Servus
sum, Cyrilli Lex." Wakef. Mss.]

" "ΑΤΡΑΚΤΟΣ, ὁ, ἡ, Fusus. Plut. Probl. Rom. " de sponsa, Εἰσφέρει μὲν ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρα-" κτον, ἐρίῳ δὲ περιστέφει τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Ubi " nota fem. usurpatum: masc. autem ap. Aristot. " de Mundo, Τὰ περὶ τὰς μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον, εἰς " τοῦτό πως νεύει, Quæ de parcis et fuso feruntur, huc " tendunt. Itidem ap. Suid. ex Epigr. (Archiæ 11.) " ἀραχναίοιο μίτου * πολυδινέα λάτριν "Ατρακτον, δο-" λιχὰς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας. Et rursum, (Philipp. 18.) " καὶ * δακτυλότριπτον Σφονδυλοδινήτῳ νήματι νηχό- B " μενον. Ibidem, Τόν τε καρηβαρέοντα * πολυρροίβδη-" τον ἄτρακτον Κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἀρπεδόνας. " Ubi aperte accipitur pro Fuso. Ut enim ibi voca-" tur πολύδινης et δακτυλότριπτος, ita Ovid. teretem " versabat pollice fusum. Item, versato ducentem " stamina fuso. Et Plin. Mulieres per itinera ambu-" lantes torquent fusos. Idem Plin. (21, 15.) ἄτρακτον " interp. non Fusum, sed Colum; et forsitan non male. " Vide Σπληνίον. || Metaph. certe a fusi aut colus " similitudine ἄτρακτος dicitur τὸ βέλος, Jaculum s. " Sagitta; perinde enim ut illa teres est et oblon-" gum, torno etiam ut illa factum. Soph. Phil. 290. " ὅ μοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος. Menander ap. " Suid. 'Ετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐ-" στοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας, ἀφίησι τὸν ἄτρακτον " κατὰ τοῦ Κώχ. Et Procop. Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλ-" ξεσιν ἀμυνομένων εὐστοχώτατα ἀφιέντος τὸν ἄτρα-" κτον, ἀνῄρηται βλαβείς. || Ita etiam nominatur Mali " nautici pars quædam, nimirum τὸ ὑπὲρ τὴν κεραίαν, " Quod supra antennam est. Porro derivatur INDE C " 'Ατρακτοειδής, ὁ, ἡ, Fuso similis. ITEM 'Ατρα-" κτυλὶς, (ἡ,) Spina quædam cnico similis, quoniam " antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricaban-" tur: qua de re vide quæ e Theophr. Diosc. " Theocr. Schol. Plin. attuli in Σπληνίον. Theocr. " 4. metri causa dicit 'Ατρακτυλλίδες gemino λ, quo-" modo et ap. Diosc. scriptum est." Gl. "Ατρακτος: Fusum, Fusus, Colus. Τὸ * 'Ατράκτιον· Fusus. 'Ατρακτυλὶς· Colus. "Ατρακτος, J. Poll. 1, 91. Auctor Rhesi 312. ἀτράκτων τοξόται. 'Ατρακτυλὶς, Theophr. H. P. 6, 4. Plin. 21, 16. Diosc. 3, 107. Carthamus Lanatus Linn. " "Ατρακτος, Plato de Rep. 10. 616." Routh. Mss. " 'Ατρακτώδης, Heyn. Hom. 8, 511. "Ατρακτος, Apollod. 245. ad Anton. L. 169. Verh. Pierson. ad Herodian. 464. Toup. Opusc. 1, 110. 417. ad Charit. 301. Jacobs. Anth. 7, 109. 8, 255. Porson. Med. 19. Wakef. Trach. 637. 714. Brunck. Soph. 3, 503. Jaculum, Toup. Opusc. 2, 9.; Emend. 2, 14. Jacobs. Spec. 18. "Α. ἀνάγκης, Act. Traj. 1, 215. 'Ατρακτυλὶς, Casaub. ad Athen. 146. Wakef. D Herc. F. 5." Schæf. Mss.]

" 'ΑΤΤΑΚΙΤΑΙ, οἱ, e Placentarum genere sunt. " Athen. 14. "Αλλα πλακούντων γένη, ὀστρακίτης, " ἀττακῖται. Sed vereor ne ἀττανῖται scripserit: ut " aliquanto ante in placentarum itidem censu, e " Pamphilo retulerat, τὸν ἀττανίτην καλούμενον vo-" cari ἐπίχυτον, allato simul Hippon. Οὐδ' ἀττανίτας κη-" ρίοισιν ἐμβάπτων. Sicut n. ὀστρακῖται nominabantur " οἱ ἐπ' ὀστράκων σκευαζόμενοι; ita ἀττανῖται, οἱ ἐπ' " ἀττάνων, h. e. τηγάνων, qui in sartagine confiebant. " Ita enim Hes. "Αττανα, τὰ τήγανα, καὶ πλακοῦς ὁ " ἐπ' αὐτῶν σκευαζόμενος, ἀττανίτης suppl. esse, patet " ex eo, quod paulo post sequitur, 'Αττανίτας, τηγα-" νίτας." [Vide Τήγανον.]

" 'ΑΤΤΑΛΙΔΕΣ, Hesychio πλακοῦντες ἔνθρυπτοι: " forsan ab Attalo quopiam denominati, qui vel eos " appararet scite, vel in deliciis haberet. Ab Attalo " certe 'Αττάλεια dicta Civitas Pamphyliæ maritima, " ut 'Αντιόχεια ab Antiocho, 'Αλεξάνδρεια ab Ale-" xandro." [* 'Ατταλικὸς, ἡ, ὸν, Strabo 906. " 'Αττά-λεια, ad Paus. 373. * 'Ατταλίζω, Koen. ad Greg. 152. * 'Ατταλιστὴς, (ὁ,) ad Diod. S. 1, 251." Schæf. Mss.]

" 'ΑΤΤΑΡΑΧΟΣ, (ὁ,) Hesychio τὸ ἐλάχιστον, Res " minutissima: qui etiam addit, quosdam ita vocatas " dicere τὰς καλουμένας ψίχας, Minutissima panis fra-" gmenta, quæ decidunt, dum scinditur aut frangitur, " Micas: alios autem τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας, " Pustulas quæ sunt in panibus, s. quæ erumpunt in " summa panis parte, dum in furno coquitur: quas " pustulas Lat. appellant Hettas: scribit enim Festus, " Hettas dici quibusdam pustulas, quæ in coquendo " pane solent assurgere; a quibus accipi rem nullius " pretii, ut, cum dicimus Non hettæ te facio. J. Poll. " quoque 7, c. 5. Τοῦ γε μὴν ἄρτου αἱ μὲν κατὰ τὸ " ἄνω μέρος οἱονεὶ φλύκταιναι, ἀττάραγοι· αἱ δὲ ἐκ τοῦ " κάτω, ἐψηθίαι· αἳ δὴ προσέχεσθαι εἰώθασι τῷ κριβάνῳ " ὑπεροπτώμεναι. Nota autem ap. eum scribi per γ, " sicut ap. Athen. quoque et Eust. Ille enim 14. ex A-" pollodoro et Theodoro tradit ψώθια vocari τοῦ ἄρτου " τὰ * ἀποψαυόμενα, quæ a nonnullis nominari ἀτταρά-" γους. Hic autem, p. 1631. eadem refert ex eod. " Athen. et p. 1817. cum e Paus. docuisset, ψώθια " esse ὑπερόπτων ἄρτων θραύσματα, s. τὰ ὑποκάτω τοῦ " ἄρτου, subjungit, τὰ τοιαῦτα ψώθια καὶ ἀτταράγους " ἐκάλουν τινές. Sunt igitur ἀττάραγοι Pustulæ s. " Minuta fragmenta, quæ pani nimium cocto dera-" duntur aut sponte decidunt. Pro illo vero ἐψηθίαι, " in l. J. Poll. ex Eust. repone ψώθια, s. ψωθία, ut " ap. Athen. scriptum est." [T. H. ad Lucian. 1, 506. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.; 'Αττάραγοι· οἱ ψίχες ὑπὸ τῶν 'Αττικῶν καλοῦνται. Callim. Epigr. Οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκαμεν. " Jacobs. Anth. 7, 271. Bentl. ad Callim. 318. Heyn. ad Apollod. 1150. ad Mœr. 331. ad Lucian. 1, 416." Schæf. Mss.]

" 'ΑΤΤΑΤΑΙ, Interjectio est, i. q. Lat. Atat, et " Gr. βαβαὶ s. φεῦ. 'Ιατταταιὰξ autem, Flentis inter-" jectio s. exclamatio est." ['Ατταταὶ, Aristoph. B. 57. Θ. 230. Soph. Phil. 758. Legitur ET * 'Ατταταιὰξ, et ap. Aristoph. A. 1198. * 'Ατταλατταττὰ, 1190. * 'Ατταπατταττά. " Wakef. Phil. 743. Brunck. Aristoph. 1, 151. 180.: Kuster. 64." Schæf. Mss.]

" 'Ιατταταὶ, Adv. est σχετλιαστικὸν, ut Heu Lat. " Utitur autem ea exclamatione Aristoph. cum alibi, " tum N. (707.) tribuens eam cuidam, qui vexabatur " a pulicibus. Idem in I. (5.) dicit, 'Ιατταταιὰξ τῶν " κακῶν, ἰατταταί. Ubi Suid. scriptum habet 'Ιαταт-" ταιὰξ, dicens esse ἐπίρρημα θρηνητικόν." " 'Ιαταιὰξ, " ab Hes. exp. φεῦ, Heu." [" Thom. M. 463. Brunck. Aristoph. 1, 180." Schæf. Mss.]

" 'ΑΤΤΕΛΑΒΟΣ, s. 'Αττέλεβος, (ὁ,) Hesychio εἶ-" δος κνωδάλου, ζῶον μικροῦ καὶ λεπτοῦ, s. Species " ἀκρίδος, et quidem ἀκρὶς μικρά: ut Suidæ quoque " ἀκρίς τις, Locusta quædam. Sic Hieron. etiam " Comment. in Nah. 3. Locustæ et bruchus et parva " genimina locustarum, quæ vocantur Attelabi. Et " mox, Porro attelabus, quem significantius Comes-" sorem interpretatus est Aquila, parva locusta est " inter locustam et bruchum, et modicis pennis re-" ptans potius quam volans, semperque subsiliens: " et ob hanc causam ubicunque orta fuerit, usque " ad pulverem cuncta consumit: quia donec crescant " pennæ, abire non potest. Et rursum, Confertur " exilienti attelabo et locustæ, quæ in die frigoris, " eo quod avolare non possit, resideat in sepe, et po-" stea orto sole et illius ardore calefacta exiliat, et " ad alias regiones avolans, nequaquam meminerit " sepis, in qua tempore frigoris sederat. Verba Pro-" phetæ secundum LXX. Interpr. hæc sunt, Βροῦχος " ὥρμησε καὶ ἐξεπετάσθη· ἐξήλατο ὡς ἀττέλαβος ὁ σύμ-" μικτός σου, ὡς ἀκρὶς ἐπιβεβηκυῖα ἐπὶ φραγμὸν ἡμέρᾳ " πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἀφήλατο, καὶ οὐκ ἔγνω " τὸν τόπον αὐτῆς. Videtur porro ὁ ἀττέλεβος s. ἀτ-" τέλαβος dici παρὰ τὸ ἅττειν, quoniam parvas habens " pinnas subsilit potius quam volat. Nota autem per " ā in penultima scribi et in l. illo Prophetæ, et ap.

“ Hieron.» per ε ap. Suid. et Hes.: quanquam ap. “ eum et altera habeatur scriptura, ἡ διὰ τοῦ ᾶ, extans “ et ap. Plin. 29, 5. Locustarum minimæ sine pennis, “ quos attelabos vocant.” [Herod. 4, 172. Eust. ad Dionys. P. 210. Anal. 2, 331. Arcad. 46. Barker. “ INDE * Ἀττελεβώδης, (ὁ, ἡ,) Attelebi naturam habens. . Unde COMP. * Κεπφαττελεβώδης, e Bentl. Emend. ap. Athen. 263. 310. nisi ibi, propius ad vet. scripturæ vestigia, leg. Ὅσοι * κουφαττελεβώδη ψυχὴν κέκτηνται.” Schweigh. Mss. ADDE * Ἀττελεβόφθαλμος, ὁ, ἡ, Oculos habens locustæ oculis similes. Eubulus ἐν * Σφιγγοκαρίωνι ap. Athen. 450. de ichneumone Ægyptio: Ἀττελεβόφθαλμος μὲν, πρόστομος, * ἀμφικέφαλλος. Prominentes oculi intelligendi sunt. “ Magnos esse ichneumoni oculos, testificantur, qui vivum animal observarunt, Buffon Hist. Nat. 11, 180.” Schweigh. ET * Attelebussa, Insula in Mari Lycio, sic dicta a locustarum hujusmodi copia, Plin. 5, 31. Æm. Port. Lex. Ion. “ Ἀττέλαβος, Jacobs. Anth. 9, 483. Ἀττέλεβος, —αβος, Mœr. 316. ubi in n. et de ἀττέλαβος: Toup. Opusc. 2, 80. ad Herod. 357. Ἀττελεβώδης, Toup. Opusc. l. c.” Schæf. Mss.]

“ Ἀττάκης, ὁ, Lev. 11. numeratur inter reptilia vo- “ lucria, quæque quatuor ingredientia pedibus salti- “ tant: Καὶ ταῦτα φάγεσθαι ἀπ’ αὐτῶν τὸν βροῦχον, “ καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ἀττάκην, καὶ τὰ ὅμοια αὐ- “ τῷ· καὶ τὸν ὀφιομάχην, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ· καὶ τὴν “ ἀκρίδα, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ. Sed Complut. Ed. ibi “ habet ἀττακόν: ut et in Hebr. textus versione est “ Attacum. Forsan i. q. ἀττέλεβος.”

[* Ἀττακεύς, ὁ, Gl. Salmo.]

ΑΥ, Rursum. Item Retro, s. Retrorsum, ap. poët. unde αὖ ἐρύειν ap. Hom. quod et conjunctim αὐερύειν scribitur. At pro Rursus in prosa etiam legitur. Interdum vero αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Demosth. 145. Καὶ τούτων ἕτερ’ αὖθις αὖ πεπρακότων. Idem, Καὶ ἀπεστείλατ’ αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. Ponitur etiam pro Versa vice; et pro Contra; ut Demosth. Οὐδ’ ἔστιν οὐδενὶ τῶν ὑμετέρων ἐχθρῶν τρόπαιον οὐδὲν ἀφ’ ἡμῶν τε κἀκείνου, ἡμῖν δ’ αὖ ἀπὸ πολλῶν πολλά. Item pro Vicissim. Aristid. 113. Ἀνθ’ ὧν αὖ καὶ πρώτη πόλεων ἥδε ἐτίμησεν ἐκεῖνον ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς. At αὖ præcedente καὶ in h. l. Plat. videtur sumi pro Tum vero: Ἔφη γὰρ δοκεῖν οἱ τάτε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα καὶ κατὰ ποίησιν αὖ πάντων ποιητῶν ἐλευθεριώτατον. Item δ’ αὖ respondens particulæ μὲν, Aristid., Τοιοῦτοι μὲν πρὸς τοὺς δόντας θεοὺς γενόμενοι, οὕτω δ’ αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις. Et δὲ pro δὴ sæpe, quod et Hes. annotat, item παραπληρωματικὸν non raro. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, Aristoph. Σ. [903.]

¶ Αὖτε pro αὖ, Rursus. Apoll. R. 2. (416.) πῶς αὖτε τοσὴν ἁλὸς εἶμι κέλευθον; Exp. autem πάλιν, Rursus, in hh. etiam Il. Il. B. (105.) Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ’ Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν, et (107.) Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ’ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι: sed malim interpr. Vicissim, aut ejus interpr. omittere. At Γ. (180.) Δαὴρ αὖτ’ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ’ ἔην γε, accipitur pro δὲ, quod etiam confirmat interlinearis exp. mei vet. exemplaris, quæ est hujusmodi, Ἀνδράδελφος δὲ ἐμοῦ τῆς ἀναιδεστάτης ὑπῆρχεν. Sic et A. (238.) puto accipi, νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι. Sic autem et X. (171.) bis: in posteriore loco pro Autem ponitur, sed in priore supervacaneum esse videtur: Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί’ ἔκηεν, Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ’ αὖτε Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει. || Αὖτε pro Posthac poni censeo in Il. I. (135.) Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ’ ἀλαπάξαι, Νῆας ἅλις κ. τ. λ.

[“ Αὖ, ad Xen. Mem. 2, 2, 14. Zeun. ad Xen. K. Π. 15. Koen. ad Greg. 110. Wakef. Ion. 226. 1153.; Phil. 1089. Brunck. Aristoph. 1, 33. Retro, Retrorsum, Toup. Opusc. 2, 180. Versa vice, Contra, Heusing. ad Mall. 145. 160. Toup. Opusc. 1, 135. Wakef. S. C. 1, 52. Vicissim, Markl. Iph. p. 55. Mutui aliquid significans, et reddendum Vicissim, Buttmann. ad Plat. Gorg. 524. Iterum, Markl. Suppl. 626. Quoque, Iterum, Heindorf. ad Plat. Theæt. 401. De l'autre côté, Levesque in Thuc. 3, 254. Hesiod. Θ. 367. Vero, pro δὲ, Toup. Opusc. 2, 180. I. q. δὴ, Brunck. Hippol. p. 192.; Androm. p. 138. Heyn. Hom. 5, 3. I. q. δὲ, Apoll. R. 1, 43. Heyn. Hom. 4, 379. (ad v. 718.) 383. 395. 502. 6, 144. Conf. cum ἂν, Valck. Phœn. p. 148. 169.; Hipp. p. 192. Brunck. Med. 817.; Hec. 732.; Phœn. 412.; Hipp. 271.; Phil. 290. 1089. Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Musgr. Alc. 362. Markl. Suppl. 854.; Iph. p. 338. Wakef. Ion. 226. Porson. Phœn. 412. Brunck. Aristoph. 2, 172. 223. Boissonad. Philostr. 445. 583.; cum οὖν, ad Lucian. 1, 750. ad Dionys. H. 5, 298.; cum εὖ, ad Charit. 545.; cum οὐ, Wakef. Trach. 724.; cum ἆρ, Heyn. Hom. 5, 118. 6, 63. 8, 53. Δ’ αὖ et δ’ οὖν conf., Heindorf. ad Plat. Gorg. 247. Δὲ et δ’ αὖ conf., Brunck. Aristoph. 2, 162. 232. 3, 111. Heyn. Hom. 5, 94. 6, 201. 353. 501. 7, 97. Αὖ post negatt., Heindorf. ad Plat. Gorg. 183. Buttmann. 524. Δ’ αὖ, initio sermonis, Il. 7, 24. Αὖ—μετὰ τοῦτο —, Nunc—mox, Toup. Opusc. 1, 370. Δ’ αὖ, Heyn. Hom. 4, 318. 359. 361. 395. 7, 386. Boissonad. Philostr. 445. 549. Schneider. ad Xen. K. A. 431. Τ’ αὖ, δ’ αὖ, Valck. Phœn. p. 169. Εἶτ’ αὖ, Brunck. Phil. 290. Valck. Phœn. p. 149. Toup. Opusc. 1, 455. Αὖ πάλιν, Scheller. Præf. ad Ælian. 24. Nott. ad Max. Tyr. 2, 1. Soph. Trach. 1088. Heindorf. ad Plat. Gorg. 47. Δὲ αὖ, Xen. Mem. 1, 2, 12. Καὶ—αὖ, Heindorf. ad Plat. Charm. 97.; Καὶ αὖ, 85.; Τε αὖ, Phædr. 199. 333.; Gorg. 113. Μηδ’ αὖ, Epigr. adesp. 235. Ἢ αὖ, ad Charit. 545. Αὖ, ubi nil præcessit, Heyn. Hom. 8, 53. Νῦν αὖ, νῦν δ’ αὖ, 8, 338. Αὖτε, H. in Cer. 123. 137. Ruhnk. Ep. Cr. 111. Wakef. Ion. 614.; Eum. 49. 258.; S. C. 4, 157. Jacobs. Anth. 6, 90. Cleobul. 2. Antip. Th. 61. Christod. Ecphr. 86. Brunck. Apoll. R. 149.; Aristoph. 2, 189. Vesp. 1015. Heyn. Hom. 4, 71. 134. 240. 5, 386. 6, 479. 7, 515. 8, 10. 106. 192. 265. 292. I. q. δὲ, Heyn. Hom. 4, 383. 502. Il. 7, 30. 311. 345. et Heyn. Αὖτε et αὖ, 8, 472. Καὶ δ’ αὖτε, 8, 196. Αὖτε δ’ α., 8, 482. Conf. cum αὖ, Heyn. Hom. 4, 490. 607. 5, 157. 268. 424. 6, 259. 414. 416.; cum αὖτις, 5, 314. Δ’ αὖτε, 4, 314. 323. 344. 465. 502. 602. 5, 500. 6, 313. 414. 416. 479. Æsch. Pers. 183. Αὖτ’ ἐξαῦτις, Il. 15, 287. Αὖτε, δ’ αὖτε, Heyn. Hom. 7, 66. 111.” Schæf. Mss. Αὖτε, Il. A. 578. Glossæ: Αὖ· Certe. “ Item, Aristoph. I. 207., Ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ’ ἀλλᾶς αὖ μακρόν. Rursus, Θ. 703. Οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε; Contra, Demosth. 409. Ἡδὺ πολλοὺς ἐχθροὺς ἔχειν; οὔ, οὐδ’ αὖ ἀσφαλές. Heu, Simonides, αὖ τάλας ἀνὴρ, Ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται. Αὖτε, Hesiod. Θ. 299. Ἥμισυ μὲν νύμφην, ἑλικώπιδα, καλλιπάρῃον, Ἥμισυ δ’ αὖτε πέλωρον ὄφιν. Il. H. 448. Οὐχ ὁράας δ’, ὅτι αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ;” Seager. Mss. Αὖ πάλιν et πάλιν αὖ, ad Anthol. Pal. 491. 663. 761. Αὐερύσαι et αὖ ἐρύσαι, 110. Αὖτε et αὖ, 76. Jacobs. in Ind. ad Anthol. Pal. 1027.:—“ Hermippus ap. Athen. 1. p. 27. ἐκ δ’ αὖ Ἰταλίας χόνδρον, scr. αὖτ’ Ἰταλ.” “ Αὖτε, cum ἐξαῦτις, Il. N. 642.” Wakef. Mss.]

ΑΥΘΙΣ, Rursus, Iterum, αὖ. Item Αὖθι, necnon Αὖθιν, ut πέρυσι et πέρυσιν, si Eust. credimus. Sed et Αὖτις pro αὖθις, ap. Hom. frequentissimum est; quod tamen αὖτις Ion. linguæ ascribitur. Interdum cum πάλιν ponitur αὖθις, et ἐκ παραλλήλου dicitur αὖθις, ut Il. B. (276.) Οὔ θήν μιν πάλιν αὖθις, vel αὖτις, ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita et ap. Aristoph. Sic etiam Demosth. 145. αὖθις αὖ. Rursum autem Hom. dixit, Il. A. (27.) ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Idem sæpe cum v. simpl. ponit, loco præpositionis ἀνὰ cum illo junctæ; ut αὖτις ἵκωμαι, Od. Ξ. (140.) pro ἐπανέλθω. Et αὖτις ἰέναι ap. Eund. exp. ἀναχωρεῖν. Et αὖθις καὶ αὖθις, pro Identidem, VV. LL. Αὖθις, In posterum, Posthac, Postea. Od. Ξ. (405.) Αὖθις δὲ κτείναιμι. Plato Apol. (10.) Ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, In posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, Posterum tempus, Sequens tempus, Philo. Item οἱ αὖθις, Posteri, VV. LL. ex Isocr. || Αὖθις pro Retro etiam, ut tradit Eust.

Sed Il. Γ. (36.) vel Retro vel Rursus interpr. possumus, Ὡς αὖθις, vel αὖτις, καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων. A

[" Αὖθις, Kuhn. ad Paus. 212. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 27. Eran. Philo 158. Koen. ad Greg. 224. Wakef. S. C. 2, 142. ad Charit. 677. Markl. Iph. p. 322. Abresch. Æsch. 2, 77. Jacobs. Animadv. 160. ad Diod. S. 2, 366. Heyn. Hom. 4, 134. Posthac, Alcest. 1155. ad Charit. 356. Zeun. ad Xen. K. Π. 76. 153. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 6. Toup. Opusc. 2, 290. ad Herod. 472. Deinde, Postea, Porti Lex. Pind. 109. Herod. 242. Xen. K. A. 2, 4, 5. Eur. Iph. A. 350.; T. 1432. Philoct. 82. 541. Philippus 19. et Jacobs. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 5. Statim, ad Od. Σ. 338. Αὖθις, αὖτις, i. q. ὕστερον, Valck. Diatr. 256. Brunck. Lectt. in Anal. 10. Toup. Opusc. 1, 196. Αὖθις αὖ, Valck. Phœn. p. 179. Nott. ad Maxim. T. 2, Musgr. Ion. 1513. Wakef. Alc. 933.; Phil. 952. (Phavorin. 1208, 24. 1216, 54.) Markl. ad Max. T. 691. Brunck. Aristoph. 1, 202. 2, 189.; Kuster. 59. Αὖθ. αὖ, πάλιν αὖθ., αὖ πάλιν αὖθ., Zeun. ad Xen. K. Π. 7. Toup. Emend. 3, 55. B Αὖθ. αὖ πάλιν, Wakef. S. C. 1, 52. Wessel. ad Simson. 92. Philoct. 952. et Brunck. Musgr. Hel. 938. Ἔτι αὖθ. αὖ, Brunck. Aristoph. 2, 139. Ὁ αὖθ. χρόνος, Musgr. Iph. T. 905. Πάλιν αὖθ., Toup. Opusc. 2, 191. ad Callim. 2, 13. Lennep. ad Phal. 164. Alcest. 186. Brunck. Soph. 3, 438. Porson. Hec. p. xlix. Ed. 2. Εἰς αὖθ., Wakef. Eum. 1017. Αὖθ. αὖτ', Aristoph. A. 895.; Brunck. 2, 189. Νῦν μὲν, αὖθ. δὲ, Plato Charm. 99. Πρότερον μὲν, αὖθ. δὲ, J. Poll. 2, 917. Αὖθ. conf. cum λυθεὶς, ad Herod. 472.; cum αὐτῆς, Boissonad. Philostr. 481. Quid ap. Suidam? T. H. ad Aristoph. Π. p. 273. Αὖθ. et αὖθι, Heyn. Hom. 8, 398. Verh. ad Anton. L. 295. Αὖθι, interdum i. q. αὖθις, sed v. Brunck. Aristoph. 2, 91. Αὖτις, Verh. ad Anton. L. 297. 302. ad Il. A. 27. 513. Musgr. ad Eur. 237. Harles. ad Theocr. 191. Ammon. 27.; Valck. ad 73. Koen. ad Greg. 224. ad Herod. 194. ad Callim. 1, 174. Brunck. Aristoph. 2, 189. Heyn. Hom. 4, 18. 57. 136. 233. 250. 457. 5, 172. 442. C 603. 6, 133. 219. 339. 7, 19. 48. 258. 273. 305. Eur. Iph. A. 452. 1011.; T. 1312. Markl. Iph. p. 266. 300. Musgr. El. 127. Jacobs. Animadv. 83.; Anth. 7, 108. Brunck. Apoll. R. 176. Αὖτις et πάλιν juncta, Ruhnk. ad H. in Cer. 398. Ilgen. ibid. Ἄψ αὖτις, Hesiod. Θ. 169. Posthac, Il. A. 140. Brunck. ad Poët. Gnom. 308. ad Callim. 1, 12. Αὖτις ἰέναι, Reverti; Il. A. 27. Αὖτι, ad Il. 9, 427. Heyn. Hom. 4, 274. 5, 621. Ἐνθάδε—αὖθι, Il. 23, 624." Schæf. Mss. Αὖθις et αὖτις, ad Anthol. Pal. 284. Αὖθι pro αὖθις, 537. Αὖτις παλίνορσος, 108. Glossæ: Αὖθις· Rursum, Iterum. Αὖθις, Arcad. 29. Barker.; αὖθι, 183. " Αὖθις, In posterum, Stob. 302, 20. Xen. K. A. 539. Oppian. 3, 83. Aliquando opponitur τῷ μὲν, Soph. Ant. 173. Αὖθις καὶ πάλιν, Heliod. 20." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαῦθις, Athen. 11." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

Εἰσαῦθις, ut αὖθις, In posterum, In futurum, Posthac. Plato de Rep. 1. Τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα. D Plut. Romulo, Τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή. Plut. Ὁ πλείστην μὲν αὐτῷ χάριν ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰσαῦθις ἤνεγκε. Sicut dicitur etiam εἰσέπειτα. At Xen. Σ. (2, 7.) Τοῦτο μὲν, ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Ubi malim εἰς αὖθις disjuncte scribere, ut in plane simili l. Thuc. 4. p. 142. Τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα. " Ἐσαῦτις, s. Ἐσαῦθις, Iterum, Denuo. Pro Alias, ex " Apoll. R. 2. ἐσαῦτις ἐνίψομεν. Scribuntur vero hæc " et divisim." [" Εἰσαῦθις, Plato Phæd. 63." Routh. Mss. " Phrynich. Ecl. 90. Markl. Suppl. 413. 551. Valck. Diatr. 257. Eur. Iph. T. 377. Arcesilaus 1. Jacobs. Anth. 8, 254. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 250. Brunck. Aristoph. 2, 91. ad Lucian. 1, 655. 821. Εἰσαῦθ., ἐσαῦθ., Heindorf. ad Plat. Gorg. 4. Ἐσαῦτις, Brunck. Apoll. R. 85. Aristoph. Eccl. 983." Schæf. Mss. " Heliod. 183." Wakef. Mss. Glossæ: Εἰσαῦθις· In posterum.]

Ἐξαῦτις, pro αὖτις s. αὖθις, Rursus, Denuo. Il. Γ. (433.) ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Hesiod. (Θ. 654.) ἐξαῦθις ἀμείβετο. Et Apoll. R. 2. (1159.) ἐξαῦθις ἀμείψατο. Vacat autem ἐξαῦθις cum ἀμείβεσθαι: quidam interpr. Vicissim respondere. [Gl. Ἐξαῦτις· Continuo, Statim. Od. Δ. 213. Ἐξαῦθις, Archiloch. Fr. 3. Athen. 366. " Ἐξαῦτις et ἐξαῦθις, Brunck. Apoll. R. 229." Schæf. Mss.]

[* Μεταῦτις, Postea. Herod. " Brunck. Apoll. R. 154. * Μεταῦθις, Abresch. Æsch. 2, 77." Schæf. Mss.]

[* " Συναῦθις, Andr. Cr. 36." Kall. Mss.]

ΑΥΤΑΡ, s. Ἀτὰρ, Autem, Sed, Verum, Item, Ceterum. Od. N. (285.) Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες Ὤιχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Ubi pro Autem accipitur, sicut et alibi sæpe. Non raro etiam eas, quæ modo positæ fuerunt, signiff. habet, necnon et alias, in Il., qui passim ap. hunc poët. occurrunt, et qui alioqui citare volenti altius repetendi essent, ut structura orationis perspici et inde hujus particulæ vis cognosci posset; ideoque ad eos lectorem remittendum censui. Sed et Ἀτὰρ pro eod. dicitur. Quam particulam Eust. vult sumi pro conjunctione δὲ, et quidem δὲ locum obtinente conjunctionis δὴ, in h. l. Il. X. (331.) Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων, Σῶς ἔσσεσθ', ut sit pro Ἕκτορ, ἔφης δή. Sed ἀτὰρ non in carmine duntaxat, verum et in prosa usurpatur; ut videbis ap. Bud. 916. Ceterum cum Eust. αὐτὰρ ex ἀτὰρ factum putet interjecto υ, ego contra αὐτὰρ præcedere puto, atque adeo esse αὐτὰρ quasi αὖτε ἄρ: quod quidem si verum non est, at multo verisimilius esse contendo quam infinita, quæ passim ap. Gramm. leguntur.

[" Αὐτὰρ, Clark. ad Il. A. 464. Thom. M. 119. 426. ad Il. Ξ. 101. ad Callim. 1, 121. ad Herod. 404. Mitsch. H. in Cer. 148. Wakef. Eum. 914. Jacobs. Anth. 9, 392. Heyn. Hom. 4, 29. 87. 448. 674. In apodosi, Ilgen. Hymn. 556. Il. 3, 290. Heyn. Hom. 5, 150. Repetitum, 4. 125. In precibus, Wakef. Phil. 1041. Pro καὶ, Heyn. Hom. 6, 212. 351. Differt ab ἀλλὰ, 539. cf. 7, 120. De accentu, Callim. 1, 559. Αὐτὰρ ἔπειτα, Jacobs. Anth. 10, 268. Αὐτὰρ, αὖτ' ἄρ, Heyn. Hom. 4, 668. 674. Ἀτὰρ, Thom. M. 119. 426. ad Timæi Lex. 52. Valck. Phœn. p. 551.; ad Herod. 404. Mitsch. H. in Cer. 210. Jacobs. Animadv. 304. Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 8, 426. Conf. cum αὐτὰρ, 5, 217. 6, 250. I. q. καὶ, 7, 153. Ἀτάρ τε, Il. 4, 484. Ἀ. μὲν, Heyn. Hom. 5, 205. Ἀ. που, 8, 310." Schæf. Mss. Αὐτὰρ, Schol. Il. Γ. 1. Arcad. 84. Barker. Αὔταρ ἄρα, Hymn. Hom. 2, 69. Glossæ: Ἀτάρ· At. Αὐτάρ· Ast. Job. 6, 21. ἀτὰρ δὲ, Nunc autem. Hes. Ἀτὰρ δέ· πλὴν, ὅμως δέ. " Αὐτὰρ, Deinde, Oppian. 2, 392. I. q. Tum, post δὲ, 1, 576. 2, 192. Αὐτὰρ οὖν δὴ, Dio Chrys. 1, 223. Αὐτάρ ῥα, Od. Z. 3. Αὐτὰρ ἄρα, Il. B. 103. Αὐτὰρ ὁ—ῥα, K. 73. Αὐτὰρ ἐπεὶ—δὲ, Od. A. 384. Ἀτὰρ, Quinetiam, Apoll. R. 4, 764. Ὥσπερ—ἀτὰρ δὴ καὶ, Clem. Alex. 21. Ἀ. οὖν καὶ, Ælian. V. H. 207. Ἀ.—γε, Apoll. R. 1, 302. 624. Od. Γ. 298. Ἀ. μὲν, Il. Z. 125." Wakef. Mss.]

ΑΥΓΗ, ἡ, Splendor, Lux. Il. X. (134.) Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Eust. alibi exp. Locum, qui ab igni ardente illustratur; ut Od. Z. (305.) ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, i. e. τόπῳ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρός. Et Ψ. (89.) Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ, i. e. ἔνθα σέλας ἀφίει τὸ πῦρ. || Αὐγὴ ἡλίου, ut Lat. Lux, accipitur etiam pro Die; ut ap. Nicand. Θ. (275.) ἐννέα δ' αὐγὰς Ἠελίου μογέων ἐπιόσσεται, οἷσι κεράστης Οὐλόμενον, κακοεργὸν ἐνιχραύσῃ κυνόδοντα. || Αὐγαὶ plur. ut Lat. Lumina, Oculos quoque signif. Nicand. A. (501.) Ἢ ὅθ' ὑπὸ ζοφέης νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγὰς, i. e. ὀφθαλμοὺς Schol. || Αὔγη vero, cum accentu in penult., Nom. propr. Haleæ filiæ, Schol. Soph. [Gl. Αὐγή· Lux, Splendor. Αὐγὴ ἡλίου· Jubar. Αὐγὴ φωτός· Lumen. Αὐγὴ et λύγα conf., ad Anthol. Pal. 189. Αὔγη et αὕτη conf., Add. p. xxxiii. Ruhnk. ad Tim. 264. Soph. Aj. 69. " Αὐγὴ, Wakef. Ion. 191. 904.; Alc. 606. Jacobs. Anth. 7, 171. 9, 393. 12, 330. Huschk.

Anal. 295. Boissonad. Philostr. 294. Muncker. ad Anton. L. 71. Verh.: ad Il. N. 837. Ruhnk. Ep. Cr. 181. T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Valck. ad Ammon. 76.; Diatr. 233. Wolf. ad Hesiod. 94. Toup. Emend. 1, 394. Conf. cum αὐτὴ, Wakef. Phil. 1199. Jacobs. Anth. 9, 434. Fac. ad Paus. 2, 250. ad Dionys. H. 5, 220. Beck. Præf. ad Plut. p. xxxv. Bast Lettre 87. Conf. cum αὐδὴ, Jacobs. Anth. 6, 187. Πυρὸς αὐγὴ, Heyn. Hom. 5, 574. ad Il. I. 206. Διὸς αὐγαὶ, 6, 517. Ὀμμάτων αὐγαὶ, Valck. Phœn. p. 527.; cf. Eund. ad Ammon. 76. Ὑπ' αὐγὰς, ad Timæi Lex. 264. Eur. Hec. 1140. ubi v. Brunck.; Musgr. ad 1154. Steinbr. Mus. Tur. 1, 332. Brunck. Aristoph. 1, 113.; Kuster. 289. Schol. adesp. 58. Longin. 14. Mor.: Heindorf. ad Plat. Phædr. 321. Πρὸς αὐγὰς ἡλίου, Lobeck. Aj. p. 367. Heyn. Hom. 6, 517." Schæf. Mss. " Oculi, Philostr. 763. Nicand. A. 441. Ortus maris, Dionys. P. 487. Oriens, 662." Wakef. Mss.]

Αὐγοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Splendoris formam habens, Splendidus; ut ap. Suid. Ὡς ἔχει τι ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδές τι καὶ ἀΐδιον. Philo de Mundo, Φῶς αὐγοειδέστερον τοῦ πυρός. [In Schneider. Lex. non legitur. "Orig. c. Cels. 2. p. 97(=432.) Κατὰ τὴν ὑφεστηκυῖαν ἐν τῷ καλουμένῳ αὐγοειδεῖ σώματι ψυχήν." Seager. Mss. (Cf. E. H. Barker. Amœnitt. Philosoph. in Classical Journal 44.) Hierocles 212. sæpius, Plut. 8, 236. 9, 669.; " S. N. V. 94. Wessel. Probab. 189. Jacobs. Animadv. 304." Schæf. Mss. " Damasc. in Suid. Greg. Nyss. 3, 636. Aristid. Quint. Jambl. Myst. 73." Wakef. Mss.]

" Ἀμφαυγεῖ, Hesychio ἀντιλάμπει, nisi potius scr. " * ἀμφιλάμπει: signif. enim Collucet, Undique re- " splendet." [A Schneidero non agnoscitur. Leg. ἀνταυγεῖ: respicitur enim Eur. Or. 1533. ubi Schol. ἀντιλάμπει.]

[* Ἀναύγητος, ὁ, ἡ, Ater, Obscurus, Non splendens. Æsch. Pr. 1036. θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην, ubi Blomf. " Haud illuminatum." " Pierson. Veris. 166." Schæf. Mss.]

Ἀνταυγὴς, ὁ, ἡ, Lucis s. Splendoris reflexionem habens. UNDE Ἀνταυγέω, Lucem reflecto, vel splendorem; a QUO Ἀνταύγεια, (ἡ,) ap. Plut. Lucis s. Splendoris reflexio, Lux reflexa, q. d. Oblucentia, vel Offulgentia. Bud. [Ἀνταυγὴς, Aristoph. Θ. 909. Orph. H. 5, 9. Ἡδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ * Ἀνταύγην ἑλικωπὸν, (ubi vulgo legitur ἀνταυγῆ, Gesner. conj. * αὐταυγῆ. Ἀνταύγην scripsi: vide Fr. 7, 4. * Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀρίδηλον." Herm.) 6, 5. Ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων: 69, 6. * Κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων Δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος * σαρκοφθόρον αἴγλην. Ἀνταύγεια, Schol. Aristoph. l. c. (e Diod. S. 14. p. 411. 605. Rhod.) " Ἀνταυγία, (pro ἀνταύγεια, ὑποκοριστικῶς,) Theodoret. Θεραπ. 59." Kall. Mss. Glossæ: Ἀνταύγεια· Reluminatio. Ἀνταυγέω, Schol. Aristoph. l. c. " Eur. Or. 1533. Ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον, Schol. ἀντιλάμπει: Fr. inc. B. 46. p. 497. Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν * Νώτισμα θηρός· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι, * Κυανωπὸν, ὥς τις Ἶρις, ἀνταυγεῖ σέλας." Seager. Mss. " Ἀνταυγὴς, Wakef. Ion. 562. Diod. S. 2, 223. Gesner. Ind. in Orph. Toup. Opusc. 1, 42. Brunck. Philoct. 917. Ἀνταύγεια, Toup. Opusc. l. c. Ἀνταυγέω, Ruhnk. Ep. Cr. 219. Valck. Diatr. 194. Brunck. Or. 1541." Schæf. Mss. " Ἀνταύγεια, Philostr. 822. Xen. 573, 5. Ἀνταυγέω, Stob. 403, 3. Hippocr. (43, 5=) 253." Wakef. Mss.]

[* Χρυσανταυγὴς, ὁ, ἡ, Auro resplendens, Aureus. Eur. Ion. 890. " Musgr. ibid. Wakef. 908." Schæf. Mss.]

[* Αὐταυγὴς, ὁ, ἡ, vide Ἀνταυγής. Wakef. Eum. 54. 390.]

Ἀπαυγὴ, ἡ, Splendor lucis. Effulgentia, Fulgetra, Bud. HINC Ἀπαυγάζω, Splendorem reddo, ut corpus splendidum, vel Lucem edo. Et pass. Ἀπαυγάζομαι: UNDE Συναπαυγάζομαι. Basil. Ἀλλ' ὁμοῦ τε φλὸξ ἀνέλαμψε, καὶ συναπηυγάσθη τὸ φῶς. Ab h. v. fit VERBALE Ἀπαύγασμα, τὸ, Effulgentia, Relucentia. Greg., Μεγάλου φωτὸς μικρὸν ἀπαύγασμα: ubi quidam exp., Ingentis luminis exiguus radius. Videtur

A autem Greg. h. v. sumsisse ex Ep. ad Hebr. 1, (3.) Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα κ. τ. λ. [Heliod. 3. p. 134. 4. p. 176. Callim. H. in D. 181. Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες Δυσμενέων: 124. ἀλλά μοι Ἥρη Δαψιλὲς ἠπείλησεν· ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν· ἔχει. Ubi ἀπαύγασαι ab * Ἀπαυγάομαι derivat Schneider. Lex. Ἀπαύγασμα, Heliod. 5. p. 248. φωτὸς ἡμερινοῦ. Ἀπαυγασμὸς, ὁ, Plut. Mor. 83. " Ἀπαυγάζω, Wakef. Trach. 747. Jacobs. Anth. 7, 27. Callim. H. in Del. 125.; item ad 182. 2, p. 11." Schæf. Mss. " Ἀπ. χροιὰν, Colorem exhibeo, Heliod. 179." Wakef. Mss.]

Ἀπαύγεος, ὁ, ἡ, Fulgidus, Lucidus, Hes. Est autem ex ἀπαυγὴ factum, [secundum quam tamen derivationem scr. esset * Ἀπαυγὴς, et sic correxit D. R.]

[* Βλαβεραυγὴς, ὁ, ἡ, Schneidero perperam Βλαβεραύγης, In damnum splendens. Manetho 4, 309. Ὁππότε δ' ἂν τούτοισι Κρόνου βλαβεραυγέος ἀστὴρ Συννεύῃ κατὰ χῶρον ἀνοικείοισι κελεύθοις: 472. Ἦν

B δὲ Κρόνου βλαβεραυγὲς ἐς αἰθέρα φέγγος ἀθρήσῃ.]

[* Βολαυγὴς, ὁ, ἡ, Splendorem reflectens, Splendidus. Manetho 4, 272. Ἀστέρ' Ἐνυαλίοιο θοαῖς ἀκτῖσι βολαυγῶν Ζωϊδίων. ET * Βολαυγέω, Lucem jacio, 430. Ὁππότε δ' ἂν Κυθέρειαν ἐν ἀκτίνεσσι βολαυγῇ.]

" Γαναυγέας, Hesychio τελείους ἐν τῷ ὁρᾶν. Vi- " detur tamen sonare potius τοὺς τῇ αὐγῇ γανόωντας." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Δηλαυγὴς, ὁ, ἡ, UNDE] " Δηλαυγῶς, Hesychio " ἄγαν φανερῶς. Dicitur et Τηλαυγῶς: sed illud " sonat ejusmodi cum αὐγῇ, quæ omnibus sit δήλη." [Etiam hoc a Schneidero non agnoscitur, quod tamen extat in Glossis, ubi exp. Dilucide.]

[* Διαυγὴ, ἡ, Aristæn. 1, 4. Schneidero susp.]

[* Διαύγιον, τὸ, i. q. τρύπημα. Hero de Spir. " Ad Herod. 527." Schæf. Mss.]

[* Διαυγάω, i. q. διαυγάζω, quod vide. " Dionys. H. 2, 960." Schæf. Mss.]

Διαυγὴς, ὁ, ἡ, Pellucidus, Translucidus, Quintil. Limpidus, λαμπρὸς, φωτεινὸς, Hes. διαφανής: ut δι-

C αυγὲς ὕδωρ, Epigr. Philo de Mundo, Μηδεμιᾶς ἐνορωμένης διαυγοῦς λιβάδος. Et διαυγὲς νᾶμα, [Antiphil. 31.:] διαυγὴς πηγή. Item, Ὄμματα διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. HINC Διαύγεια, ἡ, Perlucens splendor. ET [ὑποκοριστικῶς,] Διαυγία pro eod., ut Διαυγίαις λίθων, quod Suid. e Naz. exp. ἔκλαμψις. [Gl. Διαυγής· Limpidus, Lucidus. Διαυγές· Perspicuum, Lucidum, Limpidum, Liquidum, Translucidum. Διαυγές μοί ἐστιν· Liquet mihi. * Διαυγῶς· Liquido. " Διαυγῶς, Amphil. 44." Kall. Mss. Callim. L. P. 21. Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα. Damoch. 4. τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι. Bianor 2. ἅλμης. Epigr. adesp. 113. ἐξ ἀμεθύστου. Philet. 1. χαλκόν. Apoll. R. 1, 221. φολίδεσσι πτέρυγας. Hippocr. 290, 24. Diod. S. 17, 82. Κατὰ δὲ μέσην τὴν ὀροφὴν ἀπολελειμμένης διαυγείας· διὰ ταύτης ὁ καπνὸς ἐκφέρεται. " Διαυγὴς, Ruhnk. Ep. Cr. 164. T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Abresch. Lect. Aristæn. 8. Thom. M. 865. Wakef. Alc. 445. Jacobs. Anth. 5, 48. 6, 387. 9, 465. 10, 122. 11, 120. Διαύ-

D γεια, 9, 466. Diod. S. 2, 223. ad Herod. 527." Schæf. Mss. " Διαυγὴς, de veste, Galei Myth. 749.: Nicand. 727. Διαύγεια, Philostr. 710. Themist. 175. Hierocles 296. Διαυγέω, Schol. Arat. 100. * Ἐνδιαυγέομαι, 109." Wakef. Mss.]

[* Ἑλικαυγὴς, ὁ, ἡ, Orph. Fr. 7, 25. Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον Οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων. Schneider. Lex. de sensu dubitat. " Macrob. 217." Wakef. Mss.]

" Ἐξαυγὴς, (ὁ, ἡ,) Splendens. Eur." [Rhes. 304. * " Ἐξαύγεια, (ἡ,) Andr. Cret. 175. ET (ὑποκοριστικῶς,) * Ἐξαυγία, Method. 410." Kall. Mss.]

[* Ἐριαυγὴς, ὁ, ἡ, Valde splendens. Orph. Fr. 7, 11. Σῶμα θεοῦ πλάττειν ἐριαυγοῦς Ἠελίοιο.]

[* " Ἐρυθραυγὴς, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 3(=7. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Εὐαυγὴς, ὁ, ἡ, Illustris. Æsch. Pers. 466. Eur. Suppl. 652. Bacch. 661. Plato de LL. 12. et Timæus. Vide Εὐαγής. ET * Εὐαυγία, ἡ, Jambl. Protr. p. 360. (152.) Λαμπροτάτη τις εὐαυγία. Vide Εὐαγής. " Εὐαυγὴς, Brunck. ad Æsch. Pers. 464.;

ad Bacch. 651.; Musgr. 661. T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. ubi et de *εὐαυγία*." Schæf. Mss. "*Εὐαύγεια*, Jambl. V. P. 79." Wakef. Mss.]

[* "*Ἡμεραυγής*, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 22. 100. 117." Boissonad. Mss.]

[* "*Θεαυγής*, (ὁ, ἡ,) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 2, 7. ET * *Θεαύγεια*, (ἡ,) Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 540. Lazer. Misc. 1, 60." Boissonad. Mss.]

[* "*Καπναυγής*, ὁ, ἡ, i. q. * *καπνόμαντις*. Inscr. Gr. n. 3. Morisani." Schneider. Lex.]

Κυαναυγής, ὁ, ἡ, Cæruleum splendens, *κυαναυγέσιν ὀφρύσι*, Eur. (Alc. 261.) Nigris superciliis, ut quidam exp. [*Κυαναυγέας ἄνθρακας*, M. Sidet. 45. p. 98. Schneider. Phrynich. Σ. Π.: *Κυαναυγὴς θάλαττα, καὶ κυαναυγὲς ὕδωρ, καὶ κυαναυγὴς ποταμός.* Aristoph. O. 1389. *Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται Ἀέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυαναυγέα.* Lucian. de Domo 905. *Τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαναυγὲς, εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐστιν.* Orph. H. 2, 3. *κυαναυγής*, * *ἀστεροφεγγής*: * *ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἁλιρρόθιοι, κυαναυγεῖς*: L. 209.: H. 22, 1. * *κυαναυγέτιν ἕδρην*. Vide *Μελαναυγέτις*. "*Κυαναυγής*, Eichst. Quæst. 16. ad Diod. S. 1, 102. Alciphro 274. ad Charit. 751. Wakef. Alc. 266." Schæf. Mss.]

[* *Λαμπραυγής*, ὁ, ἡ, Splendidus. Manetho 4, 415. *Ἀκτῖσι φαέθουσι βαλῇ λαμπραυγέσι κόσμον.* "Const. Manass. Chron. p. 2. 67. (4. 33. 127.) Amat. 3, 21. (*Οὐ πάντοτε τὸ πρόσωπον τοῦ λαμπραυγοῦς ἡλίου Ἀχλύες* * *παχυνεφέλοι θολοῦσι καὶ σκοτοῦσιν.*)" Boissonad. Mss. UNDE * *Λαμπραυγέτις*, ἡ, Manetho 1, 301. et 4, 201. *Ζῆνα δ' ὅτ' ἂν Φαέθοντα βαλῇ λαμπραυγέτις ἀκτίς*: vide ad *Κυαναυγέτις*. "Ad Charit. 264. *Λαμπραυγής*, ibid.; 719." Schæf. Mss.]

[* *Λευκαυγής*, ὁ, ἡ, Candidus cum splendore. "Const. Manass. Chron. p. 5." Boissonad. Mss. Antiphanes ap. Athen. 623.]

Λιπαυγής, ὁ, ἡ, Splendore s. Lumine defectus, Obscurus. Orph. H. (2, 2.) *Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ.* [*Λιπαυγέσιν ὀφθαλμοῖς*, M. Sidet. 56. p. 99. Schneider. Plato Jun. Epigr. 1. *χῶρον*. "Const. Manass. Chron. p. 3." Boissonad. Mss. "Huschk. Anal. 274." Schæf. Mss.]

[* *Μαλακαύγητος*, ὁ, ἡ, Oculo mollis, Epith. somnii ap. Diog. L. Aristotele. Aristot. ap. Athen. 696. "et in Maittairii Misc. 163. sed corr. * *μαλακαύχητος*." Kall. Mss. Anal. 1, 177.]

"*Μαραυγεῖν*, exp. Perstringi lumina. Utitur eo "verbo Plut. *περὶ Σαρκοφ.* 1. fin. *Ὀφθαλμὸς, ὑγροῦ* "*πλεονάσαντος ἀναπλησθεὶς, μαραυγεῖ καὶ ἀτονεῖ πρὸς* "*τὸ οἰκεῖον ἔργον.* Et de Exilio (8, 367.) *Ἔστι δὲ* "*καὶ χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, πρὸς ἃ γίνεται τὸ συγ-* "*χεῖσθαι καὶ μαραυγεῖν.*" [Plut. Mor. 2, 542. Wytt. UNDE * *Μαραυγία*, ἡ, Archytas ap. Stob. Serm. 1. p. 17. *Τὸ λαμπρὸν φάος μαραυγίαν περιτίθησι τοῖς ὀφθαλμοῖς.* Schneider. Lex. Vide *Ὀραυγέομαι*.]

Μελαναυγής, ὁ, ἡ, Atrum splendens, Ater. Eur. Hec. (152.) *φοινισσομέναν Αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ*, i. e. *μέλαιναν ὄψιν ἔχοντι*, Schol. [Orph. Arg. 515. *Μήνη δ' ἀστροχίτων ἔπαγεν* * *μελαναυγέτιν ὄρφνην.* "Hiatus *μελαναυγέα ὄρφνην* in Nostro ferri non potest. Quare *μελαναυγέτιν* scripsi. Sic * *κυαναυγέτιν* H. 23, 1. Usitata hæc forma ætati, qua vixit Noster. Sic Maximus 50. 523. * *ἀργέτιν αἴγλην*: 584. * *πολυωπέτις αἴγλη*. Et alia forma 305. 587. *ἀργέτα μήνην*." Hermann. Cf. *Λαμπραυγέτις*. "*Μελαναυγής*, Wakef. Eum. 52. Toup. Opusc. 2, 252. Beck. ad Eur. Hec. 154." Schæf. Mss.]

[* *Νικαυγής*, ὁ, ἡ, falsa lectio pro * *Νυχαυγής*, Noctu lucens. Orph. H. 2, 7. *Ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων*, * *ἐλάσιππε, νυχαυγής*, (ubi Gesner. "Notat ea, quæ ægre quidem et obscure, sed videri tamen per noctem possunt:") 14. *Ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νυχαυγεῖς*, ubi, quod Noster pro vulg. *νικαυγεῖς* feliciter conjecerat, *νυχαυγεῖς* confirmavit Cod. Par.: 70, 8. *Ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής.* "Eichst. Quæst. 16. Wakef. Ion. 1068." Schæf. Mss.]

* *Ὀραυγέομαι*, Stob. Phys. 854. ex Aresa: *Συμπείθει μὲν γὰρ ὁ νόος ὀραυγούμενος.* "V. *ὀραυγούμενος*, Lexicographis ignota, quæ mox bis iterum occurrit, (*Ὁ μὲν νόος ὀραυγούμενος καὶ στιβαζόμενος τὰ πράγματα, ἁ δὲ θύμωσις ὁρμὰν καὶ ἀλκὰν ποτιφερομένα τοῖς ὀραυγαθεῖσιν*,) rite derivatur ex *ὁράω* et *αὐγή*, ut oppositum *μαραυγέω* e *μαραίνω* et *αὐγή*, atque ut hoc de iis dicitur, qui oculos hebetes habent, sic illud erit Acute discerno, quod bene de mente dicitur." Heeren.]

Παναυγής, ὁ, ἡ, Omni e parte splendidus. [Orph. H. 9, 3. *Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγής.* UNDE * "*Παναύγεια*, (ἡ,) Philo de Mundo." Kall. Mss. In Schneider. Lex. citatur e Philox. Gl., sed in Labbæi Glossariis locum frustra quæsivimus.]

[* *Πανταυγής*, ὁ, ἡ, Manetho 1, 287. et 4, 122. *Ὄμμα βαλῇ πανταυγὲς ἐν ἡμερινῇσι λοχείαις.* "Ad Charit. 261." Schæf. Mss.]

Περιαυγής, ὁ, ἡ, Circumquaque splendens, Perlucidus. Plut. (7, 591.) *Ἐν κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιαυγέσι φασμάτων καὶ εἰδώλων ἀφ' ἑνὸς εἴδους μυρίας* * *παρατυπώσεις.* AT *Περίαυγος*, ὁ, ἡ, Undiquaque splendidus. Aristot. de Mundo, *Ἄλως δέ ἐστιν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιαυγής*, i. e. Area est edita imago syderea claritatis undique illustrata, Bud. [* *Περιαυγή*, ἡ, Lux circumquaque lucens, Plut. 7, 71. * *Περιαυγέω*, i. q. *περιαυγάζω*, Strabo 16. p. 1115. *Χρυσοειδὲς ἀπολάμπων φέγγος, ὅσον μεθ' ἡμέραν μὲν οὐ ῥᾴδιον ἰδεῖν ἐστί· περιαυγεῖται γάρ· νύκτωρ δ' ὁρῶσιν οἱ συλλέγοντες.* Pseudo-Longin. 17, 7. "*Περιαυγής*, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 631. Circumspiciens, Stob. 2, 42. * *Περιαύγεια*, Clem. Alex. 680. Philo J. 2, 500." Wakef. Mss.]

[* *Προσαυγή*, ἡ, Splendor, Lumen. Eur. Alc. 204. ubi v. nott. UNDE * *Προσαυγέω*: a quo FIT * *Προσαύγησις*, ἡ, Dor. *ποταύγασις*, Stob. 331. *ἡλίου*. "*Προσαυγή*, Musgr. et Barnes. ad Eur. l. c. *Προσαύγησις*, Jacobs. Animadv. 260." Schæf. Mss.]

[* "*Σελαυγής*, (ὁ, ἡ,) Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 151." Boissonad. Mss.]

Σκιαυγέω, Cæcutio more eorum, qui ex umbra aut tenebris prodeuntes, ad lucis aspectum caligant, *ἀμβλυώττω*, Gal. Gloss. [Hippocr. 210, 10. 388, 26= 57, 11. 558, 21. Foës. Œcon. 344.]

Συναύγεια, ἡ, Corradiantia, Bud. interpr. ap. Plut. de Plac. Phil. *Πλάτων κατὰ συναύγειαν τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν οἴεται.* [Schneider. Lex. "Tittmann. ad Lexic. Gr. 83." Schæf. Mss. "Nemes. 141." Wakef. Mss.]

Τηλαυγής, ὁ, ἡ, Longe splendorem suum spargens, aut Eminus splendens; *τηλεφανής*. Est et Nom. propr. ap. Suid. ["Procul splendens, Procul conspiciendus et agnoscendus. *Τηλαυγὲς πρόσωπον*, O. 6, 4. Longe splendens frontispicium. *Τηλαυγέσιν στεφάνοις*, Π. 2, 10. i. e. *εὐσυνόπτοις καὶ διαυγεστάτοις*. Sic * *Τήλοδμος*, ὁ, ἡ, Quod procul olet." Damm. Lex. Pind. Diod. S. 1, 50. *Ὁρᾶν τηλαυγέστερον.* Glossæ: *Τηλαυγής*· Lucidus, Præfulgens, Iquipidus (sic.) *Τηλαυγές*· Epicrocum. "M. Anton. 7, 65." Gataker. Mss. "*Τηλαυγής*, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Toup. ad Longin. 395. Wakef. Trach. 524." Schæf. Mss. Theognis 562.]

Τηλαυγῶς, Splendorem suum longe spargendo, *λαμπρῶς*, Hes. ["Fischer. ad Weller. G. G. 1, 321." Schæf. Mss.]

[* "*Τηλαύγεια*, (ἡ,) Herodian. Epimer. 132. ET (*ὑποκοριστικῶς*,) * *Τηλαυγία*, Nicephori P. CP. Disp. cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 160. Combef." Boissonad. Mss.]

Τηλαυγέω, ήσω, Longe splendorem spargo, Eminus splendeo. UNDE *Τηλαύγημα*, τὸ, et *Τηλαύγησις*, ἡ, Splendor longe dispersus aut eminus apparens. *Τηλαύγημα* vero Suidæ est etiam *ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ*: pro quo Hes. habet *ἀρχὴ λαμπρά*. [*Τηλαύγημα, τηλαύγησις*, Biel. Thes. "*Τηλαύγημα*, LXX. interprr. *Τηλαύγησις*, Clem. Alex. 798." Wakef. Mss.]

[* *Ὑπεραυγής*, ὁ, ἡ, Valde splendens. Lucian. Ver. Hist. 385. *Πυρώδεις ἤδη καὶ ὑπεραυγεῖς.* * *Ὑπεραυγέω*, Eust. ad Dionys. P. p. 189.]

Ὕπαυγος, ὁ, ἡ, Qui est sub luce. Comp. ex Homerico, *ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο*, Od. B. (181.) quod, ut Eust.

docet, idem est ac ὑφ' ἡλίῳ, aut ὑφ' ἥλιον. [Paulus Alexandr. Apotelesm. (ap. Schneider. Lex. v. Ὑπεραυγής,) ἀστὴρ, Stella combusta. Oraculum ap. Jo. Lydum de Mens. 32. Καὶ χθόνιοι κόλποι τε, καὶ ἠέριοι, καὶ ὕπαυγοι. * Ὑπαυγής, Jambl. ap. Stob. Serm. 3. p. 85. Schow.: cf. Ruhnk. ad Tim. 265.] A

Χρυσαυγὴς, ὁ, ἡ, Auri in modum splendens. Citatur e Nac. et Dionys. P. Et Epigr. (Agath. 60.) Χρυσαυγέϊ νηῷ. UNDE Χρυσαυγέω, ήσω, Auri in modum splendeo. Χρυσαυγοῦντα vero Hes. præter στίλβοντα exp. etiam ἀστράπτοντα. [* Χρυσαυγίζω, Liban. 4, 1071. "Matth. ad Gloss. Min. 32. Χρυσαυγὴς, Wakef. Herc. F. 396.; Phil. 393. Jacobs. Anth. 10, 274." Schæf. Mss. * "Χρυσαύγεια, Eust. Il. 574." Wakef. Mss.]

Αὐγήεις, (εσσα, εν,) Splendidus. Accipitur etiam pro Eo, qui oculorum acie valet: ut Nicand. Θ. (34.) μαράθου δέ ἑ νήχυτος ὅρπηξ Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι, i. e. ὀξυδερκίαν παρέχει, Schol.

Αὐγὴς, (ὁ, ἡ,) Dilucidus, Perspicuus, VV. LL.

[* Αὐγῆς, ἐκ τοῦ *Αὐγέας, Arcad. 23. Barker.]

[* Αὐγινὸς, ἡ, ὸν, Gl. Lucidus.] B

"Αὔγιον, (τὸ,) a quibusdam dicitur Ruta, ut tradunt VV. LL." [" Ocimoïdes, Isatis sativa, Diosc. 450. 464," Boissonad. Mss.]

[* Αὐγέω, Splendeo, i. q. αὐγάζω, neutr. Job. 29, 3.] "Αὐγεῖν, Hesychio ἀλγεῖν, Dolere."

[* Αὐγητὴρ, ῆρος, ET *Αὐγητὴς, ὁ: UNDE *Αὐγήτειρα, ἡ, Illuminatrix, Epith. Lunæ, Orph. H. 8, 5. Αὐγήτειρα, φίλιππε, Χρόνου μῆτερ, *φερέκαρπε. Legitur ET *Αὐγίτης οἶνος ap. Hippocr. de Morb. 3. p. 492. ubi v. Foës., qui in Œcon. 68. αὐτίτην corrigit.]

[* Αὐγίζω, UNDE *Αὐγισμὸς, ὁ, Gl. Luxus.]

[* "Διαυγίζομαι, Illustror, Dilucidus sum. Aqu. Job. 25, 5. Διαυγισθήσεται." Schleusner. Lex. in V. T.]

[* "Πυραυγίζω, Const. Manass. Chron. p. 67 (=128. Meurs.)" Kall. Mss.]

Αὐγάζω, άσω, Illustro. Naz. de Pascha, Οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων. Et pass. Illustror, ibid. Αὐγασθέντες ὑπὲρ λίθον σάπφειρον. || Αὐγάζω, tam act. quam pass. signif. etiam Video, Aspicio, Intueor. Act., ut Soph. Phil. (217.) ναὸς Ἄξενον αὐγάζων ὅρμον; i. e. δύσορμον τὸν λιμένα ὁρῶν, Schol. Philo V. M. "Ἵνα καὶ αὐτὸς οἷον πρὸς κάτοπτρον αὐγάζῃ τὸν ἴδιον νοῦν, Inspiciat, Contempletur. Pass., Il. Ψ. 458. Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, i. e. θεωρῶ, Schol. Epigr. Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν Σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο, Plures soles vidit. Hesiod. E. (2, 96.) οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι. Apoll. R. 2. (682.) οὐδέ τις ἔτλη Ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο. || Αὐγάζω, Neutr. etiam reperitur pro Splendeo, Illucesco, ut ap. 2 Cor. 4, (4.) Εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. ET Αὐγάω, αὐγάζομαι, Hes. [" Αὐγάζω, Heyn. Hom. 6. 529. 8, 448. Musgr. Hel. 69. Jacobs. Animadv. 260.; Anth. 7, 120. 155. 8, 3. 337. Leon. Tar. 1. Antip. S. 59. Leon. Al. 10. Marcus Arg. 27. 30. Brunck. Apoll. R. 81.; Soph. 3, 406. 456. Epigr. adesp. 543. ad Charit. 217. Wessel. Probab. 136. Toup. Opusc. 2, 15. 56. ad Callim. 1, 119. 2, 11. Valck. Callim. 292. De quant., ad Mœr. 96. Video, Aspicio, Wakef. S. C. 2, 114." Schæf. Mss. "Video, cum accus., Lycophro 420. Orph. H. 6, 10. (αἰὲν ἀτειρεῖς Αὐγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.)" Wakef. Mss. Leon. Tar. 64. Αὐγάζων δαλόν. Orph. L. 178. Αὐτὰρ ὅγ' ἠελίοιο καταντίον αὐγάζοντος Αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει. Eur. Bacch. 586. " Αὐγάζω τι, Circumspicio, ut inveniam. Auctor Rhesi 793. Καί μ', ἔγχος αὐγάζοντα καὶ θηρώμενον, Παίει πάρος νείαιραν εἰς πλευρὰν ξίφει Ἀνὴρ ἀκμάζων. Αὐγάζομαι, Plut. Mor. 1, 952. Wytt." Seager. Mss. "La généalogie de ce mot est ἄω, αὔω, * αὔγω, (d'où αὐγὴ,) αὐγάζω: comme de ἄω, * αὔδω, (d'où αὐδὴ,) αὐδάζω, et de κράω, κραύω, * κραύγω, (d'où κραυγὴ,) κραυγάζω." Corai. Mss.] C D

[* Αὐγασία, ἡ, Gailius in Classical Journal e Ms. Codice affert, sed locum frustra quæsivimus. Cf. Ἀνταυγασία.]

Αὔγασμα, τὸ, ET Αὐγασμὸς, ὁ, Splendor. [Αὔγασμα, Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Ἀνταυγάζω, Resplendeo. Schol. Aristoph. Θ. 909. Καὶ ἀνταυγάζειν λέγεται τὸ ἐναντίον φῶς παρέχειν καὶ παραδιδόναι. Heliod. 1. p. 5. Χρυσοῦφοῦς δὲ τῆς ἐσθῆτος πρὸς τὸν ἥλιον ἀνταυγαζούσης. " Illustro, Philo J. 856." Wakef. Mss.]

[* Ἀνταυγασία, ἡ, Gl. Reluminatio.]

Διαυγάζω, άσω, act. Illustro, Illumino, φωτίζω, Hes. || Est etiam Diffulgeo, Transpareo. Plut. de fulg. Τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ σχισμῷ διαυγάζει, Diffulget. Bud. Alex. Aphr. Πλέον διαυγάζεται, Magis resplendet: sic etiam διαυγάζεσθαι pro Splendere, Bud. e Theodoro profert. || Διαυγάζω neutr. quoque est Diluceo, Dilucesco. Bud. Polyb. 3, (104.) Ἅμα τῷ διαυγάζειν, Cum diluculasset, Bud. Sic 2 Petr. 1, (19.) Ἕως ἡ ἡμέρα διαυγάσῃ. AT Διαυγεῖσθαι, διορᾶσθαι, Hes. [Hippocr. Epist. 1278. Ὅκως μὴ διαυγαζόμενα τῇσι πνοῇσι ἐκλείπῃ, ubi Ms. διαριπιζόμενα. Philo Mathem. 57. Κεκενωμένον καὶ διαυγαζόμενον πάντοθεν, Perspicuum. Plut. Arato 22. Ἡμέρας διαυγούσης. Antyllus Chirurg. Vett. 122. Ὁ ὄγκος διαυγήσει. Glossæ: Διαυγάζει· Perlucet, Lucescit. " Wakef. S. C. 4, 238." Schæf. Mss. " Eutrop. 707." Wakef. Mss. Greg. Naz. 1, 275.]

[* Διαύγασμα, τὸ, Gl. Diluculum. " Pellucidus splendor, Inc. Hab. 3, 3." Schleusner. Lex. in V. T.]

Διαυγασμὸς, ὁ, Translucens splendor. Plut. de Plac. Phil. de fulgure, Ἡ δὲ διαστολὴ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ, Effulgentiam efficit, Bud.

[* Ἐναυγάζω, Incendo, sc. ignem vel candelam. Lycophro 71. Philo J. 1, 146. P. Καὶ ὥσπερ, οἶμαι, ἀνατείλας (ὁ) ἥλιος τὸν ζόφον τοῦ ἀέρος φωτὸς ἀνέπλησεν, οὕτω καὶ ἀρετὴ ἀνατείλασα ἐν ψυχῇ, τὴν ἀχλὺν αὐτῆς ἐναυγάζει, καὶ τὸν πολὺν σκότον σκεδάννυσι. Ælian. H. A. 1, 58. Αἱ δὲ φάλαγγες ἀπόλλυνται νύκτωρ, ἐναυγάζοντος λύχνου τεθέντος πρὸ τῶν σμηνῶν. " Med., Schol. Pind. I. 4, 73." Wakef. Mss.]

[* " Ἐναύγασμα, Illuminatio. Philo J. 1, 88. (62.)" Wakef. Mss.]

" Ἐπαυγάζω, Luminis radiis illustro, et splendorem " affero, i. q. αὐγάζω. In pass. aliquando signif. " Splendesco; aliquando Splendeo. UNDE Ἐπαύ- " γασμα, τὸ, Splendor." [Lucian. 6, 232. Ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγάσθαι μόνον, ubi Ms. ἐπηλυγάσθαι. Polyæn. 1, 39, 1. Ὡς ἐπηύγαζεν, al. ὑπηύγαζεν, Sub primam lucem: 7, 8, 2. Ἱππεῖς δὲ τοὺς ἐλαφροτάτους κατέλιπον ὑπαυγαζούσης ἕω. " Jacobs. Anth. 8, 3. Antip. S. 52. ad Mœr. 163. Wakef. S. C. 3, 172." Schæf. Mss. " Med., Inspicio, Anthol. 2, 1." Wakef. Mss.]

[* " Ἀντεπαυγάζω, Const. Manass. Chron. p. 121. (229. 5917.)" Boissonad. Mss.]

[* " Συνεπαυγάζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 207." Boissonad. Mss.]

" Ἐσαυγάζω, ex Epigr. (Diotimi 1.) pro Inspicio," [Εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον ἀλυκύ.]

" Καταυγάζω, άσω, Illumino, Illustro, καταφωτίζω. " Nonn. ὃς ἀνέρα πάντα καθαίρει Πνευματικαῖς ἀκτῖσι " καταυγάζων φύσιν ἀνδρῶν, pro eo quod Joannes " initio sui Evangelii, Φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάν- " τα ἄνθρωπον. Sic pass. Greg. Τῷ φωτισμῷ τῆς " γνώσεως κατηυγάσθησαν, Cognitionis fulgore illu- " minati s. Illustrati sunt. Nonn. rursum neutr. " usurpasse dicitur pro Luceo et resplendeo; ap. Jo. " 8. Sed locus, qui citatur, corruptus est, et incer- " tum quomodo emendandus. Pass. et med. vv. ac- " cipiuntur et ipsæ neutr. pro Video, Specto, Aspe- " cto: ut Anthol. Ζῆνα κατηυγασάμην, Jovem spe- " ctavi. A superiore καταυγάζω, Illumino, Illustro, " est VERBALE Καταυγασμὸς, ὁ, Illustratio, Illumi- " natio." [Heliod. 5. p. 255. Χαρίκλειαν στολῇ χρυσοϋφεῖ καταυγάζουσαν. " Opprimo splendore, Heliod. 62." Wakef. Mss. " Clem. Alex. Protr. 70. Καταυγαζόμεθα τὸν Θεόν." Routh. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 250. Antip. S. 52. ad Charit. 362." Schæf. Mss.]

[* Καταυγαστὴρ, ῆρος, ET * Καταυγαστὴς, ὁ, UNDE * Καταυγάστειρα, ἡ, Illuminatrix, Epith. Lunæ ap. Orph. H. 8, 6. * Ἠλεκτρὶς, βαρύθυμε, καταυγάστειρα, λοχείη.]

[* Ἐγκαταυγάζομαι, Epiphan. Anc. s. 105. T. 2. p. 106.]

[* Μεταυγάζω, Philostr. 793. Ἱστία ἁλουργῆ μεταυγάζοντα ἐν τῷ κόλπῳ.]

" Παραυγάζω, Repræsento, s. Imagine repræsento, " παρεμφαίνω. Dionys. P. (89.) Προπρηνὴς, κριοῖο παρ- " αυγάζουσα .κάρηνον, Τοὔνεκά μὶν καὶ κριοῦ ἐφημί- " ξαντο μέτωπον." [Strabo 2. p. 202. S. Παραυγάζεσθαι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου: 359. Παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς ἕω καὶ ἀνατολῆς ἀντιπεριϊσταμένου τοῦ φωτός. " Illustro præter solitum, Strabo 197. Eust. Il. 87, 31." Wakef. Mss.]

" Περιαυγάζω, i. q. περιαστράπτω s. περιλάμπω, " Splendore luceque circumfundo, Circumquaque il- " lumino, Collustro. Heliod. Ἡλίου περιαυγάζοντος " τὰς ἀκρωρείας." [" Schol. Lucian. Tim. 20." Boissonad. Mss. " Wessel. Ep. ad Ven. 6." Schæf. Mss.]

[* Περιαύγασμα, τὸ, Heliod. 8, 9. p. 329. Cor. Achill. Tat. 3, 5. p. 246.]

[* Προσαυγάζω, Specto, Resplendeo, Dor. ποταυγ. ap. Diotogenem Stobæi Serm. 46. Joseph. A. J. 12, 2, 8. p. 591. Lycophro 1082. " Jacobs. Animadv. 24. 260. Musgr. Hel. 69. Koen. ad Greg. 84. * Προσαύγασις, ibid." Schæf. Mss. " Προσαυγάζω, Joseph. 515, 1. Cum dat., Apoll. R. 1, 1231." Wakef. Mss.] B

[* Συναυγάζω, UNDE * Συναυγασμὸς, ὁ, Radiorum s. Lucis e var. ll. in unum confluxus s. concursus, Collucentia, Collustratio. Plut. 893.]

[* Ὑπεραυγάζω, Valde splendeo, " Splendore superor, Eust. Il. 621, 42." Wakef. Mss.]

" Ὑπαυγάζω, Splendesco, VV. LL. Sed potius so- " nat q. d. Subsplendesco." [Heliod. 97. Apoll. R. 1378. Philostr. 564. " Wakef. S. C. 4, 238. Koen. ad Greg. 32." Schæf. Mss.]

" ΑΥΣΟΝΕΣ, Suidæ οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ αὔσω τὸ " τολμῶ, οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι: iti- " demque Lex. meo vet. Alioqui Αὔσονες dicuntur " οἱ Ἰταλοὶ, Itali, vel potius Gens quædam Italiæ: a " QUIBUS possess. forma Αὐσόνιον πέλαγος s. Αὐσό- " νιος πόντος dicitur ἡ Σικελικὴ θάλασσα, Mare Sicu- " lum; quia nimirum Italiam alluit. Regio eorum " Αὐσονία dicitur, sub. χώρα s. γῆ. Ipsi etiam Αὐ- " σόνιοι: ut ap. Strab. Τῷ τῶν Αὐσονίων ἔθνει. Vide " et Steph. B." [Zonar. 340. cxxxi. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αὐσονίων· Ἰταλῶν. * Αὐσόνειος, Strabo 2. p. 185. sed forma hæc nobis susp. * Αὐσονῖτις, ἡ, Lycophro 593. * " Αὐσονοκράτωρ, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 65(=123. 233.)" Boissonad. Mss. Vide D. V. in Classical Journal 14, 319.; E. H. Barker. ibid. 15, 90. Αὐσονία, Tzetz. Exeg. in Il. 9. 135. Αὐσονία ἀπὸ * Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης παιδός. " Αὐσόνιος, Jacobs. Anth. Proleg. 54. Antip. Th. 10. Jacobs. Anth. 10, 207. * Αὐσονὶς, (ἡ,) Christod. Ecphr. 305. Epigr. adesp. 400. * Αὐσονιεὺς, (ὁ,) Christod. Ecphr. 398." Schæf. Mss.]

ΑΥΤΟΣ, ἡ, ὁ, Ipse, a, um. Refert interdum personam, interdum rem. Il. Θ. (54.) Ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν· Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων, Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Hic refert personam; est enim αὐτὸς δὲ videlicet ὁ πατήρ. At in iis quæ proxime sequuntur, est αὐτοῦ referens rem. Subjungit enim: Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο, sc. τοῦ δείπνου. Sed hic magis necessarius fuit relativi usus, quam in illo priore l.; poterat enim copulativa particula verbo καθέζετο juncta idem efficere. Sed observavi, ut alicubi relativum duntaxat esse, ita etiam alicubi cum relatione emphasin quoque aliquam inclusam habere. Sic 69. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα: at 75. Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε. Sic I. (12.) αὐτὸς δὲ κατὰ πρώτοισι πονεῖτο. Fortasse autem de h. etiam l., plurimi autem alii quærentibus occurrent, dici idem possit, ubi fem. habetur αὐτή: Z. (287.) Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισι Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς· Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα. At simpl. relationem rei indicat in l. c. ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. Itidem vero in isto K. (492.) μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν. De αὐτοὺς in Il. A. (4.) lege Eust. Ceterum in prosa multo frequentior est hujus pronominis usus quam carmine; poëtæ enim aliis particulis sæpe loco ejus utuntur. Xen. K. Π. 1, (4, 18.) Σημανθέντων δὲ τῷ Ἀστυάγει, ὅτι πολέμιοί εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὡσαύτως. Thuc. 4. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι, Ex ea re, vel Ex illa re. Alia exempla passim occurrent. VV. LL. annot. hoc pronomen αὐτὸς in SS. Libris nonnunquam abundare, figura Hebr., ut, cum dicitur ὃν ἔχρισεν αὐτόν: quod quidem hic ἀπροσδιόνυσον est: cum in hujusmodi opere, in quo de lingua Gr. agitur, Hebraismi tractandi non sint. At ego exemplum αὐτοῦ abundantis, nisi ego valde fallor, ex ipso Thuc. proferam, 2. p. 151. Τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον, ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη, ὅτι Βοιωτοὶ ἐπέρχονται, πέμπει τὸ στράτευμα κ. τ. λ.

Αὐτὸς non semper relativum est, sed et quandam demonstrationis signif. habet. Lucian. (1, 743.) Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. Tale fere est, Ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι. Interdum vero pronomini demonstrativo additur: ut, Ἀθηναῖοι αὐτοὶ οὗτοι, Thuc. 6. Idem 1. Καὶ λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὧν πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, ὅτι κ. τ. λ. Sed et αὐτὸ τοῦτο peculiari quodam loquendi genere dicitur. Lucian. (2, 318.) Οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται. Synes. Ep. 4. Ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περιέσωσεν. Alio autem modo dicitur, Αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, sub. præp. pro Hoc ipso nomine lætor. || Jungitur αὐτὸς et cum ἐκεῖνος, et dicitur αὐτὸς ἐκεῖνος, vel ἐκεῖνος αὐτός: ut Plut. de Socr. Gen. Ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν ἔφησε. Sed et cum ἐγὼ jungitur ab Hom. et cum σύ: nam αὐτὸς per se etiam vv. primæ quoque et secundæ personæ jungitur; ut Od. Z. (219.) ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἄλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι: Φ. (207.) Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. Ubi tamen majorem quandam emphasin habere videtur quam in præcedente l., præsertim cum addatur ὅδε. Et cum pronomine secundæ personæ σὺ, Tu, ut Od. P. (81.) Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε. Interdum vero σε, sicut et με, longiore intervallo ab αὐτὸν separat. Xen. vero K. Π. 3. Αὐτοὺς ἡμᾶς dixisse videtur pro Nosmetipsos. Ceterum, ut jungitur αὐτὸς cum ἐγὼ, sic et ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, Eur. Quod Lat. imitantur, cum dicunt, Meum ipsius negotium.

Αὐτότατος, Aristoph. (Π. 83.) ut Plaut. Ipsissimus.

Αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ, vel σεαυτοῦ, vel ἑαυτοῦ: itidemque in ceteris casibus: et αὐτῶν pro ἑαυτῶν, etc. Vide in Ἐμαυτοῦ, in Σεαυτοῦ, in Ἑαυτοῦ, post Ἐγὼ, post Σὺ, post Ἕ. Sed sciendum est αὑτοῦ potius scribi, cum pro ἑαυτοῦ vel σαυτοῦ ponitur. Sic et Soph. Aj. (1132.) Τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους, (οὐκ ἐῶ θάπτειν,) ubi ponitur pro τοὺς ἐμαυτοῦ πολεμίους, sunt qui αὑτοῦ scribere malint cum spiritu aspero.

Αὐτὸς, cum numeralibus nom., eo sensu quo Gallice dicitur Lui troisième, Lui quatrième. Thuc. 8. Ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτός. Sic 1. πέμπτος αὐτὸς, et alibi sæpe. Sic autem et Hom. usus est, si bene memini.

Αὐτὸς ἕκαστος, vide Ἕκαστος. Αὐτός τις, vide Τίς.

Αὐτὸς, Ipsemet. Il. Γ. (105.) Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτός. Ita enim puto hic accipi αὐτὸς, cum sequatur, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Sic autem exp. puto et Jo. 4, (2.) Καίτοι γε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, Non baptizabat ipsemet. Sic autem positum in aliis etiam N. T. ll. observasse mihi videor.

Αὐτὸς de aliquo κατ' ἐξοχὴν, ut de Pythagora Αὐτὸς ἔφα. Sic et ap. Hom. Vide Eust.

Αὐτὸς ποιῶ τοῦτο, Sponte mea hoc facio, Ultro, (Il. Θ. 293.) τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις.

Αὐτὸς pro μόνος, Solus, Aliorum ope non adjutus: ut (ibid. 99.) αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη.

Αὐτοῖς pro σὺν αὐτοῖς, ut αὐτοῖς ὅπλοις, et αὐτοῖς ἀνδράσι, Bud. 989. || At, cum dicitur αὐτοῖς ῥήμασι, vel αὐταῖς λέξεσι, quod et per adv. αὐτολεξεὶ, signif. His ipsis verbis, vel Illis ipsis verbis, Ad verbum. Liban. V. Dem. Εἴρηται γοῦν οὕτως αὐτοῖς ῥήμασι.

Plut. (10, 622.) Τοῦτο γὰρ ὁ Κολώτης αὐταῖς λέξεσιν ἐκπεφώνηκεν.

¶ Ὁ αὐτὸς, Idem: qua in signif. et αὐτὸς sine ὁ, Eur. et Soph. Athen. 12. Τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί. Cum dat., ut ποιῶ τὰ αὐτά σοι, Eadem tecum facio, Eadem quæ et tu facio; ut et Horat. A. P. (ad fin.) dativo junxit Idem, Invitum qui servat, idem facit occidenti. Sed et Lucr. dixerat, eadem aliis sopitus quiete est. Thuc. (3, 70.) Τοὺς αὐτοὺς Ἀθηναίοις φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, pro Eosdem quos et Athenienses. Sic Xen. E. 5, (3, 26.) Τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic et alibi passim ap. hosce Historicos in describenda fœderum formula; ut Gall. dicitur Ami des amis, Ennemi des ennemis. Isocr. ad Phil. cum καὶ junxit, Οὐ τὴν αὐτὴν ἔχων διάνοιαν νῦν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡλικίαν. Idem vero cum τὴν αὐτὴν addidit et ταύτην ibid. Ὅτε ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Thuc. Ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ dixit, Idem sum sententia, pro Ejusdem sum sententiæ, cujus et antea fui: vel, In eadem permaneo sententia. Et εἰς τὸ B αὐτὸ, vel ἐπὶ τὸ αὐτὸ, pro In unum et eund. locum. Et ap. Thuc. Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, exp., Sententiæ in idem convenere. Scribitur autem et ἐπιτοαυτὸ, una voce. At κατὰ τὸ αὐτὸ, Uno et eodem tempore. Interdum tamen κατὰ τὸ αὐτὸ de loco etiam dicitur; ut κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο. Item ταυτὸ vel ταυτὸν, sicut et τοιοῦτον neutr. pro τὸ αὐτὸ, Idem. Aristoph. κατὰ ταυτό. Plato Ep. 7. Ταυτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε. Idem de LL. ταυτὸν δικαστήριον. Ibid. Εἰς ταυτὸν συνελθεῖν. Et Isocr. Helene, Εἰς ταυτὸν συνήγαγε. Philo de Mundo, Ἓν καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον. Chrys. ταυτὸν cum ὥσπερ junxit, sequ. εἰ, Ταυτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγες. Cum dat., de qua constr. modo dictum fuit, ut, Οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς, Non eodem modo quo vulgus. Dicitur autem et ταυτὰ ταῦτα. Dem. Ταυτὰ δὲ ταῦτα Ἀργεῖοι ἐψηφισμένοι εἰσί. Plato, Ταυτὰ οὖν ταῦτα, Eadem hæc. Sciendum est autem ταυτὰ etiam scriptum inveniri, sed rarius sicut, et ταυτὸ s. ταυτόν. Hinc Ταυτότης, (ἡ,) q. d. Identitas. Aristot. Eth. 8. C Et pro ταυτολογία, VV. LL. Et Ταυτίζω pro εἰς ἓν τάττω, ap. Philop. i. e. Tanquam unum et idem censeo et pono. Ita Bud. qui et Ταυτίζεσθαι ex Eod. affert, Μετήλλαξε δὲ τοὺς ὅρους, διὰ τὸ ταυτίζεσθαι· ταυτὸν γάρ ἐστι τὸ ἀπὸ δείπνου περιπατεῖν τῷ ὑγιαίνειν. Eust. 1512. Ὅτι δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, pro Ponuntur in eadem signif. Suid. autem ταυτίζομαι exp. ἰδιοποιοῦμαι. Ατ compp. a ταυτὸ, ut Ταυτοδυναμεῖν, Ταυτοεπεῖν, Ταυτολογεῖν, vide in iis vv. cum quibus ταυτὸ comp. [* Ταυτάζω, i. e. τὰ αὐτὰ λέγω, omnino v. Ruhnk. ad Tim. 254. "Ταυτότης, ad Mœr. 128. Thom. M. 835. Dionys. H. 5, 69. Ταυτίζω, Thom. M. l. c. Eust. ad Dionys. P. 38. Erfurdt. ad Soph. Aj. 571.; Brunck. 658." Schæf. Mss. "Ταὐτὸ τοῦτο, Hoc ipsum, Stob. 455, 37. Ταὐτὸ repetitum, Aristid. 1, 384, 1. Ταὐτά τοι, Ælian. H. A. 143." Wakef. Mss.]

"Αὐτὸ, Att. pro αὐτὸν, Ipsum: ut ἐκεῖνο, τοῦτο, " et alia similia iidem efferunt sine ν, quod tamen " interdum addi comperitur, sed rarius. Aliquando D " habet adjunctum τοῦτο: ut αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, " Hoc ipso nomine lætor. Et, αὐτὸ δὴ τοῦτο, sub. ἐστὶ, " Hoc ipsum est, Ita se res habet. Rursum αὐτὸ " solum, exp. etiam Res ipsa: ut αὐτὸ δείξει, Res " ipsa indicabit. Αὐτὸ συμβαίνει, pro ἀκριβῶς συμβαίνει, Omnino congruit, et a recta ratione ita de" prehenditur et exacto numero. Bud. e Demosth. " Αὐτὸ præmissum habens articulum τὸ, signif. Idem: " ut εἰς τὸ αὐτὸ, et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, In idem, s. In unum " eundemque locum. Et, Κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, In " eundem locum congressi sunt. Interdum vero κατὰ " τὸ αὐτὸ est Eodem modo, item, Eodem tempore, " Una, Simul."

"¶ Ὡὐτὸς, Ion. pro αὐτὸς dicitur, Ipse. Frequens " ap. Herod. et Hippocr. At ὡὐτὸς esset pro ὁ αὐτὸς, " Idem."

[Αὐτὸς, Gl. Αὐτός· Putus, Iste, Idem, Ipse, Ipsipse. Αὐτὸς ἑαυτόν· Semet. Ὁ αὐτός· Idem, idemque. Αὐτό· Ipsud, Ipsum, Ideo. Τὸ αὐτό· Idem. Αὐτὸ μόνον· Tantummodo. A Αὐτοὺς τούτους· Eos ipsos. Ἐν τῷ αὐτῷ· Eodem, Inibi, Obiter. Εἰς αὐτόν· Im, In eum. Εἰς τὸ αὐτό· In unum. Ἐπὶ τὸ αὐτό· Ibidem, In id ipsum, In unum, In semetipsum. Κατὰ τὸ αὐτό· Per idem. Παρ' αὐτό· Illico. Thuc. 1, 146. Αὐτὸς αὑτοῦ παθητικώτερος, cf. Plut. Niciæ init. Αὐτὸ τὸ αὐτὸ, Plato Alcib. 1. T. 2. p. 130. Κατ' αὐτὸ, Polyb. Herodiani 1, 12, 7. Omnino v. Hermanni Diss. de Pronom. Αὐτὸς, in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. V. 1. p. 42—76. * Αὐτότερος αὐτῶν, Epicharm. ap. Apoll. de Pronom. 340. Αὐτὸς, Peculiaris usus, ad Anthol. Pal. 537.: pro ὁ αὐτὸς, 285. 358.: pro οὗτος, 68. 186.: αὐτῶν per pleonasm. post pronom. relativum illatum, 757.: per appositionem junctum cum pronom. personali, Add. XLVI.: αὐτὰ et ἄττα conf., 40.; αὐτοῦ et εἶτα, 104.; αὐτῇ et λύπῃ, 644. " Αὐτὸς, Solus. Aristoph. A. 504. Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν: Θ. 472. αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου. Theocr. 10, 19. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Ἀλλὰ καὶ ὡ 'φρόντιστος Ἔρως. Demosth. Phil. 3. p. 123. Τέτταρας μῆνας ἢ πέντε, τὴν ὡραίαν αὐτὴν στρατεύεσθαι. Polyb. B 6, 48. Ὑπ' αὐτὸ, Sub idem tempus. Longin. 10. Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια, διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; Idem signif. ὑπὸ τὸ αὐτὸ, v. Toup. Αὐτὸ τοῦτο, Hoc ipsum et nihil præterea, Nil nisi. Max. Tyr. 38, 4. Αὐτὸ τοῦτο ἄνδρες ἀγαθοὶ, οὐ ποιηταὶ, λέγω. Ταυτὸν pro τὸ αὐτὸ, Idem, Aristoph. Π. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες: 153. Καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταυτὸ τοῦτο δρᾶν." Seager. Mss.]

[Αὐτὸς, Fischer. Ind. Palæph.; ad Weller. G. G. 2, 200. ad Charit. 676. 721. Jacobs. Animadv. 208, 320. Casaub. ad Plaut. Cas. 4, 2, 11. Coray Theophr. 172. Heyn. Hom. 4, 241. 394. 5, 433. 6, 342. 366. 385. 7, 330. Jacobs. Anth. 6, 53. 286. 323. 7, 56. 167. 253. Abresch. Æsch. 2, 86. Larcher Herod. 4, 436. Hutchinson. ad Xen. K. Π. p. 611. 4. Forster. Ind. ad Plat. Dial. Porson. Phœn. 1245. Aristoph. A. 504. 507.; Kuster. 121. ad Dionys. H. 2, 746. C 3, 1315. Αὐτὸς, ἡ, ὸν, Philoct. 546. 1256. Eum. 628. Solus, Toup. Opusc. 2, 223.; ad Longin. 306.; Add. in Theocr. 396. ad Xen. Eph. 284. Zeun. ad Xen. K. Π. 762: ad Lucian. 1, 230. 404. Larcher Herod. 4, 286. ad Herod. 406. 608. Cyclop. 530. Casaub. ad Athen. 71. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 57. 148. 207.; ad Phœn. p. 418. Koppiers. Obs. 113. Boëckh. in Plat. Min. 94. Sic Ipse, Cic. Acad. 2, 93. Pro μόνος, ad Xen. Mem. 2, 6, 4. 3, 14, 3. Abresch. Lect. Aristæn. 225. Ipse, de magistro, animo, imperatore, Brunck. Aristoph. 1, 114. Jacobs. Anth. 11, 7. 285. 308. Ernest. ad Cic. 4, 1. p. 475. ad Il. A. 14. ad Od. 9, 40. 10, 26. 14, 265. 20, 24. ad Callim. 1, 138. Abresch. Lect. Aristæn. 207. ad Xen. Œcon. 3, 5. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75. Muncker. ad Anton. L. 230. Verb. Kuster. Aristoph. 54. 68. T. H. ad Aristoph. Π. p. 335. Ipse, Xen. Mem. 1, 1, 16.; ad 3, 10, 15.: Ego ipse, ad 2, 3, 13. Is ipse, Heindorf. ad Plat. Phædr. 335.; ad Lys. 4. Sponte sua, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 16.; Ernest. ad 1, 3, 7. D Walton. in Theocr. 2, 119. Ruhnk. Ep. Cr. 130. 269. Pierson. Veris. 38. ad Callim. 1, 41. Græv. Lect. Hes. 548. Heracl. 502. Wakef. Georg. 13. 107. Αὐτὸς pro ἐκεῖνος, Heindorf. ad Plat. Hipp. 161. Pro σὺ, Buttmann. ad Plat. Gorg. 526. Quid αὐτὸς in compositis? Valck. Diatr. 41. Arnaud. Var. Conj. Ind. Brunck. Phil. 691. Bergler. Alciphr. 369.; Wagner. 2, 221. Wakef. S. C. 4, 47. Cattier. 99. Jacobs. Anth. 8, 359. Compos. cum nomm. propr., Jacobs. Anth. 6, 417. Emphatice positum, ut in αὐτὸς ἔφα, ad Lucian. 1, 241. Markl. Suppl. 765. Musgr. Iph. T. 74. ad Callim. 1, 29. Sæpius αὐτὸς ita nomini adjungitur, ut emphasin addat, Pierson. Veris. 245. Wakef. Trach. 507. Αὐτὸς emphat. in talibus, παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν, Markl. Suppl. 659. 663. 1212. Exempla, quibus non αὐτὸς ponitur, sed ipsum subjectum repetitur, Wytt. ad Plut. S. N. V. 28.; Select. 377. 384. Αὐτὸς sub., Fischer. ad Palæph. 67. 112. 113. 148. Δεομένου, sub. αὐτοῦ, ad Charit. 9. 228. Ad αὐτὸς nomen e præcedentibus assumendum, e. g. e κλέπτειν, κλέπτης,

Brunck. Aristoph. 1, 259. T. H. ad Aristoph. Π. p. 143. 172. De αὐτὸς Ἰωάννης, Ipsissimus, Jacobs. Anth. 10, 327. 385. 12, 73. Αὐτὸς, redundans, Markl. Iph. p. 159. Jacobs. Anth. 8, 263. Wakef. S.C. 5, 16. (Steph. Dial. 28.) Heindorf. ad Plat. Phædr. 206.; ad Charm. 72.; ad Gorg. 123. Xen. K. A. 2, 4, 7. Lennep. ad Phal. 137. ad Lucian. 1, 296. Post ὃς redund., Schell. Præf. ad Ælian. p. xxvi. De mira phrasi, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν, ubi αὐτ. redundat, Paus. 121. Schellers Wörterb. p. 3027. Menandri Epigr. Jacobs. Exerc. 2, 121. cf. Musgr. Andr. 651.; Iph. A. 156. Dawes. M. C. 293. ad Diod. S. 1, 109. Brunck. Philoct. 316. et Wakef. Jacobs. Anth. 7, 257. Αὐτῷ redund., Alberti. Peric. Cr. 20. ad Lucian. 1, 514. Xen. K. A. 1, 7, 20. Plato Lys. 17. Zeun. ad Xen. K. Π. 377. Wyttenb. Select. 376. Αὐτὸς, sæpius repetitum, Abresch. Æsch. 2, 111. Præmissum rei, de qua loquaris, Harles. ad Demosth. de Cor. 451. Ed. 2. Τῷ αὐτὸς oppon. γυνὴ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 224. Αὐτὸς et ἐναντίον conf., ad Dionys. H. 1, 148. Dici vix potest, quam crebro αὐτὸς alius vocis locum occuparit, Jacobs. Animadv. 227. ubi exempla: Αὐτὸς, Ipse, de ejus sede, T. H. ad Lucian. Dial. 81. Αὐτὸς in exprimenda vicinitate, ad Callim. 1, 17. Αὐτὸς, Ipse, ὁ αὐτὸς, Idem, Dawes. M. C. Præf. p. iii. 133. Valck. Phœn. p. 340. Toup. App. in Theocr. 7. Brunck. ad Poët. Gnom. 235. Eur. Hec. 299. Κἀκ τῶν δοκούντων ἀὐτὸς, οὐ ταὐτὸν σθένει, ubi Porson.:—'Αὐτὸς sine articulo non valet Idem, sed Ipse: ὡὐτὸς igitur citat H. Steph. in Præf. ad Thes. L. G. Edidi autem ἀὐτὸς e Dawesii præcepto et analogiæ rationibus.' (Sic scribit v. 1216. ἀ'γαθοί.) Soph. Œd. T. 458. ubi scribo ἀὐτός. Sic et Wakef. in Herc. F. 933. Idem in Alc. 140. scribit ὡὐτός: cf. Brunck. Œd. T. 557. 1194.; Œd. C. 1486.; Antig. 929.; Philoct. 521.; El. 917.; Med. 255. Markl. Suppl. 867.; Iph. p. 52. 319. 398. Dawes. M. C. 426. Brunck. Aristoph. 3, 175. Ὁ αὐτὸς, Dionys. H. 4, 2161. Ὁ αὐτὸς, Idem, cum substant. junctum, fere sic ponitur, ut substant. tertium locum obtineat, P. Abresch. Paraphr. 190. ubi laudat Patrem Diluc. Thuc. Auctar. 417.: sed v. Plut. Mor. 1, 414. Ὁ αὐτὸς cum dat., Zeun. ad Xen. K. Π. 305. ad Herod. 329. Ὁ αὐτός τινι, ad Xen. Mem. 2, 1, 5. Muncker. ad Anton. L. 53. Verh. Αὐτὸς, Idem, pro ὁ αὐτ., Apoll. R. 1, 199. 4, 690. 1502. cf. Huschk. Anal. 295. Antip. S. 95. Hippias. Stratus 928. Ταυτὰν pro τὴν αὐτὴν, Brunck. Phil. 854. cf. Barnes. El. 521. Ὁ αὐτὸς, ad Lucian. 2, 72. 149. 151. 301. Ἐν ταῖς δ' αὐταῖς, Plato de LL. 281. Ast. Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, an Similiter? ad Xen. Eph. 286. Τὴν αὐτὴν ὁδὸν, Il. 6, 391. Αὐτὸς μόνος, Beck. ad Eur. 221. Abresch. Lect. Aristæn. 167. Zeun. ad Xen. K. Π. 306. Simonid. x. Casaub. Athen. 1, 92. Stobæus 325. Schow. Diod. S. 2, 121. 127. 214. Hal. Porson. Phœn. 1245. Brunck. Soph. 3, 526. ad Lucian. 1, 787. Boëckh. in Plat. Min. 94. Αὐτὸ μόνον, ad Timæi Lex. 228. Wessel. ad Diod. S. 1, 28.; 1, 392. Bast Lettre 97. Add. ad Valck. Callim. 28. Αὐτὸς ὁ, Fischer. ad Palæph. 17. Brunck. Aristoph. 1, 233.; T. H. ad Π. 3. Villois. ad Long. 282. 299. 301. ad Dionys. H. 2, 957. Weisk. ad Longin. 378. Αὐτὸς ὁ, et ὁ αὐτὸς, ad Herod. 469. Καὐτὸς, Toup. Opusc. 1, 474. Lucian. 2, 27. 235. Καὐτὸς, Jacobs. Anth. 7, 38. Πειράσομαι τῷ πάππῳ—συμμαχεῖν αὐτῷ, Xen. K. Π. 1, 3, 13. Œcon. 1, 2. de talibus, v. Wessel. ad Diod. S. 1, 15. 109. 284. 336. ad Herod. 486. Heusinger. Præf. ad Cic. Off. p. xlv. cf. Od. Z. 48. Αὐτὸς ἄγγελος, Markl. Suppl. 589. Αὐτός τις, Lucian. 1, 802. Αὐτὸς αὐτοῦ, Bast Lettre 176. Soph. Aj. 1121. 1132. Lobeck.; Τὰς αὐτὰς αὐτοῦ ξυμφορὰς ἧττον στένει, Timocl. Longin. 98. Mor.: cf. 170. Δεύτερος αὐτ., Herod. 2, 308. Schæf.: Porson. Præf. ad Hec. p. xi.:—'Soph. Œd. T. 248. Dignus qui exscribatur, integer locus: Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ' εἴτε τις Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα, Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον. Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Jo. Burton. Verum, ne illos videar imitari, qui scrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor, νιν hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco, Trach. 287. ΑΥΤΟΝ δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα Ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, Φρονεῖν ΝΙΝ ὡς ἥξοντα. Sed levi opera res peragenda, et unius literulæ jactura reponendum ἄμορον.' Athen. 1, 14. Markl. Suppl. 244. Wakef. Trach. l. l. ad Herod. 571. Diod. S. 1, 676. 2, 264. Paus. 378. Sic νιν abundat, Troad. 1138. Wakef. Phil. 315. Οἱ αὐτοῦ, Parentes, συγγενεῖς, etc. ejus, Quicunque ad genus alicujus pertinent, Valck. Oratt. 353. Ὅγ' αὐτὸς, Mitsch. H. in Cer. 210. Αὐτὸς οὗτος, Valck. et Wessel. ad Herod. 233. Markl. Suppl. 938. Ὁ αὐτὸς οὗτος, Zeun. ad Xen. K. Π. 575. Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς, Diod. S. 1, 440. Αὐτὴ conf. cum ἀκτὴ, ad Herod. 593.; cum αὐγὴ, Jacobs. Exerc. 2, 150. Valck. Diatr. 164. cf. Beck. Præf. ad Plut. p. xxxv. ad Callim. 1, 160. ad Diod. S. 1, 216. Mitsch. H. in Cer. 187. Brunck. Phil. 1199. Ἥδε αὕτη, ἥδε αὐτὴ, ad Herod. 562. Ἡ αὐτὴ αὕτη, ad Herod. 403.: Lucian. 1, 263. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, En adsum prope, ubi T. H.:—'Αὐτὴ scribatur an αὕτη, parum refert; in multis enim αὐτὸς et οὗτος commutantur:' cf. Wakef. Diatr. 21. Τοὐμὸν αὐτῆς, Soph. El. 252. Plat. Gorg. 170. Αὐτῆς ἡμέρας, Eodem die, Valck. Herod. 273. Ἐν αὐτῇ τῇ Τροίᾳ, ἐν αὐτῇ Τροίᾳ, Boissonad. Philostr. 449. Αὐτῆι, dat., Jacobs. Anth. 7, 182. Αὐτὸ, Thom. M. 834. Boissonad. Philostr. 623. Αὐτὸ ἐκεῖνο, αὐτὸ τοῦτο, Res ipsa, Markl. ad Max. T. 1, 478. Αὐτὸ τοῦτο, αὐτὰ ταῦτα, Valck. Adoniaz. p. 207.; ad Herod. 680. Orest. 664. et Brunck.; it. 1181. Iph. A. 1351. 1363. 1375. Αὐτὸ μόνον, αὐτὸ ἐκεῖνο, αὐτὸ τοῦτο, αὐτὸ τοῦτο μόνον, Toup. ad Longin. 396. Valck. ad Chrys. 6. Αὐτὸ τοῦτο, ad Phalar. 274. Troad. 955. Helen. 312. El. 261. Philoct. 77. 438. 1022. Wakef. Eum. 1003. ad Lucian. 1, 694. 714. Aristoph. I. 780. Lucian. 2, 314. Heyn. Hom. 5, 547. Ruhnk. ad Vell. P. 266. Heindorf. ad Plat. Phædr. 239. 291.; Hipp. 182.; Gorg. 6. 24. Xen. K. A. 1, 9, 21. Τὸ αὐτὸν, Boissonad. Philostr. 436. 494. 581. 586. 612. Heindorf. ad Plat. Phædr. 343. Ταὐτὸν, Unum idemque, Toup. ad Longin. 313. Ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, Hoc est, Valck. Hipp. p. 284. Εἰς ταὐτὸν ἥκειν, ἰέναι, Steinbr. Mus. T. 1, 282. Valck. Hipp. p. 192. Ταὐτὸν, ταὐτὸ, τὸ αὐτὸ, ad Mœr. 368. Τὸ ταὐτὸν, Matth. Gr. Gr. 386. Κατ' αὐτὸ, Simul, Eodem tempore, Toup. Opusc. 1, 355. Κατὰ τὸ αὐτὸ, καταταὐτὰ, Kuhn. ad Paus. 219. Κατὰ τὸ αὐτὸ, Diod. S. 2, 461. Εἰς τὸ αὐτὸ, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, 2, 328. Ἐπιτοαυτὸ, Duker. Præf. Thuc. p. 8. Αὐτὸ conf. cum αὐτὰ, Porson. Med. p. 45. Ταὔτ', i. e. τὸ αὐτὸ, Brunck. Aristoph. 1, 205. Τὸ αὐτὸ φρονεῖν, ad Herod. 332. Ταὐτὸ τοῦτο, Eur. Ion. 1338. Ἐκ τοῦδε ταὐτοῦ στόματος, Heracl. 54. Αὐτὸ τὸ ὑγιαίνειν, Bona valetudo, ut hac utar, Xen. Mem. 4, 2, 31. Male intellexit Zeun. Αὐτὸ συμφορᾶς, Eur. Troad. 679. 1036. Musgr. Hel. 949. Αὐτὸ δεῖξαι, Heindorf. ad Plat. Theæt. 387. Αὐτὸ ἡ νόησις, 298. Αὐτὸ λέγω, αὐτὸ τοῦτο λ., Hoc ipsum dico, Schneider. ad Xen. Mem. 186. 187. Ed. 3. Αὐτον encliticum, Heyn. Hom. 6, 310. Ταὐτῷ, τῷ αὐτῷ, Fischer. ad Plat. Euthyphr. 40. Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ, Jacobs. Animadv. 230. Ἐν ταυτῷ, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 602. Αὐτὸν pro ἑαυτ., Doun. Demosth. 264. Ἔλουον αὐτοὺς αὐταὶ, Dionys. H. 3, 1332. Malim αὗται: Ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ, al. καὶ ἄνδρες, Heyn. Hom. 6, 210. Οὗτοι οἱ αὐτοὶ, Herod. 4, 94. Τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν, Kuster. V. M. 89. Schol. Aristoph. Π. 22. T. H. Αὐτοὶ Σπαρτιᾶται, Genuini Spartiatæ, ad Herod. 696. Musgr. Cycl. 411.: Dawes. M. C. 294.:—'Αὐτοὶ πελεκᾶντες, Illi pelecani neutiquam sonat. Valet equidem in sermone poëtico Ipsi pelecani; at in soluto sive Comico, nisi accedente articulo, ne istud quidem; nec vero quidquam aliud,' etc. ubi v. Οἷς—αὐτοῖς, Soph. Phil. ut αὐτ. redundet; sed v. Monthly Review, Febr. 1799. p. 203. Huschk. de Archil. 226. Αὐτοὺς et αὖ τοὺς conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 56. 131. 490.; Select. 435. cf. ad Herod. 283. 530. Zeun. ad Xen. K. Π. 594. 747. ad Il. B. 681. Brunck. Aristoph. 1, 79. 116. 3, 197: Αὔτ', 1, 189. Ταὐτὰ πάσχειν, Toup. Opusc. 1, 191. Ταὐτὰ ταῦτα, Ruhnk. ad Xen. Mem.

237.; Valck. 250. Zeun. ad K. M. 220. Ταῦτα ταὐτὰ, Heindorf. ad Plat. Lys. 30. (ταὐτὰ ταῦτα?) Aliud ταὐτ', aliud ταῦτ', Kuster. Aristoph. 58. 74. Ταὐτὰ, τὰ αὐτὰ, ad Herod. 629. Ταῦτα et ταὐτὰ, Wyttenb. Select. 431. ad Herod. 485. Markl. Iph. p. 138. Musgr. El. 770. Ταῦθ' et ταὔθ', Brunck. Œd. T. 284? 574.; Antig. 211. Markl. Suppl. 435. Τὰ αὐτὰ, i. e. κατὰ τὰ αὐτὰ, Brunck. Œd. T. 574. Αὔθ' ἕκαστα, non αὖθ' ἕκ., Brunck. Æsch. Pr. V. 958. Eur. Phœn. 504. cf. Valck. p. 180. Αὑτὸν et αὖ τὸν conf., Heyn. Hom. 8, 477. Αὑτὰ et αὖ τὰ conf., T. H. ad Aristoph. Π. p. 264.; Brunck. 2, 223. Callim. 1, 451. ad Lucian. 1, 781. Bentl. Aristoph. 320. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 25. Heyn. Hom. 4, 362. 642. Αὐτὰ ταὐτὰ, Musgr. Hel. 1482. Ion. 739. Κατὰ ταὐτὰ ἢ εἰ, Paus. 325. Αὐτὰ ἔργα, αὐτὰ τὰ ἔργα, ad Dionys. H. 1, 287. Αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα, 1, 189. Ταὐτὰ et ταῦτα conf., Coray Theophr. 315. T. H. ad Aristoph. Π. p. 174.; Brunck. 2, 91. ad Lucian. 1, 800. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 31. Heyn. Hom. 6, 442. Schneider. ad Xen. K. A. 93. 101. Heindorf. ad Plat. Gorg. 138. 179. 268. Boëckh. ad Simon. p. xviii. in Plut. Min. 169. Ταυταγὶ, Brunck. Aristoph. 1, 11. 'Ωὐτὸς, Brunck. ad Theogn. 910.; Med. 255.; Hec. 293.; Phœn. 931.; Hipp. 1012.; Poët. Gnom. 294. Valck. Phœn. p. 340. Wyttenb. ad Plut. 1, 414. * Αὐτότερος, Valck. Adoniaz. p. 207. Αὐτότατος, Kuster. Aristoph. 3. 5. De hoc superl., Dawes. M. C. Præf. p. ii. iii. Weller. G. G. 102. Thom. M. 128. Cattier. 142. * Αὐτὼς, Wakef. Alc. 6. 37. 186. 372. 612. 713. 1101. 1164.; Trach. 440. 473. 546. 539. 568. 608. 746. Jacobs. Anth. 10, 330. Longus 88. Villois. Αὐτὴ, de matre, Heyn. Hom. 8, 254." Schæf. Mss. "'Αὐτὸς, Solus, Philostr. 271. Ipse, 680. Pind. P. 9, 108. Idem, cum dat., Plut. 1, 64. Per se, Arat. 310. Αὐτ. ἕκαστος, Unusquisque, Apoll. R. 2, 152. Αὐτ. cum ὅς, Ipse, Plut. 2, 408. Ego ipse, Od. X. 38. 'Ω αὐτὴ, O tu, Clem. Alex. 869. Αὐτοὶ, Nos, Vos, Apoll. R. 3, 537. quod doctos fefellit ad Stob. 583. Αὐτὸν, neut. accus., Philo J. 1, 317. Pythagoreus in Clem. Alex. 662. Αὐτά τισι, Ælian. V. H. 492." Wakef. Mss.] " Αὔτως, s. " Αὔτως, i. q. οὕτως, Sic, Hoc modo. Soph. (Aj. " 1178.) ῥίζαν ἐξημημένος Αὔτως, ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ " τέμνω πλόκον, Ita ut ego incido hunc cirrum. Iti- " dem Il. Σ. 'Αλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρώεσσι " φάνηθι, i. e. οὕτως ὡς ἔχεις. Itidem Hes. accipit " Od. Π. (143.) Οὔπω μίν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν " αὔτως: exp. nimirum ὁμοίως et ὡσαύτως. Q. in l. " nota etiam illud ὡσαύτως ex hoc αὔτως et ὡς " compos. Hom., rursum interveniente particula δὲ, " dicit ὡς δ' αὔτως, Od. Υ. (238.) 'Ως δ' αὔτως Εὔμαιος " ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι. Interdum est Eodem modo, " Itidem, Pariter. || Signif. etiam ἁπλῶς, ὡς ἔτυχεν, " Utcunque: item εἰκῇ, διακενῆς, μάτην, Temere, " Frustra. Quo modo Hes. accipit in h. l. Hom. " Αὔτως γὰρ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν. Porro quod ad " spiritum attinet, annotat Eust. Æol. aspirari: alio- " qui ψιλοῦσθαι, utpote ex αὐτὸς derivatum: atque " adeo tenuari, patet ex eo, quod tenues literæ ipsum " præcedentes in aspiratas non vertuntur: ut Il. Γ. " (220.) Φαίης κεν ζάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' " αὔτως. Et Od. Ξ. (151.) 'Αλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυ- " θήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, 'Ως νεῖται 'Οδυσεύς. Verun- " tamen sciendum, in vet. meo Iliadis exemplari in l. " præcedente quantumvis antecedente tenui, tamen " aspirari, sicut ap. Herod. quoque legitur ἀπ' οὗ, et " similia." [" Anacreo ap. Athen. 534. Γυναιξὶν αὔ- τως, pro ὁμοίως. Theognis 1249. Σὺ μὲν αὔτως ἵππος pro ὡς." Schneider. Lex. " Hesiod. Θ. 702. εἴσατο δ' ἄντα 'Οφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι, Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο. Il. Z. 400. Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως. Ξ. 18. 'Ως δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, 'Οσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Αὔ- τως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε, i. e. ἀπρά- κτως Schol. Nequicquam, Frustra: (sic O. 513. Od. N. 336.) P. 143. "Εκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολ- λὸν ἐδεύεο· Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα, Sine causa, Sine merito tuo. Ψ. 268. ἄπυρον κατέθηκε λέβητα, Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔθ' αὔτως: 621. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον Αὔτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, οὐδὲ κ. τ. λ. Od. Ξ. 151. 'Αλλ' ἐγὼ οὐχ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, 'Ως νεῖται 'Οδυσεὺς, i. e. ἁπλῶς, Negligenter, εἰκῇ," Seager. Mss. " Heyn. Hom. 4, 138. 220, 261. 497. 699. 5, 47. 192. 6, 16. 189. 456. 512. 522. 651. 7, 358. 381. 457. 482. 559. 8, 131. 263. 347. 370. 408. 477. 678. 745. Wakef. Ion. 909.; Phil. 315. Αὔτως, Valck. ad Theocr. X. Id. p. 135. Theocr. 2, 133. 3, 30. Wassenb. ad Hom. 64. Heyn. ad Virg. 2, 42. Jacobs. Animadv. 27.; Anth. 6, 126. 8, 155. Wakef. S. C. 4, 199. Lobeck. Aj. p. 399. Schneider. ad Xen. Œcon. 18. Frustra, H. in Cer. 83. Abresch. Lect. Aristæn. 279. Sponte, Apoll. R. 2, 790. Il. 9, 599. Αὔτως, Il. B. 342. Wolf. ad Od. Ξ. 151. ad Il. E. 255. Wakef. S. C. 1, 51. 2, 56. 3, 127. 167. ad Il. Ξ. 16. O. 128. Brunck. Œd. T. 930. De spiritu, Apoll. R. 227. Heyn. Hom. 4, 55. 220. 261. 497. 5, 571. 6, 388. Αὔτως conf. cum ἄλλως, 5, 689. 'Ωδ' αὔτως, 7, 86. Νήπιος αὔτ., 5, 271." Schæf. Mss. " 'Ως αὔτως, Orph. H. 37, 8. In a natural, neglected state, Oppian. A. 3, 469. Without order or contrivance, Dionys. P. 193." Wakef. Mss.]

'Εξαυτῆς, vel Disjunctim 'Εξ αὐτῆς, Continuo, Statim, q. d. Ex hac ipsa hora, ut Gall. Sur l'heure; omnino enim puto sub. ὥρας: atque adeo h. v. signif. illis etiam advv. includi, Αὐτίκα, Παραυτίκα et Αὐτόθεν, Παραυτόθεν. Rarus tamen est τοῦ ἐξαυτῆς usus, cujus exempla duo affert Suid. Habetur etiam ap. Marc. 6, (25.:) Ep. ad Phil. 2, [23. " Epiphan. Hær. 66, 8." Routh. Mss. Arat. 641. Joseph. A. J. 7, 6. 15, 6. Brunck. Apoll. R. 4, 984. " Polyb. 13, 5. Τινὲς μὲν ἐβοήθουν ἐξαυτῆς. Theognis 231. "Ατη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται." Seager. Mss. Glossæ: 'Εξ αὐτῆς· Actutum, E vestigio, Illico. " 'Εξαυτῆς, Wakef. Eum. 111. Polyb. 2, 673. Ern. Brunck. Apoll. R. 175. 229. Argum. Equitt. ad Diod. S. 2, 505. Memno 127. Orell. Toup. Opusc. 1, 21." Schæf. Mss. " Joseph. 679, 21." Wakef. Mss.]

[* Αὔταυτος, Lat. Ipsipsus, quod voc. ap. Plaut. reperitur. Sophro ap. Apoll. Dysc. de Pronom. 339. Αἱ δὲ μὴ ἐγὼν ἔματτον ταῖς αὐταύταις χερσὶν, pro αὐταῖς ταύταις, Koen. et Bast. ad Greg. Cor. 365. Valck. Adoniaz. p. 206. " Dorica vox e Sophrone allata, pro simpl. αὐτὸς, cujus compositionem haud dissimilem Apoll. ipse ibid. C. 3. * αὐτάρετος adjicit, et inferius 349. αὐτοχειρία δρᾶσις, de eo, qui sibi ipsi manus infert, dictum." Spitzner. de Versu Gr. Her. 192.]

" Περιαυτίζεται, Hesychio μεγαλοφρονεῖ, itemque " Suidæ περὶ αὐτοῦ μέγα φρονεῖ: quod et περιαυθαδί- " ζεται. Suid. exp. etiam ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἐνδιατρίβει. " Vide et Περιενιαυτίζεσθαι." [" Cyrill. 100." Wakef. Mss.]

" Περιαυτολογεῖν, De se loqui, Ipsum se prædicare " et jactitare, ut solent homines gloriosi. UNDE " Περιαυτολογία, (ἡ,) Sui ipsius prædicatio et lauda- " tio. Plut. Cicer. 'Η δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμε- " τρία τῆς περιαυτολογίας, ἀκρασίαν τινὰ κατηγορεῖ " πρὸς δόξαν. Idem de Laude propria, Τοὺς στεφανου- " μένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἕτεροι νικῶντας ἀναγορεύουσι, " τὴν ἀηδίαν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιροῦντες. Et rur- " sum, Τὴν ἐν ἀλλοτρίοις ἐπαίνοις εἰς μέσον ὑπὸ φθόνου " καὶ ζηλοτυπίας ἐξωθουμένην περιαυτολογίαν. Ibid. ἡ " περιαυτολογία dicitur habere μέγα ὁρμητήριον τὴν " φιλαυτίαν. Odiosa ut plurimum et injucunda est " hæc περιαυτολογία et laus propria: ferri tamen po- " test ubi moderata est: ut Virg. Sum pius Æneas " fama super æthera notus. Sic Achilles Il. Φ. (108.) " Οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ, καλός τε μέγας τε;" [Περιαυτολογέω, Eust. in Il. A. p. 71, 23. 75, 40. 92, 7. 95, 34. " Greg. Cor. 2." Schæf. Mss. " Sext. Emp." Wakef. Mss.]

" Φίλαυτος, (ὁ, ἡ,) Amator sui ipsius, Nimius sui " amator, Nimium seipsum amans, Qui nimis sibi " placet. Aristot. Rhet. 1. 'Επεὶ δὲ φίλαυτοι πάντες, " καὶ τὰ αὐτῶν ἀνάγκη ἡδέα εἶναι πᾶσιν· οἷον ἔργα, " λόγους· διὸ φιλοκόλακες ὡς ἐπιτοπολύ. Est etiam " φίλαυτος, ὁ αὐτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ " τὸ λυσιτελές. Vide Aristot. Eth. HINC Φιλαυτία,

A "(ἡ,) Amor sui ipsius, Amor nimius sui, Nimium sui amantem esse. Aristoteli Eth. 9. duplex est, ἡ μὲν, ἐπαινουμένη, ἡ δὲ, ψεγομένη." [* Φιλαύτως, Lucian. Amor. 572. Καλὸν δὲ, οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας κ.τ.λ. De v. * Φιλαυτέω dubitat Schneider. Lex., sed Suicer. Thes. attulerat e Basilio 2, 546. Cyrillo in Jo. 646. "Orig. in Jo. 28, 18." Routh. Mss. "Φίλαυτος, Const. Manass. Chron. p. 132." Boissonad. Mss. Vide et Αὐτοφίλαυτος. "Φιλαυτία, Plut. Romulo p. 68. HSt. Τοῦτο δὲ φιλαυτίας ἁμάρτημα καὶ χαλεπότητος." Seager. Mss. "Φίλαυτος, Koppiers. Obs. 5. Φιλαυτέω, Matth. ad Gloss. Min. 16." Schæf. Mss.]

[* "Ἀφίλαυτος, (ὁ, ἡ,) Plut. de Sui Laude 542." Kall. Mss. UNDE * Ἀφιλαύτως, Clem. Alex. Str. 8. p. 914.]

[* Αὐτοφίλαυτος, ὁ, ἡ, Sui amans, falsa lectio pro αὐτῷ φίλαυτος, Joseph. A. J. 5, 6, 3. p. 204.]

Αὐτοάγαθος, Αὐτοαλήθεια, Αὐτοάνθρωπος, etc. item Αὐτογνώμων, Αὐτοδίδακτος, etc.: αὐτὸς in his aliud B signif. quam in illis: vide in vv. ipsi pronomini adjunctis. Quod et de altero compp. genere dictum puta, ut Φίλαυτος, Περιαυτολογῶ, etc.

[* Αὐτοειδής, ὁ, ἡ, Prorsus similis. M. Anton. 11, 12. "Heyn. Hom. 8, 368." Schæf. Mss. * Αὐτοειδῶς, Philo J. 939.]

"Αὐτοεῖναι, Ipsum esse, vel etiam Per se esse. Deus a Theologis vocatur τοῦ αὐτοεῖναι et τῆς αὐτοζώης nomine, ὡς ὁ αὐτὸ τὸ εἶναι παραγαγὼν καὶ ὑποστήσας, ut Bud. 462. tradit e Dionys. Areop." [Maximus Schol. 282.]

"Αὐτοέντης, (ὁ,) Hesychio est αὐτόχειρ, Qui sua ipsius manu perimit, Qui propria manu cædem patrat, i. e. Interfector, Percussor, i. q. αὐθέντης, atque adeo αὐθέντης ex αὐτοέντης factum est. Soph. Œd. T. (106.) p. 154. Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς. Inde ADV. Αὐτοεντεὶ, Suis ipsius manibus, Propria manu, s. Sibiipsi allatis manibus: ut, cum Dio Cocceius dicit, Ἀνάγκην οἱ προσήγαγεν αὐτοεντεὶ ἀπολέσθαι, Coëgit eum, ut sibiipsi manus inferret." C [" Αὐτοέντης, Thom. M. 205. Brunck. Soph. 3, 503.; El. 272. Acta Soc. Traj. 1, 77. Valck. Diatr. 189. Dominus, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 31. Unde? Heyn. Hom. 5, 62." Schæf. Mss.]

"Αὐθέντης, (ὁ,) i. q. αὐτοέντης: e quo et factum est: i. e. αὐτόχειρ, Qui sua manu perimit, Qui sua ipsius manu cædem infert: s. ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὤν, Schol. Apoll. R. ut Thuc. quoque Schol. (3, 58.) proprie ita dici scribit τὸν αὐτόχειρα, et Phrynich. τὸν αὐτόχειρα φονέα. Eur. Andr. (172.) Ἡ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν, Τολμᾷς ξυνεύδειν, καὶ τέκν' αὐθέντου πάρα Τίκτειν, Ex homicida parere liberos. Et (Rhes. 873.) Καὶ πῶς με κηδεύσουσιν αὐθεντῶν χέρες; Manus eorum, qui illis ipsis manibus cædem patrarunt. Apoll. R. 2. αὐθέντας Ἀμύκοιο, Amyci percussores. Thuc. quoque 3. p. 103. usus est hoc v. in ead. signif. Τί ἄλλο ἢ ἐν πολεμίᾳ τε καὶ παρὰ τοῖς αὐθένταις πατέρας τοὺς ὑμετέρους καὶ ξυγγενεῖς καταλείψετε; In hostili solo et ap. interfectores. D Alia exempla habes ap. Bud. Comm. 813. ex Herod. Antiphonte, Appiano, et aliis. || Porro ut αὐτόχειρ dicitur aliquis etiam sui ipsius respectu, Is nimirum, qui ipse sibi manus infert, ita Etymologo αὐθέντης est ὁ φονεὺς ὁ ἑαυτὸν κτιννύων, s. ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. e. τοῖς βέλεσι: et Eur. Schol. ὁ δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος. Dicitur adjective et φόνος αὐθέντης de Cæde, quæ propria manu fit. Æsch. Eum. (212.) Οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, Consanguineorum cædes propria manu patranda non est. || Apud recentiores vero aliam signif. et longe diversam habet. Nam Schol. Thuc. cum dixisset αὐθέντας proprie vocari τοὺς αὐτόχειρας, subjungit, Οἱ δὲ νῦν, αὐθέντας τοὺς κυρίους καὶ δεσπότας: ut Hesychio quoque αὐθέντης est non solum αὐτόχειρ, φονεὺς, sed etiam * ἐξουσιαστής: et Etymologo ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πάντα, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλον, ἀλλ' ἑαυτοῦ ὤν: qui et ipse τῇ συνηθείᾳ hunc hujus v. usum tribuit, derivans ipsam παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἕντης, ut et Lex. meum vet. Est igitur αὐθέντης etiam Dominus, Qui pro arbitrio et auctoritate sua quidvis agendi potestatem habet: Budæo αἴτιος, αὐτουργὸς, ἐπιστάτης: ut Gaza quoque de Mens. annotavit olim h. v. signif. τὸν αὐτόχειρα, postea vero signif. cœpisse i. q. Auctor Lat. Agnoscit Phrynichus quoque hunc ejus usum, sed damnat: Αὐθέντης μήποτε εἴπῃς ἐπὶ τοῦ δεσπότου, ὡς οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες, ἀλλ' ἐπὶ αὐτόχειρος φονέως. INDE Αὐθεντία, ἡ, Potestas, Auctoritas. Basil. Ἐκκλησιάσαντες μετ' αὐθεντίας: eo significatu quo Matth. 7. de Christo dicit, Διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων. Synes. Ep. 66. Αὐτὸ δὴ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, πρὸς ὃ δεῖ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἀποκρίνασθαι ἁπλῶς καὶ σαφῶς. Gaza quoque dixit, Αὐθεντίαν διεσώζετο εἰς τοὺς οἰκείους, pro eo quod Cic. de Senect., Tenebat auctoritatem in suos. Inde et ADV. Αὐθεντικῶς, Cum auctoritate. Cic. ad Att. 9, 18, (14.). Atque eum loqui quidam αὐθεντικῶς narrabat, se pœnas persequi eorum, in quos Sulla crudelis hoc socio fuisset. Et 10, 10. (9.) Erat illud etiam persuasum, Pompeium cum magnis copiis iter in Germaniam per Illyricum fecisse; id enim αὐθεντικῶς nuntiabatur, i. e. Certo auctore. Quomodo et ap. Jurisconsultos Authentica instrumenta et scripta dicuntur, quæ certam et justam habent auctoritatem. Julian. in Tract. de Fide Instrum. Quicunque a fisco convenitur, non ex indice et exemplo alicujus scripturæ, sed ex authentico conveniendus est. Item VERB. Αὐθεντέω, Auctoritatem meam accommodo, s. Auctoritate mea probo, aut Auctorem me præbeo. Basil. Ἀποσταλῆναί τινας καὶ αὐθεντῆσαι περὶ τὸ πρᾶγμα. Alibi cum gen., Ἡ αὐτὸς κατάρχων καὶ αὐθεντῶν τοῦ τολμήματος. Bud. Comm. 814. Apud Paul. vero 1 ad Tim. 2, (12.) uxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, pro Auctoritatem sibi in virum usurpare, Non sibi sumere potestatem in virum: ut et Philemo dicit ἀγαθῆς γυναικὸς esse Μὴ κρείττον' εἶναι τἀνδρὸς, ἀλλ' ὑπήκοον." [Αὐθέντης τῆς ἱεροσυλίας, Diod. S. 16, 62. Δῆμος αὐθέντης χθονός. Auctor, Valck. Diss. 187. Arcad. 35. Schleusner. Lexx. in V. et N. T. "Αὐθεντικῶς, Clem. Alex. 804. Αὐθεντία, 189. Chrys. de Sac. 4, 5. 182." Routh. Mss. Glossæ: Αὐθέντης· Auctor, Perpennius. Αὐθένται τῶν (νόμων·) Jurisdoctores. * Αὐθεντικόν· Auctoratitium, Authenticum. Αὐθεντέω· Auctoro. * Αὐθέντημα· Auctoramentum. Αὐθεντία· Auctoritas. "Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 14. T. 3. p. 329. Οὐκέτι γὰρ λοιπὸν ὡς παρεξετάζων ἐκείνοις ἑαυτὸν λέγει, ἀλλ' αὐθεντικῶς." Seager. Mss. "Αὐθέντης, Valck. Diatr. 187. Brunck. El. 272.; Antig. 1176. ad Mœr. 58. 81. Acta Soc. Traj. 1, 74. Phrynich. Ecl. 46. Thom. M. 205. Markl. Suppl. 442.; Musgr. ibid. Wakef. Eum. 211. Abresch. Æsch. 2, 47. Luzac. Exerc. 158. Brunck. Soph. 3, 503. Diod. S. 2, 130. ad 163. Dominus, Wytt. ad Plut. S. N. V. 31. Αὐθεντία, Valck. Diatr. 188. Phrynich. Ecl. 46. Thom. M. 205. Markl. Suppl. 442. * Αὐθεντεία, (ἡ, forma vitiosa,) Wolf. ad Reiz. de Acc. incl. p. xviii. Phrynich. Ecl. 47. * Αὐθέντρια, (ἡ,) ibid. Αὐθεντικὸς, ibid. Αὐθεντέω, ad Mœr. 58. Thom. M. 128. Valck. Diatr. 188. Phrynich. Ecl. 47. Markl. Suppl. 442. ad Diod. S. 2, 163." Schæf. Mss. "Αὐθεντία, Synes. 207. Αὐθεντεία, (l. Αὐθεντία,) Clem. Alex. 189. Αὐθεντικῶς, 804." Wakef. Mss.]

"Αὐτάντης, Hesychio ὁ προεστώς τινος πράγματος καὶ αὐθεντῶν. Idem igitur est, ac αὐθέντης s. αὐτοέντης."

[* Διαυθεντέω, Sext. Emp. 454.]

"Ἐναυθεντέω, Auctoritatem obtineo inter, Auctoritate valeo in, vel apud. Greg. Ἐδίδου τῇ πόλῃ τὸ ἐναυθεντεῖν, ὡς οἰκείοις, τοῖς ἀλλοτρίοις."

[* Ὑπεραυθεντέω, Gl. Auctoro, Exauctoro.]

"Συνέντης, (ὁ,) Hesychio συνεργός." [A Schneidero non agnoscitur.]

Αὐτοῦ, Adv. in loco, Ibi, Illic. Interdum etiam pro Hic. Od. O. (199.) Μή με πάρεξ ἄγε νῆα διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ. Apud Thuc. et Xen. αὐτοῦ pro Illic, et pro Ibidem, teste Bud. E Plat. affertur τῇδε αὐτοῦ positum ἐκ τοῦ παρ' ἀλλήλου, sicut ex Aristoph. Π. (1187.) καὐτός μοι δοκῶ Χαίρειν ἐάσας,

ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν. " Wakef. Trach. 130. Thom. M. 315. Od. N. 205. O. 454. Heindorf. ad Plat. Phædr. 194. Schneider. ad Xen. Hellen. 458.; ad K.Π. 491. Ed. 2. Wakef. Eum. 932.; S.C. 4, 76.; Georg. 13. Jacobs. Animadv. 68.; Anth. 7, 269. 8, 6. Simon. Dial. 9. Plato Theæt. 282. ad Plut. 6, 108. Hutt. Voss. Virg. L. G. 4, p. 888. T. H. ad Aristoph. Π. p. 31. Brunck. Aristoph. 1, 256. Seidler. Dochm. 400. Villois. ad Long. 113. 138. ad Diod. S. 2, 78. Fischer. ad Xen. K. Π. 448. Heyn. Hom. 4, 699. 5, 630. 676. 7, 238. 524. 661. Valck. Adoniaz. p. 305. Fischer. ad Palæph. 132. et Ind. v. Αὐτός. Hic, Diod. S. 1, 244. et n.: 2, 313. Illuc, Herod. 190. Αὐτοῦ τῇδε, Cleobul. 1. et Jacobs. Matth. Obs. Cr. 38. ταύτῃ, Dionys. H. 1, 48. Herod. 1, 189. f.; p. 99. 319.; Valck. 339. 531.; Wessel. 101. 206. 236. 451. Koen. ad Greg. 161. Hymn. Hom. 103. cf. Herod. 471. 514. 530. 568. 612. 751. Œd. C. 78. Αὐτοῦ ταύτῃ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Herod. 4, 315. Αὐτοῦ ἔνθα, Il. 8, 207. Heyn. Hom. 5, 452. Ἐνθάδ' αὐτοῦ, Plut. Solone 15. Aristoph. Π. 1187. Κεῖθι αὐτοῦ, Ilgen. ad Hymn. 319. 411. Αὐτοῦ ὧδε, Meleager 63. Κατὰ χώραν αὐτοῦ, Paus. 1, 285. Loca, ubi αὐτοῦ abundat, Schneider. Bibl. Philol. 1, 136. ad Herod. 339. 676. Ammon. 52. Valck. Hipp. p. 180. Αὐτῶ, Koen. ad Greg. 60. 161. Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος, Theocr., quod male exp. Toup. Add. in Theocr. 396. Αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ, Il. 21, 17." Schæf. Mss. " Αὐτοῦ, cum gen., Arat. D. 298. Statim, Illico, Hippocr. 36." Wakef. Mss. Αὐτῶ ὄρῃς Φύσκα, Sophro ap. Apoll. de Adv. 604. pro αὐτόθεν.]

Αὐτόσε, Adv. ad locum, Illuc, Huc. Item Eodem, ut exp. in Plat. de Rep. 2. Σκυτοτόμον αὐτόσε προσθήσομεν. [" Coray Theophr. 305. Ibi, ad Callim. 1, 61.; sed vide Brunck. ad h. l. p. 101." Schæf. Mss. Plato Alcib. 1, 39.]

Αὐτόθι, itidem Adv. in loco, Ibi, Illic, vel Istic. Od. Ξ. (67.) Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα: O. (326.) λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι. Synes. Ep. 20. Τὸ δὲ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβὴν, ὑμέτερον ἔργον, pro Istic, Apud vos. ET Αὐτόθεν, Adv. e loco, Illinc, Inde, vel Istinc. Thuc. 2. Αὐτόθεν ὁρμώμενον: 7. Ὑπὸ τῶν αὐτόθεν τε ξυμβοηθησάντων. Apud Basil. pro Istinc. Ep. ad Leont. Χρόνια μέν σοι τὰ παρ' ἡμῶν γράμματα, οὐ μὴν χρονιώτερα τῶν αὐτόθεν. Xen. Νῦν μέντοι αὐτόθεν φαίνομαι, Ubi redditur, Ex hoc ipso loco. ‖ Αὐτόθεν ap. Eund. (Απ. 2, 8, 3.) exp. Ab hoc tempore, Κρεῖττόν ἐστιν αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι. Sic et Lat. Dehinc et Abhinc sunt temporis advv. ‖ Αὐτόθεν autem, teste Bud., est etiam E tempore, ap. Hermog. Vide Comm. 886. ‖ Αὐτόθεν, Confestim, Protinus, ut idem Bud. scribit, vel Jam inde, Polyb. 90. fin. In VV. etiam LL. Plato de LL. 11. Αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω, pro E vestigio pecuniam numero. Donatus certe in Terent. Andr. 3, 2. Missa est ancilla illico, Quod, inquit, Græci dicunt αὐτόθεν ἐπέμφθη. Nam loci signif. est etiam brevitatem temporis notans. ‖ Αὐτόθεν, Primore specie, Bud. e Basil. 231.

[" Αὐτόθι, Thom. M. 315. Lucian. 2, 320. ad Dionys. H. 3, 1315. Fischer. Ind. Palæph. ad Xen. Mem. 3, 6, 12. Thom. M. 77. Valck. Hipp. p. 180. Ilgen. Hymn. 221. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. ad Plut. Mor. 1, 885. Protinus, Casaub. ad Athen. 111. Ἀπ' αὐτόθι, Heyn. Hom. 6, 127. Αὐτ. et αὐτοῦ conf., 6, 543. 7, 697. Αὐτ. ἐν—, Vita Xenoph. e Diog. L. p. xii. Ed. meæ, Plut. Thes. 9. 13. T. 3. p. 327. Cor. Il. 24, 673. 707. Hic, Dionys. H. 4, 2108. Τὸ αὐτόθι, Præsens, 3, 1887. Παρ' αὐτόθι, Heyn. Hom. 8, 389. Αὐτόθεν, Diod. S. 1, 46. 186. 488, 27. (cf. 21.) 2, 579. Thom. M. 315. ad Xen. Mem. 2, 8, 1. et Ind.: 3, 6, 12. Toup. ad Longin. 343.; Opusc. 2, 215. Jacobs. Animadv. 228. Anth. 7, 230. Porson. Phœn. 480. Lucian. 1, 657. ad Charit. 272. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. Boissonad. Philostr. 452. ad Dionys. H. 1, 311. 2, 767. Heindorf. ad Plat. Gorg. 81. Herod. 647. Plut. Mor. 1, 527. Wyttenb. Select. 380. ad Plut. 1, 313. ad Herod. 339. Confestim, Schweigh. ad Appian. 3, 238. Phalar. 254. Dionys. H. 2, 1181. ad Od. 8, 449. Casaub. ad Athen. 111. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 26. Heyn. Hom. 8, 34. Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος, 7, 610. Heindorf. ad Plat. Theæt. 348.; cum dat., ad Plat. Lys. 393. Continuo, Temere, Bibl. Crit. 1, 3, 49. Primum, ad Diod. S. 1, 117. Conf. cum αὐτόθι, Duker. Præf. Thuc. 11. Schneider. ad Xen. Pol. 90. Αὐτ. οἰκόθεν, ad Dionys. H. 2, 1190. Ἐνθένδ' αὐτ., Acharn. 116. Αὐτ. πόθεν, Lucian. 2, 220. Αὐτ. ἐξ ἑδρέων, Od. 13, 56. Ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτ., Thuc. 3, 333. Bipont. Beck. Comment. Acad. p. lxiii. (cf. Ind. ad Cornel. Nep. v. Indidem.) Theocr. 25, 170. Plut. 5, 212. Αὐτόθε, Sponte sua, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 95." Schæf. Mss. Schneider. Lex. v. Αὐτόθεν confert Latinum Ilico, i. e. Eloco, et e Plauto Rud. 1, 5, 9. affert, Illico hinc imus haud longule ex hoc loco. Glossæ: Αὐτόθι· Ibi, Ibid, Inibi. Αὐτόθεν· Inde, Indidem. Αὐτόθεν, Continuo, Temere, Levi argumento, Plut. 2, 57. 181. 361. Pseudo-Longin. 32. Bibl. Gr. 1, 3. " Ultro, Sponte, Demosth. 1215. Ἐκ πολλῶν μὲν τοίνυν τεκμηρίων οἴομαι ὑμῖν ἐπιδείξειν Πολυκλέα, ὅτι οὔτε αὐτόθεν διενοεῖτο παραλαμβάνειν παρ' ἐμοῦ τὴν ναῦν, οὔτ,' ἐπειδὴ ὑφ' ὑμῶν καὶ τοῦ ψηφίσματος τοῦ ὑμετέρου ἠναγκάσθη ἐπὶ τὴν ναῦν ἀπιέναι, ἐλθὼν ἠθέλησέ μοι διαδέξασθαι αὐτήν. Plut. Arato 1887. HSt. Ἐκ δὲ Καρίας χρόνῳ πολλῷ περαιωθεὶς εἰς Αἴγυπτον, αὐτόθεν τε τῷ βασιλεῖ διακειμένῳ πρὸς ἑαυτὸν οἰκείως, ἐνέτυχε, καὶ θεραπευομένῳ γραφαῖς καὶ πίναξιν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. Angl. Both favourably disposed towards him of his own accord, and etc." Seager. Mss.]

"Καταυτόθι, Ibi. Apoll. R. 2. καταυτόθι δηρινθῆναι." [" Brunck. Apoll. R. 48. 83. 149. ad Od. Φ. 55. Heyn. Hom. 6, 57. 8, 151." Schæf. Mss. Il. Φ. 201.]

* " Παραυτόθι, ad Il. N. 42. Ψ. 147. Heyn. Hom. 6, 57. 327. 379. 8, 389." Schæf. Mss. A Schneidero non agnoscitur.

Παραυτόθεν, Confestim et quasi Jam hinc ex hac ipsa hora. Arrian. Παραυτόθεν ὡς ἔχομεν ἐπεξιόντες. [" Ad Il. N. 42." Schæf. Mss.]

Αὖθι, i. q. αὐτόθι, et ex eo per sync. factum. Od. O. (454.) παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες. Apoll. R. 2, (439.) est etiam adv. ad locum pro Huc, ἡμέας αὖθι πέλασσε. [" Fac. ad Paus. 1, 343.; Kuhn. 212. Ammon. 27. Eran. Philo 158. Wakef. S. C. 1, 52. Callim. 1, 442. ad 1, 29. H. in Dian. 46. Simmias 3. Bentl. Aristoph. 323. Heyn. Hom. 4, 134. 259. 5, 617. 6, 18. 293. Abund., Brunck. Soph. 3, 440. Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, Heyn. Hom. 4, 503. Il. 11, 48. Ἐνθάδε—αὖθι, Il. 23, 674." Schæf. Mss. " On the spot, Apoll. R. 1, 303." Wakef. Mss. Il. A. 412.] " Αὖτι pro αὐτόθι usurpari tradunt VV. LL. Sed in " eo signif. scribitur potius αὖθι."

[* Καταῦθι, Illuc, i. q. καταυτόθι. Od. K. 567. Ὣς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ· Ἑζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. " Ad Od. Φ. 55. Heyn. Hom. 7, 368. Brunck. Apoll. R. 48. 76." Schæf. Mss.]

[* " Παραῦθι, Heyn. Hom. 8, 391." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτόφι, s. Αὐτόφιν, (Ibi, Ipsis pro dat. αὐτοῖς.) Heyn. Hom. 6, 127. 327. 379. 7, 661. 8, 37. 482. Παρ' αὐτόφι, 389. 482. Αὐτόφι et αὐτόθι conf., ibid. Αὐτόφι, Il. N. 42. T. 255. Y. 140. Φ. 147. 640." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαυτόφι, Arat. D. 248. falsa lectio pro ἐπ' αὐτόφι, i. e. αὐτοῦ.]

" Παραυτόφι, poët. pro παρ' αὐτῷ, Apud ipsum, " Hes." [" Heyn. Hom. 6, 327. 379." Schæf. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

¶ Αὐτίκα, Statim, Quamprimum, Extemplo, Illico; ut αὐτόθεν quoque Donato esse Illico, modo dictum fuit. Item, Primo quoque tempore. Il. I. (135.) Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται. Od. O. (56.) αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς. Il. B. (442.) Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε. Jungitur autem cum ἔπειτα: ut B. (322.) Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε. Et cum νῦν, ut Od. I. (355.) καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ Αὐτίκα νῦν. Sic et Y. (63.) Apud Herod. Αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀνέδωκα, pro Cumprimum vidi, magnam lacrymarum vim effudi. Sed alii pro Quamprimum utuntur, uti dixi, s. Statim. Jungitur autem in prosa quoque cum illis

omnibus temporibus. Cum autem futurum habet, redditur etiam Mox. Cum quo fut. sæpe adjunctum habet μάλα, vel δὴ μάλα: ut Aristoph. (Π. 347.) Ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα. Demosth. Ἀγανακτήσει τοίνυν αὐτίκα δὴ μάλα. Idem, Ὅσας ἀκούσεσθε αὐτίκα δὴ μάλα. Plato de Rep. 1. Εἴσῃ αὐτίκα δὴ μάλα. Et ὡς αὐτίκα in VV. LL. Quamcelerrime, Quamprimum. Item Αὐτίκα cum gen. ut αὐτίκα νυκτὸς, Statim nocte, Simulatque nox advenit. || Αὐτίκα, In præsens, In præsentia. Od. Ξ. (403.) ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Sic autem est usus Thuc. 2. præfixo articulo τὸ, ut solet præfigi adverbio πρῶτον, et aliis, Οὔτε ὅς τις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει. Hanc autem signif. frequentius habet in prosa, cum αὐτίκα interjicitur inter articulum et nomen, ad quod ille pertinet; ut Thuc. 4, (108.) Ἐν τῷ αὐτίκα φόβῳ, In præsenti metu: 1. Ἐπεὶ καὶ τὰ δίκαια χεῖρον τίθενται φιλονεικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα: 3. Ἕτοιμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπιμπλάναι. Sed alicubi τὸν αὐτίκα non solum Præsentem, sed simul etiam Brevem vel Momentaneum interpr. esse quosdam videmus: 1, (124.) Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, τῆς δὲ ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες, Præsentem belli asperitatem eamque brevem: 6. p. 200. τὸ μὲν αὐτίκα et τὸ δὲ μέλλον inter se opponit: 4. p. 156. legimus ἐν τῷ αὐτίκα. || Αὐτίκα, aut Αὐτίκα δὲ vel δὴ, aut Αὐτίκα γέ τοι s. δή που, alium etiam habet usum, quem a nemine annotatum reperio. Is autem est, cum nobis ad ejus, quod diximus, confirmationem, in promtu esse exemplum docere volumus, atque adeo id proferimus, q. d. Ne longe abeam, Ne longe exempla petam. At sic utuntur non Xen. duntaxat et Plato, sed et reliqui omnes, ut opinor, Gr. scriptt. Usus autem est et Callim. H. in Apoll. (J. 76.) Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο. Aristoph. Π. (130.) Αὐτίκα ita positum, sequente γὰρ, Αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; redditum fuit a nonnullis Principio, ab aliis Jamprimum, de quibus interprr. alibi dicam. ET Παραυτίκα comp. pro eod. nisi quod augere videtur simpl. αὐτίκα signif. ut sit non solum In præsens tempus, sed quasi In præsens momentum. Sæpe tamen simpl. pro αὐτίκα ponitur. Sic Xen. K. Π. 2, (2, 15. 8, 1, 11.) αἱ παραυτίκα ἡδοναὶ, et Dem. (72.) ἡ παραυτίκα ἡδονὴ καὶ ῥᾳστώνη, cui opponitur τὸ ποθ' ὕστερον συνοίσειν μέλλον. Et ἐς τὸ παραυτίκα, et ἐν τῷ παραυτίκα, pro ἐς τὸ αὐτίκα et ἐν τῷ αὐτίκα. Apud Paul. autem 2 Cor. 4, 17. Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, exp. Momentanea levitas oppressionis nostræ. ET Παραυτὰ pro eod. ap. Polyb., Bud. Interdum autem genitivo jungitur παραυτὰ pro Simulatque; ut Greg. Παραυτὰ τῶν συμβαινόντων, Simulatque miraculum factum fuit. Vide Bud. 242. Dubium est autem sitne παραυτὰ e παραυτίκα per sync. factum, an eod. modo dicatur quo ἐξ αὐτῆς, et αὐτόθεν, ac παραυτόθεν.

[" Αὐτίκα, ad Timæi Lex. 55. Voss. Myth. Br. 1, 117. Wakef. S. C. 2, 142. Markl. Suppl. 551. Jacobs. Anth. 8, 395. Crinagor. 26. Heyn. Hom. 4, 355. 8, 515. Il. 4, 5. 69. 105. 5, 841. (ubi male Heyn.) 6, 472. Heindorf. ad Plat. Gorg. 43. Exempli causa, ad Xen. Mem. 4, 7, 2. Toup. ad Longin. 326. Markl. ad Max. Tyr. 1, 465. 696. Ammon. 105. Eran. Philo 172. Koen. ad Greg. 194. 201. Wakef. S. C. 3, 64. ad Callim. 1, 30. Vicissim, ad Od. 8, 497. 10, 487. Ibi, Tum, ad Il. Ψ. 768. Ut hoc utar, Anonym. V. Thuc. 10. ad Dionys. H. 1, 285. 130. Αὐτ. ἐπειδὰν, Zeun. ad Xen. K. Π. 359. Αὐτ. ὡς εἶχον, Fac. ad Paus. 1, 97. Αὐτ. νυκτὸς, Theocr. 2, 119. Αὐτ. μάλα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 13. ad Timæi Lex. 55. T. H. ad Lucian. Dial. 102. Zeun. ad Xen. K. Π. 758. Xen. Hell. 7, 1, 12. Seidler. Dochm. 391. Αὐτ. μάλα ὕστερον, Ruhnk. ad Rutil. 76. Αὐτ. δὴ μάλα, Plut. Mor. 1, 8. Αὐτ. μάλιστα, Valck. Diatr. 121. Αὐτ. πρῶτον, Heindorf. ad Plat. Gorg. 87. Αὐτ. νῦν, αὐτ. δὴ, T. H. ad Aristoph. Π. p. 460. Τοαυτ. Duker. Præf. Thuc. 9. Heroic. adesp. 22. Ἐς αὐτ., Aristoph. Ει. 367. Παραυτίκα, Xen. K. Π. 88. Ammon. 39. Valck. Diatr. 179. 256. ad Charit. 106. Wakef. Alc. 13. Duker. Præf. Thuc. 9. bis: ad Lucian. 1, 653. Heyn. Hom. 6, 513. Τοπαραυτίκα, Herod. 516. Duker. Præf. Thuc. 9. 10. Τὸ π. ἡδὺ, Heindorf. ad Plat. Phædr. 227. Τόγεπ., Aristoph. Σ. 833. Τοῦ π. Herod. 565. Duker. Præf. Thuc. 10. Ἐν τῷ π., Plato Phædr. 229. Παραυτὰ, ad Charit. 311. Fischer. ad Palæph. 39.; ad Weller. G. G. 1, 302. Apoll. Dysc. 59. Teuch. Valck. Diatr. 179. Wakef. Phil. 1334.; S. C. 4, 62. 68. 231. Wolf. Herodian. xvi. Toup. Emend. 4, 178. Bentl. Aristoph. 319. Schleusner. ad Phot. 24. Orell. ad Epist. Socr. 442. Heyn. Hom. 8, 37. Aliud est in Diod. S. 1, 491." Schæf. Mss. " Αὐτίκα, Exempli causa, Ælian. V. H. 2, 25. Stob. 97, 44. Porphyr. 102. n. 1. Plato 38. Arrian. T. 71. Modo, Manetho 3, 218. In primis, Liban. 126. Circa, Circiter, Clem. Alex. 365. Cum gen., Phot. B. 172, 34. Αὐτ. δὴ μάλα, Plut. 10, 16. Αὐτ. ῥα, Apoll. R. 1, 656." Wakef. Mss. " Αὐτίκα, Mox, Alias, Xen. K. A. 3, 2, 22. Ἀλλ' εἰ μέν τινος ἄλλου δεῖ πρὸς τούτοις, οἷς λέγει Ξενοφῶν, καὶ αὐτίκα ἔξεστι ποιεῖν· ἃ δὲ νῦν εἴρηκε, δοκεῖ μοι ὡς τάχιστα ψηφίσασθαι ἄριστον εἶναι. Exempli gratia, Ac primo quidem, Atque ut in inde ordiar, Brunck.: Ne longius abeam, sed exemplo utar statim succurrente, Reisk. Anglice, For instance, As for example. Aristoph. Θ. 151. Χρὴ τὸν ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα, Ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν. Αὐτίκα, γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα, Μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν. Vide et Π. 130. Ο. 166. 378. 574. 1000. Hoc sensu αὐτίκα reddi potest, Non longe abieris. Cic. ad Div. 7, 19. Cogitare debebis nullam artem literis, sine interprete et sine exercitatione aliqua percipi posse. Non longe abieris. Num jus civile vestrum ex libris cognosci potest?" Seager. Mss. Glossæ: Αὐτίκα· Mox, Protinus, Illico, Continuo, Extemplo, Ilicet, Statim, Actutum. * " Ἀπαυτίκα, Statim, Illico, Dio Cass. 127. * Ἐπαυτίκα, Orph. A. 28." Scott. App. ad Thes. * Ἐσαυτίκα, Arat. 769. 1102. * Καταυτίκα, Theocr. 3, 21.] " Μεταυτίκα, Mox, Statim post." [Παραυτίκα, Gl. Continuo, Confestim, E vestigio, Jamjam, In continenti. Vales. ad Euseb. T. 1. p. 4. Παραυτὰ, Epist. Socr. 11. Ἥκοντες παραυτὰ τοῦ θανεῖν, pro ἐγγύς. Valck. Diatr. 179. B. Æsch. Ag. 746. Eur. Fr. Inûs 69. " Καταυτίκα, Vox non Gr., Valck. ad Theocr. x. Id. 72. Μεταυτίκα, Duker. Præf. Thuc. 9." Schæf. Mss.]

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, ὁ, ἡ, et interdum Αὐτομάτη, E seipso aliquid faciens, non alieno impulsu, Spontaneus, Ultroneus. Il. B. (408.) Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Spontaneus venit, vel Sponte sua venit, aut Ultro venit, i. e. Non invitatus. Sic et Aristoph. (Π. 1190.) αὐτόματος ἥκων. Et Thuc. 6. Τὰ δ' αὐτόματα ἥξει. Et morbi ap. Hesiod. E. (1, 103.) αὐτόματοι φοιτῶσι, Non accersiti. Rursum Il. E. (749.) Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ: pro quo Lat. quidam poëta dixit, Sponte sua patuere fores. Ita et Xen. E. 6. (4, 7.) Ὡς οὔτε νεῴ πάντες αὐτόματον ἀνεῴγοντο. Athen. 12. Ἐλαίαν ἱερὰν αὐτομάτην ἀναφῦναι. Quinetiam, terra, quæ sponte sua et inarata, cum Hor., vel, ut Virg. loquitur, nullo cogente, fert fructum, dicitur ab Hesiodo E. (1, 118.) καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον. Sic αὐτόματος πόνος, Epigr. (Paul. Sil. 70.) Labor non coactus, sed ultro susceptus. At vero αὐτόματοι βόες Apoll. R. (1, 686.) exp. Injussi, Qui a nemine reguntur, Rectore carentes. Αὐτόματοι autem μηχαναὶ dicuntur αἱ καθ' αὐτὰς ἐνεργοῦσαι, Opera mechanicorum, quæ per se moveri et aliquid efficere videntur: qualia sunt horologia. Eust.

Αὐτόματος γίνεται exp. etiam interdum Sponte naturæ oritur, vel Fortuito oritur. Et, ut inquit Gell. 13, 1. quod Cic. Fatum atque Naturam videtur dixisse, id multo ante Demosth. (296.) Τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellavit; αὐτόματος enim θάνατος quasi Naturalis et fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit. At Demosth. (11.) Νυνὶ γὰρ ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον, ubi redditur potius Fortuito evenit. Sic et Æsch. c. Ctes. Ἐὰν δ' αὐτόματόν τι συμβῇ. Quibus ll. addi possit Demosth. (11.) Τὸ μὲν παρὸν ἀεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι σχήσειν καλῶς. Sed et ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, pro αὐτόματον γίνεσθαι, dicitur: item, ἀπ' αὐτομάτου, et ἐκ τοῦ αὐτομάτου: quæ exp., Sponte naturæ, Fortu-

ito, Casu quodam, Temere. Cic. quoque ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου Fortuito interpr. Plato Apol. (29.) Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνᾶναι δή. Xen. (Απ. 4, 2, 4.) Ἀπ' αὐτομάτου παραγίνονται. Et ἐκ ταυτομάτου, Plut. de Orac. Μηδένα λόγῳ θείῳ κυβερνώμενον ἔχουσαν, ἀλλὰ πάντας ἐκ ταυτομάτου καὶ γεγονότας καὶ συνισταμένους, ubi exp. Fortuito et temere. Interdum vero αὐτόματον, s. ταυτόματον, et τύχη copulantur; ut ibid. Ἀλλὰ χρωμένη πρὸς πάντα τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτῳ, ubi exp. Fortuna et temeritate. Alicubi autem αὐτόματον redditur etiam Casus temerarius. Quomodo autem αὐτόματον differat ab eo, quod τύχη appellatur, docet Aristot. Physic. 2. Plut. de Fato 649. Vide et Themist. Item Alex. de Anim. 159. 160. || Dicitur autem et Ταυτόματον pro eod. quod etiam ταὐτόματον invenitur scriptum, cum apostropho in prima syll. sed rarius, pro τὸ αὐτόματον. Sic ἐκ ταυτομάτου in Plut. l. c. In VV. tamen LL. affertur ταυτομάτου præcedente etiam τοῦ, in h. l. Ἀπὸ τοῦ ταυτομάτου παραγινόμενος μάρτυς, Testis fortuito interveniens. Budæo ταὐτόματον, ita enim scribit, est Casus temerarius, in h. l. Polyb. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Ceterum quod ad etymum attinet, ex auctoribus, ad quos modo te remisi, eam petere poteris; item ex Eust., cui tamen in eo assentiri nequeo, quod τῷ αὐτόματος pro una signif. unum dat etymum, pro altera autem alterum. Quod autem in una earum, αὐτόματος ex αὐτὸς et μάτην componit, in hoc certe auctorem habet ipsum etiam Aristot. l. c. ET Αὐτομάτως, Sponte, Ultro, Sine alieno impulsu. Item, Fortuito, Temere. Plut. de Pyth. Orac. Ἔπεσεν αὐτομάτως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ᾗ κ. τ. λ. Et, Αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ ἀγαθὰ, Ultro, Sponte sua, non autem Temere vel Fortuito, ut in VV. LL. redditur. Sæpe autem αὐτομάτως, et ἀπὸ τύχης s. κατὰ τύχην copulantur, q. d. Temere et fortuito, ut a Plut. l. c. et in Fabio. ET Αὐτοματία, (ἡ,) q. d. Spontaneitas, Fortunæ temeritas, Eventus rerum fortuitus. Plut. (8, 146. 9, 251.) Timoleontem Αὐτοματίας templum struxisse tradit.

[Αὐτόματος, Gl. Per se, Injussus, Sponte, Ultroneus. Αὐτόματον· Per se. Αὐτομάτως· Temere, Sponte. Αὐτομάτως, Theocr. 21, 26. Hippocr. 389, 46. "Αὐτόματος, ad Xen. Mem. 4, 2, 4. Ruhnk. Ep. Cr. 130.* ad Corn. Nep. 161. Stav. Toup. Opusc. 2, 190. Valck. ad Herod. 146. 314. ad Diod. S. 1, 235. 503. ad Charit. 461. 785. Larcher Herod. 2, 286. Phrynich. Ecl. 40. Jacobs. Anth. 7, 167. 9, 337. 12, 374. Diosc. Epigr. 24. Antip. S. 96. Huschk. Anal. 71. Fischer. Præf. Weller. G. G. p. xi. Brunck. Heyn. Hom. 4, 595. 6, 542. Αὐτομάτη, Rufin. 2. Leontius 17. Heindorf. ad Plat. Phædr. 327. Toup. Opusc. 2, 70. Diod. S. 1, 139. 235. Αὐτόματον, ad Timæi Lex. 141. Ταὐτόματον ἡμῶν, Monthly Review, Aug. 1799. p. 440. Ἀπ' αὐτομάτου, Jacobs. Anth. 11, 388. ad Dionys. H. 2, 793. Ἐξ αὐτομάτου, Wakef. Trach. 1150. Γῆ αὐτομάτη, Toup. Opusc. 1, 189. Αὐτόματα, ad Charit. 461. 512. Αὐτομάτως, Wakef. S. C. 3, 167. Fischer. Ind. Palæph. Paulus Sil. 18. et Jacobs. Diod. S. 2, 575." Schæf. Mss. "Αὐτοματία, Plut. 2, 542." Wakef. Mss.]

" Αὐτομάτην, ET Αὐτοματεὶ, SEU Αὐτοματὶ, Sua " sponte, Ultro." [Diod. S. 2, 25. "Αὐτομάτην, ad Charit. 785. Αὐτοματεὶ, ad Diod. S. 1, 139." Schæf. Mss. "Αὐτοματὶ, Nonn. D. 4, 153." Wakef. Mss. " Chrys. Hom. 133. T. 5. p. 846. Ὁ γάλακτος καὶ μαζῶν δημιουργὸς, αὐτοματὶ ῥεῖθρα φέρεσθαι ποιῶν, παρὰ μητρὸς παρθένου τροφὴν λαμβάνει." Seager. Mss.]

" Αὐτοματήσαντες, Hesychio ἀφ' ἑαυτῶν πράξαντες, " ab Αὐτοματέω. Idem certe et infinitivo αὐτοματεῖν " utitur in exponendo Αὐτοφαρίζειν." [A Schneidero non agnoscitur.]

"Αὐτομάτητα, Hesychio σπέρμα ἀνδρὸς, Semen viri."

[* Αὐτοματοποιέω, ET * Αὐτοματοποίησις, ἡ: unde * Αὐτοματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ut Αὐτοματοποιητικὰ Heronis Alex. ap. Mathem. Vett. Par. 1693. " Ad Timæi Lex. 141." Schæf. Mss.]

Αὐτοματουργοὶ, (οἱ,) Artifices operum, quæ αὐτόματα vocari paulo ante dictum est.

Αὐτοματίζω, Sponte facio. Xen. K. Π. 4, (5, 10.) Ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γε πῶς ἐσμὲν ἄξιοι εὖ, τε ποιοῦντες ἐκεῖνον, καὶ οὐδὲ ταῦτα αὐτοματίσαντες; i. e., inquit Bud., Qui ne sponte quidem fecimus quod illi conducibile est, sed eo permittente. Aristot. de Gen. Anim. 1. Τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ σπέρματος γίνεται, τὰ δ' ἐκ τοῦ ὥσπερ αὐτοματίζειν τὴν φύσιν, i. e., inquit idem Bud., Sponte naturæ. ET Αὐτοματισμὸς, (ὁ,) Actio, quæ sponte fit, aut Ille quasi habitus agendi sponte, [" Dionys. H. 1. p. 4. p. 53. 285. Hippocr. de Rat. Vict. 406(=384, 1.)" Scott. App. ad Thes. Αὐτοματίζω, Hippocr. 381, 23. " Ad Mœr. 88. Act. Traj. 1, 219. Zeun. Ind. Xen. K. Π. et ad 393. Diod. S. 2, 152." Schæf. Mss. " Sponte venio, Diod. S. 121. Pass., Plut. 3, 668. Αὐτοματισμὸς, Joseph. 466, 41. Porphyr. A. 29. Dionys. H. 1, 13." Wakef. Mss.]

Ἀπαυτοματίζω, Sponte subministro. Philo V. M. 1. Ἔνυδρον ὄντα καὶ εὔχορτον, καὶ προβατευσίμην ἄφθονον πόαν ἀπαυτοματίζοντα. [" T. H. ad Lucian. Dial. 40. Callim. 1, 534 " Schæf. Mss. Heliod. 8. p. 398. πόαν καὶ χίλον. Schneider. Lex. " Ἀπαυτοματίζομαι, Schol. Pind. Π. 4, 107." Wakef. Mss. " Plut. Mor. s. 717. Wytt. Ἡ τύχη τοῦτο μουσικῶς ἔοικεν ἀπαυτοματίσαι, Fortuito lusu effecisse." Seager. Mss.]

ΑΥΧΗΝ, ένος, ὁ, Cervix, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, Aristot. vel, ut Idem alibi, τὸ μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος. Il. Θ. (327.) Αὖ ἐρύοντα, παρ' ὦμον ὅθι κληῒς ἀποέργει Αὐχένα τε στῆθός τε: Π. (339.) ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε. Aristoph. N. (592.) Εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Dicitur autem et de brutis, ut Hom. de bobus et anseribus, Xen. de equis. || Αὐχὴν metaph. Angustia loci, Angustus locus; ut Lat. Fauces. Atque adeo Cervix ap. Melam. Sic Herod. VV. LL. τὸ εὐρύτατον τοῦ αὐχένος dixit de Faucibus Thermopylarum, qua illæ maxime paterent. Sic ap. Eund. 4. αὐχένα Βοσπόρου, et 6. αὐχένα Χερσονήσου. Aristot. de Mundo, loquens de mari, Κατὰ στενόν τε καὶ ἐπιμήκη διήκων αὐχένα. Et Basil. ὄρθους αὐχένα dixit. || Αὐχὴν Pars clavi et gubernaculi, in quam gubernator incumbit, ut ex J. Poll. (1, 90.) annotatur. Quo pertinere existimo h. l. Chrys. in 2 ad Cor. 78. Τοῖς ναύταις παρακελευόμενος, ἐπὶ τῶν αὐχένων καθήμενος. At Eustathio 1533. Αὐχὴν et Αὐχένιον est ipsum πηδάλιον. De etymo autem hujus v. dicam in Αὐχῶ. " Αὐφὴν, Æolice pro αὐχὴν dici tradunt." [Gl. Αὐχήν· Cervix. Αὐχένες· Gubernaculum. Αὐχὴν πλοίου· Gubernaculum. Αὐχὴν πηδαλίου· Temo. Αὐχὴν ἀνθρώπου· Cervix, Vertex. Polyb. 1, 75. Strabo 5. p. 365. Herod. 1, 72. Heliod. 5. p. 248. J. Poll. 1, 90. Damm. Lex. Pind. Geopon. 19, 22. Μάθε δὲ, ὅτι ἡ προσηγορία τοῦ τραχήλου ὅλην κύκλῳ τὴν περιοχὴν τοῦ τραχήλου δηλοῖ· αὐχὴν δέ ἐστιν ἐπὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ τραχήλου· ὀρθὸς γὰρ ἵσταται ἄνθρωπος· ἐπὶ δὲ τῶν ζώων τὸ ἄνω μέρος· κέκυφε γὰρ τὰ ζῶα. Ὅταν δὲ ἀκούσῃς δειρὴν, ἐπὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων νόει τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἐπὶ δὲ τῶν ζώων, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ τραχήλου. Niceph. Gregoras ap. Hermann. Gr. Gr. 327=Matth. Gloss. Gr. Min. 5. Αὐχὴν μὲν τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, ἔνθα ὁ λάρυγξ. " Αὐχὴν proprie Ipsa cervix, a tergo spectata præsertim, juncturas colli et vertebras continens; δειρὴ s. δειρὰ, Collum totum a facie spectatum, in quo guttur, arteria etc." Gesner. Orph. 1017. " Ammon. 27. Thom. M. 129. Jacobs. Exerc. 2, 73. 125.; Anth. 6, 408. 7, 320. 8, 198. 9, 345. 10, 180. 181. 11, 147. Larcher Herod. 2, 307. Epigr. adesp. 428. Sine artic., Philostr. 264. Boissonad. Locus angustus, Wessel. Herod. 35. 320. Wakef. S. C. 3, 26. Diod. S. 1, 328. Herod. 610. Pars clavi, Græv. Lect. Hes. 514. 516. Αὐχ. γῆς, Rittersh. ad Oppian. 169. ad Charit. 319. Ἐπ' αὐχένα ἐπιβαίνειν, Wakef. Trach. 1035. Αὐχένιον, Græv. Lect. Hes. 514. 516." Schæf. Mss. " Angustia loci, Joseph. 1104, 13. Ut nos, A neck of land, Xen. K. A. 474. De extremitate rami, Eust. Il. 903. Plur. de uno, Orph. A. 137." Wakef. Mss.]

[* Αὐχενίας, ου, ὁ, Gl. Cervicosus, Schneidero injuria susp.]

Ἀναύχην, (ὁ, ἡ,) Cervice carens; ut Empedocl. κόρσας ἀναύχενας vocat Capita sine cervicibus, Aristot. de Anim. 3.

[* Βρισαύχην, ὁ, ἡ, Hes. Ὁ βρισαύχην· ὁ τὸν αὐχένα βαρῶν. " Toup. Opusc. 2, 62.; Emend. 2, 493." Schæf. Mss.] A

Βυσαύχην, (ὁ, ἡ,) Qui humeros adducens, cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait. Aristophani sunt utres βυσαύχενες. Camer. ex J. Poll. [Xenarch. ap. Athen. 2. p. 64. βολβὸς, Æl. Dionys. ap. Eust. Il. p. 156.] " Βυσ-" σαύχην ap. Eust. scriptum pro βυσαύχην, ut habent " Suid. et Hes." [" Βυσαύχην, Toup. Opusc. 2, 62.; Emend. 2, 493. Heyn. Hom. 4, 238." Schæf. Mss. " Βυσσαύχην, Longo collo, Athen. 63. Eust. Il. 773, 23." Wakef. Mss.]

Γυλιαύχην, (ὁ, ἡ,) Qui collo est gracili et prælongo. Vide et alias expp. ap. Schol. Aristoph. Ei. (789.) γυλιαύχενας ὀρχηστὰς, Ναννοφυεῖς. [" Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. Mss.]

Δολιχαύχην, (ὁ, ἡ,) Cervicem prælongam habens. De cygno dicitur Eur. (Iph. A. 794.) ut δουλιχόδειρος (Il. B. 460.) de eod. [Eur. Hel. 1503.]

Ἐριαύχην, (ὁ, ἡ,) Cervicem elatam et arduam s. proceram habens; ut ἐριαύχενες equi (Il. Λ. 159.) ὑψαύχενες καὶ γαῦροι. Eust. [1153, 35. Adde Il. K. 305. P. 496. Ψ. 171. Pind. ap. Plut. Q. S. 1, 5. κλόνος, ubi al. * ῥιψαύχην, cf. 7, 5. " Heyn. Hom. 6, 65." Schæf. Mss.] B

[* Εὐαύχην, ὁ, ἡ, Tzetz. Posthom. 478. * Εὐήλιξ, εὐαύχην, λευκὸς ἔην, * μακρόῤῥις.]

[* Θρασαύχην, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 19, 2.]

[* Καμπυλαύχην, ὁ, ἡ, Inflexum collum habens. Athen. 398.]

[* Καρτεραύχην, ὁ, ἡ, Valida cervice. Hippocr. 1164=343, 15. Gal. 5, 443. 18. ET * Κρατεραύχην, Plato Phædro 3, 253=205. Bas. 1. Ἵππος σκολιὸς, πολὺς, εἰκῇ συμπεφορημένος, κρατεραύχην, βραχυτράχηλος.]

Κυρταύχην, (ὁ, ἡ,) Cui incurva est cervix, [Incurvicervicus, Pacuv. ap. Quintil. 1, 3, 70.]

Μακραύχην, ET Μακραύχενος, (ὁ, ἡ,) in VV. LL. Cui collum est prælongum. Eur. Phœn. (1180.) μακραύχενα κλίμακα per catachresin appellavit Altas scalas. [" Μακραύχην, Athen. 1, 11." Schæf. Mss. " Μακραύχενος, Hippocr. (312, 18=)1006." Wakef. Mss.] C

[* Μακροκαμπυλαύχην, ὁ, ἡ, ET * Μακροκαμπυλαύχενος, ὁ, ἡ, Longum et curvum collum habens, Epith. avium quarundam. Epicharm. Athenæi 2. p. 65=250. 9. p. 398=473. " Wolf. ad Hesiod. 97." Schæf. Mss. " Epicharm. in Eust. Il. 1148." Wakef. Mss.]

[* Μεγαλαύχην, Heyn. Hom. 6. 65. Phot. Bibl. 108. * Μεγαλαυχενία, ἡ, Carm. Sibyll. p. 368.]

Μεσαύχην, (ὁ, ἡ,) μεσαύχενες, Media cervice ligati, VV. LL. [ἀσκοὶ, Hes. Etym. M. Phot. ex Aristoph. Schneider. Lex.]

[* Πλατυαύχην, ὁ, ἡ, Laticervicus. Manetho 5, 185. Ἀσπίδος * αὐτομανοῦς, πλατυαύχενος.]

[* Πολυαύχην, ὁ, ἡ, Multicervix, Multa habens capita. Geopon. 19, 22. de canibus: Ἐγκρίνουσι δὲ καὶ τοὺς μέγα τὸ χάσμα ἔχοντας, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς πολυαυχένας, καὶ * παχυτραχήλους. ET * Πολυαύχενος, ὁ, ἡ, Schol. Il. A. 499. Quint. Sm. in Anal. 2, 475. ὕδραν. " Brunck. Soph. 1, 223." Schæf. Mss.] D

[* Ῥιψαύχην, ὁ, ἡ, Cervicem vel Caput jactans. Plut. Symp. 706=Mor. 2, 708. Wytt. UNDE * Ῥιψαυχενέω. Vide Ἐριαύχην et Ὑψαύχην.]

Σκληραύχην, (ὁ, ἡ,) Qui dura est cervice. Cui indomita est cervix, ut Horat. loquitur. Vel, Cui cervix est rebellis, cum Claudiano: σκληροτράχηλος, ἀκαμπὴς, Suid. [" Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. Plut. Mor. 1, 7." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 73. Plut. 2, 2." Wakef. Mss.]

Στειναύχην pro στεναύχην, (ὁ, ἡ,) Arctæ cervicis s. angustæ; ut στειναύχην λάγυνος, Epigr. [Marc. Arg. 21. " Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. Mss.]

[* Στρεψαύχην, ὁ, ἡ, Theopomp. Athenæi 484. κώθων, Apollin. Metaphr. 233.]

[* Τριαύχην, ὁ, ἡ, Tria capita habens, Epith. Hecates, Lycophro 1186.]

Ὑψαύχην, (ὁ, ἡ,) q. d. Alticervix, Elatam cervicem habens; ut ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος, Greg. Naz. Caput erectis cervicibus altum ferens: qui ab Hom. ἐριαύχην dicitur. Est etiam Apollinis epith. Epigr. || Ὑψαύχην metaph. Superbus; quod superbi elata cervice incedere soleant. Sed ὑψαύχην per catachresin aliter etiam usurpatur; ut, cum Nonn. φωνὴν ὑψαύχενα appellavit Vocem altam. A

HINC Ὑψαυχενέω, et Ὑψαυχενίζω, et Ὑψαυχέω, Cervicem effero, Cervice erecta incedo, de equo proprie, ut ὑψαυχενήσας ἵππος ap. J. Poll.: metaph. autem et de Superbis hominibus dicitur. Plut. autem (8, 140.) ἀνοήτους καὶ κενοὺς esse dicit τοὺς ὑψαυχενοῦντας, scribens, Ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας, ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενοὺς, i. e. Camer. interpr. Quemadmodum eos, qui inter deambulandum sese efferunt, et cervicem extendunt, stolidos et leves esse ducimus. Ὑψαυχῶ autem dixit Phocyl. (13, 86.) Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος. Ὑψαυχενίζω pro ead. signif. ex Epigr. (Philippi 50.) citatur. Superbit; Fastu turget, q. d. Cervicem attollit. Plut. Σεμνύνεσθαι, ὑψαυχεῖν, καὶ κομᾶν, καὶ μεγαληγορεῖν. [Ὑψαύχην, Paul. Sil. 35. Epigr. adesp. 77. Irenæus 3. κραδίης, Agath. 56. ἑσπερίην, Orac. Sibyll. 679. Ῥώμη. " Eur. Bacch. 1059. Ὄχθον δ' ἐπεμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα Ἴδοιμ' ἂν ὀρθῶς Μαινάδων αἰσχρουργίαν." Seager. Mss. Ὑψαυχέω, Plut. 7, 352. ap. Schneider Lex. Ælian. H. A. 4, 29. Κρατήσας δὲ (ὁ ἀλεκτρυὼν) γαῦρός ἐστι, καὶ ὑψαυχενεῖ, καὶ κυδρουμένῳ ἔοικεν. * Ὑψαυχενία, ἡ, Epiphan. 1, 607. Δι' ἣν ἠθέλησεν ὑψαυχενίαν ἑαυτῷ ἐπισπάσασθαι, καὶ ἐπαρθῆναι κατὰ τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς κομπώδους αὐτοῦ φλυαρίας, καὶ ἐκ Διαβόλου ἐπισπειομένης ἐννοίας. " Ὑψαύχην, Brunck. Bacch. 1050. Jacobs. Anth. 9, 346. Heyn. Hom. 5, 144. Ὑψαυχενέω, Dionys. H. 3, 1413. Ὑψαυχέω, Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. Mss. " Ὑψαυχενέω, Philo J. 119. Suid. 1, 582. Achill. Tat. Ὑψαυχενίζω, Etym. M. 5?? 14." Wakef. Mss.] B

Ὑψηλαύχην, (ὁ, ἡ,) Idem. UNDE Ὑψηλαυχενία, (ἡ,) de equo, Bud. ex J. Poll. [Xen. Iπ. 10, 13. Ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ ὑψηλαυχενίᾳ, Cervicis elatione. In Schneider. Lex. legitur ὑψηλαυχενεία, vox nihili, quæ a verbo nihili ὑψηλαυχενεύω derivanda esset.]

¶ Αὐχένιος, ὁ, ἡ, q. d. Cervicalis, Ad cervicem pertinens: ut αὐχένιοι τένοντες, Od. Γ. (450.) Et αὐχένιος ζυγὸς, Jugum quod cervici imponitur. Αὐχένιον κάρτος, Jugum, VV. LL. Αὐχένιον autem substantivum vide in Αὐχήν. HINC Διαυχένιος, ET Ἐπαυχένιος, ITEM Παραυχένιος, NECNON Περιαυχένιος, ET Ὑπαυχένιος. Apud Plat. διαυχένιος μυελὸς exp. Cervicis medulla, q. d. Cervicalis medulla. At ἐπαυχένιος ζυγὸς, [Pind. Π. 2, 171.] Jugum quod cervici imponitur; quod et αὐχένιος ζυγὸς dicitur. Παραυχένιος autem, Collo impositus et aptatus; ut παραυχενίη φαρέτρη, Epigr. (adesp. 269.) Et Περιαυχένιος, ut περιαυχένιος στρεπτὸς, Torques quæ cervici circumponitur. Apud Greg. Naz. autem de Basil. Περιαυχένιον ῥάκος σφενδονᾶσθαι προσέταττεν, pro Sacerdotali veste, Volaterr. interpr. At Bud. Cucullum signif. suspicatur. At Ὑπαυχένιος, Cervici subjectus, Qui est sub cervice. Et Ὑπαυχένιον substantivum, Lucian. (2, 718.) Cervical. Quod cervici supponitur; ut ὑπαγκώνιον, Quod cubitis supponitur. At Ὑπαύχενον, (τὸ,) Arat. (487. 524.) quod nonnullis mendi suspectum est, vide in meo Cic. Lex. [* Περιαυχένιον, τὸ, Monile, Heliod. 7. p. 397. Glossæ: * Ἐπαυχένιον· Cervicale. Περιαυχένιον· Liliolum. Ὑπαυχένιον· Cervical, Cervicale. " Περιαυχένιος, Dionys. H. 1, 632. Herod. 3, (20.) p. 167." Scott. App. ad Thes. Ὑπαυχένιος κόμη, Heliod. 3. p. 134. Ἐπαυχένιον κυνάγχαν, Rhian. Epigr. 8. " Αὐχένιος, Ruhnk. Ep. Cr. 145. Mitsch. H. in Cer. 126. Ἐπαυχένιος, ad Charit. 240. Περιαυχένιος, Alciphro 280. Wessel. Ep. ad Ven. 8. Ὑπαυχένιος, ad Charit. 240. Jacobs. Anth. Proleg. 54.; Anth. 11, 73. Boissonad. Philostr. 449. Ὑπαυχένιον, Ammon. 192." Schæf. Mss. " Αὐχένιος, Nicand. 877. Oppian. A. 2, 341. Tryphiod. 308. Manetho 2, 76." Wakef. Mss.] D

" Ἐναυχένιος, (ὁ, ἡ,) Qui in collo est, s. Collo in-" jectus, Collo insertus, ut ἐναυχένιος βρόχος, Epigr." [Antip. S. 84. " Jacobs. Anth. 8, 80." Schæf. Mss.]

[* Καταυχένιος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 392. πλοκάμους. " Apud Merrick. ad Tryphiod. p. 70. Reisk. Misc. Lips. 9, 130. Athan. 1, 632(=1, 350.)" Kall. Mss.]

" Μεταυχένιον, τὸ, Quod post cervicem est. J. Poll. A
" 2. cap. de spina et dorso, Νῶτα ὑπ' αὐχένι κεῖσθαι,
" Dorsum cervici subjacere: ejus τὰ ἔγκυρτον nomi-
" nari χελώνιον: τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ὠμοπλατῶν, πτερύ-
" για: ὧν τὰ πλάγια vocari μεταυχένια. Sunt qui
" interpr. Interscapilium e Marcello empirico."

¶ Αὐχενίζω, Cervicem incido, Cervicem frango. Gall., uno itidem verbo, Engorger. Soph. Aj. (298.) Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων Ἔσφαζε. || Αὐχενίζειν in Hippiatria, inquit Bud., Loro caput equorum complecti et astringere, ad hoc ut venæ intumescant, et sanguis detrahatur scalpro. ET Αὐχενιστὴρ, (ὁ,) Lorum quo id fit, [Lycophro 1000. " Wakef. Eum. 463." Schæf. Mss. " Αὐχενίζω, Ango," Philo J. 2, 372." Wakef. Mss.]

* Ἀπαυχενίζω, i. q. αὐχενίζω. Niger tamen in Philostr. Her. (12.) ἀπαυχενίσαι ταῦρον interpr. Frænare taurum. Apud Philon. de Mundo (1, 317.) ἀπαυχενίζειν pro Contumaciter reluctari, Bud. interpr. Vide Suid. [" Ἀπ. ζυγὸν, Theophyl. Ep. 41." Gataker. Mss. Philostr. Jun. Icon. 1. Jacobs. Exerc. 2, 121. B " Diod. S. 2, 529. Jacobs. Anth. 9, 354. Boissonad. Philostr. 572." Schæf. Mss.]

Διαυχενίζομαι, Cervicem attollo s. erigo: vel, quod Gall. dicitur, S'engorger: quod ut de equis primum, deinde per metaph. de superbis dicitur, sic et διαυχενίζεσθαι. Vide J. Poll. [Suid. Διαυχενίζεσθαι. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. Ἀντὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν. Alibi: Ἀνηρέθιζεν· ἐπί τι παρώτρυνε καὶ παρέθηγεν. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν. Schneider. Lex.]

Ἐξαυχενίζομαι, unde Ἐξαυχενισμὸς, (ὁ,) quod exp. Excervicatio, ex Hieron. in Nah. 3. et Contumacia pervicax.

Παραυχενίζω, Cervicem demitto, Propendeo collo devexo, VV. LL. At Hes. habet duntaxat παραυχενίζων, παρακλίνων.

[* Περιαυχενίζομαι, Theophyl. 3, p. 507.]

ΑΥΧΕΩ, Glorior, Jacto me. Thuc. 2, (39.) Κρατήσαντες δέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, Superatis aliquibus e nobis, gloriantur omnes pulsos esse. Philo V. M. 1. Ὁ μὴ μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸν κοσμοποιὸν αὐτὸν αὐχῶν ὁρᾷν. Lucian. (1, 242.) Μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι. Et cum accus., Aristid. Μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν εὐγένειαν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. Sic Synes. Ἱπποκράτην αὐχοῦντι. At in Batrachom. (57.) Ξεῖνε λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. In VV. LL. habetur et pass. Αὐχοῦμαι, sed sine auctore: quem etiam reperiri non posse existimo, sicut et Bud. putavit; scribit enim, Αὐχεῖν, ut opinor, act. tantum dicitur. Ceterum, cum inter alia τοῦ αὐχὴν etyma ponatur unum, quo ab αὐχῶ deducitur, ego contra non dubito, quin αὐχῶ ab αὐχὴν derivatum sit, ut αὐχῶ signif. i. q. compp. ὑψαυχέω et ὑψαυχενέω. Quod si aliquod quærendum sit τοῦ αὐχὴν etymum, nullum magis rationi consentaneum esse arbitror, quam ut ab αὐχμὸς deducatur, ob siccitatem et duritiem, dicaturque αὐχὴν quasi αὐχμήν. De quo Eust. 1917. [" Αὐχὴν dicitur quasi αὐχμὴν, D extruso μ, ob euphoniam. Nam, nisi id μ subesset, deberet αὐχὴν in obliquis suum η tenere. Est igitur ab αὔω, Sicco, et proprie ponitur de Cervicis dura parte." Damm. Lex. Pind. Eur. Heracl. 832. Πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν: 931. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν. Glossæ: Αὐχέω· Glorior. Arcad. 153. Barker. " Thom. M. 761. Troad. 765. Musgr. Herc. F. 1016. Wakef. Trach. 265. Apollonid. 13. Thallus Miles. 5. Antiphil. 19. Jacobs. Anth. 8, 368. 9, 98. (sed aliter interpung.) ad Lucian. 2, 248. Schneider. Præf. ad Demetr. p. ix. Brunck. ad Æsch. Pers. 738. ad Herod. 529. Existimo, Barnes. Heracl. (ll. cc.) Hel. 1635. El. 939. Wakef. Eum. 564. Abresch. Æsch. 2, 84. De augm., Herodian. 460. Pierson. Αὐχέω ὑπὲρ et ὑπὸ τινος, Casaub. ad Athen. 82." Schæf. Mss.]

Αὐχὴ, (ἡ,) Gloriatio, Jactatio, Animi elatio, κόμπος, ἀλαζονεία, VV. LL. Apud Hes. autem habetur αὐχὰν, καύχησιν. ET Αὔχημα, (τὸ,) Idem; sed usitatius. Utitur Thuc. 2, (62.) Accipitur autem et in bonam partem a Damasceno. ITEM Αὐχητικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Jactabundus, Gloriabundus, vel Ad jactantiam comparatus. ET Αὐχήεις (εσσα, εν,) Idem, Epigr. (Samii 1.) Apud Nonn. autem pro Alacri et cui cervix est erecta, VV. LL. [" Αὔχημα, Musgr. Herc. F. 1016. Dionys. H. 3, 1411. 4, 2277. Casaub. Athen. 1, 39. Valck. Phœn. (1143.) p. 396. Ἐφ' οἷον εἰσὶν αὐχήματος, Dionys. H. 3, 1365. Αὐχήεις, Ruhnk. Ep. Cr. 62. 144." Schæf. Mss. " Superbus, Oppian. A. 2, 677. Lætus, Nonn. J. 4, 230.: Sam. 1. Steph. B. 717." Wakef. Mss. Αὔχημα, Pind. Π. 1, 179. * ὀπισθόμβροτον δόξης αὔχημα, " Post mortem homines sequens gloria famæ." Damm. " Soph. Œd. C. 742—5. Dionys. H. 1, 143. 182. Lucian. Amor. 573." Scott. App. ad Thes. * Αὐχηματίας, (ὁ,) Schol. Lucian. pro Imag. 10. " Eust. Il. 407, 42." Wakef. Mss. * " Αὔχησις, Hesych. Thuc. 6, 16. Aq. Prov. 4, 9. * Αὐχήτης, (ὁ,) J. Poll. 9, 146. (Ὁ γὰρ αὐχήτης, βίαιον.)" Kall. Mss.]

B " Αὐχὴς, Jactabundus, VV. LL. Sed metuo ne per-
" peram pro αὐχήεις."

" Δυσαυχὴς, (ὁ, ἡ,) Difficilis gloriator, Molestus
" sese jactando. Apoll. R. 3, (976.) Οὕτοι ἐγὼν, οἷοί
" τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν Ἀνέρες, ubi Schol. καυχώ-
" μενοι * ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς."

Κενεαυχὴς, ὁ, ἡ, Vane jactabundus, Vana jactans, Il. Θ. [230. " Zenodot. Diogenis L. 7, 30." Boissonad. Mss. Κεναυχὴς, Anal. 2, 78. πλοῦτον. Epigr. adesp. 34. κάλλος. Plut. Consol. 321. H., ap. Schneider. Lex. ubi perperam scribitur κεναύχης. " Κενεαυχὴς, Diog. L. 383. Nonn. D. 1, 424." Wakef. Mss.]

[* Μαλακαύχητος ὕπνος, Aristot. Athenæi 696. ubi * μαλακαύγητος, Schneidero susp. " Μαλακαυχητὸς, (sic,) Jacobs. Anth. 6, 364. Brunck. Anacr. 81." Schæf. Mss.]

Μεγαυχὴς, ὁ, ἡ, Magna jactans, Epigr. [Meleagri 123. Antip. S. 93. Θῆβαι, Epigr. adesp. 288. Æsch. Pers. 647. Δαίμονα μεγαυχῆ, ubi Blomf. " Illustrem." " Brunck. ad Æsch. Pers. l. c." Schæf. Mss. C " Oppian. A. 1, 64." Wakef. Mss.]

Μεγάλαυχος, ὁ, ἡ, Magna jactans. Vel simpl. Jactator. Item Μεγάλαυχα, Res magnæ jactantiæ plenæ. Ita enim exp. puto Lucian. Καὶ ἄλλος ἐν τῷ Θεαιτήτῳ πολλὰ μεγάλαυχα καὶ σοβαρὰ περιτέθεικε τῷ Σωκράτει. ET Μεγαλαυχία, (ἡ,) Jactantia. ET Μεγαλαυχέω, vel Μεγαλαυχέομαι, Magna Jacto, s. grandia, Vel, Jacto me de magnis rebus. Aut simpl. Jacto. Utriusque v. exempla sunt ap. Bud. 356. eas tamen non interpr. [Æsch. Pers. 538. νῦν (μὲν) Περσῶν Τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων Στρατιὰν ὀλέσας: S. c. T. 1057. Ὦ μεγάλαυχοι καὶ * φθερσιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύες. Epigr. adesp. 497. et 628. Ἑλλὰς, 188. Τράλλιν, Bianor 7. μητέρες. Pind. Π. 8, 19. * " Μεγαλαύχως, Hasii Ind. Leon. Diac. 232." Boissonad. Mss. * Μεγαλαυχὴς, ὁ, ἡ, Orph. Υ. 62, 3. Πάντιμ', * ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής. Μεγαλαυχέω, Gl. Glorior, Magnifico, S. Jacob. Epist. 3, 5. Diod. S. 15. 466. Æsch. Ag. 1537. μηδὲν ἐν Ἅιδου Μεγαλαυχείτω, Agath. 13. καθ' ἡμετέρης μελεδώνης. Μεγαλαυχία, Joseph. A. J. 19, 1, 12. de Macc. 3. Plato D Lys. 2, 206. * Μεγαλαύχημα, τὸ, ET * Μεγαλαύχησις, ἡ, Hasii Ind. Leon. Diac. 232. * Μεγαλαύχητος, ὁ, ἡ, Epigr. Paus. 1, 13. Anal. 1, 226. Τῆς μεγαλαυχήτου σκῦλα Μακηδονίας, " Murator. Inscr. 128." Kall. Mss. " Μεγάλαυχος, Jacobs. Anth. Proleg. 75. Epigr. adesp. 188. Paus. 1, 363. Batrach. 175. Μεγαλαυχὴς, Brunck. ad Æsch. Pers. 641. Μεγαλαυχία, Plut. Mor. 1, 2. Oxon. Μεγαλαυχέομαι, Thom. M. 601. Toup. Opusc. 1, 278. Μεγαλαύχητος, Paus. 1, 46." Schæf. Mss. * " Μεγαλαυχητέον, Philo J. 180." Wakef. Mss.]

[* Καταμεγαλαυχάω, Schneider. affert ex Hes. loco non indicato. Saltem scr. esset Καταμεγαλαυχέω, e Gr. ling. analogia.]

[* Ὑπεραυχὴς, ET * Ὑπέραυχος, ὁ, ἡ, Jactabundus, Valde gloriosus vel elatus. Phrynich. Bekkeri: Ὑπέραυχοι· οἱ ὑπὲρ τὸ δέον αὐχοῦντες. " Const. Manass. Chron. p. 75." Boissonad. Mss. " Soph. Ant. 1351. μεγάλοι δὲ λόγοι Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων Ἀποτίσαντες, Γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν." Seager. Mss.

Æsch. S. c. T. 479. 1057. Ὑπεραυχὴς, J. Poll. λέων, Tryphiod. 669. " Ὑπέραυχος, ad Dionys. H. 1, 476." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 310. Xen. Ages. sub fin." Wakef. Mss.]

Ὑπεραυχέω, Valde glorior, vel me jacto. Phal. Ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηστότητι.

[* Διαυχέω, Glorior, Clem. Alex. Str. 6. p. 757. Schneidero susp.]

[* Ἐναυχέω, Glorior in. Hes. " Philo J. 1, 422." Wakef. Mss.]

Ἐξαυχέω, Glorior, vel Valde glorior: θαρσῶ, σεμνύνομαι, VV. LL. [Soph. Ant. 390. Σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ: Phil. 869. Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ, Τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα Μεῖναι. Eur. Suppl. 504. νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός. " Porson. Med. p. 70." Schæf. Mss.]

Ἐπαυχέω, ut ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις, Glorior ob ea, quæ dicis; vel Efferor: nam, Ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις, ap. Aristoph. (O. 629.) exp. μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων. || At ἐπαυχῶ λάμψειν ap. Soph. (E. 65.) exp. βεβαίως οἶδα et πέποιθα: ut Gall. dicitur Je me vante de cela, de re, quam nobis certo pollicemur, utpote quæ omnino in nostra sit potestate. [" Nonn. 48, 869." Wakef. Mss.]

¶ Καυχάομαι, Glorior, Me jacto. Item Exulto. Lycurgus ap. Suid. Ἐφ' οἷς καυχᾷ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Apud Aristot. Pol. 5. Διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, exp. Quia jactasset se ejus abusum esse ætate. Paul. aliquando h. v. utitur, ut 2 Cor. 9, 2. Τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι, Jacto, vel Jactans prædico. [" Similiter καυχᾶσθαί τι, Gloriari de aliqua re, dixit Athen. 627. Ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι κ. τ. λ." Schweigh. Mss. Glossæ: Καυχῶμαι· Glorior, Jactor. Pind. O. 9, 58. " Jacobs. Anth. 6, 150. 164." Schæf. Mss.]

Καύχημα, τὸ, Gloriatio, Jactatio. Item, Id, de quo quis gloriatur, q. d. Gloriamentum, ut ap. Lesbonact. Καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς· οὔτε γὰρ ἐξελάσθητε κ.τ.λ. Sic et ap. Paul. ad Rom. 4, (2.) καύχημα ἔχει, vertitur, Habet quod glorietur. HINC Καυχηματίας, (ὁ,) Gloriosus, Jactator; ut φρονηματίας, φρυαγματίας, in Schol. Aristoph. [P. 40. Gl. Καύχημα· Exultatio, Gloriatio, Gloria. Καυχηματίας· Gloriabilis. Etym. M. 121. *Καυχηματικὸς, ή, όν, Schol. Ven. Il. Θ. 535. Καύχημα, Pind. I. 5, 65. " Musgr. El. 1. Casaub. Athen. 1, 39. Καυχηματίας, Heyn. Hom. 6, 646." Schæf. Mss.]

Καύχησις, ἡ, Gloriatio, Jactatio. Utitur sæpe Paul. ut ad Rom. 15, 17. ἔχω καύχησιν, sicut et de καύχημα ἔχει modo dictum fuit, exp. Habeo quod glorier. Exp. autem eod. sensu potest, Gloriandi occasionem habeo. ET Καύχη, (ἡ,) e Pind. affertur pro eod. [N. 9, 17. Καύχας ἀοιδὴ πρόσφορος, Cantio conveniens gloriæ. " Καύχησις, ad Thom. M. 127. Toup. Emend. 1, 87. Καύχη, ibid." Schæf. Mss.]

[* Καυχητὴς, οῦ, ὁ, Jactator, Glossis Alapator. " * Καυχηστὴς legitur pro καυχητὴς, in Etym. M. v. Ἀπειλητῆρες, et in Schol. Ven. Il. H. 96. sic leg. puto." Bast. Ind. Scap. Oxon. " Καυχητὴς, Muncker. ad Anton. L. 158. Verh." Schæf. Mss.]

[* " Καυχητιάω, T. H. ad Aristoph. Π. p. 174." Schæf. Mss. " Suid. v. Κομήσης." Wakef. Mss.]

[* Καυχὰς, άδος, ἡ, Jactatrix, nobis susp. In Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. citatur Pind. N., nempe 9, 17., qui locus ad καύχη pro καύχησις pertinet.]

" Καυχαλὶς, Hesychio φλύκταινα, Pustula. Cf. " Καυκαλίς." [" Ad Mœr. 398." Schæf. Mss.]

[* Ἀκαυχησία, ἡ, Jactantiæ vitatio, Non jactantia. Ignat. ad Polycarp. 5.]

Ἐγκαυχάομαι, Jactor, Glorior, pro quo in VV. LL. habetur Ἐναυχάομαι, q. d. Insuperbio: ut ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ, Insuperbire divitiis. [" Clem. Alex. 127." Wakef. Mss.]

[* Ἐκκαυχάομαι, Glorior. Eur. Bacch. 31. ὧν νιν οὕνεκα κτανεῖν Ζῆν' ἐξεκαυχῶνθ', ὅτι γάμους ἐψεύσατο.]

Ἐπικαυχάομαι, q. d. Glorior adv. aliquem, Insulto alicui. UNDE Ἐπικαύχησις, (ἡ,) Insultatio, Hermog. [" Ἐπικαυχάομαι, Schol. Il. Y. 388." Wakef. Mss.]

Κατακαυχάομαι, Idem. Paul. ad Rom. 11, (18.) Μὴ

A κατακαυχῶ τῶν κλάδων. In VV. LL. ponitur et Καταυχῶμαι pro ead. signif., et affertur ex Ep. Jac. 2, (13.) Καὶ καταυχᾶται ἔλεος κρίσεως: quæ omnia falsa sunt; cum ibi non καταυχᾶται, sed κατακαυχᾶται legatur. [Cf. Æsch. Pers. 351. πλήθει * καταυχήσας νεῶν, ubi κατακαυχήσας exhibent Ald. Turn. Barocc. " Καταυχέω, Glorior. Αὐχέω, Confidenter dico. Vide Gloss. in Prometh. 710." Blomf. At Schneider. Lex. ex * Αὐχάω derivat.]

*ΑΥΩ, potius quam Αὔω cum tenui, ut ostendit *Ἀφαύω, Sicco, Arefacio. Item Accendo: ut Od. E. (490.) ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. [" Φαύω, αὔω, ut φεῦ, Heu, Canin." Gataker. Mss. Arat. D. 303. πῦρ αὔηται σπουδῇ. " Αὔω, Wakef. Eum. 334. ad Diod. S. 1, 672. Brunck. Aristoph. 1, 202. Heyn. Hom. 6, 201. 378. Valck. ad Ammon. 35. Toup. Opusc. 2, 197. De Spiritu, Lobeck. Aj. p. 346." Schæf. Mss.]

" Αὔω, vel Αὔω. Hes. αὖε, scriptum ψιλῶς, si-
B " gnif. ait ἐφώνει, ἐβόα: δασέως autem, ἐξέκαιεν, " ἀνῆπτε πῦρ. Aliquanto post tamen αὖσαι exp. non " solum βοῆσαι, sed etiam καῦσαι, φλέξαι, nulla facta " mentione diversitatis spiritus: et forsan utrumque " tenuari posse videatur, cum reperiamus καταῦσαι " pro καθαῦσαι s. κατακαῦσαι: nisi Ion. positum di" camus ut κατικέσθαι et similia. || Eust. αὖσαι ait " signif. etiam θιγεῖν et ἅψασθαι, Tangere: unde " esse χραῦσαι, signif. χροὸς αὖσαι. Hes. quoque " αὔῃ exp. ἅψηται. || Rursum Hes. αὔω exp. θερ" μαίνω et διαχέω. || Etym. αὔω ait signif. quatuor: " τὸ λάμπω, unde esse αὔριον: τὸ ξηραίνω, unde αὖος, " ὁ ξηρός: τὸ καίω, unde βάναυσος, ὁ παρὰ τὸ πῦρ " ἐργαζόμενος: τὸ βοῶ, unde ap. Hom. Αὖε δ' Ἄρης " ἑτέρωθεν. Esse vero et αὔω signif. καθεύδω: cu" jus hoc exemplum affert e Nicand. Θ. ἐν δ' ἀμάθοι" σιν Ἢ καὶ ἀματροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει: i. e. " καθεύδει, ἢ διατρίβει. Ubi Schol. quoque hoc αὔει " positum ait pro ἰαύει, et signif. κοιμᾶται, aut διάγει."

Αὖος, (α, ον,) Siccus, Aridus; ut ξύλα αὖα, Od. E.
C (240.) et Σ. (308.) Sic Paus. Achaicis, Τὰ αὐότατα τῶν ξύλων: quibus χλωρὰ opponit. Hesiod. E. Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, Siccam et humidam. Plato de LL. 6. Ὕλη αὔη καὶ ξηρά. Item αὖον βοᾶν, Sonum acutum edere: ut Il. M. (160.) κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. Vide Eust. Observandum est autem h. v. cum tenui scribi, licet αὔω aspiretur, a quo derivatum esse creditur. HINC Αὐότης, (ἡ,) Siccitas, Ariditas. [" Αὖος, Heyn. Hom. 6, 201. 297. 301. 447. Jacobs. Anth. 9, 355. 431. 12, 465. Brunck. Aristoph. 1, 128.; Kuster. 66. 73. 222.; T. H. ad Π. p. 288. Bast Lettre 118. ad Lucian. 1, 353. 442. 476. ad Callim. 1, 235. Musgr. Andr. 1041. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. Wyttenb. Ep. Cr. 2. Valck. Phœn. p. 586. ad Mœr. 205. Timæi Lex. 55. et n. Obstupefactus, Albert. Peric. Cr. 102. ad Xen. Eph. 179. Wessel. Probab. 253. Alciphro 446. Pauper, Valck. Adoniaz. p. 292. Harles. ad Theocr. 264. Αὖος ὑπὸ καύματος, Verh. ad Anton. L. 160. Pierson. Veris. 37. De spiritu, T. H. ad Aristoph. Π. p. 229.
D Heyn. Hom. 6, 297. 378. 451." Schæf. Mss. " Theodoret. Hæret. Fab. 3. c. ult." Routh. Mss. " Quasi mortuus, Heliod. 22. De nuper mortuo, Philostr. 807. Mortuus, Ælian. H. A. 71." Wakef. Mss. Exsanguis, Aristoph. Θ. 853. Schol. ad B. 196. Apud Arcad. 37. est Αὖος ὁ ξηρός. Bast. de VV. nihili ad calcem Scap. Oxon. v. Ἄναλως.]

Αὖος, Fluvius, cujus accolæ dicti Παραύαιοι, ut scribit Steph. B. h. v.

" Αὐσαῖς, Hesychio πνοαῖς, κραυγαῖς, ab αὔω."

" Αὐσὸν, Hesychio ξηρὸν, Aridum."

" Αὐόνη, (ἡ,) Siccitas, Ariditas. Etymologo ξηρότης: " qui ipsum ab αὔω, τὸ ξηραίνω, ita derivari ait, ut " ἐχόνη ab ἔχω, περόνη a πείρω, βελόνη a βάλλω. " A Varino exp. non solum ξηρασία et αὐχμὸς, sed " etiam φθορὰ, κακοπάθεια, λύπη: item κραυγὴ, ab " αὔω, Clamo." [Simonid. Fr. 17=230, 20. Ἄπρηκτον αὐόνην ἔχει. " Wakef. S. C. 1, 53. Αὐονὴ, (sic,) i. q. κραυγὴ, Brunck. Lectt. in Anal. 18.; ad Poët. Gnom. 311." Schæf. Mss.]

" Αὔονον, Hesychio est ξύλον ξηρὸν, Lignum ari-
" dum: ap. quem legitur et Αὔονα, αὐλὸν, ξηρὸν,
" νεκρόν: a nom. sing. Αὔων."

Αὐαλέος, (α, ον,) i. q. αὖος. Hesiod. (E. 2, 206.) αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Ετ Αὐσταλέος, Idem. Nonnunquam et pro Squalidus, Squalens. Apoll. R. 1, (200.) αὐσταλέος κονίῃσι. Et αὐσταλέης κεφαλῆς, Epigr. [adesp. Byz. 26. " Porson. Orest. 219. Jacobs. Anth. 10, 380. Heinrich. ad Hesiod. A. p. 188. Heyn. Hom. 7, 735. Ruhnk. Ep. Cr. 168. Pierson. Veris. 37. ad Callim. 1, 237. ad Charit. 290. Αὐαλέος, Harles. ad Theocr. 214. ad Callim. 1, 15. 235. ad Charit. l. c. Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anth. 6, 432. 10, 315. 380. 11, 63. Porson. l. c. Heinrich. l. c." Schæf. Mss. " Obstupefactus, Oppian. A. 2, 78. Αὐσταλέος, Aridus, de ligno, K. 4, 128. Siccus, unde Famelicus, Callim. H. in Cer. 17. Vide nos in Lucret. 4, 621." Wakef. Mss. Od. T. 327. Εἰ κεν ἀϋσταλέος κακὰ εἱμένος ἐν μεγάροισι Δαινύῃ.] *

[* Αὐηλὸς, i. q. αὐαλέος. Anal. 1, 181. ubi Ms. * Αὐηρός. " Jacobs. Anth. 7, 324." Schæf. Mss.]

" Αὐγαλέος, ap. Theocr. pro αὐαλέος, Siccus, A-
" ridus, VV. LL. Sed procul dubio ea scriptura
" mendosa est."

" Αὐαλὸς, Hesychio ὁ Διόνυσος, Bacchus."

" Αὔανος, Panis quidam ad placentarum genus
" proxime accedens, et Placenta potius quam Panis.
" J. Poll. 6. Αὔανος δὲ ἄρτος, ἐγγυτέρω πλακοῦντος."

[* Αὐστὴρ, ὁ, ΕΤ * Αὔστρα, ἡ, Haustrum, Instrumentum, quo urna aqua plena e puteo extrahitur. Valck. ad Ammon. 35. Eust. 867. Cf. Ἐξαυστήρ. Schneider. Lex.]

" Λαύστρανον, (τὸ,) quidam λύκον, Lupum, quidam
" φρέατος ἅρπαγα, Uncinum s. Harpaginem, qua ex-
" trahitur aqua e puteo, Hes." [Valck. ad Ammon. 35. Schneider. Lex. v. Αὐστήρ.]

Ἀναύω, Accendo. VV. LL. sine auctore. [" Ad Lucian. 1, 349." Schæf. Mss.]

Ἀφαύω, Idem. Et pro Exarefacio, sicut ἀφαυαίνω, Aristoph. (Eκ. 146.) Vide Bud. 549.. [Aristoph. I. 394. τοὺς στάχυς, Ei. 1144. ἄφαυε τῶν * φασήλων τρεῖς χοίνικας, ubi Schol. ἄφαυσον, Suid. ἄφευε. Cf. Eκ. 13. ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα, ubi Ms. ἀφαύων, Θ. 216. 236. 590. Simonid. Athenæi 659. Καὶ ὡς ἄφευσα, χῶς ἐμίστυλα κρέα. Nicand. Fr. 9. ἀφεύσαις. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀπευήκασιν· ἀπεξηρασμέναι εἰσίν. Ἀφεῦσαι· ἀποκαῦσαι, περιφλέξαι. Vide Εὔω, et Ἀπενέω, Ἀφενέω, s. Ἀφεύω. " Brunck. Aristoph. 1, 202. Toup. Emend. 4, 480." Schæf. Mss.]

" Ἄφαυστος, ὁ, ἡ, Illibatus, VV. LL. forsan ab
" αὔω, τὸ ψαύω καὶ θιγγάνω, ut idem sit cum ἄψαυ-
" στος, Intactus."

[* Διαύω, falsa lectio in Eur. Herc. F. 1049.]

Ἐναύω, Accendo; ut πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch. Et Lucian. (1, 112.) Τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης. Et ἐναύεσθαι ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς, Plut. Numa. Vide Bud. Comm. HINC Ἔναυσμα, (τὸ,) Id quo ignis accenditur; Igniarium; item Suscitabulum quidam interpr. e Nonio. || Item metaph. Fomes, Fax, i. e. Incitamentum. Herodian. (2, 15, 3.) Τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν. Vide Bud. ibid. [Anal. 1, 196. Τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος, sensu, inquit Schneider. Lex., dubio. " Polyb. 17, 11. Ἐναύσασθαι τῆς ἐλευθερίας, Aspirare ad libertatem: 9, 22. Τῆς Ἑλλάδος ἔναυσμα. Plut. Flamin. (11.) p. 686. HSt. Ἀλλόφυλοι δὲ ἄνδρες, ἐναύσματα μικρὰ καὶ γλισχρὰ κοινωνήματα παλαιοῦ γένους ἔχειν δοκοῦντες,—ἐξελόμενοι τὴν Ἑλλάδα δεσποτῶν χαλεπῶν καὶ τυράννων ἐλευθεροῦσιν." Seager. Mss. " Ἐναύσασθαι παρὰ τῆς Ἐλευσινίας τὸ θάῤῥος, Sumsisse a Cerere animum, 3, 20. ubi v. nott.: vide et Ἐλευσινία. Hes. Ἐναύσασθαι· ἐξάψαι. Sed in Phav., qui exscripsit glossam, rectius, ut opinor, legitur ἐξάψασθαι." Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. Ælian. ap. Schneider. Lex. Καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενος, et, Ἐντεῦθεν τὸν λόγον ἐναυσάμενος Εὐριπίδης. * Ἔναυσις, ἡ, Eur. Sisyph. Fr. 1, 32. p. 472. ἵν' ἀστραπῆς Κατεῖδ' ἐναύσεις, Plut. 3, 194. " Ἐναύω, Toup. Emend. 3, 63.; Opusc. 2, 197. ad

A Lucian. 1, 349. ad Herod. 614. Musgr. Bacch. 842.; Orest. 47. Heyn. ad Apollod. 1161. Valck. ad Ammon. 153. Jacobs. Anth. 6, 420. Ἔναυσμα, ibid. ad Diod. S. 2, 556. ad Timæi Lex. 130. Pierson. Veris. 31." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 64. Max. T. 11. Incitamentum, Herod. 2, 460. Lux, Jambl. V. P. 44." Wakef. Mss.]

Ἐξαύω, Accendo, Torreo, ὀπτῶ, Eust. e Plat. Comico. " Ἐξαῦσαι, Eximere, Extrahere: Hesychio
" ἐξελεῖν, itidemque J. Polluci, (6, 88.) UNDE Ἐξαυ-
" στὴρ, iisdem testibus, dicitur ἡ κρεάγρα, alio no-
" mine ἁρπάγη dicta et λύκος, Lat. Fuscina, Lupus
" ferreus, Harpax s. Harpago, quia sc. eo instru-
" mento coqui ex aqua fervente carnes eximunt."
[De v. ἐξαῦσαι, Eximere, cf. Αὐστὴρ, Καταῦσαι, Καταυστής. Arcad. 19. Barker.: Τὰ εἰς ηρ ὀξύνεται καὶ βαρύνεται· καὶ ὀξύνεται μὲν ἁπλᾶ ὄντα ἀρσενικά. Ὁ μὲν λόγος τοῦ τ προηγουμένου τοῦ η, σταὴρ, ἐλατὴρ, καμπτὴρ, ἐξαυστήρ. * Ἐξαύστηρ δὲ κύριον, ὡς τὸ * Ἀμάτηρ, καὶ * Ἄντηρ, καὶ Ἄστηρ κύριον. " Ἐξαυστὴρ,
B Valck. ad Ammon. 34." Schæf. Mss. " Æschyl. in Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Ἐφαύω, Inspiro. Eur. Rhes. 323. ἐξώστης Ἄρης Ἔφαυσε λαίφη τῇσδε γῆς μέγας πνέων. Variæ sunt conjecturæ: ἔφασε, ἔθραυσε, ἔπαυσε, ἔφυσε, ἔθραυε, ἔφλασε, ἔφλυσε, ἐφύσησε. Ohe! ' Ἔφαυσε h. l. compositum puto ex αὔω, Spiro.' Heath. In Flor. ἔθραυε." Seager. Mss.]

Καταύω, Torreo. Item ἀφανίζω, Eust. 1547. ex Alcmane, ubi et hanc scripturam notat cum τ, licet ab αὔω aspirato. [" Lobeck. Aj. p. 346." Schæf. Mss.]

" Καταυστὴς, (οῦ, ὁ,) Hesychio * καταδυστὴς, Uri-
" nator, a VERBO Καταῦσαι, quod Idem exp. κατα-
" δῦσαι, sed et καταυλῆσαι." [Cf. Αὐστὴρ et Ἐξαῦσαι.
" Lobeck. Aj. p. 347." Schæf. Mss.]

[* Προσαύω, UNDE * Προσαυστικὸς μάγειρος, Posidipp. Athenæi 662. e Grotii emend. " Nos e membranis nostris * προσκαυστικὸς eodem sensu recepimus, nempe Qui edulia adurere solet, quo fit ut ingrato sint sapore. Aristoph. Σ. 828. Ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν. Alibi ap. Nostrum 623. idem verbum προσκάεται in bonam partem positum videmus, Fervet." Schweigh.]

" Εὔω, s. Εὔω, Uro, Ustulo, admota sc. flamma, ut
" porcorum setas admota flamma adurere solent et
" absumere: Hesychio καίω, φλογίζω. Od. B. σιά-
" λους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ: Ξ. Εὗσεν μίστυλλέν τε: I.
" Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ,
" Γλήνης καιομένης, Adussit. Hesiod. E. (703.) mala
" uxor et δειπνολόχη τὸν ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
" Εὕει ἄτερ δαλοῦ, Sine titione urit s. torret. Qui-
" bus e ll. patet εὕειν non semper esse τὸ μαδᾷν ὕδατι
" ζέοντι, ut Schol. Hom. exp., sed generaliter φλογί-
" ζειν, καίειν." [Il. Ψ. 32. Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. " Thom. M. 807. Wakef. Ion. 1313. Kuster. Aristoph. 115. ad Lucian. 2, 333. Heyn. Hom. 5, 631. 8, 363." Schæf. Mss.]

" Εὕστρα, in Comœdia dicitur ἡ τῶν συῶν * φλο-
D " γίστρα, ut refert Eust. 1286. derivans ipsum ab
" εὕω. Sic 1446. εὕστραν ap. Comicum esse dicit
" ἐργαστήριον, ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὕονται: ex
" antiquis exp. βόθρον, ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν
" τρίχας. Locus Aristoph., quem Comici nomine
" intelligit, est I. (1236.) Ἐν ταῖσιν εὕστραις κονδύ-
" λοις ἡρμοττόμην. Ubi Schol. quoque exp. * φλο-
" γίστραις, ὅπου τὰ ἱερὰ θύεται: addens, εὕστραν esse
" τὸ μαδιστήριον, dictam ἀπὸ τοῦ εὕειν καὶ φλογίζειν τοὺς
" χοίρους. Sic vero et J. Poll. 6. εὕστρας dictas fuisse
" scribit etiam τοὺς βόθρους, ἐν οἷς εὕεται τὰ χοιρίδια.
" Alioqui enim εὕστρα vocata fuit ἡ ὀρεινὴ κριθὴ, alio
" nomine ἀμφίκαυτις dicta a Comicis et Tragicis, ἀπὸ
" τοῦ περικεκαῦθαι: seu, ut alii volunt, ἡ πρώτη ἔκφυσις
" τῶν πυρῶν, quam appellant λήϊον ὡραῖον, διὰ τὸ
" τοὺς πρωΐμους καέντων τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι
" εἰς τροφὴν, inquit Schol. Aristoph. Sic Eust. 1446.
" εὕστραν e Pausania exp. τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων
" ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἤτοι τὸν περικε-
" καυμένον στάχυν: alios vero sic nominatam velle

" τὴν ὡρίμην κριθὴν, quæ et ἀμφίκαυστις ap. Æl. Di- " onys. vocatur. Comicos etiam ἐπὶ γυναικείου μορίου " usurpare hoc voc.: Cratinum vero sic dicere τὴν " ὀσφύν. Notandum vero reperiri et εὖστρα, tenui s. " leni spiritu, ut εὕω." [" Kuster. Aristoph. 115." Schæf. Mss. " Schol. Od. B. 300." Wakef. Mss.]

" 'Αφεύω, Accendo, Inflammo: unde Aristoph. " 'Αφευθεὶς τὸν πρωκτὸν, quod Suid. exp. φλογισθείς. " Apud Eund. legitur hic trochæus, 'Αλλ' ἄφευε τῶν " φασήλων, ω γύναι, τρεῖς χοίνικας, desumtus ex Ει. " (1144.) Sed vulg. Edd. ibi habent ἄφαυε, quod " Schol. exp. φρύξον, Torre, addens quosdam scri- " bere ἄφαυσον, exponereque ζέσον, Fervefac, s. In " fervida coque." [Vide 'Αφαύω. " Brunck. Aristoph. 2, 4. Toup. Emend. 4, 480. Casaub. ad Athen. 125." Schæf. Mss. " 'Ηφευμένος, Athen. 375." Wakef. Mss. Hes. 'Απευήκασιν· ἐξηρημέναι εἰσίν. " Scr. ἐξηραμμέναι. Ita Suid. (imo ap. eum est, 'Απευήκασιν· ἀπεξηραμμέναι εἰσίν.) Apud quem male vertitur Exiccati etc. pro Exiccatæ, Arefactæ sunt, ut recte Portus. Idem: 'Απεσκληρυμένος· ἐξηραμμένος. 'Απευήκασιν est pro ἀπηυήκασιν, ut mox 'Απεῦδα pro 'Απηύδα, derivandumque ab αὔω, * αὐάω, αὐαίνω, unde ἀφαναίνω. Philo J. 875. Τὰς ῥίζας ἀφανάναντες. Hæc olim. Subjicio Kusteri notam:—' L. ἐξηραμμέναι εἰσὶν, Arefactæ, vel Siccatæ sunt. 'Απηυήκασιν autem est a v. * 'Απεύω, fut. ἀπεύσω, præt. ἀπηῦκα, et interposito η, omissoque augmento, ἀπεύηκα, ab εὕω, Uro, Torreo.'" Albert. " 'Εξευασμένου, minus recte pro ἐξηυασμένου. —— Similis vel menda, vel scribendi forma in, 'Απευήκασιν· ἐξηραμμέναι εἰσίν. Quod sine dubio nascitur ab antiquo * 'Απαυάω, cujus activi præteritum perf. vim passivam induit, ut in οἴνῳ βεβαρηκότες, τετμηότι θαλλῷ, τετιηκὼς, et τετιηὼς, aliisque pluribus." T. H. ad Hesych. 1287. Zonar.: 'Απευήκασιν· ἀπεξηραμμέναι εἰσίν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Απευήκασιν· ἀπεξηρασμέναι εἰσίν. De forma ξηρασμένος vide Schæf. ad Apoll. R. 2. p. 235.]

[* " 'Εφεύω, Casaub. ad Athen. 125." Schæf. Mss. " Nicandri versum ex Athen. his vv. citat Eust. ad Il. O. p. 1020, 42. Καί τε μύκητας ἀμαιύτας τότ' ἐφεύσαις ἢ ἀφεύσαις, ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. Inde lect. ἀφεύσαις adoptavi, quæ analogiæ convenientior mihi visa erat; sic enim et ἀφεψεῖν (sic) dicitur, Decoquere, et ἀφαύειν, i. q. ἀφεύειν denotans, et alia similia." Schweigh.]

¶ Αὐαίνω, Arefacio. Et Αὐαίνομαι, Arefio. Eτ Αὐασμὸς, (ὁ,) Exiccatio. Item, Siccitas. Eτ Αὔανσις, (ἡ,) Arefactio. Item Senium et tabes plantarum. Bud. Iτεμ Αὐαντικὴ νόσος. " Αὐαντὴ, (ἡ,) Morbus qui- " dam desiccans ap. Hippocr. (156, 10=484.) teste " Gorr." [" Αὔανσις, Clem. Alex. Pæd. 210." Routh. Mss. Theophr. C. P. 5, 15.; * Αὐάζω, Fragm. p. 470. " Aristot. H. A." Kall. Mss. Αὐαίνω, Hippocr. 55, 32. 138, 48. 165, 19. 166, 43. 171, 22. 195, 36. 38. 234, 43. 236, 29. 238, 31. 35. 261, 44. 289, 23. 515, 18. Αὐάζω, Exiceo, 295, 5. Αὐασμὸς, 115, 2. * Αὐήνος pro Αὐάνος, Resiccatus, 165, 19. " Αὐαίνω, Demosth. 423. e Solone, Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα. Soph. E. 819. ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ Παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον, Xen. K. A. 2, 3, 9. 'Ο δὲ φοίνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος, αὐαίνετο." Seager. Mss. " Αὐαίνω, Wakef. S. C. 5, 55. Kuster. Aristoph. 73.; Fr. 284. Αὐ. vel αὐ., Jacobs. Anth. 7, 344. Wakef. Ion. 97.; Phil. 954.; Eum. 13. 334.; S. C. 1, 53. Schneider. ad Xen. K. A. 95. ad Lucian. 1, 442. Brunck. Phil. 954." Schæf. Mss. " Perdo, Extinguo, Æsch. Choëph. 257. Pereo, Sam. 2. Αὐασμὸς, Suid. v. Αὐαίνεται." Wakef. Mss.]

[* 'Εξαυάζω, Theophr. Fr. 470. ubi al. αὐάζω.]

'Αφαναίνω, i. q. αὐαίνω, ap. Theophr. Et pass. 'Αφαναίνομαι, Athen. 7., ubi dicuntur Sirenes suos auditores fecisse ἀφαναίνεσθαι, i. e. Cibi obliviscentes. Ita enim leg., non ἀφαναίνεσθαι, ut in quibusdam Codd. Eτ 'Εξαναίνω, ιτεμ Καθαναίνω, pro eod. Vide Bud. 549. [" Καθαναίνω, Nicand. Georg. ap. Athen. 4. 133. 'Εξαναίνω, Exicco, Herod. 4, 173. 'Ο ἄνεμος τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε." Schweigh. Mss. " 'Αφαναίνω, Brunck. Aristoph. 2, 11.; T. H. ad Π. p. 229.; Kuster. 73. 210. 223. Wakef. Eum.

A 943. Jacobs. Anth. 9, 296. Toup. Opusc. 2, 181.; Emend. 3, 43. ad Lucian. 1, 442. 'Εξαναίνω, T. H. ad Aristoph. Π. p. 402. Aristoph. Fr. 284. Schneider. ad Xen. K. A. 105. Heyn. Hom. 8, 182. Wakef. S. C. 1, 53. Koen. ad Greg. 227. ad Herod. 580." Schæf. Mss. " 'Αφαναίνω, Athen. 290. Consumo, Philo J. 1, 452. Torreo, Heliod. 90. Rigidum facio, 142. 'Εξαναίνω, Hippocr. 251. (41, 45. 91, 26.) Pass., Ælian. H. A. 273. Erotian. Eur. Rhes. 304. Καθαναίνω, Lucian. 2, 409." Wakef. Mss. Theophr. H. P. 8, 10. Ξηραίνει καὶ ἀφαναίνει. Aristoph. Eκ. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαναναθήσεται. 'Εξαναίνω, i. q. ἐξαύω, Aristot. de Vita et Morte 3. T. H. ad Hesych. 1288. Καθαναίνω, Lucian. 5, 269. Lycophro 397. Vide Καταναίνω.]

" 'Απαναίνω, Resicco, Arefacio, VV. LL. pro quo " dicitur potius ἀφαναίνω, vel ἀπαφαναίνω." ['Απαναίνω, Quint. Sm. 1, 65. 4, 441. 12, 125. " Aristot. de Gen. Anim. 5, 5. Steph. B. v. Γυαρός." Kall. Mss. Glossæ: 'Απαναίνομαι· Inaresco. " Koen. ad B Greg. 227. Musgr. Androm. 296." Schæf. Mss. " Exicco, Philo J. 1, 8. 'Απαφαναίνω, Aristoph. " Eust. Il. 832." Wakef. Mss.]

" 'Επαφαναίνω, Desicco, Exicco. Ex Aristoph. B. " (1089.) ὥστ' ἐπαφανάνθην Παναθηναίοισι γελῶν, i. e. " ἐξηράνθην, Suid." [pro ἐπιγελῶν ἀφανάνθην, ubi " falso legitur ἀπεφ. " Brunck. Aristoph. 1, 202.; " Kuster. 73. ad Lucian. 1, 442. Brunck. Phil. 954. " Toup. Opusc. 2, 181." Schæf. Mss.]

[* Προαφαναίνω, Ante arefacio. Philo J. 731. " Προαφαναίνομαι, 2, 370." Wakef. Mss.]

[* " Συναφαναίνω, Method. Conv. 103." Routh. Mss.]

" Διαναίνω, Perarefacio, Desicco, unde διαναν- " θῆναι, quod ap. Suid. simpl. exp. ξηρανθῆναι." [" Herod. 802." Wakef. Mss.]

" Συνεξαναίνω, Simul arefacio, Simul exicco."

" Καταναίνω, affertur pro Sicco, Splendidum red- " do. In priore signif. scribitur et Καθαναίνω," [quod vide. Archiloch. " Jacobs. Anth. 6, 122. 176. C Wakef. S. C. 5, 153." Schæf. Mss. " Plut. 2, 367. 658." Wakef. Mss.]

[* Παραναίνω, Theophr. C. P. 3, 7, 11. Schneider. Lex.]

[* Προσαναίνω, Exicco. Æsch. Pr. 146. Σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ Πέτραις προσαναινόμενον, ubi Blomf. " Προσαναίνομαι πέτραις, Scopulis affixus exiccor," asterisco notans non nisi ap. Æsch. reperiri verbum illud, quod tamen usurpavit " Hippocr. (271=) 648." Wakef. Mss.]

[* Συναναίνω, Simul exicco. Eur. Cycl. 456. κυκλώσω δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, καὶ συναναυῶ κόρας. Hippocr. 72, 6. 138, 37. 271, 32. 451, 41. " Heringa Obs. 48." Schæf. Mss.]

ΑΥΣΤΗΡΟΣ, (ὰ, ὸν,) ab αὔω enim fit αὐστὸς, deinde αὐστηρὸς, Austerus; ut αὐστηρὸς χυλὸς, Austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, Austerum vinum, Diosc. || Αὐστηρὸς de homine dictum, Austerus, Severus, Rigidus; ut in hoc eleganti dicto illius, qui interrogatus, cur, cum alioqui esset αὐστηρὸς, inter pocula D se exhilararet, ita enim interpr., Διὰ τί αὐστηρὸς ὢν, ἐν τῷ πότῳ διαχεῖται, respondet, Καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ ὄντες, βρεχόμενοι γλυκαίνονται. Diog. L. Zenone 363. Καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρὸν παραπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ. Cyrillus αὐστηρὸν κριτήριον τοῦ Θεοῦ appellavit. Plut. Αὐστηρὰν καὶ λιτὴν τράπεζαν τοῦ Φωκίωνος dixit Mensam frugalem et tenuem, Bud. Linacer autem αὐστηρὸν vertit Tædium afferens, in Gal. Ἔπειτα τὸ μὲν ἔλαιον ἀπομάττειν· αὐστηρὸν γάρ. [" Clem. Alex. Str. 7. p. 858." Routh. Mss. Glossæ: Αὐστηρός· Austerus, Severus, Tetricus, Durus. Αὐστηρόν· Severum, Stlinquadruum (sic.) Αὐστηρά· Merara (sic.) Luc. Evang. 19, 21. Appian. B. C. 4. 1057. Polyb. 4, 20, 7. 9, 1, 2. " Valck. ad Ammon. 35. ad Thom. M. 125. Phrynich. Ecl. 155." Schæf. Mss.]

Αὐστηρῶς, Austere, Severe. Item Tenuiter; ut Plut. Ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτώμενος, quod convenit cum αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, ex Eod. l. c. [" Dionys. H. 2, 308." Scott. App. ad Thes.]

Αὐστηρότης, (ἡ,) Austeritas, item Severitas. Quid

autem *αὐστηρότητα* gignat, vide ap. Alex. Aphrod. in Probl. || In VV. LL. *Αὐστηρία*, (ἡ,) etiam affertur e Theophr. (C. P. 6, 18.) sed mendosam esse v. puto. [" *Αὐστηρότης*, Eust. 53, 27." Seager. Mss. " Plato Theæt. (1,) 178. sc. *οἴνου*." Routh. Mss. Glossæ: *Αὐστηρία*· Severitas, Tetricitas. *Αὐστηρότης*· Severitas. Unde defenditur Theophr. locus, a Nostro suspectus. Vox *αὐστηρία* legitur etiam in Polybio 4, 21, 1. " Clem. Alex. 85." Wakef. Mss. *Αὐστηρότης*, Athen. 188. Plato de LL. 2, 666. Xen. K. A. 5, 4, 16. " Jacobs. Anth. 6, 313." Schæf. Mss.]

[* " *Καταύστηρος*, ὁ, ἡ, i. q. *αὐστηρὸς*, Austerus, Morosus, 1, 25, 15." Ind. in Epictet. " Arrian. Epict. 129. 147." Wakef. Mss.]

[* *Λειαύστηρος*, ὁ, ἡ, J. Poll. 6, 15. *Καὶ ὁ μὲν οἶνος, πῶμα, καὶ πόμα, καὶ ποτόν· ἡδὺς, ἐπαγωγὸς, γλυκὺς, αὐστηρὸς, λειαύστηρος.* Plin. 24, 14. *τὰ λειαύστηρα* vocat Dulcia cum quadam acrimonia. Vide Jung.]

[* *Παραύστηρος*, ὁ, ἡ, Dicæarchus Hudsoni p. 13.]

Ὑπαύστηρος, (ὁ, ἡ,) Subausterus. Diosc. [ὸς, ὰ, ὸν, Schneider. Lex.]

B [* " *Φιλαύστηρος*, (ὁ, ἡ,) Philo de Creat. (1, 39.) p. 37." Kall. Mss. " Hasii Ind. in Timarion. 242." Boissonad. Mss.]

ΑΥΧΜΟΣ, ὁ, ab *αὔω* pleonasmo literæ χ, Siccitas e vehementi æstu. Siccitas aëris a Bud. vertitur, in h. l. Theophr. *Τὴν μελάγγεων ἐπαινοῦντες ὡς δυναμένην καὶ ὄμβρον καὶ αὐχμὸν φέρειν.* Aristoph. N. (1120.) *τῷ αὐχμῷ* opponitur *ἐπομβρία*. Thuc. 1, (23.) *Αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμός.* Philo V. M. 1. *Τοῖς δὲ αὐχμόν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι* (*προεῖπε.*) *Αὐχμὸς* exp. etiam Squalor; ut *αὐχμοῦ πλέως*, Squalore obsitus. Apud Synes. autem de Insomniis *αὐχμὸς νοῦ*, Penuria mentis. || *Αὐχμοὺς* etiam afferunt VV. LL. e quodam Theophr. l. pro Lucernarum luminibus; sed eum mendosum esse constat. [" Abresch. Æsch. 2, 112. T. H. ad Aristoph. Π. p. 287. 289. Boissonad. Philostr. 376. 548. 582. Toup. Add. in Theocr. 394. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. ad Lucian. 1, 252. Valck. Diatr. 51. ad Charit. 290. De paupertate, Valck. Adoniaz. p. 292." Schæf. Mss. Arcad. 58, 13. Barker. " Plut. Antonio 1698. HSt. *Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν ἀνθεστιῶν αὐτὴν, ἐφιλοτιμήθη μὲν ὑπερβαλέσθαι τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν· ἀμφοῖν δὲ λειπόμενος,—πρῶτος ἔσκωπτον εἰς αὐχμὸν καὶ ἀγροικίαν τὰ παρ' αὐτῷ.*" Seager. Mss. Orph. A. 15, 87. Glossæ: *Αὐχμὸς*, ὁ *ῥύπος*· Squalor, Illuvies. *Αὐχμὸς, ἡ ἐν τῇ γῇ ξηρότης*· Siccitas. *Αὐχμός*· Pædor, Situs. " Squalor, Lycophro 976. Labor, Chrys. 77. De mente, Diog. L. 238." Wakef. Mss.]

Αὔχμη, i. q. *αὐχμὸς*, VV. LL. [" *Αὐχμὴ* (sic,) Wakef. Phil. 226." Schæf. Mss. " V. *αὐχμὴ* expulit Hermann. rectissime ex Orph. A. 268. (coll. 15, 87. *αὐχμοὺς*,) sed loco Phrynichi Σ. Π.: *Αὐχμὸς, καὶ αὐχμή.*" Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 177. Quint. Sm. 9, 372. *ὀλοὴ δὲ παρηΐδας ἀμφέχυτ' αὐχμὴ Λευγαλέον ῥυπόωντος.* Hinc *Αὐχμήεις*, de quo mox dicetur.]

" *Κάταυχμον*, (τὸ,) Suid. affert cum hoc exemplo " (Theophyl. Simoc. Hist. 5, 4.) *Ἦν δὲ τὸ φρούριον* " *τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως ἁλωτὸν τοῖς πολεμίοις:* " Sed non exp. Videtur signif. Squaliditatem." [Cf. Epist. 8.]

Αὐχμώδης, ὁ, ἡ, Æstuosus, Aridus præ æstu. Item Squalidus. *Τοὺς αὐχμώδεις φυκοῦντας οἴκων*, Synes. In VV. LL. *αὐχμῶδες ἔτος*, Squalens annus: *αὐχμώδεις πυρετοὶ*, et *ξηρὸν καὶ αὐχμῶδες σῶμα*, e Gal. ad Glauc. Item *αὐχμῶδες ὄρος*, Mons opacus, 1 Reg. 23, [48. Eur. Or. 223. *κόμη*, Strabo 17. p. 1185. *τόπος*, Theophr. H. P. 3, 10. Hippocr. 90, 47. 444, 19.]

Αὐχμήεις, (εσσα, εν,) ap. poët. Squalidus. Hom. [H. 18, 6. " Ruhnk. Ep. Cr. 62. ad Lucian. 1, 252." Schæf. Mss. " Dionys. P. 182. (*Ἦ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.*)" Wakef. Mss. HINC * *Ὑπαυχμήεις*, Nicand. Fr. 5. De adjj., quæ recto casu desinunt in *ηεις*, omnino vide quæ scripsit E. H. Barker. in Wolfii Anal. Lit. 2, 279—281.]

Αὐχμηρὸς, (ὰ, ὸν,) Squalidus. Lucian. (1, 8.) *Ἦν δὲ ἡ μὲν, ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην.* Idem (2, 265.) *Βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ*

A *σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος.* [" Jacobs. Anth. 8, 164. 9, 161. 12, 279. Ilgen. Hymn. 575. Ruhnk. Ep. Cr. 151. ad Xen. Mem. 228. Toup. Opusc. 2, 40. ad Charit. 290. ad Lucian. 1, 442." Schæf. Mss. " Pauper, Manetho 2, 454. (vide nos ad Lucret. 4, 621.) 3, 57. Tristis, 2, 169. Atrox, Barbarus, Heliod. 10. si vera est lectio." Wakef. Mss. " De humoribus, Aristot. Probl. s. iii. q. 5. *Δριμὺ γὰρ καὶ αὐχμηρόν.*" Seager. Mss. Glossæ: *Αὐχμηρός*· Squalidus, Hispidus, Hirsutus.]

[* " *Αὐχμηρῶς*, Philostr. 147." Kall. Mss. Philo 355.]

[* *Αὐχμηροκόμης*, ου, ὁ, Comam squalidam habens. Athen. 131. * " *Αὐχμηρόκομος*, (ὁ, ἡ,) ad Charit. 290." Schæf. Mss. " Athen. 111." Kall. Mss.]

[* " *Αὐχμότης*, (ἡ,) Clem. Alex. 179." Kall. Mss.]

[* *Αὐχμαλέος*, έα, έον, Squalidus, Aridus. Wessel. Obs. 2, 20.] " *Αὐχαλέοι*, Hesychio sunt *σεμνοὶ*, " Gloriosi, vel etiam Jactabundi." [Athen. 526.]

Αὐχμάω, Areo præ æstu. Synes. (140.) *Αὐχμώσῃ τῇ φορᾷ*, quod e consequente exp. Sterili. Est etiam Squaleo. [" Ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss.] || *Αὐχμέω*, Idem. [" Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. ad Lucian. 1, 252. Plato Phædr. 266." Schæf. Mss. *Αὐχμάω*, Hippocr. Prænot. 37, 21=402, 2. Phrynich. Σ. Π.: *Αὐχμὸς, καὶ αὐχμὴ, καὶ αὐχμῶντα, ὡς ἀπὸ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, καίτοι αὐχμῶ αὐχμεῖς, ὡς ἡ πρώτη κλίνεται.* Cf. *Ἀτολμάω*. *Αὐχμέω*, Gl. Squaleo: Plato de Rep. 10, 8. J. Poll. 2, 33. Od. Ω. 249. Aristoph. N. 441. 917. " *Αὐχμάω*, de malo frugum proventu, Synes. (l. c.) proprie Areo, inde Squaleo, i. e. Non oleo humector: vide Joseph. 1060. Squaleo, Philostr. 701. * *Αὐχμόω*, Nonn. D. 682. (47, 153.)" Wakef. Mss. *Αὐχμόομαι*, Schleusner. Lex. in V. T.]

" *Ἐξαυχμέω*, Squaleo. Affertur et *Ἐξαυχμοῦται* " pro Exiccatur. Legitur vero id ap. Diog. L. " Zenone (454.) qui dicit *φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον,* " quia *ἐξαυχμοῦται καὶ ἐξυδαροῦται.* Theophr. C. P. " 5, (12.) utitur *τῷ ἐξαυχμῶσαι* pro Squalescere, Ex- " arescere: *Ὅταν ἐξαυχμῶσαι δι' ἀνυδρίαν.*"

C [* *Ἐπαυχμήσας Ζεὺς*, " Brunck. Soph. 3, 441. Valck. Theocr. x. Id. p. 87." Schæf. Mss. " *Ἐπαυχμάω*, Stob. p. 344." Wakef. Mss.]

ἈΦΑΥΡΟΣ, (ὰ, ὸν,) Imbecillis, Debilis. Hesiod. *ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες.* Il. H. (457.) *Ὅς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε.* Sequor autem Eust. in hac derivatione *τοῦ ἀφαυρὸς* ab *αὔω*. [" Jacobs. Anth. 11, 107. Heyn. Hom. 5, 347. 387. 6, 352. Brunck. Œd. C. 1018. Eur. Phœn. p. xxiv. Valck." Schæf. Mss. " Synes. 96. Apoll. R." Wakef. Mss. Arcad. 72. Barker.]

[* " *Ἀφαυρῶς*, Jacobs. Anth. 7, 160. 12, 270. Toup. Opusc. 1, 172." Schæf. Mss.]

[* *Ἀφαυρότης*, ἡ, Anaxagoras ap. Sext. Emp. Mathem. 7. p. 153. *Ὑπ' ἀφαυρότητος αἰσθήσεων οὐ δυνατοί ἐσμεν κρίνειν τἀληθές.*]

[* *Ἀφαυρόω*, Nicet. Annal. 17, 4. " Erotian. v. *Ἀμαλδύνεται.*" Kall. Mss.]

ΑΥΩ, Clamo, Resono, Reboo. Il. Υ. (48.) *αὖε δ'*
D *Ἀθήνη*: (51.) *αὖε δ' Ἄρης.* Apoll. R. 2. (567.) *αὖε δὲ πόντος Σμερδαλέον*, ubi exp. Reboabat. || Item, Flo: unde *Αὔη*, quod proxime sequitur. || At *Αὔω*, Dormio, vide in *Ἰαύω*. [Æsch. S. c. T. 169. *Αὔειν, λακάζειν.* " *Αὔω*, Ejulo. Hes. *Αὖε· ψιλῶς μὲν, ἐφώνει, δασέως δὲ καὶ ἐξέκαιεν, ἀνῆπτε πῦρ.* E Schol. Il. Υ. 51. (cf. Nostrum in *Αὔω*.) Schol. Ven. A. 461. *Αὖε δ' ἑταίρους· ψιλῶς, τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν, ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν, ἢ ἅπτειν, τότε * δασυντέον, ἔστι γὰρ σύνθετον.* Apud Diog. L. 7, 28. Zeno Stoicus citat e Nioba Dramate, Æsch. an Sophoclis mihi non liquet: *Ἔρχομαι· τί μ' ἀΰτεῖς.* Quæ recepit Brunck. Recte Suid. v. *Αὔεις*: *Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις*; quod ex Hom. consuetudine est. Apoll. R. 4, 147. *αὖε δ' ἄνασσαν Νυκτιπόλων.* De etym. nugantur, ut solent, Gramm. Est enim ab *αὖ* interjectione, unde etiam *αὐδή.*" Blomf. Vide Schæf. in *Αὔω*, Sicco.]

" *Αὖηλαι*, Hesychio *ᾆσαι*, Cantare, quod videtur " esse e them. *Αὐάλλω*, derivato ex *αὔω*, signif. *φωνέω.*"

Αὔη, (ἡ,) Flatus, Hes. qui exp. *πνοή.* Unde et *τῷ Αὔω* danda fuerit *τοῦ πνέω* signif.

Ἄνανος, ὁ, ἡ, Vocis expers, et proprie Clamoris (A) expers. Item Mutus. Vide Ἄνεως.

Ἄνεως, (ὁ,) i. q. ἄνανος, e quo deducitur. Nam ex αὔω fit ἄνανος: e quo, ἄναος: ex hoc autem, Att. ἄνεως. Il. Γ. (84.) οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἄνεῴ τ' ἐγένοντο. Β. (323.) Τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε. At τοῦ ἄνανος exempla non reperio. Secutus autem sum in formatione deductionem, quæ mihi præ ceteris placuit. ["Ἄνεως, Valck. ad Eran. Philon. 170. ad Herod. 384. Heyn. Hom. 4, 258. 468. 5, 531. Ἄνεω, 6, 482. Brunck. Soph. 3, 497. Zeun. ad Xen. K. Π. 499. ad Od. Ψ. 93." Schæf. Mss. Schneider. Lex. Draco 13.: Ἄνανος, καὶ ἄναος, καὶ Ἀττικῶς ἄνεως, μακρὸν τὸ α. Κανὼν γὰρ ὁ λέγων, ὅτι παρεπόμενόν ἐστι τῇ ἐκ τοῦ α συνεστώσῃ διφθόγγῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος ἐκτείνειν τὸ α, οὐχ ἑτέρου λόγου ἐπικρατοῦντος, οἷον κλαίω κλάω, οὔραιον * οὐράδιον. Οὕτως οὖν ἄνανος, καὶ ἄναος, καὶ Ἀττικῶς ἄνεως, ὡς λαὸς λεώς, ναὸς νεώς.]

"Ἄνεω, Adv. pro ἀφώνως, * ἀλάλως, Mute. Od. Ψ. (93.) Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, (B) pro ἄνεως, Muta, Tacita, et veluti attonita." [Apollon. de Adv. 555. Herod. 5, 27. Μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνον ἄνεως κακῶν ἦν, pro ἄνευ.]

"Ἄνεος, Mutus, Tacitus, ut Hes. exp. ἥσυχοι, ἄφωνοι. Attice ἄνεως dicitur. Ἀνεοστασίη, ἡ, Hesychio θάμβος, Stupor attonitus, cum nimirum aliquis stat ἄνεος, et velut attonitus. Ἄφεος, Hesychio ἄφωνος." ["Ruhnk. Ep. Cr. 212. Heyn. Hom. 5, 688." Schæf. Mss. "Ἄνεος, cum ἄναυδος, Apoll. R. 4, 693." Wakef. Mss.]

"Τηΰσιος, ία, ιον, Inanis. Od. Ο. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, Inane iter confeceris, Frustra iveris." [Hymn. Hom. 2, 540. ἔργον ἢ ἔπος. "Ilgen. Hymn. 349. D. R. ad H. in Cer. 323. ad Od. Γ. 316." Schæf. Mss. * Τηϋσίως, Temere, Frustra, Irrito conatu, Theocr. 25, 230. Etym. M. Τηϋσίη· ἡ ματαία, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς η, δευσίη γάρ ἐστιν, ἡ ἔκλυτος, παρὰ τὸ δεύω· τὸ ὑγρὸν καὶ ἔκλυτον νοεῖται. * Αὐσίον· καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει, οἷον, Οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως, ὁ δὲ Ἀλκμὰν, * Ταυσία παλλακίω, ὁ δὲ (C) ποιητὴς, κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς η, οἷον, Τηϋσίην ὁδόν· οὐδεὶς γὰρ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ κατώρθωσεν. Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι, ὅτι πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ, δεύτερον τὸ παρὰ Ἀλκμᾶνι, τρίτον τὸ παρὰ Ὁμήρῳ κατὰ διάστασιν. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ Παθῶν. Hesych. * Ταύσιμον· μάταιον. Ubi Albert. "Omnino ταύσιον, vel ταῦσιον leg., pro quo Hes. Τηΰσιον· μάταιον."]

¶ Ἀΰω per dialysin, i. q. αὔω: ut Il. Β. 334. ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Ρ. 183. Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας. ET comp. Ἀναΰω, Exclamo: unde ἀνάϋσαν, Theocr. [Apoll. R. 4, 75. ἀνήϋσε.] HINC Ἀϋτέω, Idem; ut Il. Μ. 160. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. Sic Hes. πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν. UNDE Ἀϋτή, (ἡ,) Clamor, Vox; ut Od. Ρ. 434. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή: pro quo in proxime sequenti versu dicit βοήν. Et Il. Ο. 312. ὦρτο δ' ἀϋτὴ Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν, de clamore bellico. || Ἀϋτὴ interdum e consequenti pro Ipso bello; ut Od. Λ. 382. Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν. Alioqui ἀϋτὴν a bello interdum separat, ut Il. Α. 492. ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτό- (D) λεμόν τε.

["Ἀΰω, Wakef. Ion. 1467. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 1, p. 2. Heyn. Hom. 6, 301. 447. 8, 191. Valck. Phœn. p. 320. De constr., Wolf. Proleg. Hom. 34. Ἀΰσω, Eur. Ion. 1462. est aor. 1. conj. Ἀναΰω, Theocr. 4, 37. Ἀϋτέω, Heyn. Hom. 6, 301. 7, 451. Valck. Diatr. 13.; Phœn. p. 320. ad Charit. 265. Ἀϋτή, Musgr. Or. 1248. Pierson. Veris. 181. Wassenb. ad Hom. 53. Ilgen. Hymn. 619. Jacobs. Anth. 11, 30. Heyn. Hom. 4, 618. 6, 263. 7, 124. Conf. cum φωνή, 6, 202.; cum ἀκτή, Brunck. Œd. T. 184." Schæf. Mss. "Ἀϋτέω, Indico, Nuntio, Manetho 4, 39." Wakef. Mss. Æsch. S. c. T. 133. Καὶ σὺ, Λύκει' ἄναξ, λύκειος γενοῦ Στρατῷ δαΐῳ Στόνων ἀϋτᾶς: 380. Τοιαῦτ' ἀϋτῶν.]

"Ἀμφαΰω, Circumsono, ab αὔω, signif. Sono: unde ἀμφαῦον Hesychio itidem περιήχουν." [A Schneidero non agnoscitur. * "Ἀμφαϋτέω, Il. Μ. 160." Wakef. Mss.]

[* Ἀναϋτέω, Acclamo, Alloquor. Coluth. 83. 129. 143. Oppian. K. 4, 301. Αἶψα δ' ἀνηΰτησαν, ἰὼ μάκαρ, ὦ Διόνυσε. "Nonn. 10, 288. p. 286." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνταΰω, Contra sono, Regero sonum, Π. 4, 350. Ἀντάϋσέν οἱ, Respondit ei." Damm. Lex. Pind. "Oppian. K. 2, 78. (Αὐτὰρ ὅγ' ἀντήϋσεν.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ἐξαΰω, Trachin. 565." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαϋτέω, Acclamo. Callim. H. in A. 102. Quint. Sm. 4, 262. ἐπηΰτησε δὲ λαός: 9, 130. * "Ἐπαΰω, Heyn. Hom. 5, 51. 68. Theocr. p. 232. Valck. Ἐπαϋτέω, Jacobs. Anth. 6, 411. Acclamo, Theocr. 22, 91." Schæf. Mss. "Apoll. R. 4, 1337. Callim. H. in Dian. 58. (μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρνὸς ἄϋτει.)" Wakef. Mss.]

[* "Ὑπαΰω, Theocr. 22, 144. (Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας.)" Wakef. Mss.]

"Ἐνεὸς, (ά, όν,) Mutus. Hesychio ἄφωνος. Aristot. Probl. Ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται, Muti et surdi fiunt. Et rursum, Διὰ τί μόνον τῶν ἄλλων ζῴων ἄνθρωπος γίνεται ἰσχνόφωνον; πότερον ὅτι καὶ ἐνεόν; ἡ γὰρ ἰσχνοφωνία, ἐνεότης ἐστί. Ubi etiam nota SUBST. Ἐνεότης, ἡ, Mutitas, ut Gaza vertit. Sed reperiuntur hæc et gemino ν scripta." "Ἐννεὸς, Mutus, Qui loqui nescit, ἄφωνος, Hes. Aristot. Probl. Μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐννεοί ἐσμεν· εἶτα ὀψέ ποτε ψελλίζομεν, A prima origine muti sumus; deinde vix tandem balbutimus. Plato Crat. (273.) Εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ' οὐκ ἂν, ὥσπερ νῦν οἱ ἐννεοὶ, ἐπιχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσὶ, καὶ κεφαλῇ, καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Rursum Aristot. l. c. Ὅσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐννεοὶ γίνονται. Interdum usurpatur pro κωφὸς, Surdus, ut a Suida quoque exp. non solum ἄφωνος, sed etiam κωφὸς, necnon ἐξεστηκὼς, μετέωρος, νωχελὴς, in exemplum afferente Xen. K. A. 4. Τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐννεοῖς ὅ,τι δέοι ποιεῖν. Reperitur et simplici ν scriptum." [Orac. ap. Polyæn. 6, 53. Τίπτ' * ἐνεῶς κτίσσαι πολύπουν μενεαίνετε χῶρον Κοῦροι Ἀθηναίων; Aristot. de Sens. 1. Ἐννεοὶ καὶ κωφοί. Timæi Lex.: Ἐνεός· ὁ ἐστερημένος φωνῆς. Ubi Ruhnk.:—" Plato Theæt. 141. Ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Pro Stupido et insulso est in Alcib. 2. p. 39. Οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐηθεῖς, ἕτεροι δὲ ἀκάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἐνεούς. Ubi v. Schol. Quod ap. Hesych. legitur, Νενός· εὐήθης, non cum Sopingio e Βλεννὸς, sed ex Ἐνεὸς depravatum existimo; nisi quid præsidii sit in v. Callimachea Νενίηλος. J. Poll. 5, 120. Τάττοιτο δ' ἂν ὁ εὐήθης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου, ὃς ἂν λεχθείη καὶ μωρὸς, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐνεός. Jo. Siceliota Ms. in Hermog. Ἐνεὸς, ὁ ἠπορηκὼς κατά τι, καὶ γεγονὼς ἀχανὴς, ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐστραμμένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὢν, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. Vide Albert. Gloss. N. T. 70. Ab ἐνεὸς duplex VERBUM formatum est * Νεάζω et * Ἐνεόω. Lex. Rhet. Ms. (251. Bekk.) Ἐνεός· ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων, ἀφ' οὗ καὶ Ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας (παραβλέποντας ap. Bekk. rectius.) Quam glossam, ut alias multas, ex hoc Lex. descripsit Etym. M. 340. (ubi et περιβλέποντας: Ἐνεός· ὁ ἄφωνος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἰωὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, ἢ ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων, ἀφ' οὗ καὶ ἐνεάζειν λέγουσι τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας:) * Ἀπενεόω, Alexandrinis proprium, Suid. e Daniele 4, 16. laudat: Ἀπηνεώθη· ὠμὸς ἐγεγόνει. Toup. Emend. 1, 50. ridet inscitiam hominis, qui h. v. ab ἀπηνὴς derivarit, (et sic etiam Noster supra in Ἀπηνής. Cf. Schleusner. Lex. in V. T.) At ego Suid. scripsisse suspicor: Ἀπηνεώθη· νωδὸς ἐγεγόνει. Est enim νωδὸς i. q. ἐνεὸς, Attonitus, Obstupefactus. Ipse Suid. et Schol. Plat. l. c. Ἐνεός· νωδὸς, νωχελὴς κ. τ. λ. Hesych. Νωδός· ἐνεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν." Moschop. 152.: Ἐνεός· ἐπὶ τοῦ ἰσχνοφώνου, ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπλαγέντος, καὶ ἀφώνου μείναντος. Etym. G. Ἐνεός· ὁ ἄφωνος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἰωὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν. Zonar. Ἐνεός· ἄφωνος, οὐχὶ ὁ ἠλίθιος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἰωὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν. "Scribitur in Lexx. ἐνεὸς et ἐννεὸς, sed illam hujus v. scripturam probat Albert. (l. c.) ad Act. 9, 7. ubi Ἐννεοι εἱστήκεισαν. Comparat is ἄνεος ap. Hom. Cf. Dion. Cass. 62, 16." Tittm. "Ἐνεὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 212. Valck. ad Eran. Philon. 170. Reiz. Præf. ad Herod. xxiii. in

Sched.: ad Charit. 381. Duker. Præf. Thuc. p. 4. 'Εννεὸς, Thom. M. 636. 'Ενεόω, 'Απενεόω, Toup. Opusc. 1, 47." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ενεός· Mutus, Stupidus. 'Ενεὸς λίθινος· Cippus.] "Ἔμβρεος, Hes. ἐνεὸς, μωρός."

"'Ενίηλος, Hesychio ἀνόητος, Demens, Stultus."

"Νενίηλος, Cæcus, τυφλὸς, Hes.: item ἀπόπληκτος, "ἀνόητος, Attonitus, Demens, Vecors, ut et a Schol. "Callim. H. in J. 63. Ὃς μάλα μὴ νενίηλος exp. μα-"ταιόφρων." [" Toup. Opusc. 2, 113. Albert. Peric. Cr. 94." Schæf. Mss.]

"Νεννὸς, Stultus, Fatuus, εὐήθης, Hes."

"Νινητὸς, Stultus, Vecors, ἀνόητος, pro quo νενίη-"λος etiam, ET Νινιαστὴς dici tradit." [* Νινηλὸς et * νενιαστὴς exhibet Schneider. Lex.]

* ΑΥΔΗ, ἡ, Vox. Eust. αὐδὴν putat esse potius τὴν ἀνθρωπίνην, at φθογγὴν esse φωνὴν simpl. et generaliore signif.; sed quod ab αὔω et δέω volunt fieri αὐδὴν, ut ita dicatur διὰ τὸ ἐναρμονίως συνδεδέσθαι, hæc vero subtilitas nimis longe petita mihi videtur. Il. A. 249. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Pro quo Hesiod. Θ. (97.) γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. Rursum Il. T. (418.) Ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν. HINC Αὐδήεις, (εσσα, εν,) Voce præditus, Vocalis: ut Il. T. 407. Αὐδήεντα δ' ἔθηκε. Et αὐδήεσσα γυνὴ, Voce humana prædita, vel Celebris. Vide Eust. ET compp. Ἄναυδος, et Ἔναυδος, pro quo ET 'Εναυδὴς, Voce carens, Mutus: et Voce præditus, Vocalis. Od. E. (456.) ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. Epigr. χαλκὸς ἀναυδής. Sed ἄναυδον ἔργον Soph. Aj. (948.) Nefandum factum: in qua interpr. ad v. Lat. etym. respicio. Oppositum autem Ἔναυδος, quod non solum φωνήεις, Vocalis, ab Hes. exp., sed et ἔμπνους, Spirans; ut vicissim in Hom. l. c. copulantur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. [" Αὐδὴ, ad Od. K. 136. Musgr. Or. 1248.; Herc. F. 1026. Markl. Suppl. 1055. Thom. M. 907. Tubæ, ad Mœr. 176. Heyn. Hom. 7, 699. Αὐδήεις, Wolf. ad Hesiod. 80. ad Od. 5, 334. 10, 136. Valck. Callim. 287. Musgr. Med. 174. Heyn. Hom. 7, 699. Ἄναυδος, Ruhnk. Ep. Cr. 302. Toup. Opusc. 2, 112.; Emend. 2, 571. Valck. ad Ammon. 135. ad Xen. Eph. 179. Valck. Diatr. 186. Brunck. Trach. 863. ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 7, 227. Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. Αὐδήεις, Nicand. A. 573. Arcad. 117. Barker. "Ἄναυδος, Philo J." Wakef. Mss. Hippocr. 269, 41. 278, 27. 283, 28. 324, 49. 325, 4. 340, 1. 410, 47. 432, 42. 439, 4=195. Æsch. S. c. T. 892.] "'Αναύδως, Mute, Tacite, ἀλόγως, ἀφώνως, ut Gal. exp., "qui hæc verba Hippocr. Prorrh. 2. Αἱ ἐν πυρετοῖσι "πρὸς ὑποχόνδριον ὀδύναι ἀναύδως ἱδρῶτι λυόμεναι, sic "exp. αἱ ἐν πυρετοῖς πρὸς ὑποχόνδρια ὀδύναι ἅμα ἀφω-"νίῃ, ἱδρῶτι λυόμεναι. 'Αναυδὴς, ὁ, ἡ, Ineffabilis, "aut Non fandus, Nefandus: item et active Non "loquens, Mutus. Hes. n. ἀναυδέα affert pro ἄῤῥητα, "et ἄφωνα. 'Αναυδία, ἡ, Loqui non posse. Gal. "Comm. 3. in Epidem. 3. Τὸ τοιοῦτον μοχθηρότερον "εἶναι τῆς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀναυδίας, h. e. τὸ μηδ' οἰ-"μῶξαι μηδὲ βοῆσαι δύνασθαι, s. τὸ ἄφωνον, τοῦ ἀν-"αύδου καὶ τοῦ μὴ δυναμένου διαλέγεσθαι." [" 'Αναυδὴς, Athen. 2, 54." Boissonad. Mss. 'Αναυδία, Hippocr. 113, 49. 176, 24. 241, 19. 287, 1. 425, 21. 434, 18. " 'Αναύδως, Joseph." Wakef. Mss.]

[* Πάναυδος, ὁ, ἡ, Hippocr. 439, 4=195. Foës. Œcon. 290.]

¶ Αὐδάω, ήσω, Vocem edo, Loquor. Interdum absolute, interdum cum accus. Il. A. (92.) καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων. Σ. (424.) Αὔδα ὅ,τι φρονέεις: E. (786.) Ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον κ.τ.λ. || Αὐδῶ affertur et pro Alloquor ex Od. E. (28.) υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα. || Αὐδάομαι signif. etiam act. ut ποικίλως αὐδωμένον, Eust. Sic et Soph. (Aj. 572.) act. exp., Ηὔδαι' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν, Dicebat ut verteret, pro Hortabatur ut etc. || Αὐδᾶσθαι autem ex Herod. citatur pro Loqui. [" Αὐδάω, Trach. 1106. Jacobs. Anth. 8, 188.; Animadv. 308. Wakef. Ion. 911. 1507.; Phil. 240. Abresch. Æsch. 2, 96. Ruhnk. ad H. in Cer. 405. Eur. Phœn. p. 44. ubi vertendum Dico, Valck. ad p. 290. 575.; ad Hippol. p. 302.; Diatr. 30. ad Od. K. 36. Brunck. Phil. 784. Musgr. Androm. 620. Jubeo, Rhes. 562. Meleager 57. Wakef. Herc. F. 1218. Med., Steph. Dial. 65. Τὴν—ἀντίον ηὔδα, Il. T. 203. (cf. A. 136.) Heyn. Hom. 5, 33. 535." Schæf. Mss. * " Αὐδώω, pro αὐδάω, Oppian. A. 1, 378. (τὸ μὲν κέντροισι κελαινοῖς Κεντρῖναι αὐδώωνται ἐπώνυμοι:) 776. ἐκ δὲ γενέθλης Οὔνομ' * ἐπικλήδην ἀφρίτιδες αὐδώωνται.)" Wakef. Mss. " Αὐδῶ σιωπᾶν, Soph. Œd. C. 864. Jubeo." Seager. Mss.]

" Αὐδήσασκε, Ion. pro ηὔδησε, Vocem emisit, nisi "malis ab αὐδησάσκω deducere, et pro imperf. acci-"pere. Il. E. (l. c.) Ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι "πεντήκοντα."

'Αναύδητος, ὁ, ἡ, Non dicendus, Non commemorandus. Soph. Aj. (715.) Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' Ἄν, εὖ τέ γ' ἐξ κ.τ.λ. Schol. ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον. Ego puto signif. Nihil est quod dici non queat, vel Nihil est quod dicere non liceat, sc. fieri posse, cum hoc, quod alioqui incredibile habitum fuisset, evenisse videamus. || At Nicand. A. (573.) ἀναύδητον pro ἄναυδον posuit, Αὐδήεσσαν ἔθηκεν ἀναύδητόν περ ἐοῦσαν. [" Archias 28. Erfurdt. ad Trach. p. 321. Lobeck. Aj. p. 330." Schæf. Mss. Nicander Anal. 2, 99. " Eur. Ion. 783. Ἄφατον, ἄφατον, ἀναύδητον Λόγον ἐμοὶ θροεῖς." Seager. Mss.]

" Αὐδάξασθαι, Locutos esse vel loqui, Herod.: e "quo Camer. et Αὐδάζειν affert, itidem pro Vocem "emittere s. Loqui:" [" Αὐδάζομαι, 2, 55. 57. 5, 51." Schneider. Lex. " Ηὐδαξάμην, Dionys. P. (22. Κεῖνον δ' Εὐρώπης 'Ασίης θ' ὅρον ηὐδάξαντο: 94. Ἥν τε καὶ 'Ιονίην περιναίεται ηὐδάξαντο.)" Wakef. Mss. Nicand. Vide Αὐγάζω. " Alcæus Mess. 8." Schæf. Mss.]

" 'Ανεύδακτον, Hesychio ἀνεξήγητον, ἄλεκτον, "Quod dicendo exprimi non potest, Ineffabile." [A Schneidero non agnoscitur.]

" 'Ανταυδάω, Vicissim loquor, Obloquor, Respon-"deo." [Soph. E. 1478. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι Ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;]

'Απαυδάω, ήσω, Veto, Interdico, Prohibeo, ἀπαγορεύω. Soph. Aj. (741.) Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης Μὴ ἔξω παρήκειν. Sic Eur. (Suppl. 469.) 'Εγὼ δ' ἀπαυδῶ—Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι. Itidem Aristoph. (I. 1072.) ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι. Idem (B. 369.) Τούτοις αὐδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ, 'Εξίστασθαι μύσταισι χοροῖς. Q. l. citat Suid. postquam dixit ἀπαυδῶ signif. ἀπαγορεύω, item ἀπολέγομαι: cum tamen neutrum signif. h. l., sed potius Denuntio, ut Bud. tradit. A quibusdam exp. Jubeo: et ita ἀπαυδῶ duo prorsus contraria signif.

'Απαυδῶ, sicut et ἀπαγορεύω, Deficio. Theophr. H. P. 5. Σημεῖον δὲ ὅτι οὐδέποτε ῥήγνυνται, καθάπερ ἐλαία καὶ δρῦς· ἀλλὰ πρότερον σήπονται ἢ ἄλλως ἀπαυδῶσι. Lucian. Ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκὼς, Triduana fame confectus: vel Qui deficit præ fame. Exp. item Enectus fame. Suid. ἀπαυδῶ exp. etiam ἀπολέγομαι, uti modo dixi. In Fab. Æsop. ἀπαυδῶ pro Lassesco, Bud. Itidem in Anthol. ἀπαυδήσας, Fessus, Defatigatus.

'Απαυδῶ, Loquendi facultate deficior. 'Απαυδῆσαι enim Erotian. ap. Hippocr. vult esse οἷον ἄφωνον γενέσθαι.

[" 'Απαυδάω, de luctu, Orig. in Jo. 10, 26." Routh. Mss. " Markl. Suppl. 342. Jacobs. Anth. 8, 142. 11, 315. Epigr. adesp. 488. ad Lucian. 1, 699. Gell. N. A. 1. p. 7. Bip. Theocr. 22, 129. ubi v. Harles. Wakef. S. C. 1, 66. ad Lucian. 1, 277. Defatigor, Fischer. Ind. Palæph. v. 'Απειπεῖν." Schæf. Mss. " Deficio, Themist. 121. Succumbo, Plut. 2, 189." Wakef. Mss. Lucian. Philopatr. 18.]

[* 'Απαύδησις, ἡ, Antyllus Oribasii p. 256. Matth.]

[* 'Αναπαύδητος, ὁ, ἡ, Indefatigabilis. Clem. Alex. Str. 2. p. 492.]

" 'Αναπαυδήτως, ap. Suid. legitur, sed sine exp.; "procul dubio tamen pro More eorum, quæ non-"dum ἀπηύδησαν." [A Schneidero non agnoscitur.]

Προαπαυδάω, Prius deficio, vel defatigor. [M. Anton. 6, 29. Plut. 783. (9, 132.) " Aretæus 112." Wakef. Mss.]

'Εξαυδάω, Eloquor. Il. A. (363.) 'Εξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ. [" Valck. Adoniaz. p. 366.; ad Phœn. p. 424." Schæf. Mss. Soph. Phil. 395. 1232. " Eur. Hipp. 595." Wakef. Mss.]

" Ἐπαυδῆσαι, Insuper dicere, ἐπειπεῖν, Suidæ: A aliis Alloqui." [Soph. Phil. 395. ubi al. ἐξαυδ.]

[* Καταυδάω, i. q. κατείπω. Soph. Ant. 86.]

" Καταύδησις, ἡ, affertur ex Hippocr. Ἐπαγγελίαις pro Vociferatio; κραυγή. Locus est circa fin., ubi dicit, Καταύδησις λυπέει φιλοπονίης κρατερῆς ὕπο."

Μεταυδάω, q. d. Interloquor, cum dat., Od. A. (31.) ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα, pro ηὔδα μετ' ἀθανάτοισι, Verba inter deos faciebat, et q. d. in medio deorum cœtu. Sic N. (36.) Φαιήκεσσι μετηύδα. || Μεταυδᾷν, cum accus. etiam personæ, pro Alloqui, Apoll. R. 2, (54.) Αὐτὰρ ὅ τόν γ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα. Ubi quidam putant esse pro Alloquebatur post. [" Brunck. Apoll. R. 222. Heyn. Hom. 4, 213. Alloquor, Moschus 4, 61. Conf. cum προσαυδάω, Heyn. Hom. 7, 26." Schæf. Mss.]

Παραυδάω, Alloquendo consolor. Od. O. (53.) Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ. At Λ. (487.) cum accus. rei, Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Ubi Eust. nimium generali exp., meo quidem judicio, παραυδᾷν exp. παραμυθεῖσθαι. Sed B ut durum est Ne mihi consolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem, ut habet vulg. interpr. ad verbum, quo fit ut interpr. putem, Ne me de morte consoleris. Aut, Ne mihi mortis solatia afferas, i. e. afferre coneris. [" Suadeo, Hortor, Quint. Sm. 5, 261. (ἐγὼ δέ ἑ μοῦνος Ἀχαιῶν Ἄξω, μειλιχίοισι παραυδήσας ἐπέεσσι, Δῆριν ἐς αἰζηῶν.)" Wakef. Mss.]

[* Προαυδάω, Prædico, Denuntio. Aristoph. O. 556. Ἱερὸν πόλεμον προαυδᾷν αὐτῷ.]

Προσαυδάω, Alloquor, Compello; ut Od. Ξ. (484.) Ὀδυσῆα προσηύδων. Aliter autem construitur Il. A. (201.) qui et alibi sæpe repetitur, Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. [" Brunck. Apoll. R. 222. Valck. Hipp. p. 253.; Phœn. p. 424. Gesner. Ind. Orph. v. Προσηύδα. Conf. cum μετ., Heyn. Hom. 8, 287. 289. 319. Προσαυδήτην, 8, 256. Il. 11, 136. προσ. τινὰ ἔπεα, Heyn. Hom. 6, 339." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 775. 805.]

Ἀπροσαύδητος, ὁ, ἡ, Non compellatus. Item Insa- C lutatus. In VV. LL. exp. etiam Colloquii expers, et subjungitur, Καὶ καταλλάσσουσιν ἀπροσαύδητοι, Commercia habent citra colloquii usum. [I. q. ἀπροσηγόρητος. Plut. 2, 29=2, 356.]

Συναυδάω, q. d. Simul loquor, Consentio, Assentior: ead. forma qua et σύμφημι pro Assentior ponitur. Item ap. Soph. (Aj. 943.) pro Confiteor. [" Wakef. S. C. 2, 10." Schæf. Mss.]

" ἈΦΕΛΗΣ, ὁ, ἡ, Simplex. Lucian. Ὡς ἀφελὴς παῖς ἐστὶ καὶ ἀπλοϊκός. Item, Ἀφελὴς δίαιτα καὶ λιτή, Quæ est ἀπερίεργος, Simplex s. Tenuis et frugalis, omnique luxu carens: ut et ἀφελὴς λόγος ap. Rhett. Oratio simplex et fuco carens. Hesychio ἀφελὴς est ἀσινής, καθαρὸς, ὁλόκληρος, ὁ μήτε πλεονάζων, μήτε δέων τι τοῦ σώματος, Illæsus, Purus, Integer, Cui nec superfluum quippiam in corpore est, nec deest. Idem πεδία ἀφελῆ dici scribit τὰ * σύνδενδρα, Arboribus consita: procul dubio re- spiciens ad Aristoph. de Cratino; I. (526.) ὃς D πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ, Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει: subjungit enim, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων Ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους. Schol. vero ibi ἀφελῆ πεδία allegorice dictum ait τὸ ἐπὶ τῆς φράσεως ἄκομψον καὶ ἁπλοῦν: i. e. τὴν ἀφελῆ λέξιν, s. τὴν ἁπλῆν φράσιν: qui et ἀφελῆ γυναῖκα dici scribit τὴν ἀπόνηρον καὶ * δωσίπυγον, ut in hoc Gnomico Hexametro, Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίην, Odi quæ simplex nimium est, odi et nimis castam. Inde ADV. Ἀφελῶς, Simpliciter, Nude: ἁπλῶς: ut τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν, Schol. Aristoph. et Suid. VV. LL. exp. Simpliciter, Ingenue: item Incuriose, Inconsiderate. Inde et SUBST. Ἀφέλεια, ἡ, Simplicitas. Damascius ap. Suid. de Isidoro, Πρὸς τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀψεύδειαν ἠγάπα διαφερόντως. Plut. Symp. Ὧν εἰκός ἐστι καὶ τὸν Ἡσίοδον προξενεῖν ἡμῖν τὴν λιτότητα καὶ ἀφέλειαν. Apud Eund. reperitur ET Ἀφελία, (ἡ, ὑποκοριστικῶς,) pro eodem: ut de Deo Socr. Ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελίᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος. At Ἀφελότης, ητος, ἡ, nescio unde acceperint VV. LL. itidem pro ἀφέλεια, Simplicitas."

[" Ἀφελὴς, ad Charit. 505. Jacobs. Anth. 10, 178. Brunck. Soph. 3, 504. Ruhnk. Ep. Cr. 73. Toup. Opusc. 2, 182. 193. Glaber, Brunck. Lectt. in Anal. 15. cf. Fischer. ad Anacr. 118. (* Ἀφελὴς pro * ἀφελλὴς,) Sine φέλλοις, Lapidibus, de campis, ad Timæi Lex. 270. (Aristoph. I. l. c.) Conf. cum ἀσφαλὴς, ad Lucian. 1, 580. 2, 212. Ἀφελῶς, Ἀφέλεια, Toup. Opusc. 2, 182." Schæf. Mss. I. q. ἀκήρατος, J. Poll. 1, 29. Ἀφελῶς ἔφαγε, Frugaliter, Plut. Cæs. 17. pro quo Sueton. Cæs. 53. Etiam largius. Ἀφελότης, Schleusner. Lex. in N. T. Œcum. in Act. Apost. 2, 46. " Chrys. in Jo. Hom. 76. T. 2. p. 870. Προσεκαρτέρουν ταῖς εὐχαῖς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι." Seager. Mss. " Ἀφελῶς, Athen. 419. Dionys. H. 2, 132." Scott. App. ad Thes. Theognis 1211. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφελές· τὸ ὑγιὲς, καὶ ὁλόκληρον, ἢ τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀκατασκεύαστον. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι (l. c.) Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει καὶ τῆς στάσεως παρέσυρεν. Καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς ἐδοκιμάζοντο Ἀθήνησιν, εἰ ἀφελεῖς καὶ ὁλόκληροι. Ἔστι μὲν γὰρ ὁ μὲν οὐκ ἀφελὴς ὁ βεβλαμμένος τι τοῦ σώματος, ἢ καὶ ᾧ πρόσεστί τι μὴ φύσει προσῆκον· οὐχ ὁλόκληρος δὲ, οὗ τι ἄπεστι καὶ ὁ ἐλαττούμενός τινι τῶν κατὰ φύσιν. Glossæ: Ἀφελής· Simplex. " Ἀφέλεια, Modestia, Plut. 2, 461. Clem. Alex. 198." Wakef. Mss.]

" Ζαφελὴς, Suidæ ὁ πάνυ ἀφελὴς, Admodum simplex: et ADV. Ζαφελῶς, itidem πάνυ ἀφελῶς. Hes. vero longe diversas his signiff. tribuit. Nam ζαφελὲς ei est ἄγαν σκληρὸν, ἄγριον, θυμῶδες, itidemque ζαφελῶς, * μεγαλοκότως: item μεγάλως ηὐξημένον, ἰσχυρόν: necnon * πολύφλογον. Quarum expp. secundam sequitur Etym. Tradit enim ζάφελον per sync. dici quasi ζαόφελον, παρὰ τὸ ζᾶ καὶ τὸ ὀφέλλω, τὸ αὔξω, ut sit ὁ ἄγαν ηὐξημένος, ideoque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ἐπίμονος. Hom. utitur compositis ἐπιζάφελος et ἐπιζαφελῶς, idque de ira. Il. I. (525.) ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι: Od. Z. ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ." " Ἐπιζάφελος, ὁ, (ἡ,) Contumax, Vehemens, VV. LL. Apud Hes. tamen legitur neutr. Ἐπιζαφελὲς, non ἐπιζαφελόν: quod ab illo exp. θυμῶδες, item ὀργίλον, et χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, * ἐπίσκοτον," [l. ἐπίκοτον.] " Hinc ADV. Ἐπιζαφελῶς, quo utitur Hom. Il. I. (516.) ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. Ubi ἐπιζαφελῶς quidam interpr. Vehementer: alii, Ardenter, derivantes ἐπιζαφελὴς, e quo est hoc ἐπιζαφελῶς, a v. φλέγω." [Apoll. R. 4, 1672. ἐπιζάφελον κοτέουσα. Orph. A. 1370. Schneider. Lex. v. Ζαφελής. " Ζαφελὴς, Jacobs. Anth. 7, 37. Ζάφελος, Heyn. Hom. 5, 646. Ἐπιζάφελος (sic,) 645. 646. Ἐπιζαφελῶς (sic,) 645. Ἐπιζαφελὸς (sic,) Ilgen. Hymn. 463. Ἐπιζαφελὸς,—ῶς, Ruhnk. Ep. Cr. 274." Schæf. Mss.]

" Ἀψελὲς, Hesychio ὑγιὲς, pro quo supra ἀφελές."

" ἌΦΕΝΟΣ, ὁ, τὸ, Divitiæ, Opes, s. Reditus, Census, et quidem proprie unius anni, ut volunt Gramm.; dicunt enim esse τὸν ἀπὸ ἑνὸς ἔνον, ὅ ἐστιν ἐνιαυτοῦ, συνηγμένον πλοῦτον, s. τὸν ἀπὸ τῶν ἐνιαυσίων γεννημάτων, τὴν ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσίαν: πλοῦτον vero, τὴν ἀπὸ πολλῶν. Od. Ξ. (98.) οὐδὲ ξυνεείκοσι φωτῶν Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον: cum prius dixisset, Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, οὔτινι τόσση Ἀνδρῶν ἡρώων: pro eodem accipiens ἄφενος et ζωὴν, Opes nimirum et Copias ad vitam sustentandam necessarias; in quarum censu ponit armenta, ovium, et caprarum, porcorumque greges. Rursum Il. Ψ. Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος. Et A. (171.) ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Sic Hesiod. Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον. Idem masculino utitur, E. (23.) ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενον σπεύδοντα." [" Jacobs. Anth. 6, 281. Heyn. Hom. 4, 65. 8, 415. Græv. Lect. Hes. 510. Toup. in Schol. Theocr. 216. Wolf. ad Hesiod. 75. Valck. ad Ammon. 102. 113. 196." Schæf. Mss. Crinag. 33. Blomf. ad Callim. H. in J. 94.: cf. Censorem Blomf. Edi-

tionis Jenensem, in E. H. Barkeri Aristarcho Anti-
Blomf. 82. Spitzner. de Versu Gr. Her. 75.]
[* Εὐηφενής, ὁ, ἡ, i. q. ῥυηφενής. " Heyn. Hom.
8, 372. Ruhnk. Ep. Cr. 130." Schæf. Mss. Hesych.
Ad Il. Ψ. 81.]
" Ἀφνειὸς, s. Ἀφνεὸς, (ὁ, ἡ,) per sync. ab ἄφενος
" dicitur; Dives, Opulentus. Od. P. Ἦσαν δὲ δμῶες
" μάλα μυρίοι, ἀλλά τε πολλὰ, Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ
" ἀφνειοὶ καλέονται, Quibus beatam opibus vitam
" degunt et opulenti nominantur, ubi nota idem fere
" esse εὖ ζῆν et ἀφνειὸν εἶναι, ut supra ζωὴ ἄσπετος
" et μέγα ἄφενος: Od. Λ. ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα
" δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
" Hesiod. E. πολύμηλοί τ', ἀφνειοί τε: Θ. Τὸν δ'
" ἀφνειὸν ἔθηκε, πολύν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον. Phocyl.
" Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα,
" Qui quidem dives sit et opulentus. Nec vero ho-
" mo solum, sed δόμος etiam ἀφνειὸς dicitur: ut Od.
" P. Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
" Ὄλβιον, ἀφνειόν. Construitur porro ἀφνειὸς modo
" cum gen. modo cum accus. Cum gen. ut ἀφνειὸς
" βιότοιο, Il. Z. Dives opum, quas vitæ usus requirit.
" Itidemque Od. A. Ἦ ἀφνειότερος χρυσοῖό τε ἐσθῆ-
" τός τε: ut Virg. quoque dicit Dives opum, Dives
" pecoris, Dives pictai vestis et auri. Cum accus.,
" ut Hesiod. (E. 455.) ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς, Vir dives
" pectoris: i. e. Prudens et consultus; pectoris
" enim opes et divitiæ, prudentia: sed per antiphra-
" sin pro μωρὸς, Fatuus, Stultus, teste Eust., qui
" etiam addit, κοινότερον dici ἀφνειὸς βίοτον, quam
" ἀφνειὸς βιότου, cum gen., qua in re haud scio an
" assentiendum ei sit. Comparativum ἀφνειὸς facit
" ἀφνειότερος: ut paulo ante ex Hom., ἀφνειότερος
" χρυσοῖο, Ditior auri. Superlat. vero duplicem ha-
" bet; unum, regularem: ut Il. Y. Ὃς δὴ ἀφνειότατος
" γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, Ditissimus mortalium:
" alterum, irregularem, ut ap. Antimach., ἀφνειέστα-
" τος ἔσκεν. Habet vero et Ἀφνεὸς, cujus exemplum
" habuisti supra e Phocyl., suum comparativum, sed
" regularem: ut Soph. (E. 457.) χερσὶν ἀφνεωτέραις.
" Eodemque modo in superl. dici potest ἀφνεώτατος.
" Est porro et VERB. Ἀφνείομαι, Ditesco, πλουτίζο-
" μαι. Cratin. ῥυδὸν ἀφνείονται.
" Si quis vero ἀφνειὸς nolit ex ἄφενος derivare,
" saltem derivabit e NOM. Ἄφνος per sync. ex ἄφενος,
" et signif. i. q. ipsum ἄφενος. Usus autem eo Pin-
" darus est, Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν, ut testatur
" Etym., qui et VERB. Ἀφνέω inde fieri dicit, et ab
" eo VERBALE Ἀφνήμων, (ονος, ὁ, ἡ,) cujus ex An-
" tim. (Fr. 61.) hoc affert exemplum, sed mutilum,
" Πολλὰ δὲ μῆλα, τάπερ ἀφνήμονας ἄνδρας. Deriva-
" tum vero inde et aliud VERB. Ἀφνύω nimirum:
" cujus Hes. meminit, ἀφνύει afferens pro ἀφενύνει,
" ὀλβίζει. Sed pro illo ἀφνύει putarim reponendum
" ἀφνύνει, innuente id ἀφενύνει, quod sequitur; ex
" eo enim per sync. factum est ἀφνύνει, ut ἄφνος ex
" ἄφενος. Itaque ἀφνέω s. ἀφνῶ, i. signif. q. πλουτέω,
" Ditesco vel Dives sum: Ἀφνύνω autem, i. q. πλου-
" τίζω, Dito, Locupleto, Opibus cumulo, Opibus
" beatum reddo."
[" Ἀφνειὸς, Thom. M. 721. Wakef. Phil. 393.
Jacobs. Anth. 11, 152. Heyn. Hom. 4, 411. 6, 146.
544. Gesner. Ind. Orph. Ammon. 113.; Valck. ad
196. Eran. Philo 172. Lesbon., 182. Brunck. El.
457. An ἀφνειά? Heyn. Hom. 4, 324. Ἀφνεὸς, Ja-
cobs. Anth. 9, 376. Aristodic. 2. Theogn. 190.
(559.) Brunck. El. 457. Ἄφνος, ad Charit. 463.
786." Schæf. Mss. " Ἀφνειὸς, Schol. Od. B. 190.
Cum πλούσιος, Orph. A. 1104." Wakef. Mss. Theocr.
25, 22. Pro ἀφνείομαι, quod Noster exhibet, Schnei-
der. Lex. habet * Ἀφνειόομαι.]

" ἌΦΛΑΣΤΟΝ, τὸ, Summa puppis pars. J. Poll.
" enim 1. τὰ ἄκρα τῆς πρύμνης vocari ἄφλαστα dicit:
' ὧν ἐντὸς ὀρθὸν ξύλον πεπηγέναι, et vocari στηλίδα.
' Itidem Paus. e Didymo refert ἄφλαστον nominari
' τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κανονίων
' πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοντος δι' αὐτῶν πλα-
' τέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ * στηλίσκῳ ὄπι-
' σθεν τοῦ κυβερνήτου, ut testatur Eust. 1039., qui
A " etiam addit, ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου sus-
" pendi tæniam, nimirum εἰς παράσημον τῆς νηός:
" denominatum esse παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως φλᾶσθαι, i. e.
" θλᾶσθαι. Ibid. ex eod. Didymo tradit ἄφλαστον
" diversum esse ab ἀκροστολίῳ, ut et Schol. Apoll.
" R. Apollonius tamen in suo Lex. hoc ἄφλαστον
" per ἀκροστόλιον exp., ut Etym. quoque ἄφλαστα
" vocari ait τὰ ἀκροστόλια τῆς νηός: itidemque Hes.
" et Suid. τὸ ἀκροστόλιον et τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης,
" ἀποτεταμένον εἰς ὕψος. Sed aliam, imo contrariam
" ii rationem nominis afferunt ei, cujus ex Eust.
" paulo ante memini: nimirum ἄφλαστα dici κατ'
" ἀντίφρασιν, quoniam sunt εὔφλαστα s. * εὔθλαστα.
" Sed miror cur Schol. Apoll. ἄφλαστον esse voluerit
" σανίδιον κατὰ τὴν πρώραν, cum in puppi ei locum
" tribuat Hom. Il. O. Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν, ἐπεὶ λά-
" βεν, οὐχὶ μεθίει, Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων.
" Itidemque Germanicus Cæsar, Fulgent Argoæ stellis
" aplustria puppis: Lat. enim paucis immutatis lite-
" ris Aplustre vocat τὸ ἄφλαστον: licet Festus Aplu-
B " stria dicta velit, quia erant amplius quam essent
" necessaria usu. Quin et Etym. ἄφλαστα dici ait
" τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα autem τὰ * πρωρήσια. Ve-
" runtamen ipsi etiam ἀφλάστῳ tribuit κόρυμβα Apoll.
" R. 2, (628.) ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα.
" Cui l. similis hic Lucani, validis aplustre lacertis,
" Avulsasque rotant excusso remige sedes: huic
" autem Lucani, ille Silii, Et transtra et mali, lace-
" roque aplustria bello. Cic. vero et ante eum Lucr.
" dixit etiam Aplustra pro Aplustria, teste Prisci-
" ano." [" Heyn. Hom. 5, 582. 7, 123.; ad Apol-
" lod. 198." Schæf. Mss. Bekkeri Συναγ. Λέξ.
χρησ.: Ἄφλαστα· τὰ ἀκροστόλια, Ἀπολλόδωρος. Ὁ
δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων
πλατέων ἐπικεκαμμένον.]

* ἈΦΡΟΣ, ὁ, Spuma. Lucian. (2, 220.) Ἀφροῦ ὑπο-
πιμπλάμενος τὸ στόμα. Nonn. ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόν-
των: sic ἀφρὸς ἀφύης, ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου.
|| Ἀφρὸς, etiam Piscis quidam est, ut videbis in Ἀφύη.
C " Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam τὸ ἀφρῶδες διαχώρημα,
" Spumeum s. Spumosum excrementum, Hes.: qui
" ἀφρὸς exp. etiam μωρὸς, ἄφρων, ἄνους." [Vide Ἄ-
φρος. Archestr. Athenæi 7. p. 285. Æsch. Eum. 183.
Ἀνῆς ὑπ' ἄλγους μέλαν ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρὸν, ubi Ms.
ἄφρον, teste Schneider. Lex. Arcad. 197. " Wakef.
Eum. 482. Abresch. Æsch. 2, 20. ad Charit. 268.
Valck. Callim. 258. Ἀφρὸς ἀνθεῖ, Bergler. Alciphr.
p. 4. Λίτρον, Phrynich. Ecl. 134." Schæf. Mss. " Uvæ
succus, Nonn. 416, 17. Semen, Etym. M. Nonn. D.
5, 611. (Οὐ τόσον ἱμείρων ἐπεμήνατο Κυπρογενείῃ,
Ἣν ποθέων, ἀκίχητα γονὴν ἔσπειρεν ἀρούρης, Θερμὸν
ἀκοντίζων αὐτόσσυτον ἀφρὸν Ἐρώτων.)" Wakef. Mss.]
" Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, Spuma lactis, s. Lac spu-
" mosum: h. e. Tantopere agitatum ut totum in
" spumam versum sit: Remedium adversus calidam
" ventriculi intemperiem præstantissimum, et inter
" laudatos cibos a Romanis habitum. Gorr. Meminit
" Gal. Meth. Med. 7. et Aëtius. Vide Μέλκα." [Cor-
nar. ad Gal. sec. LL. 532.]
D Ἀφρογενής, (ὁ,) ἡ, E spuma genita. ET Ἀφρο-
γένεια, ἡ, Idem. Sunt autem Epith. Veneris. Hesiod.
Θ. (196.) τὴν δ' Ἀφροδίτην, Ἀφρογένειάν τε θεὰν καὶ
ἐϋστέφανον Κυθέρειαν Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες·
οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ θρέφθη. [Ἀφρογενὴς Παφίη, Anal. 3,
200. Clem. Alex. Cohort. p. 13. Orph. E. 14. Ἀφρο-
γενής τε θεά. Statyll. Fl. 8. Ἀφρογένεια, Paul. Sil. 14.
" Ἀφρογενὴς,—εια, Wolf. ad Hesiod. p. 84. ad Charit.
531. 607. 614. 774. Manetho 2, 177. 184. 359. 3,
195. 277." Schæf. Mss.]
Ἀφρόκομος, ὁ, ἡ, Spumantes capillos habens, aut
Spumans in capillis. Musæus, (161.) Ἀφροκόμους ῥα-
θάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης. [" Jacobs. Anth.
11, 279." Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 616. (Οὐκέτι
λευκαίνουσι συῶν προβλῆτες ἀκωκαὶ Ἀφροκόμῳ ῥαθά-
μιγγι διάβροχον ἀνθερεῶνα;) 9, 48. (κροκόεις δὲ περὶ
στέρνοισιν ἑκάστης Ἀφροκόμῳ ῥαθάμιγγι χιτὼν λευκαί-
νετο κούρης:) 45, 326. 46, 161." Wakef. Mss.]
[* Ἀφρόλιτρον, τὸ, Attice pro ἀφρόνιτρον. " Casaub.
ad Athen. 85." Schæf. Mss.]

Ἀφρόνιτρον, τὸ, Aphronitrum, Spuma nitri. Aët. 2, 60. Ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὅτι ὁ μὲν τοῦ νίτρου ἀφρὸς ξηραντικώτερόν ἐστι φάρμακον, ἀλεύρῳ πυρίνῳ παραπλήσιον εἰς τὸ ὀφθῆναι· ἀφρόνιτρον δὲ, οὐκ * ἀλευρῶδες, οὐδὲ διαλελυμένον, ἀλλὰ πεπηγός. Gorr. ἀφρόνιτρον scribit esse Genus nitri fossile, ἀφρὸν vero νίτρου, Nitrum factitium; quamvis Diosc. utrumque sub nomine ἀφροῦ τοῦ νίτρου comprehendere videatur: Aphronitrum vero ab Aphrolitro tantum differre, quantum hoc ipsum Aphronitrum a sale; esse enim Aphronitrum medium Aphrolitri atque salis. Ceterum Phrynich. (Ecl. 134.) Atticos h. v. non uti scribit, sed pro ea ἀφρὸν νίτρου dicere. [Diosc. 5, 131. Plin. 31, 46.: Nitri spuma rubentis, Ovid. Medicam. 73.: Flos nitri, ἄνθος νίτρου. Schneider. Lex. Trall. 2. p. 191.]

Ἀφροσέληνος, ὁ, q. d. Spuma lunæ. Nomen est lapidis, qui alio nomine *σεληνίτης dicitur, διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεστὸν ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει: ut Diosc. 5, 169. tradit. Plin. 37, 10. Seleniten et ipse vocat, dicens e candido translucere melleo fulgore, imaginem lunæ continentem, reddereque eam in dies singulos crescentis minuentisque numero. Marcell. Lunarem Latinis nominari scribit. [Lapis specularis.]

Ἀφροσκόροδον, τὸ, Allii prægrandis genus, sic dictum, quod eo trito in oleo et aceto, mirum in modum excrescat spuma. Sic Gorr. addens appellari etiam * Ἀντισκόροδον. Colum. 2, 3. Ulpicum, quod quidam Allium Punicum vocant, Gr. autem ἀφροσκόροδον.

[* Ἀφροτόκος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 44, 166. 45, 56.]

[* Ἀφροφόρος, ὁ, ἡ, Spumam ferens, Spumans. Chrys. 6, 558. Par. Suicer. Thes.]

Ἀφροφυής, ὁ, ἡ, Spumam innatam habens; sic enim exp. ἀφροφυῆ πέταλα θριδάκων, Epigr. [Anal. 2, 91. ubi al. * Ἀβροφυῆ. Vide ad Anthol. Pal. 556.]

Ἀφριλόγος, ὁ, ἡ, Spumilegus. VV. LL. ex Epigr. [Philipp. 13. ubi rectius Ἀφρηλόγος.]

" Ἄναφρος, (ὁ, ἡ,) Spumæ expers, Non spumeus s. " spumosus: ut ἄναφρα διαχωρήματα, Hippocr. π. " Χυμ." [114, 49=47.]

" Ἔπαφρος, (ὁ, ἡ,) Super quo spuma est. Tradit " enim Gal. quosdam Hippocr. enarratores ἔπαφρα " ab eo dici velle τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον " ἔχοντα, s. ἐφ' ὧν ὁ ἀφρὸς φαίνεται: nimirum cum " Prorrhet. 1. dicit, Κοιλίη δὲ ἔπαφρα χολώδεα προσ-" διέρχεται." [Hippocr. 307, 47. 49. 319, 33. 38. 332, 28. 411, 3. 443, 32.]

Ὕπαφρος, ὁ, ἡ, Spuma tectus, Spumosus, Non manifestus, VV. LL. citantia ex Eur. (Rhes. 711.) ὕπαφρον ὄμμα. Varino est * ὑγρασίαν ἔχων ἐμφερῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ὕπουλος. [" Wessel. Probab. 47. Valck. Anim. ad Ammon. 137.; Diatr. 93." Schæf. Mss.]

Ἀφριόεις, (εσσα, εν,) Spumosus, ἀφρώδης. Ἀφριόεν γένειον, Epigr. (Antip. Th. 26.) ET Ἀφρώδης, ὁ, ἡ, Spumosus. Ἀφρῶδες ἕλκος, J. Polluci 4. est ᾧ ἐπανθεῖ λευκότης τις ἢ μελανία. [Ἀφριόεις, Nicand. Ἀφρώδης, Hippocr. 61, 23. 114, 44. et persæpe, Gl. Spumeus. " Ἀφριόεις, Jacobs. Anth. 8, 307. Ruhnk. Ep. Cr. 69." Schæf. Mss.]

" Ἄφρος, Apher s. Afer, Filius Saturni, rex olim " Libyæ, a quo posteri ejus et universi Libyes post-" modum Ἄφροι dicti sunt, et Ἀφρικὴ ab ipsis Regio, " Suid. At Hes. ἄφρον proprie esse dicit θάλλον." [Gl. Ἄφρος· Afer. Ἄφροι· Pœni.]

" Ἀφρική, dicta est ἡ Λιβύη, Libya, ab Aphro s. " Afro quodam, ut Joseph. et Solin. testantur: licet " Serv. vocatam ita putet quasi Expertem frigoris " horridi s. φρίκης, eo quod inter meridiem et ortum " sit interjecta. Suid. strictius accipit hoc nomen, " dicens, Καρχηδὼν, ἡ καὶ Ἀφρικὴ καὶ Βύρσα λεγομένη. " Sed latius distendit eam Plin. 5, 4. qui in proœm. " lib. 3. dixerat, terrarum orbem universum in tres " dividi partes, Europam, Asiam, Africam: et init. " lib. 5. Africam Græci Libyam appellavere. INDE " Ἀφρικανός, (ἡ, όν,) Aphricanus s. Africanus, vel " Apher aut Afer, i. e. Ex Africa oriundus, vel In " Africa nascens et proveniens, ut Ἀφρικανὰ σῦκα, " Athen. 13. At P. Corn. Scipio Ἀφρικανοῦ cogno-

A " mentum vel agnomen meruit ob res præclare in A-" frica gestas. Est et Nom. propr. ap. Plut." [Ἀφρικανός, Draco 17. " Ἀφρικὴ, ad Charit. 436." Schæf. Mss.]

" Ἀφρῖνον, Hes. dici scribit τάλαρον, τὸ ἐκ τῶν " ἑλκυσμάτων τῶν ἐρίων."

" Ἀφρίους, Hes. dici scribit ἀθέρας."

" Ἀφρὶς, Hesychio μύρτον, Myrti bacca, nisi forte " sit ἡ κλιτορίς."

Ἀφρέω, ήσω, Spumo: unde ἄφρεον ap. Hes. ἤφριζον, ἵδρουν. Ἀφροῦντα, ἀφρίζοντα, πομφολυγώδη, ut exp. Gal. ap. Hipp. [27, 36. 37, 45. 125, 15. 141, 17. 357, 23. 28. Il. Λ. 282. Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, ubi Pseudo-Did. ἀφροῦ ἐπληροῦντο, ἵδρουν. " Ἀφρέω, Heyn. Hom. 5, 536." Schæf. Mss.]

[* Ἀφρηστής, οῦ, ὁ, Anal. 2, 100. Vide Ἀφρῖτις. Ἀφρηστὴς et ἀφριστής, ad Anthol. Pal. 267. " Jacobs. Anth. 8, 270. Wakef. Georg. p. 100. * Ἀφρηστός, Toup. Emend. 2, 101." Schæf. Mss.]

[* Ἀφριάω, i. q. ἀφρέω. Oppian. A. 1, 770. αὐτίκα B πᾶσα Μισγομένη δίνῃσι * παλιμπνοίῃσι θάλασσα Σίζει τ', ἀφριάᾳ τε, καὶ ἵσταται οἰδαίνουσα: K. 2, 437.]

[* Ἐπαφριάω, Nonn. D. 43. p. 1132.]

[* Ἀφριέω, Spumo. Hippocr. 174, 1. Ἐγχέοντες γὰρ τὸ γάλα ἐς ξύλα κοῖλα, σείουσι, τὸ δὲ ταρασσόμενον ἀφριεῖ καὶ διακρίνεται.]

[* " Ἀφριόω, (Spumo.) Nonn. D. 1, 153. (χαραδραίων δὲ ῥεέθρων * Μυγδονὶς ἀφριόωσα φάραγξ ἐπεβόμβεεν ἀτμῷ:) 6, 358. (ὅττι καὶ αὐτὸς Ἄπλοος ἀφριόωντι ῥόῳ κυμαίνεται αἰθήρ.)" Kall. Mss. Oppian. K. 1, 342. Ὡς ἵππον σπέρχοντα, γαμήλιά τε χρεμέθοντα, Πρόσθεν ἑῆς ἀλόχοιο, κλυτὸν πόσιν, ἀφριόωντα Δηρὸν ἐρητύουσι φίλης λελιημένον εὐνῆς: (cf. A. 1, 770. θάλασσα Σίζει τ', ἀφριάᾳ τε:) " A. 5, 183. Quint. Sm. 6, 221." Wakef. Mss.]

[* Ἀφρόω, Spumo. " Casaub. ad Athen. 79." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπαφρόω, Clem. Alex. Pæd. 1. 122. (105.)" Kall. Mss.]

[* Ἐξαφρόω, Clem. Alex. Pæd. 1. 126=46.]

C Ἀφρίζω, ίσω, i. q. ἀφρέω, Spumesco, Spumam excito, VV. LL. [Gl. Spumo. Diod. S. 3. 104. " Soph. E. 719. Ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις Ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί. Sed lego ἨΦΛΟΙΣΜΟΝ." Seager. Mss. Cf. Ἀφρισμός. Schleusner. Lex. in V. T. Phrynich. Σ. Π.: Ἀφρίζειν καὶ ἀναφρίζειν. " Ἀφρίζω, Wakef. Georg. p. 11. Heyn. Hom. 6, 169. Casaub. ad Athen. 79." Schæf. Mss.]

[* Ἀφρισμός, ὁ, Spumatio. Orph. A. 475. Οἵ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἀφρισμοῖο Στροφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν. Sic Gesner. post Salmas. probante Tyrwhitto, pro vulg. ἄφαρ οἴμοιο. " V. ἀφρισμός, ab HSt. neglectum, Scottus e Favorino in v. Ἀφλοισμὸς attulit, (vett. Glossographos exscribente: vide Ἀφλοισμὸς infra.) Habet etiam Schol. Il. O. 607. (Ἀφλοισμός· ὁ ἀφρισμὸς, κατὰ Αἰτωλούς. Λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ἰδιώματος ὕδατος ἦχον.) Quo minus ἀφρισμοῖο reponi debuit, sed ἀφλοισμοῖο. Il. l. c. Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο. Hesych. Ἀφλοισμός· ἀφρός. Vide ibi Interprr. et Toll. D ad Apoll. Lex. 182." Hermann.]

[* " Ἀφριστής, (οῦ, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 7. et var. * Ἀφριστήρ: 80. 122. (=14. 151.)" Boissonad. Mss. Ἀφριστής, Schol. Ven. B. ad Il. A. 535. Vide Ἀφρηστής.]

[* " Ἀναφρίζω, Phrynich. Σ. Π. 26. (Ἀφρίζειν καὶ ἀναφρίζειν.)" Kall. Mss.]

Ἀπαφρίζω, Despumo, [Gl. Despumo. " Alexis: Ὁμοιότατος ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν Τρόπον τιν' ἐστί· τὸν γὰρ οἶνον τὸν νέον Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι, Πρώτιστον ἀπαφρίσαι, κἀπανθῆσαι, πάλιν Σκληρὸν γενέσθαι." Seager. Mss. " Geopon. 1, 547. Eust. Il. 614, 6." Wakef. Mss.]

" Ἐξαφρίζεσθαι, In spumam redigi. Act. vero ἐξ-" αφρίζω exp. Despumo." [Æsch. Ag. 1033. χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, Πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος, ubi Blomf. " Ἐξαφρίζομαι, Despumo. Schol. Ἀπὸ τῶν στρηνιώντων ὑποζυγίων, ἃ οὐκ εἴκοντα τῷ χαλινῷ, ἀφρίζει μετὰ αἵματος. Stanl. laudat Virg. G. 3, 203. spumas agit ore cruentas." Sed errat existimans

non nisi ap. Æsch. reperiri h. v., quod extat et in Clem. Alex. 44. unde * Ἐξαφρισμὸς, ὁ, Despumatio, Ejectio spumæ, ap. Eund. Pæd. 1. p. 122=101. " Ἐξαφρίζω, Theod. 4, 334." Wakef. Mss.] A

Ἐπαφρίζω, i. q. ἀπαφρίζω, VV. LL. [Spumam ago, Spumo. Aristoph. Π. 1207. Mosch. 5, 5. ἁ δὲ θάλασσα κυρτὸν ἐπαφρίζῃ. " Wakef. Georg. p. 11. T. H. ad Plutum p. 478. Jacobs. Anth. 9, 223. Valck. Callim. 269." Schæf. Mss.]

" Παραφρίζω, Spumo. Nicand. A. (223.) Θήγει λευ- " κὸν ὀδόντα, παραφρίζει τε χαλινοῖς, ut et Virg. " Spumantis apri."

[* " Περιαφρίζω, Greg. Nyss. (3, 193.) in Wolfii Anecd. 2, 324." Kall. Mss.]

[* Προσαφρίζω, Spuma oppleo. Heliod. 3. 130.]

[* Ὑπεραφρίζω, Valde spumo. Eubul. ap. Athen. 471. 472. " T. H. ad Plutum p. 432. Jacobs. Anth. 11, 222. Aristoph. Fr. 273." Schæf. Mss.]

[* Ὑπαφρίζω, Spumo, Spumare incipio. Eust. 445, 40.]

" ἈΦΛΟΙΣΜΟΣ, ὁ, Etymologo est ψόφος ποιὸς, s. B " ἀφρὸς, nimirum παρὰ τὸ ἀφρὸς dictus pro * ἀφρισμὸς, " mutatione literæ ρ in λ, et pleonasmo τοῦ ὁ. Eust. " hæc eadem tradit, qui etiam addit Æolicum esse " pro ἀφρὸς: ap. Hom.: nimirum Il. O. (607.) de " Hectore pugnare gestiente, Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στό- " μα γίνετο. Apud Hesych. non Ἀφλοισμὸς solum " legitur, expositum ἀφρὸς, sed etiam Ἀφλοισβὸς, ex- " positum ἀφρὸς ὁ ἐκ ταραχῆς: forsitan e φλοῖσβος. " Apud Suid. vero, in Ms. etiam Cod., Ἀφλυσμὸς, " ἀφρός: sed ea scriptura non placet, siquidem eam " expos. sequamur." [Schneider. Lex. Vide Ἀφρισμὸς, et Ἠφλοισμός. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφλοισμός· ἀφρός. " Heyn. Hom. 7, 99." Schæf. Mss.]

" Φλοῖσβος, ὁ, Sonitus, quem aqua edit, præsertim " cum fluctus excitantur. Unde πολύφλοισβος θά- " λασσα Homero sæpe. Generalius etiam pro τάρα- " χος, θόρυβος." [Lycophro 379. Φλοίσβων δίναις. Mnasalcas 4. Φλοῖσβον Ἐνυαλίου. Opp. A. 1, 777. Ἄλλαι δ' ἰλυόεντος ὑπὲκ φλοίσβοιο φύονται, pro ἀφροῦ. C Il. E. 321. Ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, ubi Pseudo-Did. ταραχῆς, θορύβου: Y. 377. Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο. Sophoclis Naupl. Fr. 6. φλοίσβου μετὰ κόπον. Schneider. Lex. " Brunck. Soph. 3, 430. Heyn. Hom. 5, 60. 6, 84. 8, 90. Wassenb. ad Hom. 143. Casaub. ad Athen. 1, 52. Matth. Gloss. Min. 17." Schæf. Mss.]

[* Ἀφλοισβος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 1, 89. Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα πορείης Κούρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος: 34. p. 862.]

" Πολύφλοισβος, (ὁ, ἡ,) Multo strepitu resonans, " aut Turbulentus: exp. non et * πολύηχος, et * πολυ- " τάραχος, Il. A. (34.) πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: pro " quo Nicand. (A. 6.) πολυστροίβοιο θαλάσσης." [Gl. Πολύφλοισβος· Undisonus. " Jacobs. Anth. 10, 397." Schæf. Mss.]

" Ἠφλοισμὸς, ὁ, Suidæ ἀφρὸς, pro quo supra ἀφλυ- " σμὸς s. ἀφλοισμός."

¶ Ἀφρύη, s. Ἀφρῖτις, s. Ἀφρὸς, quod nomen esse D Ion. tradit Archestr., Apua piscis, qui ita dictus est, quod e spuma nascatur: unde et Veneri dicatus est, utpote quæ et ipsa ortum e spuma habuisse perhibetur. Dicitur etiam et Ἀφύη, et quidem usitatiore v. Athen. (285.) Καὶ τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρόν. Sed Eidem ἀφρῖτις est species ἀφύης, alias etiam enumerantis. De hoc pisce lege præter Athen. etiam Plin. 31, 8. Existimatur autem esse is vilis Pisciculus, qui Gall. Menuise appellatur, nomine collectivo: ut et ἀφύας Att. plur. potius quam sing. ἀφύην dicere, quidam tradiderunt. Ἀφύη autem dici putatur quasi * μικροφυής. De quo lege Eust. " Ἀφύα, Hesychio " μεμβράς, Membras. Videtur tamen μεμβρὰς esse " Species potius τῆς ἀφύας s. ἀφύης." AB Ἀφύη deducitur Ἀφυῶδες χρῶμα, quod Erot. exp. λευκοπέλιον. ET Ἀφύω, quod Gal. ap. Hippocr. (206, 36.) esse ait ἀπολευκαίνομαι. SED et Ἀφύδιον, (τὸ,) demin. ap. Athen. legitur. [" Ἀφρῖτις, i. q. ἀφύη, Eust. ad Il. A. s. 165. Schol. Aristoph. I. 612. Aristot. H. A. Oppian. A. 1, 776." Kall. Mss. Ἀφύη, Ælian. H. A. 2, 2. Athen. 586. Glossæ: Ἀφύη· Mel marinum, Apua. Ἀφύαι· Mel marinum. Ἀφύης φῦκος· Mel marinum. Ἀφυίδιον, Athen. 285. ex Aristoph. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφύας· πληθυντικῶς λέγουσι, σπανιώτατα δὲ ἀφύην. Ἀφύας· ὄνομα ἑταιρῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ Ὑπερίδῃ. Ἀφύα ἐς πῦρ· ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία, παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει. Ἀφύα καὶ ἀφύη· ἐστὶ μέντοι ἰχθύδιον φαῦλον καὶ λυπρὸν, ἀργυρίζον τῇ χροιᾷ. Καὶ χρῶμα δὲ ἀφυῶδες καλεῖ Ἱππασίων, (l. Ἱπποκράτης, qui voc. ἀφυώδης usurpavit 264, 39. 266, 39.) Ἐκλήθη δὲ καὶ ἑταῖρα οὕτως, ἴσως καὶ αὐτὴ τοιαύτη ἦν. " Ἀφύη, ad Timæi Lex. 278. Albert. Peric. Cr. 67. Græv. Lectt. Hes. 575. Bergler. Alciphr. 398. Phrynich. Ecl. 126. Jacobs. Anth. 11, 133. Kuster. Aristoph. 111, a. 123. a. 125. a. b. Aristoph. Fr. 267. Μεγαρικὴ, ad Mœr. 393. Ἀφυώδης, Albert. Peric. Cr. 68. Ἀφυίδιον, Aristoph. l. c. Ἀφύω, Albert. l. c. ad Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss.]

" Ἀφύω, ὕσω, Haurio, Hauriendo promo. Od. I. " πολλὸν γὰρ (sc. οἶνον) ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι Ἠ- " φύσαμεν, Hausimus. Hesiod. εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι Δῶρα " Διωνύσου, Exhauri et refunde. Sic Nonn. ἤφυσεν " ὕδωρ, Hausit aquam. Non minus creber usus est " vocis mediæ in act. signif. Od. I. K. Ἔνθα δ' ἐπ' " ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. At H. (286.) " minus proprie dicit, ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ " φύλλα Ἠφυσάμην, pro περιεβαλόμην, Veluti hausta " mihi circumposueram. Abusive itidem Il. P. Ῥῆξε " δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσ', Pe- " netrans hausit, Trajecto pectoris cavo exprompsit. " Eas enim ibi signiff. habet propter præpos. ἀμφὶ et " διὰ, a quibus per tmesin est avulsum. ‖ Alioqui " ἀφύω, ab ἀφύης, Apuæ piscis, colore significat etiam " Dealbor, ἀπολευκαίνομαι, ut testatur Gal. in Lex. suo " Hippocr., respiciens forsan de Morb. intern. (206, " 36.) Καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει, καὶ ἐς τοὺς πόδας οἴδημα " κατέρχεται, ut sit, Apuam colore refert, Apuæ in mo- " dum est albidum. Γυναικ. certe 2. Idem dicit, τὸ " χρῶμα ἀφυῶδες, Apuæ modo albidum, Apuam re- " ferens. ‖ Ἀφύομαι, Haurio, unde partic. ἀφυσά- " μενος, pro quo Poëtæ dicunt ἀφυσσάμενος, metri " gratia geminato σ. Il. Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσά- " μενοι δεπάεσσιν Ἔχεον, i. e. ἀπαντλήσαντες, Hau- " stû depromentes s. expromentes." [Schneider. Lex. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 189. " Albert. Peric. Cr. 68. ad Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss.]

[" Ἀφύσιμος, (ίμη, ιμον,) Copiosus, Schol. Nicand. A. 583. ut ἀφύξιμος." Wakef. Mss. Vide Ἀφύσγετον.]

" Ἀφυσμὸς, ὁ, Suidæ ἀπάντλησις, Exhaustio, vel " Haustio."

" Ἀφύσγετον, Hes. exp. συρφετὸν, ἀκαθαρσίαν, " κόπριον. Etym. vero et Lex. meum vet. oxytonws " habent ἀφυσγετὸν, expositum τὸ ἰλυῶδες καὶ συρ- " φετόν: derivatum dicentes vel ab ἀφύω, ut sit τὸ " ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος: vel a φεύγω, ut sit " τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῇ καταφορᾷ τοῦ ῥεύματος. Il. Δ. " de torrente montano, Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, " πολλὰς δέ τε πεύκας Εἰσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυ- " σγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. Ubi Eust. quoque signif. " ait τὸν ἰλυώδη συρφετὸν, esseque ὠνοματοπεποιη- " μένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω: et a Tyrannione quidem " βαρύνεσθαι ut ἀτρύγετος, ab Aristarcho autem ὀξύ- " νεσθαι ut Ἰαπετός. Nicander adjective usurpavit " ἀφυσγετὸν pro ἀφύσιμον καὶ ἀρύσιμον, s. πολὺ καὶ " δαψιλὲς, 584. Ναὶ μὴν τοῖς ὅτε νέκταρ ἀφυσγετὸν " ἐν δεπάεσσι χέοιις, Haustum nectar, vel Nectar " largo haustu." [Opp. A. 1, 778. Εὖτε γὰρ ἐν δίνῃσι παλιρρόῃς τε θαλάσσης Βράσσηται πάμφυρτος ἀφυσγετὸς ἐξ ἀνέμοιο Σπερχομένης. " Ἀφυσγετὸς, Heyn. Hom. 6, 206." Schæf. Mss.]

[* Ἀποαφύω, Euphorio Athenæi 475.]

[* Εἰσαφύω, Haurio in. Apoll. R. 4, 1692.]

" Ἐξαφύω, Exhaurio. Od. Ξ. (95.) Οἶνον δὲ φθι- " νύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες. Hes. quoque ἐξαφύ- " σουσιν affert pro ἐξαντλήσουσι." [Opp. A. 1, 573. ὃν πάρος ἧκε καὶ ἐξήφυσσεν ὀδόντων. Philo J. 2, 472." Wakef. Mss.]

" Ὑπεξαφύω, Clam exhaurio, VV. LL. ex Apoll. R. A " 2, (983.) utente voce pass. πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι " ἔασιν Ὅππῃ ὑπεξαφύονται." [Ubi v. Brunck.]

[* Ἐπαφύω, Od. T. 388.]

" Ἀφύσσω, i. q. ἀφύω, unde et derivatum est, Haurio, Promo hauriendo. Il. A. (598.) Ὠινοχόει γλυκὺ " νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, i. e. ἀρνόμενος, ἀπαντλῶν. Et metaph. 171. οὐδέ σ' ὀΐω, Ἐνθάδ' ἄτιμος " ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Hausturum esse, i. e. " Acquisiturum esse, λήψεσθαι. Hes. ἀφύσσειν exp. " non solum ἀπαρύεσθαι, ἀπαντλεῖν, sed etiam ψηλαφᾶν: eo tamen signif. dicitur potius ἀφάσσειν." [Opp. A. 1, 769. Εὖτε γὰρ ἐκ νεφέων Ζηνὸς νόος ὄμβρον ἀφύξῃ Λάβρον ὑπὲρ πόντοιο καὶ ἄσχετον: 2, 597. Ὡς δ' ὅταν ἰητὴρ πολυμήχανος, ἕλκος ἀφύσσων Οἰδαλέον. Euseb. P. E. 9. Χῶρος πηγὰς ἀφύσσων ἐκ πέτρας. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 189. " Brunck. Apoll. R. p. 22. Heyn. Hom. 4, 65. 514. 6, 110. 155. 7, 181. Ruhnk. Ep. Cr. 86. Clark. ad Il. A. 170. ad Od. Π. 110. De duplici σ aoristi 1., Porson. Med. p. 64. Callim. 1, 473." Schæf. Mss.] B

" Ἄφυξιν, Hesychio ἀπάντησιν, sed vereor ne perperam pro ἄφιξιν scriptum sit." [F. l. ἀπάντλησιν. " Ἄφυξις, i. q. ἀφυσμὸς, Hes." Schneider. Lex.]

[* Ἀφύξιμον οἴνην, Nicand. Θ. 603, ubi v. nott. " Ἀφύξιμος, Qui hauritur, Exhaustus." Hederic. Lex. " Toup. Opusc. 1, 498." Schæf. Mss.]

[* " Ἀναφύσσω, Haurio. Nonn. D. 43, 30. 48, 600." Wakef. Mss.]

" Διαφύσσειν, Hesychio διαντλεῖν et χωρίζειν, Exhaurire, Separare. Διήφυσεν, Idem exp. ἐξήντλησεν, Exhausit: Etym. vero διέκοψε, quoniam ὁ " ἀφύσσων καὶ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον: " uterque procul dubio respiciens ad Od. T. (450.) " ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν. σῦς Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν " δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι: id enim est, Dente multum carnis exhausit s. extraxit veluti haustu, vel " Discidit. Apud Nicandr. vero Θ. (682,) Ῥηγνυμένων, ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα, Schol. nimis " longe petita exp. interpr. ἰάσατο, ἐθεράπευσε: malim ego Sustulit." [Cf. A. 373. διεχεύατο θρόμβους. C " Ad Od. Π. 110. Heyn. Hom. 6, 464. 618." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 117." Wakef. Mss.]

¶ ἈΦΡΟΔΙΤΗ, ἡ, Venus, ita dicta, quod e maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo (Θ. 198.) quem et Plato atque alii in hoc etymo sequuntur, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ Θρέφθη. Hinc et Ἀφρογένεια. Aristot. autem ita vocatam tradit, quod seminis natura sit ἀφρώδης, Spumosa. At Hecuba ap. Eur. (Troad. 990.) etymum detorquens, ἀφροδίτην dici ait quod sit ἀφροσύνης θεὰ, VV. LL. Fingitur autem Jovis filia; unde Il. E. (131.) Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη: Y. (105.) Διὸς κούρης Ἀφροδίτης. ‖ Ἀφροδίτη pro Venerea libidine, quam et Ἀφροδίτης ἔργα vocant poëtæ, interdum ponitur. Quidam ap. Plut. de Virt. Mor. Τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν. Sic accipitur, ni fallor, et in versibus, quos e Mimnermo vertit Horat. Ex Eur. (Iph. A. 1264.) citatur pro Vehementi ardore et cupiditate. ‖ Ἀφροδίτη, ut et Lat. Venus, Venustas, Lepos, Gratia, Decor. Lucian. (1, 871.) Τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος D ἔχει. Sic in h. l. Æliani, Διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως καὶ σὺν ἀφροδίτῃ οὐ μάλα περιττῇ. Hanc autem signif. retinent ἐπαφρόδιτος et ἀνεπαφρόδιτος. Ετ Ἀφρὼ ap. Nicandr. (A. 406.) pro Ἀφροδίτη. [Gl. Venus. Draco 117. 120. Arcad. 114. Tzetz. Exeg. in Il. 39. 40. 41. 42. 43. 55. 138. 151. ὁ ἀστὴρ, 99. " Ἀφροδίτης λουτρὸν, Dipsacus, Diosc. 452. στέφανος, Sisymbrium, 445." Boissonad. Mss. Ἀφροδίτης λίθος, E. H. Barkeri Ep. Cr. ad Boissonad. 207. * " Ἀφροδῖται, οἱ, Murator. Inscr. 175." Kall. Mss. " Ἀφροδίτη, Lobeck. Aj. p. 328. Markl. Iph. p. 12. 79. (1264.) Antip. S. 83. Musgr. Cycl. 70.: Ἀφροδίτη ἡδεῖα κακῶν, Eur. Phœn. 402. Κυθέρεια, Κύπρις, Ruhnk. Ep. Cr. 51. Ilgen. Hymn. 482. παρθένος, νύμφη, ad Charit. 205.: Ἀφροδίτη ἐπικάθηται τοῖς χείλεσι, Wytt. ad Plut. S. N. V. p. 9. Venerea libido, Longus p. 76. Vill. ad Charit. 299. Ἀφροδίτη et Ἀμφιτρίτη conf., ad Diod. S. 1, 375. Venustas, ad Dionys. H. 5, 11. In litore culta, Jacobs. Anth. 8, 138." Schæf. Mss. * " Κουραφροδίτη, (ἡ,) Procl. H. in V. 3, 1. (Ὑμνέομεν Λυκίων βασιλῆϊδα Κουραφροδίτην.)" Kall. Mss. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφροδίτης· ἀντὶ τοῦ ἀφροδισίων. Οὕτως Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας πρώτῳ.]

Ἀναφρόδιτος, ὁ, ἡ, A venere alienus, Invenustus. Plut. Παρὰ γυναιξὶν ἀκολάστοις εὐδοκιμοῦσι τὰς μονολεχεῖς καὶ φιλάνδρους, ἀναφροδίτους καὶ ἀγροίκους ἀποκαλοῦντες. Et Ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικὰ, Lucian. (1, 242.) quod quidam exp. Adversa Venere natus, [i. q. δύσερως. " Ad Charit. 210. 644." Schæf. Mss. Xen. Σ. 8; 15.]

Ἐπαφρόδιτος, et Ἐπαφροδίτιος, (ὁ, ἡ,) Venustus, Jucundus, ἐπίχαρις, ἡδύς. Xen. Σ. (8, 15.) Ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν: et mox, διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτοτέρα. ‖ Ἐπαφρόδιτος, est etiam Nom. propr. [Gl. Ἐπαφρόδιτος· Venustus. * Ἐπαφροδίτως· Venuste. Ἐπαφρόδιτος, Appian. B. C. 1, 97. Diod. S. 11. p. 541. Plut. Sulla. Alciphro 2, 1. Ὑποδέξομαί σε ἐπαφροδίτως, ubi v. nott.: Aristæn. 1, 15. " Dionys. H. 2, 135." Scott. App. ad Thes. " Abresch. Lect. Aristæn. 94. Ἐπαφρόδιτος, vide ad Horat. 15. Zeun.: ad Charit. 345. 644. Boissonad. Philostr. 376. Jacobs. Anth. 8, 198. Brunck. Aristoph. 1, 276. ad Diod. S. 2, 541." Schæf. Mss. " Amabilis, Suid. et aliter Heliod. 339. Venustus, Synes. 40. Compar., Suid. Superl. ἐπαφροδιτότατος, Lepidissimus, Dio Chrys. 2, 119. Adverb., Philostr. 262. Schol. Od. A. 241." Wakef. Mss.]

" Ἀνεπαφρόδιτος, (ὁ, ἡ,) Qui sine Venere et gratia " est, Invenustus, Illepidus. Suidæ ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ " ἀηδής: itidemque Etymologo, afferenti e Comico " quodpiam, κἀμοὶ τὰ ψυχρὰ ταῦτα καὶ ἀνεπαφρόδιτα " προσάπτεις φιλήματα." [Hodie legitur προσμάττεις. Glossæ: Ἀνεπαφρόδιτος· Invenustus. " Alciphro 426." Schæf. Mss.]

Ἀφροδίσιος, (α, ον,) Venereus. Soph. Inacho: Ξανθὴ δὲ ἀφροδισία λάταξ πᾶσιν * ἐπεγκύπτει δόμοις. [Secundum Brunck, ξένη δὲ κἀφροδισία Λάταξ ἅπασι νῦν * ἐπεισκύπτει δόμοις.] Theophyl. Ep. 66. Φιλοσοφοῦντος γὰρ λογισμοῦ βέλος ἀφροδίσιον οὐχ ἅπτεται. Plato Symp. Ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι ἐμποίνιμον. Proverb. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων, Suid. Ad quod videtur respexisse Ovid. Amor. 1. Nec, si quem falles, tu perjurare timeto: Commodat illusis numina surda Venus. Ατ Ἀφροδίσια, τὰ, plur. Res venereæ. Lucian. (1, 530.) Ἐρωτικὸς δὲ ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος. Athen. Οὐδὲ πρὸς ἀφροδίσια εἶχεν ὁρμήν. Idem, Ἐκλύτους πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ‖ Ἀφροδίσια, Festum Veneris: Veneralia quidam interpr. Athen. (128.) Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως δεῖπνον Ἀφροδίσια ἐπιτελοῦντος Ἀθήνησι. Idem (574.) Ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἴδια ἄγουσιν αὐτόθι αἱ ἑταῖραι, Ἄλεξις ἐν Φιλούσῃ φησὶν, Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἡ πόλις. Plut. (9, 140.) Πότερον ἀφροδίσια ναύταις ἄγουσι, πάντα τὸν λοιπὸν ἤδη χρόνον οὐκ ἐν λιμένι τὴν ναῦν ἔχουσιν: sic enim leg. pro ἀφροδισίαν αὐτῆς. ‖ Ἀφροδίσιον autem sing. forma demin. ut Bud. scribit, Venuscula, Statua s. Signum Veneris. Athen. (585.) Φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ὑποκοριζόμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον εἰ Πραξιτέλους. Exp. item Veneris sacrificium. Bud. vero ap. Athen. (207.) Ἑξῆς δὲ τούτων ἀφροδίσιον κατεσκεύαστο τρίκλινον, interpr., Ab his erat Aphrodisium, i. e. Conclave Veneri deæ dicatum, Instrumentum etiam ipsum triclinari lectisternio. Philostr. Ep. 22. Καὶ ὁ λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος, καὶ τὸ καπηλεῖον ὡς ἀφροδίσιον.

[" Ἀφροδίσιος, ad Mœr. 277. Toup. Opusc. 1, 112. 421. 2, 46. Abresch. Lect. Aristæn. 316. Alciphro 258. ad Charit. 326. Brunck. Soph. 3, 415. 504. ad Dionys. H. 1, 286. Heyn. Hom. 6, 625. 8, 660. Ἀφρ. ὅρκος, Toup. Emend. 1, 170. Jacobs. Anth. 7, 261. Bast Lettre 216. Ἀφροδίσια, Res Venereæ, Xen. Mem. 1, 2, 1. 1, 2, 2.; Ruhnk. ad 231. Amores masculi et feminei, Amasii, Schneider. ad Xen. Mem. in Addend. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 42. Verendæ partes, ad Lucian. 1, 250. Festum Veneris, Koppiers. Obs. 33. Ἀφροδίσιον, Fabric. B. G. 1, 325. Templum Veneris, Toup. Append. in Theocr. 4." Schæf. Mss.

* "Ἀφροδισία, ἡ, Amor, Libido, Schol. Pind. O. 6, 58." Wakef. Mss. "Plut. Ἀφροδίσια τοῦ βίου ἄγειν, Lucullo 1. τῶν πολέμων, (sed ibi non legitur.) Vide Xen. E. 5, 4, 4. p. 303." Schneider. Lex. secundum quem legitur et Ἀφροδίσιος, ὁ, ἡ. In Dionys. Hal. A. R. 2, 24. reperitur * Ἀφροδίσιμος, η, ον, ubi Ms. recte ἀφροδίσιος. Glossæ: Ἀφροδίσιος Venereus. Bekkeri Συνάγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ πέρδικες, διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἱρεῖν αὐτούς. (Vide Ἄγρα.) Ἀφροδίσιον· ἔργον Ἀφροδίτης, ἢ ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος. Λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγνων, τῶν ἐρωτικῶς περὶ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων.]

Ἀναφροδισία, ἡ, Rerum Venerearum nulla cupido. Item Invenustas, Inelegantia. [" Philostr." Wakef. Mss.]

Ἐπαφροδισία, ἡ, Venustas, Lepos, Elegantia. Appian. Καὶ τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεραίρων ἐσεμνολόγει περὶ ἑαυτοῦ. Athen. (242.) Πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν. [Dio Chrys. Or. 32. p. 118. " Heyn. ad Apollod. 1065." Schæf. Mss. " Morum jucunditas, Suid. Schol. Od. Ψ. 198. Eust. Od. 311, 48. Artem. 106." Wakef. Mss.] B

[* Ἐπαφροδίσιος, ὁ, ἡ, Appian. B. C. 1, 410. Schneider. Lex. v. Ἐπαφρόδιτος.]

Ἀφροδισιὰς, (άδος, ἡ,) ab Apul. vocatur Acoron, quam ab Italis Veneriam appellari tradit. [" Ad Diod. S. 2, 368." Schæf. Mss.]

Ἀφροδισιακὸς, (ἡ, ὸν,) ut Ἀφροδισιακὸς λίθος, Aphrodisiaca gemma, Plin. 37, (10.) quæ e candida rufa est. [Diod. S. 4. 149. " Toup. Opusc. 1, 421." Schæf. Mss.]

Ἀφροδισιάζω, άσω, et Ἀφροδισιάζομαι, Venerem exerceo, Utor rebus Venereis. Xen. (Απ. 1, 3, 14.) Οὕτω ... καὶ ἀφροδισιάζειν ᾤετο χρῆναι. Ἀφροδισιάζεσθαι pass. acceptum, Budæo est Muliebria pati ap. Athen. Subjungit autem ex Aristot. H. A. 7. Αἱ γὰρ νέαι πάμπαν ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται. UNDE Ἀφροδισιασμὸς, ὁ, Rerum Venerearum usus. Aristot. Ἀλλὰ τοῖς πλείστοις συμβαίνει ἐκ τῶν ἀφροδισιασμῶν ἔκλυσις καὶ ἀδυναμία. ET Ἀφροδισιαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Salax, Libidinosus, Bud. Aristot. H. A. 7. Γηράσκει θᾶττον τὰ σώματα τῶν ἀφροδισιαστικῶν ἀῤῥένων. Athen. Ζῶον κακόηθες καὶ πανοῦργον, ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν. Idem (391.) Ἀφροδισιαστικὸν τὸ ὄρνεον. || Ἀφροδισιαστικὸς, ap. Medicos est etiam Venerem ciens, vel Libidinem movens, VV. LL. [Ἀφροδισιάζω, Xen. Hierone 3, 4. Hippocr. 103, 10. 105, 17. 106, 32. 341, 9. 345, 32. 346, 2. 362, 25. 415, 22. Ἀφροδισιασμὸς, 398, 31. Glossæ: * Ἀφροδισιαστής· Venerosus. " Qui Veneri operam dat et indulget, Veneri obnoxius, Polemo (212.)" Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. " Ἀφροδισιάζω, Jacobs. Animadv. 295. Ἀφροδισιαστικὸς, Valck. Diatr. 50. Casaub. ad Athen. 1, 58. Ἀφροδισιαστής, Muncker. ad Anton. L. 117. Verh." Schæf. Mss. " Hes. v. Θόρος." Wakef. Mss.] C

[* Ἐναφροδισιάζω, Aristæn. 1, 15. τῇ κόρῃ, 2, 1. " Abresch. Lect. Aristæn. 98." Schæf. Mss.]

" ἈΧΑΪΝΑΙ, (αἱ,) Achainæ; Cervi quidam dicti ab Achainea urbe, circa quam magnorum cervorum genera fuisse perhibentur, ut Lex. meum vet. tradit et Etym. Apollonii autem Schol. ab Achæa urbe Cretæ. Dicuntur Ἀχαΐναι quoque genere non tantum masc., sed fem. etiam. Masc., ut Epigr. (Phalæci 3.) Καὶ σκύλος ἀμφιδόρον στικτὸν ἀχαΐνεω. Ibi enim illud ἀχαΐνεω Ion. est ab ἀχαΐνης, ut Πηληϊάδεω ap. Hom. pro Πηλειάδου a Πηλειάδης. Fem. etiam, sub. αἱ ἔλαφοι. Ita enim ET Ἀχαιΐνέη ἔλαφος dicitur, forma possessivorum. Apoll. R. 4, (175.) ἢ ἐλάφοιο Γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶται ἀχαιΐνέην καλέονται. Meminit τῶν ἀχαιϊνῶν Eust. quoque 711. afferens e Lexicogr. quodam, Εἰ μὴ ἄρα οἱ ἀχαΐναι καὶ οἱ σπαθίναι λεγόμενοι, ἡλικίᾳ τινὶ διαφέρουσιν ἢ εἴδει, καὶ κεράτων ἰδιότητι καὶ μεγέθει. Aliter vero Babrius accepisse videtur ap. Suid. Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιΐνην, Ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς Ἅιδην: nisi forte fabulam aliquam recitat, in qua cerva aliquid locuta esse fingatur; alioqui enim pro Ἀχαιΐδα accepisse putarim. || Est D

A " et Ἀχαΐνας ἄρτος, Athen. 3., quem Semus dicit fieri ταῖς θεσμοφόροις: esse autem magnum, adeo ut festum illud, quo fieri solet, Μεγαλάρτια appellent: eosque qui ferunt, dicere sese ferre Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεον τράγον. Ubi nota non simpliciter ἀχαΐνην dici, sed adjecto subst. τράγον: forsan ab achæinarum s. achainarum cervarum magnitudine." [Aristot. H. A. 2, 15. Opp. K. 2, 426.: Ἀχαΐτης, falsa lectio ap. Aristot. l. c. 9, 6, 3. cf. Antig. Caryst. 76. " Ἀχαΐνης, Toup. Opusc. 2, 159. Jacobs. Anth. 7, 248. Ἀχαιΐνέη, Brunck. Apoll. R. 145." Schæf. Mss. " Ἀχαΐνη, Suid. v. Ἀμφίδορον." Wakef. Mss.]

" ἈΧΑΙΟΣ, (ὰ, ὸν,) Achæus s. Achivus. Peculiari nomine Ἀχαιοὶ dicuntur Peloponnesi quidam incolæ, ut Hes. tradit: generaliore autem, universi Græci synecdochicῶs, ap. Hom. passim. Ab iis est POSS. Ἀχαϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Achaicus, Pertinens ad Achæos: ut Ἀχαϊκὸν Ἄργος ap. Hom., qui itidem λαὸν Ἀχαϊκὸν vocat τοὺς Ἀχαιούς. Item aliud possess. fem. duntaxat generis, NIMIRUM Ἀχαιῒς, ίδος, ἡ, i. q. Ἀχαϊκή: ut, cum Hom. Ἀχαιΐδα γαῖαν vocat τὴν Ἀχαϊκὴν γῆν s. τὴν Ἑλληνίδα, Territorium Achæorum s. Græcorum. Il. B. (235.) Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοὶ, sub. γυναῖκες, i. e. Non amplius Achivi et viri, sed Achivæ et feminæ abjecti ignavique animi: exprobrat n. eis femineam timiditatem et ignaviam. Eædem vero Ἀχαιΐδες dicuntur ETIAM Ἀχαιϊάδες: ut Apoll. R. 1, (284.) ἡ τὸ πάροιθεν Ἀχαιϊάδεσσιν ἀγητή. Est inde et VERB. Ἀχαιΐζω, i. q. Ἑλληνίζω, Græcisso, Achæis. s. Græcis faveo. Sed poëtis duntaxat hæc derivata in usu sunt; nam prosæ scriptt. utuntur quidem iisdem, sed exemto ι e diphthongo. Pro Ἀχαιϊκὸς enim DICUNT Ἀχαϊκὸς, ut et Lat. Achaicus. Xen. Hell. 4. Ὑπερβάλλων τὰ Ἀχαϊκὰ τῆς Φθίας ὄρη. Sic Schol. Apoll. R. Ἀχαϊκὸν Ἄργος, appellari τὴν Πελοπόννησον dicit. Item pro Ἀχαιῒς DICUNT Ἀχαῒς: ut Schol. Apoll. R. Ἀχαῒς δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας: ubi nimirum Apoll. R. dixerat, Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, veniebant e Pellene Achaide, i. e. Achaica. SED ET Ἀχαΐζειν pro Ἀχαιΐζειν, quod Hes. exp. Ἑλληνίζειν. Dicitur vero ET Ἀχαΐα pro Ἀχαιΐα, sub. γῆ, e masc. Ἀχάϊος pro Ἀχαιΐος: i. e. Achaium territorium, Terra s. Regio, quam incolunt Achæi: quam fuisse δωδεκάπολιν tradit Schol. Thuc. Porro dicti feruntur Achæi ab Achæo filio Xuthi eorum progenitore. || Ἀχαιομάντεις autem, Hesychio οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἱερωσύνην ἐν Κύπρῳ."

[Ἀχαΐα, Eust. in Il. A. p. 74, 30. Xen. E. 4, 8, 10. Ἀχαιῒς, Eust. l. c. 74, 29. in Od. Γ. p. 125, 44. Eur. Hel. 1560. Il. A. 254. B. 235. H. 124. I. 395. Ἀχαιϊάδες, E. 422. Od. B. 101. Γ. 261. Ἀχαῒς, Eust. in Il. A. p. 74, 30. Lucian. Dem. Enc. 1080. Xen. E. 7, 1, 31. " Ἀχαιὸς, Musgr. Troad. 293. Ἀχαιοὶ, ad Diod. S. 2, 104. Heyn. Hom. 4, 310. 367. 441. Conf. cum ἀρχαῖοι, Maittair. Dial. 167. ad Phot. 130. Müller. ad Tzetz. 1029. Ἀχαϊκὸς, Heyn. Hom. 7, 45. Brunck. Eur. Hec. 287.; Beck. ad 510. Wassenb. ad Hom. 150. Eur. Hec. 291. ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν, ubi Porson.:— ' Et hic et infra 514. 525. Ἀχαιϊκὸς ediderunt Brunck. et Beck., qua ratione impulsi, nescio. Atticum est alterum, in quo Mss. consentiunt. Nam viri optimi Francisci Oudini, qui in Misc. Obs. Nov. V. 5. p. 431. α in his verbis corripi contendit ex Attico isto Judaïcum ap. Juvenal. 14, 101. nulla ratio habenda est.' Ἀχαϊκὸς, Ἀχαιϊκὸς, Heyn. Hom. 5, 555. 646. 7, 630. Ἀχαιῒς, 7, 45. Ἀχαιῒς, Ἀχαῒς, Brunck. ad Æsch. S. c. T. 28. Toup. Emend. 2, 581. ad Paus. 124. Ἀχαιϊὰς, ad Callim. 1, 165. Ἀχαιὰ, Brunck. Aristoph. 3, 86.; Kuster. 123. Ceres, Mitsch. H. in Cer. 126. Ruhnk. ad Velleium 15. Ἀχαιὰ, ἔρια, Jacobs. Anth. 8, 327." Schæf. Mss.]

" Παναχαιοὶ, Omnes Achivi, Universi Græci. Od. Ξ. Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί. Et ibid. ἀριστῆες Παναχαιῶν. Inde Παναχαιῒς γῆ, Universa s. Tota Achaia, Tota Græcia," [Apoll.

R. 1, 242. 3, 347. *Παναχαϊκὸς, Polyb. 5. "Παναχαιοὶ, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 226. Heyn. Hom. 4, 114. 270. 368. *Παναχαιὰ Ceres, Mitsch. H. in Cer. 126. Παναχαιΐς, Heyn. Hom. 4, 368." Schæf. Mss.]

"'ΑΧΑΡΝΑ, Hesychio est Piscis species. Ab "Athen. 7. "Ἄχαρνος quoque in Piscibus numeratur, "idem forsan qui 'Αχάρνα Hesychiana. Meminit "Idem 8. et 'Ακαρνᾶνος piscis : quem esse γλυκὺν "ait et παραστύφοντα, τρόφιμον δὲ καὶ εὐέκκριτον. Plin. "Acarnen memorat, 33, cap. ult. : Peculiaris autem "maris accipenser, aurata, asellus, acarne. 'Αχάρνη "vero est δῆμος τῆς 'Αττικῆς : cujus οἱ δημόται DI-"CUNTUR 'Αχαρνεῖς, Acharnenses, a nom. 'Αχαρνεύς. "Hos Acharnenses Aristoph. A. (609.) deridet ut "carbonarios et *πολυάνθρακας, ideoque inter eos "fingit *Μαριλάδας, et *Πρινίδας, ἀπὸ τῶν μαριλῶν "καὶ πρίνων denominatos. Ab iisdem est ADV. "'Αχαρνῆσι, positum pro ἐν 'Αχαρνεῦσι. ET 'Αχαρ-"νῆθεν, pro ἐξ 'Αχαρνέων. Ab 'Αχάρνῃ autem sunt "ET 'Αχαρνίτης ET 'Αχαρναῖος ET 'Αχαρνικὸς, i. "signif. q. 'Αχαρνεύς. Steph. B. enim ita vocari ait "τὸν δημότην illius δήμου, qui 'Αχάρνα dicitur. Recte. "Nam Athen. 9. ex eo, quod Comicus quidam dixe-"rat, ὁ 'Αχαρνικὸς Τηλέμαχος, dicit et ipse τὸν δῆμον, "'Αχαρνεὺς ὁ Τηλέμαχος. Itidemque ap. Schol. "Aristoph. sunt 'Αχαρνικοὶ γέροντες. Hes. vero et "'Αχαρνικῶν ὄνων meminit, ita vocatos dicens Præ-"grandes asinos: quales supra sunt οἱ 'Αντρώνιοι." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *'Αχαρνώς· ἀχαρνὼς καὶ ὀρφὼς ὁ αὐτός. Καλλίας Κύκλωψιν· 'Εγχέλεια, κάραβοι, λινεὺς, ἀχαρνὼς οὑτοσί. 'Αχαρνῆθεν, Athen. 4, 3. "'Αχάρναι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 167. 'Αχαρνεὺς, Valck. Diatr. 152. ad Lucian. 1, 423. 'Αχαρνεῖς, T. H. ad Aristoph. Π. p. 470. 'Αχ. et ἀκαρνὰν conf., Valck. ad Herod. 30. ad Lucian. 1, 424. (3, 297.) 'Αχαρνίτης, Jacobs. Anth. 6, 330. 7, 177. Antip. T. 25. et Jacobs. *'Αχαρνείτης, Toup. Opusc. 2, 135. Valck. Diatr. 152. Jacobs. ad Meleagr. 6. *'Αχαρνηΐδης, Aristoph. Acharn. 322. *'Αχαρνικὸς, Argum. Acharnens.: v. 180. 324. 'Αχ. ὄνος, Valck. ad Herod. 30. 'Αχαρνῆθεν, Toup. Opusc. 2, 136. Valck. Diatr. 152." Schæf. Mss.]

"'ΑΧΑΤΗΣ, Achates, sub. λίθος : est enim Gem-"mæ nomen, teste Suida : ita dictæ quod in Sicilia "primum juxta flumen ejusdem nominis reperta fu-"erit, ut e Plin. 37, 10. discimus : ubi inter alia dicit "eam esse numerosam, varietatibus diversis mutan-"tibus cognomina ejus : vocatur enim, inquit, *φασ-"σαχάτης, *κεραχάτης, *σαρδαχάτης, *αἱμαχάτης, "*λευκαχάτης, *δενδραχάτης, velut arbuscula insignis: "*ἀνταχάτης, cum uritur, myrrham redolens : κοραλ-"λοαχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta, "qualis copiosissima in Creta, sacra appellata. Me-"moratur Achatæ nomen et inter fidos Æneæ comi-"tes a Marone." [Orph. A. 234. Τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι Θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου, Ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι: 604. 631.]

"'ΑΧΕΛΩΟΣ, (ὁ,) Hesychio πᾶν ὕδωρ, non solum "ὁ τῆς 'Αρκαδίας ποταμὸς, qui a Poët. dicitur 'Αχε-"λώϊος. Id ipsum tradit Etym., qui ex eo colligit "omnium eum Græciæ fluviorum fuisse maximum." [Eur. Bacch. 625. At *'Αχέλφος, Vir, cujus uxor laborabat, Hippocr. 328, 28. "'Αχελῷος, Heyn. Hom. 8, 149. 726. Jacobs. Anth. 7, 254. Brunck. Apoll. R. 172. Bentl. ad Callim. 300. 434. Aristoph. Fr. 253. Boissonad. Philostr. 403. 'Αχελῷος et 'Αχελώϊος, Heyn. ad Apollod. 541. Vide Sylburg. ad Paus. 256. Wolf. ad Hesiod. 99. Dawes. M. C. 176. Musgr. Bacch. 519. 625.; Androm. 167. *'Αχελωΐς, Heyn. Hom. 6, 443." Schæf. Mss.]

"'ΑΧΕΡΔΟΣ, (ὁ, ἡ,) Hesychio est ἄκανθα ποιὰ, "Spina quædam : afferenti hoc hemistichium ex Od. "Ξ. (10.) ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, ubi et Schol. dicit ἄχερ-"δον esse ἀκανθῶδες φυτὸν, ἐξ οὗ τὰς αἱμασιὰς ποιοῦ-"σιν : quosdam vero exp. τὴν ἀγρίαν ἄπιον, Sylve-"strem pirum s. Pirastrum : quoniam sc. et ipsa esse

A "soleat ἀκανθώδης, Spinosa. Idem tradit Etym., "qui eam pleonasmo τοῦ δ dictam fuisse ait quasi "ἄχερον, utpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι. Apud "Eund. legitur, Μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερ-"δούσιος, et exp. σκληρός: ego Spinosus potius vel "Intractabilis verterim, aut Horridus, Asper; talis "enim est ἡ ἄχερδος, unde derivatum est." [Soph. Œd. C. 1596. Κοίλης τ' ἀχέρδου. Aristot. Mirab. 155. Antig. Caryst. 21. Anal. 1, 491. ἀλλὰ βάτος, Καὶ *πνιγόεσσαν ἄχερδον. Geopon. 8, 37, 3. φύλλα ἀχέρδου. Theocr. 24, 88. Ἡ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον. *"'Αχερδώδης, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 135." Boissonad. Mss. "Ἄχερδος, Jacobs. Anth. 7, 361. Brunck. ad Œd. C. l. c." Schæf. Mss. "Steph. B. 215." Wakef. Mss.]

"'ΑΧΕΡΩΪΣ, (ἴδος, ἡ,) ἡ λεύκη, Populus alba, ab "Acheronte denominata putatur; dicitur enim Her-"cules, cum ad inferos descenderet Cerberi causa, "vidissetque hanc arborem juxta Acherontem, ea
B "mire delectatus fuisse, ideoque eam secum aspor-"tasse, indeque eam vocatam 'Αχερωΐδα fuisse παρὰ "τὸν 'Αχέροντα. Il. N. (389.) Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς "ἤριπεν, ἢ ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή." ["Heyn. Hom. 6, 443. 7, 225. ad Paus. 411." Schæf. Mss.]

"'ΑΧΛΥΣ, ύος, ἡ, Caligo, Nebulosa quædam ob-"scuritas. Gal. Comm. 2. in Prorrhet. 2. ἀχλὺν no-"minari dicit θόλωσιν ἀέρος ἐν τῷ μεταξὺ νέφους τε "καὶ ὁμίχλης ἔχουσαν τὸ πάχος, ὡς ὁμίχλης μὲν μᾶλ-"λον πεπιλῆσθαι, νέφους δ' ἧττον, Aëris perturbatio-"nem, cujus crassamentum sit medium inter nubem "et nebulam, nebula spissius, tenuius autem nube. "A cujus similitudine ἀχλὺν dici Oculi quoddam "πάθος, in quo nimirum διά τινος ἀχλύος οἴονται "βλέπειν: dicunt enim istam oculi ἀχλὺν esse Cica-"triculam a superficiaria exulceratione contractam, "s. Superficiariam et tenuem exulcerationem, quæ "totum fere nigrum oculi comprehendat, aëri caligi-"noso assimilis et coloris cærulei : quomodo autem
C "ab ἀμαυρώσει differat, supra in illo ipso v. ex Eo-"dem docui. Hes. quoque utriusque signif. meminit: "'Αχλὺς, ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς λεπτὴ ὕλη, nisi potius οὐλὴ "scripsit, ὁμίχλη, σκοτία, ἀμβλυωπία: et, ἀχλὺν, "σκοτίαν, ἀορασίαν. Ubi etiam nota generaliora illa "σκοτία et ἀορασία, sicut Suidæ quoque ἀχλὺς est "non solum ὁμίχλη et ἀμβλυωπία, sed etiam σκότος, "ζόφος. Hom. sane et ipse generalius interdum ac-"cepit pro Tenebræ, Obscuritas, non tantum pro "Caligo, s. Nebulosa obscuritas. Od. Υ. (356.) ἠέ-"λιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς: "sole enim operto nubibus, subsequuntur tenebræ "et caligo. Il. Υ. (421.) Κάρρα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' "ἀχλύς. Itidemque E. (696.) κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' "ἀχλύς. Od. X. κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς, Of-"fundebatur caligo oculis. Rursum Il. Υ. (321.) "Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. "Et Od. H. ἥ ῥά οἱ ἀχλὺν Θεσπεσίην κατέχευε. At "Il. E. (127.) 'Αχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον. "Quo significatu dicit O. (668.) Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλ-
D "μῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν 'Αθήνη Θεσπέσιον. Ubi nota "νέφος ἀχλύος pro ἀχλὺν, s. νεφέλην, ut alibi loquitur. "Virg. modo Caliginem dicit, modo Nebulam : Æn. "12. solum densa in caligine Turnum Vestigat: 1. "At Venus obscuro gradientes aëre sepsit, Et multo "nebulæ circum dea fudit amictu. INDE 'Αχλυόεις, "(εσσα, εν,) ET 'Αχλυώδης, (ὁ, ἡ,) Caliginosus, Ne-"bulosa obscuritate tectus, Nebulosis tenebris offu-"scatus. Gal. Comm. 1. in Epidem. 1. Διὰ τὸ τὴν εἰρη-"μένην κατάστασιν ὑγρὰν οὖσαν, ἔτι καὶ μᾶλλον ἀχλυ-"ώδη τε καὶ ὁμιχλώδη γενέσθαι, Caliginosam et nebu-"losam. Apud Eund. sunt ἀχλυώδεις ὄψεις s. ἀχλυ-"ώδη ὄμματα, eorum nimirum, οἷς τεθολῶσθαι φαί-"νεται τὸ κατὰ τὴν κόρην ὑγρόν: s. eorum, quibus "πρὸς ὄμμ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει, ut quidam (Cri-"tias in Eleg.) loquitur ap. Athen. (432.) Hippocr. "vero ἀχλυώδεα dicit pro ἀχλυώδη ὄμματα, s. ἀχλύες, "Coac. progn. Τὰ ἀχλυώδεα γυναικείων συχνῶν ἐπι-"φανέντων λύεται. Ab Eod. οἱ νότοι dicuntur ἀχλυ-"ώδεες, quoniam solent invehere ἀχλύας τοῖς ὀφθαλ-"μοῖς. Alioqui et aëri iidem ἀχλύας inferunt: ut

" Strabo 6. Εἰ νότος μέλλει πνεῖν, ἀχλὺς ὁμιχλώδη A
" φαίνεσθαι. Prioris autem ἀχλυόεις Hes. meminit,
" ἀχλυόεσσαν afferens pro σκοτομήνην, de nocte for-
" san dictum; ea enim est caliginosa et tenebri-
" cosa, cum est illunis. Est ab ἀχλὺς ET Ἀχλύω,
" Caligo, Obtenebror, Offuscor. Od. M. Ξ. ἤχλυσε
" δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς, de atra nebula. Sic ap. Suid.
" Ἠέρος ἀχλύσαντος: quod exp. σκοτισθέντος. Greg.
" act. etiam usurpavit pro Obtenebro, Offusco cali-
" gine nebulosa, Νὺξ ἦμαρ κατέπαυσε, τὸ δ' ἤχλυσεν
" ἠέρα χεῖμα." [Gl. Ἀχλύς· Caligo. Hippocr. 246, 11. 282, 20. 28. 420, 15. 539, 33. Ἀχλυώδης, 116, 44. 335, 43. 410, 2. 29. 425, 21. 430, 18. 435, 19. 441, 25.: Ἀχλυόεις, Herod. 5, 77. Ἀχλὺς, Corai. ad Heliod. 70. Ultimam habet longam, conf. cum χλόος, Spitzner. de Versu Gr. Her. 67. Conf. cum ἄλλη, ad Anthol. Pal. 407. * Ἀχλυηφόρος, Chrys. 8, 40. * Ἀχλυόπεζος, Tryphiod. 204. Ἥλιος δ' ὅτε νύκτα παλίσκιον ἀνδράσιν ἕλκων Ἐς δύσιν ἀχλυόπεζαν ἑκηβόλον ἔτραπεν ἠῶ. Quint. Sm. 2, 549. Ἠὼς δ' ἐστονάχησε, καλυψαμένη νεφέεσσιν, * Ἠχλύνθη δ' ἄρα γαῖα. * " Ἀχλυόω, Const. Manass. Chron. p. 43(=82. Meurs. 2106.)" Boissonad. Mss. Aret. 120. Ὑγρῆναι, λῦσαι, ἀχλυῶσαι, Tenebras offundere: ἀχλυώδης ἄνθρωπος, 104. ὄττιες, 70. " Heyn. Hom. 8, 74. 97. Heringa Obs. 58. Ἀχλὺς, Musgr. Iph. T. 189. Wakef. Phil. 830. Abresch. Æsch. 2, 55. Heringa l. c. ad Charit. 234. 321. 343. Græv. Lect. Hes. 607. Ἀ. ὀφθαλμῶν, Heyn. Hom. 7, 196. Ἀχλυόεις, Jacobs. Anth. 11, 377. ad Herod. 411. Ἀχλύω, Heyn. Hom. 7, 113. Ἀχλυνθεὶς, Jacobs. Anth. 11, 377." Schæf. Mss. " Ἀχλύω, Quint. Sm. 1, 596. Ἀχλύνω, Synes. 141." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαχλύω, Caliginem dissipo. Quint. Sm. 1, 78. ἠὲ θεοῖο Ὄμματ' ἀπαχλύσαντος. * Ἀπαχλυόω, Caligine offusco, Aret. 54. Ἐντεῦθεν ἐπίληπτοι μυρίοι ἄλλοι, οἰδαλέοι, ἀπαχλυούμενοι, * ὑδρωπιώδεες.]

[* Ἐπαχλύω, Tenebris obscuratus sum. Apoll. R. 4, 1480. Quint. Sm. 14, 461. πᾶσα δ' ὕπερθε Νὺξ ἐχύθη περὶ γαῖαν, ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα. Greg. Naz. Carm. 11, 158. Τόσσον ἔρως φαέεσσιν ἐπήχλυσεν ἡμε- C τέροισι. Arat. Δ. 174. Λεπτὸν ἐπαχλυόων, falsa lectio pro ἐπαχλύων. Heracl. Alleg. 34. Τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡρακλῆς διήθρωσε, de q. l. vide nos supra 1499. b. Anton. L. 46. (62.) Themist. sæpe. " Galei Myth. 454." Wakef. Mss.]

[* Καταχλύω, UNDE] " Κατάχλυσις, ἡ, affertur " pro Tenebrarum offusio, Caligo."

[* Ὑπαχλύω, vide nos supra 1499. b. * Ὑπαχλύνω, Quint. Sm. 1, 67. Ὀψὲ δ' ὑπαχλύνθη μέγας οὐρανός.]

" ἌΧΝΑ, s. Ἄχνη, ἡ, Gluma, Acus, Tenue illud
" spicæ involucrum, aut tenues paleæ, quæ frumento
" permixtæ, dum trituratur, ventilando ab eo segre-
" gantur. Hesychio ἄχυρον, ἡ ἐπὶ τοῦ σίτου λεπτὴ κα-
" λάμη: Schol. Aristoph. τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχυος.
" Il. E. (499.) Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ'
" ἀλωὰς, Ἀνδρῶν λικμώντων. Et mox, ὅτε τε ξανθὴ
" Δημήτηρ Κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ D
" ἄχνην. Eidem ἁλὸς ἄχνη est Spuma maris, quæ
" ei fluctuanti innatat: Hesychio ὁ ἐπιπολάζων ἀ-
" φρὸς τῷ κύματι τῆς θαλάσσης. Il. Λ. (307.) ὑψόσε δ'
" ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. Od.
" M. (238.) ὑψόσε δ' ἄχνη Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ'
" ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. Quod Virg. generalius dixit,
" salsa spumant aspergine cautes. Et rursum Il. Δ.
" de litore, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην, Spumam maris
" sibi ingestam respuit. Ubi quam ἁλὸς ἄχνην ap-
" pellat, Aristot. et alii comp. v. ἁλοσάχνην dicunt,
" sed Aridam maris spumam intelligentes: ut, cum
" philosophus ille in H. A. dicit, Ἅμα δὲ κόπτοντι
" καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ
" ἁλοσάχνη. Indeque Plin., Franguntur ictu valido
" ut spuma arida maris: Gaza autem, Ut aridus ma-
" ris flos. Soph. Tr. (849.) p. 361. et δακρύων ἄχνην
" dicit: ἀδινῶν χλωρὰν Τέγγει δακρύων ἄχναν. Eur.
" vero (Or. 115.) οἰνωπὸν ἄχναν, Vinum spumans
" dum patera libatur. Soph. rursum pro Rore usur-

" passe dicitur; Æsch. autem (Ag. 508.) πυρὸς ἄχνην
" dixisse Fumum. Denique et alia λεπτὰ ξύσματα,
" ἤτοι θραύσματα, dicuntur ἄχνης nomine, i. e. Te-
" nuissima ramenta aut frustula: ut χαλκίτιδος ἄχνη
" dicuntur Minutissimæ particulæ et veluti flos aut
" etiam favilla. Plut. Symp. 3. sub fin. Ἡ ἀπιοῦσα
" τῆς χαλκίτιδος ἄχνη, καὶ προσπίπτουσα τοῖς βλεφά-
" ροις ἀδήλως. Pro Lanugine, Epigr. (Anal. 2, 217.)
" Μῆλον δ' ἡδύπνοον λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ. At
" ἄχναν pro οἴκησιν, nescio unde afferat Hes. Inde
" DERIV. Ἀχνώδης, ὁ, ἡ, Similis τῇ ἄχνῃ: ut idem
" Hes. ἀχνῶδες exp. ἄχνῃ ὅμοιον." [" Ἄχνη, Spuma sordida, Excrementum e salo, sicut acus e tritico, Scal. Subtil. 133." Gataker. Mss. Arcad. 110. "Pauxillum, Aristoph. Σ. 92. Ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην· Ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ Ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν." Seager. Mss. Soph. Œd. C. 681. Θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας Ὁ * καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ Νάρκισσος, (cf. Ant. 418.) Hippocr. 177, 2. 190, 4. 238, 49. 261, 9. 284, 2. 343, 44. 482, 23. 506, 9. Ἀχνώδης, 430, 33. Ἀχνώδης a Schneidero non agnoscitur. " Ἄχνα, vel Ἄχνη, Wakef. Trach. 848. Jacobs. Animadv. 135. Stanl. Eum. 107. Jacobs. Anth. 8, 203. 207. 9, 163. Heyn. Hom. 5, 99. Muncker. ad Anton. L. 69. Verh. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Wakef. S. C. 1, 69. Brunck. Trach. 849. Ἄχνη, Apoll. R. 1, 975.; Soph. 3, 524. Heyn. Hom. 4, 633. 703. 7, 102. Segaar. in Daniel. 13. Ernest. ad Il. 4, 426. ad Callim. 1, 149. De re artificiosa, Brunck. Soph. 3, 505. Ἀ. οὐρανία, Toup. Opusc. 1, 294. Brunck. Œd. C. 681. Ἀχνώδης, Wessel. Ep. ad Ven. 5. Heringa Obs. 308." Schæf. Mss. " Ἄχνη, Pulvisculus, Orph. A. 449. De fluvio, Dionys. P. 300." Wakef. Mss.]

[* Ἐπαχνίδιος, α, ον, Anal. 3, 331. κόνιν, ubi v. Jacobs.]

" Ἄχθη, Hesychio ἀκαθαρσία, ἀφρὸς θαλάσσης,
" Sordes, Spuma maris, quod et Ἄχνη supra."

" Ἀχὼρ, ὧρος, ὁ, Manans capitis ulcus Celso et
" Plinio, i. e. Tumor præter naturam in ipsa capitis
" cute excitatus, tenuissimis eam foraminibus exul-
" cerans, et saniem viscosam lentamque effundens:
" τῷ κηρίῳ, i. e. Favo, non multum absimilis, nisi quod
" hic majora habet foramina humore melleo referta,
" ille autem perexigua. Quamobrem inde nomen
" habuisse Gal. prodidit, quod non amplum locum,
" i. χῶρον, occupet, sed angustis spatiis conclusus,
" tenuem etiam humorem contineat. Gorr." [Arcad. 20. Hippocr. 110, 44. " Aristoph. Fr. 261. ad Mœr. 40. * Ἀχώρατος, Aristoph. l. c." Schæf. Mss.]

ἌΧΟΣ, τὸ, Dolor, Mœror, Tristitia, ἄφωνος ἀνία κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χαίνειν, ut Eust. tradit, afferens tamen alibi aliam exp. et etym. dicens sc. esse τὴν ἄγαν σύγχυσιν, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Il. B. (171.) ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Od. Δ. (716.) Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Poët. magis h. v. est: reperitur tamen, ut et alia poët. nonnulla, ap. Xen. K. Π. 6, (1, 20.) ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, et ap. Plut. (2, 123.) Τὴν δὲ βουλὴν ἄχος ἔσχε καὶ κατήφεια δεινή. [" Ruhnk. Ep. Cr. 302. Toup. Opusc. 2, 182. Mitsch. H. in Cer. 228. ad Charit. 729. Musgr. Iph. A. 1580.; Hel. 163. Wakef. Ion. 777.; Musgr. 764. Brunck. Soph. 3, 524. Heyn. Hom. 8, 74. Cum gen., 6, 30. 7, 141." Schæf. Mss. " Ἄ. τινὶ, Apoll. R. 1, 449. 2, 774." Wakef. Mss. Nemes. 229. Ἄχος λύπη ἀφωνίαν ἐμποιοῦσα. Plut. Nicia 10. Ἄχει καὶ θαύματι πεπληγότος: Eumene 18. Ἄχει κατείχετο, καὶ κλαυθμὸς ἦν. Vide Cor. ad Heliod. 70. Draco 35. Arcad. 196. Ad Anthol. Pal. in Addendis lvii.]

Ἀχηρὴς, ὁ, ἡ, Dolorificus, Molestus, λυπηρὸς, Suid. [Vide Ἀχθηρής. " Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἀχαίας, Hesychio λύπας, Dolores, Molestias, a
" nom. sing. Ἀχαίη vel Ἀχαία."

" Ἀχερουσία λίμνη, Acherusia palus, quæ et
" Ἀχερουσὶς, (ίδος, ἡ,) dicitur: ambæ a Fluvio illo
" infernali, qui Ἀχέρων, (οντος, ὁ,) vocatur." [Etym. M. Eust. 157. Æsch. Ag. 1534. Πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον * Πόρθμευμ' ἀχέων, ubi Blomf. " De-

scriptio Acherontis, habita simul nominis ratione, A quod significare volunt i. q. ὁ τὰ ἄχεα ῥέων. Apollod. Fr. ap. Stob. (1047. Heyn.) Ἐκ τῶν γὰρ τοιούτων ὁρμώμενοι Ἀθανῶν, καὶ τοὺς ἐν Ἅιδου νομιζομένους ποταμοὺς κατωνομάκασιν· Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ, Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίας ἀχέεσσι προρρέων Ἀχέρων· ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι, Μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει, καὶ πάλιν, Ἀχέρων ἄχεα πορθμεύει βροτοῖσιν.' Schutz. Mirum est neque Heyn. neque Schutz. Valckenaerii correctionem memorasse, Diatr. p. 17., καὶ Εὐριπίδης Λικυμνίῳ φησί. Cornut. N. D. 234. Ὁ δὲ Ἀχέρων ἀπὸ τῶν γινομένων ἐν τοῖς τετελευτηκόσιν ἀχέων προσήχθη, l. προήχθη, καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη." Ἀχερούσιος, Strabo 373. Paus. 40. 196. * Ἀχερουσιάς, άδος, ἡ, Plato Phæd. 1, 112. * Ἀχερόντιος, Eur. Herc. F. 769. λιμένα λιπὼν γε τὸν Ἀχερόντιον: Alc. 445. Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν Λίμναν * Ἀχεροντίαν πορεύσας, Ἐλάτᾳ δικώπῳ. Ἀχέρων, ad Anthol. Pal. in Add. lvii. " Jacobs. Anth. 8, 129. Brunck. Soph. 3, 440. Valck. Diatr. 17. 280. Gesner. Ind. Orph. B Jacobs. Spec. 16. * Ἀχερόντειος, ad Timæi Lex. 134. ad Callim. 2, 11. Valck. Callim. 10. (Bekk. Anecd. 344.) Ἀχερόντιος, Eur. Herc. F. 840. Meleag. 77. Leon. T. 78. ad Diod. S. 1, 666. Brunck. Soph. 3, 440. Callim. 1, 482. Paul. Sil. 33. 39. Ἀχερουσία λίμνη, Ἀχερουσιάς, Thom. M. 135. ad Lucian. 1, 422." Schæf. Mss. " Ἀχέρων, Pluto, Theocr. 16, 41. * Ἀχέρουσις, Apoll. R." Wakef. Mss.]

[* " Ἀναχίτης, ου, ὁ, Gemma omnium pretiosissima, quam notiore vocabulo Adamantem vocamus, dicta, quod vanos metus animique lymphationes credatur abigere, et adversus venena habere vim antidoti." Forcellin. Lex.]

Ἀχέω, ήσω, Doleo, Ægre fero, Tristor: δυσφορῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι. Od. Λ. (194.) Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. Interdum cum accus. jungitur, ut Lat. Doleo. Hesiod. A. (92.) μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων, Calamitatem suam dolens. Ἀχέομαι quoque pro eod. ponunt VV. LL. [" Wolf. Proleg. 212. Wakef. Herc. F. C 1233.; Trach. 1208. Valck. Phœn. p. 511. Toup. Opusc. 2, 182. ad Od. Φ. 382. Mitsch. H. in Cer. 228. Ilgen. Hymn. 576." Schæf. Mss.]

* Ἀχεύω, i. q. ἀχέω: inde enim et derivatur, interjecto υ. Od. Φ. (318.) τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων, Δ. (100.) ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. [" Heyn. Hom. 7, 451." Schæf. Mss.]

Ἄχνυμαι, i. q. ἀχέω. Od. Ξ. (170.) ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν Ἄχνυμαι. Eust. ab ἄχω derivat, a quo παράγωγον ἀχύω, et Dor. ἀχύνω: unde per metath. ἀχνύω, a quo ἀχνύομαι, deinde ἄχνυμαι. HINC Ἀχνύς, ύος, ἡ, Mœror, λύπη. Varin. Ἀχλύμενος etiam ab Hes. λυπούμενος exp.: quod, mutato ν in λ, ab ἄχλυμαι deductum fuerit. [" Ἄχνυμαι, Dem. Phal. 4." Routh. Mss. Cor. ad Heliod. 70.: Ἀχλύϊ, ἴσως δὲ καὶ Ἀχνύϊ ἔγραψεν Ἡλιόδωρος διὰ τοῦ ν· εὕρηται γὰρ καὶ ἡ Ἀχνὺς συνωνύμως τῷ Ἄχει τὴν ἀνίαν ἢ λύπην σημαίνουσα· (ὡς δηλοῖ καὶ τὸ Ἄχνυμαι, ῥῆμα, ᾧ συνεχῶς Ὅμηρος χρῆται·) ἧς καὶ μαρτύριον οὐκ οἶδα ὅθεν λαβὼν παρατίθεται ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 182.) τὸ, D Τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύϊ εἴβεται αἰών· χωρὶς εἰ μή τις καὶ παρὰ τούτῳ γραπτέον, Ἀμφ' ἀχλύϊ, καὶ τὸ παρ' Ἡλιοδώρῳ Ἀχλύϊ ὀρθῶς ἔχειν διατείνοιτο, ὡς παρωδηθὲν ἢ μετενεχθὲν ἐξ Ὁμήρου, ὃς καὶ τὴν Ἀχλὺν, ἤγουν τὸν σκοτισμὸν, ὡς παρεπόμενον τῆς λύπης, οἶδεν, ἐν οἷς παρεισάγει τὸν Ἕκτορα ἀνιώμενον ἐπὶ τῷ τοῦ ἀδελφοῦ θανάτῳ (Ἰλιαδ. Υ, 421,) Κάρρα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Εὕρηται δὲ καὶ Ἀχλύμενος ἀντὶ τοῦ λυπούμενος παρ' Ἡσυχίῳ. Ἀχνυνθεὶς, ad Anthol. Pal. 210.; Ἄχνυμαι et ἄντομαι conf. 800. " Ἄχνυμαι, Heyn. Hom. 6, 306. 446. 7, 108. Ruhnk. ad H. in Cer. 433." Schæf. Mss. " Ἄχνυμαί τινος, Quint. Sm. 3, 766." Wakef. Mss.]

[* Ἐπάχνυμαι, Doleo ob. Tryphiod. 415. Ἀλλὰ καὶ ἡμετέρῃσιν ἐπαχνυμένη θαλίῃσιν Ἤλυθες.]

[* Συνάχνυμαι, Nonn. D. 11, 213. Ἀχνυμένου Βρομίοιο συνάχνυται ὄμπνια Δηώ. Quint. Sm. 2, 625. συνάχνυντο δ' ἀμβροσίη Νὺξ Παιδὶ φίλῃ.]

¶ Ἄχω, primitiv. præcedentium vv. secundum Gramm., ideoque et idem signif.: a cujus pass. est ἄχεται, quod Hes. exp. στυγεῖ, μέμφεται. [Od. Σ. 255. Τ. 129. Arcad. 154.]

Ἀκάχω, Dolore afficio, λυπέω. Od. Θ. (356.) ἣ ἑ μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, i. e. Mœrore et tristitia affecit, ἐλύπησε. Hesiod. Θ. (868.) Ῥίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων. Et pass. Il. Θ. (207.) Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο, i. e. λυποῖτο: et Theocr. (8, 91.) οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο. Hinc etiam est Ἀκαχμένος, ut docet Eust. Od. (O. 482.) ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, i. e. τὸ λυποῦν τῇ ὀξύτητι τοῦ σιδήρου: q. tamen in l. aliam etiam exp. affert, sc. ἔχων ἀκὴν καὶ ἀκωκὴν δι' ὀξέος σιδήρου, aut, ut alii exp., ἠκονημένον, ἐστομωμένον, σεσιδηρωμένον. Methodius, ut referunt quidam Gramm., Hom. Æolice his uti tradit ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος et per sync. ἀκαχμένος. [" Ad Il. F. 637. Brunck. Apoll. R. 220. Heyn. Hom. 5, 452. 6, 434. 7, 274. 382. 679. Ἀκαχοίμεθα, 7, 140. Ἀκαχμένος, 6, 29." Schæf. Mss. " Dolore afficio, Alc. Mess. 7. H. in Cer. 56. Imperf., ἤκαχον, Quint. Sm. B 1, 721." Wakef. Mss.]

Ἀκαχέω, ήσω, ET Ἀκάχημι, Tristitia afficio, λυπέω: unde pass. ἀκάχημαι, Tristitia et mœrore afficior, λυποῦμαι. Od. Θ. (314.) ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι. Il. M. (179.) Νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο πάντες, i. e. ut Eust. exp. ἤχθοντο, Dolore et tristitia afficiebantur. Est autem ἀκαχείατο 3 pers. plusq. perf. e communi ἀκάχηντο, dialysi Ion. facto ἀκαχέατο, et ι postea inserto propter versum. Il. T. (335.) οἴομαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι. Od. Υ. (84.) Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ. [Il. Ψ. 223. " Ἀκαχήμενος, Heyn. Hom. 5, 7. 452. 6, 29. 235. 245. 306. Ἀκαχείατο, 6, 306." Schæf. Mss. " Ἀκαχέω, Vexo, Manetho 3, 60." Wakef. Mss.]

Ἀκαχίζω, ίσω, Idem: unde pass. Il. Z. (486.) μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ: Od. Λ. (485.) τῷ μή τι θανὼν ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ.

Ἀκήχεμαι, Tristor, ἀδημονῶ. Il. E. (364.) Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Hinc etiam sunt C Ion. illa ἀκηχέατο et ἀκηχέδαται: quorum prius est plusq. perf. factum dialysi, ut indicavi in Ἀκαχέω: alterum perf. est, interjecto ε et δ ante αται penult., Ion. formatum: sicut e πέφρασται, πεφράδαται, ex ἐλήλαται, ἐληλάδαται: ut tradit Eust. HINC Ἀκηχεδὼν, όνος, ἡ, Tristitia, Mœror, Angor, [Hes. Etym. M. " Ἀκήχεμαι, Wakef. Trach. 572. H. in Cer. 50. Heyn. Hom. 5, 72. Ἀκήχεδατ', 7, 381." Schæf. Mss. Il. P. 637. Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκήχεδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν κ. τ. λ.]

" Ἀχνάζει, Hesychio ἄχθεται, μισεῖ, ψέγει." [Etym. M. * Ἀχνάσδημι κακῶς, παρὰ Ἀλκαίῳ. Ἔστιν ἄχω, παράγωγον * ἀχάζω, * ἀχάζημι, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀχνάσδημι. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ Παθῶν. " Koen. ad Greg. 294." Schæf. Mss.]

ἈΣΧΑΛΛΩ, Mœreo, Doleo, Tristitia affectus sum. Item, Indignor, Ægre fero. Ut ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην, Dem. in Mid. Sic Plut. Pericle, Ἀσχάλλοντας ἐπὶ τῷ πολέμῳ. Interdum vero cum solo dat., D i. e. præp. non interjecta; ut Xen. Ἱπ. (10, 6.) Ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι. Chrys. autem dixit Ἀσχάλλειν πρὸς τὴν σύλληψιν. ET comp. Συνασχάλλω, Condoleo. Ceterum ἀσχάλλω ab ἄχω deducunt Etym. et Eust. ut sit ἄχω, ἀχάλλω, deinde interjecto σ, ἀσχάλλω. Quod mihi probatur; at non item quod addit Eust., utpote vanæ subtilitatis plenum, meo judicio, sc. ἀσχάλλειν esse ἄχους ἅλις ἔχειν. Scriburque ibi, p. 224., ἀσχάλειν unico λ, nescio an de industria, ut melius cum ἅλις conveniat, an ex errore. [" Ἀσχάλλω, Marini Procl. 29." Routh. Mss. Draco 22. * " Ἀνασχάλλω, Ægre fero, Eur. Beller. Fr. 16. p. 432. Ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον Πλουτῶν, ὑπ' ἄτης Ζεύς τ' ἀνασχάλλει πεσών." Seager. Mss. * Ἐπασχάλλω, Manetho 3, 86. ὧν δὴθ' ἅμ' ἐπασχάλλουσιν ἐφ' ὕβρει. " Ἀσχάλλω, Jacobs. Anth. 6, 159. Longus 71. Vill. Valck. ad Bion. 317. Ruhnk. Ep. Cr. 110. ad Timæi Lex. 118. 135. Herod. 744. Toup. Opusc. 2, 210. Plut. Mor. 1, 98. Wakef. S. C. 3, 175. Brunck. Œd. T. 936. ad Charit. 352. Ἐπασχάλ-

λω, ad 222." Schæf. Mss.]

¶ Ἀσχαλάω, Idem signif., sed magis est poët.: præcedit autem barytou. ἀσχάλλειν hoc ἀσχαλᾶν, sicut μηνίειν prius est quam μηνιᾶν: Il. B. (293.) Ἀσχαλάα σὺν νηῒ πολυζύγῳ: (297.) Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσί. Ετ comp. Συνασχαλάω, Condoleo. Et Att. Ξυνασχαλῶ. Æsch. Pr. (243.) Ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ Μόχθοις. [" Ἀσχαλάω, Valck. ad Bion. p. 317. Ruhnk. Ep. Cr. 151. ad Timæi Lex. 135. Musgr. Iph. A. 920. Jacobs. Anth. 6, 159. Porson. Orest. Add. 775. Heyn. Hom. 4, 687. 8, 333. ad Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss. " Diog. L. 1, 44. Nonn. J. 6, 18. Oppian. K. 1, 492. Quint. Sm. 1, 679. Irascor, 11, 416. * Ἀσχαλόω, Nicand. A. 124. Orph. A. 694. Stob. 438. Συνασχαλάω, Æsch. Pr. 162." Wakef. Mss. Ἀσχαλάω, Archiloch. ap. Stob. 107. Draco 26.]

Ἄχθος, τὸ, Pondus, Onus. Aristoph. B. (10.) Μήθ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων, Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι. Il. Σ. (104.) Ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. Ἄχθος γῆς, Prov. de homine inutili dicitur. Quemadmodum ἄχθεα γαίης Nicand. (Θ. 9.) vocat etiam serpentes et venenatas bestias: pondera videlicet noxia et detrimentosa: βλάβας Schol. exp. ‖ Metaph. signif. etiam λύπην βαρύνουσαν, s., ut Bud. annotat, λύπην βαροῦσαν καὶ διοχλοῦσαν τὸν νοῦν ἐπ' ἀβουλήτοις συμπτώμασιν: unde et ab ἄχος factum esse Eust. docet, πλεονασμῷ sc. τοῦ θ. Soph. (Aj. 951.) Ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν, Dolorem et molestiam intulerunt. [" Jacobs. Anth. 7, 136. 144. 9, 188. 194. Musgr. Iph. T. 198. Wakef. Ion. 777.; Musgr. 764. Wakef. Herc. F. 669. Heyn. Hom. 7, 444. ad Od. Υ. 379. Musgr. Bacch. 1003. Conf. cum ἔχθος, Heyn. Hom. 4, 541. ad Herod. 328. Ἄ. γῆς, Mitsch. H. in Cer. 181. Heindorf. ad Plat. Charm. 360.; ad Theæt. 402." Schæf. Mss. " Dolor, Oppian. A. 4, 195. Ipsum corpus, Anthol. 275." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄχθος· Sarcina, Onus, Anxietudo, Pondus.]

Ἀχθοφόρος, ὁ, (ἡ,) Bajulus, Vectarius, Sarcinarius, ut e Varrone et Cæsare exp. J. Poll. 7, c. 29. Οἱ ἐξ ἀγορᾶς ἢ λιμένος κομίζοντες, ἀχθοφόροι, ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σκευοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πηλοφόροι, ξυληγοὶ, φρυγανοφόροι, φόρτακες. Hinc Ἀχθοφορία, ἡ, Onerum portatio. Ετ Ἀχθοφορέω, ήσω, Bajulo. Lucian. (1, 430.) Μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις πιεζόμενος. Seu Ἀχθηφορέω. Philo de Mundo, Ὡς ἀχθηφορεῖν τὸν κόσμον ἰσχύσαι. [Gl.: Ἀχθοφόρος· Gerulus, Onera ferens, Sarcinarius, Bajulator. Ἀχθοφόρον κτῆνος· Jumentum. Ἀχθοφορέω· Bajulo. Ἀχθηφορέω, Dio Cass. 72, 12. Hippocr. 371, 29. Ἀχθοφορία, 495, 45=829. Lucian. Asino 652. M. Anton. 7, 3. " Basil. Cæs. Hom. in Prov. 6, 4. p. 31." Kall. Mss. * Ἀχθοφορικὸς, ἡ, όν, Basil. 1, 386. " Ἀχθοφόρος, ad Charit. 322. 666. Wakef. Alc. 2. ad Diod. S. 2, 347. (Manetho 4, 251.) Ἀχθοφορέω, Jacobs. Anth, 6, 138. Antiphil. 14. 35. ad Dionys. H. 2, 831. Ἀχθηφορῶ, ibid." Schæf. Mss. " Ἀχθοφόρος, Manetho 4, 443. Ἀχθοφορία, Nemes. Ἀχθηφόρος, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀπαχθὴς, ὁ, ἡ, Gravis, Molestus. Ετ Ἀπαχθίζω, Gravo, VV. LL. [Neutrum a Schneidero agnoscitur. " Ἀπαχθίζω, Suid. v. Ἀπηχθημένον." Wakef. Mss.]

[* Βαρυαχθὴς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 40. p. 1026.]

" Δειραχθὴς, ὁ, ἡ, Collo onerosus, ὁ τὴν δειρὴν ἀλ" γύνων, Suidæ in h. l. Δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πε" τηνῶν." [Ad Anal. 2, 93. Δειραχθὴς et δειραγχὴς, ad Anthol. Pal. 163. " Toup. Opusc. 2, 186. Jacobs. Anth. 8, 254. 9, 147." Schæf. Mss.]

" Δυσαχθὴς, (ὁ, ἡ,) Onerosus, Molestus, Gravis, et " ita quidem, ut non nisi ægre et difficulter sufferri " queat. Hesychio et Suidæ βαρὺς, ἀβάστακτος, " πάνυ ἀηδιζόμενος." [* Δυσαχθέω, i. q. δυσφορέω, cum πρὸς, Nicet. Annal. 5, 7. " Δυσαχθὴς, Wakef. Eum. 145." Schæf. Mss. " Tryphiod. 41." Wakef. Mss.]

Ἐπαχθὴς, (ὁ, ἡ,) Onerosus, Gravis. Item Molestus, Invidiosus: ut Bud. ap. Hermog. interpr. Τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ εὐμισήτου. Sic Æschin. de falsa Leg. Πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Et Plut. Themist. Τοῖς συμμάχοις ἐπαχθής. Plato Epist. Ἐπαχθέστερος ἐκείνοις ἐβίω. Unde Ἐπαχθῶς,

A Moleste. Ετ Ἐπάχθεια, ἡ, Molestia, Offensa. Chrys. de Sac. Ετ Ἐπαχθίζω, ίσω, Onero. Philo ad Caium, Τί ἂν ἦν μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ τὰ τοσαῦτα βάρη τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἓν ἐπηχθίσθαι; Sic Æsop. (20, 1. p. 144.) Πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδιζεν, [al. ἀπηχθ. Gl. Ἐπαχθής· Molestus, Gravis, Infestus. Ubi et Ἐπαχθῶς legitur, sed sine interpr. Ἐπαχθὴς, Thuc. 6, 54. " Demosth. 580. Κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν. Ὅπου γὰρ ἐγὼ μὲν οὐδὲ πεπονθὼς κακῶς ἐχθρὸν εἶναί μοι τοῦτον ὁμολογῶ, οὗτος δὲ οὐδ' ἀφίεχτα ἀφίησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγῶσιν ἀπαντᾷ, καὶ νῦν ἀναβήσεται, μηδὲ τῆς κοινῆς τῶν νόμων ἐπικουρίας ἀξιῶν ἐμοὶ μετεῖναι, πῶς οὐχ οὗτος ἐπαχθής ἐστιν ἤδη, καὶ μείζων ἢ καθ' ὅσον ἡμῶν ἑκάστῳ συμφέρει;" Seager. Mss. Nicand. νοῦσος. Ἐπαχθίζω, Heliod. 9. p. 425. * Ἐπαχθέω, Tryphiod. 680. Νῆας ἐπαχθήσαντες ἐριγδούπου διὰ πόντου. " Ἐπαχθὴς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. Pierson. Veris. 68. Bentl. Opusc. 37. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 9, 276. Heindorf. ad Plat.

B Charm. 71." Schæf. Mss. " Ἐπαχθίζω, Onus impono, Philo J. 2, 25. 103. et pass., 450, 28." Wakef. Mss.]

* Ἀνεπαχθὴς, ὁ, ἡ, Non onerosus, Non molestus. Unde Ἀνεπαχθῶς, Non moleste, Non gravate; ut ἀνεπαχθῶς φέρω, Non gravate fero. Thuc. (2, 37.) Ἀνεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. Item Non invidiose, ut Hermog. Τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ εὐμισήτου, ἀνεπαχθῶς ποιῆσαι μέθοδοι τρεῖς. [" Ἀνεπαχθὲς, τὸ, Epictet. 68." Suicer. Mss. Arrian. Exp. Alex. 2, 71, 11. Phalar. 1. Glossæ: Ἀνεπαχθῶς· Impune. " Boissonad. Philostr. 574." Schæf. Mss. " Non superbe, Philostr. 697." Wakef. Mss.]

" Ἐπισαχθὴς, (ὁ, ἡ,) Debitor, χρεωφειλέτης, Hes. " Sed ap. eum est ἐπεισαχθὴς, licet alphabetica series " illam scripturam poscat."

[* Ἐριαχθὴς, ὁ, ἡ, Maxim. 520. ποίμνη.]

[* Ἑτεραχθὴς, ὁ, ἡ, In alteram partem vergens. Cyrill. Alex. c. Jul. 7. p. 222. * Ἑτεραχθέω, Phrynich. Σ. Π.: Ἑτεραχθεῖ· οἷον οἱ πολλοὶ * ἑτεροκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὀνον οὖν διῃρημένον

C ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥέπῃ.]

[* Θυρσαχθὴς, ὁ, ἡ, Gravi metuendus thyrso, Horat. Od. 2, 29. Orph. Υ. 44, 5. ubi Herm. dedit, * Θυρσεγχὴς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν. " Ruhnk. Ep. Cr. 279. (ubi et * Θυρσαυχής.) Jacobs. Exerc. 2, 147." Schæf. Mss.]

[* Καταχθὴς, ὁ, ἡ, Gravis, Oneratus, Onustus. Arat. 1044. Nicand. A. 322. ubi v. nott. * Καταχθέω, Molestia afficio, Joseph. A. J. 18, 6, 7. * " Καταχθὴς, Nonn. D. 222. Cum gen., Arat. D. 312. * Καταχθίζω, Onero, Hesych." Wakef. Mss.]

Μολιβαχθὴς, ὁ, ἡ, Plumbigravis. VV. LL. ex Epigr. [Philippi 15. στάθμη. " Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss.]

[* Πολυαχθὴς, ὁ, ἡ, Quint. Sm. 10, 38. Μηδ' ἄρ' * ὀϊζυρῶς θανέειν πολυάχθεϊ λιμῷ Μέλλομεν. Sic edidit Tychsen.: unde Schneider. Lex. exhibet, Πολυάχθης. At eidem Tychsenio aliter visum est ad 3, 420. ubi legitur, ὅτε μιν δεινὴ θεὸς ὀβριμοπάτρη Τρώων ἐν πεδίῳ πολυαχθεῖ κάββαλε πέτρῃ, et sic citavit

D Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 351. " Πολυαχθὴς, Schol. Nicand. A. 134." Passow. Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher 96. " Schol. Nicand. A. 321." Wakef. Mss.]

Σεισάχθεια, ἡ, q. d. Onus excussum. Plut. Cæsare, Καὶ σεισαχθείᾳ τινὶ ἐκούφιζε τοὺς ὀφειλέτας. Cui similis est χρεοκοπία: nam χρεοκοπεῖσθαι, Debito fraudari signif. decocta sc. pecunia. Ita Bud. Comm. Antea vero dixerat χρεῶν ἀποκοπὰς, h. e. Novas tabulas, q. d. Æris alieni decisiones, esse i. q. σεισάχθειαν. Hanc in Atheniensium Remp. Solon primus invexit, ut Diog. L. (1, 45.) testatur, addens, Τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων· καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτενον· ἑπτὰ δὴ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ (Σόλωνι) πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρᾶξαι· καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια: παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων, ut Hes. tradit. [Plut. Solone 15. Diod. S. 1, 79. " Ad Mœr. 347. ad Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss.]

Σπειραχθὴς, ὁ, ἡ, Cui spira caudæ gravis et ponde-

rosa est. Nicand. (Θ. 399.) Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης Ἰυγὴν μίμνουσιν. Ubi Schol. σπειραχθέα, inquit, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα· τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν. [" Wakef. Phil. 752." Schæf. Mss.] A

[* Ὑπεραχθής, ὁ, ἡ, Oneratus, Nimis gravis. Theocr. 11, 37. Opp. A. 5, 263. πτερύγων δ' ὑπεραχθέϊ ῥιπῇ. Nicand. Θ. 342.]

Ἀχθεινός, (ἡ, όν,) Onerosus, Gravis, Molestus, λυπηρὸς καὶ ἐπίπονος, Suid. Xen. Απ. 4, (8, 1.) Ἀχθεινότατον τοῦ βίου Senectutem vocat. Ἀχθεινὰ πάθη, Tristes affectus. Plut. [" Eur. Hipp. 94. τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; Hec. 1222. Ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά· Ὅμως δ' ἀνάγκη." Seager. Mss. Xen. E. 4, 8, 27. Εἶδεν οὐκ * ἀχθεινῶς. " Toup. Opusc. 2, 174. 182. Lennep. ad Phal. 28. 311." Schæf. Mss.]

Ἀχθηρής, ὁ, ἡ, Gravis, Molestus, λυπηρός, Hes. UNDE Ἀχθηρῶς, Gravate, vel Gravatim, ut Cic. loquitur, aut, ut Liv., Graviter: λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀνιαρῶς, * ἐπαλγῶς. J. Poll. 3, [99. * Ἀχθηρός, Phalar. 122. Lennep. ad Eund. p. 28. " Pierson. Veris. 68. Bentl. Opusc. 37." Schæf. Mss.] B

[* Ἀχθήεις, εσσα, εν, Marcell. Sid. 96. ET * Ἀχθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 501. * Νευρονόσους, ποδαγρούς, ἀχθήμονας ἄνδρας ἀϋτεῖ Ἔσσεσθαι, ubi vertitur Incommodos. " Ad Charit. 265." Schæf. Mss. " Ἀχθήεις, Fabric. B. G. 1, 21." Wakef. Mss.]

¶ Ἄχθομαι, ἔσομαι, vel ἥσομαι, tanquam ab ἀχθέομαι, Gravor, Pondere premor, Ingemo sub pondere. Od. O. (456.) Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, i. e. ἐβαρύνετο τῷ πλήθει, Schol. Theophyl. Αἱ ἄμπελοι ταῖς βότρυσιν ἄχθονται, αἱ ἀχράδες βρίθουσι. || Item ead. metaph., qua Lat. Gravate fero, pro Moleste fero, Ægre fero. In qua signif. aliquando cum gen. constr. Plut. Publ. Ἄχθομαι τῆς οἰκίας, ubi tamen et ἕνεκα sub. potest. Aliquando, et quidem frequentius, cum dat. Aristoph. N. (865.) Ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. Aliquando cum præp. ἐπὶ dativo juncta. Xen. (Απ. 2, 4, 3.) Ἐπὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους. Interdum cum accus. Att. ut ἄχθομαι τοῦτο: ut et Il. E. (361.) Λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ. Nonnunquam cum particip. Aristoph. (N. 1441.) οὐκ ἀχθέσει παθὼν, ἃ νῦν πέπονθας. Xen. K. Π. 3, (3, 10.) Ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς. Quandoque cum ὅτι: Xen. ibid. 3, (3, 9.) Ἀχθόμενος ὅτι τρέφεις ἡμᾶς. Plato vero Apol. (10.) Ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, i. e. Vicem poëtarum dolens. || Item Succenseo. Plato Apol. (19.) Καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ. Sic etiam Xen. K. Π. 7, (2, 3.) Ἀχθόμενος καὶ ὀργιζόμενος pro eod. posuit. || Ἄχθεταί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi grave est, Hoc tibi molestum est. Bud. e Greg. Naz. ὅ σοι πλέον ἄχθεται ἄλλων. || Ἄχθομαι autem pro Invisus sum, falso annotatur in VV. LL. ex Od. Ξ. (366.) ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι: cum hoc ἤχθετο non ab ἄχθομαι sit, sed ab ἔχθομαι. C

" Ἀχθέομαι, inus. thema est, a quo ἄχθομαι mu- " tuatur fut. ἀχθέσομαι, quæque inde formantur. Ἀ- " χθέω autem nescio unde afferant VV. LL. pro " Gemo: item Gravo, Gravitatem facio, Molestus " sum: nisi forte ex Hes., qui ἀχθῆσαι exp. γομῶσαι, " sed addens, ἤγουν πληρῶσαι." D

[Ἄχθομαι, Gl. Doleo, Dolesco, Piget, Piguit. Ἄχθεται· Angitur, Moleste fert. Ἀχθόμενος· Anxius. Hippocr. 112, 37. 42. 113, 7. 13. 143, 32. et alibi. Ἀχθόμενος et αἰθόμενος conf., ad Anthol. Pal. 124. " Ἄχθομαι, Wolf. ad Hesiod. 81. Græv. Lect. Hes. 621. Ilgen. Hymn. 288. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 9, 165. Boissonad. Philostr. 577. Heindorf. ad Plat. Gorg. 39. De constr., Valck. ad Phalar. p. xix.; ad Herod. 212. 601.; Wessel. 189. 238. Xen. Eph. 37. ad Diod. S. 1, 27. Valck. Callim. 249. Phalar. 236. 238. Cum accus., Heyn. Hom. 5, 284. 6, 436. 646. De fut., Heindorf. ad Plat. Hipp. 153.; ad Gorg. 205. Ἀχθήσομαι, ἀχθεσθήσομαι, ad Mœr. 21. ubi et de ἀχθέσομαι; it. Add. ad h. l. Thom. M. 135. Ἀχθέω, Ruhnk. Ep. Cr. 291." Schæf. Mss.]

Ἀχθηδών, ἡ, Dolor, Tristitia, λύπη, ὀδύνη, βάρος, Hes. Μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, Ne grave tibi sit me audire. Bud. ap. Plat. de LL. 5. ἀντὶ τοῦ λύπῃ poni annotat. Plato Crat. (3, 290.) Ἀχθηδὼν δὲ καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Et Λυπηρὰς τῇ ὄψει ἀχθηδόνας, Thuc. 2, [37. 4, 40. Glossæ: Ἀχθηδών· Gravedo, Mœror. Hippocr. 112, 34. " Brunck. El. 464." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπάχθομαι, Thuc. 2, 93." Kall. Mss.]

Ἐπάχθομαι, ET Κατάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. AT Συνάχθομαι est Condolesco, Vicem alicujus doleo. Isocr. Ἀτυχοῦσι φίλοις *συνάχθονται. Idem, Συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων. [" Herod. 2, 175. Καταχθόμενον τῷ ἔργῳ, Onere operis ingemiscentem: ubi Wessel. quidem et seqq. Editores, uno e Cod., præter rationem καὶ ἀχθόμενον posuere." Schweigh. Mss. Ἐπάχθομαι a Schneidero non agnoscitur. Glossæ: Συνάχθομαι· Condolesco. " Ἐπάχθομαι, Pierson. Veris. 67. Valck. Hipp. p. 300. 302.; Musgr. ad 1260. Κατάχθομαι, Wessel. Herod. 189. Συνάχθομαι, Bergler. ad Alciphr. 128. Valck. Hipp. p. 302. ad Herod. 455." Schæf. Mss.]

[* Ὑπεράχθομαι, Nimium succenseo, Valde doleo, Iniquissimo animo fero. Soph. E. 178. Herod. 6, 21. " Jo. Cantacuz. Hist. 1, 5. p. 19." Boissonad. Mss.]

" ἈΧΡΑΣ, άδος, ἡ, Pirus sylvestris: quam sunt qui " Pirastrum vocent. Colum. 10. Palmitibusque feris " lætatur; et aspera sylvis Achrados, aut pruni lapi- " dosis obruta pomis Gaudet. Itidemque Aristot. " H. A. 9. conducere ait, si ἀχράδες plantentur " prope apum alvearia: i. e. ἄπιοι ἄγριαι. || Dicitur " ἀχρὰς de Fructu quoque pirastri, i. e. de Piro sylva- " tico: ut, cum idem Aristot. H. A. 8, 6. dicit ἀχράσι " πιαίνεσθαι τὰς ὗς, Pinguefieri s. Saginari piris sylve- " stribus. Sic Athen. 14. Φιλεῖ πλακοῦντα θερμὸν, " ἀχράδας οὐ φιλεῖ. Et Aristoph. Εκ. (355.) νῦν δ' " ἐμοῦ Ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία: nam teste " Diosc. 1, 169. ἡ ἀχρὰς est εἶδος ἀγρίου ἀπίου, βρα- " δέως πεπαινομένη, δύναμιν δὲ ἔχουσα στυπτικωτέραν " ἀπίου. INDE Ἀχράδινον ξύλον, ap. Eund. 6, 24. " Lignum pirastri, Lignum e piro sylvatica. Forsan " inde dictæ ET Ἀχραδῆναι, Hesychio ζῶά τινα " ξυλοφάγα: quoniam forsan τὰς ἀχράδας inprimis " infestant." Ἀχράς, Theophr. H. P. 3, 4. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀχράς· ὁ καρπὸς τῆς ἀχέρδου. Ἀριστοφάνης οὕτως εἴρηκεν. Ἀχράδας· τὰς * ἀχέρδας λέγουσιν. Εὔπολις Ἀστρατεύτοισιν· οἱ πεπείρους ἀχράδας πρὸς τῇ συκίδι πρῳσετως καὶ ἀχράδων. . . . Φερεκράτης. Ἴσως δ' ὁ μὲν καρπὸς ἀχρὰς, τὸ δὲ δένδρον ἄχερδος. Φερεκράτης· Ἡ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραρχολωτάτης. Sic hanc glossam edidit Bekker., quam aliis corrigendam relinquimus. Glossæ: Ἀχράς· Junipirum, Pirastrum. Hippocr. 95, 36. " Jacobs. Exerc. 2, 81. Anal. 1, 2. Wakef. Alc. 767. Fac. ad Paus. 1, 517. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 198. * Ἀχραδοῦς, 2, 23. 183. 3, 198." Schæf. Mss.]

[* Ἀχραδίνη, ἡ, Urbis nom. Diod. S. 13, 371. 393. 14, 430. 16, 515. Schol. Pind. Π. 2, 1. Strabo 415. Cic. in Verr. 4, 53. Liv. 24, 22. p. 91. 93. 95. 103. 104.: 25, 26. p. 161. 167.]

" ἌΨΙΝΘΟΣ, ἡ, ET Ἀψίνθιον, τὸ, Absinthium, " Herba summæ amaritudinis, unde et βαθυπίκρον " nomen invenit: de cujus generibus multa Diosc. " 3, 25. 26. 27.: Plin. 27, 7. Porro prius v. poste- " riore minus est usitatum: legitur tamen Apoc. 28. " Καὶ γίνεται τὸ τρίτον εἰς ἄψινθον, Aquarum pars " tertia versa est in absinthium: i. e. in amaritudi- " nem summam, qualis est absinthii. Meminit Steph. " B. quoque hujus plantæ, qui etiam addit non per ι " solum, sed et per υ scribi: et Ἄψυνθον esse urbem " quoque Thraciæ: Ἀψυνθίδα vero τὴν χώραν: τὸ " ἐθνικὸν ejusdem esse Ἀψύνθιος, et fem. Ἀψυνθιάς. " Etym. scribit Comicos quosdam vocare ἀπίνθιον: " alludentes forsan ad etymon; ita enim nominatum " putatur quasi ὃ οὐκ ἄν τις πίῃ διὰ πικρότητα: ut " Gorr. quoque scribit vett. Gr. τὸ ἀψίνθιον vocasse " ἀπίνθιον, quasi Impotabilem. Ἀψίνθιον, inquit " idem, a quibusdam dicitur etiam τὸ ἀβρότονον, ut " auctor est Diosc.: forte ob amaritudinem, quam " similem absinthio habet: eandemque ob causam

“ et ’Αψινθιόμηνον a nonnullis dicitur, ut idem Diosc. “ scripsit. || A superiore absinthio DICITUR ’Α- “ ψινθίτης οἶνος, Vinum absinthio conditum : de quo “ Diosc. (3, 26.) 5, 49. Colum. 12, 35. et Con- “ stant. Cæs. Geopon. 8, 20.” [’Αψίνθιον, Theophr. H. P. 9, 18. *’Αψινθία, ἡ, Trall. 1. p. 8. (“ Synes. de Febr. 164. 166. 266. Pisid. M. O. 1507. Bekk. Anecd. 475.” Kall. Mss.): *’Αψίνθινος, η, ον, p. 26. Ὥστε διαβρέχεσθαι τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ἐλαίῳ τε μάλιστα * χαμαιμηλίνῳ, καὶ γλευκίνῳ, καὶ ἀψινθίνῳ : *’Αψίνθη θαλασσία, Absinthium marinum : *’Αψίνθατος οἶνος, Mulsum absinthites, 8. p. 149. *’Αψίνθατον, τὸ, Genus propomatis, s. vini factitii, ita dictum ob ejus mixturam cum absinthio, 9. p. 156. “ ’Αψίνθιον, Schneider. ad Xen. K. A. 39. ’Αψινθίτης, Cattier. 55.” Schæf. Mss. * “ ’Αψινθιάζω, Const. Manass. Chron. p. 92.” Boissonad. Mss.]

[* ’Ασπίνθιον, τὸ, pro ἀψίνθιον, vox Comicorum, Suid. ut σπάλιον pro ψάλιον, Greg. Cor. 281=598. Hermann. G. G. 55.]

῎ΑΩ, vel ’Αῶ, ἤσω, Flo, Spiro: ut Apoll. R. 2, (1230.) εὐκραὴς ἄεν οὖρος. At ἀήμεναι, quod tamen tanquam ab ἄημι afferri solet, μαρτυρεῖ circumflexo ἀῶ, ut scribitur ap. Eust. Vide etiam de ἄει in ῎Αημι. Legitur autem et ἀῆται Apoll. R. 2, (81.) ἐπ’ ἄλλῳ δ’ ἄλλος ἀῆται, sed observa ἀῆται, et confer cum iis, quæ Eust. de accentu τοῦ ἄω disserit. || “ ’Αείμεναι, “ pro ἀέμεναι dicitur κατ’ ἔκτασιν poët. ’Αέμεναι “ autem Dor. pro ἄειν, i. e. πνεῖν, Flare, Spirare. “ Scribitur etiam ἀήμεναι. Utrumque ap. Hes., qui et “ τοῦ ἄειν meminit. ||῎Αμεναι, per sync. pro ἀέμεναι, “ hoc autem Dor. pro ἄειν, ab ἄω, teste Eust., qui “ ipsum exp. κορέσασθαι. ||῎Αεν, Spirabat, Flabat, “ imperf. ab ἄω, carens augmento. || Pass. ῎Αετο, “ Hesychio non solum διέπνει, sed etiam ἐσίετο. “ ||῎Αετε, Idem affert pro ἀκούετε, quo signif. dici- “ tur ἀΐετε.” HINC ῎Αημα, τὸ, Flatus, Spiritus. Satyr. (Th. 6.) Ἤδη μὲν ζεφύροιο πλοητόκου ὑγρὸν ἄημα. Sic Soph. (Aj. 674.) Δεινῶν τ’ ἄημα πνευμάτων. ET ῎Αησις, (ἡ,) itidem pro Flatu, Eur. (Rhes. 417.) ET ’Αήτης, (ὁ,) Flatus, Ventus, cum alioqui debuisset ἀητὴς scribi ab ἀῶ, ἀήσω, ead. forma qua ποιητὴς et μιμητής. Apud Hom. interdum ἀνέμοιο ἀήτης : ut Il. O. (626.) et Od. Δ. (567.) ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας. Interdum vero ipse ἄνεμος, Ventus : ut Od. I. (139.) καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται. Hesiod. autem E. (2, 263.) fem. gen. ἀήτας dicit, tanquam ab ’Αήτη : εἴ κ’ ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας. Ibid. (293.) Νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. [῎Αω, Apoll. R. 1, 605. ῎Αημα, Æsch. Eum. 907. ’Αήτη, Simonides ap. Plut. Q. S. 8, 3, 4. Εἰνοσίφυλλος ἀήτα ἀνέμων, p. 393. Gaisf. Xen. Eph. 3; 2. ὅν ποτε δαίμων ῞Ηρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου, ubi Locella: —“ V. ἀήτης certa caret auctoritate in HSt. Thes. Nam in loco, qui ex Il. O. 626. ibi affertur, melior lectio est ἀήτῃ, quam exhibet Ilias e Cod. Ven. a Villois. edita, quamque jure, opinor, tuetur ibi Schol. ex eod. Cod. editus. In aliis Hom. Il., Il. N. 254. Od. Δ. 567. I. 139. ἀῆται et ἀήτας rectius deducuntur a recto ἡ ἀήτη, quemadmodum ap. Hesiod. E. 619.’ Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται : 643. εἴ κ’ ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας : 673. Καὶ χειμῶν’ ἐπιόντα, Νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. Nihilo minus ὁ ἀήτης cum Xen. Eph., tum aliorum auctoritate potest firmari ; legitur enim in Pseud-Orph. A. 496. 627. 1345. Quint. Sm. 3, 700. 714. 7, 133. 8, 59. 14, 594.” Theocr. 2, 38. Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ’ ἀῆται : 22, 8. Ναῶν θ’ αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα ῎Αστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις. Nonn. D. 28, 252. ἅτε πρυμναῖος ἀήτης. In Leon. Tar. 88. reperitur ἦν δ’ ἄρ’ ἀήτης, Ὡς ἐμὲ κ. τ. λ. “῎Αω, Valck. Obs. Academ. 9. Ruhnk. ad Longin. 246. Ilgen. Hymn. 230. Koen. ad Greg. 99. Heyn. Hom. 6, 264. ’Αέω, 8, 46. ῎Αημα, Toup. Opusc. 2, 98. Brunck. Aj. 674. Wakef. Eum. 908. ’Αήτης, Jacobs. Anth. 9, 153. Wakef. S. C. 4, 251. Heyn. Hom. 6, 580. 7, 102. Heringa Obs. 202. Locella ad Xen. Eph. 220. Toup. Opusc. 1, 152. ad Charit. 269. Wakef. S. C. 1, 36. ’Αήτη, Heyn. Hom. 6, A 580. 7, 102. 779. Heringa Obs. l. c.” Schæf. Mss. “ Plut. 8, 881. ’Αήτης, adj., Par vento, Velox. Nonn. 37, 253.” Wakef. Mss.]

“ Αἰήτης, i. q. ἀήτης, Flatus s. Ventus, ἄνεμος, ut “ Hesychio quoque αἰῆται sunt ἄνεμοι.”

“ ’Αητόρρους, (ὁ, ἡ,) Ventis fluens, s. E quo fluente “ venti exoriuntur. Plato Crat., disputans de etymo “ τοῦ ἀὴρ, inter alia ἀέρα nominari ait quasi ἀητόῤῥουν, “ h. e. * πνευματόῤῥουν, poëtæ enim τὰ πνεύματα “ vocant ἀήτας, quia πνεύματα ἐξ αὐτοῦ γίνεται ῥέον- “ τος. Vox est fictitia.”

“ Διάω, Perflo, Perspiro, διαπνέω. Od. E. (478.) “ Τοὺς μὲν ἄρ’ οὔτ’ ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.”

¶ ῎Αημι, i. q. ἄω, sed multo usitatius. A quo ἄημι est ἄη, Flabat, Od. M. 325. Μῆνα δὲ πάντ’ ἄληκτος, vel ἄλληκτος, ἄη νότος. Ubi scribit Eust. legi etiam ἄει, idque in multis exempl., sed ἄη comprobari et duali ἄητον, quo utitur in Θρήκηθεν ἄητον, Il. I. (5.) Addit et Heraclidem qui Βαθὺς cognominatus fuit, ita leg. censuisse : scribentem, ut e φιλῶ B fit φίλημι Æol., ita etiam ex ἀῶ fieri ἄημι : et ut e φίλη fit φίλητον, eod. modo ἄητον ex ἄη. Hæc ille ex Heraclide. Alibi autem annotat esse ἄητον pro ἄετον, ut τίθετον. Et partic. ἀεὶς ἀέντος, ut τιθεὶς τιθέντος, ap. eund. poët. “ ||῎Αη, Hesychio ἔπνει, ἐφύσα, “ Spirabat, Flabat. Est imperf. τοῦ ἄημι. Hom. “ (l. c.) Μῆνα δὲ πάντ’ ἄληκτος ἄη νότος.” ’Αήμεναι autem quod e pseudonymo Musæo affertur, Eust. μαρτυρεῖν dicit τῷ ’Αῶ περισπωμένῳ. Item ῎Αημαι pass. pro eod., unde ἄητο Apoll. R. 2, (900.) μέγας οὖρος ἄητο. Et ’Αήμενοι, Flantes, Hes. “ ||῎Αεισι, “ Æol. pro ἀεῖσι, ab ἄημι, ut τιθεῖσι a τίθημι, ap. He- “ siod. Θ.”. “||῎Αααται, ap. Hesiod. A. exp. κορέννυται, “ Satiatur, Expletur, de Marte, Ἦ μὴν καὶ κρατερός “ περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο. Est autem hoc ἄαται e “ præs. ἄαμαι, hoc vero ab act. ἄημι. ’Αᾶται autem “ est ab ἀάομαι. || ’Αέντες, Flantes, Spirantes, par- “ tic. plur. e sing. ἀείς : id autem ex ἄημι, ut τιθεὶς “ est a τίθημι.” “ ||Αὐήτων, Hesychio ἔπνεον. Habet “ igitur epenth. et pleonasmum τοῦ υ pro ἀήτων, C “ ab ἄημι.” [“ Callim. Athenæi 318. Εἰ μὲν ἄηται. Od. Z. 131. ὑόμενος καὶ ἀήμενος. Il. Φ. 386. δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, pro ἐκινεῖτο, ὥρμα, passive. Apoll. R. 4, 1673. μέγα δέ μοι ἐνὶ φρεσὶ θάμβος ἄηται, pro κεκίνηται : 3, 688. περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται, Μὴ, Suspensus metu animus : 289. καί οἱ ἄηντο Στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες. Opp. A. 1, 154. ὅσσον ἄησιν ἐπὶ χρόνον ἄγριος ἀστήρ. Pind. I. 4, 15. ὅσσα δ’ ἐπ’ ἀνθρώπους ἄηται Μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν ’Απλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, Perferuntur ad homines, Pervagantur homines, (‘ Spirantur testimonia gloriæ, i. e. Circumferuntur hinc inde cito, Efferuntur, Dicuntur. Possis et in med. signif. accipere, Spirant testimonia ista, active.’ Damm.) Hesiod. A. 8. τῆς ἀπὸ κρῆθεν—Τοῖον ἄηθ’, οἷόν τε πολυχρύσου ’Αφροδίτης, Spirabat talis venustas a capite. H. in Cer. 276. περί τ’, ἀμφί τε κάλλος ἄητο. *’Αητέομαι, Arat. 523. (Οὐ μὴν Αἰητοῦ ἀπαμείρεται, ἀλλά οἱ ἐγγὺς Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας ῎Αγγελος, Cod. Vindob. ἀεὶ κεῖται.)” Schneider. Lex. Apud D eund. Arat. 313. σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος ἄηται, ubi F. C. Matth. “῎Αηται, quod jam conjecerat Scal. ad Manil. 1, 344. ; e Codd. Vratisl. et Mosq., quibus accedit etiam Vindob., dedit Buhl. pro vulg. ἀήτη. Arnald. L. G. 154. emendabat ἀητεῖ, comparans v. 523.” “῎Αημι, Heyn. Hom. 5, 103. 526. 712. 8, 93. 190. ad Charit. 637. Wolf. ad Hesiod. 131. Græv. Lect. Hes. 633. Dawes. M. C. 247. ad Od. M. 325. ῎Αημαι, Ruhnk. ad H. in Cer. 275. Wakef. S. C. 3, 173. ’Αήμεναι, Heyn. Hom. 8, 399. ’Αήμενος, ibid.” Schæf. Mss. “῎Αηται, Nicand. Θ. 422.” Wakef. Mss.]

Διάημι, comp. Perflo, Hesiod. E. (2, 132.) cum gen. ἀλλά νυ καὶ τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Ibid. (137.) cum gen. itidem, sed cum præp. διά ; Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι. Ibid. (134.) cum accus. πώεα οὐ διάησι.

’Αέσαι etiam annotat Hes. pro ἀῆσαι, i. e. Flare. Eust. ἀέσαι scribit esse κοιμηθῆναι, item ἀναπνεῦσαι. EX HOC certe, quæcunque sit ejus formatio, fieri

existimo Ἀεσίμαινα, (ἡ,) ET Ἀεσίφρων, (ὁ, ἡ.) Dicitur autem ἀεσίμαινα θάλασσα, Ventis furens mare, ἡ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη, Hes., ap. quem ἀεσσίμαινα scribitur cum σσ. [Cf. Σκοτόμαινα.] AT Ἀεσίφρων ponitur pro Levi et inconstanti: item pro Temerario, atque adeo pro Stulto. Sonare autem puto ad verbum, licet Eust. aliud dicat, Ventosa mente præditus. Il. Υ. (183.) ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων. Et ἀεσίφρονα θυμὸν Hesiod. (E. 1, 333.) HINC Ἀεσιφροσύνη, (ἡ,) Levitas, Stultitia; cujus plur. est Od. O. (469.) ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι. [Vide Ἀασιφόρος, Ἀασίφρων. "Ἀεσίφρων, Heyn. Hom. 4, 471. 8, 46. 475. Ἀεσιφροσύνη, 8, 46." Schæf. Mss. "Hesiod. Θ. 502." Wakef. Mss.]

"Ἄητος, (ὁ, ἡ,) Flatibus et ventis expositus s. pervius. Suid. enim ἄητον dici tradit τὸ καταπνεόμενον: nisi forte scr. ἀητόν. || Eidem ἄητος est ὁ ἀκόρεστος, Insatiabilis, Inexsaturabilis: ut Hesychio quoque ἄητοι sunt ἀκόρεστοι, ἄπληστοι, Inexplebiles: παρὰ τὴν τροφήν. Itidem Etym. ἄητον exp. ἄπληστον, ἀκόρητον, subjungens, καὶ ἀετῷ ὅμοιον: quibus vv. ad etymon allusisse videtur. Idem Etym. exp. præterea δεινὸν, εὐρὺ, μέγα: Hes. πολύ: quibus accipi potest modis Il. Φ. (394.) Τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις, Θάρσος ἄητον ἔχουσα; Similiter idem Hes. ἀήτους Æsch. in Athamante pro μεγάλας usurpasse annotat. Idem cum ἄητον exp. insuper ἀβλαβὲς, Illæsum, subjungit, οἱ δὲ ὁρμήν: ac si substantivum quoque esset. Nisi forte scr. est ὥρμων, ut sit 3 pers. dual. præt. imperf. τοῦ ἄημι, quemadmodum ἄητο exp. ἐκινεῖτο, ὥρμα, Il. Φ. (386.) δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. Huc referunt VV. LL. et Philipp. 12. Ὅτ' ἐξ ἀήτου Λίβυος, ἐκ ζαοῦς νότου Συνεζοφώθη πόντος. Est tamen gen. ille potius ex Ἀήτης." [" Insatiabilis, Ion. pro ἄατος, Nicand. Θ. 784." Wakef. Mss.]

" Αἰητὸν, Hesychio πνευστικὸν ἢ πυρῶδες, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, inquit; pro quo supra scriptum est αἰζητὸν ap. Eund. Itidem in Lex. meo vet. Αἰητὸν, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, * πνευστὸν ἢ πυρῶδες· οἱ δὲ, μέγα· ἄλλοι, τὸ μεθ' ὁρμῆς· οἱ δὲ, ὡς αἰετός. Supra ἄητον iisdem exp. modis habuimus." [Il. Σ. 410. Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη. " Αἰητὸς, Manetho 2, 121. Heyn. Hom. 7, 501. 8, 193." Schæf. Mss.]

" Ἀήσυρον, Hes. exp. κοῦφον, ἐλαφρὸν, Levem, Agilem: Suid. præterea λεπτὸν, μετέωρον, Tenue, Sublime, παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι, inquit: afferens hoc hemistichium, de avium genere, ἀήσυρον γόνυ κάμψει. Eust. quoque ἀήσυρον exp. κοῦφον, derivans ab ἄω, Flo, afferensque ex Æsch. (Pr. 461.) ἀήσυροι μύρμηκες: pro quo infra habebimus Ἀείσυροι. Similiter Etym. et Lex. meum vet. tradunt a quibusdam hoc ἀήσυρον exp. κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον, cum prius exp. ipsi ἀσθενὲς, κενὸν, μάταιον, ἄκοσμον, ἀκόλαστον." [" Apoll. R. 2, 1102. ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν ἀήσυρος ἀκροτάτοισιν. Tryphiod. (359.) ἀήσυρος πόρτις, Orph. ἀήσυρα γυῖα." Schneider. Lex. "Brunck. Apoll. R. 93. Ruhnk. Ep. Cr. 87. Brunck. ad Æsch. Pr. 452. Wessel. Probab. 136. Wakef. S. C. 3, 141." Schæf. Mss.]

" Ἀείσυρος, (ὁ, ἡ,) Semper trahens, vel Qui sese semper trahit, in incessu sc., Æsch. Pr. (461.) ὥστ' ἀείσυροι Μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. Ubi Schol. exp. συρόμενοι καὶ ἕρποντες." [" Valck. Adoniaz. p. 354. Brunck. ad Æsch. Pr. 452." Schæf. Mss.]

" Ζαέντες, Hesychio πνέοντες, forsan σφοδρῶς πνέοντες, ut sit παρὰ τὸ ζα καὶ ἄημι." [Cf. Ζαής.]

"Ἄωτον proprie signif. τὸ ἄνθος, derivatum ex ἄω, τὸ πνέω, nimirum οὗ ἡδύ τι ἀποπνεῖ: inde vero ἄωτον nominari πολλὰ τῶν ἀνθηρῶν πραγμάτων: veluti τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιστον ἔργον vocari λίνοιο λεπτὸν ἄωτον: similiterque οἰὸς ἄωτον dici τὸ ἐξ ἐρίων ἀπανθισθὲν, s. τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα ἀνθηρὸν, Od. A. (444.) παννύχιος κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ: at vero ubi de Cyclope sermo est, τὸ ἁπλῶς ἔριον a Poëta appellari ἄωτον, ἀώτου Θεσπεσίου ἐχόμην: non abs re vero ita vocari, quoniam τὸ ἔριον est δέρματος οἷον ἄνθος. Idem Eust. Il. N. (716.) ubi Poëta dicit, ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ Σφενδόνῃ, notandum esse scribit, quod, cum οἰὸς ἄωτον simpliciter vocarit τὸ ἔριον, adjecerit ἐΰστροφον, ἵνα μὴ ἄωτον οἰὸς ἄρτι νοήσωμεν τὸ ἀκατέργαστον ἔριον, sed τὸ ἐξ ἐρίου νῆμα. Rursum 1429. tradit quendam e prosæ scriptt. ἄκρον ἄωτον ἐν λογίοις vocasse τοὺς ἐν λόγοις οἷον ἀνθοῦντας: et Theocr. (13, 27.) θεῖον ἄωτον Ἡρώων dixisse de Argonautis: Pind. (O. 1, 23.) vero τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην ἤτοι λυρικὴν appellasse μουσικῆς ἄωτον. Eod. modo Theocr. rursum Herculem nominavit ἄωτον ἡρώων: et Pind. ἄωτον patriæ suæ, athletam quendam. Hes. non neutro solum gen. ἄωτον accipi indicat pro ἄνθος et ἔριον; sed masc. etiam. Ἄωτος, inquit, τὸ ἄνθος, ἀρσενικῶς· ἢ ὁ μὴ ἔχων ὦτα. Suid. neutr. tantum meminit: Ἄωτον, ἄνθος, κόσμος, στέφανος, περιβόλαιον ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων. Porro ab hoc ἄωτον s. ἄωτος, Flos, sunt duo VERBA, Ἀωτέω ET Ἀωτεύω: ambo signif. Flores carpo s. decerpo: ut testatur Hes.; ἀωτεῖς enim affert pro ἀπανθίζεις, addens etiam κομᾷ: et ἀωτεύειν pro ἀπανθίζεσθαι. Suid. quoque ἀωτῶ exp. ἀπανθίζω: ut et Eust. ὕπνον ἀωτεῖν ap. Hom. esse ait τὸ ὑπνοῦν ὕπνον ἡδὺν καὶ ἀφρόντιδα, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνθηρὸν, Dormire somnum suavem et curis solutum ac veluti floridum: respiciens ad Il. K. (159.) Ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; et ad Od. K. (548.) Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον. Idem rursum Eust. 1429. posterius ἀωτεύειν e Lex. quodam vet. exp. ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν, Texere et Dormire: quorum hoc, summum esse dicit ex Hom. illo, πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς: illud autem, ἐκ τοῦ ὑφαινομένου ἀώτου, ἐρέου δηλαδὴ ἢ λίνου. Hes. et pass. meminit; afferens ἀωτεῖται pro ἀπανθίζεται τὸν ὕπνον: nisi potius scripsit ἀωτεῖτε et ἀπανθίζετε, respiciens ad l. illum Hom. posteriorem. At Ἀωτεμεῖν, quod ap. Suid. legitur, exp. itidem ὑφαίνειν, Texere, vereor ne mendosam scripturam habeat, pro ἀωτεῖν vel ἀωτεύειν potius." [Ἄωτον, Opp. K. 4, 154. Apoll. R. 4, 176. Orph. A. 1383. Callim. 2, 111. Damm. Lex. Pind. "Theocr. 2, 2. Gesner. Ind. Orph. ad Od. A. 443. Wakef. S. C. 2, 118. ad Callim. 1, 64. Jacobs. Anth. 8, 242. Heyn. Hom. 5, 682. Ἄωτος, ibid. 6, 33. 474. 495. Ἀωτέω, Jacobs. Anth. 6, 205. ad Dionys. H. 5, 222. Heyn. Hom. 5, 682. 6, 33." Schæf. Mss. "Ἄωτον, Spuma maris, Suid. v. Κύματος." Wakef. Mss.]

" Ἀετὸς, ὁ, Aquila: de cujus avis generibus Plin. 10, 3. et Aristot. H. A. 9, 32. Proverbio dicitur Ἀετὸς ἐν νεφέλαις, Aquila in nubibus: ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, ut Suid. vult: quoniam nimirum aquila, quæ ad nubes subvolavit, capi nequit. Aristoph. tamen Schol. Adagium hoc dici innuit de re, quæ longe ceteris antecellat: exp. enim Aristoph. ὡς ἐν νεφέλῃσιν ἀετὸς γενήσομαι, dicit, οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξω ἁπάντων, ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὀρνέων. Atque adeo ita accipiendam hanc Parœmiam docet Aristid. Panathen. Ἀετὸν δ' ἐν νεφέλαις αὐτὸς ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τἄλλα πολίσματα. Alio Proverbio dicitur, Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις, de iis, qui sese peritiores docere conantur. Item, Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι, de iis, qui sese potentiores, a quibus prius injuriam acceperunt, ulciscuntur. Item, Ἀετοῦ γῆρας, de iis, quæ etiam inveterata, sunt æquiparanda novis: quoniam nimirum καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος, ut Suid. docet. || Ἀετὸς autem τῶν οἰκοδομημάτων dicitur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, ut idem Suid. tradit. Hes. ita vocari scribit τὸ κυμάτιον τὸ ἐν γείσοις, Cymation in suggrundis: forsan quia id aquilæ formam repræsentabat volantis: quamobrem et πτέρυγες eadem Fastigia s. Pinnacula nominata fuere. Allusit huc Aristoph. (O. 1110.) Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. Vide Ἀέτωμα. || Hesychio est præterea τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὸν κνήμον ἕκαστον σιδήριον, Uniuscujusque radii in rota ferramentum: ut J. Poll. quoque l. ait, Τὸ δὲ ἐφ' ἑκάστῃ κνήμῃ σιδηροῦν, ἀετός. Obiter autem nota ap. Hes. κνῆμος pro κνήμη. || Item Nom. herbæ in Libya nascentis, teste eod. Hes. || Vide Ἀετοφόρος." [Dionys. H. 4, 61. Ὑφ' ἑνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης. Heyn. Pind. O.

13, 29. Paus. 1, 24, 5. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Αετὸς A προπύλαιος· τὸ νῦν λεγόμενον ἀέτωμα ἢ δέλτα. Et Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αετός· τό τε πτηνὸν ζῶον, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ προπυλαίῳ, ὃ νῦν ἀέτωμα λέγουσιν. Ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς προπυλαίοις κατασκευὴ ἀετοῦ μιμεῖται σχῆμα, ἀποτετακότος τὰ πτερά. Ἔστι δὲ καὶ βοτάνη ἐν Λιβύῃ. Beger. Spicil. Antiq. 6. ad Mœr. 18. 231. "Muncker. ad Anton. L. 79. Verh. Valck. Adoniaz. p. 402. Brunck. ad Æsch. Pr. 1030.; Pers. 203. Toup. Opusc. 1, 234. Porson. ad 'Αεί. Ad Charit. 690. Brunck. Aristoph. 1, 48. 2, 182. 3, 122. Monthly Review, April. 1799. p. 442. Jacobs. Anth. 7, 346. Steph. Dial. Att. 14. Villois. ad Long. 187. Tumulis impositus, Huschk. Anal. 6. Nomen equi, Jacobs. Anth. 8, 264. Fastigium, Fac. ad Paus. 1, 90. 405. Valck. Diatr. 214. Huschk. Anal. Præf. p. ix. ad Paus. 398. ad Dionys. H. 2, 789. Brunck. Aristoph. 2, 182. Cur ἀετὸς dictus τελειότατος πετεηνῶν? Zeun. ad Xen. K. Π. 231. 'Αετὸς ἐν νεφέλαις, Toup. in Schol. Theocr. 212." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αετός· Aquila. 'Αετὸς θαλάσσιος· Aquila marina.]

B [* 'Αητὸς, ὁ, pro ἀετὸς, Arat. Pind. Π. 2, 91.]

[* " 'Αετὶς, Toup. Opusc. 1, 206." Schæf. Mss.]

" Αἰετὸς, pro ἀετὸς, Attice vel Ionice, Aquila, " Rex avium. Od. O. δεξιὸς ὄρνις Αἰετός. Utitur et " Herod. || Αἰετὸς, Aquila, Piscis nom. e genere " cartilagineo, Aristot. H. A. 5, 5. UNDE Αἰετόεις, " (εσσα, εν,) q. d. Aquilaceus, Qui ex aquilarum ge- " nere est, s. Aquilis similis. Opp. K. 3, (117.) Αἰε- " τόεντα Φῦλα * πολύζωοί τε κορῶναι, Aquilarum ge- " nera." [* Αἰετηδὸν, Apoll. Lex. 68. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰετοί· τὰ * προνόμια τῶν ναῶν, τὰ φατνώματα τῶν ὀρόφων, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν ἀετῶν. * Αἰετώδης, Ælian. H. A. 4, 27. " Αἰετὸς, Anton. L. 44. 296. Verh.: ad Mœr. 18. 231. Brunck. ad Æsch. Pr. 1030.; Pers. 203. Valck. Diatr. 145. 214. 270.; ad Herod. 421. ad Diod. S. 1, 261. Brunck. Aristoph. 1, 48. 2, 182. 201: 3, 122. Jacobs. Anth. 7, 346. Steph. Dial. Att. 14. Αἰ. Διὸς, Dawes. M. C. 58." Schæf. Mss.]

" 'Αετόνυχες, Herba quædam. Hes."

C " 'Αετοφόρος, (ὁ, ἡ,) Aquilifer, ut Bud. interpr. ap. " Plut. Intellige autem de aquilarum signis, quibus in " bello utebantur; nam et ipsa vocabant ἀετούς: ut " Xen. K. Π. 7. Ἦν δ' αὐτῷ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ " δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος." [Gl. 'Αετοφόρος· Aquilifer.]

" 'Αετώδης, ὁ, (ἡ,) Aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, " Aquilarum genus, interdum etiam Mos aquilinus." [Gl. Aquilinus.]

['Αετιδεὺς, vide supra 1290. c.]

" 'Αετίων, Nom. propr. pictoris ap. Lucian."

" 'Αετίτης λίθος, Lapis Aëtites: de cujus vi et usu " Diosc. 5, 161. Plin. 10, 3. Tribus primis et quinto " aquilarum generi inædificatur nido lapis aëtites, " quem aliqui dixere Gagaten. Itidemque 30, 14. " Lapis aëtites in aquilæ repertus nido, custodit par- " turientes. Idem tamen 37, 11. dicit, Aëtites a co- " lore aquilæ candicante cauda." [" Suppleto λίθος, Orig. c. Cels. 7, 86." Routh. Mss.]

D " 'Αέτειος, (ὁ, ἡ,) Aquilinus, ut ἀέτειον πτερὸν, et " ἀέτειον κρέας, Suid." [" Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 4, 412." Boissonad. Mss.]

" 'Αέται, Hesychio περόναι, πόρπαι, Fibulas, ab " ἀέτη. 'Αέται est et Urbis nom., teste Eod."

" 'Αέτωμα, τὸ, i. q. ἀετὸς, peculiariter dictum de " Fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræ- " sentante. Scribit enim Eust. ab aquila μέρος τι " τῶν ναῶν vocari ἀέτωμα et ἀετοὺς, διὰ τὸ ἐοικέναι " πτέρυξιν ἀετοῦ. Galeno Lex. Hippocr. ἀέτωμα est " τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς ὥσπερ τρίγωνον, " Illud, quod triangulari forma supra tectum elevatum " est. Suid. tamen dicit ἀετοὺς et ἀετώματα dici τὰ " τῶν ἱερῶν στεγάσματα καὶ πτέρυγας, utens vocabulo " generaliore ante πτέρυγας. Legitur porro h. v. ap. " Hippocr. de Artic. (485, 6.) 'Ανέλκειν τὴν κλίμακα " καὶ πρὸς πύργον τινὰ ὑψηλὴν, ἢ πρὸς ἀέτωμα οἴκου. " Ubi rursum Gal. τύρσεως nomine accipiendum ait " πύργον, Turrem: οἴκου autem ἀέτωμα esse τὸ ὑψηλότατον μέρος: nam ita vocari τὰς εἰς ὕψος ἀνατάσεις " τῆς ὀροφῆς * τριγωνοειδεῖς." [Ad constructionem aëtomæ, Reinesii Inscr. p. 255. n. 17. Glossæ: 'Αέτωμα· Fastigium. Dion. 911, 8. " Huschk. Anal. Præf. p. 9. Brunck. Aristoph. 2, 182. ad Dionys. H. 2, 789. ad Paus. 398. Valck. Diatr. 214." Schæf. Mss. " Hippocr. 808. A spread Eagle, Schol. Pind. O. 13, 30." Wakef. Mss.]

[* " 'Αετηδὸν, Apoll. Lex. 68. Toll." Schæf. Mss.]

[* " 'Αετώνυχος, Herba quædam, Hes. Galen." Wakef. Mss. Vide 'Αετόνυχες.]

[* " 'Αέτωσις, ἡ, Lat. Fastigatio." Schneider. Lex.]

" Βυρσαίετος, (ὁ,) ab Aristoph. (I. 197.) dicitur " Cleo, ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν, Hes. quasi " Aquila raptrix τῆς βύρσης. Per jocum autem βύρ- " σαν vocat Athenarum urbem, teste Eod." [" Kuster. Aristoph. 106." Schæf. Mss.]

" Γρυπαίετος, (ὁ,) a nonnullis exp. Adunca aquila " ap. Aristoph. B. (929.) ubi Æsch. memorat in na- " vibus Persicis σημεῖα ἐγγεγράφθαι ἱππαλεκτρύονας " et γρυπαιέτους χαλκηλάτους. Ego potius Monstro- " sam avem interpretandum censeo mixtam ex aqui- " larum et gryphum genere, ut * γυπαίετον."

[* Μελαναίετος, ὁ, pro μέλας ἀετὸς, Aquila nigra aut pulla. Genus aquilæ, λαγωφόνος etiam vocatur, Aristot. H. A. 9, 22, 2.]

[* Βαρναὴς, ὁ, ἡ, Graviter spirans, Gravem odorem exhalans, i. q. βαρύοσμος. Nicand. Θ. 43. Opp. K. 3, 421. Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ ὕπνου βαρναέος ἔγρετο δειλός. " Belin. ad Opp. 1, 344." Schæf. Mss. " Opp. A. 4, 410." Wakef. Mss.]

Δυσαὴς, ὁ, ἡ, Εὐαὴς, et Ζαὴς, 'Ακραής. Od. N. (99.) ἀνέμων δυσαήων pro δυσαέων, Perniciose strepentium vel Graviter spirantium, i. e. Graviter strepentium in spirando. Quidam Graviter strepentium interpr. At δυσαὴς ζέφυρος, aut δύσπνους; aut ἐκ δύσεως πνέων. Vide Eust. HUIC Εὐαὴς opponitur, Utiliter spirans, ad verbum, Bene spirans, Salubriter spirans. Herod. (2, 117.) Εὐαέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, Vento molliter spirante. Sed in omnibus Edd. εὐαγέϊ hic perperam legitur pro εὐαέϊ. De quo errore et in Εὐαγὴς admonui, ubi VV. LL. exemplum illud afferunt. Apud Hesiod. autem (E. 2, 125.) χώρῳ ἐν εὐαέϊ, In loco, qui vento salubriter spiranti est expositus. AT Ζαὴς, Vehementer flans, s. Impetuose flans. Il. M. (157.) Ἃς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας, i. e. βίαιος, ob particulam ζα, quæ vehementiam s. vim indicat in iis, quibus est præfixa vv. " Hes. affert et ζαὲς " pro μέγα, πολὺ, ἰσχυρὸν, λαμπρόν." DE 'Ακραὴς autem non consentiunt inter se Gramm. Nam 'Ακραὴς ἄνεμος Od. B. 421. (Ξ. 253.) secundum quosdam est ὁ ἄκρως ἀεὶς, quod exp. Flans in superficie, Flans per summa; secundum alios est ὁ ἄκρατος, et ὁ ἀμιγὴς καὶ καθαρὸς, s. ἀκριβής. Vide Eust. qui et εὐκραὴς ibi scribi testatur. Animadverte autem Eust. ἀκραὴς a particip. ἀεὶς deducere; est enim eadem et ceterorum compp. ratio. ['Ακραὴς, Apoll. R. 1, 605. 2, 723. Orph. A. 1147. Ab Hes. 'Ακραέα exp. οὔριον. Arrian. Ind. 339. Ἔπλεον * ἀκραεῖ. Cic. ad Att. 10, 17. Æquinoctium ἀκραὲς, i. e. secundum Ern. Liquidum, Non turbidum, Non perturbatum. Schneider. Lex. Δυσαὴς, Schol. Il. M. 157. Anal. 1, 262. κῦμα, Opp. A. 4, 662. " Εὐαὴς, Soph. Phil. 828. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, Ὕπνε δ' ἀλγέων, Εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις, Εὐαίων, εὐαίων ἄναξ." Seager. Mss. De quant. med. syll., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 364. Athen. 205. Θυρίδες * εὐάειαν παρέχουσαι. Ζαὴς, Anal. 2, 214. ζαοῦς νότου, ubi v. nott. Od. M. 313. ἄνεμον. Vide 'Επιζαής. " Δυσαὴς, ad Callim. 1, 115. Phædim. 4. Heyn. Hom. 5, 160. 8, 397. Εὐαὴς, Wessel. Herod. 157. Jacobs. Animadv. 87. Huschk. Anal. 222. Heyn. Hom. 5, 255. 8, 108. Ζαὴς, Toup. Opusc. 1, 151. Jacobs. Anth. 9, 153. Heyn. Hom. 6, 300. 'Ακραὴς, Gesner. Ind. Orph. Græv. Lect. Hes. 579. Brunck. Apoll. R. 82. Boissonad. Philostr. 401." Schæf. Mss. " Δυσαὴς, de calore, Callim. H. in Dian. 115. De frigore, Quint. Sm. 13, 134. Perniciose spirans, Opp. K. 3, 114. Εὐαὴς, Ventus secundus, Herod. 2, 117. 'Ακραὴς, Epith. venti, Eunap. 37." Wakef. Mss.]

" Εὐαδὴς, Hesychio εὐήνεμος, afferenti et εὐαδὲς " pro εὔπνουν. Sed addit, quosdam scribere εὐαής; " quæ scriptura isti signif. est convenientior. Nam

" εὐαδὴs signif. Placitus, Placens, s. Bene placens, " Gratus." [Schol. Soph. Phil. 828. Schneider. Lex.]

" Περιαδεῖs, Hesychio περίῤῥυτοι et * περίπνοοι. " Pro posterioris signif. videtur dicendum potius " περιαεῖs s. περιαέεs, ab ἄημι."

[* Πολυαὴs, ὁ, ἡ, Quint. Sm. 1, 252. Ὣs ἡ ἀνοιμώξασα πέσεν, τῆs δ' ἄψεα πάντα Λῦσε μόροs, ψυχὴ δ' ἐμίγη πολυαέσιν αὔραιs.]

" Ὑπεραὴs, (ὁ, ἡ,) Desuper flans." [Il. Λ. 297. Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσοs ἀέλλῃ. "Ad Charit. 637. Heyn. Hom. 6, 170." Schæf. Mss.]

" Ἐπιζαὴs, ὁ, ἡ, Desuper valde flans, VV. LL. " Sed ex errore habent h. v., nimirum ex eo, quod " præp. ἐπὶ, quæ cum v. ὦρσε jungenda erat, cum " nom. ζαὴs conjuncta fuit. Od. M. (313.) Ὦρσεν " ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺs Λαίλαπι θεσπε- " σίῃ. Ubi ζαὴν ἄνεμον Eust. esse ait τὸν ἄγαν " πνέοντα, Valde flantem, s. vehementer. Il. M. " (157.) Ἅs τ' ἄνεμοs ζαὴs, νέφεα σκιόεντα δονήσαs, " Ταρφειὰs κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Ubi " idem Schol. ζαὴs ἄνεμοs, ὁ βίαιοs καὶ ὑπὲρ τὸν " δυσαῆ· καὶ εἴη ἂν ὁ τοιοῦτοs, ζάλη· ὅ ἐστι μεγάλη " ἄελλα. Extat vero et in aliis ejusd. poëtæ ll. istud " v. ζαὴs: sed in eo ex Od. M., et in aliis similibus, " siqui sunt, exemplaria quædam præp. ἐπὶ illi epi- " theto adjunctam s. cum illo cohærentem habent: " cum tamen verbo ὦρσεν adjungi debeat, i. e. ad " illud pertineat: sitque ὦρσεν ἐπὶ pro ἐπῶρσεν: ut " in aliis plerisque hujus poëtæ ll.: e quibus Od. E. " (366.) Ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων. " Et (385.) Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, πρὸ δὲ κύματ' " ἔαξεν. Vide Ζαὴs."

Ἀῆναι item legitur Od. Γ. 183. οὐδέποτ' ἔσβη Οὖροs, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸs προέηκεν ἀῆναι. Cujus ἀῆναι th. inusitatum esse tradit Eust. sc. ἀαίνω, sicut φοραίνω, et ὑδραίνω, ac talia.

¶ Ἆσθμα, τὸ, Flatus, Anhelatio, φύσημα, συνέχον πνεῦμα, Hes.: Item τὸ ἐκ δρόμου γενόμενον φύσημα. Apoll. R. 2, (85.) οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρουs ἐδάμασσε. Est etiam v. medicum: Lat. Anhelatio et Suspirium, Scribonio, Plinio, Senecæ: Cels. 4, 4. Difficultatem spirandi vehementiorem nominat, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit. Gorr. e Gal. Comm. in Aphor. 46. lib. 6. scribit Hippocr. Eam solum spirandi difficultatem ἆσθμα nominare, in qua multum creber anhelitus est: cum tamen Hippocrate posteriores Medici Affectionem quamcunque pectoris diuturnam, simpl. ἆσθμα nuncuparint, suoque tempore Respirationem, quæ in cursu et vehementi exercitatione fit, ἆσθμα vulgo vocari solitam esse scribat Gal. Aret. Εἰ ἀπὸ δρόμου καὶ γυμνασίων καὶ παντὸs ἔργου δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοὴ, ἆσθμα καλεῖται· καὶ ἡ νόσοs δὲ * ὀρθόπνοια, καὶ ἥδε κικλήσκεται ἆσθμα. [" Tryphiod. 75." Routh. Mss. Antip. S. 63. λάβρον ἆσθμα πυρὸs, 83. θυόεν ἆσθμα πνέουσι κόμαι, Epigr. ined. ὀπωρινοῦ κυνόs. Ad Anthol. Pal. 507. Glossæ: Ἆσθμα· Suspirium, Halitus, Anhelitus. " Vapor, Exhalatio, Angl. Steam, Diog. L. Democrito 358. HSt. Καὶ θερμοῖs ἄρτων ἄσθμασιν ἐξένισε." Seager. Mss. " Valck. Hipp. p. 315.; Phœn. p. 322. Jacobs. Exerc. 2, 8. ad Herod. 674. Musgr. Or. 84. ad Charit. 518. 550. Abresch. Æsch. 2, 95. Huschk. Anal. 232. Agathias 51. Jacobs. Anth. 8, 60. 79. 363. 2, 180. Boissonad. Philostr. 417. Heyn. Hom. 7, 5. 49." Schæf. Mss. " De fulmine, Nonn. D. 1, 2. Ἆ. λύσσηs, 5, 328. De igne, Anthol. 266. De fluvio, 32." Wakef. Mss.]

[* Ἀσθμοτόκοs, ὁ, ἡ, Manetho 4, 274. * Ἀμφίκερω ταύροιο, καὶ ἀσθμοτόκοιο λέοντοs, ubi vertitur Anhelantis.]

[* Ἀσθματώδηs, ὁ, ἡ, Spirandi difficultate laborans. Hippocr. 313, 28. 330, 35. 332, 22. 366, 15. 410, 27.]

Ἀσθματικὸs, ἡ, ὸν, Ad anhelationem s. suspirium pertinens, ut ἀσθμ. πάθη. Et ἀσθματικοὶ, Anhelatores Plinio, Suspiriosi Marcello. [Gl. Ἀσθματικόs· Suspiriosus, Anhelator.]

[* " Ἀσθματίαs, (ὁ,) Adamant. Physiogn. 2, 28. (428.)" Kall. Mss.]

" Ὑπέρασθμοs, (ὁ, ἡ,) Admodum anhelans." [Xen. " Synes. 303." Wakef. Mss.]

[* Ἀσθμάω, UNDE * Ἄσθμησιs, ἡ, Gl. Anhelatio, Anhelitus.]

Ἀσθμάζω, άσω, Anhelo, πνευστιῶ, Suid.

Ἀσθμαίνω, i. q. ἀσθμάζω. Aret. Ἐν γὰρ τοῖs παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι καὶ οἵδε. [Gl. Halo, Anhelo. Hippocr. 26, 5. 159, 47. 217, 5. 278, 44. 354, 25. " Ad Mœr. 104. Toup. Opusc. 1, 437. Abresch. Æsch. 2, 94. Jacobs. Anth. 6, 426. 11, 138. 306." Schæf. Mss. " Avide cupio, cum accus., Heliod. 161. Opp. A. 4, 14." Wakef. Mss.]

[* Ἀνασθμαίνω, Opp. A. 5, 212. Quint. Sm. 4, 243. ἐκ δὲ μόγοιο Λάβρον ἀνασθμαίνοντεs. " 8, 374." Wakef. Mss. " Musgr. Or. 156." Schæf. Mss.]

[* Ἐξασθμαίνω, Gl. Exhalo.]

Ἐπασθμαίνω, i. q. ἀσθμαίνω, [" Anhelo in opere faciendo, 4 Macc. 6, 11. Ἐπασθμαίνων σφοδρῶs, Spirandi difficultate admodum laborans, Hes. Ἐπασθμαίνων· πνευστιῶν." Schleusner. Lex. in V. T. " Philostr. 842." Wakef. Mss.]

[* Κατασθμαίνω, Æsch. S. c. T. 395. de equo sæviente in frænum: μάχηs δ' ἐρῶν, Ἵπποs χαλινῶν ὣs κατασθμαίνων, μένει. " Per anastropham, pro ἀσθμαίνων κατὰ χ. Glossæ: Ἀσθμαίνω· Anhelo. Apud Hom. semper de animam expirantibus ponitur." Blomf. " Wakef. Georg. 81. Brunck. Aristoph. 1, 199." Schæf. Mss.]

[* " Περιασθμαίνω, Heliod. 8, 9." Schneider. Lex. sed ibi non legitur. Achill. Tat. 4, 4. p. 332.]

[* Ὑπερασθμαίνω, Arrian. Cyn. 14, 3.]

¶ Ἀτμὸs, ὁ, Flatus, Halitus, Vapor, Fumus, ἡ ἐξ ὑγροῦ ἀνάδοσιs, Hes. i. q. poët. ἀϋτμή. Plut. Δακρυῤῥοοῦσι καὶ ἀδημονοῦσιν, ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυμιάσειs πικραὶ συνιστάμεναι ταῖs τῆs ψυχῆs ἀνακραθῶσι περιόδοιs. Diosc. de pisselæi confectione, Ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γένηται διάβροχον (τὸ ἔριον,) quod Plin. vertit: Velleribus supra halitum ejus expansis. ET Ἀτμὴ, ἡ, VEL Ἀτμὶs, ίδοs, ἡ, Idem: ἀναθυμίασιs, σπινθὴρ, ἀνάδοσιs, Hes. A QUO Ἀτμιδοῦχοs, ὁ, ἀτμίδα ἔχων, ap. Eund. [Gl. Ἀτμόs· Vapor. Ἀτμίs· Vapor. Hesiod. Θ. 862. καίετο ἀτμῇ. Schneider. Eclog. Phys. vv. Ἀναθυμίασιs et Ἀτμίs. Ἀτμὸs, Hippocr. 57, 14. 119, 37. 45. 47. 137, 26. 284, 5. 347, 13. Ἀτμὶs, 146, 1. 218, 32. 226, 44. 246, 45. 272, 7. 370, 32. " Ἀτμὸs, Valck. ad Ammon. 22. Wakef. S. C. 3, 73. Jacobs. Anth. 9, 181." Schæf. Mss. G. Burges. in Classical Journal 43, 162.]

Ἀτμοειδὴs, ὁ, ἡ, Fumi s. Vaporis speciem gerens. " Unde ADV. Ἀτμοειδῶs, In modum vaporum, Va- " porum similitudine. Gal. Comm. 3. in Hippocr. " Aphor. Διὰ δὲ τὴν ὑγρότητα διαφορεῖν ἀτμοειδῶs οὐ " δύναται." Ἀτμώδηs, Vapores multos emittens, Vaporiferus: ut ἀτμώδη περιττώματα.

" Ἄτματα, Hesychio καθάρματα, Purgamenta, " Sordes."

" Ἄετμα, Hesychio φλὸξ, Flamma. ET Ἀετμὸs, " Eidem τὸ πνεῦμα, Flatus, Spiritus, ab ἄω."

[* Ἔνατμοs, ὁ, ἡ, Plenus vapore. Diod. S. 2. p. 93. " Ἔνατμον, ad 1, 161." Schæf. Mss.]

[* Ὑπατμὸs, ὁ, Paul. Æg. 6, 75. Χρῆσθαι ὑπατμοῖs ἐν χύτρᾳ.]

[* Διατμέω, In vaporem converto. Hippocr. 171, 15=505.]

" Ἀτμιάω, Vaporo, Vapores emitto. Hippocr. de " Morb. 4. (173, 14.) Οὐ δύναται καταλεπτύνεσθαι, " οὐδὲ ἀτμιᾷν ὁμοίωs τῷ ὕδατι."

[* Ἐξατμιάω, Vaporem ejicio. Hippocr. 172, 12. 173, 7. 9. 11. 13. 15.]

[* " Ἀτμιδόω, In vaporem converto, Evaporo, Aristot. Meteor. 1, 9. (20.) Τὸ ὑγρὸν ἀτμιδούμενον φέρεται ἄνω. * Ἀτμιδώδηs, (ὁ, ἡ,) Vaporosus, Vaporus, Vaporalis, 1, 4. (532.) Τὴν ἀναθυμίασιν ἀναγκαῖον γίνεσθαι,—τὴν μὲν ἀτμιδωδεστέραν, τὴν δὲ πνευματωδεστέραν." Seager. Mss. Adde 568. 1145. In Theophr. C. P. 3, 28. γῆν ἀτμώδη Ms. Aug. ἀτμιδώδη exhibet.]

[* " Ὑπερατμιδόω, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 101." Boissonad. Mss.]

Ἀτμίζω, ίσω, Vaporo, Exhalo, ἀναθυμιάζω, Hes. UNDE " Ἄτμισιs, ἡ, Vaporatio, Vaporum emissio," (et) Ἀτμισμὸs, ὁ, Vaporatio. [Neque ἄτμισιs, nec ἀτμισμὸs in Schneider. Lex. reperitur. Glossæ: Ἀ-

τμίζω· Vaporo. Hippocr. 402, 42. Athen. 269. Philostr. 3, 6. Soph. Fr. Laocoont. "Xen. K. A. 4, 5, 12. Ἐτετήκει (ἡ χιὼν) διὰ κρήνην τινὰ, ἣ πλησίον ἦν ἀτμίζουσα ἐν νάπει. Aristot. Meteor. 1, 3." Seager. Mss. * Ἀτμιστὸς, ἡ, ὸν, 4, 9. "Ἀτμίζω, Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss.]

[* Ἀνατμίζω, Democr. ap. Athen. 2. p. 281. Schw. Τῆς χιόνος ἀνατμιζομένης.]

Ἀπατμίζω, Exhalo vaporem, Emitto in vaporis modum, act. Capitur et pass. s. neutr. sicut ἐξατμίζειν: nam utrumque pro Evaporari s. Expirare dixit Aristot. non semel, teste Bud. [Theophr. de Odor. 450. Ὥστε ἀπατμίζειν τὴν τῶν ὅλων ὀσμήν. Schneider. Lex.]

[* Διατμίζω, In vaporem resolvo, Perspiro. Plut. 624. 695. Aret. 77, 45. Διητμίσθη τὸ ξύμπαν σκῆνος, Perspiravit. Diog. L. Anaxagora.]

Ἐξατμίζω, Exsorbeo, VV. LL. Est tamen potius Vaporem elicio. Bud. exp. Exhalationem subduco, citans Aristot. Probl. 1, 2. Ἐπεισενεχθὲν πλέον πῦρ ἐξατμίζει τὰ * προσμαλαχθέντα ὑγρὰ, καὶ τὰ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνον, ἐξάγει μετὰ τοῦ πνεύματος. Et ἐξατμίζεσθαι, Evaporari, Exuctius reddi, Arescere, quasi ἐξικμάζεσθαι, Expirare, i. q. ἀναθυμιᾶσθαι Aristoteli. Bud. Aristot. Meteor. 4. Τῶν μὲν οὖν ὑγρῶν ὅσα μὲν ἐξατμίζεται, ὕδατος· ὅσα δὲ μὴ, ἢ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος κ. τ. λ. Unde Ἐξατμισθεὶς, In vaporem evanidus, VV. LL.: alii Vapide se habens e Suet. interpr. [Gl. Ἐξατμίζω· Vaporo. "Segaar. Ep. ad Valck. 19. ad Charit. 403. Ἐξατμίζεσθαι, Phrynich. Ecl. 44." Schæf. Mss.]

[* "Διεξατμίζω, (Per vaporem emitto, Evaporo.) Hippocr. 506, (27.)" Schneider. Lex. In Ed. Bas. 1538., qua utimur, p. 172, 14. legitur: Ἀλλὰ πᾶσα ὑπὸ τῆς νοσερῆς πολλῆς ἐούσης ἐπαιρομένη, ἐξαναλωμένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς * διεξήτμησεν.]

Συνεξατμίζω, Mecum exhalando aufero, Bud. Aristot. Meteor. (4, 1.) Ὥσπερ ἱματίου ἐὰν ᾖ κεχωρισμένον αὐτὸ καθ' αὑτὸ, ὑγρὸν, ὑπὸ τοῦ ἐντὸς θερμοῦ συνεξατμίζοντος τὸ ὑγρὸν ξηραίνεται.

[* Παρατμίζω, Suffumigo. Geopon. 11, 18, 13. Ῥόδα ἀρχόμενα ἀνοίγεσθαι παρατμίσας θείῳ, ἕξεις παράχρημα λευκά.]

[* Συνατμίζω, Simul evaporo. Diog. L. 379.]

Ὑπατμίζω, Vaporem subduco. Ὑπατμισθεὶς, Suffitu evaporatus, VV. LL. Unde Ὑπατμισμὸς, (ὁ,) Suffitus vaporem eliciendo factus. Diosc. 3, 26. Καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφεψήματος, ubi Ruell. Decoctum saporis suffitu. [Ὑπατμίζω, 3, 30.]

ἈΫΤΜΗ, ἡ, Halitus, Spiritus. Il. I. (605.) εἰσόκ' ἀϋτμὴ Ἐν στήθεσσι μένῃ. Ubi Eust. ἀϋτμὴ δὲ ἁπλῶς μὲν ἡ πνοὴ, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψυχικὸν πνεῦμα· ἐκ τοῦ ἄω. ‖ Item Vapor, Fumus. Od. enim Π. (290.) ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμὴ, Eust. exp. ὁ καπνὸς, ὡς ἀναθυμίασις, παρὰ τῷ ἄω καὶ αὔω τὸ πνέω· ἐπεὶ πνευμάτων ἡ ἀναθυμίασις γεννητική. Sic Hesiod. Θ. 861. καίετο γαῖα Αὐτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς, ubi tamen quidam Ardorem signif. volunt: nam et Hesychio φλὸξ est. Fit autem ἀϋτμὴ tanquam ab αὔω pro ἄω: αὔω per dialysin fit ἀΰω: deinde interjicitur μ. [In Hesiodi loco Gaisf. edidit ἀτμῇ, et sic Schneider. Lex. v. Ἀτμή. Orph. A. 1226. Στίλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν ἀϋτμή: Λ. 468. Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρνυμένῃσιν, Τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκέϊ πάντας ἀϋτμῇ: 701. ῥώονται ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν. Schneider. Ind. Eclog. Phys. "Ad Od. M. 369. Jacobs. Anth. 8, 60. Heyn. Hom. 7, 245. 8, 514." Schæf. Mss. "Tryphiod. 679. Scent of animals, Opp. K. 1, 446." Wakef. Mss.]

Ἀϋτμὴν, ένος, ὁ, i. q. ἀϋτμή. Il. Ψ. (765.) Κὰδδ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς Ῥίμφα θέων. Od. Γ. (289.) λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦας. [" Ad Od. M. 369." Schæf. Mss. "Nicand. Θ. 409." Wakef. Mss.]

ΑΥΡΑ, ἡ, Aura, Ventus levior, ἡ ἐξ ὑγροῦ φερομένη ἐκπνοὴ, Expiratio ex humido prodiens, ut Aristot. de Mundo definit. Th. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic autem Aristoph. B. (314.) Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Et poëta quidam ap. Athen. Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρα. Invenitur tamen et αὖρα post. brevi. Xen. E. 6, (2, 17.) Εἰ μὲν αὖρα φέροι, θέοντες. Idem διαπνεῖσθαι αὔραις dixit Sympos. Et αὔρας θηρεύω ap. eund. Athen. 2. Κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι: 9. Παραθῶ δὲ δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς. ‖ Αὔρα vero περίκουρος J. Poll. 4, c. 9. de personis comicis, θεραπαινίδιόν ἐστι περικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Sed leg. puto ἅβρα. [Vide Ἅβρα. Schæf. ad Longum 378. Herod. 2, 27. Draco 81. Glossæ: Αὔρα· Aura. Αὔρα paroxytonum, Spitzner. de Versu Gr. Her. 34. " Αὔρα, ad Charit. 495. Markl. Suppl. 1048. Musgr. ibid. Wakef. Herc. F. 669.; Trach. 953.; Philoct. 1160. Plin. Ep. p. 173. Gesner. Jacobs. Anth. 7, 375. 9, 246. Heyn. Hom. 8, 455. Nom. propr., ad Charit. 226. Wyttenb. Select. 433. Schrader. Præf. ad Emend. p. ix. Valck. Phœn. p. 293.; Hipp. p. 182. Toup. Opusc. 1, 333. Jacobs. Exerc. 1, 72. T. H. ad Lucian. Dial. 73. De accentu, Boissonad. Philostr. 624. Eur. Hec. 448. Αὔρα, ποντιὰς αὔρα, ubi Porson.:—' Αὔρα Edd. omnes. Mutavi accentum, cum secunda h. v. producatur. Aristoph. B. 317. Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Tragicus ap. Tatian. p. 35. Αὔρα, θεῶν ὄχημα τιμιώτατον. Sosicrates ap. Athen. 474. Αὔρα, κόρη Σκείρωνος ἡσύχῳ ποδί.' Conf. cum ὥρα, Koen. ad Greg. 15. Brunck. ad Anacr. 125. Jacobs. Anth. 6, 201. Boissonad. Philostr. 401. 643. Αὔρας παῖς, Huschk. Anal. 149. Αὔρη, 222. Jacobs. Anth. 11, 405." Schæf. Mss. " Odor, Philo J. 1, 647. De floribus, Nonn. Δ. 2, 37. 19, 218. Illecebræ, Philo J. 2, 268. Levis spes, p. 966. Impulsus quivis, Eur. Hipp. 165. Vapor, Quint. Sm. 4, 111. Αὖραι ἀνέμων, Theod. 4, 333." Wakef. Mss.]

"Ἀδαύρα, Hesychio αὐτὴ ἡ πνοὴ, Ipse flatus s. "Ipsa aura."

[* Αὖρον, τὸ, Aurum. Dosiades, Αὔρου πλίνθοις, unde θησαυρὸς, Festus v. Aurum.]

" Αὖροι, Suidæ οἱ λαγωοὶ, Lepores. Itidemque "Lexico meo vet. Apud Hes. vero legitur, Αὖροι, "λόγοι * ἴσαυροι, sed non sine mendo." "Καῦρος, "ap. Suid. ὁ κοῦφος ταῖς φρεσὶν, pleonasmo τοῦ κ, vel- "uti αὐρός τις ὤν." [Corai. ad Heliod. 345.: Ἔστι τοίνυν τὸ διορθώσεως χρῇζον Ἡσυχίου χωρίον τοῦτο, "Αὐροί· λόγοι ἴσαυροι." Τὰς μὲν οὖν δύο πρώτας λέξεις ἴσχυσαν ἔκ τε τοῦ Σουίδα καὶ ἑτέρων Λεξικογράφων διορθώσασθαι οἱ Κριτικοὶ, τρέψαντες εἰς τὸ, Αὖροι· λαγωοὶ, (ἢ λαγοί.) Διὰ δὲ τῆς τρίτης τοῦτο ἀτυχῶς πάνυ εἴκασάν τινες βούλεσθαι λέγειν τὸν Ἡσύχιον, ὅτι τῇ Ἰσαύρων γλώσσῃ Αὖροι καλοῦνται οἱ λαγωοί. Ἀλλ' ἦν ὅμως οὐ χαλεπὸν μνημονεύσαντα τῶν προκατειλεγμένων λέξεων, ἀσίγμων τε καὶ σιγματογραφουμένων τῶν αὐτῶν, οὕτως ἀναπληρῶσαι τὴν Ἡσυχίου διόρθωσιν, Αὖροι· λαγοὶ, ἢ σαῦροι. Δι' οὗ ταῦτο βούλεται λέγειν ὁ πολυμαθὴς Λεξικογράφος, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Σαῦρος ἐκαλεῖτο καὶ Αὖρος δίχα τοῦ σ· ὁ δὲ Αὖρος παρὰ τὸν Σαῦρον ἐδήλου καὶ τὸν Λαγόν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ', ὥς φησιν Ἑλλάδιος (Χρηστομ. σελ. 7.) καὶ τὸν κατὰ νοῦν ἐλαφρὸν ἐσήμαινε τὸ Καῦρος, μόνῳ τῷ πλεονασμῷ τοῦ κ διαφέρον τοῦ Αὖρος, δηλονότι παρὰ τὴν Αὔραν, τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου· καθὰ Οὔριον ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 124.) ἐλέγομεν τὸν μωρὸν, παρὰ τὸν Οὖρον, τὸν ἄνεμον. Καὶ σημειῶσαι τῶν διφθόγγων τὴν συγγένειαν ἐν τῷ Αὔρα καὶ Οὖρος, ἵνα καὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ Αὐτίον, (τοῦ τῆς ἀκοῆς αἰσθητηρίου,) μὴ καταγινώσκῃς βαρβαρότητα· ὃ γὰρ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, Οὖς, ὠτὸς, ἐκάλουν, τοῦτο Κρῆτες καὶ Λάκωνες, καθάπερ αὖθις αὐτὸς Ἡσύχιος λέγει (Λεξ. Αὖς,) Αὖς, αὐτὸς, ὠνόμαζον. Ὡς οὖν παρὰ τὴν Ὠτὸς γενικὴν τὸ Ὠτίον, οὕτω καὶ παρὰ τὴν Αὐτὸς, τὸ Αὐτίον ἐσχημάτισται. "Αὐρὸς, Jacobs. Anth. 7, 214. Καῦρος, Heringa Obs. 226. ad Charit. 495. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss. "Phot. e Soph." Wakef. Mss.]

" Αὐρότερον, Hesychio ἀσθενέστερον, Invalidius, "Infirmius. Forsan pro ἁβρότερον. Nam quæ ἁβρὰ "sunt, eadem et imbecillia. Αὐρὸς autem VV. LL. "afferunt pro Dives, Abundans." [Vide Ἀβρός.]

[* " Αὐροποιὸς, (ὁ,) Athen. 12. p. 518., sed cf. Casaub. 855." Kall. Mss.]

[* Αὐροφορέω, Unde * Αὐροφόρητος, ὁ, ἡ, Schol. Aristoph. B. 1485.]

[* Αὐρίβατον, Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ., τὸ αὐρι

τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ τάχα, οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, A
ἀλλὰ κατά τινα βαρβαρικὴν λέξιν. Τάχα δὲ καὶ ἀπὸ
τοῦ αὔριον.]
“ Ἄγλαυρος, (ἡ,) Cecropis filia, Sacerdos Minervæ,
“ per quam jurabant Athenienses, Hes. Est et Co-
“ gnomen Minervæ, Suid. Ἀγλαυρίδας ab Athenien-
“ sibus vocari τὰς μοίρας, Fata s. Parcas, tradit Va-
“ rin. ex Hes.” [Ἄγλαυρος, ad Herod. 8, 53. “ Musgr.
Ion. 23. 496. Brunck. Aristoph. 1, 114. 145.”
Schæf. Mss. “ Nicand. Θ. 62. 442.” Wakef. Mss.]
Ἄγχαυρος, (ὁ,) Diluculum, Crepusculum, ὁ πα-
χνώδης ὄρθρος, παρὰ τὸ ἀγχοῦ, ἤτοι πλησίον, ἔχειν τὴν
αὔραν: ut Suid. exp. citans ad h. l. exp. (Od. E. 469.)
Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.
Ἄναυρος, ὁ, ἡ, Auræ expers. || Item subst. Tor-
rens, χείμαρρος: nam οἱ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποτα-
μοὶ οὕτω καλοῦνται, ut Schol. exp. in Apoll. R. 1; (9.)
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν ἀναύρου. Phil. Epist.
21. de ead. re, Λέγεται γὰρ ὡς τὸν ἄναυρον διαβαί-
νοντος αὐτοῦ, sc. τοῦ Ἰάσονος, τὸν ποταμὸν, ἐνεσχέθη
κρηπὶς τῷ ῥεύματι. Ubi tamen Propr. nom. esse B
videtur, ut forsitan et ap. Apoll. R.; nam et Schol.
Hesiod. A. (477.) Ἄναυρον Thessaliæ Flumen com-
memorat. Apud Nicandr. vero A. (235.) Κεῖνο φυτὸν
Κρήτηθεν ὃ δή ῥ' ἐκόμισσαν ἄναυροι, Schol. exp. αἱ
ὄχθαι τῶν ποταμῶν. [Apoll. R. 4, 109. “ In Apoll.
R. l. c. Ἄναυρος est Propr. nom. fluvii in Magnesia
prope Iolchum in mare defluentis. Sed Ἄναυρος
etiam est Nom. appellativum, Torrentem proprie
et Quemlibet fluentem significans. Mosch. 2, 31.
Τῇσιν ἀεὶ * συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο, Ἢ ὅτε
φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν Ἀναύρω. Nullus in
Phœniciæ litore Fluvius Anaurus Geographis aut
Historicis notus. Similiter ap. Coluth. Paris paternas
oves pascebat, ἑκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν Ἀναύρου. Etym.
M. Ἄναυρος· ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμὸς,——οἱ
χείμαρροι, καὶ διώρυχες, καὶ ὀχετοί.” Brunck. Mss. Cf.
Ἔπαυρος. “ Wakef. Ion. 97. Valck. Phœn. p. 776.
Bergler. Alciphr. 118. T. H. in Raphel. Annot. 78.
ad Herod. 646. Fluvius, Wakef. ad Mosch. 2, 31.
3, 23.; Valck. ad p. 344. Eichst. Quæst. 7. Brunck. C
ad Anacr. 114. Wakef. S. C. 1, 139. Musgr. Herc.
F. 389. Jacobs. Anth. 6, 208. Brunck. Apoll. R. 5.”
Schæf. Mss. “ Lycophro 1425.” Wakef. Mss.]
“ Ἔναυρος, (ὁ, ἡ,) In quo auræ sunt, Auris apertus
“ s. pervius. Theophr. H. P. 8, 11. Χωρίον εὔπνουν
“ καὶ ἔναυρον ἀεί,” [ubi Ms. Aug. * εὔαυρον. “ Ἔναυ-
ρον, Koen. ad Greg. 125.” Schæf. Mss.]
“ Ἔπαυρος, Torrens; Hes. enim ἐπαύρους dici scri-
“ bit τοὺς χειμάρρους ποταμούς: qui et ἄναυροι dicun-
“ tur.” [A Schneidero non agnoscitur.]
Μαψαῦραι, αἱ, Leves auræ, Leves venti. Hesiod. Θ.
(872.) de quatuor ventis locutus, addit, Αἱ δ' ἄλλαι
μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν: Schol. κεναὶ καὶ μά-
ταιαι πνοαὶ, οἷον καικίας, θρακίας, ut alibi admonui.
Fortassis tamen in h. l. Hesiodi divisim μὰψ αὖραι
legi posset. [Vide Gaisf. “ Voss. Myth. Br. 1, 236.
Toup. Opusc. 2, 37. Valck. Callim. 206. Hesiod. Θ.
872. ubi v. Wolf. p. 131.; Heyn. p. 157.; Græv.
Lect. Hes. p. 633. Brunck. Apoll. R. 119. Jacobs.
Animadv. 282. Callim. 1, 441.” Schæf. Mss.] D
“ Πέταυρον, τὸ, Pertica, Tignum aut Asser, super
“ quo gallinæ dormiunt: vel etiam Crates e virgis
“ plexa, super qua gallinæ cubant: quæ et κρεμάθρα,
“ quod pensilis sit, et ταῤῥὸς dicitur. J. Poll. genera-
“ liter πέταυρον exp. οὗ τοὺς *ἐνοικιδίους ὄρνιθας ἐγκαθ-
“ εύδειν συμβέβηκε: ac si de Gallinario etiam dice-
“ retur. In hac generali signif. gallinaceus ap. Ba-
“ brium ἐκ πεταύρου κλαγγὸν βοᾷ. Pro Gallinario
“ vero, aut saltem Crate asseribusve pensilibus, Ni-
“ cand. accepit Θ. (197.) Nam cum dixisset, Ἰκτῖδος,
“ ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον Μαίεται, ἐξ ὕπνοιο
“ καθαρπάζουσα πετάυρων: subjungit, Ἔνθα λέχος
“ τεύχονται ἐπ' ἰκρίον, ἢ καὶ ἀφαυρὰ Τέκνα τιθαιβώσ-
“ σουσιν ὑπὸ πλευρῇσι θέρουσαι. || Hesychio πέταυρον
“ est quoque εἶδος παγίδος. Scribitur ETIAM Πέ-
“ τευρον, per ε in secunda syll.: cujus idem Hes. me-
“ minit. Hoc vero πέτευρον esse dicit non solum
“ σανίδα, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, sed etiam πᾶν τὸ
“ ἐμφερὲς τούτῳ, necnon πᾶν τὸ μακρὸν καὶ * ὑπόπλατυ,
“ et quidem λεπτόν. Ita scriptum legitur ap. Theocr.
“ quoque 13, (12.) Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ
“ κοῖτον ὁρῷεν, Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι
“ πετεύρῳ, ubi notā τῷ πετεύρῳ tribui epith. αἰθαλόεν,
“ quoniam prope caminos plerumque ejusmodi asseres
“ s. crates suspendi solent, atque ita fumosæ reddi.
“ Schol. πέτευρον ibi exp. σανίδιον λεπτὸν καὶ τετα-
“ μένον, addens, multos eo uti solere etiam εἰς τοὺς
“ ὀρόφους, ἀντὶ κεραμίων. Sicut vero πέταυρον dixi
“ Hesychio esse etiam εἶδος παγίδος, ita πέτευρον
“ etiam nonnulli esse dicunt Asserem cum laqueis,
“ avibus tensum, ut in eum involantes laqueis se in-
“ tricent. Hes. esse dicit ὄργανον ποιόν: sed quod-
“ nam aut qualenam, non exp. Forsan illud est, a
“ quo denominantur Petauristæ: deque eo intelli-
“ gendum videtur, quod Lucil. ait, Sicuti mechanici
“ quum alto exiluere petauro. Ælius Stilo ap. Fe-
“ stum Petauristas appellatos vult ex eo, quod in
“ aëre volitent, παρὰ τὸ πρὸς αὔρας πέτεσθαι. Item-
“ que Nonius Petauristas a vett. dictos tradit, qui
“ saltibus vel schœnis levioribus moverentur: et
“ hanc proprietatem a Gr. nominatione descendisse,
“ ἀπὸ τοῦ πέτασθαι. Ego minus longe petitum ety-
“ mon sequens, puto πέταυρον dictum esse παρὰ τὸ
“ ἐν ταῖς αὔραις, ἤτοι τῷ ἀέρι, πεπετάσθαι: quemad-
“ modum et Schol. Theocr. esse dicit σανίδιον τετα-
“ μένον, et Hes. ἐν μετεώρῳ κείμενον, et hinc Πεταυ-
“ ρίζειν dici Alto exilire petauro: et Πεταυριστὰς,
“ Qui alto petauro exiliunt: h. e. e machina alto
“ loco suspensa, ita ut fere ex ipso aëre devolare vi-
“ deantur: quales hodie sunt, qui e turribus aëriis
“ devolant, et per funes locis sublimibus tensos ambu-
“ lant, Funambuli ex eo nuncupati.. Juvenal. et Manil.
“ innuunt fuisse Machinam alto loco suspensam, e
“ qua in aërem excuterentur jactarenturque petauri-
“ stæ, et inde in terram devolarent: ita enim ille, 14,
“ (265.) An magis oblectant animum jactata petauro
“ Corpora, quique solent rectum descendere funem?
“ Hic vero, lib. ult. Corpora quæ valido saliunt ex-
“ cussa petauro. Petaurista autem legitur cum ap.
“ alios, tum ap. Varr. de Vita Pop. Rom. 2. Nec
“ minus, inquit, alio in genere sunt ludi velitis Galli,
“ Germani petauristæ.” [Gl. Πεταυριστής· Cernulus.
Πεπεταύρισται· Cernuit. Πέτευρον, Tabula, Asserculus,
Parvum tabulatum, Polyb. 8, 6, 8. n. * Πεταυρισμὸς,
ὁ, Plut. 498. τῆς τύχης. * Πετευριστὴρ, ῆρος, ὁ, Mane-
tho 4, 278. πηκτοῖσι πετευριστῆρας ἐν ἔργοις. “ Πέταυ-
ρον, ad Charit. 668. Kuster. Aristoph. 123. Bibl.
Crit. 2, 2, p. 101. Harles. ad Theocr. 201. Toup.
Opusc. 1, 350. Jacobs. Spec. 17. Valck. Hipp. p.
288. Genus laquei, Wessel. Probab. 289. Πέτευρον,
ad Charit. l. c. Kuster. l. c. Toup. l. c. Jacobs. l. c.
Πεταυρίζω, ad Charit. l. c. ad 315. Πεταυριστής, ad
Charit. 666. 668. Πετευριστὴρ, 668.” Schæf. Mss.
“ Πέταυρον, Nicand. Θ. 197.” Wakef. Mss.]
“ Λιπαυρεῖ, Hesychio αὔρα ἐπιλέλοιπεν.” [A Schnei-
dero non agnoscitur.]
[* Αὐρόω, s. * Αὐριόω, i. q. ἐκπαππόω. Theo ad
Arat. D. 189. Ἡ κινάρα—αὐριοῦται, al. αὐροῦται.]
“ Ἐπαυρίζω, Leniter spiro, si non mentiuntur VV.
“ LL.” [Aspiro, Flatum emitto. Fragm. Athenæi
11. 782. Τὴν νέαν ἐπαυρίσας. Suid. Ἐπαυρίζω· τὸ
φυσῶ. Joseph. B. J. 1, 21, 5. Ὧι καὶ μετρίως ἐπαυρί-
ζοντι τηλικοῦτον ἐγείρεται κῦμα πρὸς ταῖς πέτραις, ὥστε
κ. τ. λ.]
ἨΤΟΡ, τὸ, Cor, Animus. Itidem ab ἄω, ut pluri-
bus ll. tradit Eust. Sunt qui declinent ἤτορος, ἤτορι:
ille tamen indeclinabile esse tradit. Il. E. (529.) Ὦ
φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε: B. (490.)
Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη: Ψ. (647.)
Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ: Od.
Δ. (374.) μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων. Sæpe autem
vocat φίλον ἦτορ, ut Il. E. (250.) μή πως φίλον ἦτορ
ὀλέσσῃς. Ibid. (670.) μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ: K.
(575.) καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Sed et hoc obser-
vatione dignum sæpe dici ab eo ἦτορ ἐν φρεσὶ, vel ἦτορ
ἐν στήθεσι, ut T. (169.) Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρε-
σίν. Sic Od. (Ω. 205.) ἦ γὰρ τῇ γε σιδήρεον ἐν φρεσὶν
ἦτορ: N. (320.) Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμέ-
νον ἦτορ. At ἦτορ ἐν στήθεσι, ut P. (46.) μηδέ μοι

ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε: Il. X. (452.) ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ. Sed et ἦτορ dicit ἐν κραδίῃ, Υ. (169.) ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ. [Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 12, 10. Epigr. adesp. 689. Heyn. Hom. 6, 144. Ἠ. ἐν φρεσὶν, Theogn. 124." Schæf. Mss. " Vita, Quint. Sm. 1, 255." Wakef. Mss.]

" Δυσήτωρ, (ορος, ὁ, ἡ,) Tristis, Qui est animo molestiis affecto. Hes. enim δυσήτορος exp. δυσθύμου."

" Εὐητόριον, τὸ, affertur pro Animum oblectans." [" Εὐητόριος, ὁ, ἡ, Philostr. Icon. 2, 32. p. 356. susp." Schneider. Lex.]

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Magnanimus. Il. Π. (527.) Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἔστιχον. At μεγαλήτωρ θυμὸς, Od. I. (500.) ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν, tautologiam habet, ut si dicas μεγαλόψυχος ψυχή. [" Wakef. Trach. 1260. Heyn. Hom. 5, 146. Toup. Opusc. 1, 373. ad Il. E. 785." Schæf. Mss.]

ΑΥΛΟΣ, ὁ, Tibia, Il. K. (13.) Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Pro eo autem, quod Hom. αὐλῶν ἐνοπὴν dicit, legimus ap. Athen. 8. αὐλῶν βόμβον: Αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος. Lucian. (1, 850.) Ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές. Idem ibid. ἐμφυσᾷν pro ἐμπνεῖν dicit: Φιλοτιμότερον ἐμφυσᾷν ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ. Idem (1, 32.) Καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Sæpe autem αὐλοῦ et κιθάρας simul fit mentio, s. λύρας, ut Idem (2, 277.) Αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ κιθάραν. Plut. de Glor. Athen. Ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις. Deducitur autem vel ab ἄω, Flo, sicut et αὐλὴ, vel ab αὔω, Clamo. Videtur tamen Eust. ad priorem magis inclinare.

Αὐλὸς, Quicquid est angustum et in rectitudinem productum. In VV. LL. annotatur ex Athen. h. v. signif. Figuram quamlibet in rectitudinem productam, ut est stadium, et sanguinis e naribus torrens. Sed, ut cetera omittam, κρουνὸν αἵματος ab Athen. generalius accipi existimo pro Sanguine, quem ex aliqua corporis parte velut ejaculamur. Od. X. (18.) αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο. Hinc et Αὐλὸς, Jaculum omne prolixum, ut quidam annotarunt. Bud. autem scribit Xen. (K. 10, 3.) vocare venabuli αὐλὸν, qua sunt illius velut aures, Κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους, ubi eum αὐλὸν pro καυλὸν dixisse existimat, nisi sit mendum. Et subjungit, αὐλὸν Partem esse hastilis, quæ ferro induitur. Sic vero et Eust. αὐλὸς, inquit, ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Unde Hom. αἰγανέας δολιχαύλους appellat Od. I. (156.) Addit autem Bud. αὐλὸν in telis etiam esse ap. Ægin. Αὐλὸς, ut Idem inquit, Annulus fibulæ, Od. T. (227.) αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Ubi Eust. scribit αὐλοὺς appellari ῥαβδοειδεῖς τινὰς ἀνατάσεις εὐθείας, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι, quas etiam ob hanc causam paulo ante κληῗδας εὐγνάμπτους appellarit. || Item Αὐλοὶ, Pisces, vide Σωλῆνες.

[Αὐλὸς, Gl. Tibia. Αὐλὸς ἀπὸ καλάμου· Cicuta. Αὐλὸς ἀγροικικός· Avena. Clem. Alex. Str. 8. 928. Stadium, Lycophro 40. Antip. S. 48. νεβρεῖοι. Philodem. 22. Αὐλῶν πλαγιαύλων γεύσατε. Leon. Tar. * ταχυχειλεῖς. " Organum erat minus simplex quam σύριγξ, varietate cantuum pollens. Plato de Rep. 3. p. 396. Bas. 1. Τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον; καὶ αὐτὰ τὰ παραρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μιμήματα; Δῆλα δὴ, ἦδ' ὅς. Λύρα δή σοι, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα, καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη. Fistula secundum Gazam, Trachea, Angl. Windpipe, Aristot. H. A. 1, 5. 7, 1." Seager. Mss. " Ilgen. Hymn. 380. ad Diod. S. 1, 227. 353. 370. 389. Musgr. Or. 147. ad Charit. 409. Wakef. Ion. 1196. Musgr. 1177. Jacobs. Anth. 7, 117. 9, 159. 186. 10, 316. 12, 344. Longus 60. Vill. Heyn. Hom. 6, 10. 180. 7, 337. 529. Convallis, Dionys. H. 1, 533. Sanguinis torrens, Ruhnk. Ep. Cr. 151. Pars hastilis, Toup. Opusc. 2, 181. Longus et angustus tractus, Fac. ad Paus. 2, 408. ad Timæi Lex. 100. Αὐλ. βαρὺς, Tuba, Jacobs. Anth. 7, 410. In galea, Heyn. Hom. 4, 528. Conf. cum ἄλλος, Musgr. Ion.

A 1177. Αὐλ. πνεύματος, Dionys. H. 5, 75. Αὐλ. Φρύγιος, Lucian. 1, 59. Αὐλοὶ πλάγιοι, Longus 5. Vill., et Vill. 19. De tibiarum generibus, ad Lucian. 1, 233. De materia tibiarum, ad Xen. Œcon. 1, 10. Valck. Adoniaz. p. 351. Tuba vertit p. 352. ad Charit. 217." Schæf. Mss. " Tuba, Opp. K. 4, 405. Omne quod longum et rectum, Athen. 189. Sanguinis torrens, Nonn. D. p. 142. Αὐλ. ποδῶν, Opp. K. 1, 189." Wakef. Mss.]

" Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, paronym. τοῦ αὐλοῦ, signif. ἐπιμήκη s. παραμήκη τόπον, ut Eust. tradit. Sic πορτίους αὐλῶνας Schol. Soph. Tr. (101.) p. 334. esse dicit τὸ * στενόμακρον πέλαγος, Mare longum et arctum: s. Tractus maris longos et angustos, ut freta sunt, exp. tamen etiam τοὺς παρὰ θάλατταν στενοὺς τόπους, Loca maritima angusta, ut sunt Isthmi. Hesychio quoque αὐλὼν est στενὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος: qui etiam addit, Æsch. αὐλῶνα vocasse τὴν τάφρον, Fossam: ut Eust. quoque 1157. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cavæ in modum B τῶν αὐλῶν. Sed et τὰ μεταξὺ φαράγγων στενὰ ἐπὶ μῆκος φερόμενα, dicuntur αὐλῶνες: eæ sunt Valles, s. Convalles; referunt enim et ipsæ sua figura αὐλὸν, utpote quæ sint arctiores ceteris campis et oblongiores, non nimium tamen arctæ, sed mediocri latitudine patentes. Theophr. H. P. 9, 7. Μεταξὺ τούτων, Λιβάνου nimirum καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ, ἐστὶν ὃν αὐλῶνα καλοῦσι, πεδίον πολὺ καὶ καλόν. Plut. Fabio 322. de Campania, Ἔστι δ' ἡ χώρα τὰ μὲν ἄλλα περιστεφὴς ὄρεσιν, αὐλὼν δ' ἀναπέπταται πρὸς τὴν θάλασσαν: ut Strabo quoque 5. p. 106. Campaniam esse dicit πεδίον εὐδαιμονέστατον, ᾧ περίκεινται γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τά τε τῶν Σαννιτῶν, καὶ τὰ τῶν Ὄσκων: et Plin. 18, 11. Campaniam esse campum subjacentem montibus XL. M. passuum planitie. Αὐλὼν Hesychio est præterea λειμὼν, ἔφυδρος τόπος, Pratum, Locus aquis irriguus. Sed proprie de Eo prato s. loco riguo dici puto, qui inter montes est interjectus, longus et arctus. In VV. LL. exp. non solum Fretum, C Angustia, sed etiam Canalis, Tractus strictus et longus, per quem aqua ducitur; nam et ejusmodi aquæductus s. sulci aquarii ad formam τοῦ αὐλοῦ accedunt. Porro notandum est, prosæ quidem scriptt. dicere τὸν αὐλῶνα, poëtas autem τὴν αὐλῶνα, ut Athen. docet (189.) hæc afferens exempla. Cratinus, Βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περίδρομον στρατοῦ. Soph. Κρημνούς τε, καὶ σήραγγας, ἠδ' ἐπακτίας Αὐλῶνας. Itidemque ap. Eratosth. βαθὺς διαφύεται αὐλὼν, hoc βαθὺς pro fem. accipiendum ait, sicut θῆλυς ap. Hom., θῆλυς ἐέρση. Quemadmodum autem epitheticῶs ibi ὁ αὐλὼν dicitur βαθὺς, ita Eur. (Rhes. 112.) dicit κοῖλον αὐλώνων βάθος: cavæ enim et profundæ sunt valles propter montes ab utroque latere in altum assurgentes. Ceterum ab αὐλὼν est COMP. Αὐλωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Habens speciem s. figuram αὐλῶνος; aliis Anfractuosus; quippe qui αὐλῶνα Anfractum etiam interpr. Diod. S. (3, 191.) Est inde et DEMIN. Αὐλωνίσκος, (ὁ.) ITEM Αὐλωνίζω, In convalle dego; nam Suid. αὐλωνίζουσα exp. ἐν D αὐλῶνι διάγουσα." " Αὐλονίσκος, Parva vallis: VV. LL. e Theophr. H. P. 9, 7. Sed perperam; scribendum enim αὐλωνίσκος per ω, quemadmodum αὐλὼν quoque, cujus hoc est demin. ω retinet in obliquis. Quod vero Theophr. ibi dicit, calamum odoratum nasci μεταξὺ τοῦ τε Λιβάνου καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ ἐν αὐλωνίσκῳ τινὶ, Plin. 12, 22. Nasci inter Libanum montem aliumque ignobilem, in convalle modica." [Gl. Αὐλὼν, ὁ στενὸς τόπος, καὶ ἐπιμήκης· Averca. Αὐλὼν· Areola. Αὐλῶνες· Ancræ. Arcad. 12. " Aristoph. O. 243. ἕλειας παρ' αὐλῶνας, Paludosis in vallibus." Seager. Mss. Omnino v. Walther. Anim. Cr. et Hist. Æsch. Pr. 755. ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικὸν, ubi Blomf. " Αὐλὼν, Fretum." Xen. K. A. 2, 3, 10. Lucian. Tragop. 24. Αὐλὼν διασφάγος * ἁλιπόρου. * Αὐλωνιὰς, ἄδος, ἡ, In Vallibus commorans, habitans, Orph. Υ. 50, 7. (Νύμφαι) Φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς. " Jacobs. Anth. 7, 313, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 59. Aristoph. O. 243.

Diod. S. 1, 160. 184. 2, 252. 394. ad 593. Heyn. A
Hom. 7, 151. Toup. ad Longin. 343. Act. Traj. 1, 225. Longus et angustus tractus, Fac. ad Paus. 2, 408. Canalis, Toup. Opusc. 1, 469. Wessel. Herod. 165. Schneider. ad Xen. K. A. 102. 'Θ, ῆ, Brunck. Soph. 3, 444." Schæf. Mss. " Αὐλὼν, Fossa, Eust. Il. 1214. Αὐλωνοειδὴς, Eust. ad D. P. 137." Wakef. Mss.]

" Διαυλωνία, ἡ, Eustathio est τοπικὴ στενότης, καθ' " ἣν ὄρτυγες ἢ ἁπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται, Locus " angustus, in quo coturnices aut generaliter aves " sylvestres capiuntur. Dicit autem ἐθνικὴν esse hanc " λέξιν, et γνώριμον τοῖς περὶ Σινώπην ἀνωτέρω οἰκοῦσι " πρὸς βορρᾶν. Dici vero παρὰ τὸν αὐλὸν, a quo esse " ETIAM τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα: ut et 1107. " παρὰ τὸν αὐλὸν esse dicit τοὺς αὐλῶνας, et τὸν τῶν " πνευμάτων * ἀνακαμπτικὸν διαυλωνισμόν. Indicat " tamen ab αὐλὴ quoque hæc derivari posse, ut Athen. " etiam (189.) Et hic enim et ille αὐλὴν vocari tradit " τὸν διαπνεόμενον τόπον: et διαυλωνίζειν dici χωρίον " τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα, Locum qui utrin- " que ventum excipit: in modum nimirum tibiæ; B
" nam et ipsam utrinque potest pertransire flatus. " Suid. vero διαυλωνίζειν esse dicit διὰ στενοῦ ῥεῖν, " Fluere per angustias. Et sic διαυλωνίζειν esset τὸ " αὐλῶνα διέρχεσθαι. Bud. sane e Basilio διαυλωνί- " ζειν affert pro Meatus longos transire; dicique tra- " dit de aqua marina terras subeunte et in fontes per- " colata." [" Aristot. Meteor. 2, 8. Δοκεῖ γὰρ διαυλωνίζειν ὑπὸ τὴν γῆν ἡ θάλαττα." Seager. Mss. Idem de Respir. 16. Τὸ ὕδωρ διὰ τῶν βραγχίων δ. Vide Schneider. ad H. A. 2, 12, 2. Διαυλωνισμὸς, ὁ, Transitus per longos meatus, Phav. v. Αὐλή. " Eust. Od. 771." Wakef. Mss.]

[* Αὐλοδόκη, ἡ, i. q. αὐλοθήκη. Anal. 1, 220. " Ad Charit. 217. Jacobs. Anth. 7, 58." Schæf. Mss.]

Αὐλοειδὴς, ὁ, ἡ, Tibiæ formam habens. Budæo est Tubulatus, Cavus, ap. Theod. Eccl. Hist., Καὶ τῶν ἐλεφάντων προνομίας αὐλοειδεῖς πεφυκυίας ἐπλήρου. [" Ad Diod. S. Add. ad 1, 188." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 631." Wakef. Mss.]

[* " Αὐλοθέτης, (ου, ὁ,) Toup. Opusc. 1, 510." C
Schæf. Mss.]

Αὐλοθετέω, Fistulas compingo. [Leon. Tar. 60. pro ἀγῶνα αὐλοῦ τίθημι. Ad Anthol. Pal. 152. " Toup. Opusc. 1, 510. Jacobs. Anth. 7, 117." Schæf. Mss.]

[* Αὐλοθήκη, ἡ, Loculus tibiarum, i. q. αὐλοδόκη. Schol. Aristoph. Θ. 1209. " Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

[* Αὐλοκοπέω, Artemid. 5. p. 263.]

[* Αὐλομανὴς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 8, 29. Αὐλομανὲς μίμημα, καὶ αὐτοδίδακτον ἀοιδήν. * Αὐλομανέω, Diod. S. 2, 533. γυναικείαις θέαις.]

Αὐλοποιὸς, ὁ, Qui fistulas conficit, [Gl. Tibiarius. " Dionys. H. 2, 150. * Αὐλοποιΐα, (ἡ,) J. Poll. 8, 153. * Αὐλοποιϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Plato Euthyd. 1, 289. Οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε δήλονότι δεόμεθα. (* Αὐλοποιέω, unde * Αὐλοποίησις, ἡ, et * Αὐλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, et) * Αὐλοποιητικῶς, J. Poll. l. c." Scott. App. ad Thes.]

Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, Idem, Qui tibias perforat. J. Poll. e Comicis [4, 71. Athen. 592. Aristot. Probl. D
19, 25. Unde * Αὐλοτρυπητικὸς, ἡ, ὸν, et ap. J. Poll. 7, 153. * Αὐλοτρυπητικῶς. " Αὐλοτρύπης, Toup. Add. in Theocr. 410. it. Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton." Schæf. Mss.]

Αὐλῳδὸς, ὁ, Tibicen. Differre ab αὐλητὴς annotat Bud. ex Athen. (539.) Αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον, Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης, Ὑπέρβολος Κυζικηνός· παρῆλθον δὲ καὶ αὐληταί, οἳ πρῶτοι τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν. UNDE Αὐλῳδία, ἡ, Tibiarum cantus. ET Αὐλῳδικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad tibiarum cantum pertinens, ut αὐλῳδικὸς νόμος. At αὐλῳδικὸς ποιητὴς, Tibiarum cantus peritus. [Αὐλῳδία, Plato de LL. 3. p. 155. ad Anthol. Pal. 95. Αὐλῳδὸς, Paus. 10, 7. Cf. Κιθαρῳδός. " Phrynich. Ecl. 66. Jacobs. Anth. 7, 57. Αὐλῳδία, ad Lucian. 1, 297." Schæf. Mss. " Aristot. 1, 14. Ælian. H. A. 717." Wakef. Mss.]

Αὐλωπὸς, ὁ, (ἡ,) Fistulæ instar oblongos oculos habens. Est Piscis nomen ap. Opp. (A. 1, 256.) e genere τῶν ἀνθιέων: qui cur ita dictus sit, ipse sic exp.: Ἄλλους δ' εὐωποὺς τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν, Οὕνεκα τοῖς καθύπερθεν ἑλισσομένη κατὰ κύκλον Ὀφρὺς ἠερόεσσα περίδρομος ἐστεφάνωται. Αὐλωπίας, (ου, ὁ,) ap. Aristot. H. A. 6, 17. idem esse videtur Piscis; nam ἀνθίαν etiam vocari scribit. Αὐλωπίας vero Hesychio est κοιλόφθαλμος. AT Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, Epith. galeæ ap. Hom., cum quasi in fistulam abit, h. e. in angustum et oblongum, vel ὅταν λήγῃ εἰς ὀξὺ τῷ αὐλίσκῳ, εἰς ὃν ὁ λόφος ἐνίεται, ut docet Eust.: vel ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὀρθὸν ἀνατείνῃ, ut tradit Athen. (231.) Il. Λ. (352.) ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια Τρίπτυχος αὐλῶπις. " Αὐλῶπιν, Hes. exp. non " solum αὐλοὺς ἔχουσαν, sed affert etiam αὐλώπιδι " pro στενῇ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Idem tradit Soph. " τὴν λόγχην τὴν μακρὰν vocasse αὐλῶπιν. Αὐλωπίαι, Eidem αὐλοὺς ἔχουσαι." " Αὐλοπίας, Piscis, " qui et ἀνθίας dicitur. Ita enim Aristot. (l. c.) Τίκτει " δὲ καὶ ὁ αὐλοπίας, ὃν καλοῦσιν ἀνθίαν, τοῦ θέρους. " Sed puto hic reponendum esse ω pro ο, cum Opp. " (l. c.) eum vocet αὐλωπόν." [" Ælian. H. A. 13, " 17." Kall. Mss. Forma * Αὔλωψ, ὁ, ἡ, agnoscitur a Schneidero. " Αὐλῶπις, Heyn. Hom. 4, 528. 5, 34. 6, 180. 7, 337. Brunck. Soph. 3, 503. Αὐλωπίας, ad Timæi Lex. 170." Schæf. Mss.]

Ἄναυλος, ὁ, ἡ, Tibiarum expers. Plut. (6, 56.) Θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, Quæ sine tibiarum cantu fierent. UNDE Ἄναυλα, adv. Sine tibiis. Idem Plut. Quæst. Rom. Καί τις ἥπτετο δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἄναυλα θυόντων. ‖ Ἄναυλος est etiam Imperitus artis tibicinariæ. Bud. in Lucian. (1, 182.) Ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶναι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως κ. τ. λ. [" Eur. Phœn. 801. Κῶμον ἀναυλότατον * προχορεύεις, Schol. ὑβριστικὴν καὶ * κακομουσοτάτην. ' Κῶμος ἀναυλότατος dicitur, quia Marti nihil cum Bacchi gaudiis negotii est,' Beck." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 296. Jacobs. Exerc. 1, 208. Casaub. Athen. 1, 35. Wakef. Herc. F. 881. Musgr. 879." Schæf. Mss.]

" Βομβαύλιος, (ὁ,) Hesychio ὁ αὐλητὴς, ἀπὸ τοῦ " βομβεῖν. Dicuntur enim οἱ αὐλοὶ βομβεῖν, cum " inflati sonant. Pro βομβαύλιος autem, quod in po- " sterioribus Etym. Edd. esse dicitur εἶδος μελίσσης, " denominatum et ipsum παρὰ τὸ βομβεῖν, reponen- " dum βομβύλιος." [Aristoph. A. 866. Πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι Ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι; Rauci tibicines.]

Διαύλιον, pro quo ap. Suid. scribitur Διαύλειον, τὸ, Schol. Aristoph. B. (271.) esse dicit, cum in scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret. Hes. vero Διαύλιον esse dicit, ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παραβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ: ap. musicos vero hæc μεσαύλια vocari. AT Διαυλία, (ἡ,) cum duo canunt, Hes., [quod voc. a Schneidero non agnoscitur. Διαύλιον, Schol. Aristoph. B. 1282. " Brunck. 1, 209. Kuster. 191." Schæf. Mss.]

Δύσαυλος, ὁ, ἡ, Infelix ob tibias. Sic δύσαυλος ἔρις in Epigr. (Antip. T. 29.) exp. VV. LL., [" cf. Misc. Obs. V. 5. T. 3. p. 98." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 882." Schæf. Mss.]

Ἔναυλος, ὁ, ἡ, Tibiis personans, ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλόν. Hes. Metaph. etiam capitur pro Eo, quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant; ut ἔναυλοι λόγοι ap. Eust. οἱ πρόσφατοι, καὶ ἔτι καταυλοῦντες τὴν ἀκοήν: quemadmodum Suid. etiam ap. Pisid. Ἀεὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, αἱ περιστάσεις Ἐκ τῶν ἐναύλων ἠρεθισμένων πόνων, Τίκτουσιν ὁρμὰς κρείττονας βουλευμάτων, exp. οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένων, ἔτι ἐνηχουμένων. Sic ap. Lucian. (1, 8.) Ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος ἔτι. Plut. vero de aud. Poëm. dixit ἔναυλον ἔχειν ὅτι: Πρὸς ταῦτα δὴ πάλιν παρασκευάζωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἔχειν ἔναυλον ὅτι κ. τ. λ. Ἔναυλον Hes. exp. etiam νέαν ἔχοντα εὐεργεσίαν οὐ πρὸ πολλοῦ. ‖ Ἔναυλος, Eustathio est item χείμαρρος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, στενὴ διῶρυξ, ἢ καὶ ἄλλως ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χείμαρρος, παρὰ τὸν αὐλὸν, ὅς ἐστιν ἐπιμήκης παράτασις. Et Il. Π. (71.) τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους Πλήσειαν νεκύων, sunt ἔναυλοι illi τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ

διώρυχες, ἢ οἱ περὶ τάφρον τόποι παρὰ τὸν στενὸν καὶ ἐπιμήκη αὐλόν. [" Æsch. c. Ctes. 580. Ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη, ἐπειδή τινες τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων ἀνεῖλον, Notum est et inculcatum auribus, ut tibiarum sonus, Palmer. Recenti adhuc erat in memoria, et aures veluti circumsonabat, Reisk." Seager. Mss. Plato de LL. 3. p. 109. Aristot. Probl. 21, 14.: Dionys. H. 6. p. 900. ἔναυλον ἁρμονίαν. " Ad Lucian. 1, 179. ad Timæi Lex. 100. ad Callim. 1, 4. Dionys. H. 3, 1755. Musgr. Bacch. 121. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 194. Valck. Phœn. p. 514.; Diatr. 168.; Callim. 245. Wessel. Probab. 139. Hesiod. Θ. 129. Alciphro 288. (ubi quod sequitur ῥέγκ. deleam:) ad Charit. 283. 527. ad Il. Π. 71. Φ. 283. 312. Wakef. S. C. 2, 124. Phrynich. Ecl. 66. Thom. M. 303. 305. Musgr. Herc. F. 879. Wakef. Phil. 158. Heyn. Hom. 4, 217. 7, 150. Boissonad. Philostr. 620. Musgr. Hel. 1113. Jacobs. Anth. 7, 387. 9, 488. Brunck. Apoll. R. 36. Ἔναυλος κιθάρισις, Boëckh. de Metr. Pind. 258. Ἔναυλον, Anton. Argiv. Epigr." Schæf. Mss. " Adhuc in auribus sonans, Philo J. 685. Clem. Alex. 484. Æschin. 580. Recens, de omni re, Euseb. H. E. 8, 10. Rupes, Eur. Temen. 18. Fluvius, Nonn. D. 2, 54." Wakef. Mss.]

[* Ἐναυλὶς, ίδος, ἡ, Tibiæ inserta, epith. γλωσσίδος. Eust. 72, 25.]

" Ἐναυλήματα, Suid. et Etym. dici tradunt ἄλφιτα " οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα: nonnullos vero etiam " ipsa τὰ ἄλφιτα vocare ἐναυλήματα." [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἔξαυλος, ὁ, ἡ, Cui tibia exemta aut effracta est. Qui tibiæ sonum amplius non edit. J. Poll. 4. Ὁ δὲ φαῦλος αὐλὸς, καὶ ἄγλωττος, καὶ ἄφθογγος, ἀραιὸς, διάβροχος, ἔξαυλος. Unde Ἐξαυλέω, ήσω, q. d. Extibio. Ἐξηυλημέναι γλῶτται, sc. τῶν αὐλῶν, ap. J. Poll. s. γλωττίδες, ut Etym. vocat, Linguiæ tibiarum inveteratæ, et quæ tibiis inflandis aptæ amplius non sint. Q. v. Ἐξηυλημένος metaph. de aliis inveteratis rebus dicitur, ut docet idem Etym. Et Παρεξαυλέω, Idem, nisi præpositio aliquid immutare simpl. signif. putanda sit; unde παρεξηυλημένος, Extritam fistulæ lingulam habens. Eust. inter scommata in senes hoc etiam refert, addens, Ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖος, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων, s. ut Schol. Aristoph. habet, διεῤῥηγμένων, γλωσσίδων αὐλοῦ. Est autem v. h. sumtum ex Aristoph. A. (681.) Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους. Sic etiam Suid. νοῦν παρεξηυλημένον exp. οἷον διεφθαρμένον καὶ ἀμυδρὸν ὑπὸ γήρως. [Ἔξαυλος, ἐξαυλέω, παρεξαυλέω, J. Poll. 4, 67. 72. 73. Glossæ: Ἐξαυλέω· Ecanto. " Οἱ ἐξηυλημένοι τὰ ὦτα, Synes. Dione (62.)" Gataker. Mss. Cf. Διαυλέω et Καταυλέω. " Παρεξηυλημένος, Kuster. Aristoph. 123. Heyn. Hom. 6, 189." Schæf. Mss. " Pass., Inutilis fio, Zenob. 2, 64. 5, 65. Schol. Od. E. 240. Ἐξηυλημένος βίος, Suid. 1, 434." Wakef. Mss.]

Καλαμαύλης, (ου,) ὁ, Qui calamo in tibiam formato canit, Eustathio (1214, 19.) i. q. μόναυλος. [Athen. 176. Et * Καλαμαυλητὴς, " Hedyll. 11.. Jacobs. Anth. 7, 340. Καλαμαύλης, 339." Schæf. Mss.]

Κάταυλον, καταυλημένον, καταπεπταμένον, Hes.

Κεραύλης, ὁ, Qui cornu in tibiam aptato canit, Corniceu; nam e cornu etiam tibias fieri solitas docet J. Poll. [Cf. Κεραταύλης.]

Μεσαύλια, vide Διαύλιον. [Aristid. Quintil. p. 26. Τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς * μεσαυλικὰ, ἢ ψιλὰ κρούματα. Suid. Schol. Aristoph. B. 1282. Eust. Κροῦμά τι μεταξὺ τῆς ᾠδῆς αὐλούμενον. * " Μέταυλος, ἡ, Minor lingua s. Epiglossis, a Plut. Mor. s. 698. Wytt. vocatur, nimirum duabus eam interpositam esse fistulis, arteriæ et gulæ, vide Αὐλὸς, atque alterutram operire, putabat. Huic loquendi figuræ lucem dabit Mœris: Μέταυλος· ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος θύρα." Seager. Mss. " Aristoph. Fr. 255. Brunck. ad Phœn. 450. ad Mœr. 256. 264." Schæf. Mss.]

Μόναυλος, ὁ, ἡ, Tibialem quendam cantum unicum et simplicem edens, ut quidam interpr. μόναυλος κάλαμος ap. Eust. qui Osiridis inventum esse dicit, vocarique a Doriensibus in Italia * τιτύρινον, s. σατυρικόν: τίτυρον enim Doriensibus esse σάτυρον. Μό-

A ναυλος etiam Qui ejusmodi organo utebatur, quem ibid. Eust. καλαμαύλην et ῥαπταύλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον ap. Athen. (174.) Unius tibiæ concentus. Ἡμῶν τῶν Ἀλεξανδρέων καταρρέχεις ὡς ἀμούσων, καὶ τὸ μόναυλον συνεχῶς ὀνομάζεις. Unde Μοναύλιον, τὸ, Organum quoddam tibiale unius et simplicis cantus. Athen. (175.) Φωτίγγια, καὶ μοναύλια, κώμων, οὐ πολέμων ὄργανα. Et Μοναυλέω, ήσω, Tibia unius concentus cano. Plut. (4, 263.) Ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ἀνὴρ Λίβυς ἐπιδεικνύμενος ὄρχησιν ἅμα καὶ μοναυλῶν θαύματος ἀξίως. [" Μόναυλος, Jacobs. Anth. 7, 339. Valck. Adoniaz. p. 225. * Μοναύλης, Jacobs. l. c. 340." Schæf. Mss.]

Ὅμαυλος, ὁ, ἡ, Consonus. Soph. Œd. T. (187.) Παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος, i. e. ὁμόθρους, ὁμόφωνος, Schol.

Πάραυλος, ὁ, ἡ, A tibiæ sono discrepans, Absonus, ἀπῳδὸς, ut Eust. exp. in h. l. Ὑπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίαν ἐκπέμπει μέλη πάραυλα: quemadmodum et ap. Soph. Aj. (892.) Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη
B νάπους; exp. ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ διὰ θρηνῳδίαν ἢ διὰ τὸ τρανές. Ubi tamen, ut Schol. annotat, intelligi etiam potest ἡ παρατεταμένη ἐγγὺς, παρὰ τὴν αὐλήν: sicut Œd. C. (785.) Ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, Ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς, i. e. ἐν ἀγροῖς, ut itidem Schol. ibi exp. [Athen. 4. p. 164. " Lobeck. Aj. p. 371. Valck. Adoniaz. p. 225." Schæf. Mss. * Παραυλέω, J. Poll. 4, 67. Καὶ ἀπὸ μὲν αὐλῶν, αὐλεῖν, ὑπαυλεῖν, καταυλεῖσθαι, παραυλεῖν, αὔλημα, ἔναυλον, ἔξαυλον, ἐξηυλημένον.]

Πλαγίαυλος, ὁ, ἡ, Qui obliquis tibiis canit, Unde Πλαγιαυλίζω, ίσω, Obliqua tibia cano, Eust. [1214, 19. Πλαγίαυλος, Athen. 175. Ælian. H. A. 6, 19. Aristot. H. A. 2, 12. Serv. ad Virg. Æn. 11, 737. Curva tibia Bacchi. Bio 3, 7. Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα. " Jacobs. Anth. 8, 234. ad Lucian. 2, 108. Wakef. Add. ad Bion. l. c." Schæf. Mss.]

Προαύλιον, τὸ, Præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet. 3, (14, 1.) Τὸ μὲν οὖν προοίμιον,
C ἐστὶν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Hesychio προαύλια, sic enim scr., sunt τὰ προαυλήματα, ὥσπερ * προάμβουλα, τὰ προκιθαρίσματα. Unde Προαυλέω, ήσω, In tibiarum cantu præludo. Aristot. Rhet. l. c. Καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ, ὅ, τι ἂν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες, συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ, [" ubi falso legitur * προαυλίζειν." Schneider. Lex. " Plato Crat. 60. Bas. 1. Ποικίλα γέ σοι, ὦ Σώκρατες, ἐκβαίνει τὰ ὀνόματα· καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον σταμαυλῆσαι, τοῦτο τὸ ὄνομα προειπὼν, τὸ * βουλαπτεροῦν." Seager. Mss. " Προαύλιον, ad Mœr. 88." Schæf. Mss. " Plato 1, 417. * Προαυλία, ἡ, i. q. Προαύλιον, Etym. M." Wakef. Mss.]

Πυθαύλης, ὁ, Qui Pythium carmen tibia canit, i. e. pæana, VV. LL. Cælius vero Πειθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo persuadet. At Καμπταύλας ap. Vopisc. quosdam intelligere ait, Qui flexili tibiarum cantu utantur. [Καμπταύλης a Schneidero non agnoscitur. Πυθαύλης, Salmas. ad Vopisc. 494. J. Poll.
D 4, 79. 81. Πυθικὸν αὔλημα, Πυθικὸς νόμος. Suid. Πυθιὰς βοή· ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη βοὴ, τὸ Πύθιον μέλος, ἔνθεν καὶ Πυθαύλης λέγεται. Οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν Παιᾶνα. " Act. Traj. 1, 247." Schæf. Mss.]

Ῥαπταύλης, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat, Eustathio (1214.) i. q. μόναυλος, [quod vide. Cf. Ῥιπαύλης.] " Ῥαπάραυλος, (ὁ,) idem esse censetur quod " ῥαπταύλης. Ῥαπάτη, Hesychio καλάμη: additque, " καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας, ῥαπάλους, pro quo repo" nitur ῥαπαραύλους. In VV. LL. ῥαπάραυλος, Sti" pulam inflans. In iisdem est Ῥαπαύλης pro Ῥα" πταύλης, ut habet Eust." [Athen. 176.]

[* Ῥιναυλέω, Schol. Lucian. Lexiph. 19. ubi * ῥιναυστέω. Tatian. 83. Ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρά. Cf. Ἐπικιναίδισμα. Schol. Tatian.: * Ῥινοκτυποῦσιν· οἱονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ῥώθωσι συνέλκοντες ποιὸν ἦχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποτελοῦσιν. Cf. Anal. 3, 93. Ἀναροιβδεῖν ῥινοβόλῳ πατάγῳ. " Ad Lucian. 2, 340. Bast Lettre 58." Schæf. Mss.]

[* " Σπενταυλεῖν, Artemid. 1, 58." inquit Bast. de

VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. " Van Goens Obs. Misc. p. 11., quantum sciam, primus emendavit * σπονδαυλεῖν. Adducit * Σπόνδαυλος, (ὁ,) e Marm. Rheg. Artemidori emend. non ignorabat Schneider. Lex. :" qui ex J. Poll. 4, 73. 79. 81. affert σπονδεῖον μέλος, αὔλημα, αὐλοὶ σπονδειακοί : et e Chandler. Inscr. 34. * Σπονδαύλης, ὁ. " Ad Hesych. 2, 1245, 6. (' Σπένδομαι,—hinc σπενταυλεῖν, an σπενδαυλεῖν? In libationibus ac sacrificiis canere, ap. Artemid.' Albert.)" Dahler. Mss.]

Σύναυλος, ὁ, ἡ, Consonus, σύμφωνος: sic enim etiam quidam exp. ut ξύναυλος βοὰ, Aristoph. (B. 214.) UNDE Συναυλία, vel Ξυναυλία, ἡ, Consonantia, συμφωνία, Hes. i. e. Tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento conjunctus. Aristoph. Schol. ξυναυλίαν vocat, cum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara et tibia ξυμφωνεῖ. Athen. (618.) Ξυναυλία ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος, αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος. Ibid. Περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας, ἐπεὶ πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡμᾶς συναυλία ἔθελγεν. Transfertur etiam ad fletum et lamenta, ut ap. Aristoph. I. (9.) δεῦρο νῦν πρόσελθ' ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον. Synes. Ep. ad Fratr. Νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. [Æsch. S. c. T. 838. ἦ δύσορνις ἅ·Δε ξυναυλία δορὸς, ubi Blomf. " Concentus. Hesych. Ξυναυλίαν· πᾶν πρᾶγμα διστὸν, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν. Ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται. ' Unde Æsch. fratrum duorum μονομαχίαν, ξυναυλίαν dixit,' Heins." * Συναυλέω, Tibia cano, Una cano, Athen. 14, 2. Lucian. de Domo 906. " Σύναυλος, Brunck. Aj. 892.; Lobeck. p. 312. Συναυλία, Casaub. ad Athen. 97. Toup. Opusc. 2, 257. ad Lucian. 1, 297. ad Diod. S. 2, 582. Jacobs. Anth. 12, 233. Boëckh. de Metr. Pind. 258. in Panathenaicis: Jacobs. Anth. 7, 117. Συναυλέω, ad Lucian. 1, 297." Schæf. Mss. " Συναυλία, Aristid. 2, 412. Philostr. 748." Wakef. Mss.]

[* Τριηραύλης, ου, ὁ, Tibicen in triremi. Dem. pro Cor. 270. 'Αλλ' ὡς ὁ τριηραύλης Φορμίων, ὁ Δίωνος τοῦ Φρεαῤῥίου δοῦλος, ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας; Philodem. col. 8. J. Poll. 67.]

Φίλαυλος, ὁ, ἡ, Amans tibiarum cantus. Aristoph. B. (1352.) Ἰν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς. Aristot. Ethic. 10, (5.) Οἱ γὰρ φίλαυλοι ἀδυνατοῦσι τοῖς λόγοις προσέχειν, ἐὰν κατακούσωσιν αὐλοῦντος, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλαυλοι μοῦσαι, Soph. [Ant. 978. Eur. El. 435. * Φιλαυλέω, Plut. 8, 821. " Φίλαυλος, Jacobs. Anth. 6, 179." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 715." Wakef. Mss.]

[* " Αὐλήεις, εσσα, εν, contr. et Dor. αὐλᾶν μέλος, Pind. Π. 12, 34. Sic αἰγλῆεν αἰγλᾶν, ἀργᾶεν ἀργᾶν." Schneider. Lex.]

Αὐλικὸς, (ἡ, ὸν,) Fistularis, Tibialis; sic enim Plin. Calami quoddam genus αὐλητικὸν Gr. dictum, interpr. Αὐλικοὶ vero Suidæ sunt κιθαρῳδοὶ, Tibicines. [" Lobeck. Aj. p. 295." Schæf. Mss.]

Αὐλίσκος, ὁ, Parva tibia aut fistula. Nec tantum de Tibia musica dicitur, sed de quavis Fistula et tubulo generaliter; αὐλίσκος enim in galea ap. Eust. est Fistula, in quam conus s. crista inseritur: in fontibus vero salientibus, Id, e quo aqua effunditur; Canaliculus; Canalicula, ut Gell. loquitur. Apud Medicos etiam usitatum v. est: de quo Cæl. Aurel. Acut. 3. Clysteris αὐλίσκον, quem nos Tibiam dicere poterimus. ‖ Αὐλίσκοι, οἱ, Inaures, ἐνώτια, Hes. [Hippocr. 32, 14. 15. 16. 130, 37. 151, 2. 160, 36. 39. 183, 15. 16. 216, 45. 271, 8. 294, 17. 521, 8. Polyb. 10, 44, 7. Canaliculus; 22, 11, 15. Διόπτρα δύο αὐλίσκους ἔχουσα, ubi perperam διαυλίσκους, Tubos; 10, 46, 1. " Toup. ad Longin. p. 78. Jacobs. Anth. 6, 207. Heyn. Hom. 4, 528." Schæf. Mss.]

" Αὐλὶξ, Hesychio φλὲψ, Vena, forsitan ex eo, quod " αὐλοῦ formam imitetur. At Αὐλίξαι, Eidem στα- " σιάσαι." [Αὐλὶξ a Schneidero non agnoscitur.]

" Αὐλωλάζειν, Hesychio τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύ- " λων. Ita enim reponunt pro σύρειν interpr. In " volam manus per compressos digitos sibilare." [A Schneidero non agnoscitur.]

" Αὔλωσις, ἡ, Munitio, Vallum in angustiis et fau- " cibus alicujus loci. Polyb. Διότι συμβαίνει τὰς αὐ- " λώσεις γίγνεσθαι κατὰ τοὺς ὀχυρωτάτους τόπους. Ita " VV. LL. sed susp. vox est," [nec injuria: Locus est 7, 15. Καὶ τοῦτο δ' αὖ ἐπεγνωκὼς, διότι συμβαίνει, τὰς ἁλώσεις γίγνεσθαι κατὰ τοὺς ὀχυρωτάτους τόπους, καὶ δοκοῦντας ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀπηλπίσθαι.]

[* Αὐλόω, UNDE] " Αὐλωτὸς, (ἡ, ὸν,) Tibiatus s. " Fistulatus, Instructus tibiis s. fistulis: ut αὐλωτοὶ " φιμοὶ, Cami fistulati: quo nomine τοὺς κημοὺς dici " tradit Hes. διὰ τὸ αὐτοῖς κώδωνας προσῆφθαι, εἰς οὓς " ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο, Quo- " niam camis appendebantur tintinnabula, quæ ab " equis inflata tibiæ sonum emittebant; debuisset " enim αὐλῷ dixisse: ut J. Poll. 10, 13. scribit φιμοὺς " quosdam vocatos fuisse αὐλωτοὺς, διὰ τὸ κώδωνας " ἔχειν ἀπηρτημένους, οἷς * ἐγχρεμετίζοντες οἱ ἵπποι " ἦχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ. Veruntamen et Eust. " 1157(=1214.) αὐλωτοὺς φιμοὺς ab Æsch. vocari dicit " διὰ τὸ κώδωνας προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσῶντες οἱ " ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο. Verba Æschyli " ibid. hæc affert: Ὃς εἶχε πώλους τέτταρας ζυγη- " φόρους Φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας."

¶ Αὐλέω, Tibia cano. Athen. Αὐλεῖν καὶ συρίζειν. Plut. (2, 7.) Αὐλείτωσαν οὖν Θηβαίων παῖδες· οὐ γὰρ ἴσασι διαλέγεσθαι. Idem Apophth. 'Αλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Interdum vero additur accus., ut καστόρειον μέλος αὐλεῖν, Plut. Lycurgo. Nonnunquam dat. instrumenti, ut αὐλεῖν αὐλῷ, ap. Eund. Galba: quia et alio Organo quam αὐλῷ dicitur aliquis αὐλεῖν, ut αὐλεῖν κέρατι, quod e Luciano citatur. Et Αὐλέομαι, pass. Tibia canentem audio, Tibiæ cantum audio, Mihi canitur tibia. Xen. K. Π. (4, 5, 3.) Vide Bud. Comm. 1078. [Theophr. Char. 19. Polyb. 30, 13, 5. Arcad. 158. " Cum accus., Aristoph. Σ. 582. τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσι." Seager. Mss. Glossæ: Αὐλέω· Canto, Tibicino. " Ad Charit. 411. T. H. ad Aristoph. Π. p. 89. Cum accus., Valck. Adoniaz. p. 390. De augm., Herodian. 460. Pierson." Schæf. Mss.]

Αὔλημα, τὸ, Carmen ad tibiarum sonum, ut αὔλημα Καρικὸν, J. Poll. [Plato Euthyd. 1, 279.; Min. 2, 318. Lucian. Ver. Hist. 2. p. 393. 468. 797. Xen. Σ. 6, 5. " Toup. Opusc. 1, 509. ad Diod. S. 1, 227. De vento, Vill. ad Longum 50." Schæf. Mss.]

Αὔλησις, ἡ, Ipsa tibiæ inflandæ actio. [Plato Men. 2, 90. Schol. Biset. Aristoph. Θ. 1187.]

[* " Αὐλησμὸς, (ὁ,) Herodian. Epimer. 180." Boissonad. Mss.]

Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, Tibicen. [Lycophro 234. " Theognis 545." Routh. Mss. " Aristoph. Fr. 276." Schæf. Mss.]

Αὐλητηρία, (ἡ,) Theca tibiarum. [* " Αὐλητήριόν γλεῦκος, Plut. adv. Colot. 1109., sed lect. susp." Kall. Mss.]

Αὐλητὴς, ὁ, Auletes, ut Cic. etiam vocat, Tibicen: ψιλὸς αὐλητὴς ab Atticis dici, non ἀναυλὴς VV. LL. e Phryn. docent: αὐληταὶ ἄνδρες, Dem. Exp. etiam ἀκροατὴς αὐλῶν. UNDE Αὐλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad tibicinem pertinens, ut αὐλητικαὶ παιδιαὶ, et αὐλητικὰ πράγματα. Αὐλητικὸς κάλαμος ap. Theophr. a Plin. Tibialis redditur. Αὐλητικὴ sub. τέχνη, Ars tibia canendi. Αὐλητικῆς εὑρετὴς ὁ θεὸς, Aristot. Rhet. Αὐλητικὸς etiam Tibiarum inflandarum peritus. " Αὐλη- " τικῶς, More auletarum, More tibicinum, s. More " eorum, qui tibias inflare norunt. Athen. 15, (2.) " Αὐλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους." [Gl. Αὐλητής· Flator, Tibicinator, Tibicen, Subulo, Vagus. Αὐληταί· Auliones. Αὐλητικός· Tibialis. Αὐλητὴς, Polyb. 30, 12, 2. Διονυσιακοῖς αὐληταῖς, sic corr. pro αὐλήταις, 4, 20, 9. n.; Αὐλητική, 9, 20, 7. " Αὐλητὴς, ad Lucian. 1, 290. Phrynich. Ecl. 66. Τενέδιος αὐλ., ad Diod. S. 1, 399. Αὐλητικὸς, Musgr. Or. 147. Αὐλητικὴ, sub. τέχνη, Jacobs. Anth. 7, 380." Schæf. Mss.]

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, Tibicina, Quæ tibia canit. [Gl. Tibicina. Polyb. 14, 11, 4. Aristoph. B. 576. Lucian. de Salt. 507. Xen. E. 2, 2, 14. Σ. 2, 1. Draco 47. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 174. AT * Αὐλήστρὶς, Arcad. 33. Τὰ εἰς ρις ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ̄ ἕν τι τῶν ψιλῶν ὀξύνεται, παλαιστρὶς, αὐλήστρὶς, ἐπακτρίς. " Αὐ-

λητρὶς, Toup. Opusc. 1, 412." Schæf. Mss. " Simon. A 63." Wakef. Mss.]

[* Αὐλήτρια, ἡ, i. q. αὐλητρίς. Arcad. 95. Draco 20.]

" Αὐλιτρίδιον, τὸ, perperam in VV. LL. pro αὐλη-" τρίδιον, Tibicinula. Est enim hoc αὐλητρίδιον de-" min. ab αὐλητρίς: ut ap. Athen. 13. Περσαίου παρὰ " πότου αὐλητρίδιον πριαμένου: 12, (8.) Τοὺς νέους ἐν " τοῖς αὐλητριδίοις καὶ παρὰ ταῖς ἑταίραις διατρίβειν." [" Diog. L. 7, 10." Boissonad. Mss.]

" Διηύληται, i. q. ἐξηύληται, i. e. ἠχρειῶται, metaph. " ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς, Hes. Apud " Eund. legitur διηυλίσθη, expos. διεφθάρη."

Ἐπαυλέω, Incino s. Præcino. Budæo est i. q. προσαυλέω, Accino. Aristoph. tamen Schol. manifeste distinguit, Προσηύλουν γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς· ἐπηύλουν δὲ προηγουμένως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Lucian. (1, 536.) Ζῷον εὐφημοῦν καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν: [8, 93. Bip. Glossæ: Ἐπαυλέω· Incino. * Ἐπαύλησις· Incentio. * Ἐπαυλητικός· Incentivus. " Eur. Herc. F. 895. Δάϊον τόδε, δάϊον Μέλος ἐπαυλεῖται." Seager. Mss. " Ἐπαυλέω, Toup. Opusc. B 1, 509. Wakef. Herc. F. 898. Jacobs. Anth. 11, 388." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 855. * Ἐπαύλημα, Tibiæ incentio, Etym. M. 757. Ἐπαύλησις, 772." Wakef. Mss.]

Καταυλέω, Tibiæ sono permulceo: ut Bud. Comm. exp. dicens genitivo jungi, citansque Plat. ubi matres pueros δυσυπνοῦντας dicuntur ἀτεχνῶς οἷον καταυλῆσαι. Idem tamen in Lex. annotat μεταβατικῶς dici καταυλῶ ἕτερον, cujusmodi constr. videbis paulo post e Greg. Καταυλοῦμαι vero pass. est Tibiæ cantum audire, aut Tibiis personare. Lucian. (2, 199.) Ἡ βοὴ δὲ διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Strabo 17. Πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην. Plut. (5, 199.) Μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο. Καταυλεῖν nonnunquam metaph. non tantum de oblectatione e tibiarum cantu, sed etiam generaliter de quibusvis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur: ut Greg. Μὴ ἀκοὴν καταυλήσωμεν, μὴ ὀσμὴν ἐκθηλύνωμεν, μὴ γεῦσιν κα- C ταπορνεύσωμεν: ubi notandum accus. junctum esse. || Καταυλεῖσθαι, Exibilari et Derideri, s. ut Suid. exp. χλευάζεσθαι, qui hoc exemplum affert, Ἀφῃρέθησαν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν τειχῶν, γελώμενοί τε καὶ καταυλούμενοι. [Athen. 210. Alciphro 3, 17. 24. et 65. Eur. Herc. F. 871. Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ, Terrore inflabo. " Apoll. Dysc. 99. ubi v. not. Toup. Opusc. 2, 98. 213. Bergler. Alciphr. 198. Brunck. Antig. 1151. T. H. ad Aristoph. Π. p. 89. ad Lucian. 2, 199. 266. Dionys. H. 1, 276. Wakef. Herc. F. (l. c.); Musgr. ibid." Schæf. Mss. " Καταυλέω, cum gen., Ælian. H. A. 715. Pass., Tibiæ cantum audio, V. H. 584. Philostr. 763. Arrian. 269. Joseph. 475." Wakef. Mss.]

Καταύλησις, ἡ, Tibiarum inflatus s. Incentio, ut Cic. et Gell. loquuntur. Theophr. 4, 12. de calamo tibiali, sic enim αὐλητικὸν Plin. vertit, Γίνεσθαι δέ φασιν τριένιόν τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν. Quæ Plin. sic reddidit, Et fieri utiles in trimatu, apertioribus earum D lingulis ad flectendos sonos. Unde comp. Προκαταύλησις, ἡ, Cum tibiæ recenter factæ utiles redduntur ludicra et exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur; cum deteruntur et leniuntur: ut Bud. exp. Theophr. ibid. (H. P. 4, 12.) Τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα συχνοῖς μὲν ἔθεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δέεσθαι πολλῆς. Et Plin. Sic præparatæ, aliquot post annos utiles esse incipiebant: tunc quoque multa domandæ exercitatione, et canere tibiæ ipsæ docendæ. [* " Προκαταυλέω, Sermonibus aures demulcentibus occupo, Cels. ap. Orig. c. Cels. 3. p. 120. Παρακούσματα συμπλάττοντες, τούτοις προκαταυλοῦμεν καὶ προκατηχοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους." Seager. Mss. " Καταύλησις, Apoll. Dysc. 99. ubi v. not." Schæf. Mss.]

Προσαυλέω, Accino tibia; ut vertit Bud. citans h. l. Athen. Ἵν' ᾖ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. Vide Ἐπαυλέω. [" Abresch. Lect. Aristæn. 7. * Προσαύλησις, ad [Lucian. 1, 297." Schæf. Mss.]

Ὑπαυλέω, Succino tibia. Lucian. (2, 313.) Ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας. Athen. (252.) Ἱέρακά φησι τὸν Ἀντιοχέα, πρότερον λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα. [" Valck. Adoniaz. 237. Lucian. 1, 851." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 937. Max. Tyr. 28, 4. Clem. Alex. 192. Var. lect. Dio Cass. 39." Wakef. Mss.]

Sequuntur compp. ex αὐλὸς aliud quam Tibiam signif.

Δίαυλος, ὁ, Circumactus curriculi hujusmodi, ut, cum ad metam pervenissent, flectentes, eo rursus recurrerent, unde cursum inierant, i. e. Curriculum duplex. Ita Bud. in Pand., addens, Vitruv. δίαυλον vocare Duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Suid. exp. διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autem derivat Eust., q. v. Athen. exp. inter alia etiam πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον. Alias etym. si desideres, reperies ap. Aristoph. Schol. || Metaph. etiam est ἡ ἁπλῶς οὑτινοσοῦν ἀνάκαμψις, ut Eust. tradit, aut, ut Suid., ἡ μακρὰ περίοδος: ut [Eur. Hec. 29.] διαύλοις κυμάτων φορούμενος, Reciprocis fluctuum cursibus. Philo de Mundo, Ἔξεως ὁ συνεχὴς οὗτος δίαυλος: quo sensu paulo ante dixerat, Ἕξις δέ ἐστι πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτῷ: Item, Ἀνακάμπτει πάλιν, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐφίκηται τόπον, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. || Est etiam Mensura duorum stadiorum, h. e. mille et ducentorum pedum; tantum enim continebat diauli cursus, eundo sc. et redeundo. [Eur. Troad. 435. στενὸν δίαυλον. Schneider. Lex. " Herc. F. 425. 664. 1102.; El. 825. Huschk. Anal. 234. Fischer. ad Weller. G.G. 1, 23. Kuster. Aristoph. 191. Bast Lettre 225. Achill. T. 25. Fac. ad Paus. 1, 106. Abresch. Lect. Aristæn. 108. Brunck. El. 690. Heyn. Hom. 8, 507. I. q. στενωπὸς, Bast. Specim. 40." Schæf. Mss. " Oppian. K. 2, 181. 342." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 334. Δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν, ubi Blomf. " Anaxandrides ap. Stob. 72. p. 437. de uxore, quæ in domum paternam remigrare cogitat: Ὁ γὰρ δίαυλός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων. Alexis ap. Eund. 120. p. 491. τὸν γὰρ ὕστατον Τρέχων δίαυλον τοῦ βίου, ζῆν βούλομαι; Plura dedit Spanh. in Callim. L. P. 23. cujus non recordatus est Bast. Ep. Cr. 267." Arcad. 57. " Chrys. Hom. in Ignat." Routh. Mss. " Δίαυλον, τὸ, Montf. Palæogr. 366." Kall. Mss. Glossæ: * Δίαυλον· Bisulcum.]

Διαυλοδρόμος, ὁ, (ἡ,) Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, i. e. διστάδιον. Bud. Comm. Unde Διαυλοδρομέω, quod Bud. Comm. interpr. Cum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. G. A. 2, (5.) Ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης καὶ ἀνελιττομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἦλθεν. [Διαυλοδρόμος, Schol. Pind. Π. 10, 14. * " Διαυλοδρόμης, ου, ὁ, Pind. Π. 10, 14. παίδων, Puerorum sic certantium. Hic cursus similis erat scriptioni, quæ olim βουστροφηδὸν fiebat, sicut in arando boves, exacto uno sulco, redeunt conversi ad alterum sulcum retro arandum." Damm. Lex. Pind. * " Διαυλοδρομία, (ἡ,) vide Stob. 7. p. 26. Heer." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Sed vocem ibi frustra quæsivimus. Sed διαυλοδρομέω legitur p. 632. ex Aristot. Συμβαίνει δὲ καὶ τὰ μυκήματα, ποτὲ μὲν μετὰ σεισμῶν, ποτὲ δὲ καὶ χωρὶς τοῦ πνεύματος ἠχοῦντος, ὥστ' ἐξακούεσθαι ψόφον τινὰ, καὶ βόμβον ἐπιμήκιστον, ὁπότε διὰ τῶν συρίγγων διαυλοδρομεῖ παρατριβόμενον, μηδ' ἐξιόν. " Διαυλοδρόμος, Bast Lettre 225. Διαυλοδρομέω, ibid. Διαυλοδρομία, Abresch. Lect. Aristæn. 168." Schæf. Mss. " Διαυλοδρομέω, Philo J. 2, 291." Wakef. Mss.]

[* " Ἀδίαυλος, (ὁ, ἡ,) est locus, unde nemo queat, (Æsch. Ag. 335.) Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν." Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 694. afferens e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀδίαυλος τόπος· ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. Οὕτως Εὐριπίδης· θεοὶ χθόνιοι, Ζοφερὰν, ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν Τὴν φθειρομένων * Ἀχερόντειαν Λίμνην.]

Καμψιδίαυλος, ὁ, ἡ, q. d. In diaulo reciprocans. Ἐν χορδαῖς χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος, Eust. exp. ταχὺ ἀναστρέφων ἐν τῷ πλήττειν τὰς χορδὰς, [e Teleste ap. Athen. 4. p. 637.]

Διαυλίσκος, ὁ, Canaliculus in dioptris, quo visus

dirigitur, vulgo La mire: ut VV. LL. exp. ap. Polyb. (10, 46.) *Δεήσει μὲν πρῶτον διόπτραν ἔχειν διαυλίσκους ἔχουσαν, ὥστε τοῦ μέλλοντος * ἀντιπυρσεύειν, τῷ μὲν τὸν δεξιὸν τόπον, τῷ δὲ τὸν εὐώνυμον δύνασθαι θεωρεῖν.* [Perperam sic legebatur pro *δύο αὐλίσκους.*]

Δολίχαυλος, ὁ, ἡ, Longas tibias s. Fistulas habens: ut *δολίχαυλοι αἰγανέαι*, sunt, ut scribit Eust. *μακροὺς αὐλοὺς ἔχουσαι*, i. e. *κοιλότητας ἐπιδορατίδων, αἷς ὁ τοῦ ξύλου αὐλὸς ἐνίεται*: aut, ut alibi exp., *αἱ * μακρόξυλοι*: aut, ut alibi, ** μακροσίδηροι: αὐλὸς γὰρ, φασὶ, νῦν ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται.* [" Longas tibias s. ansas habens, Hom. Fr. p. 724." Wakef. Mss.]

ΑΥΛΑΞ, ἡ, Sulcus, *ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ*, ut exp. Eust. dicens, *διὰ τὸ * στενοεπίμηκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι.* Hesiod. (E. 2, 61.) *αὔλακ' ἐλαύνοι Ἰθεῖαν.* Philo, *Ἣν ἀνατεμόντες εἰς αὔλακας, ἀροῦσι καὶ σπείρουσι.* PRO quo Dor. et Ὦλαξ, *ακος, ἡ*, UNDE Ὁμῶλαξ, *ακος, ὁ, ἡ*, q. d. *ὁμοαῦλαξ*, Qui eodem sulco comprehenditur, Vicinus. Apoll. R. 2, (396.) *Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες*, i. e. *ὅμουροι*, Schol. ET Ἄλοξ, *οκος, ἡ.* SEU per metath. Eustathio Ὦλξ, quo et Hom. (Il. N. 707.) utitur, *ἱεμένων κατὰ ὦλκα*, quod metaph. etiam accipitur; ut Eur. Phœn. (18.) *Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ*: quemadmodum Soph. (Œd. T. 1211.) *ἄλοκες, αἱ σποραὶ, αἱ κοῖται, οἱ γάμοι.* Item *γλυφὴ δέλτου*, Hes., qua metaph. etiam Lat. Exarare et Perarare literas dicunt. A QUO v. Ἀλοκίζω, *ίσω*, Sulco, *ἀρότρῳ τέμνω αὔλακα*, ut exp. Suid. citans Aristoph. (Σ. 850.) *Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον*: item *τῷ ὄνυχι γράφω ἐν τιμητικῷ πινακίῳ*, Ungue noto in tabellis censoriis. ET Comp. Καταλοκίζω, idem: unde per tmesin Eur. (Suppl. 825.) *Κατὰ μὲν ὄνυξιν ἡλοκίσμεθα.* [" Ἄλοξ, Eubul. ap. Athen. 8, 557. Sic et Hes. "Ἄλοξ· αὖλαξ." Schweigh. Mss. Glossæ: Αὖλαξ· Sulcus, Hecura, Lira. Arcad. 18. Pind. Π. 4, 405. *ὀρθὰς αὔλακας ἤλαυνε.* Αὖλαξ, antiquitus cum digammate scriptum, Spitzner. de Versu Gr. Her. 135. Αὔλακας *ἑλκύω*, Schleusner. Lex. in V. T. " Aristoph. O. 234. *Ὅσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον * Ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε Λεπτὸν, ἡδόμενα φωνᾷ*, In sulcatis agris." Seager. Mss. *Ὁμώλακες κωμῆται*, Antip. T. 65. Æsch. Choëph. 23. *ὄνυχος ἄλοκι * νεοτόμῳ*: (Claudian. R. P. 426. grandesque rubent in pectore sulci:) Ag. 984. *Πολλά τοι δόσις Ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν Νῆστιν ὤλεσεν νόσον.* Vide Blomf. ad S. c. T. 590. Ἀλοκίζω, Lycophro 381. 810. Καταλοκίζω, Athen. 622. *κατηλόκισται*, ubi Ms. *κατηλόηται.* " Αὖλαξ, Harles. ad Theocr. 160. Clark. ad Il. B. 267.: *ὁ*, Philippus 59. Αὖλ. *βαθεῖα*, ad Timæi Lex. 58. Αὖλ. *τῶν νοημάτων*, Marinus p. xxii. Boissonad. Ὦλαξ (sic,) Fischer. ad Weller. G. G. 1, 110. Jacobs. Anth. 8, 339. Ὦλαξ, (sic,) Harles. ad Theocr. 167. Koen. ad Greg. 83. Ὁμῶλαξ, Fischer. l. c. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 6, 493. Ἄλοξ, ad Rhes. 796. Wakef. Herc. F. 161. Jacobs. Anth. 6, 180. 9, 413. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 62. 105. Ἄ. *βαθεῖα*, ad Timæi Lex. 58. Ὦλξ, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 110. Heyn. Hom. 6, 493. Ἀλοκίζω, Wakef. Georg. 151. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 62. Καταλοκίζω, Wakef. S. C. 2, 11." Schæf. Mss. " Αὖλαξ, Cavea, Etym. M. Trames angustus, Heliod. 52. Ἀλοκίζω, In sulcos colligo, Lycophro 119. Lacero, 908." Wakef. Mss.]

" Ἰῶλκα, Hes. et Suid. afferunt pro *αὔλακα*, Sul-" cum."

" Αὔλαχα, Hesychio *ἡ ὕννις*, Vomer." [Rectius legeretur * Αὐλάκα. Vide Εὐλάκα.]

Αὐλακεργάτης, (ου,) ὁ, Sulcos efficiens, Sulcator. *Αὐλακεργάτης σίδηρος*, Epigr. [Anal. 2, 225. " Jacobs. Anth. 9, 182." Schæf. Mss.]

[* " Αὐλακοειδὴς, (ὁ, ἡ,) In formam sulci, Eust. Il. 455, 37." Wakef. Mss.]

[* Αὐλακοτομέω, Sext. Emp. p. 559. ab * Αὐλακοτόμος, ὁ, ἡ.]

[* Ἐναυλακόφοιτις, ἡ, i. q. *ἐν αὔλακι φοιτῶσα*, Rustica. Zonas 2. *ὥρα.* Sic Jacobs. et Schneider. Lex.; sed rectius forsan *ἐναυλακοφοῖτις*, ut in Ind. Scap. Oxon. " Toup. Opusc. 1, 255. Wakef. S. C. 2, 100. Jacobs. Anth. 8, 201. 9, 437." Schæf. Mss.]

[* Αὐλακόεις, *εσσα, εν*, Maxim. de Elect. 506. *ἄρουρα.* " Wessel. Probab. 205." Schæf. Mss.]

Αὐλακίζω, Sulco, [Gl. Sulco, Hiulco, Imporco. Pratinas Athenæi 461. *γᾶ αὐλακισμένα.* " Eust. Ism. 213." Wakef. Mss.]

[* " Αὐλάκισμα, (τὸ, Sulcatio.) Const. Manass. Chron. p. 52(=99.) Amat. 6, 21. (*Ὡς εἴ τις αὐλακίσμασι χρησάμενος * βουστρόφοις Ἐκ γῆς * λιπαραβώλακος θέρος ἀδρὸν θερίσοι.*)" Boissonad. Mss.]

[* Αὐλακισμοὶ, οἱ, Gl. Insectiones. " Const. Manass. p. 16. Meurs. Jacobs. Anth. 9, 57." Schæf. Mss.]

Διαυλακίζω, q. d. Persulco, Peraro, [Schneidero susp.]

Καταυλακίζω, Sulco, VV. LL. [i. q. *καταλοκίζω.* " Valck. Hipp. p. 322." Schæf. Mss.]

[* " Περιαυλακίζω, Const. Manass. Chron. p. 82." Boissonad. Mss.]

[* Διαύλαξ, *ακος, ὁ, ἡ*, Gl. Disulcis.]

[* Κυαναύλαξ, *ακος, ὁ, ἡ*, Heliod. 107=146.]

[* Μικραύλαξ, *ακος, ὁ, ἡ*, Paucos vel etiam Parvos sulcos habens. Anal. 2, 217. *χῶρος.* " Jacobs. Anth. 9, 162." Schæf. Mss.]

" Πολυαύλαξ, (*ακος, ὁ, ἡ*,) Multos habens sulcos, " ideoque Spatiosus, Amplus, Latus. Apud Suid. " *πεδίου πολυαύλακος*, quod et ipse exp. *μεγάλου, πλατέος*," [ex Apollonida 5. " Sib. Orac." Wakef. Mss.]

[* Τριαύλαξ, *ακος, ὁ, ἡ*, Gl. Trisulcus.]

ΑΥΛΗ, ἡ, Area, Locus apertus et vacuus ante magnas ædes, quem vulgo Une court appellamus, q. d. Cortem. Quoniam autem ap. Hom. oves et alia animalia *ἐν αὐλῇ* stabulantur, ideo *αὐλὴ* redditur Caula, Ovile, Hara. Il. Δ. (433.) *ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν*: Od. Ξ. (5.) *Τὸν δ' ἄρ ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθά οἱ αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ*, ubi dicitur de Loco, in quo erant porci; unde Haram quidam interpr.: alii generaliore v. Septum. At pro Corte, in qua sunt aves, Od. O. (161.) *χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον ἐξ αὐλῆς.* Synes., *Ὑπερβάντα δὲ τὴν οἰκείαν αὐλὴν*, ubi quidam interpr. Impluvium. Athen. (189.) non solum tradit *αὐλὴν* ab *ἄω* appellari Locum, qui a ventis perfletur s. qui utrimque ventum excipiat, sed addit, Hom. *αὐλὴν* semper ponere *ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων.* Sic Philo V. M. 3. *τὸ ὕπαιθρον* appellatum dicit *αὐλήν.* Sed tamen tam ap. Hom., quam alios *αὐλὴ* exp. etiam Atrium, in quibusdam ll. Αὐλὴ, inquit Bud., ap. Athen. pro Triclinio prægrandi, i. e. Œco, in quo nuptiæ in regia celebrantur. Hodie Salam dicimus. Apud Greg. 181. idem Bud. Atrium interpr. *Ἕως εἶ κατηχούμενος, ἐν προθύροις εἶ τῆς εὐσεβείας· εἴσω γενέσθαι σε δεῖ, τὴν αὐλὴν διαβῆναι, τὰ ἅγια κατοπτεῦσαι.* Quin et Ζηνὸς αὐλὴ Od. Δ. 74. *Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή*, ubi Aula Jovis, vel Regia Jovis, vertitur: quem tamen l. aliter etiam scriptum fuisse tradit idem Athen. Sed ipse Æsch. ex Hom. mutuatus, dixit Pr. (122.) *ὁπόσοι Τὴν Διὸς αὐλὴν * εἰσοιχνεῦσι.* ‖ Αὐλὴ ap. Hom. posteros Aula, Domus regia, vel Regia, sine adjectione, Domus principis. Legimus autem ap. Athen. *αὐλὰς* fuisse vocatas Hasce domos, vel quod ante illas essent ampla loca subdialia, vel quod satellites iis solerent *παραυλίζεσθαι.* Hac autem in signif. Menandri etiam et Diphili auctoritatem, affert. Polyb. *Μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι* i. e. in aula (Philippi.) Sic et alii nonnulli usi sunt. Herodian. observavi non *αὐλὴν* simpliciter, sed *βασίλειον αὐλὴν* passim dicere. Eod. autem modo et Galli una eademque v. signif. locum *ὕπαιθρον* qui est ante ædes, et ipsam aulam; sed accipiendo tamen potius aulam pro ipso rege, ejusque simul comitatu habitante illam regiam domum, quam pro ipsa domo. Quæ cum dico, non ignoro interim posse duas [illegible]arum duarum signiff. afferri derivationes, ut sc. Court illum, *ὕπαιθρον* locum signif., quem nonnulli Aream dici volunt, sic a corte: at Court pro Aula regis, atque adeo Ipso rege una cum suo comitatu, sit a curia: unde et potius Cour sine t scr. sit, ut et pater meus

scribere solebat. || Αὐλή, Locus, in quem capite damnati ducebantur, postea dictus ἀρχεῖον, Suid. Vide Αὐλικοί. || Αὐλή item in signif. ἰσθμοῦ ponitur, teste J. Poll. [" In Scaligeranis refellitur id, et, Court scr. docetur a v. obsoleta Courtis, quæ olim Septum et Sepimentum significabat. Unde forte et hodie, Courtines Gallis sunt Septa superna lectorum. Comitatus porro regius, cum rege ipso, dictus est Court e Courtis, i. e. Septis; quia Rex stipatur et circumdatur quasi, suis aulicis. Plane sunt et hodie elegantissime Les Cercles, et Les Ruelles sunt Cœtus colloquentium, et in formam circuli, aut in lectorum στενοχωρίαις, sedentium, fabulando . . . . Merlat." Hæc scripsit antiqua manus ad marg. HSt. Thes.]

[Αὐλή, Gl. Atrium, Area. Αὐλαί· Ædes. Αὐλὴ βασιλική· Aula. Αὐλὴ τῶν προβάτων· Stabulum. Dionys. Hal. A. R. 6, 50. pro Villa. Vide Πρόδομος, et Αἴθουσα. Idem ibid. 5, 26. Eur. Alc. 261. νεκύων ἐς αὐλάν. " Aula regia, Ἧκε πρὸς τὴν αὐλήν, 5, 26, 9. Οἱ περὶ τὴν αὐλήν, Aulici, 5, 36, 1. 5, 50, 14. 16, 22, 1. Οἱ περὶ τὰς αὐλὰς διατρίβοντες, 4, 87, 4. Οἱ ἱππεῖς οἱ περὶ τὴν αὐλήν, Equites de regis comitatu, 5, 65, 5." Lex. Polyb. " Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 2. Zeun. ad K. Π. 33. ad Callim. 1, 108. Eur. Hec. 169. Valck. Hipp. p. 170. Bergler. Alciphr. 228. Wyttenb. Select. 355. ad Il. N. 837. Ω. 161. Od. Υ. 355. Græv. Lect. Hes. 587. ad Herod. 469. 753. Musgr. Cycl. 44. Musgr. Iph. T. 74. Wakef. Alc. 266. Jacobs. Anth. 10, 280. 288. ad Dionys. H. 2, 746. Heyn. Hom. 5, 25. 240. 259. 634. 6, 517. 8, 623. 731. Αὐλὴ θεία, Valck. Diatr. 267. Οἱ ἐξ αὐλῆς, Diod. S. 2, 153. Αὐλαὶ χαλκαῖ, 2, 501. Αὔλη, sic scribo Od. 10, 10." Schæf. Mss.] " Αὐλά, Hesychio πανδέκτης."

" Αὔλαρος, Hesychio αὐλωρός, οἰκοφύλαξ, Aulæ s. " Domus custos."

" Αὐλίκουροι, Suidæ et Hes. φύλακες, pro quo supra " ex Eod. etiam Αὔλαροι."

" Αὐλουρός, (ὁ,) Hesychio οἰκοφύλαξ, Domus cu- " stos," [" pro αὐλοῦ οὖρος," Schneider. Lex. Imo αὐλῆς.]

" Αὐλωρός, (ὁ,) Custos domus s. cohortis domus. " Vide Αὔλαρος." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Αὐλάρχης, ου, ὁ, Aulæ princeps. 2 Sam. 8, 19.]

" Αὐλοπρεπής, ὁ, ἡ, Aulæ conveniens, VV. LL."

[* Ἄπαυλος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπόκοιτος, Hes.]

[* Δίαυλοι, Gl. Bifores. " Δίαυλος, i. q. στενωπός, Bast. Specim. 40." Schæf. Mss.]

[* Δύσαυλος, ὁ, ἡ, Ad commorandum, deversandum parum commodus. Hes. Δύσαυλος· * δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. (Vide Rutgers. V. L. 2, 1. p. 84. " Δυσαύλων πάγων meminit idem Tragicus Antig. 367. Vide Misc. Obs. V. 3. p. 98." Albert.) * Δυσαύλητος· * δυσεγκλήμων. " Δυσεγκλήμων deest in Lexx., perinde ac ipsa glossa Δυσαύλητος, quæ suspecta videtur." Albert. * Δυσαυλία, ἡ, Inhospitalitas loci, Æsch. Ag. 566. Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας, ubi Blomf. " Graves excubias. Soph. (l. c.) δυσαύλων πάγων, ubi Schol. εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις." " Brunck. Soph. 3, 508." Schæf. Mss.]

Ἔναυλος, ὁ, Stabulum, Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hesiod. (Θ. 129.) Γείνατο δ' οὔρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους Νυμφέων. || Ἔναυλος etiam ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς." Vide Eust. [Opp. A. 5, 21. Ποσειδάωνος ἐναύλους, K. 1, 142. λαϊνέους. Hymn. Hom. 15, 8. οὔρεα—καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι. * Ἔναυλον, τό, Anal. 2, 240. αἰπολίοισιν ἀνεῖμαι. " Ἔναυλος λέων, Eur. Phœn. 1566.; Porson. 1589." Schæf. Mss. " Recessus, Opp. A. 1, 305. 3, 5." Wakef. Mss.]

[* Ἐναύλιος, α, ον, Hippocr. 269, 46. ἡ ἐναυλίη, sub. ὁδός, Interior via pudendi muliebris.]

Ἔπαυλος, ὁ, Stabulum. Item Casa. Il. (Od.) Ψ. (358.) εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. || Soph. autem (Œd. C. 662.) ἔπαυλα dixit. [" Ἔπαυλα, τά, Lycophr. 695. Cephal. Anth. 509." Kall. Mss. " [...], Brunck. Apoll. R. 36. Lobeck. Aj. p. 51[...] Hom. 7, 150. Pierson. Veris. 200. Ἔπαυλον, Leon. Tar. 6. Soph. Œd. T. 1138." Schæf. Mss.]

[* Κώμαυλος, ὁ, ἡ, Rusticus. Suid. Anthol. 553.]

Μέσαυλος, ὁ, vel Μέσαυλον, τό, Locus in medio stabulo, s. in media caula, aut etiam Casa, Bud. Alii A proprie volunt esse Januam, quæ sit inter duas αὐλάς, sed pro Tota casa s. Tugurio accipi. Vide Eust. Apud Eur. (Alc. 552.) legitur et μέσαυλος adjective, θύρας μεσαύλους. || Μέταυλον etiam dixerunt Att. pro μέσαυλον. [Gl. Μέσαυλον· Atrium, Compluvium. Μέσαυλος, Apoll. R. 3, 235. ubi Schol. ἡ φέρουσα εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν, Quint. Sm. 12, 580. Ἡ δ' ἅτε πόρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὔρεσι καγχαλόωσα, Ἥν τ' ἀπὸ μεσσαύλοιο κύνες, μογεροί τε νομῆες, Σεύοντ' ἐσσυμένως. Plut. Arat. 26.: 7, 789=Mor. s. 698. Wytt. pro " Minore lingua s. Epiglosside, (Vide Μέταυλος ab αὐλός.) Cohors, Harpocr. Μέταυλός ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν." Seager. Mss. Cf. Il. Ω. 29. Ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, ubi Pseudo-Did. ἔπαυλιν: Od. K. 439. " Brunck. Apoll. R. 107. Heyn. Hom. 5, 25. 6, 216. 7, 309. 8, 593. Musgr. Med. 134. ad Mœr. 256. 264. Μέταυλος, Aristoph. Fr. 255. Brunck. Phœn. 1250." Schæf. Mss.]

[* Μεσαύλη, ἡ, Vitruv. 6, 10. Ædium quædam itinera B Mesaulæ dicuntur ap. Græcos, quod inter duas aulas media sunt interposita; nostri Andronas vocant. Vide Μέσαυλος.]

Μεσαύλιον, (τό,) i. q. μέσαυλον, Suid. Item μεσαύλιον vocabatur κροῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, Eust. [atque adeo ad Μεσαύλιον, ab αὐλός, pertinet.] || Μεσαύλιος autem Nom. servi ap. Hom. hinc ductum, [Lat. Mediastinus. " Toup. Opusc. 1, 25." Schæf. Mss. " Μεταύλιον, i. q. μεσαύλιον, Opp. K. 1, 527." Wakef. Mss. Glossæ: Μεσαύλιον· Atrium, Compluvium, Impluvium, Contila.]

Μόναυλος, ὁ, ἡ, Qui solus stabulatur aut habitat. Unde Μοναυλία, ἡ, Vita solitaria, i. e. Cælibatus, Plato de LL. (4. p. 196.) ut Συναυλία, Conjugium. [* Μοναύλιος βίος, Suid. v. Λουκιανός. " Μόναυλος, Brunck. Soph. 3, 413. Μοναυλία, Aristoph. 3, 80." Schæf. Mss.]

[* Ὅμαυλος, ὁ, ἡ, Cohabitans, Una pernoctans. * Ὁμαυλία, ἡ, Cohabitatio, Concubitus, Æsch. Choëph. 597. Συζύγους θ' ὁμαυλίας, ubi Schol. * ὁμοC κοιτίας. " Ad Lucian. 1, 298." Schæf. Mss.]

[* Πάραυλος, ὁ, ἡ, Unde] " Παραύλια, (τά,) Hesy" chio τὰ παρὰ τὴν αὐλήν, aliis Vestibula," [πρόσχωρα, Hes. et Phot. " Παραύλιος, Toup. Add. in Theocr. 397." Schæf. Mss.]

Πρόαυλον, s. Προαύλιον, τό, Aulæ vestibulum. J. Poll. Suid. || Item, Προαύλια plur. Dies qui nuptias anteit: sicut Ἐπαύλια Dies qui eas sequitur. Vide in Ἀπαυλίζομαι. [* " Προαύλιος, Cyr. Hieros. 227.; * Προαυλίς, ἡ, Præf. 1." Kall. Mss. " Προαύλιον, ad Mœr. 88." Schæf. Mss.]

Συναυλία, ἡ, Cohabitatio, ἡ συνάθροισις δύο καὶ πλειόνων. Συναυλίαν ἄγει τις, pro μόνος αὐλίζεται ἐν τοῖς ἑαυτοῦ. Bud. in Aristot. Polit. (7, 16.) Contubernium conjugale exp. Sic Greg. Κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. [* Σύναυλος, ὁ, ἡ, Soph. Aj. 611. μανίᾳ i. q. συνών. Συναυλία, T. H. ad Lucian. 2, 359. (cf. μοναυλία ap. Plat. de LL. 4. p. 196.) Athen. 48. γεροντικαί. Lucian. 2, 99. Συναυλίᾳ μίγνυσι τῇ πηγῇ. Lynceus Athenæi 3. p. 109. Τοιαύτην ὁ ἐσχαρίτης ἔχε D πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν. " Ad Lucian. 1, 298." Schæf. Mss. " Aristid. 1, 243. Congressus, Æsch. S. c. T. 845." Wakef. Mss. Vide Συναυλία, ab αὐλός.]

Ὕπαυλος, ὁ, (ἡ,) Qui in aula est, q. d. Qui est sub aula. Apud Soph. Aj. (803. σκηνῆς) exp. Qui est in tentorio. " Ὕπαυλος, * ὑπαύλιος, Toup. Ind. ad Add. in Theocr. v. Philetas.; Opusc. 2, 291." Schæf. Mss.]

Αὔλειος, ὁ, ἡ, ut Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, Od. A. (104.) ubi male quædam exemplaria habent conjunctim ἐπαυλείου: quem tamen errorem sequuntur VV. LL. " Ἐπαύλειος, Qui in aula est, vel Qui aulæ s. cohortis " est. Affertur enim οὐδοῦ ἐπαυλείου pro Liminis " aulæ, ex Hom. Sed si locus iste desumtus est ex " Od. A., ut esse puto, divisim scr. est ἐπ' αὐλείου. " Sic enim ibi, Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις " Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου." [" Ἐπαύλειος, Aristoph. Σ. 1473." Scott. App. ad Thes.] Et ἡ αὔλειος θύρα, Atrii janua, vel Atriensis. Bud. αὔλειον θύραν ap. Plat. Sympos. Januam vestibularem et atriensem,

ap. Lysiam autem Atrium interpr. p. 1066. quam vide. Invenitur et plur. αἱ αὔλειαι θύραι ap. Herod. Aristoph. (Ec. 982.) Sic et. Epigr. (Paul. Sil. 29.) Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας: ubi exp. Fores atrienses. || Αὔλειος etiam per se dicitur, ut Plut. (3, 334.) Ἀλλὰ τοῖς ἥκουσιν ἀποκλείσας τὴν αὔλειον, ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιών. "Αὐλεία, Hesychio ἡ "τῆς αὐλῆς θύρα, Aulæ s. Cohortis porta: quam Hom. "et alii vocant αὐλείην θύραν, nonnulli αὔλειον quo- "que sub. nom. θύρα. Αὔλεια autem vide in Αὐλία." [Philo 1, 266. P.: Ἐν ταῖς οἰκίαις τοῦ θαλάμου ἐντὸς μὲν ὁ ἀνδρὼν, ἐκτὸς δὲ ὁ αὐλὼν, καὶ ἡ αὔλειος ἐκτὸς μὲν τῆς αὐλῆς, εἴσω δὲ τοῦ πυλῶνος. "Αὔλειος, ἡ, sc. θύρα, 5, 76, 4. Ταῖς αὐλείοις βιασάμενοι, Per fores vestibuli, Per fores atrienses irruperunt." Lex. Polyb. "Αὔλειος, Jacobs. Animadv. 159.; Anth. 7, 59. ad Diod. S. 2, 323. Heyn. Hom. 8, 663. Αὔλειος θύρα, ad Mœr. 88. ad Charit. 217. Αὐλεία, ad Charit. 700. Aristoph. Fr. 742. Valck. Adoniaz. 352.; ad Herod. 469. ad Lucian. 1, 283. Toup. Emend. 2, 390. Αὔλειον, Villois. ad Long. 276." Schæf. Mss. "Αὔλειος, Philo J. 2, 476. Plut. 2, 516." Wakef. Mss. Αὐλεία θύρα, Theophr. Char. 161. 245. Ast.]

Προσαύλειος, (ὁ, ἡ,) Ad aulas pertinens, nisi mendose in VV. LL. affertur ex Eur. (Rhes. 273.) τὰς προσαυλείους τύχας, Fortunas aularum.

Αὐλικὸς, (ἡ, ὸν,) Aulicus, Qui est ex alicujus principis aula. Plut. (10, 192.) Οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. Et ap. Eund. (5, 22.) Αὐλικὴ περιεργία. || Αὐλικὸς in malam partem, ut et nostrum Courtisan aliquando: Plut. (10, 112.) Οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός. [" Οἱ αὐλικοὶ, 16, 22, 8. 23, 13, 5.: Αὐλικὸς ἄνθρωπος, 24, 5, 4. est idem fere atque πολιτικὸς ibid.: Αὐλικὴ ἀγχίνοια καὶ κακοπραγμοσύνη, 15, 34, 4." Lex. Polyb. "Plut. Mor. 1, 556." Schæf. Mss.]

"Αὐλιάδες νύμφαι, ex Epigr. pro Nymphæ incolæ "s. inhabitantes." [" Jacobs. Anth. 6, 423. ad Lucian. 1, 289." Schæf. Mss. "Αὐλιὰς, ἡ, Hierocles 216. Dionys. Areop. p. 10. 26. 174. 235." Kall. Mss.]

Αὐλαία, ἡ, Aulæum: item Tentorium, ut Bud. interpr. in Plut. (4, 95.) Φιλώτᾳ δὲ πρὸς θύρας σταδίων ἑκατὸν αὐλαίας γεγονέναι, Tentoria, inquit. Apud eund. Plut. accipi ait pro Velo, quod currui matronali prætenditur. Αὐλαῖαι, quæ Lat. Aulæa. Athen. Αὐλαίαις φοινικίναις περιείχετο. Idem, Αὐλαῖαι ζωωταὶ, καὶ διάχρυσοι, καὶ διάλιθοι. Philo V. M. 3. Σχεδὸν δὲ καὶ αἱ αὐλαῖαι καταπετάσματά εἰσιν. Et sing. quoque ap. Plut. Themistocle, Ἐγγὺς γενόμενοι τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον. Curtius Aulæam Lat. itidem dixit fem. || Αὐλαία, Hesychio est etiam ἡ ἐν αὐλῇ διατρίβουσα, ut sit adjectivum. || Αὐλαία itidem dicitur pro αὐλὴ per παραγωγήν. Eust. [" Hyperides et Menander Cosmæ Indopl. 197." Schneider. Lex. " Αὐλαία, ἡ, Aulæum, Fr. Gr. 29. Ἀκούων ταῦτα πάντα διὰ τῆς αὐλαίας, Per aulæum. Sic 33, 3, 2. Λαβὼν ἐκ τῆς παραπετασμένης αὐλαίας καλώδιον, ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε, ubi, cum e Cod. Peiresc. Valesius edidisset, Καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας περιπετασμάτων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε, Ernest. Lex. Polyb. hæc posuit:—' Τὰ ἐκ τῆς αὐλαίας περιπετάσματα, (rectius παραπ.) Valesio Velum, quod aulæ prætendebatur, i. e. januæ, quæ ad aulam ferret. Sed id non est αὐλαία, verum Aulæum. Locus vitiosus videtur, qui et paulo aliter est ap. Suid. v. Αὐλαία.' Nos Suidæ lectionem sumus secuti." Lex. Polyb. Theophr. Char. 21. p. 23. Καὶ αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους. "Græci ζωωτὰ Aulæa, (Plaut. Pseudol. 1, 2, 14. Belluata tapetia, cf. Athen. 12. p. 500.) appellant. Talia illa ap. Virg. Georg. 3, 25. Purpura intexti tollunt aulæa Britanni." Casaub. Aulæa ζωδιωτὰ, Salmas. ad Scriptt. H. A. 2, 300. "Ad Diod. S. 1, 447. 2, 335. Coray Theophr. 194. Const. Manass. p. 16. 84. Meurs. Wessel. Probab. 252." Schæf. Mss. "Plut. 2, 173." Wakef. Mss.]

"Αὐλαῖον, Stragula, Velum picturis intertextis "variegatum, παραπέτασμα, περίστρωμα, τάπης, VV. "LL. e Bud. Annot. in Ep. post. Sed vox ea Latinis "quam Gr. eo in signif. usitatior est."

¶ Αὔλιον, (τὸ,) Stabulum. Et generaliter Domicilium, sed potius quod est ruri. Apoll. R. 2, (142.) σταθμούς τε καὶ αὔλια. Dicitur autem ab αὐλὴ vel ὑποκοριστικῶς, vel κατὰ παραγωγήν. Vide Eust. Αὔλιον Antrum dictum, quod in eo Bacchus stationem habuerit, s. pernoctarit. Var. [Gl. Αὐλίον· Androna. "Aristoph. Λ. 721. ἡ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον, Sacellum." Seager. Mss. Æschin. Or. Κεραμεῖα καὶ αὔλια ἐνοικοδομεῖν. "Wakef. Ion. 512.; Musgr. 500. Wakef. Phil. 1149. Jacobs. Anth. 7, 167. 388. Brunck. Aristoph. 1, 53. Duris. Villois. ad Long. 276. Pierson. Veris. 169. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. ad Callim. 1, 108.; Valck. 286. 288." Schæf. Mss. "Lustrum feræ, Ælian. H. A. 3, 21." Wakef. Mss.]

[* "Αὐλίδιον, τὸ, (Areola, Demin. ab αὐλὴ,) Theophr. Char. 5, 4. 21. p. 25. (Καὶ αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους, καὶ αὐλίδιον, παλαιστρικὴν κόνιν ἔχον καὶ σφαιριστήριον.)" Schneider. Lex. AT * Αὐλίδιον, τὸ, Demin. ab αὐλὸς, Parva fistula, Trall. 3. p. 61. Καὶ αὐλίδιόν τινες ἐμβαλόντες τῇ ἀκοῇ. "Coray Theophr. 194. Abresch. Lect. Aristæn. 173." Schæf. Mss.]

¶ Αὖλις, (ἡ,) ad differentiam Αὐλὶς, quæ est Urbs Bœotiæ, Domicilium, Locus ubi pernoctatur. Item Tentorium, Castra. Il. I. (232.) Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ ἄστεος αὖλιν ἔθεντο. Ex Herod. etiam affertur τὴν αὖλιν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιήσατο, ubi tamen legitur et αὐλήν. || Αὐλίδα etiam Bœotiæ Urbem inde nomen habuisse volunt, quod in ea Græci castrametati sint. "Αὐλὶς autem dictum Bœotiæ quoddam Oppidum "ex eo, quod Græci ibi stabulati s. castra metati "fuerint." [Αὖλις, Αὐλὶς, Arcad. 31. Αὐλὶς, Tzetz. Exeg. in Il. "Theocr. 25, 18. Αὖλις δέ σφισιν (βόεσσι) ἤδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς Φαίνεται. Od. X. 470. Ὡς δ' ὅταν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι, Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, τόθ' ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ, Αὖλιν ἐσιέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος." Seager. Mss. Callim. H. in Dian. 87. "Αὖλις, Cattier. 55. Dioscorid. 22. Jacobs. Anth. 9, 358. Heyn. Hom. 5, 579. Gesner. Ind. Orph. Wessel. Diss. Herod. 13. ad Callim. 1, 108. ad Herod. 753. Portus Bœotiæ, de accus., Markl. Iph. p. 15.; Musgr. 120. Αὐλὶς, Αὖλις, Heyn. Hom. 4, 293. Lobeck. Aj. p. 244." Schæf. Mss.]

Αὔλιος ἀστὴρ, Qui ad αὖλιν ducit animalia, Vesper. Eust. [Apoll. R. Eur. Ion. 500. αὐλίοις ἄντροις. "Wakef. Ion. 512.; Musgr. 500. Huschk. Anal. 117. ad Diod. S. 2, 323. Heyn. Hom. 6, 133. Ruhnk. Ep. Cr. 211. Ἡ αὔλιος, Toup. Opusc. 1, 24. ad Charit. 217. Αὐλία θύρα, ad Mœr. 88." Schæf. Mss.]

"Αὐλία, ἡ, Stabulum, ἔπαυλις: Aula, VV. LL. ex "Isocr. Apud Suidam quoque legitur, Αὐλία, ἀντὶ "τοῦ ἔπαυλις· ἢ ἡ μικρὰ αὐλή. Sed notandum est, "vet. ejus Cod., eumque Ms., habere itidem, Αὐλία, "ἀντὶ τοῦ ἔπαυλις, verum subjungere, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς "μικρὰς αὐλάς. Innuit igitur pro ἔπαυλις etiam scr. "esse ἐπαύλεις, et accipiendum αὐλία pro neutro "plur., non pro fem. sing.; id quod confirmat Har- "pocr., αὔλια, proparoxytonως enim ap. eum scri- "ptum est, e Lysia et Æschine afferens, ἤτοι ἀντὶ "τοῦ ἐπαύλεις, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς: nimirum "demin. ab αὐλή. Rursum in vet. illo Suid. Cod. "αὐλία affertur pro θύρα, πυλών: pro quo vulg. "Suidæ Edd. et Hes. habent αὐλεία per di- "phthongum, sed reclamante ap. utrumque serie al- "phabetica. Quemadmodum igitur αὐλεία supra "habuimus pro αὐλεία θύρα, ab αὔλειος: ita scien- "dum est hoc αὐλία quoque usurpari pro αὐλία "θύρα, ab αὔλιος. Alioqui et αὔλειος absolute dici- "tur pro αὔλειος θύρα s. αὐλία aut αὐλεία. Unde "Harpocr. Αὔλειος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς "οἰκίας: Menandrum citans. Meminit Suid. quoque "τῆς αὐλείου: sed exemplum, quod affert, ipsi mi- "nime convenit, sed potius plurali τὰ αὔλεια: ita "enim habet, τῶν τε αὐλείων καὶ σταθμῶν τὰς θύρας "ἐξέκοπτον: αὐλείων idem hic signif. quod paulo "ante τὰ αὔλια s. τὰ αὐλία, i. e. ἐπαύλεις s. μικρὰς "αὐλάς. Meminit vero et ipse paulo post neutr. "αὔλειον: ait enim, αὔλειον δὲ καὶ * προαύλειον, "οὐδετέρως." [" Αὐλία θύρα, Mœr. 88. et n." Schæf. Mss.]

Αὐλείτης, (ὁ,) Villicus, ut sit ab αὖλις signif. ἔπαυ-

λιν. Vide Var. Hes. autem Αὐλήτην habet cum η utrobique, et exp. τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. ['Ανὴρ αὐλείτης, Apoll. R. 4, 1486. ubi Ms. αὐλήτης. Athen. 587.]

" Αὐλήρας, Hes. exp. μάνδρας, Ovilia, Caulas. " Item ἡνίας, Habenas, Lora fræni. Affert porro et " αὐληρὸν* pro χαλινὸν, Frænum ; sed addens σχοι- " νίον, Funem : item σπεῖραν, Spiram." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αὐληρόν· ἱμὰς, ἢ σχοινίον, ὅπερ Ἴωνες εὔληρον.]

" Εὔληρα, Lora, Habenæ : ut exp. Il. Ψ. 481. ἐν δ' " αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε. Etym. quoque εὔληρα " dici tradit τὰ ἡνία, τοὺς ἱμάντας, quasi εἴληρα, παρὰ " τὸ εἰλεῖν: ut Hes. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς " χερσίν: ap. Epicharmum vero dici αὔληρα, παρὰ " τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ἐπιμήκη." [Quint. Sm. 4, 508. Καρπαλίμως δ' εὔληρα λάβον κρατερῇς παλάμῃσιν, ubi al. αὔληρα et ἄβληρα. Schneider. Lex. confert Dor. αὐλάκα, Ion. εὐλάκα. " Quint. Sm. 9, 156. alibi εὔληρον." Wakef. Mss.]

" 'Αβληρὰ, Hes. affert pro ἡνία, Habena, Lorum, " quod fræno inseritur."

Ἔπαυλις, ἡ, Villa, Casa. Plut. (3, 755.) Καὶ τὰς ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ἐξέκοπτον. Idem Pericle, Τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδίδωσι τῇ πόλει. Philo V. M. 1. Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις. Ἔπαυλις est etiam Stabulum, ut VV. LL. tradunt. [Gl. Ἔπαυλις· Stabulum, Ovile, Villa. Ἐπαύλεις· Villæ. Vita rustica, ad Charit. 137. I. q. ἐπαύλισις, Plato Alcib. 2, 21. " Stabulum, 5, 35, 13. Οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἔπαυλιν: 16, 15, 5. Τὴν ἔπαυλιν ποιεῖσθαι ἐπὶ τῇ τῶν ὑπεναντίων στρατοπεδείᾳ, In hostium castris pernoctare. Sic ἐπὶ τοῦ χώματος, Spicil. e lib. 39. n. 3. nempe i. q. αὐλίζεσθαι, quod vide." Lex. Polyb. " Toup. Opusc. 1, 178. ad Charit. 282. Longus 6. Villois. quem vide 48. Mœr. 345. Jacobs. Anth. 9, 94. Brunck. Apoll. R. 36. Heyn. Hom. 5, 580. Ἔπαυλιν ποιεῖσθαι, 511." Schæf. Mss.]

Ἐπαύλιον, (τὸ,) itidem pro Villa, Bud. Deminutivi tamen speciem præ se fert. Æschin. Ep. (9.) Ἐπαύλιον δὲ οὐδὲν μέτριον, ἀλλὰ πάντα ἐρείπια. Plut. (8, 24.) Ἐπαυλίῳ τινὶ προσῆλθε. [Gl. Ἐπαύλιον· Villula. Polyb. 4, 4, 1. Leon. Tar. 54. Antip. S. 95. Agath. 37. Antip. T. 54. Ἡροῦς. " Jacobs. Anth. 8, 391." Schæf. Mss.]

" Ἐπαυλία, (ἡ,) teste Hes. ἡ δευτέρα τῶν γάμων " ἡμέρα, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι " καὶ τῇ νύμφῃ, forsitan ἀπὸ τοῦ αὐλίζεσθαι τὴν " νύμφην. Alii plur. ἐπαύλια vocant, ut Suid., quem " vide." [Cf. Ἀνακαλυπτήρια. J. Poll. 3, 39. Alciphro 3, 49. Etym. M. Glossæ: Ἐπαύλια· Repotia. Vide in Ἀπαυλίζομαι. " Bergler. Alciphr. 389. Coray Theophr. 340." Schæf. Mss.]

" Ἐπαυλὰς, άδος, ἡ, Caula esse dicitur, quæ potius " ἔπαυλις." [A Schneidero non agnoscitur.]

" Ἐπαυλόσυνος, Suidæ ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰὼν, E- " pigr." [A Schneidero non agnoscitur. Cf. Ἀπαυλόσυνος. " Jacobs. Anth. 9, 94." Schæf. Mss.]

Αὐλίζομαι, Stabulor; ut Od. M. (265.) αὐλιζομενάων οἰῶν, et συῶν αὐλιζομενάων, Ξ. (412.) Sic ap. Aristot. H. A. 9. αἰετοὶ quoque dicuntur αὐλισθῆναι. Ipsi etiam dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, Cubare, Pernoctare. Thuc. 4. p. 126. et alibi sæpe. Xen. K. Π. 4, (6, 6.) Ἦν αὔριον ἴῃς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Sic et E. 1, (6, 25.) Τρόπαιον δὲ στήσαντες αὐτοῦ ηὐλίζοντο. Ex 2 Reg. 12, (16.) affertur Ηὐλίσθη ἐπὶ γῆς, pro Jacuit super terram. ‖ Αὐλίζομαι a Bud. exp. etiam Stationem habeo, item Excubo : vide Παραυλίζομαι. [Gl. Αὐλίζομαι· Stabulo. Αὐλίζομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων· Demoror, Commoror, Conversor. " Αὐλίζεσθαι, de exercitu castra metante et in castris considente usurpari ait Ernest., 2, 25, 4. Poterat addere, 5, 86, 1. 10, 49, 13. qui- [illegible] Commorari, Manere, Tendere, interpretantur. Sed omnibus his ll. rectius Pernoctare, Noctem agere, exponetur ; quemadmodum fecimus, 10, 15, 9. 18, 10, 5. ; et intelligendum plerumque, Noctem sub dio agere, Bivouaquer, sæpe etiam in armis, quod diserte adjicitur, 8, 34, 2. Ἐπὶ τῶν ὅπλων ηὐλίσθησαν." Lex. Polyb. * " Αὐλίζω, Græv. Lect. Hes. 587. Brunck. Soph. 3, 508. Αὐλίζομαι, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 210. Zeun. ad Xen. K. Π. 28. Wakef. Ion. 512." Schæf. Mss.]

[* " Αὐλιστέον, Geopon. 18, 3." Kall. Mss.]

[* " Αὔλισις, (ἡ,) Habitatio, Ælian. H. A. 235." Wakef. Mss.]

Αὐλισμὸς, ὁ, Pernoctatio, * διαννκτέρευσις, Hes.

[* Αὐλιστὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE Αὐλιστήριον, τὸ, Stob. Phys. 1, 52. p. 1074. ex Hermete; Λαγωοὶ δὲ δρυμοὺς, καὶ βόες αὐλιστήρια καὶ πεδία. Vertitur, Boves prata ac stabula.]

Ἀπαυλίζομαι, ίσομαι, Seorsum stabulor, Seorsum stationem habeo. UNDE Ἀπαυλόσυνος, Anthol. Seorsum stabulans, vel A stabulo discedens. [Vide infra.] Ἀπαυλίζομαι est etiam Seorsum pernocto, de hominibus dictum. UNDE τὰ Ἀπαύλια, Dies, in quo sponsus ap. socerum seorsum a sponsa pernoctat, ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται, J. Poll. At Etym. habet Ἀπαύλια, Festum quoddam ap. Athenienses; quia tum incipit puella χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, Seorsum a patre pernoctare s. cubare, vel, cubiculum habere. ITEM Ἀπαυλιστηρία χλανὶς ap. J. Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die, qui ἀπαύλια dicitur. Jam vero et Dona, quæ sponsæ dantur, vocabant ἀπαύλια, teste J. Poll. Ceterum notandum est, quosdam ἀπαύλια et ἐπαύλια unam eandemque diem facere. Nam ita Hes. Ἀπαύλια καὶ Ἐπαύλια, διχῶς λέγεται, ἡμέρα ἐν ᾗ ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ νύμφη, ubi ponitur etym. non τοῦ ἀπαύλια, sed τοῦ ἐπαύλια. Etym. utriusque v. etymum ponit: nam postquam dixit Ἀπαύλια dici Festum, ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, subjungit, ἢ τότε ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή: unde conjicere est, illum quoque scripsisse Ἀπαύλια ἢ Ἐπαύλια, vel καὶ Ἐπαύλια, ut Hes., cum priore l. etymum illius, posteriore autem etymum hujus vocabuli ponatur. Dicitur etiam sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, Pernoctare ap. maritum, vel Cubare juxta maritum. J. Poll. contra etymum poni non τοῦ ἐπαύλια, sed τοῦ ἀπαύλια, atque an hæc duo ead. faciat, an diversa, vix certo statui potest; nam Προαύλια facit Diem præcedentem nuptias: προαύλια δὲ, ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα: deinde subjungit, ἐπαύλια δὲ, ἡ μετ' αὐτήν· καὶ ἀπαύλια δὲ, ἐν ᾗ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται. Sic certe intelligi potest J. Poll. quasi dixisset, ἐπαύλια autem quæ eam sequitur: quæ et ἀπαύλια dicitur; ea est autem, in qua sponsus, &c. Sed hic scrupulus manet quomodo possit idem esse dies ἀπαύλια et ἐπαύλια, cum secundum etym. quas attuli, contraria signif.; nam contraria sunt ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, i. e. χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς αὐλίζεσθαι, et ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Acro certe videtur ἀπαύλια, ea signif., qua ap. J. Poll. Repotia nominare voluisse, quippe qui dicat fuisse Diem, quo nupta ad parentes redire solebat. Nam certe illam domo sua relicta ad parentes redeuntem, dicemus ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, non contra ἀπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Sed animadvertendum est Acronem dicere fuisse diem septimum; quod si hac quoque in re velimus illi cum J. Poll. convenire, dicendum fuerit J. Poll. diversos dies statuere ἐπαύλια et ἀπαύλια: nam scribit ἐπαύλια fuisse postridie nuptiarum; cum Acro septimo demum solitam novam nuptam ad parentes redire dicat. Hes. tamen rursum in ἐπαύλια, ait esse diem secundum nuptiarum, in qua propinqui munera sponso et sponsæ afferant: et fortasse dici ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τὴν νύμφην, ubi videtur deesse τῷ ἀνδρί: quod et in altero l. habetur. Suid. quoque scribit quosdam putasse ἐπαύλια dici eum diem, utpote ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Sed quod dicit τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν, Secundum a nuptiis diem, accipio tanquam improprie dictum pro eo, quod dicit Hes. τὴν δευτέραν τῶν γάμων, ut sc. non dicat δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους, quasi alia sit interjecta: nihilo magis quam cum dicitur aliquis esse secundus a rege. Paus. autem ap. Eust. vult esse diem, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται, Diem in quo primum sponsa in ædibus sponsi pernoctavit: ut sit ἐπηύλισται pro simpl. ηὔλισται: non autem ita acci-

piatur, ut in superioribus ll., cum dicitur νύμφη ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, quasi αὐλίζεσθαι ἐπὶ τῷ ἀνδρί. Addit præterea idem Paus. vocari ἐπαύλια Munera etiam, quæ postridie nuptiarum a patre sponsæ afferuntur ad sponsum et sponsam, cum quadam velut pompa. Sed an ead. sit dies τὰ ἐπαύλια et τὰ ἀπαύλια, et an Repotia vocari debeat, sequendo Bud., quod si ead. dies esse dicatur, quomodo fieri possit, ut contrariæ sint etym., aliorum esto judicium. Unum addam, me in citando Hes. et Etym. scripsisse ἀπαύλια et ἐπαύλια, προπαροξυτόνως, non ἀπαυλία et ἐπαυλία, ut habetur in vulg. illorum exempl., quod et ap. Suid. et J. Poll. non hoc, sed illo modo scribatur, sc. ἐπαύλια: et ap. J. Poll. sit etiam ἀπαυλίοις in dat.: adeo ut quin ἀπαύλια scripserit, et voluerit plur. neutr. efferri, dubium nemini esse possit: magis autem idoneum hujus rei auctorem desiderare religio mihi est, et aliis debere esse videtur. Nec vero me movet, quod Eust. ait, Paus. vocare ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ κ. τ. λ. Nam, ut taceam, Suid., qui ead. Paus. verba citat, ἐπαύλια scribere, non ἐπαυλία, scimus non ἐπαυλίαν scripsisse Paus. in suo Lex. cum ν, sed sine ν, ut esset in nominativo. Fieri autem potest, ut in exemplari, quo usus est Eust. ἐπαυλία scriptum esset ὀξυτόνως, sed contra quam tamen scriptum ipse Paus. reliquisset: inde et is accentus moverit Eust., ut ἐπαυλίαν ἡμέραν e Paus. nobis proferret. Imo vero ne hoc quidem constat, an ἐπαυλίαν scripserit Eust. ac non potius ἐπαύλια, e quo aliquis παραδιορθωτὴς fecerit ἐπαυλίαν. Veruntamen utut sit, J. Poll. sequens, ἀπαύλια et ἐπαύλια scribo, sicut προαύλια. Oblitus eram præterea te admonere, non videri sequendum Etym. in eo, quod ἀπαύλια dicit ἑορτὴν fuisse ap. Athenienses. De quo tamen ἐπέχω. [Gl. * Ἀπαυλίζω· Liqueo. " Ἀπαυλίζομαι, Dionys. H. 1, 531." Scott. App. ad Thes. * " Ἀπαυλισμὸς, (ὁ,) Poëta ap. Fabric. B. G. 3, (2,) 656." Kall. Mss. Ἀπαυλόσυνος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 192=Anthol. p. 49. HSt. Χεῖμα δὲ δὴ μείνας θὴρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν οὔτε βοτῶν βλάψας ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος, ubi v. Jacobs.]

" Διαυλίζω, Produco, Profunda facio, Augeo, VV. " LL." [i. q. βαθύνω, μηκύνω, Suid.]

Ἐναυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor, Inhabito. Thuc. 3. καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt. HINC Ἐναύλισμα, (τὸ,) Domicilium, * ἐνοίκισμα, Suid. Hesychius autem dicit νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα. ET Ἐναυλιστήριον ἄντρον, Stabulare antrum, Lustrum, VV. LL., [ex Antip. S. 27. Suid. Ἐνηυλισμένον· ἐμπεριειλημμένον. Act., Soph. Phil. 33. Ἐναύλισμα, Artemid. 4, 47. " Ἐναυλίζομαι, Toup. Opusc. 1, 385. Wakef. Phil. 158." Schæf. Mss. Hippocr. 24, 2. * " Ἐναυλίζω, J. Poll. 47." Wakef. Mss.]

[* Ἐξαυλίζομαι, Xen. K. A. 7, 8, 21. Lucian. Ver. Hist. 1. p. 388. ubi Ms. ἐξοπλισάμενοι pro ἐξαυλισάμενοι. " Ad Lucian. 2, 101." Schæf. Mss.]

Ἐπαυλίζομαι, ut ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, Castra ad urbem pono, Plut. Sylla [29. * " Ἐπαύλισις, ἡ, i. q. ἔπαυλις." Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως. * Ἐπαύλισμα, τὸ, Schol. Æsch. Pers. 872. ET Ἐπαυλισμὸς, ὁ, Schol. Soph. Ant. 363. Δυσαύλων· δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιούντων, Phav. v. Αὐλήν. Ἐπαύλισμα, quod voc. attulerat Scott. App. ad Thes., a Schneidero non agnoscitur. " Ἐπαυλίζομαι, ad Paus. 349." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 350. Una habito, Etym. M. 119, 17." Wakef. Mss.]

Καταυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor, Plut. Publicola, [" Sub dio pernocto. Αὐτοῦ κατηυλίσθησαν, 5, 8, 8. Cf. Αὐλίζομαι." Lex. Polyb. " Plut. Pyrrho 733. HSt. Ὁ μὲν γὰρ Πύῤῥος, οὐδένα μαχεῖσθαι νομίζων, κατηυλίσατο. Auctor Rhesi 518. Νῦν μὲν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη, Nunc quidem capite locum castris." Seager. Mss. " Ad Mœr. 241." Schæf. Mss.]

Παραυλίζομαι, Juxta cubo, vel excubo. Athen. (189.) Ἡ διὰ τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις, Ob id quod excubent ad regias principum. [" Eur. Ion. 493. * παραυλίζουσα πέτρα, pro τὸ αὔλιον ἔχουσα παρά." Schneider. Lex.]

[* Προαυλίζομαι, Castra ante habeo. Appian. B. H. 268=1, 130.]

Προσαυλίζω, In aula sto, VV. LL. [Schneidero susp.]

Συναυλίζομαι, Una cubo, proprie, Una commoror, Contubernalis sum, Eod. utor contubernio. Act. 1, (4.) Καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς κ. τ. λ. ut quidem in nonnullis vet. Codd. legitur, et ap. Epiphan. quoque, necnon ap. quosdam alios Eccles. Scriptt. Gr. Multo tamen frequentior est altera lectio συναλιζόμενος, de cujus duplici exp. dixi in Ἀλία post Ἅλις. Ego vero nihilominus συναυλιζόμενος magis probo, quod συναλιζόμενος pro συναλίζων, i. e. Congregans, nimis durum sit, atque adeo vix ullis auribus tolerabile: deinde quod h. v. ne act. quidem videatur usurus fuisse Lucas, qui vulgaribus alioqui delectatur: postremo quod non satis apte hic Christus congregare eos dicatur, cum præcesserit Ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων κ. τ. λ.: imo quoddam hic esse ὕστερον πρότερον videri possit. At si συναλιζόμενος pro συνεσθίων accipiamus, multo etiam majus dixerit aliquis in illius v. usu esse τὸ φιλόκαινον et minime Lucæ stylo consentaneum. Suo tamen utatur quisque judicio. || Συναυλίζομαι quoque accipitur et pro Congregor, Convenio. Proprie Convenio ad idem habitaculum. Lucian. Ἐπεὶ συνηυλίσθησαν ἅπαντες. Et Xen. K. Π. 1, (2, 15.) Ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, exp. Ad viros perfectos aggregari, vel Viris perfectis associari. Ab aliis autem, Virorum perfectorum contubernales esse. Usus est autem et act. Συναυλίζω, itidem pro Congrego, E. 1, (1, 21.) Συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ. [De priore Xen. loco sic Lex. Xen.: " Συναλίζεσθαι, vulgo edebatur συναυλίζεσθαι, quod Morus ad E. (l. c.) videtur probare." Vide Schneider. Lex. v. Συναλίζω. " Zeun. ad Xen. K. Π. 28. Valck. ad Ammon. 68. Wyttenb. Select. 373. Phalaris 356." Schæf. Mss. * " Συναυλιστήριον, (τὸ,) Contubernium, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἄω, signif. etiam Splendeo, Fulgeo, teste Eust.; ideoque ab eo fieri vult cum alia, tum Αὔριον et Ἀὼς, pro quo Ἠώς. Exemplum tamen hujus signif. τοῦ ἄω nullum, quod sciam, affert. Etym. quidem certe ἠὼς ab αὔω, non ab ἄω, deducit, signif. itidem λάμπω: ut sit αὐὼς, et abjecto υ ἀώς: deinde ἠὼς, verso α in η. Idem adverbii αὔριον alias etym. affert: e quibus una est, ut ab αὔρα deducatur: juxta illud, [Od. E. 469.] Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

ΑΥΡΙΟΝ, adv. temporis, Cras, Crastino die. Od. A. (272.) Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Hesiod. E. (2, 28.) Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφιν. Dicitur interdum ἡ αὔριον sub. ἡμέρα, et sic usus est Xen. K. Π. 4, (6, 6.) Ἦν αὔριον ἴῃς πρωῒ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Hic enim subjungit τῇ ἑτέρᾳ, tanquam αὔριον signif. i. q. τῇ αὔριον ἡμέρᾳ. Plut. Apophth. Ἐκέλευσε τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον. Sed et εἰς αὔριον, sine τὴν, ead. signif. ponitur. Athen. 4. Καὶ εἰς αὔριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν ἥκοντα μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων, In diem posterum cœnam ei condixit, Bud. Scribitur autem et conjunctim Εἰσαύριον, ut in proxime sequentibus dicetur. [Gl. Αὔριον· Cras, Crastinum, Crastino die. Εἰς αὔριον· In crastinum. Εἰς αὔριον ἀναβάλλομαι· Recrastino. Εἰς τὴν αὔριον· In crastinum. Arcad. 199. " Αὔριον, Wakef. Alc. 327. 795.; Trach. 945.; S. C. 4, 230. Jacobs. Anth. 11, 333. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. Act. Traj. 1, 209. Valck. Hipp. p. 284. Ammon. 196. Τὸ αὔρ., Koen. ad Greg. 78. Ἐς τὸ αὔρ., Toup. Opusc. 1, 340. Εἰς ταὔριον, Coray Theophr. 326. Wakef. S. C. 4, 114. Aristoph. L. 661. Ἐς αὔρ., Valck. Callim. 230. Ἡ αὔριον μέλλουσα, Plut. Mor. 1, 425. Alcest. 787. Αὔριον δαίμων, Ruhnk. Ep. Cr. 174." Schæf. Mss.]

[* Αὔριος· ὁ, ἡ, Callim. αὔριος δαίμων. Hesych. * Αὐριβάτας· Αἰσχύλος τὸ αὔριον ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι, καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίαις οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα [illegible] βήλων. Ubi v. Interprr. ap. Albert. [illegible] Toup. Emend. 4, 352.:—" Lego, Αἰσχύλος τὸ αὐρὶ (im *αὐρί) ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. Idem αὐριβάτας et ταχυβάτας s. ταχυβήμων. Hæc mens Hesychii." Sed non omnino vera sunt hæc. Nos glossam suæ sanitati

sic restituimus. Αὐριβάτας· ταχυβάμων. Αἰσχύλος τὸ αὔρι ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι, καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίᾳ (ita Cod. Ven.) οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αὐριβάτος, (l. * Αὐριβάτας·) τὸ αὔρι τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ τάχα, οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατά τινα βαρβαρικὴν λέξιν, τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αὔριον.]

Ἐσαύριον, s. Εἰσαύριον, ET Ἐπαύριον, ET Μεταύριον. Est autem Εἰσαύριον, quod et disjunctim Εἰς αὔριον, ut antea ostendi, Cras, vel In posterum diem, Postridie. Ἐπαύριον quoque pro Postridie. At Μεταύριον, Perindie, ut scribit Bud. Eod. autem modo dicitur ἡ ἐπαύριον, et ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα. [Gl. Μεταύριον· Perendie. " Εἰσαύριον, Herod. 757. Heyn. Hom. 5, 510." Schæf. Mss.]

[* Αὐρινὸς, ἡ, ὸν, Gl. Crastinus.]

Αὐρίζειν, Procrastinare, In crastinum differre. Item Algere, Etym. [Cf. Αἰθρίζειν.]

ἨΩΣ, όος, et per contr. οὖς, (ἡ,) Aurora; ut Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, sæpe ap. Hom. Et Il. Ω. (417.) ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. Quibus in Il. loquitur tanquam de dea: quam tamen magis proprie describit cum alibi, tum Il. B. (48.) Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro Diluculo utuntur et prosæ scriptt., unde ἅμα ἠοῖ, ap. Herod. Diluculo, Simulatque illuxit. Vide Ἕως. ‖ Ἠὼς pro Die toto, per synecd. ut Il. A. (493.) Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. ‖ Ἠὼς, Oriens. Od. K. (190.) οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠὼς, Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic et in prosa, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur Partes orientales. [Buttmann. Lexil. s. 120. Bio 16, 17. Musæus 110. 288. Glossæ: Ἠώς· Aurora. " Heyn. Hom. 5, 373. 382. 409. 426. 7, 468. 8, 132. 140. Valck. Phœn. p. 161.; Hipp. p. 173. Wessel. Herod. 289. Toup. Opusc. 1, 164. Ammon. 66. Eran. Philo 168. Musgr. Alc. 296. ad Charit. 260. Ilgen. Hymn. 230. Valck. Callim. 162. Phrynich. Ecl. 120. Thom. M. 402. Jacobs. Anth. 7, 125. 8, 18. 391. 11, 170. Crinagor. 12. Dies, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 108. Kuhn. ad Paus. 256. ad Charit. 216. 726. Jacobs. Animadv. in Eur. 15. Bio 325. Valck. Harl. ad Theocr. 193. Pierson. Veris. 89. Musgr. Iph. A. 151. Jacobs. Anth. 10, 148. Probl. Arithm. 9. Orpheus Terr. Mot. 63. Bio p. 60. Ed. Mans. 2. Sol, ad Callim. 1, 141. Juventus, Valck. Phœn. p. 157. Cur spiritum lenem habeat, Heyn. Hom. 7, 65. Ἠὼς καὶ ἥλιος, 6, 316. Ἠ. ἱερὰ, Heringa Obs. 193. Ἠοῦς, ad Charit. 763. Heyn. Hom. 5, 497. 729. Ἐν φάος ἀοῦς, Epigr. adesp. 645. 721. Ἠοῖ, Dawes. M. C. 103. Ἅμα ἠοῖ, Valck. Oratt. 331. De accus., Heyn. Hom. 5, 516. Ἠοῦν, Jacobs. Anth. 7, 127. Πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατολὰς, Herod. 537." Schæf. Mss. " Dies, Quint. Sm. 1, 118. Nonn. D. 25. fin. Il. N. 794. Schol. Od. B. 1. Vita, Quint. Sm. 10, 431. 478." Wakef. Mss.]

" Ἠωκοίτων, Hes. exp. ὀρθρινῶν ὕπνων, Matutino-" rum somnorum," [Suid.]

Ἠοῖος, vel Ἠῷος, (α, ον,) Matutinus. Od. Δ. (447.) Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν, Gallice plane ad verbum, Toute la matinée. Ἠῷος ὀλολυγμὸς, Matutinus ploratus, Epigr. Et ἠῷος ἀστὴρ, Apoll. R. (1, 1273.) dicitur ὁ ἑωσφόρος. Hesiod. (A. 396.) ἠῷος χέει αὐδὴν, Matutinus fundit vocem, pro Mane. Sic Matutinus et Vespertinus, poët. pro Mane et Vespere. Orientalis, ut ἠοίη θάλασσα, Herod. [Antip. T. 5. ἀλέκτωρ, Leon. Tar. 78. ἑσπέριον κῆφον ὕπνον, Antip. T. 20. ἠῷοι Παρθῶν πόδες, Epigr. adesp. 250. ἠῴου ὠκεανοῦ. " Ἠοῖος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105.; ad Ammon. 104. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 67. Toup. Opusc. 1, 85. Musgr. El. 143. Jacobs. Anth. 7, 28. Brunck. Apoll. R. 224.; Aristoph. 3, 142. Heyn. Hom. 5, 508. Ἠῷος, Phrynich. Ecl. 98. Brunck. Apoll. R. l. c. Heyn. Hom. l. c. Ἠῷος, Equus, Valck. Phœn. p. 592." Schæf. Mss.]

" Προσηῷος, (α, ον,) Ad auroram spectans, Orien-" talis. Plut. Themist. Προσηῴας Ἀρτέμιδος ναός." [Diod. S. 226=1, 374.]

" Ὑπηοῖος, (α, ον,) Matutinus, quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ. " Hom." [Od. P. 25. " Heyn. Hom. 7, 472. 475. Wolf. Præf. ad Il. 19. Toup. Opusc. 1, 440. Ammon. 104. ad Od. Δ. 656. * Ὑπηῷος, Ruhnk. Ep. Cr. 251. Toup. Opusc. 2, 288. Wakef. Trach. 165. Heyn. Hom. 5, 508." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 4, 111." Wakef. Mss.]

Ἠῶθι, In aurora, Diluculo, Mane. Ἠῶθι πρὸ ap. Hom. Ante auroram, πρὸ ἠοῦς, Bud. Eust. tamen habet ἐκ πρωίας. AT Ἠῶθεν, q. d. Ab Aurora, pro ἕωθεν, Od. Ξ. (512.) Ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις. [Ἠῶθι πρὸ, Arat. 309. Δ. 138. " Ἠῶθεν, ἠῶθι, Heyn. Hom. 7, 449. Ἠῶθι πρὸ, 6, 128. Albert. Peric. Cr. 86. Ἠῶθεν, Theocr. 15, 132. Summo mane, Valck. Oratt. 331." Schæf. Mss.]

¶ Ἕως in prosa pro ἠώς. Unde ἅμα ἕῳ, Thuc. sicut et ἅμα ἠοῖ, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulatque illuxit. Dicitur vero et ἅμα ἕῳ γενομένῃ ead. signif. ab Eod. Dicitur et πρὸς ἕω ἐστὶ, pro Aurora instat. Aristot. τὸ ἀφ' ἕω et τὸ ἀφ' ἑσπέρας inter se opponit. ‖ Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristot. Partes quæ orientem spectant, Partes orientales. Aristid. autem dixit Βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω, pro Ad orientem. Xen. K. Π. 8, (5, 2.) Πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν. [Ἅμα ἕῳ, Valck. Herod. 657.; " Oratt. 331. Ἕως, Phrynich. Ecl. 120. Thom. M. 402. Bast Lettre 195. Boissonad. Philostr. 650. Aurora, Valck. Phœn. p. 161. 640.; Hipp. p. 173. Callim. 186. Toup. Opusc. 1, 164. Wessel. Herod. 289. 441. Dies, Tymnes 6. Conf. cum particula ἕως, Wakef. S. C. 4, 239. Εἰς τὴν ἕω, Alciphro 450." Schæf. Mss.]

" Ἑωσφόρος, (ὁ, ἡ,) Lucifer, Stella auroræ s. lucis præ-" nuntia, unde eam secum ferre creditur. Il. Ψ. (226.) " Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Suid. " quoque ἑωσφόρον esse dicit ἀνατολικὸν ἀστέρα πρωϊ-" νόν: quem ab Hom. dici φέρειν τὴν ἡμέραν, ἀλλ' " οὐχὶ τὸν ἥλιον." [Gl. Ἑωσφόρος ἀστήρ· Lucifer. " Valck. Hipp. p. 173. ad Lucian. 1, 178. Callim. 1, 434." Schæf. Mss.]

Ἑῷος, (α, ον,) Matutinus. Ἑῷος Apollo, qui in Thyniade insula colebatur, quod sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. R. 2, (700.) vocat ἑώϊον Ἀπόλλωνα. ‖ Item ἑῷος, Orientalis. Et ἑῴα sine adjectione pro Orientali tractu. Greg. Ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Athan. Ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς ἑῴας ὅσον ἐδύνατο. Et κατὰ τὰς ἑῴας, Aristot. de Mundo, pro In partibus orientis, Bud. Sed ἑῴα pro Diluculo etiam ponitur: ut Synes. Ἄιραντες ἐκ Φυκοῦντος ἑῴας ἀρχομένης, sub. δείλης, Bud. " Hesychio ἑῴα est " ἀνατολή: item ἡ τοῖς προβάτοις παρατιθεμένη δι-" φθέρα, qualis infra ὤα: et θυσία ἐν Κύπρῳ. Ἑώϊος, " i. q. ἑῷος, quod et factum hinc est per contr., Ma-" tutinus, Orientalis. Apoll. (l. c.) ἐπικλείοντες ἑώϊον " Ἀπόλλωνα." [Ἑῷος, Valck. Hipp. p. 173.; Phœn. p. 56. Brunck. Soph. 3, 451. Oppon. ἕσπερος, Stella, Wakef. S. C. 4, 21. Callim. 1, 434. Jacobs. Anth. 12, 320." Schæf. Mss. " Ἑῷος, i. q. ἕως, Mane, Ælian. H. A. 885." Wakef. Mss.]

Ἕωθεν, q. d. Ab aurora, Diluculo, Mane. Ἕωθεν εὐθὺς, Aristoph. (Π. 1121.) A diluculo statim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. Athen. 12. Τοῦ μὲν θέρους ἕωθέν τε καὶ πρὸς ἑσπέραν ψῦχος ὑπερβάλλον ἔχει. ET Ἑωθινὸς, (ἡ, ὸν,) Matutinus. Μέχρι δείλης, ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. A mane ad vesperam, ab ἑωθινὸν substantive posito: nisi sub. cum ἑωθινοῦ aliquod substantivum. Et ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. (3, 43. 67. 83. n. 4, 78.) Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. δείλην sub. voluit. Quidam ap. Athen. 3. Πόρους ἑωθινοὺς πίνει διά σε νῦν. [" Περὶ τὴν ἑωθινὴν φυλακὴν, Sub quartam vigiliam, 3, 67. Ἐπὶ τοῖς τόποις ἑωθινῆς εἶναι φυλακῆς, 1, 45." Lex. Polyb. " Ἕωθεν, Brunck. Aristoph. 3, 212. Conf. cum ἔσωθεν, Kuster. Aristoph. 189. (cf. Memnon. c. 54. εἰς τὰ * ἑώτερα, ut habet HSt., pro quo Ms. Aug. ἐσώτερα præbet.) Ἑωθινὸς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105. Ἐξ ἑωθινοῦ, Longus 78. Villoison." Schæf. Mss. " Orientalis, Dionys. P. 697. (ἔθνος,) Strabo 754." Wakef. Mss.] Ἕωθεν, Xen. K. Π. 1, 6, 36. Glossæ: Ἕωθεν·

Matutino, Ante lucem, Mane. Ἑωθινός· Matutinus, Procrastinus. Ἑωθινὸς ἀστήρ· Lucifer.]

" Ἀῶθεν, Dorice pro ἠῶθεν dicitur, De mane, Una cum aurora. ITEMQUE Ἀῷος pro ἠῷος, Matutinus. Ex Epigr. ποτ' ἀῷον, pro Ad auroram, Ad orientem. Pro eodem vero ET Ἀώϊος dicitur, quod Hes. itidem exp. πρωϊνὸς, ὀρθρινός. SED ET Ἀὼς dicitur pro ἠὼς, Aurora." [Pind. I. 4, 39. * ἀωσφόρος pro ἑωσφόρος. " Ἀὼς, Valck. Phœn. p. 161.; Hipp. 173. Thom. M. 402." Schæf. Mss.]

" Αὖα, (ἡ,) Æol. dicitur ἡ ἠὼς, Aurora, ut tradit Etym. et Lex. meum vet." [Apoll. de Adv. 596. Ἔχει δὲ καὶ ὁ σχηματισμὸς τῇδε· ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτα, τὸ παρὰ Σαπφοῖ αὔα, τὸ * πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ, δυνατὸν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῇδε γεγενῆσθαι τὸν σχηματισμόν. Αὔα sine accentu etiam ex h. l. affert Schneider. Lex. Sed leg. αὖα.]

" Αὔως, Æol. pro ἠὼς, i. e. ἡμέρα, ut Etym. et Lex. meum vet. tradunt, afferentes e Sapph. πότνια αὔως. Item, Ἕσπερα πάντα φέρων ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὔως." [Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 335. Schol. Pind. Π. 2, 52. Sic * αὐὴρ pro ἀήρ. " Αὐὼς (sic, et forsan rectius,) Toup. Emend. 1, 249. Valck. Ammon. p. 243. Thom. M. 402." Schæf. Mss.]

[* " Προεωσφόρος, ὁ, ἡ, Qui Luciferum præcedit. Chrys. Hom. 155. T. 5. p. 938. Μικροῦ δ' ἂν ἐξέπεσον καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, τὸν προεωσφόρον βλέποντες ἀπλούμενον." Seager. Mss.]

" Ἕωλος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἀνατολικὸς, ὀρθρινὸς, Orientalis, Matutinus: item χθιζὸς, ἐχθεσινὸς, Hesternus, Pridianus. Quibus subjungit, διὰ δασέος significare ψυχρὸν, Frigidum. Sed id discrimen videtur nullius esse momenti, ideoque potius assentior Lex. meo vet., in quo exp. χθεσινὸς, derivaturque παρὰ τὴν ἕω, τὴν ἡμέραν. Quemadmodum Suid. quoque ἕωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἕω, sequentis sc. diei, λειπόμενον, χθεσινὸν, ψυχρόν: interdum et μάταιον, ἀνωφελὲς, ἀνίσχυρον: metaph. a cibis, qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittunt fiuntque inutiles. Atque adeo reperio opponi τῷ πρόσφατος καὶ νεαρὸς, i. e. Recenti. Dem. in Mid. Καὶ τἀδικήματα ἕωλα τὰ τούτων ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται· τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος, ἄν τι συμβῇ πρόσφατος κρίνεται. Axionicus Comicus ap. Athen. 6. Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος ἑφθὸν τήμερον, Αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι. Et ap. Eund. 14. ex Artemidori Ὀψαρτυτικαῖς Γλώσσαις, ἐσφάχθω μὲν διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλὴν, ἔστω δὲ ἕωλος καθάπερ ὁ πέρδιξ· ἐὰν δὲ θέλῃς ὡς ἔχει τοῖς πτεροῖς ἐᾷν τετιλμένην, et quæ sequuntur. Sic Hieron. in penult. c. Esaiæ, Jus hesternum, Gr. vocant ἕωλον, avidis faucibus devorabant. Et Gal. Ἕωλον γὰρ εὐπεπτότερον τοῦ προσφάτου. Idem Comm. 3. in Prorrhet. 3. cum dixisset ψαθυρὰ κρέα nominari τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἰνώδεσι, καὶ δυσδιαλύτοις, καὶ * δυσμασσήτοις ἐναντίως διακείμενα, subjungit, talia maxime esse, quæ vulgo σαχνὰ dicuntur, μίαν ἡμέραν ἢ δύο τιθέμενα μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῶον: quæ Gr. solere vocari ἕωλα, et Ἑωλίζειν, τὸ οὕτως προσήπειν: unde et σιτίον νέον ἄκρως dictum fuisse τὸ ἐπὶ βραχὺ * προεωλισμένον. E quibus patet ἕωλα proprie dici Edulia hesterna s. pridiana, i. e. non recentia, sed reposita; ut Quintil. 2. Necesse est fastidium ut moveant, ut repositi et frigidi cibi: ὡς ἕωλα καὶ ψυχρὰ ἐδέσματα. Quoniam vero ejusmodi cibi putrescere incipiunt, interdum pro Marcidus s. Rancidus accipitur. Greg. Naz. Σαθρὰ καὶ ἕωλα δόγματα. Interdum etiam pro Vetus, Obsoletus: quoniam quod pridianum est, inveteratum jam et exoletum esse videtur. Lucian. Ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία, Jam veteres sunt hæ nugæ. Cic. ad Att. 13, 21. Scripsit Balbus ad me, se a te quintum de Finibus librum descripsisse, in quo non sane multa mutavi, sed tamen quædam; tu autem commode feceris, si reliquos continueris, ne et ἀδιόρθωτα habeat Balbus, et ἕωλα Brutus: i. e. Obsoleta; nam Epist. sequ. dicit, Balbo quidem intelligebam satisfaciendum fuisse; tantum nolebam aut obsoletum Bruto aut Balbo inchoatum dari. INDE Ἑωλοκρασία, ἡ, dicitur τὸ ἕωλον κρᾶμα, Mixtura pridiana et exoleta. Dem. pro Cor. Αἴτιος δὲ οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας, ἣν ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τοὺς νεωτέρους τῶν πεπραγμένων ἀπολύσασθαι. Quod Suid. ideo ab eo dictum annotat, quod moris esset juvenibus δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμοὺς πρὸς τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους: vel potius oratorem v. h. fecisse ἀπὸ τῶν ἑώλων, quæ sunt ἀρχαῖα, quod Æschines πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας, κατηγόρει: ut Didymus quoque exp., Οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα, τήμερόν μου καταχεῖ, καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι, teste Harpocr. Rursum Suid. ἑωλοκρασίαν ibi exp. ματαίαν πόσιν: forsan quia τὰ ἕωλα κράματα sunt minus efficacia. Apud Eund. legitur ET Ἑωλονεκρὸς, (ὁ, ἡ,) exp. ὁ πρὸ πολλοῦ τεθνηκὼς * τριαδικός: in Ms. etiam Cod., præter illud τριαδικὸς, quo videtur signif. Triduanus, τριταῖος. Idem ἕωλος νεκρὸς dicitur citra compositionem." [Ἕωλος, Philetærus Athenæi 7. p. 21. Schw. Ἀποκεῖσθαι πάνυ ἕωλον ἔνδον ἀργύριον. Lycophro 112. Κύπρις. Philostr. 486. Ἕωλα καὶ πολλάκις εἰρημένα: 579. Ὡς ἕωλα μελετῴη. Athen. 3, 15. Ἕωλος ἡμέρα, v. Schneider. Lex. Ἑωλοκρασία, Plut. Conv. Sap. p. 6. Hutt. Μένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον, ὥσπερ ἑωλοκρασία τις ὕβρεως ἢ ὀργῆς ἐν οἴνῳ γενομένης. * Ἑωλισμὸς, ὁ, Rufi Fragm. p. 173. Ἕωλος, Hippocr. 96, 42. 175, 44. 188, 10. 198, 21. 199, 26. 224, 12. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἑωλοκρασία· ἡ κατάχυσις τῶν ζωμῶν τῶν ἑώλων δείπνων ἐπὶ τοὺς κοιμωμένους τῶν συμπινόντων. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κατηγορίᾳ ἀρχαίων πραγμάτων. " Ἕωλος, ad Charit. 503. Wakef. Alc. 360. Argum. Aristoph. O. Jacobs. Anth. 11, 294. T. H. ad Lucian. 1, 201. Plut. Mor. 1, 505. Toup. Opusc. 1, 122. 2, 173. 283.; Emend. 1, 185. ad Lucian. 1, 72. 188. 191. Ἑωλοκρασία, Ruhnk. ad Rutil. 110. ad Mœr. 219. Plut. Mor. 1, 583." Schæf. Mss. " Ἕωλος, Hesterna crapula laborans, Plut. 2, 128." Wakef. Mss.]

[* Τρισέωλος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 17, 44. Ῥινοκέρωτος εἶδος γράφειν τρισέωλόν ἐστιν, ubi vertitur Nimis frivolum.]

B.

" B,* Nota est secundæ ap. Gr. et Lat. pariter li- " teræ: quam illi *βῆτα* appellant, hi Be nominant: " utrique procul dubio ex Hebr. Beth. Ea Delphos " pro *π* uti, dicentes *βατεῖν* et *βικρὸν* pro *πατεῖν* et " *πικρόν*: Macedones autem pro *φ*, dicentes *Βίλιπ-* " *πον*, *Βερονίκην* et *βαλακρὸν*, pro *Φίλιππον*, *Φερονί-* " *κην* et *φαλακρὸν*, testatur Plut. Quæst. Gr. init. " Est B s. *β* numeralis etiam nota, signif. Duo: id- " que vel sola, vel juncta alii, significanti nimirum " Decadem, Hecatontadem, Chiliadem, aut Myria- " dem: at si acutum accentum præfixum habeat " ima sinistri lateris parte, *δισχίλια* notat, i. e. Duo " millia, s. Bis mille, hoc modo *ˏβ*." [Valck. Callim. p. 39. "*Βῆτα τῶν φιλοσοφούντων*, dictus Eratosthenes, teste Epitom. Strab. Alpha penulatorum, Martial. *Βῆτα*, a Beth Hebr. Quid enim esset, obsecro, Græcorum Beta? Be, inquiunt, balantium est pecudum: esto sane; sed undenam illud Ta? nisi forte e puerorum Tata. Injuriam ergo faciunt Græci, qui vocem ovium puerorum sermoni anteponant. Junius Antiq. Ling. Hebr." Gataker. Mss. Schneider. Lex. Lucian. adv. Indoct. 866.: vide et 300. Plato Theæt. 1, 203. * "*Αὐτόβητα*, Aristot. Metaph. 13, 10." Kall. Mss. "B et Υ permutata, Thom. M. 556. Jacobs. Anth. 7, 338. 8, 15. 12, 157. Brunck. Apoll. R. 78. T. H. ad Plut. p. 197. 313. Bast Lettre 19. Boissonad. Philostr. 481. 628. Heyn. Hom. 6, 144. 7, 205. Brunck. ad Æsch. Pers. 964. ad Charit. 226. ad Lucian. 1, 410. ad Il. Π. 385. Wessel. ad Diod. S. 1, 32. 129. B conf. cum Υ, M, Fischer. Palæph. 90. 95. Valck. Ep. ad Röv. 78. B et M conf., Jacobs. Animadv. 191.; Anth. 8, 333. 11, 14.; Exerc. 2, 55. T. H. ad Plut. p. 395. Callim. 1, 517. Heyn. Hom. 4, 421. 6, 310. Schurzfl. ad Longin. 26. Fac. ad Paus. 1, 38. Kuhn. ibid. Pierson. ad Mœr. 96. ad Herod. 355. 543. 587. 620. Brunck. Œd. C. 217.; ad Orest. 207. Musgr. Bacch. 25. Bergler. Alciphr. 334. Wyttenb. Select. 436. ad Callim. 1, 111. ad Lucian. 1, 223. B et Σ, ad Dionys. H. 2, 670. Sylb. ad Paus. 92. B et K, ad 257. Bast Lettre 234. Schneider. ad Xen. K. A. 29. ad Callim. 1, 77. 157. 186. B et ΟΥ, ad Lucian. 2, 29. 33. 235. *βος* i. e. *δεύτερος*, Valck. Phœn. p. 724." Schæf. Mss. " B a Macedonibus pro Φ usitatum, Etym. M. 179, 17. Ab Ionibus et Æolibus pro Δ, Nicander A. 307." Wakef. Mss.]

ΒΑΖΩ, *σω* et *ξω*, *χα*, v. omnino poët. Loquor, Dico, Verba facio. Item, Orationem habeo. Interdum absolute et sine casu, interdum cum accus. rei, vel rei simul et personæ. Quarum omnium constr. ex Hom. et Hesiodo exempla proponam. Sine casu, Od. Λ. 510. *Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων.* Ubi interpr. possumus, Orationem habebat. Γ. 127. *Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.* Σ. 169. *Οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι.* Cum casu autem, et quidem cum accus. rei, Λ. 463. *κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.* Ξ. 127. *ἀπατήλια βάζει.* Θ. 240. *ἄρτια βάζειν.* Itidem Hesiod. E. (3, 24.) *φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν.* At cum accus. rei et personæ, Il. Π. 207. *Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε.* Sed et diversa ab his omnibus constr. ap. Hesiod. habetur, sc. cum dat. rei, cum quo accus. personæ sub.: E. (1, 184.) *Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι*, ita enim lego, aut certe *βάζοντ' ἐπέεσσι*, pro *βάζοντες ἐπέεσσι*, Eos verbis asperis alloquentes. Sciendum est autem et 3 pers. [illegible]s. reperiri Od. Θ. (409.) *ἔπος δ' εἴπερ τι βέ[illegible]ν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.* Ubi annot. Eust. e vett. Gramm., *βέβακται* non esse simpl. *εἴρηται*, quod sonat Dictum est, sed *πεφλυάρηται*, Nugaciter dictum est, et q. d. Deblateratum est. Vel, Siquid per vaniloquentiam nobis excidit. His enim modis vim *τοῦ πεφλυάρηται* exprimi posse arbitror. ‖ *Βάζω* esse etiam Vaticinor, VV. LL. annotant, sed sine auctore et exemplo: ego quid de hac signif. sentiam, in nomine *Βάξις*, quod ab h. v. derivatum est, aperiam. Ceterum quod ad etymum attinet, non unum, sed varia Gramm. afferunt. Etym. tradit a *βοῶ* fieri *βῶ*, deinde ab hoc *βῶ* formari *βάζω*, ut a *φῶ φάζω*, cujus fut. *φάσω*: deinde pleonasmo literæ *κ*, præs. *φάσκω*, sed posse etiam esse *βοάζω* a *βοὴ*, deinde per sync. *βάζω*. Heraclides autem celeberrimus Gramm. scribit, Primarium th. est *φῶ*, *τὸ λέγω*, Dico, a quo part. aor. *φάσας*, et per sync. *φάς*. A *φῶ* autem fit *φάζω*, a quo *φράζω*. Quibus addit, Facta deinde et alia mutatione *τοῦ φῶ*, mutato *φ* in *β*, idque e Macedonica dialecto, utpote cujus est *Βίλιππος* pro *Φίλιππος*, aliaque hujusmodi, fit *βῶ*, e quo *βάζω*, ea forma qua *σιγάζω* e *σιγῶ*, et *ἀνιάζω* ex *ἀνιῶ*. Hæc fere Heracl. ap. Eust. At ego, quod Heracl. aliorumque Gramm. pace dictum sit, *τοῦ βάζω* aliam esse originem censeo, et cum a *βάζω* deducant *βαβάζω*, ego contra *βαβάζω* præcedere persuasum habeo: *βαβάζω* autem tam antiquum esse credo, quam est *πάππα* et *μάμμα* s. *μαμμᾶν*, atque adeo *κακκᾶν* ap. Aristoph. (N. 1384. 1390.) Ut enim hæ voces prima sunt et naturalia balbutientis puerulorum linguæ velut rudimenta, quæ in nostratibus quoque puerulis aliisque nonnullis manent, ita etiam *βάβα* inarticulatam quandam vocem e balbutie sumtam esse arbitror, hoc modo syllabas geminare solita, unde habent illi in Gallico sermone suum etiam Dada pro Equo, et Dodo pro Dormire, aliaque hujusmodi, unde formatum sit v. *βαβάζω*, pro quo postea per apoc. dictum fuerit *βάζω*, et quod peculiare inarticulatæ puerulorum balbutiei erat, tandem et viri articulate loquentes commune cum illis habuerint. Sic autem et alia multa primum usum valde mutasse, observare poterit, qui diligenter Gramm., ac præsertim Eust. leget. Ceterum cum hæc ita sint, non erit quod lector multas multarum vv. etym., i. e. multas otiosorum Gramm. nugas, silentio a me præteriri miretur. Hoc unum addo, minime esse dubium, quin Gallicum Baver, et item Bavard et Bavarde, a *βάζω* vel potius a *βαβάζω* manarint. ["*Βάζω*, Heyn. Hom. 5, 591. 7, 784. Phrynich. Ecl. 118. Huschk. Anal. 260. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 163. Kuster. Aristoph. 54. Jacobs. Anth. 12, 328. B. *τινὰ*, Ad aliquem, Heyn. Hom. 5, 535. De quant., ad Mœr. 70." Schæf. Mss. Greg. Cor. 285. Draco 21, 19. 108, 10. "Perf. pass. *Βέβαγμαι*, Etym. M. Hom." Wakef. Mss.]

Βάξις, *εως*, *ἡ*, Sermo, Oratio. Soph. El. (637.) p. 110. *Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε, Κεκρυμμένην μου βάξιν.* Et (642.) *Σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.* ‖ Rumor, Fama: quæ signif. quantum meminisse possum, frequentior est. Eur. Or. (1558.) *Κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἥν φόβῳ σφαλεὶς, Ἤγγειλέ μοί τις.* Soph. Aj. (998.) *Ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινὸς, Διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας*, i. e. Fama de te excitata. Ibid. (494.) *Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν.* Sed et in illo posteriore l. Electræ, hanc ei signif. dare malim. ‖ Vaticinium, Oraculum; ut exp. Apoll. R. 2, (767.) *Γλαύκοιό τε βάξιν.* Hinc autem factum esse existimo, ut et *τῷ βάζω* Vaticinandi data sit signif. Ceterum notandum est quod Heraclides ap. Eust. dicit, *Ἐκ δὲ τοῦ βάζω καὶ ἡ βάξις Δωρικώτερον.* [Gl. *Βάξις·* Famen, Fama de sermone.] "*Βρά-* " *ξις*, Vox, Fama, ex Eur. Forsitan a *βράχω*, *τὸ ἠχῶ*: " nisi potius scr. *βάξις*." ["*Βάξις*, Musgr. Rhes. 46. Brunck. Apoll. R. 4. Phrynich. 119. Markl. Suppl. 642. Musgr. ibid. Toup. Opusc. 1, 435. Jacobs. Specim. 9." Schæf. Mss. "Gen. *βάξιος*, Etym. M. Fama, Oppian. K. 2, 614." Wakef. Mss.]

[* *Βάγμα*, *τὸ*, Sermo, Oratio, Rumor, Fama, Vaticinium. Æsch. Pers. 635.]

[* "*Βὰξ*, ad Od. Θ. 408." Schæf. Mss. Schol. *Βέ-*

βακται· πεφλυάρηται. Ἔνθεν καὶ βὰξ, ὁ κράκτης, παρὰ τὸ βάζειν.]

Βάβαξ et Βαβάκτης, a Βάζω deducunt Etym. et Eust., at ego a Βαβάζω, ubi et illa posui.

" Ἄβαζος, (ὁ, ἡ,) Qui non loquitur, sed tacitus se- " det aut mutus, Suidæ ἥσυχος, ἤγουν ἐστερημένος τοῦ " βάζειν, ὅ ἐστι λέγειν. Compositum est ergo e βάζω."

Ἀβακέω, ήσω, ηκα, Ignoro, Taceo, Ob ignorantiam quod dicam non habeo. Od. Δ. (249. Τῷ ἴκελος κατέδυ Τρώων πόλιν, οἱ δ' ἀβάκησαν Πάντες. Formatur autem sic: βάζω, Loquor, 3 pers. præt. pass. βέβακται, unde βακτὸς, a quo v. ἀβακτῶ, ut a τέτακται τακτὸς, deinde ἀτακτῶ, et sublato τ, ἀβακῶ. Item ἀβάκησαν pro ἠσυνέτησαν, i. e. Desipuerunt, Stulti fuerunt, vel Stulte egerunt, Etym. Suid. [" Dawes. M. C. 420." Schæf. Mss.]

Ἀβακὴς, ὁ, ἡ, Taciturnus, Mutus. Item, Quietus, Placidus, Mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακῆ παμφρένα ἔχω, i. e. ἡσύχιον καὶ πρᾷον, Etym. Suspicor autem leg. τὰν φρένα pro παμφρένα. Hes. habet ἀβάκην: sed mendosum puto esse exemplar; ἀβάκην autem exp. ἀφελῆ, ἀσύνετον, ἡσύχιον, Simplicem, Inconsultum, Quietum vel Placidum. Addit et ἄπειρον, ἀδύνατον, ἄκακον. Item ἀβάκης exp. ἄβαξ, ἄφωνος, σιωπηρός. Eust. quoque docet e Rhet. Lex. ἄβαξ signif. τὸν ἄλαλον, καὶ ἀσύνετον, καὶ ἄπειρον.

Ἀβακέως, Quiete, Placide. Etym. [" 2, 56." Wakef. Mss. " Alio sensu, Bekkeri Phrynich. 323." Kall. Mss.]

Ἀβακήμων, ονος, ὁ, ἡ, Mutus. Item Stultus: ἀσύνετος, Hes. μωρὸς, Suid.

Ἀβακίζω, i. q. ἀβακῶ. Habet etiam pass. Ἀβακίζομαι, cujus part. ἀβακιζόμενος ap. Anacr. (Fr. 35, 5.) pro Quietus et non tumultuosus. Etym. [Philemo 135.]

" Ἄβακοι ap. Hes. legitur exp. * ἀγελαίσονες, " quod VV. LL. ex Opp. Schol. interpr. Inutilium " pisciculorum institores insani."

" Ἀβάκτητον, Varin. affert pro ἀνεπίφθονον, Non " invidiosum."

" Ἄβακτον et Ἄβυκτον, Hesychio τὸ μὴ μακαρι- " στὸν, Quod beatum nemo prædicare debet." [" Ἄβακτος, ad Herod. 758." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμφιβάζω, Eust. 142, 19." Seager. Mss.]

[* Ἐκβάζω, Eloquor. Æsch. Ag. 481=507. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Συμβάζω, Eust. Il. 419, 12." Wakef. Mss.]

¶ Βαβάζω, Inarticulate loquor, Inarticulatam vocem edo, τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγω, Hes. sed addit quosdam exp. Vociferor. || Gaza autem quod Cic. de Senect. dixit, In cunis vagire, interpr., ἐν κοιτίδι βαβάζειν. Quæ certe signif. magnam cum illa priore affinitatem habet: cum vagitus quoque sit ἀδιάρθρωτος. " Βαβάζαι, Hesychio ὀρχήσασθαι, Saltare. " Unde est Βαβάκτης, ὁ ὀρχηστής. Thema ejus est " βαβάζω, quod pro βάζω etiam poni crediderim, cum " βάβαξ, quod inde derivatum est, signif. τὸν λάλον, " et βαβάκτης τὸν κραύγασον. Βαβράζων, Hesychio " κεκραυγὼς συντόνως, Contentissima voce clamans. " Sed forsan scr. βαβάζων. Nam et βαβάκτης di- " citur ὁ κραύγασος, Vociferator." [Gl. Βαβάζειν· Lallare. * Βαιβάζω· Vagio. * Ἀντιβαιβάζω· Obvagio. " Βαβράζω, de stridulo cicadarum cantu, Ὅταν ἠχέται βαβράζωσι, Ananius poëta ap. Athen. 7. 282." Schweigh. Mss. " Βαβάζω, Phrynich. 119. Heyn. Hom. 6, 78." Schæf. Mss.]

" Ἐκβαβάξαι, Excutere, VV. LL. Hesychio ἐκσα- " λεῦσαι, afferenti e Soph." [" Brunck. 3, 508." Schæf. Mss.]

[* Ἐμβαβάζω, Hipponax ap. Etym. Ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβαβάξαντες.]

Βάβαξ et βαβάκτης, (ὁ,) Gall. Bavard, Loquax. Item Nugator. || Accipitur et pro Eo, qui furore a Cybele aut a Libero patre aliove dæmone immisso percitus est. Vide Eust. Ceterum quamvis a βάζω hæc deducat Etym., ut sc. e βάζω βάξω sit βὰξ, e quo per redupl. βάβαξ: at βαβάκτης sit a βέβακται, cujus supra memini, et Eust. quoque dicat βαβάκτης ἐκ τοῦ βάζειν, ego tamen magis rationi et iis, quæ paulo ante de h. v. disserui, consentaneam deducti-

A onem a βαβάζω existimavi. " Βάβαξ, ab Hes. exp. " μάταιος, λάλος, φλύαρος: item ἐνθουσιῶν, ἀναιδής." [Lycophro 472. Eust. Od. Δ. p. 166, 19. Archilochus Orionis, Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ. Bast. ad Greg. Cor. 272. " Βάβαξ, Phrynich. 119. Aristoph. Fr. 286." Schæf. Mss. " Βαβάκτης, Panis nom., Cratinus ap. Etym. M." Wakef. Mss.]

" Βαβάλιον et Βαβαλιστήρια, Cunæ, Incunabula, " VV. LL.: sed non addito auctoris nom. Videtur " autem ita vocari ἀπὸ τοῦ βαβάζειν, quia infantes in " illis βαβάζουσι." [Gl. Βαβάλιον· Cunabulum. Βαβαλιστήριον· Cuna, Cunabulum. Βαβαλιστήριον, λίκνον· Cunæ. Βαβαλιστήρια· Cunæ.]

ΒΑΚΧΟΣ, ὁ, Furore a dæmone quopiam immisso percitus. Eust. 1494. postquam dixit βάβαξ esse μαινόμενος, ἄσωτος, Γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, eundem βαβάκτην dici addit, ἐκ τοῦ βάζειν, unde, inquit, etiam βάκχος appellatur ὁ μανιώδης et ἀκρατής. Idem vero 1431. unde meam illam τοῦ βάκχος interpr. excerpsi, scribit, Ἡι (Ῥέᾳ) φασὶν, ὁ κατεχόμενος ἢ καὶ
B ἄλλῳ δαίμονι, καταχρηστικῶς Κύβηβος ἐλέγετο, ὁ καὶ Σάβος, καὶ Σαβάζιος, καὶ Βάκχος, καὶ Βαβάκτης, καὶ Βάβαξ, καὶ Ἐμμανὴς, καὶ Φλεδών. Quod autem ad formationem h. v. attinet a βάζω, Idem 493. scribit, βάζω, βέβαχα, βάχος, et pleonasmo τοῦ κ, βάκχος: qualem pleonasm. e simili formatione in σικχὸς etiam esse tradit. Hactenus ille. Existimo autem βάκχος, sicut et βάβαξ ac βαβάκτης, a βάζω signif. φλυαρῶ, deduci, quemadmodum βέβακται exp. πεφλυάρηται, ut sit βάκχος, Qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Nisi quis ad immanem bacchantium ululatum s. boatum referre malit: et tum optime conveniet τοῦ βάζω etym. tanquam a βοάζω. || Sed et ipsum Liberum patrem s. Dionysum βάκχον appellari notissimum est. ET Βάκχη fem., ut Cassandra βάκχη Eur. (Hec. 123.) quasi Furore percita, quod vates esset, vaticinatio autem non absque furore contingere putaretur. Sed Βάκχαι peculiari nomine, quæ et Mænades, Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur. ET Βακχίδες, Idem, Aristot.
C et Plut. Βάκχος, Ploratus, κλαυθμὸς, Hes. Phœnicum lingua. || Est et Piscis ap. Athen. (306.) Plin. (9, 17.) Vide et alia de h. v. ap. eund. Hes. ET Βάκχη, Piri genus. Item, ἄμπελος ἢ μυρρίνη, Schol. Nicandri. [" Βάκχος, Piscis, Athen. 315. 316. 356." Schweigh. Mss. Βάκχοι ἔρωτος, Ælian. V. H. 3, 9. Βάκχος Κουρήτων, Eur. ap. Porphyr. de Abst. 4, 19. Βάκχη Ἅιδου, Eur. Hec. 1063. Nicander Θ. 354. A. 513. " Βάκχος, Toup. Opusc. 2, 104. Musgr. Hipp. 550. Valck. Diatr. 154. Steinbr. Mus. Tur. 1, 280. 326. Wakef. Herc. F. 1122. Musgr. 1119. Jacobs. Anth. 7, 46. 10, 409. 11, 71. 283. Lobeck. Aj. p. 360. ad Diod. S. 1, 250. A Διονύσῳ diversus, Valck. Diatr. 155. Vinum, Jacobs. Anth. 7, 95. Antip. S. 90.; Th. 1. Βάκχη, Fischer. Ind. Palæph. Brunck. ad Bacch. 51. Eur. Phœn. 1497. Hec. 119. Steinbr. l. c. Toup. Opusc. 2, 53. Musgr. Hipp. 550.; Hel. 550. Jacobs. Animadv. 161.; Anth. 7, 47. Heindorf. ad Plat. Phædr. 271. Βακχὶς, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 500. Wakef. Eum. 22." Schæf. Mss. " Βάκ-
D χος, Adj., Nonn. 460, 12." Wakef. Mss.]

Βακχέβακχος, Acclamatio, quæ fiebat Dionyso in sacrificiis. Aristoph. Ἡσθέντα καὶ παιῶνα δὴ Βακχέβακχον ᾆσαι. Vide Eust. [Aristoph. I. 408. Ed. Brunck. ubi legitur, Ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.]

[* Βακχέχορος, ὁ, ἡ, Διώνυσος, Orph. H. 56, 3. 74, 1. " Ad Lucian. 1, 312." Schæf. Mss.]

" Ἴακχος, ὁ, Iacchus. Ita dicitur et ipse ὁ Διόνυ- " σος, i. e. Bacchus, s. ἄγαλμα τοῦ Διονύσου, Bacchi " simulacrum: et μία ἡμέρα τῶν μυστηρίων, ἐν ᾗ τὸν " Ἴακχον ἐξάγουσιν: et ἡ ᾠδὴ, ἣν οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι. " Pro ipso Baccho aut Hymno bacchantium accipi " potest ap. Aristoph. B. (402.) Ἴακχε φιλοχορευτὰ, " συμπρόπεμπέ με: attamen de ipso potius Baccho " intelligendum esse, patet ex eo, quod præcedit, " Ἴακχε πολυτίμητε μέλος ἑορτῆς Ἥδιστον εὑρὼν, δεῦρο " συνακολούθει. Sic ἐξάγειν et ἐξελαύνειν τὸν Ἴακχον " dicunt pro Deducere Bacchum, cum acclamatio- " nibus sc. et hymnis Bacchicis. Aristoph. de Eleu-

" siniis sacris, τὸν μυστικὸν ἐξαγαγόντες Ἴακχον. Et " Plut. Alcib. 382. de iisdem sacris, Οὐδένα κόσμον " εἶχεν ἡ τελετὴ, ἀλλὰ καὶ θυσίαι, καὶ χορεῖαι, καὶ " πολλὰ τῶν δρωμένων καθ' ὁδὸν ἱερῶν, ὅταν ἐξελαύ- " νωσι τὸν Ἴακχον, ὑπ' ἀνάγκης ἐξελείπετο. Unde " Ἰακχαγωγοὶ dicuntur Qui Bacchum deducunt, et " celebrant hymnis Bacchicis, quos ibid. vocat παρα- " πέμποντας τὴν τελετὴν, et μυσταγωγούς. Sic Virg. " gratissima vitis Iaccho. Et Claud. Lætus Iac- " chus. Suid. quoque Ἴακχον dici testatur et Bac- " chum, et ἡμέραν, καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις, " et τὴν ἐπ' αὐτῷ ᾠδήν: in qua posteriore signif. ac- " cipiendum quod Herod. 305. dicit, Πρόκα τε φωνῆς " ἀκούειν, καί οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστι- " κὸν Ἴακχον, Mysticum Iacchum, h. e. Mysticum " hymnum in honorem Iacchi herois s. Bacchi: ubi " etiam subjungit, Τὴν δὲ ὀρτὴν ταύτην ἄγουσιν Ἀθη- " ναῖοι ἀνὰ πάντα ἔτεα τῇ μητρὶ καὶ τῇ κόρῃ· καὶ αὐ- " τέων τε ὁ βουλόμενος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μυεῖ- " ται· καὶ τὴν φωνὴν, τῆς ἀκούεις, ἐν ταύτῃ τῇ ὀρτῇ " ἰακχάζουσι. Et ap. Suid. Καὶ μέντοι καὶ Ἴακχος " ἠκούσθη ἐκ τοῦ Ἀρείου πεδίου, ὑμνούμενός τε καὶ ᾀδό- " μενος. E q. l. patet Iacchum nominari ipsum Hy- " mnum, propterea quod in eo Iacchi nomen sæpius " decantaretur et prædicaretur: licet Suid. παρὰ τὸ " ἰάκχω dictum velit: quo teste sunt qui ἴακχον in- " terpr. etiam θόρυβον, Tumultum: forsitan quod " tumultuosus et turbulentus esset hic mysticus Iac- " chus. || Dionys. vero Siculus ἴακχον appellavit τὸν " χοῖρον, Porcum: forsan παρὰ τὸ ἰάκχειν καὶ βοᾷν: " testis Athen. 3, (20.) ubi eum et alias rerum no- " menclaturas mutasse docet." [Valck. ad Herod. 8, 65. * Ἰακχὰν ἀοιδὰν, Eur. El. 143. Ἴακχον ᾠδὰν, Cycl. 69. τυμπάνων ἰάκχοις, Palamede. * Ἰακχεῖον, τὸ, Plut. Aristide 27. " Ἴακχος, Fac. ad Paus. 1, 9. Ruhnk. Ep. Cr. 279. ad Lucian. 1, 377. Musgr. Cycl. 69. ad Charit. 331. ad Herod. 647. Musgr. Iph. A. 1039.; Hel. 1500. Jacobs. Anth. 7, 249. Kuster. Aristoph. 67. Brunck. Soph. 3, 489. ad Lucian. 2, 290. * Ἰακχὴ, Brunck. ad Phœn. 1316.; Musgr. p. 223.; Porson. 1321. Markl. Iph. p. 145. * Ἰάκχα, Jacobs. Anth. 6, 392. Lobeck. Aj. p. 369. Ἰακχεῖον, Alciphr. 422. * Ἰακχαῖος, Philet. 11." Schæf. Mss.]

" Ἰακχάζω, Clamo et vociferor bacchantium more: " vel Cum clamore et vociferatione edo. Orph. A. " init. Ὅσσα τε κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἠεροφοῖται, Ἀν- " θρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν, Οἰωνοί. Item " ex Herod. in Ἴακχος habes ἰακχάζουσι φωνὴν pro " Vocem tollunt, Bacchantur. Hes. ἰακχάζει exp. " φυλλολογεῖ, nisi potius scripsit φιλολογεῖ, καταβοᾷ." [" Toup. Opusc. 1, 446. ad Herod. 647. Lex. Herod. 177. Musgr. Hel. 1500. Villois. ad Longum 174." Schæf. Mss. * Ἐπεξιακχάζω, Æsch. S. c. Th. 641.]

" Ἰακχέω etiam affertur pro Clamo." [" Porson. Or. 802. 954. Musgr. Heracl. 782.; Hel. 1500.; Herc. F. 349. * Ἰακχεύω, Villois. ad Long. 174." Schæf. Mss.]

" Ἰάκχω, Clamo, Vociferor. Legitur ap. Suid. Di- " cit enim τὸν Ἴακχον dictum esse παρὰ τὸ ἰάκχω." [" Markl. Iph. p. 145. Brunck. Aristoph. 2, 169." Schæf. Mss.]

" Βριάγχως Hes. exp. βριαρῶς, Valide, Fortiter: " item βραδέως ἰαγχάζουσα. Sed scr. potius βρίακχος, " et exponendum βριαρῶς ἰακχάζουσα, ex Etym.: qui " ipsum τῆς βάκχης esse epith. ait, afferens e Soph. " ἐγὼ δὲ χερσὶν ἄγραν βρίακχον. Pro Βρίαχος autem, " quod VV. LL. exp. Hastæ cuspis, scr. potius οὐρία- " χος. Nam βρίαχος esset potius ὁ βριαρῶς ἰαχῶν, " i. q. βρίακχος et βριήπυος." [" Βρίακχος, Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss.]

[* " Βακχεὺς, Dionysi cognomen ap. Naxios, A- then. 3, 78." Schweigh. Mss. " Orph. H. 44, 2." Kall. Mss. Plut. 10, 482. Soph. Antig. 10. Eur. Bacch. 145.; " Ion. 221. Wakef. Herc. F. 1145. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 12, 32." Schæf. Mss.]

[* Βακχᾶς, ὁ, Schol. Soph. Phil. 1197. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 435.]

" Βάκχων, demin. a Βάκχος, q. d. Bacchulus. Eust. " καθ' ὑποκορισμὸν dici scribit pro Βακχυλίδης."

" Βακχίδης, (ὁ,) Bacchi filius, Suid." [" Βακχίδαι,

A ad Diod. S. 2, 635. ad Dionys. H. 1, 538." Schæf. Mss.]

[* Βακχώδης, ὁ, ἡ, Arrian. Ind. 8. p. 48. Schmieder.]

" Βακχάω, Bacchor s. Bacchantium more ex he- " dera coronam gesto. Hes. etenim Βακχᾷν esse dicit " ἐστεφανῶσθαι κισσῷ." [" Lobeck. Aj. p. 300." Schæf. Mss.]

[* Βακχάζω, unde ap. Phot. Bibl. 239. * Βακχα- σμὸς, ὁ.]

[* " Θηρόβακχοι, Theodos. Diacon. Acroas. 1, 194." Boissonad. Mss.]

" Ἰόβακχος, Hesychio ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τῆς βακ- " χείας." [Maxim. de Electt. 496. Unde * " Ἰοβάκ- χεια, τὰ, Demosth. in Neær. 1371. Τὰ Θεόγνια, καὶ τὰ Ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις." Seager. Mss. " Ἰόβακχος, Epigr. adesp. 353. Lobeck. Aj. p. 244. ad Charit. 786. Jacobs. Animadv. 320.; Anth. 8, 308. 9, 223." Schæf. Mss.]

[* Ξεινοβάκχη, ἡ, Incensa hospitis amore, de Me- B dea, Lycophro 175.]

" Παράβακχος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Furore corre- " ptus, Debacchans." [Plut. Demosthene 9. " Eunap. 143. Plut. 4, 706." Wakef. Mss.]

[* " Σύμβακχος, Bacchandi sodalis, Syndionysista, Athen. 445." Schweigh. Mss. Eur. Tro. 500. * Συμ- βάκχη, ἡ, Ion. 718. " Musgr. ibid. Σύμβακχος, Musgr. Tro. 451. 500." Schæf. Mss.]

[* " Ὑπόβακχος, ὁ, ἡ, Spiritu plenus, Philostr. V. A. (1, 19.) p. 511." Wakef. Mss.]

[* Φιλόβακχος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 91. " Jacobs. Anth. 8, 306. Toup. Opusc. 1, 406." Schæf. Mss.]

Βακχεῖος, (α, ον,) Furore Bacchico afflatus. Et, Bacchicus, Ad Bacchum pertinens; ut βακχεία ὄρχη- σις, Plato. Et βακχεῖος ῥυθμὸς, Plut. || Βακχεῖος au- tem sine adjectione dicitur Quidam pes e brevi et duabus longis constans, ut μεθήμων, eo quod hymnis in Bacchum et dithyrambis esset usitatissimus. || Βακ- χεῖον, (τὸ,) Templum Bacchi, [Diod. S. 4, 3.] Plur. autem Βακχεῖα, Sacrificia Bacchica, Aristoph. [B. C 360.] Et Βακχειωδέστατος, Qui maxime Bacchum imitatur, VV. LL. [" Βακχεῖος, Cognomen Dionysi Bacchi: Διονύσῳ Βακχείῳ τελεσθῆναι, Herod. 4, 79. et simpl. Ἐτελέσθη τῷ Βακχείῳ, ibid." Schweigh. Mss. Glossæ: Βακχεῖα· Bacchanalia. Schol. Biset. ad A- ristoph. A. 1. Draco 128. Dionys. H. 227. 229. Eur. Phœn. 21. ἐς βακχεῖον πεσών. " Βακχεῖος, Valck. Phœn. p. 11. 14. 252. Brunck. Trach. 510. 706.; Bacch. 303. Musgr. Hec. 684. Steinbr. Mus. Tur. 1, 280. Eur. Hec. 672. 682. Wessel. ad Diod. S. 1, 21. 250.; ad Herod. 318. ad Paus. 116. Wakef. Trach. 510. 704. Jacobs. Anth. 6, 252. 313. Kuster. Ari- stoph. 120. 224.; Brunck. 2, 5. 3, 69. Porson. Phœn. 664.; Hec. p. 43. Ed. 2. Brunck. Soph. 3, 414. De pede, ad Dionys. H. 5, 111. Βακχεῖα, ad Diod. S. 1, 248." Schæf. Mss.]

" Βακχίον, ex Eur. affertur pro Villi s. Vini," [" Iph. T. 953. ἴσον ἅπασι βακχίου Μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν: Bacchus, Eur. Bacch. 1087. Ion. 553.: * Βάκχιος adj., Cycl. 445. Bacch. 308." Seager. Mss. D 65. 195. " Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Valck. Phœn. p. 252. Wessel. ad Diod. S. 1, 21.; ad Herod. 318. Brunck. Trach. 510. 706. Musgr. Bacch. 996. Markl. Iph. p. 415. Valck. Phœn. p. 11. 64. Wakef. Ion. 562.; Trach. 272. 510. 704. Kuster. Aristoph. 120. 224.; Brunck. 2, 5. 3, 69. 212. Jacobs. Anth. 6, 252. Porson. Phœn. 664. Vinum, Valck. Callim. 258." Schæf. Mss.]

" Βακχιάδαι, Bacchiadæ dicuntur non solum Mi- " lesii, sed etiam Corinthii, a Baccho, Hes. Itidem " certe Plut. Amat. Narratt. 1376. Κατεβόα τῶν " βακχιαδῶν, pro τῶν Κορινθίων, ut antecedentia et " sequentia ostendunt." [Herod. 5, 92.]

" Παλιμβάκχειος, (ὁ, ἡ,) Palimbacchius, qui et An- " tibacchius: Pes metricus, e prima et secunda longis, " tertia brevi. Fab. 9, 4." [Draco 128. Dionys. H. 229. Schol. Aristoph. N. 802.; * Παλίμβακχος, Σ. 1003. * Παλιμβακχειακὸν μέτρον, Draco 166. " Παλιμ- βάκχειος, ad Dionys. H. 5, 111." Schæf. Mss.]

[* Προβάκχειος, ὁ, ἡ, Eur. Bacch. 412. Βρόμιε, Βρό-

με, Προβακχῆïε. δαῖμον. * " Πρόβακχος, Phile in Thorlacii Opusc. 3, 65." Schæf. Mss.]

[* Ὑποβάκχειος, ὁ, ἡ, Dionys. H. 227. 229=2, 30. " 5, 111." Schæf. Mss.]

[* Βακχειακὸν μέτρον, Draco 166.]

[* " Βακχειώδης, ὁ, ἡ, i. q. βακχεῖος et βακχικὸς; vox dubia." Schneider. Lex. Βακχειωδέστατος extat ap. Nostrum v. Βακχεῖος.]

[* Βακχειώτης, ὁ, i. q. βακχευτής, Qui Bacchanalia celebrat, Qui bacchatur. Soph. Œd. C. 678. ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει. Cf. * Εὐϊώτης.]

Βακχικὸς, ἡ, ὸν, Bacchicus, [Lucian. de Salt. 506. 747. 850. Strabo 15, 1, 57.] ET Βακχιακὸς, (ἡ, ὸν,) Idem, VV. LL. [Philipp. Thess. 58, 2. Orph. in Them. 9.: Βακχικώτερον, Athen. 13, 1. " Βακχικὸς, Schowii Hes. 368. Alciphro 230. Βακχιακὸς, Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 7, 78. Bentl. ad Callim. 305." Schæf. Mss. " Leon. T. 37." Wakef. Mss.]

[* Βακχιάζω, i. q. βακχεύω, Eur. Cycl. 203. Bacch. 919.]

[* " Βακχιόω, Brunck. Soph. 3, 489. Musgr. Or. 338." Schæf. Mss. " Soph. ap. Strab. 1008." Wakef. Mss.]

[* Ἀναβακχιόω, Eur. Or. 332. Pors. ET * Καταβακχιόω, Bacch. 109. " Lobeck. Aj. p. 360. Musgr. Or. 338." Schæf. Mss.]

" Βακχέω, Bacchor s. Bacchanor et Bacchanalia " agito, VV. LL.: nullo tamen allato exemplo." [At * Ἐκβακχέω, Schneider. Lex.]

Βακχεύω, Βακχεύομαι, Bacchor, Bacchanalia ago, Furore Bacchico agitor. Vel, Furore afficior, s. rapior, Bud. ap. Plat. Ione. Arrian. 6. Φιλῳδοὶ γὰρ, εἴπερ ἄλλοι τινὲς, οἱ Ἰνδοὶ καὶ φιλορχήμονες, ἀπὸ Διονύσου ἔτι καὶ τῶν ἅμα Διονύσῳ βακχευσάντων. || Interdum generalius pro Furo bacchantium more; ut Theodor. H. E. 1. Οἱ κορυβαντιῶντες καὶ περὶ τὴν τῶν εἰδώλων θεραπείαν βεβακχευμένοι. Nonnunquam pro Insolesco cum quodam furore, vel Furibunda quadam insolentia feror; ut βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας. || Βακχεύω interdum trans. Bacchari facio, In furorem Bacchicum impello. Unde Βακχεύομαι, In Bacchicum furorem impellor. Idem Theodor. H. E. 3. Ὑπὸ δὲ τῶν θεραπευομένων βακχευόμενοι δαιμόνων, λυττῶντες καὶ κορυβαντιῶντες τὰς ἀγυιὰς περιέθεον. HINC Βακχεία, (ἡ,) Bacchatio. Plut. Symp. 4. Εἰκὸς δὲ βακχείαν εἶναι τὰ ποιούμενα. Herodian. 5, (7, 2.) Βακχείαις καὶ ὀργίοις τοῖς τε θείοις ἔργοις. ET Βάκχευμα, (τὸ,) itidem Bacchatio, et Βακχεύματα, plur. Bacchationes. Item, Bacchanalia. Plut. (8, 403.) Οὐ γὰρ ἐν βακχεύμασι δεῖ μόνον τὴν σώφρονα μένειν ἀδιάφθορον. ITEM Βακχεύτωρ, (ὁ,) Dionysi epith. in Epigr. [Anal. 2, 517.] ET Βακχευτὴς ῥυθμὸς, Bacchicus, Epigr. Sed βακχευτὴς exp. etiam Ebrius. ET Βακχευτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Bacchativus, Ad bacchationem s. Ad bacchantes pertinens. [Gl. Βακχεύω· Bacchor. Fischer. Ind. Palæph. " Transitive, Exagito, Eur. Or. 405. 825." Seager. Mss. Iph. T. 1243. Schneider. Lex. Βακχεία, Lætitia, Æsch. Choëph. 696. Eur. Bacch. 232.] " Βακχία, (ἡ,) Hesychio " μανία, Insania, Furor, Bacchicus nimirum. Sed " forsan scr. βακχεία." [Dionys. Hal. A. R. 2, 19. Soph. Tr. 219. 510. 706. * Βακχιὰς, ἡ, i. q. βακχία, Anal. 2, 271. * Βάκχευσις, Eur. Bacch. 357. metaph. πρὸς ἀναμνήσεις, Plut. 13, 86. H. * Βακχεύσιμος, ὁ, ἡ, Ad bacchationes aptus vel pronus, Eur. Bacch. 298. Callistr. Stat. 8. Plut. 7, 702=2, 432. Τὸ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιῶδες, ex Eur. Bacch. l. c. Βακχευτὴς, Orph. in Pan. 5. 21. Βακχευτικὸς, Schol. Eur. Hec. 676. * " Βακχεύτρια, (ἡ,) Hesych. 1, 681." Dahler. Mss. " Jacobs. Anth. Pal. 296. Valck. Diatr. 154. Βακχεύω, Thom. M. 593. Musgr. Hel. 1380. Ion. 1204. Herc. F. 968. Wakef. Trach. 205. Jacobs. Animadv. 88.; Anth. 11, 71. 211. 12, 287. Proclus H. in Mus. 11. Valck. Ep. ad Röv. 55.; ad Phœn. 445.; ad Herod. 318. Act. Traj. 2, 308. Toup. Opusc. 1, 544. Wakef. S. C. 3, 139. ad Diod. S. 1, 248. Βακχεία, Schol. ad Aristoph. Π. 975. ad Dionys. H. 1, 274. Plut. Alex. 162. Schm. Musgr. Hec. 684. Mitsch. H. in Cer. 202. ad Bacch. 125. Βάκχευμα, Bibl. Crit. 1, 3. p. 84. Valck. ad Ammon. 429. Βακχεύματα, Luzac. Exerc. 24. Βακχευτὴς, Antip. Th. 27. Jacobs. Anth. 9, 223. 11, 67. Βακχία, ad Dionys. H. 1, 274. Βακχιὰς, Marcus Arg. 21. Agathias 59. Toup. Opusc. 1, 387. 2, 242." Schæf. Mss. " Nonn. D. 12, 294." Wakef. Mss.]

Ἀβάκχευτος, ὁ, ἡ, Alienus a Baccho, vel Bacchici numinis expers: aut Male bacchans. Eur. Or. (319.) ἀβάκχευτον θίασον pro * κακοβάκχευτον, ut Schol. Baccho non convenientem, Alienum a Baccho, utpote tristem. Idem ἀβάκχευτον Valde bacchantem exp. posse ait: aut ἀβάκχευτον ad abstemia sacrificia esse referendum, quæ deabus illis offerebantur; sc. Eumenidibus, quas ibi chorus alloquitur. || Ἀβάκχευτον τράπεζαν appellat Nonn. (Paraphr. 19, 12.) Vino carentem, Οἰνοχόοι δρηστῆρες ἀβακχεύτοιο τραπέζης. || Habemus præterea ap. Hes. Ἀβάκχευτον, λινοῦν ὕφασμα * περιχειρίδιον. Sed depravatum suspicor esse l. [Eur. Bacch. 472. " Berl. Biblioth. 3. B. p. 325. ad Diod. S. 1, 231." Schæf. Mss.]

[* " Κακοβάκχευτος, (ὁ, ἡ,) Schol. Eur. Or. 316. 319. (vide Ἀβάκχευτος.)" Boissonad. Mss.]

" Ἀναβακχεύω, Bacchicis furoribus exagito. Eur. " Or. (332.) Πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων. Ματρὸς " αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχεύει;" [* ἀναβακχιοῖ, Porson.] " Bacchari facit, s. μαίνεσθαι ποιεῖ, Schol. " || Affertur in VV. LL. et pro Debacchor." [" Himer. Ecl. 10, 6. Euthym. Zigab. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 8." Boissonad. Mss. Eur. Bacch. 109. 852. Herc. F. 1088. τὴν πόλιν pro ἀνὰ τ. π. Soph. ap. Strab. 15. p. 687. Schol. Soph. Antig. 160. Dionys. H. 2, 63. Plut. Crasso 3, 295. " Jacobs. Anth. 9, 300. 12, 472. Heindorf. ad Plat. Phædr. 244. Abresch. Add. ad Aristæn. 131." Schæf. Mss. " Pass., Schol. Æsch. Pr. 569. J. Poll. 14." Wakef. Mss.]

[* " Συναναβακχεύω, Liban. 1, 546. (241.)" Boissonad. Mss.]

Ἐκβακχεύω, Vehementer bacchor, Debacchor: βακχεύω. Vel trans., In bacchicum furorem impello. Quæ signif. et simplici βακχεύω supra tributa fuit. Pass. Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor. [" Ἐκβακχεύω, Aristæn. 1. Ep. 16. p. 42." Boissonad. Mss. Alexis ap. Athen. 124. Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαις ἐκβακχεύομεν, Insanimus in. Philostr. 588. τὰς ὑποθέσεις τὰς σοφιστικάς. Herodian. 5, 8. Τῶν μάλα δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων. " Plato Phædro (245=)202. Bas. 1." Seager. Mss. Glossæ: Ἐκβακχεύω· Debacchor. " Tzetz. in Lycophr. p. 35. Ἡ Μήδεια ὅτι ξένῳ ὄντι τῷ Ἰάσονι ἐφιλιώθη καὶ ἐξεβακχεύθη." Gataker. Mss. " Ad Charit. 568. Musgr. Ion. 1204. Heindorf. ad Plat. Phædr. 244. Abresch. Add. ad Aristæn. 131. Toup. Opusc. 1, 425." Schæf. Mss. " Bacchor, Herod. 2, 35. ut poëta, Clem. Alex. 726. 785." Wakef. Mss.]

[* Ἐκβάκχευσις, ἡ, Eunap. 59. 67. " Meurs. ad Lycophr. p. 1166. Lips." Schæf. Mss.]

[* Ἐμβακχεύω, pro βακχεύω ἐν. Heliod. 2, 4. 65.]

[* Ἐπιβακχεύω, Nicostr. ap. Athen. 3. 118. Βυζάντιον τέμαχος—χευσάτω. Cf. Ἐπιχορεύω.]

[* " Καταβακχεύω, Eumath. 293. 381." Boissonad. Mss. Suid. vv. Βακχεύων et Τελεσιουργήσας, Eur. Bacch. 109. " Act. Traj. 1, 220." Schæf. Mss.]

[* Προσβακχεύω, Inspiro, Philostr. Icon. 1, 18. p. 790. Τὸ χρησμῶδες αὐταῖς προσβακχεύει, Heroic. 667. " Boissonad. Philostr. 341." Schæf. Mss.]

Συμβακχεύω, Una bacchor, vel, Una cum aliis Bacchanalia celebro. [" Eur. Bacch. 725. Plato Phædro 198. Bas. 1(=3, 234.) Σοὶ εἰπόμην καὶ ἑπόμενος, συνεβάκχευσα μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς." Seager. Mss. " Jacobs. Animadv. 88.; Anth. 12, 287. Boissonad. Philostr. 341." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερβακχεύω, Philostr. V. S. 2, 28. p. 607. 613.]

ΒΑΜΒΑΙΝΩ, Inarticulate loquor, Confusum quendam sonum edo. Balbutio. Bio (4, 8.) Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ' ἀείδει. Pro quo tamen βαμβαίνει mendose legitur καμβαίνει. Primam autem pono hanc signif., quod magis etymo a Βάζω sit consentanea: a quo istud etiam v. deduci arbitror, sequendo ea, quæ de propria illius signif. dixi. Itali certe hodieque puerulum Bambino vocant. || Alioqui βαμβαίνω, si respiciamus eam signif., in qua ponitur

Il. K. (375.) pro Dentes quatere præ metu, s. Crepitare A dentibus, non repugno, quin per onomatopœiam factum dicamus: et ita hic locum non habebit. Sed et aliam exp. affert Eust. 812. ET Βαμβαλίζω, Præ frigore tremo. Vide Eust. ibid. " Βαμβάλειν, Hesychio " τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι, Tremere, Sonitum la-" bris edere, ut faciunt ii, quibus frigore succutiun-" tur labia. Affert et Βαμβαλύζει, quod itidem exp. " τρέμει, τοὺς ὀδόντας συγκρούει, ῥιγᾷ σφόδρα. Sed " scr. potius βαμβαλίζει, ut ap. Eust." [Vide Βάμβαλα. Hipponax ap. Plut. 10, 370. Κάρτα γὰρ ῥιγῶ καὶ βαμβακύζω. Cic. Phil. 3, 6. * Bambalio quidam, qui propter hæsitantiam linguæ stuporemque cordis cognomen ex contumelia traxerit. Aristot. Probl. 27, 11. Διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες, Quam ob rem ventris quoque murmur citatur, cum timor vehemens detinet. Ms. Par. * βομβυλίζουσιν. Vera lectio est βαμβαλύζουσιν. Vide Schneider. Lex. et Nostrum in Βομβυλιάζω. Glossæ: Βαμβαίνω· Hæsito, Vacillo, Titubo, Trepido. Βαμβαίνει, * λυκωνίζει· Titubat. Cf. Gl. Λακωνίζω· Titubo. " Βαμβαίνω, B Βαμβάλω, Jacobs. Anth. 11, 59. Heyn. Hom. 6, 78. Valck. ad Il. 22. p. 83.; ad Ammon. 122. Βαμβαλίζω, Βαμβαλύζω, Alberti Peric. Cr. 68. * Βαμβακύζω, * Βαμβακίζω, 69." Schæf. Mss. " Βαμβαίνειν proprie Titubare signif., quod de gressu dicitur et de lingua. Etym. M. deducit a βαίνω, non a βάζω: Εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποδῶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἑδραίαν τὴν φωνὴν ἐχόντων· οἱ γὰρ κατάσχετοι ὑπὸ φόβου, οὐχ οἷοί τε ἑδραῖοι ἀμφοτέραις ταῖς βάσεσιν εἶναι, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ μετοκλάζειν καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἵζειν. Βαμβαίνει· τρέμει τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ γλώσσῃ ἀσήμως φθέγγεται. Il. K. 375. ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε, Βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων: ubi βαμβαίνων exp. debet τοῖς ποσὶ τρέμων, titubansque. Quod autem de lingua etiam dicitur firmat exemplum e Bione 4. petitum, hoc modo scr. Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω, Βαμβαίνει μεῦ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει. (Vulgo legebatur καμβαίνει, quod vocab. in βαμβαίνει mutavit Valck. Βαμβαίνει autem correxit et Noster supra.) C * Βαμβάλλειν, i. q. βαμβαίνειν. Hes. Βαμβάλλειν· (ita enim scr.) τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι. Hoc verbum Moscho (3, 7.) restituit certissima conjectura elegantissimus Valck., in Epitaphio Bionis: Νῦν, ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς: vulgo male λάμβανε: flos hyacinthus dudum habuerat foliis inscriptos Apollinis gemitus: nunc vero, dum alter veluti hyacinthus, Bio male perierat, funestas literas suas eloqui jubetur, et tremulo foliorum .... (Cetera desunt.)" Brunck. Mss.] " Παμφαλύζει, Hesychio τρέ-" μει, Tremit." [* " Βαβαλίζω ? Nili Ep. 339." Boissonad. Mss.]

ΒΑ quoque, ET Βαβαὶ, ITEM Βαβαιὰξ, hic ponenda censui: non quod e Βαβάζω orta esse putem, sed quod ut βαβάζω de inarticulatam vocem edentibus dicitur, ita et hæc vv. esse inarticulate loquentium, et velut ab eod. balbutiei genere ortum habere, dicere possimus. Adde quod nullus aptior illis locus se offert. Βᾶ igitur ap. Hermipp. est vocula risus D sonum imitans. Hæc ead. particula βᾶ est etiam eorum, qui se mutuo inclamant. Ei autem inter advv. locum dare non dedignatur Eust. 855. AT Βαβαὶ est quod Lat. Papæ dicunt, alteram synonymam v. Παπαὶ usurpantes. Est enim βαβαὶ admirantis adv. Plato, Βαβαὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένος κ. τ. λ. Interdum cum gen. ut βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Nonnunquam etiam geminatur, quo utitur modo quidam ap. Athen. 4. AT Βαβαὶ, βαβαιὰξ Schol. Aristoph. ait esse σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, Eup. (248.) Βαβαὶ βαβαιὰξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα Τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα. ADDO Παπαὶ, synon. τῷ βαβαὶ, quo et Lat. utuntur, uti dixi. Lucian. (1, 522.) cum gen. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε: quæ verba sunt admirantis laudes, quibus Hom. utitur. Ex Eod. autem (3, 384.) affertur Παπαιπαιὰξ pro voce dolentis. Fortasse autem παπαὶ παπαιὰξ scripsit Lucian. imitans Aristoph. illud βαβαὶ βαβαιὰξ, de quo modo dictum fuit. " Παπαὶ, Hes. dicit esse " adv. σχετλιαστικόν." [" Ba, Baf, frequens vocula in ore infantium; unde ficta per ὀνοματοπ. vocabula infantia, infantiæque affinia vitia, quæ exprimant: βάζειν, βαβάζειν, βάβαξ, βαμβαίνειν, * Bambalio Ciceroni; βάττος, βατταρίζειν, βαττολογία, non a Batto ut poëtæ; βάταλος, * βάτας, unde forsan * Bateolus Augusto, nisi sit * Baceolus a βάκηλος; inde et * Buttubata nugatoria Nævio; et Baba notæ fatuitatis homo Senecæ ætate; et Athenis * Βαβὼ muliercula; et * Βάβης Servi nom. J. Polluci; et * Βαβία Syri infantes atque etiam adolescentes dixerunt; et Dea * Babia, quæ pueritiæ præesset, ut Photius. Casaub. Suet." Gataker. Mss. Βᾶ, Greg. Cor. 309. * Βᾶ pro βασιλεῦ, Valck. Adoniaz. p. 383. Βαβαὶ, Draco 72. 102. Aristoph. A. 64. 1140. Λ. 312. Glossæ: Βαβαί· Babæ. Παπαὶ, * Παπᾶ, Soph. Phil. 760. 769. 799. 909. Aristoph. Θ. 1192. Π. 220. A. 1212. Λ. 215. Σ. 1021. Herod. 8. p. 468. Lucian. Fugit. 1016. * Παπαιὰξ, Eur. Cycl. 153. Παπαπαπαῖ, Aristoph. Θ. 1203. " Βᾶ, Valck. Herod. 307. Koen. ad Greg. 142. Βαβαὶ, Brunck. Aristoph. 2, 163. ad Lucian. 1, 744. Thom. M. 138. Βαβαιὰξ, ibid. Παπαὶ, Valck. Diatr. 120. Wakef. Eum. 262. Heyn. Hom. 4, 80. * Παπᾶ, * Παπαῖ, Pater, Valck. Adoniaz. p. 382.; ad Herod. 307. ad Diod. S. 1, 227." Schæf. Mss.]

ΒΑΘΟΣ, τὸ, Profunditas. Xen. K. Π. 7, (5, 5.) Ποταμὸς πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο στάδια: et paulo post, Καὶ βάθος γε, ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν. Ab Eod. vero τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod a fronte introrsus protenditur, Bud.: qui etiam tradit βάθος Altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, ut Polyb. de castrametatione Romanorum, Ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, Dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cujusque. Βάθος sæpe etiam redditur Locus penitior, vel Locus penitissimus, s. intimus. Et ap. Gal. ad Glauc. 1. Ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι exp. Ex imo. Et εἰς βάθος, Penitus vel Introrsum. Interdum etiam Profunde, Alte. Sed et διὰ βάθους, vel διὰ τοῦ βάθους, per adv. sæpe redditur, ut ap. Synes. Ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, Valde alte inhæret. || Βάθος, Scrobs; ut exp. ap. Theophr. C. P. 4. Καὶ διὰ τοῦτο εἰς βάθος καταβάλλουσιν, ubi tamen Gaza reddidit simpl. Alte demittunt. Politian. certe βάθος Aggerem interpr. ad Herodian. In VV. LL. exp. etiam Gurges altus. || Βάθος metaph. ut Naz. Εἰς κακῶν βάθος ἐμπεσόντες. Alio etiam metaphoræ genere usurpatur βάθος a Plut. (6, 159.) Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Ubi βάθος Luscinius vertit Gravitatem, alii Auctoritatem et majestatem: at ego potius βάθος pro Recondita quapiam doctrina, vel Profundo judicio, accipio. Huc pertinent quæ Gall. dicimus Un homme, qui a du fonds. Item, Enfoncer une matière. Vide Ἐμβαθυνός. [Gl. Βάθος· Altum, Profundum, Altitudo. Κατὰ βάθος· Penitus. Lex. Polyb. " Lobeck. Aj. p. 236. Musgr. Herc. F. 1205. Jacobs. Animadv. 152.; Anth. 11, 157. 252. Wakef. S. C. 5, 117. Wyttenb. Ep. Cr. 46. Valck. Phœn. p. 649. Lennep. ad Phal. 6. ad Herod. 201. Athen. 1, 22. Musgr. Cycl. 351. Altitudo, Kuster. Aristoph. 197. De colore, ad Charit. 231. De divitiis, 232. Valck. ad Phal. p. x. Wakef. S. C. 3, 25. Brunck. Aj. 130. B. phalangis, ad Diod. S. 1, 598. ad Lucian. 1, 846. Aciei, ad Dionys. H. 3, 1806. Κατὰ βάθος, Musgr. Heracl. 40. Plur., Diod. S. 2, 507." Schæf. Mss. " Gravitas sermonis, Synes. 41. Locus penitior, Clem. Alex. 251. Magnitudo imperii, Plut. 3, 818. Βάθος κακῶν, Æsch. Pers. 466." Wakef. Mss.]

Βαθὺς, (εῖα, υ,) Profundus: ut βαθὺς ποταμὸς, sicut βάθος ποταμοῦ e Xen. annotavimus. Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἤσθην, Synes. pro E profundo pectore, Ex intimo pectore. Ad multa autem adj. hujus signif. partim per metaph., partim per catachresin extenditur. Dicitur enim βαθεῖα καὶ καίριος πληγὴ a Luciano. Eodemque modo ap. Medicos βαθεῖα τομὴ, Sectio alte adacta. Et εἰρήνη βαθεῖα, Alta pax, Profunda, ab Herodiano aliquoties. Bud. esse ait Pacem certam

et omni belli suspicione carentem. Et ὕπνος βαθὺς, ap. Luc. et alios scriptt., Somnus profundus. Unde illud ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, sub. ὕπνον. Virg. itidem Altam quietam dixit. Et βαθείας ἤδη νυκτὸς, Alta jam nocte, s. Profunda. Quod exp. etiam Multa adhuc nocte, et Concubia nocte. Sic ap. Luc. Evang. 24, (1.) Ὄρθρου βαθέος, Diluculo profundo. Interdum vero vox Profundus s. Altus, in aliam mutanda est; ut βαθὺς πώγων, Prolixa barba, s. Promissa, itidemque βαθεῖα χαίτη. Et βαθὺ γῆρας, Longa senectus, Synes. et Bas. Apud Greg. autem Ἐν βαθεῖ γήρᾳ καὶ ταῖς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς exp. etiam In extrema s. summa senectute. Apud Aristoph. itidem N. (514.) προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. || Crassus, Plenus, Bud. e Theophr. afferens καυλὸς βαθύτατος. Idem βαθὺ interdum sumi dicit pro Vasto et amplo, subjungens ex Aristot. de Mundo, Τὰ δὲ ὑπὲρ ταύτην, βαθὺν ἔχει τὸν ὑπὲρ τὴν Μαιῶτιν λίμνην τόπον. Et ex eod. l., Κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου. At de ὕλη βαθεῖα, et de βαθὺ λήϊον ap. Hom. consule Eust. || Compar. Βαθύτερος, Βαθίων, Profundior. Superl. Βαθύτατος, Βάθιστος, Profundissimus, quo utitur Hom. Il. Θ. (14.) ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. [Metaph. ad ingenium et mores refertur: ἤθεα βαθύτερα, Herod. 4, 95. ubi vide Wessel. Cf. Schweigh. Lex. Polyb. et Vales. ad Polyb. 27, 10, 3. T. vii. Ed. Schweigh. p. 601. Glossæ: Βαθύ· Altum, Profundum. Βαθεῖα· Intempesta. Βαθὺν οἶμον, pro βαθεῖαν, Dionys. P. 1171. Βαθεῖα κτῆσις, Greg. Cor. 516.] " Βαθέης αὐλῆς, ex Hom. affertur pro βαθείης positum. At Βάθειος, quod in VV. LL. affertur pro " Profundus, Altus, commentitium esse puto. Βάθιον, Profundius, e masc. βαθίων, Profundior. Hoc " autem irregularis est compar. pro βαθύτερος." [Βάθιστα, Opp. A. 1, 452. 3, 37. " Βαθὺς, Wakef. Herc. F. 161.; S. C. 4, 60. Jacobs. Animadv. 226. 236. ad Lucian. 1, 287. 608. 846. 2, 312. Græv. Lect. Hes. 609. Herod. 423. ad 496. Valck. Callim. 260. Musgr. Cycl. 351. Jacobs. Anth. 11, 149. 252. 12, 36. Fischer. Ind. Palæph. Lennep. ad Phal. 6. Heyn. Hom. 7, 546. 634. 8, 151. Fluvii nom., ad Diod. S. 2, 484. De barba, ad Lucian. 1, 667. 2, 269. Wyttenb. Ep. Cr. 28. Bergler. Alciphr. 210. De prudentia, ad Diod. S. 2, 552. De litore, Heyn. Hom. 4, 685. De divitiis, Wakef. Herc. F. 647.; S. C. 3, 25. 29. De colore, ad Charit. 231. De tempore, ad 16. Timæi Lex. 226. De nocte, ad Thom. M. 136. De moribus, ad Herod. 324. Dives, potens, Schneider. ad Xen. Œcon. 76. B. ὕπνος, Villois. ad Longum 296. B. λιμὸς, Lucian. 2, 204. Οἶκος β., Thom. M. 138. B. ἑσπέρα, ad Paus. 324. B. φάλαγξ, ad Diod. S. 2, 179. B. αὖλαξ, β. φρὴν, Timæi Lex. 58. et n. Fem. βαθέη, Jacobs. Anth. 9, 232. Βαθέα, Toup. Opusc. 1, 472. Βαθὺς et βαρὺς conf., Emendd. 4, 498. Wakef. S. C. 2, 148. 3, 25. ad Herod. 324. Βαθίων, Monthly Review Aug. 1799. p. 429. Βαθύτατος, Jacobs. Anth. 8, 364." Schæf. Mss. " Βαθὺς, Vastus, de æthere, Eur. Inc. Fr. 132. Gravis, Sapiens, Peritus, Athen. 377. Astutus, Joseph. 1037, 23. Firmus animi, Polyb. 2, 35. Spatiosus, Philo J. 2, 297. Ingens, Eunap. 71. Eust. Il. 75, 37. Dionys. P. 973. Dives, vel Venerabilis, Philostr. 6, 496. 605. Opulentus, Joseph. 1089, 1. Callim. H. in Cer. 114. Scelestus, Menander in Suid. De senecta, Prov. Vat. 3, 89. De voluptate, Max. Tyr. 68. De pace, Joseph. 319, 36. Ælian. V. H. 249. De hyeme, Joseph. 656, 16. De mente et moribus, Philo J. 2, 468, 10. De longo tractatu, Clem. Alex. 99. Εἰρήνη β., Heliod. 9. fin. B. σκότος, Crassus, Philo J. p. 270. B. πλοῦτος, Ælian. V. H. 1, 249. * Βάθυστος, Eust. Il. plus semel." Wakef. Mss.]

Βαθέως, Profunde, [Gl. Alte.]

[* " Βάθης, Nom. hominis, Villoison. Anecd. Gr. 1, 96." Wakef. Mss.]

Βαθύτης, (ητος, ἡ,) Profunditas. [Lucian. Icarom. 727. " Musgr. Herc. F. 1205." Schæf. Mss.]

Βαθύνω, Profundum facio, In profundum fodio, Profunde excavo. Il. Ψ. 421. βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα. Anacr. (17, 5.) Ποτήριον δὲ κοῖλον Ὅσον δύνῃ βάθυνον: ubi vacat κοῖλον. Citatur autem e Nonn. pass. part. βαθυνόμεναι χεῖρες pro Cavatæ manus s.

A Cavæ. [Gl. Βαθύνω· Alto, Exalto. Βαθυνομένης πέτρης, Nonn. Paraphr. 243. Βεβάθυνται, Dionys. H. 356. Cocchii Chirurg. Vett. 93. τὸ τρῆμα. " Brunck. Aristoph. 3, 37." Schæf. Mss. " Βεβάθυνται, Strabo 934. et Βεβάθυσμαι, Nonn. 39, 305." Wakef. Mss.]

[* Βάθυνσις, ἡ, Gl. Exaltatio.]

" Βάθυσμα, τὸ, Profunditas, Altitudo. Theophr. H. " P. 4, 12. Βαθύσματα τῆς λίμνης."

Ἐμβαθυνὸς, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quod sapientes profundas habere soleant cogitationes, et res quasi alte introspicere. Quod etiam facit pro illa exp. Plutarchi, in quo εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς dicit. Ἐμβαθυνοὺς, σεσοφισμένους, σοφοὺς, Hes.

[* " Ἐμβαθύνω, Eust. 18, 15(=14, 18.) Chrys. in Jo. Hom. 54. T. 2. p. 777. Βουλόμενος οὖν ἐμβαθῦναι τὴν πίστιν αὐτῶν ὁ Χριστὸς, ὥστε μὴ ἐπιπολαίαν εἶναι, διασκάπτει τὴν ψυχὴν πληκτικωτέροις λόγοις." Seager. Mss. Jerem. 49, 29. Alciphro 3, 13. βόθρον. Anonymus ap. Phot. Cod. 259. de Vita Pyth. Τὴν κακίαν

B ἑαυτοῖς, Philo J. 1, 50. Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον, Plut. 10, 638. " Wakef. S. C. 3, 172." Schæf. Mss. " In profundum penetro, Philo J. p. 16." Wakef. Mss.]

[* Ἐπιβαθύνω, Polyæn. 577.]

[* Προσβαθύνω, Cocchii Chirurg. 93.]

" Ἀβαθὴς, ὁ, ἡ, Profunditate carens, ὁ ἄνευ βάθους. Gal. ad Glauc. 2. Τραύματα βραχέα τε καὶ ἀβαθῆ, Vulnera parva nec profunda." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 554. Sext. Empir. p. 314. " Ad Lucian. 2, 332." Schæf. Mss. " Arrian. T. p. 20. Clem. Alex. 785." Wakef. Mss.]

" Ἀμετροβαθὴς, (ὁ, ἡ,) Immensa profunditate præditus, Immensum s. In immensum profundus." [Opp. A. 1, 85.]

" Ἰσοβαθὴς, ὁ, ἡ, Qui paris et æqualis est profunditatis, Æque profundus."

[* Λεπτοβαθὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 3.]

" Μελαμβαθὲς, Nigrum e profunditate. Apoll. R. 4," [516. Eur. Phœn. 1017. σηκὸν, ubi al. μελαμβαφῆ.

C Æsch. Pr. 219. In Schneider. Lex. extat et * Μελαμβαθὺς, quod est vocabulum nihili. Vide Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 534. perperam tradentem, ἀβαθὴς, ἀμετροβαθὴς, ἰσοβαθὴς, et μελαμβαθὴς frustra in H. Steph. penu requiri. " Jacobs. Animadv. 161.; Anth. 7, 167. Brunck. Soph. 3, 441. Brunck. ad Æsch. l. c." Schæf. Mss.]

[* " Πολυβαθὴς, ὁ, ἡ, Schol. Opp. A. (1, 633.) 5, 60." Kall. Mss.]

[* Προβαθὺς, ὁ, ἡ, Profundus. Apoll. R. 4, 282. " Didym. de Trin. 1, 18." Routh. Mss. " Cattier. 86." Schæf. Mss.]

[* Τηλεβαθὴς, ὁ, ἡ, Opp. A. 1, 633.]

" ΒΕΝΘΟΣ, τὸ, Profunditas, Fundum: Hesychio " βάθος, πυθμήν. Od. A. (53.) θαλάσσης πάσης βένθεα " οἶδεν. Il. N. (21.) ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι " λίμνης. Od. P. (316.) Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης " βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον. Etym. derivari e βάθος " scribit, ut πένθος e πάθος, pleonasmo τοῦ ν, et τροπῇ " τοῦ ε." [" Jacobs. Animadv. 167.; Anth. 11, 209.

D Paulus Sil. 27. Valck. Phœn. p. 649. Toup. Opusc. 1, 156. ad Herod. 201. ad Callim. 1, 153." Schæf. Mss.]

[* Βενθεσίκυμος, unde * Βενθεσικύμη Apollod. 3, 15, 4.]

[* Κυανοβενθὴς, ὁ, ἡ, Ex altitudine cœruleus. Aristoph. ap. Athen. 485. (e Gerytade Fr. 8. p. 230, Br.) ubi al. * κυανοκευθής.]

" Πολυβενθὴς, ὁ, ἡ, Multum altus s. Profundus, " πολὺ βάθος ἔχων. Il. A. (432.) πολυβενθέα λίμνην," [" Brunck. Apoll. R. 160." Schæf. Mss.]

[* Ὑποβένθιος, ὁ, ἡ, i. q. * ὑποβύθιος. Anal. 2, 151. " Ruhnk. Ep. Cr. 122. Crinag. 39." Schæf. Mss.]

ΒΑΙΝΩ, βήσομαι, βέβηκα, a Βάω, Aor. 2. ἔβην a Βῆμι, Gradior, Incedo, Eo: Il. P. (3.) Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Et in quodam Oraculo, Βαῖνε δίκης ἆσσον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ὕβρις. In prosa quoque ita sumitur: unde μεγάλα βαίνειν et ἁβρὰ βαίνειν, illud de incessu superbo, hoc de inces-

su molli. Lucian. (1, 448.) Ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. At ἁβρὰ βαίνειν exp. a Suida θρύπτεσθαι, κολακεύεσθαι, quam posteriorem exp. erroris occasionem VV. LL. præbuisse crediderim, βαίνειν interpretantibus etiam Adulari, sed Bud. ait posse quoque signif., Magnifice sese et laute inferre. Huc autem pertinet et illud loquendi genus, quod proverb. habetur, Ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ, de Superbo dictum ap. Demetr. Phal. et Athen. 5. Sed et aliter ἶσα βαίνειν usurpat Demetr., cum scribit, Οὗτος ἡνίκα συνέβαινεν εὐτυχεῖν Ἀριστόλοχον, ἶσα βαίνων ἐβάδιζεν ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ. Est autem proprie ἶσα βαίνειν, Passibus æquis ire. Βαίνω hanc primam signif. habet et in isto loquendi genere, βαίνειν ἐν ῥυθμῷ: quo ita usus est Lucian. (1, 32.) Ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Et alibi, (1, 851.) Καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Sed is post Plat. de LL. 2. Ὅσοι προσᾴδειν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι διηναγκασμένοι. Bud. ap. Plut. βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν interpr. Numerose incedere, ut, inquit, Lacedæmonii ad pugnam. Quamvis autem βαίνειν et ἰέναι pro eod. ab Hom. ponantur, interdum tamen infin. ἴμεν τῷ βαίνω adjungit, ut βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, Od. Θ. 273. et βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, 277. et βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, 287. Quibus in Il., sicut et in similibus, βῆ ἴμεν s. ἴμεναι exp. Ingressus est ire, Cœpit ire, Festinavit ire. At ego interpr. Perrexit ire, aut per præsens, Pergit ire, e Livio, cui hoc loquendi genus aliquando signif. non Continuare iter, sed Ingredi iter. Possimus autem, ut opinor, interpr. etiam Ingredi iter, ut βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, Ingressus est iter ad thalamum, q. d. Profectus est ire; ut Gall. Il partit pour aller. Animadvertendum est autem poëtas et Hom. præcipue h. v. sæpe uti in comp. disjuncto tamen a sua præpos.; ac tum ad simpl. signif. respiciendum amplius non esse. Quare in VV. LL. male in βαίνω tales loci ponuntur. || Βαίνω, Abeo, Il. Β. (302.) οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι: (339.) Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ὑμῖν; (134.) Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, Abierunt anni novem, vel Elapsi sunt, aut Exacti sunt. || Apud Hom. περικαλλέα βήσατο δίφρον, Conscendit currum. Et βῆσε ap. Eund. pro Imposuit et quasi Conscendere fecit, ut Il. Α. (310.) ἐς δ' ἑκατόμβην Βῆσε Θεῷ. Sed videtur utrobique jungenda præpos. verbo: ut ibid. (438.) ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν pro ἐξεβίβασαν. Sic autem et Herod. act. dixit ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, pro Viros illis imposuit. At βῆσεν ἀφ' ἵππων Hom. pro κατέρριψεν, vel ἐξ ὀχημάτων ἀνέτρεψε. Vide Eust.

Βέβηκα, Situs et fixus sum, Fundatus et firmatus sum, ut, Βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, Xen. Sic ἐπὶ μέσου βεβηκέναι, Plato Parm. Super punctum medium fixum esse. Βεβηκέναι Plut. et pro Basin habere. Et βεβηκυῖα μάχη, Stataria pugna, Plut. Philop. 120. Et βεβηκὼς pro Firmo et constanti, ut βεβηκυῖα διάνοια, Plut. et βεβηκὼς ἀνὴρ, Greg. ad Basil. Quorum exempla vide ap. Bud. 94. 95. His additur e Philostr. Heroic., Ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, Caput cervici innixum erat, vel, In cervicem recumbebat. Et τὸ βεβηκὸς e Plut. pro Firmitate et securitate. Cam. εὖ βεβηκὸς dici tradit Firmum et illabefactatum; afferens ex Herod. (7, 164.) Παραδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν τυραννίδα Κώων εὖ βεβηκυῖαν, quæ interpr. Acceptum a patre regnum bene constitutum. || Βαίνω accus. junctum ap. Eur. signif. hanc retinere videtur; nam βαίνω πόδα quod ex Eo (El. 94.) affertur, esse puto Figo pedem, Firmo gressum. Exp. tamen minus ad verbum, Iter facio.

Βαίνειν et Βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro Inire et Iniri. Aristot. de Anim. 5. Ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄῤῥην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὤν. [" Herod. 1, 192. Αἱ βαινομέναι ἵπποι, i. q. ἀναβαιν." Schweigh. Mss.]

Βάω autem quamvis in usu non sit, nec Βῆμι, nulla saltem eorum usus exempla afferunt nostri Gramm., ab illis tamen varie formata tempora reperiuntur ap. poëtas, quorum nonnulla hic subjunxi, eorum formationem e Gramm. petendam relinquens. Pro βέβηκα dicunt βέβαα, unde part. βεβαώς. Quinetiam pro βεβήκαμεν reperitur βέβαμεν per sync. factum. At βεβάμεν est infin. Præterea fut. βήσομαι in præs. transit interdum, quod et in aliis vv. usuvenit: unde βήσετο δίφρον ap. Hom. Theocritus autem Dor. utens dialecto βασεῦμαι etiam dicit pro βήσομαι, ut annotat Schol. || A βῆμι autem pro ἔβη dicitur sæpe βῆ, et βὰν pro ἔβαν, quod ipsum est pro ἔβησαν. Et βάτην pro ἐβήτην: ut τὼ δ' ἀέκοντε βάτην. Et in imperat. βᾶ pro βᾶθι, unde κατάβα pro κατάβαθι. Apud Theocr. autem legitur etiam βᾶμες pro βῶμεν, Eamus. Cetera e Gramm. pete.

" Βάτε, Vadite, Ite, ex 1 pers. βά. Βῆ, Ionica augmenti detractione a poëtis usurpatur pro ἔβη, ut Il. Α. Βῆ δ' ἀκέων. Apud Eund. sæpe legimus, Βῆ δ' ἴμεν, vacante illo infin.: nisi βῆ accipiamus pro Cœpit aut Perrexit. Βῆθι, Hes. exp. non solum βάδιζε, sed etiam μέτρει. Βήμεναι, Dor. pro βῆναι. Βὰς, particip. ex aor. 2. ἔβην. Ἐβήσετο, vide inter Anomala. Utitur autem eo Herod. Ἐς δίφρον ἐβήσατο, In currum ascendit. Βεβὼς, particip. e βέβαα, ac, ut βέβαα per syncopen pro βέβηκα positum dicitur, ita βεβὼς pro βεβηκώς. Citat J. Poll. e Plat. et Xen. Βέῃ, Ion. dialysi s. διαιρέσει dicitur pro βῇ, i. e. πορεύσῃ, et βιώσῃ s. ζήσῃ, ut videbis in Βείομαι."

[" Βέβακεν ὄλβος· βέβακε Τροία, Eur. Troad. (582.)" Gataker. Mss. " Βάω, Plato Theæt. 174. Clem. Alex. Pæd." Routh. Mss. " Agapet. Sched. Reg. c. 13. Τὸ δὲ—μήτε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ἐστὶν ἀσφαλῶς καὶ ἀκραδάντον ἐχόντων τὴν ψυχήν." Boissonad. Mss. " Βαίνω, dans le sens métaphorique de Mourir, Δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκοι, Soph. Phil. 493. C'est le Trépasser des Français." Corai. Mss. Eur. El. 94. 1182. Pind. O. 2, 173. αἶνον ἔβα κόρος, pro ἐπ' αἶνον. Plato Phædro 63. Βαίνεται, καθάπερ βοῦς. Eur. Or. 1369. διὰ δίκας ἔβα. " Βεβηκὼς pro Firmo et constanti. Soph. El. ἐχθροὶ εὖ βεβηκότες, i. e. βεβαίως ἱστάμενοι. Paus. 3. Ὁ πόλεμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν διέσεισεν ἐκ βάθρων. Archil. ap. Stob. Sæpe dii μάλ' εὖ βεβηκότας ὑπτίους κλίνουσι. Unde apparet βεβηκέναι signif. Firmo certoque gradu nixum consistere." Brunck. Mss. Ἔβα, Greg. Cor. 354. Βεβηκὼς et βεβιωκὼς conf., 923. Βὰν, Draco 29. 85. Βάσω et ἐάσω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 44. Ἐβάνθην, ἐβάσθην, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 36. Βαίνειν μέτρον, Scandere versum, Dionys. H. 49.]

[" Βαίνω, Wakef. Ion. 41. Jacobs. Animadv. 79. 223. Monthly Review, Jan. 1799. p. 90. Markl. Suppl. 849.; Iph. p. 367. ad Charit. 750. Brunck. ad Poët. Gnom. 280.; ad Œd. T. 959. Transitive, Musgr. Rhes. 578. Androm. 507. Eur. El. 94. et Musgr. Jacobs. Anth. 9, 238. 12, 459. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 259. Porson. Or. 1427. Heyn. Hom. 5, 32. Aggredior, Jacobs. Anth. 10, 80. Coëo, Demetrius Bith. Epigr. 1. Villois. ad Longum 178. Heindorf. ad Plat. Phædr. 264. Fischer. ad Palæph. 164.; Ind. v. Ἐπιβ. Toup. Opusc. 2, 82. ad Lucian. 1, 272. Conf. cum βάλλω, Bernard. Reliq. 104.; cum μένω, ad Diod. S. 2, 53. Βαίνω cum particip., Valck. Adoniaz. p. 307. Βαίνω τινὶ ἀπὸ, Heyn. Hom. 7, 272. Β. περί τινι, 336. Dawes. M. C. 204. Β. τινὶ πρὸς ἔριν, Bast Lettre 181. cf. Maittair. Dial. 546. Sturz. Tryphiod. 5, 163. Β. ἐπὶ μοῦσαν, Jacobs. Anth. 12, 468. Β. ἐπ' ἀδάμαντος, Abresch. Æsch. 2, 67. Β. ἐν νηυσὶ, Heyn. Hom. 4, 263. 5, 11. cf. Brunck. El. 1094. Β. πόδα, Eur. El. 1173. et Musgr. (errat.) Β. δι' ὀδύνης, Valck. Phœn. p. 525.; δι' αἵματος, Eur. Phœn. 20. Βαίνειν, στῆναι, Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Βαίνω, de sedentibus, Gesner. Orph. p. 90. Βήσομαι, ad Herod. 581. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 416. Heyn. Hom. 4, 118. 201. 203. 505. 516. 5, 21. 40. 69. 139. 253. 422. 484. 6, 100. 103. 573. 587. 8, 663. Il. Ε. 745. Clark. ad Β. 35. Wolf. ad Α. 512. 517. Ν. 26. Ξ. 229. 292. Ἐβήσετο, Brunck. Apoll. R. 155. 180. 201. Ἔβασε, Musgr. El. 589. Βέβηκα, Boissonad. Philostr. 371. 614. 639. Brunck. ad Phœn. 605. Βέβηκεν, Obiit, Wakef. S. C. 4, 106.; Herc. F. 770. Alc. 399. Trach. 874. Phil. 494. Jacobs. Animadv. 151.; Anth. 9, 238. Βέβηκε conf. cum βεβήκει, Heyn. Hom. 7, 150.; cum πέφυκε, Porson. Phœn. 875. Βεβηκέναι, Abresch. Add. ad Aristæn. 145. Wakef. S.

C. 3, 16. cf. Il. A. 428. 435. 437. Versari, Erfurdt. A ad Trach. p. 193. Βεβάναι εὐτυχίᾳ, Musgr. Heracl. 610. Βεβηκὼς, Jacobs. Anth. 8, 42. 45. Boissonad. Philostr. 502. 614. Conf. cum βεβληκὼς, ad Dionys. H. 3, 1499. Εὖ βεβηκὼς, Jacobs. Anth. 6, 159. 8, 42. Boissonad. Philostr. 502. 547. Valck. Phœn. p. 564.; Diatr. 253. ad Lucian. 1, 278. ad Herod. 581. Brunck. El. 979. Ἐν γόνασι βεβηκὼς, ad Diod. S. 2, 281. Βεβὼς, Wyttenb. Ep. Cr. 30. Thom. M. 150. Wakef. S. C. 1, 97. Homeri Iresion. 10.: Αὐτὴ δ' ἱστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα: cf. Ilgen. ad Hymn. 224. ad Herod. 759. Ἐβεβήκει, Il. 20, 161. pro quo 164. ὦρτο. Ἔβης conf. cum ἔχεις, Jacobs. Anth. 12, 37. Βῆ δὲ θέειν, Heyn. Hom. 6, 225. 263. 338. 547. Βῆ φεύγων, φεύγειν, 4, 356. Βὰν, 6, 129. Βεβᾶσι, Thom. M. 150. Βαινόμενος, Dionys. H. 5, 21. Βῆμι, Βῆθι, ad Timæi Lex. 143. Toup. Opusc. 2, 58." Schæf. Mss. "Βαίνω, i. q. ἐπιβαίνω, Clem. Alex. 623. B. ἔξω, Rem relinquo, Eur. Belleroph. 16. Coëo, med., Arrian. 328. B. πόδα, Eur. El. 94. ἴχνος, Meleag. 19. ὁδὸν, Philo J. 1105. ποδὶ, Fabric. B. G. B 1, 473. Εὖ βεβηκὼς ἀνὴρ, Vir prudentissimus, Plut. 3, 561. Βέβηκα, Situs et fixus sum, 4, 280. de statua. Βεβηκὸς, Firmiter incedens, Philostr. 756. Perf. pass. Βέβασμαι, Thuc. 1, 123. Aor. 1. pass. Ἐβάσθην, Philo J. 2, 539. et Ἐβάθην, Hieroc. 78. Zosim. p. 273. Βήσομαι, præs. indic., Hesiod. Θ. 749. Od. N. 75." Wakef. Mss.]

"Βαίομαι, ap. Hes. legitur exp. βιώσομαι: pro "quo ap. Hom. scribitur βείομαι."

"Βείομαι, Hesychio non solum ζήσομαι, cujus "exemplum habes Il. X. (431.) sed etiam πορεύσο- "μαι: ut et act. βείωμεν non solum ζήσωμεν, verum "etiam πορευθῶμεν: afferens tamen etiam βείωνται "pro καταπονῶνται. Sed et βείω affert pro πορευθῶ: "procul dubio ex Il. Z. 114. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω ποτὶ "Ἴλιον: ibi enim signif. πορευθῶ. Porro notandum "est, quod ad hoc βείω attinet, habere poët. epen- "thesin τοῦ ι, metri causa, pro βέω: hoc autem βέω, "Ion. διαιρέσει s. διαλύσει vocalis circumflexæ fa- "ctum esse e βῶ: quod de βείωμεν quoque et βείων- C "ται intelligendum est. At βείομαι habet præterea "poët. systolen τοῦ ω, pro βείωμαι: ut στείομεν, θεί- "ομεν, εἴομεν, et similia iidem poëtæ usurpant pro "στείωμεν, θείωμεν, εἴωμεν: hæc autem pro στέωμεν, "θέωμεν, ἔωμεν: et hæc ipsa pro στῶμεν, θῶμεν, "ὦμεν, ab ἵστημι, τίθημι, ἵημι. Sed et βέομαι dicunt "pro βέωμαι s. βῶμαι, i. e. βήσω vel ζήσω: ut Il. O. "(194.) Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ "ἕκηλος, Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ "μοίρῃ, Quamobrem etiam non est quod Jovis arbi- "trio regam gressus et vitam meam, s. Non est quod "incedam et vivam, ut Jupiter vult. Dicunt et βέῃ "pro βῇ, Ion. resolutione s. διαιρέσει: Π. (852.) "Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι "παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Itidemque "Ω. (131.) οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι "παρέστηκεν θάνατος, Non diu mihi incedas aut pro- "grediaris, s. Non diu mihi in vitæ curriculo progre- "diaris, i. e. Non diu vivas: ut Schol. quoque exp. "non solum ἀποβήσῃ, sed etiam προβήσῃ κατὰ τὸ D "ζῆν, βιώσῃ." [" Βείω, Heyn. Hom. 8, 336. Βείο- μαι, 7, 277. 8, 336. Βείομαι, Βέομαι, Valck. ad Il. 22. p. 73. cf. Ind. ad Hom. ad Il. O. 194." Schæf. Mss. " Cf. Pind. Π. 1, 95. Virg. Æn. 5, 68. Vide Etym. M. 196, 14. 198, 5." Wakef. Mss.]

"Βέομαι, poët. pro βῶμαι. Vide Βείομαι." [" Heyn. Hom. 7, 40. 277. 8, 337. 620." Schæf. Mss.]

"Βείνειν, Hes. ap. Solonem esse dicit τὸ βίᾳ "μίγνυσθαι, Per vim coire cum aliqua: s. Per vim "inire: putatur enim deflexum esse παρὰ τὸ βαίνειν, "quod et ipsum signif. Inire, ut docui supra. At "τὸ κατὰ νόμον μίγνυσθαι, Legitime coire, Ita ut "legibus permissum est cum aliqua congredi, dicit "ab eo vocari ὀπύειν:' pro quo ap. Hom. ὀπυίειν, "non semel. Idem ET Βεινητιᾷν affert, exp. πασχη- "τιᾷν καὶ ὄρεξιν ἐπὶ συνουσίαν ἔχειν, Prurire libidine, "Coitum appetere. Sed notandum hæc et scribi "per ι solum, et pro βείνειν circumflexe potius dici "βινεῖν." [" Βείνω, Phrynich. 36. Huschk. Anal. 245." Schæf. Mss.]

"Βινέω, i. q. βείνω, Ineo s. Coëo, ut βαίνω, a "quo hæc ambo derivata putantur: ὀχεύω, συνου- "σιάζω. Aristoph. B. (740.) πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας; "Ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον; INDE Βινη- "τιάω, Inire s. Coire cupio, Coitus libidine prurio: "Legitur ap. Lucian. (3, 183.); itidemque ap. Athen. "(583.) Phryne meretrix dicit, ἕως ἂν οὐ Βινητιάσω. "Utitur vero et Aristoph." [" A. 715. * Βινέσκω, Aristoph. I. 1242. * Καταβινέω, Θ. 1215. ubi v. Brunck. * Σκοτοβινιάω, A. 1221. Lamachus, Ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος Καὶ σκοτοδινιῶ. Dicæopolis, Κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι, Καὶ σκοτοβινιῶ. In tenebris futuere gestio." Seager. Mss.] " Ὑποβι- "νητιῶντα βρώματα, Edulia, quæ libidinem prori- "tant, et pruritum Veneris concitant, VV. LL. e "Menandro. Fortasse autem ex J. Poll. hæc sumta "sunt." [Porson. Adv. 46=40. Athen. p. 9. 132. 517. " Βινέω, Pierson. ad Mœr. 6. 112. Toup. Opusc. 2, 183. Athen. 1, 28. Phrynich. 36. Brunck. Aristoph. 1, 64. 2, 53.; Kuster. 218. Jacobs. Anth. 10, 120. 11, 327. Aristoph. Fr. 256. Conf. cum κινῶ, Brunck. Aristoph. 3, 38.; Kuster. 113. Hoc aut simile v. nequam sub., Jacobs. Anth. 8, 17. 9, 142. Huschk. Anal. 152. Ἐβινεσκόμην, Brunck. Aristoph. 3, 49. Βινητιάω, Heringa Obs. 205. Jacobs. Anth. 11, 318. Σκοτοβινιῶ, Brunck. Aristoph. 3, 115. Ὑποβινητιῶ, Casaub. Athen. 28. Valck. Adoniaz. p. 222., (Esca mollicula, v. Eund. p. 221.) Diatr. 218. Toup. ad Longin. 372." Schæf. Mss.]

Βῆμα, τὸ, Gressus, Passus; ut κατὰ βῆμα, Inter eundum: βήματα βάλλειν, i. e. κατὰ βῆμα πορεύεσθαι, Eust. Xen. K. Π. 7, (5, 3.) Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγα βήματα προϊόντες, μετεβάλλοντο ἐπὶ ἀσπίδα. Unde et Passus mensuram signif., ut Bud. e Plut. Demetrio exp.: quomodo etiam accipi posset Act. 7, (5.) Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ, οὐδὲ βῆμα ποδὸς, licet alii Vestigium ibi ex Hebr. idiomate interpr. A QUO Βηματίζω, ἴσω, τὸ τοῖς ποσὶ μετρέω, ut Hes. exp. dicens, voc. esse Macedonicum: quod Budæo est Per passus metiri, ut cum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, ut inquit Polyb. 3, [" 39. Ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους ὀκτὼ διὰ Ῥωμαίων ἐπιμελῶς: Gradus dimetior, Ernesti." Seager. Mss.] UNDE Βηματιστὴς, ὁ, Qui per passus metitur. Athen. (442.) Βαίτων γοῦν ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου βηματιστὴς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. || Βῆμα præterea Locus dicendi in concione aut judicio, ut Bud. Comm. exp. Tribunal: in castris vero Suggestum vocant. Unde Plut. Demetrio, Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, Concionatores. Bud. Demosth. (247.) Ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, h. e. ἐδημηγόρησα. Bud. Æschin. (77.) Εἰ βούλει, παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, ἕως ἂν εἴποις. Rom. 14, (10.) Πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Herodian. 6, (3, 4.) Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀθροίσας τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρατιώτας, συνελθεῖν τε πάντας κελεύσας ἐς τὸ σύνηθες πεδίον, ἐπὶ βήματος ἀνελθὼν ἔλεξε τάδε. UNDE Βηματιστὴς, ὁ, Qui sedet pro Tribunali, Judex, VV. LL.

: [Βῆμα, Gl. Passus, Gradus, Tribunal, Suggestum, Suggestus, Gressus, Spatium. Βῆμα, τὸ ἐπὶ τῷ ποδὶ Passus. Βῆμα, ἐπὶ ἄρχοντος Tribunal. Herodian. 2, 10. Βηματίζω, Polyb. 34, 12. Ὁδὸς βεβηματισμένος, referente Strab. 7, 322. Ed. Casaub. Βηματιστὴς, Dimensor viarum, Metator itinerum, Athen. 442. et ibi Casaub. et Schweigh. Βηματίζω, 496. * Βηματέω, Gregent. Disp. cum Jud. ap. Suicer. Thes. * Πολυβήματος, ὁ, ἡ, i. q. πολύσκαρθμος, Hes. * Προβήματος, Gl. Protribunal.] " Βᾶμα, Hesychio βάσις, Dor. pro "βῆμα." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 451. " Βῆμα, ad Charit. 290. Brunck. Andr. 874. Musgr. El. 954. Jacobs. Anth. 9, 238. Tribunal, Valck. ad Ammon. 12. 121. Bergler. Alciphr. 240. Jacobs. Exerc. 1, 129. Lennep. ad Phal. 161. Βηματίζω, Casaub. ad Strab. 496. Musgr. El. l. c. Βηματιστὴς, Casaub. l. c. * Βηματισμὸς, Misc. Obs. Nov. viii. p. 939." Schæf. Mss. " Βῆμα, Arrian. T. 76. Βηματίζω, Eust. Il. 511, 50." Wakef. Mss.]

¶ Βάσις, εως, ἡ, Gressus: βάδισις, πορεία, Soph.

Aj. (42.) Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ph. (691.) οὐκ ἔχων βάσιν. Herodian. (6, 5, 12.) Τραχεῖα γὰρ οὖσα ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν. Sic etiam κατὰ ποδὸς βάσιν pro Pedetentim dixit Bud. || Item Pes, ut J. Poll. ap. Plat. interpr., Θεοὺς βάσεις ὑποτιθέντας πλείους. || Unde metaph. in iis, quæ rhythmo constant, Pedem quoque signif., seu ut Bud. vocat, Clausulam rhythmi, et Rhythmum ipsum, et Partem rhythmi, τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ, ut J. Poll. exp. Plato de Rep. 3. Ἑπόμενον δ' ἂν εἴη ταῖς ἁρμονίαις τὸ περὶ ῥυθμοὺς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν, μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις. Aristot. Polit. 2. Ὥσπερ κἂν εἴ τις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν * μονοφωνίαν, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, Unum pedem, Unam semper et eandem clausulam, h. e. ἀνάπαυσιν. Hermog. de Clausulis gravis orationis loquens, Δεῖ γὰρ ἵστασθαι τὸν λόγον ἐπί τινος τῶν οἰκείων ποδῶν τῇ σεμνότητι, χωρὶς μὲν καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπέσῃ ἡ βάσις, μηδ' ἁρπασθῇ ὁ ῥυθμὸς, ἀλλὰ βεβηκὼς ᾖ, Ne clausula rhythmi catalectica in trochæum incidat, quem rhythmum oportet insistere et claudi, s. clausula stabiliri. Ita Bud. Comm. βάσιν paulo post exponens Rhythmi positionem. Βάσις ἡ βεβηκυῖα in VV. LL. ap. Hermog. exp. Clausula hærens et firma, quæ a Trapezuntio constans et impedita dicatur. Βάσιν item ead. VV. LL. annotant ab Hermog. dici Partem exordii, quæ colligat ejus propositionem cum redditione, i. e. Comprobationem, cum βάσις sit ἡ τῶν κώλων κατάληξις, Clausula: et βάσιν forsan esse quæ ab Aldo Depositio dicitur: commode vero Exitum exp. posse. Βάσιν ἰαμβικὴν ead. VV. LL. ex Aristoph. Schol. interpr. Versum monometrum iambicum, ut, τί πείσομαι: βάσιν ἀναπαιστικὴν, Versum anapæsticum monometrum, ut, κέντρων μιαρός: βάσιν δακτυλικὴν, Versum dactylis duobus constantem, ut ἄξια σῇ φρενί. || Est etiam vocab. Mathematicorum, ut βάσις κέντρου, Basis centri, Punctum medium. || Item ap. Architectos nota vox est, quâ et Lat. utuntur: Fulcimentum sc. et quidam veluti Pes columnarum, statuarum s. fabricarum, quæ a fundamento consurgunt et superpositæ fabricæ sustinent pondus: quo spectat phrasis illa ἐκ βάσεως ἀποτμηθῆναι, Penitus et ex ipsis fundamentis excisum esse. Apud Vitruv. in Catapultæ descriptione, βάσις Sedes est, in qua statuitur columella, quæ machinam sustinet. Βάσεις etiam vasorum, dicuntur Ea, quæ eorum collocandorum causa parata sunt: ut sunt Orbiculi. Huic oppositum Ἀντίβασις, ἡ, Vitruv. de catapulta, Est et Posterior columna, quæ Ἀντίβασις dicitur, sustinetque etiam catapultam. [" Βάσις Ἑρμοῦ, Alimus, Diosc. Notha 443." Boissonad. Mss. " Βάσις, alio sensu, Plut. de Plac. Phil. 4, 5." Routh. Mss. Glossæ: Βάσις Basis, Gressus, Fundamentum. Βάσις, ξυλικόν· Pulpitum. Plato de Rep. 3, 11. " Τροχοῦ βάσις, Summæ curvatura rotæ, Soph. El. 718. Ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις Ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί. Ubi lego Ἠφλοισμὸν, i. e. ἀφρὸν, εἰσέβαλλον. Vide Classical Journal." Seager. Mss. " Ruhnk. ad Longin. 263. Jacobs. Exerc. 1, 129.; Anth. 8, 184. Bergler. Alciphr. 190. ad Cornel. N. 368. Luzac. Exerc. 14. Wakef. Ion. 726. Herc. F. 935. Phil. 691. Pes, Planta pedis, Heyn. ad Apollod. p. 69. Apollod. p. 200. 201. Heyn. p. 600. 938. Valck. Phœn. p. 106.; Diatr. 193. Βάσεις, Mœr. 103." Schæf. Mss.]

Βάσιμος, ὁ, ἡ, Pervius. Galen. Καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα, Commeabilia, Transmissu facilia. Bud. || Item, Stabilis, Fixus, Constans: ἑδραῖος, βέβαιος, στάσιμος, Hes. ut βάσιμος πῆξις ap. Naz. [" Demosth. in Aristog. 1. p. 793." Seager. Mss. Diod. S. 13, 27. τόπος εἰς παιδείαν. " Ammon. p. 1. Valck. Animadv. p. 3. Diod. S. 2, 504." Schæf. Mss.]

Βατήρ, ῆρος, ὁ, Qui graditur s. incedit: ὁ βαίνων, βαδιστικὸς, Hes. || Item Limen, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, ap. J. Poll. qui h. l. Amipsiæ citat, Ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. || Item in πεντάθλῳ ἁλτικῷ est, unde cursores desiliebant: τὸ ἄκρον, s. ἡ ἀρχὴ, ut Eust. habet, τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων, ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον: ut Hes. exp.; unde illud, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, i. e. πρῶτον καὶ ἐπι-

A καιρότερον, ut Eust. exp. || Item Meta, J. Poll. 3, c. 30. π. Δρόμου γυμνικοῦ: Ἵνα δὲ παύονται, τέλος, καὶ τέρμα, καὶ βατήρ. || Apud Nicandr. vero Θ. (377.) ὀροιτύποιο βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο, Schol. exp. βακτηρίαν, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ: mox addit, aliis esse τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον, μεθ' ἧς βόσκουσι: Demetr. vero Chlorum tradere βατῆρα dici, ἐπειδὴ τὰ βοτὰ ἐλαύνει: Antigonum autem παρὰ τὸ τὴν βάσιν τηρεῖν. [Gl. Βατήρ· Limen. 1. q. * χορδότονον, Nicomachi Musica. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 177. Limen, ad Lucian. 1, 488." Schæf. Mss. " Schol. Il. Z. 375. Diogen. 3, 38. Meta, Poët. in Etym. M." Wakef. Mss.]

Βατήριος, (ία, ιον,) Scansorius. Phocyl. (13, 175.) Μήδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἔλθοις.

" Βατηρίαν, Hes. pro βακτηρίαν poni dicit, i. e. " ῥάβδον." [Cf. Βατήρ. " Poët. ap. Schol. Nicandri Θ. 377." Wakef. Mss.]

[* Βατηρὶς, ἡ, κλίμαξ, Anal. 2, 81. " Jacobs. Animadv. 293.; Anth. 8, 208." Schæf. Mss.]

B Βάτης, ου, ὁ, ἀναβάτης πίθηκος, Hes. [T. H. ad Lucian. 2, 322. " Valck. Diatr. 240. Admissarius, ad Lucian. 1, 272." Schæf. Mss.]

Βατὸς, (ἡ, ὸν,) Pervius: βάσιμος, περάσιμος: ut βατὴ τρίβος, ὁδὸς βατὴ πολλοῖς: et βατὴ γῆ, ap. Naz. Sic Arrian. (4, 21, 5.) Οὕτω πάντα ᾤετο χρῆναι βατά τε αὐτῷ καὶ ἐξαιρετέα εἶναι. [Βατὴν χθόνα, Nonni Paraphr. 11, 25.: Βατῆς ἁλὸς, 75, 16. Lex. Polyb. " Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄβ. Valck. ad Ammon. 3. Wessel. Ind. Diod. S. v. Πλωτὸς, Jacobs. Anth. 12, 170. Cattier. 32." Schæf. Mss.]

" Βάτος, ἡ, Rubus, Sentis. Od. Ω. (229.) Χειρῖδάς " τ' ἐπὶ χερσὶ, sub. δέδετο, βάτων ἕνεκα, Propter ru- " bos: ne sc. ab iis vellicaretur et pungeretur. Plut. " π. Πολυφιλ. Βάτον ἐπιλαμβανομένην ὑπερβάντες καὶ " διωσάμενοι, βαδίζομεν ἐπὶ τὴν ἐλαίαν καὶ ἄμπελον. " Apud Diosc. 4, 39. est βάτος Ἰδαία, Rubus Idæus: " sic dictus ab Ida monte, in quo frequens est. Fru- " ctus hujus arboris, Βάτινον dicitur, teste Gal. de " Alim. Fac. 2, 13. Τὸν τῶν βάτων καρπὸν ὀνομάζου-
C " σιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι βάτινον, καθάπερ μόρα τε " καὶ συκάμινα· καλοῦσι γὰρ ἑκατέρως αὐτά. Quibus " vv. innuit, non βάτινον solum dici τὸν ἀπὸ βάτων " καρπὸν, sed etiam μόρον et συκάμινον: quemadmo- " dum Athen. quoque 2. scribit Salmonium βάτια " vocare quæ Parthen. ἄβρυνα nominari dicit, συκά- " μινα nimirum s. μόρα. Phænias certe ibi σφαίραν " συκαμινώδη vocat τὸ μῶρον τὸ βατῶδες, i. e. τὸν τῆς " ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν, Fructum mori sylvestris: " quæ est ἡ βάτος. Sed recte addit βατῶδες τῷ μῶ- " ρον s. μόρον, et ἀγρίας τῷ συκαμίνου, ad differentiam " nimirum hortensium et sativarum. Nam cum ab- " solute συκάμινον et μόρον dicitur, hortense illud " s. sativum intelligi solet: ut et Gal. l. c. Ἔστι " δὲ στυπτικώτερα τὰ βάτινα τῶν μόρων. Ubi etiam " nota illud βάτινα: quocum intelligi puto τὰ συκά- " μινα vel μόρα: aut leg. βάτια, ut ap. Athen. Nam " βάτινος, (η, ον,) e quo neutr. illud βάτινα, signif. " Rubeus, Qui e rubo est. Meminit porro et Ovid. " horum rubi mororum, Met. 1. Cornaque et in
D " duris hærentia mora rubetis. || Βάτος est et Piscis, " qui demin. βατὶς etiam dicitur. Ejus meminit " Schol. Aristoph. infra in Βάτιον: et Plin. 32, 7. " Auribus utilissimum bati piscis fel recens. Sunt " qui Raiam interpr. Hes. tamen dicit τὴν βατίδα " esse εἶδος ἰχθύος πλατὺ, et διαφέρειν τοῦ βάρου " ἰχθύος: idque manifestum esse ex Aristot. || Di- " citur Βάτος et Viri nom. esse: sed is frequentius " nominatur Βάττος gemino τ. Porro a βάτος, Ru- " bus, DERIV. Βατόεις, (εσσα, εν,) ET Βατώδης, (ὁ, ἡ,) " Rubeus, Rubo assimilis, Qui est rubi e genere: s. " Qui est e rubo: ut Rubeam virgam Maro dixit " τὴν ἀπὸ βάτου s. ἐκ βάτου: Nunc facilis rubea texa- " tur fiscina virga. Legitur autem βατόεις ap. Theocr.: " βατώδης ap. Athen. 2. ubi Phænias dicit βατῶδες " μῶρον, Morum rubeum, h. e. Morum duris hærens " rubetis, ut Ovid. loquitur, qui et Rubum vocat id- " ipsum, sed addito epith. puniceo, coloris nomine ab " arbore discriminans: Illis pompa fuit decussa Cy- " donia ramo, Et dare puniceis plena canistra rubis."

[Xen. K. A. 4, 6, 13. Lucian. de Dips. 923. * Βάτον, τὸ, Diod. S. 1. p. 21. 40. Glossæ: Βάτος· Rubus, Ruscus, Batta, Sintex. Βατόεις, Nicander A. 267. * πτόρθεια βατόεντα, pro βάτον. Βατώδης, Polyb. Glossæ: Βατώδης τόπος· Rubetum. * Βατόῤῥιζα, Geop. 8, 37, 3. " Βάτος, ad Mœr. 98. 99. Toup. Opusc. 1, 406. Bentl. Opusc. 74. Thom. M. 148. Plut. Mor. 1, 368. Heyn. ad Apollod. 546. Casaub. Athen. 104. Villoison. ad Long. 3. Jacobs. Anth. 7, 138. 176. 9, 362. 10, 182. 11, 309. Lucian. 2, 44. Epigr. adesp. 705. Ὁ, ἡ, Ind. ad Justin. M. 463. item ad 265. Piscis, T. H. ad Plut. p. 365. Bentl. 321. Βάτινον, Casaub. ad Athen. 104. Βατώδης, ibid." Schæf. Mss. " Βάτος Ἰδαία, Zelenii nom., Diosc. Notha p. 442." Boissonad. Mss.]

" Βατὶς, ίδος, ἡ, demin. itidem dicitur βάτος ὁ ἰχθὺς,
" quem mollem esse et delicatum, tradit Aristoph.
" Schol. in Βάτιον citatus. Idipsum patet e COMP.
" Βατιδοσκόποι: nam eo nomine dicuntur Qui avidius
" inhiantes ταῖς βατίσι, utpote opsonio delicatiori, eas
" in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modo
" huc, modo illuc respectantes. Aristoph. Εἰρ. (811.)
" Γοργόνες, ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, * ἰχθυολῦμαι. Et
" Σ. (510.) Οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν, ἀλλ'
" ἥδιον ἂν Δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἄν, ἐν λοπάδι πε-
" πνιγμένον. Plin. 32, c. ult. anguillam et batidem
" inter peculiares mari pisces numerat. Mentio ejus-
" dem piscis ap. Athen. 4. 7. || Est vero et Avis,
" quam Gaza Rubetram vocat ap. Aristot. H. A. 8,
" 3, (8.) ubi inter aves σκωληκοφάγους recensetur.
" || Sed et Herbæ nomen est βατίς. Plin. 25, 15.
" loquens de herbis sponte nascentibus, quibus utun-
" tur in cibis: In Italia paucissimas novimus, fraga,
" tanum, ruscum, batin marinam, batin hortensia-
" nam: quam aliqui Asparagum Gallicum vocant.
" Meminit ejusdem ibid. c. 27. Procul dubio autem
" a rubi similitudine aliqua hoc nomen invenit." [Gl. Βατὶς, ἰχθύος εἶδος· Raia, Reiva, Reilara, Ræa. " Ad Mœr. 98. Thom. M. 148. ad Phalar. 253. T. H. ad Plut. p. 365. ubi et de Βατιδοσκόπος, * Βατιοσκόπος." Schæf. Mss.]

" Βάτιον, τὸ, demin. pro βάτος dicitur, ut Aristoph.
" Π. (1011.) docet, ubi anus de adolescente amasio
" suo loquens ait, εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νιτά-
" ριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο, Abblandiens mihi me
" appellabat νιτάριον et βάτιον. Ubi Schol. quoque
" annotat hæc ὑποκορίσματα habere φιλοφρονητικὴν
" προσφώνησιν: νιτάριον autem esse qui exp. νεόττιον,
" ut sit pro κοράσιον; βάτιον autem, pro βατύλην,
" i. e. μικρὰν θήλειαν, Fœminam pusillam: alios di-
" cere esse demin. e propr. nomm. Νίταρος et Βάτος,
" quorum ille sit πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ, hic vero et ipse
" ὀνειδιζόμενος ἐν ταῖς κωμῳδίαις. Addit etiam, βά-
" ταλον vocatam fuisse τὴν ἕδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βά-
" τιον: vel βάτιον accipi posse pro τρυφερὸν καὶ μα-
" λακὸν, οἷος ὁ βάτος τὸ ἰχθύδιον. Sunt alii qui putent
" esse demin. illud a νίτρον, hoc a βάτος: ut dicat,
" eam, si quando ægro animo esset, et doleret, ama-
" riorem fuisse in modum nitri et rubi; ambo enim
" ea astringunt et offendunt linguam. Rursum Schol.
" Aristoph. addit, ἀνόητον esse τὸ συνεσταλμένως ἀνα-
" γινώσκειν: innuens duplici τ scr. νιττάριον et βάτ-
" τιον: quam scripturam si sequamur, erunt potius
" e propr. nomm. Νίτταρος et Βάττος, quam ex νίτρον
" et βάτος. Suid. quoque gemino τ ea scripta habet.
" Vide et Βατία." [Gl. Βάτιον· Rubetum. " Casaub. ad Athen. 105. ad Mœr. 98. Brunck. Aristoph. 1, 278." Schæf. Mss.]

[* Βατοδρόπος, ὁ, ἡ, Rubos decerpens. Hymn. in Merc. 190. " Ilgen. ad Hymn. p. 418." Schæf. Mss.]

[* Κατάβατος, ὁ, ἡ, Dumis et spinis obsitus. Villoison. ad Longum p. 14. Schol. Apoll. R. Tom. 2. p. 152. " Toup. Opusc. 1, 553." Schæf. Mss.]

[* Πολυβάτειος, ὁ, ἡ, Rubis abundans, Schneidero susp.]

Ἄβατος, ὁ, ἡ, Inaccessus, pro Inaccessibilis, Invius, Impervius, Avius. Julian. in quadam Ep. Ἡ δὲ, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πετρώδης ἄκρα, ἀνέστηκεν, ἄβατος, ὀλίγου δέω φάναι, καὶ αὐτοῖς ὄρνισι: alludens, ut opinor, ad πέτραν, quæ ἄορνος appellata quondam fuit: ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, Suid. Via, per quam iter facere non possumus, Via invia: ut dictum fuit, Invia virtuti nulla est via. Huic opponitur βατή, item βάσιμος: a βατὸς tamen fit hoc ἄβατος, præfixo α priv.: ab illo non itidem ἀβάσιμος, quod sciam.

Ἄβατος Ἑλλὰς, Isocr. ad Nicocl. Inaccessa Græcia: non propter viæ difficultatem, sed propter bellum, Liberum et tutum accessum s. aditum non habens.

Ἄβατος, Accessu vel Aditu difficilis, Accessum s. Aditum difficilem habens: pro δύσβατος. Ait enim Schol. Hesiod. ἄβατον ὁδὸν dici aliquando τὴν δύσβατον, eod. modo quo ἀπέρατος θάλασσα vocatur ἡ δυσπέρατος. Sic Æsch. Pr. (2.) videtur dixisse ἄβατον ἐρημίαν, pro δύσβατον. Sic Herodian. (1, 10, 6.) Διὰ ταχείας καὶ ἀβάτου ὁδοιπορίας κατ' ὀλίγους εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεδύοντο, Per compendiaria et avia itinera; ut loquitur Sall. Jugurtha, Ipse cum delectis militibus Metellum sequitur nocturnis et aviis itineribus. Quanquam hic fortasse Aviis intelligetur rectius pro Deviis. At Tacitus aperte in illa signif. Avia usurpat, Per avia et derupta præibat eum. Item, Dimisso equo per derupta et avia, sequentes frustratus est, i. e. διὰ τῶν ἀποκρήμνων, καὶ ἀβάτων. Herod. Ἀποκρήμνοισι οὔρεσι, ἔνθα πρόσβασιν ἀνθρώπῳ οὐδεμίην εἶναι, Eust. exp. duobus verbis, ἀβάτοις κρημνοῖς.

Ἄβατος, Sacer, Non adeundus. Suid. Ἄβατον, ἱερὸν, ἀπρόσιτον, Sacrum, Non adeundum, vel Inaccessum. Quidam tamen aliter intellexerunt hæc Suidæ vv.; nam, cum ἱερὸν ἀπρόσιτον legerent, non interposita distinctionis nota, putarunt substantivum esse cum adj., ἱερὸν interpr. Sacrificium: unde ita scripserunt in quibusdam LL.: ἄβατον, auctore Suida, Sacrificii genus, ad quod non cuivis aditus patet. At Suid. intelligit, uti dixi, ἄβατον signif. Sacrum, quod sc. ad sacra loca cuivis aditus non pateat: unde Isocr. Hel. (§. 25.) Ὅσοι δ' ἂν τὴν αὐτῶν ὥραν διαφυλάξωσιν, ἄβατον τοῖς πονηροῖς, ὥσπερ ἱερὸν, ποιήσαντες. Plut. (8, 74.) Ἱερῶν ἃ μὴ θέμις ὁρᾷν γίνονται θεαταὶ, τόπους ἀβάτους πατοῦσι. Sic et Dei templum ἄβατον sibi esse dicit Theodosius ap. Theodoritum, quod ipsis etiam servis atque adeo mendicis esset ἄνετον: ubi notandum est opp. ἄνετον et ἄβατον. Interpretatus sum autem supra in hac signif. Sacer, Non adeundus, respiciens ad hunc versum, Sacra bonæ maribus non adeunda deæ, i. e. ἱερὰ τοῖς ἄρρεσιν ἄβατα. || Hinc et ἄβατον substantive positum reperitur ap. Plut. Probl. pro Adyto, Ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός: et ap. Diod. S. 3. p. 102. meæ Ed. Παρῆλθε μετὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ ἄβατον. Præterea ἄβατα, Loca etiam quædam fuerunt cognominata, vel quasi proprio nomine appellata, quod ad ea impossibile aut certe difficillimum esset accedere. De quibus vide in Thes. proprr. Nomm.

Ἄβατος, Desertus, Desolatus. Suid. postquam ἄβατον exp. ἱερὸν et ἀπρόσιτον, addit ἔρημον. Ut autem ex eo, quod sacra loca sint ἄβατα, i. e. Ad ea non cuivis pateat aditus, s. Ad ea quemlibet accedere fas non sit, ἄβατον pro Sacro positum fuit: ita etiam quod loca ἔρημα, Deserta, plerumque sint ἄβατα, h. e. aut Impervia omnino, aut Vix pervia, unde Æsch. (Pr. 2.) ἄβατον εἰς ἐρημίαν, pro Deserto ἄβατον usurpatum fuit.

Ἄβατος ἔλαφος, Non inita cerva. Lucian. (3, 36.) Ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου. Idem Lexiph. mulierem ἄβατον dixit hoc sensu. At ἵππους ἀβάτους vocat Quibus nondum quis insedit, Quæ nondum conscenduntur, i. e. μήπω ἀναβαινομένας. Ceterum quamvis cervam, item mulierem ἄβατον dixerit pro τὴν μὴ βαινομένην: vix tamen mulier dicatur βαίνεσθαι, opinor, nisi καταχρηστικῶς, sicut nec Lat. Iniri. Possit autem dici ἵππος ἄβατος, itidem ut ἔλαφος ἄβατος, etiam ἡ μήπω βαινομένη.

[" Ἄβατος, Phrynich. 207. Alpheus 7. Lucian. 1, 843. ad 2, 324. 340. ad Diod. S. 1, 78. 97. 2, 203. Plato Phædr. 244. Fischer. Ind. in Palæph. Valck. ad Ammon. 3. Toup. Opusc. 2, 276. ad Charit. 240. ad Herod. 588. Musgr. Bacch. 10." Ἀβ. καὶ ἀπρόσβατος, Plut. Alex. 138. Schm. Ἄβατον, Phrynich. 207. Valck. Diatr. 132." Schæf. Mss. " Polyb. 2, 443." Wakef. Mss.]

"Ἄβαστος, i. q. ἄβατος, Invius s. Impervius, Per A
" quem iri nequit. Hes. enim Ἄβαστον affert pro " ἄβατον, ἀδιόδευτον, ἀπέραντον: exp. tamen et " ἀβίαστον, Quod vi cogi nequit, Cui vis afferri non " potest. Apud Varin. legitur præterea Ἄβαστυν, " ἀκίνητον, ἀπρόσιτον, Immotum, Inaccessum: per- " peram, ut puto, pro ἄβαστον." [" Phrynich. 207." Schæf. Mss.]

[* Ἀβάτης οἶνος, Vinum in Cilicia genitum, Athen. 1, 25.]

[* Ἀβατόω, Desertum reddo. Jerem. 49, 20.]

Δύσβατος, ὁ, ἡ, Qui difficulter adiri aut scandi potest, Impervius. Herodian. 4, (15, 14.) Μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μέσῳ καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, Vix pervio aggere. Idem 2, (11, 9.) Ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας τὴν ἀρχὴν ὠχυρώσατο. ET Δύσβατον, τὸ, neutr. substantive usurpatum, Adeundi aut Transeundi difficultas; ut ap. Eund. 3, (1, 8.) Πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους. HINC Δυσβατοποιοῦμαι, ήσομαι, Difficilem aditum, aut transitum, B aut receptum facio. Xen. (Ἱππ. 8, 9.) Μεμνῆσθαι δὲ κἀκεῖνο χρὴ, μήποτε ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνειν ὄπισθεν ἵπποις δυσβατοποιούμενον, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm. [Falsa est lectio pro ἵπποις δύσβατόν τι ποιούμενον. Δύσβατος, Diod. S. 712. 717. Lex. Polyb. " Thom. M. 255." Schæf. Mss. " Δυσβατώτατος, Fabric. B. G. 2, 607." Wakef. Mss.]

" Δυσβῆρες, Suidæ οἱ δύσβατοι τόποι. Apud Hes. " vero, Δυσβηρὲς, δύσβατον, δυσχερές. Apud Etym. " et in Lex. meo vet. rectius, Δυσβήρης, ὁ δύσβατος, " per sync. pro δυσβατήρης." [Spohn. de Extr. Odyss. Parte 200.]

Εὔβατος, ὁ, ἡ, Qui facile adiri aut transiri potest, Pervius. Xen. E. 4, (6, 9.) Εὐβατώτερον γὰρ ἦν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις, καὶ ἵπποις. [Lex. Polyb.]

" Εὐρυβατεύεσθαι, Suidæ πονηρεύεσθαι, Uti malis " artibus, Improbe agere: ab Eurybate s. Eurybato " quodam, quem unum e Cercopibus fuisse perhi- " bent τοιχωρύχον, alii προδότην. Plura de eod. vide C " ap. Eund., et Erasm. Chil. necnon ap. Eust. " qui hoc nom. dictum vult παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν. " Apud Hes. quoque Εὐρυβάτης, πανοῦργος, ἀπατεὼν, " κέρκωψ." [" Aristoph. Fr. 235. ad Diod. S. 2, 553. Bergler. Alciphr. 322." Schæf. Mss. " Diogen. 4, 76." Wakef. Mss.]

[* Εὐρύβατος, ὁ, ἡ, Quint. Sm. 2, 282. ὄρος. " Toup. Opusc. 1, 268." Schæf. Mss. " Latus, Spatiosus, Nonn. 28, 79." Wakef. Mss.]

Ἠλίβατος, ὁ, ἡ, Tam altus aut profundus, ut ab ejus accessu aberres: παρὰ τὸ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, Eust. || Vel Tam altus, ut soli uni pervius sit. Il. O .(619.) ἠΰτε πέτρη Ἠλίβατος, μεγάλη. Sic ἠλίβατον ὄρος, Apoll. R. 2, (169.) Et Eur. Hipp. (732.) Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν. AT Ἠλιβάτας, ου, ὁ, paronymum est τοῦ Ἠλίβατος, ut Eust. docet, citans ex Antiphanis Cyclope, Βοῦς ἀγελαῖος, ταῦρος ἠλιβάτας, αἶξ οὐρανία, κριὸς τομίας. [" Etiam κακὸν ἠλίβατον dixit Damoxenus Comicus, Athen. 102." Schweigh. Mss. " Theognis 178." Routh. D Mss. " Ἠλιβάτου τινὸς γέμειν εὐηθείας, Porphyr. de Abst. 1, 26." Gataker. Mss. Xen. K. A. 1, 4, 4. Strabo 17. p. 1173. Πέτρος ἠλίβατος, στρογγύλος, λεῖος. Oppian. A. 5, 66. μελέεσσιν, Quint. Sm. 11, 312. σχεδίῃ. Lex. Polyb. " Hesiod. Θ. 483. Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, 675. Πέτρας ἠλιβάτους." Seager. Mss. Eur. Suppl. 91. " Wakef. Ion. 727. ad Lucian. 1, 717. Heyn. Hom. 7, 53. 101. Ilgen. ad Hymn. 448. Ruhnk. Ep. Cr. 143. Valck. Hipp. p. 243.; Musgr. 732. Valck. ad Theocr. 266. * Ἠλιβατέω, Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss. " Ἠλίβατος, Profundus, Oppian. A. 3, 171." Wakef. Mss.]

Κεραβάτης, ὁ, Qui cornuum adminiculo scandit. Hes.

[* Λάγβατον, τὸ, ὁ τύπος τοῦ * ἀπολακτίσματος βαινόμενος, Theodosius de Grammatica ap. Bekker. ad Apollon. de Constr. 353.]

Λειόβατος, ὁ, (ἡ,) q. d. Lævigradus. Apud Athen. (312.) Piscis, quem alio nomine ῥίνην vocari scribit, esse vero * λευκόσαρκον. VV. LL. Læviraiam interpr.

[* Οἰόβατος ὕλη, Anal. 1, 198. " Jacobs. Anth. 6, 427. * Οἰοβάτης, Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss.]

[* Πολύβατος, Tritus, Frequens hominibus. Pind. Fr. ap. Dionys. H. de Comp. Verb. 2. p. 41.]

Ταχυβάτης, ὁ, Celerigradus, Pernix. Eur. [Rhes. 134.]

Τεθριπποβάτης, ὁ, Qui quadrigis conscensis iter facit, Qui quadrigis vehitur. [Herod. 4, 170. " Wessel. 291." Schæf. Mss.]

[* Τετράβατος, Solutio Ænigmatis ad init. Eur. Phœn. Et * Τετραβάτης, ὁ, extat ap. Schneider. Lex.]

Ὑψίβατος, ὁ, ἡ, Altigradus, Altus, ut ὑψίβατος τρίπους, Soph. Aj. (1405.) i. e. ὑψηλὴν βάσιν ἔχων χυτρόπους, Schol. [Pind. N. 10, 87. " Jacobs. Anth. 6, 427." Schæf. Mss.]

Χαλκοβατὴς, ὁ, ἡ, Qui æri s. æreis fundamentis insistit: ἰσχυρὸς βεβηκὼς, στερεός: ut χαλκοβατὲς δῶ, Il. A. [426. E. 749. Θ. 393. χαλκοβάται πύλαι. " Heyn. Hom. 4, 118. 6, 557. Clark. ad Il. A. 426." Schæf. Mss. * " Χαλκόβατος, Idem, Hes." Wakef. Mss.]

Βατέω, ήσω, Vado. || Βατεῦνται vero, Dor. pro βατοῦνται, ἐπὶ ζώων μίξεως, De coitu animantium, a Theocr. (1, 87.) dici, Eust. auctor est. || Βατέω est item Calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plut. (7, 174.) Τὸ πατεῖν βατεῖν, καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν ἐπιεικῶς καλοῦσι. AT Βατεύω, εύσω, Ineo, ὀχεύω. Theocr. 1, (87.) Ὡ 'πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται: ubi volunt βατεῦνται pro βατεύονται positum esse; regulariter tamen Dor. pro βατοῦνται poni, dicendum esset. " Βατεῖν, Hesychio πορεύειν, πορεῖν." [Eur. Suppl. 1003. βατεύουσα pro ματεύουσα. " Βατέω, Toup. Ind. ad Add. in Theocr. v. Epigrammata, Jacobs. Anth. 8, 413. 11, 311. Βατεύω, Fischer. ad Palæph. 164. Markl. Suppl. 1003. Jacobs. Animadv. 191." Schæf. Mss.]

Ὀρθοβατέω, ήσω, Rectus s. Erectus incedo. [" Jacobs. Anth. 6, 360. Philippus 69." Schæf. Mss.]

Σκηνοβατέω, ήσω, act. In theatrum produco. Bud. Comm. exp. Pervulgo, Traduco, Omnium oculis expono: dicens, tractum esse ab antiquæ Comœdiæ licentia, quæ flagitia privata sic traducebat, h. e. ἐθεάτριζεν, παρεδειγμάτιζεν. Heraclit. ad Hermod. Ἵν' ἔχοντες, δι' ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσωνται, καὶ περιουσιάζοντες, σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, Et suam ipsi flagitiosam vitam infament et insigniant. Qui enim in scenam prodeunt, omnibus noti sunt. [" Iren. 4, 62. p. 360." Routh. Mss. Strabo 5. p. 356. Ποιήματα σκηνοβατεῖται. Heracl. Allegor. 30. Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται, Tragœdias excitant contra Hom., ubi Schol. Ven. Il. E. 136. σκηνοβατεῖ. " Galei Mythb. 449. In scenam prodeo, Clem. Alex. 293." Wakef. Mss.]

Ἐνσκηνοβατέω, et pass. Ἐνσκηνοβατοῦμαι, In proscenium prodeo. Bud. 868. [Alciphro 2, 4. p. 252.]

[* Βαρυβάμων, ὁ, ἡ, Manetho 4, 318.]

[* " Βραδυβάμων, ὁ, ἡ, Aristot. Physiogn. 153. Sylb." Kall. Mss. Schneider. Lex.]

[* Βραχυβάμων, ὁ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 431.]

[* " Δεκαβάμων, Ion. in Euclid. 541. Fabric. B. G. 1, 83." Wakef. Mss.]

Δίβαμος, ὁ, ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eur. [Rhes. 215. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 451. Dicitur et * Διβάμων, ὁ, ἡ. " Δίβαμος, Valck. Phœn. p. 303. Musgr. Rhes. l. c." Schæf. Mss.]

[* " Κακοβάμων, Wakef. S. C. 2, 103." Schæf. Mss.]

[* " Μακροβάμων, ὁ, ἡ, Aristot. Physiogn. 153. Sylb." Kall. Mss.]

[* Μονοβάμων, ὁ, ἡ, Unicum incessum habens, Simmias Rhod. Ovo. " Jacobs. Anth. 7, 14." Schæf. Mss.]

[* " Παλίμβαμος, ὁ, ἡ, Dor. pro παλίμβημος, (perperam sic tradit V. D.) Reciproce regrediens. Π. 9, 33. ἱστῶν παλιμβάμους ὁδοὺς, Telarum retrogrados gressus. Apte descripta ἱστουργία." Damm. Lex. Pind. " Musgr. Rhes. 215. Jacobs. Anth. 7, 134." Schæf. Mss.]

Ταχυβάμων, ὁ, ἡ, Celerigradus, i. q. ταχυβάτης:

unde ταχυβάμονες ὅρκοι, de quibus vide Suid. [" Aristot. Physiogn. 153. Sylb." Kall. Mss.]

Τετραβάμων, ὁ, ἡ, Quadrupes. Eur. Phœn. (799.) ἅρμασι τετραβάμοσι, Quadrigis, Curribus quatuor rotarum: alii Quadrijugis curribus: [El. 476. Tro. 516. Phœn. 815. Hel. 382. " Valck. Phœn. p. 297. 303. * Τετράβαμος, p. 303." Schæf. Mss.]

[* Τριβάμων, ὁ, ἡ, et * Τριτοβάμων, Eur. Tro. 275. βάκτρον, ubi v. Musgr.]

[* Χαμαιβάμων, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 2, 5.]

[* Βαρίβας, omnino v. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 609—10. qui Blomfieldii errorem demonstravit. Vide et Barkeri Aristarch. Anti-Blomf. Parte secunda.]

" Κακόβας, Infauste pubescens, si non mentiuntur " VV. LL." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 610.]

" Μονοβαίας et Μονόβας, Hesychio κλέπτης, Fur, " quoniam solus ire solet." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 610. A Schneider. Lex. Μονόβας non agnoscitur. Alterum v. nihili.]

¶ Βάδην, Gradatim, Pedetentim, Lento gradu. Bud. Il. N. (516.) Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος. Xen. Βάδην πορεύεται. Athen. 9. Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην; Xen. (K. Π. 2, 2, 17.) Οὔτ' ἀσχολίαν προυφασίζετο, οὔτε βάδην ὑπήκουεν. (3, 3, 27.) Ὁ Κῦρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο. Et Βάδην ὑποχωρεῖν, καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενον, Pedatim discedere. Bud. Xen. E. 5, (4, 53.) Ἰδόντες αὐτοὺς, θᾶσσον ἢ βάδην ἀπῆλθον. Plut. Caio, Καταβὰς θᾶττον ἢ βάδην. Gall. Plus vite que le pas. Nam βάδην πορεύεσθαι est ad verbum, Aller le pas. Lat. Accelerare gradum. [Xen. K. A. 4, 6, 25. Lex. Polyb. Glossæ: Βάδην· Gradatim, Pedatim. " Aristoph. A. 535. ὅτε δὴ 'πείνων βάδην." Seager. Mss. " Abresch. Lect. Aristæn. 257. Timæi Lex. 57. et n.: Kuster. Aristoph. 122., Heyn. Hom. 6, 464. Θᾶττον ἢ βάδην, Dionys. H. 3, 1901." Schæf. Mss. " Menander, Polyæn. Suid. 3, 131." Wakef. Mss.]

Βάδω, άσω, Vado: a quo, Eust. teste, derivatur βάδος et βαδίζω.

Βάδος, ὁ, Iter, βάδισις, ὁδός. Aristoph. O. (42.) Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν. [" Ilgen. Hymn. 419." Schæf. Mss. " Eust. Od. 352. Adj., Meabilis, Schol. Pind. Π. 5, 121." Wakef. Mss.]

[* " Ἀβαδὴς, (ὁ, ἡ,) Euthal. Prol. ad Act. Apost. 404." Kall. Mss.]

¶ Βασμὸς, ὁ, s. Βαθμὸς, Gradus. Hes. Phrynich. Attice βασμὸς dici, Ion. βαθμὸς, auctor est. Quod quamvis a Phrynicho tradatur, passim tamen usitatius esse βαθμὸς notissimum est. ‖ Βαθμὸς metaph. accipitur etiam pro Gradu dignitatis s. Gradu honoris. Greg. de Athan. Καὶ γὰρ ἦν ἀρετῆς οὐχ ἧττον ἢ βαθμῶν ἢ προτίμησις. Exp. etiam οὐδὸς, Limen. Nomen quoque militare est, ἡ ἐφ' ἕνα τῆς φάλαγγος στάσις, Etym. ‖ Βαθμοὶ, Hesychio ἴχνη, πόδες, καὶ δίφροι παρὰ τραγικοῖς. [" Βασμὸς, Gradus, Callix. Rhod. ap. Athen. 199." Schweigh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 324. Draco 35. Glossæ: Βαθμός· Gradus, Ordo, Guturnium. Κατὰ βαθμόν· Gradatim. " Βασμὸς, Mœr. 97. et n.: Valck. ad Röv. 47. ad Thom. M. 46. Phrynich. 142. Βαθμὸς, Mœr. l. c. Valck. ad Röv. p. xliii. xlvii.; Diatr. 215. ad Thom. M. l. c. Phrynich. l. c. Grammat., Fischer. ad Weller. G. G. 2, 74." Schæf. Mss.]

[* Δεκάβαθμος, ὁ, ἡ, Phile de 7 Mirac. 6.]

[* Δίβαθμος, ὁ, ἡ, Gl. Bigradus.]

Ἔμβαθμος δικαστὴς, in Pand. Ordinarius judex, Bud.: qui ex Authent. etiam affert.

[* Βαθμοειδὴς, ὁ, ἡ, Plut. adv. Stoic. 1079=10, 446. Reisk.]

Βαθμὶς, ἴδος, ἡ, Gradus, ut in scala, Tricl. exp. βάθρα ap. Soph. Œd. T. (142.) Ὁ τόπος, ἔνθα ἡ ἐκκλησία ἐγίνετο, βαθμίσιν ἦν κύκλῳ διειλημμένος, ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις· ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ. Βαθμίδες, Hesychio etiam ἀρχαὶ λόγων, forsan metaph. a cursorum certamine sumta; nam νύσσα Suid. exp. inter alia βαθμὶς, καμπτήρ· περὶ ὃ κάμπτουσιν οἱ σταδιοδρόμοι. Sed si Hesychii exp. vera est, βαθμὶς in σταδιοδρομίᾳ foret i. q. βατὴρ et βαλβίς. ‖ Βαθμίδες sunt etiam Bases quædam ac sinus in brachii s. hu-

A meri osse, utrinque singulæ, in quas cum extenditur flectiturque tota manus, ulnæ ipsius coronæ s. processus ingrediuntur: ut docet Gorr., addens paulo post, nihil aliud esse quam Summæ extensionis inflexionisque terminos: proprie autem in brachio s. humero: licet Hippocr. non hos modo, sed ceteros omnes sinus, in quibus recipiuntur ossium tubera s. processus, eo nomine appellarit. J. Polluci est συμβολὴ τοῦ πήχεως πρὸς βραχίονα. [" Phrynich. Ecl. 143. Meleag. 123." Schæf. Mss.]

[* " Ἀβαθμίδωτος, (ὁ, ἡ,) Auct. Homiliæ in Cæcum a Nativ. inter Athanasii Opp. s. 13." Kall. Mss.]

[* " Βαθμόω, Gradibus scansilem reddo. Chrys. Hom. 112. T. 6. p. 936. Ὦ νηστεία τεσσαράκοντα ἡμέρας τὸν ἀέρα βαθμώσασα, καὶ ἡμᾶς εἰς οὐρανοὺς δι' ἐκείνων ἄγουσα." Seager. Mss.]

Βαθμηδὸν, Gradatim. Bud. [Gl. Gradatim. " Πρὸς τὰ ἑπόμενα τῆς βίβλου βαθμηδὸν ὑπεράλλεται. Athen. 1. Cas.=1, 4. Schweigh." Strong. Mss.]

¶ Βάθρον, τὸ, Gradus, Scala. Herodian. (4, 2, 9.)

B Ἑκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι, Gradus scalari similitudine. Bud. ‖ Item, Sedes, Scamnum, Subsellium: ἐφ' οὗ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις, Suid. Sic Dem. (313.) Τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Lucian. (1, 540.) Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. Plut. Βάθρων ἀναστάντες. Soph. Œd. T. (142.) παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων Ἵστασθε. Ad quam signif. referendum est βάθρον Hippocratis, ut recentiores Medici appellarunt, hoc vero Hippocr. ipse alias ξύλον, alias σχεδίαν vocat, quo, affixis ei cruribus, et pro Organo et pro Scamno usi sunt: de quo vide Gorr. et Oribas. de Machin. ‖ Item Fundamentum, Basis. Plato Phædro, (s. 47.) Ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, In sancta basi nixam vel fundamento. Bud. Plut. (9, 125.) Ἱδρυμένος ἐν βάθροις ἁγίοις, ᾗ φησὶ Πλάτων. Sic Soph. Aj. (135.) Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, i. e. θεμέλιον, ἕδρασμα, δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμὶς, Schol. Paus. Τοῦ δὲ ἀγάλματος τὸ βάθρον, παρέχεται βωμοῦ σχῆμα, i. e. βῆμα, βάσις, ὑπο-

C πόδιον, ut Bud. ex Hes. exp. ‖ Βάθρα Hesychio et Suidæ sunt quoque ἀγάλματα. ‖ Βάθρον quibusdam est etiam πέδον, Solum: quo referunt illud Soph. Aj. (860.) ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. Et Eur. (Iph. A. 81.) στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα. [" Fundamentum, Basis, Herod. 2, 176., 5, 85. 86." Schweigh. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: Βάθρον· Sedilium, Subsellium, Sessio, Scamnum. Ἐκ βάθρων· Funditus, Stirpitus. Eur. Tro. 47. εἶναι ἐν βάθροις. " Βάθρον, Musgr. Iph. T. 962. Tro. 16. Herc. F. 715. Wakef. 946. Musgr. El. 707. Cycl. 351. Porson. Phœn. 1148. Wessel. Herod. 86. Bergler. Alciphr. 451. Toup. Opusc. 2, 13. 109. Eur. Phœn. 989. 1186. Conf. cum βάραθρον, Heyn. Hom. 7, 126. Jacobs. ad Anthol. Pal. 473. Ἐκ βάθρων, Dionys. H. 3, 1503." Schæf. Mss.]

" Βάθρα, ἡ, Scala domus, VV. LL." [" Ἐπὶ β., Epict. 1, 25. sed vitiose puto." Gataker. Mss. Leg. Ἐπιβάθραν.]

[* Βαθρόθεν, Tzetz. Chil. 4. p. 63.]

D [* Βαθροειδὴς, ὁ, ἡ, Hesych. 2, 922.]

[* Βαθρεία, ἡ, Æsch. Suppl. 872=866. pro βάσις, ἕδρα.]

[* Βαθράδιον, Demin. Aristoph. ap. J. Poll. 10, 47. " Fr. 268." Schæf. Mss.]

[* Βάθριον, τὸ, Hippocr. 296, 46.]

[* " Ἄβαθρος, ὁ, ἡ, Pisid. de M. O. 119. 549. (p. 394. 403.)" Kall. Mss.]

Πρωτόβαθρος, ὁ, Qui in primis subselliis sedet, aut Qui in subselliis judicialibus primus sedet: unde J. Poll. π. Δικαστῶν, Πρῶτον δὲ ξύλον, ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν· ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα, πρωτόβαθρον Ἐπικράτης φησὶν ὁ κωμῳδοδιδάσκαλος. Quo respexit Aristoph. Σ. (90.) Ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει, Ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου. UNDE Πρωτοβαθρέω, In primis subselliis, aut In subselliis primum colloco. Esther (3, 1.) Ὕψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, Posuit ejus solium super omnes amicos, quos habebat, ut vulgo exp. [Πρωτόβαθρος, Bekk. Anecd. 112.]

'Αμφιβαίνω, βέβηκα, Circumambulo, Circumeo, A Obeo, Circumgradior, Circumincedo. Eur. (Suppl. 609.) ἀμφιβαίνει μοι θράσος, Fiducia me circumit, vel potius Circuit. Lat. Incessit me fiducia. Il. Z. (355.) πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε, Mentem meam invasit, vel occupavit. Item nubes dicitur montem ἀμφιβαίνειν, i. e. περισκέπειν, inquit Eust. Circumtegere. || Metaph., Protego, Tueor, Defendo: in comp. quidem, cum accus., ut Il. A. (37.) ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at, cum fit dialysis, cum dat., ut E. (371.) ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε. Sumta est autem metaph., inquit Eust., a brutis animantibus, quæ suos catulos circumire solent pro iis propugnantia. "'Αμφιβὰς, Circumiens, Ob-" ambulans. 'Αμφιβέβηκα, Circumii, ex inusitato th. " 'Αμφιβάω. Hom. eo pro præsenti utitur, ὃς Χρύσην " ἀμφιβέβηκας, pro ἀμφιβαίνεις, Circumis et lustras, " h. e. Tueris. 'Αμφιβεβάω, Poët. th. e præt. ἀμφιβέ-" βαα, ut κεκλήγω e κέκληγα. Unde Opp. K. 3, (218.) " ἐὸν παῖν ἀμφιβεβῶσα, per contr. pro ἀμφιβεβάουσα, " Circumiens, Tuens et defendens." [Od. Δ. 400. E. 371. Callim. H. in Del. 113. Eur. Andr. 1083. B " Markl. Suppl. 611. Jacobs. Anth. 8, 86. 135. Heyn. Hom. 4, 21. 5, 7. 57. 266. 426. 6, 448. 612. Valck. Phœn. p. 477. Abresch. Lect. Aristæn. 281. ad Callim. H. in Del. 27. Dawes. M. C. 204. Defendo, Tueor, Clark. ad Il. A. 37." Schæf. Mss.]

'Αμφίβασις, εως, ἡ, Circumventio. Il. E. (623.) Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων, Timuit Trojanorum circumventionem, i. e. Timuit, ne circumveniretur a Trojanis. Est etiam ἀμφίβασις, juxta signif., quam verbo, unde formatur, dedimus, Protectio, Defensio: atque ita Eust. ad Hom. l. c. intelligit ἀμφίβασιν. Hes. ait, ἀμφίβασις est ὑπὲρ νεκροῦ μάχη: quæ exp. peculiaris esse videtur eid. Hom. loco: quod autem scribitur in VV. LL. Varinum annotasse, proprie ἀμφίβασιν esse τὴν περὶ τοῦ νεκροῦ μάχην, aperte falsum est: neque enim ap. eum est κυρίως: sed ita legitur, 'Αμφίβασις, κύκλωσις, ὁρμή· ἡ περὶ νεκροῦ μάχη· ἀμφιβάντες γὰρ κ. τ. λ. sunt autem ex Hes. ab eo descripta hæc verba, ἡ περὶ νεκροῦ μάχη κ. τ. λ., licet ap. illum sit ὑπὲρ, non περί. || 'Αμ- C φίβασις exp. etiam Disceptatio, Contentio, Altercatio, ἀμφισβήτησις, ap. Herod. Dicitur vero ET 'Αμφιβασία pro ἀμφίβασις: unde ap. Eund. 'Ες ἀμφιβασίας λέγουσιν ἀπικνέεσθαι: [4, 14. cf. 8, 81. "Heyn. Hom. 5, 7. 115. Abresch. Lect. Aristæn. 282." Schæf. Mss.]

[* " 'Αμφιβατὴρ, ὁ, Synes. Hymn. 3, 285. (p. 324.)" Kall. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

'Αναβαίνω, βήσομαι, βέβηκα, ἀνέβην, juxta formam simpl. βαίνω, Ascendo, Conscendo. Il. A. (497.) ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Dem. (247.) 'Αφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην. Xen. E. 6, (5, 9.) 'Αναβάντες ἐπὶ τὸν νεὼν, καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Item ἀναβαίνειν ἅρμα, K. Π. 6, (4, 2.) Od. O. (498.) ἀνά θ' ἅρματα ποικίλα βαῖνον. Sic Aristot. de Mundo, 'Ο δὲ συνωρίδα ἀναβαίνει. Dicitur et ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Conscendere equum: Xen. K. Π. 7, (1, 1.) 'Ανέβαινεν ἐπὶ τὸν ἵππον. Jungitur et gen. ap. Hom. pro Conscendere, ut Od. B. (416.) 'Αν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν': ubi Eust. ait aut deesse præp. ἐπὶ, aut esse ἀνέ- D βαινε τῆς νηὸς dictum pro ἄνω τῆς νηὸς ἔβαινε. Jungitur et dat. Il. K. (493.) νεκροῖς ἀμβαίνοντες: ubi itidem accipi vult Eust. pro βαίνοντες ἐπάνω τῶν νεκρῶν. Apud Eund. ἀναβαίνειν dicitur absolute pro Conscendere navem: Il. A. (312.) Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα: ubi ἀναβάντες in parvis Schol. exp. ἀνελθόντες, ἐπιβάντες. Eust. autem in h. l. annotat ἀναβῆναι esse ἀναπλεῦσαι. Idem alibi annotat ἀναβαίνειν et ἀνάγεσθαι esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν, E portu solvere, quibus opponi καταπλέειν et κατάγεσθαι, tanquam sc. supra terram stet aqua, et ita conscendatur in navigando. Imper. ἀνάβα pro ἀνάβαθι, Ascende, ut κατάβα pro κατάβαθι. || 'Αναβαίνειν, Inire; ut τὴν ἵππον ἀναβαίνει, Equam init; unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, Admissarii equi. || Pervadere, Perambulare, Incedere per: ut Od. Z. (29.) 'Εκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει 'Εσθλή, pro ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, Incedit per homines rumor, Pervadit hominum aures. || 'Αναβαίνειν Schol. Thuc. exp. ἀναχωρεῖν, Retrocedere. || Apud Matth. 13, (7.) exp. Emergere, Succrescere: ἀνέβησαν ἄκανθαι, Emerserunt spinæ, vel Succreverunt: alii, Increverunt. || 'Αναβήσασθαι ap. Hom. in signif. act. cum accus. pro Imponere in navem: quasi Ascendere facere in navem, 'Αναβιβάσαι εἰς τὴν ναῦν, Hes. || 'Αναβαίνομαι, Ascendor, Conscendor: ut ἵππος ἀναβαινόμενος, Equus, qui conscenditur, Xen. (Iπ. 1, 1.) 'Αναβεβαμένος ἵππος, Equus conscensus: Οἱ γὰρ λακτίζοντες ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἐκποδὼν ποιητέοι, [Iππ. 3, 4. Glossæ: 'Αναβαίνω· Ascendo. 'Ανάβα· Ascende. Herod. 1, 80. 'Επὶ τὰς καμήλους ἀνέβησε ἄνδρας: 7, 10. 'Αναβαίνει τὰ πρήγματα, i. q. ἀποβαίνει.] " 'Αναβήμεναι, Dor. pro ἀναβῆναι, Re-" dire, ἀναχωρεῖν, Hes." [Antiphanes ap. Koppiers. Obss. p. 7. " Musgr. Iph. T. 97. Abresch. Æsch. 2, 109. Huschk. Anal. 159. Jacobs. Anth. 10, 80. Fischer. Ind. Palæph. ad Corn. Nep. 114. Herod. 601. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 64. ad Xen. Eph. 272. ad Herod. 514. Fabric. B. G. 2, 333. Thom. M. 45. Toup. Opusc. 2, 297. Active, T. H. ad Plut. p. 204. Wakef. Herc. F. 725. Il. A. 144. Herod. 39. De coitu, Mœr. 3. et n.: Fischer. Ind. Palæph. v. 'Επιβ. Lucian. 2, 340. De equo, navi, Heyn. Hom. 5, 11. De oratoribus, ad Diod. S. 2, 147. De constr., Gronov. Add. ad Ælian. V. H. ad Herod. 474. 'Αναβ. τὸν ἵππον, Ruhnk. Orat. Gr. 89. Τοὺς ἐπ' αὐτοὺς ἀναβεβηκότας, Diod. S. 2, 383. Δύο ἀναβεβηκὼς ἔτη τῆς ἡλικίας τῆς ἐμῆς, Achill. T. p. 25. 'Αναβήσομαι, Heyn. Hom. 4, 506." Schæf. Mss. " 'Αναβαίνω, Evenio, Herod. 7, 10, 8. Excello, cum gen., Hierocles 20. 'Αναβήσομαι, i. q. ἀναβαίνω, Od. N. 75. * 'Αναβεβαμένον, Suid. * " 'Αναβατέος, Ascendendus, Themist." Wakef. Mss.]

'Αμβαίνω, per sync. pro ἀναβαίνω: ut Νεκροῖς ἀμβαίνοντες, Il. K. (493.) Unde et ἀμβάσῃ ap. Eur. pro ἀναβάσῃ: et ἀναβάσῃ pro ἀναβήσῃ, Ascendes: ab ἀναβήσομαι. [Αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδὶ, Eur. Hec. 1253. Pors. al. ἀμβήσῃ. " Jacobs. Animadv. 305. Brunck. ad Hec. 1249. Phœn. 1420." Schæf. Mss.]

" "Αμβαινα, Hes. exp. ἀνάδενδρα: forsan intelli-" gens ea, quæ arbores scandunt et ἀναβαίνουσι. At " VV. LL. interpr. Arbusta."

'Ανάβασις, εως, ἡ, Ascensus, Ascensio. Xen. E. 6. Καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως. Scripsit et libros septem, quos Κύρου 'Ανάβασιν inscripsit, ead. ratione qua παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι dixit E. 1, (4, 2.) Invenitur et "Αμβασις pro ἀνάβασις, præsertim ap. poëtas. [" 'Ανάβασις, * 'Αναβάσιον, Equisetum, Diosc. Notha p. 465." Boissonad. Mss. 'Ανάβασις, Lex. Polyb., Gl. Clivus, Ascensus. Soph. Œd. C. 1070. πᾶσα ἵππων ἄμβασις. Æsch. S. c. Th. 472. Eur. Iph. T. 97.] " 'Αβάντασιν, Hes. dici scribit pro ἀνάβασιν. Est " autem ἀνάβασις, Ascensus. Erit igitur hic poët. li-" terarum metathesis, et epenthesis τοῦ τ." [" 'Ανάβασις, Valck. Diatr. 30. ad Lucian. 1, 208. Wessel. ad Diod. S. 1, 39. 40. (de Nilo:) ad Xen. Eph. 272. Iter vel Expeditio in interiora provinciæ, ad Diod. S. 1, 660. 2, 261. "Αμβασις, Musgr. Iph. T. 97. Markl. ibid. Jacobs. Animadv. 64.; Anth. 12, 45. Valck. Phœn. p. 405." Schæf. Mss.]

[* 'Αναβάσιμος, ὁ, ἡ, Schneidero susp. Sed extat ap. Cyrill. 3. Glaphyr. in Exod. p. 327., teste Suicer. Thes.]

'Αναβατὸς, (ἡ, ὸν,) Ascensibilis, Qui conscendi potest, Scansilis. [" Schol. Pind." Wakef. Mss.] || ET 'Αμβατὸς per sync., Il. Z. (434.) ἔνθα μάλιστα 'Αμβατός ἐστι πόλις. Hesiod. (E. 2, 299.) τότε δ' ἀμβατός ἐστι θάλασσα. HINC ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος ὁ μὴ ἀμβατὸς, Equus, qui conscendi non potest, ut a quibusdam annotatur: sed, ut docte Bud. scribit, ἀνάμβατος ἵππος Xen. (K. Π. 4, 5, 46.) est Qui sessorem non habet, Qui caret equite. [" 'Αμβατὸς, Scansilis, Od. A. 315." Suicer. Mss. Glossæ: 'Αναβατόν· Scansile.] " "Αμβατα, pro Gradus, nescio un-" de afferant VV. LL. Potius enim signif. adjective " Scansilia, Epigr." [" "Αμβατος, Etym. 474, 19. Pro ἄβατος, Eratosth. 2. 'Αμβατὸς, Alcæus Mess. 13. Jacobs. Anth. 12, 336. Heyn. Hom. 5, 277." Schæf. Mss.]

[* " Δυσανάβατος, (ὁ, ἡ,) Philemo Lex. s. 4."

Boissonad. Mss. Suid. 1, 266. Hes. Phav. * Δυσάμβατος, Simonides. " Wakef. Alc. 511.; S. C. 2, 29. Jacobs. Anth. 6, 210." Schæf. Mss. " Δυσανάβατος, Phornut. 25." Wakef. Mss.]

'Αναβάτης, ὁ, Ascensor, Conscensor. Peculiariter Conscensor equi, Qui conscendit equum. Xen. Ιπ. (1, 11.) Ἡ δ' αὖ ὑψηλὴ ἀκρωμία τῷ τε ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν, καὶ τοῖς ὤμοις καὶ τῷ σώματι ἰσχυροτέραν τὴν πρόσφυσιν παρέχεται, Sessori, vel Equiti. Ibid. (3, 3.) Πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην. || Dicitur et 'Αμβάτης per sync. ap. Eund., et ejus exemplo ap. Arrian. (5, 19.) || 'Αναβάτης equus, ὀχευτὴς, Hes. Lat. Admissarius equus. Antea quoque dictum est τοὺς ἀναβαίνοντας τὰς θηλείας ἵππους appellari Equos admissarios. [Gl. 'Αναβάτης· Admissarius equus. Lex. Polyb. Pausaniæ 5, 9. i. q. ἀποβάτης. " Kuster. Aristoph. 120. ad Dionys. H. 3, 1499. Ind. Xen. Mem. v. 'Αμβ. Segaar. Ep. ad Valck. 20. Ammon. 17. ad Thom. M. 45. ad Lucian. 1, 272." Schæf. Mss.] " 'Αμβάτης, Æol. pro ἀναβάτης, Qui ascendit s. conscendit. Apud Suid. Οἱ δὲ " ἵπποι θνήσκοντες οὐκ ἐλύπουν τοὺς ἀμβάτας· ᾔσθιον " γὰρ αὐτούς. Et rursum, Τοὺς ἀμβάτας δι' ἔκπληξιν " ἀποσεισάμενοι, Sessores. Utitur h. v. Xen. quoque " de R. Eq." [5, 7; Mem. 3, 3, 2. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 340. Eur. Bacch. 1105. " Brunck. ad Phœn. 1420. ad Thom. M. 46." Schæf. Mss. " Arrian. 328." Wakef. Mss.]

[* 'Αναβατικὸς, ἡ, ὸν, Equos conscendendi peritus, Qui celeriter et facile se in equum conjicere potest. Xen. Mem. 3, 3, 5. " Ad Lucian. 2, 321." Schæf. Mss.]

[* " 'Αναβατήριον, τὸ, sub. ἱερὸν, Plut. 7, 203. H. =987. Geop. 9, 17." Kall. Mss.]

'Αναβαδὸν, adv. Scansim. Aristot. H. A. 6. Αἱ δ' ἄρκτοι τὴν ὀχείαν ποιοῦνται, ὥσπερ εἴρηται, οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κεκλιμέναι ἐπὶ τῆς γῆς: ubi ἀναβαδὸν Bud. ait signif. Supergrediendo' et scansim, dicens ita formari, ut ἀναβληδὸν et ἐπαναβληδόν. ['Αμβαδὸν, Opp. K. 3, 500. εὐνῇ.]

'Αναβάδην, cum accentu in penult., Pedibus in altum exporrectis s. extensis: ἀναβάδην καθήμενος, inquit J. Poll. [3, 90. 6, 175.] pro ἄνω τοὺς πόδας ἔχων, Sublimes habens pedes: Aristoph. Π. [1124. ubi vide Dobræum,] Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι: ubi Schol. explicatio convenit cum illa J. Pollucis. Idem A. (398.) αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ Τρυγῳδίαν: ubi Schol. ἀναβάδην exp. In alto loco sedens. Est et ap. Suid. ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι, Sublimem sedere. Sequitur ap. eund. Aristoph. A. (410.) ἀναβάδην ποιεῖς, Ἐξὸν καταβάδην. || Quidam ἀναβάδην existimarunt etiam Contentionem et impetum signif., et in Aristoph. l. c. ἀναβάδην ποιεῖ Τρυγῳδίαν, interpr. Totus est in componenda tragœdia. Sed viderint. [" 'Αναβάδην καθημένους, Plut. (9, 584=) Opp. Mor. 2, 377. Wytt." Seager. Mss. 'Αναβάδην ἀναπαύομαι, Plut. 1123. Dio Orat. 62. 'Αποδιδράσκων εἰς τὴν γυναικωνῖτιν καθῆστο ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀναβάδην ὑπὸ ἀλουργέσι παστοῖς. " Brunck. Aristoph. 1, 286.; Kuster. 16. 121. T. H. ad Plut. p. 423. Toup. Opusc. 1, 28.; Emendd. 1, 42." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 294. Dio Chrys. 2, 323." Wakef. Mss.]

" 'Αμβαδέως, Hes. affert pro ἀφροντίστως, ἀπρο- " νοήτως, Incuriose, Inconsiderate s. Improvide: quo " sensu supra 'Αδηνέως."

'Αναβασμὸς, ὁ, i. q. ἀναβαθμὸς, Hes. accipiens, ut opinor, eam τοῦ ἀναβαθμοῦ signif., qua pro Scalæ gradu ponitur; ita enim Paus. Phocicis ἀναβασμὸν usurpat: 'Αναβασμοὶ δὲ ἀπὸ τῶν κιόνων ἀνήκουσιν ἐς ἑκάτερον τοῖχον, καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβασμῶν τούτων οἱ συνιόντες τῶν Φωκέων καθέζονται. Ibid. 'Αλλ' εἰσὶν αἱ πλαγίαι τοῦ σιδήρου ζῶναι ὥσπερ ἐν κλίμακι οἱ ἀναβασμοὶ, Sicut in scala gradus. [" Dio Cass. 38. p. 68. Αὐτὸς κατὰ τῶν ἀναβασμῶν ἐώσθη." Suicer. Mss. 58, 11. 65, 21.: * 'Ανάβασμα, τὸ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 324. " 'Αναβασμὸς, Phrynich. 143. Aristoph. Fr. 244. Paus. 3, 154. ad Dionys. H. 2, 1143. ad Mœr. 97. Thom. M. 46." Schæf. Mss.]

¶ 'Αναβαθμὸς, ὁ, Ascensus: ἀναβαθμοὶ, ἀναβάσεις,

A Suid. Item Gradus scalæ. || Interdum et Sedilia vocantur ἀναβαθμοί. J. Poll. Τοὺς δ' ἀναβαθμοὺς, καὶ βάθρα, καὶ ἕδρας, καὶ ἑδώλια. [" Phrynich. 143. Casaub. Athen. 136. Thom. M. 46. Wessel. Herod. 164. ad Lucian. 1, 415." Schæf. Mss.]

'Αναβαθμὶς, ίδος, ἡ, Demin. forma, Gradus scalæ, sicut et ἀναβαθμός. Exod. 20, (26.) Οὐκ ἀναβήσῃ ἐν ἀναβαθμίσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, Gradibus non ascendes ad altare. [Ælian. H. A. 6, 61.]

'Αναβαθμικὸς, (ἡ, ὸν,) Gradualis, ad verbum; Gradatim factus, i. e. Per gradus, quales sunt in scala.

'Αναβάθρα, ἡ, Scala navis, et 'Αποβάθρα pro eod. inquit Bud. citans Lucian. (1, 374.) Ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια· τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα· τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον. [" Ad Charit. 597. ad Lucian. 1, 370. 375." Schæf. Mss.]

'Ανάβαθρον, τὸ, Pulpitum, Scala, Gradus superior scansilis: Item Subsellium. Quæ signiff. huic nomini dantur in VV. LL.

" 'Απαναβαίνω, quod VV. LL. afferunt pro In-

B " scendo, in ἐπαναβαίνω mutandum suspicor."

" Εἰσαναβαίνω, Inscendo, Ascendo. Hom. ἐμὸν " λέχος εἰσαναβαίνει. Idem, 'Ακτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι " ἐς οὐρανὸν αἰγθήτην:" [Il. Β. 514. " Cattier. 61. ad Herod. 421. Valck. Callim. 10. Act., Brunck. Œd. T. 877." Schæf. Mss.]

[* 'Εξαναβαίνω, Artemid. 2. p. 28. Carm. Sibyll. p. 316.]

[* " 'Υπεξαναβαίνω, (Ultra progredior.) Clem. Alex. Str. 425. 635. (780.)" Routh. Mss. Cedo, Theocr. 22, 197. " Valck. Phœn. p. 479." Schæf. Mss.]

'Επαναβαίνω, Superascendo. Item Supergredior. Aristoph. (N. 1487.) ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον. Herodian. 7, (7, 7.) 'Επαναβαίνοντες ταῖς οἰκήσεσιν, Ascendentes supra domos. 'Επαναβεβηκὼς, Superior: ut ὑποβεβηκὼς, Inferior, Bud. ex Areop. Et, 'Επαναβεβηκυῖα καὶ καθολικὴ αἰτία, Diosc. 7. Suprema et universalis causa. || 'Επαναβαίνω, de coitu animalium, pro Post alium ineo, ἐποχεύω, Bud. afferens ex Aristot. de Anim. 6. Ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς δια-

C φθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. [" Clem. Alex. Str. 526." Routh. Mss. " 'Επαναβεβηκὼς, Biograph. Plat. p. 12. in Bibl. der Alt., T. 5." Boissonad. Mss. " Eust. Ism. 401." Kall. Mss. Athen. 605. Paus. 448. " Aristot. Meteor. 1, 6." Seager. Mss. Glossæ: 'Επαναβαίνω· Ascendo. " Thom. M. 750. Lobeck. Aj. p. 412. De coitu, ad Lucian. 1, 272. 'Επαμβαίνω, Bergler. Alciphr. 64." Schæf. Mss. " 'Επανάβημι, Ulterius ascendo, Clem. Alex. 423." Wakef. Mss.]

'Επανάβασις, Synes. Ep. 11. et 96. pro simpl. ἀνάβασις, et quidem ead. de re loquens. [" Schol. Eur." Wakef. Mss. " M. Anton. 1, 9, 8." Gataker. Mss.]

[* 'Επαναβεβηκότως, Orig. 3, 597.]

[* 'Επαμβατὴρ, ὁ, Æsch. Choëph. 278.]

" 'Επαναβαθμὸς, (ὁ,) Gradus. Plato Symp. (191, " Bas. 1.) Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀεὶ ἐπανιέναι ὥσπερ ανα- " βαθμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἑνὸς ἐπὶ δύο, καὶ ἀπὸ δυοῖν " ἐπὶ πάντα τὰ καλά. Sic Areop. 135. Bud."

[* " Παραναβαίνω, Juxta alterum conscendo cur-

D rum, et præt. παραναβέβηκα, Juxta alterum in curru sedeo, Athen. 200." Schweigh. Mss.]

" Προαναβαίνω, Prius vel Prior conscendo." [Thuc. 3, 112. " Polyæn. 563." Wakef. Mss.]

" Προσανάβηθι, Ascende s. Insuper ascende, a " Προσαναβαίνω." [" Nicet. Eugen. 4, 285." Boissonad. Mss. Evang. Luc. 14, 10. Xen. Hipparch. 1, 12. Εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς, Polyb. 3, 72. 4, 39. Diod. S. 1. p. 24.; 2. p. 67. 71.; 14. p. 424. 455. 456.; 19. p. 695.; 20. p. 741. 776. " Προσαναβαίνω, Tumesco, ut fluvius, Polyb. 224." Wakef. Mss.]

[* Προσανάβασις, ἡ, Lex. Polyb. Eust. in Od, I. p. 365. Jos. 15, 3.: vide 'Αμβων. * Προσάμβασις, Eur. Phœn. 491. κλιμάκων, 751. 1180. Bacch. 1211. " Ad Hesych. 1, 265. n. 9." Dahler. Mss. " Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 468.; ad Phœn. 1420.; Valck. p. 280. Beck. ad Eur. p. 207. Musgr. Iph. T. 97." Schæf. Mss.]

" Συναναβαίνω, Simul ascendo," [Gl. Conscendo. Schol. Aristoph. Εἰρ. 696. Marc. 15, 41. Act. Apost. 13, 31. Strabo 2. p. 179.; 11. p. 770.; 17. p. 1159

(=806=558.) Herod. 7, 6. Xen. K. A. 1, 3, 18. Lucian. Charid. 1138. 1140. " Dionys. H. 6, 778. Ælian. V. H. 3, 17. Psellus in Cant. Cantic. ad c. 4, v. 8." Boissonad. Mss.]

[* Ὑπεραναβαίνω, Eust. Il. A. 4. Zosim. 2, 53, 3. Eumath. 418. " Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno, e Theodoro Grapto 171. Combef." Boissonad. Mss. Schol. Apoll. R. 2, 585. Eust. in Il. A. p. 14, 26. 77, 28. " Clem. Alex. 455." Wakef. Mss. " Chrys. in Gen. Or. 37. T. 1. p. 301. Orig. c. Cels. 1. p. 16." Seager. Mss.]

[* " Ὑπεραναβεβηκότως, Pachym. ad Dionys. Areop. de Div. Nom. 133." Kall. Mss.]

" Ἄμβη, ἡ, Suidæ ἡ τῆς πέτρας ὀφρὺς, Supercilium " petræ, Superciliosa eminentia petræ: ut a Gal. " quoque Lex. Hippocr. exp. ὀφρυώδης ἐπανάστασις: " itidemque Hesychio in cavis clypeis ἄμβη est ἡ τῆς " ἴτυος ὀφρὺς, Eminentia illa veluti superciliosa, quæ " est in ora et extremo ambitu: recte; nam ap. " ipsum Hippocr. π. Ἄρθρων legimus, Ἄμβην δὲ " ἐχέτω μικρὸν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τῷ ὑστάτῳ τοῦ περι- " φερέος. Et Gal. rursum Comm. 2. εἰς τὸ κατ' Ἰη- " τρεῖον, scribit a fabris lignariis σκέπαρνον nominari " ὄργανόν τι κατὰ τὸ πέρας αὐτοῦ, καθ' ὃ τέμνει τὰ " ξύλα· βραχεῖαν ἐπιστροφὴν ἔχον ὀφρυώδη, καθάπερ ἡ " ἄμβη: subjungens paulo post, τὴν ἄμβην et τὸ " σκέπαρνον Hippocrati esse εἶδος τῆς περιβολῆς τῶν " ὀθονίων. Idem Gal. Comm. in Hippocr. de Artic. " meminit etiam μηχανικῆς τινὸς ἄμβης, alibi itidem " dicens, Hippocr. non solum ἄμβας et βάθρα, alia- " que, quæ habent μηχανικωτέραν κατασκευὴν, sed " etiam ea, quæ * προσηγορικῶς vocantur ἄρμενα, " complecti appellatione τῶν ὀργάνων. Cur autem " ἄμβη nominetur, idem docet Comm. 1. de Artic. " Τὴν κατασκευὴν τοῦ ξύλου γράφων σαφῶς, ᾧ κατὰ τὸ " πέρας ἐπικειμένης ὀφρύος ἄμβωνι παραπλησίας, ὅλον " αὐτὸ προσαγορεύουσιν ἄμβην οἱ ἰατροί. Quibus sub- " jungit, Τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ ὀφρὺς, οἵα κατὰ τῶν λοπά- " δων πέρας τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμ- " μένην κοιλότητα: additque Comicum quendam ἐπι- " σκώπτοντα ἐπειπεῖν, τινὰ πολλῶν ἤδη τῶν λοπάδων " τοὺς ἄμβωνας περιλεῖξαι: dicere autem masc. ἄμ- " βωνας, Atticos, fem. vero Iones ejusmodi σχήματα " vocare ἄμβας. Videtur porro Lat. Umbo ex hoc " Ἄμβων factus, licet eum esse velint Mediam par- " tem et τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, non autem Emi- " nentiam illam superciliosam, quæ est in extrema " ora et circumferentia." [Celso 8, 15. Spatha lignea. Hippocr. 473, 40. 501, 17. " Thom. M. 878. Aristoph. Fr. 222." Schæf. Mss.]

" Ἄμβων, ωνος, ὁ, i. q. ἄμβη supra, Superciliosa " eminentia: ut Hes. quoque testatur Æschyl. ἄμ- " βωνας vocasse τὰς * προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν, Ac- " clivitates et fastigia montium. Similiter Etym. et " Lex. meum vet. tradunt ἄμβωνας vocari τοὺς ὀρει- " νοὺς καὶ ὑψηλοὺς τόπους, afferentes hoc hemisti- " chium, ἐκ οὔρεος ἀμβώνεσσι. Necnon Eust. 1636. " e Lexicogr. quodam affert, Ἄμβωνες, ὀρῶν λόφοι, " * προσαναβάσεις, ὑπεροχαὶ, καὶ αἱ τοῖς κοιλώμασι περι- " κείμεναι ὀφρῦς. Et ex Ælio Dionysio, Ἄμβωνες, " λόφοι ὀρῶν, καὶ ἴτυς πᾶσα, καὶ οἷον ὀφρὺς, καὶ ὑπερ- " οχή. Et rursum ex alio, Ἄκριες, λόφοι ὀρῶν, οἳ " καὶ ἄμβωνες. Sed et τὰ χείλη τῶν λοπάδων dicun- " tur ἄμβωνες, inquit ibid. rursum Dionysius, affe- " rens e Comico quopiam, πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς " ἄμβωνας περιλείξας. Qui versus a Gal. quoque af- " fertur supra in Ἄμβη, necnon ab Etym. et Lex. " meo vet., dicentibus itidem ἄμβωνα dici τὸ χεῖλος " τῆς λοπάδος, παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι, quasi ἀνά- " βωνα. Rursum Eust. ibid., e Lex. quodam, Φέρεται " δὲ καὶ ὅτι Ἄμβων, λοπὰς, καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω " ὀφρύς. J. Poll. vero 6, c. 6. Τοῦ δὲ κώθωνος ἑκατέ- " ρωθεν πλευραὶ, ὥσπερ καὶ τῆς χύτρας, ἄμβωνες κα- " λοῦνται: cum ἄμβωνες in olla et cothone sint po- " tius αἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ, ἤτοι τῷ χείλει, ὀφρυώδεις " ἐπαναστάσεις: quales in clypeis quoque cavis sunt " αἱ ἄμβαι: ut cum Plut. Lycurgo (9.) p. 82. dicit " Critia teste κώθωνα Laconicum fuisse aptissimum " ad expeditiones, quia τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν " ὑδάτων καὶ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν, ἀπεκρύπτετο τῇ

A " χρόᾳ, καὶ τοῦ θολεροῦ προσκόπτοντος ἐντὸς καὶ προσι- " σχομένου τοῖς ἄμβωσι, καθαρώτερον ἐπλησίαζε τῷ " στόματι τὸ πινόμενον. Itidemque ap. Athen. 11. " idem Critias dicit Laconicum κώθωνα esse ἔκπωμα " χρησιμώτατον εἰς στρατείαν, οὕνεκα στρατιωτικὸν " πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν· πρῶτον μὲν " οὖν τῷ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πῶμα· εἶτα ἄμβω- " νας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρόν. Similiter " ἄμβωνες τῶν κοτυλῶν, Gal. de Caus. Morb. 2. Vide " et Erotian. 18. ‖ Pro Pulpito affertur e Concil. " Laodic. Can. 15. forsan quia pulpitum aliquid si- " militudinis habet cum cacumine et vertice montis: " nam et ipsum προσαναβαίνει et ἐπανίσταται atque " ὑπερέχει, veluti οἱ τῶν ὀρῶν λόφοι. ‖ Dicitur etiam " ἐπὶ μορίου γυναικείου, s. αἰδοίου γυναικείου, ut duo- " bus in ll. annotat Eust. (Od. 229.): per jocum " forsitan ap. Comicos." [Gl. Ἄμβων· Pulpitum. Schneider. Lex. " Ἄμβων, Umbo, Quicquid in plano eminet ac protuberat, figuram habens rotundam aut κωνοειδῆ. Origo vocis ἀπὸ τοῦ ἀμβαίνειν s. ἀναβ. Ca-
B saub. ad Athen. 11, 10." Gataker. Mss. " Aristoph. Fr. 222. Heyn. Hom. 5, 492. Hutchinson. ad Xen. K. Π. 6." Schæf. Mss.]

" Ἄμβιξ, ικος, ὁ, Hesychio χύτρα, κάδος, Olla, Ca- " dus. Plin. interpr. Calicem. Ita enim 33, 8. in- " terpr. hæc verba Diosc. 5, 110. de hydrargyri con- " fectione e minio, Θέντες ἐπὶ λοπάδος κεραμέας κόγχον " σιδηροῦν ἔχοντα κιννάβαρι, περικαθάπτουσιν ἄμβικα " περιαλείψαντες πηλῷ, εἶτα ὑποκαίουσιν ἄνθραξιν· ἡ " γὰρ προσίζουσα τῷ ἄμβικι αἰθάλη, ἀποξεσθεῖσα καὶ " ἀποψηχθεῖσα, ὑδράργυρος γίνεται: Aut patinis ficti- " libus impositum, sc. minium, ferrea concha, calice " coopertum, argilla superillita; dein sub patinis " accensum follibus continuo igni, atque ita calicis " sudore deterso; qui fit argenti colore et aquæ li- " quore. Itidem ab Athen. [481.] numeratur in po- " culorum censu, Αὐτὴ δὲ, sc. κύλιξ, φοξίχειλος, ἡ εἰς " ὀξὺ ἀνηγμένη, οἷοί εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. Ubi " nota hos ἄμβικας fuisse φοξοὺς τὰ χείλη, Labris in " acutum desinentibus. Ἄμβλιξ, Olla, VV. LL.:
C " perperam pro Ἄμβιξ." [Gl. Ἄμβιξ, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς σπένδουσιν· Obua. * Ἄμβυξ, Draco 28. * Ἄμβικος, ὁ, Chishull. A. A. 4. p. 142. Athen. 152. Hero Autom. 273. Χορδαὶ δύο λεπτόταται τῶν εἰς τὰς ἄμβυκας ἐμβαλλομένων, ubi al. ἄμπυκας.]

Ἀντιβαίνω, Contra eo, In contrariam partem gradior, Contra tendo. Capitur pro Adversor, Refragor, Renitor. Alex. Aphr. Ἀντιβαίνοντα τῷ ποιοῦντι. Et cum πρὸς habente accus. Plut. (1, 170.) Ἀντιβῆναι πρὸς δημοκρατίαν. Dicitur etiam ἀντιβαίνειν, teste Bud., Resistere, cum sc. homo impulsus, tamen renititur. Lucian. (1, 437.) Καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Sed et res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, Obstare, vel Male cedere, ut idem scribit, citans Paus. (8, 5, 8.) Ὡς δέ οἱ πειρῶντι τὴν παρθένον ἀντέβαινεν ἀεὶ τὰ παρ' αὐτῆς, τέλος καταφεύγουσαν ἐς τὸ ἱερὸν, παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι ᾔσχυνεν. [" Heyn. Hom. 6, 400. Kuster. Aristoph. 66. Act. Traj. 2, 153. Plut. Mor. 1, 21. Toup. Emendd. 1, 311. T. H. ad Lucian. Dial. 60.
D 120." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Glossæ; Obsto, Occedo, Obtrector. " Resisto, Eur. Iph. A. 1016. Innitor, Bacch. 1124." Seager. Mss.]

Ἀντίβασις, (εως, ἡ,) q. d. Contra itio, vel Ex adverso itio: unde etiam Occursus exp. Capitur et pro Refragatione. ‖ Ἀντιβάτης ad verbum sonat Contra gradiens; sed capitur pro Repagulo januæ, quod veluti renititur et obsistit. ‖ Ἀντιβατικὸς, (ὴ, ὸν,) vulgo exp. Obvius; cujus signif. exemplum desidero. [Ἀντιβάτης, Schol. Aristoph. Σ. 201. Ἀντίβασις, Artemid. 4, 59. cf. Vitruv. 10, 15. 17. " Plut. 4, 238. Ἀντιβατικὸς, Gal. 1, 371, 45." Wakef. Mss.]

[* Ἀντιβάδην, Obnixe, Contra nitendo. " Plut. Opp. Mor. 2, 558." Seager. Mss.]

" Ἀνταβάτης, Qui hostem adversum invadit. Id " enim Erasmus signif. hoc vocab. existimat, non " quod VV. LL. habent, Qui clausis oculis adversa- " rium adoritur. Sequendo autem illam interpr., " erit ex ἄντα et βάτης. Sed suspectam mihi red- " dunt h. v. plurimi, qui ab eo afferuntur ll., in qui-

“ bus omnibus Andabata scriptum est, non Antabata. “ Ex iisdem discimus Andabatas, quicunque essent, “ clausis oculis pugnare fuisse solitos. Vide Anda- “ batæ ap. eum in Chil.”

'Αποβαίνω, βήσομαι, βέβηκα, ἔβην: sc. ἀνωμάλως, ut simpl. βαίνω: Descendo. Il. Γ. (265.) Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα: Θ. (492.) Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον: Ω. (459.) Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε. Eust. ἐξ ἵππων ἀποβῆναι ait esse τὸ τοῦ ἅρματος καταβῆναι. Alicubi autem Hom. supprimit hæc verba ἐξ ἵππων: Il. Λ. (618.) Αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν: pro ἐπέζευσαν, Eust. Legitur et ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, sine præpos. ap. Lucian. pro Descendere ex equo. Dicitur etiam de descensu e navi, et quidem frequentius, præsertim in prosa, unde ἀποβάθρα, Scala navis. Plut. Alcibiade, Καταχθεὶς οὐ πρότερον ἀπέβη τῆς τριήρους, πρὶν στὰς ἐπὶ τοῦ κ. τ. λ. Sic et ἀποβαίνειν νεὼς, et interdum ἀπὸ τῆς νεώς: ut et ἀποβᾶσαι ἀπὸ τῶν πλοίων, Herod. Dicitur et ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, a Thuc. Descendere in terram, i. e. e navi in terram. Xen. E. 1, (1, 12.) Ἀλκιβιάδης δὲ ταῖς εἴκοσι τῶν νεῶν περιπλεύσας ἀπέβη ἐς τὴν γῆν· ἰδὼν δὲ ὁ Μίνδαρος, καὶ αὐτὸς ἀποβὰς, ἐν τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. Sic dicitur ἀποβαίνειν εἰς νῆσον, aut in aliquam urbem. Thuc. 2, (25.) Καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες τῷ τείχει προσέβαλον, Et cum Methonam descendissent, Copias ad Methonam exposuissent. Pro quo et ἀποβάσεις ποιήσασθαι dicit statim post. Budæus alicubi ap. Isocr. ait signif. Appello: sicut et ἀπόβασιν, Appulsum. Nonnunquam ἀποβαίνειν ponitur sine adjunctione, pro Descendo in terram ex equo, vel e navi. Sic Xen. l. c. Καὶ αὐτὸς ἀποβὰς, pro ἀποβὰς ἐς τὴν γῆν: sed ibi facile sub. possunt ea verba e præcedente versu.

'Αποβαίνω, Discedo, Abeo, sine adjectione: Il. Z. (116.) Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαιόλος Ἕκτωρ: B. (35.) voce media, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο. || Et ut ἀπέρχομαι et ἀποφοιτῶ, quæ proprie signif. Abeo, capiuntur pro Morior, sic et ἀποβαίνω interdum; nam ἀπέβη, exp. Suid. ἀπέθανε.

'Αποβαίνω, Evenio, Contingo, Accido. Isocr. de Pace, Ὧν μὲν γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν, Eorum enim, quæ sperabamus, nihil evenit. Idem alibi, Καὶ πάντα εἰκότως ἀποβέβηκε. Xen. K. Π. 7, (2, 6.) Πῶς ἀποβέβηκε τὰ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Philo de Mundo, Παρ' οὗς τὸ εὖ καὶ τὸ χεῖρόν φασιν ἀποβαίνειν: quæ sic reddit Interpr. Quorum vi quod recte, quodque secus contingat, evenire censent. Et ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, ad verbum, Ex evenientibus, i. e. Prout res feret, Bud.: ἀπέβα τοι κατὰ γνώμαν, Theocr. (15, 38.) Ex animi sententia evenit, vel uno verbo Successit. Interdum etiam ἀποβαίνειν sine adjunctione est Succedere: ut ap. Phalarin, Ἀπέβη τὸ δόξαν. Contra de Eo, quod non successit, et cujus eventus nostris votis non respondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. Notat et Bud. ex J. Poll. τὸ ἀποβεβηκὸς et τὸ ἐκβὰν dici τὸ τελεσιουργηθέν. [Τὰ ἀποβησόμενα, Eventura, Æsch. Socr. Dial. 1, 13. “ Xen. K. Π. 1. Quicquid tale μὴ ἀποβήσηται παρ' ὑμῶν, Non præstitum fuerit a vobis.” Schweigh. Mss.]

'Αποβαίνω, Evado. Lucian. Ἀπέβης ὅμοιος τῷ τράγῳ. Idem, Ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν. Isocr. Areop. (§. 16.) Τοὺς γὰρ πολλοὺς τοῖς ἤθεσιν ἀποβαίνειν ὁμοίους ἀνάγκη, ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν. Jungitur etiam cum præp. εἰς, Theocr. (13, 15.) ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Plato, Καὶ τελευτῶν δὴ, οἶμαι, φαῖμεν ἂν εἰς ἕν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ, ἢ ἀγαθὸν, ἢ καὶ τοὐναντίον. Plut. Probl. Gr. Ἀπέβη δὲ εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς. Ubi plane videtur usurpari ἀπέβη, ut v. Evadet ap. Terent. Andr. Profecto evadet in aliquod magnum malum.

'Αποβαίνειν, Erumpere, vel Effundi. Theophr. de Nilo loquens, Ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ.

'Αποβαίνειν, Certare certamen quod ἀποβάτης appellatur. Vide Ἀποβάτης.

“ Ἀπεβήσετο, Abibat, Il. A. imperf. ex ἀποβήσομαι fut., in præsens transeunte.”

[Ἀποβαίνω, Herod. 5, 65. Thuc. 8, 75. Strabo 5. p. 192. Glossæ: Ἀποβαίνω· Evenio, Digredior. Ἀποβάς· Digressus. Τὸ ἀποβαῖνον· Obveniens. “ Demosth. Amat. 1408. Συνειδὼς τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων ἀθλημάτων καὶ δούλους καὶ ξένους μετέχοντας, τοῦ δ' ἀποβαίνειν μόνοις μὲν τοῖς πολίταις ἐξουσίαν οὖσαν, ἀφειμένους δὲ τοὺς βελτίστους, οὕτως ἐπὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὥρμησας. ‘ Videtur Genus aliquod exercitationis palæstricæ, cum quis de curru concitato desilit armatus, et rursus in eum, cum rapidus fertur, insilit,’ Reisk. Evado, Damascius in Vita Isidori ap. Suid. v. Ῥυθμίζει, Ὅσα ἄμετρον ἀπέβαινε, καὶ ἄλλως οὐ κατὰ τὸν πρεπώδη ῥυθμὸν, ἐμοὶ ἐπανορθοῦσθαι ἐπέτρεπεν, ‘ Quæ minus numerosa exibant,’ Toup.” Seager. Mss. “ Ad Iph. T. 840. Jacobs. Animadv. 220. Boissonad. Philostr. 319. Xen. Mem. 1, 1, 6. K. Π. p. 93. ad Herod. 583. 649. 659. 722. 736. Active, Herod. 402. 488. 663. (ubi male Interpr.) Evado, Fio, Munck. ad Anton. L. 66. Verb.: Plut. Mor. 1, 1. 7. Oxon. Toup. ad Longin. 335. ad Charit. 268. Lennep. ad Phal. 122. Heindorf. ad Plat. Lys. 10. Ἀποβήσομαι, Heyn. 4, 506. 8, 399.” Schæf. Mss.]

'Απόβασις, εως, ἡ, Descensus. Interdum sine ulla adjunctione est Descensus e navibus, ut Thuc. 8, (24.) Ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς πάνορμον τῆς Μιλησίας, i. e. ἀποβάντες τῶν νεῶν, Schol. Idem 2, (33.) Σχόντες ἐν τῷ παράπλῳ ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς τὴν Κρανίων γῆν, ἀπατηθέντες κ. τ. λ. Ibid. (2, 26.) Καὶ ἀποβάσεις ποιησάμενος, τῆς τε παραθαλασσίου ἐστὶν ἃ ἐδῄωσε: ad verbum, Cum descensus s. descensiones fecisset, i. e. Cum e navibus una cum suis descendisset. Elegantius et brevius, Cum suas copias exposuisset. Hoc autem nomen in hac signif. Thuc. frequenter usurpavit. [Cf. Ἀποβαίνω.] || Apud Isocr. est Appulsus, teste Bud. || Eventus, Exitus. Plut. Solone, Καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χωρίον, οὐκ ἔχειν δὲ ἀπόβασιν. Quanquam pro Descensu etiam accipi h. l. posse tradit Bud. [Gl. Digressio, Eventus. * Ἀπόβασμα· Defrutum. “ Ἀπόβασις, Polyb. 8, 5. 9, 18.” Seager. Mss. “ Diod. S. 2, 115. Aristoph. Fr. 267. Ἀπόβασιν ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 51. 78. 96.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀπόβημα, τὸ, Synes. de Febr. 82.” Kall. Mss. Cf. Πρόβημα.]

[* Ἀποβηματίζω, De gradu dejicio. Plut. de Nobil.]

'Αποβάτης, ου, ὁ, ad verbum, Descensor. Sed ita vocatum fuit Quoddam certaminis equestris genus, teste Suid., quod qui certabat, dicebatur ἀποβῆναι, si eid. credimus. [Vide Ἀποβαίνω.] Et ἀποβατικοὶ τροχοὶ hinc dicebantur, ut Idem scribit: ut si quis ab apobate certamine dicat Rotas apobaticas. Plut. (4, 327.) Φώκῳ δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην, ἐφῆκεν. Lego autem Φώκῳ, vett. Codd. sequens, non Φωκίων. || Apud Athen. Ἀποβάτης una ex Alexidis Comœdiis inscribitur. [“ Dionys. Hal. A. R. 7, 73. (1499, 6.) Murat. Inscr. 2019, 1.” Kall. Mss. Hom. H. in Apoll. 231. Eratosth. Cataster. 13. n.: * Ἀποβατικῶς, Etym. M. 124, 31.]

[* Ἀποβατὴρ, ὁ, UNDE] Ἀποβατήριος, ὁ, ἡ, [imo α, ον,] ad verbum, Descensorius. Est et Jovis cognomentum: unde et Sacra quædam ἀποβατήρια. Hes. ἀποβάθραν exp. ἀποβατηρίαν, ut mox videbimus. [“ Arrian. Exp. Alex. 1, 11. Joseph. A. J. 1, 3. Steph. B. v. Βουθρωτὸς, et Auct. in notis ad h. l. J. Poll. 2, 200.” Kall. Mss. “ Brunck. Soph. 3, 500.” Schæf. Mss.]

[* Ἀπόβαθος, Gl. Conclavis et Culina.]

“ Εὐαπόβατος, (ὁ, ἡ,) Descensu facilis, Facilem ha- “ bens descensum. Unde Εὐαποβατώτερος.” [Thuc. 4, 30.]

'Αποβάθρα, ἡ, Scala navalis, qua sc. e navi descenditur: Scalæ, quibus in navem ascenditur et e navi descenditur, Bud. Lucian. (1, 364.) Σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ,—παρὰ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. [Cf. Ἀναβάθρα.] Proprie tamen ἀποβάθρα est Scala, qua descenditur, sicut ἀναβάθρα Scala, qua ascenditur; sed, quoniam una utrumque officium præstat, ideo signif. utramque accepit. Thuc. 4, (12.) Καὶ ὁ μὲν τούς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν· ubi Schol. tradit ἀποβάθραν appellari ἔξοδον a navibus in

terram. J. Poll. ἀποβάθρα, inquit, et διαβάθρα, quam Scalam vocant. Hes. item ἀποβάθραν esse ait ἀποβατηρίαν, vel κλίμακα νεώς. || Olla pedes habens: ἀποβάθρας, καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτρόποδες, Suid. Vide Χυτρόπους. [" J. Poll. 10, 134. habet * Ἀπόβαθρον, τὸ, sed lect. susp." Kall. Mss. " Ἀποβάθρα, ad Diod. S. 1, 520. Villoison. ad Long. 134. ad Charit. 597. Jacobs. Anth. 8, 208. Brunck. Soph. 3, 500. ad Lucian. 1, 374. ad Herod. 736." Schæf. Mss.]

[* Εἰσαποβαίνω, Evado. Apoll. R. 4, 650. 1781.]

[* " Ἐναπόβασις, (ἡ,) J. Poll. 10, 76." Kall. Mss.]

" Ἐξαποβαίνω, Descendo ex, Od. M. καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι Νηός."

[* Συναποβαίνω, Herod. 6, 92. Philostr. 3, 15.]

Διαβαίνω, Transeo, Trajicio. Hesiod. Θ. (292.) διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, Herodian. 6, (4, 13.) Διαβῆναι τοὺς ποταμούς. Et διαβῆναι sine hujusmodi adjectione. Thuc. 1, (114.) Καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους. Et 2, (77.) Ὅπως μὴ διαβάντες ὡς βασιλέα. || Διαβαίνειν διὰ τοῦ ἡλίου ex Alex. Aphr. affertur pro Per solem ingredi et iter facere. Et e Luciano (2, 913.) Ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοὺς, Vobis tam magnis gradibus euntibus in eos. Ex Aristoph. item Σ. (688.) Ὡδὶ διαβὰς, pro Sic incedens. Vide proxime sequentem signif. || Διαβαίνω, inquit Bud., Divarico, Artem. Onirocr. 27. Sto cruribus divaricatis. Plut. (9, 119.) Οἳ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἁδροὺς φαίνεσθαι τοὺς κολοσσοὺς ἂν διαβεβηκότας σφόδρα, καὶ διατεταμένους, καὶ κεχηνότας πλάσωσι. Xen. Ἱπ. (1, 14.) Ὅταν γάρ τι ἀπὸ τῆς γῆς ἄρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμμεμυκότες αἴρονται. Aristot. de Anim. 5. Ὀχεύεται μὲν ἡ θήλεια συγκαθεῖσα, καὶ διαβαίνουσα, ὁ δὲ ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύει: quod Theodor. non intellexit. Idem in Phys. Βαδίζων δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῶον, καὶ μεγάλα διαβαῖνον, καὶ διασαλεῦον ἐν τοῖς ὤμοις ὅταν πορεύηται. Quæ ego tot exempla protuli, ut in iis diligenter considerata hac signif. judicari possit an non et alicui e proxime præcedentibus ll. ea convenire possit. Cam. διαβαίνειν esse dicit etiam Prodire et consistere, afferens e Tyrtæo, (3, 16.) Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ. Ego εὖ διαβὰς ap. Eund. (2, 21.) de illa Divaricatione crurum intelligi scio: an autem et in isto, aliorum esto judicium. [Gl. Transgredior, Transitum facio, Transeo, Deporto. " Divarico, Sto cruribus divaricatis, Aristoph. I. 77. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος Τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ· Τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος, Ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσι, Τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν." Seager. Mss. Διαβεβηκὼς, Dionys. H. de Comp. Verb. 295. " Jacobs. Anth. 7, 51. 9, 37. Cattier. 71. Sosipat. 2. Kuster. Aristoph. 105. Boissonad. Philostr. 624. Thom. M. 228. ad Diod. S. 1, 462. Heyn. Hom. 8, 383. ad Od. Π. 61. ad Herod. 333. 520. 732. Heyn. ad Apollod. 745. Ruhnk. Ep. Cr. 71. Toup. Opusc. 1, 25. ad Longum 362. 365. Fischer. Ind. Palæph. Bergler. Alciphr. 252. Divarico, Abresch. Add. ad Aristæn. 145. ad Il. M. 458. Villois. ad Apoll. 508. Toll. ad Diod. S. 1, 111. 319. Εὖ διαβὰς, Brunck. Apoll. R. 136. Διαβεβηκὼς, ad Diod. S. 2, 466." Schæf. Mss. " Εὖ διαβὰς, Oppian. K. 2, 477." Wakef. Mss.]

[* Διαβατέος, Qui transiri potest, Xen. K. A. 2, 4, 3. " Polyb. Plut." Wakef. Mss.]

Διάβασις, εως, ἡ, Transitus s. Transitio, Trajectus s. Trajectio: διαπεραίωσις, ut Thuc. Schol. exp. Xen. E. 2, (4, 12.) Τέθαπται ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Κηφισσοῦ. Ipsos etiam Pontes διαβάσεις vocari Cam. docet. [Gl. Transitus, Transgressus, Transgressio, Vadus. " Ipse pons, Ipsæ trabes, in quibus transeunt, omninoque Locus, qui transitur. Xen. K. A. 2, 3, 6. 3, 4, 12. 3, 4, 14.: Polyb. 10, 24. Μετ' αὐξήσεως ἔνια καὶ διαβάσεως ἐξαγγέλλειν. ' Sensus requirit Exaggerationem. An διατάσεως? Reiskium explicare video e phrasi Hom. εὖ διαβάς.' Ernest. Latitudo, Plut. Cimone (12.) p. 888. HSt. Ἐκεῖνος δὲ τότε καὶ πλατυτέρας ἐποίησεν αὐτὰς (τὰς τριήρεις,) καὶ διάβασιν τοῖς καταστρώμασιν ἔδωκεν· ὡς ἂν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὁπλιτῶν μαχιμώτεραι προσφέροιντο." Seager.

A Mss. Hippocr. Epist. 1276. Καὶ διάβασιν εἶχε πολλήν. Thuc. 6, 101. " Ποιεῖσθαι διάβασιν, Kuster. V. M. 96." Schæf. Mss. " Successio temporum, Ælian. H. A. 525." Wakef. Mss.]

Διαβάτης, ὁ, Trajector. Διαβάται J. Poll. e Demosth. citat, sed non exp.

Διαβατὸς, (ἡ, ὸν,) Qui transiri et trajici potest: διαβατὸν fluvium Cam. interpr. Vadosum. Apud Greg. vero, Αὐτοῖς δὲ ἀποῤῥητότερον εἶναι καὶ βαθύτερον τὸν ἐναποκείμενον τούτοις νοῦν, καὶ διαβατὸν ὀλίγοις τῶν σοφωτέρων, Bud. Intellectum et perceptum interpr. Cui contrarium Ἀδιάβατος, ὁ, ἡ, Qui transiri et trajici nequit. At Διαβατικὸς, (ἡ, ὸν,) Transitivus, Qui transeundi item et penetrandi vim habet: φιλοσοφώτατος νοῦς καὶ διαβατικώτατος, Ad summa semper tendens, ut Bud. ap. Greg. exp. Et διαβατικὸν ῥῆμα, ap. Gramm. Transitivum verbum: vide Μεταβατικός. [Gl. Διάβατος, (sic,) Pervius. Herod. 1, 75. 4, 195. Thuc. 2, 5. Plato de LL. 10. p. 892. Ἀδιάβατος, Xen. K. A. 2, 1, 9. 3, 1, 1. E. 5, 4, 44.
B * Δυσδιάβατος, K. A. 6, 5, 11. Polyb. 1, 39, 13. Æneæ Comm. Poliorc. 8. Diod. S. 17. p. 611. Dio Cass. 244. 792. * Εὐδιάβατος, Plut. 1117. Xen. E. 4, 2, 6. Polyæn. 140. * Ψυχοδιάβατος, Bibliotheca Patrum 13, 847. Schneidero susp. Διαβατικὸς, Apollon. Dysc. de Pron. 315. 406. Bekk. " Διάβατος, Heyn. Hom. 7, 64." Schæf. Mss. " Δυσδιάβατος, Schol. Il. K. 198." Wakef. Mss.]

Διαβατήριος, (α, ον,) unde plur. neut. Διαβατήρια, Sacrificia pro transitu, s. ut Cam. declarat, Sacra ante expeditionem, proprie Lacedæmoniorum; sic dicta ut νικητήρια, χαριστήρια. Thuc. Τὰ διαβατήρια θυόμενοι, Pro transitu sacrificantes. Plut. (3, 277.) Ἔθυσε τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια. Thuc. (5, 54.) Ὡς οὐδ' ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγίνετο, Cum ne ibi quidem sacra addicerent ut expeditio susciperetur, Camer. Xen. (E. 4, 7, 2.) Ἐπεὶ ἐγένετο αὐτῷ τὰ διαβατήρια. [Dio Cass. 14, 18. " Ad Mœr. 223. ad Herod. 563." Schæf. Mss. " Διαβατήρια, Pascha, Philo J." Wakef. Mss.]

C Διαβάθρα, ἡ, Scala nautica, Pons. Idem etiam Ἀποβάθρα signif. Camer. e Luciano (2, 529.) docet. Item Scala, qua scanditur in muros, ut Bud. e Strab. refert. Διάβαθρον, τὸ, ὑπόδημα, Calceamenti quoddam genus. Athen. (568.) ex Alex. Comico, Μακρά τις; διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ: paulo ante vero dixerat idem Comicus, Τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν * Ἐγκεκάττυται. J. Poll. Calceamentum hoc et viris et mulieribus commune fuisse tradit. Festus vero Diabathra esse scribit Genus solearum Græcanicarum: a quo Diabathrarius ap. Plaut. Qui hujusmodi soleas conficit. [Διάβαθρον, Alciphro 3, 46. p. 376. Nævius Varronis L. L. 6. p. 75.: Diabathra in pedibus habebat, et erat amictus epicroco. " Διαβάθρα, ad Charit. 597. ad Diod. S. 2, 593." Schæf. Mss.]

Διάβημα, ατος, τὸ, Transitus, s. Transitio. Item Gressus: τὰ κατὰ θεὸν διαβήματα. Naz. [" Orat. X. 182." Strong. Mss.]

[* " Διαβηματίζω, Aq. 2 Reg. 6, 13." Kall. Mss.]

D Διαβησείω, q. d. Transiturio, Transire cupio. Suid. ex Agathia, Ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν ἀπερύκειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησείοντας. [Dio Cass. 244. " Pierson. ad Mœr. 14." Schæf. Mss.]

Διαβήτης, ὁ, ut citat Bud., σταφυλὴ, ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολίβδου τιθέμενον. Plut. (9, 202.) pro Perpendiculo ponere videtur, Ἐνθυμήμασι πικροῖς, καὶ περιόδοις πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπηκριβωμένοις. Bud. || Est item Circinus, a divaricatis cruribus. Schol. Aristoph. Instrumentum esse dicit ad literæ Λ similitudinem, cujus, ut Cam. habet, duo brachia ita disponuntur, ut unum figatur in superficie quacunque; alterum ad certum intervallum extendatur, et ita circumactum describat περιφέρειαν, Lineam, quæ in planitie ambiat circulum. Aristoph. N. (178.) Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν, κ. τ. λ. || Est præterea Sipho, ut Columella 3, 10. scribit, Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quædam anima per medullam

trunci veluti per siphonem, quem diabeten vocant mechanici, trahitur in summum. Ad cujus similitudinem dictus etiam Morbus ille, quem subitam potus omnis per urinas cum magna siti perfusionem Gorr. definit: eo nomine appellatum, quod humor corporis nullo in loco consistit, sed subinde de loco in locum διαβαίνει, Pertransit, non aliter quam per siphonem aqua. Aliis nominibus vocatur ὕδερος εἰς ἀμίδα, et διάῤῥοια εἰς οὖρα, et διψακός. Lat. nullum illi peculiare nomen dederunt. Aret. σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὖρον ξύντηξιν definit. Etymologiam vero idem affert, Τῇ δέ μοι δοκέει καλέεσθαι διαβήτης ἐπίκλησιν, ὁκοῖόν τι διαβητησέων, οὕνεκεν ἐν τῷ σκήνεϊ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνει, ἀλλὰ ὅκως διαβάθρῃ τῷ ἀνθρώπῳ εἰς ἔξοδον χρέεται. Vide Gal. de LL. Aff. 6. Paul. Æg. 3, 45. [Gl. Norma, Linea, Perpendiculum, Circinus. Plato Phil. 34. Valck. Hippol. 468. Schol. Il. B. 765. Hero Spirit. 156. Μέσος * πνυκτικὸς διαβήτης. * " Διαβητικῶς, Quasi per diabetem, Anonym. V. Chrys. 326. Τούτοις τοῦ ἀρχιερέως τοῖς λόγοις εἰς ζῆλον ἀναφθέντα τὸν βασιλέα, καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ Θεοῦ ἐχθροὺς διαβητικῶς ἐκτακέντα αὐτίκα προστάξαι κ. τ. λ." Seager. Mss. " Διαβήτης, Jacobs. Anth. 7, 61. 8, 163. Kuster. Aristoph. 54. Toup. Opusc. 1, 79. Valck. ad Ammon. 207.; Hipp. p. 219. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιδιαβαίνω, Vicissim transeo mare. Xen. Ages. 1, 8. Synes. p. 17. " Reiz. Belg. Gr. 631. ad Mœr. 119." Schæf. Mss.]

[* Ἐκδιαβαίνω, Il. K. 198. Ταφρὸν δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτήν. " Heyn. Hom. 6, 39." Schæf. Mss.]

Ἐπιδιαβαίνω, Post alium, qui transiit, etiam ipse transeo, Eum, qui transiit, sequor. Xen. E. 5, (3, 4.) Καὶ διέβησαν πάλιν τὸν ποταμόν· οἱ δ' ἠκολούθουν μάλα θρασέως, καὶ ὡς φεύγουσι, διώξαντες, ἐπιδιέβαινον. [Lex. Polyb. " Ad Herod. 470." Schæf. Mss. " Arrian. 77. Polyb. 169. 224. Longius tendo vel ascendo, Joseph. 686, 23. Post alium ipse transeo, 556, 43. Paus. 88. Dio Cass. 277. Progredior ultra, Strabo 176." Wakef. Mss.]

Προδιαβαίνω, Prior vel Prius transeo. Xen. Iπ. (8, 3.) Προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, Prius ipsum equitem transire fossam, et ita adducere equum nondum assuefactum ad saltus. Camer. [" Fischer. ad Palæph. 14." Schæf. Mss. " Polyb. 196. Plut. 2, 19. Dio Cass. 292. Polyæn. 58. Xen. K. A. 280." Wakef. Mss.]

[* Συνδιαβαίνω, Xen. K. A. 7, 1, 3. Thuc. 6, 101. Diod. S. 3. p. 139., 18. p. 636., 20. p. 791. Dio Cass. 236. " Arrian. 242." Wakef. Mss.]

" Διαβύνομαι, Trajicio, Penetro. Affertur enim " ex Herod. Διαβύνονται διὰ τῆς ἀριστερῆς ὀϊστοὺς, pro " Sagittis dextram trajiciunt." [Herod. 2, 96. 4, 71. Hippocr. 260. " Wessel. ad Herod. 147." Schæf. Mss.]

Εἰσβαίνω, vel Ἐσβαίνω, Ingredior. Ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, Herod. Apud poëtas autem Εἰσβῆσαι act. etiam pro Impono, et q. d. Ingredi facio: Il. A. (310.) ἐς δ' ἑκατόμβην Βῆσε θεῷ, Imposuit navi, ut contra (438.) Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro Exposuerunt e navi in terram, Eduxerunt e navi. Sic Apoll. R. (2, 167.) Ληΐδα τ' εἰσβήσαντες ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι. [" Eur. Iph. T. 1079. εἰσβαίνειν δόμους: Tro. 681. Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος." Seager. Mss. " Thom. M. 369. Markl. Suppl. 988.; Iph. p. 238. ad Herod. 432. 643. Soph. Trach. 298. Transitive, Markl. Iph. p. 320. Wakef. Alc. 1076. Cattier. 16. I. q. εἰσβῆναι ποιῶ, Valck. Phœn. p. 44. Musgr. Bacch. 466.; Alcest. 1058. Εἰσβ. navem, Boissonad. Philostr. 643. Conf. cum ἐμβ., Heyn. Hom. 6, 109. Εἰσβὰς πόδα, Musgr. El. 774. Ἔσβην, Jacobs. Anth. 12, 224." Schæf. Mss.]

Εἴσβασις, (εως, ἡ,) Ingressus. [" Eur. Iph. T. 101. ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας Ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι, Θανούμεθα." Seager. Mss.]

Εἰσβατὸς, (ἡ, ὸν,) ut εἰσβατὸς τόπος, Locus quem ingredi possumus. [Thuc. 2, 41. " Boissonad. Philostr. 649." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 501." Wakef. Mss.]

Ἐπεισβαίνω, Etiam ipse ingredior. Sæpe etiam pro εἰσβαίνω. Xen. E. 3. (1, 1, 4.) Ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν μέχρι δυνατὸν ἦν. " Ἐπεσ- " βαίνω, Attice pro ἐπεισβαίνω, Insuper ingredior, " vel Ingredior contra. Pro simpl. Ingredior affertur " e Thuc. Ἐπεσβαίνω ἐς τὴν θάλατταν."

[* Ἐπεισβάτης, ὁ, Vector. Eur. Hel. 1566. Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν Ὡς πλῆθος εἴη.]

[* Μετεισβαίνω, Heliod. 5, 27.]

Συνεισβαίνω, Simul ingredior, Una cum aliis ingredior: ὅσοι Ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος, Eur. [Med. 477. Æsch. S. c. Th. 608. " Antipho 748. Συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον." Seager. Mss.]

Ἐκβαίνω, Egredior, Exeo. Od. E. (415.) Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. Idem disjuncta præp., Il. A. (437.) Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης: (439.) Ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ ποντοπόροιο. Thuc. addit ἐκ, scribens, μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Il. Γ. (113.) ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί: ubi exp. Descenderunt, sc. de curribus, vel Desiluerunt. In VV. LL. ἐκβαίνω τῆς φύσεως, A natura discedo. Et e Plat. de Rep. 2. Τῆς
B ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. Et, Ἐκβαίνω ἐκ τῆς νομοθεσίας ex Eod. A ferendis legibus me vindico, Levor, Defungor. At, Ἐκβαίνω τῶν ὅρκων ex Ejusd. Symp. Bud. interpr. Non sto jurejurando, Fidem promissam non præsto. ‖ Digredior. Dionys. H. 6. Ἐπάνειμι δὲ, ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, Redeo, unde digressus fui. Sic autem ante illum locutus fuerat Xen. E. 7, (4, 1.) Ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. ‖ Cum adv. ad locum, aut præp. εἰς, Eur. Iph. T. (781.) ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε, Alio digressus eram, vel abieram. Plut. de Def. Orac. Καὶ γὰρ οἱ μὲν ἄλλοι πολλαπλασιαζόμενοι πρὸς ἄλλους, εἰς ἕτερον αὐτῶν ἀριθμὸν ἐκβαίνουσιν. ‖ Cum accus., ut Plato de Rep. 1. Τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι, In eum, qui hoc transgreditur, animadvertunt. ‖ Exitum habeo, Evenio: Item Evado. Demosth. (12.) Πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν, ἕκαστον τῶν προϋπαρχόντων, ὡς τὰ πολλὰ, κρίνεται. ‖ Ἐκβῆσαι, act. pro ἐκβιβάσαι, Educere, q. d. Egredi facere, Od. Ω. 300. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; Qui autem te
C eduxerunt e navi, vel, Qui e navi in terram te exposuerunt. Vide aliud exemplum supra in Εἰσβαίνω. [" Ἐκβάντες τὸ κρίνειν, Gal. de Sect. opt. 11, 14. Ἐκβῇ συμμετρίαν, 20, 12." Gataker. Mss. Dionys. Hal. A. R. 8, 50. Δικαιώματα ἐκβεβηκότα τὴν θνητὴν φύσιν. Damascius ap. Suid. 1, 127. Ἐκβὰς ἐς ἄνδρας, Vir factus, cf. H. Steph. et nos ad Παραγγέλλω supra p. 414. b.—15. a. omninoque Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 212.: Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 383. " Evado, To prove, To turn out, Eur. Med. 229. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις, Longin. 44. Διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς." Seager. Mss. Glossæ: Ἐκβαίνω· Egredior. Ἐξέβη· Evasit. Ἐκβαίνω εἰς, ad Greg. Cor. 721. " Musgr. Iph. T. 97. 907. Wakef. Alc. 1022. Abresch. Æsch. 2, 110. Jacobs. Animadv. 191. 220.; Anth. 7, 261. Cattier. 75. Aristoph. Fr. 286. ad Dionys. H. 3, 1421. Brunck. Phil. 896. ad Charit. 261. Active, Eur. Hel. 1632. Cum accus. loci, Antip. S. 78. Addæus 2. Evado, Fio, Toup. ad Longin. 378.
D et Ind.: Brunck. El. 609. Abresch. Lect. Aristæn. 115. Wakef. S. C. 3, 88. Valck. Callim. 209. ad Herod. 603. Ἐκβὰς πόδα, Musgr. El. 94. cf. Idem 178. 774. Τὸ ἐκβησόμενον, Ammon. 132." Schæf. Mss. " Ἐκβ. εἰς ἄνδρα, Ad virilem ætatem pervenio, Nicol. Damasc. 453. Cum ἀπὸ, Theocr. 22, 30. ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοὰς, Eur. Bacch. 1042." Wakef. Mss.]

Ἔκβασις, εως, ἡ, Egressus: Od. E. 410. Ἔκβασις οὔπῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. ‖ Exitus, Eventus, Areop. Evasio, Apoll. R. 2, (1050.) οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς Τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν, Ad evadendum. ‖ Ἔκβασις e Serv. affertur pro Figura, quæ Lat. Excursus dicitur. At Quintil. 5. ἐκβάσεις aliter accipit, quem vide. [" Wakef. S. C. 4, 232. Lucian. 1, 73. 337. Wyttenb. ad Plut. 1; 235. Musgr. Med. 279. Eventus, Exitus, Toup. Opusc. 1, 454." Schæf. Mss. Transgressio, Hierocles 240." Wakef. Mss.]

Ἐκβάσιος Apollo, q. d. Egressivus, consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, Apoll. R. 1, (966.) sicut vicissim Ἐμβάσιος in litore consecratus, cum navem

conscensuri essent. [" Valck. Phœn. p. 770." Schæf. A
Mss.]

'Ἀνέκβατος, (ὁ, ἡ,) E quo non est egressus, [Lycophro 379. Thuc. 3, 98. " Oppian. A. 4, 392." Wakef. Mss.]

[* Δυσέκβατος, ὁ, ἡ, Dio Cass. 56, 19. p. 820. Eust. 69, 22=92, 15. " Georg. Pisides de Van. Vitæ 77." Boissonad. Mss.]

[* Δυσκολέκβατος, ὁ, ἡ, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 91. affert e Diod. S. 5, 5. Πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασιν δυσεμβόλοις, ubi Wessel. in Addend. 1, 334. citat e Cod. Ursini, ἤγουν δυσκολεκβάτοις.]

" Εὐέκβατος, (ὁ, ἡ,) Egressu facilis. Hippocr. de " Victu in M. A. Ἐς εὐέμβατον, καὶ ἐς εὐέκβατον."

[* Ἐκβατὴρ, ὁ, UNDE * Ἐκβατήριος, α, ον, Qui evadit, Lycophro 516. Philostr. 562. Ἱερὰ ἐκβατήρια τῆς νόσου θύων. Himer. Ecl. 13, 38. " Ad Mœr. 223." Schæf. Mss.]

[* Ἀπεκβαίνω, Eust. 1617, 12. " Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss.]

[* Διεκβαίνω, Strabo 12. p. 810. * Διέκβασις, ἡ, B
Eust. 1887, 7. " Verh. ad Anton. Lib. 41." Schæf. Mss.] " Διεκβάδην, Hes. affert pro δίοδον, Trans" itum." [Ubi VV. DD. corrigunt διεκβολήν. Sed f. l. διέκβασιν.]

Ἐπεκβαίνω, Egredior, fere i. q. ἐκβαίνω. [Crinag. 31. Χερσὸν ἐπεκβαίνοντι κλύδωνι. " Jacobs. Anth. 9, 74." Schæf. Mss. " Joseph. 73, 29. Dio Cass. 293." Wakef. Mss.]

Μετεκβαίνω, Transcendo, Migro: ut exp. ap. Herod. Μετεκβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν. Bud. μετεκβαίνω exp. E navi in navem transeo, ap. Antiph. Ὅπου τὸ πλοῖον ὥρμει τοῦτο, εἰς ὅ φασι μετεκβάντα αὐτὸν ἀποθανεῖν. [Strato Epigr. 29. φθόγγον. " Jacobs. Anth. 10, 76." Schæf. Mss.]

Παρεκβαίνω, Digredior, Abscedo. Hesiod. (E. 1, 224.) καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου. Ubi exp. etiam Deflectunt. Apud Polyb. 4. pro Digredior, sc. a proposito, Ἀπὸ τούτων παρεξέβημεν. || Item Excedo, ut Cam. interpr. in Plut. (8, 628.) Ἐν ταῖς ἁπλαῖς καὶ μονοτρόποις ἡδοναῖς οὐ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἡ C
θέλξις. Sic autem exp. et ap. Aristot. Eth. 4, (5.) Ὁ μὲν γὰρ μικρὸν παρεκβαίνων οὐ ψέγεται. Et cum accus. in ead. signif., παρεκβαίνειν τὸ μέσον, ap. Eund. Cum eod. casu pro Transgredi, Παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, Plut. Numa. Aristot. Pol. 5, Αἱ μὲν τῶν τυραννίδων κατέστησαν ἐκ τῶν βασιλέων παρεκβαινόντων τὰ πάτρια. || Degenero, Aristot. Bud. 475. HINC Παρέκβασις, (ἡ,) Digressio. Item, Transgressio, Excessus. Theophr. Ὅταν παρέκβασις γένηται, ποταμοῦ παρεκβάντος τὸ ῥεῖθρον. Arist. Eth. 8. Παρέκβασις δὲ, βασιλείας μὲν, τυραννίς. || Hermog. ac ceteris Rhet. παρέκβασις Digressio a proposito, et quasi Evagatio. A QUA Παρεκβατικὸς λόγος, Quæ dicuntur per digressionem, q. d. Digressiva oratio. Naz. Μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, Paulo longius per digressionem evagatur nostra oratio. ET Παρεκβατικῶς, Per digressionem, q. d. Digressive. [Gl. Παρέκβασις Excessus, Transcursus. Παρεκβαίνω, Æsch. Choëph. 642. τὸ πᾶν Διὸς σέβας. Diod. S. 4. p. 167., 11. p. 272. Polyb. 2, 36. 4, 9. 6, 50. Παρέκβασις, Pind. Π. D
11, 58. Dionys. H. 1. p. 42., 2. p. 126. Diod. S. 1. p. 23. Polyb. 1, 15. 3, 9. 15, 33, 1. Παρεκβατικῶς, Schol. Lycophr. 653. Suid. Phav. " Παρέκβασις, Excursus, Evagatio in res a causa præsente alienas, Reisk. Isæus 153. Οἴεται ἐξαρκέσειν ὑμῖν παρεκβάσεις." Seager. Mss. " Παρεκβαίνω, Jacobs. Animadv. 218. Παρέκβασις, Wakef. Herc. F. 979. Brunck. Soph. 3, 420. ad Herod. 356." Schæf. Mss. " Παρεκβαίνω, Apoll. R. 2, 341." Wakef. Mss.]

[* " Καταπυρέκβασις, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. p. 24." Kall. Mss.]

[* Προεκβαίνω, unde * Προέκβασις, ἡ, Eust. 24, 19.]

[* Προσεκβαίνω, E mea nave transilio in aliam hostilem, Schneidero susp. " Dio Cass. 50, 34. (629.)" Kall. Mss.]

[* Συνεκβαίνω, Xen. K. A. 4, 3, 17. Strabo 15. p. 1056. " Nicet. Eugen. 4, 62." Boissonad. Mss.]

[* Ὑπεκβαίνω, Diocles Caryst. 4, 5. Suid. v. Κάρα. " Euseb. V. C. 9. si vera est, ut videtur, Valesii emend." Boissonad. Mss. Suid. 2, 250. " Ad Charit. 782." Schæf. Mss.]

Ἐμβαίνω, usitatius, si bene memini, quam εἰσβαίνω, s. ἐσβαίνω. Ingredior; unde part. ἐμβεβαὼς Il. E. (199.) Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα: ubi annotat Eust. ἐμβεβαῶτα hic cum dat. ἵπποις dici, ut qui sint pars ἅρματος: alioqui non dici ἐμβαίνειν ἵπποις, sed potius ἀναβαίνειν ἐπὶ ἵππους, vel ἵππων ἐπιβαίνειν. Apud Plut. Ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις. Et Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Ἐμβαίνειν εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον, Ingredi idem periculum, i. e. Subire. Quod et Adire dicitur. || Ἐμβαίνω pro Ingredior, i. e. Gradior, vel Gradum facio, ap. Lucian., inquit Bud., Πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. Apud Demosth. autem pro Cor. Ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκώς. Plato autem cum dat. Phæd. 278. Ἐὰν μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι. Ubi etiam observa ἐμβεβῶσι in subjunct. || Ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον pro ἀρχὴν λαμβάνειν, Suid. || Ἐμβαίνειν τινὶ, Insultare alicui, accipiendo Insultare in propria signif. Od. K. 164. Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἰλκυσάμην. Legimus autem ap. Eund. λὰξ ἐν στήθεσσι βαίνειν, pro ἐμβαίνειν λὰξ στήθεσι, ut Terent. Calcibus insultare. Sed et Il. Π. (94.) Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων Ἐμβήῃ, Eust. esse vult ἐνάλλεσθαι; sicut et in proxime præcedente loco. At Suid. exp. κατέλθῃ. Hes. autem ἐμποδὼν γένηται et ἐναντιωθῇ. At pro Insultare, metaph. in hoc Iambico, Μὴ 'μβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη. || Ἐμβῆσαι, Intrudere, Injicere s. Conjicere, ut Herod. 4. fin. Ἐνέβησε εἰς φροντίδα, In solicitudinem conjecit, Cura affecit. " Ἐμβέβασαν, per sync. pro ἐμβεβή" κεισαν," [ἐνεβεβήκεισαν,] " ut docui in Anomalis. " Il. B. ἑρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα Ἐμβέβασαν, In" gressi erant. SIC Ἐμβεβαὼς pro Ἐμβεβηκὼς, In" gressus. Epigr. τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς." [" Gradior, Il. Ψ. 403. Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο· Ἐμβήτην, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα. Vehor, Invehor, Soph. Œd. T. 803." Seager. Mss. " Ad Heracl. 169. Wakef. Alc. 1022. Jacobs. Animadv. 122. 293.; Anth. 8, 42. Heyn. Hom. 4, 338. 7, 155. Lobeck. Aj. p. 277. Thom. M. 369. Markl. Suppl. 988. ad Charit. 261. 682. 688. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Musgr. Cycl. 91. Fischer. Palæph. 66. et Ind.: ad Xen. Eph. 252. ad Herod. 320. 432. 643. ad Corn. Nep. 368. Wakef. S. C. 2, 16. 3, 88. ad Il. Π. 94. ad Od. K. 164. Brunck. Œd. T. 825. Transitive, Markl. Iph. p. 320. Heracl. 845. Porson. Or. 1427. De constr., Boissonad. Philostr. 334. De lavatione, Paus. 3, 180. Ἔμβα, Musgr. Ion. 167. El. 113. Ἐμβεβαὼς, Jacobs. Anth. 9, 417. Heyn. Hom. 8, 609. Ἐμβῆσαι, Injicere, Imponere, Eur. Cycl. 465. Od. Π. 4. Herod. 21, Med., ad Xen. Eph. 283." Schæf. Mss.]

Ἔμβασις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus, [" Πρόδουλον ἔμβασιν ποδὸς, Æsch. Ag. (954.)" Gataker. Mss.] A QUO Ἐμβασικοίτας, Poculi cujusdam nom. inde dicti, quod potantes faceret ἐμβαίνειν εἰς τὰς κοίτας. || Item, Solium, in quo nos lavamus, e Diosc. 6. Τὸ σῶμα λούειν καθιέντας εἰς ἔμβασιν. Citatur et ex Alex. Aphr. ET Ἐμβάσιος Apollo, de quo supra in Ἔκβασις. ET Ἐμβατὴ itidem pro Solio: exp. n. πύελος. AT Ἐμβάτης ex Eur. affertur pro Sessore, ἐμβάτης ἁρμάτων: sic ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα modo ex Hom. habuimus. Ἐμβάται autem, pro quo annotant et ἔμβατα neutr., dicuntur Calcei quidam, vel Cothurni, secundum quosdam: quia legitur etiam οἱ τραγικοὶ ἐμβάται, vel Cothurnis similes. Apud J. Poll. tamen ἐμβάται sunt τὰ κωμικὰ ὑποδήματα, ut κόθορνοι sunt τὰ τραγικὰ, et ita ἐμβάται fuerint potius Socci. Bud. ἐμβάτας Calceos præaltos fuisse scribit; sequens, ut opinor, Lucian. (2, 284.) Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος: aut certe (1, 479.) Καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν. Apud Eund. alibi, Ἐμβάται χρυσοῖ. Xen. autem ἐμβάτας equitibus quoque tribuit. Sed ἐμβάτης pro Modulo e Vitruv. 4, (3.) affertur. ET Ἐμβατὴρ, pro Balistæ foramine, quod et περίτρητον, ex eod. Vitruv. (1, 2.) citatur. Unde et ap. Hes., ubi habemus ἐμβατὴρ, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος, pro τόπος quidam reponunt ὀπή. AT Ἐμβατὸς, (ἡ, ὀν,) Qui ascendi potest. HINC et Ἐμβατήριος, (α, ον,) q. d. Ingressivus, ut ἐμβατήριος

ῥυθμὸς et ἐμβατήριος παιὰν, Plut. Lycurgo, unde ap. A Lucian. Πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν, ad quos prælium committebatur. Quo pertinet quod supra annotavi e Suida ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. Apud J. Poll. autem ἐμβατήριον ᾆσμα legitur. Ἐμβατήρια autem, s. ᾄσματα, s. αὐλήματα, dicebantur, teste Cam., ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, committere prælium solebant, ut ostendit Thuc. 5. Et ἐμβατήρια μέλη, Athen. 14. quæ et ἐνόπλια vocari solita scribit, usitata ap. Lacones. [Gl. Ἔμβασις· Solium, Cortina. Strato Epigr. 49. Athen. 1. p. (24=)91. Schw. Eur. Bacch. 729. Schol. Aristoph. I. 1057. Lucian. de Salt. 503. Ἐμβασικοίτας, et * Ἐμβασιχύτρας, Athen. 11. p. 235. Schw. Eust. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 639. * Ἐμβασίκοιτος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 247. σημάντορας κτηνῶν ἐμβασικοίτους. * Ἐμβασίχυτρος, ὁ, ἡ, In ollas repens, nom. muris in Batrach. 208. " * Ἐμβάσιμος, ὁ, ἡ, Schol. Thuc. T. 1. p. 395." Dindorf. Mss. Glossæ: Ἐμβάται τραγῳδοῦ· Cothurni. Ἐμβάτη· Solium. Ἐμβατή, i. q. ἔμβασις, Hippocr. 561. Foës. Schneider. Lex. Ἐμβάτης, Xen. Equ. 12, 10. Athen. 535. Ἐμβ. B πίλημα λαμβάνων τῆς πορφύρας. Ἐμβατὸς, Lex. Polyb. Anal. 3, 331. συνωρίσι τόπος ἐμβ. Diod. S. 1, 57. " Ἐμβατήριος, Max. Tyr. Diss. 7. Clem. Alex. Protr. 8. p. 68." Routh. Mss. Heliod. 4. p. 190., 5. p. 226. ap. Schneider. Lex. " Polyb. 4, 20." Seager. Mss. " Ἔμβασις, Jacobs. Anth. 10, 94. Athen. 24. Pierson. Veris. 93. Wyttenb. ad Plut. 1, 235. Ἐμβασικοίτης, ad Charit. 516. Ἐμβάσιος, Brunck. Apoll. R. 22. Valck. Phœn. p. 770. Ἐμβάτης, Cothurnus, ad Lucian. 1, 479. Ἐμβάται, Thom. M. 301. Stanl. Eum. 55. Lucian. 2, 31. ad 284. 3, 105. Cothurni, Herod. Philet. 436. et n.: ad Timæi Lex. 191. Ammon. 49.; Valck. 75. * Ἔμβατον, Thom. M. 300. Ἐμβατήριος, ad Charit. 662. Boissonad. Philostr. 443. ad Mœr. 223. Ἐμβατήριον, τὸ, Valck. Adoniaz. p. 283. Ἐμβατήρια, τὰ, Boissonad. l. c." Schæf. Mss. " Ἔμβασις, Solium, in quo lavamus, Schol. Nicandri A. 111. Athen. 246. fin. Ἐμβατή, Suid. 3, 231. Ἐμβατήριος, de Musica, Plut. 2, 238. Clem. Alex. 68. Ἐμβατήριον, Polyæn. 29." Wakef. Mss.]

" Ἀνέμβατος, (ὁ, ἡ,) Cui inambulari insistive ne- C " quit: aliis Inaccessus, Avius." [Dionys. H. 1. p. 3. Nonn. Paraphr. 31, 13. ἄντυγα, 95, 28. οἶμον. " Ad Charit. 425. Jacobs. Anth. 8, 362. 11, 147. ad Mœr. 87. Bibl. Crit. 1, 3. p. 70. Toup. Opusc. 2, 199. Active, Crusius ad Suet. 398." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 12, 442." Wakef. Mss.]

" Δυσέμβατος, (ὁ, ἡ,) Cui inambulari s. In quo in- " cedi ægre potest. Hesychio ἀτριβὴς, ἀπάτητος, " τραχὺς, Qui teri pedibus et calcari nequit, Asper: " aliis Inaccessus, Invius." [" Schrader. Emendd. 50." Schæf. Mss. " Tryphiod. 101." Wakef. Mss.]

" Εὐέμβατος, (ὁ, ἡ,) Ingressu facilis. Vide Εὐέκ- " βατος." [Chio Epist. 15. ἀκρόπολις.]

Ἐμβαδὸν, adv. Pedestri itinere, ut Bud. interpr. Il. O. 505. Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. Vide Eust. Idem Bud. affert et e Paus. [10, 20.] 266. Οἱ δὲ αὐτῶν μήκιστοι διελθεῖν ἐμβαδὸν τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν, Pedibus gradiendo. ‖ Ἐμβαδὸν autem, ap. Hom. posteros τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων D χώρημα. Boëtio τὸ ἐμβαδὸν est Area, Bud. Et Gal. Id quod intra circumcurrentes lineas figurarum continetur, ut area trigoni. [" Const. Porphyr. de Imagine Edess. p. 88, 1." Boissonad. Mss. * Ἐμβαδὸν, τὸ, Area, Polyb. 6, 26. Cassius Probl. 1. Hero ap. Schneider. Lex. πόδες ἐμβαδοί. * Ἐμβαδομετρικὸς, ἡ, ὸν, Salmas. Exerc. Plin. 492. " Ἐμβαδὸν, adv., Paus. 3, 218. Heyn. Hom. 7, 84. Polyb. 2, 511." Schæf. Mss.]

Ἐμβὰς, άδος, (ἡ,) vel potius plur. Ἐμβάδες, i. q. Cothurni, J. Poll. Cui subscribit Lucian. (2, 743.) de tragicis histrionibus, Καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. Quare male vir quidam doctus ἐμβάτας et ἐμβάδας ejusd. signif. esse scripsit. Sed J. Poll. sciendum est, licet uno in loco dicat Calceamenta tragica vocari cothurnos et ἐμβάδας, in alio κοθόρνοις ταπεινοῖς similes dicere. Ἐμβάδας αἰτεῖν ἢ κεκραγέναι, Aristoph. (Σ. 103.) ut Lat. Calceos poscere et Soleas poscere, quod faciebant e mensa surgentes. Bud. ‖ Ἐμβὰς, Hes. μέρος τι τῆς χελώνης. Sed in VV. LL. ἐμβὰς e Polyb. affertur pro Spatio quadrato circa signum, quod ponebant, ubi castrametaturi erant. [" Βοιωτίαι ἐμβάδες, Herod. 1, 195." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἐμβάς· Solea, Pero, Soccus. * Ἐμβαδοποιοί· Soleárii. Ἐμβὰς, Plut. Demetrio 41. ἀῤῥήκτους; * ὠμοβοεῖς, Anal. 3, 185. Reimar. ad Dion. Cass. 2. p. 1032. " Τῇ ἐμβάδι utebantur senes potissimum, Aristoph. Π. 759.: unde ap. Eund. Ἐκκλ. 633. ἐμβὰς pro Senibus accipitur: Ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει." Seager. Mss. " Herod. Philet. 436. et n.: Musgr. Hipp. 1189. Gesner. Ind. Orph. Ammon. 49.; Valck. 75. Jacobs. Anth. 11, 391. Thom. M. 300. Brunck. Aristoph. 2, 38. 41." Schæf. Mss.]

Ἐμβάδιον, (τὸ,) demin., Calceus vel Solea, Aristoph. [Π. 847. Σ. 600. Glossæ: Ἐμβάδιον· Socculus. " Thom. M. 300. T. H. ad Plut. p. 327." Schæf. Mss.]

Ἔμβαθρα, τὰ, Calceamenta quædam, ab ingrediendo dicta, ut ἐνδρομίδες a cursu. Camer. [J. Poll. 7, 90.]

[* Ἀντεμβαίνω, Gal. Gloss. v. Γιγγλύματα. " Theophil. de Corp. Fabrica 1, 7." Boissonad. Mss.]

[* Εἰσεμβαίνω, Anthol. " Marcus Arg. 31." Schæf. Mss.]

Ἐπεμβαίνω, Ingredior: ut νηὸς ἐπεμβαίνειν ap. Nonn. (Jo. 255, 3.) et ap. Demosth. ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ et remiges, [" in locum nempe aliorum, qui e nave excessissent, πρὸς Πολύκλ. 1214, 25." Seager. Mss.] ‖ Ἐπεμβαίνω, Insulto, Premo. Soph. El. (456.) Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναί ποδί. Exp. etiam ἐφήδομαι, quod et signif. interdum Insulto, metaph. [Gl. Insulto. Hesiod. A. 324. " Insulto, ἐφήδομαι, Demosth. 579. Plut. Flamin. 696. Demosthene 1567. HSt." Seager. Mss. " Wakef. S. C. 1, 119. ad Lucian. 1, 440. Wyttenb. Select. 264. Brunck. Œd. T. 825. ad Herod. 575. Lobeck. Aj. p. 378. ad Charit. 761. 772. Brunck. Soph. 3, 482. Heyn. Hom. 5, 664. Ἐπεμβ. κατά τινος, Lobeck. Aj. p. 376." Schæf. Mss. " Opp. A. 3, 638. Cum gen., Quint. Sm. 4, 51. Nonn. 48, 310. Κατά τινος, Soph. El. 839. Ingredior, Quint. Sm. 7, 466. Insulto, Eur. Hipp. 668." Wakef. Mss.]

Ἐπέμβασις, ἡ, Incursus. [Dionys. Hal. A. R. 3, 19. * Ἐπεμβὰς, ἡ, ὀρέων, ζωοφόρου λυκάβαντος, Paul. Sil. Ecphr. 175. 518. " Ἐπέμβασις, Manetho 5, 80." Wakef. Mss.]

[* Ἐπεμβάτης, ὁ, Vector equi, currus, navis, Miles classiarius, pro ἐπεμβαίνων. Eur. Suppl. 585. 685. Bacch. 781. " Anacr. 58." Boissonad. Mss. " Segaar. Ep. ad Valck. 20. Valck. ad Ammon. 134. Markl. Suppl. 653. 685." Schæf. Mss.]

Ἐπεμβαδὸν, Ascendendo, Epigr. [Anal. 2, 511.]

[* " Κατεπεμβαίνω, Insulto. Pseudo-Chrys. Serm. 4. T. 7. p. 234. Τί κατεπεμβαίνεις τῷ κειμένῳ;" Seager. Mss. " Schol. Opp. A. 2, 34." Wakef. Mss.

" Προσεπεμβαίνω, Insuper inscendo, vel Insuper " insulto." [" Schol. Soph. Aj. 1348." Wakef. Mss. " Chrys. Serm. 36. T. 5. p. 241." Seager. Mss.]

[* " Συνεπεμβαίνω ταῖς ἀτυχίαις τινὸς, Insulto calamitati alicujus, Calamitate alicujus abutor ad addendam afflicto afflictionem, 30, 9, 21.: Τοῖς κατ' ἀλλήλων καιροῖς, Temporibus utor in mutuam perniciem, Adversis rebus suis invicem insidior insultoque, 20, 11, 7. Imitatio Demosthenis, qui Mid. 138. Ἐπεμβαίνειν τοῖς καιροῖς dixit." Lex. Polyb.]

¶ Κενεμβατέω, ήσω, Per inane gradior. Plut. Flamin. (635. HSt.) Ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς ὁ ἀὴρ οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ ὥσπερ κενεμβατοῦσι, i. e. Euntibus per inane: de avibus, quæ in theatrum cecidere præ clamore. Bud. [" Pisid. Opif. 84." Boissonad. Mss. Gal. Plut. Luciani 6, 331. P. Ægin. Ἕως τὴν κύστιν κενεμβατήσῃ, et alibi, Μέχρι * κενεμβατήσεως. Vide Schneider. Lex. " Synes. 156. Phot. 237." Wakef. Mss.]

¶ Ἐμβατεύω, εύσω, Pedem infero, Pedem pono. Construiturque aliquando cum accus., aliquando cum dat., aliquando cum εἰς. Greg. εἰς Καισάριον, Σὺ δέ μοι τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοις, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Idem, Καὶ μέχρι τούτου τοὺς λογισμοὺς ὑγιαί-

νοῦντες, τοῖς δὲ τῆς προνοίας λόγοις οὐκ ἐμβατεύοντες. Idem, Σολομὼν ὁ σοφισάμενος περισσὰ, ὅσῳ πλέον ἐμβατεύει τοῖς βάθεσι, τοσούτῳ πλέον ἰλιγγιᾷ. Idem quoque, Ὁ τὰς ἁπάντων ἐμβατεύων χάριτας. Junctum vero cum præp. εἰς, plerumque possessionis alicujus aditionem aut invasionem declarat, ap. oratores frequens vox. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν, vel εἰς τὴν οὐσίαν, Cernere et adire hæreditatem, vel Immiscere se hæreditati et bonis: cujus signif. exempla vide ap. Bud. p. 98. [Demosth. 894.] Item Ire in possessionem bonorum: ut ἐνεβάτευον εἰς ναῦν, In possessionem navis ibant. Ἐνεβάτευσεν εἰς τὸ χωρίον, Possidere ut suum cœpit. Bud. Apud Paul. etiam ad Col. 2, (18.). Ἃ μὴ ἑώρακεν, ἐμβατεύων, Bud. interpr. In eorum, quæ non vidit, possessionem pedem ponens, vel In eorum, quæ non vidit, possessionem ingrediens. Sic Œcum. in Act. Ὁ κύριος ὁ ταῖς καρδίαις ἐμβατεύων. Sic ἐμβατεύειν εἰς τὰς ψυχὰς, Chrys. et Greg. [Dionys. Hal. A. R. 1. p. 196. Πρὸς τὸν ἐμβατεύοντα τῷ χωρίῳ δαίμονα. Soph. Œd. T. 825. Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος: C. 400. γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων. Eur. Rhes. 225. ναῦν ἐμβατεύων, Heracl. 875. κλήρους δ' ἐμβατεύσεσθε χθονός. Nemesius 64. Οὐρανὸν ἐμβατεύει τῇ θεωρίᾳ. Eur. Fr. Teleph. Ὅστε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον ἐμβατεύεις. Æsch. Pers. 449. Xen. Symp. 4, 27. Ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμβατεύετέ τι. Bekkeri Λεξ. Ῥητορ.: Ἐμβατεῦσαι, καὶ * Ἐμβατεία· ἐμβατεία ἐστὶν ἡ νυνὶ λεγομένη διὰ τοῦ δ, * ἐμβαδία, τὸ τὸν δανειστὴν ἐμβατεῦσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ κτήματα τοῦ ὑποχρέου, ἐνεχυριάζοντα τὸ δάνειον. Cf. Etym. M. Dionys. H. de Comp. Verb. 428. " Soph. Œd. C. 679. ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει Θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις. Eur. El. 1251. οὐ γάρ ἐστί σοι πόλιν Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν. Demosth. 1086. Καὶ ἐνεβάτευσεν οὕτως εἰς τὴν οὐσίαν, ὡς ὑπ' ἐκείνου ζῶντος ἔτι εἰσποιηθείς." Seager. Mss. Glossæ: Ἐμβατεύω· Inito, Ingredior. * " Ἐμβατευτικός, ή, όν, (ab * Ἐμβάτευσις, ἡ,) Possessorius, ut jus ἐμβατευτικὸν, Jus propria auctoritate retinendæ alicujus rei. Vide Alciat. 1, 56." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. " Ἐμβατεύω, Eur. Hec. 903. Toup. Opusc. 2, 83. Brunck. Œd. T. 825. Fischer. ad Palæph. 104. Dionys. H. 1, 196. Musgr. Rhes. 225.; Heracl. 876. Wakef. Herc. F. 39. Jacobs. Anth. 9, 252. 12, 69. * Ἐπεμβατεύω, Brunck. Œd. T. 825." Schæf. Mss. " Ἐμβατεύω, Lycophr. 642." Wakef. Mss.]

[* Ἐμβατέω pro ἐμβατεύω. Anal. 1, 246. ὄρεος ῥάχιν ἐμβατέοντες. * Κατεμβατέω, Nicander Θ. 804. " Ἐμβατέω, Wakef. S. C. 1, 116.; Trach. 675. Jacobs. Anth. 7, 149. * Ἐπεμβατέω, Wakef. l. c." Schæf. Mss. " Ἐμβατέω, Nicander Θ. 147. Var. lect. Lycophr. 642." Wakef. Mss.]

[* " Ἐμβάτιον, (τὸ,) Hierophil. de Alim. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 193." Boissonad. Mss.]

" Μετεμβαίνω, Transcendo, ut qui uno mutato navigio aliud conscendit. Plut. Μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα." [" E loco in locum migro, Philostr. 544. Nic. Damasc. 437." Wakef. Mss.]

[* Παρεμβαίνω, Progredior, Ingredior, Invehor. Dionys. H. 1. p. 98. 300. 514. Plut. 10, 352. H.]

[* Παρεμβατικὸς, ή, όν, Digressorius. Schol. Pind. O. 2, 178. " Euseb. V. C. 178." Boissonad. Mss.]

[* Προεμβαίνω, Antegradior, Præeo. Strabo 11. p. 1107. * Προεμβάτης, ὁ, Heliod. 5, 30. p. 254. et * Προεμβατὴρ, ὁ, UNDE ap. Eund. ibid. 256. * Προεμβατήριος, α, ον. " Προεμβαίνω, Plut. 3, 866." Wakef. Mss.]

Προσεμβαίνω, Insuper insulto. Soph. El. [Aj. 1348.] Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; || E Diosc. autem affertur Προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, pro Descendo in aquam. — " Προσεμβαίνω, Insuper ingredior, vel " simpl. Ingredior, Descendo in. Diosc. 5, 19. de " aqua marina, Καὶ εἰ προσεμβαίνει τις εἰς θερμὸν " αὐτὸ, ὠφελεῖ. Signif. etiam Insilio, Insulto: vel " potius Insuper insulto. Soph. El." [Aj. 1348.] " Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; Annon " et insultare insuper mortuo te oportet?" [" Lobeck. Aj. p. 412. Heyn. Hom. 7, 155." Schæf. Mss.]

[* Συνεμβαίνω, Simul, Pariter, Itidem ingredior.

A Pseudo-Longin. 9. 13. Schol. Aristoph. B. 186. Polyb. 1, 20, 7. Lucian. Navig. 936. " Toup. ad Longin. 296. 310." Schæf. Mss.]

Ἐπιβαίνω, Conscendo. Item Ingredior: ut ἐπιβαίνειν εὐνῆς aliquoties ap. Hom., Conscendere cubile. Sic ἵππων ἐπιβησόμενον, Il. E. (46.) δίφρου ἐπιβησομένοισιν, Ψ. (379.) νηῶν ἐπιβαινέμεν, Od. I. (101.) Quo etiam modo Plut. Them. Ἐπιβαίνει τῆς αὐτῶν τριήρους. Lucian. Ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Item Herodian. 4, (7, 11.) Ἅρματος ἢ ἵππου ἐπιβαίνων. Sed et aliam constr. habet in hac signif., Thuc. 1, (111.) Ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. At ex Herod. affertur cum ἐπὶ habente gen. Ἐπιβὰς ἐπὶ νεώς. Item cum accus. sine præp. et interdum pro Conscendere, interdum pro Ingredi; ut Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, Apoll. R. 2, (1096.) pro Ingredi; Πιερίην ἐπιβὰς, (Od. E. 50.) Ingressus. Sic λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. Aj. (144.) Sed et cum dat., ut Il. B. (351.) ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον. Et ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι, e Plut. Apoph. Et e Thuc. Ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν B ἐπειρῶντο, Alii in aliorum naves transgredi conabantur. Legitur et Act. 25, (1.) Ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ, Ingressus provinciam. Quod tamen quidam interpr. Suscipiens provinciam. Ἐπιβαίνω pro Ingredior, etiam cum εἰς habente accus. e Plat. citatur, ἐπιβαίνειν εἰς λόγον.

Ἐπιβαίνειν, cum gen. interdum alio v. redditur, quam Ingredi, eod. tamen sensu; ut ap. Herodian. 7, (9, 9.) Ἅμα τῷ τῆς Καρχηδόνος ἐπιβῆναι, Polit. reddit Simulatque Carthaginem attigit. Sic cum de ætate dicitur ap. Eund. 5, (7, 7.) Τοῦ δωδεκάτου, sc. ἔτους, ἐπιβαίνοντα, Cum duodecimum annum attigisset. Sic autem et Plato de LL. Ἐπιβαίνειν ἐτῶν τετταράκοντα. Potest tamen verti etiam Cum ingressus esset: sicut et alibi, Ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. Sed ἐπιβαίνειν γαίης alicubi exp. etiam Ingredi hostiliter, Invadere, Incursare: ut Od. Ξ. (86.) οἵτ' ἐπὶ γαίης Ἀλλοτρίης βῶσιν, pro ἐπιβῶσι. Bud. autem ap. Demosth. ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exp. posse Invadere Atticam. Sed et cum dat. e C Xen. K. Π. 5, (2, 12.) ἐπιβῆναι affert pro Invadere, Ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ. Et ex Arrian. 6, (1, 4.) Ὡς δὲ ἐπέβη τῇ Νύσσῃ Ἀλέξανδρος. Cum accus. quoque in hac signif. ap. Soph. Aj. (137.) σὲ δ' ὅταν πληγὴ ἐπιβῇ. At ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον Matth. 21, (5.) redditur Insidens asinæ, et a vet. Interpr. Sedens super asinam. Sic et plur. οἱ ἐπιβεβηκότες pro Insidentes, Vecti. || Ἐπιβαίνω cum gen. exp. et Pervenio, in Xen. Ἐπέβησαν ἀφιεμένων βελῶν, Ad telorum jactum pervenerunt. Aliquid tale signif. videtur et ap. Philon. de Mundo, Ὁπότε γὰρ οἱ ἐκ φθαρτῆς παγέντες ὕλης ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον ἐπέβησαν, ὡς ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς χωρίου πρὸς τὸν μακρὰν ὄντως ἀφεστῶτα ἀνατρέχειν [τὸν] οὐρανόν. Bud. tamen vertit, Oculi eo usque sursum tollantur, ut ad cœlum excursent.

Ἐπιβαίνω, Ingredior, i. e. Gradior, Incedo. Hesiod. E. (2, 297.) ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη Ἴχνος ἐποίησεν. Plut. Lycurgo, Ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, quod Lucian. ἐμβαίνειν dicit.

Ἐπιβῆναι εὐφροσύνης Hom. [Nonn. Jo. 112, 12.] D Supremum gaudii gradum attingere, et ἐπιβῆναι ἀναιδείης, [Od. X. 424.] Supremum impudentiæ gradum attingere, vel Ad supremum gradum impudentiæ pervenire, vel potius pervenisse. Aut simpl. Ad gaudium pervenire, et Ad impudentiam pervenire; vel aptius, Ad impudentiam prorumpere. Nunc n. nullæ aptiores interprr. horum loquendi generum in mentem mihi veniunt, quam istæ, quæ tamen alioqui parum satisfaciunt. At ἐπιβῆσαι act., ut εὐκλεὴς ἐπίβησον, Il. Θ. (285.) Facere, ut quis ad gloriam perveniat, s. gloriam consequatur, Gloriæ compotem quempiam reddere.

[Ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Æsch. Socr. Dial. 1, 4. Κώμης, Nonn. Jo. 144, 18. Apoll. R. 4, 1165.: αὐτὰρ ἐγώ σοι Τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγαίρω, Hymn. in Merc. 465.: Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς, Hesiod. E. 2, 77.: Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι, Theocr. 26, 29.] " Ἐπέβαν, Poët. syncope pro ἐπέβησαν. Ἐπιβείωμεν, Poët. epenthesi τοῦ ι pro ἐπιβέωμεν: hoc

"autem, Ion. dialysi pro ἐπιβῶμεν. 'Επιβήσω, fut. A "1 act. ex inus. th. ἐπιβάω." [" Ἐπιβαίνω, Thom. M. 45. 369. Jacobs. Exerc. 2, 42. Musgr. Hipp. 214. ad Od. X. 424. Toup. Opusc. 1, 553. 2, 136. 297. Wolf. ad Hesiod. 102.; Heyn. 151. Valck. Hipp. p. 285. Wessel. Herod. 223. Ilgen. Hymn. 411. 412. Brunck. Œd. C. 188. Heyn. Hom. 4, 687. 5, 42. 121. 727. 7, 365. ad Charit. 746. Jacobs. Animadv. 185. 312.; Anth. 7, 161. 9, 37. Markl. Iph. p. 253. Musgr. Iph. T. 215.; Rhes. 238. Meleag. 77. Lucian. 1, 862. ad Diod. S. 2, 332. Lobeck. Aj. p. 277. De constr., ad Xen. Eph. 266. ad Charit. 304. Heyn. Hom. 5, 666. 8, 436. Active, Moschus 4, 33. Musgr. Ion. 167. (errat.) Theodorid. 13. Jacobs. Anth. 9, 238. Compos fio, Ruhnk. Ilgen. et Mitsch. ad H. in Cer. 211. Invado, ad Plut. 4, 27. Reisk. De coitu, Toup. Opusc. 2, 82. ad Lucian. 1, 272. Fischer. Ind. Palæph. Anton. Lib. 152. ad Mœr. 4. 278. Ænigma 5. Heyn. Hom. 8, 55. De curru, ad Lucian. 1, 197. De equo, Segaar. Ep. ad Valck. 20. Thom. M. 45. ad Charit. 304. De nave, Boissonad. Philostr. 643. 'Επιβ. λεχέων, Musgr. Hel. 381. δόξης, Wakef. Phil. 1463. Heyn. Hom. 5, 466. ἵππου, 5, 11. πόδα, Lucian. 2, 31. 'Επίβα, Musgr. Ion. 167. 'Επιβεβηκὼς, cum gen., Brunck. Soph. 3, 505. 'Επιβεβηκότες, Wakef. Phil. 901. 'Επιβήσομαι, Heyn. Hom. 4, 506. 5, 434. 6, 208. 209. 375." Schæf. Mss. " 'Επιβαίνω, Quint. Sm. 12, 159. Thuc. 7, 70. Occasionem capto, Appian. 1, 68. Valeo, Proficio, Philo J. p. 1156. Eust. Il. 599. Manetho 4, 222. Conor, Aggredior, Hom. H. in Merc. 166. Hesiod. E. 2, 277. Doceo, Innuo, Artem. 22. * 'Επιβατέον, Aristot." Wakef. Mss.]

'Επιβήματα, τὰ, εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως, Hes.

'Επιβήτωρ, ορος, ὁ, Qui inscendit, Inscensor, ut Lampr. loquitur, Od. Σ. 262. Ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας. 'Επιβήτωρ πάτρης e Nonno VV. LL. interpr. Qui patriam adiit. Pro ἐπιβάτης etiam, s. ἀναβάτης: item pro Mobili et agili usurpari, ead. LL. tradunt. Accipitur vero et pro ὀχευτὴς, ut Od. Υ. (278.) συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. ['Επιβήτορι παλμῷ, Nonn. Jo. 256, 23. ἐπιβήτορα θώκων, 83, 19. ἐπιβήτορι κούρῃ, Nonn. Dionys. 1, 51. Cf. 'Επιβώτωρ. Manetho 4, 245. " Ibid. 222. ad Charit. 746. Antip. S. 106. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. " 'Επιβήτωρ, Tryphiod. 305. λύπης, Luctuosus, Manetho 4, 33." Wakef. Mss.]

[* " 'Επιβὰς, ἄδος, ὁ, ἡ, Qui supervenit, vel succedit, Schol. Pind. Π. 4, 249." Wakef. Mss. " Ad Timæi Lex. 120." Schæf. Mss.]

'Επίβασις, ἡ, Scansio, ἀνάβασις, βάδισις, Hes. ἐπιβάθρα, Suid. Greg. πρᾶξιν, θεωρίας ἐπίβασιν. Philo de Mundo, Ὥσπερ ἐπίβασιν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας θείς. Quod Bud. vertit, Ut pedes anteriores scansionis vicem obtineant. Exp. etiam Basis, Fundamentum, Id, cui res aliqua insistit, s. innititur. AT 'Επιβασίαν Hyperidem appellasse Actionem sc. in judicio, esseque Occupationem alienæ domus s. familiæ, ex J. Poll. tradit Camer. ['Επίβασις, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 580. Lex. Polyb. Glossæ: 'Επίβασις· Incessus, Ingressus, Gressus, Incœptum. Herod. 6, 61. Pseudo-Longin. 11, 1. 'Επιβασία, Lobeck. l. c. * " 'Ανεπιβασία, Heraclitus Epist. in meis ad Eunap. notis p. 430." Boissonad. Mss. " 'Επίβασις, Lucian. 2, 253. 'Επιβασία, ad Dionys. H. 2, 939." Schæf. Mss.]

[* 'Επιβατὴρ, ὁ, UNDE] 'Επιβατήριος, ὁ, ἡ, [α, ον,] Scansorius, ut ἐπιβατήριοι μηχαναὶ, Machinæ scandendis muris accommodæ: citant VV. LL. ex Josepho, et exp. Pontes vel tollenones obsidionales. 'Επιβατήρια absolute etiam ponitur, pro ἐπιβατήρια μηχανήματα, ut Suid. Ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγεν, πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια. Quo vocab. Synes. 27. (p. 70. d.) metaph. usus est pro Honoribus et iis rebus, quibus ad majus fastigium ascenditur, ut Bud. exp. Οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν, de electione sua in episcopum loquens, postquam omnia sibi incommoda obtigerunt. [" Greg. Naz. Ep. 44. Οὐκ ἄν μέ τις ἔφθη καὶ προσδραμὼν καὶ περιπτυξάμενος, καὶ τὰ ἐπιβατήρια προσφθεγξάμενος, Nemo me prior ad te complectendum accurrisset, ac magistratum ineuntem consalutasset." Strong. Mss. Glossæ: 'Επιβατήριον· Introitum. Hesych. v. 'Αδώνιον. " 'Επιβατήριος, Boissonad. Philostr. 443. Fac. ad Paus. 1, 301. ad Mœr. 223." Schæf. Mss. " Eutrop. 706." Wakef. Mss.]

'Επιβάτης, ὁ, Inscensor s. Vector, Eques equo insidens, Bud. ὁ ἐπὶ νῶτον βαίνων, Hes. Greg. Καθάπερ ἵπποι θερμοὶ καὶ δυσκάθεκτοι τὸν ἐπιβάτην λογισμὸν ἀποῤῥίψαντες. 'Επιβάτην a recentioribus dictum esse etiam Eum, quem Hom. ἔμπορον vocat, τὸν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενον, Bud. tradit, Eum, qui nave aut sua aut conducta uteretur, Camer. UNDE 'Επιβατικὰ, τὰ, Hes. παρενθήκας exp. ἐπὶ τῶν * ἐμπορικῶς πλεόντων. Plerumque vero pro Classiario milite capitur, et Qui non remigandi causa, sed tantum pugnandi navem conscendit. Attici, ut inquit Eust., τοὺς ἐν τριήρεσι κωπηλάτας, vocant ἐπικώπους: ἐπιβάτας autem, μαχητάς: pro quo aliquando et ἐπιβάται νεῶν dicuntur. Polyb. 16. Καὶ τὸ σκάφος καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ἐν αὐτῷ διέφθειραν: ubi Pro- B pugnatores Bayf. vertit. Thuc. 8. Εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὁπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς. 'Επιβάτην Hes. exp. etiam τὴν πτέρναν τοῦ ποδός. UNDE 'Επιβατικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικὸν, Milites classiarii, ut Bud. interpr. ap. Aristot. Τὸ μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν ἐλεύθερον. AT 'Επιβατικὰ ῥήματα ap. Gramm. Theod. Gaza vocat, τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικὰ, ut ζῶ ζωὴν, μάχομαι μάχην· διαβατικὰ δὲ, διδάσκω σε τὰ γράμματα. Bud. [Gl. 'Επιβάτης· Vector, Jaculator. " Demosth. 883. 1034. 1209. 1273. 1286." Seager. Mss. " Jo. Lyd. de Mens. p. 32. * 'Επιβατηγὸς, ὁ, Gesner. Thes. L. L. ex Ulpiano." Kall. Mss. 'Επιβατικὸς, Polyb. 1, 47, 9. Τὰ —κὰ, Bekk. Anecd. 97. i. q. παρενθῆκαι. * Ναυτεπιβάτης, ὁ, Qui navi servit, ut suum naulum lucretur. " 'Επιβάτης, Thom. M. 347. Markl. Suppl. 685. Kuster. V. M. 74. Aristoph. Fr. 224. Diod. S. 2, 332. 613. Wakef. Phil. 901. Levesque in Thuc. 3, p. 271. ad Herod. 343. 548. 550. Segaar. Ep. ad Valck. 20. Ammon. 17. ad Thom. M. 45. Toup. Opusc. 2, 292. C Valck. Diatr. 240. ad Lucian. 1, 272. 'Επιβατικὸς, ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss.]

'Επιβατὸς, (ἡ, ὸν,) Qui conscendi potest: ut ἐπιβατὸν τεῖχος, Murus ascensu facilis, ut Bud. ap. Plut. interpr. Item ἐπίβατος, alio accentu, interpr. Subditus, Obnoxius, ap. Areth. in Apoc. 'Επίβατος ταῖς ὑπὸ γαστρὶ ὀρέξεσιν. [Herod. 4, 62. " 'Επιβατὸς, Dionys. H. 3, 1668." Schæf. Mss.]

* 'Ανεπίβατος, (ὁ, ἡ,) Inaccessus, Ad quem accedere non licet. Plut. Lyc. Πᾶσι τοῖς περὶ τὸν τοῦ " σώματος καλλωπισμὸν δημιουργοῖς ἀνεπίβατον ἐποίησε τὴν Σπάρτην." [Strabo 12. p. 821. Diod. S. p. 43. 44. 121. 722. " Ad 1, 78. 79. 2, 203." Schæf. Mss.]

[* Δυσεπίβατος, ὁ, ἡ, Aditu difficilis. J. Poll. 1, 171. Diod. S. 605. " Ad 1, 79." Schæf. Mss.]

[* Εὐεπίβατος, ὁ, ἡ, Qui facile conscendi potest, Quem facile aggredi, invadere licet. Strabo 5. p. 358. Appian. B. C. 5. p. 1141. Lucian. Cal. non tem. Cred. 883. " Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 6. T. D 4. p. 35. Ὅταν γὰρ ᾖ ἀσθενὴς ὁ τοῖχος, εὐεπίβατος ἔσται πᾶσι." Seager. Mss. " Schol. Od. Α. 315." Schæf. Mss.]

'Επίβαθρον, τὸ, Naulum, Merces pro conscensa navi, μισθὸς ἐπιβάσεως νηὸς, Eust. Od. Ο. (448.) Καί δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. Apoll. R. (1, 420.) Νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἡμῖν, ἑκηβόλε, δέξο θυηλὴν, Ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηός. AT 'Επιβάθρα, ἡ, Pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos, ut Bud. ap. Arrian. e Vitruv. interpr. Quem Camer. Pontem oppugnatorium, γεφύραν πολιορκητικὴν vocat; sicut supra ἐπιβατήριοι μηχαναὶ, et ἐπιβατήρια. || Quod vocab. metaph. etiam capitur pro Gradu et via ad rem aliquam: ἐπίβασιν Suid. exp. Joseph., Ἡγοῦντο δὲ τὸν τοῦτον γάμον ἐπιβάθραν τοῖς παρανομεῖν βουλησομένοις, Patefactum aditum ad peccandum, Rudimenta ad peccandum, ut e Cic. quidam interpr. Sic ap. Suid. Πρώτη δὲ ἤδη ἀπέβη οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν. ['Επίβαθρον, Diod.

S. 1. p. 61. Callim. H. in Del. 22. Plut. Q. S. 8, 7.; Anal. 2, 501. ὀρνίθων. Ἐπιβάθρα, Ælian. H. A. 12, 15. Polyb. 3, 24. Plut. Alcib. 16. “ Ad Callim. 1, 150. ad Lucian. 1, 364. Markl. Suppl. p. 247. ad Charit. 597. ad Diod. S. 1, 520. 683. 2, 193. 498. Ἐπίβαθρον, ad Callim. 1, 150. 2, 12.; Valck. p. 10. ad Timæi Lex. 134. Medenb. Amœn. 9. ad Diod. S. 1, 108. ad Lucian. 1, 422. Jacobs. Anth. 10, 292. Julian. Ægypt. 37. Brunck. Apoll. R. 22.” Schæf. Mss.]

[* Ἐπιβαθραίνω, Ascendo, Aggredior. “ Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 296. (=252.) Marklando Expl. vett. aliquot Auctt. post Comment. ad Eur. Suppl. p. 247. vox nihili vocatur, qui reponit ἐπιβάθραν. Vocem agnoscit Schneider., nec ea, ni fallor, analogiæ est aliena.” Bast. de Vocc. Nihili vel Dubiis ap. Scap. Oxon.]

Ἐπιβατεύω, εύσω, Sum epibates vel vector: λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεὼς, Schol. Aristoph. Item Ascendo, ut Lucian. (1, 493.) Ἐπεὶ δ' οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός. Sic ἐπιβαίνειν τείχους et ἐπιβατεύειν Camer. pro eod. ponit. Item Vehor, Supergredior, Innitor, Insisto, Incumbo. Greg. de Basil. Ὅταν δὲ ἐντύχω τοῖς περὶ πνεύματος λόγοις, εὑρίσκω Θεὸν, ὃν ἔχω, καὶ παῤῥησιάζομαι τὴν ἀλήθειαν, ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καὶ θεωρίας. Damasc. 7. de Trinitate, * Ἀχράντως ταῖς ὅλαις οὐσίαις ἐπιβατεύουσι. Hactenus Bud. ‖ Item Invado, et Occupo, Mihi usurpo, ut Plut. Anton. Συρίας ἐπιβατεύσειν ἔμελλον, Hostiliter ingredi, Bud. interpr. Sic ἐπιβατεῦσαι χωρίων ap. Suid. Herod., 3, (63.) Ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος, Smerdis nomen sibi vendicans: [cf. 67.] ‖ Ἐπιβατεύειν pro Inire, de animalibus dictum, v. Schol. Aristoph. B. (48.) ἐπεβάτευον Κλεισθένει. ‖ Xen. vero Σ. (4, 27.) Ὅτε ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐμβατεύετέ τι, Camer. interpr. Si quando in uno eodemque libro percurritis aliquid, vel, Lectioni insistitis. [“ Ad Herod. 548. 735. Brunck. Aristoph. 1, 151. Ineo, Fischer. ad Palæph. 164. Mihi vindico, Wessel. Herod. 228.” Schæf. Mss. “ Occupo arroganter, Synes. 37.” Wakef. Mss.]

“ Ἀντεπιβαίνω, Vicissim inscendo: vel Contra “ conscendo. Exp. etiam Adversor, cum potius si- “ gnificet In ascensu adversor.”

[* “ Κατεπιβαίνω, Eumath. 8. p. 278.” Boissonad. Mss.]

[* “ Προσεπιβαίνω, Leo Diac. 6. 42. 60. 97.: cf. Hasium p. 222. Philo de Temul. Theophyl. de Sancta Cruce.” Kall. Mss. “ Lobeck. Aj. p. 4[illegible].” Schæf. Mss. “ Philo J. 254.” Wakef Mss.]

[* “ Συνεπιβαίνω, Eumath. 278.” Boissonad. Mss. Pseudo-Longin. 15. 58. Lex. Polyb. “ Antipho 640. Δέομαι δ' ὑμῖν—μὴ συνεπιβάντας τῇ τούτων ἐπιθέσει, περιιδεῖν ἀδίκως καὶ ἀθέως διαφθαρέντα με ὑπ' αὐτῶν, ‘ Nolite cum his inimicis meis mihi insultantibus, cervices meas superbo et protervo pede conculcare,’ Reisk.” Seager. Mss. “ Conspiro, Adjuvo, Antipho 740.” Wakef. Mss.]

Καταβαίνω, Descendo: oppositum τῷ ἀναβαίνω. Il. Ω. (329.) Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο: (Γ. 252.) Ἐς πεδίον καταβῆναι. Xen. Καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, sicut et ἀναβαίνειν ἵππον dicitur. Dem. Καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος. Aristoph. (B. 35.) κατάβα pro κατάβηθι. ‖ Καταβαίνειν, Descendere, i. e. Demittere se. Basil. Οὕτω δυνηθέντα ταῖς παιδιαῖς πρὸς ἡμᾶς καταβῆναι, Ad nostram mediocritatem descendere, Bud. ‖ Καταβαίνω pro Incurro, Competo, Congruo, ap. Aristot. de Rep. 7. Δεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς συζεύξεως κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν τούτους, Bud. ‖ Καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς Camer. interpr. Aggrediendi sunt, ap. Aristoph. Σ. (1514.) ‖ Καταβαίνομαι pass. etiam dicitur. Καταβαίνεται ὁ ἵππος, inquit Bud., cum ἀναβάτης descendit ex equo, ut ἀναβαίνεται, cum ascendit. Xen. (Ιπ. 11, 7.) Ταχύ τε καταβαίνηται καὶ ἀποχαλινῶται. [“ Καταβατέον, Orig. in Jo., Opp. 4, 55.” Kall. Mss. Plato de LL. 8. p. 833. “ Καταβαίνω, ea notione, qua Lat. dicimus, Eo descendit, pro Eo progressus est, eo se convertit, Herod. 1, 90. Κατέβαινε αὖτις παραιτεόμενος: 1, 116. Κατέβαινε ἐς λιτὰς, Ad preces se convertit: 1, 118. Κατέβαινε λέγων, Eo progressus est, ut diceret.” Schweigh. Mss. Adde 9, 94. Glossæ: Καταβαίνω· Descendo, Degredior. Κατάβα· Descende. Καταβῶμεν· Descendamus. Hesiod. Θ. 750. καταβήσεται. Καββαίνων pro καταβαίνων, Hephæstio p. 44. Καββὰς, ᾶσα pro κατβὰς, καταβάς. “ Καταβαίνω, Valck. Adoniaz. p. 337. ad Corn. Nep. 114. Toup. Emendd. 1, 121. ad Lucian. 1, 262. Musgr. Andr. 507. Herod. 607.; Wessel. 235. Toup. Opusc. 1, 80. Cattier. 80. Diod. S. 2, 627. Heyn. Hom. 5, 205. 6, 24. 523. De oratorr., ad Diod. S. 2, 147. Fut., Kuster. V. M. 143. Καταβήσομαι, præsens, ad Il. E. 109. Heyn. Hom. 5, 434. 6, 372. Καταβησόμην, 8, 628. Καββαίη, 6, 286. 637. Καταβ. εἰς ἄστυ, Coray Theophr. 181. 185. Κατάβα pro κατάβηθι, Thom. M. 495. Jacobs. Anth. 8, 251. 11, 215. * Καταβείομεν, Heyn. Hom. 7, 40. Καταβατέον, Aristoph. A. 884.” Schæf. Mss. “ Descendo in certamen, Xen. K. A. 336.” Wakef. Mss.]

Καταβαθμὸς, ὁ, Descensus, VV. LL. [* Καταβασμὸς, Æsch. Pr. 810.]

Καταβάδην, adv. q. d. Descensim, i. e. Tanquam descendendo. Apud Aristoph. autem καταβάδην καθήμενος exp. κάτω τοὺς πόδας ἔχων, [A. 411. Opp. ἀναβάδην. “Toup. Opusc. 1, 29.” Schæf. Mss.]

Κατάβασις, (ἡ,) Descensus; ut ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις, Descensus ad inferos. [“ Ἡ κατάβασις αὕτη πάντων ἀνάβασις γέγονε, Chrys. Math. 65.” Gataker. Mss.] Ετ Καταβάτης, (ὁ,) q. d. Descensor. Ab Hes. exp. ἀπὸ τοῦ ἅρματος ἀποβάτης. Ετ Καταβατὸς, (ἡ, όν.) Καταίβασις etiam dicitur, sed poët. metri causa. Itidem Καταιβάτης: quod peculiariter Jovi etiam tribuitur, item fulmini; dicitur enim Καταιβάτης Ζεὺς, [Jupiter Fulminator,] item καταιβάτης κεραυνός: de quibus lege Eust. [“ Cf. Albert. ad Hes. Διὸς Καταιβάτου meminit etiam Clearchus ap. Athen. 522.” Schweigh. Mss.] At καταιβάτις, ἡ, Apoll. R. (2, 353.) καταιβάτις κέλευθος, exp. Declivis via. Sic καταιβάτις οἶμος, Nonn. (Jo. 23, 5.) Dicitur et Καταιβατὸς pro καταβατός: ut καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, Per quas descendere possunt homines, δι' ὧν κατάβασίς ἐστιν ἀνθρώποις. [Gl. Κατάβασις· Clivus, Proclivus, Descensus, Descensio. Lex. Polyb. Diod. S. 4. p. 159., 14. p. 412. Xen. K. A. 5, 5, 4. Herod. 2, 122. * Καταβάσιος, α, ον, Suid. v. Πορθμήϊον. Damascius ap. Phot. 1054. Demetr. Phal. 248. “ Descendens, Sap. 10, 6.” Biel. Thes. Nicet. Annal. 19, 5. “ Method. Ed. Combef.” Routh. Mss. “ Chrys. Serm. 73. T. 6. p. 749. e Sap. (l. c.) Αὕτη δίκαιον, ἐξαπολλυμένων ἀσεβῶν, ἐῤῥύσατο φυγόντα καταβάσιον πῦρ Πενταπόλεως.” Seager. Mss.] “ Καται- “ βασίαι, αἱ, esse dicuntur Signa cœlitus in terram “ demissa.” [Plut. 8, 195. “ Quint. Sm. 6, 484.” Kall. Mss. Καταβάτης, Καταιβάτης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 698. Lycophro 382. σκηπτὸς, Nicet. Annal. 12, 2. Πληγεὶς καταιβάτῃ, sc. κεραυνῷ, Eur. Bacch. 1349. Ἀχέρων, Schol. Eur. Phœn. 1416. Ἀπόλλων. Greg. Cor. 294. Æsch. Pr. 359. Καταιβάτις, Sosiphanes ap. Schol. Apoll. R. 3, 160. * Θεσσαλὶς κόρη σελήνης αἰθέρος καταιβάτις. Lycophro 91. τρίβος, 497. ζῶσ' ἐς Ἀΐδην ἵξεται καταιβάτις. Καταβατὸς, Καταιβατὸς, Schol. Apoll. R. 2, 353. ὁδὸς, Od. N. 110. θύρα. “ Κατάβασις, Mœr. 381. et n.: Thom. M. 488. ad Diod. S. 1, 660. Καταβ. ποιεῖσθαι, ad 2, 396. Καταβασία, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 55. Καταιβασία, Voss. Myth. Br. 1, 173. Καταιβασίαι, Wyttenb. l. c. Καταβάσιον, Callim. 1, 482. Καταιβάσιος, Valck. Phœn. p. 769. Καταβάτης, Fac. ad Paus. 2, 64. Καταιβάτης, ibid. Potteri Archæol. 1, 44. Gesner. Ind. Orph. Wyttenb. l. c. Valck. l. c. Koen. ad Greg. 135. Eur. Bacch. 1358. Brunck. Aristoph. 3, 121. Simson. Chron. p. 1064. Musgr. Iph. T. 454. Καταιβάτις, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 74. Voss. Myth. Br. 1, 172. Thom. M. 348. Wakef. Trach. 463. Καταβατὸς, Heyn. Hom. 8, 164. Καταιβατὸς, Wolf. ad Hesiod. 111.” Schæf. Mss. “ Καταίβασις, Antip. S. 1. Καταιβάσιος, Deorsum veniens, Euseb. P. E. 239. Καταιβάτης, Plut. 2, 338. Aristid. 8. Καταιβάτις,

"Lycophro 91. Καταβατὸς, Suid. v. Σελίς." Wakef. Mss.]

Ἀποκαταβαίνω exp. Descendo, Contendo: sed sine testimonio. [Dionys. Hal. A. R. 9, 16.] Ἐπικαταβαίνω item et Προκαταβαίνω exp. simpl. Descendo, et quidem sine auctore: cum in Ἐπικαταβαίνω præp. ἐπὶ videatur esse pro ἐν aut εἰς, at Προκαταβαίνω, Ante descendo. Προσκαταβαίνω autem pro Descendo, e Cebete (p. 42.) affertur, Αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι. Sed προσκαταβαίνω ad verbum sonat Insuper descendo. Συγκαταβαίνω autem illis duobus multo usitatius est, quod proprie sonat Una descendere vel Simul descendere. A Polyb. ponitur pro Descendere in locum hosti æquum, Εἰ ἀνάγκη τοῖς ἀντιπάλοις εἴη εἰς τοὺς τῆς φάλαγγος καιροὺς καὶ τόπους συγκαταβαίνειν. || Item Συγκαταβαίνειν, inquit Bud., Coire, Convenire, Incurrere, i. e. Competere, Aristot. Pol. 7. Ἵνα συγκαταβαίνωσι ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, καὶ μὴ διαφωνῶσιν αἱ δυνάμεις. Et paulo post, Ἐν τούτῳ γὰρ ἀκμάζουσί τε τοῖς σώμασι σύζευξις ἔσται, καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιΐας συγκαταβήσεται χρόνοις εὐκαίρως. || Συγκαταβαίνειν respondens ad v. Gall. Condescendre. Diod. S. Hist. Alex. Συνεβούλευον οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον, ἑτέραν δὲ διάλυσιν ζητεῖν διὰ λόγων ἀσφαλεστέραν. Addit Bud. συγκαταβαίνειν a Polyb. 5. et alibi poni pro Demittere se, Dedere se, Flectere animum suum. Sic autem συγκαταβαίνειν de Deo dictum in cujusdam demissionis signif. e Chrys. citat in Ep. ad Tim. 99. Et Συγκατάβασις quoque de re ead. dictum scribit: item plur. συγκαταβάσεις τοῦ Θεοῦ. Synes. autem 29. συγκατάβασιν appellavit Demissionem animi ad res seculares. Addit et e Greg. 295. Τὴν πρὸς τὸ ὑπερέχον ἀντιτυπίαν καὶ πρὸς τὸ ταπεινὸν συγκατάβασιν, Descendere in humilium familiaritatem. [" Chrys. de Sac. 6, 4. 238." Routh. Mss.] Et Συγκαταβατικῶς, ut συγκαταβατικῶς εἰρημένον, Areth. in Apoc. Cum demissione sui, ut exp. Bud. 903. Τοῦτο δὲ ὡς ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης προσλήψεως τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ συγκαταβατικώτερον προήνεκται. At Ὑποκαταβαίνειν ad verbum quidem est Subdescendere, vel Clam descendere, [" s. Paulatim descendere, ut Herod. 2, 15." Schweigh. Mss.:] exp. autem in VV. LL. Aliunde subingredi. Citatur ibid. e Thuc. Ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, pro E muris descenderunt. At Camer. ista Hippocr. in Aph. Τοσοῦτον ὑποκαταβαίνειν, ὁκόσον ἂν ἡ νόσος μαλθακωτέρη τῶν ἐσχάτων ᾖ, interpr. Tantum a tenui victu paulatim recedere, quantum remiserit morbus, ut ab extremo periculo absit. [* Ἐγκαταβαίνω, Pind. N. 1, 57. Diod. S. 14. p. 412. * Εἰσκαταβαίνω, Herod. 5, 5. 97. Ἐπικαταβαίνω, Herod. 8, 38.: 9, 25. ἐς Πλαταιὰς, Tab. Heracl. 224. ἐπικαταβαίνοντι pro ἐπικαταβήσουσι. Thuc. 4, 11. 6, 97. Hippocr. 112. * Παρακαταβαίνω, Diod. S. 3. p. 121. Polyb. 3, 65. 115. * Παρακατάβασις, ἡ, Plato de LL. 12. p. 208 =2, 956. ubi al. παρακαταβολῶν. Προκαταβαίνω, Diod. S. 15. p. 501. " Συγκαταβαίνω, Theocr. Ep. 9, 6." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 398. * " Συγκαταβατικὸς, (ἡ, ὸν,) Propensus ad sese conformandum ad alterius humilitatem, infirmitatem etc. Condescending, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 11. T. 4. p. 148. Αἱ τῶν πλουτούντων καὶ ἀρχόντων ψυχαὶ ἀσθενεστέραι τυγχάνουσιν οὖσαι μᾶλλον, φλεγμαίνουσαι μᾶλλον, διαῤῥέουσαι, ὥστε ἐκεῖ συγκαταβατικὸν εἶναι δεῖ. * Ὑπερκαταβαίνω, Il. N. 50. οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, Schol. ὑπερέβησαν: 87." Seager. Mss. " Anonym. ap. Anthol. Jacobs. 13, 663. Ὑποκαταβαίνω, Euseb. H. E. 5, 18. p. 150, 1. 10." Boissonad. Mss. " Epiphan. Hær. 65. p. 610." Kall. Mss. Orig. 2, 516. * Ὑποκατάβασις, ἡ, Eust. in Od. A. p. 35, 20. " Ἐγκαταβαίνω, ad Herod. 421. Εἰσκαταβαίνω, ibid. Ἐπικαταβαίνω, Boissonad. Philostr. 610. Παρακαταβαίνω, de navi, Diod. S. 1, 207. Προσκαταβαίνω, Lucillius 60. Συγκαταβαίνω, Abresch. Lect. Aristæn. 60. Toup. Emendd. 1, 122. 2, 104. Musgr. Andr. 507. Phrynich. 176. Thom. M. 815. Wakef. Eum. fin. Jacobs. Anth. 7, 199. ad Diod. S. 2, 577. Descendo in aciem, Toup. Opusc. 1, 80. Συγκατάβασις, Phrynich. 177. Thom. M. 816. Συγκαταβατικὸς, Phrynich. 177. Συγκαταβατικῶς, ibid. Thom. M. 816. Ὑπερκαταβαίνω, Heyn. Hom. 6, 380. Ὑποκαταβαίνω, Lucian. 1, 498. Heyn. Hom. 6, 202. Jacobs. Anth. 10, 181." Schæf. Mss. " Ἐπικαταβαίνω, Polemo 193. Παρακαταβαίνω, Polyb. 218. Συγκαταβαίνω, Suid. v. Ἀμφίδοξον. Συγκατάβασις, Descensus, Nemes. 17. Demissio, Chrys. 7. Condescension, Procop. Reg. 262. Ὑπερκαταβαίνω, Plut. 2, 364. Ὑποκαταβαίνω, Xen. K. A. 534. Suid. 3, 552. Joseph. c. Apion. 1, 19. Euseb. H. E. 5, 17. Paus. 667. Dio Cass. 241. Sensim descendo, Hippocr. 1243. Arrian. 187. Me submitto, Subduco, Joseph. 791." Wakef. Mss.]

[* Καταβατεύω, Schol. Soph. Œd. C. 480.]

Μεταβαίνω, Digredior, Transgredior, Transeo, Aristot. Pol. 7. Ἔτι δ' ὅθεν ἀρχόμενοι δεῦρο μετέβημεν, Gal. ad Glauc. 1. Νυνὶ δὲ μεταβῶμεν ἐπὶ τὸν περὶ τῶν ἐπιλοίπων ἐκλύσεων λόγον. Quod autem legitur Od. Θ. (492.) Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, Eust. a quodam per parodiam mutatum ait in Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἄλλον κόσμον ἄεισον, quod Proverbialiter dicatur ἐπὶ τῶν εὖ ἐξαλλασσόντων τὰ διηγήματα. Idem Od. M. (312.) μεταβαίνειν ἄστρα esse dicit τὸ μετακινηθῆναι, ad occasum sc. Hinc Μετάβασις, εως, ἡ, Transitio. Peculiariter autem vocatur μετάβασις Schema quoddam ap. Rhetores, quod vulgo Transitio. De hoc vide Fab. et Rutil. Lup. Et Μεταβατικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Transitivus. Et ita Bud. interpr. ap. Philon. Τὰ μεταβατικῇ κινήσει χρώμενα φυτὰ, φαμὲν ἡμεῖς ζῶα εἶναι. Apud Gramm. autem μεταβατικὰ ῥήματα, Quorum signif. in aliam personam transit quam ejus, qui loquitur. At vero Ἀμετάβατα ῥήματα illis opponuntur, q. d. Intransitiva: quorum signif. sc. in aliam personam non transit: et casum non regunt. Quidam Lat. Gramm. neutra vocarunt: ut πλουτῶ, Sum dives, est ἀμετάβατον: quod si dicere liceret πλουτῶ σε, pro Dito te, i. e. Divitem facio, tum esset μεταβατικόν: sed pro eo dicitur πλουτίζω σε. Sic ὑγιαίνω est ἀμετάβατον, at ὑγιάζω est μεταβατικόν. In VV. LL. tamen ζηλῶ vocatur μεταβατικὸν, quod in eo fiat μετάβασις, Transitus, ab accus. ad gen., ut ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας. Et Μεταβατικῶς, ut μεταβατικῶς κινητὰ, Philo, Quæ transitu moveri et quasi locali motu uti queunt. Addit Bud. μεταβατικῶς esse perinde ac si quis dicat Transibunde vel Transeunter, aut Præteribunde, s. Promoventer. [Gl. Μεταβαίνω· Migro, Demigro. Μετάβασις· Translatio, Demigratio. * Μεταβάτης· Dissultor, Desultor. Μεταβαίνω, Opp. A. 4, 418. ἄγρην, Schæf. Meletem. Cr. 62. Μετάβα, ut ἀνάβα, κατάβα, pro —βῆθι, Bekk. Anecd. 108. " Antipho 715. Ἡ μετάβασις ἐγένετο εἰς τὸ ἕτερον πλοῖον οὐδενὶ μηχανήματι, οὐδ' ἀπάτῃ· ἀλλ' ἀνάγκῃ καὶ τοῦτο ἐγίγνετο· ἐν ᾧ μὲν γὰρ ἐπλέομεν, ἀστέγαστον ἦν τὸ πλοῖον, εἰς ὃ δὲ μετέβημεν, ἐστεγασμένον." Seager. Mss. Μεταβατικῶς, Schol. Theocr. 1, 3. Ἀμεταβάτως, Schol. Soph. El. 1061.; " Œd. T. 1217. Schol. Theocr. 1, 1. 48. 133. Schol. Aristoph. Π. 142. 199. 221. Niceph. Callist. Or. in S. Magd. p. 46." Boissonad. Mss. " Μεταβαίνω, Musgr. El. 728. Boeckh. in Plat. Min. 155. Wyttenb. Select. 367. Wessel. Herod. 240. ad Lucian. 1, 259. Valck. Hipp. p. 303. ad Lucian. 1, 319. De astris, Heyn. Hom. 6, 52. Apud Gramm., Thom. M. 272. M. πόδα, Lucian. 2, 274. Μετάβα, Jacobs. Anth. 11, 215. Μεταβατικὸς, Oudend. Præf. ad Thom. M. p. viii. Μεταβατικῶς, Thom. M. 65. Ἀμετάβατος, Oudend. l. c. * Ἀμεταβάτως, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναβιῶσαι, Thom. M. 65. * Ἀμεταβατικῶς, 858." Schæf. Mss. * " Μεταβατέον, Philo J. Μεταβατικῶς, Clem. Alex. 487." Wakef. Mss.]

[* " Φιλομετάβατος, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. p. 234." Kall. Mss.]

[* Ἀντιμεταβαίνω, Trall. 7. p. 101. Αὐξηθείσης δὲ τῆς δυνάμεως, ἀντιμεταβαίνειν δεῖ ἐπὶ τὸ πρόσφορον.] " Ἀντιμετάβασις, (ἡ,) Obluctatio in transitu. In " VV. LL. affertur h. l. sine auctoris nomine, Ἀντιμεταβάσεως γενομένης πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μεταβαλλόμενος, cum hac interpr. Cum ad fluminis " ostium obluctantibus undis spem erumpendi abje-

"cisset." [* "'Αντιμεταβατικὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 199." Schæf. Mss. "'Αντιμετάβασις, Plut. 2, 319." Wakef. Mss.]

[* Συμμεταβαίνω, Joseph. A. J. 15, 6, 6. Lucian. de Mor. Philos. p. 27.]

Παραβαίνω, Transgredior, Transcendo. Qua in signif. metaph. usurpari solet; ut παραβαίνειν τοὺς νόμους, et παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, Lat. Violare leges, Violare jusjurandum, i. e. Pejerare. Anthol. Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ. Sic Demosth. c. Mid. Καὶ εἰ μὲν παραβὰς τοὺς νόμους ἔλαβέ τε πεντήκοντα δραχμάς. Quæ Bud. interpr. Quod si ille contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animum induxisset. Antipho, Τίνας ὅρκους οὐκ ἂν τολμήσειαν παραβαίνειν; Sic Thuc. 5. Παραβήσεσθαί τε ἔφασαν αὐτοὺς τοὺς ὅρκους. Apud Demosth. p. Cor. 167. Παραβαίνειν τοὺς ἄλας καὶ τὰς σπονδὰς, Bud. interpr. Aliquid contra sodalitatem et fœderum communionem admittere. Habet et pass. παραβαίνομαι hanc signif. Thuc. 3, (45.) Παραβαινομένων δὲ τῷ χρόνῳ. Idem, Ἄς γε, sc. σπονδὰς, καὶ ὁ θεὸς κελεύων πολεμεῖν, νομίζει παραβεβᾶσθαι. Sic παραβαθεὶς νόμος, Demosth. (592.) Synes. autem, Ἀλλ' ἀνάγκη γὰρ ἐν καιροῖς ἀπαῤῥησιάστοις τὴν ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι, Bud. interpr. Sed necesse est remitti multum de exacta justitia. || Παραβαίνειν exp. etiam Præterire; ut Aristot. Œcon. 2. Παρέβη τρεῖς ἡμέρας. Apud Aristoph. autem Σ. (1525.) στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, Camer. reddit, Verte et circumquaque procede. Alii reddunt Versa te, s. Volve, et prodi in orbem. [Gl. Παραβαίνω· Prævarico. Παρέβης· Demigrasti. Παρέβη· Excessit. Παραβῆναι· Violare. Passowii Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 111. Herod. 6, 12. Τίνα δαιμόνων παραβάντες; 7, 40. Παραβεβαὼς, Il. Λ. 522. 708. "Παραβαίνω, Wakef. Trach. 1189. Jacobs. Animadv. 290. Luzac. Exerc. 148. Jacobs. Anth. 7, 412. ad Dionys. H. 1, 61. Heyn. Hom. 5, 72. Thom. M. 320. De curru, Il. Λ. 513. 518. 522. Π. εἰς, Dawes. M. C. 44. Π. θεὸν, ad Herod. 444. Prætereo, Eur. Hec. 699." Schæf. Mss. "Schol. Il. B. 134. Aor. 2. pass. παρεβάθην, Synes. 15. Chrys. 54." Wakef. Mss.]

[* "Παραβαδὸν, Opp. K. 4, 483." Kall. Mss.]

Παράβασις, (ἡ,) Transgressio, ut παράβασις τοῦ νόμου. [" Metaph. sumta a viatoribus, qui aberrant a via, et prætergrediuntur iter institutum." Scal. ad Theophr. 4, 6.] Interdum autem παράβασις sine adjectione pro παράβασις τοῦ νόμου, s. τῶν νόμων, ponitur, quæ et παρανομία. Atque ita Paul. ad Gal. 3, (19.) qui et παραβάσεις plur. dicit. Hebr. autem 2, (2.) παράβασις et παρακοὴ copulavit. || Παραβάσει χρῶμαι VV. LL. exp., Prodeo in medium, ex Aristoph. Cum tamen in iisdem ex illius Schol. annotetur παράβασιν in Comœdiis appellatam, Cum chorus ad populum conversus, aliquid extra fabulæ argumentum loquitur; quod quia anapæstis versibus fieri solebat, ἀναπαίστους nominatam fuisse; esse autem παράβασιν τελείαν, quæ quasdam versuum cæsuras haberet; at ejus partem nomen habuisse κομμάτιον; Bud. annotat duntaxat παράβασιν esse Comœdiæ partem, remittens ad hunc Schol. HINC Παραβατικὰ μελύδρια, pro Versiculis, quibus hæc parabasis constat, citatur e Schol. Aristoph. Σ. [Gl. Παράβασις· Prævaricatio. Strabo 1. p. 40. S. Schol. Aristoph. N. 514. Παραίβασις ὀλέθρου, Apoll. R. 4, 832. * Παραβατικῶς extat ap. Schneider. Lex., sed ἀμαρτύρως. "Παράβασις, Heyn. Hom. 8, 472. Boissonad. Philostr. 624. Digressio, Toup. ad Longin. 317. Pars comœdiæ veteris, Brunck. Soph. 4, 621. Valck. Diatr. 38. Platonius, cf. Aristoph. Thesm. 785. Schol. ad Plut. p. 205. T. H. Brunck. ad Aristoph. 2, 89.; Soph. 3, 417. Kuster. Aristoph. 109." Schæf. Mss.]

Παραιβασία, poët. i. q. παράβασις, unde παραιβασίαι, Hesiod. Θ. (220.) pro Delictis, ad verbum, Transgressionibus: Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσι. [Æsch. S. c. Th. 748. Quint. Sm. 13, 381. παραιβασίῃσι νόοιο. "Brunck. ad Æsch. l. c." Schæf. Mss.]

Παραβάτης, (ὁ,) Transgressor, Violator legis. Hoc autem nom. Eccl. Scriptt. peculiariter dederunt Juliano Imp. παραβάτην eod. sensu, quo et ἀποστάτην vocantes. || Παραβάτης, pro quo ap. Hom. παραιβάτης, Qui e curru pugnat, Dominus currus, Bud. citans e Xen. K. Π. 7, (1, 15.) Τὰ μὲν (ἅρματα) καὶ ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. Apud J. Poll. legitur παραιβάτης, quem a Plat. ἀναβάτην * μικράσπιδα nominari tradit. "Παραιβάτης, poët. " pro παραβάτης. Est autem παραβάτης Is, qui præ" ter aurigam currum conscendit et ex eo pugnat. Il. " Ψ. (132.) Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί " τε, Currus conscenderunt propugnatores et aurigæ. " Nam et Porphyr. in Hom. Quæst. annotat τῶν ἐπὶ " τοῖς ἅρμασι τοὺς μὲν μαχομένους, a poëta vocari πα" ραβάτας: ἡνιόχους autem, τοὺς τὰς ἡνίας ἔχοντας. " Et Dionys. H. 7. fin. certamina priscorum Latinorum " cum Gr. comparans, Ὅταν τέλος αἱ τῶν ἱππέων " ἅμιλλαι λάβωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων " οἱ παροχούμενοι, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραιβάτας, Ἀ" θηναῖοι δὲ ἀποβάτας, τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρό" μον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Eod. modo Eur. Suppl. " (677.) ποιμένες δ' ὄχων Τετραόρων κατῆρχον ἐντεῦθεν " μάχης Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους, Παραι" βάτας ἔστησαν ἐς μάχην [τάξιν Edd.] δορός. Χοὶ μὲν " σιδήρῳ διεμάχονθ', οἱ δ' ἔστρεφον Πώλους ἐς ἀλκὴν " αὖθις ἐς παραιβάτας. Apoll. R. 1, (753.) simpl. pro " Assessore aurigæ usurpavit, fem. genere, Καὶ τὸν " μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων Ἡνία, σὺν δὲ " οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια. Plut. τὸ παραβάτης " aliter etiam usurpat, ita nimirum appellans Pedi" tem, qui equiti permistus, re ita ferente equitis vi" cem supplet: P. Æmilio 475. Ἧκον μὲν γὰρ αὐτῷ " δεηθέντι Βαστέρναι, μύριοι μὲν ἱππεῖς, μύριοι δὲ πα" ραβάται. Hunc enim sensum esse ejus l., e Liv. " patet, qui de hac eadem re 44.: Veniebant x mil" lia equitum, par numerus peditum, et ipsorum jun" gentium cursum equis, et in vicem prolapsorum " equitum vacuos capientium equos. Sunt qui Ve" lites equestres nominari posse existiment, quod ii " equitatui immisceri solerent a Romanis." [Gl. Παραβάτης· Prævaricator, Temerator. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 698. Macrob. 5, 19. Greg. Cor. 294. Æsch. Eum. 540. ubi Hermann. παρβάτας. Aristid. Or. 1. p. 7. Diod. S. 5. p. 212. Παραβάτις, Παραιβάτις, ἡ, Carm. in St. Theod. 244. Theocr. 3, 32. Eust. 313, 5. 423, 12. "Παραβάτης, ad Diod. S. 1, 527. 2, 434. Heyn. Hom. 4, 505. 8, 385. Dionys. H. 3, 1499. Thom. M. 348. Markl. Suppl. 653. 676. Sic dicitur Julianus Imp. in Suida 2, 494. Valck. Diatr. 267. E curru pugnans, ad Il. A. 103. Wessel. ad Diod. S. 1, 64. ad Herod. 434. Παραιβάτης, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 55. Wolf. ad Hesiod. 111. Koen. ad Greg. 135, ad Il. Ψ. 132. Zeun. ad Xen. K. Π. 634. ad Herod. 434. Thom. 348. Heyn. Hom. 8, 385. Markl. Suppl. 653. 676. Musgr. 653. Abresch. Æsch. 2, 83. ad Diod. S. 1, 527. 2, 434. Παραιβάτις, Toup. Add. in Theocr. 391. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 74.; ad Röv. 52. Thom. M. 348." Schæf. Mss. "A nomine Παραιβάτης formatur * Παραιβατέω, i. e. παραβάτης vel παραιβάτης εἰμί: quod cum dat. constructum legitur ap. Athen. 609. Eodem curru cum aliquo et a latere illius vehor." Schweigh. Mss. * "Παραβατέω, Philostr. Icon. 3, 11. (882.)" Kall. Mss.]

[* "Παραβατὸς, (ἡ, ὀν,) Qui migrari, violari, potest, Soph. Antig. 874. Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις· Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, Παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει." Seager. Mss. Æsch. Suppl. 1056.] "Παραίβατον " ἀτραπιτοῖο, A semita s. Extra callem digressum. " Opp. K. 1," [483. Leg. * Παραιβαδόν. Vide Schneider. Lex. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 313.]

Ἀπαράβατος, ὁ, ἡ, ut ἀπαράβατος νόμος, Epict. Lex, quam nemo transgreditur, vel Lex, quam nemo transgredi potest. || At vero ἀπαράβατον ἱερωσύνην Hebr. 7, (14.) exp. Sacerdotium, quod præterire non potest; et e sequenti Sacerdotium perpetuum. ||'Απαράβατος δύναμις pro ἀδιάπτωτος, Gal. κ. Τόπ. et P. Ægin. Compositio, cujus facultas non fallit. VV. LL. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 313. Epict. Enchir. 50, 2.: * 'Απαραβάτως, Citra transgressionem. Τῷ κριθέντι ἀπαραβάτως ἐμμένειν, 2, 15, 1. 'Απαραβάτως

χρώμεθα τῷ κανόνι, 2, 11, 17. "In q. l. mihi videtur allusio ad albam lineam, quæ vocabatur Κανὼν, quæque non transgredienda erat in certaminibus. Cic. Paradox. 3. Est peccare, tanquam transilire lineas. Sæpe amat uti Epict. vocabulis e re agonistica petitis." Upton. "Ἀπαράβατος, Thom. M. 83. Phrynich. 138. * Ἀπαραβατικῶς, Heyn. Hom. 5, 505." Schæf. Mss. "Ἀπαράβατος, Qui non fallit, Jambl. 114." Wakef. Mss.]

[* Δυσπαράβατος, ὁ, ἡ, Schol. Æsch. Eum. 390.]

[* "Παραιβάδας, (Violator legis,) Æsch. Eum. 556. Abresch. Æsch. 2, 83. Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

[* "Συμπαραβαίνω, Theoph. ad Autol. 2, 27. (96.)" Kall. Mss.]

Περιβαίνω, Circumeo. Et ap. Hom. Circumeo protegendo, vel Circumeundo protego, i. q. Ἀμφιβαίνω: Il. Θ. (331.) Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, Ἀλλὰ θέων περίβη. Sic P. (80.) Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε: (313.) Ἱπποθόῳ περιβάντα. At E. (21.) Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ **B** κταμένοιο, Eust. περιβῆναι esse dicit τὸ ἐπάνω τοῦ νεκροῦ στάντα ὑπερμαχῆσαι. [" Divarico, Crura diduco, Plut. Nic. 971. HSt. Τὸ πραχθὲν περὶ τὸν βωμὸν τῶν δώδεκα θεῶν· ἄνθρωπος γάρ τις ἐξαίφνης ἀναπηδήσας ἐπ' αὐτὸν, εἶτα περιβὰς, ἀπέκοψεν αὐτοῦ λίθῳ τὸ αἰδοῖον." Seager. Mss. "Markl. Suppl. 611. Diod. S. 2, 178. 228. Heyn. Hom. 4, 21. 5, 7. 473. 6, 448. 606. Abresch. Lect. Aristæn. 281. Wyttenb. ad Plut. 1, 852. Dawes. M. C. 204. Π. ἵππον, Toup. Opusc. 1, 457.; Emendd. 2, 221. 223. ubi de aliis hujusmodi locutionibus. Divarico, Longus 4. Villois." Schæf. Mss. "Ascendo equum, Appian. 1, 357. Περιβάω, Circumpono, Theocr. 25, 213." Wakef. Mss.]

Περιβάδην ex J. Poll. exp. Pedibus alternatim motis, [" Cruribus circum aliquid divaricatis, Plut. Artax. 1861. HSt. Ἐκέλευσε, γυμνὴν ἀναλαβόντα πόρνην περιβάδην ἐπὶ τοῦ τραχήλου δι' ἡμέρας ὅλης ἐν ἀγορᾷ περιφέρειν. Arbacis collo ita scortum sedebat, quomodo vir in equo." Seager. Mss. Achill. Tat. 14. Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευράν. "Abresch. Lect. **C** Aristæn. 281. Pedibus divaricatis, Toup. Opusc. 1, 459." Schæf. Mss. "Eust. Od. 214, 16." Wakef. Mss.]

[* Περίβασις, ἡ, Gl. Incessus. * Περιβασία, ἡ, Veneris epith. ap. Clem. Alex. Protr. p. 25. pro quo vocab. Hesych. * Περιβασώ, de qua v. "Toup. Emendd. 2, 223. 506." Schæf. Mss.]

Προβαίνω, Prægredior, Antegredior, Præcedo. Aristot. Οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' * ὑπαλουθεῖ, nisi forte leg. τοῦ ἀριστεροῦ. || Προβαίνω, metaph. Antegredior, Anteeo, i. e. Antecello, Supero: ut Il. Z. 125. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῷ θάρσει: Ψ. (890.) ἴδμεν γὰρ, ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος: ubi Eust. exp. προέχεις. Ab Hesiodo autem accipitur et pro Præsum, Imperium obtineo: Τρηχῖνος προβέβηκε. || Προβαίνω, Progredior, Provehor, metaph. etiam, Polyb. Καί περ εἰς τοῦτο προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης ὥστε κ. τ. λ. i. e. προεληλυθότων. Et προβεβηκὼς, Qui progressus est **D** aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur; unde προβαίνοντος χρόνου, Progressu temporis, ad verbum Progrediente tempore. Itidem προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ, vel τῷ χρόνῳ, Qui est ætatis provectæ. Usitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα sine adjectione. Lucian. Ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα προβεβηκότων. Plut. Camillo, Καὶ τοὺς οὐκ ἐν ὥρᾳ τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἤδη προβεβηκότας. Plato Ep. Ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν. At nove dictum a Luca 1, (7. 18.) Προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν. || Item Progredior, i. e. Prodeo; ut προβαίνειν τῆς οἰκίας, ap. Chrys. de Sacerd. || Ex Aristoph. (Εκ. 161.) affertur προβαίνειν et cum accus. πόδα, pro Prodire: [1465. Eur. Phœn. 1427. προβὰς κῶλον δεξιόν. Xen. K. A. 4, 2, 28. Εἷλκον τὰς νευρὰς τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες, ubi Arrian. ἀντιβάντες. Eur. Med. 1119. Glossæ: Προβαίνω· Incedo, Progredior, Procedo. Προβαίνω, αὔξω· Glisco. Προβεβηκώς· Provectus. Προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν· Hic Ovifer. An Ævifer leg.?] "Πρόβα, Prodi, vel Progredere: pro πρόβαθι, ap. **A** "Eur. et Aristoph. Προύβαινε, Procedebat, Att. syn- "alœphe pro προέβαινε. Sic Προύβαλλε pro προέ- "βαλλε, Proponebat. Προύβη, pro προέβη, Proces- "sit. Προύβησαν pro προέβησαν, Processerunt, vel "Præcesserunt." [" Προβαίνω, Heyn. Hom. 5, 205. 6, 400. 7, 147. Phrynich. Ecl. 212. ad Diod. S. 1, 178. 271. 409. 679. 2, 216. Wakef. Herc. F. 1422. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Cattier. 89. Boissonad. Philostr. 483. ad Il. K. 252. ad Herod. 649. ad Mœr. 63. Toup. Opusc. 1, 206. Valck. Hipp. p. 265. De tempore, ad Herod. 349. 713. Π. ἡλικίᾳ, ad Diod. S. 2, 341. Π. τὴν ἡλικίαν, Herodian. 475. et n.: Ammon. 35. Eran. Philo 164. ad Charit. 275. Lucian. 1, 48. Wakef. S. C. 3, 124. Ἄστρα προβέβηκε, Heyn. Hom. 6, 52. Προβεβηκὼς, Thom. M. 931. Ἀρβύλαν προβὰς, Musgr. El. 94. cf. 178. 774. Porson. Or. 1427. Προβ. πόδας, Lucian. 2, 38. Schneider. ad Xen. Pol. 404." Schæf. Mss. "Provenio, Villoison. Anecd. Gr. 2, 58. Senesco, Plut. 1, 146. Prodeo ad defendendum, Oppian. A. 1, 716. Succedo, Philostr. 354. προβάω, Pind. O. 8, 83." Wakef. Mss.]

Πρόβασις, (ἡ,) Prægressio, vel Progressio, sequendo signif. verbi, sed exp. et βοσκημάτων κτῆσις ab Hes. de qua signif. vide Πρόβατον. [Gl. Processus. Ruhnk. ad Tim. 224. Od. B. 75. Eust. in Il. A. p. 828, 6. in Od. p. 9, 12. 80, 42. 384, 14. Strabo 7. p. 449. "Heyn. Hom. 8, 382. Fischer. ad Palæph. 119. Timæi Lex. 224. et n.: Voss Myth. Br. 1, 105. ad Od. B. 75." Schæf. Mss. "Schol. Il. Φ. 449." Wakef. Mss.]

Προβάδην adv. ap. Hesiod. (E. 2, 347.) pro Inter progrediendum, Inter eundum, Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς: ubi, ut tradit Camer., vetat meiere procedentem, quia hoc fieri vult a subsidentibus, aut applicantibus se ad parietem. [Jambl. Pyth. 6. 121. "Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss.]

Πρόβημα, exp. Progressus: a Suida autem πήδημα, Saltus, Aristoph. Π. (759.) ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασι. [Valck. ap. Dobræum ad Porsoni Aristoph. p. 93., quem vide, vocem πρόβημα suspectam habet, utpote quæ nusquam alibi legatur, et, ex Eur. Med. 1180, Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, corrigit ἐκτύπει γε δὴ—δρομήμασιν. An recte, viderint alii. Certe v. προβήμα contra analogiam non peccat: cf. Βῆμα, Ἀπόβημα, Διάβημα. "Πρόβημα, Musgr. El. 985." Schæf. Mss.]

"Ἀποπροβαίνω, Longe progredior et abeo ab. "Eur." [Or. 142. al. ἀπὸ προβ. Dionys. H. 2, 18.]

[* Ἐπιπροβαίνω, Dionys. P. 128.]

[* Συμπροβαίνω, Gl. Concresco.]

Προσβαίνω, Ascendo, Conscendo. Il. B. (48.) Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον. Cum dat. autem in prosa, ut Plut. Προσέβη τῷ Καπιτωλίῳ, et Προσβᾶσαν ἐρινεῷ μεγάλῳ. || Est etiam Accedo; unde πρόσβασις pro Accessu ap. Polyb. sæpe, ut tradit Bud. || At Il. E. (620.) λὰξ προσβὰς est pro λὰξ ἐμβὰς, Calcibus insultans. HINC Πρόσβασις, (ἡ,) Ascensus. Item Accessus, ut modo dictum fuit. [" Clem. Alex. 176." Routh. Mss.] Προσβατὸς, (ἡ, όν,) ut, Χωρίον, ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ, e Xen. (Ἀπολ. 23.) Locus, quem mors conscendere nequeat, vel Ad quem accedere. AT Ἀπρόσβατος, (ὁ, ἡ,) contra Inaccessus: Lucian. (1, 186.) Ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι. [Gl. Πρόσβασις· Aggressio. Κατὰ πρόσβασιν· Peditemptim. Eur. El. 489. Phœn. 187. Schol. Æsch. Eum. 117. Diod. S. 2. p. 70., 17. p. 600. Herod. 3, 111. Polyb. 1, 55, 10. etc. * Προσβάσιμος, ὁ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 227. Προσβατὸς, Xen. K. A. 4, 8, 7. Ἀπρόσβατος, Soph. Tr. 1047.] "Ἀποτίβατος, pro ἀπρόσβατος, Inaccessus, Qui adiri "nequit, ἀπροσπέλαστος. Soph. Tr. (1029.) p. 368. "ἀποτίβατος ἀγρία νοῦσος." [* Δυσπρόσβατος, ὁ, ἡ, Thuc. 4, 129. J. Poll. 1, 171. Dio Cass. 816. Schol. Il. P. 743. "Thom. M. 255. Προσβαίνω, ad Charit. 693. Markl. Iph. p. 114. 251. Wakef. Herc. F. 1422. Act. Traj. 2, 153. ad Diod. S. 1, 178. ad Mœr. 63. Πρόσβασις, Fischer. ad Palæph. 119. Valck. Phœn. p. 60.; Ammon. 33." Schæf. Mss. "Ἀπρόσβατος, Polyæn. 757." Wakef. Mss.]

Συμβαίνω, Congredior, Pedem confero. Soph. Aj.

(1281.) Ὃν οὐδαμοῦ φῇς οὐδὲ συμβῆναι ποδί: ubi Schol. exp. συνελθεῖν.

Συμβαίνω, Convenio, Transigo, Paciscor, Fœdus ineo. Thuc. Ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα, Cum illis pepigerunt, vel Fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς jungit, Ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et συνέβησαν εἰς τωὐτὸ ex Herod. 1. Et ex Aristoph. (N. 67.) κοινῇ ξυνέβημεν, pro Inter nos convenit. B. (807.) Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος, Non conveniebat Atheniensibus cum Æschylo, vel, Non conveniebat inter Athenienses et Æschylum. Camer. [" Gl. ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς." Seager. Mss.] Rursum Thuc. Ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, pro Deditionem fecerunt, vel, Tandem composuerunt, et in fidem recepti sunt. Usurpatur et pass. in signif. Paciscendi, ut Thuc. 4. Ἕως ἄν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ. || Συμβαίνω, Consentio, ut Synes. Ep. 58. Ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, Lingua cum mente consentiebat. Sic in hoc adespoto l., qui a Suida affertur, Τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, εἰ συμβαίνει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα. Et Συμβαίνει, Convenit, Consentaneum est, Aristot. sæpe: itidem συμβαῖνον, Consentaneum, Conveniens, Polit. 106.

Συμβαίνω, Contingo, Evenio, cui signif. immerito primus dari solet locus, unde τὸ συμβαῖνον, Quod contingit, τὸ συμβὰν s. συμβεβηκὸς, Quod contigit. Interdum vero τὸ συμβαῖνον s. τὸ συμβὰν redditur Eventus. Demosth. (12.) Συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν. Thuc. 2. Καὶ ἄλλο πάσχοντας, ὅ, τι ἂν ξυμβαίνῃ: 2, (15.) Ξυνεβεβήκει Ἀθηναίοις τοῦτο, Hoc Atheniensibus usuvenerat. Demosth. Οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία. Synes. Εἴ τι συμβαίη, pro Siquid secus acciderit, Bud. Sæpe autem cum infin. Thuc. 1, (29.) Ξυνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ. Plut. (1, 690.) Τότε —κακῶς ἀκοῦσαι καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν Φάβιον, Contigit, ut male audiret et contemtui esset Fabius. Demosth. Philip. 1. Συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν. Idem Olynth. 2. Βραχέος λόγου συμβαίνει δεῖσθαι, Contingit, ut nobis opus sit. In quibus Demosth. ll. paulo aliter accipitur συμβαίνειν, quam in illo Plut. possumusque et per Fit in illis interpr. Interdum vero additur infin., qui abundat: ut Thuc. 3. Ἄνευ δὲ σεισμοῦ οὐκ ἄν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι γενέσθαι. Hic enim sine γενέσθαι ead. manet sententia. At Plato junxit aliquoties h. v. cum participio, ut Ep. 7. Ξυνέβη γενόμενος. Ibid. Τὸ σμικρὸν τοῦτο μεγάλων καὶ μυρίων κακῶν αἴτιον ξυμβαίνει γιγνόμενον. || Συμβαίνει et συμβέβηκε cum infin. Bud. accipi ait non solum pro Contingit et Evenit, sed et pro Convenit: affertque e Philone, Διὸ καὶ τὰς ἐκφύσεις αὐτῶν αἰσθητὰς ὅτι μὴ χρόνῳ πολλῷ μόλις εἶναι συμβέβηκε. Sic et alibi itidem. Vel, inquit, Convenit, i. e. Constat, ut alibi de Mundo 232. Sic Aristides 110. || Συμβαίνειν pro Succedere ap. Thuc. me legere memini.

Συμβὰν part. impers. verbi signif. retinet aliquando: ut Synes. Ep. 66. Συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἑτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμοὺς, Quod si videre contigerit. Συμβὰν alicubi exp. etiam Cum accidisset.

Συμβεβηκὸς, τὸ, Quod accidit, Eventus. Philo V. M. 1. Ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὅλην τὴν βασιλείαν ὠνόμασαν ἀνάθημα, Ex eventu. Et τὰ κατὰ συμβεβηκὸς, Quæ temere et casu eveniunt, VV. LL. Item τὰ συμβεβηκότα, Rerum attributa, in iisd. Et κατὰ συμβεβηκὸς ap. Aristot. ceterosque Philosophos, quod vulgo dicitur Per accidens.

[Συμβαίνω, Gl. Evenio, Accido, Contingo. Συμβαίνει· Evenit, Accidit, Contingit, Convenit, Ascendit. Συμβαίνοντα· Accidentia. Συμβεβηκός· Adventitius morbus. Συμβεβηκέναι· Obtigisse. Συμβῇ· Eveniat, Contingat. Συνέβη· Contigit, Accidit, Emersit. Xen. Equ. 1, 14. Διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες. Plato Alc. 1, 52.: Contingo, Plut. 10. 289. H.: Herod. 3, 146. Δοκέοντάς τε δὴ πάντα συμβεβάναι. " Congruo, Aristoph. I. 220. Ἔχεις ἅπαντα, πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ, Χρησμοί τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν." Seager. Mss. Συμβαίνω, conf. cum συμβιόω, ad Greg. Cor. 924. " Συμβαίνω, Heyn. ad Apollod. 745.; Hom. 8, 84. Abresch. Lect. Aristæn. 71. Phrynich. Ecl. 105. ad Diod. S. 1, 463.

A Dawes. M. C. 353. Markl. Iph. p. 282. 358. Wakef. Trach. 1152. 1164. 1173. ad Lucian. 1, 560. 778. 808. Brunck. Aristoph. 1, 187.; Kuster. 70. Matth. Anecd. 1, 26. Abresch. Dilucid. Thuc. 2. Dionys. H. 1, 70. 536. 2, 742. 953. Artemid. 299. Ed. Lips. Boissonad. Philostr. 480. 486. 581. Herod. 9, 101. Plato de LL. 96. 350. 360. 459. Ast. Demosth. 1152, 26. Villois. Anecd. 2, 106. Thuc. 2, 301. Bip. Musgr. Med. 737. Wyttenb. Select. 342. Compressis cruribus incedo, Kuster. Aristoph. 105. Concedo, Plato Charm. 85. Gorg. 111. Συμβ., sc. ὢν s. εἶναι, 166. 178. 212. Heindorf. ad 108. Simon. Dial. 95. coll. 99. Boeckh. in Plat. Min. 30. Συμβ. τινὶ, Dionys. H. 5, 110. Συμβαίνει, Xen. Mem. 1, 2, 11. an ibi leg. συμφέρει? an potius τοὺς τοιούτους, servato συμβαίνει? Plato Charm. 99. Heindorf. 115. Cum inf., ad Diod. S. 2, 448. 461. ad Thuc. 1, 6. Συμβαίνει εἶναι, Kiessl. ad Jambl. Pr. 192. Schneider. ad Xen. K. Π. 658. Ed. alt. Συμβ. γίγνεσθαι, ad Xen. Œcon. 8, 15. Συμβ. γιγνόμενος, Boeckh. in Plat. Min. 153. Συμβ.
B περὶ ἐμὲ, ad Diod. S. 2, 436. Ἐάν τι συμβαίνῃ, Dawes. M. C. 424. Συμβήσομαι, Valck. Hipp. p. 232. Συμβέβηκε, Müller. ad Lycophr. 582. Decet, Dionys. H. 4, 2178. Ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ad Diod. S. 1, 200. 213. Ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, Paus. 3, 63. E facto, Mela 3, 8, 8. Πόδες συμβεβηκότες, Fischer. ad Palæph. 92. et Ind. v. Διαβαίνω, ad Diod. S. 1, 111. Συνέβη, Bibl. Crit. 3, 1. p. 6. Συνέβη ὥστε, Herod. 659. Τὸ συμβὰν, Abresch. Lect. Aristæn. 321. ad Long. 258." Schæf. Mss. " Σύμβημι, Dio Chrys. 1, 143." Wakef. Mss.]

Συμβεβηκότως, i. q. κατὰ συμβεβηκὸς, affertur e Nicom. Arithm. 1.

[* " Συμβάδην, Nicet. Annal. 2, 4." Kall. Mss. Cf. Περιβάδην.]

Σύμβαμα, τὸ, Eventus, Casus fortuitus: ut, cum dicit Eust. περιπέτειαν esse τὸ τυχὸν σύμβαμα. Ετ Παρασύμβαμα: sicut dicitur σύμπτωμα et παράσυμπτωμα. Lucian. (1, 561.) Ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα
C προσέλαβεν. || Σύμβαμα, inquit Suid., Propositio e nomine et verbo perfectam sententiam reddens. Stoici, inquit Priscian., ἀξιώματα et συμβάματα, Dignitates vel Congruitates, vocabant has constrr., quæ per nominativum absolvuntur; ut, Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illas vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebant, h. e. Minus quam congruitates; ut, Cicero patriam servat. Vide Ammon. ubi σύμβαμα et κατηγόρημα, itidemque παρασύμβαμα et παρακατηγόρημα copulat. [Gl. Σύμβαμα· Eventus. * Ἀσύμβαμα, Priscian. 1119. " Παρασύμβαμα, Greg. Naz. Or. 23. p. 413. C. Cf. Notit. Mss. T. 11. P. 2. ad hunc locum Gregorii." Boissonad. Mss. Vide Παρακατηγόρημα, et Παρασύμπτωμα. Apollon. Syntax. 3. p. 299. Bekk. " Σύμβαμα, Fischer. ad Palæph. 29. ad Diod. S. 1, 69." Schæf. Mss. " Παρασύμβαμα, Hes. v. Σύμβαμα." Wakef. Mss.]

D Σύμβασις, εως, ἡ, Compositio, Pacificatio. Thuc. 1. Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν: ibid. Καὶ ἐς ξύμβασιν μᾶλλον καὶ φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγεῖν. Et (1, 61.) Ξύμβασιν ποιησάμενοι. Et 3. Ἤν τις ἀποστᾶσα πόλις ἔλθοι ἐς ξύμβασιν. Eur. Phœn. (590.) Καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε. || Σύμβασις, Josepho sæpe Fœdus, Pactum, Conventum, Bud. Plur. etiam συμβάσεις dicitur, ut Synes. Τῶν ἀδελφῶν τὰς συμβάσεις, καὶ τὴν ὁμόνοιαν, ubi exp. Reconciliationes. [Gl. Accidentia. Hippocr. 824. Lex. Polyb. Conf. cum συμβίωσις, ad Greg. Cor. 924.] Hinc Συμβασείω, Compositionis desiderio teneor, Thuc. (8, 56.) Ετ Συμβατικὸς λόγος, (6, 103.) Plut. (1, 555.) itidem Sermo de pace componenda, Sermo ad compositionem s. pacificationem pertinens, aut de ea tractans. [Thuc. 5, 76. Lex. Polyb.] Ετ Συμβατικῶς, q. d. Pacificatorie. Plut. (2, 756.) Ὁ δὲ Κλώδιος προσεποιεῖτο συμβατικῶς ἔχειν, q. d. Se pacificatorio animo esse. Bud. vertit, In amicitiam cum Cicerone redire velle. Apud Greg. autem Ep. ad Basil. Πρὸς ἡμᾶς ἔχει συμβατικῶς τε καὶ φιλικῶς, Concorditer.

Item Συμβατήριος pro συμβατικὸς, ut συμβατήριοι λόγοι, Thuc. (5, 76.) At Ἀσύμβατος, ὁ, ἡ, Qui compositionem non admittit, Qui a pacificatione est alienus. Theophyl. Ep. Ἀσύμβατος γὰρ ὁ Ἔρως ἐπιπέμπων βέλος. Plut. (9, 730.) Ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέρησιν καὶ ἕξιν ἀντίθεσις, πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι, Turnebo interpr. Privationis enim et habitus repugnantia hostiliter infesta est et implacabiliter dissentit. Thuc. 3, (46.) Διὰ τὸ ἀξύμβατον, Quod res ad compositionem non perveniat, vel Pervenire nequeat: τὰ ἀσύμβατα, Greg. Quæ dissident. [Lex. Polyb.] Et Ἀσυμβάτως, Alieno a compositione animo. Plut. Ἀντωνίου μὲν ἀσυμβάτως ἔχοντος, Cum Antonius pacisci recusaret. || Ἀσύμβατος pro Non conveniens, Non congruens, Incohærens. Pro quo alii ἀσύμβαντος scripserunt: unde et Ἀσυμβάντως ἔχειν citant e Gazæ Gramm. 4. Sed eadem paulo post non ἀσυμβάντως, sed ἀσυμβάτως scriptum habent. " Δυσσύμβατος, (ὁ, ἡ,) Ægre coiens " s. conveniens, Ægre sociabilis. Plut. Symp. 4. Οὐ " ῥᾳδίως μίαν, οὐδὲ ὁμοπαθοῦσαν ἴσχουσαι κατάστασιν, " ἀλλ' ἑκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀντιτείνουσα, καὶ δυσ- " σύμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον." [" Polyb. 9, 2, 4. Σύμβατόν ἐστιν αὐτῷ, pro συμβαίνει." Schneider. Lex. " 9, 2. Τῷ μὴ σύμβατον εἶναι ταῖς ἀρχαῖς, ' Ad principia illa nequaquam redeundum,' Casaub. * Ἀσυμβασία, (ἡ,) Incongruentia. Chrys. Hom. 115. T. 5. p. 740. Ὅμως ἀναρμοστίαν καὶ ἀσυμβασίαν τῶν γεγραμμένων εἰρῆσθαι παρὰ τῶν γυναικῶν κατηγοροῦσί τινες." Seager. Mss. " Σύμβασις, Eur. Phœn. 85. Toup. Opusc. 2, 129. Συμβατικῶς, Wyttenb. Select. 309. Plut. 2, 338. Cor. Συμβατήριος, Dionys. H. 3, 1414. 1590. ad Diod. S. 1, 390. Ἀσυμβάτως, Wyttenb. Select. 326." Schæf. Mss. " Συμβατικῶς, Plut. 4, 805. Casu fortuito, Euseb. P. E. 248. Συμβατήριος, Joseph. 613, 38. Ἀσύμβατος, Non conveniens, Nemes. 6. A pacificatione alienus, Philo J. 1, 123. Ἀσυμβάτως, Plut. 1, 136." Wakef. Mss.]

[* " Ἀποσυμβαίνω, Sext. Emp. Math. 7, 282. (p. 427.) Maxim. ad Dionys. Areop. 4, 30. Crys. 1, 285. Athen. 299. Orig. c. Cels. 314. (305. Εἰ δέ τινι ἀποσυμβαίνει, παρὰ τὴν αἰτίαν ἐκείνου ἀποσυμβαίνει, ῥᾳθυμήσαντος περὶ τὸ μεταλαμβάνειν τοῦ ζῶντος ἄρτου, καὶ τοῦ ἀληθινοῦ ποτοῦ,) Theodot. 4, 1220." Kall. Mss. " Non accido, Chrys. Serm. 67. T. 6. p. 692. Τὸ διαβάλλειν δὲ καὶ μὴ διαβάλλειν, οὐ φύσις ἐστὶν, ἀλλὰ πρᾶγμα γιγνόμενον καὶ ἀπογιγνόμενον, συμβαῖνον καὶ ἀποσυμβαῖνον." Seager. Mss. Adde 1, 285. " Abresch. Dilucid. 249. ad Charit. 579." Schæf. Mss.]

Ἐπισυμβαίνω, q. d. Superaccido, vel Insuper accido. Ἐπισυμβαίνω, inquit Bud., Postea accido, Accedo, ut qualitas substantiæ. Basil. Hexaem. 45. Vide Themist. Apud Hermog. Τὰ ἐπισυμβαίνοντα τῷ πράγματι exp. τὰ ἐπιγινόμενα. [" Accido, simpl., Clem. Alex. 225. Julian. 189. Insuper accido, Aristot. Rhet. Alex. 171." Wakef. Mss.]

[* " Προσυμβαίνω, Nicet. Eugen. 7, 301. 9, 130. 207." Boissonad. Mss.]

[* " Ὑποσυμβαίνω, Inferior sum, Remissior, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

[* " Συμβατεύω, cum accus., Coeo, Ineo, de Cerbero, 40, 3. ubi v. nott." Fischer. Ind. Palæph. " Galei Myth. 51." Wakef. Mss.]

Ὑπερβαίνω, Transgredior, Prætergredior, Transcendo. Herod. Ὑπερέβησαν τοῦ πύργου, Turrim transcenderunt. Jungitur tamen potius accus., ut Chrys. Τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι. Apud Arrian. autem 6. cum κατὰ habetur, Ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τείχη, Muros transcendisse, et ita pervenisse in urbem, Camer. Et peculiariter pro Ascendere suggestum, ex Aristoph. Ἐκ. (96.) || Est etiam Excedo, Supero; ut Ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν, Plut. Numa, Omnem absurditatem excessit. Sed gen. etiam habet pro Supero, Antecello, Præsto, ut, Τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος; Aristot. de Mundo. || Ὑπερβαίνοντες dies intercalares. Bud. e Macrob. Idem Bud. ὑπερβαίνω exp. etiam Prætereo, ex Æschine. [" Sic Herod. 3, 59." Schweigh. Mss.] Cum qua signif. convenit et ὑπερβαίνομεν quod Cic. reddit Omittimus ap. Epicur. Pro his enim Epicuri verbis Ἔσθ' ὅτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν

A τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται, Cic. dixit, Voluptates omittimus majorum dolorum effugiendorum gratia. Sed et ὑπερβαίνω pro Transmitto, i. e. Non dico, ab Isocr. poni idem Bud. scribit. Vide Ὑπερβατῶς. [Ὑπερβαίνω πολλὰ, Præterea multa, Æsch. Socr. Dial. 3, 12. " De exundatione Nili loquens, Herod. 2, 13. 14. Ὑπερβαίνει ἐς τὴν γῆν, ἐς τὰς ἀρούρας." Schweigh. Mss. Glossæ: Ὑπερβαίνω· Transcendo, Supergredior, Transgredior, Evado, Exundo, Excedo, Varico, Divarico, Transvarico. Ὑπερέβη· Excessit. Opp. A. 1, 710. τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα. * Ὑπερβατέον, Plut. 709. " Ὑπερβαίνω, Toup. Opusc. 2, 275. ad Lucian. 1, 286. Musgr. Alc. 1080. Larcher ad Herod. 1, 166.; Wessel. 223. Markl. Suppl. 988. 1049. Musgr. 1049. ad Charit. 601. Wakef. Alc. 1098. Heyn. Hom. 5, 641. 664. Excedo, Supero, Wessel. ad Diod. S. 1, 68. 319. Conf. cum ὑπερβάλλω, ad Diod. S. 2, 561. Ὑπέρβασαν, Heyn. Hom. 6, 354." Schæf. Mss. " Negligo, Contemno, Plut. 2, 32. I. q. περιβαίνω, sensu Protegendi, Opp. A. 1, 710. cum dat.

B Ὑπερβῆω, Il. I. 497." Wakef. Mss.]

Ὑπέρβασις, (ἡ,) pro quo Ὑπερβασία ap. poët. Transgressio, et metaph. Delictum. Hesiod. ὑπερβασίας ἀλεείνων. [" Ὑπέρβασις, Clem. Alex. Str. 854." Routh. Mss. Lex. Polyb. * Ὑπερβάσιος, Orph. Arg. 348. " Ὑπέρβασις, Larcher ad Herod. 1, 167. Jacobs. Anth. 11, 150. Ὑπερβ. et ὑπερβασία, Hoesshel. ad Homil. quasd. sacr. p. 541. Ὑπερβασία, Jacobs. Anth. 11, 150. Heyn. Hom. 4, 470. 7, 140. 8, 472." Schæf. Mss.]

Ὑπερβατὸς, (ἡ, ὸν,) Qui transcendi s. transiri potest. Sed ὑπερβατὸν a Rhetor. dicitur Trajectus verborum ordo, quæ quasi transcendant: ὑπερβατὸν, inquit Camer., vocant Gramm. Longiorem sententiæ transitum interruptumque contextum illius. Fabius (8, 6, 66.) Transgressionem verbi interpr. quem vide et ceteros Rhetores. [Gl. Præposterus. Thuc. 3, 25. Æsch. 440. καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα. Ὑπέρβατον, —ὸν, ad Greg. Cor. 449. 697. " Plato Protag. 296. Bas. 1. Ἀλλ' ὑπερβατὸν δεῖ θεῖναι ἐν τῷ ᾄσματι τὸ ἈΛΗ-

C ΘΕΩΣ." Seager. Mss. Aristot. Rhet. Alex. 81. λέξις ὑπερβατή: de Insomn. 1. ἐνύπνια, cf. 2. Ὑπερόριαι ἢ τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς τόποις, ἢ τοῖς μεγέθεσιν. Heliodor. de Laqueis, βρόχος. " Ὑπερβατὸν, ad Il. Ζ. 445. Greg. Cor. 210. Schol. ad Plut. 259." Schæf. Mss. " Ὑπέρβατος, Superans, Æsch. Ag. 437." Wakef. Mss.]

Ὑπερβατῶς, quod e Fabio redditur In transitu, e Plin. In transcursu, ut sit i. q. ἐν παρόδῳ: i. e. Defunctorie, s. Perfunctorie. Hippocr. de Arte, Ὅμως οὐ τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὡς δεῖ δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς. Respondet autem hoc adv. Gallicis verbis, En passant par-dessus. Tale fere est et Saltuatim ap. Sisennam. Convenit autem cum hujus adv. signif. ea, quam postremam ipsi verbo dedi. [" Ὑπερβάτως, (sic,) i. e. καθ' ὑπέρβατον, sensu grammatico, Eust. 149, 23." Seager. Mss. Aristot. Rhet. Alex. 31. ὑπερβάτως δηλοῦν. " Hippocr. 7. Strabo 749." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνυπέρβατος, ὁ, ἡ, Sext. Emp. Math. 9, 153.

D Clem. Alex. 395. (470.) Athan. 2, 52." Kall. Mss. Basil. 3, 11. Epiphan. 1, 67. Et * Ἀνθυπέρβατος, unde ap. Eund. 2, 485. * Ἀνθυπερβάτως. Adde * Εὐϋπέρβατος, Hippocr. 784. κοτύλη. Et * Μεθυπέρβατος, In quo verborum ordo trajectus est, perplexus, confusus, Schneidero susp. " Ἀνυπέρβατος, Insurmountable, Dio Chrys. 2, 338. Μεθυπέρβατος, Theod. 1, 569." Wakef. Mss.]

[* Ὑπερβατήριος, α, ον, (ab * Ὑπερβατήρ,) Polyb. 1, 10, 1. θύειν, sub. ἱερά. " Ad Mœr. 223." Schæf. Mss. " Polyæn. 28." Wakef. Mss.]

[* Ὑπερβατικὸς, ἡ, ὸν, ad Greg. Cor. 449. " Marcell. V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss.]

Ὑπερβάθμιος, (ὁ, ἡ,) Supergrediens, Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro Immodico. Bud. || Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν, Non justo passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Aristot. Categ. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 324. Damascius, Boissonad. Marin. 82. Agathias, Simpl. ad Epict. p. 84.]

Ὑποβαίνω, q. d. Subgredior, Descendo: unde

ὑποβαίνειν pro Subesse et Inferiorem esse, ponitur, Bud. Idem ὑποβέβηκε affert ex Hermog. 107. 108. 179. pro Subest, Secundarium est, i. e. Minus præcipuum est: vel, Tanquam species est sub genere: vel, est tanquam fundamentum. Et e Plat. ὑποβεβηκέναι, pro Descendere, i. e. Decrescere, Inferius esse. Et e Suida, Inferiore conditione esse. Item ex Areop. ὑποβεβηκὼς cum gen. Inferior: cui opp. ἐπαναβεβηκώς. || Ὑποβαίνειν pro Retrogradi e Gal. affertur, Τοῖς γὰρ προϊοῦσιν ἕτερα μόρια, νεῦρα καὶ μύες, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσιν ἕτερα διαπονεῖται πλέον. [" Clem. Alex. Str. 933." Routh. Mss. " Herod. 2, 127. de Cheplirenis pyramide, Τεσσαράκοντα πόδας ὑποβὰς τῆς ἑτέρης, Descendens vel Remittens xl pedes ab altitudine alterius, i. e. xl pedibus minorem, humiliorem faciens; nisi ὑποβᾶσαν legas, Humiliorem." Schweigh. Mss. Plato de LL. 6. p. 298. Καθάπερ ὑποβέβηκεν ἑκάστῳ τὸ τίμημα. Dionys. Hal. A. R. 8, 48. Τοῦ αἰσχήματος ἑκόντες ὑποβήσονται, i. q. καταβήσονται ἀπὸ, ut 7, 45. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ὑπερηφάνων αὐχημάτων, 51. Ἀπὸ τοῦ βιάζεσθαι κατέβη. " Ὑποβαίνω, ad Lucian. 1, 286. 2, 128. Wessel. Herod. 165. ad Phalar. 338. ad Diod. S. 2, 459. Dionys. H. 3, 1449." Schæf. Mss. " Inferior sum, Joseph. 477, 30. 588, 25. Recedo, Heliod. 68. Progredior, Clem. Alex. 44." Wakef. Mss.]

[* " Ὑποβεβηκότως, Subsidendo, Galei Myth. 513. Ocell. Lucian. 15." Wakef. Mss.]

Ὑπόβασις, (ἡ,) Bud. affert, sed non exp., e Greg. Epitaph. in Patrem suum 127. Βαθμοῖς μετρούμενον καὶ ὑποβάσεσι. Sed addit, ὑπόβασιν in Schol. Areop. tanquam pro Basi poni. Hes. autem ὑπόβαθρα exp. per ὑπόβασις: cujus vocis et aliam ap. eum signif. vide. Et Ὑποβάσιμον ap. Eund. ὑπόβαθρον. [" Ὑπόβασις, Clem. Alex. Str. 817." Routh. Mss. Inscr. Gruteri p. 219. Xen. Equ. Rei 1, 14. " Ernesti ad Joseph. 98. ad Diod. S. 2, 102." Schæf. Mss. " Strabo 1137. Hierocles 22." Wakef. Mss.]

" Ὑπόβαθμος, Suidæ * ὑπόβαθρος. At Hesychio " Ὑποβάσιμον, ὑπόβαθρον. Videtur autem alter ex " altero esse emend., reponendo hic ὑπόβαθμον, illic " ὑπόβαθρον."

[* " Ὑπόβασμος, Scabellum, Suid. Hes." Wakef. Mss. Paus. 10, 126.]

Ὑπόβαθρον, τὸ, Fulcrum, vel potius Solum, Camer. subjungens e Xen. Απ. 2, (1, 30.) Οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις, Eod. interpr. Mollia stragula, et lectuli molles, et ea, quæ lectulis supponuntur, ut mollia sint curas. Et Ὑποβάθρα, Idem (K. Π. 8, 8, 8.) Cyrill. Ταύτην ὑποβάθραν προκαταβαλλόμενος, Hoc fulcrum et quasi sustentaculum. Ita VV. LL., ubi ὑποβάθρα exp. etiam Fundamentum, et Scabellum. Quidam vero et Subsellium interpr. Vide Hes. [Appian. 1, 461. ὑποβάθροις, Subselliis. " Ὑπόβαθρον, ad Xen. Mem. 2, 1, 30, Wessel. Herod. 86. Zeun. ad Xen. K. Π. 817. Jacobs. Anth. 9, 479. ad Diod. S. 2, 210." Schæf. Mss.]

" Ὑποβάτης, (ου, ὁ,) Scabellum. Hes. habet et " ὑποβάταν, Dor. terminatione."

¶ Βάσκω, poët. pro βαίνω, ut Il. (B. 8.) βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε: quæ posita sunt ἐκ τοῦ παραλλήλου, q. d. Proficiscere, vade. Hinc Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exp. περιέρχομαι, Circumeo, et περιέπω. [Aristoph. O. 486.] " || Βάσκειν, Hesychio non " solum πορεύεσθαι et ἀνίστασθαι, sed etiam λέγειν et " κακολογεῖν, quod tamen φάσκειν potius dicitur. " Idem et pass. Βάσκου affert, usurpatum pro πο" ρεύου." Et Ἐπιβάσκω, quod act. sumitur Il. B. (234.) κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, Inducere in exitium, q. d. Imponere super exitium, quasi ascensum dando: ducta metaph. ab iis, qui imponuntur equis. Et Παραβάσκω, ap. Eund. pro παραβάτης εἰμί: nam παρέβασκε Bud. exp. παραβάτης ἦν, Dominus currus: cui subservit ἡνίοχος. [* Διαβιβάσκω, Hippocr. 753. * Ἐπιβιβάσκω, Aristot. H. A. 6, 18. Κυΐσκονται οὐκ ἐκ μιᾶς ὀχείας, ἀλλὰ πολλάκις ἐπιβιβάσκουσι: vide Schneider. Lex. v. Κυΐσκω. Παραβάσκω, Apoll. R. 4, 209. Il. Λ. 103. ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν, Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός. " Βάσκω, Clark.

A ad Il. B. 8. O. 158. Heyn. Hom. 4, 197. 5, 485. 6, 629. Brunck. Apoll. R. 230. * Βιβάσκω, H. in Apoll. 133. et Ilgen.: Heyn. Hom. 7, 115. 233. Διαβάσκω, Heringa Obs. 108. Ἐπιβασκέμεν, ad Od. K. 424. Heyn. Hom. 4, 687. Παραβάσκω, Heyn. Hom. 8, 385." Schæf. Mss. " Βάσκομαι, i. q. βάσκω; Hes." Wakef. Mss.]

¶ Βιβάω, Et Βίβημι, pro βαίνω, sunt itidem poët.: unde Il. Γ. (22.) μακρὰ βιβῶντα: at H. 213. Ajax Ἤϊε, μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, Magnis passibus gradiens, διϊστῶν εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη: cui opp. ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων: quod et ἐπὶ σκέλος χωρεῖν dicitur. Eust. Citatur et e Luciano Βιβὰς μακρὰ τοῖς ποσί: sed hæc tamen, ut opinor, tanquam ex Hom. sumta usurpante, quæ alioqui prosa non admittat. " Βιβὰς, part. præs. e βίβημι, i. q. " βαίνων." [Soph. Œd. C. 381. Draco 30. * Ὑψιβιβὰς, Greg. Naz. 2, 75. " Βιβάω, Wolf. Proleg. 239. Heyn. Hom. 4, 454. 5, 344. 6, 441. 7, 57. 117. Βίβημι, Valck. ad Röv. 47. Wolf. l. c. Heyn. Il. cc."
B Schæf. Mss. " Aor. 1. pass. ἐβάθην, Etym. M. 653, 15." Wakef. Mss.]

[* " Διαβιβάω, Thom. M. 228." Schæf. Mss.]

" Ἐπιβιβάω, et Ἐπιβίβημι, i. q. ἐπιβαίνω. Hes. " Ἐπιβιβῶ exp. ἀναφέρω."

Προβιβάω, Progredior, i. q. προβαίνω, Od. O. (554.) Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον. [" Chrystod. Ecphr. 5. Προβιβὰς, Heyn. Hom. 6, 372. 400." Schæf. Mss.]

Προσβιβάω, Accedo. Plato Phædro, Αἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ: ubi Cornarius vertit, Quibus si quis fidem non habeat. Apud Aristoph. vero O. (424.) καὶ Τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ Τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, Schol. exp. * συνεφαρμόζει, [" i. e. πείθει: Hæc omnia sc. esse tria, quæque hic atque illic sunt, quæque hortum spectant, argumentis astruit." Seager. Mss.]

Συμβιβάω, Una eo, Comitor: συμπορεύομαι. Hes. || Item Συμβιβῶ σε, pro συνάπτω σε, διδάσκω σε, ap. Eund. Suid. vero συμβιβῶ, in fut. exp. διδάξω, ἐπι-
C στήσω, νοῆσαι ποιήσω.

¶ Βιβάσθω, i. q. βιβάω, ut μακρὰ βιβάσθων, Il. N. (809.) " Βιάθω, Proficiscor, πορεύομαι, VV. LL. Sed " metuo, ne perperam pro βιβάσθω." " Βιβάσσων, " Hesychio βίᾳ βαίνων, Violento pede gradiens." [" Βιβάσθω, ad Mœr. 147. Bondam. Specim. Animadv. 24. Heyn. Hom. 6, 512. 609. 612. 650. 7, 115. 233." Schæf. Mss.]

" Προβιβάσθων, Hesychio προβαίνων, Progre" diens."

¶ Βιβάζω, άσω, Admitto, Admissario admoveo; ut Bud. exp. Admitto animalia ad coitum; Camer. Aristot. H. A. 6. Θυῶσαν δὲ οὐ δεῖ εὐθὺς βιβάζειν· εἰ δὲ μὴ, πάλιν ἀναθυᾷ· ἂν δὲ ὀργῶσαν βιβάσῃ, μία ὀχεία ἀρκεῖ. Plin. 8, 51. Ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. Plut. (1, 195.) Οἱ κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι. Et Βιβάζομαι Admissario admoveor, Ineor. Aristot. de Asina, Τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, καὶ μάλιστα δέχεται τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβα-
D σθεῖσα. Plut. (7, 208.) Διὰ τί πρὸς τὸ τοῦ Ἀγήνορος τέμενος τὰς ὗς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι; || Βιβάζω, Budæo est etiam Ineo: et Varino, πορεύομαι, περιπατῶ. [" Βιβαζόμενοι ἀντὶ τοῦ βιαζόμενοι πρὸς συνουσίαν, Theo ad Arat. 98." Gataker. Mss. Glossæ: Βιβάζω· Exalto. Βιβάζων· Colatus.] " Βι" βήξαντες, Suidæ ἐμβιβάσαντες." [" Fut. βιβῶ, T. H. ad Plut. p. 217." Schæf. Mss. " De equo, Geop. 1100. De quavis fera, LXX. Med., Coëo, Strabo 1031. Loquor, pro βάζω, Etym. M." Wakef. Mss.]

Βίβασις, εως, ἡ, erat, ut ex J. Poll. Camer. refert, Laconicæ saltationis genus, quasi Admissionem dicas: et in hac victoribus præmia proposita, non modo pueris sed virginibus etiam. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, et numerabantur saltus. Et refertur de una hujus generis saltatione inscriptio, Χίλια ποκα βιβάντες τάσδε πινακίδας ὠρχοῦντο: ubi J. Poll. addit, Οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακες φέροντες. || Hesychio est etiam κοίτη,

·στιβάς. [Gl. Βίβασις, ἡ ὀχεία· Admissura. " Brunck. Aristoph. 1, 10.; Kuster. 237." Schæf. Mss.]

" Βιβαστὴς, ου, ὁ, Admissarius, ὀχευτής." [Gl. Admissarius, Emissarius.]

Ἀναβιβάζω, ab ἀναβιβάω: ut a βιβάω fit βιβάζω. Ipsum autem βιβάω a βάω, pro quo dicitur βαίνω. Est autem ἀναβιβάζω, Ascendere facio, Impono, ut Ἀναβαίνω ἐφ' ἅρμα, Ascendo currum: Ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα, Aliquem ascendere facio in currum, Impono currui, Tollo in currum, ut Cic. loquitur. Sic ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν πύργον, et ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν ὄνον. Apud Herod. Ἀναβιβάζω ἐπὶ τὴν πυρὴν, Super struem impono. || Apud Xen. Ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα, Instruere equo, Dare equum: quod vulgo dicitur Monter, Bud. Apud Eund. K. Π. 6. Σκοποὺς ἀναβιβάζων exp. Exploratores præmittens et præcurrere jubens. || Metaph. usurpavit Plut. (2, 579.) Ἀναβιβάζειν εἰς τιμὴν pro Ornare honoribus: quasi Ascendere facere ad honores, Excitare et erigere ad honores, vel Promovere, s. Provehere ad honores.

Ἀναβιβάζειν τὸν τόνον Gaza usurpat pro Rejicere accentum in præcedentem vocem, et quasi retrojacere. [Greg. Cor. 411.]

Ἀναβιβάζω, et frequentius med. Ἀναβιβάζομαι, Ascensurum produco, Prodire facio, Produco. Bud. cum παραστήσασθαι interpretatus esset In medium producere et excitare, atque exempla hujus signif. attulisset, subjunxit, Hoc etiam ἀναβιβάσασθαι dicitur, Excitare. Andocides, Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Citat alibi e Demosth. Τὰ παιδία ἀναβιβᾶται, pro ἀναβιβάσεται, et exp. In judicium et in locum editum scandere faciet, ut sint conspicui coronæ populari, h. e. παραστήσεται. Exp. Idem ἀναβιβάσασθαι, In judicium proferre, vel in concionem. Possumus tamen aliquem ἀναβιβάσασθαι dici quem alio producamus quam in judicium et concionem, ut opinor. Lucian. (2, 899.) Ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν: ubi male interpr. quidam Conducunt; quasi vero ἀναβιβάζονται esset i. q. μισθοῦσι.

Ἀναβιβάζομαι, pass. Imponor, Attollor. || Item In equum tollor, i. q. ἀναβάλλομαι, ap. Xen. || Item Producor in medium.

[Ἀναβιβάζω, Gl. Subrigo. Philostr. V. A. 6, 11. Ὀκρίβαντος τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν. Diod. S. 5, 10. Ξένους ἀναβιβάζεσθαι. Lex. Polyb. Fischer. Ind. Palæph. " Plut. Graccho 1513. HSt. Ἔχων * φωνασκικὸν ὄργανον, ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν." Seager. Mss. * Ἀναβιβαστέον, Xen. Hipparcho 1, 2. " Ἀναβιβάζω, Fischer. Ind. Palæph. ad Thom. M. 45. Lennep. ad Phal. 24. Toup. Emend. 1, 184. ad Lucian. 1, 278. ad Herod. 314. 501. 640. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 109. Diod. S. 1, 492. 2, 80. 563. ad 2, 100. 210. Lucian. 2, 10. 34. Ἀναβιβῶμαι, Ἀναβιβάσομαι, Pierson. ad Mœr. 17. 125. Ἀναβ. τὸν τόνον, Thom. M. 294. 334. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 263. 287. 310. De pretio, Diod. S. 1, 338. Med., Thuc. 2, 216. 220. Bauer." Schæf. Mss.]

[* Ἀναβιβασμὸς, ὁ, ad Greg. Cor. 411. " (Ascensus,) Synes. Dione 42." Kall. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. " Schol. Od. Φ. 7." Wakef. Mss.]

[* Δυσαναβίβαστος, ὁ, ἡ, Qui haud facile adduci, assuefieri alicui rei potest, Schneidero susp. " Justin. M. ap. Grab. Spicil. 2, 173." Boissonad. Mss.]

[* Ἀντανaβιβάζω, Vicissim impono. Xen. E. 3, 2, 12.]

[* " Εἰσαναβιβάζω, Brunck. Œd. T. 877." Schæf. Mss.]

Ἐπαναβιβάζω, pro simpl. ἀναβιβάζω. Sonat autem Superascendere facio. Thuc. 3, (23.) Καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, Sublatis in turres pluribus. [" Dio Cass. 620. Pass., Schol. Il. E. 523." Wakef. Mss.]

Ἀποβιβάζω, Descendere in terram facio: ἀποβαίνειν ποιῶ, ut exp. Schol. Thuc. 7. Ἐς τὴν Τάναγραν ἀπεβίβασεν αὐτούς. Lat. dicitur, Expono in terram. Xen. Ἀλκιβιάδης δὲ ἀπεβίβασε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας ἐς Ταύριον. Idem, Τοὺς μὲν ὁπλίτας ἐς τὸν Κορισσὸν ἀποβιβάσας. Aliquando unico accus., ut Plut. Καὶ ἀποβιβάσας τούτους, πάλιν ἀνήχθη. Synes. autem dixit, Τήν τε ναῦν ἐνορμίζει * λιμενισκίῳ τινὶ χαρίεντι, καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κίονος ἀπεβίβασε. Sunt qui exp. etiam, Trajicio, Transmitto. [Lex. Polyb. Fischer. Ind. Palæph. " Ad Herod. 654. 663. 707. Diod. S. 1, 720. ad 1, 450. 2, 210." Schæf. Mss.]

[* Ἀποβιβασμὸς, ὁ, Jambl. V. P. 3. p. 46. Kiessl. Ὁ δὲ διὰ τοσήνδε ἀσιτίαν ἀτονώτερον τὸ σῶμα ἔχων οὔτε πρὸς τὸν ἀποβιβασμὸν, καὶ τὴν τῶν ναυτῶν * ὑπέρεισιν, καὶ χειραγωγίαν, ἠναντιώθη τότε.]

Διαβιβάζω, άσω, Trajicio, διαβαίνειν facio, Transmitto, Bud. Xen. (E. 1, 6, 12.) Καὶ ἐκ τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασε. Herod. (1, 75.) Διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας, Per pontes traducere exercitum. [Gl. Peragro, Perambulo, Transporto. Lex. Polyb. " Thom. M. 228. 312. Conf. cum μεταβ., ad Diod. S. 2, 433. De fut., ad Mœr. 124. 216. Διαβ. τὴν νύκτα, Boissonad. in Philostr. 643." Schæf. Mss. " Vitam, Schol. Soph. El. 787." Wakef. Mss.]

[* Διαβιβασμὸς, ὁ, Apoll. Dysc. de Pron. 404. Bekk.]

" Συνδιαβιβάζω, Una traduco. Vide Διαβιβάζω."

Εἰσβιβάζω, Inscendere facio. Isocr. (2, 200.) Καὶ τότε μὲν εἰ τριήρεις πληροῖεν, τοὺς μὲν ξένους καὶ δούλους ναύτας εἰσεβίβαζον. " Ἐσβιβάζω, Introduco, Ion. vel Attice." [Herod. 1, 60. " Εἰσβιβάζω, ad Lucian. 1, 278. ad Herod. 482. ad Charit. 682." Schæf. Mss. " Schol. Od. Λ. 4." Wakef. Mss.]

Ἐκβιβάζω, E navi educo et emitto, Exire facio: sic dicitur ut ἀποβιβάζω: utroque enim pro eod. utitur Xen. E. 1, (6, 14. 1, 2, 4.) Bud. Plato Gorgia, Εἰδὼς, ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οἷοι ἐνέβησαν. Sic Diod. S. Ἐκβιβάσας τοὺς στρατιώτας, Navi educens. || Ἐκβιβάζειν vero τὸ πρόσταγμα, idem Bud. in Pand. exp. Exequi: paulo ante vero annotarat ex iisd. Pand. Ὁ μετὰ τὴν ἀπόφασιν παρεχόμενος ἐπὶ τῷ ἐκβιβάσαι τὰ ἀποφανθέντα: quod eod. modo exp. posse videtur. Unde Ἐκβιβαστὴς, οῦ, ὁ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei judicatæ, Executor sententiæ, Apparitor, Viator, qui in jus vocat. [Gl. Ἐκβιβάζω· Exequor, Efficio, Apparo. * Ἐκβιβασμός· Effectus, Executio, Apparitio. Ἐκβιβαστής· Executor, Viator, Apparitor, Intercessor. Ἐκβιβασταὶ ἱερέων· Calatores. " Ἐκβιβάζω, Evoco, Excio, Aristoph. O. 662." Seager. Mss. Lex. Polyb. Thuc. 5, 98. " Ad Charit. 662." Schæf. Mss.]

[* Δυσεκβίβαστος, ὁ, ἡ, Qui haud facile ab aliqua re revocari, abstrahi potest.]

" Μετεκβιβάζω, Alio expono, Transpono, Thuc." [8, 74. Dio Cass. 386=563.]

[* " Προεκβιβάζω, Ante tempus bello aliquem implico, 20, 3, 2. n.: ' nisi leg. προεμβιβάζω,' Ern. Cf. Ἐκβιβάζω et Προεμβιβάζω." Lex. Polyb.]

[* Συνεκβιβάζω, Una extraho, Xen. K. A. 1, 5, 7.]

Ἐμβιβάζω, Impello, Induco, Introduco: cui opp. εἴργω. Bud. Plato, Ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Demosth. (372.) Ἐμβιβάζετε αὐτὸν εἰς τοὺς ὑπὲρ τούτου λόγους. Sic Xen. (O. 14, 4.) Πειρῶμαι ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας. Gal. ad Glauc. 1. Ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. Et Diosc. 2, 189. Ἐμβιβαζέσθω ἐν βαλανείῳ. [Gl. Ἐμβιβάζω· Imbuo. Ἐμβιβάζει εἰς ἐπιστήμην· Imbuit. * Ἐμβιβασμός· Ingressus, Ingressio. * Ἐμβιβαστής· Inductor. * Ἐμβιβαστέον, Trall. 9. p. 164. " Geop. 14, 7." Kall. Mss. Hipponax ap. Etym. M., Ἐμβιβάξαντες ἀλλήλοις, i. q. ἐμβοήσαντες: vide Βαβάζω. " Ἐμβιβάζω, Ammon. 81. Lennep. ad Phal. 24. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐγκλείω, ad Herod. 640. 28. in Add. Thom. M. 225. ad Charit. 677. Musgr. Herc. F. 856. Huschk. Anal. 257. Lucian. 3, 496. Boissonad. Philostr. 533. Fut. ἐμβιβῶ, ad Mœr. 125. Conf. cum ἐκβιβάζω, ad Diod. S. 1, 553. 2, 505.; cum ἐπιβ., ad 2, 443." Schæf. Mss. " Demosth. 220." Wakef. Mss.]

" Ἀντεμβιβάζω, Vicissim s. In locum alterius impono, Substituo. Dem. Philipp. 1, (31.) Καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας, εἶθ' ἑαυτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν." [Thuc. 7, 13. " Dio Cass. 572." Wakef. Mss.]

[* Μετεμβιβάζω, Polyæn. 5, 41. p. 529.]

[* " Προεμβιβάζω, 2, 45, 4. n. τοὺς Λ. εἰς τὴν πρὸς τὸ ἔθνος ἀπέχθειαν, Primum Lacedæmonios concitare

et inducere in inimicitias et bellum adv. Achæos. Cf. Προεκβιβάζω." Lex. Polyb.]

[* "Προσεμβιβάζω, voluit Reisk. 2, 45, 4. n. pro προεμβ." Lex. Polyb.]

[* Συνεμβιβάζω, Tzetz. Chil. 5. p. 90.]

Ἐπιβιβάζω, Ascendere facio, Induco, Adduco. Plato Ep. 7. Σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας, ἐξέβαλεν ἀτίμως, In naviculam impositum ejecit cum ignominia. Lucas 10, (34.) Ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, Impositum suo jumento. Act. 23, (24.) Κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φήλικα, Ut impositum Paulum salvum perducerent. ["Apollod. Bibl. 3, 1, 1." Boissonad. Mss. "Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναβιβ." Schæf. Mss.]

Καταβιβάζω, Descendere cogo, Bud. Deduco. Plut. (7, 67.) Καὶ τοὺς πολίτας καταβιβάζων ἅπαντας ὁμαλῶς, ὀρύττειν, ἢ φορεῖν, ἢ καθαίρειν ἠνάγκαζε τὸ χρυσίον: (1, 446.) Καταβιβάζων τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν: (1, 520.) Τοὺς δὲ παῖδας——περὶ τὰ τείχη περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους ὑπὸ τοῦ διδασκάλου καταβιβάζεσθαι, A præceptore pueros circa mœnia causa deambulandi atque sese exercendi, produci. Synes. cum accus. et gen. dixit, Τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Diosc. vero, Καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἑψήσει, Redactum ad tertiam partem decoquendo, Ad tertias decoctum. [Gl. Καταβιβάζω· Regrado. * Καταβιβασμός· Regradatio. "Eust. 1361." Kall. Mss. "Καταβιβάζω, Valck. Adoniaz. p. 337. ad Dionys. H. 3, 1411. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 173. 2, 155. Tonum, ad Mœr. 191." Schæf. Mss. "Deduco, Heliod. 9. Historiam, Dionys. H. 1, 22. Subverto, Dejicio, Plut. 2, 639." Wakef. Mss.]

[* "Συγκαταβιβάσας ἐπὶ πολὺ τοὺς (τῶν πολεμίων) προκινδυνεύοντας, (sc. σὺν τοῖς ἑαυτοῦ ἐξ ἀκροβολισμοῦ φεύγουσι,) 5, 70, 8. Alliciens hostes, ut simul cum suis sese recipientibus longius descenderent de colle, super quo sita erat urbs." Lex. Polyb.]

Μεταβιβάζω, Transfero, Averto, Alio abduco, Bud. Plato de Rep. 7. (p. 178.) Μετὰ γὰρ τοῦτο μεταβιβαστέοι [* καταβιβαστέοι, Ed. Bip.] ἔσονταί σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο: Gorgia, Μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, πείθοντες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο, ὅθεν ἔμελλον ἀμείνους ἔσεσθαι. Aristoph. Εἰρ. (947.) Νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς Εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει, quod Referre in melius Virg. dicit. || Est etiam Ab opinione deduco, μεταπείθω, ut Bud. ex Alex. Aphr. in Top. interpr. [Lex. Polyb. "Diod. S. 1, 253. 2, 297." Schæf. Mss.]

* Παραβιβάζεσθαι, Suidæ παραβαίνεσθαι." [Biel. Thes.]

Προβιβάζω, Produco. Act. 19, (33.) Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων, E turba produxerunt Alexandrum, propellentibus eum Judæis. In quo signif. metaph. etiam capitur pro Propono, Ob oculos pono: ut Deut. 6, (7.) Προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου. || Item Produco, i. e. Impello et porro ire facio, Promoveo, h. e. Augeo et ad ampliora proveho; ut Bud. interpr. Greg. Δέον κατὰ μικρὸν προάγειν αὐτοὺς εἰς τὸ ἔμπροσθεν, καὶ προβιβάζειν τοῖς ὑψηλοτέροις. Item Proficere facio et progredi. Xen. Απ. 1, (5, 1.) Εἰ δὲ δὴ καὶ ἐγκράτεια καλόν τε κἀγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμά ἐστιν, ἐπισκεψώμεθα, εἴ τι προυβίβαζε λέγων εἰς ταύτην τοιάδε, Si temperantiores reddebat discipulos Socrates. Sic Æschin. (64.) Τῷ λόγῳ προβιβάζων ὑμᾶς: ubi προσβιβάζων legitur. Hactenus Bud. Quo sensu Lat. Produco etiam usurpari quidam tradunt; ut ad Herenn. 4. Ut productus studio et viribus ultra facile procurras. Et Plin. 9, 35. Pene histrioni comparatus, et quidem nulla sponsione ad hoc producto. Cliens itidem et litigator, ut tradunt VV. LL., patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Eod. sensu Herodias Matth. 14, (8.) dici potest προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. || Προβιβάζειν etiam, ut eadem LL. docent, dicuntur Perorigæ, qui equas submittunt equis, aliaque id genus jumenta. Apud Aristot. vero neutr. pro Prius inire capitur H. A. 5. Ὀχεύειν δὲ εἴωθε χορτασθεὶς, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλην. [Lex. Polyb. Glossæ: Προβιβάζω· Promoveo, Proveho. Προβιβασθείς· Promotus. Προεβιβάσθη· Promotus est. * Προβίβασις· Promotus. * Προβιβασμός· Promotio, Præmotio, Imbutio. Xen. Απ. 1, 2, 17. Aristoph. O. 1570. Ποῦ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτέ; "Προβίβασις, Nicom. Harm. p. 24." Kall. Mss. "Προβιβάζω, Diod. S. 1, 322. ad Xen. Mem. 1, 2, 17. Brunck. Aristoph. 2, 154. Heindorf. ad Plat. Theæt. 319." Schæf. Mss. "Extendo, Dionys. H. 1, 9. Hortor, Longin. Fr. p. 200. Admoneo, LXX. Προβ. τί τινα, Doceo, LXX. Προβιβασμὸς, Artem. 96." Wakef. Mss.]

Προσβιβάζω, Admoveo, Adjungo, Accedere facio, Promoveo, Sisto, Statuo, Loco. Bud. Plut. 3, (800.) Ὡς οἱ κατὰ πάντα παραβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσι, Proximum facientes, Bud. Item Incito, Impello, Adduco, sc. verbis. Lucian. (2, 891.) Οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων: sicut etiam ap. Aristoph. I. (35.) Bud. interpr. Adduco, πείθω: Εὖ προσβιβάζεις μ': ubi tamen Schol. habet præter πείθεις, παραινεῖς, etiam στοχάζῃ. ["Plato Theæt. 153." Routh. Mss. Lex. Polyb. Aristoph. O. 425. προσβιβᾷ λέγων. "Æsch. c. Ctes. 485. Καὶ τῷ λόγῳ προσβιβάζων ὑμᾶς, τὰς μὲν βοηθείας ὡς δεῖ τὴν πόλιν πρότερον ποιεῖσθαι τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν Ἑλλήνων. Hanc lectionem probat Brunck. Accedere facio, Soph. Œd. C. 180. Προσβίβαζε, κούρα, πρόσω." Seager. Mss. "Ad Xen. Mem. 1, 2, 17. Heindorf. ad Plat. Phædr. 196. ad Theæt. 319. Brunck. Aristoph. 2, 154. 3, 6. ad Dionys. H. 5, 243." Schæf. Mss. "Admoveo, Longin." Wakef. Mss.]

Συμβιβάζω, Concilio, Coire in amicitiam facio, Ad amicitiam fœdusque adduco, Bud. εἰς φιλίαν ἄγω, Hes. Thuc. (2, 29.) Συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις, h. e. συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξε: ut Bud. e Greg. exp. Damasc. de Elem. Concord. Εἰ μή τις παντοδύναμος δύναμις ταῦτα συνεβίβασε. Apud Thuc. συνεβιβάσθησαν, Pacti sunt, Convenerunt. Item συμβιβάσθαι ἐπὶ τούτοις, De his convenisse atque transactum esse. In qua signif. neutr. etiam reperitur ap. Plat. de Rep. 6. (p. 110.) Μνημονεύεις—ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι, συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης, Inter nos convenit, Bud. || Item Compingo, Coagmento, Bud. Fabri enim lignarii s. tignarii ligna συμβιβάζουσι, cum illa inter se committendo aptandoque coire faciunt. Sic ap. Paul. ad Col. 2, (19.) Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ: ut et ad Ephes. 4, (16.) Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. || Item Accommodo et ad cohærentiam adduco, Convenire facio, Confero, Bud. e Greg. c. Jul. Ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τοῦ Πνεύματος, h. e. συμβαίνειν ἀποφαίνων, E variis prophetarum oraculis canticum unum componens et coagmentans. At Act. 9, (22.) Συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς, eid. Bud. signif. videtur E collatione sacrorum vaticiniorum docens et probans: quemadmodum ap. Plat. Hipp. Min. Διαπυνθάνομαι καὶ * ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, Mente recolo, quæ dicta sunt, eaque invicem confero, ut, si consentanea sint, intelligam. || Item Conjicio: sic enim capi Act. 16, (10.) Bud. existimat, Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι, Ex insomnio Pauli atque iis, quæ nobis acciderant, conjicientes, συμβάλλοντες. || Item Doceo, Instruo, ut Bud. ap. Es. 40. exp. et Suid. itidem διδάσκω, διαλέγομαι. 1 Cor. 2, (16.) Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; [Gl. Cogo, Confero. Συνεβίβασαν· Arbitravere. Jambl. V. P. s. 60. Διὰ τοῦ λόγου σ. Ocell. 3. Εἴπερ ἀληθῶς ὁ λόγος σ. "Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 122. Diod. S. 2, 456. Timæi Lex. 241. et n." Schæf. Mss. "Doceo, Galei Myth. 530." Wakef. Mss.]

Συμβιβασμὸς, ὁ, Pactum, Transactio, Concordia. Διάλυσίς ἐστιν ἀμφιβαλλομένου χρέους συμβιβασμός. Ita Bud. e Pand. ET Συμβίβασις, εως, ἡ, πεῖσις, διδαχὴ, πίστις: ut Hes. exp. Apud Suid. vero, Εἰς συμ-

βίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος, videtur signif. i. q. συμβιβασμός. ET Συμβιβαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Pacificatorius, Bud. Plut. Alcibiade, Καὶ πρὸς πᾶν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορες ἥκειν λέγοντες, Ad quamvis pacificationem, s. ut VV. LL. exp., Ad quodcunque fœdus. [" Συμβιβασμὸς, Conciliatio, Epiphan. Hær. 66, 14." Routh. Mss. Jambl. V. P. 69. Glossæ: Συμβιβασμούς· Transactiones. * Συμβιβαστής· Conciliator. Συμβίβασις, quo compendio scribatur, Bast. Comm. Palæogr. 822. " Ammon. 41. 56. Timæi Lex. 241. Toup. Opusc. 1, 201. 2, 129. Emendd. 1, 304." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Phœn. 590." Wakef. Mss.]

[* " Ἀσυμβίβαστος, (ὁ, ἡ,) Just. Mart. Theoph. ad Autol. 1, 5. Tzetz. Exeg. in Il. p. 3. 19." Kall. Mss. * Εὐσυμβίβαστος, Eust. 187, 29. * Κακοσυμβίβαστος, 1946, 13.]

[* Προσυμβιβάζω, Hierocles p. 120. (160.)]

Ὑπερβιβάζω, Traduco, Trajicio, Transfero, Transcendere facio, ut VV. LL. exp. UNDE Ὑπερβιβασμὸς, ὁ, Figuræ nomen ap. Gramm., ut, cum vel accentus, vel litera ex una syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἔγωγε, quod fit ex ἐγὼ, in κραδία pro καρδιά. Sic et Plut. V. Hom. ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat, cum κάρτιστος ponitur pro κράτιστος. [" Schol. Theocr. 1, 101." Boissonad. Mss. Ad Greg. Cor. 514. 649. Lex. Polyb. * Ὑπερβιβαστικὸς, ἡ, ὸν, unde Eust. ap. Hermann. de Emend. G. G. 29. " Ὑπερβιβάζω, Monthly Review Aug. 1799. p. 437. Ὑπερβιβασμὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 195. 2, 284. Steph. Dial. 45. Koen. ad Greg. 243. ad Il. N. 78." Schæf. Mss. " Etym. M. 68, 21. * Ὑπερβιβαστέος, Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Ὑποβιβάζω opp. τῷ ἀναβιβάζω, ut Bud. scribit. J. Poll. * Διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι· ἔστι δὲ τὸ διϊστᾷν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα. Ita ὑποβιβάζεσθαι equus dicetur, cum se submittit sessori. [Xen. Equit. 6, 16.] ‖ Est etiam Subduco: Diosc. 3, 35. Ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χολώδη. UNDE Ὑποβιβαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Subducendi vim habens. ‖ Ὑποβιβάζω, Hesychio est quoque ἐλαττόω, ὑποκαταβαίνω. [* " Ὑποβιβασμὸς, (ὁ,) Xenocr. de Aquat. s. 60." Boissonad. Mss. " Ὑποβιβάζω, Act. Traj. 1, 253." Schæf. Mss. " Ruf. Eph. 61." Wakef. Mss.]

" Δυσυποβίβαστος, (ὁ, ἡ,) Subductu difficilis. Ci-" bus δυσυποβίβαστος dicitur, Qui ægre per alvum " subduci potest. Vide Δυσοικονόμητος." [Athen. 74.]

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, τὸ, Pecus. Πρόβατα, inquit Camer., placet Grammaticis appellatas esse Omnes pecudes, eo quod priores βάσεις, Gradus, alii sequantur. Sed proprie Oves πρόβατα dicuntur. Hæc ille. Quam autem late pateat h, v. et unde hanc signif. acceperit, vide ap. Etym. et Eust. Ceterum Hippocr. quoque de Artic. πρόβατα nominasse πάντα τὰ βοσκήματα auctor est Gal. AB ead. autem origine est πρόβασις, pro Proventu s. Reditu, quem e pecoribus aliquis habet, Od. B. 75. Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε: ubi Eust. κειμήλια esse ait τὰ κείμενα, addens, τὰ παρ' ἡμῖν ἀκίνητα: at πρόβασιν, τὰ παρ' ἡμῖν αὐτοκίνητα, sc. τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα: unde peculiariter per excellentiam vocata sint πρόβατα. Hæc ille. Galli certe hodieque Biens meubles et immeubles itidem nuncupant, paulo tamen aliam hujus appellationis rationem sequentes. ‖ Πρόβατον, Ovis, Theophyl. Ep. 2. Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Et ap. Lucian. passim, itemque ap. alios. ET Προβάτιον, Ovicula. Aristoph. Π. (922.) Proverbialiter προβατίου βίον λέγεις, pro μωροῦ, Stulti. De qua metaph. lege Erasm. Hippocr. generali itidem signif., de Sacro Morbo, Οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βόες. Nisi forte πρόβατον ibi leg. [Ἐνδομύχων προβάτων, Nonn. Jo. 127, 18. Herod. 2, 41. 6, 56. 8, 137. 1, 203. 3, 101. Il. Ξ. 124. Hesiod. E. 556. Hippocr. 784. Piscis, Opp. A. 1, 146. 3, 139. Ælian. H. A. 9, 38.] " Πρό-" βασι, poët. metaplasmo pro προβάτοις, Hes." [Ad Greg. Cor. 444. Glossæ: Πρόβατον, ἀρνίον· Vervex, Vervella, Ovis, Pecus, Imbrum. Πρόβατον μεῖζον ἐνιαυτοῦ· Sisarra. Πρόβατα ἱερά· Collifana. Προβάτων βληχηθμός· Balatus. Προβάτιον· Ovicula. " Πρόβατον, Thom. M. 646. 738. Muret. 2, 13. Diod. S. 1, 198. Heyn. Hom. 4, 703. 6, 544. 7, 795. Mœr. 274. et n.: Voss. Myth. Br. 1, 104. Wessel. Herod. 98. 123. Wyttenb. Select. 96. Ilgen. Hymn. 479. Nott. ad Herod. 308. 364. 462. 685. 734. ad Diod. S. 1, 179. Piscis, Toup. Opusc. 1, 513. Προβάτων δίκην κατασφάττειν, Dionys. H. 3, 1337. Προβάτιον, Thom. M. 738. Cattier. 38. T. H. ad Plut. p. 317. Philostr. 16. Boissonad. ad Herod. 364. Πρόβασις, Voss. Myth. Br. 1, 105. ad Od. B. 75. Timæi Lex. 224. et n.: Fischer. ad Palæph. 119." Schæf. Mss. " Προβάτιον, Pecus, Hippocr. 302." Wakef. Mss.]

Προβατοκάπηλος, ὁ, (ἡ,) ET Προβατοπώλης, (ὁ,) ap. Hes. Ovium venditor, vel Pecudum venditor. Utitur autem sæpe Chrys. τῷ προβατοπώλης. [Προβατοκάπηλος, Schol. Aristoph. I. 762. J. Poll. 7, 184. Plut. Pericle 1, 364. * Προβατοβοσκὸς, ὁ, Hes. v. Ἀρηνοβοσκός. * Προβατογνώμων, ὁ, ἡ, Simplicis ingenii homo, Æsch. Ag. 804. vide Gataker. Adv. Misc. 503. * " Προβατοδόρος, Proclus ad Hesiod. E. 504." Kall. Mss. Osann. Anal. 98. * " Προβατοθρέμμων, Const. Manass. Chron. p. 106. * Προβατόνους, 125. * Προβατοσπαράκτης, 121. * Προβατοφθόρος, 86. * Προβατόφρουρος, 132. * Προβατοτρόφος, Schol. Pind. Π. 12, 1. Herodian. Epimer. 85." Boissonad. Mss. * Προβατόσχημος, Chrys. Ep. 125. Schneidero susp. * Προβατοχίτων, Hes. Οἰοχίτων· δίχα ἱματίου, ἢ μονοχίτων, ἢ προβατοχίτων. " Προβατοβοσκὸς, Toup. Opusc. 2, 66. Προβατοκάπηλος, Brunck. Aristoph. 3, 10.; Kuster. 105. Προβατοπώλης, ibid. Προβατοτρόφος, Wassenb. ad Hom. 89." Schæf. Mss.]

Προβατικὸς, ἡ, ὸν, Ad oves s. pecudes pertinens, q. d. Oviarius, s. Pecuarius. Eupolis improprie προβατικὸν χορὸν appellavit τὸν ἐξ αἰγῶν. Προβατικὴ κολυμβήθρα, ut legunt ap. Jo. 5, (2.) Cyrill., Chrys., et Theophyl., Pecuaria piscina, i. e. E qua potare et in qua mersari pecudes solebant. Vide plura ap. Bezam. [Προβατικῇ ἐνύδρῳ, Nonn. Jo. 56, 11. Glossæ: Προβατική· Pecuaria. " Schneider. ad Xen. Œcon. 30." Schæf. Mss.]

Προβάτειος, (α, ον,) Ovillus: ut Aristot. de Anim. 3. Προβάτειον γάλα, Ovillum lac. Sic προβάτειον ἦθος, Ovilli mores, Proverbialiter pro Simplicibus s. Fatuis. [" Προβάτειον, Plantago, Diosc. Notha p. 445. * Προβαταία, Ocimoïdes, 464." Boissonad. Mss. Glossæ: Προβάτειος· Ovillus. Προβάτειον κρέας· Vervecina. Προβάτειον· Vervecina. Προβάτεια· Vervecina. " Ad Diod. S. 1, 444. ad Timæi Lex. 224." Schæf. Mss.]

Προβατώδης, (ὁ, ἡ,) Oves imitans: unde exp. εὐήθης, item μωρὸς, Bud. [Gl. Pecorarius. Hes. vv. Βαίκυλος, Βλάκακα, Βλήχημα, Suid. v. Ἀμνοκῶν, Schol. Aristoph. I. 264. " Brunck. 3, 13." Schæf. Mss.]

Προβατεὺς, (ὁ,) SEU Προβατευτὴς, (ὁ,) ap. J. Poll., Ovium pastor, Opilio. ET Προβατεία, (ἡ,) Pecuaria, vel Res pecuaria, inquit Bud. subjungens e Plut. (1, 363.) Τοὺς ἐπὶ ταῖς νομαῖς τε καὶ προβατείαις διατρίβοντας, quos ἀπὸ τῶν γεωργῶν distinguit. Aristot. νομαδικὸν πλῆθος appellat. Idem, προβατεία, inquit, et κτηνοτροφία, Plut. in Publicola, Res pecuaria, vel potius Fœtura ovilli pecoris. ET Προβατευτικὸς, ἡ, ὸν, ut προβατευτικὴ τέχνη, Pecuaria ars, Xen. O. (5, 3.) ET Προβατεύσιμος, ut ap. Philon. προβατεύσιμος πόα, vel προβατευσίμη, nam utroque utitur, Ovibus aptum gramen, s. utile: q. d. Pecuarium gramen. [" Προβατεὺς est Titulus Fabulæ Antiphanis ap. Athen. 295." Schweigh. Mss. Philes de Anim. 54, 2. Eust. in Il. Λ. p. 828, 1. Od. K. p. 384, 5. Athen. 295. * Προβατεύω, Pasco, Pecus alo, Dionys. Hal. A. R. 1, 37. Προβατεύεσθαι ἀνεπιτήδειος γῆ, Appian. B. C. 1. p. 354. " Προβατεὺς, Προβατευτὴς, ad Mœr. 93. 239. * Προβατεύω, Crusius ad Sueton. 94. Crinag. 39. Brunck. Soph. 3, 523. Ruhnk. Ep. Cr. 122. Προβατεία, Schneider. ad Xen. Œcon. 30. ad Timæi Lex. 224. Wakef. S. C. 2, 42. Προβατευτικὸς, Schneider. l. c. Longus 70. Villoison." Schæf. Mss. " Προβατεὺς, Theod. 1, 522. Προβατεία, Ælian. H. A. 207. Pecudum custodia, Theod. 1, 272. et * Προβατία, Strabo 822. Joseph. 8, 41. Προβατευτικὸς, Phi-

lostr. 317. Προβατεύσιμος, Philo J. 2, 91." Wakef. Mss.]

[* "Προβατεὼν, Herodian. Epimer. 113." Boissonad. Mss.]

[* "Προβατέω, Epicharm. in Fulg. Myth. p. 111." Wakef. Mss.]

Προβάτημα, τὸ, i. q. πρόβατον. Hes. plur. προβατήματα exp. πρόβατα.

[* Καλλιπρύβατος, ὁ, ἡ, Pecore abundans, Hes. Suid. v. Εὔρηνος.] "Πολυπρόβατος, Multas habens "oves, Dives ovium et pecoris. Unde Πολυπροβατώτατος, Ovium copia beatissimus, Pecoris ditissi"mus, s. magis ad verbum, Plurimas possidens oves." [Herod. 5, 49. Schol. Il. B. 705. "Ad Herod. 395." Schæf. Mss. "Schol. Apoll. R. Novus 1, 49. Ed. Schæf. (Schol. Pind. Π. 9, 11.) * Φιλοπρόβατος, Timario, Notit. Mss. 9, 244. ποιμὴν, Pallad. V. Chrys. 48." Boissonad. Mss. "Georg. Alex. V. Chrys. 206." Seager. Mss.]

'ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, ήσω, tanquam ἀμφισβατέω, quod et Suid. habet: ἀμφιβατεῖν autem sine σ ap. Hes. legitur, cui τοῦ ἀμφισβητεῖν signif. tribuit. 'Αμφισβητεῖν, Suidæ μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. Meminit et Etym. hujus etymi, licet alia ponat: quæ non refero, quod plane judicem futilia. ‖ 'Αμφισβητεῖν, Controversari, Cic. interpr.; nam Plat. Protag. (141.) 'Εγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, ita vertit, ut Priscian. refert: Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri: et inter vos de hujuscemodi rebus controversemini, non concertetis. Dedit autem fortassis h. l. Plat. occasionem Grammaticis hujus distinctionis, ἀμφισβητεῖν, ἐπὶ φίλων· ἐρίζειν, ἐπὶ ἐχθρῶν. ‖ 'Αμφισβητῶ σοι vel πρός σε, Tecum contendo; et ἀμφισβητῶ σοι τοῦτο, vel τούτου, vel περὶ τούτου: sed usitatiores hæ duæ posteriores constrr. Aristot. Pol. 3. 'Αμφισβητοῦσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα, De rei æqualitate inter se contendunt. Alibi autem dicit, 'Αμφισβητοῦντα τῆς ἰσότητος τῆς πολιτείας. Isocr. 'Αμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, De imperio tecum contendo: Idem, 'Αμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου: Idem, Περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι. Bud. autem, ἀμφισβητῶ σοι τούτου, καὶ δικάζομαι, ait signif. Contendo, Ambigo, ut Cic. loquitur; h. e. ἐγκαλῶ, Certo, Litigo. Et addit, 'Αμφισβητῶ περὶ τούτου, et πρὸς τοῦτο, Non admitto, Non concedo. Hæc Bud. Sed videndum est quomodo et signiff. et constrr. h. v., quod frequentissime ap. Gr. scriptt. occurrit, sint distinguendæ: quam rem tractavit nemo, quod sciam. Dico igitur ἀμφισβητεῖν aliquando signif. Contendere de re aliqua, i. e. Disceptare, aliter sc. de ea sentientem, quam alii: i. e. uno verbo, Controversari: eoque sensu ἀμφισβητεῖν usurpari in Plat. l. c., et ap. Aristot. Rhet. 1, ubi ei opp. ὁμολογεῖν: 'Επεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Habet vero in hac signif. alias constrr. præter jam a nobis positas. Nam et dat. rei jungitur; ut Aristot. Eth. 6. 'Αμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, Controversatur de iis, quæ evidentia sunt; vel, Adducit in controversiam ea, quæ etc. aut, Vocat in controversiam, vel, Contendit de iis etc. Idem vero signif. ἀμφισβητεῖν πρός τι ap. Plat. in h. l., quem Bud. citat e Philebo (208.) "Ορα οὖν, ὦ Πρώταρχε, πρὸς τίνα λόγον τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν: licet hic Bud. velit ἀμφισβητεῖν πρὸς τὸν λόγον, signif. Non admittere, Non concedere. [Ed. Bip. habet, "Ορα δὴ, Πρώταρχε, τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι νῦν, καὶ πρὸς τίνα τῶν παρ' ἡμῖν ἀμφισβητεῖν.] Sed qui de re aliqua controversatur, eam non admittit nec concedit, eique refragatur et reclamat: unde ἀμφισβητεῖν quidam etiam verterunt Refragari, Reclamare. Jungitur vero ἀμφισβητεῖν et cum infin., ac tum per Contendo aptissime interpretari possumus; ut Demosth. (899.) "Οτι ἠμφισβήτησεν οὗτος μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτῷ: (347.) 'Αμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, Contendo te non vera dicere: si modo recte legitur h. l. in VV. LL., ubi et citatur Chrys. de Sacerd., ubi ἀμφισβητῶ cum infin. itidem

A jungitur, sed loco gen. posito, præcedente articulo τοῦ: 'Αμφισβητήσεις ἡμῖν τοῦ μὴ καλῶς ἠπατῆσθαι.

'Αμφισβητῶ, Contendo in judicio, Litigo, Ambigo. Isocr. (1, 68.) Τὰς κρίσεις ποιοῦ, περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, μὴ πρὸς χάριν, Noli ad gratiam de iis, de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre; vel De quibus inter eos ambigitur. Aristot. Pol. 4. Οὐ γάρ πω κρίσις γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ τοῦ ὀνόματος.

'Αμφισβητῶ τοῦτο, vel τούτου, aut περὶ τούτου, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, Hoc mihi vindico, ut Themist. Εἰ τοῦ πράγματος ἠμφισβήτουν, pro Si rem vindicarem mihi, ut Bud. Lex. interpr. ap. Demosth. (165.) 'Αμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων. Isocr. 'Αμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου. Idem, Τῶν δὲ καταλειφθέντων ἦλθεν ἀμφισβητήσουσα. Idem in Evagora, 'Αμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Aristot. Pol. 3. 'Αμφισβητοῦσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα: qui tamen l. et aliam admittit interpr. Additur interdum dat. personæ, ut Isocr. 'Αμφισβητῶ B σοι τῆς ἀρχῆς, Certo tecum de imperio, vel Contendo tecum. Exp. etiam, Dubito de tuo principatu; sed hæc exp. mihi plane videtur rejicienda. Notandum est autem affinem esse hanc signif. proxime præcedenti, qua ἀμφισβητῶ ponitur pro Contendo in judicio, Litigo; nam fere fit, ut de iis litigemus, et ap. judicem contendamus, quas nobis vindicamus, et de quibus tanquam ad nos pertinentibus contendimus. Interpretor autem ἀμφισβητῶ τοῦτο, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, non quod verba hæc, Tanquam ad me pertinente, sit necesse adjungere, eum ipsos auctores interpr., sed ut distinguam hanc τοῦ Contendo signif. a præcedentibus. Occurrunt vero multi auctorum ll., in quibus hoc facile subauditur, e. g. in hoc, quem Suid. ex Auctore non nominato profert, 'Ο δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν Κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας ἀμφισβητῶν ταύτης, Ptolemæus autem sciens suos majores Cavam Syriam, [Cœlosyriam,] tenuisse, magnos apparatus faciebat, de hac conten- C dens. Hic nihil opus est dicere, de hac contendens tanquam ad se pertinente, cum id facile subaudiatur ex eo, quod præcessit, Sciens suos majores eam tenuisse. Jam vero et e Demosth. l. c. 'Αμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, videtur posse colligi, ἀμφισβητεῖν nos solere, certe debere, τῶν ἡμῖν προσηκόντων. Perinde ac si dictum fuisset, ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, ὡς προσηκόντων. Sæpe autem in hac signif. gen. habet: 'Αμφισβητεῖν τοῦ κλήρου, vide ap. Suid. v. 'Αμφισβητεῖν, et ap. Bud. Comm. v. Παρακαταβάλλειν.

'Αμφισβητῶ, Dubito, Ambigo. Aristot. Rhet. 2. Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. Possit ἀμφισβητοῦσιν accipi pro Dubitant et in Rhet. l. c. 'Επεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν.

'Αμφισβητεῖσθαι, Ambigi, In controversiam venire, In controversiam adduci, aut vocari: ut τοῦτο ἀμφισβητεῖται, Hoc controversum est, De hoc est controversia, De hoc contenditur. Demosth. (704.) 'Εὰν D δὲ ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδικασίαν, Si quid autem in controversiam veniret, disceptationem in judicio constitueres. Ut autem ὁμολογεῖν et ἀμφισβητεῖν ostendi ap. Aristot. opponi, sic ὁμολογούμενον et ἀμφισβητούμενον ap. Isocr. tanquam contraria ponuntur in Archid. non semel: ἠμφισβητημένα, Res, quæ in controversiam fuerunt adductæ, Res controversæ, vel De quibus disceptatum fuit. ‖ 'Αμφισβητούμενα κατὰ σπονδὰς ap. Thuc. exp. Res, quæ e fœdere repetuntur. Sed ut diximus ἀμφισβητεῖν τινὸς verti aliquando Vindicare sibi quidpiam, ita hic ἀμφισβητούμενα posset reddi, Quæ vindicantur a quibusdam, Quæ sibi quidam vindicant e conditionibus fœderis.

'Αμφισβητοῦμαι, Controversiam patior, Bud. citans Demosth. (899.) 'Ο δὲ οὐ μόνον ἀμφισβητηθεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀποστερηθὲν αὐτῷ, οὐδὲν ἧττον τὴν ἀπόφανσιν ἐποιήσατο. Ubi vett. Codd. non ἀποστερηθὲν habent, ut legit Bud. sequens vulgatas Edd., sed ἀποῤῥηθέν: quæ lectio in alterius locum reponenda est. Cete-

rum malim ἀμφισβητοῦμαι interpr. Controversia mihi movetur, quam Controversiam patior.

['Ἀμφισβητέω, Gl. Controversor, Litigo. Τῶν ἀμφισβητουμένων· Altercationum. "Fricor, Argutor, Cavillor, Demosth. 917. Ἀμφισβητεῖς πρὸς ἓν ῥῆμα τῶν ἐν τῇ συγγραφῇ, καὶ τοῦτο ἀνῃρηκὼς αὐτός." Seager. Mss. Plato de LL. 7. p. 333. Πολίτην ἀμφισβητοῦντα τῇ κολάσει. "Thom. M. 409, ad Diod. S. 1, 457. 2, 16. 342. 421. Cattier. 64. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 295. Plato Charm. 99.; Heindorf. ad Lys. 14. De constr., ad Diod. S. 1, 23. 235. 243. 492. 2, 542. Heyn. ad Apollod. 123. ad Mœr. 54. T. H. ad Lucian. Dial. 106. ad Paus. 115. ad Herod. 726. De augm., Plato 2, 1. p. 64, 19. Bekker. (sic consulto edidit,) p. 74, 2. Οὐ post ἀμφ., Heindorf. ad Theæt. 337. Μὴ post ἀμφ., Simon. Dial. 41. Ἀμφισβατέω, Valck. ad Herod. 287. Wessel. ibid." Schæf. Mss. "Ἀμφισβητέω sine præp., Synes. 63." Wakef. Mss.]

Ἀμφισβήτημα, τὸ, Controversia, h. e. Res, de qua disceptatur judicio, inquit Bud. restringens Controversiæ nomen, et id accommodans ad locos eos, in quibus ἀμφισβήτημα de Re ea dicitur, de qua in judicio disceptatur: cum alioqui ἀμφισβήτημα tam late pateat, quam Lat. Controversia. ‖ Quæstio inter disputantes agitata. UNDE Ἀναμφισβήτητον, Non controversum, Quod constat et convenit. ["Ἀμφισβήτημα, Dio Cass. 563. Ἀναμφισβήτητος, Polyb. 469." Suicer. Mss. Ἀμφισβήτημα, Dionys. H. 1, 83. 129. Glossæ: Ἀμφισβήτημα· Controversia, Quæstio. Ἀμφισβητόν· Anceps. Apud Schneider. Lex. Ἀμφίσβητος, ὁ, ἡ. Dor.] "Ἀμφίσβατος, Controversus, Ambiguus. Hes. enim et Suid. Ἀμφίσβατα exp. ἀμφισβητήσιμα: sed perperam ap. Suid. scriptum Ἀμφίσματα, qui Hellanicum citat auctorem," [Pappus Præf. lib. 7. Ἀμφίσβητος, Paus. 5, 6. p. 388. ubi v. nott.: * Ἀμφισβήτητος, Thuc. 6, 6. Dionys. H. 1, 694. Ἀναμφισβήτητος, Polyb. 3, 64. 18, 18. Thuc. 1, 132. Plato de LL. 7. p. 815. Dionys. H. 1, 674. Diod. S. 19. p. 687. "Lysias Or. Fun. 105." Seager. Mss. Xen. K. Π. 8, 5, 6. Ἐς ἀναμφισβήτητον πάντες κατεχωρίζοντο.] "Ἀναμφισβητήτως, Sine controversia, Citra controversiam, Procul dubio, Indubitanter. Demosth. pro Cor. Ὧν κατορθουμένων, ἐν μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι:" ["de Fœd. Alex. 1, 233. Tauchn. Euseb. V. C. 61." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. "Lysias 172. Antipho 712." Seager. Mss. "Ἀμφισβήτημα, Thom. M. 240. Ἀμφισβήτητος, ad Corn. Nep. 79. Stav." Schæf. Mss.]

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, Controversatio, Disceptatio, Contentio. Item Dubitatio. Isocr. Archid. Περὶ μὲν ἄλλων τινῶν ἀμφισβήτησις ἐγένετο: Panath. Λόγους ἐπαμφοτερίζειν δυναμένους, καὶ πολλὰς ἀμφισβητήσεις ἔχοντας: ad Nicocl. ἀμφισβητήσεις et διαλύσεις inter se opponit. ‖ Ἀμφισβήτησις, Actionis quoddam genus, ap. J. Poll. [Gl. Dissertio, Dissensio, Jurgium, Controversia, Ambiguum, Altercatio. "Demosth. 498. 1173." Seager. Mss. Lex Polyb. "Phrynich. Ecl. 112. Paus. 1, 154. Diod. S. 1, 87. 97." Schæf. Mss.]

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ, Controversus, In controversia positus, De quo controversia est, De quo disceptatur; vel Dubius, De quo dubitatur: ἀμφισβητούμενος. Bud. exp. Contentiosus, Controversiosus; sed malim Controversus cum Cic. dicere. Τῆς ἀμφισβητησίμου χώρας, Xen. E. 3, (5, 3.) Demosth. p. Cor. Ἐν ἀμφισβητησίμῳ τὰ πράγματα ἦν, In controverso erant, pro In controversia positæ erant: ut si dicas In ambiguo esse, vel In dubio, pro Ambiguum esse, vel Dubium esse. ["Dio Cass. p. 1. Strabo 275. Aristot. 1, 4. Dionys. H." Suicer. Mss. Glossæ: Ἀμφισβητήσιμον· Litigiosum. * "Ἀναμφισβητήσιμος, Euseb. V. C. 47." Boissonad. Mss. "Abresch. Lectt. Aristæn. 141. Ἀμφισβητήσιμος, Reiz. Belg. Gr. 630. ad Mœr. 86." Schæf. Mss.]

Ἀμφισβητητικὸς, (ἡ, ὸν,) Contentiosus, i. e. Contentionibus deditus. Ἀμφισβητητικὸς, dicitur ὁ ἐριστικὸς, ὁ ἀντιλογικὸς, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικὸς, Acer et Argutus in disceptationibus, Bud. [Plato Soph. (c. 12.) 1, 229. Pol. 2, 306. ubi legitur * Ἀμφισβητικός. "Ἀμφισβητητικὸς, Ἀμφισβητικὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 49." Schæf. Mss.]

A "Ἀμφισβησίη, Ion. pro ἀμφισβήτησις, Controversia s. Contentio, Disceptatio. Herod. 8, (81.) p. 309. Τῶν δὲ αὖτις ἐγίνετο λόγων ἀμφισβησίη, Iterum inter se contendebant verbis. Ἀμφισβλησίη λόγων, ex Herod. affertur pro Altercatio, sed perperam, ut puto, pro illo ἀμφισβησίη," [4, 14. "Ἀμφισβασία, Valck. ad 287. Wessel. ibid. item 657." Schæf. Mss.]

"Διαμφισβητέω, Controversor, Discepto: ut διαμφισβητεῖται, Controvertitur, In disceptationem venit, s. Dubitatur et ambigitur passim: UNDE Διαμφισβήτησις, ἡ, Altercatio: vel Dubitatio," [Plut. Art. 13. Schol. Aristoph. Θ. 748.] "Pro Disceptare et contendere, Demosth. pro Cor. Αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας." ["Plut. 1, 255. Jambl. Διαμφισβητέω, Joseph. A. J. 14, 3, 2. Porphyr. 214. Aristot. in Stob. 303." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραμφισβητέω, J. Poll. 5, 165.]

B 'ΑΜΦΙΣΒΑΙΝΑ, ἡ, Serpens quædam ita dicta, quasi Utrinquegrada; dicitur enim antrorsum et retrorsum incedere: geminum habens caput. Hes. tradit illam cauda etiam iter facere; adeo ut quibusdam dubium sit, num duo habeat capita. Verum Nicander Θ. (372.) ἀμφικάρηνον, Bicipitem, vocat, Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν Δήεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήναισιν ἀμυδρήν. Eust. ἀμφίσβαινα, ὄφις ἑκατέρωθεν βαίνων, ex adv. ἀμφίς. Hes. tamen ait scribi etiam Ἀμφίσμαινα, cujus scripturæ Nicandri Schol. non meminit. Apud Etym. legitur et Ἀμφίσθμαινα. ["Epiphan. Hær. 35. fin." Routh. Mss. Æsch. Ag. 1242. Draco 20, 2. Nonn. D. 5, 146. Meletius de Nat. Hom. p. 9. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 525.]

ΒΑΔΙΖΩ, Vado, Eo. Demosth. Βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Idem, Βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς: quod exp. Adversus nos tendere. Plut. Publicola, Βαδιεῖσθαι ἐπὶ τὸ στράτευμα. Et cum πρὸς, item εἰς, ap. Eund. Lycurgo, Βαδίζει πρὸς οἰκίαν, Fabio, Βαδίζει εἰς τὸ πολίτευμα, Ad remp. se confert. Βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ in VV. LL. Gressus ad numeros glomerare: cui opp. ap. Athen.

C βαδίζειν ἀῤῥύθμως. In iisdem βαδίζειν πρὸς φῶς, Prævio lumine iter facere: ὁδὸν βαδίζειν, Iter facere, e Xen. (Απ. 1, 6, 6.) Et ὁδῷ βαδίζειν e Lucian. (1, 110.) quod tamen aliter sumitur. Sed et βάδιζε δεῦρο pro Huc ades, ex Aristoph. (B. 272.) Et πόθεν βαδίζεις, sed sine auctore. Dicitur autem et de brutis βαδίζειν. Xen. (K. 5, 31.) de Lepore, Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. Ut autem βαδίζω, licet neutr., in βαδιοῦμαι exit, ita et aliis verbis idem usuvenire docet Bud. 895. Ceterum perperam Suid. βάδος a βαδίζειν deducit, cum contra βάδος, sicut et βάδην præcedere, et hæc a βαίνω deduci, ab his autem βαδίζω, manifestissimum sit; nam sicut a τείνω fit * τάδην, sic a βαίνω fieri βάδην, Etym. quoque fatetur. At Eust. a βάδος vult factum esse βάδω, e quo derivatum sit βαδίζω. Suspicatur autem βάδος esse ab Aristoph. (O. 42.) jocose fictum, ubi dicit τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν. Quod perinde esse puto, ac si quis Lat. dicat, Hanc viam viamus, vel, minus licenter, Hos gradus gradimur,

D pro Hoc iter conficimus. [De fut., Greg. Cor. 174. 753. Draco 26. "Dans le sens métaphorique Démosthène 1285. Reisk. Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον, Le prix du bled faissoit, ou diminuoit." Corai. Mss. Glossæ: Βαδίζω· Gradior, Progredior, Vado, Cæspito, Ambulo, Pergo, Grassor. "Demosth. 1251." Seager. Mss. Xen. K. Π. 2, 3, 10. et 14. "Βαδίζω, Steph. Dial. 65. Fischer. Ind. Palæph. ad Mœr. 96. ad Charit. 393. Zeun. ad Xen. K. Π. 9. Βάδιζε, ad Charit. 297. 393. Βαδίζων, ad 297. Fut., Boissonad. Philostr. 317. Demosth. 799, 25. Βαδιοῦμαι, Mœr. 106. et n.: B. ὁδὸν, Boissonad. Philostr. 284." Schæf. Mss. "B. ὁδῷ, Bene agere, Plut. 2, 595." Wakef. Mss.]

Βαδιστέον, Vadendum est, Eundum est. Plut. Galba, Εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσαρα βαδιστέον. Et βαδιστέα Att. pro eod. Aristoph. A. [394. "Brunck. 1, 284." Schæf. Mss. "Philostr. 23." Wakef. Mss.]

Βάδισμα, (τὸ,) ET Βαδισμὸς, (ὁ,) ET Βάδισις, (ἡ,) Incessus, Gressus. Lucian. (1, 170.) Τὸ σχῆμα εὐσταλὴς,

καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα. Addit Bud. accipi βάδισμα a Demosth. pro Modo ingrediendi. Pro Βαδισμὸς autem in VV. LL. affertur e Naz. Βαδισμὸς, ἡ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλο μετάβασις. At pro Βάδισις, ex Aristoph. Π. βάδισιν ποιεῖται, Graditur. Ex Eod. (Π. 333.) citat Bud. δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τοῦ πράγματος Ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει: ubi βάδισιν Ingressum s. Gradum esse tradit. [Gl. Βάδισμα· Gressus, Gressum, Grassa. *Βαδίσμοκλος· Prelus. Βάδισμα, Fischer. Ind. Palæph. " Demosth. 982. Ἀλλὰ μὴν περί γε τοῦ ἐμοῦ βαδίσματος, ἢ τῆς διαλέκτου, πάντ' ἐρῶ τἀληθῆ πρὸς ὑμᾶς." Seager. Mss. Illuc respexit Bud. l. c. * Βαδισματίας, ου, ὁ, i. q. βαδιστικὸς, Cratin. ap. J. Poll. 3, 92. 7, 8. Βαδισμὸς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 511. Βάδισις, Aristot. Eth. 10, 4. " Βάδισμα, T. H. ad Lucian. 1, 184." Schæf. Mss. " Βάδισις, Ælian. H. A. 907." Wakef. Mss.]

Βαδιστὴς, (ὁ,) Cursor: δρομεύς. Eur. [Med. 1182. Glossæ: Tolutanus, Tolutarius. " Oppian. A. 1, 305." Wakef. Mss.]

Βαδιστὸς, (ἡ, ὸν,) ET Βαδιστικὸς, (ἡ, όν.) Exp. βαδιστὸς in VV. LL., Per quem incedi potest, sed sine exemplo. Βαδιστικὸς autem habetur ap. Aristoph. B. (128.) pro Eo, qui ferendo ambulationis labori est idoneus. Gallice, Grand chemineur. [Gl. Βαδιστικόν· Gressibile. Athen. 387. Βαδιστὸς, Arrian. H. I. 359. Εἴπερ πλωτά τε ἦν καὶ βαδιστὰ ταύτῃ. " Βαδιστικὸς, Qui ambulare solet, Max. Tyr. 2, 3." Wakef. Mss.]

[* Πολυβάδιστος, ὁ, ἡ, Multum pedibus tritus, i. q. πολύβατος, Schneidero susp. * Ταχυβάδιστος, Qui celeriter incedit, Adamantii Physiogn. 2, 42. p. 443. " Πολυβάδιστος, Schol. Oppian. A. 3, 502." Wakef. Mss.]

[* Ἀναβαδίζω: unde * Ἀναβάδισις, ἡ, Antyllus Oribasii 113. Matth.]

Ἀποβαδίζω, Abeo, Discedo: ut εἶμι, Eo: ἄπειμι, Abeo. Exp. tamen Eo, tanquam signif. simpl. habens. [Athen. 287. ex Aristoph.] Διαβαδίζω, Pertranseo. Bud. [Lucian. Dem. Enc. 1. Dio Cass. p. 54. 145. Thuc. 6, 101. " (Perambulo,) Lucian. 3, 491. Toup. Opusc. 2, 266." Schæf. Mss. " Villoison. Anecd. Gr. 2, 52." Wakef. Mss. * Ἐκβαδίζω, Dio Cass. 913. * Ἐμβαδίζω, 1362. Τά τε γὰρ ἄλλα καὶ ὠρχεῖτο, οὔτε γε ἐν ὀρχήστρᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμβαδίζων τρόπον τινὰ, καὶ θύων, ἀσπαζόμενός τε, καὶ δημηγορῶν. " Ἐμβαδίζω, Exc. Peir.; ἐκβ., Xiph. et Rom. Sed illud præferendum." Reimar. Plut. 707. " Ælian. H. A. 571. * Συμπαραβαδίζω, Una ad latus eo, Themist. 272." Wakef. Mss. * " Προβαδίζω, Wakef. Georg. 146. Toup. Emend. 1, 311." Schæf. Mss. * Συμβαδίζω, Joseph. A. J. 1, 20, 3. " Greg. Naz. p. 37. Montac. Basil. ibid. 85." Boissonad. Mss. " Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 40. T. 3. p. 519.; in 2 Ep. ad Cor. Serm. 5. T. 3. p. 576." Seager. Mss. " Ælian. H. A. 431." Wakef. Mss.]

ΒΑΙΟΣ, (ὰ, ὸν,) Parvus: Etym. a βαίνω deducit, de quo etymo ille aliique cum eo viderint. Βαιὸς ἰδεῖν, Parvus aspectu: βαιὸς πέτρος, Parvum saxum, i. e. Corrosum, VV. LL. et κατὰ βαιὸν, i. e. κατὰ μικρὸν ap. Dionys. P. Oppianus in compar. dixit βαιοτέροισί τ' ἐφωπλίσσαντο λαγωοῖς, In minores lepores armantur. || Βαιὸς pro Modicus, Paucus, s. quod proprie βαιὸς signif. Suid. dicit, Unus, accipitur ap. Soph. (Œd. T. 750.) Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας; (Aj. 292.) Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. Et adverbialiter (Aj. 90.) Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; Quid tam parum curas? [Βαιὸς ἔτι χρόνος, Nonn. Jo. 184, 21. 200, 11. 19. " Eur. Rhes. 974." Seager. Mss. Βαιὰ, sc. ἡλικία, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 70. Glossæ: Βαιός· Brevis, Pumex. Βαιά· Parva. " Ad Charit. 726. 750. 762. 779. Wakef. Herc. F. 350. Jacobs. Anth. 7, 349. 8, 48. 9, 321. Brunck. Soph. 3, 415. 505. Epigr. adesp. 333. Heyn. Hom. 4, 688. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Toup. Opusc. 1, 160. 533. Valck. Hipp. p. 225.; Diatr. 209. Jacobs. ad Meleagr. 4. ad Callim. 1, 75. Brunck. Œd. C. 1199. Βαιῆς ἄπο, Huschk. Anal. 6. Epigr. adesp. 732. Βαιὸν, Nequaquam, Heyn. Hom. 5, 149." Schæf. Mss. " De

A quantitate, Oppian. K. 1, 285." Wakef. Mss.]

" Ἄβαιον, VV. LL. pleonasmo literæ ᾱ pro βαιὸν " dici aiunt, Paululum, Parvum; sed sine auctore et " exemplo."

Ἠβαιὸς, (ὰ, ὸν,) i. q. et βαιός. Proprie vero ἠβαιὸν esse tradunt VV. LL. e Gramm. τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον, quasi ἄβαιόν τι ὄν: vel per πρόσθεσιν τοῦ η a βαιὸς factum. Alias etymm. vide ap. Hes. et Etym. Il. B. (380.) ἔσσεται οὐδ' ἠβαιὸν, Ne tantillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον. [Apoll. R. 2, 635. οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι. " Ἠβαιὸς, Heyn. Hom. 4, 689. 6, 548. Ἠβαιὸν, 4, 688." Schæf. Mss. " Ἠβαιὸς, Oppian. A. 3, 600. 4, 514." Wakef. Mss.]

ΒΑΛΑΝΟΣ, ἡ, Glans. Proprie Quercus fructum esse volunt: deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri; imo Marcellus tradit Fructus longiores hoc nomine contineri: quemadmodum Glandis appellatione ap. Lat. Jurisconsultos omnes fere fructus, ut quidam tradunt: unde βάλα-B νοι δρύϊναι, πρίνιναι: et Σαρδιαναὶ, quæ Castaneæ, ut Plin. docet, dicuntur, et Εὐβοϊκαὶ, pro Iisdem: item βάλανοι φηγοῦ, et φοινίκων, quæ composita v. φοινικοβάλανοι appellantur et δάκτυλοι, quasque Balanos etiam populari nomine vocari auctor est Plin. et Διὸς βάλανοι, quas Diosc. Castaneas vocat, Hermonax autem et Timachidas ap. Athen. (2, 53.) Nuces Ponticas. Apud Medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψική, quam Plin. et Aët. μυροβάλανον dicunt, Glans unguentaria: Fructus arboris myricæ similis, magnitudine avellanæ nucis: quæ quod in Æthiopia, Ægypto, Arabia et Petra oppido juxta Judæam nascatur, Αἰθιοπική, Θηβαϊκὴ, Ἀραβικὴ, Πετραία, Συριακὴ, et Αἰγυπτία dicta est, ut Gorr. testatur, addens falso quosdam opinari esse eam, quæ hodie Nux muscata nominatur. Βαλάνου πίεσμα hujus glandis Succus, vel ejusdem expressæ Retrimentum, ut idem auctor docet. UNDE Βαλάνινος, (η, ον,) Qui e glande hac fit; ut βαλάνινον ἔλαιον, Oleum e glande unguentaria s. myrobalano factum. [" Lucian. Lex-C iph. 2." Kall. Mss. Diosc. 1, 20.] || Βάλανος est etiam Glans, i. e. Arbor ipsa glandifera: et specialiter Arbor quædam ap. Theophr. 4, 2. quam a fructu nomen obtinuisse scribit. De qua ap. ipsum plura reperies. || Βάλανος est etiam ex Aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐνας βαλάνους ὁμοιότητος, ut Athen. 3, (78.) indicat: quem consule: et Aristot. Anim. 4. Plin. quoque Balani meminit. || Est præterea Medicamentum, quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad dejiciendam alvum: quo signif. Collyrii voce abusum esse Columellam 6, 6. Cæliumque Aurel. Medicum βάλανον transtulisse Collyrium, i. e. Glandem, quæ podici subjicitur, tradunt VV. LL. || Est item Extremi penis carnosa substantia in glandis similitudinem facta, utrumque penis meatum, quem natura urinæ et seminis communem effecit, complectens et ambiens. Gorr. UNDE Βαλανοβόρον, Glandivorum, Diogenes Cinædum quendam appellasse fertur: quo sensu Martial. quoque Pastas glande nates dixit. ET Βαλανίζω, ίσω, Glandem se-D di subjicio, ut Medici loquuntur: ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐκ στέατος καὶ λίτρου προμήκους πλάσματος, ᾧ ἀντὶ κλυστῆρος χρῶνται, βαλανίσαι Ἱπποκράτης ἔφη. J. Poll. || Βάλανος, Obex, Pessulus, μοχλός: proprie vero Aristoph. et Thuc. Schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, quod et μάγγανον vocetur: Ferrum, quod init μοχλὸν, et a clave ducitur ac reducitur. VV. LL. Thuc. (2, 4.) Τὰς πύλας ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. A QUO Βαλανάγρα, ἡ, Clavis dicitur παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xen. E. 5, (2, 20.) Παραδοὺς αὐτῷ τὴν βαλανάγραν τῶν πυλῶν. [" Νῦν ἔμβαλε τὴν βαλανάγραν, Hedylus ap. Athen. 344." Schweigh. Mss.] ET Βαλανόω, ώσω, Obice trajecto obsero; βάλανοι γὰρ τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως: ut Schol. Aristoph. annotat in O. (1159.) Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, Καὶ βεβαλάνωται. [Aristoph. E. 361. 370. * Βαλανωτὸς, ἡ, ὸν, Athen. 12, 14. φιάλη, Parmenid. Fr. 16. Sext. Emp. p. 393. * Βαλανωτὴ, Quercetum, Jud. 9, 6.] || Βάλανοι sunt etiam Hesychio τὰ ἐξηρ-

τημένα τῶν ὅρμων περὶ τὸν τράχηλον, Suidæ ψέλλια: [" Βάλανος, ut et κύαμος, in sortitionibus, ex Aristot. de Athen. Polit. ap. Schol. Aristoph. Plut." Gataker. Mss. " De Palmula, Palmæ fructu, Herod. 1, 193. Xen. K. A. 1, 5. 2, 3. unde ἡ βαλανηφόρος φοίνιξ, Herod. 1, 193. et inde Athen. 651. Βάλανος δρυίνη, Athen. 91. B. Σαρδινὴ, Castanea, 54. Conchæ maximæ genus quoddam, Athen. 85. 87. 91." Schweigh. Mss. Glossæ: Βάλανος· Glans, Vermiculus, Esculus. Βάλανοι, ἐπὶ τοῦ κλείθρου· Vermiculi. * Βαλάνιον, τὸ, Athen. 62. " Βάλανος, Ferrum breve, quod per μοχλὸν immissum, postibus ipsum μοχλὸν affigebat, et, ne amoveri posset, præstabat, Casaub. ad Æneæ Tact. 18. Βαλανάγρα, Clavis erat, quæ τὸν βάλανον vel immittebat, vel extrahebat, Casaub. l. c." Seager. Mss. Cf. Aristoph. Θ. 430. * " Βαλαναγρέω, Polyæn. 1, 38, 2. * Βαλαναγρεῖς, οἱ, Polyæn. 157. Cas." Kall. Mss. " Βάλανος, Alciphro 86. Act. Traj. 1, 220. Toup. Opusc. 1, 302. Gierig. ad Ovid. 1, 13. ad Charit. 472. Jacobs. Anth. 7, 328. 11, 241. Villoison. ad Longum 161. ad Lucian. 2, 321. Obex, Pessulus, T. H. ad Plut. p. 84. B. Διὸς, Casaub. ad Athen. 64. Βαλανάγρα, Jacobs. Anth. 7, 328. Βαλανόω, Kuster. Aristoph. 211. Aristoph. Fr. 242. Βαλανωτὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 105. Βαλάνιον, Casaub. ad Athen. 75." Schæf. Mss. " Βαλανάγρα, Themist. 315. Polyb. 508. Polyæn. 78." Wakef. Mss.]

[* " Βαλανοδόκη, (ἡ,) Foramen, in quod βάλανος per μοχλὸν immissum, postibus ipsum μοχλὸν affigebat, et, ne amoveri posset, præstabat, Casaub. ad Æneæ Tact. 18." Seager. Mss. Vide Βαλανάγρα.]

[* Βαλανοκάστανον, τὸ, Trall. 7. p. 102. pro vulg. * Βουλβοκαστάνων legit Auctor Lexici Gr. Lat. olim Askeviani.]

Βαλανηφάγος, ὁ, ἡ, Glandivorus, Qui glandibus vescitur. Plut. (2, 89.) Μάλιστα τιμήσας δὲ 'Αρκάδας τὴν δρῦν, βαλανηφάγους ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησμῷ προσαγορευθέντας. [* Βαλανηφαγέω, J. Poll. 6, 40. Appian. B. C. 1. p. 380. (2, 70.) Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 650. " Βαλανηφάγος, ad Herod. 476." Schæf. Mss. * " Βαλανηφαγία, Glandium comestio, Philo J. 2, 409. * Βαλανοφαγέω, Suid. 3, 616. Schol. Od. T. 163." Wakef. Mss.]

Βαλανηφόρος, ὁ, ἡ, Glandiferus, [Gl. Glandifer.] Βαλανηφόροι φοίνικες ap. Athen. [651. Herod, 1, 193. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 650.]

Βαλανηρὰ, τὰ, Quæ in glandario genere comprehenduntur, ut σιτηρὰ, σιτώδη, καρυηρὰ, βοτρυηρὰ, σταχυηρὰ, Theophr. et ὀστρακηρὰ, Aristot. Ita Bud.

Βαλανώδης, ὁ, ἡ, Glandibus plenus: aut Qui glandis figura est, ut e Gaza exp. VV. LL. Et τὰ βαλανώδη itidem Glandes. [Diosc. 5, 155.]

[* " 'Αγριοβάλανος, (ἡ,) LXX. Aqu. et Theod. Es. 44, 14. cf. Celsii Hierobot. 2, 169. Heins. in Nonn. 1." Kall. Mss.]

" 'Αντιβάλανος, Hesychio ἡ κηκὶς, Galla, quoniam " sc. eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνου, Loco glandis. Qua " de re v. Plin. 16, 6. 7."

[* Δρυοβάλανος, ἡ, Glans querna. Strabo 233. 1067. " Const. Manass. Chron. p. 124." Boissonad. Mss. * Μονοβάλανος, Epith. clavis, Unum dentem D habens, Suid. 2, 411.]

Βαλανίζω, Glandes excutio. Erasm. Proverb. Aliam quercum excutere. Epigr. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε Μενέσθιον. Vide βαλανίζω supra, alia signif. [* Βαλάνισις, ἡ, Gl. Glandatio. * " Βαλανιστὴς, (ὁ,) Meurs. ad Lycophr. 403." Kall. Mss. " Βαλανίζω, Jacobs. Anth. 11, 321." Schæf. Mss.]

" Βαλανίτης, Balanum s. glandem referens: ut βα" λανῖται λίθοι ap. Plin. 37, 10. in gemmarum censu. " Ab Eod. et Balanitis castanea memoratur 15, 23.: " Rotundior, quæ βαλανῖτις vocatur, purgabilis maxi" me et sponte prosiliens. Paulo ante dixerat, Sar" dibus eæ provenere primum: ideo ap. Gr. Sardia" nos balanos appellant."

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ, τὸ, Balineum, Balneum: dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους ἀνεῖν. Suid. enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earumque putamina succendisse. Plut. (6, 152.) Οὔτε γὰρ βαλανεῖον, φησὶν ὁ 'Αρίστων, οὔτε λόγου μὴ καθαίροντος A ὀφελός ἐστι. Athen. 8. 'Ακηκοὼς ὡς σκληνικοὺς εἴωθεν ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τῷ βαλανείῳ. [Greg. Cor. 651. Ind. Epict. Lex. Polyb. " Aristoph. N. 991. Κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι." Seager. Mss. Glossæ: Βαλανεῖον· Balneum. * Βαλάνιον, τὸ τῶν παιδίων κοπρωπιων· Poteaculum. Ubi Vulc. corrigit, Βαλανεῖον, ὁ τ. π. κοπρεών." " Bergler. Alciphr. 96. ad Charit. 539. Conf. cum βασίλειον, ad Diod. S. 1, 215. Pauperes, ut calefierent, adibant balnea, Bergler. Alciphr. 94." Schæf. Mss. " Βαλ. calidæ aquæ, Philostr. 20. * Βαλανεῖον, Suid." Wakef. Mss.]

" Βαλανειοκλέπτης, (ὁ,) dicendum esse, non Βαλα" νοκλέπτης, tradit Phrynich.; sed non exp. Videtur " esse Is, qui balnea furandi causa frequentat," [Gl. Βαλανοκλέπτης, Βαλανειοκλέπτης· Fur balnearius, Lobeck. ad Phrynich. 224. 226. " Ad Thom. M. 140. Phrynich. 96." Schæf. Mss.]

Βαλανειόμφαλης, ὁ, ἡ. Athen. (505.) epith. hoc esse dicit φιαλῶν ap. Cratinum, inde dictarum, quod οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι similes es- B sent: vel quod earum ὀμφαλὸς ἰσθμῷ similis esset: vel ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις: vel διότι τὰ πλεῖστα τῶν 'Αθήνῃσι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς σκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Has easd. ab Ione μεσομφάλους dictas fuisse idem Athen. docet [ibid. " Eust. Il. 1359, 15." Wakef. Mss.]

[* Προβαλάνεια, τὰ, Chandler. Inscr. 20.]

Βαλανεὺς, έως, ὁ, Balneator, Plato de Rep. 1. Est etiam πολυπράγμων, περίεργος, Hes. [Gl. Balneator, Balnitor. Aristoph. O. 491. Anal. 1, 159. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 317. " Mœr. 92. et n.: Jacobs. Anth. 6, 306. Aristoph. Fr. 262." Schæf. Mss.]

Βαλανεύω, εύσω, proprie Aquam in balneo ministro: deinde de quovis ministerio dicitur. Aristoph. Εἰρ. (1103.) 'Αλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω, Ipse mihi ministrabo: διακονήσω καὶ ὑπουργήσω ἀπὸ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιχεόντων ὕδωρ ἢ τοὺς βαλάνους κρυπτόντων: ut ibid. Schol. exp. Hesychio est etiam * λαμπροφωνεύομαι, παρ' ὅσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν παράγωσιν C τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσι. [* Βαλανευτὴς, (et * Βαλανευτὴρ,) ὁ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 317. " Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 10. T. 3. p. 816." Seager. Mss. * Βαλανεύτρια, ἡ, Liban. 1, 305. " Schol. Epict. Enchir. 24." Boissonad. Mss. * Βαλανευτικὸς, ή, όν, J. Poll. 7, 166. Plato Soph. 1, 227. " Pierson. Add. ad Mœr. 93." Schæf. Mss.]

Βαλανείτης, ὁ, Balneator; quem παραχύτην vulgo dictum fuisse Suid. indicat. Item πολυπράγμων, περίεργος, Hes. ET Βαλανεώτης, pro eod., Suid. [" Βαλανίτης, 30, 20, 4." Lex. Polyb. Leg. Βαλανείτης. Βαλανεώτης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 700.]

Βαλανὶς, ίδος, (ἡ,) ET Βαλάνισσα, ἡ, Balneatrix, [ut βασιλὶς, βασίλισσα. Suid. 1, 412. 422. " Βαλανὶς, ad Mœr. 93. Aristoph. Fr. 262. Βαλάνισσα, Thom. M. Add. ad p. 144. Epigr. adesp. 64. Βαλανὶς, Βαλάνισσα, Valck. Adoniaz. p. 321. T. H. Add. ad Thom. M. 144. Valck. Callim. 288." Schæf. Mss.]

[* Βαλανικὸς, ή, όν, Gl. Balneaticus. " Ad Lucian. 2, 320." Schæf. Mss.]

ΒΑΛΛΩ, Jacio, Jaculor. Quod posterius existimo primæ et primariæ τοῦ βάλλω signif. respondere: ut enim dicitur Jaculari saxa, Jaculari ferrum, Jaculari fulmen, et Jaculari aliquem saxis, ferro, fulmine, eod. modo βάλλειν λίθον et βάλλειν τινὰ λίθῳ dicunt Græci. Sed posterior hæc constr. τοῦ βάλλω nihilo est infrequentior altera, imo vero et frequentior: quod contra in v. Jaculor usuvenit. Adde quod Jaculor poët. est potius, quam oratorium, cum βάλλω contra utrisque scriptt. peræque sit in usu. Sic autem et v. ἀκοντίζω, cui ad verbum respondet Jaculor, utroque modo construi, docui suo loco. Sed exemplum hujus constr. βάλλειν λίθον aut πέτρον, pro Jacere lapidem, simpl., vix puto ap. Hom. reperiri posse, præsertim cum scribat Eust. 451. quosdam negasse Hom. ponere βάλλειν pro ἀφιέναι simpl. quibus et ipse subscribere videtur; atque adeo in Il. E. (317.) Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλών, exp. βαλὼν non simpl. ἀφεὶς, sed ἐπιτυχῶς ἀφείς: ita enim ejus verba intel-

ligo, p. 551. Sunt tamen qui Il. Γ. (347. 355.) προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, interpr. Et jecit s. conjecit hastam in clypeum. Sunt et qui reddiderint, eod. sensu, Et jecit tragulam per clypeum: notandum est autem eos repetere accus. ἔγχος. Sed Eust. videtur censuisse exponendum ἐπέτυχε τῆς ἀσπίδος, Ipse attigit clypeum, vel, ut quidam, Confixit. Quod Lat. v. non probo, cum ἐπιτυγχάνειν opponatur simpliciter τῷ Aberrare. Videtur autem illa constr. cum κατὰ, similis esse nostrati, cum dicimus, Il a frappé contre le bouclier. Ceterum exempla certissima hujus signif. τοῦ βάλλειν, sc. pro ἐπιτυγχάνειν, proferam paulo post, ubi de eo loquar solum personæ accus. habente. Ut vero dicitur βάλλειν λίθον, aut aliud quod jaculari possumus, sic et metaph. βάλλειν λόγον: ut Greg. in Basil. Ep. Οὐδὲ ἔξω τοῦ σκοποῦ βάλλειν τὸν λόγον. Invenitur et βάλλειν τὸν σκοπὸν, de quo postea. Alterius autem constr. non desunt ap. hunc quoque poët. exempla; nam ut Xen. dixit βάλλειν βώλῳ, et Eur. (Andr. 1129.) βάλλειν πέτροις, Jaculari aliquem saxis, i. e. Jaculari saxa in aliquem, pro quibus frequentius est Petere lapidibus s. Impetere, aut Incessere; sic et ille, Il. Γ. (80.) Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Sic Σ. (534.) legimus, Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν: Χ. (68.) ὀξέϊ χαλκῷ Τύψας ἠὲ βαλών. Sed et βέλεσιν βάλλωσι, Od. Π. (277.) Tale ap. Theocr. Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον. Et βάλλω σε στεφάνοις, Epigr. Dicitur etiam metaph. λόγοις βάλλειν, et κακοῖς λόγοις βάλλειν, [ut Lat. Maledictis incessere. Soph. autem Aj. (1244.) dixit κακοῖς, sub. λόγοις: ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που, Maledictis nos incessetis, Probra in nos jactabitis. Eust. τῷ βαλεῖν per se etiam posito, videtur Calumniandi signif. dare: ut docebo in Ἐνδιαβαλεῖν. || Sciendum est autem interdum βάλλω per se poni ut Jaculor. Demosth. (115.) Κἂν μή πω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Xen. E. 2, (4, 23.) Ἠκόντιζον, ἔβαλλον. Sic et Thuc. 3. Τοὺς ἐπιβοηθοῦντας καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἶργον βάλλοντες, Jaculantes, vel Missilibus petentes. Itidem in Proverbio, quod a Suida refertur, Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει, per se ponitur βαλὼν, quod alii interpr. Emisso jaculo, alii Infixo aculeo. De quo Proverbio consule Erasm. || Βάλλω σε, pro Attingo, item Ferio, Figo, Saucio. Il. E. (17.) οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν: ubi Eust. scribit βάλλειν aperte pro ἐπιτυγχάνειν accipi. Sic et in Ænigmate quodam Clearchi, quod ab Eod. post Athen. refertur, p. 713. λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι: ubi docet, βάλοι priore loco esse pro ἀφήσοι, πέμψοι, ῥίψοι: at posteriore pro οὐκ εὐστοχήσοι s. οὐκ ἐπιτύχοι. Hoc autem sensu dicitur et βάλλειν σκοπὸν, sc. pro Attingere scopum. Greg. Νῦν οὖν σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐκ οἶδ' εἴ τις βέβληκεν, ἤδη τοῦ λόγου προστησόμεθα. Dicitur autem et βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, a Xen. E Thuc. autem citatur et βάλλειν cum ἐπὶ habente accus. personæ, Βάλλειν ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας ὥρμησαν. Ubi βάλλειν fuerit Petere, sicut et in ll. ante cc. At βάλλω pro Ferio, Vulnero. Il. (E. 73.) Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Volunt autem Gramm. βάλλειν esse Vulnerare e longinquo, at οὐτάζειν e propinquo: unde esse illud Il. Δ. (540.) Ὅστις ἔτ' ἄβλητος, καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ.

Βάλλω, Jacio, Projicio: ῥίπτω: Od. I. (137.) Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, i. e. ἀγκύρας κατὰ βυθοῦ ῥίψαι, Eust. Sic Il. (A. 245.) ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, Sceptrum in terram projecit, i. e. ἔρριψε, s. κατέρριψε: H. (190.) Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε: Od. Z. Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, In ignem jaciebat. Apud Eund. ἐν κονίαις βαλεῖν, In pulverem projicere: quod periphrastice dicitur pro Interficere. Il. Θ. (156.) Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας. Apud Apoll. R. 2. (401.) ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, Jacit, Devolvit. Vide et βάλλειν ὄμματα. Βάλλω autem pro Abjicio, ut βάλλειν τοὺς ὀδόντας, vide in Πρωτόβολος. || Emitto, ut Hom. βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sic Eur. Hipp. (1396.) κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ. Lat. quoque non solum Emittere lacrymas et Profundere, sed et Projicere lacrymas, interdum dicunt, sed frequentius, Profundere. || Pono, Immitto.

A Il. P. (40.) Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ: H. (187.) κυνέῃ βάλε, omissa præp., pro ἐν κυνέῃ ἔθετο: Δ. (16.) φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν: Od. Δ. (220.) Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, quod Eust. exp. ἐνέβαλεν, ἐνέθετο. Aliquoties legimus χεῖρα βάλλειν ἀμφί τινι: ut Φ. (433.) Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ, q. d. Posuit manum circa ensem. Pro quo potius diceretur Apposuit manum ensi, vel Circumjecit. Quod nihil aliud est, quam Cepit: pro ἕλεν, Eust. Qui tamen vult βάλλειν signif. ῥίπτειν vel τιθέναι, Od. H. (142.) Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ego autem in h. ll. præp. verbo jungendam existimo, ut docebo in Ἀμφιβάλλω: ubi et de βάλλεσθαι πήραν ἀμφ' ὤμοις pro ἀμφιβάλλεσθαι. Sic porro idem Schol. Il. E. (317.) Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, vult esse vel θεὶς, vel ἀφεὶς, vel ἐπιρρίψας, et quidem ἐπιτυχῶς. Ego χαλκὸν βαλεῖν ἐν στήθεσσι puto esse Immittere, vel potius Intrudere. Nec vero dubito, quin hic itidem jungi debeat verbo præpositio, ut sit
B pro ἐμβαλὼν στήθεσσι. Itidem Eur. Or. (1282.) ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω, quod exp. Apponam aures foribus, videtur accipiendum pro ἐμβάλω ἀκοὰν πύλαισι. In VV. LL. citatur ex Herod. ἔμβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ, pro Collum laqueo circumdedit. || Usurpatur pro Ponere, metaph. etiam: ut βάλλειν ἐν θυμῷ, ad verbum Ponere in mente, pro Versare in mente, s. In animo cogitare, Od. A. (200.) ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω, i. e. ἐνθυμοῦνται, uno verbo, Eust. addens etiam, βάλλειν signif. vel νοεῖν ἐπιτυχῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπηβόλως, vel τιθέναι. Quam posteriorem exp. admitto; priorem ut nimium subtilem atque adeo commentitiam rejicio: neque enim βάλλειν per se declarare potest νοεῖν, sed junctum cum ἐν θυμῷ, aut ἐν φρεσὶ, aut alio hujusmodi, ut si dicas ἐν νῷ s. ἐν νοῒ βάλλειν, non dubium fuerit, quin βάλλειν sit simpl. θεῖναι, cum habeamus inde factum comp. νουθετεῖν. Qua forma dicuntur a Virg. Mente alta repostum, et Sensibus imis reponas. Ceterum frequentius pass. βάλ-
C λεσθαι utitur Hom., si bene memini, quam act. in hoc loquendi genere. Sic Il. O. 566. Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος: vel δ' ἐβάλοντο: Od. M. 217. Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς κ. τ. λ. Itidem Il. Ξ. 50. Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, atque alibi. Aliquando autem ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι pro eod. dicitur: unde illud non semel ap. Eund. et ap. Hesiod. quoque, (E. 1. 107.) σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et rursus (Il. I. 434.) νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλεαι. Possumus vero, et commodius fortasse, in hh. ll. præp. verbo jungere, ut sit ἐμβάλλειν vel ἐμβάλλεσθαι θυμῷ, aut φρεσί. Utuntur autem h. v. et quidem in pass. prosæ etiam scriptt., in simili vel potius eod. loquendi genere, mutantes duntaxat præp.; dicunt enim βάλλεσθαι εἰς νοῦν, quod Hom. βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, et βάλλεσθαι ἐν φρεσί. Herod. etiam (8, 68.) ἐς θυμὸν βάλλεσθαι dixit, quod exp. Animadverto, Intelligo. Item, Animum appello, ut Plut. Theseo, Βάλλεσθαι εἰς νοῦν τὸ ἔργον, Animum ad opus appellere. Synes. Euoptio, Ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν
D οὖσαν αἰτίαν οὐκ εὐθὺς εἰς νοῦν ἐβαλόμεθα, Bud. interpr. Non statim causam intelleximus. Potest βάλλομαι εἰς νοῦν commode etiam exp. alicubi Animo capesso, vel Mente capesso, ut Plut. (1, 48.) Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλλόμενος. Apud Chrys. Βεβλημένος εἰς νοῦν, ubi observa βεβλημένος signif. act. Bud. interpr. Qui in animum induxit, et ut faceret consilium cepit. Sciendum est autem Eur. Theseo (Fr. 4, 2.) inversa ista constr. dixisse, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, pro βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν: Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλλόμην, quod Cic. interpr. Mecum futuras commentabar miserias. Q. l. vide ap. Lex. meum Cic. 110. 111. Jam vero et βάλλεσθαι per se positum, eand. signif. habet ap. Herod., qui βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ non semel dicit pro Apud se cogitare, In animo suo versare. Et ap. Eund. Βαλλόμενος ἐπ' ἐμαυτοῦ ἔπρηξα, Re ap. me perpensa, s. considerata, vel Meo ipse usus consilio. Qui loci nobis exp. Od. A. 234. Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, nec de ejus lectione du-

bitare sinunt: ac dicere cum Eust. meliorem esse hanc lectionem ἐβάλοντο, quam alteram ἐβούλοντο: quasi vero hæc ferri ullo modo possit. Sed nec probo ejus exp. ut sit ἐβάλοντο positum pro ἔῤῥιψαν, metaph. sumta ἀπὸ τῶν κύβων. Plane enim esse puto ἐβάλοντο pro ἐν θυμῷ ἐβάλοντο, ut dicat, Aliud ap. se statuerunt, vel, cum Ovid., Diis aliter visum. Ceterum in VV. LL. falso citatur ex Herod. (5, 106.) Βαλόμενοι ἐφ' ἑαυτῶν pro Contracti, item (5, 73. 8, 109.) Βαλόμενοι ἐπὶ σφέων αὐτέων, pro Inter se collocuti: cum ad proxime præcedentem signif. commodius referri possint. Videtur autem βάλλω poni pro τίθημι in oratoriis etiam quibusdam dicendi formulis: ut in βάλλειν τινὰ ἐν αἰτίᾳ, quod e Plat. citatur pro Culpam in aliquem rejicere. || Affinem τῷ τίθημι signif. habet Eur. Ion. (751.) Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χαρὰν, Propones, vel Trades, Imperties. Apud Matth. autem 25, 27. Ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, Tradere mensariis, vel Committere; aut Ponere ap. mensarios: nam v. Ponere utitur Horat. hac in re. In illa autem Tradendi signif. optime convenit Gall. Bailler cum Gr. βάλλειν.

Βάλλω cum πρὸς, Il. Π. 568. Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον ταννηκέας ὄζους, pro comp. συμβάλλω.

Βάλλω, Verto, s. Flecto interpretor Il. Θ. 306. Μήκων δ' ὣς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, Alio caput vertit, s. flexit. Nam quod Eust. βάλλειν hic quoque ad signif. τοῦ τίθημι, vel τοῦ ῥίπτειν, reducere vult, nimis coactum atque adeo violentum mihi videtur. Tolerabilior autem fuerit posterior hæc exp., sc. per τὸ ῥίπτειν, in altero illo genere loquendi huic simili, Od. Π. 179. Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη. Nam hic possimus interpr. Alio vertit oculos, pro quo brevius Avertit oculos, vel Alio conjecit oculos, eod. sensu.

Βάλλ' ἐς κόρακας, pro ἔῤῥ' ἐς κόρακας, q. d. Facesse, vel Abi ad corvos. Sed Lat. pro eo dicunt, Abi in malam rem. De quibus loquendi generibus lege Erasm. Quamvis autem hoc βάλλε verbo neutro reddatur, sicut et cum dicitur βάλλ' ἐς μακαρίαν, quidam tamen σεαυτὸν sub. tradiderunt, perinde ac si diceretur βάλλε σεαυτὸν εἰς κόρακας.

" Βαλέειν, Ion. et poët. pro βαλεῖν dicitur, Jacere.
" Βέβληκα, præt. perf. ex inus. th. Βλέω. Βλήμενος,
" Ion. et poët. pro βεβλημένος, demto augmento, et
" retracto accentu e penult. in antepenult. Apoll. R.
" Βλήμενος ἰῷ, Sagitta ictus s. percussus. Βλήσω,
" Jaciam, Percutiam, e βλέω."

[Βάλλεσθαι, et Βόλεσθαι, s. Βόλλεσθαι conf., Greg. Cor. 192. Βάλε, 929. "Βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, Herod. 3, 155. 4, 160. 5, 73. Legitur et Ἐς γαστέρα βάλλεσθαι, Fœtum concipere, 3, 28. ubi quidem λαβέσθαι e conj. corrigunt nonnulli." Schweigh. Mss. Glossæ: Βάλλω· Jacto, Jacio, Mitto, Jaculor, Incesso. Βάλλει· Mittit, Conicit, Icit. Βαλλομένων· Ductis sortibus. Ἐβλήθη· Tactus est. Βέβλημαι· Jacio. Βληθέντες οἱ θεμέλιοι· Jactæ moles. " Induo, Polyb. Exc. Leg. 93. * Φαιὰ βαλεῖν ἱμάτια." Seager. Mss. Βάλλειν ἐπὶ νοῦν τινὶ, Parthen. 42. Βαλέσθαι ἄστυ, Apoll. R. 1, 1345. Βλήμενος, ad Greg. Cor. 461. 676. Βέβλημαι, βεβόλημαι, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 588. Βεβλημένος et βεβολημένος conf., Friedemann. ap. Spitzner. de Versu Gr. Her. 253.]

[" Βάλλω, Jacobs. Anth. 6, 60. 101. 113. 7, 273. 11, 405. Epigr. anecd. 200. ad Charit. 45. 309. 318. 386. 656. 749. Markl. Iph. p. 267. 380. Musgr. Iph. T. 976. Wakef. Ion. 977. Herc. F. 563. 731. 1147. 1421. Wakef. Alc. 691. 868. Trach. 614. 714. 940. Eum. 512. Abresch. Æsch. 2, 106. Jacobs. Animadv. 155. Wakef. S. C. 1, 132. 2, 32. 53. 61. 3, 72. 74. 174. 4, 97. 5, 61.; Georg. 98. Heyn. Hom. 6, 280. 334. 7, 271. 273. 292. 297. 378. 787. 8, 86. 90. 103. 222. 251. Valck. Adoniaz. p. 250. Timæi Lex. 116. Wakef. ad Mosch. 2, 74. ad Il. Δ. 525. 540. M. 36. Brunck. ad Anacr. p. 110. Musgr. Cycl. 60. ad Callim. 1, 32. 221. Herod. 493. Homericum, Heyn. Hom. 4, 467. 587. 596. 641. 653. 5, 7. 15. 28. 29. 37. 6, 77. 157. 185. 225. 234. 235. 419. 504. 524. 533. 7, 82. 141. Vulnero, 5, 37. Attingo, Heyn. Hom. 5, 12. Ammon. 29. Aspergo, Ruhnk. ad H. in Cer. 50.; Mitsch. 129. I. q. τίθημι, Il. 9, 206. coll. 215. Heyn. Hom. 5, 576. Pro ἐκβ., Wakef. Phil. 1028. Pro ἐμβ., Jacobs. Anth. 6, 350. 11, 20. 49. 417. Pro ἐπιβ., 6, 59. 11, 288. Animadv. 312. De sono, Wakef. Phil. 205. Boissonad. Philostr. 479. Heyn. Hom. 6, 104. De guttis, 212. De dicteriis, Jacobs. Animadv. 40. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 5. De talorum lusu, Ilgen. Hymn. 197. Cum dat. rei, quæ jacitur, Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. Musgr. in Theocr. Warton. 2, 410. ubi laudat 5, 88. 6, 6.; Toup. Append. 16. Jacobs. Exerc. 2, 186. ad Diod. S. 1, 102. Bergler. Alciphr. 348. Cum duplici accus., Dawes. M. C. 152. B. ἐπὶ, Pertinere ad, Heindorf. ad Plat. Gorg. 32. B. κατά τινος, Dejicere de, Toup. Opusc. 1, 506. Act. pro pass., Wakef. Eum. 754. Stanl. ibid. De constr., Pierson. Veris. 84. B. πρὸς, Wakef. Herc. F. 989. B. φλόγα, Heyn. Hom. 8, 399. σπέρμα, Dionys. H. 2, 1244. πνοὰς, Wakef. S. C. 4, 39.; Oculum, Georg. 96. ἑαυτὸν, τὸ σῶμα, ad Lucian. 1, 409. τὴν διάνοιαν πρός τι, Ruhnk. ad Longin. 262. χώραν κινδύνῳ, Valck. Phœn. p. 419. πόθον, Toup. Opusc. 1, 239. B. ἀκτῖσιν, Heyn. Hom. 5, 380. κεραυνῷ, Boissonad. Philostr. 359. 363. 524. λίθοις, 436. 510. 541. Φθόνος βάλλει, Heyn. Hom. 4, 249. Ἕλκος, τό μιν βάλε, Il. 5, 795. et Heyn. Βεβλήκει, Heyn. Hom. 5, 15. 120. Βαλλήσω, Brunck. Aristoph. 1, 34. Βαλόντα ἐκφεύγειν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 6. Βαλεῖμεν, Mœr. 93. et n.: Βαλεῖν et λαβεῖν conf., Brunck. Aristoph. 3, 111. ad Diod. S. 2, 624. Βάλλεσθαι, Heyn. Hom. 6, 324. ἰλνοὺς, Wakef. Georg. 155. ἐς θυμὸν, γαστέρα, ad Herod. 535. 651. 208. 394. Græv. Lect. Hes. 540. ἐφ' ἑαυτοῦ, Wessel. Herod. 223. 352. 408. 431. 670. ἐς μῆνιν, Boissonad. Philostr. 570. μετὰ φρεσὶν, Heyn. Hom. 5, 622. 6, 531. 7, 94. στρατοπεδείαν, Diod. S. 2, 484. χρόα λουτροῖς, Heyn. Hom. 6, 212. Πρόσθε β., 7, 653. 8, 469. 481. 482. Ἐπ' ἐμαυτοῦ βαλόμενος, Dionys. H. 4, 2073. Βληθήσομαι, Βεβλήσομαι, Porson. Med. p. 70. Boissonad. Philostr. 439. Βεβλήσομαι, Brunck. ad Bacch. 1303. Βεβλέαται, ibid. p. 415. Βεβλημένος conf. cum μεμελημένος, Jacobs. Anth. 7, 34. Βλήμενος, Thom. M. 294. De βλήμενος, βλῆτο, Dawes. M. C. 185. Greg. Cor. 216. Βαλόμενος pass., Markl. Iph. p. 206. * Βλῆμι, Il. Φ. 578. Brunck. Lysistr. 235." Schæf. Mss. " B. pro ἐκβάλλω, Pind. O. 8, 51. Pro ἐμβ., Quint. Sm. 2, 447. Germino, Nicander A. 147. B. μετόπισθε, Contemno, Quint. Sm. 5, 169. Petere, et sine subst., Dionys. H. 1, 735. 1075. Appian. 2, 664. B. φθόνῳ, Zosim. 208. ἀμφαδίῃ, Quint. Sm. 2, 584. λιμῷ, 8, 177. 13, 44. χειρὸς, Manu, Anthol. 32. τὶ ἐπί τινος, Matth. 26, 12. σκώμμασι, Synes. 38. B. ἄνωθεν, i. q. ἀναβάλλειν, In equum imponere, Ælian. H. A. 171. B. πρὸς, Comparare cum, 861. εὐχὰς, Imprecari, Lycophro 620. φύλλοις, Foliis tegere, Eur. Hec. 573. B. ἐξ ὕπνου, Or. 168. ἐκτὸς ἀληθείης, Euseb. H. E. 1, 1. 4. λόγους, Stob. 215. Σκότον ὄμμασι βαλὼν, Eur. Phœn. 1575. Βάλλεσθαι med., Cogitare, Villoison. Anecd. Gr. 1, 28. et hinc exp. Suid. 1, 807. Ædificare, Apoll. R. 1, 737. Pass., Jactari in sermonibus, Villoison. Anecd. Gr. 1, 207." Wakef. Mss.]

" Βαλλέω, inus. in præsenti thema est; sed ejus
" fut. βαλλήσειν Aristoph. (Σ. 1491.) usus est: e quo
" est aor. 1. ἐβάλλησα." [" Ad Herod. 200. 466. cf. 205. 231." Schæf. Mss.]

" Βαλλητὺς, ύος, ἡ, Jactus: ut λιθίνη βαλλητὺς,
" Athen. 9. Jactus lapidum; ubi etiam Festum quod-
" dam panegyricum Eleusine agitari solitum, dicitur
" vocatum fuisse βαλλητύς. Meminit et Hes."

" Βαλλίζω, Tripudio, Pedibus plaudo, Tripudian-
" tium more salto: κωμάζω καὶ χορεύω, Eustathio,
" qui dubitat an cum βαλιὸς a βάλλω derivatum sit.
" Itidem ap. Athen. quoque (362.) cum quidam di-
" xisset ὅτι βαλλίζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες τῇ
" θεῷ, Ulpianus ridens, Quis, inquit, Græcorum hoc
" βαλλισμὸν vocavit, cum oporteat dicere, Κωμάζου-
" σιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, ἢ χορεύουσιν, ἤ τι
" ἄλλο τῶν εἰρημένων: indicans et ipse βαλλίζειν i.
" esse, q. κωμάζειν s. χορεύειν, Festas choreas du-
" cere et tripudiare. Ibid. tum alia τοῦ βαλλίζειν

"exempla afferuntur, tum hoc e Sophrone, *βαλλίζοντες τὸν θάλαμον σκάτους ἐνέπλησαν*. Legitur idem et in Can. 52. Concil. Laod. Indeque puto esse Italorum Ballare, et nostrum Baller. Rursum ap. Athen. l. c. affertur et VERBALE Βαλλισμὸς, (ὁ,) ex Antiphane, *ἐπικώμων ἀνθρώπων ὁρῶ Πλῆθος προσιὸν, ὡς τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν Ἐνθάδε συνόντων μὴ γένοιτό μοι μόνῳ Νύκτωρ ἀπαντῆσαι καλῶς πεπραγόσιν Ὑμῖν περὶ τὸν βαλλισμόν*. Innuiturque ibi *βαλλισμὸν* esse Tripudiationem s. Choream ad tympanorum et cymbalorum crepitum tibiarumque bombos, qualis Romæ agitabatur Palilibus s. natali urbis: ut et Suid. *βαλλίζειν* esse dicit *τὸ κύμβαλα κτυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἐκεῖνον ἦχον ὀρχεῖσθαι*." [Sophro ap. Demetr. Phal. c. 147. *βαλλίζοντι* pro *βάλλουσι*. "Concil. Lugd. Can. 53." Routh. Mss. Glossæ: Βαλλίζω· Ballo. "Toup. Opusc. 2, 206. Lobeck. Aj. p. 365. Huschk. Anal. 89. Heusing. Emendd. 329." Schæf. Mss.]

[* Βαλλίστρα, Gl. Tormentum murale.]

[* Βαλλάδες, Gl. Aquarioli.]

[* Βαλλίων, et Ἰσοβαλλίων, Athen. 166. Cic. Phil. 2, 6. Rosc. Com. 7.]

[* Βαλίτης, Geop. 2, 2. sed susp.]

Βλῆμα, τὸ, Jactus, vel potius Ictus ap. parv. Schol. Hom. ut videbis in Βολή. Ego tamen ap. classicos scriptt. inveniri non arbitror. [" Invenitur vero ap. Herod. 3, 35. et (quos Wessel. citavit) Eur. Suppl. 330. et Philon. Jud. de Execrat. p. 932." Schweigh. Mss. Anal. 2, 28. *βλῆμα κοίτας* * *χαμαιλεχέος*, i. q. *κοίτη βεβλημένη χαμαί*. Athen. 114. ubi al. *βλῆθα*. Dionys. H. 1, 614. J. Poll. 1, 133. " *Βάλλειν βλήματα*, M. Anton. 1, 10, 22." Gataker. Mss. "Toup. Opusc. 1, 388. 2, 217. Wessel. Herod. 212. ad Diod. S. 1, 219. Jacobs. Anth. 8, 177." Schæf. Mss.] || Seleucus autem ap. Athen. (114.) *βλῆμα* dici ait *τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερμόν*. HUC Βλωμὸς pertinere videtur, quod et ipsum a *βάλλω* deducit Eust. Buccella, Offella. Vel, Fragmentum, ut exp. ab aliis ex Hesych. UNDE *ὀκτάβλωμος ἄρτος* ap. Hesiod. (E. 2, 60.) *Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον*, Panis octo buccellarum, s. Octo turundarum, ut alii. ET Βλωμίλιοι *ἄρτοι*, Panes, qui incisuras habent, a Romanis dicti Quadrati. Philemo quidam ap. Athen. l. c. [" *Περιολισθαινόντων τοῖς βλωμοῖς ὀδόντων*, Greg. Naz. Ep. 8." Strong. Mss.] " Βλωμοὶ, Hesychio sunt etiam *στραβοί*." [Schol. Apoll. R. 1, 320. In Athen. loco pro *βλωμίλιοι* s. potius * Βλωμίδιοι, verior lectio est * Βλωμιαῖοι. * Βλωμίδιον, τὸ, Eust. 1817, 55. ap. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 130. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 555. " Βλωμὸς, Callim. 1, 527. Ὀκτάβλωμος, Bergler. Alciphr. 293." Schæf. Mss.]

[* Βλῆσις, ἡ: UNDE * " Βλησείδιον, τὸ, Eust. 182, 52." Seager. Mss. * Βλήσιμος, η, ον, Gl. Missilis. " Βλῆσις, Toup. Opusc. 1, 461. Jacobs. Anth. 8, 120." Schæf. Mss.]

" Βληστηρίδι χειρὶ, in Epigr. legitur, sed perperam, ut notatur, pro *βλυστηρίδι*, Scaturienti et fluenti: *βληστηρίδι* autem, pro *βλητηρίδι* s. *βλητρίδι*, significaret Jaculatoria vel Percussoria."

" Βλησερίζειν, Hippocr. accipere videtur pro *ῥιπτάζειν*, Jactare, de Morb. 3. *Καὶ δηγμὸς ἰσχυρὸς ἐμπίπτει καὶ ἀπορίη· ὥστε οὔτε ἑστάναι, οὔτε καθῆσθαι, οὔτε κατακεῖσθαι οἷός τε ἐστὶν, ἀλλ' ὧδε ἀπορέων βλησερίζει ἑωυτόν*. UNDE Βλησερισμὸς, ὁ, Jactatio. Hippocr. Epid. 1. *Ἄκρεα ψυχρὰ, πελιδνά· πολὺς βλησερισμός*. Βλοστριμὸς, in VV. LL. exp. *ἀπορία*: item *ἐκχύρωμα*: sed perperam scriptum opinor pro *βλησερισμός*." [Βλησερίζω, Hippocr. 489, 40. Diog. L. 9, 19. Βλησερισμὸς, Hippocr. 970. 1101. Passow. ad Musæum p. 83. " Βλησερίζω, Coray Theophr. 294." Schæf. Mss.]

Ἀβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Nondum jactus, Nondum conjectus. A *βέβληται*, 3 pers. præt. *τοῦ βάλλομαι* præfixo *α* priv. Od. Δ. (117.) *ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν Ἀβλῆτα*, Extraxit sagittam nondum conjectam in quenquam. Ex hoc autem intelligimus Novam: *ἰὸς ἀβλὴς*, inquit Eust. *ὁ μήπω βληθεὶς, ὅ ἐστιν ἀφεθεὶς κατά τινος*. Vel, ut alibi exp., *ὁ μήπω βαλὼν, ἤτοι ἐπιτυχών τινος*. Etym. *ἀβλῆτα* exp. *τὸν* * *κακόβλητον*, Male jactum: aut

A Novum et nondum jactum, sed nuper fabricatum, et integrum adhuc venenum in se habentem. Hoc enim puto signif. his verbis, *ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα*. Quidam tamen *ἰὸν* hic interpr. Cuspidem: quo exemplo, viderint. [Greg. Cor. 729. " Cattier. 34. Heyn. Hom. 4, 575. 700." Schæf. Mss. Ἀβλὴς ἰὸς, Nondum jactus, Recens, Apoll. R. 3, 279.]

[* Διοβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Schol. Pind. Π. 8, 22.]

Κεραυνοβλὴς, ὁ, ἡ, Fulmine ictus. Theophr. H. P. 3, 9. *Λέγουσιν ὡς καὶ κεραυνοβλῆτες αὗται μόναι γίγνονται, καίπερ ὕψος οὐκ ἔχουσαι*. [Vide Κεραυνός.]

[* Πολυβλὴς, ὁ, ἡ, Apollon. Lex. 8.]

[* Βλητὶ λίθῳ, Schol. Ven. Il. Ψ. 254. " Βλὴς, Heyn. Hom. 5, 493." Schæf. Mss.]

[* Βλητέος, ap. Schneider. Lex. *ἁμαρτύρως*.]

[* Βλητίζω, et * Βλητεύω, Hesych.]

[* Βλητὴρ, ὁ, UNDE ap. Alex. Ætolum Macrobii 5, 22. * Βλήτειρα, ἡ, *ὀϊστῶν*, Anal. 1, 419. Glossæ: * Βλήτης· Jaculus. " Βλητὴρ, fem., ad Lucian. 1, 285. B Jacobs. Anth. 7, 238. Βλήτειρα, ibid. Casaub. ad Inscr. Herod. 349. Cren.: ad Lucian. l. c." Schæf. Mss.]

Βλητὸς, (ἡ, ὸν,) Ictus. Item Attonitus, Apoplecticus: *ὁ ὑπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων εὐθέως θανὼν*, Var. Citatur ex Hippocr. de Morb. 1. Apud Hes. vero *βλῆτος* legitur. ET Βλητοὶ ap. Eund. *οἱ τῆς ἁμάξης τροχοὶ, σφῆνες, ἐμβλήματα*: item *γόμφοι, καὶ συμβολαὶ ἀξόνων*. [Gl. Βλητόν· Missile. Ælian. H. A. 3, 32. p. 159. *Διαφορότης δὲ ἄρα τῶν ζώων καὶ ἰδιότης εἴη ἂν καὶ ταύτῃ· τὰ μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν δάκετα, καὶ ἐνίησιν ἀπὸ τοῦ ὀδόντος φάρμακον· βλητὰ δὲ, ὅσα παίσαντα, εἶτα μέντοι καὶ ἐκεῖνά τι τοιοῦτον κακὸν ἐνίησιν*. " Videtur leg. *βλητικά*." Schneider. in nota. Affert tamen in Lex. e Schol. Nicandri Θ. 760. 764. *Σώστρατος περὶ Βλητῶν καὶ Δακέων*. Sed ab Athen. 314. citatur Theophr. *περὶ Δακέτων καὶ Βλητικῶν*. Hippocr. 386, 14. 469, 18. " Βλητὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 136." Schæf. Mss.]

Ἄβλητος, ὁ, ἡ, itidem a *βέβληται*, et i. q. *ἀβλής*: C ut *ἄβλητα βέλη*, Nondum missa tela, Nondum jacta ad vulnerandum, Quæ nondum vulnerarunt: *τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν*, inquit Suid. Et Hes. *ἄβλητα* exp. *καινὰ, ἄτρωτα, οὔπω ἄλλοτε βεβλημένα*: sed non addit *τὸ βέλη*, ad quod si referatur *ἄτρωτα*, ut Varinus existimavit, signif. act. habebit, pro, Quæ non vulnerarunt. || Ἄβλητος, Non ictus, vel, Non ictus sagitta, Quem sagitta s. telum non feriit. Hes. exp. *ἄτρωτος ἐκ βέλους*, Non vulneratus sagitta, s. telo: non, ut vulgus exp. Non vulnerabilis, s. Invulnerabilis, Ab omni telorum incursu tutus et inviolabilis. Nam accommodat hic Lexicogr. exp. suam huic l. Il. Δ. (540.) *Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ*: ubi *ἄβλητος* signif. Qui ictus non sit, aut Non vulneratus, non Qui ici non possit, s. vulnerari. Sicut et *ἀνούτατος* non capitur pro *ὁ οὐ δυνάμενος οὐτάζεσθαι*, sed simpl. pro *ὁ μὴ οὐτασμένος*. Observandum est autem hanc constitui a Gramm. differentiam inter *ἄβλητος* et *οὐτασμένος*, ut illud dicatur de Eo, qui nullum eminus, hoc de Eo, qui nullum cominus vulnus acceperit. Sunt qui in Hom. l. c. exp. *ἄβλητος*, Illæsus; sed nimium generali vocab. [" Heyn. Hom. 4, 653." Schæf. Mss.]

Διόβλητος, ὁ, (ἡ,) Ab Jove ictus, i. e. Fulmine tactus, *δίοις βέλεσι βλαβεὶς*, Eust. [Ælian. H. A. 6, 62. " Valck. Phœn. p. 61. 382." Schæf. Mss. " Galei Myth. p. 92. Nonn. D. 21, 221." Wakef. Mss.]

[* Εὔβλητος, ὁ, ἡ, Appian. 1, 588. 2, 283. " Ad Diod. S. 1, 326." Schæf. Mss.]

[* " Κακόβλητος, (ὁ, ἡ,) Philemo Lex. s. 1." Boissonad. Mss. Suid. v. Ἄβλητος.]

[* Κεραυνόβλητος, ὁ, ἡ, Gl. Attonitus. " Const. Manass. Chron. p. 62. Zosim. 2, 8. ubi vide Sylb. Suid. v. Σαλμωνεύς." Boissonad. Mss. Schol. Soph. Antig. 1153. " Boissonad. Philostr. 359." Schæf. Mss.]

[* Νεφόβλητος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. p. 66.]

[* Πετρόβλητος, ὁ, ἡ, Phot. (ap. Schneider. Lex.) *νεφρούς*.]

[* Πυρίβλητος, Manetho 4, 221. Meleager. 17. (ap. Klotz. ad Tyrtæum p. 112.) Nonn. D. 8, 355. p.

778. "Jacobs. ad Anth. 1, 1, 34." Schæf. Mss. "Nicander 775." Wakef. Mss.]

Βλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Ictibus, seu, ut est in VV. LL., Vulneribus patens. [" Non Ictibus patens, sed Ictu lædens, Athen. 314. citat Theophrasti lib. περὶ Δακέτων καὶ Βλητικῶν, De animalibus morsu aut ictu lædentibus." Schweigh. Mss. Vide Βλητός.]

Βλῆτρον, τὸ, Clavus ferreus. Suid. exp. * σύμβαλμα : Eust. vero alicubi συμβολήν : Il. autem O. (678.) Νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, Κολλητὸν βλήτροισι, exp. κύκλον σιδηροῦν, δι' οὗ τὰ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. [" Βλήτροις· τοῖς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφοις, τοῖς ἐπιούροις, Schol." Seager. Mss.] Fit autem a βάλλω βλῆτρον, ut a πλήσσω πλῆκτρον. Hinc Βλητρώσας derivari possit, quod Hesychio est ἐμβαλών. [Nicet. Annal. 3, 4. Οἱ μὴ ἐξικνούμενοι τοῦ ὕψους ἱστοὶ βλῆτρα ἐδέχοντο : 16, 4. Ὡς σφῆνας καὶ βλῆτρα. Nicander Θ. 39. " Heyn. Hom. 7, 115." Schæf. Mss.]

Βλήδην, Jaciendo, q. d. Jactim, μετὰ τοῦ βάλλειν.

Βολή, (ἡ,) Jactus, Conjectus, Conjectio: ut ἐξ ἀκοντίου βολῆς, Xen. E. 4, (5, 15.) et ὑσσοῦ βολῆς ἐντὸς, Plut., ut Lat. Teli jactum dicunt. Sed et Conjectionem telorum Cic. dixit. Sic βολὰς βελέων, Oppian. K. 3. Item λίθων βολὴ, Herod. Lapidum jactus, vel conjectus, e Lucr. et Cic. Et in plur. λίθων βολαῖς, ap. Eund. At vero ἀνθέων βολὰς ap. Herod. 1. et 4. J. Poll. vertit Florum sparsiones: quia sc. jaciendo sparguntur. Idem ap. Eund. 1. ὀφθαλμῶν βολὰς πυρώδεις interpr. Oculorum faces. Sed βολαὶ ὀφθαλμῶν sine adjectione, possumus reddere ad verbum, Conjectus oculorum, e Cic. Bud. autem Od. Δ. (150.) ὀφθαλμῶν βολὰς interpr. Oculorum fulgorem et vegetam aciem. || Ictus, Plaga: ut Od. Ω. 160. Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἠδὲ βολῇσιν, i. e. πληγαῖς, Eust. At Schol. exp. βλήμασι. Sicut et P. 283. Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων, itidem βλημάτων exp. At vero ἡλίου βολὰς ap. Apoll. R. et Soph. aliosque poët. apte, ut opinor, e Lucr. Verbera radiorum interpr. possumus, sub. solis, imo non dubito, quin hisce Lat. Græca illa exprimere voluerit. || Pro ἀποβολή, Abjectio, Amissio, e Theophr. C. P. ἀνθῶν ποιεῖ βολήν. Vide Ἄβολος, Φυλλοβολῶ, &c. || Βολαὶ olim dicebantur etiam Dolores, qui sentiuntur in partu, ut tradunt VV. LL. [Gl. Βολή· Jactus, Ictus, Ictio, Missio. Βολὴ ὀφθαλμοῦ· Acies. Ad Greg. Cor. 426. Oppian. A. 5, 401. βολὴ σιδηρείη pro βέλος. " Reiz. Acc. 116. ad Charit. 219. 273. 362. 462. 786. Alciphro 440. Pierson. Veris. 92. ad Orest. 1259. Wyttenb. Ep. Cr. 49. Valck. Phœn. p. 349. Toup. Opusc. 2, 252. Wakef. S. C. 1, 132. Brunck. ad Orest. p. 207. ad Herod. 580. Jacobs. Anth. 6, 57. 11, 297. 397. Wakef. Ion. 1153.; Georg. 89. T. H. ad Plut. p. 268. Brunck. Aristoph. 2, 53. Conf. cum βουλή, ad Diod. S. 1, 259. Βολὴ λίθου, ad Timæi Lex. 244. ἡλίου, Lobeck. Aj. p. 366. oculi, Wakef. Ion. 43.; Georg. 95. Boissonad. Philostr. 547." Schæf. Mss. " Nivis, Eur. Bacch. 662. Venti, Oppian. K. 4, 72. Scintilla, Schol. 3, 52. Hasta, Ælian. H. A. 1, 56." Wakef. Mss.]

[* Βόλιμος, η, ον, Gl. Missilis.]

Βόλος, ὁ, Jactus, ut Valer. Max. vocat. Bud. exp. Retis jactum, Rete piscatorium, i. e. Fundam. Suid. τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. Exempla vide ap. Bud. Comm. 432. Quod vero Plut. βόλον πρίασθαι dicit, id Valerio, ut Bud. in Pand. annotat, est Jactum emere. Reperitur tamen et βόλος δικτύου, ap. Aristoph. || Item βόλος πέσσινος, καὶ παιστικὸς, καὶ κυβευτικὸς dicitur pro Aleæ jactu, ut ibid. Bud. tradit: q. v. Plaut. quoque usus est, ap. quem in Rud. quidam dicit, Profecto nimis lepide jecisti bolon. || Est etiam βόλος τῶν ὀδόντων, ut ibid. addit Bud. in veterinis, cum dentes pullinos amittunt. Aristot. H. A. 6. Ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος, καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. || Et βόλοι δρόσου, Stillæ roris, ut VV. LL. exp. ap. Naz. [Gl. Βόλος· Tessera, Rudus. * Βόλον· Jaculum. Greg. Cor. 426. Anal. 2, 9. 452. Schneider. Eclog. Phys.] " || Βόλοι, Hesychio etiam βολβοί. " Eidem Βόλος non solum δίκτυον, sed etiam θύρα, " πηλός." [" Reiz. Acc. 116. Theocr. 1, 40. Bergler. Alciphr. 22. Toup. Opusc. 1, 267. 2, 60. Jacobs.

A Anth. 8, 255. 11, 363. T. H. ad Plut. p. 268. ad Paus. 382. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2. Musgr. Rhes. 730. Antip. S. 14. 17." Schæf. Mss. " Jactus retis, Ælian. H. A. 45. Oppian. K. 4, 141. Captura, Æsch. Pers. 424." Wakef. Mss.]

Compp. quorum alia ad βάλλω, alia ad βολή, quædam et ad βόλος commodius referri possunt.

Βολοκτυπία, (ἡ,) Sonitus e jactu tesserarum, dum moventur, Sonitus in ludo fritilli: de quo Mart. 4. Dum blanda vagus alea December Incertis sonat hinc et hinc fritillis. [Anal. 3, 92. Casaub. ad Suet. Cæs. 46. " Paul. Sil. 68." Schæf. Mss.]

Ἄβολος, ὁ, (ἡ,) Qui nondum amisit dentes ætatis indices, i. e. γνώμονας: sic enim appellantur a Xen. Ita Bud. Comm. citato Aristot. Ἀκμάζει δὲ ἵππος, καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους· ὅταν δὲ πάντας ὦσι βεβληκότες, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι τὴν ἡλικίαν· διὸ καὶ λέγουσι γνώμην ἔχειν, ὅταν ἄβολος ᾖ· ὅταν δὲ βεβληκότες, οὐκ ἔχειν. Citat et Aristot. H. A. 6. Ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος, καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. || Ait autem Suid. B ita etiam dici Pullum, qui nondum habeat dentem γνώμονα. || Est porro Dens dictus γνώμων, quoniam ex eo pullorum equinorum, item vitulorum, ætas γνωρίζεται, Cognoscitur, ut inquit Etym. J. Pollux quoque ait γνώμονα dici Dentem ætatis indicium præbentem, qui decidere solet. Apud quos observa γνώμονα sing., non γνώμονας plur. At vero ap. Suid. legitur, ὀδόντας, ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία: quæ lectio stare non potest; sed aut ὀδόντα ἐξ οὗ, aut ὀδόντας ἐξ ὧν leg., ut quivis perspicere potest. Fit autem ἄβολος a βόλος, quæ vox Dentis indicis, s. dentium indicum aut pullinorum amissionem inter cetera signif. præfixo α priv. [Greg. Cor. 800. " I. q. ἀβόλλα, Arrian. Peripl. p. 4." Kall. Mss. Salmas. ad H. A. Scriptt. 343. 398.] " Ἄβολα, Hes. esse dicit κυβευ" τικοῦ βόλου ὄνομα, Nom. jactus in ludo tesserario: " forsan infelicis, et quo vel nulla, vel saltem pauca " jaciebantur puncta." [" Ἄβολος, Brunck. Soph. 3, 491." Schæf. Mss.]

Ἀβολήτωρ et Ἄβολις, i. q. ἄβολος, Suid. " Ἀβο- C " λέω, i. q. ἀντιβολέω, Occurro, Obvius fio: ἀπαντάω " s. συναντάω: ut ἀβόλησαν Λητοΐδῃ. Schol. Apoll. " R. ἀβολήσομεν exp. συντευξόμεθα, 3, (1144.) Ὥρη " ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο Δύῃ ὑποφθάμενον, " καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ Ὀθνείων· αὖθις δ' ἀβολήσο" μεν ἐνθάδ' ἰόντες. Unde Ἀβολήτορες dicuntur οἱ " συντυχόντες καὶ συνηλλαχότες. Hesychio ἀνηλλαχό" τες, necnon μάρτυρες. Alioqui ἀβολήτορες, ut et " ἄβολοι, dicuntur Pulli equini aut asinini: οἱ οὐ βε" βληκότες τοὺς ὀδόντας, ἐξ ὧν γιγνώσκεται ἡ ἡλικία, " Qui nondum amiserunt dentes ætatis indices, qui " γνώμονες appellantur: e quo intelligitur Juvenes. " His opponuntur οἱ λειπογνώμονες, s. ἀπογνώμονες. " Ἀβόλητοι, Hesychio ἐντεύξεις. Varin. habet Ἀβο" λῆτις, ἔντευξις, ἀπάντησις, Accessio, Occursus. " Ἀβολυσταί, Hesychio * ἀνυπάντητοι ἰσχυρῶς, Qui " prorsus sævi et crudeles sunt, adeo ut eis occur" rere nemo audeat: ut sit ex ἃ priv. et ἀβολέω, " facta συναλοιφῇ duorum ᾶ, vel alterius ἐκθλίψει. " Rectius Varin. scribit Ἀβοληστάί. Ἀβλήτηρες, D " Hesychio μάρτυρες, Testes." [Ἀβολέω, Apoll. R. 2, 772. ad Greg. Cor. 756. Hesychius: * Συνηβόλησεν· ἀπήντησεν. " Ἀβολῶ, Toup. in Schol. Theocr. 219. Callim. 1, 578. Ruhnk. Auctar. ad Hesych. 1, 18. * Ἀβολητὺς, ibid." Schæf. Mss. * " Ἀβόλησις, Occursus, Etym. M. 3, 50." Wakef. Mss.]

[* Δυσήβολος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάντητος, Hes. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 673.]

[* Ἀείβολος, ὁ, ἡ, " Jacobs. Anth. 8, 120. Toup. Opusc. 1, 460." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδικλόβολος δίκη· ἡ ἐξ ὑπάρχων δικαζομένη παρὰ Ταραντίνοις. Phav.]

[* Γυιοβόλος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 48. p. 1250.]

Δεξιοβόλος, ὁ, ἡ, Qui dextra manu jacit telum.

Δευτερόβολος, ὁ, ἡ, Qui secundum dentes indices jacit. J. Poll. δευτεροβόλους Equos inter pullos et equos τελείους, medios statuit. [" Plato, Hierocles." Wakef. Mss.]

Δίβολος, ὁ, ἡ: ut δίβολος ἄκων, Eur. (Rhes. 374.) quod alii exp. Telum anceps, Lascaris autem Bina tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Hes. ab aliis * διμί-

τους exp. scribit, ab aliis διπλᾶς: sicut et J. Poll. Att. ἀπληγίδας, et διπληγίδας, ac διβόλους nominari tradit, quæ ab Hom. ἀπλοΐδες et διπλαῖ vocentur. Unde Διβολία, (ἡ,) ap. Plut. (9, 24.) quod idem ac διπλῆ s. δίβολος χλαῖνα esse videtur: Οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τῇ διβολίᾳ συναρπάσαντες. [* " Διβόλιον, Bipenne Telum, Idem Mario 420. Herodian. 2, 13, 4. (Τὰς διβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν.)" Kall. Mss. Δίβολος περόνη, Anal. 2, 41. Διβολία, J. Poll. 10, 144. " Aristoph. Fr. 265.: Δίβολος, Toup. Opusc. 1, 461. Jacobs. Anth. 8, 119. Musgr. Rhes. 374. El. 774." Schæf. Mss. " Suid. 3, 100. Διβολία, Jaculum, Herod. 2, 391." Wakef. Mss.] A

Διόβολος, ὁ, ἡ, Ab Jove missus, ut VV. LL. ex Eur. (Alc. 126.) exp. Possit tamen esse etiam i. q. διόβλητος, A Jove ictus, i. e. Fulmine tactus. [Eur. Alc. 125. Πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου. Soph. Œd. C. 1464. Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται Κτύπος ἄφατος Διόβολος. " Valck. Phœn. p. 61. 382. Wakef. Alc. 126." Schæf. Mss.] B

[* Δορυβόλος, ὁ, ἡ, Hastam jaculans, Epith. tormenti bellici. Joseph. A. J. 9. p. 499=420, 31.]

" Δύσβολος, (ὁ, ἡ,) Cui jactus male cedit: ut cui " alea infelici jactu cecidit, velut ei, cui ap. Mart. " damnosi exiliere canes. J. Poll. enim 9. tradit ἐν " τοῖς κύβοις dici τὸ δυσκυβεῖν et εὐκυβεῖν: item τὸ " δύσβολον et τὸ * εὔβολον εἶναι. At Δυσβόλαιον pro " Iniquus contractus et obligatio, nescio undenam " afferant VV. LL."

" Εἰκοβολεῖν, Etym. Atheniensibus esse dicit τὸ " εἰκάζειν, Conjicere s. Conjectari: παρὰ τὸ εἰκαίως, " καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Suid. quoque exp. εἰκάζειν, " εἰκῇ καὶ μάτην βάλλειν, afferens e Polybio (Fr. Gr. " 45.) Φῶς ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον εἰς τὸ μήτε σφάλλε- " σθαι, μήτ' εἰκοβολεῖν. Metaph. ex Aristoph. εἰκοβο- " λοῦντες καὶ πλάττοντες, Conjectantes: ab iis, qui " temere, et prout casus fert, tela conjiciunt." [J. Poll. 9, 154. Sext. Emp. M. 1, 8. Eur. Fr. inc. 158. p. 491. Ὃς τάδε λεύσσων Θεὸν οὐχὶ νοεῖ, Μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔῤῥιψεν Σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ Γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν. Legitur et Εἰκαιοβολεῖν. " Valck. Diatr. 28. Aristoph. Fr. 283." Schæf. Mss. " Temere jacto, Clem. Alex. 732." Wakef. Mss.] C

" Ἰκεοβολίας, Hes. esse dicit ματαιολογίας, Inania et " futilia verba, Inanes verborum funditationes: quæ " potius εἰκαιολογίαι s. εἰκαιοβολίαι dicerentur; " quanquam εἰκαιοβολίαι dici possint etiam Vani " atque irriti jactus s. conjectus."

Ἐπεσβόλος, ὁ, (ἡ,) Verba probrosa in aliquem jaciens, Verbis probrosis impetens, Convitiator, Blatero, ut Gell. ἔπεσιν, ὡς βέλεσι, βάλλων, et βλάσφημος, Eust. Il. B. (275.) Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. Unde Ἐπεσβολία, ἡ, Convitium, Nugæ. Od. Δ. (158.) Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ, Ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν Ἄντα σέθεν. Ubi Eust. dicit esse vel τὰς τῶν ἐπῶν ἐσβολὰς καὶ ἀρχὰς, vel τὰς κατὰ τῶν βιαίων μνηστήρων ὕβρεις, vel τὰς παρ' ἐκείνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ υἱὸν φλυαρίας, vel potius λοιδορίας et βλασφημίας. Et Ἐπεσβολέω, Verbis probrosis impeto: a quo Ἐπεσβολέων ap. Greg. Naz. in Carm., quod Budæo est i. q. ἐπεσβόλος. [Ἐπεσβόλος δμωῖς, Nonn. Jo. 219, 8. Ἐπεσβολίῃσιν ἐλέγχων, 195, 5. Ἐπεσβόλος, Lycophro 332. ἀραὶ, Apoll. R. 4, 1727. Ἐπεσβολέω, Lycophro 130. " Wakef. Alc. 691. Ἐπεσβολία, ibid. Ruhnk. ad Timæi Lex. 16. Toup. Opusc. 2, 207. Jacobs. Anth. 9, 488. 12, 131. 148. Ἐπεσβόλος, ad Ammon. 42. Wakef. Alc. 691. Jacobs. Anth. Proleg. 58. Max. Tyr. 2, 126. Reisk., Heyn. Hom. 4, 239. 249." Schæf. Mss. " Adamant. 399. Ἐπεσβολία, Manetho 6, 625. Julian. 60." Wakef. Mss.] D

[* Εὔβολος, ὁ, ἡ, Felix jactu. Heliod. 5. p. 233. Εὔβολον καὶ εὔθηρον. Glossæ: Εὐβόλοις· Riguis. Leg. * εὐβώλοις. Oppian. A. 3, 71. * Εὐβολέω, Lucian. 5, 274=565. " Ad 1, 487. Toup. Opusc. 1, 267.; Emendd. 1, 406." Schæf. Mss.]

Εὐθύβολος, ὁ, ἡ, Appositus. Metaph. sumta ab arte jaculandi, Recta ad scopum, ad quem jactus dirigitur, tendens, ἐξ εὐθείας βάλλων, Suid. Philo de Mundo, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ubi Bud. vertit, Moses apposito nomine usus. Idem, Καὶ τοὺς εὐθυβόλους στοχασμοὺς ἀμαυρωθεῖσαν (τέχνην,) Conjecturis sagacibus orbatam. Unde Εὐθυβόλως, Recto et destinato jactu, Recte. Philo, Οἱ δὲ εὐστόχως καὶ εὐθυβόλως, οὐκ ἐπιτρέποντες μακρηγορεῖν. Et Bas. Ὀρθῶς καὶ εὐθυβόλως ἐξενεγκεῖν. [Heliod. 5. p. 242.] Et Εὐθυβολία, ἡ, Rectus jactus, Recta conjectura. Et Εὐθυβολέω, ήσω, Directe conjicio. Philo, Ὁ γὰρ νοῦς οὐκ ἂν οὕτως * εὐσκόπως εὐθυβόλησεν, Ictu certo et destinato collimasset. [* Εὐθύβουλοι, ἐφ' ὅ, τι ἂν ἐπιβάλλωνται, Stobæi Phys. p. 205. Heer., ubi al. εὐθύβολοι. " Εὐθύβολος, Εὐθύβουλος, ad Charit. 510. Εὐθυβολέω, Toup. Opusc. 1, 131. 267. ad Lucian. 1, 487." Schæf. Mss. " Figurate, Philo J. 2, 176. Εὐθύβολος, Sagax, 2, 465. Euseb. P. E. 142. sæpe. Felix, Stob. P. 16, 4. Εὐθυβόλως, Philo J. 1, 3." Wakef. Mss.]

[* Θυλακόβολον, τὸ, Gl. Verrutum.]

[* Ἰξοβόλος, ὁ, ἡ, Qui visco captat aves, Manetho 4, 243. * Ἰξοβολέω, Anal. 2, 154. " Jacobs. Anth. 9, 7." Schæf. Mss.]

" Ἰσοβόλος, (ὁ, ἡ,) Æquali pondere. Hesychio enim " Ἰσοβόλων pro ἰσοστασιῶν, subjungenti, quosdam " exp. διπλῶν."

[* Κακοβόλος, unde * " Κακοβολέω, Suid. 2, 195." Wakef. Mss.]

[* " Καλλίβολος, (ὁ,) Pulcer jactus. J. Poll. 7, 204." Kall. Mss.]

" Καμβολίαι, Hesychio κακολογίαι, λοιδορίαι, Maledicta." [" Bibl. Crit. 1, 3. p. 42." Schæf. Mss.]

[* Κεγχροβόλος, ὁ, ἡ, Milium jaciens, Lucian. Ver. Hist. 378. (2, 80.)]

Κεραυνοβόλος, Fulminis jaculator, VV. LL. e Luciano. Unde Κεραυνοβολία, ἡ, Fulminis jaculatio. Et Κεραυνοβολέω, Fulmen jaculor, Fulmine peto, [" Hesych. 1, 839. n. 2." Dahler. Mss. Πῦρ τὸ κεραυνοβόλον, Meleager 13. Κεραυνοβολέω, 23. μακρὰ, Plut. Marcello 2, 251. Κεραυνοβολία, Strabo 13. p. 932. Plut. 624. Glossæ: * Κεραυνοβόλιον· Bidentale. Κεραυνοβόλιον ἡμερινόν· Fulgurium. Κεραυνοβόλιον ἀπὸ πρωῒ νυκτερινόν· Fulgur submanum. " Κεραυνοβόλος, Pierson. Veris. 85. Musgr. Eur. p. 511. Κεραυνοβολέω, Pierson. Veris. 84. ad Charit. 332. Valck. Callim. 781. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 43. 9, 140." Schæf. Mss. " Κεραυνοβόλιον, Plut. 2, 622." Wakef. Mss.]

[* Κατακεραυνοβολέω, Fulmine dejicio, Eumath. 8. p. 313.]

[* Κοντοβόλος, unde ap. Strab. 10. p. 688. * Κοντοβολέω, Contis jaculor, peto. " Ad Il. B. 543." Schæf. Mss.]

[* Κοπροβολεῖον, τὸ, i. q. * κοπροδοχεῖον. " Steph. Dial. 49." Schæf. Mss.]

Κορωνοβόλον ὄργανον, Ad cornices petendas instrumentum, ut est Funda, VV. LL. ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 12, 240." Schæf. Mss.]

" Κράσβολα, Hesychio sunt κόλλαβοι δερμάτινοι." [Vide Κερασβόλος.]

[* Κραταβόλος, s. * Κραταίβολος, Caput percutiens, Eur. Bacch. 1086. ubi v. nott. " Greg. Naz. Od." Kall. Mss.]

[* Κριοβόλος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 189. τελετή. " Epigr. adesp. 190. et Jacobs. 191." Schæf. Mss.]

[* Κυματοβόλος, ὁ, ἡ, Gl. Undivomus.]

[* Κωρυκοβολία, ἡ, ap. Schneider. Lex. v. Κώρυκος. " Ad Lucian. 2, 327." Schæf. Mss.]

[* Λαθροβόλος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 296. δόναξ. " Jacobs. Anth. 9, 356." Schæf. Mss.]

[* Λαϊβολέω, unde * Λαϊβολία, ἡ, * Λαϊβόλιον, τὸ, Nicet. Annal. 10, 6. 17, 5.]

[* Μαζοβόλιον, τὸ, Apollon. Lex. 515. Vide Μαζονόμιον.]

[* Μακροβόλος, ὁ, ἡ, E longinquo feriens, Strabo 8. p. 548. * Μακροβολέω, Mathem. vett. 53. * Μακροβολία, ἡ, Strabo 3. p. 256. " Μακροβόλος, ad Paus. 382. Wassenb. ad Hom. 139." Schæf. Mss. " Schol. Od. Θ. 323. Eust. Il. 235, 33." Wakef. Mss.]

[* Νεφοβόλος, ὁ, ἡ, Caliginosus, Aristoph. O. 1385. al. Νιφοβόλος. " Brunck. 2, 191." Schæf. Mss.]

[* " Ξυλοβόλον, τὸ, i. q. ξυλοθήκη, Gl." Schneider. Lex.]

* [* 'Οϊστοβόλος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 29. p. 744. " 24, 139. alibi." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 89." Schæf. Mss.]

[* 'Οπισθοβόλος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 41, (25.) p. 1134. " 47, 387." Kall. Mss. " 2, 65." Wakef. Mss.]

[* 'Οφιοβόλος, ὁ, ἡ, Serpentis percussor.]

" Παλίβολος, ut ab Hes. exp., significatione con-" venit cum παλίμβολος."

Παλίμβολος, ὁ, ἡ, Veteratorius: * τρίπρατος καὶ πολλάκις ἐπημπολημένος, ἴσως ἐκεῖθεν γεγονὼς, ὅθεν καὶ ὁ μεταβολεὺς, i. e. Mercator, ἵνα ᾖ δοῦλος, ὃν πολλάκις οἱ μεταβολεῖς ἤλλαξαν, q. d. In nundinis sæpe permutatus et addictus, Divenditatus, Emtitatus, Dinundinationibus contritus veterator, Veteratorius. Plut. Themist. Δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνὴρ, Veterator. Plato de LL. 4. (163.) Ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα ἑαυτὴν, ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. Hæc Bud. Exp. etiam Inconstans, Mutabilis, Qui facile in diversum resolvitur. Erasm. Chil. putat sumtum ab instrumentis sic arte confectis, ut facile recurrant in diversum, atque hinc detortum in hominem lubricæ fidei: sic παλίμβολος καὶ * παλίνστροφος γνώμη. Et ap. Suid. Τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλίμβολον. Idem Suid. ait posse exp. etiam ἐναντιόβολος, ἐναντιογνώμων. UNDE Παλιμβολία, ἡ, Dolus, Inconstantia, Fluctuatio animi: εὐμετάβλητος γνώμη, ut Suid. exp. in h. l. Agathiæ: Πολλαὶ δὲ φρουραὶ καὶ ἀγρυπνίαι, καὶ ἀνὰ τὰ πλήθη * περινοστήσεις, ἐλπὶς καὶ δέος καὶ παλιμβολία.] Παλίμβολος, Ruhnk. ad Tim. 204. Adamant. Physiogn. 2, 41. al. * Παλίμβουλος, pro quo Polemo 2, 12. * ἐναντιόβουλος: cf. Adamant. 2, 17. Polemon. 1, 11. ubi Δειλίας καὶ παλιμβουλίας. Nicander πέδιλα. Aristæn. 1, 28. ἱστός. Glossæ: Παλίμβολος· Veterator. * Παλιμβόλως, J. Poll. 4, 372. Παλιμβολία, " Jacobs. Anth. 11, 47. Παλίμβολος, ad Timæi Lex. 86. 204. Abresch. Lectt. Aristæn. 171. Plut. Mor. 1, 12. Toup. Opusc. 1, 316. 2, 131. Thom. M. 675. Jacobs. Anth. 8, 396. Wakef. S. C. 4, 138. T. H. ad Plut. p. 446. Aristoph. Fr. 288. Πέδιλα παλίμβολα in Athenæo, ad Timæi Lex. 204. * Παλιμβολής, Toup. Emendd. 2, 16." Schæf. Mss. " Παλίμβολος, Plut. 1, 423. 2, 4. Dio Chrys. 1, 584. Clem. Alex. 4. Revolubilis, Plut. 2, 318." Wakef. Mss.]

Πετροβόλος, ὁ, ἡ, Lapides ejaculans: ut πετροβόλοι ap. Xen. (E. 2, 4, 8.) Lapidum jaculatores. Polyb. 5. Τῶν δὲ πρὸς τὴν πολιορκίαν διαθεὶς τὰ βέλη καὶ τοὺς πετροβόλους. Joseph. A. J. 9. Πετροβόλα τε καὶ * δορυβόλα, sc. ὄργανα, Machinæ, quæ lapides ejaculantur, seu, ut e Paulo Diacono citant VV. LL., Petrariæ machinæ: ut sunt balistæ, catapultæ, scorpiones: quibus lapides, saxa, et silices emitti testantur historici. App. Libyc. Καταπέλτας ὀξυβελεῖς καὶ λιθοβόλους. UNDE Πετροβολικὸς, (ἡ, ὸν,) Idem: ut πετροβολικὸν ὄργανον, Polyb. 5, 99, 7. Πετροβολέω, Schol. Æsch. S. c. Th. 566. * Πετροβολία, ἡ, Jactus lapidum, Xen. K. A. 6, 6, 9. Καταδικάζω ἐμαυτοῦ, εἰ ἐγὼ πετροβολίας ἢ ἄλλου τινὸς βιαίου ἐξάρχω, τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος εἶναι, καὶ ὑφέξω τὴν δίκην. * " Πετροβόλητος, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss. " Theod. Prodr. Ep. f. 16." Bast. ap. Scap. Oxon. " Πετροβόλος, Lennep. ad Phal. 54. Diod. S. 1, 140. 2, 439. 442. 466. 490. 491. 498. 507. ad 2, 194." Schæf. Mss. " Joseph. 420, 31." Wakef. Mss.]

Πλειστοβόλος, ὁ, (ἡ,) Qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut facit. VV. LL. ET Πλειστοβολὶς παιδιὰ, de qua J. Poll. 9. [Anal. 1, 242.] ET Πλειστοβολίνδα, ibid. pro eod. Οὐ μόνον ἡ διὰ τῶν κύβων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀστραγάλων ἐπὶ τὸν πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν. ET Πλειστοβολέω, ap. Suid. quod quidem non exp. videtur tamen hujus esse signif. AT ap. Hes. legitur et Πλειστοβάλειν, uno λ, forsan pro πλειστοβολεῖν: exp. autem παίζειν ἀστραγάλοις, Ludere taxillis. [" Πλειστοβόλος, Jacobs. Anth. 6, 137. 7, 138. Πλειστοβολίνδα, Πλειστοβολέω, 7, 138." Schæf. Mss.]

[* " Πολυβόλος, (ὁ, ἡ,) Philo Math. 75." Kall. Mss.

A Dionys. H. 2, 54. ex Eur.]

Πρωτοβόλος, ὁ, (ἡ,) Qui primus jaculatur. Epigr. At ἵππος πρωτοβόλος: ita enim ap. Eust. quoque scribitur cum accentu in penult.: exp. a Bud. ex Hippiatria, Qui primos dentes emittit. Vult autem Eust. βάλλω in hoc comp. signif. ἐκβάλλειν et ῥίπτειν: sicut et cum homo dicitur βάλλειν τοὺς ὀδόντας. Affert autem et e quodam Comico, γνῶμα γοῦν βέβληκεν, ὡς οὖσ' ἑπτέτις: ubi γνῶμα pro γνώμονα poni docet. ET Πρωτοβολέω, Primus jaculor. Plut. (6, 662.) Πρῶτος δὲ πρωτοβολεῖν ἐκέλευσε τῶν συγκυνηγετούντων τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους. At Ezech. 47, (12.) Πρωτοβολήσει ξύλον βρώσιμον, in VV. LL. exp. Lignum frugiferum afferet primitiva. [Πρωτοβόλος, Anal. 2, 86. 1, 170. ἥβη. " Eur. Tro. 1068. Τέρμονά τε πρωτοβόλον ἁλίῳ, Qui primum feritur a sole." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 529. Wakef. S. C. 3, 52. Jacobs. Anth. 6, 342. 10, 159. Πρωτοβολέω, 6, 342. 8, 224." Schæf. Mss. " De dentibus, Geop. 1107." Wakef. Mss.]

B [* Πτεροβόλος, ὁ, ἡ, Athan. 2, 388.]

[* Πυρβόλος, ὁ, ἡ, Manetho 5, 93. " Epiphan. Hær. 31. init." Routh. Mss. * Πυρβολέω, Epiphan. 1, 527.]

[* " Πυρσοβόλος, (ὁ, ἡ,) Hesych. 2, 1089. n. 1." Dahler. Mss. Anal. 2, 368. * Πυρσοβολέω, Manetho 4, 214. Pisid. Opif. p. 411. " Ad Charit. 595. Πυρσοβόλος, Jacobs. Anth. 10, 85." Schæf. Mss. " Manetho 4, 437. Strat. 38." Wakef. Mss.]

Ῥιζοβόλος, ὁ, ἡ, Qui radices emittit et quasi ejaculatur. UNDE Ῥιζοβολέω, Radices mitto, Radices ago; ut ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 506." Schæf. Mss. " Geop. 1, 340. Athen. 93. Lucill. 111. Ῥιζοβόλος, Nicander Θ. 69." Wakef. Mss.]

Ῥινοβόλος, ὁ, ἡ, ut ῥινοβόλῳ πατάγῳ, Sono naribus edito et impulso, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 3, 93. Casaub. Lectt. Theocr. p. 12. Cf. Ῥιναυλέω. " Jacobs. Anth. 11, 172." Schæf. Mss.]

" Σαγηνοβόλος, (ὁ, ἡ,) Qui sagenam jacit, sicut di-
C " citur jaci rete. Capitur generaliter pro Piscatore." [" Huschk. Anal. 226." Schæf. Mss. " Agath. 28." Wakef. Mss.]

Σιδηροβόλος, ὁ, ἡ, Ferrum jaculans; ut σιδηροβόλος μηχανὴ, Bud. [Schneidero susp. * " Σιδηροβόλιον, ad Lucian. 2, 337." Schæf. Mss.]

Σκέρβολος, (ὁ, ἡ,) Convitiatorius, Impostorius. Item Convitiator, Impostor. Callim. σκέρβολα μητίσαντο. ET Σκερβόλλω, Convitior, Cor impeto verbis mordacibus: est enim apocope ex ἐς κέαρ βάλλειν, ut tradit Eust. Item Ποικίλλω, ut Schol. Aristoph. I. (821.) exp. παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. ET Σκερβολέω, Idem. Hes. [" Σκερβόλλω pro ἐσκερβόλλω, ut ἐστήκω στήκω, ἐσκορακίζω σκορακίζω, ἐνέρτερος νέρτερος, ἔνερθε νέρθε, ἐγρηγορῶ γρηγορῶ, ἐχθὲς χθὲς, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἐθέλω θέλω. Canin. Hellen. Sic σκορακίζω et σκαρδαμύττω, Eust. Il. A." Gataker. Mss. " Callim. 1, 538. Brunck. Aristoph. 3, 37. Σκέρβολος, Callim. 1, 538." Schæf. Mss.]

" Σκιμβόλος, (ὁ, ἡ,) Fatuus, ἠλίθιος, Hes."

D [* Σπινθηροβόλος, ὁ, ἡ, Chrys. 6, 574. Ed. Par.]

[* Συηβόλος, ὁ, ἡ, Opp. K. 2, 27.]

[* Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 189. τελετὴ τ. καὶ κριοβόλος. Cf. Orph. Argon. 612. * ταυροθύτους λοιβάς. " Epigr. adesp. 190. et Jacobs. 191." Schæf. Mss.]

[* Ταφροβόλος, ὁ, ἡ, unde * Ταφροβολέω, Gl. Fossam duco.]

Τηλεβόλος, ὁ, ἡ, Longe s. procul jaculans, Eminus feriens. Strabo 4. Ἔστι δὲ γρόσφῳ ἐοικὸς ξύλον, ἐκ χειρὸς, οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἐφιέμενον, τηλεβολώτερον βέλους: [16. p. 34. Τηλεβόλοις χρῆσθαι, sub. ὅπλοις.] Et τηλεβόλος ἰὸς, Epigr. Quo etiam modo Lascar. Bombardam τηλεβόλον dixit, κάτθανε τηλεβόλῳ. [* Τηλεβολέω, Nicet. Annal. 9, 9. " Τηλεβόλος, Mnasalc. 4. Heyn. Hom. 4, 315. Τηλέβολος, ad Il. B. 543." Schæf. Mss. " Nonn. 45, 202." Wakef. Mss.]

Τρίβολος, ὁ, Tribulus. Herba hæc inter eas, quæ secundum spinam folia habent, a Plin. numeratur. Ejus duæ species commemorantur, altera terrestris,

altera in aquis nascens. Terrestris, inimica frugibus est, et a Plin. inter terræ pestes numeratur. Unde et ad Hebr. 6, (8.) de terra infrugifera, Ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους. Vide Theophr. H. P. 4, 11. Diosc. 4, 15. Plin. 21, 15, 22, 10. || Τρίβολοι sunt etiam, ut Bud. in Pand. annotat, Machinulæ ferreæ, dolosæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, unum aut plures aculeos infestos protendunt. Lat. Murices dicuntur. Plut. (6, 754.) Πολυβίου συμβουλεύοντος αὐτῷ κατασπεῖραι τριβόλους σιδηροῦς,—ὅπως μὴ διαβαίνοντες οἱ πολέμιοι προσμάχωνται τοῖς χώμασι. Pro quo Valer. Max. Suadentibus quibusdam, ut circa mœnia urbis, quam obsideret, ferreos murices spargeret, ne subita eruptione hostes impetum in præsidia nostra facere possent. Tribulos Veget. etiam 3, (24.) vocat, a seminis tribuli figura triquetra: quem consule. Bud. lingua vernacula, ut et herbam ipsam, Calciatrappas nominari scribit. || Τρίβολος in VV. LL. est etiam Tribula s. Tribulum, de quo Varro, 1. p. 52. E spicis in aream excuti grana: quod fit ap. alios jumentis junctis ac tribulo: id fit e tabula lapidibus aut ferro asperata: quo imposito auriga aut pondere grandi, trahitur jumentis junctis, ut discutiat e spica grana: aut ex assibus dentatis cum orbiculis. Idemque Plostellum Pœnicum etiam vocari scribit, et huc referunt illud 2 Reg. 12, (31.) Ἔθηκεν αὐτοὺς ἐν τῷ πρίονι καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ ὑποτομεῦσι σιδηροῖς. || Τρίβολοι item in frænis sunt, Quæ lupatis adduntur, ut sua asperitate equos oris durioris coërceant. J. Poll. 1. Τὸ δὲ περὶ αὐτὸν (τὸν χαλινὸν) δακτύλιοι, ἐχῖνοι, τρίβολοι, οὕσπερ μασᾶται ὁ ἵππος. [Tribula terrestris Linn. Virg. G. 1, 153. Theophr. H. P. 6, 5. Anal. 2, 280. Alcæus ap. Athen. 38=147. S. ὀξύτερος τριβόλων. * Τρίβολα, Tribula, τρίβολοι, οἷς ἀλοῶσι, Mathem. vett. 85.: Aristoph. A. 576. τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι. Polyæn, 1, 39, 2. σιδηροῖ τρίβολοι, Procop. B. G. 3, 24.: Lex. Polyb.: * Τριβολώδης, ὁ, ἡ, Athan. 2, 262. Glossæ: Τρίβολος, ἄκανθα· Tribula, Sentis, Spina. Τρίβολοι· Brutes. " Jacobs. Anth. 7, 396. 9, 157. 314. Villoison. ad Longum 220. ad Charit. 634. ad Diod. S. 2, 310. 383. 468." Schæf. Mss.]

" Τριβολεκτράπελα, comp. ἐκ τοῦ τριβόλου, et τοῦ " ἐκτραπέλου, signif. σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα ap. Ari- " stoph. (N. 1003.) cujus vide Schol., necnon Suid. " Quidam interpr. Dura, Incondita, Absurda." [" Brunck. 2, 108." Schæf. Mss.]

[* Τριβόλιον, τὸ, Gl. Tribula. Schol. in Dionys. Thracem ap. Schæf. ad Greg. Cor. 29. Idem Schæf. in Ind. ad Greg. Cor. 1037.:—" An quod habent libri in Longi Pastoral. 93. Vill.=125. Bip. τριβίοις, mutandum in τριβολίοις? Cf. Bast. ad Greg. Cor. 560."]

[* Τριγλοβόλος, ὁ, ἡ, Plut. 966.]

[* Ὑγροβόλος, ὁ, ἡ, Eur. Chrys. 7. σταγόνας νοτίους. " Ὑγρ. γῇ, Toup. Add. in Theocr. 395. it. Ind. ad hæc Add. v. Euripides, it. Corrig.: Valck. Diatr. 19. 51." Schæf. Mss.]

[* Φαυσιβόλος, ὁ, ἡ, unde ap. Nicet. Annal. 12, 6. 21, 6. * Φαυσιβολέω.]

[* Φεγγοβόλος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. f. 15. Chrys. 8, 41. Montf. " Basil. Isaur. Laud. S. Stephani 298. Combef." Boissonad. Mss. * Φεγγοβολέω, Manetho 4, 264. 367. 527. 571. " Ad Charit. 596." Schæf. Mss. " Suid. 1, 926." Wakef. Mss.]

" Φιλοβολίτης, (ὁ,) Qui super amicum se conjicit, " officii gratia: ut qui sui corporis injectu febricitan- " tis horrorem cohibet. Ita VV. LL., quæ afferunt " Aristot. Probl. 3, 5. Τρόμοι ἰσχυροὶ συνέβησαν, ὥστε " ἀποῤῥίπτειν τοὺς φιλοβολίτας: quæ Gaza vertit, " Tremores vehementes adeo exceperunt ut homines " prementes rejicerent. Sed v. ista mihi suspecta est." [Mss. φλεβολίτας, φλιβολίτας: cf. c. 26.]

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ, Qui folia amittit: ab ea τοῦ βάλλω signif., de qua in Πρωτοβόλος dictum fuit. Unde Φυλλοβολία, ἡ, Foliorum amissio. Theophr. 1, 15. Οὐκ ἀνάλογον δὲ αἱ φυλλοβολίαι ταῖς βλαστήσεσιν. Et Φυλλοβολέω, ήσω, Folia amitto, ut Varro loquitur. Theophr. ibid. Φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τοῦ μετοπώρου καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον. Est etiam Folia spargo.

A Herodian. Ἀνάγουσιν ἐς τὸ Καπετώλιον ὑπὸ τοῦ δήμου εὐφημούμενον καὶ φυλλοβολούμενον, i. e. ut Bud. interpr., Frondibus conspersum præ lætitia, τῆς συγκλήτου Καίσαρα ἀποδειξάσης. Idem, Εὐφήμουν τε καὶ ἐφυλλοβόλουν τὸν Μάξιμον. [Φυλλοβολία, Eratosthenes ap. Schol. Eur. Or. 574. Casaub. ad Suet. Ner. 25. " Ad Athen. 116. Jacobs. Anth. 6, 396. Φυλλοβολέω, ibid. ad Charit. 328. Ruhnk. Ep. Cr. 175." Schæf. Mss. " Folia spargo in honorem, Philo J. 1033. Porphyr. V. P. 18." Wakef. Mss.]

[* " Φωνοβόλος, (ὁ, ἡ,) Hesych. 2, 1144. n. 27." Dahler. Mss. " Cyrill. Lex. v. Σαλπιγκτής." Wakef. Mss.]

[* Φωτοβόλος, Anonym. Hymn. in Virg. 22. * Φωτοβολέω, Gregent. Disp. " Const. Manass. Chron. p. 4. * Φωτοβόλημα, (τὸ,) 2. (351.)" Boissonad. Mss. * Φωτοβολία, ἡ, Schol. Par. Apoll. R. 4, 725.]

[* Χαρακοβόλος, ὁ, ἡ, unde ap. LXX. Ezech. 17, 17. * Χαρακοβολία, ἡ, Jactus aggeris. " Phrynich. Ecl. 31." Schæf. Mss.]

B [* Χονδροβόλος, ὁ, ἡ, unde * Χονδροβολία, ἡ, Gl. Χονδροβολίας ἔδαφος· Pavimentum.]

[* Χορροβόλος, ὁ, ἡ, Gl. Χορτόβολος· Cespes. (ubi Scal. ad Festum * Χορτόβωλος.) Χορτόβολον· Fœnilium. * Χορτοβολών· Fœnile.]

[* Χρυσοβόλος, ὁ, ἡ, Athen. 8, 6.]

[* Ψηφοβόλος, ὁ, ἡ: Unde * Ψηφόβολον, τὸ, Fritillus, Pyxis, Vales. ad Harpocr. 79.]

Ὠκυβόλος, ὁ, ἡ, Celeriter feriens, Bud. Pernix, Gazæ ap. Aristot. de aquila, quæ λαγωφόνος dicitur: Ἔστι δὲ ὠκυβόλος, καὶ εὐθήμων, καὶ ἄφθονος. Sic ὠκυβόλους χεῖρας et ὠκυβόλων ἰῶν, Epigr. Quæ subito ictu impetunt. [" Simmias, Wakef. Phil. 710. Antip. S. 20. Heyn. Hom. 8, 661." Schæf. Mss.]

Βολαῖος, (α, ον,) Impetuosus: ut βολαῖος θύννος ap. Eust. qui a βολὴ deducit: eod. modo, quo ap. Athen. ὁρμητικὸς esse dicitur. VV. LL. exp. etiam Irretitus. [Plut. Lucullo 1.; "Wyttenb. ad S. N. V. 53." Schæf. Mss.]

Βολὶς, ίδος, ἡ, Jaculum, Suid. Quo pertinere etiam

C potest βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5. Q. v. et Plin. 2, 26. utitur: Ita differre a lampadibus, id est facibus, quod faces vestigia longa faciant, priore ardente parte; Bolis vero perpetua ardens longiorem trahat limitem. || Item, Funis alligato plumbo, quo nautæ deprehendunt fundum maris. Nauticum perpendiculum dici potest: καταπειρατηρία alio modo dicitur. Bud. [" LXX. in 1 Reg. 17, 14." Routh Mss.] Unde Βολίζω, ίσω, Bolidem demitto, Bud. Bolide fundum maris exploro. Eust. exp. βάθος θαλάσσης μετρεῖν μολιβδίνῃ καθέτῳ, ἢ τοιῷδέ τινι. Alibi vero σημειοῦσθαι διὰ καθέσεως βόλου, εἰ βαθὺ τὸ ὕδωρ. Act. 27, (28.) Καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυίας εἴκοσι· καὶ βραχὺ διαστήσαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυίας δεκαπέντε. [Βολὶς, Draco 15. 23. 45. Glossæ: Βολίς· Jaculum, Tragula. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 172. Plut. Demetrio 3. p. 1630. HSt. Καί ποτε πρεσβείᾳ τινὶ τοῦ Ἀντιγόνου σχολάζοντος, ἀπὸ θήρας ὁ Δημήτριος ἐπέστη, καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ, καὶ φιλήσας, ὥσπερ εἶχε τὰς βολίδας, ἐκάθισε παρ' αὐτόν: de Sol.

D Anim. 977=10, 69=7, 185. H. Τὰ * βολιστικὰ καλούμενα sub. γένη, i. q. χυτοὶ ἰχθύες: sic βόλος ἰχθύων, Athan. Quæst. ad Antioch. 136. (2, 300.) * Ἀβόλιστος, ὁ, ἡ, ibid. * " Βροντοβολίζω, Fulmine ferio, Fulmino, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 498. Ὁ θάνατος, καπνισθεὶς καὶ βροντοβολισθεὶς τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος, πάντας, ὅσους εἶχε, δικαίους ἐξήμεσε." Seager. Mss. " Βολὶς, Jacobs. Anth. 11, 171. Paul. Sil. 69. Valck. ad Ammon. 140. De quant., Phrynich. 70. Heyn. Hom. 8, 607." Schæf. Mss. Salmas. ad H. A. Scriptt. 465. " Phot. Ep. 31. Βολίζω, Geop. 1, 462. Eust. Il. 615. init." Wakef. Mss.]

Βολέω, ήσω, Jacio: prope i. q. βάλλω: unde (Il. I. 3.) Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο, Eust. exp. βέβληντο, addens, κατὰ συγκοπήν: innuens sc. βέβληντο e βεβόληντο, pro quo Ion. βεβολήατο, factum esse. Sic ibid. (9.) ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ. || Alibi vero scribit τὸ ἐπὶ νηῶν βολεῖν, s. βολίζειν, ὃ βάθους θαλάσσης δηλοῖ μέτρημα διὰ καθημένου βόλου τινὸς, respectu simpl. βολεῖν esse ἑτεροῖον. [" Metaph. Jactare, Mnasalcas ap. Athen. 163. Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ

βεβοληµένη." Schweigh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 588.] " Βεβολήατο, poët. ectasi pro βεβολέατο "dicitur: quod Ion. est præt. plusquamp. pass. pro " βεβόληντο s. ἐβεβόληντο: ab act. th. βολέω: unde " et part. βεβοληµένος." [" Wakef. Herc. F. 1353. Jacobs. Anth. 6, 369. Brunck. Apoll. R. 189. Heyn. Hom. 5, 525. 527. 730. ad Mœr. 66. ad Il. N. 212. Βολέω et Βάλλω, Heyn. Hom. 5, 525. 6, 408. 524." Schæf. Mss. " Etym. M. 193, 49." Wakef. Mss.]

[* Βόλια, τὰ, Gl. Tessera, Tesselæ. Barker. ad Etym. M. 1004. " Βόλιον, Thom. M. 556. Brunck. Aristoph. 2, 53. Jacobs. Anth. 11, 171." Schæf. Mss.]

" Βολωσία, (ἡ,) teste Etym. dicitur ἡ Εἰλείθυια, " Lucina: quoniam βολαὶ dicebantur αἱ ὠδῖνες, Par- " tus dolores; quas ipsa amoliri et ὠθεῖν credeba- " tur." [Procop. B. G. 4, 22.]

[* Βολεὺς, ὁ, i. q. βάλλων. Tzetz. Anteh. 393.]

[* " Βολεύω, Toup. Add. in Theocr. 406." Schæf. Mss. " Philostr. 678. Hierocl. Facet. 2." Wakef. Mss.]

" Ἠβολεῖν, Suidæ τὸ ἀργεῖν, Nihil agere, Otiari: " itidemque Hes. AT Ἤβολον ἦµαρ, eidem Hes. " καθ' ὃ ἀπαντῶσιν εἰς ταυτὸν, vel εὔκαιρον, ἱερόν." [" Ἠβολεῖν, Anonym. π. Πνευµ. 222. laudat v. ἠβολεῖν, cui asteriscum Valck. apposuit. Cod. Par. 1270.: Καὶ ἠβολεῖν, τὸ ἀργεῖν." Bast. de VV. dub. ad calcem Scapulæ Oxon. Zonaras: Ἠβολεῖν· τὸ ἀργεῖν. " Consentiunt Hes. (Phav.) Suid. Cyrill. Suspicor leg. ἀγρεῖν. Ἠβολεῖν enim pro ἀβολεῖν, i. q. ἀντιβολεῖν, Consequi aliquid, Nancisci, (Occurrere,) ἐπιτυγχάνειν, quasi jaciendo; cui signif. non plane repugnat ἀγρεῖν. Confirmare illam conjecturam videtur glossa Hesychii: Ἤβολον ἦµαρ· καθὸ (Noster καθ' ὃ) ἀπαντῶσιν εἰς ταυτὸν, εὔκαιρον. Vide hunc v. Ἀβολῆσαι." Tittm.]

Ἀµφιβάλλω, Circumjicio, Circumpono, Circumdo. Od. Ξ. (342.) Ἀµφὶ δέ µοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anastrophen pro ἀµφέβαλον ἐµοὶ, Mihi circumposuerunt, Mihi circumdederunt: sic et Od. Ψ. Ἀµφὶ δ' ἄρα χλαῖναν ἄλλην βάλε: [155. Ἀµφὶ δέ µιν φᾶρος καλὸν βάλεν.] Sic et H. (142.) Ἀµφὶ δ' ἄρ' Ἄρητης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. || Comprehendo, Amplector, Complector. Od. P. (344.) Καὶ κρέα, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀµφιβαλόντι: ubi ἀµφιβαλεῖν exp. Eust. περιλαβεῖν, ἤτοι περισχεῖν. Idem ad (Ψ. 192.) Τῷ δ' ἐγὼ ἀµφιβαλὼν θάλαµον δέµον, ait ἀµφιβαλεῖν esse περιλαβεῖν καὶ περικλεῖσαι. || Induo; ut Δουλοσύναν στυγερὰν ἀµφιβαλοῦσα κάρα, Eur. (Andr. 110.) Induens capiti tristem servitutem: quam signif. habet et in v. pass., ut paulo post dicetur. Existimo autem et in Il. P. (742.) Οἱ δ' ὥσθ' ἡµίονοι κρατερὸν µένος ἀµφιβαλόντες, nihil aliud esse ἀµφιβαλόντες quam ἐνδεδυκότες, i. e. Qui induerint, vel Postquam induerint; eod. sc. modo, quo ἐπιειµένος ἀλκὴν dicit Hom. Scio tamen aliter illud ἀµφιβαλόντες in Schol. exp. [sc. Περιβαλόντες καὶ ἀντερείσαντες ἀλλήλοις τὰς ἑαυτῶν δυνάµεις· ὅ ἐστι, συνάψαντες καὶ ἰσώσαντες.] || Dubito, Ambigo. Greg. de Hom., Ὅτι γὰρ ἄλλο τι παρὰ τὰς αἰσθήσεις ὁ νοῦς ἐστὶν, οὐκ ἂν οἶµαί τινα τῶν ἐµφρόνων ἀµφιβάλλειν. Eust. ait in hac signif. ab Hom. nusquam usurpatum fuisse. || Ἀµφιβάλλοµαι, pass. Circumjicior, Circumponor, Circumdor. || Accingor, Induor, vel Accingo me, Induo me; cum accus. signif., ut plurimum, aliquod armorum genus: unde Hes. ἀµφιβάλλοµαι exp. etiam ὁπλίζοµαι. Od. X. (103.) Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν Αὐτός τ' ἀµφιβαλεῦµαι ἰών. Phocyl. (13, 29.) Τὸ ξίφος ἀµφιβαλοῦ µὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄµυναν, i. e. Præcingere ense, ut loquitur Ovid. [Gl. Ἀµφιβάλλω· Dubito. Ἀµφιβάλλει· Aucipit. Ἀµφιβάλλοντες· Dubitantes. Ἀµφιβάλλεται· Deputatur. Ἀµφιβληθέντες· Ancipiti. Ælian. H. A. 9, 33. Ὡς δὲ καὶ ἥδε ἡ πόα σὸν δῶρόν ἐστιν, οὐδ' ἀµφιβάλλειν χρή. Heliod. 5. p. 230. Τὴν ἄκραν προσκοπεῖν ἀµφεβάλλοµεν, 232. Μὴ µέλλε µηδὲ ἀµφίβαλλε, 347. Μηδὲν ἀµφίβαλλε. Neutr., Alciphro 1, 37. Εἴωθε τὰ φίλτρα ἀµφ. Il. Ψ. 97. µίνυνθά περ ἀµφιβαλόντε Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώµεσθα γόοιο. " Thom., M. 43. 227. 307. Markl. Suppl. 69. Wakef. Herc. F. 421. Musgr. ibid. Wakef. Phil. 205.; Eum. 736.; S. C. 2, 117. 123. 5, 63. Jacobs. Anth. 6, 276. 7, 401. 11, 92.

A Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 7. Heyn. Hom. 6, 628. 7, 396. 777. 8, 405. Il. 23, 97. ubi v. Heyn.; Casaub. Athen. 1, 170. Valck. Adoniaz. p. 309.; Phœn. p. 587.; Musgr. p. 191. Brunck. ad Bacch. 103. Alciphro 170. Musgr. Cycl. 60. Brunck. Andr. 1187. Eur. Hipp. 1270. ad Herod. 628. Dubito, T. H. ad Aristoph. Π. p. 377. Valck. ad Ammon. 68. Ἀµφ. κόνιν, 156. Act., Med., Kuster. V. M. 6." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 76. Ælian. H. A. 319. 515. Manetho 1, 54." Wakef. Mss.]

Ἀµφίβληµα, τὸ, Indumentum, Vestimentum: ἀναβόλαιον, Hes. Eur. Phœn. (786.) πάνοπλα ἀµφιβλήµατα, Indumenta armorum omnis generis, vel Indumenta cuncta, quibus quis armatur: Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀµφιβλήµατα: i. e., inquit Schol., Indumenta omnia hominem armantia: ut thoracem, galeam, ocreas. [Ἀµφίβληµα πόντιον, Nonn. Jo. 255, 28. " Porticus, Eur. Hel. 70. Πλούτου γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικάσαι, Βασίλειά τ' ἀµφιβλήµατ', * εὔθριγκοί θ' ἕδραι: Indumentum, Vestimentum, 430." Seager.

B Mss. " Valck. Phœn. p. 291." Schæf. Mss.]

Ἀµφίβληστρον, τὸ, Circumdatorium, ad verbum, Omne instrumentum ad circumdandum; fit enim ab ἀµφιβάλλειν, Circumdare. || Peculiariter autem ἀµφίβληστρον appellatur Rete; nam exp. δίκτυον a Suid. et Hes.: est autem generale nom. δίκτυον: at quidam volunt Certum retis genus ita vocatum. Verriculum a nonnullis exp., ab aliis Reticulum. Funda etiam ab aliquibus. Hoc certe constat esse Rete piscatorium. Hesiod. (A. 215.) εἶχε δὲ χερσὶν Ἰχθύσιν ἀµφίβληστρον: et quidam ap. Athen. 10. Ἰχθύσιν ἀµφίβληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπιβάλλων. Habetur et Matth. 4, (18.) Marc. 1, (16.) Dicitur autem ex eo, quod undique complectatur, vel circumdet. || Ἀµφίβληστρον, metaph. appellatur a Soph. Trach. (1052.) Tunica, quasi sc. involvens et irretiens more Retis, quod ἀµφίβληστρον dicitur: Καθῆψεν ὤµοις τοῖς ἐµοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀµφίβληστρον, i. e. Accio interpr. Hac me irretivit veste Furiali inscium. [Ἀµφίβληστρα τοίχων, Eur. Iph. T. 96.: Hel. 1085. τὰ ἀµ-

C φίβλ., Amicula. Æsch. Pr. 81. Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. Trach. 831. 1051.; Eum. 463. Huschk. Anal. 137. Jacobs. Anth. 9, 270. ad Diod. S. 2, 193. Valck. Phœn. p. 440. * Ἀµβίβληστρον, Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

Ἀµφιβληστροειδὴς, ὁ, ἡ, Formam habens retis, quod ἀµφίβληστρον appellatur; ut ἀµφιβληστροειδὴς ὀφθαλµοῦ χιτὼν, J. Poll. [2, 71. " Gal. Θεραπ. Μεθ. T. 4. p. 22. Ald." Dindorf. Mss. " Anom. Isag. Anal. p. 118." Kall. Mss. " Theod. 4, 351." Wakef. Mss.]

[* Ἀµφιβληστρικὸς, ἡ, ὸν, Plato Soph. 1, 235.]

[* Ἀµφιβληστρεύω, Reti capio, Aqu. et Inc. Es. 51, 20.]

Ἀµφιβληστρευτικὴ, ἡ, Ars piscatorum, qui utuntur reti, quod appellatur ἀµφίβληστρον. Sic dicitur ut ἀγκιστρευτικὴ, sub. τέχνη, J. Poll. [7, 139.]

[* Ἀµφιβολὴ, ἡ, Opp. A. 4, 149. λίνον ἀµφιβολὰς, pro λίνον ἀµφιβαλλόµενον et ἀµφίβληστρον. " Wakef. Ion. 1511." Schæf. Mss.]

Ἀµφιβολεὺς, έως, ὁ, Piscator: ἀµφιβολεῖς Hes. exp.

D ἁλιεῖς. Apud Esaiam quoque 19. ἀµφιβολεῖς inter Piscatores numerantur. Videtur autem proprie de Iis dici, qui utuntur retis genere, quod appellatur ἀµφίβληστρον. [" Muncker. ad Anton. L. 40. Verh., ad Thom. M. 32." Schæf. Mss.]

Ἀµφίβολος, ὁ, ἡ, Qui undique feritur. Thuc. 4, (36.) Οὗτοί τε ἀµφίβολοι ἤδη ὄντες, οὐκέτι ἀντεῖχον, Hique, cum undique ferirentur, non jam hosti resistere poterant. Vel, Cum ab utraque parte ferirentur. Arrian. ap. Suid. Οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀµφίβολοι γινόµενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόµενοι, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νώτου ἐπιτιθεµένων ὠθούµενοι, ἀπέθνησκον. Plut. Camillo, Ἀµφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεµίων: ubi quidam exp. Circumdati ab hostibus. Videtur autem in Arrian. l. c. abundare τὸ ἑκατέρωθεν, cum ἀµφίβολοι per se signif. ἑκατέρωθεν βαλλόµενοι. || Metaph. Ambiguus, Anceps, Dubius: ut λόγοι ἀµφίβολοι. Isocr. (2, 590.) ἀµφίβολος φήµη, Plut. Othone, Ambiguus rumor: ἀµφίβολος τὴν ὄψιν, Qui est ancipiti facie. Itidem ἀµφίβολοι κάµακες, Anthol. Ancipites. || Ponitur ἀµφίβολον substantive

etiam; ut ἐν ἀμφιβόλῳ εἶναι, Thuc. (2, 76.) In ancipiti esse; usurpando Ancipiti substantive: ut Præcipiti, cum dicitur Esse in præcipiti, vel Stare in præcipiti. Idem Thuc. Ἐς ἀμφίβολον τίθημι τὰ ἀγαθά. || Interdum ἀμφίβολος dicitur ipsa persona: unde ἀμφίβολός ἐστι, pro Ambigit, In dubio est. Suid. ἀμφίβολοι exp. Qui undique feriuntur, aut Consilii inopes, Quos variæ incessunt cogitationes, incertos quid potissimum eligere debeant. Deinde subjungit Arriani l. c., rursum illi hunc attexens, Ὁ δὲ Παμπρέπιος τούτοις ἀμφίβολος ὀφθεὶς, βραχὺ παρεωρᾶτο. Utrique tamen l. prior tantum exp. convenire videtur. [Æsch. Eum. 736. "Ἀμφίβολον, Epigr. ap. Suid. v. Ἀδρανία." Kall. Mss. Arrian. Anab. 3, 18. 4, 29. Eur. Ion. 1490. σπαργάναι: Tro. 537. λίνα ἀμφίβολα. Anal. 1, 223. πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον, pro ἀμφίβληστρον. Strabo 7, 8, 9. p. 371. (464.) ἄγκυρα, cf. Schol. Apoll. R. p. 62.: Ἀμφίβολοι, Pathici, qui utrimque Venerem exercent, Orig. c. Cels. 4. p. 206. Glossæ: Ἀμφίβολος· Dubius, Ambiguus, Anceps. " Ad Charit. 419. Markl. Iph. p. 309. Musgr. Rhes. 374.; Tro. 538. Wakef. Ion. 1511. Jacobs. Anth. 7, 85. 12, 18. Cattier. 65. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 28. Toup. Opusc. 1, 27.; Emendd. 1, 39. Zeun. ad Xen. K. Π. 801. Ἀμφίβολον, Wakef. Ion. 1511. Jacobs. Anth. 7, 74. Rete, Toup. Opusc. 1, 15." Schæf. Mss.]

Ἀμφιβόλως, Ambigue. Athen. 12. Ἀμφιβόλως δ' αὐτὸ εἴρηκεν ὁ Ἰδομενεύς: 9. Ἀμφιβόλως δ' εἴρηται τὸ παρὰ κ. τ. λ. [" Olympiod. Præf. in Plat. Gorg. 564." Routh. Mss. Glossæ: Ἀμφιβόλως· Ambigue. Schol. Æsch. S. c. Th. 865. J. Poll. 5, 153. Eust. 225, 22. " Thom. M. 307. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 280. Tzetz. Exeg. in Il. 23, 7. Hutchinson. ad Xen. K. Π. 11." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιβολολογέω: UNDE, * " Ἀμφιβολολογία, sic leg. in Schol. Horat. p. 271. Fabric." Schæf. Mss.]

Ἀμφιβολία, ἡ, Ambiguitas in sermone, Ambigua dicti alicujus sententia: unde et uni e vitiis orationis nomen hoc tribuitur. Dicitur etiam Vox anceps, ut apparet e Suid. || Incertitudo consilii de re quapiam, Hæsitatio hominis ambigentis quid sit agendum, vel utrum e duobus sit agendum; ut, Ἐν μεγάλῃ καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, Valde ambigebam, Valde consilii ambiguus eram, ut Tacitus loquitur. Ad verbum, In magna ambiguitate consilii constitutus eram; si modo Ambiguitas consilii dici posset ἀμφιβολία: ut Ambiguus consilii dicitur a Tacito ὁ ἀμφίβολος, vel ὁ ἐν ἀμφιβολίᾳ καθεστηκώς: aut ἀμφιβολίᾳ ἐχόμενος: nam invenitur et hoc loquendi genus. [Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 3. 796. " Clem. Alex. 292. Basil. in Ps. 14. Justin." Suicer. Mss. Herod. 5, 74. Suspensio animi, Anxietas, Incertum, Plut. Sulla 863. Glossæ: Ἀμφιβολία· Altercatio, Dubietas. " Toup. Opusc. 1, 232. 2, 135. 204. Herod. 409." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιβολικός, ἡ, όν, UNDE] " Ἀμφιβολικῶς, Ambigue, ἀμφιβόλως." [A Schneidero non agnoscitur.]

" Ἀναμφίβολος, (ὁ, ἡ,) Qui non est ἀμφίβολος, Minime dubius, Non ambiguus s. anceps, Indubitatus s. Indubitabilis. UNDE Ἀναμφιβόλως ἔχειν dicitur Quod ἀμφίβολον non est, Indubitatum s. Indubitabile esse, Dubium et ambiguum non esse." [Gl. Ἀναμφίβολος Goreo, Indubitatus. Ἀναμφίβολοι· Gorgi. Ἀναμφιβόλως· Goreo. Vide ad Fest. v. Corgi. Ἀναμφιβόλως, M. Anton. 1, 8. Dionys. H. 2, 139. Schol. Aristoph. A. 314. " Euseb. V. C. 52." Boissonad. Mss. " Hes. v. Ἀναντιῤῥήτως." Kall. Mss. " Chrys. in Ps. 105. T. 1. p. 965." Seager. Mss. " Schneider. ad Xen. Œcon. 24." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπαμφιβόλως, Ambigue, Chrys. Serm. 63. T. 6. p. 654. Διὰ τοῦτο ἐπαμφιβόλως τέθεικε τὰ ῥήματα." Seager. Mss. Epiphan. 1, 784.]

[* " Ὑπαμφίβολος, (ὁ, ἡ,) Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 40." Bast. ap. Scap. Oxon. " Dubius, Philo J. 2, 30." Wakef. Mss.]

[* " Διαμφιβάλλω, Nicet. Paphlag. Laud. S. Eustathii 219." Boissonad. Mss. * Περιαμφιβάλλω, Quint. Sm. 14, 174. * Συναμφιβάλλω, Eust. 239, 31. " Διαμφιβάλλω, Thom. M. 409." Schæf. Mss.]

A Ἀναβάλλω, quasi ἄνω βάλλω, Sursum tollo, Attollo, Erigo. Ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, ap. Xen. (K. Π. 7, 1, 18.) i. q. ἀναβιβάζειν, Tollere in equum. Aristot. Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα et καταβάλλειν τὰ ὄμματα opponit, Attollere oculos et Demittere oculos. Eust. ait eum, qui fodit, dici ἀναβάλλειν χοῦν, Sursum jacere: cui contrarium sit καταβάλλειν. Alibi ait formicas quoque dici ἀναβάλλειν κάτωθεν χοῦν. Est et ap. Xen. K. Π. 7, (5, 6.) ἀναβάλλειν γῆν, Egerere terram fodiendo. Apud Eund. dicitur a Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν, pro Erumpere aquam quasi subsilientem. Bud. e quibusdam Schol. annotat et hoc, ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον, i. e. Bullat, Effervescit, Redundat.

Ἀναβάλλω, Sterno et excutio; ut equus sessorem, inquit Budæus. Xen. (Ἱπ. 8, 7.) Ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύνοι ὁ ἵππος καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην.

Ἀναβάλλω, inquit Bud., Remoror, Protraho, Prolatationibus implico, Demosth. Τοὺς λόγους, οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, Quibus nos remorantur et differre cogunt. B

Ἀναβάλλω, Differo; ut in Proverbio, Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει: exp. enim, Echinus partum differt. Sic usurpatur Od. T. (584.) Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον. Usitatior est tamen hæc signif. in pass.

Ἀναβάλλομαι, Sursum tollor, Attollor, Tollor: ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον, Tollor in equum: ut ἀναβάλλειν εἰς ἵππον diximus a Xen. poni pro Tollere in equum. Idem ἀναβάλλεσθαι absolute pro eod. usurpat, Ἱπ. (1, 17.) Τούς γε μὴν πρεσβυτέρους τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι προσεθίσας, καὶ τούτους προσεθίσαις ἄν.

Ἀναβάλλομαι, Induor, Amicior. Aristoph. Σ. (1152.) οὐκ ἀναβαλεῖ; Non amicieris? Ἀναβάλλομαι, inquit Bud., Amicior, ἐνδύομαι: unde ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, signif. Induere in modum amiculi, Amictim circumjacere. Ps. 103, (2.) Ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Chrys. de Sacerd. Ἀναβεβλημένη στολίδας. Suid. ait Atticos dicere ἀναβάλλεσθαι ἱμάτιον, non autem περιβάλλεσθαι. C

Ἀναβάλλομαι, Resupinor, θρύπτομαι. Dionys. H. de quadam Isocr. Oratione loquens, Τὸ μὲν ὕπτιον καὶ οἷον ἀναβεβλημένον τῆς ἀναγωγῆς, Supinum et deliciis affluens. || Videtur autem huic signif., quam annotat Bud., esse affinis ista, quæ ab Eust. ponitur, ut sit i. q. Pigror aliquid facere, Tardus sum ad aliquid faciendum, Detrecto facere. Sed notandum est, hac in signif. non pass. accipi ἀναβάλλομαι, sed active.

Ἀναβάλλομαι, act. positum, ut et in proxime annotata signif., capitur et pro Differo, Prorogo, Procrastino. Ἀναβάλλομαι, inquit Bud., ut et ἀνατίθεμαι, Rejicio, Cunctor, Prolato, Procrastino; quod et ἐπαναβάλλομαι dicitur, Dilationes quæro, Diem de die duco. Basil. Μὴ τοίνυν ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Sic Plut. Cæsare, Τὴν συγκλητὸν ἀναβάλλεσθαι, Senatus diem distulisse. Hæc ille. Xen. E. 6, (1, 5.) Τότε μὲν ἀνεβάλοντο τὴν ἀπόκρισιν. Idem K. Π. 8, (1, 7.) Ἐπεὶ δὲ ἀκούσειεν αὐτῶν, πολὺν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν διαδικασίαν, Auditis autem illis in longum tempus differebat judicationem. Æschin. (77.) D Ἀλλ' εἰς τίνα καιρὸν ἀνεβάλλου καλλίω; Sic Plut. Themistocle, Πᾶν ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Cum infin. Xen. E. 1, (6, 7.) Ἀεὶ ἀνεβάλλετό μοι διαλεχθῆναι. Ammon. vult ἀναβάλλεσθαι et ὑπερτίθεσθαι ita differre, ut ἀναβάλλεσθαι sit Præterire tempus idoneum agendæ rei cuipiam; ὑποτίθεσθαι autem, Illud idoneum tempus expectare. || Usurpatur et pass. in hac signif. pro Differor. Isocr. Οὐδὲ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας.

Ἀναβάλλομαι, Ad judicium alterius rejicio, Arbitrio alterius permitto. Lucian. (1, 586.) Ἀλλ' ἐπί σε τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα, καὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. Bud.

Ἀναβάλλομαι, i. q. προοιμιάζομαι, s. ἀνακρούομαι, aut προανακρούομαι: ut exp. VV. LL. Ἀναβάλλομαι, inquit Bud., προοιμιάζομαι, Præfationem dico, vel Præludium cantus facio; quod etiam ἀνακρούομαι dicitur. Isocr. (2, 450.) Ἃ μὲν οὖν ἠβουλήθην, καὶ περὶ

ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, ταῦτά ἐστιν, Quæ præfari statueram eo modo, quo chorus quædam præcinere solet. Hæc ille. Notandum autem jungi accus. hic ab Isocr., ut et junxit is, qui dixit ἀοιδὴν ἀναβάλλεσθαι, pro Cantus præludium facere: et Aphthon. μουσικὴν ἀναβάλλεσθαι σύντονον: at cum infin., Od. A. (155.) Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν: ubi sciendum et aliam proponi τοῦ ἀνεβάλλετο exp. ab Eust., sc. ut signif. i. q. alibi ἀνενείκατο, Spiritum reduxit, et quasi sursum attraxit, ut faciunt sc., qui ad cantum suam vocem præparant. Apud Suid. autem est annotatio ineptissima, sc. ἀναβαλλόμενος, cum λλ esse ὑπερτιθέμενος: ἀναβαλόμενος autem per λ, προοιμιασάμενος: quasi vero in utraque signif. non usurpetur et Præsens et Aor. 2.

Ἀναβάλλομαι, Suscipio; ut Herod. Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, Adversus Messenios prælia suscipere, VV. LL.; sed ego sic interpr. nolim.

[Ἀναβάλλω, Gl. Resupino, Protraho, Resulto, Retracto. Ἀναβάλλομαι· Differo, Procrastino, Crastino, Præludo. Ἀναβαλέσθαι· Præfari. Conf. cum ἀνακαλεῖν, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 309. " Synes. p. 66. Ἀναβεβλημένον καὶ λιγυρὸν προανακρούεσθαι τοῦ λόγου. Heliod. 2. p. 72.: Herod. 5, 49. Ἀναβάλλω κίνδυνον, ut ἀναῤῥίπτω Æsch. S. c. Th. 1030. Plato Theæt. 25. ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως. Aristoph. Σ. 1132. τηνδὶ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς. Demosth. 420. Ἔφη γὰρ τὸν Σόλωνα ἀνακεῖσθαι τῆς τῶν τότε δημηγορούντων σωφροσύνης παράδειγμα, εἴσω τὴν χεῖρα ἀναβεβλημένον. Cf. Lat. Cohibeo brachium tunica, et Plut. Phot. 4. Οὐδ' ἐκτὸς ἔχοντα τὴν χεῖρα τῆς περιβολῆς, ὅτε τύχοι περιβεβλημένος. Aristoph. E. 97. ἀναβαλλομένη, Rejecta veste. " Ἀναβάλλω, Callim. 1, 542. Ruhnk. ad Longin. 264. Thom. M. 64. Zeun. ad Xen. K. Π. 609. ad Lucian. 1, 467. ad Herod. 409. Dionys. H. 4, 2004. Heyn. Hom. 8, 346. Differo, Phrynich. Ecl. 91. Ammon. 16. Ilgen. Hymn. 450. Retardo, Kuhn. ad Paus. 253. Incipio canere, Jacobs. Animadv. 141. Huschk. Anal. 95. De cantando, Valck. ad Theocr. X. Id. p. 96. Harles. ad Theocr. 171. ad Lucian. 1, 240. ad Od. A. 155. Ilgen. l. c. 453. De vestitu, Coray Theophr. 312. Brunck. Aristoph. 1, 71. 2, 244. 3, 178. Jacobs. Anth. 11, 348. Heindorf. ad Plat. Theæt. 400. De cordis subsultatione, s. præcordiorum timore, Toup. ad Longin. 303. et Ind. Ἀναβ. in equum, Plut. 5, 397. H. Ἀναβ. σπλάγχνα, de nausea, Ruhnk. ad Longin. 252. Ἀναβάλλω, Ἀναβάλλομαι λόγον, Villoison. ad Longum 42. Ἀναβάλλομαι, Differo, ad Phalar. 365. Phrynich. 90. ad Charit. 459. Wakef. Alc. 537. 673. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 433. Villoison. ad Longum 226. Dionys. H. 1, 481. Boissonad. Philostr. 561. 605. Induo, Thom. M. 796. Athen. 21. Casaub. 53. Differt ab ἐνδύειν, Lucian. 2, 218. Cum infin., Kuster. Aristoph. 192. Cum infin. fut., Herod. 5, 49. fin. Demosth. 1, 31. Ἀναβάλλεσθαι μολπήν, Christod. Ecphr. 130." Schæf. Mss. " Ἀναβάλλω, Evoco, Elicio, Surgere facio, Anton. Lib. p. 410. Emitto, ut terra proventus, Athenag. 50. Oculos attollo, Ctesias in J. Polluce. Subverto, Diod. S. 151. Scrupulum injicio, Philostr. 766. Ἀναβάλλεσθαι, med., To rid oneself of, Schol. Theocr. 6, 20. cum gen. Induere, Athen. 21. Sustollere, Heliod. 72. Incipere canere, cum accus., Aphthon. 2. Nonn. D. 36, 25. Philostr. 775. ἠχήν, Nicander A. 303. Pass., Terram egerere, Xen. K. A. 345. Ἀναβεβλημένος, Slow, Dull, Spiritless, Dio Chrys. 1, 43. Ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, Plut. sæpe." Wakef. Mss.]

" Ἀμβάλλω, Æol. et poët. pro ἀναβάλλω. Il. M. " μηδέ τι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, Nec diu reji- " ciamus in aliud tempus et differamus. At ἀμβάλεν " μέλος, Theocr. 5. Prælude: ἄγκρουσον s. ἀνάκρου- " σον. Ubi etiam nota ἀμβάλεν Dor. pro ἀμβάλον, " hoc autem pro ἀναβαλοῦ."

[* Ἀναβεβλημένως, Dionys. H. 3, 318.]

Ἀνάβλησις, εως, ἡ, Dilatio, Prorogatio, Procrastinatio. Il. B. (379.) οὐκ ἔτ' ἔπειτα Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν. Ibid. Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται. [Ad Dionys. H. de Comp. Verb. 266. " Heyn. Hom. 4, 267. 8, 734." Schæf. Mss. " Callim. (H. in A. 46.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀναβλητικός, ἡ, όν, unde * Ἀναβλητικῶς, i. q. ἀναβολικῶς et ἀμβολάδην, Eust. ad Il. Φ. 364. Vide seq. voc.]

[* Ἀναβλήδην, Tarde, Cunctanter, Arat. D. 338. ἀναβλήδην ὀχέωνται. " Schneider. ad Aristot. H. A. 11, 349. * Ἀναβολήδην, Heyn. Hom. 8, 345." Schæf. Mss.]

" Ἀμβλήδην, Æol. pro ἀναβλήδην s. ἀναβολάδην, " ex ea signif. τοῦ ἀναβάλλειν, qua ἀμβάλλεσθαι μέ- " λος dicitur is, qui ἀνακρούει et orditur: unde Eust. " quoque ipsum exp. ἀναβλητικῶς καὶ * προοιμιακῶς, " itidemque Hes. ἀναβολάδην, ἀπὸ προοιμίου: uter- " que respiciens ad Il. X. (476.) Ἀμβλήδην γοόωσα " μετὰ Τρωῇσιν ἔειπε, Lamentorum facto exordio, " Ululatus exordiens: γόους ἀμβαλλομένη, ut Theocr. " dicit μέλος ἀμβάλεν pro ἄγκρουσον s. ἀνάκρουσαι: " vel, inquit Hes., μετὰ ὀλολυγμοῦ ἀναβάλλουσα. " Eust. tamen exp. posse ait etiam ὁρμητικῶς καὶ " ἀθρόως."

Ἀναβληδὸν, In modum amiculi, Amictim: ut ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, In modum amiculi induere, Amictim circumjacere.

Ἀναβολή, ἡ, Egestio: ut ἀναβάλλειν γῆν interpr. Egerere terram. Capitur et pro Ipsa terra egesta: nam Eust. ἀναβολὰς τάφρων esse vult τὸ ἐκ τῶν τάφρων ἀναβαλλόμενον χῶμα.

Ἀναβολή, in prosa frequentissime, i. q. ἀνάβλησις ap. poëtas. Isocr. (2, 186.) Μηδ' ἀναβολήν, ἀλλ' ἀπαλλαγὴν εὑρήσομέν τινα τῶν κακῶν τῶν παρόντων, Nec dilationem, sed liberationem inveniemus præsentium malorum; vel, Nec intermissionem inveniemus, &c. Ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, pro ἀναβάλλεσθαι, Differre, Procrastinare, Plut. Camillo, Ἔγνω μὴ ποιεῖσθαι τῆς τιμωρίας ἀναβολήν, Statuit ultionem non differre. Thuc. (2, 42.) Ἀναβολὴν τοῦ δεινοῦ ποιεῖσθαι. Usurpatur interdum et plur. pro sing., ut Plut. Ἀναβολὰς τῶν γάμων ποιεῖσθαι, pro ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, Nuptias differre, vel procrastinare, vel Moram afferre nuptiis. Dicitur vero et alia forma, Ποιεῖσθαί τι εἰς ἀναβολάς, pro ποιεῖσθαι ἀναβολάς τινος: ut Thuc. Ἐς ἀναβολὰς ποιεῖσθαι τὴν ἀναχώρησιν. Idem (7, 15.) Ἐς ἀναβολὰς πράττειν. Plato autem de LL. 11. dixit ποιεῖσθαι ὠνὴν ἐπ' ἀναβολῇ, pro Dilatione data, quod vulgo dicunt Ad terminum: Μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός. Ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, Differre, Causari, προφασίζεσθαι ap. Demosth., Bud. Dicitur etiam Ἐν ἀναβολαῖς εἶναι: quo genere loquendi sæpe utitur Philostr. Ἀναβολαὶ ἔνορκοι, Dilationes propter sonticum morbum aut aliam legitimam causam impetratæ. Bud.

Ἀναβολή, ut vult Eust., capitur et pro ἀνάπτωσις, ὄκνησις, Cunctatio, Bud.

Ἀναβολή, Amictus; ut, Τὴν ἀναβολὴν ἡμίγυμνος. Synes. (89.) Σοί τε θέριστρα πρέποντα καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους.

Ἀναβολή, Proœmium carminis, s. initium. Aristoph. Eip. (830.) ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι: ubi Schol. exp. τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων, Initia canticorum, subjungitque Od. A. (155.) Ἤ τοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο κ. τ. λ.

[Ἀναβολή, Gl. Cunctatio, Crastinatio, Amictus, Præcentio, Mora. " Clem. Alex. Fr. 1021. Potter." Routh. Mss. Xen. K. A. 5, 2, 5. Plato Protag. 152. Ἀναβολὰς βραχείας φοροῦσιν. Ascensus, Polyb. 3, 50.: Aristot. Rhet. 3, 9. " Eur. Herc. F. 93.: Terra egesta, Xen. K. A. 5, 2, 5. Ἐπεὶ δὲ μαχόμενοι οὐκ ἐδύναντο λαβεῖν τὸ χωρίον· καὶ γὰρ τάφρος ἦν περὶ αὐτὸ εὐρεῖα ἀναβεβλημένη, καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς, καὶ τύρσεις πολλαὶ ξύλιναι πεποιημέναι· ἀπιέναι ἤδη ἐπεχείρουν. Exordium, Aristoph. O. 1385." Seager. Mss. " Wakef. Alc. 537. Jacobs. Anth. 6, 287. 8, 45. Heyn. Hom. 5, 423. ad Dionys. H. 4, 2341. Boissonad. Philostr. 561. Ruhnk. ad Longin. 264. ad Thom. M. 65. Wakef. S. C. 2, 89. Herod. 628. Terra egesta, Diod. S. 2, 234. Amictus, Jacobs. Anth. 11, 348. H. Steph. ad Dionys. Legat. 26. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 238. ad Lucian. 1, 181.

417. Procemium carminis, ad Od. A. 155. Εἰς ἀνα- A
βολὰς, Dionys. H. 5, 315. Thuc. 2, 188. Baver. Crus. ad Sueton. 193. 200." Schæf. Mss. "Ingressus, Ascensus, Polyb. 1, 322. Terra egesta, Xen. K. A. 345. 362. Amictus, Synes. 89. Εἰς ἀναβολὰς, Cunctanter, Ælian. H. A. 71. 105." Wakef. Mss.]

"Ἀμβολὴ, ἡ, Æol. et poët. pro ἀναβολὴ, Rejectio in aliud tempus, Dilatio, Procrastinatio, Cunctatio. Lucian. Scytha, Οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν· ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο. Itidem Athen. 14, (7.) ex hoc Ceo Bacchylide affert, οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Doricum autem est hoc ἀμβολᾶς, pro ἀμβολῆς: ut et in hac adversum Lacedæmonios κατάρᾳ et imprecatione ap. Suid. Οἰκοδομᾷ σε λάβοι καὶ ἀμβολὰ, ὅτε ἵππος, Ἄτε γυνὰ τοι μοιχὸν ἔχοι. Ubi quidam ἀμβολὰ accipiunt pro Aggesta s. Aggere: cum tamen potius accipiendum sit pro Ipsa terræ in aggerem egestione s. eductione, si pro Dilatione et cunctatione accipere nolimus. Suidas hæc ipsa B
verbis solutis et prosa sic refert, Τὸ οἰκοδομεῖν, καὶ ἵππους τρέφειν, καὶ ἀμβολὰς ποιεῖν, ἐδόκει τοῖς Λάκωσι δαπανηρὰ εἶναι." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 89. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 401.: * Ἀμβολογήρα, Veneris cognomen, Paus. 3, 18. Lobeck. l. c. 538. "Musgr. Heracl. 271. Hel. 910. 1313. Jacobs. Anth. 6, 287. Lucian. 1, 872. Brunck. ad Phœn. 1420.; Valck. p. 221. Wessel. Herod. 241. ad Callim. 1, 100. Ἀμβολογήρα, Fac. ad Paus. 1, 408. ubi v. et Kuhn." Schæf. Mss.]

"Ἀμβολὰς, άδος, ἡ, Egestitia, s. Fossitia: ab ea signif. τοῦ ἀναβάλλειν, qua fossores terram dicuntur ἀναβάλλειν e locis cavis, aut fossatis, pro Egerere et educere instrumentis fossoriis: quemadmodum Eust. quoque 1240. ait, Ἐντεῦθεν, nimirum ἀπὸ τῶν ἀμβολάδην ζεόντων καὶ ἀναβρασσόντων, καὶ ἐπὶ τῶν ὀρυσσόντων τὸ ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα, ἀναβάλλεσθαι καὶ ἀναβάλλειν φασὶν οἱ παλαιοί· καὶ τὴν τοιαύτην γῆν, ἀμβολάδα. Itidemque 1404. cum dixisset ἀναβάλλειν esse ἀνάγειν, Educere: subjun- C
git, Οἱ γοῦν ὀρύσσοντες, ἀναβάλλειν χοῦν λέγονται· καὶ ἡ τοιαύτη γῆ, ἀμβολὰς λέγεται: similiterque Suidæ ἀμβολὰς γῆ, ἡ ὑπὸ τοῦ ὀρύγματος ὑψωθεῖσα, Fossura s. Fossione in altum educta: afferenti Xen. K. Π. 7, (5, 12.) p. 113. Ἀνίστη δὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὅτι πλεῖστα φυλακτήρια εἴη." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 89. "Ad Callim. 1, 100." Schæf. Mss.]

"Ἄμβολα, Media antennæ pars, vicina malo. Ita enim J. Poll. 1. Τῆς δὲ κεραίας τὸ μέσον, τὸ κατὰ τὸν ἱστὸν, ἄμβολα καὶ σύμβολα. Ἀμβολὰ autem, Dor. est pro ἀμβολὴ, quod vide."

[* "Ἀναβολάδην, (i. q. ἀναβλητικῶς,) ad Herod. 361. ad Diod. S. 1, 472." Schæf. Mss.]

"Ἀμβολάδην, Æol. et poët. pro ἀναβολάδην, ut ἀμβλήδην paulo ante, De die in diem rejiciendo, Procrastinando et differendo: ideoque interdum pro Cunctanter et Segniter ponitur: μετ' ἀναβολῆς καὶ χρονισμοῦ. Herod. dicit etiam ἀμβολάδην ἀναβάλλων, pro Cunctans differensque: nisi malis D
Cunctanter et segniter procrastinans. || Hes. ἀμβολάδην exp. ἀναβολῇ χρώμενος, ἀναζέων, procul dubio respiciens ad Il. Φ. (364.) Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ Κνίσση μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο Πάντοθεν ἀμβολάδην: innuens lebetem ζεῖν ἀμβολάδην, cum ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ quasdam veluti undas eructat et ἀναβάλλει. Sic certe Herod. (4, 181.) dicit fontem quendam περὶ μέσας νύκτας ζεῖν ἀμβολάδην." [Pind. N. 10, 62. Polemo ap. Macrob. 5, 19. ζέον. "Jacobs. Anth. 11, 238. Heyn. Hom. 8, 187. 346. Hoogeveen. c. Zeun. 109. Vide Ind. Hom. it. ad Il. Φ. 362. ad Callim. 1, 100. Ilgen. Hymn. 450. 453. De aqua ebulliente, ad Herod. 361." Schæf. Mss. "Oppian. 5, 210." Wakef. Mss.]

"Ἀμβολαδὶς quoque eod. modo accipi potest pro Attollendo, in Callim. 3, (59.) ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων, Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον Ἀμβολαδὶς τετύποντες: sed Schol. ibi exp. ἐκ διαδοχῆς, Alternis, Vicissim." ["Heyn. Hom. 8, 187. ad Il. Φ. 362. ad Callim. 1, 100. Ilgen. Hymn. 453." Schæf. Mss.]

[* Ἀναβολικὸς, ἡ, ὀν, unde ap. Eust. in Il. Φ. 364. * Ἀναβολικῶς. Vide Ἀναβλητικῶς, et Ἀμβολάδην.]

"Ἀναβόλιμος, (ὁ, ἡ,) Rejectitius s. Dilatitius. Hesychio Ἀναβόλιμοι δίκαι, αἳ διὰ περίστασιν εἰς ὑπέρθεσιν ἐμπίπτουσι, Quæ ob circumstantiam aliquam rejiciuntur et differuntur in aliud tempus."

"Ἀμβολίη, ἡ, i. q. ἀμβολὴ, i. e. ὑπέρθεσις, ut Suid. exp. ex Epigr. Ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης. Sic Apoll. R. 3, (143.) μηδέ τις ἔστω Ἀμβολίη, i. e. βραδύτης, Schol., Cunctatio et mora." ["Wakef. Eum. 145. Ἀμβολία, Jacobs. Anth. 11, 47. 55. Toup. Opusc. 2, 168.; Emendd. 2, 174." Schæf. Mss. "Arat. D. 154. Tryphiod. 41." Wakef. Mss.]

"Ἀμβολιεργὸς, ὁ, Dilator operis, Qui opus de die in diem rejicit et procrastinat, et semper dicit se cras facturum: ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον, s. τὰ ἔργα. Hesiod. E. (2, 31.) Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει. Unde Plut. Cons. ad Apoll. Τὸν ἐν ὁτῳοῦν ἀμβολιεργὸν ἄταις φησὶ παλαίειν." ["Ind. Epict. Basil. Cæs. Schol. in Greg. Naz. (in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 295.)" Boissonad. Mss. "Plut. de S. N. V. 4. vide Wyttenb. 14." Schæf. Mss. "Tryphiod. 372." Wakef. Mss.]

Ἀναβολεὺς, έως, ὁ, Id, in quod imposito pede conscendimus equum. Item ἀναβολεὺς, Homo, cujus ministerio utimur ad hoc ipsum. Sic Eust. Budæus autem, cum ἀναβάλλειν εἰς ἵππον docuisset signif. Tollere in equum, subjungit: Inde ἀναβολεὺς, Qui hujuscemodi munere fungitur. Plut. (3, 490.) Ἅμα δ' ἵππος τῷ Κράσσῳ παρέστη χρυσοχάλινος οἵ τ' ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιεβίβασαν, καὶ παρείποντο πληγῇ τὸν ἵππον ἐπιταχύνοντες, de Stratoribus Parthorum regis loquens; siquidem Stratores a sternendis equis dicti sunt. Addit aliquanto post, Ἀναβολεῖς etiam sunt Subices ephippiarii e cremasteribus pendentes, quibus velut adminiculis in equos scandimus. Plut. (4, 661=1537. HSt.) Ἄλλους δὲ λίθους ἔλαττον ἀπέχοντας ἀλλήλων ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ διέθηκεν, ὡς εἴη ῥᾳδίως τοῖς ἵπποις ἔχουσιν ἐπιβαίνειν ἐπ' αὐτῶν, ἀναβολέως μὴ δεομένοις. [Gl. Ἀναβολεύς· Strator. Appian. Pun. 106. Xen. Equestr. 6, 12. Cosmas Indicopl. 133. Οἱ πλέοντες τὰ βόρεια καὶ δυτικὰ μέρη ἀναβολεῖς καλοῦνται, ὡς ἄνω που ἀνερχόμενοι καὶ βραδυπλοοῦντες. "Ἀναβολεὺς signifie de plus Un instrument de chirurgie. Voy. les Anciens Chirurgiens p. 94., publiés par Cocchi." Corai. Mss. "Plut. 5, 237. H.: Toup. Opusc. 1, 30. 435.; Emendd. 1, 43. ad Morin. 140." Schæf. Mss. "Arrian. 33." Wakef. Mss.]

Ἀναβόλαιον, τὸ, Amictus, Pallium. Hieron. in Es. 4, (1.) Mutatoria et pallia, quæ significantius Symmachus transtulit ἀναβόλαια, ornamenta sunt mulierum, quibus pectora et humeri proteguntur. ["Euseb. de Mart. Palæst. 11." Routh. Mss. Glossæ: Ἀναβόλαιον· Amiculum. P. Ægin. 6, 88. δι' ἀναβολαίων, al. ἀναβολέων, v. Schneider. Lex. et cf. Ἀναβολεύς.]

Ἀναβολάδιον, τὸ, Amictorium, quo humeri operiuntur: inde dictum, quod ab inferioribus partibus ad superiores elevetur; ut scribitur in VV. LL. [A Schneidero non agnoscitur.]

"Ἀναβολαίω, Induo, VV. LL.; sed nescio quo exemplo."

"Διαναβάλλεσθαι, Differre, Prolatare, Procrastinare, Dilationes quæritare. Suid. v. Διακρούεσθαι." ["Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 18." Boissonad. Mss. "Chrys. in Gen. Hom. 24. T. 1. p. 181. Εἰώθαμέν πως, μελλούσης μὲν τῆς τιμωρίας, ῥᾳθυμεῖν καὶ διαναβάλλεσθαι." Seager. Mss. "Suid. 1, 557. * Διαναβολὴ, Intermissio, Etym. M. 80." Wakef. Mss.]

[* Εἰσαναβάλλω: UNDE * Εἰσαναβολὴ, ἡ, Dio Cass. 46, 41.]

"Ἐπαναβάλλομαι, De die in diem differo. || Item, Superinduo, vel Induo. Suid. enim Ἐπαναβάλεσθε affert pro * περιστολίζεσθε." ["Act., (Sursum tollo,) Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 294." Kall. Mss.

Herod. 1, 91. Aristoph. E. 275. " Med., Differo, A Valck. ad Phalar. p. xix. Toup. Opusc. 1, 122." Schæf. Mss. * Ἐπαναβολή, ἡ, Dio Cass. 318=480.]

" Ἐπαναβληδὸν, Superinjectim. Herod. 2, (81.) " Ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν " φορέουσι, His vero lanea vestimenta alba superin- " jecta gestant, i. e. Superinduunt in modum amiculi. " Bud. interpr. Amictim, Superjecta veste." [" Toup. Opusc. 1, 123." Schæf. Mss.] " Ἐπαμβλήδην, Hes. " exp. ἀναβαλλόμενος, ἀνακρουόμενος, Differendo, Re- " cedendo, Tergiversando."

" Προαναβάλλομαι, Præludo. Isocr. Panath. (14.) " Ἃ μὲν οὖν ἠβουλήθην, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ τῶν " ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέ- " σθαι, ταῦτά ἐστι, Quæ præludii loco præfari volui. " Idem προανακρούεσθαι." [Aristoph. Εἰρ. 1267. * Προαναβολή, ἡ, Schol. Pind. N. 10, 62. * " Προαμβολή, Prælusio, Hes. Phot." Wakef. Mss.]

" Προσαναβάλλω, Insuper sursum jacio. Aristot. " de Mundo."

" Ὑπαναβάλλομαι, in VV. LL. e Phalar. pro Cun- B " ctor." [" Valck. ad Phalar. p. xix. Phalar. 212." Schæf. Mss.]

Ἀντιβάλλω, Contra jacio, Ex adverso jacio. || Item, In alterius locum jacio, Unum pro alio jacio, vel injicio: unde dicuntur ἀντιβαλλόμενα, Quæ in aliorum locum injiciuntur in medicamenta: utpote æqualia, i. e. æquales vires habentia; quæ recentiores Medici vocant Quid pro quo, ut ait Marcell. Virg. in Diosc. Quidam ἀντιβάλλειν putarunt hoc sensu exponendum Permutare: et ἀντιβαλλόμενα, Quæ permutantur. || Ἀντιβάλλω, Vicissim jacio: ut ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους dicuntur Luc. 24, (17.) Qui vicissim jaciunt sermones inter se, i. e. Conferunt sermones inter se, ut vulgo interpr. Etiam Conferre exemplaria dicitur ἀντιβάλλειν. Strabo 17. Ἐγὼ γοῦν ἀπορούμενος ἀντιγράφων εἰς τὴν ἀντιβολὴν, ἐκ θατέρου θάτερον ἀντέβαλον. [Gl. Ἀντιβάλλω· Recognosco, Retracto. Ἀντίβαλε· Confer. Ἀντέβαλον· Recitavi. Ἀντιβάλλω βιβλία· Confero. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 217.; Ἀντιβαλεῖν pro ἀνταναγνῶναι, C ibid. " Aristoph. I. 767. περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς. ' Nude adhibetur, ut millena alia verba, quæ neutralem induunt signif., vel ellipsi pronominis ἐμαυτόν.' Brunck. Solum me opponens." Seager. Mss. " Dawes. M. C. 204. Musgr. Cycl. 60. Phrynich. Ecl. 94. Jacobs. Anth. Proleg. 77. Brunck. Aristoph. 3, 31.; Kuster. 112. ad Lucian. 2, 327." Schæf. Mss. " Commuto, Oppian. K. 3, 16." Wakef. Mss.]

" Ἀντιβάλμους, Hes. affert pro ἀντιστρόφους."

[* " Ἀντίβλησις, ἡ, Collatio. Aqu. Ezech. 2, 10. ubi tamen L. Bos. pro ἀντίβλησις leg. censet ἀντιβόλησις, Postulatio, Supplicatio. Vide Suid. Est ab ἀντιβολῶ, quod Hes. exp. παρακαλῶ, Precor. Idem: Ἀντιβολεῖν· συναντᾶν, καὶ ἱκετεύειν. Sed nonne legi quoque eodem jure posset ἀντιβόησις?" Schleusner. Lex. in V. T. Minime, quoniam ob rationes palæographicas ἀντιβόλησις in ἀντίβλησις facilius corrumpi potuerit, quam ἀντιβόησις in ἀντίβλησις.]

Ἀντιβολή, ἡ, Collatio: ut ἀντιβολὴ λόγων, Col- D latio sermonum inter duos, quasi vicissim jaciantur sermones. || Ἀντιβολὴ ἀντιγράφων, Collatio exemplarium. Strabo 17. Citatur ἀντιβολὴ etiam pro ἀντιπροβολή, e Plat. (de LL. 6. p. 259=756.) Vide Ἀντιπροβολή. [" Epiphan. Hær. 66, 10." Routh. Mss. " Ἐξ ἀντιβολῆς, Heyn. Hom. 4, 555." Schæf. Mss. " Oppositio, Schol. Il. Δ. 6." Wakef. Mss. * " Ἀντίβολον, Callim. 1, 566." Schæf. Mss.]

[* Προσαντιβάλλω, Gl. Recognosco. " Clem. Ep. ad Jac. s. 12." Kall. Mss. * Συναντιβάλλω, Clem. Alex. Str. 410.]

Ἀποβάλλω, Abjicio, Rejicio, Repudio, Respuo, ap. Plat. Hinc et Ἀπόβλητος, (ὁ, ἡ,) Abjiciendus vel Rejiciendus, aut Repudiandus: aut, Dignus, qui rejiciatur s. respuatur: ἀποβάλλειν, Eust., τὸ ἀποῤῥίπτειν, unde ἀπόβλητος. Pro hac tamen signif. tradunt Gramm. quidam usurpari v. istud in pass. potius signif., quam act. Lucian. (1, 463.) Εὕρισκον γὰρ τοὺς ἀποβαλλομένους τὴν δόξαν, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ποιοῦντας, Comperiebam enim eos, qui gloriam respuerent, nihil non ejus causa facere: aut, Qui gloriam rejicerent s. aspernarentur, h. e. Qui gloriam se respuere s. abjicere dicerent: vel, respuendam esse dicerent.

Ἀποβάλλω, Amitto. Plut. Fabio, Εἰ μὴ γὰρ σὺ τὴν πόλιν ἀπέβαλες, οὐκ ἂν ἐγὼ παρέλαβον. Polyb. 1. Πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀπέβαλον. Plut. Romulo, Ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον. Sic et imperator Lat. amittere milites dicitur. Thuc. 2. Ἄνδρας τε ἀποβάλλουσι. Opp. autem ἀποβάλλω in hac signif. τῷ σώζω, proprie: interdum tamen et τῷ ἔχειν, item κτᾶσθαι. Apud Xen. enim, (K. Π. 3, 3, 30.) ut victores τὰ ἑαυτῶν σώζουσι, victi itidem τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι. Idem 8, (3, 17.) scribit non ita jucundum esse pecunias ἔχειν, ut est acerbum eas ἀποβάλλειν. Isocr. autem (2, 50.) ἀποβάλλω videtur opp. τῷ κτῶμαι: Ἣν ἐκεῖνοι μετὰ πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκτήσαντο, ταύτην ἡμεῖς ὑπὸ λόγων πεισθέντες ἀποβάλλοιμεν; Sed et ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur aliquis, pro Amittere caput, i. e. Capite plecti. Eod. plane modo dicunt nostrates, Perdre la tête: hæc enim duo verba sonant ad verbum Amittere caput. Notanda est autem τοῦ ἀποβάλλειν constr. similis τῷ ἀποθνήσκειν, et ἀπολέσθαι: nam, ut dicitur ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος, sic ille dixit, Ἀπέβαλον ὑπὸ Κίμβρων, ad verbum Amiserunt a Cimbris, i. e. Jacturam illius passi sunt a Cimbris. Interpres tamen in alia videtur fuisse opinione, ut qui verterit Cimbris victi; quasi legeretur ὑπὸ Κίμβρων νικηθέντες, vel ἡττηθέντες. Volunt præterea e Gramm. nonnulli ἀποβαλὼν esse ὁ ἄκων ἀπολέσας, at ἀποβαλόμενος esse ὁ ἑκὼν ῥίψας.

Ἀποβάλλομαι, voce et signif. pass. Abjicior, Rejicior, Respuor: a qua v. formatur ἀπόβλητος, Rejiciendus, Respuendus. Capitur etiam pro Amittor.

[Ἀποβάλλω, Gl. Abjicio, Ejicio, Projicio, Rejicio, Depello, Repudio, Respuo, Discutio, Refuto, Abrogo, Amitto, Perdo, Deperdo. Ἀποβάλλομαι· Expellor, Depellor. Ἀποβληθείς· Repulsus. Ἀποβληθεῖσα· Explosa. Ἀποβληθέντα· Demissa. Xen. Œc. 20, 28. " Ad Xen. Mem. 3, 6, 7. Bergler. Alciphr. 132. Wakef. Ion. 1520. ad Paus. 362. Plato Lys. 50. 51. De partu, ad Anton. Lib. 231. Verh. Med., Kuster. V. M. 71." Schæf. Mss. * " Ἀποβολεῖν, quod in Phav. v. Ἑξαέτης ἵππος reperitur, vox nihili est. Philemo Ms., e quo descripsit Phav., habet ἀποβάλλοι." Bast. de VV. dub. ad calcem Scapulæ Oxon.]

Ἀπόβλημα, τὸ, Quod abjicitur, s. rejicitur: q. d. Rejectamentum. Et ἀποβλήματα plur. exp. Reliquiæ, quæ abjiciuntur. [Schol. Aristoph. Σ. 543.; at I. 412. * Ἀποβλήμιον, τὸ, Schneidero optimo jure susp. " Ἀπόβλημα, Schol. Theocr. 7, 58." Wakef. Mss.]

[* Ἀποβλητέος, α, ον, Lucian. Hermot. 285=1, 757. " Clem. Alex. 183." Kall. Mss. " Ἀποβλητέον, Phrynich. Ecl. 143. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 371." Schæf. Mss.]

Ἀπόβλητος, ὁ, ἡ, Abjiciendus, Rejiciendus, Repudiandus, Respuendus, Spernendus. Fortasse potest etiam verti Rejectaneus. Il. B. (361.) Οὔτι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,ττι κεν εἴπω: Γ. (65.) Οὔτι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Quem versum accommodans suo proposito, Lucian. (1, 149.) dixit, Οὔτι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα, τὰ παρὰ τοῦ Διός. Hinc Ἀποβλητικὸς, (ἡ, ὸν,) quod exp. Qui amittit; sed videtur exp. potius, Qui amittere potest: vel, Qui est ejusmodi, ut amittat, Qui est obnoxius huic infortunio, ut amittat. Cum gen., sicut contrarium ejus κτητικὸς et alia hujus formæ. [Gl. Ἀπόβλητος· Rejectus, Abjectus, Emotus. Ἀπόβλητα· Rejectanea. " Ruhnk. ad H. in Cer. 323. Theocr. p. 299. Harles.: ad Lucian. 1, 403. Casaub. ad Athen. 73. Phrynich. Ecl. 154. 162. Heindorf. ad Plat. Phædr. 295. Lobeck. Aj. p. 296." Schæf. Mss.]

" Ἀναπόβλητος, (ὁ, ἡ,) Qui amissus non est, vel " amitti nequit." [Diog. L. Zenone 6, 105. p. 446. Cyrill. in Hos. c. 9.; in Es. c. 65. Clem. Alex. Str. 7. p. 726=859. Vide et Δυσαπόβλητος. * " Ἀναποβλήτως, Athan. 2, 252." Kall. Mss. " Ἀναπόβλη-

τος, ad Od. P. 226. ad Lucian. 2, 128." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 859." Wakef. Mss.]

A

[* Δυσαπόβλητος, (ὁ, ἡ,) Basil. Ep. T. 3. p. 81. " Eust. 1818, 28=628, 35. Δυσαπόβλητοι γάρ, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, οὕτω δή, f. δέ, καὶ αἱ φαῦλαι." Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 90. " Ad Od. P. 226." Schæf. Mss.]

" Ἀπόβολον, Hesychio ἀποβεβλημένον, Abjectum." [Apollon. Lex. v. Ἀθηρηλοιγὸς, Levit. 7, 18.]

Ἀποβολή, ἡ, Abjectio, Rejectio, Repudiatio. Pro Abjectione ap. Plat. de LL. 12. Καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. || Item Amissio, Jactura, ut χρημάτων ἀποβολή. [Quibus compendiis scribatur, Greg. Cor. 456. 795. Ind. Epict. Schleusner. Lex. in N. T. Eust. 63, 35. Glossæ: Ἀποβολή· Jactura, Repulsa, Amissio, Abjectio, Ejectio, Projectio, Rejectio, Repudium. " Jacobs. Anth. 10, 85. πυρὸς, Valck. ad Ammon. 140." Schæf. Mss. " Hes. v. Σπινθῆρες." Wakef. Mss.]

Ἀποβολεὺς, έως, ὁ, Abjector, Rejector: ut ἀποβολεὺς ὅπλων. Plato de LL. 12., quem differre ἀπὸ τοῦ ῥιψάσπιδος ostendit.

B

Ἀποβολιμαῖος, ὁ, ἡ, [imo, α, ον,] pro ἀποβολεὺς, Aristoph. Εἰρ. [678. de Cleonymo,] Εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως Ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίνετο. Est autem factum hoc ad exemplar τοῦ ὑποβολιμαῖος, data opera; nam, ut Schol. docet, ἀποβολιμαῖος dictus est quidam a poëta ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸ ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, καὶ παρὰ τὸ ὑποβολιμαῖος εἶναι. Ut autem ὑποβολιμαῖος proprie sonat Subjectitius, ita ἀποβολιμαῖος, si quis formæ rationem habeat, sonat Abjectitius. [Gl. Rejectitius. " Brunck. Aristoph. 3, 138." Schæf. Mss.]

" Προσαποβάλλω, Insuper amitto. Aristoph. N. " (1256.) Προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα, Præ" ter duodecim libras amittes etiam istas pecunias." [" Nilus Narrat. p. 18. Const. Manass. Chron. p. 93(=77.)" Boissonad. Mss. " Polyb. 3, 131." Wakef. Mss.]

" Συναποβάλλω, Simul abjicio, vel Simul amitto." [Diod. S. 102. " 1, 178. Schol. Od. B. 20." Wakef. Mss.]

C

[* Συναπόβλητος, ὁ, ἡ, Athan. 2, 377.]

Διαβάλλω, Trajicio, Transmitto, Transfreto. Herod. (5, 33.) Ὡς ἐντεῦθεν βορέῃ ἀνέμῳ ἐς τὴν Νάξον διαβάλοι. Thuc. Καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλλόντων. Plut. cum accus. Διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. Ex Herod. autem citatur et διαβάλλειν τὰς νέας. Interdum διαβάλλω alteram Trajiciendi signif. habet pro Transfigere: ut Linguam trajecit arundine, ap. Ovid.; sic enim Diosc. 4, 76. Καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. Alibi διαπείρειν λίνῳ, dicit. Ut igitur in hoc postremo exemplo διαβάλλω pro διαπείρω, sic in præcedentibus pro διαπερῶ sumitur.

Διαβάλλω, Calumnior, Obtrecto. Sed proprie signif. ut opinor, Calumnior, trajiciendo culpam in alium, ut ab una Trajiciendi signif. ad alteram, quæ metaphorica est, transeat. Extat Luciani libellus inscriptus περὶ Διαβολῆς, de Calumnia, in quo sæpe repetuntur διαβάλλειν et διαβάλλεσθαι: (3, 133.)

D

Τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς Κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ, πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Sed διαβάλλω sæpe etiam sonat generaliter Criminor, Inculpo, Insimulo: unde et ψευδῶς additur ab Isocr. ad Nicocl. Dicitur autem διαβάλλω vel cum accus. personæ, et quidem frequentius, vel cum accus. rei. Cum accus. personæ, dicitur διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἶς, vel φαρμακέα εἶναι. Dicitur et διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ. Item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, nonnunquam vero et πρὸς τοῦτο, necnon περὶ τοῦτο. Quarum constrr. exempla ceteras lectori observandas relinquens, eod. ordine proferam: sed quædam in act., quædam in pass. Lucian. (3, 143.) Οἷον, τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον. Plato Ep. (7. p. 113.) Δίωνα ᾔσθοντο διαβεβλημένον,——ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον. Thuc. 5. Ὅπως ἐν τῷ δήμῳ διαβαλὼν αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι. Plut. (6, 556.) Ἀλλ', ὅπερ ἔφην, διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι. Herod. 2. Ἦν γὰρ τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένων: 1. Ἐφ' οὗ καὶ λανθανούσῃ συνουσίᾳ διεβάλλετο. Lucian. (3, 218.) Τὸ μέν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθείς. Cum εἰς autem idem alibi, si bene memini. Denique cum περὶ, ut, Διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, in VV. LL. At cum accus. rei, ut, Διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετριότητα, Plut. Othone.

Διαβάλλω, exp. etiam Invidiam conflo, In invidiam adduco, Odiosum reddo: unde et τῷ συνιστᾶν opp. Basil. et Chrys. ap. Bud. 500. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum, qui propter illam male audit. Herod. 6. Καὶ διέβαλεν ἔσθ' ὅπῃ τοῦτο τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, pro Infamiæ notam attulit, ut vertit Polit. Sic ap. Plat. Ep. (3. p. 75.) exp. διεβλήθην: Ἄδην γὰρ ὑπὸ Φιλιστίδου—πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς τὸ Συρακουσίων πλῆθος διεβλήθην, Satis invidiæ mihi conflatum est apud &c. Ibid. Ἀπήγγελλον, ὅτι διαβεβλημένος εἴην ἐν τοῖς πελτασταῖς. Hinc et Διαβεβλημένος, Qui invidia laborat, vel infamia, Infamis, Ignominiosus. Quod particip. de re etiam dicitur; ut Ὁ διαβεβλημένος βίος, Herod. 7. Sic Τιμωρία μάλιστα διαβεβλημένη, Plut. Symp. 4. Sed generalius interdum διαβεβλῆσθαι dicitur res, de qua fama sparsa est: unde ap. Herod. 7. Τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσι καὶ διεβέβλητο, redditur, Tritum jam vulgatumque ap. omnes erat. || Διαβάλλω, inquit Bud., pro συγκρούω, Inimicos reddo. Plato de Rep. 6. p. 83. Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Et in Symp. 265. opp. enim τῷ συμβάλλω. Item pass. Διαβάλλεσθαί τινι, vel potius præt. διαβεβλῆσθαί τινι, pro Inimicum esse alicui, Offensum esse alicui. Plato Phæd. (1. p. 153. 154.) Εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι. Ita Bud. Sed διαβεβλῆσθαί τινι et pro Invisum esse alicui poni existimo.

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herod. 5. Καὶ διαβάλλων αὐτὸν εὖ. Et pass. Aristoph. O. (1648.) Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, [i. e. ἐξαπατᾷ.]

[" Διαβάλλω, Fallo, Orig. Hom. 19. in H. 5." Routh. Mss. Διαβάλλειν, Διαβάλλεσθαι, Greg. Cor. 535. 647. Glossæ: Διαβάλλω· Insimulor, Criminor. Διαβάλλω, ἐπὶ διαβολῆς· Insimulo, Criminor, Obtrecto, Detraho, Defero. Διαβάλλω, διαπερῶ· Tramitto, Transmitto. Διαβάλλομαι· Defero, Insimulor. Herod. 8, 110. Plato Phædro 228. Heind. " Διαβάλλω, Verba do, Aristoph. Θ. 1214. Διαβάλλομαι pro simpl. βάλλομαι, Plut. Lucullo 931. HSt.: πρός τινα, Abalienor ab eo, Inimicor, Arato 1921." Seager. Mss, " Διαβάλλω, Muncker. ad Anton. Lib. 258. Verh. Steinbr. Mus. Tur. 1, 300. Xen. K. Π. 84. Timæi Lex. 16.; Ruhnk. ad p. 15. Phalar. 32. ad 368. Toup. Opusc. 1, 229. ad Il. 4, 6. Alciphro 206. Plut. Mor. 1, 188. Diod. S. 1, 330. ad Herod. 743. Phrynich. Ecl. 208. Thom. M. 209. Brunck. Aristoph. 1, 141. 3, 137. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 13. Boissonad. Philostr. 411. 444. 517. Fallo, Herod. 432. 671. 744. Heringa Obs. 108. Wessel. Diss. Herod. 112. Toup. Opusc. 2, 188.; Emendd. 4, 110. Koen. ad Greg. 254. ad Herod. 194. 396. 426. Brunck. Aristoph. 1, 143. 2, 197.; Kuster. 224. Heyn. Hom. 4, 555. Heindorf. ad Plat. Phædr. 278. Improbo, Suspectum reddo, ἀθετῶ, Heyn. Hom. 4, 476. Disjicio, ad Xen, Eph. 248. De transitu, Markl. Suppl. 931. Musgr. Cycl. 60. Διαβάλλεσθαι, med., Diod. S. 2, 250. Odisse, ad 1, 104. Διαβάλλεσθαι εἴς τι, Brunck. Aristoph. 2, 108. ἐπί τινι, 111. Διαβέβλημαι πρός τινα, τινί, Boissonad. Philostr. 571. 605. Strabo 6, 498. Plut. 6, 345. Hutt. Διαβεβλημένος, Thom. M. 617. Qui male audit, invisus est, Herod. 699. ad 466. ad Diod. S. 1, 104. τινὶ, Valck. ad Herod. 275. ἐπί τινι, ad Lucian. 1, 463." Schæf. Mss. " Διαβάλλω, Inimicum facio, Dio Cass. 446. Redarguo, Hippocr. 513. Trajicio, Dio Cass. 539. Appian. 1, 404. Transfero, Eur. Suppl. 931. Rhes. 117. Polyæn. 469. Transeo, Phot. 124. Dissipo, Xen. Eph. 57. Odio habeo, Plato Phæd. 12. Contamino, Longin. 160. Inutilis sum, Philostr. 128. Huc illuc jacto, Plut. 2, 148. Jacio per, Achill. Tat. 164. τινὰ εἴς τι, Philostr. 4. Cum εἰς, Porphyr. 354. not. Med., Invicem jacto cubis, Plut. 2, 272." Wakef. Mss.]

[* " Διαβεβλημένως, Thom. M. 209. Boissonad. Philostr. 571." Schæf. Mss.] A

[* " Διαβλητέον, Clem. Alex. Str. 2, 6. p. 445." Kall. Mss. " Insimulandum, In invidiam adducendum, Chrys. Hom. 27. T. 5. p. 167." Seager. Mss.]

[* Διάβλητος, ὁ, ἡ, UNDE] Ἀδιάβλητος, ὁ, ἡ, Quem calumniari non possimus, In quem calumnia non cadit. [Aristot. Eth. Nic. 8, 4. 6. Plut. de Lib. Ed. p. 4. Clem. Alex. Str. 6. p. 768. * Ἀδιαβλήτως, 3. p. 536. " Ἀδιάβλητος, Thom. M. 617. Plut. Mor. 1, 12." Schæf. Mss.] AT Εὐδιάβλητος, Quem facile calumniari possumus, Qui calumniæ patet.

[* " Διαβλητικὸς, (ἡ, ὸν,) J. Poll. 5, 118. 127." Kall. Mss.]

[* Διαβλήτωρ, ὁ, i. q. διάβολος, Manetho 4, 236. " Ad Charit. 301. 693. Wakef. S. C. 4, 34." Schæf. Mss.]

Διαβολὴ, ἡ, Calumnia, Criminatio, Obtrectatio. Herod. 7. Διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον. Apud Plat. Apol. ἡ ἐμὴ διαβολὴ pro Calumnia, qua premor: Quod exp. etiam Id, e quo mihi conflata est invidia. B Sic autem ex Eod. in Epist. ἐν διαβολαῖς εἶναι pro Calumniis premi: et ex Isocr. διαβολὰς ἔχειν ead. signif. Et singul. διαβολὴν ἔχειν, e Plut. E quo etiam εἰς διαβολὴν ἐμπίπτειν, et διαβολῇ περιπίπτειν, pro In calumniam incidere, s. incurrere. At e Thuc. (1, 127.) Διαβολὴν φέρειν τινὶ πρὸς τὴν πόλιν. Apud quem legitur et διαβολὴν διαλύειν, 1, (131.) Καὶ πιστεύων χρήμασι διαλύσειν τὴν διαβολήν. Item, Διαβολὰς πρὸς ἐκείνους ἀπολύω ap. Plat. || Sed, cum dicit Isocr. (1, 16.) Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, vertendum existimo Accusationes, quod addatur ψευδεῖς. Neque enim calumnia quædam vera est, quædam falsa. Quod et de διαβολὴ in propria signif. sumto dicere possumus. Vide Thuc. 291. [" Διαβολὴ, Calumnia: quod quasi trajiciat et penetret et noxio linguæ suæ telo defigat. Lips. de Calumnia." Gataker. Mss. Glossæ: Διαβολή· Obtrectatio, Criminatio, Crimen, Discrimen, Calumnia. Thuc. 8, 91. διαβολῇ μόνον, pro quo Thom. M. 210. * Διαβόλιμον. " Διαβολὴ, Charito 15. ad 420. Valck. Diatr. 270. ad Herod. 514. Kuster. Aristoph. 108. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 13. Eur. C Herc. F. 93. Fraus, Schol. ad Aristoph. Π. 373. Διαβ. τινος, κατά τινος, Dionys. H. 2, 1174. 1175. Διαβολὴν ἔχειν; ad Charit. 468. Ἐν διαβολαῖς εἶναι, Diod. S. 2, 416." Schæf. Mss. " Signum, Clem. Alex. 210." Wakef. Mss.]

Διάβολος, ET Διαβολεὺς ap. Eust. Calumniator, Criminator, Obtrectator; ut ap. Athen. plerique e Platonis discipulis dicuntur fuisse τυραννικοὶ et διάβολοι. Et superl. διαβολώτατος Aristoph. I. (45.) ET Διαβόλως, Calumniatorie, Criminatorie. Thuc. (6, 15.) Καὶ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως ἐμνήσθη. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 316.] || Διάβολος, Diabolus in sacris literis: qui Satan Hebr. dicitur. Vocatur autem Διάβολος ille plusquàm capitalis humani generis hostis, quod Deum ap. homines calumnietur, vel potius, sequendo alteram signif., quod hominibus Deum infensum reddat. Sic Aretas Satanam vocari Διάβολον scribit, Ὡς διαβάλλοντα Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῷ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ Κατήγορος ἡμῶν, Apoc. D 12, (12.) ubi etiam habetur, Ὁ Δράκων ὁ μέγας, ὁ Ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς. Hebr. certe Satan adversarium sonat: unde ita per antonomasiam appellari constat. [Gl. Διάβολος· Criminator, Criminosus. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 315. " Plut. Opp. Mor. 1, 226. Andocides 87." Seager. Mss. " Boissonad. Philostr. 411. Διαβόλως, Thom. M. 209." Schæf. Mss. " Dio Cass. 45. Διαβολεὺς, Pind. in Eust. Il. p. 97." Wakef. Mss.]

[* " Ἀδιάβολος, (ὁ, ἡ,) Stob. Ecl. Eth. 240." Kall. Mss.] " Εὐδιάβολον, Hesychio διαβολῆς ἄξιον: aliis, " Calumniis obnoxium, Calumniæ expositum," [Gl. Facile criminosum. Ad Greg. Cor. 412. Plato 2, 944. Euthyphr. 1, 3. * " Εὐδιαβόλως, Dem. Amator. 5, 212 (=1406=752.)" Boissonad. Mss. " Εὐδιάβολος, Fischer. ad Euthyphr. 13. Psellus de Oper. Dæm. p. 73. Gaulm." Schæf. Mss. " Ad calumniam pronus, Aristot. Rhet. 58." Wakef. Mss.]

Διαβολικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad Diabolum pertinens, vel Diabolo conveniens, vel A Diabolo prodiens. Chrys. Hom. in Gen. Ἀλλὰ ἁπλῶς αὔρα τις μικρὰ διαβολικὴ ἔπνευσε. [* " Διαβολικῶς, Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 28. T. 3. p. 428." Seager. Mss. " Διαβολικὸς, Ad Diabolum pertinens, Clem. Alex. 949." Wakef. Mss.]

Διαβολία, ἡ, Pilum, ut interpr. Politian. in Herodian. 2. Τάς τε διαβολίας, καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν. [An leg. διβολίας? " Calumnia, Theognis 324. Menander, Ὅστις δὲ διαβολίαις πείθεται ταχύ. Sed leg. διαβολαῖσι." Seager. Mss. " Ruhnk. ad Tim. 16. ad Herod. 514." Schæf. Mss. " Pind. Hes." Wakef. Mss.]

" Ἀδιαβόλητος, (ὁ, ἡ,) Is, ap. quem calumnia locum non habet, VV. LL.; sed sine exemplo, sine " etiam nomine auctoris." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀντιδιαβάλλω, Schol. Eur. Med. 426. Aristot. Rhet. 3, 15.]

Ἐνδιαβάλλω videtur Calumniandi signif. habere, sed auctam: nam ἐνδιαβαλεῖν, sicut et simpl. βαλεῖν, Eust. exp. τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς. ET Προδιαβάλλω, Ante calumnior, Anteverto in calumniando. ET Προσδιαβάλλω, Insuper calumnior, Calumniam augeo. Unde Προσδιαβάλλομαι, Plut. (1, 647.) Ὡς προσδιαβληθείη μᾶλλον εἰς τὸν Λακωνισμόν. [" Ἐνδιαβάλλω, LXX. in Num. 22, 21." Routh. Mss. Eust. 80, 1. 2. Lucian. Cal. non tem. cred. 884. Ctesias 10. p. 814. * Ἐνδιάβλητος, ὁ, ἡ, Phot. Bibl. 179. ad Greg. Cor. 192=411. * Ἐπιδιαβάλλω, Philostr. V. S. 2. p. 581. Προδιαβάλλω, Dionys. H. 2, 110. 138. Lucian. Tox. 628. Thuc. 6, 75. ubi al. Προσδιαβάλλω. " Προσδ., Antipho 678." Seager. Mss. " Ἐνδιαβ., Lucian. 3, 155. Προδιαβάλλω, Wyttenb. ad Plut. 1, 137." Schæf. Mss. " Ἐνδιαβ., Phot. 111. Προδιαβ., Dio Cass. 292. Plut. 2, 19. Προσδ., Philostr. 545." Wakef. Mss.]

[* " Συνδιαβάλλω, Liban. 2, 439. Dem. Amator. 5, 210. Tauchn. (=1404. Reisk.) Lysias 5, 442. Reisk." Boissonad. Mss. Diod. S. 13. p. 333. Dem. c. Bœot. 638=1000. Isocr. c. Soph. 429. Thuc. 6, 44. 61. " Una calumnior, Phot. Ep. 30." Wakef. Mss.]

[* Ὑποδιαβάλλω, Artemid. 5, 53. p. 261.]

" Ζαβάλλειν, Hesychio et Etym. ἐξαπατᾶν, Decipere. Sunt qui pro διαβάλλειν positum existiment, " ideoque interpr. Calumniari. Sane quem Διάβολον " Gr. Theologi vocant, Hilarius et alii Lat. Zabolum " dixere. Vide et Ζάκορος."

Εἰσβάλλω, Injicio, Immitto, opp. τῷ ἐκβάλλω. Sic Herod. Εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον, ut Hom. citra comp. εἰς ἅλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum est illud ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. Eur. quoque (Iph. T. 261.) εἰσβάλλειν accus. junxit, sed qui regatur a præp.: βοῦς πόντον εἰσεβάλλομεν, Boves ad mare ducebamus, vel agebamus. || Εἰσβάλλω usitatius neutr. pro Ingredior, Introëo: cum præp. εἰς. Theophr. Εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τόπον εὐθὺς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει. Sic fluvii ipsi dicuntur εἰσβάλλειν, Ingredi, i. e. Influere, ut Polyb. 4. Τοῦ γὰρ Ἴστρου πλείοσι στόμασιν εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος. De iisdem dicitur et ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæc duo contraria signif. verba dici de re ead. possint, docebo in Ἐκβάλλω. || Ingredior hostiliter, Invado, Aggredior, ut εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, Thuc. quod et ἐμβάλλειν, et quidem frequentius. Et πυρετὸς εἰσβάλλει, non addita præp., Gal. Febris invadit, s. adoritur. " Ἐσβάλλω, pro " εἰσβάλλω, Injicio, Immitto, Impono. Herod. Ἐσβάλλομαι τοὺς ἵππους ἐς νέας, Impono s. Introduco " equos in naves. Apud Eund. neutr. pro Ingredior, " Ἐσβάλλει ἐς Τάναϊν: et Ἐσβάλλει ἐς Αἴγυπτον. " Alioqui in neutr. signif. pro Irruo, Invado, Irrumpo. Aristoph. A. (762.) Ὀκκ' ἐσβαλεῖτε, τῶς ἀρουραῖοι μύες, Cum irruetis in agros veluti agrestes s. " arvales mures. Ubi Schol. ἐσβαλεῖν esse vult τό " τινας ἐν ἀγρῷ εἰσελθόντας ἐκκόψαι πάντα τὰ ἐν " αὐτῷ." [Gl. Εἰσβάλλω· Immitto, Irripio, Introëo, Introrumpo. Xen. K. A. 1, 7, 5. " Act. Traj. 1, 230. Fischer. Ind. Palæph. Wessel. Herod. 308. Lucian. 1, 476. ad Herod. 476. 525. 563. 597. 651. ad Diod. S. 1, 294. 533. Athen. 1, 5. Musgr. Cycl. 60.

(99.) Fischer. ad Weller. G. G. 3, 262. Thom. M. 229. 279. Conf. cum εἰσβαίνω, ad Diod. S. 2, 276." Schæf. Mss. " Ingredior, Eur. Hipp. 1198. Arrian. Eux. 125. de fluvio in pontum." Wakef. Mss.] A

Εἰσβολὴ, (ἡ,) Ingressus, Introitus. Sed frequentissime de Hostili ingressu: unde et Incursus, et Irruptio, item Expeditio redditur. Polyb. Μετὰ δὲ τὴν εἰσβολὴν, κατεστρατοπεδεύσατο, κ. τ. λ. Herod. 7. Τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς εἴχετο. Est etiam Aggressio: unde et εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. Et Locus ad aggrediendum s. invadendum opportunus. Polit. ap. Herodian. 3, (6, 23.) Φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς vertit, Qui aditus Italiæ obsideret. || Ingressus fluminis et ostium. Paus. Ὁ δὲ ποταμὸς κατὰ τὴν εἰσβολὴν, τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἁλμυρὸς ἤδη γίνεται. Sed et εἰσβολὴ, et plur. εἰσβολαὶ sine adjectione sæpe dicuntur. || Εἰσβολὴ, Bud. Ingressus et principium, Prooemium, ut εἰσβολὴ τοῦ λόγου, et εἰσβολαὶ τῶν λόγων. Dionys. H. Lysia, Φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον. Sic Quint. Ingressus operis. Sic autem εἰσβολὴν a Longino (38, 2.) accipi puto: Ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν. " Ἐσβολὴ, pro εἰσβολή. B
" Signif. et Irruptio, Invasio: et Ingressus. Herod.
" Ἐσβολὴ ἐς πεδίον, Ingressus in planitiem. Idem,
" Ἐσβολαὶ ἐς Αἴγυπτον, Ingressus in Ægyptum. A-
" ristoph. B. (1104.) Ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ'
" ἅτεραι σοφισμάτων, Schol. exp. itidem εἴσοδοι, item
" ἀφορμαὶ, ἀρχαί." [Gl. Accessio. Palæph. 39, 3. ἡ εἰσβολὴ τῆς χώρας, Aditus regionis. " Eur. Suppl. 92. Ion. 677. Aristoph. B. 956. Λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς, Subtilium regularum usus. Aditus, Transitus, per quem regio aliqua invadi potest, I. 857. Xen. K. A. 1, 2, 21." Seager. Mss. " Εἰσβολὴ, Argum. Eur. Med. Act. Traj. 1, 230. Ammon. 78.; Valck. 115. ad Diod. S. 1, 147. 2, 451. Athen. 223. ad Herod. 590. 601. Thom. M. 279. 496. 926. Markl. Suppl. 92.; Iph. p. 357. Wakef. Ion. 735." Schæf. Mss.]

" Δυσείσβολος, (ὁ, ἡ,) In quem irrumpi ægre po-
" test, Invasu difficilis, ut regio inaccessa exercitui. C
" Plut. de Germania. Δυσέσβολος, Attice pro δυσ-
" είσβολος, Thuc. (3, 101.) Ταύτῃ γὰρ δυσεσβολω-
" τάτη ἡ Λοκρίς." [Diod. S. 490. 601. " Strabo 16, 1, 11. T. 6. p. 262. Tzsch." Boissonad. Mss. " Eur. Cresph. 12. p. 437. Δυσείσβολός τε πολεμίοις, Invasionibus minime obnoxia." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 115. 211. 2, 52. 217. ad Charit. 601. Thom. M. 225." Schæf. Mss. " Polyb. 3, 425." Wakef. Mss.]

Εὐείσβολος, ὁ, ἡ, Ingressu facilis, Ingressum facilem habens, ut εὐείσβολος χώρα, quæ et εὐέμβολος, usitatius. [" Æneas Poliorc. 16." Seager. Mss. " Polyb. 3, 425." Wakef. Mss.]

[* " Ἀντεισβάλλω, Nicet. Eugen. 6, 43." Boissonad. Mss., Dio Cass. 369. 541.]

" Ἐπεσβάλλω, pro ἐπεισβάλλω, Insuper s. Denuo
" irruptionem facio. Thuc. 2. Ἣν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει
" τῷδε ναυσί τε καὶ πεζῷ ἅμα ἐπεσβάλητε τὸ δεύτερον,
" Simul invadatis iterum." [Eur. El. 498. Athen. 429.: (ἑαυτόν) τινι, Palæph. 1, 5. " Ἐπεισβάλλω, Fischer. Ind. Palæph. et v. Εἰσβ." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπεισβολὴ, Wakef. S. C. 4, 221." Schæf. Mss.] D

[* Ἐπείσβολος, Greg. Naz. 2, 131. * Ἐπεισβολία, ἡ, 2, 54. Manetho 6, 625. Anal. 3, 248. 257. Quint. Sm. 1, 746. Maxim. de Elect. 65. Cf. Ἐπέσβολος, Ἐπεσβολία.]

Παρεισβάλλω, Latenter invado, Clam aggredior. Talem autem signif. τῷ παρὰ dat Bud. in παρεμβάλλω. [Suid. 3, 48. 49.]

[* " Προεισβάλλω, Ante injicio vel insero. Longin. 22. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις ———. Ἐνταῦθ' ἦν τὸ κατὰ τάξιν· ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρός ἐστιν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι, ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. Ὁ δὲ τὸ μὲν, ἄνδρες Ἴωνες, ὑπερεβίβασεν· προεισέβαλε (ista verba sc. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα,) γοῦν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου; ἀπὸ τοῦ φόβου est, Præ timore. Hæc non intellexerunt Interprr.; erravit et Toup. (p. 68. 325.)" Seager. Mss.]

[* Προεισβολὴ, ἡ, Introitus, fere i. q. προεισαγωγὴ, Cyrill. in Jo. 1070.]

Συνεισβάλλω, ea signif., qua εἰσβάλλει πυρετὸς, ut modo dictum est, Simul aggredior, s. invado. Gal. ad Glauc. Εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλεν. [Herod. 9, 17. " Thom. M. 229. et Add.: ad Charit. 549. ad Paus. 383." Schæf. Mss. " Demosth. p. 8. Nic. Damasc. 454. Simul ingredior, Max. Tyr. 3, 9." Wakef. Mss.]

[* Συνεισβολὴ, ἡ, Impetus, Invasio eod. tempore facta, Eust. 76, 10=57, 24.]

Ἐκβάλλω, Ejicio, Expello. Plut. Polit. Præc. Ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε. Demosth. (13.) Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων. Et ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, Isocr. Sic ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. Pro quo et ἐκβάλλειν interdum per se ponitur: ut Dem. (991.) Οὐκ ἔτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτόν ἐστι, Finibus patriæ expellere cum non possit, Bud. At ἐκβαλεῖν τέκνον, Eur. Ione (964.) non Expellere, sed Exponere Camer. interpr. Item ἐκβάλλειν, Excutere; ut, Ἐκβαλὼν τὴν θύραν, Dem. Excusso ostio. || Δάκρυ, Eur. Ione (924.) Lacrymas profundo. || Ἐκβάλλειν peculiari signif. dicuntur et mulieres, quæ abortum faciunt, pro Partum ejicere, s. Fœtum abigere aut expellere. Quod Ulpian. quoque dixit Ejicere, sub. itidem accus. Theophr. Ἡ δὲ θηλυπτερὶς, γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασίν. Interdum additur accus., ut Plut. Πᾶσαι γὰρ αἱ τότε γυναῖκες ἐξέβαλον ἀνάπηρα. || Rejicio, Repudio. Plato de Rep. 2. Ὧν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς * ἐκβλητέον. || At ἐκβάλλειν redditur Proferre, Luc. 20, 35. Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια. Vide Βαλλάντιον. || Exeo, Erumpo: unde ἐκβολαὶ ποταμῶν, Ostia fluviorum, q. d. Exitus. Plato Phæd. (255.) Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. Pro eod. ἐκπίπτειν dicit. Sic Polyb. ἐκβάλλειν et ἐκβολή. Dicitur autem pro eod. εἰσβάλλειν ποταμὸς et ἐκβάλλειν, Ingredi et Egredi, s. Exire, i. e. Influere et Effluere: sed diverso respectu: ἐκβάλλειν sc., quatenus ex uno loco exit, antequam alium ingrediatur: εἰσβάλλειν autem, quatenus ex uno egressus, alium ingreditur: quorum utrumque in στομάτων etiam et ostiorum signif. consideramus. Sed ἐκβάλλειν Hom. dixit, at posteri ejus εἰσβάλλειν potius et εἰσβολάς. [Ἐκβάλλεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Ejici fluctibus, e mari, Palæph. 13, 5. Glossæ: Ἐκβάλλω· Dejicio, Ejicio, Projicio, Expello. Ἐκβάλοι· Rejecerit. Ἐκβάλλονται· Propelluntur. Ἐκβάλλεσθαι· Refutari. Ἐξέβαλεν· Eliminavit. Ἐξεβλήθη· Repulsus est. Ἐκβληθείς· Ejectus. Ἐκβληθείσης· Explosa. Ἐκβεβλημένος· Explosus, Projectus. Pind. Π. 2, 148. ἔπη, Æsch. Ag. 1672. Herod. 6, 69. " Projicio, Abjicio, Xen. K. A. 2, 1, 5." Seager. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 115. ad Xen. Eph. 161. ad Charit. 259. 296. 501. ad Diod. S. 1, 160. 461. Valck. Diatr. 38. Wakef. S. C. 1, 114. 2, 32. 53. 4, 51. 54. 5, 15. Brunck. Œd. T. 849. ad Mœr. 145. Eran. Philo 160. Heindorf. ad Plat. Gorg. 86. Thom. M. 321. 324. Musgr. Iph. T. 1042. Wakef. Herc. F. 39. 561. 999. Musgr. 933.; El. 96. Wakef. Alc. 687.; Trach. 358.; Phil. 1429.; Eum. 215. Effutio, ad Herod. 469. Exeo, Musgr. Cycl. 60. Contemno, ad Xen. Eph. 129. Repudio, ad Lucian. 1, 241. ad Diod. S. 1, 93. 490. Kuster. Aristoph. 16. 109. Jacobs. Anth. 7, 387. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 166. Pario, ad Callim. 1, 268. ad Anton. Lib. 230. Verh. Reisk. ad Dion. Chrys. 1, 629. De viro uxorem exigente, Thom. M. 97. Valck. ad Herod. 273. De fluvio, Thom. M. 278. Τὴν κρίσιν εἴς τινα, Alberti Peric. Cr. Præf. p. xii. τὰ σπλάγχνα, Ruhnk. ad Longin. 252. ἔπος, Heyn. Hom. 7, 480. λόγους, Wakef. Ion. 947. 977.; Musgr. 929. Wakef. Herc. F. 146. τὰς θύρας, Perizon. Respons. p. 107. Ἐκβ. ἐκ, ad Corn. Nep. 93. Stav. cf. ad Diod. S. 1, 315. Ἐκβεβλήσομαι, Brunck. ad Bacch. 1303." Schæf. Mss. " Negligo, Dedecoro, Stob. 325. Repudio, Plut. 1, 131. Strabo 41. Damno, Culpo, Polyb. 13. Mingo, Dio Cass. 61. Erumpo, Paus. 271. Suid. 1, 129. Profero, Explico, Diog. L. 556. Extundo oculum, Villoison. Anecd. Gr. 1, 126. Disloco manum, Ar-

rian. Epict. 419. Privo, Lycophro 131. Duco fossam, Arrian. Eux. 121. (Plut. 3, 772.) Ἐκβ. barbam, Philostr. 871. ὕπνον, Expergisci, Ælian. H. A. 375. ἑαυτὸν εἰς πράγματα, Negotiis immisceri, Schol. Eur. Hipp. 795. ἐξ ἐπιστήμης, Ignarum arguere, Strabo 237." Wakef. Mss.] A

[* " Ἐκβλητέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 12. p. 244. Geop. 6, 43, 14. 7, 17, 10." Kall. Mss. " Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 26. T. 3. p. 409." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 782. Phrynich. Ecl. 88." Schæf. Mss.]

Ἔκβλητος, (ὁ, ἡ,) Ejiciendus, vel Rejiciendus, Rejectaneus, Rejiculus, Dignus qui rejiciatur, ἀπόβλητος: ut Heraclitus, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον, Eur. Hec. (699.) Maris ejectamentum, ut loquitur Tacit. || At βρέφος ἔκβλητον, Infans expositus, ἔκθετον, Eust. [Gl. Ἔκβλητος· Emotus, Projectus. Ind. Epict. " Valck. ad Il. 22. p. 72. ad Xen. Eph. 129. Conf. cum ἔκκλιτος, Schleusner. Cur. Nov. in Phot. 304. Compar., Heyn. Hom. 8, 599." Schæf. Mss. " Philo J. 459." Wakef. Mss.] B

[* " Ἐκβλήτρια, ἡ, Expultrix, vide Ἀγαπήτρια." Seager. Mss.]

Ἐκβολή, (ἡ,) Ejectio, Expulsio. Item Ejectio mercium in tempestate, Jactura. Bud. e Dem. 434. Aristot. autem ἐκβολὰς dixit plur., Ethic. 3. || Eruptio; ut ἐκβολὴ σίτου, Thuc. Eruptio frumenti e terra. Erumpentia s. Enascentia frumenta Camer. vertit. Apud Diosc. quoque ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ exp. Eruptio caulis. Sed et ἐκβολαὶ ad artem navalem pertinens ab eod. Camer. redditur Eruptiones, Thuc. 7. Ἐκβολὴ ποταμοῦ, Exitus fluminis, Ostium, (Plut. 2, 874.) Sæpius autem plur. ἐκβολαί. Thuc. (2, 102.) Τοῦ Ἀχελῴου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι. Politian. ap. Herodian. interpr. Fauces. Nec tantum Exitum fluminis signif. ἐκβολή, verum etiam Quemcunque exitum. Plut. Demetr. Ἅμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀπετείχιζεν ἐκβολάς. Sed ducta ἀπὸ τῶν ποταμοῦ ἐκβολῶν metaph. vocari ἐκβολὴν ἔπους, Finem versus, tradit Eust. 900. || Et ἐκβολὴ τοῦ λόγου, Digressio ab instituto sermone. Thuc. 1, (97.) Καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. || Luxatio artuum, in Hippocr., quæ alibi ἔκπτωσις. Item χάλασμα. Bud. [Gl. Ἐκβολή· Jactus, Jactura. Ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν· Ostia. " Humus egesta fodiendo, Soph. Antig. 250." Seager. Mss. Dem. 926. Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται. Eur. Iph. T. 1042. πόντου, Herc. F. 743. δακρύων, νεώς, Iph. T. 1424. " Musgr. ad Hec. 1077. Valck. Diatr. 289. ad Dionys. H. 4, 2197. Heyn. Virg. 2, 145. Wakef. S. C. 3, 191. Wessel. ad Diod. S. 1, 39. Herod. 711. Thom. M. 325. Markl. Iph. p. 357. Musgr. Iph. T. 1042. Ion. 929. Boissonad. Philostr. 450. Wakef. Herc. F. 935. Abresch. Æsch. 2, 106. ad Lucian. 1, 653. Fluminis exitus, Xen. Eph. 72. 249. Thom. M. 279. 712. Boissonad. Philostr. 641. Excessus orationis, 433. 624. Thom. M. 280. Conf. cum ἐμβολή, ad Dionys. H. 1, 112. 551. γυναικός, ad Thom. M. 97." Schæf. Mss. " Eruptio, Max. Tyr. 19, 5. ὁδοῦ, E via, Philostr. 66. De barba, 171." Wakef. Mss.] C

[* Δυσέκβολος, ὁ, ἡ, Polyb. 3, 91, 8. Δυσέμβολα τὰ πεδία, ex emend. Casaub. pro δυσέκβολα, quod erat in Mss.] D

Ἔκβολος, ὁ, ἡ, ut ἔκβολον οἴκων βρέφος, Eur. Phœn. (811.) pro ἐκβόλιμος, Expositus infans. Item ἔκβολος, Eur. (Iph. T. 1042.) ὀξὺ ἀκρωτήριον, ut tradit Eust. [Gl. Projectus. Eur. Hel. 429. 1230. Bacch. 90. Νήδυος ἔκβολον μάτηρ Ἔτεκε λιποῦσ᾽. " Valck. ad Ammon. 157. 158. Wakef. Ion. 567. Markl. Iph. p. 357. Musgr. Iph. T. 1042. Ἔκβολον, Hel. 1230.; Musgr. 428. Wakef. Ion. l. c." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 804. Rejectus, Callim. H. in Cer. 116." Wakef. Mss.]

Ἐκβολάς, άδος, ἡ, vide Ἐκβόλιμος. [Strabo 9. p. 613. Athen. 101. σκωρία.]

Ἐκβόλιμος, ὁ, ἡ, Ejectitius. Cui opp. ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. 434. qui et affert ex Aristot. Ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν ἐμβρύων. Sed ἐκβόλιμον ἔμβρυον quidam exp. etiam Abortivum: et addunt e Plin. Ægyptus ecbolimam habet (uvam) abortus faciendum. Quidam tamen libri ἐκβολάδα habent: quam etiam lectionem admittit Bud. Sed in VV. LL. annotatur et ἐκβολὰς pro Purgamento argenti e Strab. || Ἐκβόλιμος ET Ἐκβολιμαῖος, Expositus; ea signif. qua dicitur Expositus infans. Camer. [Ἐκβόλιμον ᾠόν, Aristot. de Gen. An. 3, 2. " Plut. Opp. Mor. 1, 168. Wytt." Seager. " Ἐκβολιμαῖος, ad Charit. 538." Schæf. Mss.]

Ἐκβόλιον, τό, q. d. Ejectorium, i. e. Ejectrix medicina. Nam hoc nomine vocatur a Diosc. et aliis Medicamentum ejiciens s. abigens ex utero fœtus enectos: ut 2. Ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων τεθνηκότων. Idem 4. sine adjectione, ut ἐκβολίοις χρώμεναι. Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum, quo partus ejicitur. [Gl. Ἐκβόλιον· Abortum. " Cic. ad Quint. Fr. 3, 1. J. Poll. 5, 35." Kall. Mss. Plut. ap. Schneider. Lex. Ἐκβολίοις καὶ φθορίοις χρώμεναι. " Ad Timæi Lex. 107. Abortus, ad Anton. Lib. 231. Verh." Schæf. Mss. " Plut. 2, 134." Wakef. Mss.]

" Ἀπεκβάλλω, Solvo, VV. LL." [* " Ἀπεκβολή, Valck. Diatr. 135. Jacobs. Anth. 7, 220." Schæf. Mss.]

Διεκβάλλω, Trajicio, Per medium emitto et trajicio. Bud. 537. e Gal. In VV. LL. citatur ex Josue 15, (9.) Διεκβάλλει τὸ ὅριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, pro Transit terminus per verticem montis. [Lex. Polyb. Plut. Pelop. 2, 216.] ET Διεκβολή, (ἡ,) Trajectio. Item, Eruptio et exitus per locum angustum et interceptum. Idem Bud. 434. e Diod. S. [Lex. Polyb. * Διεκβόλιον, τό, Hippocr. 634. " Διεκβάλλω, Bast Lettre 10. Διεκβολή, Muncker. ad Anton. Lib. 41. Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss. " Exitus, Schol. Callim. H. in Del. 105. Διεκβάλλω, Pervenio, Phot. 744." Wakef. Mss.]

[* Μετεκβάλλω, unde Cratin. ap. Phot. * Μετεκβολή, ἡ, i. q. μεταβολή, καὶ ἐξάλλαξις.]

[* Παρεκβάλλω, Excerpo, Excerptum ac delectum propono, v. c. ad expl. et illustrandum, Explicandum sumo. " Didym. de Trin. 2, 5." Routh. Mss. Eust. 2, 18. 32. 3, 2. 1454, 38. " Orig. Philoc. 22. p. 90. Ταῦτα ὑπὸ τοῦ ζ′ λόγου τῆς Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου Εὐαγγελικῆς Προπαρασκευῆς παρεκβέβληται." Seager. Mss. " Harles. Introd. in h. l. Gr. Proleg. p. 43. Koen. Præf. ad Greg. Cor. p. v.; ad p. 1. Brunck. ad Androm. 651. Steph. Dial. 19." Schæf. Mss. " Deturbo, Schol. Eur. Hipp. 239." Wakef. Mss.]

[* Παρεκβολή, ἡ, Delectus. Eustathii Παρεκβολαί, Excerpta, Commentarius in loca scriptoris selecta, sc. constans excerptis. " Schol. Pind. O. 3. tit." Boissonad. Mss. * Παρεκβολικός, ή, όν, Eust. 3, 51. " 4, 44." Seager. Mss. Excerpendi s. Commentarios in poëtas scribendi studiosus, peritus. " Τὸ παρεκβολικόν, Steph. Dial. 19. Παρεκβολή, Digressio, ad Herod. 356. 660. Παρεκβολαί, Casaub. ad Athen. 1. Excerpta, Steph. Dial. 19. Marcell. V. Thuc. p. 1." Schæf. Mss.]

[* " Παρεκβολέομαι, Remitto, Athan. Vit. S. Ant. 477." Ind. Scap. Oxon. * Παρεκβολεύομαι, i. q. παρεκβάλλω, Trado sc. historicis, grammaticis, Schol. Apoll. R. 4, 284. " Gesner. ad Orph. 435." Schæf. Mss.]

" Προεκβάλλω, Ante ejicio. Exp. et Prius emitto." [Callistr. Icon. 14, 7. p. 906.]

" Προσεκβληθεῖσαι γραμμαί, Lineæ ulterius productæ, ap. Geometras." [Strabo. 2. p. 180. Plut. 4, 672. " Dem. c. Mid. 34. (555.) Spald." Boissonad. Mss. " Jambl. p. 211. Insuper extendo, Strabo 1181. Contemtim projicio, Plut. 4, 672." Wakef. Mss.]

" Συνεκβάλλω, Una ejicio." [Diod. S. 229. Lex. Polyb. " Thom. M. 279. Wakef. S. C. 4, 52." Schæf. Mss. " Dionys. P. 283. Plut. 1, 97. Strabo 265. Polyb. 203. Confluo, Ælian. H. A. 795." Wakef. Mss.]

" Ὑπεκβάλλω, pro παρέρχομαι et ἀμείβομαι, VV. LL. ex Apoll. R." [Anal. " Toup. Opusc. 1, 346.; Emendd. 2, 300. Wakef. Herc. F. 999. Apoll. R. 1, 596." Schæf. Mss. " Fabric. B. G. 2, 646. Oppian. A. 3, 604. Amoveo, Rufin. 33." Wakef. Mss.]

Ἐμβάλλω, Jaculor in aliquem, Injicio, Immitto. Od. Ξ. (305.) ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. Thuc. ἐμβάλλειν

πῦρ, Ignem injicere, vel Ignem immittere. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Injicere frænum equo: unde pass. Xen. Ιπ. (9, 9.) Ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός. Et ἐμβάλλειν πληγὰς, Injicere plagas, ut et Cic. loquitur, quod vide infra in Ἐμβάλλω, Impono. || Exp. Immitto ap. Xen. O. (17, 12.) Τοὺς δὲ δὴ σκαλέας,— τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; et metaph. pro Injicio sc. animo, Immitto sc. in animum, Inspiro; ut ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. Sic Ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν τοῦ στρατεύεσθαι, ap. Eund. Et Ἐμβάλλειν προθυμίαν στρατιώταις, dixit Idem, Alacritatem militibus injicere, i. e. Eorum animis indere. Et Plut. (2, 744.) pass. Ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς. Eod. modo Dem. (52.) Τὴν φιλοπραγμοσύνην ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. Reperitur et εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι τοῦτο, Dem. et Plut. pro In animum inducere, Animo concipere. Tale et ἐμβαλέσθαι Hom., quod vide infra. Sic et in aliis locutionibus: ut Isocr. (π. Δημον. §. 2.) Οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοσοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν, Indidit vel Injecit, [al. ἐπέβαλεν.] Ἐμβάλλειν λόγον περί τινος, Injicere s. Inferre sermonem aliqua de re, vel Injicere mentionem. Plut. Camillo, Ἐνέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους. Sic Plato de Rep. 1. ἐμβάλλειν λόγον, ubi exp. etiam In medium afferre. E Xen. autem citatur, ἐμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον, et ἐμβάλλειν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον, pro Rem ad populum referre, Rem consultaneam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον περὶ τούτου, pro In suffragia mittere. Bud. 437. Ex Eod. affertur et ἐμβάλλειν sine adjectione, Ἔμβαλε περὶ τούτου pro Referto de hoc, i. e. Pone in consultationem, Disquirendum propone, sub. λόγον, vel potius ψῆφον. || Conjicio, Impello, Intrudo; ut, Ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα, Xen. (E. 1, 7, 10.) Ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, Aristoph. (B. 574.) Itidem Ἐμβάλλω σε εἰς ἀτυχίαν, ap. Æsch. Sic Dinarch. in Philocl. Τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα. Dicitur et Ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποψίαν, Conjicere in suspicionem. Pro quo dicitur potius Adducere aliquem in suspicionem; vel inversa constr. Injicere alicui suspicionem.

Ἐμβάλλω, vel Ἐμβάλλομαι, Impono. Lucian. (2, 105.) Τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. Et (2, 73.) Ὕδωρ ἐντίθεσθαι pro eod. dicit: et ibid. σιτία ἐμβάλλεσθαι. Hinc etiam Ἐμβάλλομαι s. Ἐπεμβάλλομαι pro Devoro, cibum sc. avide ingerens in ventrem, Basil. Vide Ἐπεμβάλλω. Huc videtur referendum et illud Dem. loquendi genus, Ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, ut h. v. e Pono compositum interpr. Interponere testimonium, vel Interjicere. Nam Proferre testimonium Lat. quidem, sed minus ad verbum. || Ἐμβάλλω pro Impono, eo etiam sensu, quo dicitur a Cic. Plagam imponere: pro quo frequentius Plagam incutere, s. infligere, aut Vulnus infligere, dici solet. Plut. (4, 288.) Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Injicere plagam, redeundo ad primam illam signif. interpr. etiam possis, et quidem e Cic.

Ἐμβάλλω, Infero, Intersero. Item Intercalo. Dem. Ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν. Aristoph. (Σ. 554.) Ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν, Inserit dextram (dextræ.) Nam alteram Bud. interpr. Porrigit dextram, non probo, si vis verbi exprimenda sit. Ab Interserendi autem s. Intercalandi signif. dicitur ἐμβόλιμοι ἡμέραι, et ἔμβλημα, de quibus infra. || Insero arbores, ἐγκεντρίζω. Demosth. (1251.) Ὅσα ἐνῆν φυτὰ ἐμβεβλημένα.

Ἐμβάλλω, pro Ingredior, Ingredior cum impetu, Irrumpo: neutr. quidem, ita tamen fortasse, ut sub. etiam possit accus. πόδα, ut Lat. dicitur Inferre pedem, in aliquem locum, et Efferre pedem pro Ex eo egredi: Plut. Antonio, Ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῷ διέστη, Postquam cedente turba in forum irrupit. At ap. Themist. Sophista, ἐμβάλλειν accipi potest simpl. pro Ingredior: Καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συρφετὸς οὗτος. Sic et flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν, Ingredi mare, i. e. Influere in mare. Ἐμβάλλω exp. etiam Ingredior hostiliter, Infesto exercitu irrumpo, Populabunde percurro, h. e. ἐπιστρατεύω. Sic ἐμβάλλειν

A εἰς τὴν Ἀττικὴν, et εἰς τὰς Ἀθήνας, Antiph. et Xen. Bud. 435. Ἐμβάλλειν, ibid. Impetum facere, Incurrere, Offendere, ut, Ἵπποι ἐμβάλλοντες τῷ ἀπαντῶντι, Plato de Rep. 8.

Ἐμβάλλω κώπαις, Incumbo remis, exp. (Od. I. 489. K. 129.) Ἐμβαλέειν κώπῃσ', ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν. Et additur, ἐμβάλλειν esse τὸ κροῦσαι τὴν ναῦν ταῖς κώπαις. Sed facile crediderim ἐμβάλλειν κώπαις dici sub. accus. χεῖρα: sicut in proxime præcedentibus exemplis πόδα cum ἐμβάλλειν mihi videri sub. dixi. [Aristoph. 603. B. 206. Apoll. R. 2, 589.]

Ἐμβάλλομαι act. in aliquot ll. cc., ut in ἐμβαλέσθαι εἰς νοῦν e Dem. Quo pertinet illud (Il. A. 297.) Ἄλλο δέ τοι ἐρέω· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et Hesiod. (E. 1, 295.) Ὃς δέ κε μήθ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται. Item ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, Impono, vide supra. Sed et ἐμβεβλημένος, pro ἐμβεβληκὼς, Dinarch. c. Demosth. Τὸν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον τὴν πόλιν. || In VV. LL. affertur et ἐμβάλλεσθε λαγωῶν ex Aristoph., B pro Aggredimini lepores. Quæ constr. mihi suspecta est.

[Ἐμβάλλω, Plut. Solone 23. Ὅσον ἐμβάλοι βάθος (τὴν τάφρον ἢ βόθρον.) Xen. E. 1, 6, 33. Οὐδὲ γὰρ τῷ Ἐτεονίκῳ ἤθελον οἱ ναῦται ἐμβάλλειν. Glossæ: Ἐμβάλλω· Immitto, Injicio, Conjicio, Incurro, Contorqueo, Jaculor. Ἐμβεβλημένον· Immissum. Ἐνβάλλω· Indo. "In hac phrasi, ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, mihi videtur sub. εἰς ἐχῖνον: ut Ἐμβαλομένου γὰρ ἐμοῦ ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον, ἠξίου καὶ αὐτὸς οὗτος ὀμόσας ἀπηλλάχθαι, Dem. π. Τιμόθ. 1203. Τὴν δ' ἄνθρωπον οὐδεὶς εἶδε, δι' ἧς ἐξηπατήσας τοὺς δικαστὰς, ψευδεῖς μάρτυρας παρεχόμενος, ὡς ἐθέλων παραδοῦναι· ἐπειδὴ τοίνυν σοι τότε οὐ παρῆν ἡ ἄνθρωπος, ἀλλὰ πρότερον ἐσημάνθησαν οἱ ἐχῖνοι, ὕστερόν ἐστιν ὅπου ἤγαγες τὴν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀγορὰν, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον; εἰ γὰρ μὴ τότε σοι παρεγένετο, ὕστερον δήπου ἔδει παραδιδόναι, καὶ μάρτυρας ποιεῖσθαι, ὡς ἐθέλεις ἐν τῇ ἀνθρώπῳ τὸν ἔλεγχον γίγνεσθαι καθάπερ προυκαλέσω, προκλήσεώς τε ἐμβεβλημένης σοι καὶ μαρτυρίας, ὡς ἤθελες κ. τ. λ. C Dem. κ. Εὐεργ. 1143. 1144. Vide πρὸς Τιμόθ. 1190. 1200. κ. Στεφ. A. 1104. κ. Ἀφοβ. A. 829." Seager. Mss. Ἐνιβάλλω, Apoll. R. 1, 295. 3, 413. Demosth. 836. Ὡς μὲν ὤφειλεν, ἐνεβάλετο, ut Lat. Injicio sub. mentionem. "Jacobs. Animadv. 40.; Anth. 6, 350. 10, 93. 11, 20. T. H. ad Plut. p. 455. Kuster. Aristoph. 5. 121.; Brunck. 3, 159. Boissonad. Philostr. 640. Heindorf. ad Plat. Theæt. 361. Phrynich. Ecl. 166. Thom. M. 230. 279. Markl. Suppl. 208. ad Charit. 307. 318. 651. Wakef. Herc. F. 300.; Alc. 50. 918. 1022.; Trach. 358. Valck. Phœn. p. 698. ad Xen. Eph. 161. 169. Zeuń. ad Xen. K. Π. 185. ad Diod. S. 1, 160. 181. 294. 524. 2, 469. Wakef. S. C. 2, 124. ad Callim. 1, 32. et Add.: ad Od. 9, 488. ad Lucian. 1, 467. ad Herod. 476. 508. 525. 563. 651. 659. Brunck. Œd. T. 656. Ingredior, Diod. S. 2, 149. ad Charit. 230. Conf. cum εἰσβ., Boissonad. Philostr. 598. Schneider. ad Xen. K. A. 11. De constr., ad Timæi Lex. 106. λόγον, Villoison. ad Longum 42. Zeun. ad Xen. K. Π. 541. τάφρον, D Schneider. ad K. A. 57. χεῖρα, ad Charit. 228. 238. πληγὰς, Act. Traj. 1, 226. φρεσὶ, Heyn. Hom. 4, 90. Ἐν κονίῃσι βάλες, 5, 441. Med., Brunck. Aristoph. 1, 71. 3, 178.; Apoll. R. 68. Aristoph. Eip. 1312. Lucian. 2, 73. 105. ad Xen. Eph. 283. Ἐμβάλλεσθαι χάρακα, ad Diod. S. 2, 530. μαρτυρίαν, Toup. Opusc. 1, 383." Schæf. Mss. "Venio, Prodeo, Reisk. Orat. 4, 116. Ingredior, ut fluvius, Xen. K. A. 325. Ἐμβάλλειν vel ἐσβ. dicitur fluvius in alium fluvium, ubi manat adhuc; ἐκβάλλειν autem, ubi in mari vanescit, Strabo 1134. 1135. alibi sæpissime, et constanter Philostr. 68. Arrian. 316. 357. Injicio in mortem, Manetho 1, 253. Incido in, cum dat., Aphthon. 3. εἰς ὕπνον, Suid. 2, 736. περί τινος, To propose an enquiry, Xen. K. Π. 200. ἐπί τινα, Arrian. 1, 1, 14. πληγὰς, Infligo, Dionys. H. 1, 1874. Ἐμβαλῆς, Strabo 814. Ἐμβάλλεσθαι, Invehere aquam in naves, Arrian. 356." Wakef. Mss.]

"Ἐμβαλλόπους, Hesychio * βλεσσόπους, Blæsis "pedibus."

Ἔμβλημα, τὸ, Emblema, Quod operi cuipiam injicitur et inseritur ornatus gratia. Magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα fuerunt appellata Vasorum aureorum argenteorumque ornamenta, quæ his ita inserebantur, ut, quoties libitum esset, revelli possent. Hoc nomine comprehendi existimantur, et quæ in parietibus Vermiculata, in pavimentis Tessellata, in lignis Segmentata dicuntur. Vide Bud. in Annot. pr. et Cælium. Emblemata, inquit Cam., dixere etiam Lat. Græca voce Opera tessellata, et ad varietatem transtulerunt. || Insitio mitioris surculi in sylvestrem. VV. LL. [Gl. Gemma. Ἐμβλήματα περιφανῆ, Salmas. ad Solin. 736. Mathem. Vett. 102. Μέσον τοῦ ἐμβλήματος, καὶ τοῦ καττύματος τῶν ὑποδημάτων. * Ἔμβλησις, ἡ, Injectio, Hippocr. 423, 30. "Ἔμβλημα, Valck. Oratt. 380. Ruhnk. Ep. Cr. 98. ad Mœr. 385." Schæf. Mss.] A

" Ἐμβλητέον, Injiciendum." [" Geop. 3, 7. 6, 13. 14, 7. 16, 6. et sæpius." Kall. Mss. " Plato, J. Poll." Wakef. Mss.

[* Ἔμβλητος, ὁ, ἡ: UNDE * Δυσέμβλητος, et * Εὐέμβλητος, Hippocr. 833. cf. 776.] B

Ἐμβολὴ, ἡ, Injectio, et q. d. Insertio, pro qua signif. affertur ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. || Irruptio, Impressio, Impetus irruentis aciei. Ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, inquit Bud., Invasio hostilis, Conflictus aciei instructæ, Impressio in hostes facta. Sic Θηβαίων ἐμβολὴ, Aristot. Pol. 2. ἐμβολῆς ἔσχοντο, e Plut. Cam. pro Aggressi sunt. Dicitur autem et de aliis rebus, ut ἐμβολὴ χαλάζης ex Aristide. Synes. quoque τὰς ἐμβολὰς τοῦ πνεύματος dixit. Et ἐμβολὴ τῶν νηῶν, Conflictus classis. Thuc. 2, (89.) Οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις, ὡς χρὴ, ἐς ἐμβολήν. || Sed et ἐμβολὴν quidam interpr. Rostrum navis, ut Xen. E. 4, (3, 6.) Ἐμβολὰς ἐχούσῃ τριήρει. Sic et Bayf. ap. Polyb. Bud. autem ἐμβολὴν esse ait Caput arietis machinarii ap. Thuc. 2, (76.) Ἡ δὲ (δόκος) ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. || Ostium fluminis, ut ἐκβολὴ, Bud. ET Δυσέμβολος, AC Εὐέμβολος, ab ἐμβολὴ, Irruptio. Nam δυσέμβολος χώρα appellatur ab Aristot. Polit. 7. In quam non facile irrumpere hostes possunt: contra Εὐέμβολος, In quam facile. [" Ἐμβολὴ τοῦ κώλου, Dem. Phal. p. 22. Mor." Routh. Mss. Glossæ: Ἐμβολή· Captura. Ἐμβολαί· Rostra. Ælian. H. A. 16, 17. Τὰς ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσείεται. Plut. Cleom. 4. p. 1478. HSt. Liban. 4, 140. Τῆς * βαλανευτρίας τὴν ἐμβολήν. Pro ἔμβολος, Polyb. 1, 51. Diod. S. 16, 49. 20, 39. pro quo 11, 27. 13, 99. ἔμβολον. Æsch. Pers. 413. " Plut. Antonio 1735. Polyæn. λδ'. Αἰγύπτιοι κρατερῶς ἀνθίσταντο, ἀποκλείοντες τῆς Αἰγύπτου τὰς ἐμβολάς. Eur. Syl. Fr. 4. p. 474. Andr. 1131." Seager. Mss. Locella ad Xen. Eph. 78. " Musgr. Herc. F. 869. Jacobs. Anth. 8, 147. Diod. S. 1, 682. Heyn. Hom. 4, 580. Brunck. ad Æsch. Pers. 413. Koen. ad Greg. 244. Toup. ad Longin. 331. 345.; Opusc. 1, 223. ad Xen. Eph. 161. Lucian. 1, 58. ad 1, 467. Ilgen. Hymn. 450. ad Herod. 601. 659. Fac. ad Paus. 1, 372. Ostium fluminis, Thom. M. 278. ad Xen. Eph. 249. ad Herod. 590. De navi, ad Diod. S. 1, 418. 426. 549. 576. 594. 681. ad Charit. 626. D

Conf. cum εἰσβ., ad Diod. S. 2, 52.; cum ἔμβολον, ad 2, 452.; cum ἐκβ., ad Dionys. H. 1, 353. Ἐμβ. πολεμίων, Longi Pastor. p. 2. Vill." Schæf. Mss. " Ostium fluminis, Polyæn. 758. De grandine, Aristid. 127. De vento, Ælian. H. A. 389. 779." Wakef. Mss. Δυσέμβολος, Hippocr. 776. Xen. E. 6, 5, 24. Polyb. 3, 49, 7. 4, 75, 2. " Thom. M. 255. ad Diod. S. 1, 115. 334. et Add. 2, 52. 217. ad Xen. Eph. 237." Schæf. Mss. " Joseph. 616." Wakef. Mss.]

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, ut ἐμβολάδες ἄπιοι, Aristoph. Pira insititia, vel, ut Hor., Insitiva. [Plut. Q. S. 2, 6. (2, 640.)]

Ἐμβολεὺς, q. d. Injector; ut quidam ἐμβολέα κράμβης appellavit πάσσαλον in Epigr. Palum s. Stipitem acutum brassicæ depactorem, i. e. Quo fit scrobis, in quam brassica injicitur et depangitur. Vide Ἔμβολον. Item Aggressor, Invasor, VV. LL. [Anal. 3, 186. " Ad Mœr. 56. Bibl. Philol. 2, 19." Schæf. Mss. " Hes. v. Κίουρος." Wakef. Mss.]

[* Ἐμβολεύω, Epiphan. 1, 825. " Hes. v. Ἐνήσει." Wakef. Mss.]

Ἐμβόλιμος, ὁ, ἡ, q. d. Injectitius, Intercalaris, Bud. interpr. Insertus, Intercalatus: unde Plut. Menses et quidam Dies ἐμβόλιμοι. Macrobii autem quædam exempl. *ἐμβολισμοὺς habent perperam pro ἐμβολίμους. Et ἐμβόλιμα, Intercalaria carmina, Aristot. de Poët. Vide Bud. 436. ET Ἐμβόλια, mendose fortasse pro ἐμβόλιμα, dicta Parva quædam retia, J. Poll. testatur ὡς παρεμβαλλόμενα τῇ τῶν προτέρων στάσει. [" Ἐμβόλεια exhibent Codd. Mss. J. Poll. 5, 35. Ceterum est etiam ἐμβόλιον, τὸ, Jaculum ferreum hamatum, magna vi in feram aut in hostem immissum, Diod. S. 1, 35. ubi de venatione hippopotami. Ἀγκιστρωτὰ ἐμβόλια memorat Philo de Tel. Constr. in Mathem. Vett. 95. Et ap. Hes. habes Συβίνη· * καπροβόλιον, ἐμβόλιον. Denique ἐμβόλιον valet etiam idem fere ac ἐπεισόδιον, Pars fabulæ vel scripti cujusdam ab argumento proposito sejuncta, et reliquo operi interposita, ap. Cic. ad Quint. Fr. 3, 1. fin. Cf. Ernest. Ind. Lat. Cic. v. Embolium." Schweigh. Mss.] ET Ἐμβολίσματα, [ab * Ἐμβολίζω,] Panni diversi hinc inde consuti, q. d. Injectamenta s. Insertamenta pannorum. Affert autem ex Aquila et Theodotione Hieron., quem vide in Ezech. 16. || ET Ἐμβολισμὸς, Intercalatio, VV. LL. [" Παῖδες ἐμβόλιμοι, Eupolis Δήμοις." Gataker. Mss. Epiphan. 1, 826. Glossæ: Ἐμβόλιμος· Intercalaris. Ἐμβολισμός· Intercalaris, Bisextus. " Ἐμβόλιμος, Brunck. Aristoph. 2, 108. Toup. Opusc. 1, 107. 296. Ἐμβόλιον, Phrynich. Ecl. 36. ad Diod. S. 1, 586." Schæf. Mss. " Instrumentum ferreum in navi, Diod. S. 1, 41. Missile, Etym. M. 785." Wakef. Mss.]

" Ἐμβολιμαῖος, ὁ," [imo, α, ον,] " Interjectitius, Intercalaris."

[* Ἐμβολιμεύω, Epiphan. 1, 826. Καὶ συμβαίνει κατὰ τὸν ὄγδοον ἐνιαυτὸν ἐμβολιμεύεσθαι τὰς λ' ἡμέρας, τὸν ἕνα μῆνα εἰς τὰ δύο ἔτη.]

Ἔμβολον, q. d. Interjectorium, Instrumentum rusticum ad injiciendum in terram et depangendum. Exp. Pastinum, vel Paxillus, quo semina depanguntur, ap. Theophr. H. P. 2. Φακοὺς ὥστε ἀδροὺς γίνεσθαι, φυτεύουσιν ἐμβόλῳ. || Vectis, Repagulum; ut χαλκόδετα ἔμβολα, Eur. Phœn. (115.) sunt, inquit Cam., Vectes revincti ære, vel Trabes quædam æratæ, quæ solebant de muro ante portas demitti. || Ἔμβολον, vel Ἔμβολος, Rostrum navis. Polyb. de Romano foro loquens, Πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους ἐν τῇ ἀγορᾷ. At vero ap. Pind. ut scribit Cam., anchora ἐμβόλου ὕπερθε reponitur, quam interpr. Trabem eminentem in rostris, quæ anchoram sustineret. || Ἔμβολος Æliano Acies cuneata. Quam signif. habere puto ap. Plut. Fabio, Ἐμβόλῳ τούτῳ προέχοντι πολὺ τῆς ἄλλης φάλαγγος χρησάμενος: ubi tamen VV. LL. Rostrum interpr. Budæus, postquam ἔμβολον esse dixit Aciem cuneatam, subjungit, ET Ἐμβολοειδὴς προσβολὴ est Impressio agminis in cuneum aut rostrum conformati et compositi. Quod autem subjungit, Et pars machinæ, qua machina ingruit, aliam esse ἐμβόλον, non ἐμβολοειδοῦς προσβολῆς, ut male in VV. LL., exp. necesse est. Vide 436. Quod autem sit ἔμβολος in Ctesibicis machinis aliisque id genus, lege ap. Vitruv. || Ἔμβολος præterea, s. ἐπίβολος vel παραξόνιος, in curru dicitur, ut VV. LL. ex J. Poll. annotant, Illud, quod axi insertum rotam continet, ne excidat. ET Ἐμβολοδέτης, Ejus vinculum vocatur, [J. Poll. 1, 146. " Ἔμβολος: hoc nomine etiam Penem intelligit Aristoph. ap. Athen. 1, 29. de vino forti loquens, quod ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον." Schweigh. Mss. Trabs, Eur. Bacch. 581. Ἴδετε λάϊνα κίοσιν ἔμβολα Διάδρομα τάδε: Phœn. 113. Ad Greg. Cor. 514. Glossæ: Ἔμβολον, ἐπὶ νεώς· Hæc rostra. Ἔμβολον, τὸ εἰς τὸν ἄξονα ἐμβαλλόμενον ξύλον· Axedo. Ἔμβολον· Fulcimentum. * Ἐμβολοκοπέω· Inocco. " Ἔμβολος, Ἔμβολον, Thom. M. 524. Diod. S. 1, 417. ad 426. 594. ad Charit. 626. Musgr. Iph. T. 1135. Jacobs. Anth. 7, 217.; Proleg. 55. Philippus 30. Brunck. ad Æsch. Pers. 413. Rostrum navis, ad Greg. Cor. 244. Lex. Herod. 174. Porticus genus, ad Charit. 632. Bast Lettre 44. Ἔμβολος, Eur. Phœn.

p. 40. Valck.: Herod. 306. et n. ad 624. 'Εμβολον, Diod. S. 1, 622. 689. et var. lect.: Fac. ad Paus. 2, 67. Penis, Valck. Adoniaz. p. 222. Jacobs. Anth. 10, 93. 11, 241. Aristoph. Fr. 248. 'Επὶ τῶν ἐμβόλων, Diod. S. 2, 537. Dionys. H. 1, 293." Schæf. Mss. "'Εμβολοειδὴς, Arrian. T. p. 44." Wakef. Mss.]

"'Εμβολίδες, Hesychio αἱ περίθετοι, Ascititiæ, Appositiæ."

[* "Καρτερέμβολος, Nicet. Eugen. 5, 382." Boissonad. Mss.]

Κυανέμβολος, ὁ, ἡ, Cæruleum rostrum habens. Aristoph. I. (554.) Καὶ κυανέμβολοι θοαὶ Μισθοφόροι τριήρεις: B. (1318.) Πρώραις κυανεμβόλοις: ubi Schol. exp. ait vel αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, ut μιλτοπάρειοι, αἱ μεμιλτωμέναι: vel αἱ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν, cujus aqua est κυανή. [Eur. El. 436. Cf. Κυανόπρωρος. "Musgr. El. l. c." Schæf. Mss.]

[* Μεσέμβολος, ὁ, ἡ, * Μεσεμβολέω, et * Μεσεμβόλημα, τό.* "Μεσεμβληθεὶς, Jambl. V. P. 26. 260. (102.) eod. vitio laborat, quo * κεραυνοβληθεὶς, a Schæf. notatum ad Greg. Cor. 997. ('Eruit hoc compositum D. Scott. e Schol. Triclinii, Soph. Aj. 711. Τῆς Σεμέλης κεραυνοβληθείσης. Sed T. scripsit, certe debuit scribere, aut κεραυνῷ βληθείσης, aut κεραυνοβοληθείσης:') et * 'Αρτηριοτμηθεὶς, Gal. de LL. Aff. 3, 12. T. 7. p. 446. Manifestum iter ostendunt Μεσεμβολεῖν, Nicom. Ger. Arithm. 1, 29. quod cum Μεσεμβόλημα, Niceph. Schol. in Synes. 477. Lexicis adjiciendum, φλεβοτομεῖν, γλωσσοκομεῖν, etc." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 622. "Μεσεμβόλημα, Schol. Oppian. 1, 409." Wakef. Mss.]

Προέμβολος, ὁ, Hesychio, ET Προέμβολον, τὸ, Suidæ [" v. 'Ακροστόλια." Wakef. Mss.] Προεμβολὶς, ίδος, ἡ, Lignum quoddam, ut VV. LL. habent, eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Προέμβολα, Suid. exp. τὰ πρὸς τῇ πρώρᾳ τῆς νηὸς ὥσπερ * ἀκρόστομα. Et J. Polluci Προεμβολὶς est τὸ καταλῆγον ἐπὶ τὴν πρώραν. [Gl. Προέμβολοι νεῶν· Rostra. Agath. Hist. 5. p. 167.]

[* Πυρέμβολος, ὁ, ἡ, unde Gl. * Πυρεμβόλιον, τό· Malleolus.]

[* Φωτέμβολος, ὁ, ἡ: unde * Φωτεμβολέω, Lucem immitto, Clem. Alex. Str. 5. p. 563. 667.]

Χαλκέμβολος, ὁ, ἡ, Æreum s. Æratum rostrum habens. Χαλκέμβολοι νῆες, Rostratæ naves, Bud. Appian. Mithridat. Νῆες ἑάλωσαν χαλκέμβολοι ὀκτακόσιαι. ET Χαλκεμβολὰς, άδος, ἡ, Idem, ut χαλκεμβολάδων νηῶν, Eur. [Iph. A. 1320. "Χαλκέμβολος, Diod. S. 1, 689. ad 2, 496. Dionys. H. 5, 110." Schæf. Mss.]

[* "Χειρέμβολον, τὸ, Immissio manus, Ulp." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[* Χρυσέμβολος, ὁ, ἡ, Appian. Præf. 10. p. 13.]

Κοιλέμβολον, τὸ, vocab. militare est, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ. [Suid.]

Συριγγοέμβολος, ὁ, vel Συριγγέμβολος, utroque enim modo ap. Eust. scribitur, Canalis subterraneus, quo aqua in castella obsessorum ducitur, δι' οὗ ὡς ἐπὶ πολὺ ὕδωρ πορίζονται οἱ πολιορκούμενοι, ut Eust. (1259.) tradit, quem, ut addit, ἡ παράκοπος ὁμιλία * τζιρέμβολον παραλαλεῖ. Comp. e σύριγξ et ἔμβολος. ET Συρέμβολος, ὁ, per sync. τοῖς κοινολεκτοῦσιν idem est, ut Eust. alibi docet. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 671.]

'Αντεμβάλλω, Vicissim injicio, vel In locum alterius injicio s. repono. A Bud. exp. Refundo, Rependo, Vicissim repono: e Theophr. (H. P. 9, 9, 7.) Τὸ πάνακες τὸ 'Ασκλήπιον καλούμενον τέμνωσιν· ἀντεμβάλλειν γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιττοῦταν. || Apud Gal. et Ægin., ut idem tradit, ἀντεμβαλλόμενα sunt Succidaneæ medicinæ. || 'Αντεμβάλλω, Contra irruo, Contra facio impetum: ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς, Synes., ut inquit Bud., Impetum ex adverso moliri. [Lex. Polyb. Dio Cass. 36, 27. Plut. Philopœm. 2, 396. Cf. 'Αντεισβάλλω. "Sibi invicem oppono, Etym. M. 110. Vicissim invado, Dio Cass. 110. Contra irruo, Plut. 1, 367." Wakef. Mss.]

'Αντεμβολὴ, ἡ, Injectio s. Repositio unius in locum alterius. || Item ἀντεμβολαὶ, inquit Bud., Summæ cardinis partes, quæ in cavum induuntur; vel, Eæ partes ossium, quæ in vertebras prominent. || Item Incursus s. Incursio, quæ fit vicissim, Impetus, qui fit ex adverso; eo sensu, quo v. ἀντεμβάλλω a Synes. accipi dictum est. [" Hes. v. 'Απαλλάξαντες." Wakef. Mss..]

"Διεμβάλλω, Injicio, s. Injicio per." [Athen. 107. "LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

'Επεμβάλλω, q. d. Superinjicio. A Bud. exp. Alium super alium immitto, Intercalo, Intersero, Plato Crat. (261.) Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ τοιόνδε δεῖ ἐννοῆσαι περὶ ὀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. Lucian. (3, 243.) Πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, Multa inteximus numerorum et vocalitatis causa, Camer. [" ut Dio Chrys. 2, 110." Wakef. Mss.] Plato Tim. (9. p. 347.] Οὔτ' ἐπὶ μήκει λόγου πάρεργον ἄλλο μῆκος * ἐπεμβλητέον, Nec rursus hic locus est, ut disputationi per se longæ obiter aliam æque longam attexamus. Huc quoque pertinet παρεμβάλλειν rhetorum vocab., quod est In modum parenthesis aliquid in medio periodi inserere et intexere, sicut ἐπισυνάπτειν, In periodi fine aliquid attexere. || Item ἐμφυτεύω, ut ἐμβάλλω, h. e. ἐγκεντρίζω, ἐμφυλλίζω, Bud. UNDE 'Επεμβολάδες ἄπιοι, Athen. (653.) i. e. αἱ ἐγκεκεντρισμέναι, ut Bud. exp. || Et Superadjicio, seu, ut Bud. exp., Auctarium addo, ἐπιμετρῶ. Lucian. (1, 175.) Καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέσσαρας. || Urgeo, Impello, Bud. exp. ap. Xen. (K. 10, 11.) Κατορθοῖ γὰρ ἡ μὲν ἀριστερὰ αὐτοῦ τὸ προβόλιον, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπεμβάλλει. || Item, In alium irrumpo, Super alium ingredior, ἐπεμβαίνω: ut fluvius in alium fluvium incidens. Bud. 437. || 'Επεμβάλλομαι, Devoro. Bud. e Basil. Hom. 9. (1, 98.) Πρόβατον χειμῶνος προσιόντος λάβρως τὴν τροφὴν ἐπεμβάλλεται, ὥσπερ ἐπισιτιζόμενον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἔνδειαν. ['Επεμβεβλημένα σῦκα, Athen. 653. Plato Politico 289. Bekk. 'Ανδριαντοποιοὶ πλείω καὶ μείζω τοῦ δέοντος ἕκαστα τῶν ἔργων ἐπεμβαλλόμενοι, Ficino interpr. Interponendo. "Markl. Iph. p. 262." Schæf. Mss. "Injicio, Eur. Herc. F. 866. Propono, Soph. Œd. C. 475." Wakef. Mss.]

'Επεμβολὴ, ἡ, Figura oratoria non admodum absimilis parenthesi. De qua Hermog. (2. 280.) et Bud. Comm. 437. [" Eust. 48. antepen. (=36, 47.)" Seager. Mss. Idem Eust. in Od. A. p. 17, 46.]

[* 'Επεμβόλιμος, ὁ, ἡ, Gl. Intercalaris.]

"Προσεπεμβάλλω, Insuper injicio, Aliis adjicio." [" Diosc. 40." Wakef. Mss.]

[* Κατεμβάλλω, Æsop. Fab. p. 209.]

[* Μετεμβάλλω, Jambl. V. P. p. 102.]

Παρεμβάλλω, Interjicio latenter, Intersero, Clam immisceo, Bud. subjungens e Gal. Παρεμβάλλοντες τῷ ὀρρῷ λάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον. Et e Theophr. Πρὸς ἐνίας δὲ καὶ παρεμβάλλουσί τι. Item Intercalo, unde παρεμβεβλημένον Cic. Ep. Intercalarem transtulit. Et pro Inculco extra rem: ut Dem. c. Tim. Αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλῃ. Vide Bud. 589. || Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Pand. Intercedere, Fidejubere. Bud. || Præterea παρεμβάλλειν dicitur imperator, cum in acie instruenda milites ordine certo locat: ut Polyb. 2. Παρενέβαλον τοὺς πεζοὺς κ. τ. λ. Bud. 588. At in VV. LL. παρεμβάλλειν hic exp. Diversi generis milites certo ordine interserere et collocare: et additur, id esse, quod Cæs. B. G. 7. dixerit Interjicere: scribens, Galli inter equites, raros sagittarios expeditosque levis armaturæ interjecerant. Ubi tamen simpl. accipi existimo. || Tentoria collocare ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Ita Bud. e Polyb. 589. HINC generalius pro Castra locare: quo sæpe LXX. usi sunt. [Gl. Immitto, Intercalo, Interjicio. "Phrynich. Ecl. 166. Diod. S. 2, 500. 501. ad Herod. 494. De exercitu, Diod. S. 1, 127. ad 131. Παρεμβεβλημένα, Fischer. Præf. ad Anacr. p. 44. Toup. Opusc. 1, 296." Schæf. Mss. "Immitto, Longin. p. 88. Dio Cass. 36. Aciem instruo, Polyb. 115. Παρεμβεβληκὼς, Cum castra posuisset,

Diod. S. 2, 500. Med., Annumero me, Ælian. V. H. A
968." Wakef. Mss.]

[* " Παρέμβλημα, Steph. Dial. 66." Schæf. Mss.]

Παρεμβολή, (ἡ,) Interjectus, Interjectio, ut Fab. utitur; Intercalatio. A Bud. exp. etiam Intersitio subdola, et Interjectio rei nihil ad rem pertinentis. Dem. c. Ctes. Ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων. Vide Bud. 589. Idem παρεμβάλλειν interpr. Attexere, Chrys. Οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφησεν, δεῖ δὲ αὐτὸν μαρτυρίαν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἔξωθεν παρενέβαλε. || Tentoriorum positus et metatio ordinatione castrensi constans. || Et Intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei: a qua quomodo παρένταξις et ἔνταξις differant, lege Bud. ibid. et Ælian. ||Castra, στρατόπεδον. Plut. Galba, Εἰς τὴν παρεμβολὴν παράγοντας. HINC Παρεμβολικὸς, [ἡ, ὸν, Gl.] Castrensis; ut Plut. (8, 548.) Ἐκ τῶν στρατιωτικῶν καὶ παρεμβολικῶν δείπνων. || Et Παρεμβολικὸς, Geometricum vocab. affertur e Capella 6. [Gl. Παρεμβολή· Phalanx, Castrum, Castra. Παρεμβολαί· Castra. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 377. Polyb. 21, 2. Lucian. Ocyp. 60. " Æsch. B
c. Tim. 165. c. Ctes. 595." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 166. Mannert. Geogr. 6, 2. p. 367. Wessel. ad Herod. 78. ad Diod. S. 1, 138. Παρεμβολικὸς, Casaub. Athen. 1, 36." Schæf. Mss. " Plut. 2, 643. Παρεμβολή, Arrian. T. p. 63. De palæstra vox, Plut. 2, 638." Wakef. Mss.]

[* Παρεμβόλιμος, ὁ, ἡ, Theophyl. 4, 521.]

[* Παρεμβολοειδὴς, ὁ, ἡ, Schol. Aristoph. Θ. 46.: Hesych. v. Βόμβαξ, 1, 739.]

Παρεμβόλια, τὰ, Intercalatio reticulorum: verbum venaticum. Bud. ex J. Poll. 185.

[* Ἐπιπαρεμβάλλω, Impetum facio in, Polyb. 3, 115, 10. ἐξ ἀσπίδος, 11, 23, 5. ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν τοῖς ἡγουμένοις, 12, 19, 6. τὴν φάλαγγα, Phalangem restituo, In justum phalangis ordinem, qui antea fractus et laxatus erat, sese locare.]

[* " Προσπαρεμβάλλω, Ulpian. in Dem. c. Lept. 142. Wolf." Dindorf. Mss.]

Προεμβάλλω, Prius invado, ut exp. VV. LL.: εἰς τὴν γῆν, iisdem est Offendo in terram, i. e. Impingo. [Polyb. C
3, 82, 8. 16, 3, 2. Prius impingo, Herod. 4, 183. Thuc. 4, 25. Diod. S. 15. p. 499. " Prius injicio, Geop. 600. Pass., Interponor, Aristot. Rhet." Wakef. Mss.]

Προσεμβάλλω, Insuper adjicio, Impello, VV. LL.; " vel Insuper irruo." [Diod. S. 3. p. 106. Anthol. " Strabo 43, 13. Geop. 1, 366. Nicarch. 19." Wakef. Mss.]

[* " Συνεμβάλλω, Dem. 304. Reisk. cf. et ejus Ind." Boissonad. Mss. Aristoph. A. 246. Polyb. 4, 16, 10. Dionys. H. 2, 199. Xen. E. 7, 4, 22. Diod. S. 750. " Orig. c. Cels. 5. p. 252. Dem. pro Cor. 299." Seager. Mss. " Wakef. S. C. 4, 37. Thom. M. 299. et Add." Schæf. Mss.]

[* Συνεμβολή, ἡ, Æsch. Pers. 394. κώπης, Ag. 993. πρυμνησίων, ubi perperam legebatur * Ξυνεμβόλοις. " Ad Mœr. 69." Schæf. Mss.]

Ὑπερεμβάλλω, Intermitto, VV. LL. [Xen. K. Π. 6, 8. Schneidero susp.]

[* Ὑπεμβάλλω, ad Greg. Cor. 387=178. Theophyl. 4, 6.] D

[* Ὑπεμβολή, ἡ: UNDE * " Ὑπεμβολαῖος, α, ον, Synes. Serm. ad Pæon. 312." Kall. Mss.]

Ἐπιβάλλω, Injicio, vel potius Superinjicio, hanc enim omnium primam signif. esse puto. Thuc. 2, (76.) Ὥστ' ἐπιβάλλοντας, ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος. Herodian. autem 8, (4, 11.) ἄνωθεν addidit, Φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων: ubi vacat illud adv. vel ipsa præp. Pro Injicio autem, ut ἐπιβαλεῖν τινὶ τὴν χεῖρα, s. τὰς χεῖρας, pro Injicere manum alicui, Lucian.: quod loquendi genus ex Od. I. (288.) manasse existimatur, ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε: hoc enim δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ἐπὶ βίας τὸ, χεῖρας ἐπέβαλε, Eust. Interdum etiam pro Injicere manus, ut sit vindicando sibi rem aliquam et asserendo. Aristoph. (Λ. 440.) τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; Manus injicis, tuum asserens? Polyb. Ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας τοῖς κατὰ τὴν Κοίλην Συρίαν πράγμασι. Hic enim Bud. interpr. Injicere manus, i. e. ἀντιποιεῖσθαι: verum haud scio an et pro Manus admovere rebus, i. e. Res capessere, accipi possit. Ut autem dicitur ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας, sic et ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, Injicere oculos, vel potius Adjicere oculos. Synes. Ep. 67. Ἐδέησεν ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ. Sic Herodian. Ἐκείνου ταῖς σφραγῖσι τὰς ὄψεις ἐπιβάλλοντος. || Πορφύραν, Injicere purpuram. Herodian. 6, (8, 11.) Πόρφυραν ἐπιβάλλοντες βασιλικὴν, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, Polit. interpr. Purpuram, circumdant. Ego libenter reddo Injicere purpuram, tum quod ordine persequi velim omnia loquendi genera, in quibus ἐπιβάλλειν aliquam Injiciendi signif. habet, tum quod ita ipse Cic. dixerit Injicere pallium, de N. D. 3. Eique laneum pallium injecit: cum paulo ante dixisset, Aureum ei detraxit amiculum. Vide Ἐπιβάλλομαι. Huc pertinet illud ἐπιβάλλειν, quod Injicere s. Supersternere exp. ap. Aristoph. (N. 730.) τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητίδα; || Πληγὰς, sicut et ἐμβάλλω, Injicio plagas. In qua interpr., quæ plane est ad verbum, Ciceronem rursum sequor. Scimus autem alioqui frequens esse Plagas infligere, item inferre. Xen. (A. 2, 9.) Πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ. Dicitur autem et Imponere plagas ab eod. Cic. Quam Imponendi signif. habet ἐπιβάλλω cum aliis nominibus; ut Gal. ad Glauc. 2. Ἐπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς σπλάγχνοις φάρμακα, Visceribus ipsis medicamenta imponere. Aphrod. Probl. Τὸ ἔλαιον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λυχνιαίᾳ φλογὶ, σβέννυσιν αὐτὴν, Oleum impositum, quod magis proprie Infusum: ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα, ap. Aristot. Polit. 1. Imponere notam, vel potius Apponere notam, cum Cic.: itidemque ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, ap. Herod. Licet Bud., postquam ἐπιβάλλω dixit signif. Addo s. Adjicio, illum etiam ex Aristot. Polit. l. in exemplum afferat. Dicitur et τέλος s. φόρον ἐπιβάλλειν, non enim pono ἐπιβάλλειν per se, ut ponitur a Bud., i. e. Vectigal imponere et statuere. Aristot. Œcon. 2. Τέλος δὲ τῷ σίτῳ ἐπέβαλε. Idem, Οὔτ' ἐκεῖνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν ἢ αὐτοὶ ἔταξαν. Plut. (5, 140.) Τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον. Ubi et Indicere tributum exp. Hinc ἐπιβάλλειν ἀργύριον: quod exp. Mulctare pecunia, cum sit proprie Imponere pecuniam, i. e. Imponere mulctam pecuniariam. Et ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν: de quo vide in Ἐπιβολή. At signif. proprie contraria ἐπιβάλλειν δαπανήματα, citatur e Maccab. pro Suppeditare sumtus. || Insero, vel Impono, ut ἐμβάλλω supra. Xen. K. (10, 7.) Ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ, Bud. interpr. Inserentem amenta vel ansulas plagarum in stipites sylvæ bicipites. || Ἐμαυτὸν, Objicio me, Camer. ap. Lucian. de Domo, Εἴ τις οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἑκὼν φέρων ἐπέβαλε. || Adjicio, Addo. Plut. Apophth. Ὡς ἐπιβαλὼν τῇ Βοιωταρχίᾳ παρὰ τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας, Quod quatuor menses tempori præfixo addidisset. Aristot. Pol. 1, (11.) Ἀρραβῶνα διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργίων τῶν ἐν Μιλήτῳ πάντων, ὀλίγου μισθωσάμενον, ἅ τ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, Nemine addente ad pretium quod ille statuerat, i. e. uno verbo, Licente. Sunt, qui itidem exp. Addo, Matth. 9, (16.) Ἐπιβάλλει ἐπίβλημα, i. e. Addit, vel Assuit, Bud. Alii tamen vertunt Immittit, cum Vet. Interpr. || Ut autem hic reddunt Immitto, ita Bud. ap. Theophr. ἐπιβάλλειν κλήματα, Submittere palmites. Vide p. 441.

Ἐπιβάλλω, Tendo aliquo, vel Aliquo pervenio feliciter rectoque cursu, et quasi collimando. Quam ego exp. e multis Eust. in unam redactis colligo. Od. O. 295. Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, navis sc., i. e. εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν s. ἔθεεν. Idem Eust. alibi, Ἐπιβάλλει γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ, inquit, ἤγουν ἠκριβωμένως ἐγχειρεῖ, καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ: unde ego ἐπιβάλλω ἔργῳ τινὶ esse dico, Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad scopum collimans. Cui meæ interpr. addo et hanc, quæ est Budæi, Certa commentatione incumbo ad intelligentiam rei, Quod mente agitavi assequor et percipio. Plut. Πῶς οὖν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιβέβληκεν; Idem Bud. Dionysium Areop. Οὐ κατ' ἰδέαν ἑκάστοις ἐπιβάλλων (ὁ θεῖος νοῦς) interpr. Non per formam singulis rebus incumbens, ac sese applicans et admovens. Quod etiam προσβάλλειν

dici posse tradit. Hic autem reponendum existimo κατ' ἰδίαν, pro κατ' . ἰδέαν, licet hanc lect. ipse Bud. sequatur. Affert e Basil. cum accus. Τὸ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἑαυτὸν ἐπιβάλλειν μαθήμασιν, i. e. inquit, quasi Sese addicere et animum appellere. Et ex Eod. sine casu, Δυνήσεσθαι λοιπὸν ἐπιβαλεῖν τῇ ἀκριβείᾳ τῆς θεολογίας, pro Assequi et contingere. || Capitur et pro Incumbo in propria signif., s. Ingruo. Plato Phædro, Πατοῦσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιβάλλουσαι. Plut. (2, 514.) Ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες ἐπιβάλλειν ἔμελλον, In quam partem incubituri erant. Plura exempla ap. Bud. 439. 440. inter quæ unum Dionysii H., quod minime convenire existimo. In Ingruendi itidem signif., s. potius Irruendi, Marc. 4, 37. Καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, Et irruebant fluctus in navigium. At Vet. Interpr. male, Et fluctus mittebat in navim; faciens sc. ἐπέβαλλεν activum, et dans ei nomin. λαῖλαψ. Sciendum est autem in VV. LL. ἐπιβάλλειν citari ex Apoll. R. cum eod. nomine, sed alia constr. et pro alia signif., sc. ἐπιβάλλειν κύμασι pro Fluctibus infestare et invadere. Idem Bud., interjectis aliquot aliis signiff. Ἐπιβάλλειν etiam, inquit, sol dicitur in ortu, cum irradiat et incumbit suis radiis et ingruit. Exemplis autem, quæ affert, addi hoc potest e Synes. Ep. 148. Πρώτης δὲ ἀκτῖνος ἐπιβαλούσης: quod quidam interpr. Primo autem radio appulso. || Idem Bud. alibi, postquam ἐπιβάλλω dixit signif. etiam E vestigio sequor, et Vestigiis hæreo, exemplum hoc affert e Plut. Æmilio (33. p. 273.) Τούτοις ἐπέβαλλε τὸ ἅρμα τοῦ βασιλέως, ubi tamen ἐπέβαλλε addit esse quasi Incumbebat: [" et ibid. paulo ante, Τούτοις ἐπέβαλον οἱ τὴν ἱερὰν φιάλην ἀνέχοντες, et 34. Εἶτ' αὐτὸς ἐπέβαλεν." Schweigh. Mss.] Denique τῷ ἐπιβάλλω signif. impetus subest et Marc. 14, (72.) Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Bezæ enim assentior interpr. Et cum erupisset, i. e. Foras se proripuisset. Magis tamen ad verbum, i. e. respiciendo primam τοῦ βάλλω signif. nec minus commode reddi posse existimo, Cum se foras projecisset. Quo loquendi genere ipse etiam Cic. utitur. || Exp. et Incido; ut Aristot. (Politic. 2, 6.) Ὅταν βάλῃ περὶ τῆς τοιαύτης πολιτείας ἡ σκέψις: et Plut. τὰ ἐπιβάλλοντα, Quæ incidunt. || Aggredior, Capesso, Incœpto; ut, Τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν, Plut. pro τῆς πολιτείας ἅπτεσθαι. Ptol. Geogr. 1. Καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιβαλεῖν τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandam suscepisse. Fortasse autem in his loquendi generibus sub. possit accus. χεῖρας.

Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, Hæc res ad me pertinet. Herod. Τὸ ἐπιβάλλον τῶν κτημάτων ἀπολαβόντες, Portionem, quæ ad ipsos pertinebat, Portionem, quæ ipsos contingebat, ut alii interpr. In quibus Herod. verbis sub. μέρος docent cum alii loci, tum Luc. 15, (12.) ubi itidem fit portionis bonorum mentio; Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, Da mihi attinentem ad me partem bonorum, vel facultatum, Bud. Aut, ut Vet. Interpr., Quæ me contingit. Sic etiam ἐπιβάλλον μέρος Dem. (313.) Τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Ratam quandam partem ad nosque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ. Idem (317.) Εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι καὶ μάλιστά σοι. Aristot. Pol. 3. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον συνάγει, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, Veruntamen communis utilitas civitates cogit pro ea parte utilitatis, quæ ad unumquemque attinet ad commodius vivendum, Bud. Dicitur autem et τὸ ἐπιβάλλον σοι, sub. μέρος, pro Quantum in te est vel fuit. Et ab Aristot. Metaphys. 9. Τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, pro Pertinere, vel Pertingere. Ceterum quod ad Contingendi signif. attinet, illis exemplis addo e Synes. Ep. 19. Μέλλειν ἄξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν ἂν ἡμεῖς ἐπιβάλλωμεν: ubi ἐπιβάλλειν Contingendi quidem signif. itidem habet, sed paulum diversam: signif. enim Quos nos contingimus, pro Qui nos aliqua propinquitate et necessitudine contingunt. Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, pro, Officio meo convenit hoc facere, et Res ipsa poscit, ut hoc fa-
A ciam. Cui formulæ simile exemplum affert Bud. e Basil. Sic Aristot. Τῶν δ' ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, i. e. Quatenus functioni ejus congruit et convenit; sic Gramm. ἀπαρέμφατον dicunt εἰς πάντας ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare. Affert tamen ille et proxime præcedentem signif. τοῦ Attinere: ut sit Pro eo, quantum est quod ad functionem ejus attinet.

Ἐπιβάλλω signif. pass. pro Claudor, Operior, Bud. ex Aristot. de Part. Anim. 3. Πέφυκε δὲ τούτοις συνάγεσθαι, καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὅνπερ τρόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλει τε καὶ ἀναπτύσσεται, τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπτυσσόμενος, Quemadmodum illis, quæ arteriam habent et pulmonem, clauditur et aperitur pulmo aspirando et respirando. Inde ἐπιβλής, Pessulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Bud. Mihi vero ἐπιβάλλειν in pass. illa signif. durum videtur; nec vero ἐπιβλὴς secundum illam dicitur, sed secundum act., sc. ὃν ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν; non autem ὃς ἐπιβάλλει pro ὃς ἐπιβάλλεται, i. e. simpl. Quem nos in-
B jicimus, vel objicimus, aut obdimus ostio, verbis Terentii.

Ἐπιβάλλομαι, Superjicior, Injicior: unde ἐπιβληθείς, Injectus. Herodian. 8, (4, 11.) Φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. Interdum etiam act. pro Injicio; ut Hesiod. E. (2, 52.) Εἰ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. Et pro Induor, vel Induo, sicut ἐπιβάλλειν antea protuli eo sensu, quo Cic. dicit Injicere pallium. Gal. Μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα, pro quo ap. Marc. (14, 51.) Περιβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone. Quod et Indutus sindonem dici posset. Aristot. Πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι: ubi potest etiam exp. Induentes, vel Sibi induentes. Ad verbum, Injicientes sibi. || Ex Od. Ξ. (209.) ἐπιβάλλεσθαι citatur et pro simpl. Jacere, καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, Et sortes jecerunt, s. miserunt. Apud Theophr. itidem ἐπιβάλλεσθαι quandam Mittendi vel potius Emittendi signif. habet: eo sensu, quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel Emittere, ut Theophr. Ἐπιβάλλεται
C πάλιν ἄλλους βλαστούς: quos βλαστοὺς nos Gall. Jetons ab jaciendo itidem appellamus. Bud. tamen nullam signif. Jaciendi mentionem faciens, exp. Denuo orditur et instaurat.

Ἐπιβάλλομαι, Capesso, Aggredior. Item Incipio. Et quidem interdum pro Manum admoveo, in propria signif., ut (Phalæc. 4.) Βοῶν δ' ἐπιβάλλεν ἐχέτλῃ. Sed metaph. frequentius, Polyb. Μηδένα ἐπιβεβλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει: 5. Οὐκ ἀνάνδρῳ δὲ ἐπεβάλετο τόλμῃ καὶ πράξει. Et ut Aggredior interdum casui, interdum infin. jungitur, sic ἐπιβάλλομαι. Apud Dem. (282.) Καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ εἰρήνην. Ibid. Ἐπιβάλλεται καταστῆσαι, ubi ἐπιβάλλεται verti etiam potest Conatur. Jungitur etiam accus. ead. signif. Plato Timæo, * Ὡς ὀρθῶς ἐγχειροῖμ' ἂν τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον: ubi observa ἐγχειρεῖν et ἐπιβάλλεσθαι pro eod. poni: Idem de LL. 10. (p. 82.) Καὶ δόξομεν, μείζονα ἐπιβαλλόμενοι, καὶ τῶν σμικρῶν ἀποτυχεῖν. Plut. (1, 38.) Ἐπεβάλετο τὴν ναυπηγίαν. [Ναυπηγίᾳ ἐπεβάλλετο, Reisk. cum Ald. Flor. et
D Mss.] Quod VV. LL. interpr. Animum ædificandis navibus adjecit. In iisdem affertur e Thuc. (6, 61.) Ἐπιβαλεῖται δουλείαν αὐθαίρετον, pro Sua sponte servitutem suscipiet. || Interdum etiam gen. jungitur pro Cupio, ut Il. Z. (68.) Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε Μιμνέτω, i. e. ἐφιέμενος καὶ ἐπιθυμῶν. Vel, eod. sensu, ὁ θέλων ἐπιτυχεῖν: ut ἐπήβολος pro ἐπιτυχής, Eust. qui etiam admonet, cum alios, tum Aristot. τῷ ἐπιβάλλεσθαι uti itidem pro ἐφίεσθαι. Bud. autem et exemplum affert ex Aristot. Pol. 1, (9.) Ὅσοι δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται.

[Ἐπιβάλλω, Gl. Injicio, Immitto, Ingruo, Superjacio, Adjicio. Ἐπιβάλλομαι· Cœpi. Ἐπιβάλλει μέρος τι· Obtingit. Ἐπιβάλλον· Portio. Τὸ ἐπιβάλλον· Competens. Τὸ ἐπιβάλλον μέρος· Portio. Ἐπιβληθέντα· Indicta. Κατὰ τὸ ἐπιβάλλον· Proportione. Ad Greg. Cor. 818. " Τὸ ἐπιβάλλον, Clem. Alex. Str. 823." Routh. Mss. Schæf. Meletem. in Dionys. H. 104. " Polyb. Exc. Leg. 37. Γενομένης δὲ παρὰ τὴν συνουσίαν μνήμης τοῦ βασιλέως, ἐπιβαλὼν ὁ πρεσβευτής,

πολλούς τινας διετίθετο λόγους, ἐγκωμιάζων Πτολεμαῖον. A
'Arrepta ansa,' Casaub. Forsan, Addens; iis puta, quæ alii dixerant, ea, quæ sibi ipsi in mentem venerant. Conscendo, 5, 18. Ἐπέβαλε τοῖς καταντικρὺ τῆς πόλεως λόφοις." Seager. Mss. Herod. 2, 180. Τοὺς Δελφοὺς δὲ ἐπέβαλε τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος παρασχεῖν. Theognis 346. σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν. Theocr. 23, 26. ἄρτι δὲ χαίρειν Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι, "i. q. λέγω," Schneider. Lex. qui tamen dubitat. Oppian. A. 3, 504. κραδίη δέ οἱ ἄλλοτε λαιὴν—ἐπιβάλλεται ἀτραπὸν ἐλθεῖν.]

["Ἐπιβάλλω, ad Od. O. 296. Ilgen. Hymn. 337. ad Diod. S. 1, 217. 2, 219. 228. 239. 261. 280. 288. ad Charit. 387. ad Timæi Lex. 116. Toup. ad Longin. 353. ad Callim. 1, 55. Wakef. S. C. 2, 125. 5, 61. Thom. M. 193. 677. 721. Phrynich. Ecl. 182. ad Charit. 456. 509. 722. Dawes. M. C. 353. Wakef. Ion. 1474. Trach. 614. Markl. Iph. p. 206. Cattier. 75. Gloss. Steph. 173. Brunck. Aristoph. 3, 178. Archimel. 2. Heyn. Hom. 5, 380. Urgeo, Ammon. 113. Impono, velut mulctam, Anton. Lib. 240. Verh. Herod. 191. B Aggredior, Toup. Opusc. 2, 273. Diod. S. 1, 6. Augeo pretium, Coray Theophr. 230. 295. Hoogev. Part. p. 103. Sch. prior. Imprimo, T. H. ad Plut. p. 294. Subsequor præcedentem, Diod. S. 2, 283. De mari alluente, Heyn. Hom. 6, 212. Incumbo, Heindorf. ad Plat. Phædr. 255. Ἐπιβάλλει, Schol. Apoll. R. 2, 257. Τὸ ἐπιβάλλον, Heyn. Hom. 8, 704. Boeckh. in Plat. Min. 149. Pars contingens, vel Rata, quam quisque confert, Schweigh. Emendd. in Suid. 57. Wessel. ad Diod. S. 1, 4. 282.; ad Herod. 155. Abresch. Lect. Aristæn. 185.; Paraphr. 146. Toup. Opusc. 2, 289. ad Od. B. 319. Herod. 332. 522. Diod. S. 1, 367. Τὸ ἐπιβ. μέρος, 652. 2, 597. Larcher. ad Herod. 3, 523. Ed. 2. ad Dionys. H. 1, 497. 2, 683. Τὰ ἐπιβάλλοντα, Plut. Mor. 1, 143. Quæ ad nos pertinent officia, Ruhnk. Ep. Cr. 102. Ἐπιβάλλον ζῶον, Bast Lettre 21. Καθάπερ ἦν ἐπιβάλλον, Diod. S. 2, 520. cf. 525. Ἐπιβάλλω χεῖρα, ad Charit. 228. Bergler. Alciphr. 318. γῆν, ad Xen. Eph. 202. τὴν διάνοιαν πρός τι, Diod. S. 2, 437. τινὶ, Fac. ad Paus. 1, C 335. Ἡ ἐπιβάλλουσα κηδεία, Diod. S. 2, 384. Marcell. V. Thuc. 9. Ἐπιβαλὼν ἔφη, Diod. S. 1, 563. ad 2, 288. Ἐπιβάλλομαι, ad Dionys. H. 4, 2254. 2276. Med., Quint. Mæc. 3. Callim. 1, 587. ad Diod. S. 2, 98. 196. 216. 361. (sic leg. 573.) 612. Add. ad p. 573. Heyn. Hom. 5, 194. Dionys. H. 3, 1354." Schæf. Mss. "Accedo, Strabo 202. Irruo, de vento, Suid. 3, 659. Suggero, Certum facio, Artemid. 22. Contingo, Joseph. 1011. De dicendi genere, Philostr. 514. Ἐπιβάλλει ἥλιος, Surgit sol, Polyb. 1, 543. Τὸ ἐπιβάλλον, Quod ad aliquem juste pertinet, Clem. Alex. 413. Med., Pervenio in locum, Callim. H. in Del. 68. Aggredior, cum infin., Hes. v. Μνηστῆρες. Pass., Attingor ætate, Suid. 2, 478. Ἐπιβέβλημαι, Aggressus sum, Clem. Alex. 142. * Ἐπιβαλλόντως, Convenienter, Pertinenter, Phornut. 26." Wakef. Mss.]

Ἐπίβλημα, τὸ, Quod adjicitur s. Additur. A Bud. Additamentum et auctarium exp. Matth. 9, (16.) Οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Ubi v. et Bezam. [J. Poll. 4, 119.] D || Vestimentum exterius, Amiculum, Stragulum torale, sicut et ἐπιβάλλεσθαι pro Induere poni dictum est, ut Idem ap. Gal. interpr. Vide 444. || At ἐπιβλήματα,' τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, pro Ornamentis domus, ut sunt tapeta, ex Es. 3, (21.) affertur in VV. LL. [Gl. Stragulum, Operimentum. "Operculum, Nicostr. ap. Athen. 111. τοὐπίβλημ' ἐπεὶ περιῃρέθη." Schweigh. Mss. "Ad Mœr. 139. 140. Phrynich. Ecl. 213. Brunck. Aristoph. 1, 97." Schæf. Mss. "Tapetum, Arrian. 272." Wakef. Mss.]

Ἐπιβλὴς, ῆτος, ὁ, Pessulus, Repagulum, Vectis. Sic autem appellatur ex eo, quod foribus injiciatur, vel superjiciatur, s. obdatur. Il. Ω. (453.) θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εἰλάτινος. ET Ἐπιβλήτης ap. Hes. Idem. Item Trabs, s. Tignum. [Eratosth. Schol. Epigr. 2. Ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσσόθι πηξάμενος. Theodoridæ Epigr. 18. Glossæ: Ἐπιβλής· Sera. "Trabs, Lysias Fr. p. 27. Reisk." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 6, 554. 8, 690. Brunck. Soph. 3, 473. Jacobs. Anth. 11, 241." Schæf. Mss.]

"Ἐπίβλητος, (ὁ, ἡ,) Adjectitius, aliis Adventitius." [Gl. Ἐπίβλητον· Indictum. * Ἀνεπίβλητος: unde * "Ἀνεπιβλήτως, Jambl. Protr. c. 21. Symb. 26." Kall. Mss.]

[* Ἐπιβλητικὸς, ἡ, ὸν, ET] Ἐπιβλητικῶς, ab ἐπιβάλλειν dicto de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop. Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἡμᾶς ἐπιβλητικῶς τῇ αὐτῆς φύσει πλησιάσαι, Ita ut in eam incumbat intellectus, Bud. [Diogenis Epicurus 10, 50. pro κατ' ἐπιβολήν.]

Ἐπιβλήδην, q. d. Injectim, vel Superjectim. Apoll. R. 2, (80.) ἐπιβλήδην ἐλάοντες: ubi exp. Adigentes et Injiciendo committentes.

"Ἐπιβλὰξ, Hesychio συννεφὴς νιφετῷ. Ἐπιβλὴξ "Eid. est συννεφής."

"Ἐπίβαλμα, (τὸ,) Hesychio ὑποπόδιον, Scabellum: "cui sc. pedes ἐπιβάλλομεν et superponimus."

"Ἐπίβαλοι, Eid. sunt πτέρναι, Calces, Calca"nea," ["a βάω, i. q. ἐπιβάται: sic βηλὸς, Limen domus." Schneider. Lex. "Lobeck. Aj. p. 402." Schæf. Mss.]

"Ἐπιβλὴ, ἡ, Fibula. Hesychio enim Ἐπιβλαὶ sunt "περόναι: procul dubio παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς "ἱματίοις, unde et ἐνέται s. ἐνεταὶ nominantur."

Ἐπιβολὴ, ἡ, Injectio: ut χειρὸς vel χειρῶν ἐπιβολὴ, Injectio manus, in Pand. Plut. Symp. 4. Αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται: ubi itidem Injectiones manus s. manuum exp. alio tamen sensu. Sic ap. Thuc. Λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων ἐπιβολὰς interpr. Injectiones. Sed videtur Thuc. de induendis illis loqui, ut supra ἐπιβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone, vel Qui induit sindonem: unde et ἐπιβόλαιον et ἐπίβλημα, Indumentum, cui etiam signif. convenire v. Injicere, antea docui. Apud eund. Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων, Impositiones laterum s. laterculorum, ut quidam interpr.; pro quo mallem, inversa orationis forma, Lateres aliis alios impositos, vel superpositos; alii Structuras: alii, Coagmentationes. Sic autem Bud. ἐπιβολὰς ap. Gal. Τὸ τοῦ κροτάφου ὀστοῦν λεπιδοειδεῖς ἔχον ἐπιβολὰς ait posse exp. Coagmenta, vel Commissuras. Annotarunt denique nonnulli, in applicitis aliisque super alias sedentibus rebus et imbricatis, ut Vitruv. loquitur, habere locum ἐπιβολὴ, i. e. ἐπιπτυχὴ, καὶ ἐπίπτυγμα, καὶ ἐπίπτυξις: quæ apparet in laterum positura in tectis, squamarum situ, in piscibus, in lorica conserta, et id genus. Bud. rursum ἐπιβολὰς, in Gal. l. c. appellat Applicamenta squamatim incumbentia, s. in modum squamarum incidentia; nam quod Celsus dixit, Inferiora ossa superioribus leniter incidunt, id Græce esse ἐπιβάλλουσι. Et Thuc. ἐπιβολὰς πλίνθων appellat, ut idem scribit, Structuram lateritiam, quia laterculis constat aliis super alios incumbentibus. Hactenus ille. || Pro Impositione ponitur alia etiam signif.; nam, ut diximus ἐπιβάλλειν τέλος, s. φόρον esse Imponere tributum, ita ἐπιβολὴ τέλους s. φόρου, Impositio tributi. Sed et per se positum reperitur ἐπιβολὴ, i. e. sine adjectione, in ead. signif., quo modo et Gall. Imposition usurpatur. Interdum vero et generalius accipitur. Ex Esdr. 1. citatur pro Indictione, Μηδεμία φορολογία, μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γένηται. Et ἐπιβολὴ, Mulcta, q. d. Impositionem: sicut ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν, Imponere mulctam, ut loquitur Liv., q. d. Imponere impositionem. Lysias, Ἐπιβολὴν ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιοῦντες. ["Dem. 572." Seager. Mss.]

Ἐπιβολὴ, Incubitus, eo sensu, quo mens dicitur incumbere in rem quampiam. Themist. de Anima 3. Ὥσπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μὲν λευκὸν καὶ τὸ φῶς κατ' ἐπιβολὴν, τὸ δὲ μέλαν καὶ τὸ σκότος κατὰ στέρησιν κ. τ. λ. ubi ἐπιβολὴ vocat, Bud. teste, Applicationem intellectus et incubitum in rem intelligibilem, vel ipsius rei intelligibilis in intellectum incursum: quem etiam ἐπέρεισιν appellat e Plat., quasi Impressionem. Hinc ἐπιβολὴ et pro Notione ac conceptu mentis, qui et ἔννοια dicitur. Et πρώτη ἐπιβολὴ, Gal. Prima notio Cic., Bud. Et sicut ἐπιβάλλειν ponitur pro Incumbere in propria signif. et Ingruere, sic ἐπιβολὴ hanc etiam Incubitus signif. habet. Est item Infestus et hostilis accessus, Impetus et incursus aciei. Plut. Cæsare, Ἐπιβολῆς ἅμα τοσούτων ἱππέων γενο-

μένης, i. e. προσβολῆς, et ἐπιδρομῆς. Bud. Sic et Polyb. Τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπέστησαν τῆς ἐπιβολῆς, Ab invasione temperarunt. Sic Gal. Ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους, Invasio frigoris in febre; vel Accessio, Bud.

Ἐπιβολὴ, Aggressio, Inceptatio, ut ἐπιβάλλειν dixi esse etiam Aggredi, Capessere, Inceptare. Ptol. Geogr. Ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς. Exp. et Inceptum, Propositum, Institutum. Diod. S. Μεγάλης ἐπιβολῆς ἀποτυχών. Polyb. Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assecuta est, quod faciendum susceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et plur. ἐπιβολαὶ, Incepta, s. Conatus. Diod. S. Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Et Plut. Alexandro, Ἥτε γὰρ τύχη ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπείκουσα, appellans ἐπιβολὰς, Inceptas et susceptas res agendas. Vide Bud. Comm. 440. 444. Cic. quoque ἐπιβολὴν interpr. Conatum, ubi quod Stoici dixerunt ἔρωτα εἶναι ἐπιβολὴν φιλοποιΐας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, esse dixit Conatum amicitiæ faciundæ e pulcritudinis specie; ut habes p. 60. mei Cic. Lex.

Ἐπιβολὴ, VV. LL. exp. etiam Defensio, Propugnaculum, ap. Theophr. C. P. 3, 22. ut ille dicat Προσβολὴν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι, deinde Ὥστ' ἐπιβολὴν ἔχοντες, ead. de re. || In iisdem illis exp. et Transitus, in h. l. Polyb. Διὰ τὸ τῆς ἐπιβολῆς ἀδύνατον. || Apud Eund. vero redditur et Dignitas, Ampiitudo: Μεγάλην δὲ προκοπὴν ποιήσας τῆς ἐπιβολῆς. Et, Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, pro Celeriter ad tantam pervenit amplitudinem. Quæ exp. ei repugnat, quam Bud. eid. l. dare modo dictum fuit, et quæ illi optime, meo quidem judicio, convenit. Cum vero in h. l. ἐπιβολὴν falso interpretatos esse Amplitudinem comperiam, similis et in altero interpr. mihi suspecta est. Itidem vero et proxime præcedens, qua pro Transitu accipi volunt.

[" Ἐπιβολὴ νοερὰ, (ap. Aristot.) Intellectual projection. The immediate energy of intellect is thus denominated, because it is an intuitive perception, or an immediate darting forth, as it were, to its proper object, the Intelligible." Th. Taylor. Ἐπιβολὴ, Gl. Incœptum, Incœptio, Superventum, Notio, Superficies. Ἐπιβολὴ, προσθήκη· Adjectio. Taylor ad Lys. c. Andoc. 113. Ruhnk. ad Tim. 116. T. H. ad Aristoph. Π. p. 294. Aretæus 3, 8. Αἱ ἐς τὸ στέρνον ἐπιβολαὶ τῶν πλευρῶν. Philostr. 598. 604. τῶν νοημάτων. Ind. Epict. Ἐπιβ. διανοίας, Jaculatio mentis, Philo J. 1, 229. Charito 2. p. 32. Ruhnk. ad Longin. 149. Lex. Polyb. " Mulcta, i. q. πρόστιμον, hoc sensu accipio ap. Diod. S. 1. p. 88. ubi, postquam dixisset hominis sive liberi, sive servi necem sponte perpetratam capitis supplicio ap. Ægyptios puniri, addit: Ἅμα μὲν βουλόμενοι μὴ ταῖς διαφοραῖς τῆς τύχης, ἀλλὰ ταῖς τῶν πράξεων ἐπιβολαῖς εἴργεσθαι πάντας ἀπὸ τῶν φαύλων." Brunck. Mss. " Thom. M. 289. 496. Heyn. Hom. 5, 121. 8, 97. ad Charit. 219. 254. 274. 456. 509. ad Diod. S. 1, 6. 7. 124. 175. 202. 239. 285. 308. 404. 437. 444. 452. 512. 562. 616. 724. 2, 328. Coray Theophr. 256. Wakef. Georg. 96. Villoison. ad Longum 47. Timæi Lex. 216. et n.: Ruhnk. ad Longin. 262. Schweigh. Emendd. in Suid. 23. ad Od. B. 319. ad Callim. 1, 55. Mulcta, ad Dionys. H. 3, 1819. Impetus, Plut. Alex. 61. Schm. Ἐπιβ. ἐπιβάλλειν, sensu forensi, Wyttenb. Select. 392. Conf. cum ἐπιβουλὴ, ad Dionys. H. 4, 2084." Schæf. Mss. " Mentis vis, Synes. 47. Notio s. Perceptio mentis, Clem. Alex. 629." Wakef. Mss.]

Ἐπίβολος, Compos, [Gl.] vide in Ἐπήβολος. Ετ Ἐπιβόλως in Ἐπηβόλως. " Hes. exp. φρονίμως." || Sed ἐπίβολος ex J. Poll. affertur et pro Fibula, quæ axi indita ipsum impedit, ne rotis excidat: ab ea τοῦ ἐπιβάλλω signif., quam et in ἐπιβλὴς habet. [" Ἐπιβολώτατα, Method. Conv. 127." Routh. Mss. Ἐπίβολος conf. cum ἐπίβουλος, Schæf. Meletem. in Dionys. H. 48. Diod. S. 1. p. 22. " Foës. ad Hippocr. 1, 33. Thom. M. 677. Toup. ad Longin. 292.; Opusc. 1, 457. ad Charit. 509. Ἐπιβόλως, ibid." Schæf. Mss. " Ἐπίβολος, Stob. 141. Clem. Alex. 531. 778." Wakef. Mss.]

[* " Δυσεπίβολος, Toup. ad Longin. 292." Schæf. Mss.]

[* Εὐεπίβολος, ὁ, ἡ, Phav. 171. * Εὐεπιβόλως, Artemid. 4. Procem. Εὐεπιβόλως ἔχειν πρὸς τὰς κρίσεις. " Ad Charit. 509. Εὐεπίβολος, ibid. Toup. ad Longin. 292. Thom. M. 677." Schæf. Mss.]

[* Μεγαλεπίβολος, ὁ, ἡ, vide supra 1157. a. " Ad Charit. 509. ad Diod. S. 1, 595. 2, 54. 262. 265." Schæf. Mss. " Galei Myth. 196. Polyb. 3, 54. Villoison. Anecd. Gr. 1, 344." Wakef. Mss.]

Ἐπιβόλαιον, (τὸ,) i. q. ἐπίβλημα, in VV. LL.; ibi enim exp. Vestimentum, item Additamentum: et citatur ex Ezech. 13, [18. 21. Gl. Amictorium, Opertorium. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 471. " Heyn. Hom. 7, 485." Schæf. Mss.]

[* Ἐπιβολεὺς, ὁ, Mathem. Vett. 67. Ὅμοιος ἐπιβουλεῦσιν, ὅσοι τὰ νομίσματα ἔχοντες πίπτουσι, al. ἐπιβολεῦσιν οὓς—τύπτουσιν. Vide Schneider. Lex.]

¶ Ἐπήβολος, ὁ, ἡ, ab ἐπιβάλλω, pro ἐπίβολος. Proprie autem ἐπήβολος dicitur Qui compos factus est rei alicujus, et ad eam veluti collimavit; sed generaliter ap. Hom. pro Eo, qui hoc vel illud adeptus est, atque adeo possidet. Od. B. (319.) οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Ubi inepte redditur Navis compos, pro Possessore navis. Possit etiam reddi fortasse non male, Navem enim non obtineo. Qui enim navem obtinet, eam adeptus sit necesse est. Quæ dico ad illas Eust. expp. respiciens, ἐπιτυχὴς, ἐγκρατής. Sed quod ad formationem attinet, illis nequaquam assentior, e quorum sententia scribit, a βάλλειν signif. τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ fieri βόλος, ἤβολος, deinde ἐπήβολος: nec rursum iis, qui ἐπήβολος dici putant quasi ἐπιήβολος, sed ἐπήβολος licentia poët. atque adeo sua dixisse Hom. existimo pro ἐπίβολος: qui autem postea hanc v. h. signif. retinuerunt, nisi quod de aliis rebus eam usurparunt, scripturam quoque sibi retinendam putasse, atque adeo retinuisse. Soph. Antig. (492.) οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν: ubi commode uti possumus τῷ Compos, reddentes Compotem mentis. Aristot. Ethic. Τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν κἀγαθῶν ἐπήβολοι, Compotes et adepti. Et Plato Euthyd. Τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους, Compotes et peritiam adeptos. Ita enim et hic interpr. Bud., quem vide p. 1449. Item Eust. 1448. aliquot signif. nominis hujus exempla proferentem. Apoll. R. (1, 694.) Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολός ἐστ' ἀλεωρὴ, Εἴ κεν ἐπιτρέψητε, ubi Schol. exp. ἐπιτυχὴς, afferens tamen et alias expp. Idem (2, 1282.) Εἴ τε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή: ubi Schol. ἀσφαλής. Reperitur et superl. ἐπηβολώτατος, Synes. " Ἐπάβολος, Hesychio ἐπιτυχὼν, Dor. " pro ἐπήβολος." Ετ Ἐπηβόλως, quod Eustathio est ἐπιτυχῶς. Fortasse autem et συνετῶς exp. possit, i. e. Prudenter: et quidem aptius, quam ipsum nomen ἐπήβολος ab eo exp. συνετὸς, p. 1406.: vix enim ἐπήβολος ita sumi crediderim sine adjectione, et non addito gen. φρενῶν, vel alio hujusmodi. [" Ἐπήβολος, a βάλλω, κυρίως ἐπιτυγχάνω, ἐπιτυχὴς τοῦ λογισμοῦ, Eust. Il. A." Gataker. Mss. Ἐπήβολον πρόφασιν, Nonn. Jo. 227, 3. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 699. Ruhnk. ad Tim. 116. Schæf. Meletem. in Dionys. H. 48. Apoll. R. 3, 1212. ἐπήβολος ἅρματι νύσσα: 4, 1380. μῆτις. Archippus ap. Etym. M. χρήματα, Ælian. H. A. 2, 52. Ζῶα τριχῶν ἐπήβολα, Nicander A. 232. κλήροισιν ἐπήβολα, Theocr. 28, 2. Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος, pro ἐπιβάλλων. " Ruhnk. ad Longin. 249.; Toup. 292. Pierson. ad Herodian. 477. Valck. ad Herod. 206. Wessel. ad Diod. S. 1, 22. ad Od. O. 296. ad Herod. 672. 735. Toup. Add. in Theocr. 405. Valck. ad Il. 22. p. 147. Timæi Lex. 116. et n.: Foës. ad Hippocr. 1, 33. Brunck. Soph. 3, 394. Boeckh. in Plat. Min. 147. ad Charit. 509. Thom. M. 677. * Ἐπηβολὴ, ad Lucian. 1, 363. Boeckh. in Plat. Min. 149." Schæf. Mss. " Ἐπήβολος, Qui scopum ferit, Max. Tyr. 5, 2. Peritus, Synes. 30. φρενῶν, Sapiens, Æsch. Pr. 443." Wakef. Mss.]

" Ἐπηβολία, ἡ, Conventus, quasi Obviatio, Occur" satio, VV. LL. absque exemplo: et non sine " mendi suspicione." [Etym. M. " Boeckh. in Plat. Min. 149." Schæf. Mss.] " Δυσεπήβολος, Conjectu " difficilis, Quem attingere et assequi difficile est: " ut accipiunt in h. l. Suidæ de Agapio Philosopho;

"'Εθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀπορίων ἀποβολῇ δυσ-" επηβόλων." [" Toup. ad Longin. 292." Schæf. Mss.] Εὐεπήβολος, i. q. ἐπήβολος, Suid. At Εὐεπηβόλως, Eidem est Manifeste, Recte, σαφῶς καὶ ὀρθῶς. [Σοφῶς exhibet Schneider. Lex. " Ad Thom. M. 146. 677. ad Charit. 509. Εὐεπήβολος, ibid. Thom. M. 677. ad Timæi Lex. 117. Toup. ad Longin. 292." Schæf. Mss. " Sagax, Archim. 65." Wakef. Mss.]

" Μεγαλεπήβολος, (ὁ, ἡ,) Qui magnis rebus manum " admovet, Ardua capessens, Magna aggrediens. " Suidæ itidem ὁ μεγάλων πραγμάτων καταρχόμενος, " hoc afferenti exemplum: 'Εδόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς " οὗτος μεγαλεπήβολος καὶ τολμηρὸς εἶναι, καὶ τοῦ προ" τεθέντος ἐξεργαστικός." [Vide supra 1157. a. " Μεγαλεπήβολος, ὁ μεγάλων ἐπιτυχής, Qui in arduis rebus prospero successu utitur: at μεγαλεπίβολος est ὁ τῶν μεγάλων πραγματῶν καταρχόμενος. Diod. S. 1, 120. 'Η δὲ Σεμίραμις οὖσα φύσει μεγαλεπίβολος, Natura ita comparata ut magnas res moliretur, quippe φιλοτιμουμένη τῇ δόξῃ τὸν βεβασιλευκότα πρότερον ὑπερθέσθαι. Hæ voces sæpe confunduntur: enimvero exemplum e Polybio petitum, quod Suid. adducit in Μεγαλεπήβολος, ad alterum μεγαλεπίβολος pertinet; et ita etiam in Excerpt. p. 1406. scriptum est: 'Εδόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς οὗτος μεγαλεπίβολος καὶ τολμηρὸς εἶναι, καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός: in Diodori Excerpt.: 'Ο "Αννων μεγαλεπίβολος ὢν καὶ δόξης ὀρεγόμενος. At μεγαλεπήβολος τοῦ ἐπήβολος signif. sequitur, ut εὐεπήβολος. Diod. S. 1, 134. de Semiramide, Αὐτὴν δὲ φύσει μεγαλεπίβολον οὖσαν καὶ τολμηρὰν κατασχεῖν τὴν ἀρχὴν, quippe quam p. 175. dicit fuisse τῷ τε μεγέθει τῶν ἐπιβολῶν καὶ πράξεων διωνομασμένην." Brunck. Mss. " Ruhnk. ad Longin. 249. ad Charit. 509. ad Diod. S. 1, 595. 2, 54. 262. Μεγαλεπήβ., Μεγαλεπίβ., Toup. 292. Beck. Bibl. Philol. 1, 103. Valck. Phœn. p. 739. Wessel. ad Diod. S. 1, 22. 120. 134. 369." Schæf. Mss. " Μεγαλεπήβ., Diod. S. 5, 48. Phornut. 61." Wakef. Mss. * Μεγαλεπηβόλως, Accurate, Pachym. Procem. ad Dionys. Areop. p. 39.]

[* " 'Ανεπιβάλλω, Orph. Arg. 956." Wakef. Mss.]
Προεπιβάλλω, q. d. Præinjicio, Polyb. 16. Μὴ γὰρ ἐκείνου τολμήσαντος προεπιβαλεῖν τῷ Φιλίππῳ τὰς χεῖρας, i. e. Bayfio interpr. Nisi enim ille antevertisset impetum facere in Philippum. Ad verbum, Prius injicere manus in Philippum.

[* Προσεπιβάλλω, Hippocr. 779. Lucian. Pisc. 200. " Planudes in Versione Ovidii Met. 14, 276." Boissonad. Mss. " Insuper injicio, Polyb. 2, 191." Wakef. Mss.]

Συνεπιβάλλω, Competo, Incurro eodem. Polyb. 2. "Οσα δὲ συνεπιβάλλειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, Quæ incurrunt in ea tempora, de quibus ego scribo. Bud. At Συνεπιβάλλομαι, Una aggredior, cum gen. rei et dat. personæ. Lucian. Συνεπιβάλλεσθαί μοι τοῦ ἔργου, Una mecum opus aggredi. [" Simul considero, M. Antonin. 3, 11." Schweigh. Mss. " Abresch. Lect. Aristæn. 46. T. H. ad Lucian. 1, 196. Συνεπιβάλλομαι, ad Diod. S. 1, 480." Schæf. Mss.]

Καταβάλλω, Dejicio, Deturbo, Prosterno, Everto. Thuc. 3. Κατέβαλε κεραμίδα. Plut. (1, 603.) "Οταν, εἶπεν, ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ. Ubi observa dici πεπτωκέναι de illo, quem quis καταβάλλει. Dicitur et metaph. pro Evertere, ut καταβάλλειν τὰ μητρῷα τῆς πόλεως δίκαια, Synes. Et cum ἀπό: ut dicitur Dejicere ex aliquo loco. Xen. E. 5, (2, 31.) Καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου. At καταβάλλειν cum solo gen. vide in Καταβάλλομαι. Item cum εἰς, ut Dejicere in aliquem locum, s. Projicere. Hesiod. Θ. (189.) Κάββαλ' ἐπ' 'Ηπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, ubi κάββαλ' est per sync. pro κατέβαλ', et ἐνὶ πόντῳ, pro εἰς πόντον. In quibusdam autem metaph. locutionibus καταβάλλειν, sequente itidem præp. εἰς, commode verti posse existimo per Conjicio, ut καταβάλλειν εἰς φόβον, quod uno verbo redditur Terrere: sed et totidem possis verbis, expressa vi τοῦ καταβάλλειν, interpr. Conjicere in terrorem, vel Conjicere in metum; ut locuti sunt cum alii tum Liv. Eod. dixit modo Plato, καταβάλλειν εἰς φθόνον: quod exp. Subjicere invidiæ. At ego malim Conjicere in invidiam. Sed et Eur.

A (Iph. T. 606.) dixit καταβάλλειν εἰς συμφορὰς, quod itidem verti potest Conjicere in calamitatem. At καταβάλλειν εἰς μηδὲν rectius redditur, Redigere in nihilum, quam Conjicere in nihilum. Interdum καταβάλλειν cum dat. solo, pro καταβάλλειν cum illa præp. εἰς habente accus., ut cum dicitur καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, et εἰς τὴν γῆν: quod est Jacere in terram semina, potius quam Conjicere: et usitatius etiam per v. Mandare, ead. constr., Mandare terræ semina. Sæpe autem et καταβάλλειν τὰ σπέρματα sine adjectione dicitur. Basil. 'Αλλ' εὐθηνήσει μὲν ὁ γεωργὸς μήτε σπέρματα καταβαλών. Alicubi etiam καταβάλλω reddi debet Abjicio aut Projicio, potius quam Dejicio; ut Xen. K. Π. 2, (2, 1.) Καταβάλλει ὃ ἔλαβεν. At in metaph. locutionibus, potest et Abjicere et Dejicere reddi, ut Plut. Καταβάλλων ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν παρημελημένων, Se abjiciens, ut unum quempiam e contemtis hominibus: vel, Se dejiciens, vel, Se demittens. Cic. certe Abjicere se et Prosternere hoc sensu dixit in Parad. Sic te ipse abjicies

B atque prosternes, ut nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes interesse? Sed et pro Demittere, extra metaph., ut (Od. P. 302.) Argus canis οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Καταβάλλω, Telis peto et obruo, Sterno, Bud. subjungens hæc exempla. Polyb. 5. Καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Idem, 'Επτακοσίους μὲν κατέβαλον τῶν Μυσῶν. Plut. (3, 184.) Καὶ σπασάμενον τὸ παρακείμενον ἐγχειρίδιον, —πατάξαι καὶ καταβαλεῖν τὴν παρθένον. Xen. (E. 3, 2, 3.) "Ενθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Ita quidem Bud.; verum ego existimo καταβάλλειν non esse simpl. Telis petere et obruere, sed Telis petitum atque adeo obrutum prosternere; nisi quis his verbis Obruere telis, prosternendi etiam signif. includat: ut καταβάλλειν brevitatis gratia sit, quod alibi dicitur ἀκοντίζειν καὶ καταβάλλειν, vel ἀκοντίζοντα καταβάλλειν: ut K. Π. 1, (3, 12.) Καὶ τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. || Apud Isocr. (πρὸς Νικόκλ. 6.) et Athen. ἱερεῖα καταβάλλειν sunt qui non simpl. Pro-

C sternere, sed Conficere, s. Interficere interpr. Sic autem ap. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Καταβάλλει τὴν ἄρκτον, Camer. vult signif. vel Sternit, vel Conficit.

Καταβάλλω, Solvo, Persolvo, Pendo: ut καταβάλλειν τὰ πορθμία, Lucian. (1, 640.) Naulum solvere: εἴκοσι τάλαντα καταβαλεῖν, Plut. Themist.: Camillo, Χιλίας λίτρας καταβαλεῖν χρυσοῦ. Sic Demosth. (727.) Τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημίας καταβάλλειν, Legibus irrogatas mulctas persolvere; (1353.) Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Menstruas pensiones vectigalium solvere, vel Pendere menstruas summas, Bud. Dicitur autem καταβάλλω ἀργύριον ὑπὲρ τούτου, Pecuniam solvo pro hoc: vel τούτου, sub. ὑπέρ. Lucian. (1, 565.) Πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; respondetur, μνᾶς δώδεκα. Alterius autem constr., quam dixi, exemplum est ap. Philostr. Her. Καταβάλλω σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων. Sed non omnino suspicione mendi ap. me caret h. l., et si qui sunt similes: omissamque in illis esse præp. mihi fit verisimile. Ceterum καταβάλλειν de aliis etiam rebus

D dicitur, quæ exhibentur, quam de pecunia, ut Herod. Καταβάλλειν τὰ σιτία τῇ στρατιῇ: quod vulgo exp. Commeatum exercitui comportare: ego autem interpr. existimo Commeatum subministrare, Pecuniam ad commeatum pendere.

Καταβάλλω habet et aliam signif., et quidem neutr. positum, quam Bud. itidemque Lexicorrhaptæ prætermiserunt. Herodian. 1, (15, 5.) 'Επεὶ δὲ κατέβαλον [al. κατέλαβον] αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο: pro Postquam autem spectaculi dies affuit. Ead. prorsum metaph. dicitur Lat. Dies appetere, sed pro Affuturus propediem esse, et Propinquus esse, non autem pro Adesse. Quæ tamen diversarum linguarum loquendi genera inter se conferenda sunt.

Καταβάλλομαι, Dejicior, Prosternor: unde καταβεβλημένος, Dejectus, Prostratus. Et metaph. etiam pro Abjectus, Despectui habitus, Neglectus. Sed et καταβεβλημένον φρόνημα dicitur pro Spiritus abjecti et demissi, de Eo, qui καταβάλλει ἑαυτὸν, Abjicit seipsum, ut Cic. loqui, ostendi paulo ante. Alicubi

vero καταβάλλεσθαι cum præp. ἀπὸ, habente suum gen.: interdum et cum solo gen.' ut Καταβέβληται τῆς ἄνω δόξης, Greg. Naz. pro De superna gloria dejectus est. Qui locus suspectum mihi reddit hunc ejusd. scriptoris, Καταβαλῶ τῆς αἰσχύνης τοὺς προφήτας, pro Prophetas ignominia notabo, ut quidem in VV. LL. exp. Καταβάλλεσθαι et pro Conjici s. Retrudi, citatur e Theophr. C. P. 3. Καταβάλλεται πυρὸς ἐν τοῖς ψυχροῖς, Conjicitur in loca frigida, s. reconditur: aut, Locis frigidis committitur; ut καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, Lat. dicitur etiam Committere terræ semina. || Καταβάλλομαι frequenter act. etiam, ut καταβάλλεσθαι τὰ σπέρματα, pro καταβάλλειν τὰ σπέρματα antea posito, Jacere semina, ap. Bud. 447. Dicitur et καταβάλλεσθαι θεμέλιον itidem pro Jacere fundamentum. Et καταβάλλεσθαί τι, pro Ordiri aliquid, Præmoliri auspicarique, et, ut alii, Ab integro texere, quasique ab elementis ordiri: denique pro Præstruere aliquid et quasi fundamenta ejus jacere; ut Greg. in Athanas. Ἡ μεγάλη Θεοῦ βουλὴ καὶ πρόγνωσις πόῤῥωθεν καταβάλλεται τῶν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις. Vide alia exempla ap. Bud. 447. 448. Alicubi autem dictum reperitur, Πρὶν ἢ τὸν κόσμον καταβληθῆναι, pass. pro πρὶν ἢ καταβληθῆναι τοῦ κόσμου τὰ θεμέλια, accipiendo in propria signif., ut Them. in Ph. 6. Καὶ γὰρ ὅτε τὰ θεμέλια κατεβάλλετο ἐγίνετο οἰκία.

[Καταβάλλω, Gl. Dejicio, Ruto, Prosterno, Sterno, Dependo, Deturbo. Καταβάλλω, δίδωμι· Solvo, Dependo, Pendo. Καταβάλλω οἰκοδομήν· Demolior. Καταβάλλω οἶκον· Diruo. Καταβάλλω πληγάς· Elido. Καταβάλλω ἐν πολέμῳ· Dejicio. Καταβάλλω τὸ φρόνημα· Dejicio. Καταβληθέντα· Applicata. Κατέβαλεν οἰκοδομάς· Diruit, Demolit, Perculit, Dejecit. " Schol. Pind. N. 2, 1. Μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ προσοχῆς δεῖ καταβάλλεσθαι, Ocell. 5. Τὴν Κυρηναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν, Strabo 17. p. 1194. Μαθήματα καταβεβλημένα, Aristot. Polit. 8.: Isocr. Panath. 3. Μὴ τῶν καταβεβλημένων εἶς εἶναι." Schneider. Lex. " Deprimo, Abjicio, Dejicio, Plut. Opp. Mor. 1, 587." Seager. Mss. " Καταβάλλω, Thom. M. 495. 737. 906. Musgr. Hel. 163. Wakef. Herc. F. 345. Phil. 432. Abresch. Æsch. 2, 54. Jacobs. Animadv. 141. Kuster. Aristoph. 62. ad Diod. S. 2, 70. 120. Philostr. 54. Boissonad. Ruhnk. ad H. in Cer. 194. Fischer. Ind. Palæph. 77. ad Corn. Nep. 235. Toup. Opusc. 2, 35. Ammon. 119. Wakef S. C. 3, 164. Alciphro 52. Schweigh. Emendd. in Suid. 54. ubi omnino de h. v.: Valck. Diatr. 38. Toup. Emendd. 2, 290. T. H. ad Lucian. Dial. 14. ad Herod. 450. 567. 721. ad Charit. 367. Solvo, Persolvo, Thom. M. 762. ad Lucian. 1, 541. Brunck. Aristoph. 3, 167. Dionys. H. 1, 257. Bast Lettre 81. Boissonad. Philostr. 287. 306. Plut. 3, 155. Cor. Alciphro 8. Bergler. 43. T. H. ad Lucian. Dial. 6. Plut. Mor. 1, 423. Wakef. S. C. 2, 161.: P. Abresch. Paraphr. 256. Καταβ. ἀργύριον, etc., Valck. ad Ammon. 115. ad Lucian. 1, 340. Athen. 225. Bergler. Alciphr. 357. Alciphro 422. Villoison. ad Longum 109. Abjicio, Brunck. Aristoph. 3, 65. Pro κατατίθημι, Heyn. Hom. 5, 574. Καταβ. τινὸς, Dejicere de, Toup. Opusc. 1, 506. Καταβ. et Καταλαμβάνω, Lucian. 1, 848. et n.: ad Diod. S. 2, 481. Καταβ. τὸ ἦθος, Coray Theophr. 206. τὸ πρᾶγμα, Philostr. 238. Boissonad. τὰς σαρίσσας, Schweigh. Emendd. in Suid. 54. ἱερεῖα, 56. ἑαυτὸν, τὸ σῶμα, ad Lucian. 1, 409. τὴν ὀφρὺν, Musgr. Cycl. 166. Καταβάλλομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 96. Med., Callim. 1, 514. Fundamentum pono, omninoque initium alicujus rei facio; dicitur et de serentibus, Heyn. ad Apollod. 816. Bibl. Crit. 3, 2. p. 46. Valck. Callim. 104. Καταβάλλεσθαι πραγματείας, Dionys. H. 1, 3. Καταβεβλημένος, i. q. ταπεινὸς, Boissonad. Philostr. 469. Verachtet, Bergler. Alciphr. 24." Schæf. Mss. " Conjicio in carcerem, Diod. S. 108. Incutio, cum accus., Il. E. 281. Applico, ut unguentum, Nicander Θ. 550. γραφὴν, Scribere, Euseb. P. E. 465. σπέρμα, Sero, Longi Pastor. 97. λόγον τινὸς, Maledicere, Eur. Herc. F. 761. Καταβάλλομαι, Initium facio, Galei Myth. 536. Sine cura in medium fero, Plut. 2, 422. Eust. Ism. 198. Achill. Tat. 179. λόγους, Scribere, Diod.

A S. 195. Porphyr. 6. Beneficium, Alciphro 42. Sopat. Apam. 1. init." Wakef. Mss.]

" Κάββαλε, Æol. syncope pro κατέβαλε, Dejecit. " Hesiod. ἐπὶ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ. Sic Od. Ζ. νῦν " δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων. Thema quoque Καββάλλω constitui potest, unde sit Καββαλικὸς, (ἡ, " ὸν,) Aptus ad dejiciendum. Affertur enim e Plut. " Apophth. Lacon. Καββαλικώτερος, pro Aptior ad " prosternendum, Qui aptius prosternitur. Apud " Suid. Καββαλλὶς, ὁ καταβαλών," [Etym. M. Cf. et Κάβλημα. Κάββαλε, ad Greg. Cor. 616. Καββαλεῖν, 362. 659. Καββαλικὸς, Plut. 8, 246. H., Gal. et Marc. Anton. 7, 52. " Ad Lucian. 2, 139. Plut. Mor. 1, 944. Καββάλλω, Toup. Opusc. 1, 199. Valck. ad Mosch. p. 378. ubi omnino de talibus. * Καββολία, Heringa Obs. 225." Schæf. Mss.]

[" Καταβαλὴς, Const. Manass. Chron. p. 94." Boissonad. Mss.]

Κατάβλημα, τὸ, Quicquid exterius parti superjicitur, s. fimbria, s. aliud quid simile: ut Gorr. ap.
B Hippocr. exp.: pro eo vero Gal. habet, Περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ συγχεῖν τὰ ὑποκείμενα. Athen. 12. Μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἢ καυσίαν ἁλουργῆ οὖσαν ἔσφιγγεν, ἐπὶ τὸ νῶτον φέρουσαν τὰ τελευταῖα καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων. At in theatro s. scena καταβλήματα dicebantur Aulæa aut Tabulæ pictæ, quæ ad argumentum fabulæ facerent: ὑφάσματα, inquit J. Poll. 4, c. 19. ἢ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους: (4, 127. 131.) " Καταβλή- " ματα, J. Poll. auctore dicuntur ὑφάσματα ἢ πίνακες " ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους, " Texta aut Tabulæ, in quibus erant picturæ fabulis, " quæ ludebantur, accommodatæ: eæ autem κατε- " βάλλοντο ἐπὶ τὰς περιάκτους. Apud Hippocr. vero " κατάβλημα Gal. exp. περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως " ἕνεκα τοῦ συνέχειν τὰ ὑποκείμενα: s. τὸ κατὰ πάντων " ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον: de Artic. Ξυνάψαι τοὺς " ἱμάντας κατὰ τὴν κορυφὴν, κἄπειτα περὶ τὸ μέτωπον " ὀθονίῳ καταδῆσαι καὶ κατάβλημα χρὴ εἶναι ὡς ἀτρε- " μέῃ τὰ δεσμά." [" Hes. v. Κάβλ." Wakef. Mss.]

C " Καταβλὴς, (ῆτος, ὁ,) Hesychio μάνδαλος." [Cf. Κάβλη.]

" Καταβλητέον, Dejiciendum. Καταβλητέον τὸ " χρέος, Debitum dependendum s. restituendum est." [Plato Theæt. 1, 149.]

[* Κατάβλητος, ὁ, ἡ: UNDE] " Ἀκατάβλητος, ὁ, ἡ, " Qui dejici non potest. Metaph., Aristoph. N. " (1229.) ἀκατάβλητον λόγον vocat τὸν ἀήττητον καὶ " μηδενὶ καταβαλλόμενον, translatione ab athletis, vel " ædificiis." [" Kuster. Aristoph. 62. ad Corn. Nep. 235." Schæf. Mss.]

Καταβλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Dejiciendi et prosternendi vim habens. Xen. Ἱπ. (8, 11.) Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἂν συμπέσωσιν, ἑλκύσαντας ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον, ἐξαίφνης ἀπῶσαι· τοῦτο γὰρ καταβλητικόν: ubi interpr. Hæc enim est ratio prosternendi.

Καταβολὴ, (ἡ,) Jactus, qui fit ex alto deorsum: ut Chrys. verba illa ad Ephes. 1, (4.) Πρὸ καταβολῆς κόσμου, enarrans, scribit, Ὡς ἀπό τινος ὕψους καταβεβλημένον μεγάλου αὐτὸν δεικνύς. Exp. autem Bud.
D πρὸ καταβολῆς κόσμου, Ante jacta mundi fundamenta. Vide 447. 448. Item, ut καταβάλλω σπέρμα vel καταβάλλομαι, dicitur Jacio semen, sic καταβολὴ σπέρματος, et interdum καταβολὴ sine adjectione, Jactus seminis, Sementis. Et in Ep. ad Hebr. (11, 11.) de muliere dicitur, Πίστει καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, Vim ad jaciendum s. emittendum semen accepit. Nam καταβολὴν interpretari Conceptionem, violentum esse videtur. || Pensio; ut, Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. (1353.) Pendere pensiones. Et ap. Plat. et Aristot. vocab. est per metaph. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, ut sunt αἱ καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων. Bud. ibid. || Καταβολὴ πυρετοῦ, Accessio febris, Dem. (118.) et post eum Gal., Bud. ibid. || Ἐκ καταβολῆς, pro Denuo, vel De integro. Camer. e Polyb. 1, (36.) Τὰ μὲν ἐπεσκεύαζον σκάφη, τὰ δὲ ἐκ καταβολῆς ἐναυπήγουν. Pro Calumnia in VV. LL. citatur ex hoc Cleobuli Iambico, Ψευδὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται. [" Febris,

Plato Gorg. 518." Routh. Mss. " Καταβ. ἀργυρίου, Isidor. Pel. 3, 398." Gataker. Mss. Glossæ: Καταβολὴ, ἀπόδοσις· Solutio, Pensio, Propago. Καταβολῆς· Pensionis. Τὴν καταβολήν· Pensitationem. Καταβολή· Molimen. Καταβολὴ οἰκοδομῆς· Destructio. Diod. S. 12, 32. Καταβολὴν ποιοῦμαι. " Eur. Temen. 22. ex Hesych." Seager. Mss. " Thom. M. 782. ad Charit. 457. Wakef. S. C. 3, 163. 4, 90. 5, 147. Steph. Dial. 21. Kuster. Aristoph. 62. Heindorf. ad Plat. Gorg. 248. Thom. M. 495. Schweigh. Emendd. et Obss. in Suid. 52. Ammon. 78. Valck. Animadv. 115. P. Abresch. Paraphr. 256. Bergler. Alciphr. 357. Villoison. ad Longum 109. Paroxysmus febrilis, Timæi Lex. 154, et n.: Καταβ. τόνων, Steph. Dial. 59. Ἐκ καταβολῆς, Diod. S. 1, 499." Schæf. Mss. " Morbus, Plut. 1, 254. Impetus, Aggressio, Ælian. H. A. 963." Wakef. Mss.]

Καταβολὰς, άδος, ἡ, Ramus, Hes.

[* Καταβολεὺς, έως, ὁ, Gl. Solutor. Schol. Pind. O. 3, 1. Glossæ: Καταβόλια· Confectores. "Leg. κατάβολοι, emendat Scal. ad Manil. p. 317. dictosque vult, quod hasta feras collocarent in ludo meridiano." Ducang. Imo leg. Καταβολεῖς. " Καταβόλος, Schweigh. Emendd. in Suid. 56." Schæf. Mss.]

Κατάβολον, τὸ, inquit Thuc. Schol. (1, 30.) vocat nunc vulgus Quodvis emporium et maritimum oppidum: quod olim dicebatur ἐπίνειον. [Vide Καταβολεύς.]

[* Καταβολικὸς, ἡ, ὸν, Schneidero susp. " Tertull. de Anima c. 28." Kall. Mss.]

[* Ἀντικαταβάλλω, Epiphan. 1, 105. Liban. 4, 800.]

[* Διακαταβάλλω, i. q. διαβάλλω, Dionys. H. 1, 372. Hudson. " Ad 2, 1175. et Reisk." Schæf. Mss.]

[* Ἐγκαταβάλλω, Basil. 2, 358. Apoll. R. 1, 1239. " Aphrod. Probl. 2, 67." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 6, 310." Schæf. Mss. " Xen. K. Π. p. 168. Injicio, Nemes. 86. Nicander Θ. 102. Apoll. R. 3, 1307." Wakef. Mss.]

Ἐπικαταβάλλω, Demitto. Bud. Comm. in Xen. K. (4, 3.) Ἐμμειδιῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα, scribit esse i. q. καταβάλλω. Habere vero etiam signif. oppositam τῷ προκαταβάλλω. [" Una super dejicio, Joseph. A. J. 5, 8. fin. Apoll. R. 4, 188. (τῷ δ' ἐπὶ φᾶρος Κάββαλε.)" Wakef. Mss.]

Παρακαταβάλλω, Depono aut Abjicio aliquid prope suum locum: κατατίθημι ἢ καταῤῥίπτω, inquit Eust., ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου: ut Il. Ψ. (127.) Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. Sed ibid. (683.) Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, exp. περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. || Est etiam vocab. forense. Παρακαταβάλλειν enim dicebantur Ii, qui de bonorum aliquorum possessione disceptarent, cum certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is, qui judicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret: quæ erat decima pars rei controversæ in causis privatis, in publicis autem quinta, ut tradit J. Poll., ut, Παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, quod Bud. ex Isæo interpr. Sacramento vel Sponsione tecum de hæreditate contendo. Scribunt VV. LL. Lat. id dicendum potius Sacramento, quam Sponsione agere. In sponsione enim satis fuisse interposita tantum stipulatione et satisdato de pecunia mulctatitia cavisse: in sacramento vero ipsam utrimque deponere necesse fuisse: ut e Varr. de L. L. 2. ostendunt: sicque Cic. dixisse Sacramento contendere, et Justo sacramento contendere. Exempla vero hujus signif. habes ap. Bud. Comm. 17. 18. [Lex. Polyb. Dem. c. Macart. 658=1051. Παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου: c. Leoch. 674=1090. 675=1092. Dicitur et Παρακαββάλλω, contr. pro παρακαταβάλλω. " Valck. ad Ammon. 154. ad Timæi Lex. 205. Heyn. Hom. 8, 384. 493. 494." Schæf. Mss. " Clam dejicio, Diog. L. 2, 77. Dejicio prope, Il. Θ. 249. (Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρόν.)" Wakef. Mss.]

Παρακαταβολὴ, ἡ, Actio hæc, qua, inquit Bud. Comm. 17., qui experiri volebant, h. e. tam actor, quam reus, ap. acta decimam partem æstimationis litis deponebant, mulctam sc. futuram temere litigantis: ita dicta, ut alibi docet, propter pignoris intercessionem, quemadmodum Sponsio Lat., quod soleni verborum conceptione et satisdato fieret. Huic enim ap. Athenienses παρακαταβολῇ similem fuisse

A sponsionem ap. Romanos, idem Bud. in Pand. annotat: quanquam sponsio fieret interposita tantum stipulatione certæ pecuniæ, quam perderet is, qui sponsione vinceretur, παρακαταβολὴ vero paratæ pecuniæ depositione. Aristoph. Schol. συνωνύμως πρυτανεῖα etiam vocari scribit; et Lat. quidam Sportulam vocant, accipiuntque παρακαταβολὴν pro Ipsa deposititia et mulctatitia pecunia, ut quæ in translatione atque provocatione ad aliud judicium, ab appellatore tantum deponeretur. Dem. (978.) Καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολὰς, Post hæc provocat et lacessit me judicio rursus, simulatque deposita pignora in sponsione sustulit. [Greg. Cor. 853. Glossæ: Παρακαταβολή· Sponsio. " Valck. ad Ammon. 116. ad Timæi Lex. 205. Heyn. Hom. 7, 534." Schæf. Mss.]

[* Περικαταβάλλω, Circumdejicio. Apoll. R. 3, 707. " Brunck. 120. Jacobs. Anth. 9, 229." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 816. 5, 469. Nonn. 37, 552." Wakef. Mss.]

B Προκαταβάλλω, q. d. Præjacio. Chrys. Προκαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ σπέρματα. || Item Repræsento. Ante diem solvo. Bud. Comm. Unde Προκατάβλημα, τὸ, Quod sic solvitur; sic vero appellabatur Athenis Repræsentatio pensionis vectigalium. At Προσκατάβλημα, ut ibid. Bud. addit, est προστίμημα, et Quod ob moram mulctæ nomine dependebant οἱ ὀφλόντες τῷ δημοσίῳ ὑπερήμεροι γενόμενοι, publicani sc. et alii, qui altero tanto mulctabantur. Exemplum habes p. 447. Pro eod. Suid. habet προσκαταβόλημα. Signif. etiam, ut VV. LL. tradunt, Accessio, Corollarium, Quod sensim accessit, Accessio sortis: ap. Dem. c. Aristocr. Et Προκαταβολὴ, i. q. προκατάβλημα. Τῶν τελῶν πιπρασκομένων, inquit Suid., προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἐχρῆν εἰσενεχθῆναι τὸ ἀργύριον· ὅπερ οὖν μέρος πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου, εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται: quod quidam e Sen. exp. In antecessum solvere: τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον, προσκαταβόλημα. || Προκαταβάλλομαι, Præstruo, προπαρασκευ-
C άζομαι, Bud. Greg. in Jul. 1. Τὴν μὲν ἔχθραν διὰ τῆς ἀδελφοῦ σφαγῆς προκαταβαλλόμενος, Odium quidem interfecto fratre quasi fundamentum ponens, primordialemque causam atque occasionem, vel, Occasionem præmoliens, Bud. Sic Chrys. in 1 Cor. 15. Μεγάλην τὴν κρηπῖδα καὶ θεμέλιον προκαταβαλλόμενος τοῦ περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγου. Et προκαταβεβλημένον, Antegressum et fundatum, Præexistens, προϋπάρξαν, cujus signif. exempla habes ap. Bud. Comm. 449: ubi præter alia dicit Alex. Aphr. προηγούμενα et προκαταβεβλημένα αἴτια pro eod. ponere, h. e. pro Causis antegressis et jam existentibus: et προκαταβεβλημένον non multum abesse a signif. τοῦ προηγουμένου καὶ προϋποκειμένου. [* " Προσκαταβάλλω, non προκαταβάλλω, Schol. Aristoph. N. 1237. ap. Ernest." Boissonad. Mss. Nomen * Προσκαταβολὴ, ἡ, habet quidem H. Steph. in Thes. Indice, lectorem remittens ad sua in v. Προκαταβάλλω, sed ibi tantum Προκαταβολὴ reperitur. " Προσκατάβλημα, ' Contributio, velut in supplementum, accessoria ad æris summas,
D e vectigalibus rediens,' Reisk. Dem. c. Timocr. 731. Οὐ γὰρ ὄντων ἱκανῶν, τῶν ἐκ τῶν τελῶν, χρημάτων τῇ διοικήσει, τὰ προσκαταβλήματ' ὀνομαζόμενα διὰ τὸν τοῦ νόμου τούτου φόβον καταβάλλεται.—Τὰ δὲ προκαταβλήματα τοὺς μὴ τιθέντας μὴ ἢ κυρία δεῖν ἡ βουλὴ—;" Seager. Mss. " Προκαταβολὴ, Valck. ad Ammon. 116." Schæf. Mss. " Προκαταβάλλω, Dio Cass. 503. Prius demitto, Philo J. 1, 320." Wakef. Mss.]

[* Συγκαταβάλλω, Una impendo, Una operam navo, Simul creo. Plut. Lucullo 23. τὰ χρήματα. Dio Cass. 567. " Bibl. Crit. 3, 2. p. 47. Jacobs. Anth. Proleg. 53. Wakef. S. C. 5, 148." Schæf. Mss. " Simul creo, Greg. Nyss. 3, 206. Aristid. Quint. 73." Wakef. Mss.]

[* Ὑποκαταβάλλω, Subjicio, Suppono, Schneidero susp. Schol. Biset. Aristoph. N. 335. " Quint. Sm. 10, 484." Wakef. Mss.]

" Κατηβολέω, Animam ago. Nicandri enim Schol. " κατηβολέων accipit pro λειποθυμῶν, τὴν ὑστάτην " εἱμαρμένην ἔχων, Θ. 193. de eo, qui cicutam hau- " sit, ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύζει Οἷα κατηβολέων· ψυχὴ " δ' ἀϊδωνέα λεύσσει: q. l. idem sic reddit paraphra-

" stice, Ὀδὲ οἷον ἐν καταβολῇ ὤν, καὶ κάτω διὰ λειποθυ-" μίαν βλέπων, ὀλίγον ἀέρα διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἕλκει, τὸν " θάνατον ὁρῶν καταπίπτοντα. Ubi nota etiam κατη-" βολεῖν accipere pro ἐν καταβολῇ εἶναι. Gal. vero in " suo Lex. Hippocr. κατηβολῇσι ex Hippocr. affert pro " περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν, repetentibus acces-" sionum initiis." [Κατηβολὴ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 699. " Schweigh. Emendd. in Suid. 55. 61. Lobeck. Aj. p. 313. Valck. Ammon. 110. Boeckh. in Plat. Min. 149. Κατηβολέω, ibid. Heyn. Hom. 8, 84." Schæf. Mss. Nicander A. 194. 458.* Κατηβολὶς, Gal. l. c.]

Μεταβάλλω, Inverto, Obverto. Il. Θ. 94. Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς, ἐν ὁμίλῳ, i. e. μεταβαλὼν νῶτα. Qui autem fugiunt, invertunt, s. potius obvertunt terga. Lat. tamen simplici utentes, Vertere terga dicunt. Greg. Hom. imitatus, μεταβάλλειν τὰ νῶτα dixit. Xen. autem O. (16, 13.) μεταβάλλειν τὴν γῆν, pro Vertere solum arando, Bud. Affertur autem et e Theophr. 3, 25. μεταβάλλειν τὴν γῆν pro Invertere terram cespites refringendo: sic ex Eod. γῆν περιτρέπειν ead. signif.

Μεταβάλλω vel Μεταβάλλομαι, Muto. Aristot. Probl. Ὁ οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ προσαγωγῆς. Xen. (Απ. 1, 6, 6.) Οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται. Isocr. de Pace, Ἢν δὲ μεταβαλλώμεθα τὸν τρόπον. Sic Aristoph. Σ. (1461.) μετεβάλοντο τοὺς τρόπους: [Π. 36.] Aristot. rursus de Part. Anim. 5. cum ἀντὶ usus est, Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα μίαν ἔχουσι βοήθειαν, καὶ μεταβάλλεσθαι ἀντὶ ταύτης ἑτέραν οὐκ ἔστι. || Et Μεταβάλλειν, sicut et Μεταβάλλεσθαι, pro Mutari. Aristot. Polit. 5. Ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ τάξις πᾶσα τῆς πολιτείας εἰς δυναστείαν, Mutata est. Thuc. 2. Ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, Vos autem mutamini. Sic Animi mutarant, pro Animi mutati erant, e Liv. Bud. affert. Μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, Plut. Sertorio, pro In omnes facies se vertere. Sic idem Bud., qui et μεταβάλλεσθαι pro Converti ex Arriano affert. Rursum vero signif. act. pro Transferre, e Xen. (Ιπ. 8, 10.) Καὶ τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβαλλόμενος.

Μεταβάλλω τὴν τροφὴν, pro Concoquo cibum: affertur e Gazæ interpr. ap. Alex. Aphr. in Præf. lib. 1. Sed et hic tamen Mutationis signif. retinetur: nam cibus in concoctione mutatur. || Μεταβάλλω, de Commutatione mercium, vide in Μεταβολεύς: et Μεταβάλλειν pro παραφράζειν, vide in Μεταβολή.

Μεταβάλλω, Muto sedem, Migro, In aliam regionem commeo; de avibus ap. Aristot. H. A. 8, (12.) Μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου. Hinc et μεταβολὴ pro Migratione. Vide Bud. 469. Ubi et μεταβαλλόμεναι anguillæ εἰς τοὺς ἐγχελεῶνας, interpr. Translatæ vel Commeantes. Μεταβάλλομαι, Transeo, i. e. Sum transfuga. Plut. Antonio, Ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Et μεταβάλλομαι Gal. pro Transeo et Degenero de una specie in aliam. || Item μεταβάλλομαι, Me pœnitet, Muto mentem s. sententiam, vel Mutatur mihi mens: μετανοῶ et μεταβουλεύομαι, quæ signif., ut notat Bud., ad illam accedit, qua de transfuga dicitur: Ἢν δέ τι ἀντικόπτῃ εὐθὺς μεταβάλλεσθαι: sic Thuc. 8. pp. 285. 291.

Μεταβάλλομαι, pro Vendo et permuto, Aristot. Œcon., inquit Bud., qui etiam μεταβαλέσθαι, πωλεῖν, affert ex J. Poll. 127. In VV. LL. citatur e Plat. de LL. Μεταβαλλόμενος οἴνου πρᾶσιν, pro In vino vendendo cauponariam exercens. Et, Μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ e Xen. (Απ. 3, 7, 6.) pro In foro permutantes.

[Μεταβάλλω, Gl. Transfero, Transmitto, Trajicio. Μετέβαλον· Refuderunt. Μεταβάλλω χώραν· Pastino, Verto, Migro, Muto. " Plato de Rep. 2. p. 381." Routh. Mss. " Τὰ ἱμάτια μεταβάλλεσθαι, Xen. Mem. 1, 6, 6. (Bekkeri Phrynichus: Μεταβάλλεσθαι· τὸ * μεταπιπράσκειν.) E. 4, 3, 13. Ἐκ τούτου μεταβαλὼν ἔλεγεν: K. A. 6, 5, 16. Κρεῖττον ἰέναι ἐπὶ τοὺς ἄνδρας προβαλλομένους τὰ ὅπλα, ἢ μεταβαλλομένους ὄπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τοὺς πολεμίους θεάσασθαι: K. 6, 4. Εἰς τὰ κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν. Soph. El. 1260. Τίς οὖν ἂν ἀξίαν Γε, σοῦ πεφηνότος, Μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; Callim. μετὰ πάντα βαλεῦ, pro μεταβάλλου." Schneider. Lex. " Mentem muto, Dem. 205. Οὐκ ἔτ' ἂν ἡμεῖς εἴημεν οἱ μεταβαλλόμενοι, ἀλλ' οἱ μὴ θέλοντες τοῖς δικαίοις ἐμμένειν.— Μεταβάλλεσθαι δόξει, καὶ οὐδὲν ἔχειν πιστὸν ἡ πόλις." Seager. Mss. " Μεταβάλλω, Fischer. ad Palæph. 200. Abresch. Lectt. Aristæn. 115. Wyttenb. Select. 314. 367. 435. ad Lucian. 1, 319. 435. Bergler. Alciphr. 164. Heyn. ad Apollod. 153. 580. ad Dionys. H. 1, 32. 4, 1986. ad Phalar. 273. Markl. Iph. p. 367. Musgr. Hel. 163. Wakef. Ion. 1636. Musgr. Herc. F. 216. El. 728. Wakef. S. C. 4, 127. ad Diod. S. 1, 644. 2, 451. Brunck. Soph. 3, 525. Paus. 3, 201. Boissonad. Philostr. 323. 569. Heyn. Hom. 5, 433. Heindorf. ad Plat. Gorg. 115. ad Phædr. 232. Lobeck. Aj. p. 332. ad Plut. 5, 357. Hutt.: Eur. Iph. A. 332. Matth. 352. Mutor, Verb. ad Anton. Lib. 141. 233. Muncker. 250. Ammon. 93. Valck. Hipp. p. 303. ad Herod. 409. 670. ad Charit. 386. De paraphrasi, Valck. ad Il. 22. p. 112. Conf. cum μεταλαμβάνω, Bast Lettre 119. Cum gen., Boissonad. Philostr. 347. Act., Med., ad Diod. S. 2, 373. Bast Lettre 113. 119. νῶτα, Toup. Opusc. 1, 485. Εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβ., Görenz. ad Cic. de LL. 162. Μεταβάλλων, Μεταβαλὼν, Heindorf. ad Plat. Gorg. 112. Μεταβάλλομαι, Ammon. 92. Valck. Hipp. p. 284. 303. ad Herod. 409. Heyn. ad Apollod. 153. Lobeck. Aj. p. 332. Eintauschen, Diod. S. 1, 340. Vendo et permuto, T. H. ad Aristoph. Π. p. 447. Ind. Xen. Mem. et ad 3, 7, 6. De vestitu, Casaub. Athen. 1, 70. Μεταβ. πρὸς, Bast. Specim. 30." Schæf. Mss. " Μεταβάλλω, vi pass., Joseph. 28, 16. Philostr. 773. τινὸς, Aliquid exuo, 178. Μεταβεβλη-κὼς, Transiens, Strabo 907. Μεταβάλλομαι, med., Verba retracto, Callim. Lav. Pall. 97. Meditor, Od. Λ. 427. Mentem muto, Ælian. V. H. 1, 4. Transeo, M. Anton. 6, 47. εἰς αἷμα, Euseb. H. E. 7, 21. Artem. 77." Wakef. Mss.]

[* Μετάβλημα, τὸ, Manetho 4, 522. χώρης, i. q. μεταβολή.]

[* Μεταβλητέον, Plato Theæt. 1, 167, Hippocr. 392.]

Μεταβλητικὸς, ἡ, ὸν, Mutabilis, ut Bud. in Theophr. C. P. 6. exp. Δεῖ γὰρ ἐξ οὗ τι μέλλει γίγνεσθαι, μεταβλητικὸν εἶναι· τὸ δὲ ἁλμυρὸν, ἀπαθὲς καὶ ἀμετάβλητον. Et μεταβλητικὰ ζῶα, Gaza ap. Aristot. vertit Animalia sede mutabili et vaga degentia. Μεταβλητικὸν Budæo est etiam Quod mutationem facit, ap. Aristot. Metaphys. 4. Αἴτιον δὲ καὶ ὁ πατὴρ τέκνου, καὶ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος. Sic μεταβλητικὴ eid. Bud. est Permutatoria, ut κτητικὴ et χρηματιστικὴ, δι' ἧς καταλλάττονται. Aristot. Pol. 1, (11.) 101. Idem 103. Τῆς δὲ μεταβλητικῆς μέγιστον μὲν ἐμπορία. [Gl. Μεταβλητικόν· Mutabile, Μεταβλητική· Cociatria. * Μεταβλητικῶς, J. Poll. 4, 51. " Μεταβλητικὸς, Ælian. H. A. 693." Wakef. Mss.]

[* " Μεταβλητὸς, ἡ, ὸν, i. q. μεταβλητικὸς, Mutabilis. Plut." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

Ἀμετάβλητος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Incommutabilis: ut φωνὴ ἀμετάβλητος, Vox immutabilis, pro μονότροπος, Semper eadem. Et ἀὴρ ἀμετάβλητος, Alex. Aphr. Aër non alteratus, Aër purus. [Schol. Æsch. Pr. 186. Plut. adv. Colot. 2, 1116. Hippocr. de Alim. 382, 41. * " Ἀμεταβλήτως, Binii Conc. Gen. 2. p. 1. Method. 417." Kall. Mss. " Jambl. Protag. 362. K.: Ἀμετάβλητος, Jacobs. Anth. 7, 345. Wyttenb. ad Plut. 1, 537. Casaub. ad Athen. 86. * Ἀμεταβλητὶ, Heyn. Hom. 7, 149." Schæf. Mss.]

Ἀμεταβλησία, ἡ, Immutabilitas, Incommutabilitas. Theophr. C. P. 6, 28. Τὸ ἔλαιον τὰς ὀσμὰς θησαυρίζειν δύνασθαι διὰ τὴν ἀμεταβλησίαν.

Δυσμετάβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis mutatu. Plut. (9, 750.) Τὸ δὲ ἐναντίον δυσμετάβλητον. Ubi Turn. At contrarium vix commutabile est.

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis. Et τὸ εὐμετάβλητον, Mutationis facilitas. [Hippocr. 383, 8. " Il. I. 493." Wakef. Mss. * Εὐμεταβλήτως, Schol. Thuc. 3, 37. ubi et * Εὐμεταβλησία, ἡ.]

[* Πολυμετάβλητος, ὁ, ἡ, Valde variabilis, Permultas formas assumens, epith. Protei. Eust. in Od. Δ. p. 177, 29.]

Μεταβολὴ, ἡ, Mutatio, ut in Proverbio, Eur. (Or. 234.) μεταβολὴ πάντων γλυκύ. Apud Thuc. μεταβο-

λὴ ἐμπεσοῦσα. Et ἡ κατὰ τόπον μεταβολὴ, e Cic. exp. A Loci mutatio et Loci commutatio. Item μεταβολὴν s. μεταβολὰς ποιεῖσθαι Aristot. Budæus μεταβολὴν Migrationem interpr. p. 469. || Μεταβολὴ, Paraphrasis; ut Dionys. Thrax μεταβολὰς Odysseæ appellavit, quam scripsit ejus Paraphrasin. Eust. Sic et Nonni μεταβολὴ Evangelii Joannis. || Μεταβολὴ, Figura quædam, per quam res diversæ conjunguntur: ut vult Quintil. 9, 3. ubi et exemplum vide. [Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 888. Conf. cum ἐτυμολογία, ibid. Glossæ: Μεταβολή· Translatio, Pastinatio, Repastinatio, Cocio. " Valck. Phœn. p. 121. Abresch. Lectt. Aristæn. 115. Ammon. 93. Wyttenb. Select. 367. Coray in Thuc. par Levesque 1, 358. Valck. Diatr. 6, 229. T. H. ad Lucian. Dial. 67. ad Lucian. 1, 406. 435. ad Phalar. 273. ad Charit. 581. Wakef. Herc. F. 768. Paraphrasis, Valck. ad Il. 22. p. 112. Ἐκ μεταβολῆς, Diod. S. 1, 560. bis, 700. 2, 297. 308. 339. 564." Schæf. Mss.] Ἀντιμεταβολὴ, ἡ, Ex adverso mutatio: Figura, qua verba declinata repetuntur. VV. LL. [" Longin. 23. Τά γε μὲν πολύπτωτα λεγόμενα, Ἀθροισμοὶ, καὶ Ἀντιμεταβολαὶ, καὶ Κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικὰ, ὡς οἶσθα, κόσμου τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάθους συνεργά." Seager. Mss.] B
[* Παλιμμεταβολὴ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 498.]

Ἀμετάβολος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Incommutabilis: i. q. ἀμετάβλητος. [" Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 7, 2. p. 70." Churchill. e Suicer. Mss. Greg. Cor. 587. 588. 660. 662. 670. 690. 697. " Eust. 47, 31 (=35, 50.)" Seager. Mss. Schol. Lycophr. 719. 727. * " Ἀμεταβόλως, Amphil. 49. Areop. 20." Kall. Mss. " Ἀμετάβολος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 96. 146. 395. 2, 163. 363. 366. 418. 3, 14. ad Dionys. H. 1, 83. Koen. ad Greg. Cor. 207.: Greg. Cor. p. 275. et n.; 276. 280." Schæf. Mss.]

Εὐμετάβολος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis: ῥευστὸς, ὀξύρροπος, εὐμετάβλητος, Fluxus, Bud. [" Aristot. Eth. Nic. 1, 10." Routh. Mss. Diod. S. 659. " Eur. Epist. 5. p. 504." Seager. Mss. " Ad Plut. 6, 219. Hutt.: Wessel. Ep. ad Venem. 37." Schæf. Mss. * " Εὐμεταβόλως, Hes." Wakef. Mss.] C

[* " Πολυμετάβολος, ὁ, ἡ, Timæi Lex. v. Παλίμβολος." Boissonad. Mss.]

Μεταβολεὺς, έως, ὁ, Qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Quidam tamen minus esse generale putarunt. Propolam, e Cic. Bud. interpr. Μεταβολεὺς Scholiastæ Aristoph. (Π. 1156.) proprie est ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι· παρὰ τὸ συνεχὲς μεταβάλλειν. Quomodo autem ab αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος, et παλιγκάπηλος, differat, ap. Eund. reperies. Eust. vero simplicius exp., dicens, Μεταβολεῖς ὀβολῶν, καὶ ἀλφίτων, καὶ τῶν τοιούτων, οἱ αὐτὰ καταλλάσσοντες. [Gl. Μεταβολεῖς· Propolæ. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 315. " Dem. c. Aristog. 1, 784. Κάπηλός ἐστι πονηρίας, καὶ παλιγκάπηλος, καὶ μεταβολεὺς, καὶ μονονοὺ ζυγὰ καὶ στάθμα ἔχων, ἅπανθ', ὅσα πώποτ' ἔπραξεν, ἐπώλει." Seager. Mss. " Mœr. 264. et n.: Thom. M. 610. T. H. ad Aristoph. Π. p. 446. et Schol. Paraphrasta, Valck. ad Il. 22. p. 112." Schæf. Mss. "Schol. Od. B. 319." Wakef. Mss.] D

Μετάβολος, ὁ, Negotiator, Bud. Propola: πραγματευτὴς, Hes. μεταπράτης, Suidæ. I. q. μεταβολεὺς, quanquam μεταβολεὺς multo usitatius esse constat. Aristoph. vero Schol. μεταβόλους suo tempore vocatos fuisse scribit eos quos Aristoph. προθέντας nominat, h. e. τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προεσθίοντας τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλείονος. [Gl. Μετάβολος· Dardanarius, Cociator, Arilator, Cocio. Μετάβολος, μεταπράτης ἀνδραπόδων· Mango, Venalitiarius. (* Παντομετάβολος· Dardanarius. Vide Παντοπώλης.) Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 315. " Plut. Opp. Mor. 2, 749. Wytt. (7, 686.)" Seager. Mss. Schol. Aristoph. N. 1199. " Μετάβολος, (sic,) Mœr. 264. et n.: Toup. Opusc. 2, 16. Thom. M. 610. Phrynich. 206. Jacobs. Anth. 8, 172. T. H. ad Aristoph. Π. p. 446. 449. Brunck. Aristoph. 2, 115." Schæf. Mss.]

[* Μεταβολία, ἡ, Permutatio, Sirach. 37, 12. Μετὰ ἐμπόρου περὶ μεταβολίας. Ocell. ap. Stob. Ecl. Phys. 32.]

Μεταβολικὸς, (ἡ, ὸν,) Mutabilis, Commutabilis, ut quidam exp. [Heraclidis Polit. 507. καπηλεῖον. * Μεταβολικῶς, Hephæstio p. 75. " Μεταβολικὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 28." Schæf. Mss. " Plut. 2, 373." Wakef. Mss.]

[* Μεταβολιμαῖος, α, ον, Gl. Translatitius.]

[* Ἀντιμεταβάλλω, In contrarium muto. Schol. Aristoph. Θ. 369. Hippocr. 388, 10. " Schol. Theocr. 8, 93." Boissonad. Mss. " Heyn. Hom. 7, 395." Schæf. Mss.]

[* Προμεταβάλλω, Sext. Emp. 347.]

Συμμεταβάλλω, Una mutor, ut VV. LL. interpr. At Συμμεταβάλλομαι ead. VV. LL. ex Æsch. exp. ἀφίσταμαι, [Una cum aliis ab obsequio et a partibus alicujus, c. Ctes. 553. Ἠλεῖοι δ' αὐτοῖς συμμετεβάλλοντο, καὶ Ἀχαιοὶ πάντες πλὴν Πελληναίων. Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 221. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 346. Lucian. Ep. 38. Stat. Athlet. 10. Diod. S. 2, 199. 454. Una muto, Ruhnk. Ep. Cr. 82. Bibl. Crit. 3, 2. p. 8." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 23. Synes. 241. Joseph. A. J. 10, 10, 2. Jul. p. 13." Wakef. Mss.]

Παραβάλλω, Objicio, eo sensu, quo dicitur Objicere edendum brutis, Od. Δ. (41.) Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Plato Phædro, Παρέβαλε (τοῖς ἵπποις) τὴν ἀμβροσίαν. Et παραβληθεὶς ζώοις, Athen., ut Lat. Objectus bestiis. Item Παραβάλλομαι, Objicio et Ostento, quasi προβάλλομαι, ut Dio Cass. Πόῤῥωθεν ἀρχὴν ἐλευθερίας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις. Bud. 450. 451. || Projicio, vel Conjicio; ut exp. in Thuc. 2, (77.) Φοροῦντες δὲ ὕλης φακέλλους παρέβαλον ἀπὸ τοῦ χώματος ἐς τὸ μεταξὺ πρῶτον τοῦ τείχους καὶ τῆς προσχώσεως: 6, (99.) Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον καλούμενον κ. τ. λ. Ceterum quod τοῦ Jacio comp. aptius horum ll. interpretationi esse, quam illa duo, possit, non perspicio; sed nec ea tamen mihi satisfaciunt: cui visus est alioqui hic τοῦ παραβάλλω usus inter maxime proprios collocandus, licet a Bud. prætermissus. Sciendum est autem et pass. παραβεβλημένους λίθους ap. Thuc. legi, quod exp. παρεῤῥιμμένοι. || Flecto, Detorqueo: ut Παραβάλλω s. Παραβάλλομαι τὼ ὀφθαλμὼ, Oculos intorqueo, vel, Limis oculis torvisque aspicio, Bud. e Luciano et Aristoph. (N. 362.) Sed addo, παραβάλλειν videri hic dici quasi Per transversum jacere. Qui autem per transversum oculos jacit, transversim aspicit. Quæ signif. apertior est in Aristoph. I. (173.) Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν Τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα, [" ubi legitur Καλχηδόνα." Seager. Mss.] Quinetiam illam meam exp. adjuvat h. l. Xen. Παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, pro In latus convertere. A Plat. dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν, de eo, qui auscultandi gratia convertit caput et admovet. Bud. tamen simpl. interpr. Admovere, quem vide 451. Ad illum autem Plat. l. pertinet hic e Prov. Solom. 5, (1.) Ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς. Pro Admovere legitur item in h. l., quem e Suida affert, Ὁ δὲ παραβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ ἵππον τῷ Παρθουσίρου ἵππῳ. Eod. certe modo Plut. dixit τὰ φορεῖα παραβάλλοντες. Et Theophr. Ταῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν dixit Radicibus fimum admovere. Bud. 449. Sed et in h. l. quem idem Suid. habet, Τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, pro Admovere accipi posse ait: tradens tamen et aliam exp., sc. Homini ignoto sese permittere, vel indulgere. Ego vero quid de h. l. sentiam, mox dicam. || Committo, ut Aristid. Παραβάλλοντες μέσην τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις πόλιν: de q. l. vide et in Παραβάλλομαι, pro Audacia præcipiti periculum adeo. Sic et in h. l., quem VV. LL. afferunt, Παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι, [" et Herod. 2, 154." Schweigh. Mss.] Sed cum παραβάλλοντες, quod in illo Aristidis l. legimus, non male convenire videtur παραβαλεῖν, quod modo e Suida protulimus, sc. ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, ut sit Viro ignoto seipsam committere. At παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας fortasse exp. etiam possit Liberos deposuit ap. eos; ut Herod. Ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, redditur, Deponente utroque liberos suos. Sic et Plut. Catone 114. Deponere, i. e. Depositum dare, παρακαταβάλλειν. Po-

nitur et pro Apud sequestrem deponere. || Accedo et appropinquo, Ad aliquem me applico. Plut. (5, 73.) Κλεωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονὰς, Aristot. Applicare se ad voluptates. Bud. p. 450. Sed et παραβαλοῦ pro Accede, p. seq. ex Aristoph. (B. 180.) affert. || Παραβάλλω, Transmitto, Trajicio. Thuc. Ναῦς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, Trajecturas esse, vel potius, Appulsum iri. Aristot. de Anim. 8. Ὅταν μὲν οὖν ἐκεῖθεν παραβάλλωσιν, Cum illinc huc appelluntur. Hæc Bud. Et Ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν, ap. Demosth. (163.) Sic in VV. LL. ex Herod. (7, 179.) Παρέβαλε νηυσὶ—δέκα ἰθὺ Σκιάθου. At ex alio Thuc. l. Ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν, pro Appellere naves. Et παραβαλοῦ quoque in Aristoph. l. c. non solum pro Accede, verumetiam pro Appelle navem, sequendo Schol. accipi posse tradit Bud. [" ὠὸπ, παραβαλοῦ, Appelle cymbam ad litus." Seager. Mss. Cf. I. 762. et Brunck.] || Confero, Comparo: quæ signif. non male præcedenti subjungi videtur, quod aliquid cum alio collaturi id illi admovere plerumque soleamus. Dicitur autem παραβάλλω τούτῳ et πρὸς τοῦτο. Lucian. (2, 3.) Ὡς οὖν ἕν, φασὶν, ἑνὶ παραβαλεῖν. Isocr. Evag. (14.) Εἰ μὲν οὖν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου παραβάλοιμεν, Et pass. Παραβάλλομαι, Conferor. Xen. (Απ. 2, 4, 5.) Πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός. [" Herod. 4, 198. Libya non potest τῇ Εὐρώπῃ παραβληθῆναι, Cum Europa conferri." Schweigh. Mss.] || Παραβαλλόμενοι ἄρτους ἐπὶ κάλαμόν τινα, e Plat. de Rep. 2. affertur pro Collocantes: ex Herod. autem Οὐδὲν παραβαλέσθαι σοφίης πέρι, pro Nihil ad sapientiam pertinens protulisse, [" 4, 46. sed ibi nunc rectius προβαλέσθαι." Schweigh. Mss.] || Παραβάλλομαι signif. Audacia projecta periculum adeo, et ῥιψοκινδυνῶ, ubi meminisse oportet ejus, quod ex Aristide attuli, Παραβάλλοντες κινδύνοις, ex Il. I, (322.) manavit, Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, pro Discrimini intrepide objiciens, ut Bud. interpr. Sic autem et Thuc. 2, (44.) Οἳ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύσωσιν. Idem 3, (14.) Παραβάλλεσθαι τὸν κίνδυνον. Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι πρὸς τοῦτο, ut Plut. de Virt. Mul. Παρεβάλοντο πρὸς ῥεῦμα πολύ. Sic dixit Synes. Καὶ πρὸς κῦμα παραβαλλόμενος. Quod non male reddetur, Cum fluctu dimicans: cum τὸ Dimicare inclusam habeat periculi signif. Sæpe etiam sine adjectione ponitur, ut Plut. Pericle, Στρατηγοὺς τοὺς ἐκ τοῦ παραβάλλεσθαι χρησαμένους τύχῃ λαμπρᾷ. Unde autem manasse hanc τοῦ παραβάλλομαι signif. existimem, dicam in Παράβολος. || Decipio. Suid. e Thuc. cujus tamen l. non profert, sed hic esse creditur, (1, 133.) Ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο. Sed ego hic Suidæ nequaquam assentior, et pro Conjicere in discrimen, accipere malo; cum et exempla ejusd. cum ead. constr. signif. ap. illum script. habeamus et optime huic ejus l. conveniat. [" Μηδὲ ἐμὲ παραβάλῃ, Nec me decipias, Herod. 1, 108. Eust. παραβάλλεσθαι, τὸ ἐξαπατᾶν." Schweigh. Mss.] Sed et Παραβαλέταιρος a παραβαλέσθαι factum esse signif. Decipere, ap. Eust. legimus 1406. pro Eo, qui sodales suos decipit.

Παραβάλλω, pro Laxo, Suid. ex Aristoph. || Idem παραβάλοιτο ex Æschine in Ctes. citat.

[Παραβάλλω, Gl. Trado, Objicio, Obsipo, Exhibeo, Applico. Παράβαλλε· Appectora. Παρέβαλεν· Objecit. Strabo 5, 3, 6. Τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ παραβέβληται. Aristot. de Gen. Anim. 4, 11. Περὶ Ῥόδον παραβαλόντος ναυτικοῦ στόλου. Plut. Pomp. 73. Τὸ θύριον παραβαλοῦ: 7, 84. H.; Quæst. Symp. 7, 8. Φείδου, ὦ τᾶν, καὶ παραβαλοῦ λοιδορῶν ἡμᾶς, ubi v. Wytt.: de Sol. Anim. 153. H. Ἐπίσχες καὶ παραβαλοῦ τῆς κατηγορίας. Xen. K. Π. 2, 3, 11. Παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα. " Contorqueo, Aristoph. Eip. 34. Prodo, Committo, Objicio, O. 333. Adeo, Polyb. 12, 3.; In longitudinem colloco, 6, 25. Accedo, Ad aliquem me applico, Diog. L. Arcesilao 150. HSt. Aristotele 168. Antisthene 200." Seager. Mss. " Παραβάλλω, Toup. Opusc. 2, 229. Emendd. 1, 121. Wyttenb. Select. 351. ad Lucian. 1, 182. Amst. Plut. Mor. 1, 123. Valck. Callim. 6. Phrynich. Ecl. 100. 122. Thom. M. 679. 822. ad Charit. 505. Markl. Iph. p. 362. Jacobs. Animadv. 283. Anth. 7, 12. 364. Bast Lettre 5. p. 171. Cattier. 85. Callim. 1, 591. Accedo, Heyn. ad Apollod. 1096. Wyttenb. Select. 275. Diod. S. 1, 2. Wessel. 17.; 1, 53. 56. n.; ad p. 66. 79. 181. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 4. Comparo, Demetr. §. 23. Toup. Opusc. 1, 137. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. ad Herod. 512. Athen. 1, 50. Rixor, Musgr. Andr. 288. De oculis, ad Lucian. 1, 369. De navi, Brunck. Aristoph. 1, 156. 3, 30. Kuster. 65. 66. ὄμμα, Heyn. Hom. 5, 594. τὴν κεφαλὴν, Ruhnk. ad Rutil. 105. εἰς, Diod. S. 2, 389. 623. Παραβάλλομαι, Ilgen. Hymn. 374. ad Charit. 281. ad Diod. S. 1, 261. 264. Brunck. Aj. 1270. Med., Automed. 3. Flecto, Detorqueo, Xen. Eph. 27. Zeun. ad Xen. K. Π. 202. ad Diod. S. 2, 142. 454. Heyn. Hom. 5, 594. Periculum adeo, Toup. Opusc. 1, 320. ad Diod. S. 1, 202. Brunck. Œd. T. 1493. ad Herod. 534. Obliquis oculis intueor, Kuster. Aristoph. 56." Schæf. Mss. " Παραβάλλω, Advenio, Artem. 153. Trajicio, Jambl. V. P. 40, 27. Adjungo, Diog. L. 6, 21. Accedo, Argum. Pyth. Pind. Arrian. Ep. 139. Zenob. 5, 33. Suid. 1, 815. θύριον, Januam obserere, Plut. 9, 710. εἴς τι, Ælian. H. A. 359. Med., Parabolis utor, Clem. Alex. 804. Objicio me periculis, Plut. 9, 763." Wakef. Mss.]

[* Παραβεβλημένως, Schol. Apoll. R. 4, 936. " Schol. Il. Δ. 6." Wakef. Mss.]

Παράβλημα, τὸ, Quod animantibus comedendum objicitur; τὸ ζώοις εἰς τροφὴν παρατιθέμενον, ut Eust. exp., Pabulum. At Xen. E. (2, 1, 14.) Πάντα δὲ παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, καὶ τὰ παραβλήματα παραβαλὼν, Pluteis objectis. [" Heyn. Hom. 5, 594." Schæf. Mss.]

[* " Παραβλητέον, Geop. 14, 21. 16, 19. 17, 2. Method. 382. Orig. c. Cels. 224." Kall. Mss.]

[* Παραβλὴς, ὁ, ἡ, Manetho 6, 560. νόον. " Ad Charit. 787." Schæf. Mss.]

Παράβλητος, (ὁ, ἡ,) et Παραβλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Adjectitius, Comparabilis, [" Ad Il. Δ. 6." Schæf. Mss. * " Παραβλητικῶς, Schol. Arati 66." Wakef. Mss.]

Ἀπαράβλητος, ὁ, ἡ, Qui comparari cum alio non potest, Dissimilis. Apud Theophr. H. P. 1, 4. Gaza vertit Insociabilis. [" Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss.]

" Δυσπαράβλητος, (ὁ, ἡ,) Pene incomparabilis, Cui " difficile est comparare aliquid. Plut. Τὸ κάλλος τὸ " πάνυ δυσπαράβλητον, οὐδ' οἷον ἐκπλῆξαι τοὺς ἰδόν" τας," [(5, 147.) Antonio 27. Apoll. R. 4, 52.]

Παραβλήδην, Per comparationem, ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς: ut Eust. exp. Nonn. (Jo. 203, 25.) Νῦν σκολιοῖς ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύω. Apoll. R. 2, (448.) Ὡς τώ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον: 3, (107.) Ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν, Schol. exp. παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις ἐξ ἀποκρίσεως: Palamedem vero scribit exp. ἐξ ἀντιβολῆς ἢ * παραλογιστικῶς. || Item Simulate, Dolose, Oblique, VV. LL. * ἀπατητικῶς ἢ παραλογιστικῶς, Eust. Quomodo accipiunt illud Il. (Δ. 6.) Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. Quanquam Eust. in prima signif. h. v. capit, dicens, Λόγον τῆς παραβολῆς, ἤγουν συγκρίσεως, ibi esse, ὅ τι Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. Schol. vero aliter etiam exp. παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου πρὶν ἕτερον ἀποσιωπῆσαι. [Opp. A. 2, 113. Αἰόλα βουλεύουσα παραβλήδην τετάνυσται. Manetho 2, 34. ἀλλήλοισι παραβλήδην. " Thom. M. 680. Heyn. Hom. 4, 554. Musgr. Andr. 288. Vicissim, Ruhnk. Ep. Cr. 30. Ernest. ad Hom. V. p. 30. Ilgen. Hymn. 374." Schæf. Mss. " Arat. 533." Wakef. Mss. Παραβολάδην, Schol. Il. Δ. 6.]

Παραβολὴ, (ἡ,) Comparatio, Collatio. Fabius 5, 11. Parabola, quam Cic. Collationem vocat, longius res, quæ comparantur, repetere solet. Volunt autem Gramm. quatuor ejus esse genera: fieri enim collationem vel similitudine πάθους, vel διαθέσεως, vel φύσεως, vel πράξεως. Plura ap. eos de hac figura, et exempla passim ap. auctores vide. Sed hoc scien-

dum est, quod Beza non prætermisit, παραβολῆς nomine in Evangelio passim non tam Comparationem aut Collationem, quam Allegoriam et ænigma intelligi. || Concursio. Plato Tim. Χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, Lusiones autem deorum, et inter eos ipsos concursiones. Ubi Lusiones scribens, non dubito lectionem a me olim e conj. repositam sequi, quod eam a VV. DD. comprobatam esse videam. Quamvis autem hæc τοῦ παραβολὴ signif. ad unam earum, quæ τῷ παραβάλλω dantur, accedere videri possit, vereor tamen ne aliter legerit Cic. || Est etiam Sectionis conicæ appellatio. Item παραβολὴ ap. Arithmeticos et Geometras, qui et μερισμὸς dicitur, Partitio s. Divisio, contraria ratio multiplicationi. Camer. [Gl. Παραβολή· Similitudo, Parabola. Diod. S. 14, 60. Ἐκ π. μάχεσθαι. Polyb. 15, 2. Thuc. 1, 131. Plut. Arato 22. Διὰ ἐλιγμῶν καὶ π. Schol. Il. Β. 144. Eust. in Od. Α. p. 40, 52. Diod. S. 14. p. 428. " Heindorf. ad Plat. Phædr. 319. Thom. M. 681. Fischer. Ind. Palæph. v. Αἴνιγμα, Ammon. 109. ad Herod. 356. Comparatio, Dionys. H. 5, 306. Concursus exercituum, ad Diod. S. 1, 689." Schæf. Mss. " Injectus, Immissio, Max. Tyr. 17, 9." Wakef. Mss.]

Παραβολικὸς, ή, όν, Comparativus; ut παραβολικὰ ἐπιῤῥήματα, ap. Gramm. Adverbia comparativa, i. e. Quibus in comparatione utimur, et ap. Eust. παραβολικαὶ καὶ τροπικαὶ ἔννοιαι. [* Παραβολικῶς, Eust. 60, 5=79, 34. " Athan. 2, 280. Amphil. 260. Method. 378." Kall. Mss. " Euseb. V. C. c. 178." Boissonad. Mss. " Παραβολικὸς, Heyn. Hom. 6, 382." Schæf. Mss. " Παραβολικῶς, Ænigmatice, Clem. Alex. 946." Wakef. Mss.]

[* " Παραβολοειδὴς, (ὁ, ἡ,) Comparativus. Schol. Il. Ν. 152. (ἐπίῤῥημα.)" Wakef. Mss.]

Παραβολάδην, ET per sync. metri causa Παρβολάδην, Hom. Scholiastæ est i. q. παραβλήδην. Sed ap. Apoll. R. 4, (936.) Ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὁρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν, Ἄλλοτε παρβολάδην, Schol. exp. παραβεβλημένως οἱονεὶ παραπλέοντες. Quod autem Arat. (317.) dixit, τὰ δέ οἱ περὶ τέσσαρα κεῖται Γλήνεα, παρβολάδην δύο, πὰρ δύο, πεπτηῶτα, Cic. vertit Præter quadruplices stellas in fronte locatas, Quas intervallum binas disterminat unum. Et pro illo Arati (525.) Τοὺς μὲν παρβολάδην ὀρθοὺς περιβάλλεται ἄξων, Cic. Hosce æquo spatio devinctos sustinet axis: ubi Schol. ὡσανεὶ * παραβλητικῶς καὶ παραλλήλως, s. ἐν παραλλήλῳ.

Παράβολος, ὁ, ἡ, Audax, Confidens, Temerarius periclitator. Ita Bud., qui tamen exempla affert, in quibus hoc nomen rei s. personæ tribuitur. Plut. Cæsare, Τῶν τολμημάτων τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν ἔφη δεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλεύσασθαι. Cui l. subjungit, Et παράβολον ἔργον dicitur Audax facinus in bonam quoque partem. Polyb. Τῶν γὰρ παραβόλων καὶ καλῶν ἔργων ἐφίενται μὲν πολλοὶ, τολμῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν. Synes. pro hoc τόλμαν ῥιψοκίνδυνον dixit: et paucis interjectis, Pro hoc Cic. Projectum dicere solet: ut pro Cluentio, Quorum eminet audacia atque projecta est. Hactenus Bud. At ego illas interprr. Confidens et Temerarius periclitator, exemplo, quod subjungit, minime convenire dico: sed iis ll., in quibus παράβολος personæ tribuitur; ut Aristoph. Σ. (192.) Πονηρὸς εἶ, πόῤῥω τέχνης, καὶ παράβολος. Cui l. et similibus utcunque accommodari posse illam Bud. interpr. non nego, sed hanc multo aptiorem e Cic. affero, Ad audendum projectus, vel Ad audaciam projectus. Sed multo frequentius de re dicitur, ut in prioribus illis exemplis. Malim autem παράβολον ἔργον, Projectæ audaciæ facinus interpr., quam simpl. Audax facinus, cum Bud.; nam παράβολον esse multo plus, quam θρασὺ, ostendit παράβολος θρασύτης ap. Plut. Numa; i. e., ut Cic. loquitur, Eminens et projecta audacia. Sed παράβολον sæpe etiam redditur Periculosum; ut παραβολώτερον ἀγώνισμα, Polyb. Et παράβολον φάρμακον, Plut. Publ. Sed παράβολον plus esse quam Periculosum, ostendit h. l. Plin. Ep. Sunt enim mirabilia, quæ maxime inspectata, maxime periculosa, ut quæ Græci magis exponunt παράβολα. [" Clem. Alex. Str. 417." Routh. Mss.] ET Παραβόλως, Cum projecta quadam audacia. Plut. Galba, Παραβολώτερον ἀγωνίζεσθαι. Sed in VV. LL. παραβόλως exp. Temere et periculose, item Insperato, in h. l. Polyb. Ὥσπερ ἀγαθὸς βραβευτὴς ἡ τύχη μεταβιβάσασα παραβόλως. ET Φιλοπαράβολος, (ὁ, ἡ,) Qui projectæ audaciæ facinora amat, Plut. [2, 636.;] Philop. (361.) Ἐποίει παράβολον καὶ πρόθυμον, ἐπὶ τοὺς κινδύνους, [" p. 661. HSt., qui h. v. perperam interpr. videtur, in malam partem accipiens." Seager. Mss.] Ceterum παράβολος a παραβάλλομαι deduci constat, quod malui interpr. Audacia projecta periculum adeo, quam cum Bud. Audacia præcipiti; παραβάλλομαι autem inde hanc signif. accepisse credo, quod qui eminente et projecta quadam audacia facinus aliquod aggreditur, is perinde facere videatur ac si quis ultra metas omnes jaculetur. Quod autem Lat. dicunt Aleam jacere, aliam originem habet. Fortasse tamen malit quispiam παραβάλλομαι dici quasi παραβάλλω ἐμαυτὸν κινδύνῳ. [Gl. Παράβολος· Limus, Temerarius. Παραβόλως· Temere. * Ἐκπαραβόλως, Joseph. B. J. 7, 6, 5. perperam pro ἐκ παραβόλου s. ἐκ παραβολῆς, Hesychio ἐκ * παρακινδυνεύματος. " Παράβολος, Diod. S. 2, 181. cf. 183. ad 1, 285. 346. 378. ad Herod. 714. Παραβόλως, ad 534. Diod. S. 1, 320." Schæf. Mss. " Παράβολος, Audax, Joseph. 1004, 21. Periculosus, Galei Myth. 76. * Ἀπαραβόλως, Sine periculo, Schol. Il. Ν. 141." Wakef. Mss.]

" Παραβόλιον, tempore J. Pollucis, Παράβολον ab " Aristot., dictum fuit τὸ παρακαταβαλλόμενον ἐπὶ " τῶν ἐφέσεων, Sportula, quæ in provocatione ad " aliud judicium ab appellatore deponitur. J. Poll." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 238. " Thom. M. 822." Schæf. Mss.]

[* Παραβολεύσασθαι, Gl. Periculum facere. Ep. ad Philipp. 2, 30. Cf. Παραβουλεύομαι. " Alberti Peric. Crit. Præf. p. xxii.; P. Abresch. Paraphr. p. 395." Schæf. Mss.]

Ἀντιπαραβάλλω, Confero inter se, s. comparo. Plato Apol. (94.) Ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, Casus meos cum illorum casibus conferenti, i. e. ἀντιπαρατιθέντι, ut Idem alibi loquitur. Habet autem et dat. pro accus. cum præp. πρὸς, sicut ἀντιπαρατιθέναι. Plut. Themist. Ἀντιπαραβάλλει τὰς ἑαυτοῦ ταῖς ἐκείνου πράξεσι. || Pass. Comparor, Conferor. [Gl. Ἀντιπαραβάλλω· Repulso, Confero. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 218. " Jacobs. Animadv. 286. Bergler. Alciphr. 150." Schæf. Mss. " Appian. 2, 194. Pro mea parte confero, Xen. Laced. Rep. 188." Wakef. Mss.]

Ἀντιπαραβολὴ, ἡ, Comparatio, Collatio: ἀντιπαράθεσις. [Plut. 40. Athen. 177. " Phrynich. Ecl. 122. Plut. Mor. 1, 154." Schæf. Mss.]

Ἐμπαραβάλλομαι, Injicio, Indo. Bud. affert Phalar. Ep. Μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον. [" Ad Phalar. 352. 354." Schæf. Mss.]

" Προπαραβάλλω, exp. Aggero. Videtur sonare " potius Aggeris loco præstruo," [Schneidero susp. Trall. 8. p. 143. Φύλλα δὲ τοῦ μαράθρου δεῖ προπαραβάλλειν τῷ τράγῳ εὐωδίας χάριν, Objicere. Vide et ad Thuc. 7, 5.]

Προσπαραβάλλομαι, ut Thuc. (7, 5.) Προσπαραβάλλονταί σφισι λίθους, Aggerunt in suum usum lapides. [" Plut. 4, 555." Wakef. Mss.]

[* Συμπαραβάλλω, Comparo cum alio, Justin. M. Quæst. 428.]

Περιβάλλω, Circumjicio, Cingo, Circumdo; ut Περιβάλλειν τὰ δεσμὰ τοῖς σκέλεσι, Gal. ad Gl. Et Ἱμάτια περιβάλλοντες αὐτῶν τοῖς τραχήλοις, Plut. Publ. Et περιβάλλειν χέρα πέπλοις, Circumjicere manum peplis, vel Circumponere: quod exp. etiam Amplecti peplos manu. Sed et περιβάλλειν πτέρυγας, Plut. Themist. videtur exp. itidem posse Circumjicere, vel Circumponere. Quinetiam ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις, Od. Ξ. (528.) ita interpr. possumus, pro quo alibi ἀμφιβαλέσθαι. Sic Χ. (148.) Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, i. e. περιτιθεμένους, s. περιτιθέντας. Et act., Il. Σ. (479.) περιβάλλειν ἄντυγα, i. e. περιθέσθαι. At περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, Aristot. Circumdare mœnia

urbi: vel, mutata constr., Urbem mœnibus cingere. Dicitur et περιβάλλεσθαι pro περιβάλλειν, ut περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει et περιβάλλεσθαι ἐρύματα, Xen. Alia autem constr. ex Herod. περιβάλλεσθαι τεῖχος τὴν πόλιν. || Metaph. item utuntur h. v.: sed inversa constr., ut Isocr. (Πανηγ. §. λε΄.) συμφοραῖς περιβάλλειν τινὰ, non συμφορὰς περιβάλλειν τινὶ, q. d. Cingere aliquem calamitatibus, vel Circumdare. Sed exp. potius Irretire, vel Implicare, vel Involvere. Tale est περιβάλλειν κακοῖς, Xen. et Æschin. ὀνείδεσι περιβάλλειν, Dem. πένθει περιβάλλειν, Plato Ep. 7. Eod. autem modo Diosc. Περιβάλλειν κινδύνῳ τὸν θεραπευόμενον. Sic et Plut. Fabio, Ἐνέδρᾳ περιβαλὼν ἔκτεινε: quod apte redditur Insidiis circumventum occidit. Sic autem Bud. περιβληθέντες vertit Circumventi vel Oppressi, in h. l. Basilii, Ῥᾳδιουργίας, καὶ ψεύδους, καὶ ἀπάτης ὀνείδει περιβληθέντες. Idem illud Cic. in Verr. In quot laqueos se induit, vertit, Ὁπόσοις ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλε. Vide p. 466. || Περιβάλλομαι etiam vertit Induo, vel Assumo, Capesso, Plut. (3, 751.) Ἐκ τούτων περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. Et subjungit exemplum e Liv., Juvenis longe alius, quam cujus simulationem induerat. Huc autem pertinent et hh. ll., quos addit, sed interjectis aliis signiff. Lucian. de Baccho, Δύναμιν οὐ μικρὰν περιβαλλόμενος. Isocr. Δύναμιν περιεβάλετο καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικήν. Utrobique autem περιβάλλομαι δύναμιν, nam male ibi περιβάλλομαι solum habetur, esse ait Cingo me et circumdo sepioque potentia et copiis. Et e Liv. affert, Succinctus armis legionibusque. Jungitur autem περιβάλλομαι et cum aliis nomm. ut περιβαλέσθαι σχηματισμὸν λέγεται pro Habitum sumsisse, e Plut. Numa: et περιβέβλημαι τὸ σχῆμα pro Personam indui, e Xen. Affertur vero et e Luciano, Περιβεβλημένος νεφέλην, pro Cinctus nube. Legitur item et περιβαλέσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον, ut Act. 12, (8.) Sic Greg. Περιβαλοῦ τὸ κόκκινον. || Ut autem περιβάλλεσθαι ἱμάτιον dicitur qui induit vestem, i. e. qui amicitur veste: sic et περιβάλλειν ἱμάτιον vel ἱματίῳ, Induere alium veste, i. e. Amicire. Herodian. (7, 5, 7.) Χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. Sed et περιβάλλειν sine adjectione, ut Greg. Ἣν ἴδῃς γυμνὸν, περίβαλε. Hinc περιβολὴ et περιβόλαιον pro Amictu.

Περιβάλλω, Amplector, Amplexor. Plut. Symp. Περιβάλλειν τὸν Βιάντα καὶ φιλῆσαι. Synes. Ep. 4. Περιεβάλλομεν ὥσπερ ἔμψυχον οὖσαν μητέρα. Xen. autem (K. 5, 29.) Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐγένετο καὶ ἐτράφη, metaph. dixit. Et περιβάλλειν τῷ νῷ dixit Gaza, quod Cic. Complecti animo. || Περιβάλλομαι, Amplector, i. e. Colligo, Comparo, Quæro; ut δόξαν περιβάλλεσθαι, Xen. πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb. Vide alia exempla ap. Bud. 466.

Περιβάλλειν τὸ τέρμα, Hom. q. d. Amplecti metam, pro Ad metam pervenire. Nam Eust. ap. Il. Ψ. 462. Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας exp. τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας: Hes. περιελασάσας τὸν καμπτῆρα: Schol. περιελθούσας τὸν καμπτῆρα. || Περιβάλλειν ap. Eund. pro ὑπερβάλλειν, Superare: Il. Ψ. (276.) Ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. Sic et Od. O. (17.) ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι. Sic περιβολὴ ap. Basil. pro ὑπερβολὴ, vide paulo post. Περιβάλλειν autem pro περισσὰ βάλλειν, vide in Περιβολή.

[Περιβάλλω, Gl. Circumjacio, Ambio, Amplector, Afficio. Περιβεβληκέναι· Affecisse. Περιβάλλω ἱματίῳ· Amicio, Co-operio. Περιβάλλομαι ἱμάτιον· Amicior. Περιβάλλω πράγματι, ἢ τιμωρίᾳ· Afficio. Περιβεβλημένος· Opertus, Obsitus, Circumamictus, Circumsessus, Amictus. Xen. K. Π. 6, 3, 30. Ὅσῳ μεῖζον χωρίον περιβάλλωνται, i. q. κυκλοῦσθαι: 6, 3, 3. Καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο: K. Π. 1, 4, 17. Καὶ ἐκέλευε περιβαλομένους, ὅ,τῳ τις ἐντυγχάνοι, ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν. Herod. 6, 25. Ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην περιεβαλέατο. Strabo 14. p. 960. Οὐσίαν βασιλικὴν περιβ. Dem. 304. Τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος, ubi Harpocr. προβ. Exp. εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλλόμενος. (Unde Xen. E. 7, 1, 28. Αὕτη τῆς ἀρχῆς περιβολὴ οὕτω διελύθη.) Xen. K. 6, 18. Πάλιν
A περιβάλλει, ὅθεν εὑρίσκεται. " Aristoph. Θ. 914. Περίβαλλε δὲ χέρας." Seager. Mss. Ædifico, J. Poll. 1, 1. n. 11.]

[" Περιβάλλω, Thom. M. 705. ad Diod. S. 1, 257. 428. 494. 531. 557. 610. 672. 2, 166. 295. 328. 382. 458. ad Charit. 651. Markl. Iph. p. 326. Wakef. Ion. 847. Herc. F. 303. 328. 1162. S. C. 2, 122. 3, 153. 4, 77. Jacobs. Anth. 6, 434. Villoison. ad Longum 120. 150. 220. Jacobs. Anth. 11, 288. ad Lucian. 2, 94. Boissonad. Philostr. 382. 438. 578. 623. ad Dionys. H. 2, 802. Lobeck. Aj. p. 372. Valck. Adoniaz. p. 309. Phœn. p. 55. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Bibl. Crit. 3, 2. p. 15. ubi et de permutatione cum περιλαμβάνω, Brunck. Androm. 114. ad Xen. Eph. 131. ad Od. X. 466. Herod. 622. An sic ap. Jacobs. Anth. 7, 57.? Amplector, Alciphro 142. Xen. Eph. 41. De vestibus, Jacobs. Anth. 11, 348. I. q. ὑπερβάλλω, Heyn. Hom. 8, 410. Differt ab ἐνδύω, Ælian. V. H. 1, 16. cf. Ruhnk. ad Vell. Paterc. p. 346. Act., Med., Kuster. V. M. 6. Med., Fac. ad Paus.
B 1, 514. Plato Phædr. 334.; Heindorf. ad Theæt. 394. Xen. K. Π. 66. Act. Traj. 1, 245. Toup. Opusc. 2, 229. Acquiro mihi, ad Diod. S. 1, 718. De vestibus, Casaub. ad Athen. 53. Toup. Opusc. 1, 356. 2, 221. Bergler. Alciphr. 161. Koen. ad Greg. Cor. 72. ad Lucian. 1, 345. Περιβάλλεσθαι οἰκίαν, Plut. Mor. 1, 391. 396. Περιβεβλημένος, Opertus, Obsitus, Amictus, ad Diod. S. 1, 96." Schæf. Mss. " Περιβάλλω, Amplector, Plut. 1, 181. Circumvenio, Aggredior, Eur. Ion. 1273. Percutio, Æsch. Choëph. 574. Circumeo, Dio Cass. 562. θανάτῳ, Interficio, Diod. S. 642. ἀτιμίᾳ, Clem. Alex. 587. Med., Acquiro, Max. Tyr. 17, 1. Mihi paro, Strabo 960. Περιβεβλημένος, Possidens, Suid. v. Πενία, οἰκίαν, Incolens, Plut. 35. Wytt." Wakef. Mss.]

[* Περιβεβλημένως, Vestitu, Amictu.]

[* Ἱματανωπερίβαλλος, Athen. 162. " Jacobs. Anth. 11, 347." Schæf. Mss.]

Περίβλημα, τὸ, Quod (corpori) circumjicitur, Indumentum, Amictus, et i. q. περιβόλαιον. Anachars.
C Ep. Ἐμοὶ μὲν περίβλημα, χλαῖνα Σκυθική, Mihi amictui est Scythicum tegmen, ut Cic. Tusc. 5. interpr. [" Plato (174.) Περιβλήματα γήϊνα καὶ λίθινα." Gataker. Mss. Athen. 525. Plato Politico 2, 288. Glossæ: Περίβλημα· Palla. " Wakef. Ion. 1104.; S. C. 1, 112. 3, 144. Valck. Phœn. p. 698." Schæf. Mss.]

[* " Περιβλητέος, Circumjiciendus, Strabo 413, 12." Wakef. Mss.]

[* Περίβλητος, (ὁ, ἡ,) Meleager 17, 2. " Clem. Alex. Q. D. S. 944. Pott." Routh. Mss.]

Περιβλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Vox Rhetoribus usitata: ut περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. Exempla habes ap. Bud. Comm. 467. Cui opp. Ἀπερίβλητος λόγος, Oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Hermog. Εἰ μὴ κομματικόν τις ἀπολαβὼν, λέγοι ὡς ἀπερίβλητόν τε καὶ καθαρόν ἐστι. [Περιβλητικὸς, Eust. 1968. Κατὰ σχῆμα π. * Περιβλητικῶς, 1949, 17.]

Περιβολὴ, Amictus, Vestitus. Item Cultus, Gestamen, ut a Bud. exp. ap. Basil. plur. περιβολαί: et ap.
D Herodian. (1, 2, 3.) Οὔτε ταῖς πλούτου περιβολαῖς λαμπροὺς, ut signif. Opulento amictu, vel Gestaminibus sumtuosis. Sed in Comm. pro Copia etiam sumi posse tradit, sicut et περιβολὴ alibi sumitur, 467. Quam posteriorem interpr. malim. Idem περιβολὴν Luciano ἀναβολὴν, Habitum, signif. in suo Lex. scribit. || Amplexus, Fotus. Idem ibid. e Xen. Sic Plut. (1, 92.) Ἐν περιβολαῖς καὶ φιλοφροσύναις, In amplexibus et gratulatione. || Comprehensio et summa rei: Isocr. ad Phil. (6.) Ἡ μὲν οὖν περιβολὴ τοῦ λόγου παντός. Item, Ambitus orationis et periodus, Isocr. Et περιβολὴ Hermog. Schema quoddam orationis et sententiæ. In VV. LL. λόγων περιβολὴ exp. Variegatus et inflexus sermo. Bud. ex Hermog. docet περιβολὴν opponi τῇ καθαρότητι, i. e., ut ipse interpr. Puro sermoni nudoque. [Quintil. 4, 2, 117. Circumjecta oratio. Plut. Lucullo 21. Κύκλος τις καὶ περιβολή.] Hinc et Ἐμπερίβολος λόγος, cui itidem opp. ἀπερίβλητος καὶ καθαρός. [Hermog.] Dicuntur autem hæc ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare et

locupletare orationem, Fusam et amplam orationem facere, et omnia adjuncta complectentem: unde etiam περιβάλλοντα λόγον et περιβεβλημένον eund. vocat, quem et ἐμπερίβολον. Eust. autem vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod signif. περιττὰ τιθέναι, ἤτοι περισσὰ ἐμβάλλειν. Ετ Περιβόλαιον, Amictus, Amiculum, Indumentum. In Herc. F. (1269.) sunt περιβόλαια σαρκὸς ἡβῶντα, i. q. περιβλήματα, Incrementa juvenilis carnis s. corporis. Camer. A

[" Περιβολή, Orig. in Matth. 13, 16." Routh. Mss. " Primo loco ponenda signif. Circuitus. Herod. 4, 79. Οἰκίης μεγάλης π. Circuitus ingentis domus, Vasto circuitu ædes." Schweigh. Mss. Glossæ: Περιβολή· Amictus, Concursus, Gestamen. Περιβόλαιον· Amictorium, Amictus, Opertorium, Cervical. Περιβολαίου· Amiculi. " Eur. Herc. F. 549. Θανάτου τάδ' ἤδη περιβόλαι' ἀνήμμεθα." Seager. Mss. " Περιβόλαιον, Agapet. Sched. Reg. c. 60. Ἱμάτιον * ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ τῆς εὐποιΐας περιβόλαιον. * Ἐμπεριβόλως, Anna Comn. Alex. V. 145." Boissonad. Mss. Ἐμπερίβολον μέτρον, Draco 134, 2. 17. 142, 26. " Περιβολή, Thom. M. 705. ad Charit. 409. Musgr. Herc. F. 562. Wakef. 1272. Trach. 614. Jacobs. Animadv. 102. Villoison. ad Longum 235. Steph. ad Dionys. Legat. p. 26. Heindorf. ad Plat. Hipp. 135. Casaub. ad Athen. 54. 98. 99. Toup. Opusc. 1, 23. Valck. Phœn. p. 384., Hipp. p. 254. Plut. Mor. 1, 549. Toga, Dionys. H. 4, 2326. Copia, ad Xen. Eph. 209. 278. Περιβόλαιον, ad Charit. 699. Musgr. Herc. F. 562. Wakef. 1272. Musgr. ad Hec. 933." Schæf. Mss. " Περιβολή, Copia, Ælian. H. A. 599. Herod. 2, 684. Possessio, Suid. 1, 345. Xen. Eph. 36. Phot. 368. Turba circumstans, Porph. V. P. 50. Amplexus, Longus p. 37. Stob. 605. Periodus orationis, Philostr. 506. 591. γλώσσης, Eloquentia, 486. Synes. 35. Ἐκ περιβολῆς, Copiose, Ornate, Villoison. Anecd. Gr. 1, 51. 66. Ἐμπεριβόλως, Eust. ad Il. 750, 17." Wakef. Mss.] B

Περίβολος, (ὁ,) non Περίβολον, (τὸ,) Ambitus, Septum. Thuc. 1, (89.) Τοῦ τε γὰρ περιβόλου βραχέα εἱστήκει: 2. Ἑξήκοντα μὲν σταδίων ὁ ἅπας περίβολος: 3, (21.) Εἶχε μὲν δύο τοὺς περιβόλους. Synes. Ep. 72. Ἐὰν ἄρα δυνώμεθα μένειν εἴσω τῶν περιβόλων τῶν ἱερῶν, Manere intra claustra et septa sacra. [Περίβολος, adj., Eur. Iph. A. 1477. στέφεα περίβολα. Polyb. 4, 65. Πόλις κατὰ τὸν περίβολον οὐ μεγάλη: 8, 15. 9, 21. bis; 9, 27. 10, 11.: Murus circumdans, 2, 37. Glossæ: Περίβολος· Territorium, Conspectum, Murus, Ambitus, Mœnia. Περίβολοι· Mœnia, Caulæ. " Jacobs. Anth. 6, 347. Matth. ad Nemes. 336. Villoison. ad Longum 235. Valck. Adoniaz. p. 234. Oratt. 386. Phœn. p. 384. ad Herod. 500." Schæf. Mss.] C

[* Ἀντιπεριβάλλω, Vicissim amplector, Achill. Tat. 5, 8. p. 426=295. Sirach. 23, 13. " Hippocr. 760." Wakef. Mss.]

[* Ἐμπεριβάλλω, Complector, Comprehendo. Aristid. 2, 494=350. Schol. Pind. Π. 8, 40.]

Προσπεριβάλλω, Insuper circumdo, proprie i. q. περιβάλλω, Circumdo, Circumplector, Circumvallo. Thuc. Προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει, Urbi murum circumdo, Valla. In qua signif. pass. etiam v. usitata est, active tamen sumta: quemadmodum Isocr. Evag. Τείχη προσπεριεβάλλετο: Plut. Themist. Προσπεριβάλλεται τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσί. || Προσπεριβάλλομαι, Ultra modum amplector, Bud. Dem. (42.) Οὐχ οἷός τέ ἐστιν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλεται. Paus. Att. (1, 10, 1.) Πατρῷον ἐπιστάμενος ὂν Δημητρίῳ προσπεριβάλλεσθαί τι ἐθέλειν, Ultra justos fines prorogare imperium, vel Ultra modum a majoribus acceptum. Basil. de avaritia et cupiditate immodica loquens, Ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πλείω προσπεριβάλλωνται, τοῦ ἴσου δέονται, ἢ καὶ πλείονος. [" Thom. M. 705. Diod. S. 2, 535." Schæf. Mss. " Circumvallo, Joseph. A. J. 5, 1, 20. Προσπεριβάλλομαι, Insuper circumdo, Philo J. 2, 181. Isocr. 2, 300. Med., Insuper acquiro, Liban. 113. Paus. 24. Porphyr. 298. To throw over one's self in addition, Plut. 4, 303." Wakef. Mss.] D

Προβάλλω, Projicio. Aristoph. Π. (789.) τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν. Et Diosc. 7. Phlegma ex ore projicere, προβάλλειν vocat. Est et Projicio eo sensu, quo dixit Cic., Diogenes projici se jussit inhumatum: ita enim Plut. Pericle, Προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. Hom. v. etiam med. οὐλοχύτας προβάλοντο dicit Il. A. (458.) et alibi pro προέθεντο, προέρριψαν, ut scribit Eust. At Od. E. 331. Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, puto esse Protrudebat, licet aliter exp. Vult autem Eust. προβάλλω esse etiam * προαφίημι, Ante jacio. Et προβάλλεσθαι θεμέλια, pro προκαταβάλλειν, ex eod. Eust. annotatur. || Προβάλλω autem, vel potius Προβάλλομαι, pro Objicio, eo sensu, quo dicitur Objicere telum, vide paulo post in Προβάλλομαι. || Προβάλλω, Emitto, Profero, Produco; ut ἄνθος προβάλλει, Diosc. 1.: 4, 50. Προβάλλει τράγου ὀσμὴν, Emittit odorem hirci, vel Fundit odorem, i. e. Hircum olet. Quo etiam modo ab Alex. Aphr. αἱ δυνάμεις dicuntur τὰς ἐνεργείας προβάλλειν. Cui signif. Emittendi et Producendi affinis est ea, qua pro Promere ponitur s. Depromere, quod et Proferre: ut Matth. 12, (35.) Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας προβάλλει τὰ ἀγαθά. [Ἐκβάλλει Edd.] Aristophani autem, προβαλέσθαι est Proferre, alio sensu, (B. 201.) Οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς, Proferes manus et extendes: (N. 975.) τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι, Femur proferre et protendere. || Propono. Aristoph. N. (757.) ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν. Sic ἐρώτημα προὔβαλε, Plut. Lyc. Quæstionem proposuit. Idem ἀπορίας προβάλλειν dixit in Symp. Bud. προβάλλειν τι ap. Plut. exp. Quæstionem proponere. Item προβάλλειν ap. Eund. esse ait Disserentem interrogare. At Alex. Aphr. Χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μέσην ἔχοντα χώραν. Hinc τὰ προβαλλόμενα, Quæ proponuntur et in quæstionem adducuntur: quæ et προβλήματα. Et προβεβλημένα διανοήματα e Naz. citatur, pro Cogitationibus dubiis. E Luciano autem affertur προβάλλω ἐς μέσον, pro Sisto, Repræsento. Et e Soph. (Œd. T. 754.) προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς, pro Objicio me imprecationibus et facio obnoxium. Itidem vero προβεβλημένα κτίσματα ap. Naz. exp. Creaturæ nostris oculis objectæ et propositæ. Sed et, cum dicitur προβάλλω σοι πτοίαν, Objiciendi signif. retinet h. v. Possumus tamen reddere etiam, Terrorem tibi incutio. Sed in Od. E. 331. Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι Eust. προεβάλλετο exp.

Προβάλλομαι quoque, ut de προβάλλειν modo dictum est, Profero, item Sisto, vel Præsentem sisto. Nam προβάλλεσθαι μάρτυρας est Proferre testes, Isocr. et Dem. Vel Producere testes, ut Bud. interpr., quem vide 453. 455. Et τοὺς νόμους προβάλλεσθαι ap. Naz. Proferre leges, vel potius Citare, Allegare. [" Προβάλλεσθαι, Producere, In medium proferre, Citare: Herod. 4, 46. Ἔθνος οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι." Schweigh. Mss.] Item προβάλλομαι, Designo, Creo, quod aliquam Proferendi s. Proponendi signif. inclusam habet. Et προβάλλεσθαι itidem pass. pro Designari, Creari. Vide Bud. p. 453. Idem p. 463. interpr. προβάλλεσθαι Eligendos proponere et nominare, e Plat. de LL. 6. || Προβάλλομαι, ut Profero, ita etiam Præfero, vel Præ me fero, interdum sonat: ut Dem. (258.) Ἐγχειρεῖν μὲν ἀεὶ ἅπασι τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. Quo dixit modo Basil. Οἱ τὴν δορὰν τοῦ προβάτου περιβεβλημένοι, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἥμερον προβαλλόμενοι καὶ πραεῖαν. Et Greg. itidem, Καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένῳ, Leoninam speciem præ se ferenti.

Προβάλλομαι, Objicio, Obtendo. Et Protendo, s. Prætendo: has enim signiff., quas Bud. disjunxit, ego contra ut affines conjungendas arbitror. Προβαλλόμενος τὴν σάρισσαν, Objiciens sarissam et porrigens: eo sensu, quo dicitur Infestum telum objicere. [" Sic et pass. præt. προβεβλημένος κοντὸν, Lucian. Dial. Mort. 27, 4." Schweigh. Mss.] Sic autem et pugiles pugnos plagasque intendentes, aut pugnos infestos prætendentes, προβάλλεσθαι a Naz. dicuntur. Æschin. (11.) Προβάλλονταί γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης, Prætendunt saltem aliquid turpitudini. Dem. (325.) Ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, Hæc ego obtendi Atticæ, vel Prætendi, ut Virg. dicit segeti præten-

dere sepem, i. e. Hæc propugnacula opposui, His propugnaculis Atticum agrum circummunivi. Chrys. de Prec. sine præp. Τοῦτο μόνον τὸ ὅπλον τῆς στρατιᾶς προβαλλόμενος. Sic et προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας ap. Naz. Defensor s. Propugnator Ecclesiæ, sc. Qui tanquam propugnaculum obtenditur s. prætenditur, vel potius obtentus et prætentus est Ecclesiæ. Xen. autem addit et ipse præp. πρὸ, (K. Π. 2, 3, 5.) Προβάλλεσθαι πρὸ τούτου ὅτῳ ᾤμην πληγήσεσθαι: ubi tamen malim Opponere: nam qui aliquid obtendit s. prætendit, id ei opponit, a quo tueri vult illum, cui obtendit, i. e. pro quo obtendit. Bud. tamen ap. Naz. ubi προβάλλεσθαι κεφαλὰς, dicitur hydra, non adjecto gen. vertit Protendere et prætendere. Eum vide 454. 455. Ut autem in Xen. l. c. προβάλλεσθαι interpr. Opponere, sic et in Naz. Προβαλοῦ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα. Simile vero est προβαλοῦ τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως. Sed et cum κατὰ ap. Naz. Προβάλλεται τὰς νηστείας κατὰ τῶν πειρασμῶν, Opponit jejunia tentationibus. Ceterum ideo alicubi verbo Opponere uti malo, quod cum dico in Dem. l. c. Obtendi Atticæ, signif. Pro Attica et in illius defensionem: at si vertam Obtendere in illo Xen. loco, et similibus, erit Obtendere illi pro Adversus illud. Dicitur etiam προβέβλημαι τοῦτο, Hoc mihi obtentum est vel prætentum: προβέβλημαι, inquit Bud., Præ me habeo, Lateo post tutamen. Xen. K. Π. 6. Προβεβλημένον δὲ τοὺς θωρακοφόρους μενοῦσί γε. Interdum Προβάλλεσθαι exp. etiam Obducere; unde προβεβλημένος pass. ap. Naz. Καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον προβεβλημένοις, Crassa hac obductis caruncula. || Ead. item metaph., qua Lat. Obtendo et Prætendo, pro Prætexo, προφασίζομαι, Basil. Vide Bud. 455. Eust. 1405.

Προβάλλομαι, Insimulo, Postulo, Reum defero, Diem dico. Dem. Εἰ μὴ προὐβαλόμην αὐτόν. Item Respuo, Abominor, Aversor, Execror, Plut. Vide Bud. 454-5. Exemplis autem ab eo prolatis addi potest aliud e Phil.

Προβάλλομαι habet ap. Hom. et aliam sign. a Bud. et ceteris prætermissam, sc. pro ὑπερβάλλομαι: (Il. Τ. 218.) ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην Πολλὸν, i. e. Te superavero.

[Προβάλλω conf. cum προσβ., Greg. Cor. 36. Obtendo, Prætendo, Prætexo, M. Anton. 1, 12. Unde ap. Memnon. 6. Προβαλλόμενος πατρὸς στοργὴν προσώπῳ. Herod. 7, 141. Προβάλλουσι σφέας αὐτοὺς, ut Lat. Animum abjicio. Cf. Auctorem Rhesi 183. Sic καταβάλλω ἐμαυτόν. Oppian. A. 1, 508. Τοῖσι δ' ὅ κεν προβάληται, ὁμοῦ γάμῳ εὕρατο νίκην. " Antecedo, Polyb. 3, 51. In judicium adduco, Reum facio, 9, 16. Προβάλλομαι, Mihi præscribo vel propono, Aggredior, Hesiod. Ἡμ. 15. Obtendo, Prætendo etc. Aristoph. N. 973. ' Gl. ἔνδυσθαι, περιβαλέσθαι. In alio, προαγαγεῖν, προτείνειν. Placet prior interpr., juxta [secundum] quam προβ. τὸν μηρὸν est Prætenta tunica vel Prætento cingulo femora obtegere.' Brunck. Placet posterior. Despuo, Abominor, Aversor, Execror, Plut. Graccho 1530. 1541. HSt. Mario 750. Lucullo 902. Denominor cum commendatione, ut muneri alicui vel functioni præficiatur, Æsch. π. τ. Παραπρ. 202." Seager. Mss. Glossæ: Προβάλλω· Promitto, Præjacio, Usurpo. Προβάλλομαι· Insimulo, Protendo. Προβληθείς· Præpositus.] " Προβάλεσκε, " Ion. pro προέβαλε, ap. Hom. et alios poëtas." [" Προβάλλω, Valck. ad Il. 22. p. 73. ad Timæi Lex. 224. Koppiers. Obss. 103. Wessel. Obss. 176. Abresch. Lect. Aristæn. 195.; Æsch. 2, 89. Bergler. Alciphr. 161. ad Charit. 266. 287. 602. ad Lucian. 1, 261. Koen. ad Greg. Cor. 14. ad Diod. S. 1, 126. 199. 354. 531. 2, 330. ad Herod. 567. Brunck. Trach. ~~811.~~ Wakef. 810. Phil. 1008. 1455.; S. C. 5, 69. Thom. M. 412. Coray Theophr. 319. Jacobs. Anth. 11, 248. Boissonad. Philostr. 569. Heyn. Hom. 8, 405. 469. Propono, Plut. Alex. 133. Schm. Heindorf. ad Plat. Hipp. 156. Sensu forensi, Wyttenb. Select. 399. Med., ad Charit. 602. Wakef. Phil. 1008. Jacobs. Anth. Proleg. 74. Kuster. V. M. 71. Brunck. Aristoph. 2, 104. 133. ad Diod. S. 2, 238. 340. Heyn. Hom. 4, 680. Boissonad. Philostr. 528.

A Valck. Præf. ad Il. 22. p. 17. Dionys. H. 3, 1846. 4, 2281. Projicio, Ruhnk. Orat. Gr. 81. (an προβεβλήσεται?) Toup. Opusc. 1, 192. ad Cornel. Nep. 306. Produco, In medio pono, Wessel. Herod. 301. Prætexo, Valck. Callim. 224. Longus p. 94. Villoison. Rejicio, Aversor, ad Phalar. 368. Dionys. H. 2, 699. I. q. προφέρομαι, Excello, Heyn. Hom. 7, 652. De abortu, Heindorf. ad Plat. Theæt. 306. Προβ. et προσβ., ad Diod. S. 2, 232. Προβ. γρίφους, Jacobs. Anth. 12, 349. ἔριδα, Heyn. Hom. 6, 211. ἐλπίδα, 329. 419. Τὰς ἀγαθὰς προβαλλόμενοι τῶν ἔργων ἐλπίδας, Dionys. H. 4, 2063." Schæf. Mss. " Προβάλλω, Emitto, sc. sonum, Eust. ad Dionys. P. 867. vocem, Diod. S. 1, 353. 3, 8. Profero, sc. καρπὸν, Joseph. 164, 34. Propono, Xen. K. A. 434. Julian. 269. Med., Produco, Nemes. 10. Prætexo, Dionys. H. 1, 699. Dio Chrys. 1, 377. Accuso, Stob. 31. 268. Aversor, Dio Chrys. 1, 465. Max. Tyr. 425. et nn.: Porph. 339. Philo J. 369. Execror, Plut. 2, 18. 154. 4, 650. Max. Tyr. 36, 2. Philo J. 1, 37. 251. Arrian.
B Epict. 314. Objicio aliquid, tegendi causa, Ælian. H. A. 1, 41. Excello, Opp. A. 1, 508. De milite in hostem eunte, Polyæn. 273. Paratus sum, Joseph. 1062. ἐλπίδας, Concipio, Dionys. H. 1, 1760. Προβεβλημένος, Præ se ferens, Heliod. 160. Ante se habens positum, Defensus, cum accus., Strabo 762." Wakef. Mss.]

" Πρόβαλος, Hesychio ἀσπὶς, Clypeus vel Scutum, " quoniam ipsum προβάλλονται οἱ μαχόμενοι, Obji" ciunt. At Πρόβολος generalius, ut πρόβλημα, Pro" pugnaculum." [Ad Greg. Cor. 580. " Lobeck. Aj. p. 402." Schæf. Mss.]

Πρόβλημα, τὸ, Objectaculum, de q. v. dicam in Προβολὴ, Quod objicimus pro munimento s. tutamine, ut Objectæ vallo munitiones, Liv.: Oppositum et objectum hostibus propugnaculum, Cic. Exp. igitur πρόβλημα, Munimen s. Munimentum, Tutamen, Propugnaculum, Tegmen. Plato 174. προβλήματα esse dicit ὅπλα, τείχη, περιβλήματα γήϊνα καὶ λίθινα, et omnia προβολῆς ἕνεκα εἰργασμένα. Xen. K. Π. 6, (1, 26.) Τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προ-
C βλήμασι κατεσκευάσατο. Plut. Προβλήματα ποιοῦσι τὰς δέρας. Idem militarem testudinem προβλημάτων στεγανώτατον esse ait. Sæpe autem gen. jungitur, ut πρόβλημα κακῶν, Aristoph. Σ. (615.) Propugnaculum adversus mala. Sic πρόβλημα χειμώνων, Plato Tim. Propugnaculum adv. hyemem, i. e. hyemis injurias. Et ap. Soph. Aj. (1076.) Μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχειν, Nihil, quod metum propulset. Nec tamen inficior gen. aliquando aliter accipi, eo sc. modo, quo dicit Cic. Classis pulcerrima Siciliæ propugnaculum. Ita enim Herodian. (3, 1, 8.) Πρόβλημα ὀχυρὸν τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν. Et Πρόβλημα τοῦ σώματος. At de gen. personæ dubitari non potest; ut, si dicam πρόβλημά μου: constat enim esse pro τὸ ἐμόν. Et metaph. πρόβλημα dicitur, ut, ab Hom. ἕρκος, Propugnator et defensor; ut ap. Lucian. Τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, Columen Atheniensium, Salus et tutela Græciæ. || Cam. Prætextum interpr. in Soph. Phil. (1008.) λαβὼν Πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε: dicit enim, inquit, Ulyssem sibi quasi præten-
D disse illum puerum. || Quod explicandum proponitur, Quæstio. Propositum etiam reddit Bud. e Cic. in Part. Idem Bud. Controversiam etiam ap. Hermog. interpr. Aristot. Polit. 2. Ἐμπίπτει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν: de Poët. Περὶ καὶ προβλημάτων καὶ λύσεων. Differentiam autem, quam Geometræ inter πρόβλημα et θεώρημα constituunt, vide ap. Bud. 460. 461. Eand. tamen signif. dari his duobus a Plut. 97-8 (=2, 430.) idem testatur. HINC Προβληματώδης, (ὁ, ἡ,) inquit idem, In quæstione et disceptatione positus, Addubitatus. Plut. (4, 402.) Τοῦτο τὸ μέρος προβληματῶδες γέγονε καὶ ἄπορον. [Gl. Πρόβλημα· Quæstio, Propositio. Πρόβλημα τείχους· Promurale. * Προβλημάτιον· Quæstiuncula. Πρόβλημα πετρῶν, Æsch. S. c. Th. 661. Ælian. H. A. 2, 13. Εἶναι δὲ πρόβλημα καὶ τῆς ὄψεως καὶ τῆς ἀκοῆς τῶν σαρκῶν τὸν ὄγκον: 2, 22. Εἶτα ἄγονταί τινι αἰτίᾳ θαυμαστῇ εἰς τὰ σωτήρια, ἔνθα ἕξουσι σκέπην καὶ πρόβλημα, ᾗ μέλλει βιώσιμα αὐταῖς ἔσεσθαι. Plut. 8, 760. Κρύους πρόβλημα ἐσθής: vide

Προβολή. "Velum, Operculum, Latebræ, Prætextus, Dem. 1122. Οὐδὲν οὖν ἄλλο ἢ πρόβλημα τοῦ τρόπου τὸ σχῆμα τοῦτ' ἐστι. Scrupulus, Polyb. 2, 52. Exc. Leg. 78." Seager. Mss. Προβλημάτιον, Ind. Epict. "Πρόβλημα, Wakef. S. C. 3, 142. 144. Phrynich. Ecl. 112. Thom. M. 817. Mark. Suppl. 208. Wakef. Herc. F. 123. Phil. 1008. Musgr. El. 985. Jacobs. Anth. 6, 307. 12, 406. ad Diod. S. 2, 331. Heyn. Hom. 4, 573. Quicquid defendendi causa opponitur, Valck. Phœn. p. 291. Diatr. 145. Callim. 291. ad Herod. 547. Quicquid prominet, Valck. Diatr. 144. Προβλήματα, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip. Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1, 6." Schæf. Mss. * Προβληματουργικὸς, ἡ, ὸν, J. Poll. 7, 207. Plato Polit. 2, 280. * Προβληματοπλόκος, ὁ, ἡ, Tzetz. Chil. 2. p. 31.; "Epist. 2, 818." Boissonad. Mss.]

[* "Πρόβλησις, Apollod. p. 99." Wakef. Mss.]

Προβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Projectus, ut Ovid. projectus in æquor, Prominens; ut Il. B. (396.) προβλῆτι σκοπέλῳ. Od. E. (405.) ἀκταὶ προβλῆτες, Eminentes rupes in litore maris, Cam. interpr. Il. M. (259.) στῆλαι προβλῆτες, Eminentes s. Extantes pali, Eod. interpr. Vide Eust. [Προβλῆτα δεξιτερὴν, Nonn. Jo. 116, 17. προβλῆτες ὀπωπαὶ, 22. Greg. Cor. 729. Soph. Phil. 1455. κτύπος ἄρσην πόντου προβλής. "Aristot. Ep. Nr. (1, 181. Br.=1, 114. Jacobs.) Ἠδ' ἱερὰ Προποντὶς ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ,—nunc conjeci προβλὴς, Promontorium, de qua vocis vi cf. Musgr. Soph. (l. c.) Bentl. Opusc. Phil. 500. Ed. Lips., Jacobs. Anthol. 8, 260. Reperitur quidem ap. Grammat. Hermann. 450. forma * Προβολὴς, (ῆτος,) quæ ductibus literarum foret propior; sed damnat eam Bast. Comm. Palæogr. 729. (idque optimo jure, cum Cod. Par. 3027. recte det προβλὴς, ῆτος.)" Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 360. "Προβλὴς, Gesner. Ind. Orph. ad Mœr. 87. Toup. Opusc. 2, 199. Ilgen. Hymn. 571. Soph. Phil. 936. Wakef. 1455. Jacobs. Anth. 11, 51. Antip. Th. 44. ad Diod. S. 2, 468. Heyn. Hom. 6, 319. 527." Schæf. Mss. Κατὰ προβλῆτος sub. πέτρης, Opp. A. 5, 252. (Quint. Sm. 10, 175. προβλῆτες:) K. 2, 478. χαλκὸν, 2, 602. ἀκάνθαις. "Nonn. D. 4, 340. * Προβλῆτις, ιδος, ἡ, i. q. προβλὴς, Schol. Oppian. A. 3, 460." Wakef. Mss.]

Πρόβλητος, ὁ, ἡ, Projectus; ut dicitur Foras projici, Soph. (Aj. 830.) Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος.

[* Δημοπρόβλητος, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 18, 5. * Θεοπρόβλητος, Theophyl. 2, 677. * Πατροπρόβλητος: unde * Πατροπροβλήτως, Jo. Damasc. in Dom. 66.]

Προβλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Producendi vi præditus. Bud. e Greg. Πηγὴ γεννητικὴ καὶ προβλητικὴ τοῦ ἐν αὐτῇ κρυφίου ἀγαθοῦ.

Προβολὴ, (ἡ,) Objectus; ut in exemplo, quod e Plat. protuli in Πρόβλημα. Accipio autem Objectus eo modo quo Tacitus, Objectu montis, quo sæva ventorum arcentur. Qui mons dici poterit πρόβλημα, Objectaculum; nam προβολὴν intelligo ipsam actionem objiciendi et opponendi aliquid s. prætendendi: at πρόβλημα Id quod objicitur; quam aut cui assimilem signif. Objectaculum ap. Varr. habere videtur. Sed προβολὴ pro πρόβλημα sæpe accipitur, ut, cum Soph. (Aj. 1212.) δείματος προβολὰν vocat quod alibi (ib. 1076.) φόβου πρόβλημα. Eur. Or. (1488.) ὁ δὲ λισσόμενος Θανάτου προβολὰν, Petens, ut mortem effugere liceret. Ad verbum, Aliquid morti objicere. A Bud. προβολὴ exp. Munimentum tutelare, Tutela, Integumentum, Lorica: quarum signiff. exempla vide 462. At p. 456. tradit προβολὴν dici etiam Propugnaculum et castellum, ambitumque mœnium hostilem impetum arcentem; ut Xen. (Απ. 3, 5, 27.) Τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς προκείμενα appellat προβολὴν τῆς χώρας. || Προβολὴ, Projectura et protectum, ut idem tradit, Prominentia, Pars prominens vel tecti, vel suggrundæ, vel rei cujuscunque; ut Palpebrarum pili προβολαὶ sunt τῶν ὀφθαλμῶν. Vide 456. 462. || Metaph. pro Eo, quod prætenditur et prætexitur, ut Lat. Prætextum, Tertull. adv. Praxean, Siquis putarit me προβολήν aliquam quærere.

Προβολὴ, Status pugilis in procinctu stantis, occasionique inferendæ plagæ imminentis, ut agitatoris in

A carceribus equos currumque sustinentis, i. e. τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα ἐπέχοντος ἄχρις ἂν ἐκ τῆς βαλβῖδος ἐξίωσιν. Ita Bud. 457. qui et ὁπλίτας ἑστῶτας ἐν προβολῇ ap. Plut. interpr. In procinctu atque in vestigio stantes. Aliam h. v. exp. vide ibid. ["Plut. Cæs. p. 729. (=1137, 11. HSt.) Pomp. 656. Appian. B. C. 2, 79." Schweigh. Mss.]

Προβολὴ, Intentio et objectio judicii dictati, quasi petitio digladiantis. Ita ex Hermog. Bud. 456. Ibid. προβολὴν ab eo vocari ait Intentionem accusatoris: et ab Isocr. Actionem, quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντησάντων, [π. Ἀντιδ. §. κη'. 344.] Ex Ulpiano in Dem. c. Mid. annotatur, προβολὴν fuisse etiam Actionem Athenis adversus eos, qui aliquam injuriam die festo et solenni intulissent.

Προβολὴ, Nominatio et proditio. Bud. 454. e Greg. Προβολὰς ἀναύρων Eust. ap. Dionys. exp. ἐκρύσεις: sed admonens legi etiam προμολάς.

Προβολὴ perperam ap. Plut. pro προσβολή. Vide Προσβολή.

B [Προβολὴ, i. q. ἀφορμὴ, Schol. Eur. Med. 342. Xen. E. 1, 7, 39. Προβολὰς αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐγγυητὰς καταστῆσαι: K. 5, 26. Soph. Aj. 1230. Cic. ad Att. 13, 21. Dionys. P. 1118. Ἄλλοι δ' ἰχνεύουσιν ἐπὶ προβολῇσιν ἀναύρων Ἤπου βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, 1012. Ὑγρῆς βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, ἣ περὶ χῶρον Φύεται ἐν προβολῇς, ὀφιήτιδος ἔνδοθι πέτρης: cf. Eust. ap. Nostrum supra. Leon. Alex. 25. Νειλορύτου προβολῆς. Aretæus 4, 12. Προβολὴν μακρὴν ἀπὸ τοῦ χείλεος. Aristot. Part. Anim. 3, 9. Theocr. 22, 120. ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, Tymnes 4. Ruhnk. Ep. Cr. 1. p. 70. Procinctus. "Æsch. π. Παραπρ. 311. Τῶν δὲ συκοφαντῶν, ὡς κακούργων, δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα: 'Accusamus, Deferimus, sycophantas titulo προβολῆς, quæ erat, cum quis populo προὔβαλλε, velut πρόβλημα, quæstionem proponeret, utrum vellet de accusato statuere, arbitrio populi id permitteret.' Reisk. Status hoplomachi in procinctu stantis, Polyb. 2, 65." Seager. Mss. Glossæ: Προβολή· Objectus, Obtentus, Prætentura, Pergula, Procinctus, Tegmen, Propugna-

C culum. "Ad Xen. Mem. 3, 5, 27. Pierson. Veris. 236. Timæi Lex. 224. et n.: Wessel. Ep. ad Venem. 5. Heringa Obs. 190. Toup. Opusc. 1, 192. 2, 56. Valck. ad Ammon. 61. ad Charit. 273. 456. Ruhnk. ad Xen. Mem. 224. Jacobs. Exerc. 2, 132. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 512. Musgr. Or. 1488. Thom. M. 738. Markl. Suppl. 208. Jacobs. Anth. 6, 145. 180. 7, 412. 8, 98. 260. 9, 99. Brunck. Apoll. R. 19. ad Diod. S. 2, 331. ad Dionys. H. 1, 459. Schneider. ad Xen. K. A. 366. Boissonad. Philostr. 354. Heyn. Hom. 8, 257." Schæf. Mss. "Rupis præruptæ fragm., Dionys. H. 1, 2028. Tegmen, Oppian. K. 2, 602. Ἐν προβολῇ, Philostr. 887." Wakef. Mss.]

Προβόλαιον, (τὸ,) Tutamen, ut habetur in VV. LL. At Προβόλαιος, inquit Camer., dicitur in oraculo de hasta, ut videtur, directa quasi ad pugnam, Εἴσω τὸν προβόλαιον ἔχων πεφυλαγμένος ἦσο. Est autem Oraculum hoc ap. Herod. 7, [" 148. Estque ibi προβόλαιον, quod alias προβόλιον, de quo mox infra." Schweigh. Mss. Theocr. 24, 123. Δούρατι δὲ προβο-

D λαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα, Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι * ἀμυχμὸν, (ubi leg. * ἀμυγμὸν, vide supra 1967. a.) pro ἐν προβολῇ δούρατι. Per Nostri Vulg. Lex. male Vet. Lexic. intellexit Schneiderus in Lexico. "Ad Herod. 572." Schæf. Mss.]

Πρόβολος, ὁ, (ἡ,) i. q. προβλὴς λίθος ap. Hom., ut Eust. scribit, Bud. interpr. Scopulus eminens qui æstum maris frangit: exempla ap. eum habes Comm. 462. || Tropice vero, ut Eust. annotat, ap. Hom. posteros accipitur, i. e., inquit Bud., pro Tutore, Propugnatore, Defensore, Securitatis conciliatore et præsidio; cujus signif. exempla ibid. ap. eum reperies. Apud Aristid. vero de urbe Athenarum loquentem, Καὶ θορύβου τοσούτου διὰ γῆς ἁπάσης διαῤῥαγέντος, ἀντέσχεν ὥσπερ ἔρυμα καὶ πρόβολος, interpretatur Propugnaculum. Alibi vero et Scutum exp. Hesychio vero, præter * πρόμολος et πρόμαχος, est etiam προνοητὴς, κυβερνητὴς, ἱερεύς. || Πρόβολοι, in VV. LL. sunt etiam in pontis constructione Trabes pro fulturis, atque pali lignei fistuca adacti: quas Sublicas a

Cæsare, a Liv. Sublicia vocari scribunt. Plut. Cæs. Ἀλλὰ ταῦτα προβόλοις ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ πόρου πεπηγότων. || Πρόβολος est quoque τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον, Suidæ et Hes. [" Olympiod. in Plat. Gorg. 45." Routh. Mss. " Πρόβολος ap. Herod. 7, 76. est Venabulum, Verutum. Cf. Athen. 486." Schweigh. Mss. Glossæ: Πρόβολοι· Proceres. Dem. 795. Μὴ δὴ, πρὸς οὓς αὐτὸς ἔχωσας λιμένας, καὶ προβόλων ἐνέπλησας, πρὸς τούτους προσορμίζου: 104. Ἀλλ' ἀνάγκη τούτοις, ὥσπερ προβόλοις, προσπταίοντας ὑστερίζειν ἐκείνων. Xen. K. Π. 5, 3, 23. πρόβολον πολέμου. Aristoph. N. 1164. πρ. ἐμὸς, σωτὴρ δόμοις. Plut. de Garrul. c. 14. Τὸν λογισμὸν ὡς πρόβολον ἐμποδὼν ἀεὶ τῇ γλώττῃ κείμενον. " Jacobs. Anth. 8, 98. 149. ad Diod. S. 2, 468. Dionys. H. 4, 2028. Ruhnk. Ep. Cr. 68. Toup. Opusc. 1, 192. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Alciphro 276. ad Herod. 543. Objectus, ad Charit. 602. Boissonad. Philostr. 569." Schæf. Mss. " Defensor, Xen. K. Π. 175. Πρόβολοι, Proceres, Joseph. 140, 25." Wakef. Mss.]

Προβόλιον, τὸ, Venabulum; δόρυ, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται, Bud. σιβύνη, Hes. Xen. (K. 10, 12.) Προβόλιον προβάλλεσθαι, Venabulum prætendere. Bud. Idem ibid. (10, 3.) Τὰ δὲ προβόλια ἔστω πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα. [Gl. Loricula, Venabulum. " Jacobs. Exerc. 2, 72." Schæf. Mss. " Synes. 66. Euseb. P. E. 330. Hastæ species, Etym. 150. Philostr. 733. Fructuum emissio, Euseb. P. E. 109." Wakef. Mss.]

Προβολεὺς, έως, ὁ, Productor, ut Bud. Comm. exp.: ut ap. Dionys. Areop. Τοῦ μὲν γὰρ αἴτιος καὶ ὥσπερ προβολεὺς καὶ * ἀπογεννήτωρ, ubi Causam productricem et προβολέα pro eod. dixit. Sic Greg. Patrem cœlestem γεννήτορα καὶ προβολέα vocat: ut Damascenus eund. Patrem nominat λόγου γεννήτορα, καὶ διὰ λόγου προβολέα ἐκφαντορικοῦ πνεύματος. Ubi notandum est eum facere discrimen inter γεννήτορα et προβολέα. Vide Bud. 462. 463. [" Epiphan. Hær. 31, 2." Routh. Mss.]

Ἀντιπροβάλλομαι, Contra propono et nomino designandum. Plato de LL. 6. (p. 258.) Ἐὰν δέ τις ἄρα δοκῇ τινὶ τῶν μὴ προβεβλημένων ἀμείνων εἶναι τῶν προβληθέντων τινὸς, ἐπονομάσας ἀνθ' ὅτου ὅντινα προβάλλεται, τοῦτ' αὐτὸ ὀμνὺς ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον. UNDE Ἀντιπροβολὴ, ἡ, Comparatio in nominando, quæ et ἀντιβολὴ dicitur. VV. LL. [Plato l. c. 755. " Aristoph. Fr. 236." Schæf. Mss.]

[* Ἀποπροβάλλω, Procul abjicio, Apoll. R. 3, 1310.]

Ἐπιπροβάλλω, Superinjicio, VV. LL. e Plut. [1, 115.]

[* Περιπροβάλλω, Opp. A. 4, 657. " i. q. περιβάλλω, ut * περιπροθέουσι 2, 440, (4, 89.)" Schneider. Lex.]

[* " Συμπροβάλλω, Irenæus 10, 14. 58." Kall. Mss. Epiphan. 1, 179.]

Προσβάλλω, Adjicio: eo sensu, quo dicitur Adjicere oculos, vel Adjicere mentem. Unde et Adjectæ voces e Cic. aliquanto post: προσβάλλειν τὴν ὄψιν, Adjicere oculos, Obtutum figere. Naz. Ἡλιακῷ φωτὶ σαθροτέραν ἔτι προσβαλόντες τὴν ὄψιν. Plut. (6, 566.) Ὁ μὲν οὖν * Νειλόξενος, ἀλεξίκακε, εἰπὼν, ἀπεστράφη τὴν ὄψιν· ὁ δὲ Θαλῆς προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον, Oculum obtutumque fixit, Bud. Sed non male etiam reddiderit quis, Attentius curiosiusque intuitus est, vel spectavit. Observandum est autem accus. ὄψιν e præcedent. repeti: quem tamen aliquando prorsus omitti existimo. [Προσβάλλω, sc. τὴν ὄψιν, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 282.] Προσβάλλω pro Adjicio etiam signif. Addo sunt qui accipi velint: afferentes e Diosc. 1, 54. Πρόσβαλε ῥόδα. Ubi tamen a Ruellio exp. Immittito. || Admoveo. Gal. Σικύαν μεγίστην ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς προσβαλών. Cic. Accommodo e Plat. Tim. vertit. At προσβάλλειν ἀτιμίαν τινὶ verti non potest Admovere infamiam alicui, sed reddi debet Irrogare infamiam s. ignominiam, vel Inurere infamiam. Bud. interpr. etiam Infligere infamiam. Dicitur et προσβάλλειν τινὰ ἑτέρῳ, pro Incitare in eum et irritare, Stimulare et impellere. Bud. 453. e Demosth. exemplum affert, [Οὐκ ἀπειλούντων, οὐκ ἐπαγγελλομένων, οὐ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ

A θηρία μοὶ προσβαλλόντων, οὐδαμῶς ἐγὼ προδέδωκα τὴν εἰς ὑμᾶς εὔνοιαν.] || Allido, Collido, Impingo, Confligo. Plut. (4, 294.) Καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον—ἀπέθανεν. Ita Bud., qui rursus προσβάλλειν interpr. Impingere, item Intorquere, Illidere: et affert ex Æschin. Ep. (659.) Ἐκ τούτου οὖν προσβάλλειν αὐτοῖς τὸν θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. Ubi tamen reddere malim Infligere. Προσβάλλω neutr. Irruo, Adorior, Invado, Impetum facio, Irruptionem vel Impressionem facio. In qua signif. ap. nullum scriptorem frequentius, quam ap. Thuc. esse puto. Dicitur autem et προσβάλλειν πολεμίοις, et προσβάλλειν πόλει, vel τείχει, s. ἐρύματι, &c. ut e seqq. exemplis patebit: 1, (49.) Ἐπειδὴ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. Et 3. Προσέβαλον τοῖς Ἀθηναίοις. At 2. Προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ. Et 3. Καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες. Rursum 3. item 2, (25.) προσβάλλειν τῷ τείχει dicit. Sed et cum præp. πρὸς, 2, (56.) Καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες. Hujus autem exemplo usurpant et ceteri, sed potius cum dat.

B || Dicitur et de accessu minime violento et infesto: ut Lucian. (1, 176.) Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόρρωθεν; Quæ vox aures nostras incessit? Quæ vox auribus nostris incidit? Sed usitatiore loquendi genere, præsertim tamen ap. poëtas, Quæ vox pepulit aures nostras? Cic. Adjectæ voces usurpat, de Nat. Deor. 2. tanquam προσβαλοῦσαι. Dicitur et ὀδμὴ προσβάλλειν, s. ὀσμὴ, a Theophr. Incidere, Incurrere, Appelli, Bud. Quem miror, postquam scripsit προσβολὴν de Incursu et accessu violentiore dici, exemplum illud subjungere.

Προσβάλλομαι, Adjicior; ut προσβαλλομένη ὄψις, Oculi, qui adjiciuntur; Obtutus, qui figitur. Et προσβάλλεσθαι, Injici, Imponi: ut Diosc. 8. Προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitur Id, in quod quippiam incurrit, vel incidit, vel incumbit et appellitur: et Id, quod oppugnatur. Bud. 452.

Προτιβάλλομαι pro Προσβάλλομαι ap. Hom. præfixa præp. Dor. προτὶ, aut certe facta e Dor. ποτὶ, pro πρὸς, Adorior, Aggredior. Item Coërceo, Casti-

C go: vel simpl. Increpo. Il. E. 879. Ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ, i. e. ἐπιπλήττεις, Eust. [Opp. A. 5, 98. κῆτος προτιβάλλεται ὀλίγον ἰχθύν: 4, 626. Apoll. R. 4, 1046.]

[Προσβάλλω, Gl. Impeto, Illido, Oppugno, Pello. Προσβάλλω, προστίθημι· Adjicio. Προσβάλλω γυναικί· Subigo. Xen. K. Π. 5, 3, 12. Soph. Tr. 844. Ælian. H. A. 14, 12. Προσβάλλουσι τὴν ἑαυτῶν μορφὴν τοῖς χερσαίοις. Koen. ad Greg. Cor. 15. " Markl. Iph. p. 132. Wakef. Herc. F. 1164. Trach. 843.; S. C. 2, 123. 4, 126. Musgr. El. 655. Abresch. Æsch. 2, 89. Jacobs. Animadv. 208. Coray Theophr. 319. Diod. S. 1, 126. 2, 195. Heyn. Hom. 5, 163. Boissonad. Philostr. 568. 650. Thom. M. 412. 700. 745. ad Charit. 287. 318. 651. Schol. Aristoph. Π. p. 89. T. H. Lucian. 2, 108. Tzsch. ad Strab. 6, 162. Act. Traj. 2, 153. Toup. Opusc. 1, 469. Jacobs. Exerc. 2, 8. 73. Wyttenb. ad Plut. 1, 589. ad Herod. 470. 661. Adeo, Boissonad. Philostr. 303. 319. Irruo, 303. ad Lucian. 2, 308. Sensu obscœno, T. H. ad Lucian.

D 1, 217. De constr., Gronov. Varia Geogr. 151. ὄψιν, Wakef. Ion. 43. Trach. 614. Boissonad. Philostr. 319. ἀρούρας, de sole, Heyn. Hom. 5, 380. 6, 212. Προσβάλλει ἐμέ τινος, sc. ὀσμὴ vel φωνὴ, Brunck. Aristoph. 3, 124." Schæf. Mss. " Adjicio, Eur. Hipp. 953. Proficio, Philostr. 63. πρός τι, Isocr. 2, 288, 8. et ita cum accus. sine præp., Philostr. 233. De odoribus, Cor. Dial. 14. Ælian. H. A. 755." Wakef. Mss.]

[* Πρόσβλησις, ἡ, Hippocr. 638, 16.]

[* " Προσβλὴς, ad Diod. S. 2, 468." Schæf. Mss.]

" Προσβλητὸς, (ἡ, ὸν,) Adjectus s. Adjectitius. Je- " rem. 10. Ἀργύριον προσβλητόν ἐστιν, Argentum ad- " jectitium, et ἔργον τεχνιτῶν." [Mathem. Vett. 99.]

[* " Προσβλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Hierocles." Wakef. Mss.]

" Ἀπρόσβλητος, (ὁ, ἡ,) Suidæ γενναῖος, ᾧ οὐδεὶς δύ- " ναται προσβαλεῖν, item, οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν. " Hes. quoque ἀπρόσβλητον exp. γενναῖον." [" Cyrill. p. 4." Wakef. Mss.]

[* Δυσπρόσβλητος, ὁ, ἡ, Cyrill. Alex. c. Jul. 3. p. 98.]

Προσβολὴ, (ἡ,) Adjectus s. Adjectio, si uti liceat

hoc verbali in ea signif., qua dixi paulo ante Adjicere (A) oculos: Conjectus; ut προσβολὴ τῶν ὀμμάτων, Plato Theæt. Sic πρὸσβολὴ τῆς ὄψεως, ap. Philon. V. M. 3. Σμαράγδῳ γὰρ ἔοικεν ἡ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ φαντασία κατὰ τὴν τῆς ὄψεως προσβολήν. Dicitur autem et Conjectus oculorum a Cic. || Admotio: sequor autem in his, quem in ipso verbo tenui signiff. ordinem: ut σικύας προσβολὴ, Diosc. 7. Dicitur autem ab Eur. Med. (1074.) et de Admotione oris, quæ fit osculando; e quo (Suppl. 1137.) affertur etiam προσβολαὶ προσώπων φιλίαι. Apud Plut. autem (8, 666.) exp. Contagio, Καὶ τῇ προσβολῇ τὰ τοιαῦτα καταβόσκεσθαι πάθη τοὺς ἀνθρώπους οἴονται. || Commissura, Cic. Vide Bud. 453. et meum Cic. Lex. 23. || Προσβολὴ τῆς ἀτιμίας, q. d. Inflictio ignominiæ; ut προσβάλλειν ἀτιμίαν, Infligere ignominiam, pro Irrogare. || Appulsus, eo sensu, quo Cic. Appulsum solis, item Appulsum caloris et frigoris dixit. Προσβολὴ, Appulsus navis. Item, Impressio ruentis aciei impetusque militum cuneatim incurrentium. Plut. Φάλαγγι χρώμενος προσβολὴν οὐκ ἐχούσῃ, Quæ perrumpi im- (B) pressione non poterat. Apud Eund. vero alibi pro τὴν προβολὴν κραυνάμενοι reponit Bud. προσβολὴν, ut sit, Impressione valida irrumpentes. Itidem vero Valla ap. Thuc. non Ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, sed Ἐν προβολῇ τῆς Σικελίας legit: quippe qui verterit In prominentibus Siciliæ locis. Ut autem προσβολὴ est hostium, ita et athletarum, cum inter se aggrediuntur: et Petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Ad hostilem autem προσβολὴν pertinet hoc loquendi genus, ἐκ προσβολῆς, quod exp. Primo statim impetu, ap. Philostr. Et ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγὼν, pro Pugna, quæ in urbis aggressione circa muros committitur, ex eod. Plut. affertur. Rursum ex Eod. Publicola, Προσβολῆς ὀξείας τῷ τείχει γενομένης, pro In murum impetu acerrimo ab hostibus facto. Ita VV. LL. Sciendum est autem Thuc. ante Plut. hoc genere loquendi aliquoties usum fuisse, et in eo προσβολὴν, vel potius προσβολὰς, nam plur. uti solet, Oppugnationem verti; ut 2, (18.) Προσβολὰς παρεσκευάζοντο τῷ τείχει ποιησόμενοι μη- (C) χαναῖς τε καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Ibid. Τάς τε οὖν προσβολὰς ἠυτρεπίζοντο. Idem 5. Καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Sic et Bud. hæc Polybii verba, Ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, interpr. Cum statim adveniens oppugnare adortus esset. Apud Thuc. alicubi προσβολαὶ exp., et recte quidem, meo judicio, Pugnæ tumultuariæ: ut 3. Καὶ προσβολαὶ, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, ὅπῃ παρείκοι: 7, (81.) προσβολὰς et ξυσταδὸν μάχας inter se opponit, p. 262. A Schol. autem προσβολὴ, alicubi ἐπίθεσις, atque adeo μάχη, item προσβολαὶ, συμπλοκαὶ, alicubi vero et προσόρμισις ac καταγωγὴ exp. Sed in VV. LL. illud Thuc. antea citatum, Ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, exp. Dum in Siciliam transmittunt. Affertur ibid. e Polyb. Οὔσης οὐ μόνον στενῆς καὶ τραχείας τῆς προσβολῆς pro Itinere non solum angusto, sed etiam aspero; cum tamen προσβολὴ Iter simpl. signif. nullo modo possit. Rectius igitur Bud., meo judicio, προσβολὰς in Plut. (4, 264.) interpr. Aditus ad aggrediendum: (D) Ὁ Καῖσαρ ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφράστους ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθὼν, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο, κ. τ. λ.

Προσβολὴ de aliis etiam dicitur. A Bud. προσβολὴ exp. Violentia et impressio præpotentis, aut tyranni: et affert e Greg. in Jul. Καὶ πολλαῖς πληγέντες καὶ χαλεπαῖς τοῦ καιροῦ προσβολαῖς. Apud Theodor. legitur προσβολὴ φθόνου, quod invidia velut irruptionem faciat in animum ejus, quem incessit. Aggressionem quidam verterunt: Bud. Appulsum. Et πυρετοῦ προσβολὴ, Gal. ad Glauc. pro Accessione febris, sed ita ut impetus signif. includatur. Bud. pro εἰσβολὴ poni scribit. || Noxa, Offensio, ut Idem vertit in h. l. Synes. Ἔδει δὲ ἄρα χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τοῦ πάθους τὴν προσβολήν. Ubi tamen alii προσβολὴν cum πάθους jungentes interpr. Aggressionem, Insultum. Itidem tamen προσβολὴ exp. Noxa, sc. ob læsum numen, ap. Aristoph. (Εἰρ. 39.) Χὤτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή: verum et hic de irruentis impetu commode intelligi posse videtur. Sic enim et Synes. Εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' Ἀνδρονίκου.

[Προσβολὴ, Gl. Offensio, Impressio. Lucian. 6, 122. ἐν προσβολῇ εἶναι. Bekkeri Phrynichus: Προσβολὴ σιδήρου· τὸ στόμωμα τὸ προστιθέμενον ἐπ' ἄκρῳ τῷ σιδήρῳ ἐν ἐργαλείοις. " Thom. M. 496. ad Diod. S. 1, 432. ad Charit. 138. Musgr. El. 828. Eum. 603. Abresch. Æsch. 2, 89. Brunck. Soph. 3, 482. Aristoph. 3, 121. Jacobs. Exerc. 2, 132. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 512., Select. 415. Wakef. S. C. 3, 71. Ἐκ προσβολῆς, Boissonad. Philostr. 598." Schæf. Mss. " De visione oculi, Philo J. 816. Clem. Alex. 821." Wakef. Mss.]

[* Ἐπιπροσβάλλω, Proficiscor juxta, Apoll. R. 1, 931.]

[* " Συμπροσβάλλω, Invado, Irruo, Concurro, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 657. Περίεισι μὲν γὰρ μετὰ πολλοῦ τοῦ θυμοῦ, καθάπερ λέων· ἂν δὲ συμπροσβάλῃ τοῖς τὸν Χριστὸν ἔχουσι —, οὐδὲ ἀντιβλέψαι δυνήσεται, ἀλλὰ νῶτα δοὺς οἰχήσεται." Seager. Mss.]

Συμβάλλω, Conjicio; ut Theophr. C. P. 3. exp. Συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς νέας. Sed frequentius est pro Conjicio metaph., unde Conjectura. Plato Crat. Εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Itidem e Diosc. citatur, Συμβάλλειν τὰς φύσεις, pro Conjicere, Conjectura consequi. Sic pass. συμβάλλομαι. Paus. Mess. Οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. At Bud. ap. Herod. 7, (24.) Συμβαλλεύμενος εὑρίσκω, uno in loco vertit Conjectura assequens, in altero autem Subducta ratione: de qua signif. postea dicam. Ut autem συμβάλλω pro Conjicio, et Conjectura assequor, ponitur, ita etiam pro Intellectu assequor: quam signif. ut affinem proxime præcedenti, subjungendam ei putavi: ut ap. Cebet. Δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. Sic ap. Plut. Amat. Συνεβάλετο τὴν πρᾶξιν ἐκείνων, Polit. vertit Intellexit. Fortasse autem et συμβαλεῖν in Plat. l. c. aliquis ita accipiendum putarit. At Συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῶν φιλοσόφων, Plut. Fabio, quidam interpr. putant Animo volvens. His addendum censeo συμβάλλομαι pro Computo, vel Rationem subduco; ut Herod. l. c. a Bud. verti dixi, aliam tamen similis loquendi generis, quod ibid. habetur, interpr. afferente. Atenim in Herod. 6. Συμβάλλεσθαι ἐπὶ δακτύλῳ τοὺς μῆνας, pro Supputare accipi, omnes fatentur.

Συμβάλλω, Conjungo; ut δεξιὰς συμβαλεῖν ἀλλήλοισι, Eur. (Iph. A. 58.) eo modo, quo Virg. Dextræ conjungere dextram. Sic et Xen. K. Π. 2, (1, 2.) Συμβαλεῖν φασὶ Γαβαῖον. Sed et pro Connecto, Contexo, e Philostr. Her. Συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item Commisceo, ut, cum ab Arriano (Ind. 8, 5.) fluvii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Quo et Hom. modo olim dixerat ῥοὰς συμβάλλειν, Il. E. (774.) Sed et sine accus. ponitur συμβάλλειν hac signif., ut ap. eund. Arrian. (6, 1, 6.) Αὖθις δ' ὁ Ἀκεσίνης οὗτος ξυμβάλλει τῷ Ὑδραώτῃ. Hinc et συμβάλλοντες ποταμοὶ, Confluentes. Dicitur vero et de aliis rebus neutra signif. pro Coëo, ut quæ inter se conjunguntur et commiscentur, et ita exp. ap. Aristot. Probl. s. 3. Συμβάλλει εἰς ταυτὸ τῇ ἑτέρᾳ ὄψει. Item in h. l. Ejusd. de venis loquentis, Καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Hinc etiam pro Congredior, et Occurro: ut Appian. Ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει Κλεοπάτρα. Et Arrian. ξυμβαλεῖν αὐτῷ, pro Cum eo conjungi et ei occurrere. Hinc Hom. σύμβληντο, pro Occurrebant, et particip. συμβλήμενος Od. O. (440.) pro συμβεβλημένος. Ab hac autem signif. est σύμβολος pro Obvio. || Committo, ut committimus aliquos ad certamen, Il. Γ. (70.) Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ'. Sic Συμβάλλειν τὰς δυνάμεις, Plut. ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν, Xen. et Æschin. κάπρους συμβάλλειν, Paus. Sed hic addit μαχουμένους. Interdum vero et pro Committo aliquos, i. e. Sibi invicem inimicos reddo; ut Συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xen. K. Π. 6, (1, 18.) Jungitur autem συμβάλλειν et cum accus., ut Lat. Committere, veluti cum dicimus Committere pugnam vel prælium, et quidem addito interdum personæ dat.; ut, Συμβάλ-

λω εἰς μάχην, vel Συμβάλλω σοι εἰς μάχην. Sic θανάτῳ ἀγῶνα συμβαλεῖν, ap. Eur. (Alc. 1144.) At συμβάλλειν ἔριν (Med. 521.) exp. Contentionem inter se exercere. Soph. autem (Aj. 1323.) hinc, ut opinor, ducto loquendi genere, dixit συμβαλεῖν ἔπη κακὰ, pro Maledicta regerere, veluti quandam verborum pugnam committendo. Sed et συμβάλλειν sæpe per se pro Committo pugnam, Pugno, Prælior; ut Συνέβαλον τοῖς πολεμίοις, Polyb. Cum πρὸς autem junxit Isocr 'Αλλὰ πρὸς μόνους τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Confero: et quidem tribus diversis signiff., quam etiam ob causam ea, quæ sequuntur, huc reservanda existimavi. Primum ut Confero dicitur pro Contribuo, sic et συμβάλλω, vel potius συμβάλλομαι. Xen. (O. 7, 13.) Πότερος ἄρα ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῶν. Utque sumta hinc metaph. Confero dicunt Lat. pro Prosum, Adjuvo, sic et συμβάλλομαι. Dicunt autem συμβάλλομαί σοι, et συμβάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο, s. εἰς τοῦτο: quorum exempla sunt ap. Herod. Xen. Plat., qui et de Rep. 1. nomen μέρος addit, Μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. Deinde, quemadmodum Confero sermonem vel sermones cum aliquo, sic συμβάλλειν τινὶ λόγους, Eur. (Iph. A. 830.) legitur: pro ead. autem signif. affertur et συμβάλλειν τινὶ εἰς λόγους. Tertio, ut Confero pro Comparo interdum sumitur, sic et συμβάλλω ap. Herod. cum dat.: ap. Aristot. cum πρὸς, Ethic. 2. Πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Utendum do, Commodo. Item, Fœneror. Suid. enim μεταδιδόναι et κιχρᾷν exp. in Aristoph. 'Εκ. (446.) Ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη Ἱμάτια, κ. τ. λ. Et συμβαλόντα in quodam Arriani l. pro δανεισάμενον accipi ait. Poterit autem fortasse et in hac signif. ad verbum Confero reduci.

Συμβάλλω τινὶ, Paciscor, Contractus conventaque ineo. Bud. 619. ex Isocr. et Dem. Et συμβάλλω ταῦτα, Hæc stipulor, ex eod. Isocr.

[" Συμβάλλομαι, Ad me attineo, Aristot. Eth. Nic. 1, 11." Routh. Mss. " Liban. Orat. 11. 549. 'Εδόκει τε δὴ πᾶσι καὶ τοῖς μὴ δεινοῖς συμβάλλειν: quod Interpres non cepit." Gataker. Mss. Οὐκ ἔχω συμβαλεῖν, κ. τ. λ. Dionys. H. de Comp. Verb. 430. Συμβαλλόμενος εὑρίσκω, 199. Schæf. confert Ant. Rom. 1, 88. Ὡς δὲ ἐγὼ συμβαλλόμενος εὑρίσκω. Barker. in Classical Recreations 314—8. et in Classical Journal V. 2. p. 68., et ap. Creuzer. Comm. Herod. 303. 'Ολκάδα τινὶ συμβάλλεσθαι, Herod. 3, 135. Συμβάλλειν σχοινία, Aristoph. Εἰρ. 37.: λόγους, Xen. K. Π. 2, 2, 21. K. A. 4, 6, 14. Conferre, sub. Sermonem, Dialogus de Corr. Eloq. 42. Συνεβάλλοντο λόφον, Xen. K. A. 6, 3, 3. Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι, Herod. 6, 108. Ξυνεβαλλόμην τὸν ὄνειρον εἰς βραδύτητα, Philostr. Her. Præf. Ξυμβαλοῦ γνώμην, Soph. Œd. C. 1151. Οἱ συμβάλλοντες, Dionys. Hal. A. R. 4, 9. 5, 62. Συμβάλλειν τινὶ μάχην, Xen. Rep. Lac. 4, 6. Συμβάλλομαί τινι, Dem. c. Mid. 558, 13. Ὅρος ἑτέρῳ τινὶ συμβάλλει. Glossæ: Συμβάλλω· Convenio, Congero, Committo, Congredior, Confligo, Collido, Paciscor, Comparo, Aggredior, Cogo, Lacesso, Confero. Συμβάλῃ· Confligat. Συμβάλλεται· Expedit. Συμβάλλομαι· Expedio, Proficio. Συμβάλλει, μάτην ἐνπιστεύει· Committit. Συμβάλλω ἐν πολέμῳ· Confligo, Confero. Συμβάλλει μάχην· Confligit, Congreditur. " Συμβάλλομαι, Occurro, Il. Ξ. 27. 231. Contribuo, Confero, Dem. 691. 1031. 1122. 1368. Συμβάλλω, Commodo, Fœneror, 981. 1283. Paciscor, Negotia contraho, 953." Seager. Mss. Plato Ion. p. 26. Συμβαλλέομαι, ad Greg. Cor. 233.]

[" Συμβάλλω, Thom. M. 229. Eur. Iph. T. 55. Wakef. Herc. F. 1001.; S. C. 5, 63. Jacobs. Anth. 8, 174. 11, 232. ad Paus. 360. Villoison. ad Longum 131. 134. Eur. Med. 673. Porson. p. 53. Callim. 1, 452. Diod. S. 2, 135. ad Marcell. de V. Thuc. p. 6. Heyn. Hom. 4, 640. 8, 20. Boissonad. Philostr. 328. 356. 525. 547. Apollod. 167. Locella ad Marbod. 163. Musgr. Med. 284. ad Charit. 400. Contractum ineo, Kuster. Aristoph. 215. ad Dionys. H. 1, 399. 2, 658. 1125. Colligo conjectura, 1, 62. 88. 187. Fac. ad Paus. 1, 412. Xen. Ephes. 12. ad Mœr. 75. Brunck. ad Eur. Med. p. 395. Plut. Mor. 1, 8. ad Charit. 16. Toup. ad Longin. 373. 374. Abresch. Lectt. Aristæn. 46. ubi et de conf. cum συλλαμβάνω: Wakef. S. C. 2, 123. Pecuniam mutuam do, Dionys. H. 2, 1009. 1104. 1106. 3, 1419. Comparo, Valck. ad Herod. 303. In compendium mitto, Kuhn. ad Paus. 255. Pro βάλλω σὺν, Lucian. 1, 783. Συμβαλὼν, Creditor, Debitor, Toup. Opusc. 1, 451. Συμβάλλομαι, ad Diod. S. 1, 422. 428. 2, 140. 579. Coray Theophr. 289. Schneider. ad Xen. K. A. 236. Boissonad. Philostr. 335. 371. 440. Plato Apol. c. 25. init. Gesner. Ind. in Orph. v. Ξυμβλ.: Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Act. Traj. 1, 249. ad Xen. Eph. 184. Jacobs. Exerc. 1, 154. ad Charit. 288. 291. Zeun. ad Xen. K. Π. 187. Ilgen. Hymn. 362. Herod. 435. 646. Computo, ad Herod. 520. Xen. Eph. 113. Adjuvo, 135. Xen. K. Π. 235. Diod. S. 1, 5. Wessel. p. 15. Confero aliquid de meo, ad Herod. 619. Intelligo, Teneo, Conjicio, ad Callim. 1, 183. ad Herod. 474. 488. 618. 663. Eur. Med. 676. Brunck. ad 1062. Ammian. Marcell. 18, 3, 1. I. q. ὁμιλῶ, Boissonad. Philostr. 297. De pugna, Heyn. Hom. 4, 465. 6, 341. Il. 12, 181. Συμβάλλομαί τινι, Heyn. Hom. 8, 84. Συμβαλεῖται, Wakef. Ion. 706. Συμβαλλέω, ad Herod. 200, cf. 231. 246. 305. 326. 466. 522. 591. 593. 633. Σύμβληντο, a Σύμβλημι, Heyn. Hom. 8, 221." Schæf. Mss. " Συμβάλλω, Colligo conjectura, Dio Chrys. 1, 465. Rationem ineo, Callim. H. in D. 190. Congredior, Epict. 51. Compono, Contexo, Philostr. 637. Pass., Componor e, sine præp., ibid. 80. Med., Confero, Oppian. A. 3, 3. Conjectura assequor, Philostr. 32. Adjuvo, Jambl. p. 89." Wakef. Mss.]

[* Συμβαλλομάχος, ὁ, ἡ, Gl. Commissor pugnæ, Commissor.]

[* Συμβλήδην, i. q. συλλήβδην, Schneidero susp.]

[* Συμβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Collisus. Orph. Arg. 683.]

Σύμβλημα, (τὸ,) ET Σύμβλησις, (ἡ,) Commissura. In VV. LL. σύμβλησις pro Compago, ex Exodo 26, (24.) affertur: et σύμβλημα pro Pessulo, item Solidatione, ex Esaiæ [41, 7. Gl. Σύμβλημα· Commissio. Συμβλήματα· Accidentia. Σύμβλησις· Commissio. " Σύμβλησις, Collatio, Comparatio, Diog. L. Pyrrho 373. HSt. Δέκατος, ὁ κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα σύμβλησιν· καθάπερ τὸ κοῦφον παρὰ τὸ βαρὺ, τὸ ἰσχυρὸν παρὰ τὸ ἀσθενές." Seager. Mss. " Σύμβλημα, Heyn. Hom. 7, 115." Schæf. Mss.]

[* Συμβλητέον, Gl. Conferendum.]

Συμβλητὸς, (ἡ, ὸν,) Conferendus, Qui conferri et comparari potest. Theocr. (5, 92.) 'Αλλ' οὐ συμβλήτ' ἐστὶ κυνόσβατος, οὐδ' ἀνεμώνα Πρὸς ῥόδα. Alia exempla vide ap. Bud. 620. inter quæ unum ex Aristot., in quo συμβλητὰ vult esse Comparabilia et commutabilia. Quam duplicem signif. ibi non admitto. [" Ad Herod. 537." Schæf. Mss. " Suid. 1, 446." Wakef. Mss.] 'Ασύμβλητος, (ὁ, ἡ,) Non conferendus, Non comparandus, Non æquus, Impar. Idem Bud. ibid. ex Aristot. [Soph. Tr. 706. Plut. 1125. Eust. in Od. A. p. 40, 29. " Ad Hesych. 1, 414. n. 17." Dahler. Mss. " Brunck. Soph. 3, 499. Wakef. Trach. 694." Schæf. Mss. " Non comparandus, Diog. L. 638. Obscurus, Ælian. H. A. 371." Wakef. Mss.]

[* Δυσσύμβλητος, s. * Δυσξύμβλητος, ὁ, ἡ, Obscurus, " ad Hesych. 1, 414. n. 17." Dahler. Mss. Eur. Fr. Dan. 10. Dio Cass. 56. p. 589. " Planudes in Vers. Ovid. Met. 7, 759. 15, 579." Boissonad. Mss. * " Δυσξυμβλὴς, Wakef. S. C. 5, 145." Schæf. Mss.]

" Εὐσύμβλητος, (ὁ, ἡ,) exp. Facilis ad conjectan-
" dum." [Æsch. Pr. 774. Herod. 7, 57. p. 537.]

" Συμβλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui συμβάλλεσθαι potest,
" i. e. Conferre. Συμβλητικόν ἐστι πρὸς φαντασίαν,
" Facit ad visionem, Gaza." [" Clem. Alex. 468. δύναμις." Kall. Mss.]

Συμβολὴ, (ἡ,) Ipse actus conjiciendi. Item, sequendo metaph. τοῦ Conjicio signif., Conjectura. Qua in signif. Plut. uti testatur Bud. ‖ Conjunctio, Junctura, Commissura; ut συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, Ossium juncturæ, Plato Tim. Et ex Aristot. de Part.

Anim. 2: affertur, Συμβολαὶ τῶν χειλῶν εἰσὶν ἔνια τῶν A γραμμάτων, pro Nonnullæ literæ labris comprimuntur. Et συμβολὴ, Locus, ubi confluunt fluvii, velut aquas conjungentes, Concursus confluentium, Bud. Sic Arrian. (6, 4, 6.) ξυμβολὴν τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ἀκεσίνου dixit, et alibi sæpe plur. ξυμβολάς. || Commissio, ut dicuntur aliqui ad certamen committi, s. Parium comparatio ad pugnam. Quam interpr. addit Bud. subjungens ex Herodiano (3, 10, 5.) Δι' ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολάς. Item Commissio prælii, si ita dicere liceat, ut dicitur Committere prælium, Conflictus, Congressus, Herod. et Xen. || Collatio, quæ fit a singulis in commune: ut Athen. (365.) Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. Et e Can. 54. Conc. Laod. affertur, Ἐκ συμβολῆς συμπόσιον ἐπιτελεῖν. Et plur. συμβολαὶ, ut Plaut. ac Terent. Symbolæ, Quæ quisque conferebat, Collectæ, ut quidam e Cic. interpr. Sic ap. Athen. Ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον Καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο. Et συμβολαὶ, Auxilia s. Adjumenta ad bellum, quæ a quopiam con- B feruntur. Sic ap. Plut. Antonio dicitur iniquum esse a bello mulierem rejicere συμβολὰς τηλικαύτας διδοῦσαν. || Item pro Pacto, vide Σύμβολον. [Gl. Συμβολὴ Commissura, Commissum, Commissio, Congressus. Συμβολὴ λίθου, ἢ ξύλου Commissura. Συμβολὴ συναρμογῆς Junctura. Συμβολὴ, ἐπὶ μάχης Prœlium, Congressus, Congressio, Confligatio. Συμβολαὶ ἄρθρων Liniamenta. "Plato Phæd. 47." Routh. Mss. Quo compendio scribatur, Bast. Comm. Palæogr. 796.: conf. cum σύμβολον, ibid. "Ad Charit. 219. Jacobs. Exerc. 2, 126. Lennep. ad Phal. 52. ad Herod. 490. 716. Thom. M. 663. Jacobs. Anth. 8, 154. 9, 291.: Steph. de Dionys. Imit. Thuc.: Brunck. Aristoph. 3, 115. ad Lucian. 2, 329. G. I. Voss. de 3. Symb. (Amst. 642. 4.) p. 13.:—' Nunc vero, ne illud quidem verum est, Symbolum signif. Collationem s. Cœnam collatitiam, atque ab ejus similitudine hoc fidei compendium Symbolum vocari. Qui sic colligunt, confundunt Symbolam cum Symbolo; cum vett. Cœnam collatitiam non Symbolum, sed Symbo- C lam, dixerint. Sane Aristoph. Scholiastæ συμβολὴ δεῖπνόν ἐστι τοῦ ἐκ κοινοῦ συντελουμένου. Cui assidet Athen. 8. fin. convivantium Sophistarum: ubi συμβολὴν esse ait, τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. Indeque est ap. Terent. Andr. 1, 1.: Symbolam dedit. Sic enim, non Symbolum, ap. eum legi debere, recte ex antiquis Codd. observatum G. Faërno, H. Steph., A. Turnebo, atque aliis. Græci aliter ἔρανον vocant: indeque ἐρανάρχης, Qui ἔρανον colligeret, Artemid. 1, 18. 37. A symbola vero Asymboli, Qui sine symbola ad convivium venirent, Terentio Phorm. 2, 2. et Agellio 6, 13. Ac ap. Athen. legas, Ctesibium Chalcedonensem dixisse, e philosophia sibi superesse τέχνην τοῦ ἀσυμβόλως δειπνεῖν, Artem absque symbola cœnandi. Etiam ap. eum in VI. Dromoni Tithymallus parasitus dicitur ἀσύμβολος δειπνεῖν: pro quo mox Dromo ipse subdit, συμβολὰς οὐ κατατίθεσθαι. Ac Diod. Sinopensem similiter de parasito loqui, ex eod. Athen. ibid. cognoscas.' Συμβολὴ conf. cum συμβουλὴ, ad Diod. S. D 2, 531." Schæf. Mss. "Prœlium, Chrys. 16. Congressus, J. Poll. 1, 171. ex Herod. Concilium, Liban. 114." Wakef. Mss.]

Ἀσύμβολος, Qui symbolam non confert. Gell. 6, 13. Ne omnino immunes et ἀσύμβολοι veniremus, conjectabamus ad cœnulam non cupedias ciborum, sed argutias quæstionum. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, In quo convivæ symbolas non conferunt. Item Ἀσύμβολος metaph. pro Inerti et inutili, et qui nihil in medium attulit. Bud. 620. e Plut. Coriol. [393. HSt. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 473. Eust. in Od. A. p. 40, 14. Athen. 8. 96. 237. 240. Lucian. de Merc. Cond. 237. "Plut. Pomp. 1135. HSt.: 7, 128. Hutt. Lennep. ad Phal. 52. Valck. Diatr. 84. ad Herod. 384. ad Plut. 4, 62. Reisk. Phrynich. 214. παιδείας, Herodian. 477. et n." Schæf. Mss. "Qui nihil in medium donat, Philostr. 546. Incommunicative, Plut. 9, 766." Wakef. Mss.] Et Ἀσυμβόλως, Sine symbola: ut Ctesibius interrogatus quid illi e philosophia superesset, respondit, Ἀσυμβόλως δειπνεῖν. [Eust. in Od. A. p. 37, 53. 38, 3. Athen. 162. "Jacobs. Anth. 9, 416. Brunck. Anal. 2, 74. Phrynich. 215." Schæf. Mss.]

[* Ἀσυμβολέω, i. q. ἀσύμβολός εἰμι, Achill. Tat. 8. p. 525=720. Ἵνα μὴ ἀσυμβολήσω μυθολογίας. "Cattier. p. 17." Schæf. Mss.]

Βραχυσύμβολος, (ὁ, ἡ,) Qui parvum symbolum ad convivium confert, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 288. Toup. Opusc. 2, 244." Schæf. Mss.]

Σύμβολον, τὸ, Nota: Cic. interpr. ut verbum nota est et signum rei animo conceptæ. Aristot. de Sensu, Τῶν δ' ὀνομάτων ἕκαστον σύμβολόν ἐστι. Etymologiam, inquit Cic., notationem appellamus, quia sunt verba rerum notæ. Itaque hoc idem Aristot. σύμβολον appellat, quod Lat. est Nota. Hæc Cic. Accipi autem σύμβολον pro Signo ab ea τοῦ συμβάλλειν signif., qua pro Conjicio accipitur, Budæo assentior. Ut autem Nota s. Signum late patet, deque variis rebus, deinde et de quibusdam peculiariter dicitur, sic et σύμβολον: ut seqq. exemplis docebo. Aristid. Panath. Μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, Magnum est signum præstantiæ hujus civitatis, i. e. Indicium. Plut. Romulo, Ἦν τοῦ καιροῦ τῆς ἐπιχειρήσεως σύμβολον. Herodian. 3, (14, 13.) Καλλώπισμα τοῦτο καὶ πλούτου σύμβολον νομίζοντες. Dem. Σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς σωτηρίας, Pro indicio et argumento salutis habere. || Peculiariter pro Signo militari, sicut et σημεῖον a generali signif. ad hanc particularem transit, Herodian. 4, (7, 12.) Τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Hanc tamen signif. raram esse puto. Σύμβολον autem de re militari alio etiam sensu dicitur, pro Eo sc., quod potius Insigne appellatur, ut Herodian. 2, (13, 19.) Τάς τε ζώνας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικὸν ἀφαρπάσαντες, Polit. interpr. Ceteris militiæ signis. At βασιλείας σύμβολα s. βασιλικὰ σύμβολα aliquot ap. Eund. locis Insignia imperii, Insignia imperatoria, Insignia principatus idem interpr. Sed Annulum peculiariter vocatum fuisse σύμβολον e Plin. 33, 1. discimus, ut certæ cujusdam dignitatis signum s. insigne. Denique σύμβολον in re militari dicebatur Quod alio nomine σύνθημα, Tessera, Signum bello, ut dixit Virgil. bello tessera signum: ubi lege Serv. Et Silius eum imitatus, tacitum dat tessera signum. Ab hujus autem signif. similitudine Symbolum Apostolicum appellatum fuisse existimatur, sc. ut, velut tessera, ad internoscendos veros Christi milites esse posset; sed aliam et quidem certiorem hujus appellationis rationem vide paulo post. Recentiores autem theologi Symbola vocarunt in sacramentis visibilia signa, ut aquam in baptismo, panem et vinum in cœna Domini: quæ symbola ad rem significatam referuntur, ut in cœna ad corpus et sanguinem Domini. Quidam tamen Symbolorum appellationem generaliter ad ipsa etiam sacramenta extenderunt.

Σύμβολον dicebatur etiam Signum quoddam, vel, magis proprie, Tessera, quam publice dabant civitates quibusdam hominibus sibi amicis, ut hospitaliter et amice acciperentur in oppidis fœderatis, ut scribit Bud. afferens e Lysia, Λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου. Et paulo post, Πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων εὐπορήσειν διὰ τὸ σύμβολον ἐν πάσῃ τῇ ἠπείρῳ. Sic hodie, inquit, vocari possunt Tesseræ collybisticæ, quas Literas collybicas vocant, quasi ad permutandam pecuniam externam institutas. Hodie Lettres de change, vel Lettres de banque. Sed et privatus usus hospitalium tesserarum fuit, ut e Plauto Pœn. et Cist. liquet. Hinc autem Tertull. de Præscrip. Contesserationem hospitalitatis dixit. Fuit autem antiqui moris, inquit Bud., tesseram dari hospitibus dimidiatam, quam quicunque attulisset ad hospitem, continuo agnosci posset, et hospitio accipi, tanquam amicus et vetus hospes. || Σύμβολον præterea, ap. J. Poll. 9. accipi putatur pro ea Tessera, quam Numariam Suet. appellat, quæ Gall. Un méreau, vel Un bulletin. Meminit autem hic et Tesseræ frumentariæ, cujus et Plin. ac Juvenal. Ulpian. item et Paul. De his lege Bud. Annot. prior. in Pandect. || Tessera theatralis, quæ, ut in

VV. LL. scribitur, in congiariis jaciebatur a principe, largitionisque speciem numerumque notis ostendebat: quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuito obtigerat. Dio, Σύμβολα δέ τινα εἰς τὸ θέατρον κατὰ κορυφὴν ἔρριψε, τῷ μὲν ἀργύριον, τῷ δὲ ἐσθῆτα. || Σύμβολον autem pro Omine, quod sc. rei futuræ signum sit, vide in Σύμβολος. Exp. autem et Præsagium, item Augurium, ut ibid. dicetur. || At σύμβολα Pythagorica ap. Plut. et alios, non simpl. Signa sunt, sed Occultæ cujuspiam rei signa: unde et Ænigmata quidam interpr. || Σύμβολον, inquit Bud., etiam Similitudinem et quandam naturæ communitatem. Aristot. de Gen. et Interitu 2. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐξ ὕδατος γῆ καὶ ἐκ γῆς πῦρ ἔσται· ἔχει γὰρ ἄμφω πρὸς ἄμφω σύμβολα. Volunt autem quidam Convenientiam naturæ et communitatem sic appellari, ducta ab hospitalibus symbolis metaph.: ut sit velut Societas quædam et necessitudo ex hospitio contracta. Ab hac autem συμβόλου signif. est Gall. Symboliser: quod tamen nec antiquum, nec ab omnibus est receptum. Et Συμβολικὸς, (ἡ, ὸν,) ab hac συμβόλου signif. Ænigmaticus, Allegoricus: ut συμβολικὴ θεολογία: de quibus vide Bud. 621. 622. [" At συμβολικὸς κώθων, a subst. ἡ συμβολὴ, est Compotatio e symbola, nempe ad quam quisque suam confert symbolam, ap. Athen. 547." Schweigh. Mss.] Eidem vero alibi Συμβολικὸς est Significativus; et subjungit, συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς, i. e. ἐπινεύειν. Et Συμβολικῶς, Ænigmatice, Allegorice. At in VV. LL. Conjecturaliter, i. e. Per comparationem præteritorum et futurorum. Hes. * σεσημειωμένως. [" Eust. 53. ult." Seager. Mss. * Συμβολικωτέρως, Schol. Lycophr. 212. 356. " Συμβολικὸς, Toup. Opusc. 2, 243. 302. Ammon. 58. ad Charit. 371. Jacobs. Anth. 8, 144. 9, 291. 11, 329. Συμβολικῶς, Ammon. 58. et n." Schæf. Mss. " Philostr. 3. fin." Wakef. Mss.]

Σύμβολον, Commissura, a συμβάλλω, Committo. Plato Symp. Ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο· ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον. Alibi τεμάχιον dixit. Σύμβολον Commissuram vocare videtur, inquit Bud.: qui tamen antequam locum proferret, dixerat σύμβολον esse ἀντὶ τοῦ τμῆμα, quasi Tesseram et frustum abscissum. Hæc ille, respiciens, ut opinor, ad id, quod paulo ante ex eo retulimus, tesseram sc. solitam dari hospitibus dimidiatam, quæ Gall. Taille, ut huc alludens Plato, dicat homines olim διφυεῖς fuisse, et ob id nunc virum et mulierem tanquam tesseras dimidiatas rursum inter se committi velle.

Σύμβολον, Quod confertur, a συμβάλλω, Confero: Collecta, sicut et συμβολὴ, quidam interpr. Ego tamen nullum e classicis scriptt. exemplum citatum invenio τοῦ σύμβολον hac in signif. positi: at gen. plur. συμβόλων suppetunt mihi nonnulla; sed quæ non immerito alicui suspecta fuerint, cum facilis accentus lapsus esse potuerit, e συμβολῶν a συμβολὴ, in συμβόλων a σύμβολον. Legimus tamen ap. Gell. 6, 13. fin., Talia symbola. Et ap. Plaut. ac Terent. non solum Symbolam, sed et Symbolum. Verum hoc ne ibi quidem ap. quosdam suspicione caret. Utut sit, σύμβολον Apostolicum potius ab hac τοῦ συμβάλλω signif., quam ab altera, ad quam id nonnullos referre dixi, appellatum fuisse, Augustini etiam testimonio confirmari potest; is enim Serm. de Temp. 115. Collationem interpr., quia, inquit, collata in unum totius catholicæ legis fides symboli brevitate colligitur. Σύμβολον tamen est potius Quod confertur, aut collatum est, quam Collatio, si quidem hæc pro Ipsa conferendi actione accipiatur.

Σύμβολον, Pactum, Conventum, a συμβάλλω, Paciscor. Pro qua signif. ex Aristot. Polit. 2. affertur, Εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν ἐξαγωγίμων, σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Ex Eod. autem Rhet. 1. συμβολαὶ, non σύμβολα, cum συνθῆκαι copulatum: Καὶ τίνων ἐξαγωγῆς δέονται καὶ τίνων εἰσαγωγῆς, ἵνα πρὸς τούτους καὶ συνθῆκαι καὶ συμβολαὶ γίγνωνται; In quibus ll. paulo aliud σύμβολα et συμβολὰς, quam συνθήκας esse videmus.

A Harpocr. tamen συνθήκας interpr., sed peculiari signif.; ait enim σύμβολα esse συνθήκας, ἃς ἂν πρὸς ἀλλήλας αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστ[e] διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια.

Σύμβολος, ὁ, vel Σύμβολον, τὸ, Omen, quod signum sit rei futuræ: Synes. Ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολο[ς] ἀπαίσιος γένηται. Greg. Ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον. Exp. et Augurium, Auspicium: et affertur e Plut. Pericle, Τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες. Apu[d] Xen. autem Ἀπ. 1, (1, 3.) dat. συμβόλοις ab utr[o]que nominativo esse potest: Οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις, καὶ συμβόλοις, καὶ θυσίαις. || Σύμβολ[ος] Hesychio est non solum οἰωνὸς, sed etiam Quo datur forum judiciale ingredientibus. || Exp. etiam Obvius. Unde Συμβολεῖν et Συμβολῆσαι ap. Hes. pro Obvium fieri, Occurrere. [" Ad Charit. 288. Schæf. Mss. " Æsch. S. c. Th. 358." Wakef. Ms[s.] * Συμβόλησις, ἡ, Commissura sc. per suturam, i. e. συμβολὴ, J. Poll. 2, 37. Herod. ap. Schneider. Lex. Μηδεμίαν ῥαφῆς συμβόλησιν.]

B [Σύμβολα κοιρανίης, Nonn. Jo. 227, 20. νίκης, 23[.] 22. Σύμβολον, Greg. Cor. 672.; quo comp. scrib. 796. Glossæ: Σύμβολον· Symbolum, Indicium, Tessera, Auspicium, Collatio. Σύμβολα· Nota. Σύμβολοι Grasses. Τῶν συμβόλων· Fastus. Σύμβολον σύντ[ο]μον· Tessera. Aristoph. Ἐκκλ. 296. O. 1214. Demosth. 79. 298.: Ἡ κοινωνία ἀπὸ συμβόλων, Aristot. Polit. 3, 1. et 6.; Politic. 4, 7. Dionysii Epitome 15, 4. Μὴ δι' ὅπλων, ἀλλὰ διὰ λόγων κρίνεσθαι σύμβολ[α] ποιησαμένους πρὸς αὐτούς. " Annulus, Lucian. adv. Indoct. 539. Ed. Salmur. Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα." Seager. Mss. " Σύμβολον, ad Charit. 509. Rhes. 573. Meleager 123. Jacobs. Anth. 7, 66. 289. 338. 379. 9, 78. 393. 11, 55. 134. Coray Theophr. 198. Casauboniana p. 49. Leonid. Al. 13. Lucian. 1, 325. 624. 3, 102. Villoison. ad Longum 134. Ernesti ad Callim. 338. Aristoph. Fr. 221. Boissonad. Philostr. 280. 336. 560. ad Dionys. H. 4, 2314. 2315. Heyn. Hom. 8, 249. 736. Thom. M. 235. 818. Valck. Phœn. p. 742.

C Toup. Emendd. 1, 259. Jacobs. Exerc. 2, 177. Zeun. ad Xen. K. Π. 318. G. J. Voss. in loco ad Συμβολὴ citato:—' Græcis σύμβολον proprie Indicium ac Signum signat.—Intellige Indicium ac signum, quo vel milites dignoscerentur ab hostibus, vel in paetis conventisque loco tabellarum ac syngrapharum uterentur: ut Suid. testis est, ac Turnebus quoque Aristot. et Demosthenis testimoniis probat, Advers. 2, 30.' Σύμβολον, Quod obvium est, Ilgen. Hymn. 362. Collatio, 471. Wolf. Proleg. in Hom. 86. Omen, Ernest. Ind. Xen. Mem. Bibl. Crit. 3, 1, 67. Σ. et συμβολὴ, Sylb. ad Clenard. 564. Bast Lettre 184. Σ. et συμβόλαιον, ad Dionys. H. 2, 750. 847. Schneider. ad Hier. 257. Πυθαγόρα σύμβολα, Toup. Opusc. 1, 390. Ἀπὸ συμβόλων δειπνεῖν, Koppiers. Obss. 3. Σύμβολος, ad Charit. 219. 509. Ilgen. Hymn. 471. Omen, Boissonad. Philostr. 281. Brunck. Soph. 3, 522." Schæf. Mss. " Obvius, Æsch. Suppl. 511. Σύμβολον, i. q. συμβόλαιον, Dio Chrys. 1, 169." Wakef. Mss.]

Εὐξύμβολος, ὁ, ἡ, Cum quo facile paciscimur, Fa-

D cilis in commercio, Xen. Item Εὐξύμβολον σημεῖον, Bud. Signum fausti ominis, Signum faustum. Contr. Δυσξύμβολος, ap. Eund. Πολλῶν χρημάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσξύμβολός ἐστι. || " Εὐσύμβο-" λος, Bud. e Serv. interpr. Boni ominis: ὁ αἴσιος. " Ex J. Poll. autem εὐκοινώνητος, * εὐεπίμικτος, " * εὐέντευκτος: opponi ei dicens τὸν δυσξύμβολον, " huncque Xen. l. afferens, de amico, Εὔορκος δὲ " καὶ εὐξύμβολος ὢν τυγχάνει καὶ φιλόνεικος πρὸς τὸ " μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν. Idem Bud. exp. ὁ εὖ " συμβάλλων, et ὁ ἀγαθὸς συμβάλλειν: ut Harpocr. " quoque annotat Antiphontem Politico, εὐσύμβολον " dixisse τὸν ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλοντα, i. e. ἀγαθὸν " συμβάλλειν. Quod et Suid. habet et Etym." [Δυσξύμβολος, Plut. Dione 5, 166. Plato de Rep. 486. Xen. Ἀπ. 2, 6, 3. Conf. cum * δυσξύμβουλος, Aristæn. 1, 28. Δυσσύμβολος, J. Poll. 5, 143. " Insociabilis, Incomis, Morosus, Inhumanus, Plut. Phocione 1365. HSt. Τῷ δὲ ἤθει προσηνέστατος ὢν καὶ φιλανθρωπότατος, ἀπὸ τοῦ προσώπου δυσξύμβολος ἐφαίνετο καὶ σκυ-

θρωπός: Εὐσύμβολος, Optabilis pro socio, Idoneus societati, Demetrio 1638. 'Εδόκει δὲ καὶ πρὸς πρᾶξιν αὐτῷ καὶ πρὸς στρατείαν εὐσύμβολος ἀπαντήσας εἶναι καὶ ὀφθείς." Seager. Mss. " I. q. αἴσιος, Schol. Soph. Œd. T. 52." Boissonad. Mss. J. Poll. l. c. Æsch. Suppl. 715. εὐξυμβόλους δίκας διδόναι ξένοις: Choëph. 167. Dio Cass. 235. Τέρατα προφανῆ καὶ εὐξύμβολα. * Εὐσυμβόλως, J. Poll. 5, 139.: cf. Εὐεπιμίκτως. " Δυσξύμβολος, Ind. Xen. Mem. ad Charit. 219. Abresch. Lect. Aristæn. 171. Casaub. Athen. 1, 81. Εὐσύμβολος, ad Herod. 537. ad Plut. 4, 62. Reisk. Εὐξυμβ., Ind. Xen. Mem.; Ruhnk. ad p. 230." Schæf. Mss. " Δυσξύμβολος, Plato de Rep. 2, 8. Εὐσύμβολος, Facilis in congressibus, Diog. L. 373. Zosim. 41. Fausti ominis, Ælian. H. A. 587. Εὐσυμβόλως, Serv. Æn. 8, 102. Schol. Pind. I. 6, 67." Wakef. Mss.]

[* Προσύμβολον, τὸ, Prosymbolum, Signum, quod res aliquas præcedit. Suid. v. Προσύμβολα: 'Αλλὰ ταῦτα μὲν εἰρήσθω προσύμβολα, ὥς φασι.]

[* " Ὑποσύμβολος, ὁ, ἡ, Notas s. Signa alicujus rei occulta continens, R.: sive Per notas, s. per symbola propositus." Hederic. Lex. Plut. 8, 676=673.]

[* " Συμβολοδείκτης, (ὁ,) Schol. Philostr. in Bekkeri Spec. 123." Dindorf. Mss. " Const. Apost. 8, 32. (413.)" Kall. Mss.]

[* " Συμβολοκόπος, ὁ, ἡ, Symbolam dans, Collationibus, Comessationibus vacans, Comessator, Aqu. Symm. Theod. Prov. 23, 21. Aqu. Prov. 28, 7." Biel. Thes. Apud Fulgent. Sympolator reperitur pro Symbolator.]

Συμβολοκοπέω, Symbolas do in convivia, ut Bud. interpr. in Eccles. 18, (33.) Μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ. Ex alio autem ejusd. lib. l. affert, Μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς ἐν οἴνῳ, pro Ne des symbolum vel annulum. [" Comessationes frequento, Philo J. 242." Wakef. Mss.]

[* " Συμβολομάντεια, (ἡ,) Greg. Nyss. Ep. de Pyth. Coteler. ad Const. Apost. 8, 32." Kall. Mss. * " Συμβολομαχία, ἡ, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 120. Ed. Combef." Boissonad. Mss.]

[* " Συμβολιμαῖος, (α, ον,) Ad pacta et conventa pertinens. Hes." Wakef. Mss.]

* 'Αποσυμβολάω, Occurro, si mendose non legitur ap. Hes. ἀποσυμβολᾷν· συναντᾷν, [al. ἀποσυμβουλεύω, Hippocr. de Locis in Hom. 139. Mack.=409, 10.]

Συμβολατεύω, Paciscor, Contraho, Hes. [qui interpr. * συναλλατεύω. Epicharm. ap. Athen. 374. i. q. ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν.]

[* " Συμβολιτικὸς, (sic,) Anonym. in meis ad Eunap. notis p. 446." Boissonad. Mss.]

¶ Συμβόλαιον, (τὸ,) multo frequentius quam σύμβολον, Pactum, Conventum, et quidem generali signif. Dem. Καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Plato, Συμβολαίων πέρι, ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Isocr. Paneg. (s. 2.) Ἴδια συμβόλαια, Privati contractus, Bud. Qui etiam addit συμβόλαια et δικαιώματα in Pand. pro eod. accipi, sc. Instrumentis et indiciis, ac probatoriis syngraphis, vel scriptis quibuscunque, ut Testamento. Συμβόλαιον exp. etiam Commercium, item Negotium. Synes. Μανθάνουσαι δὴ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, οἷς τισὶ συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον. Basil. ad Candid. Συμβόλαιόν τι πρὸς αὐτὸν εἰπὼν ἐσχηκέναι. Et συμβόλαιον κοινωνικὸν, Plut. Romulo, Communis societas et commercium, VV. LL. HINC Συμβόλαιος δίκη, Controversia vel Judicium de pacto et contractu. Bud. e Thuc. ap. quem tamen ipsemet legit συμβολαίαις δίκαις, non συμβολαίοις. ET Συμβολαιογράφος, (ὁ,) Tabularius, Qui contractus scribit. Bud. e Pand. [* Συμβολαιογραφέω, Leo Allat. Exc. 208. " Συμβόλαιον, Olympiod. in Plat. Gorg. 35." Routh. Mss. " Steph. notatur a Wyttenb. ad Eunap. Annott. 143. de v. Συμβόλαιον." Boissonad. Mss. Glossæ: Συμβόλαιον· Instrumentum. " Plato de LL. 12. Ξυμβόλαια, ὅσα πρὸς ἀλλήλους ἄνθρωποι ξυμβάλλουσι, (aliter ap. Nostrum supra.) Dionys. Hal. A. R. 5, 66. Soph. Phil. 884. pro σύμβολα." Schneider Lex. " Commercium sc. libidinis, Plut. Antonio 1697. HSt. Ἡ δὲ (Κλεοπάτρα) καὶ Δελλίῳ πεισθεῖσα, καὶ τοῖς πρὸς Καίσαρα καὶ Γναῖον τὸν Πομπήϊον παῖδα πρότερον αὐτῇ γεγεννημένοις ἀφ' ὥρας συμβολαίοις τεκμαιρομένη ῥᾷον ἤλπιζεν ὑπάξεσθαι τὸν 'Αντώνιον." Seager. Mss. " Plut. de S. N. V. 85. Mor. 1, 882. ad Charit. 288. Bergler. Alciphr. 261. Ilgen. Hymn. 471. Diod. S. 1, 106. 2, 145. 577. Herod. 423. Brunck. Phil. 884. Thom. M. 819. Eur. Ion. 423. Luzac. Exerc. 157. ad Lucian. 1, 625. ad Dionys. H. 1, 232. 256. 398. 2, 658. 750. 847. 1106. 4, 2314. Bast Lettre 176. Heindorf. ad Plat. Gorg. 127. Consuetudo, Plut. Mor. 1, 352. Æs alienum, Diod. S. 1, 104. I. q. ὁμιλία, Boissonad. Philostr. 297. Plut. Alex. 75. Schm. Συμβόλαιος, Thom. M. 819." Schæf. Mss.]

¶ Συνηβολία, (ἡ,) Occursus, pro συμβολία. Item Casus, vel Successus, ut exp. Camer. in Apoll. R. (2, 1159.) ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο. Est autem η pleonasticum. [Est a * Συνηβολέω, i. q. συμβάλλω. * συνήβολος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 699. " Συνηβολίη, Boeckh. in Plat. Min. 149." Schæf. Mss.]

" Συμβολεὺς, έως, ὁ, Piscatorium instrumentum, " circa quod retia texunt. Sed ap. Hes. est Συμβου- " λεύς: quæ scriptura minus recta esse videtur." [Greg. Cor. 551=259. Σχοίνων δὲ συμβολεῖς, οἱ ψιαθοπλόκοι, et sic Glossæ Herod. ap. Koen. Hero ap. Mathem. Vett. 126. Νευρὰς πλέξαντες στοιχηδὸν ἐξ ὀργάνου * συμβολίου σχοινίου μήρυμα αὔταρκες ποιήσαντες. Bekkeri Phrynichus: Συμβολεὺς τῶν φίλων· κατὰ τῶν τοὺς φίλους εἰς ἔχθραν συμβαλλομένων. " Wessel. Diss. Herod. 44." Schæf. Mss.]

[* Σχοινοσυμβολεὺς, έως, ὁ, J. Poll. 1, 48. 7, 160. Et * Σχοινιοσυμβολεὺς, i. q. σχοινιοπλόκος. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Σχοινιοσυμβολεύς· οἱ τὰ σχοινία καὶ τοὺς κλάδους πλέκοντες. " Lex. Herod. 175." Schæf. Mss.]

[* " Δυσσυμβόλευτος, (ὁ, ἡ,) Artemid. 4, 58. Van Goens in Obs. Misc. p. 15. corrigit * δυσξύμβλητος." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[* 'Επισυμβάλλω, Phylarchus ap. Athen. 593. ἐπισυμβαλλομένην perperam legitur pro ἐπὶ νοῦν βαλλομένην.]

[* Μετασυμβάλλομαι, Adjuvo una, insuper, Hippocr. Gland. 6. p. 273, 32.]

[* " Παρασυμβάλλω, Confero, Comparo, Chrys. in Gen. Or. 7. T. 1. p. 44(=75.) Παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς." Seager. Mss. Psalm. 48, 12. 21. S. Basil. in loc.]

[* Προσσυμβάλλω, Hippocr. 769. 797. 807.]

Ὑπερβάλλω, q. d. Superjicio: ut Quintil. ὑπερβολὴν Superjectionem reddidit: Exupero, Excello. Item Supero. Cum accus. personæ, et dat. rei, ὑπερβάλλω σε τούτῳ: et tam in bonam, quam in malam partem: ut ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ, Xen. Sic ὑπερβαλέσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀνδραγαθίᾳ, Aristid. At ὑπερβάλλειν πάντας ἀνθρώπους τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ, rursus Xen. E. 7, (8, 6.) Sic Dem. p. Cor. Αἰσχίνης τοίνυν τοσοῦτον ὑπερβέβηκεν ἅπαντας ἀνθρώπους ὠμότητι. Sæpe autem accus. personæ omittitur. Aristoph. Π. (109.) ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει. Isocr. Evag. ὑπερβάλλοντας et καταδεεστέρους ὄντας opp. Sic etiam dicitur ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία, et contra ὑπερβάλλουσα μοχθηρία, et ὑπερβάλλον αἶσχος, ac similia. Sic ὑπερβάλλουσα τρυφὴ Athen. 12. Sæpe autem in Exuperationis signif. utitur Xen. τῷ ὑπερβαλέσθαι, sicut et alii nonnunquam. Sed et participio ὑπερβαλλόμενοι active usus est K. Π. 5, (3, 15.) Τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι: ubi accipitur pro Superantes, Vincentes. || Ὑπερβάλλειν autem dicitur etiam peculiari Superandi signif., qui in auctione superat, i. e. pluris licetur. Bud. 464. ex Andocide. [" Sic Herod. 1, 196. Ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, Licitando alter alterum superans." Schweigh. Mss.] Sed et alteram Superandi signif. observavi in v. ὑπερβάλλειν, et quidem propriam. Thuc. 8. p. 296. Ὑπερεβεβλήκει ἤδη τὴν ἄκραν. Bud. quoque ex Aristot. affert, Καὶ ὑπερβάλλονται τοὺς ἱστοὺς, de delphinis, pro Saltu superant: emendatius tamen legi existimans ὑπεράλλονται, ex alio Ejusd. l. Qua in re libenter illi assentior: hoc tamen addo, Plin. verbo Superjecto, quod plane respondet τῷ ὑπερβάλλειν s. ὑπερβάλλεσθαι, ita usum esse.

Ὑπερβάλλω, Excedo. Cui opp. ἐλλείπω, et ἀπολεί-

πω. Hesiod. E. (2, 107.) Μήτ' ἄρ ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν, μήτ' ἀπολείπων. Aristot. autem Ethic. ὑπερβάλλειν, vel ὑπερβάλλειν τοῦ δέοντος, et ἐλλείπειν inter se opp. Sed et pass. ὑπερβεβλημένην opp. Plato ἐλλειπούσῃ. Hinc ὑπερβολὴ et ἔλλειψις itidem opp.

Ὑπερβάλλομαι ap. Lucian. In aliud tempus rejicio, Differo, [" Herod. 3, 76. 9, 44. 51." Schweigh. Mss.] unde ὑπερβολὴ κακοῦ, Herod. [8, 112.]

[Ὑπερβάλλοντα θηρία, Bestiæ immanes, h. e. Quæ viribus et ferocia superant et vincunt homines, Æsch. Socr. Dial. 3, 17. et Ind. Glossæ: Ὑπερβάλλω· Excello, Supero. Ὑπερβάλλων· Nimius. Ὑπερβάλλοντες· Excellentes. Ὑπερβάλλουσαν· Excellentem. Ὑπερβαλλούσαις· Emeritis. Cum gen., Aristot. de Cœlo 4, 6. Plato Gorg. 68. Eur. Alc. 151. γυνὴ ὑπερβεβλημένη. Plut. Æmilio 22. Apoll. R. 4, 1693. ὥς κεν ἐρετμοῖς * Παμπρώτιστα βάλοιεν ὑπὲρ * Σαλμωνίδος ἄκρης. " Pugna superior sum, Aristoph. Eip. 213." Seager. Mss. " Ὑπερβάλλω, Toup. Emendd. 2, 300.; Opusc. 2, 288. Lennep. ad Phal. 80. ad Herod. 362. Musgr. Bacch. 599. Or. 1369. Alc. 798. 1080. Ruhnk. ad Longin. 242. ad Xen. Eph. 124. Wessel. ad Diod. S. 1, 68. 409. Theogn. 681. Valck. ad Xen. Mem. 246.; Hipp. p. 262.; (Musgr. 924.) Diatr. 271.; ad Phalar. 365. Wakef. Herc. F. 698. 1021. Alc. 807. 1098. Kuster. Aristoph. 191. Porson. Hec. p. 19. Ed. 2. Supero, Ruhnk. Ep. Cr. 115. Valck. Phœn. p. 219. Lucian. 1, 6. Toup. Opusc. 1, 515. Boissonad. Philostr. 464. τινά τινι, Aristot. Poët. 24. Quatenus in act. et med. Superare signif., omnino Dawes. M. C. 248. Brunck. Aristoph. 3, 40. Cum infin., Porson. Adv. 309. Trajicio, Diod. S. 2, 375. Plut. Alex. 135. Schm. Conf. cum ὑπερβαίνω, ad Diod. S. 2, 561. De constr., ad 2, 72. 95. Heindorf. ad Plat. Gorg. 97. Act., Med., Brunck. Aristoph. 2, 109. 3, 40. 206. Ὑπερβάλλων, Nimius, Lennep. ad Phal. 13. Ὑπερβάλλομαι, Herod. 233. 433. 437. ad 444. 581. 583. 716. Valck. 236. ad Lucian. 1, 362. Differo in aliud tempus, Wakef. Alc. 437. Herod. 601. τι, Dionys. H. 4, 2177. Ὑπερβεβλημένος, Wakef. Alc. 151. Ὑπερβαλλέω, Herod. 205." Schæf. Mss. " Superimpono, cum dat., Opp. A. 4, 610. Trajicio, cum gen., Eur. Ion. 1321. In aliud tempus differo, Joseph. A. J. Proœm. fin." Wakef. Mss.]

[* Ὑπερβαλλόντως, Gl. Excellenter. Schol. Soph. Œd. T. 934. ad Il. A. 258. Athen. 207. 303. Xen. Ages. 1, 36. p. 24. Diod. S. 451. Rhod. " Demosth. 2. adv. Aristog. 3, 200. Tauchn. Aëtius 7. p. 144. Schol. Pind. O. 2, 13. Euseb. V. C. 47. Etym. M. 778. Longin. Fr. vi. fin. Nicet. Eugen. 6, 524. Isocr. ad Demon. p. 15. Suid. v. Ἐξαίσια, Schol. Or. 1110.: Phrynich. 69. Bekk.: Schol. Aristoph. Π. 982. Herodian. Philet. 437. Schol. Demosth. c. Ctes. 275. Bekk.: Diog. L. 1, 170. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 57. Montac. Basil. ib. p. 92." Boissonad. Mss. "Clem. Alex. 52. Athan. 1, 376. Andr. Cr. 48. Euseb. H. E. 357." Kall. Mss. " Immodice, Exuperanter, Impendio, Mirum in modum, Chrys. Serm. 61. T. 6. p. 637. Ὅπερ ἦν ὑπερβαλλόντως εὐφραινομένης ψυχῆς." Seager. Mss. " Liban. 16." Wakef. Mss.]

Ὑπερβεβλημένως, Supra modum. [" Euseb. H. E. 5, 1. Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Ὑπέρβλητος, ὁ, ἡ, Excellens. Dem. (1389.) Ὑπέρβλητον παντὶ λόγῳ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν καταλελοίπασι. Bud. At ego aliter leg. et exp. puto, [ἀνυπέρβλητον, Reisk.]

Ἀνυπέρβλητος, ὁ, ἡ, Qui superari non potest, Quem nihil antecellit. Item Nimius. Dem. (23.) Τὴν φιλοτιμίαν τἀνδρὸς ἀνυπέρβλητον εἶναι. Isocr. Paneg. (§. 20.) Τῶν συμμάχων ἀνυπέρβλητον ἡγουμένων ἔχειν τὴν ἀρετήν. Athen. 3. Ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν. [" Cum gen., Non excedens, Plato de Fin. 412." Routh. Mss. Glossæ: Ἀνυπέρβλητος· Inexuperabilis. Lex. Xen. Lex. Polyb. " Zeun. Ind. Xen. K. Π." Schæf. Mss. Unde Ἀνυπερβλήτως, Ultra modum. Aristot. Rhet. (1, 11, 3.) Οἱ δ' ὀργιζόμενοι λυποῦνται ἀνυπερβλήτως, μὴ τιμωρούμενοι.

" Εὐϋπέρβλητος, (ὁ, ἡ,) Superatu facilis, Facile superabilis." [Aristot. Eth. Nic. 4, 2.]

Ὑπερβλήδην, Exuperanter. [Orph. Arg. 255.]

A Ὑπερβολὴ, (ἡ,) Exuperatio, Exuperantia. Potius autem verbo utendum est in reddendis loquendi formulis nomen istud habentibus: quæ et elegantes et valde usitatæ sunt. Isocr. Busir. Enc. (§. 6.) Εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἥκουσιν: quæ ad verbum sonant, Ad tantam autem exuperantiam felicitatis perveniunt; sed reddi potius debent verbo, quam verbali: hoc aut simili modo, Adeo autem exuperat eorum felicitas: vel, Adeo autem modum omnem felicitas eorum supergreditur: vel, Adeo autem quosvis alios felicitate superant. Sic et, cum dicunt τοῦτο οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λείπει, vel ἀπολείπει, vel καταλείπει: quod loquendi genus frequentissimum est, ut Isocr. Evag. (§. 1.) Λείποντα οὐδεμίαν ὑπερβολὴν τῶν τοιούτων. Lucian. (2, 202.) Σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν, Considerate an aliquem aliis ad majorem nequitiam locum reliquerit: vel, An quicquam sibi ad nequitiam reliqui fecerit. Polyb. Ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, quod Bud. interpr. Ut majus esse non possit. Cic. in Ep. Epi-
B curi, Πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους interpr. Morbos ad quorum magnitudinem nihil possit accedere. Vide meum Cic. Lex. Et res aliqua dicitur οὐκ ἔχειν ὑπερβολήν: ut Dem. (553.) Τοῦτο γὰρ, τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, Hoc flagitium nullo scelere superari potest, Bud.: vel, Summum est hoc scelus. Ego autem existimo hujusmodi phrasibus Lat. exprimendis accommodatum esse et illud loquendi genus, Nihil magis sceleratum dici aut fingi potest. At de illo Paulino loquendi genere, 2 Cor. 4, (17.) Καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν, lege Bezam. || Peculiari appellatione figura quædam ap. Rhetores, a Fabio dicta Ementiens superjectio. Exp. etiam Exuperatio, Item Superlatio, et Verba superlata: et definitur, Oratio superans veritatem, alicujus augendi minuendive causa. Vide Cic. et Fab.

Ὑπερβολὴ, Excessus, sæpe ap. Aristot., cui opp. ἔλλειψις vel ἔνδεια. Plato Protag. Ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. Isocr. ad Nicocl. (§. 9.) Αἱ γὰρ
C μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις, ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἰσχύουσι. Interdum ὑπερβολὴ redditur Quod est nimium: a nonnullis et Nimietas, e Colum. Et quod Cic. dixit in Orat. Magis offendit nimium quam parum, quidam esse putant ὑπερβολὴν et ἔλλειψιν. || Ὑπερβολὴ, Transmissio, ut Transmittere ardua loca dicimus, ap. Polyb. exp. ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν ap. Eund. Cacumina montium, Juga, ut quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Sed et ὑπερβολαὶ sine adjectione dicitur, ut Plut. Fabio, Τῶν ὑπερβολῶν ἐγκρατεῖς ὄντες. Ibid. Βοῦς ἐλαύνειν ἐπὶ τὰς ὑπερβολάς. || Dilatio, Herod. (8, 112.) Ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, Carystiis clades dilata fuit, [" ubi cf. Annot. meam. Sic Polyb. 14, 9. Μηδεμίαν ὑπερβολὴν ποιησάμενοι. Vide supra in Ὑπερβάλλεσθαι." Schweigh. Mss.] || Ὑπερβολὴ, sicut et παραβολὴ, Sectionis conicæ appellatio. Camer. Citatur ex Archimede.

[Ὑπερβολὴ, Gl. Superlatio, Eminentia, Nimietas. Dinarch. c. Theocr. 1333. Τοῦτο γάρ ἐστιν ὑπερβολὴ
D τὸ λαβεῖν. Dem. 447. Ὑπερβολὴν ποιήσομαι. Eur. Hipp. 943. Athen. 413. 588. εἰς ὑπερβολήν τινος. " Dem. 1411. 609. 687. 751. 786. Ἄξιον δ' ἐστὶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὰ λοιπὰ ἀκοῦσαι· δεινῶν γὰρ ὄντων, οὐμενοῦν ἐχόντων ὑπερβολὴν, ὧν ἠκούσατε ἄρτι λέγοντος Λυκούργου, τὰ λοιπὰ ἐνάμιλλα τούτοις, καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εὑρεθήσεται. ' Quanquam sunt gravia et indigna, tamen intra modum.' Reisk. Hæc non recte interpretari videtur Reisk. Verba signif. potius: Cum enim sint gravia et indigna, imo cum sint talia, ut improbitate superari non possint, quæ modo audîstis etc. Demosthenes non ait reliqua esse pejora, ut expectandum fuisset, si Reiskii interpr. recta esset, sed tantum æqualia. Sideris altitudo supra solem, Aristot. Meteor. 1, 6. Ὑπερβολῇ, adv. Theognis." Seager. Mss. " Ὑπερβολὴ, Wakef. Alc. 537.; S. C. 4, 33; ad Phalar. 283. Jacobs. Animadv. 243. Irmisch. Herodian. 4, 231. Kuster. Aristoph. 60. Diod. S. 2, 260. Plato Minoë p. 28. Beck., qui fallitur; Boeckh. p. 20. Simo Dial. 19. Goerenz. ad Cic. Fin. 267. Dionys. H. 4, 2195. 2312. Brunck. ad

Hipp. p. 386. Athen. 1, 10. Dilatio, ad Herod. 673. De magnitudine quacunque cujusque rei, Anton. Lib. 36. Verh.; Wessel. ad Diod. S. 1, 54. De eo, quod accedere, augendi causa, potest, Diod. S. 1, 76. 164. 289. ad Lucian. 1, 453. Appian. 3, 88. Εἰς ὑπερβ., Valck. Hipp. p. 265. Καθ' ὑπερβ., Diod. S. 1, 129. Τὴν κατὰ τὸν Αἷμον ὑπερβ., 2, 376. et n." Schæf. Mss. " Trajectio, Xen. K. A. 20. Ὑπερβολαὶ, Loca montana, Plut. 1, 178. The passes, Synes. 17." Wakef. Mss.]

Ὑπερβολαῖος, (α, ον,) Superlatus. Plut. de Def. Orac. (7, 692=430.) Καὶ συνημμένων, καὶ διεζευγμένων, καὶ ὑπερβολαίων, Conjunctarum, disjunctarum, superlatarum, Turn. interpr. [" Nicom. Greg. Harm. p. 21. 23. 27." Kall. Mss. Noster male ὑπερβόλαιος, non ὑπερβολαῖος, scripserat. " Brunck. Aristoph. 3, 171." Schæf. Mss. " Ὑπερβόλαια, vox musica, Philo J. 1, 111." Wakef. Mss.]

Ὑπερβολικὸς, (ἡ, ὸν,) Excedens, Nimius. [" Eust. 115, 10." Seager. Mss.] Unde Ὑπερβολικῶς, Supra fidem, Plut. (8, 654.) Οὐχ' ὑπερβολικῶς, ἀλλ' ἀληθῶς, πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως δημηγορῶν εἶπεν. [Gl. Ὑπερβολικός· Superlativus. Lex. Polyb.]

Ὑπερβολάδην, Supra modum, Theogn. [476. Athen. 428. " Theogn. in Stob. p. 164." Wakef. Mss.]

Ὑπερβολία, (ἡ,) Excessus, Injuria, ὕβρις, κόρος, Hes. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 530.]

Ὑπερβολιμαῖος, (α, ον,) i. e. ἐν ὑπερβολῇ ὢν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Camer. [A Schneidero non agnoscitur: ubi tamen reperitur * Ὑπερβόλιμος, ὁ, ἡ, Schol. Aristoph. Σ. 592.]

[* Ὑπερβολητικὸς, ἡ, ὸν, vox susp. * " Ἀντιλογητικὸς, quod Hesych. interpretando ἀντιλογικὸς adhibet, nunc, reperto v. ἀντιλογέω, habet quo referri possit: ὑπερβολητικὸς, Cyrill. c. Jul. 4. p. 137. non habet." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 520.]

Ὑπέρβολος, sc. λίθος, Saxum, quod injici solebat iis, qui in mare demergebantur. Ad quod Aristoph. (I. 1363.) allusit, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας ὑπέρβολον. Fuit enim hoc nomine Athenis quidam insigniter improbus, interfectus in Samo, ut scripsit Thuc. Hæc Camer. [A Schneidero non agnoscitur. " Toup. Opusc. 1, 252. ad Lucian. 1, 100. 395." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθυπερβάλλω, Invicem supero, Joseph. A. J. 16, 7, 2. p. 725.]

[* " Προσυπερβάλλω, Philo J. 1, 243. 2, 451." Wakef. Mss.]

[* Συνυπερβάλλω, Una transeo, trajicio, Polyb. 4, 48, 6.]

Ὑποβάλλω, Subjicio, opp. τῷ ἐπιβάλλω: ut in h. l. Athen., qui mihi propterea ad indicandam primam hujus verbi signif. visus est aptissimus, Κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων Ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβαλεῖ τε ξυστίδα. Sic pass. ὑποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, e Schol. Aristoph. pro Supponi vel Subjacere. At signif. act. ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Lucian. Subjicere toralia, vel potius Substernere, Bud. E Luciano ὑποβάλλεσθαι βιβλία, pro Substernere libros, vel Substratos habere. Et metaph. Ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς, ap. Isocr. Seipsos calamitatibus subjiciunt: vel, ad verbum, Seipsos sub calamitates subjiciunt. Atque ita malim, cum ap. Cic. inveniam, Virtus sub varios incertosque casus subjecta. Huc pertinet ap. Æschin. (66.) Ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις, q. d. Subjecit se Thebanorum imperio. || Suggero, sc. commonefaciens. Xen. (K. Π. 3, 3, 24.) Καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνηται. Ubi et v. Subjicere retineri possit; ut Terent. Phorm. Si meministi, quod olim dictum est, subjice. Et ὑποβάλλοντός τινος, Herodian. Cujusdam admonitu, i. e. ὑπομιμνήσκοντός τινος. Bud. 464. || Idem esse scribit Interfari, Sermonem interpellare, et præpropere excipere; ut Æschin. (60.) Αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. Sic autem Il. T. (80.) ὑββάλλειν. Utrumque locum affert p. 463. Sed addo, hic quoque τῷ ὑποβάλλειν aliquam τοῦ Subjicio signif. includi. Sic enim ap. Varr. Subjicit. Scrofa, De formæ cultura hoc dico etc.

Ὑποβάλλω, Suppono, quod et ipsum τῷ Subjicio interdum signif.; vel potius Ὑποβάλλομαι: ut mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, Basil. ap. Bud. 464. [" Sic et absolute, sub. accus. τέκνον vel παιδίον, Herod. 5, 41. Φάμενοι αὐτὴν βουλομένην ὑποβαλέσθαι, unde ὑποβολιμαῖος, Suppositititius." Schweigh. Mss.] Item Ὑποβάλλομαι, Falso quippiam mihi ascribo, Mihi quasi subdititium assumo. Strabo, Τἀλλότρια ὑποβαλλόμενος. Consule eund. Bud. 463. E Soph. autem Aj. (188.) ὑποβαλλόμενοι Κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, pro ὑποσπείροντες, Verba clam serentes fallunt. Additur autem, ὑποβάλλεσθαι signif. etiam Per interpretem loqui.

Ὑποβάλλομαι, pro προβάλλομαι et ὑποτίθεμαι. Vide Bud. 463.

[Ὑποβάλλω, Gl. Subjicio, Suggero, Summitto, Subdo, Subjugo, Subrogo, Interloquor. Ὑποβάλῃ· Ingesserit. Ὑποβληθήσεται· Admovebitur. Ὑπέβαλον· Curaverunt. Ὑποβεβλημένος· Subjectus. Strabo 12. p. 125. S.: Ἦν ὁ πρῶτος ὑποβεβλημένος Εὐπατορίαν —προσηγόρευσε. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 25. " Suscipio, Aggredior, Plut. Demosth. 1552. HSt." Seager. Mss. " Ad Mœr. 75. Abresch. Lectt. Aristæn. 308. Plut. Mor. 1, 12. Valck. ad Ammon. 219. ad Xen. Eph. 250. 277. ad Herod. 202. 645. Wyttenb. Select. 244. ad Lucian. 1, 232. 349. Brunck. Aj. 481.; Androm. 114. Argum. Eur. Med. Heyn. Hom. 4, 88. 7, 612. Wakef. Herc. F. 300. Villoison. ad Longum 219. Kuster. Aristoph. 115. Falsum pro genuino vendito, ad Diod. S. 1, 308. Brunck. Aristoph. 1, 113. Ὑποβάλλομαι, Portus ad Suid. 1, 482. Genev.; Dionys. H. 4, 2231. 2232. 2244. 2248. Aristoph. Thesm. 340. 407. 565." Schæf. Mss. " Ὑποβάλλω, Interpretor, Eust. Il. 79. Disto, Arrian. T. 49. Med., Cogito, Consilium capio, Polyb. 1, 154. Subjicio, ut fundamentum, Plut. 2, 316. Suffuror, Polyæn. 8. Me insinuo, Plut. 3, 771." Wakef. Mss.]

" Ὑββάλλω, Dor. pro ὑποβάλλω." [Il. T. 80. ap. Nostrum in Ὑποβάλλω. " Heyn. Hom. 4, 88. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 299." Schæf. Mss.]

Ὑπόβλημα, τὸ, Substramen. Bud. ex Hippiatr.

[* Ὑποβλητέον, Dionys. H. 2, 76, 9. (5, 272.) Xen. Mem. 5. " Geopon. 6, 2. 14, 7." Kall. Mss.]

Ὑπόβλητος, (ὁ, ἡ,) Supposititius, Camer. Subdititius, Bud. νόθος, Suid. ὑποβολιμαῖος: ut ὑπόβλητα βρέφη: et ap. Suid. Ὑποβλήτους ἂν εἶπεν αὐτοὺς καὶ νόθους ἀντικρύς. Metaph. etiam capitur pro οὐκ ἀληθὴς, ἀλλὰ πεπλασμένος. Soph. (Aj. 481.) Οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴαν, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενὸς, i. e. γνήσια τῆς σῆς διανοίας· οὐχ ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεῖα σαυτῷ. Sic Œd. C. (794.) Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. Ubi quidam exp. Subornatum et ab alio instructum. Et ap. Plat. Ὑπόβλητον πρόσωπον, Homo subdititius. Bud. [Gl. Ὑπόβλητος· Subornatus. Ὑπόβλητος μάρτυς· Subornatus testis. " Πρόσωπα ὑπόβλητα, Homines subornati, qui fictas personas sustineant, Plut. Graccho 1517. HSt." Seager. Mss. " Wessel. ad Herod. 68. ad Diod. S. 1, 308. Phrynich. Ecl. 146. Lobeck. Aj. p. 296." Schæf. Mss. " Manetho 4, 587." Wakef. Mss.]

" Ὑποβλήτως, q. d. Supposititie." [" Heyn. Hom. 7, 616." Schæf. Mss. " Suid. 3, 551." Wakef. Mss.]

" Ἀννυπόβλητον, Suidæ προὔχον: quo sensu Hes. " ἀννπομόνητον affert." [Bekk. Anecd. Gr. 411. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ὑποβλητικὸς, ἡ, ὸν, unde ap. Eust. 79, 42. * Ὑποβλητικῶς, i. q. ὑποβλήδην, quod vide.]

Ὑποβλήδην, Subjiciendo, eo sensu, quo Virg. (Æn. 3, 314.) vix pauca furenti Subjicio, et raris turbatus vocibus hisco: vel Interpellato sermone, Excipiendo verba dicentis nondum finita, ut VV. LL. exp. Obstrepere, Camer. Interfando, Bud. Il. A. (292.) Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο Δῖος Ἀχιλλεὺς, i. e. ὑποβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν περικοπῇ διεξοδικοῦ λόγου, Eust. [Greg. Cor. 278=128. Dius ap. Stob. Serm. 159. Apoll. R. 1, 699. Manetho 6, 292. ἐτέκοντο. " Ilgen. Hymn. 429. Hom. H. in Merc. 415. Thom. M. 680. Heyn. Hom. 4, 88. 7, 613. 615." Schæf. Mss.]

Ὑποβολὴ, ἡ, Subjectio, et, si dici posset, Substratio. Plato ap. Athen. 2. Νῦν δὲ τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν οὐ περιβολῇ χωρίζουσι καὶ ὑποβολῇ. || Item Subjectio rei falsæ pro vera, Fraus. Basil. Ep. Ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, Accersita persona usus,

ut VV. LL. interpr. In quibus huc refertur etiam h. l. Polyb. Ἀνύποπτος ἦν ἡ τῶν ἐνεδρευόντων ὑποβολή. Apud Plut. vero (1, 127.) ὑποβολὴ τῶν κλειδῶν, Bud. vertit Adulteratio. || Admonitio. Xen. K. Π. 3, (3, 18.) Ἀλλ' ἀγαπητὸν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, Præclare cum eis agitur, si moniti etiam proficiant, Camer. Eo sensu Liv. τῷ Subjicio usus est, Quæ ipsis sua sponte non succurrebant, ea duces admonendo atque hortando subjiciunt. || Item Subjectio, eo modo, quo interfando et interpellando alicujus sermonem aut respondendo, subjicere dicimur: unde ἐξ ὑποβολῆς: Diog. L. (1, 57.) Σόλων δὲ τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Solon statuit ut Homeri versus alternis accinerentur, ita ut ubi unus desiisset canere, alter inde auspicaretur. [Gl. Ὑποβολή· Summissio. Ὑποβολή, ἡ ἀναφορὰ πρὸς βασιλέα ἢ ἄρχοντα· Suggestio. Bekk. Anecd. Gr. 312. Ὑποβολῆς γράφεσθαί τινα. Polemo ap. Macrob. 5, 19. Ἐξ ὑποβολῆς ὀμνύναι. Lucian. Dem. λόγου, i. q. ὑπόθεσις. Muson. ap. Stob. Ecl. Eth. 428. Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολή ἐστι πρὸς καλοκαγαθίαν. "Lucian. 3, 506. Heyn. Hom. 7, 614. Culcita, Casaub. ad Athen. 98. Admonitio, Zeun. Ind. Xen. K. Π. Infantis, ad Diod. S. 1, 308. Ἐξ ὑπ., Wolf. Proll. 140. Kuster. Hist. Cr. Hom. 100. Wolf. Fabric. B. G. 1, 356. Heyn. Hom. 8, 797. 809." Schæf. Mss. "Fundamentum, Stob. 160. Admonitio, Schol. β'. Pind. O. 2, 47. Ἐξ ὑπ., Diog. L. 35." Wakef. Mss.]

Ὑποβολιμαῖος, (α, ον,) Supposititius, Subdititius. Cui ap. Dem. γνήσιος opp. Lucian. (1, 357.) Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Metaph. etiam capitur. Plut. (6, 8.) Τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσιν, ἅτε μισθοῦ φιλοῦσαι. Sic ὑποβολιμαῖος λόγος. [Gl. Supposititius, Subdititius, Subditus, Subditivus. Lex. Polyb. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 559. "Plut. Mor. 1, 9. Wessel. ad Herod. 68. ad Diod. S. 1, 308. Brunck. Aj. 481. Aristoph. 3, 138. Lobeck. Aj. p. 296. Phrynich. Ecl. 147." Schæf. Mss.]

Ὑποβολεὺς, έως, ὁ, Monitor, Qui admonendo atque hortando subjicit et suggerit. Plut. 9, (241=174. H.) Ἀλλὰ μιμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτὰς, πάθος μὲν ἴδιον, καὶ ἦθος, καὶ ἀξίωμα τῷ ἀγῶνι προστιθέντας, τοῦ δὲ ὑποβολέως ἀκούοντας, καὶ μὴ παρεκβαίνοντας τοὺς ῥυθμούς. Et Philo, Ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις * ἀοράτως ἐνηχοῦντος, Velut monitore cuique clanculum subjiciente. || Item Interpres, * διερμηνευτής. Eust. [79. Bas. "Philo J. de V. M. 140." Routh. Mss. Glossæ: Ὑποβολεύς· Subjector, Summissor, Monitor. Vide Ὑπαγωγεύς. "Heyn. Hom. 7, 614." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 448." Wakef. Mss.]

Ὑπόβολος, ὁ, ἡ, Pignerationi obnoxius, et Objectus pro pignore: quam Hypothecam verbo Gr. jurisconsulti sæpe vocant. Est enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, sive domus s. prædium, s. res mobilis sit. Hæc Bud. Unde ap. J. Poll. (3, 85.) ὑπόχρεων χωρίον et ὑπόβολον pro eod. ponuntur. Eust. (1405, 21. 1406, 42.) e Pherecyde citat, Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολιτίωνος κειμένην ὑπόβολον; Ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. * προγαμιαία δωρεά, Bud. [Gl. Pigneratitius. Phot.: Ὑπόβολον· ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον. Φερεκράτης Ἰπνῷ· Οὐχ ὁρᾷς τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον;] Ὑπήβολον, etiam ap. Suid. reperitur pro ὑπόβολον, in priore signif. i. e. ὑποκείμενον πρὸς δάνειον. "Depositum ad usuram, VV. LL. e Suida." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 699.]

"Ἀνθυποβάλλω, Vicissim s. contrario subjicio. In sermone etiam dictis alicujus ἀνθυποβάλλειν aliquid dicimur, pro Contra s. versa vice subjicere aut objicere: ut Æschin. in Ctes. 79. Ὅταν ὑμᾶς ἐπερωτᾷ, ποῖ καταφύγω, ἄνδρες Ἀθηναῖοι;—ἀνθυποβάλλετε αὐτῷ, ὁ δὲ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ποῖ καταφύγῃ, Δημόσθενες;"

Καθυποβάλλω, Subjicio. Magentinus: Ἔτι οὐδέποτε τὰ ὁμώνυμα τῷ ὁρισμῷ καθυποβάλλονται. Et Καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, In vincula conjectus, Bud. ["Ad Lucian. 1, 301." Schæf. Mss. "Eust. Od. 41. Suid. 3, 601. Anecd. Gr. 2, 106. Phot. 4." Wakef. Mss.]

"Προϋποβάλλω, q. d. Præsubjicio. Budæo Comm. est fere i. q. Præstruo, Præmolior, et Fundamenti loco vel inchoamenti pono. Themist. de Anima 2. Οἷς γὰρ τῶν θνητῶν ἡ φύσις ἔδωκε λογισμὸν, τούτοις καὶ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς δορυφορίαν τοῦ λόγου προϋποβάλλεται. Idem inferius, Εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβάλλεται τὰς δυνάμεις, καὶ προτέρας ἐκείνας ἐνδίδωσι τῶν ἐνεργειῶν, οὐδὲν θαυμαστὸν, Quod si natura comparatum est, ut prius insint potentiæ in homine quam actus, Ingenerentur et insint quasi inchoamenta animæ, Bud. ["Jacobs. Anth. 9, 293. Lucian. 2, 62." Schæf. Mss. "Geop. 709. Plut. 10, 28." Wakef. Mss.]

[* Προσυποβάλλω, Gl. Adsubjicio. "Plut. 9, 245. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* "Συνυποβάλλω, Prosum, Confero ad quid, Clem. Alex. Str. 924, 44. nisi leg. συνεπιβάλλω." Ernest. Lex.]

ἈΚΡΟΒΟΛΟΣ, ὁ, ἡ, Jaculator. Proprie Qui e summitate loci alicujus jaculatur, vel summitatem versus. Ex ἄκρον et βάλλω, sic formatum ut ἰοβόλος, ἐλαφηβόλος, et alia multa. Ex hoc autem ἀκροβόλος fit proxime sequens v. ἀκροβολίζομαι. Et Ἀκροβολεὺς, pro ἀκροβόλος, unde (Anal. 1, 234.) ἀκροβολεῖς ἀκίδες: quod tamen exp. Mucrone ferientes. Hoc autem comp. ἀκροβόλος, una cum verbo, quod ab eo deducitur, si quis inter præcedentia ejusdem formæ compp. reponere malit, non magnopere repugnabo. [Pro ἀκροβολεὺς Schneider. Lex. exhibet vocem nihili * Ἀκροβολὴς, ὁ, ἡ.]

"Ἀκροβόλαι, Hesychio αἱ τοῦ ἡλίου βολαὶ, Ictus radiorum solarium."

[* Ἀκροβολέω, Exacte perficio. Manetho 4, 354. Anal. 2, 81. καλαύροπα. "Toup. Opusc. 2, 130." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροβολία, ἡ, Velitatio, Præludium pugnæ. Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἀκροβολίζω, et frequentius Ἀκροβολίζομαι, Jaculor. Proprie E summitate alicujus loci jaculor, vel Ex edito quopiam loco jacula emitto: quasi ἐξ ἄκρου βάλλω. Aut Summitatem aut Cacumen aliquod versus jaculor, et jaculationem dirigo; sc. quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Interdum vero et latius patet, nec signif. tantum Jaculor jaculis utendo; sed dicitur etiam λίθοις ἀκροβολίζεσθαι. Item generaliter, pro Missilibus pugno, Velitor, Velitarem pugnam ineo. Exp. etiam, Certaminis præludia facio, Ferentariorum dimicatione utor. Sunt et qui exp. Pugnam lacesso. Lucian. (1, 158.) Πότερον οὖν ἐπὶ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς, τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος; Xen. K. Π. 8, (8, 11.) Νῦν δὲ οὔτε ἀκροβολίζονται, οὔτε εἰς χεῖρας συνιόντες μάχονται. Thuc. (4, 34.) Χρόνον μὲν οὖν τινὰ ὀλίγον οὕτω πρὸς ἀλλήλους ἠκροβολίσαντο: ubi Schol. οἱονεὶ πόῤῥωθεν ἔβαλλον αὐτούς. || Metaph. etiam capitur ἀκροβολίζομαι, itidem ut Velitor: ἀκροβολίζεσθαι, inquit Bud., Velitari verbis et certamen lacessere, Chrys. in Ep. ad Cor. 1. Legitur vero et ap. Herodian. 8. Ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι. ["Clem. Alex. Pæd." Routh. Mss. Glossæ: Ἀκροβολίζομαι· Velitor. Ἀκροβολίζοντες· Lacessentes. Ἀκροβολίσαι· Propulsare. Lex. Polyb. "Epigr. adesp. 667. ad Lucian. 1, 417. ad Herod. 647. Xen. K. Π. p. 73. Med., Kuster. V. M. 67." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροβόλισις, ἡ, i. q. ἀκροβολισμὸς, Xen. K. A. 3, 4, 10. Lex. Xen. "Schneider. ad Xen. K. A. p. 81." Schæf. Mss. "K. Π. 217." Wakef. Mss.]

Ἀκροβολισμὸς, ὁ, Jaculatio. Plato de LL. 7. (p. 354.) Γυμνάσιά τε, καὶ εὐρυχωρία, τοξικῆς τε, καὶ τῶν ἄλλων ἀκροβολισμῶν ἕνεκα διακεκοσμημένα. Item Velitatio, Velitaris pugna, Præludium pugnæ. Lucian. (1, 105.) Ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο. Xen. E. 1, (3, 10.) Πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Politian. ap. Herodian. ἀκροβολισμοὺς interpr. Leves pugnas et velitares. || Sumitur item metaph. pro Velitatione, quæ fit verbis: ut ἀκροβολίζεσθαι pro Velitari verbis. Exp. ἀκροβολισμὸς etiam ἐρεθισμὸς a Suid. ["Schneider. ad Xen. K. A. p. 81. ad Lucian. 1, 334. 417." Schæf. Mss.]

Ἀκροβολιστὴς, ὁ, Jaculator, Veles, Ferentarius, A Ælian. Ετ Ἀκροβολιστικὰ, ap. Eund. Velitum tela. [Gl. Ἀκροβολισταί· Rogarii. * Ἀκροβολῖται· Ferentarii. Ἀκροβολιστὴς, Lex. Xen. Æsch. S. c. Th. 283. " Arrian. T. 15. Xen. K. Π. 208." Wakef. Mss.]

" Διακροβολίζομαι, Velitor, aliis Prælium capesso." [" Onosander 14. p. 66." Boissonad. Mss. Joseph. B. J. 4, 7, 1. * Διακροβολισμὸς, ὁ, Strabo 3. p. 232.]

[* Προακροβολίζω, J. Poll. 1, 108. " Προακροβολίζομαι, Prius velitor, sc. verbis, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 20. T. 3. p. 369. Οὐκ εὐθέως ἦλθεν ἐπὶ τὸ δεῖξαι σαφῶς, ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου βλάβην ἀπέχεσθαι δεῖ· ἀλλὰ προακροβολισάμενος αὐτὸ μόνον πρῶτον, τὸ τούτου πλέον δείκνυσι." Seager. Mss.]

[* Προσακροβολίζομαι, Velitationem cieo, Velitarem pugnam ineo, Polyb. 3, 71, 10. 11, 22, 5.]

ἈΝΤΙΒΟΛΕΩ, Occurro, cum dat. Il. Ω. (375.) Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι: Π. (847.) Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. Et alibi sæpe. Sed jungitur etiam gen., pro μετασχεῖν et ἐπιτυχεῖν, ut Il. Δ. (342.) ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι: ubi Eust. B τυχεῖν exp.; at Schol. μετασχεῖν. Et Od. Φ. (306.) οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις: ubi Eust. scribit hic ἀντιβολῆσαι esse ἐπιτυχεῖν, alibi autem συναντᾷν; ap. posteros autem Hom. ἱκετεῦσαι signif. Idem in illum priorem l. annotat ἀντιβολεῖν esse quasi ἄντην βάλλειν et ἐπιτυγχάνειν. Aliam tamen derivationem quidam attulerunt.

Ἀντιβολῶ, Supplico, Oro, Obsecro, ap. Hom. et Hesiodi posteros: in qua signif., sc. pro παρακαλεῖν, vel, ut alibi, ἱκετεῦσαι, ait Eust. ἀντιβολεῖν dici παρὰ τὸ ἄντην ποδῶν βάλλεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, i. e. ῥίπτεσθαι. Jungitur autem accus. Aristoph. N. (110.) ἀντιβολῶ σε. Idem, ὁ δὲ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με. Dem. (580.) pro Obtestari et obsecrare, Ἀντιβολοῦντος τούτου καὶ λιπαροῦντος οὐκ ἀνέστη. Lucian. (2, 398.) Καί σε ἀντιβολοῦμεν πρὸς αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης. Plut. cum infin. de supplicibus loquens, Συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντες. In præt. imperf. ἠντιβόλουν, Athen. 12. κ' ἠντιβόλουν προσκείμενοι. Item pass. Ἀντιβολοῦμαι, Obsecror, Aristoph. C

[" Ἀντιβολεῖν, Obviam ire et orare. Ἀντιβόλει τε, καὶ ἱκέτευε, Lysias pro Cæde Eratosth. Εἶπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι; Aristoph. (I. 109.) Δέομαι καὶ ἀντιβολῶ, Chrys. ad Pop. Ant. Dunæus." Gataker. Mss. " Ἀντιβολεῖν, Obsecrare, Orare, Obtestari, 2, 10. Hesych. Ἀντιβολεῖν· συναντᾷν καὶ ἱκετεύειν. Adde Phav. h. v." Ind. Æsch. Socr. Dial. Greg. Cor. 919. " Aristoph. Σ. 560. Dem. 835." Seager. Mss. Glossæ: Ἀντιβολέω· Oro, Quæso, Precor, Obsecro, Obtestor, Reserò. " Pindar. Epigr. Cattier. p. 64. Timo Phlias. 23. Heyn. Hom. 6, 183. 264. Græv. Lectt. Hes. 542. Valck. Phœn. p. 338. Athen. 1, 9. De augm., Aristoph. Fr. 219. 271. De constr., Heyn. Hom. 4, 620. Lesbon. 182. Dionys. H. 4, 1242. Orationi interjectum, ad Phalar. 357. Schol. Aristoph. Π. 204." Schæf. Mss. " Etym. M. v. Κρήμνη." Wakef. Mss.]

Ἀντιβόλησις, ἡ, Supplicatio, Deprecatio, Plato Apol. (27.) Ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως, [Gl. Oratio, Quæstio, Postulatio. " Thom. M. D 75." Schæf. Mss.]

Ἀντιβολία, (ἡ,) quod Eust. ap. Eupol. δέησιν exp. [in Od. p. 41, 6. Thuc. 7, 75. Dio Cass. " Thom. M. 75. Heyn. Hom. 7, 672." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιβολεὺς, ὁ, Gl. Dictator.]

[* Ἐπαντιβολέω, i. q. ἀντιβολέω, J. Poll. 1, 26, ubi al. Καταντιβολέω.] Προσαντιβολέω, Ultra supplico, vel obsecro, [a Schneidero non agnoscitur. " Καταντιβολέω, Aristoph. Fr. 286. Brunck. 3, 169." Schæf. Mss. " Joseph. 961, 24." Wakef. Mss.]

ΒΕΛΤΕΡΟΣ, (α, ον,) Melior, Præstantior: βελτίων, κρείσσων, ἀμείνων, καλλίων. Hes. Il. Φ. (485.) Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι. Sic Hesiod. E. (362.) Οἴκοι βέλτερον εἶναι, Domi esse melius est. Phocyl. (13, 122.) Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ. Aristoph. tamen Schol. in positivo gradu exp. φρόνιμος. Vide Ἀβέλτερος. [Od. Z. 282. Æsch. Suppl. 1075. Theognis 92. " Monthly Review, Aug. 1799. p. 429." Schæf. Mss.]

¶ Ἀβέλτερος, (ὁ, ἡ,) Stolidus, Amens, Stultus, Vecors, Vesanus. Ex α priv. et compar. βέλτιον factum esse Suid. et Hes. videntur indicare velle, cum exp. ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων, Qui quod melius est non cognoscit. At Simpl. in Epict. ex α priv. et βελτίων compar. masc. vult fieri; sed alia ratione: ait enim ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτε οὐκ ἔχει τίνι συγκρινόμενος, βελτίων φανήσεται, Cum non habet, cui collatus, melior videri possit. Suid. tamen aliam quoque affert etym., dicens βέλτερον signif. Prudentem, et a βάλλω fieri, ut a φέρω φέρτερος. Aristoph. Schol. itidem βέλτερος signif. dicit φρόνιμος. De qua signif. si constet, ego hanc etym. ut magis propinquam recipio: sc. ut ἀβέλτερος ex α priv. et βέλτερος fiat. Alteram autem sequens, dicerem potius ὁ τὸ βέλτερον μὴ γινώσκων, i. e. τὸ βέλτιον. Ἀβέλτερος et ἔμφρων opp. ap. Athen. 13. οὔτ' ἀβέλτερος, Οὔτ' αὖθις ἔμφρων. Ἀβέλτερος νοῦς, Suid. Vide Χαῦνος. [Gl. Insalus, Absurdus, Stolidus. " Eur. Fr. ap. Plut. Opp. Mor. 1269. HSt.=489. Beck.: Dem. 114. Καὶ γὰρ ἂν ἀβελτερώτατος εἴη πάντων ἀνθρώπων, 449. 1250." Seager. Mss. " Brunck. Aristoph. 2, 116. Toup. Opusc. 1, 7." Schæf. Mss.]

Ἀβελτέρως, Stolide, Stulte. Plut. [10, 11. " Leo Diac. 193." Boissonad. Mss.]

Ἀβελτέρειος, pro ἀβέλτερος, ut ἡμετέρειος pro ἡμέτερος, Eust. ex Herodiano, quem appellat τὸν Τεχνικόν. [A Schneidero non agnoscitur. " Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραβέλτερος, ὁ, ἡ, Ultra modum stultus, insipidus, Dem. 1178=654. Liban. 4, 143.]

Ἀβελτερία, ἡ, vel potius Ἀβελτηρία, Stoliditas, Stultitia, Amentia, Vesania. Hes., Suid. ap. quem Menander, εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὄνους ὥστε, κ. τ. λ. Apud Eund. paulo ante habetur, ἀβέλτερος νοῦς. Plut. (6, 243.) Ἔνιοι δὲ δεισιδαιμονίας ἀθεότητα, καὶ πανουργίαν ἀβελτηρίας ἀπολόγημα ποιοῦνται: (1, 674.) Ἀβελτηρίας τινὸς καὶ νωθρότητος ὑπόνοιαν εἶχε παρὰ τοῖς ἐκτός. Sequens autem Aristotelem, ut opinor, ἀβελτηρίαν et νωθρότητα copulat; sic enim ille Rhet. 2, (17, 2.) Τὰ δὲ στάσιμα εἰς ἀβελτηρίαν καὶ νωθρότητα· οἷον οἱ ἀπὸ Κίμωνος, καὶ Περικλέους, καὶ Σωκράτους. ‖ Ἀβελτηρία Demostheni [140. 372. 373.] sæpe pro Ignorantia, quæ prudentiæ opponitur. Bud. Lex. [" Ἀβελτερία, Plato Theæt. 73 (=174.)" Routh. Mss. Glossæ: Ἀβελτηρία· Ruditas, Insipientia. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 519.:—" Suid.: Λέγουσι καὶ * ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀναξανδρίδης Ἑλένῃ· Ὦ Ἡράκλεις ἀβελτηρίου * τεμενικοῦ. In quo emendando nulli pepercerunt operæ viri doctissimi. Mihi in τεμενικοῦ potius δηλουμένου latere, pro ἀβελτηρίου autem ἀβελτερίου scr. videtur." " Ἀβελτήριον, Toup. Opusc. 1, 7. Ἀβελτηρία, Plut. Alex. 181. Schm." Schæf. Mss. " Julian. 339." Wakef. Mss.]

Ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ, i. q. ἀβέλτερος. Suid. exp. et κενὸς, Vanus, vel Ventosus, præsertim cum de homine dicitur. [Bekkeri Phrynichus.]

[* Ἀβελτερόω, ΕΤ * Ἐπαβελτερόω, Suid. v. Ἀβέλτερος e Menandro.]

ΒΕΛΤΙΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Melior, Præstantior. Dem. π. Παραπρ. Οἱ νέοι γὰρ ἡμῶν δι' ἐκεῖνον ἔσονται τὸν ἀγῶνα βελτίους, Ad frugem morum meliorem redigentur. Thuc. 8, (87.) Τροφὴν γοῦν οὐδὲν βέλτιον, ἀλλὰ καὶ χεῖρον ὁ Ταμὼς, ὡς προσετάχθη, παρεῖχεν. [Draco 30. 56. 121. Buttmann. Lexil. 190. Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial., Lex. Polyb. Glossæ: Βελτίων· Melior, Potior. Βέλτιον· Melius, Potius.] " Βελτίω et Βελτίους, contr. pro βελτίονα et βελτίονες, " βελτίονας, exemto ν. ‖ Βέλτιον, Melius: non Nom. " solum est, sed Adv. etiam, ut, cum dicitur, Βέλτιον ἐμπολῶ, Melius vendo, i. e. Pluris vendo, " πλείονος πιπράσκω. Melius enim esse putatur, " quod majus vel plus est." [" Ad Charit. 218. ad Od. P. 18. Monthly Review, Aug. 1799, p. 429. Βέλτιον, Jacobs. Anth. 12, 137. Βελτίω, ad Lucian. 2, 172. Βελτίους, Βελτίονες, Mœr. 95. et n.: Βελτίων εἰμὶ ποιῶν, pro βέλτιόν ἐστιν ἐμὲ ποιεῖν, Lobeck. Aj. p. 315. Dem. 1375, 7. Plato de LL. 345. Ast.,

Schneider. ad Xen. Pol. 441. Βέλτιον βιοῦν, πράττειν, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 93. Βέλτιον ἔχειν, Thom. M. 773. Οὐ βέλτιον, Heyn. Hom. 6, 31." Schæf. Mss.]

Βελτιόνως, Melius, [Hippocr. 590. ἔχειν.]

" Βελτιώτας, Teles illa poëtria usurpavit pro τὰς " βελτίους, Hes."

Βελτιόω, ώσω, Meliorem s. Melius reddo. Philo V. M. 3. Ἣν ὥσπερ ἀγαθὴν ἄρουραν φιλοσοφία παραλαβοῦσα, δογμάτων θεωρίᾳ παγκάλως ἐβελτίωσε, In melius provexit. Idem, Τὴν μὲν διάνοιαν τὸ πρῶτον, ἔπειτα καὶ τὸ σῶμα διὰ τῆς ψυχῆς ἐβελτιοῦτο, Animus primum, deinde per animam corpus proficiebat. Plut. (6, 317.) Νέῳ δὲ ἀνδρὶ βελτιουμένῳ τὸ ἦθος, Qui melior fit. UNDE Βελτίωσις, ἡ, In melius provectio. Philo V. M. 2. Διά τε μεγαλουργίαν καὶ ἅμα βελτίωσιν ἠθῶν, Tum ad vitæ morumque disciplinam. [Gl. Βελτιοῦμαι· Melioresco. " Βελτίωσις, Melioratio, Plut. Opp. Mor. s. 702. Wytt." Seager. Mss. " Βελτιόω, Plut. Mor. 1, 287. ad Memnon. 210." Schæf. Mss. " Phot. Bibl. 1315. Philo J. 2, 454. Βελτίωσις, Schol. Pind. O. 1, 5." Wakef. Mss.]

[* Βελτιωτικὸς, ἡ, ὸν, Clem. Alex. 297, 33.; " Str. 7. p. 700. 701." Boissonad. Mss.]

[* " Βελτιώτερος, pro βέλτερος, Hes." Wakef. Mss.]

[* Βελτιώτατος, η, ον, Aristot. H. A. 5, 12. p. 201 =842. βελτιώτατα perperam pro βελτίω, ut exhibet Ms. notante Schneider. Lex., et Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 93.]

[* Ἐπιβελτιόω, unde * Ἐπιβελτίωσις, ἡ, Gl. Melioratio.]

Βέλτιστος, (η, ον,) Optimus: οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, Optimates. Plut. Βελτίστους γίνεσθαι ἑαυτῶν ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσι, Tum denique longe optimos fieri homines. Thuc. 4. Ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα συμβουλεύοντες ἰσχυρίζοντο. [Gl. Optimus. Greg. Cor. 354. Ind. Epict.] "Βέλτιστα, Adv. pro Optime." [" Villoison. ad Longum 59. Thom. M. 155. Monthly Review, Aug. 1799. p. 429. Τὸ βέλτιστον, Heindorf. ad Plat. Gorg. 192. Ἀπὸ τοῦ βελτίστου, T. H. ad Aristoph. Π. p. 254. Dionys. H. 1, 194. ad Thom. M. 92. Ἀπὸ παντὸς τοῦ β., Dionys. H. 1, 416. 487. 2, 676. Ἐκ παντὸς τοῦ β., 1, 472. Ἐπὶ τῷ β., Coray Theophr. 187. Παρὰ τὸ β., Heindorf. ad Plat. Phædr. 207. Ὦ βέλτιστε, T. H. ad Aristoph. Π. p. 549. (sic leg. Philostr. 20. Boissonad.) Βέλτιστος et βελτίων conf., Heindorf. ad Plat. Gorg. 144. 192." Schæf. Mss.]

[* Βεντίων, Greg. Cor. 351. 354. 658.] " Βέντιστος, Dor. ap. Theocr. (5, 76.) pro βέλτιστος, Optimus." [" Valck. ad Phalar. p. xxiii." Schæf. Mss.]

[* Βέλτατος, Æsch. Eum. 490. Suppl. 1062. " Monthly Review, Aug. 1799. p. 429." Schæf. Mss.]

ΒΕΛΟΣ, τὸ, Telum, Jaculum, Sagitta, Hasta missilis: πᾶν τὸ πόῤῥωθεν βαλλόμενον, ut Eust. exp., licet alibi scribat βέλος proprie esse τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήριον: indeque ipsum totum βέλος nominari, ut et αἰχμὴ, cum pars δόρατος sit proprie, per synecd. pro δόρυ accipitur. Od. Υ. (305.) Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός. Il. Ρ. (373.) μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Πολλὸν ἀφεσταότες: Δ. (498.) ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν. Ubi Eust. annotat βέλος pro δόρυ accipi, utpote μήκοθεν ἀφεθέν. Ante enim de eod. dixerat, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Athen. Ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφειστήκει τριτάλαντον λίθον ἀπ' αὐτοῦ ἀφεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος, Saxa tritalentaria telaque missilia duodeviginti pedum facile ejaculans, Bud. de Asse. Ἐντὸς βελῶν εἶναι dicitur, qui intra teli jactum est, ut idem Bud. Comm. exp. Contra vero ap. Lucian. (2, 6.) Καὶ ὅπως ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστώς.—|| Cum vero peculiariter Deo tribuitur, Fulmen est.: ut Herod. Βέλος ἐνέσκηψε θεὸς, Deus fulmen ejaculatus est. At Soph. Trach. (1087.) addidit et κεραυνοῦ, dicens, Ἔνσεισον ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ κεραυνοῦ. || Eund. vero Soph. (Aj. 658.) Gladium, quo interiit Ajax, ἔγχος ἔχθιστον βελῶν audacter dixisse, auctor est Eust. (644.) Aristoph. tamen Schol. A. (345.) Ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν· ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος, pro ξίφος etiam poni scribit.

|| Βέλος Eustathio est etiam Ipse ictus et dolor ex ictu illatus; ut Il. Ξ. (439.) καδδέ οἱ ὄσσε Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. Id ipsum etiam tradit Schol. Eur. βέλος dici scribens καὶ τὸ πεμπόμενον, καὶ τὸ τραῦμα ἀπὸ τῆς βολῆς τοῦ βέλους. || Βέλος ὀξὺ, Hom. metaph. dixit etiam Extremum dolorem parturientis, Il. Λ. (269.) Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Δριμὺ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι. Βελῶν vero differentiam qui scire desiderat, consulat P. Ægin. 6, 88. [" Βέλος, καὶ βέλεμνον, καὶ βολὴ, a βέλλω inusitato, pro quo βάλλω. Βάλλε βέλος, Il. Α. τρόπος ἐτυμολογικὸς, Eust. Il. Α. Ὥσπερ βέλει τῷ ῥήματι βληθεὶς, Heliod. 6." Gataker. Mss. Glossæ: Βέλος· Sagitta, Missile, Telum. Βέλη· Spicula. Conf. cum βολὴ, Spitzner. de Versu Gr. Her. 54. Herod. 9, 18. " Mœr. 275. et n.: Abresch. Lectt. Aristæn. 206. Valck. Hipp. p. 225.: ad Charit. 323. Thom. M. 150.: ad Lucian. 1, 329. Wakef. S. C. 1, 132. Brunck. Œd. T. 893. Œd. C. 1464. Lobeck. Aj. p. 372. Wakef. Herc. F. 1353. Heyn. Hom. 6, 198. 352. 7, 271. 273. Thom. M. 651. Fulmen, Wakef. S. C. 2, 91. Herc. F. 864. Trach. 1088. Musgr. Suppl. 860. Sagitta, Longus p. 7. Vill. Ictus, Jacobs. Specim. 33. Heyn. Hom. 5, 503. 6, 608. 630. De saxo, Od. 9, 495. Metaph., Heyn. Hom. 6, 166. De gen. plur., ad Charit. 329. Conf. cum μέλος, Brunck. Bacch. 32. cum τέλος, Heyn. Hom. 6, 199. Ἔξω βελῶν, ad Lucian. 1, 251. 255. Boissonad. Philostr. 607. Ἐντὸς, ἔξω β., Diod. S. 2, 409." Schæf. Mss. " De puerperii doloribus, Oppian. A. 1, 591. Theocr. 27, 28. De metu, Pind. N. 1, 71. Quodvis missile, Quint. Sm. 10, 161. Od. P. 464." Wakef. Mss.]

Βελόακον, quasi Telorum remedium, a quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, ut habetur ap. Diosc., quod tradat vulneratis capris mederi, a pastu ejus statim decidentibus telis. Gorr. [Cf. Βελότοκον.]

Βελοθήκη, (ἡ,) Theca ad reponendum jacula, Pharetra, Hes. [Gl. Pharetrum, Goruthum. Schol. Il. A. 45. " Pierson. Veris. 147." Schæf. Mss.]

Βελομαντία, ἡ, s. * ῥαβδομαντία, Genus vaticinationis, cum mittuntur sagittæ in pharetram, et commiscentur inscriptæ s. signatæ nominibus singulorum, ut videatur, cujus sagitta exeat, et quæ prius civitas debeat oppugnari. VV. LL. ex Hieron. in Ezech. 21.

Βελοποιὸς, ὁ, (ἡ,) Telorum fabricator. Camer. [* Βελοποιΐα, ἡ, J. Poll. 7, 156.]

[* Βελοπώλις, ιδος, ἡ, J. Poll. 7, 156.]

Βελόστασις, εως, ἡ, dicitur, ut ἱππόστασις, Bud. Legitur Ezech. 4, [2. ubi exp. Aries:] et 1 Macc. (6, 20.) Βελοστάσεις καὶ μηχανὰς, ubi exp. Balista. [Diod. S. 776. Polyb. 9, 34. Τρεῖς ἦσαν βελοστάσεις λιθοβόλοις, " Loci, ubi stant tormenta," Ern. * Βελοστασία, ἡ, ad Diod. S. 20, 85. (2, 467.) " Armamentarium, Pseudo-Chrys. Serm. 60. p. 420. Οἶδα λοιπὸν τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, οἶδα αὐτοῦ τὰ * σκελίσματα, οἶδα τὴν τῆς γαστριμαργίας αὐτοῦ βελοστασίαν." Seager. Mss.]

Βελοσφενδόνη, ἡ, Phalarica, VV. LL. Apud Plut. vero Sulla (18.) βελοσφενδόνη καὶ γρόσφοι, Interpr. vertit Sagittæ et glandes. [Liv. 21, 8. Sil. 1, 351.]

Βελότοκον a quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, ut habetur ap. Diosc., quod et Sagittarum et partuum remedium sit. Gorr. [A Schneidero non agnoscitur. Cf. Βελόακον.]

Βελουλκὸς, (ἡ, ὸν,) Tela missilia extrahens. Βελουλκὸν Bud. interpr. Ferramentum chirurgi e Celso 6, 26. P. Ægin. 6, 88. Ἐκπεπτωκότος δὲ δι' ὀδοντάγρας ἢ ῥιζάγρας ἢ βελουλκοῦ, ἢ ἑτέρου τινὸς ὀργάνου. UNDE Βελουλκία, ἡ, Teli infixi extractio: cujus tres ex Hom. species tradit Eust. Il. Δ. ἐκτομὴν, cum telum educitur discissa latius carne, ut in Eurypylo: * διωσμὸν, cum protruditur ac propellitur, s. ejicitur, ut Celsus loquitur, ut in Diomede: ἐξολκὴν, cum extrahitur, ut in Menelao. ET Βελουλκικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad telorum extractionem pertinens; ut Ægin. 6, 88. Ὅτι τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐστί. ET Βελουλκέω, Tela extraho. Ægin. ibid. Αἰσχρὸν γὰρ βελουλκοῦντας ἡμᾶς τοῦ βέλους χεῖρον ἐργάσασθαι κακόν: [" Plut. 10, 67." Wakef. Mss.]

[* " Βελώνης, (ου, ὁ,) Herodian. Epimer. 211. (Τελώνης, σιτώνης, βελώνης, ὀπωρώνης.)" Boissonad. Mss.]

[* Βελεηφόρος, ὁ, ἡ, " Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 725." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 681. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 325.]

Βελεσσιχαρὴς, ὁ, ἡ, Jaculis gaudens, Jaculator. Apollinis epith. [Anal. 2, 518.]

[* " Ἀγχιβελὴς, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. 40, 319." Kall. Mss.]

[* " Ἐμβελὲς διάστημα, Intercapedo et interstitium, " quod est intra teli jactum, i. e. Quod teli jactum " non excedit. Polyb. (8, 6.) de Archimede, Παρε" σκευάσατο ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα." [Diod. S. 20, 44. τόπος, Strabo 12. p. 812. λόφος.]

[* Ἰσχυροβελὴς, ὁ, ἡ, Alcæus ap. Athen. 627. perperam pro ἰσχυρῶ βέλευς· Valckenaerio placebat * ἰσχοβελής: " Phœn. p. 291." Schæf. Mss.]

" Καταβελεῖς, affertur pro Saucii, Icti jaculis s. te" lis." [Dionys. Hal. A. R. 2, 42. " 1, 325. 2, 900; 3, 1799. Toup. Opusc. 2, 228." Schæf. Mss.]

Ὀξυβελὴς, ὁ, ἡ, Acutam habens cuspidem. Id enim proprie signif. vult Eust. dicens βέλος esse τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήριον. Il. Δ. (126.) ἆλτο δ' ὀϊστὸς Ὀξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Ὀξυβελὴς, Suidæ est etiam ὀξὺ βέλος ἔχων: quo propemodum sensu Echinus ab Emped., ut Plut. (6, 371.) refert, ὀξυβελὴς dictus est, quippe Qui aculeis armatus sit admodum acutis. Etymologico autem ὀξυβελὴς est Qui celeriter jaculum mittit, aut Qui celeriter jaculo ictus est. Ad priorem signif. pertinet hoc Diod. S. 20. Ἐνέθετο μὲν (εἰς τοὺς λέμβους) τῶν τρισπιθάμων ὀξυβελῶν τοὺς πορρωτάτω βάλλοντας, καὶ τοὺς τούτοις κατὰ τρόπον χρησαμένους, Imposuit machinas, quæ tela quam longissime emittere valerent, eosque homines qui illis machinationibus exacte uti possent, Bayf. Ὀξυβολῶ autem, quod Suid. exp. ταχέως ἀκούω, hic locum non habet. [Ὀξυβελὴς, Diod. S. 1, 682. 2, 140. 443. unde * Ὀξυβελικὸς, ἡ, ὸν, 771. (20, 75. 85. 86.) Cf. Mathem. Vett. 3. 99. " Ὀξυβελὴς, Wakef. Phil. 710. ad Diod. S. 2, 191. 309. 310. 441. 442. 466. 476. et Ind. Græc. Heyn. Hom. 4, 577. Lobeck. Aj. p. 270. Bibl. Crit. 3, 1. p. 72." Schæf. Mss. " Polyæn. 196. 620. Oppian. A. 2, 346. 4, 41. Dem. c. Mid. 31." Wakef. Mss.]

[* Συμβελὴς, ὁ, ἡ, Polyb. 1, 40, 13. n. γιγνόμενος, Telis confixus, obrutus. Cf. Καταβελής.]

Τριβελὴς, ὁ, ἡ, Tres cuspides habens: τριβελὲς δόρυ, VV. LL. citant ex Epigr. pro τρίαινα, [Anal. 2, 227. " Gierig. ad Ovid. 1, 32." Schæf. Mss.]

[* Ἐκβέλειος, ὁ, ἡ, Sine telis capiendus vel captus, Dionys. ap. Athen. 401. σύαγρος, ubi al. * ἐμβόλειος.]

Ἑκατηβελέτης, ὁ, Eminus jaculans: ὁ ἕκαθεν βάλλων. Sic enim exp. esse docet Eust. dicens Simonidem parum σεμνῶς de Apolline scripsisse, quod ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα: nisi quis ἑκατὸν numerum finitum pro πολλοῖς infinito accipere velit. Il. A. (75.) Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. PRO eod. ab ἑκὰς et βολὴ, mutato α in η metri causa, dicitur Ἑκηβόλος. Il. A. (14.) Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. A QUO Ἑκηβολία, ἡ, Jaculatio e longinquo. E. (54.) Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Οὐδὲ ἑκηβολίαι ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο. [Ἑκηβόλος ἠὼς, Nonn. Jo. 8, 24. ἑκηβόλα δίκτυα, 255, 16. " Sicut ab ἑκὰς ἑκηβόλος, (et * ἑκηβελέτης,) sic ab ἕκαθεν, (* ἑκατηβόλος, et) ἑκατηβελέτης: inepte hinc finxit Simonides Apollinem ἑκατὸν βέλεσιν Pythonem necasse; οὐ γὰρ ἀρετὴ τοξότου τὸ πολλὰ βαλόντα βλάψαι: potius, si ab ἑκατὸν deduci placeret, παρὰ τὸ ἑκατὸν, ἤγουν πολλὰ, ἔχειν βέλη: unde et Pindar. * εὐρυφαρέτραν ipsum appellat. Eust. Il. A." Gataker. Mss. Suet. Nerone 39.: Ἑκηβελέτης, Orph. Fr. 28, 11. Ἑκηβόλος, Ἑκατηβόλος, Tzetz. Exeg. in Il. 76. 117. Pind. O. 9, 8. Π. 8, 88. * Ἑκατηβελέτις, Theol. Arithm. p. 37. * Ἑκαβολέστατα, Archytas ap. Jambl. Protr. 4. (10.) Polybio Ἑκήβολον βέλος, 13, 3, 4.] " Ἑκηβόλως, Longe s. Procul " jaculando, Synes. Ep. 133. Κατασκευάζομαι γὰρ ὡς " ἂν ἀπὸ τῶν πύργων ἑκηβολώτατα πέμπωμεν ἀξιόλογα " λίθων βάρη, E turribus quam longissime ejaculantes " mittamus." [Athen. 1, 19. * Ἑκηβολέω, Jaculor e longinquo, Max. Tyr. 37. " Ἑκατηβελέτης, Wakef. Herc. F. 1093. Heyn. Hom. 4, 39. Clark. ad Il. A. 75. Ἑκηβόλος, Heyn. Hom. 4, 14. Musgr. Ion, 213. Wakef. l. c. Schrader. Præf. ad Emendd. p. xiii. Valck. Phœn. p. 97. ubi et de ἑκαβόλος: Toup. Opusc. 1, 126. Wassenb. ad Hom. 139. Clark. ad Il. A. 43. 75. Ἑκήβολος, Dionys. H. 3, 1713. Ἑκηβόλως, Athen. 25. Ἑκηβολία, Jacobs. Anth. 8, 70. Heyn. Hom. 4, 14. 5, 12. Ἑκατηβόλος, Schrader. Præf. ad Emendd. p. xiii. Clark. ad Il. A. 75. Ἑκαβόλος, Porson. Phœn. 1158." Schæf. Mss. " Ἑκηβόλος, cum gen. rei, Oppian. A. 4, 205." Wakef. Mss.]

[* " Ἀποβελίζω, Athen. 7." Kall. Mss.]

[* " Βέλιον, (τὸ,) Polium, Diosc. Notha 458. * Ὀροβέλιον, Pœonia, 460." Boissonad. Mss.]

[* " Βελίτης, (ου, ὁ,) Geop. 2, 611. Salmas. Exerc. Plin. 1259." Kall. Mss.]

[* Βελέη, ἡ, Hes.: Τῇ ῥινῷ ἴσχετο· ἐν τῇ βύρσῃ ἐπεσχέθη, ὅ ἐστιν, ἐν τῷ ὅπλῳ, ἢ ἐν τῇ βελέῃ. " Quid sit βελέη, non ego solus, sed omnes Lexicographi videntur ignorare, quando de ea voce tacent. Videtur hic sumi pro Pharetra e corio facta, et nom. habere ἀπὸ τῶν βελῶν, A sagittis, quæ in ea reponuntur." Palm. " Leg. μελέῃ." Is. Voss.]

[* Βελία, Etym. G. ἤγουν * σαΐττα πολέμου ἢ σιδήρου.]

¶ Βέλεμνον, τὸ, i. q. βέλος, Hes. Suid. Il. O. (484.) Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα. [" Heyn. Hom. 7, 80. Wakef. Herc. F. 864." Schæf. Mss. " De grandine, Orph. 591." Wakef. Mss.]

[* " Βελεμνοτοξοφόρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 12. (369.)" Boissonad. Mss.: p. 24. Meurs.]

[* Ἡδυβέλεμνος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 2, 19. * Πολυβέλεμνος, Hesych. 2, 996. * Τοξοβέλεμνος, Orph. H. in Apoll. 6.]

[* " Βελένιον, Le Moyne Var. Sacr. 622." Kall. Mss. Vide Lex. Vocc. Peregr.]

¶ Βελενίτης, ὁ, Lapis, qui sagittæ effigiem repræsentat, ex ampla radice desinens in tenuissimam aciem; in cujus intimo corpore aurea quædam armatura interdum est, in aliis autem terra aut arena, aut alius etiam lapis; quæ omnia in acutum æque ac βελενίτης ipse, turbinata sunt: de quo Gorr. [* Βελεμνίτης, Schneider. Lex.]

¶ Βελόνη, ἡ, Acus. Eupolis ap. J. Poll. Ἐγὼ δὲ στίξω σε βελόναισι τρισί. || Est etiam nom. Piscis, qui ab Aristot., Speusippo, et Dorione, ut refert Athen. (119.) alio nomine ῥαφὶς dicitur, ab aliis ἀβλεννής: a Plin. autem Acus, Aculeati, plur. et Belone etiam Gr. nom. servato. Gaza vero et ipse Acum vocat, necnon Aciculam, ut habent VV. LL. [" Philemo ap. Just. M. de Monarch. 3." Routh. Mss. Glossæ: Βελόνη· Acus, Acula, Acucula. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 90. Nicetas Annal. 5, 6. Τῶν κλάδων βελόναι. " Toup. Opusc. 1, 552. Emendd. 2, 356. Thom. M. 150. Phrynich. Ecl. 32. 72. Luzac. Exerc. 163. Jacobs. Anth. 9, 477." Schæf. Mss.]

Βελονοειδὴς, ὁ, ἡ, Acus formam habens. Sic dicitur Processus unius ossis λιθοειδοῦς, ab interiori ejus parte exoriens, solidus, oblongus, et subtilis instar styli, graphii, vel acus, quem proinde veteres appellarunt στυλοειδῆ, * γραφοειδῆ, et βελονοειδῆ: et quidam a gallinacei calcaris similitudine πλῆκτρον, ut tradit Gorr.

[* Βελονοθήκη, ἡ, Gl. Aciarium.]

Βελονοποικίλτης, ὁ, Qui acu vestes variegat et ζωγραφεῖ, ut Hes. exp. Qui acu vestes pingit, ut Lat. etiam loquuntur. Phrygionem vero uno verbo iidem nominant.

Βελονοπώλης, ὁ, Qui acus vendit. Est etiam Nom. propr. ap. Aristoph. Π. [175. J. Poll. 7, 197. ubi et * Βελονόπωλις, ιδος, ἡ. " Βελονοπώλης, Thom. M. 150. Phrynich. Ecl. 32." Schæf. Mss.]

Βελονὶς, ίδος, ἡ, Acicula. [" Phrynich. Ecl. 32." Schæf. Mss.]

¶ Ὀβελὸς, ὁ, Veru, ut Od. Ξ. (75.) καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε. Sunt et qui Subulas interpr. Sic autem vocari putatur, quod simile sit βέλει. Apud Herod. legimus ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. [Herod. 2, 111.] Apud Aristoph. autem A. (796.) ὀδελὸν Bœotice pro ὀβελόν. HINC Πεμπώβολον, Veru quinque cuspides habens, Veru quinquefidum.

Il. A. (463.) *νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσὶ*, Tenebant manibus quinquefidum quisque veru. Eust. autem fuisse Instrumentum coquinarium *πενταδάκτυλον*, et ceteros *τρισὶν ὀβελοῖς*, at solos Cumæos, gentem Æolicam, *πεμπωβόλοις* usos fuisse tradit. Ab illis autem et h. v. profectam esse: ut Æoles *πέμπε* pro *πέντε* dicunt. Quod si quis *πεντώβολον* dicat, inquit, Quinque obolos signif. Ibid. tamen *τρεῖς ὀβελοὺς* posse *τριώβολα* nominari scribit. At 'Οβελίας ἄρτος, Panis veru assatus: vel, qui obolo emitur, *ὀβελὸν* accipiendo pro *ὀβολόν*. Et 'Οβελιαφόροι, Qui panes illos in Bacchi pompa impositos humeris ferebant. Utramque autem exp. *ὀβελίου ἄρτου* affert Athen, sed J. Poll. (6, 75.) quem vide, *ἀπὸ τῶν ὀβελίσκων* deducit. Hinc et 'Ακρωβελία, Extremitas panis, qui *ὀβελίας* dicitur, i. e. *τοῖς ὀβελοῖς ὠπτημένος*, Verubus tostus. Quanquam ap. Eust. legitur *ἀκρωβελίας* cum *σ* in fine. Sed, cum velit esse substantivum, ut et proxime sequens ap. eum *ἐπωβελία*, apparet eum scripsisse *ἀκρωβελία*. Alioqui enim *ἐπιθετικῶς* dicendum esset *ἀκρωβελίας ἄρτος*. Apud Hes. autem legitur 'Ακροβέλια, per *ο*, et tanquam a nomin. sing. *ἀκροβέλιον*, exp. *τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίσκου καὶ τοῦ ὀβελιάρτου*: quam ultimam v. corruptam esse suspicor, et leg. *ὀβελίου ἄρτου*, aut *ὀβελιαίου ἄρτου*, pro quo ap. Eust. *ὀβολιαίου*. || 'Οβελὸς, Nota quædam, veluti virgula recta certis scriptorum ll. apponi solita. Dicitur obelus, inquit Hieron., quod obelo, i. e. verui, sit similis: vel quia tanquam veru superflua jugulat et confodit. Hæc ille. Vide 'Αστερίσκος, et Eust. Hinc 'Οβελίζειν, pro quo Lat. Expungere. Cic. Ep. Fam. 9. Alter Aristarchus hos *ὀβελίζει*. Vide Erasm. Hermog. de Ideis, Tom. 2. quædam *ὠβελισμένα* ap. Demosth. profert. Basil. in Hexaëm. 31. *ὀβελὸν* esse dicit *ἀθετήσεως σημεῖον*, et *ὠβελίσθαι* exemplaria dicit, quæ obelum notatum habent. Et *ὀβελισμὸς*, (ὁ,) Obeli appositio, Notatio, quæ fit apposito obelo. [" Aristoph. Γεωργ. Fr. 5. p. 226. *Εἶτ' ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν*." Seager. Mss. Athen. 111. 'Οβελιαφόρος, ibid. (et 359.) * 'Οβελίτης, J. Poll. 1, 248. 'Οβελίζω, Schol. Lycophr. 1. Eust. in Il. A. p. 102, 48. Od. Π. p. 606, 28. Vide Cuper. Obs. Glossæ: 'Οβελὸς, *ἐν ᾧ ὀπτῶμεν* Subula, Veru. " Wolf. Proleg. in Hom. 252. Toup. Opusc. 1, 295. Emendd. 1, 450. Ammon. 100. ad Diod. S. 1, 351. Τὸ *θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ*, Brunck. Soph. 3, 530. 'Οβελίας, Jacobs. Anth. 7, 44. Aristoph. Fr. 226. Mœr. 287. et n.; 'Οβελιαφόρος, ibid. 'Οβελίζω, Toup. Opusc. 1, 295. Πεμπώβολον, Heyn. Hom. 4, 123. Herod. 760. Clark. ad Il. A. 463. ad Andr. 1134. 'Οδελὸς, Koen. ad Greg. Cor. 109." Schæf. Mss. " Nicander A. 307. 599. Θ. 655. 'Οβελὸς, Unguis, Scriptt. Rei Accip. 5. 'Οβελίας, Hippocr. 356. 'Οβελιαῖος, Veru tostus, Philo J. 2, 273." Wakef. Mss.]

'Οβελίσκος, ὁ, Veruculum, q. v. utitur Plin. Apud Xen. *βουπόρῳ ὀβελίσκῳ* Suid. exp. *σούβλᾳ*, Subula. || 'Οβελίσκοι a figura dicti fuerunt Lapides pyramidum forma, sed minores: qui et ap. Lat. nomen servarunt. Imo et multo usitatius ap. illos nomen hoc fuisse constat. || 'Οβελίσκος pro Lamina ensis, quæ vulgo etiam Lame, e Polyb. (6, 21.) affertur, *Κέντημα διάφορον καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον*. Hinc 'Οβελισκολύχνιον, q. d. Verulucernium; Lucerna, inquit Bud., vel Laterna obelisco præfixa, qualis est, qua prælucere solent viatoribus nocturnis: Aristot. Polit. 4. *Καὶ πρὸς τὴν ὀλιγανθρωπίαν ἀναγκαῖον τὰ ἀρχεῖα ὥσπερ τὰ ὀβελισκολύχνια ποιεῖν*: Ubi quidam Luminaria obeliscis imposita, alii Lychnia candelabris imposita interpr. Et 'Οβελισκολύχνος, Athen. 293. quem similem vult esse *ξυλολυχνούχῳ*. Bud. [" 'Οβελίσκος, Aristoph. O. 672. *ῥύγχος ὀβελίσκων ἔχει*." Seager. Mss. Dionys. Hal. A. R. 5, 46. *σιδηροῦς*. Plut. Lys. 17. 'Οβελίσκοι, *νομίσματα σιδηρᾶ ἢ χαλκᾶ*, Fab. Max. 27. 'Οβελισκόλυχνος, *ὀβελισκολύχνιον*, Aristot. Part. Anim. 4, 6. Theopompus Comicus ap. Athen. 700. Glossæ: 'Οβελίσκος· Veru, Veruculum. 'Οβελίσκοι· Vermiculi, (sic.) " Ad Diod. S. 2, 352. Valck. Phœn. p. 427. Toup. Opusc. 1, 275. Valck. ad Ammon. 101. 'Οβελισκολύχνιον, Phrynich. Ecl. 19." Schæf. Mss.]

¶ 'Οβολὸς, Obolus. Numus minutus, utpote sexta pars drachmæ, quæ *ὀβολῶν ἑξὰς* dicitur, Eust. Sed oboli temporis progressu multum imminuti fuerunt, et mutati in eos, qui *φόλλεις* dicti fuerunt. Chrys. *λεπτὰ δύο* ap. Marc. 12, (42.) exp. *ὀβολοὺς δύο*. Vide Erasm. Proverb. Obolo dignus, et Obolis quatuor non emam. Ceterum, ut *ὀβελὸς* a *βέλος*, sic istud *ὀβολὸς* ab *ὀβελὸς* derivatum putatur, quod *ὀβελοῦ* figuram haberet, ita tamen ut non prorsus in acutum desineret. De hujus autem nom. deriv. lege et Plut. Lys. [17. J. Poll. 9, 77. Lex. Polyb. Greg. Cor. 864.] Hinc " 'Αμφώβολα, ap. Soph. *αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι*, " Eust. (1405.) Divinationes ex extis, forsan cum verubus suffixa torrentur." [Missile, Eur. Andr. 1131. " Ad Hesych. 1, 311. n. 4." Dahler. Mss. " Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss.] Διώβολον, Duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Ab hoc nom. est Diobolaris Lat. de contemto et parvi pretii. Vide Erasm. Solebant et ori defunctorum duos obolos imponere, quo allusisse putant Aristoph. B. (141.) inquit Bud. *δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών*. " Διωβόλιον, τὸ, Demin. pro *διώβολον*, Duo oboli. Aristot. Politic. 2, 5. Τὸ *πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβόλια μόνον*," [* " Διωβολία, ἡ, 2, 7. et Inscr. Gr. Barthelemii p. 36. ubi *διωβελία*." Schneider. Lex. Glossæ: Διώβολον· Dipundius. " Aristoph. Fr. 217. 221. Toup. Opusc. 1, 12. Heringa Obs. 31." Schæf. Mss.] " 'Επωβελία, quasi *ἐπωβολία* dicitur. Cum enim " *ἀπὸ τοῦ ὀβολὸς* deducatur, literam *ε* in hoc comp. " locum *τοῦ ο* occupare dicendum fuerit: aut certe " *ὀβελὸς* etiam pro *ὀβολὸς* usurpatum fuisse: quoniam ap. Suid. legimus, *ἐπωβελία, τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος*. Deinde, *ἐπωβελία, τὸ ἕκτον τίμημα τῆς δίκης*. Et paulo post, '*Εκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβελὸς ἦν*. Eust. derivata a " nomm. *ὀβελὸς* et *ἀβολὸς* recensens, simul hujus " *ἐπωβελία* mentionem facit, dicens esse *τὸ ἐπιδέκατον κατὰ τοὺς παλαιούς*. Est *ἐπωβελία*, inquit Bud., " de Asse, verbum satis frequens ap. oratores" [Æschin. 76. Tauchn.] " ex hoc dictum, quod " in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo " mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma. " Sed Suid. intellexit Sextam partem æstimationis " litis. Harpocr. Sextam partem census intellexisse " videtur. Plura vide ibid. Scribit autem et in " Comm. Est enim *ἐπωβελία*, Sexta pars æstimationis litis, Pœna calumniosi actoris in judiciis ignominiosis. Plato de LL. 11. (p. 139.) *῞Ος γὰρ προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦν πραττέσθω· ἐὰν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω*. Demosth. in epilogo Orat. c. Mid., judicum misericordiam captans, scribit, *Καὶ νῦν κομίσασθαι τἀμαυτοῦ ζητῶν, εἰς κίνδυνον καθέστηκα τὸν μέγιστον· ἐὰν γὰρ ἀποφύγῃ με οὗτος, ὃ μὴ γένοιτο, τὴν ἐπωβελίαν ὀφλήσω μνᾶς ἑκατὸν*, i. e. Nuncque " cum res meas recuperare contenderem, in maximum discrimen adductus sum, utpote qui centum " minis continuo mulctandus sim, si, quod abominor, " iste ab intentione mea absolutus evadat. Vide " etiam J. Poll., necnon Hes. et Etym." [* 'Επωβέλεια, Isocr. π. Καλλίμ. §. 1. sed notatur in Coraii Σημειώσ. *῎Αμεινον γράφειν μονοφθόγγως 'Επωβελίαν, ὡς φέρεται ἐν τῇ Στεφανείῳ καί τισι τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκδόσεων*.] " 'Ημιωβόλιον, τὸ, Semiobolus: Dimidiata oboli pars. Suidæ *τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ*: ap. " quem vide et Proverb. *Πάσητος ἡμιωβόλιον*, et ap. " Erasm. Chil. E Diosc. 4. affertur *Πλῆθος τριῶν ἡμιωβολίων*, pro Sesquioboli pondus. Apud Aristot. " vero Rhet. 1, (14.) annotat Victorius, quosdam " Codd., et eos meliores, cum excusis habere *ἡμιωβέλια*, nimirum ubi dicit Melanopum a Callistrato " accusatum fuisse, *ὅτι παρελογίσατο τρία ἡμιωβέλια ἱερὰ τοὺς ναοποιούς*: forsitan quod *ὁ ὀβολὸς* ex eo " dictus traditur, quod oblongus esset et in mucronem " desineret, obeli speciem referens. Quidam tamen " *ἐξηγητὴς* ibi *ἡμιωβόλια* non solum putavit esse *εἶδος σταθμοῦ μικροῦ*, sed etiam * *εἰκονοστάσια μικρὰ ξύλινα*, " Parvulas e ligno icunculas et simulacra. Sed id " parum ad rem. Porro ab *ἡμιωβόλιον* DERIV. " 'Ημιωβολιαῖος, (α, ον,) Semiobolum æquans pretio

"vel pondere; ideoque Vilis." Pro Exiguo accipiunt ap. Xen. Τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα, Ne semiobolum quidem magnitudine æquantia, ideoque admodum exigua et minutissima. Affertur ET Ἡμιώβολον pro Semiobolus, sed sine exemplo." ["Ἡμιώβολον, Herodian. Epimer. 203." Boissonad. Mss. "Ἡμιωβολιαῖον, Aristoph. B. 554." Seager. Mss. "Brunck. Aristoph. 1, 176. Kuster. 69. Ἡμιωβόλιον, Coray Theophr. 215." Schæf. Mss.] Τριώβολον, Tres oboli. Thuc. Hanc autem fuisse Judicialem mercedem scribit Schol. Aristoph. Et τριώβολα ab ὀβελὸς vide in Πεμπώβολον paulo ante. AT Ὑπώβολος adj. dicitur Res, quæ in usuras sextantes oppignerata est, ut Bud. ex Eust. tradit: ὑπόβολος autem cum ο in secunda, est simpl. Quæ oppignerata est. ET Ὀβολιμαῖος, q. d. Obolaris; ut ὀβολιμαῖον κέρδος in Ep. Theanus, (Galei Myth. 747.) Εἶτα ὀβολιμαῖον κέρδος περιποιούμεναι, μεγάλοις ζημιοῦνται. Et ὀβολιμαῖος τόκος, Eust. "Ὀβολιαῖαι τροφαλίδες ex Aristot. H. A. 4. affertur, videturque signif. Obolares." [Clem. Alex. 190.] "Ὀβολιστική, ἡ, ex Aristot. Polit. 1. pro Ars fœneratoria," [al. ὀβολοστατική: vide Ὀβολοστάτης. "Ὀβολὸς, παρὰ τὸ ὄπισθεν βάλλεσθαι, A rejiciendo; contemtus et abjectus numulus: unde ὀβολῷ πρίασθαι, Pro vili pretio, Aristoph.; et Homo triobolaris Plauto; Non obolum habens, pro Pauperrimo ap. Ciceronem. Waser. Num. Hebr. 2, 13." Gataker. Mss. "Οὐκ ἄξιος τριωβόλου, Athen. 3, 80." Schweigh. Mss. * Τριωβολοκρεῖσκον, τὸ, Alexis ap. Athen. 655. Glossæ: * Τριώβολος· Tressis. Τριόβολον perperam exhibet Lex. Polyb. pro τριώβ. * Τριωβολιαῖος, Diosc. 1, 131. "Herodian. Epimer. 204. (Ὀβολὸς μόνον μικρὸν, τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα, οἷον, διώβολον, τριώβολον, ἡμιώβολον· * τετραόβολον δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ.)" Boissonad. Mss. At contr. τετρώβολον per ω μέγα, de quo vocab. Noster infra aget. Ὑπώβολος a Schneidero non agnoscitur. "Ὀβολὸς, ad Diod. S. 1, 424. Jacobs. Animadv. 292. Coray Theophr. 59. 218. Act. Traj. 1, 252. Toup. Opusc. 2, 107. 282. Ammon. 100. ad Lucian. 1, 333. 422. Mortuorum, Jacobs. Anth. 7, 116. 10, 141. Lucillius 99. et Jacobs. Brunck. Aristoph. 1, 155. Kuster. 65. 66. Charonti dandus, T. H. ad Lucian. Dial. p. 15. Τριώβολον, Brunck. Aristoph. 1, 104. T. H. ad Aristoph. Π. p. 52. Toup. Opusc. 1, 230." Schæf. Mss.]

[* Ὀβολολογεῖν· ἐπὶ τῶν βραχέα συλλεγόντων. Phrynichus Bekkeri.]

Ὀβολοστάτης, (ὁ,) Fœnerator; ut Bud. ap. Aristoph. N. (1155.) κλάετ' ὦ 'βολοστάται, Αὐτοί τε, καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων. Item Ὀβολοστάτις, ἡ, J. Poll. 124. ET Ὀβολοστατική, Aristot. Pol. 1. Fœneratoria, sc. ars. ITEM Ὀβολοστατέω, Fœneror. Sed de turpi et sordido lucro dicitur. Vide J. Poll. 125. Lucian. (1, 457.) Ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσι. [Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. "Ad Lucian. 1, 457. 472. Ὀβολοστάτης, ibid. Ὀβολοστάτις, ad 1, 513." Schæf. Mss.]

"Ὀδελὸς, Dor. pro ὀβολὸς, Obolus, ap. Nicandr. Θ. 93. ὀδελοῦ δέ οἱ αἴσιος ὁλκή. Sic et Aristoph." [A. 796. "Imo ap. Nicandr. pro ὀβελὸς, Veru: Schweigh. ad Athen. 362." Dahler. Mss. At etiam Schneider. Lex. exhibet: "Pro ὀβολὸς, ap. Nicandr." Hesych.: * Ὀδολκαί· ὀβολοί, Κρῆτες. Ubi f. l. ὀβελοί. Cf. * Τριώδελον· τριῶν ἡμιμναίων σταθμός. Ubi v. nott.]

ΒΑΛΒΙΣ, ῖδος, ἡ, Locus, unde ii, qui cursu certant, emittuntur; ut docet J. Poll., licet idem Cursus etiam terminum a quibusdam βαλβῖδα nominari scribat. Lat. Carceres vocant. Gr. vero aliis nomm. dicitur ὕσπληγξ, ἀφετηρία, γραμμή. Schol. Aristoph. dicit esse τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, quod paratis ad cursum cursoribus ablatum fuerit, indeque et ἀφετηρία vocatum: vel τὴν ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένην γραμμήν. Dictum vero h. v. esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὕσπληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάδην: quia primum lento gradu incederent antequam currerent; vel ab ἅλλομαι quasi ἀλβὶς, et facto ὑπερβιβασμῷ, βαλβίς. Eust. etiam a βάλλομαι deducit, quamvis nominis rationem non addat. Apoll. R. 3,

A (1271.) Τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν, Ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα Γίγνεται, ὁππότ' κ. τ. λ. Aristoph. I. (1159.) Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. || Metaph. accipitur pro Initio, ut Σ. (548.) Καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω Τῆς ἡμετέρας, i. e. ἀπ' ἀρχῆς; Schol. || Apud Soph. vero Antig. (131.) βαλβίδων Ἐπ' ἄκρων ἤδη Νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, Schol. exp. κρηπίδων τοῦ τείχους, metaph. sumta a cursoribus. || Eustathio sunt etiam αἱ ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαὶ, δι' ὧν κατίασιν εἰς αὐτά. || Apud Hippocr. vero βαλβὶς est κοιλότης παραμήκης, Concavitas oblonga, Gal: et τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, Hes. || Est etiam βαθμὸς, ἔρεισμα, Eid. [" B. βίου, Vitæ meta, Eur. Med. 1245." Schweigh. Mss. Draco 47. 56. 96. Quonam accentu in casibus obliquis, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 170. Glossæ: Βαλβίς· Repugnaculum, Carcer equorum. Philostr. Icon. 1, 24.; Epist. 13. Ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβῖδος, pro βηλοῦ, V. S. 2, 3. Βαλβῖδα τοῦ λόγου βάλλεσθαι,
B pro κρηπῖδα, V. A. 5, 5. βαλβὶς ξεστή. Lycophro 13. Agathiæ Procem. 85. βαλβῖδα θαλάσσης. "Wakef. S. C. 1, 162. Mœr. 103. et n.: Thom. M. 131. Phrynich. Ecl. 25. ad Charit. 788. Wakef. Herc. F. 869. Musgr. 1212. Jacobs. Anth. Proleg. 56. 58. ad Lucian. 1, 833. Gen. βαλβῖδος, Porson. Med. p. 100." Schæf. Mss.]

* Βαλβιδοῦχος, Hesychio * τερματοῦχος." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* "Βαλβιτώδης, ὁ, ἡ, Hippocr. 842." Schneider. Lex. Est vox nihili, pro qua nostro periculo leg. * Βαλβιδώδης, Oblongas cavitates habens.]

ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ, s. Βαλλάντιον, Crumena, Marsupium. Plato de Rep. 1. τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν, quod et una v. βαλαντιοτομεῖν. Herodian. 5, (4, 4.) Βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ, δέλεαρ προδοσίας. H. v., ut ego arbitror, si unico λ scribatur, ab aor. 2. βαλεῖν deducenda fuerit: si duplici, a præs. βάλλειν. Ita autem scriptum habet Florent. Ed. Epigr. in hoc Simonidis hemistichio, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. Atque adeo ap. Lucam quoque ita scriptum in aliquot ve-
C tustissimis exemplaribus legere me memini. Alioqui in illo Simonidis l. metri causa geminata videri possit consonans. Utut sit, quin ab illo, quod dixi, verbo deducatur, minime dubitandum puto. Plut. certe (8, 87.) velut ad ejus etymum alludens scripsit, Ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀποῤῥάπτειν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγειν καὶ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. Quibus subjungitur, Καίτοι τὸ μὲν βαλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσῶδες. Fortasse tamen et ad alteram signif. τοῦ βάλλειν ἀργύριον h. v. respicere, non immerito quis dixerit: sc. pro Solvere pecuniam, s. pendere. Quo dixit modo Liban. Βάλλειν δύο ὀβολούς. Nam βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις Matth. 25, (27.) est simpl. quod Gallica v. hinc ducta dicitur Bailler. Adjuvat tamen et ille l. nostram τοῦ βαλάντιον etym. Adjuvat autem et quod legitur ap. Luc. 10, 35. Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ: ubi ἐκβάλλειν est ἐκ τοῦ βαλαντίου ἐκφέρειν. Sed pro eo, quod Liban. dixit, βάλλειν δύο
D ὀβολοὺς, multo usitatius est καταβάλλειν: quod comp. pro illa etym. et ipsum facit. Ceterum ad ea, quæ de orthographia hujus nom. dixi, addo, in Plut. l. c. βαλλάντιον primo scribi cum λλ, deinde βαλάντιον cum λ. HINC Βαλαντιοτόμος, (ὁ, ἡ,) Crumenarum incisor, uno itidem verbo Gallico Coupebourse. Exp. et Saccularius, ex Ulpiano et Asconio. Apud Aristoph. (B. 772.) legitur et βαλαντιητόμος. ET Βαλαντιοτομεῖν, Crumenas incidere. ITEM Βαλαντίδιον, Crumenula. Eupol. ap. J. Poll. [" Βαλλάντιον per jocum Dionysius Siculus dicere solebat pro τὸ ἀκόντιον, ὅτι ἐναντίον βάλλεται, Athen. 3, 98." Schweigh. Mss. Glossæ: Βαλάντιον· Crumena. Βαλλάντιον· Sacculus, Sacculum, Saccellus, (sic,) Fiscus. Βαλλαντίδιον· Sacculum. Βαλάντιον, Plut. 6, 16. Athen. 3, 20. * Βαλλαντοκλέπτης, * Βαλλαντιοκλέπτης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 224. * " Βαλαντιοσκόπος, (ὁ, ἡ,) Pallad. V. Chrys. p. 46. * Βαλαντιοφύλαξ, (ὁ, ἡ, Gl. Sacellarius, l. Saccularius,) Euthym. Zigab. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 12." Boissonad. Mss. Βαλαντιοτόμος, Βαλαντιητόμος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl.

657. Plato de Rep. 8. p. 552. Dem. c. Ctes. 304= 597. J. Poll. 6, 151. Βαλαντιοτομέω, Plut. p. 97. Plato de Rep. 9. p. 575. Lex. Xen. * Βαλαντιουργὸς, ὁ, Alciphro 1, 2. al. * βαλαυστιουργός. "Βαλλάντιον, Mœr. 96. et n.: Plut. Mor. 1, 17. ad Thom. M. 139. Βαλάντιον, ibid. ubi et de β. pro ἀκόντιον, 887. Jacobs. Anth. 6, 241. Villoison. ad Longum 215. Brunck. Aristoph. 3, 28. Heindorf. ad Plat. Gorg. 214. Βαλαντιοκλέπτης, Βαλαντοκλ., Βαλαντιοτόμος, * Βαλαντοτόμος, Thom. M. 140. Phrynich. Ecl. 96. Βαλαντιητόμος, 97. Βαλαντιητομέω, ad Thom. M. 140., ubi et de Βαλαντιοτομέω: Βαλαντιουργὸς, * Βαλαντουργὸς, Phrynich. Ecl. 97. Βαλαντουργὸς, * Βαλαυστουργὸς, Bergler. Alciphr. 14." Schæf. Mss. "Βαλαντίδιον, Heliod. 113." Wakef. Mss.]

ΒΟΛΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Fimetum, Sterquilinium: κοπρὼν s. κοπροβολεῖον, οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται, ἤγουν ῥίπτεται, ut Eust. declarat, dicens Att. esse et a βολὴ derivari, eique ἀκόλουθον esse καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου νοούμενον. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 166. Greg. Cor. 225=102. "Cattier. 54. Steph. Dial. 49." Schæf. Mss.]

ΒΟΛΙΤΟΝ, τὸ, secundum Eust. s. Βόλιτος, ὁ, secundum Schol. Aristoph. Stercus bubulum, ut J. Poll. ostendit: licet Schol. Aristoph. ὄνων ἀποπάτημα proprie esse tradat: cum tamen alioqui tribus in ll. ap. Aristoph., ubi h. v. exp. βοῶν etiam mentio fiat; et ipse alibi βοῶν σπέλεθον esse dicat. Theophr. 5, 7. Ἂν ἐν βολίτῳ φυτεύηται σπέρμα, Si semen stercore bubulo involutum seratur. At ap. Aristoph. I. (658.) Κἀγωγ', ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος, Διηκοσίῃσι βουσὶν ὑπερηκόντισα, Schol. exp. ταῖς τῶν βοῶν ἐπαγγελίαις. A QUO Βολίτινος, (η, ον,) Stercoreus, proprie Qui est e vaccino stercore. Apud Aristoph. B. (295.) Io θάτερον σκέλος βολίτινον habere dicitur; ubi Schol. ὄνειον, dicens ideo a quibusdam ὀνόκωλον nominari, ["Imo Empusa: 'Asininum,' Brunck. in n." Seager. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 357. (ubi et Βολίταινα,) Greg. Cor. 133-4. Glossæ: Βόλιτον, ἤγουν βόλβιτον, κόπρος· Fimus. Hippocr. 247, 31. "Herod. Philet. 444. et n.: Thom. M. 157. Βόλιτος, Brunck. Aristoph. 3, 105. Βόλιτον, Βόλιτος, ad Mœr. 95. 311. Steph. Dial. 49. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 158. Βολίτινος, Koen. ad Greg. Cor. 55. Kuster. Aristoph. 66." Schæf. Mss.]

Βόλβιτον, τὸ, s. Βόλβιτος, ὁ, i. q. βόλιτον: nisi quod βόλιτον Att. esse tradit Schol. Aristoph. Diosc. 2, 98. Ἰδίως δὲ ἄῤῥενος βοὸς βόλβιτον ὑστέραν προπεπτωκυῖαν ὑποθυμιώμενον ἀποκαθίστησι. Ex hoc βόλβιτον, Fimus, Festus Imbulbicare dictum esse scribit, quod Puerili stercore inquinare exp. ["Βόλβιτον, Tatian. 4. p. 11." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 357. Greg. Cor. 133=55. Glossæ: Βόλβιτον· Bolbitum, Fimus. Hippocr. 74, 32. 214, 6. et persæpe. "Mœr. 95. et n.: Herodian. Philet. 444. et n.: Thom. M. 157. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 158. Steph. Dial. 49." Schæf. Mss.]

"Βολβοτίνη, ET Βολβῖτις, Athen. (318.) Species τῶν πολυπόδων. Apud Aristot. vero H. A. 4, 1. βολίταινα esse dicitur Polypodis species, et quidem δικότυλος: quam Gaza itidem Bolitænam appellat. Sed forsitan scr. Βολβίταινα in illo Aristot. l., et ap. Athen. Βολβιτίνη pro βολβοτίνη: ut sit denominata παρὰ τὸ βόλβιτον, quod odorem ei similem emittat: nam et ὄζολιν eam vocari a quibusdam, Aristot. l. c. tradit, procul dubio ob graviorem odorem. Hippocr. βολβιτία sane vocat hoc polypodum genus." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 357.] "Βολβιτία, teste Gal. Hippocrati sunt quæ vulgo βομβύλια appellantur: nimirum γένος μικρῶν πολυπόδων. Idem βολβοτίνη nominatur." [Saltem scr. βολβίτια, et rectius βολβίδια, quod vocab. vide.]

ΒΟΛΒΟΣ, ὁ, Bulbus; ἄγριόν τι κρόμμυον, ut Eust. exp. addens ex Herodiano Gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Aristoph. vero Schol. (Π. 283.) exp. ὕδνον, i. e. Tuber terræ. Theophr. Ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον, καὶ κρόμμυον, καὶ βολβὸς, καὶ ἄρον. Βολβὸς ἐδώδιμος, Bulbus esculentus: βολβὸς ἐμετικὸς, Bulbus vomitorius, ["Narcissus, Diosc. 474." Boissonad. Mss.] βολβὸς ἄγριος, Bulbus sylvestris, quem ἐφήμερον quidam vocant et Colchicum: venenata au- A tem herba est. Bulborum plura genera vide ap. Theophr. H. P. 7, 13. Plin. 19, 5, (30.) Omnes etiam radices rotundæ et tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum et similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Diosc. vero 1, 124. βολβοὺς καλάμου Marcellus Oculos vocat, quo nomine vett. in radice arundinis dixerint Eam partem, unde soboles quotannis nascitur. || Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ P. Ægin. 6, 17. dicit de Pterygio, Βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ τε κωλύειν τῇ συνολκῇ τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν. ["Βολβὸς ὀφθαλμῶν, Ammonius Monach. Ed. Combef. p. 94. Βολβὸς ὁ αἱματικὸς, Hemerocallis, Diosc. Notha 459." Boissonad. Mss. Glossæ: Βολβὸς ὀφθαλμοῦ· Bolbus. Βολβὸς, ὁ ἐν τῇ γῇ φυόμενος· Bolbus. Theophr. C. P. 6, 14. Schol. Aristoph. N. 189. Schneider. Lex. "Valck. Adoniaz. p. 221. Bergler. Alciphr. 13. Toup. ad Longin. 371. Emendd. 2, 206. Valck. Diatr. 218. Casaub. Athen. 1, 24. T. H. ad Aristoph. Π. p. 85. Jacobs. Anth. 8, 234. 9, 416. 418." Schæf. Mss. Βολβὸς κοχλίας s. * Κολχίας, Theocr. 14, 17.: omnino v. Gail. Le Philologue T. 2. p. 127-37. Barker. in Classical Jour- B nal 33, 170. et eund. Gail. ibid. 36, 351-3. Kiessling. ad Theocr. l. c.]

Βολβοειδὴς, et Βολβώδης, ὁ, ἡ, Bulbi formam habens, Bulbosus. Theophr. Βολβώδη δὲ ταῦτα ὅτι στρογγύλα ταῖς ῥίζαις.

[* Βολβοκάστανον, τὸ, Trall. Alex. 7, 11. Bod. ad Theophr. H. P. 681. Guilandini Epist. 5. de Stirpibus Patavii, 1558. p. 29. Bunium Linnæi.]

[* Βολβοφάκη, ἡ, Athen. 584.]

[* Βολβωρυχέω, pro βολβοὺς ὀρύττω, Bekkeri Phrynich.]

Βολβίνη, ἡ, Bulbine, Bulbi quædam species, Theophr. 7, 13. Plin. 19, 5. quam idem Plin. 20, 9. dicit Herbam esse porraceis foliis, rubicundo bulbo. Athen. 2, (64.) Αἱ δὲ βολβῖναι καλούμεναι εὐχυλότεραι μέν εἰσι τῶν βολβῶν. [Anal. 2, 249.]

Βολβάριον, τὸ, Bulbulus. Epict. ET Βόλβιον, τὸ, ut habent VV. LL. Hippocrati vero Γυναικ. 2. aliud est; scribit enim de hoc, conspici ἐν πυροῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα, δριμὺ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. Vide Gal. C Gloss. Hippocr. "Βόλβιον s. Βολβίον, Parvus bulbus, Bulbulus, ut βολβάριον. Erot. τὰ μικρὰ βόλβια. Legitur et ap. Hippocr. Γυναικ. 2. βόλβιον, una cum sua expos., teste Gal.: qui perperam quosdam interpr. dicit νάρκισσον, διὰ τὸν βολβόν." [52, 6. 230, 25. 257, 22. 284, 12. 286, 19. * Βολβίδιον, 272, 18. 274, 9. Vide Βολβίτια. * Βολβίσκος, ὁ, Anal. 2, 89. "Jacobs. Anth. 8, 234. Βόλβιον, Phrynich. Ecl. 157." Schæf. Mss.]

[* Βολβάω, UNDE * Ἐκβολβάω, Epiphan. 2, 176.]

"Βολβεῖται, Varino μεγαλοῤῥημονεῖ, Grandibus verbis loquitur."

[* Βολβίζω, Gl. Bulbito. Unde * Ἐκβολβίζω, Radicitus extraho, effodio, "Decortico, Deglubo, Tunica vel Integumentis exuo," Seager. Mss. Aristoph. Εἰρ. 1123. τουτονὶ τῶν κωδίων ἐκβολβιῶ. Suid. Ἐκβεβόλισται· ἐξορώρυκται, pro ἐκβεβόλβισται. Cf. Hes.]

"ΒΑΛΙΟΣ, (ἁ, ὸν,) nomen equi Achillis ap. Hom.: signif. etiam τὸν ποικίλον, ut cum βαλιὰν ἔλαφον di- D cunt. Ita Lex. meum vet. in quo etiam additur, βαλιὸν dici quasi φαλιὸν, h. e. * λευκομέτωπον." ["Schol. Theocr. 8, 27." Wakef. Mss.] "In eod. mox paroxytonon βαλίαι exp. ταχεῖαι, et derivatur a βάλλειν, quia sc. ταχὺ φέρονται τὰ βαλλόμενα: afferturque in exemplum, βαλίαις ἀσκαίρων ἀρπυίαις. Eust. contra βαλιὸς, cum appellativum est, scribit ὀξύνεσθαι, et signif. ταχὺς vel στικτός: cum est propr. equi ap. Hom. paroxytonωs efferri, sicut ξανθὸς quoque appellativum acuitur, propr. autem παροξύνεται. Itidem certe vet. meum Iliadis exemplar habet Π. (149.) de Achillis equis, Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην: T. (400.) Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλέκλυτα τέκνα Ποδάργης. Veruntamen paroxytonωs rursum scriptum reperitur appellativum: ut Epigr. βαλίαις ἐλάφοις: itidemque ap. Plut." [2, 52.: ex Eur. Hipp. 218. Monk.] "Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος:" et alibi βαλίοι ἄνεμοι. Ubi signif. ταχεῖς et rapidi: cum vero de cervis dicitur, interpr. etiam Varii, Maculosi,

" Variis maculis distincti. Ατ Βάλιὸς vide in Βα-" λία." [Eur. Iph. A. 222. λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς. Glossæ: * Βάριος Maculosus, Varius. " Βαλιὸς, ad Charit. 522. Markl. Iph. p. 151. Heyn. Hom. 7, 166. Wakef. Alc. 590. Phil. 184. Jacobs. Anth. 7, 5. 17. Boissonad. Philostr. 616. Heringa Obs. 204. Eur. Hec. 88. ubi v. Beck. Voss. Myth. Br. 1, 155. Acta Traj. 1, 221." Schæf. Mss. " Varius, Oppian. K. 2, 298. 314. Velox, de vento, Nonn. Jo. 10, 70. D. 9, 156." Wakef. Mss.]

'ΑΜΒΛΥΣ, (εῖα, ὺ,) Obtusus, Hebes; proprie de ferro, cujus acies est obtusa. Plut. (5, 465.) Ὧι καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀναιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀνῄρηκεν, Quo tanquam obtuso pugione interfecit. || Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum: unde ἀμβλὺ ὁρᾷν, ad verbum Obtusum cernere, i. e. visu hebeti: ponitur autem hic ἀμβλὺ adverbialiter. || Per metaph. Languidus, Remissus; ut ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Ad cursum remissus, Non acer. Plut. Alcibiade, Τοῦτο τὸ κήρυγμα τοὺς μὲν, ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην, Fecit ut animo essent minus alacri et promto ad pugnam, Fecit ut remissiore essent animo. Potest etiam, meo quidem judicio, exp. Tardiores ad pugnam, i. e. ὀκνηροτέρους: nam Hes. ἀμβλύτερον exp. ὀκνηρότερον. Idem ibid. Φοβεῖσθαι μὴ περὶ τὴν κρίσιν ὁ δῆμος ἀμβλύτερος αὐτῷ γένηται. Cicero hunc Eur. versum (Fr. inc. 167, 5.) Νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν, transfert, Sed jam subjectus miseriis obtorpui. || Debilis. Schol. Thuc. (2, 39.) ἀμβλύτερος exp. ἀσθενέστερος. Quomodo autem ἀμβλὺς ad βάλλω, vel potius ad ejus comp. ἀναβάλλω, pertineat, docet Eust. [Gl. Hebes, Hebetus, Obtusus. Xen. Mem. 3, 9, 3. Plut. 2, 36.: 'Αμβλεῖα γωνία, Lex. Polyb. Vide 'Αμβλυγώνιος. " Abresch. Æsch. 2, 32. Jacobs. Anth. 8, 338. 9, 418. 12, 209. Wakef. Eum. 238. Thom. M. 651. 783. Toup. Opusc. 1, 21." Schæf. Mss.]

'Αμβλύτατα, Obtusissime. Plato de LL. Διὰ τοιαῦτα ἀμβλύτατα αὐτὸς αὑτοῦ ὁρᾷ. 'Αμβλὺ ὁρᾷν, Obtusum cernere, paulo ante exposui, admonens ἀμβλὺ adverbialiter accipi.

[* 'Αμβλυτέρως, Joseph. A. J. 19, 2, 5.]

" 'Αμβλειὸς, Obtusus, VV. LL. sed crasso errore." [" Stob. p. 12. Arat. D. 53." Wakef. Mss.]

" "Αμβλυτος, affertur pro Obtusus, Remissus, De-" bilis, Fractus, Qui est demisso animo et abjecto: " item pro Cæcutiens, et Hæsitans, Balbus. Sed " non potest mihi non esse suspectum, una cum his " interprr."

[* 'Αμβλὴς, pro ἀμβλὺς, Ælian. H. A. 4, 40. p. 215. Hippocr. 903.: * 'Υπαμβλὲς, Philo de Belop. 65. ubi in marg. recte * ὑπαμβλὺ notatum. Omnino v. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 539.]

[* 'Αμβλυχειλὴς, ὁ, ἡ, Antyllus Oribasii p. 142. Matth.]

'Αμβλύτης, ἡ, Obtusitas, Hebetudo. || Item Tarditas, Remissio animi, per metaph., quam et adj. ἀμβλὺς dedimus. [Plut. Galba 5, 385. de Audit. 2, 42. de Prof. Virt. 76.]

" Κοράμβλη, (ἡ,) a quibusdam dicitur ἡ κράμβη, " Brassica, utpote ἀμβλύνουσα τὰς κόρας. Ita Lex. " meum vet. et Etym.: ap. quem sine λ scriptum. " Schol. Aristoph. τὴν κράμβην ap. Atticos dici κο-" ράμβλην tradit, διὰ τὸ τὰς κόρας βλάπτειν." [" Koen. ad Greg. Cor. 58." Schæf. Mss.]

[* 'Αμβλυόεις, εσσα, εν, Manetho 4, 156. ὀμίχλην. " Ad Charit. 228." Schæf. Mss.]

'Αμβλύνω, Obtundo, Retundo, Hebeto, Obtusum reddo et hebes. || 'Αμβλύνειν, præter nota significata, inquit Bud., Tardare et impetum frangere et retundere signif. Plut. (4, 279.) Τοῦτον μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ὁρμήσαντα πρὸς κατάλυσιν τῆς μοναρχίας ἤμβλυνον αἱ παρὰ Καίσαρος τιμαὶ καὶ χάριτες. Et alibi sæpe itidem usus est. Hactenus Bud. Idem Pericle, Καὶ τὴν δύναμιν ἀμβλύνοντα. || 'Αμβλύνομαι, Obtundor, Hebetor. || Item metaph., sicut et act., Thuc. 2, (87.) Τῆς γε ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι, i. e., ut exp. Schol., ὑποπίπτειν τῇ ἀποβάσῃ συμφορᾷ: quanquam in vulg. exempl. legitur ibi ἀποπίπτειν: sed repono ὑποπίπτειν, cum ἀποπίπτειν nullo modo conveniat: et sequatur ap. eund. Schol. γνώμην μὴ ὑποπεπτωκυῖαν τοῖς δει-

A νοῖς. [Gl. 'Αμβλύνω Obtundo, Retundo. 'Αμβλύνομαι Hebeo, Hebesco. Draco 108. Plut. 6, 111. " Jacobs. Anth. 9, 25. 419. 12, 50. 209. Diod. S. 2, 8. Thom. M. 543. Abresch. Æsch. 2, 82. Valck. Hipp. p. 240. ad Charit. 386. Aor. 1. pass. Heyn. Hom. 5, 352." Schæf. Mss. " Tardo, Plut. 2, 507. 'Αμβλύνομαι, cum gen., Oppian. A. 2, 338." Wakef. Mss.]

[* 'Αμβλυντέον, Diosc.]

[* "Αμβλυνσις, ἡ, UNDE] 'Αμβλυντικὸς, (ἡ, ὸν,) Hebetativus, Hebetandi vim habens, vel vim hebetativam. Athen. 2. "Ετι δὲ σμηκτικοὶ καὶ ἀμβλυντικοὶ ὄψεως. Diosc. 7, 1. 'Αμβλυντικὰ τῶν δριμυτήτων, Hebetativa acrimoniarum, Hebetantia acrimonias: 5, 165. 'Αμβλυντικὴν τοῖς αἰσθητηρίοις δύναμιν ἔχει. [" Clem. Alex. 64." Wakef. Mss.]

[* 'Αμβλυντὴρ, ὁ, Poëta vet. de Herb. 65. ap. Fabric. B. G. 2, 642.]

" 'Απαμβλύνω, Hebeto, Obtundo: s. Hebetiorem " et obtusiorem reddo: unde pass. dicitur aliquis " ἀπαμβλύνεσθαι εἰς τὰ πράγματα, cum ejus veluti

B " acies ad res gerendas necessaria obtunditur: h. e. " cum fit languidior et ineptior ad res gerendas, ani-" mo nimirum aut viribus hebetatis. Sic Plut. 'Υπὸ " χρησμοῦ τινὸς ἀπημβλύνθη τὴν ὁρμήν. || 'Απὸ in hoc " comp. στέρησιν etiam signif., ut Suid. indicat, dum " ἀπαμβλύνει exp. ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως: " signif. ergo et Acuo id, quod obtusum fuerat, A-" cutum reddo, quod fuerat hebetatum: s. τὴν ἀμ-" βλύτητα ἀφαιρῶ, Hebetudinem demo." [Plato de Rep. 4, 17. p. 374. Μή πη ἡμῖν ἀπαμβλύνηται ἄλλο τι δικαιοσύνη δὴ εἶναι, ἢ ὅπερ ἐν τῇ πόλει ἐφάνη, Ne justitia e tenebris evoluta et in luce collocata appareat nobis diversa esse nunc ab ea, quam in rep. vidimus. " Soph. ap. Athen. 592. ὧν ἰσχὺς ἀπήμβλυνται." Strong. Mss. " Bergler. Alciphr. 117. Valck. Hipp. p. 239. Thom. M. 636. Jacobs. Anth. 12, 50." Schæf. Mss. " Pass., Nicander A. 542. Pind. Π. 1, 160. Oppian. A. 4, 525. Mollesco, Æsch. Pr. 865." Wakef. Mss.]

" 'Εναμβλύνω, Hebeto et obtundo in, Hebetem et

C " languidum reddo in." [Plut.]

[* " 'Εξαμβλύνω, Contundo, Impetu frango, Diosc. 1." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. " Agapet. Sched. Reg. c. 12. Οἱ δὲ (τῶν κολάκων λόγοι) τοὺς τῆς ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμούς." Boissonad. Mss. Hippocr. 244; 44.]

[* 'Επαμβλύνω, Artemid. 2, 38. p. 180. al. ἀπαμβλύνω.]

" Καταμβλύνω, Hebeto, Obtundo. Soph. Καταμ-" βλύνων κέαρ," [Œd. T. 688.]

[* Παραμβλύνω, Plut. Q. S. 3, 6. Schneidero susp. " Plut. 2, 653. 9, 151." Wakef. Mss.]

" 'Υπαμβλύνω, q. d. Subobtundo. Vide 'Αμβλύνω."

" 'Αμβλύω, Sum ἀμβλὺς, i. e. Obtusus et hebes. " Hippocr. de Morb. 3. init. Τά τε οὔατα ἠχῆς πλήρεα " γίνεται, καὶ ἀμβλύει ἡ ἀκοὴ, nisi potius scr. ἀμ-" βλείη." [* "Αμβλυσις, ἡ, Gl. Hebetudo. " 'Αμβλύω, Hippocr. 487." Wakef. Mss.]

[* Καταμβλύω, agnoscit Schneider. Lex. Vide Καταμβλυόω.]

D [* " 'Αμβλυόω, i. q. ἀμβλόω et ἀμβλύνω, Hebeto, Obtusum reddo: UNDE * Καταμβλυόω, quo usus est Diphilus ap. Athen. 133. τὸ κατημβλυωμένον, (pro κατημβλυμμένον,) Hebetatum, et metonym. Hebetatio." Schweigh. Mss. Sed suspectum habet Schneiderus.]

" 'Αμβλυωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Hebetans, VV. LL.: pro " quo dicitur potius ἀμβλυντικός. Eadem et 'Αμβλυ-" ωτὸς afferunt: et ἀμβλυωτοὶ κριταὶ, pro Obtusi ju-" dices, pro quo itidem scr. potius ἀμβλυωποί:" [respicitur Lucian.: vide 'Αμβλυωπός.]

'Αμβλυώττω, Cæcutio, Caligo, Allucinor, Sum lusciosus, Non cerno acutum, Hebetem habeo aciem oculorum. Plato de Rep. 6. 'Οφθαλμοὶ ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν, Caligant, Bud. Lucian. (1, 491.) Οὕτω κἀγώ σοι ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς, Cæcutio, καὶ βαρύνομαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, inquit Bud. Idem Lucian. (1, 104.) Λημᾷς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, Cæcutis et lippus es ad ea, quæ fiunt, In iis, quæ fiunt, non es perspicax, vel ad ea, quæ fiunt. Aliquando τὸ ἀμβλυῶττον ponitur tanquam subst. pro

Caligatione et cæcutientia. Ἀμβλυώττω autem non esse comp., ut putavit Etym. et cum eo nostræ ætatis VV. DD. alibi probare conabor. [Gl. Cæouleo, (sic,) Caligo. Lucian. Char. 168. 171. Timone 33. Plut. de Lib. Educ. 13. Hippocr. de Morb. 2, 461.] " Ἀμ- " βλυώσσω, i. q. ἀμβλυωπέω s. ἀμβλυώττω, Sum visu " obtuso et hebeti, Obtusum cerno, Cæcutio. Hip- " pocr. de LL. in Hom. Τοῖσι ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμ- " βλυώσσειν: alibi ἀμβλυώττειν dicit, quod est Ἀτ- " τικώτερον:" [66, 30. 67, 27. 140, 5. 144, 28. 266, 39. 269, 36. 341, 48. 364, 27. 422, 14. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. " Thom. M. 39. Plut. Mor. 1, 48." Schæf. Mss. " De vitibus, Etym. M. 80." Wakef. Mss.]

" Ἀμβλυωγμὸς, ὁ, ab ἀμβλυώσσω s. ἀμβλυώττω, He- " betudo et obtusio visus, Oculorum retusa acies, et " veluti cæcutientia. Hippocr. Prorrh. 1. Ἐν πυρετῷ " καυσώδει ἦχων προσγενομένων μετὰ ἀμβλυωγμοῦ. " Itidemque in Progn. Ἀντὶ μὲν τοῦ ὀρφνῶδές τι πρὸ " τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι, ἀμβλυωγμὸς γίνεται, ἢ μαρ- " μαρυγαὶ προφαίνονται. Alibi ἀμβλυωσμὸς ap. eum B " scriptum est." [Prior vox legitur 408, 22. 409, 20.]

" Ἀμβλυωσμὸς quoque ap. Hippocr. reperitur pro " ἀμβλυωγμός: ut Prorrh. 2. Ἔρεσθαι δὲ καὶ περὶ αἱμω- " δίας καὶ ἀμβλυωσμοῦ, καὶ ἤχων, quo sensu in Progn. " (403, 5.) dicit, * Ἐπανερωτᾷν χρὴ, εἰ ἀμβλυωπέουσι. " Sed et Gal. testatur eum in majore Prorrh. ἀμβλυ- " ωσμὸν posuisse pro ἀμβλυωπία: exp. tamen etiam " ἔκτρωσις, Abortus s. Abortio, et derivans ab ἀμ- " βλώσκω. Sed tunc scr. potius ἀμβλωσμὸς foret " sine υ." [Hippocr. 422, 7. 424, 21. 427, 24. 429, 31. A Schneidero non agnoscitur. " Thom. M. 319." Schæf. Mss.]

Ἀμβλώσσω etiam dicitur pro ἀμβλυωπῶ, Hes.: est autem ἀμβλυωπῶ i. q. ἀμβλυώττω, Cæcutio: factum ergo existimo ἀμβλώσσω, ex ἀμβλυώσσω, ablato per sync. υ. Nam quin ἀμβλυώσσω dici possit, sicut et ἀμβλυώττω, minime cuiquam dubium esse debet. Utitur autem h. v. Nicander Θ. (33.) Ὄμμασιν ἀμ- βλώσσει. || Est etiam Abortior, Abortivum pario, ἀμβλόω, de quo postea. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. C 209. " Ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 9, 359." Schæf. Mss.]

[* " Ἐξαμβλώττω, (Abortum pario,) Diosc. 2, 194. 125. mox cum Ἐξαμβλώσκω permutatur p. 126., quod et in Geop. 14, 11. 1004. legitur." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209.]

Ἀμβλυωπὸς, vel Ἀμβλυωπὴς, ὁ, ἡ, Obtusam habens aciem oculorum et hebetem, Qui est oculis hebetibus: unde ἀμβλυωποὶ κριταὶ, Lucian. Judices non acutum cernentes. Theophr. C. P. 3. Καὶ ἀμβλυωπεῖς ἐπιγίνονται πολλοὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Ibid. Ἀμβλυωπεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου, Excæcati oculi, ut Bud. interpr. Dicitur autem ἀμβλυωπὸς ex ἀμβλὺς et ὢψ ὠπὸς, eod. modo, quo dicitur ὀξυωπὸς, quod illi opp.; ex ὀξὺς et ὢψ ὠπός. || Ἀμβλυωπὸς, Obtusam reddens aciem oculorum et hebetem, Oculorum aciem hebetans: ut Diosc. 2, 174. ἀμβλυωπὲς ὤκιμον. Apud Eund. ἀμβλυωπὸς φακὸς, ead. signif. || Ἀμβλυωπότερος, Compar. Qui est hebetioribus oculis, Athen. In VV. LL. ἀμβλυώτερος legitur, itidem vero in Luciano l. c. scribitur ἀμβλυωτοὶ, non ἀμβλυωποί: quam scripturam utrobique esse mendosam perspicuum est. [" Διὸ καὶ ἀμβλυωπότερον γενέσθαι τὰς ὄψεις, Athen. 435." Strong. Mss. Hippocr. 127, 12. 308.]

" Ἀμβλυωπέω, Sum ἀμβλυωπὸς s. ἀμβλυωπὴς, He- " betibus et obtusis sum oculis, Cæcutio, quod et " ἀμβλυώττω dicitur. Hippocr. Progn. (403, 5.) " * Ἐπανερωτᾷν χρὴ, εἰ τὴν κεφαλὴν ἀλγέουσιν ἢ ἀμ- " βλυωπέουσιν. Ἀμβλυοπῶ, Obtuse video, VV. LL. " perperam pro ἀμβλυωπῶ." [Athen. 302. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. " Opp. ὀξύτερον βλέπω, Aristot. ap. Athen. 301., si modo ibi verborum Aristotelis testimonium transcripsit Athen. Nam ap. ipsum Aristot. H. A. 8, 13. est οὐκ ὀξὺ βλέπουσι." Schweigh. Mss. " Thom. M. 39." Schæf. Mss. * " Ἀμβλυωπητικὸς, (ἡ, ὸν,) Schol. Nicandri Θ. 374." Wakef. Mss. Ab * Ἀμβλυώπησις.]

Ἀμβλυωπία, ἡ, Visus obtusus, Hebes oculorum acies. Bud. Visum obtusum ap. Greg. interpr. Utitur A et Plut. Symp. 4. [Gl. Allucinatio. " Ad Thom. M. 39." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 452." Wakef. Mss.]

" Ἀμβλωπὸς, ὁ, (ἡ,) i. q. ἀμβλωπὴς s. ἀμβλυωπὸς aut " ἀμβλυωπὴς, Qui hebeti visu est, Obtusum cernens. " Reperitur etiam proparoxytonως, Ἄμβλωπον: ut " (Critias) ap. Athen. (432.) Πρὸς δ' ὄμμ' ἀχλὺς ἀμ- " βλωπος ἐφίζει," [sed hodie ibi legitur ἀμβλωπὸς, et sic Schneider. Lex. Adde Æsch. Eum. 953. Wakef. " 958. Abresch. Æsch. 2, 129. Porson. Med. p. 93." Schæf. Mss.]

Ἀμβλωπεῖς etiam reperitur et ἀμβλωπὲς ap. Theophr. 3, 20. ubi, si mendum non est, ἀμβλωπεῖς et ἀμβλωπὲς per sync. perdidisse υ dicemus; ut ἀμ- βλώσσω pro ἀμβλυώσσω. || Citatur vero et ἀμβλῶπες αὐγαὶ ex Eur. (Rhes. 737.) Hebetes oculi, vel Cæcutientes; quæ scriptura si mendosa non est, ab ἀμ- βλὼψ esse dicemus plur. ἀμβλῶπες, si quidem a sing. ἀμβλώπης pro ἀμβλυώπης plur. esset ἀμβλωπεῖς, de quo modo dictum est. || Jam vero Hes. habet ἀμ- βλώπη, quod exp. τυφλὴ, Cæca, ap. quem nemo dubitare potest, quin ἀμβλώπη mendose scriptum sit παροξυτόνως pro ἀμβλωπὴ ὀξυτόνως, ut sit ἀμβλωπὸς, ἡ, όν, pro ἀμβλυωπὸς, ἡ, όν. [" Ἀμβλὼψ, Lucian. Dial. c. 3." Kall. Mss. Porson. ad Eur. Med. 1363. " Wakef. Eum. 958. Abresch. Æsch. 2, 129." Schæf. Mss.]

¶ Ἀμβλόω, ώσω, Abortior, Abortivum pario, vel Abortum pario. Ἀμβλῶσαι, inquit Eust., τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ, Interimere infantem in utero. Usurpantur frequentius Ἐξαμβλόω, et Ἀπαμβλόω, quorum hoc ap. Plut. extat, illud ap. Aristoph. (N. 137.) et Plat.; sed pro ἀπαμβλῶσαι, ap. Plut. legitur etiam Ἐπαμβλῶσαι. Dicitur autem, secundum Eust., mulier ἀμβλῶσαι, quasi ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμ- βρυον. Ego autem pono post Ἀμβλὺς, eos sequens qui inde deducunt, || Ἀμβλόω, i. q. ἀμβλύνω: nam Obtundo et Hebeto vertitur a Gaza. || Ἀμβλόομαι, Hebetor, Hebesco. Theophr. H. P. 4. Ἔνια δὲ καὶ ῥιγώσαντα νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος· ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου, Hebetantur. Alibi autem vocat ἀμβλωπὲς κλῆμα, cujus ὀφθαλμοὶ ἀμβλοῦνται. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. Hippocr. 240, 9.: * Ἀμβλώω, Maxim. de Electt., teste Schneider. Lex. " Ἀμβλόω, Mœr. 62. et n.: ad 210. 257. ad Timæi Lex. 107." Schæf. Mss.]

[* Ἄμβλωμι, ET Ἐξάμβλωμι, Suid. Ἤμβλω· παραλόγως εἰς πέρας ἤχθη. Οἱ δὲ σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια, τοῦτον ἀπέσφαξαν· καὶ * ἐξήμβλω μὲν ἡ ἔννοια τῆς θεοσυλίας τῷ ἀνοσίῳ, ἐπαύσαντο δὲ τοῦ δέους οἱ Δελφοί. Ἀμβλῶναι in Ms. J. Poll. 2, 17. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 210. Sic ἐξέτρω ab ἐκτιτρώσκω, Schneider. Lex. v. Ἐξαμβλώσκω.]

Ἄμβλωμα, τὸ, vel Ἄμβλωσις, ἡ, Abortio, Partus abortivus, Partus abortivi infantis, vel potius simpl. Abortivi: ἀμβλώσεως κινδύνους, Greg. Abortionis pericula: Partus pericula, VV. LL.; non sine manifesto errore. || Dicitur autem ἄμβλωμα non solum pro ἄμβλωσις, sed etiam ἀμβλωθρίδιον, Abortivus fœtus, Eust. || Ἄμβλωμα et Ἄμβλωσις, Obtusio et Hebe- D tatio; ut ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Hebetatio oculorum. Apud Theophr. autem, ubi de vitibus loquitur, ἄμβλωσις ὀφθαλμῶν est Excæcatio oculorum. Alii Hebetationem vertunt. [Gl. Ἄμβλωσις· Abortio. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. Ælian. H. A. 1, 35.: * Ἀμβλώσιμος, η, ον, Maxim. de Electt. 275. ἦμαρ pro ἄμβλωμα, ut ἦμαρ ἐλευθέριον prō ἐλευθερία. Manetho 4, 413. * ἀμβλώσσουσ γυναιξὶ, falsa lectio. " Ἄμβλωμα, Thom. M. 318. Ἄμβλωσις, ad Timæi Lex. 107. Thom. M. l. c. Ἀμβλώσιμος, ad Callim. 1, 171." Schæf. Mss. " Ἄμβλωμα, Aret. 4." Wakef. Mss. Apud eund. Aret. legitur et Ἀμβλωσμός: vide Ἀμβλυωσμός.]

Ἀμβλωθρίδιον, τὸ, i. q. ἄμβλωμα, Fœtus abortivus. A quibusdam vertitur Partus abortivus; sed partus abortivus est ipsa ἄμβλωσις, nisi quis Partum intelligat pro Ipso fœtu, non pro Ipsa pariendi actione. Videtur præcessisse ἀμβλώθριον, deinde addita syllaba δι, dictum fuisse ἀμβλωθρίδιον demin. Quidam cum ἔκτρωμα confundunt: alii distinguunt, e quibus

est Eust. || Ἀμβλωθρίδιον, Medicamentum, quod abortum provocat, vel, ad provocandum abortum, Medicamentum ad partum abigendum, s. elidendum, ut loquitur Celsus. Ἀμβλωθρίδιον, inquit Suid., αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον, καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν. || Ἀμβλωθρίδια etiam legitur ap. Hes. i. q. ἀμβλωθρίδια. Quamvis autem scriptura illa sine μ plane videatur ab omni etym. verbi, a quo deducitur, aliena: tamen ap. eum suo loco, sequendo seriem alphabeticam, posita est. [" Athenag. (Leg. 135. Dechair.) Τὰς τοῖς ἀμβλωθριδίοις χρωμένας, ἀνδροφονεῖν φαμέν. Can. 92. in Trullo, Τὰς τὰ ἀμβλωθρίδια διδούσας φάρμακα, τῷ τοῦ φονέως ἐπιτιμίῳ ὑποβάλλομεν. Dicitur etiam adj. * Ἀμβλωθρίδειος, Theod." Suicer. Mss. Saltem scr. Ἀμβλωθριδαῖος, et rectius * Ἀμβλωθριδιαῖος. " Zonar. Expos. p. 55. D. Basil. ibid. p. 63. cf. Justel. ad Canon. Eccl. Univ. p. 165." Boissonad. Mss. " Chrys. in Matth. Hom. 57. T. 2. p. 363: Βιαζομένοις τὰ ἄωρα ἀμβλωθρίδια προενεγκεῖν γεννήματα τῶν ἐχιδνῶν." Seager. Mss. " Ἀμβλωθριαῖος ὑπόθεσις, Aretæus (de C. M. A. 2, 11.)" Schneider. Lex. Vox est nihili contra analogiam formata: leg. Ἀμβλωθριδιαῖος. " Ἀμβλωθρίδιον, Phrynich. Ecl. 89. 128. Thom. M. 318. Kuster. Aristoph. 54." Schæf. Mss.]

[Ἀπαμβλόω, vide Nostrum in Ἀμβλόω. " Plut. Pomp. 447." Kall. Mss.]

[Ἐξαμβλόω, vide Nostrum in Ἀμβλόω. Gl. Abortior. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209-10. " Aristoph. N. 137. Ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας, Καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην, Et cogitationem, quam animo conceperam, mihi excussisti, Gl. ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας." Seager. Mss. Ælian. H. A. 2, 25. Ἐξαμβλώσῃ αὐτοῖς ἡ σπουδή. Hippocr. 223, 23. " Thom. M. 318. Abresch. Æsch. 2, 127. Brunck. Aristoph. 2, 72. Phrynich. Ecl. 88. 128. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 7. Schol. Lucian. 1, 9. Timæi Lex. 107. et n.: Wessel. Diss. Herod. 151. ad Herod. 276. Hebeto, Plut. Mor. 1, 7." Schæf. Mss. " Inutilis fio, Ælian. H. A. 97." Wakef. Mss.]

" Ἐξάμβλωσις, (ἡ,) Abortus. Hippocr. de Nat. Inf. " (33, 17.) Αἱ ἐξαμβλώσιες τῶν παιδίων, καὶ τῶν λοχείων αἱ καθάρσιες. Affertur ET Ἐξάμβλωμα, (τὸ,) " pro eod. ex Artemid." [45. " Nicephori P. CP. Disput. cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 161. Combef." Boissonad. Mss. " Phrynich. Ecl. 88. 128." Schæf. Mss. " Ἐξάμβλωσις, Anaxag. 158." Wakef. Mss.]

[Ἐπαμβλόω, vide Nostrum in Ἀμβλόω.]

Ἀμβλώσκω, i. q. ἀμβλόω, Suid. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209-10. " Thom. M. 319. ad Mœr. 62. ad Timæi Lex. 107." Schæf. Mss.]

" Ἀβλώσκω, ap. Gazam legitur Gramm. 3., vide- " turque idem esse, quod ἀμβλώσκω, sicut Ἀβλωθρί- " διον i. q. ἀμβλ." [Est ab * Ἀβλόω, de quo v. Schneider. Lex.]

" Ἐξαμβλώσκω, Abortum facio s. infero, e Diosc." [Vide Ἐξαμβλώττω. " Geop. 1004." Wakef. Mss.]

Ἀμβλίσκω, i. q. ἀμβλώσκω. Dicitur autem ἀμβλόω et ἀμβλίσκω eod. modo, quo ἀναλόω et ἀναλίσκω. Plato, (Theæt. 6. p. 149.) Καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι. J. Poll. (4, 208.) ἀμβλίσκουσι δὲ, inquit, τὸ ἀμβλίσκειν ποιοῦσι, φησὶν ὁ Πλάτων, i. e. Plato autem ἀμβλίσκουσι dicit pro Faciunt ἀμβλίσκειν, h. e. Faciunt abortivum parere, Faciunt abortiri. || Ἀμβλύσκω etiam legitur ap. Hes. in ead. signif., itemque de vite dictum, fortasse in excæcationis signif.; nam mendo carere non videtur hic ejus locus: Ἀμβλύσκει, ἐξαπλοῖ· κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. || Ἀμβλυσκάνω, Idem, ap. J. Poll. [3, 49.] " Ἀμβλισκάνω quoque, pro Ab- " ortior, et ἀμβλίσκω, afferunt VV. LL." [Plut. Lyc. 3. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 290-10. " Ἀμβλισκω, Thom. M. 318. Heindorf. ad Plat. Theæt. 306. ad Mœr. 62. 210. 257. ad Timæi Lex. 107. Ἀμβλύσκω, Brunck. Soph. 3, 496. ad Mœr. 210. 257." Schæf. Mss. " Ἀμβλίσκω, Stob. 450. Ἀμβλισκάνω, Max. Tyr. 179." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαμβλίσκω, Plut. Arato 32. καρπούς. Vide Ἐπαμβλίσκω.]

" Ἐξαμβλίσκω, i. q. ἐξαμβλώσκω, Abortior, Abor- " tum facio s. pario. Ælian. (H. A. 681.) Καὶ τὴν τῶν " τετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν ἔφασαν, i. e. ἐκτι- " τρώσκειν, Suid."

" Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρποὺς, affertur pro Excutio " immaturos fructus, Reddo præcoces fructus." [Respicitur Plut., quem vide in Ἀπαμβλίσκω.]

ΒΑΠΤΩ, Mergo, Immergo, Arat. τὰ μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα Βάπτων ὠκεανοῖο. Pro quo Cic. Hic caput et superas potis est demergere partes. || Item Tingo, quod fit immergendo, Od. I. (391.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει. Epigr. ἐς ὕδατα κροσσὸν ἔβαψε, Immersit. Diosc. 1. βάπτειν τρίχας. Sic ap. Lucill. Epigr. τὰς τρίχας βάπτειν, et τὴν κεφαλὴν βάπτειν. Soph. (Aj. 95.) βάπτειν ἔγχος, Inficere, Imbuere. Luc. (16, 24.) nova constr. Ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, pro Ut intingat extremum digitum suum in aquam. || Lavo, πλύνω. Suid. ex Aristoph. Βάπτειν etiam neutr. navis dicitur ap. Eur. pro ἔφαλος γίνεσθαι, Or. (706.) Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ Ἔβαψεν. || Schol. Nicand. exp. etiam ἀρύομαι et γεμίζω, Haurio, Impleo, hauriendo sub. A. (514.) Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιομένην, θαλερὴν δὲ πόσιν μενοεικέα τεύξαις· Ἢ αὐτὴν ἅλα βάπτε. Sed melius convenire videtur posterior exp. Euripidi Hec. (610.) Βάψασ' ἔνεγκε κ. τ. λ. Pass. Βάπτομαι, unde βεβαμμένος, et βάμμα. [Gl. Βάπτω· Inficio, Tingo, Fuco, Imbuo. Βάπτεται· Fucatur. Βεβαμμένον· Infectum, Tinctum. Βέβαμμαι, βέβασμαι, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 36. Βάπτοι pro βάπτοιτο, Arat. D. 126. Βάψομαι, Athen. 166. 480. Αἱ κύλικες βάπτονται εἰς τὸ εἶναι δοκεῖν ἀργυραῖ. Hippocr. 468, 50. 469, 52. 553, 31. Plato Tim. 3, 73. Herod. 2, 47. 7, 67. Lucian. 380. 982. 983. Tox. 630. Cynic. 1106. Aristoph. I. 520. Aristot. H. A. 5, 15. Athen. 48. Aristoph. Ἐκκλ. 216. " Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 263. et n.: Bernard. Reliq. 76. ubi et de confus. cum ἅπτομαι: Thom. M. 606. ad Charit. 693. 711. Musgr. Herc. F. 929. Wakef. Phil. 324. Jacobs. Anth. 7, 157. 213. 8, 307. 9, 197. 412. 461. 10, 267. Wakef. S. C. 4, 35. 82. Huschk. Anal. 226. Porson. Phœn. 1594. Brunck. Aristoph. 2, 14. 3, 153. Fr. 240. Haurio, Locella ad Marbod. 162. Pereo, de navi, Valck. Diatr. 235.; Immergo, sc. gladium, Phœn. p. 530. Ruhnk. Ep. Cr. 69. 71. Heringa Obs. 55. Tingo, Valck. Callim. 193. ἐκ κόκκου, Adoniaz. p. 368. Conf. cum κάμπτω, Brunck. Apoll. R. 13. Βάπτω, vas, aquam, Valck. Hippol. p. 180. Beck. ad h. l., Scal. ad Theocr. 5, 127. B. πυρὶ, Wakef. ad Mosch. 1, 29." Schæf. Mss.]

[* " Βαπτέον, Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 291." Kall. Mss.]

Βάμμα, τὸ, Tinctura, s. Id ipsum, quod tinctum est: χρῶμα, Hes. Plato de LL. 12. Βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Pro quo Cic. de LL. 2. Tincta vero absint, nisi a bellicis insignibus. Βάμμα Σαρδιανὸν, i. e. τὸ φοινικοῦν, a Sardo insula, in qua purpuræ celebres fiebant: Proverbialiter accipitur pro Plaga, de quo ap. Suid. Est etiam i. q. ἔμβαμμα, h. e. Intinctus, quo Plin. utitur, i. e. Liquor, in quo panem vel opsonia intingimus: Salsamentum, VV. LL. Diosc. 3, 94. de Radice Laserpitii, Εὔστομος δέ ἐστι μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα, καὶ εἰς ἅλας: ubi Barbarus vertit, Commendatur ad intinctus jusculentaque. Nicander A. (49.) πηγάνιόν τε πίοις ἐνὶ βάμμασι σίμβλων: ubi Schol. annotat βάμμα vocari omne ὑγρόν: et, si solum sine adjectione ponatur, signif. Acetum. [Gl. Infectus, Infectio, Tinctura. Fischer. Ind. Palæph. Nicander Θ. 87. 622. " Toup. Opusc. 1, 541. Thom. M. 606. Jacobs. Anth. 9, 158. B. Σαρδιανικὸν, Casaub. ad Athen. 98." Schæf. Mss. " B. σίμβλων, Mel, Nicander A. 49. Proprie Acetum, Schol. ibid. 50." Wakef. Mss.]

" Βράμμα, VV. LL. afferunt cum hoc Nicandri A. " (49.) testimonio, χαμελαίης Βλάστην πηγάνιόν τε " πίοις ἐνὶ βράμμασι σίμβλων. Sed scr. βάμμασι, e vet. " etiam et Ms. Cod. auctoritate." [Vide Βάμμα.]

" Βαμμάτιον, τὸ, Demin.: ut Athen. 9, (16.) Πε- " τραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων ἐν βαμματίοις γλαφυροῖ-

“σι.” [A Schneidero non agnoscitur.]

[* “Βαμματικὸς, (ἡ, ὸν,) Suid. v. Κηκίς.” Boissonad. Mss.]

Βάψις, εως, ἡ, q. d. Tinctio, Ipse tingendi aut mergendi actus: βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Temperatura æris et ferri. Citat J. Poll. (7, 169.) ex Antiphonte. [* Βάψιμος, Jambl. V. P. 76. Schneidero est ὁ, ἡ, non η, ον. * Πελεθόβαψ, ὁ, ἡ, Cognomen Theodori Comici, Hesych. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 611. “Βάψις, ad Diod. S. 1, 238. Jacobs. Animadv. 284. Βάψιμος, ad Timæi Lex. 77. Valck. Callim. 193. Πελεθόβαψ, ad Mœr. 311.” Schæf. Mss.]

Βαπτὸς, (ἡ, ὸν,) Tinctus, Infectus, sc. colore aliquo. Aristoph. Π. (530.) Οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων. [“ Βαπτὰ ἱμάτια ap. Aristoph. l. c. intelliguntur Vestes nuptiales; ap. Hegesipp. vero Comicum, Athen. 7, 290. Funebres, Atratas vestes intelligunt.” Schweigh. Mss.] Sic e Plat. citatur βαπτὰ χρώματα, Colores: ex Eur. (Hipp. 123.) βαπτὰν κάλπισιν παγὰν, Fontem hauriendum situlis; nam et βάπτω in ea signif. supra habuimus. || Est etiam Nom. propr. ap. Plut. || Etiam Lapis est s. Gemma bituminosa, molli odore prædita; sic dicta e tinctura, quamvis Plin. non exp. quo colore fuerit tincta: sunt qui existiment anchusæ radice intinctam fuisse. Gorr. Ετ Βάπτρια, ἡ, Tinctrix. J. Poll. (7, 169.) ex Eupol. Ατ Βάπται, οἱ, in VV. LL. Fucati. Item, Sacerdotes quidam, Aristoph. Suid. et Politian. Misc. Item nom. Comœdiæ Eupolidis, Politian. ibid. cap. 10. [Gl. Βαπτός· Tinctus. Βαπτόν· Tinctile, Tinctum. Βάπτης· Tinctor. Juvenal. 2, 59. Βαπτὸς, Aristoph. O. 288. Lucian. de Mor. Philos. p. 18. J. Poll. 4, 120. 10, 32. Diod. S. 5. p. 213. Strabo 4. p. 302. “ Valck. Hipp. p. 180., Beck. ad h. l., Scal. ad Theocr. 5, 127. De vestibus, Toup. Opusc. 1, 64. ad Lucian. 1, 248. Βάπτης, Platonius, Thom. M. 867. Ruhnk. ad H. in Cer. 200. ad Timæi Lex. 230. Βάπτρια, Toup. Opusc. 1, 541.” Schæf. Mss.]

Ἄβαπτος, ὁ, ἡ, ut ἄβαπτος σίδηρος, Non temperatum ferrum, ab α priv. et βάπτω, Intingo. Nam ferrum intingendo in aquam, temperatur: ἄβαπτος, ἀστόματος, Suid., i. e., ut opinor, οὐκ ἔχων στόμωμα: quod de ferro dici solet. Apud Hes. legitur, ἄβαπτος, ἀστομώτατος: male, meo quidem judicio: ac leg. credo ἄβαπτος, ἀστόμωτος: ἀβαπτότατοι, ἀστομώτατοι: ut et ap. Suid. Varinus hæc habet præterea; nescio unde descripta, Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀργογλώσσων.

[* “ Αὐτόβαπτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 24. in var. lect.: * Ἐρυθρόβαπτος, 4(=7.) * Φονόβαπτος, 30 (=57. Meurs.) * Ἀνθρόβαπτος, Amat. 9, 46.” Boissonad. Mss. * Φοινικόβαπτος, Æsch. Eum. 1031. et Wakef.]

[* Ἰοβάπτης, ου, ὁ, Gl. Violarius. * Τριχοβάπτης, Zonar. ad Can. 96. Conc. 6. in Trullo 205. “ Ad Hes. 1, 1682. n. 30.” Dahler. Mss. Cf. Τριχοπλάστης.]

[* “ Βαπτηρία, Themist. Or. 4. p. 61.” Kall. Mss.]

Βαπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Tinctilis, VV. LL.

¶ Βαφὴ, ἡ, Immersio. Soph. Aj. (650.) Κἀγὼ γὰρ ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, Βαφῇ σίδηρος ὥς. Item Tinctura, Color. Philostr. Ep. Ἵνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῇ κοινωνίᾳ τῆς βαφῆς. Theophr. C. P. 1, 24. Βαφὴν ἀποβεβληκότα. At Plut. Τὴν βαφὴν οὐκ ἀφιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν, metaph. dixit pro Macula. Item Color fucatus. Philostr. Ep. 39. Ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί. Sic Herodian. (5, 6, 24.) Φύσει δὲ τὸ πρόσωπον ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀσχήμοσι. Simili fere modo Plut. Pericle dixit, βαφὴ ῥητορική. [“ Clem. Alex. Pæd.” Routh. Mss. Glossæ: Βαφή· Tinctura, Infectus, Infectio, Fucatio. Lucian. 2, 198. Ἄνθη ἀποβεβληκότα τὴν β. Aretæus 8, 13. Ἀναπνοῆς ἐς μετάδοσιν ῥηϊδίη βαφή. Schneider. Ecl. Physic. 95. “ B. ferri, Schol. Soph. Aj. p. 148.; Lobeck. p. 317.” Schæf. Mss. “ Vigor, Plut. 2, 650.” Wakef. Mss.]

[* Ἀβαφὴς, ὁ, ἡ, Falsa lectio pro ἀναφὴς, Plut. Symp. 3, 3. 650=8, 577.]

[* Ἀρτιβαφὴς, ὁ, ἡ, Nuper tinctus, Synes. 183. “ Reiz. Belg. Gr. 631.” Schæf. Mss.]

A [* Αὐτοβαφὴς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 30. p. 770.]

[* “ Διβαφὴς, (ὁ, ἡ,) Inc. Exod. 25, 4.” Kall. Mss.]

[* Ἐρυθροβαφὴς, ὁ, ἡ, Eust. 5, 29=6, 8=15. Ed. Flor.]

[* Ἑτεροβαφὴς, ὁ, ἡ, unde * “ Ἑτεροβαφέω, Suid.” Kall. Mss.]

[* Εὐβαφὴς, ὁ, ἡ, unde * Εὐβαφίη, Suid. 1, 470. “ Toup. Opusc. 2, 69. Bergler. Alciphr. 191.” Schæf. Mss.]

[* Ἡμιβαφὴς, Nonn. D. 1, 358.]

[* “ Θαλασσοβαφὴς, (ὁ, ἡ,) Epiphan. de Gemmis, Braun. de Vest. Hebr.” Kall. Mss. * Θαλασσοβαφέω, Philo de 7 Mirac. 2. Τοῖς διὰ τῶν κογχυλίων θαλασσοβαφουμένοις ἐξομοιοῦντα, pro τοῖς θαλλασσοπορφύροις. “ Θαλασσοβαφὴς, Schol. Od. Z. 53.” Wakef. Mss.]

[* Θερμοβαφὴς, ὁ, ἡ, Theophr. de Odor. 445. Cf. Ψυχροβαφής.]

[* Ἰοβαφὴς, ὁ, ἡ, Athen. 42. 52. Ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ. Barker. ad Etym. M. 1118. n. Eust. 762, 24. “ Ad Charit. 545.” Schæf. Mss. * “ Ἰοβαφέω, Schol. Nicandri Θ. 512.” Wakef. Mss.]

B [* Καρυοβαφὴς, ὁ, ἡ, Etym. M., Hes. ap. Schneider. Lex. quem vide. “ Zeun. ad Xen. K. Π. 740.” Schæf. Mss.]

Κοκκοβαφὴς, et Κοκκινοβαφὴς, ὁ, ἡ, Cocco tinctus, Coccineo colore infectus; erat autem coccum rubens Galatiæ granum, Plin. Citatur ex Athen. [Κοκκινοβαφὴς, 196. “ Κοκκοβαφὴς, Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 235. Leo Diac. 53. J. Poll. sæpius.” Kall. Mss. Ælian. N. A. 17, 38. p. 959. Theophr. H. P. 3, 6. “ Heliod. Æth. 467. Philostr. 114. Hes. v. Κοκκοποιόν.” Wakef. Mss.]

“ Κολλοβάφινα, Hesychio τὰ * κολλοβαφῆ, Glutino “ tincta.”

Μελαμβαφὴς, ὁ, ἡ, Niger e tinctura, VV. LL.: s. Nigro colore imbutus. [“ Heyn. ad Apollod. 1050. Brunck. ad Æsch. Pr. 219. Jacobs. Animadv. 161. Porson. Phœn. 1024. Brunck. Soph. 3, 441.” Schæf. Mss.]

[* Μηλοβαφὴς, ὁ, ἡ, Melinus, Philo de 7 Mirac. 2. p. 8.]

C [* “ Οὐρανοβαφὴς, (ὁ, ἡ,) Nicet. Paphl. p. 3. (in Martyrum Triadi 1666. Ed. Combef.)” Boissonad. Mss.]

[* Πολυβαφὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Pers. 274.]

[* “ Ῥοδοβαφὴς, (ὁ, ἡ,) Planudes in Vers. Ovid. Met. 7, 705.” Boissonad. Mss.]

[* Ὑγροβαφὴς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 2, 413. 8, 142. 22. p. 612.]

[* Φοινικοβαφὴς, ὁ, ἡ, i. q. φοινικόβαπτος, Philostr. Ep. 27. Schol. Aristoph. A. 319.]

Ἄβαφος, ὁ, ἡ, Non tinctus, [Gl. Intinctus.]

Δίβαφος, ὁ, ἡ, Bis tinctus, ut δίβαφος πορφύρα: q. v. et Plin. utitur 9, 39. Dibapha tunc dicebatur, quæ bis tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes pene commodiores purpuræ tinguntur. Cic. quoque ad Cæl. (ad Div. 2, 16, 19.) scribens, eleganti joco, Curtius, inquit, noster δίβαφον cogitat: sed eum infector moratur. [Horat. Carm. 2, 16, 35.]

D Ὀξύβαφος, s. Ὀξύβαφον, et Ὀξυβάφιον, Acetabulum: ἀγγεῖον δεχόμενον ὄξος, Athen. 2, (64. 67.) exp. Proprie dictum fuit Vasculum, in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos: J. Poll. vero ἐμβάφια, κελάρια, λεκάνια, τρυβλία et ὀξύβαφα inter ἀγγεῖα quoque ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων commemorat: addens mox, ὀξύβαφα olim vocata etiam τὰ ὑποδεχόμενα τὰς λάττας, seu, ut quidam emendant, τὰς λατάγας: et alibi scribens ὀξύβαφα non solum dici ἐπὶ τῶν κοτταβικῶν, verum etiam ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἐδωδίμην χρείαν, sicut Aristoph. O. (361.) Ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβὼν, ἢ τρυβλίον: et in Phrynichi Musis, Κἂν ὀξυβάφων τρεῖς χοίνικας ἢ δύ' ἀλεύρων. Hinc ad Mensuræ nom. translatum est, quæ quartam Heminæ partem contineret, τέταρτον κοτύλης, ut Gr. loquuntur: h. e., ut Bud. de Asse scribit, 24 Drachmas, i. e. Quadrantale. Ὀξύβαφον VV. LL. scribunt vocari etiam, similiter ut κοτύλην et κοτυληδόνα, ab Anatomicis, Sinus profundiores ossium capita excipientes: observari autem ejusmodi cavitates atque acetabula in coxendicis osse maxime, et in eo, qui cymbam refert figu-

ra: unde ei et nomen. [" 'Οξύβαφον, Clem. Alex. A
Pæd. 188." Routh. Mss. Suid. v. Διοκλῆς. " 'Εξ ὀξυβαφίων κεραμέων ἐπίνομεν, Antiph. ap. Athen. 446." Strong. Mss. Adde 494. Glossæ: 'Οξύβαφον· Acetarium. 'Οξυβάφιον· Acetabulum. Lex. Polyb. Bekkeri Phrynichus: 'Οξύβαφον· διὰ τοῦ υ, παρὰ τὸ ὀξὺ, καὶ οὐ παρὰ τὸ ὄξος σύγκειται, καὶ ὀξύγαρον, καὶ οὐκ ὀξόγαρον. Δηλοῖ δὲ τὸ ὀξὺ κατὰ γένος ποιότητα πᾶσαν ὀξεῖαν, ἢ γεῦσιν, ἢ σχῆμα, ἢ ὄψιν, ἢ πᾶν ὁτιοῦν ἧκον εἰς ὀξύ· ὡς εἶναι καὶ τὸ ὄξος εἶδος τοῦ ὀξέος. 'Οξύβαφος, ὀξόβαφος, Barker. ad Etym. M. 953. " 'Οξύβαφον, Jacobs. Anth. 9, 479. Aristoph. Fr. 222. ad Lucian. 2, 325. Casaub. ad Athen. 141." Schæf. Mss. " 'Οξύβαφος, Lucill. 64." Wakef. Mss.]

[* Πτιλοβάφος, ὁ, ἡ, Gl. Plumarius.]

[* Χλοηβάφος, ὁ, ἡ, Falsa lectio pro Χοληβάφος, quod vide.]

[* Ψιλοβάφος, ὁ, ἡ, Gl. Plumarius. Barker. ad Etym. M. 1103.]

Βαφικὸς, (ἡ, ὸν,) Tinctorius. Unde Βαφικὴ, ἡ, sc. τέχνη, Tinctoria ars. [Plut. 228. Lucian. Pseudom. B
479.]

Βαφεὺς, έως, ὁ, Tinctor. [Plut. Pericle 12. χρυσοῦ. Glossæ: Βαφεύς· Infector, Tinctor. * Βαφεῖον· Infectorium. Eust. in Od. A. p. 54, 18. 365, 3. Chrys. Hom. 29. in Act. p. 777.: * 'Ανθοβαφεὺς, ὁ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 316. Vide supra 2043. c. " Βαφεὺς, Mœr. 122. et n." Schæf. Mss.]

[* " 'Αναβάπτω, Cocch. ad Oribas. 93." Kall. Mss. " Theod. Prodr., in Notit. Mss. T. 8. p. 119." Boissonad. Mss.]

'Αποβάπτω, Intingo, Immergo leviter. Diosc. 5. 'Αποβάψας εἰς ὕδωρ, Intingens vel Immergens in aquam. || 'Αποβάπτομαι, pass. unde ἀπεβάφθη, Athen. (329.) "Οστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη: [409. Gl. Distingo. Eust. in Od. A. p. 33, 51. Diod. S. 4. p. 153. Herod. 4, 70. Hippocr. 405, 22. 536, 25. " Bernard. Reliq. 77. Jacobs. Anth. 11, 181. Kuster. Aristoph. 123. Brunck. 3, 147. Fr. 259." Schæf. Mss. * " 'Απόβαμμα, (τὸ,) Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 52. (Notit. Mss. 6, 547.)" C
Boissonad. Mss. " Schol. Nicandri A. 51." Wakef. Mss.]

[* 'Εναποβάπτω, Hippocr. 913.]

'Εμβάπτω, Immergo, Intingo. Aristoph. N. (150.) 'Ενέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. Xen. K. Π. 2, (2, 1.) "Οψον δ' ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι. Athen. (367.) ex Aristoph. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα; Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας: ubi act. sumitur. Unde "Εμβαμμα, τὸ, Intinctus. Embamma etiam Colum. et Ulp. vocant. Xen. K. Π. 1, (3, 4.) Παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Et 'Εμβάφιος, Bibulus, VV. LL. At 'Εμβάφιον, τὸ, Vas, in quo intingitur. Galeno ap. Hippocr. i. q. ὀξύβαφον: sicut Nicandri quoque Schol. κύμβον scribit appellari et κυμβίον, et ἐμβάφιον, et ὀξύβαφον. J. Poll. vero inter ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα, una cum κελαρίοις, λεκανίοις, τρυβλίοις et ὀξυβάφοις connumerat. At 'Εμβαφίαι αἱ λοπάδες βαθεῖαι, ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει. Hes. [Gl. 'Εμβάπτω· Inficio, Imbuo, Intingo. * 'Εμβαπτεύω, pro eod., Archestr. ap. Athen. D
327. ubi Porson. Advers. 101. ἐμβάπτεν καὶ ἐπείγεν: (sic ἐμβάπτεο, Nicander A. 462. ubi Ms. ἐμβάλλεο.) * 'Εμβαμμάτιον, τὸ, Anthippus Comicus ap. Eund. 404. " 'Εμβάπτω, Wakef. S. C. 4, 35. "Εμβαμμα, Zeun. ad Xen. K. Π. 35." Schæf. Mss. " 'Εμβάφιον, Vas, Herod. 2, 62. Nicander Θ. 527." Wakef. Mss.]

[* 'Επεμβάπτω, unde ap. Nicet. Ann. 20, 5. * 'Επέμβαμμα, τὸ, i. q. ἔμβαμμα. * " 'Επεμβαφίζω, Hes." Wakef. Mss.]

[* " Μελανεμβαφὴς, (ὁ, ἡ,) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 116. Combef. * Χρυσεμβαφὴς, Codin. Orig. p. 19. * Χρυσεμβάφος, 36." Boissonad. Mss. " Suid. v. Βασιλική." Wakef. Mss. Statua auro superfusa, i. e. aurata, Salmas. ad H. A. Scriptt. 2, 343. Suid. 1, 421. ἄγαλμα. * " Μελεμβαφὴς, (sic,) Montf. Palæogr. 310." Kall. Mss.]

'Επιβάπτω, Immergo, Intingo. [Hippocr. 496, 18.]

Καταβάπτω, Demergo, Obruo, [Lucian. Imag. 595. * " Κατάβαπτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 80. 110. 133. (504. 561.)" Boissonad. Mss. * " Καταβαφὴ, Theophil. de Urin. p. 90. Guid." Schæf. Mss. " Καταβάπτω, Geop. 1, 541." Wakef. Mss.]

[* Μεταβάπτω, Plut. Lys. 3, 24. "Οξει μεταβαπτόμενον ἐκ πυρὸς νόμισμα. " Tinctura muto, Chrys. Hom. 118. T. 5. p. 762. Μεταβάπτεται καὶ τοῦ ἀέρος τὸ κάλλος εἰς χρυσὸν ἢ εἰς πορφύραν. Lucian. 578. 747. 802." Seager. Mss.]

[* " Παραβάπτω, Simul vel Juxta tingo, Plut. Phoc. (28.) 1384. HSt. Περὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας αἱ ταινίαι μὲν, αἷς περιελίττουσι τὰς μυστικὰς κοίτας, βαπτόμεναι, θάψινον ἀντὶ φοινικοῦ χρῶμα καὶ νεκρῶδες ἀνήνεγκαν· ὃ δὲ μεῖζον ἦν, τὰ παραβαπτόμενα τῶν ἰδιωτικῶν πάντα τὸ πρυσῆκον ἄνθος ἔσχεν." Seager. Mss. * Παραβαφὴς, ὁ, ἡ, Hes. v. Παραλουργεῖς.]

[* " Προβάπτω, Nicander A. 459." Wakef. Mss.]

[* 'Υποβάπτω. Gl. 'Υποβεβαμμένος· Subfectus.]

¶ Βαπτίζω, Mergo s. Immergo, ut quæ tingendi aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. (6, 633.) Τὴν περιμάκτριαν κάλει γραῦν, καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ γῇ διημέρευσον. Sic Alex. Aphr. βεβαπτισμένος, pro Immersus. Bud. exp. etiam Intinctus. || Mergo, i. e. Submergo, Obruo aqua. Et βαπτίζομαι, Mergor, Submergor. Strabo 6, Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι. Basil. 256. Τοῖς ἐν τῇ θαλάττῃ βαπτιζομένοις συμπάσχοντες. Naz. de Sanct. Bapt. "Ινα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισθῶμεν. Ut autem Lat. aliquem aqua obrutum dicunt, i. e. Submersum, itidemque Vino obrutum pro Bene appotum et ad ebrietatem usque, necnon Obrutum aliquem negotiis, præterea Obrutum ære alieno: sic et Græcos suo βαπτίζεσθαι metaph. usos esse comperio. Plato Symp. 3. Καὶ γὰρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων: Euthyd. (17. T. 1. p. 277.) Καὶ ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, βουλόμενος ἀναπαῦσαι αὐτὸ, μὴ ἡμῖν ἀποδειλιάσειε, Argumentis sophisticis obrutum. Plut. (5, 633.) Πεντακισχιλίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένος. || Βαπτίζω, Abluo, Lavo. Marc. 7, 4. Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. Sic Luc. 11, 38. 'Ο δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. || Apud Christianos autem βαπτίζειν de solenni illo mysterio initiationis dictum, qua Christo initiamur, nom. suum retinet; nam Baptizare dicimus, et qui Lavare s. Abluere pro Baptizare, itidemque Ablutionem s. Lotionem pro Baptismo s. Baptismate, dicere ausi sunt, explosi jure optimo fuerunt. Cyprian. tamen cum alibi, tum in quadam Ep. ad Cæc. certo, ut opinor, consilio, pro βαπτίζοντες dixit Tingentes: nam hæc Matth. (28, 19.) Μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, interpr., Docete omnes gentes, tingentes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Sequitur autem in hac interpr. Tertull. magistrum suum, qui non solum Tingere, sed et Intingere interpr. Quibusdam tamen v. Gr. hac de re dictum Latino Mergere interpr. magis placuit. Atque adeo idem Tertull. de Cor. Mil. magis proprie interpr. Mergitare, servata propter trinam in baptismo immersionem, forma, quam frequentativam Gramm. vocant: sicut a βάπτω deductum βαπτίζω eam habere videtur. [Gl. Mergo. Βαπτίζετο, act. signif., Nonn. Jo. 35, 7. Polyb. 1, 51. 3, 72. Joseph. A. J. 9, 10. Vita 3. B. J. 4, 3. Strabo 421. 982. Athen. 221. 472. Lucian. 853. Plut. Alex. 67. Greg. Cor. 560. " Musgr. ad Hipp. 364. ad Charit. 243. 292. 307. ad Diod. S. 1, 84. 417. 2, 143. Thom. M. 335. Jacobs. Anth. 6, 327. Plut. Alex. p. 162. Schm. Lobeck. Aj. p. 347. ἀγνοίᾳ, Jacobs. Anth. 12, 139." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 3. μέθῃ, Philo J. 896. συμφορᾷ, 186. Joseph. A. J. 10, 9, 4. ὕπνῳ, Heliod. 192. Βεβαπτισμένος εἰς μέθην, Joseph. 452, 41." Wakef. Mss.]

Βαπτισμὸς, (ὁ,) Mersio, Lotio, Ablutio, i. e. Ipse mergendi, item lavandi, s. abluendi actus. Marc. 7, 4. Βαπτισμοὺς ποτηρίων, καὶ ξεστῶν, καὶ χαλκίων, καὶ κλινῶν. Item Baptisma, servato nomine ap. Christ. Scriptt. Et Βάπτισις, (ἡ,) e Luciano affertur pro Lavacro. Et Βαπτιστήριον, (τὸ,)

Lavacrum. Plin. (Ep. 2, 17, 11. 5, 6, 25.) Cella frigidaria, in qua baptisterium amplum et opacum. Vide et Vitruv. [Sidon. Apollin. Ep. 2, 2. Βάπτισις, Sozom. H. E. 7, 10.] A

Βαπτιστὴς, (ὁ,) Qui immergit, Qui abluit. Pharisæi ab Just. M. βαπτισταὶ dicti sunt peculiari epith. ab illa consuetudine, de qua Marc. 7. agitur. Et Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς in Evang. q. d. Baptizator. Et Ἀναβαπτιστὴς, q. d. Rebaptizator. Est autem hodieque Anabaptistarum Secta diabolica passim nota. Et Καταβαπτιστὴς, de quo in Καταβαπτίζω. [* "Ἡμεροβαπτιστὴς, Const. Apost. 2, 23. de Gestis Petri s. 26." Kall. Mss.]

[* Βαπτιστὸς, ἡ, ὸν, UNDE] Ἀβάπτιστος, ὁ, ἡ, Immersabilis, Qui mergi nequit; nam βαπτίζω est Mergo, 3 sing. præt. pass. βεβάπτισται: unde ἀβάπτιστος, præfixo α priv. Pind. (Π. 2, 145.) hoc epith. Suberi tribuit. Plut. (8, 735.) Σώματος ἀβαπτίστου, καὶ ἐλαφροῦ. ‖ Ἀβάπτιστον, τὸ, Subst. Terebella, Chirurgorum instrumentum, sic dictum quasi quod non mergatur. Nam ita confectum fuisse ajunt, ut altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet. [Vide Τρύπανον. "Sensu Christiano, Non baptizatus, Theod. Diac. Acroas. 4, 107. Ἀβάπτιστον. κάλλος, Const. Manass. Chron. p. 24(=46. Meurs.)" Boissonad. Mss. Theophyl. in Matth. 83. (* Νεοβάπτιστος, in 1 Tim. 3, 6.) Chrys. 7, 423. Anal. 2, 24.] B

[* "Ἀναβαπτίζω, Epiphan. Τοὺς ἤδη βαπτισθέντας, Can. 19. Conc. Nic." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* Διαβαπτίζομαι, Polyæn. 4, 2, 6. πρός τινα. * Συνδιαβαπτίζομαι, Dem. 782(= 496 = 3, 174. Tauchn.) Par pari refero, Injurias alias aliis repello, Reisk. Καθ' ἕνα ὑμῶν δίκην λαμβάνει συκοφαντῶν, εἰσπράττων, αἰτῶν ἀργύρια· οὐχὶ μὰ Δία τοὺς λέγοντας, οὐ· οὗτοι γὰρ ἐπίστανται τούτῳ συνδιαβαπτίζεσθαι· ἀλλὰ τοὺς ἰδιώτας, καὶ τοὺς ἀπείρους.]

Ἐμβαπτίζω, Immergo. Metaph. ap. Synes. Ep. 57. Καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων: de Somn. Καὶ ὁ νοῦς ἂν ἐμβαπτισθείη τῷ ἥδεσθαι. [Gl. Intingo. "Plut. Sulla 852. HSt." Seager. Mss. "Synes. 45. 194." Wakef. Mss.] C

"Ἐπιβαπτίζω, Intingo, Immergo." ["Schol. Pind. N. 9, 121. Joseph. 1024." Wakef. Mss.]

Καταβαπτίζω, Submergo. Item Obruo: ut exp. Bud. ap. Alex. Aphr. Probl. 4. At Καταβαπτιστὴς a Greg. βαπτιστῇ opp. [Alciphro 2, 3. p. 238. Τὸ ζῆν μοι καταβαπτισθήσεται. Achill. Tat. 1. p. 11. Τὸ ἐξαίφνης ἐκπλήττει τὴν ψυχὴν καὶ κ. * Καταβαπτιστήριον, τὸ, Act. 5. Conc. sub Menna 649. * Ἀκαταβάπτιστος, ὁ, ἡ, Theophyl. 1. p. 355. "Καταβαπτίζω, Wakef. S. C. 4, 123." Schæf. Mss. "Chrys. p. 55. Eust. Ism. 198." Wakef. Mss.]

[* Παραβαπτίζω, UNDE * Παραβάπτισμα, τὸ, Baptismus adulterinus, et * Παραβαπτιστὴς, ὁ, Arriani Epict. 2, 9. p. 192.]

[* Προβαπτίζω, Clem. Alex. 974, 21. * Συμβαπτίζομαι, Heliod. 4, 20. τῷ πάθει. "Ad Charit. 307." Schæf. Mss.]

"ΒΑΡΑΘΡΟΝ, τὸ, ab Hes. exp. ὄρυγμα, βάθος, γῆς βόθρος, Fossa, Profunditas, Fovea in terra excavata. Sed peculiariter dicitur de Fossa aut hiatu terræ profundiore, ut et Lat. Barathrum. Athenis peculiariore adhuc nomine βάραθρον dictus fuit τόπος βαθὺς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ, ut Spartæ εἰς τὸν Κεάδαν, Suid. Sic Harpocr. quoque tradit fuisse ὄρυγμα, εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλεν, Fossam profundam, in quam Hippothoontidis tribus δῆμος conjiciebat eos, qui morti essent adjudicati:—ut et Xen. Ἑ. 1. p. 264. Ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, ἀποθανόντα ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. Aristoph. N. (1450.) Οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν Ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους: Π. (431.) Οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται, Igitur superest tibi hoc unum, ut in barathrum deturbere. Ubi Schol. quoque tradit, βάραθρον Athenis fuisse χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον:, ipsumque habuisse ὀγκίνους τοὺς μὲν ἄνω, τοὺς δὲ κάτω, πάντα δὲ τὰ ἐκεῖ βαλλόμενα ἀφανῆ ποιῆσαι. Unde et Plut. Coriolano, Ἀνθρώπους πένητας ὥσπερ εἰς βάραθρον ὠθεῖν, ἐκπέμποντας εἰς πόλιν ἀέρος τε νοσεροῦ καὶ νεκρῶν ἀτάφων γέμουσαν." ["Ἐς τὸ βάραθρον ἐσβάλλειν, Herod. 7, 133. Athen. 7, 303." Schweigh. Mss.] "Demosth. metaphorice pro Exitio s. Pernicie h. v. usurpavit, ut Harpocr. annotat." ["Clem. Alex. 51." Wakef. Mss.] "Sed et pro Herba accipi tradunt: qua de re in Βράθυ infra dicetur. Unde Βαραθρώδης dicitur Qui barathro similis est, Profundæ nimirum altitudinis et voraginosus. Plut. Lycurgo, Ἀπέπεμπον εἰς τὰς λεγομένας ἀποθέτας, παρὰ Ταΰγετον, τὸν βαραθρώδη τόπον." [* Βάραθρος, ὁ, Ammon. 29., Valck. 42.: * Βάραθρα πεδία Αἰγύπτου, Tzetz. Exeg. in Il. 10. * Βαραθρόω, Cyrill. c. Jul. 6. p. 188. Glossæ: Βάραθρον· Vorago, Tartarus. "Βάραθρος, Valck. Adoniaz. p. 311. Thom. M. 140. ad Herod. 405. Βάραθρον, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 65. 72. Timæi Lex. 60. et n.: Ammon. 29. Thom. M. 140. Bergler. Alciphr. 397. 451. T. H. ad Aristoph. Π. p. 417. Aristoph. Fr. 250. Heindorf. ad Plat. Gorg. 241. Locus ap. Athenienses, ad Herod. 563. Brunck. Aristoph. 1, 178. Conf. cum Βάθρον, T. H. l. c. ad Strab. 6. p. 683. Βάραθρα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 55. ad Diod. S. 2, 118. 459. Βαραθρώδης, ad Herod. 588." Schæf. Mss. "Appian. 1, 560." Wakef. Mss. "Strabo 14, 4. T. 5. p. 412." Boissonad. Mss. "Βάραθρον, de Ornamento muliebri, Aristoph. ap. Clem. Alex. Pæd. 244. J. Poll. 5, 261." Kall. Mss.]

"Βέρεθρον, τὸ, Att. pro βάραθρον dici tradunt: id autem est Locus profundus, Locus profundo hiatu patens: et utplurimum cœnosus. Il. Θ. (13.) Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω εἰς Τάρταρον ἠερόεντα, Τῆλε μάλ' ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, Ubi terra profundissimo hiat barathro. Sic Apoll. R. ἐξ Ἀΐδαο βερέθρων. Utitur et Theophr. H. P. 3, 1. Φραχθέντων τῶν βερέθρων, Obstructis barathri faucibus, nimirum ὑπὸ τοῦ καταποθέντος τόπου. Dicitur Βέθρον quoque pro βέρεθρον, per sync., Etym.: qui Cratetem et Euphor. auctores citat." [Βέρεθρον, Ionice, Pherecydes ap. Schol. Apoll. R. 3, 62. "Valck. Phœn. p. 748. Jacobs. Anth. 8, 104. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 56. Heyn. Hom. 5, 413." Schæf. Mss. * "Βερεθριώσι μελάθροις, Tzetz. Posth. 134. vox haud dubie corrupta." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 348. Nobis leg. videtur * Βερεθρίοισι, a βερέθριος, α, ον. * Εὐρυβέρεθρος, ὁ, ἡ, Tzetz. Hom. 474. * "Ὑπερβερέτριος, Murator. Inscr. p. 117." Kall. Mss.]

"Βέρεθρον, Hesychio βάθος; haud scio, an mendose pro βέρεθρον. Nam serie sua positum est, et paulo ante τοῦ βέρεθρον quoque facta ab eo mentio."

ΒΑΡΒΑΡΟΣ, ὁ, ἡ, Barbarus, Pronuntiatione vitiosa et insuavi utens literasque male exprimens, blæsorum balborumque more. Hanc enim primam h. v. signif. fuisse Strabo 14. scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Cum autem Græci, inquit, hoc vitium in peregrinis linguis animadverterent, eos per convitium βαρβάρους appellare cœperunt, quasi crassilingues s. durilingues: tandem vero omnes, qui diverso ab aliis sermone uterentur, hoc nomine appellarunt. De Caribus autem dictis βαρβαροφώνοις vide paulo post. At quidam scripserunt peregrinos homines Athenis linguam Gr. discentes, cum aliquid ex ea proferre conarentur, in h. v. βαρβαρ subinde incidere solitos. Sed mihi magis rationi consentaneum videtur, ut v. h. ab iis, qui irridere illos volebant, ficta fuerit, tanquam eorum τραχυστομίαν imitans. Ceterum βάρβαροι opp. Græcis, sequendo quæ modo e Strab. protuli, ut et Plut. (6, 429.) Γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραί εἰσι, καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χείρους τῶν ἀμεινόνων. Sic Philostr. Ep. Οἱ μὲν βάρβαροι ὅπλοις, οἱ δὲ Ἕλληνες κράνεσι. Dicitur autem βάρβαρος et pro Barbaricus; ut βάρβαρος γλῶσσα, Soph. (Aj. 1263.) βάρβαρος πόλεμος, Thuc. Bellum barbaricum, i. e. a barbaris illatum; βάρβαρον στράτευμα, Xen. K. Π. 3. βάρβαρος πόλις, Dem. βάρβαρος ἐπιστολὴ, Æschin. βάρβαρος γυνὴ, Lucian. ["Βάρβαρον ἔθνος, Herod. 1, 58. 60." Schweigh.

Mss.] Sed et βάρβαροι ἔμπλαστοι, pro Barbaricis emplastris. Interdum autem ἡ βάρβαρος, sub. γῆ vel χώρα, pro Barbarica regione. Affertur et τὸ βάρβαρον pro Barbaris. Apud Thuc. 8. legitur et superl.: Λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τοὺς βαρβαρωτάτους. A

Βάρβαρος, ap. Paul. 1 Cor. 14, 11. Cujus est peregrinum et ignotum idioma, Ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος· καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος: vel potius, ut habebat unum e nostris Vett. exempl., ἐμοὶ βάρβαρος, sine ἐν. Tale est omnino, quod dicit Ovid. (Trist. 5, 10, 37.) Barbarus hic ego sum, quia non intelligor ulli.

Βάρβαρος, Qui barbare loquitur, Qui barbarismum committit, de quo vide in Βαρβαρισμός. Lucian. in Solœc.

Βάρβαρος, Agrestis, Qui agrestibus moribus est præditus; Inhumanus, Ferus. Sæpe autem et de re dicitur: ut Theophylact. Ep. Τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον. Sic autem et Plut. (7, 350.) μανικὰ et βάρβαρα conjunxit, sed βάρβαρα tamen potius simpl. pro Barbaricis accipiens: Μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης. B

[Βάρβαρος, Gl. Bargima, Barbarus. Herod. 5, 97.: 2, 158. Βαρβάρους πάντας οἱ Αἰγύπτιοι καλέουσι τοὺς μὴ σφι ὁμογλώσσους. Aristoph. O. 200. 1572. N. 492. Thuc. 1, 5. Plato de Rep. 423. 886. Xen. Conv. 8, 38. Prov. 1, 4. Dem. in Steph. 1, 617. Lucian. Deor. Conc. 1100. "Ad Charit. 441. 534. Eur. Tro. 477. Heyn. Hom. 4, 434. 435. Fischer. Ind. Palæph. Abresch. Lect. Aristæn. 295. Ammon. 28. Thom. M. 140. ad Xen. Ephes. 180. Wessel. Herod. 27. 556. Valck. ad 254. Ἡ βάρβαρος, Diod. S. 2, 423. Τὸ β., Bernard. Reliq. 40. Superl., Diod. S. 1, 666." Schæf. Mss. * Βαρβάρως, 2 Macc. 15, 2.]

[* Βαρβαροειδής, et CONTR. * Βαρβαρώδης, ὁ, ἡ, Schol. Aristoph. Eip. 752. "Nicet. Eugen. 1, 241." Boissonad. Mss.]

[* "Βαρβαρόπης, Barbaram vocem habens, Hesych." Wakef. Mss.]

Βαρβαρόφωνος, ὁ, ἡ, q. d. Barbariloquus, Barbaram vocem habens. Il. B. (867.) Cares βαρβαρόφωνοι appellantur, quod sermone Gr. minime puro uterentur, sed corrupto. ["Herod. 8, 20. in Oraculo." Schweigh. Mss. J. Poll. 2, 111. Herod. 9, 42. "Ad Diod. S. 1, 449. Heyn. Hom. 4, 434. 693. 6, 656. Toll. ad Apollon. Lex., Excurs. III. Herod. 713." Schæf. Mss. "Nonn. D. 17, 376." Wakef. Mss.] C

Βαρβαροφωνέω, Barbare loquor; Barbaro sermone utor, ut qui Gr. sermone utens, eum corrumpit: κακῶς ἑλληνίζω, Strabo. [* "Βαρβαροφωνία, Toup. Opusc. 1, 103." Schæf. Mss.]

[* Βαρβαρωνυμία, (ἡ,) Epiphan. 1, 78.]

[* Ἀβάρβαρος, ὁ, ἡ, Soph. Lacæn. Fr. 1. ap. J. Poll. 9, 49. οὐκ ἀβάρβαρος pro βάρβαρος. "Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss.]

"Ἀβαρβαρέη, Nymphæ nom., Hes. Nam multa "esse Nympharum genera ait. Eust. inter Nereidas "eam refert. Ἀβαρβαλαῖαι, Eid. Nymphæ quædam." [Draco 80.]

[* Ἡμιβάρβαρος, ὁ, ἡ, Strabo 13. p. 909.]

[* "Θυμοβάρβαρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 58. 122. (110. Meurs.)" Boissonad. Mss.] D

"Μιξοβάρβαρος, (ὁ, ἡ,) Mixtus barbaris, Semi-barbarus." [Supra p. cxxxii. Plut. 3, 17. Wytt.; Lucian. Jove Trag. c. 27. Eur. Phœn. 140. Schol. Pind. O. 13, 74. Xen. Ἑ. 2, 1, 15. Plato Menex. 2, 245. "Ad Diod. S. 1, 299. Beck. ad Eur. Phœn. l. c. p. 186. Valck. p. 624. Phrynich. 156." Schæf. Mss.]

[* Πολυβάρβαρος, ὁ, ἡ, Carm. Sibyll. 3. p. 259. * "Τριβάρβαρος, Const. Manass. Chron. p. 72. 81. 92. 133. 134. 136." Boissonad. Mss. Plut. p. 14. * Τρισεπιβάρβαρος, Tzetz. Chil. 10. p. 184. * Ὑποβάρβαρος, Eust. in Od. 1914, 36=767, 15. "Τριβάρβαρος, Phrynich. Ecl. 76. Jacobs. Anth. 11, 381. Plut. Mor. 1, 50." Schæf. Mss.]

Φιλοβάρβαρος, (ὁ, ἡ,) Barbaros amans; Barbariem amans, et, e consequenti, Osor elegantiæ.

[* "Βαρβαρία, Phrynich. Ecl. 150." Schæf. Mss.]

[* "Βαρβαρίς, (ἡ,) Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 206—7." Boissonad. Mss.]

[* Βαρβαρότης, ἡ, Schol. Eur. Hec. 1129. "Bernard. Reliq. 41." Schæf. Mss.]

Βαρβαρόω, Barbarum reddo, i. e. agrestem et ferum, vel ferocem: vel, Effero, Efferatum reddo. Exp. etiam Barbarorum potestati subjicio. Pass. Βαρβαροῦμαι, Eur. Or. (485.) Βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Sic et 2 Macc. [13, 9. Soph. Antig. 1002.] ET Ἐκβαρβαρόω, Idem; sed usitatius. Isocr. Evag. (8.) Τὴν πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et Ἐκβεβαρβαρωμένος, ibid. (20.) Effectus barbarus, Qui barbaros mores induit. [Lex. Polyb. * Ἐκβαρβάρωσις, ἡ, Plut. Timol. 2, 122. "Βαρβαρόω, Ἐκβαρβαροῦμαι, ad Herod. 653." Schæf. Mss. * Καταβαρβαρόω, Tzetz. Chil. 12. p. 228.]

Βαρβαρίζω, Barbaris faveo, A barbarorum partibus sto. Xen. Ἑ. 5, p. 326. Primam autem hanc signif. pono, quod conveniat cum usitatissima signif. multarum vv. hujusmodi, ut μηδίζειν, λακωνίζειν, κ. τ. λ. ‖ Alioqui est etiam Barbaros imitor, unde βαρβαρίζειν a Theodorito H. E. Budæus positum suspicatur et pro Minari barbarico more. Sæpius autem est Barbarorum mores imitor, vel cultum. Sed βαρβαρίζειν peculiariter dicitur, et quidem frequentissime, de iis, qui barbaros in suo sermone imitantur, eum sc. corrumpentes. Hoc autem Barbare loqui appellatur: sed ego et hic ad imitationem respici puto. Strabo βαρβαρίζειν, sicut et βαρβαροφωνεῖν, exp. κακῶς ἑλληνίζειν. Distinguuntur autem βαρβαρίζειν et σολοικίζειν a Plut. (6, 220.) sic et a Lucillio (86.) HINC Βαρβαρισμός, (ὁ,) Barbarismus; quem quidam a Solœcismo distinxerunt, quidam autem confuderunt, ut docet Eust.: sed ex iis, quæ in Βαρβαρίζω attuli, distinguendum esse constat: Ὁ μὲν βαρβαρισμός, inquit Eust., ἁμαρτία ἐστὶ προφορᾶς περὶ λέξεις ἢ τόνους γινομένη· ὁ δὲ σολοικισμός, περὶ σύνταξιν ἐννοίας σῴον λόγον αἰκίζουσα. ET Βαρβαριστί, Barbaros imitando, Barbarice, Barbarico more. Plut. de Alex. Fort. [Greg. Cor. 91. Schol. Aristoph. Eip. 458.: Βαρβαρίζω, Lex. Polyb. Herod. 2, 57. Athen. 652. Lucian. p. 4. 249. 820. Βαρβαρισμός, 126. Diog. L. 401. Aristot. Poët. c. 37. (22.) "Thom. M. 774. Valck. ad Ammon. 191. Tyrwhitt. ad Aristot. 181. ad Lucian. 1, 374. Βαρβαρίζω, Heindorf. ad Plat. Theæt. 398. ad Lucian. 1, 186. Lennep. ad Phal. 36. Βαρβαριστί, Jacobs. Anth. 6, 376." Schæf. Mss. "Βαρβαρισμός, quid sit, docet Eust. Il. 276, 30. In pronuntiatione, Plut. 4, 67. Βαρβαριστί, Appian. 1, 713. Polyæn. 270." Wakef. Mss. * Βαρβάριστος, ὁ, ἡ, UNDE * Ἀβαρβάριστος, ET * Ἀβαρβαρίστως, Etym. M. v. Ἑλληνισμός. "Valck. ad Ammon. 194." Schæf. Mss.]

[* "Παραβαρβαρίζω, Hes. v. Ἀσελγάνας." Wakef. Mss. * Συμβαρβαρίζω, Eust. 376, 40. * Ὑποβαρβαρίζω, 276, 36. "Theophyl. Bulg. in Latt. 281. Ming." Boissonad. Mss. Plato Lyside 2, 223= "52. Heindorf. ad Theæt. 399." Schæf. Mss. "Synes. 73. 216." Wakef. Mss.]

Βαρβαρικός, ἡ, ὄν, Barbaricus; ut dicitur Ἑλληνικός. Xen. Ἑ. 5, (4, 1.) Λέγει καὶ Ἑλληνικὰ, καὶ βαρβαρικά. Apud Aristot. βαρβαρικὰ ἔθνη, pro quo et βάρβαρα. Item ut τὸ βάρβαρον pro Barbaris dicitur, sic et τὸ βαρβαρικόν. Interdum βαρβαρικός, Ad barbarorum mores accedens, Aliquid barbaricum habens; ut βαρβαρικὰ πένθη, Plut. (6, 435.) ET Βαρβαρικῶς, Barbarico more, Barbare. [Gl. Βαρβαρικὸν * παλλίον· Gausapa. Polyb. 3, 3. 11, 6. Βαρβαρικῶς, Diod. S. p. 78. Xen. K. A. 1, 8, 1. Arrian. Exp. Alex. 4. p. 167. "Βαρβαρικός, Abresch. Lect. Aristæn. 192. Ammon. 28. Thom. M. 140. Valck. ad Herod. 254., it. Wessel., it. ad 627. 28. in Add. Conf. cum Βάρβαρος, ad Dionys. H. 5, 244." Schæf. Mss.]

ΒΑΡΟΣ, εος, τὸ, Pondus, Onus. Xen. K. Π. 3, (3, 19.) Καὶ διὰ τὸ βάρος τῆς στολῆς: 7, (5, 6.) Καὶ γὰρ δὴ πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Apud Soph. βάρος πλούτου, Pondus divitiarum, pro Abundantia. ‖ Xen. metaph. Molestia, Χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. Hanc autem metaph. pulchre declarat Aristot. Ethic. 9, 11. Κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων· διὸ κἂν ἀπορήσειεν ἄν τις, πότερον ὥσπερ βάρους μεταλαμβάνουσιν, κ. τ. λ. Sunt autem correlativa hæc βάρους με-

ταδιδόναι, et βάρους μεταλαμβάνειν. || Alia etiam metaph. ut Pondus, Plut. Pericle, Οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόῤῥοπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο. Item Gravitas, metaph. Plut. Demetrio 283. Τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν, καὶ βάρος, καὶ ὥραν εἶχε. Paulo post σεμνότητα βασιλικὴν ead. de re dicit. [Gl. Βάρος· Sarcina, Pondus, Gravamen, Onus, Moles. Βάρη· Pondera, Gravamenta. Lex. Polyb. " Diod. S. 1, 256. 2, 6. 88. 445. 526. 585. ad 1, 594. 2, 630. Lobeck. ad Aj. p. 236. 442. Musgr. Suppl. 62. Iph. T. 416. Heracl. 201. Wakef. Herc. F. 1208. S. C. 3, 79. 5, 124. Jacobs. Animadv. 34.; Anth. 7, 147. Mitsch. H. in Cer. 178. De divitiis, ad Charit. 232. Valck. ad Phal. p. x. Thom. M. 141. Wakef. S. C. 3, 25. 27. 79. ad Diod. S. 1, 306. Brunck. Aj. 130. De annulis, ad Charit. 232. Conf. cum βάθος, ad Diod. S. 2, 630. Lobeck. l. c. Gravitas civitatis, Jul. Cæs. B. G. 4, 3." Schæf. Mss. " Magnificentia, Diod. S. 95. Gravis odor, Nicander A. 117. B. πλούτου, Plut. 4, 109. στολῆς, Xen. K. Π. 113." Wakef. Mss.]

Ἀβαρὴς, ὁ, ἡ, Non onerosus, Minime gravis, Levis. Aristot. de Cœlo, 1. Τὸ μὲν ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος. Sic Lucian. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι. Crediderit autem aliquis ab α priv. et βαρὺς deduci, mutato υ in η: sed Eust. repugnat, qui in hac terminatione ad βάρος dicit respici, ut in ἀηδὴς, ad ἦδος: in ἀγλευκὴς, ad γλεῦκος: sic in ἐμβριθὴς, ad βρῖθος. || Per metaph. Non molestus, Non gravans. 2 Cor. 11, (9.) Ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα, Omni in re me vobis minime onerosum servavi. Sic et Lat. dicitur aliquis Esse oneri alii. || Stultus, per aliam metaph. ἀσύνετος, Hes. [" Epiphan. Hær. 60." Routh. Mss. Glossæ: Ἀβαρής· Non gravis. Greg. Cor. 392. " Wessel. de Jud. Arch. 15. Koen. ad Greg. Cor. 180." Schæf. Mss. * " Ἀβαρῶς, Schol. Philostr. 574. Boiss." Dindorf. Mss. " Areop. 60." Kall. Mss.]

[* Ἀμφιβαρὴς, ὁ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 539. * Ἐπιβαρὴς, Gl. Ponderosus.]

[* Ἑτεροβαρὴς, ὁ, ἡ, Greg. Cor. 923. " Valck. ad Ammon. 108." Schæf. Mss. * Ἑτεροβαρῶς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 535. * Ἑτεροβάρεια, ἡ, " Hesych. 2, 182. n. 5." Dahler. Mss. Suid. v. Κατὰ πρόσκλισιν. * Ἑτεροβαρέω, ap. Eund. 3, 426.]

[* Ἰσοβαρὴς, ὁ, ἡ, Lucian. 198. Schol. Lycophr. 275. * Ἰσοβαρέω, Schol. Ven. Il. P. 742. * Καταβαρὴς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 540. Dio Cass. 212. 1253. (39, 42.) * Μεγαβαρὴς, Diod. S. 3. p. 115. Schneidero susp. " Ἰσοβαρὴς, Wolf. Prol. 250. ad Il. Θ. 233. ad Herod. 551. Heyn. Hom. 7, 396." Schæf. Mss.]

[* Ὁμοιοβαρὴς, et * Ἀνομοιοβαρὴς, ὁ, ἡ, Aristot. de Cœlo 1, 6.]

[* Ὀπισθοβαρὴς, ὁ, ἡ, Simpl. ad Epict. 128=71.]

[* Στεῤῥοβαρὴς, ET * Στερεοβαρὴς, ὁ, ἡ, Hes. v. Κορύνη. * Τετραβαρὴς, Alcæus ap. Hes. * Ὑπερβαρὴς, Æsch. Ag. 1184. ubi Schol. * Ὑπέρβαρυς, quod vide. Ὑπερβαρέα τιμὰν, Inscr. Cumana Caylus 2. Pl. 56. " Schol. Eur. Hipp. 776." Kall. Mss.]

Βαρέω, Gravo, Degravo, Deprimo pondere. Lucian. (1, 366.) Βαρήσει γὰρ ταῦτα τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Et Βαρέομαι, Gravor: unde ὕπνῳ βεβαρημένος, Epigr. Et Plato Symp. βεβαρημένος εὗδεν, quod ex aliquo versu sumtum est. Apud Hom. autem Od. Γ. (139.) βεβαρηότες οἴνῳ, pro βεβαρημένοι. Sic T. (122.) βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ: [βεβαρηότες οἴστρῳ, Nonn. Jo. 23, 27.] Apud Greg. Βαρηθεὶς ταῖς πέδαις. Apud Herodian. βαρεῖσθαι pro βαρύνεσθαι signif. Gravari i. e. Graviter ferre, s. indignari, cum accus. Ἐβαροῦντό τε αὐτῶν τὴν εὐγένειαν. Quæ quamvis ita sint, Lucian. tamen quendam Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου culpiam utenti verbo βαρεῖν, dixisse ait, Οὐκ ἔστι τὸ βαρύνειν ᾗ νενόμικας. Thuc. itidem Schol. βαρύνομαι dicendum esse tradit, non βαροῦμαι. Ex ipso tamen Luciano βαρήσει modo protuli. [Βεβαρημένον ὁλκῷ, Nonn. Jo. 236, 28. " Greg. Neoc." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 36. Glossæ: Βαρέω· Gravo, Premo, Gravesco. Βαρούμενα· Aggravata. Πάνυ βαρέω· Prægravo. Βεβαρημένος, Greg. Cor. 41. " Ad Charit. 468. 505. Jacobs. Anth. 6, 77. 369. 9, 274.

A 12, 458. ad Lucian. 3, 573. Albert. Peric. Cr. 48. Toup. Opusc. 2, 62. Thom. M. 141. ad Callim. 1, 186." Schæf. Mss.]

" Βάρημα, τὸ, Gravitas, s. Gravamen, Pondus," [Dionys. H. 1, 614. * Βάρησις, ἡ, Gl. Pressus. Nicet. Eugen. 4, 31. Ἦν καὶ λιπόντες ἔμπλεων * βαρυμάτων, al. βαρημάτων, ubi vertitur Mercium. " Jambl. Prot. 137." Wakef. Mss.]

[* " Ἐμβαρέω, Sapio, Intelligo. Hes. in Οὐκ ἔμβαρός εἰμι." Wakef. Mss. Vide Lex. VV. Peregr. v. Ἔμβαρος.]

" Ἐπιβαρέω, Aggravo, Ingravo, vel Degravo, Premo, Gravibus detrimentis implico. Budæo, Gravi damno afficio, afferenti ex Appiani B. C. 4. Οὐ πολὺς ἦν ὁ τὰ χωρία ὠνούμενος· οἱ μὲν, ἐπιβαρεῖν τοῖς ἠτυχηκόσιν αἰδούμενοι, οἱ δὲ οὐκ ἐν αἰσίῳ σφίσι τὰ ἐκείνων εἶναι νομίζοντες. Item, Τῶν δὲ φυγόντων οἱ μὲν ὑπὸ ναναγίων ἀπώλλυντο, ἐς πάντα σφίσι τῆς τύχης ἐπιβαρούσης." [Gl. Aggravo, Ingravo, Ingravesco. Dionys. Hal. A. R. 8, 73. " Heyn. Hom. B 5, 158. 6, 338. ad Herod. 472. Valck. Phœn. p. 20." Schæf. Mss. " Graviter incumbo, Appian. 1, 594." Wakef. Mss. * " Ἀνεπιβάρητος, (ὁ, ἡ,) Inscr. ap. Mus. Crit. Cant. 1, 517." Boissonad. Mss.]

" Ζάρος, si Eur. Schol. credimus, est ὄρνεον ἁρπακτικὸν, Avis rapax: unde dictum ἐπεζάρει, Eur. Phœn. (45.) ὡς δ' ἐπεζάρει Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν:" [Rhes. 441.] " Videndum tamen, ne illud ἐπεζάρει positum sit pro ἐπεβάρει, ab ἐπιζαρέω, Gravo, Aggravo, Premo, ut ζέρεθρον pro βέρεθρον dici comperimus: præsertim cum nullam ejus avis mentionem alibi reperiam, quæ λάρος potius nominatur. At Ζάρικες, Hesychio est epith. πελαργῶν, Ciconiarum." [" Musgr. Rhes. 441. Porson. et Beck. ad Phœn. 45. Valck. p. 20. Heyn. Hom. 5, 102." Schæf. Mss. " Schol. Od. X. 9." Wakef. Mss.]

[* Κακηβαρέω, Apollin. Metaphr. 233.]

" Καταβαρέω, Degravo, Pondere deprimo," [Gl. Præpondero, Depondero. (* Καταβάρησις· Oppressio.) " Hermes Poemand. p. 14. Diacon. ad Hesiod. C A. 285." Boissonad. Mss. " Pondere deprimo, Deorsum traho, Lucian. Dial. Deor. 21. Καταβαρεῖσθαι, Premi, Laborare, τῇ μάχῃ, Polyb. 11, 33. τοῖς ὅλοις, 18, 4, 8." Schweigh. Mss. Lucian. 92. " 1, 268." Schæf. Mss. Diod. S. 4. p. 166.; 13. p. 340.; 14. p. 450. * Προσβαρέω, UNDE * Προσβάρησις, ἡ, Gl. Appressus. * Ὑπερβαρέω, Gl. Præpondero. Ad Greg. Cor. 923. Suid. 3, 426.]

[* " Βαρόω, Orig. in Matth. 13, 7." Routh. Mss.]

Βαρύλλιον, (τὸ,) Ponduscul um. Bud. e Synes. 14. [s. 15.]

" Βαρύλλικα, Saltationis genus, quo mulieres junctæ choreas exercebant in honorem Apollinis et Dianæ: dictum ab inventore Baryllicho, J. Poll. 4."

[* Βαρύδιον, τὸ, Hero Pneum. 197.]

Βαρὺς, (εῖα, ὺ,) Ponderosus, Gravis. Cui κοῦφος a Plat. opp. in Crat. et Minoe, [Æsch. Socr. Dial. 2, 13.] Et ut Gall. dicitur Un homme pesant; cui opp. Agilis, sic et βαρὺς sumi videtur a Plut. Coriolano, Ὑπό τε καμάτου βαρὺν ὄντα καὶ τραυμάτων. D Apud Lucian. autem (1, 139.) legitur βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν. At βαρὺς ἀνὴρ Nicander A. (401.) exp. Robustus: ἐν δὲ μονήρει Ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα. Cujus signif. hanc esse puto rationem, quod robusti soleant magis esse πάγιοι et εὖ βεβηκότες, quam ad rem pondus requiritur. Huc autem referendam puto et βαρεῖαν χεῖρα ap. Hom., sc. ut ita vocet Robustam s. Validam, aut τὴν βαρέος ἀνδρὸς χεῖρα. Quidam tamen Dextram manum intellexerunt. At βαρεῖαι χεῖρες alio sensu, ut paulo post dicetur. || De sono etiam dicitur. Xen. K. (6, 20.) Τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic Plato ὀξεῖαν et βαρεῖαν συλλαβὴν opp.; sicut et Lat. Acutus et Gravis sonus. Sed et in βαρὺ στενάχων ead. v. Lat. retinetur, sed mutata in adv.; exp. enim Graviter suspirans: Od. Θ. (95.) βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Scribitur autem et conjunctim βαρυστενάχω. Huc porro referenda sunt βαρυηχὴς, et βαρύβρομος, et βαρύγδουπος, et βαρύκτυπος, ac similia. || Βαρεῖαι χεῖρες sunt etiam Manus violentæ, Il. A. (89.) || Sed βαρεῖαν ἄτην possumus ead. me-

taph. servata reddere Grave incommodum, vel Gravem noxam. || Etiam dicitur Gravis, i. e. Molestus, Odiosus; ut Herodian. 7, (3, 1.) Εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγεγόνει καὶ φοβερώτερος. Dicitur et de re: ut Idem, 2, (3, 9.) Οὐδέν τι μέγα ἢ βαρὺ πρεσβύτῃ. HINC Βαρέως, Graviter. Sæpe pro Moleste, ut Lat. Graviter. Xen. K. Π. 2, (2, 1.) Οὕτω βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος. Idem alibi, Ἔοικας βαρέως φέρειν τι, Graviter ferre et iniquo animo. [Cf. Palæph. 46, 3.] Et βαρέως ἔχω cum πρὸς, ut ex Aristot. affertur, Pol. 5, 10. Βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν. [Βαρὺς, Greg. Cor. 392. Quo compendio scribatur, 801. Conf. cum βραχὺς, 601. Βαρύτερος, quo compendio scribatur, 602. 801. Conf. cum βαρύτονος, 801. Glossæ: Βαρύς· Gravis. Βαρὺς πάνυ· Prægrandis, Valde grandis. Βαρύ· Grande, Grave, Ponderosum. Βαρύτατος· Gravissimus. Βαρεῖα· Gravis, Gravida, Grandis. Βαρεῖα ὕβρις· Ferialia dicta. Βαρήν· Gravem. (Leg. Βαρύν.) Βαρέα· Gravida. Βαρέως· Graviter. "Homo protervia, insolentia, importunitate, arrogantia gravis, Dem. de Cor. 231. (Æschin. 205.) De re, 307. Πόλεμος δ' ὅμορος καὶ βαρὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν διὰ Θηβαίων κεκόμισται." Seager. Mss. Βαρέως, Lex. Polyb. "Ad Diod. S. 1, 593. 2, 433. Grammat., Fischer. ad Weller. G. G. 2, 205. B. φέρειν τι, Diod. S. 1, 633. De constr., Valck. ad Phal. p. xx. B. φέρειν, ἀκούειν, ad Charit. 214. B. ἔχειν τινὶ, Argum. Heracl. Βαρὺς, Jacobs. Anth. 1, 50. 63. 7, 249. 11, 78. Wakef. Eum. 715. Wolf. Herodian. p. xv. Wakef. S. C. 3, 25. 5, 124. Diod. S. 2, 88. ad 1, 126. 306. 2, 630. (nos: eine wichtige Stadt:) Apoll. Dysc. p. 85. ubi v. Teuch., Toup. Opusc. 1, 558. Jacobs. Specim. 28. Koen. ad Greg. Cor. 180. Musgr. Dan. 63. ad Charit. 323. Fem., Æsch. Eum. 935. Opulentus, sic Gravis, Cicer. Phil. 2, 11. De annulis, ad Charit. 232. De sono, Lucian. 1, 25. De armis, ad Herod. 706. Βαρὺς ἐπίκειμαι, ad Diod. S. 2, 433. Θυμὸς β., Ira, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. B. τὴν ὀφρὺν, Thom. M. 143. Χεὶρ βαρεῖα, Heyn. Hom. 5, 332. Σπληνὸς βαρέα, ad Diod. S. 1, 697. Τὰ βαρέα τῶν ταγμάτων, 2, 381." Schæf. Mss. "Opulentus, per se, Polyb. 1, 269. Ælian. V. H. 2, 11. De magna et opulenta civitate, Joseph. 354, 18. Diod. S. 2, 88. De fame, Ælian. H. A. 197. Βαρυτάτη δύναμις, de exercitu, Joseph. 1343." Wakef. Mss.]

"Βαρέα, ἡ, Sudis: ut Politian. interpr. ap. Hero-
" dian. 8. Βαρέας τε τὰς ἐμπεσούσας περιτεμόντες,
" καὶ ξύλα καταπρίσαντες εἰς τὰ παρατυχόντα σχήματα,
" ὡς ἕκαστος ἐδύνατο, προβλήματα τοῦ σώματος ἐποιεῖτο.
" Sic enim vertit, Præustas sudes, ut quisque pote-
" rat, acuminatas, ad tuendum corpus extulerat.
" Sed suspectum videri possit vocab. illud."

"Βαρὺ, sunt qui dicant esse θυμίαμα εὐῶδες, Suffi-
" mentum odoratum: alioqui signif. χαλεπὸν, μέγα,
" ἰσχυρὸν, ἀναιδὲς, Hes. In VV. LL. exponitur etiam
" Navicula; sed ea signif. dicitur potius βάρις," [rectius βᾶρις.]

[* "Ἄβαρυς, Monum. Eccles. Ed. Cotel. 2, 209. cum varietate ἀβαρής." Boissonad. Mss. "Si adjectiva in υς exeuntia cum præpositionibus componuntur, terminatio immota manet, genera moventur." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 539.]

[* "Ἔμβαρυς, Tzetz. ad Lyc. p. 110. Potter." Kall. Mss. * Ἐπίβαρυς, Theophr. H. P. 3, 13. * Κατάβαρυς, per tmesin, Apoll. R. 2, 91. J. Poll. 1, 103. καταβαρεῖαι νῆες.]

[* Περίβαρυς, et * Ὑπέρβαρυς. "Si adjectiva in υς exeuntia cum præpp. componuntur, terminatio immota manet, genera moventur. Ὑπέρβαρυς nunc in Æsch. Ag. 1186. recte legitur pro ὑπερβαρής: ὑπέρβαρυ, Hippocr. de Artic. 386. C. T. xii. Gal. Comm. 1. in L. 3. Epid. 204.: περίβαρυ, Æsch. Eum. 156." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 539., ap. quem plura vide. "Περίβαρυς, Wakef. Eum. 161. Abresch. Æsch. 2, 18." Schæf. Mss.]

Βαρύτης, (ἡ,) Gravitas. Βαρύτης ναρκώδης, Plut. (10, 71.) Apud Hippocr. βαρύτητες et κόποι copulantur, qui ab iis νοῦσον φράζεσθαι scribit. || Exp. etiam Morositas. Quo pertinere videtur Isocr. Panath. (§. 11.) Τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας. Dem. autem (237.) Thebanis ἀναλγησίαν et βαρύτητα tribuit. || Est etiam Schema orationis, Hermog., ut annotat Bud. Quidam Onerosum sermonem interpr. [Gl. Gravitas. Lex. Polyb. "Ad Diod. S. 1, 697. Alciphro 168. et n.: Tonus gravis, ad Mœr. 109. Ammon. 117. Conf. cum βραδύτης, Coray Theophr. 239." Schæf. Mss. "Torpor, Plut. 10, 71. Gravitas morum, Stob. 293. Julian. p. 8." Wakef. Mss.]

Βαρύνω, Gravo, Premo. Od. E. (321.) Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τά οἱ πόρε Δῖα Καλυψώ: Il. T. (165.) γυῖα βαρύνεται. Athen. 2. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, Capitis gravedinem afferre. Sic βαρύνεσθαι τὴν κεφαλήν. At βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα dicitur Quæ est gravida. Redditur et Ingravescere: ut in βαρύνεσθαι ὑπὸ χυμῶν, Gal. ad Glauc., ubi tamen Gravari malim. At βαρύνεσθαι καμάτοις, non male Ingravescere, ut Cic. de Senect. dixit corpus exercitationum defatigatione ingravescere. Sed et quod Polyb. dicit Βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, sic dicitur ut Lat. Ingravescentem ætatem appellant senectutem. || Metaph. Molestia afficio: ut βαρύνειν τοὺς δικαστὰς, Xen. Βαρύνομαι autem Molestia afficior, s. Dolore, vel potius Gravi dolore afficior. Sic utitur Thuc. 8, (1.:) 2, (16.) ἐβαρύνοντο et χαλεπῶς ἔφερον copulat. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 31.) Τοῖς πραττομένοις βαρυνόμενοι. Sic Plut. Βαρυνόμενοι τῷ βασιλεύεσθαι. Sæpe autem et cum accus. pro Graviter fero, sicut Lat. Gravor. Plut. Ὄχλον ἐν πόλει βαρυνόμενος σύνοικον: Camillo, Βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν: Thes. Βαρύνεσθαι τὸν Θησέα. Poterit autem, ut opinor, et verbo Indignor reddi, accus. itidem alicubi juncto, etiam in prosa; ut Indignari imperia, Quintil. [Βαρύνουσαν δέμας, Nonn. Jo. 71, 1. Quibus compendiis scribatur, Greg. Cor. 312. 342. 801.: βεβαρυμένος, 41. "Eust. 60, 12. 61, 26." Seager. Mss. Glossæ: Βαρύνω· Gravo. Βαρύνομαι· Gravesco, Gravor. Lucian. Merc. Cond. 24. Βαρύνεται τὴν γαστέρα καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν. "Ad Charit. 505. Wakef. Alc. 392. Phil. 890. Jacobs. Anth. 9, 274. 292. Brunck. Soph. 3, 460. ad Lucian. 3, 573. Dionys. H. 2, 673. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 402. Kuster. Aristoph. 193. Heyn. Hom. 7, 641. ad Anton. Lib. 190. Verh., Thom. M. 141. Bernard. Reliq. 76. ad Callim. 1, 186. ad Diod. S. 1, 126. 219. Brunck. Œd. T. 781. Musgr. Dan. 63. Grammat., Bergler. Alciphr. 165. Heyn. Hom. 7, 433. 8, 147. Med., Plut. Mor. 1, 525. Callim. H. in Del. 244. ad Lucian. 1, 505. Dionys. H. 4, 2033. * Βαρυντέον, Heyn. Hom. 6, 654." Schæf. Mss. "Med., Graviter fero, Plut. 2, 134. 518. Pass., Ægre fero, cum accus., Stob. 254. Perf. pass. βεβάρυμμαι, Nonn. D. 37, 514." Wakef. Mss.]

[* Βάρυνσις, ἡ, "Artem. p. 21." Wakef. Mss. UNDE * Βαρυντικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. de Cœlo 4, 3. "Fischer. ad Weller. G. G. 2, 220. 226. * Βαρυντής, Wolf. ad Hesiod. p. 134." Schæf. Mss.]

[* Βαρυνέω, Theocr. 2, 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὔντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα, ubi perperam al. βαρυνεῦντα. Cf. 10, 69. * λεπτυνέοντα pro λεπτὸν ἐόντα, et vide Μελανέω. Schneider. Lex. "Valck. Phœn. p. 35." Schæf. Mss.]

[* Ἐμβαρύνω, Appian. B. C. 4. p. 628. * Ἐπιβαρύνω, Gl. Aggravo, "Planudes in Vers. Ovid. Met. 7, 529." Boissonad. Mss. "LXX. Exod. 21, 30. sed susp. lect." Kall. Mss.]

"Καταβαρύνω, i. q. καταβαρέω," ["Planudes in Vers. Ovid. Met. 13, 812. 14, 628." Boissonad. Mss. "Var. lect. Marc. 14, 40. Stob. 418." Wakef. Mss.]

[* Συμβαρύνω, Greg. Cor. 313.; Steph. B. 639. H. * Ὑπερβαρύνω, Gl. Prægravo.]

Βαρύθω, pro βαρύνομαι, Gravor, Premor. Hesiod. Ἔ. (1, 213.) βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. R. 2, (47.) καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν. ["Ad Charit. 729. 775. Jacobs. Anth. 6, 388. Brunck. Apoll. R. 162. Heyn. Hom. 7, 231. Toup. Emendd. 2, 525." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 319. Nonn. Jo. 14, 1." Wakef. Mss. * Ἐμβαρύθω, f. ύσω, i. q. ἐμβαρύνω, Nicander Θ. 324. κράατι, 468. 512. A. 540. 554. Oppian. A. 3, 142. 4, 96.]

ΒΑΣΑΝΟΣ, ἡ, Lapis, quo probatur aurum, Lapis index, Lapis Heraclius, s. Lydius; Coticulam appel-

lant, Plin. 33, 8. Athen. 13. e Pind. affert, ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κιθάρᾳ βασάνῳ. Quæ tamen verba mendo carere non videntur. [Pind. Π. 10, 106.] || Probatio, Exploratio, Inquisitio, Examen. Synes. Ep. 44. Τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. Philo V. M. 3. Τὸ δ' ἦν ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας, Index certissimus. Jungitur autem et verbis correlativis διδόναι et λαμβάνειν. Xen. K. Π. 7, (5, 23.) Τοῦ δὲ πιστοὶ εἶναι, ἐν τῇ φθορᾷ τῶν δεσποτῶν μάλα βάσανον ἐδίδοσαν, q. d. Fidem certissimam fecerunt, probare volentibus, vel periculum facere: ut et Βάσανον λαμβάνω τούτων, Plut. Periculum facio. || Peculiariter Inquisitio, quæ per tormenta fit, Quæstio; Tormenta. Isocr. Ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτῶν. Bud. Αἰτεῖσθαι τοὺς οἰκέτας εἰς βάσανον interpr. Postula servos ad quæstionem. Pro Tormentis sæpius plur. ponitur βάσανοι: ut cum Demosth. dicit iisdem verbis secus utens, quam Isocr. l. c.: Εὖ εἰδότες ἤδη, ὅτι διὰ βασάνων ὁ ἔλεγχος ἔσοιτο. Herod. 4. Ἔνεστιν ἡμῖν καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι μαθεῖν. Sed βάσανοι generaliter de Quibusvis etiam cruciatibus dicitur: unde βάσανοι Matth. 4, (24.) etiam Morbi appellantur, sed ii demum, qui ægrotos acerrimis doloribus excruciant. Βασανίζεσθαι tamen de ægroto dictum quidam reprehendere ap. Lucian. videtur, ut paulo post docebo. [Gl. Βάσανος· Coticula, Tortus, Tormentum. Βασάνου γένος· Fidicula, Cruciatus. Βάσανος· Cruciatus, Gabulum, Verberatio, Tormentum, Torquimentum. Βάσανος ψυχῆς· Cruciatus. Βασάνων ὑπηρέτης· Quæstionarius. Βασάνων ἐξέτασις· Quæstio. Lex. Polyb. " Jacobs. Anth. 6, 407. 9, 173. 12, 446. Phrynich. Ecl. 216. Theogn. 409. 585. Ammon. 29. ad Thom. M. 143. Lapis, quo probatur aurum, Jacobs. Anth. 6, 281. Brunck. Soph. 3, 505. Quæstio per tormenta, Herodian. 478. et n.: ad Charit. 293. Cruciatus, ad Lucian. 1, 461." Schæf. Mss. " Probatio, Jambl. V. P. 92." Wakef. Mss.]

[* Βασανίτης, ὁ, Lapis basanites, Sotacus Plinii 36. s. 38. Isidor. Orig. 16, 5. Ptol. Geogr. 4, 5. Cosmas Indicopl. 140.]

[* " Φιλοβάσανος, (ὁ, ἡ,) Procli Paraphr. 226." Kall. Mss.]

[* Βασανὶς, Plochini Dram. 67. " * Βασανηδὸν, Manetho 4, 198. β. στρεβλὰ κολαζόμενοι." Kall. Mss. " Wakef. S. C. 4, 192. ad Charit. 227. 229." Schæf. Mss.]

" Βασανεύεται, Hesychio pro βασανίζεται, διελέγχεται s. διακρίνεται, Exploratur, Probatur, aut Discernitur."

Βασανίζω, Exploro, Probo, Examino, Periculum facio. Aristoph. B. (802.) Κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας. Plato, Βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, Experientia probare, Bud. interpr. Apud eund. Plat. Βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, Quasi quodam examine ad justitiam probatus, Ficino interpr. Tale fere est ap. Chrys. de Sacerd. Ἀκριβὴς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα. || Torqueo ad eruendam veritatem, Quæstionem habeo de aliquo. Plut. de Garrul. Βασάνιζε καὶ στρέβλου τὸν ἀλάστορα. Thuc. 8. Ληφθεὶς καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων, οὐδενὸς ὄνομα κελεύσαντος εἶπεν. Sed generalius etiam accipitur pro Torqueri, Affictari, idem autem et de act. intelligendum, et Quocunque modo vexari, ap. Matth. et Marc. Quinetiam a Matth. (14, 24.) navigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Minus autem nove ab Eod. (8, 6.) dicitur Παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Minus nove, inquam, quia de ægrotis dici solitum, aperte ostendit, meo judicio, quod ap. Lucian. Solœco legitur, sc. alicui dicenti puerum suum ægrotantem βασανίζεσθαι, Socratem quendam τὸν ἀπὸ Μόψου respondisse, ἐπὶ τῷ; ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; Cujus joci hunc esse sensum existimo, ut iste ad veram h. v. signif. respiciens interroget, Quanam de re quæstio habetur? Is, qui de eo quæstionem habet, cujus rei veritatem ab eo elicere conatur? Quasi sc. βασανίζεσθαι hoc signif., non item illud, quo alter eo signif. voluerat. [Gl. Crucio, Torqueo, Cohæreo, Extorqueo, Exquiro. Βασανισθῇ· Torqueatur. Βασανίζομαι τὴν ψυχήν· Discrucior animi. Xen. Œc. 10, 8. ὑπὸ δακρύων. Lex. Polyb. Ind. Epict. " Plut. Demosthene 1556. HSt." Seager. Mss.

A Cf. Λευκαία. " Phrynich. Ecl. 216. Jacobs. Anth. 7, 348. 12, 446. Villoison. ad Longum 279. Aristoph. Fr. 257. Kuster. 123. ad Lucian. 3, 568. Boissonad. Philostr. 323. 341. ad Herodian. 478. Thom. M. 143. ad Charit. 234. 386. Valck. Diatr. 172. Fut., Brunck. Aristoph. 1, 179." Schæf. Mss. " Perf. βεβασάνικα, Joseph." Wakef. Mss.]

[* Βεβασανισμένως, Per severam explorationem, Orig. c. Cels. 2. p. 91=427. " J. Poll. 6, 450." Kall. Mss.]

[* Βασανιστέος, Plato de Rep. 7. p. 539. Demosth. c. Aphob. 3, 564.]

Βασανισμὸς, ὁ, Exploratio, Quæstio, s. Tormenta.

Βασανιστὴς, (ὁ,) Explorator, Bud. e Themistio. Est etiam Tortor, Qui tormentis veritatem elicit. Bud. autem ap. Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα interpr. Quæstionis habendæ moderatorem et arbitrum. Item Βασανίστρια, ἡ, ead. signif. [Aristoph. B. 848.] Ετ Βασανιστήριον, [a * Βασανιστὴρ,] q. d. Exploratorium, Instrumentum ad explorandum, ut βασανιστήριον χρυ-
B σοῦ est Lapis Lydius. Themist. in Orat., quæ Βασανιστὴς inscribitur, Καὶ διὰ τοῦτο ἐξεύρηται ἡμῖν πολλὰ μὲν χρυσοῦ, πολλὰ δὲ πορφύρας, πολλὰ δὲ ὑακίνθων βασανιστήρια· καὶ βασανισταί τινες ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι. Item Βασανιστήριον, Locus, in quo habetur quæstio: generalius, Locus cruciatus. Citatur e Synes. [Gl. Βασανιστής· Tortor, Eculeus. * Βασανιστήριος· Domus barcha. Βασανιστήριον· Eculeus, Genus tormenti, Arbellum. Βασανιστὴς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 474. 476. " Βασανιστήριος, Const. Manass. Chron. Amat. 3, 40." Boissonad. Mss. " Andr. Cr. 187. Schol. Lucian. Necyom. 14. J. Poll. 8, 25." Kall. Mss. * Βασανιστικὸς, ἡ, ὸν, Euseb. H. E. 265. " Etym. M. v. Βλιμάζειν, et * Βασανιστικῶς, Euseb. (l. c.) 324." Kall. Mss. " Βασανιστὴς, Phrynich. Ecl. 216. Thom. M. 206. Herodian. 478. et n.: Βασανιστικὸς, Toup. Opusc. 2, 286. ad Timæi Lex. 62. Βασανιστήριον, ad Charit. 294. 379." Schæf. Mss. " Plut. 2, 315. Polyæn. 778." Wakef. Mss.]

Ἀβασάνιστος, ὁ, ἡ, Suid. Non examinatus, vel Non
C exercitus, et non probatus. Erasmus pro Adagio ponit, Ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, Inexploratus homo, quem auctorem sequens nescio: Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἔῤῥιπται, Heracl. Pont. in Alleg. || Ἀβασάνιστον πρᾶγμα, Res tormentis non examinata, De qua quæstio non est habita, Cujus veritas tormentis non est inquisita. Antipho (610.) Ὥστε σιωπώμενον καὶ ἀβασάνιστον αὐτὸ ἐᾶσαι ἐβουλήθησαν: a βάσανος enim, Quæstio et tormenta, fit v. βασανίζειν, Lat. Torquere, i. e. Tormentis admotis aliquem examinare, Torquere hominem ad extorquendam ab eo veritatem. Ejus pass. est Βασανίζεσθαι. Idem (608.) Ἐκ μὲν γὰρ τῆς τῶν ἀνδραπόδων βασάνου, εὖ ᾔδει, ὅτι οὐχ οἷόν τ' ἦν αὐτῇ σωθῆναι, ἐν δὲ τῷ μὴ βασανισθῆναι ἡγεῖτο τὴν σωτηρίαν εἶναι. || Ἀβασάνιστος, Expers doloris, Ælian. de Providentia, Suid. a dolore sc., qui sentitur ἐν τῇ βασάνῳ, In quæstione, In tormentis. Ulpian. Quæstionem intelligere debemus et tormenta et corporis dolorem ad eruendam veritatem. || Apud Hes. exp. etiam μὴ
D κολαζόμενος, i. e. Qui non punitur: Item ἄτρωτος, Invulnerabilis. Cujus signif. exemplum desidero. [Lex. Polyb. " H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc." Schæf. Mss.]

Ἀβασανίστως, Inexplorate, Re non examinata, vel non discussa. Sine certa probatione, Absque examine, aut examinatione. Thuc. 1, (20.) Οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ, ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται. Ubi Schol. quoque annotat a lapide dicto βάσανος ductam esse metaph. Plut. (6, 100.) Τῶν δὲ μειζόνων ἀβασανίστως παραδέχονται τὴν πίστιν. [Sine doloribus, Ælian. N. A. 10, 14. Sozom. H. E. 8, 11. Dionys. H. de Comp. Verb. 409. " H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Athen. 1, 5." Schæf. Mss. " Sine suspicione, Ælian. V. H. 568. H. A. 241." Wakef. Mss.]

[* Δυσβασάνιστος, (ὁ, ἡ,) Carm. Sibyll. 7. p. 359.]

[* Διαβασανίζω, Ind. Epict. Plato de LL. 5. p. 736. 957. Joseph. A. J. 5, 7, 10. " 210. Arrian. Epict. 522." Wakef. Mss.]

[* Ἐκβασανίζω, Joseph. A. J. 15, 8, 4. p. 690.

Philostr. V. A. 2, 30. " Severe probo, p. 92." Wakef. Mss.]

[* Καταβασανίζω, Hippocr. Præd. 85. * Προβασανίζω, Lucian. 417. Joseph. A. J. 17, 5, 5. B. J. 5, 11, 1. " Orig. c. Cels. 3. p. 142." Seager. Mss. * Προσβασανίζω, Athen. 214.]

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, έως, ὁ, Rex. Il. A. (231.) Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Et B. (196.) pulcerrimo epith. insignit Hom., sicut et alibi, dicens διοτρεφέος βασιλῆος. Sed alicubi ἀνὴρ addit: ut Γ. (170.) βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν: Od. Ω. (252.) βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας: utrobique simpl. pro βασιλῆϊ. Apud eum tamen βασιλεῖς et ἄνακτες dicuntur non solum Reges, sed quilibet ἔνδοξοι καὶ βασιλικοὶ, Eust. Qui et a Soph. in Jocaste quotquot e Thebabanis nobili genere nati erant, χώρας ἄνακτας vocari scribit: ab Hesiodo autem βασιλέας Judices etiam appellari. Apud eund. Eust. de h. v. signif. plura vide. || Sciendum est autem βασιλέα μέγαν a Gr. scriptt. Regem Persarum intelligi: sicut hodieque Turcarum imperator appellatur Le Grand Seigneur: quod et Itali imitantur; item βασιλέα interdum simpl. a Dem. et aliis eundem nuncupari. Ceterum βασιλεὺς quidam a βάσις et λεὼς deduxerunt, ut qui sit βάσις τοῦ λεὼ, quod in eo velut fundata sit populi salus. Alii βασιλεὺς quasi ἀσινεὺς dici putarunt, ut Qui sit inviolabilis. Alias deductiones ap. Etym. vide. || Aristot. Regulus, avis. [Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 695. 791. 801. Glossæ: Βασιλεύς· Augustus, Cæsar, Regnator, Rex, Princeps, Imperator. 'Ο βασιλεύς· Regaliolus. " Ad Charit. 477. 504. Musgr. Rhes. 2. Ion. 1087. Jacobs. Anth. 12, 102. Heyn. Hom. 7, 548. ad Diod. S. 1, 80; 685. 2, 429. 641. Gesner. Ind. Orph. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Præf. ad Ammon. p. xx. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 24. Ammon. 28. 138. Eran. Philo 163. 173. Ilgen. Hymn. 214. Heyn. Virg. 1, 63. ad Cornel. Nep. 324. Thom. M. 146. ad Herod. 582. De regis filio, ad Liv. 1, 247. Fischer. Palæph. 43. et Ind., ad Charit. 206. 219. De rege Persiæ, ad Xen. Mem. 4, 2, 33. Kuhn. ad Paus. 229. Wessel. Obss. 175. ubi et de μέγας β.: et Add.: Dorv. ad Charit. 272. Wessel. Herod. 84. ad Corn. Nep. 423. Pro rege Persarum, an sine articulo, Brunck. Aristoph. 1, 245. 3, 195. Boissonad. Philostr. 343. Magistratus quidam Athenis, ad Xen. Œcon. 7, 1. Ilgen. Hymn. 215. Metaph., Jacobs. Anth. 9, 396. Villoison. ad Longum 284. Regaliolus, Avis, Muncker. ad Anton. Lib. 100. Verh.: B. pro ὁ β., ad Charit. 418. Paus. 375. Schneider. ad Xen. Œcon. 25. 27. Dionys. H. 1, 264. B. μέγας, Schneider. ad Xen. K. A. 110. 'Ο ἄνω β., Boissonad. Philostr. 508. B. βασιλέων, ad Diod. S. 1, 57. Βασιλεῖς, Regia domus, Diod. S. 2, 256. ad Dionys. H. 2, 636. ad Xen. Œcon. 4, 16. Βασιλεῖς temporibus Mythicis qui a poëtis dicti sint, vide Heyn. ad Apollod. 58. Βασιλεῖς Dioscuri, Jacobs. Anth. 11, 359. Epigr. adesp. 164. Βασιλέων et Βασιλείων conf., ad Diod. S. 2, 276." Schæf. Mss. " Sacrorum præses, Strabo 590. Serpens, Nicander Θ. 398." Wakef. Mss.]

Ἀντιβασιλεὺς, έως, ὁ, Prorex, Qui regis locum obtinet. [Dionys. H. 1, 596. " Ad 3, 1936." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτοβασιλεὺς, Ipse rex, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 5. T. 3. p. 30. Κἂν εὔπορός τις ᾖ, κἂν ὕπατος, κἂν αὐτοβασιλεὺς, οὐδένα ὁ τῆς κρίσεως δυσωπεῖται λόγος." Seager. Mss.]

[* Ἰσοβασιλεὺς, Plut. Alex. 4, 56.]

" Μεσοβασιλεὺς, Lat. Interrex. Apud Suid.: Με- " τὰ θάνατον Ῥωμύλου ἀναρχίας οὔσης, ἐνιαυτὸν ὅλον " ἡ σύγκλητος τὸ κῦρος τῶν κοινῶν εἶχε πραγμάτων, " πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανεστέροις τῶν βουλευτῶν " ἐκ διαδοχῆς κατανέμουσα, οὓς μεσοβασιλεῖς ὠνόμα- " σαν." [Gl. Μεσοβασιλεῖς· Interreges. " Dionys. Hal. A. R. 1, 684. 8, 690. cf. Corsin. de Præf. Urbis p. 7. 10." Boissonad. Mss.]

[* Μικροβασιλεὺς, Eust. Il. A. p. 61, 27. 78, 15. Od. Ω. p. 844, 37.]

Παμβασιλεὺς, Omnium rex, Summus rex. Aristot. Polit. 1, 3. [" Agathias 40." Schæf. Mss.]

[* Παραβασιλεὺς, Imperii consors, Eunap. V. S. 89.]

[* " Συμβασιλεὺς, Basil. Imp. Præc. 1. Euseb. H. E. 395." Kall. Mss. " Pallad. V. Chrys. p. 29. Παρακαλοῦσι τὸν βασιλέα (Ὀνόριον) γράψαι τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ καὶ συμβασιλεῖ Ἀρκαδίῳ." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 172.]

Φιλοβασιλεὺς, Regis amans. Plut. (6, 690.) Κρατερὸς μὲν γὰρ φιλοβασιλεύς· Ἡφαιστίων δὲ * φιλαλέξανδρος: [Æmilio 24. φιλοβασίλειοι pro —εῖς. " Diod. S. 2, 250." Schæf. Mss.]

[* Βασιληγενὴς, ὁ, ἡ, ET * Βασιληγενέτειρα, ἡ, Anonym. H. in Virg. 3.]

[* " Βασιλεωπάτωρ, Jacobs. Anth. 11, 259." Schæf. Mss.]

Βασιλεύτερος, Qui regiam majestatem magis præ se fert quam ceteri, Augustior. Item pro βασιλικώτερος, i. e. Regno dignior, vel aptior, Bud. Il. I. (390.) καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστι: (160.) βασιλεύτερός εἰμι: Od. O. (532.) Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς βασιλεύτερον ἄλλο Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. Βασιλεύτατος, Regno dignissimus. Il. I. (69.) σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι: [" Const. Manass. Chron. p. 118." Boissonad. Mss. " Boeckh. in Plat. Min. 63. ad Corn. Nep. p. 423. Βασιλεύτερος, Heyn. Hom. 5, 538. 6, 45. Wakef. Herc. F. 647. Marcellus 36." Schæf. Mss. " Βασιλεύτατος, Dionys. P. 353." Wakef. Mss.]

Βασίλειος, ὁ, ἡ, Regius, Regalis. Herod. 3. Ἀνελθὼν εἰς τὸν βασίλειον θρόνον. Plut. Καθίσας βασιλείους δικαστάς. Herod. 4. Τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν: 1. Μή τις ἐκεῖσε προκαταλάβοι τὴν βασίλειον ἑστίαν. Athen. 3. σῦκα βασίλεια, quæ comp. συκοβασίλεια quoque dicuntur. ET Βασιλήϊος, Ion. dialysi, idem: ut Apoll. R. δόμος βασιλήϊος: Nonn. βασιλήϊος ἀνήρ: Epigr. βασιλήϊος αὐλή. UNDE Βασιληΐς, ΐδος, ἡ, Regia: adj. Il. (Z. 193.) Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. Hesiod. Θ. (462.) ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν. Et βασιληῒς ἀρχὴ, Eur. [Βασιληΐδα τιμὰν, Hipp. 1281. Βασιλήϊος ἀρχὴ, Nonn. Jo. 224, 19. αὐλὴ, 14. " Βασίλειον, Leucoium, Diosc. Notha 459. Alimus, 443." Boissonad. Mss. Βασιλήϊος, Herod. 7, 209. " Ad Charit. 223. 731. Proclus H. in Ven. 2, 2. Leontius 17. Monum. Byz. 18. Βασιληΐς, ad Charit. 304. 445. 531. 593. Jacobs. Anth. 6, 309. Huschk. Anal. 277. Proclus H. in Ven. 1, 1. Porson. Hec. p. xxx. Ed. 2. Wakef. S. C. 3. Add. Βασίλειος, Phrynich. Ecl. 97. ad Charit. 476. (θεοὶ βασίλειοι:) ad Lucian. 2, 302. Thom. M. 144. Βασίλειος, ἡ, Βασιλεία, Sylb. ad Paus. 205. Fac. ibid." Schæf. Mss. " Βασιληΐς, Regalis, Plut. 2, 450. Oppian. K. 4, 22. Regina, Manetho 1, 283." Wakef. Mss.]

[* " Βασιλεία, ἡ, ap. Diod. S. 1, (47.) p. 57. est στέμμα βασιλικόν: Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην εἰκόνα τῆς μητρὸς αὐτοῦ—ἔχουσαν τρεῖς βασιλείας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Aliis scriptt. hoc sensu dicitur * Βασίλειον. Apud Plut. 2, 358. Horus dicitur matri Isidi manus injecisse: Καὶ ἀποσπάσαι τῆς κεφαλῆς τὸ βασίλειον, Et capiti ejus coronam detraxisse. Et e Porphyrio ap. Euseb. P. E. 3. Βασίλειον κέρατα τράγεια ἔχον." Brunck. Mss. Vide Wessel. ad Diod. l. c. " Hor. Apoll. 1, 11." Wakef Mss.]

Βασίλειον, τὸ, Regia sc. domus; ut Gr. quoque δῶμα sub. videtur. Xen. K. Π. 7. Τίνας τῶν ἄλλων ἂν πιστοτάτους περὶ τὸ βασίλειον φύλακας λάβοι; Et in plur. ap. Eund. Ἔνθα τά τε βασίλεια, καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται: ap. Plat. Axiocho, 195. Ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος, οὐχ ἧττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς. Athen. 5. Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς. ET Βασιλήϊον, Ion. pro eod. [Βασίλεια, τὰ, Inscr. Chishull. p. 147. Lex. Polyb. " Βασίλειον, Sylb. ad Paus. 91., Zeun. Ind. Xen. K. Π., Valck. ad Herod. 177. Phrynich. Ecl. 97. Munatius ad Diod. S. 2, 582. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Conf. cum βαλανεῖον, ad Charit. 538. 540. Βασίλειον, βασίλεια, Cunz. ad Curt. 1, 385. Τὰ βασίλεια, Xen. K. Π. 9. Zeun. Ind. Segaar. in Daniel. p. 25. Valck. Phœn. p. 618. ad Charit. 280. Thom. M. 145. Herod. 226. Versio: Regiæ opes: cf. 229." Schæf. Mss.]

[* Ἑπταβασίλειον, τὸ, Genus unguenti, Eust. in Od. A. p. 67, 29.]

Βασίλεια, ἡ, Regina, s. ut ap. antiquos Eust. usurpatum fuisse tradit, Domina. Od. H. (241.) Ἀργαλέον

βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι Κῆδε'. UNDE Παμβασίλεια, Omnium regina, Summa regina. Aristoph. N. [357. 1150. " Phoronidis Auctor ap. Clem. Alex. Str. 1, 24." Routh. Mss. " Βασίλεια, Ammon. 29. Fischer. ad Palæph. 139. et Ind. v. Βασίλισσα, ad Lucian. 1, 313. Musgr. Bacch. 746. Rhes. 2. Mœr. 96. et n.: Toup. Opusc. 1, 65. Thom. M. 144. Phrynich. Ecl. 96. 112. Dea, ad Diod. S. 1, 225. De acc., T. H. ad Plut. p. 321. Βασιλείη, Regina, Toup. ad Longin. 365. Βασιληΐη, Ion., Herod. 1, 260. 262. Schweigh." Schæf. Mss. " Βασίλεια, Oppian. A. 1, 391. Eur. Hipp. 157." Wakef. Mss.]

Βασιλείδης, ὁ, Regis filius. Suid. [A Schneidero non agnoscitur. * Βασιλείδιον, Plut. de Puer. Educ. p. 10. Heus. " Huschk. Anal. 103. Valck. Adoniaz. p. 288. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 3. Oxon. Βασιλείδης, ibid. Huschk. l. c. * Βασιλίδης, * Βασιλίδιον, * Βασιλιδεύς, Wyttenb. l. c. Βασιλιδεύς, Huschk. l. c. Βασιλίδης, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 25. * Βασίλης, ibid. 24." Schæf. Mss.]

Βασιλὴ, pro βασίλεια Hes. citat e Soph. Iphig. B [" Brunck. Soph. 3, 505. Valck. ad Ammon. 29. Βασίλη, (sic,) Callim. 1, 489." Schæf. Mss.]

Βασιλικός, (ἡ, ὄν,) Regalis, Basilicus Plauto. Isocr. Panath. Τινὲς τῶν οἴκων τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Idem, Βασιλικὸν βίον στρατιωτικῶς ζῆν. Athen. Βασιλικὴ ἐσθὴς, et βασιλικὸν συμπόσιον. Plut. Alex. Τοῦ νικᾶν τοὺς πολεμίους τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώτερον ἡγούμενος. Idem, Δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. Sic etiam metaph. βασιλικὸς ἀστὴρ, Regia stella: βασιλικὸν κάρυον, Regia s. basilica nux; quod genus Plin. etiam Basilicon et Persicon vocat: βασιλικὴ ἄμπελος, e qua uva basilica ap. eund. Plin. Necnon herbæ aliquæ hujus nominis sunt: βασιλικὸν enim a recentioribus appellatur Ocymum: item genus Satyrii quod Palmam Christi vocant: et ἄμμι ap. Hippocr., ut multi volunt. Βασιλικὸν autem ἄγριον dicitur a quibusdam ἄκινος, ut habetur ap. Diosc. (454.) Gorr. Est vero et Emplastri nomen ap. Medicos, quod alias τετραφάρμακον appellatur. ET Βασιλικὴ, ἡ, Regia domus. Et Basilica peculiari signif. Domus ampla et spatiosa causarum cognitioni destinata, quod principes eo ad jus dicendum venirent. Unde Subbasilicanos Plautus dixit, qui ibi deambularent. Plut. (1, 412.) Εἰ μίαν εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανοῦ στοὰν, ἢ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον. Idem Galba, Παύλου βασιλική. Item τὸ βασιλικὸν, Regia domus, ut citant e Plat. VV. LL. Et Regia potestas, ut in iisdem annotatur. ET Βασιλικῶς, Regie, Regaliter. Isocr. ad Phil. Ἀν βασιλικῶς, ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ἐπιστατῇς. [Gl. Βασιλικός· Reguliosus, Regius, Regalis, Imperialis, Principalis, Regillus, Regulus. Βασιλικὸς θρόνος· Solium. Βασιλικὸς ὁ οἶκος· Aula. Βασιλικὸς, ὁ ὄφις· Regulus. Βασιλική· Basilica. Βασιλικὴ γνώμη· Gruma. Βασιλικὴ ῥάβδος· Sceptrum. Βασιλικὴ φαλάκρα· Calvaria. Βασιλικοῦ σώματος φύλαξ· Satelles. Βασιλικόν· Imperiale. Τὸ βασιλικόν· Fiscalum, Fiscalion. Βασιλικῶς· Regie, Regaliter. Strabo 5. p. 170. S. βασιλικὴ στοά: Lat. Basilica, Regia, Suet. Aug. 31. Vitruv. 5, 1. Inscr. Pocock. p. 45. Τοῖς τᾶς Ἀσίας βασιλικοῖς ἀνελόγησε. D " A cet article ajoute le neutre Βασιλικὸν, dans le sens de Fisc, ou Trésor royal, Diog. L. 7, 182. Τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναληφθείσης." Corai. Mss. Βασιλικὸν, Unguentum, Athen. 15. Trall. 9. p. 158. " Βασιλικὸς, Fischer. Ind. Palæph. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 25. Toup. Opusc. 2, 49. ad Charit. 272. 292. 411. 483. 537. Thom. M. 147. 873. Heyn. Hom. 5, 243. Segaar. in Daniel. 7. Villoison. ad Longum 233. 284. ad Diod. S. 2, 222. ad Lucian. 2, 302. Βασιλικοί, ad Xen. Œcon. 4, 16. Βασιλικὴ, Jacobs. Anth. 11, 255. 267. 415. Basilica, ad Charit. 633. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 24. B. νεανὶς, Prinz essin, Valck. Phœn. p. 39. Βασιλικὸν, τὸ, Valck. Herod. 177. Plut. Mor. 1, 715. ad Diod. S. 1, 455. 2, 588. 592. B. κάρυον, ad 1, 161. 213. Βασιλικῶς, Xen. K. Π. 63." Schæf. Mss. " B. ὁδὸς, Clem. Alex. 754." Wakef. Mss.]

Βασιλίνδα, J. Poll. 9. de Convivalibus Ludis, Ludi genus est, in quo, qui sorte rex factus est, facienda A imperat: cui vero servum esse sorte obvenit, imperata facit. [Cf. Ἀριστίνδα. " Toup. Opusc. 1, 64." Schæf. Mss.]

Βασίλιννα, ἡ, Regina, ap. Menandr. [" Phrynich. Ecl. 97. Toup. Opusc. 1, 64. 496. ad Thom. M. 144. ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. " Eust. Od. 67. Suid. 3, 69." Wakef. Mss.]

Βασιλὶς, ίδος, ἡ, subst. sumtum, itidem Reginam signif. ut ap. Athen. ἀποδεῖξαι βασιλίδα: adj. vero dicuntur βασιλίδες ἰσχάδες ap. Eust. αἱ ἐκ τῶν βασιλείων σύκων, [" ex Athen. 3, 76." Schweigh. Mss.] Et βασιλίδες Calceamenti genus, quod J. Poll. a regibus Atheniensium gestari solitum testatur. [" Regii principes, Plato Crit. 116." Routh. Mss. Schæf. ad L. Bos. de Ell. 562. Βασιλὶς πόλις, Jo. Lydus de Mens. 42. Glossæ: Βασιλίς· Regina. Βασιλὶς πόλις· Regina urbs. " Musgr. Rhes. 2. Brunck. Soph. 3, 452. Phrynich. Ecl. 96. 112. ad Charit. 445. Heyn. Hom. 8, 612. Toup. Emendd. 4, 441.; Opusc. 1, 65. Thom. M. 144. Brunck. Antig. 941. Valck. Adoniaz. p. 321. Fischer. Ind. Palæph. v. Βασίλισσα, ad Mœr. 93. Regis filia, Eur. Hec. 552. Regnum, Diod. S. 2, 623. et Add. ad h. l.: Adj., Iph. A. 1306. Rhes. 718. Add. ad Diod. S. 2, 623. Bentl. Ep. ad T. H. 108. Thom. M. 144." Schæf. Mss. " B. γυνὴ, Eur. Hipp. 778." Wakef. Mss. * Ὀπωροβασιλὶς, Autumnalis basilis, s. Regia carica, Athen. 3, 57.]

Βασίλισσα, ἡ, Regina, Plut. Apophth. Τῶν Καρῶν βασίλισσα, [Gl. Regina. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 225. 227.: * Βασίλιττα, Lucian. 29. " 1, 66. 312. Thom. M. Add. ad 144. ad Charit. 445. Βασίλισσα, T. H. ad Lucian. 1, 313.; Add. ad Thom. M. 144. Valck. Adoniaz. p. 321.; ad Ammon. 29. Callim. 288. Fischer. ad Palæph. 139. et Ind. Mœr. 96. et n.: Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 24. Toup. Opusc. 1, 66. 496. Ruhnk. Diss. de Longino §. 14." Schæf. Mss. " Schol. Oppian. 1, 391." Wakef. Mss.]

Βασιλίσκος, ὁ, Regulus: Βασιλίσκους ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾶν προαιρεῖται. Citat Tur. ex Athen. || Item dicitur Stella in corde leonis: et C Avicula quædam, et Serpens, de quo Plin. 8, 21. [" Ὁ λέων ἔχει ἐπὶ τῆς καρδίας ἀστέρα Βασιλίσκον λεγόμενον, ὃν οἱ Χαλδαῖοι νομίζουσιν ἄρχειν τῶν οὐρανίων, Theo ad Arat. Ph." Gataker. Mss. Glossæ: Βασιλίσκος· Regillus, Regulus, Ripariolus, Regius, Regula. Βασιλίσκος, * ὀρνύφιον· Regausolus. Athen. 566. Plut. Mor. 6, 158. ὁ Αἰσώπου β. Oppian. A. 1, 129. Zoega Num. Ægypt. 400. Lex. Polyb. Marc. Sideta 26. " Wakef. Phil. 752. Huschk. Anal. 103. Valck. Adoniaz. p. 288. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 3. Oxon. Serpens, Toup. Opusc. 2, 200." Schæf. Mss. " Regulus, Polyb. 197." Wakef. Mss.]

Βασιλεύω, εύσω, Regno, Dominor, Impero. Interdum absolute ponitur, ut Plut. Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. Apud Xen. Βασιλεύων ἐν Πέρσαις: ap. Plat. Ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσι: pro quo Cic. Si docti et sapientes homines resp. regere cœpissent. Apud Hom. vero cum dat., Il. B. 206. ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ, [imo ἐμβασιλεύῃ.] Sed ap. prosæ Scriptt. plerumque cum gen. Plut. Alex. Ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν. Apud Eund. Βασιλεῦσαι τῆς Ῥώμης: Athen. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. [" Βασιλεύειν Αἰγύπτου, Herod. 2, 137. Ἡ βασιλεύουσα πόλις, Roma, Athen. 3, 98." Schweigh. Mss.] Peculiari vero et raro usu in sacris literis signif. Regem creo; ut 1 Reg. 8. Βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα. In pass. Βασιλεύομαι est Regor, Regio dominio gubernor, Sub regio imperio sum. Plut. Alex. Πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ. Synes. Χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. UNDE Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, Qui ferre regnum apti sunt natura: ut Bud. interpr. ap. Aristot. Pol. 3. [Gl. Βασιλεύω· Impero, Regno, Rego. Ἐβασίλευσεν Τρώων· Regnabat Trojanorum. " Βασιλεύω, Thom. M. 298. Musgr. Ion. 1087. ad Diod. S. 2, 424. Heyn. Hom. 5, 274. Fischer. Ind. Palæph. Ilgen. Hymn. 214. Transitive, Petav. ad Julian. 12. D., ad Diod. S. 2, 114. 387. Rex fio, 533. cf. Herod. 1, 64. extr. 65. fin. 130. Xen. Hell. 6, 1, 7. Thuc.

ΨΓ. 3. p. 151. Bip. Hellenic. Siebel. 59. Sic ἡγοῦμαι, i. q. ἡγεμὼν fio, Herod. 1, 95. τυραννεύω, 1, 14. ἄρχω, ibid. B. λόγων, Jacobs. Anth. 12, 102. *Βασιλέω, 9, 12." Schæf. Mss. " Βασιλεύω, Guberno, Plut. 2, 209." Wakef. Mss. * Βασιλευτέον, Gl. Imperandum.]

[* Βασιλεύτωρ, ὁ, Antimach. ap. Etym. M. 171. Schæf., Schellenberg. 55. " 84. ad Herod. 406." Schæf. Mss.]

Ἀβασίλευτος, ὁ, ἡ, Regem non habens, Sub rege non vivens; ut Thuc. Χάονες καὶ Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι, Qui non solent reges habere, sed duntaxat præfectos et magistratus. Sic Θρᾷκες ἀβασίλευτοι, Xen. Ἑ. 5, (2, 12.) Formatur autem ἀβασίλευτος a βεβασίλευται 3 sing. præt. τοῦ βασιλεύομαι: adeo ut Θρᾷκες ἀβασίλευτοι perinde sit, ac Θρᾷκες οἱ μὴ βασιλευόμενοι, Qui non regnantur: si ita loqui liceat eo modo, quo dicitur terra regnata; proprie tamen sonare deberet, μὴ βεβασιλευμένοι, Non regnati. Herodian. (4, 14, 1.) Ἔμειναν δὲ δύο ἡμέρας ἀβασίλευτοι, Manserunt duos dies sine rege, vel, In interregno. [" Ad Corn. Nep. 208." Schæf. Mss. " Artemid. 14." Wakef. Mss.] Ἀβασιλεύτως, Sine rege, Sine regio imperio.

[* Ἀντιβασιλεύω, Joseph. A. J. 4, 7, 1. 20.]

Ἐμβασιλεύω, Regno in, Regno inter. Od. O. (412.) Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. Hesiod. Ἐ. (1, 111.) Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν. [Il. B. 206. * Ἐμβασίλευμα, τὸ, Greg. Naz. 2, 107. * Παραβασιλεύω, 3 Macc. 6, 24. " Eunap. 76." Wakef. Mss. * Προβασιλεύω, Diod. S. 1. p. 33. 41. 60. 73. 570. " Ἐμβασιλεύω, Fischer. Descr. Lect. 798, 99. p. iv. Heyn. Hom. 4, 232. Ilgen. Hymn. 212." Schæf. Mss.]

Συμβασιλεύω, Una regno, Simul regno, [1 Cor. 4, 8. " Lucian. D. D. 16." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. Julian. 148. " Schneider. ad Xen. K. A. 91." Schæf. Mss.]

Βασιλεία, ἡ, Regnum, Regia potestas. Xen. K. Π. 8. Οὐ τόδε τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν. Idem, Καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία ἐγένετο. Plato Ep. Τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι. Ετ Βασιληΐη resolutione Ion. pro eod. Herod. Οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιληΐη ἐς Ἀλέξανδρον περιῄε. Βασιληΐη, pro Aula regia etiam poni, scribunt VV. LL. [Βασιλεία, Regnum, Imperium, Palæph. 6, 2. 7, 5. 52, 5. Glossæ: Βασιλεία· Imperium, Regnum. Lex. Polyb. Draco 111. " Phrynich. Ecl. 97. Ammon. 29. Regni initium, Diod. S. 2, 160. De regione, 423. Reges, Boeckh. in Plat. Min. 183. De acc., T. H. ad Aristoph. Π. p. 321. Conf. cum δυναστεία, ad Dionys. H. 1, 515. 544. 569. 2, 789.; cum ἡγεμονία, ad 2, 653." Schæf. Mss.]

[* Αὐτοβασιλεία, ἡ, Orig. 3, 622. " in Matth. 313. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 106." Kall. Mss.]

" Μεσοβασιλείαν Plut. Numa 111 (=1, 132.) interpr. quod Lat. Interregnum," [Gl. Interregnum. * Μεσοβασίλειος, ὁ, ἡ, Dionys. H. 1, 115. 131. 170. 669. " 517. 4, 2205." Schæf. Mss.]

[* Μικροβασιλεία, ἡ, Eust. Il. 76, 40. Od. 1952, 42. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 605. * " Ὁμοβασίλειος, Andr. Cret. 280. 282." Kall. Mss.]

Παμβασιλεία, ἡ, Regia potestas plenissima aut summa, Merum s. Summum imperium. Αὐτοκρατορία, κράτος ἀνυπεύθυνον. Citatur ex Aristot. Pol. 3, 11. 12.

Φιλοβασίλειος, ὁ, ἡ, Regiæ potestatis amans: φιλοβασίλειοι Μακεδόνες, ap. Plut. [pro φιλοβασιλεῖς, quod vide.]

Βασιλειάω, άσω, q. d. Regnaturio, Regnum affecto, βασιλείας ἀντιποιοῦμαι, Eust. " Βασιλιάω, Regnum appeto, VV. LL. perperam pro βασιλειάω." [" Joseph. 954." Wakef. Mss.]

¶ Βασιλίζομαι, Regis more ago, Regiam speciem præfero. Appian. Mithr. Αὐτόν τε τὸν Μιθριδάτην πάντων ἀπογινώσκοντα, βούλεσθαί τι δρῶντα καὶ βασιλιζόμενον, ἢ δι' ἀργίας ἀποθανεῖν, ubi locus corruptus esse videtur, Existimantes eum in extrema desperatione quippiam experiri velle dignum rege potius quam ignave mori. Idem B. C. 3, (10.) Φασὶν ἀνελεῖν αὐτὸν βασιλιζόμενον, οὐχ ἡγούμενον ἔτι, Non jam ducis munera, sed regis obeuntem, Non jam ducis aut imperatoris speciem, sed regiam præ se ferentem. Bud. [Gl. Regiæ partis sum. " Plut. Flamin. 16." Kall. Mss. " 2, 349. Cor." Schæf. Mss. " Appian. 2, 417. Act., Joseph. A. J. 1, 10, 4. Plut. 1, 378." Wakef. Mss.]

Διαβασιλίζομαι, Idem, nisi præp. aliquid significationi addere videatur. Eustathio certe, (Od. 1425, 41.) βασιλειᾷν et διαβασιλίζεσθαι idem sunt. [Etym. M. Suid. Bekk. Anecd. 241.]

ΒΑΣΤΑΖΩ, Porto, ut bajuli onera portantes. Aristot. de Mundo, Βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, qui Bajuli Cic. Geruli, Gellio. Scribit tamen Suid. βαστάζειν Att. non esse ᾆραι, sed Rem aliquam manu contrectando ejus pondus explorare. Miror autem ab eo in hujus signif. in exemplum non afferri Od. Φ. 405. Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντῃ. Hic enim, ut opinor, signif. Eum manibus versasse arcum, aut ejus pondus sc. aut aliud explorantem. At Eust. ἐβάστασε dictum esse tradit κοινότερον, aliud non addens. Suid. βαστάζω exp. etiam δοκιμάζω, non solum in Βαστάζω, sed et in Ἐβάστασε: quam signif. ab illo, quem dixi, explorationis modo ad alios translatam existimo. Vide Διαβαστάζω. || Pro Sepelio, e Soph. affertur: sicut et συγκομίζειν hac in signif. ab eo poni scribit Schol. [" E medio tollo, Huet. in Orig. Comm. in Matth. 11, 9." Routh. Mss. " Aufero, Asporto, Athen. 2, 46." Schweigh. Mss. Glossæ: Βαστάζω· Bajulo, Porto, Veho, Vecto, Gesto. Βαστάζεται· Geritur. Æsch. Ag. 35. χέρα βαστάσαι χερί, Pr. 889. ἐβάστασεν ἐν γνώμᾳ. Aristoph. Θ. 437. πάντ' ἐβάστασας φρενί. Polyb. 7, 13. Πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφει. Diog. L. 4, 59. Ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθείη καί τι βασταχθείη τῶν ἀποκειμένων. " Wakef. S. C. 4, 97. Heyn. Hom. 5, 348. Muncker. ad Anton. Lib. 9. Verh., Fischer. Ind. Palæph. Acta Traj. 1, 224. Valck. Diatr. 172. ad Charit. 304. Examino, Valck. l. c. Kuster. Aristoph. 219. Jacobs. Anth. 10, 255. Contrecto, Brunck. Œd. C. 1105. Musgr. Cycl. 378. Nunc Ferre, nunc Auferre signif., Mollus ad Longum 497. Bod., Villoison. ad 15. Casaub. ad Athen. 94. Toup. Emendd. 2, 247.; Opusc. 1, 476. Βασταγῆναι, Artemid. 249. Lips." Schæf. Mss. " Ἐβαστάγην, ibid. 155." Wakef. Mss.]

Βάσταγμα, τὸ, Onus, quod portatur. Gall. La portée, [Eur. Suppl. 767. Plut. 59. Joseph. A. J. 19, 9, 2=248, 32. * Βασταγμὸς, ὁ, Gl. Bajulatio. Symm. Ps. 80, 7. " Βασταγὴ, ἡ, Hesychio βάρος: forsan pro Onere, quod bajulatur," [Gl. Devectio.]

[* " Βασταγάριος, * Βασταγάρης, T. H. ad Aristoph. Π. p. 482." Schæf. Mss.]

[Βάσταξ, ὁ, i. q. βαστακτὴς, supra in Lex. Vocc. peregr. p. 500. per errorem positum, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 612. Theoph. Protosp. 4, 1. * Νεκροβάσταξ, Etym. M. 270, 30. Lobeck. l. c.]

[* Βαστακτέος, Schol. Aristoph. A. 258.]

[* Βαστακτὴς, Gl. Bajulator. * " Βαρυβαστάκτης, Herodian. Epimer. 93." Boissonad. Mss. * Ματαιοβαστάκτης, Gl. Nugigerulus.]

[* Βαστακτὸς, ἡ, ὸν, Meleager 7. " Ad Hesych. 2, 823. n. 12." Dahler. Mss. " Toup. Opusc. 1, 549." Schæf. Mss.]

Ἀβάστακτος, ὁ, ἡ, q. d. Importabilis, Portatu impossibilis; ut ἀβάστακτον φορτίον, [Ind. Epict.] Et adv. Ἀβαστάκτως, Ita ut portari non possit. Hesych. δυσβαστάκτως. At Δυσβάστακτος, Portatu difficilis; ut Matth. 23, (4.) Φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα. Et Δυσβαστάκτως, quo Hes. exp. ἀβαστάκτως, Cum difficili portatione, Ita ut vix portari possis, [Etym. M. 3. Schæf. " Schol. Soph. Aj. 51." Wakef. Mss.] Contr. huic Εὐβάστακτος. [Herod. 2, 125. Hippocr. 772. * " Θεοβάστακτος, Germanus in Dormit. B. Mar. 104." Boissonad. Mss.]

Ἀναβαστάζω, i. q. βαστάζω, vel Porto sublatum in altum, s. Tollo in altum ad portandum. Lucian. (2, 905.) Ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον. [" Casaub. ad Athen. 94. Fischer. ad Palæph. 192." Schæf. Mss.]

[* "Ἀναβάστασις, (ἡ,) Gal. Gloss. v. Ἀνακωχή." Kall. Mss.]

[* Ἀντιβαστάζω, Eust. 1933, 37. * Ἀποβαστάζω, Gl. Abeo, (f. l. Abigo,) Deporto. Ἀποβασταχθεὶς Devectus.]

Διαβαστάζω eand. habet signif., quam modo τῷ βαστάζῳ e Suida dedi, et ex Hom. comprobavi. Affertur autem in VV. LL. hoc exemplum, Διαβαστάσαντες τοῦ ἐκπώματος βάρος. [Gl. Sustento. Lucian. 1035=9, 39.: * Διαβασταγμὸς, ὁ, Gl. Cunctatio. "Διαβαστάζω, Valck. Diatr. 172. Wyttenb. Select. 268." Schæf. Mss. "Pass., Clem. Alex. 219." Wakef. Mss. * Συνδιαβαστάζω, Eust. in Od. Θ. p. 319, 15. * Ἐκβαστάζω, Gl. Eveho, Exporto. Theod. Prodr. Ep. p. 25. * Ἐμβαστάζω, Lucian. Ocyp. 14. p. 958. * Ἐπιβαστάζω, Eur. Cycl. 378. χεροῖν. "Musgr. ibid. Kuster. Aristoph. 219. Valck. Diatr. 172." Schæf. Mss.] "Συμβαστάζω, Simul porto, Simul "fero. In VV. LL. Confero: item Comparo, Job. "18." [Gl. Συμβαστάζω· Conveho. Συμβαστάζει· Convenit. Leg. Convehit. Scal. ad Catalecta 243. reposuit, Combennit. "Appian. 2, 567. Schol. Eur. Hipp. 469." Wakef. Mss. * Ὑποβαστάζω, Gl. Subbajulo, Sustento. Ὑποβαστάζει· Sustinet, Sustentat. Ὑποβασταχθέντες· Subverti. Æsch. Pr. 430. ubi al. ὑποστενάζω. "Ad Charit. 316." Schæf. Mss. * "Ὑποβαστακτὴρ, Hes. v. Ἐρείσματι." Wakef. Mss.]

"ΒΑΤΑΛΟΣ, Hesychio καταπύγων καὶ ἀνδρόγυ-"νος, κίναιδος, ἔκλυτος: quæ ferme signif. et τῷ βά-"κηλος supra datæ fuerunt. Harpocr. scribit Æschin. "π. Παραπρεσβ. hoc nomine Demosthenem vocare, "quoniam κεκωμῴδηται ἐπὶ μαλακίᾳ. Eupolidem vero "τὸν πρωκτὸν dicere βάταλον: indeque forsitan τοὺς "κιναίδους appellari βατάλους. Meminit Suid. quoque; "ita enim vocitatum fuisse Dem. tradit, cum juve-"nis adhuc esset, veluti γυναικώδη: ætate autem "provectum, dictum fuisse ἀργᾶν, a serpente sic "nominato: uterque autem exp. βδελυρὸς, αἰσχρός. "Plut. Demosthene 1554. meæ Ed. scribit eum ab "initio fuisse κάτισχνον καὶ νοσώδη, dicique eum τὴν "λοιδορουμένην ἐπωνυμίαν τὸν βάταλον εἰς τὸ σῶμα "σκωπτόμενον ὑπὸ τῶν παίδων, λαβεῖν: fuisse autem "Batalum, ut quidam perhibent, αὐλητὴν τῶν κατεα-"γότων, et ob hoc ipsum ab Antiphane Comœdia "quadam taxatum: sed videri et τῶν οὐκ εὐπρεπῶν "τι τοῦ σώματος μορίων ap. Atticos tunc nuncupatum "fuisse βάταλον: ut Etym. quoque tradit βάταλον "secundum quosdam nominatum fuisse ap. veteres "τῶν μαλακιζομένων τὸν πρωκτόν: qui et ipse dicit "hoc fuisse Dem. ἐπώνυμον: antiquos autem ita vo-"casse τὸν μαλακὸν, καὶ βδελυρὸν, καὶ αἰσχρὸν, a Ba-"talo quodam tibicine, qui cum μαλακὸς esset, Mol-"lis et effeminatus, talia etiam αὐλήματα repererit. "Meminit ipse etiam Dem. hujus convitii in Or. π. "Στεφ.: conversa enim ibi ad Æschinem oratione "dicit, Ἐμαυτὸν μὲν, ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ δια-"σύρων καλέσαις βάταλον. INDE Βαταλίζεσθαι dici-"tur τὸ μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγειν, Mollem, effe-"minatamque, et turpem vitam ducere: quam ob "rem et βάταλον appellatum fuisse Dem. Plutarchus "rursum in Vita decem Oratt. tradit; ait enim esse "qui dicant eum ἀσώτως βιῶναι, γυναικείαις τε ἐσθῆσι "χρώμενον καὶ κωμάζοντα ἑκάστοτε: unde βατάλου "cognomen ei impositum fuisse. Quosdam tamen "velle eum ὑποκοριστικῶς a nutricis nomine ita λελοι-"δορῆσθαι. Sed hoc Æschines negat, ab ipsa re "eum hoc cognomen invenisse dicens; nam in Or. "c. Tim. p. 21. de hac ἐπωνυμίᾳ loquens, Οὐ κακῶς, "inquit, ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τίτθης, ubi "notandum hoc τίτθης, pro quo Plut. habet τροφοῦ, "βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ ἀνανδρείας τινὸς καὶ κι-"ναιδείας ἐνεγκάμενος τοὔνομα: aperte explicans quo "modo ipsum intelligi velit, nimirum Effeminatum "hominem eum esse et cinædum: quamobrem ei "etiam exprobrat τὰ κομψὰ χλανίσκια, καὶ τοὺς μα-"λακοὺς χιτωνίσκους: quæ si ei detraherentur, dicit "dubitaturos judices εἴτε ἀνδρὸς, εἴτε γυναικὸς εἰλή-"φασιν ἐσθῆτα. Veruntamen et ipse Dem. ap. eum "p. 20. dicit, Εἰ μὴ καὶ ἐμὲ δεῖ ὑπακούειν τοῖς ὄχλοις "μὴ Δημοσθένην καλούμενον, ἀλλὰ βάταλον, ὅτι ταύ-"την ἐξ ὑποκορίσματός τινος τίτθης τὴν ἐπωνυμίαν "ἔχω." ["Βάταλος, Clem. Alex. Pæd. 3, 3." Routh. Mss. T. H. ad Aristoph. Π. p. 365. Legitur et Βάτταλος. Βαταλίζομαι, Epist. 1. Theanus, Etym. M. 191. "Schol. Æschin. 742." Seager. Mss. "Βάταλος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 362. Bentl. 320. Jacobs. Anth. 7, 343. Wyttenb. Select. 247. Βάτταλος, Thom. M. 149. * Βατάλη, T. H. ad Aristoph. Π. p. 364. * Βατάλιον, 363." Schæf. Mss. "Βάταλος, Effeminatus, Clem. Alex. 266. Podex, Plut. 4, 697. Βαταλίζομαι, Galei Myth. 741." Wakef. Mss.]

"Βατύλη, ἡ, Femina pusilla, Pusio feminini sexus, "Nana. Scribit enim Schol. Aristoph. Π. (1011.) "τὰς μικρὰς θηλείας dictas fuisse βατύλας: et Theo-"pompi quoddam δρᾶμα esse inscriptum Βατύλη. "Reposui autem βατύλας pro βατύλους, ut ap. eum "scriptum est, quod sic ap. Suid. reperiam in Νιτ-"τάριον, et ea scriptura rationi sit magis consenta-"nea." ["T. H. ad Aristoph. Π. p. 363." Schæf. Mss.]

"ΒΑΥΒΑΩ, pro κοιμᾶσθαι dici κατὰ γλῶσσαν tra-"dit Eust. velut, inquit, ἡ δὲ προυκαλεῖτό με βαυβᾷν "μετ' αὐτῆς. Additque, inde esse illud ap. Cratinum, "Λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὴς συβαύβαλος: sed non "exp. quanam signif. id usurparit. Meminit vero et "Hes. τοῦ βαυβᾷν, exp. etiam ipse καθεύδειν: cum "tamen paulo ante βαυβᾷ exposuisset κοιμίζει, Sopit. "Procul dubio autem inde DICTA Βαυβὼ, τιθήνη "Δήμητρος, Nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc "ἐβαύβα et ἐκοίμιζε: quamvis idipsum et κοιλίαν "signif. ap. Empedoclem dicat idem Hes. ITEM "ET Βαυκαλᾷν huc pertinet; id enim idem Hes. "esse tradit κατακοιμίζειν, τιθηνεῖν, Sopire, Curare "nutricis modo: et παιδία μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν, Pueros "cantu sopire: Suid. vero τιθηνεῖσθαι μετ' ᾠδῆς τὰ "παιδία. Aliter autem Lucian. Lexiph. usus est, "Ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν καὶ διακωδωνί-"ζων, μή πῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα." [Βαυβάω, Pierson. Mœr. 103. Eur. Fr. Sylei 6. Βαυβῶμεν εἰσελθόντες: Valck. Diatr. 204. Vide Συοβαύβαλοι. Bekkeri Anti-Atticista: * Βαυβαλίσαι· ἀντὶ τοῦ βαυκαλίσαι. Ἄλεξις Τιτθαῖς. * Βαυκάλημα, τὸ, Epist. Socr. 25. "Βαυβάω, Valck. Diatr. 204. Brunck. Soph. 3, 519. Βαυκαλάω, ad Lucian. 2, 334. Mœr. 102. et n.: Valck. ad Ammon. 46. Wyttenb. Select. 381." Schæf. Mss. "Cels. ap. Orig. 34." Routh. Mss. "Orig. c. Cels. p. 298." Wakef. Mss.] "Κατα-"βαυκαλήσεις, αἱ τῶν τιθηνουσῶν ᾠδαὶ, Athen. (618.) "Cantiones, quibus nutrices sopiunt pueros, in-"terea sc. dum cunas agitant." [* Καταβαυκαλάω, Ælian. H. A. 14, 20. p. 191. "Jacobs. Anth. 7, 93. ad Mœr. 102. Καταβαυκαλᾷν, * Καταβαυκαλεῖν, Valck. ad Ammon. 46. Καταβαυκάλησις, ad Mœr. 102." Schæf. Mss. "Καταβαυκαλάω, Orig. c. Cels. 327." Wakef. Mss. * "Βαυκάλη, Philostorg. H. E. 1, 4." Kall. Mss.] "Βαυκανιζόντων, exp. Hes. τιθηνούν-"των. Idem igitur βαυκανίζειν est quod βαυκαλᾷν "paulo ante: si tamen mendo caret scriptura: forsan "enim scr. βαυκαλιζόντων, a βαυκαλίζω, i. q. βαυ-"καλάω, Sopio: unde composita v. ap. Comicum, "κατεβαυκάλισέ με."

"Βαυκὸς, (ἡ, ὸν,) Jucundus: vel etiam Delicatus. "Hesychio enim βαυκὰ sunt ἡδέα: Etymologo au-"tem βαυκὸν, τὸ τρυφερόν: qui inde DERIVAT Βαύ-"καλον, quod exp. τρυφερὸν καὶ * ὡραϊστόν. Sed "est inde et VERB. Βαυκίζεσθαι, quod idem Etym. "cum Hes. exp. θρύπτεσθαι, Deliciari: cujus parti-"cip. βαυκιζόμενον Hes. rursum exp. itidem τρυφερὸν "et * ὡραϊστὸν, Delicatum s. Molle et comtum. "Inde VERBALE Βαυκίσματα, quod idem Hes. exp. "τρυφερώματα. ET Βαυκισμὸς, Eid. Ἰωνικὴ ὄρχησις, "et εἶδος ᾠδῆς πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον: cujus E-"tym. quoque meminit, exp. simpliciter ὄρχησις. "Item et J. Poll. βαυκισμὸν inter τὰ ὀρχήσεως εἴδη "recenset, sed denominatum dicens ἀπὸ Βαυκοῦ ὀρχη-"στοῦ. Quin ET Βαυκίδες putandæ sunt ab eadem "profectæ esse origine: quas J. Poll. (7, 94.) fuisse "dicit ὑπόδημα πολυτελὲς, κροκοειδὲς, γυναικεῖον: his "enim omnibus epithetis notatur τὸ τρυφερὸν καὶ

" * καλλωπιστόν." [Lucian. 528. Βαυκίζομαι, Athen. 4. p. 27. Schw.=134. Cas. " Ad Mœr. 77. Βαυκισμὸς, Kuster. Aristoph. 104. Heyn. Hom. 8, 326. Βαυκίδες, ad Lucian. 2, 336." Schæf. Mss. " Alexis Athenæi 13, 568." Schweigh. Mss. " Alexis in Clem. Alex. 256." Wakef. Mss.]

" Βαυκοπανοῦργοι, sunt qui interpretandum censeant Gloriosi veteratores, ap. Aristot. Ethic. 4, 7. Οἱ δὲ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερὰ προσποιούμενοι, βαυκοπανοῦργοι λέγονται: quos esse dicit εὐκαταφρονήτους, utpote qui res parvas et in promtu positas dissimulent." [Eustratio 58. i. q. * σεμνοπανοῦργοι, βαυκοὶ, τρυφεροί.]

" Καυκίζεσθαι, Saltare, et quidem lascivius. Alexis ap. Athen. dicit Athenienses in conviviis ὀρχεῖσθ' εὐθέως, ἂν οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν: et imberbi quidem adolescentiæ aliquam ἐπεῖναι χάριν: sed, inquit, τὸν γόητα Θεόδοτον Ἢ τὸν Παραμασύντην ἰδὼν τὸν ἀνόσιον Καυκιζόμενον τὰ λευκὰ, Ἥδιστον ἀναπήξαιμ' ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβών. Forsitan est saltare καυκίδας ὑποδεδεμένον, Indutum calceamentorum genere, quod nominatur καυκίδες. Esse autem Καυκίδας Calceamenti genus, testatur idem Alexis Comicus ap. eund. Athen. 13. de meretricum astu loquens: Τυγχάνει μικρά τις οὖσα, φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν Ἐγκεκάττυται, Si qua parva est, pusilla est, suberem calceis insuendum curat." [Vitiosæ sunt scripturæ καυκίζεσθαι et καυκίδες, ubi βαυκ. oportebat. Vide Athen. 4, 134. 12, 568. cum Animadvv. Cas. et Schw.]

" ΒΑΫΖΩ, Latro: ὑλακτῶ: verbum fictum e canum voce, quam latrando edunt, nimirum βαῦ βαῦ, ut et Baubari ap. Latinos: dicit enim Lucr. Et cum deserti baubantur in ædibus. Dores Βαΰσδειν dicunt. Theocr. 6, (10.) Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἃ δὲ βαΰσδει Εἰς ἅλα δερκομένα: i. e. ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα, inquit Schol., qui proprie dici βαΰζειν ait ἐπὶ τῶν σκυλακίων: at ἐπὶ τῶν τελείων κυνῶν dici τὸ ὑλακτεῖν. Dicit tamen et Plut. an Seni cap. Resp. Κύνες γὰρ καὶ βαΰζουσιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον. Suid. quoque βαΰζων ex Aristoph. affert pro ὑλακτῶν. Hes. vero βαΰζειν exp. non solum ὑλακτεῖν, sed etiam ἀσαφῶς λέγειν: latrare enim videntur, qui non clare sonant verba, sed ea in cavo oris recessu videntur veluti resorbere, * κοιλοστόμως ea proferentes." [Æsch. Pers. 13. Ag. 461. Aristoph. Θ. 903. " Βαῦ, Valck. ad Ammon. 46. Βαΰζω, Jacobs. Anth. 7, 149. 8, 231. Brunck. ad Æsch. Pers. 13. Valck. Phœn. p. 500.; ad Ammon. 231. ad Callim. 1, 157." Schæf. Mss. * Βαϋκτὸς, ἡ, όν: unde * Δυσβάϋκτος, ὁ, ἡ, Lamentabilis, Æsch. Pers. 572. αὐδά: " Brunck. ad 1061." Schæf. Mss. * Καταβαΰζω, Anal. 1, 246. ὁ καὶ τοκέων καταβαΰξας. " Jacobs. Anth. 6, 130. 7, 148." Schæf. Mss. " Plut. 9, 146." Wakef. Mss.]

ΒΑΥΝΟΣ, Fornax, Caminus, Eust. et Schol. Aristoph. At Hes. βαύνους exp. etiam χυτρόποδας. Hinc autem βάναυσος et κρίβανος, pro quo et κλίβανος, deduci, idem Eust. aliique nonnulli scripserunt. Sed et hoc ipsum βαῦνος aliunde deduci putat Etym. ab αὔω, τὸ καίω, ut antea dictum est. Quidam autem Peloponnensium voc. esse putarunt istud βαῦνος. [" Alio sensu, 1 Maccab. 13, 37." Kall. Mss. Vide Schol. in Dionys. Thrac. 654., in Βάναυσος citandum. " Phrynich. Ecl. 76. Thom. M. 554. Heindorf. ad Plat. Theæt. 402. ad Lucian. 1, 169." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 22, 3." Wakef. Mss.] Βαύνη, itidem Caminus ap. Hes. Item χωνευτήριον.

¶ Βάναυσος, ὁ, ἡ, quasi βαύναυσος, q. d. Qui caminum accendit, ad conficienda sua opera. Qui igne ad conficienda sua opera utitur. Vel, Qui ad fornacem s. fornaci assidens opus facit. Sed generaliter ita vocatur Artifex mechanicus, i. e. eorum operum, quæ mechanica dicuntur, Qui quampiam artem mechanicam tractat, s. Qui manibus sibi victum quærit. Exp. et Artifex illiberalis, vel sordidus. Item, Sedentarius artifex, e Plauto: s. Sellularius, e Liv. Lucian. (1, 531.) Ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Alibi autem conjungit βάναυσος et χειρώναξ, et ἀποχειροβίωτος. Legitur et βάναυσος τεχνίτης. Dicitur autem et de re, ut βάναυσος τέχνη Aristot. Ars mechanica, Ars sedentaria, vel Ars illiberalis et sordida: βάναυσον ἔργον ap. Eund. Pol. 8.: ap. Lucian. (1, 569.) βίος βάναυσος. Et superl. βαναυσότατος: ut Aristot. Pol. 1. Βαναυσόταται δὲ ἐν αἷς τὰ σώματα λωβῶνται μάλιστα. || Βάναυσος φιλότης e Plat. (Epist. 7.) Trivialis amicitia. || Pro Inepte magnifico, ap. Aristot. Ethic. 4., Bud. Ετ Βαναύσως, ut βαναύσως γραφέντες citat Bud. e Chrys. in Ep. ad Col. 54. Quod esse ait q. d. παχυμερῶς. [Gl. Βάναυσος· Arrogans, Ventosus. Plut. Antonio 27., Stob. p. 415. Schow., Anal. 2, 376. Schol. in Dionys. Thracem 654. Ἔτι δὲ τῶν τεχνῶν αἱ μέν εἰσι βάναυσοι, αἱ δὲ ἐγκύκλιοι. Καὶ βάναυσοι μὲν, αἳ καὶ χειρωνακτικαὶ λέγονται, ὥσπερ ἡ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονική. Χειρωνακτικαὶ δὲ καλοῦνται, ἐπειδὴ χειρώνακτας καλοῦσι τοὺς ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργαζομένους, οἱονεὶ χειράνακτας. Ὁμοίως δὲ βάναυσοι αἱ διὰ πυρὸς τὴν ἐργασίαν ποιούμεναι, ὥσπερ ἡ χαλκευτική· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάσας τὰς διὰ χειρὸς τὴν ἐργασίαν ποιουμένας, οἱονεὶ τεκτονικὴν καὶ οἰκοδομικήν. Γίνεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ φαύνω, καὶ, ἀποβολῇ τοῦ φ, αὔνω· ἐκ τούτου αὐνὸς καὶ βαυνός· ὅπερ κοινῶς μὲν ὀξύνεται, Ἀττικῶς δὲ βαρύνεται, σημαίνει δὲ τὴν κάμινον, ὡς παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει, Μέσον δ' ἐξαύσατο βαυνὸν, ἤγουν * ὑφηῦνε· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἵππος * ἵππασος, καὶ παρὰ τὸ χόρτος * χόρτασος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βαυνὸς βαύνασος, καὶ, καθ' ὑπερβιβασμὸν, βάναυσος. Ἐγκύκλιοι δέ εἰσιν, ἃς ἔνιοι λογικὰς καλοῦσιν, οἷον ἀστρονομία, γεωμετρία, μουσική, φιλοσοφία, ἰατρική, γραμματική, ῥητορική· ἐγκυκλίους δὲ αὐτὰς καλοῦσιν, ὅτι τὸν τεχνίτην (δεῖ) διὰ πασῶν αὐτῶν ὁδεύσαντα, τὸ χρειῶδες ἀφ' ἑκάστης εἰς τὴν ἑαυτοῦ εἰσάγειν. Lex. Polyb., Ind. Æsch. Socr. Dial. " Plut. Opp. Mor. 1, 821. Wytt." Seager. Mss. Ælian. H. A. 2, 31. Παρὰ τοὺς βαναύσους καλινδεῖται, καὶ τοὺς χειρώνακτας τοὺς ἐμπύρους. " Brunck. Soph. 3, 505. Schneider. ad Xen. Œcon. 37. Heindorf. ad Plat. Theæt. 402. Thom. M. 845. Jacobs. Anth. 9, 128. 10, 115. Lucian. 1, 4. ubi vide n.: p. 169. 187. 189. ad 1, 531. Ammon. 134.; Valck. Animadv. 213. Plut. Mor. 1, 821. Sordidus, Diod. S. 1, 357. Superl., Plut. (4, 756.) 5, 310. H." Schæf. Mss. " Βαναύσως, Sordide, Clem. Alex. 273." Wakef. Mss.]

Βαναυσουργία, (ἡ,) Opus, quod ad caminum conficitur, Opus mechanicum, s. ejus, qui quampiam artem mechanicam profitetur. J. Polluci (7, 6.) i. q. βαναυσία. [Βαναυσουργὸς, Noster alibi posuit. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 676. Alterum extat in Plut. Marc. 14.: Βαναυσουργέω, J. Poll. l. c. * Βαναυσοτεχνέω, Strabo 16. p. 456. S.=1129. * Βαναυσοποιὸς, ὁ, et * Βαναυσοποιέω: unde * Βαναυσοποιΐα, ἡ, Epiphan. 1, 1093. " Βαναυσουργία, Plut. 1, 305. 8, 965." Wakef. Mss.]

[* " Ἀβάναυσος, (ὁ, ἡ,) Const. Apost. 2, 3." Kall. Mss. * " Ἀβαναύσως, Clem. Rom. ad Cor. 1, 44." Wakef. Mss.]

[* " Βαναυσέω, Synes. de Regno p. 22." Kall. Mss.]

Βαναυσία, (ἡ,) Ars, quæ ad caminum exercetur: vel, Opus, quod ad caminum conficitur, vel, generalius, ad ignem. Exp. et Ars illiberalis etc. sequendo analogiam signiff. positarum in Βάναυσος. Bud. interpr. Sordidam et turpem professionem ap. Plat. || Inepta magnificentia, et aliquid prodigalitatis habens. Aristot. Ethic. 4, (2.) Τῆς μεγαλοπρεπείας—ἡ μὲν ἔλλειψις, μικροπρέπεια καλεῖται· ἡ δὲ ὑπερβολὴ, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία. Hippocr. autem ἀκολασίην et βαναυσίην copulavit. [Gl. Mechanica ars, Arrogantia. Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 836. " Liberalitas, Method. Symp. 67." Routh. Mss. " Βαναυσίη, Herod. 2, 166. i. q. χειρωναξίη, 2, 167." Schweigh. Mss. " Ars illiberalis, Clem. Alex. 845." Wakef. Mss.]

[* Βαναυσότης, ἡ, Gl. Arrogantia.]

Βαναυσικὸς, (ἡ, όν,) Ad eos pertinens, qui βάναυσοι appellantur, vel ad eorum artem. Sed βαναυσικαὶ τέχναι, Xen. O. (4, 2.) eædem sunt, quæ et βάναυσοι. Aristot. autem Pol. 6. Βαναυσικὸν μέρος, Pars ea civi-

um, quæ artes illas exercet. [Cic. de Off. 1, 42. "Valck. ad Ammon. 214." Schæf. Mss. "Xen. K. Π. 201." Wakef. Mss. Glossæ: Βαναυσικός· Furnaceus. Βαναυσική· Furnaria.]

¶ Κρίβανος, s. Κλίβανος, Clibanus, proprie in quo hordeum coquitur; dicitur enim quasi κριθῆς βαῦνος. Quidam ut ἰπνὸν, Furnum, quo et Athen. modo exp. (116.), ita κρίβανον s. κλίβανον esse volunt, qui Testus Catoni, Testum Plinio dicitur. Furnum certe non esse, quamvis Linacer ap. Gal. ita reddiderit, ostendit vel h. l. ejusd. de Antidotis, Πρὸ πάντων * εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται, κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. Sic autem et ap. Athen. ibid. Panis, ἰπνίτης, qui et καμινίτης, ab eo distinguitur, qui κλιβανίτης nomen habet. Sed et Plin. ac Colum. (5, 10, 4.) Clibanum a Furno distinguunt. Sunt qui μαγειρικὸν instrumentum esse putent ejusmodi, quale est quod Gall. Tartrier dicimus: cujus et in Italia ad conficiendas, quas Tortas appellant, magnus est usus. Diosc. aliquid de ejus forma scribit, ut in Κριβανοειδὴς videbis. Ceterum, quamvis longe usitatius sit Κλίβανος, priorem tamen τῷ Κρίβανος locum dedi, propter illam, quam attuli, etym. ex Eust. petitam: cui et Etym. assentiri videtur. Interim autem non sum nescius alios κρίβανον velle habere ρ e linguæ Att. proprietate, pro λ, quam habet e linguæ Communis usu. Sed his repugnans Etym. κλίβανον Dor. esse dicit. ["Κρίβανος, Κλίβανος, ut κεφαλαλγία κεφαλαργία, ἄγγελος ἀγγέριος ap. Hesych. Canin." Gataker. Mss. Ælian. H. A. 2, 22. Εἴη δ' ἂν ἡ καταφυγὴ ἡ πέτρα ἀνεστῶσα ἐπὶ μέγα καὶ ὑψηλὸν, ἢ οἱ καλούμενοι κρίβανοι ὑπὸ τῶν ἁλιέων. "Aristoph. Σ. 1153. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ, Εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε, Clibanum induete mihi. Jocus Philocleontis, cui nolenti, et calore æstuanti, læna spissa induebatur." Seager. Mss. Κλίβανος μολιβοῦς, Strabo 16. p. 1094=322. Glossæ: Κλίβανος· Clibanus. "Κρίβανος, Phrynich. Ecl. 76. Thom. M. 554. Steph. Dial. 19. 57. Aristoph. Fr. 230. T. H. ad Aristoph. Π. p. 256. Toup. Opusc. 1, 12. ad Diod. S. 1, 161. Κλίβανος, Phrynich. l. c. Thom. M. 554. 592. Wakef. S. C. 5, 13. Steph. Dial. 19, 57. ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. * Κρίβανον, τὸ, i. q. κρίβανος, Pherecr. ap. Schol. Aristoph. A. 86. Τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον. * Κλίβανον, Gl. Clibanum. "Κρίβανον, Valck. Diatr. 285." Schæf. Mss.]

[* Κριβάναι, Placentæ quædam τῷ σχήματι μαστώδεις, Athen. 646. "Heyn. ad Apollod. 1150." Schæf. Mss.]

Κριβανίτης, s. Κλιβανίτης, ET Κριβανωτὸς, (ἡ, ὸν,) Testuaceus, In testu coctus: ut κριβανίτης ἄρτος ap. Athen. (116.) Aristoph. autem (Π. 765.) κριβανωτὸς pro eod. dixit. [Κριβανίτης, Athen. 109. Aristoph. A. 86. 1122. Κριβανωτὸς, Eust. 100, 10. * Κλιβανωτὸν, Gl. Testuaceum. "Κριβανίτης, Kuster. Aristoph. 118.; Brunck. 3, 165.; Fr. 228. ἄρτος, Phrynich. Ecl. 77. Κλιβανίτης, ad Lucian. 2, 331. ad Diod. S. 1, 188. Κριβανωτὸς, Brunck. Aristoph. 1, 266." Schæf. Mss.]

[* Κλιβανεὺς, ὁ, Fornacarius, Clibanarius, Manetho 1, 80. cf. Gronov. p. 268.]

Κριβανοειδὴς, s. Κλιβανοειδὴς, Clibani s. Testu formam habens. Diosc. 1, (96.) Πωμάσας τὸν λύχνον καινῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν περιφερεῖ καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι. ["Bibl. Philol. 2, 20." Schæf. Mss.]

[* Κλιβανίκιος, α, ον, Athen. 3, 29.]

[* Ἐπικλιβάνιος, α, ον, Sext. Emp. p. 592.]

ΒΔΑΛΛΩ, αλῶ, Mulgeo, Sugo. Plato, Εὐδαιμονίζων βουκόλον πολὺ βδάλλοντα. Nicander A. (262.) Ἠὲ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πέλλης: ubi observa v. med. Aristot. autem pass. [med.] Βδάλλομαι, ut Βόες βδάλλονται γάλα. Idem, Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα: q. d. Mulgetur amphoram, pro Amphoram lacte implet. Ab Aristot. βδάλλειν de muliere etiam dici testatur Bud. HINC Βδάλσις, (ἡ,) Gal. de Sympt. 4. Mulctus: item Suctus, quo utitur Plin. ET Νεόβδαλτον γάλα, Lac recenter mulctum. [Nicander Θ. 606. A. 484.] DE Βδέλλω autem vide in Βδέλλα.

A [Βδάλλω, Aristot. de Gener. Anim. 2, 7. Σαρκίδιόν τι βδ. "Fischer. ad Weller. G. G. 1, 72. Heindorf. ad Plat. Theæt. 393. Mœr. 93. et n." Schæf. Mss. "Pass., Clem. Alex. 277. Alciphro 312. Aor. 1. med. ἐβδηλάμην, Nicander A. 262." Wakef. Mss. * Ἐπιβδάλλω, Schol. Pind. Π. 4, 249. * "Βδαλεὺς, (ὁ,) Schol. Luciani Hesiod. s. 4." Boissonad. Mss.]

"Βδαλοὶ, Hesychio ῥαφίδες θαλάσσιαι, Aciculæ marinæ: Pisces. Item et φλέβες κιρσώδεις. Ita enim ap. eum reponendum pro κροσσώδεις, e Gal. Nam is in Lex. Hippocr. tradit, Diosc. βδέλλαν in Prorrhetico majore, qui secundus inscribitur a quibusdam, ab Hippocr. dicere nominari τὴν κιρσώδη φλέβα. Ipse tamen in propria potius signif. accipiendum ait de Ipso animali: i. e. de Hirudine s. Sanguisuga. Verba Hippocr., ad quæ respiciunt, hæc sunt, Prorrhet. 2. Ἢν ἕλκος τι ἔχων φανῇται ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἢ βδέλλαν: loquitur autem de faucibus et naribus." "Βέλλαι, Hesychio ῥαφίδες θαλάσσαι, Acus marinæ."

B ¶ Βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga. Theocr. 2, (54.) τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Habetur h. v. in Salom. Parab. Ceterum Etym. a βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. At Schol. Theocr. a βδέλλω esse dicit, signif. ἀμέλγω et ἐκπιέζω: unde βδέλλα dicta sit ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα: Att. autem βδάλλω pro βδέλλω dici. Idem tamen Schol. alibi τοῦ βδάλλω duntaxat mentionem facit. "Meminit Etym. quoque τοῦ βδέλλειν, signif. ἀμέλγειν, derivans inde βδέλλα. Suid. vero et Βδέλλεται e Plat. Theæt. (Heindorf. 393.) affert pro ἀμέλγει. || Sed habet et aliam signif., quatenus nimirum a βδέω derivatum est. Hes. enim Βδέλλων exp. τρέμων ἢ βδέων: qui et Βδέλλεσθαι affert pro * κοιλιολυτεῖν, Alvum solvere, s. Crepitum ventris emittere, aut Pedere." [A Schneidero non agnoscitur. "Theocr. 11, 34." Wakef. Mss. * "Συμβδέλλομαι, Nicander ap. Schol. Theocr. 1, 56." Boissonad. Mss.] || Βδέλλα, est etiam Bdellium, Hes. Sic et ap. Arrian. Diosc. Gal. De Bdellio
C autem consule et Plin. ["Ἡ βδέλλη, Hirudo, Herod. 2, 68." Schweigh. Mss. Glossæ: Βδέλλα· Suga, Hirudo, Sanguisuga. Βδέλλα * λιμνία· Sanguisuga. Βδέλλα χερσαία· Hirudo. Βδέλλα ὕδατος· Sanguisuga. Hirudo Linn., Petromyzon Linn. Strabo 7. p. 644. Sieb. Ἐν ποταμῷ τινὶ γεννᾶσθαι βδέλλας ἑπταπήχεις κατατετρημένα ἐχούσας τὰ βράγχια, δι' ὧν ἀναπνέουσι. "Huschk. Anal. 266. Jacobs. Anth. 9, 270. ad Mœr. 184. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 256. 2, 350." Schæf. Mss. * Βδελλολάρυγξ, γος, ὁ, ἡ, Convitium in parasitum, Cratin. ap. Suid. v. Ἀνεπάγγελτος. Βδέλλιον, vide supra cccxciv. b.]

ΒΔΕΩ, Flatum ventris emitto. In VV. LL. exp. etiam Pedo; quam signif. habere mihi non videtur in ll., quos ex Aristoph. subjungam. Quin et Suid. in Βδέννυσθαι, pro me facere videtur. Aristoph. (Εἰρ. 151.) Μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζετε: Π. (693.) Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Ibid. (703.) cum accus. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. || Sunt qui βδέειν
D accipi etiam pro Fœtere putent, e consequenti: atque ita ap. Gal. de Aff. 2. et Aët. 2, 33. σίλφης βδεούσης interpr., sc. tanquam de Tertio blattarum genere, quod et Plin. 29, c. ult. odoris tædio invisum esse testatur. [Gl. Βδέω· Viso, Pedo. * Βδέσμα· Visium. "Aristoph. I. 900. Οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί; vertitur: Annon tunc tam crebro visientes pudore suffundebamini? Sed βδ. passive accipiendum mihi videtur, pro καταπερδόμενοι ὑπ' ἀλλήλων, et πυῤῥοὶ pro Infecti colore merdæ; quod visionis illius creberrimæ effectus erat." Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 137. Mœr. 93. et n.: Huschk. Anal. 67. Brunck. Aristoph. 3, 223." Schæf. Mss.]

Βδόλος, (ὁ,) Flatus ventris. Exp. et Crepitus. Item Fœtor extinctæ lucernæ. Etym. postquam exp. πορδὴ, subjungit h. l. adesp. Τὸν βδόλον οὐκ ἔσθ' ἥτις ῥὶς ὑποστῆναι δύναται. De derivatione autem h. v. illi non assentior. [Gl. Visio.] "Βδέλλος, ὁ, Fœtor extinctæ lucernæ, Crepitus ventris, VV. LL. Pro eodem Βδόλος dicitur." [* "Βδέλος, Jacobs. Ani-

madv. 124." Schæf. Mss. "Βδόλος, Fœtor extinctæ lucernæ, Schol. Æsch. S. c. Th. 500." Wakef. Mss.] A

¶ Βδέννυσθαι, Suid. Βδένεσθαι, Hes. Flatum ventris emittere, ut βδεῖν. Illi tamen exp. ἐκκενοῦσθαι s. κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. Ab h. autem v. fuerit fortasse Gall. Bedaine.

¶ Βδύλλω, i. q. βδέω. Hanc enim signif., quam Suid. omittit, Hes. autem ultimo loco ponit, primam esse existimo. Quod autem et pro Timeo, atque adeo Tremo, accipitur, in eo respici ad illos puto, qui præ timore flatus ventris emittunt: quod exprimit et Lucian. (2, 337=5, 190.) verbo comp. utens, Ὑπέβδυλλε ὑπὸ τοῦ δέους καὶ * πορδαλέος ἦν. At βδύλλειν cum accus. pro Timere legitur ap. Aristoph. I. (224.) καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι Δεδίασιν αὐτὸν, ὅ, τε πένης βδύλλει λεώς. Suid. exp. etiam εὐτελίζειν, item μισεῖν. [" Aristoph. Λ. 354. Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς;" Seager. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 137. Mœr. 93. et n.: Brunck. Aristoph. 1, 29." Schæf. Mss.] Ετ Ὑποβδύλλω, vide in Luciani l. c. Aτ Hes. Βδέλλων etiam habet, quod exp. τρέμων, ἢ βδέων. B

ΒΔΕΛΥΣΣΟΜΑΙ et Βδελύττομαι, Execror, Abominor, Detestor. Aristoph. Π. (700.) cum accus. Ἤπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. Exp. etiam Formido: in qua signif. vel potius pro Exhorreo, videtur accepisse Idem N. (1132.) Εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι. Sed dici de summa formidine ostendunt præcedentia: ideoque Exhorreo malim interpr. Potest tamen, opinor, et pro Execror accipi. Greg. de Amore Paup. infinitivo junxit, Ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα. In Apoc. 21, (8.) ἐβδελυγμένοις, pro Execrabilibus. Affertur et act. Βδελύττω e Can. 9. Conc. Antioch. De propria autem h. v. signif. quid sentiam, dicam in Βδελυρός. Hinc Βδελυγμὸς, (ὁ,) ετ Βδέλυγμα, (τὸ,) Execratio, Abominatio. Item, Res execranda s. abominanda, Quod est execrabile s. abominandum. Luc. 16, 15. Ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστί. Sed Etym. βδέλυγμα est etiam Fœtor: quæ signif. τῷ βδελυγμὸς quoque datur. Ετ Βδελυγμία, (ἡ,) itidem Execratio, Abominatio. A Chrys. accipi puto pro Execranda quadam fœditate s. turpitudine, Δείξωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν. || Xen. pro Nausea posuit; nam et J. Poll. (6, 44.) eum βδελυγμίαν appellasse scribit τὸ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν, intelligens, ut opinor, de h. l. (Ἀπ. 3, 11, 13.) Κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. Hes. Fœtorem quoque exp. [J. Poll. 10, 76.] Ετ Βδελυγμίας ap. Etym., quod in VV. LL. exp. Fœtidus. Ετ Βδελυκτὸς, (ἡ, ὸν,) Execrabilis, Abominabilis. Paul. ad Tit. 1, (16.) Βδελυκτοὶ ὄντες. Greg. de Ægyptiis loquens, Βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, Abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter vilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur, Bud. Contr. Ἀβδέλυκτος, Æschyl. [Gl. Βδελύσσομαι· Abominor. Βδελυττόμεθα· Execramur. Βδέλυγμα· Abominatio. Βδελυκτός· Abominabilis. " Βδελυγμίας, Const. Manass. Chron. p. 71. (485.) * Βδελυκτέος, p. 10 (=12=24. Meurs.) * Βδέλυσμα, (τὸ,) Amphil. 114." Kall. Mss. * Βδελύκτροπος, ὁ, ἡ, Abominabilis, Æsch. Eum. 52. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 671. * " Τριςβδέλυκτος, (ὁ, ἡ,) ad Hesych. 2, 1419. n. 3." Dahler. Mss. " Βδελύσσομαι, Phrynich. Ecl. 96. Cattier. 77. Brunck. Aristoph. 3, 81. Kuster. 122. Βδελύσσ., Βδελύττ., ad Lucian. 1, 414. Βδελυγμὸς, ad Mœr. 158. Βδελυγμία, ibid. Jacobs. ad Anth. 1, 2. Brunck. Aristoph. 3, 81. * Βδέλυμα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 129. Βδελυκτὸς, Wakef. Eum. 52. Βδελύκτροπος, ibid." Schæf. Mss. " Βδελυγμία, Theod. 4, 356. Nausea, Ælian. H. A. 973. Odor teter, Hippocr. 883." Wakef. Mss.] C D

[* Καταβδελύσσομαι, LXX. Ezech. 34, 27. * " Συμβδελύττω, Theod. Prodr. Rhod. p. 78." Boissonad. Mss.]

" Βδελύζη, ap. Hes. βδελυρὰ, μίσους ἀξία." [* " Ἀποβδελύζω, Athen. 4, 9. LXX. Ps. 21, 24. Amphil. 96." Kall. Mss. * " Βδελύζω, Phrynich. Ecl. 97." Schæf. Mss.]

¶ Βδελυρὸς, (ὰ, ὸν,) Qui est frontis prostitutæ, Protervus, Flagitiosus, Impurus, [Gl. Facinorosus, Scelestus.] Aristoph. B. (465.) Ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σύ: N. (446.) Βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητής. Dem. in Mid. Τοῦτον ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν, καὶ βδελυρόν. Hoc nomen de Eo proprie dici, qui perdita quadam impudentia præditus sit, e nullo l. apertius ostendi posse existimo, quam e Theophr. Char. ubi dicit esse ejusmodi, qui non dubitet retecta veste vel ingenuis mulieribus verenda sua ostendere. Plut. (6, 33.) Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν νεανίσκου θρασέος μάλα καὶ βδελυροῦ. Ετ Βδελυρῶς, Flagitiose, Impure: βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. Ετ Βδελυρία, Summa et perdita impudentia, Ingens protervia. Plut. (5, 19.) Καὶ τῇ τοῦ παλαιοῦ Κλέωνος ἀπομιμεῖσθαι δοκῶν βωμολοχίᾳ, καὶ βδελυρίᾳ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐχέρειαν. Item Flagitiosa et impura vita. Æschin. (12.) de Eo usus est, qui stuprum in se admiserat, Οὗτος δ' οὐκ ἐθέλων τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν κατέχειν: (4.) Οὕτω κακῶς καὶ αἰσχρῶς διακείμενος τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης, καὶ βδελυρίας, ὥστε τοὺς εὖ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας. Ibid. Τίνι δ' ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; Flagitiosa vita. Bud. βδελυρὸν, itemque βδελυρίαν dici etiam putavit de Summe atque adeo perdite avaro ac sordido: secutus, ut opinor, Etym., qui a βδέλλα nomen hoc deducens, exp. ὁ ἀναιδὴς, καὶ πανταχόθεν βδέλλειν καὶ ἁρπάζειν βουλόμενος: repono enim ap. eum βδέλλειν pro ἕλλειν, verum ego contra a βδέω deduco, multo simpliciorem et significationi τοῦ βδελυρὸς accommodatiorem hanc deductionem judicans. Quinetiam quod idem Etym. βδελύσσω a βδελύω, hoc autem a βδέλλα deducit, in eo quoque ab illo dissentio, ac βδελύσσω vel potius βδελύσσομαι a βδέω derivo, ideoque proprie esse puto Aversor ob fœtorem. Hes. certe βδελύσσεσθαι exp. etiam κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. [" Theopomp. Athenæi 6, 260. Ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθληταί." Schweigh. Mss. * " Βδελυρὰ, Chamelæa, Diosc. 474. * Βδελυρεύεσθαι, Dem. de Fœd. Alex. 1, 229. Tauchn. (=88=214. Improbum, detestabilem, et conspuendum me gero, Reisk. Πότερον πειθώμεθα τοῖς κοινοῖς προστάγμασι, πολεμίοις αὐτοῖς χρώμενοι, ἢ βδελυρεύσεταί τις οὐ φάσκων, τούτων τῶν μισθοφορούντων παρὰ τοῦ Μακεδόνος, τῶν καθ' ἡμῶν πεπλουτηκότων;) * Βδελυρότης, (ἡ,) Manass. Chron. p. 95. 103. (=79. 86.)" Boissonad. Mss. Βδελυρία, Theophr. Char. 11. " Βδελυρὸς, ad Lucian. 1, 419. Timæi Lex. 60. et n.: Coray Theophr. 222. Βδελυρία, Phrynich. Ecl. 152. Thom. M. 615." Schæf. Mss. " Nausea, Fastidium, Hippocr. 546." Wakef. Mss. * Παμβδελυρὸς, ά, ὸν, Aristoph. Ἐκκλ. 1035. A. 968. " Brunck. 1, 14." Schæf. Mss. * " Τριςβδελυρὸς, Suid. 1, 602." Wakef. Mss.]

[* Βδελυχρὸς, ά, ὸν, i. q. βδελυρὸς, Epicharm. ap. Athen. 321. " Βδελυχρὸς, * Βδελυχνὸς, ad Hesych. 1, 711. n. 3." Dahler. Mss. " Βδελυχνὸς, Eust. Il. 1221, 50." Wakef. Mss.]

ΒΕΒΑΙΟΣ, ὁ, ἡ, (et α, ον,) Stabilis, Firmus; ut βεβαία εἰρήνη. Isocr. et Xen. Firma pax. E Plut. Fabio, βέβαιος εὐτυχία. E Thuc. βέβαιος χάρις. Rursum Plut. δόξα βέβαιος, Certa et firma persuasio. Sic Thuc. (3, 37.) Εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει, ὧν ἂν δόξῃ πέρι: 2, (89.) Μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες, Magnam quandam et certam animi fiduciam habentes. Sic βέβαιος φίλος Aristoph., qui Ennio Amicus certus, i. e. Certæ vel firmæ fidei: ut rursus Thuc. 5, (43.) Οὐ βεβαίους φάσκων εἶναι Λακεδαιμονίους, interpr. Non firmæ fidei. At βεβαίους τὰς πύλας ap. Eund. 143. exp. Tutas portas. || Βέβαιον, Securitas; ut Plato Ep. Ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρεχέτω, Securitatem præstet, Fidem suam firmet, aut Fiduciam afferat. || Βέβαιον pass. signif. Certum et compertum, et de quo fiduciam habemus. Sed et βέβαιος de persona dictum, Is, de quo fiducia concipitur, Is, de quo nobis aliquid certo persuademus: unde, Βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, Certa fides habetur mihi hoc facturum me esse. Thuc. 3. Καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἦσαν

μηδὲν νεωτεριεῖν: quasi quis dicat, Nobis essent certiores nihil rerum novarum molituri esse, i. e. Certiorem spem de iis conciperemus, fore ut etc. Alii, Majore securitate confideremus. Ego autem illas expp. attuli ad facilius declarandum pass. h. v. usum, quem certe non minus durum existimo, quam esset Lat. usus τοῦ Certus de persona dictum, sc. pro Eo, cui certo creditur. Sic Gall. Assuré utroque modo accipitur. Ceterum a βέβαα pro βέβηκα formari puto βέβαιος, licet aliam formationem afferat Etym. Sed inter derivata a βαίνω prætermissum, hic ponendum censui, præfixa tamen nostra lineola. || Βεβαιότερος, Stabilior, Firmior: βεβαιότατος, Firmissimus. ET Βεβαίως, Firme: unde βεβαίως ἔχειν dicitur a Plat. de LL. quod firmum est. Et Βεβαιοτέρως, Firmius, Stabilius, [Strabo 1. p. 42. Xen. K. Π. 2, 1, 13.] Sed βεβαίως exp. etiam Certo, Explorato. [Gl. Βέβαιος· Certus, Ratus, Firmus, Stabilis. Βεβαία· Vivida, Fortis. Βέβαιον· Ratum, Firmum. Βεβαίῳ· Tugurium, (sic.) Βεβαιότερον· Certius. Βεβαίως· Firmiter. "Τὸ βέβαιον, Verum, Certum, Exploratum. Herod. 7, 50." Schweigh. Mss. "Βεβαίως, Dem. 132. Eur. Herc. F. 1121." Seager. Mss. "Ad Charit. 653. Coray in Thuc. par Levesque 1, 350. Βέβαιος, ibid. ad Charit. 315. ad Lucian. 1, 393. Wakef. S. C. 4, 120. B. de fem., Jacobs. Anth. 6, 366. ad Thuc. 1, 6. ad Dionys. H. 2, 1158. 3, 1523. Galsend. ad Diogen. X. T. 2. p. 754. Seq. infin., Dionys. H. 1, 514. Conf. cum βίαιος, ad Plut. 6, 87. Hutt. B. ἡ, et βεβαία, Thom. M. 149. ad Diod. S. 1, 178. Βέβαιον, i. q. βεβαίως, Thom. M. 200. Βέβαια adv., Diod. S. 2, 493. Βέβαιον, ὅτι, Dionys. H. 1, 516." Schæf. Mss. "Prudens, Dio Chrys. 1, 700." Wakef. Mss. * Βεβαιόπιστος, ὁ, ἡ, Schneidero susp.; sed extat in Marco Eremita c. 1. p. 276. * Βεβαιότροπος, Damascius in Phot. Bibl. 1030=547.]

Βεβαιότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Aristot. Eth. 1, 10. Περὶ οὐδὲν γὰρ οὕτως ὑπάρχει τῶν ἀνθρωπίνων βεβαιότης, ὡς περὶ τὰς ἐνεργείας τὰς κατ' ἀρετήν. Apud Thuc. (4, 66.) p. 143. videtur poni pro ἀσφάλεια. In VV. LL. βεβαιότητα ποιοῦμαι, Do fidem. Ibid. βεβαιότης exp. etiam Constantia. [Gl. Certitas, Firmitas, Secundus auctor.]

Βεβαιόω, ώσω, Stabilio, Firmo, Firmum reddo, Tutum reddo. Item Confirmo. Thuc. 6. Τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι. At Herodian. Τὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. Aristid. Pan. Οἵ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν, i. e. Ratam faciunt. Bud. Et, ut βεβαία εἰρήνη, sic et βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην dicitur. Herod. 4. Καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, Sancire, Polit. interpr. Sic autem et νόμους βεβαιῶσαι, Bud. ap. Dem. (524.) Sancire leges interpr. Idem ap. Polyb. 3. Βεβαιοῦν τὰς ἐπαγγελίας, Promissa præstare. || Βεβαιῶσαι pro eo, quod Juriscons. dicunt, Præstare, ut habere liceat ei, cui stipulatione et sponsione evictionis cautum est. Vide Bud. 745. Idem p. 746. Βεβαιοῦμαι, pro Fidem facio, Pro comperto habeo, Affirmo, Confirmo, e Plat. et Paus. affert. [Gl. Βεβαιόω· Stabilio, Confirmo, Offirmo, Corroboro. Βεβαίωται conf. cum βεβίωται, Greg. Cor. 752. Xen. K. A. 7, 6. 17. K. Π. 8, 8, 2. "Ad Charit. 315. 653. Heindorf. ad Plat. Gorg. 142. Herodian. 462. et n.: Lennep. ad Phal. 135. ad Diod. S. 1, 104." Schæf. Mss. "Med., Stabilio, Hierocles 32." Wakef. Mss.]

[* Βεβαίωμα, τὸ, Gl. Firmamentum, Statumen.]

Βεβαίωσις, ἡ, Confirmatio. Apud Thuc. 1. exp. Firmamentum: Τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, Omne vestræ auctoritatis firmamentum. In jure autem βεβαιώσεως δίκη, Actio ob evictionem, ut scribit Bud. 746. Vide et J. Poll. 8. item Hes. et Suid. sed ap. hunc pro ὁρισάμενοι reponunt quidam ὠνησάμενοι, sicut et ap. illum ὠνησαμένων pro ὁρισαμένων. [Gl. Confirmatio, Fidejussio, Auctoritas. "Phalar. 342." Schæf. Mss.]

[* Βεβαιωτέον, Diog. L. 361.]

Βεβαιωτής, (ὁ,) Confirmator, Sancitor. Plut. (1, 531.) refert a Numa institutos Fœciales, φύλακας μὲν εἰρήνης, ἐπιγνώμονας δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτιῶν, αἳ σὺν δίκῃ πόλεμον ἐπισυνάπτουσι. ET Βεβαιωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Confirmativus; ut βεβαιωτικὰ ἐπιῤῥήματα, qualia sunt δήπου, δήπουθεν, δηλαδὴ, κ. τ. λ. Eust. [Gl. Βεβαιωτὴς, ἐγγυητής· Fidejussor, Sponsor. Βεβαιωτής, Βεβαιώτης, Greg. Cor. 545. Βεβαιωτὴς, Aristid. 1, 395. Polyb. 2, 40. 4, 40. Dionys. H. 1, 9. 22. 39. 2, 163. Βεβαιωτικὸς, Eust. in Il. 47, 12. 69, 32. in Od. 42, 11. Ind. Epict. * "Βεβαιωτικῶς, Iren. 485." Kall. Mss. "Βεβαιωτὴς, ad Mœr. 116." Schæf. Mss. "Dionys. H. 1, 29." Wakef. Mss.]

[* "Βεβαιοσύνη, ἡ, Ignat. 20." Kall. Mss.]

Ἀβέβαιος, ὁ, ἡ, Instabilis, Inconstans, ὁ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάτρεπτος, Suid. Instabilis et facile mutabilis. Plut. (6, 648.) Ἢ λέγειν, ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, εὐμετάβολος. Exp. etiam ὁ μὴ πάγιος, Minime firmus, aut, Non hærens firmiter. Ex α priv. et βέβαιος. || Ἀβέβαιος de re usurpatur utplurimum. Plut. (6, 70.) Χάριν ἔδειξεν οὐ μόνον ἐφήμερον, καὶ ἀψίκορον, καὶ ἀβέβαιον οὖσαν, ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουσαν εἰς ἔχθραν καὶ ὀργήν. Aliquando et de persona; sic ap. Athen. utitur Aristot. ex oculorum B differentiis morum ostendens differentias, Εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικούς· τοὺς δ' ἀτενεῖς, τοὺς δὲ μέσους· ἀναιδεῖς δ' εἶναι τοὺς σκαρδαμυκτικοὺς, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς. [Gl. Infirmus, Instabilis, Incertus, Impotens. Lex. Polyb. "Dem. 1341." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 87.; Emendd. 2, 534." Schæf. Mss.] Ἀβεβαίως, Inconstanter. [* Ἀβεβαιότης, ἡ, Gl. Infirmitas. Diod. S. 14. p. 400. "Polyb. ap. Suid. v. Ἀθεσία." Wakef. Mss.]

Διαβεβαιόομαι, Affirmo, Bud. e Phal. E Plut. autem in Fab. affertur, Διαβεβαιούμενος περὶ τῶν πραγμάτων. [Gl. Διαβεβαίοω· Obstino. Διαβεβαιοῦμαι· Assevero, Assentio, Offirmo, Assero. Διαβεβαιοῦται· Allegat, Affirmat. Διαβεβαιοῦταί μοι· Affirmatur mihi. Dionys. H. 1, 103. Diod. S. 1, 24. 26. 380. 539.; "ad 1, 416. 2, 456. Pierson. ad Herodian. 463." Schæf. Mss. * Διαβεβαίωσις, ἡ, Gl. Affirmatio, Assertio. Basil. 3, 443. * Διαβεβαιωτικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Affirmandus. "Etym. M." Wakef. Mss. * Διαβεβαιωτικῶς, Sext. Emp. p. 41. 62. 72. 76.]

C Ἐμβεβαιόω, Constabilio, Confirmo, ut Plut. Lyc. (22.) Ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων. ET Ἐκβεβαιόω, pro eod., in VV. LL., si mendo caret. [Plut. Ages. 19. ἐκβεβαιώσασθαι, ubi in Lyc. l. c. ἐμβεβ. "1147. HSt. Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρετάξαντο μὲν ἀμφότεροι πάλιν, ἐκβεβαιούμενοι τὸ νίκημα." Seager. Mss. * Ἐκβεβαίωσις, ἡ, 2, 85=6, 317. "Ἐκβεβαιοῦμαι, ad Diod. S. 2, 456. Plut. Alex. 91. Schm." Schæf. Mss. "Var. lect. Plut. 4, 496." Wakef. Mss.]

Ἐπιβεβαιόω, item Ἐπιβεβαιοῦμαι, Confirmationem addo, q. d. Post confirmo. [Theophr. C. P. 5, 20. Schol. Soph. Antig. 40. "Plut. Ag. et Cleom. 1459. HSt. Φυόμεναι γὰρ ἐν τοῖς τηλικούτοις αἱ ἀρεταὶ, καὶ βλαστάνουσαι, τό τε κατορθούμενον, ὥς φησι Θεόφραστος, ἐπιβεβαιοῦνται τοῖς ἐπαίνοις, καὶ τὸ λοιπὸν αὔξονται, μετὰ φρονήματος ἐπαιρόμεναι." Seager. Mss. "Thom. M. 361." Schæf. Mss. * Ἐπιβεβαίωσις, ἡ, Gl. Perseverantia, Confirmatio.] Καταβεβαιόομαι, Affirmo. Bud. e Plut. [Cæs. 47. * Καταβεβαίωσις, ἡ, D Plut. 1120. * Προσβεβαιόω, Gl. Προσεβεβαίωσεν· Comprobavit. "Phalar. 230." Schæf. Mss. * Συμβεβαιόω, Clem. Alex. Str. 569.]

"ΒΕΒΡΑΔΑ, Hes. esse dicit ἀθαρίνην. Sed forsan "ἀθερίνην scripsit et βεβράδα pro βέβραδα: quorum "utrumque Piscis nom. est. Meminit βεβράδων in Pi-"scium catalogo Athen. (287.) ubi inter alia hæc le-"guntur exempla: Phrynich. Ὦ * χρυσοκέφαλοι βε-"βράδες θαλάσσιαι. Dorio, Βεβράδα ἀποκεφαλίσας, ἐὰν "ᾖ ἀδροτέρα. Easdem Epicharmus et Sophro VOCANT "Βεβραδόνας, a sing. Βεβραδὼν, ut idem Athen. ibid. "docet, exemplis ab iis petitis. Ibid. Dorio tradit "ἐκ μόνης τῆς βεβράδος γίνεσθαι σκευασίαν τινὰ, quæ "APPELLETUR Βεβραφύη: cujus mentionem facere "Aristonymum dicit in ἡλίῳ ῥιγοῦντι, e quo hæc "verba affert, ὅγε τοι Σικελὸς Ταῖς μεμβραφύαις προσ-"έοικεν ὁ καρκινοβάτης. Ubi nota scriptum esse "μεμβραφύαις pro βεβραφύαις. Nam ET Μεμβράδες "dicuntur iidem Pisces, ut Idem ibid. annotat, affe-

" rens hoc ex Alexide testimonium, Ὃς τοῖς τετρα- A
" διστοῖς μὲν παρέθηκεν ἐσθίειν Πρώην λέκυθον, καὶ
" μεμβράδας, καὶ στέμφυλα. SED ET Βεμβράδας no-
" minari scribit, et quidem Attice: ut ap. Antipha-
" nem, Μέλιτος γλυκυτέρας βεμβράδας φάσκων ἔχειν.
" Et rursum, Πωλοῦσι τὸ μέλι σαπρότερον τῶν βεμβρά-
" δων. Ibid. rursum sine μ, ex Aristoph. (Fr. p. 228.
" Br.) Ταῖς * πολιόχρωσι βεβράσιν τεθραμμένη. Vilem
" autem fuisse pisciculum, ex eo patet, quod Aristo-
" menes ibid. dicit, βεβράδας φέρων ὀβολοῦ. Et Ari-
" stonymus, Οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστὶ σαφῶς, οὔτ' αὖ βεβρὰς
" κακοδαίμων. Ubi etiam nota eam copulari cum τῇ
" ἀφύῃ: nam apuæ e membradum genere sunt, ut
" testatur Aristot. ap. Athen. paulo ante ll. citatos,
" in sermone de apua: Καὶ ἄλλη δὲ, sc. γίνεται, ἐκ
" τῆς μεμβράδος, καὶ ἔτι ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων, τῶν ἐκ
" τῆς ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος γινομένων. Quamobrem IL-
" LUD Μεμβραφύας in l. Aristonymi supra cit. existi-
" mo esse non σκευασίαν τινὰ et ὀψώνιον, sed Apuas
" e membradum genere: præsertim cum ibi dicat,
" ταῖς μεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβάτης: loquens B
" de vivo adhuc pisciculo. Et fortassis καρκινοβάτης
" dicit, quoniam Epicharmus ἐν μεμβράσι καὶ καμμά-
" ροις, qui e genere τῶν καρκίνων sunt, τὰς ἀφύας ἀρι-
" θμεῖται, ut idem Athen. tradit. Veruntamen et
" Etym. vult μεμβραφύαν esse σκευασίαν τινὰ γινο-
" μένην ἐκ τῆς μεμβράδος s. βεμβράδος, afferens et ipse
" in testimonium illum Aristonymi l. Dicit vero et
" ipse βεμβράδα esse εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς: ab Epi-
" charmo autem eas VOCARI Βραδόνας: e quo hæc
" in testimonium affert, βραδόνες τε καὶ κίχλαι, λαγοί,
" δράκοντες ἄλκιμοι: quæ et in Lex. meo vet. eod.
" modo leguntur." [* Μεμβραδοπώλης, ὁ, Athen.
126. * Μέμβραξ, Trall. 12. p. 240.: * Μεμβρίδια, τὰ,
Genus salsamenti ap. Alexandrinos, 237. vox vulgi
Græcorum. " Βεμβρὰς a βεβρὰς, ut τέκω τέκμωρ.
Canin." Gataker. Mss. " Βεβρὰς, Bergler. Alciphr.
398. * Βεβραδαφύη, ibid. Βεμβρὰς, Aristoph. Fr. 228.
* Βεμβραδαφύη, Bergler. Alciphr. 398. Μεμβρὰς, ibid.
Aristoph. Fr. 228. ad Mœr. 179. Μεμβράδες, Forum,
ubi μ. veneunt, ad 351." Schæf. Mss. " Μέμβραξ, C
Cicadæ species, Ælian." Wakef. Mss. * " Βαμβραδό-
νες ap. Epicharm. et Sophron. vocantur Pisciculi,
qui aliis βεμβράδες et μεμβράδες, Athen. 287."
Schweigh. Mss.]

" BEMBEΩ, Circumago, In gyrum ago. UNDE
" Βεμβεύω, Idem. Meminit utriusque Hes. Et βεμ-
" βεῖ enim affert pro δινεῖ, et βεμβεύει pro δινεύει.
" INDE ET Βέμβηξ, ηκος, ἡ, dicitur * ὁ ξύλινος στρόμ-
" βος, s. ἐργαλεῖον, ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες, ut
" Suid. exp., quod τῶν παίδων παίγνιον alio nomine
" dicitur δῖνος, στρόβιλος, τροχὸς, Lat. Turbo et Tro-
" chus itidem. Apud Suid. Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι
" θοὰς βέμβηκας ἔχοντες, Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ
" τριόδῳ. Idem ex Aristoph. affert, βέμβηκος οὐδὲν
" διαφέρειν δεῖ: quod exp. εὐκίνητον καὶ εὔστροφον
" εἶναι δεῖ, nimirum in modum βέμβηκος, ἣ μάστιγι
" διωκομένη στρέφεται. HINC Βεμβηκιάω, Circumeo,
" aut In gyrum eo in modum turbinis: ut idem Suid.
" βεμβηκιᾶν esse dicit περιστρέφεσθαι, Circumverti et D
" circumagi. ITEM Βεμβηκίζω, act. habens signif.,
" nimirum Circumverto et circumago in modum βέμ-
" βηκος, In gyrum ago velut turbinem. Apud eund.
" Suid. ex Aristoph. Σ. (1517.) συγχωρήσωμεν ἅπαν-
" τες, Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν ἑαυ-
" τούς: ubi Schol. exp. διακινήσωσι. Porro notan-
" dum est, non per η solum βέμβηξ scribi, SED ET
" Βέμβιξ, per ι: ut ap. Hes. βέμβικος δίκην, quod
" exp. ῥόμβου δίκην, In modum rhombi: nam et ipse
" εἰλεῖται, ut βέμβιξ περιστρέφεται καὶ δινεῖται. Eid.
" βέμβιξ est non solum ῥόμβος, sed etiam στρέβλα,
" item δίνη, et ἡ συστροφὴ τοῦ ἀνέμου. Innuit igitur
" dici non solum de Trocho et turbine, quem ver-
" bere rotant pueri, sed etiam de Turbine aëreo, et
" de Aquarum vortice. Est vero et Insectum quod-
" dam volucre, quod βέμβιξ nominatur: Schol. Ni-
" candri esse dicit σφηκοειδὲς, μέλαν κατὰ τὴν χροιὰν,
" κέντρῳ χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες: alibi annotans τὴν
" τενθρήνην, s. τενθρηδόνα, a quibusdam vocari βέμ-
" βικα. Nicander Θ. (805.) Οὐδέ γε μὴν φράσσασθαι
" ἀλέξια τοῖσι βολάων Οἷά περ ἐκ βέμβικος ὀρεστέρου,
" ἠὲ μελίσσης: A. (183.) μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκές
" τε καὶ ἐκ βέμβικες ὄρειαι Γλεῦκος ἅλις δαίνυνται. Ubi
" Schol. videtur legisse βεμβίδες. Nam ET Βεμβὶς
" idipsum animalculum appellatur: καὶ αἱ βεμβίδες
" δὲ, inquit, τῶν σφηκωδῶν εἰσὶν εἶδος μελισσῶν, ἃς
" ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι: indicans βέμβικας s. βεμ-
" βίδας esse Apum speciem quandam e vesparum ge-
" nere: quam etiam nota a Nicandro vocari ὀρεστέ-
" ραν et ὀρείαν, Montanam. Forsitan est Bombyx
" Plinii. Is enim 11, 22. locutus de apibus, vespis
" et crabronibus, Quartum, inquit, inter hæc genus
" est bombycum, in Assyria proveniens, majus quam
" supra dicta. Nidos luto fingunt, salis specie, ap-
" plicatos lapidi: in iis et ceras largius quam apes
" faciunt, deinde majorem vermiculum. Ex illo
" porro βεμβὶς est DEMIN. Βεμβίδιον, quod tamen
" Hes. esse dicit ἰχθύδιον λεπτὸν, Tenuem et minu-
" tum pisciculum. Præterea ut dictum est ap. eund.
" Hes. scribi βέμβιξ pro βέμβηξ, SIC ET Βεμβικίζει
" habetur ap. Eundem pro βεμβηκίζει: quod exp.
" ῥομβεῖ, στρέφει, item διώκει: cum potius sit εἰς κύ-
" κλον διώκει. SED ET Βέμβριξ dici pro βέμβιξ Idem
" docet: cum hoc βέμβριξ, perinde ut illud βέμβιξ,
" exp. κῶνος, ῥόμβος, τροχὸς, στρέβλα, συστροφὴ ἀνέ-
" μου. Adhæc ut βεμβεῖ, SIC ET Βεμβρεῖ exp. βεμ-
" βρεύει, δινεύει. Ubi etiam NOTA Βεμβρεύει pro
" βεμβεύει dici." [* Βεμβικώδης, ὁ, ἡ, Athen. 496.
Βέμβιξ, * Βεμβικιάω, Aristoph. Ο. 1461-4. Oppian.
Α. 5, 221. Ὣς τότε κητείοισιν ὑπ' ἄσθμασι χῶρος ἀπάν-
τῃ Ξαινόμενος βέμβικας ἐλίσσεται Ἀμφιτρίτης. " Βέμ-
βηξ, Βέμβιξ, Jacobs. Anth. 7, 294. Brunck. Aristoph.
2, 256. Βέμβιξ, Aristoph. Fr. 269. Βεμβηκίζω, Βεμ-
βικίζω, Brunck. Aristoph. 2, 256." Schæf. Mss. Βέμ-
βηξ, βέμβιξ, βεμβηκίζω, βεμβικίζω, Schæf. ad Dionys.
H. de Comp. Verb. 112. Draco 27.]

" Βιμβικίζεται, ab Hes. exp. περικρούεται: a Suida
" παρακρούεται."

" BH, Suida teste est τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων
" φωνῆς ap. Atticos, non autem βαί: ut ap. Cratinum
" in Dionysalexandro, Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον,
" βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Inde puto esse VERB. Βήζει,
" quod Hes. exp. φωνεῖ: ut sit i. q. βῆ βῆ λέγει.
" SED ET Βηβῆν, idem Hes. dici testatur πρόβατον:
" forsan ab hoc βῆ βῆ, quod balando sonat. QUIN
" ET Βήλγει AC Βληήσσει, quod idem Hes. exp. βλη-
" χᾶται, ab ead. profectum esse origine existimo:
" quemadmodum ipsum quoque βληχᾶσθαι et Balare
" ap. Latinos videntur ead. vocis μιμήσει ficta esse.
" Unde etiam colligi potest quæ vera fuerit τοῦ η pro-
" nuntiatio, medium nimirum sonum habens inter α
" clarum et ε, proxime accedentem ad αι."

" Βήκη, (ἡ,) Hesychio χίμαιρα, Capra: forsan ὀνο-
" ματοπεποιημένως, et κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς, quam
" ἐν τῷ μηκᾶσθαι edit. Βῆκα quoque παρὰ τὸ βῆ βῆ
" λέγειν dicta sunt τὰ πρόβατα, Hes.: cui tamen Βῆ-
" κα est etiam ἀναδενδράς. Sic Βηκίοις Gal. ex Hip-
" pocr. affert pro προβατίοις usurpatum."

" Βήλγειν, Hesychio βληχᾶσθαι: forsan per sync.
" dictum pro βῆ λέγειν."

" Βηνῶσα, Hesychio ἡ φωνὴ τῶν προβάτων."

ΒΗΛΟΣ, (ὁ,) Limen domus. Il. A. (591.) Ῥίψε
ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, A divino s. cœle-
sti limine, i. e. Limine domus cœlestis. Imperite
autem Interprr. hic βηλὸν exp. Cœlum: qui error
et in VV. LL. servatus fuit. HINC Βέβηλος τόπος,
Quem, q. d. cujus limen, ingredi cuilibet fas est, ὁ
βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι. AT Ἀβέβηλος contra ὁ ἄβα-
τος καὶ ἱερὸς, Eust. Sed dicuntur ambo non solum de
re, sed et de persona. Et e consequenti redditur
Βέβηλος, Profanus, at Ἀβέβηλος, Non profanus. Or-
pheus ap. Justin. M. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις:
ita enim rectius quam βέβηλοι, eod. sensu, quo Virg.
procul, o procul este profani. Et ap. Callim. (H. in
Apoll. 2.) ἑκὰς, ὅστις ἀλιτρός. At Ἀβέβηλος, Non
profanus, uti dixi: et interdum etiam Sacrosan-
ctus; ut ἀβέβηλα χωρία. Plut. (6, 635.) Ἔστι δούλῳ

φεύξιμος βωμὸς, ἔστι καὶ λῃσταῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν A ἱερῶν. Item ἀβέβηλοι λόγοι, Non vulganda dicta. Suid. Ετ Βεβηλόω, Profano, Contamino; μιαίνω; Hes. et Suid. Quod autem a βαίνω derivatum putetur βηλὸς, nostram illi lineolam præfixi. " Βαλὸν, " Hes. dicit esse οὐδὸν καὶ οὐρανὸν, Dor. sc. pro " βηλόν. Βηλαϊνὸς, Cælestis, VV. LL.: sed sine " ullius auctoris testimonio. Ἐπίβαλοι, Hesychio " πτέρναι, Calces, Calcanea." [Gl. Βηλός· Pavimentum, Celum. Βέβηλος· Profanus, Pollutus. Βέβηλοι· Profani. Βεβηλόω· Profano, Contamino. " Βηλὸν, Purum, qualis in cœlo sereno astrisque puritas est: inde βέβηλον, Pollutum; nam syllaba βε signif. mutat; Impurum, Quod astris cœloque minime sit dignum. Aret. in 1 Tim. 4." Gataker. Mss. " Βέβηλα, τὰ, de cibis, quibus vesci nefas, Athen. 2, 65." Schweigh. Mss. Βηλὸν ἀστερόεντα, Quint. Sm. 13, 483. Schol. Ven. Il. A. 591. Τὰ * βῆλα, i. q. πέδιλα, Panyasis ap. Schol. Ven. l. c., pro qua voce perperam leguntur * Βαίολα et * Βίολα: vide supra p. cccxcvi. b. Barker. ad Etym. M. 788. Heynium B Uber die Stelle. Βέβηλος τελετῆς καὶ ἡελίου, Anal. 2, 170. Βέβηλος, Soph. Œd. C. 10. Oppian. K. 2, 208. Themistoclis Ep. 11. Οὐδ' ἐν βεβήλῳ τῆς Ἑλλάδος οἴκησις, οὐδ' ἐν ἱερῷ ἱκετεία καὶ καταφεύξις. " Eur. Protes. Fr. 1. p. 470.; Heracl. 405. Ἤλεγξα καὶ βέβηλα, καὶ κεκρυμμένα Λογία παλαιὰ τῇδε γῇ σωτηρία, Et vulgata et arcana. * Βεβήλως, Profane, Chrys. Hom. 119. T. 6. p. 967. Οὐδὲ βεβήλως διακεῖσθαι εἰς τὰς θείας ᾠδὰς, οὐδὲ * μελῳδικῶς ἀνακλᾷν καὶ περιβλέπεσθαι ὧδε κἀκεῖ." Seager. Mss. * " Βεβηλοτροπία, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 62 (=52=118. Meurs.)" Boissonad. Mss. * " Βεβηλότης, (ἡ,) Amphil. 75." Kall. Mss. Βεβηλόω, Heliod. 10. p. 513. * Βεβήλωσις, ἡ, Levit. 21, 4. " Βηλὸς, Cattier. 23. Heyn. Hom. 4, 159. 8, 397. ad Lucian. 1, 488. Βέβηλος, Jacobs. Anth. 9, 60. Brunck. Soph. 3, 491. 506. Boissonad. Philostr. 657. Dionys. H. 3, 1330. Luzac. Exerc. 159. Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiii. Ammon. p. 1.; Valck. Animadv. 2. 184. Timæi Lex. 60. et n.: Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. C 29. ad Lucian. 1, 537. Ἀβέβηλος, Brunck. Soph. 3, 491. ad Lucian. 1, 488. Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiii. Ammon. p. 1. Valck. Animadv. 2. 184. * Βῆλος, ad Charit. 477. 510. Βῆλον, 699. Heyn. Hom. 4, 159. * Βηλόθυρον, (Schol. Aristoph. B. 969.) ad Charit. 699." Schæf. Mss. Vide Lex. Vocc. peregr. cccxcv. " Ἀβέβηλος, Synes. 43. Βεβηλόω, Heliod. 104. Julian. 228." Wakef. Mss. * Ἐμβεβηλέω et * Ἐμβεβηλόω, Profano, Contamino, Schneider. Lex. affert, sed ἀμαρτύρως. * Συμβεβηλόω, Nemes. 356.]

[* " Παμβέβηλος, (ὁ, ἡ,) Suid. v. Κωνσταντῖνος, Sylburgii Saracenica p. 70. Basil. in Greg. Naz. 100. Notit. Mss. T. 9. P. 2." Boissonad. Mss. Cyrill. in Es. 61. p. 860.]

ΒΗΞ, χὸς, ἡ, Tussis. Proverb. βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Fem. frequenter ponitur, ut et Diosc. 1. βῆχα χρονίαν dicit. Thuc. autem 2, (49.) masc. etiam: Καὶ ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος D μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. E Gal. affertur plur. διὰ βηχῶν. Hinc Βηχικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad tussim pertinens, Tussicularis: ut βηχικὰ φάρμακα Cæl. Aurel. Medicamenta tussicularia vocat. Dicitur autem et βηχικὰ sine adject. a Diosc. Invenitur et βηχικαὶ δυνάμεις. Sed et βηχικαὶ ap. Diosc., ubi de ladano loquitur, sub. nomine antidoti, ut putat Bud. Ετ Βήχιον, (τὸ,) Herba Tussilago dicta, et Tussicularis eid. Cæl. Aurel. Item Hesychio est νόσος ἐν φάρυγγι. [Gl. Βήξ· Tussis, Tussedo. " Aristot. de Anima 2, 8." Routh. Mss. Theophr. H. P. 9, 13. Βῆχα ξηρὸν, 9, 19. τοὺς βῆχας. Βήχιον, Tussilago, Diosc. 3, 126. Plin. 26, 6. Tussilago farfara Linn. Trall. 7. p. 126. Hippocr. 400, 9. * Βηχώδης, ὁ, ἡ, 49, 10. 50, 26. et persæpe, Βηχικὸς, 366, 3. * " Βηχὸς, Synes. de Febr. 106." Kall. Mss. " Βήξ, ad Thom. M. 148. 151. ad Charit. 731." Schæf. Mss. " Athen. 53." Wakef. Mss.] " Βηχία, (ἡ,) Erotiano ap. Hippocr. Herbæ species, " quam sua ætate Βηκίαν et Βήκιον vocatam dicit: " procul dubio eadem est atque τὸ βήχιον." [Gl. Βήκιον· Tussilago. * Βηχία, ἡ, et * Βηχίας, ὁ, sub. φθόγγος, Nicom. Ger. Harm. p. (20.) 35. Schneider. Lex. v. Κοκκυσμός.] " Βηχμὸς, Etymologo νυσταγμός." [" Ad Mœr. 102." Schæf. Mss.]

" Βήσσω, Tussio, frequens ap. Hippocr. et ap. com" munis linguæ scriptt., pro quo Attici βήττω di" cunt." Βήττω, Tussio. Xen. K. Π. 2, (2, 1.) Ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, προσεποιούμην βήττειν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἠδυνάμην κατέχειν τὸν γέλωτα. [Gl. Βήττω, Βήσσω· Tussio. Diosc. 1, 18.] " Βρῆγμα, τὸ, Id, quod tus" siendo expuitur et screatu ejicitur: τὸ μετὰ βηχὸς " ἀναπτυόμενον, Gal. Lex. Hippocr. ubi ipsum citat " e lib. 1. de Morbis. Sic Βρήσσειν, cujus verbale " est βρῆγμα, esse dicit τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν, " Tussiendo expuere et screatu ejicere s. Excreare: " sed addit, quosdam hæc sine ρ scribere, nimirum " Βῆγμα et Βήσσειν. Hes. quoque Βρῆγμα ap. Hip" pocr. esse dicit * ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος: verum " βρήσσουσιν exp. βληχῶνται, φωνοῦσι: de ovibus " dici addens: qua signif. et Βρηνεύομαι accipi in" nuit. Et ab illo βρήσσειν est derivatum Βρηχανώ" μενοι, quod Idem exp. φωνοῦντες ἢ χασμώμενοι." [Βῆγμα, Hippocr. 475. " Heyn. Hom. 5, 111. Βήσσω, Βήττω, Mœr. 101. et n.; Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss.]

Ἀναβήττω, Extussio, Tussiendo expuo s. excreo: vel simpl. Expuo, Excreo; ut Gal. Ἀναβήττων αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος. Item Ἀναβήττομαι, pass. ap. Eund. Ἀπεφήναντο αἷμα μηδέποτε ἐκ θώρακος διὰ τῆς φάρυγγος ἀναβήττεσθαι, Rejici, Expui, Excreari, Extussiri, Retussiri, h. e. Per os sumtum, per pulmonem rejici, Bud. [Hippocr. 41, 49. 46, 42.] " Ἀμβήξατο, Æol. " sync. pro ἀνεβήξατο, Extussiit, Excreavit, μετὰ " βηχὸς ἀνέπτυσεν, Gal. Lex. Hippocr. Est autem " ab Ἀμβήσσομαι s. Ἀμβήττομαι. Quidam Codd. " habent ἀμβρήξατο: non male; testatur enim et " ipse, indifferenter scribi et cum ρ, et sine ρ, βρήσσειν " vel βήσσειν, βρῆγμα vel βῆγμα." [" Ἀναβήσσω, Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss.]

" Ἀποβήσσω, s. Ἀποβήττω, Extussio, Tussiendo " ejicio. Hippocr. Progn. Μήτε πύον ἀποβήσσῃ." [149, 19. 162, 8. 47. 49. 163, 24. 190, 10. 244, 42. 396, 8. 407, 38. 474.] Ἐκβήττω Bud. ap. Gal. interpr. Extussio. [Hippocr. 149, 39. 150, 5. 313, 11. 417, 1. 475. * Ἐμβήσσω, Hippocr. 363, 41=1230. * Ἐπιβήσσω, 309, 9. 334, 42. Nonn. in Greg. Naz. 2, 9. * Ὑποβήσσω, Hippocr. 359, 1. 434, 49. 437, 48. Lucian. 9, 258. μύχιον. " Ὑποβήττω, ad Mœr. 101." Schæf. Mss.]

" ΒΗΣΣΑΙ, ut Gr. Lexicographi et Schol. tradunt, " dicuntur οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, Loca in mon" tibus, per quæ gradi possumus: s. οἱ * σύνδενδροι " καὶ δρυμώδεις τόποι, Loca arboribus frutectisque " condensa: qui Lat. dicuntur Saltus, forsan quo" niam nonnisi saltu maxima e parte transiri possunt. " Sunt qui non solum νάπη interpr., sed etiam κοι" λάδας, Convalles, Valles profluas. Il. P. (282.) ὅστ' " ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασ" σεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας: Γ. (34.) Οὔρεος ἐν βήσ" σῃς: Od. K. (252.) Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα " δώματα καλὰ Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ: " postquam nimirum ᾔομεν ἀνὰ δρυμά. Ubi nota " addi περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, In loco conspicuo: ideo" que vel eminenti, vel certe ampla planitie patenti. " Item Soph. (Aj. 198.) ἐν εὐανέμοις βάσσαις dixit. " Inde Βησσήεις, (εσσα, εν,) Saltuosus: vel Flexuo" sus, Habens multas semitas: volunt enim βήσσας " dici Loca in montibus, quæ diversis semitis s. cal" libus pervia sunt. Hesiod. Ἔ. ἄγκεα βησσήεντα. Et " alibi, ἀνὰ δρυμὰ βησσήεντα. Hes. affert et Βησή" σεις pro τόπους βασίμους τῶν ὀρῶν. Sed suspectum " est." [Βῆσσα, Hymn. in Apoll. 284. Pind. I. 3, 17. O. 3, 41. Π. 3, 7. 9, 90. Schneider. Lex. Glossæ: Βῆσσα· Profunditas, Locus sylvosus. Βῆσσαι· Valles. " Βήσσῃ, Ruhnk. Ep. Cr. 135. Βῆσσαι, ibid. 53. Valck. Phœn. p. 514. Huschk. Anal. 277. Jacobs. Anth. 10, 195. Heyn. Hom. 4, 456. 6, 139. Βησσήεις, Hesiod. Θ. 130. Wakef. Phil. 1461." Schæf. Mss.

" Βῆσσα, Nicander Θ. 67. Βησσήεις, de montibus, Dionys. P. 1183." Wakef. Mss.] " Βῆσος, τὸ, Vallis, " Concavitas, VV. LL. ex Hom." " Βάσσος, τὸ, i. q. " βῆσσα, ἡ, ut Hes. et Etym. testantur. Unde " Βασσαίας, ita enim malo quam βασσέας, assenti- " ente serie alphabetica, idem Hes. dici ostendit τὰς " ἐν βήσσῃ γεγονυίας: addens, βήσσας dixisse τοὺς " κοίλους καὶ δενδρώδεις τόπους, s. τοὺς βασίμους τῶν " ὀρῶν: i. e. Loca cava et arboribus densa, vel Loca " in montibus, per quæ gradi possumus." [" Βῆσσος, Ilgen. Hymn. 487. Ruhnk. Ep. Cr. 53. Βάσσος, ibid." Schæf. Mss.]

BIA, (ἡ,) Vis, Virtus, Robur. Il. H. (157.) Λ. (669.) Od. Ξ. (468.) Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Hom. alibi, βίην et κάρτος copulat. Sed et βίη Ἡρακλῆος periphrastice pro Ἡρακλῆς, itidemque Πριάμοιο βίη et Πατρόκλοιο βίη ap. hunc poët., sicut et ap. alios alia hujusmodi habemus. Rara est autem hæc signif. in prosa: imo vero non temere ejus exemplum reperiri posse existimo. Videtur tamen Xen. Ἑ. 6. p. 350. h. v. in bonam partem usus esse; sed hunc Script. ποιητικώτερα quædam usurpare, alias admonui. Sciendum est autem ab Æsch. Pr. Κράτος et Βίαν nominari Jovis satellites. Meminit et Callim. H. in Jov. (67.) Ἧ τε βίη, τό, τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου. Utriusque autem et ab Hesiodo, si bene recordor, fit mentio. At in Soph. Aj. (1334.) Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν; Schol. exp. ἐξουσία, ut sensus sit, μὴ ὑπὲρ τοῦ ἐνδείξασθαι τούτῳ τὴν ἐξουσίαν, παραβῇς τὸ δίκαιον.

Βία, Vis, i. e. Violentia. Item, Violentus impetus. Hesiod. Ἔ. (1, 273.) Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Il. A. (430.) Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Od. O. (328.) Τῶν ὕβρις τε, βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. Il. O. (105.) Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες Ἠ ἔπει, ἠὲ βίῃ, q. d. ἢ πείθοντες, ἢ βιαζόμενοι: ita enim, ut opinor, locutus fuisset prosæ scriptor. Sciendum est autem βίαν hoc posterius significatum frequenter in illa quoque habere. Dem. (289.) Ἐπὶ πολὺ προάγειν τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. Quæ Bud. interpr. Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. Sic autem et Herodian. βίαν et ὠμότητα copulavit. Polyb. autem βίαν et θυμὸν, scribens, Ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, In violentia et iracundiæ furore educatus, eod. Bud. interpr. Dicitur autem et βίᾳ et πρὸς βίαν, pro Per vim. Thuc. 3. Οἱ γὰρ πλείους ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν βίᾳ κατείχοντο. At πρὸς βίαν vide paulo post. Tribuitur porro βία et rebus inanimatis: ut, cum βίαν τοῦ πνεύματος dicit Synes. Sic Aristid. Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ. || Hinc βίᾳ ἡμῶν, Thuc. 1, (43.) Nobis invitis. Sic βίᾳ Θηβαίων, Isocr. Hel. (15.) Ἀδράστῳ δὲ τοὺς ὑπὸ τὴν Καδμείαν τελευτήσαντας, βίᾳ Θηβαίων, θάψαι παρέδωκε. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, pro Invita multitudine, Dem. (473.) βίᾳ θεῶν, Diis invitis, Eur. (Phœn. 875.) Et πρὸς βίαν ἐπίνομην, pro Invite bibebamus, vel Coacti bibebamus, s. Cogebamur bibere, q. d. per vim, ex Aristoph. (A. 73.) affertur. Et tamen πρὸς βίαν χειροῦσι, Σ. (443.) est Prehendunt per vim, et impressionem in eum facientes.

Βίαι, Injuriæ, Contumeliæ, Quæ per violentiam fiunt. Od. A. (117.) Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών: Π. (189.) βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

[Βία, Gl. Violentia, Flagitium, Vis, Impes, Impetus, Raptus, Stuprum. Βίαν ποιεῖ· Vim facit. Μετὰ βίας ἀφαιρῶ· Extorqueo. Πρὸς βίαν, Plato Phædro 27. " Βία, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 81. ad Corn. Nep. 386. ad Lucian. 1, 295. ad Herod. 672. Dawes. M. C. 302. ad Charit. 728. Jacobs. Anth. 7, 10. 8, 16. Markl. Suppl. 1225. Wakef. Ion. 207. 1156.; Herc. F. 558. 1372. Trach. 1093. 1096.; Eum. 54. Musgr. Herc. F. 215. 558. Lobeck. Aj. p. 411. Heyn. Hom. 8, 79. Periphrasi inserviens, ad Il. B. 658. Γ. 146. A. 268. N. 758. Σ. 486. Toup. ad Longin. 271. Beck. Biblioth. Phil. 1, 109. Wolf. ad Hesiod. 94.; Græv. 597. Casaub. Athen. 1, 24. Jacobs. Animadv. 82. Huschk. Anal. 297. Fischer. Præf. ad Weller. G. G. p. vi. Heyn. Hom. 4, 627. Conf. cum βίος, Musgr.
A Ion. 624.; Wakef. 1153.; Phil. 749. Βίᾳ, Eur. Phœn. 18.; Valck. p. 405. Oratt. Gr. Reisk. 5, 301. Toup. Opusc. 1, 523. Lysias 2, 769. Reisk. Valck. Hipp. p. 296. ad Herod. 634. Brunck. Antig. 79. Jacobs. Animadv. 56. Markl. Suppl. 230. Ion. 1314. Herc. F. 556. Βίᾳ χειρὸς, Diod. S. 2, 529. ἀνάγκης, Ammon. 116. Βίῃ, Βίην, Heyn. Hom. 4, 110. Ἀπὸ βίας, Diod. S. 2, 444. Προσάγειν βίαν, βίᾳ, ad Diod. S. 1, 429. 449. 510. 521. Πρὸς βίαν, Valck. Diatr. 235. ad Herod. 671. Herc. F. 551. Abresch. Æsch. 2, 1. Brunck. Aristoph. 1, 223. 3, 61.; Kuster. 75.; Argum. Nub." Schæf. Mss.]

" Βίηφι, Poët. paragoge pro βίῃ s. βίᾳ, Od. A. " ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀπορραίσῃ: H. βίηφι " δὲ κάρτεροι ἦσαν."

Βιήμαχος, (ὁ, ἡ,) Vi et robore, non arte, pugnans, Epigr. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 642. cf. Βιαιομάχας. " Jacobs. Anth. Proleg. 54." Schæf. Mss. " Paul. Sil. 42." Wakef. Mss.]

Ἄβιος, ὁ, ἡ, Valde robustus. Ex α augente, et
B βία, Robur, pro πολύβιος, i. e. πολυδύναμος: et ita nonnulli in l. Hom., infra citando, exp. ἀβίων, ut Eust. docet. Quod si α sit priv., ἄβιος signif. Invalidum, Minime robustum, Imbellem, ἀπόλεμον. || Aut ἄβιος, Non violentus, Violentia non utens; ut βία signif. Violentiam: sitque ἄβιος, οὐ βίαιος: unde colligatur et hæc exp. οὐκ ἄδικος: utramque habent Hes. et Etym. Quod si quis cum Eust. exp. οἳ βίαν οὐκ οἴδασι, Qui violentiam aut vim non norunt, tunc pass. accipiat βία, de vi, quæ infertur: ut sit, Quibus vis non infertur; vel, Qui per vim et coacti nihil agunt; nam alioqui non conveniret, quod subjungit, ἐλεύθεροι γὰρ, Liberi enim. Apud Etym. v. Γαλακτοφάγος, inter alias declarationes est hæc, ut ἀβίων capiatur pro μὴ βιαζομένων: quod itidem pass. intelligendum puto, ut perinde sit ac τῶν βίαν οὐκ εἰδότων: potius quam act. pro οὐ βιαίων. [Draco 63. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 215. Wassenb. ad Hom. 24. Lucian. Dial. 23. ad Il. N. 5. ad Lucian. 1, 401. Lex. Herod. 177. Musgr. Iph. T. 425. Ja-
C cobs. Anth. 7, 152. 8, 244. Huschk. Anal. 150. Boissonad. Philostr. 448. Heyn. Hom. 6, 367. 369. Ἄβιοι, 6, 367. Huschk. l. c. 78." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμετρόβιος, Nonn. D. 17, 382." Wakef. Mss.]

Ἀντίβιος, ὁ, ἡ, i. q. ἀντίος, Adversus, Contrarius, Adversarius. Il. A. (304.) B. (378.) ἀντιβίοις ἐπέεσσι μάχεσθαι, Pugnare verbis inter se adversantibus. Γ. (435.) Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι. Est autem ἀντίβιος quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων: secundum Etym. autem, ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ, i. e. δυνάμει: itidem vero Eust. ἀντίβια ἔπη exp. ἐναντιοδύναμα. [" Wassenb. ad Hom. 43. Huschk. Anal. 299. Jacobs. Anth. 8, 258. 11, 114. Boissonad. Philostr. 400. Ἀντίβιοι ἐχθροί, Monum. Byz. 1." Schæf. Mss.]

Ἀντίβιον, et Ἀντιβίην, et Ἀντιβίᾳ, Advv. [sub. ὁδῷ,] Contra, E contrario, Ex opposito. Item Ex adverso, E regione, Coram, In conspectu: quia qui adversatur alii, stat ex adverso ejus in altera parte. Il. Γ. (20.) H. (40. 51.) Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι: Φ. (225.) καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην.
D [" Ἀντιβίην, Wassenb. ad Hom. 43. Heyn. 8, 154. * Ἀντιβίας, Jacobs. Anth. 8, 258." Schæf. Mss.]

Ὑπερβίη, ἡ, Modum excedens vis, Injuria: ἀδικία, Suid.

Ὑπέρβιος, ὁ, ἡ, Omnem vim excedens, Omni vi superior, Violentus: Il. Σ. (262.) θυμὸς ὑπέρβιος. Od. A. (368.) Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. Hesiod. Ἔ. 2, (310.) ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας: Θ. (139.) Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας. Et Ὑπέρβιον, Adv. pro ὑπὲρ δύναμιν, Ultra vires, Per vim: ὑπερβίως, Suid. Il. P. (19.) οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι. Od. Π. (315.) Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ. [Ὑπέρβιον ἐσμὸν, Nonn. Jo. 107, 2. Hinc Lat. Superbus. " Obstinatus, Pertinax, Od. O. 212." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 292. Ὑπέρβιον, ibid." Schæf. Mss.]

" Ὑπερβίως, Valde violenter, ἄγαν βιαίως," [Schol. Par. Apoll. R. 4, 1523. " Heyn. Hom. 7, 292." Schæf. Mss.]

Αἰνοβίας, ὁ, Immani robore et vi præditus: πο-

λεμικὸς, Suidæ, qui e Simonide citat τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα. [" Jacobs. Anth. 6, 201. 7, 65." Schæf. Mss. " Anacr. 81." Wakef. Mss. * Δεινοβίας, ὁ, Orph. Arg. 63.] " Δινοβίας συμβάσης εἰς τὸ Καλ-" λικλέους χωρίον, dicit Liban. Argum. Or. Dem. " π. Καλλικλέα (1271.) pro ἐμβολῆς ὕδατος ἐπομ-" βρίου, ut ex oratione ipsa apparet. Bud. For-" san igitur δινοβίαν vocat δίνην βιαίαν, Violentum " vorticem aquæ pluvialis. Vide et Χαράδρα." " Εὐ-" ρυβίης, (ὁ,) Cujus vis et robur late se extendit, " Late potens. Hesiod. Τρίτων εὐρυβίης. Epigr., Εὐ-" ρυβίης Ἀΐδης: ibid., Ἀπόλλων. AT Εὐρύβιος, Nom. " propr. ap. Athen." [Anal. 2, 518. " Julian. Æg. Epigr. 51, 6." Boissonad. Mss. " Εὐρυβίης, * Εὐρυβία, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 272. Wakef. ad Mosch. 2, 119." Schæf. Mss. " Galei Myth. 195. Hom. H. in Cer. 294." Wakef. Mss. * Παμβίας, (ὁ,) Pind. N. 9, 57. κεραυνῷ. * Παντοβίας, i. q. παμβίας, Theodoridæ Epigr. 10. στέργει π. Ἀχέρων. " Ad Hesych. 2, 183. n. 4.; 855. n. 7." Dahler. Mss. " Παντοβίης, Jacobs. Anth. 8, 129. ad Mœr. 409. Toup. Opusc. 1, 452." Schæf. Mss. * Παραβίας, Hecatæus ap. Athen. 447. * Ὑψιβίας, Corinna ap. Hephæst. 60.]

[* " Βίαρον, Cyclaminus altera, Diosc. 447." Boissonad. Mss.]

Βίαιος, (α, ον,) et ὁ, ἡ, Violentus, Injurius; ut ἔργα βίαια, Od. (B. 236.) Apud Plat. de LL. τὰ βίαια, Quæ vi aguntur. Apud Thuc. aliquoties βίαιόν τι πάσχειν dicuntur, Quibus vis aliqua et injuria affertur, s. Qui aliqua afficiuntur injuria. Plur. etiam dicitur βίαια πάσχειν, ut Plut. Pericle, Αἰγινῆται δὲ κακοῦσθαι δοκοῦντες, καὶ βίαια πάσχειν. Illi autem βίαιόν τι πάσχειν respondet, atque adeo præcedit βίαιόν τι ποιεῖν, unde Lucian. Βίαιον μηδὲν ποιεῖν, pro quo Xen. Ἑ. 2, (4, 14.) βιαιότερόν τι dixit: Ὅσοι μὲν γὰρ ἐπεποιήκεσάν τι βιαιότερον, καὶ ἐφοβοῦντο: nisi βιαιότερον extenuantis esse quis velit. Hinc autem et βιαίων δίκη, Actio de vi illata. Lucian. Herm. Καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγον βιαίων. Dicitur autem βίαιος de variis rebus; ut βίαιος πολιτεία, Plato de LL. βιαία δίκη, Synes. Violentum supplicium: βιαία χεὶρ, ap. Eund.: βίαια πνεύματα, Philo. In illis autem sicut et in seqq. exemplis observa et βίαιος et βιαία fem. Apud Rhetores autem βίαιος ὅρος, et βίαιον, Schema quoddam Rhetorum, vide Hermog. ap. Bud. 223. Sciendum est porro βίαιον de persona etiam dici; ut Thuc. 1. Καὶ ὅτι οἵδε βίαιοι καὶ πλεονέκται εἰσί. Ibid. Ἤδη δὲ καὶ βιαίου ὄντος αὐτοῦ. Et 3. Ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος. Ubi redditur etiam Vehementissimus, Acerrimus: a Schol. autem exp. ἰσχυρός: quem tamen ἰσχυρότατος scripsisse credibilius est. ‖ Coactus; ut βίαιοι φωναὶ ap. Greg. exp. Coactæ voces. Sed et β. φυγὴ pro Effusa fuga affertur e Thuc. [Gl. Violentus, Violans, Inpeteius, Pertinax. Βίαιοι φλύαροι, Violenti nugatores, s. Gerrones; Stulti, Inepti, sed Violenti, Æsch. Socr. Dial. 3, 13. et Ind. Ad Greg. Cor. 830. Plato de Rep. 5, 12. " Phrynich. Ecl. 176. Jacobs. Anth. 6, 269. ad Diod. S. 2, 548. Coactus, Casaub. ad Athen. 97. De fem., ad Anton. Lib. 47. Verh. Alciphro 260. Ilgen. Hymn. 592. ad Charit. 315. Wakef. S. C. 2, 30. Ἐκ τοῦ β., ad Dionys. H. 4, 2086. Δίκη βιαίων, Wyttenb. Select. 312. 434." Schæf. Mss.] " Βιαίως, Violenter, s. Vi, βίᾳ." [Gl. Violenter. B. πολλὰ ἐργάζεσθαι, Multa violenter facere, Palæph. 34, 2. Æsch. Ag. 190. Dem. c. Med. 396. J. Poll. 8, 65. bis. " Eur. Iph. A. 1152. Heracl. 80. 367. 925. Hec. 814. Rhes. 901. Tro. 44. 356." Seager. Mss. Tzetz. ad Lyc. 523. " Ad Lucian. 1, 180. Valck. Phœn. p. 768." Schæf. Mss.]

[* Βιαιοθανατέω, Plut. 10, 737. * Βιαιοθάνατος, et * Βιαιοθανασία, ἡ, Paul. Alex. * Biothanatos, Ms. Jul. Firmicus Astron. 7. ap. Lessing Beyträge 3, 256. * " Βιαιοθανατάω, Plut. de Fluv. 1152." Kall. Mss. * " Βιαθάνατος, (vox nihili,) Olympiod. ad Phæd. ap. Fischer. 485.; Wyttenb. 233. habet Βιοθάνατος. * Βιαθανατόω, (verbum nihili,) Nicet. Paphl. 35. (in Martyrum Triadi Ed. Combef. 1666.)" Boissonad. Mss. Vide Βιοθάνατος.]

[* Βιαιοκλὼψ, ῶπος, ὁ, Lycophro 547.]

" Βιαιομάχας, (ὁ,) Violentus pugnator, Violentus " præliator: ideoque Strenuus bellator. Vel etiam " Qui vi ac robore corporis in pugna certat, non do-" lis: UT Βιαιομαχεῖν est Vi roboreque corporis pu-" gnare, non arte dolisque et strategematicis astutiis. " Polyb. 5, (84.) Ἔτι δὲ καλλίω τὰ θηρία, βιαιομα-" χοῦντα καὶ συμπίπτοντα κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς: 1, " (27.) Πρὸς δὲ τὴν θάλατταν καὶ τὸ περιέχον ὅταν πε-" ριβάλλωνται καὶ βιαιομαχῶσι, Vi cum tempestatibus " certant. Hom. hoc dicit μάχεσθαι ἀρετῇ τε βίῃ τε: " item βίῃ καὶ κάρτεϊ: et βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ἔγχεϊ: " alibi autem ἢ δόλῳ ἠὲ βίηφι: nam dolus aut virtus " quis in hoste requirat?" [Βιαιομάχας, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 642. Anal. 1, 226. * " Βιαιόμαχος, Jacobs. Anth. 7, 84." Schæf. Mss.]

[* " Βιαιότης, ἡ, Violentia, Lysias 735. Antipho 707. Andocides 115." Seager. Mss.]

¶ Βιάω, ήσω. Et Βιάομαι, Vim affero, Urgeo, vel Violenter urgeo, Opprimo, Il. K. 172. Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς: 145. itidemque Π. 22. Μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς, ubi βεβίηκεν exp. Impulit; item Invasit: at ego malim Oppressit; nam opprimendo vim afferimus. Illi autem priori loco v. Urgere magis convenire arbitror. Admonet autem Eust. thema τοῦ βεβίηκε esse βιῶ, cujus deriv. sit βιάζω. Pass. autem utitur Hom. Od. Λ. (502.) Οἵ κεῖνον βιόωνται, Ψ. (9.) βιόωντό τε παῖδα. At de illa constr. Il. Φ. (451.) τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, lege Eust. Ex Hesiodo autem (Θ. 423.) affertur βιάομαι, pro Vim infero, Vitio: Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα, quod exp. Nihil ab ea per vim ademit. Bud. ex Herod. etiam citat βιάομαι. " Βεβιημένον ὕδωρ, Nonn. (Jo. 43, 26.) " dixit de aqua, quæ vi hausta est et extracta, ut et " βεβιημένον ἆσθμα dicitur Anhelitus vi ductus, Spi-" ritus vi attractus, a βιάω, unde et βεβίηκε ap. Hom. " Sed poëtis duntaxat hæc usitata sunt; prosæ enim " scriptt. βιάζεσθαι dicunt." [Nonn. l. c. 75, 18. ἄνεμος.] " Βιόωνται, Ion. pro βιῶνται, Hesychio καταπονοῦσι, βιάζονται, Delassant, Cogunt." " Βιῴατο, Ion. pro βιῷντο, i. e. βιάζοιντο, a βιάομαι, Eust." [Βιῴατο, Apoll. R. 4, 1236. pro βιάοιντο, βιῷντο. " Βιάω, Valck. Phœn. p. 99. ad Herod. 544. Heyn. Hom. 8. 199. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Βιάομαι, Fischer. Ind. Palæph. v. Βιάσασθαι. Βιάω, Βιάομαι, ad Phalar. 320. Bacchyl. 5. Pamphil. 1. et Jacobs.: Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 9, 30. 69. 11, 367. Brunck. Apoll. R. 182. 189. Heyn. Hom. 6, 30." Schæf. Mss. " Hom. H. in Apoll. 528." Wakef. Mss.]

[* " Ἀποβιάομαι, Hippocr. 458." Wakef. Mss. * Παραβιάομαι, Amos 6, 10.]

Βιάζω, i. q. βιάω, et ab eo deriv. Od. M. 297. Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα. Et pass. Il. O. (727.) Π. (102.) Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσι, Opprimebatur. Sic Λ. (575.) πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι. Utuntur autem hoc pass. et prosæ Scriptt., licet βιάζω, ut opinor, non usurpantes. Dicitur autem illis βιάζεσθαι signif. pass. Cui vis affertur, vel Qui cogitur, aliquid facere. Thuc. 1. Ἀδικούμενοι δὲ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι: (1, 2.) Βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. Plut. Othone, Βεβιάσθαι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ. Pro Cogi autem cum infin. Dem. (508.) Ὅπως μὴ βιασθῆτε ἁμαρτάνειν.

Βιάζομαι tamen act. signif. frequentius est ap. prosæ Scriptt., quam pass., quod non illis tantum modis redditur, sed interdum etiam Violo. Item Eluctor. Item Exprimo, ut Cic. dixit Expressit hoc necessitas, aliisque nonnullis, qui cum exemplis declarabuntur. Thuc. 1, (77.) Βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, Quibus potestas est vim afferendi, vel, Vim faciendi, non est quod judicia morentur. Plato de Rep. 1. Βιάσασθαι τῷ λόγῳ. Apud Eund. Βιαζόμενος ἢ κλέπτων exp. Vi aut Clam agens. Cum accus. autem jungitur interdum personæ, interdum rei, sed diversa signif. Nam βιάζομαί σε est Vim affero, Vi adigo, Cogo etc.: qua in signif. oppositum ei πείθω passim legitur, sicut Lat. Vi et Precario opponuntur. Xen. K. Π. 6, (1, 19.) Βιάζεσθαι μὲν μὴ τοιαύτην γυναῖκα, πείθειν δὲ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Plut. 9, (97.) Ἐπειδὴ πείθειν ἀδύνατος ἦν,

ἐπεχείρει βιάσασθαι κ. τ. λ. Dem. autem, Δύναμιν καὶ πλοῦτον, μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πεφυκέναι. At βιάζομαι τοῦτο est Vi efficio, Pervinco, vel Vi efficere conor. Dem. (501.) Μηδὲν οὖν φιλονείκει, Λεπτίνη, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδέν. Thuc. Βιαζόμενοι τὴν ἀπόβασιν, Vi in terram descendentes, Bud. Tale est ap. eund. Thuc. Βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν. Et βιησάμενοι λαῖτμα, Apoll. R. (1, 1299.) Fluctum eluctati. Ita enim malo, quam ut in VV. LL., Fluctui vim inferentes. Alioqui fateor et cum accus. rei eod. sensu jungi sæpe quo et cum accus. personæ; considerandum est enim interdum eand. esse utriusque rationem; Thuc. 1, (38.) Ἡμῖν δ' αἰσχρὸν ἦν βιάσασθαι τὴν τούτων μετριότητα: 8, (53.) Τοὺς νόμους βιασάμενος: ubi βιάζομαι exp. possumus Vim infero, vel Violo. Habet autem βιάζομαι et aliam constr. ut βιάζομαι εἴσω, quod exp. Vi perrumpo intro. Sic autem et ap. Thuc. 7. cum accus. pro Perrumpo, Βιασάμεναι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, Cum perrupissent obstantes Atheniensium naves. Schol. autem exp. νικήσασαι. At βιάσασθαι τὴν φυλακὴν a Bud. exp. non Perrumpere, sed Summovere. Reperitur et cum πρὸς, ut Lucian. (2, 927.) Καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον: q. l. Erasm. perperam interpr., Corpus ad graveolentiam prorumpens, vel magna vi contendens. Sic βιάζομαι δρόμῳ pro Contendo cursu e Thuc. affertur; quæ etiam constr. observanda est. At βιάζεσθαι πρὸς τὸν λόφον, in VV. LL. falso citatum, de quo vide paulo post. Item cum εἰς, ap. Luc. 16, 16. Ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, itidem pro Irrumpit. Neque enim ablat. Vi adjungere huic verbo necesse est. Sed et cum διὰ, ap. Thuc. rursus 7. Οὗτοι δὲ διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, Cum vi pertransissent: at de βιάσασθαι τὴν φυλακὴν modo dictum fuit. Quibus ll. addo, non propter constr., sed propter signif. similitudinem, hunc ejusd. Thuc. 3. Καὶ ὑπερβῆναι τὰ τείχη, ἢν δύνωνται βιάσασθαι, pro Exitum per vim moliri. || Βιάζομαι, Cogo: ut autem βιάζομαι, a βία fit, et hanc et alteram habente signif., ita fit a Gall. nom. Force, quod est βία, v. Forcer, utramque et ipsum signif. habens: hanc quidem in communi usu, illam autem in certis quibusdam loquendi generibus: cum infin. Lucian. (1, 267.) Ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾷν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε: alibi, Βιάζομαι φιλῆσαι. Plut. Pericle, Εἰ δὲ βιασθείη προελθεῖν. Interdum omittitur infin., ut Lucian. (1, 458.) Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Sic et βιάζεσθαι pass. vel potius βιασθῆναι, pro Cogi, supra. || Conor, Nitor, Summa vi contendo. Itidem cum infin., ut Thuc. 7, (79.) Καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ἀποτετειχισμένον: at in VV. LL. perperam omisso infin. Βιάζονται πρὸς τὸν λόφον, e Vallæ interpr. Vi pervadunt ad tumulum. Sic βιάζομαι ἄρχειν, Plut. Numa. Dem. Καὶ τοὺς μηδὲν προσήκοντας βιάζεται Ἀθηναίους εἶναι παρὰ πάντας τοὺς νόμους, i. e., inquit Bud., Externos civitate donare contendit et nititur. || Stupro, Stuprum infero: pro quo et Lat. peculiari signif. dicunt Vim inferre: sicut et Galli suum illud Forcer. Plut. (9, 96.) Οἱ δὲ, καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται. || Pro διὰ τοῦ βιαίου contendo, quod est Schema Rhetoricum, vide ap. Bud. 223.

Βιάζομαι quamvis τῷ πείθειν opponatur, ut paulo ante docui, dixit tamen Lucian. (3, 85.) nove quidem, sed eleganter tamen, πειθοῖ βιάσασθαι: Καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. Quod certe perinde esse crediderim ac si quis dicat Violenta quadam suadela pleraque effecisse. Bud. tamen ita vertit, Suada pleraque eluctari pervincereque solitum. Erasm. vero sic, Persuadendo pleraque sibi subegisse. At mihi mea interpr. Græcæ formulæ energiam pariter et elegantiam multo melius reddere videtur.

[Βιάζομαι ἄλλον, Gl. Violo, Vim facio, Conor, Subigo, Porceo, (sic,) Adigo. Βιάζομαι παρθένον· Vitio. Βιάζομαι ὑφ' ἑτέρου· Vim patior. Βιάζεται· Vim facit, Conatur. Βιάζεται παρθένον· Compremit. Ὁ βιαζόμενος· Raptor. Βιασάμενοι· Enixi. Βιάσασθαι· Violare. Ἐβιάσατο· Inhibuit. Βιάζειν pro βιάζεσθαι, Greg. Cor. 753. Βιάζεσθαι, 105. Schæf. Melet. Cr. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 94. "Βιάζομαι, Violenter conor, Chrys. de Sac. 4, 5. p. 182. bis." Routh. Mss. "Βιάζω, Tzetz. in Lycophr. 698." Boissonad. Mss. Βιάζεσθαι γυναῖκα, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 70. "Βιάζω, Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 103. et n.: 106. Ammon. 17. Thom. M. 48. Zeun. ad Xen. K. Π. 389. et Ind.: ad Lucian. 1, 65. ubi videtur regere infinitivos seqq., contra T. H.: Toup. ad Longin. 332. ad Charit. 268. 510. Valck. Diatr. 21. 258. ad Thom. M. 152. Wakef. S. C. 2, 28. 121. Wessel. ad Diod. S. 1, 49. Jacobs. ad Anth. 1, 20. ad Herod. 712. Luzac. Exerc. 32. Monthly Review, Jan. 1799. p. 93. Jacobs. Anth. 9, 49. 69. 11, 367. T. H. ad Aristoph. Π. p. 411. Cum infin., Thom. M. 160. Act., Med., ad Dionys. H. 2, 836. De coitu, ad Mœr. 3. Thom. M. 151. Βιάζομαι, Phalar. 352. ad Charit. 510. 555. Stupro, Phrynich. Ecl. 22. Boissonad. Philostr. 515. Mœr. 390. et n.: Med., Wakef. Herc. F. 1369.; Alc. 145.; S. C. 4, 16. Jacobs. Anth. 7, 321. 9, 11. 126. Βιάζομαι, act., Xen. Mem. 1, 2, 10. 11. Βιάζεσθαι ἄστρα, Navigare invitis astris, Toup. Append. in Theocr. 37. Vide Harles. ad Theocr. 343. Βιασάμενος, Pass., Gesner. Ind. Orph. v. Βιησ. Βιάζεσθαι εἴς τι, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. πρός τι, Diod. S. 1, 696. Wakef. Diatr. 12. Βεβιασμένος, Βιασάμενος, ad Dionys. H. 4, 2075. Βεβιασμένος cum inf., act., Paus. 333. (male Interpres.) Βιασθέντες, Xen. Mem. 1, 2, 10." Schæf. Mss. "Βιάζομαι, Renitor, Soph. El. 577. Festino, Arrian. T. 207. Per vim conor, Strabo 211. Cum vi tollo, Hippocr. 600. Intro per vim, Dionys. H. 1, 377. ἰέναι, Xen. K. A. 21." Wakef. Mss.]

[* Βεβιασμένως, Diod. S. 3. p. 112. "Necessario, Coacte, Orig. Philoc. 27. p. 109." Seager. Mss.]

[* Βίασις, ἡ, UNDE * Βιάσιμος, η, ον, Gl. Violabilis.]

[* "Βίασμα, Porph. 160." Wakef. Mss.]

Βιασμὸς, ὁ, Violatio, Vis adhibita s. illata. Citatur e Diosc. 3, 108. Οἱ λεγόμενοι βιασμοὶ, ubi Ruell. Affectus, quæ violentiæ dicuntur. Barbarus, Lymphationes. [Dionys. H. 1. p. 61. 62. 115. (356.) Strabo 6. p. 405. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 511.]

[* Βιαστέον; Auctor Rhesi 584. ἡμῖν δ' οὐ βιαστέον τύχην.]

Βιαστὴς, ὁ, Violator, Qui vim infert. Naz. Βιαστὴς τῆς βασιλείας, Violentus regni raptor. VV. LL. UNDE Βιαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui vim afferre potest: βιαστικὸς νόμος, Lex, quæ cogit, e Plat. [de LL. 11. p. 921. Aristot. de Part. Anim. 3, 1000. Βιαστὴς, Gl. Violentus. * Βιαστόν· Violatum. * "Βιαστικῶς, de duriore constr., Schol. Philostr. 484. Boiss." Dindorf. Mss. * Βιατὴς, Pind. Π. 1, 18. 81. 4, 420. 6, 28. N. 9, 122. O. 9, 114.: * Βιατὴρ, ὁ, UNDE * Βιατήριος, α, ον, (ap. Schneider. male, ὁ, ἡ,) Gorgiæ Enc. Hel. 66. Reisk. Ὡς περὶ βιατήριον βίᾳ ἁρπασθῆναι. "Plato Gorg. 129." Wakef. Mss. "Βιαστὴς, Jacobs. Anth. 6, 433. Wakef. S. C. 2, 28. Βιαστικῶς, Schol. Eur. p. 93. Matth." Schæf. Mss. "Βιαστικὸς, Clem. Alex. 288. Philo J. 2, 211." Wakef. Mss.]

"Βιάτωρ, Hesychio κυάθιον μικρὸν, ἤγουν κοχλιάριον, Cyathus parvulus, s. Cochlear."

Ἀβίαστος, ὁ, ἡ, Non factus violente, s. per violentiam, Non violentus, Absque violentia. Item, Non coactus. Damascenus: Διὰ τὸ αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον εἶναι τὸ καλόν. Sic ἀβίαστος κίνησις, Motus non coactus, sed spontaneus, ex α priv. et βιαστὸς, quod a βεβίασται formatur, 3 sing. præt. τοῦ βιάζομαι. || Inexpugnabilis, Ineluctabilis, Robustus. Bud. Lex. [Ἀβίαστον, Gl. Inviolatum. Ἀβίαστος ἤλυθον, Nonn. Jo. 163, 8. Dionys. H. 303.] Ἀβιάστως, Sine violentia, Non violente, Non coacte. [M. Anton. 7, 68. Aristot. de Mot. Anim. c. 10.]

Ἀντιβιάζομαι, Reluctor vim adhibens, Obsisto vi. Philo de Mundo, Διὸ κἂν ἀψάμενος δᾷδα πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάσεται, Nihilo secius flamma reluctans sursum illico resilit. Non fit autem ἀντιβιάζομαι ex ἀντίβιος, sed e βιάζομαι præfixa præp. ἀντί. [Gl. Renitor. "Wakef. S. C. 3, 56."

Schæf. Mss. " Philo J. 925." Wakef. Mss.]

Ἀποβιάζομαι, Vim affero, Vi cogo. Plut. Coriol. Ὅπου δ' ἡμᾶς ἡ ἱστορία πολλοῖς ἀποβιάζεται καὶ πιθανοῖς μάρτυσι. Citatur autem e Xen. Ἀποβιάζομαι ταῖς ἐπιμελείαις. Pass. vero etiam capitur ap. Plut. (9, 740.) Ὥστε συντρίβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸν καὶ συνθλιβόμενον. Ubi Turneb. Ut aqua contracta in se atque compressa naves elidat. || Enitor, inquit Bud., ut mulier in partu. Aristot. H. A. 7. Δυστοκοῦσι δὲ μᾶλλον, καὶ ἐὰν μεταξὺ ἀποπνεύσωσιν ἀποβιαζόμεναι τῷ πνεύματι. [" Schol. Theocr. 6, 18." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. " Zeun. Ind. Xen. K. Π." Schæf. Mss.]

Διαβιάζω, άσω, Per vim cogo, Vi adigo. Unde διαβιασάμενος ap. Varin. i. e. παραναγκασθείς. [Eur. Iph. T. 1365. " Incert. Num. 14, 44." Kall. Mss. Suid. v. Δείξαντες, cf. Polyb. Fr. Gramm. 34. T. 5. p. 82. Schw.]

Εἰσβιάζομαι, Vim infero, Violenter aliquid facio, Dem. (1004.) Κατὰ τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι, Qui violenter se cogunt adoptari. Hæc Bud. Item, Vi ingredior, Bud. q. d. Per vim irrumpo. Vi in aliquem locum contendo. Basil. Εἰς βασιλείαν εἰσβιασάμενος. Sic Plut. (1, 235.) Εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους. [" Ad Diod. S. 1, 645. 710." Schæf. Mss.]

Ἐκβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex uno loco s. statu in alium. Plut. Symp. 4. Αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζουσι, Exturbant nos et dejiciunt a recta via ad sanitatem. Idem, Ἐκβιασθέντες ὑπὸ τοῦ πάθους. Pass. in act. tamen signif. capitur pro Vi adigo, Per vim compello. Herodian. 3, (4, 11.) Ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλλυρικοί, Imminentibus a tergo Illyricianis, ut Polit. vertit. Idem, (2, 2, 10.) Ἵν' αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο ὑπακοῦσαι, Itaque velut ad obsequium impulsuri. Sic Plut. (8, 311.) Εἰ γὰρ διψᾷν ἐκβιάζεται καὶ πεινᾷν ἡ πρὸς τροφὴν καὶ ποτὸν ἀντίβασις τοῦ λογισμοῦ. Etiam Exprimo, Extorqueo, Bud. [Ἐκβιάζομαι· Extorqueo, Enitor. Ἐκβιαζόμενος· Eliciens. Ἐξεβιάσατο· Elicuit. Ἐκβιάσηται· Elicuerit. Ἐκβιασθείη· Elicutum sit. Lex. Polyb. Arrian. Epict. 1, 18, 21. Οὗτος ἐξεβίασε τὸν πρῶτον κλῆρον, ubi al. ἐξεβίβασε. Soph. Phil. 1129. τόξον χειρῶν ἐκβεβιασμένον. * Ἐκβιαστής, ὁ, Aquila, Theod. Prov. 6, 7. Symm. Es. 47, 3. " Ἐκβιάζω, Diod. S. 1, 83. 2, 461. et n.: ad Charit. 662. Huschk. Anal. 227. ad Herod. 707. Ἐκβιαστής, Porson. Med. p. 17." Schæf. Mss. " Ἐκβιάζομαι, Eunap. 59." Wakef. Mss.]

Ἀνεκβίαστος, ὁ, ἡ, Qui vi compelli nequit, Cui vis fieri nulla potest, Inviolabilis. Plut. (10, 360.) Ἔσται δυνατὰ πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἱμαρμένην ἀνίκητον, καὶ ἀνεκβίαστον, καὶ περιγεννητικὴν ἁπάντων ἡ εἱμαρμένης δύναμιν ἀπόλλυσιν, i. e. Turneb. interpr. Multa profecto numerabuntur in iis, quæ fieri possunt, quæ non insuperabili, non omnium victori domitorique fato obnoxia erunt, vel fati jus omne subvertit. [Vide Παρεκβίαστος. " Gell. N. A. 1, 2." Schæf. Mss.]

UNDE Ἀνεκβιάστως, Inviolabiliter. Δυσεκβίαστος, ὁ, ἡ, Cui non facile vis afferri potest, Quem non facile eluctari possis. Plut. (2, 88.) Ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου, δυσεκβίαστον. Bud. pro Pertinace ab Eod. poni tradit. [Plut. 3, 687. " 2, 127. 341." Wakef. Mss. * " Παρεκβίαστος, Plut. Arato 1920. HSt. Γίνεται χαλεπὸς καὶ παρεκβίαστος τοῖς παροικοῦσιν. Forsan, ἀνεκβίαστος." Seager. Mss.]

[* " Ἐμβιάζω, Max. Plan. 392. Βιάζω καὶ ἐμβιάζω. Ἐμβιάζω est comp. Græcis ignotum: Par. recte βιβάζω et ἐμβιβάζω. Ita etiam προσβιάζω, de quo cf. Schæf. Melet. Cr. 34." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[* " Ἐπιβιάζομαι, Clem. Alex. 635." Kall. Mss.]

Καταβιάζω, Vi compello, Opprimo, Urgeo. Plut. (1, 23.) Καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου, Ab illo opprimitur, VV. LL. Καταβιάζομαι etiam act. idem signif. Plut. de Garrul. Τίς οὗτος ὁ λόγος ὁ ἐφεστὼς καὶ καταβιαζόμενος; [de Is. et Os. 367. 371. " Plut. 2, 258. Appian. 2, 213. Vi confirmo, Hippocr. 303." Wakef. Mss.]

Παραβιάζομαι, Vi detorqueo. Plut. (6, 68.) Μύθων,
A οὓς ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι· καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι: (1, 172.) Ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων, καὶ παραβιαζομένων. Est etiam Urgeo, Cogo. Plut. (10, 209.) Πάντα μηχανῶνται, καὶ παραβιάζονται, καὶ στρέφουσιν, Turnebo interpr. Omnia moliuntur, urgent, torquent. Act. 16, (15.) Παρεβιάσατο ἡμᾶς. [Lex. Polyb. Orellii Epicur. Fr. p. 62. " Phrynich. Ecl. 74. Aristoph. Lys. Argum. Cattier. 84. ad Diod. S. 1, 603." Schæf. Mss. * " Παραβιασμός, (ὁ,) Violenta expressio, Violatio, Plut. lib. 1. c. Col." Lex. Græco-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Προβιάζομαι, Ante vim infero. Citatur ex Æschine. Item cum infin., e Plut. Camillo. [* Προπροβιάζομαι, Apoll. R. 1, 385. " Cattier. 89." Schæf. Mss.] Προσβιάζω, Adurgeo, Instando cogo. Thuc. (1, 105.) Καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθὲν, Eorumque pars haud exigua coacta. Προσβιάζομαι vero etiam act. in ead. signif. capitur. Plut. (8, 629.) Αἱ δὲ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι, μόγις
B καὶ κατὰ μικρὸν ἀνύουσι, χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν, Vim afferentes naturæ. Lucian. (1, 84.) Ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται. [Προσβιάζειν, Προσβιάζεσθαι, Schæf. Melet. Cr. 34. Vide Ἐμβιάζω. Diod. S. 20, 39. τόπῳ. " Ad Herod. 712. Heindorf. ad Plat. Theæt. 319. Jacobs. Anth. 9, 336. ad Dionys. H. 5, 243. τόποις, Diod. S. 2, 433. Προσβιάζομαι, act., Lucian. 3, 370." Schæf. Mss.] * Προσβιαστέον, Plut. de San. tuenda 125. Συμβιάζω s. Συμβιάζομαι, Simul vim infero. Unde συμβεβιασμένα, Dem. (100.) quod exp. Simul occupata. [" Longin. 10." Kall. Mss.] Ὑπερβιάζομαι, Vi supero, Vim inferendo præpolleo. Thuc. 2, (52.) Ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ, τι γένωνται, Nam exuperante malo, cum non haberent, quid agerent. [" Joseph. 419." Wakef. Mss.] Ὑποβιάζω, Violenter depello, VV. LL. [Schneider. Lex. " Acta Traj. 1, 253." Schæf. Mss.]

" Βιός, ὁ, Hesychio τόξον, Arcus: ἀπὸ τῆς κατὰ " τὴν ἔντασιν βίας: vi enim intendendus est. Aliis
C " vero est ἡ τοῦ τόξου νευρὰ, derivantibus et ipsis " παρὰ τὴν βίαν, quoniam vel vim arcui addit, vel vi " contenditur. Sed probabilior videtur Hes. exp., " cum aperte Hom. distinguat inter βιὸν et νευρὰν, " Il. Δ. (124.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον " ἔτεινε, Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' " ὀϊστός: etiamsi enim et τόξον ibi dixerit, tamen " βιὸν ibi interpr. τόξον nihil vetat: cum indicare " voluerit poëta arcum primum intentum fuisse, " deinde eundem λίγξαι, i. e. ὀλισθῆσαι ἢ ψοφῆσαι, " dum remitteretur, simulque τὴν νευρὰν μεγάλα " ἰαχέναι. Apertius adhuc O. (468.) hæc ipsa dis- " criminat, dicens, ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς, Νευρὴν " δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον. Adhæc ut τόξον τανύσαι et " ἐκτανύσαι dicit, ita et βιόν: Od. Τ. (577.) Ὃς δέ κε " ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, Καὶ διοϊστεύσῃ " πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Sed et βιὸν et φαρέ- " τρην copulate dicens, pro Nervo arcus sese non " usurpare manifeste docet: ut Il. Κ., Μηριόνης δ' " Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν, ἠὲ φαρέτρην, Arcum et phare-
D " tram. Od. Ζ., Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ " φαρέτρη." [" Ad Charit. 728. Wassenb. ad Hom. 24. Βιὸς, Βίος, Jacobs. Anth. 6, 400. Reiz. de Acc. 113. 115. Valck. Phœn. p. 402. Wessel. Obss. 214." Schæf. Mss. " Βιὸς, ἡ ἀπὸ τῆς βίας κατὰ τοὺς παλαιοὺς, βίας γὰρ χρεία εἰς τὴν τόξου τάσιν, ἢ παρὰ τὸν βίον, δι' αὐτοῦ [γὰρ] δοκοῦσιν οἱ παλαιοὶ εἰς τὸ ζῆν πορίζεσθαι: unde Heraclitus Scotinus, Ὁ βιὸς, τὸ μὲν ὄνομα βίος, τὸ δ' ἔργον θάνατος· παρωνόμασται γὰρ ἐκ τοῦ βίου, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιος, θανατοῖ δὲ τοὺς βληθέντας καὶ στερίσκει τοῦ ζῆν. Eust. Il. Α." Gataker. Mss. Draco 62. Glossæ: Βιός· Corda arcus. * " Μακρόβιος, Etym. M." Wakef. Mss. * Φαόβιος, ὁ, ἡ, Splendidum, sc. Aureum arcum habens, Eust. 31, 9.]

ΒΙΟΣ, Vita: ap. poët. frequentius βίοτος, cui opp. θάνατος, Mors. Dem. (1397.) Θάνατον καλὸν εἵλοντο μᾶλλον, ἢ βίον αἰσχρόν. Sunt qui βίον esse hominum, at ζωὴν brutorum potius existiment; sed hæc differentia non observatur. Quinetiam ζωῆς βίος e

Plut. (6, 435.) affertur, Ὡς ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐκκλασθέντα τῆς ζωῆς βίον, et exp. Vitæ cursum. Frequentiora sunt βιοῦν s. βιῶναι βίον et ζῆν βίον. Dem. (314.) Λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων. Et διατελεῖν τὸν βίον, Transigere vitam s. Degere, vel simpl. Degere, Vivere. Isocr. Busir. (8.) Εὐδαιμόνως ἂν τὸν βίον διατελοῖμεν: Archid. (17.) Τυραννῶν δὲ τὸν βίον διετέλεσε. Et βίον διέρχεσθαι, q. d. Vitam pertransire, Plato de Rep. 2. Et διατρίβειν τὸν βίον, ap. Eund. At διεξάγειν τὸν βίον, de Rep. 1. est Vitam tolerare, Victitare; sed ibi legimus plur. βίους, qui observandus est: Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες κ. τ. λ. Cum autem Per totam vitam signif. volunt, dicunt διὰ βίου: de quo vide in Διά. Vitam finire, est τελευτᾷν τὸν βίον, vel καταστρέφειν τὸν βίον, vel καταλύειν τὸν βίον, vel μεταλλάττειν τὸν βίον, vel ἐκλιπεῖν τὸν βίον, vel ἀποψύχειν τὸν βίον. Isocr. Paneg. Ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε. Sed et sine accus. βίον hoc verbo utuntur ead. signif., sic et ceteris præterquam illo ἐκλιπεῖν. Cic. ap. Eur. (Iph. A. 18.) βίον ἐκπερᾶν, Ad supremum vitæ diem pervenire interpr. Vide p. 147. mei Cic. Lex. Dicitur vero itidem πέρας τοῦ βίου, item τελευτὴ τοῦ βίου, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) alioqui frequentius τελευτὴ solum, pro Fine vitæ. Hegesander autem ap. Athen. audaci metaph. δυσμὰς βίου appellavit, q. d. Occasum vitæ, vergentem ad obitum vitam. Tribuitur autem et Empedocli illud loquendi genus. Contra ἀκμὴν τοῦ βίου, Xen. K. Π. (7, 2, 7.) Apud quem Ἀπ. 2, (1, 21.) Cic. Ὁδὸν τρέπεσθαι ἐπὶ τὸν βίον vertit Vivendi viam ingredi; ut videbis p. 43. ejusd. Cic. Lex. Sic autem Isocr. ὁδὸν βίου dixit: ad Demon. (2.) Ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν: Panath. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τήν τε φύσιν, καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Rursus ad Demon. (6.) Εὐθὺς γὰρ τοῦ βίου τοιαύτην πεποίηνται τὴν ὑπόθεσιν. Idem βίον διοικεῖν, pro Vitam instituere, dixit. In qua signif. afferunt VV. LL. et βίον οἰκονομεῖν. Item ex Æschine, Βίον ποιεῖσθαι πρὸς παράδειγμα, pro Vitam fingere et formare ad exemplar: at βίον ποιεῖσθαι alio sensu vide infra in Βίος, Victus. Præterea e Plut. Pericle, Ὁ καθ' ἡμέραν βίος, pro Vitæ quotidiana consuetudo. Et, Ὁ μετὰ ταῦτα βίος, Acta deinceps vita: et βίος ἴδιος, Vita privata, e Dem. Apud Od. Σ. (253.) et T. (127.) βίον ἀμφιπολεύειν eod. fere modo, quo ap. Lucr. Vitam gubernare. || Βίος, inquit Bud., Vita, i. e. Mortales et humanum genus, quem Mundum literæ sacræ vocant: q. v., et Lucan. usus est, Nec sic horret iners scelerum contagia mundus. Aristot. de Mundo, Συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς Θεῷ, Assentiuntur mortales omnes. [" Exempla hujus signif. quam plurima habes ap. Casaub. ad Athen. 15, 4. (p. 675.)" Gataker. Mss.] Idem Bud. a Philone τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα vocari tradit Controversias civiles et forenses.

Βίος, Victus, Annona. Item, Bona, Facultates. Et generaliter, Res ad vitam necessariæ. Hesiod. Ἔ. (1, 31.) Ὧι, τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται Ὡραῖος: (42.) Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι: (2, 119.) ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη: (1, 230.) τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον: (2, 307.) Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι: ubi exp. commodius Facultates quam Victum. At Hom. βίοτον potius dicere solet. Frequentissimus est autem et in prosa hic τοῦ βίος usus. Aristoph. (Π. 751.) βίον ἔχοντες ὀλίγον. Isocr. Paneg. Οἱ παραλαβόντες τοὺς μάλιστα βίου δεομένους. Xen. Ἔ. 7, (1, 2.) Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ὑμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. Lucian. (1, 444.) Βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Cui opp. ἄφθονος βίος, Xen. et Isocr. Dicitur autem βίον πορίζεσθαι et συλλέγεσθαι et κτήσασθαι et ποιεῖσθαι, pro Victum quærere s. comparare. Æschin. (78.) Τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων πορίζεται, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων. Dem. in Neær. Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων. Herod. Βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων. Xen. O. (3, 5.) Ἀπὸ γεωργίας βίον ποιεῖσθαι: quæ phrasis ceteris rarior est: citatur autem et e Thuc. Bud. τὰ κατὰ τὸν βίον interpr. Annonam, in Dem. (255.) Ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐωνοτέροις διήγαγεν ἡμᾶς. Et Facultates, ap. Aristot. Eth. 9. Καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο πράττειν. Invenio autem plur. βίους in hac quoque signif.; nam Posidonius ap. Athen. Τοὺς σφόδρα εὐκαιρουμένους τοῖς βίοις appellat Rebus ad vitam necessariis instructissimos. Usus est et Synes. Ep. Tzetzes ap. Hesiod. βίον sex habere signiff. tradit. Pro Arte, ut βίον ἐμπορικὸν ἢ φιλόσοφον ἔζη: Pro Moribus, ut βίου χρηστοῦ ἐστί: Pro Hoc mundo, Pro Tempore vitæ cujusque, Pro Fortunis, ut, Πολὺς ἦν αὐτῷ ὁ βίος: Pro Alimentis, quibus vita sustentatur.

[Βίος, Gl. Vita, Conversatio, Penus, Annona. Βίος ὁ τῶν ἀνθρώπων Res humana. Διὰ βίου Perpetuo, Sempiterne. Greg. Cor. 289. 426. Βίος et Βιὸς, 145. Lucilius: Vis est vita, vides, quæ nos facere omnia cogit. Gnom. monost., Βίος κέκληται δ', ὅτι βίᾳ πορίζεται. " Ad Phalar. 274. ad Charit. 743. Barnes. Rhes. 170. Wakef. Ion. 395. Herc. F. 1305. Trach. 1015. Jacobs. Animadv. 238. ad Lucian. 1, 540. Kuster. Aristoph. 2. Dionys. H. 2, 790. Heyn. Hom. 6, 470. Heindorf. ad Plat. Gorg. 114. Herod. 748. ad Xen. Eph. 279. Ruhnk. ad Xen. Mem. 234. Valck. ad Herod. 190. Thom. M. 152. T. H. ad Lucian. Dial. 70. 120. Fischer. Ind. Palæph. et v. Βρῶμα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 57. Wessel. Diss. Herod. 44. Toup. Opusc. 1, 482. Ammon. 30. Eran. Philo 164. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi. Bergler. Alciphr. 121. 125. ad Xen. Mem. 3, 11, 6. Facultates, Markl. Suppl. 873. Wakef. Ion: 337. Huschk. Anal. 5. Valck. Hipp. p. 284. Diod. S. 1, 393. ad Xen. Mem. 2, 2, 8. Victus, Wakef. Phil. 931. 1282. Jacobs. Anth. 7, 309. Ilgen. Hymn. 616. Græv. Lectt. Hes. 514. ad Herod. 631. Vulgus, Jacobs. Anth. 6, 363. Lucian. 2, 291. 3, 366. 376. 12, 177. 336. Testimon. Æsop. p. lix. Ed. Lips. Valck. ad Ammon. 11. Conf. cum Βίοτος, Porson. Hec. p. 62. Ed. 2. Valck. Hipp. p. 190.; Musgr. 252. Schrader. Obs. 76.; cum Βιβλίον, Heyn. Hom. 5, 471. B. et Χρόνος, Wyttenb. ll. cc. Βίος ἀληλεσμένος, Kuster. Aristoph. 4. Ὁ καθ' ἡμέραν β., Dionys. H. 2, 1253. Ἐν τῷ βίῳ, Phrynich. Ecl. 74. Βίον ἐκλείπειν, ad Charit. 341. Βίου χρήζων, ἐνδεής, Valck. Adoniaz. p. 246. Οἱ βίοι, Thom. M. 830. Stanl. Eum. 12. Porson. Med. 19. Dionys. H. 1, 172. 182. 241. 283. 2, 677. ad Strab. 6. p. 676. Jambl. V. P. 128. Kiessl. Res familiaris, Toup. ad Longin. 380. ad Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss. " Βίος, Vulgus, Heliod. 2, 180. Galei Myth. 408. B. et ζωὴ quid distent, Anthol. 447, 2. Isocr. 1, 184. B. ζωῆς, Phalar. Ep. 172. Βίοι, Plut. 3, 69. Facultates, Manetho 4, 361." Wakef. Mss.]

Compp. partim a Βίος, Vita, partim a Βίος, Victus.

Βιοδῶρος, (ὁ, ἡ,) Victum largiens, Almus, ut Plato de Rep. 2, (38. p. 255.) Βιοδῶροι παῖδες Ἰνάχου τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ. Sic etiam terra βιοδώρα dicitur. [" Eur. Xantr. Fr. p. 479. Ἴν' ἀγείρω γ' Ἰνάχου Ἀργείου Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις." Seager. Mss. " Wakef. Phil. 1161. Ruhnk. ad Timæi Lex. 9. Brunck. ad Hippol. 757.; Valck. p. 245.; Diatr. 11. Βιοδώρα, Wassenb. ad Hom. 74." Schæf. Mss. " Βιόδωρος, Artemid. 139. Clem. Alex. 673." Wakef. Mss.]

Βιοδώτης, ὁ, ET Βιοδώτωρ, (ορος, ὁ, ἡ,) pro eod. in Epigr. et Nonn. (Jo. 136, 8.) Apud Plat. vero (de LL. 11. p. 138=921.) et Βιοδότης reperitur. [* Βιοδῶτις, ἡ, Orph. H. 28, 3. 54, 12. Βιοδώτωρ, 72, 2. " Huschk. Anal. 296. Jul. Æg. 46." Schæf. Mss.]

Βιοθάλμιος ἀνὴρ, Diuturnæ vitæ vir. Hom. H. [in Ven. 190. Cf. Σωθάλμιος. " Ruhnk. Ep. Cr. 57." Schæf. Mss.]

[* Βιοζυγὴς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 33. p. 830.]

[* " Βιοθανατέω, Chrys. Hom. 36. T. 5. p. 235. Mortem violentam obeo, βιαίῳ θανάτῳ τελευτῶ: Οὐ γὰρ αἱ ψυχαὶ τῶν βιοθανατούντων δαίμονες γίνονται." Seager. Mss. Vide Βιαιοθανατέω. * " Βιοθάνατος, Isidor. 3, 462. Wessel. Probab. 35." Schæf. Mss. * " Βιοθανέω, Schol. Il. N. 393." Wakef. Mss.]

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, Vitam alens et sustentans. Almus. Aristoph. N. (570.) Αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων. Gaza vero ap. Aristot. vertisse dicitur Pollens ingenio ac industria in vitæ muneribus. [Orph. H. 33, 19. * Βιοθρέπτειρα, ἡ, Orph. H. 26, 13.]

[* Βιοκρίτης, ὁ, Gl. Censor. * Βιολόγοι· Mellanarii. Βιολόγοι, ὡς δὲ Ὀβοίδιος· Atellani. * Βιολογικὸς, ἡ, ὸν, Suid. " Βιολόγος, dans le sens de Comédien, Histrion, voy. les Vies de Plutarque 4, 351. de mon Edition, (Μιμάδι Βασίλλῃ στήλην θέτο βιολόγος φῶς.)" Corai. Mss. * Βιολογέω, Pseudo-Longin. 9, 32. Τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ βιολογούμενα οἰκίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη. " Valck. Adoniaz. p. 330. Βιολόγος, Jacobs. Anth. 12, 165. Βιολογικὸς, ibid." Schæf. Mss.]

[* Βιόλυτος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 254. μέλη, lectio susp. " Ad Charit. 731." Schæf. Mss.]

Βιομήχανος, ὁ, ἡ, Qui ad vitam sustentandam et victum parandum nihil non machinatur: Aristot. H. A. 9, (15.) Χλωρίων δὲ μαθεῖν μὲν ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, Docilis et ad vitæ munera ingeniosus, ut vertit Gaza, qui alibi interpr. Ingenio valens in vitæ officiis: quo sensu εὐμήχανος πρὸς τὸν βίον etiam reperitur: et ap. eund. Aristot. de Ulula, βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος, pro quo Bud. εὐβίοτος etiam dici testatur. UNDE Βιομηχανία, ἡ, Industria in vita sustentanda et victu comparando. Citat J. Poll. ex Antiphonte.

[* " Βιόπλαγκτος, Nonn. D. 3, 354." Wakef. Mss.]

Βιοπλανὴς, ὁ, ἡ, Qui victus quærendi causa vagatur huc illuc, Mendicus. At βιοπλανὲς ἦθος ap. Nonn. (Jo. 195, 7.) interpr. Mores lubrici et inconstantes: [ἄχθος ἀνάγκης, 248, 27. βιοπλανέεσσι πτωχοῖς, 176, 24. Bekker. ad Etym. M. 789. Buttmann. Lexil. 43.]

[* Βιοπόνος, ὁ, ἡ, " Vitam quærens labore, Stob. 248, 26." Wakef. Mss. unde * Βιοπονέω, * Βιοπόνησις, ἡ, et ap. Hippodamum Stobæi Serm. 101. p. 249. * Βιοπονητικὸς, ἡ, όν.] Βιοποριστικὸς, (ἡ, ὸν,) Victum parans et suppeditans, ex Euseb. [" P. E. 15." Wakef. Mss.]

Βιοσσόος, ὁ, ἡ, Vitæ servator; ut Ἰησοῦς βιοσσόος, et βιοσσόος ὥρη, Hora salutifera, Nonn. [Jo. 55, 25. ἄναξ, 36, 7. Χριστὸς, 143, 23. ἄσθμα, 63, 27. εἰρήνην, 187, 24. πίστιν, 252, 13.]

[* " Βιοστερὴς, (ὁ, ἡ,) Privatus vel Carens rebus ad vitam necessariis, Soph. Œd. C. 747. Ὁρῶν σε τὸν δύστηνον, ὄντα μὲν ξένον, Ἀεὶ δ' ἀλήτην, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς Βιοστερῆ χωροῦντα." Seager. Mss. * Βιοσφαγὴς, "ap. Cyrill. Ther. 124. 137." Kall. Mss. * Βιοτέρμων, Manetho 4, 77. "Wakef. S. C. 2, 78." Schæf. Mss. * Βιοτρόφος, Pisid. 406.]

[* " Βιοφάγος, (ὁ, ἡ,) Schol. Lucian. 2, 330. Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκεύαζον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν, καὶ ἥδυνον αὐτοῖς βρώματα. Vox βιοφάγοι nemini fuit offendiculo, etsi non est dubium, quin sit vox nihili. Scr. βουφάγοι, Les gourmands." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. * Βιοφειδὴς, Anal. 2, 214. " Jacobs. Anth. 9, 152." Schæf. Mss.]

Βιοφθόρος, ὁ, ἡ, Vitam corrumpens, Mortiferus. [" Poëta in Etym. M. 321, 46." Wakef. Mss. * Βιοφθορίη, ἡ, Orph. H. 72, 8. * " Βιοφθορέομαι, Epiphan. Hær. 68, 7. (p. 309.) uti leg. conjicio (pro vulg. * Βιοφορεῖσθαι καὶ λυπεῖσθαι.) Ita ibid. 69, 10." Routh. Mss.]

Βιόχρηστος, ὁ, ἡ, Vitæ et victui utilis.

Βιαρκὴς, ὁ, ἡ, Ad vitam sufficiens, Vitam et victum suppeditans. Nonn. (Jo. 108, 26.) οὐ νέα τέκνα βιαρκέος ἐστὲ τοκῆος, Almi Dei Patris: [ἐφετμὰς, 193, 15. μύθους, 207, 26. Anal 2, 93. " Jacobs. Anth. 8, 254. Wakef. S. C. 4, 66." Schæf. Mss.]

Βίαρχος, ὁ, Victui s. Commeatui præfectus, [Athan. 1, 794.]

[* Βιώλεθρος, ὁ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 706. Pseudo-Herodian. Epimer. 203.]

Βιώνης, ὁ, Qui victum, s. ad victum necessaria, emit. Ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων, Suid. [Gl. Βιώνης, ὁ ἀπόδημος, ἢ ὁ ἀγοράζων οὐσίαν· Sector. Hesych. " Thom. M. 654." Schæf. Mss.]

Βιωφελὴς, ὁ, ἡ, Vitæ utilis, s. Vitæ humanæ usibus idoneus. Gell. 1, 22. e Varr. quadam Satyra refert, in convivio legi non omnia debere, at ea potissimum, quæ simul sunt βιωφελῆ et delectent potius. [Eust. in Il. p. 29, 14. Od. p. 4, 30. Lucian. 584. " Valck. ad Xen. Mem. p. 238." Schæf. Mss. * " Βιωφελῶς, Euthal. Ed. Act. Apost. 107." Kall. Mss. Sext. Emp. p. 277. * " Βιωφέλεια, s. * Βιωφελία, Clem. Alex. 364. n." Wakef. Mss.]

Ἄβιος, ὁ, ἡ, Inops, Cui non suppetunt ad victum necessaria, ex α priv. et βίος, i. e. βίοτος, Victus. Lucian. (1, 401.) Οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀβίοις καὶ ἀκλήροις ἀνδράσιν. Ubi respicit ad (Od. Λ. 489.) Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Ἄβιος, ἀκτήμων, Bud. citans Greg. de Martyr. Ὁρᾷς ἀβίους τούτους, καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ, καὶ ἀναίμονας. Sonat autem ἀκτήμων, Nihil possidens, Nullas possessiones habens. Basil. tamen hæc duo distinguit, Ἄβιον, ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ. Apud Hom. item ἀβίους sunt qui pro ὀλιγοβίους accipiant in Il. N. (6.) Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων: et ita α non esset priv., sed duntaxat demin., de qua diximus antea. Sed intellige per ὀλιγοβίους, Qui parco aut tenui ac vili utuntur victu. Eand. autem aut huic affinem habebit signif. α, si cum Strab. ἀβίους exp. Mulieribus carentes, quasi sc. degentes ἡμιτελῆ βίον. Sed tunc βίος non Victum, sed Vitam declarabit. || Ἄβιος, Dives, ap. Antiphontem, Suid. Hes. ab α intens. et βίος: accipiendo itidem hic βίον pro Victu, ut sit ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, Suid. [" Cf. Harpocr. in v., et Wessel. ad Glossarium Herod. sub fin." Schweigh. Mss.] At qui in Hom. l. c. ἀβίων intelligebant μακροβίων, Longævorum, α quidem accipiebant itidem intens., verum per βίον non Victum, sed Vitam signif. volebant. Illi item, qui ἅμα βίῳ πορευομένων intelligebant, utpote ἁμαξοβίων, i. e. In plaustris viventium. Item qui exp. Domo carentium. At qui exp. βίοις μὴ χρωμένων, quæ exp. est ap. Etym. βίους, Vitas, pro Legibus vitam hominum gubernantibus accipi posse credebant. [Gl. Sine vita, Non curans de vita. I. q. ἀβίωτος, Plato de LL. 9. p. 44. Αἰσχύνης ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχών. Manetho 4, 113. " Valck. Adoniaz. p. 215. Wassenb. ad Hom. 24. Lucian. Dial. 23. ad 1, 401. ad Il. N. 6. Lex. Herod. 177. Musgr. Iph. T. 425. Jacobs. Anth. 7, 152. 8, 244. Huschk. Anal. 150. Boissonad. Philostr. 448. Heyn. Hom. 6, 367. 369." Schæf. Mss.]

Ἀμφίβιος, ὁ, ἡ, ex ἀμφὶ et βίος, quasi Utrimque vitam habens, Ancipitem vitam habens, i. e. Modo in aqua, modo in terra vivens. Colum. 8, 13. Venio nunc ad eas Aves, quas Græci ἀμφιβίους vocant, quia non tantum terrestria, sed aquatilia quoque desiderant pabula: nec magis humo quam stagno consueverunt: ejusque generis anser præcipue rusticis gratus est. Varro de L. L. 4. Græci ea, quæ in aqua et in terra possunt vivere, vocant ἀμφίβια. Sic autem omnino exp. h. v. Hes. et Suid., ut hic a Varrone; habetur enim ap. illum, Ἀμφίβιον, ἐν γῇ καὶ ὕδατι ζῆν δυνάμενον: ap. hunc autem, ἀμφίβιον, ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, καὶ θαλάσσῃ καὶ γῇ. Exp. tamen ἀμφίβια ζῶα: redit autem fere eod. utraque exp.: τὰ ἔνυδρα καὶ χερσαῖα, Aquatilia et terrestria. Plut. (8, 522.) Ἀλλὰ καὶ πτηνὰ γεννᾷ καὶ νηκτὰ μυρία καὶ χερσαῖα σαύρας, καὶ ἀμφίβια κροκοδείλους. Basil. Hom. 7. in Hexaëm. Κἂν ὑπόποδα δὲ καὶ πορευτικὰ ὑπάρχῃ τινὰ τῶν ἐνύδρων, μάλιστα μὲν ἀμφίβια τὰ πολλὰ τούτων ἐστὶν, οἷον φῶκαι, καὶ κροκόδειλοι, καὶ οἱ ποτάμιοι ἵπποι. Interpretatus sum autem ἀμφίβιος Ancipitem vitam habens, ut sic interpretando ostenderem hoc nomine contineri etiam τὸ βίος; non ignorans Cic. de N. D. 1, (37.) ἀμφίβια ζῶα vocare Bestias ancipites; quanquam novitatem aliquam in hac appellatione videtur animadvertisse, quod particulam Quasi præfigat; ita enim scribit: Bestiarum autem terrenæ sunt aliæ, partim aquatiles, aliæ quasi ancipites, in utraque sede viventes. || Hom. Batr. (59.) Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὸν [νομὴν Schneider. Lex.] βατράχοισι Κρονίων: ubi ἀμφίβιον non Ancipitis vitæ, sed Ancipitem duntaxat interpr. oportet, ut posito comp. pro simpl.; nam Pastum ancipitem, vel Pascua ancipitia dicere possumus, at Pastum ancipitis vitæ, nequaquam: nisi Pastum ancipitis vitæ intelligamus Pastum eorum animalium, quæ ancipitem vitam habent. || Luciano jocose appellatur Tiresias, qui utrumque sexum habebat, quasi Ancipitem vitam

habens: quod anceps esset ejus sexus; vel, Cujus sexus anceps vitam quoque redderet ancipitem. [" Ἀμφίβιος, Aloes, Diosc. Notha 453." Boissonad. Mss. Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. " Ruhnk. Ep. Cr. 111." Schæf. Mss. * " Ἀμφιβίως, Dionys. Areop. 186." Kall. Mss.]

[* " Ἀμετρόβιος, (ὁ, ἡ, Longævus,) Philostr. Her. (19, 17.) p. 252. Const. Manass. Chron. p. 128 (=244.)" Boissonad. Mss. Manetho 1, 53. de elephantis, (ubi v. Gronov. p. 268.): Anal. 3, 212. κοράκεσσι: Nonn. D. 36. p. 898.; 45. p. 1162. Greg. Naz. 2, 142. " Fabric. B. G. 1, 12. ad Hesiod. A. 185. ad Diod. S. 1, 154. Jacobs. Anth. 12, 42. Boissonad. Philostr. 647. Heyn. Hom. 4, 235. 6, 515." Schæf. Mss. " Tzetz. Chil. 5, 138. Etym. M. 328." Wakef. Mss. * Ἀπειρόβιος, unde ap. Hieroclem 306. * Ἀπειροβίως: " Stob. 416." Wakef. Mss.]

Βραχύβιος, ὁ, ἡ, Qui brevis est vitæ, Cui breve vivendi tempus concessum est. Athen. 7. Βραχύβιά φησιν εἶναι τὸν τεῦθον καὶ τὴν σηπίαν. Unde Βραχυβιώτερος, Qui vitæ est brevioris. [Aristot. H. A. 772. 782. Diod. S. 3. p. 114. Strabo 1118. Plato de Rep. 8. p. 546.] Ετ Βραχυβιότης, ἡ, Vitæ brevitas. [* Δηρόβιος, ὁ, ἡ, unde Dor. Δαρόβιος, Æsch. S. c. Th. 529. cf. Apoll. de Conjunct. 445. * " Δύσβιος, Lex. SG. ap. Valck. Adoniaz. p. 217. Bekk. Anecd. 323." Boissonad. Mss. Cf. Δυσβίοτος. * Ἔκβιος, Artemid. 4, 34. p. 221. cf. Ἐξούσιος. " Cattier. 75." Schæf. Mss.]

Ἔμβιος, ὁ, ἡ, Cui vita s. vitalis aliqua vis inest, Qui vitam insitam habet, Vividus, Vivax; ut Theophr. Ἔμβιον φυτόν. Synes. de Ins. Τῶν δὲ ὄντων, ἅτε ἑστώτων ἔτι, μᾶλλον ἔμβια καὶ ἀριδηλότερα, Magis vivacia. Idem Ep. 146. Ἡ μέση κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι, Vivum quendam animi affectum mihi infudit. [Bekk. Anecd. 249. Ælian. V. H. 13, 1. εἰς τὸ ἔμβιον. Dio Cass. ap. Schneider. Lex. τιμωρία. " Boissonad. Philostr. 469. Toup. Opusc. 1, 67.; Emendd. 1, 101. Koppiers. Obs. 142. Acta Traj. 1, 225. Valck. ad Ammon. 30." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 563." Wakef. Mss.]

" Ἐπίβιον, Isæus dixit τὸ παιδίον, ut refert J. Poll. " 3, (108.) in mentione τοῦ ἐπιβιῶναι: sed ambiguum " qua signif."

[* " Ἑτερόβιος, Sapient. Isidor. p. 106." Schæf. Mss.]

Εὔβιος, ὁ, ἡ, Bene et commode vivens. Aristot. H. A. 9. Οἱ δὲ φρυνολόχοι εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται, Abunde vivunt, ut Gaza vertit.

" Ἡδύβια, Placentarum quædam genera ap. Athen. " 14. e Chrysippo: forsan a voluptate et suavitate, " quam vitæ afferunt." [Procli Paraphr. 230.]

[* " Ἡμίβιος, Manetho 2, 358. * Θαλασσόβιος, Const. Manass. Chron. p. 22 (=42. Meurs. =18.)" Boissonad. Mss. * " Ἰσόβιος, Jacobs. Anth. 7, 164." Schæf. Mss.]

Κακόβιος, ὁ, ἡ, Male, i. e. duriter vivens. [" Herod. 4, 95." Schweigh. Mss.] Apud Plut. de Britannis, qui ægre vivunt et in egestate, inquit Bud., qui et exp. Ignobiliter vivens. Xen. K. Π. 7, (5, 24.) Εἰδὼς οὖν Πέρσας τοὺς οἴκοι κακοβιωτάτους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας, διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα καὶ διὰ τὸ αὐτουργοὺς εἶναι. Plut. (5, 464.) Ἄνθρωποι κακόβιοι καὶ ἄποροι. Opp. proxime præcedenti, item τῷ εὐβίοτος, et βιομήχανος, et βιωτικός. [Gl. Gestio. Bekk. Anecd. 104. " Boissonad. Philostr. 471. Ruhnk. Oratt. Gr. 89. Fabric. B. G. 2, 333." Schæf. Mss. " Dio Cass. 595." Wakef. Mss.]

[* Κηρόβιον, Gl. Appluda.]

Κοινόβιον, τὸ, q. d. Vitæ communicata societas. Gell. 1, 9. Qui a Pythagora in cohortem illam disciplinarum recepti erant, quod quisque pecuniæ familiæque habebant, in medium dabant; et coibatur societas inseparabilis: tanquam illud fuerit antiquum consortium, quod in re atque verbo Romano appellabatur Κοινόβιον. [* Κοινόβιος, Gl. Consors. (* Κοινοβιότης· Consortium.) Jambl. V. P. s. 29. * Κοινοβιακὸς, ἡ, ὸν, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως. Vide Κοινοβιάρχης. " Κοινόβιος, Jacobs. Anth. 7, 71. 164. Casaub. ad Athen. 77." Schæf. Mss.]

[* Κοσμόβιος, ὁ, ἡ, Greg. Naz. 2, 152. * Κτησίβιος, Paul. Alex. K. 2.: * Λαμπρόβιος, L. 1. Glossæ: Λαμπρόβιος· Lautus. * Λιμνόβιος, Ælian. H. A. 6, 10. p. 319. cf. Χερσόβιος.] " Λιπόβιοι, Qui vitam " deseruerunt, Vita defuncti, νεκροὶ, Hes." [" Jacobs. Anth. 6, 75." Schæf. Mss. * Λιτόβιος, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως: cf. Λιτοβόρος. " Strabo 1027." Wakef. Mss. * Λυπρόβιος, Strabo 7. p. 490.]

Μακρόβιος, ὁ, ἡ, Qui longam vitam degit, Longævus. Lucian. (3, 211. 212.) Ὅτι καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα ἀέρα μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγείαν χρώμενοι. Unde Μακροβιώτερος, Aristot. et Lucian. (3, 98.) Ἔθνη μακροβιώτατα. Ετ Μακροβιότης, ἡ, Vitæ longitudo, [Gl. Vivacitas. Μακρόβιος· Longævus, Vivax, Diuturnus. " Μακροβιότης, Eust. 126, 40." Seager. Mss. Aristot. Rhet. 1, 5, 10. * Μακροβίωσις, ἡ, Baruch. 3, 8. Schneidero susp.: sed habet et Basil. M. 344. " Μακρόβιος, ad Diod. S. 1, 209. ad Herod. 204. Μακροβιότης, Musgr. Ion. 1436." Schæf. Mss.]

[* Μεγαλόβιος, Illustris vita, Paul. Alex. Apotelesm. 4.] Μελάμβιος, ὁ, ἡ, Qui nigram, i. e. obscuram, vitam degit. VV. LL. [Hes.] " Μελλέβιος, ὁ, " ἡ, Hes. ἡμιθανὴς, Semimortuus, Semianimis: quales " animam trahere dicuntur et quasi cunctari in hac " vita, morti occumbere non valentes. Ab Eod. exp. " ὁ μὴ συνιεὶς, s. ὁ μὴ δεδιδαγμένος: de quo ἐπέχω." [Schneidero Μελλέβειος.]

Μικρόβιος, ὁ, ἡ, Qui exiguæ vitæ est, [Schneidero susp. * Μιμόβιος, Manetho 4, 280. * Μυρμηκόβιος, Eust. 58, 3=77, 3. * Νεκρόβιος, Schol. Aristoph. Π. 555. falsa lectio pro νεκροῦ βίος: cf. Suid. et T. H. p. 169. " Toup. Emendd. 2, 279." Schæf. Mss.]

Νυκτίβιος, ετ Νυκτερόβιος, ὁ, ἡ, Noctu vivens, i. e. Noctu vagans et victum quærens, interdum vero latitans: ut noctuæ et vespertiliones. [Aristot. H. A.] Vel, ut Νυκτίβιος ab Hes. exp., ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἡμέρᾳ διάγων. [* Νυκτόβιος, Procl. Paraphr. Ptol. 226.]

[* Οἰκόβιος, ὁ, ἡ, Domi vivens, Schol. Pind. N. 8, 58. * Οἰκτρόβιος, Paul. Alex. 4.] Οἰόβιος, ὁ, ἡ, Qui solitariam vitam degit, Qui in solitudine versatur. Suidæ αὐθαίρετος, μονότροπος, μεμονωμένος τῷ λογισμῷ, ἐκτὸς φρενῶν. [Hes.] Ὀλιγόβιος, Pauco, i. e. Brevi, tempore vivens, [" Eccl. Gr. Monum. Cot. 1, 341." Boissonad. Mss. * Ὀλόβιος, alicubi in lib. de Versu Gr. Her. notavit Spitzner. Sed falsus est Index h. v., lectorem remittens ad p. 155. ubi nihil de h. v. reperitur. * Ὁμόβιος, Gl. Convivax, Alciphro 1, 12. p. 50.] " Ὁμοιόβιος, Simili victus ratione utens," [cf. Ὁμοιοβίοτος. * Παλαίβιος, Theod. Prodr. Ep. p. 36.] Παλίμβιος, Redivivus, [Suid. 3, 9. Phav. * Πολύβιος, Valck. Adoniaz. p. 216. Bekk. Anecd. 323. " Lex. Hippocr. fin. A." Wakef. Mss.] Πυρίβιος, In igni vivens. [* Πυρόβιος, Gl. " Diog. L. Pyrrho 371. HSt. Τῶν γὰρ ζώων τὰ μὲν χωρὶς μίξεως γίνεσθαι, ὡς τὰ πυρίβια, καὶ ὁ Ἀράβιος φοίνιξ, καὶ εὐλαί." Seager. Mss.] " Ῥιγοσίβιος, Perpetuo frigens " s. algens, ὁ ἀεὶ ῥιγῶν, J. Poll." [4, 186.: * Ῥιγεσίβιος, Phrynichus Bekkeri: * Ῥιγωσίβιος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 420. " Ῥιγοσίβιος, Aristoph. Fr. 223." Schæf. Mss. * " Ῥυπαρόβιος, Const. Manass. Chron. p. 41 (=34=78. Meurs.) 107. * Σεμνόβιος, 53 (=44 =100. Meurs.)" Boissonad. Mss. * Σπιθαμήβιος, Casaub. ad Athen. 11, 8.] Σύμβιος, ὁ, ἡ, Qui alicui convivit, Contubernalis. Aristot. Ethic. 9, [11. Gl. Conjunx. " Muncker. ad Anton. Lib. 183. Verh., Heringa Obs. 146. Toup. Opusc. 1, 428. ad Charit. 493. 503. Jacobs. Anth. 11, 383. 12, 196. 273. Diod. S. 2, 528. Epigr. adesp. 698." Schæf. Mss. " Suid. 2, 463. Plut. 1, 197." Wakef. Mss.]

[* " Τελματόβιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 73. 88. * Τραχύβιος, 130 (=108=247. Meurs.) * Τρυφερόβιος, 102. Bekk. Anecd. 322." Boissonad. Mss. Procli Paraphr. 232. " Ad Charit. 447." Schæf. Mss.]

Ὑγρόβιος, Qui in locis humidis vivit, Qui in aquis degit. Nonno est epith. Piscatoris. [" Wakef. S. C. 3, 190." Schæf. Mss. " Nonn. J. 21, 24. D. 13, 15." Wakef. Mss. * Ἐνυγρόβιος, Phav. 176. Etym. M. 232. cf. Ἐνυδρόβιος. * Ὑλόβιος, Schneidero susp.

* Ὑπηνόβιος, Plato Comicus Eustratii ad Aristot. A Eth. 58. « Porson's Tracts p. 232." Schæf. Mss.] —« Φαυλόβιος, Qui tenuiter victitat; Male vivens, VV. « LL." [Schol. Aristoph. B. 425. * Χερσόβιος, Aëtii Alexiph. 36. * « Χοιρόβιος, Const. Manass. Chron. p. 13. 103. 124(=11. 86. 103.)" Boissonad. Mss. « Eust. Od. 10, 240." Kall. Mss.]

¶ Βιόω, ώσω, et sæpe pass. βιώσομαι, Vivo. Dem. de Cor. Ἀπ' αὐτῶν δὲ, ὧν αὐτὸς βεβίωκεν, ἄρξομαι. Lucian. (3, 211.) Τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. Plato Axiocho, Ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε, Ἀξίοχε, βεβιωκότα εὐσεβῶς, Cum sancte et caste vixeris. In pass. etiam h. v. usurpatum reperitur, idque in signif. tam act. quam pass. Act., ut ad Plut. Col. Θηρίων βίον βιωσόμεθα. Herodian. 5, (1, 16.) Ὑμεῖς δ' ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε. Aristot. Eth. 10, 9. Ταῦτα δὲ γίγνοιτ' ἂν βιουμένοις κατά τινα νοῦν καὶ τάξιν ὀρθήν. ‖ Sed in Od. Θ. (468.) σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη, transitive positum est pro Vivificasti. Pass. autem usus est Dem. c. Mid. Τούτων τοίνυν καὶ τοσούτων ὄντων, ἃ τῷ βδελυρῷ τούτῳ καὶ B ἀναιδεῖ μάλα βεβίωται. Sic Cic. ad Att. Quare stomachor omnia, sed mihi βεβίωται: viderint juvenes; h. e., ut Bud. exp., Mihi vita acta est. Athen. 6. Ἐμοὶ μὲν οὖν χρόνος ἱκανὸς βεβίωται· σὺ δὲ νέος εἶ. Et βεβιωμένος ap. Dem. (315.) Ἐξετάσωμεν τοίνυν παράλληλα τά σοι κἀμοὶ βεβιωμένα, i. e. Vitæ tuæ et meæ instituta. [Gl. Vivo. Βεβιωκὼς et Βεβηκὼς conf., Greg. Cor. 923. Herod. 2, 177.] « Βιῴην, Att. vel « Dor. pro βιοίην s. βιοῖμι." [« Βιόω, ad Charit. 315. 504. Jacobs. Animadv. 238. Boissonad. Philostr. 369. Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiii. Toup. Opusc. 1, 66. 2, 33.; Emendd. 4, 486. Eran. Philo 164. Ammon. 30. Valck. Hipp. p. 259. Wessel. et Valck. ad Herod. 190. Thom. M. 153. De rebus in vita gestis, T. H. ad Lucian. Dial. 70. 120. Cum accus., Ruhnk. ad Rutil. 55. Fut., Jacobs. Anth. 9, 430. Plato Gorg. 152. Βιώσω, Βιώσομαι, Heyn. Hom. 8, 336. Βεβιωμένα, τὰ, Luzac. Exerc. 17. Dem. de Cor. p. 446. Harl. Ed. 2. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. xlvii. Τὸ βιοῦν, Jacobs. Anth. 11, 287. Βιόων, Athlet. Stat. C 38. Βιῴη, Phrynich. Ecl. 153. Thom. M. 226. Λάθε βιώσας, Toup. Emendd. 1, 376. * Βίομαι, 8, 336." Schæf. Mss. « Fut. 1. Med., Hom. H. in Apoll. 528. * Βόω, i. q. Βιόω, Apoll. R. 1, 685. (Πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι;)" Wakef. Mss.]

Βιώσκομαι, Vivesco, s. Vivisco. Aristot. Meteor. 1, (14.) Ἕτεροι δὲ τόποι πάλιν βιώσκονται, καὶ ἔνυδροι γίνονται κατὰ μέρος, quibus verbis aliquanto ante opposuerat γηράσκειν καὶ ξηραίνεσθαι. [« Arrian. 322." Wakef. Mss.]

Βιῶναι etiam reperitur, et Βιοὺς et Ἐβίων, frequentius tamen ap. poëtas et Herod., quorum thema in usu non est. Od. Ξ. (359.) ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι. Æschin. c. Ctes. Πῶς πέφυκε δεινῶς λέγειν, κακῶς βιῶναι; Unde pass. βιώτω, Il. Θ. (429.) Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω: quanquam Eust. Dor. esse vult pro βιούτω. [« Βίωμι, Toup. Emendd. 4, 425. Heyn. Hom. 4, 425. 5, 490. Βιοὺς, Thom. M. 226. ad Charit. 504. Toup. Opusc. 1, 489." Schæf. Mss. « Zosim. 176. Βίωμι, Ælian. V. D H. 602. Erot." Wakef. Mss.]

Βίωσις, ἡ, Vita, i. e. Ipsa vivendi actio. Act. 26, (4.) Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος, Itaque vitam quidem meam actam ab juventute. Exp. etiam Vitalitas in VV. LL. e Plin. Unde Βιώσιμος, ὁ, ἡ, Vitalis, Plin. et Celso, i. e. Qui vivere potest, aut supervivendi spem habet, ut Suid. exp. in h. l. Ὁ δὲ ἀνέβλεψέ πως· καὶ ἔφη ὅτι βιώσιμος εἴη. Βιώσιμος, inquit Bud. Comm., ὁ ἀσθενῶν dicitur qui victurus videtur et evasurus. Et βιώσιμον βρέφος, Vitalis infans, et βιώσιμος βίος. Sic Herod. Οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Vivere non possent homines, vel nollent. At in Synes. Ep. 47. Νομίσας οὐκ εἶναι βιώσιμον ὅπου τινὲς ἰδιῶται χεῖρας ἔχουσι μείζους τῶν νόμων, exp. Ratus vivendum non esse. A quo Βιωσίμως, Vitaliter: ut Βιωσίμως ἔχω, Vitalis sum, Naz. [Βιώσιμος, Gl. Vivax, Vitalis. « Eur. Heracl. 606. Alc. 653. * Παλαιβίωσις, (ἡ,) Vita, quæ prius fuit, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 325. Δός τοῦ παιδὸς τὴν παλαιβίωσιν, καὶ κινῶ τὴν γλῶτταν πρὸς * ὀμβροδοσίαν." Seager. Mss. « Βιώσιμος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 66." Schæf. Mss. « Βιώσιμα εἶναι, Ælian. H. A. 247." Wakef. Mss.]

Βιωτέον, Vivendum est, Plato de LL. [7. p. 808. Clem. Alex. Pæd. 104.]

Βιωτὸς, (ἡ, ὸν,) Vivendus, s. Vitalis; eo sc. sensu, quo Cic. Lælio, Cui potest esse vita vitalis, ut inquit Ennius, qui non amici mutua benevolentia conquiescat? Plato Apol. (28.) Ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Non est vitalis homini; vel, Talis homini putanda est ac si non vixisset. Aristoph. Π. (197.) τετταράκοντα βούλεται, Ἤ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. Sic Naz. Οὐδὲ βιωτός ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος, Vita illis vitalis non est. Aliquando etiam neutr. βιωτὸν solum usurpatur eod. sensu, quo βιωτὸς βίος, pro Vivendum. Plato Symp. Εἴπερ που ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ: (Critone 8.) Οὐδαμῶς βιωτὸν ἡμῖν ἐστὶν μετὰ διεφθαρμένου σώματος. Dem. c. Mid. Οὐ γὰρ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι, Bud. interpr. Neque enim mihi, si hoc in me admitterem, causa superesset, cur vitam propagarem, q. d. ut in Lex. scribit, Dignus essem supplicio capitali. Athen. 8. Ὡς οὐ βιωτόν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν. Lucian. Οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, Vivendum sibi non putavit. [Gl. Vivibilis. « Const. Manass. Chron. p. 109. (537.)" Kall. Mss. « Ad Lucian. 2, 206." Schæf. Mss.]

[* « Βιωτὴ, Pind. ap. Sext. Emp. 18." Wakef. Mss.]

Ἀβίωτος, ὁ, ἡ, Non vivens, Suid. Non vitalis, ab α priv. et βεβίωται, 3 sing. præt. ab inusitato th. βιοῦμαι. Ἀβίωτος βίος, Vita non vitalis, ut loquitur Ennius. Dem. (559.) Ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον ἑαυτῷ. Synes. Ἧς χωρὶς ἀβίωτος ἡμῖν ὁ βίος. Aristoph. Π. (969.) Ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον. Sic ἀβίωτος αἰὼν, Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε, καὶ ἀλγεινὸς, καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται. Quod Cic. Ep. Fam. 1, 1. Vitam acerbam dicit, ἀβίωτον βίον aptissime interpr. possumus, ut opinor. Hes. ἀβίωτον exp. κακὸν, ἀηδῆ, ὀδυνηρὸν, sub. fortasse βίον, ut sit Malam, vel potius Miseram, Injucundam, Luctuosam vitam. Sic in Xen. l. c. ἀλγεινὸς et ἀβίωτος conjunguntur. Idem autem valent ἀλγεινὸς et ὀδυνηρός. Apud Suid. tamen non ἀηδῆ legitur, sed ἀηδές: quæ scriptura si mendosa non est, cum alio subst. jungere voluit ἀβίωτον: aut certe exp. voluit ἀβίωτον absolute positum, ut in ll. seqq. ‖ Ἀβίωτον subst. absolute positum, pro ἀβίωτος βίος. Æschin. (74.) Ἀβίωτον ἡγησάμενος εἶναι εἴ τινος ἀπολειφθήσεται δωροδοκίας. Plato de LL. 11. dixit ἀβίωτον ζῆν, pro ἀβίωτος ζωή: signif. autem ζωὴ i. q. βίος: Καὶ δεινὰς ἄλλας σωμάτων ἢ ψυχῶν ξυμφορὰς, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ. Huic autem l. et aliis hujusmodi accommodari possit illa Suidæ adjj., neutr. posita pro explicatione, κακὸν, ἀηδὲς, ὀδυνηρόν. Pro eod. dictum οὐ βιωτόν: vide supra. Lucian. ἀβίωτα pro ἀβίωτον dixit Attice, Ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος, Vivere nolebam. Bud. Lex. [Gl. Qui male vivit. « Ἀβίωτος, Cicuta, Diosc. Notha 468." Boissonad. Mss. « Thom. M. 222. Wakef. Ion. 777. Musgr. 764. Jacobs. Anth. 7, 152. 12, 232. T. H. ad Aristoph. Π. p. 338. Longus p. 112. Vill. Callim. 1, 493. ad Lucian. 1, 698. 2, 206. Valck. Adoniaz. p. 215.; Hipp. p. 252. Bentl. ad Horat. A. P. 441. Ἄβιος, Ἀβίωτος, Boeckh. in Plat. Min. 192." Schæf. Mss.]

Ἀβιώτως, Cum tædio vitæ, Ita ut tædeat aut tæderet vitæ. Plut. (1, 326.) Ἔνιοι δὲ καὶ κυνῶν θανάτῳ καὶ ἵππων αἰσχρῶς καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διετέθησαν. Sic ἀβιώτως ἔχειν in h. l., quem Suid. affert, Ὁ δὲ ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως, i. e. ut loquitur Terent., Ille autem nullam sibi vitam expetendam existimabat, nisi etc. Vel, Vitam sibi minime vitalem fore putabat, nisi etc. Nam ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ κ. τ. λ. id esse puto, quod dicit Dem. (559.) Ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ εἰ μὴ κ. τ. λ. Sed in VV. LL. ἀβιώτως ἔχειν exp. Periclitari de vita, Esse in discrimine vitæ; sed testimonium desidero.

Ἀβιωτοποιὸς, ὁ, ἡ: Acerbam vitam reddens, ap. Schol. Eur. Hipp. (821.) Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος: i. e. καταφορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με.

[Vide Monk. ad h. l. "Valck. p. 252." Schæf. Mss.]

[* "Εὐβίωτος, (ὁ, ἡ,) Auctor in Proœmio Catenæ in Jo." Routh. Mss. * Θαλασσοβίωτος, Appian. B. P. 89=1, 419. "Wessel. Obs. 52." Schæf. Mss. * "Μακροβίωτος, Herodian. Epimer. 215." Boissonad. Mss. Cf. Μακροβίωσις.]

Βιωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad vitam sustentandam et victum comparandum industrius aut intentus. Item, Ad vitam sustentandam et victum conquirendum pertinens. Aristot. H. A. 9. Τὴν δὲ διάνοιαν βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος: ubi Gaza, Pollet ingenio ac industria in vitæ muneribus. Alibi, ut Bud. docet, βιομήχανον et πρὸς τὸν βίον εὐμήχανον dixit: alibi τὴν διάνοιαν εὐβίοτος. At Luc. 21, (34.) Μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ, καὶ μέθῃ, καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, Curis hujus vitæ. Et 1 Cor. 6, (3.) Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, Itaque si judicia habeatis de iis, quæ ad hujus vitæ usum pertinent. Accipitur peculiariter ap. Theologos pro Secularis: item, ut Bud. e Basil. annotat, pro Eo, qui laicus est, i. e. Profanus, Non monachus, s. pro Eo, qui hujus vitæ secularis curis et negotiis addictus est, aut Eo, qui ad hujus mundanæ vitæ usum tantummodo spectat. Chrys. de Sac. Ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, Ubi tandem emersi a fluctibus seculi, Bud. Idem, Αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι. [Gl. Secularis. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 354—5. Lex. Polyb. Ind. Epict. "Ad Diod. S. 2, 611. Valck. ad Ammon. 33. ad Lucian. 1, 515." Schæf. Mss.] Βιωτικῶς, Ut fit in communi vita; Populariter, Bud. [" Valck. ad Ammon. 11." Schæf. Mss.]

Ἀναβιόω, Revivisco, ἀναζῶ. Unde est ἀναβιῴην, Reviviscerem: et ap. Suid. Ἤδη δέ τινές φασιν ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν: et Athen. (392.) Ἰολάῳ δὲ αὐτῷ προσενέγκαντος ὄρτυγα καὶ προσαγαγόντος, ὀσφρανθέντα ἀναβιῶναι. Ετ Ἀναβεβιωκὼς, Qui revixit, Redivivus, ut Bud. interpr. [Gl. Revivisco. Fischer. Ind. Palæph. Philostr. V. A. 7, 9. Plut. 85. Lucian. 114.] Ατ Ἀναβιώσκομαι et ipsum Revivisco signif., ut Plato Phæd. (17.) Ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα, καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο: quemadmodum alio in l. dicit, Τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τὴν γένεσιν εἶναι τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Interdum tamen est Reviviscere facio, Vitæ restituo, Exsuscito; ut Idem Critone (9.) Μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων, καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν, εἰ οἷοί τε ἦσαν. Et alibi ἀναβιώσασθαι τὸν τελευτῶντα, i. e. Exsuscitare. Vide Bud. Comm. 579. [" Schol. Eur. Alc. 2. Euseb. H. E. (10, 2.) 370. Orig. c. Cels. 176. Suid." Kall. Mss. Theophr. H. P. 4, 17. Ælian. H. A. 16, 19.] "Ἀνεβίω, aor. 2. verbi "Ἀναβίωμι: refertur autem ad Ἀναβιώσκομαι." [" Ad Thom. M. 66. Fischer. Ind. Palæph. Ἀναβιόω, Jacobs. Anth. 11, 181. Fischer. ad Palæph. 166. ad Mœr. 21. Thom. M. 65. Active, T. H. ad Aristoph. Π. p. 204. Ἀναβιῶναι, Fischer. ad Palæph. 166. Pierson. ad Mœr. 21." Schæf. Mss. "Ἀναβιώσκομαι, Ælian. H. A. 523. 737. 887. Hierocles 18. 294. Phot. 233." Wakef. Mss.] Ἀναβίωσις, ἡ, q. d. Reviviscentia, Reditus ad vitam, Resurrectio a morte, ἀνάστασις, [2 Macc. 7, 9. Cyrill. in Jo. 5, 21. Basil. Hom. 6. p. 79.]

[* "Ἐπαναβιόω, (Revivisco,) Max. Plan. in Vers. Ovid. Met. 7, 571." Boissonad. Mss. Eust. Erot. 401.]

Ἀποβιόω, Morior, Vivendi finem facio. Videtur autem mihi talem quandam signif. habere præp. ἀπὸ, qualem habet præp. Ex in v. Expiro. Ἀπεβίω, Mortuus est, Artemid. Hinc Ἀποβίωσις nom. verbale, Interitus, Obitus. [Ἀποβιώσας, Gl. Defunctus. "Ἀποβιόω, Diod. S. 2, 541. Toup. Emendd. 1, 376. Valck. ad Herod. 170. * Ἀποβιώσκω, Bast Lettre 156." Schæf. Mss. "Ἀποβιώσας, Suid. Artemid. 8. 25. Ἀποβίωσις, Plut. 2, 389." Wakef. Mss. * "Ἀποβιώσιμος, (ὁ, ἡ,) ut ἀποβ. διάταξις, Statutum s. Dispositio a moriente facta, Testamentum, Nov. Constit." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Διαβιόω, Vitam produco, Vitam dego, ut διαζῶ et διαγίνομαι, Bud. Ego tamen malim Vitam transigo s.

A traduco: vide Καταβιόω. Xen. Τῶν χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Isocr. Evag. Διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον. Lucian. (1, 230.) Τοὺς δ' αὐτοὺς ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. Et Synes. in fine cujusdam Ep. Ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαίμων διαβιῴης, θεῷ κεχαρισμένε. In pass. etiam, sive a διαβιόω s. a διαβιώσκομαι, ap. Plut. (1, 388.) reperitur, Ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, Quibus exilium sustentare poterunt. [Xen. Mem. 4, 8, 2. Eur. Fr. Plato de LL. 8. p. 352. * Διαβιωτέον, 7. p. 803. " Διαβιόω, ad Xen. Eph. 291. Toup. Emendd. 4, 419." Schæf. Mss. " Ælian. V. H. 397. Pergo vivere, H. A. 441." Wakef. Mss. * " Διαβίωσις, ἡ, Epiphan. Hær. 24. p. 68." Kall. Mss.]

Ἐμβιόω, q. d. Invivisco. Theophr. (C. P. 1, 2.) Ἐνδέχεται γὰρ, ὅταν ἐμβιώσῃ, πόῤῥω καθιέναι τὰς ῥίζας: Idem, Τὴν δὲ κοκκυμηλέαν πολύῤῥιζον ἐμβιῶναι δεῖν: C. P. 1. Τὸ ἐμβιῶσαι καὶ βλαστῆσαι δυνάμενον, Quod, ut Bud. exp., non est exuctum et euecatum. Et pass. ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. Unde Ἐμβίωσις, ἡ, q. d. Inviviscentia. [" Ἐμβιόω, ad Diod. S. 2, 518. Boissonad.

B Philostr. 369. 387. Toup. Opusc. 1, 488." Schæf. Mss. " Stob. 293. * Ἐμβίωμι, Diog. L. 2, 35. Ἐμβίωσις, In loco mansio, Plut. 2, 640." Wakef. Mss. * Ἐμβιωτήριον, τὸ, Diod. S. 5, 19. " Ad 2, 518. Valck. ad Herod. 167." Schæf. Mss.]

Ἐπιβιόω, Supervivo, Ultra vivo, Superstes sum, ἐπιζῶ. Plato Ep. Αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et Ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσει. " Ἐπιβίωμι, " Supervivo, Vivo post, Superstes sum." [Thuc. 5, 26. " Dem. 1033-4." Seager. Mss. " Cattier. 79." Schæf. Mss. " Diog. L. 1, 75. Philo J. 1, 625. Ἐπιβιοὺς, Joseph. 436." Wakef. Mss.]

Καταβιόω, Vitam transigo, ut Bud. interpr. in hh. ll. Athen. Καὶ εἵλοντο αὐτῶν οἱ ἔνδοξοι ἔξω τῆς πόλεως καταβιοῦν. Herodian. (1, 15, 8.) Προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι. Plut. Καὶ περὶ Ῥόδον καὶ Ἰωνίαν σοφιστεύων κατεβίωσε. At ego τῷ διαβιῶναι potius Græcos uti existimo pro Vitam traducere; at τῷ καταβιῶναι pro Vitam ad exitum perducere, Cic. [Lex. Polyb. " Ad Xen. Eph.

C 291. Diod. S. 1, 474. Cattier. p. 80. Καταβιῶναι, Phalar. 272. et Lennep. 271." Schæf. Mss. " Dio Cass. 44. Plut. 4, 733. Καταβίωμι, 9, 279. Καταβιῶμαι, Philostr. 498." Wakef. Mss. * Καταβίωσις, ἡ, Appian. B. C. 965. Diod. S. 665=2, 296. 773. Oppian.] " Ἐγκαταβιῶσαι, Vitam consumere in, ut ap. " Plut. tyrannus quidam arci ἐγκατεβίωσε." [" Longin. fin. Plut. 4, 523. 9, 132." Wakef. Mss.] Συγκαταβιόω, Una vitam transigo, vel extremam vitam transigo, sequendo ea, quæ modo in Καταβιόω dixi. [Alciphro p. 132. Xen. Eph. 180. " Ad 163. 291." Schæf. Mss. " Plut. 500. * Συγκαταβίωμι, Xen. Eph. 14. 75." Wakef. Mss.]

[* Μεταβιόω, Plut. 5, 908=9, 598.]

Περιβιόω, Incolumis vivo, vel Supervivo, Superstes sum, ut ἐπιβιόω, Bud. subjungens hæc e Plut. (5, 186.) Ἀπελαυνομένην δὲ τούτου, μὴ περιβιώσεσθαι. [Gl. Supervivo. Exod. 22, 18.]

" Προβεβιωμένα, τὰ, Vita anteacta. Synes. Ep. 110. " Πρέπον τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ. Herodian. 2. Ἀν- " άξια τῶν προβεβιωμένων αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων

D " νομίσας. Sic Plut. de Lib. Instit. Τὴν δόξαν τῶν " προβεβιωμένων ἐξέχεαν, Gloriam vitæ anteactæ. " Activi autem προβιόω s. προβίωμι nulla reperi ex- " empla." [Polyb. 11, 2, 9. 10. Plut. 10. Joseph. A. J. 4, 8, 15. " Act., Clem. Alex. 489." Kall. Mss. " Plut. de S. N. V. 71.; Mor. 1, 35." Schæf. Mss.]

Συμβιόω, Convivo. Lucian. (1, 552.) Συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός: ubi observandam puto horum duorum vv. copulationem, e quorum posteriore suum συμπόσιον deducunt Gr., cum Lat. v. Convivium ei respondentem e Convivere deducant, quod priori illi, sc. τῷ συμβιῶναι, omnino respondet. Jungitur autem dat., vi præp., ut Dem. (315.) Ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem ibid. Ἀγαθῇ δὲ, οὐχ ὁρᾷς; τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Quibus in ll. eleganter jungitur dat. rei, sed tanquam dat. personæ; nec vero hic Latine necesse est verbo Vivendi signif. habente reddere, sed possumus et hoc loquendi genere, cum Bud., aut simili

quopiam, uti: Egregiam fortunam adeptus. Nego autem esse necesse, alioqui posse et ita reddi non negans; nam et ipse Bud. hoc etiam modo vertit, Bona fortuna vitam hactenus egisti. Ille autem ejusdem Dem. Τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, vertit, Hanc ego sortem adhuc habui. Nec minus eleganter dicit Clearch. ap. Athen. de Gorgia, illum συμβιῶναι τῷ φρονεῖν: ibi enim ita scribitur, Περὶ οὗ φησὶν ὁ Κλέαρχος, ὅτι, διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν, σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσε, Constanti mente et nunquam delirante vixit. Sic autem et v. συζῆν Græcos uti observavi: ut cum, v. g., dicunt συζῆν τῇ πενίᾳ. [Gl. Convivo. Συμβιοῦν et Συμβαίνειν conf., Greg. Cor. 924. "Bastii in Philostrato correctionem tuetur Plut. Cicerone 32. T. iv. p. 810. Reisk. Ἄνδρα παιδείᾳ συμβεβιωκότα τοσαύτῃ." Schæf. Ind. Greg. Cor. Lex. Polyb. Ind. Epict. "Συμβιοὺς, J. Poll. 6, 158. 168." Kall Mss. "Συμβιόω, ad Diod. S. 2, 528. Plut. Mor. 1, 868. Philo 5, 230. παιδείᾳ, Dio Cass. 1, 269." Schæf. Mss. "Συμβίωμι, Diog. L. 1, 27." Wakef. Mss. * "Συμβιωτέον, (Convivendum,) Clem. Alex. 237." Kall. Mss.]

"Συμβίωσις, ἡ, Convictus. Inter illos, qui simul "vivunt, et contubernales sunt, dicitur esse συμβίω-"σις: atque adeo redditur etiam Contubernium, "item Vitæ consuetudo. Plut. de marito et uxore "dixit, in Pericle, Εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐ-"τοῖς ἀρεστῆς. Usus est Cic. ad Att. 13. Intelligis "profecto, in quo maxime posita sit συμβίωσις. "Ceterum redditur etiam Convictio, e Cic. filio, "Epist. ad Tironem: sed in eo l. alii Codd. habent "Conjunctio: quod non minus aptum videtur." [Gl. Conjugium, Convivium, Convictus, Connubium, Matrimonium. Συμβιώσεως χάριν ζευχθεὶς Confarreatus. Diod. S. 341. 344. 410. (Exc. 571. Wessel.) Lex. Polyb. "Wakef. Ion. 750. ad Mœr. 46. Valck. Phœn. p. 153. Conf. c. Σύμβασις, ad Diod. S. 2, 571." Schæf. Mss. "Artemid. 226. Jambl. V. P. 84." Wakef. Mss.]

"Συμβιωτὴς, ὁ, Convictor, Contubernalis. Cic. "(Ep. Fam. 9, 10.) Sed tamen suavissimum συμβιωτὴν "nostrum præstabo integellum. Plut. Mæcenatem "συμβιωτὴν τοῦ Σεβαστοῦ, Augusti, appellat. Diog. "L. Zenone Cittieo (7, 19.) Πρὸς δὲ τὸν ὀψοφάγον "μηδὲν τοῖς συμβιωταῖς καταλιπόντα κ. τ. λ. Inter-"dum vero Compotorem interpr. possumus, veluti "cum de parasito dicitur: ut ap. Athen. In VV. "LL. annotatur Eupolin ap. J. Poll. (6, 159.) pro "Contubernali dixisse etiam συμβίωτον: sed συμ-"βιωτὴν non συμβίωτον, scr. constat. Ibid. anno-"tatur scribi etiam Συμβιοτὴς per ο, idque rectius: "quod plane falsum est." [Gl. Συμβιωτής Continua, Convictor, Convivator.]

[* Συμβιωτὸς, ἡ, ὸν, Theophr. C. P. 2, 23. Προσφιλῆ ἀλλήλοις καὶ συμβιωτά, al. σύμβια: v. Schneider. Lex.]

[* "Συμβιωτέω, M. Anton. 11, 8." Wakef. Mss.]

Βίοτος, ὁ, Vita. Il. H. (104.) Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή. Od. A. (287.) Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. Sic Eur. Or. (200.) Ἐπεὶδ', ἄτεκνος ἄτε βίοτον ἁ Μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον. ‖ Item Victus, Id unde vivitur, Res ad vitam sustentandam necessariæ, Bona, Fortunæ. Od. Δ. (686.) Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοτον κατακείρετε πολλὸν, Κτῆσιν Τηλεμάχοιο. A. (160.) ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν ἄποινοι. Il. (Ξ. 122.) Ἀφνειὸς βιότοιο. (Hesiod. Ἔ. 1, 299.) βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν. [Ἀνδρομέου βιότοιο βοηθόος, Nonn. Jo. 27, 16. "Wakef. Ion. 337. Herc. F. 1305. Jacobs. Animadv. 238. Anth. 8, 369. 408. Heyn. Hom. 6, 470. Reiz. Acc. 116. Musgr. Med. 993. Valck. Hipp. p. 265.; ad Herod. 190. Plut. Mor. 1, 84. ad Od. N. 419. Genus humanum, Jacobs. Anth. 12, 261. Βίοτον λείπειν, ad Charit. 341." Schæf. Mss.]

Βιοτή, ἡ, Vita; ut in his vers. (Ἀρίφρονος Σικυωνίου,) Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, Μετὰ σεῦ ναίοιμι Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. Xen. K. Π. 7, (2, 8.) Τίς δὴ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν; Et βιοτὴ ἀσκητικὴ, Vita monastica. [Βιοτῆς πολυπλανέος, Nonn. Jo. 64, 12. "Reiz. Acc. 116. Musgr. ad Hec. 457.; Med. 993. Steinbr. Mus. Tur. 1, 190. Wakef. Herc. F. 411. Musgr.

A 664. Victus, Philoct. 1159." Schæf. Mss. "Ipse homo, Antip. S. 95. I. q. Βίος, Victus, Manetho 4, 10." Wakef. Mss.]

[* Βιοτοσκόπος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 572.]

[* Ἀβίοτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀβίωτος, Anal. 3, 290. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 713. * Δυσβίοτος, Anal. 1, 237. "Leon. Tar. 64." Schæf. Mss.] Εὐβίοτος, ὁ, ἡ, Commode vivens, Liberaliter et prolixe vivens, Qui strenui et industrii victus est, Qui in vitæ officiis ingeniosus est; i. q. βιωτικὸς et βιομήχανος, cui opp. κακόβιος. Bud. Aristot. H. A. 9. Ἡ δ' ἐλέα, ὥσπερ ἄλλη τις τῶν ὀρνίθων, εὐβίοτος: Idem, Τὴν δὲ διάνοιαν εὐβίοτος. ["Dio Cass. 691." Wakef. Mss. Μακροβίοτος, Æsch. Pers. 260. * "Μακροβιοτία, Clem. Alex. 153. * Μακροβιοτεία, Vita longæva, 180." Wakef. Mss.] Ὁμοιοβίοτος, ὁ, ἡ, Qui simili victu utitur.

[* Προβιοτή, ἡ, Hierocles 80. (106.) 242. 258. Stob. Ecl. Eth. 1. p. 202. "Clem. Alex. 460." Wakef. Mss.]

B Βιότης, ητος, ἡ, Vita, Theodor. H. E. 1. Τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἄδηλον ἐπιστάμενος, τοῦ θείου βαπτίσματος τὸ δῶρον ἐδέξατο. ["Manetho 4, 32." Schæf. Mss. * "Προβιότης, Olympiod. Ms. in Gorg. 20." Routh. Mss. Clem. Alex. Str. 2. p. 460. Stob. Ecl. Eth. 382.] Βιοτήσιος, ὁ, ἡ, Vitalis; ut βιοτήσιον ὕδωρ: et δαὶς βιοτήσιος ap. Nonn. (Jo. 48, 20.) Et Apoll. R. 2, (1006.) Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες, Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, de Chalybum gente, quæ ferrum rebus ad vitam necessariis permutat. [Βιοτήσιον γαλήνην, Nonn. Jo. 55, 22. ἔργον, 203, 20. ὕδωρ, 43, 23. χεῖλος, 248, 25. Dionys. P. 1106. Τῆς ἀποτεμνόμενοι βιοτήσιον ὦνον ἔχουσι. "Ruhnk. Ep. Cr. 211. Epigr. adesp. 575." Schæf. Mss. "Dionys. P. 1106." Wakef. Mss. * Βιοτικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Soph. Œd. T. 33.]

Βιότιον, (τὸ,) Victus exiguus et modicus: est enim demin. a βίοτος. Aristoph. Π. (1165.) Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.

C Βιοτεύω, Vivo, Vitam dego, Victum quæro. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Πρόσθεν φαιδρῶς βιοτεύων, νυνὶ διάκειμαι ἔρημος: 4, (2, 12.) Εἰ οὖν ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνῆσαι, καὶ νυκτερεῦσαι, καὶ βιοτεύειν ἀπὸ τοῦδε: 3, (2, 12.) Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Plut. (3, 780.) Εἶτα καθ' αὐτὰς ἀπαλλαγεῖσαι βιοτεύουσι. ["Prol. Sir. Ἐν νόμῳ βιοτεύειν, Legi convenienter vivere. Hesych. Βιοτεύειν· τὸ ζῆν. Cf. Thuc. 1, 130. ubi, Ἐν τῷ καθεστῶτι τρόπῳ βιοτεύειν, notat Consuetis ac patriis institutis convenienter vivere." Schleusner. Lex. in V. T. "Ammon. 30. Valck. ad Herod. 190. Phalar. 300. et n." Schæf. Mss. "B. ἐπί τινι, Max. Tyr. 27, 6." Wakef. Mss.] UNDE Βιοτεία, ἡ, Vitæ institutum, Vita, ut Bud. interpr. Xen. (O. 6, 10.) Διὰ ταῦτα καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία· ὅτι καὶ πολίτας ἀρίστους παρέχεσθαι δοκεῖ. [Lex. Polyb. "Schneider. ad Xen. Œcon. 37. De hoc et de * Βιοτία, ad 6, 10." Schæf. Mss. * Βιότευμα, τὸ, Epist. Socr. 27. τὸ ἡδύ. * Βιότευσις, ἡ, Inc. (Aqu. secundum Euseb.) Es. 29, 1. vide Schleusner. l. c. * "Συμβιοτεύω, Andr. Cr. 206." Kall. Mss. Theodoret. 1, 921. Schulz. "Convivo, Synes. 178."

D Wakef. Mss.]

ΒΛΑΞ, ακὸς, ὁ, Qui summissus est aut abjectus præ luxu vel præ fatuitate. Quibus verbis reddere conor hæc Eust. 1405. Ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφὴν ἢ καὶ εὐήθειαν: sed addit etiam καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι. Vult autem a βλῶ per sync. facto e βάλλω esse βλάζω, unde fiat βλὰξ βλακός. Alterum autem etym. a μαλακὸς, ex Etym. pete: ego certe de hujus nom. derivatione ἐπέχω: præsertim cum Erotian. aliam et ipse hujus signif. rationem afferat, quam tradam in Βλὰξ, Piscis: sed quantum e diversorum ll. collatione conjicere possum, in quibus eo usos Classicos scriptt. comperio, puto dici βλὰξ de Eo, qui sit imbecillo remissoque animo præditus; minimeque industrius, sed iners: ideoque nulla Lat. voce aptius reddi posse arbitror quam Supinus; præsertim cum ead. et ipsum metaph. dicatur, qua βλὰξ, i. e. ead. qua vult Eust. dici, nam Supinus dicitur quasi Supinus jacens, et Supinas etiam delicias dicant Lat., ut

ille dicit καταβεβλημένος διὰ τρυφήν. At in VV. LL. βλὰξ exp. Mollis, item Delicatus. Et Lascivus. Item, Qui se inaniter jactat. Item, Stolidus, Hebes, Stupidus. Adduntur etiam, Socors, Fatuus. E quibus omnibus vv. potissimum placent hæc duo, Socors et Hebes: sic tamen, ut alterum illud Supinus, quod attuli, illis anteferendum censeam. Xen. K. Π. 1, (4, 12.) Ἦν δὲ τοσοῦτον ἐπιδιδῶ, δέδοικα ἔφη, μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Ubi cur timeat Cyrus ne tandem βλὰξ evadat, præcedentia ostendunt. Democr. ap. Plut. (6, 147.) Ὅσῳ οἱ μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ἧττον ὠφελοῦνται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ * θαυματικοὶ καὶ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτονται, καὶ τὸν Ἡράκλειτον οὐκ ἐλέγχουσιν, εἰπόντα, Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ. Sed in vulg. Plut. Edd. perperam legitur παιδεύεσθαι pro ἐπτοῆσθαι. Pro quo ap. Eund. (6, 101.) hunc locum afferentem, sed tacito auctoris nomine, mendose itidem legitur πεποιῆσθαι: Ἀλλ' ὀρθῶς ἔχειν νομίζων τό· Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι: cum vulg. Edd. habeant πεποιῆσθαι. Dicitur autem et βλὰξ ἵππος a Xen., et opp. τῷ θυμοειδεῖ. Bud. Socordem et ignavum interpr. Apud Xen. Ἀπ. [3, 13. 4. ubi Wells. βλακώτατος, cf. 4, 2, 40.] legitur et superl. βλακίστατος: Ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστι. [Athen. 277.] Ceterum Festo βλὰξ est qui Lat. Stupidus. Quinetiam Idem scribit, Blaterare, est stulte et præcupide loqui: quod a Gr. βλὰξ originem ducit. || Piscis quidam omnino inutilis, et qui nulli animanti est esui. Etym. autem dicit ne canibus quidem edulem esse. Hes. eum fœtidum esse tradit. Ceterum an posterius sit piscis nomen, an contra prius Gramm. certent. ET Βλακὸς, Idem piscis ap. Erotian., qui et βλένναν dici ait, ab eo autem derivatum βλακεύειν, τὸ ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, quia ille ἐν τῷ συνουσιάζειν δυσαπολύτως ἔχει. ET Βλακείας Hes., sed eum scripsisse puto βλακίας. " Βλασκίας, " Hesychio Piscis quidam: forsan i. q. βλακείας, s. " potius βλακίας et βλάξ." [Βλὰξ, Gl. Jactans, Bardus. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 273. Polyb. 16, 22, 5. Greg. Cor. 557. Draco 19. 80. Xen. de Re Eq. 9, 12. Athen. 219. Greg. Cor. 556.: * Βλακόν· τὸ τρυφερόν. Vide Βάαξ. " Ad Xen. Mem. 3, 13, 4. ubi et de Βλακώτατος, Βλακίστατος: cf. Valck. Adoniaz. p. 235. Timæi Lex. 60. et n.: Xen. K. Π. 60. Thom. M. 139. 154. Koen. ad Greg. Cor. 263. ad Lucian. 1, 447. Heindorf. ad Plat. Gorg. 139. Βλακίστατος, Casaub. ad Athen. 1, 4. Βλακὸς, Koen. l. c." Schæf. Mss.]

Βλακικὸς, (ἡ, ὸν,) Socors, Ignavus, Iners, Piger. Apud Xen., inquit Bud., Iners: ap. Lucian. Stolidus. E Plat. affertur τὸ βλακικὸν ἡμῶν, pro Ignavia nostra. Erotian. ap. Plat. de Rep. 1. Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος exp. νωθρὸν et ὀλίγωρον: [2, 307. de Rep. 4, 432. de LL. 1, 637. Xen. Œc. 8, 17. " Phrynich. Ecl. 119. ad Timæi Lex. 60. ad Thom. M. 139, 154." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 217. M. Anton. 4, 28." Wakef. Mss.] ET Βλακικῶς, Ignave, Ignavorum et inertium more. Aristoph. O. (1323.) ὡς βλακικῶς διακονεῖς: ubi Schol. βραδέως. Affertur et βλακικώτερον pro Ignavius, Stolidius. ET Βλακωδῶς ac Βλακωδέστερον ex J. Poll., i. q. βλακικῶς et βλακικώτερον. [" Θρύπτεσθαι et * βλακῶδες βαίνειν junxit Heliod. 4. p. 175.: Ἐθρύπτετο καὶ ἐπεγέλα βλακῶδες, 10. p. 518., quod male vertitur Stolide sibi arridebat. Adverbialiter his in ll. sumtum βλακῶδες, in HSt. Thes. omissum, vix dubito, quin Polluci sit restituendum 3, 123. Τὰ δ' ἐπιρρήματα, βλακωδῶς, βλακωδέστερον." Koen. ad Greg. Cor. 557=263. Βλακώδης, Xen. de Re Eq. 9, 1. " Socors, Ignavus, Iners, Piger, Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 20. T. 3. p. 653. Ποικίλλει τὸν λόγον, τὸν ἄνανδρον ἐκείνων καὶ βλακώδη λογισμὸν πρόρριζον ἀνασπῶν." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 61. Thom. M. 154." Schæf. Mss. " Βλακώδης, Phot. 130." Wakef. Mss.]

Βλακεύω, Socordiæ me dedo et inertiæ, Socorditer me gero, Pigritia utor. Xen. (Λ. 2, 10.) Ὅτι καὶ ὅπου τάχους δεῖ ὁ βλακεύων, ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει; [K. A. 2, 3, 11.] Damasc. ap. Suid. Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας· εὐδεμιᾶς γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ῥᾳθυμίαν. Erotian. ait βλακεύειν esse ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, eam hujus signif. rationem afferens, quam scripsi in Βλὰξ, Piscis; item ὀλιγωρεῖν et μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. Cum autem Hippocr. verba exp., illam tamen signif. non addit, quæ in VV. LL. huic v. datur ap. Hippocr., sc. pro Contemnere. || Βλακεύειν, inquit Bud., Per delicias consumere bona, τρυφᾶν, Per nequitiam vivere: cui contrarium σπουδάσαι. E Luciano (3, 408.) Μήτι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας ἢ ὑφελόμενος λάθῃ. Dicitur et Βλακεύομαι. Eust. βλακεύεσθαι ait esse μωραίνειν, ap. Xen. autem νωθρεύεσθαι. HINC Βλακεία, (ἡ,) Socordia, Inertia, Ignavia. Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Καὶ τί προσήκει αὐτὸν ὄντα πονηρὸν πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας ἄλλους κολάζειν; [2, 2, 25. " Plato Polit. 307." Routh. Mss.: Euthyd. 1, 287. Dionys. H. 1, 130. Polyb. 3, 81, 7. Glossæ: * Βλακία· Jactatio. " Βλακεία, ad Dionys. H. 1, 401. ad Timæi Lex. 60. Thom. M. 154." Schæf. Mss.] ET Βλάκευμα, (τὸ,) Quod per socordiam fit: βλακεύματα, inquit Eust., αἱ εὐήθειαι. [" Heliod. 7. p. 368. Εἰ δὲ ἐπιμένοις βλακευόμενος, Si perrexeris delicias facere, i. q. θρυπτόμενος, σεμνυνόμενος." Koen. ad Greg. Cor. 557=263. Ind. Epict. " Phrynich. Ecl. 118. ad Charit. 447. Schneider. ad Xen. K. A. 103. ad Mœr. 39. ad Timæi Lex. 61. Thom. M. 154." Schæf. Mss. " Arrian. 339. Philostr. 334. Hippocr. 765. Sext. Emp. 151." Wakef. Mss.]

[* Ἐμβλακεύομαι, Theophyl. Quæst. Phys. 11. τῷ φρονήματι, Tanquam delicias facio. Schol. Theocr. 3, 36.]

Καταβλακεύομαι, i. q. βλακεύομαι, s. βλακεύω: nisi quod præp. signif. auget. [Gl. Obtorpesco.] Hinc κατεβλακευμένοι καὶ κάτω μένοντες, Greg. de Theol. Socordiæ dediti. A quibusdam exp. In mollitiem inertiamque effusi: a Bud. Otio dediti, item Luxui addicti, item In deliciis vitam agentes. ET Κατεβλακευμένως, [* Καταβεβλακευμένως,] Socorditer, Per socordiam, Remisso animo. Ex Aristoph. autem (Π. 325.) affertur pro βραδέως et τρυφερῶς, et συντεταγμένως illi opp. [" Xen. K. A. 7, 6, 16. Οὔτε γὰρ ἠδικήσαμεν τοῦτον οὐδὲν, οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου, οὔτε μὴν κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ,τι ἡμᾶς οὗτος παρεκάλεσεν, Segnitie et ignavia prodidimus." Seager. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 176. 277. Καταβεβλακευμένως, Brunck. Aristoph. 1, 250. Κατεβλακευμένως, * Κατεβλακανμένως, ibid. Jacobs. Anth. Proleg. 52." Schæf. Mss. " Καταβλακεύω, Aret. 114. Heliod. 50. Hippocr. 802. * Καταβλακέω, Hesych." Wakef. Mss.]

" Βλαδὰ, Hesychio ἄωρα, ὠμὰ, μωρὰ, Immatura, " Cruda, Fatua: quomodo ET Βλαδαρὰ exp. afferens " tamen et βλαδαρὸς pro ἐκλελυμένος, χαῦνος, Exsolutus, Laxus, Flaccidus: ut βλαδὸν quoque esse " dicit νωθρὸν, ἀδύνατον. Affert ET Βλαδεῖς pro ἀδύνατοι, Impotentes, Imbecilli. Procul dubio autem " hæc derivata sunt a VERBO Βλάζειν, quod Idem " esse dicit μωραίνειν, Fatuum esse: e qua origine " βλὰξ quoque cum suis derivatis deduci potest." [Omnino v. Schneider. Lex. v. Βλάζω. " Βλαδαρὸς, Crudus, Fatuus, Πρᾶγμα βλ. καὶ ἄβρωτον scripsi pro vulg. καθαρὸν, 3, 21, 2." Schweigh. Ind. Epict. Galeno Lex. Hippocr. βλαδαραὶ, ὑγραὶ, μυξώδεις, ubi al. βλαβεραί. In Hippocr. de Aëre 10. Coraius ῥοικὰ καὶ βραδέα mutavit in βλαδέα. Cf. Βλάσκει, et Βλεκέμυξος.]

" Βράδων, Hesychio ἀδύνατος, Impotens." [" Piscis, Epicharm. Etym. M." Wakef. Mss. Vide Βέβραδα.]

" Πλάδον s. Πλάδος, Humor superfluus, Humiditas supervacua. Gal. enim scribit Hippocratem " πλάδον nominare solere τὰς περιττὰς ὑγρότητας, εἴτε " λεπτῶν κατὰ τὴν σύστασιν ὑγρῶν, εἴτε καὶ παχυτέρων " εἶεν, veluti puris, τοῦ πύου. Utitur vero h. v. Hippocr. cum alibi, tum Epid. Ἱδρῶτες πᾶσι πάντοθεν, " πουλὺς ὁ πλάδος: de Gland. Οὕτω πλάδον οὐκ ἔνι ἐν " τῷ σώματι: de Victu in Morb. acut. Πλάδον ἐν τῇ " ἄνω κοιλίῃ ἐμποιήσει. Utitur et Diosc. 1, 21. Στομάχου " πλάδον καὶ ἀτονίαν παρηγορεῖ, itidem pro Humiditatem, quæ naturæ modum excedit: s. Humida " stomachi vitia, Ruell. INDE Πλαδώδης, ET Πλαδόεις, In quo multus inest πλάδος, Humiditate nimia

“ abundans, et quæ naturæ modum excedat: aliis Uliginosus, Udus. Hippocr. Γυναικ. 1. (236, 37 =595.) Ἢν ὀξέος γεύηται ἢ δριμέος, τὸ πτύελον ἐν τῷ στόματι πλαδωδέστερόν τε ἔσται καὶ ἄναλτον, Præhumidum: ut et πλαδόεν signif. τὸ περισσῶς ὑγρὸν ap. Schol. Nicandri. ITEM Πλαδαρὸς, (ὰ, ὸν,) signif. et ipsum Præhumidus, Uvidus s. Udus, Nimio humore abundans: ut πλαδαρὸς στόμαχος ap. Medicos, et πλαδαρὰ οὖλα. Hic enim τῷ πλαδαρῷ signif. Superfluo humore madens, vel Nimio humore flaccescens aut diffluens: ut πλαδαρὰ etiam σὰρξ dicitur Quæ nimio humore vitiata est et veluti fluida, Diosc. 2, 137. ap. quem πλαδαρὰ οὖλα, 5, 7. redditur non solum Diffluentes humore gingivæ, sed etiam Humida gingivarum vitia. Et σῶμα πλαδόεν s. πλαδαρὸν dici scribit Schol. Nicandri τὸ ὑγρὸν καὶ μὴ ἀντίτυπον, quod nimirum πιλούμενον τῷ δακτύλῳ ἐνδίδωσί τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ εὐθέως ἀναδίδωσι καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα: veluti cum cutis aqua aut pure distenta est: Hippocr. etiam πλάδον vocante non solum ubi Aquosus humor, sed etiam ubi Crassior, veluti puris, redundat: ap. quem et πλαδαρὰ διαχωρήματα sunt Uvida et aquea: de Victu in Morb. acut. Τὰ διαχωρήματα δὲ πλαδαρώτερα καὶ ξυσματωδέστερα εἴη. Idem πλαδαρώτερον subst. dicit pro Paulo majorem πλαδαρότητα: paulo post, Ἐντέρου μέντοι τῷ κάτω μέρει πλαδαρώτερον καὶ ξύσμα ἐμποιεῖ: si tamen ita scripsisse putandus sit, et non potius πλαδαρότητα. Exp. πλαδαρὸς etiam Laxus, Mollis, Flaccidus: ut Epigr. Ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφιδίηνα κόμην. A Suida sane pro χαῦνον καὶ ὑγρὸν accipitur in h. Polybii l., Τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἔχειν αὐτῷ πρὸς τὴν χρείαν, τὸ δὲ δόρυ πλαδαρὸν εἶναι. Non incommode cum Flaccidus reddideris etiam Fluidus aut Fluens. INDE Πλαδάρωμα, τὸ, Flacciditas e nimio humore: vel Uligo, Mador, Nimia humiditas: ut i. sit q. πλάδος s. τὸ πλαδαρόν. A πλάδος derivatum etiam VERB. Πλαδάω, Sum πλαδαρὸς, Ἔνι μοι πλάδος, Nimio et superfluo humore madeo, Naturæ modum excedente humore prægnans sum: quomodo πλαδῶντα οὖλα aliqui interpr. Humore prægnantes gingivæ: alii Madidæ pituita gingivæ. Diosc. πλαδῶντα et μυδῶντα ead. signif. dicit: 1, 153. de cytinis, Τὸ ἀφέψημα αὐτῶν οὔλων πλαδώντων διάκλυσμα: et 141. de oleo sylvestris olivæ, Διάκλυσμα οὔλοις μυδῶσι: utrisque vim σταλτικὴν tribuens. Eadem vero οὖλα etiam πλαδαρὰ appellat. Item ut πλάδος στομάχου dicitur, et πλαδαρὸς στόμαχος, ita etiam πλαδῶν στόμαχος: velut ap. Suid. e Damascio, Οὐ γὰρ ἔτι ὀρέγεσθαι τροφῆς, πλαδῶντος αὐτῷ τοῦ στομάχου: quod ipse exp. ὑγροῦ καὶ ἀσθενοῦς ὄντος: non male: cum et Diosc. conjunctim dicat στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίαν. Poëtæ Ion. dialysi pro πλαδῶν DICUNT Πλαδόων, tribuentes rebus non tantum solidis pro δίυγρος, Uliginosus, Madens, Madidus: sed fluidis etiam s. liquidis pro ὑγρὸς, Humidus, Humens. Apoll. R. 2, (662.) πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν. Nicander Θ. 708. Οὐρὸν ἀπηθῆσαι πλαδόωντ' εὐεργέϊ μάκτρῃ: Idem pustulas dicit in cute πλαδᾷν: 241. φλύκταιναι ἀραιαὶ Οἷα * πυρικμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν, Madent; cutis enim humore s. pure ibi collecto, madet et veluti prægnans est, ut uvidum solum scatentibus aquis. Apud Suid. reperio ETIAM Πλάδας, ET Πλαδώσεις, quæ eadem esse vult ac πλαδαρώματα.” [Πλαδαρὸς, Apoll. R. 3, 1398. καρήατα. Hippocr. 8, 35. 9, 6. 8. 9. 12. 206, 32. et persæpe. * Πλαδαρότης, ἡ, Stob. Phys. 1096. * Πλαδαρόομαι, Flaccesco, Aquila Es. 19, 3. Πλάδον s. Πλάδος, Hippocr. 56, 36. 37. 57, 5. 303, 7. 372, 22. 466, 39. ~~511, 48.~~ * Πλάδη, ἡ, i. q. πλάδος, Empedocles Simplicii, πλ. τοιῇσδε τυχόντα. Aristot. H. A. 3, 6. Πῆξις πλαδῶσα. Hesych. Πεπλαδηκώς· σεσηπώς; ὑγρανθείς. Omnino v. Schneider. Lex. v. Βλάζω. Πλαδόω, Hippocr. 369, 23. 452, 7. “ Πλαδαρὸς, Jacobs. Anth. 7, 408. 11, 84. 241. Toup. Opusc. 1, 302. Casaub. Athen. 1, 47. Ruhnk. Ep. Cr. 71.” Schæf. Mss. “ Πλάδος, Hippocr. 271. 769. Diosc. 19. Erot. Πλαδάρωμα, Suid. v. Πλαδαρόν. Πλαδαρότης, Humiditas, Stob. P. 149. Πλαδάω, Imbellis, Mollis sum, Philo J. 441. σῶμα, Clem. Alex. 177. Πεπλάδηκα, Hes. Πεπλαδηκὼς, Suid. v. Πλαδαρόν. Πλαδόω, Fœteo, Nicander Θ. 432.” Wakef. Mss.]

ΒΛΑΠΤΩ, ψω, quod a Βλάβω factum putatur, e quo ap. Hom. βλάβεται, ut paulo post docebo, Lædo, Damno afficio. Cic. ap. Plat. Apol. (33.) οἰόμενοι βλάπτειν τι interpr. Quod mihi nocere se crediderunt. Q. l. vide in meo Cic. Lex. Apud eund. Plat. ibid. (18.) Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Xen. K. Π. 5, (3, 15.) Ὅτι δοκεῖ μέγα βεβλάφθαι. Apud Thuc. βλάπτεσθαι Schol. exp. ἀδικεῖσθαι, Injuria affici. Redditur etiam Damno affici, vel Detrimentum aut Cladem accipere. In VV. LL. βλάπτεσθαι βλάβην ἐλαφρὰν, Levi damno affici. Observavi autem de diis cladem s. noxam aliquam immittentibus dici βλάπτειν ab eod. cum alibi, tum Symp. Ἢν μὴ θεὸς βλάπτῃ. Sed et ap. alios hunc peculiarem istius verbi usum me observare memini. Soph. (E. 696.) Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά. B Quin autem hanc signif. ex Hom. sumserint, minime mihi dubium est: ap. eum enim variis illam in Il. annotavi: e quibus sunt hi: Il. Ψ. (774.) Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη: Od. Ψ. (14.) Οἵ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. Est autem θεοὶ nomin. τοῦ ἔβλαψαν, e præcedente repetendus. Hic autem quamvis ἔβλαψαν sine adjectione ponatur, possit tamen e seqq. intelligi φρένας: atque adeo ex Od. Ξ. (178.) Τοῦδέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. Il. O. (724.) Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτεν φρένας εὐρυόπα Ζεὺς Ἡμετέρας: unde colligo βλαψίφρων, sicut et θεοβλαβὴς, dici de Eo, cujus sanæ menti damnum divinitus infertur. At Il. Ψ. (782.) rursum, paulo post illa verba, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, habetur ead. de re dictum, et tanquam epexegetice, Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Sed et βλάπτειν cum gen., ut βλάπτειν κελεύθου, Od. A. (195.) pro Ab itinere quempiam impedire, s. Itineri alicujus impedimentum afferre. Et βλάπτειν γόνατα quasi συμποδίζειν, item βλάπτεσθαι pro προσκόπτειν et ἐμποδίζεσθαι, vide ap. Eust. C || A βλάβω legitur Il. T. (166.) βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι: quod et alibi reperitur. Et rursum (82.) βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. Ceterum prius esse βλάβω quidam putarunt, uti dixi, alii tamen utrum prius sit, in dubio reliquerunt. [Gl. Βλάπτω· Incommodo, Noceo, Lædo, Maleficio, Officio, Obsum, Damno. Βλάπτω τὴν γυναῖκα· Obsum uxori. Βλαβείς· Læsus. Æsch. Ag. 125. βλαβέντα λοισθίων δρόμων: Eum. 663. Τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἡδ' ἅπερ ξένῳ ξένη Ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός. Theognis 223. νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. Moschus 4, 75. ἅς κε (θεᾶς) μέγα βλαφθεὶς (φρενῶν) τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι. Theognis 937. οὐδέ τις αὐτὸν Βλάπτειν, οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει. Pind. Π. 9, 167. Βλάπτων λόγον. Quint. Sm. 5, 509. τίη νύ σοι ἔβλαβεν ἦτορ; Ἔβλαμμαι, pro βέβλ. Attice, Eust.: ut ap. Etym. M. ἐβλαστηκότες et * ἐπτερύγωμαι, pro βεβλ. et πεπτερύγωμαι: ἐβούλευκε pro βεβ., Eust.; ἐγύμνασμαι, Hes. “ Βλάβω, βλάπτω, 1. Homère n'emploie jamais à l'actif la 1ere forme très rare de ce D verbe: 2. lequel des deux est le plus ancien? H. Etienne hésite à répondre; mais il me semble que de deux formes, la plus ancienne et la primitive est celle, qui a le moins d'élémens.” Gail. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 317. Cf. Βλαβύσσω et Βλαβυρία. “ Βλάπτω, Ilgen. Hymn. 378. Græv. Lectt. Hes. 538. Brunck. Aj. 456. Longus p. 4. Villoison. Heyn. ad Hesiod. 146. ad Il. Π. 660. Heyn. Hom. 5, 253. 547. 7, 249. 8, 239. 437. 516. Abresch. Æsch. 2, 97. Diod. S. 2, 369. Impedio, Heyn. Hom. 5, 190. 7, 195. Conf. c. Βάπτω, ad Dionys. H. 3, 1332. Cum gen., ad Soph. Aj. p. 606. Erf. Βλάπτοιεν et Βλάστοιεν conf., Kiessl. ad Jambl. V. P. 115. B. μείζω, Heindorf. ad Plat. Hipp. 122. Βλάπτεσθαι, de mente captis, vide ad Bion. et Mosch. 278. Harles. Βλαφθέντες, βλαβέντες, Mœr. 106. et n.: Valck. Phœn. p. 357. Lennep. ad Phal. 202. Thom. M. 154. Βλαβεῖμεν, ad Mœr. 93. Βλάβω, Fischer. ad Anacr. 17. Ilgen. Hymn. 378. Wakef. Eum. 128. Heyn. Hom. 7, 617. 642.” Schæf. Mss. “ Cum gen., act., Oppian. A. 2, 441. Cum gen., pass., Quint. Sm. 13,

423. Soph. Aj. 950. Pass., To be entangled, Nicander Θ. 481." Wakef. Mss.] A

Βλάμμα, τὸ, Cic. de Fin. (4, 21.) Emolumenta et detrimenta, quæ ὠφελήματα et βλάμματα appellant.

Βλάψις, εως, ἡ, Damni illatio, Noxa. Plato de LL. 11. (162.) Τῶν δ' ἄλλων περὶ βλάψεων εἴτε τις ἄρα πόμασιν, ἢ καὶ βρώμασιν, ἢ ἀλείμμασιν ἑκὼν ἐκ προνοίας πημαίνει. "Βλαψιγονία, ἡ, quasi Fœtus s. "Partus læsio, dici fertur, cum apes morbo, ignavia, "aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt." [* "Βλαψίταφος, (ὁ, ἡ,) Inscr. ap. Viscont. Inscr. Triop. p. 72." Boissonad. Mss. "Leipz. Anz. 1795. p. 739." Schæf. Mss.] "Βλαψίφρων, ὁ, ἡ, Cui mens "læsa est, Stolidus," [i. q. φρενοβλαβὴς, Æsch. S. c. Th. 727. "Scriptor ap. Euseb. H. E. 146. 147." Boissonad. Mss. Greg. Cor. 881. Eust. in Od. 799, 50. Orph. H. 76, 3. "Ruhnk. Ep. Cr. 260. Heyn. Hom. 5, 547." Schæf. Mss. "Tryphiod. 409." Wakef. Mss.]

Βλαπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Nocivus, Lædendi et damnum inferendi vim habens, ["Eust. 119, 42." Seager. B Mss. Lycophro 144. Ind. Epict.]

[* Βλαπτήριος, ὁ, ἡ, s. potius, α, ον, i. q. βλαπτικὸς, Oppian. A. 2, 456.: a * Βλαπτὴρ, ὁ.]

Ἄβλαπτος, ὁ, ἡ, Noxæ expers, Cui non nocetur. Apud Nicandrum (Θ. 489.) Non nocens, Innoxius. Formatur a βέβλαπται, 3 sing. præt. pass. τοῦ βλάπτω: unde et pass. magis ei convenit signif. [* Ἀβλάπτως, Orph. H. 63, 10.] Εὔβλαπτος, ὁ, ἡ, Qui lædi s. Cui noceri facile potest. ["Geop. 590." Wakef. Mss.]

Βλάβη, ἡ, Noxa, Damnum, Detrimentum. Plato, de LL. 8. Βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γειτόνων γιγνόμεναι, Damna in vicinia facta: 11. (162.) Ἢ κακὸς ἔστω καὶ ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης: Ibid. Ἢ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς. Thuc. 5, (52.) Καὶ οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν. Aristoph. Σ. (1407.) προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, Bud. interpr. Heus tu, quisquis es, in jus te voco damni injuria dati in iis, quæ importabam in forum. Βλάβης δίκη, inquit Bud. Comm., C Actio damni dati. Actio vero ob pauperiem a quadrupede factam, dicitur βλάβης δίκη τῶν τετραπόδων: quam legem Solo tulit, auctore Plut. [1, 365. Gl. Nocentia, Damnum, Detrimentum, Fraus, Læsio, Offensio, Jactura, Incommodum. Draco 63. "Abresch. Æsch. 2, 97. 112. Brunck. Aristoph. 3, 207. Wakef. Phil. 622.; Eum. 495. Mœr. 103. et n.: Wessel. ad Herod. 5. Thom. M. 154. ad Lucian. 1, 282. Eurip. T. 3. p. 274. Valck. Diatr. 188. Soph. El. 301. et Brunck.: ad Phalar. 214. Βλάβας ποιεῖν, Inferre, Xen. Mem. 1, 2, 9." Schæf. Mss.] Ετ Βλάβος, τὸ, Idem. Plato de LL. 8. Τὸ βλάβος ἀποτινέτω, Damnum restituat, Pauperiem factam restituat. Aristoph. B. (1151.) σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος. [Gl. Nocumentum. Draco l. c. "Mœr. 103. et n.: Wessel. ad Herod. 5. Thom. M. 154. ad Charit. 218. * Βλαβὴς, Manetho 1, 172." Schæf. Mss. "Βλάβος, Artemid. 17. Nicander A. 99. Eust. Il. 537." Wakef. Mss. * Βλαβέστερος, Geop. 18, 17, 4. * Βλαβοποιὸς, ὁ, ἡ, Epiphan. 1, 548. "Method. 286. Chrys. Serm. T. D 7. p. 420." Kall. Mss.] "Βλαβόεις, (εσσα, εν,) i. q. "βλαβερὸς, Noxius, Nocivus, Nocens, Perniciosus, "Exitialis, Nicander A. (186.) κωνείου βλαβόεν πῶ- "μα." [* Βλαβεσίφρων, ὁ, ἡ, Apollon. Lex. 5. Lobeck. Add. ad Phrynich. Ecl. 713.]

Ἀβλαβὴς, ὁ, ἡ, in act. signif. Innocuus, Innoxius, Non nocens; ut ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plato de Rep. 2. Voluptates innoxiæ, non damnosæ. Cic. Stoicum hoc dogma, Ἀβλαβεῖς εἶναι τοὺς σοφοὺς, interpr. Alienum esse a sapiente nocere. Poterimus vero, ut opinor, Eund. sequentes, ἀβλαβὴς interpr. Innocens, ut ἀβλάβεια vertit Innocentia. || Ἀβλαβὴς in pass. signif. Incolumis, Illæsus, Inoffensus, Damnum s. Detrimentum non accipiens, Noxæ expers. Xen. K. Π. (4, 1, 2.) Καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχεται, Illæsos præstat. Sic ap. Plat. ἀβλαβὴς et ἀκέραιος copulantur. [Gl. Inlæsus, Innoxius, Innocens, Innocuus, Innox. Ἀβλαβὴς διανομή· Inlæsa distributio. Ἀβλαβῆ ἔσεσθαι· Immunem fore. Ἀβλαβές· Sincere, Integrum. Lex. Polyb. "Eur. Phryx. Fr. 14. p. 467." Seager. Mss. "Wakef. Eum. 285. 476. 478. Abresch. Æsch. 2, 41. ad Mœr. 78. Toup. Opusc. 2, 243. Fischer. ad Anacr. 18." Schæf. Mss. "Purus, de aqua, Theocr. 24, 96." Wakef. Mss.] Ἀβλαβῶς, Innocue, Innoxie, in act. signif. In pass. autem, Inoffense, Illæse. [Ἀβλαβέως, Maxim. de Electt. 10. "Ilgen. Hymn. 378." Schæf. Mss.] "Ἀβλάβεια, ἡ, Innocentia. Ita enim "Cic. Tusc. 3.: Innocentia ap. Græcos usitatum "nomen non habet; sed habere potest ἀβλάβειαν. "|| Incolumitas, Indemnitas, τὸ οὐ βλαβῆναι." [Gl. Innoxia, Innocentia. * Ἀβλαβία, Hom. Hymn. in Merc. 393.]

[* Βραχυβλαβὴς, ὁ, ἡ, Lucian. Tragop. 322=957. * Δαιμονοβλαβὴς, unde ap. Polyb. 28, 9. * Δαιμονοβλάβεια, ἡ, Amentia, Mentis occæcatio divinitus immissa.] Ἐπιβλαβὴς, ὁ, ἡ, Noxius, Damnosus, Detrimentosus. [Gl. Noxius. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 163. "Schol. Il. E. 880." Wakef. Mss. * "Ἐπιβλαβῶς, Damnose, Chrys. in Acta, Serm. 5. T. 4. p. 639." Seager. Mss.]

Θεοβλαβὴς, ὁ, ἡ, q. d. Cui a Deo damna et pœnæ infliguntur. Sed peculiariter, Cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exp. Adverso numine agens. Item ex Aretha, A Deo reprobatus. Herod. (1, 127.) Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀστυάγης, Μήδους τε ὥπλισε πάντας, καὶ στρατηγὸν αὐτέων, ὥστε θεοβλαβὴς ἐὼν, ἀπέδεξε Ἅρπαγον, inimicum sc. suum. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Heyn. Hom. 5, 547. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 266." Schæf. Mss. * "Θεοβλαβῶς, Const. Manass. Chron. p. 17. var. lect." Boissonad. Mss. J. Poll. 1. p. 15. * Θεοβλαβέω, Æsch. Pr. 828.] Hinc Θεοβλάβεια, ἡ, quod ab eod. Bud. exp. Dira stoliditas, ap. Æschin. (72=293.) Τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην. Vide supra Βλάπτειν φρένας deo tributum. [Dionys. H. 1, 19. 238. 270. 510. 2, 33.: de Comp. Verb. 246. * Θεοβλαβία, Dio Cass. 44. p. 244. (386.) * "Θυμοβλαβὴς, Nicolaus Hydruntinus. Vide Bast. Spec. Ed. nov. Aristæn. p. 8." Schæf. Ind. ad Dionys. H. (de Comp. Verb.) v. Φρενοβλάβεια. * Ἰχνοβλαβὴς, Manetho 4, 500. * "Κοινοβλαβὴς, Nicet. Ann. 16, 1. ubi vitiose κυνοβλ." Kall. Mss. Opponitur κοινωφελής. * "Μεγαλοβλαβὴς, Heyn. Hom. 8, 193." Schæf. Mss. * Παμβλαβὴς, Manetho 4, 31, 76. * Πολυβλαβὴς, Plut. 10, 485. Schol. Apoll. R. 2, 232. Eust. 100, 52. Etym. M. 1. "Schol. Il. Ξ. 271." Wakef. Mss. * Προσβλαβὴς, Noxius, Schneidero susp. * Σθενοβλαβὴς, Oppian. K. 2, 82. * Σωματοβλαβὴς, unde * Σωματοβλάβεια et ὑποκοριστικῶς, ap. Procl. Paraphr. 209. * Σωματοβλαβία, ἡ. * Ψυχοβλαβὴς, Theophyl. in Luc. 14. p. 442. Chrys. in Gen. Or. 23. T. 1. p. 169.]

Βλαβερὸς, (ὰ, ὸν,) Noxius, Damnosus, Detrimentosus. Plato Cratylo, Ἀσύμφορον, καὶ ἀνωφελὲς, καὶ ἀλυσιτελὲς, καὶ ἀκερδές· ἀλλὰ καὶ βλαβερόν γε, καὶ ζημιῶδες: de LL. 11. (159.) Βλαβερὸς γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἑτέροις, δικαιότατα. Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῷντο, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο. [Gl. Læsus, Detrimentabilis, Nocibilis, Sons, Nocens, Sonticus, Damnosus, Nocuus. Ind. Epict. Draco 74. "Βλαβερὸς, βλαβόεις, sont-ils synonymes? Oui, répond H. Etienne (Appendix) citant le κωνείου βλαβόεν πῶμα de Nicandre: pour moi, je croirois que βλαβερὸς et βλαβόεις ne sont pas plus synonymes que ἔσχατος et ἐσχατόεις: en effet, par exemple: Καύκασον ἔσχατον signifiera le Caucase, qui dans une immense étendue va à l'extrémité du monde: ce que prouve la Scholie inédite de Théocrite (7, 77.) Ἐπὶ τὰ ἔσχατα γῆς διήκοντα: voy. mon Philologue 3, 112." Gail. Mss. "Ilgen. Hymn. 365. Græv. Lectt. Hes. 549." Schæf. Mss.]

"Ἀντιβλάπτω, Vicissim lædo s. noceo, Læsus læ- "do," [Aristot. Eth. Nic. 5, 15. "Themist. 80." Wakef. Mss.]

Ἀποβλάπτω, Lædo, tanquam simpl. βλάπτω. Aut enim plane pro simpl. capitur, aut, meo quidem judicio, tale quid sonat ἀπὸ in ἀποβλάπτω, quale ob in Oblædo, quo utitur Plaut. || Ἀποβλάπτομαι, Pass. Lædor, Damnum accipio. A Soph. Aj. (941.) usurpatur cum gen. pro Privor, Jacturam facio, Τοιοῦ δ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, Privatam tali amico, vel

orbatam, aut Privatam cum suo damno. [Plato de LL. 7. p. 535. ἀποβλάπτεσθαί τινος. " Aor. 1. pass., Valck. Phœn. p. 357." Schæf. Mss.]

[* " Ἐμβλάπτω, Hesiod. Ἔ. 1, 281. Ἐν δὲ δίκην βλάψας." Seager. Mss. Il. 6, 49. 15, 647. "Ind. Hom. v. Ἐνιβλάπτω, Heyn. Hom. 5, 190." Schæf. Mss.]

Ἐπιβλάπτω, Insuper noceo et damnum infero. Thuc. (8, 109.) Καὶ δείσας μὴ καὶ ἄλλο τι ἐπιβλάπτωσι, [perperam pro ἔτι βλ. " Joseph. 303." Wakef. Mss.] " Συνεπιβλάπτομαι, Una lædor, ex Aristot. " Pol." [" 48." Wakef. Mss.] Καταβλάπτω, Lædo, Detrimentis afficio. Naz. Orat. [Hom. H. in Merc. 93. Dem. 629. 636. 1278. " Æschin. Plut. Nemes. Jambl." Wakef. Mss.] Παραβλάπτω, Oblædo. Chrys. Τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος; Quid hominum generi nocet? [" Xen. Eph. 78." Schæf. Mss. " 57. Nemes. * Παραβλαβέω, Greg. Nyss. 3, 210." Wakef. Mss.: q. v., si lectio sana, a * Παραβλαβής, derivandum esset. * Προσβλάπτω, Hippocr. 394, 43. " Schol. Theocr. 9. fin." * Συμβλάπτω, Eust. 1946, 32. Ulpian. ad Dem. c. Lept. p. 87.]

ΒΛΑΙΣΟΣ, (ἡ, ὸν,) Valgus. Bud. Cui distorta sunt et prava crura, et cui genua ac tibiæ conversæ sunt, Cam.: qui et affert e Gal. de Caus. Morb. Καλῶ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Cui loco subjungit, Detorta et intorta fortasse dicere possumus. Et ap. Xen. (de Re Eq. 1, 3.) sunt equi βλαισοί: quod vitium est tale, ut interius atterantur pedes quando gradiuntur ac procurrunt. Hactenus Cam. Auctor Etymologici affert e quodam, quem Etymologum appellat, Ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, et addit, Qui literæ λ similis est, referens sc. ad tibiarum distortionem, unde et Cypseli mater, Corinthii tyranni, Λάμβδα vocabatur. Et subjungit βλαισὸν dictum esse τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Bud. in Prior. Annot. in Pand. Vari sunt pedibus incurvis et in se contractis etc. Iis contrarii sunt Valgi, qui altrinsecus prominentes suras habent, et in diversum actas: quales cancri habent et lacertæ, Aristot., qui Ægyptios hujusmodi esse tradit in Probl. ead. ratione, qua capillum crispum habent, et a calore intortum. Hi a Græcis βλαισοὶ dicuntur, ut illi ῥαιβοί. Aristot. Διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Cur Æthiopes et Ægyptii blæsi sunt cruribus? Sic enim transtulit Interpres, qui Blæsos Græce protulit, quos Festus Lat. Valgos appellatos esse dixit. Blæsitas autem non modo vitium est linguæ, sed eorum etiam vitium, qui oblæsum gressum habent: quæ ratio est vocabuli ap. Græcos, παρὰ τὸ βλάπτω. Hactenus Bud. Idem alibi affert, Θρᾷκες κυρτοὶ τῇ ῥάχει, βλαισοί, * κακοπερίπατοι. Et ex Hippiatria, Σκέλη ἐχέτω ὀστώδη, ἄσαρκα, καὶ νευρώδη μᾶλλον, μὴ βλαισά. Vide Alex. Aphrod. Probl. 24. lib. 2., ubi quærit, cur eunuchi sint βλαισοί. In VV. LL. βλαισὸς est etiam Qui literam aliquam exprimere non potest: ut Dem., qui literam λ proferre non poterat; sed hoc sine exemplo. Lat. certe Blæsum dici scimus, qui impeditæ est linguæ. Hinc Βλαισόπους, (ὁ, ἡ,) Qui distortos habet pedes. Et Βλαιτόνους ap. Etym. ead. signif., si mendo carent ejus exempl. Item Βλαισότης, (ἡ,) Distortio, de qua dictum est. Aristot. Probl. Ἡ δὲ βλαισότης ἐστὶν ὥσπερ οὐλότης τῶν τριχῶν. Et verb. Βλαισόω, unde Βλαισοῦμαι, Aristot. H. A. Ὁ δ' ἄνθρωπος τοὺς βραχίονας εἰς τοὔπισθεν κάμπτει, πλὴν μικρὸν ἐβλαίσωται ἐπὶ τὰ πλάγια τὰ ἐκτὸς, Brachia flectit extrorsum, Bud. Unde Βλαίσωσις, (ἡ,) i. q. βλαισότης, [Prævaricatio, Aristot. Rhet. 2, 23, 15. p. 135. Βλαίσωσις, ὅταν δυοῖν ἐναντίοιν ἑκατέρῳ ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἕπηται ἐναντία ἑκάτερα ἑκατέροις. Cic. Partit. 36.: Prævaricator significat eum, qui in contrariis causis quasi vare esse positus videatur. Βλαισὸς, ap. Eund. H. A. 9, 40. Τὰ βλαισὰ τῶν ὀπισθίων, ubi perperam βλαισία: vide infra. Meleager 1. πλατάνιστον. Hom. Batr. 288. Βλαισότερον, Hippocr. 840. " Βλαισὸς, Jacobs. Anth. 6, 155. 330.; ad Meleagr. 6. Toup. Opusc. 2, 135. Pignor. ad Mens. Isiac. 55." Schæf. Mss. " Hippocr. 820." Wakef. Mss. * Ὑπόβλαισος, ὁ, ἡ, Aristot. de Inc. Anim. 16.]

" Βλαίσια, in apibus, Aristoteli sunt ead., quæ
A " βλαισά, Blæsa: H. A. 9, 40. Τοὺς δὲ μέσους, sc. πόδας, ἐκμάττουσιν, εἰς τὰ βλαίσια τῶν ὀπισθίων καὶ " οὕτω γεμισθεῖσαι ἀποπέτονται. Plin. 11, 10. de iisd. " dicit, Prioribus pedibus femina onerant, propter id " natura scabra; pedes priores rostro: totæque " onustæ remeant." [Βλαίσια perperam legitur pro βλαισά.]

" Βλεσὸς, Hesychio παραλυτικὸς, Cui membra sunt " resoluta: pro quo et βλαισὸς scribitur. Gorr. itidem " βλαισὸν s. βλεσὸν a plerisque vocari ait Cui mem- " bra resoluta sunt, h. e. τὸν παραλυτικόν. Sic vero " dici et Cui lingua impedita est, et literam aliquam " exprimere non potest: quem proprie τραυλὸν, Bal- " bum, appellari. Referri etiam ad alia membra, ut " manus, pedes, brachia, ut Qui gressum habet man- " cum vel depravatum, cuique suræ sunt in diversum " actæ: quem proprie Lat. Valgum et Varum nun- " cupari. Et Gal. εἰς τὸ κατ' Ἰητρ. Comm. 3. Καὶ " γὰρ εἴσω, καὶ ἔξω τὴν ῥοπὴν ἴσχει πολλάκις ἡ διάρθρω- " σις ὅλη, καὶ μάλιστα ἐν σκέλεσι κατὰ γόνυ, καὶ κατὰ
B " σφυρά· καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, βλαισά· τὰ " δὲ ἔσω, ῥαιβὰ καὶ κυλλά. Eod. modo Hippocr. de " Artic. Εἰ παρὰ τὸ σφυρὸν ἐξαρθρήσῃ, ἢν μὲν ἐς τὸ ἔξω " μέρος, κυλλοὶ γίνονται, ἑστάναι δὲ δύνανται· ἢν δὲ εἰς " τὸ εἴσω μέρος, βλεσσοὶ γίνονται, ἧσσον δὲ ἑστάναι " δύνανται. Et aliquanto post, Ἢν δὲ ἐς τὸ εἴσω, " βλεσσότεροι· ἢν δὲ ἐς τὸ ἔξω, γαυσότεροι, χωλοὶ δὲ " ἧσσον. Idem ibid. Ὅκως ὁ ποὺς ὀλίγον μᾶλλον ἐς " τὸ βλεσσὸν ῥέπων φαίνηται. Alex. Aphrod. Probl. " hoc vitium ex imbecillitate fieri scribit. Cum enim, " inquit, eorum partes inferiores nequeant sustinere " superiores, facile pervertuntur, indeque vitium, " quod pedum blæsitatem vocamus, provenit: cui " opp. ἡ ῥαιβότης. Notandum porro ap. Hippocr. " passim gemino σ scribi Βλεσσὸς, ut ap. J. Poll. quo- " que 2. ubi ῥαιβοὺς vocari ait, οἷς καμπύλα εἰς τὸ " ἔνδον τὰ σκέλη: βλεσσοὺς autem, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γο- " νάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται." [A Schneidero non agnoscitur. Glossæ: Βλεσός· Varguus, (Valgus, Vulc.) * Βλεσόπους· Scaurus. Blomf. ad Callim. p. 104. e
C βλαισόπους corruptum putat; sed nos dialecticam esse varietatem censemus.]

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, βλαστήσω, a βλαστέω, 2 aor. ἔβλαστον, Germino, Fruticor, vel Frutico, de plantis. Sed et generaliter pro Nascor, Originem duco: unde Soph. (Aj. 1305.) ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστών: (761.) ὅστις ἀνθρώπου φύσιν Βλαστών. Æsch. (S. c. Th. 600.) Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Philo de Mundo ἀνηβᾶν et βλαστάνειν copulavit. || Act., Produco. Alex. Aphr. Τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει. [Gl. Germino, Pullulo, Germinasco, Pullesco. Βλαστάνει· Germinat, Pullat: in Beorgia (Georgicis) arbores dicuntur, quotiens ramos e se generant. Soph. Fr. p. 619. Ὀπώρα βλαστουμένη καλῶς, pro βλαστάνουσα. Apoll. R. 1, 1131. Οὓς ἐβλάστησε, pro ἔτεκε. Hippocr. ap. Schneider. Lex. Τὰ ἕλκεα βλαστάνει. " Thom. M. 904. Markl. Iph. p. 83. Brunck. Soph. 3, 444. ad Mœr. 98. ad Herod. 576. Signif. act., Brunck. Aj. 40. Βλαστέω, Ind. Apoll. R.:
D Brunck. Soph. 3, 415. * Βλάστω, * Βλαστανέσκω, Valck. Diatr. 224. * Βεβλαστάκω, ad Röv. 65." Schæf. Mss. " Βλαστέω, Apoll. R. 4, 1425. Soph. Ant. 924. Floreo, et Florere facio, Procop. in Reg. 1, 4. * Βλαστάω, Schol. Pind. P. 4, 113. Βλάστω, Germino, Nascor, Paus. 171. Lycophro 150. Pherenicus in Schol. Pind. O. 3, 28. Hes. et Suid. v. Ἄνωθεν." Wakef. Mss.]

Βλάστημα, τὸ, Germen, Idipsum, quod germinando prodiit. Greg. in Encom. Macc. Μητρὸς εὐγενοῦς εὐγενῆ βλαστήματα, Matris generosæ nobiles stirpes. [Gl. Germen, Virgultum. " Musgr. Hel. 1281. Wakef. Herc. F. 176.; Eum. 2. Porson. Or. 596. Paul. Sil. 52. Const. Manass. Chron. p. 29. Meurs. Casaub. ad Athen. 137. Eur. Hec. 1190." Schæf. Mss. * Βλάστημος, ὁ, Æsch. S. c. Th. 12. Suppl. 322. * Βλαστήμων, ὁ, ἡ, i. q. βλαστικὸς, Nicander A. 561. * Βλαστημοσύνη, ἡ, Nonn. Paraphr. in Jo. 2, 140.] Βλάστησις, ἡ, Germinatio. Theophr. Φανερὸν δὲ γίνεται τόδε ἅμα περὶ τὴν βλάστησιν. Pro quo Plin.: Quod cum

evenerit, detegitur statim in germinatione. Theophr. A
Φασὶ δὲ καὶ τὴν ἐλάτην φλοισθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν, ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι. Pro quo itidem Plin.: Tradunt et abietem circa germinationem decorticatam, aquis non corrumpi. Scribunt quidam βλάστησιν esse non solum Germinum frondiumque productionem, sed etiam Fructuum inchoationem. [Gl. Germinatio. "Sall. ad Mœr. 4. ad Thom. M. 127. Toup. Emendd. 1, 87." Schæf. Mss.] Βλαστητικὸς, ἡ, ὸν, Germinandi vim habens. Theophr. C. P. 1, 3. Τὸ γὰρ καταλειπόμενον, ἀεὶ βλαστητικόν.

Ἀβλάστητος, ὁ, ἡ, Non germinans, Germinare non valens. Theophr. C. P. (1, 3.) Ἀβλάστητα γὰρ τὰ τούτων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. [A Schneidero non agnoscitur.]

Βλάστη, ἡ, Germen, Propago. Theophr. Ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας, καὶ τὰς βλάστας. Nicander Θ. (641.) ὀλίγῳ δὲ πέριξ καλχαίνεται ἄνθει· Βλάστη δ' ὡς ἔχιος· σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον: ubi Schol. exp. στέλεχος. Βλάστην autem ζώων metaph. Plato Incrementum vocat, Bud. Et Plut. (6, 442.) Βλάσταις τέκνων βριθομένα. Apud Soph. vero Tr. (381.) Ἰόλη B καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμᾶ Βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν, Schol. dicit esse γονεῖς, ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. [" Method. Conv. 139." Routh. Mss. "Phrynich. Ecl. 141. Thom. M. 648. T. H. ad Aristoph. Π. p. 477. Brunck. Soph. 3, 524. Jacobs. Anth. 11, 151. Valck. ad Theocr. 25. 409.; Hippocr. 249. Pierson. ad Mœr. 5. ad Thom. M. 127. Toup. Emendd. 1, 87. Brunck. Œd. T. 717." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 68. Paus. 191. Nicander A. 49." Wakef. Mss.] ET Βλαστεῖον, τὸ, pro eod. Nicander A. (622.) Κύπρον τε βλαστεῖα * νεανθέα: ubi Schol. tradit κύπρον quibusdam esse εἶδος φυτοῦ, Plantæ speciem: quibusdam vero Κύπρου βλαστεῖα esse τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα.

Βλαστὸς, ὁ, Germen. Theophr. Βλαστόν τινα ἀφίησι μικρὸν, ἄφυλλον, ὥσπερ ῥιζίον. Pro quo Plin. de Ficu Cypria, Hæc germina emittit sine ullis foliis, radici similia. Idem H. P. 3, 6. Ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. Et paulo post, Οἷον γόνυ ποιησάμεναι τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορύνην. [Gl. Pullulus, C Germen, Surculus. Βλαστὸς ἀμπέλου· Pampinus. Βλαστοί· Flagella. "LXX. in Gen. 70." Routh. Mss. "Brunck. Soph. 3, 421. Valck. Phœn. p. 257." Schæf. Mss. * " Βλαστὸν, Soph. Œd. C. 697. Ἔστιν δ', οἷον ἐγὼ Γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπός ποτε βλαστὸν, Φύτευμ' ἀχείρωτον, * αὐτόποιον,—Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φυλλὸν ἐλαίας." Seager. Mss.]

Βλαστοκοπέω, ήσω, Germina aufero et quasi amputo. Theophr. Ὅταν ὑπὸ πνευμάτων βλαστοκοπηθῇ. Pro quo Plin., Vi tempestatum germinibus ablatis. [Theophr. H. P. 4, 16. C. P. 5, 13.]

Βλαστολογέω, q. d. Germina carpendo lego. Theophr. C. P. 3. Ἐπεὶ δὲ ὅμοιον τῷ τοιούτῳ καὶ ὥσπερ δεύτερον ἡ βλαστολογία, δεῖ καὶ ταύτην εὐθὺς ποιεῖσθαι, καὶ βλαστολογεῖν, ὅταν εὐθὺς διαφάνωσι τὸν καρπόν. Idem, Ἔπειτα πάλιν βλαστολογεῖν πρὸ τοῦ ἀνθεῖν. Ubi Bud., Columella Pampinare dicit, et locum pene ad verbum vertit. Alicubi Cacumina defringere dixit. Sunt tamen qui scribant Cacumina D defringere et Decacuminare proprie esse ἀκρωτηριάζειν. [Gl. Pampino.] UNDE Βλαστολογία, ἡ, Pampinatio, a legendis pampinis ut herbis: quemadmodum Bud. e Colum. refert. Theophr. ibid. Δεύτερον δὲ καὶ τρόπον τινὰ τούτῳ παραπλήσιον ἡ βλαστολογία· καὶ γὰρ ἐνταῦθα εἰδέναι δεῖ ποῖα συμφέρει καταλιπεῖν καὶ τὰ ποῖα ἀφαιρεῖν, Decacuminatio, Gaza. [Gl. Pampinatio. "Geop. 1, 208." Wakef. Mss.]

[* Βλαστοφυέω, Theophr. C. P. 1, 12. ap. Schneider. Lex. v. Καρπογονέω.]

Ἀβλαστὴς, ὁ, ἡ, Non germinans, Sine germine, Non pullulans, Infœcundus. Theophr. cui et opp. βλαστητικός. Plut. (6, 138.) Ἄκαρπος ὅλος καὶ ἀβλαστὴς διαμένει πρὸς ἀρετήν. [" Plut. 2, 38. Themist. 221." Wakef. Mss.] ET Ἄβλαστος, ὁ, ἡ, Theophr. Ἀβλάστων ὄντων καὶ ἀκαθάρτων. " Ἀβλαστέω, Non " germino, vel Male germino." Ἀειβλαστὴς, ὁ, ἡ, Semper germinans. HINC v. ἀειβλαστέω, Semper germino. UNDE verbale ἀειβλάστησις, (ἡ,) Semper germinatio, Perpetua germinatio, [Theophr. C. P. 1, 12. * " Ἀειβλάστος, Const. Manass. Chron. p. 5 (=10. Meurs.)" Boissonad. Mss. * Ἀκρόβλαστος, i. q. βλαστὸν ἔχων ἐν ἄκρῳ.] Ἀνάβλαστος, ut ἀνάβλαστον ἀφίησι, Germen emittit, VV. LL. e Theophr. [H. P. 4, 11. perperam pro ἄνω βλαστὸν legebatur.] Ἀρτιβλαστὴς, Recens germinans. Theophr. Ἐὰν μὴ ἀρτιβλαστῇ ᾖ καὶ ἐν ἀνθήσει λαμβάνῃ. [* Ἀρτίβλαστος, Athen. 206. " Diosc. 4." Wakef. Mss.] Δυσβλαστὴς, Difficulter germinans. UNDE Δυσβλαστέω, ήσω, Difficulter germino.

Εὐβλαστὴς, ὁ, ἡ, Bene germinans. Theophr. Εἴπερ εὐβλαστῇ καὶ εὔκαρπα μέλλει γενέσθαι. [" Philo J. 2, 56. Athen. 77." Wakef. Mss.] UNDE Εὐβλάστεια, ἡ, Copiosa germinatio, ut Gaza vertit in h. l. Ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τοὺς καρπούς. ET Εὔβλαστος, i. q. εὐβλαστής. Theophr. Εὐβλαστότερα γίνεται καὶ εὐαυξῆ μᾶλλον. UNDE Εὐβλαστία, ἡ, Copiosa germinatio. Theophr. Ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἐνταῦθ' ἡ εὐβλαστία καὶ εὐκαρπία γίνεται. ET Εὐβλαστέω, ήσω, Bene germino. Idem, Συμβαίνει δὲ, ὅταν μὲν εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον.

[* " Θεόβλαστος, Andr. Cr. 264." Kall. Mss.] Κακοβλαστὴς, Male germinans. Theophr. Δεῖ γὰρ μήθ' ὑπερβλαστὲς, μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποτοκῆσον. ET Κακόβλαστος, Idem. [" Const. Manass. Chron. p. 95. A." Boissonad. Mss. Κακοβλαστότερος, Theophr. H. P. 4, 16.] UNDE Κακοβλαστέω, ήσω, Male germino. Theophr. C. P. 4, 8. [* " Καλλίβλαστος, Const. Manass. Chron. p. 5(=4=10. Meurs.) * Καλλιβλάστητος, p. 87(=72.)" Boissonad. Mss.] Λεπτόβλαστος, Tenuia germina edens, [Theophr. C. P. 3, 10.] Νεόβλαστος, Qui novissime germinavit, [et * Νεοβλαστὴς, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Novissime in lucem editus, Opp. A. 1, 735. Nova germina emittens, J. Poll. 138." Wakef. Mss.] Ὁμοβλαστὴς, Simul germinans. Ὀψιβλαστὴς, ET Ὀψίβλαστος, Sero germinans. Theophr. Διὰ τί δὲ τὰ μὲν πρωϊβλαστῆ, τὰ δὲ ὀψιβλαστῆ, ταύτας ἄν τις ἀποδοίη τὰς αἰτίας; Idem, Τὰ ἀείφυλλα τῶν δένδρων καὶ ὀψιβλαστότερα καὶ ὀψικαρπώτερα: [H. P. 3, 6.] UNDE Ὀψιβλαστέω, ήσω, Sero germino, [" Theophr. p. 17." Wakef. Mss.]

[* Παλαιβλαστὴς, ὁ, ἡ, Athen. 2, 69. perperam pro παλιμβλαστής.] Παλιμβλαστὴς, ET Παλίμβλαστος, Iterum germinans, [Gl. Restibilis.] Theophr. C. P. 10. Στάχυες καὶ μικροὶ καὶ ἀτελεῖς, ἅτε παλιμβλαστεῖς ὄντες. Ubi Gaza, Utpote quæ secunda emerserint. [Idem, C. P. 4, 9.] Quod vero quidam Restibilis putant esse παλιμβλαστὴς, non omnibus probatur, cum Restibilis ager dicatur, qui tulit segetem, ac rursus seritur. " Παλίβλαστος, affertur tanquam " signif. i. q. παλίμβλαστος." [" Παλιμβλαστὴς, Wakef. Herc. F. 1277." Schæf. Mss.] Πολυβλαστὴς, Multum germinans. UNDE Πολυβλαστία, ἡ, Uberrima germinatio. [* " Πορφυρόβλαστος, Const. Manass. Chron. p. 113(=94.) Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 172.: Imperator, Fabric. B. G. 11, 699." Boissonad. Mss. " Murator. Inscr. 268." Kall. Mss. * " Πορφυροβλάστητος, Const. Manass. l. c. p. 109. 111. 114. 120. 123. 128." Boissonad. Mss.] Πρόβλαστος, q. d. Prægerminans. Bacchum ita vocatum annotat Cæl. Rhod., quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret divina res, vel cum easdem forent putaturi. [" Lycophro 577." Kall. Mss. Ad partum prona, Gaza ad Theophr. C. P. 5, 1. (ap. Schneider. Lex.) ubi Ms. προβολάς. " Bacchi nom., Villoison. Anecd. Gr. 1, 122." Wakef. Mss.] Πρωϊβλαστὴς, ET Πρωΐβλαστος, Mature germinans. Theophr. C. P. 1, 10. Ὡς οὔτε μεγέθει καὶ σμικρότητι τὸ πρωϊβλαστὲς καὶ ὀψιβλαστὲς * ἀφοριστέον: H. P. 3, 6. Πρωΐβλαστα δὲ καὶ κάρυα, καὶ δρῦς. UNDE Πρωϊβλαστία, ἡ, Matura germinatio, s. Præcox germinatio, ut Plin. vocat, ap. eund. Theophr. C. P. 1, 25. ET Πρωϊβλαστέω, ήσω, Mature germino. [* " Πρωτόβλαστος, Const. Manass. Amat. 9, 50." Boissonad. Mss.] Πυκνόβλαστος, Dense germinans, [Theophr. C. P. 3, 10.] Συμβλαστὴς, Congerminans. Item Germinationem juvans: sic enim exp. ap.

Theophr. C. P. 2, 4. Τούτοις γὰρ ὁ εὐκραὴς ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἄριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστὴς ὢν καὶ εὔκαρπος. [Perperam pro εὐβλαστής.] Ταχυβλαστία, ἡ, Celeris germinatio, s. Germinandi, celeritas. Theophr. Τὴν δὲ ταχυβλαστίαν τοῖς χεδροποῖς ἀποδοίη τις.

[Ὑπερβλαστὴς, vide in Ὑπερβλαστάνω. * "Χαριτόβλαστος, Const. Manass. Chron. p. 97." Boissonad. Mss.]

Βλαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad germinandum propensus. Theophr. C. P. 1, 15. Βλαστικώτατα δ' οὖν, ὡς εἰπεῖν, τὰ μάλιστα εὐαυξῆ τῇ φύσει: [5, 2. Τῆς γονίμου καὶ βλαστικῆς ἀρχῆς.]

Ἀναβλαστάνω, ήσω, tanquam ab ἀναβλαστέω, Repullulo, Regermino, Renascor. Interdum capitur pro simpl. βλαστάνω. Plato de LL. 8. Ξυντροφὰ τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων. Hinc Ἀναβλάστημα, τό: quod vide in Παραβλάστημα, [" Schol. Theocr. 9, 30." Wakef. Mss. "Αἱ αἱρέσεις ἀναβλαστάνουσιν, Theophyl. Ἀπὸ τῆς τρυφῆς πολλὰ ἀναβλαστάνει δεινὰ, Chrys. Clem. Alex. Dionys. H." Suicer. Mss. Aristoph. A. 385. "Brunck. 1, 30. 256. Argum. Av. Boissonad. Philostr. 642. Thom. M. 904." Schæf. Mss. "Schol. Æsch. S. c. Th. 541. * Ἀναβλασταίνω, Theod. 4, 599." Wakef. Mss. * "Ἀναβλάστησις, (ἡ,) Dionys. Areop. 276. Wolf. Anecd. Gr. 1, 1." Kall. Mss. "Joseph. 466." Wakef. Mss. "Ἀναβλαστέω, i. q. ἀναβλαστάνω, Repullulo, Regermino, "Germina iterum emitto." [Herod. 5, 4. Ἔδει κακὰ ἀναβλαστεῖν Κορίνθῳ. "Valck. ad Herod. 227." Schæf. Mss. "Nicander A. 42. Schol. Pind. O. 7, 127." Wakef. Mss. * Δυσαναβλαστέω, Plut. 8, 746= 6, 688.] Συναναβλαστάνω, ήσω, Una germina protrudo. Theophr. H. P. 3, 6. Αὐτῶν δὲ τῶν καθέκαστα δένδρων τὰ μὲν συναναβλαστάνει τοῖς ἡμέροις, οἷον ἀνδράχνη. Ubi Gaza, Ipsarum autem singularum arborum aliæ cum urbanis germinare incipiunt. [" Philo J. 1, 344. et Συναναβλαστέω, 1, 444. (396.)" Wakef. Mss.]

Ἀποβλαστάνω, Germino, vel potius Egermino, ad exprimendam vim præp. ἀπό. Utitur autem Colum. v. Egermino. [Soph. Œd. C. 550. Hippocr. 277, 45 =61, 26.] Ab hoc Ἀποβλαστάνω, vel potius ἀποβλαστέω, fiunt ἀποβλάστησις [Hippocr. 485, 33.] et ἀποβλάστημα, Germinatio, Germen; nam ἀποβλάστημα potius est Germen, ἀποβλάστησις, Germinatio. Apud Diosc. quidam verterunt Capillamentum, quod de radicibus a Lat. metaph. dicitur. Capitur autem ἀποβλάστημα per translationem generaliter pro Prole. Plato Symp. Μὴ οὖν θαύμαζε, εἰ τὸ αὑτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶς τιμᾷ: ut si dicas Lat. Suum germen, pro Suam prolem.

Διαβλαστάνω, Germino, Pullulo. Theophr. C. P. 4, 9. Σπείρονται πρὸς τὸ ἔαρ, καὶ διαβλαστάνουσι θᾶττον, Ad ver obseruntur et celerius enascuntur. Gaza. [" Plut. 2, 461. Διαβλαστέω, 10, 172." Wakef. Mss.] Unde Διαβλάστησις, ἡ, Germinatio.

Ἐκβλαστάνω, Egermino. Theophr. C. P. 1, 3. Τὰ μὲν οὖν πλεῖστα παρ' αὐτὸ τὸ στέλεχος ἐκβλαστάνει. Et in VV. LL. citatur ἐκβεβλάστηκε τῆς σαρκός. ["Ἐκβλαστάνω, et * Ἐκβλαστάω, (quod est verbum nihili, in Ἐκβλαστέω mutandum,) Aretæus 6, 3. Ἐξεβλάστησε τὴν φυὴν, Job. 38, 27." Schneider. Lex. "Ἐκβλαστέω, Nascor, Eur. Hipp. Fr. 7. p. 448., Fr. inc. 58. p. 484." Seager. Mss. "In Lysidis Tarentini ad Hipparchum Epist. ap. Jambl. V. P. p. 65. (Galei Opusc. 738.) ἐξεβλάστησαν editur: * ἐκβεβλαστάκοντι produxit Valck. Ep. ad Röv. 64. e Cod. Franeq., quocum in eand. lect. egregiam conspirat optimi Cod. Cizensis collatio." Koen. ad Greg. Cor. 82=190. "Cod. Par. 1038. ἐξεβλάστασαν." Boissonad. Mss. "Ἐκβεβλαστάκω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 8. ad Callim. 29. Ἐκβλαστάνω, Markl. Iph. p. 83." Schæf. Mss.] Unde Ἐκβλάστημα, τὸ, Germen, Id quod egerminavit. Et Ἐκβλάστησις, ἡ, Egerminatio, Diosc. 1. Ἐκβλάστησις πρώτη, Prima germinum eruptio; et ibid. Ἐκβλάστησις τῶν φύλλων. [" Geop. 1, 373." Wakef. Mss.]

Ἐπιβλαστάνω, Supergermino. Theophr. H. P. 3, 7. Διὸ καὶ εὐλόγως οὐκ ἐπιβλαστάνει καὶ αὐξάνεται, μὴ

A ἔχοντα ἀρχήν. Ubi Gaza, Qua de causa ratione optima nullum germen supervenit. "Ἐπιβλαστέω, "Supergermino, Insuper germino, ut ἐπιβλαστάνω." [Plut. 9, 73. H. "Themist. 237." Wakef. Mss.] Unde Ἐπιβλάστησις, ἡ, Supergerminatio. Theophr. ibid. Καὶ τοῦτο ἀεὶ ποιεῖ μετὰ πάσας τὰς ἐπιβλαστήσεις, Post quemque germinationis superventum, Gaza. [Theophr. C. P. 1, 6.] Et Ἐπιβλαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Supergerminandi vim habens. Idem C. P. 1, 15. Καὶ ὅλως τὰ νέα τῶν πρεσβυτέρων ἐπιβλαστικώτερα, Et omnino quæ juvenescunt, quam vetera, fertiliori proventu sua germina duplicant, Gaza.

Προσεπιβλαστάνω, Incrementum germinum accipio, [Schneidero susp.]

"Μεταβλαστάνω, Germen muto, Mutato germine "pullulo." [* Μεταβλαστικὸς, ἡ, ὸν, Philolaus ap. Stob. Phys. 422.]

"Ὁμοιοβλαστάνειν, Similiter germinare, Germinis "ratione convenire," [Theophr. H. P. 1, 11. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 623.]

B Παραβλαστάνω, Circumpullulo et renascor, seu, ut alii exp., Annata emitto. Theophr. H. P. 5, 8. Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους τὰ μὲν ἄλλα πάνθ', ὡς εἰπεῖν, παραβλαστάνει, πλὴν ἐὰν αἱ ῥίζαι πρότερον τύχωσι πεπονηκυῖαι. Ubi Gaza, Caudice præciso, reliquæ quidem omnes pene recrescunt. [" Geop. 1, 237. Themist. 360. Hippocr. 401. Male produco, Stob. 21." Wakef. Mss.] Unde Παραβλάστημα, τὸ, Quod ita circumpullulat et renascitur. J. Poll. 7. Ὁμοίως δὲ τῆς ἀμπέλου, τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων τῶν δένδρων, αἱ παραφύσεις, ἃς εἴποις ἂν παραβλαστήματα, ἢ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἀναβλαστήματα, αὐτομολίαι καλοῦνται. Quidam τὰ παραβλαστήματα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν e Plin. 17, 10. interpr. Radicibus pullulantem sobolem: et e Colum. 4, 24. Sobolem repullulascentem: et e Catone 51. Pullos, qui ab arbore e terra nascuntur. [Theophr. H. P. 4, 11.] Et Παραβλάστησις, ἡ, Circumpullulatio illa. Theophr. Αὐξάνεται δὲ πρῶτον εἰς μῆκος, καὶ ὄζος οὐδεὶς, οὔτε παραβλάστησις, οὐδὲ πάχος γίνεται. Et Παραβλάστη,
C ἡ, Ramulus nepos, Gaza. Quibusdam vero παραβλάσται sunt Annata, Aliis Annascentia, s. Appendices, atque ramuli, qui justo germini annascuntur et succrescunt, quasique proles nova atque ascititia, e caule sponte pullulant: quos, si ab radice pullulent, Stolones potius Lat. dici iidem scribunt, quæ ipsi Plin. inutilis sit fruticatio. Theophr. H. P. 1, 4. Αὗται δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰσὶν ὅμοιαι τῇ ἰνὶ, μείζους δὲ καὶ παχύτεραι, καὶ παραβλάστας ἔχουσαι καὶ ὑγρότητας, Et ramulos humoremque habentes, Gaza. Q. in l. quidam pro ἀπαράβλητον paulo ante præcedente, reponunt ἀπαράβλαστον, licet ap. Athen. quoque legi illud confiteantur. Et Παραβλαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui sic annascitur et circumpullulat. Παραβλαστικὰ Bud. exp. Quorum germine caulis brachiatur, et, Quæ recisa ab radicibus circumpullulant et renascuntur. Theophr. H. P. 1, 5. Ὅσα παραβλαστικὰ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, Quæcunque ab radice pullulant, vel Sobolescunt a radice et fruticantur, ut quidam e Virg. et Cic. interpr. Cui contr. Ἀπαράβλαστος.
D Theophr. ibid. 9. Εἰσὶ δὲ καὶ αἱ μὲν παραβλαστικαὶ εἰς τὸ ἄνω, καθάπερ ἄμπελος, ῥόα· αἱ δὲ ἀπαράβλαστοι, καθάπερ ἐλάτης, κυπαρίττου, πεύκης, Quædam prolis sursumversus procreandæ vim habent, ut vitis, ut punicæ, quædam nullam penitus proferre sobolem possunt, Gaza: 7, 4. Ὀρθὴ δὲ καὶ εὐαυξὴς, καὶ ἀπαράβλαστος ἐκ τοῦ καυλοῦ. [" Athen. 69." Wakef. Mss.]

[* " Περιβλαστάνω, Plut. 9, 296." Wakef. Mss.] Προβλαστάνω, Prægermino, Prius germino. Theophr. C. P. 1, 16. Καὶ προανθεῖ καὶ προβλαστάνει πρότερον τῶν λοιπῶν. [" Plut. 2, 377. Philo J. 1, 60." Wakef. Mss.] Unde Προβλάστημα, τὸ, Quod prægerminavit, Præcedens germen, [Theophr. C. P. 5, 3. * Συμβλαστάνω, M. Anton. 324. * " Συμβλαστέω, 11, 8. Greg. Nyss. 3, 208." Wakef. Mss.]

Ὑπερβλαστάνω, Germinationis modum excedo. Theophr. C. P. 1, 25. Ὅσα τὴν φύσιν ἀσθενῆ, ταῦθ' ἥκιστα ὑπερβλαστάνει, ἀλλὰ σύμμετρος αὐτῶν ἡ εὐβλαστία γίνεται πρὸς τὴν καρπογονίαν. Ubi Gaza, In

arbores debiles germinum lascivia minime cadit. Unde Ὑπερβλαστὴς, ὁ, ἡ, Germinationis modum excedens. Cui opp. Κακοβλαστής: at medium inter utrumque εὐβλαστής. Theophr. ibid. Δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστὲς, μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον: Quod enim satis fructuum præstiturum sit, id neque excedere, neque deficere in germinando oportet, Gaza.

Ὑποβλαστάνω, Suppullulo. [" Joseph. 1032." Wakef. Mss.]

" ΒΛΑΥΤΑΙ, αἱ, Genus calceamenti, et idem, ut " opinor, atque αἱ βλαῦδες Hesychianæ. Athen. 3. " Κόμιζέ μοι ἐπὶ τὸ γυμνάσιον τὰς βλαύτας τὰς ἀφορή" τους: verba heri ad famulum. Plato Symp. Ἔφη " γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύ" τας ὑποδεδεμένον· ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει· καὶ ἐρέ" σθαι αὐτὸν ὅποι ἴοι, οὕτω καλὸς γεγενημένος. Rur" sum ap. Athen. 12. ex Anaxila, Μύροις χρῶτα λι" παίνων, χλανίδας δ' ἕλκων, βλαύτας σύρων. Et ali" quanto ante, Χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τῶν " βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας. Inde DEMIN. Βλαυτίον, " τὸ, Crepidula s. Sandaliolum: pro eod. enim ac" cipi βλαυτίον et σανδάλιον docet Athen. 8. nam ibi " Dorio quidam, κυλλόπους ὢν, cum in convivio quo" dam perdidisset τοῦ χωλοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον, dicit " sese οὐδὲν πλεῖον καταράσεσθαι τῷ κλέψαντι ἢ ἁρμό" σαι αὐτῷ τὸ σανδάλιον. Legitur ap. Aristoph. quo" que (I. 889.) et in Epigr. Est inde et VERB. Βλαυ" τοῦν, Hes. teste signif. ὑποδέειν ἢ πλήσσειν σαν" δαλίῳ, Induere aut Verberare sandalio," [Terent. Eun. 5, 8, 4. Caput sandalio commitigare.] " || Βλαύτη rursum Eid. est Locus quidam Athenis. " || Βλαῦδες, Eid. ἐμβάδες, κρηπῖδες, σανδάλια, San" dalia s. Crepidæ, Genus quoddam ὑποδήματος." [Gl. Βλαυτίον, ὑπόδημα· Solea. Apud Suid. v. Βάθρα, τοὺς * βλαυτίους. " Βλαύτη, Jacobs. Emendd. 14. Βλαῦται, Anth. 7, 71. 98. Voss. Myth. Br. 1, 108. 110. Βλαυτίον, Jacobs. Anth. 7, 71. 96. 8, 208.; Emendd. 14. 25. Ruhnk. ad Rutil. 104. Brunck. ad Eur. Hec. 65. Pierson. Veris. 157. * Βλαῦδον, ad Diod. S. 1, 627." Schæf. Mss.] " Ἄβλαυτος, Hesy" chio ἀνυπόδητος, Excalceatus s. Discalceatus, Qui " nudis incedit pedibus," [Opp. K. 4, 369. " Pierson. Veris. 157. Jacobs. Exerc. 2, 127." Schæf. Mss. " Philostr. 841." Wakef. Mss. " Spanh. ad Callim. 731." Kall. Mss. * " Βλαυτοπώλης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 556." Boissonad. Mss.]

" ΒΛΕΝΝΑ, ἡ, Mucus: Frigidus humidusque suc" cus, quem omnes homines φλέγμα vocant, ut scri" bit Gal. de Fac. Nat. 2. Hippocr. ita nominare " consuevit Crassiorem pituitam, qualis e cerebro " per palatum et nares descendit, alio vocab. μύξα " dictus: ut π. Διαίτης ὑ. (142, 8.) Καὶ ἢν μὲν ῥαγῇ " κατὰ τὰς ῥῖνας ἢ κατὰ τὰ ὦτα ὕδωρ ἢ βλέννα, ἀπαλ" λάσσεται τῆς νούσου. Quæ ad verbum leguntur et " ap. Eund. de Morb. 2.: verum ibi non βλέννα scri" ptum est, sed Βλαίννα, ut vicissim ap. eum βλεσ" σὸς legitur multis in ll. pro βλαισὸς, ut ap. Gal. " Aristot. et alios scribitur. SED ET Βλαιννώδης ap. " eum scriptum reperitur PRO Βλεννώδης, Mucosus, " Muco similis: de Morb. 2. (142, 24.) Ἐπὴν δέ οἱ " ῥαγῇ κατὰ τὰς ῥῖνας τὰ βλεννώδεα, καὶ οὐρέῃ παχέα. " AD HÆC Βλενώδης ET Βλένος unico ν scripta repe" riuntur, pro βλεννώδης et βλέννος: velut Aristot. " H. A. 8, (2.) Οἱ δὲ κέφαλοι νέμονται τὴν ἰλύν· διὸ " καὶ βαρεῖς καὶ βλενώδεις εἰσί, Graves et mucosi. " Et rursum, Διὰ δὲ τὸ ἐν τῇ ἰλύϊ διατρίβειν, ἀνακο" λυμβῶσι" [ἐξανακολυμβῶσι, Schneider. Lex.] " πολ" λάκις, ἵνα περιπλύνωνται τὸ βλένος, Ut mucum s. " limosas corporis sordes circumabluant. Ubi etiam " nota hoc βλένος s. βλέννος usurpatum pro βλέννα. " AT Βλεννὸς adj. signif. i. q. βλεννώδης, Mucosus: " peculiariter de Homine ignavo et stulto, s. Segni " et fatuo: teste Hes., qui βλεννὸν exp. νωθῆ, μωρόν: " sic Festus, Blennos, inquit, stultos esse Plautus in" dicat, qui ait, Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, " blenni, buccones." [Cf. Βλάνος.] " Rursum Hes. " per π hæc proferri docet, πλέννα nimirum et πλεν-

A " νὸς, addens πλεννὰ dici τὰ ἀσθενῆ καὶ δυσκίνητα. " Itidemque Etym." [Βλεννὰ, Hippocr. 27, 20. 237, 32. 247, 17. 422, 19. Suidæ * Βλίνος, Piscis, et sic Lex. Ms. ap. Stanl. ad Æsch. Pers. 659. Pseudo-Herodian. Epimer. At βλέννος, Athen. 288. Artemid. 2, 14. Diog. L. 2. p. 133=73. HSt. secundum Voss., Ἐγὼ δὲ μὴ ἀνάσχωμαι χρέμματι ῥανθῆναι, ἵνα βλένον λάβω,* ubi al. κράματι. Βλεννὸς, Œnomaus ap. Euseb. 6, 7. Cf. Βλῆνος. " Βλέννα, Bernard. Reliq. 44. Βλέννα, Βλεννὸς, ad Timæi Lex. 165. T. H. ad Lucian. Dial. 29." Schæf. Mss. " Βλέννος, * Βέλεννος, Pisciculus vilis, humida carne, insipidus; a blenna, i. e. muco; nam et βλῖννος et σιαλὶς vocatur; in petris enim, vel in herbosis litoribus stabulatur; et propter ignaviam minime exercetur; ideoque præ ceteris piscibus mucosus est, sicut et segnis. Βλέννα autem Mucus; Βλεννὸς, Ignavus et segnis; quod de Belenno Athen., de Bleuno Oppian. tradit. Gesner." Gataker. Mss.] " Ἀβλεννὴς, ὁ, ἡ, Muco carens, A" then. teste 7. (8. p. 311. Schw.) dicitur ἡ ῥαφὶς s. B " βελόνη: quod Piscis nom. est."

" Πλέννα, i. q. βλέννα, Mucus, μύξα. Unde Πλεν" νερὸς, Mucosus, μυξώδης, Gal. Lex. Hippocr."

ΒΛΕΠΩ, ψω, Aspicio, Intueor. Cum præp. εἰς et πρὸς, ut Dem. et Æschin. Βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Sic Plut. de Def. Orac. Εἰ μή τι σὺ λέγεις, ἔφη, πρὸς ἐμὲ βλέψας. Et Xen. addito adv., Βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. Dicitur et εἴς τινα βλέπειν, et quidem interdum alia signif., ut paulo post docebo. Βλέπεσθαι pass., ut Lucian. (2, 927.) Μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Βλέπω interdum etiam cum adv., ut ἄνω βλέπειν, et κάτω βλέπειν, i. e. Sursum vel Deorsum intueri. Pro quibus tamen potius dicitur Attollere oculos, Ovid. addidit etiam ablat. humo, et Demittere oculos vel Dejicere oculos in terram. Longin. (84.) Ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες. Quod idem Ovid. de iisdem animantibus loquens, dixit ea prona spectare terras. Jungitur autem alius etiam generis advv., ut ὀξὺ βλέπειν, Ari- C stoph.: pro quo Horat. dixit Cernere acutum. Plato autem ad mentem illud loquendi genus transtulit. Item cum nominibus interdum, quorum quædam per advv. exp., ut ap. Aristoph., qui præ aliis his loquendi generibus utitur, (Σ. 455.) βλέπειν κάρδαμα, item (Ἐκκλ. 291.) βλέπειν ὑπότριμμα, necnon (Εἰρ. 1184.) βλέπειν ὀπὸν, exp. βλέπειν δριμὺ vel δριμύτατα. Apud Eund. autem (Ο. 1169.) βλέπειν πυῤῥίχην, et (Σ. 643.) βλέπειν σκύτη habetur, quod Erasm. inter Proverb. retulit. Sed et κλέπτον βλέπειν Σ. (900.) dixit pro κλεπτικὸν, Furaci aspectu esse. At ἀστραπὰς βλέπειν ex Eod. (Α. 565.) affertur, pro Ex oculis quandam velut coruscationem emittere, s. Coruscante aspectu esse. [" Βλέπειν Ἄρην, Π. 328. νάπυ, Ι. 631." Seager. Mss.] || Interdum autem βλέπειν dicitur pro Facultate videndi præditum esse, et opp. βλέποντες τυφλοῖς. Aristoph. Π. (15.) Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Plut. (8, 664.) Τὸν λέοντα τῷ ἡλίῳ συνοικειοῦσιν, ὅτι τῶν γαμψωνύχων τετραπόδων βλέποντα τίκτει μόνος. || Denique sine adje- D ctione interdum pro Vivo, ap. Soph. Aj. (962.) ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν: ap. Eur. Hec. (311.) βλέποντι φίλῳ, cui itidem opp. Mortuus. Hoc autem loquendi genus ab Hom. mutuatos esse illos existimo, ap. quem legitur Il. A. (88.) Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sic autem Didonem Virgilianam tædet cœli convexa tueri, i. e. Vivere.

Βλέπω πρὸς τοῦτο, pro Rationem hujus rei habeo. Bud. ex Aristot. Dicitur autem et βλέπειν πρός τινα, vel εἴς τινα, pro Aliquid ab eo expectare, Aliquid sibi de eo polliceri. Quo sensu dicuntur Lat. Oculi in quempiam conversi. Horat. autem (Epist. 1, 1, 105.) puto Gr. phrasin imitari voluisse, cum dixit, De te pendentis, te respicientis amici. Apud Xen. certe memini me legere βλέπειν εἴς τινα, pro Spem in eo suam collocare. Vide Ἀποβλέπω.

Βλέπειν κάτω dicitur res etiam inanima pro Deorsum vergere, Aristot. de Anim. 2. Sic Lat. Spectare, et Gall. Regarder.

Βλέπω, pro Caveo, ut (Marc. 8, 15.) Βλέπειν ἀπὸ τῆς ζύμης, et (12, 38.) Βλέπειν ἀπὸ τῶν γραμματέων. Sic Gall. Regarder, sed cum alia constr. Spectare etiam ita dixit Plaut. Spectandum, ne cuiquam annulum det.

Βλέπω τοῦ ἰδεῖν, pro Oculos adverto, ut videam, Eccles. 2.

[Βλέπω, Gl. Specio, Viso, Video, Cerno, Aspicio, Despicio, Despecto, Prospicio. Palæph. 32, 1. Æsch. Choëph. 834. Ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάζειν, Vera et clara. Aristoph. Σ. 847. Βλέπω τιμᾶν, Ælian. V. H. 2, 44. σφάττειν, Coraii Prodrom. 298. " On suppose qu'il existoit une forme * Βλέπτω, par la raison, qu'on dit Ἀβλεπτέω : mais ce dernier mot n'indique la forme de βλέπτω, pas plus que l' ἀτακτέω celle de τάκτω, et que l' ἀφροντιστέω celle de φροντίστω. Tous ces privatifs viennent de la 3me personne du prétérit βέβλεπται, τέτακται, πεφρόντισται." Corai. Mss. Imo ἀτακτέω et ἀφροντιστέω derivanda sunt ab ἄτακτος et ἀφρόντιστος: ἀβλεπτέω ab ἀβλεπτής: sic ἀβλαστέω ab ἀβλαστής. " Βλέπω, Markl. Suppl. 284. Musgr. Tro. 727.; Herc. F. 434. Kuster. Aristoph. 62. Fr. 279. Porson. Hec. p. xxxvi. Ed. 2. Wakef. Phil. 55. Jacobs. Animadv. 206. ad Corn. Nep. 314. ad Xen. Eph. 247. Brunck. Œd. T. 1121. ad Herod. 533. Quid proprie? Valck. Callim. 83. De constr. simpl. et compp., Brunck. ad Bacch. 1298. Fut., Dem. 799, 20. 24. Conf. cum βλάπτω, Corai. Mus. Oxon. 2, 7. Boeckh. ad Pind. 541. Vivo, Wakef. Alc. 140.; Trach. 828.; Phil. 1349. Lobeck. Aj. p. 260. Steinbr. Mus. Tur. 1, 178. Jacobs. Exerc. 1, 195. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. Ammon. 30. Thom. M. 155. Βλέπειν τι, Affectare aliquid, Heindorf. ad Plat. Charm. 106. Βλ. δεινότατα, Boissonad. Philostr. 509: Ἄρη, Jacobs. Anth. 8, 127. Kuster. Aristoph. 7. 197.; Brunck. 2, 184. 198. 3, 69. σκότος, Jacobs. Anth. 10, 203. ἔλαιον, 11, 348. νάπυ, Kuster. Aristoph. 110.; Brunck. 3, 154. μανικὸν, Clark. ad Il. B. 269. Toup. ad Longin. 317. Valck. Oratt. 344. Bergler. ad Alciphr. 117. Athen. 224. εἴς τινα, Boissonad. Philostr. 492. Lobeck. Aj. p. 282. Heindorf. ad Plat. Charm. 59. ἔς τι, ad Lucian. 1, 378. εἰς, πρός τι, Markl. Suppl. 319. 679. Ἐς τὴν γῆν βλ., Boissonad. Philostr. 484. Βλέπε, ad Charit. 318." Schæf. Mss. " Βλέπω, Vivo, Eur. Erecth. 60. Βλ. κάτω, de rebus inanimis, Horapollo 70. Perf. Βέβλεφα, Stob. 428. * Βλέπτω, Etym. M." Wakef. Mss. * Βλεπτέον, Aristot. Anal. Prior. 28, 1. Plato de LL. 12. p. 965.]

" Βλεπάζοντες, Hesychio βλέποντες."

Βλέμμα, τὸ, Aspectus, Intuitus, Vultus. Dem. c. Mid. Τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ: Obtutu truculento, Vocis atrocitate, Bud. Aristoph. (Π. 367.) Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, Ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι, Aspectus indicat eum aliquid secus admisisse, Bud. Herodian. 4, (5, 17.) Βλέμματι δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους. Lucian. (1, 326.) Τὸ βλέμμα ἥμερος: (1, 843.) Τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι καὶ ἀνήμερον. Theoph. Ep. 15. Τὸ δὲ βλέμμα οὔτε θυμῷ φοινισσόμενον, οὔτε μαλακώτερον τῇ ὑγρότητι, ἀλλ' ἀνδρεῖον καὶ πρᾷον ὁμοῦ. Varia autem h. v. epith. habes ap. Cam. [" Ὀραθησόμεθα ὑπὸ τοῦ θείου καὶ * παντεφόρου βλέμματος, Agapet. Sch. Reg. 23." Boissonad. Mss.] Ab hoc est Βλεμεαίνω, Trucibus oculis circumspicio, ut tradit Eust. addens leonum proprium esse hoc vocab. et signif. Terrere vel solo aspectu, aut Huc et illuc conversis oculis circumspicere, aut, ut alibi scribit, Δεινοῦσθαι καὶ ἀγριοῦσθαι, κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι καὶ ὄψεως * βλοσυρότητι: aut ἀποβλέπεσθαι καὶ περίβλεπτον εἶναι, s. γαυριᾶν περιβλεπόμενον. Quosdam tamen esse qui a βρέμω derivent, eique * προϋπεῖναι τὸ βρεμεαίνω: unde βλεμεαίνω factum sit, sicut a κρίβανος κλίβανος. Nonnullos a φλὲψ deducere q. φλεβεαίνων, pro ἀναῤῥώννυσθαι καὶ προθυμεῖσθαι. Il. M. (42.) Ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθενεϊ βλεμεαίνων. Θ. (337.) Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Greg. vero, Εἰ δὲ σὺ κάλ-

A λεϊ τόσσον ἐπιπλάστῳ βλεμεαίνεις, Bud. Si fucata facie tantum efferris. [Hom. Batr. 266. ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων. " Heyn. Hom. 5, 473. 7, 292. 8, 14." Schæf. Mss.] Hinc Ἀβλεμὴς, ὁ, ἡ, quod eid. Eust. est ἀόργητος, ἄνορμος, οὐ πεποιθὼς, ἄτολμος, ἀσθενής: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Alibi autem ubi βλεμεαίνω a φλὲψ deducit, exp. νωθρὸς, quasi ἀφλεβής τις ὤν: quemadmodum Hesychio quoque est παρειμένος: item et ἀτερπὴς et κακός. Nicander A. (82.) Ξηρὰ δ' ἐπιλλίζων ὀλοῇ χελλύσσεται ἄτῃ Ἀβλεμές: ubi Schol. exp. ἀδρανές. [" Longin. 29." Routh. Mss.] Unde Ἀβλεμέως, Ignave, Remisse. J. Poll. velut eod. pertinentia ponit, μαλακῶς, ἀβλεμέως, βραδέως. Suid. exp. ἀφροντίστως, Negligenter. A μέλω fit ἀμελέως, unde per metath. ἀλεμέως, et addito β ἀβλεμέως. Sic Etym. et Suid. ex Orione. [" Panyasis Fr. 6, 8. Ed. Gaisf. p. 471." Boissonad. Mss.: ap. Athen. 138. " Βλέμμα, Brunck. Aristoph. 3, 125. Toup. ad Longin. 324.; Opusc. 2, 252. Valck. Phœn. p. 349. 481. Abresch. Lectt. Aristæn.
B 150. Ἀβλεμὴς, Toup. ad Longin. 334." Schæf. Mss. * " Βλεμματικῶς, Schol. Nicandri Θ. 457. * Περιβλεμεαίνω, Il. P. 22." Wakef. Mss.]

[* Βλεπτὸς, ἡ, ὸν, Gl. Visibilis. Soph. Œd. T. 1337.]

Βλέψις, ἡ, Intuitus, Ipsa intuendi actio. Unde Ἀβλεψία, ἡ, Cæcitas, [Gl. Cæcitudo.] Theophr. Ep. 10. Ταυτὸν πέπονθας τῇ γλαυκί· ἀβλεψίας γὰρ αἴτιον ἐκείνῃ δοκεῖ τὰς περιφανεῖς ἡλίου ἐκλάμψεις. Item, Inconsiderantia. At Βλεψίας, ὁ, Piscis nom. ap. Athen. (306.) quem alio nomine κεφαλῖνον vocari scribit. Item Nom. propr. " Βλαιψία, Piscis nom., " V.V. LL.: sed perperam, nisi fallor, pro βλεψίας." [Βλέψις et βλεψίας a Schneidero non agnoscuntur. Prior extat ap. Etym. M. v. Βλέπησις. * Βλεπτικὸς, ἡ, ὸν, Eust. 65, 20. " Herodian. Epimer. 101." Boissonad. Mss. " Epigr. adesp. 445." Schæf. Mss.]

" Κατώβλεψ Ἑρμῆς, Deorsum respiciens Mercu-" rius, Athen. (409.) ubi similis terminationis exem-" pla affert, βοΐκλεψ, αἰγίλιψ, οἰκότριψ, χέρνιψ."
C [Greg. Cor. 125. Vide Κατωβλέπων.]

Ἀβλεπτὴς, (ὁ, ἡ,) i. q. ἀβλεπτῶν, Hes. [* " Ἄβλεπτος, ad Herod. 583." Schæf. Mss.] Ἀβλεπτέω, ήσω, Non video, Non intueor, Oculos averto: ab α priv. et βέβλεπται, 3 sing. præt. τοῦ βλέπομαι. Apud Suid. Οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐβοήθουν. || Cæcutio. Euseb. Ἀποδ. 8. Ἀβλεπτοῦντες καὶ τὴν διάνοιαν ἐσκοτωμένοι. || Pecco, Delinquo: unde ἀβλέπτημα, Peccatum. [" Epiphan. Hær. 62, 5." Routh. Mss. " Polyb. Exc. Peir. 103. Ern. Ἀβλεπτοῦντες τὸ πρέπον." Seager. Mss. " Ad Herod. 583." Schæf. Mss.] Ἀβλέπτημα, τὸ, Delictum, Peccatum. Apud Suid. Ὁ δὲ φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα· τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἠνία. [" Arrian. Φυλακτέον οὖν καὶ τὸ τούτων ἀβλέπτημα, ὡς πολὺ χεῖρον ὂν τοῦ διατεινόμενον ὀργίζεσθαι." Seager. Mss. " Stob. 173." Wakef. Mss.] " Ἄβλεμα, τὸ, Erratum, Peccatum. " Hes. enim ἀβλέματι affert pro ἁμαρτήματι. Idem " igitur est, q. ἀβλέπτημα, et forsan duplici μ scr.
D " ἄβλεμμα."

[* " Ἀντιβλεπτέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. p. 85." Boissonad. Mss. * Δυσβλεπτέω et * Δυσβλέπω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 570. * Λοξοβλεπτέω et * Λοξοβλεπέω, omnino v. Lobeck. l. c. Greg. Cor. 748. Thom. M. v. Διάστροφοι, Theocr. 20, 13. " Ad Herod. 583." Schæf. Mss. * Ὀξυβλεπτέω et Ὀξυβλεπέω, Lobeck. l. c. Arrian. Ep. 2, 11, 22. Glossæ: * Ὀξυβλέπτης Dispex.]

Βλέπος, τὸ, i. q. βλέμμα, ut tradit Suid. qui in Aristoph. N. (1176.) Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος, exp. κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικὸν, quod Attici ob impudentiam infames essent. [Gl. Vultus, Aspectus, Aperientia. Greg. Cor. 43. " 17. et n.: Kuster. Aristoph. 62. Fr. 279. Porson. Hec. p. xxxvi. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἀβλεπής, ὁ, ἡ, Despectus, Vilis, Nihili, Malus, Indignus, qui videatur. Ita VV. LL. Ab Hes. autem ἀβλεπὲς exp. φαῦλον: quæ vox tam pro Vili, quam pro Malo sumitur. Sed pro Malo dixisset potius κακὸν, ad vitandam ambiguita-

tem. [Apollon. Lex. * "Ἀβλεπέω, Cyr. Hieros. 187. Athan. 1, 843." Kall. Mss.]

Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, (ἡ,) Retortis oculis horrificoque aspectu intuens, ut VV. LL. exp., ut vero Cam. Strabus, quasi Attonitus. Eust. in exp. τοῦ στραβὸς, dicit esse διεστραμμένον τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγότα: Pausaniamque tradere in Socraticos h. vocab. dictum fuisse. J. Poll. tamen aliter accepisse videtur; nam cum dixisset, Ὁ δὲ ὑπερτιμῶν, δεισιδαίμων καὶ δεισίθεος, addit, κωμικὸν γὰρ ὁ βλεπιδαίμων: sic enim ibi scribitur. [Lobeck. Add. ad Phrynich. Ecl. 713.]

[* Ἐθελοβλέπω, Athan. 2, 590. etiam a Bastio ad calcem Scap. Oxon. laudatus, et * Πολυβλέπω, Phav. 93. sunt verba nihili, quæ in * Ἐθελοβλεπέω et * Πολυβλεπέω mutanda sunt.]

Βλεπετύζω, Nicto, Conniveo; σκαρδαμύττω, Hes.

Βλέπησις, ἡ, Aspectus. Βλέψις, ut Etym. exp. Eustathius a fut. 2. τοῦ βλέπω deducit, ut a τυχῶ * τύχησις. [Hesych. Greg. Cor. 43. Aristoph. ap. J. Poll. 2, 56. Rectius deduxeris a * Βλεπέω.]

Ἀναβλέπω, Suspicio, Sursum aspicio, Oculos sursum attollo: quasi ἄνω βλέπω: ut dixi antea ἀναβάλλω in prima signif. sumi pro ἄνω βάλλω. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπεύξατο: 1, (4, 12.) Οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου δύναμαι: quod dici etiam potuisset ἀντιβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. || Rursum cerno, vel video, Visum recupero. Plato de Stesichoro, Ποιήσας δὲ τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψε. Chremylus ap. Aristoph. (Π. 126.) cæco Pluto dicit, ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν σμικρὸν χρόνον; Matth. 20, (34.) Ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Bud. ἀναβλέπω exp. Post cæcitatem oculis restituor. [Æsch. Socr. Dial. 3, 17. Ind. Epict. "Musgr. Bacch. 1307.; Ion. 1263.; Herc. F. 434. Toup. ad Longin. 381. et Ind.; Opusc. 1, 485.; Emendd. 2, 259. Abresch. Lectt. Aristæn. 327. Markl. Suppl. 321. et Add. Wakef. Ion. 1281.; Herc. F. 564. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 188. Cattier. 65. Act., T. H. ad Aristoph. Π. p. 204. Kuster. Aristoph. 12. De constr., Brunck. ad Bacch. 1298." Schæf. Mss. "Visum recupero, Apoll. Bibl. 15. Dio Chrys. 1, 323." Wakef. Mss.]

Ἀνάβλεμμα, τὸ, Aspectus vel Intuitus in sublime. || Xen. (K. 4, 4.) Καὶ ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Quod Philelph. recte vertere videtur, Acie tam reflexa, quam directa in leporis cubilia, Bud. ["J. Poll. 1, 504." Wakef. Mss.]

"Ἀνάβλεψις, ἡ, Redditus visus, s. Receptus visus, "cum aliquis iterum cernit oculis," [i. q. ἀντίβλεψις, Ælian. H. A. 17, 13. Schneidero susp.]

[* Προαναβλέπω, Hesych. 785. * Ὑπαναβλέπω, Ælian. H. A. 3, 25.]

Ἀντιβλέπω, Obtueor, Contra aspicio, Ex adverso intueor. Quidam exp. Adversis oculis intueor. Apud Lucian. (1, 613.) Ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, Contra lumen aspicere. Sic dicitur Ἀντιβλέπειν τῷ ἡλίῳ, Contra solem aspicere, Adversus solem oculos attollere. Xen. Ἑ. 5, (4, 27.) Ἐγὼ μὲν τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδ' ἀντιβλέπειν δύναμαι. Reperitur etiam cum accus., ut ap. Synes. Τίσιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται; Nos recta aspiciet? Vel, Aspectum nostrum sustinebit? Bud. [Gl. Respicio. "Dem. 799. Τί οὖν ἐρεῖτε; τί ἐρεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ προέμενοι τοὺς νόμους ἔξιτε; ποίοις προσώποις ἢ τισιν ὀφθαλμοῖς πρὸς ἕκαστον τούτων ἀντιβλέψεσθε; Apophthegma Demosthenis, á Plut. Mor. 531. relatum: Τί ποιήσουσι τὸν ἥλιον ἰδόντες, οἱ μὴ δυνάμενοι πρὸς τὸν λύχνον ἀντιβλέπειν;" Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 81. ad Callim. 1, 102. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀντιάχων, Wyttenb. Select. 334. Jacobs. Animadv. 253. Lobeck. Aj. p. 238. * Ἀντιβλεπτέον, Lucian. 3, 504." Schæf. Mss. "Obsisto, Joseph. 225. Liban. 12." Wakef. Mss.]

Ἀντίβλεψις, ἡ, Obtutus, [Xen. Hier. 1, 35.] Ἀναντίβλεπτος, ὁ, ἡ, In quem defigendi non sunt oculi, Contra quem oculi non sunt attollendi, vel Contra quem non ausit quisquam oculos attollere; præfixo α priv. [Plut. 2, 67.] "Δυσαντίβλεπτος, Obtutu "difficilis, i. e. Terribilis, Plut." [Philostr. Icon. 3. Præf. "Eust. 40. antepenult., 85, 4." Seager. Mss. "Eust. ad Il. A. 47. Nicet. Eugen. 3, 140." Boissonad. Mss. "Plut. 1, 311. Galei Myth. 185." Wakef. Mss.]

Ἀποβλέπω, Respicio, Intueor, Oculos converto ad. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 22.) Πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. Aristoph. N. (91.) δεῦρό νυν γ' ἀπόβλεπε. Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον; Sic cum ποι adv. ad locum jungitur, Ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία εἰ θεάσαιτο. Æschin. (76.) dixit ταῖς διανοίαις ἀποβλέπειν, ut Lat. Oculis animi contemplari: Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς σώμασιν οὐ παρεγένεσθε, ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψαθ' αὐτῶν εἰς τὰς ξυμφορὰς, καὶ νομίσατε ὁρᾷν κ. τ. λ.

Ἀποβλέπω, Suspicio, i. e. Admiror et colo, Bud. Dem. Ἀπέβλεπον, ἐζήλουν, ἐτίμων. Alicubi θαυμάζειν τινὰ et πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν copulantur: Lucian. (3, 344.) Καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει. Bud. postquam dixit ἀποβλέπω esse Suspicio, h. e. Admiror et colo: subjungit, Construitur et cum πρὸς, et signif. Oculis designo, In eo spem meam colloco: quale est illud Virg. Turnus ut infractos adverso Marte Latinos Defecisse videt, sua nunc promissa reposci, Se signari oculis. Citat deinde e Xen. Ἀπ. 4, (2, 2.) Ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δεηθείη. Deinde Ἑ. 6, (1, 4.) in quo non præp. πρὸς, sed ἐς jungitur, Καὶ χρήμασί γε δή που εἰκὸς ἡμᾶς ἀφθονωτέροις χρῆσθαι, μὴ ἐς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. Hactenus Bud. Idem Xen. Ἑ. 6, (1, 4.) Ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, Patria tua te respicit, i. e. A te vel De te pendet, In te spem suam collocat, Te freta est. Citatur et e Plat. locus, ubi ἀποβλέπειν priore loco usurpat cum εἰς in propria signif. posteriore autem cum πρὸς, in ea, de qua nunc agitur: in quadam Epistola, Εἰς ἕνα τόπον ἀποβλέπειν, καὶ ἐν τούτῳ μάλιστα πρός σε. Citatur et e Plut. (1, 67.) Ἀποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην, pro De uno domino pendere, vel Unum dominum colere. Soph. El. (960.) usurpat simpl. v. βλέπω: εἰς σὲ δὴ βλέπω. Ceterum cum ἀποβλέπειν πρός τινα vel εἴς τινα in ll. cc. verto, Pendere de aliquo, vel Respicere aliquem, Horat. sequor, quem voluisse Gr. v. metaph. imitari persuasissimum habeo, Epist. 1, 1, (105.) et prave sectum stomacheris ob unguem De te pendentis, te respicientis amici. Dicitur quidem certe et in prosa aliquis Oculos omnium in se convertere, pro eo, quod Lucian. l. c. dicit, Ποιεῖν πάντας πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν, sc. præ admiratione. Sed et, secundum proxime exp. τοῦ ἀποβλέπω signif. dicuntur converti in aliquem oculi ab iis, qui aliquid ab illo sperant et expectant. Cic. in Cat., Video P. C. in me omnium vestrum ora atque oculos esse conversos. Manat autem una signif. ab altera; nam fere fit, ut in eo spem nostram collocemus, quem admirationi habemus. Sic et Lat. eum jubemus nos spectare, quem volumus nobis fretum esse. Unde est illud, Nihil pericli est: me specta.

Ἀποβλέπω, Rationem habeo. Quod Lat. dicitur ead. metaph. Respectum habeo: ead. Gall. quoque J'ai regard, vel J'ai égard. Isocr. ad Phil. Ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ᾗ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν, Rationem ætatis meæ habere par est, cui merito veniam omnes dederint: vel Respectum habere ætatis meæ: vel, In me ætas spectanda est; quo potius modo, ut opinor, Cic. loqueretur. Dem. (515.) Οὐδ' ἀπέβλεψεν εἰς τὰς οὐσίας τὰς τούτων. Rursum Isocr. ad Phil. (28.) Οὐ πρὸς τὰς τούτων κτήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους.

Ἀποβλέπω, Specto, eo sensu, quo Cic. dixit, Quid in judicando spectare oportet. Item, Ad suam gloriam magis, quam ad cujuspiam salutem spectare. Æschin. (86.) Ζητῶ πυθέσθαι πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσεσθε τὴν γραφήν; i. e. Quo spectantes, vel Qua ratione moti, vel Quid vobis ante oculos proponentes. Gal. ad Glauc., Ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις.

Ἀποβλέπω, Specto, ea signif., qua dicitur domus ad Orientem vel ad Meridiem spectare, i. e. Prospe-

ctum habere: citatur e Plut. Ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν, Ad mare spectat. Ut Cic. dixit, In ea parte, quæ ad fretum spectaret. Horat. Prospicere sic usurpat: Laudaturque domus, longos quæ prospicit agros.

Ἀποβλέπω, Specto, i. e. Pertineo. Gal. Τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα, Spectantia, Bud. Citatur et e Luciano (1, 594.) Πρός σε τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει, pro Ad te pertinet. Sed fortassis aliter exponendum est.

Ἀποβλέπομαι, signif. act.: Lucian. (1, 16.) Εἰς σε πάντες ἀποβλέψονται, Te omnes respicient, Omnes ad te convertentur, Bud. Suid. ex Æschine citat ἀποβλεπόμενοι pro θαυμάζοντες.

[Ἀποβλέπω, Gl. Aspicio, Respectio, leg. Respicio. Xen. Œc. 2, 8. Παρὰ σοῦ ὠφεληθησόμενοι ἀποβλέπουσι. " Wakef. Trach. 1270. Crinagor. 28. Antiphil. 24. ad Lucian. 1, 304. 378. 633. 2, 56. 91. Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Valck. Phœn. p. 208. Abresch. Lectt. Aristæn. 4.; Add. 116. ad Thom. M. 101. Zeun. ad Xen. K. Π. 620. ad Charit. 311. Valck. Callim. 238. Brunck. Androm. 245." Schæf. Mss. B " Pass., J. Poll. 1, 180. * Ἀποβλέπτω, Etym. M. 562." Wakef. Mss.]

Ἀπόβλεμμα, τὸ, Respectus. Plautus, Et me respectu terruit. Citat J. Poll. ἀπόβλεμμα e Phrynicho Comico.

[* Ἀπόβλεψις, ἡ, Geop. 2, 3, 7. " Euseb. H. E. 2, c. 3. 8." Boissonad. Mss.]

Ἀπόβλεπτος, ὁ, ἡ, i. q. περίβλεπτος, Conspicuus, Celeber. Omnium oculos in se convertens; præ admiratione sc. Scriptor nescio quis ap. Suid. Ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ διὰ τὴν ἀξίαν ἀπόβλεπτον. [Eur. Hec. 354. Παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα. " Wakef. Ion. 280. Valck. Phœn. 208. Act. Traj. 1, 217." Schæf. Mss. * " Ἀποβλέπται, Fenestræ, Aquila 1 Reg. 7, 4. nisi ibi pro ἀποβλέπτας reponendum est ἀποβλεπούσας, coll. 6, 4." Schleusner. Lex. in V. T. * Ἐναποβλέπω, Athan. 2, 44. " Euseb. H. E. 130." Kall. Mss. * Προσαποβλέπω, Athen. 180. Lex. Polyb.]

" Διαβλέπω, Perspicio, vel Dispicio, Visu penetro," [Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 246. Plato Phædone C 81. p. 34. Bas. 1. Διαβλεψάμενος οὖν καὶ μειδιάσας ἔφη. " Plut. 6, 512. cf. 131. πρὸς ἀλλήλους, 8, 166." Schneider. Lex. " Plut. Alex. 20." Boissonad. Mss. " Chrys. in Jo. 17. Hom. 80. T. 2. p. 892." Seager. Mss. Glossæ: Διαβλέψασθαι· Dispicere. " Wakef. S. C. 5, 14." Schæf. Mss.]

[* " Εἰσβλέπω, LXX. Job. 6, 28. 21, 5. Symm. Jer. 48, 19." Kall. Mss. " Eur. Ion. 732." Seager. Mss. A Schneidero non agnoscitur. " Musgr. Ion. l. c. Valck. Diatr. 178." Schæf. Mss.]

[* " Ἐκβλέπω, Ælian. H. A. (imo N. A.) 3, 25. cf. Aristid. 1, 298(=525.)" Schneider. Lex. Philostr. Icon. 863.]

Ἐμβλέπω, Intueor, Oculos figo. Plato Ep. 7. Ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. Athen. 8. Εἶτα γραΐδιον ἐνέβλεπεν αὐτῷ. [Gl. Aspicio. Lex. Polyb. " Van Goens Obs. Misc. p. 58. memorat Marmor Smyrnense, in quo a se lectum esse, Ἄνθρωπος τοῦτ' ἐστι τις, ἔμβλεπε καὶ τὸ μένον σέ. ' Vitium,' inquit, 'scriptoris h. l. habetur, qui, pro ἔμβλεπε, εἴβλεπε dedit. D Εἰβλέπω est vox nullius; ἐμβλέπω ap. Plat. aliosque occurrit.' Sed in hoc erravit; leg. enim τίς εἶ, βλέπε." Bast de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. " Musgr. Ion. 732. Abresch. Lectt. Aristæn. 327. Toup. Opusc. 2, 223. Valck. Diatr. 178. ἔρημον, Aristoph. Fr. 263." Schæf. Mss. " Ἐμβλ. πῦρ, Philostr. 803." Wakef. Mss.] Hinc Ἔμβλεμμα, (τὸ,) Intuitus, Rectus aspectus, ap. Xen. (K. 4, 4.) ad differentiam τοῦ ἀνάβλεμμα. Bud. [* Ἔμβλεψις, Hippocr. 1211. * Κατεμβλέπω, Schneidero susp. Exod. 3, 6. " Philo J. 1, 556." Wakef. Mss. * Παρεμβλέπω, Oblique tueor, vide Παριλλαίνουσα. Eur. Hel. 1574. Κυρτῶν τε νῶτα, κεἰς κέρας παρεμβλέπων.]

Ἐπιβλέπω, itidem pro Intueor, sed alia constr., sc. cum accus., ut ἐπιβλέπειν τὴν γῆν, Lucian. (1, 197.): Ἐπιβλέπειν τὸ πρόσωπον τοῦ νοσοῦντος. Item ad animi oculos translatum, ut Ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, sicut quidam Lat. poëta dixit, similes aliorum respice casus. [Gl. Visito, Reviso, Respicio.

A Ἐπιβλέπει· Inspicit. Callim. Fr. 126. Dio Or. 4. p. 171. Cf. Ἐποφθαλμιάω. Ind. Epict. " Cum dat., Soph. Œd. T. 1526. Ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων. Sed lego, Ὃν τίς οὐ ζήλου πολιτῶν, ταῖς τ. ἐ." Seager. Mss. Pro φθονέω, ut Lat. Invideo, Coray Theophr. 261. " Markl. Suppl. 284. ad Charit. 506. 773. Callim. 1, 492. Valck. 286. 288. Huschk. Anal. 135. 203. Brunck. Andr. 245. Plut. Mor. 1, 6. Oxon." Schæf. Mss. * Ἐπιβλεπτέον, Aristot. Anal. Prior. 29, 8. * Ἐπίβλεψις, ἡ, Plut. Philop. 11. " Eust. Ism. 82." Kall. Mss. " Actus invisendi, Chrys. Epist. 61. T. 7. p. 128." Seager. Mss. " Inspectio, Diog. L. 618." Wakef. Mss. * Ἐπιβλεπτικὸς, ἡ, ὸν, Basil. 1, 383. * Εὐεπίβλεπτος, ὁ, ἡ, J. Poll. 1, 172. * Προσεπιβλέπω, Strabo 3. p. 232. * Καταβλέπω, Plut. 7, 855. * Μεταβλέπω, Apoll. R. 1, 726. " Nicet. Eugen. 8, 51." Boissonad. Mss. " Arat. 184." Wakef. Mss.]

Παραβλέπω, Limis aspicio, straborum more. Vel, Obliquis oculis aspicio. Quidam et Obliquare oculos ex Ovidio exp. et Transversa tueri, ex illo Virg. (Ecl. 3, 8.) transversa tuentibus hircis. Aristot. Meteor. 1. παραβλέπειν opp. τῷ ἀτενίζειν, quod est Fixis oculis et irretortis ac immotis aspicere, s. Acrioribus oculis intueri, ut Fabius loquitur: Ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, Intuitu leviter limo aspicientibus, Bud. || Idem exp. etiam Male video, Negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω, Torve aspicio, ex Aristoph. (B. 409.) Vide p. 647. 648. [Gl. Aliter Video, Hallucinor. Lex. Polyb. Cf. Παρεμβλέπω. Lucian. 3, 1. D. Παραβλέπων, Hesychio στραβὸς, i. q. παραβλώψ. " Ad Lucian. 1, 455. ad Herod. 512. Thom. M. 870. Musgr. Ion. 624." Schæf. Mss. " Contemno, Hes. v. Ὑπερορᾷ." Wakef. Mss.] Hinc Παράβλεψις, (ἡ,) et Παράβλεμμα, [τὸ, Plut. 8, 68.] pro Aspectu, qualis est straborum: unde στραβισμὸς etiam exp. Et Παραβλὼψ, ῶπος, (ὁ, ἡ,) Strabus, Limis aspiciens. Il. I. (499.) παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, Strabæ oculis; abundat autem ὀφθαλμώ. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, Strabi oculi, Lucian. [3, 118. Δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμούς: " adv. Indoct. 543. Ed. Salmur." Seager. Mss. Suid. v. Σοβαρὸς, Eust. 51, 43. Anal. 2, 209. Adamant. Phys. 6. Εἰ δὲ παραβλῶπες ὄντες εἰς τὸ ἐντὸς ὡς ἐπὶ τὴν ῥῖνα νεύοιεν—ἐρωτί εἰσι φίλοι (ὀφθαλμοί:) ubi Polemo 212. Fr. Εἰ δὲ * περίβλεποι ὄντες εἰς τὸ ἐντὸς ὡς ἐπὶ τὴν ῥῖνα—ἐρωτικὸν σημαίνουσιν, leg. * παράβλεποι, ut monent VV. DD., cf. Gloss.: Limus. Λοξὸς, Παράβολος. " Schneider. ad Demetr. 122. Automedon. 9. Heyn. Hom. 5, 642." Schæf. Mss.]

Περιβλέπω, Circumspicio. Lucian. (1, 533.) Πάντη περιβλέπουσι. || Metaph. pro Affecto, Appian. B. C. 3. Ἐπὶ δυναστείας ὢν ὁ Ἀντώνιος ἤδη μοναρχικῆς, ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς αὐτῷ περιέβλεπε, i. e., inquit Bud., Affectabat, Circumspiciebat, unde pararet: ibid. Χρήματα ἀγείρειν ἀφανῶς καὶ στρατὸν περιβλέπεσθαι interpr. Lustrare, Recognoscere: vel, Undique comparare. Περιβλέπω est etiam Admiror. Bud. autem a Synes. et pro Complector poni scribit. [Περιβλέπομαι, Gl. Circumvideo, Circumspicio. Περιβλέπεται· Circumspectat. Περιβλέπειν πρὸς τοὺς παρόντας, Circumspicere præsentes, Æsch. Socr. Dial. 2, 11. " Μὴ περιβλέπου ἀλλότρια ἡγεμονικὰ, M. Anton. 7, 54. Et l. 3. Ἃ σὺ μὴ περιβλέπου. Et 4, 13. περιβλέπεσθαι." Gataker. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 528." Boissonad. Mss. Plato Epigr. 3. Πᾶσι περιβλέπεται. Ælian. H. A. 6, 1. Ζῶντα περιβλέπεσθαι καὶ ἀποθανόντα εὐφημεῖσθαι. Med., Arrian. 3, 14. περίβλεψαι, 22. περιβλέπου κοπρίαν. " Eur. Ion. 624. Phœn. 554." Seager. Mss. " Valck. p. 208. Musgr. Ion. 624. Jacobs. Anth. 6, 338. ad Diod. S. 1, 563. 2, 106. et Add. ad h. l. Boissonad. Philostr. 577. Heyn. Hom. 5, 567." Schæf. Mss. * Περίβλεψις, ἡ, Plut. Alex. 23. Hippocr. 1212.] Hinc Περίβλεπτος, (ὁ, ἡ,) q. d. Qui circumspicitur, Conspicuus, Spectabilis, Spectatissimus. Item, Illustris, Celeber. Item, Qui est admirationi. Xen. Σ. (8, 38.) Καὶ διὰ ταῦτα περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι, καὶ ἐν βαρβάροις: K. Π. 6, (1, 3.) Ὁρῶ γὰρ

σε ὑπερεπιθυμοῦντα ἐν Πέρσαις περίβλεπτον περιελθεῖν. Apud Plut. autem (2, 401.) cum ὑπό: Ἦν περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Sic autem et Isocr. Archid. (§. μα΄.) qui etiam in malam partem eo utitur, Ἀντὶ μὲν τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθησομένους, ἀντὶ δὲ τοῦ περιόπτους [al. περιστάτους] ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γενησομένους. Xen. Ἱπ. (10, 1.) de equo etiam usurpavit, comparativo utens: Ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. Dicitur præterea aliquis esse περίβλεπτος ἔν τινι, ut, Περιβλέπτους ἐν ἀρετῇ γενομένους, Isocr. de Pace. [Gl. Spectabilis, Lustrabilis, Conspicuus. (* Περιβλεπτότης· Spectabilitas.) Lex. Polyb. * Περιβλέπτως, J. Poll. 557. Diod. S. 644. Eur. Andr. 88.] "Ἀπερίβλεπτος, (ὁ, ἡ,) Incircumspectus, Non circumspectus. Idque vel pass. pro Cujus non facilis circumspectus: vel act. pro Non cautus et consideratus. Suid. ἀπερίβλεπτον exp. ἀνυπονόητον, quod sonat potius Id, quod suspicati non essemus." [Jambl. V. P. s. 162. "Phrynichus Bekkeri p. 8. 9." Boissonad. Mss. Glossæ: Ἀπερίβλεπτος· Inprospicuus. * Εὐπερίβλεπτος, Schneider. inter vv. dubia recenset. "Περίβλεπτος, Verh. ad Anton. Lib. 151. Valck. Phœn. p. 208. Act. Soc. Traj. 1, 78. Brunck. ad Poët. Gnom. 305. ad Lucian. 1, 504. ad Diod. S. 1, 562. 2, 573. Jacobs. Anth. 10, 179. Boissonad. Philostr. 428. 578." Schæf. Mss.]

Προβλέπω, Prospicio, Prævideo. Et προβλέψασθαι med. ad Hebr. 11, (40.) Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου. Quidam Gramm. tradunt dici, diversa signif. προβλέπω σοι, et σε, et πρός σε, sicut Lat. Prospicio illi, et illum, et in illum: sed exempla non afferunt. [Gl. Provideo, Prospicio. * Προβλεπτικός· Prospicuus: "Eust. (62, 49.) 83, 33. 122, 42." Seager. Mss. "Pisid. Opif. 83." Boissonad. Mss. * Προβλεψία, 416.]

Προσβλέπω, Obtueor, Intueor, Aspicio, cum accus. vi præp. πρός: est enim προσβλέπω σε pro βλέπω πρός σε. Aristoph. Π. (1014.) προσέβλεψέ μέ τις. Plut. Publicola, Προσέβλεψεν αὐτὸν ἵλεῳ προσώπῳ. Theocr. autem 5, (36.) ὀρθοῖς ὄμμασι ποτιβλέπειν, Dor. pro προσβλέπειν, Rectis oculis intueri, s. obtueri, aut Aspicere contra aliquem; ut Plaut. loquitur: quod confidentiæ esse putatur, et in manifesto facinore impudentiæ, Cam. At Lucian. de Luctu, non dixit προσβλέπειν φιλίοις καὶ εἰρηνικοῖς ὄμμασι, s. ὀφθαλμοῖς, nec φιλίῳ καὶ εἰρηνικῷ προσώπῳ, sed φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν, tanquam adverbialiter utens pro φιλίως καὶ εἰρηνικῶς: Τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων. Soph. (Aj. 346.) accus. rei junxit, προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι Τὰ τοῦδε πράγη. Greg. autem dat. personæ pro accus. habet, Ἡλίῳ προσβλέψαντα: ["Lucian. Dial. Meretr. 739. Ed. Salmur. Οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ." Seager. Mss. "Ad Phalar. 212. Toup. Add. in Theocr. 291." Schæf. Mss. * "Προσβλεπτέος, Julian. p. 297." Wakef. Mss. * Πρόσβλεψις, ἡ, Plut. p. 45. * "Ἀπρόσβλεπτος, (ὁ, ἡ,) Method. 441. Amphil. 44. * Ἀπροσβλέπτως, 47." Kall. Mss.]

[* Συμβλέπω, Hippocr. 983.]

Ὑποβλέπω, q. d. Subaspicio, Dejectis oculis aspicio. A Bud. autem p. 648. vertitur Limis oculis aspicio, sicut et παραβλέπω, non solum ap. Aristot., ubi de strabis dicitur, sed etiam ap. Lucian. Ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει. Sed alibi vult ὑποβλέπειν hic esse Clam observare. Apud Eund. ibid. interpr. Improbe vel Torve aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos, quos suspectos habemus, et aversamur, ideo et his etiam modis exp. Plato Critone (15.) Ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων, Suspectabunt te, Bud. At Cam. interpr. Aversabuntur te; sicut et Lucian. (3, 422.) Καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοίαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. Quam interpr. et Bud. affert. Sed et quendam ap. Aretham 1005. ὑποβλέπειν accepisse dicit pro Aversari et Fugitare. Idem Bud. ὑποβλέπειν interpr. Oculo minaci vel inimico aspicere. Vel, Per simultatem et minaciter aspicere, in h. l. Plat. Οἱ δὲ στρατιῶται

A ὑπέβλεπον αὐτὸν, ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Cui et Lucianum (1, 548.) adjungit, Καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει. Verum in Comm. ὑποβλέπειν illud interpr. simpl. Limis oculis aspicere: hoc autem Improbe vel Torve aspicere, uti dixi. Ut autem, quod sentio, dicam, hic quidem ὑποβλέπειν neutram harum interprr. per se admittere mihi videtur, cum ei adjiciatur ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες: at illic, sc. in illo Platonico ὑπέβλεπον, quod nihil sibi adjunctum habet, non improbem eam interpr., quæ Lucianico ὑποβλέπειν tribuitur, sc. Torve aspicere. Sed nec Minaci oculo intueri, displicet. Limorum certe oculorum signif. paulo latius extenditur, cum etiam Subridere oculis limis dicat Ovid. Sunt qui et illa Virg. aversa tuetur, et, Illa solo fixos oculos aversa tenebat, ad ὑποβλέπειν pertinere velint; sed hoc posterius exemplum parum illi convenire puto. [Gl. Ὑποβλέπω· Suspecto. Ὑποβλέπομαι· Suspicor, Subvideo, Suspicio. Anal. 2, 140. ἐλεεινὰ ὑποβλέπω. Ind. Æsch. Socr. Dial. "Ad Charit. 506. Jacobs. Anth. 8, 378.
B 10, 331. Heyn. Hom. 4, 47. Boissonad. Philostr. 499. Wyttenb. Ep. Cr. 46. Bibl. Crit. 3, 1. p. 206. Toup. Opusc. 1, 524. Bergler. Alciphr. 117. 188. 278. ad Callim. 1, 158. 243. ad Herod. 498." Schæf. Mss. * "Ὑποβλεπομένως, Schol. Nicandri Θ. 457." Wakef. Mss.] HINC Ὑπόβλεψις ET Ὑπόβλεμμα, Aspectus, qualis est limis oculis vel torve intuentium. ET Ὑποβλεπτικῶς, Limis oculis aspiciendo, vel torvis; pro quo dicit Hom. ὑπόδρα, et pro eod. ap. Aristoph. (B. 804.) legitur etiam ταυρηδόν. Bud. ab Œcumenio in Acta, p. 38. ὑποβλεπτικῶς accipi scribit pro Oculis invidis et malevolis: ["Eust. 59, 2." Seager. Mss. * "Ὑποβλεμματικῶς, Schol. Nicandri Θ. 457." Wakef. Mss.]

ΒΛΕΦΑΡΟΝ, τὸ, Palpebra, i. e., ut ex J. Poll. tradit Cam., Pellis oculis obducta et hos tegens, quæ et κάλυμμα vocatur. Marcellus autem in Diosc. 1, 82. Βλέφαρα exp. Cilia utrimque oculum in somno et in occursu noxæ alicujus claudentia. At Gorr. e Plin. Genas etiam interpr. dicens Partes esse mem-
C branosas, pilis ornatas, supra infraque oculos ambientes et claudentes. Etym. dictum vult quasi τοῦ βλέποντος φάρος: unde a poëta quodam Gr. non illepide * ὀμματόφυλλον appellatur, perinde ac si Oculi folium diceres: et a Cic. Tegumentum oculorum, Cam. Od. Ψ. (33.) βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκε: Υ. (54.) Καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν. Philostr. Ep. 50. Ὁ ἔρως τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν οὐ ξύλοις οὐδὲ πλινθίοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις τειχίσας. At βλέφαρα συμβαλεῖν et ἐπιβαλεῖν, καταβαλεῖν, προσβαλεῖν: itemque κλεῖσαι, ἐπικλεῖσαι, συγκλεῖσαι, Palpebras adducere et claudere. Cam. Sed ap. Soph. Ant. (1301.) Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ Λύει κελαινὰ βλέφαρα, Schol. exp. ἀπόλλυται. [Ἀκοιμήτοις βλεφάροισι, Nonn. Jo. 211, 3. Soph. Ant. 104. Vide Γλέφαρα. Hesiod. A. 7. * βλεφάρων κυανεάων. Diosc. 3, 149.: Γίνεται καὶ ἄλλη νυμφαία, ἧς τὸ ἄνθος βλέφαρα λέγεται, ubi scr. videtur * βλεφάρα. "Markl. Suppl. 49.; Iph. p. 55. Jacobs. Animadv. 80.; Anth. 9, 465. Wakef. Georg. 114. Heyn. Hom.
D 5, 473. Ammon. 30. Eran. Philo 164. Librarii scrib. et φλέφ., Jacobs. Anth. 11. 228. et alibi in hoc Tomo. Βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων, Musgr. Or. 270. Βλεφάρη, Heyn. Hom. 4, 103. 7, 596." Schæf. Mss.]

Βλεφαρόξυστον, τὸ, Instrumentum chirurgicum radendis, vellendis, concinnandisque palpebris aptum. Gorr. [Legitur ET * Βλεφαροξύστρα, ἡ, ET * Βλεφαροξυήλη, ἡ, ITEM * Βλεφαροσάρωθρον, τὸ, P. Ægin. Triller. Opusc, 1, 477. * Βλεφαρόσπαξ, ὁ, ἡ, Draco 19.]

[* Ἀβλέφαρος, ὁ, ἡ, Huschk. Anal. 225. 226. Jacobs. Anth. 13, 694. "9, 412." Schæf. Mss.]

Ἀγκυλοβλέφαρον, τὸ, a Celso 7, 7. dicitur, cum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu, cum palpebræ cum albo oculi cohærescunt. Id vero Aët. 7, 66. distincte πρόσφυσιν βλεφάρων nominat, et ἀγκύλωσιν: πρόσφυσις, cum palpebræ vel cum albo, vel cum nigro oculi, vel ipsæ inter se coalescunt: ἀγκύλωσιν vero peculiariter, ὅταν πρὸς τὸ λευκὸν ἡ πρόσφυσις τῶν βλεφάρων γίγνηται, κατὰ δὲ τὴν κίνησιν ἐμποδίζηται ὁ ὀφθαλμός.

[* " Βλοσυροβλέφαρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 6(=12. 5. 357.) Amat. 3, 29." Boissonad. Mss. * Εὐβλέφαρος, Anal. 2, 481.] " Ἰοβλέφαροι, Hesychio " καλλιβλέφαροι. Potius sonat Purpureas et nigri-" cantes habentes palpebras." [Manetho 5, 145. Lucian. 609. " Wolf. ad Hesiod. 61." Schæf. Mss.]

Καλλιβλέφαρον, τὸ, s. φάρμακον, Calliblepharum: sic enim et Plin. vocat, i. e. Medicamentum ad ornatum et venustatem palpebrarum faciens. Καλλιβλέφαρα, inquit Marcellus, Diosc. Interpres, una appellatione et malorum remedia et formæ lenocinium in palpebris Græci appellant; ideoque Plin. quale erat malum, in quo remedio opus esset, sic eam vocem varie vertit, modo Glutinandis, modo Replicandis, modo Honestandis, modo Circumliniendis palpebris dicens. Hermol. vero et Ruell. Circumlitiones dicunt, quibus palpebras ornant coloremque mentiuntur. [" Hes. v. Ἑλικοβλέφαρος, Const. Manass. Chron. p. 79." Boissonad. Mss. " Eur. Ion. 189." Seager. Mss. " Musgr. ibid. Ruhnk. ad Xen. Mem. 224." Schæf. Mss.]

[* Κυανοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 391. " Rufini Epigr. in Misc. Lips. 9, 125." Kall. Mss.] " Λιποβλέφαρος κύκλος, Orbis, cui palpebræ desunt, Nonn. " (J. 115.) pro Eo, qui oculo est destitutus." [* Πολυβλέφαρος, Nonn. D. 20, 65. p. 534.] Σοροβλέφαρος, Superciliosus, Superbus, a magnis superciliis et adductis, VV. LL. [Vide Σοβαροβλέφαρος. * Στροβιλοβλέφαρος, Orph. A. 18, 31. cf. Ἑλικοβλέφαρος. Schneider. Lex.]

Χαριτοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Cujus palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Diog. L. (307.) Demetrium fuisse appellatum, quod venustatem oculorum notat. Camer. || Est etiam ejusdem nominis Frutex ap. Plin. 13, cap. ult. efficax in amatoriis. [" Const. Manass. Chron. p. 79. 120. 123. Inscript. ap. Taylor. Præf. ad Dem. c. Neær. fin. Inscript. ap. Donium p. 15. 57." Boissonad. Mss. Valck. Callim. 184. Eubul. ap. Athen. 685. " Jacobs. Anth. 12, 300. Museum Veron. p. lvii." Schæf. Mss. " Diog. L. 307." Wakef. Mss. * " Χιονοβλέφαρος, Dionys. H. in Apoll. ad calcem Arati Felliani (p. 49. Oxon.)" Kall. Mss. Anal. 2, 253. " Jacobs. Anth. 9, 248." Schæf. Mss.]

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, s. Βλεφαρίδες plur. frequentius, Cilia, ut Gorr. exp. scribens Celsum non aliter quam Pilos palpebrarum dicere, Plin. vero Palpebras etiam vocare, quod ex h. l. patet. Eadem, inquit Plin., de capno herba, revulsas palpebras renasci prohibet: pro quo Diosc. dixerat, Τὰς ἐκ τῶν βλεφάρων τρίχας μὴ ἐᾷ φύεσθαι: esse autem pilos ad extremum utriusque palpebræ ambitum sitos. Hos Cic. Vallum vocat, ut et Gal. χάρακα. || Βλεφαρὶς, inquit Camer., Aristoteli est et Palpebra, ut de Part. Anim. 4. Οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα. Nisi et in h. l. Pilus signif.; nam π. Μορίων 11. plane dicitur, Βλεφαρίδας δὲ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἔχει, ὅσα τρίχας ἔχει: sed H. A. 1. dicit non coire scissam βλεφαρίδα, i. e. omnino palpebram. De βλεφαρίδων autem usu, et quæ animalia βλεφαρίδας habeant aut non habeant, si scire cupias, ap. eund. Camer. reperies, ex J. Poll. et aliis scriptt. multa de ea re afferentem. [Gl. Cilium. Pili circa palpebras. Draco 23. 45. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 175. " Ad Charit. 711. Ammon. 30. Eran. Philo 164." Schæf. Mss. " Theod. 4, 355." Wakef. Mss. * " Ἐπιβλεφαρὶς, (Supercilium,) Eumath. 82." Boissonad. Mss. " Toup. Emendd. 1, 287." Schæf. Mss. * Ἐπιβλεφαρίδιος, α, ον, Ad supercilium pertinens, Synes. 70. Rhoer. ad Porphyr. de Abst. 4. p. 312. " Ad Diod. S. 1, 176." Schæf. Mss.]

Βλεφαρίζω, ίσω, i. q. σκαρδαμύττω, Nicto, i. e. Crebro conniveo: quod timiditatis indicium putatur. Camer. [Clem. Alex. Pæd. 3. p. 294. Schol. Aristoph. I. 292. " Markl. Suppl. p. 246." Schæf. Mss. * " Καταβλεφαρίζω, Hes." Wakef. Mss.]

ΒΛΟΣΥΡΟΣ, (ὰ, ὸν,) Terribilis aspectu, Truculentus: ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, ut Eust. qui et ait habere quandam similitudinem cum παραβλώψ: nam ut ille παραβάλλει τοὺς ὦπας, ita hunc τὸ βλέμμα παρα- A σύρειν: non tamen, ut παραβλὼψ, ἐφ' ὕβρει dici. Accipitur tam in bonam, quam in malam partem: Il. H. (212.) Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι: ubi Eust., δεινότητα προσώπου signif. dicit: fortasse intelligens Terribilem aspectum cum quadam gravitate. Plato de Rep. 7. (p. 169.) Τούς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ ἀνδρειοτάτους προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρός τε τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ., ubi pro ἀξιωματικὸς et σεμνὸς ponitur, Censorius, Bud. Huc pertinet etiam illud, quod e Nicostr. affert Eust. Νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ὦ ξένη, βλοσυράν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις. In malam partem capi potest ap. Hesiod. A. (147.) ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ Ἔρις πεπότητο: (175.) Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι: (250.) Κῆρες κυάνεαι λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας Δεινωποὶ, βλοσυροί τε: ubi obiter annota cum nomine fem. hanc v. masc. copulari. Sic βλοσυρὸν ὄμμα, Aspectus s. Vultus trux s. truculentus: et ap. Nicandr. (Θ. 336.) βλοσυρὸν δάκος, i. e. καταπληκτικὸν θηρίον. Metaph. etiam B ad alia transfertur. Theophr. 9. Καλλίστη δὲ πίττα γίνεται καὶ καθαρωτάτη ἐκ τῶν προσήλων καὶ προσβόρρων· ἐκ δὲ τῶν παλισκίων βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, Ferior, Tetrior, Bud. Plin. vero 16, 12. ita interpr. Pix optima ubique ex apricis aquilonis situ: ex opacis horridior virusque præferens. Sic C. P. 6, 21. Ὅσα δὲ ἐν τροφῇ πλείονι βλοσυρωτέρᾳ, καθάπερ τὰ λιμναῖα, ταῦτα καὶ τὰς ὀσμὰς ἔχει παραπλησίας, βαρείας τινὰς καὶ θολεράς: c. 18. Εἰσὶ δ' ἐκ βλοσυρωτέρας ὕλης καὶ σωματωδεστέρας οἱ βλαστοί. Apoll. R. 2, (740.) Σιγὴ δ' οὔ ποτε τήν γε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην: ubi Schol. annotat signif. fortassis λαμπράν. Horridam vero e Plin. non inepte exposueris. Sic βλοσυρὰ κύματα dicuntur in Epigr. Et ap. Nicandr. (A. 234.) βλοσυροῖο κύδωνος, i. e. στυπτικοῦ, ut Schol. exp. Item (Θ. 706.) βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέασθαι, i. e. μέλαν, κακόν. [Gl. Acerbus, Torvus, Trux, Teter. Δρηστῆρες β., Nonn. Jo. 228, 8. Plato Theæt. 6. ubi Schol σοβαρός. Manetho 2, 6. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 253. Conf. cum φλογερὸς, Spitzner. de C Vers. Gr. Her. 156. " Ad Charit. 222. 655. Wakef. Eum. 164. Jacobs. Anth. 12, 58. Heyn. Hom. 5, 344. 7, 99. Heindorf. ad Plat. Theæt. 304. Toup. Opusc. 1, 481. ad Lucian. 1, 365." Schæf. Mss. " Magnus, Theodor. 1. Auctoritate præditus, Eust. Il. 550." Wakef. Mss. * Βλοσυρονύχιος, α, ον, Orph. H. 69, 9. ubi v. nott. * Βλοσυρόφρων, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 846.] " Βλοσυρῶπις, (ιδος, ἡ,) Terribilis aspe-" ctu, s. Truces et horribiles habens oculos, κατα-" πληκτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, Hes. Masc. Βλοσυ-" ρωπὸς, (ὁ, ἡ,) ead. signif., Epigr." [Βλοσυρῶπις, Il. Λ. 36. Manetho 6, 202.: ultimam producit, Spitzner. de Vers. Gr. Her. 82.: * Βλοσυρώπης, ὁ, ἡ, Opp. K. 1, 144. βλοσυρώπεε μόσχω. Cf. Κυανώπης, Πυρώπης. " Βλοσυρῶπις, Christod. Ecphr. 94. Heyn. Hom. 6, 125. 8, 552. Toup. Opusc. 2, 68. Βλοσυρωπὸς, ibid. Ruhnk. Ep. Cr. 226." Schæf. Mss. " Dionys. P. 123." Wakef. Mss.]

ΒΛΗΧΑΟΜΑΙ, ήσομαι, Balo: unde βληχὴ οἰῶν D ap. Hom. Balatus ovium. Theocr. de capris etiam dixit pro μηκᾶσθαι, sed comp. v. utens, ut mox docebo. Quin et Aristoph. commune utriusque facit Π. (293.) Βληχώμενοί τε προβατίων Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Et Schol. Theocr. scribit itidem esse βληχὴν tam caprarum, quam ovium. Sed falli eum existimo: et quod Theocr. κατεβληχῶντο de ovibus dixit, in eo esse catachresin. Apud Aristoph. autem syllepsin esse censeo: sicut vicissim μηκᾶσθαι Hom. non solum capris, sed et ovibus tribuens, illa figura utitur. Aristoph. Σ. (570.) ad puerulorum vagitum transtulit: Τὰ δὲ (παιδάρια) συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται. Metaph. autem et in altero illo l. usus est. Ceterum Eust. vult a βὴ derivatum esse βληχὴ, includens ei et nom. ἦχος, ut βληχὴ sit ὁ τοῦ βὴ ἦχος. Affert autem istud exemplum hujus βὴ e Cratino, Ὁ δὲ ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βὴ βὴ λέγων βαδίζει. E quibus videri possit Eust. existimasse βληχὴ prius esse, quam βληχάομαι. [Gl. Βληχάομαι· Balo. " Ammon. 144. Valck. Animadv. 228. 231." Schæf. Mss.] Βλή-

χημα, τὸ, [Hes.] ET Βληχὴ, (ἡ,) Balatus. Od. M. (266.) οἰῶν τε βληχήν. Æsch. S. c. Th. (354.) βλαχὰς, Dor. pro βληχὰς, Vagitus infantium appellavit. [Βληχὴ, Ind. Epict. Longus 1. p. 18. " Eur. Cycl. 48. Οὔ σοι βλαχαὶ τεκέων," Seager. Mss.] " Βληχὰ, Dor. in E-" pigr." [Glossæ: Βληχή· Balatus. * Βληχηθμός· Balatus, Balatum. * Βληχμός· Balatus. Βληχηθμὸς, Ælian. H. A. 5, 51. p. 297. Nonn. D. 14. p. 394. " Βληχὴ, Simmias Ovo." Schæf. Mss. " De capro, Opp. K. 2, 365." Wakef. Mss. * Βληχὰς, ἡ, 1, 145. ὄϊς.]

Βληχώδης, ὁ, ἡ, q. d. Balativus vel Balatorius, Mente similis ovibus: προβάσι τὸν νοῦν ὅμοιος, Suid. subjungens h. l. [Babrii,] Μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης Πέμπειν ἔμελλεν. [" Voce similis ovi, Polemo 252." Wakef. Mss.] ET Βληχημὸς itidem Stultus, VV. LL. Apud Hes. autem βλήχημα magis etiam suspecte legitur pro μωρός. " Ἀβληχὴς, (ὁ, ἡ,) " Balatus expers, ὁ οὐ βληχώμενος. Antipater (Anal. " 2, 33.) Μισήσας δ' ἀβληχὲς ἐπαύλιον." [Cf. Ἀμύκητος.] " Ἀβλήχμων, ὁ, ἡ, Hesychio ἀμβλὺς, Hebes." [* Βληχητὰ, τὰ, addendum Stephaniano Thes. notat Kust. ad Suid. v. Βληχή. Ælian. H. A. 2, 54.: Eupolis ap. Schol. Aristoph. N. 999. βληχητὰ τέκνα. Cf. Ἑρπετὰ, Δακετὰ, Βλητὰ etc. " Jacobs. Anth. 8, 413. Brunck. Aristoph. 2, 108. Toup. Opusc. 1, 108." Schæf. Mss. " Suid. v. Ἀναπολεῖν." Wakef. Mss.]

[* Βλήχομαι, Theocr. 16, 92. βλήχοιντο, ubi Schæf. βληχοῖντο, a * Βληχέομαι.]

Καταβληχάομαι, Theocr. (5, 42.) pro βληχῶμαι. [Vide Βληχάομαι.]

¶ Βληχρὸς, (ὰ, ὸν,) Debilis, Imbecillus. Alcæus, βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander (Θ. 446.) βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροῒ νύγμα. Et ap. Gal. βληχροὶ πυρετοί: quo et Alex. Aphr. utitur. [" Epiphan. Hær. 29. fine." Routh. Mss. Valck. Adoniaz. p. 218. " Wyttenb. Ruhnk. 285. Heyn. Hom. 5, 64. 444. Plut. Mor. 1, 64. Wessel. ad Diod. S. 1, 51. 219. Valck. Hipp. p. 179. * Βληχρῶς, Valck. Adoniaz. p. 220." Schæf. Mss. Phot. Bibl. p. 61. Hippocr. 671. " Leniter, Modice, Ctes. Pers. 42. Βληχρὸς, Quint. Sm. 2, 181." Wakef. Mss. Βλ. ποταμοὶ, Pind. Fr. p. 33. Heyn.: Apoll. R. 4, 152. 621. βλ. βαρύθω pro πάνυ.] ET Ἀβληχρὸς, (ὰ, ὸν,) s. ut alii, Ἄβληχρος, (ὁ, ἡ,) itidem pro Imbecillus, Invalidus, Infirmus. Il. Θ. (178.) Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο Ἀβλῆχρ', οὐδενόσωρα. Ubi Eust. ἀβληχρὰ exp. ἀσθενῆ, addens, h. v. multis in ll. positam esse, ac potissimum ἐπὶ σαρκῶν, De carnibus: usurpando carnes etiam de vivis: Il. E. (337.) Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ, Ἀβληχρὴν, ait alios ἀβληχρὴν Sinistram, alios Infirmam s. Debilem exp. Ceterum in h. v. quidam α priv., quidam supervacaneum esse putarunt, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς. Qui autem α priv. esse censuerunt, βληχρὸν pro Valido et robusto acceperunt: e quibus fuit Heraclides Miles., cui et ἄβληχρον scribere placuit, non ἀβληχρόν. || Ἀβληχρὸς θάνατος, pro ἀβληχροποιὸς, Invalidos reddens mortuos, Eust. ut ἀβληχροποιὸς, sonet i. q. ἀσθενοποιός: q. v. utitur Schol. Apoll. R. (2, 205.) ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. Dicit enim ἀβληχρῷ intelligendum * ἀσθενοποιῷ, vel ἀσθενεῖ. Idem exp. ἀσθενῆ καὶ ἠρεμαῖον, διὰ τὸ ἄνοσον: ut sc. intelligatur de morte, qua quis perimitur, morbo non conflictatus; tunc enim lenis et non vehemens, tranquillaque et quieta mors videtur esse. Atque ita propemodum putarim intellexisse Ælian., cujus hæc sunt ap. Suid. verba, Κατέστρεψεν οὖν τὸν βίον πρᾴως καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ· ὅνπερ οὖν ἐπαινεῖν καὶ Ὅμηρος δοκεῖ. Hes. exp. ἁπαλὸν, Mollem: eod., ut opinor, sensu. || Ἀβληχρὰ νόσος, Morbus non vehemens, Morbus lentus, Morbus remissus et quasi languidus. Plut. (1, 668.) Ἀλλ' ἀβληχρᾷ τινὶ νόσῳ καὶ μῆκος ἐν ποικίλαις ἐχούσῃ μεταβολαῖς διαχρωμένην τὸ σῶμα σχολαίως: ubi quidam exp. ἀβληχρὰν νόσον, Remissum et longum morbum, cum tamen hac v. Longitudo temporis non signif. et ideo Plut. addiderit καὶ μῆκος ἐχούσῃ. Hes. ἀβληχρὸν exp. etiam ἀμβλὺν καὶ ἀμαυρόν. || Ἀβληχρὸς in contraria signif. pro Robustus, e Pind. affertur ab Etym., ut sc. sit tanquam a βέβληκα, cum in altera signif. sit potius tanquam a βεβλημένος. Quod si quis plura de etymo hujus nominis scire velit, sc. τοῦ βληχροῦ, ipsum Etym. itemque Eust. adeat. Subjunxi autem hoc nomen τῷ βληχῶμαι et nomini βληχὴ, illam etym. sequens, quæ παρὰ τὴν βληχὴν esse vult, de illa tamen alioqui ἐπέχων. [" Wyttenb. Ruhnk. 285. Heyn. Hom. 5, 63. 444. Valck. Adoniaz. p. 218. Wessel. ad Diod. S. 1, 51. 219. Plut. Mor. 1, 523." Schæf. Mss. " Opp. K. 2, 607." Wakef. Mss.] Ἀβληχρὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀβληχρὸς, Nicander [Θ. 885. Cf. Ἀβλήχμων.] Ἀβληχροποιὸς, ὁ, ut θάνατος ἀβληχροποιὸς ap. Eust. ἀβληχροὺς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας, Imbecillos reddens morientes.

[* Περίβληχρος, ὁ, ἡ, Apoll. R. 4, 620. ubi v. Brunck.]

¶ Βλῆχρον, τὸ, Filix herba, Schol. Theocr. [" Pulegium, Diosc. 453." Boissonad. Mss.] Apud Hes. Βλήχρα. At Nicander (Θ. 39.) habet βλῆτρον, pro Filice: et ejus Schol. addit etiam βλάχνον. [" Sic Phænias ap. Athen. 2, 62. Πτέρης, ἥν ἔνιοι βλάχνον καλοῦσι." Schweighr. Mss.] " Apud Hes. et Βλάχρον " est Herba quædam: eadem procul dubio, quæ " βλῆχρον dicitur s. βλῆχνον: ut et paulo ante scri-" pserat Βλάθρον esse φυτὸν πτερίδι ὅμοιον, quod a " quibusdam nominari Βλάχρον." In VV. LL. βλῆχρος, (ἡ,) Herba affertur e Theophr. C. P. 1, 8. Βλῆχρος, inquit Gorr., a quibusdam dicitur ὁ γλήχων, ut habetur ap. Diosc. || Βληχρὸν s. Βλήχιον, Leguminis quoddam genus ap. Hippocr., ut a Gal. exp. Sunt qui et βληχροίη scribant.

" Βλῆχνον, a quibusdam dicitur ἡ πτέρις, Filix, " Diosc. Plin. At Blechon diversa herba est, Dicta-" mnus sc., s. Pulegium sylvestre. Idem enim Plin. " 20, 14, scribit Sylvestre pulegium a quibusdam " Dictamnum vocari: gustatum a pecore caprisque, " balatum concitare, unde Gr. quosdam literas mu-" tantes, blechon vocasse: alioqui enim γλήχων " dicitur. Sed vereor ne scr. potius sit Blechonem. " NAM Βληχὼ ET Βλήχων, a Theophr. et aliis nomi-" natur ἡ γλήχων. Sic enim ille, H. P. 9, 16. Ἔστι " δὲ τὸ μὲν φύλλον, sc. τοῦ δικτάμνου, παρόμοιον τῇ " βληχοῖ. Unde Plin. 25, 7. de dictamno itidem, " Ramis prætenue, pulegio simile. Et Schol. Theocr. " 5. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. " Atque adeo, ut schol. Aristoph. tradit, Att. βληχὼ " dicitur pro γληχὼ, et βλήχων pro γλήχων. UNDE " Βληχωνίας κυκεὼν dicitur Potio, cui pulegium ad-" mistum est: ut Aristoph. Εἰρ. (712.) Οὐκ, εἴ γε κυ-" κεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν: aiunt enim τοὺς ὑπὸ τῆς " ὀπώρας βαρυνομένους ἰᾶσθαι εἰ ἀποβρέξαντες γλή-" χωνα εἰς ὕδωρ, πίοιεν: nam cardiacis doloribus " hanc medelam prodesse. Inde et DEMIN. Βλη-" χώνιον, quod habes paulo ante in Schol. Theocr. " || Βλήχων rursum ab Aristoph. (Λ. 89.) dicitur τὸ " ἐφήβαιον, teste Hes. et Suida." [Βληχὼ,—ὼν,—ώνιον, Greg. Cor. 40. Glossæ: * Βλήχωνα· Quædam Herba. " Βληχὼ, Brunck. Aristoph. 1, 11. 3, 175. Βλήχων, 1, 11. Koen. ad Greg. Cor. 16. ubi et de Βληχώ: Thom. M. 155. Steph. Dial. 23. Βληχώνιον, Thom. M. 156." Schæf. Mss.]

" Γλήχων, ωνος, ἡ, Pulegium: Herba, quam non-" nulli βλήχωνα appellant, quoniam τὰ γευσάμενα " κατὰ τὴν ἄνθησιν τῶν ποιμνίων, βληχῆς ὑποπίμπλαν-" ται, teste Diosc. 3, 36. qui cap. seq. τὴν δίκταμνον " a quibusdam vocari γλήχωνα ἀγρίαν tradit. Plin. " quoque 20, 14. scribit Sylvestre pulegium a qui-" busdam Dictamnum vocari: gustatumque a pecore " caprisque, balatum concitare: unde quosdam Gr., " literas mutantes, blechona, ita enim reponendum " pro blechon, vocasse. Rursum Diosc. 3, 43. ait " calaminthæ quoddam genus γλήχωνι simile esse: " ideoque quosdam ipsum ἀγρίαν γλήχωνα nuncu-" pare. Porro ἀπὸ τῆς ἡμέρου γλήχωνος DICITUR " Γληχωνίτης οἶνος, Vinum e pulegio confectum, s. " Vinum pulegio conditum: de quo idem Diosc. 5, " 62. INDE ET Γληχωνοειδὲς dicitur τὸ δίκταμον, " Hes., quoniam sc. pulegio non absimile est: unde " et ἀγρίαν γλήχωνα ipsum a nonnullis vocari testa-" tur Diosc. Dor. autem ἡ γλήχων VOCATUR Γλάχων,

"ut βλάχων quoque pro βλήχων dicunt iidem. Aristoph. A. (869.) τἄνθεια τᾶς γλάχωνος: Sic et Theocr. Adhæc ut βλαχὼ quoque pro βλάχων dicitur, SIC ET Γλαχὼ pro γλάχων, ut testatur Schol. Aristoph.: qui ET Γληχὼ pro γλήχων dici tradit, et κλίνεσθαι ὡς Σαπφώ." [Γλήχων, Mentha pulegium Linn. "Ruhnk. ad H. in Cer. 195. 208. Schreber. ad Theocr. 90. Toup. Opusc. 1, 555. Koen. ad Greg. Cor. 16. Thom. M. 155. Jacobs. Anth. 9, 501. Steph. Dial. 23. Γληχὼ, Koen. ad Greg. Cor. 16. ad Thom. M. 155. Γληχὼ, Γλήχων, Brunck. Aristoph. 1, 11. Acharn. 861. 874." Schæf. Mss. * "Γλήχως, Nicander A. 128." Wakef. Mss.]

"ΒΛΙΤΟΝ, τὸ, Blitum: Genus oleris insipidum et vile: unde Proverbio dicitur Blito despectior. Plin. 20, 22. Blitum iners videtur ac sine sapore aut acrimonia ulla. Unde convitium feminis ap. Menandrum faciunt mariti. Ubi videtur alludere ad Βλιτάδας. Apud Suid. scribitur βλίττον: ut et βλιττομάμμας, sed contra metrum: ap. Diosc. βλῆττον, et ap. Theophr. βλῆτον: sed hæ duæ posteriores scripturæ omnino sunt mendosæ." "Βλῆτον et Βλῆττον, perperam alicubi scriptum reperitur pro βλίτον: illud, ap. Theophr. H. P. 7, 1.; hoc, ap. Diosc. 2, 143." [Βλίτον, Atriplex Linn. Barker. in Classical Journal T. 12. p. 367. * Βλιτίον, τὸ, perperam pro βλίτον, Theophr. H. P. 7, 2. "Brunck. Aristoph. 2, 108." Schæf. Mss.] "Βλιτομάμας, (ὁ,) dicitur ὁ μωρὸς, Fatuus: a blito olere insipido et fatuo. Aristoph. N. (997.) Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν. Ubi potius leg. καλέσουσί τέ σε βλιτομάμαν, postulante metro." [" Brunck. 2, 108." Schæf. Mss.] "Βλίτας, ET Βλίτωνας, Hes. dici scribit τοὺς εὐήθεις, Stultos. AT Βλιτάδας Suid. a vett. ait vocatas τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας, Viles mulierculas: procul dubio ab insipido et vili blito." [Schol. Plat. in Siebenk. Anecd. 38=73. Ruhnk. Bliteus, Plaut. Truc. 4, 4, 1.]

ΒΛΥΖΩ, ύσω, ET Βλύω, quod prius esse videtur, est tamen rarius, Scaturio, Mano. Epigr. 2. Ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ, Scateat et manet multo vino. Nonn. (Jo. 19, 25.) activ. facit adjuncto accus. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ: sicut Plin. dicit Arborum manantium picem resinamque. Apud Eur. (Hec. 967.) metaph. Λέγουσα μύθους ὧν βλύων [κλύων Edd.] ἀφικόμην. Βλύζω autem sæpe accus. jungitur, pro Mano, Effundo. Greg. loquens de Deo populum in deserto sustentante, Ὥστε καὶ ἄρτον ὀμβρῆσαι καὶ βλύσαι ὄρνιθας: ubi Bud. exp. Emisisse abundanter, quasi aquam e fonte vel herbam e solo, h. e. ἀποβλύσαι. Idem in isto iambo, Ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει στωμύλη. Epigr., ἡδὺ μέθυ βλύζων. || De latratu canum etiam dixisse quosdam refert J. Poll. 5. in cap. π. Φωνῶν Ζώων. ET Βλύσσω, Profundo, Scatere facio, VV. LL. e Nonno [Jo. 96, 9. Nicander Θ. 497. βλύζοντι φόνῳ. "Plato de Rep. 8. p. 453. Bas. 1.(=226.) Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλύττει.—Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὸν ἐχόντων τις βλύσει; HSt. conj. βλίττει et βλίσει." Seager. Mss. Et sic corrigit Ruhnk. Vide et Plat. ibid. 9. p. 564. Βλύδιος habes in Lex. Vocc. peregr. Glossæ: Βλύζω· Mano, Scaturio. "Jacobs. Anth. 6, 131. 11, 180. 222. ad Timæi Lex. 63. Brunck. ad Bacch. 924. Toup. Emendd. 1, 372. Heyn. Hom. 8, 184. Βλύω, Ammon. 32. Βλύσσω, Βλύττω, ad Timæi Lex. 63." Schæf. Mss. "Βλύζω, Clem. Alex. 502. Cum gen., Fabric. B. G. 2, 606. De sanguine, Quint. Sm. 1, 240. Neutr., 3, 310. Βλύω, act., cum accus., Nonn. J. 4, 22." Wakef. Mss. * "Βλύσις, (ἡ,) Herodian. Epimer. p. 11. (ubi et * Βλύσμα, τὸ,) Anonym. ap. Jacobs. Anth. 13, 680. ad Leon. Diac. 249." Boissonad. Mss. * Βλυσμὸς, ὁ, Gl. Scatebra. * "Θεόβλυστος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cr. 150." Kall. Mss. Phile de Elephant. 354. * Θερμόβλυστος, Paul. Sil. 74, 33. (Anal. 3, 95.) * "Μυροβλύτης, (ὁ,) Nessel. Codd. Theol. p. 366." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * "Μυροβλυσία, (ἡ,) Phile p. 236. Wernsd. ubi v. nott." Boissonad. Mss. * Πολύβλυστος, Epi-

A phan. 1, 493. * "Φωτοβλυσία, Andr. Cr. 50." Kall. Mss.] Βλυστηρὶς, ίδος, ἡ, q. d. Scaturitrix; unde Βλυστηρίδι χειρὶ, (Anal. 2, 81.) Manu scaturiente et fluente, Abundante. [Vide Βληστηρίδι χειρί. "Perperam pro * Βλιστηρίδι, a βλίσσω, * βλιστήρ." Schneider. Lex. "Jacobs. Anth. 8, 206. ad Timæi Lex. 63." Schæf. Mss.]

[* "Βλυστάνω, Effundo, Pseudo-Chrys. Serm. 10. T. 7. p. 266. Στεναγμὸς ἐν μέσῳ τῆς καρδίας βλυστάνων φιλόχριστα νάματα." Seager. Mss. "Chrys. Or. 4. de Jejun. et Or. de Turtur." Kall. Mss. "Ad Leon. Diac. 249. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 556. Herodian. Epimer. p. 11." Boissonad. Mss.]

[* Βλυστοινέω, Eupolis ap. Etym. M. v. Βλιμάζειν, Ἅμα βλυστοινῆσαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν: ubi editum est βλυσθ. Cf. Ἀναβλυσταίνω.]

Ἀειβλύω, Perpetuo scaturio, ἐπιρρέω, Hes.

Ἀναβλύζω, Sursum erumpo scaturiendo, Scaturio sursum, vel simpl. pro Scaturio. Proprie dicitur περὶ πηγῆς, De fonte. Athen. Ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ
B κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. Aristot. tamen dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, Flammæ, quæ e terra exuperant. Ἀναβλύει ap. Hes. legitur, a th. Ἀναβλύω, exp. non solum ἀναβρύει, sed et ἀναζεῖ, Effervescit, Ebullit. Fit autem a th. ἀναβλύω sine ζ particip. ἀναβλυθείσης ap. Strab.; nam is de Ætna loquens ita scribit, Τακείσης γὰρ ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶθ' ἀναβλυθείσης. [Ἀναβλύζειν, Gl. Scatere. Ἀναβλύζει· Ebubit, (leg. Ebullit,) Redundat. Ἀναβλύζουσα δάκρυ, Nonn. Jo. 247, 5. "Ἀναβλύω, Geop. 2, 6. Nonn. D. 2, 71. 3, 376. 6, 255. Theodor. 4, 966. Antonin. 7, 59. 8, 51. Aquila, Symm. Prov. 15, 2. Polyb. 34, 9, 7." Kall. Mss. Longus p. 5. "Occurrit ἀνέβλυσε, Angl. Bubbled up, Athen. 521=438." Strong. Mss. Apoll. R. 3, 223. ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι. Hippocr. 305. Ἀφρέει καὶ ἀναβλύει ὥσπερ ἀποθνήσκων: v. Foës. 624. Ἀναβλύω, Strabo 6. p. 413. M. Anton. 7, 59. "Wakef. Eum. 928. Ἀναβλύζω, ibid. Jacobs. Anth. 7, 390. 9, 58. 11, 222. 12, 79. Heyn. Hom. 5, 639. Ruhnk. Ep.
C Cr. 116. T. H. ad Lucian. 1, 178." Schæf. Mss. "Athen. 200. Opp. K. 4, 277. Plut. 3, 82. Dio Cass. 559. Affatim produco, Theod. 1, 87. Joseph. 104. Ἀναβλύω, Dio Chrys. 1, 682." Wakef. Mss. Ἀμβλύζω, Orph. Arg. 1128.] Ἀνάβλυσις, ἡ, Scaturigo. Aristot. de Mundo, Πηγῶν ἀναβλύσεις. [" Plato Gorg. 524." Routh. Mss. "Heyn. Hom. 5, 423." Schæf. Mss.] Ἀναβλύες, Fontes, Hes. [* "Συναναβλύζω, Binii Conc. 2. p. 25." Kall. Mss. * Ὑπεραναβλύζω, Theophyl. Simoc. Ep. 52. ὁ χρυσὸς τῶν θησαυρῶν.]

Ἀναβλυστάνω, i. q. ἀναβλύζω. Hes. ἀναβλυστάνειν καὶ ἀναβλύσαι: sed eum aliter scripsisse suspicor. Theodor. H. E. 3. de Tigri fluvio loquens, Οὗτος δὲ ἐκ τῶν Ἀρμενίων ἀναβλυστάνων ὀρῶν. [" Orig. Comm. in Jo. 458. Vide Huet." Routh. Mss. "Procop. de Ædif. 3. p. 18. 24. l. 3, 7. 32. 40. 6, 6. p. 55. 18. (116. a.) Theodor. 1, 751. 3, 938." Kall. Mss. Epiphan. 1, 262. Euseb. Laud. Const. 501. "Jacobs. Anth. 11, 176. Heyn. Hom. 7, 300." Schæf. Mss.
D "Ebullio, Euseb. P. E. 325. Theod. 1, 483. Aristid. Quint. 84." Wakef. Mss.] ET Ἀναβλυσθονεῖν e Rhet. Lex. ponit Eust. (1095.) itidem pro ἀναβλύζειν. Suid. autem Ἀναβλυστωνῆσαι habet, idque non solum exp. ἀναβλῦσαι, sed et ἀναβλαστῆσαι, Repullulare, Regerminare. [* Ἀναβλυσταίνω, Procop. ap. Schneider. Lex. Epitome Strabonis p. 208. Hudson. habet ἀναβλυστάνουσα. Ἀναβλυσθαίνω, Greg. Cor. 741. "Ἀμβλυσθαίνω, vox nihili, (sed cf. Ἀμβλύζω,) Schol. Plat. 204. falso lectum pro ἀναβλυσθαίνειν, quod et pro ἀναβλυσταίνειν." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. "Ἀναβλυσταίνω, Wessel. ad Diod. S. 1, 48. Ἀναβλυστωνέω, Toup. ad Longin. 311." Schæf. Mss. "Ἀναβλυσταίνω, Strabo 1307." Wakef. Mss.]

Ἀποβλύζω, Scaturio, Emitto aquas; ut fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut et simpl. βλύζειν. || Evomo, Per vomitum effundo. (Il. I. 490.) Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, Οἴνου ἀποβλύζων. Suid. ἀναβάλλων exp., item ἀπεμῶν. In VV. LL. nulla

ponitur alia exp. τοῦ ἀποβλύζω, quam hæc, Singultio A comedendo, ut pueri faciunt. [Gl. Singulto. " Epiphan. Hær. 67. c. ult." Routh. Mss. Eust. Il. I. 487. et Schol. Athen. 665. 'Αποβλύω, Orph. Arg. 1065. " 'Αποβλύζω, Jacobs. Anth. 11, 176. Heyn. Hom. 5, 639. T. H. ad Lucian. 1, 178." Schæf. Mss. * " 'Εναποβλύζω, Clem. Alex. 57. (73.)" Kall. Mss. * " 'Αποβλυστάνω, Procop. de Ædif. 1, 11." Kall. Mss. * " Διαβλύζω, Cyr. Alex. 12. in Jo. 19, 34." Kall. Mss. Nonn. D. 22. p. 576. Cf. Διακλύζω. " Thom. M. 180." Schæf. Mss.]

'Εκβλύζω, Excaturio, Bud. e Plut. Emano. [Apoll. R. 4, 1417. γαίης ἐκβλύοντα ῥόον. " 'Εκβλύζω, Joseph. 98. Clem. Alex. 332. Plut. 4, 633." Wakef. Mss. * " 'Εκβλυστάνω, Philo Carpas. in Cant. 174." Boissonad. Mss. Epiphan. 1, 110.]

[* " 'Επιβλύζω, Andr. Cr. 49. 156. Dionys. Areop. 17. 186. 201." Kall. Mss. Anal. 2, 102. * 'Επιβλύω, Apoll. R. 4, 1238. " 'Επιβλύζω, Fischer. ad Palæph. 180. 'Επιβλύζοι, Ruhnk. Ep. Cr. 116. Wessel. Ep. ad Ven. 6. Toup. Opusc. 2, 56." Schæf. Mss.] B " 'Επιβλὺξ, Affluenter, Abunde. Comicus ap. Athen. " (269.) 'Επιβλὺξ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλούτου " ῥεύσοντας σφῶν ἀρύτεσθαι." [" Eust. Il. 1126, 49." Wakef. Mss. * " 'Επιβλυγμὸς, (ὁ,) Aquila Gen. 2, 5. * 'Επιβλυσμὸς, Aquila Prov. 1, 26. Symm. Job. 30, 12." Kall. Mss. " Ebullitio, Theod. 1, 24." Wakef. Mss.] Παραβλύζω, Scaturiginis instar refundo et rejicio, Evomo; ut ap. Suid. Εἴ ποτε ἡττηθεὶς οἴνου καὶ παραβλύσας τὸ περιττὸν, εἶτα ὕπνου μέτοχος γένοιτο, i. e., ut ipse exp., παραβάλλων, ἀποπτύσας. [Philostr. Icon. 1, 22. " Eunap. 36." Wakef. Mss.] Περιβλύζω, Scatebris affluo, Ubique et passim scateo, ut Bud. exp. in h. l. Aristot. de Mundo, Ἥ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχουμένη ζώοις. [Philostr. V. A. 3, 25. Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην. Περιβλύω, Apoll. R. 4, 788. κύματα περιβλύει σπιλάδεσσι. " Heyn. Hom. 5, 639." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 10, 150." Wakef. Mss.]

[* Προσβλύζω, Plut. Pericle 10. Cor. Χολὴν τἀνδρὶ προσβέβλυκε, ubi al. προσβέβληκε. * " Συμβλύζω, C Greg. Thaum. in Orig. 12." Kall. Mss. " Greg. Naz. 61. Par." Routh. Mss. * Συμβλύω, Nonn. D. 4, 330.] 'Υπερβλύζω, Supra modum scateo, seu, ut Bud. exp., Exundo, Redundo, Exubero, Circumfluo. Areop. Φῶς ἀγαθὸν ὡς ἀκτὶς πηγαία καὶ ὑπερβλύζουσα φωτοχυσία. Chrys. de Sacerd. 'Υπερβλύζουσιν οἴνῳ αἱ ληναί. Greg. Εἰ δέ που τὸ ἀκρατὲς τῆς ὀργῆς ὑπερβλύσει. [Clem. Alex. Pæd. 2. p. 167. Δίαιτα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβλύζουσα. " Martyr. S. Clem. 21." Kall. Mss. " Dio Chrys. 1, 411. Quint. Sm. 5, 324. 11, 192. cum accus. Redundo, Philo J. 1, 301. Philostr. 118." Wakef. Mss.] Hinc 'Υπέρβλυσις, ἡ, Exuberantia, Bud. [Schneidero susp.; sed extat ap. Gal. Lex. Hippocr. " Suid. 2, 233." Wakef. Mss. * 'Υποβλύζω, Greg. Naz. 2, 128.]

ΒΟΑΩ, ήσω, et sæpe ήσομαι, Boo, Clamo, Vociferor. Il. I. (12.) Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Μηδὲ βοᾶν: B. (224.) μακρὰ βοῶν: O. (687.) σμερδνὸν βοόων. Thuc. 7. Οἳ νῦν βοῶσιν ὡς ἐν δει- D νοῖς ὄντες, ἐκεῖσε ἀφικομένους τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Plato Apol. (18.) Ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε. Plut. Καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ: pro quo Hom. μακρὰ βοᾶν. || Interdum pro Clamando s. Clamans dico, vel, Cum clamore dico. Thuc. 8. 'Αλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Et cum μὴ, ut Lucill. Epigr. οἱ δ' ἐβόησαν Τοῦτον μὴ στεφανοῦν. Aliquando autem pro infin. ponitur ὡς cum præs. Dem. (271.) Βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγὼς, ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ: ut accipiamus ὡς cum utroque verbo. || Sæpe et cum accus. rei, ead. signif., cujus constr. exemplum est in Thuc. l. c. Τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Sic Naz. Βοήσομαι τῆς ἡμέρας τὴν δύναμιν. Soph. autem (Aj. 976.) βοᾶν μέλος, Clamore sublato cantare. || At cum accus. rei, βοῶ, Inclamo, Clamando voco; ut Lucian. Βοήσομαι τὸν πατέρα. Idem in Macrob. Τί με βοᾷς; Apud Eund. cum præp. πρὸς, Οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν: ubi exp. Seipsum inclamare, ab aliis Apud seipsum clamore uti. || Ce- A lebro, Herod. unde βεβοημένος, Celebratus, Celeber redditus: ut, cum dicitur Βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, καὶ 'Αριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ. Pro eod. ἐκβεβοημένος ap. eund. Herod., ut infra dicetur. || Ad inanima etiam transfertur; ut κῦμα βοάα, Il. Ξ. (394.) et ἠιόνες βοόωσιν, P. (265.) Sic Lat. v. Reboo hinc sumto utuntur. " Βοάα, Poët. et Ion. pleonasmo " dicitur pro βοᾷ. Et Βοάασκε, Ion. itidem pro ἐβόα, " demto augmento, et annexa Ion. paragoge σκε. " Βοόων, Ion. dialysi s. diæresi vocalis circumflexæ " pro βοῶν dicunt poët., ut ὀρόων, γαυριόων, et simi- " lia. Βεβοάαται, Ion. dici pro βεβόηνται, a βοάω, " tradit Const. Lascaris." [Βοῶ, Gl. Vociferor, Clamo, Clamito. Βοῶ, ἐπὶ ἀγροίκων· Ejulor. Βοᾶν· Ejulare. Βοῶντες· Bobantes. Βοώμενος οὔνομα Σίμων, Nonn. Jo. 252, 20. Βοώμενον 'Ελλάδι φωνῇ, 59, 2. Βοᾶσθαι, Greg. Cor. 283. Βεβοέαται, 486. Βοᾶν et Βοηθεῖν conf., 283. Βοᾶν, Clamare, Æsch. Socr. Dial. 3, 1. Æsch. Pr. 431. S. c. Th. 64.: Βοᾶσθαι, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 337. Βοῶ, -ήσω, B Draco 15. Βῶ, unde βῶσαι, βώθην, βώσθην, βωσθῆναι, pro βοάω, βοῆσαι, βοήθην, βοηθῆναι, Ionice. " Βοάω, Thom. M. 210. ad Charit. 326. 350. 523. 693. Coray Theophr. 210. Huschk. Anal. 284. Antip. S. 45. Aceratus: ad Diod. S. 1, 644. Jacobs. Anth. 10, 325. ad Liv. 1, 25. Marcell. de V. Thuc. 7. Bast Lettre 123. Koen. ad Greg. 131. ad Od. Υ. 16. Abresch. Lectt. Aristæn. 28. 230. Valck. ad Ammon. 229. Eran. Philo 165. Jacobs. Animadv. in Eur. 12. Zeun. ad Xen. K. Π. 645. Kuhn. ad Paus. 101. Mœr. 114., Pierson. ad 16. πῦρ καὶ δικέλλας, Eur. Phœn. 1162. Clamando peto, vide ibi Valck. (Sic κράζειν τι, Heindorf. ad Horat. Sat. p. 440.) In funeribus, Jacobs. Anth. 7, 165. 12, 225. Fut., 263. Plato Apol. 18. Plut. Phoc. 12. Mœr. 106. 184. et nn.: ad Thom. M. 7. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Cum infin., Diod. S. 2, 569. 572. Pro καταβοῶ, ad Dionys. H. 2, 910. Βοάσω, Eur. Ion. 1463. est aor. 1. conj. Βοόων, Heyn. Hom. 7, 117. Βοόωσα, ad Charit. 233. Βῶσαι, ad Callim. 1, 261. 2, 4." Schæf. Mss. " Aperte mon- C stro, V. Thuc. 22." Wakef. Mss. * Βοάζω, Gl. Baubo. * " Βοάδδω, Valck. Adoniaz. p. 290." Schæf. Mss.] " Βόημα, τὸ, Clamor: pro quo Dor. Βόαμα, " ut Aristoph. N. (967.) τηλέπορόν τε βόαμα." [* Βόησις, ἡ, Ps. 21, 1. " Schol. Soph. Œd. T. 419." Boissonad. Mss. " Steph. Dial. 21." Schæf. Mss. " Plut. 2, 17." Wakef. Mss.] Βοητὺς, ύος, ἡ, Clamor, Vociferatio: ea forma, qua dicitur ἐδητύς. Od. A. (369.) μηδὲ βοητὺς Ἔστω. * Βοάτης, ου, ὁ, * " Βοητὴς, (sic,) Adamant. Physiogn. 1, 3." Kall. Mss. Unde * Βοᾶτις, ἡ, Æsch. Pers. 573. αὐδά. * " Βοατίδας, Hercules, Etym. M. Βοητὴς, Hes. v. 'Ηπύτα." Wakef. Mss.]

'Αβόητος, ὁ, ἡ, Tacitus, Silens, Mutus. Ad verbum, Clamore carens: [πίστις, Nonn. Jo. 167, 14. πορείην, 216, 20. Anal. 3, 299. " Jacobs. Anth. 12, 262. ad Charit. 350. 523." Schæf. Mss. " Ἄβωτος, Etym. M." Wakef. Mss.]

'Αβοητὶ, Tacite, Sine clamore. At Hesychio, Facile; nisi forte leg. ap. eum ἀβοηθητὶ, Citra auxilium. D Nam ad ea, quæ facile fieri possunt, auxilio minus est opus. [Pind. N. 8, 15.]

'Αμφιβόητος, ὁ, ἡ, Circumquaque celebratus, i. q. περιβόητος, Anthol. [Anal. 2, 6. Musæus 187. πύργος. " Antagor. 2. Jacobs. Anth. 8, 16. ad Callim. 1, 203." Schæf. Mss. Strepitu circumdatus, H. in Del. 303.] 'Αμφιβώτης etiam reperitur pro eod. Citat Hes. ex Ione in Teucro. [" Jacobs. Anth. 8, 16. Valck. ad Ammon. 42." Schæf. Mss. * " Παμβόητος, Is. Porphyrog. in Allatii Excerptis 298." Boissonad. Mss. * " Πολυβόητος, Schol. Æschyl." Ind. Scap. Oxon. * Πολυβοησία, ἡ, Artemid. 2, 30. ubi al. * Περιβοησία.]

Βοὴ, ἡ, Clamor, Vociferatio, ut Il. Π. (267.) βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Od. K. (118.) Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος. At Il. Σ. (495.) Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Thuc. 4. Οἱ δὲ βάρβαροι ἰδόντες, πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο. Lucian. (3, 430.) Καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. Rursum Thuc. 8, (92.) Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις. Ubi Schol.

exp. ἀπὸ βοῆς, καὶ μὴ ἀμαθῶς. Idem vero loquendi genus, alioqui rarissimum, ap. Xen. reperio, 'Ε. 2, (4, 31.) Ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν: ubi exp. Clamore tenus. || Pugna, e consequenti, quod cum magno clamore confligi soleat. Hinc βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Ἕκτωρ, etc. Bello strenuus. Quidam tamen exp. hic quoque κραυγήν: vide Eust. || Pro Auxilio, affertur e Schol. Æsch. Suppl. (738.) Ὅμως ἄμεινον, εἰ βραδύνοιμεν βοῇ, Ἀλκῆς λαθέσθαι. [Gl. Μετὰ βοῆς ἀπαιτήσῃ Flagellaverit. Æsch. Suppl. 697. βοὴν δήμων ἐξοπλίζων. Eur. Hec. 1079. βοὰν ἀϋτεῖν. Theocr. 16, 97. βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. Arrian. Anab. 2, 22, 2. Ὑπ' αὐτὴν τὴν βοὴν καὶ τὸν ἐπίπλουν. Æsch. Ag. 1360. Πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Lex. Polyb. " Aristoph. Π. 637." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 149. Thom. M. 522. Markl. Iph. p. 405. Wakef. Ion. 92. Heyn. Hom. 4, 271. 7, 362. 390. ad Herod. 720. Pugna, Jacobs. Anth. 6, 282. Heyn. Hom. 6, 276. 321. ad Il. B. 468. Conf. c. μάχῃ, Heyn. Hom. 6, 519. Βοῇ θόος, 460. B. ἔχειν, 7, 529. ποιεῖν, ad Charit. 349. ἱστάναι, 410. Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, Wyttenb. Select. 414. ad Thuc. 2, 445. Baver." Schæf. Mss. " De tibiis, Pind." Wakef. Mss.]

Βόης, ὁ, Clamosus, Vociferator. Gall. Criard. Lucian. (3, 426.) Ἐδεδοίκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην ἀτεχνῶς ὄντα καὶ κρακτικώτατον κυνικῶν ἁπάντων. Pro quo VV. LL. perperam βοήν.

" Ἀβῶς, Hesychio ἄφθογγος. In Lex. meo vet. " ἄβως scribitur, et exp. præterea ἄφαντος: comp. " ex ā priv. et βῶσαι, Ion. pro βοῆσαι: et ἄβως s. " ἀβῶς dicitur Qui nullam vocem edit, nec ullum cla- " morem."

Ἀκαιροβόας, ὁ, Loquax, Blatero, q. d. Qui intempestive clamat. Sed exp. simpl. λάλος. [Clem. Alex. Pæd. 2. p. 203. * " Ἀμετροβόης, Philostr. Her. 252. (647.) cf. nott." Boissonad. Mss.] " Βαρυβόας, Gravi " clamore boans. Pind. ap. Plut. (2, 166.) Βαρυβόαν " πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος." [" Const. Manass. Chron. p. 104." Boissonad. Mss. " Ad Charit. 626." Schæf. Mss. * Ἐπορθοβοάω, Eur. El. 140. γόους πατρί. * Ἐπορθροβόας, i. q. ὀρθροβόας, Schneidero susp. * " Ἐπορθοβοάω, Musgr. El. 142." Schæf. Mss. * Ἐριβόας, Simmiæ Ovum. Dionys. H. 2, 41. * Εὐρυβόας, Liban. 4, 816. Greg. Naz. 2, 89. " Cf. Wakef. ad Mosch. 2, 119." Boissonad. Mss. " Valck. ad Ammon. 75." Schæf. Mss. " Galei Myth. 195. Vocalis, Villois. Anecd. Gr. 2, 178." Wakef. Mss.] " Ἡδυβόας, Jucundum clamitans, vel Suavem vocem " edens, Canorus. Epigr. κόσσυφος, et δόναξ." [Anyte 8. Paul. Sil. 72. " Eur. Bacch. 127." Seager. Mss. " Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss.] Καλαμοβόας, q. d. Calamostrepus, [Plut. 8, 45. * Καλλιβόας, Aristoph. O. 682. Soph. Tr. 650. * Κεροβόας, Anal. 2, 212. λωτός. " Jacobs. Anth. 9, 145." Schæf. Mss. * Λεπτοβόας, Schneidero susp.; sed extat ap. Cyrill. Alex. in Jo. 258. * Μιξοβόας, Æsch. ap. Plut. 9, 229. H. " Toup. Opusc. 2, 84., Emendd. 4, 490." Schæf. Mss. * " Ὀξυβόας, Const. Manass. Chron. p. 82." Boissonad. Mss. Lucian. 694. Æsch. Ag. 57. * Πεζοβόας, Pind. N. 9, 81. * Ῥογχιβόας, Gl. Ronchismus, (sic.) * Στερροβόας, i. q. χαλκοβόας, Schol. Soph. Œd. C. 1100=1044. * Ταυροβόας, Orph. H. 5, 3. * Ὑψιβόας, Schneidero susp. * Φρικτοβόας, Theod. Prodr. Ep. 14.]

Αὐτοβοεί, q. d. Cum ipso clamore. Urbem capi dicunt αὐτοβοεί, quæ statim capitur et quasi primo impetu s. incursu. Thuc. 3, (113.) Αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον (Ἀμπρακίαν.) Ibid. Δείσαντες οἱ ὀλίγοι μὴ αὐτοβοεὶ ὁ δῆμος τοῦ νεωρίου κρατήσειεν ἐπελθών. Paus. Ὀλίγου μὲν ἦλθεν ἑλεῖν αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν. Redditur autem, Primo statim clamore. [Heliod. 4. p. 201. Πρὸς τὴν δίωξιν αὐτοβοεὶ καὶ οὐδὲ ἡμέραν ἀναμείνασα ἑαυτὴν ἐπαφῆκεν. Bekk. Anecd. 465. " Αὐτοβοΐ, Theodoret. 2, 205." Kall. Mss. " Phrynich. Ecl. 93. Wakef. S. C. 4, 62. Marcell. de V. Thuc. 8. Mœr. 48. et n." Schæf. Mss.]

Ἀναβοάω, ήσω, Exclamo, Vociferor, Magna voce clamo; est enim epitaticum ἀνά. || Interdum accus.
A jungitur, et signif. Clamando profero, Magna voce dico, vel Elata voce, Declamo; ut, Ἀνεβόησε τοῦτο: et ap. Plat. Ep. 7. παιῶνα ἀναβοᾷν. Item Clamando voco, vel Clamore, Inclamo: ut capitur ap. Aristoph. (N. 220.) ἀναβόησον: licet exp. simpl. κάλεσον. [Gl. Proclamo. Xen. K. Π. 3, 1, 13. 7, 1, 38. K. A. 5, 4, 31. Aristoph. Π. 639. Ἐκκλ. 399. 403. Eur. Or. 103. Lucian. 722. Eust. 1331, 25. Lex. Polyb. " Æschin. 278." Seager. Mss. " Musgr. Hel. 1114. 1326. Jacobs. Animadv. 146. ad Charit. 490. Porson. Or. 976. Brunck. Aristoph. 1, 262. ad Dionys. H. 3, 377. De fut., ad Mœr. 106. Ἀνέβωσε, Wessel. Diss. Herod. 69. ad Callim. 1, 261. ad Xen. Eph. 254. ad Charit. 291. Brunck. Or. 103., Musgr. 984." Schæf. Mss.] " Ἀμβοάω, Æol. sync. pro ἀναβ. " Ἀμβώσαντες, Æol. et Ion. sync. atque crasi pro " ἀναβοήσαντες, tanquam a th. ἀμβώω, Exclamo, Cla- " morem tollo. Herod. (7, 18.) Ἀμβώσαντες μέγα." [" Ἀμβῶσαι, Wessel. Diss. Herod. 157., ad Herod. 5. 519. 717." Schæf. Mss. * Ἀναβόαμα, τό, et contr.
B * Ἀμβόαμα, Æsch. Choëph. 32. " Ad Thom. M. 136." Schæf. Mss.] Ἀναβόησις, (ἡ,) Exclamatio, Vociferatio: Inclamatio. [" Jacobs. Animadv. 146." Schæf. Mss. * Ἀνταναβοάω, Contra exclamo. Appian. B. C. 2, 357.] Ἐπαναβοάω, Acclamo, VV. LL. ex Aristoph. Π. [292. * Προαναβοάω, Demetr. Phal. s. 15. * Συναναβοάω, Xen. K. Π. 5, 1, 6.]

Ἀντιβοάω, Contra clamorem edo, Clamando respondeo, Vicissim clamo, Reclamo. [Gl. Reboo. Joseph. B. J. 3, 5, 4. Bio 1, 38.]

[* Ἀποβοή, ἡ, Thuc. 8, 92. Xen. 'Ε. 2, 4, 31. Ὅσον ἀποβοῆς ἕνεκα ὀργίζεσθαι, προσβάλλειν. Cf. Καταβοή.]

Αὐτοβοάω, Ipse me mea voce prædico, Ipse mei præconem ago: ut Erasm. Chil. interpr. dicens αὐτοβοᾷν simile esse alii Proverbio, Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ, et Οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Αὐτοβοᾷς, inquit Suid., ὅμοιος ὢν τῷδε, i. e. αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε. UNDE Αὐτοβόητος, ὁ, ἡ, Qui ipse sua voce de se testatur. At αὐτοβόητος δάκτυλος ap.
C Nonn. (J. 47, 29.) exp. Digitus vocalis: [67, 13. " D. 34, 12." Wakef. Mss.]

Διαβοάω, Divulgo, Rumorem dissemino. Et q. d. Per clamorem huc illuc spargo. Thuc. 8, (78.) Στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων, ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρνους φθείρεται τὰ πράγματα: ubi Schol. διάτορον ἐβόων. Herodian. (2, 2, 4.) Διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας, ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, Qui passim rumorem disseminent. In pass. usus ejus creberrimus est tam in bonam, quam in malam partem, pro Celebror, Fama percrebresco. Plato Ep. Ταῦτα διαβεβόηται, Hæc sunt fama et hominum sermone celebrata. Joseph. 7. Πόλει διαβοηθείσῃ, Urbi famosissimæ. Plut. Pericle, Διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους. Synes. Ep. Διαβεβοημένος Στάτυλος. Sic Διαβεβοημένος συνέσει. UNDE Διαβόητος, ὁ, ἡ, Divulgatus, Rumoribus crebris disseminatus. Herodian. 4, (4, 19.) Ἤδη δὲ καὶ τοῦ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν, Vulgata passim per eos cæde. Sic 5, (3, 21.) Διαβόητον ἐποίησαν φήμην.
D Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam, quam bonam partem. Lucian. Pseud. Αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη. [Gl. Famigerabilis. Διαβεβοημένος et διαβεβλημένος conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 337. ubi et Διαβόητος. * " Διαβοήτως, Procop. H. A. p. 36." Kall. Mss. * Διαβόησις, ἡ, Plut. de Ira cohib. 455=7, 785. " Διαβοάω, Thom. M. 210. Cattier. 70. Brunck. Aristoph. 2, 51., Kuster. 214. Diod. S. 2, 65. ad 147. 294. Valck. ad Ammon. 65. ad Lucian. 1, 463. ad Herod. 499. Celebro, Anton. Lib. p. 84. Verb. Διαβόητος, Thom. M. 209. Ammon. 42., Valck. 65. Eran. Philo 165. Xen. Ephes. 5. Bergler. Alciphr. 204. ad Lucian. 1, 463." Schæf. Mss. " Διαβοάω, Æsch. Pers. 639." Wakef. Mss.]

Ἐκβοάω, Exclamo. Basil. Οἱονεὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo; unde ἐκβεβοημένος, Fama celebratus, Celeber, Bud. ex Herod. || Apud Thuc. 1, (105.) ἐκβοάω, Cum clamore erumpo: Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες ἐκ τῶν Μεγάρων,

τούς τε τὸ τροπαῖον ἱστάντας διαφθείρουσι, i. e., ut A Schol. exp., μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. [Conf. cum ἐκβοηθέω, Greg. Cor. 284. 889. "Dioscorid. 11. Fischer. Præf. ad Anacr. 18., Brunck. p. 105. Ed. 1." Schæf. Mss.] Unde Ἐκβόησις, ἡ, Exclamatio. Synes. Ep. 67. Καὶ πεσόντες ἱκέτευον, ὡς πρὸς παρόντα, τὰς ἐκβοήσεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι. ["Aretæus de Morb. acut. 1, 2." Kall. Mss. * "Ἐκβοὴ, Greg. Naz." Kall. Mss. * Ἐπεκβοάω, Dio Cass. 43, 24. i. q. ἐπικαλέω. * Προσεκβοάω, Dio Cass. 249. (394.) * Συνεκβοάω, Herodian. 2, 8. "Dio Cass. 198." Wakef. Mss.]

Ἐμβοάω, Inclamo, Clamorem tollo. Thuc. 4. p. 133. Καταφρονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Basil. Καὶ πάντες προφῆται ἐμβοῶντες οὐκ εἰσηκούοντο. Lucian. (2, 928.) Οὐδ' ἂν μεῖζον τοῦ Στέντορος ἐμβοήσῃ: ["ad 1, 517. Phalar. p. 24." Schæf. Mss. Nicander A. 456. * Ἐμβόησις, ἡ, Eust. 757, 28. * "Ἀντεμβοάω, Eust. 796." Boissonad. Mss. Lex. SG. ap. Bast. ad calcem Scap. Oxon. "Valck. Adoniaz. p. 382." Schæf. Mss. * Ἐπεμ- B βοάω, Nicander A. 219.]

Ἐπιβοάω, Inclamo, ut Camer. interpr. Thuc. 5, (65.) Τῷ Ἄγιδι ἐπεβόησε. In pass. v. signif. act. capitur pro Invoco, Imploro auxilium, Deum fidem hominumque imploro, Bud. Cum clamore obtestor. Thuc. 3, (59.) Ἡμεῖς δὲ αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε, Communis cultus et publica Græciæ deorum numina invocantes. Camer. Et 8. p. 292. Καὶ ἐπιβοωμένου μὴ ἐφεδρευόντων ἐγγὺς τῶν πολεμίων, ἀπολέσαι τὴν πατρίδα. Citat idem Bud. et e Basilio 67. || Ponitur et pro Celebro, In ore habeo, i. e. ὑμνῶ, ut idem Bud. tradit, ap. Alex. de Fato 261. ["Arrian. Epict. 4, 1, 13." Schweigh. Mss.] Ad quod in malam partem acceptum, referri potest illud Thuc. (6, 16.) Καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος: quod Camer. interpr. Cum propria hæc mea in hominum sermones incurrant: nam laudem h. l. nequaquam signif. putat. [Gl. Inclamo. Ἐπιβοᾷ· Implorat. Ἐπιβοῶντος· Acclamantem. Ἐπιβοᾶται· Appellat. Ἐπιβοώμενος· Quæri- C tans. Arat. D. 178. Lex. Polyb. Ind. Epict. "Heyn. Hom. 6, 93. Jacobs. Anth. 8, 72. Lobeck. Aj. p. 327. Heindorf. ad Plat. Charm. 62. Toup. Opusc. 1, 350. Ἐπιβώσω, Jacobs. Anth. 8, 13. Ἐπιβοάομαι, ad Anton. Lib. 168. Verh. Ἐπιβώσασθαι, ad Callim. 1, 261." Schæf. Mss.] Hinc Ἐπιβόημα, τὸ, Acclamatio, ut Camer. Thuc. 5, (65.) interpr. Ὁ δὲ, εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ, δόξαν ἐξαίφνης, πάλιν τὸ στράτευμα—ἀπῆγε. Quod vocab. durum esse testatur J. Poll. [* Ἐπιβόησις, ἡ, Dionys. H. 2, 75. Dio Cass. 316. "Ad Charit. 514." Schæf. Mss. * "Ἐπιβοὴ, Strabo 47. Diog. L. 5, 90." Wakef. Mss.] Et Ἐπιβόητος, ὁ, ἡ, Celeber, Diffamatus, et in bonam et in malam partem; quamvis J. Poll. in deteriorem partem capiens, cum ἐπίρρητος et ἐπίψογος copulet. Thuc. 6, (16.) Καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι· ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα: verum ibi et περιβόητος legi indicatur. Et ap. Anacr. (Fr. 13.) Καί μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις. D [Anal. 1, 214. Valck. ad Ammon. 65.] "Ἐπίβωτος, "ex Anacr. affertur pro Infamis, quod erit Ion. pro "ἐπιβόητος. Idem διαβόητος." [Æschrio ap. Athen. 335. ἀνθρώποις. * "Ἐπιβοήτως, J. Poll. 5, 160. 6, 208." Kall. Mss. "Ἐπιβόητος, Thom. M. 210. Jacobs. Anth. 6, 386. 7, 33. Ammon. 42. Valck. Animadv. 66., Phœn. p. 302. Toup. Opusc. 1, 191. Eran. Philo 165. Ἐπίβωτος, Toup. l. c. Valck. ad Ammon. 42. ad Callim. 1, 261. Jacobs. ll. cc." Schæf. Mss. "Athen. 335." Wakef. Mss. * Προσεπιβοάω, Dio Cass. * Συνεπιβοάω, Theoph. 3. p. 678.]

Καρηβοάω, Præ sonitu et clamore vertigine capitis laboro: ὑπὸ ἤχου καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ καὶ ἰλιγγιῶ, Hes.

Καταβοάω, Reclamo, Clamore obruo, Clamore vinco, Bud. Clamoribus insector, Camer. Thuc. Κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, Invehebantur in ipsum. Philo V. M. 3. Συνιστάμενοι καὶ ἀθροιζόμενοι κατεβόων τοῦ προφήτου, Magno clamore prophetam increpabant. Greg. Καὶ τῆς ἐκδημίας ὡς τυραννίδος καταβοῶντες. Aristoph. A. (711.) Κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους, Superasset clamando ministros publicos ter mille, Camer. In ead. signif. med. vox etiam usurpatur ap. Aristoph. I. (286.) At in pass. καταβοώμενος, inquit Bud., dicitur Qui omnium clamore in invidiam vocatur. Appian. B. C. 5. Καὶ καταβοώμενος ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων, ἔφερε τὴν ὕβριν, de Augusto loquens, contra quem oppidani Italicarum urbium clamitabant ob agros ereptos et militibus datos. [Καταβοᾷ, Gl. Convitiatur, Vociferat, Convitiatur illi, et Convitium facit.] || Exp. etiam Imploro, Plut. Amat. Narrat. Κατεβόα τῶν Βακχιάδων. [Nic. Damasc. 232. Cor. Κατεβοᾶτο ὀσημέραι ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως τιμωρήσεται τὸν Νάναρον. Vide Καταικράζω. "Abresch. Lectt. Aristæn. 82. Herod. 476. Heyn. Hom. 5, 728. Brunck. Aristoph. 3, 14. Dionys. H. 4, 2079." Schæf. Mss.] Hinc Καταβόησις, ἡ, Convitium, Incusatio, ut militum in imperatorem: Bud. e Plut. Ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν ὡς οὐ Καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν βουλήν: de Def. Orac. Ἀλλ' ὅμως πολλὴ γέγονε κἀκείνῳ καταβόησις ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, Magnis etiam aliorum philosophorum clamoribus exagitatus et vexatus est. Volunt autem esse Att. h. vocab. pro καταβοὴ, ut ἀγάπησις pro ἀγάπη. [Greg. Cor. 50.; "Koen. 21. Steph. Dial. 21. ad Diod. S. 2, 138." Schæf. Mss. "Magnus clamor, Artemid. 24. Convitium, Plut. 2, 420." Wakef. Mss.] Est autem Καταβοὴ, ἡ, i. q. καταβόησις, seu, ut Bud. exp., Reclamatio, Invectio, Querela. Thuc. 8, (85.) Πορευομένους ἐπὶ καταβοῇ τῇ αὐτοῦ μάλιστα: (1, 73.) Καταβοῆς ἕνεκα τῆς εἰς Λακεδαίμονα: Et 1. Αἰσθόμενοι δὲ καταβοὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν, παρήλθομεν, Cum autem intellexissemus convitium nobis non exiguum fieri. [Greg. Cor. 50. 871.; "Koen. 21. Toup. Opusc. 1, 208. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. p. xxvii. Duker., Dial. 21. Dionys. H. 2, 1137. 3, 1344. 1511. 1758. ad 4, 2319. Spald. ad Quint. 4. p. 162." Schæf. Mss.]

Παραβοάω, Acclamo, VV. LL. ["Dem. 1359. Οὐ γάρ πω ἦν ῥήτωρ· ἀλλ' ἔτι συκοφάντης τῶν παραβοώντων παρὰ τὸ βῆμα, καὶ γραφομένων μισθοῦ." Seager. Mss.]

Περιβοάω, Celebro, Divulgo, Decanto. Greg. c. Jul. 2. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ καὶ λίαν νεανικὰ καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβοώμενα, ταῦτα, Famigerata, ut διαβοώμενα. Bud. ["Valck. ad Ammon. 65. Phalar. 360. 368." Schæf. Mss. * Περιβόησις et * Περιβοησία, ἡ, Artemid. 2, 30. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 532. ad Charit. 273.] Hinc Περιβόητος, ὁ, ἡ, Celebratus, Decantatus, Nobilitatus, tam in malam, quam in bonam partem. Philo V. M. 1., Διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illustrem et celebrem vatis pietatem ostendit. Lysias, Ἐπεθύμησα περιβόητος γενέσθαι. Plut. Themist., Περιβόητος νίκη. At in malam partem ap. Dem. de Cor., Αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου στάσεως, Turpis famosissimæque seditionis. Et ap. Lys. in Apolog. c. Sim., Καὶ τότε μὲν ἄρα ἵνα μὴ περιβόητος εἴην, ἡσυχίαν ἦγον. [Gl. Perspicuus, Illustris, Liquidus, Pervulgatus. Diod. S. 14, 76. Act., Soph. Œd. T. 193. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 337. Lex. Polyb. "Ad Xen. Mem. 3, 5, 1. Ammon. 42.; Valck. Animadv. 65. ad Charit. 273. 660. Lucian. 1, 480. Thom. M. 210. ad Diod. S. 1, 700. De constr., ad 2, 26." Schæf. Mss.] "Περίβωτος, Ion. pro περιβόητος, Decantatus, Celebris, "ut π. Ἴλιος, Epigr." ["Brunck. ad Poët. Gnom. 296. Toup. Opusc. 1, 367. Valck. ad Ammon. 42. Wakef. S. C. 1, 84. Jacobs. Anth. 6, 386. 8, 374. 12, 228. Apollonid. 2. Epigr. adesp. 717. Even. 14." Schæf. Mss.] Et Περιβοήτως, Clare, Manifeste, VV. LL. e Dem. [213=87. J. Poll. 216. 557. 682. "Valck. ad Ammon. 66." Schæf. Mss.]

Προβοάω, q. d. Præclamo, Cohortor, VV. LL. [Osann. Anal. 98. Il. M. 277. "Soph. Phil. 218. Προβοᾷ γάρ τι δεινόν." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 6, 321." Schæf. Mss. * Προσβοάω, Gl. Acclamo. Herod. 6, 35. * Συμβοάω, Xen. K. Π. 7, 5, 26. K. A. 6, 3,

6. ἀλλήλους. " Cattier. 16." Schæf. Mss. *Ὑπερβοάω, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

¶ Βώσας quoque reperitur, et Βώσομαι, ac Βώσεσθαι, ap. poët. et Ion. Scriptt. pro Βοήσας, βοήσομαι, et βοήσεσθαι. Il. M. (337.) ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν· Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν. Et βωσόμεθα, quod Suid. exp. καλέσομεν, et μαρτυρούμεθα. Apud Herod. 3. βεβωμένα, Fama celebrata, Celebria. AT Βῶσον ap. Cratin. est βοήθησον, ut Suid. docet. [" Βώω, Wessel. Diss. Herod. 157. Wakef. ad Bion. 11, 2. Koen. ad Greg. Cor. 131. ad Charit. 275. ad Herod. 499. 677. 717. Βώσας, Heyn. Hom. 6, 334. 627. Βωσάτω, Aristoph. Εἰρ. 1155." Schæf. Mss.] HINC Ἀναβῶσαι ap. Herod. pro ἀναβοῆσαι, Exclamare: 1. Ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε: 3. Οἱ δὲ, ἀμβώσαντες μέγα, εὐφημεῖν μιν ἐκέλευον. ET Ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι, Od. A. (378.) ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας. Il. K. (463.) σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'. [" Ἐπιβώω, ad Il. K. l. c. Alex. Ætol. 5. Erycius 5." Schæf. Mss.]

¶ Βωτῶ quoque i. q. βοῶ, facto sc. βοητῶ a βοήσω, deinde contr. βωτῶ. [" Jacobs. Anth. 9, 48." Schæf. Mss.] UNDE Ἐπιβωτᾷ, Herod. Hæc Eust. ITEM Βωστρῶ, ejusd. est signif., quod ab illo βωτῶ derivat idem Eust. quemadmodum ex Ἐλατῶ, quod fit ab ἐλάω s. ἐλαύνω, Ἐλαστρῶ. Exp. autem βωστρῶ, ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι, addens ap. Theocr. poni pro *ψηλαφητικῶς ἐν ἀγυιαῖς ἀναβοῶμαί τινα. Od. M. (124.) Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν τε Κραταιΐν, Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσι. Theocr. 5, (64.) τὸν δρύτομον βωστρήσομες. [Greg. Cor. 283. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 255. " Aristoph. Εἰρ. 1146. Τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου, Vocet Syra Manem ex agro. Lego, βωστρησάτω 'κ τ. χ. Vide Classical Journal T. 2. p. 719." Seager. Mss. Cf. Καλιστρῶ. " Koen. ad Greg. Cor. 131. Bergler. Alciphr. 332." Schæf. Mss. " Opp. K. 4, 291." Wakef. Mss. *Ἐπιβωστρέω, Theocr. 12, 35. ubi al ἐπιβωτᾷ, Greg. Cor. 283. " Koen. 131." Schæf. Mss.]

" Βωθύζειν, Hesychio βοᾶν, θωΰσσειν; Clamare, " Vociferare."

ΒΟΗΔΡΟΜΟΣ, ET Βοαδρόμος, Dor. ὁ, ἡ, Auxiliator, Opitulator, βοηθός. Eur. Phœn. (1441.) ὦ τέκν' ὑστέρα βοηδρόμος Πάρειμι: Or. (1290.) ποδὶ βοηδρόμῳ. UNDE Βοηδρομέω, Auxilior, βοηθῶ, (1356.) Βοηδρομῆσαι πρὸς δρόμους τυραννικοὺς, i. e. ὡς ἐπὶ βοηθείᾳ δραμεῖν, Schol. Utuntur autem h. v. non solum poëtæ, sed et prosæ scriptt. interdum. Plut. Ἐπεὶ δὲ ᾔσθετο Σύλλαν μὲν κατὰ στόμα, Πομπήϊον δὲ κατ' οὐρὰν βοηδρομοῦντας ἐπ' αὐτὸν, Suppetias contra se venientes, Bud. Idem affert e Luciano (1, 107.) Ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες, αὐτοὺς συλλάβοιεν, i. e., inquit, Tumultuose accurrentes. De etymo autem harum vv. vide Βοηθός. [Appian. 1, 281.: B. C. 2, 503. " Accurro, Eur. Heracl. 122." Seager. Mss. " Valck. Hipp. p. 246., ad Herod. 593. Brunck. Aristoph. 2, 220. Heyn. Hom. 7, 362." Βοηδρόμος, Valck. Hipp. l. c. Jacobs. Anth. 8, 111. Schæf. Mss. " Opp. A. 2, 502." Wakef. Mss. * Βοηδρομία, ἡ, Maxim. de Electt. 381. " Brunck. Aristoph. 2, 220." Schæf. Mss.]

Βοηδρόμιος, ὁ, (ἡ,) Auxiliaris. Callim. H. in Apoll. (68.) Ὤπολλον, πολλοί σε βοηδρόμιον καλέουσι. [Valck. Hipp. 776.] ET Βοηδρόμια, τὰ, Festum quoddam Athenis celebrari solitum, ob prælium a Theseo adv. Amazones feliciter gestum, QUIA Βοηδρομιὼν nom. est Mensis ejus, quo illud gessit. Ita quidam e Plut. (1, 57.) ubi tamen, Ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς, ἐφ' ᾗ τὰ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Apud Eund. vero (7, 906.) legimus, Τὴν γὰρ δευτέραν ἐξαιροῦσιν ἀεὶ τοῦ Βοηδρομιῶνος, ὡς ἐν ἐκείνῃ τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν γενομένης τῆς διαφορᾶς. Est autem Gr. tertius mensis, quem Augustum quidam, alii Junium, Septembrem nonnulli esse volunt. [Gl. Βοηδρόμια· Celebritas quædam cursus cum clamore. Perperam editum est βοηδρομία. Βοηδρομιὼν, Plut. 4, 46. 181. 435. 5, 31. Dem. Olynth. 2. p. 81. Mount., de Cor. 323. 327. Athen. 360. Aristot. H. A. 908. " Valck. Hipp. p. 246. Brunck. Aristoph.
A 2, 220. Βοηδρόμια, Heyn. ad Apollod. 866. Valck. l. c." Schæf. Mss.]

ΒΟΗΘΟΟΣ, ET Βοηθὸς, sed prius illud ap. solos poët. est in usu, Auxiliator, Opitulator. E βοὴ et θέω, Curro: sicut βοηδρόμος e βοὴ et δρομέω, a δρόμος, quod in comp. τρέχω signif.: ita ut proprie de Eo dicatur, qui ad clamorem alicujus accurrit, periclitantis sc. Quidam tamen a βοὴ, ἡ μάχη, deducere maluerunt: quo fit, ut Eust. βοηθόον exp. μάχιμον: unde esse dicit βοηθόον ἅρμα in Il. Xen. K. Π. 5, (3, 10.) Μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναί σοι. Et, Βοηθὸς ὁρμῶμαί σοι, ex Eod. Apud Plut. Themistocle, Τριήρεις ἡμῖν παρεστᾶσι βοηθοί: ubi observa jungi cum eod. verbo, cum quo et Xen. jungit: exp. Triremes nobis præsidio adsunt. Et Thuc. βοηθοὺς πέμπω, Subsidia mitto. ‖ Item Βοηθόος, Nom. propr. ap. Hom. Sic et Βόηθος, retracto accentu in primam, Nom. propr. cujusdam Philosophi ap. Plut. de Plac. Phil. [Βοηθὸς, Gl. Auxiliarius, Patronus, Adjutor, Auxiliator, Adjutrix, Intercessor. Βοηθόον ὤπασε κόσμῳ, Nonn. Jo.
B 80, 25. Ἀνδρομέου βιότοιο βοηθόος, 27, 16. Anal. 3, 277. Il. P. 481. " Heyn. Hom. 6, 460. 7, 361. ad Il. N. 477. Βοηθὸς, Eran. Philo 166. Conf. c. Βοιωτὸς, ad Herod. 410." Schæf. Mss.]

Ἀβόηθος, ὁ, ἡ, Cui succurri non potest; ut φάρμακον, Immedicabile venenum, Theophr. H. P. 5. Et Polyb. 16. Ἀβοήθους ἐσκεύαζον πληγὰς, i. e., ut Bayf. interpr., Vulnera inflixerunt, quibus arte nulla mederi quis posset. [Ps. 87, 4. A Schneidero non agnoscitur. * Αὐτοβοηθὸς, i. q. αὐτάρκης, Phav. 137.] ET Δυσβόηθος, Cui succurri difficulter potest, Vix medicabilis. [Schneidero susp.] ET Συμβοηθὸς, Qui ad suppetias ferendas una cum aliis convenit, Auxiliaris.

[* " Βοηθικὸς, (ἡ, ὸν,) Valck. Callim. 227." Schæf. Mss.]

Βοήθεια, ἡ, Auxilium, Subsidium: Τῆς ἀπορίας βοήθειαν εὑρεῖν, e Xen. ut ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν, Isocr. Et βοήθεια χρημάτων e Dem. Sæpe autem de Auxilio, quod fertur in bello, et quidem pro iis,
C qui auxilio veniunt. Xen. Ἑ. 7. Ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια. Dem. Βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, Isocr. Archid. (18.) Item βοήθειαι plur. ap. Eund. et ceteros. Et βοηθείας ποιεῖσθαι ex Æschine, pro Auxilia suppeditare. [Gl. Adminiculum, Auxilium, Propugnaculum, Sufflamen, Subsidia, Adjumentum, Præsidium, Adjutorium, Executio. Βοήθειαν· Opem. Βοήθειαι· Suppetiæ. Διὰ βοηθείας· Per instantiam. Πρὸς βοήθειαν· Ad auxilium. * Βοηθία· Favor, Adjutorium, Adminiculum, Subsidium, Præsidium, Auxilium, Adjumentum. Lex. Polyb. Ind. Epict. " Wessel. ad Herod. 40. ad Diod. S. 1, 606. 2, 309. Copiæ, ad 1, 680. Cum dat., Heindorf. ad Plat. Gorg. 229. 261." Schæf. Mss.] Ἐκβοήθεια, ἡ, Eruptio, ut ap. Thuc. 3, (18.) exp. Καὶ ἐκβοηθείας τινὸς γενομένης, πληγέντες ὑπό τε τῶν Ἀντισσαίων καὶ τῶν ἐπικούρων: quæ exp. simile quid habet cum illa τοῦ ἐκβοάω pro μετὰ βοῆς ἐξέρχομαι. Ἐπιβοήθεια, Auxilium. [Thuc. 3, 51.] Παραβοήθεια, Suppetiæ, Auxilia, Bud. Po-
D lyb. 5, (66.) Περαίνειν οὐδὲν δυνάμενος διά τε τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου, καὶ τὰς περὶ τὸν Νικόλαον παραβοηθείας: [2, 5. Plato de LL. 2. p. 778.] Συμβοήθεια, ἡ, Ad auxilium ferendum concursus, Suppetiæ, [Schneidero susp. " Thuc. 2, 130." Wakef. Mss.]

¶ Βοηθέω, q. d. ἐπὶ βοὴν θέω, Ad clamorem accurro, Suppetias eo, Auxilio venio, s. Ad auxiliandum. Bud. βοηθῶ interpr. Suppetias eo, item Occurro hostibus: et subjungit ex Isocr. Paneg. Καὶ βοηθήσαντας ἐπὶ τοὺς ὅρους τῆς χώρας, μάχῃ νικήσαντας, τρόπαιον στῆσαι. Idem Bud. Βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα ap. Xen. interpr. Suppetias eunt, vel mittunt. Sic autem in VV. LL. ἐκεῖσε βοηθεῖν redditur Illuc mittere auxilium. Tale est βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, Thuc. 4. et βοηθεῖν ἐπὶ θάλατταν, Xen. Ἑ. 1, (1, 3.) Dem. autem Ἐβοήθησεν ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Interdum cum ἐς, ut idem Xen. ibid. Εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Sic βοηθεῖν εἰς Φωκέας e Dem. Sed interdum et sine his præpp. motum indicat, habens solum dat., ut Thuc. 3, (5.) Οὗτοι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις

ἐβεβοηθήκεσαν. Ibid. Ὡς ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς. Sic A
autem et alibi utitur: ubi βοηθεῖν est Auxilio venire, vel Subsidio venire. Sed et simpl. pro Occurro hostibus, ut Bud. interpr., vel Propugnatum accurro, ap. hunc Script. legitur. In VV. LL. ex Herod. affertur Βοηθέουσιν ἐπ' αὐτὸν, pro Ad se defendendos ei obviam tendunt.

Βοηθῶ, sine motu, Auxilior, Opem fero; ut Isocr. Βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις: Panath. Ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων. At Xen. addit accus. rei, Τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύναται. E Dem. autem, Βοηθεῖν τινὶ πρὸς τοὺς πολεμίους. Dicitur et βοηθῶ σοι τούτῳ, cum dat. instrumenti, Hac re te adjuvo et tibi opitulor, q. d. Per hanc rem. Sic Xen. Ἑ. 6. Καὶ ὅσους εἶχεν ὁπλίτας, ἅπασιν ἐβοήθει. Tale est βοηθεῖν χρήμασι. Interdum vero uterque dat. ponitur, ut Æsch. (69.) Βοηθῶ κατὰ τὸν ὅρκον καὶ τῷ θεῷ, καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσιν, οἷς δύναμαι. || Patrocinor, Bud. ex Æsch. in Tim. Μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει πάσῃ, καὶ τοῖς νόμοις, καὶ ὑμῖν, καὶ ἐμαυτῷ. Sic Isocr. Ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τῷ B
νόμῳ βοηθεῖν καθ' ὃν κ. τ. λ.

Βοηθοῦμαι, pass. Auxilio juvor, Mihi feruntur suppetiæ: unde βεβοηθημένον: Plato Ep. 7. Ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφίᾳ, καὶ φίλοις, Hac ratione latum a me erat auxilium. Ex Hermog. Βοηθούμενοι τὴν σωτηρίαν. Interdum βοηθεῖσθαι dicitur, qui re aliqua ut remedio juvatur. Athen. 2. Βοηθοῦνται δὲ ἀπὸ ὑδρομέλιτος πόσεως. Diosc. autem 4, 83. dixit, Βοηθοῦνται δὲ πάντες ποτιζόμενοι νίτρῳ ἢ κονίᾳ κ. τ. λ.

[Βοηθέω, Gl. Succurro, Adjuvo, Suffrago, Subvenio, Opitulor, Auxilior, Juvo. Βοηθεῖ· Intervenit, Succurrit, Juvat, Suppetit, Adjuvat, Adjutat. Βοηθεῖν τοῖς παιδικοῖς, Defendere amasium, Causam amasii agere, Æsch. Socr. Dial. 1, 7. et Ind. " Ad Charit. 258. 693. Aristoph. Pace 926. Heyn. Hom. 7, 362. Ammon. 31. Valck. Hipp. p. 246. Wyttenb. Select. 408. Od. Ξ. 266. Thom. M. 156. Fischer. Ind. Palæph. Xen. K. Π. 66. Act. Traj. 1, 90. Wessel. ad Herod. 40. τῇ λέξει, ap. Gramm., Thom. M. 866. Valck. ad C
Ammon. 140. τινὰ, Salmas. ad Scriptt. H. A. 467. ad Diod. S. 2, 212. Conf. c. βοάω, ad 1, 730. Pass., T. H. ad Aristoph. Π. p. 315." Schæf. Mss. " Cum clamore impetum facio, Polyæn. 584. Alii remedium quæro, Æschin. 560." Wakef. Mss.] " Βωθεῖν, Hes. " teste pro βοηθεῖν dicitur, Ionice nimirum contra- " ctis ο et η: ut et βωθέοντες pro βοηθέοντες s. βοη- " θοῦντες. Exp. tamen illud βωθεῖν etiam ὁμιλεῖν." [Meleager 19, 1. " Brunck. Aristoph. 2, 219. Pierson. Veris. 91. Wessel. Diss. Herod. 69. 157.; ad Herod. 29. 620. 640. 652. 701. 717. ad Charit. 258. ad Callim. 1, 261. 2, 4. Jacobs. Anth. 1, 36." Schæf. Mss. " Nicander A. 498." Wakef. Mss.]

Βοήθημα, τὸ, Auxilium. Item, Remedium. Plut. Exponitur et Medicamentum ap. Gal. ad Glauc. [Gl. Adjutorium, Adminiculum, Subsidium, Remedium, Adjuvamentum. Hippocr. 12. Diod. S. 1. p. 15. 21.; 3. p. 110. Lex. Polyb. Ind. Epict.] HINC Βοηθηματικὸς, (ἡ, ὸν,) Auxiliatorius, Auxiliandi vim habens. [" Dioscor." Wakef. Mss. * Βοήθησις, UNDE * Βοη- D
θήσιμος, ὁ, ἡ, Theophr. H. P. 9, 16.] Βοηθητικὸς, (ἡ, ὸν,) Auxiliaris, Qui auxiliari potest, vel, Qui lubenter auxiliatur. Aut, Aptus ad auxiliandum. Gall. Secourable, a nom. Secours, quod βοήθειαν signif. Aristot. Rhet. 1. Βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις. Plut. Solone, Βοηθητικὸς ἦν τοῖς πένησι. [" Diod. S. 2, 527." Schæf. Mss.]

Ἀβοήθητος, (ὁ, ἡ,) Auxilio carens, Auxiliatorem non habens, Ope omni destitutus. Formatur a βεβοήθηται, 3 sing. præt. τοῦ βοηθοῦμαι, præfixo α priv. Epictet. Ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. || Remedio carens, Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος. Polyb. 1. Καί τινα τῶν ἐν αὐτοῖς γεννωμένων ἑλκῶν καὶ φυμάτων ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει, καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Sic ἀβοήθητον δῆξιν Immedicabilem morsum appellat Diosc. 9. [Ind. Epict. " Diod. S. 2, 436." Schæf. Mss. * Ἀβοηθήτως, Immedicabiliter, Diosc. Ther. c. 10. * Ἀβοηθησία, ἡ, Auxilii defectus, Sir. 51, 10.] Ἀβοηθητὶ, Citra auxilium. Δυσβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui vix succurri potest, Cui ægre auxilium ferri potest. Vix medicabilis, [Diod. S. 126. 250. Diosc. Parab. 2, 159.] CONTR. Εὐβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui facile est opitulari. Facile medicabilis. [Aristot. Pol. 7, 5. χώρα; Hippocr. 397. " Diosc. 406." Wakef. Mss.]

Βοηθητέον, Auxilium ferendum est, Opitulandum est, Remedium adhibendum est, [" Orig. c. Cels. 423." Kall. Mss. " Βοηθητέα, Lucian. 2, 345." Schæf. Mss. " Dem. Ol. 1." Wakef. Mss.]

Ἀντιβοηθέω, Vicissim auxilium fero, Xen. Ἑ. 7, (4, 2.) Ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς. [Thuc. 6, 18.] " Εἰσβοηθέω, Ingredior ad ferendum auxilium: Au- " xilior, VV. LL." Ἐκβοηθέω, Ad opitulandum procurro, Auxilium fero, Plut. (9, 97.) Καὶ νεανίσκων πολλῶν ἐκβοηθούντων. [Lex. Polyb. " Ad Diod. S. 1, 512. 730. Wyttenb. Select. 409. Xen. K. Π. 67. Toup. Opusc. 1, 50." Schæf. Mss. " Polyæn. 13. Ælian." Wakef. Mss.] Ἐπεκβοηθέω, Ad opem ferendam procurro. Thuc. 8, (55.) Ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ τρεψαμένων τοὺς Χίους, i. e. ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ἐπὶ τῷ συμβάντι, Schol.: [7, 53. * Συνεκβοηθέω, Diod. S. Ecl. 2, l. 25.]

Ἐμβοηθέω, Auxilium fero.

Ἐπιβοηθέω, Ad auxilium ferendum supervenio. Thuc. 3. Ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες: ibid. Ἐπιβοηθεῖν διὰ τῶν Ἀμφιλόχων: 1. Ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Auxilium ferre alii aliis adv. ingentem classem. Herodian. 1, (12, 19.) Ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ, Populo suppetias raptim tulerunt. [Gl. Adminiculo, Adjuvo. Lex. Polyb. " Ad Diod. S. 1, 242." Schæf. Mss. * Ἐπιβοήθησις, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 332. * Παρεπιβοηθέω, Diod. S. 1, 119. * " Συνεπιβοηθέω, Greg. Thaum. in Orig. 8." Kall. Mss.]

Παραβοηθέω, Suppetias fero. Thuc. 1, (47.) Ἦσαν δὲ τοῖς Κορινθίοις ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες, Habebant multos barbaros auxiliares. Polyb. 5. Πάντα βουλόμενος ἐποπτεύειν, καὶ παντὶ τῷ δεομένῳ παραβοηθεῖν: 16. Παραβοηθοῦντες τοῖς κινδυνεύουσι. [Gl. Adminiculo. " Athen. 1, 5." Boissonad. Mss. " Παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις, Antiph. ap. Athen. 3. ' Τὸ παραβοηθεῖν elegans est et usu tritum verbum, de vicinis proprie usurpatum, qui mutuas sibi operas opemque præstant, ut quemque illorum premit necessitas.' Casaub. ad l." Strong. Mss. " Plato de Rep. 9. p. 455. Bas. 1. Τίθει τοίνυν καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ αὐτοῦ γιγνόμενα, ἅπερ καὶ περὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀγόμενόν τε εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνομαζομένην δ' ὑπὸ τῶν ἀγόντων ἐλευθερίαν ἅπασαν, βοηθοῦντά τε ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, τοὺς δ' αὖ παραβοηθοῦντας, Auxilium illi adolescenti et virtuti contra corruptores ejus ferentes." Seager. Mss. Lex. Polyb. " Cattier. 84." Schæf. Mss. " Polyæn. 584. Arrian. 44." Wakef. Mss. * Παραβοήθημα, τὸ, Mathem. Vett. 57. * Δυσπαραβοήθητος, ὁ, ἡ, Polyb. 5, 22.]

[* " Περιβοηθέω, Antiphanes: Τοῦ γάρ τις ἄλλου πρὸς θεῶν περ οὕνεκα Εὔξαιτο πλουτεῖν, εὐπορεῖν τε χρημάτων, Ἢ τοῦ δύνασθαι περιβοηθεῖν τοῖς φίλοις, Σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος ἡδίστης θεῶν;" Seager. Mss. " Casaub. ad Athen. 11." Schæf. Mss.]

" Προβοηθέω ἐς πόλιν, Civitati ante auxilio eo." [Herod. 8, 144. " ad Herod. 690. 694. Paus. 324." Schæf. Mss.]

Προσβοηθέω, Ad opitulandum accurro. Thuc. 8. Λέων γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσεβοήθησεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν: 1. Οἷ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν βαρβάρων προσεβεβοηθήκει, Quo eis copiæ terrestres barbarorum ad opem ferendam venerant. [Lex. Polyb. " Ad Herod. 690. Xen. K. Π. 69. ad Diod. S. 1, 242. ad Charit. 693. Προσβωθέω, ad Herod. l. c. 717." Schæf. Mss.]

Συμβοηθέω, Ad auxilium ferendum convenio. Thuc. 3. Οὐ χαλεπὸν ἀπέφαινον, πρὶν ξυμβοηθῆσαι, καταστραφῆναι. Ibid. Ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων καὶ φρουρῶν τινῶν ὀλίγων. Et 7. Ἀξιώσοντας συμβοηθεῖν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ, i. e. βοήθειαν πέμπειν, ut Schol. exp. [Lex. Polyb.]

[* Ὑποβοηθέω, Gl. Suggero. " Steph. Præf. Gloss." Schæf. Mss.]

ΒΟΑΞ, ακος, ὁ, Piscis, qui a Plin. Box vocatur. Aristoph. ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα Μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε: Athen. 7, (27.) παρὰ τὴν βοὴν dictum esse hunc piscem scribit. Unde Pherecrates, cum scripsisset, Ἄλλον φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθύν φασι τὸ παράπαν, subjungit, νὴ τὼ θεὼ οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰχθὺς οὐδεὶς ἢ βόαξ. [Draco 18, 15. "Κήρυξ μὲν ἦν βόαξ, σάλπη δ' ἐσάλπιγξε, Archippus ap. Athen. 7." Gataker. Mss. "Aristoph. Fr. 265. Greg. Cor. 195." Schæf. Mss.] Ετ Βόηξ pro eod. Numen. in Halieut. Ἡ λευκὴν συνόδοντα, βόηκάς τε, τρίγκους τε. Ετ Βῶξ quoque per contr. pro eod., ut docet ibid. Athen. citans ex Aristot. et Epicharmo. Hic idem piscis Βοὼψ ab Aristoph. Byzantio, contendente non recte βῶκα appellari, ut eod. in l. testatur Athen., dictus fuit, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὦπας ἔχει, q. d. βοὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων. "Βῶκες, Pisces, quos alii "βόακας, alii βόηκας appellant παρὰ τὴν βοήν: quam "etiam ob rem sacri esse feruntur Mercurio, ut A"pollini οἱ κίθαροι dicati sunt. Herm. Barb. e Speu"sippo tradit βῶκας esse τὰς λευκομαινίδας, Menas "candidiores, quos vulgo Girros s. Girrulos vocari. "Nom. sing. est Βώξ. Βῶσκες, Boscæ pisces, forsan "iidem, qui βῶκες supra, VV. LL. Sed procul du"bio scriptura illa mendosa est." [Gl. Βώξ· Piscis habens magnum ventrem. Βῶκες, ἰχθύες· Voce. Ubi v. nott. Greg. Cor. 415. 419. "Huschk. Anal. 228. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 133. Jacobs. Anth. 11, 89. Aristoph. Fr. 265." Schæf. Mss.]

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ὁ, Rana, dicta quasi βοάτραχος, quemadmodum et βότραχος pro βάτραχος ap. Hippocr. scribi Gal. auctor est, παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν, ut Etym. docet. Auctor Batrachom. (80.) Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ. || Est etiam Piscis nom. quem Plin. modo Batrachum, modo Ranam vocat, Aristot. autem inter σελάχη recenset. || Dicitur etiam διόγκωσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν, μάλιστα δὲ τῶν φλεβῶν, ut Aët. tradit. Tumor, inquit Gorr., phlegmonodes partium, quæ sub lingua sunt, sed maxime venarum, pueros præsertim infestans. Quem morbum interprr. modo Ranam, modo Ranunculum vocant. || Hesychio est etiam ἐσχάρας εἶδος. ["Pro βάτραχος ap. Herod. * βάθρακος scribi ait Eust. Od. 271, 46=1570. quæ scriptura hodie in ejus libris non reperitur, ac fortasse memoria fefellit Eust.; supersunt enim Herodotei Codd. Eustathio antiquiores." Schweigh. Mss. Cf. Βλίταχος, Βράταχος, Βόρταχος, Βρόταχος, Βύρθακος, Βλαχὰν, Βλίχαν, Βλίκανον, Βλίκαρος, Βάρακος, Βαρακίς. Plato Theæt. 20. "Toup. Emendd. 2, 425. Varia Ranæ nomm., pro varia gentium dial., Alberti Peric. Cr. 72. ad Herod. 338." Schæf. Mss. "Pars ungulæ equinæ, Geop. 1104. Piscis, Opp." Wakef. Mss.]

Βατραχομυομαχία, ἡ, Ranarum et murium pugna: cujus nominis poëmation Hom. ascribitur. Plut. (9, 465.) Ὥσπερ βατραχομυομαχίας γινομένης: sed in vulg. Exempll. legitur βατραχομαχίας, quod signif. simpl. Ranarum pugnam. [Vita Hom. c. 24. Schol. Soph. Ant. 101.]

Βατράχειος, ὁ, ἡ, q. d. Ranalis; ut βατράχειος μοῖρα ap. Suid. At βατράχειον, τὸ, sc. χρῶμα, Coloris species, quo facies illinebatur, antequam personæ repertæ fuissent: ut tradit Aristoph. Schol. [I. 523. καὶ βαπτόμενος βατραχείοις. Viridis, Philostr. 2, 22. "Tyrwh. ad Aristot. 139." Schæf. Mss. "Paus. 69." Wakef. Mss.] Unde Βατραχὶς, ut idem Aristoph. Schol. docet (I. 1406.) ίδος, ἡ, Vestis eo colore tincta: εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα, Vestis florida ad ranarum colorem accedens. Hesychio vero ἱματίου χρῶμα, ὃ βάπτεται ὑπὸ βατραχίων πόας. Dio 58. Ἰσχυρῶς γὰρ τῷ τὴν βατραχίδα ἐνδύνοντι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ χρώματος τῷ πρασίνῳ καλουμένῳ, προσέκειτο. ["Brunck. Aristoph. 3, 56.; Kuster. 109." Schæf. Mss. "Ranula, Nicander Θ. 417." Wakef. Mss.] At Βατράχιον, τὸ, Herba est, quæ Lat. Ranunculus dicitur: de qua Diosc. 2, 26. Plin. 26, c. ult. Alio nomine σέλινον ἄγριον dicta, et * πολυάνθεμον ap. eosd. auctores. [At Ranunculus herba Tralliano 3. p. 63. βατραχίς. Hippocr. 634, 36.]

A Βατραχίσκος, ὁ, Pars quædam in cithara, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

Βατραχίτης λίθος, Batrachites lapis. Plin. 37, 10. Coptos et batrachitas mittit: unam, ranæ similem colore, alteram ebori, tertiam rubetis e nigro.

Βατραχίζω, In morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro In modum natantis ranæ extendi, cum de luxatione membrorum agitur: Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ καὶ πεσὼν διασυρῇ, καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ, VV. LL. [Hippiatr. ap. Schneider. Lex. Ὅταν βατραχήσῃ.]

ΒΟΜΒΟΣ, (ὁ,) per onomatopœiam, s. ex imitatione soni literæ β, ut ῥοῖζος a ρ, et σιγμὸς a σ, Bombus, Sonus, quem edunt apes. Unde βομβήεσσα μέλισσα, Epigr. et Βομβηδὸν κλονέονται, itidem de apibus dictum ab Apoll. R. Latini quoque Bombum apibus tribuerunt. Reperitur autem et Bombitatio s. Bombizatio, de quibus vide in verbo proxime seq. Transfertur βόμβος et ad alios sonos, ut ad Sonum tonitrus. [Gl. Strepitus, Tinnitus, Bomuis, (leg. Bom- B bus.) Suet. Ner. 20. Schneider. Lex. Schol. Aristoph. Θ. 1187. "Huschk. Anal. 108. 110. Longus p. 8. Callim. 1, 548." Schæf. Mss. "Heliod. 79. De vento, 247. Strepitus suavis, Agath. 10." Wakef. Mss. * "Βομβόχυλον, (τὸ,) Mandragora, Diosc. 467." Boissonad. Mss. * Βομβώδης, ὁ, ἡ, Ælian. N. A. 6, 36. Eust. 1084, 47. Matth. Chrys. Villois. Anecd. Gr. 2, 8. "Ad Il. Π. 379. * Μεγαλόβομβος, Jacobs. Anth. 7, 248." Schæf. Mss. "Schol. Od. X. 299. Ælian. H. A. 227." Wakef. Mss. * Ἐρίβομβος, ὁ, ἡ, Orph. Fr. 49. μέλισσα. "Porph. A. 16." Wakef. Mss.]

Βομβέω, ήσω, Bombum edo, vel Bombum facio, ut loquitur Varro de apibus. Fortasse autem et Bombitare s. Bombizare dicere possumus, prout ap. Fest. leg. censuerimus, nimirum vel Bombitatio, vel Bombizatio; sed prius illud magis mihi arridet. Apud Aristoph. Π. (538.) ψύλλαι etiam βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι. Transfertur autem et ad alios longe diversos sonos; nam et tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκος, necnon remi, cum pulsant æquor, aut verrunt, C s. sulcant, ut loquuntur poëtæ: Od. M. (204.) Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν πέπτατ' ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apud Senecam autem resonant non ipsi remi, sed freta pulsata remis. Apoll. R. 2, (569.) Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. e. ἤχουν. || Quod autem Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catull. interpr. sonitu suopte Tinniunt aures: ut videbis inter Gr. Poët. Lyric. Frr. a me superioribus annis excusa. [Gl. Bombio. Aristoph. Θ. 46. Aristot. H. A. 828. Plato de Rep. 9. p. 564. Lucian. 850. "Toup. ad Longin. 301. Heyn. ad Virg. 1, 32. Valck. Callim. 244. De apibus, Villoison. ad Longum 26. Valck. ad Ammon. 231." Schæf. Mss.]

Βομβήεις, (εσσα, εν,) Bombum edens, ut Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exp. etiam Stridulus. ["Nonn. D. 3, 32." Wakef. Mss.]

[* "Βόμβησις, (ἡ,) Examen apum, ita dictum a sonitu, qui editur ab apibus, Susurrus, Multitudo congregata. Bar. 2, 29. Ἡ βόμβησις ἡ μεγάλη, Turba D hæc magna, tantum edens sonitum. Vide ad h. l. Baduell." Schleusner. Lex. in V. T.]

Βομβητὴς, i. q. βομβήεις, Epigr. [Anal. 2, 220.]

[* Βομβητικὸς, ἡ, ὸν, Phav. 159.]

Βομβηδὸν, Edendo bombum, Cum bombo. Apoll. R. 2, (133.) Αἳ δή τοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται. ["Manetho 4, 449." Wakef. Mss.]

[* Βομβικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Pind. 167. Heyn.]

Βομβὰξ, Adv. jocose ab Aristoph. (Θ. 45.) fictum ad similitudinem τοῦ βαβαὶ, inquit Eust. [Vide Πύπαξ. Eust. Od. 482.] Ετ Βομβαλοβομβὰξ, ap. eund. Aristoph. [Θ. 48. Eust. l. c.] "Βομβάζειν, Suid. "esse dicit φθέγμα ἐπὶ τῷ διασύρειν καὶ τωθάζειν λε"γόμενον: ut Hes. quoque βόμβαξ signif. ait διασυρ"μόν." [* "Ἀφροσιβόμβαξ, (al. * Ἀφρασιβόμβαξ,) Verbum a Timone Apolloniate fictum, ad irridendam Menedemi inanem grandiloquentiam, Diog. L. Menedemo 95. HSt." Seager. Mss. Timo Phl. 13.]

[* Βομβύζει, Gl. Bilbit. Cf. Βομβρύζων.]

[* "'Αναβομβέω, Theocr. 3, 13." Kall. Mss. Schneidero non agnoscitur. * 'Αντιβομβέω, Achill. Tat. 3, 2. p. 155=234. "Eust. Od. 724, 42." Wakef. Mss.] Διαβομβῶ, ut, Διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοὰς, Dionys. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud. [* "'Εκβομβέω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 126. Combef." Boissonad. Mss. * 'Εκβόμβησις, ἡ, Ingens strepitus, Themist. Or. 23. p. 282.] "'Εμβομβέω, Resono et bombos edo in, Synes. (259.) "'Εμβομβεῖ μοι ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ τῶν σῶν λογισμῶν." ["Ad Mœr. 175. Toup. ad Longin. 301." Schæf. Mss.]

'Επιβομβῶ, Bombo s. Bombis assono. In VV. LL. Bombos edo et strepitum facio. [Gl. Increpo. Lucian. 78. "Βομβέω ἐπὶ, τῷ τυμπάνῳ, ἐπικτυπεῖν τῷ κυμβάλῳ, 2, 37." Schneider. Lex. "Nonn. D. 1, 152. 8, 7. De mari, 1, 254." Wakef. Mss. * "Καταβομβέω, Planudes Vers. Ovid. Met. 1, 65." Boissonad. Mss. Agath. Hist. 2. σάλπιγγι. "Suid. 3, 244." Wakef. Mss. Eust. 4, p. 110. * Παραβομβέω, i. q. προσηχέω, Synes. Dione 62.]

Περιβομβῶ, Bombo circumsono. Et generalius pro Circumstrepo. Simocates ap. Suid. 'Ως δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει τρανέστερον. Et pass. Περιβομβοῦμαι, per Persono, ap. Naz. Περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πᾶσαν ἀγοράν. [J. Poll. 4, 114. Lucian. 530. 593. 749. "Bergler. Alciphr. 263." Schæf. Mss. "Achill. Tat. 77. Synes. 105. Max. Tyr. 23, 4." Wakef. Mss. * "Συμπεριβομβέω, Themist. Or. 19. p. 233. Nam Cod. vidi, qui exhibet συμπεριβ. pro edito περιβ." Boissonad. Mss. * "Περιβομβίζω, Circumstrepo, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7: p. 277. 'Απεκρίνατο λέγων, Τί με π., κοράσιον;" Seager. Mss.]

Βομβαίνω videtur esse Sonum bombo similem edo, ap. Basil. Βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

¶ Βομβύλη, ἡ, Apis quoddam genus magis obstreperæ, quam sint ceteræ, ut quidam tradunt. ‖ Item Poculum quoddam angusti oris. Vide Schol. Apoll. R. Ετ Βομβύλιος, aut etiam Βομβυλιὸς, i. q. βομβύλη. Sunt autem qui Culicem interpr. ap. Isocr. (Hel. Enc. 6.) ubi scribit quosdam Βομβυλίων laudationem scripsisse. Vide Athen. et Suid. J. Polluci βομβυλιὸς est illud etiam Poculum angusti oris, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, ut ille ait. Et βομβυλιὸς ἄνθρωπος Proverb. de Inutili, Suid. Hinc Βομβυλιάζω, quod ap. Aristot. redditur Ventris murmur edo, Probl. (27, 11.) Διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες. [Vide Βαμβαλίζω. Aristoph. Σ. 107. Ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται. "Vasis potorii genus, Schweigh. ad Athen. 3, 547." Dindorf. Mss. * Βομβύλιον, τὸ, i. q. νεκύδαλος, Le papillon du vers à soie, notante Corai. Mss. * Βόζυνος, Schol. Apoll. R. 2, 133. Βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ἦχος· ἔνιοι δὲ, τῆς βοζύνου μελίττης λεγομένης, (ubi Cod. Par. - Βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ψόφος· οἱ δὲ τὸν τῆς * βοζίνης καλουμένης μελίσσης μόνον καλοῦσι βόμβον:) 569. 'Εβόμβεον· ἤχουν, ὅθεν καὶ βομβύλη, εἶδος μελίσσης, καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος, ὡς 'Αντισθένης παραδίδωσιν, ἔστι δὲ τοῦτο * στενοτράχηλον, ubi Cod. Par. * Βομβίλη. "Vulg. βομβύλη. Sed et nostri scriptura Codicis videtur in usu fuisse. Hesych. 1, 740. Βομβυλία· ἡ 'Αθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ. Kust.:—' E serie liter. leg. * Βομβιλία.'" Schæf. * "Βομβυλιάω, Βομβυλιὸς, ὁ, vide * Βομβύω, (verbum nihili,) Aristot. H. A. 9, 40. ubi Ms. Βομβυλίς. Eclogæ Physicæ 52." Schneider. Lex. Cf. Βομβαύλιος.] "Hes. "βομβύλην dici scribit λήκυθον, Ampullam oleariam. "Βομβυλὶς, Bulla. Hes. enim βομβυλίδας exp. πομ"φόλυγας. Βομβύλον, σκεῦος στρογγυλοειδὲς, idem "forsan ac βομβυλίος." [Leg. βομβύλιον. Schneider. Lex. "Βομβύλιος, Koppiers. Obs. 29. Βομβ., Βομβύλιον, Kuster. Aristoph. 54. ad Lucian. 2, 332. * Βομβυλεία, Heringa Obss. 210." Schæf. Mss. "Βομβυλιὸς, Eust. Il. 921, 2." Wakef. Mss.]

Βόμβυξ, (υκος, ὁ,) Bombyx, Vermis ille, qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumque feminarum, quæ bombycina appellantur, Plin. 11, 22. Vide Aristot. J. Poll. et Athen. Ετ Βομβύκιον, τὸ, ex Ari-

A stot. de Anim. 5. ‖ Item Βομβύκια, quæ et Plinio l. c. est Bombycina. "Βόμβυκες Hesychio sunt non "solum εἶδος ζώου πτερωτοῦ κατὰ σφῆκα, sed etiam "γένος αὐλῶν, nimirum παρὰ τὸ βομβεῖν. Vide et "Βόμβυρ ap. Eund., nisi potius scr. βόμβυξ." [Βόμβυξ, Gl. Bombix, Sandix, Balvi, (sic.) Draco 27. 28. "Clem. Alex. Pæd. 234." Routh. Mss. Alciphro 1, 39. B. ἢν τὸ χιτώνιον. J. Poll. 4, 20. 82. Æsch. ap. Strab. 10. p. 721=191. S. Βόμβυκας τόρνου κάματον * δακτυλόθικτον. Plut. Q. S. 7, 8, 4.= Opp. Mor. s. 713. 'Εξιστὰς (sc. ὁ αὐλὸς) βόμβυξι καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν ὑγρὰν, ὑπὸ τῆς μέθης. "Βομβύκιον, Silicula, s. Glomus serici cavus, quo se bombyx circumdat: 'Εκ δὲ τούτου ζώου καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινὲς ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσι, Aristot. H. A. 5, 19. Anglice Cocon, ut in Supplemento meo Lexici Angl. doctoris Sam. Johnson, (ab A. J. Valpy, A. 1819. excuso,) idoneo auctore ostendi." Seager. Mss. "Βόμβυξ, de Ipsa veste, Bergler. Alciphr. 188. De quant.,
B Markl. Suppl. 398. Βομβύκιον, Thom. M. 157. * Βόμβηξ, Jacobs. Exerc. 1, 145." Schæf. Mss. De vestibus bombycinis multa scripsit Barker. citatus in v. Σηρικόν. * Βομβύκη, Draco 28.] "Βομβυκίας κά"λαμος, auctore Theophr. H. P. 4, 12. dicitur ᾧ ἂν "μὴ * συμπαραμείνῃ τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης, καὶ διὰ τοῦτο "οὐχ ἁδρυνόμενος: cui opp. ὁ ζευγίτης. Plin. Bom"byciam arundinem vocat: Contra, inquit 16, 36. "bombyciæ maturius reciproco, sc. inundationis "fluore, graciles." [Nicom. Music. p. 20. Κατὰ τὸ * βομβυκέστερον, ubi al. * βομβυκοειδέστερον. * Γωνιοβόμβυξ, ὁ, Athen. 222. ex Herodico. "Wolf. Proleg. 235. Jacobs. Anth. 8, 195." Schæf. Mss.]

ΒΟΡΑ, Pabulum, Esca, Cibus, sed proprie brutorum; Aristot. Eth. 3, (10.) 'Ο λέων—εὑρὼν ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει, ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. 'Ρίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν, εἴασαν τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Ex Herod. citatur et pro Cibo humano. Hinc Lat. Voro. "Βορὴ, Ion.
C pro βορὰ, Cibus, βρῶσις, τροφή."] Βορῆς ἀλιδινέος, Nonn. Jo. 255, 10. "Villoison. ad Longum 133. ad Diod. S. 2, 242. Markl. Suppl. 48. Wakef. Ion. 1188. Eur. Hipp. 112. ad Mœr. 155. Jacobs. Exerc. 2, 190. Valck. Diatr. 19. ad Herod. 674." Schæf. Mss. * Βοράζω, i. q. τρέφω, Etym. M. ad Mœr. 71." Schæf. Mss.]

Βορὸς, (ὰ, ὸν,) vel βόρος, (ὁ, ἡ,) ut alii, Edax. Unde superl. βορώτατος, Lucian. (1, 159.) Γυπῶν ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε: quibus nomm. parasitum quendam insignit Timo. ["Βόρος, Sempervivum magnum, Diosc. 468." Boissonad. Mss. "Aristoph. Eip. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν." Seager. Mss. "Posidipp. 17. Wakef. S. C. 1, 165. ad Lucian. 1, 418." Schæf. Mss. "Βορὸς, Hippocr. 267. Nicander A. 412. Adamant. 386." Wakef. Mss. * "Βορῶς, (Voraciter,) Hesych. 1, 642. n. 25." Dahler. Mss. Vide 'Αφθίβορος. Athen. 186. * "Βορότης, (ἡ,) Voracitas, Eust. Od. 345, 22." Wakef. Mss. * "Βόριον, Epipactis, Diosc. 470."
D Boissonad. Mss. * Βοροποιὸς, ὁ, ἡ, Eust. Od. 1538, 29. * "Βορὰς, (ἡ,) Insectum, quod fruges devorat et corrodit, Aq. Amos. 7, 1." Schleusner. Lex. in V.T.]

"'Αφθίβορος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ βορῶς ἐσθίων, "Avide vorans." [* "Δαπανησίβορος, Hesych. 2, 416. n. 15." Dahler. Mss.] "Διάβορος, Peresus s. "Exesus: vel Qui pereditur s. exeditur. Soph. Tr. "(1084.) διάβορον πρὸς οὐδενὸς Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδε"στὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει. Idem act. etiam signif. usur"pat pro Peredens, Exedens, Phil. (7.) Νόσῳ κα"ταστάζοντα διαβόρῳ πόδα, i. e. τῇ διαβιβρωσκούσῃ: "quæ inde et φαγέδαινα nominatur." ["Wakef. Trach. l. c. Phil. l. c. 313. 1167. Jacobs. Anth. 8, 96." Schæf. Mss. * "Δύσβορος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 195." Boissonad. Mss.]

"Ἐλλέβορος, s. Ἑλλέβορος, quæ scriptura verior "est, si verum sit etymon, quod Etym. affert, dici "παρὰ τὸ ἑλεῖν τῇ βορᾷ, Quod esu perimat: utpote "θανάσιμον φάρμακον: Elleborus s. Helleborus: "Herba vi purgatoria et sternutamentorum excitato-

"ria celebris, Lat. Veratrum: de cujus duplici genere vide Diosc. 4, 150. 151. Theophr. H.P. 9, 11. Plin. 25, 5. Notandum vero, cum simpl. dicunt et sine adjectione, aliquem ἐλλέβορον εἰληφέναι, intelligendum esse τὸν λευκόν: hunc enim ἁπλῶς appellare ἐλλέβορον consueverunt, τὸν μέλανα autem μετὰ προσθήκης, teste Gal. Hippocrates plur. dicit etiam τοὺς ἐλλεβόρους: ut et Virg. Helleborosque graves. Plin. cum Plauto et Helleborum dicit neutr.: Efficacius helleborum ad vomitiones, et ad bilem nigram extrahendam. Porro INDE Ἐλλεβορίτης οἶνος, dicitur Vinum helleboro conditum, Diosc. 5, 82. Plin. 14, 16. Sic et elleboriten fieri e veratro nigro Cato docet. ITEM Ἐλλεβορίνη, ἡ, dicitur a quibusdam Frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia: alio nom. dictus ἐπιπακτὶς, Diosc. 4, 109. Plin. 29, 9. Inde et VERB. Ἐλλεβοριάω, Helleborum desidero, s. Helleborum mihi opus est, ut Plaut. loquitur. Affert enim Suid. et Etym. e Callia ἐλλεβοριᾷν pro ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. At Helleborosus sum ap. Plautum interpr. Plus hellebori sumsi, quam par fuit. Est inde et aliud VERB. Ἐλλεβορίζω, signif. teste Suida, δι' ἐλλεβόρου καθαίρω, Helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgare, qui sanæ mentis non essent. Dem. p. Cor. Τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Plut. Alex. Πανσανίᾳ τῷ ἰατρῷ, βουλομένῳ τὸν Κρατερὸν ἐλλεβορίσαι. UNDE Ἐλλεβορισμὸς, ὁ, Purgatio, quæ fit veratro s. elleboro. || Hesychio ἐλλέβορος est non solum βοτάνη, sed et κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς." [Ἐλλ. μέλας, Helleborus orientalis Linn., λευκὸς, Veratrum album Linn.: vide Sprengel. H. R. H. 44. * Ἐλλεβοροποσία, ἡ, Hellebori potatio, Hippocr. 1160=342, 6. Ἐλλεβοριάω, 534, 11. Ἐλλεβορίζω, 264, 45. 266, 15. 278, 41. etc. Ἐλλεβορισμὸς, 534, 17.: * Ἐξελλεβορίζω, Aristot. Poët. 14. "Ἐλλεβορίτης, Centaurium minus, Diosc. 452." Boissonad. Mss. "Ἐλλέβορος, ad Lucian. 1, 407. 830. 2, 109. Bergler. Alciphr. 276. Ἐλλ., Ἑλλ., Valck. ad Ammon. 223. Thom. M. 296. 716. Jacobs. Anth. 9, 349. Ἐλλεβοροποσία, Thom. M. 716. Ἐλλεβοριάω, Valck. Oratt. 345." Schæf. Mss. "Ἐλλεβορίζω, Pass., Stob. 165, 15." Wakef. Mss.]

[* Ἡδύβορος, ὁ, ἡ, Greg. Naz. 2, 105. * Λιχνόβορος, Anal. 2, 175. "Jacobs. Anth. Proleg. 103. 9, 54." Schæf. Mss.]

"Μολοβρὸς, (ά, ὸν,) dici putatur quasi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν, Qui cibi causa ventitat aliquo, ut sunt ἐπαῖται καὶ παράσιτοι, Mendici et parasiti: ideo exp. etiam γαστρίμαργος, Gulosus, Vorax. Od. P. (219.) Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα; Apud Nicandrum quoque Θ. 662. * πεδόεσσα μολοβρὴ Ῥίζα * ὑπαργήεσσα, Schol. metaph. esse vult ἀπὸ τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τῇ βορᾷ μολούντων, pro ταπεινὴ vel etiam μόλις αὐξανομένη. At Μολόβρια dici τῶν ἀγρίων θηρίων τινὰ, auctor Hes." [Nicet. Ann. 9, 13. Μολοβρὸς καὶ ἀνέστιος. Lycophro 775. Dicitur et * Μολυβρὶς, ἡ, teste Schneider. Lex.: Μολόβρια, Ælian. H. A. 7, 47. * Μολοβρίτης, ὁ, ibid., Hipponax, Eust. Od. 627. Bas.] "Ὁμολοβρὸς, ap. Hes. αἰσχρὸς, ἀναιδὴς, περίτριμμα. Sed divisim scr. ὁ μολοβρός."

"Νεόβορος, (ὁ, ἡ,) Recens adesus aut esus, νεωστὶ βεβρωμένος, Hes." "Ὀφθαλμόβορος, affertur pro Oculos appetens." "Πάμβορος, Omnivorus, παμφάγος." [Ælian. H. A. 1, 27. * Πολύβορος, Plato Crit. 3, 115. Hippocr. 282, 25. Ælian. V. H. 1, 27. * Σιτόβορος et σιτοφάγος conf., Barker. ad Etym. M. 474. * Φιλόβορος, Stob. Phys. 960. ubi φιλοβρώτατος.] Ὠμόβορος, Crudivorus: θυάδες ὠμοβόροι, Apoll. R. [1, 636. "Jacobs. Specim. 111. Bergler. Alciphr. 324. Per sync. * Ὠμόβρος, ad Charit. 784. Musgr. Tro. 436." Schæf. Mss. "Crudelis, Theod. 1, 512." Wakef. Mss. * Ὠμοβορεὺς, ὁ, Nicander Θ. 739. * "Ὠμοβορία, (ἡ,) Crudorum esus, Tat. ad Græc. 8." Wakef. Mss.]

"Βορεῖον, (τὸ,) Hesychio γαστὴρ ἐσκευασμένη πως."

ΒΟΡΒΟΡΟΣ, (ὁ,) Cœnum, Limus. Plut. (8, 294.) Σύες ἁπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι. Sic et in A Proverbio βόρβορος datur suibus: Ὗς ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς, ap. Naz. Et 2 Petr. 2, (22.) Ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Lucian. (2, 338.) Τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας κατήντλησάς μου. Proprie autem ἡ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος: quam exp. sequens subjunxi τῷ βορά. [Gl. Cœnum, Cylleus. T. H. ad Lucian. 1, 203. "Aristoph. Σ. 259." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 6, 374. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 137. Βορβόρῳ ὕδωρ, Abresch. Æsch. 2, 100. B. et πηλὸς, Brunck. Aristoph. 2, 211." Schæf. Mss. * Βορβορόθυμος, ὁ, ἡ, Aristoph. Εἰρ. 753.] Βορβοροκοίτης, In cœno cubans.

Βορβορόπη, In meretricem jactatum ab Hipponacte, quasi sc. βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα. [Eust. 708, 20.] "Apud Suid. in Ms. Cod., Βορβόροπον, κῆπον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον." [Apud Schneider. Lex. * Βορβορόπιν κῆπον. "Βορβορόπη, Βορβορόπις, Toup. Opusc. 2, 67. * Βορβορῶπις, 68." Schæf. Mss. "Βορβορόπις, Suid. 2, 591." Wakef. Mss.] AT Βορβορωπὸν Hesychio est Quod cœni speciem refert, unde et B pro Fœdo ponitur. ["Toup. Opusc. 2, 68." Schæf. Mss.] Βορβοροτάραξις, ὁ, Aristoph. I. (309.) q. d. Qui aliquid turbidum reddit tanquam cœnum, pro Eo, qui fœdum et turbulentum civitatis statum reddit, ὦ Βορβοροτάραξι καὶ Τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-Μῶν ἀνατετυρβακώς. Dicitur autem βορβοροτάραξις quasi βορβοροταράκτης, Bud. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 628. "Eust. Od. 132." Wakef. Mss. * "Βορβοροφάγος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 88(=73. 489.)" Boissonad. Mss.] Ὑποβόρβορος, ὁ, ἡ, Cœnosus, q. d. Cui subest cœnum. [* Ὑποβορβόριος, unde * Ὑποβορβόριον, τὸ, Hesychio i. q. τρὺξ, 2, 1467. n. 14. "T. H. ad Aristoph. Π. p. 408." Schæf. Mss.] Βορβορώδης, (ὁ, ἡ,) Cœnosus, Cœno plenus, Cœnum referens. Plato, Πηλοῦ βορβορωδεστέρου. ["Geop. 2, 3, 22. Clem. Alex. Quis dives etc. 935." Kall. Mss. Schol. Theocr. 7, 139. Strabo 12. p. 869.; 17. p. 1143. Schneider. Lex. "T. H. ad Lucian. 1, 203. ad Paus. 363." Schæf. Mss. "Plato Phæd. 60. Schol. Nicandri Θ. 569." Wakef. Mss.] Βορβορῖται, Dii C quidam hæretici quasi cœnosi, quod turpissimas libidines sacris suis immiscerent, VV. LL. [A Schneidero non agnoscitur.] "Βορβορέη, Cœnosa, Lutosa." [Etiam hoc non agnoscitur.]

Βορβορόω, Cœno obduco, In cœnum converto. Item Cœno contamino. Βορβοροῦμαι, pass. Aristot. Ὕστερον δὲ δι' ἔνδειαν ὑγροῦ τοῦ τόπου βορβορωθέντος, ἐγένετο * λινόστρεα. Apud Chrys. autem pro Contaminor cœno: in Ep. ad Coloss. 83. Ταῦτα τὰ σηρικὰ ἱμάτια εὐτελέστερα φανεῖται ῥακίων βεβορβορωμένων: ["in 1 Cor. 4. Serm. 13. T. 3. p. 320. Διὰ τί μὴ καὶ ὅλον βορβοροῖς τὸ σῶμα;" Seager. Mss. "Cyr. Jer. 3." Wakef. Mss. * "Καταβορβορόω, ut leg. conjicio ap. Tatian. 5. p. 118." Routh. Mss. "Ad Charit. 693." Schæf. Mss.] "Καταβορβόρωσις, ἡ, Cœni oblitio, Dejectio in cœnum. Plut. de Superst. Πηλώσεις, καταβορβορώσεις, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, ἀλλοκότους προσκυνήσεις."

Βορβορίζω, Cœnum refero: ut Diosc. 5. Βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, Cœnum referens in sapore, i. e. Cœni saporem referens. Est etiam Cœno inquino. D Ab Hes. tamen exp. simpl. μιαίνω, i. e. Inquino, Cypriorum linguæ tribuente. Sed dicit etiam esse γογγύζω, Murmuro. ET Ἀναβορβορίζω ex Aristoph. (Ἐκκλ. 433.) pro Exclamo, VV. LL. ITEM Διαβορβορίζω pro Strepitum edo, ut ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα, ap. Hippocr. [76. 1255.] Bud. Vide Βορβορυγμός. ["Βορβορίζω, Schol. Nicandri A. 595. * Ὑποβορβορίζω, Aret. 22." Wakef. Mss.]

¶ Βορβορύζω, Strepitum edo; sed peculiariter de intestinis murmurantibus s. crepitantibus. UNDE Βορβορυγμὸς, (ὁ,) ut ap. Diosc. 6. Βορβορυγμούς τε καὶ ψόφους μετὰ λειποθυμίας ἐπιφέρει: quod quidam interpr. Intestinorum tumultus et strepitus. ["Clem. Alex. 219." Routh. Mss. Vide Βαυκάλιον. Lucian. Lexiph. 532. "Diosc. 410. Hippocr. 40." Wakef. Mss.] ET Βορβορυγὴ, (ἡ,) Strepitus ille. ITEM Ἀναβορβορύζω, ex Aristoph. (Ἐκκλ. 433.) pro Exclamo: quod alii cum ι scribunt, Ἀναβορβορίζω. Crediderim autem βορβορύζειν hanc signif. accepisse e strepitu,

quem edunt, qui per *βόρβορον* incedunt. [Ετ * *Δια-βορβορύζω*, Hippocr. 401. 1252. ετ * *Ὑποβορβορύ-ζω*, 126. 166. : 1121. *Σπλῆνες πρὸς χεῖρα ὑποβορ-βορύζοντες*.] Item Κορκορυγὴ i. q. Βορβορυγὴ ap. Hes. scribit enim *βορβορυγὴν* esse Certum quendam sonum, qui et *κορκορυγὴ* appelletur. Sed vox hæc *κορκορυγὴ* ex Æsch. (S. c. Th. 351.) annotatur generalius pro Strepitu. [Aristoph. Λ. 491. Εἰρ. 991. " Brunck. Aristoph. 2, 83. 3, 148. Jacobs. Animadv. 70. Acta Traj. 1, 235." Schæf. Mss.] Ετ Κορκορυγεῖν de ventre dictum ap. Aristoph. pro Strepere, Latrare. [" Brunck. Aristoph. 2, 83." Schæf. Mss.] A quo Κορκορυγμὸς, (ὁ,) Strepitus ille. [Lucian. 1118=9, 140. *Πόσος κορκορυγμὸς καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε*; " Clem. Alex. 219. var. lect." Wakef. Mss.] Ετ Διακορκορυγεῖν, ap. eund. Aristoph. N. (387.) pro Strepitum edere cogo: *εἶτ' ἐταράχθης Τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε*; [" Kuster. Aristoph. 56.; Brunck. 2, 83. Jacobs. Animadv. 124." Schæf. Mss.]

ΒΟΡΕΑΣ, (*ου*, *ὁ*,) Boreas, Aquilo. Od. E. (296.) *Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων*: Ξ. (253.) *Ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ*. H. v. a *βορὰ* deductam fuisse, ap. Etym. legimus, et quidem duabus rationibus: vel quod nos *βορᾶς* avidiores ac edaciores reddat, vel quod frugibus incrementum præbens, *βορὰν*, Alimentum, nobis ministret. Affert autem et alia etyma: sed, cum nunc illud sequar, quod *βορέας* a *βορὰ* deducit, quippe qui *τῷ βορᾷ* id subjungam, e duabus hujus etymi rationibus priorem illam rationi magis consentaneam mihi videri dico. Ceterum *βορέας* dicitur etiam Pars, a qua flat *βορέας*, Pars aquilonaris, i. e. septentrionalis; ut Thuc. *Πρὸς βορέαν τῆς πόλεως* exp. Ad septentrionalem urbis partem. " Βορέης, Ion. pro *βορέας* dicitur ap. " poëtas imprimis. Βορέω, Poët. pro *βορέαο* s. *βορέεω*, " Od. Ξ. v. ult. *βορέω ὑπ' ἰωγῇ*. Βορῆς, Ion. pro " *βορᾶς*, s. *βορέας*, Herod. 2. *Πρὸς βορῆν ἄνεμον*." [" Βορέας, Jacobs. Anth. 8, 98. 9, 171. Brunck. Apoll. R. 68. Heyn. Hom. 5, 526. 8, 395. ad Callim. 1, 115. Βορ. *ἄνεμος*, ad Corn. Nep. 22. Stav. Bergler. Alciphr. 4. Harles. ad Theocr. 176. Toup. Opusc. 1, 488. 571. Wessel. ad Herod. 149. 177. 288. 297. 300. 303. 332. 359. * Βόρυς, ad Herod. 356. Βορέω, Heyn. Hom. 5, 724. Βορῆς, *έω*, Ion., Wessel. Diss. Herod. 142." Schæf. Mss. " Βορέης, Opp. K. 3, 497. Plur., Diod. S. 1, 47." Wakef. Mss.] " Αὐτο-" *βορέας*, Ipse Boreas," [Lucian. 2, 122. " Ad 1, 434.; T. H. ad Dial. 113. Bergler. Alciphr. 369." Schæf. Mss. * Παλιμβορέας, Aquilo recurrens, Theophr. * " Ὑπερβορέας, Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] Βορέηθεν, ap. poët., A parte septentrionali. Ad verbum, A Borea. [Βορέαθεν, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 94. Βόραθεν, Hippocr. 90, 48. 49.]

Βορεήτιδες ἀκταὶ, Aquilonaria litora; e Dionys. P. [243. 565. ubi perperam legitur * Βορεώτιδες, notante Schneider. Lex.]

[* Βορεὺς, i. q. *βορέας*, Arat. D. 5, 351. " Jacobs. Anth. Proleg. 56. Buhl. ad Arat. 1, 477. Bergler. Alciphr. 4. ad Lucian. 1, 377." Schæf. Mss. " Gen. Βορῆος, Nonn. D. 6, 116." Wakef. Mss.]

[* Βορεάζω, unde] " Βορεασμοὶ, (*οἱ*,) Athenis erant " *ἑορταὶ καὶ θοῖναι, ἃς ἦγον τῷ Βορέᾳ, ἵνα * ἄνοτοι* " *πλέωσιν*, Hes. Festa et epulæ institutæ in honorem Boreæ, ut eo propitio et secundo silerent au-" stri in navigatione." [Vide Herod. 7, 189. p. 594. Ælian. V. H. 12, 61.]

Βόρειος, *ὁ*, *ἡ*, [*α*, *ον*,] Borealis, Aquilonaris; ut *βόρεια πνεύματα*, Theophr. *βόρειος θάλασσα*, Ad Boream spectans: *βόρειον κλίμα*, Aristot. Et *τὸ βόρειον*, sub. illud *κλίμα* aut *μέρος*, Aquilonaris pars s. Septentrionalis, Septentrio. Et pro eod. *τὰ βόρεια* plur., quod exp. Septentrionales partes. || Item *βόρειον*, Herba s. Frutex, alio nomine *ἑλλεβορίνη*, VV. LL. Βορήϊος, Poët. pro *βόρειος*, Apoll. R. 1, (211.) *υἷες*. [Phœnix ap. Athen. 495. *Τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νωδὸς*, ubi v. nott.] " Βοῤῥεῖον, Xen. K. 577. " pro *βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος*, Borealis constitu-" tio aëris, Boreale cœlum, vel potius pro *βόρειον* " *πνεῦμα*: *Ὅταν μὲν ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βοῤῥεῖον*." [" Βό-
A ρειος, ad Charit. 743. Alcæus Mess. 20. Wakef. Ion. 726. ad Diod. S. 2, 459. Casaub. ad Athen. 87. Wessel. ad Herod. 108. B. *τεῖχος*, Aristoph. Fr. 273. Βορήϊος, Fischer. ad Palæph. 97. Βόῤῥειος, Thom. M. 525. Diod. Sardian. 1. et Jacobs. Anth. 9, 195. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 529." Schæf. Mss. " Βό-*ρειος*, Dionys. P. 282. Βορειότατος, 12." Wakef. Mss. * " Βορειοτέρως, Ptol. ap. Fabric. B. G. 4, 427." Kall. Mss.] Ετ Βορειαῖος, i. q. *βόρειος*, ut *βορειαίης νιφάδος*, in Epigr. [" Leon. Tar. 39. Jacobs. Anth. 1, 36." Schæf. Mss.] " Βορειὰς, *ἡ*, Poët. pro *ἡ βόρειος*. Ion. " pro eod. Βορηϊὰς dicitur: unde Epigr. *βορηϊάδα*, " Borealem." [Nonn. D. 43. p. 1124. " Βορειὰς, Orph. Arg. 736. Βοῤῥειὰς, Arat. D. 165. var. lect." Wakef. Mss. * Βορειόθεν, Nonn. D. 6, 127. * Βορηΐς, 33. p. 832. * Βορειόνεω *παῖδε*, Opp. K. 2, 623. pro *βορήϊοι*: cf. Ὀφιόνεος. * Βόρεος, *ὁ*, *ἡ*, Arat. 250. * Βορινὸς ετ * Βορεινὸς, *ἡ*, *όν*, pro *βόρειος*, Basil. Hom. 8. Hexaëm. " Schol. Arat. 113." Wakef. Mss.]

[* Διαβόρειος, *ὁ*, *ἡ*, Strabo 2. p. 141=1, 111. Co-
B raio susp. * Καταβόρειος, Theophr. C. P. 2, 12. *καταβορείοις*, ubi Ms. * *καταβόροις*: H. P. 2, 9. *καταβορείοις*. * Μελαμβόρειος et * Μελαμβόρεος, *ὁ*, *ἡ*, Joseph. B. J. 3, 9, 3. Diod. S. 5, 26. 20, 74. Strabo 4. p. 18. S. ubi —*βόριον*, et Ms. *μελεμβόριον*. " Valck. Phœn. p. 367. ad Diod. S. 1, 350. 2, 192. 459." Schæf. Mss. " Strabo 276." Wakef. Mss.] Προσβόρειος, vide Πρόσβοῤῥος. [Aristot. H. A. 5, 15. *προσβορείοις*, ubi Athen. 3, 88. *προσβόῤῥοις*, pro quo Ms. * *προσβόροις*. Postremum extat et ap. Strab. 14, 4. T. 5. p. 674. S. Dicitur et * Προσβόρεος, teste Schneider. Lex.] Ὑπερβόρεος, q. d. Superborealis, Superaquilonaris. Dicti sunt autem Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos, i. e. ultra, flat Boreas, ut Serv. etiam testatur. Sed et pro Iis, qui e remotissima quapiam regione adveniunt, Lucian. [Æsch. Choëph. 350. *τύχης*, ubi Schol. *ὑπερορίου*. Ind. Æsch. Socr. Dial. " Jacobs. Anth. 7, 5. 8, 318. 9, 181. Heyn. Hom. 7, 283. * Ὑπερβόρειος, ad Diod. S. 1, 158." Schæf. Mss. * Ὑπερβορὶς, *ἡ*, Dionys. H.
C 1. p. 34=110.]

Βορεάδαι, Filii Boreæ, Zethus et Calais, Schol. Apoll. R. [" Dio Chrys. 1, 178." Wakef. Mss. * " Βορηϊάδης, Phanocl. Jacobs. Anth. 7, 225. Antip. Th. 36. et Jacobs. Valck. Diatr. 199." Schæf. Mss.]

¶ Βοῤῥᾶς, i. q. Βορέας. [Gl. Aquilo, Aquilio. De gen. Βοῤῥοῦ, Greg. Cor. 38. 802. " Plur., Suid." Wakef. Mss.] Unde Βόῤῥαθεν, A Borea, Ab Aquilone. Quo adv. utitur et Theodor. H. E. 4. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 94. Diog. L. 197=116.] Ετ Κατάβοῤῥος, *ὁ*, *ἡ*, Boreæ expositus, Boreæ obversus, Bud. *κατάβοῤῥος οἰκία*, Aristot. Œcon. 1. At Παράβοῤῥος, Qui transverso Borea perflatur, Qui a latere aut in orbem perflatur a Borea, Bud. ap. Theophr. [* Ὑποπαράβοῤῥος, H. P. 5, 2. Aquilonem respiciens.] Ετ Πρόσβοῤῥος, s. Προσβόρειος, Qui a Borea perflatur, Ad Boream vergens, ex eod. Theophr. [Vide Προσβόρειος. " Eur. Ion. 11. (937.)" Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 394." Schæf. Mss. * " Πρόσβορος, Strabo 299." Wakef. Mss.]

D [* Βοῤῥαῖος, *α*, *ον*, i. q. *βόρειος*, Anal. 2, 230. *Σκυθίης*, ubi al. *ἢ βορέου*. Æsch. S. c. Th. 520. " Jacobs. Anth. 9, 195. Βοῤῥαῖαι *πύλαι* Thebarum, Valck. Phœn. p. 394." Schæf. Mss. " Diosc. 161. Suid." Wakef. Mss.]

" Βοῤῥάζων, Hesychio *ψοφῶν*, Strepitans."

" ΒΟΘΡΟΣ, *ὁ*, Fovea, Scrobs: Cavitas profundior " in terra aut lapide. Od. Z. (92.) *Στεῖβον δ' ἐν βό-* " *θροισι*, de lotricibus, quæ in saxorum scrobibus ve-" stimenta calcabant: K. (517.) *Βόθρον ὀρύξαι, ὅσον* " *τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα· Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι* " *πᾶσι νεκύεσσι*. Ion Trag. ap. Plut. in Cons. ad Apoll. " *βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους*. || Est etiam Tormenti " genus ap. Basil. 373. et alibi, Bud." [Od. Λ. 25. " Jacobs. Animadv. 58. Boissonad. Philostr. 589. Heyn. Hom. 7, 302. Mœr. 105. et n.: Thom. M. 157. In sacris infamis, ad Lucian. 1, 468." Schæf. Mss. Glossæ: *Βόθρος·* Borago, Scrobs, Fossa, Fovea, Lacuna, Lacunar. *Βόθροις·* Scatebris. " Just. M.

Apol. 1." Routh. Mss. * Βοθροειδής, ὁ, ἡ, Hippocr. 641, 49. * " Βοθρεύω, Chirurg. Vett. 113. 117." Kall. Mss. Geop. 9, 6, 2. * " Βόθρευμα, (τὸ,) Lennep. ad Phal. 22. Const. Manass. Chron. 66(=34=29.) Meurs." Schæf. Mss. " Βοθρεύω, Scrobes facio, Adamant. 400. Philostr. 76. Eust. Od. 249, 21. * Βοθρέω, Nonn. 47, 69." Wakef. Mss. " Ἀναβοθρεύω, " Effodio s. Fodiendo egero et extraho, ἀνασκάπτω, " Hes. Suidas vero ἀναβοθρεύουσι affert pro ἀναμο- " χλεύουσι." [Cyrill. adv. Jul. 6. p. 206. Dial. de Trin. 6. p. 613.; 9. p. 722. " Kuster. Bibl. Chois. 97." Schæf. Mss. * Ἐμβοθρεύω, i. q. ἐμβοθρόω, Cavitatem facio, Philostr. V. A. 2, 15. Adamant. Phys. 209. Sylb.=400. Fr. Στόμα κοῖλον ὡς ἐμβοθρευόμενον, ubi Polemo 252. ἔμβοθρον. * " Ἐπιβοθρεύω, Const. Manass. Chron. p. 93. var. lect." Boissonad. Mss.] " Μεταβοθρεύοντες, Hesychio * μετασκάπτοντες, μετα- " φυτεύοντες, Mutato scrobe plantantes, Transplan- " tantes." [* " Περιβοθρεύω, i. q. περιβοθρόω, Chrys. Hom. 110. T. 5. p. 709. Ἐμοὶ γὰρ οὐ λείψουσι γεωργοὶ δυνάμενοι περισκάψαι, καὶ περιβοθρεῦσαι, καὶ * περικλαδεῦσαι τὰ κλήματα." Seager. Mss. * " Ὑποβοθρεύω, Const. Manass. Chron. p. 118(=96.)" Boissonad. Mss.] " Βοθροῦσθαι tumor dicitur ap. Gal., " cum pressus digito in modum scrobis relinquit " cavum et lacunosum vestigium: Ἐμφυσήματα δὲ " οὐ βοθροῦται πιεζόμενα, Digito pressa non cedunt " lacunam facientia. Idem, Τὰ βοθρούμενα κατὰ τὴν " πίεσιν: Sic alibi, Ὥστ' εἰ πιέσαις τὸ οἴδημα τῷ δα- " κτύλῳ, κοιλαίνεσθαι καὶ οἷον βοθροῦσθαι τὸν τόπον, " εἶτ' ὀλίγον ὕστερον εἰς τὴν ἔμπροσθεν ἐπανέρχεσθαι " κατάστασιν." [Chirurg. Vett. 113. 117.] " Περι- " βοθρόω, Scrobem s. Foveam duco circum, Circum- " fodio. Theophr. C. P. 5, 18. Ὁ δὲ τῆς γῆς πάγος " χαλεπώτατος, ὅταν περιβεβοθρωμένα καὶ γυμνὰ λάβῃ " τὰ δένδρα. Columella hoc vocat Circumfodere et " circumlaqueare." [Gl. Circumfosso.] " Βοθρίζω, " Obruo. Bud. e Cyrillo, de diabolo, Κενοδοξίᾳ καὶ " γαστριμαργίᾳ βοθρίσας αὐτούς: potius sonat, Im- " plicitum traho in foveam." " Βόθριον, τὸ, Parva " fovea s. Scrobs: a cujus cavitate, Dentis alveolus " et cavitas βόθριον nominatur, teste Gal. Item " βόθριον in oculo nominatur Ulcus corneæ tunicæ " cavum, angustum, puncturæ rotundæ simile: dif- " ferens ἀπὸ τοῦ κοιλώματος, quod hoc amplius et " rotundius sit bothrio, sed minus profundum. Gorr." [* Βοθρύδιον, τὸ, Tzetz. Chil. 4. p. 73.] " Ἔμβοθρος, " (ὁ, ἡ,) Foveam in se habens: vel Qui in fovea est. " A priori est VERB. Ἐμβοθροῦσθαι, Fieri ἔμβοθρον, " Incavari in scrobem s. foveam. Hippocr. (269.) " de corde, Περίβολον δὲ ἔχει παχὺν καὶ βόθρον· ἐμ- " βεβόθρωται τὸ εἶδος εἴκελον ὅλμῳ." [Ἔμβοθρος, Theophr. H. P. 9, 3. Vide Ἐμβοθρεύω. * Ἐπιβόθριος, ὁ, ἡ, Aristides 1, 296=532.]

" Βόθυνος, ὁ, i. q. βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xen. " περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθύνους, Pedales " scrobes. Et, Βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίου, " Scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι ap. Aristot. " de Mundo (4.) numerantur etiam inter Figuras, " quæ in elemento ignis apparere solent. Meminit " eorum et Suid. v. Κομήτης." [" Phrynich. Ecl. 100. Valck. Phœn. p. 647. Mœr. 105. et n.: Thom. M. 157." Schæf. Mss. " Xen. Mem. 5. p. 864." Boissonad. Mss. Draco 28. 46. 64. Glossæ: Βόθυνος· Fovea, Scrobs, Salabræ. * " Βοθυνώτης, (ὁ,) Fossor, speciatim Is, qui terram fodiendo colit, Agricola. Inc. 2 Reg. 25, 12." Schleusner. Lex. in V. T. Derivandum est e * Βοθυνόω.]

" ΒΟΤΑΝΗ, ἡ, Herba, Gramen. Od. K. ἐπὴν βο- " τάνης κορέσωνται: Il. N. (493.) μῆλα Πιόμεν' ἐκ " βοτάνης. Utuntur et prosæ scriptt. UNDE Βοτα- " νολογέω, Herbas lego s. colligo. Hippocr. Epist. " ad Crat. Βοτανολόγησον ὁκόσα τε καὶ οἷα δύνασαι. " ITEM Βοτανώδης, (ὁ, ἡ,) Herbaceus, vel Herbosus, " vel Ad herbarum genus accedens: vel Herbis " abundans, Herbidus. ET Βοτανικός, (ἡ, όν,) Her- " barius, Ad herbas pertinens, s. Qui de herbis est: " ut βοτανικὴ παράδοσις, Diosc. quod exp. Herbarum " tractatio et Herbarum doctrina. In Præf. l. 1. Τὴν " βοτανικὴν παντελῶς ἐάσαντες παράδοσιν. Ibid. paulo

A " post dicit βοτανικὰ φάρμακα, Medicamenta herba- " cea s. herbaria, i. e. ex herbis confecta: quæ et " absolute βοτανικὰ dicuntur, sub. subst., ut Plut. " Symp. 4. Probl. 1. Ὁμοῦ μεταλλικὰ, καὶ βοτανικὰ, " καὶ θηριακὰ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης εἰς τὸ αὐτὸ " συγκεραννύντας. Inde et DEMIN. Βοτάνιον, τὸ, " Herbula, Herba pusilla s. parva. Item VERB. " Βοτανίζω, Herbas carpo s. vello: quod Columella " Exherbare dicit et Runcare. UNDE Βοτανισμὸς, " (ὁ,) Evulsio herbarum, Runcatio." [Gl. Βοτάνη· Herba, Gramen, Medicamentum. Βοτάνη, βρύον· Muscus. Βοτανικός· Herbaticus, Herbarius. Βοτανίζω· Runco, Erunco, Herbo. Βοτανίζει· Sarit. Diosc. 2, 198. * Βοτανολόγος· Herbarius. * Βοτανοῦσθαι· Herbascere. " Βόω, βόσκω, βοτὸς, βοτέω, quod habent Nicander Θ. 394. et Nicænetus ap. Athen. pro βόσκω, et βοτάω, βοτανὸς, βοτάνη." Schneider. Lex. * Βοτάνηθεν, Opp. A. 4, 393. " Βοτάνιον, Schol. Eur. Or. 317. Diosc. 3, 41." Boissonad. Mss. * Βοτανηφάγος, ὁ, ἡ, 3, 424. * Βοτανηφόρος, Nonn. D. B 25, 527. p. 672. * Βοτανοτρόφος, Schol. Eur. Phœn. 833. Βοτανώδης, Diosc. 4, 175. " Herodian. Epimer. p. 116. Theodos. Diac. Acroas. 4, 18." Boissonad. Mss. " Athen. 2, 62." Schweigh. Mss. " Βοτάνη, Heyn. Hom. 6, 461. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Callim. 288. Βοτανηφάγος, Const. Manass. Chron. p. (4=)9. Meurs. bis." Schæf. Mss. " Βοτανηφόρος, Schol. Il. B. 503. * Βοτανηφορέω, Eust. Il. 442, 29. * Βοτανοφαγία, Hes. * Βοτανία, (sic,) i. q. βοτάνη, Philo J. 1, 8. * Βοτανίδιον, τὸ, Schol. Pind. N. 6, 71. Βοτανίζω, Geop. 1, 228." Wakef. Mss. * Ἐκβοτανίζω· Aberunco, Deruncino, Exherbo. * Περιβοτανίζω, Gl. Obherbesco. * Ἀβότανος, Chrys. 8, 40. " Pseudo-Chrys. Serm. 100. T. 7. p. 549. Ἄβατον, ἄδενδρον, ἀβότανον, * ἀχλοηφόρον." Seager. Mss. * Ἐλμινθοβότανον, τὸ, Alex. Trall. Epist. s. 7. * Εὐβότανος, Peripl. Ponti Eux. p. 9. Huds. perperam pro εὔβοτος, Bast Epitre p. 21. * Λειποβότανος, unde] " Λειποβοτανεῖ, Deficitur herbis, Gramine et pabulo " caret. Apud Plut. Apophth. (6, 694.) rhetor qui- C " dam dicit, Χιονοβόλος ἡ ὥρα γενομένη λειποβοτα- " νεῖν ἐποίησε τὴν χώραν." [* Παμβότανος, Job. 5, 25. Clem. Alex. Str. 4. p. 565. * " Πολυβότανος, Eust. Od. 9. p. 200." Kall. Mss.]

ΒΟΤΡΥΣ, υος, ὁ, Botrus s. Botryo, Uva. Marcell. Diosc. interpr. docet, βότρυν esse non Acinum, sed In racemum confertas coacervatasque plures uvas. Theophr. C. P. 3, 22. Τὴν δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾶν, ἄχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. Aristoph. B. (1321.) Βότρυος ἕλικα παυσίπονον. || Est et Herba, quam Botryn Plin. etiam vocat, quæ alio nom. Artemisia: a Cappadocibus Ambrosia dicitur: cujus descriptionem vide ap. Diosc. 3, 130. Plin. 27, 8. Nominis vero rationem affert Plin. ibid. c. 4. de Ambrosia loquens, Circa imum caulem in ramulis semen est uvis dependentibus, odore vinoso: qua de causa Botrys a quibusdam vocatur. Marcell. vero ita dictam esse vult non quod uvarum acinis D aliquid simile habeat, sed quod plura ejus semina totis caulibus sic conferta pendeant ut racemi in uva imaginem faciant. || Βότρυν etiam dictas fuisse Pleiades, testatur Eust. ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται. [Gl. Racemus, Latex. Draco 30, 15. Ὄνομα τόπου, 16, 23. " Clem. Alex. Pæd. 177." Routh. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 56. 8, 224. Musgr. Herc. F. 892. Aristoph. Fr. 250. Heyn. Hom. 4, 210. 7, 549. ad Charit. 247. Ruhnk. Ep. Cr. 145. 164. Fischer. Præf. ad Anacr. 18. Eur. Phœn. 238. De capillis, Jacobs. Anth. 6, 116. 10, 308. 322. 2, 65. Porson. Phœn. 1500. De quant., Mœr. 105." Schæf. Mss. " Nonn. D. 1, 526. 11, 443. Meleager 105." Wakef. Mss.]

Βοτρυόδωρος, ὁ, ἡ, Botrorum largitor. Aristoph. Eip. (520.) Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis id epith. a rusticis ei impositum, quod ea vigente vineæ colantur. [" Philostr. 778." Wakef. Mss. * Βοτρυόκοσμος, Orph. H. 51, 11. * Βοτρυολόγος, UNDE * Βοτρυολογία, ἡ, Gl. Racematio. * " Βοτρυομήτωρ, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 3(=6. 353.)" Boissonad. Mss. * Βοτρυόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Theocr. Ep. 4, 8. " Jacobs.

Anth. 6, 234. 313. 330. 7, 195. 9, 180. 10, 122. A Huschk. Anal. 27." Schæf. Mss.] Βοτρυοσταγὴς, E botris distillans. Athen. 1. (p. 29=47.) Οἶδα δὲ κἀξ ἄλλων πόλεων βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Βοτρυοστέφανος; Sertis e botryonibus confectis redimitus, [Plut. 7, 182. * Βοτρυοτρόφος, Orph. 30, 5.] Βοτρυηφόρος, Racemifer. Eust. (Od. E. 69. p. 1544, 38.) a βοτρυοφόρος factum scribit τροπῇ τοῦ ο εἰς η. [Orph. H. 30, 5. ubi Hermann. Βοτρυοτρόφος. * " Βοτρυφόρος, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 14." Boissonad. Mss. " Βοτρυηφόρος, Eust. Il. 320, 43. Philo J. 1, 681. * Βοτρυοφορέω, Uvas fero, 2, 54." Wakef. Mss.] Βοτρυοχαίτης, ὁ, Botros crinibus implicatos habens. Bacchi epith. [Anal. 2, 517.]

[* " Βραχύβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 78." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] " Ἑλίβοτρυς; " Hesychio Vitis quædam nigra." [A Schneidero non agnoscitur. * " Ἐρίβοτρυς, Theod. Prodr. Ep. f. 4." Bast. l. c. * Εὔβοτρυς, Soph. Phil. 564. " Wakef. 548." Schæf. Mss.: * Εὐβότρυος, vox nobis susp. utpote quæ contra analogiam formata sit, Anacr. 18. B " Εὔβοτρυς, Nonn. D. 17, 82." Wakef. Mss. * Ἡδύβοτρυς, UNDE * " Ἡδυβοτρία, (ἡ,) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 14. (Ἡ γῆ γὰρ, ὥς φησι, * Γαδδὶ * ἀμπελοτρόφος οὖσα, Γῆν πᾶσαν ὑπερήλασεν εἰς τὴν ἡδυβοτρίαν.)" Boissonad. Mss. * Καλλίβοτρυς, Soph. Œd. C. 713. νάρκισσος. " Toup. Opusc. 1, 294." Schæf. Mss. * Ποικιλόβοτρυς, Nonn. D. 5. p. 156. Ὁππότε ποικιλόβοτρυς ἀέξεται οἰνὰς ὀπώρη, Variari cœpta. " Jacobs. Anth. 7, 90." Schæf. Mss. * " Πολύβοτρυς, Racemosus, Eur. Bacch. 650. ἄμπελον." Seager. Mss. Theocr. 25, 11. Strabo 9. p. 674.; 14. p. 958. " Vitibus frequens, Simonid. ap. Athen. 172. ἐξ Ἰωλκοῦ." Schweigh. Mss. " Hes. in Steph. B. 77." Wakef. Mss. * Φερέβοτρυς, Lobeck. Add. ad Phrynich. Ecl. 713. Nonn. D. 19, 53. p. 512. * Φιλόβοτρυς, Plut. Symp. 4. p. 668. Athen. 276. Nonn. D. 12, 108.]

Βοτρυηρὸς, (ὰ, ὸν,) Qui e botrifero genere est, Qui botrifero genere comprehenditur, ut βαλανηρὸς, σταχυηρὸς, καρυηρὸς, * ὀστρακηρός. Et τὰ βοτρυηρὰ pro Ipsis botris. [Theophr. H. P. 1, 18. καρπός.]

Βοτρυΐτης, ὁ, et Βοτρυΐτις, ιδος, ἡ, Botrytes et Botrytis, sicut etiam Plin. vocat; ut βοτρυΐτης λίθος, Botrytes gemma: cujus, ut docet Idem, alia nigra est, alia pampinea, incipienti uvæ similis. Βοτρυΐτις Καδμεία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Diosc. 5, 84. Interior, inquit Plin. 34, 10. de Cadmia, optima, cameris dependens, et ab eo argumento Botrytis cognominata. [A Schneidero non agnoscitur.]

Βοτρυόεις, (εσσα, εν,) Racematus, Racemosus, Racemi in modum collectus et intortus. Athen. 10. Ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον Πτόρθον ἀνασχομένη. Et βοτρυόεις κισσὸς, Epigr. Metaph. autem ap. Apoll. R. 2, (677.) Πλοχμοὶ βοτρυόεντες. [Βοτρυόεν μίμημα, Nonn. Jo. 191, 2. " Meleager 110. Ion 1. 4. Herodes 10. et Jacobs. Porson. Phœn. 1500. Jacobs. Anth. 10, 308. Ruhnk. Ep. Cr. 21. Voss Myth. Br. 1, 150. Δένδρα βοτρυόεντα, Casaub. ad Inscr. Her. 353. Creu." Schæf. Mss.]

Βοτρυώδης, ὁ, ἡ, Racemosus. Athen. 14. Ὁ δὴ καὶ D βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, * λευκόφλοιον ὄντα καὶ μακρὸν, παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. Diosc. de Cadmia, Ἔχουσα τὴν ἐπιφάνειαν βοτρυώδη. [Gl. Racemosus. Diosc. 4, 191. Eur. Bacch. 12. 534. " Βοτρυοειδὴς, Cyclaminus altera, 447. * Βοτρυοειδῶς, Schol. Greg. Naz. ap. Gaisford. Catal. Clark. 43." Boissonad. Mss. * Βοτρυειδὴς, Etym. M. v. Βόστρυχος: cf. Βοτρυφόρος. " Βοτρυώδης, Porson. Phœn. 1500. Βοτρυοειδὴς, Toup. Opusc. 1, 235." Schæf. Mss.]

[* Βοτρυηνὸς, ἡ, ὸν, Draco 16. * Βοτρύϊνος, η, ον, Anal. 3, 85. Suidas v. Βότρυς habet, * Βοτρυΐαν ὀπώραν. " Brunck. Lectt. ad Anal. 248. Jacobs. Anth. 11, 156." Schæf. Mss. * Βοτρυκὸς, ἡ, ὸν, Gl. Racemarius. * Βοτρυωτὸς, ἡ, ὸν, Racemosus.]

Βοτρυὼν, όνος, ὁ, Botryo, Martial. Βοτρυόνες, Uvæ, Condititii racemi, VV. LL. Βοτρυμὸς, (ὁ,) Vindemia, τρυγητὸς, Hes.

Βότρυχος, Botri acinorum pediculus, s. Radix e palmite prodiens, unde acini ipsi dependent; ut tradunt VV. LL. citantia Gal. de Alim. 2. [A Schneidero non agnoscitur.]

Βοτρύδιον, τὸ, Acinus. Diosc. de hippophaë, Ἔχει ἄνθη κορύμβοις ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια προσκείμενα ἀλλήλοις, μετὰ τοῦ λευκοῦ φοινίσσοντα ἐκ μέρους. Pro quo Plin. Hederæ modo racemosa est, candidis et e parte rubentibus acinis. [" Aristoph. Fr. 250. Toup. Opusc. 1, 235. Dawes. M. C. 214. * Βοτρυΐδιον; Toup. l. c. Dawes. l. c." Schæf. Mss. " Βοτρύδιον; Longus p. 42." Wakef. Mss.

[* Βότρυον, τὸ, Longus p. 29. Τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων. H. l. contra Schæf. suspiciones tuitus est Corai. ad Heliod. p. 10., commode comparato Luciano 3, 76. Βοτρύοις ἐστεφανωμένον, ubi non melius, quam Schæf. in Longo, rem administravit Reitz. Lex. Lucian. 80. conjiciens βότρυσι. " I. q. de βότρυς, βότρυον, tenendum de ἄρκυς, ἄρκυον. Hes. Ἄρκυα· δίκτυα, λίνα. * Ἄρκυλον, (l. * Ἀρκύλον·) δίκτυον. Corrigendum suspicor Ἄρκυον. Ἄρκυον habet Etym. M. 144. His perlectis Schneiderus, opinor, ἄρκυον et boni vocem commatis esse fatebitur, neque amplius cum Glossatore Labbæano pro demin. habebit." Schæf. ad Melet. Cr. 110. cf. ad Schol. Apoll. R. p. 235. " Lucian. 3, 76. Bast Lettre 162." Schæf. Mss.]

Βοτρυδὸν, In modum racemi, Instar acinorum. Il. B. (89.) Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Ubi Eust. εἴποις γὰρ ἂν ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ἐπικαθεσθῇ ἄνθεσι, βότρυϊ ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν· ἐξήρτηνται γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες. [" Heyn. Hom. 4, 685. De quant., 8, 173." Schæf. Mss. " Opp. A. 1, 550." Wakef. Mss.]

Βοτρυόομαι, Racemor, ut Gaza vertit. Theophr. C. P. 1, 22. Ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσι, ἀλλὰ καὶ πέττουσι, καὶ ἀνθοῦσι, καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται τελειοῦν. Quo videtur respexisse Plin., cum scribit, Vites quidem et triferæ sunt, quas ob id insanas vocant: quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent. [* " Βοτρύω, Greg. Naz. Ep. 8. Ἐγώ τε ὁ βοτρύων κ. τ. λ. Vindemiator." Strong. Mss. Cf. Βοτρυειδὴς et Βοτρυφόρος.] C

" ΒΟΥΒΩΝ, ῶνος, ὁ, Inguen. Sunt qui definiant " esse Femoris cum ischio juncturam: alii esse Lo" cum ad latera pubis, ubi femur et coxendix coëunt: " alii vero esse Glandulas in inguinibus utrobique " sitas, teste Il. Δ. (492.) Βεβλήκει βουβῶνα νέκυν " ἑτέρωσ' ἐρύοντα. Lucian. Ὅσον εἰς βουβῶνας, Us" que ad inguina. Alex. Aphr. 2, 12. Φθάσασα " πρὸς βουβῶνα. || Dicitur etiam τὸ περὶ βουβῶνας " οἴδημα μετὰ φλεγμονῆς, J. Poll. 2. ut etiam Alex. " l. c. quærit, Διὰ τί ἐκ προσπταίσματος βουβῶν γίνε" ται, Quamobrem ex offensione pedis tumor in in" guine oriatur? Et Gorr. verbis supra allatis addit " hæc, Cum autem glandulæ omnes propter sui imbe" cillitatem omnium maxime opportunæ sint fluxio" nibus, potissimum tamen illæ, quæ sitæ sunt ad " inguina, quod præter nativam imbecillitatem acce" dat etiam motus hujus partis, in qua sitæ sunt, ve" hemens, situs declivis, et redundans iis in partibus " semper humiditas: quorum occasione promte de" currunt in tumores, quod eod. cum ipsa parte nom. " βουβῶνας nuncupant. Quod nom. quanquam pro" prie iis quadret, qui in inguinibus consistunt, usur" patur tamen etiam in iis, qui in alia quavis corporis " parte oriuntur, ut in axillis et collo. INDE Βουβωνο" κήλη, Inguinis ramex: Prolapsus intestini vel omenti " in inguen, sic tamen ut in ipso inguine consistat, " nec descendat in scrotum, ut scribit Paul. Ægin. " 3, 53. Vide et v. Κήλη. ITEM Βουβώνιον, τὸ, Bubo" nium, dicitur Aster Atticus, quoniam, ut testatur " Diosc. 4, 120. καταπλασσόμενος ὑγρὸς ἁρμόζει πρὸς " βουβώνων φλεγμονάς· ξηρὸς δὲ περιαφθεὶς τῷ βουβῶνι, " ἀπαλλάσσει τῆς ὀδύνης. Unde et Plin. 27, 5. Aster " ab aliquibus Bubonion appellatur, quoniam ingui" num præsentaneum remedium est. Et mox, Sed " ad inguinum medicinam sinistra manu decerpi ju" bent et juxta cinctus alligari. Inde et VERB. " Βουβωνιάω, Bubone laboro, Laboro tumore circa " inguina: vel simpl. Tumore laboro: ut βουβῶν " dicitur non Inguinum solum tumor, sed aliarum

" etiam partium. Aristoph. B. (1280.) Ὑπὸ τῶν κό-" πων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, Tumores et inflammationem in renibus sentio. Apud Suid. idem l. " extat, qui βουβωνιῶ exp. φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας. " Apud Hes. vero habetur ET Βουβωνιασκόπος, exp. " ὁ βουβῶνι ἐπᾴδων, Qui bubones incantat, h. e. Qui " bubones inflammatos inspiciens, carmine aliquo " eos incantat, et malum se amoliturum eo pollicetur." [Vide Βομβών. Salmas. ad Tertull. 232. * Βομβωνάρια, τὰ, Malelas Chronogr. 1, 379. * Βουβωνοειδής, ὁ, ἡ, J. Poll. 4, 198. * Βουβωνοκηλικός, ἡ, ὄν, P. Ægin. 6, 66. * Βουβωνόσφυρον, Schol. Lycophr. 487. 492. Βουβωνόω, Hippocr. 57, 24. 449, 30. " Βουβὼν, Phrynich. Ecl. 146. Wakef. Eum. 137. Valck. Adoniaz. p. 278. Mœr. 94. et n.: Toup. Opusc. 2, 183., Emendd. 3, 45." Schæf. Mss. " Joseph. 1363, 17. Menander in Etym. M." Wakef. Mss. * " Βουβωνίσκος, (ὁ,) Cocchii Chirurg. p. 11. 12. 31." Kall. Mss. Glossæ: Βουλών· Junctura cruris ad nates et inguen. (Leg. Βουβών.) Βουβών· Inguen. Βουβῶνες· Inguina.]

ΒΟΥΛΟΜΑΙ, in 2 pers. βούλει cum ει: ήσομαι, ημαι, tanquam a Βουλέομαι, Volo; ut βούλομαι σίτου ἅπτεσθαι, item βούλομαι πιεῖν, item βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. Sic Plato de Rep. Βούλομαι θεάσασθαι. Et cum præt. Lucian. (1, 8.) Βούλομαι κεκτῆσθαι. Sic et part. cum infin., ut, Βουλομένων δυνατῶν γενέσθαι, Xen. Interdum sine infin. cum εἰ, vel articulo postpositivo. Syn. de Insomn. Καὶ παρατίθεται τράπεζαν, εἰ μὲν βούλοιτο, Σικελικήν, εἰ δὲ βούλοιτο, Μηδικήν. Cum articulo autem, ut Lat. Quivis, cujusvis, &c. Lucian. (1, 173.) Ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Sic Plut. (10, 99.) Ἧς βούλει κορώνης τοῦ σωφρονεῖν ἀπολείπεται. Sic dicitur, Ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ. Et cum ὡς, ut, Ὡς βούλονται, Ut volunt, Pro suo arbitrio. Aristot. Œcon. 2. Εἶτα ἐξαγωγὴν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες τιμὴν, Deinde exportationem permiserunt, primo cuique volenti, pretio constituto, Bud. In his autem et hujusmodi ll. potest etiam sub. infin. Ceterum jungitur βούλομαι et cum conjunctivo, sicut Lat. Volo. Lucian. βούλει σκοπῶμεν; Idem, βούλει ἐπομόσωμαι; [" Phrasis integra εἰ βούλει est ap. Diphilum Athenæi 7, 292. ubi Lat. reddere possis, Exempli gratia, Ut hoc utar." Schweigh. Mss.] Et per periphr. ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο vel ταῦτα, q. d. Mihi volenti est, pro Volo. Et Οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ. Thuc. 2, (3.) Τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. Idem, Βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστίν. Idem, Ἂν βουλομένοις ᾖ τούτοις. Greg. Ὕβριζε, ἀπείλει, ποίει ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι, Quidlibet, Quodcunque libuerit. Aliquantum ab his diversum est illud Eurip. τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται. Ex Eod. (Iph. A. 1270.) affertur τὸ βουλόμενον ἐκείνου pro Voluntas ejus vel Sententia. At e Plat. de LL. Βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro Nolle autem dicunt βούλεσθαι præfixa particula οὐ vel μή: Dem. Μὴ βούλεσθε δοκεῖν, Nolite videri. Et οὐ βουλόμενος interdum Invitus exp.

Βούλομαι, eo modo, quo dicitur Nescio quid hoc sibi velit: Lucian. (1, 26.) Καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, Quod si hujuscemodi esse vis Prometheum. Quod si ita intelligis Prometheum. Ita Bud.: qui et addit e Greg. Ἐβούλετο δὲ ὁ λόγος αὐτῷ καὶ βασιλέως αὐτοῦ ἔμπροσθεν ἄγειν τὸν νῦν εὐφημούμενον, His verbis signif. Athanasium regi etiam præponendum. Talia sunt in VV. LL. sed absque infin. Τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; et, Τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; At in h. l. Greg. Τί σοι, φησὶν, ὦ οὗτος, βούλεται τὸ κατὰ τοσούτον κράτους τολμᾶν; Bud. interpr. Quid tibi vis? et minantis verba esse tradit.

Βούλομαι cum accus. rei, redditur et verbo Cupio, aliisque item modis. Greg. Βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, Omnia tua causa cupio, Bud. Fortasse autem non incommode verterimus, Opto, s. Exopto. E Thuc. (6, 80.) Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων pro Studiosum esse Syracusanorum. Et in simili Ejusd. l. Βουλόμενοι ταῦτα, Qui hujus sunt factionis. Ceterum ut βούλομαι dico commode verti posse in Greg. l. c., sic et in

A Il. A. (112.) quidam vertunt, ubi tamen βούλομαι non cum accus., sed cum infin. jungitur: ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. || Pro Malo, Præopto: cum alibi, tum Il. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Sic e Plut. (7, 63.) affertur Εἶπεν ὡς ἐβούλετο ἂν γῆν φέρειν ἢ τρυφῆς συμμετέχειν Ἀριστοδήμῳ, pro Mallet. Sic Chrys. in Ep. ad Eph. 165. et alibi non semel.

Βούλομαι, Censeo, ut Lat. Volo. Themist. Phys. 4. Βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδέν ἐστι σῶμα. Huc pertinet illud paulo ante citatum, Καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, exponendo Si ita intelligis.

Βούλομαι, sicut et θέλω, pro Possum, ut Aristot. Pol. 2. Καὶ βούλεταί γ' ἤδη τοῦτ' εἶναι πόλις, ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι. Sed ibid., ubi de Plat. Politia loquitur, Ἡ δὲ σύνταξις ὅλη βούλεται μὲν εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, ἣν καλοῦσι πολιτείαν, Bud. ait βούλεται esse itidem pro Potest, vel pro Tendit eo. Idem βούλεται interpr. Debet in Aristot. 5. Βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶ-

B ναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάσχωσιν.

" Βέβουλα, præt. med. τοῦ βούλομαι, ex inus. th. " βούλω vel βουλέω: e quo est et pass. βεβούλημαι."

[Βούλομαι, Gl. Volo. Βούλομαι, ἐπιτατικῶς· Malo. Βούλει· Mavis. Βουλοίμην· Velim. Βουλόμενος· Volens. Βουληθῇ· Maluerit. Æsch. Socr. Dial. 1, 1. 3. 13. 2, 1. Εἰ δὲ καὶ ἕτερον βούλει λόγον, 3, 19.: Εἰ δὲ βούλει, Xen. Mem. 3, 5, 11. n.: Plato Euthyd. 34. n. Εἰ μὲν βούλεται, ἐψέτω, εἰ δὲ, sub. βούλεται, ὅ,τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω. Herod. 6, 52. Βουλομένην, εἴ κως ἀμφότεροι γενοίατο βασιλῆες. Βούλει, Greg. Cor. 119.; subaud., 35.: cum indic., Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 734.: Βούλομαι, cum infin. fut., 747.: cum infin., ad Dionys. H. de Comp. Verb. 211. Οἱ βουλόμενοι, 438. Ὃς βούλει, Quivis, ibid. Ἐβουλόμην ἂν, Schæf. Meletem. Cr. 124.: Βουλομένῳ ἐστὶ, Greg. Cor. 376. Ἠβουλόμην, 23.]

C [" Βούλομαι, Fischer. Ind. Palæph. Zeun. ad Xen. K. Π. 23. Abresch. Lectt. Arist. 305. Ammon. 31. 70. ad Thom. M. 159. T. H. ad Aristoph. Π. p. 308. Jacobs. Anth. 11, 318. Heyn. Hom. 5, 313. Plato Hipp. p. 127. Soleo, ad Demetr. p. 2. Fischer. Significo, Fischer. Descr. Lect. 796-7. An Expeto, cum accus.? Musgr. Hel. 922. B. μᾶλλον, Malo, Xen. Mem. 1, 2, 11. B. seq. ἤ, Malle, Wassenb. ad Hom. 164. Conf. cum Βάλλομαι, Heyn. Hom. 5, 622.; cum Βουλεύομαι, ad Diod. S. 1, 646. 647. 706. ad Dionys. H. 5, 388. 2, 1098. 1120. 3, 1333. Lobeck. ad Aj. p. 226. Schneider. ad Xen. K. A. 50., ad Œcon. 43. Heindorf. ad Plat. Charm. 117.; cum δέομαι, ad Lucian. 2, 212.; cum δύναμαι, ad Dionys. H. 1, 261. Cum infin., Thom. M. 159. ad Diod. S. 2, 478. ad Dionys. H. 2, 864. 1013. Heindorf. ad Plat. Gorg. 85. Cum infin. fut., Schol. Soph. Aj. p. 113. Lobeck. Heyn. Hom. 7, 97. An cum infin. fut.? Brunck. ad Poët. Gnom. 280. ad Herod. 330. Seq. conjunct., Valck. Hipp. p. 247. Cum accus., Heyn.

D Hom. 5, 451. De augm., Mœr. 175. et n.: Bergler. Alciphr. 158. Valck. ad Ammon. 195. Zeun. ad Xen. K. Π. 344. 377. ad Diod. S. 1, 260. Thom. M. 258. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxx., in Min. 148. De imperf., Dawes. 463. 474. Εἰ δὲ βούλει, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. Wolf. ad Xen. Hellen. 118. Εἰ βούλει, Εἰ βούλοιο, Heindorf. ad Plat. Charm. 109. Plato Hipp. 125. Βούλει μὴ, Acharn. 1108. 1113. Ὃς βούλει, Quivis, Plato Gorg. 243. Ὁ βουλόμενος, Quivis, ad Xen. Ephes. 268. ubi et de Ὃς βούλει, Quivis: Lucian. 1, 125. ad Plut. 8, 301. Hutt. B. κακῶς τινὶ, Dionys. H. 1, 463. Βούλεται δηλοῦν, εἶναι, T. H. ad Lucian. 1, 208. ad Herod. 338.; εἶναι, Boëckh. ad Plat. Sim. p. xiv. Οἷς βούλεται, Strabo 6. p. 601. Τί ποθ' αὐτῷ βούλεται; ad Dionys. H. 5, 309. Τὸ βούλεσθαι, Musgr. Iph. A. 330. Βουλόμενος, Abresch. Lectt. Aristæn. 106. ad Charit. 605. Ὁ βουλόμενος, Boissonad. Philostr. 606. Heindorf. ad Plat. Gorg. 213. Τὸ βουλόμενον, τὰ βουλόμενα, Markl. Iph. p. 8.: Musgr. 1270. Dionys. H. 2, 837. Schleusner. Lex. v. Φαρισαῖος. Τί βουλόμενος, Villoison. ad

Longum 85. Ἐβουλόμην, Vellem, Jacobs. Anth. 9, 410. Ἐβουλόμην ἂν, Dawes. M. C. 237. Plato Euthyphr. 41. Fischer.: Lucian. 1, 50. Boissonad. Philostr. 362. Βεβούλημαι, Alciphro 132.; Bergler. 118. Lennep. ad Phalar. 163. Dionys. H. 1, 477. Βουληθῇ, Schneider. ad Xen. Œcon. 31. Βούλετο νίκην, Heyn. Hom. 7, 343." Schæf. Mss. " Soleo, Villoison. Anecd. 2, 20. Βούλομαι εἰ, Vellem quod, Gauderem si, Eur. El. 400. Βεβουλημένος, Cupidus, Clem. Alex. 581. Βουληθεὶς, Philostr. 328." Wakef. Mss.]

Βούλημα, τὸ, Voluntas. Synes. Τοῦτο γάρ σοι τῶν ἐπιστολῶν τὸ βούλημα. Ετ Βούλησις, (ἡ,) Idem. Xen. K. Π. 5, (1, 12.) Δαίμονος ἂν φαίην τὴν βούλησιν εἶναι. Thuc. 3, (39.) Καὶ ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, Minore tamen voluntate, vel minora voto. Apud Eund. 1, (92.) βούλησις exp. Sententia: Τῆς μέντοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤχθοντο, Quod eos sententia fefellisset. [Gl. Arbitrium, Voluntas. Thuc. 6, 69. Lex. Polyb. Ind. Epict.: Βούλημα, Ind. Epict. Dionys. H. 1, 146. Soph. Aj. 44. Aristoph. Π. 493. " Lennep. ad Phal. 68. Porson. Or. 1062. Dionys. H. 1, 214. ad 447. 4, 2014. Βούλησις, Verh. ad Anton. Lib. 89. Jacobs. Exerc. 2, 192. ad Lucian. 2, 212. Dionys. H. 1, 86. Markl. Iph. p. 354. Significatus, Fischer. Descr. Lect. 796-7." Schæf. Mss. " Voluntas bona, Aristot. Rhet. 83." Wakef. Mss.]

" Βουλητικὸς, ἡ, ὸν, In quo sita est ἡ βούλησις, s. " Voluntarius."

" Βουλητέος, Volendus, Quem velle oportet s. de- " cet." [" Const. Manass. Chron. p. 75. (493.)" Kall. Mss. Fischer. Ind. Palæph.]

Βουλητὸς, (ἡ, ὸν,) Sub voluntatem cadens. Apud Aristot. Eth. quidam βουλητὸν reddunt Voluntati optabile, pro eo, quod alii minus Latine dixerunt Affectabile voluntate, nonnulli vero prorsus barbare Voluntabile, pro Eo, quod quis velle potest aut debet. Aristot. Eth. 3, (5.) Ὄντος δὴ βουλητοῦ μὲν τοῦ τέλους, βουλευτῶν δὲ καὶ προαιρετῶν τῶν πρὸς τὸ τέλος. Plura ibid. de h. v. Plato de LL. 5. Τὸ βουλητόν τε καὶ ἑκούσιον, ἀβούλητόν τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα. [" Fischer. ad Weller. G. G. 2, 154." Schæf. Mss. " Joseph. 168." Wakef. Mss.]

[* Βουλόμαχος, ὁ, ἡ, Belli cupidus, Aristoph. Εἰρ. 1292.]

Ἀβουλέω, ήσω, ηκα, Nolo, aut Non consulto, Suid. Platonem citans, sed non ipsum ejus l. Utitur autem Plato pro Nolle, variis ll., ut de Rep. 4. Τί δὲ τὸ ἀβουλεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ' ἐπιθυμεῖν. Et Ep. 7. (T. 11. p. 141. Bip.) Ἀβουλῶν ἐμὲ ἐκπλεῖν. Sic utitur et Dem. Ep. 3. Fit autem a βούλομαι, præfixo α priv. [Dio Cass. 55, 10. Οὔτε ἀβουλήσας τὰ δεδογμένα. " Acta Traj. 1, 213." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 615." Wakef. Mss.] " Ἀβουλὴς, (ὁ, ἡ,) " Nolens, Invitus. Hesychio non solum ἄκουσα, ita " enim lego pro ἤκουσα, sed etiam ἀκτήμων, Nihil " possidens, Pauper, Inops. In VV. LL. exp. etiam " Inconsultus, a βουλὴ, Consilium, ut ἄβουλος."

Ἀβούλητος, ὁ, ἡ, Qui non vult, ut ait Suid. Potius tamen pass. signif. habet, Non volendus, si Lat. dici posset: ἀβούλητον, Quod nolumus, Præter voluntatem accidens, A voluntate non manans, s. proficiscens, Involuntarium. Ἀβούλητον κακὸν Suid. exp. * ἀθέλητον. Latine fortasse Malum involuntarium appellari possit: ut Casum involuntarium dixerit aliquis ead. ratione, qua Cic. de Fin. 2. dixit Casum voluntarium, quod Græcus vocaret συμφορὰν βουλητὴν, vel ἑκούσιον: nam Plato de LL. 5. βουλητὸν et ἀβούλητον opp. ut ἑκούσιον et ἀκούσιον. Fortasse tamen ap. Suid. putet aliquis κακὸν non jungendum cum ἀβούλητον, sed interponendam esse distinct., ut κακὸν ἀθέλητον sit pro exp. τοῦ ἀβούλητον. Vide paulo post Ἀβούλητα πράγματα. || Πρᾶξις, Factum non voluntarium, Quod fit præter voluntatem, vel fortuito. || Sunt qui exp. etiam, Res inconsiderate s. imprudenter gestæ, ἀβούλητος cum ἄβουλος inconsiderate et imprudenter confundentes. || Ἀβούλητα πράγματα, [" Plut. Cicer. 1615. HSt." Seager. Mss.] Adversæ res, Res contra votum cedentes, Quæ ex animi sententia non cedunt, Quæ accidunt præter voluntatem, vel, contra quam vellemus. Dionys. H.

A 11. Ἃ οὐ γίνεται ἐν χαλεποῖς καὶ ἀβουλήτοις πράγμασι. || Βίος, Vita non placens, non optabilis, quæ invito accidit. Bud. ex Alex. Aphr. de Anima. [" Greg. Neoc. 84. Ed. Par." Routh. Mss. Ind. Epict. " Ἀβούλητοι πράξεις, Plut. Theseo p. 26. HSt." Seager. Mss. " Ad Charit. 299. Plut. Mor. 1, 346. 664. 667. 670. Alciphro 354. Dionys. H. 4, 2185. 2292. ἀνάγκη, 1, 182. 2, 1025. 1224. 3, 1364. Hellen. Siebel. 137." Schæf. Mss. " Difficilis, Ærumnosus, Philo J. 564. Infelix, Strabo 256. Imprudens, Dio Chrys. 2, 172." Wakef. Mss.] Ἀβουλήτως, Involuntarie, Non ex animo, Præter voluntatem. Basil. ad Eust. Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γνώμην τοῖς πράγμασι συγκατατίθεσθαι οὐ καταδέχομαι, τὸ δὲ ἀβουλήτως τινὰς ποιεῖν τι τῶν ἀναγκαίων, οὐκ ἀποδοκιμάζω. Huic opp. ἐκ βουλήσεως, Dem. [Clem. Alex. Str. 663. Schol. Aristoph. Σ. 977. Cyrill. Alex. in Jo. 2, 1. " Porphyr. de Abst. Nemes." Wakef. Mss.]

[* " Θεοβούλητος, (ὁ, ἡ,) Clem. R. Ep. ad Jacob. 1." Kall. Mss.]

B Προβουλέω, inusit.: a quo tamen præt. med. προβέβουλα in usu est Il. A. (113.) pro Malui, vel potius Malo, habet enim signif. præs.: καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Κουριδίης ἀλόχου, Eam malo quam Clytæmnestram, q. d. βέβουλα πρὸ Κλυταιμνήστρης, Volo præ Clytæmnestra, pro Antepono Clytæmnestræ. Ut autem μέλω, inquit Eust., μελήσω μεμέληκα, deinde μέμηλα, et ut e τεθάληκα fit τέθηλα, et δέδουπα e δεδούπηκα, sic βέβουλα e βεβούληκα. [Προβέβουλε, Nonn. Jo. 167, 15. " Wassenb. ad Hom. 32. Toup. Emendd. 1, 407. 2, 547. Wakef. S. C. 4, 48." Schæf. Mss. Anal. 2, 502. Ion Philonis 2, 466. * Ἀπροβούλητος, Schol. Aristoph. Θ. 588.]

[* " Ἀντιβούλομαι, Theodoret. 2, 294." Kall. Mss.] " Διαβούλομαι, Persuadeo, VV. LL." [Schneider. Lex. * " Εὐβούλομαι, Strabo 412." Kall. Mss. Verbum nihili. * " Συμβούλομαι, Eur. Hec. 373. Dem. 1393. Plut. (3, 721.)" Kall. Mss. Plato Euthyd. 62. p. 279. Bas. 1. " Plut. Pomp. 1138. HSt." Seager. Mss. " Plato Lach. 189. HSt." Schweigh. Mss.
C * Ὑπὸβούλομαι, unde ap. Schol. Apoll. R. 3, 1376. * Ὑποβούλημα, Schneidero susp.]

¶ Βουλὴ, Consilium. Hesiod. Ἔ. (1, 264.) Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Huic opp. ἐσθλὴ βουλὴ ap. Hom. qui et νηκερδέα βουλὴν dicit, quæ sc. ἐσθλὴ non est. Sed et βουλὰς ἀγαθὰς ead. signif. dicit Il. B. et ἀρίστη βουλὴ multis ll. Apud Eund. Διὸς βουλὴν legimus, itemque plur. Διὸς βουλὰς, sicut et θεῶν βουλάς. Exp. autem βουλὴ, γνώμη, Sententia, Il. (A. 5.) Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sunt et qui Voluntatem interpr. Ego malim Consultum s. Decretum. Quo interpretor modo et hic, B. (143.) ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, et alibi. Ceterum aliis scriptt. commune est cum poëtis, et quidem in frequenti usu. Dem. (123.) βουλὴν ἀγαθὴν cum Hom. appellat, qui ἐσθλὴν βουλὴν pro eod. dicit, Bonum consilium, Salutare consilium: Φημὶ ἔγωγε καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι. Et διδόναι βουλὴν περί τινος, Dare consilium de re aliqua: Xen. K. Π. 7. Βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου, ὦ Κροῖσε.
D || Alicubi autem βουλὴ exp. Consultatio, vel Deliberatio; ut Plut. Galba, Προύθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις. Quæ interpr. convenire videtur huic etiam l. Dem. (292.) Βουλὴν περὶ τούτου προτίθησι. Sed et ap. Xen. βουλὴν verto Consultationem: ubi βουλὴν ἐμβαλεῖν dicit, quod Dem. et Plut. βουλὴν προτιθέναι. Ita enim ille K. Π. 2. Ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸν στρατὸν, ποτέρα δοκεῖ, ἥν τι κ. τ. λ. Quod Phil. interpr. Sententiam hac de re injicere in exercitum:, at ego, Consultationem, vel deliberationem, hac de re exercitui proponere. Vel, Hac de re ad exercitum referre. Pro eod. dicit paulo post, ἐμβαλεῖν λόγον et ἐμβαλεῖν ψῆφον. Quod autem ad derivat. attinet, scio Eust. velle dici βουλὴ quasi βολὴ, sed non video quid obstet, quin a propinquo βούλομαι potius deducamus.

Βουλὴ, Concilium s. Concessus eorum, qui consilium dant, Senatus. Item Locus, in quem conveniunt, Curia. Il. B. (53.) Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων: ubi observa γερόντων, quod cum senatus appellatione convenit, eique originem dedit.

Ibid. (202.) Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Sic autem et ap. Hom. posteros βουλὴ has signiff. habet. Dem. (284.) Οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον: c. Mid. Ἀγνοεῖτ', ἔφη, τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλή: ubi non mirum est dari plur. huic nom., cum sit collectivum, et perinde sit ac si dictum esset ἀγνοεῖτε, ὦ βουλευταί. Sic autem et alibi plur. jungit. Apud Eund. Atheniensium τῆς βουλῆς et τοῦ δήμου sæpe fit mentio. A Plut. βουλῆς μετέχων appellatur Senator. Sed recentiores σύγκλητον βουλὴν, interdum etiam σύγκλητον per se, ead. signif. sc. pro Senatu, dixerunt: sumta, ut ait Eust., occasione ex Il. B. (55.) Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν: præcedit enim Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Vide Σύγκλητος. Sed et τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς legimus ap. Herodian. 2. pro τὴν βουλὴν simpl., et quidem potius in signif. loci, quam ipsorum βουλευτῶν: scribit enim, Ἡμέρας οὖν καταλαβούσης κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, In curiam se contulit, Polit. Dici autem et de loco βουλὴν, modo docui: cujus signif. manifestum exemplum esse hoc puto e Xen. Ἑ. 7. Οἱ μέν τοι ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν.

[Βουλὴ, Gl. Ordo, Consilium, Curia, Senatus, Decurionatus. Βουλὴ, ἐπὶ κοινοῦ στέμματος· Concilium. Βουλὴ, ἐπὶ συστήματος· Curia, Ordo. Βουλὴ, ἐπὶ τοῦ ἐνθυμουμένου· Cogitatio, Consultatio, Deliberatio. Βουλαί· Insidiæ. Lex. Polyb. Greg. Cor. 250. Schneider. Lex. v. Βόλλα. Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ, Ind. Æsch. Socr. Dial. “ Ad Charit. 219. 242. 418. Stanl. Eum. init. Heyn. Hom. 6, 497. 501. Dionys. H. 3, 1375. Verh. ad Anton. Lib. 89. Hesiod. Θ. 122.; Wolf. p. 111. 113. ad Herod. 193. 466. Xen. K. Π. 653. Lennep. ad Phal. 148. Unde? Wakef. Eum. 736. Conf. cum μεταβολὴ, ad Diod. S. 2, 245. B. συνθέσθαι, 631., ποιεῖσθαι, Lobeck. Aj. p. 264. Ἐν βουλῇ γίνεσθαι, Dionys. H. 1, 328. Ἐν τῇ προτέρᾳ β., 2, 1196. B. sine articulo, Plut. 4, 25. 123. 124. Cor. Βουλὴ, Athenis, ad Lucian. 1, 423. Sitzung des Rathes, Dionys. H. 4, 1984. Plut. 4, 323. Cor. Sic σύγκλητος, 322. Ὦ βουλὴ, ad Dionys. H. 4, 2192.” Schæf. Mss. * Αὐτοβουλὴ, Epiphan. 1, 838. 841. alibi.]

[* Βούλαρχος, ὁ, Gl. Accensor. Auctor consilii, Æsch. Suppl. 12. 983. Inscr. Murator. 577.] Βουλαρχέω, Consilii vel Curiæ sum princeps. Bud. ex Aristot. Polit. 4. Ἔτι δ' ἥκισθ' οὗτοι φυλαρχοῦσι καὶ βουλαρχοῦσι. [Inscr. Murator. 594. * Βουλοκοπίδαι, οἱ τὴν βουλὴν κόπτοντες, ὥσπερ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες, Bekkeri Λέξ. ῥητορ.] Βουληφόρος, (ὁ, ἡ,) q. d. Consilium ferens, Cujus consilio resp. gubernatur, Il. B. (24.) Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. [“ Menses Ægypt., Heyn. Hom. 5, 115.” Schæf. Mss.]

Ἄβουλος, ὁ, ἡ, Consilio carens, Consilii expers, Inconsultus, Inconsideratus, Non circumspectus, Imprudens. Item Stultus, Amens. || Signif. et κακόβουλον, Malo consilio utentem, vel Malo consilio præditum. Soph. Tr. (139.) Ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; i. e. δύσβουλον καὶ κακόβουλον, Schol. Non utilia suis liberis agitantem consilia, vel capientem. Sic Thuc. ἀβουλοτέρων pro κακοβουλοτέρων, ut vult ejus Schol. || Ἀβουλότατα Hes. exp. ἀπροαίρετα, Non spontanea, Involuntaria. Est autem ἀβουλότατα superl. ideoque addenda foret particula Valde aut Maxime, et dicendum Valde involuntaria, vel Maxime involuntaria; sed vereor ne mendose scriptum sit ap. Hes. ἀβουλότατα pro ἀβούλητα: de q. v. modo dictum fuit: de ἀβουλότατα autem adv. superl. mox dicetur. [Ἄβουλος, Gl. Incogitans, Inconsultus. “ Soph. Œd. T. 634. Eur. Heracl. 153.” Seager. Mss. “ Brunck. Soph. 3, 491. Wakef. Trach. 1266. Musgr. Heracl. 111. Toup. Opusc. 1, 485. ad Charit. 322.” Schæf. Mss. * “ Ἀβουλὶς, (ἡ,) i. q. ἄβουλος, Philo J. 1, 124.” Wakef. Mss.] Ἀβούλως, Sine consilio, Inconsulto, Inconsiderate, Non circumspecte, Stulte. Hes. exp. ἀφρόνως, ἀμαθῶς, Imprudenter, Imperite. Item Basil. ad Simpl. Ἀβούλως οἱ ἄνθρωποι καὶ μισοῦσι τοὺς κρείττονας, καὶ φιλοῦσι τοὺς χείρονας. [Gl. Inconsulte. Diod. S. 14. p. 428.

A “ Auctor Rhesi 761. Antipho 617.” Seager. Mss. Lex. Polyb. “ Wakef. Trach. 1266.” Schæf. Mss. “ Invite, Philo J. 2, 73.” Wakef. Mss.] Hinc ἀβουλότερον compar. pro Inconsultius, Imprudentius: ἀβουλότατα superl. Inconsultissime. Suid. in Ἀβουλεὶ citat hoc exemplum ex inc. Auctore, Ὁ δὲ οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο. Ἀβουλεὶ, i. q. ἀβούλως, Suid. Ἀβουλία, ἡ, Consilii inopia, Incogitantia, Temeritas, Imprudentia. Item Amentia, Stultitia. Isocr. ad Dem. (4.) τὸ βουλεύεσθαι et ἀβουλίαν inter se opp.: Οὕτω δ' ἂν μάλιστα βουλεύεσθαι παροξυνθείης, εἰ τὰς ξυμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψειας. Suid. ἀβουλία exp. ἄνοια καὶ μωρία, Amentia et Stultitia: exp. et ἀπαιδευσία, Inscitia s. Imperitia, aut Ignorantia. || Ἀβουλία pro δυσβουλία s. κακοβουλία, Malum consilium. Soph. El. (398.) Καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν: ubi Schol. διὰ κακοβουλίαν. Sic ἄβουλος pro κακόβουλος ap. Eund. vide paulo ante in Ἄβουλος. [Gl. Inconsultum. “ Eur. Med. 882. Fr. inc. p. 485.”

B Seager. Mss. Lex. Polyb. “ Phalar. 346. Heyn. Hom. 6, 273.” Schæf. Mss. * Φιλάβουλος, Meleager 55. “ Brunck. Lectt. in Anal. 4. ad Herodian. 472. ad Charit. 322. Jacobs. ad Anth. 1, 19. 6, 71. Antip. S. 43.” Schæf. Mss. * “ Ἀφιλάβουλος, Anth. Epigr. 4. ap. Morell. Thes.” Kall. Mss.]

[* Ἀκριτόβουλος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 530. Cyrill. in Jo. Lib. 4, 5. “ Sibyll. Orac. p. 91.” Wakef. Mss. * Ἀμφίβουλος, Æsch. Eum. 736. “ Wakef. ibid.” Schæf. Mss.] Ἀριστόβουλος, Cujus optimum est consilium. Et Nom. propr. [* Ἀριστοβουλὴ, Artemid. 2, 37. Plut. Themistocle 22. Ἄρτεμις. * “ Ἀριστοβουλία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 64 (=121. 3123.)” Boissonad. Mss. * “ Ἀρχαιόβουλος, Herod. Epimer. 167.” Boissonad. Mss.] “ Αὐτόβουλος, Sua sponte, suo instinctu, Ipse nimirum per se volens, Non ab alio, “ ut id vellet, instigatus,” [Gl. Arbiter. Æsch. S. c. Th. 1061. Liban. 4, 808. * Αὐτοβούλως, Theophyl. 2, 626. “ Etym. M. 73.” Boissonad. Mss. Αὐτοβουλέω: unde * Αὐτοβούλησις, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 565. “ Aristot. Top. 6, 4. Et * Αὐτοβούλητος, (ὁ,

C ἡ,) Iren. 72. (80. 68. Grab.)” Kall. Mss. “ Cf. Schæf. ad Soph. Antig. 875. Classical Journal 33, 65.” Boissonad. Mss. Zonar. 1, 621. Epiphan. 1, 240. * Αὐτοβουλήτως, Hesych. 1, 1093. Cf. Schæf. l. c. “ Zeun. ad Xen. K. Π. 433.” Schæf. Mss. * “ Βαθύβουλος, Const. Manass. Chron. p. 112. var. lect.” Boissonad. Mss. Æsch. Pers. 142. * Γυναικόβουλος, Æsch. Choëph. 622. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 223. ubi et * Ἀνδρόβουλος.] Δίβουλος, Qui duplicis est consilii, Hes. v. Διάβουλος. [* Διχόβουλος, Pind. O. 8, 113. * “ Δολιόβουλος, Eudem. Lex. Ms. v. Ἀγκυλομήτης.” Boissonad. Mss.]

Δύσβουλος, ὁ, ἡ, Cujus malum vel infelix est consilium. [“ Kuster. Aristoph. 114.” Schæf. Mss.] Et Δυσβουλία, (ἡ,) Malum consilium, Infelicitas consilii. Aristoph. (N. 587.) φασὶ γὰρ δυσβουλίαν Τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι. [“ Brunck. Aristoph. 2, 92.; Kuster. 58. 114. Toup. Opusc. 1, 485. 486.” Schæf. Mss.] Contr. Εὔβουλος, (ὁ, ἡ,) Cujus bonum est consilium,

D s. felix. Item Consultus, Prudens. [Gl. Boni consilii. Soph. Œd. C. 1001. Pind. O. 13, 10. Π. 3, 163. Aristot. Eth. Nic. 6, 7. Appian. B. C. “ Eur. El. 436. Rhes. 105. Andocides 69.” Seager. Mss. “ Musgr. Rhes. l. c.; Heracl. 111. Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 35.” Schæf. Mss.] Et Εὐβούλως, Prudenter. [Æsch. Choëph. 694. “ Theognis 329.” Seager. Mss. * “ Εὐβουλὴ, Epith. Themidos ap. Clem. Alex. 613.” Kall. Mss.] Item Εὐβουλία, (ἡ,) Bonum consilium s. prudens, Consilii felicitas. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία, Iambicus est, cujus vet. interpr. ap. Cic. habetur ista, Vitam regit fortuna, non sapientia. [“ Æschin. 253. Dem. 1416. Eur. Suppl. 161.” Seager. Mss. “ Musgr. Heracl. 111. Porson. Phœn. 733.; Valck. p. 281.” Schæf. Mss. * “ Εὐβουλεία, Etym. M.” Wakef. Mss. * Εὐβουλεὺς, ὁ, Pluto, Hades, Bacchus, Jupiter, Nicander A. 14. n., Macrob. 1, 18. Diod. S. 5. p. 234. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 357. Gesner. Ind. Orph. “ Wakef. Ion. 562.; Alc. 621. Pierson. Veris. 35.

Diod. S. 1, 388. et n." Schæf. Mss. " Pluto, Galei Myth. 234." Wakef. Mss.]

[* Εἰκαιόβουλος, ὁ, ἡ, Cyrill. in Hos. p. 1, 39.] Εἰκαιοβουλία, (ἡ,) Vanum consilium, Temeritas in capiendo consilio. Hes. ματαιότης, Suid. * ματαιοφροσύνη. [* Ἐναντιόβουλος, vide Παλίμβουλος, Suid. * Ἑτερόβουλος: unde * Ἑτεροβουλία, ἡ, Cyr. Alex. in Nah. 1, 11. p. 527. * Εὐθύβουλος, Stob. Phys. 205. Heer. Εὐθύβουλοι, ἐφ' ὅ,τι ἂν ἐπιβάλλωνται, al. εὐθυβόλοι, quod vide. " Ad Charit. 510." Schæf. Mss. * Θερμόβουλος, Aristoph. A. 119. " Brunck. 3, 63. Musgr. Med. 1383." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 469. Polemo 192." Wakef. Mss.] Κακόβουλος, Cujus malum est consilium. Apud Aristoph. (I. 1055.) exp. Stultus. [Gl. Malignus, Malivolosus. Eur. Bacch. 399., Schol. Orest. 1403. Schol. Soph. El. 553. Schol. Thuc. 1, 120. " Brunck. Soph. 3, 479. Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss. * Κακοβούλως, Phav. 142. * Κακοβουλοσύνη, ἡ, Orac. Sibyll. p. 23. Gall.=152. Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. p. 2. n.] Ετ Κακοβουλία, (ἡ,) Malum consilium, Consilii perversitas, [Gl. Mala cogitatio. Vide Ἀβουλία. * Καλόβουλος, unde * Καλοβουλία, Gl. Bona cogitatio. * Κενόβουλος, unde * Κενοβουλία, ἡ, Schneidero susp. sed habet Cyrill. in Hab. 2. p. 546. * Κλυτόβουλος, Opp. A. 3, 26.] Κοινοβοῦλαι, (οἱ,) Senatores, σύνεδροι, Hes. Livius 45, 32. " Κοινοβουλέω, Communiter consulto, Xen. Lac. Rep. " Συσκηνοῦσι δὲ αὐτῷ οἱ πολέμαρχοι, ὅπως ἀεὶ συνόντες μᾶλλον καὶ κοινοβουλῶσιν, ἤν τι δέωνται." [* Κοινοβουλία, ἡ, Cyrill. Alex. 516. 661. " Heyn. Hom. 8, 294." Schæf. Mss. * Κοινοβούλιον, τὸ, Gl. Consilium. Imo, Concilium commune, Lex. Polyb. Strabo 8. p. 590. " Appian. 2, 73." Wakef. Mss. * Ματαιόβουλος, unde ap. Dionys. H. 2. p. 60=433. Schæf. e Simonide * Ματαιοβουλία, ἡ, cf. Μεταβουλία. " Jacobs. Anth. 6, 206." Schæf. Mss. * " Μεγαλόβουλος, Schol. Æsch. Pr. 18." Dindorf. Mss. " Thom. M. 569." Schæf. Mss. * " Μειλιχόβουλος, Proclus H. in Minerv. 40." Boissonad. Mss. " Wakef. S. C. 4, 248." Schæf. Mss. * Μωρόβουλος, Schneidero susp. * Νεόβουλος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 661. * " Νηπιόβουλος, Const. Manass. Chron. p. 125 (=104. 549.)" Boissonad. Mss. * Νικόβουλος, Victor in senatu, Aristoph. I. 612. * Ὀλιγόβουλος, Schneidero susp. * Ὁμόβουλος, Schneidero susp.; sed habent Theophyl. in Jo. 10. p. 712. Theodor. Abucara, de Filio Dei. * Ὁμοβουλέω, Plut. de Am. Mult. 96 =6, 364. * Ὀξύβουλος, unde * Ὀξυβουλία, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624. * Ὀρθόβουλος, Æsch. Pr. 18. Pind. Π. 4, 466. 8, 106. * " Ὀρθοβουλία, Polemo 219." Wakef. Mss. * Παλίμβουλος, vide Παλίμβολος, Eust. 283, 46. Schol. Thuc. 3, 37. " Macedon. 2. Abresch. Lectt. Arist. 171. * Παλιμβουλία, Cattier. 99." Schæf. Mss. " Polemo 250. Agath. 2, 41. vide Suid. Παλίμβουλος, Theod. 1, 258. Schol. Eur. Hipp. 179. 438." Wakef. Mss. * Πάμβουλος, Orph. H. 24, 4. n.] Πολύβουλος, Cui est multum consilii, Qui consilio abundat, Valde prudens; ut Ἀθήνη, Il. E. (260.) Od. Π. [282. Gl. Multivolus. " Pierson. Veris. 35." Schæf. Mss. * Εὐπολύβουλος, Orph. H. 29, 6. falsa lectio pro Εὐβουλεῦ, πολύβ. " Pierson. Veris. 35." Schæf. Mss. * " Πρωτόβουλος, Const. Manass. Chron. p. 125(=88. 104.)" Boissonad. Mss. * Σκαιόβουλος, unde * " Σκαιοβούλως, Genes. Hist. 1. p. 2." Boissonad. Mss. * " Σκολιόβουλος, Bekk. Anecd. 329. Suid. v. Ἀγκυλομήτης." Boissonad. Mss. " Etym. M. 2, 13." Wakef. Mss. * Ταυτόβουλος, unde * Ταυτοβουλία, ἡ, Cyrill. in Jo. 7, 17. p. 414.] Ταχύβουλος, vide Μετάβουλος, [Aristoph. A. 630.]

Βουλαῖος Ζεύς, Consiliarius Jupiter, vel Jupiter consilii præses. Itidem, Βουλαία Θέμις: utrumque Plut. Apud Harpocr. autem βουλαία Ἑστία est ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη. Sed et Jovi Βουλαίῳ εἰσιτήρια fiebant Athenis ἐπὶ τῆς βουλῆς. Vide Dem. c. Mid. Antipho autem 231. faciens et Minervæ Βουλαίας mentionem, scribit, Καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ Διὸς Βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς Βουλαίας ἱερόν ἐστι. [Greg. Cor. 828. " Ad Diod. S. 1, 144. 642. Musgr. Or. 1442."

A Schæf. Mss. " Jovis epith., Plut. 9, 154. 198. Themist. 126. siderum, Phornut. 13. * Βουλιαῖος, (vox nihili,) Galei Myth. 150." Wakef. Mss.]

Βουλεία, (ἡ,) Functio eorum, quæ ad senatoria munera pertinent, et quidem quæ fit a senatore. Harpocr. [Aristoph. Θ. 816. " Kuster. 222. ad Herod. 751." Schæf. Mss.] " Βουλία, Consilium. Affertur " enim ex Herod. Ἐκ βουλίης, pro Consilio. Ionice " itaque dicitur pro βουλεία." [Gl. Decurionatus. " Ad Herod. 193." Schæf. Mss.]

[* Βουλήεις, εσσα, εν, Plut. Solone 14. T. 1. p. 341. ἀνήρ. * Βούλιος, ὁ, ἡ, Æsch. Choëph. 670. βουλιώτερόν τι pro βουλευτικώτερον, Suppl. 599. βούλιος φέρει φρήν, pro βουλῇ, ubi al. δούλιος.]

¶ Βουλῆς, (ὁ,) Senator, Thuc. 3, (70.) Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν. Declinari autem βουλῆς βουλῆντος, auctor est Suid. Sed et ναὸν Βουλῆς Ἀρτέμιδος legimus ap. Plut. de Herod. Malign., si mendo carent exempl. Videtur autem esse pro Βουλαίας. Vide Βουλαῖος paulo ante. [Schneider. Lex.]

B ¶ Βουλεύω, Consilium s. Consilia agito, Consulto, Delibero. Il. B. (347.) τοί κεν Ἀχαιῶν Νόσφιν βουλεύωσ': (379.) Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν: A. (531.) Τώ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν, Re ita deliberata discesserunt. || Cum accus. Delibero, Meditor, Cogito, Animo agito, Molior. Item Statuo, Delibero. Od. Ξ. (296.) ψεύδεα βουλεύσας: Ψ. (217.) κακὰ κέρδεα βουλεύουσι: K. (300.) αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν. Et Soph. βουλεῦσαί τινι φόνον. Pro quo ap. Hom. βουλεῦσαί τινι περὶ φόνου, Od. Π. (234.) Ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνον πέρι βουλεύσωμεν. Et cum infin. I. (299.) βούλευσα οὐτάμεναι. In prosa quoque βουλεύειν sæpe accus. jungitur: ut βουλεύειν δρησμὸν, Herod. [" 5, 124. 8, 18. et sic ille sæpe βουλεύειν, βουλεύεσθαι, ubi alii auctt. βουλεύεσθαι, βουλεύσασθαι, ponunt." Schweigh. Mss.] sicut βουλεύειν δρασμὸν et τὴν ἀπόδρασιν, Lucian. Sic et Xen. K. Π. 2, (4, 10.) Λεληθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας: 8, (7, 3.) Μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. Dem. (1347.) Ἀλλὰ παρὰ Θηβαίων

C τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ, Qui auctores fuerant et consuluerant, Bud. Sic, Ἐβούλευσα ταύτην τὴν βουλὴν, Hujus consilii auctor fui, Hoc consilium dedi, Bud. Comm. 743. Hesiod. Ἔ. (1, 264.) Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, i. e. etiam Sallust. interpr. Malum consilium consultori pessimum: βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Optime tibi consulo, Optime tibi consultum esse volo. Thuc. 4. Βουλεύσειν δὲ τῇ πόλει τὰ ἄριστα. Non raro et cum περί: 8. (58.) Καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλευέτω βασιλεὺς ὅπως βούλεται: Idem, Ἐξεῖναι περὶ Μιτυληναίων βουλεῦσαι ὁποῖον ἄν τι βούλωνται. Sic Lat. dicunt Statuere de aliquo. || Βουλεύομαι pass. signif. Dem. Βουλευθῆναι καλῶς δοκοῦντα. Plut. Apophth. Πεπρᾶχθαι μὲν οὖν, ἔφη, ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα. Et in particip. τὰ σιγῇ βουλευόμενα. Item τὰ βεβουλευμένα, Dem. τὰ ἐσκεμμένα, Consulta, Decreta. Bud.

Βουλεύω, Sum senator, βουλῆς μετέχω, ut Plut. loquitur Lys. 162. Οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδε-

D μίαν ἄρξαντα. Sic Dem. π. Παραπρ. dicit, Γράφω ψήφισμα βουλεύων.

Βουλεύομαι, i. q. βουλεύω, Consilium agito, Delibero etc.: sed in prosa βουλεύομαι non solum sine casu, sed et sine eo ponitur potius quam βουλεύω. Thuc. 1. Δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Isocr. (ad Dem. 4.) Βουλεύου βραδέως, Delibera cunctanter, vel Consilium cape. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι, Plato, Rectum ineo consilium, Rem bene perpendo. Cui opp. βουλεύομαι κακῶς. Thuc. 3. χεῖρον βουλεύσασθαι, Deterius consulere. E Dem. autem βουλεύομαι ἐνδοξότατα, Gloriosissimum ineo consilium. Xen. Βουλεύομαι πῶς ἀποδρῶ. Idem cum εἰ, Βουλεύεσθε εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν ἡμῖν, εἴτε φίλοι εἶναι. Thuc. Βουλεύονται εἰ κατακαύσωσιν. Cum περὶ etiam non raro; ut Aristot. Pol. 4. ἀρχὰς definit, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περὶ τινῶν, καὶ κρῖναι, καὶ ἐπιτάξαι. Lys. in Alcib. Καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, Qui male de suis rebus consuluerunt, Bud.

At Greg. in Jul. nom. usus est loco adverbii, Τοὺς τὰ κάκιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευσαμένους, Qui pessime de se consuluerant et statuerant. Et Περὶ ἐμαυτοῦ βουλεύσομαι τρόπον ἀπανθρωπότερον, Plato Ep. Sic Synes. Ἐμέμψω τὴν τύχην ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. Et βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, Cogitare de commeatu, Cogitare de comparando commeatu. Cum accus. autem, ut jam in Greg. l. c. Τὰ κάκιστα βουλευσαμένους, Il. B. (114.) Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, Dolum improbum cogitavit, s. Commentus est. Thuc. Βουλεύεσθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς τὰ ἄριστα: 6, (23.) Καὶ εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον εὖ βουλεύσασθαι. Herod. Βουλεύεσθαι ἀπόστασιν: (3, 17.) Βουλεύομαι στρατηΐας τριφασίας, Animo agito tres expeditiones, Tria bella movere cogito. Cum infin. autem, ut βουλεύομαι μετοικῆσαι, Delibero migrare, vel In animo habeo.

[Βουλεύομαι, Gl. Cogito, Consulto, Constituo, Consilior. Βουλεύεται· Deliberat, Cogitat. Plato Charm. 117. Plut. Eum. 16. Ἐβουλεύετο τὴν νίκην παριέναι τοῖς ἐναντίοις ἢ φυγὴν—ἐμβαλεῖν εἰς Καππαδοκίαν, pro εἰ παρίησι—ἢ ἐμβαλεῖ. Hymn. in Merc. 167. βουλεύειν τινά. "Βουλεύω, Xen. K. Π. 86. 654. Theogn. 69. 71. Voss Myth. Br. 1, 104. Toup. Opusc. 1, 155. Heyn. ad Hesiod. 150. Reisk. ad Charit. 23.; Dorv. 273. 416. Ilgen. Hymn. 411. Thom. M. 158. 727. Markl. Suppl. 248. Musgr. El. 27. Abresch. Æsch. 2, 101. Jacobs. Anth. 8, 31. 11, 282. Kuster. Aristoph. 222. T. H. ad Aristoph. Π. p. 308. ad Diod. S. 2, 351. Dionys. H. 1, 148. ad 456. Heyn. Hom. 4, 143. 6, 17. Senator sum, Xen. Mem. 1, 1, 18. ubi v. Ernest. et ad 2, 2, 13. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 326. Dionys. H. 2, 1191. Conf. cum δουλεύω, Brunck. Aristoph. 2, 27. Jacobs. Anth. 11, 339. ad Dionys. H. 2, 1148.; cum βασιλεύω, Heyn. Hom. 4, 232. B. κακὸν, φόνον, ad Diod. S. 1, 292. Fac. ad Paus. 1, 62. Verh. ad Anton. Lib. 32. Bibl. Crit. 3, 2. p. 26. βουλὴν, Steph. Dial. 21. Brunck. Aristoph. 1, 233. πρός τινα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 354. Act. et med., Valck. et Wessel. ad Herod. 241.; Wessel. 36. 621. 627. Ammon. 31. Zeun. ad Xen. K. Π. 388. 416. Larcher Herod. 5, 419. Kuster. V. M. 62. Steph. Dial. 18. Porson. Or. 763. ad Dionys. H. 1, 497. 2, 708. Reisk. in Gesch. d. Paris. Str. xi. p. 130. Med., Longus 4. Villoison. Xen. K. Π. 62.; Zeun. Ind. et ad 143. Dionys. H. 3, 1397. Βουλεύεσθαι conf. cum βούλεσθαι, Wessel. Herod. 78. 143. 330. 334. 345. 468. 476. 502. 513. 711. Lennep. ad Phal. 68. 163. Wyttenb. ad Plut. 1, 769. ad Diod. S. 1, 275. 388. ad Dionys. H. 4, 2230. Βουλεύεσθαι cum infin., Heindorf. ad Plat. Charm. 117. Ἐβουλεύθην, ad Dionys. H. 4, 2319." Schæf. Mss.]

"Βουλευτέον, Consultandum, Deliberandum, Thuc. "(1, 72.) Βουλευτέον ἐδόκει αὐτοῖς." [Polyæn. 4, 11. Xen. K. Π. 4, 5, 24. "Dionys. H. 5, 389." Schæf. Mss. * Βεβουλευμένως, J. Poll. 6, 140. "Præmeditate, Dem. 527. Ἃ δ' ἂν ἐκ πολλοῦ, συνεχῶς, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, παρὰ τοὺς νόμους πράττων τις φωρᾶται, οὐ μόνον δήπου μὴ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ βεβουλευμένως ὁ τοιοῦτος ὑβρίζων ἐστὶν ἤδη φανερός. Ita citat Reisk. in Indice, sed in textu Orationis dedit βεβουλευμένος, et sic Hervag. 2., quam solam ex omnibus Edd. præter Reiskianam, præ manibus habeo." Seager. Mss.]

Βούλευμα, (τὸ,) Consultatio, Deliberatio, vel potius, Consilium, quod consultando s. deliberando capitur. Aut simpl. Consilium. Sic in isto Iambico, Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ. Thuc. Βούλευμα χρηστόν. [Gl. Senatusconsultum, Infirmitas post cibum urens, Consilium. Lex. Polyb. "Aristoph. O. 162." Seager. Mss. "Lennep. ad Phal. 68. B. et Βούλημα, Schol. ad Aristoph. Π. 493. ad Dionys. H. 2, 791. 1229. Lobeck. Aj. p. 226. Heindorf. ad Plat. Gorg. 116. Demosth. 1, 107, 2. Βούλευμα leg. in Plut. Ages. c. 24. init." Schæf. Mss.] Ετ Βουλευμάτιον, e Soph. et Aristoph. (I. 100.) q. d. Consiliolum. ["Bergler. Alciphr. 325." Schæf. Mss.] Βούλευσις, (ἡ,) nom. rarum, Consultatio, Deliberatio. Et βουλεύσεως δίκη, de qua lege Harpocr. [Aristot. Eth. Nic. 3, 5. J. Poll. 6, 154. 8, 88. "Markl. Iph. p. 354." Schæf. Mss.]

A Βουλευτὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Consultabilis, In consultationem, s. deliberationem cadens, Aristot. Eth. [* Ἀβούλευτος, unde ap. 1 Macc. 5, 67. * Ἀβουλεύτως. * Δυσβούλευτος, Etym. M. 3. * "Εὐβούλευμα, Stob. 359." Wakef. Mss.]

Βουλευτὴς, ὁ, Senator, ut βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ a Luciano. [Gl. Decurio, Curialis, Consiliarius. Βουλευταί· Senatores. Ind. Epict. "Aristoph. Θ. 808. Antipho 693. 698." Seager. Mss. * Βουλευτὶς, ἡ, Plato ap. Etym. M. 595. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 256.] Βουλευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Consultus, ut a Bud. exp. in Aristot. Eth. 6. Ὥστε καὶ ὅλως ἂν εἴη φρόνιμος ὁ βουλευτικός. || Senatorius, Ad senatum s. curiam pertinens: νόμοι, Dem. ὅρκος, Xen. (Mem. 1, 1, 18.) ἡλικία, Ætas decurionatus, Bud. || Βουλευτικὸν, τὸ, Senatorum concilium. Synes. Ὅτι τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἑώρων εἶναι θητικόν. || Senatoribus assignatus theatri locus, Aristoph. (O. 794.) Vide Schol. et J. Poll. [Gl. Cogitator, Sensatus, Curialis, Decurionalis, Senatorius. Schol. Æsch. Choëph. B 670. "Acta Traj. 1, 221. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 360." Schæf. Mss.]

[* Βουλευτὴρ, ὁ, UNDE * Βουλευτήριος, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 577. κακῶν τῶνδε Ἀδράστῳ βουλευτήριος, pro βουλευτήρ.] Βουλευτήριον, τὸ, Curia, Cic. Verr. 4. Ut in curia Syracusis, quem locum illi βουλευτήριον vocant. [Gl. Curia, Ordo, Senatulum. "Dem. 85. Eur. Andr. 447. (cf. Valck. ad Herod. 9, 54.) 1098." Seager. Mss. "Clark. ad Il. A. 57. Toup. App. in Theocr. 32. ad Herod. 488. 718. Brunck. Antig. 756. Musgr. Andr. 1. c. Thom. M. 168. Abresch. Æsch. 2, 98. Diod. S. 2, 504." Schæf. Mss.]

[* Ἀναβουλεύω, Eust. Od. A. 23. p. 12, 51. * Ἀντιβουλεύω, Contrarium do consilium, Polyæn. p. 42. (61.) "Reiz. Belg. Gr. 631. Ἀντιβουλεύομαι, ad Herod. 670." Schæf. Mss.]

"Διαβουλεύομαι, exp. Delibero, Decerno, διαγινώ-" σκω." [Διαβουλεύω, Hes. v. Ἀγοράζω, Plato Polit. 104=2, 304. Lucian. 3, 142. Dio Cass. 1334. Thuc. 2, 5. 6, 34. 7, 50. Joseph. A. J. 19, 4, 3. Xiphilin. C 441. Plut. 346. Genes. 49, 23. "Διαβουλεύομαι, Andocides 85. 99." Seager. Mss. "Aristoph. Lys. Arg. Metr." Schæf. Mss.] Διαβούλιον, (τὸ,) Consilium ap. Polyb. sæpe, inquit Bud. In h. l. tamen Polybii 5. Ἐνέδωκε τοῖς φίλοις διαβούλιον, πῶς χρηστέον ἐστὶ ταῖς εἰς τὴν κοίλην Συρίαν εἰσβολαῖς, puto διαβούλιον esse potius Consultationem, s. Deliberationem. Sic ibid. Μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἐνεδίδου. Et Διαβούλιον, pro Temerario consilio, s. Temeraria cogitatione ex LXX. Interprr. affertur: item simpl. pro Consilio, s. Cogitatione. Vide Suid. ["Ad Charit. 599. Sæpe Polyb., v. c. 2, 431." Schæf. Mss.] Ετ Διαβουλία ex iisdem citatur pro ead. signif. Apud Hes. autem Διαβουλία est ἀμφιβολία. Item Διάβουλος ap. eund. Hes. δίβουλος, Qui est duplicis consilii, [et διπλοῦς.]

[* Ἔμβουλος, ὁ, ἡ, falsa lectio ap. Paus. 7, 16. pro σύμβουλος.]

Ἐπιβουλὴ, (ἡ,) q. d. Consilium adversus quempiam initum, Insidiæ. Lucian. de Calumn. Τοῦ διαβαλλο- D μένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. Herodian. 3, (5, 9.) Ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλήν. Ex Just. Mart. ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλὴ, pass., Jovi structæ insidiæ. Ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Thuc. 8, (92.) Πληγεὶς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. E Plat. de Rep. 1. Ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, quasi Struendo insidias, Insidiatorie. Ex Eod. in VV. LL. μετ' ἐπιβουλῆς et τῇ ἐπιβουλῇ, Consulto. [Gl. Irrogatio, Insidiatio. Ἐπιβουλαί· Insidiæ. Lex. Polyb. "Thom. M. 289. ad Charit. 219. 254. 413. 509. 714. ad Diod. S. 1, 6. 7. 175. 202. 239. 285. 308. 404. 437. 444. 452. 512. 562. 616. 2, 157. Villoison. ad Longum 47. Schweigh. Emendd. in Suid. 23. Bibl. Phil. 1, 230. Conf. cum Ἐπιβολὴ, Coray Theophr. 256, ad Diod. S. 2, 76. 272. 277. 295. 354. 369. 515. 531. Boissonad. Philostr. 551. Ἐπιβουλὴν στήσασθαι κατά τινος, Dionys. H. 1, 515." Schæf. Mss.]

Ἐπίβουλος, ὁ, ἡ, Insidiosus. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Καὶ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερόν. Hero-

dian. 4, (9, 6.) Ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαι Ἀντωνῖνον ἠνάγκασεν. [Gl. Insidiator, Insidiosus. Ἐπιβούλου· Insidiosi. "Eubulus ap. Athen. 519=428. loquens de simia, ἐπίβουλον κακόν." Strong. Mss. Aristot. Eth. 7, 6. "Theophr. Char. 1." Seager. Mss. "Ad Charit. 464. 509. ad Lucian. 1, 292. Verb. ad Anton. Lib. 32. ad Xen. Eph. 201." Schæf. Mss. "Adamant. 404. Bono sensu, Polemo 248." Wakef. Mss.] Ετ Ἐπιβούλως, Insidiose, Dolose. Cujus superl. ἐπιβουλότατα ap. Synes. ["Ad Dionys. H. 2, 970." Schæf. Mss. "De Ulixis Error. 14. Plut." Wakef. Mss.] "Ἐπιβουλία, ἡ, Insidiæ, "VV. LL. Sed, cum in iis ponatur ante Ἐπιβούλευ-"μα, videntur scribere voluisse ἐπιβουλεία." [Pind. N. 4, 60. "Diod. S. 2, 569." Schæf. Mss.] "Αὐτε-"πίβουλος, Suis ipsius captus insidiis, Hesychio * αὐ-"τοφονεὺς, Ipse sui peremtor," [a Schneidero non agnoscitur. * "Μεγαλεπίβουλος, Const. Manass. Chron. p. 54. (456.)" Kall. Mss. Cf. Μεγαλεπήβολος et Μεγαλεπίβολος.]

Ἐπιβουλεύω, q. d. Consilium adversus quempiam ineo, Insidior, Insidias struo. Item, Insidiose molior. Cum accus. Herod. (3, 119.) ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, Rebellionem moliri, VV. LL. Ego malim Insidiose moliri, si vim verbi exprimere necesse sit. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Et, Ἐπιβουλεύειν τὴν κατάλυσιν τυραννίδος, Idem. Et ἐπιβουλεύειν τὸν ἔκπλουν, (7, 51.) quod exp. Furtivam abitionem moliri. Dem. 229. Εἰ γὰρ ἓν ὧν ἐπεβούλευε κατώρθωσεν, ἁπάντων ἂν ἀπεστερήμην ἐγώ. Ubi Bud. ἐπιβουλεύειν esse ait Molior, Struo, Insidiose apparo. Item cum accus. et dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι: Herod. Ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ἐπιβουλεύει θάνατον. Et Andoc. 29. Καὶ τῷ κηδεστῇ θάνατον ἐπεβούλευσε. Et cum infin. ταῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, Aristoph. Π. (1111.) Sic Ἐπιβουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lys. in Agorat. Et ἐπεβούλευσε λαβεῖν, Dem. (542.) Et ἐπεβούλευσε διαφθεῖραι, (520.) Et ἐπιβουλεύων τὸν Πορσήναν ἀνελεῖν, Plut. Publ. Sic, Ἐπιβουλεύω γενέσθαι τύραννος, Plato Ep. Non male autem, ut opinor, Imminere occasioni verterimus in nonnullis eorum ll., in quibus infin. jungitur. Cum dat. item junctum, non solum Insidior signif. et Insidias struo, sed etiam Molior, Capesso, Immineo: ut a Bud. exp. ap. Lys. 169. Οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, Mori enim debebat, qui talia moliretur, interpr. eod. Bud. qui et exp. ἐπιχειροῦντα. Sic Herod. (3, 122.) Ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγάλοις, ubi tamen exp. Mente agito: ἐπιβουλεύειν πλούτῳ Bud. ap. Synes. Inhiare divitiis. At ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, Plato Ep. 7. Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. Cum autem dicitur ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, est Insidiari tyranno, Insidias struere. Politian. ap. Plut. Amat. Narr. Πρῶτον ἐπεβούλευσε Κορινθίοις interpr. Dolum primo Corinthiis intendit. Sed et accus. jungitur pro Insidiari; ut Dem. Ἀλλ' εὐθέως ἐπεβούλευσέ με. || Alicubi exp. etiam simpl. Consilium ineo, s. capio, Delibero, ut Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, Insidiis petor, s. appetor, Mihi struuntur insidiæ. Dem. π. Παραπρ. Παρ' ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπό σου τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, Insidiis hujuscemodi a te petitus, Bud. interpr. Μυρίαις ἐπιβουλευόμενος ἐπιβουλαῖς, Chrys. Alicubi autem per nom. redditur: ut Herod. 7. Ἐπιβουλευθεὶς ἀνηρέθη, Ex insidiis occisus est, vel Per insidias. Philo V. M. 1. Καὶ μὴ ἀμνήμονας ὧν ἐπεβουλεύθησαν ἀδίκως, Structarum sibi insidiarum non immemores.

[Ἐπιβουλεύω, Gl. Insidior, Decipio. Ἐπιβουλεύει· Insedit, Irrogat, Insidiatur. Ἐπιβουλεύων· Adæque. "Insidior, 8, 3. constr. cum dat. pers." Fischer. Ind. Palæph. Lex. Polyb. Xen. K. Π. 1, 4, 13. Ἐπιβουλεύσας, ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι. "Simpliciter Consilium ineo s. capio, Plato Hipparch. 234. Bas. 1.: Pass., Aristoph. Εἰρ. 404." Seager. Mss. "Phalar. 264. Thom. M. 159. ad Charit. 84. 119. 413. 509. 525. Wakef. Eum. 382. Jacobs. Anth. 7, 386. T. H. ad Aristoph. Π. p. 420.; ad Lucian. Dial. 75. Lucian. 1, 268. 832. Verh. ad Anton. Lib. 32. Xen. K. Π. 61. ad Herod. 502. ad Diod. S. 1, 304. De constr., ad 2, 199. 530. ad Dionys. H. 2, 919. Cum

A infin., 1, 93. Herod. 1, 24. Xen. K. A. 5, 6, 29. Simon. Dial. 34. Plut. 1, 193. Cor. Lehmann. ad Lucian. D. D. Porson. Hec. p. 84. Ed. 2. Cum infin. fut., Herod. 6, 137. τινὶ φόνον, Bibl. Crit. 3, 2. p. 27. Schweigh. Emendd. in Suid. 23. Pass., Diod. S. 1, 731. 2, 511." Schæf. Mss.] "Ἐπιβούλευμα, (τὸ,) "Molimen, Aggressio, Conatus. Joseph. A. J. Μεῖ-"ζον γὰρ ἐπιβούλευμα κακίας, ἧς ἐγκεχείρηκας, χρόνων, "οὓς γεγονὼς τυγχάνεις, Majus enim facinus aggres-"sus es, quam in tuam istam ætatem cadat. || Alio-"qui signif. etiam Insidiæ. Thuc. 4. p. 144. Κατα-"γορεύει τις ξυνειδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα. Et "150. Μηνυθέντος τοῦ ἐπιβουλεύματος. Nisi et hic "generalius pro Molimine et machinamento accipere "velis." ["Eunap. 36." Wakef. Mss.] Ἐπιβούλευσις, ἡ, Insidiatio, Insidiæ. Plato de LL. Ἐξ ἐπιβουλεύσεως γενόμενος φόνος: pro ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Alii autem interpr. Consulto, Certo consilio. Ἐπιβουλευτὴς, ὁ, Insidiator. Soph. (Aj. 726.) ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ, Qui exercitui insidiatur. Ἐπιβουλευτὸς, B (ἡ, ὸν,) Insidiatorius, Insidiosus: unde superl. Ἐπιβουλευτότατον φάρμακον καὶ ταραχωδέστατον, Lucian. [1, 292. Gl. Insidiosus. "Crus. ad Suet. 301." Schæf. Mss. "Callim. L. P. 38. (βουλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον.)" Wakef. Mss.] Ἀνεπιβούλευτος, Cui insidiari nemo potest, Insidiis non obnoxius, Ab insidiis tutus. Unde τὸ ἀνεπιβούλευτον subst. q. d. Immunitas ab insidiis. [Lex. Polyb. Ind. Epict. Thuc. 3, 37. Diod. S. 5. p. 207. Lucian. 416. "Crates 9. Jacobs. Anth. 10, 57. ad Lucian. 1, 292." Schæf. Mss. * "Ἀνεπιβουλεύτως, Suid. v. Ξανθός." Boissonad. Mss. "Philo ap. Euseb. P. E. 8, 13." Kall. Mss.] "Δυσεπιβούλευτος, Qui "insidiis peti circumvenirive difficulter potest, Cui "insidiari difficile est: Cui non facile fiunt insidiæ, "e Xen." [Ages. 6, 7. Hipparch. 4, 11. Schol. Aristoph. Θ. 429. Cf. Δυσενέδρευτος. "Ad Lucian. 1, 292." Schæf. Mss.] Ατ Εὐεπιβούλευτος, Cui facile strui possunt insidiæ: ["Schol. Eur. Med. 279. Amphiloch. 66. Orig. c. Cels. 189." Kall. Mss. "Ad C Lucian. 1, 292." Schæf. Mss. "Schol. Od. T. 518." Wakef. Mss. * Ἐπιβουλευτικὸς, ἡ, ὸν, unde ap. Orig. 3. p. 621. * Ἐπιβουλευτικῶς.]

Ἀντεπιβουλεύω, Vicissim insidior, Insidianti insidior, Contra tendo insidias, [Thuc. 1, 34. 3, 12. Plut. Demetrio 5, 44. Joseph. B. J. 4, 18. "Liban. 207." Wakef. Mss. * Προεπιβουλὴ, ἡ, Dio Cass. p. 45.] Προεπιβουλεύω, Insidiis prævenio, s. præverto, Insidias anticipo, Thuc. Et προεπιβουλεύομαι, Insidiis prævenior, Prior incido in insidias. Idem, Μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι. [Idem, 1, 34. 3, 83. Dionys. H. 2, 248. Diod. S. 19. p. 706. "2, 369." Schæf. Mss. * "Προσεπιβουλεύω, si Schneider. Lex. e Thuc. 1, 450. sumsit, ejiciendum: vide ibi Codd. lectt." Dindorf. Mss. Sumserat e Thuc. 3, 37.: q. l. citarat Scott. App. ad Thes.] "Συνεπιβουλεύω, Una "insidior." [Dionys. H. 1, 163. 233. Diod. S. 5. p. 224. Xen. Ἑ. 5, 4, 22. Dio Cass. 155. "Isæus 151." Seager. Mss. "Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 20." Schæf. Mss.]

D "Ἰδιοβουλέω, Proprio consilio nitor." [Dicitur et * Ἰδιοβουλεύω. Herod. 7, 8. fin. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624. Dio Cass. 227. (360.) Menander Rhet. 76. * Κακοβουλεύω, Eur. Ion. 877=895. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624. * Κοινοβουλεύω, unde * Κοινοβούλευσις, ἡ, et ap. Hippodam. Stob. Serm. 41. (p. 248.) * Κοινοβουλευτικὸς, ἡ, όν: "Jacobs. Animadv. 250." Schæf. Mss.]

Μετάβουλος, (ὁ, ἡ,) Qui cito mutat consilium. Exp. enim ap. Aristoph. (A. 632.) ταχύβουλος, Qui celeris est consilii, i. e. Qui cito et repente consilium capit: aut Qui cito ex uno consilio ad aliud transit. [* Μεταβουλία, ἡ, Simonid. ap. Dionys. H. 5. p. 223=435. "Wolf. Anecd. Gr. 3, 3." Kall. Mss.] Μεταβουλεύομαι, Muto consilium, Me pœnitet. Lucian. (1, 37.) Ἐπεὶ τό γε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί. Fortasse autem illud μετάβουλος ponitur simpl. pro μεταβουλευόμενος. [Herod. 7, 12. μὴ στρατεύεσθαι. Alciphro 2, 4. Εἰ μεταβουλεύσαις τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως. "Eur. Or. 1540. Dem. 1442. 1456. 1466." Seager. Mss. "Ad Lu-

cian. 1, 227. ad Herod. 515. 643. Μεταβουλεύω, Lobeck. Aj. p. 332." Schæf. Mss. * Μεταβούλευμα, τὸ, Symm. Job. 21, 2.]

[* Παράβουλος, ὁ, ἡ, unde * Δυσπαράβουλος, Æsch. Suppl. 110.] " Παραβουλεύομαι, exp. Perperam consulo. Utitur Paul. ad Phil. 2, (30.) Μέχρι θάνατον ἤγγισε, παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, pro Non habita vitæ ratione." [Vide Παραβολεύομαι. " P. Abresch. Paraphr. 395." Schæf. Mss.

* " Προβουλή, (ἡ,) Fraus præmeditata, Antipho 606. Ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι πολὺ ἀνοσιώτερον εἶναι ἀφεῖναι τοῦ τεθνεῶτος τὴν τιμωρίαν, ἄλλως τε καὶ τοῦ μὲν ἐκ προβουλῆς ἀκουσίας, (ἀκουσίως Reisk.,) ἀποθανόντος, τῆς δ' ἑκουσίως ἐκ προνοίας ἀποκτεινάσης." Seager. Mss. Dio Cass. 589.]

Πρόβουλος, (ὁ,) q. d. Præconsultator aut Prædeliberator, vel Qui pro alio consultat et in ejus commodum. Primarius in consilio, Bud. interpr. ap. Herod. (6, 7. n.) Quidam πρόβουλον, Primorem consilii eod. sensu interpr. item Senatus principem. Alii, Primarium in urbe consulem, et Provisorem, ex Horat. Plut. Romulo vult Consules sonare προβούλους. Apud Aristot. πρόβουλοι sunt Qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur. Aristot. (Polit. 4, 14.) Οὓς καλοῦσι προβούλους ἢ νομοφύλακας. Vide Bud. 283. [Gl. Consul. Aristot. 6, 5, 10. Schn. Lysias 426. Aristoph. A. 421. 609. A. 755. Thuc. 8, 67. Lex. Polyb. " Ruhnk. Oratt. Gr. 43. Toup. Opusc. 2, 66. Koen. ad Greg. Cor. 98. ad Herod. 441. Provisor vertit Brunck. Aristoph. 1, 40." Schæf. Mss. * Προβούλιον, τὸ, i. q. προβούλευμα, Schol. Ven. Il. B. 194. Eust. 151-2. Cyrill. c. Jul. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 519. * Προβουλόπαις, δος, ἡ, Æsch. Ag. 393. Schneidero susp. * Ἀπρόβουλος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπροβούλευτος, unde * Ἀπροβούλως, Æsch. Choëph. 616. Dio Cass. p. 32. " Dio Chrys. 2, 293." Wakef. Mss.] " Ἀπροβουλίᾳ, e Plat. de LL. (9. p. 31.) affertur pro " Inconsulto. Ἀπροβουλία igitur, Non esse consultum, Non deliberare prius." [* " Συμπρόβουλος, Argum. Aristoph. A." Seager. Mss.]

Προβουλεύω, Consilio prospicio, vel provideo, vel simpl. Prospicio, Provideo. Thuc. 3. Προβουλεύσας δὲ, ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσοι, i. e. προνοησάμενος. Lucian. (1, 195.) Ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. Polit. 4. cum gen. Ὡς ἐπιμελὲς ἔσται τοῦ δήμου προβουλεύειν, ὅπως ἀσχολῶν ἔσται: ubi Bud. annotat προβουλεύειν ea forma dici, qua προπολεμεῖν. Apud Dem. vero et Plut. Solone, προβουλεύειν τοῦ δήμου, exp. Consilio s. Deliberatione populum prævenire, Consultare de re quapiam, priusquam populo consultatio proponatur. Bud. autem h. l. Dem. de F. Leg. Ὑμῖν δὲ πρῶτον μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ, interpr. ita, Apud vos autem rem ipsam curiæ innotescere moris est, deque ea re senatusconsultum fieri. Idem scribit προβουλεύειν dici solitam curiam Athenis, quando ante comitia populi ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον, q. d. Prædeliberatum. Polyb. de Rep. Rom. Ἦν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Apud Aristot. autem Eth. 5, 8. generaliore signif. προβουλεύσας s. προβουλευσάμενος aliquid facit, Qui certo consilio id facit, et præcedente deliberatione. Xen. cum προνοεῖν conjunxit, Ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι. [Dem. 243. δωρεαὶ προβεβουλευμέναι: 567. Προεβούλευσεν ἡ βουλή. " Æschin. 238." Seager. Mss. " Jacobs. Animadv. 250. Luzac. Exerc. 76. Diod. S. 2, 166. Heyn. Hom. 5, 542. Dionys. H. 3, 1396. 1551. 4, 2119. 2290. ad Herod. 441." Schæf. Mss. " Xen. K. A. 191." Wakef. Mss. * Προβεβουλευμένως, J. Poll. 6. 140.] Hinc Προβούλευμα, (τὸ,) Decretum, quod e consultatione consequitur, et q. d. præ consultatione. Dionys. H. Senatusconsultum. Sic etiam Athenis προβουλεύματα, inquit Bud., Curiæ decreta, quæ in concione populi promulgabantur, ut ejus suffragio confirmarentur. Dem. (703.) Προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἐγγράφει μετὰ ταῦτα γενομένης ἐκκλησίας, προυχειροτόνησεν ὁ δῆμος. [Gl. Consultum. Dem. 651. " Kuster. V. M. 117. 118. Dionys. H. 2,

A 1193. 3, 1396. ad Herod. 441." Schæf. Mss. " Schol. Il. B. 57. * Προβούλευσις, Schol. β'. Pind. O. 7, 79." Wakef. Mss. * Προβουλευμάτιον, τὸ, Lucian. 776. Alciphro 3, 22. p. 324. * Προβουλευτής, ὁ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624.] Item Ἀπροβούλευτος, (ὁ, ἡ,) ut ἀπροβούλευτος γνώμη, De qua non consultatum est in curia, antequam ad populum referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα, Harpocr. e Dem. (594.) At sequendo generaliorem illam τοῦ προβουλεύω signif., quam ex Aristot. attuli, Ἀπροβούλευτον est ap. Eund. in Ethic. Quod fit non præmeditate, et non præcedente consultatione, s. deliberatione, ut quod fit quodam iræ impetu. Sed et ἀπροβούλευτος act. dicitur, ut Lat. Inconsultus, Qui res inconsulte agit. Unde et e Cebete affertur pro Temerario. [" Theophr. Char. 3." Routh. Mss. Dem. 419. Joseph. B. J. 3, 5, 6. Aristot. Eth. Nic. 5, 10. Ceb. Tab. 8. " Kuster. V. M. 117. ad Lucian. 2, 188. Dionys. H. 4, 1990. Sine Senatusconsulto, 3, 1422." Schæf. Mss. " Appian. 2, 435." Wakef. Mss.] Et B Ἀπροβουλεύτως, Non præmeditate, si uti hoc adv. liceat, Absque præmeditatione, ut ap. Plat. de LL. 9. (p. 866-7.) Φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος. Ex Eod. affertur, Ἀπροβουλεύτως τοῦ ἀποκτεῖναι, Absque deliberatione interficiendi. [Eust. Od. p. 14, 38. " Alciphro 442." Wakef. Mss.] " Ἀπροσβούλευτος, Inconsultus, Non ante deliberatus, Temerarius. Et " Ἀπροσβουλεύτως, Inconsulto, VV. LL. sed perperam pro ἀπροβ." [Phav. 113.]

Συμβουλή, ἡ, et Συμβουλία e Xen. [Herod. 8, 101. Lex. Polyb.] Consilium, quod alicui datur. A Bud. exp. Consilium, Consultatio, Admonitio. Plato Protag. Καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ οἰκείους. Apud Aristot. Eth. 4. Συμβουλῆς μεταδιδόναι πᾶσι, Facere omnibus censendi potestatem, eod. Bud. interpr. Et Σύμβουλος, (ὁ, ἡ,) Qui consilium dat, Consiliarius, Consultor. Dem. (292.) Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρεληλυθότος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλήν· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ, i. e., inquit Bud., Officium et partes consiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere: quia in præteritum non valet consilium. Apud Eund. Dem. (226.) σύμβουλον ποιήσασθαι, In consilium adhibere. Dicitur et σύμβουλός εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. Et Συμβούλιον, (τὸ,) Consilium, quod aliqui simul ineunt, Simul initum consilium. Sic Matth. 12, (14.) Συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ: Marc. 3, (6.) Συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ. [Συμβουλή, Gl. Consultum, Suasorium, Consultatio, Suasio. Συμβουλῇ· Prœlio, (perperam pro Συμβολῇ.) Συμβουλία· Consilium, et Deliberium, (sic,) Consultatio. Σύμβουλος· Consiliarius, Consultor, Consiliator, Suasor. Συμβούλιον· Consilium, Concilium, Collegium. " Plut. Rom. p. 25." Boissonad. Mss. Συμβουλή, Ind. Epict. Σύμβουλος, Ind. Epict. Lex. Polyb. Æsch. Eum. 715. " Phalar. 352. ad Charit. 219. 456. 509. Musgr. Rhes. 105. Diod. S. 2, 607. 610. 611. Boissonad. Philostr. 322. 454. Heyn. Hom. 6, 496. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 30. Valck. Diatr. 254. Zeun. ad Xen. K. Π. 392. Conf. cum Σύμβολον, Boissonad. D Philostr. 280. 560. Συμβουλή, Thom. M. 663. 819. Heindorf. ad Plat. Phædr. 297. ad Charit. 219. Ammon. 132. Bergler. ad [illegible]hr. 184. ad Herod. 193. 490. 516. 666. ad Diod. S. 1, 404. Συμβουλία, Jacobs. Animadv. 305. Philostr. 188. Boissonad. Zeun. ad Xen. K. Π. 96. ad Herod. 193. 516. 666. ad Diod. S. 1, 404. Συμβούλιον, ad Charit. 241. 599." Schæf. Mss. * Κακοσύμβουλος, ὁ, ἡ, Schneidero susp.; sed habent Glossæ, quæ interpr. Malesuada. * Κακοσυμβουλία, ἡ, Jo. Moschus, in Prato Spirit. c. 45. p. 1073. * " Μακροσύμβουλος, Const. Apost. 3, 6." Kall. Mss. * Ματαιοσύμβουλος, unde * " Ματαιοσυμβουλία, (ἡ,) Vana consultatio, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 320. Οὐ διὰ τὴν ἀρχαίαν ματαιοσυμβουλίαν." Seager. Mss.] " Ἀσύμβουλος, Consilio vacans, Inconsultus, VV. " LL. Idem igitur erit, quod ἄβουλος, ut συμβουλή " i. q. βουλή." [Gl. Inconsultus. Lucian. 825=7, 247. Schneider. Lex. " Ad Plut. 4, 62. Reisk." Schæf. Mss. * Δυσξύμβουλος, Alciphro 1, 28. ubi al. δυσξύμβολος. " Ad Charit. 219. Abresch. Lectt.

Arist. 171." Schæf. Mss. * " Εὐσύμβουλος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307." Boissonad. Mss.]

Συμβουλεύω, Consilium do, Consilio, Horat. Suadeo, Hortor, Auctor sum, ut hoc vel illud facias: *συμβουλεύω σοι ποιεῖν*, et *συμβουλεύω μὴ ποιεῖν*, Dem. Item Συμβουλεύω *σοι περὶ τούτου*, Plato, Xen. Consilium tibi do hac de re. Apud Isocr. autem cum dat. pers. et accus. rei, *Α *τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας*. Et *συμβουλὴν συμβουλεύειν* in Dionis Ep. ad Perdiccam, inter Plat. Epistt. Unde *συμβουλευθεὶς*, Cui consilium datum est, Bud. ex Œcum. in Acta 43. || Συμβουλεύομαι autem Consilium peto, In consilium adhibeo, Consulo. Xen. A. 2, (1, 12.) Συμβουλευόμεθά *σοι τί χρὴ ποιεῖν*. Sic Herod. *συμβουλεύεαί μοι*. Isocr. (ad Dem. 4.) Ὅταν *δὲ ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι*. Et cum *μετὰ* ex Aristoph. N. (475.) Συμβουλευσομένους *μετὰ σοῦ*. Bud. *συμβουλεύομαί σοι*, interpr. etiam Tecum commentor de re agenda: quæ interpr. *τῷ συμβουλεύομαι*, cum jungitur illi præp. magis convenire videtur. E Plat. autem affertur pass. Συμβουλεύεσθαί *τι τῶν προσφόρων*, pro Consilium haberi de quopiam eorum, quæ conducunt. || Συμβουλεύω pro *ἐπιβουλεύω*, Insidior, affertur in VV. LL. e Lysiæ Peroratione de Public. Bonorum Niciæ fratris, Καὶ *παρακαλούμενος δὲ μετέχειν τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τῶν συμβουλευόντων τῷ πλήθει*. [Gl. Consilio, Suadeo, Auctor sum, Censeo, Consulo. Συμβουλεύει· Persuadet, Consulit, et Consultat. Συμβουλεύεται· Consilium quærit. Consulo aliquem, Herod. 7, 237. Συμβουλευομένου *τε, ἂν συμβουλεύσειε τὰ ἄριστα*. " Xen. Mem. 1, 1, 6. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. Wessel. ad Herod. 27. 152. 615. 666. Plut. Mor. 1, 911. Ind. Xen. Mem. ad Charit. 503. Callim. Ep. 37. ad Diod. S. 2, 351. 364. 562. Schneider. ad Xen. K. A. 125. Thom. M. 819. Delibero, Toup. App. in Theocr. 33. Suadeo, Theogn. 38. Ammon. 132. Insidior, ad Charit. 241. De act. et med., Larcher Herod. 5, 410. Herod. 666. Kuster. V. M. 140. Steph. Dial. 18. Lucian. 3, 63. 64. Xen. K. A. 2, 1, 17.; Schneider. ad p. 53. Heindorf. ad Plat. Phædr. 220. De constr., Diod. S. 2, 478. Cum infin., ibid. et 524." Schæf. Mss. " Med., Consilium posco, Jambl. 70." Wakef. Mss. * Συμβουλευτέος, *α, ον*, Schneider. Lex. sed *ἀμαρτύρως*.] Συμβούλευσις, (ἡ,) i. q. *συμβουλὴ*, sed parum usitatum. ΕΤ Συμβούλευμα, (τὸ,) Consilium, quod datum est, Consiliatio, a Consilio, quo utitur Horat., et q. d. Consiliamentum. Xen. (Ἱππ. 9, 12.) Κάλλιστον *δὲ συμβούλευμα τὸ ἀγὰν θυμοειδῆ ἵππον μὴ κτᾶσθαι εἰς πολέμους*. Συμβουλευτὴς, vide Βουλευτής. [Plato de LL. 2. p. 921. Dio Cass. 930.] Συμβουλευτικὸς, *ἡ, όν*: ut *λόγος*, Oratio, quæ consilium dat. Vel, Oratio ad consilium dandum apta. Vel Oratio suasoria, s. hortativa. Apud Aristot. Rhet. 1. Τρία *γένη τῶν ῥητορικῶν λόγων*, sc. *συμβουλευτικὸν, δικανικὸν, ἐπιδεικτικόν*. Et ap. Hermog. *ἰδέα*. Lat. Genus deliberativum dicunt, voce vicinam signif. habente. [Gl. Consultus, Suasorius. Συμβουλευτική· Suasoria. Συμβουλευτικόν· Deliberativum. " Philostr. 206. Boissonad." Schæf. Mss.] ΕΤ Συμβουλευτικῶς, J. Poll. (4, 26.) * *νουθετικῶς*, Dando consilium, Hortative.

[* Ἀσυμβούλευτος, ὁ, ἡ, Gl. Insuasus. App. ad Basil. M. Opera, Or. 21. p. 1[redacted]υσσυμβούλευτος, Artemid. 4, 56.]

[* " Ἀντισυμβουλεύω, Stob. Ecl. Eth. p. 40." Kall. Mss.] Ἀποσυμβουλεύω, Dehortor, Dissuadeo. Contr. *τῷ συμβουλεύω*, ut *ἀποσπεύδω* contrar. *τῷ σπεύδω* et alteri comp. *ἐπισπεύδω*. Citatur e Phalar. Ep. [Ind. Epict. Hippocr. 409, 10. " Phal. Ep. 122." Wakef. Mss. * Ὑποβουλεύω, falsa lectio pro *ἐπιβ.*]

ΒΟΥΣ, *οὸς, ὁ, ἡ*, ΕΤ ΒΩΣ, Dor. Bos, Vacca. Il. Ψ. (30.) Πολλοὶ *μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι*. Od. K. (410.) *βοῦς ἀγελαίας*: O. (235.) *ἤλασε βοῦς ἐριμύκους*. || Synecdochice partem pro toto in fem. capi pro Pelle bovina, Eust. tradit, i. e. *δέρμα, βύρσα, τὰ ὠμοβόεια, βοέη*: ut *ἐλέφας* pro Osse elephantino, h. e. Ebore: indeque ap. Hom. *βοῦς τυκτὰς* et *βοῦς αὔας* dici Clypeos e bubulo corio, *ἀσπίδας ἐκ βοείας βύρσης τετεχνιτευμένας*. Il. M. (105.) Οἱ *δ'*

A *ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι*: H. (239.) Οἶδ' *ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν* Ἀζαλέην. Unde et Hesychio est *μάστιξ*, Flagellum, sub. e bubulo corio factum: quo sensu et Boves a Plauto usurpatum tradunt nonnulli. || Metaph. dicitur de Homine stupido et *ἀναισθήτῳ*, ut Eust. docet, dicens inde esse *βοίδης* ap. Menandr. pro *πρᾶος, εὐήθης*, simile comico vocab. *ἀμνοκός*: unde et *βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται*, Proverb. *ἐπὶ ἀχρηστίας*. || Est et Piscis nom., quem Bovem Plin. etiam appellat, referens eum inter pisces planos s. cartilagineos, i. e. inter *σελάχη*, quemadmodum Aristot. quoque H. A. 5, (4, 2.) 6, (11, 1.) || Item *πέμματος* species, Eust. unde *ἕβδομος βοῦς*, qui post sex *σελήνας*, i. e. Placentulas latas rotundasque, septimus conficiebatur, cornua habens in modum novæ lunæ. Aliter vero exp. *βοῦς ἕβδομος* habes ap. Suid. et Camer. || Olim erat etiam Numisma Atticum, bovis nota percussum, Didrachmum alio nomine dictum: unde *ἑκατόμβοια* arma ap. Hom. et *βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν*, Proverb. in eos, qui pecunia corrupti, aut metu mulctæ, dicenda reticent:

B de quibus Bud. de Asse, et J. Poll. 9. || Et *χυτρόπους* ap. eund. J. Poll. *βοῦς* dicitur. || Item in vestibus Suturarum commissuras, s. *τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ῥαφῶν συμβολὰς*, *βοῦς* vocatas fuisse, idem auctor testatur. || " Hesychio *βῶς* est etiam *βύρσα*, " *ἀσπὶς, πέλτη*: ut *βῶν* quoque dixerat esse non solum " *βοῦν*, sed etiam *ὅπλον*. Rursum Hesychio teste *βῶς* " est Piscis quidam, ut *βοῦς* quoque." [Greg. Cor. 82. 752. Glossæ: Bos, Vacca. B. Γερμανός· Uror. B. ἐγκύμων· Forda. B. στεῖρα· Taura. Βόες ἀρόσιμοι· Triones. Βόες, ἀρχαίως· Triones. Βοῶν * σιτευτής· Saginator. Βόας σιτεύω· Sagino. Greg. Cor. 662. Scutum, 271.: Γέῤῥα λευκῶν βοῶν. Lex. Polyb. Ind. Epict. Fischer. Ind. Palæph.: Piscis, Opp. A. 1, 103. 2, 141. 165. 3, 139. 144. Ælian. H. A. 1, 19. Pancrat. ap. Athen. 322. Phile de Anim. c. 85. Gal. Lex. Hippocr. 448. Fr. " Βοῦς, ad Xen. Œcon. 1, 14. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 21. Eran. Philo 164. ad Herod. 542. Gesner. Ind. Orph. Zeun. ad Xen. K.

C Π. 440. Thom M. 169. Phrynich. Ecl. 200. Diod. S. 1, 197. Jacobs. Anth. 7, 306. Taurus, ad Il. N. 703. Vacca, Koppiers. Obs. 67. Tergum bovis, Toup. Opusc. 2, 97. Cattier. 44. Heyn. Hom. 5, 348. Scutum, 6, 292. 297. 515. 7, 245. Placenta, ad Lucian. 1, 340. Valebat aliquid ultra dimidium talenti, ad Charit. 286. De genere, Brunck. Aristoph. 3, 26. Heyn. Hom. 4, 284. 5, 390. Schneider. ad Xen. K. A. 87. Ἡ β., Brunck. Lectt. in Anal. 103. Verh. ad Anton. Lib. 300. ad Diod. S. 1, 324. De declin., ad Mœr. 110. Herodian. 456. Pierson. Wessel. Obs. 133. Schneider. Præf. ad Xen. K. A. xviii. Βοῦ gen., Brunck. Soph. 3, 506. De dat. βοσὶ, Jacobs. Anth. 9, 59. Βόα, 8, 91. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 399. Βόα, βῶ, Heyn. Hom. 5, 347. Βῶν, ib. 724. Βόοιν, Aristoph. Fr. 257. Βόας, Callim. 1, 431. 565. Soph. Trach. p. xvi. Erf. Jacobs. Anth. 11, 416. Βόες, βόας, Zeun. ad Xen. K. Π. 4. 330. B. θαλάσσιος, Schneider. zu Ulloa 1, 229.; ξυλοφάγος, Anton. Lib. 148. Verh.; στεῖρα, Valck. Adoniaz. p. 314. Gillie's Hist. 1, 11.;

D Τραγική, Valck. Diatr. 201.; Κύπριος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 236. Βόες ἄγριοι Pæoniæ, Jacobs. Anth. 7, 343. B. ἐπὶ γλώσσῃ, ad Lucian. 1, 280. Οὐδ' εἰ β. φθέγξαιτο, Bergler. Alciphr. 247. Βοὸς πούς, Ammon. 31. B. ἐν αὐλίῳ, Villoison. ad Longum 276. B. ἑκούσιος ἐπ' ἄροτρον, Bentl. ad Callim. 314. B. ἐν πόλει, Bast Lettre 96. Βῶς, Wessel. Herod. 122." Schæf. Mss. " Βοῦς, Mulier, Pind. Π. 4, 253. Herba quædam, Mel. 1, 42." Wakef. Mss.]

Βουάγωρ, *ορος, ὁ*, Armenti ductor, *ἀγελάρχης*. ΕΤ Βουαγετὸν, *τὸ, ὑπὸ βοῶν εἱλκυσμένον ξύλον*: ut tradit Hes., dicens Laconica hæc duo vocc. esse. [Inscr. ap. St. Croix des anciens Gouvern. fédératifs p. 462. * Βοάγου, τοῦ.] " Βουβίλιξ, Hesychio * *σιταποχία*, Abstinentia a cibo." " Βουβὸς, ὁ, Mutus," [Gl. Mutus.] Βουβόσιον, *τὸ*, Locus, ubi boves pascuntur: ut Callim. Schol. exp. ad H. in Apoll. (49.) Ῥεῖά *κε βουβόσιον τελέθοι πλέον*. Strabo, Χώραν *ἀρίστην βουβοσίοις*, Solum pascendis armentis peraccommodatum. [Strabo 12. p. 848. " Ad Diod. S. 2, 484."

Schæf. Mss. "Arat. D. 388." Wakef. Mss. * Βουβότης, ὁ, Pind. N. 4, 84. I. 6, 45. "Wakef. Trach. 1108." Schæf. Mss.] Βούβοτος, ὁ, ἡ, Bovibus pascendis aptus. Od. N. (246.) de Ithaca, Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, καὶ βούβοτος. [" Ilgen. Hymn. 199. Lennep. ad Phal. 77. Samius 1." Schæf. Mss.] Βουγενὴς, ὁ, ἡ, E bove genitus s. ortus. Apibus hoc epith. tribuitur, ut refert Hes., quod e bovinis ossibus nascantur. Bacchum etiam Βουγενῆ et Ταῦρον vocari tradit Plut. Hell., quærens cur Eleæ mulieres eum βοέῳ ποδὶ ad se venire precentur. [Βουγενὴς, * Βουγόνη, * Βούγονος, * Βουγονεία, * Βουγονία, omnino v. Barker. Ep. ad Boissonad. 228-33. "Βουγενὴς, Callim. 1, 524. Wakef. Trach. 223. Bianor 15." Schæf. Mss.]

Βούγλωσσος, (ὁ,) Boum linguæ similis herba, ut Plin. docet. Diosc. neutr. βούγλωσσον vocat, ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. Linguam bubulam quidam appellant, Marcellus Borraginem. || Item Piscis, quem Lat. Soleam e Plin. et Lingulacam e Plauto, et Varr. quidam vocant, Hermol. a βου particula epitatica dictum scribit. [Gl. Solea. Βούγλωσσον· Solea, Olia. "Βούγλωσσον μέγα, Cirsium, Diosc. 470." Boissonad. Mss. "Βούγλωσσος, ad Callim. 2, 7. Schol. Aristoph. Π. 874." Schæf. Mss.] Βουδάκη, ἡ, Buprestis, Hes. Βουδέψιόν, τὸ, Bovinum corium, [a Schneidero non agnoscitur. * Βουδόκος, ὁ, ἐχῖνος β., i. q. λέβης, Etym. M. v. Ἐχῖνος. "Callim. 1, 530." Schæf. Mss.] Βουδόρος, ὁ, ἡ, Boves excorians: βούδορος autem pass. signif. habet, Eust. βούδορα ἤματα ap. Hesiod. exp. Dies, in quibus boves et, e parte totum intelligendo, quævis animalia excoriantur. Hesiod. Ἔ. (2, 122.) κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα, i. e. ἀναιρετικὰ τῶν ζώων, ut Schol. exp. Hes. vero βουδόρῳ exp. μοχλῷ ᾧ βόες δέρουσι, vel, secundum alios, ἀσκῷ. At βουδόρῳ νόμῳ ap. Suid. de Iis, qui, ut in modum boum excorientur, digni sunt. || Βούδορος s. Βουδόρας est et Fluvii nom., prope Cerinthum Euboicam civitatem: at Βούδορον Promontorium ap. Thuc. Salamini oppositum. [" Βούδορα, Heyn. Hom. 7, 795." Schæf. Mss. "Βουδόρος, Diog. 3, 66." Wakef. Mss. * Βουδύτης, ὁ, Avis nom., Opp. Ixeut. 3, 2. * "Βουεργέτης, (i. q. πολυπράγμων,) Schol. Il. N. 824." Wakef. Mss.] Βούζυγον, τὸ, Boum jugum. || At Βουζυγία, ut scribunt VV. LL., appellabatur Athenis familia quædam sacerdotio prædita, sic dicta a Buzyge quodam heroe, qui omnium primus junctis bobus arasse terram creditur; de quo ap. Hes. At Βουζύγιον, Locus, qui et Peltis vocatus, ubi Athenienses esse dicebant tertiam sacram arationem: ut ead. VV. LL. tradunt e Plut. Nupt. [* Βουζυγὴς, Suid. Hes. Obs. Misc. 5, 81. * "Βούζυγος, Const. Manass. Chron. p. 124." Boissonad. Mss. "Epimen. ap. Hesych. cf. Fabric. B. G. 1, 1." Kall. Mss. * "Βουζύγιος, Clem. Alex. Str. 503." Routh. Mss. "Plut. Mor. 1, 567. * Βουζύγειος ἀρὰ, Schol. Soph. Antig. 256. Valck. Phœn. p. 492. ad Herod. 614. Βουζύγης, Brunck. Aristoph. 1, 31." Schæf. Mss.] Βουθερὴς, ὁ, ἡ, Qui a bobus depascitur: ὑπὸ βοῶν θεριζόμενος τοῖς ὀδοῦσιν, h. e. * βοῦς τρέφων: s. a βου partic. intens. πολυφόρος καὶ * πολυθερὴς, h. e. πολλάκις θεριζόμενος, ut Soph. Schol. exp. Trach. (188.) Ἐν βουθερεῖ λειμῶνι: quod Hes. exp. ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. "Βούθεροι, Hes. dici innuit "pro οὗ αἱ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. Nisi potius "βουθερεῖ aut βουθέρει scripsit, respiciens ad Soph. "(l. c.)" [* Βουθήλεια, ἡ, Geop. 17, 2. * "Βουθήρας, Voss. de Hist. Gr. 75. * Βουθόη, Musgr. Bacch. 1331." Schæf. Mss.] Βουθοίνης, s. Βουθοίνας, ὁ, Boum vorator, Herculis epith. βουθοίνην Ἡρακλέα, in Epigr. Greg. Ὁ βουθοίνας τὸν γεωργὸν τυραννήσας καὶ τὸν ἀρότην βοῦν λαφύξας, καὶ τὴν κλῆσιν λαβὼν ἐκ τῆς πράξεως. [Anal. 3, 211. Greg. Naz. in Julian. 42. 63. 78. 140. "Jacobs. Anth. 9, 356. 12, 41." Schæf. Mss. * Βουθόρος, ὁ, Æsch. Suppl. 314. * "Βουθρέμμων, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 3. 124(=2=6. Meurs.)" Boissonad. Mss. Theod. Prodr. Ep. p. 43.] Βουθύσιος, ὁ, ἡ, Ad boum mactationem pertinens: βουθύσιον νύκτα, Noctem, in qua boves mactati sunt. Unde Βουθυσία, ἡ, Boum immolatio s. mactatio. Buthysia, ut Suet. etiam vocat: h. e. Sacrificium magnum et solenne. Athen. 4. Ὅταν δὲ

A τοῖς ἥρωσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται, καὶ ἑστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων. [" Bibl. Crit. 2, 1, 86. Wessel. ad Diod. S. 1, 57." Schæf. Mss. * Βουθύσιον, τὸ, sub. ἱερὸν, Apoll. R. 1, 515. i. q. βουθυσία.]

Βουθύτης, ὁ, Qui boves mactat. Athen. (660.) Οἶδε γὰρ μαγείρων καὶ βουθυτῶν ἐπεῖχον τάξιν: sic enim ibi Bud. legit pro βουτύπων. [Gl. Bucola.] At Βούθυτος, ὁ, ἡ, dicitur esse i. q. βουθύσιος: ut βουθύτοισι προστροπαῖς ap. Eur. (Alc. 1159.) et βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις. Hinc Βουθυτέω, Boves macto et immolo, Æschin. (64.) Πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος, καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. De quo Cic. Tusc. 4. Æschines in Demosthenem invehitur, quod is septimo die post filiæ mortem hostias immolasset. Athen. l. c. Ἔδρων δὲ οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες. || Abusive pro Sacrificare capitur, ut Aristoph. Π. (819.) ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ Ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος. At βουθυτῶ ἐπινίκια, quod e Phalar. affertur, simile est Dem. τὰ ἐπινίκια θύειν,

B Victimas post s. ob partam victoriam immolare: nisi quis ad Lucian. ἐπινίκια εἱστιῶντο referre velit. [Gl. Victimo. Lex. Polyb. "Βούθυτος, Eur. Ion. 664." Seager. Mss. "Bergler. Alciphr. 239. Brunck. Œd. C. 1493. Eur. Hel. 1490. Βουθυτέω, Wessel. ad Diod. S. 1, 58. Wakef. Ion. 1050." Schæf. Mss.] Βουϊερεύω, σω, i. q. βουθυτέω, Boves sacrifico: βουϊέρευσεν, βοῦν ἔθυεν, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.] Βουκάπαι, αἱ, Boum præsepia, τῶν βοῶν αἱ φάτναι, Hes. [* "Βουκάπηλος, J. Poll. 7, 145." Kall. Mss.] Βουκάρδιος, ὁ, ἡ, λίθος, Bucardia gemma, Bubulo cordi similis, ut tradit Plin. Βουκέντης, ὁ, Qui boves stimulo impellit, i. q. βοηλάτης: ut Πολλοὶ βουκένται, ταῦροι δέ γε γῆς ἀροτῆρες. [Βουκέντης, μύωψ, Gl. Tabanus. "Boum agitator, Diog. 7, 86. Hes." Wakef. Mss.] At Βούκεντρον, τὸ, Stimulus, quo boves punguntur et impelluntur. [" Jacobs. Anth. 9, 91." Schæf. Mss.]

Βούκερως, ὁ, ἡ, Bubulis præditus cornibus; ut βούκερων ἄγαλμα ap. Herod. (2, 41.) || Βούκερως, et

C Βούκερας, et Βουκέραος dicitur etiam Fœnumgræcum. Plin. 24, c. ult. Nec fœnogræco minor auctoritas, quod τῆλιν vocant, alii κάρφος, alii βούκερας, alii αἰγόκερας, quoniam corniculis semen est simile: nos Siliciam. Colum. Siliquam vocat, quia, ut siliqua arbor, siliquatur. Nicander A. (425.) Ἄλλοτε, βουκέραος χιληγόνου, ὄφρα κεραίας Εὐκαμπεῖς πετάλοισιν, ὑπηνεμίοισιν ἀέξει. Ex hoc autem βουκέραος per contract. βούκερως factum est. [" Βούκερως, Fœnum Græcum, Diosc. Notha 444." Boissonad. Mss. Trigonella fœnum Gr. Linn.: Theophr. H. P. 8, 8. τῷ βουκέρῳ. Æsch. Pr. 588. παρθένου βούκερω. Lycophro 730. 1407. Βουκέραος, Nonn. D. 10, 209. "Βούκερως, Herod. 123. et n.: ad Diod. S. 1, 233. Wakef. Trach. 11. Brunck. Soph. 3, 489." Schæf. Mss. "Βούκερας, Bovinis cornibus, Nonn. 280, 27. Βουκέραος, D. 14, 319." Wakef. Mss.]

Βουκέφαλος, ὁ, dictus Alexandri equus, sive ab aspectu torvo, s. ab insigni taurini capitis armo im-pressi; ut tradit Plin. Qui Βουκεφάλας etiam Dor.

D vocatur, auctore Camer. Unde Bucephala dicta urbs, Asenorum caput, ap. Steph. B. Βουκεφάλεια, a Bucephalo ibi sepulto ut idem Plin. docet: cujus Incolæ Βουκεφαλῖται. [" Βουκέφαλος, Tribulus, Diosc. 463." Boissonad. Mss. "Aristoph. Fr. 220. Equus Alexandri, Plut. Alex. 14. 40. Schm.: ad Diod. S. 2, 234." Schæf. Mss. * "Βουκεφάλειος, ὁ, ἡ, Bovis caput referens, Lysias Fr. T. 2. p. 15. ap. Athen. (210.) "Ἔστι γὰρ συνθετὴ, καὶ σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βουκεφάλεια." Seager. Mss.] Βουκινέω, ήσω, τὰς βοῦς ἐξελαύνω, Varin. [a Schneidero non agnoscitur.] Βούκλεψ, (ὁ, ἡ,) Qui boves furatur, [a Schneidero non agnoscitur. * "Βουκλόπος, Porphyr. A. N. 18." Wakef. Mss.]

Βουκόλος, et Βωκόλος, Dor. ὁ, Bubulcus, Armentarius, a βοῦς et κόλον, i. e. τροφὴ ap. vett., ut tradit Eust. ex Athen. 6. Philostr. Ep. 38. Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος. Dicitur etiam nonnunquam ἐκ περισσοῦ, ut Eust. annotat, βουκόλος βοῶν. Unde Βουκόλιον, τὸ, Armentum boum. Philo, Βουκόλια γὰρ

καὶ αἰπόλια, καὶ ποίμνια μεγάλα διεφθείροντο. Philostr. Ep. 77. Ἐρυθρῷ ῥάκει τὰ βουκόλια διετάραξε. Pro quo Βουκολία etiam fem. citatur ex Apoll. R. (1, 627.) βουκολίαι βοῶν. At ap. Hesiod. Θ. 346. Βουκολίας τ' ἀγέλας, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, dubitatur an sit adj. quasi a βουκόλιος. [Athen. 235.] " Βουκόλεα, Hesychio ἀγέλη βοῶν, Grex boum, Ar- " mentum, quod et βουκόλιον dicitur. Βουκολεῖον, " (τὸ,) Locus et sedes boum. Βουκολίη, Hesychio " κακολογία." Et Βουκολικὸς, (ἡ, ὄν,) Pastoralis; Pastoritius, Cic. Pastorius, Varr. Pro quo Βωκολικὸς, Dor. Theocr. 1, (64.) Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς: et alibi, Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε. Et Βουκολὶς, ίδος, ἡ, quod idem esse videtur cum βουκολικὴ, adj. In VV. LL. exp. Bobus pascendis apta. Et Βουκολέω, ήσω, Boves pasco; quod Bubulcitarier Plautus dicit. Il. Φ. (448.) Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες: quod Ion. est pro ἐβουκόλεις: additumque habet βοῦς κατὰ ταυτολογίαν, ut et οἶνον οἰνοχοεῖν dicitur. Ἀκυρολόγως autem accipitur simpl. pro Pasco, Alo. Sic Philostr. Her. dixit βουκολεῖσθαι ἵππον αὐταῖς, Equitatum ab eis pasci. Cui simile citat Varinus e quodam Poëta, [Il. Υ. 222.] τρισχίλιαι ἵπποι ἐβουκολοῦντο. Unde comp. Ἱπποβουκόλοι, Eur. (Phœn. 28.) Aristoph. Σ. (10.) Τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον: ubi Schol. exp. τρέφεις. || Unde metaph. capitur etiam in ea signif., qua Lat. Pasco et Lacto. Quo pertinet id, quod Hes. annotat, βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσιν, Pasci bona spe: ut Ovid. spes est, quæ pascat amantes, Virg. vana spe lactat amantem. || Item pro Demulceo, Delinio: item et Decipio. Lucian. (2, 440=5, 301.) Ἀλλότριοι κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν, Mitigant et leniunt. Aristoph. Εἰρ. (153.) Μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν, Ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται, i. e., ut Schol. exp., ἀπατήσεται. [" Mihi signif. videtur Pascet se, Pascetur. De scarabæo enim loquitur Aristoph., quod insectum libenter merdis vescitur: vide 4. 9. 21. seqq." Seager. Mss.] Philostr. Ep. 62. Οἴμοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος. Unde Βουκόλημα, τὸ, Lenimen, Lenimentum, Solatium, i. e. θέλγητρον, ut Suid. in h. l. exp. Ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. Et Βουκόλησις, ἡ, Delinitio, Deceptio. Plut. (9, 202.) Αἱ δὲ τοιαῦται * τιθασσεύσεις τῶν ὄχλων, οὐδὲν ἀλόγων ζώων ἄγρας καὶ βουκολήσεως διαφέρουσι. Et Βουκολητὴς, ὁ, Deceptor, ἀπατεὼν, Hes. [Βουκόλος, Gl. Armentarius, Bubsequa. Βουκόλιον· Bucola. Βουκόλια· Armenta. Βουκόλειον· Armentum. Βουκολῶ· Bubulcio. Βουκόλος, Greg. Cor. 864. Fischer. Ind. Palæph. Βουκολικὴ τομὴ, Draco 126, 7. 23. Βουκολικὸν μέτρον, 139. 140. Βουκόλος, Æsch. Suppl. 566. πτερόεις, i. q. βουτύπος et μύωψ. " Const. Manass. Chron. p. 3." Boissonad. Mss. Dionys. H. 1. p. 29. 30. Βουκόλιον, Heliod. 2, 5. Deuteron. 7, 13. Theocr. 25, 13. Βουκολικὸς, Diod. S. 4. p. 197. " Βουκόλος, Heyn. Virg. I. p. clxxvi. Toup. Opusc. 1, 416. Valck. Callim. 75. Jacobs. Anth. 7, 189. κατ' ἐξοχὴν, Theocritus, Toup. Add. in Theocr. 401.: Theocr. ἐν Βουκόλοις laudatur, ibid. 9. ἵππων, Valck. Phœn. p. 14. Callim. 75. Brunck. Soph. 3, 456. Βουκόλιον, Fischer. Ind. Palæph. v. Βοῦς, Valck. Herod. 237. (Spes, Lenimen,) Antip. S. 94. Longus 55. Villoison.: ad Dionys. H. 1, 215. Βουκολία, T. H. ad Aristoph. Π. p. 56. Βουκολικὸς, Villoison. ad Longum 60. Heyn. Virg. I. p. clxxvi. Wessel. Herod. 112. Βουκολὶς, Dionys. H. 1, 93. 98. * Βουκολίσκος, Theocr. xx. Valck. Callim. 75. Βουκολέω, Thom. M. 157. Alciphro 288. 332. ad Xen. Eph. 182. Heyn. Virg. 2, 83. Wyttenb. Select. 380. ad Callim. 1, 180. Toup. Emendd. 1, 102. ad Lucian. 1, 346. ad Charit. 498. Wakef. Eum. 78. Jacobs. Anth. 6, 150. 9, 328. Porson. Phœn. 28. Brunck. Aristoph. 2, 8.; Pace 153. Boissonad. Philostr. 349. De equis, 258. Diod. S. 1, 318. Heyn. Hom. 8, 54. Pasco capras, Valck. Phœn. p. 14. Fallo, ad Theocr. x. Id. p. 145. Toup. Opusc. 1, 67. Plut. Mor. 1, 48. Ammon. 31.; Valck. Animadv. 45.; Hipp. p. 182.; Musgr. 153. Βουκόλημα, Toup. l. c. Plut. l. c. Valck. ad Theocr. x. Id. l. c. Βουκόλησις, Wyttenb. Select. 380." Schæf. Mss. " Βου-

A κόλιον, Plut. 9, 202. Βουκόλησις, Orig. c. Cels. 110." Wakef. Mss.] " Ἐπιβουκόλος, (ὁ,) i. q. βουκόλος, va- " cante hic præp. Od. X. βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, " ubi nota et βοῶν pleonasticum esse." [Theocr. 25, 1. " Ad Od. M. 131. Υ. 235. Heyn. Hom. 6, 14. 457. Cattier. 79." Schæf. Mss. * Οἰκοβουκόλος, Æsch. Suppl. 317. ubi al. * Οἰοβουκόλος. Βουκολέω, Porson. ad Eur. Phœn. 28. Æsch. Ag. 678. Ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος: Eum. 78. Καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος Πόνον: 191. Χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι, i. q. φθείρεσθε ἐντεῦθεν. Dionys. P. 193. cf. Callim. 3, 101. " Decipio, Aristoph. Ἐκκλ. 81." Seager. Mss.] " Βουκολίνη, Hesychio " Cinclus avis: procul dubio, quoniam boves in mo- " dum pastoris consectatur." [" Muncker. ad Anton. Lib. 63. Verh." Schæf. Mss. * Ἀβουκόλητος, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 943.]

[* Ἀναβουκολέω, Cyrill. Alex. c. Jul. 4. p. 124. " Wyttenb. Select. 381." Schæf. Mss. * Ἀντιβουκολέω, Just. M. ad Zen. et Seren. 510.]

B Ἀποβουκολέω, Abgrego, A grege abduco, Aberrare et evagari facio: proprie Aberrare facio a grege. Sed capitur etiam generaliter pro Aberrare facio. Volunt autem quidam ἀποβουκολεῖν proprie dici bubulcum scabiosos boves a grege s. armento abducentem: ἀποπλανῶ, ἀφίστημι. Unde et Ἀποβουκολοῦμαι, pass. Abgregor, Abducor a grege, Aberro a grege. Lucian. (3, 250.) Ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ, Ne aberret a grege, Ne abgregetur, Bud. Idem ait ἀποβουκολῶ signif. Ex alieno grege elicitum abduco: citans Lucian. (2, 807.) Ἡ στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. Capitur autem hic grex metaph. Apud Eund. (2, 415=5, 273.) ἀποβουκολεῖν cum accus. et gen. simpl. exp. Abduco, Ἐπειδὰν δὲ καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε. || In errorem induco, Decipio: nam exp. etiam ἀπατῆσαι: ut ap. Varin. ex incerto Auctore, Φθάνει τις ταῖς ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολῶν: unde ἀποβουκόλημα, Impostura, Deceptio; C ut paulo post docebitur. In VV. LL. annotatur ἀποβουκολεῖν sumtum etiam pro Mitigare s. Lenire, ut in h. l. Ἀλλοτρίοις κόσμοις τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς ἀποβουκολεῖν, [Lucian: sed vide Βουκολέω,] et Fallere itidem Lat. aliquando id signif., ut in h. l. Horat. Jam vino quærens, jam somno fallere curas. [Abigo, Longus 1. p. 25. Sch. Τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας ἀπεβουκόλησεν: Xen. K. Π. 1, 4, 13. " Zeun. Ind., Acta Traj. 1, 255. Wyttenb. Select. 380. ad Callim. 1, 180. Thom. M. 157." Schæf. Mss. " Suid. 3, 591." Wakef. Mss.] Ἀποβουκόλημα, τὸ, Impostura, Deceptio, proprie tanquam abducendo ex alieno grege: sed capitur pro Quolibet imposturæ genere. Damasc. de V. Maria, Ἡ δὲ μνηστεία, φυλακή τε τῆς παρθένου ὑπῆρχε, καὶ τοῦ τὰς παρθένους ἐπιτηροῦντος ἀποβουκόλημα, i. e. Per id velamentum in errorem abductus est diabolus, Bud.

Διαβουκολέω, Permulceo, Delinio, Decipio. Lucian. (1, 345.) Διαβουκολεῖ αὐτὸς καὶ ἐπελπίζει, Lactat ipsos et vana spe pascit: [2, 141. Διαβουκολεῖται D Ἀριστοτέλει καὶ Θεοφράστῳ, Themist. Or. 21. p. 255. " Valck. ad Ammon. 46. Thom. M. 158." Schæf. Mss.] " Καταβουκολέω, Decipio, aliis Irrideo, De- " ludo." [Schneidero susp.: Il. Υ. 222. Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Θήλειαι. " Heyn. Hom. 8, 54." Schæf. Mss. " Callim. H. in Del. 176." Wakef. Mss.. * Παραβουκολέω, Euseb. H. E. 5, 20. p. 211. ex Œnomao, Lycophro 1094. παρβουκολίξει, ubi al. παραιολίξει. " Wyttenb. Select. 381." Schæf. Mss.]

¶ Βουκολίζω, ίσω, i. q. βουκολέω, Eust. (Od. 1416, 39.) Unde Βουκολισμὸς, ὁ, Pastoralis cantilena, Pastoritium carmen, ἡ τῶν βοσκόντων ᾠδή. [Vide Βουκολιασμός.] Ἀποβουκολίζω, i. q. ἀποβουκολέω. Suid. ἀποβουκολίσας exp. ἐξαπατήσας, item ἐκβαλὼν, item ἀποδιώξας, item ἀποπλανήσας, subjungitque exemplum hoc, Οἱ δὲ τοὺς ἁλώσοντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον. [Theophyl. Simoc. 3, 7.]

Βουκολιάζω, et Βωκολιάζω, Dor. άσω, s. άξω, Pastoritium carmen modulor: βουκολικὴν φωνὴν λέγω.

Theocr. (5, 44.) Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ' ἕρπε, καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς. In pass. eand. signif. retinet; ut (9, 1.) Βωκολιάσδεο, Δάφνι, τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. A
"Βωκολιάσδω, Dor. pro βουκολιάζω dicitur: unde "Theocr. βωκολιάσδεν et βωκολιασδώμεσθα, pro βου-"κολιάζου et βουκολιαζώμεθα, Bucolice s. Pastorum "more cane, Bucolice canamus." [" Fut. Βουκολιάξω, Valck. ad Röv. 61." Schæf. Mss.] UNDE Βουκολιασμὸς, ὁ, Pastoritii carminis modulatio. Genus, ut scribunt VV. LL., modulandi pastoritium, quod perficiebatur tibiæ cantu et tripudio. [Athen. 618-9. ubi al. βουκολισμός.] ET Βουκολιαστὴς, ὁ, Qui ejusmodi carmen modulatur. Theocr. (5, 68.) ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων Βωκολιαστάς ἐστι. [" Fischer. ad Weller. G. G. 1, 184." Schæf. Mss.] "Βω-"κολιαστὰς, Dor. itidem pro βουκολιαστὴς dicitur; "h. e. Bucolici carminis cantator: vel etiam Bubul-"cus, Pastor. Quintum Theocr. Id. inscribitur Βω-"κολιασταὶ, quoniam in eo introducit duos pastores "περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντας." [Vide Argum. * " Βωκολιάκτας, Valck. Adoniaz. p. 280.; ad Röv. p. xxxiv." Schæf. Mss.] B

" Βοκόρυζος, Admodum mucosus, ideoque Stoli-"dus, Hesychio ἀναίσθητος, ἀσύνετος, ut βλεκέμυξος," [quod vide. * Βουκόρυζα, ἡ, exhibet Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " T. H. ad Lucian. Dial. 28. * Βουκόρυζος, ibid. Toup. Emendd. 2, 579." Schæf. Mss. " Hes. * Βουκορυζάω, Suid." Wakef. Mss.] Βούκρανον, τὸ, Caput bubulum, ap. Procl. de Sphæra. Item Galea facta e capite bovis, VV. LL. [Soph. Tr. 11. ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ * Βούκρανος. Strabo 703. Inscr. Murator. 333. " Brunck. ibid. Wakef. ibid. 223. Callim. 1, 516. Jacobs. Anth. 12, 47. Musgr. Or. 1378. Βούκρανον, Wessel. ad Diod. S. 1, 15." Schæf. Mss. " Βούκρανος, Plut. 2, 358. Empedocles in Ælian. N. A. 903." Wakef. Mss.] AT Βουκράνιον, τὸ, inquit Gorr., dicitur a quibusdam ἡ ἄμπελος μέλαινα, Diosc. (475.) Scribit autem Gal. τὸ ἀντίρριvον sic etiam appellari. [* Βούκρημνος, Callim. Fr. p. 281. 287. a Schneidero non agnoscitur. * Βουκτασία, ἡ, Greg. Naz. Epigr. 217. * Βούλυσις, ἡ, Cic. ad Att. 15, 27. " Boissonad. Philostr. 658." Schæf. Mss.] C
Βουλυτὸς, ὁ, Tempus pomeridianum s. vespertinum, quo boves solvuntur, et a laborum onere liberantur, ut tradit Eust., seu, ut Hes. ἡ δειλινὴ ὀψία. Il. Π. (779.) Ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε. Arrian. Γίνεται μάχη κρατερὰ ἔστε ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχώμαλος. Lucian. (1, 621.) Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι. [" Βουλυτὸν λέγει τὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν οἱ βόες λύονται, Theo ad Arat. 52." Gataker. Mss. Philostr. Her. 20. Τὰ ζευγάρια ἐκ βουλυτοῦ ἥκει. " Boissonad. 657. ad Lucian. 1, 621. Heyn. Hom. 7, 268. Mœr. 97. et n." Schæf. Mss. * Βουλύσιος, ὁ, ἡ, Arat. D. 93. 387. ὥρα: cf. Ἀροτήσιος.] Βούμαστος, (ὁ, ἡ,) Bumastus, ut Cato, Colum. et Plin. vocant: et Virg. in Georg. tumidis bumaste racemis. Genus est uvæ crassioris instar mammæ cujuspiam, quam Cam. Uvam bumammam interpr. [Sub. ἄμπελος.] " Βουμανὲς, Hesychio Herbæ " species: forsan cujus amore boves veluti insani-" unt; nisi forte sit, quæ bobus insaniam inferat, ut " τὸ ἱππομανὲς equis." [A Schneidero non agnoscitur.] Βουμέλιος, (ὁ,) et Βουμελία, ἡ, Bubula fraxinus, ut Gaza interpr. Fraxini quædam species est a Macedonibus sic appellata. Theophr. H. P. 3, 11. Μείζων δὲ καὶ μακροτέρα ἡ βουμελία: 4, 9. Πλείστη δὲ μελία καὶ βουμέλιος ἐν τῷ Νείλῳ πέφυκεν. Plin. 4, 9. de Fraxino, Bumeliam vocant in Macedonia amplissimam lentissimamque. Βουμολγὸς, ὁ, Bumulgus, Qui vaccas mulget, [Anal. 2, 295. " Jacobs. Anth. 9, 354." Schæf. Mss.] Βούμυκοι, οἱ, q. d. Bomugi. Voces quædam mugitum taurorum imitantes, unde et illæ pro tauris deo sacris habentur, quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur. Aristot. Probl. 25, (2.) ET Βουμυκαὶ, αἱ, φωναὶ μυκηθμῶν, Hes. [* " Βούνευρον, τὸ, Bentl. Opusc. 78." Schæf Mss. Vide supra 58. a. et n.] Βούνομος, ὁ, ἡ, A bobus depastus: ut Aristoph. Schol. exp. B. (1383.) Σπερχειὲ ποταμὲ, βούνομοί τ' ἐπιστροφαί: addens, ex Æsch. Phil. desumtum hoc esse. Sed Βουνόμος cum accentu in penult. est βοῶν θρεπτικὸς, Bobus pascendis accommodus; ut D

Soph. Schol. declarat, El. (180.) ὁ τὰν Κρίσαν βουνόμον ἔχων ἀκτάν. At ἀγέλαις βουνόμοις, quod VV. LL. ex eod. Soph. (Œd. T. 26.) afferunt, signif. tantum, si bene locus citatur, Boum gregibus, vel Boum more pascentibus gregibus. " Apud Hes. legitur et " Βουνόμαι, exp. ἐλώδεις." [" Wakef. Eum. 788." Schæf. Mss.] Βούπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Bovis filius, Bove natus, i. q. βουγενὴς supra. Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις Τύμβος Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι, quoniam e tauris apes, ex equis vespæ nascuntur. [Gl. Catulester, Catulaster. Βούπαιδες· Puberes. Omnino v. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 224—8. ubi fuse agitur de hac et similibus vocibus. " Thom. M. 673. Huschk. Anal. 25. Jacobs. Anth. 8, 38. 9, 363. 10, 126. Brunck. Soph. 3, 516. Heyn. Hom. 6, 515. Ruhnk. Ep. Cr. 86. Mœr. 97. et n. Wessel. Obs. 271. Ammon. 35. 109.; Valck. Animadv. 52. 53. Græv. Lectt. Hes. 626." Schæf. Mss. * " Φιλοβούπαις, Strato (94.) ap. Pierson. ad Mœr. 97." Kall. Mss. Barker. l. c. 227.]

" Βούπαλις, (ἡ,) Multam luctam habens, (Anal. 3, " 194.) ἀεθλοσύνης βουπάλεως, Certaminis multæ lu-" ctæ, Certaminis, in quo maximopere luctandum " est. At Βουπαλίδες, Hesychio περισκελίδες, tibia-" lia. ‖ Βούπαλος quoque, signif. videtur Magnum " luctatorem. Hes. tamen βούπαλον generalius exp. " μέγα: at Suid. βούπαλον interpr. ὄνον, in h. l. A-" ristoph. (A. 360.) εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων " τις ἢ δὶς ἢ τρὶς Ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν " οὐκ ἂν εἶχον. Cui l. subjungit et hunc Hipponactis, " Λάβετέ μου θοιμάτιον, κόψω βουπάλου τὸν ὀφθαλ-" μόν. Possis et Bovis modo stupidum interpr., " ut βουβάραν. At Βουπαλίων est Nom. propr." [" Toup. Opusc. 2, 174." * Βουπάλειος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 9, 209. Callim. 1, 460." Schæf. Mss.] Βουπάμμων, ονος, ὁ, ἡ, Boum possessor, Dives pecoris, [Anal. 1, 238. " Jacobs. Anth. 7, 108. 124. * Βουπάμων, Valck. ad Ammon. 190." Schæf. Mss.] Βουπελάτης, (ὁ,) q. d. Qui accedit prope boves, Bubulcus: βουκόλος, παρὰ τὸ πλησιάζειν ταῖς βουσὶ, καὶ κολλᾶσθαι αὐταῖς: ut exp. Schol. Nicandri A. (39.) βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες. Apoll. R. (4, 1342.) Δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι, Βουπελάται τε βοῶν: ubi βοῶν ταυτολογικὸν est. [" Opp. K. 1, 533." Wakef Mss. * " Βουπλανόκτιστος, ὁ, ἡ, Lycophro (29.) λόφος, ubi secundum Tzetz. τὴν Τροίαν λέγει, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν, ᾗ εἵπετο ὁ Ἶλος, βοῦν." Gataker. Mss.] Βουπλάστης, ὁ, Qui boves fingit, [Anal. 1, 497.] Βούπλευρον, τὸ, Bupleurum, quod Plin. 22, 22. inter sponte nascentia olera a Græcis numerari scribit: cujus ibi descriptionem habes. Nicander Θ. (585.) Σπέρματα βουπλεύρου τε, καὶ Ἰδαίης κυπαρίττου. [* Βουπληθὴς, ὁ, ἡ, Bobus abundans, Euphorio ap. Eust. ad Dionys. P. 558. p. (80.) 105. ἐξ Ἐρυθείας. " Junii Animadv. p. 82." Schæf. Mss. " Villois. Anecd. Gr. 1, 214." Wakef. Mss.] Βουπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Boves feriens aut pungens, i. e. Ipse stimulus, quo boves punguntur: βούκεντρον, ἢ πέλεκυς βοῶν ἀναιρετικὸς, ἢ μάστιξ γινομένη ἀπὸ τμήματος βύρσης: ut Eust. exp. Il. Z. (135.) ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. [" Securis, Quint. Sm. 1, 158. (262.) Opp. K. 1, 154." Kall. Mss. Lucian. Philopatr. 4. " Musgr. Iph. T. 224. Jacobs. Anth. 9, 91. 294. Timo Phlius. 39. Heyn. Hom. 5, 209. Etym. M. 371. Valck. Adoniaz. p. 340. ad Thom. M. 24." Schæf. Mss.] AT Βούπληγες, accentu in antepen., A bobus percussi, VV. LL. ET Βούπληκτρον, τὸ, i. q. βουπλὴξ, citatur ex Epigr. [* Βούπληκτρος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 44. ἄκαινα. Cf. Βούκεντρον. " Agath. 30. ad Charit. 240." Schæf. Mss. * " Βουποίητος, (ὁ, ἡ,) Strato (88.) ap. Gronov. ad Ælian. H. A. 1063." Kall. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 230. Cf. Βουγενής. " Jacobs. Anth. 10, 121." Schæf. Mss.] Βουποίμην, ενος, ὁ, Boum pastor, [" Jacobs. Anth. 7, 108. Antiphil. 30." Schæf. Mss.] Βουπόλος, ὁ, Qui circa boves versatur, Bubulcus, [* Βουπολέω, Leon. Tar. 51. ὁ βουπολέων, ubi al. βουπαλέων.] Βουπόρος, ὁ, ἡ, Ad boves transfigendos aptus. Herod. (2, 135.) Ὀβέλους βουπόρους σιδηρέους, E ferro verua ad boves torrendos. Eur. (Andr. 1135.)

βουπόροι σφαγεῖς: [ἀμφὶ βουπόροισιν ὀβελοῖσι, Cycl. 301. Xen. K. A. 7, 8, 14. "Wessel. Herod. 169." Schæf. Mss.] Βούπρηστις, εως, ἡ, Buprestis, animal, ut scribit Plin. 30, 4. simillimum scarabeo longipedi: quod fallit inter herbas bovem maxime, unde et nom. invenit, devoratumque, tacto felle ita inflammat, ut rumpat. Etym. autem h. v. tradit Nicander A. (344.) Ἠ καί που δαμάλεις, ἐριγάστορας ἄλλοτε μόσχους, Πίμπραται, ὁππότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται· Τούνεκα τὴν βούπρηστιν ἐπικλείουσι νομῆες. De symptomatis, quæ ejus haustum consequuntur et item remediis, idem Nicander tradit. Diosc. et ceteri Medici tum Gr., tum Lat. || Est et Oleris sylvestris species, ut Gal. Hippocr. Gloss. tradit, cujus et Theophr. meminit H. P. 3, 8. Quod non intelligens Plin. 22, 22. scribit Buprestin magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere, iidemque remedia tanquam contra venenum prodiderunt. Et ipsum nom. indicio est boum certe venenum esse, quos dissilire degustata fatentur. [" Epiphan. Hær. 38. fin." Routh. Mss. *" Βουπρόσωπος, Wakef. Trach. 12. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss. Vide Βούπρωρος.] Βούπρωρος, ὁ, ἡ, Qui bovem in prora habet: βουπρόσωπος, Hes. βούπρωρος θυσία, ut docet Eust., ap. antiquos τριττύα quoque dicebatur, quod e tribus constaret, duabus ovibus et bove, secundum Epicharm., aut bove, capra et ove: aut apro, ariete et tauro: βούπρωρος autem dicta, quod taurus eis, ut in navi prora, præiret. Hes. tradit Sacrificium esse centum ovium et bovis unius, qui tanquam prora illarum esset. Quo pertinere videtur ἑκατόμβη βούπρωρος, Plut. Symp. 4, [4. Soph. Tr. 11. Cf. Βούκρανος. Strabo 10. p. 703. " Wakef. Trach. 12. Brunck. Soph. 3, 506. Jacobs. Anth. 12, 47. * Βούπρωρον, Casaub. ad Athen. 10." Schæf. Mss.] " Βουπρίονες, Hesychio κρημνοὶ μεγάλοι καὶ " λόφοι, Præcipitia magna et colles. Sed scr. for- " san βουπρηῶνες." [A Schneidero non agnoscitur. * " Βουῤῥαίστης, Hesych. 2, 1097. n. 10." Dahler. Mss.] " Βούρυτος, Hesychio ποταμὸς μέγα ῥεῦμα " ἔχων, nimirum παρὰ τὸ βοῦ ῥέειν, Quoniam vehe- " menti et magno cursu fluat." [A Schneidero non agnoscitur. * Βουσκαφής, ὁ, ἡ, unde * Βουσκαφέω, Lycophro 434. * Βουσσόος, ὁ, ἡ, Callim. Fr. 46.] Βούσταθμον, τὸ, Boum stabulum, Bubile: οὗ οἱ βόες ἵστανται. J. Poll. I. q. βοαύλιον. [Æsch. Pr. 658. " Eur. Iph. A. 76. Hel. 29. * Βουσταθμὸς, (ὁ,) 363." Seager. Mss.] Ετ Βούστασις, ἡ, [Gl. Bovile, Schol. Apoll. R. 3, 1288.] Ετ Βουστάσιον, [Gl. Bovile, Bovilium, Bustra, Bubile.] Ετ ap. Suid. Βουστάδιον, τὸ, pro eod. [* Βουστασία, ἡ, Lucian. 474. * " Βουστὰς, Toup. Opusc. 2, 83. Brunck. Soph. 3, 533." Schæf. Mss. " Hes. v. Χερσεύει." Wakef. Mss.] " Βουστάνη, (ἡ,) Stabulum boum, Bubile, Hesychio " βουστασία, ἡ τῶν βοῶν στάσις: item μάστιξ, et " πληγή: ut βουτάνη quoque ei est μάστιξ." [* Βούστροφος, ὁ, ἡ, Lycophro 1436.: ἀκροσίδηρος, Anal. 2, 170. i. q. βούκαινα, Stimulus; 215. δεσμὰ τενόντων βούστροφα. " Antiphil. 4. Jacobs. Anth. 9, 157." Schæf. Mss. " Eust. 234." Wakef. Mss.] Βουστροφηδὸν, Vertendo et flectendo se more boum arantium. Ἐπὰν ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βουσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιῇ τις. Hes. [" Fischer. ad Weller. G. G. 1, 23." Schæf. Mss. * Βουσφαγὴς, ὁ, ἡ, unde * Βουσφαγέω, Eur. El. 627. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο. * Βουσφαγία, ἡ, exhibet Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] " Βούταλις, Butalis, Æsop." [77. p. 214. Ed. Genev. 1628.] " At Βουταλίων, Nom. propr." [" Βούταλις, Bentl. Opusc. 78." Schæf. Mss.] " Βου- " τάνη, (ἡ,) Hesychio μέρος τι τῆς μακρᾶς νεὼς, nimi- " rum πρὸς ὃ τὸ πηδάλιον δεσμεύεται, Pars navis " longæ, ad quam gubernaculum religatur. Item " μάστιξ, et * τάνυσις τῆς βοείας, Scutica et bovinæ " pellis tensio. Signif. vero et ἀηδίαν, teste Eod." [A Schneidero non agnoscitur.] " Βούταρος, Hesy- " chio ὁ ταχὺς ἢ ὁ παχύς." Βουτελέειν, Bovem immolare, θύειν, Hes. βουθυτεῖν. [A Schneidero non agnoscitur.] Βούτιμος, ὁ, ἡ, Bovis pretium æquans, βοώνητος, Hes. [cf. Ἀλφεσίβοιος.] Βούτορος, ὁ, ἡ, Boves penetrans et transfigens, s. Bobus penetrandis et transfigendis aptus, i. q. βουπόρος. Suid. citat h. l. adesp. Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα. " Βούτορον, Hes. exp. etiam. ὁδὸν, ἀτραπὸν, Viam, " Semitam." [* Βουτράγος, ὁ, Philostr. V. A. 6, 24. p. 265.] Βουτρόφος, ὁ, Qui boves alit et pascit, Bubulcus. " Βούτρωκτον, (τὸ,) Hes. esse dicit ὄροβον, " forsan quia bubus comedendus apponitur." [A Schneidero non agnoscitur.] Βούτυπος, (ὁ, ἡ,) Bovem cædens, Qui boves mactat. Athen. 14. Μαγείρων καὶ βουτύπων ἐπεῖχον τάξιν. || Hesychio est etiam εἶδος ζώου καλουμένου ἐμπίς. [Βούτυπος, ἤγουν κυνόμυια, Gl. Tabanus. Apoll. R. 2, 91. Porphyr. de Abst. 2, 30. p. 75. " Ad Diod. S. 1, 258." Schæf. Mss. * " Βουτυπέω, Const. Manass. Amat. 2, 11." Boissonad. Mss. Athen. 14, 23.] Βούτυρον, τὸ, Butyrum. Spuma lactis, ut scribit Plin., concretiusque quam serum: inde dictum, quod e bubulo lacte plurimum fiat. [" Hippocr. 508." Wakef. Mss.] Unde Βουτύρινος, (η, ον,) E butyro factus; ut βουτύρινον μύρον, Butyrinum unguentum, Diosc. 1, 66. " Βούτυρος, " Herbæ genus, ut Hes. tradit e Dionysio." [" La forme masc. n'a point été notée; elle se trouve dans Galien (Opp. 2, 50.) Les Grecs modernes emploient également ces deux formes." Corai. Mss. Athen. 395. Ὄζει ὁ τόπος τό, τε βούτυρον, Plut. adv. Colot. 4. Τὴν μὲν τὸ μύρον, τὴν δὲ τὸ βούτυρον δυσχεράνασαν.] Βούφαρος, ὁ, ἡ, A bobus aratus. " Apud Hes. legitur: " Βουφάρας· γεφύρας." Βούφθαλμον, τὸ, Buphthalmos herba, similis boum oculis, Plin. alibi scribens Aeizoon majus buphthalmon et zoophthalmon aliis nomm. vocari, Lat. Sedum magnum et oculum. [Gl. Calta. Βούφθαλμον, ἄνθους εἶδος· Caltum. * " Βούφθαλμος, Sideritis, Diosc. 464." Boissonad. Mss. " Βούφθαλμον, Jacobs. ad Meleagr. 14." Schæf. Mss. " Βούφθαλμος, Piscis, Fabric. B. G. 1, 15." Wakef. Mss.] Βουφόνος, ὁ, Qui boves cædit, Qui boves mactat et immolat: ita dicebantur quidam sacerdotes. Paus. Att. Τότε πρῶτον βοῦν ἔκτεινεν ὁ βουφόνος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ πολιέως Διός. Sed Athen. (173.) Διονύσου βουφόνον θεράποντα exp. πέλεκυν. [" Ad Diod. S. 1, 258. Ilgen. Hymn. 403. Jacobs. Anth. 6, 267." Schæf. Mss.] Hinc Βουφόνια, τὰ, Boum cædes s. mactationes: Festum ap. Athenienses antiquum et celebre. De quo Aristoph. N. (985.) Q. in l. plura de hoc Schol. annotat, et Suid. [" Heyn. Hom. 5, 388. Brunck. Aristoph. 2, 105." Schæf. Mss.] Ετ Βουφονέω, Boves macto, i. q. Βουθυτέω. Il. H. (466.) Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο. [" Ilgen. Hymn. 403. Heyn. Hom. 5, 388." Schæf. Mss.] Βουφορβὸς, (ὁ, ἡ,) Qui boves pascit, Bubulcus. Plato Polit. de βουκόλῳ loquens, Ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβὸς, αὐτὸς ἰατρὸς, αὐτὸς οἷον νυμφευτής: [Gl. Armentarius. " Valck. Diatr. 184." Schæf. Mss.] Unde Βουφόρβια, (τὰ,) Armenta, Eur. [" Alc. 1034. Iph. T. 301. Melanipp. Fr. p. 454. Beck." Seager. Mss. Dionys. H. 2, 103. " Valck. Diatr. 183. Huschk. Anal. 192. Dionys. H. 1, 237. An 1, 210.?" Schæf. Mss.] Ετ Βουφορβέω, Boves pasco. Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβουφόρβουν ξένῳ, [Eur. Alc. 8. " Valck. Diatr. 184." Schæf. Mss.] " Βουφόρτων, " (Anal. 2, 41.) pro πολυφόρτων: ap. Suid. βουφόρ- " των κοίρανοι εἰκοσόρων, Onustarum valde gravibus " sarcinis." [" Jacobs. Anth. 8, 117." Schæf. Mss.] " Βουχανδὴς, (ὁ, ἡ,) Bovis capax, βοῦν χωρῶν. Suid. " ex Epigr. (Anal. 1, 197.) ὁ λέβης. Hes. βουχανδέα " generalius exp. * πολυχώρητα: quæ enim bovem " capere possunt, eadem et multa capere. Apud " Eund. legitur: Βουχάνδα· τὸν μέγαν λέβητα. Sed " vereor ne mendose pro βουχανδέα." [" Jacobs. Anth. 6, 423." Schæf. Mss. * Βούχιλος, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 547.: Anal. 2, 107. Ἀρκαδία. " Toup. Opusc. 2, 237. Jacobs. Anth. 8, 280." Schæf. Mss.]

" Βοοβοσκὸς, ὁ, Boum pastor, Bubulcus, Suid." [" Toup. Opusc. 2, 66." Schæf. Mss.] Βοόγληνος, ὁ, ἡ, Bubulas pupillas habens, i. e. pulcras: bubuli enim oculi pulcri censentur. Nonn. (J. 123, 7.) ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου: [" D. 7, 260." Wakef. Mss. * Βοοδμητὴρ, ρος, ὁ, Quint. Sm. 1, 522. 585. * Βοοδμητὴς, ὁ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * " Βοοειδὴς,

(ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. 52. 62." Kall. Mss.] Βοοζύγιον, τὸ, Boum jugum. [* Βοοζυγὴς, ὁ, ἡ, Suid. Hes., Misc. Obs. 5, 81.] Βοοθύτης, ὁ, Qui boves immolat, βουθύτης. [* Βοόκλεψ, Hermanni Lexicographus 221. i. q. βούκλεψ, et βοΐκλεψ. * Βοοκλόπος, ὁ, ἡ, i. q. βοόκλεψ, Orph. Arg. 1055. Porphyr. A. N. * Βοόκραιρος, Nonn. D. 13. p. 370.; 38. p. 968. " 41, 242. 43, 15. 44, 159. 45, 91. 250." Kall. Mss. " Wakef. Trach. 12. ad Diod. S. 1, 241." Schæf. Mss. * Βοόκρανος, i. q. βούκρανος, Callim. Fr. 203. R. B. p. 387.] Βοοκτασία, ἡ, Boum cædes s. mactatio, Epigr. [Apoll. R. 4, 1724. " Jacobs. Anth. 7, 108. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss. * Βοόκτιτος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 25. p. 666. * Βοονόμος, Phav. 159. i. q. βουνόμος. " Fischer. Ind. Palæph. v. Βουκόλος. * Βοόπρεμνος, * Βοόπρυμνος, Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss. * " Βοοπρόσωπος, Porph. 250." Wakef. Mss. * Βοοῤῥαίστης, ὁ, Tryphiod. 361. " Wakef. Georg. 90." Schæf. Mss. * Βοοσκόπος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 31, 225.; 33, 311. p. 796. * Βοοσσόος, Quint. Sm. 5, 64. κέντρα, Nonn. D. 4, 31. 11, 149. 304.] " Βοοσσόψ, " Hesychio μάστιγι et βούπῃ: uterque enim illorum " agitat boves." [* Βοόστασις, ἡ, Callim. H. in Del. 102. * Βοοστασία, ἡ, Gl. Bovile. * Βοοστάσιον, τὸ, Gl. Bovilium. " Schol. Callim. (l. c.)" Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 554." Schæf. Mss. * Βοόστικτος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 5, 281. * Βοόστολος, 1, 66. " Diod. S." Kall. Mss.] Βοοσφαγία, ἡ, Boum mactatio, Epigr. [i. q. βουσφαγία.] Βοοτρόφος, ὁ, (ἡ,) Qui boves nutrit s. pascit, i. q. βουτρόφος. [" Dionys. P. 558." Wakef. Mss. * Βοότροχος, Nonn. D. 14, 377. p. 408.] " Βοοσκέρας, Hesychio τὸ περιτιθέμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας " κατὰ τὸ ἄγκιστρον: sed addit, alios dicere τρίχα." [* " Βοοσπόρος, Wakef. S. C. 5, 20." Schæf. Mss. " Opp. A. 1, 617." Wakef. Mss.]

Βοάγριον, τὸ, Clypeus e boum agrestium pellibus, Eust. Od. Π. (296.) δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι. Etym. exp. τὰ ἐκ βοῆς, ὅ ἐστι μάχης, ἀγρευόμενα λάφυρα, Manubiæ, Spolia. AT Βοάγριος, Stultus, Stupidus. || Item Fluvius Locrorum. Il. B. [533. Vide supra 736. d— 7. b. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 382.] Βοάνθεμον, τὸ, Gal. ap. Hippocr. exp. βούφθαλμον, dicens χρυσάνθεμον quoque appellari. [Nicander. * Βοάνθρωπος, ὁ, Tzetz. Chil. 1. p. 10.] Βοαρμία, ἡ, epith. Minervæ, παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ ἄροτρον βόας. [Lycophro 520. cum Schol. * Βόαυλος, ὁ, Theocr. 25, 108. * Βόαυλον, τὸ, Apoll. R. 3, 1288.] Βοαύλιον, τὸ, Boum stabulum, Bubile, i. q. βούσταθμον et βούστασις, J. Poll. [1, 249. Orph. Arg. 436. * " Βοεργάτης, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno, e Theodoro Grapto 166. Combef." Boissonad. Mss.] Βοηγενὴς, ὁ, ἡ, Bove prognatus, i. q. βουγενής. Epigr. βοηγενέεσσι μελίσσαις. [" Jacobs. Anth. 6, 120. 10, 121." Schæf. Mss. * Βοήγια, τὰ, i. q. * ταυροκαθάψια, Chishull. Antiq. Asiat. 94.]

Βοηλασία, ἡ, Boum abactio. Il. A. (671.) Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη Ἀμφὶ βοηλασίῃ. ET Βοηλάτης, ὁ, ἡ, Qui boves abigit: ut in Anthol. βοηλάτης Mercurius dicitur pro Boum abactor: signif. etiam Qui boves agitat, [Gl. Bubulcus.] Cujus fem. est βοηλάτις, ιδος, Boum abactrix vel agitatrix: βοηλάτιν ῥάβδον, Epigr. i. e. βουπλῆγα. UNDE Βοηλατικὴ, ἡ, Ars agitandi boves, s. Bucolica; ut a Ficino exp. scribunt VV. LL. ET Βοηλατέω, ήσω, Boves agito s. impello: quod J. Poll. citat ex Aristoph. [Βοηλάτης, Æsch. Suppl. 320. οἶστρος, i. q. βουτύπος, Pind. O. 12, 25. διθύραμβος, sic Athen. 456. βουφόνος δ. " Lysias 277." Seager. Mss. Plato Pol. 2, 261. " Jacobs. Anth. 6, 236. Philippus 41. Heyn. Hom. 6, 516. ad Thom. M. 91. Plaustrarius, ad Mœr. 76. Βοηλάτις, Abresch. Lectt. Arist. 193." Schæf. Mss. " Mosch. Epigr." Wakef. Mss. Βοηλατικὸς, Plato Euthyphr. 1, 13. Βοηλατέω, Aristoph. ap. J. Poll. 7, 187. Lycophro 815. Opp. K. 4, 64. Ὄφρα λινοστατέωσι βοηλατέωσί τε πάντη Αὔραις ἀντιάσαντες. " Eichst. de Dram. Satyr. 13." Schæf. Mss. Βοηλασία, Anal. 3, 235. " Epigr. adesp. 398. Heyn. Hom. 6, 237." Schæf. Mss. * " Βοηλαύνη, Suid. v. Βουνίτης." Wakef. Mss.]

[* Βοηνόμος, ὁ, ἡ, Theocr. 20, 41. et * Βοήνομος, i. q. βουνόμος et βούνομος. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 681. " Valck. Callim. 76." Schæf. Mss. * Βοήροτος, Bobus aratus, Nicander in Steph. B. 424. i. q. Ἀσπαλάθεια. * " Βοολέτης, (ὁ,) Herodian. Epimer. 211." Boissonad. Mss.] Βοώνης, ὁ, Boum emtor. Hoc nomine appellatus fuit Magistratus quidam Athenis, fortasse qui hostias emebat, Bud. Dem. (570.) Μυστηρίων ἐπιμελητὴν καὶ ἱεροποιόν ποτε, καὶ βοώνην, καὶ τὰ τοιαῦτα δή. AT Βοώνητος, ὁ, ἡ, Bove s. Bovis pretio emtus; βοώνητα Hes. exp. ἐπὶ ὠνῇ βοῶν δοθέντα, [Paus. Lacon. 12. p. 235. " 1, 380. ubi vide Kuhn. Βοώνης, Thom. M. 654. * Βοωνία, Valck. Adoniaz. p. 352." Schæf. Mss.] Βοώπης, ὁ, Bubulos oculos habens, i. e. μεγαλόφθαλμος, Eust. Alii exp. εὐόφθαλμος, et καλὴ, quod boum oculi pulcri videantur: alii μελανόφθαλμος. Fem. est βοῶπις. Il. A. (551.) βοῶπις πότνια Ἥρη. Frequenter ap. Hom. deabus hoc epith. tribuitur, cui Eust. simile esse dicit εὐρώπῃ. AT Βόωψ vide in Βόαξ. [" Βοῶπις, Heyn. Hom. 5, 311. Clark. et Ernest. ad Il. A. 551. Valck. ad Ammon. 166. Græv. Lectt. Hes. 626. De vocat., Heyn. Hom. 7, 15. 488." Schæf. Mss. Ultimam producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 82.] Βοώτης, ὁ, i. q. βοηλάτης, Boum agitator, Bubulcus: nam bubulcus a Paulo Jurisc. dicitur etiam qui bobus arat. || Est item Signum cœleste, quod Arctophylax etiam dicitur et a quibusdam Auriga: Arat. Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Lat. quoque Bootes. [Gl. Bubulcarius. Lycophro 263. Cf. Βούτης. " Jacobs. Anth. 9, 48. Fischer. ad Anacr. p. 13. Valck. Callim. 172." Schæf. Mss. * Βοωτέω, Hesiod. Ἔ. 391. " Jacobs. Anth. 9, 48." Schæf. Mss. * Βοωτία, ἡ, i. q. γεωργία, Crito in Geticis ap. Suid.]

[* Βοώδης, ὁ, ἡ, Etym. M. 206. Apollon. Lex. 246.]

Βοΐκλεψ, (πος, ὁ,) i. q. βούκλεψ, [et βοόκλεψ,] Boum fur. Athen. (409.) a Soph. Mercurium sic appellari scribit: quo sensu in Epigr. βοηλάτην dictum paulo ante docui. [" Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss.]

Βόσπορος, ὁ, Bosporus: q. d. Bovis trajectus. Duo freta sunt, quorum alterum Bosporus Thracius, alterum Cimmericus dicitur: hac causa Bospori vocati, ut scribit Ammian. Marcell. 22., quod per eos quondam Inachi filia mutata, ut poëtæ loquuntur, in bovem, ad mare Ionium permeavit. Quod et Æsch. Pr. (732.) indicat. Apoll. R. 2, (168.) Πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο. UNDE Βοσπόριος, Bosporius: Soph. (Aj. 885.) Βοσπορίων ποταμῶν Ἴδρις. [" Βόσπορος, τῆς Ἰοῦς ἐπώνυμος, ἣν βοῦν ὁ Ζεὺς ἐποίησεν, Euseb. Chron. 1." Gataker. Mss. " Kuster. Bibl. Chois. 73. Longus 26. ad Diod. S. 1, 273. Βοὸς πόρος, Wakef. Trach. 657. Βοσπόριος, Agath. 88. Epigr. adesp. 185. * Βοσπόρειος, Brunck. Soph. 3, 461. * Βοσπορίτης, 439." Schæf. Mss. * Βόσπορον, τὸ, Planta, Diod. S. 86. " Βόσπ., * Βόσμορον, ad 1, 149." Schæf. Mss. * Βοσποριανὸς, ἡ, όν, Draco 16. * Βοσπόριχος, Nom. propr., Decretum Byzant. ap. Dem. pro Cor. 325. Bast. ad Greg. Cor. 291.]

Ἀβούτης, ὁ, Bobus carens. Hesiod. Ἔ. (2, 69.) κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω. || Etym. vero exp. ἀκτήμων, ἄπορος, deducitque a βορόν: ac si esset ἄβορος, Egenus, Non habens unde pascatur, s. Non habens βορὰ, Pecora. CUI CONTR. Πολυβούτης, ὁ, Multas boves s. Multa pecora habens. Il. I. (154.) Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται, i. e. πολυθρέμμονες. AT Πόλυβος Od. Θ. (373.) Sutor quidam dictus, quod multas βοῦς, i. e. βύρσας, s. Pelles bovinas, haberet, Eust. " Πολυβοτραφεῖ νάματι, Hesychio τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον." [* Πολυβώτης, Gigas Artemidoro. " Πολυβούτης, Græv. Lectt. Hes. 552. Fischer. ad Palæph. 83." Schæf. Mss.]

" Ἀντίβοιον, Hes. affert e Soph. Meleagro pro ἰσόβοιον, Bovis pretium æquans, Pretio cum bove certans: seu, inquit, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον, Quod loco bovis consecratur." [" Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss.] Δεκάβοιος, ὁ, (ἡ,) Decem boum, i. e. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Plut. (1, 52.) Ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα, βοῦν ἐγχαράξας, ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μίνωος στρατηγόν· ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας παρακαλῶν· ἀπ' ἐκείνου δέ φασι

τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον ὀνομασθῆναι. Quo referendum est et quod e Draconis legibus citat J. Poll. ἀποτίνειν δεκάβοιον. Simile huic est Δωδεκάβοιος, Duodecim boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. [Atque * Δυωδεκάβοιος, Il. Ψ. 703. Hes. Phav. " Heyn. Hom. 8, 497." Schæf. Mss.] Et Εἰκοσίβοιος, sive Ἐεικοσάβοιος, per pleonasm. τοῦ ε, et τροπῇ τοῦ ι εἰς α, Viginti boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Od. A. (431.) ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν: ubi Eust. exp. σταθμός τις ὕλης μεταλλικῆς, δι' οὗ εἴκοσι βόας ἦν ὠνήσασθαι. Et Ἑκατόμβοιος, Centum boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Bud. de Asse, ubi de βοῦς Monetam quandam signif. tractat: Quare ἑκατόμβοιον, inquit, dictum quicquid duabus minis Atticis æstimabile esset, i. e. ducentis drachmis. Inde Hecatombœa arma, Il. Z. (236.) ut quidam volunt. B. (449.) ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, i. e. ἑκατὸν βοῶν, i. e. ζώων, ἄξιος, Eust. Et Φ. (79.) ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον: ubi exp. idem Eust. σταθμοῦ τι εἶδος, quam exp. pleniorem habes in Ἐεικοσάβοιος. [" Heyn. Hom. 5, 238." Schæf. Mss.] Et Ἐννεάβοιος, Novem boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Il. Z. l. c. Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων, i. e., ut in Pandectis archetypis legitur, Aurea æreis, centenaria novenariis. [" Heyn. Hom. 5, 238." Schæf. Mss.] Et Τετράβοιος, Quatuor boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Cujusmodi et alia reperiri poterunt aut fingi. [* Τεσσαράβοιος, Il. Ψ. 705. " Heyn. Hom. 8, 497. ad Charit. 286." Schæf. Mss. * Μυριόβοιος, " Erycius 4. (αὖλια.)" Schæf. Mss.] Ἐπίβοιος, ὁ, ἡ, ut ἐπίβοιον θῦμα, Sacrificium post s. præter bovis immolationem factum: ap. Lycurg. π. τῆς Ἱερείας. De quo Harpocr. e Philochoro 2. Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ ὄϊν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. " Apud Etym. est et ἐπίβοιον et ἐπι" βόϊον θῦμα, afferentem et ἐπιβόϊον pro τὸ ἐπὶ τῇ " θυομένῃ βοῒ θυόμενον. Ἐπίβοον, Suidæ ἡ ἐκ τοῦ βοὸς " θυσία." [" Ἐπίβοιον, Valck. Diatr. 289." Schæf. Mss.] Ἐχέβοιον, τὸ, Lorum aratro bovem adjungens et applicans. J. Poll. 2. Ὁ δὲ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ * παρακαθαπτόμενος, ἐχέβοιον ἢ μεσόβοιον καὶ μεσάβοιον καλεῖται. [* Ἰσόβοιος, vide Ἀντίβοιος.] Μεσόβοιον, et Μέσαβον, poët., τὸ, Medium inter boves junctos lignum, ut Suid. exp.; ut alii, ἡ τοῦ ζυγοῦ γλυφὴ, ἔνθα αἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται: ut alii, λῶρον τὸ παρὰ τῷ ζυγῷ, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστοβοεὺς, Lorum, quo temo jugo alligatur. J. Polluci vero (1, 252.) i. q. ἐχέβοιον, ut modo ex eo annotavi. Hesiod. Ἔ. (2, 87.) βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ. Ubi Tzetz. Μέσαβοι δὲ, οἱ λῶροι, οἱ μέσοι ὄντες τοῦ ζυγοῦ, καὶ συνδέοντες τὸν ῥυμὸν τῷ ζυγῷ. Unde Μεσαβόω, quod Varin. proprie esse dicit Jungo boves, βοῦς ζευγνύω, abusive vero ad alia quoque animalia transferri. " Μέσσαβον, Hes. exp. τὸν ἱμάν" τα, ᾧ τὸν ἱστοβοέα πρὸς μέσον τὸ ζυγὸν προσδέουσι, " quod nonnulli ἐχέβοιον." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 195. 236. Lycophro 817. ὑπὸ ζεύγλῃσι μεσαβοῦν. " Μέσαβον, Græv. Lectt. Hes. 559. 563." Schæf. Mss.].

Ἱστοβόη, ἡ, et Ἱστοβοεὺς, ὁ, Lignum aratri longius, quod inter utrumque bovem medium est, et cui boves quasi assistunt, Temo; quod enim in curru et ἀπήνῃ est ῥυμὸς, id in aratro est ἱστοβοεὺς, ut tradit Eust. addens, barbare dici * σταβάριον quasi ἱστοβοάριον. J. Polluci est τὸ μετὰ τὴν γύην, sc. ξύλον. At Tzetzi ἱστοβοεὺς, ἔνδρυον, et ῥυμὸς, idem sunt. Hesiod. Ἔ. (2, 48.) cum docuisset πρίνινον γύην eligendum esse, eumque firmissimum atque solidissimum, addit, Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας, Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. [Græv. Lect. Hes. 559. Cf. Κορώνη. " Toup. in Schol. Theocr. 220. Sensu obscœno, Ruhnk. Ep. Cr. 221. Valck. Diatr. 275. Ἱστοβόη, Huschk. Anal. 221. Philippus 14." Schæf. Mss. " Ἱστοβοεὺς, τὸ αἰδοῖον, Sibyll. Orac. in Paus." Wakef. Mss.]

Ἑκατόμβη, ἡ, Sacrificium centum boum, quale Cono Lacedæmoniis devictis ap. Cnidum, obtulisse diis scribitur, s. pecorum: partem capiendo pro toto; A nam in ἑκατόμβῃ Hom. complectitur etiam ἄρνας et αἶγας: quomodo et Pind. dixit, πάντα ἑκατὸν θύειν. Alii intelligunt θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βάσεων, i. e. ποδῶν, in qua immolarentur animalia quadrupeda vigintiquinque, quorum pedes centum numero. Alii finitum numerum pro infinito acceperunt, ut ἑκατόνζυγον ναῦν pro πολύζυγον, et similia. Unde Eust. et χιλιόμβην fingit. Jul. Capitol. in V. Maximi et Balbini Impp. paulo aliter describit: Hecatombe autem, inquit, tale sacrificium est: Centum aræ uno in loco cespititiæ extruuntur, et ad eas centum sues, centum oves mactantur: nam si imperatorium sacrificium sit, centum leones, centum aquilæ, et cetera hujusmodi animalia centena feriuntur. [Herod. 4, 179. Ἐσθέμενον ἄλλην τε ἑκατόμβην, καὶ δὴ καὶ τρίποδα χάλκεον. Ἑκατόμβη, Collyrium, Trall. 2. p. 49. " Heyn. Hom. 4, 35. 572. 5, 386. Casaub. ad Athen. p. 10. Kuhn. Ind. Ælian. Wessel. Herod. 23. ad Lucian. 1, 525. Soph. Trach. 762. Ἑκ. ὠῶν, Valck. Phœn. p. 14." Schæf. Mss.] Unde Ἑκατόμβαια, B τὰ, Festum, quo hecatombe peragebatur, celebrari solitum antiquitus in Laconica singulis annis, eo quod ἑκατόμπολις esset, Eust. Et Ἑκατομβαιὼν, ῶνος, ὁ, Mensis cujusdam nomen ab istis sacrificiis fieri tum solitis denominati, quem Hippodromium Bœotis, Macedonibus Loum vocari scribit Plut. Etym. Κρονίωνα ante appellatum fuisse: Gaza vero solstitium æstivum in hunc incidisse, primumque Atticorum fuisse, auctor est. Interpretum Plut. alii Maium et Aprilem, alii Junium, quidam et Augustum dixerunt.

[* Εὔβοος, οος, ὁ, ἡ, et * Εὔβως, Hymn. in Apoll. 54. ubi v. Hermann.]

[* " Μεγαλόβοος, (ὁ, ἡ,) Eust. ad Hom. 562. * Μελάμβοος, et * Πολύβοος, ibid." Kall. Mss.]

Βοάριον, τὸ, Ad boves pertinens, Boarium, VV. LL. [Dionys. H. 1, 223. Ἐν ἀγορᾷ τῇ καλουμένῃ * Βοαρίῳ.]

Βόειος, (α, ον, et ὁ, ἡ,) et Βόεος, poët. Bubulus, Bovinus. Od. Ξ. (24.) δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus absolute βόεια etiam, sub. κρέα, Alex. Aphr. dixit. Et metaph. ap. Aristoph. (B. 924.) C βόεια ῥήματα, pro μεγάλα καὶ κτύπου πλέα, ut Schol. exp. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα, Grandia verba, Sesquipedalia. Il. Ψ. (324.) βοέοισιν ἱμᾶσιν, Bubulis loris, i. e. ἡνίοις. Nonn. (J. 196, 24.) βοέης μίμημα γενέθλης Ἄνδρα θυηπολέων, Hominem ut bovem mactans: βοέη ἀγέλη, Armenta bucera, Ovid.; Bucera secla, Buceriosque greges, Lucr. At quod Eleæ mulieres Bacchum precabantur, ut βοέῳ ποδὶ ad se veniret, Plut. exp. μεγάλῳ: cujus l. exp. fusiorem ap. eum in Probl. Hell. reperies. Hinc Βοεία, sive Ion. Βοείη, et poët. exemto ι, Βοέη, sub. δορὰ, Bubula pellis: item Clypeus e bubulo corio factus. Il. X. (359.) ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην: ubi Eust. exp. ἢ τὴν βύρσαν τοῦ τοιούτου βοὸς, ἢ τὴν ἀσπίδα. At in Od. X. (364.) βοὸς δ' ἀπέδυνε βοείην, περισσῶς additum fuisse βοὸς, idem Eust. annotat, ut in βουκόλος βοῶν, βουπελάται βοῶν: Υ. (96.) Καμμὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ'. Hinc comp. [* Ἀργιβόειος, Ælian. H. A. 12, 36. Εὔβοια, cf. Λευκόκρας. et] Ἑπταβόειος, ὁ, ἡ, E septem bubulis pellibus factus: * ἑπτάβυρσος, * ἑπτάπτυχος, Eust. Il. H. (222.) σάκος αἰόλον, D ἑπταβόειον. Metaph. capitur pro Impenetrabilis et infractus: quo modo Aristoph. B. (1017.) θυμοὺς ἑπταβοείους dixit, i. e. μεγάλους. [Ovid. Met. 13, 2. 346. " Acta Traj. 1, 232. Græv. Lectt. Hes. 600. Boissonad. Philostr. 561. Heyn. Hom. 6, 205." Schæf. Mss.] Pro quo Ἑπτάβοιος ap. Soph. (Aj. 576.) reperitur, a βοῦς signif. βύρσαν, ut supra docui: ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος. [Atque * Πενταβόεια σάμβαλα, Sappho ap. Hephæst. p. 23. ubi πεντεβόεια, " Osann. Anal. Cr. 76." Boissonad. Mss. Et * Πολυβόειος, Quint. Sm. 3, 238. ἀσπίδα. Adde * Τετραβόειος, Callim. H. in D. 52. " Quint. Sm. 6, 547." Wakef. Mss.] Et Ὠμοβόειος, s. Ὠμοβόεος, s. Ὠμοβόϊος, s. Ὠμοβόϊνος, E crudo bovis corio factus. Anthol. Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα, Cum miscueris mihi tres cyathos multo crudiores: metaph. enim hic pro Crudus accipitur. Herod. (3, 9.) ὠμοβοέων δερμάτων, Bubularum pellium crudarum. Ὠμοβοΐους vero et ὠμοβοΐνους metaph. vocari Eos, qui in prima

jam senectute sunt, tradunt VV. LL. Ὠμοβοέη autem subst. sc. δορὰ, pro Cruda bovis pelle citant ead. Lexx. ex Herod. sicut et Ὠμοβοΐνας Suid. exp. βύρσας. ["Herod. 4, 65. 7, 91. Xen. K. A. 5. et ex eo Athen. 151. memorat σάλπιγγας ὠμοβοείους, s. ὠμοβοΐνας, Tubas e crudo boum corio confectas." Schweigh. Mss. Anal. 2, 332. : * Ὠμοβοεὺς, ὁ, 3, 185. ἐμβάδες. "Ὠμοβόειος, ad Herod. 542. 547. Matth. ad Gloss. Min. 45. ad Diod. S. 1, 198. Jacobs. Anth. 9, 485. Ὠμοβοέη, ad Herod. 310. 547." Schæf. Mss. "Ὠμοβόειος, Suid. v. Γέῤῥον." Wakef. Mss.] Et Deriv. Βοειακὸς, et Βοεικὸς, (ἡ, ὸν,) E bubula pelle factus : item simpl. Bubulus. Thuc. 4, (128.) ζεύγεσι βοεικοῖς, Jugis boum. Item βοεικὸν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας, ut ὑεικὸν, Bubula, Suilla, Bud. [Βόειος, Gl. Bubulus. Βόειον· Bubal. Βόειον κοπεον λιπαρὸν, τῇ τῶν Γάλλων γλώττῃ· Omasum. Βόεια· Bubula. Βοεία· Pellis bovina. Ἡ βοεία, contr. βοῆ, Hymn. in Apoll. 487. sic Lat. Boia. Lex. Polyb. : Βοεικὸς, Ælian. H. A. 15, 24. "Βόειος, Ammon. 31. Græv. Lect. Hes. 626. Thom. M. 865. Holsten. ad Porphyr. 31. Βόειος κεφαλὴ, de Mortuis, Heyn. Hom. 4, 509. Βόεος, Wessel. ad Herod. 131. ad Diod. S. 1, 234. Βοεία, Heyn. Hom. 7, 364. 559. 8, 273. Musgr. Hel. 1363. Βοέη, ad Herod. 547. Heyn. Hom. 7, 364. Βοεικὸς, Toup. Opusc. 2, 161. ad Diod. S. 1, 126. Thom. M. 655. 865. 875. ad Dionys. H. 3, 1782." Schæf. Mss. "Xen. K. A. 539. Βόεος, Plut. 2, 299. Βοεία, Scutum, Quint. Sm. 6, 233. Tympanum, Nonn. 184, 17. 292, 10." Wakef. Mss.]

Βοεὺς, έως, ὁ, Lorum e bubulo corio factum : βόειος ἱμὰς, ut Hom. etiam vocat. Od. B. (429.) Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, i. e. τοῖς ἐκ βοείων δερμάτων κάλωσι, Eust. ["Ernest. ad Hymn. Hom. 25. ; Ilgen. 329." Schæf. Mss.]

Βοϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Bubulus, ut et βοεικός. [Gl. Vaccinus. Draco 38, 19. Dionys. H. 1, 549. Diod. S. 17. p. 599. "ad 1, 126. ad Dionys. H. 3, 1782. Aristoph. Fr. 225. Thom. M. 865." Schæf. Mss. * "Βοϊκῶς, Porphyr. de Abst. 111. (219.)" Boissonad. Mss. "Holsten. p. 31." Schæf. Mss. * Βόϊνος, η, ον, Gl. Bubulus. * Βοΐος, α, ον, Gl. Buculus, Bubulus. "Βόϊνος, Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss.]

Βοΐδιον, Et Βοϊδάριον, τὸ, Bucula, Virg. Buculus, Colum. Athen. (551.) θύουσιν ἤδη βοΐδια Λεωτρεφέους λεπτότερα. In Epigr. Βοΐδιον etiam reperitur tribus syll. [Gl. Buculus, Bucula. Βοΐδιον, βοΐδιον, * βούδιον, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 87. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 129-31. Βοΐδιον, Dem. Ol. 2. p. 103. Mount. Lucian. 87. 182. Aristot. H. A. 3, 21. Dionys. H. 1, 138. Eust. Od. 33, 35. Βοϊδάριον, Aristoph. O. 585. "Βοΐδιον, ad Mœr. 276. Kuster. Aristoph. 195. Porson. Hec. p. li. Ed. 2. Jacobs. Anth. 11, 395. Βοΐδιον, Βοΐδ., 6, 351. 9, 175. Βοϊδάριον, Ammon. 149. Βοιδάριον, Porson. l. c. Aristoph. Fr. 224." Schæf. Mss.] "Βῴδιον, Bucula, per synæ- "resin pro βοΐδιον, Hes."

Βούβελα, Bubulæ carnes, κρέα βόεια, Hes.

Βούβαλος, ὁ, [Gl. Urus,] Bos sylvestris. Opp. K. 2, 300. "Fischer. Ind. Palæph. ad Diod. S. 1, 163." Schæf. Mss. Lex. Polyb. "Joseph. 338, 28." Wakef. Mss.] Et Βούβαλις, ἡ, Bubalus. Æsch. * Λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίτερον. Soph. γηγενῆ βούβαλιν. Eust. (1625.) Βουβάλων δὲ νεογνὰ, πῶλοι. De hoc animali Aristot. H. A. 3. et Herod. || Hesychio est etiam ἀστράγαλος. [Βούβαλις, Opp. A. 4, 625. "Koen. ad Greg. Cor. 225. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss. "Βουβάλιον, Pudendum muliebre : et Cucumis "sylvestris ap. Hippocr. teste Hes. Apud Gal. vero "Lex. Hippocr. legitur Βουβάλιος, σίκυς ἄγριος. Citat "Gorr. et Diosc. (4, 154.) || Βουβάλια, J. Poll. "numerat etiam inter τὰ περικάρπια et Brachialia "ornamenta, ut Etym. quoque refert βουβάλιον "esse κόσμον χρυσοῦν περιτιθέμενον τῷ καρπῷ, affe- "rens hunc Diphili senarium, Βουβάλια καρπῶν, παρ- "θένου φρονήματα." [Liban. 4, 835. Clem. Alex. 245=212.]

Βούτης, ὁ, Bubulcus, βουκόλος, βουνόμος, Suid. Adj. vero capitur βούταν φόνον, quod tragice [Eur. Hipp. 537.] dici posse pro ἑκατόμβῃ tradit Eust. i. e.

A Bubulam cædem, s. Boum mactationes et immolationes. || Est etiam Nom. propr. "|| Hes. βούτας exp. "non solum βουκόλους, sed etiam βοσκήματα. Eid. "βούτης, non tantum ὁ βουκόλος, verum etiam ὁ τοῖς "Διϊπολίοις τὰ βουφόνια δρῶν. || Βούτας, Dor. pro "βούτης dicitur. Suidæ est * βοονόμος, Bubulcus : "ut Hesychio quoque βοῦται sunt βουκόλοι, νομεῖς, "βοτῆρες. || Est alioqui et Nom. propr. cujusdam, "qui Athenis τὴν ἱερωσύνην ἔσχε : cujus nepotes et "posteri dicuntur Βουτάδαι et Ἐτεοβουτάδαι, quasi "ἀληθινοὶ Βουτάδαι : nam τὸ ἐτεὸν signif. ἀληθὲς, Ve- "rum. Suid. ex Harpocr." ["Valck. Hipp. p. 226. ; Diatr. 132. ; Callim. 76. Beck. ad Eur. l. c. p. 269. Jacobs. Anth. 7, 219. 9, 48. Huschk. Anal. 233. Θᾶττον ἢ Β., Valck. Hipp. p. 289. Ἐτεοβουτάδαι, Bergler. Alciphr. 284. ad Diod. S. 1, 84. 380. Taylor. Præf. ad Dem. c. Mid." Schæf. Mss. "Βούτης, Dionys. P. 994. Eust. Il. 481." Wakef. Mss. Eur. Hec. 642.]

Βοῦκος, Et Βουκαῖος, idem. Theocr. (10, 1.) Ἐρ-
B γατίνα βουκαῖε. Nicander Θ. 5. βουκαῖος ὀρειτύπος, i. e. ἄγροικος, Eust. Βῶκος Dor. dicitur pro eod. i. e. Bubulcus, Messor, ap. eund. Theocr. (10, 38.) "Apud Hes. divisim βουκάϊος, exp. itidem βουκόλος : "secundum alios autem θεριστής." [Cf. Βουγάϊος. "Βουκαῖος, Harles. ad Theocr. 165. Heyn. Hom. 6, 515. Βῶκος, Harles. ad Theocr. 175." Schæf. Mss.]

Βωνίτης, ὁ, Bubulcus, Rusticus, Hes. "Etym. quo- "que βωνίτην signif. ait βουκόλον, afferens Callim. "(1, 583.) Οἵους βωνίταισιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες." [Zonar. 413.] "Βουνίτησι, ap. Suid. in Ms. etiam "Cod. legitur expositum τοῖς βουκόλοις, τοῖς βοηλά- "ταις, Bubulcis, Boum agitatoribus." ["Jacobs. Anth. 8, 205. Kuster. Aristoph. 74." Schæf. Mss.]

Βοΐδης, ὁ, πρᾶος, εὐήθης. Eust. e Menandro. Βοῦς enim metaph. pro Homine stupido et ἀναισθήτῳ accipi supra declaravi. [* Βοΐδης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 87. "Βοΐδης, Jacobs. Anth. 10, 96." Schæf. Mss.]

C [* Βοὼν, ὁ, Gl. ὁ τόπος, Bubile. Tab. Heracl. 228. Bast. ad Greg. Cor. 225. Lex. Vocc. Peregr. h. v. "Etym. M. 203." Schæf. Mss.]

[* Βοϊστὶ, Porphyr. V. P. 24. p. 31. Holsten. (p. 124. Kiessl.) λαλεῖν, ad Greg. Cor. 92. Barker. ad Etym. M. 1083. et Epist. Cr. ad Boissonad. 283. "Valck. Adoniaz. p. 385." Schæf. Mss.]

["Ἀποβόομαι, i. e. εἰς βοῦν μεταβάλλομαι, Eust. in Il. 278." Corai. Mss.]

¶ Βου quoque particula cum nomm. multis et verbalibus comp. ubi non Bovem signif., sed potius signif. ejusmodi dictionum auget : ut in Βουβάρας, Qui instar bovis gravis, i. e. tardus et stupidus, est, μέγας καὶ ἀναίσθητος, quemadmodum Eust. ex Herodiano exp. Et βούβαρα, μεγάλα, ap. Hes. Ab Eod. exp. etiam * μεγαλοναύτης : deducit enim a βᾶρις, quod pro Navi ap. Herod. sæpe usurpatum reperitur. Hujusmodi sunt Βούβοσις, Βούβρωστις, Βουγάϊος, Βουκόρυζος, Βούλιμος, Βούνεβρος, Βούπαις, Βούπαλις, Βούπεινα, Βούτομον, Βούφαγος. ["Harles. ad Theocr. 166. Heyn. Hom. 6, 615." Schæf. Mss.]

D ΒΟΩ, όσω, et ώσω, Eust. deducens inde βόσις et βοτὴρ, item βώτωρ, Pasco. Th. inusitatum, pro quo in usu est βόσκω. Βόσις, εως, ἡ, Pastus, Cibus. Il. T. (267.) Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσι. ["Heringa Obs. 271. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 59. Villoison. ad Longum 133. Heyn. Hom. 7, 666." Schæf. Mss. "Opp. K. 3, 174. Quint. Sm. 1, 327." Wakef. Mss.] Unde Comp. Βούβοσις, ἡ, Voracitas, πολυφαγία. Hes. Et Εὐβοσία, ἡ, Pabuli bonitas s. ubertas, Bonum nutrimentum, εὐτροφία. Theophr. H. P. 1, 18. Ὅσα δὴ φέρει δι' εὐβοσίαν καὶ χώρας ἀρετὴν ἀθρόους τοὺς καρπούς. ["Διὰ τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας, Athen. 527." Strong. Mss. "Ad Lucian. 1, 288. Leon. Alex. 3." Schæf. Mss. "Theocr. 6, 7." Wakef. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 521.] Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, Pastor, νομεύς. Od. O. (503.) Soph. (Aj. 232.) βοτὰ καὶ βοτῆρες ἱππονόμους. Plut. Camillo, Ποιμένων καὶ βοτήρων. Idem Soph. ibid. (297.) κύνας βοτῆρας adj. usurpavit

pro Pastoritiis canibus, s. ποιμενικοῖς. [“ Brunck. A Œd. T. 80. Abresch. Æsch. 2, 22. Wakef. Herc. F. 422. Brunck. Soph. 3, 391. Dionys. H. 1, 237. Adj., Brunck. Apoll. R. 182. Lobeck. Aj. p. 265.” Schæf. Mss. “ Eunap. 43.” Wakef. Mss.] HINC Βότειρα, ἡ, Eust. [“ Ruhnk. ad H. in Cer. 122.” Schæf. Mss.] A QUO [* Λαοβότειρα, Orph. Λ. 18, 73.] ET Πουλυβότειρα, Quæ multos pascit s. alit. Il. Φ. (426.) ἐπι χθονὶ πουλυβοτείρῃ. “ Πολυβότειρα, Multos pa-“ scens s. alens, Terræ epith. ut Alma, Suid. Hes.” [“ Heyn, Hom. 6, 256.” Schæf. Mss.] Βοτηρικὸς, (ἡ, ὸν,) Pastoralis: βοτηρικὴ ἑορτὴ, Pastorium festum. [Suid. 1, 443. ex Anthol.: Phav. 159. “ Jacobs. Anth. 9, 30.” Schæf. Mss.] Βοτεῖρες, Casæ pastorum, Gurgustia. Plut. (1, 88.) Βοτεῖρες, καὶ καλύβαι, καὶ σταθμοὶ νομέων, Gurgustia pastorum, armentariorumque stabula. Sed mendi suspecta est illa scriptura. [* Βοτὴς, ὁ, Eur. Herc. F. 424.] “ Βότις, Piscis ap. Athen. 7.” Βοτὸς, τροφὴ, s. Βοσκὴ, Suid. AT Βοτὸν, τὸ, Pecus, i. q. βόσκημα: proprie Pecudes, quæ pascuntur. Soph. Aj. (144.) ὀλέσαι Δαναῶν Βοτὰ καὶ B λείαν. Aristoph. (N. 1427.) ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί. Sic Poëta quidam βοτὰ πόντου dixit. [“ Βοτὸν, Eur. ap. Athenag. Leg. 22. p. 105.” Routh. Mss. “ Plato Menex. §. 7.” Boissonad. Mss. “ Βοτὸν, Musgr. El. 92. Wakef. Trach. 200.; Eum. 910.; Stanl. 453. 910. Heyn. Hom. 7, 539. ad Diod. S. 1, 163. Βοτὰ, Oves, Ruhnk. Ep. Cr. 143. Toup. Opusc. 1, 67. Eur. Hipp. 75. Hymn. Hom. 106. ad Herod. 754. ad Charit. 350. Esculenta, Toup. Opusc. 2, 204.; Emendd. 3, 73. Ilgen. Hymn. 419.” Schæf. Mss. “ De piscibus, Dionys. P. 597. Βοτὸν, Pecus, Opp. A. 4, 309. De magna avi, 630.” Wakef. Mss.] “ Hes. βοτὰ exp. βοσκήματα, dici annotans κατὰ πάν-“ των καὶ χερσαίων, καὶ πτηνῶν, καὶ ἐνύδρων, καὶ “ ἀγρίων ζώων. Βοτέω, Pasco; Hes. enim βοτεῖν af-“ fert pro βόσκειν.” [Cf. Βοτάνη. “ Wakef. Georg. 132.” Schæf. Mss. “ Etym. M. Med., Nicander Θ. 395.” Wakef. Mss.]

[* Ἀγρόβοτος, ὁ, ἡ, Strabo 12. p. 814. perperam pro ὀναγρόβοτος.] Αἰγίβοτος, Capris pascendis aptus. C Od. N. (246.) Αἰγίβοτος δ᾽ ἀγαθὴ καὶ βούβοτος. Diod. Sardian. Αἰγιβότου Σκύροιο λιπὼν πέδον. [Supra 1543. a.] “ Ἄβοτος, Pascuis carens, In quo pecudes “ nasci nequeunt; etiam Qui depastus non est. Hes. “ ἄβοτοι affert pro αἱ μὴ καταμενεμημέναι βοτάναι: “ vel αἱ μὴ φέρουσαι καρπὸν, Non depastæ, vel Quæ “ fructum non ferunt et steriles sunt. Ἄβοτις au-“ tem, Urbis nom. est ap. Steph. B. cujus ἐθνικὸν est “ Ἀβοτίτης s. Ἀβοτιεύς.” [* Γερανόβοτος, UNDE * Γερανοβοσία, ἡ, seu * Γερανοβοτία, Plato Politico 8. (2, 264.) ubi Ms. * Γερανοβωτία, cf. * Χηνοβωσία. Omnino v. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 521. “ Ad Mœr. 404. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 201.” Schæf. Mss. * Δουλόβοτος, ὁ, ἡ, Philostr. V. S. 1, 21, 4. * Δρακοντόβοτος, Nonn. D. 4, 356.: 44. p. 1144. 1188. * Ἐλεφαντόβοτος, Nonn. D. 39, 26. p. 992.] Εὔβοτος, Pascuus, Pascuis abundans, Pascendis pecoribus aptus. Od. O. (405.) ἀλλ᾽ ἀγαθὴ μὲν, Εὔβοτος, εὔμηλος, i. e. εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεία, ut Didym. exp. Plut. (1, 528.) Θρέμμασιν εὔβοτος χώρα, D. Pecoribus pascendis peraccommodata regio. || Item, Bene pastus: εὐτραφής. Theocr. 5, (24.) ἀλλ᾽ ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε. [“ Method. Conv. 114.” Routh. Mss. Dionys. P. 502. λιπαρὴ καὶ εὔβ.: 241. εὔβ., εὐλείμων. “ Eur. Cresph. Fr. 14. p. 437. Κατάῤῥυτόν τε μυρίοισι νάμασι, Καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην.” Seager. Mss. “ Valck. Phœn. p. 90., ad Callim. 1, 177. Bast Lettre 21. 233.” Schæf. Mss. * Εὐβοτέω, Bovis pascuis abundo, Strabo 2. p. 412. S.=764. Πεδία εὐβοτούμενα.] Ζάβοτος, Admodum abundans pascuis, Abundans pecoribus, πολύφορβος, * πολύκτηνος. Hes. Θηρόβοτος, A feris depastus, Feris pascendis aptus, [Anthol. Phalar. Epist. 76. “ Ad 357.; Valck. p. xiv. Lennep. 77.” Schæf. Mss. * Ἰχθύβοτος, Opp. A. 2, 1. νομαί: cf. 3, 18. Nonn. J. 259, 12. ἠθάδος. * “ Καλλίβοτος, Nonn. D. 35, 59.” Kall. Mss. * Κρεόβοτος, Æsch. Suppl. 302. al. κρεόβρωτος. * Λαόβοτος, i. q. λαοτρόφος, Hes. * “ Μακρόβοτος, Hes. v. Ἑκάτοιο.” Kall. Mss. * Μεγαλόβοτος, Apollon. Lex. 367. * Μυριόβοτος, Anthol. * Οἰόβοτος, i. q. μηλόβοτος. “ Jacobs. Anth. 6, 427.” Schæf. Mss. * Πάμβοτος, Æsch. Suppl. 565.] Περισσόβοτος, Pastu s. Cibo superabundans; ut περισσόβατος τράπεζα, Nonn. [J. 72, 12.] Πολύβοτος, Multis pascendis aptus, πολλοὺς τρέφων, λιπαρὸς, Suid. [Æsch. S. c. Th. 780. αἰὼν βροτῶν, Dionys. H. 1. p. 29. (1, 92.) “ 5, 203. Simmias Ovo, et Jacobs.” Schæf. Mss.] Σύμβοτος, Compascuus, [ἀγρὸς, Hes.]

Ἀγροβότης, ὁ, Qui in agris pascit. Soph. (Phil. 214.) Ὡς ποιμὴν ἀγροβότας. [“ Brunck. ibid. Musgr. Cycl. 54. ad Herod. 410.” Schæf. Mss.] Αἰγιβότης, Caprarum pastor. Seu adj. Capras pascens, ut in Leon. Epigr. ὅς τε τὸν αἰγιβότην Πὰν κατέχεις σκόπελον. [* Λαλοβαρυοπαραμελορυθμοβόρας, Athen. 617.] Οἰοβότης, Solus seorsum ab aliis pascens. Soph. Aj. (615.) Νῦν δ᾽ αὖ φρενὸς οἰο—Βόρας, φίλοις μέγα Πένθος εὕρηται, i. e., ut Schol. exp., αὐτὸς ἑαυτοῦ διάνοιαν βόσκων, μόναρχος ὢν τῷ λογισμῷ, καὶ μηδενὶ πειθόμενος: s. ἐσθίων αὐτοῦ φρένα, ut simile sit (Il. Z. 202.) Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων: s. ἐκτὸς φρενῶν διάγων καὶ ἀποπλανηθεὶς, metaph. sumta ab ovibus, quæ huc illuc vagantur, et solæ seorsim pascuntur. [“ Wakef. S. C. 2, 18. ad Herod. 410. Brunck. Aj. 1. c. Lobeck. p. 313.” Schæf. Mss.] “ Ὀρφοβόται, Nutricii et altores orphanorum, Hesy-“ chio ἐπίτροποι ὀρφανῶν: afferenti itidem Ὀρφοβο-“ τία, (ἡ,) pro ἐπιτροπὴ, sc. ὀρφανῶν.” [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 521. * Οὐρεσιβότης, Soph. Phil. 1148. al. * Οὐρεσιβώτας. * Συμβότης, Hesychio * συνομόται.] Ὑοβότης, ὁ, Qui sues pascit, Subulcus.

Βοτάμια, τὰ, Pascua. Thuc. (5, 153.) ὑπὲρ βοταμίων, Pascuorum nomine. [“ Ad Diod. S. 1, 553.” Schæf. Mss.]

[Βωτὴρ, Plut. 2, 871=3, 81. Cor. “ Wakef. Herc. F. 422. Lobeck. Aj. p. 255.” Schæf. Mss.] “ Βω-“ στῆρες, Hesychio νομεῖς, Pastores: qui Βωτῆρες po-“ tius dicuntur.” Βώτωρ, ορος, ὁ, Pastor, i. q. βοτήρ. Od. Ξ. (102.) Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες: [P. 201. “ Heyn. Hom. 6, 327. Leon. Tar. 6.” Schæf. Mss. * Παμβώτωρ, Stasinus ap. Schol. Il. A. 5, γαῖαν. “ Wassenb. ad Hom. 135. Valck. ad Herod. 158.” Schæf. Mss.]

Βώτης, ὁ, Pastor, [Theocr. 1, 80.] Βῶτις, ἡ, Eust. [53, 39. “ Valck. ad Theocr. p. 24.” Schæf. Mss. * “ Βωτέω, Schol. Od. P. 219.” Wakef. Mss.] Παμβῶτις, ἡ, Omnes pascens, Omnium altrix: simile Homerico πουλυβότειρα. Soph. Phil. (391.) Ὀρεστέρα παμβῶτι γῆ, i. e. πάντας τρέφουσα, πολυτρόφε: [“ Wakef. ibid. ad Lucian. 1, 346. ad Herod. 429.” Schæf. Mss. * Ἀγροβώτης, Eur. Cycl. 54. ubi v. nott. “ Ad Herod. 410. Brunck. Phil. 214.” Schæf. Mss. * Ἐριβώτης, Buttmann. Lexil. 147. * “ Οὐρεσιβώτης, Wakef. Phil. 1148.” Schæf. Mss.]

¶ Βόσκω, ήσω, a βοσκῶ, Pasco. Od. Ξ. (102.) αἰπόλια πλατέ᾽ αἰγῶν Βόσκουσι ξεῖνοι. Item Alo, sub more pecudum; ut Od. (P. 559.) σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον Γαστέρα βοσκήσεις. Cui simile est A. (364.) οἷά τε πολλοὺς Βόσκει γαῖα μέλαινα: i. e., ut Eust. exp., βόσκει ὡς ἄνδρας ἀλογίστως ζῶντας κατά τινα βοσκήματα. Aristoph. N. (333.) ἄνδρας μετεωροφένακας, Οὐδὲν δρῶντας, βόσκουσ᾽ ἀργούς. In pass. quoque frequenter usurpatur in iisdem signiff. Od. Φ. (49.) ἠΰτε ταῦρος Βοσκόμενος λειμῶνι. Soph. (Aj. 559.) Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου. Aristot. de Mundo, Ζῶα τὰ ἐν ἀέρι, καὶ ἐπὶ γῆς, καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα. [Gl. Pabulo, Pasco. Βοσκηθεὶς Pastus. Βόσκεσθαι, Med., Pascere, de ovibus, Palæph. 19, 4. Eust. Od. 479, 31. Dionys. H. 1. p. 49. 193. Aristoph. A. 260. 1205. Herod. 6, 39. Lucian. 972. 998. * Βοσκηθεὶς, Nicander Θ. 34. “ Toup. Opusc. 1, 389. 2, 302. Musgr. Hipp. 367. Ilgen. Hymn. 208. ad Lucian. 1, 346. Wakef. Phil. 313. Huschk. Anal. 294. Parmenio 10. Jacobs. Anth. 9, 328. 10, 258. 11, 132. 198. Wakef. Georg. 107. Brunck. Soph. 3, 475. Conf. cum τρέφω, Boissonad. Philostr. 290. De spe, Valck. Phœn. p. 147. ad Lucian. 1, 346. B. ἀοιδὰς, Ilgen. Hymn. 198.” Schæf. Mss. “ Fut. * βόσω, Etym. M. Βοσκέω, unde Βοσκέων, Hes.” Wakef. Mss.]

Βοσκὸς, ὁ, Pastor, νομεὺς, VV. LL. [Gl. Pastor, " Anal. 2, 107. παρὰ βοσκοῖς προβάτων, Diosc. Notha 470." Schneider. Lex. Pseudo-Herodian. Epimer. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 22. " Fischer. Ind. Palæph. v. Βουκόλος, Myrinus 3." Schæf. Mss. " Schol. β'. Æsch. Pr. 570. Hes. v. Βουκόλος." Wakef. Mss.] Βοσκὴ, ἡ, Pastus, Pabulum: τροφὴ, Hes. (Æsch.) ap. Athen. (600.) ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον δημήτριον. [Gl. Pastio, Pabula, Pascua, Pabulum. Æsch. Eum. 261. Eur. Hel. 1347. ἑλίκων. Schol. Par. Apoll. R. 3, 1085. Οἱονεὶ ἐπιτήδειον πρὸς βοσκὴν, ubi Schæf.:—" Sic hæc vox vulgo scribitur. Thom. M. 628. Valck. Diatr. 52. Musgr. ad Eur. l. c. Sed mihi analogia poscere videtur, ut scribamus βαρυτόνως, βόσκη: nam est i. q. βόσκησις." " Wakef. Eum. 266." Schæf. Mss. " Pastus, Geop. 1, 43.: Etym. M. 447, 9. Aristot. de Anim. 9, 40." Wakef. Mss.] Βοσκὰς, άδος, ἡ, Pascens, Pastui indulgens. Nicander Θ. (782.) φορέει δέ τε βοσκάδα νηδὺν Εὐρείαν: (A. 293.) βοσκὰς ὀρταλὶς, i. e. νομὰς ὄρνις, Schol. UNDE Βοσκάδιος, (α, ον,) Pascua carpens, Altilis: sic enim interpr. quidam ap. Eund. (A. 228.) βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα. || Βοσκὰς est et Avis marina s. palustris, similis anati, minor tamen; ut scribit Aristot. H. A. 8, 3. quam videtur intelligere Colum. 8, 15. scribens, Clausæ pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similesque volucres, quæ stagna et paludes rimantur. [Gl. Quercedulus.] || Est etiam Picis aridæ species quædam, de qua Diosc. 1, 98. Γίνεται δ' αὐτῆς ἡ μέν τις ἰξώδης, βοσκὰς καλουμένη· ἡ δὲ, ξηρά. " Βοσκὶς, ίδος, ἡ, exp. Avis al- " tilis ap. Colum. 8, 15. Clausæ pascuntur anates, " querquedulæ, boscides, phalerides, similesque vo- " lucres, quæ stagna et paludes rimantur. Sed ve- " reor ne ibi scr. sit boscades: a βοσκάς."

Προβοσκὶς, Promuscis, ut Plin. vocat. Cic. Elephantorum manum appellat. Gr. προνομαία alio nom. dicitur. Aristot. Μυκτὴρ, ᾧ τὴν τροφὴν προσάγεται, καθάπερ χειρὶ χρώμενος, πρὸς τὸ στόμα. Aret. Εὖτε οἱ πρῶτοι προβοσκίδα τήνδε καλέουσι· ἐπίπροσθεν γὰρ τοῦ ζώου τῇδε βόσκεται. Tribuitur et Muscis, item Sepiis, Loliginibus, et Loliis piscibus ab Aristot. H. A. 4. [P. A. 4, 9. Lex. Polyb. Cf. Ἐπιβοσκίς. " Thom. M. 741." Schæf. Mss.]

[* Ἀβοσκὴς, ὁ, ἡ, Non pastus, Jejunus, Nicander Θ. 124.]

[* " Γηβοσκὸς, Allium, Diosc. 446." Boissonad. Mss. * Ἱερακόβοσκος, Ælian. H. A. 7, 9. Sic Schneider. Lex.; at rectius Bast. ad calcem Scap. Oxon. —ός. " Ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss. * Ἱπποβοσκὸς, ὁ, Gl. Mango, Suid. 1, 443. i. q. ἱπποφορβός. " Ælian. H. A. 319." Wakef. Mss. * " Κραιπαλόβοσκος, ὁ, ἡ, δίψη, Sopater ap. Athen. 4, 224. Schw." Schneider. Lex. Rectius, —ός. * Ὀρνιθοβοσκὸς, ὁ, UNDE * Ὀρνιθοβοσκεῖον, τὸ, quæ voces extant in Schneideri Lex. ἀμαρτύρως. * Πολυβοσκὸς, ὁ, ἡ, Pind. O. 7, 115. " Æsch. S. c. Th. 78." Routh. Mss. * " Προβοσκὸς, ὁ, ap. Herod. 1, 113. intelligitur Subulcus, Qui vice bubulci fungitur." Schweigh. Mss. " Πρόβοσκος, (sic,) Toup. Opusc. 2, 66. Valck. et Wessel. ad Herod. 57." Schæf. Mss. * Συμβοσκὸς, Gl. Subulcus. * Χιονοβοσκὸς, Æsch. Suppl. 575.]

Βόσκημα, τὸ, Pecus, Animal quod pascitur. Xen. Ἑ. 4, (6, 6.) Ἔλαβεν παμπληθῆ καὶ βουκόλια, καὶ ἱπποφόρβια, καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα. Et βοσκήματα θαλάσσης ap. quendam Poët. [Βοσκήματα, Pecudes, Palæph. 2, 8. Æsch. Suppl. 635. " Cibus, Soph. El. 364." Seager. Mss. " Brunck. ibid. Musgr. Cycl. 56. 187. Wakef. S. C. 3, 143. Alciphro 350. Wakef. Alc. 1162.; Eum. 302. 910." Schæf. Mss. * " Εὐβόσκημα, Greg. Nyss. in Wolfii Anecd. 3, 145." Kall. Mss. * " Προβόσκημα, Wessel. ad Herod. 57." Schæf. Mss. " Philo J. 993." Wakef. Mss.] UNDE Βοσκηματώδης, ὁ, ἡ, ut βοσκηματώδης ἄνθρωπος, Eust. et quod VV. LL. interpr. Pecuarius: [" Const. Manass. Chron. p. 107." Boissonad. Mss. Strabo 5. p. 343. Theophyl. 3. p. 721. " Hes. v. Ἐρέψιμον. Belluinus, Jambl. Protr. 145. Gal. 1, 6. 34. Aristid. Quint. 72." Wakef. Mss.] Βόσκησις, ἡ, Pastio, [Gl. Pabulum. Phav. 159.]

Βοσκητέον, Pascendum, Aristoph. [O. 1359.]

[* Βοσκητὸς, ἡ, ὸν, unde " ap. Eust. Il. B. 633. * Ἀβόσκητος, (ὁ, ἡ.)" Kall. Mss. * " Βοσκητήριον, (a * Βοσκητὴρ, ὁ,) Hes. v. Βουσία." Wakef. Mss.]

[* " Βοσκήτωρ, (ὁ,) Jacobs. Anth. 6, 424. Etym. M. 205." Schæf. Mss. Idem ad Schol. Apoll. R. p. 256. " Schol. Il. M. 302." Wakef. Mss.]

[* Ἀμφιβόσκω, Lucian. Tragop. 31. p. 956. Aristid. " Ἀμφιβόσκομαι, Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. * Ἀναβόσκω, unde * Συναναβόσκω, Plut. 409 = 7, 610.] Ἀποβόσκομαι, Depasco, Aristoph. [O. 1066. * " Ἀποβοσκέω, Etym. M." Wakef. Mss. * Διαβόσκω, Alo. Harpocr. v. Ἀγελαίων habet, Ῥύδην καὶ ἀγεληδὸν διαβόσκεσθαι. Epist. Socrat. 29. Τὰ ὄντα ἡμᾶς διαβοσκήσει. Philostr. V. A. 1. p. 18. " Alciphro 294." Wakef. Mss.] Ἐκβόσκω, Depasco, Absumo. Alex. Aphr. Ἐκ πολλῆς ὑγρότητος, ἐκβοσκησάσης τὰ ὑγρὰ γίνεται ἡ δίψα. In pass. quoque ead. signif. usurpatur ap. Eund. Ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος, i. e. διεσθίων, ἐκβιβρώσκων, Exhauriens. [Cum accus., Nicander Θ. 803. " Schol. Il. Φ. 341. Clem. Alex. 75." Wakef. Mss. * Ἐνβόσκεσθαι, Theophr. C. P. 2, 13. perperam pro ἐκβ. * " Ἐμβόσκω, Wessel. Diss. Herod. 131. ad Herod. 382. 694." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 473." Wakef. Mss.] Ἐπιβόσκω, Pasco, s. Pasco super. Hom. Batr. (54.) Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, Non pascor betis virentibus. In pass. capitur etiam pro Depasco, Absumo. Herodian. 1, (14, 9.) Πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο. [" Abresch. Lectt. Arist. 197. ad Callim. 1, 117. 2, 10." Schæf. Mss. " Nicander 931. Med., Mosch. 2, 82." Wakef. Mss.] UNDE Ἐπιβόσκησις, ἡ, Depastio. Theophr. C. P. 5, (17.) Χαλεπαὶ δὲ καὶ ἐπιβοσκήσεις, ὅτι * συνεπικάουσιν ἅμα τῇ τομῇ· καὶ ἀφαιρέσει. ET Ἐπιβοσκὶς, ίδος, ἡ, Promuscis: ut tradunt VV. LL. ex Aristot. de Part. Anim. 4. [1, 5. ubi al. προβοσκίς.] ET Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, i. q. βώτωρ et βωτὴρ, Pastor. Od. N. (222.) νέῳ ἐπιβώτορι μήλων. [" Jacobs. Anth. 6, 424." Schæf. Mss. " Opp. K. 4, 51." Wakef. Mss.] Καταβόσκω, et Καταβόσκομαι, Depasco. [Callim. H. in Dian. 125. " Valck. Adoniaz. p. 405. Ruhnk. Ep. Cr. 218. ad Callim. 1, 117. 2, 10. Longus 44. Villois. Markl. Iph. p. 260. Heyn. Hom. 5, 32. 62." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 5, 299. * Καταβοσκέω, LXX." Wakef. Mss. * Μεταβόσκω, Basil. 3, 500. * Παραβόσκω, i. q. παρατρέφω, Athen. 642.] Περιβόσκομαι, Circumpascor. Item Circumhabito, Dionys. P. [Nicander A. 391. Θ. 391. 611. * " Συμβόσκομαι, Una pascor, Chrys. Hom. 98. T. 5. p. 647. Συμβοσκηθήσεται λύκος μετὰ ἀρνοῦ." Seager. Mss. * " Συμβοσκέω, LXX." Wakef. Mss.]

ΒΡΩΣΚΩ, ET Βεβρώθω, ET Βιβρώσκω, ώσω, Comedo, Depasco. Il. X. (94.) Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός. Pro quo Virg. coluber mala gramina pastus. Callim. H. in Jov. (49.) ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. Il. Δ. (35.) Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, Πριάμοιό τε παῖδας. Unde pass. βεβρωμένα, Comesa, Adesa. [Βρώσκω, Gl. Voro. Βρωθέντων· Comestis. " Βρώσκω, ώσω, ώξω, (sic διδάσκω διδάξω,) βιβρώσκω, (cf. βάω, βιβάσκω,) βορὰ, βορέω, (βόρω, Voro,) βορόω, βορόσκω, βρώσκω, βρώθω, βεβρώθω, βρώκω, βρύκω." Schneider. Lex. Βρώσομαι, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 347. Βιβρώσκω, Lex. Polyb. " Ad Charit. 786. Wakef. Phil. 7., S. C. 4, 15. Cum gen., ad Mœr. 165. Βέβρωκα, Apoll. Dysc. 103. Βεβρὼς, (pro βεβρωκὼς, quod male citat Scott. in Append. v. Ἀνδροφθόρος,) Soph. Antig. 1022. Βρώξω, Jacobs. Anth. 9, 329. Monum. Byz. 17. Ἔβρωξε, Wakef. S. C. 3, 157. Βρώσομαι, Phrynich. Ecl. 114. 154. Thom. M. 265. * Βρῶμι, Alberti Peric. Cr. 80." Schæf. Mss. " Βρώσκω, Nicander A. 118. Θ. 207. Βρώξω, Lycophro 678. Polyæn. 4." Wakef. Mss.]

Βρῶμα, τὸ, Cibus, Edulium, Esca. Xen. K. Π. 4. Παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα: (Ἀπ. 4, 7. 9.) Βρῶμα καὶ πόμα. Athen. 7. Ἑκάτης βρώματα καλεῖ τὰς μαινίδας. || Item Quod exesum et erosum est. Diosc. 1, 142. Καὶ πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ, ἐντιθέμενον εἰς τὸ βρῶμα. [Gl. Esca, Cibus. Fischer. Ind. Palæph. " Athen. 1, 4. Thom. M. 174. Wakef. Trach. 700. νεκύων, Casaub. ad Athen. 144." Schæf. Mss. * Βρωματομιξαπάτη, ἡ, Anal. 3, 51. " Jacobs. Anth. 6, 83. 8, 6. 11, 86." Schæf. Mss. * " Πολυβρώματος, (ὁ, ἡ,) Opp. A. 2, 221." Wakef. Mss.] Βρώ-

-μη, ἡ, Cibus, τροφή, Od. K. (460.) Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. [" Cattier. 22. Posidippus 15." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 8, 389. Opp. K. 2, 352." Wakef. Mss.] Ἔμβρωμα, τὸ, Jentaculum, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ut quidam exp. || Item Erosio, s. Idipsum, quod erosum est, ut ἐμβρώματα ὀδόντων, Diosc. Cavernæ dentium. [" Eust. 183, 33." Seager. Mss. Athen. 11. τὸ πρωϊνὸν, Suidæ ἀκράτισμα. " Athen. 1, 18. Heyn. Hom. 5, 541. 8, 616." Schæf. Mss.] Βρωματίζω, et COMP. Ἐμβρωματίζω, Cibum do, σιτίζω. Greg. de Christo, Ὄξος ποτίζεται, χολὴν βρωματίζεται. [Ἐμβρωματίζει, Gl. Rumat. Eust. Od. p. 1675, 31. " Βρωματίζεσθαι, Const. Manass. Chron. p. 74." Boissonad. Mss. Greg. Naz. " Suid. 3, 706. Eust. Od. 649, 19. Ἐμβρωματίζω, Etym. M. v. Ψίξ." Wakef. Mss. * " Βρωματισμὸς, (ὁ,) Herodian. Epimer. p. 10. Const. Manass. Chron. p. 4. 75. (=62. 78.)" Boissonad. Mss. " 9. 141. Meurs." Schæf. Mss. * Βρωμάτιον, τὸ, Athen. 1, 27.]

Βρῶσις, ἡ, Cibus, et Ipsa comedendi actio. Od. O. (489.) παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε. Hesiod. Θ. (797.) Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον Βρώσιος. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 15.) Περὶ μὲν δὴ βρώσεως καὶ πόσεως οὕτως κατεσκευασμένος ἦν. || Item Adesio et Erosio; ut Matth. 6, (19.) Σὴς καὶ βρῶσις, ubi exp. Tinea et ærugo. [Gl. Βρῶσις, ἡ τροφή· Esca, Cibus. Βρῶσις, ἡ σήψις· Tiniara, Robico, (leg. Tinea, Rubigo.) Lex. Polyb. " Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 174. Wakef. Eum. 806.; S. C. 4, 15. Cattier. 22." Schæf. Mss.] UNDE Βρώσιμος, ὁ, ἡ, [η, ον,] Edulis, Esculentus, Qui comedi potest: τὰ βρώσιμα, Edulia, Esculenta. [Βρώσιμος, Gl. Edulis, Esculentus. Βρώσιμον· Edulium, Edibile. " Valck. Hipp. p. 223." Schæf. Mss.] ET Βρωσείω, Esurio, Edere cupio: βρωτικῶς ἔχω, s. ἐφίεμαι βρώσεως, Eust. exp. [33, 5. 122, 33. Callim. Fr. 435. " Pierson. ad Mœr. 14. Toup. Addend. in Theocr. 395." Schæf. Mss.] Ἀβρωσία, ἡ, Cibi penuria, ἀσιτία, J. Poll. [6, 39.]

Βούβρωστις, ἡ, Magna fames. Item, Tristitia, Acerbus dolor. Il. Ω. (532.) Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. Nicander Θ. (785.) Τοίη οἱ βούβρωστις ἐνέσκηκε. Eust. annotat esse et Dæmonis cujusdam nom. ap. Iones. At VV. LL. pro Quadam volucri a Nicandro accipi testantur. [" Heyn. Hom. 8, 707. Jacobs. Anth. 11, 106." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 410. Opp. A. 2, 208." Wakef. Mss.] " Οὐβρῶστις, Hesychio λιμὸς, vel potius μεγάλος λι-" μὸς, quæ et βούβρωστις et βουλιμία."

Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. Comestor, Qui comedit; ut βρωτῆρες ὀδόντες ap. Nicandr. [A. 421. Gl. Tinea. Orph. A. 15, 90. " Wakef. Eum. 806." Schæf. Mss. " Qui edit, Stob. 487, 46." Wakef. Mss. Dicitur et * Βρωστὴρ, teste Schneider. Lex. * Βρώτης, ὁ, i. q. βρωτὴρ, Gl. Edax.]

[* " Βρωτέος, (α, ον,) Athan. 2, 69." Kall. Mss. " Edendus, Euseb. P. E. 304. Lucian. 2, 846. Stob. 167." Wakef. Mss.]

Βρωτὸς, (ἡ, ὸν,) Qui comedi potest, Vescus, Edulis, Esculentus. Poëta quidam ap. Athen. 7. de salpa, βρωτὴ δὲ μάλιστα Ἐστὶ θεριζομένου σίτου. Βρωτὸν vero frequentissime neutr. pro Edulibus s. Esculentis capitur. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 1.) Ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ. Pythag. Aur. Carm. (67.) Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν. [Gl. Βρωτὰ καὶ ποτά· Penusa. Meleager 1, 30. " Anal. 1, 2. Markl. Suppl. 1110. Diod. S. 2, 630. Βρωτὸν, Apollod. 155." Schæf. Mss.] UNDE Βρωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Edax, Cibi avidus. [" Βρωτικαὶ δυνάμεις, Medicamenta appetitum excitantia, Chrysipp. ap. Athen. 335. ibique not.: 186. legebatur olim vitiose βρωτικῆς ἐστὶν ἀναισθησίας, ubi nunc ex Epit. ἀρυτικῆς legitur, Jacobs. vero Βοιωτικῆς corrigendum censet." Schweigh. Mss. " Casaub. Athen. 1, 57." Schæf. Mss. " Plut. 2, 352. * Βρωστικὸς, Schol. Soph. Phil. 313. * Βρωστικῶς, Apoll. Lex." Wakef. Mss. * Βρωτικῶς ἔχω, i. q. βρωσείω, " Toup. Addend. in Theocr. 395. Callim. 1, 573." Schæf. Mss. Vide Βρῶσις.] ET Βρωτὺς, ύος, ἡ, Cibus, Esca. Od. Σ. (406.) καὶ οὐκ ἔτι κεύθετε θυμῷ Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. Il. T. (205.) Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. [" Herodian. Epimer. p. 10, 2." Boissonad. Mss. Anal. 2, 412. " Jacobs. Anth. 10, 214. Heyn. Hom. 7, 650." Schæf. Mss.] AT Βρωτίμη, quod Athen. (114.) pro Pane furfuraceo, i. e. ἀντὶ πιτυρίου ἄρτου a Philemone poni scribit, quem εὔκονον s. πεύκονον Amerias et Timachidas vocent, hujus loci non est. [Al. * Βρωμίτης: vide nott.]

Ἄβρωτος, ὁ, ἡ, Non exesus, vel Qui edi non potest, aut non solet, Cariem et teredinem non sentiens. Diosc. Ut autem ἀβρὼς fit a βέβρωσαι, ita hoc a βέβρωται. || Non esculentus, Non aptus esui, In cibos non admittendus. Plut. (8, 925.) Πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν. || Ἄβρωτος, pro ὁ νῆστις e Soph. citat J. Poll. 6. [Ἄβρωτον, Gl. Irrosum, Inesum. Lex. Polyb. " Esui ineptus, Bergler. Alciphr. 171. Plut. Mor. 1, 546.: ad Charit. 538. 731. 767. Brunck. Soph. 3, 491." Schæf. Mss. " Artemid. 113." Wakef. Mss. * Ἄβροτος, Manetho 4, 255.] Ἄβρυστος, aut Ἄβροστος, ἡ, ὁ βιβρωσκόμενος. Sic ap. Hes. non sine manifesto mendo. Crediderim leg. ὁ μὴ βιβρωσκόμενος, Qui non comeditur. Et nisi præcederet ἄβρυστος, putarem ἄβρωστος scr. [* Δύσβρωτος, ὁ, ἡ, Plut. Q. S. 4, 4. Ἄχαρις γίνεται τροφὴ πᾶσα καὶ δύσβρωτος, Schneidero susp. " Suid. 2, 399." Wakef. Mss.] Εὔβρωτος, Qui comedi facile potest, Vescus, Edulis, Athen. 3. Εὔβρωτος πρὸς * ξηροφαγίαν. Ἡμίβρωτος, Semiesus, Semiadesus; ut χῆνες, Xen. A. 2. [9, 14. " Ad Charit. 248. 538. 767. Jacobs. Anth. 9, 221." Schæf. Mss. " Opp. A. 2, 293. * Ἡμίβροτος, idem, Nicander Θ. 920." Wakef. Mss. * " Καμπόβρωτος, Const. Manass. Amat. 8, 14." Boissonad. Mss. * Κελαινόβρωτος, Æsch. Pr. 1033. * Κρεόβρωτος, Æsch. Suppl. 302. al. κρεόβοτος. * " Κυνόβρωτος, Diog. L. 9, 4." Boissonad. Mss. * Νεόβρωτος,] " Νεώβορτον, " Hesychio teste pro νεόβρωτον dicitur." [* " Ὀρνεόβρωτος, Ab avibus comestus, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 275. Ὁ εἷς μὲν αὐτῶν ὀρνεόβρωτος ἐγένετο." Seager. Mss. " Suid. 2, 672." Wakef. Mss. * Παιδόβρωτος, Lycophro 1199. θοίνα. * Πολύβρωτος, Nonn. D. 5, 502.] " Σητόβρωτος, A tinea adesus vel " Comestus. Jacob. 5, 2. ἱμάτια." [Job. 13, 28. " Sibylla ap. Theoph. ad Autol. 2, 52." Routh. Mss. * Φθειρόβρωτος, Absumtus a pediculis, Hesych. Miles. 40.] Ὠμόβρωτος, Qui crudus comeditur. Nicander A. (428.) ἄλλοτε δ' αὐτὴν Νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλξαι. [Active, Eur. Herc. F. 887. λύσσα. " Wakef. et Musgr. ibid." Schæf. Mss.]

Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, Non exesus, Non adesus, (Anal. 3, 92.) Fit a βέβρωσαι 2 sing. præt. pass. τοῦ βρώω, eod. modo, ut opinor, quo ἀτρὼς a τρώω, præfixo illic, ut hic, α priv. [" Jacobs. Anth. 11, 170. Bast Lettre 234." Schæf. Mss. * Βαρυβρὼς, Soph. Phil. 694. " Brunck. et Wakef. ibid." Schæf. Mss.]

Ἡμιβρὼς, Semiesus, Semiadesus, Epigr. [Antiphanes ap. Athen. 262. ἄμητας. Dicitur et * Ἡμίβρωτος, teste Schneider. Lex. et * " Ἡμίβροτος, Nicander Θ. 920." Wakef. Mss. * Κρατοβρὼς, Lycophro 1066. " Valck. Diatr. 142. Brunck. Soph. 3, 403." Schæf. Mss.] Νεοβρὼς, Modo pastus, Qui non ita dudum cibum sumsit, VV. LL. ex Hippocr. [de Affect. 16. * " Παιδοβρὼς, Eust. 86, 13 (=64, 46.)" Seager. Mss. Lycophro 1199. " Valck. Phœn. p. 534." Schæf. Mss. * " Σαρκοβρὼς, Eur. (Moschio) ap. Stob. Phys. (1, 1.) p. 242." Schneider. Lex. " Brunck. ad Æsch. Pr. 446." Schæf. Mss. * Ὠμοβρὼς, Eur. Troad. 436. Soph. Fr. in Villoisoni Anecd. Gr. 2, 94. " Musgr. Troad. l. c. Wakef Herc. F. 889. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 7, 224. Brunck. Soph. 3, 403. Wakef. S. C. 1, 165." Schæf. Mss.]

Ἀναβρώσκω, pro quo et Ἀναβιβρώσκω dicitur, Corrodo, Exedo. Fut. ἀναβρώσω tanquam ab ἀναβρώω: ut et βρώσω dicitur, tanquam a βρώω. Hes. ἀναβρώσκων exp. κατεσθίων. || Ἀναβρώσκομαι, vel Ἀναβιβρώσκομαι, Exedor, Corrodor, ἐσθίομαι: unde et ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicuntur a Gal., qui et κατεσθιόμενοι. [Trall. 7. p. 97. Nicander Θ. 134. " Ἀναβρώσκω, Wessel. Herod. 252. Ἀναβιβρώσκω, ad Thom. M. 45. Valck. ad Ammon. 225." Schæf. Mss. " Nicander ap. Schol. Eur. Or. 480." Wakef. Mss.] Ἀνάβρωσις, ἡ, Corrosio, vel Exesio, ut Gaza, Alex. Aphr. Ἀνάβρωσιν ἐργάζεται. Fit ab ἀναβέ-

βρωσαι, 2 sing. præt. ab ἀναβρώομαι inusitato pro ἀναβρώσκομαι. Ἀναβρωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Corrosivus, Exesivus, Corrodendi s. Exedendi vim habens; ut ap. Alex. Aphr. Ἀναβρωτικὸς καρκῖνος, Corrosivus cancer, Gaza. [* Ἀντιβρώσκω vel * Ἀντιβιβρώσκω, Athen. 343. " Eust. Il. 1274." Wakef. Mss.] Ἀποβρώσκω, * Comedendo absumo, Abedo. Unde Ἀποβρωθεὶς, Exesus, Erosus, [" Tull. Laur. 2." Schæf. Mss. * Ἀπόβρωμα, τὸ, Pallad. de Brachm. p. 38.] Διαβρώσκω, s. Διαβιβρώσκω, Peredo, ut Cic. et Virg. loquuntur. Unde pass. διαβεβρῶσθαι, Peresum esse. [Διαβεβρωμένος, Gl. Peresus. Schol. Soph. Phil. 7. Hippocr. 469, 14. Lucian. 864. Plato Tim. 3, 83.] A QUO [* Διάβρωμα, τὸ, Strabo 13. p. 906. ET] Διάβρωσις, ἡ, Peresio, Erosio, i. e., ut Gorr. definit, Exulceratio a re acri et mordaci facta. Fit tum intrinsecus a vitioso succo, tum extrinsecus medicamentis valentibus aut igni. Aët. Ἡ δὲ διάβρωσις ἐκ δακνώδους γίνεται ποιότητος. ET Διαβρωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Peredendi s. Erodendi vim habens; ut διαβρωτικὰ φάρμακα, Erosiva medicamenta, media inter ἐκφρακτικὰ et καυστικά. [Chrys. ad Hebr. 10. T. 4. p. 533. " Ammon. 74." Schæf. Mss. * Ὑποδιαβρώσκω, Hippocr. 269, 12. * Ἐκβρώσκω, vel * Ἐκβιβρώσκω, Gl. Ἐκβεβρωμένη· Exesa. Soph. Tr. 1055. σάρκας ἐκβέβρωκε. " Jacobs. Anth. 8, 96." Schæf. Mss. " Geop. 1, 182. Galei Myth. 180." Wakef. Mss.] " Ἔκβρω- " μα, τὸ, Edulium, Quod editur. Sed a Soph. Tr. " (703.) p. 356. Scobs s. Scobes metaphorice dici- " tur πρίονος ἔκβρωμα, q. d. Edulium serræ, vel Esca " serræ, s. Quod serra comedit: quoniam serra sco- " bem ejiciendo, eam velut edere videtur: ὥστε πρί- " ονος Ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. Ubi " Schol. Θαυμαστῶς δὲ ἐκβρώματα πρίονος εἶπε τὰ " πρίσματα· τρόπον γάρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, " ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει." [" Wakef. Trach. l. c." Schæf. Mss.] Ἐπιβρώσκω, [vel Ἐπιβιβρώσκω,] Insuper comedo, Præterea comedo. Callim. H. in Jov. (49.) ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως: potest enim ibi esse tmesis, vel ἐπὶ seorsum accipi. Καταβρώσκω, s. Καταβιβρώσκω, Devoro, Deglutio. Hyperid. Τὰ ὄντα καταβέβρωκε. Apud Athen. Οἱ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας. Simile est quod Bud. ponit, Καταβεβρωκὼς τὰ πατρῷα, Qui patrimonium vorarat, Helluatus erat. [Fischer. Ind. Palæph. Mss. Κατέβρως, Hymn. in Apoll. 127. Καταβρώξειε, Dionys. P. 604. " Brunck. ad Bacch. 415. Thom. M. 511. Καταβιβρώσκω, Phrynich. Ecl. 186. Huschk. Anal. 15. Jacobs. Anth. 10, 230. Καταβέβρωκα, Mœr. 221. et n., ubi omnino de h. v." Schæf. Mss. " Dio Cass. 439." Wakef. Mss.] UNDE Κατάβρωμα, τὸ, Esca, Cibus, [Schneidero susp. " Eust. 183, 20." Seager. Mss. * Κατάβρωσις, ἡ, Schleusner. Lex. in V. T.] Περιβρώσκω, [vel Περιβιβρώσκω,] Circumcirca adedo, Circumrodo, Hor. Unde pass. περιβεβρωμένος, Exesus, Erosus, [Gl. Ambesus, Exesus. Diod. S. 2. p. 65. Athen. 7, 19. " Plut. adv. Stoic. 1059." Kall. Mss.] A QUO Περίβρωσις, ἡ, Erosio in ambitu, Circumrosio. [* Περίβρωτος, ὁ, ἡ, Schneider. Lex. ἁμαρτύρως.] " Προβιβρώσκω, Ante comedo: unde Προβρωθεὶς, " Ante comesus, In cibo præsumtus." [Προβρώσκω, Diosc. 1, 168. " Aret. 17. Geop. 880." Wakef. Mss.] Ὑποβρώσκω, [vel Ὑποβιβρώσκω,] q. d. Subedo, Aliquantulum adedo. Unde pass. ὑποβέβρωται, Subrosus est. [" Diod. S. 1, 211. Quint. Sm. 9, 381." Wakef. Mss.]

¶ Βρωμάομαι, Escam appeto, Esca indigeo. Vel potius, Escam appetens et famem sentiens rudo. Aut brevius, Præ fame rudo; de asinis enim proprie dicitur. Vide Paus. ap. Eust. vide et Etym. Suid. Schol. Aristoph. (Σ. 616.) At in VV. LL. legitur Βρωμῶμαι esse Fœteo, Rudo; et proprie de leonibus et hircis et similibus male olentibus dici. [Aristot. H. A. 6, 29. Βρωμᾶται, ὥσπερ οἱ τράγοι. Omnino v. Schneider. Lex. " Mœr. 98. et n.; Koppiers. Obs. 110. Acta Traj. 1, 221. Ammon. 145.; Valck. Animadv. 228. 231. Thom. M. 173." Schæf. Mss.] Βρώμησις, (ἡ,) Ruditus, J. Poll. ET Βρωμήεις, (εσσα, εν,) Nicander (A. 409.) Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην, q. d. Ruditoris, i. e. Asini. Alibi (485.) de femina dicit βρωμήεντος γάλα. AT Βρωμηστὴς, ὁ, q. A d. Ruditor, ap. Etym. habetur. PRO eod. et Βρωμήτωρ dicitur ab eod. Nicandro [Θ. 357. " Βρώμησις, * Βρώμημα, ad Mœr. 98. Βρωμήεις, Jacobs. Anth. 9, 130. * Βρωμητὴρ, Βρωμήτωρ, Thom. M. 173." Schæf. Mss. * Ἐπιβρωμάομαι, Callim. H. in Del. 56. pro βρωμάομαι ἐπί τινι. Nicet. Ann. 20, 3. γυναιξὶν * ὀνηδὸν, sic * ἐπιχρεμετίζω, 19, 4.]

¶ Βρῶμος, ὁ, Graveolentia, Fœtor, ap. Diosc. Idem signif. et in h. l. Cyrilli, Οἱ δίκαιοι ἅλας θεῖον, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος καὶ δυσωδία. [Gl. Quadra. Arat. D. 289. ἐπειγόμεναι βρώμοιο, Ad pastum festinantes. " Ad Thom. M. 135. Phrynich. Ecl. 60." Schæf. Mss. " Diosc. 398. Virus, Schol. Nicandri A. 518." Wakef. Mss.] ET Βρωμέω, Fœteo. Idem Cyrill. Πῶς βρωμοῦσι τῶν ἀκαθάρτων τὰ στόματα ἐκ τῆς λαγνείας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. ET Βρωμώδης, interdum vero et Βρομώδης cum ο in prima syll. Graveolens, Virus redolens, Fœtidus, Diosc. (3, 42.) sæpe: item ap. Athen. cum alibi, tum (88. 91.) sed cum ω. In VV. LL. Βρωματώδης etiam affertur pro ead. signif., ex B Diosc. [4, 147. Xenocr. c. 20.] SED ET Ἄβρωμοι ἰχθύες, Athen. 136. qui opp. τοῖς βρωμώδεσι. Item θάλασσαν Diosc. ἄβρωμον γίνεσθαι dicit pro Virus deponere et salsuginem, ut Bud. interpr. h. l. Ἀποτεθεῖσα δὲ ἡ ἀκέραιος θάλασσα καὶ ἀμιγὴς ποτίμου ὕδατος, ἄβρωμος γίνεται. Ceterum in VV. LL. Phrynich. βρῶμον pro Fœtore dici negat. Quod autem in iisdem annotatur, βρωμᾶσθαι proprie de leonibus, et hircis, et similibus male olentibus dici, huc pertineret, si adespoton non esset: manente tamen alioqui dubitatione de hujus signif. origine. Adespoton vero est et quod ibid. legitur, βρῶμον dici Sonitum intestinorum præ fame crepitantum. ET Βρῶμος pro Quadam avenæ specie, [" Ægilops, Diosc. 472." Boissonad. Mss.] sed rectius βρόμος. [" Intestinorum crepitus et veluti mugitus haud dubie βρόμος, non βρῶμος. Est etiam βρόμος, Avena, Athen. 478. e Polemone. Cf. Hes. et ibi Interprr. n. 10. Alias βόρμος, quod vocab. vide ap. Hes." Schweigh. Mss. Schneider. Lex. v. Βρωμάομαι. Βρόμος, βρῶμος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 156. ubi et βρομώδης. * Βρωμολόγος, ὁ, ἡ, Lucian. Pseud. 896.] " Βρομέον, Hesychio ὄζόμε- " νον. Sed perperam forsan pro Βρομόεν." " Ἄβρω- C μος, Athen. 90. 355." Wakef. Mss.] " Ἄβρομον, " (τὸ,) Hesychio ὀρίγανον, Herbæ nom. Alioqui adj. " est et signif. σιγηρὸν, ἄψοφον, Silens s. Tacitum, " Strepitu et fremitu carens, teste Eod." " Ἀγριβρὼξ, Eid. ὀρίγανον." " Ὑπόβρωμος, (ὁ, ἡ,) q. d. " Subvirosus, ut ὑπόβρωμοι τῇ ὀσμῇ, Qui est odore " subviroso, Putidiusculus odore, Graviusculus odore, " VV. LL." [Diosc. 1, 77. * " Φιλόβρωμος, Timario, Notit. Mss. 9, 242." Boissonad. Mss.]

ΒΡΑΒΕΥΣ, έως, ὁ, Qui dat præmium certaminis, Judex certaminis, vel Arbiter et moderator: βραβεὺς, inquit Bud., pro Judice certaminum. Plato de LL. 12. Γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτας καὶ βραβέας. Soph. (E. 690.) ὅπων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς Δρόμων, κ. τ. λ. Transfertur autem ad Eum, qui aliarum rerum sit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum det præmia. D Eur. Or. (1650.) δίκης βραβεῖς, q. d. Causæ rectores, i. e. Judices. Idem ibid. (1065.) Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς, Καὶ κατθανόντων εὖ περίστειλον δέμας. Volunt autem Gramm. a ῥάβδος derivari h. v.: fit certe a Plut. Antonio γυμνασιαρχικῶν ῥάβδων mentio. Quinetiam βραβευτὴν et ῥαβδοῦχον pro eod. poni a Plat. Protag. scribit Bud. Ab h. autem v. sunt Gall. Brave et Braver. [Pro ἄρχων; Æsch. Pers. 307. μυρίας ἵππου βραβεύς. " Ad Mœr. 93. 103. 239. Burgess. Præf. ad Dawes. M. C. p. xxxiii. Thom. M. 170. Eur. Hel. 710. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss.] Βράβης, i. q. βραβεύς: ut in Epigr. antiquo ap. Demosth. (de Cor. s. 89. p. 322.) οὐκ ἐσάωσαν Ψύχας, ἀλλ' ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βράβην. [Cf. 187. Anal. 3, 284.: * Βράβη, ἡ, et Βράβης, ὁ, exhibet Schneider. Lex. " Valck. ad Ammon. 142. Jacobs. Anth. 6, 226. 12, 214." Schæf Mss.]

Βραβεύω, Præmium do certaminis, Certaminis sum arbiter et moderator, ἐπιστατῶ, J. Poll. Cum accus. ἅμιλλαν junxit Plut. (10, 5.) Παρέσχομεν οὐκ ἄμουσον

——ἅμιλλαν, ἣν σήμερον, ὡς ἔοικε, βραβεύσομεν. Bud. A βραβεύειν pro Præmium distribuere citat ex Œcum. in Acta. Et e Greg. π. * Φιλοπτωχίας, cum dat., Βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ, Utrisque suum jus tribuens. Paul. ad Col. 3, 15. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, quod Erasm. ad præmium refert: alii autem interpr. Regat et moderetur. Nam βραβεύω generaliter ponitur pro Moderor, Dispenso, sub. more eorum, qui brabeutæ dicuntur, vel Moderator sum et dispensator, Sum arbiter, Sum præses. Synes. de Amoribus loquens, Οἷς δὲ ὁ ἐφεστὼς βραβεύει θεὸς, Bud. interpr. Quorum Deus arbiter est et moderator dispensatorque. Isocr. Areop. Ἐν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, i. e., inquit Bud., Statuere pro suo arbitrio, Arbitrari. At in VV. LL. redditur Distribuere præmia. Cum accus. Dem. (36.) Ἐξὸν ἡμῖν καὶ τὰ οἰκεῖα ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et Athen. Εἰ μὴ ἄρα ἡ φύσις, οἱονεί τι δαιμόνιον, δικαίως βραβεύουσα τῶν πραγμάτων, Dispensans, Regens, Bud. Et βραβεύειν τὴν δίκην, Idem e Plut. Pompeio, et in Cic. pro B Judicio præsidere s. præesse, Causæ judicem esse. Ex eod. Plut. (1, 94.) affertur, Βραβεῦσαι τὴν ἔριν ὄρνισι pro Dijudicare litem avibus. Item (1, 231.) Πολέμους ἐβράβευε καὶ στάσεις κατέπαυε. Bud. βραβεύειν ibid. poni testatur pro Dispensatorem esse. Et pass. Βραβεύεσθαι, Dispensari, Regi tanquam a brabeute. Polyb. Οὐ δὲ μὴν πᾶσαν ὀλιγαρχίαν, ἀριστοκρατίαν νομιστέον, ἀλλ' ἥτις ἂν κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τῶν δικαιοτάτων καὶ φρονιμωτάτων ἀνδρῶν βραβεύηται. Plut. Camillo, Τῶν δ' ἀρχαιρεσίων βραβευθέντων ὑπὸ Καμίλλου. [Gl. Intercedo. "Aristo ap. Theoph. ad Autol. 3, 5." Routh. Mss. "Ad Charit. 206. 404. 494. 512. 556. Alciphro 100. ubi v. Bergl. Wyttenb. Select. 314. Lennep. ad Phal. 134. Jacobs. ad Anth. 1, 28. Thom. M. 170. Wakef. S. C. 4, 155. Eur. Hel. 1002. 1079. Wakef. Trach. 516. ad Diod. S. 1, 583. 693. Heyn. Hom. 5, 340. Dionys. H. 2, 1105." Schæf. Mss. * Βράβευμα, τὸ, Nicet. Ann. 21, 3. * "Βράβευσις, Hes." Wakef. Mss.] Βραβευτὴς, (ὁ,) i. q. βραβεύς. Et metaph. ut Aristot. Rhet. 1, (16, 4.) Ὅτι δικαίου C βραβευτής ἐστιν ὁ δικαστής: q. d. Juris moderator. Vult autem Etym. vocari βραβευτὰς, τοὺς τὰς βασιλικὰς ῥάβδους κατέχοντας. [Gl. Intercessor. "Isæus 251." Seager. Mss. "Lennep. ad Phal. 134. Wakef. Trach. 516. ad Diod. S. 1, 693. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss. * "Αὐτοβραβευτὴς, Manetho 5, 262. ad Charit. 716." Kall. Mss. * "Θεοβράβευτος, Saracenica Sylb. 65." Boissonad. Mss.] Βραβεία, (ἡ,) Actio ipsa moderandi certamen et de eo statuendi. Exp. et Dijudicatio s. Disceptatio, ex Eur. Phœn. (453.) Ὅπως κλύοιμί σου Κοινὰς βραβείας: quod redditur in VV. LL. Tuas de communi jure decisiones. Βραβεῖον, τὸ, Victoriæ præmium: 1 Cor. 9, (24.) Πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον. || Item, Sceptrum regium, si Etym. credere dignum est. [Gl. Barbium, (leg. Brabium,) Palma. "Thom. M. 170." Schæf. Mss. "Βραβήϊον, Opp. K. 4, 196." Wakef. Mss. * "Διαβραβεύω, Planudes in Vers. Ovid. Met. 14, 805." Boissonad. Mss. * Ἐμβραβεύω, Theod. Prodr. Amic. Exul. 84. * "Ἐπιβραβεύω, D Monum. Eccl. Ed. Coteler. 2, 205." Boissonad. Mss.] Καταβραβεύω, q. d. Sententiam adv. quempiam fero, qua brabio indignum pronuntio, cum tamen alioqui dignus sit. Nulla enim aptior ad exprimendam vim τοῦ κατὰ, in mentem mihi venit interpr.; alioqui brevius reddi potest, Debito brabio privo. Vel, Debito brabio fraudo. Paul. ad Col. 2, 18. Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω: ubi h. v. alias interprr. varias vide in annot. Erasm. et Bezæ. Sic autem pass. Καταβραβεύομαι, pro Debito brabio fraudor, &c. sequendo analogiam interpr. activæ. Sed generalius interdum utraque vox usurpatur: unde καταβραβευθέντα Bud. simpl. vertit Damnatum, ut Hes. καταβραβεύεται exp. κατακρίνεται, ap. Dem. (544.) Καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἐπιστάμεθα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα, καὶ παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἀτιμωθέντα. Sed male in vett. Edd. omissa hic est præp. παρά. ["Concil. Antioch. Euseb. H. E. 7, 30." Routh. Mss. Schol. Ven. Il. A. 399.] Παραβραβεύω, idem esse Hesychio scribit Erasm., cum tamen ille secus exp. Ego certe eund. esse h. v. sensum crediderim, sed sonare perinde ac si quis dicat, In brabio conferendo aliquem præterire. [Lex. Polyb. Theophyl. Hist. 2, 8. Suidæ διακρίνω, διορίζω: vide 3, 26. Plut. 535. "Everto, Corrumpo, Tatian. ad Gr. 135." Wakef. Mss. * Συμβραβεύω, 3 Esdr. 9, 14. "Una ministro, Suid." Wakef. Mss.]

ΒΡΑΔΥΣ, (εῖα, ὑ,) Tardus, quod opp. Celeri, Od. Θ. (330.) κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν: (104.) βραδέες δέ τοι ἵπποι. Plato Apol. (29.) Βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. Apud Xen. ποδωκέστατοι et βραδύτατοι contr. Item, Βραδὺς, Tardus, i. e. Segnis: cui opp. ὀξύς. Thuc. 8. Διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν, ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Et τὸ βραδὺ pro Segnitie ap. Eund. 1, (84.) Καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, Segnitiem et cunctationem. || Item, Tardus ingenio. Suid. ex Aristoph. A βαρὺς quidam deduxerunt, ut docebo in Βάρδιστος. || Βραδύτερος, Βραδύτατος, vide Βραδέως. [Gl. Serus, Tardus, Brucus, (leg. Brutus; Bruta tellus, Horat.) Segnis, Bardus. Βραδεῖα· Sera, Remoratrix. "Toup. Opusc. 1, 183. Jacobs. Specim. 28. Wakef. Herc. F. 236. Conf. c. Βραχὺς, Lobeck. Aj. p. 336. Opp. ἀγχίνους, Plato Phædr. 225. Βραδὺ, cum gen. temporis, Valck. ad Ammon. 78.; ad Eran. Phil. 172. Βραδύτερος, Phrynich. Ecl. 36. Thom. M. 171. Aristoph. Fr. 255. * Βραδύστερος, Thom. M. 171. Βραδίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 432. Lucill. 11. ad Lucian. 3, 573. Βραδίων, Βραδύτερος, Mœr. 93. et n. Βράδιστος, Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss.] "Βραδὺ, Tardum. Τὸ "βραδὺ subst. interdum pro ἡ βραδυτὴς, Tarditas, Cun"ctatio, Mora, Thuc. Plato de LL." [Leg. βραδύτης.] Βραδέως, Tarde, Sero. Item Segniter, Cunctanter, * μελλητικῶς, Hes. βουλεύεσθαι βραδέως, [Isocr. π. Δημόσ. 4.] Bud. interpr. Lente et remisse, Aristot. Ethic. 6. Καί φασι πράττειν μὲν δεῖν ταχὺ, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως. Thuc. (1, 78.) Βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων: quod Gall. dicitur Pensez y à loisir. Compar. βραδύτερον, Superl. βραδύτατα, sicut a nom. sunt βραδύτερος et βραδύτατος, ut βραδύτερον ἕλκειν, ap. Plat. Ep. 7. Lentius trahere; sed additur βράδιον, licet τοῦ βραδίων non itidem exemplum afferatur, ex Hesiodo, βράδιον δὲ φαείνει. Et ex Alex. Aphr. Βράδιον πολιοῦνται. Plut. (1, 700.) Τάχιον μὲν, ἢ ἐγὼ προσεδόκων, βράδιον δ', ἢ αὐτὸς ἔσπευδε Μινούκιος, κ. τ. λ. Quidam tamen ap. Lucian. reprehendens eum, qui hoc βράδιον usus erat, dixit, Οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ τάχιον. Et Βράσσων, ονος, Il. K. (226.) pro βραδίων, vel secundum alios, βραχίων, et ex alterutro factum. Habes tamen et aliam exp. ap. Hes. et Eust. hujus βράσσων. [Βραδέως, Gl. Sero, Tarde. Βραδύτερον· Serius. Βράδιον· Serius. * Βραδυτέρως, Æneas Poliorc. 1667. Βράδιον, Anal. 2, 319. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 101. * Βραδιότερος, (βραδειότερος, Wakef. in Mss.) Manetho 2, 407. * Βραδίως, Greg. Cor. 576. Vide Βρόσσομος. "Βράσσων, Heyn. Hom. 6, 44. Βραδέως, ad Timæi Lex. 226. Βράδιον, Phrynich. Ecl. 26. 36. Thom. M. 171. Βραδύτερον, Βράδιον, Herod. Philet. 436. et n." Schæf. Mss. "Βραδέως, de die, Diog. L. 160. Βράσσων, Themist. 171." Wakef. Mss. "Βράδιστος, Tardissi"mus, irregul. superl. e βραδὺς, pro βραδύτατος. "Poëtæ pro eod. et βάρδιστος dicunt, metri causa "trajectis literis." [Vide Βάρδιστος infra.] Βραδυτὴς, ῆτος, ἡ, Tarditas. Item, Segnities. Il. T. (411.) ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. Herodian. 3, (4, 15.) Μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος δοὺς δίκας. [Gl. Mora, Remora, Seritas, Tarditas. Βραδυτὴς exhibet et Schneider. Lex.; sed omnino leg. βραδύτης, ητος. Lex. Polyb. "Boissonad. Philostr. 336. Thom. M. 475. 552." Schæf. Mss.] Βράδος pro eod. ut dicitur τάχος. Xen. Ἱπ. (11, 12.) Μήτε τῷ ἄγαν τάχει, μήτε τῷ ἄγαν βράδει. ["Hes. v. Παρέλκυσις." Wakef. Mss.]

Βραδύνω, Tardo, Cunctor. Philostr. Ep. Ἐν οὐ μέλλουσι μέλλων καὶ βραδύνων ἐπ' ἀπιοῦσι. Herodian. 2, (1, 16.) cum ἐπὶ, et cum πρὸς, sed diversa ratione: Ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον βραδύνοντα: 3, (7, 10.) Ὁ δὲ πατὴρ ἐπὶ πολὺ νοσῶν καὶ πρὸς τὸν θάνατον βραδύνων. [Gl. Tardo, Moror, Cesso, Immoror, Remo-

ror. Βραδῦναι· Diutare. Soph. Œd. C. 1628. τἀπὸ σοῦ βραδύνεται, El. 1497. ἡ ὁδὸς, Æsch. S. c. Th. 609. χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται Παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ. "Ad Charit. 343. 585. Jacobs. Animadv. 94.; Anth. 8, 55." Schæf. Mss. * "Βραδυσμὸς, (ὁ,) Theod. Prodr. Rhod. 133, 1." Boissonad. Mss. * Ἀντιβραδύνω, Schol. Thuc. 3, 12.] Ἐμβραδύνω, Immoror; ut ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo, pro Morari in ludo. [Mathem. Vett. 128. "Schol. Æsch. Pr. 53. Schol. Apoll. R. 2, 74." Wakef. Mss.] Ἐπιβραδύνω, Immoror, Ultra moror. Lucian. (1, 160.) Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνον τάχα προκεκλήσῃ με, Te interimam,' nisi hinc cito abieris, Bud. [" Cyr. Theod. Amic. Exul. 84." Kall. Mss.]

¶ Βάρδιστος pro βράδιστος, et hoc ipsum pro βραδύτατος, Tardissimus; Il. Ψ. (310.) ἵπποι βάρδιστοι θέειν. Est autem metathesis in hoc βάρδιστος: ad quam tamen recurrendum non fuerit si cum Etym. βραδὺς a βαρὺς derivari dicamus. [Greg. Cor. 337. Vide Ἀφάρτερος. "Βάρδιστος, * Βαρδύτερος, Valck. Adoniaz. p. 393. Koen. ad Greg. Cor. 157. Heyn. Hom. 8, 418." Schæf. Mss. Theocr. 29, 30.]

[* "Βράδινος, Valck. Callim. 239. * Βραδίνω, T. H. ad Plutum p. 257." Schæf. Mss.]

ΒΡΑΖΩ, item Βράσσω, Ferveo, Bullio. Hes. enim βράσσω exp. ζέω. Sed ἔβρασεν in quodam l., quem Suid. affert, de mari dictum, signif. Æstuando expulit, aut, Vi æstus et agitationis ejecit. Sic et βέβρασται Anthol. ὀστέα δ' αὖτε Βέβρασται ψυχρῇ τῇδε παρ' ἠϊόνι. Schol. Nicandr. βράττειν interpr. ταράσσειν. Sed ap. Apoll. R. 2, (323.) ὕδωρ βρασσόμενον redditur Effervescens. Bud. βράσσεσθαι interpr. Agitari, Jactari, Concuti, Basil. 333. Θάλασσαν ἀγρίαν καὶ βρασσομένην τῷ κλύδωνι: et in h. l. Greg. Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλοις: ubi eum de vita quasi de pelago loqui admonet. Id. Βρασσόμενός τε πόθοισι καὶ ἀργαλέαις μελεδῶσι. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Risu concuti, vel quati; ut, Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἤλγει τὴν γαστέρα: quod Bud. e Luciano (2, 359=5, 213.) affert. Vide Βρασματώδης γέλως. Sciendum est autem pro Ferveo dici potius βράζω. "Βράττειν, Hesychio πληθύνειν, βαρύνειν. Attice etiam dicitur pro βράσσειν." [Βράζω, Gl. Scaturio. Βράζει· Scaturit, Succutit. Βράσσω, τὸ λικνίζω· Vomo, Vanno. Βράσσει· Fervet. Βράσσοντα· Undantia flammis. J. Poll. 5, 58. Cf. Βράχω et Βρυάζω. Βράζω, βράττω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 241. Βράζω, Pallad. Hist. Laus. c. 3. "Jacobs. Anth. 6, 430. 9, 227. Theodorid. 1. Tull. Laur. 2. Antip. Th. 61. ad Timæi Lex. 64. 243. Toup. Opusc. 2, 173. Bernard. Reliq. 31. ad Charit. 268. Βράσσω, Leon. Tar. 57. Jacobs. Anth. 9, 227. 12, 478. Aristoph. Fr. 244. Lucian. 2, 959. Βράττω, ad Timæi Lex. 64. 243." Schæf. Mss. "Agito, Dio Chrys. 1, 667. Opp. A. 1, 779. Ejicio, Nicander A. 137. 358. Mulgeo, Etym. M. 212, 38. Βράζω, Macrob. 361. Ejicio, Nicander A. 25. De dapibus lautis, Heliod. 226. Furfur vel paleam separo, Addæus 1. Evello, Derado, Decortico, Nicander A. 118." Wakef. Mss. * Βραστέον, Geop. 3, 7." Boissonad. Mss. "Βραστέος, Cribro purgandus, 1, 241." Wakef. Mss.] Βράσμα, (τὸ,) Βρασμὸς, (ὁ,) Ebullitio, Fervor. Item Agitatio, velut aquæ bullientis, Bud. subjungens e Greg. Νόσος δὲ ἦν οἷον βρασμός τις καὶ ζέσις αἵματος. Et ex Eod. Οὐδὲ γέλωτος Ἀκρατέες, σαρκὸς βράσματα δυσμενέα. HINC Βρασματώδης, ut Greg. Naz. Stelit. (2. p. 98.) Γέλωτες ἀκρατεῖς τε καὶ βρασματώδεις, Risus immodici, quibus ita concutimur, ut venter doleat, sicut modo dictum fuit in Βράσσω. [Gl. Βράσμα ὕδατος ἀπὸ γῆς· Scatebra. Βρασμός· Scaturigo, Concussio, Cachinnatio. "Clem. Alex. Pæd. 227." Routh. Mss. Orph. H. 46, 3. γαίης. Joseph. B. J. 1, 19. 4. p. 1002. χθόνιος. Heliod. 9. p. 413. "Bernard. ad Synes. 142. Wessel. ad Diod. S. 1, 10." Schæf. Mss.] "Βρασματίας, (ὁ,) Qui fit cum βράσματι, aut Βράσματι similis: ut σεισμοί." "Βράσται σεισμοὶ, Aristoteli de Mundo sunt οἱ ἄνω ῥιπτοῦντες καὶ κάτω κατ' ὀρθὰς γωνίας. Pro quibus Bud. Sursum vero deorsumque ad angulos rectos

A jactantes, βράσται vocantur, a similitudine aquæ effervescentis. Iidem et βρασματίαι dicuntur, quia βρασμάτων modo fiunt." [" Βρασματίας, Eust. Il. 845, 28. Diog. L. 464. Galei Myth. 459. Βράστης, Strabo 277." Wakef. Mss. * Βραστὴρ, ὁ, Gl. ἤγουν λίκνον· Vannus. * Βραστὸς, ἡ, ὸν, unde * Βροντόβραστος, Tonitru concussus, Vide Ἀστραπόφρικτος. * Βραστικὸς, ἡ, ὸν, Stob. Ecl. Phys. 724. δύναμις.]

Ἀναβράζω, act. Fervefacio, Bullire facio. Diosc. 1. Καὶ ἀνάβρασον ὑποκαίων, Et bullire facito, igne succenso. Pass. ἀναβράζομαι, unde particip. ἀναβρασθεῖσα, Apoll. R. 2, (566.) ὦρτο δὲ πολλὴ Ἅλμη ἀναβρασθεῖσα: ubi ἀναβρασθεῖσα exp. Æstu et fervore maris elata. [Gl. Bullio. "Schol. Nicandri Θ. 306. Schol. Opp. 3, 459. Schol. Pind. Π. 4, 213. Schol. Exod. 16, 20." Wakef. Mss.] Ἀναβράσσω et Att. Ἀναβράττω, Fervefacio, Bud. ex Aristoph. B. (510.) κρέα Ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, [Elixavit: A. 1004. Eip. 1196. κίχλας, Eust. 1429, 49. Aristot. Meteor. 2, 8. Τὰ ἐν τοῖς λίκνοις ἀναβραττόμενα. Ἀναβράσσουσιν, Suidæ
B ἀναδιδοῦσιν. "Ad Timæi Lex. 243." Schæf. Mss. "De maris fluctibus, Schol. Theocr. 6, 12. Dio Cass. 1095." Wakef. Mss.] "Ἀνάβρασις, ἡ, Æstuatio, Ebullitio, Aquæ æstuantis s. ferventis subsultatio, h. e. Cum aqua fervens ebullit et subsultat, quod ἀμβολάδην ζεῖν Herod. vocat. Idem in mari dicitur ἀνάχυσις." [Strabo 1, 374. S. =206. * Ἀνάβρασμα, (τὸ,) Nomoc. ap. Coteler. s. 426. * "Ἀναβρασμὸς, (ὁ,) Synes. de Febr. 142. 214." Kall. Mss. "Schol. Pind. Π. 4, 213." Wakef. Mss.] "Ἀνάβραστος, ὁ, ἡ, Fervefactus, ut ὕδωρ, Diosc.: κρέα, Aristoph. B. (553.) Carnes elixæ, coctæ ebulliendo." [Athen. 269. κίχλαι: 384. "Kuster. Aristoph. 69. Porson. Med. p. 10." Schæf. Mss.] Ἀποβράσσω, vel Ἀποβράττω, et secundum quosdam etiam Ἀποβράζω, ut ἐκβράζω, Fervendo s. Æstuando expuo, s. eructo, Per æstum expuo. Bud. interpr. etiam Exæstuo ex Justino. Ἀποβράσσομαι pass. Per æstum expuor, s. evomor: aut simpl. Ejicior. Philo de Mundo, Ὅσα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι, i. e., inquit Bud.,
C Ab æstu ejici in littora, q. d. Exspumari, uno verbo: sicut et ἀπόβρασμα Spuma exp. Greg. Εἰ δέ που πλεονάσαν τύχοι καὶ δυσκάθεκτον, τῶν κόλπων ἀποβρασθέν. || Pro Defervesco etiam capitur, Bud. teste, || Ἀποβράσσω, secundum Hes., est etiam διΐστημι πυροὺς ἢ ἄλευρα ὀθόνῃ: ubi διΐστημι quidam exp. Discerno vel Secerno. Callim. (Fr. 232.) οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. HINC Ἀπόβρασμα, τὸ, Furfur tritici. Ἀποβράσματα, inquit Hes., τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν. Suid. ponit simpl. τὰ πίτυρα. || Item Spuma. [Gl. Defersus. * Ἀποβρασμὸς, ὁ, Sext. Emp. 575.: Alciphro 1, 23. Μετὰ τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμύ. Hippocr. de Nat. Puer. c. 11. Ἐς τρὶς ἀποβράσσεται ἡ γονή. "Ἀποβράζω, Bergler. ad Alciphr. 97. ad Timæi Lex. 64. Ἀπόβρασμα, ibid. Matth. ad Epist. Cathol. p. 237." Schæf. Mss. "Ἀποβράζω, Exspuo, Philo J. 2, 174. Exæstuo, Schol. Pind. Π. 4, 213." Wakef. Mss.] Ἐκβράζω, potius quam Ἐκβράσσω, Bullire facio s. Fervere facio. Ἐκβράζομαι, Ebullio, Effervesco, Chrys. Εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξεβράσθησαν. || Ἐκ-
D βράσσω, Æstus impetu ejicio, s. expuo. UNDE Ἐκβράσσομαι: Chrys. Νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους. Diosc. Τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ ἐκβράσσεται εἰς τὰς ἠϊόνας. Athen. Ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτήν. [" Chrys. de Sac. 268." Routh. Mss. "Alio sensu, de foliis, Geop. 2, 6." Kall. Mss. Dio Cass. 388. Herod. 7, 188. Apollod. 1, 6. Πολλὴ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη. Ælian. H. A. 6, 15. Ἑαυτὸν ἐς τοὺς αἰγιαλοὺς ἕλκων ἐξέβρασε. Glossæ: Ἐκβράσαι· Ebullire. Ἐκβρασθεὶς, ἐκριφθείς· Expulsus. Ἐκβράσσω· Evomo. Ἐκβράσσει τὸ σῶμα ἡ θάλασσα· Respuit corpus. "Ἐκβράζω, Jacobs. Anth. 6, 176. Julian. Æg. 53. ad Diod. S. 1, 696. Villois. ad Longum 215. Thom. M. 622. Alberti Glossar. 264. Bergler. ad Alciphr. 41. Toup. ad Longin. 369. Ammon. 97.; Valck. Animadv. 156. Lennep. ad Phal. 53. ad Lucian. 1, 416. Ἐκβράσσω, Toup. ad Longin. 368, ad Herod. 594. ad Diod. S. 1, 695. 2, 461." Schæf. Mss. "Surgo, Germino, Pullulo, Geop. 1, 102. Ἐκβράζω, de mari, Dionys. H. 1, 2364. Joseph. 419,

Ælian. H. A. 325. Ebullio, Apollod. p. 21. Cum vi emitto, Strabo 84. Dio Cass. 563. Suid. vv. Ἀμυκλᾶν, et Ἐκζέω. De vermibus, Idem v. Ἡρώδης." Wakef. Mss.] Ἐκβρασμὸς, (ὁ,) Ebullitio, ἔκζεσις, Suid. Ἔκβρασμα, (τὸ,) Quod erumpit quasi ebulliendo. Unde Ἐκβράσματα pro Papulis ardentibus, e Gal. et Ægin. || Ἐκβρασμὸς, Ipsa ejiciendi actio, quæ fit ab æstu. At Ἐκβράσματα θαλάσσης e Tacito redditur Ejectamenta maris. Sed ap. Diosc. 5. Αὐτομάτως γίνεται οἱονεὶ ἔκβρασμα ὂν Ἰνδικῶν καλάμων, redditur, Spumæ modo erumpens. [Gl. Papulæ, Excrementa. "Ἐκβρασμὸς, Bernard. ad Synes. 142. *Ἔκβρασις, Heyn. Hom. 7, 558." Schæf. Mss. "Ebullitio, Suid. 2, 233. Etym. M. 494." Wakef. Mss. *Συνεκβράζω s. *Συνεκβράσσω, Lycophro 898. *Ἐμβράζω s. *Ἐμβράσσω, Schneidero susp.; sed extat ap. Aquil. Gen. 40, 6. *Περιβράζω s. *Περιβράσσω, Nicet. Ann. 21, 3. Γέλωτι ἤδει περιβρασσόμενοι: cf. Συμβράσσω. "Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 6, 407." Boissonad. Mss. *Προσβράζω s. *Προσβράσσω, Plut. 8, 687= 675. "Pass., Mari tundor, Zenob. 4, 38." Wakef. Mss. *Συμβράζω s. *Συμβράσσω, Nicet. Ann. 10, 9. *Καχασμῷ ἀτάκτῳ συνεβράσσοντο. Sic Concutior risu. 2 Macc. 5, 8. *Ὑπερβράζω s. *Ὑπερβράσσω, Anal. 2, 156. Πίσσα πυρὸς φλογὶ—βρασθεῖσα. "Bianor 9." Schæf. Mss.]

ΒΡΑΧΥΣ, (εῖα, ὺ,) Brevis, Parvus, Exiguus. Proprie autem Brevis: unde βραχύτης ap. Plat. opp. μήκει. Sic βραχέα ξίφη dicuntur Lacones habuisse, Breves enses. Et ap. Athen. 14. Agesilaus perhibetur fuisse βραχὺς τὸ σῶμα. Sed Thuc. 1. βραχεῖαν et μεγάλην πρόφασιν opp.; 4. πλέονος et βραχυτέρας γῆς. Apud Eund. 3. ἐκ βραχέος, sub. διαστήματος: Ὥστε ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι: quod exp. Ut brevis trajectus esset. Sic ab Eod. dicitur διὰ βραχέος. Item, Βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης. Item, 1. Ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας. Utuntur enim sæpe in brevitate temporis significanda, ut cum Hippocr. scribit, Ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρά. Dicunt autem ἐν βραχεῖ et πρὸ βραχέος, sub. χρόνῳ et χρόνου. Chrys. Πρὸ βραχέος ἀποστὰς τῶν βιωτικῶν φροντίδων, Qui ante breve tempus curis secularibus valedixit, i. e. Paulo ante, Non ita pridem: ἐν βραχεῖ autem ap. Lucian. exp. Brevi tempore, item Paulo momento, Subito, Repente. Sed ἐν βραχεῖ sæpius ponitur pro Eo quod Lat. dicunt Paucis, sub. verbis: ut ap. Eund. Anachars. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ. In quo loquendi genere sub. posse existimo λόγῳ: at in h. l. Eurip. et similibus, ἐν βραχεῖ συνάπτω λόγον, dat. βραχεῖ subst. accipio, nisi quis aliud subst., quod commode sub. possit, ostendat. Dicitur itidem plur. ἐν βραχέσι, sed rarius, pro Paucis. Et ἐν βραχυτάτοις, Synes. Τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν ὡς ἐν βραχυτάτοις οὕτως ἔχει, Ut brevissime complectar. At διὰ βραχέων non minus frequens est, quam ἐν βραχεῖ. Dem. Διὰ βραχέων δεῖξαι. Lucian. Ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων ὡς οἷόν τε. In quibus ll. sub. ῥημάτων: cum, Ἐκ βραχέων ῥημάτων δεῖξαι, alicubi dicat Dem. Alioqui et aliud quodpiam subst. huic synon. sub. At βραχὺ præfixa præp. κατὰ, redditur adv. Paulatim, Sensim, sicut et κατὰ μικρὸν, ut κατὰ βραχὺ μαλάττεσθαι. Gal. ad Glauc. 1. Thuc. tamen in VV. LL. Πλὴν κατὰ βραχύ τι τεῖχος ἀπετετέλεστο, pro Præter aliquantulum spatii. Redditur autem illa v. Lat. et cum compar., ut, Βραχεῖ γέ τινι πλείω, Plato de Rep. Aliquanto vel aliquantulo plura. Et βραχὺ, item βραχύ τι, Aliquantum, Paulum. Thuc. 1. Βραχὺ μέν τι προῆλθον ὡς βοηθήσοντες. Greg. Βραχύ τι τὸν λόγον ἀναγαγών. Et de tempore, ut, Βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plut. Galba, pro Paulo ante crepusculum. Interdum et Paulisper, ut Acta 5, (34.) Nonnunquam vero βραχὺ adv. positum per Parum redditur, ut βραχὺ φροντίζειν, Aristophani et Dem. Parum curare, pro Non curare. Dicitur denique βραχὺ Quod est parvum, i. e. parvi momenti, s. parvi pretii: unde βραχέος ἄξιος ap. Plat. de LL. pro Contemnendo. Dixit autem Thuc. Βραχύ τι εἶναι καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Sed 3, (58.) βραχὺ, Parvum, i. e. Parvi laboris: Βραχὺ γὰρ τὸ τὰ ἡμέτερα σώματα διαφθεῖραι, ἐπίπονον

A δὲ τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι. || Βραχέα, τὰ, Brevia; ut Virg. In brevia et syrtes. Et Βράχεα tanquam a βράχος, ut Plut. de Anim. Sol. Ὅπως οὐκ ἐνσχεθήσεται βράχεσιν, οὐδὲ εἰς τέναγος. Et Polyb. Ἢ τοῖς βράχεσι περιπίπτον: ita enim scribit Bud., non βραχέσι, licet ex alio ejusdem l. afferens βραχέα. Idem Bud. scribit βράχη ab J. Poll. nominari inter navigandi offendicula, et subjungit ex Herod. (2, 102.) Ἐπικέσθαι ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλωτὴν ὑπὸ βραχέων. "Βραχύτατος, Brevissimus, Xen. Ἐν βραχυτάτῳ sc. λόγῳ δηλοῦν dicit pro Brevissimis verbis declarare."

[Βραχὺς, Gl. Paulus, Parus, Brevis. Βραχὺς, ὁ μικρός· Brevis. Βραχύ· Paulum, Breve. Διὰ βραχέων πάνυ· Breviter, Brevissime, Pauco. Διὰ βρ. διηγούμενος· Breviarius. Πάνυ διὰ βραχέων· Brevissime. Παρὰ βραχύ· Paulum minus, Paulo brevius. Πρὸ βραχέος· Nuper. Ἐν βραχεῖ· Propediem. Ἐπὶ βραχύ· Paulisper. Κατὰ βραχύ· Paulatim, Parumper. Μετὰ βραχύ· Paulo post. Βράχος· Breve. Βράχεα, Βράχη· Vada. Βράχη θαλάσσης· Vada. Βραχὺς, ἐν βραχεῖ, Greg. Cor. 34. 685.: B Conf. cum Βαρὺς, 601. Βραχεῖα συλλαβὴ, Draco 5. "Βραχέα, τὰ, Epiphan. Hær. 28. c. ult." Routh. Mss. "Τὰ βράχεα scr., ut constanter ap. Polyb. Vide Lex. Polyb. A sing. τὸ βράχος derivat Etym." Schweigh. Mss. *Βράγος, Hesychio ἕλος. "Ego sic judico et statuo (de adjj. in υς,) Græcos sub hac conditione terminationem mutasse, si nom. subst. subjaceret aptum fingendo adj.; sin, adj. simplicis exitum reliquisse. Hinc ἄθηλυς———. Ad subst., si quod esset, recursum esse clarissime apparet ex eo, quod vett. ἀγλευκής, quam ἀγλυκὴς dicere maluerunt, Weisk. ad Longin. Fr. 8, 8. et Nott. ad Xen. locum ab eo citatum, quorum hoc in Schol. Nicandri A. 171. prioris interpretamentum et a Librariis sæpe substitutum est, H. Steph. Thes. 1, 851. Hoc si ita esset, consequens videtur, ut nom. βράχος, a quo διβραχὴς duceretur, aut non in usu fuisse ap. vett., aut propter similitudinem verbi βρέχω non idoneum habitum credamus, a quo adjj. componerentur, aut denique, quod mihi quidem veri simillimum videtur, C in ea signif. inclusum esse, quæ cum pedum mensuris nihil commune habet. Non antiquum esse vocab. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 343. censet:—' Vett. scriptt. βραχέα ὕδατα dixerunt Vada, sequiores contraxerunt βραχῆ, et fuerunt, qui hinc sing. βράχος efficerent, veluti Procop. (B. V. 2, 1. Βράχος ποιοῦσα οὐχ ἧσσον.) Falsi igitur sunt, qui βράχεα scribunt, quod in Polybio fecit Schweigh.' Τὰ βράχη τοῖς βάθεσιν opponuntur ap. Diod. S. 13, 78. p. 369. eodemque accentu Dio Cass. 42, 4. p. 307. 49, 4. p. 572. Ælian. H. A. 1, 23. J. Poll. 1, 115. Incertus ap. Suid. v. Εἰκός. Apud Strab. contra, et Ælian. l. c. 9, 49. 10, 17. hoc sensu βραχέα scribitur, in Periplis utroque modo; quæ ambiguitas ipsius Thuc. Codd. invasit, in cujus L. 2, 91. Ἐς βραχέα ὤκειλαν mirabilis est lectt. discrepantia: βράχη Cod. Steph.; βράχεα, ut semel ap. Dion. Chr. Or. 5. p. 190. et in Arriani Ind. sæpissime scribitur, tres alii cum vett. Edd., quod accentum substantivi, adjectivi terminationem habet. Singulare τὸ βράχος nemo magis fre- D quentat Procopio B. G. 1. 309. H. T. 1. 19. 58. sed idem etiam alii, Auctor Peripli in Bibl. Matrit. 486. Steph. B. v. Βραχία p. 181.: Διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα· ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. Sed quid multa colligam, qua de re nemo dubitare potest? Sive Gr. novitiorum error, ut Schneidero placebat, adj. in subst. transmutavit, s. iidem, qui τὸ βάθος, τὸ δάσος, τὸ τάρφος, τὸ τάχος etc. usurparunt, etiam τὸ βράχος asciverunt, nunquam certe alia, quam Vadi signif. hoc nomen venit." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 536. Unde *Βραχώδης, ὁ, ἡ, Gl. Vadosus, Suid. v. Γάδειρα, "et v. Ὠκεανὸς," Boissonad. Mss.: Hesychio τραχύς. "Nonn. Ms. in Epitaph. Basil. M. Hist. 20. Περὶ τῶν Γαδείρων—διὰ τὸ εἶναι (τὴν θάλασσαν) βραχώδη καὶ σκοτεινήν. Dicitur τραχώδης a τραχύς." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

["Βραχὺς, Bergler. Alciphr. 138. 172. ad Herod. 541. Markl. Suppl. 566. Wakef. Trach. 1131., S. C. 5, 13. Jacobs. Anth. 7, 130. Infirmus, Inops, Musgr. Heracl. 613. Non profundus, ad Diod. S. 1, 699. I.

q. μικρὸς, ad Artemid. 261. I. q. εὐτελὴς, Brunck. Œd. C. 294. De mari, Is. Voss. ad Pomp. Mel. 659. Gron. II. Ἐν βραχεῖ, ad Lucian. 1, 174. Greg. Cor. 13. et n.: Heyn. Hom. 7, 82. Παρὰ βραχὺ, ad Mœr. 43. Παρὰ βραχὺ φεύγειν, Alciphro 288. et n.: Κατὰ βραχὺ, Xen. Eph. 113. ad Charit. 265. 315. Athen. 1, 54. Phrynich. Ecl. 176. Thom. M. 800. Philodem. 12. Mahne de Aristox. p. 16. Lucian. 3, 373. Heindorf. ad Plat. Phædr. 188. Ἐπὶ βραχὺ, Jacobs. Anth. 7, 315. Βραχὺ, cum gen., Paus. 3, 115. Βραχύς τις, Boeckh. in Plat. Min. 156. 165. Ἀπὸ βραχείας γνώμης, Bibl. Crit. 3, 2. p. 30. Βραχὺ, Xen. Eph. p. 29. mox βραχὺν χρόνον. Πρὸ βραχέος, Toup. Emendd. 1, 61. ad Diod. S. 2, 556. Διὰ βραχέων, Alciphro 448. Πρὸς βραχὺ, Jacobs. Anth. 6, 166. Philostr. 70. Boissonad. Heindorf. ad Plat. Phædr. 198. Heyn. Hom. 7, 85. Βραχεῖς, Pauci, Tzetz. Chil. p. 128. 158. (ubi male vertitur.) Ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 318. An compar. Βραχίων? Markl. Suppl. 478. Superl., Brunck. Soph. 3, 506. Βραχέα, τὰ, Toup. Opusc. 1, 50. ad Herod. 359. Is. Voss. ad Pomp. Mel. 659. Gron. II. Βράχη, Thom. M. 805. T. H. ad Aristoph. Π. p. 413. Sing. Βράχος, Abresch. Æsch. 2, 84." Schæf. Mss. "Βραχὺς, Paucus, Dio Chrys. 1, 388. Exiguus, de oculo, Ælian. H. A. 463. Vadosus, de fluvio, Athen. 334. De aqua minima, Theod. 4, 393. Πρὸς βραχὺ, Pene, Philostr. 683. Gen. βραχῆος, Fabric. B. G. 2, 646." Wakef. Mss.]

Βραχέως, Breviter, Paucis. Exp. et Modice, Leniter, Gal. ad Glauc. 2. Βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι. [Lex. Polyb. Xen. 'E. 1, 7, 3. "Diod. S. 2, 336. Ἵνα βρ. εἴπω, Dionys. H. 5, 323." Schæf. Mss. * Βραχυτάτως, Gl. Brevissime.]

"Βραχυλὸν, Hesychio βραχυτελῆ, μικρὸν, Brevem." [Schneidero susp. Saltem scr. βραχύλος.]

Ἀμφίβραχυς, (ὁ, ἡ,) Utrimque brevis, Utraque e parte brevis. Pes in carmine sic appellatus a Gr., quod primam et ultimam habeat brevem, longam autem mediam. Huic opp. ἀμφίμακρος: nam βραχὺς est Brevis, ut μακρὸς, Longus. [Draco 129, 5. Dionys. H. 2, 29. (de Comp. Verb. 221.) Eust. 60, 51.] AT Τρίβραχυς, Pes in carmine tribus brevibus syll. constans. [* "Τρίβραχος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 283." Schæf. Mss. * Δίβραχυς et * δίμακρος, Draco 59. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 536. qui et * Πολυβραχὺς ex Eust. 422. affert. * "Ἑξάβραχυς, Schol. Soph. Ant. 1245. 1302. Osann. Anal. 76." Boissonad. Mss. "Schol. Eur. Phœn. 298." Kall. Mss. * "Τετράβραχυς, Schol. Aristoph. O. 238. 1382. "886." Boissonad. Mss.]

"Ἔμβραχυ, Suidæ ἐλάχιστον, μικρόν: in bis ll., "Μαρτύρεται ὁ θεὸς, ὅτι μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύναται "ἔμβραχυ. Item, Καὶ οὐδὲ ἦν εἴς τινα ἔμβραχυ ἀγαθὸν, ὃ μὴ ἐκεῖνον κατέτεινε τὴν ψυχὴν, Ne minimum "quidem. Sed exp. etiam adverbialiter ἁπλῶς, ὅλως, "συντόμως, Prorsus, Ut uno verbo dicam, καὶ οἷον ἐν "βραχεῖ. Aristoph. Schol. tradit Attice usurpari "pro βραχὺ, vacante ἐν, ut ἐμφαγεῖν pro φαγεῖν, ἐνδυστυχεῖν pro δυστυχεῖν: Σ. (1120.) Ἀλλά μοι δοκεῖ "τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ, Ὅστις ἂν μὴ 'χῃ τὸ "κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον. Apud Hes. scriptum "ἐμβραχεῖ, exp. itidem μικρὸν, item καθόλου, ὅλως, "συντόμως, ἁπλῶς." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 414. Aristoph. Θ. 390. "Plato 356. Bas. 1." Seager. Mss. "Lysias 510. Καθ' ὅσον ἔμβραχυ ἕκαστος δύνηται, al. ἂν βραχὺ, Ælian. V. H. 3, 47. Οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἔμβραχυ, al. ἐν βραχεῖ." Schneider. Lex. "Plato Theag. s. 9. et ibi Schol. (88.) qui Cratini versum affert hocce modo, Ἔδει παρέχειν ὅ,τι τις εὔξαιτο ἔμβραχυ. Leg. ὅ, τι ἄν τις εὔξαιτ' ἔμβραχυ." Boissonad. Mss. Sic conjecerat et Blomf. ad Æsch. Pr. 795. "Valck. Phœn. p. 276. Timæi Lex. 99. et n.: Toup. Opusc. 1, 108.; Emendd. 1, 165. Brunck. Aristoph. 1, 102. 2, 244., Kuster. 219. Boissonad. Philostr. 332. Ruhnk. Hist. Or. 46. Heindorf. ad Plat. Gorg. 36." Schæf. Mss.]

"Ἐπιβραχὺ, s. Ἐπὶ βραχὺ, Ad breve tempus." [* Παραβραχὺ, i. q. παρὰ μικρὸν, Peu s'en faut.] "Καταβραχέως, e Plat. Tim. affertur pro Paulatim.

A "ET Καταβραχὺ itidem pro Paulatim, necnon Haud "ita multo post. Sed et divisim scribitur κατὰ βραχὺ," [Gl. Paulatim, Parumper. * Καταβραχὺς, Thuc. 7, 2. Ἤδη ἐπετετέλεστο τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὸν μέγαν λιμένα διπλοῦν τεῖχος πλὴν κατὰ βραχύ τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν, ubi Schol. Κατὰ βραχύ τι βαρυτόνως τινὲς ἀναγινώσκουσι, ὡς μὴ τὸ ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ πετρῶδες ἀκούηται. "Quæ Baver. scripsit, nugatoria sunt. Mihi illud signif. videtur, aliquos, utroque conjuncto, πλὴν καταβραχύ τι, scripsisse, Excepto loco quodam vadoso eodemque scruposo, nisi pro πετρῶδες ille πηλῶδες scripsit, quæ res fere conjunctæ esse solent: Plato Tim. 9. p. 297. Πηλοῦ καταβραχέος, (a * καταβραχὴς, al. κάρτα βραχέος, notante Schneider. Lex.) Apud Strab. 5, 4, 5. p. 190(=374.) nunc e Cod. Vat. legitur, Κόλπον * προσβραχῆ καὶ πολύν: Cod. Ven. * προβραχῆ: Edd. vett. * προβραχύ. Sed προσβραχὴς, 6, 6. p. 298. et sæpius legitur, et videtur hæc forma signif. nominis τὸ βράχος clarius ostendere." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 540.

B "Καταβραχὺς, Gesner. Orph. p. 449. Καταβραχὺ, Bast Lettre 55." Schæf. Mss. "Jambl. p. 2. * Ὑποβραχὺς, Ælian. H. A. 209." Wakef. Mss.]

Βραχύτης, ητος, ἡ, Brevitas. Schol. Thuc. est etiam ἀσθένεια. [Gl. Brevitas, Parvitas, Breviarium. "Epiphan. Hær. 70, 1." Routh. Mss. Thuc. 1, 138. Diod. S. 2. p. 83. Dionys. H. 2, 24. 25. Hippocr. 312, 20.]

Βραχύνω, Breve reddo, Corripio. Apud Gramm. syllabam βραχύνεσθαι et ἐκτείνεσθαι contraria sunt, ut Lat. Corripi et Produci. [Gl. Brevio. Hippocr. 47, 39. 390, 29. 480, 1. 506, 39. 508, 4. "Valck. Diatr. 217." Schæf. Mss. * Βράχυνσις, ἡ, unde] "Βραχυντικὸς, (ἡ, ὸν,) Breviandi s. Abbreviandi vim "habens."

"Βράχιστος, Brevissimus, interdum et Minimus," [Aristoph. A. 716.]

¶ Βραχίων, ονος, ὁ, Brachium, Lacertus. Eur. Hec. (15.) οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα, Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. Etym. vult dici quasi βραχυκίων, vel quod

C sit βραχίων i. e. βραχύτερος, τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν. Quid autem proprie vett. βραχίονος appellatione comprehenderint, docent Gorr. et Cam. e vett. [Gl. Brachium. Βραχίων ἡ τῆς χειρός· Brachium, Lacertus. Βραχίονος μῦς· Lacertus. "LXX. in Deut. c. pen. v. 20. Hippol. in Genes. p. 31." Routh. Mss. Draco 30, 23. 85, 25. Ind. Epict. "Xen. Eph. 4. Jacobs. Exerc. 1, 85. Valck. Phœn. p. 43. Markl. Suppl. 478. Musgr. ib. Ἡ βρ., Heyn. Hom. 6, 647." Schæf. Mss. * Βραχιονίζω, unde * "Περιβραχιονίζω, quod verbum Asio restituit Naek. ad Choeril. 74." Dindorf. Mss. * "Βραχιολάβος, (ὁ, ἡ,) Cocchii Chirurg. 28. (Σφενδόνη ἡ βρ.)" Kall. Mss. Humerum complectens.] HINC Λευκοβραχίων, ὁ, ἡ, Candida brachia habens, pro Pulchra, a parte totum, eod. modo, quo dicitur λευκώλενος, [Schol. Il. A. 55. * "Μεγαλοβραχίων, Const. Manass. Chron. p. 95. * Στεῤῥοβραχίων, 104(=202.)" Boissonad. Mss.] ITEM Βραχιονιστὴρ, [ὁ, Gl. Armilla, Plut. Rom. 16. (1, 112.) Tzetz. Chil. 13. p. 246.] ET Βραχιόνιον, AC

D Περιβραχιόνιον, Xen. K. Π. 6, (4, 1.) Ornamentum brachii, Armilla. [Gl. * Βραχιάλιον· Veriola. Trall. 1. p. 30. Dicitur et * Βραχιάριον, ("Aquila 2 Reg. 1." Wakef. Mss.) et * Βραχιόλιον, Schleusner. Lex. in V. T. Περιβραχιόνιον, J. Poll. 533. Dionys. H. 1, 633. Xen. K. Π. 6, 1, 51. "Ad Charit. 447." Schæf. Mss. * Περιβραχιόνιος, α, ον, Plut. Demosthene 4, 437.]

"ΒΡΑΧΩ, v. ὠνοματοπεποιημένον, signif. ἠχῶ, So-"no, Sonitum s. Crepitum edo, teste Etym. Frequenti "ap. poët. in usu est aor. 2 βράχε pro ἔβραχεν, i. e. "ἤχησεν, ἐψόφησεν. Hesiod. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύ-"χεα: pro quo et ἀράβησε dicunt ead. in re. Il. E. "(838.) μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βριθοσύνῃ, Cre-"puit gemuitque sub pondere. Inde infin. βραχεῖν: "quem Hes. exp. ἠχῆσαι, ψοφῆσαι, Sonare, Strepi-"tare, Crepitare. Ἄβραχεν, Hesychio ἤχησεν, Sonuit "s. Sonitum dedit: pro quo alioquin ἔβραχεν repe-"ritur a βράχω." [Apoll. R. 2, 573. 4, 642. Omni-

ho v. Schneider. Lex. " Heyn. Hom. 4, 632. 5, 159. 7, 221. 301. 804. 8, 189." Schæf. Mss.] " Βραχαγέω, Resono, Strepo, VV. LL." " Βράχαλον, Hesychio χρεμετισμὸν, Hinnitum, forsan παρὰ τὸ βραχεῖν," [al. χρεμετιστικὸν, Schneider. Lex. v. Βράχω.] " Βραχμάζουσαι, Hesychio χρεμετίζουσαι, Hinnientes." [* Βράχος, Stridor, Athen. 14, 12. "Etym. M." Wakef. Mss.] " Ἀνάβρεχε, Hesychio ἤχησεν, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε, Insonuit, Crepitum dedit: quo sensu et Ἀνέβραχε dicitur, Aor. 2. Nam βρέχω facit fut. 2. βραχῶ, verso ε in α; ut et in aliis. Il. Τ. (13.) τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα." [Apoll. R. 1, 1147. διψάδος ὕδωρ. Il. Τ. 13.; Od. Φ. 48. καλὰ θύρετρα. " Heyn. Hom. 7, 599. 804." Schæf. Mss. * Ἐπιβράχω, Tzetz. Hom. 105. ἐπέβραχεν. Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 203. " Apoll. R. 4, 642." Schæf. Mss. " Orph. Arg. 993. Quint. Sm. 5, 497. 8, 408." Wakef. Mss. * Ὑποβράχω, Quint. Sm. 2, 494. 5, 393. 6, 335. 10, 72. Spitzner. l. c.]

ΒΡΕΜΩ, Fremo, Murmuro. Il. (Δ. 425.) κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον, μεγάλα βρέμει: B. (210.) βρέμεται pro eod. Sic autem Lat. Fremere, et frequentius etiam fremitum de mari resonante dicunt, sicut et Murmurare. Transitive ap. Nonn. πολύστομον ἔβρεμον ἠχὼ, q. d. Vocem cum fremitu edebant. Quin et propter πολύστομον non dubitem reddere Multifremam vocem edebant. [Cf. Ἐπιβρέμω.] || Fremo, i. e. Fremebunde minor: ut Bud. interpr. in Greg. Τούτῳ βρέμοντι κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ λεόντειον βρυχωμένῳ, ὁ γεννάδας εἰσάγεται. Item in ejusd. Epitaph. Patris, Παρῆν γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων Χριστιανοῖς. " Reperitur et pass. Βρέμομαι. Hes. enim βρέμεται affert pro ἠχεῖ, ψοφεῖ: addens etiam προσρήσεται." [Apoll. R. 2, 323. αἰθὴρ, 567. 666. αὐτμὴ, 4, 1302. Pind. N. 11, 8. λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά: cf. 9, 19. βρομίαν φόρμιγγα: O. 6, 55. βρέμει ἄφαντον. Frendit præ invidia: Apoll. R. 1, 1247. Æsch. Pr. 424. στρατὸς βρ. ἐν αἰχμαῖς. Βρ. et βρέχω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 101. " Huschk. Anal. 108. Wakef. Alc. 767., Eum. 891. Valck. Phœn. p. 40, Jacobs. Exerc. 1, 130. 150. * Βρεμεαίνω, Heyn. Hom. 8, 14." Schæf. Mss. " Βρέμομαι, med., Æsch. S. c. Th. 356." Wakef. Mss. * Θρασυβρέμων, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 22." Boissonad. Mss.] " Βρεμεῖ, Hesychio ἠχεῖ, φωνεῖ, σίζει: item ἀπειλεῖ et ταράσσει: a th. Βρεμέω." [Unde " Βεβρέμηκα, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Βαρυβρεμέτης, ὁ, Soph. Ant. 1127. * Βαρυβρεμετὴρ, ὁ, unde * Βαρυβρεμέτειρα, ἡ, Orph. H. 9, 25.] Ἐριβρεμέτης, q. d. Grandifremus, Grandistrepus, ut Jupiter ἐριβρεμέτης, Hesiod. Magno cum strepitu s. fragore tonans, [Il. N. 624. Pind. I. 4, 77. λέων, Aristoph. B. 826. Dicitur et * Ἐριβρεμὴς, ad Dionys. H. de Comp. Verb. 307. " Huschk. Anal. 201. Ἐριβρεμέτης, Archias 4. Brunck. Aristoph. 1, 187. Valck. Adoniaz. p. 351." Schæf. Mss. " Orph. Dionys. P. 578. Nonn. D. 23, 276." Wakef. Mss. * Μεγαβρεμέτης, Orph. Arg. 747. * Μεγαλοβρεμέτης, Quint. Sm. 2, 508.] ET Ὑψιβρεμέτης, idem Jupiter ab eod. Hesiodo et Hom. dicitur, q. d. Altifremus, Altistrepus. Redditur et Altitonans; est enim ὑψιβρεμέτης, Qui ab alto s. in alto strepit tonando. Significantius tamen est ὑψιβρεμέτης, quam Altitonans: [Gl. Altisonans. Lucian. 7, 13. ἀνήρ. " Clark. ad Il. A. 43. Heyn. Hom. 4, 154." Schæf. Mss.]

[* Εἰσβρέμω, Orph. Arg. 462.] Ἐμβρέμω, et pass. Ἐμβρέμομαι, Infremo, [Il. O. 627. " Heyn. Hom. 7, 395." Schæf. Mss.]

Ἐπιβρέμω, q. d. Adfremo. Sed in Il. P. 739. Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, act. sumitur de flamma, quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere s. stridere facit. [Ἐπέβρεμον ἄσπετον ἠχὼ, Nonn. Jo. 228, 8. Musæus 193. οὔασιν ἠχῇ, Aristoph. B. 690. χελιδὼν ἐπιβρέμεται τοῖς χείλεσιν: 1580. Eur. Bacch. 151. " Ἐπιβρέμω, * Ἐπιβρεμῶ, Heyn. Hom. 7, 395." Schæf. Mss. " Ἐπιβρέμω, Opp. K. 4, 170. Quint. Sm. 14, 457." Wakef. Mss. * Καταβρέμω, Anacr. 6, 5. ubi v. nott.] " Περιβρέμεται, Circumfremit, Dionys. P."

A [131. 475. Opp. K. 2, 67. Apoll. R. 2, 323. Orph. Arg. 687. " Ruhnk. Ep. Cr. 221. Wakef. S. C. 2, 133. * Περιβρέμετος, Ruhnk. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss. * Συμβρέμω, Dio Cass. 1095. * Ὑποβρέμω, i. q. ὑπηχέω, Æsch. Pr. 432. " Ruhnk. Ep. Cr. 221." Schæf. Mss. " Med., Nicander A. 290." Wakef. Mss.]

Βρόμος, (ὁ,) Fremitus, Ingens sonitus, Fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. Οὐκέτι κοιμίσσαις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χαλάζης. Aristot. de Mundo, Εἰληθὲν δὲ πνεῦμα ἐν νέφει παχεῖ τε καὶ νοτερῷ βρόμον καὶ πάταγον ἀπειργάσατο μέγαν. Idem de terræ motu βρόμον et μύκημα, Mugitum, pro eod. dixit, Bud. Sic autem Mugientem fremitum dixit Catull. De ignis etiam crepitu dicitur, atque adeo hanc propriam esse signif. vult Suid.; quod si verum esset, de βρέμω quoque, unde illud deducitur, dicendum idem foret, atque ita utitur Strabo, de fremitu ignis ἐκ τῶν ἀναφυσημάτων τῆς Αἴτνης, et similium, cum alibi, tum p. 121. Bud. [Gl. Fœtor, Odor, Fremi- B tus, Sonor, Crepitus, Quadra, Crepitans ignis, Rumos ignis. Βρόμος, ὁ καρπός· Avena. Cf. Βρῶμος. Oribas. 42. Matth. Pind. O. 2, 45. κεραυνοῦ. Alcæus ap. Schol. Soph. Œd. T. 151. Ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός. " Wakef. Herc. F. 1214., Musgr. ib. Jacobs. Anth. 6, 271. 10, 189. Huschk. Anal. 109. Wakef. Georg. 49. Heyn. Hom. 6, 602. 7, 395. Ruhnk. Ep. Cr. 65. Jacobs. Exerc. 2, 145. Ilgen. Hymn. 585. ad Diod. S. 1, 250. 336. αὐλῶν, Ruhnk. Ep. Cr. 61." Schæf. Mss. " Proprie de igne, Schol. Il. A. 354. De tibiis, Hom. H. in Merc. 451." Wakef. Mss.]

Ἄβρομος, ὁ, ἡ, Fremitum vel Strepitum magnum edens, Valde perstrepens. Item Valde vociferans, Multum clamans, Clamosus, Tumultuosus: ut sit a βρόμος, præfixo α intens. Il. N. (40.) Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, Ἄβρομοι, αὐΐαχοι, i. e. * πολύβρομοι καὶ * πολύηχοι, ut habetur in Schol. At Eust. exp. ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. Sic et Porphyr. in Quæst. in Hom. Hesychius quoque in Ἀ- C βρωμούνταςχοι, q. v. depravate conflata est ex Hom. ἄβρομοι, αὐΐαχοι, aut ego fallor, vult esse pro * ὁμόβρομοι, ut ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις: aut pro πολύβρομοι, q. d. Multifremi: ut α sit intens., sicut initio dixi. || Fremitum s. Strepitum nullum edens, Non vociferans, Non tumultuosus. Sic Hes., ap. quem habetur et Ἄβρομον, Origanum. UNDE Ἀβρομία, ἡ, Tenebræ, Hes. Pono autem post Ἄβρομος, quod suspicer tenebras ita vocatas, quia nox strepitu carere solet, et omnia in ea conticescunt. " Ἀβρωμούνταςχοι, inquit Hes. οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ, οἷον μετὰ κραυγῆς μιᾶς, ut sit pro * ὁμόβρομοι, Qui unanimi voce clamorem tollunt, οἱ ὁμόφωνοι κεκραγότες: ᾱ hic idem signif. quod ὁμοῦ, ut in ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις. Vel etiam * πολύβρομοι, h. e. * πολυτάραχοι: βρόμος enim est ποιὰ κραυγὴ, κατὰ μίμησιν. Quibus subjungit, καὶ Ἀνάχοι, μετὰ ἰσχύος μεγάλης, ὡς Ἀναχὲς λέγεται τὸ μεγάλως κεχηνὸς, τοῦ ν πλεονάζοντος. Sed videtur hoc ἀβρωμούνταςχοι corruptum esse ex Ἄβρομοι, αὐΐαχοι, quod legitur Il. N. 41. Ἕκτορι D Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, Ἄβρομοι, αὐΐαχοι. Ubi Schol. itidem exp. * πολύβρομοι, * πολύηχοι, subjungens, a poëta solere introduci Trojanos θορυβώδεις, sicut et Γ. 2. Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς." [" Ἄβρομος, Wakef. Herc. F. 175. Heyn. Hom. 6, 378. Pierson. Veris. 34. Dawes. M. C. 183." Schæf. Mss.]

Βαρύβρομος, ὁ, ἡ, Gravifremus, Gravistrepus, sed Latinius, Horrisonus. Aristoph. (N. 284.) πόντον κελάδοντα, βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ, Lucian. (1, 99.) poëtico epitheto jocose utentem. [Gl. Terricrepus. " Const. Manass. Chron. p. 129." Boissonad. Mss. Eur. Hel. 1321. 1367. Phœn. 190. Bacch. 156. " Toup. Opusc. 1, 272. ad Lucian. 1, 324. Ruhnk. Ep. Cr. 61. Kuster. Aristoph. 56. Jacobs. Anth. 6, 271. 9, 265. Wakef. Phil. 694. ubi et * Βαρυβρόμως." Schæf. Mss. " Nonn. D. 14, 404. alibi, Plato Ep. 23. Suid. v. Θωύσσω." Wakef. Mss. * Βαρυβρομήτης, ὁ, Anal. 2, 233. Schneidero susp. " Jacobs. Auth. 9, 203." Schæf. Mss. * Ἐγχείβρο-

μος, Pind. O. 7, 78." Apud Schneider. Lex. perperam —βρόμος. " Ad Charit. 517." Schæf. Mss.] Ἐρίβρομος, i. q. ἐριβρεμέτης, q. d. Grandifremus, [Pind. II. 6, 3. 11. O. 11, 21. " Dionys. P. 576." Wakef. Mss. * Μεγαλόβρομος, Orph. Arg. 461. * Νυκτίβρομος, Auctor Rhesi 552. al. νυκτιδρόμος. " Pierson. Veris. 34. Wakef. Georg. p. 88." Schæf. Mss. * Ὀμόβρομος, Phav. 3. * Ὀρίβρομος, Osann. Philem. p. xxxiv. * Πολύβρομος, Schol. Il. N. 41. * Ὑψίβρομος, Orph. H. 18, 1. " Pierson. Veris. ubi et de * Ὑψίδρομος." Schæf. Mss.]

Βρομέω, i. q. βρέμω, Fremo. Apoll. R. 2, (597.) αἱ δ' ἑκάτερθε Σειόμεναι βρόμεον. [Gl. Feror. " De aqua vel jure fervente, Nicander ap. Athen. 126. Ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον." Schweigh. Mss. Greg. Cor. 272. " Ruhnk. Ep. Cr. 65. Jacobs. Anth. 7, 320." Schæf. Mss. * Ἀναβρομέω, Athen. 126. " Ad Charit. 785." Schæf. Mss. " Nonn. 45, 330." Wakef. Mss. * Ἐνιβρομέω, Athen. 11, 13.] " Ἐπιβρομέω, i. q. ἐπιβρέμω, Opp. K. 3, (35.) Πουλὺς δ' ἐν Λιβύῃ ἐριβώλακι διψάδι γαίῃ Ὄχλος ἐπιβρομέει βριαρὸν βρύχημα λεόντων, Rugitum edit." [" Ruhnk. Ep. Cr. 221. Heringa Obs. 81." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 221. Orph. Arg. 1154." Wakef. Mss.] Ετ Περιβρομέω, i. q. περιβρέμω, Circumfremo, Apoll. R. [4, 17. Dionys. P. 420. * Ὑποβρομέω, i. q. ὑποβρέμω, Nicander A. 287.]

¶ Βρόμιος, Bacchus, Dionysus: a βρόμος enim deducit Etym., at Suid. a βορά: vide utrumque. Et βρομία χάρις adj. ex Aristoph. (N. 311.) affertur pro οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ad verbum, Dionysia certamina. [" Orph. ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 724." Routh. Mss. Eur. Hel. 1380. βρομίων βακχεύουσα κόμη, pro βάκχων. Pind. N. 9, 18. φόρμιγξ. " Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 346. ad Horat. p. 46. Zeun.: Eur. Phœn. 1740. ubi v. Musgr. p. 236. Chardon in Millin. Magazin T. V. 2me an. p. 486. 491. ad Diod. S. 1, 250. Jacobs. Anth. 6, 77. Eur. Hel. 1324. Musgr. Herc. F. 890. Scolion 8. Simmias 6. Antiphanes 3. Philippus 45. Eur. Phœn. 1765. Vinum, Ruhnk. Ep. Cr. 117. Toup. Opusc. 1, 499. Βρόμιαι Νύμφαι, Valck. Phœn. p. 30." Schæf. Mss. " Βρόμιος, Adj., Suid. 3, 226. Diana, Orph. H. 35, 2." Wakef. Mss. * Βρομιὰς, ἡ, πηγὴ, pro βρομία, Athen. 449., " Ad Bacchum pertinens, Eust. Il. 810, 38." Wakef. Mss. * " Βρομιαῖος, (α, ον,) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 124. Combef." Boissonad. Mss. * Βρομιώδης, Anal. 3, 120. πηλὸν, " Harduin. ad Plin. 2, 722." Kall. Mss. " Toup. Emendd. 1, 306. Jacobs. Anth. 11, 235." Schæf. Mss. * Βρομιώτης, ὁ, unde * Βρομιῶτις, ἡ, Opp. K. 4, 298. 340. Cf. Θιασῶτις.] Ετ Βρομιάζομαι, pro Bacchor, [Anal. 2, 347. Βάκχη. " Valck. ad Röv. p. 79. Koppiers. Obs. 141. Jacobs. Exerc. 2, 7., Animadv. 30. Glaucus 3. 4." Schæf. Mss.] " Ἀβρόμιος, affertur pro Abstemius, ἄοινος, quia nimirum Bacchus nominatur Βρόμιος," [Antip. S. 59.]

ΒΡΟΝΤΗ, (ἡ,) Tonitrus, vel Tonitru. Il. Φ. (199.) Δεινήν τε βροντήν. Aristoph. N. (583.) βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς. Et βρονταὶ plur. ap. Eund. item ap. Xen. et ceteros. [" Musgr. ad Eur. p. 511. Valck. Hipp. p. 291., Musgr. 1201. Kuster. Aristoph. 122. Equus, Valck. Phœn. p. 592. Βρ. et ἀστραπὴ, Brunck. Soph. 3, 446. Βρ. νερτέρα, Eur. El. 748." Schæf. Mss. " Aliud ac κεραυνὸς, Quint. Sm. 14, 448. Theogn. 504. Diod. S. 1, 388. Max. Tyr. 366. Vide Musgr. in Eur. Bacch. 599. Βρ. κεραυνοῦ, Artemid. p. 90." Wakef. Mss.] " Βροντάζων, Hesychio βροντῶν, Tonans." Βρονταῖος Ζεὺς, q. d. Tonitrualis Jupiter, Tonitruum auctor, [Gl. Βρονταῖος· Toniptabilis, ubi VV. DD. corrigunt, Tonitruabilis. Βρονταίῃ ἠχῷ, Nonn. Jo. 163, 14. Orph. H. 14, 9. 20, 3. " Ad Lucian. 1, 209." Schæf. Mss. * Βροντιαῖος, quod adj. a Schneidero non agnoscitur. " A κρύφα κρυφαῖος, a κρύφιος porro * κρυφιαῖος, a μύχιος μυχιαῖος, et, si hoc minus tutum videbitur, ab ὁ σκότος σκοταῖος, Obscurus, a τὸ σκότος, vel ἡ σκοτία, σκοτιαῖος, Nocturnus, (ut a σποδιὰ, * σποδιαῖος,) quod temere solicitat Jungerm. ad J. Poll. 1, 69.: v. Lex. Xen. 4, 57. In hanc temporis signif. cadunt etiam * ὀπωριαῖος et βροντιαῖος. Βροντιαῖον ὕδωρ cur dixerit Hippocr. Id, quod inter tonitrua decidit, Epid. 7. 494. T. 9. (1180.) et Gal. Comm. 495-7. ratio in promtu est, alteri formæ βρονταῖος alia notione subjecta. Verum tamen hanc rationem voluntariam magis esse quam necessariam, patet ex eo, quod Aquæ, quæ inter fulgura cadunt, ἀστραπαῖα dicuntur ὕδατα, Plut. Symp. 4, 2." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 552. * Ἐμβρονταῖος, Diod. S. 8. τὸ ἐμβρ. Bidental. " Ad 2, 549." Schæf. Mss.] Βροντησικέραυνοι νεφέλαι, Aristoph. (N. 265.) q. d. Tonitrufulminantes nubes. [Derivanda est h. v. a βροντάω, —ήσω. * Βροντογενὴς, ὁ, ἡ, Theophil. Hom. 40. p. 286. * Βροντοειδὴς et contr. * " Βροντώδης, Const. Manass. Chron. p. 16. (380.)" Kall. Mss. " p. 36. Meurs." Schæf. Mss. Paul. Sil. 74, 52. * Πολυψόφους, βροντώδεις, Agath. Hist. 5. p. 208. Schneider. Ecl. Phys. * " Βροντοειδῶς, In morem tonitrus, Greg. Thaum., in Chrys. 7, 661." Seager. Mss. * Βροντόπαις, Cæsarius Quæst. 29. p. 54.] Βροντοποιὸς, Qui tonitrum facit, [Lucian. Philop. 1119. 1127. * Βροντόφωνος, Schneidero susp. sed v. Menolog. ap. Suicer. Thes. " Theod. Prodr. Epist., in Lazer. Misc. 1, 36." Boissonad. Mss. * " Βροντόχιος, Montfauc. Palæogr. 67." Kall. Mss.]

Ἐλασίβροντος, (ὁ, ἡ,) A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus; ut ἐλασίβροντα ἔπη, Aristoph. (I. 626.) exp. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα. [" Kuster. Aristoph. 110." Schæf. Mss. * Καρτεροβρόντης, Pind. ap. Athen. 191. * Κεραυνοβρόντης, Fulminator, Aristoph. Εἰρ. 376.]

Βροντεῖον, τὸ, q. d. Tonitruarium, Tonitrus officina, Machina in scena tonitrum edens, i. e. Fragor tonitrum imitans; conjiciebantur enim in æenea vasa lapides, ut in VV. LL., in quibus tamen βροντεῖον dicitur fuisse Locus in scena, in quo strepitus ille edebatur, annotatum habes ex J. Poll. et Schol. Aristoph. (N. 293.) quos vide; item Eust.

Βροντία, Lapis quidam a tonitru nomen habens, Plin.

[* Βροντέας, ὁ, Tzetz. Exeg. in Il. 68. Ταντάλου δὲ καὶ Εὐρυανάσσης Πέλοψ, Βροντέας, Νιόβη: 132. * Θεοβόων δέ τις υἱὸς * Βρόντωνος.]

Βροντάω, ήσω, Tono. Od. Ξ. (305.) Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. Et βροντᾷ impers. Tonat, VV. LL. Item Βεβροντῆσθαι pro Attonitum esse; qua tamen signif. dicitur potius ἐμβεβροντῆσθαι. [Gl. Tono, Tonitruo. Βροντᾷ· Tonat. " Kuster. Aristoph. 121. Toup. Opusc. 1, 280." Schæf. Mss.] " Βρόντημα, (τὸ,) Hesychio ὁ ἐμβρόντητος, Attonitus," [Æsch. Pr. 993. " Musgr. Hipp. 1201. T. H. ad Lucian. Dial. 92." Schæf. Mss. * " Βροντητικὸς, (ἡ, ὸν,) Eust. 106, 49." Seager. Mss. * " Ἀβρόντητος, (ὁ, ἡ,) Amphiloch. p. 7. cf. not. Combef." Kall. Mss. * " Ἀναβρονταω, Amphiloch. p. 18. cf. not. Combef." Kall. Mss. Tryphiod. 116.] Ἀντιβροντάω, Contra tono, Obtono, Adversus tonantem tono, ut Salmoneus ap. Lucian. dicitur ἀντιβροντᾶν ipsi Jovi. Dat. habet, sicut ἀντιβοᾶν, et cetera hujus generis. [" Ad Lucian. 1, 330." Schæf. Mss. " Schol. Od. Λ. 234." Wakef. Mss. * Ἀποβροντάω, Gl. Detono. * Ἐκβροντάω, Æsch. Pr. 362. J. Poll. 1, 118.] Ἐμβροντάω, Attonitum reddo: intelligo Attonitum in propria signif. Unde Ἐμβεβροντῆσθαι dicitur Qui redditus est attonitus. Et ap. Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, Attonitum esse, i. e. Stupidum, quasi Fulmine stupefactum. Bud. Apud Lucian. (2, 778.) Εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. [Ἐμβροντηθεὶς, Gl. Attonitus. Heliod. 4. p. 192. Dem. 413. " Ad Lucian. 1, 323. T. H. ad Lucian. Dial. 91. Boissonad. Philostr. 456." Schæf. Mss. " Minor insania, Plato 39. Obstupesco amore mulierum, Philostr. 214." Wakef. Mss.] Hɪɴᴄ Ἐμβροντησία, (ἡ,) Stupor, quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis est attonitorum. Unde pro vesania ponitur. Hesychio μανία et φρενοβλαβία. [Plut. 13, 174. H. Philostr. 619.] Ετ Ἐμβρόντητος, Attonitus. Item, Vesanus. Dem. (308.) Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; [Gl. Attonitus, Debilitatus. Conf. cum * ἐμβρόντιστος, Greg. Cor. 429. " Ad Lucian. 1, 235. 323. T. H. ad Lucian. Dial. 91." Schæf. Mss. " Adamant. 329. Cyr. Lex." Wakef. Mss.] Ἐπιβρον-

τάω, [Gl. Intono. J. Poll. 1, 118. unde ἐπιβρόντητος, Soph. (Aj. 1386.) i. q. ἐμβρόντητος. Exp. etiam Vecors, Vesanus. " Proprie ita dicitur ὁ ἐκτραπεὶς τῶν " φρενῶν ὑπὸ ἤχου βροντῆς, ut Lat. Attonitus, Is, cui " tonitrua mentem perculere." Καταβροντάω, Adversus aliquem tono, vel Tonitru obstupefacio, s. Attonitum reddo. [Vide Καταστράπτω. " Wakef. Trach. 437." Schæf. Mss. " Synes. 115. Longin." Wakef. Mss.]

" ΒΡΕΝΘΟΣ, (ὁ,) Hesychio Avis quædam, quam " nonnulli κόσσυφον vocant. Sunt qui Anatem esse " putent, Plin. fortassis secuti. Is enim Aristot. H. " A. 9, 8. Ἔτι οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, πολέμιοι " ἀλλήλοις· οἷον βρένθος καὶ λάρος: sic vertit, 10, 74. " Dissident inter se aquaticæ, anates et gaviæ. " || Dicitur etiam ὁ τύμβος, ut est ap. Hes.: vel potius ὁ τύφος, Fastus, Arrogantia; nam Eust. 695 " (=962, 30.) τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας accipi ap. " Comicum tradit: indeque βρένθειον dici μύρον τι " περιᾳδόμενον. Sic sane is etiam usurpavit, qui ap. " Athen. (611.) dicit, Ἀπομνημονεύσω δ' ἐγὼ, εἰ καὶ " πολλά ἐστι τὰ λεχθέντα, διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν " πολὺν, ὦ φιλόσοφοι, Ob fastum et arrogantiam vestram: taxantur enim multi philosophi ἐπὶ τύφῳ καὶ " ἀλαζονείᾳ. Indeque EST Βρενθινῷ, quod Hes. exp. " ἀνθινῷ, Florido. Sed Βρενθινὰ esse dicit * ῥιζάριά " τινα, οἷς ἐρυθραίνονται αἱ γυναῖκες τὰς παρειὰς, Radiculas quasdam, quibus mulieres ruborem conciliant genis pallidioribus, ut sunt anchusa et φῦκος, " Fucus. Etym. habet Βρενθία. ITEM Βρένθιον esse " tradit μύρον τι, ὡς βάκκαρις: nonnullis ἀνθινὸν μύρον, " Floridum s. Floreum unguentum: pro quo supra " ex Eust. Βρένθειον. ET VERB. Βρενθύεσθαι, Fastuosum et arrogantem esse, Superbire: ut Hes. quoque " βρενθύεται exp. ὑπερηφανεύεται, μέγα φρονεῖ, ἐπαίρεται. Aristoph. N. (363.) Ὅτε βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει, i. e. ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ σχήματι, Schol. Fastuose incedis, " Superbe te infers, Superciliosa gravitate te infers. " Cujus l. meminit et Plato Symp. fin. Ibi enim " Alcibiades dicit sese Socratem ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου " φυγῇ κάλλιστα θεάσασθαι: nam illic cum Lachete, " insidentem equo, fuisse ἔμφρονα ac animosum: deinde, inquit, Ἔμοι γε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν " δὴ τοῦτο καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, " βρενθυόμενος καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων, ἠρέμα " παρασκοπῶν καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος " ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν, ὅτι εἴ τις ἅψεται τούτου " τοῦ ἀνδρὸς, μάλα ἐῤῥωμένως ἀμυνεῖται. Rursum Aristoph. Εἰρ. (26.) τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος Βρενθύεταί " τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Ubi possis etiam interpr. " Ira tumet, Indignatur: nimirum superborum more, " quibus facile κραδίη οἰδάνεται χόλῳ, putantibus injuste se læsos et contemtos fuisse: ut Hes. quoque " βρενθύεσθαι exp. θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, δυσχεραίνεσθαι: addens etiam προσποιεῖσθαι. Videtur vero " et Fremitus quandam ac murmuris signif. habere: " ut Erasm. quoque ap. Lucian. βρενθυόμενός τι vertit Magnum quiddam secum murmurans: atque " adeo in VV. LL. exp. non solum Superbio, Extollor, sed etiam Fremo, Graviter mecum immurmuro, " et Minabunde irascor. || Rursum Hes. βρενθυόμενοι exp. ἐναβρυνόμενοι, τρυφῶντες: Eust. autem " βρενθύεσθαι, κατατρυφᾶν * ἀλαζονικῶς. Meminit " Etym. quoque harum h. v. signiff.: βρενθύεται enim " exp. non solum μεγαλοφρονεῖ et ἐπαίρεται, sed " etiam θρύπτεται: addens e Bisantini Χρηστομαθίᾳ, " βρένθιον esse Unguentum quoddam: quoniam autem οἱ ἀλαζόνες καὶ τρυφεροὶ solent μύρῳ χρίεσθαι, " factum esse, ut inde ἁπλῶς βρενθυόμενοι dicerentur " οἱ ἐπὶ παντί τῳ θρυπτόμενοι. Addit et hæc, βρενθύεσθαι esse τὸ διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ὀργίζεσθαι, " θυμοῦσθαι, δυσχεραίνειν· παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, " ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Apud Hes. rursum legitur etiam " Βρενθύνεται, exp. ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται, σεμνύνεται: " a th. Βρενθύνομαι, i. q. βρενθύομαι. Βεβρενθυόμενον, Idem ex Hipponacte affert pro ὀργιζόμενον, " quod et βρενθυόμενον dicitur demta initiali syll. " βε." [Greg. Cor. 275. Plut. de Nobil. s. 8. Πό-A τερον ἐκεῖνος τοσοῦτον προὐπηλάκιζε τὴν εὐγένειαν ὅσον σὺ βρενθύεις. T. H. ad Lucian. 2, 452. Βρένθειον, s. Βρένθιον, Pherecr. ap. Athen. 690. Schol. Aristoph. A. 887. " Βρένθος, ad Lucian. 1, 697. Βρένθιον, ibid. ad 1, 368. T. H. ad Lucian. Dial. 54. Βρενθινὸς, (quod vocab. a Schneidero non agnoscitur,) Thom. M. 263. Βρενθύομαι, Brunck. Aristoph. 1, 58. 3, 120. Jacobs. Anth. 10, 231. 11, 90. ad Lucian. 1, 122. 261. 367. 435. 697. Mœr. 105. et n.: Timæi Lex. 64. et n.: Acta Traj. 1, 221. Valck. ad Ammon. 226. Toup. Emendd. 2, 139. Lennep. ad Phal. 48. Koen. ad Greg. Cor. 126. T. H. ad Lucian. Dial. 54. 120. Wakef. S. C. 2, 45." Schæf. Mss. * Ἐμβρενθύομαι, Gl. Ἐνβρενθυόμενος· Infreudens. * Καταβρενθύομαι, Theophyl. Hist. 1, 3. " Ad Lucian. 1, 369., T. H. ad Dial. 56." Schæf. Mss. " Suid. 1 455." Wakef. Mss.] " Βρενὸς, Hesychio πυθμὴν, " Fundum: item τύμβος: et Avis, quæ et βρένθος " nominatur."

B ΒΡΕΧΩ, Madefacio, Intingo, Macero. Item Irrigo: ut Antiphan. arbores quæ sunt παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις dicit die nocteque βρέχεσθαι, Irrigari. || Item Bibo, Athen. ex Antiph. Δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. Et ut Lat. Madidus dicitur, qui est appotus, s. qui plusculum se invitavit, sic et βεβρεγμένος usurpatur, ad verbum Madefactus. Nonnulli autem βεβρεγμένος Ebrius interpr. perperam, cum Hes. quoque non exp. μεθύων, sed * ὑπομεθύων, q. d. Subebrius. || Pluo, ap. Matth. Luc. Jac. constr. diversa. Et Apoc. (11, 6.) Ἔβρεξεν ὑετός. [Βρέχω, Gl. Udo, Mado, Pluo, Madefacio, Rigo, Proluo. Βρέχομαι· Madeo. Βρέχεται· Imbricitur. Βεβρεγμένος· Madidus, Humigatus. Βεβρεγμένη γῆ· Inundata terra, Irrigata terra. Βεβρεγμένον· Udum. Ἐπὶ τοῦ ὕειν, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 291.: βεβρεγμένος, Athen. 23. Uvidus Horatii 4, 5, 39. Arrian. Ep. 1, 6. Eur. El. 326. Lex. Polyb. Schol. Pind. O. 10, 58.: Ὅταν βρέχῃ pro ὕῃ. Pind. O. 6, 91. ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν Σῶμα. " Thom. C M. 171. Musgr. El. 326. Jacobs. Exerc. 2, 91. Valck. Diatr. 52. Wakef. S. C. 2, 60. 3, 21. Toup. Opusc. 1, 270. Emendd. 4, 460. Pro πίνω, Athen. 23. Casaub. 66. Cf. Plut. Mor. 1, 601. Βρεχθῆναι, Βραχῆναι, Valck. Phœn. p. 357. Anacr. p. 11. 15. Fischer. Βρεχθῆναι, Jacobs. Anth. 11, 413. Βραχεὶς, Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 63." Schæf. Mss. " Βεβρεγμένος, Ebrius, Eust. Il. 845." Wakef. Mss. * " Βρεκτέον, Geop. 3, 7, 8." Kall. Mss. * Βρέξις, ἡ, i. q. βροχὴ, Xen. de Hipp. 5, 9.] Ἄβρεκτος, ὁ, ἡ, i. q. ἄβροχος: ut ἄβρεκτος παλάμη, Nonno (Jo. 19, 13.) Manus non madefacta; a βέβρεκται 3 sing. præt. τοῦ βρέχομαι, præfixo α priv. [Schol. Aristoph. Θ. 1056. Schol. Pind. N. 8, 109. " Musgr. Andr. 1260." Schæf. Mss.]

Ἀρτιβρεχὴς, (ὁ, ἡ,) Nuper madefactus, Nuper irrigatus, Epigr. [" Philippus 53. Jacobs. Animadv. 314." Schæf. Mss. " Meleager 60." Wakef. Mss. * Διαβρεχὴς, Lucian. Tragop. 303=956. * Ἐλαιοβρεχὴς, Gal. Comp. Med. per Gen. 3, 2. * Ἐλαιο-D βραχὴς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 576. * Εὐβρεχὴς et * Εὐβραχὴς, Lobeck. l. c. Nicander A. 297.] " Ἡμιβραχὴς, Dimidiata e parte rigatus, Semi-madidus, " Theophr. C. P. 3, 28.: Ἡμιβρεχεῖς θέρμους, ead. " signif." [Anal. 2, 388. Theophr. H. P. 8, 6. ἡμιβρεχέσι, al. ἡμιβρόχοις, Lobeck. l. c. " Ammon. 20." Wakef. Mss. * Θαλασσοβραχὴς, Antyllus Oribasii 183. Matth. * Οἰνοβρεχὴς, Meleager. 123. " ad Hesych. 2, 730. n. 20." Dahler. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 137." Schæf. Mss. * Ὠοβραχὴς, P. Ægin. 6. Cf. Ἐλαιοβρεχὴς.]

Βροχὴ, (ἡ,) Madefactio, Pluvia. [" Clem. Alex. 728." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 290—1. " Heyn. Hom. 7, 35." Schæf. Mss. " Æsch. Fr. Clem. Alex. 66." Wakef. Mss. * Βροχὶς, ἡ, Anal. 2, 52. susp.]

Ἄβροχος, ὁ, ἡ, Non madidus, Non madefactus, Siccus. Athen. 2. Λυπεῖ δὲ ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων. Sic ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, Lucian. (1, 717.) Anchora adhuc sicca,

nondum madefacta. Huic opp. διάβροχος. || Significat etiam interdum ἄνομβρον, Imbre s. Pluvia carentem: quod βρέχειν pro Pluere ponatur aliquando. ["Αβροχον, Gl. Insudum. " Eur. Hel. 1500. πεδία, Æschin. 207. ὁλοσχοίνῳ." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 5. Toup. Opusc. 2, 176. Wakef. ad Mosch. 7, 5. Musgr. Andr. 1260. ad Timæi Lex. 249." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 339. Musæus 215. Callim. H. in Jov. 19." Wakef. Mss. * 'Αβρόχως, Schol. Lycophr. 124. Liban. 1, 52. Theod. Prodr. Ep. p. 13. " Sicce, Sine madefactione, Chrys. Hom. 124. T. 5. p. 816." Seager. Mss. " Wessel. Probab. 235." Schæf. Mss.] Ετ 'Αβροχία, ἡ, Siccitas, Humoris penuria, aut imbrium, [Gl. Siccitas, Aritudo. "Etym. M. v. Εὐδία." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 291. " Joseph. 378." Wakef. Mss.] 'Αμφίβροχος, ὁ, (ἡ,) Undique madefactus, Omni e parte madidus. [" Brunck. ad Eur. Bacch. 924." Schæf. Mss.] || Dicitur etiam, Undique madidus, i. e. Vino madens; ut Lat. quoque Madidi dicuntur qui sunt ebrii. (Anal. 2, 26.) 'Ηδὺ μέθυ βλύζων, βεβρεγμένος εἵματα βάκχῳ. Suid. Ετ Δίβροχος, Bis madefactus, intinctus, immersus. Ετ 'Ημίβροχος, Semimadefactus, [" ad Charit. 767." Schæf. Mss. * Μυρόβροχος, Pallad. de Brachm. 52.] " Νεόβροχοι, Recens irrigati, Hesychio ἔγκνοι." [* Παράβροχος, Gl. Παράβροχον· Salamen.] Ετ Πολύβροχος, Multum madefactus, [Diosc. 1, 186. Eur. Hec. 1035. " Wakef. Herc. F. 1011." Schæf. Mss.] Ετ Ποντόβροχος, Mari madefactus, In mare immersus, Item, In mari submersus, e Macc. 3. [Suid. 3, 152. Phav. 617.]

'Αναβρέχω, Madefacio, VV. LL. [Aristot. Probl. 21, 6.] 'Αποβρέχω, Perfundo, Madefacio, Intingo, Imbuo, Macero, ut, 'Εὰν μὴ τὴν γλῶτταν εἰς νοῦν ἀποβρέξας διαλέγῃ. Pass., Perfundor, Madefio, Aqua diluor, vel maceror. Unde ἀποβεβρεγμένος et ἀποβραχεὶς, Madefactus, Dilutus. Diosc. 1, 152. 'Αποβραχεὶς δὲ ἐν ὀμβρίῳ ὕδατι αἱμοπτοϊκοὺς ὠφελεῖ πεινόμενος. [" Dionys. Al. ap. Euseb. H. E. 6, 47." Routh. Mss. Τὸν κάλαμον εἰς νοῦν, Suid. v. 'Αριστοτέλης, Isidor. Orig. 2, 27. Calamum in mente tingebat. " Ænigma 35." Schæf. Mss. " Diosc. 31. Nicander A. 276. Diluo, Philostr. 347." Wakef. Mss.] 'Απόβρεγμα, τὸ, Dilutum. Bud. e Plin. Est, inquit, aqua ea, qua aliquid perfusum est vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit, aut innatarit; ut in Hippiatr. 'Η τροφὴ δὲ αὐτοῦ χλωρὸς ἔστω χόρτος, ἢ ἐρέβινθοι· ἢ καὶ ἀποβρέγματι ἐρεβίνθων περιχριέσθω. Frequens est h. v. ap. Diosc. et variis modis redditur; ut ἀπόβρεγμα σμύρνης, Myrrhæ dilutum, Maceratæ vel Madefactæ myrrhæ liquor, Aqua, in qua myrrha madefacta vel macerata fuit: sic ἀπόβρεγμα θέρμων ap. Eund. item ἀπόβρεγμα φύλλων. [" Plato Theæt. 157." Routh. Mss. " Geop. 1, 183. Strabo 1122. Phot. Bibl. 1358. Hes. v. Κυρηβία." Wakef. Mss. * " 'Απόβρεξις, (ἡ,) Aquila Symm. Num. 6, 3." Kall. Mss.] 'Αποβροχὴ, ἡ, Perfusio, Madefactio. Citatur e Gal. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς pro Perfusione capitis. [Diosc. 1, 53.] 'Εναποβρέχω, ut ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Rosas in oleo macero. [" Geop. 885. Diosc. Hippocr. 393. Pass., Schol. Nicandri A. 249." Wakef. Mss.] " Προαποβρέχω, Prius irrigo et humecto, Gal. ad Glauc. 1." [" Geop. 14, 9." Kall. Mss. * Συναποβρέχω, Diosc. 1, 57.] Διαβρέχω, i. q. ἀποβρέχω. In Geop. σῖτος διαβραχεὶς, quod Colum. vocat Maceratum far. [Διαβρέχω, Gl. Humido. Διαβρέχεσθαι· Perpluere. " Aqua diluo, Æsch. ap. Athen. 67." Schweigh. Mss. Hippocr. 1221. " Ad Lucian. 1, 274." Schæf. Mss. " Heliod. 255. Ælian. H. A. 29." Wakef. Mss. * Διάβρεξις, ἡ, Erotian.] Ετ Διαβροχὴ, i. q. ἀποβροχή. Ετ Διάβροχος, (ὁ, ἡ,) opp. τῷ ἄβροχος, Madidus, Uvidus, Madefactus, [Gl. Humidus, Madidus. Διάβροχοι δάκρυσι, Nonn. Jo. 55, 5. Thuc. 7, 12. νῆες. " Plut. Themistocle 231. HSt." Seager. Mss. Eur. Bacch. 1049. ὕδασι, El. 503. ὄμμα, Phœn. 1390. Dionys. H. 1. p. 47. 337. Lucian. 618. Lex. Polyb. " Ruhnk. Ep. Cr. 152. ad Xen. Eph. 158. Wakef. Georg. 84." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 585. Rimosus, de nave, Aristid. 1, 372. De lumine, Nonn. D. 6, 247." Wakef. Mss.] 'Εμβρέχω, q. d. Immadefacio, Immergo. Bud. ἐμβρεχόμενα μύρα, ap. Diosc. interpr. Inspersa unguenta. [Gl. Humecto, Impluo. Il. 15, 627. " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 6." Schæf. Mss. " Med., Nicander A. 237." Wakef. Mss.] " "Εμβρεγμα, τὸ, Id, in quo aliquid tingitur " et madefit; vel etiam Quod in liquore aliquo ma- " defactum parti affectæ applicatur. "Εμβρεγμα, " SIVE 'Εμβροχὴ, inquit Gorr., auxilii genus est, cum " locis affectis liquore aliquo humectatis perfusisque " lanam deinceps aut linteum eodem liquore imbu- " tum imponimus. Differt ἀπὸ τῆς καταιονήσεως, " quod hæc τῆς ἐμβροχῆς pars et principium tantum " sit, cum ἡ ἐμβροχὴ præter τὴν καταιόνησιν adhibeat " loco affecto remedium, quod perpetuo insideat: " adhibetur, ubi cataplasmata non conveniunt, in " capite, in præcordiis inflammatis, fracturis et con- " tusionibus. 'Εμβροχὴ, ἡ, Irrigatio: quæ sc. fit in- " tingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. " Vide "Εμβρεγμα. Gal. 'Εμβροχὴ δι' ἐλαίου καὶ ἀψινθίου. Bud. ex Hippiatr. affert pro Fomentum: " addens, vocari et ἐπιβροχὴν et ἐπάντλησιν, κατάντλησιν, καταιόνησιν. Hæc tamen simplicem potius " Irrigationem s. Perfusionem signif., illud præterea " tincti et madefacti in aliquo liquore lintei aut alius " rei impositionem." [Gl. Humectatio, Intritum, Fomentum. Lucian. 5, 190. Παρέλυσα τῆς ἐμβρ. Nexu solvi. " Burm. ad Phædr. p. 74. Mit.: ad Lucian. 2, 334." Schæf. Mss. " Plut. 2, 42." Wakef. Mss. * 'Εμβροχὰς, άδος, ἡ, Mergus, Geop. 4, 3. ubi v. Niclas. * "Εμβροχος, ὁ, ἡ, agnoscit Schneider. Lex., sed ἀμαρτύρως affertur.] 'Επιβρέχω, Perfundo; ut, 'Επιβρέχειν τὸν θώρακα μηλίνῳ ἢ ῥοδίνῳ. Sic Diosc. 'Επιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. || 'Αμαρτωλοῖς, Pluo super peccatores, Naz. Πῦρ * Σοδομιτικὸν πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ἐπιβρέχει. [Theophr. H. P. 5, 8. Simpl. ad Epict. 347. "Οταν μὴ ἐπιβρέξῃ. " Thom. M. 171. ad Lucian. 2, 263." Schæf. Mss. * 'Επίβρεγμα, τὸ, Athen. 692.] Ετ 'Επιβροχὴ, (ἡ,) Perfusio, Gal. Καταβρέχω, itidem ut ἐπιβρέχω, Perfundo. Item, Mergo. Theophr. Δρῦς δὲ κατορυττομένη καὶ ἐν ὕδατι καταβρεχομένη, ἀσαπής. [" Eumath. 114. 117. 162. 281." Boissonad. Mss. Glossæ: Καταβρέχω· Delibuo. " Ad Xen. Eph. 158. Casaub. ad Athen. 1, 15. Thom. M. 172. Wakef. Phil. 328." Schæf. Mss. " Arrian. Ep. 36." Wakef. Mss.] " Καταβραχεὶς, Madefactus s. Commadefactus." [* Κατάβρεξις, ἡ, Gl. Delibutus. * Καταβροχὴ, ἡ, Theod. Proverb. 3, 8. * 'Εγκαταβρέχω, Demergo in, Geop. 13, 1, 7.] Προκαταβρέχω, Ante perfundo. [* " Περιβρέχω, Const. Manass. Amat. 4, 9. 9, 52." Boissonad. Mss.] Προβρέχω, Præmadefacio, Prius macero. Unde Προβραχεὶς, Præmadefactus, Ante maceratus. [Athen. 500. Hippocr. 681, 9. " Geop. 1, 184. Rei Accipitr. 65." Wakef. Mss.] " Προσβρέχω, Insuper irrigo, s. " Madefacio," [Hippocr. 403, 7. * " Συμβρέχω, Geop. 13, 3." Boissonad. Mss. * " 'Υπερβρέχω, Andr. Cret. 316." Kall. Mss. " Chrys. 7, 897." Seager. Mss. " Heliod. 31." Wakef. Mss.] " 'Υποβρέχω, q. d. Submadefacio, Aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo: unde ὑποβεβρεγμένος dicitur Imbutus leniter vino, Aliquantulum appotus. Bud. e Luciani Symp. [T. H. ad Lucian. 2, 324. " Notione reciproca, Me irrigo, Poto, s. Post cœnam bibo, cf. 'Υποπίνω: Alexis ap. Athen. 1, 28." Schweigh. Mss. " Casaub. p. 66. Abresch. Lectt. Arist. 289. ad Lucian. 1, 274. 'Υποβεβρεγμένος, Villoison. ad Longum 141. Epigr. adesp. 448." Schæf. Mss. " Heliod. 31. 143." Wakef. Mss.]

¶ Βρεχμὸς, ὁ, Et Βρέχμα, item Βρέγμα, (τὸ,) Sinciput. Il. E. (586.) Κύμβαχος ἐκ κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' εἱστήκει. Ubi Eust. scribit hanc partem ita vocari, quod in infantibus sit non solum tenera, sed et valde humida, ut videri quodammodo possit βεβρέχθαι, Madefacta esse. Alex. Aphr. Probl. 2. 'Επὶ τῶν φαλακρῶν τὸ μὲν βρέγμα ψιλοῦται, οἱ δὲ κρόταφοι δασύνονται. [Βρέχμα, Βρέγμα, Gl. Sinciput. Τὸ βρέγμα· Calvaria. Aristot. H. A. 1, 7.: Βρεχμὸς, Nicander Θ. 219. Diod. S. 3, 32. παλιούρων βρέγμα, i. q. ἀπόβρεγμα. * Βρεγμὸς, Suid. Hes. " Βρέγμα, Βρεγμὸς, Crinagor. 35. Heyn. Hom. 5, 110. 604. Thom. M. 245. Jacobs. Anth. 7, 344. Βρέγμα, ad Charit. 622. Jacobs. Emendd. 30, Ber-

gler. Alciphr. 441. Aufguss, ad Diod. S. 1, 198. Βρέχμα, Βρεχμὸς, Thom. M. l. c. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 5, 110. Wakef. S. C. 3, 113. Bergler. l. c." Schæf. Mss.] " Βροχμὸς, Hesychio τὸ βρέγμα. Βροχμώδης, (ὁ, ἡ,) e Democrito affert pro ἡ νοτερὰ καὶ ἀπαλὴ, Humida et tenera: humecta enim teneriora sunt; duriora, quæ arida." [Cf. Lycophr. 704. " Βροχμὸς, Etym. M. 285." Wakef. Mss.]

[* Βροχετὸς, ὁ, Gl. Pluvia, Anal. 3, 185. βροχετῶν ἀρωγός. Cf. Βρούχετος. " Jacobs. Anth. 11, 390." Schæf. Mss. * Βροχετώδης, ὁ, ἡ, Gl. Pluvialis.]

¶ Βρύχιος, (α, ον,) Submersus, Suid. Sed ap. Apoll. R. (1, 1310.) βρυχίης ἁλὸς exp. βρυχώδους, q. d. Submersorii maris: [4, 946. Opp. 'A. 2, 588. βρύχα νεάτην, a * Βρὺξ, χὸς, ἡ. " Βρύχιος, Jacobs. Anth. 9. 86. 260. ad Mœr. 69. Toup. Opusc. 2, 124. 216. Ilgen. Hymn. 394." Schæf. Mss. * Περιβρύχιος, Soph. Antig. 336. οἴδμα, i. q. ἠχώδης, et καλύπτων, et κυματίζων τὴν ναῦν, Schol.] Ετ Ὑποβρύχιος, i. q. βρύχιος, sed usitatius. Apoll. R. 2, (1217.) Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης. Ex Herod. ὑποβρύχιον φέρειν, pro Submergere. [Gl. Submersus. Ὑποβρύχιον λίνον, Nonn. Jo. 255, 21: Polyb. 1, 37. Ὑποβρύχια ἐγένετο τὰ πλοῖα.. Opp. 'A. 1, 49. 5, 159. Lucian. Dips. 3. Τὰ μὲν ὑποβρύχια φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου, τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα. Plato Phædro 248. " Jacobs. Animadv. 133., Anth. 9, 86. 260. Christod. Ecphr. 185. Paus. 328: ad Lucian. 2, 331. Apollod. 281. Ruhnk. Ep. Cr. 34. Heringa Obs. 58. ad Herod. 562." Schæf. Mss. " Hippocr. 963. Quint. Sm. 13, 312. Dionys. H. 1, 271. Aquatilis, Greg. Nyss. 3, 618." Wakef. Mss.] Et Ὑποβρεχὴς, Ὑποβρυχὴς pro eod. Ατ Ὑπόβρυχα sunt qui adverbialiter positum putent Od. E. (319.) Τὴν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. Vide Eust., qui et per onomatopœiam factam esse h. v. scribit, probans ex Il. P. (264.) ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε. [Ibi legitur, Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον κ. τ. λ.] Sed ego hic Etym. sequi malui a βρέχω deducentem: alioqui certe βρύχιον dici putarem quasi βύθιον a βυθός. [Herod. 7, 130. Θεσσαλίην γενέσθαι ὑπόβρυχα. Arat. 425. Opp. 'A. 1, 145, 3, 599. 4, 39. Quint. Sm. 13, 485. 14, 618. " Ὑπόβρυξ, Ὑπόβρυχος, ad Herod. 562." Schæf. Mss.]

ΒΡΟΧΩ, Sorbeo, Deglutio, Voro. Inusitatum th., sicut et comp. ἀναβρόχω et καταβρόχω, cum tamen ἀναβρόξειε et καταβρόξειε reperiantur ap. Hom., ut mox docebo. [* " Βροχάω, Aster. Hom. p. 8. Ruben." Boissonad. Mss. " Βρόχω, Brunck. Apoll. R. 169. Jacobs. Anth. 9, 329." Schæf. Mss. " Eust. ad Dionys. P. 604." Wakef. Mss.] Ἀναβρόχω, ξω, Idem, vel potius Resorbeo. Od. M. (240.) Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Ibid. ἀναβρόξασα χάρυβδις, i. e. καταπιοῦσα, Eust. Λ. (585.) Ὁσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν, i. e. ἀναποθὲν, ἀναῤῥοφηθὲν, ut exp. Schol. Apud Hes. habetur simplex ῥοφηθέν: sed malim ἀναῤῥοφηθέν: ut ἀναβροχὲν ὕδωρ sit Aqua resorpta. Eust. ait in ἀναβροχὲν aut abundare præp. ἀνὰ, aut signif. eand. actionem sæpius repetitam. Sed quomodo ἐξεμέσαι et ἀναβρόξαι Charybdin ap. Hom. sint vertenda, docet Ovid.: Quæque vomit totidem fluctus totidemque resorbet: nam quin ad Hom. respexerit, mihi non est dubium. Est autem th. inusitatum ἀναβρόχω, ut ait Eust., a quo formatum etiam ἀναβέβροχεν exp. καταπίνεται. [Apoll. R. 4, 826. " Brunck. 169. Heyn. Hom. 7, 301. 792. Ἀναβέβροχεν, ibid. 300." Schæf. Mss.] Καταβρόχω, Idem. Od. Δ. (222.) Ὃς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη. [Καταβροχθεὶς, Lycophro 55. cf. 742. " Heyn. Hom. 7, 792. Καταβρόξειεν, Brunck. Bacch. 921." Schæf. Mss. " Eust. ad Dionys. P. 604." Wakef. Mss.]

¶ Βρόχθος, ὁ, Guttur. Theocr. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. Et βρόχθος pro Lagena, ex Anthol. [" Jacobs. 11, 342. Wakef. Trach. 1093. Brunck. Apoll. R. 169. Thom. M. 157." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 366. * Βροχθέω, unde * Ἀναβροχθέω, Hes." Wakef. Mss.] Βροχθίζω, Sorbeo, Glutio, Voro, Helluor, Bud., subjungens ex Aristot. A βροχθίσαι pro Sorbere, Probl. (27, 3.) Σημεῖον δὲ τὸ μὴ πίνειν πολὺ, ἀλλὰ καὶ βροχθίσαι. Quas autem addit signiff. sequenti comp. (Καταβροχθίζω) magis conveniunt. [Cf. Clem. Alex. 186. " Βροχθίζειν, διὰ τοῦ βρόχθου προάγειν, Eust. Od. M." Gataker. Mss. Clearchus ap. Athen. 623, n. Γόγγρῳ τε λευκῷ πᾶσί τε κολλώδεσι βρόχθιζε. " Brunck. Apoll. R. 169." Schæf. Mss. * " Βροχθισμὸς, (ὁ,) Nilus Narrat. 5. p. 67." Boissonad. Mss.] " Ἀποβροχθίζω, Deglutio, Devoro, Per guttur dejicio, ut Hes. quoque ἀποβρόχθισον exp. κατάπιε." Dicitur et Καταβροχθίζειν pro Deglutire, s. Vorare; Gallice Engueuler, pro quo tamen pronuntiatur potius Engouler, q. d. Ingutturare. Lucian. (1, 193.) Ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισε. Sic ap. Athen. θερμόν ποτε καταβροχθίσας ἰχθύν. [" Aristoph. 'O. 503. 'I. 357." Seager. Mss. Athen. 270. Schol. Hesiod. p. 274. a. " Ad Phalar. 253. Casaub. Athen. 397." Schæf. Mss. * Καταβροχθισμὸς, ὁ, Clem. Alex. Pæd. 185.] Ατ Βροχθώδης λίμνη Nicandri Scholiastæ (Θ. B 366.) est Cava vel Sicca, aut Parum aquæ habens: unde, inquit, βρόχθος signif. etiam ὀλίγον πόμα. Quasi vero, ut idem illi, sicut et Etym., βρόχθος hoc quoque signif., βροχθώδης prius esse possit, quam βρόχθος. [" Pierson. Veris. 253." Schæf. Mss. * " Ἐρίβροχθος, (ὁ, ἡ,) Quint. Sm." Kall. Mss.]

¶ Βρόγχος, ὁ, Guttur. Gal. tradit Hippocrati βρόγχον esse vel Totam asperam arteriam, vel Guttur duntaxat. Etym. ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit; sed, cum Eust. ponat th. βρόχω, et ab eo deducat βρόχθος, malui et hoc, quod ejusd. est signif., et o itidem retinet, ab eod. derivare. Geoponicῶn auctor βρόγχον appellat in hirco, quod Varro Gurgulionem. Scribit enim Varro, Hircus sit cervice et collo brevi, gurgulione longiore. Pro quibus legitur in Geop. Τῶν τράγων ἐκκρίνουσιν αὐχένα καὶ τράχηλον βραχὺν ἔχοντας, βρόγχον δὲ μακρότερον. [Gl. Guttur, Gluttus, Bucca. Ind. Epict. Trall. 7. p. 101. " Wakef. Herc. F. 151., Trach. 1093. Heyn. Hom. 8, 308. 309. Schol. Il. 22. p. 38. Valck.: ad Thom. M. 129. Brunck. ad Theogn. C 1057. ad Il. X. 325. Raucedo, ad Mœr. 95." Schæf. Mss.] Hinc Βρογχοκήλη, (ἡ,) Tumor in gutture s. Aspera arteria exoriens; quo qui laborat, Gutturosus Ulpiano. Celsus 7, 13. At in cervice inter cutem et asperam arteriam tumor increscit: βρογχοκήλην Græci vocant. [* Βρογχοκῆλαι· Gutturosi. * " Βρογχοκηλικὸς, (ἡ, ὸν,) Diosc. Notha 470." Boissonad. Mss. * Βρογχοπαράταξις, ἡ, Athen. 298.] Ετ Βρόγχια, demin. forma, Asperæ arteriæ cartilagines pene circulares in totum pulmonem divisæ. Gorr. In VV. LL. Pulmonis concavitates, ex Alex. Aphr. Ὁ χυμὸς εἰς τὰ βρόγχια ἐνεχθεὶς τοῦ πνεύμονος, καὶ πληρώσας τὴν τοῦ μορίου οὐσίαν, γεννᾷ τὸ πάθος. Invenitur et Βράγχια pro Βρόγχια. [Epict. Diss. 3, 12, 17. " Βρόγχιον, Aret. 45." Wakef. Mss. * Βρογχία, ἡ, Arteria cartilaginosa, Schneidero susp.: sed extat in Hippocr. 54, 30. * Ἐξεχέβρογχος, ὁ, ἡ, et * Ἐξεχέγλουτος, Hippocr. 484, 12. 492, 20. 508, 28. * Στενόβρογχος, Angusta fauce, Arrian. Epist. 3, 9. ἀγγεῖα, al. στενόστομα. * Βρογχίζω: unde * Καταβρογ- D χίζω, Schneidero susp., Hippocr. Coac. 221.] Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, Vestimenti apertura, qua collum inseritur inter induendum. Sic VV. LL. ex Josepho A. J. (3, 7, 4.) Λαγαρὸν δὲ παρέχων τὸν βροχωτῆρα τοῦ αὐχένος: ubi reponitur βρογχωτῆρα. " Βροχιάζει, Hesychio καταπίνει, Deglutit, Devorat; ad verbum, Per guttur dejicit s. transmittit."

¶ Βράγχος, ὁ, vel τὸ, Raucedo, Raucitas, quod faucibus accidat. Aristot. Probl. Βράγχοις ἁλίσκονται. At Alex. Aphr. Probl. 1. Τοῖς ἡβάσκουσι παιδίοις γίνεται ἡ τῆς φωνῆς τραχύτης, ὃ προσαγορεύεται βράγχει τραγᾷν. [Gl. Raucus. " Βράγχος, τὸ, Dio Cass. 755." Wakef. Mss. Opp. 'A. 1, 160. Ὅσοι γε βράγχη, στόματος πτύχας, ἀμφὶς ἔχουσιν.] " Hes. esse dicit suis νόσημά τι τῶν ἐν τῷ σώματι γιγνομένων, ὅταν ὗς μάλιστα διαφθείρηται." [Cono 33. * Βραγχὸς, ἡ, ὸν, Anal. 3, 57. 86. Unde in Gl. corrigendum βραγχὸς pro edito βράγχος. Schneider. Lex. Eædem Glossæ: * Βραγχάς· Raucus. Ubi f. l. Βραγχός. Vide Nostrum v. Λάρυγξ. " Βράγχος, Thom. M. 171. Wakef. Georg.

p. 120. ad Mœr. 94. Toup. Emendd. 1, 154. Villoison. ad Longum 273. Βραγχὸς, Jacobs. Anth. 11, 96. 160." Schæf. Mss. * Βραγμὸς, ὁ, Quintil. 11, 3, 53. Est interim et longus, et plenus, et clarus satis spiritus, non tamen firmæ intensionis, ideoque tremulus, ut corpora, quæ aspectu integra nervis parum sustinentur. Id Græci βραγμὸν vocant: ubi al. βράγχον. * Βραγμώδης, Hippocr. Epid. 7, 11. Vide Schneider. Lex.] " Βράγχη, " ἡ, est πάθος περὶ τὰς ὗς γινόμενον, estque μέρους τι- " νὸς τοῦ σώματος, quo malo correptis suibus περιτέ- " μνουσι τὰ σεσηπότα τῶν σαρκιδίων, Suid. v. Διάῤῥοια. " Hes. id βράγχος vocat." [A Schneidero non agnoscitur.] " Βραγχεία, (ἡ,) Hesychio ἡ * περιτράχηλος " ἀλγηδὼν, nimirum Raucedo s. Raucitas," [a Schneidero non agnoscitur.] Hinc Βραγχώδης, (ὁ, ἡ,) Raucus. Et φωνὴ βραγχώδης, Alex. Aphr. [" Aristot. de Part. Anim. 4, 8." Kall. Mss.] Et Βραγχαλέος, i. q. βραγχώδης, [Hippocr. 405, 48=383, 32.] Item Βραγχάω et Βραγχιάω, Raucesco. Aristot. Probl. Διὸ καὶ οἱ βραγχιῶντες διαφθείρονται τὰς φωνάς. Apud J. Poll. autem βραγχᾷν. At Βραγχιάζεσθαι Hesychio πνίγεσθαι. [Βραγχιάζω, Gl. Irraucio, Raucio. Βραγχιῶ· Raucor, Raucus sum. Βραγχειᾷ· Raucit. Βραγχειῶν· Raucus. Βραγχεῶν· Raucus. Ubi leg., —ιᾷ, ιῶν. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 80. Sallier. et Pierson. ad Mœr. 94. Dio Cass. 63, 26. Sic * λιθάω et λιθιάω, notante Schneider. Lex.] " Βράγχω, La- " queis irretitus captusque hæreo. Hes. enim βράγ- " χοντος exp. βρόχοις ἁλόντος." [" Glossam silentio præterierunt VV. DD., quæ tamen procul dubio gravi vulnere laborat: quod ita sanamus: Βραγχῶντος· βράγχοις ἁλόντος, sic Aristot. (l. c.) vel βρόγχοις. Etym. M. 215. Ἡ μὲν συνήθεια βρόγχον καλεῖ, οἱ δὲ ἀρχαῖοι βράγχον, ἔνθα καὶ βραγχιᾷν." Pierson. l. c. " Βραγχάω, Βραγχιάω, Thom. M. 171. Toup. Opusc. 1, 101. ubi et de forma Βραγχιάζω." Schæf. Mss. " Βραγχάω, Porph. 232. Dio Cass. 1045." Wakef. Mss. * " Βραγχίδαι, T. H. ad Aristoph. Π. p. 357. ad Diod. S. 2, 387. Wessel. Herod. 47. 76. 182." Schæf. Mss.] " Βραγχίδες, Branchilæ, Raucæ, VV. " LL." [* Ὑπόβραγχος, ὁ, ἡ, Hippocr. 415, 34.] Βράγχια, Branchiæ, quibus pisces spirant, Bud., quæ et illis sunt loco pulmonis datæ, ut scribit Aristot. de Respir. 378. Apud Theocr. (11, 54.) Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα. || Apud Aristot. et pro Faucibus porci, Bud. Qui et βραγχίων πνευμόνος στενουμένων, ap. Plut. interpr. Intestinis pulmonis fistulis coarctatis. " Βραγχίον, Hesychio τῆς " καταφράκτου νεὼς τὸ κύτος. Habes proparoxytonon " βράγχιον ap. Theophr., quem in Κατακρεμάν- " νυμι attuli, una cum Plinii interpr., sed id susp." [" Clem. Alex. Str. 848." Routh. Mss. Ælian. H. A. 16, 12. πτέρωμα. " Jacobs. Anth. 6, 179." Schæf. Mss. * Βράγχιος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 12, 45. θῆρες. " Epith. Apollinis, Ruhnk. Ep. Cr. 269." Schæf. Mss.] Et Βραγχιοειδὴς, ὁ, ἡ, Branchiis similis. [Aristot. H. A. 4, 2, 7. p. 139. Schn.=816. 817.] " Ἀμφιβράγχια, (τὰ,) Loca circum tonsillas. " Gal. enim Lex. Hippocr. ἀμφιβραγχίων exp. τῶν " περὶ τὰ παρίσθμια τόπων: quia βράγχια dicuntur " Fauces: (561.) Νοσέει δὲ ἢ ὑπὸ κυνάγχης, ἢ ὑπὸ " σταφυλῆς, ἢ ὑπὸ τῶν ἀμφιβραγχίων ἐμπύων γενομέ- " νων:" [at p. 57. * Ἀντιβράγχια. * Ἐμβράγχιος, ὁ, ἡ, Geop. 20, 46.]

¶ Βρόχος, (ὁ,) Laqueus. Thuc. 2. Βρόχους τε περιβάλλοντες. Sed proprie esse volunt Laqueum signif. restim ad suspendium, quia circumponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. Od. X. (472.) ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν: Λ. (277.) Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Herodian. 7. Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον, ἐν βρόχῳ τοῦ βίου ἀνεπαύσατο. Bud. exp. etiam Transenna, Tendicula. Idem βρόχον ex J. Poll. interpr. Maculam retis quatuor nodis constantem: et ap. Xen. βρόχους Maculas. [Gl. Laqueus, Pedica, Ansula. Βρόχος ἐν ἀφετηρίαις τεταμένος· Transenna. " Plato Crit. 119." Routh. Mss. Lex. Polyb. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 357. " Ad Charit. 383. 494. Musgr. Herc. F. 728. Jacobs. Animadv. 32., Anth. 8, 80. Villoison. ad Longum 166. ad Mœr. 81. 124. Jacobs. Exerc. 1, 148.

A Valck. Hipp. 247. 249. Brunck. ad Theogn. 1057. ad Lucian. 1, 416.; T. H. ad Dial. 112." Schæf. Mss.] Hinc Βρόχιος μόρος, q. d. Laquearis mors, ap. Nonn. (Jo. 103, 5.) θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον. [* Βροχεῖον, τὸ, Neophro ap. Schol. Eur. Med. 1387. Βροχεῖον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ, pro ἀγχόνειος βρόχος, sed nobis susp. Glossæ: * Βροχίον· Laqueus.] Et Βροχὶς, ίδος, ἡ, in Epigr. i. q. βρόχος. [Heliod. 5. p. 295=231.; at Anal. 2, 52. βροχὶς a βρέχω, Schneidero susp. " Jacobs. Anth. 8, 163. 11, 391. Bergler. Alciphr. 58." Schæf. Mss " Opp. Ἁ. 3, 595. Κ. 2, 308." Wakef. Mss. * Δεσμόβροχος, Manetho 5, 133.] " Ἔμ- " βροχοι, Illaqueati, Laqueis implicati." " Εὔβροχον " ἅμμα, pro Laqueo, ad verbum Nexus multos habens " laqueos, Epigr." [" Archiæ 8. Toup. Opusc. 2, 186." Schæf. Mss. * " Πεδόβροχος, Theod. Prodr., Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 185." Boissonad. Mss. * " Ὑποβρόχιος, (ὁ, ἡ,) Phot. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 98. (Ὅλως γίνεται θήραμα τοῦ πονηροῦ, καὶ πρὸς πᾶσαν κακίαν ὑποβρόχιος φέρεται.)" Kall. Mss.]

B [* " Βροχίζω, Hes. v. Ἀλαῶν." Kall. Mss. Glossæ: Βροχίζω· Laqueo, Pedico. * Βροχισμὸς, ὁ, Epiphan. Hær. 66, 33. (1, 649.) * Ἀναβροχίζω, Auctores Medici 388. * Ἀναβροχισμὸς, ὁ, P. Ægin. 6, 13.: ap. Gal. * Ἀναβρογχισμός.] " Ἀποβροχίζω, Illaqueo, " Laqueis implico. Affertur enim ἀπεβρόχισε pro " Illaqueavit, ex Epigr." [Anal. 2, 281. λαιμὸν, Polyæn. 8, 63. Ἑαυτὰς ἀπεβρόχιζον, Chirurg. vett. 157. " Jacobs. Anth. 9, 315. Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * Ἐμβροχίζω, Illaqueo, Apollod. 2, 5. 4. " p. 115. 122." Wakef. Mss.] " Καταβροχίζω, " Præcipito, VV. LL." [" Euseb. H. E. (8, 8.) p. 308." Kall. Mss.]

" ΒΡΙΖΩ, ίσω, ίξω, Post cibum somno gravatus " dormio aliquantillum: proprie enim βρίξαι esse tra- " dunt τὸ μετὰ βάρους τροφῆς ἀπονυστάξαι, generalius " autem καθεύδειν. Il. Δ. (223.) Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα " ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, i. e. νυστάζοντα, καθεύδον- " τα, Hes. qui βρίζει tamen exp. non solum καθεύδει, " sed etiam ἐσθίει, πιέζει, κνεῖ. Affert Idem et pass. C " βρισθεὶς pro ὑπνώσας: et βρίζω pro κηδεύω: si ta- " men non καθεύδω potius scripsit. Inde Βριζὼ di- " citur ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, Athen. 8.: quoniam, inquit, " βρίζειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν. E Semo " Delio, Ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ, προσφέρουσιν αὐτῇ " σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων. Etym. " esse dicit θεὰν δι' ἐνυπνίων μαντευομένην. Item " Βριζομάντις hinc dicitur, Hesychio * ἐνυπνιομάντις, " Qui e somniorum interpretatione aut visione futura " prædicit." [Auctor Rhesi 825. ἔβριξα. Dio Chr. Or. 35. p. 70. Ἀπὸ ζώων τινῶν καὶ φυτῶν καρποὺς ξύλων βρίζοντες. Glossæ: Βρίζω· Post cibum denuo impetum facio. Βρίζα· Sica. (Ubi Mss. Sicca.) * Βριζία· Tebanum. " Βρίζω, Barnes. Rhes. l. c. Heyn. Hom. 4, 600. Bibl. Crit. 3, 42. Toup. ad Longin. 330. Bergler. Alciphr. 131. Bernard. Reliq. 77. Βριζὼ, Jacobs. Anth. 7, 208." Schæf. Mss. " Ἀβρίξαι, Suidæ " τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι ἢ κοιμηθῆναι, A cibo aliquan- " tillum dormire. Idem igitur fuerit cum βρίξαι s. D " βρίζειν, et ἃ fuerit περισσόν." [Auctor Rhesi 730. et n.] " Ἀβρὶξ, Hesychio ἐγρηγορὼς, Vigilans, i. q. " seq. voc. ejusdemque originis." [Cf. Rhes. l. c.] " Ἄβρικτος, Hes. et Suidæ δύσκωφος, ἐκ μέρους ἀκούων, " Surdaster. Varino præterea ἄγρυπνος, * ἀνύστα- " κτος, Vigil, Insomnis. In qua posteriori signif. est " ex ἃ priv. et βρίζω comp. Id enim signif. καθεύδω, " Dormio." [A Schneidero non agnoscitur.] " Ἀπο- " βρίζω, A cibo dormio: vel A pastu aliquantillum " dormio, ut Hes. ἀποβρίξαντας exp. μετὰ βορὰν " ἀπονυστάξαντας, expresso simul etymo, quod in " Βρίζω affertur. Opp. K. 3, (515.) οὔ ποτε γὰρ δὴ " Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἀποβρίξαντες ἕλοντο. Epigr. " ἀποβρίζει ὕπνον. Suid. ἀπέβριξεν exp. ἀφύπνωσεν, " Edormivit." [Od. I. 151. M. 7. " Callim. Epigr. 17." Boissonad. Mss. " Wakef. Ion. 519. Jacobs. Anth. 7, 208. 307." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 5. fin." Wakef. Mss. * Ἐπιβρίζω, Nonn. D. 8, 331. 20, 347. * Καταβρίζω, unde] " Καμβρίζοντα, Hesychio ἀμελοῦντα, Negligentem." [" Bibl. Crit. 1,

3, 42. Toup. ad Longin. 330. Καταβρίζω, Bibl. Crit. A
l. c." Schæf. Mss.]

ΒΡΙΘΩ, σω, (et ξω,) et Βρίθομαι, Sum gravis, Ingravesco, Onustus sum. Item Deorsum vergo præ pondere, Propendeo. Hesiod. 'E. (2, 84.) Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν, i. e. βαρύνεσθαι, Tzetz. Il. Π. (384.) Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν: ut scribit Eust. πολλὴν ἐπομβρίαν signif. ὡς βαρυτέρας τηνικαῦτα γινομένης τῆς γῆς. Bud. autem vertit, Cum terra grandine procellosa obtecta est et obruta. In prosa quoque locum aliquando habet h. v. Philo V. M. 3. Ἅπασα εὐθὺς βλαστοὺς ἐξέφυσε, καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν, Ingravescebat. Synes. de Ins. Ὥστε καὶ βρῖθον ὑπὸ κάκης συγκατασπᾷ τὴν ἐφεῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν. Et pro Deorsum vergo, Inclinor. Aristot. Probl. 15. Ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Philo de Mundo, Τὸ μὲν δὴ πυρῶδες συνανέλκον γῆν, ὑπὸ τοῦ περὶ αὐτὴν νευστικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, Deorsum vergere, vel Pessum ire. Sed adjungitur sæpe κάτω, cum Vergo signif. Lucill. B
Ep. Οὐχὶ κάτω βρῖσεν βαρύς. Philo V. M. 1. Ὁπότε δὲ κάτω βρίσειαν (αἱ χεῖρες,) ἴσχυον οἱ ἀντίπαλοι. Greg. Ὅσον τὰ ὑπερουράνια ἡμῶν ὑπεραίρει τοῦ συνθέτου, καὶ ταπεινοῦ, καὶ κάτω βρίθοντος κράματος. || Interdum autem βρίθω non simpl. est Inclino, sed cum impetu, ideoque redditur Incumbo, Ingruo, Impressionem facio: atque ita Bud. in Plut. (4, 249.) Οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν. Videtur autem hæc signif. profecta esse ab Il. P. (233.) οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν Δούρατ' ἀνασχόμενοι. Ubi crediderim βρίθειν tale quid esse, quale ap. Virg. Magna se mole ferre. Qui dixit alibi, densaque ad muros mole feruntur. || Interdum exp. etiam Onustus sum, Plenus sum, Abundo, Il. Σ. (561.) Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν: Od. T. (112.) βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ. Sic Dionys. P. βεβριθὸς ἀμάλλαις. Et βέβριθεν ὁλκὰς Epigr. Ibid. ναοῖς βρίθοντι. Ibid. βεβριθὼς ἠνορέῃ metaph., quod fortasse dictum est ead. forma, qua a Virg. Pietate gravem ac meritis. Admittit autem alicubi βρίθω utramque C
exp., sc. et pro γέμειν et pro βάρος ἔχειν, quemadmodum et in hh. ll., ubi gen. jungitur: Od. I. (219.) Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον: nam Eust. vult βρῖθον esse vel ἔγεμον, vel βάρος εἶχον, ut sit βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν. Sic Od. O. (333.) εὔξεστοι δὲ τράπεζαι Σίτου, καὶ κρειῶν, ἠδ' οἴνου βεβρίθασι. De h. l. enim, ut opinor, intelligens Hes. βεβρίθασι exp. duobus modis, vel βεβαρημέναι εἰσὶ vel πεπληρωμέναι. Utuntur autem et pass. in iisdem signiff. et cum utraque constr., Il. Θ. (307.) Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι. Et, νηδύϊ βριθομένη δάμαλις Epigr. Gravida. Hesiod. A. (290.) πέτηλα Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν. Chrys. quoque βρίθεσθαι dixit pro Ingravescere et propendere: cujus l. et alios vide ap. Bud. 360. Idem Chrys. Ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην. Ceterum βρίθω a βαρὺς deductum esse arbitror, ut e βαρύθω factum sit βρύθω per sync., deinde βρίθω, mutata vocali υ in ι. Quoniam autem primitivum non esse puto, lineolam illi præfixi: quod si ab omnibus receptum iri putassem illud etym., post Βαρὺς D
h. v. posuissem. || Metaph. Polleo, ut Lat. Pondus habere tali metaph. dicitur; Soph. Aj. (130.) Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον Ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. " || Hes. βρίθει exp. etiam " διατρέφει, αὔξει, θαῤῥύνει, εὐθύνει." [Draco 30. Pind. N. 6, 70. μέγα βρίθει, Multum prævalet: 8, 30. Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔ-βρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ; cf. Π. 3, 189. Ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται, Ὃς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἕπηται. Æsch. Pers. 345. Τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ. Eur. El. 305. Dionysii Epit. 16, 1. Ἐπὶ γῆν βρίθειν. Orph. Arg. 253. Εἶδ' ἄγε νῦν στεῤῥοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας Βρίσαθ' ὁμοῤῥοθέοντες, Incumbite funibus. Alciphro 3, 67. Βριθῆναι τοῖς πόθοις. Hesiod. A. 160. Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβριθυῖα. * " Βριθέομαι, Const. Manass. Chron. p. 68. (481.)" Kall. Mss. " Βρίθω, Wakef. Eum. 928., S. C. 3, 25. 4, 251. Jacobs. Animadv. 99. 292., Anth. 6, 283. 7, 116. 8, 161. 9, 165. 11, 419. 12, 38. Bacchyl. 9. Hadrian. 6. Menses Roman. Leon. Tar. 44. Posidipp. 7. Archias 34. Philippus 30. Brunck. Soph. 3, 501. Epigr. adesp. 292. Heyn. Hom. 4, 609. 701. 5, 319. 6, 338. 7, 204. 327. 8, 189. Lobeck. Aj. p. 236. ad Od. Z. 159. Græv. Lectt. Hes. 562. Diod. S. 1, 153. Mitsch. H. in Cer. 219. 273. Theocr. 1, 46. H. in Cer. 478., Ruhnk. ad 455. Eur. Phœn. 1551. Gesner. Ind. Orph. Valck. Adoniaz. p. 373. Wyttenb. Ep. Cr. 48. 53. ad Timæi Lex. 152. Toup. Opusc. 2, 41., Emendd. 1, 444. Ilgen. Hymn. 233. 563. Jacobs. Exerc. 2, 132. Valck. Diatr. 169. Βέβριθα, Valck. Diatr. 159. * Βεβριθέω, Ruhnk. Ep. Cr. 11." Schæf. Mss. " Βρίθω, Deorsum vergo præ pondere, Plut. 3, 25. Philo J. 636. In re suavi, Anthol. 452. Gravo, Od. Z. 159. Fut. Βρίξω, Nonn. 47, 686." Wakef. Mss.] " Βεβριθῶς, Hesychio * Βαρουμένως, Gravate, quod " adv. originem habet e præt. med. Βέβριθα, βεβαρημένος εἰμὶ, a th. βρίθω, e quo et partic. præt. pass. " βεβρισμένος."

Βρίθος, τὸ, [Schneidero Βρῖθος,] Pondus, Gravitas, Aristot. ET Βριθοσύνη, Idem, Il. E. (839.) M. [460. Draco 29. 64. 86. 100. " Βρῖθος, Jacobs. Animadv. 99. Lobeck. Aj. p. 236. Βρίθος, Timo Phlias. 2." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 353." Wakef. Mss.]

Βριθὺς, (εῖα, ὺ,) Ponderosus, Gravis. Il. E. (746.) ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. [* Βριθύκερως, ω, ὁ, ἡ, Opp. 'A. 2, 290.] ET Βριθύνοος, (ὁ, ἡ,) Apollo, Gravem mentem, i. e. Prudentem, faciens, ex VV. LL. (Anal. 2, 518.) ET Βριθυσιγωπίτης, ut Βριθυσιγωπίτου Διογένευς ῥόπαλον, Diogenis Sinopensis severi philosophi s. Severam quandam gravitatem præ se ferentis, Epigr.

Ἀβριθὴς autem, (ὁ, ἡ,) sicut Ἐμβριθὴς, et Ὑπερβριθὴς, cum η, non υ, [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 532—41.] Est autem Ἀβριθὴς, Pondere s. Gravitate carens, Levis, Eur. [Suppl. 1125.] " Διαβριθοῦς, Hesychio ἰσχυρᾶς, Robustæ, Validæ." [" Cyr. p. 191." Wakef. Mss. * " Ἐκβριθὴς, Gravis, Ponderosus, Plut. Quæst. Plat." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Ἐμβριθὴς, Ponderosus, Gravis; ut Plut. de Orac. Def. Τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. Idem (1, 143.) Ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης ἀναθυμίασις. De animi etiam rebus dicitur, sicut Lat. Gravis: ut Plato Ep. 7. Ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, Mores natura graves. Et Plut. (4, 11.) φρόνημα ἐμβριθέστερον: [Alex. 4. ἐμβριθὲς φρόνημα:] An Seni administr. Resp. Οὕτως οὐδέν ἐστι δόγμα γεροντικὸν οὐδὲ βούλευμα τεταραγμένον, ἀλλ' ἐμβριθῆ πάντα καὶ καθεστῶτα. In VV. LL. legitur et ἐμβριθὴς ἡλικία. Sed et personæ tribuitur, sicut Plut. Demetrio, ubi a Bud. redditur Gravis, item Constans: Καὶ πάθος οὐ μειρακίου παθὼν, ἀλλ' ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ, κεχρημένου πραγμάτων μεταβολαῖς. Idem Plut. alibi, Ὅθεν ἐμβριθέστερος ταύτῃ καὶ μεγαλοπρεπέστερος ὁ Δημοσθένης τοῦ Κικέρωνος. At Politian. ap. Herodian. 3, (11, 1.) Ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν interpr. Ferocem et audacem juvenem. Apud Philon. autem, Ἐμβριθεστέρας ἐπαναστάσεως ἐδέησε, redditur, Asperius insurgendum fuit. [Gl. Truculentus. Æsch. Eum. 967. " Phrynich. Ecl. 92. 124. Thom. M. 301. Brunck. Soph. 3, 472. Lobeck. Aj. p. 236. ad Mœr., 70. Diod. S. 1, 216." Schæf. Mss. " Serius, Synes. 39." Wakef. Mss.] ET Ἐμβριθῶς, Ponderose, Cum pondere. Item metaph. Cum gravitate, Graviter, Constanter. Item, Aspere. Herodian. 4. Ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε: quod interpr. Polit. Cuncta asperius ferociusque gerebat. [Philostr. 487. Ἦθος ἐμβριθῶς ἐγκείμενον.] ET Ἐμβρίθεια, (ἡ,) Gravitas, Ponderositas. Item metaph. Gravitas, Constantia. [" Eust. 176, 24." Seager. Mss. " Thom. M. 302. Phrynich. Ecl. 92. 124." Schæf. Mss. " Julian. 453." Wakef. Mss.]

[* Ἐπιβριθὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Eum. 963. " Abresch. Æsch. 2, 130." Schæf. Mss. * Ἐριβριθὴς, Valde gravis, Opp. 'A. 5, 636. * Καρποβριθὴς, Nicet. Ann. 21, 9. * Κρεωβριθὴς, 17, 6. * Ὀπισθοβριθὴς, Æsch. ap. Hes. v. Σαυροβριθής. * Περιβριθὴς, Orph. Fr. 38. " Ad Diod. S. 1, 565. Boissonad. Philostr. 542." Schæf. Mss. " Valde gravis, Synes. 15." Wakef. Mss. * Πυριβριθὴς, Oracula ap. Procl. in Plat. Alcib. p. 26. ubi cf. Creuzer. Orac. Chald. 36. Cleric. " Jacobs. Anth. 10, 289." Schæf. Mss. * Σαυροβριθὴς, Hes. * Σθενοβριθὴς, Polyæn. 4, 7, 12. al. * στενο-

βριθὴς, et * στερνοβριθής.] Ὑπερβριθὴς, Præponderosus, Gravissimus. Soph. (Aj. 951.) ὑπερβριθὲς ἄχθος, Gravissima molestia. [" Lobeck. p. 375." Schæf. Mss. * Χθονοβριθὴς, Pondere terræ onustus, Synes. H. 4, 289. p. 342.]

[* " Ἀντιβρίθω, Contra gravo, Philo de Mose (2, 170.) 3, 687." Kall. Mss.] " Ἀποβρίθω, Degravo, " vel Præ pondere et gravitate devergo, ut βρίθω " quoque act. et neutr. usurpatur. Διαβρίθω, Gravo, " Onero. Hes. enim διαβρίθει exp. βαρύνει." [* " Ἐκβρίθω, Anthol. 3, 22. p. 372." Kall. Mss. " Jacobs. 10, 330." Schæf. Mss. * Ἐμβρίθω, Anal. 2, 473. ἄθροον ἐμβρίσαντος ἀήματος, i. q. ἐμπεσόντος. " Jacobs. Anth. 10, 330. ad Charit. 768." Schæf. Mss. " Nicander 868. Isid. 3." Wakef. Mss.] Ἐπιβρίθω, Ingruo magno cum pondere: Il. E. (91.) ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Apoll. R. 2, (1126.) πόντῳ ἐπιβρίσασαι ἄελλαι. Rursum Il. H. (343.) Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item, Impressionem facio, Bud. interpr. in Appiani B. C. 4. Ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἰς ἀπέθανε, πολλοὺς ἀποκτείνας, Multis autem una impressionem facientibus oppressus. || Act., Degravo, Prægravo. Chrys. Νεωτερικαῖς αὐτὴν ἐπιβρίθων φαντασίαις. [Gl. Ingravesco. Apoll. R. 3, 343. Opp. K. 1, 392. Εἴαρι γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυθέρεια. " Abresch. Æsch. 2, 130. Matth. Anecd. 1, 32. Jacobs. Anth. 12, 120. Heyn. Hom. 6, 324. 7, 327. Valck. Phœn. p. 20." Schæf. Mss. " Julian. 36. cum dat.: Cum accus., Opp. 'A. 2, 468. Quint. Sm. 3, 325. Aor. 1. Ἐπέβρισα, Opp. K. 4, 349. Ἐπιβρίξω, Nonn. 47, 686." Wakef. Mss.] Καταβρίθω, Ingravesco. Item, Onustus sum: unde καταβεβρίθασι, Hesiod. ("E. 1, 232.) ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. Sed βρίθω exp. etiam act., Onero, Degravo. [Theocr. 17, 95. Ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας, ubi al. perperam καταβεβρίθει. * " Περιβρίθω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566. Const. Manass. Chron. p. 26. 71. 129." Boissonad. Mss. Nicander Θ. 851. A. 143. " Cattier. p. 86." Schæf. Mss. " Arat. D. 317." Wakef. Mss.]

Βρισάρματος, (ὁ, ἡ,) Currum gravans, exp. ap. Hesiod. A. (441.) Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὔλιος Ἄρης Κεκληγὼς ἐπόρουσε. [* Βρισαύχην, Hesych. ap. Schneider. Lex. * Βρισόμαχος, i. q. βαρύμαχος, Etym. M.]

BPI pro βριθὺ et βριαρὸν ab Hesiodo dici; sicut κρῖ pro κρίμνον Hom. dixit, Soph. ῥᾷ pro ῥᾴδιον, auctor est Strabo. Eust. autem vult ex hac particula βρῖ, quam ἐπιτατικὴν appellat, esse non solum βριαρὸν, sed et ὄβριμον: item βριμοῦσθαι s. βριμᾶσθαι, atque alia. Ego, quamvis non minus verisimilem existimem nominis βριαρὸν deductionem a βία, ut dicatur βριαρὸν quasi βιαρὸν, et ceterorum quoque aliam afferri derivationem sciam, illum tamen hic sequi statui, ut ad unum eundemque locum diversa illa vocabb. referre possim. [" Cattier. 94. Jacobs. Anth. 9, 312. Heyn. Hom. 6, 465." Schæf. Mss.]

¶ Βριάω, Robustum reddo, Robur indo: item Robustus sum, Robore polleo. Vel, Potentem reddo, item, Potens sum. Utramque autem signif. habet Hesiod. 'E. (1, 5.) Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Sed Θ. (447.) βριάειν dixit pro Auctius reddere, sicut Lat. Vim magnam de magno numero dicunt, cum proprie vis robur signif.: Ἐξ ὀλίγων βριάει, κὰκ πολλῶν μείονα θῆκεν, ubi redditur, E paucis multiplicat. [Opp. 'A. 5, 96.]

Βριαρὸς, (ὰ, ὸν,) Robustus, Validus. A βία fieri βιαρὸς tradit Etym., e quo fit βριαρός: sed debuit potius e βία deducere βριάω, e quo deinde fiat βριαρὸς, ut ex ἰσχύω fit ἰσχυρός. [Gl. Fortis. "Tryphiod. 19." Routh. Mss. " Thom. M. 862. Jacobs. Anth. 7, 172. Cattier. p. 94. Heyn. Hom. 7, 569. * Βριαρῶς, Brunck. Soph. 3, 506. * Βριερὸς, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * " Βριαρότης, Casaub. Athen. 705." Wakef. Mss.]

Hinc Βριαρόχειρ, (ρος, ὁ, ἡ,) Robustus s. Validus manibus, Cujus manibus robur inest. [" Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 69. Nicet. Eugen. 3, 114. 9, 37. Const. Manass. Chron. p. 12. 26. 78. 116." Boissonad. Mss. Eust. 586, 2=445, 35. Opp. 'A. 5, 96. κάρτει. T. H. ad Thom. M. 862.: * Βριαρὴς, ὁ, ἡ, Nicander Θ. 659. * Βριάρεως, ὁ, Gl. Deus marinus, Buttmann. Lexil. 230. " Heyn. Hom. 4, 678. * Βριαρεὺς, Wolf. ad Hesiod. 118." Schæf. Mss.]

¶ Βρίμη, ἡ, Robur, Potentia. Etym. ex Apoll. R. (4, 1677.) Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου. Hesychio autem βρίμη est ἀπειλὴ, item ἡ γυναικεία ἀῤῥητοποιΐα. [" Jacobs. Anth. 9, 312. Ruhnk. Ep. Cr. 77." Schæf. Mss.]. Et Βριμὰ eid. Hes. ἰσχυρὰ, Valida. Item βριμὸς est μέγας et χαλεπός. [* Βριμόβρυχος, Terrore frendens, vide Ἀστραπόφρικτος. * Βριμόθυμος, ὁ, ἡ, Panyasis ap. Clem. Alex. Protr. p. 30. Ἄρης, Anal. 3, 328. * Βριμώδης, Hermes ap. Stob. Ecl. 1, 52, 41. p. 986.]

¶ Ὄβριμος, vel Ὄμβριμος, (ὁ, ἡ,) Robustus, Validus, Prævalidus. Item, Impetuosus. Il. N. (294.) ὄβριμον ἔγχος, ut et Lat. Valida hasta: Δ. (453.) ὄβριμον ὕδωρ, Impetuosa aqua, vel Rapida. Sed in malam partem sæpe ponitur pro Violento, s. Eo, cujus violenti sunt et furentes impetus; ita enim e Cic. apte reddi posse existimo. Hesiod. Θ. (148.) Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Ubi legitur et ὄμβριμοι. Sic autem passim tam ap. eum, quam alios poët., ac præsertim ap. Hom., quædam exemplaria ὄβριμον, quædam ὄμβριμον habent: quæ varietas itidem in compp. invenitur. Eust. certe a βρῖ deducens, ὄβριμος dicit per pleonasmum et παραγωγὴν fieri, alterius scripturæ nullam mentionem addens. At ego memini me alicubi legere deductionem τοῦ ὄμβριμος ab ὄμβρος, quam sequendo non dubium est, quin potius scr. ὄμβριμος cum μ. Verum ego in antiquioribus et fide dignioribus diversorum poët. exemplaribus scriptis ὄβριμος potius quam ὄμβριμος observasse mihi videor. [" Ὄβριμος, Heyn. Hom. 4, 523. 640. 651. 6, 39. 179. 465. 8, 335. Ruhnk. Ep. Cr. 77. Brunck. ad Gnom. 328., ad Æsch. S. c. Th. 796. Wassenb. ad Hom. 124. Toup. Opusc. 1, 462. Il. Γ. 357. Wolf. Δ. 529. Ilgen. Hymn. 471. Jacobs. Anth. 8, 36. 304. Brunck. Apoll. R. 135., Aristoph. 3, 48. Ὄμβριμος, Ruhnk. Ep. Cr. 77. Brunck. ad Æsch. l. c. Wassenb. l. c. Toup. l. c. Jacobs. Anth. 8, 36. Brunck. Apoll. R. 135., Aristoph. 2, 188. 3, 48. Gesner. ad Orph. 370. ad Dionys. H. 5, 99. Heyn. Hom. 4, 523. 640. 651. 5, 497. 6, 39. 179. 197. 465. 8, 335. * Ὄμβριμη, (sic,) Masomedes 1." Schæf. Mss. " Ὄβριμος, Schol. Lycophr. 452. var. lect." Wakef. Mss.] " Ὀβριμόγυιος, (ὁ, ἡ,) Validos artus habens, " Ceti epith. ap. Opp." ['A. 1, 169. 5, 316. * " Ὀμβριμόγυιος, Const. Manass. Amat. 4, 30." Boissonad. Mss. * Ὀβριμόεθνος, Tzetz. Posth. 738.]

Ὀβριμοεργὸς, Qui aliquid per violentiam facit, Effrænata violentia utens, vel Cujus est effrænata violentia. Utor autem et hic Cic. verbis, cum effrænatam violentiam dico. Il. E. (403. X. 418.) Observa autem, in hoc comp. posteriorem signif. τοῦ ὄβριμος retineri. [" Const. Manass. Chron. p. 133." Boissonad. Mss. Manetho 5, 177. " Heyn. Hom. 8, 335." Schæf. Mss.] " Ὀμβριμοεργὸς, Suidæ ὁ μεγάλα " ἔργα ποιῶν, Magna et ardua facinora edens." [Strabo 14. p. 598. " Heyn. Hom. 8, 335." Schæf. Mss.] Ὀβριμόθυμος, Animo violento præditus, Magnanimus, Hesiod. [* Ὀβριμόπαις, Nonn. D. 10, 277.: 25. p. 664.] Ὀβριμοπάτρη, Minerva ap. Hom. Prævalidum patrem habens, s. Præpotentem. [Il. E. 747.] Od. Γ. (135.) Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. Apud Hesych. est etiam Ὀβριμοπάτηρ et Ὀβριμόπατρις. At in VV. LL. Ὀβριμόπατρος ponitur, a quo sit illud ὀβριμοπάτρη. [" Ὀβριμοπάτρη, Brunck. Aristoph. 3, 48., Kuster. 115. Heyn. Hom. 5, 140. 484. Wakef. S. C. 4, 248. ad Lucian. 1, 359. * Ὀμβριμοπάτρη, Jacobs. Animadv. 251. Brunck. l. c. Kuster. l. c." Schæf. Mss. * Ὀβριμόφωνος, Tzetz. Hom. 267. * Ὀβριμόεις, 247. * " Ὀμβριμαῖος, (α, ον,) Herod. Epimer. 100." Boissonad. Mss.]

Ὀβρίκαλα, quasi ὄβριμα καὶ καλὰ, Leonum catuli, Æsch. (Ag. 147.) Secundum quosdam autem et Luporum catuli, ut addit Eust. Et Βρίκελα, vel Βρίκελοι, Larvæ. Vide eund. Eust. [Vide Blomf. ad Æsch. l. c., Eust. Il. 288, 36. Od. p. 26, 24. 350, 14.] " Ὄβρια et Ὀβρίκαλα sunt qui dicant esse λεόντων " καὶ λύκων σκυμνία, Leonum et luporum catulos,

" Eust. Idem alibi (350.) scribit Erinaceorum et si- " milium animantium catulos ὄβρια et ὀβρίκαλα no- " minari: ut Hes. ὀβρικάλοις generaliter exp. τοῖς τῶν " θηρίων ἐκγόνοις. J. Poll. (5, 15.) habet ὀμβρίκια." ["Ὄβρια, Ælian. H. A. 7, 47. " Valck. Diatr. 200." Schæf. Mss. " Eur. Pel. 8." Wakef. Mss.] " 'Ομβρίας " et 'Ομβρίκια, Poëtæ vocant τὰ πάντων τῶν ἀγρίων " τέκνα, Omnium ferarum catulos, auctore J. Poll. " (5, 15.): Eust. habet ὀβρίκαλα et ὄβρια." [Hermann. Gr. Gr. 21.]

¶ Βριμόομαι, Fremo ira, Excandesco. Xen. K. Π. 4, (5, 5.) Ἐνταῦθα δὲ ἐβριμοῦτο τῷ τε Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις, τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι, i. e., inquit Bud., Excandescebat, Fremebat ira in Cyrum: et quod postea dicitur ὠργίζετο. Hæc Bud. Sed, quamvis de ead. re sequatur ὠργίζετο, multo tamen significantius esse constat βριμοῦσθαι. Paus. autem dicit βριμοῦσθαι esse μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν, et Æl. Dionys. exp. ἀπειλεῖν. Cum autem τοῦ βρέμειν signif. b. v. retineat, fortasse et deductum ab eo videri possit. Ego tamen, uti dixi, Eust. sequi volui. || Βριμᾶσθαι etiam dici, e quorundam sententia refert Eust. [Βριμῶμαι, Gl. Frendo. Aristoph. I. 855. "Ωστ' εἰ σὺ βριμήσαιο. Ubi Schol. 'Οργισθείης. Βριμᾶσθαι γὰρ, τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν· παρὰ δέ τισι καὶ τὸ ἦχον ἀποτελεῖν, ὡς τὸ, Ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλάνθανεν. Sic Schneider. Lex., sed in Kusteri Ed. editum est ἐλανθάνετο.] UNDE Βριμηδὸν ET Βρίμημα deducere malo, quam ab altero. Signif. autem Βριμηδὸν Cum fremitu, et q. d. Fremebunde, Nonn. (Jo. 147, 16.) Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς οἶκτον ἀνέλκων. At Βρίμημα ab Hes. exp. ἐπίπληξις. [" Βριμόομαι, Acta Traj. 1, 225. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Wakef. S. C. 4, 41. Jacobs. Anth. 9, 312. Βριμάω, Acta Traj. l. c. Βριμάομαι, Brunck. Aristoph. 3, 38. Βρίμημα, Ruhnk. Ep. Cr. 77. Jacobs. Anth. 9, 312." Schæf. Mss. " Βριμάομαι, Arrian. Eq. 855." Wakef. Mss.] " Βραμέομαι, Irascor, Per iram clamo, Mu- " gio ut unda maris, VV. LL. Sed sine ullius Au- " ctoris testimonio." [* Διαβριμάομαι, Valde fremo, Themist. Or. p. 261. * Ἐκβριμάομαι, unde * Ἐκβρίμησις, (ἡ,) Aquil. Symm. Hos. 7, 16. Ps. 37, 4. Aquil. Ps. 75, 7. Ezech. 21, 31." Kall. Mss.] Ἐμβριμᾶσθαί τινι, q. d. Fremere in aliquem, Matth. (9, 30.) Marc. (1, 43.) illam Comminationis signif. inclusam habet, quam a Paus. et Æl. Dionysio dari τῷ βριμοῦσθαι modo dictum fuit. Vet. Interpr. Comminari vertit, Beza Graviter interminari. At Jo. 11, (33.) Ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, vertitur Infremuit. Ego hic aliquam horroris signif. eo includi existimo. [" Euthym. Zigab. in Lectt. Mosq. Matth. 1, 10." Boissonad. Mss. " Lucian. 317. Ed. Salmur. Schol. Apoll. R." Seager. Mss. " Gale ad Hermiam 220. Worth. Acta Traj. 1, 225. Lucian. 1, 484. * Ἐμβριμόω, Acta Traj. l. c." Schæf. Mss.] " Etym. et Suid. ἐμβριμᾶσθαι exp. μετ' αὐστη- " ρότητος ἐπιτιμᾷν: Hes. ἐμβριμώμενος, μετ' ἀπειλῆς " ἐντελλόμενος. Verum et act. ἐμβριμῆσαι memine- " runt Hes. et Suid.: hic exp. μετ' ὀργῆς λαλῆσαι, " ille, ἐπιτιμῆσαι, προστάξαι μετ' ἐξουσίας. Rursum " ap. Suid. in Ms. etiam Cod. legitur particip. ἐμ- " βριμούμενος, h. in l.: Καὶ ἅμα γενόμενοι μανιώδεις " καὶ ἐμβριμούμενοι, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. " Est porro inde VERBALE Ἐμβρίμημα, (τὸ,) Suidæ " τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα: Indignatio, Irata reprehen- " sio, vel Comminatio cum austeritate. Hes. tamen " ἐμβριμήματι exp. κινήματι." [Nicet. Ann. 2, 2. * Ἐμβρίμησις, ἡ, Basil. 1, 366. Epiphan. 1, 1020. * Ἀντεμβριμάομαι, Nicet. Ann. 9, 16. * Ἐπεμβριμάομαι, Schneider. Lex. v. Ἐμβριμάομαι. " Insuper increpo, Schol. Æsch. Pr. 73." Wakef. Mss. * Προσεμβριμάομαι, Biel, Thes. * Ἐπιβριμάομαι, Gl. Infrendo, Callim. H. in Del. * " Καταβριμέομαι, Corinna ap. Hephæst. 108. (Κατὰ μὲν βριμούμενοι.)" Boissonad. Mss. Ubi Ms. βριμόμενοι, sed * καταβρίμομαι, pariter ac καταβριμέομαι, sunt verba nihili; leg. βριμώμενοι. * Προσβριμάομαι, Sirach. 13, 4.]

Βριμὼ, (όος, ἡ,) Proserpina, ἀπὸ τοῦ ἐμβριμᾶσθαι ita dicta, ut tradit Etym. Eustathio autem βριμὼ est

A πεπλασμένον δαιμόνιόν τι, φοβερόν. [Draco. 117. " Ruhnk. Ep. Cr. 232. ad Lucian. 1, 484. Pierson. Veris. 103." Schæf. Mss. * Ὀβριμὼ, Lycophro 698. " Ruhnk. Ep. Cr. 232. Pierson. Veris. 103." Schæf. Mss. " Proserpina, Lycophro 1177." Wakef. Mss.]

Βριμαίνω, et ap. Hes. Βριμαίνομαι, Excandesco, βριμοῦμαι, [" Toup. Opusc. 1, 554. Valck. ad Ammon. 226. Jacobs. Anth. 9, 312." Schæf. Mss.] Βριμάζω, Leonis voce utor. Item, ὀργῶ εἰς συνουσίαν, Cypriorum lingua, Hes.

" ΒΡΥΚΩ, Dentibus collisis strido. Hes. enim " βρύκων exp. συνερείδων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, et " βρύκειν esse dicit τρίζειν τοὺς ὀδόντας: exp. tamen " etiam λάβρως ἐσθίειν et μασσᾶσθαι, Avide vorare, " Mandere: itidemque βρύξαι afferens pro δακεῖν et " καταπιεῖν. Ac pro δάκνειν s. τρώγειν ἢ μασσᾶσθαι, " Mordere, Rodere, Mandere, accepit Aristoph. O. " (26.) Βρύκοντ' ἀπεδέσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους. " Athen. 3. Ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει,
B " βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, Mandentem s. Mor- " dentem dentibus. Pro Devorare autem, s. Deglu- " tire et κατεσθίειν, ap. Eund. 7. Μειράκιον ἐρῶν πάλιν, τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ: 8. Βρύκει γὰρ " ἅπαν τὸ παρόν. Eust. βρύκειν esse dicit ταχέως καὶ " μετὰ ἤχου ποιοῦ ἐσθίειν." [Nicander A. 226. βρῦκον στόμα, i. q. μεμυκός. Schneider. Lex. Ælian. H. A. 5, 3. " Thom. M. 173. Wakef. Trach. 987., Phil. 745. et Brunck. Jacobs. Anth. 7, 108. 413. 8, 324. 9, 86. 359. 12, 110. Brunck. Aristoph. 1, 25. Heyn. Hom. 6, 445. 7, 788. Philippus 77. Musgr. Cycl. 358. 371. Mœr. 99. et n. Toup. Opusc. 1, 192. 2, 184. Ammon. 32." Schæf. Mss. " Hippocr. in Etym. M. Nicander A. 419. Θ. 271." Wakef. Mss. Aristoph. A. 301. Εἰρ. 1315.] " Βρυ- " κεδανὸς, Hesychio πολυφάγος, Edax, Vorax: a " βρύκω. Sed addit, quosdam exp. μακρὸς, Lon- " gus." [A Schneidero non agnoscitur.] " Βρυκετὸς, " i. q. βρυγμὸς, teste Eod.: qui etiam addit, Dores " pro eod. dicere βρυκθμός: nisi forte scr. βρυκη-
C " θμός. Βρύκος, Eid. κῆρυξ, Præco: afferenti paulo " post et Βρύοχον pro κήρυκα, sed addit, quosdam " exp. βάρβαρος: alios ἀττέλεβος, de qua posteriore " exp. vide Βροῦκος. Βρουχὸς, ὁ, Præco, VV. LL. " pro quo Βρύοχος, Hes. Βροῦχος, vide Βροῦκος." [Gl. Βροῦχος· Bruchus.] " Βρόκοι, Hesychio ἀττέλε- " βοι, ἀκρίδες. At Βροκὸς, Eidem μωρὸς, Ἕλλην. " Aliquanto post ap. Eund. Βρόκων, ἀμαθὴς, ἀπαί- " δευτος." [Vide Βρυχός. " Βροῦχος, Heyn. Hom. 5, 595." Schæf. Mss.] " Βρύττω, i. q. βρύκω, Edo, De- " voro: s. Cum sonitu quodam labiorum et dentium " collisorum voro. Hes. βρύττειν simpl. exp. ἐσθίειν. " Itidemque Etym. || Βρύττοντες, teste eod. Etym. " et Lex. meo vet., Athenis dicebantur οἱ πυρέττον- " τες: unde βρυχετὸς, ὁ πυρετός. Sed addit Etym., " in Rhet. Lex. exp. etiam ὀρύττοντες." [Schneider. Lex. * Βρυκτικὸς, ἡ, ὸν, Antiphanes ap. Athen. 485. τὴν γραῦν—τὴν βρ., ubi v. nott. et Schneider. Lex.]

" Ἀποβρύκω, Demordeo, vel Abedo, Eubul. Co- " micus ap. Athen. 13. de meretricibus ἀκόσμοις et
D " inscitis, τῶν πράσων ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαττον " τὰς γνάθους, καὶ τῶν κρεῶν Ἀπέβρυκον αἰσχρῶς." [" Jacobs. Anth. 7, 147. 9, 360. ad Mœr. 101." Schæf. Mss. " Leon. Tar. 95." Wakef. Mss. * Ἐμβρύκω, Nicander A. 337. Θ. 824.—χθεῖσα. " Thom. M. 173. ad Lucian. 1, 197." Schæf. Mss. * Ἐπιβρύκω, Anal. 1, 505. ὀδόντα. * " Ἐπιβρύχω, Anthol. Steph. 202. ubi tamen Mss. duo, quos inspexi, habent ἐπιβρύκω." Brunck. Mss. Ἐπιβρύκων, ἀντὶ τοῦ ἐπιβρύχων, Tzetz. Exeg. in Il. 78. " Jacobs. Anth. 7, 413. 8, 307. Toup. Opusc. 1, 192." Schæf. Mss. " Suid. v. Βρύκοντα." Wakef. Mss.] " Καταβρύ- " κω, Commando, Comedo, Hipponax ap. Athen. " 14. λαγώς." [" Jacobs. Anth. 7, 108. 9, 360. Toup. Opusc. 2, 174. 184." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 676. Leon. Tar. 51." Wakef. Mss. * " Παραβρύκω, Parasitor. Unde * Παραβρύκων, οντος, ὁ, Parasitus, idemque vocab. per jocum fingebatur Propr. fuisse nom. hominis cujusdam parasiti, Athen. 1, 4. Καλλιφάνης ὁ τοῦ Παραβρύκοντος κληθεὶς. Qui Pa-

rabrychontis, i. e. Parasiti, filius vocatus est." A Schweigh. Mss. "Sicut παράσιτος et παραμασήτης, 242. Convivam denotat invocatum, qui absque symbola ad convivium venit; sic nom. παραβρύκων, a βρύκω, Mordeo, Rodo, Deglutio, eand. habet signif." Schweigh. ad loc. * Συμβρύκω, Jambl. V. P. s. 194. τοὺς ὀδόντας. "Ad Lucian. 1, 197." Schæf. Mss.]

ΒΡΥΧΩ, Frendo, Strideo dentibus; ut βρύχειν τοὺς ὀδόντας, Frendere dentibus. Acta 7, (54.) Ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. At Epigr. cum sing. θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. Sed ap. Apoll. R. 2, (831.) βεβρυχὼς absolute pro Frendens. [Βρύχει, Gl. Stringit. Draco 117. Soph. Phil. 745.] "|| Pass. βρύχεται, "Hes. exp. μαίνεται, Furit, Insanit." ["Βρύχω, Thom. M. 172. Wakef. Trach. 1072., Phil. 745. Jacobs. Anth. 7, 108. 413. 11, 158. 12, 110. ad Diod. S. 2, 232. Heyn. Hom. 6, 445. 7, 204. 225. 301. 788. Ruhnk. Ep. Cr. 102. Mœr. 99. et n.: Voss Myth. Br. 1, 104. Ammon. 32. Brunck. Trach. 1073., Phil. 745. ad Lucian. 1, 290. Musgr. Cycl. 358. 371." B Schæf. Mss. "Frendo præ dolore, Opp. K. 2, 273." Wakef. Mss.] "Βρύγδην, affertur pro Strictim, Stringendo. Videtur tamen potius esse Compressis dentibus, s. Cum stridore dentium," [Anal. 2, 175. "Jacobs. Anth. 9, 55." Schæf. Mss.] Hinc Βρυγμὸς, (ὁ,) Suidæ, Stridor dentium; [Gl. Stridor.] "Hesychio non solum τρισμὸς ὀδόντων, sed etiam "* ἀκόνησις μύλων: item * κατανάλωσις καὶ νόσος, "ἀπὸ τοῦ βρύχειν, quod est τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα "ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει." [Anal. 2, 275. Nicander Θ. 716. "Thom. M. 173. 245. Wakef. Phil. 745. Heyn. Hom. 6, 445. Græv. Lectt. Hes. 570. ad Mœr. 100. T. H. ad Lucian. Dial. 39." Schæf. Mss.] "Βρύγμα, τὸ, Morsus, δῆγμα, Nicander Θ. (483.) Ἔνθα καὶ οὐτιδανοῦ περ ἀπεχθέα βρύγματ' ἔασσι Ἀττελάβου: nisi malis Rosiones." [* "Ἐριβρυγμὸς, (ὁ,) Quint. Sm. 2, 170." Kall. Mss.] "Βρυχμοὶ, Hesychio ψόφοι, Strepitus. Apud Nicandr. βρυχμὸς legitur etiam usurpatum pro βρυγμὸς s. βρύγμα, h. e. δηγμὸς s. δῆγμα, Morsus aut "Rosio, Θ. (716.) Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο "φάλαγγος, Σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσι." C ["Const. Manass. Chron. p. 90. (521.)" Kall. Mss. "Thom. M. 245." Schæf. Mss. * Βρυχμὴ, ἡ, i. q. βρυχηθμὸς, Quint. Sm. 4, 241. * "Ἀμφιβρύχω, Od. E. 412." Kall. Mss. "Quint. Sm. 5, 375." Wakef. Mss. * Ἐμβρύχω, Nicander Θ. 824. Glossæ: Ἐμβρόχειν· Infrendere. Leg. Ἐμβρύχειν. * Ἐπιβρύχω, cf. Aristid. 2, 394. "Jacobs. Anth. 7, 413. 8, 307. ad Diod. S. 2, 232. Ruhnk. Ep. Cr. 67. ad Lucian. 1, 354." Schæf. Mss.] Καταβρύχω pro βρύχω de Leone dictum in Epigr. ["Jacobs. Anth. 7, 108." Schæf. Mss.] Περιβρύχομαι, in VV. LL. Circumfrendo, [Schneidero susp. "Bas. Hom. 9. p. 87." Wakef. Mss. * Συμβρύχω, Jambl. V. P. 161. "Thom. M. 173." Schæf. Mss. * Ὑποβρύχω, Ælian. N. A. 4, 34. "Polemo 245. Quint. Sm. 7, 470. Ὑποβεβρυχμένος, Hes." Wakef. Mss.] || Βρύχειν, aut cum Etym. βρύττειν, Athenienses dicebant eos, qui febricitabant. Et hinc Βρυχετὸς, (ὁ,) Febris. Apud Hes. est βρυ- D χετῷ, πυρετόν. Fortasse autem occasionem huic signif. præbuit dentium crepitus, quem rigore febris correpti edunt: "Βρυχετῷ, Hes. exp. πυρετὸν, Febrem. Forsan, quoniam in horrore s. rigore febrili βρύχουσι τοῖς ὀδοῦσι." ["Hinc fors, γραῦς * βρυκτική, Antiphanes ap. Athen. 485. Anus febricitans." Schweigh. Mss.]

"Ἐριβρύχης, (ὁ, ἡ,) Valde mugiens, Hesiod. Θ. "832. Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἄσχετον. Dicitur "etiam Ἐρίβρυχος, ut ἐρίμυκος, Suid. (ex Anal. 2, 8.) "ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων, quod exp. * πολυήχων," [Opp. K. 3, 129. Ἀ. 1, 476. 709. "Ilgen. Hymn. 394. Ruhnk. Ep. Cr. 34. Antip. Sid. 11. Lobeck. Aj. p. 269." Schæf. Mss. "Ἐριβρύχης, Eust. Ism. 5. Ἐρίβρυχος, Quint. Sm. 3, 170. 633." Wakef. Mss. * Μεγαλόβρυχος, 5, 188.]

[* "Βρύχιος, α, ον, Strepens, Schol. Apoll. R. 1, 1310." Wakef. Mss. Æsch. Pr. 1090. * "Ὑπερβρύχιος, Ruhnk. Ep. Cr. 34." Schæf. Mss. * Ὑποβρύχιος, Hom. H. in Merc. 116. al. ἐρίβρυχος, Voss Myth. Br. 1, 104. "Ilgen. Hymn. 393. ad Hom. V. p. 40. Ruhnk. Ep. Cr. 34. Heyn. Hom. 7, 301." Schæf. Mss.]

¶ Βρυχάομαι, Rugio, proprie de leonibus, sed dicitur et de nonnullis aliis feris, [Gl. Βρυχῶμαι· Fremo. * Βρυχοῦμαι· Rugio. "De hominibus, Soph. Œd. T. 1265. ὁ δὲ, Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς, τάλας, Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην." Seager. Mss. "Ammon. 145., Valck. Animadv. 32. 228. 231. Alciphro 154. ad Lucian. 1, 290. Brunck. Trach. 1073. Aj. 322. Valck. Oratt. 343. Wakef. Trach. 805. 1072., Phil. 11. Heyn. Hom. 6, 445. 7, 686. Lobeck. Aj. p. 269. * Βρυχέω, Thom. M. 173." Schæf. Mss. "De cervo, Nonn. D. 5, 336." Wakef. Mss.] Βρύχημα, Rugitus, [τὸ, Plut. Mario 2, 507. Alex. 4, 71. "p. 125. Schm. Valck. Hipp. p. 245. Toup. Opusc. 1, 292. 2, 51. Wakef. Phil. 400. Lobeck. Aj. p. 269." Schæf. Mss. "Morientis gemitus, Plut. 4, 118. De leone, Nonn. D. 2, 251. Opp. K. 1, 303. 3, 36. De fluvio, 4, 165." Wakef. Mss.] Et Βρυχηθμὸς, [ὁ, Gl. Fremitus. "Valck. ad Röv. p. xliii. Wakef. Trach. 1072." Schæf. Mss.] Et Βρυχὴ, (ἡ,) Apoll. R. 2, 83. ["Opp. K. 3, 145. Quint. Sm. 5, 392." Wakef. Mss.] Et Βρυχηδὸν, Cum rugitu; Cum fremitu, Epigr. [Anal. 3, 239. ὀδοῦσι μάρψε, i. q. βρύγδην. Apoll. R. 3, 1372. ἐδήιον. "Valck. Phœn. p. 259. Epigr. adesp. 417." Schæf. Mss. "Nonn. D. 29, 309." Wakef. Mss.] Et Βρυχαλέος, (α, ον,) Rugiens. [* Βρυχητὴς, ὁ, "Jacobs. Anth. 7, 413. 11, 158." Schæf. Mss. * Βρυχητικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Lycophr. 729. * Βρυχητίας, ὁ, Nicet. Ann. 18, 4. cf. Τολμητίας, "Const. Manass. Chron. p. 90(=75. 494.)" Boissonad. Mss.]

"Ἀναβρυχάομαι, Infremo, Fremitus s. Rugitus "edo, i. q. βρυχάομαι. Apud Suid. accipitur pro "Cum fremitu et rugitu defleo s. deploro, in h. l. "Ἀλλ' ἦσαν παραπλήσιοι καθήμενοί τε καὶ ἀναβρυχώ- "μενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θέᾳ κυνηγεσίων κατακεκλει- "σμένοις θηρίοις." [Plato Phæd. 1, 117. Schol. Soph. Aj. 318. * Ἀντιβρυχάομαι, Schol. Lucian. Paras. 51.] "Ἐκβρυχάομαι, Rugio, vel potius Vehementer "rugio, ut præp. ἐκ vim significationi addat," ["Eur. Iph. T. 1390. Hel. 1573." Seager. Mss. * Ἐπιβρυχάομαι, Aristid. 2, 394=3, 673. "Nonn. D. 2, 243." Wakef. Mss. * "Καταβρυχάομαι, Eust. Ism. (11. p. 445=)300." Kall. Mss. * Ὑπερβρυχάομαι, Tryphiod. 310. * Ὑποβρυχάομαι, Schneidero susp. "Nonn. D. 43, 321. 42, 240." Kall. Mss. "Adamant. 428." Wakef. Mss.]

[* Βρυχάζω, i. q. βρυχάομαι, Schneidero susp. Æsop. Fab. 246.]

Βρυχανάομαι, Nicander (A. 221.), ap. quem Schol. exp. Ejulo. "Βραυκανᾶσθαι, Hes. dici scribit ἐπὶ τῶν "κλαιόντων παιδίων, ὡς μίμημα φωνῆς, Lat. Vagire." [Dicitur et * Βραυχανάομαι, cf. Philostorg. H. E. 11, 6. Schneider. Lex. v. Βραυκανάομαι.] "Βρυκανήσομαι, Hesychio βοήσομαι, Clamabo, Vociferabor."

ΒΡΥΩ, Scateo, Scaturio, Pullulo. Item, Abundo, Circumfluo, Diffluo. Aristot. de Mundo, Ἑξῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, Scatens, Bud. Ut autem hic dicitur terra βρύειν πηγαῖς, ita etiam dicuntur φυτὰ βρύειν et πηγαί: ut βρύουσιν αἱ πηγαὶ, Basil. Item cum dat. Βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo casu signif. et Circumfluo, Diffluo, Plenus sum: ut exp. ap. Aristoph. (N. 45.) βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις. Sic, Πόλει ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ, Liban. ad Basil. Et Chrys. Τοῖς πολυτιμήτοις καρποῖς τῆς εὐσεβείας βρύειν. Sed et in vet. Proverbio, quod a Plut. et Gal. aliisque multis refertur, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Sic autem et Lat. v. Scatere utuntur. Sed et accus. junctum reperitur βρύω: ut Greg. Εἰ λέπραν ἔβρυες τέως τὴν ἄμορφον πονηρίαν, ἀπεξέσθης δὲ τῆς κακῆς οὐλῆς. Sic in Jac. Ep. 3, (11.) Πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ, sicut et Lat. Mano accus. interdum habet: ποιητικώτερον tamen. Absolute etiam ponitur βρύειν, ut, cum βρύειν terra dicitur, germina emittens, ex interpr. Bud. in Xen. (K. 5, 12.) Ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσι. Et βρύουσα ἄμπελος, Diosc. Pubescens vitis:

item φυτὸν βρύον, Planta pullulans. Sed βρύειν proprie dici de florente olea, e quorundam sententia tradit Eust. Vult autem et J. Poll. βρύειν dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν. [Gl. Scaturio, Germino, Affluo. " De vite, ficu, et olea, Theopomp. ap. Athen. 77." Schweigh. Mss. " Βρύων τὸ ἀγαθὸν, Vir bonitate scatens, Greg. Naz. Ep. 45." Strong. Mss. Lucian. Tragop. 117. Πτελέας ἄνθος βρύει. Themist. Or. 21. Βρύοντα ἐκ τῆς ἀγορᾶς πλοῦτον. Alciphro 3, 31. Ἡ ὑπήνη βρύει θριξί. Anal. 1, 417. Δόμος στεφάνων ἔβρυεν. Fischer. Ind. Palæph. " Ammon. 32. Valck. Diatr. 17. 245. Plut. Mor. 1, 272. Jacobs. ad Meleagr. 2. Lennep. Phal. 195. Mitsch. H. in Cer. 219. Ilgen. Hymn. 563. Alciphro 342.; Wagner. 2, 104. Heyn. ad Apollod. 1049., Hom. 7, 302. Toup. Add. in Theocr. 407. Ruhnk. ad H. in Cer. 455., Ep. Cr. 280. Wakef. Eum. 928. Abresch. Æsch. 2, 127. Jacobs. Animadv. 157. 317. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 388. Huschk. Anal. 27. Paul. Sil. 74. 105. Boissonad. Philostr. 16. 374. 390. 642." Schæf. Mss. " Floreo, cum gen., Athen. 39. Superbio, Æsch. Ag. 177. Opibus, Julian. 71. Barba, Philostr. 644." Wakef. Mss.] Βρύσις, (ἡ,) q. d. Scaturitio, Eust. [" Suid. Schol. Opp. p. 16." Wakef. Mss.]

[* Ἀειβρυής, ὁ, ἡ, Nicander Θ. 846. * Περιβρυής, 531. 841. * Ζωοβρύτης, Philes Wernsd. p. 257. Theod. Prodr. Ep. p. 145. * " Θεόβρυτος, Const. Manass. Chron. p. 94(=78.) * Θεοβρύτης, Poëtaster, cum Wernsd. Phile, p. 40. v. 257." Boissonad. Mss. * Κισσόβρυος, Orph. H. in Bacch. 4.] Πηγόβρυτος, ὁ, ἡ, E fonte scaturiens, VV. LL. [Cf. * Πηγόῤῥυτος. * " Σιτοβρύτις, Poëtaster, cum Wernsdorfii Phile, 207. p. 40." Boissonad. Mss. * " Φωτόβρυτος, Const. Manass. Chron. p. 83. (509.)" Kall. Mss. * " Χαριτόβρυτος, Nicet. Eugen. 6, 526. * Χρυσόβρυτος, Incertus in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 250." Boissonad. Mss.]

[Ἀναβρύω, Ælian. V. H. 3, 43. " Wakef. Eum. 928. Heyn. Hom. 7, 301." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 477. Suid. 1, 527. 2, 460. De floribus, Nonn. D. 7, 346." Wakef. Mss.] " Ἀναβρύχω, i. q. * ἀναβλύω, sed τραχυτέραν habens onomatopœiam, Scaturio, Subsilio. Il. P. (54.) ἔρνος ἐλαίης Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, Cum aqua sufficienter scaturit, qua irrigetur: ut Eust. quoque annotat, ἀναβεβρυχέναι hic accipi ἐπὶ τοῦ ἀναπηγάζειν καὶ ἀναβλυσθονεῖν: sed addens, scribi etiam ἀναβέβραχεν. Similiter Hes. ἀναβέβρυχεν exp. ἀναβάλλει, ἀναπηδᾷ, ἀναβλύζει, ἀναβρύει. Alioqui et ἀναβέβρυκεν scribitur per κ, ab ἀναβρύω, signif. itidem Scaturio, Subsilio: ἀναπηδάω καὶ ἀναβάλλομαι μετὰ ψόφου. Utriusque scripturæ meminit Etym." [Schneider. Lex. " Heyn. Hom. 7, 300. 792." Schæf. Mss. * Ἐξαναβρύω, vide ad Æsch. Eum. 928. Tzetz. Chil. 6. p. 99.] Ἐπιβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus sum. Alciphro (1, 17.) Εὐμεγέθη κάμηλον, μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν. [Theocr. 22, 43. ἄνθεα ἐπιβρύῃ. " Suid. 1, 794." Wakef. Mss. * Καταβρύω, Athen. 11, 6. * Ὑπερβρύω, Lucian. 816.]

¶ Βρυάζω pro βρύω, sed formam habens quam, ut opinor, frequentativam dicere possumus. Utitur quidam ap. Eust. 1631. [" Δέπας ἀφρῷ βρυάζον, Timotheus ap. Athen. 465." Schweigh. Mss. Æsch. Suppl. 885. Orph. H. 32, 7. 52, 10. 72, 4. Epicur. ap. Stob. 159. Βρυάζω κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος. T. H. ad Lucian. 2, 504. Heliod. 5. p. 226. Λαμπρῶς ἤδη βρυάζοντος τοῦ πότου. Duris ap. Schol. Eur. Hec. 915. Αἱ γε γυναῖκες ἐβρύαζον ταῖς Δωρίαις στολαῖς. " Jacobs. Anth. 6, 178. 8, 55. 9, 300. Brunck. Soph. 3, 506. Huschk. Anal. 24. ad Charit. 268. ad Lucian. 1, 414." Schæf. Mss. " Exulto, Synes. 68." Wakef. Mss.] " || Hes. βρυάζει exp. θάλλει: afferens et βρυαζούσης λεαίνης ex Athamante pro ἀκμαζούσης, aut ἐγκύμονος: item τρυφᾷ. Affert et βρυάζειν pro γαυριᾷν, ἥδεσθαι. Βρυάσομαι, Idem exp. ἀναβακχεύσομαι μετά τινος κινήσεως." [* Βρυασμὸς, ὁ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 283. " Ad Lucian. 1, 414." Schæf. Mss. * Βρυάκτης, ὁ, Orph. ap. Stob. Phys. p. 68. H.] " Βρύαθον, Hes. exp. " βρυασμόν." [* Βρυαλὸς, unde * Βρυαλίζω, et] " Βρυα-

A " λιγμὸς, ὁ, Hesychio ψόφος, ἦχος: ET Βρυαλῖκται, " Eid. πολεμικοὶ, ὀρχησταὶ, ex Ibyco et Stesichoro. " AT Βρυαλύζων exp. διαῤῥήσσων, Perrumpens," [Schneidero βρυαλίζων. Cf. Βρυδαλίχα, et Βρυλλολιχισταὶ, et Βαρύλλικα, et Βυλλίχαι, et Βυλλιχίδες; Schneider. Lex.] " Βρυανίων, Hesychio μετεωριζόμενος καὶ * κορωνῶν," [leg. * κορωνιῶν. * Ἀναβρυάζω, i. q. ἀναθορυβέω, Aristoph. 'I. 602.]

[* Βρύζω, i. q. βρυάζω, Archiloch. ap. Athen. 447. " Jacobs. Anth. 6, 178. Huschk. Anal. 24. Toup. Opusc. 1, 230." Schæf. Mss. * " Ἐμβρύζω, Const. Manass. Chron. p. 125., forte * Ἐμβλύζω." Boissonad. Mss.]

[* " Βρυερὸς, (ὰ, ὸν,) Georg. Alex. Vit. Chrys. 177. Χαίροις ὁ ἀποκτείνας τὸν βρυερὸν καὶ αἱμόβορον λέοντα τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ." Seager. Mss. Si sana est lectio.]

¶ ΒΡΥΟΝ, (τὸ,) Muscus. Plin. 12, 23. Sphagnos in Cyrenaica provincia maxime probatur: alii βρύον vocant. Et paulo post, Sunt enim hoc nomine cani ar-
B borum villi, quales in quercu maxime videmus, etc. Vocari ajunt et σπλάγχνον a Gal. et Diosc. || Θαλάσσιον, Muscus marinus, Alga. || Βρύον, Herba Lupus salictarius dicta, officinis autem Lupulus. || Herba, quæ et λειχὴν, quæ super saxa nascitur et rorulentis petris adhæerescit. || Uva, i. e. Fructus populi albæ, e quo populeum unguentum conficitur. || Democrito dicta etiam ἡ καύκαλις, Diosc. Vide Gorr. [Gl. Alga, Lana marina, Muscus. Theophr. H. P. 3, 6. Diosc. 1, 20. Hippocr. 610. Θαλάσσιον, ὃ ἐπὶ τοὺς ἰχθύας ἐπιβάλλουσι. Schneider. Lex. " Thom. M. 883. Jacobs. Anth. 8, 220. 9, 37. 143. Heyn. Hom. 7, 302. Schreber. ad Theocr. 325. Bergler. Alciphr. 274." Schæf. Mss. " Flos plantæ, Nicander Θ. 71. 899. Alga, 416." Wakef. Mss. * Βρύος, Gl. Rigor. Joel. 2, 20. * Βρύορος, Herba, Theophr. H. P. 9, 12. cf. Θύορος.] Βρυοφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Muscifer, Musci fertilis, Theophr. C. P. 2, 15. [δάφνη, cf. H. P. 3, 11. * " Ἔμβρυος, Muscosus, Algosus, Nonn. D. 1052." Wakef. Mss.] Βρυώδης, (ὁ, ἡ,) Muscosus. Item, Mol-
C lis, Friatilis, Fluxus. Gal. ad Glauc. 1. Βρυώδη καὶ διαῤῥέουσαν σάρκα eos habere dicit, qui facile afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione. Hæc Bud. Affert autem et Gorr. ex ipso Gal. Meth. Med. 3. βρυῶδες dici Quod molle nimium est, et more algæ, quæ βρύον dicitur, fragile, vel potius in morem algæ cedens. [" Βρυώδη, Algosa loca, Aristot. ap. Athen. 308." Schweigh. Mss. " Ælian. H. A. 879. Fœtidus, Hes. Suid." Wakef. Mss. * Βρυόεις, εσσα, εν, Nicander A. 371. στάχυν, 478. ἄνθεα, 208. ποταμοῖο, Θ. 893. μαράθου. " Algosus, Nonn. D. 1, 203. 34, 4." Wakef. Mss.] Βρυόω, q. d. Musco oppleo. A cujus pass. est βρυωθεὶς, Musco oppletus, Musco obsitus. Aristot. de Color. 386. [Βρυοῦσθαι, Gl. Muscari.]

" Βρυωνία, ἡ, Bryonia: Vitis alba. Ita enim Diosc. " 4, 184. Ἄμπελος λευκή· οἱ δὲ βρυωνίαν· οἱ δὲ, ὀφιοστάφυλον. Idem et βρυωνίαν μέλαιναν commemorat, eand. esse dicens cum Vite nigra: Ἄμπελος μέλαινα, inquit, c. seq. init., οἱ δὲ βρυωνίαν μέλαιναν, οἱ δὲ Χειρώνειον ἄμπελον. At Plin. 23, 1.
D " Vitis alba est, quam Græci Ampeloleucen, alii " Ophiostaphylon appellant. Et aliquanto post, Ossa " infracta extrahit in aqua imposita, ut bryonia: " quare quidam hanc albam bryoniam vocant. Alia " vero nigra efficacior in eodem usu. Et mox, Est " ergo et nigra, quam proprie Bryoniam vocant, alii " Chironiam, alii * Gynæcanthen, aut Aproniam: " similem priori, præterquam colore. Forsitan autem βρυωνία dicitur, quoniam, ut ἡ ἀγρία ἄμπελος " ap. Diosc., quam Cratevas quoque βρυωνίαν appellat, fert ἄνθος ὡς τρίχας βρυώδεις. Rursum Diosc. " 3, 140. tradit τὸ φύλλον s. * ἐλαιόφυλλον a nonnullis βρυωνίαν vocitari: pro quo perperam βρυονίαν " habent vulg. Edd., et quod in ejus genere θηλυγόνον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ὥσπερεὶ βρύον: unde et nomen ei impositum esse existimo. Plin. vero " et aliam bryoniam memorat, 24, 9. At superior " Βρυωνία DICITUR Βρυωνὶς quoque a Nicandro Θ. " (858.) Δαύκειον, ῥίζας τε βρυωνίδος. Ibi enim Schol. " annotat eum τὴν βρυωνίαν ὑποκοριστικῶς dixisse

" βρυωνίδα: a Crateva autem eam * σταφύλιον no-
" minari, et ἄμπελον ἀγρίαν, et Χειρώνειον." [* Βρυώνη, 939. Dicitur et * Βρυωνιὰς, ἡ, Schneider. Lex.]

"ΕΜΒΡΥΟΝ, τὸ, q. d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον, Infans utero conclusus; Infans, qui gestatur in utero. Item generalius, Fœtus, qui est in utero. Dicitur enim et de brutis. Lucian. (1, 228.) Οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. Et passim ap. Diosc., ut, cum dicit ἔμβρυα κτείνειν, et ἔμβρυα ἄγειν vel κατασπᾶν, item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. Plin. autem Partus etiam interpr., ut, cum pro his Diosc. de Anthemide dictis, Πινομένη δὲ καταμήνια ἄγει, καὶ ἔμβρυα, καὶ λίθους, καὶ οὖρα, scribit, Pellit mortuos partus, item menstrua, in potu, et urinam calculosque. De Brutis autem utitur Aristot., ut cum ἐλεφάντων ἔμβρυα dicit. Ceterum Gal. de Sympt. Causis 1. tradit fœtum duobus primis mensibus nondum ἔμβρυον vocari, sed κύημα. || Apud Hom. autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu sc., qui a paucis diebus ex utero prodierit: Od. I. (244.) de brutis, Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Sed et Aristot. de avibus etiam exclusis, ἔμβρυον dicit, ut habent VV. LL. At Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit, ut videbis in Βρέφος. [Gl. Embrium, Fœtus. Palæph. 2, 3.] ||Ἔμβρυος adj., ut in Hippiatria, Σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάζεσον μετὰ πτισσάνης. Item Genitalis, vel Prolificus, ut Bud. vertit ap. Theophr. C. P. 1, 1. p. 120. Ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ ταύτην δύνασθαι τηρεῖν, i. e., inquit Bud., Humorem prolificum, vel σύμφυτον. Ab Eod. ibid. 1, 4. κιττὸς esse dicitur ὅλος ἔμβρυος, vel ὅλως, ut alii legunt, ubi a quibusdam ἔμβρυος vertitur Genitalis s. Fœcunda, non autem Vivax, cum Gaza, quod, Plin. etiam teste, hedera, ut rubus, e sese nascatur iterum, seipsamque sua fœcunditate propaget. [Theophr. C. P. 5, 4. Εἰ ἐπιπέσοι σπέρμα καὶ ἔμβρυον γένοιτο. Aristot. de Sensu c. 3. Τὰ πάμπαν ἔμβρυα. " Æsch. Eum. 948. Toup. in Schol. Theocr. 217. Ἔμβρυος, Heyn. Hom. 8, 408. * Ἐμβρυόω, Porson. Med. 31. * Ἐμβρύειον, Aristoph. Fr. 274." Schæf. Mss. "Ἔμβρυος, Fabric. B. G. 2, 646." Wakef. Mss.] " Ἐμβρύων, ωνος, ὁ, " Infans, VV. LL. sine exemplo." [* Ὑπέμβρυον, Od. I. 245. ὑπέμβρυον (al. ὑπ' ἔμβρυον) ἧκεν ἑκάστῃ, Schol. ὑπέθηκεν ἔμβρ. " Suid. Etym. M." Wakef. Mss. * Ὑπεμβρυόω, Sophocles ap. Clem. Alex. Str. 716. " Valck. Diatr. 64. Brunck. Soph. 3, 475. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. 31." Schæf. Mss.] " Ἐμβρυοδόχος, (ὁ, ἡ,) Receptor τοῦ ἐμβρύου, Lucian. " Lexiph. (184.) Τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον." [* Ἐμβρύοικος, ὁ, ἡ, Philippi Epigr. 5. " ad Hesych. 1, 1451. n. 7." Dahler. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 143. Toup. Opusc. 2, 124." Schæf. Mss. " Suid. v. Βρύχιος." Wakef. Mss.] Ἐμβρυοθλάστης, (ὁ,) Uncus s. Spiculum ad educendos fœtus, mortuos præsertim, VV. LL. Sciendum est tamen, hoc instrumentum, quod Æneum spiculum Tertull. de Anima vocat, non ab educendo fœtu, sed potius a confringendo s. contundendo, ἐμβρυοθλάστην appellari; eoque respexisse puto Tertull., cum de infanticidii officio sic nominatum scribit, et addit, Utique viventis infantis peremtorium. Quæ etiam refragantur iis, qui ἐμβρυοθλάστον ad educendos præsertim mortuos fœtus usum fuisse volunt. Sed ap. eum ἐμβρυοπάκτην habent vulg. Edd. pro ἐμβρυοθλάστην, ut multi admonuerunt. Putatur autem idem esse instrumentum, quod aliis nominibus ὄνυξ et πίεστρον, item ἑλκυστὴρ, θλάσις, necnon Ἐμβρυουλκὸς vocitetur. [* Ἐμβρυοκτόνος, ὁ, ἡ, Canon 92. Concilii in Trullo, Suicer. Thes. " Basil. Cæsar. Episc. in Zonar. Exp. p. 63." Boissonad. Mss. * Ἐμβρυοτομέω, Gl. Exseco.] Ἐμβρυοτομία, ἡ, Umbilici sectio in fœtu recens in lucem edito. Vide J. Poll. [Ἐμβρυουλκὸς, ὁ, Gal. Lex. Hippocr. * " Ἐμβρυουλκέω, Columell. p. 611." Wakef. Mss. * Ἐμβρυουλκία, ἡ, Spohn. de Extr. Odyss. Parte. " Olympiod. Ms. in Plat. Gorg." Routh. Mss. * " Ἐμβρουλκία, Theoph. Nonn. c. 206." Boissonad. Mss.]

A ΒΥΒΛΟΣ, ἡ, Papyrus, S. Eust. Ex hoc est Prov. Βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ αἰτεῖ στάχυν μέγαν, de quo lege Suid. Ex hoc funes fiebant: unde βύβλινον σχοινίον dicebatur; quod tamen alii volunt esse Cannabinum, alii e Philyra. Vide Eust., qui et calceamenta βύβλινα in usu fuisse testatur. Quoniam autem et chartæ e byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro Libro accipitur: sed scribitur et βίβλος. Theophr. Καὶ ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους, καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνὰς, καὶ σχοινία, καὶ ἕτερα πλείω, καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία. Herod. dicit διφθέρας Iones vocasse τὰς βίβλους, quod penuria βίβλων uterentur διφθέραις, Pellibus, caprinis et ovinis. || Βύβλος, Phœnices urbs antiquissima, Steph. B. [Theophr. H. P. 5, 9. Diosc. 1, 116. Æsch. Suppl. 774. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν, Theopomp. ap. Athen. 15. p. 464. Schw., Plut. Ages. 36. στεφανωτρὶς, Ælian. Fr. ap. Suid. φάκελον βύβλον. Barker. in Classical Journal T. 15. p. 28. Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 223. " Jacobs. Anth.
B 6, 146. 8, 142. 390. 9, 259. 282. 10, 225. 11, 380. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 167. Lexx. Gr. Tittm. 389. Phrynich. Ecl. 133. ad Mœr. 257. Wessel. Ep. ad Venem. 5. Toup. Opusc. 2, 56. ad Od. Φ. 391. ad Diod. S. 1, 91. ad Herod. 399. 440. * Βύβλον, Jacobs. Anth. 7, 401. Statyll. Fl. 9." Schæf. Mss.]

Βύβλινος, (η, ον,) Papyraceus. Exp. et Cannabeus, item Scirpeus, ut βύβλινα ὅπλα ap. Herod. (7, 25.) Ατ Βύβλινος οἶνος, Hesiod. Vinum e regione Thraciæ, quæ Byblia dicitur. Alii autem ab Urbe dicta Byblia, alii a Byblo Fluvio Naxi insulæ, alii aliunde derivari putant. Scribitur autem et Βίβλινος. [Herod. 2, 35. Joseph. A. J. 2, 9, 4. 19. " Lucian. 3, 455. Athen. 1, 47. ad Od. Φ. 391. ad Herod. 399. 522. 628. Toup. Emendd. 1, 261. Brunck. ad Gnomic. 331." Schæf. Mss. * Βυβλινοπέδιλος, ὁ, ἡ, Eust. Od. 21, 391.] " Βύβλιοι, Cives urbis Βύβλου, Hes." [" Phrynich. Ecl. 134." Schæf. Mss.] Βυβλίον, (τὸ,) Papyracea charta, in qua nihil scriptum est: at Βιβλίον, in qua scripsimus, ut vult Etym.: sed Hes. βυ-
C βλία exp. βιβλία, eand. utriusque scripturæ signif. esse ostendens. || Item Βύβλιον, Funiculus nauticus, non tamen e Byblo, i. e. Papyro Ægyptia, confectus, sed ex herba ei simili. Sic in VV. LL.: at Eust. habet βύβλινον σχοινίον. [Aristoph. O. 975. 1037. Dionys. H. 2, 272. 317. " Huschk. Anal. 65. Brunck. Aristoph. 2, 176. ad Dionys. H. 6, 1116. ad Herod. 679., Add. ad 62. Mœr. 95. et n.: Bibl. Crit. 4, 105." Schæf. Mss.] Βυβλάριον, Chartula e papyro. In Epigr. βυβλαρίων σητοκόπων, ubi Lascaris ait intelligi Papyrum pertusam instar trabeæ, quæ tundit glebas segetis et frumentorum. Sic VV. LL., de quorum suspecta fide dicetur in Σητοκόπος. [" Jacobs. Anth. 9, 450. * Βυβλίδιον, ad Charit. 469. Bergler. Alciphr. 141." Schæf. Mss. * Βυβλιακὸς, ἡ, ὸν, pro βιβλ. Athen. p. 22. " Casaub. 1, 73. Huschk. Anal. 158." Schæf. Mss.]

¶ Βίβλος, ἡ, Liber. Dem. (313.) Τὰς βίβλους ἀνεγίνωσκες. Lucian. (1, 833.) Ἄχρι τοῦ καὶ μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ. [Gl. Codex. Βίβλῳ θέσπιδι,
D Nonn. Jo. 293, 14. βίβλων ἄνθεσι ποίμαινε, 260, 21. ἀμοιβάδα βίβλον ἑλίσσων, 99, 24. γραφικῆς βίβλοιο, 136, 2. Βίβλος sub., Greg. Cor. 71. 106. 853. Theophr. H. P. 4, 9. " Phrynich. Ecl. 132. Jacobs. Anth. 11, 380. Fabric. B. G. 1, 184. ad Herod. 399. * Βιβλογράφος, (ὁ, ἡ,) Phrynich. (l. c.) 30. ad Thom. M. 152." Schæf. Mss. * " Βιβλοπώλης, (ὁ,) Phrynichus Bekkeri p. 29." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 655.] Βιβλοφόρος, vide Βιβλιοφόρος, [Schneidero susp. Lobeck. l. c. " Ad Thom. M. 152." Schæf. Mss.] Βιβλάριον, τὸ, [J. Poll. 7, 210. Lucill. Epigr.] Ετ Βιβλαρίδιον, Libellulus, Apocal. [10, 2.] " Βιβλίδες, (αἱ,) Etymologo τὰ βιβλία, Li-
" bri s. Libelli. Item σχοινία τὰ ἐκ βίβλου πεπλε-
" γμένα, Funes e byblo s. papyro nexi. Sed tunc
" scr. foret potius βυβλίδες." [* Βιβλιδάριον, τὸ, Aristoph. ap. J. Poll. 7, 210. Phot. Bibl. p. 97. " Heyn. ad Apollod. 940." Schæf. Mss.]

Βιβλίδιον, (τὸ,) Libellus. Dem. (1283.) Ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ

πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ ποιῆσειν τὰ δίκαια. [Anal. 2, 370. Lex. Polyb. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 130. "Strato 50. Toup. ad Longin. 371., Opusc. 1, 395. Koppiers. Obs. 150. Bergler. Alciphr. 141. ad Lucian. 1, 231. Valck. Callim. 6. ad Charit. 348." Schæf. Mss.] Ετ Βιβλίδριον, Eust. A

¶ Βιβλίον, (τὸ,) Libellus. Sæpe autem pro βίβλος, Liber: vide Theophr. l. c. Lucian. (2, 41.) Τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν. Et λεπτόγραφα βιβλία, ap. Eund. Quidam Comicus ap. Athen. Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. Item βιβλίον i. q. γραμματεῖον. Exp. et Tabellæ. Bud. e Plut. affert pro Libello supplice. [Gl. Libellus, Codex, Liber, Libellulus, Codiculus. Βιβλία· Libri. Βιβλίον sub., Greg. Cor. 71. 106. 853. "Brunck. Aristoph. 2, 176. Chapman. ad Ulpian. p. xlii. Paus. 1, 45. Mœr. 95. et n.: Fabric. B. G. 1, 184. ad Herod. 440. 679. Wolf. Prol. Hom. 83. Epistola ad Ammian. 1, 182. Wagner. Conf. c. Λόγος, Schneider. ad Xen. K. 'A. 1.; cum Βίος, Heyn. Hom. 5, 728. Müller. Notit. 6, 8. B. sub., Fischer. ad Palæph. 4. De quant., Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss.] B

Βιβλιογράφος, (ὁ, ἡ,) Librorum scriptor, Librarius, [Gl. Librarius, Libello. J. Poll. 7, 211. Lucian. 873. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 144.: Βιβλιογρ. et βιβλιαγρ., Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 70. 655. "Βιβλιογρ., ad Phalar. 317. ad Diod. S. 1, 140. Thom. M. 152. Βιβλιαγρ., ibid. ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss.] Ετ Βιβλιογραφία, (ἡ,) Librorum scriptio, ab ea signif., a qua dicitur Scriba, Diosc. 1. Ἄλλος δὲ συριγγίας πολύσαρκος, πυκνογόνατος, εἰς βιβλιογραφίαν ἐπιτήδειος. [" Ad Phalar. 377. ad Thom. M. 152." Schæf. Mss.] Βιβλιοθήκη, (ἡ,) Bibliotheca, Libraria, Gell. [Lex. Polyb. J. Poll. 7, 211. Athen. 203. 214 Diod. S. 1. p. 32. "Græv. Lectt. Hes. 613." Schæf. Mss. * Βιβλιολάθας, ὁ, Athen. 139. Lobeck. l. c. 638. Βιβλιοπώλης, Bibliopola, Librorum venditor, [Gl. Libellio. Spohn. l. c. J. Poll. l. c. Dionys. H. 2, 163. * Βιβλιοπωλεῖον, τὸ, Athen. 1, 2. * "Βιβλιορράφος, Phrynich. Ecl. 30." Schæf. Mss.]

Βιβλιοφόρος, Librum ferens, Tabellas ferens, Tabellarius. [" Const. Manass. Chron. p. 87." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. Βιβλιοφόρος et βιβλιαφ., Lobeck. l. c. 656. (ubi et * Βιβλιοφόριον, τό.) Diod. S. 2. p. 80. "Βιβλιοφόρος, ad 1, 140. 420. 719. Toup. Opusc. 1, 521. Schweigh. ad Polyb. 5, 66. ad Thom. M. 152. Βιβλιαφ., ibid. ad Diod. S. 1, 140. 2, 325." Schæf. Mss.] Ετ pro eod. Βιβλοφόρος e Polyb. citatur. [* "Βιβλιοφύλαξ, (ὁ, ἡ,) Tzetz. Chil. 7, 964." Boissonad. Mss.] Βιβλιοφυλάκιον, (τὸ,) Locus, ubi servantur libri; ea forma, qua dicitur γαζοφυλάκιον. C

Βιβλιακὸς, (ἡ, ὸν,) Librorum volutator, In librorum lectione versatus. Plut. (1, 99.) Ἄνδρα Ῥωμαίων ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατον: ubi Ald. Ed. βυβλιακώτατον habet cum υ, Qui summam historiæ cognitionem e plurimis libris petitam habebat. Ita enim vertendum puto, non simpl., ut alii reddunt, In historia versatissimum. [Gl. Librosus. "Βιβλιακοὶ * χαρακεῖται, s. rectius * χαρακῖται, Libris circumvallati, Timo Psellographus ap. Athen. 1, 22." Schweigh. Mss. "Julian. Æg. 63. Timo Phlias. 36. Casaub. Athen. 1, 73." Schæf. Mss.] D

[* Ἄβιβλος, ὁ, ἡ, Qui libris caret, Diod. S. Fr. L. 7. p. 671. * Ἀβίβλης, Tzetz. Chil. 6. p. 106.; 8, 141. * Ἐξάβιβλος, Erotian. p. 1. * Ἑβδομηκοντάβιβλος, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 374. * Μονόβιβλος, ἡ, et ADJ. * Μονόβιβλος, ὁ, ἡ, unde Μονόβιβλον, τὸ, sub. σύγγραμμα, "Suid. v. Φιλάγριος, cf. Gesner. Thes. h. v. ubi et * Μονοβίβλιον, (τό.)" Kall. Mss. "Μονοβίβλιον, Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 37." Bast. ad calcem Scap. Oxon. "Μονόβιβλος, ὁ, Reitz. ad Theophil. 1237. ἡ, Meurs. ad Apoll. Dysc. 73. Tauchn. τὸ, Schol. Aristoph. Π. 321." Schæf. Mss. * Πολύβιβλος, Athen. 249. "Euseb. V. C. 10." Boissonad. Mss. * Τετράβιβλος, Friedemann. l. c. "Fabric. B. G. 1, 16." Schæf. Mss. * Φιλόβιβλος, Strabo 906.]

ΒΥΘΟΣ, ὁ, Fundum, vel Profundum, subst. Imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσεῖν. Et ἐκ βυθοῦ, Funditus. Plut. Fabio, metaph. Ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης. [Gl. Altum, Profundum, Gurges. Draco 28. Polyb. 2, 10, 5. 16, 3, 2. Lucian. 479. Diod. S. 11. p. 252.; 13. p. 351. "Jacobs. Anth. 11, 209. Bergler. Alciphr. 10. ad Herod. 205. ad Callim. 1, 153. Athen. 1, 22." Schæf. Mss. * Βυθόδρομος, ὁ, ἡ, Pisid. M. O. 993. p. 412. "Phile p. 74." Boissonad. Mss. * Βυθοδρομέω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 617. Theod. Prodr. Ep. p. 62.] Βυθοτρεφὴς, (ὁ, ἡ,) In profundo nutritus. At VV. LL. e Macc. βυθοτρεφὲς κῆτος, In profundo utero nutriens. [* "Βυθοτρόφος, Const. Manass. Chron. p. 135(=112.)" Boissonad. Mss.]

Ἄβυθος, ὁ, ἡ, Profundissimus. Proprie Fundo carens: a βυθὸς, Fundum, præfixo ἀ priv. Plato Parmenide (130.) Δείσας μή ποτε εἴς τινα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Ita enim legitur in vetustissimis et fide dignissimis exempll., non ἄμυθον, ut in vulg. Edd., et eleganter dicitur, Ne in carentem fundo garrulitatem incidens, peream: tanquam in puteum aliquem, aut flumen aliquod fundo carens. "Ἀβυδὸν, Hesychio βαθὺ, Profundum: pro quo potius dicitur ἄβυθον, vel ἄβυσσον." [* Ἐγγαστρίβυθος, ὁ, ἡ, Lucian. 5, 198. Πολὺς βορβορυγμός· ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι, perperam pro ἐγγαστρίμυθον. * Πολύβυθος, Schneidero susp. "Philo J. 1, 6." Wakef. Mss.]

[* "Βυθὶς, (ἡ,) pro βάθος, Etym. M." Wakef. Mss. * Βυθίτης, ὁ: UNDE * Βυθῖτις, ἡ, Anal. 2, 215. ψάμμος: "Philippus 12. Toup. Opusc. 1, 152." Schæf. Mss.]

[* Βυθάω, Nicander Θ. 505. βυθόωσα pro βυθῶσα. * "Ἀβύθητος, Opp. 'A. 2, 216." Wakef. Mss.] "Βυθμὴν s. Βυθμὸς, Hesychio πυθμὴν et ἄντρον, Fundum, Antrum, s. Specus," [a Schneidero non agnoscitur.]

Βύθιος, (α, ον,) Qui est in profundo, Profundus. Lucian. (1, 295.) Οὐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι. Et ap. Eund. pro Summerso, et non emergente, Bud. Et βυθίῃ ναυμαχίῃ, Epigr. Quæ fit sub fluctibus. Ibid. τὰ βύθια, Aquatilia, ut habent VV. LL. [Βύθιος, Gl. Mersus, Mersio. Βύθιον· Profundum. Opp. K. 2, 62. Plut. Crasso 22. "Lucian. Ep. 15. ad Charit. 328. 481. 674. Τὰ βύθια, Jacobs. Anth. 7, 235. Toup. Opusc. 2, 224." Schæf. Mss. "Demersus, Philo J: 584." Wakef. Mss.] HINC Βυθίως, Sub fluctibus, VV. LL. Ετ Ἐμβύθιος, i. q. βύθιος, ut ἐμβύθιος πέτρα, Anthol. quæ et ὕφαλος. Et ἐμβύθιοι κόγχαι, Athen. In alto mersæ, Bud. qui et addit τῷ ἐμβυθίῳ opp. τὸ ἐπιπολάζον καὶ ἀνωφερές. ["Ἡ ἐμβύθιος πίννη, Isidor. ap. Athen. 3, 94. Εἰς τὰς ἐμβυθίας θαλάμας δύνειν εἰώθασιν αἱ πίνναι, ibid. 93." Schweigh. Mss. "Alex. Æt. 1. Bianor 12. et Jacobs." Schæf. Mss. "Opp. 'A. 4, 246." Wakef. Mss. * Ὑπερβύθιος, Anal. 2, 156. perperam pro ὑπερ β. "Jacobs. Anth. 9, 10." Schæf. Mss.]

Βυθίζω, In profundum jacio, Demergo. Polyb. 2. Μίαν δὲ πεντήρη σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν ἐβύθισαν. [Gl. Utrino, (l. Urino,) Commergo, Mergo. Βυθίζει· Mergit, Pessumdat. Βύθισον· Merge. "Ad Diod. S. 1, 333. 417. Bergler. Alciphr. 53. ad Corn. Nep. 258. Jacobs. Exerc. 2, 120. ad Charit. 307." Schæf. Mss. * Βυθισμὸς, ὁ, Heliod. 9. p. 449. "Const. Manass. Chron. p. 22(=18.=42. Meurs.)" Boissonad. Mss. * Ἐκβυθίζω, Callistr. 14. p. 907. * Ἐμβυθίζω, Plut. de Sol. Anim. 10, 81=981. * Ἐπιβυθίζω, Theophyl. Epist. Ἐπεβύθισε τὰ νεόγονα τῶν ἀμπέλων.] Καταβυθίζω, i. q. βυθίζω, et quidem magis in usu, [Gl. Demergo, Pessumdo, Terent. Andr. Me aut herum pessumdabunt. Hippocr. 1284, 25. Diod. S. 15. p. 475. "Ad Herod. 446." Schæf. Mss. * Καταβυθισμὸς, ὁ, Gl. Demersio. * Ὑποβυθίζω, Gl. Submergo.]

¶ Βυσσὸς, i. q. βυθός: ut ἐς βυσσὸν χωρεῖν pro Pessum ire, q. d. In imum gurgitem delabi. Βυσσὸς ap. Herod. pro βυθὸς, Suid. Vide Ἄβυσσος. [Βυσσὸν, Gl. Profundum. Βυσσὸς, "ad Herod. 205. Heyn. Hom. 8, 608." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 355. Lex. Hippocr." Wakef. Mss.] HINC Βυσσόθεν, E profundo, Ex imo, [" Eratosth. ap. Athen. 2, 37."

Schweigh. Mss. Soph. Antig. 596. " Jacobs. Anth. 6, 314." Schæf. Mss. "Musæus 115." Wakef. Mss.] " Βύσ-" σα, ἡ, Fundum, βυθὸς, unde ἄβυσσος, VV. LL.: sed " sine ullo testimonio. Quamobrem et suspecta est ea " vox. Ἄβυσσος autem a βυσσὸς derivatum est." [Opp. Ἁ. 1, 453, 5, 176. Anton. Lib. 15. " ad 70. 106. Verh." Schæf. Mss.] (A)

Ἄβυσσος, ὁ, ἡ, i. q. ἄβυθος, Fundo carens. Nam Iones βυσσὸν dicunt pro βυθὸν, inquit Suid. subjungens tamen aliam etym., quæ et ap. Etym. habetur: a δύω, Subeo, Ingredior, per mutationem fit βύω: hinc βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βέβυσαι, unde βυσσὸς et ἄβυσσος, Quo nemo ingreditur ob profunditatem. At Etym. v. Ἀκροβυστία, dicit, A βύω, Tego, Operio, βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βύστης καὶ ἀκρόβυστος: hinc etiam ἄβυσσος, nam ex ἄβυστος fit ἄβυσσος, mutando τ in σ, dando ipsi α vim intendendi, Locus, qui a multitudine aquarum operitur. At ego malim priorem illam etym., ut longe simpliciorem, sequi, quam modo e Suida protuli: qui etiam exp. ἄβυσσος, Quam ne βυθὸς quidem, Fundus, capere possit. Sequendo (B) autem hanc simpliciorem, uti dixi, etym., simplicior mihi videtur hæc exp. ἄβυσσος, Fundo carens, ex α priv. et βυσσὸς, Fundum. Eust. autem ait, βυσσὸς, quod epitasi, aut per pleon. fit ἄβυσσος. At si in ἄβυσσος pleonasticum esset α, nihil aliud signif. quam βυσσὸς, Fundum, cujus signif. exemplum desidero. Sed utrovis modo formetur hoc nom., constat ut adj. passim usurpari; sic λίμνη ἄβυσσος, Aristoph. B. (138.) Lacus s. Palus fundo carens, in immensum patens, immensæ altitudinis aut profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, Fundo carens profunditas, i. e. Immensa. Strabo 17. Περὶ τὰς νήσους τὰς πρὸς τῇ Συήνῃ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου εἶναι, καὶ βάθος ἄβυσσον ἔχειν τὸν πόρον κατὰ τοῦτον τὸν τόπον. Notat autem hic locum Herod. 2. Τὰς ὧν δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου ἐούσας ἀβύσσους. Ibid. βυσσὸν habes pro βυθὸν, Ion., ut modo dictum est. Sic ἄβυσσα χάσματα dicit Eur. Phœn. (1599.) Sic ἄβυσσον πέλαγος, Æsch. (Suppl. 479.) Sic ἄβυσσον πλοῦτον metaph. Divitias fundo carentes, S. c. Th. (957.) Sic ἀργύριον ἄβυσσον, Aristoph. (A. 174.) (C) ‖Ἄβυσσος subst. positum Suid. profert e Davide, ut LXX. eum interpr. Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται. Aliquoties extat in N. T., præsertim in Apoc., ubi Arethas tradit ἄβυσσον vocari Magnam profunditatem primi elementi, aut per privationem τοῦ βεβύσθαι, quasi dicas, quæ non βέβυσται, Non operta, nec obturata est, sed magno hiatu semper patet, aut ex eo, quod magnam profunditatem habeat, ut α accipiatur ἐπιτατικῶς. Lat. Vorago aquarum hoc sensu dici possit. Videtur tamen aliquam emphasin habere Abyssus in Sacris literis, ideoque retineri solet etiam a Lat. Interpr. ‖ Ἄβυσσον, Proserpinæ templum. Vide Suid. Est item Lacus ap. Argos, Hes. [Ἄβυσσος, Gl. Profundum, Abyssus. " Kuster. Aristoph. 237. Dionys. H. 4, 2362. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 72. Toup. Opusc. 2, 157. ad Lucian. 1, 303. ad Diod. S. 1, 349. Adj., ibid. Toup. l. c." Schæf. Mss. * Ἀβύσσιον ὕδωρ, Nicet. Paphl. in Laudem Philippi Apost. 383." Kall. Mss. * Ἀβυσσοτόκος, (ὁ, ἡ,) Abyssum habens s. pariens, Theod. Prodr. Epigr. p. 13.] (D)

Βυσσοβαρὴς, ὁ, ἡ, In profundum delabens præ pondere, Hes. Βυσσοδομεύω, Profunde cogito, vel in animo verso. Ad verbum, Profunde struo et molior; nam δομεῖν, unde δομεύειν in comp., est Ædificare: unde et a fundamentis ædificiorum, quæ profunde jaciuntur, sumta putatur metaph. Gall. quoque dicimus, Bâtir quelque chose en son esprit. Od. P. (66.) Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. Hesiod. (A. 30.) δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων. Utitur eo et Lucian. (3, 153.) sed tanquam poët., Μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ, ὡς ὁ ποιητής φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. [" Wakef. Alc. 1076. * Βυσσοδομέω, Jacobs. Anth. 9, 218." Schæf. Mss. " Βυσσοδομεύω, Opp. K. 1, 250. Pass., Heliod. Æth. 322." Wakef. Mss. * Βυσσομέτρης, ὁ, Anal. 2, 262. " Jacobs. Anth. 9, 270." Schæf. Mss.] Βυσσόφρων, ὁ, ἡ, In profundo pectore cogitans, Hes. [Æsch. Choëph. 648. cf. Βαθύφρων. " Ad Diod. S. 2, 552." Schæf. Mss.]

" Βυσσῶσι, Hesychio φράττωσι, tanquam a th. βυσσῶ: nisi forte scr. βύσσωσι; quod est aor. 1. subj. " modi a th. βύω, metri gratia geminatum σ habens." Βύσσωμα, τὸ, Profunditas, tanquam a βυσσόω, VV. LL. ex [Anal. 2, 238. Θύννων * εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥόμβον Φράξαντες. " Jacobs. Anth. 9, 218. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 53. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss. * Καταβυσσόω, unde * Ἐγκαταβυσσόω, Plut. Symp. 8, 10.]

" Βύσσαλοι, Hesychio βόθροι, Foveæ: forsan παρὰ " τὸν βυσσόν. Idem certe Βυσσαλεύοντι affert pro " τῷ βυθῷ ἐφικνουμένῳ."

ΒΥΡΣΑ, ἡ, unde Bursa, Corium, Pellis: ut βόειοι βύρσαι Diosc. Bubula coria. Plut. Alex. Βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν. Idem, Τὸν δὲ Λέανδρον εἰς βύρσαν ἐνράψαντες κατεπόντισαν, In culeum, Bud. [Gl. Corium, Tergum, Tergus. Βύρσαι· Coria. Diod. S. 2, 74, 1. Herodian. 5, 15. Fischer. Ind. Palæph. Lex. Polyb. " Aristoph. Σ. 38." Seager. Mss. " Ad Lucian. 1, 317. 2, 320. ad Diod. S. 2, 437. 472. Heyn. Hom. 7, 604. Timæi Lex. 211. Jacobs. Exerc. 1, 145. Herod. 252. De Athenis, Aristoph. Fr. 245. Οἶνος ἀπὸ βύρσης, Lucian. 2, 331. * Βυρσοδέρμων, (ὁ, ἡ,) Phile in Thorlacii Opusc. 3, 66." Schæf. Mss.] Βυρσοδέψης, ὁ, Coriarius, Qui coria concinnat, Aristoph. [N. 581. Ἱ. 44. 447. " Thom. M. 175." Schæf. Mss.] Ετ Βυρσοδεψικὸς, (ἡ, ὸν,) Quo utuntur coriarii, vel Ad coriorum concinnationem pertinens: ut βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, a Plin. Coriarius frutex, a Colum. Rhus sutorius, VV. LL. At Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, Spurcitiæ pellium dum concinnantur. [Hippocr. Morb. Mul. 1, 628. " Theod. 4, 358." Wakef. Mss.] Ετ Βυρσοδεψέω, Aristoph. (Π. 167.) Coria concinno, [Gl. Tingo coria. * " Βυρσοδέψησις, (ἡ,) Eust. Il. 840, 50." Wakef. Mss. * Βυρσοδεψεῖον, τὸ, Officina fullonum, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 145. * Βυρσοδέψιον, Inscr. Sicula Gruteri p. 211.] Βυρσοπαγὴς, ὁ, ἡ, ut βυρσοπαγὴς ναῦς, Navis corio contecta, q. d. Corio compacta. [Plut. Crasso 23. p. 1017. HSt. ῥόπτρα. Glossæ: * Βυρσοπαγή· Navis fabricata de corio. * Βυρσοπαφλαγὼν, Aristoph. Ἱ. 47.] Βυρσοποιὸς, (ὁ,) Coriarius, J. Poll., q. d. Qui coria facit. Βυρσοπώλης, (ὁ,) Coriarius, i. e. Qui coria vendit. Schol. Aristoph. [Ἱ. 136. 740. 852. Εἰρ. 270. 648. * Βυρσοτενὴς, Eur. Hel. 1363. τύμπανα, " Spanh. ad Julian. 234." Kall. Mss. * Βυρσοτόμος, Manetho 4, 320. * Βυρσοτομέω, J. Poll. 7, 81.] " Βυρσοτόνον " κύκλωμα, ab Eur. (Bacch. 124.) dicitur τὸ τύμπανον, quoniam rhombus est orbicularis, utrimque " pelle intenta obductus." " Βυρσατόνος, Hesychio " τύμπανον: nam byrsa s. pelle intenta obductum " est." [" Jacobs. Exerc. 1, 145." Schæf. Mss.]

" Βυρσιμώλους, Hesychio * βυρσοδεψίμους."

[* Ἑπτάβυρσος, ὁ, ἡ, Apollon. Lex. 295. " Schol. Il. H. 220. Hes." Wakef. Mss. * Εὔβυρσος, Schol. Apoll. R. 3, 1298. * Λεπτόβυρσος, Schol. Aristoph. Ἱ. 316. * Ὁλόβυρσος, Appian. B. P. 145. * Πολύβυρσος, Schol. Apoll. R. 3, 1230. Phav. 616.]

" Βυρσὶς, (ίδος, ἡ,) Hesychio δέρμα, Pellis, Co-" rium."

Βύρσινος, (η, ον,) Coriaceus. Sed ap. Aristoph. (Ἱ. 59.) βυρσίνην ἔχω exp. ῥυτῆρα, ἱμάντα, Flagellum. [" Ad Lucian. 1, 317. ad Herod. 367. Brunck. Aristoph. 3, 7. 21." Schæf. Mss.]

Βυρσεὺς, Coriarius, Acta 10, [6, 32, Gl. Coriarius, Pellio. Æsop. Fab. 273. perperam pro βυρσοδέψης. " Thom. M. 175." Schæf. Mss. * Βυρσεῖον, Gl. Pellesuma, " Suid. v. Ἀγοράν." Kall. Mss. " Brunck. Aristoph. 3, 88." Schæf. Mss.] Unde Βυρσεύω, Corium concinno s. apparo. [" Kuster. Aristoph. 9." Schæf. Mss.] E quo Ἀβύρσευτος δορὴ, Non concinnata pellis: [" Eust. 276." Corai. Mss. Schol. Ven. Il. B. p. 76. " Eust. Il. 209, 8. Schol. Od. E. 2. Il. B. 527." Wakef. Mss. * " Ἐκβυρσεύω, Inc. Levit. 11, 44." Kall. Mss.]

Βυρσόω, Corio contego. [" Ad Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss. " Suid. 3, 298. Etym. M. 203." Wakef. Mss. * Ἐκβυρσόω, Gl. Decorio: unde ἐκβυρσώμεκα, τὰ, Gal. " Plut. de Fluv. 1150." Kall. Mss. " Nicet.

Eugen. 5, 78. cf. not." Boissonad. Mss. * Ἐκβύρσωμα, τὸ, Ossium veluti extra corium eminentia et ejectio, Foës., Gal. Comm. 4. p. 650. * Ἐμβυρσόω, Plut. 10, 725.] Καταβυρσόω, ead. signif. ap. Thuc. 7. Τὰς γὰρ πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν. [Plut. Cleom. 38. p. 1509. HSt. Casaub. ad Suet. Cæs. 74. * "Περιβυρσόω, Schneider. ad Vitruv. 2, 382." Schæf. Mss. "Suid. 3, 292." Wakef. Mss.]

ΒΥΩ, Obturo, Obstruo. Pro qua signif. Bud. affert ex Athen. Ἔβυσα διὰ τοῦ στόματος. Diosc. Τρῆμα λίνῳ βεβύσθω, Foramen lino obstruatur. Bud. exp. etiam Infarcio, Constipo, et e Luciano (3, 331.) affert, non addens an ad hanc, an ad Obturandi signif. referat, Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. || Item Impleo: unde νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Hom. pro πεπληρωμένον. || Est etiam Tego, ut ostendit ἀκρόβυστος. || Ex Herod. autem Ἐβέβυστο τὸ στόμα pro Os turgidum erat. [Βύσον, Gl. Obde. Hippocr. 588. Εἷμα καθαρὸν καὶ βεβυσμένον. "Aristoph. 'A. 463. Δός μοι χυτρίδιον, σπογγίῳ βεβυσμένον: Eip. 645. οἱ ξένοι Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα. Sic χρυσάγχῃ laborarunt, ut Demosth. ἀργυράγχῃ." Seager. Mss. "Valck. Oratt. 378. Abresch. Lectt. Arist. 147. 338. T. H. ad Lucian. Dial. 102. Thom. M. 174. 727. Wakef. Alc. 1076. Huschk. Anal. 14. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 255. Porson. Phœn. 45. Kuster. Aristoph. 121. Boeckh. in Plat. Min. 190." Schæf. Mss. "Impleo, Nonn. D. 548. 668." Wakef. Mss.] "Βυνέω, dicitur pro βύω, Confercio, Oppleo, Obstruo, Aristoph. (l. c.) Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα. Etym. quoque meminit hujus th. βυῶ, dicens e fut. transisse in præs. et declinari βυῶ, βυεῖς, affert et particip. βυῶν."

Βύσμα, (τὸ,) q. d. Obturamentum. Ex J. Poll. tamen annotatur pro genere quodam Marsupii s. Peræ. [Hippocr. 640. Βύσματα ἀπὸ ἐλαιηρῶν κεραμίων. Diogenis 2, 120. Στίλπωνος βύσματα. "Aristoph. ap. Schol. ad Ran. 246., ap. Suid. v. Ἀμφορεαφόρους, J. Poll. 6, 99. 10, 75." Seager. Mss. "Ad Mœr. 63. Aristoph. Fr. 218. 246. Brunck. Soph. 3, 426." Schæf. Mss.] Ετ Βύστρα pro Eod. [Aristoph. ap. J. Poll. 10, 172.] "Βύστραι, Hesychio αἱ τῶν λαχάνων ἐνθέσεις: addenti tamen quosdam exp. τοὺς ἐκ τῶν λαχάνων ὀψωμένους. Sed prior exp. est convenientior, quoniam ταῖς ἐνθέσεσι βύεται τὸ στόμα, ut videbis in Ἀποβρύκω." [* "Βύσις, (ἡ,) Eust. 955, 21." Boissonad. Mss. "Valck. Phœn. p. 209." Schæf. Mss.]

Ἀκρόβυστος, ὁ, (ἡ,) q. d. In extremitate tectus, i. e. Extremam colis partem tectam habens, Præputiatus, Præputium habens. Cui opp. περιτετμημένος, Circumcisus: ἀκρόβυστος et ὁ μὴ ἐμπερίτομος Bud. e Chrys. 21. affert. Et ex Josue 5. ἀκρόβυστοι ἦσαν, VV. LL. [Schol. Aristoph. Θ. 513. "Aquil. Exod. 6, 12." Wakef. Mss. * Ἀκροβυστέω, Aquil. Symm. Theod. Lev. 19, 23. * "Ἀκροβύζω, Sibyll. 3. p. 428. Gall." Kall. Mss.] Ετ Ἀκροβυστία, Præputium, cui opp. περιτομή, Paul. ad Rom. [4, 10.]

Βυστικὸς, (ἡ, ὸν,) pro βεβυσμένος, Oppletus, Refertus, ex Aristoph. νοῦ βυστικός.

"Ἀποβύω, Obstruo, Obturo: unde ἀποβύσαντες, Suidæ ἀποκλείσαντες. Synonymum est ἀποφράττω." [" Kuster. Aristoph. 62." Schæf. Mss. * Προαποβύω, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως. * Διαβύω, Hippocr. 260, 48. "Theophyl. Simoc. Dial. Philos. et Hist. extr., et V. Hist. 12. cf. Abresch. Supplem. ad Aristæn. p. 26." Boissonad. Mss.] Ἐμβύω, i. q. βύω. [Aristoph. Σ. 127. Lucian. 2. p. 38. Ruhnken. ad Pseudo-Longin. 142. 253. Cf. Lat. Imbuo.] Unde Παρεμβύω, q. d. Interobturo. Item, Interfarcio et per media spatia inculco, ut Bud. interpr. ap. Lucian. (2, 30.) Εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο.

Ἐπιβύω, Obturo, Obstruo, Aristoph. (Π. 379.) Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. [" T. H. ad Lucian. Dial. 102.; ad 1, 357. Valck. Diatr. 258. Kuster. Aristoph. 8. Thom. M. 175." Schæf. Mss.
A "Etym. M. 321." Wakef. Mss.] "Ἐπιβύστρα, (ἡ,) Obturamentum, vel Obturatrix, Obstructrix, Lucian. Lexiph. Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε, ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελὶς, Sordes aurium, quæ eas obstruunt et obturant, ne vox penetrare queat," [" ad 2, 319." Schæf. Mss. * "Καταβύω, Epiphan. in Sylloge Mustoxydii Fasc. 2. p. 14. bis." Boissonad. Mss.]

"Παραβύω, Inculco, Infercio, et quidem juxta s. præter alia. Lucian. Lexiph. Ζημίαν ἡγῇ ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ. Sic Idem rursus, Κἀκεῖνό που παράβυσον. Et inter comedendum παραβύεται τὰς ἐνθέσεις, qui bucceas inculcat ori: Idem, Σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, Composite bucceas in alteram tantum buccam infercit. Quo signif. Eubul. Com. dicit, Τῶν πράσων ποιούμεναι τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους. Rursum e Luciano affertur, Παραβυσθεὶς εἰς οὐρανὸν, pro Ingressus in cœlum: sonat tamen potius Intrusus, s.
B Qui se intrusit. Hinc Παράβυσμα, τὸ, dicitur Id, quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur: ut, Τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, Ea, quæ magnis sarcinis inferciuntur: παραπληρώματα. Sic Παράβυστος κλίνη Hes. auctore dicitur μικρὸν κλινίδιον παρατιθέμενον τῷ μεγάλῳ, quoniam majori lecto velut inculcatur. Meminit ejus J. Poll. quoque, scribens præter τὴν γαμικὴν κλίνην fuisse καὶ ἑτέραν παράβυστον, ἣ καὶ αὐτὴ ἐστρώννυτο ἐν δωματίῳ, ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι, auctorem citans Hyperidem. Meminerunt iidem et δικαστηρίου τινὸς παραβύστου, ἐν ᾧ οἱ ἕνδεκα ἐδίκαζον. Itemque Harpocr. ac Suid., qui et τῆς παραβύστου κλίνης mentionem faciunt, vocatam nimirum fuisse et κλίνην τινὰ παράβυστον ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις: videri autem hæc dici metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, q. e. παραπληρωμάτων. Paus. Att. p. 20. τὸ παράβυστον et τρίγωνον numerat inter ignobiliora Atheniensium δικαστήρια, addens, τὸ παράβυστον fuisse ἐν ἀφανεῖ πόλεως, In obscuro
C urbis loco, et in id convenire solitos ἐπ' ἐλαχίστοις, Ob res minimas: unde factum fortassis, ut παράβυστον exp. etiam ἀπόκρυφον, ἀποκεκρυμμένον, λαθραῖον, Occultum, Latens: quomodo Synes. de Insomn. Εἴ τι τεράστιον γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύστῳ φύεταί τε καὶ τρέφεται, In occulto terræ marisve loco, In terræ marisve latebris. Proprie vero in convivio παράβυστος sedere vel ἐκ παραβύστου, dicitur is, qui aliis convivis velut inculcatur a convivatore, aut qui superveniens se ipsum intrudit, ut οἱ παράσιτοι et οἱ γελωτοποιοὶ, interdum etiam familiares. Plut. Symp. 1, 2. Ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος. Timoth. Com. ap. Athen. (257.) Εἰς ἑπτάκλινον δ' ἐστὶν ὡς ἔφραζέ μοι, Ἂν μὴ παράβυστός που γένηται Χαιρεφῶν: de Chærephonte parasito. Et aliquanto post quidam parasitus ἐπὶ κλίνης πρὸ ποδῶν τοῦ παιδίου καθήμενος nominatur παράβυστος, διὰ τὸ καὶ τῶν μὴ παραδεχομένων ὅμως τεχνικώτατα κολακεύων παρεμπίπτειν εἰς τὰς ὁμιλίας." [Παραβύω, Anal. 2, 341. "Polycarp. Mar-
D tyr. 8. 16." Routh. Mss. Παράβυσμα, Suid. 3, 26. Phav. 573.: Παράβυστος, Athen. 243.: Anonym. ap. Suid. v. Ἄρκος, Εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν παραβύστῳ. Aristot. Top. 8, 1, 22. Λανθάνουσιν ἐνίοτε οἱ ἐρωτῶντες ἐν παραβύστῳ προτιθέντες, ἃ καθ' αὑτὰ προτεινόμενα οὐκ ἂν τεθείη. "Musgr. Troad. 523. Jacobs. Anth. 9, 508. Kuhn. ad Paus. 69. ad Lucian. 1, 480. Ruhnk. ad Longin. 253. Toup. Opusc. 2, 127. Παραβύω, ad Lucian. l. c. Jacobs. l. c." Schæf. Mss. "Immergo in latus ensem, Lucian. 2, 562. Claudo, Sext. Emp. 11. Med., Lucill. 104." Wakef. Mss. * "Παραβεβυσμένως, Schol. Lucian. Lexiph. 2." Kall. Mss. * Συμπαραβύω, Lucian. 204. 254. "ad 2, 31." Schæf. Mss. * Περιβύω, Agath. Hist. 2. p. 53. "Ad Lucian. 2, 31.; T. H. ad Dial. 102." Schæf. Mss.]

"Προβύσαι τὸν λύχνον, dicunt τὸ προμύξαι, teste J. Poll. Emungere lychnum ardentem et ellychnium promovere. Utitur Aristoph. bis in uno eodemque l.: in Σ. enim (249.) Choro dicente, Κάρφος

“ χαμᾶθεν· σὺ νῦν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον, re- A spondent pueri, Οὐκ· ἀλλὰ τῳδί μοί γε νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν : signif. non festuca sibi opus esse in promovendo ellychnio, cum digito id commode facere queant. Unde chorus rursum, Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς ; clare docens τὸ τὸν λύχνον προβύσαι esse τὸ τὴν θρυαλλίδα ὠθῆσαι, Ellychnium digito aut festuca propellere : ut Schol. quoque exp. εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαλεῖν τὸ ἐλλύχνιον. Eo sensu Virg. Et producit acu stupas humore carentes. Th. προβύω, non προβύσσω, ut quidam putarunt.” [Vide Brunck. ad Aristoph. l. c. Cf. Προμύττω. Phrynichus Bekkeri 59. : Προβύσαι φορτικὸν γέλωτα· ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς λύχνους προβυόντων· καὶ γὰρ τούτων τὴν θρυαλλίδα ἐκ τοῦ ἔνδον εἰς τὸ ἔξω προβάλλουσι. Τίθεται ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν ἐχόντων, ἀεὶ δὲ διὰ τοῦ γελωτοποιεῖν θηρωμένων τι. * Συμβύω, Arcte stipo, Aristoph. Σ. 1105. “ Const. Manass. Chron. p. 72.” Boissonad. Mss.]

“ Βύζω, i. q. βύω, unde et derivatum est, Confer- B tim impleo et veluti intrudendo. Meminit Etym. hujus βύζω e βύω derivati, dicitque βύκτας ἀνέμους quosdam velle inde dici τοὺς πλησιστίους, Qui velum implent et distendunt turgido suo flatu. Hesychio vero βύζειν est τὸ * πεπιασμένως μετέχειν. Vide et Βύζαντες. || Bud. Βύζειν tradit esse etiam τῶν βρεφυλλίων, nimirum Vagire. Alioqui βύζειν s. βύσσειν est et τοῦ βύου, i. e. Bubonis ; quem Queri et Gemere ferali carmine dicunt Lat. poëtæ : auctor Philomelæ Bubulare : Bubulat horrendum ferali carmine bubo. Dio (828.) Βύας ὑπὲρ αὐτοῦ καθήμενος ἔβυζε. Arbitror et τοὺς βύκτας ἀνέμους hinc dici, qui ἦχον quendam edunt, et βῦ sonare videntur, assentiente mihi Etym. quoque.” [Od. Δ. 134. νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. Cf. Βωβύζειν. Hes. : * Βεβυκῶσθαι· πεπρῆσθαι, Θεσσαλοί. “ Βύζω ; Pierson. Veris. 122. ad Lucian. 1, 386. Musgr. Alc. 1058.” Schæf. Mss. Hes. Βύζοντες· πλήθοντες. Aretæus 2, 2. Βύζεται ἡ πτύσις.] “ Βύζην, Confertim, Dense : more τῶν βυζομένων s. βεβυσμένων. C Suidæ ἀθρόως, πυκνῶς, * πεπυκνωμένως, ἐπαλλήλως. Arrian. Κατὰ στόμα τοῦ λιμένος, ᾗ στενώτατον ἦν, βύζην τὰς τριήρεις ὁρμίζοντες. Item, Τὰ φρέατα φορυτοῦ καὶ τῇ ἐπιτυχούσῃ ὕλῃ ἐνέπλησε. Sic Thuc. 4, (8.) p. 123. Τοὺς ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώρους βύζην κλῄσειν ἔμελλον. Habes e Luciano quoque in Σύρφαξ et Ὠτίζω. || Βυζὸν, Hesychio πυκνὸν, συνετόν : item γαῦρον καὶ μέγα : forsitan a βύζω s. βύω. Ead. signif. Βυβά. [“ Βύζην, ad Lucian. 2, 326. Βυζὸς, Βυβὰ, ad 1, 386.” Schæf. Mss. “ Βύζην, App. 1, 479. Arrian. 41. Philo J. 2, 332. Hippocr. 592.” Wakef. Mss.]

“ ¶ Βύας, ου, ὁ, Bubo, Avis nocturna, τὴν μὲν ἰδέαν ὁμοία γλαυκὶ, τὸ δὲ μέγεθος οὐδὲν ἀετοῦ ἐλάττων, ut tradit Aristot. H. A. 8, 3. Dio Cass. βύαν ὀφθῆναι Romæ ἐν τέρατος λόγῳ fuisse ait : ut Plin. quoque 10, 11. Bubo funebris et maxime abominatus, publicis præcipue auspiciis ; deserta incolit ; nec tantum desolata, sed dira etiam et inaccessa ; noctis monstrum : nec cantu aliquo vocalis, sed gemitu. D Itaque in urbibus aut omnino in luce visus, dirum ostentum est. Sic Ovid., Ignavus bubo dirum mortalibus omen. Et, ter omen Funereus bubo lethali carmine fecit. Et, Tristia mille locis Stygius dedit omina bubo. Item Virg. Solaque culminibus ferali carmine bubo Visa queri. Et Seneca, Illic luctifer bubo gemit. Quod vero hi eum dicunt Queri et gemere ferali carmine, id Gr. uno verbo βύζειν s. βύσσειν dicunt, et auctor Philomelæ Bubulare.” [In Aristot. l. c. Ms. Med. * Βρύας habet, et sic Thomæ versio : Artemid. 3, 65. Ῥύαξ s. * Βρύαξ, vide Reiff. : Nicander et Corinna Antonini Lib. c. 10. * Βῦζα, “ ad Anton. Lib. 70. Verh. Βύας, ibid. 109. 165. * Βυζάστρια, Herodian. 479. et n. ; Phrynich. Ecl. 54. Thom. M. 846.” Schæf. Mss. “ Βύας, Dio Cass. 235.” Wakef. Mss.]

“ Βύκτης, Hesychio ὁ ἐκ βυθοῦ ταράσσων et φυσῶν : qui et βυκτάων affert pro πνεόντων, φυσητῶν, respiciens procul dubio ad Od. K. (20.) Ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα : ad q. l. Lycophro quoque allusit, Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός. Sed Etymologo potius hic assentior, qui βύκτης exp. * ἠχητικὸς, et μεγάλα ἠχῶν, ut sit a βύζειν s. βύσσειν, τὸ βῦ λέγειν. Sunt enim venti, qui mugire et murmurare videntur ; quamobrem et Loquaces ventos dixit Lucan. Apud Virg. sane Æn. 1, (52.) vasto rex Æolus antro Luctantes ventos tempestatesque sonoras Imperio premit, et vinclis ac carcere frænat : Illi indignantes magno cum murmure montis Circum claustra fremunt. Ipse quoque Hom. τοὺς βύκτας ἀνέμους vocarat paulo ante λάβρον ἀέντας, Plenis buccis spirantes, ideoque cum strepitu quodam : Ἵκετο δ' Αἰολίην, ἀνέμων ὅθι λάβρον ἀέντων Ἄντρα πέλει.” [“ Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 264. ad Lucian. 1, 386. Cattier. 94.” Schæf. Mss. “ Orph. Arg. 123.” Wakef. Mss.]

“ Βυκτὸς, Miser. Hesychio enim βυκτὰ sunt σχέτλια, δείλαια.” “ Ἀάβακτοι, sunt ἀβλαβεῖς : Hesychio ἀβλαβεῖς act. quidem signif. sonat Innocui, Innoxii : pass. autem, Noxæ expertes, Illæsi. Quoniam autem ap. Eund. extat, Βυκτά· σχέτλια, δείλαια, quidam scripserunt, Ἀάβακτος s. Ἀάβυκτος, esse Non miser, aut Infortunatus. Exp. et Niger ; quod legatur ap. Varin. Ἀάβακτοι καὶ Ἀάβυκτοι, ἀβλαβεῖς ἢ μέλανες. Quæ conflavit Varin. partim ex Hes., partim e quodam vet. Lex., in quo legitur, Ἀάβυκτον, μέλαν, ἀβλαβές.” [Cf. Ἄβακτον, et Ἄβυκτον.]

“ Βυλλὸς, Confertus, Oppletus : nam Hes. βυλλὰ exp. βεβυσμένα. Inde Βυλλόω, Oppleo, Obstruo, i. q. βύω, teste Eod. : qui Βεβυλλῶσθαι exp. βεβύσθαι.” [“ Hes. * Βυατά· βεβυσμένα, a * Βυάω. * Βυλλάω, Bullio, Hes. Ἐβύλλων· ἔβρυον, ἐπλήθυον. Βεβυλλῶσθαι· βεβύσθαι. Βυτθόν· πλῆθος. Βύλλων, Lat. Fullo. Glossæ : Bulli. Χρυσοκάνθαροι. Unde * Βύλλαροι, Epiphan. Salmas. Exerc. Plin. 311.” Schneider. Lex. * “ Βύλαιον, Cantharus ita vocatus ab Epiphanio Hær. 40, 3. si lectio vera.” Routh. Mss.]

ΒΩΛΟΣ, ἡ, Gleba. Geop. Ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπεγείρειν τὸν κονιορτόν. Pro quo Colum. Cum omnis gleba refringitur et resolvitur in pulverem. Theophr. 5, 19. Διαχεῖν τὰς βώλους, Diffundere glebas. Xen. K. Π. 8, (3, 12.) Ὡς βαλῶ γε ταύτῃ τῇ βώλῳ ἀνελών. || Et βῶλος Ἀρμενία, ap. Medicos Gleba Armenia, s. Bolus Armenia, Lapis colore pallidus, friabilis velut calx et aster Samius, non tamen similiter asteri Samio levis. De qua Aët. 2, 12. Vide et Βωλίτης. || Synecd. pro Agro s. Fundo capitur. Synes. Ep. 38. Τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. || Metaph. Massam signif., ut βῶλος σιδήρου, Eccles. 22, (15.). Quo pertinet et βῶλος χρυσέα, quod Schol. Apoll. R. ex Eur. citat pro Sole. [Cf. Or. 983.] || Πρῶτος autem βῶλος et δεύτερος, et sic deinceps, in navi quid sit, tradit J. Poll. 1. [Gl. Cespes, Gleba. Βῶλος γῆς· Gleba. Βῶλος ἀργύρου ἢ ἄλλης ὕλης· Massa. “ Dosiadæ Ara, Archelaus ap. Epiphan. Hær. 66, 30.” Routh. Mss. “ Sparganum, Diosc. 463.” Boissonad. Mss. * Βῶλος, τὸ, Anal. 1, 240. βώλεϊ. * Βῶλος, ὁ, Aristot. Mirab. 46. Plut. Alex. 25. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 54. “ Ad Anton. Lib. 41. Verh. Bergler. Alciphr. 14. 348. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Valck. Diatr. 31. Wessel. ad Diod. S. 1, 14. ad Herod. 479. Thom. M. 176. Wakef. Herc. F. 116., Musgr. 123. Jacobs. Animadv. 111., Anth. 7, 130. 12, 127. Porson. Or. 971. Schmieder. ad Plut. Alex. 61. De genere, Mœr. 95. et n. : ad Lucian. 1, 400. Bergler. Alciphr. 349.” Schæf. Mss. “ Βῶλος, ὁ, Dio Chrys. 1, 111.” Wakef. Mss.]

Βωλοειδὴς, ὁ, ἡ, Glebæ formam habens, Glebæ similis, Glebosus. “ Βωλώδης, Glebosus s. Glebaceus, Glebæ speciem gerens, Glebæ assimilis.” [“ Valck. Callim. 289.” Schæf. Mss. * Βωλοειδῶς, Diosc. 1, 100. p. 54. “ Needh. ad Geop. 414.” Kall. Mss.] Βωλοκοπέω, ήσω, Glebas scindo vel frango, Occo. Sic enim Gaza ap. Cic. vertit. Citat J. Poll. (7, 141.) ex Aristoph. [Gl. Occo. * Βωλοκόπημα· Occa. * Βω-

λοκόπος· Occiliator. J. Poll. 1, 246. 10, 129. Schol. Aristoph. Εἰρ. 565. 1148. " Jacobs. Anth. 9, 157. Βωλοκοπέω, Aristoph. Fr. 282." Schæf. Mss. " Βωλοκόπος, Arator, Synes. 261. Terram scindens, Steph. B. 744. J. Poll. 144." Wakef. Mss.] Ετ Βωλοκοπία, ἡ, Glebarum fractio, Occatio. [* Βωλοκοπικὸς, Gl. Occatorius. * Ἀβωλόκοπος, ὁ, ἡ, J. Poll. 1, 246. * " Βωλολόχος, Heringa Obs. 234." Schæf. Mss. * Βωλοποιέω, Hippocr. Epist. 1282. * Βωλοστροφέω, Glebas inverto, Geop. 2, 23, 14. Herodian. Epimer. p. 9. " Pseudo-Chrys. Serm. 8. T. 7. p. 259." Seager. Mss. Glossæ: Βωλοστροφέω· Repastino, Pastino, Pastinor, Occo, Occilio. " Eust. Il. 441." Wakef. Mss. * Βωλοστροφητέος, Gl. Βωλοστροφητέα γῆ· Pastinanda.] Βωλοστροφία, ἡ, Glebarum inversio, Repastinatio, Gaza de Senect. [Gl. Pastinatio, Repastinatio, Pastinatus. * Βωλοστρόφιον· Pastinum. * Εὐβωλοστρόφητος, ὁ, ἡ, Phav. 329. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 121. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 580. i. q. εὔπολος, Schneidero susp. " Eust. Il. 291." Wakef. Mss.] Βωλοτόμος, ὁ, ἡ, Glebas secans: μύρμηκες, (Anal. 2, 232.) ubi quidam vertunt Glebicidæ, Glebisecæ. [* Βωλοτομέω, Poëta ap. Dionys. H. de Poësi Hom. Δημήτερα, pro quo vocab. Plut. de Is. et Os. 7, 785. κωλοτομέω. " Scriptt. Myth. 296." Wakef. Mss.]

Ἀδρόβωλος, ὁ, ἡ, Qui crassis s. grandibus glebis est. Vel, Plenis glebis, Bud. Diosc. 1, 81. Ῥυπαρὸν καὶ μέλαν, ἀδρόβωλον. Βραχύβωλος, Parvas. s. paucas glebas habens, Anthol. [" Valck. Phœn. p. 491. Apollonid. 5." Schæf. Mss. " Antip. Sid. 69." Wakef. Mss. * Δύσβωλος, Anal. 2, 150. χθὼν, Herod. Vit. Hom. 18. " p. 753. Hymn. Hom. 103. Jacobs. Anth. 8, 410." Schæf. Mss.] Ἐρίβωλος, Glebosus, Admodum glebosus. Il. Φ. (154.) Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης. [" H. in Cer. 476. Ruhnk. Ep. Cr. 193." Schæf. Mss.] " Ἰκμόβωλον, (τὸ,) pro Humens " gleba affertur e Diosc. 2, (128.) At Ἰκμοβόλος es- " set Humorem ejaculans." [* Καλλίβωλος, ὁ, ἡ, Eur. Or. 1382. Φρύγιον ἄστυ. " Var. lect. Pind. O. 13, 2." Wakef. Mss. * Μεγαλόβωλος, Schol. Il. A. 155. Eust. 53, 32. " Moschop. π. Σ. 84." Boissonad. Mss. " Schol. Il. Φ. 154." Wakef. Mss.] " Μελάμ- " βωλος γῆ, Terra nigris glebis, ideoque Fertilis, " Opp. K. 3, (511.) ἄρουραν." [" De Ægypto, v. (Steph. B.) Eust. ad Dionys. P. 239. Anthol. Reisk. 480." Kall. Mss. Cf. Lex. Vocc. peregr. v. Χημία. " Toup. Opusc. 2, 58. Heyn. ad Apollod. 262. Jacobs. Anth. 9, 150. Kuster. Aristoph. 223." Schæf. Mss. " Phil. Thess. 10." Wakef. Mss.] Μικρόβωλος, Qui parvis est glebis. Bud. opp. τῷ ἀδρόβωλος. Cui contr. Μακρόβωλος, [Schneidero susp. * Πολύβωλος, Eur. ap. Dionys. H. de Comp. Verb. 394=5, 203. * Χρυσόβωλος, Auctor Rhesi 921. Ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον εἰς λέπας Πάγγαιον. * Πλεσίβωλος, Anal. 2, 215. σφῦρα. " Toup. Opusc. 2, 240. Phanias 5. Jacobs. Anth. 9, 156." Schæf. Mss. " Philippus 14." Wakef. Mss.]

[* " Βωλάζω, Onosander c. 10." Kall. Mss.]

Βώλαξ, ακος, (ἡ,) Gleba, i. q. βῶλος. [Gl. Testa, Gleba. Barker. ad Etym. M. 1103. Draco 18. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 121. In Nicandri Ἀ. 514. Ms. * βωλάδα. Apoll. R. 3, 1333. 4, 1733. 1750. Pind. Π. 4, 66. " Phrynich. Ecl. 16. ad Anton. Lib. 41. Verh.; ad Mœr. 419." Schæf. Mss.] Unde comp. Ἐριβώλαξ, ὁ, ἡ, i. q. ἐρίβωλος, Eust. ab illo hoc derivari scribens. Il. A. (155.) ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, i. e. εὐγεφ, λιπαρᾷ. [Draco 19. " Brunck. Apoll. R. 209. Ruhnk. Ep. Cr. 193. ad Horat. p. 19. Zeun." Schæf. Mss. * Θοριβώλαξ, Draco 55. al. θορυμέλαξ, θορυβώλαξ. * Καλλιβώλαξ, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 121. * " Λιπαροβώλαξ, Const. Manass. Chron. p. 6(=3. 84.) Amat. 6, 22." Boissonad. Mss. " Chron. 5. 11. Meurs." Schæf. Mss. * Πολυβώλαξ, Athen. 334. i. q. πολυαύλαξ.] Βωλάκιον, τὸ, Glebula, seu, ut Hes. exp., χωρίον βώλους ἔχον. [* Βωλάκιος, α, ον, Pind. Π. 4, 406. * ἀναβωλακίας δ' ὄργυι—Αν σχίζε νῶτον γᾶς.]

Βωλάριον, τὸ, Glebula, Bud. e Strab. [216. (1123.) Gl. Glebula. M. Anton. 4, 15. 6, 36. 12, 32. " Valck. Callim. 137." Schæf. Mss.] Βώλιον, τὸ, Idem. Aristot. de Aud. Mirab. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Βάκτροις τὸν Ὦξον ποταμὸν καταφέρειν βώλια χρύσεια πολλά. [" Aristoph. Σ. 203." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss.] " Βωλία et Βωλὶς, Hesychio " μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις: forsan a βώλου ali- " qua similitudine sic dicta."

" Βωλόναι, ap. Soph. quibusdam sunt κολῶναι, aliis " τὸ Κίλλαιον, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, Hes." [" Brunck. 3, 507." Schæf. Mss.]

" Βωλίνας καλιὰς, Hes. dici scribit πλινθίνας οἰκίας, " Lateritias domos; coquuntur enim lateres e gleba, " quæ βῶλος dicitur. Ad verbum Glebacei nidi, Do- " micilia e gleba." [* Βωλίνη ἄμπελος, Geop. 5, 17, 5.] Βωληδὸν, Glebæ modo, seu, ut VV. LL. e Plin. exp., Assulatim, [Diosc. 5, 125. Vide Βωλῖτις.]

Βωλίτης, ὁ, Boletus, Fungi genus, sic dictum, quod convolutum sit et quasi globosum; volvam enim, ut scribit Plin., terra prius gignit, ipsum postea in volva, ceu in ovo est luteum, vel a colore τοῦ βώλου, h. e. Rubricæ illius, qua pictores aurum operibus suis inducunt. Gorr. [Agaricus Linn. Galenus de Anim. Fac. 2. c. antepen. P. Ægin. 1, 77.] " Βωλῖτις στυ- " πτηρία, Diosc. 5, 125. perperam in quibusdam " Codd. scriptum pro βωλῖτις, Glebosa, s. Ad gle- " bam similitudine aliqua accedens: quam ibid. di- " cit πεπιεσμένην βωληδὸν, Glebæ in modum com- " pressam." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἐρυθροβωλίτης, ὁ, Steph. B. Ἐρυθρὰ Βῶλος, πόλις Αἰγύπτου,—τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυθροβωλίτης.]

ΒΩΜΟΣ, ὁ, Basis, seu, ut Eust. exp., a βαίνω deducens, κτίσμα τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα, ἐφ' οὗ ἐστὶ βῆναί τι καὶ τεθῆναι. Il. Θ. (441.) Ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας, i. e. ἐτίθει ἀνὰ βωμοῖς. Od. H. (100.) Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Ad q. l. respexisse videtur Lucret., aurea sunt juvenum simulacra per ædes, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis ut suppeditentur. || Item Ara, proprie, ut e Neanthe tradit Eust., dæmonum, sicut ἐσχάρα heroum: quæ tamen differentia non observatur a Soph. et Eur., ut ibid. Eust. annotat. Il. B. (306.) ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας: ubi Eust. ἱεροὺς discriminis causa additum scribit. Eur. Hec. (147.) Ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμούς· Ἴζ', Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων. Plut. (6, 635.) Ἔστι δούλῳ φεύξιμος βωμὸς, ἔστι καὶ λῃσταῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Herod. βωμοὺς ποιεῖσθαι, Aras erigere. || Synecd. capitur pro Ipso templo, ut Eust. docet, et Schol. Soph. Œd. T. (15.) Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς. [Gl. Ara, Altare. " Idem quandoque q. βάσις, Casaub. Suet. p. 178." Gataker. Mss. Greg. Cor. 617. " Thom. M. 622. ad Charit. 290. 504. Chilmead ad Malal. 1, 392. Jacobs. Anth. 12, 261. 273. 313. Boissonad. Philostr. 589. Dionys. H. 4, 2028. Wassenb. ad Hom. 50. Ammon. 32.; Valck. 46. Musgr. Cycl. 345. Basis, Jacobs. Anth. 10, 303. Heyn. Hom. 5, 493. Collis, ad Herod. 351. E cornibus extructus, Jacobs. Anth. 8, 22. Ὁ βωμὸς extra τὸν ναὸν, Eur. Heracl. 42. Ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον φέρειν, Dem. 1054, 9. ad Herod. 677. cf. Plat. de LL. 463. Ast.; ad Dem. de Cor. p. 273. Harl. Ed. 2. Βωμοὶ, Heyn. ad Apollod. 420. Ἄχρι βωμῶν, Bergler. Alciphr. 184." Schæf. Mss. * " Βῶμαρ, Ara, Etym. M." Wakef. Mss.] " || Βωμοὶ di- " cuntur etiam Quidam λόφοι Αἰτωλίας: de quibus " v. Steph. B. Βώμενοι, Hesychio οἱ περὶ τοὺς βω- " μοὺς λόφους καλουμένους κατοικοῦντες. Idem tamen " Βώμενος exp. simpl. βωμός. Ἀββωμοῖς, Æol. sync. " poëtæ, et inter eos Hom. pro ἀνὰ βωμοῖς, h. e. " περὶ τοῖς βωμοῖς, Circum s. Ad altaria." Βωμοειδὴς, ὁ, ἡ, Aræ formam habens, Aræ similis. [Βωμώδης, Diosc. Mat. Med. 2, 11. 26. 80.]

Βωμολόχος, ὁ, (ἡ,) Sacrilegus, ὁ λοχῶν καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενος περὶ τοὺς βωμοὺς ἐπὶ τὸ ἁρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. || Item Improbus, Scelestus, κακοῦργος, ἀσεβής. Aristoph. Ἱ. (1194.) Ὦ θυμὲ νυνὶ

βωμολόχον ἔξευρέ τι. ‖ Item Scurra, Assentator, Aristot. Eth. 4, (8.) *Οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί.* Ibid. *Ὁ δὲ βωμολόχος ἥττων ἐστὶ γελοίου.* J. Poll. 6. *Ὁ δὲ κόλαξ, καὶ βωμολόχος ἂν λέγοιτο.* [Gl. Fanaticus, Scurra.]. In qua signif. adj. etiam ponitur. Aristoph. B. (358.) *βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει.* Plut. (6, 250.) *Οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τοῦτον τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, οὔτε τέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες.* ‖ Est et Monedularum species ap. Aristot. Anim. 9, 24. UNDE *Βωμολόχως*, Scurriliter. ET *Βωμολοχία*, ἡ, Scurrilitas, altera extremitas *τῆς εὐτραπελίας*, ap. Aristot. Ethic. 2. Plut. (6, 243.) *Ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχυντηλίαν μὲν ἀναισχυντίᾳ φεύγειν, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίᾳ.* Idem Lycurgo, *Παίζειν εἴθισον καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας.* Damascius ap. Suid. *Ἐπίχαρις ἦν, εὐτραπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι πορρωτάτω.* ET *Βωμολοχικὸς*, (ἡ, ὸν,) Scurrilis, Bud. interpr. Lucian. *Ταυτὶ μὲν βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατά σε.* ET *Βωμολοχεύομαι*, Scurram ago. Athen. 13. *Σεμνύνεσθαι γὰρ ἐμελέτων, οὐ βωμολοχεύεσθαι.* Sic Synes. pass. A QUO **B** *Βωμολόχευμα, τὸ*, Scurrile factum aut dictum. Aristoph. Εἰρ. (748.) *Τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ, καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ, Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν*, i. e., ut Schol. exp., *βωμολόχα σκώμματα.* ET *Βωμολοχόω*, i. q. *βωμολοχεύομαι.* Plut. (9, 291. H.) *Πλείστης μέν τοι ποιητικὴν ἐνέπλησεν ἀδοξίας τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ περὶ τὰ Μητρῷα καὶ * Σεράπεια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος.* [Imo * *Βωμολοχέω*, ut recte intellexit Schneider. Lex. *Βωμολοχεύω*, Isocr. Areop. 290. Manetho 5, 119. *βωμολόχους ἱερεῖς.* Plaut. Rud. 1, 2, 52. Heus tu, qui fana ventris causa circuis. Suid. v. *Χιάζειν*, Aristoph. N. 969. "*Βωμολόχος*, Thom. M. 176. Kuster. Aristoph. 115. Jacobs. Anth. 10, 218. Porson. Phœn. 1422. ad Lucian. 1, 681. Muncker. ad Anton. Lib. 121. Verh. Mœr. 105. et n.; ad Timæi Lex. 65. Heringa Obs. 233. Phalar. 256. *Βωμολοχία*, Thom. M. 176. Kuster. Aristoph. 60. Heindorf. ad Plat. Phædr. 327. Timæi Lex. 64. et n.: *Βωμολοχεύω*, Thom. M. 176. Brunck. Aristoph. 2, 104., Kuster. 61., Fr. 233. **C** Toup. Opusc. 1, 567. Valck. ad Ammon. 210., Diatr. 225. ad Lucian. 1, 260." Schæf. Mss. "*Βωμολοχία*, Eunap. Suid. 1, 451. *Βωμολοχικὸς*, Adamant. 372." Wakef. Mss. * *Προσβωμολοχεύω*, Hes. "Kuster. Aristoph. 67." Schæf. Mss.]

Βωμονείκης, ὁ, Qui ad aram contendit. *Βωμονεῖκαι* dicebantur adolescentes Lacones, qui verberibus ad aram Dianæ contendebant, qui plura verbera sustinerent. [Hygin. Fab. 269. Lactant. ad Stat. Theb. 8, 437. Inscr. Laconica Corsini de Notis Gr. Diss. 5. "Kuhn. ad Paus. 249. Acta Societ. Jenens. 5, 25." Schæf. Mss. * *Βωμοσκόπος*, ὁ, ἡ, Gl. Aruspex, Hariolus. Turneb. 19, 20. * *Βωμοφόρος*, ὁ, ἡ, Gl. Arillator.]

[* "*Ἀμφίβωμος*, Method. Conv. 136." Routh. Mss.] *Ἀπόβωμος*, Ab aris alienus s. remotus, Profanus, *ἀσεβὴς*, Hes. AT *Ἀποβώμια ἱερὰ*, Eust. sunt *τὰ μὴ ἐπὶ βωμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους καθαγιζόμενα.* Pro quo *ἀπόβωμοι θυσίαι*, Hes. [Eur. Cycl. 363. Eust. Od. M. 486, 2. Tittmann. Proleg. ad Zonar. cxxv. **D** "Valck. Phœn. p. 647." Schæf. Mss. * *Δωδεκάβωμος*, Heerenii Stob. 7. p. 30. "Jo. Lydus de Mens. 56." Kall. Mss. * *Ἐμβώμιος*, Julian. Epist. 24.] *Ἐπιβώμιος*, Greg. *Ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων*, Ignem super ara accendens, Idem in Theophan. *Καὶ Λακωνικῶν ἐφήβων ἐπιβώμιον αἷμα ξαινομένων ταῖς μάστιξι.* Et *ἐπιβώμια ξαίνεσθαι*, quod citat Bud. ex eod. Greg. 118. et Paus. Lacon. *ἐπιβώμιον μέλος*, Carmen ad aras: quod J. Polluci idem est cum *σπονδεῖον.* [Julian. Epist. 24. *θυσίας ἁπάσης*, Theocr. 16, 26. *ἐπι-* **A** *βώμια ῥέζειν.* "Musgr. Heracl. 44. Meleager 116. Diod. S. 2, 616. Winkelmann Histoire 3, 91." Schæf. Mss. * *Ἐπιβωμιοστατέω*, Colloco ad aram sc. supplicem, Eur. Heracl. 44. * *Κοινοβωμία*, ἡ, Æsch. Suppl. 230. *ἀνάκτων.*] *Ὁμοβώμιος*, ὁ, ἡ, Cui ara cum alio communis est, i. q. *σύμβωμος.* Thuc. 3, (59.) *Θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι*, Communis cultus et publica Græciæ deorum numina invocantes, Camer. [* "*Ὁμόβωμος*, Hes." Wakef. Mss.] *Παραβώμιος*, Qui ap. aram est, Qui ab latere aræ est. Soph. Œd. T. (184.) *πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες, Ἀκτὰν [ἀϋτὰν] παραβώμιον Ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων Ἱκτῆρες ἐπιστονάχουσι*: i. e. *ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχὴν*, Schol. Lucian. (3, 483.) *παραβώμιοι ἱερεῖς.* [" Musgr. Heracl. 44." Schæf. Mss.] *Περιβώμιος*, Qui circum aram est. [* *Πολύβωμος*, Callim. H. in Del. 266. * *Προβώμιος*, Eur. Heracl. 79. *Ζηνὸς*, Ion. 376. "Musgr. Cycl. 364." Schæf. Mss. * *Προσβώμιος*, Heliod. 10. p. 521. * *Ῥυσίβωμος*, Æsch. Eum. 918.] *Σύμβωμος*, Qui in ead. **B** cum alio ara collocatus est, Ejusdem aræ particeps; ut, *Σύμβωμοι τῆς Ἀφροδίτης αἱ Χάριτες*, quod Bud. adespoton in suo Lex. ascripsit. [" Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren." Schæf. Mss. "Strabo 779. Schol. Pind. Artemid. 139." Wakef. Mss. * "*Τρίβωμος*, Gruter. Inscr. p. 71. bis, Osann. Anal. 77." Boissonad. Mss. "Vet. Inscr. ap. Baron. Annal. ad An. 139." Routh. Mss.]

Βώμιος, ὁ, ἡ. Eur. (Phœn. 281.) *Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι Πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα*, q. d. Foci altarei. Apud Eund. (Iph. T. 1284.) *βώμιοι ἐπιστάται*, Aræ præfecti. Et, *βωμίαν ἔλαφον προὔθηκεν*, Iph. A. (1593.) Aræ destinatam cervam. Soph. Antig. (1301.) *Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ——Λύει κελαινὰ βλέφαρα*, i. e. *περὶ τὸν βωμόν.* Eur. (Suppl. 93.) *γεραιὰ βωμία ἐφημένη*, Anus ad aram sedens, [" Markl. ibid. Musgr. Heracl. 239. Brunck. Soph. 3, 389. Eur. Phœn. 1738., Valck. p. 644." Schæf. Mss. * *Βωμιαῖος*, ὁ, ἡ, Soph. Fr. 5. p. 593. Br.=3, 389. (ap. Steph. B. 251=189.) *ἐσχάρα.* "Valck. ad Am- **C** mon. 49." Schæf. Mss. * "*Βωμικὸς*, ἡ, ὸν, Cocchii Chirurg. 31. J. Poll. 2, 93." Kall. Mss.]

Βωμὶς, ἴδος, ἡ, Arula, si ita dici posset. Herod. [2, 125. "Wessel. Herod. 164." Schæf. Mss.] "*Βωμίσκοι*, (οἱ,) Hesychio *ἀριθμοὶ ἄνισοι*, Numeri impares," [J. Poll. 2, 93. Glossæ: *Βωμίσκος·* Arula. * *Βωμισκάριον·* Altarium. * *Ἐπιβωμίς·* Altarium. * *Ἐπιβωμίτης*, ἡ, Lysimachus ap. Joseph. c. Apion. 1, 34.]

Βωμιστρία, ἡ, Quæ ad aras sacra peragit, Sacerdos s. Sacerdotissa, Gell. Nicander A. (217.) *ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης*, ubi Schol. exp. *ἱέρεια*: pro eod. ponitur ET *Βωμοτρίαι* in VV. LL., Famulæ ab aris: quasi a *βωμίζω.* NAM *Ἐπιβωμίζω* etiam reperitur pro Ad aras sacrifico: unde *Ἐπιβωμίζοντι* ab Hes. exp. *θύοντι.* [* *Περιβωμίζω*, Gl. Lustro, Circueo.]

Βώμευσις, ἡ, Aræ extructio, *βωμοῦ ἵδρυμα*, Hes. [a * *Βωμεύω.*]

Βώμαξ, ακος, ὁ, (ἡ,) i. q. *βωμολόχος*, i. e. *ὁ τὰ ἀπὸ* **D** *τῶν βωμῶν πρὶν καρπωθῆναι, αἴρων*, Etym. addens dici etiam de *μαλακιζομένοις.* UNDE *Βωμάκευμα, τὸ*, Hesychio *βωμολόχευμα, παραλογισμὸς, πανούργημα κολακευτικόν.* ‖ *Βώμαξ*, (ἡ,) forma demin. capitur etiam pro Parva ara. ‖ Eo nom. quoque dictum fuisse Eurotam tradit Etym. *παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν.* [*Βώμαξ*, Draco 18. 55. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 121. Greg. Cor. 240. Barker. ad Etym. M. 1103. "Muncker. ad Anton. Lib. 121. Verh.; ad Mœr. 419." Schæf. Mss. *Βωμάκευμα, τὸ*, Schol. Plat. 196.]

Γ.

" Γ, tertiæ ap. Græcos literæ nota est, signum A
" item numeri ternarii: et præfixam a sinistri lateris
" ima parte habens acuti accentus notam, ternarium
" millenarium signif., hoc modo ͵Γ, seu ͵γ." [Schnei-
der. Lex. " Male a librariis omissum, ad Charit. 300.
Γ et I conf., ad Lucian. 1, 287. 519. Γ et N, Brunck.
Aristoph. 2, 173. Γ et Π, Koen. ad Greg. Cor. 79.
Γ et Σ, Markl. Iph. p. 143. 288. Γ et T, ad Charit.
297. T. H. ad Lucian. Dial. 9. ad Callim. 1, 122. Γ
et X, Brunck. Aristoph. 2, 180." Schæf. Mss.]

" Δίγαμμα, Digamma, Duplex gamma. Æolica
" litera, et figura et vi similis Latinæ F: sic dicta,
" quod duorum Γ sibi superimpositorum formam ge-
" rat. Priscian. 1, 3. F, Æolicum digamma, quod
" ap. antiquissimos Latinorum eandem vim, quam
" apud Æoles habuit: eum autem prope sonum,
" quem nunc habet F, significabat p cum aspiratione:
" sicut etiam ap. vett. Gr. pro φ, π et F. Unde nunc
" quoque in Gr. nominibus antiquam scripturam
" servamus, pro φ p et h ponentes, ut Orpheus,
" Phaëthon. Postea vero in Lat. verbis placuit pro B
" p et h, f scribi, ut Fama, Filius, Facio: loco au-
" tem digamma, v pro consonante, quod cognatione
" soni videbatur affinis esse digamma ea litera. Sic
" ap. Quintil. quoque 1, 4. quidam Gramm. in his
" Latinis Servus et Vulgus volunt desiderari Æoli-
" cum digamma: innuentes scr. esse SerFus, Fulgus.
" Et Donatus de v loquens, Huic etiam digamma
" ascribi solet, ut, cum sibi ipsa præponitur, ut Ser-
" Fus, Fulgus: nam literam geminari in una syllaba
" posse plurimi negant. Eundem Donatum non
" recte digammum posuisse Priscian. tradit; lite-
" rarum enim nomina tam in α, quam in alias quas-
" cunque literas desinentia, et ap. nos et ap. Græcos
" indeclinabilia esse: ut ἄλφα, βῆτα, γάμμα." [Quin-
til. 1, 7, 26. Dionys. Hal. A. R. 1, 20. Legitur et
* Δίγαμμον, τὸ, sub. στοιχεῖον; Macrob. de Verbo
714. Zeun.: * " Digammos litera," Terentian. Schnei-
der. Lex. v. Γάμμα. * Γαμματίσκος, (ὁ,) Lydus de
Mag. 98." Boissonad. Mss. " Γάμμα, indeclin.,
Ilgen. Hymn. 498." Schæf. Mss. * Γαμμοειδὴς, Hero C
Alex. Pneum. 154. Schneider. Ecl. Phys. 227.]

" ΓΑΓΓΑΛΟΣ, (ὁ,) Hesychio ὁ εὐμετάθετος καὶ
" εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ καὶ εὐμετάβολος, Mutabilis, In-
" constans." [AT Gl. * Γάγγαλον ἔχων· Titillosus.
Cf. Γάργαλος. Sic στόμαργος * στόμαλγος, γλώτταρ-
γος * γλώτταλγος, * κεφαλαργία κεφαλαλγία, ἀργα-
λέος * ἀλγαλέος. " Thom. M. 180." Schæf. Mss.]
" Γαγγαλίζω, i. q. γαργαλίζω, Titillo, Voluptate
" afficio, s. Facio γελᾷν aut καγχαλᾷν. Legitur in
" Lex. meo vet. et ap. Etym., a quibus exp. εἰς γέ-
" λωτα ἄγω, derivantibus nimirum a γελάω." [Gl.
Titillo, Vello. Cf. Γαργαρίζω et Γελλίζω. " Phry-
nich. Ecl. 34(=97.) Thom. M. 180." Schæf. Mss.
* Γαγγαλισμὸς, ὁ, Gl. Titillatio, Vellatio. " Thom.
M. 180." Schæf. Mss. * Δυσγαγγάλιστος, Lobeck.
ad Phrynich. l. c.] " Γαγγαλίδες, Hesychio γελα-
" σηνοί, pro quo infra γελασῖνοι." " Γαγγίας, SIVE
" Γαγγαλίας, (ὁ,) nonnullis est γελασηνὸς, aliis ἡ τῶν
" ἐρίων συστροφὴ, Lanæ convolutæ, aliis ὑποσταθμὴ, D
" Sedimentum et fæces, Hes." " Γαγγαλιᾷν, He-
" sychio γαγγαλίζεσθαι, ἥδεσθαι, Titillari, Lætitia s.
" Voluptate affici. Ubi etiam verb. γαγγαλίζεσθαι
" positum pro γαργαλίζεσθαι. Infra Καγχαλᾷν."
[" Thom. M. 181." Schæf. Mss.] " Γαγγάλιον, τὸ,
" Hesychio νεύρου συστροφή. UNDE Γαγγαλιειδέων
" Idem exp. γαγγαλίοις ἐοικότων. Sed notandum
" est pro illo γαγγάλιον ap. Medicos SCRIBI Γαγ-
" γλίον: ut ap. Auctorem Defin. Med., qui Galenus
" esse creditur, Γαγγλίον ἐστὶ νεύρου παρὰ φύσιν συ-
" στροφὴ σωματοπεποιημένη: quo modo et P. Ægin.
" 6, 39. definit hoc γαγγλίον, et Actuar. π. Διαγνώ-
" σεως Παθῶν 2, 28. ubi iidem addunt γίνεσθαι ἐκ
" πληγῆς ἢ κόπου, ut plurimum κατὰ καρποὺς καὶ
" σφυρὰ, s. κατὰ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, quoniam
" ibi nervi plures sunt et magis προφανεῖς: comitari
" autem ipsum ὄγκον ὁμόχρουν, ἀντίτυπον, ἀναλγῆ.
" Eod. prope modo J. Poll. 4. γαγγλίον esse ait ἀπό-
" στημα ἄπονον ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· ἐνεῖ-
" ναι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερῶδες ἢ τριχία ἢ ἑλμινθία· γί-
" νεσθαι δὲ περὶ ἄρθρα καὶ κεφαλήν. Gorr. esse dicit
" Nervi nodosam et renitentem contractionem, nullo
" præter naturam colore, doloris expertem: posseque
" in multis corporis partibus accidere, sed in mani-
" bus et talis frequenter, rarius in cubito et capite
" oriri: plerumque e plaga aut lassitudine, raro
" sponte provenire, nec in alto, sed sub cute radices
" agere, neque in orbem vel ad anteriora posteriora-
" que transferri, sicut melicerides et atheromata,
" sed, si vim facias, ad latera tantum, h. e. ad dex-
" tram vel sinistram, pro nervi situ moveri et flecti.
" Meminit ejus Cels. quoque 7, 6. dicens in capite
" multa variaque tubercula oriri, ganglia, meliceri-
" das, atheromata. INDE Γαγγλιώδης, ὁ, ἡ, Gan-
" glio similis, Qui e gangliorum genere est. Hip-
" pocr. de Artic. (483, 39.) Ἐπεὶ καὶ τῶν γαγγλιω-
" δέων ἔνια, ὅσα ἂν πλαδαρὰ ἔῃ καὶ μυξώδεα, σάρκα
" ἔχει." [" Γαγγλίον, Γαγγλιώδης, Heringa Obs. 60."
Schæf. Mss.] " Γαγγαίνειν, Hesychio τὸ μετὰ γέ-
" λωτος προσπαίζειν, Risu ludere et jocari cum ali-
" quo."

" ΓΑΓΓΑΜΗ, (ἡ,) Hesychio σαγήνη s. δίκτυον
" ἁλιευτικὸν, Sagena s. Rete piscatorium: sed addit,
" esse etiam σκεῦος γεωργικὸν ὅμοιον τῇ κρεάγρᾳ: Fur-
" cam fortassis aut Tridentem intelligens. Idem
" ET Γάγγαμον dicitur. Nam idem Hes. γάγγαμον
" dici tradit δίκτυον: item τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν ὑπο-
" χόνδριον. Pro quo ap. Etym. et Lex. meum vet.
" SCRIPTUM Γαγγαμών. Est enim γαγγαμὼν eis
" δίκτυον s. τὸ λαμβάνον δίκτυον: afferentibus ex
" Æsch. (Ag. 369.) γαγγαμόνα τῆς παναλώτου. U-
" trumque vocab. ap. J. Poll. quoque (2, 169.) le-
" gitur, et γάγγαμον nimirum et γαγγαμὼν, idque
" uno et eod. in loco: nam 10, (132.) quædam
" ἁλιέως σκεύη enumerans, ut σπυρίδιον, ἕρκη, πόρκους,
" λίνον, πάναγρον, δίκτυον, ἀμφίβληστρον, iisque sub-
" jungens γάγγαμον, scribit ab eo Æsch. τὸ δύσλυτον
" ἢ δυσέλικτον κακὸν appellasse γαγγαμόνα τῆς πανα-
" λώτου. Sed meminit et metaph. signif., quam τὸ
" γάγγαμον s. ὁ γαγγαμὼν habet, 2. Τὸ δὲ κατὰ μέ-
" σην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· καὶ ὁ
" περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμών· ἐπεὶ νεύρων ἐστὶ πλέ-
" γμα, καθάπερ τὸ δικτυῶδες, ὃ καλεῖται νῦν γαγγαμὼν,
" ἢ, ὡς οἱ πολλοὶ, σαγήνη: innuens Omentum dici
" γαγγαμόνα, quoniam nervorum plexu refert pisca-
" torii γαγγαμόνος s. σαγήνης figuram, unde et vulgo
" Reticulum appellatur. Porro a piscatoria illa γαγ-
" γάμῃ, s. piscatorio illo γαγγάμῳ, DICITUR Γαγ-
" γαμουλκὸς, (ὁ,) Qui nimirum ipsum in aquam inje-
" ctum extrahit, pisces sc. venans: ET Γαγγαμεὺς,
" Idem: Ἔστι κυρίως, inquit Etym., γαγγάμη, σαγήνη
" ἢ δίκτυον· ὅθεν καὶ Γαγγαμουλκοὶ, οἱ σαγηνευταί·
" καὶ Γαγγαμεὺς, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος. Hesy-
" chio itidem γαγγαμουλκοὶ sunt σαγηνευταί: et Γαγ-
" γαμεὺς, perperam enim ap. eum scriptum γαγ-
" γαλεὺς, ut et alphabeticus ordo et expositio docet,
" ἁλιεὺς ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος." [Vide Γωγγάμη.
Opp. 'A. 3, 80. Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γρῖ-
φοι καλέονται, Γάγγαμά τ', ἠδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ
σαγῆναι. " Γάγγαμον, Jacobs. Anth. 11, 191. Γαγ-
γαμουλκὸς, Valck. ad Ammon. 35." Schæf. Mss.]

" ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ, ἡ, Gangræna: Partis alicujus
" mortificatio et extinctio, proveniens a magnitudine
" inflammationis, quæ neque digeri, neque in pus
" mutari potuit, sibique conjunctas partes in affe-
" ctionis consortium pertrahens, et ne ab ossibus
" quidem abstinens, quæ vitioso humore perfusa im-
" butaque, quo caro circumposita madet, putrescunt
" emoriunturque. Non est autem γάγγραινα perfe-
" cta νέκρωσις, sed adhuc fit, sic tamen ut nisi op-
" portune succurratur, non modo pars ipsa, quæ la-
" borat, sed et aliæ vicinæ partes, ipseque totus ho-
" mo denique intereat. Cum vero sensum affectæ
" partes penitus amiserunt, jam non γάγγραινα, sed
" σφάκελος appellatur. Est enim per gangrænam via
" ad sphacelum, qui perfecta νέκρωσις est. Verum, ut
" ait Gal. Comm. 4. εἰς τὸ π. Ἄρθρων, abutimur in-
" terdum vicinorum affectuum nominibus ad eos si-
" gnif., ad quos proxime accedunt, quanquam non-
" dum e toto ipsorum speciem et naturam habeant.
" Sic namque et Hippocr. ingentem inflammatio-
" nem, cum non amplius suum colorem tuetur, dolo-
" rique est, interdum γάγγραιναν appellavit. Hæc
" Gorr. Plura si requiras, consule Gal. Comm. 7. in
" Aphor. Hippocr. sect. 7. artic. 50. de Tumor. c. 8.;
" P. Ægin. 4, 9. Actuar. π. Διαγνώσεως Παθῶν 2, 30,
" 5, 26. Plut. dicit γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι δια-
" βρωθείς: ut Etym. quoque γάγγραιναν esse dicit
" πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, derivatum esse tradens e
" γράω, τὸ ἐσθίω, per diplasiasmum. Inde Γαγγραι-
" νικός, (ἡ, όν,) Gangrænicus, Gangrænæ similis: et
" γαγγραινικαὶ νομαὶ, Diosc. 2, 119. Nomæ, quæ
" in gangrænam evaserunt, s. Depascentes gangræ-
" næ. Item Γαγγραινοῦσθαι, Gangræna laborare,
" aut Gangræna corripi. Diosc. 1, 187. de cinere
" ficulno, Ἁρμόζει καὶ πρὸς γαγραινούμενα· ἀνακαθαί-
" ρει γάρ. Unde Γαγγραίνωσις, ἡ, dicitur αὐτὸ
" τὸ γαγγραινοῦσθαι, Gangrænæ vitio corripi, s. In
" gangrænam transire. Hippocr. de Fract. γαγγραι-
" νώσεις φλεβῶν vocat τὰς δι' ὑπερβολὴν τῆς φλεγμο-
" νῆς αὐτῶν ἀκολουθούσας νεκρώσεις, ut testatur Gal.
" Comm. 2. in eum lib." [Γάγγραινα, Hippocr. 510,
10. Γαγγραινόω, 495, 34=828. Γαγγραίνωσις, 461,
3. 509, 32. * Γαγγραινώδης, Gangræna laborans,
366, 30=1238. " Γάγγραινα, Valck. ad Ammon.
225. Wessel. Herod. 230. Wakef. S. C. 3, 154. 5,
141., Phil. 7." Schæf. Mss. * " Γαγγραινικῶς,
Cocch. Chirurg. 158. * Γαγγραίνωμα, (τὸ,) Pallad.
de Febr. p. 26." Kall. Mss.]

ΓΑΙΑ, ἡ, s. Γαίη, poët. utrumque, Terra, Tellus.
Ut autem prius esse γαῖα quam αἶα existimem, cum
et alioqui hoc αἶα e poët. licentia profectum esse,
metri causa litera prima abscissa, credibile sit, fa-
ciunt cum aliæ synonymæ vv. literam γ itidem ha-
bentes, tum varia ex unaquaque earum compp.; cum
ex αἶα vix ullum me legere meminerim. At γαῖα,
sicut et γαίη, prius esse quam γῆ, probare videtur,
primum quidem frequentissimus illarum vv. ap. poët.
usus, hujus contra rarissimus: deinde vero formatio
hujus γῆ e γέα cum solo ε, quam affert Eust. Cete-
rum, quamvis Etym. hujus v. γῆ etymum afferat, e
γῶ, Capio, i. e. Capax sum, ego tamen γῆ e γέα, uti
dixi, at γέα e γαῖα formatum dico: γαῖα autem, si
ullam aliam in tota Gr. lingua, primitivam esse vo-
cem persuasum habeo: ideoque hic, sicut et aliis
prope innumeris locis, ridiculum esse Etym. non dis-
simulo. Est autem vel in eo reprehendendus, quod
non solum etym., sed etiam illud ipsum v., unde eam
petere vult, fingat, e χῶ sc. γῶ faciens. Ideoque in
hujus Gramm. lectione, sicut et aliorum, plerisque
in ll., magnam adhibendam esse cautionem moneo.
Nihilo autem magis movere nos debet, quod scribit
Eust. e suorum παλαιῶν sententia, e γῶ, τὸ χωρῶ et
τίκτω, fieri γέα, unde sit γῆ per crasin: fieri item
γαῖα: ut μαῖα a μῶ. || Γαῖα s. γαίη, sicut et γῆ, non
solum Terram generali appellatione signif., ut He-
siod. E. (1, 101.) Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ
θάλασσα: et Od. E. (294.) I. (69.) γαῖαν ὁμοῦ καὶ
πόντον, et rursum E. (47.) ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν Ἠδ' ἐπ'
ἀπείρονα γαῖαν, itidemque γαῖαν ἀπειρεσίην, Il. Υ.
A (58.) simili epith., sed et Regionem, χώραν: ut Od.
Θ. (555.) Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε.
Sed et insula Creta ab Hom. γαῖα nominatur: sicut
M. (404.) οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς
ἠδὲ θάλασσα, quidam γαιάων exp. νήσων: observan-
dus est autem plur.; quam exp. affert et Eust.: sed
ego latius accipere malim. Theocr. certe h. l. imi-
tans, non γαίας, sed pro eo ἀκτὴν et ὄρος dixit, in Eu-
ropa, Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων. Sed
Virg. ad verbum γαίας interpr. Terras Æn. 3, (192.)
Postquam altum tenuere rates, nec jam amplius ullæ
Apparent terræ: cœlum undique, et undique pon-
tus. Ovid. autem dixit, Quocunque aspicio, nihil
est nisi pontus et aër. Ceterum possumus fortasse
in illo Hom. l. γαῖαν τεὴν exp. etiam Patriam tuam:
quam signif. habet cum alibi, tum Od. I. 28. οὔτι
ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Sæpe vero et πατρίδα γαῖαν vel αἶαν pro eod. dicit,
ut videbis in Πατρίς. || Alio etiam modo signif. τοῦ
B γαῖα restringit Hom., et eo quidem ceteris etiam lin-
guis usitatissimo, ut, cum In terram cadere dicimus,
et Terræ procumbere, et Premere terram posito ge-
nu, quo sensu frequens est adv. Humi, ut Jacens
humi, Fusus humi, Procumbit humi, Prosternit humi;
quamvis enim qui in elemento degit, quod terra no-
minatur, in aliud quam in terram cadere non possit,
etiam si in terram immediate non cadat, i. e. in ali-
quid terreum, sed in aliquid ligneum, lapideum, aut
ferreum, aliusve materiæ, additur tamen In terram.
Tum igitur ipsum terræ solum et illam quasi terræ
superficiem, quæ a nobis calcatur, intelligimus, qua-
cunque re sit strata. Talia sunt autem Il. Φ. (118.)
ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς: X. (64.) καὶ
νήπια τέκνα Βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ: A. (245.) ποτὶ δὲ
σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Huc pertinet et illud, Od. O.
(31.) πρίν καί τινα γαῖα καθέξει: Il. Π. (629.) πάρος τι-
νὰ γαῖα καθέξει: quod dicitur de illis, qui in bello mo-
rientes procumbunt terræ. Iidem et γαῖαν ὀδὰξ λά-
ζεσθαι non raro ab Hom. dicuntur, quem imitatus
C Virg. Æn. 11, (418.) Procumbit moriens, et humum
semel ore momordit: item αἵματι γαῖαν ἐρεύθειν,
necnon δεύειν: interdum vero et sub. αἵματι. Con-
sideratus porro hic τοῦ γαῖα usus, mirum cuiquam
videri non sinet, ut opinor, h. l. ejusd. poëtæ, ubi
γαῖαν a montibus distinguit, Il. Υ. (56.) Δεινὸν δ'
ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ
ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ'
αἰπεινὰ κάρηνα. Quid autem hic Virg.? ὀρέων αἰπεινὰ
κάρηνα interpr., mihi certe interpr. videtur, Ardua ter-
rarum; at γαῖα Campi: ita enim Æn. 5, (694.) tonitru-
que tremiscunt Ardua terrarum et campi. Puto autem
et alibi ap. Virg. aliquid huc pertinens legi, sed id
mihi in præsentia memoria non suggerit. || At de
γαῖα χυτὴ dicendum erit in Χυτὸς post Χέω: itidem
de γαῖα κωφὴ, in Κωφός. [" Γαῖα, ad Herod. 351.
Segaar. in Daniel. 81. Antip. Th. 47. Porson. Med.
p. 47. Lege eruditam de h. v. Valck. notam ad He-
rod. 368. Γαιῶν, Γαιέων, Γαιάων, Ilgen. Hymn. 206.
Segaar. in Daniel. 2. Valck. Phœn. p. 350, 682. Eran.
D Philo 169. Wessel. Diss. Herod. 131.; ad Herod.
368." Schæf. Mss.]

" Αἶα, poët. pro γαῖα, metri causa demta litera
" initiali ob præcedentem consonantem, Terra, Tel-
" lus: ut φυσίζοος αἶα Il. Γ. (243.) At B. (850.) οὗ κάλ-
" λιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, accipiunt αἶαν non
" solum pro γαῖαν, exp. ἐπικλύζει καὶ ἐπιῤῥεῖ τὴν γῆν,
" sed etiam αἴας nomine intelligunt Fontem quen-
" dam influentem in Axium fluvium Pæoniæ. Hes.
" Fontem in Paphlagonia esse ait. Alioqui Αἶα, s.
" Αἶα Κολχὶς, Nomen est civitatis cujusdam Colcho-
" rum, cujus mentio crebra ap. Apoll. R., ut 2. Ἐξ
" Αἴης. Et paulo ante, Αἶα δὲ Κολχίς. Sic Herod.
" 1. init. Καταπλώσαντας γὰρ μακρῇ νηῒ εἰς Αἶάν τε
" Κολχίδα καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. Est et Plantæ no-
" men et fructus ei ὁμωνύμου, Etym., qui a Cyrenæis
" αἶαν vocari ait et τηθίδα καὶ μαῖαν, καὶ ἀδελφὴν μη-
" τρός: per aphæresin τοῦ μ. Urbis autem Αἶα ἐθνι-
" κὸν est Αἰαῖος, teste Steph. B., qui et Αἰήτης inde
" esse ait, Ionice usurpatum pro Αἰάτης: quod Αἰά-

" της ita derivari ab Αἶα, ut Ἀσιάτης ab Ἀσία. Ac " ut Αἰήτης dictum est Ionice poni pro Αἰάτης, ita et " Αἴη pro Αἶα: veluti paulo ante ex Apoll. R. ha- " buimus ἐξ Αἴης, pro ἐξ Αἴας. Αἰαῖος, Oriundus ex " Æa: unde Medea vocatur Αἰαίη δολόεσσα: item " Κίρκη: quoniam ambæ inde erant oriundæ. Sed " et Αἰαίη νῆσος dicitur ἡ τῆς Κίρκης, nom. proprio. " Αἴη, Ion. pro αἶα: hoc autem, poët. aphæresi pro " γαῖα, Terra. Oxytonon vero αἰή, idem est cum " ἀεί, Semper, sed obsoletum." [" Αἶα, ad Charit. 727. Wakef. Alc. 8. Heyn. Hom. 4, 422. Il. 3, 243. coll. 244. Heyn. ad Apollod. 211. Brunck. ad Æsch. Pers. 59.; Hippol. p. 374. Koen. ad Greg. Cor. 209." Schæf. Mss.]

" Γᾶ, Dor. pro γῆ, Terra; itidemque γᾶν pro γῆν." [" Γῆ, Fischer. Ind. Palæph.; Anacr. 22. Jacobs. Exerc. 2, 104. Musgr. Ion. 461. Simpliciter, Hæc terra, Valck. Phœn. p. 264. 342. Hinc non erat, cur Jacobs. Cur. sec. p. 165. locum Eur. corrigeret; cf. Wessel. ad Herod. 157. Markl. Suppl. p. 252. Urbs, Valck. Phœn. p. 5. ad Lucian. 1, 304. Markl. Suppl. 2, 665.; Iph. p. 76. 113. Kuster. Aristoph. 218. Incolæ, Boissonad. Philostr. 447. Subaud., 533. Musgr. Troad. 825. Sine articulo, Heindorf. ad Plat. Gorg. 265. Boissonad. Philostr. 415. ad Dionys. H. 2, 1287. Xen. Œcon. 6, 7.: P. Abresch. Paraphr. et Annott. in Epist. ad Hebr. Specim. p. 407.:—' Notent tirones, γῆν poni de Terra culta, h. e. Agro, Fundo. Quod nec bene Græcis incognitum. Ita certe Longus 3. p. 81. Γεωργὸς γῆς ἰδίας. Forte etiam Herod. 1, 17. Τὸν καρπὸν τὸν ἐκ τῇ γῇ ὅκως διαφθείρειεν: et paulo post, Τὴν γῆν σπείρειν τε καὶ ἐργάζεσθαι. Quanquam ibi vertitur per Regionem et Humum. Γεωργὸς γῆς est etiam in Philone de Agric., Opp. 1, 304.' Γῇ et τῇ conf., Thom. M. 897. ad Charit. 435. Markl. Suppl. 469. 535. p. 252. (Ion. 1316. ?) Wakef. Ion. 1485. 1614.; Musgr. 1592. ad Dionys. H. 1, 313. Boissonad. Philostr. 533. Heindorf. ad Plat. Phædr. 283. Γῆν et τὴν conf., Heyn. Hom. 7, 376. ad Charit. 297. Hutt. ad Plut. 8, 57. Wessel. Herod. 282. 437. 471. 485. 635. ad Lucian. 1, 519. ad Diod. S. 1, 369. Γῆ, ἡ γῆ, Boissonad. Philostr. 393. Παῖς γῆς, Musgr. Cycl. 644. Ἵνα γῆς εἰμί, Andr. 168. Τὰ ὑπὲρ γῆς, T. H. ad Lucian. Dial. 13. Οἱ ἐκ γῆς καρποί, Verh. ad Anton. Lib. 20. Γῆς πεφυκώς, de Homine nullius generis, Jacobs. Anth. 8, 415. Τὰ ἐκ τῆς γῆς, Boissonad. Philostr. 291. Γῇ κατέχει, Heyn. Hom. 7, 243. Γῇ λέγειν, Valck. Callim. 208. Brunck. El. 424. Γῇ τε κοὐρανῷ λέγειν, Huschk. Anal. 64. Γῆν πρὸ γῆς φεύγειν, Acta Traj. 1, 97. Κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν; ad Xen. Mem. 3, 5, 11. Ὦ γᾶ, Musgr. Or. 1373. Αἱ γαῖ, Valck. Phœn. p. 682.; ad Herod. 368. Γέη, Valck. Hipp. p. 686. Γεῶν, ad Herod. 368." Schæf. Mss. " Γῆν πρὸ γῆς, Lucian. 2, 252. Γέα, Crinag. 22." Wakef. Mss. " Plur. ap. Herod. 4, 198. Ἀρίστη γεῶν, ubi Valck. Annotari hic debuit formula γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν, Herod. 5, 17. 18. et alibi sæpius." Schweigh. Mss. Glossæ: Γῆ· Terra, Humus, Tellus, Arva. Γῆ, ἡ θεός· Tellus, Terrenum. Γῆ ἔχουσα χάλικα· Scurpus. Γῆ μηλίνη, ἀμμώδης· Sabulum. Γῆ σπορίμη· Arvum. Γῆς σωρός· Hoc Rudus. Γῆ Αἰγυπτία, Diosc. Parab. 1, 101. Κρητική, Trall. 4. p. 66. ubi et Λημνία: Μιλησία, 1, 101. leg. Μηλία. " Aristoph. A. 235. Ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε, Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτέ, E loco in locum." Seager. Mss.] " Γῆς ἔντερα, Terræ " intestina. Ita Medici in primis Græci vocant, " quos Plin. Vermes terrenos appellat, alii Lumbri- " cos. Apud Athen. 7. οἱ Ἴουλοι etiam dicuntur " γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης." [* " Γῆς ὀμφαλός, Umbilicus Veneris, Diosc. Notha 469. * Γῆς στέφανος, Chamæcissus, 471." Boissonad. Mss. * Αὐτογῆ, Stob. 11. p. 135.]

Compp. a Γαῖα:

" Γαιάλοχος, (ὁ, ἡ,) In terra habens sua cubilia, " Hesychio ἠπειρώτης, In terra s. continente degens, " Terrestris." [* Γαιηγενής, ὁ, ἡ, i. q. γηγενής, Apoll. R. 3, 1186. Schneidero susp. " Brunck. 133." Schæf. Mss.] Γαιήοχος, Terram continens, ὁ συνεκτι-

A κὸς τῆς γῆς. Od. A. (68.) Ποσειδάων γαιήοχος, Qui terram suo ambitu complectitur. Ubi tamen Eust. alias quoque etymm. addit, sc. ὁ ἐπὶ γαίης ὀχούμενος, Qui super terram vehiculo invehitur: tertia vero etym. h. v., quam ibid. adducit, παρὰ τὸ γαίειν ὄχοις, locum hic non habet. Nonn. γαιήοχος αἴγλη: Dor. pro eod. Pind. O. 1, (39.) dixit γαιάοχος Ποσειδῶν. Sic Soph. (Œd. T. 166.) γαιάοχος Ἄρτεμις. Pro eod. contr. Γαιοῦχος, seu, ut Suid. exp., ὁ τὴν γῆν ὀχῶν. [" Γαιήοχος, Didymus contra analogiam ὁ συνέχων τὴν γῆν, Canin." Gataker. Mss. " Fac. ad Paus. 1, 420. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 66. Heyn. Hom. 5, 568. 8, 471." Schæf. Mss.] " Dicitur et " Γαιηοῦχος: affert enim Hes. γαιηούχῳ pro τῷ τὴν " γῆν ὀχοῦντι καὶ συνέχοντι." [" Fac. l. c." Schæf. Mss. * " Γαιηπόνος, Agricola, Schol. Nicandri Θ. 5." Wakef. Mss.] Γαιηφάγος, Terrivorus, Qui terra vescitur. Poëta quidam ap. Athen. (305.) Ἴουλοι Κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. [" Weller. Gramm. p. 6." Schæf. Mss.] Γαιογράφος, Qui ter-

B restria s. terræ situm describit, τὰ ἐν τῇ γῇ γράφων, Hes. Γαιοδότης, Terræ dator, ὁ ἀπεμπολῶν γῆν, Suid. [" Callim. Fr. 158." Kall. Mss. Rectius * Γαιοδάται. * " Γαιοδρόμος, David. in Bandini Anecd. v. 156. * Γαιόμαχος, Const. Manass. Chron. p. 136(=113.) * Γαιομαχέω, 131." Boissonad. Mss. " p. 10. Meurs." Schæf. Mss. * Γαιομέτρης, i. q. γεωμέτρης, Manetho 4, 210. * " Γαιοτρεφής, ὁ, ἡ, Synes. p. 182. 340. (Hymn. 4, 282.)" Boissonad. Mss. * Γαιοφάγος, Nicander Θ. 784. " Const. Manass. Chron. p. 132(= 109.)" Boissonad. Mss. * Γαιοφανής, Stob. Ecl. Phys. 562.]

Γαιωμορία, ἡ, Agricolatio, VV. LL. ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 329. ad Charit. 722." Schæf. Mss.] " Γαιωμωρία, ἡ, ex (Anal. 2, 473.) affertur pro Agri- " cultura: dicitur alioqui et Γαιομωρία per ο in sec. " syll." [Perperam pro γεωμορία. * Γαιώρυχος, ὁ, ἡ, Strabo 3. p. 213. * Γαιωτρεφής, Synes. 340. ubi Bast. ad Greg. Cor. 579. legit Γαιοτρεφής. Obs. Misc. 6, 1. p. 183.]

C [* " Ἀνώγαιον, (τὸ,) Orig. Hom. 12. in Jer. 2." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. Xen. K. A. 5, 4, 16. Vide Ἀνώγεων.]

[Ἀπόγαιος, vide Τροπαῖος, Gl. Terrester. " Strabo 6, 32. Ἀπόγαιον, Toup. Opusc. 1, 125. ad Charit. 660." Schæf. Mss.] Ἔγγαιος, ὁ, ἡ, Qui in terra est. Plut. (9, 752.) Καὶ τὸ ἔρεβος τοῦτο ἦν ἄρα τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Ubi Turnebus vertit, Ac profecto erebus ille terrenarum est tenebrarum obscuritas. [Anal. 1, 238. Gl. Ἔγγαια κτήματα· Prædia. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. " Thom. M. 260. Jacobs. Anth. 7, 124. Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. " Æsch. Suppl. 60. Pers. 926." Wakef. Mss.] Ἐπίγαιος, Qui super terram est, ἐπιχθόνιος. [" Wessel. Herod. 164." Schæf. Mss. * Εὔγαιος, i. q. εὔγειος, Strabo 12. p. 821.] " Ἡδύγαιον, Suidæ τὸ " καλὴν ἔχον γῆν. Heraclides autem Tarentinus " Athenæi (p. 74.) τὸν σικυὸν vocat ἡδύγαιον, forsan " quod ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ proveniat." [Cf. Hesych.] Ἰσόγαιος, Terræ æqualis, [Lucian. 1144=3, 639.] " Κα-

D " τάγαιος, s. Κατάγειος, Subterraneus: opp. τῷ ἀνώ- " γεως. Et ut ἀνώγεων dicitur Cœnaculum in suprema " domus parte, ita κατάγαιον in ima: veluti Genes. 7. " κατάγαια τριώροφα. Dicunt κατάγαιον, ut ὑπόγαιον, " vocari Ædificium, quod non plano pede construitur, " sed ut in substructionibus subterraneisque operi- " bus." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. Phrynichus Bekkeri p. 97. Schleusner. Lex. in V. T. " Suid. v. Ἀνώγαιον." Kall. Mss. " Boissonad. Philostr. 449. ad Herod. 247. 324. 325. Κατάγειος, Dionys. H. 4, 2077. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 277. Antip. Th. 8. Boissonad. l. c." Schæf. Mss. * Κατώγαιος, Trall. 11. p. 137. Schleusner. Lex. in V. T. * " Κινησίγαιος, Hes. v. Ἐννοσίγαιος." Boissonad. Mss. Cf. Κινησίχθων. " Schol. Il. Ξ. 135." Wakef. Mss.] " Λεπτό- " γαιος γῆ, Theophr. H. P. 2. πατρίς, Lucian. Cujus " solum macrum est, Plin. 15, 19.; Cujus agri pin- " gues non sunt, sed parum feraces." [Athen. 332. Strabo 6. p. 432. " I. q. τραχύς, vel ὑπόψαμμος, ἀργιλώδης atque ὑπόπετρος, vel ὀρεινὸς et ὑπόλιθος, Terra

utilis Timonis agello, Lucian. His contr. *βαθύγεως*, Solum *γεῶδες, γῆ βαθεῖα, βάθος γῆς*." Brunck. Mss.] " *Λευκόγαιος*, Cujus terra alba est. Plin. 18, 11. de " creta: Invenitur hæc inter Puteolos et Neapolim " in colle Leucogæo appellato." *Μεσόγαιος*, ET *Μεσήγαιος*, Mediterraneus. Paus. (8, 1.) *Νέμονται δὲ οὗτοί τε καὶ τὸ ἄλλο Ἀρκαδικὸν τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου*. Et *Μεσόγαια, ἡ*, Mediterranea regio. Thuc. 6. *Τῶν τὴν μεσόγαιαν ἐχόντων*. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 298. " *Μεσόγαιος*, ad Diod. S. 2, 450. Schneider. Add. ad Xen. Hell. 105. *Μεσόγαια*, Herod. 83. 327. et n., 360." Schæf. Mss. * *Πρόσγαιος*, Lobeck. l. c. 299. * " *Τινακτοράγαίης*, Cornut. c. 22. vox nihili, leg. e Cod. *τινάκτορα γαίης*." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.] *Ὑπόγαιος, ὁ, ἡ*, Subterraneus. Herodian. 1, (15, 13.) *Λεόντων δέ ποτε ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν ἀναῤῥιφθέντων*. Ubi Polit. Leones centum cavea eductos. [" Ad Petron. 330. Anton. Wessel. Herod. 149. Fac. ad Paus. 1, 319. Jacobs. Anth. 6, 272. Porson. Hec. p. 12. Ed. 2." Schæf. Mss.] AT *Ὑπογαίδιον* Hes. exp. *ὑπόγειον τύμβον*. [* *Φιλόγαιος*, Anal. 2, 215. " Huschk. 221." Schæf. Mss. * " *Χαμόγαιος*, ad Hesych. 1, 1375. n. 1." Dahler. Mss.]

[* *Γαιόω*, Synes. de Insomn. 139. *Παχύνεται καὶ γαιοῦται*. " Schol. ad Lycophr. (119.) p. 394. Lips." Schæf. Mss.] *Ἀπογαιόω*, In terram verto. Unde *ἀπογαιοῦσθαι* citat Bud. ex Artemid. [" Pisid. de M. O. 1209." Kall. Mss. " Ad Od. Δ. 356. ad Charit. 480." Schæf. Mss. " Zosim. 161. Galei Myth. 439." Wakef. Mss. * *Ἐπιγαιόω*, Zosim. ap. Schneider. Lex.]

" *Γαιηΐς, (ἡ,)* Terrestris. *Γαιηΐδα* Antimachus vo- " cat *τὴν φοίβην*, Hes." *Γαιήϊος, (ὁ, ἡ,)* Terrestris, Terrenus: *γαιήϊος ἀνὴρ*, Nonn. [Jo. 3, 154. " Jacobs. Anth. 12, 361." Schæf. Mss.] *Γαιώδης*, Terrenus, [Polyb. 2, 15, 8.]

[* *Γαιὼν, ὁ*, Tab. Heracl. Gruter. Inscr. 213. Koen. ad Greg. Cor. 102. " Toup. Opusc. 2, 54." Schæf. Mss.] " *Γαῖται, (οἱ,)* Hesychio *γεωργοὶ*, A- " gricolæ, Rustici: ut *βοῦται* dicuntur Bubulci, Pa- " stores." [" Etym. M. * *Γαιάτης*, Terræ incola, Steph. B. 208." Wakef. Mss.]

Γαίηθεν, E terra, [Opp. 'A. 1, 39.]

Γαῖος, ὁ ἀπόγειος ἄνεμος, et *γαῖος βοῦς, ὁ ἐργατικὸς*, Eust. " Hes. et Etymologo *γαιὸς, ὁ ἐργάτης βοῦς καὶ* " *ὁ ἀπόγειος ἄνεμος*. *Γαιῶν*, Suidæ * *γαιώνων πραγμά-* " *των*." AT *Γάϊος*, Idem Tarentinis scribit signif. *μίσθιος*: nonnunquam esse et *παχὺς καὶ ἀναίσθητος*. ET sic *Βουγάϊος* quoque exp. posse Il. N. (824.) *Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε*, particula *βου* signif. intendente et augente. [*Γαῖος* a Schneidero non agnoscitur. " Ad Paus. 413. *Βουγάϊος*, Græv. Lectt. Hes. 626. Heyn. Hom. 5, 347. 6, 515. 7, 392. * *Βουγαϊάδας*, 6, 516." Schæf. Mss. " Herculis epith., Etym. M." Wakef. Mss.]

Compp. a *Γέα*, quod extra comp. inusitatum est:

Γεωγράφος, ὁ, (ἡ,) Qui terram s. terræ situm describit. UNDE *Γεωγραφία, ἡ*, Terræ descriptio. ET *Γεωγραφικὸς, (ἡ, όν,)* Ad terræ descriptionem pertinens, Terræ descriptionis peritus. Et *τὰ γεωγραφικὰ* ap. Cic. ad Att. De terrarum descriptione commentarii. ET *Γεωγραφέω*, Terram describo. Aristot. de Mundo, *Ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες*. [*Γεωγραφία*, i. q. *πίναξ γεωγραφικὸς*, Geminus Elem. Astron. c. 13. * *Γεωγραφικῶς*, Strabo 2. p. 150. * *Ἀγεωγραφησία, ἡ*, Geographiæ ignorantia, Casaub. in Athen. 6, 4.] *Γεωδαισία, ἡ*, Terrarum divisio s. partitio. Aristot. Metaph. 2. *Ἅμα δὲ οὐδὲ τοῦτο ἀληθὲς, ὡς ἡ γεωδαισία τῶν αἰσθητῶν ἐστὶ μεγεθῶν καὶ φθαρτῶν*. [* " *Γεωδαίτης*, Terræ divisor, Villoison. Anecd. Gr. 2, 211. cum var. lect. *Γεωδέτης*." Wakef. Mss. * " *Γεωδαιτέομαι*, Eust. Od. 9. p. 340." Kall. Mss.] *Γεώλοφος*, E terra instar collis s. tumuli elevatus, E terra eminens. Philo de Mundo, *Οἱ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, ψάμμους γεωλόφους ἀνιμῶσι*, Qui circa litora interdum ludibundi arenam cumulant altiuscule, Bud. Diosc. 13, 17. *Φύεται ἐν ἑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις*. Pro quo Plin. 27, 12. Invenitur in aquosis collibus. Et idem Diosc. 13, 53. *Φύεται ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις*. Huc pertinet *γεώλοφος ἄμαξα* ap. Naz. in Ep. Substantive etiam in ead. signif. capitur, sc. pro Colle s. Tumulo. Philo l. c. *Χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι*, Collesque ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. [Gl. Collis.] || Metaph. vero ap. Vett. dicebatur de Homine crasso et *ἀναισθήτῳ*, ut ex Ælio Dionys. Eust. tradit, *Οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τοὺς * μεγαλοσωμάτους*. UNDE *Γεωλοφία, ἡ*, itidem Collis s. Tumulus. Strabo, *Περίκειται δὲ τῷ πεδίῳ γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τῶν Σαυνιτῶν*. [Strabo 16. p. 1095. *Ὄρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα*, ubi Ms. *γεωλώφια*. " *Γεώλοφος*, Dionys. H. 2, 930. ad Diod. S. 1, 363. Casaub. ad Athen. 93. *Γεώλοφον*, Jacobs. Anth. 8, 202. Heyn. Hom. 7, 436. *Γεωλοφία*, Jacobs. l. c. Toup. Opusc. 1, 225." Schæf. Mss.] *Γεωμέτρης, ὁ*, Qui terram s. terræ spatia et fines metitur, Geometra, ut Lat. etiam vocant. At Decempedator, Agrimensor, et Finitor, quibus vv. quidam reddunt, specialiora sunt et agrorum propria. Plut. (9, 65.) *Γεωμέτραι παισὶν, οὔπω δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μνηθῆναι τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας εἴδη, πλάττοντες ἁπτὰ καὶ ὁρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων, προτείνουσι*. [Gl. Agrimensor, Finitor, * *Γεομέτρης*· Geometra. " *Γεωμέτρης, ἡ*, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 70." Boissonad. Mss.] HINC *Γεωμετρία, ἡ*, Geometria, Terram dimetiendi scientia. Lucian. (1, 41.) *Πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων*. ET *Γεωμετρικὸς, (ἡ, όν,)* Ad geometriam s. geometriam pertinens. Aristot. Ethic. 5. *Ἀναλογία γεωμετρική*. Et *γεωμετρικὴ*, sub. *τέχνη* vel *ἐπιστήμη*, Geometrica ars. Athen. 7. *Γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμά τί;* || *Γεωμετρικὸς* est etiam Geometriæ peritus. Plut. de Socr. Genio, *Δεόμενοι Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ, λῦσαι χρησμὸν αὐτοῖς*. UNDE *Γεωμετρικῶς*, Pro portione, ut *ἀριθμητικῶς*, Æquali numero, Bud. e Plut. (8, 547.) *Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον*. ET *Γεωμετρέω*, Terram dimetior. Item Geometrice metior. Xen. Σ. (6, 8.) *Ἀλλ' εἰπέ μοι πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει· ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν*. Et pass., ut *Γεωμετρουμένη πρὸς αὐτῶν*. Item Geometriæ præcepta disco, s. calleo. Quo pertinet illud, *Ἤρετο αὐτὸν εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοε*. UNDE *Ἀγεωμέτρητος, ὁ, ἡ*, Ad geometriam non attinens: ut *ἀγεωμέτρητον πρόβλημα*, Aristot. Item Geometriæ ignarus, Geometriæ non initiatus. Quale est Pythagoricum illud, *Οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω*. [" *Γεωμετρία*, ad Diod. S. 1, 91. *Γεωμετρέω*, Dawes. M. C. 291. *Γεωμετρικὸς*, Toup. Opusc. 1, 462." Schæf. Mss. " *Γεωμετρίαι*, plur., Plato 2, 76, 1. Manetho 4, 129." Wakef. Mss. * *Γεωμέτριον*, J. Poll. 4, 166." Kall. Mss. * *Φιλογεωμέτρης*, Ptol. Tetrab.] *Γεωμιγὴς, ὁ, ἡ*, Terræ mixtus, Terrenus, [Plut. " Strabo 856." Wakef. Mss.] *Γεωμόρος, ὁ, (ἡ,)* Colonus: *Γεωμόροι*, inquit Bud., Coloni, inter quos ager dividitur. Plato de LL. 8. (p. 472.) *Μηδεὶς γὰρ ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις*. Callim. H. in J. (74.) *σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος*, i. e. *ὁ γεωργὸς*, Schol. [Hesychio *ὁ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέπων*. Dionys. Hal. A. R. 9, 52. " Ind. Xen. Œcon. v. *Εὐπατρίδης*, ad Timæi Lex. 67. 214. ad Herod. 411. 447. 576. ad Diod. S. 2, 549. ad Dionys. H. 2, 1181. ad Charit. 722. Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. " De bove, Apoll. R. 1, 1213." Wakef. Mss.] *Γεωμορία, ἡ*, Agricultura, VV. LL. [Suid. 1, 232. Nicander A. 40. Plur., Oppian. K. 4, 434. " Toup. Opusc. 2, 173. ad Charit. 722. Jacobs. Anth. 9, 227. 10, 329. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 17." Schæf. Mss. " Suid. v. *Ἀντλία*." Wakef. Mss. * *Γεωμορικὸς, ἡ, όν*, Dionys. H. 1, 634 (=4, 2095.) *νόμος*, cf. * *Χωρονομικός*.] ET *Γεωμόριον, τὸ*, Terræ portio, *τὸ τῆς γῆς μόριον*, Hes. [* *Ἐπιγεωμόρος*, Etym. M., Bekk. Anecd. 257.] *Γεωνόμος*, Qui terram distribuit, *ὁ ἐν ταῖς ἀγροικίαις διαιτώμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν*, Hes. [Dio Cass. 37, 59.: Phrynichus Bekkeri p. 32. * *Γεωνόμης*.] *Γεωπείνης, ὁ*, Terram esuriens, i. e. *ὀλίγην γῆν ἔχων*, Cui am-

plus ager non est, ut Etym. et Suid. ap. Herod. exp. A || Præterea i. q. γεωπόνος, ὁ γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος, ut idem Suid. declarat: et Eust. (168, 42. Bas.) ὁ περὶ γῆν πονούμενος. [Herod. 2, 6. 8, 111. " Ruhnk. ad Tim. Lex. Plat. p. 68." Schweigh. Mss. " Koen. ad Greg. Cor. 246." Schæf. Mss. " Lex. Hippocr. Aristot. 1, 191." Wakef. Mss.] Γεωπόνος, ὁ, (ἡ,) Qui in terra colenda laborat, Agricola. [" Wessel. Diss. Herod. 87. ad Herod. 524." Schæf. Mss. " Agath. 55. Phil. 49." Wakef. Mss.] Unde Γεωπονία, ἡ, Agricultura. Phocyl. (13, 149.) Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι. [Gl. Cultura, Excultus.] Et Γεωπονικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad agriculturam spectans: γεωπονικὰ, i. q. γεωργικὰ, Commentarii rei rusticæ. Et Γεωπονέω, Terram colo. [Gl. Exculto. Schol. Soph. Antig. 346. " Philo J. 2, 457, 16." Wakef. Mss.] Γεώποδες, οἱ, Agricolæ, Valla ap. Herod. (7, 28.) Αὐτῷ δέ μοι ἀπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπόδων ἐστὶ βίος. Ubi Bud. suspicatur leg. γεωπόνων. In antiquis vero libris pro eo γεωπεδίων scribitur. " Γεώπους, οδος, ὁ, Agricola. Herod. Ἀπὸ B " γεωπόδων μοι βίος ἐστὶ, Ex agricolis mihi vita suppetit, VV. LL. Sed metuo ne perperam scriptum " sit pro γεωπόνων." [Hodie legitur * Γεώπεδον s. Γεωπέδιον, τό: " Wessel. Diss. Herod. 87." Schæf. Mss.] Γεωτόμος, ὁ, ἡ, Qui terram scindit, Agricola, Qui terram findit aratro, Epigr. [" Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. * Γεωτομία, ἡ, Maxim. de Electt. 499. * Γεωτραγία, ἡ, Hippocr. 513. * Γεωφανής, ὁ, ἡ, Theophr. de Lap. 400. Ἐν τοῖς γεωφανέσι.] Γεωφάνιον, τὸ, Locus, in quo metallum, ut Suid. exp. Hesychio autem μέταλλον τῆς κεραμίτιδος ἢ ἄλλης ἐργασίας. || At Nicandri Schol. (A. 149.) Herbam, quæ Nicandro Phyllis dicatur et aliis * μελιφύλλιον, in Samothracia appellari γεωφάνιον annotat. [* " Γεωφάνεια μέταλλα, J. Poll. 7, 99." Kall. Mss. * Γεωφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Suid. v. Γεῶρες. * Γεωχαρής, Julian. Or. 5. p. 175. Vide Γογγύλη. Eust. Od. A. p. 11, 5. " Idem Il. 418, 3." Wakef. Mss.]

Γεωργὸς, ὁ, ἡ, Agricola. [Gl. Agricola, Colonus, Cultor, Accola, Ruricola, Villicus. " Wakef. Phil. C 39. Mœr. 107." Schæf. Mss. " Vinitor, Ælian. H. A. 419. Curator arborum, Philostr. 87." Wakef. Mss.] Unde Ξυγγεωργὸς, ὁ, Agricolationis socius. Aristoph. Π. [223. " Planudes in Versione Ovid. Met. 15, 124." Boissonad. Mss.] Et Φιλογέωργος, ὁ, ἡ, Agricolarum s. Agriculturæ studiosus et amans. [" Villoison. Anecd. Gr. 1, 24. Artemid. 30. Diod. S. 1, 19. Plut. Schol. Apoll. R." Wakef. Mss.] Unde Xen. O. (20, 25.) φιλογεωργότατος. A quo Φιλογεωργέω, Agriculturæ studiosus sum, Agricolas s. Agriculturam amo. [* Φιλογεωργία, ἡ, Xen. l. c.] Et deriv. Γεωργικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui ad agricolam s. ad rem rusticam pertinet, Rusticus. Theophr. C. P. 4, 8. γεωργικὰ ταῦτα. Ubi Gaza, Hæc opera agriculturæ deleganda. Sic Aristoph. (Εἰρ. 552.) γεωργικὰ σκεύη, Rustica instrumenta. Apud Plat. γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, s. agricolarum: [Gl. Γεωργικὸς νόμος· Agraria lex.] Apud Eund. γεωργικοὶ πόνοι, et γεωργικὸς βίος. Et γεωργικὴ sub. τέχνη, Rei rusticæ scientia. Et γεωργικὰ sub. συγγράμματα, aut tale D quid, Commentarii de re rustica; ut, Οἱ τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοὶ, Athen. 14. || Γεωργικὸς est etiam Rei rusticæ peritus: unde γεωργικώτατος, Rei rusticæ scientissimus. Sed ap. Plut. (7, 86.) γεωργικὸς dicitur Janus, pro Rusticus favens, s. Qui rure delectatur, Ruris studiosus: Πολιτικὸν καὶ γεωργικὸν μᾶλλον ἢ πολεμικόν. [* Γεωργικῶς, Eust. 4. p. 130 = 180. " Clem. Alex. 325." Wakef. Mss. " J. Poll. 7, 141." Kall. Mss. " Γεωργικὸς, Xen. Mem. 1, 1, 7. Conf. c. γεωμετρικὸς, Boëckh. ad Plat. Sim. p. xix. (qui etiam recenset Scriptt. τῶν Γεωργικῶν.) Idem in Min. 18." Schæf. Mss.] Et Γεωργία, ἡ, Terræ s. Agri cultura. Plato Symp. Ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Isocr. Areop. Ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μισθώσεσι παραδιδόντες. Lucian. Γῆν πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro Cultura qualibet ponitur: ut Plato Epinom. Ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Thuc. 1. Πρὸς γεωργίαν Χεῤῥονήσου τραπόμενοι, Ad colendam Cherronesum. Quo pertinet, quod metaph. Greg. dixit, Ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ἐστὶν, Pravi cultus animi. || Exp. etiam simpl. Ager; ut ap. Plat. de LL. 5. ἐν γεωργίαις, In agris. Et ap. Dem. γεωργίαι παμπληθεῖς. [Gl. Cultura, Cultus, Excultus, Arvum, Rusticatio. Aristot. H. A. 6, 37. Γεωργίας μὴ μεγάλας ἐργάζεσθαι. " T. H. ad Lucian. 1, 196. Wessel. ad Diod. S. 1, 42. ad Charit. 240. Τὰ κατὰ γεωργίαν, Boissonad. Philostr. 385." Schæf. Mss.] Et Γεώργιον, τὸ, Veru actum, Arvum, Seges. Bud. e Parab. Solom. Sic Greg. de Nat. Dom. Πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, Malorum seminum malæ segetes. Exp. etiam Fructus, in Vita Lucæ 1010. Πλὴν ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας ταύτης τί τὸ γεώργιον; [Strabo 14. p. 687. S. Cf. Κυνήγιον, a κυνηγία. " Dionys. H. 1, 93." Schæf. Mss. * " Ἀγεωργίου δικάζεσθαι, Bekk. Anecd. ex Æsch., p. 20. 336." Kall. Mss. * Γεώργιος, ὁ, Proverb. 24, 5.] Et Γεωργώδης, ὁ, ἡ, Ad agricolam pertinens. Plut. Pol. Præc. Κατὰ δὲ τὸ γεωργῶδες, Mores agricolarum, [" Mor. 1, 27." Schæf. Mss.] " Γεωργίτης, Hesychio γεωργός." [* Παγγεωργὸς, Joseph. de Macc. 2. " Wakef. S. C. 2, 105." Schæf. Mss. * Προγεωργὸς, Unde * Προγεωργέω et * Προγεωργία, ἡ, Polyæn. 4, 11, 4.] " Συγγεωργὸς, " Socius in agro colendo, s. in cultura agri, Ari- " stoph. Π." [Vide Ξυγγεωργός. De accentu, vide Schæf. ad Apoll. R. p. 171. 675. * Συγγεωργέω, Una agrum colo, Synes. 145. Eunap. (49.) 55. " Isæus 241." Seager. Mss.]

Γεωργέω, Agrum colo, Agricolor: in qua signif. casum non habet. Dem. de Cor. Γεωργοῦσι καὶ βοσκήματα νέμουσι. Plut. Alex. Γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους. Herodian. 2, (4, 13.) Ἔδωκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, Libertatem agricolis concessit. || Cum casu autem generali signif. pro Colo. Dem. (239.) Κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. 7, (4, 9.) Πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας: 6, (4, 11.) Κώμας τε οἰκεῖν καὶ χώραν γεωργεῖν. Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. ap. Theoph. Ep. 32. Ἀντὶ τῶν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωργοῦμεν. Et pass. γεωργουμένη γῆ, Terra, quæ colitur. || Transfertur hinc ad alia, et signif. Excolo, φιλοπονῶ, θερίζω, καρποῦμαι, Messem facio, Fructum capio. Huc referri potest illud ap. Theodor. H. E. 4. Ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάῤῥας, Excolere, Iũ Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil. Τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, Qui studiose coluerunt et amplificarunt. Greg. Οὐδὲ τὴν ἀπολλύουσαν καὶ φρονίμους ὀργὴν γεωργήσας, Qui exercuit. Basil. Ἡσυχία, ἣν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, Quam colimus et qua fruimur in secessu. Idem, Στάχυν ὥριμον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, Metite et eo fruimini. Hipp. ad Demag. Τοὺς ἰδίους χρόνους ἰδίῃ ἀλογιστίῃ γεωργήσας, Temporibus vitæ per stultitiam et incuriam fruens, non alium inde fructum legens: τὴν ζωὴν καρπούμενος ἀλογίστως. Sic Greg. negotiatores annonæ pretium intendentes eque fame et penuria lucrum captantes, dicit Καταπραγματεύεσθαι τὰς ἐνδείας καὶ γεωργεῖν τὰς συμφορὰς, E calamitatibus publicis messem facere. Vide Bud. 309. 749. Res etiam aliqua γεωργεῖν τι dicitur. Greg. in Basil. Ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄφθονον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, i. e., ut Bud. exp., ἐκφύεσθαι ποιοῦσι, Enasci faciunt et quasi producunt. Idem de apibus, Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον, i. e., ut idem Bud. exp., φιλοπονεῖ, θερίζει. [Gl. Colo, Culto, Excolo, Percolo. * Γεωργήτρια· Cultrix. Quod vocab. derivandum est e * Γεωργήτης: cf. Γεωργίτης. Heliod. 2. p. 110. Ὁ Νεῖλος γεωργεῖ τὰς ἀρούρας τῇ παρόδῳ. Dem. 442. Ἐκ τούτων γεωργεῖς καὶ σεμνὸς γέγονας. Heliod. 5. p. 273. Τὴν τέχνην γεωργεῖν, Artem exercere. " Lennep. ad Phal. 22. Fischer. Ind. Palæph. Wessel. ad Diod. S. 1, 39. 336. Lucian. 1, 524. Γεγεωργημένος, Wakef. Trach. 200." Schæf. Mss. " Γ. καρποὺς, Clem. Alex. 82. χρυσὸν, Joseph. 1087. οἶνον, Dio Cass. 595. De ape, Euseb. P. E. 273. De vite, Achill. Tat. 114. Greg. Nyss. 3, 233. Colo, Curo, generaliter, Clem. Alex. 267."

Wakef. Mss.] Unde Γεώργημα, τὸ, Terræ s. Agri cultura. A Plato de LL. 2. (103.) Τακτὰ δὲ τά τ' ἄλλα ἂν εἴη γεωργήματα, καὶ πᾶσα ἡ δίαιτα. [" T. H. ad Aristoph. II. p. 329." Schæf. Mss.] Et Γεωργήσιμος, ὁ, ἡ, Qui coli potest. [Aristot. Probl. 20, 5. Ἐν γεωργησίμῳ, sub. γῇ. " Polyb. 1, 56. 7, 6." Seager. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 33. Diod. S. 219. Schol. Biset. in Aristoph. O. 1592. " Ad Herod. 351." Schæf. Mss.] Et Ἀγεωργησία, ἡ, Culturæ neglectus, Agricolationis intermissio. Theophr. Et Ἀγεώργητος, ὁ, ἡ, Minime cultus, Incultus. Plut. (2, 106.) Ἄσπορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας. [Gl. Incultus. Herodian. 2, 15. Dionys. H. 1, 29. 646. " Diod. S. 2, 495." Schæf. Mss. * Δυσγεώργητος, Cultu difficilis, Strabo 17. p. 1197. " Δυσγεωργητότερος, Orig. c. Cels. 5, 30." Routh. Mss. * Εὐγεώργητος, Qui bene coli, arari potest, Ferax, Schol. Soph. Antig. 575. " Vox dubia ap. Schneider. Lex. Inveni in Scylacis Periplo, Ed. Voss. p. 9. * Εὐγεωργός." Bast. de Vocc. dub. ad calcem Scap. Oxon. * Χειρογεώργητος: B unde * Ἀχειρογεώργητος, Schneidero susp. sed extat in Chrys. ap. Suicer. Thes. * Καταγεωργέω, Strabo 9. p. 641=500. S.]

Γεωπὸς, ὁ γεωργὸς, Suid. [a Schneidero non agnoscitur.] Γέωρες, οἱ, Terræ s. Agrorum custodes, γεωφύλακες, μέτοικοι, πάροικοι, Hes. Apud Suid. Γεῶρες scribitur cum ῶ, at in VV. LL. γεῶραι. Vide Γειῶραι.

Γεώρυχος, ὁ, (ἡ,) Qui terram fodit, Suffossor. [" Brunck. Aristoph. 3, 97." Schæf. Mss.] Unde Γεωρυχέω, Suffodio, Cuniculos fodio. Sic enim γεωρυχῶν ap. Herod. (4, 200.) Bud. exp. [Gl. Γεωριθιδες· Talpæ. Ubi Vulc. corrigit, Γεώρυχοι. "Γεωρυχέω, Clem. Alex. 242. 577. Ælian. N. A. 879." Wakef. Mss. * Γεωρυχία, ἡ, Ælian. N. A. 6, 43. " Eust. Il. 112, 4." Wakef. Mss.]

" Γεοῦχος, Hesychio ὁ τὴν γῆν ἔχων: itidemque " Suidæ, qui Neptuni epith. esse ait. Supra Γαιοῦ- " χος." [" Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss. " Agricola, Phot. 744. Constanter habitans, 1370. C * Γηγονὴς, Nonn. D. 6, 167." Wakef. Mss.] Γεηπόνος, Qui terram s. agrum colit, Agricola. [Gl. Cultor. * Γεηπονικὸς, ἡ, ὸν, Basil. 3, 398. * " Γεηπονέω, Cyrill. Hieros. p. 76. (117.)" Kall. Mss. " Terram colo, Euseb. P. E. 10." Wakef. Mss.] Unde Γεηπονία, ἡ, Terræ s. Agri cultura: i. q. γεωπονία. [Clem. Alex. Pæd. 2. p. 189. * Γεητόμος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 634.]

[* Γεοειδὴς, Plato Tim. 3, 101.: * " Γεωειδὴς, Plut. de Orac. Def. 430." Kall. Mss. Aristot. H. A. 5, 28. at Schneider. Lex. " Γεοειδὴς, Aristot." Omnino v. Passowii Librum de Fine et Ratione Lexx. condendorum, Germanice scriptum, p. 120. et cf. Γεώδης. * Γεόμαντις, ὁ, Cf. Varron. ap. Serv. ad Virg. Æn. 3, 359. Vide Ἀερόμαντις. * Γεομέτρης, ὁ, Gl. Geometra, Agrimensor. * Γεοπόνος, ὁ, ἡ, unde Gl. * Γεοπονέω, Exculto, * Γεοπονία, ἡ, Excultus. * Γεοφόρος, cf. Γειοφόρος, Anal. 2, 53.]

[* Γεόομαι, In terram vertor, Diod. S. 3, 40. Ἐγεώθη τοῦ κόλπου πᾶς ὁ τόπος, ubi Eichstädt. ἐγενήθη D —ξηρὸς πᾶς ὁ τ. Cyrill. ad Gen. 3, 17. p. 1. Jo. Damasc. Orthod. Fid. 3, 15.]

Γειοκόμος, ὁ, (ἡ,) Agricola, γεωργὸς, Hes. At γεοκόμον Suidæ * γειτνίαμα. [" Ilgen. Hymn. 382." Schæf. Mss. * Γειόλοφος, i. q. γεώλοφος, Pseudo-Herodian. Epimer. ap. Bast. ad Greg. Cor. 518.]

Γειομόροι, οἱ, (αἱ,) Coloni, proprie Qui agrum inter se dividunt: i. q. γεωμόροι paulo ante. At γειομόροι μύρμηκες, Apoll. R. 4, (1453.) sic enim ibi Schol. legit, quamvis vulg. Edd. habeant γειοτόμοι, exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες. [Anal. 2, 133. βότρυος πολυγλεύκου γειομόρος. " Apollonid. 5. Philipp. 73. Brunck. Apoll. R. 243. Valck. Diatr. 134." Schæf. Mss. " Dionys. P. 190." Wakef. Mss.] Γειοπόνος, Agricola, γεωπόνος, [" ad Charit. 756. Wakef. Trach. 359." Schæf. Mss. " Nonn. D. 21, 97. Manetho 4, 432. Tryphiod. 346. 353. Agath. 30. Adj., Opp. K. 1, 137." Wakef. Mss.] Γειοτόμος, Terram secans. Apoll. R. 4, (1453.) Γειοτόμοι μύρμηκες, ubi Schol. legit γειομόροι, uti modo dixi. At Γειοτόμον, τὸ, Suidæ ἄροτρον, Aratrum. [* " Γειοτόρος, Brunck. Apoll. R. 243." Schæf. Mss. * Γειοφόρος, pro γεοφ., Phanias 4. Schæf. ad Greg. Cor. 518. " Toup. Opusc. 2, 240." Schæf. Mss. * Γειαροτὴρ, ὁ, Tzetz. Anteh. 202. Posth. 274.] Γειαρότης, ὁ, Qui terram arat, Agricola, Epigr. [" Archias 27. Wakef. Phil. 400." Schæf. Mss.] Γειῶραι, οἱ, Qui terram custodiunt, Suid. i. q. γέωρες. Γείωρας Hes. exp. γείτονας ἐξ ἄλλου γένους, qui Israëli vocentur προσήλυτοι: item τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονουμένους. Exod. 12, (19.) Ἔν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς, Advenis et indigenis terræ. [" Philo J. 1, 417. * Γειωρέω, Suid." Wakef. Mss. * Γειόθεν, i. q. γῆθεν, Callim. Fr. p. 581=148. Valck.]

Ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ, Qui supra terram est, ὁ ἄνω τῆς γῆς, ut ἀνώγεων οἴκημα, Suid. Cui contr. Κατώγεως, ω, ὁ, ἡ. At Ἀνώγεον, τὸ, vel Ἀνώγεων, cum ω utrobique, Cœnaculum, ὑπερῷον. Marc. 14, (15.) et Luc. 22, (12.) ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, quidam Triclinium vertunt, sed Budæo placet reddi Cœnaculum. Appellatum autem volunt ἀνώγεον, tanquam Partem domus non infimam, sed suprà solum eminentem: quod vett. in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum, quod subductius sit à solo: eod. quidem sensu, sed aliter expressa, vi τοῦ ἄνω, quod in hoc nom. inclusum est una cum γαῖα: ut etiam docet Etym. scribens, ἀνώγεον, ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ γαῖα· τὸ ἄνω τῆς γῆς ὂν· ἀνάγαιον δέ. Notandum est autem, quod addit ἀνάγαιον δέ: signif. enim esse et aliam scripturam, quæ idem valeat, posita ἀνὰ pro ἄνω, et αι pro ε. Ac revera in Lucæ l. c. Κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα, memini cum exemplaria vett., quibus pater meus in Edit. N. T. utebatur, inter se conferrem, reperisse triplicem scripturam, ἀνώγεον cum ο in fine, et ἀνώγεων cum ω in fine, item ἀνάγαιον. Sic et Hieron. ap. Daniel ἀνάγαια vertit Cœnacula. Scimus autem ἀνὰ pro ἄνω etiam in aliis quibusdam compp. reperiri. || Ἀνώγεων Callisth. posuit etiam pro δεσμωτήριον; Suid. [Ἀνώγεων, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. (ubi et * Κατώγεον.) Schneider. Lex. " Toup. Opusc. 1, 468. Ἀνώγεον, Wakef. Trach. 901. Wetsten. N. T. Add. ad T. 1. Ἀνώγεως, ad Od. A. 362. * Ἀνώγειος, Heyn. Hom. 5, 243." Schæf. Mss.]

Βαθύγεως, Cujus solum profundum est, βαθύγειος Theophr. [Herod. 4, 23.] Εὔγεως, Cujus solum bonum est, Fertilis, εὔγειος. [" Ad Diod. S. 2, 484." Schæf. Mss. * Ἰσόγεως, i. q. ἰσόγαιος, Theophr. C. P. 3, 9. τέμνειν ἰσόγεων.] Λεπτόγεως, Cujus solum tenue est et non pingue, Hes. [Thuc. 1, 2. Schol. Aristoph. A. 75. " Wakef. Ion. 1600.; Georg. 151. Bergler. Alciphr. 351." Schæf. Mss. * Λευκόγεως, Schol. Apoll. R. 1, 826. Schol. Soph. Œd. C. 702.] " Λιπαρόγεως, Pinguem terram ha- " bens, Qui pingui solo est." " Λυπρόγεως, Attice " pro λυπρόγαιος dicitur." [Schol. Lycophr. 111. " Chrys. in 1 Cor. Serm. 26. T. 3. p. 415." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 68." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 294." Wakef. Mss.] Μελάγγεως, Cujus solum nigrum est, μελάγγειος, Theophr. [Pulla terra, Colum. 3, 11, 6. Herod. 2, 12. 4, 198. " Heyn. ad Apollod. 262." Schæf. Mss. * Μεσόγεως, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 298. " Herodian. Epimer. 208." Boissonad. Mss. * Μεσσόγεως, Callim. H. in Dian. 36. ubi v. Spanh. * Μεσαίγεως, Scymni 363. cf. Vinding. Ubi al. * Μεσήγεως. * " Μεσόγεος, Wessel. Diss. Herod. 183." Schæf. Mss. * Μεσογεωτικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Mediterraneus.] Ὑπόγεων, ω, τὸ, Locus subterraneus, Suid. [* " Ὑπόγεως, Herodian. Epimer. 208." Boissonad. Mss. Eust. ad D. P. 103. " Paus. 1, 319. et Fac. * Ὑπόγεος, Wessel. Herod. 149." Schæf. Mss. * Χρυσόγεως, Philostr. V. A. 6. p. 229.]

" Ἀπόγεος in VV. LL. habetur pro Abterraneus, " A terra prodiens: afferturque ex Aristot. Probl. " ἀπόγεος ἀνάκλασις pro Abterraneus reflexus. Et " ἀπόγεοι ἄνεμοι pro Venti, qui a terra consurgunt, " ex eod. Aristot. de Mundo. Sed cum diphthongo

"ει potius hæc scribuntur." [Cf. Ἀπόγαιος.] "Ἔγγεον, i. q. ἔγγειον, Terrestre," [Gl.] "Suidæ τὸ "ἀσφαλές: UNDE Ἐγγεότοκος, i. q. ἐγγειότοκος," [Theophr. ap. Athen. 62. * Πάγγεος, Orph. in Parc. 8.] "Καταγεῶται, Hesychio οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας, Qui inhumant mortuos. Hos autem extra "urbem habitare ait." [In Schneider. Lex. est Καταγεωτὴς et * Καταγεωστής.]

Hæc autem sunt tanquam a γεία:

Ἀμφίγειος, ὁ, ἡ, Vicinus, Finitimus, quasi Circumterraneus; πλησιόχωρος. Sic ap. Dionys. ἀμφίγειοι exp. πλησιόχωροι. [A Schneidero non agnoscitur. * "Ἀνάγειος, Euseb. V. C. 3, 37." Boissonad. Mss.]

Ἀπόγειος, A terra remotus. Plut. de Primo Frig. Χειμῶνος μὲν ἀπωτάτω φεύγουσα τῆς γῆς εἰς μετέωρα καὶ ἀπόγεια, Cum hyeme procul a terra in sublimes cœnationes fugiamus, Turn. Lucian. (2, 338.) Ἐγὼ δὲ ἀπόγειος πίνων. Aristot. de Mundo (4.) ventos etiam ἀπογείους vocat: Οἱ μὲν ἐκ νενοτισμένης γῆς πνέοντες, ἀπόγειοι λέγονται, Venti, qui e terra uliginosa et humida prodeunt, ἀπόγαιοι, quasi terra oriundi, Bud. De quibus Plin. 2, 43. Et alios, quos vocant Altanos, e terra consurgere: qui quidem cum e mari redeunt, tropæi vocantur; si pergunt, apogæi. Idem Aristot. de iisdem ventis in Probl. 26, 4. Ὅταν ἀντιπέσῃ καὶ μὴ δύνηται τὰ ἀπόγεια προάγειν διὰ τὸ μὴ ἰσχυρὰν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς. Vide Ἀπογεία paulo post.

Ἀπόγεια vel Ἀπόγαια, plur. Retinacula navium, Funes, quibus navis alligatur in litore, πρυμνήσια: unde ἀπόγεια λύειν, Lat. Oram solvere. Lucian. (1, 769.) Οὐ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος: (1, 374.) Ὥστε λῦε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω, πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον. Hom. dicit πρυμνήσια λῦσαι.

Ἀπογεία, ἡ, Venti nomen, cui contr. τροπαία. Aristot. Probl. Ἢ ὅτι ἐναντίον ἐστὶ τῇ ἀπογείᾳ ἡ τροπαία· καὶ ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ ἀπογείας· ἡ δὲ ἀπογεία τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον· ἡ δὲ τροπαία, ἡ τούτου παλίῤῥοια. Gaza ἀπογείαν vertit Ventum abterraneum, i. e. A terra spirantem.

[Ἀπόγειος, Gl. Terrestris. Ἀπόγειος ἄνεμος· Terrestris. Ἀπόγειον σχοινίον· Retinaculum. Ἀπόγεια· Retinacula. Vide Ἀπόγαιος. "Ἀπόγειος, Callim. 1, 427. ad Charit. 263. 703. Matth. Anecd. 1, 31. ad Diod. S. 1, 214. Toup. Opusc. 1, 124. Ἀπόγειον, ad Charit. 660. Reiz. Belg. Gr. 631. T. H. ad Lucian. Dial. 58. Toup. l. c." Schæf. Mss.]

Ἀπόγειον vox Mathem. Vide Ἐπίγειον.

"Ἀπογειῶσαι, Suidæ ἀποθεμελιῶσαι, Fundamenta "destruere," [a Schneidero non agnoscitur.]

Βαθύγειος, ὁ, ἡ, Cujus solum profundum est. Philo V. M. 1. Χώραν, εἰ βαθύγειός ἐστι καὶ πίων, Num ager sit soli feracis et pinguis. Et 2. Πεδιὰς βαθύγειος. Idem de Mundo, Ὥσπερ βαθύγειον χωρίον σῶμα τὸ ἡμέτερον λαβὸν, Tanquam in agro quodam soli fœcundi, Bud. ["Ad Diod. S. 2, 484. ad Callim. 1, 55. Santen ad h. l. Wessel. Herod. 290." Schæf. Mss.]

Ἔγγειος, ὁ, ἡ, Qui in ipso solo est: ut ἐγγείους πηγὰς ἔχων, In ipso solo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, Possessio, quæ in terra est, ἡ ἐν τῇ γῇ, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς, Suid. non ἡ ἐπὶ τοῦ ἐγγυητέρω, ut quosdam intellexisse annotat. Sic accipit et illud Dem. (893.) Οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου. [Ubi Reisk. ἐγγαίου. Idem p. 914. τόκοι.] Et ap. Lysiam (902.) Τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὗτος δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει. Sic ap. Pisidem ἔγγειον δρόμον exp. χερσαῖον, ξηρὸν, Qui terra fit. Ἔγγειον Suidæ etiam ἀσφαλές. ["Plato de Rep. 6. p. 491." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. "Thom. M. 259. Wakef. S. C. 4, 10. Diod. S. 2, 585. Bibl. Crit. 1, 3. p. 38. coll. 37. ad Timæi Lex. 68. Valck. Hipp. p. 193. Koen. ad Greg. Cor. 245. Wakef. S. C. 2, 14. ad Herod. 448. Lex. Herod. 174. ad Corn. Nep. 77. Stav." Schæf. Mss.] HINC Ἐγγειότοκος, ὁ, ἡ, Qui in ipsa terra nascitur, Athen. 2, (62.) e Theophr. Ἡ τῶν ἐγγειοτόκων τούτων γέννησις ἅμα καὶ φύσις, οἷον τοῦ τε ὕδνου

A καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην, ὃ καλοῦσι μίσυ: ["Corrige ἐγγεοτόκων." Schweigh. Mss. quem vide ad Athen. l. c.] ET Ἐγγειόφυλλος, ὁ, ἡ, Humi habens serpentia folia. Gaza exp. Humilifolium, ap. Theophr. H. P. 6, 6.

[* Ἐλαφρόγειος, Qui levi est solo, Geop. 3, 3, 11.]

Ἐπίγειος, ὁ, ἡ, Qui supra terræ superficiem est, Humi repens: ut ἐπίγειοι μύκητες, Athen. ἐπίγειον φυτὸν, Philo. Et generalius, Qui est supra terram; et γήϊνος, Suid. [Θεοὶ ἐπίγειοι, Gl. Dii terrestres. Ἐπίγειον· Terreum. "Epigr. adesp. 710. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 118. Toup. Opusc. 1, 124. ad Herod. 672." Schæf. Mss.] Ἐπίγειον, τὸ, ap. Ptolem., ut tradunt VV. LL., dicitur Apsis ima planetarum, et in circulis, qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cujus curvatura atque margine cum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet, ut remotissimus cum evagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit: vulgo Augem vocant. ["Porson. Hec. p. li. Ed. 2." Schæf. Mss.]

B Ἐπίγεια iisd. VV. LL. Rudentes etiam dicuntur, et πρυμνήσια, Funes, quibus navis litori alligatur. In qua tamen signif. paulo ante habes ἀπόγεια. HINC Ἐπιγειόκαυλος, Cujus caulis humilis est, nec a terra elevatus. Humicaulis, ut Gaza vertit, seu, ut Bud., Qui caulem rectum non habet, sed humi stratum, nisi aliud apprehenderit, qui ob id περιαλλόκαυλος: cui contr. ὀρθόκαυλος: q. d. Sessilis; ut ἐπιγειόκαυλος θάμνος ap. Theophr. H. P. 9. [* "Ἐπιγειόφρων, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 138. Comb." Boissonad. Mss.] ET Ἐπιγειόφυλλος, Cujus folia humilia sunt nec a terra elevata. Humilis et sessilis, Bud. addens ab ἐπικαυλόφυλλος differre. "Ἐπίγυα, "Suid. dicta fuisse tradit τὰ πρυμνήσια, ut Hes. "quoque ἐπιγύων affert pro τῶν πρυμνησίων κάλων, "addens, nonnullis ea dici πείσματα: mox tamen "subjungens, Ἐπιγύοις, τοῖς ἀπὸ γῆς, cum hoc ex"emplo, Τὰ δὲ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις "προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. Et hoc, Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ "ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις. C "Sed eam exp. nullo modo his ll. convenire, patet e "duabus illis voculis adjectis, ἀπὸ γῆς: quapropter "exponendum πρυμνησίοις, Funibus s. Rudentibus, "quibus puppis a terra religatur: quæ et ἀπόγεια: "necnon ἐπίγεια, ut VV. LL. annotant." [* "Ἐπίγυια, τὰ, i. q. ἐπίγεια, Polyb. 3, 46." Schneider. Lex. "Ἐπίγυον, Rudens, Lysias Fr. 10. p. 9. Vide Kust. ad Suid. h. v." Seager. Mss. "Aristoph. Fr. 224. 259. Porson. Hec. p. li. Ed. 2. * Ἐπίγυος, Toup. Opusc. 1, 124. Ἐπίγυια, ibid. Aristoph. Fr. 259. Toup. l. c. * Ἐπιγύαιον, Porson. l. c." Schæf. Mss.]

Εὔγειος, ὁ, ἡ, Cujus solum bonum est. Diosc. 3, 53. Φύεται δὲ ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις, In collibus et læto solo provenit, Ruell. [Schleusner. Lex. in V. T.] "Κατάγειος, Subterraneus, ut ap. "Suid. Αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι." [Gl. Terrestris. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. "Euseb. V. C. 3, 37. 50." Boissonad. Mss. Xen. K. A. 4, 5, 19. Geop. 9, 22. Ἐν τόπῳ. "Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 277. Antip. Th. 8. Boissonad. Philostr. 449." D Schæf. Mss.] "Κατώγειος, Subterraneus, i. q. κατά"γειος s. κατώγεως, Suid." Λεπτόγειος, Cujus solum tenue et minime pingue est, Athen. Εἶναί τε λεπτόγειον τὸ πεδίον, Tenue et macilentum s. macrum, Plin. [Polyb. * Λευκόγειος, Gl. Creta, Cretifodina. Cf. Λευκόγαιος. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 299. "Schol. Callim. H. A. 76." Boissonad. Mss. * "Λιπαρόγειος, Schol. Il. Σ. 541. * Λυπρόγειον, Malignum solum, Philo J. 2, 46." Wakef. Mss. * Μαλακόγειος, Strabo 1. p. 91.] Μελάγγειος, Cujus solum nigrum est. Theophr. Ἀλλὰ δεῖ μελάγγειόν τινα καὶ πίειραν εἶναι. [Colum. 3, 11, 6. Herod. 2, 12. 4, 198. "Geop. 1, 83." Wakef. Mss.] Μεσόγειος, Mediterraneus. Philo de Mundo, Ὅσαι μὲν ἠπείροις οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν, Non oræ tantum maritimæ, sed etiam mediterraneæ. [Gl. Meditullius, Mediterraneus. Μεσόγειον· Meditullium, Mediterraneum. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 298. "Ad Diod. S. 1, 533. 2, 198. 273. 450. ad Dionys. H. 1, 74. Boissonad. Philostr. 449. Schnei-

der. Add. ad Xen. Hell. 105." Schæf. Mss.] Ετ Μεσόγεια, ἡ, Mediterranea regio, Thuc. 1, (120.) Τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, Qui mediterranea non autem ad mare incolunt. [Lobeck. l. c. " Ad Callim. 1, 178." Schæf. Mss. * Μεσογειότης, ἡ, Strabo 13. p. 933. ubi Ms. Μεσσωγίδος. * Πάγγειος, vide Πάγγεος.] Περίγειος, Qui circum terram est, Qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphr. Probl. 2. Διοικεῖ ὁ θεὸς τὸν περίγειον κόσμον ἑπτὰ ἄστροις. || Item, Qui circum terram est nec in altum elevatus, Terræ proximus, Circum terram hærens. Theoph. Ep. Ἦν σοι πάλαι μετάρσιον τὸ χαμαίζηλον, νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον. Philo V. M. 2. Ὁ (γένος) τὴν ἡγεμονίαν τῶν περιγείων ἅπαξ ἁπάντων ἔλαχεν, Quod in orbe terrarum imperium et principatum obtinet. [" Wakef. S. C. 4, 5. Valck. Hippol. p. 283. Koen. ad Greg. Cor. 253." Schæf. Mss. * " Περιγειότης, (ἡ,) ad Leon. Diac. 211." Boissonad. Mss. * " Πετρόγειος, Philem. Fr." Kall. Mss.] Πρόσγειος, Terræ propinquus et contiguus, Humilis. Aristot. de Mundo, Ὥστε αὐτῶν τὸ μὲν προσγειότερον, τὸ δὲ ἀνώτερον, Ut eorum aliud propius terram accedat, aliud sit altius. Philo V. M. 1. Τὰς πτήσεις προσγειοτάτας ποιούμενον εἰς τὸ εὔθηρον, Humili volatu capturam adjuvat. Theoph. Φύεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν λίθων, οὐχ ὥσπερ θάτερον πρὸς τῇ γῇ· πρόσγεια δὲ ἄμφω. [" Wolf. Anecd. 2, 321." Kall. Mss. Strabo 6, 2, 4. " Ad Diod. S. 1, 320. Matth. Anecd. 1, 31." Schæf. Mss. * Πυῤῥόγειος, Flava terra, Antyllus Oribasii p. 230. Matth., Stob. Serm. 99. (548, 21.)] Ὑπέργειος, Qui supra terram est: ὑπέργεια animalia vocant VV. LL. Quæ per summa telluris degunt, οἷς ἐναντιοῦνται τὰ τρωγλοδυτικά. [" Geop. 1, 30. Schol. Arat." Wakef. Mss.] Ὑπόγειος, Subterraneus, Theophr. ap. Athen. 2. Ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτά εἰσι καὶ ἐπίγεια. [Dio Cass. 1078. et alibi. " Ad Petron. 330. Anton.; ad Charit. 719. 764. 780. 785. Porson. Hec. p. 85. 331. Ed. 2." Schæf. Mss. * " Ὑπογείως, Philostr. 85." Wakef. Mss.]

Γεηρὸς, Terrenus, γήϊος, Suid. [ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex., Aristotelem afferens; sed rectius, ὰ, όν. " Plut. Opp. Mor. 3, 536. Wytt." Seager. Mss. " Casaub. ad Athen. 93. Phrynich. Ecl. 35." Schæf. Mss. " Themist. 359." Wakef. Mss.]

Γεώδης, ὁ, ἡ, Terreus, Terrenus. Plut. (8, 32.) Οἱ Κελτίβηρες ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ στόμωμα ποιοῦσιν, ὅταν κατορύξαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ τὸ γεῶδες ἀποκαθάρωσιν. Plato (11, 184.) Τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα, γεῶδες ὂν καὶ ἄλογον, οὐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος, Reliquum corpus terrenum et rationis expers, non est homo. Γεώδη χωρία Eæ agrorum partes dicuntur, Quæ nullos terræ mixtos habent lapides: ἐν γεώδεσι καὶ ἐργασίμοις τόποις, In locis terrenis et cultis. Et γεώδης λίθος, Geodes lapis, quem ideo dictum volunt, quod terram in se complectatur. [Gl. Terrenus, Terrosus. Passowii Liber de Fine et Ratione Lexx. condendorum 120. Schleusner. Lex. in V. T. Γεωδέστατος, Theophr. H. P. 5, 10. " Casaub. ad Athen. 87. Xen. Eph. 78. Athen. 1, 42. Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss.]

Γεῖσος, ὁ, Agricola, γεωργὸς, Suid.

" Γέγειαι βόες, Suidæ αἱ ἀρχαῖαι, Antiquæ, Pri-" scæ: et forsitan γηγενεῖς. Nam et Etym. γέγειος " e γέα derivatum ait, diplasiasmo facto, exp. et ipse " ἀρχαῖος, afferensque ex Hecatæo, Ὅτι τὼς ὁ γέγει-" ος ἔχει λόγος." [" Mitsch. H. in Cer. 114. Callim. 1, 475. 531." Schæf. Mss.]

Compp. a γῆ.

Γηγενὴς, ὁ, ἡ, E terra natus s. ortus: Cui genus e terra est. Athen. 2. Φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι. Eo modo γηγενεῖς Suid. vocat Adam et Evam e terra factos. Γηγενεῖς peculiariter dicuntur etiam Gigantes illi terræ filii. Callim. L. P. (8.) φέροισα Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων. Aristoph. N. (853.) ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ, Εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς. Et γηγενεῖ φυσήματι Suid. exp. μεγάλῳ ὥστε σεισμὸν ποιεῖν, quod antiqua opinio esset, ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. || Γηγενὴς eid. Suidæ est et ὁ ὠχρὸς καὶ νεκρώδης. Item ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, seu,

A ut Hes., ὁ γήϊνα ἐργαζόμενος καὶ ἁμαρτάνων. [Gl. Terrigena. " Plato Soph. s. 35." Routh. Mss. " Ad Herod. 642. ad Xen. Mem. 3, 5, 12. Heyn. ad Apollod. 253. Casaub. ad Athen. 124. 133. Ruhnk. Ep. Cr. 232. Valck. Phœn. p. 256. Toup. Opusc. 2, 263. Phalar. p. 32. Thom. M. 45. Markl. Iph. p. 36. Musgr. Ion. 987. Jacobs. Anth. 10, 283, 288. ad Lucian. 2, 332. Wakef. S. C. 4, 90. Add. Brunck. Aristoph. 2, 100., Soph. 3, 506. Lobeck. Aj. p. 270. De igne, Ruhnk. ad Longin. 262., Toup. 353." Schæf. Mss.] Ετ Γηγενέτης, ὁ, i. q. γηγενής. [Timotheus ap.] Plut. Apophth. [9, 51. H.] Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. [" Eur. Ion. 1465. Phœn. 130." Seager. Mss. " Brunck. Apoll. R. 196." Schæf. Mss. * Ἐγγηγενὴς, i. q. γηγενὴς, Heracl. Alleg. 26. Schneidero susp. " Galei Myth. 447." Wakef. Mss.]

" Γήθυον, sive Γήτειον, τὸ, est φυτὸν quoddam si-" mile ampeloprasó, Eust. 1155. ubi ipsum numerat " inter compp. e γῇ, ejusque etym. esse dicit τὸ ἐκ

B " γῆς ἀναθέειν, s. τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὁρμᾶσθαι: ad-" dit etiam, vocari ετ Γηθυλλίδα sive Γαθυλλίδα, " ετ Ἐπιθυλλίδα. Etym. γήτειον esse ait χλωρὸν " κρόμμυον, dicique quasi ἐκ γῆς ἔτειον, utpote αὐτόε-" τες ἐκ τῆς γῆς ὄν: qui et ipse prioris γήθυον me-" minit. Theophrasto, H. P. 7, 4. γήτειον est κρόμ-" μυον quoddam ἀκέφαλον καὶ ὥσπερ αὐχένα μακρὸν " ἔχον: quod dicit ἐπικείρεσθαι πολλάκις ὥσπερ τὸ " πράσον, διὸ καὶ σπείρεσθαι, οὐ φυτεύεσθαι. Unde " Plin. 19, 6. loquens et ipse de cepis, Gethyum " pene sine capite est: cervicis tantum longæ, et " ideo totum in fronde: sæpiusque resecatur ut por-" rum: ideo et illud serunt, non deponunt. Epæne-" tus tamen in Opsartyticῷ, Athen. (371.) τὰ κεφα-" λωτὰ vocari ait γηθυλλίδας: ubi Didymus dicit τὰ " γήθυα esse ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, " eademque ἐπιθυλλίδας etiam nominari. Porro le-" gitur γήτειον ap. Aristoph. dicentem B. (622.) " πλὴν πράσῳ Μὴ τύπτε τοῦτον, μήτε γητείῳ νέῳ. A-" pud Eund. et γήθυον, (Αἰολ. Fr. 3.) τῶν δὲ γηθύων

C " Ῥίζας ἐχούσας σκοροδόμητον, forsan * σκορδομίμητον " φύσιν. Tertium γηθυλλὶς ap. Epicharm. Philocte-" te, Ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γηθυλλίδας δύο. Et ap. " Athen. 9. Polemo dicit se vidisse γηθυλλίδα οὐκ " ἐλάττω γογγυλίδος καὶ τῆς στρογγύλης ῥαφανίδος: et " τὴν Λητὼ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κιττῆσαι γηθυλλί-" δος." " Γαθυλλὶς, i. q. γηθυλλὶς s. ἐπιθυλλίς: de-" rivatum ex γήθυον, teste Eust. qui ipsum esse dicit " ὅμοιον ἀμπελοπράσῳ: innuens cepæ genus esse: ut " ap. Nicandr. quoque Schol. γηθυλλίδας esse dicit " εἶδος κρομμύων, alius νέον κρόμμυον, Ἀ. (431.) Ἐν " δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλις, ἐν δέ τε λεπτὰς Ἀμ-" μιγα κρομμύων γαθυλλίδας: sed addit prior Schol. " posse eo nom. accipi etiam τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας " τῶν κρομμύων, vel τὰ ὑπ' ἐνίων λεγόμενα * ἀγριόφυ-" τα." " Γαιθυλάδη, Hesychio ἀμπελόπρασα."

" Γήτειον, ap. Hes. et sine diphthongo scriptum " γήτια: quæ esse dicit κρόμμυα, ἃ καὶ γήθυα καλοῦν-" ται. Etym. cum diphthongo scr. tradit." [Meleager 112. ἀειθαλές. " Aristoph. Ἱ. 677." Seager. Mss.

D " Γήθυον, Casaub. ad Athen. 143. ad Mœr. 115. Toup. Opusc. 1, 11. Aristoph. Fr. 216. * Γήθειον, Brunck. Aristoph. 1, 179. Γήτειον, ibid. Casaub. ad Athen. 142. ad Mœr. 111. Toup. Opusc. 2, 185. Jacobs. Anth. 6, 123. ad Lucian. 2, 324. Γήτιον, Casaub. l. l. ad Mœr. 111. * Γῆθυ, Casaub. ad Athen. 143. Γηθυλλὶς, ibid. Mœr. 115. et n.; Γαθυλλὶς, ad Charit. 276." Schæf. Mss.]

Γήκινος, seu Γάκινος, ὁ, Dor. Qui terram quatit s. concutit. Ετ Γάκινος, inquit Etym., ὁ σεισμὸς κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὁ τὴν γῆν κινῶν. Item Γακίνας, ὁ, Terræ motus, σεισμὸς, Eust. Γακινία, ἡ, Terræ motus, γῆς σεισμὸς, Hes.

" Γάμοροι, Hesychio οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι, s. " μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς, s. οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τι-" μημάτων τὰ κοινὰ διέποντες. Syracusis γάμοροι fue-" runt Pars quædam civitatis aut tribus, ut Herod. " 7, (155.) p. 275. Ibi enim tradit, τοὺς γαμόρους κα-" λεομένους τῶν Συρηκουσίων, ἐκπεσόντας ὑπό τε τοῦ " δήμου καὶ τῶν σφετέρων δούλων, κατῆχθαι ὑπὸ Γέλω-

" νος. Idem forsan sunt, qui Athenis olim γεωργοὶ, A " aut κληροῦχοι, Agricolæ vel Coloni." [Æsch. Suppl. 628. Diod. S. 2, 549. n.: Plut. 7, 211. Dionys. Hal. A. R. 9, 52. Cf. Γεωμόρος et Γειομόρος. Markl. Suppl. 420. ad Charit. 722. ad Dionys. H. 2, 1181. ad Timæi Lex. 67. ad Herod. 411. 447. 576." Schæf. Mss.]

Γηλεχὴς, ὁ, ἡ, Cui humi lectus est, Humi cubans: i. q. χαμαιεύνης ap. Hom. ut Callim. Schol. docet in H. in Del. (286.) Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος, de Dodonæis, i. e. * χαμαικοῖται, Hes. [" Wakef. Trach. 1166. Heyn. Hom. 7, 184. Valck. Diatr. 171. Albert. Peric. Cr. 74. Heringa Obss. 234." Schæf. Mss.] Γήλοφος, ὁ, Tumulus e terra exurgens, Colliculus, i. q. γεώλοφος, [" Plato Crit. 111 (=44.)" Routh. Mss. Arrian. Exp. Alex. 1, 14, 3. Xen. K. 'A. 1, 10, 8. 'E. 7, 1, 20. " Heyn. Hom. 8, 381. Longus p. 3. Villois. Casaub. ad Athen. 93. Collis, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 32." Schæf. Mss. " Γημετρία, Stob. p. 7." Wakef. Mss.] Γηοῦχος, ὁ, (ἡ,) Qui terram continet, i. q. γαιήοχος, [unde B * " Γηουχέω, Herod. (7, 190.) p. 594." Schæf. Mss. pro quibus vv. reperiuntur * Γήοχος et * Γηοχέω.] " Γηπάτταλος, (ὁ,) Paxillus terræ. Lucian. Lexiph. " Σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους " τινὰς ἀνορύξας. Ubi Raphanos intelligere videtur: " quoniam eorum radices oblongæ sunt, et formam " paxillorum s. clavorum ligneorum imitantur: vel " generalius alias etiam quasvis radices intelligit ob- " longas: sunt enim eæ veluti paxilli in terram de- " pacti. Sed fictum joco h. v. existimo, ut in illo " Dialogo alia multa." [" Ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss.] Γήπεδον, τὸ, Ager, Fundus, Solum, Bud. ap. Aristot. Polit. 2. p. 108. seu, ut Eust., τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας, οἷον * κηπίδιον, Quod soli adjacet prædiis urbanis, ut sunt hortuli: οἰκόπεδον vero destructarum ædium area. Plato de LL. 5. (p. 233.) Τὸν πριάμενον ἢ ἀποδόμενον ὧν ἔλαχεν οἰκοπέδων ἢ γηπέδων. " Γάπεδα, Hesychio ἄγροικοι καὶ " οἰκίαι." [" Porson. Or. 324. Valck. Hippol. p. 282. ad Herod. 524." Schæf. Mss. * Γηπετὴς, ὁ, ἡ, In C terram delapsus, Eur. Phœn. 672.] Γηπόνος, ὁ, Agricola, γεωργὸς, γεωμόρος, Hes. i. q. γεωπόνος, et γεηπόνος supra. [Eur. Suppl. 420. " Markl. ibid. Valck. Hippol. p. 282." Schæf. Mss. * Γηπονικὸς, ἡ, ὸν, unde * Γηπονικῶς, Eust. 638, 39.] Et Γηπονία, ἡ, Agricultura, γεωπονία. [Cyrill. c. Jul. 350. * Γηπονέω, Auctor Rhesi 74. Cyrill. l. c. " ad Hesych. 1, 827. n. 1." Dahler. Mss. * Γήποτος, A terra bibendus, hauriendus, Æsch. Pers. 623. Choëph. 162. " Γάποτος, Markl. Suppl. 420." Schæf. Mss. * Γαρότας, ὁ, (γῆ, ἀρότης,) Dionys. Tyr. ap. Athen. 98. Cf. Γειαρότης. * " Γάσηπτον, Paus. 3, 12." Kall. Mss.] Γητόμος, ὁ, (ἡ,) Qui terram scindit s. findit. Unde Γητομέω, Terram scindo s. findo, Apoll. R. 2, (1006.) σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες, ubi perissologia est. [" Ruhnk. Ep. Cr. 204. Γητόμος, Huschk. Anal. 79. Antiphil. 4." Schæf. Mss. " Γητομέω, Lycophro 268." Wakef. Mss. * " Γητραφὴς, Markl. Suppl. 205." Schæf. Mss.] Γηφάγος, Qui terra vescitur, πένης, ἄπορος, ὡς τὰς ἐκ τῆς γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι τροφῆς ἀμοιροῦντα, Hes. e Callim. D [" 1, 436." Schæf. Mss. * " Γηφαγέω, Aristot. in Etym. M." Wakef. Mss.] " Γάφυτον, E terra ortum, " Dor. pro γήφυτον, Hesychio γηγενές. Idem huic " subjungit Γάφυτον pro ἐκ γῆς ῥέον, E terra manans. " Sed forsan Γάχυτον scripsit, E terra effusum." Γήχυτον, τὸ, Gorr. ap. Hipp. e Gal. interpr. Exterior pars terræ, quæ mollis est et minime lapidosa, τὸ ἁπαλὸν τῆς γῆς. Hes. [A Schneidero non agnoscitur.] Γηῶραι, i. q. γειῶραι, ἀλλότριοι, ἐπίμικτοι, τηρηταὶ τῶν τόπων, Suid. [Schleusner. Lex. in V. T.]

" Ἐπιγῆτις, ιδος, ἡ, a nonnullis dicitur ἡ κληματὶς, " Append. Diosc. 4, 7. (p. 462.) Nominis ratio ea " esse putatur, quod humilis sit et per terram spar- " gatur."

Γήϊνος, ὁ, ἡ, Et Γήϊος, Terrenus. [Γήϊνος, Gl. Terraceus, Terreus. Γήϊνος σκορπίος· Nepa. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 97. (ubi et * Γεῖνος,) Schleusner. Lex. in V. T. Xen. K. 'A. 7, 8, 7. Eust. 32, 27. Hermes ap. Stob. Ecl. 1, 51. p. 774. " Dawes. M. C. 354. Jacobs. Anth. 7, 229. Matth. Anecd. 1, 6. Lucian. 1, 18. Simonid. H. 21. Mitsch. H. in Cer. 178. Γήϊος, Jacobs. Anth. 10, 198." Schæf. Mss. * " Γηΐνως, Athan. 1, 517." Kall. Mss. * " Ἐγγέϊνος, Aristid. 127." Wakef. Mss.]

Γηΐτης, ὁ, Agricola, Rusticus, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργὸς, Hes. Et contr. Γήτης, Soph. Tr. (32.) οὓς κεῖνός ποτε, Γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν, Σπείρων μόνον προσεῖδε. [" Ad Mœr. 300." Schæf. Mss.]

Γήδιον, τὸ, Agellus, Fundus exiguus. Xen. K. Π. 8, (3, 15.) Αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον, οὐ μέν τοι πονηρόν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιότατον. Lucian. (1, 144.) Σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. [Gl. Prædiolum, Agellus. Γήδιον χρυσοῦ * ἀκαθάριστον· Balluca. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 130. " Boissonad. Philostr. 318." Schæf. Mss.]

Γῆθεν, E terra. [" Æsch. S. c. Th. 233. et n. Blomf." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 93. Eur. Ion. 269. Troad. 1106. " Toup. Opusc. 1, 364. Valck. Callim. 148. Alciphro 444. Æsch. Eum. 907. Jacobs. Animadv. 143." Schæf. Mss.]

[* Ἐπιγείζω, In terra versor, Hermes ap. Stob. Ecl. Phys. 1074=146. ap. E. H. Barker. in Classical Journal 44, 401.]

¶ Δημήτηρ, τερος, et τρος, ἡ, Et Δήμητρα, ἡ, Ceres: dicta quasi γῆ μήτηρ, Lat. autem Ceres quasi Geres, ut scribit Cic. de N. D. 4., Dea frugum, filia Rheæ et Saturni, si Hesiodo credendum est. Hom. H. (in Cer. 1.) Δήμητρ' ἠΰκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν. Orph. Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφε, * ὀλβιοδῶτι. Eur. (Fr. inc. 14, 2.) Δήμητρος ἀκτῆς ἁγνὸς, Pane carens. Herod. Δήμητρος καρπός. || Metonymice capitur pro Ipsis Cerealibus muneribus, ut Opp. τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον, i. e. ἄρτῳ, Pani, Eust. Sic Lat. Sine Cerere et Baccho friget Venus. Hinc Δημητρίουλοι, οἱ, i. e. Δήμητρος ἴουλοι, nomen Hymni in Cererem, Eust. [Athen. 618.] Et Δημήτριος, Cerealis; ut δημήτριος καρπὸς, et δημήτριος ἄρτος. || Est et Nom. propr. Unde Δημήτρια, τὰ, Festum in Demetrii Poliorcetæ honorem. Eust. [Athen. 12, 9.] A quo Δημητριακὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. Δημήτριος, Cerealis; ut Δημητριακὸς καρπὸς, ap. Alex. Aphr. Cereales fruges. At Δημήτριον, τὸ, Cereris lucus, Δήμητρος τέμενος, Eust., qui Urbis etiam nom. esse tradit. [Herod. 9, 61. Glossæ: Δημήτηρ· Ceres. Δήμητρα· Ceres. Δημήτρια, ἑορτή· Cerealia. Δημήτρια· Cærimonia, Cerealia. * Δημητριόληπτος· Cererosus. Δημητριακός· Cerealis. " Δημήτηρ, Gesner. Ind. Orph. Valck. ad Herod. 413. Mitsch. H. in Cer. 254. Valck. Phœn. p. 263. 438. Fruges, cf. Jacobs. Animadv. 35. Conf. c. μήτηρ, Mitsch. H. in Cer. 120. 216. Ilgen. Hymn. 502. 561. ad Herod. 648. Δήμητρος καρπὸς, Valck. Hipp. p. 181. Diod. S. 1, 34. Δήμητερ, Δάματερ, Ammon. 40. Valck. Adoniaz. p. 382.:—' Atticorum Δάματερ interdum cum indignatione admirantis est.' Δήμητρα, Heyn. ad Apollod. 15. 66. Sylb. ad Paus. 89. Ruhnk. Ep. Cr. 288. Toup. Emendd. 4, 494. Wessel. Herod. 162. ad Diod. S. 1, 16. 362. 379. 384. 392. 565. Müller. ad Tzetz. in Lycophr. p. 1024. Add. p. 297. Δημήτριος, Valck. Diatr. 52. ad Diod. S. 1, 250. Δημήτριον, Fabric. B. G. 1, 325. Δημήτρια, ad Diod. S. 1, 334. 2, 440. Steph. Præf. Gloss. * Δημητριὼν, ad Charit. 515. * Δημητριὰς, Ruhnk. ad H. in Cer. 496. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 101. Diod. S, 2, 440. ad 481. Δημητριακὸς, Ammon. 70." Schæf. Mss. " Diod. S. 2, 36. * Δημήτρειος, Ad Cererem pertinens, Schol. Opp. 'A. 3, 463. Mortuus, Plut. 9, 718." Wakef. Mss.]

ΓΕΙΣΟΝ, τὸ, Vel Γεῖσσον, Suggrunda s. Suggrundium, i. e. Pars tecti prominens, qua stillicidia a parietibus arcentur: s. τὸ προῦχον τοῦ ὑπερθύρου, ut J. Poll. exp., seu, ut Etym., τὸ πρὸ τῶν θυρῶν στέγασμα, vel τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς, τὸ καλούμενον νῦν περίπτερον. Deducit autem a γέα idem Etym. Eur. Or. (1569.) Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, Ῥήξας παλαιὰ γεῖσσα, τεκτόνων πόνον. Ubi Schol. dicit γεῖσσα esse i. q. θριγκοὺς, i. e. λίθους ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων ἐπικειμένους. || Metaph. capitur pro Eo

omni, quod suggrundarum in modum propendet. A Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον. Et γεῖσα ὀφρύων, i. e., ut Cam. ex J. Poll. exp., ille quasi Projectus frontis, cui oculi subsunt, αἱ προβολαί: quem Plin. Ambitum dixit genæ superioris. Quo pertinentia habes in Γείσωμα. Γεῖσα etiam fem. ap. Hes. reperitur. Ετ Γεῖσος ap. Suid. pro eod., i. e. τὸ στεφάνωμα οἴκου, quam exp. cum aliis vide ap. Hes. Γείσας vero Idem a quibusdam tradit exp. etiam τὰς ὠὰς τῶν ἐνδυμάτων. [Γεῖσα, Gl. Suggrundia. Eur. Phœn. 1168. 1191. Theophr. de Sign. Pluv. 418. Ἡ νῆττα ἐὰν ὑπιοῦσα ὑπὸ τὰ γεῖσα * ἀποπτερυγίζηται. Cf. Arat. 971. ἐρχόμεναι κατὰ γεῖσα, ubi Schol. τὰς τῶν οἰκημάτων ἐξοχὰς et σκόμια. Lycophro 291. Οὐ γεῖσα χραισμήσουσιν, οὐδ' ἐπάλξιες. Eur. Or. 1646. κάταιθε γεῖσα τειχέων τάδε. Anal. 2, 514. ὑπὸ γεῖσσα. Omnino v. Schneider. Lex. Γεῖσος, Schleusner. Lex. in V. T. "Lysias Fr. 26." Seager. Mss. "Γεῖσον, ad Xen. Mem. 1, 4, 6. ad Diod. S. 1, 339. Musgr. Iph. T. 73. Jacobs. Anth. 10, 405. Aristoph. Fr. 286. Γεῖσον, Γεῖσσον, Bentl. B Ep. ad T. H. 96. Brunck. Phœn. 1169. Valck. p. 401. Timæi Lex. 65. et n., Musgr. Or. 1570." Schæf. Mss. * Γίσσα, pro γεῖσα, Steph. B. v. * Μονόγεσσα: Πλακώδεις καὶ * μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν. Cf. Lex. VV. Peregr. "Ad Timæi Lex. 65." Schæf. Mss.]

Γεισίπους, οδος, ὁ, Suggrundiorum fulcrum, cui illa quasi pedi innituntur, Camer. Vide γεισιπόδισμα paulo post. [" Aristoph. Fr. 286." Schæf. Mss.] Unde Γεισιποδίζω, Suggrundia fulcio, τὰ γεῖσα suis fulcris munio, quibus insistant. A quo Γεισιπόδισμα, τὸ, Quod suggrundiis fulcri loco suppositum est, τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστιν, ut Suid. tradit. J. Poll. (7, 12.) Αἱ δὲ προβολαὶ τῶν ὑπερῴων οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τοίχους προύχουσαι, γεισιποδίσματα· καὶ τὰ φέροντα αὐτὰς ξύλα, γεισίποδας. Ετ Γεισιπόδισις, ἡ, Suggrundatio, Camer. [Cf. Κλινόπους. * Γεισήποδες, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 666.]

Ὑπόγεισος, ὁ, ἡ, Qui sub suggrundiis est. Unde ἀείζωον majus, s. Sedum magnum, præter alia nomm. C Plin. (25, 102.) ὑπόγεισον etiam vocari scribit, quoniam in suggrundiis fere nascitur.

Γείσιον, τὸ, Suidæ i. q. γεῖσον. Γεισίον autem VV. LL. exp. Septum, Lorica. [Γείσιον, Gl. Lorica, id est, Cancellum. * Γήσιον, Schleusner. Lex. in V. T. "Γείσιον, ad Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss.]

Γεισσόομαι, In suggrundæ modum conformor, Bud. Grundis imbricor, Gaza. [Gl. Γεγεισωμένα· Crustata.] Unde Γείσσωμα, τὸ, Suggrundatio: ad verbum Suggrundamentum dici potest; q. tamen v. Gaza ex Aristot. Grundam et Imbricamentum transtulit, Bud. Aristot. de Part. Anim. 2, (15.) Αἱ δ' ὀφρύες καὶ βλεφαρίδες ἀμφότεραι βοηθείας χάριν· αἱ μὲν ὀφρύες, τῶν καταβαινόντων ὑγρῶν, ὅπως ἀποστέγωσιν, οἷον γείσσωμα τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν, i. q. γεισιπόδισμα paulo ante. [Γείσωμα, Gl. Imbrex. "Γείσσωμα, J. Poll. 1, 76. 7, 120." Kall. Mss.] Ετ Γείσσωσις, ἡ, Imbricatio, Suggrundatio, γεισιπόδισις. "Apud Hes. unico σ, Γείσωσις, qui exp. τὸ τῆς στέγης ἐξέχον: quod γεῖσον etiam dicitur." "Ἀγείσ- D σωτος, (ὁ, ἡ,) Suggrunda non instructus, vel Nulla tectus lorica, ut Etym. ἀγεισσώτον exp. * ἀθριγγώτου, ἀστεγάστου." [A Schneidero non agnoscitur.] Ἀπογεισσόω, Imbrico, Imbricatim vel Suggrundiorum modo facio vel tego. Aristot. de Gen. Anim. 5, (2.) Ὦτα μακρὰ καὶ ἀπογεγεισσωμένα πόῤῥωθεν, οἷα ἔχει ἔνια τῶν τετραπόδων, Aures longæ imbricatæque amplis suggrundis. De superciliis etiam ap. Xen. Ἀπ. 1, (4, 6.) Ὀφρύσι τε ἀπογεισσῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων, ὡς μηδ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ, Et quasi suggrundia superciliorum supra oculos projecisse, ne illos sudor de capite posset lædere. Camer. [Ἀπογεισόω, Gl. Imbrico. * Ἀπογείσωμα, τὸ, Aristot. de Part. Anim. 2, 15. Vide Γείσωμα. [* Ἐγγεισσόω, unde] "Ἐγγίσωμα, τὸ, Cranii fissura, in qua os affectum loco naturali dimovetur et desidet, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam urget premitque. Est autem in eo fissuræ genere omnino ossis fragmentum grandius; nam si os in plura fragmenta ruptum est, ἐκπίεσμα appellatur. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς, Prope, quod os fractum ad subjectam membranam appropinquet. Ita Gorr. Meminit Gal. Therap. 6. et Defin. Med." [Chirurg. Vett. 98. * Ἐπιγεισόω, Hes. Ἐθρίγκωσεν· ἐπεγείσωσε.] "Γεῖθρον, Hesychio ἔνδυμα, Indumentum." [Vide in Γεῖσον.]

ΓΕΙΤΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Vicinus. Hesiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plut. Οὐκ ἐᾷ μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίου τοὺς γείτονας. Dem. Τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο, οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, Hoc vicinum mihi prædium. Lucian. (1, 156.) Εὐωχεῖται μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. Idem, Ἄξιον δὲ ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ εἰς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. || Vicinus, i. e. Affinis, Similis. Lucian. (2, 758.) Σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, Specta num inter se affinia sint et consentiant. Volunt autem deductum a γέα quasi γείτων, vel a γῇ quasi γηίτων. [Gl. Vicinus. "Lucian. Icarom. 286. Salmur. Ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, Haud procul, prope." Seager. Mss. "Thom. M. 184. ad Mœr. 87. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 166. Toup. Emendd. 1, 344. De constr., Valck. Callim. 201. Ἐς γειτόνων, ἐν γ., Thom. M. 369. ad Charit. 595. Diod. S. 1, 609. Matth. Anecd. 1, 25. Kuster. Aristoph. 212. Ἐν γειτόνων, ἐκ γ., ibid. 8. Ἐκ γειτόνων οἰκεῖν, ἥκειν, Valck. Phœn. p. 712. Bergler. Alciphr. 216. Belin. ad Lucian. 5, 113. ad Max. Tyr. 2, 281. ubi et de ἐν γειτόνων. Ἐκ τῶν γειτόνων, Valck. ad Ammon. 230. Ἐπί τινος ἄλσους ἄγω γείτονος, Achill. T. p. 11. Salmas." Schæf. Mss.] "Γεῖτον, Hesychio ἐγγὺς, qui et γεῖτος ita accipi ait."

Ἀγείτων, ὁ, ἡ, Vicino carens, Cui vicinus non est. [" Eur. El. 1130. Οὕτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων; Adeo sola et amicis deserta est domus?" Seager. Mss. "Musgr. ibid." Schæf. Mss.] Ἀλιγείτων, Mari vicinus. [* Θαλασσογείτων, Const. Manass. Chron. p. 98(=81.)" Boissonad. Mss.] "Κακογείτων, Malus vicinus, Soph. Phil. (692.) p. 409." [Brunck.:— "Non est Malus vicinus, sed Vicinus s. Affinis mali." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 601. "Wakef. Phil. l. c." Schæf. Mss.] Ποταμογείτων, Fluviis vicinus. || Herba, de qua Diosc. 4, 101. Ποταμογείτων φύλλον ἐστὶν ὅμοιον σεύτλῳ, δασὺ καὶ ὀλίγον, ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος. Pro quibus Plin. 26, 8. Similis betæ, foliis minoribus tantum hirsutioribusque, paulatim supereminens extra aquam. [" Limonium, Diosc. Notha 463. Tripolium, 472." Boissonad. Mss. Potamogiton Linn., Ælian. H. A. 6, 46. * "Σκαμανδρογείτων, Const. Manass. Chron. p. 100. (544.)" Kall. Mss. * Συγγείτων, Vicinus, Eur. Suppl. 386. * Φυκογείτων, Anal. 2, 262. Πρίηπος.]

Γείταινα, ἡ, Vicina; ut τέκτων, τέκταινα. [" Eust. ad Od. Θ. p. 313." Gataker. Mss.]

Γειτονία, ἡ, Vicinitas. Apud Plat. de LL. 8. Vicinia duorum hominum ὁμοτερμόνων. [Gl. Vicinia. Γειτωνία· Vicinia. Vox nihili est: lege —ονία. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Charit. 667." Schæf. Mss. "Manetho 4, 288. * Γειτονεία, (vox nihili,) Hes." Wakef. Mss.]

Γειτονέω, Vicinus sum. Plato, Phocyl. ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο. [" Schol. Aristoph. N. 844." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 82. "Thom. M. 185. 720. Meleager 120. et Jacobs. Heringa Obs. 296. Toup. Opusc. 2, 14. Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss.] Pro eod. dicitur et Γειτονεύω, quo utitur Alex. Aphr. Probl. 2. "Pass. i. q. act., Hippocr. de Fract. (764. Foës.) Ἅμα δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ σώματος γειτονεύεται ταύτῃ μᾶλλον τῇ ἴξει, ἀλλ' οὐχὶ τῇ εἴσωθεν." [Strabo 234. 316. 353. 1126. Appian. B. M. 119. * "Ἀγειτόνευτος, Eust. Od. 527, 5." Wakef. Mss.] Unde Γειτόνημα, τὸ, Vicinitas, Plato de LL. 4. (p. 162.) Μάλα γε μὴν οὕτως ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα, de mari urbi vicino. Bud. [" Nicephor. Hist. p. 20. Ed. 1616. 8vo: =p. 6. Ed. fol. Lupar." Boissonad. Mss. "Bergler. Alciphr. 323. Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss.] Ετ Γειτόνησις, ἡ, pro eod. γειτνίασις, πλησιασμός. [Lucian. 1050.] * "Ἀντιγειτονέω, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. 39." Bast. ad calcem Scap. Oxon.

* " Προσγειτονέω, Const. Manass. Chron. p. 105 (= 87. 517.)" Boissonad. Mss.

[* Γειτονιάω, Lobeck. l. c. Theopompus ap. Bekk. Anecd. 86. " Heringa Obs. 296. Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss.]

Γειτόσυνος, Vicinus, Epigr. (Anal. 2, 35.) *γειτοσύνης ἐκ καλύβης*, E vicino tugurio. [" Musgr. ad Hec. 448. Eichst. Quæst. 73." Schæf. Mss. * *Γειτοσύνη, ἡ*, Gl. Vicinia, " Synonyme de *γειτόνησις* ou *γειτνίασις*. Je ne le trouve que dans Strabon 13. p. 591. Il est de *γείτων γειτοσύνη*, dans la même analogie que *σώφρων σωφροσύνη*." Corai. Mss. * *Γειτονόεις, εσσα, εν*, Anal. 1, 34. ubi *γειτονέοντα*.]

Γειτνία, ἡ, i. q. *γειτονία*, Vicinia, [Hippocr. Ep. 1289.] UNDE *Γειτνιάω*, [" Aristoph. Ἐκκλ. 327." Seager. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 82. Schleusner. Lex. in V. T.] ET *Γειτνιάζω*, Vicinus sum. Herodian. 6, (2, 21.) *Πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους*, Adversus vicinos et ejusdem corporis barbaros, Polit. ibid. (5, 3, 9.) *Ἔθνη ὁμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ*, Conterminæ vicinæque Italiæ. Et, *Γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ*. || Item metaph. Vicinus, Affinis s. Cognatus sum, quoad similitudinem. Lucian. de Hist. scr. *Ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον δευτέρῳ μὴ γειτνιᾷν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν*. A QUO *Γειτνίασις, ἡ*, Vicinitas, Plut. Pericle (19.) *Βαρβαρικαῖς ἀναμεμιγμένη γειτνιάσεσι*. [Gl. Vicinia, Vicinitas. " Alciphro 18. ad Charit. 63. * " *Γειτνιακός*, Wakef. S. C. 1, 3." Schæf. Mss. * " *Γειτνίαμα*, Hes. * *Ἐπιγειτνιάω*, Hes." Wakef. Mss.]

" *Μεταγειτνιών, ῶνος, ὁ*, Metagitnion, Secundus " Atheniensium mensis, in quo Apollini *Μεταγειτνίῳ* " sacrificant, ut tradit Lysimachides de Atheniensi- " um Mensibus. Ita Harpocratio. Plut. Publ. 189. Ei- " δοῖς *Σεπτεμβρίαις, ὃ συντυγχάνει περὶ τὴν πανσέληνον τοῦ Μεταγειτνιῶνος*: indicans Idus Septembres " et plenilunium Metagitnionis maxime concurrere. " Idem Camillo 251(=1, 305.) scribit mensem Me- " tagitnionem a Bœotis vocari Panemum: et Nicia " 989. mensem Carneum Syracusanorum ab Atheni- " ensibus nominari Metagitniona. Meminit ejus et " Aristot. H. A. 5, 17." [Dem. 654. 739. Plut. Poplicola (14.) 1, 229. Nic. 3, 244. Schol. Thuc. 2, 15.: Plut. (601.) 8, 372. *Ἐπώνυμον θυσίαν ἄγουσι τοῦ μετοικισμοῦ τὰ* * *Μεταγείτνια*, i. q. *μετοίκια*.]

ΓΑΙΩ, Glorior, Superbio, Efferor: quod a *γῶ* Eust. derivat. Il. A. 405. *Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων*: Λ. 81. *Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων*. Hes. *γαίεσκον* exp. *ἔχαιρον*. *Γαιᾶται* ap. Eund. *κερτομεῖ, καταμωκᾶται*. " *Γαίεσκον*, Ion. " pro *ἔγαιον*, i. e. *ἔχαιρον*, Hes." [Empedocles Simplicii * *μονίῃ περιγηθέϊ γαίων*. Schneider. Lex. " Heyn. Hom. 4, 110. 5, 423. 6, 515." Schæf. Mss.] *Βουγάϊος, ὁ, (ἡ,)* Qui valde se jactat, Magnus jactator. Il. N. 824. *Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες*; Od. Σ. (78.) Vide varias h. nom. expp. ap. Eust. 962. A Plut. Quæst. Gr. exp. *μεγάλαυχος*. [Cf. *Γαῖος*.]

ΓΑΥΡΟΣ, ὁ, (ἡ,) Superbus, Arrogans, Ferox. Item Qui elatus est et exultat aliqua re: *γαῦρος λέων*, Dionys. Areop. Ferox leo. Plut. (5, 50.) *τῷ γαῦρος καὶ ὑψηλὸς* opp. *ταπεινότερος* et *ἀγεννέστερος*. Eur. (Suppl. 862.) *γαῦρος ὄλβῳ*. Lucian. (1, 43.) *Γαῦρος γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι*. Plut. Apophth. *Ἱλαροὶ καὶ γαῦροι*. Dicitur aliquis *γαῦρος τὸ φρόνημα*, ut Aristoph. [B. 282.] Itidemque ipsum *φρόνημα* appellatur *γαῦρον*, Epigr. Et *τὸ γαῦρον* per se pro Animi elatione, Plut. l. c. Ceterum *γαῦρος* a *γαίω* deduco, ut sc. a *γαίω* fiat *γαύω*, sicut *ἀγάω* fit ab *ἀγαίω*, deinde *γαῦος*, et interjecto ρ, *γαῦρος*. Alii ab *ἀγαυὸς* derivant *ἀγαυρὸς*, unde sit *γαῦρος*, abscisso α. [Gl. Lætus, Alacer. *Γαῦρα, ἱλαρά*· Læta. " Epiphan. Hær. 70. fine. Orig. in Jo. 20. 29. bono sensu." Routh. Mss. Dio Chrys. Or. 52. p. 271. " Markl. Suppl. 217. 862. 1035. Jacobs. Anth. 1, 41. 6, 154. 418. 9, 275. 346. Valck. Diatr. 117. 118. 253., Hippol. p. 248. Fischer. Ind. Palæph. Conf. c. *ἁβρὸς*, Heyn. Hom. 8, 459." Schæf. Mss. " De celsitudine animi laudabili, Plut. 2, 527. Dignified, Dio Chrys.

A 1, 385." Wakef. Mss. * *Γαύρως*, Gl. Lætanter, Læte, Alacriter.] *Γαυροειδής, ὁ, ἡ*, Superbus, Suid. [a Schneidero non agnoscitur. * *Γαυρότης, ἡ*, Gl. Alacritas. " Plut. Mario 38." Kall. Mss. " Animi ferocia, Marcello 548. HSt." Seager. Mss.]

Γαυρόω, et *Γαυρόομαι*, Superbio, Glorior, Efferor. Phocyl. (13, 47.) *Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ*. Plut. (2, 112.) *Γαυρούμενον εὐγενείᾳ καὶ ἀνθοῦν*. [Gl. Superbio, Efferor. " Fischer. Ind. Palæph. Valck. ad Ammon. 144. ad Charit. 485. ad Diod. S. 1, 474. Jacobs. Anth. 6, 154. 9, 345. Monthly Review, Aug. 1799. p. 443." Schæf. Mss. " Eur. Hippol. 502. El. 322. Pass., Dio Cass. 540." Wakef. Mss.] " *Γεγαιρωμένος τῇ εὐημερίᾳ*, Prosperitate ela- " tus, VV. LL. ex 3 Macc. Sed perperam pro *γε-* " *γαυρωμένος*." [* *Γαύρωμα, τὸ*, Gloriatio, Eur. Troad. 1250. * *Ἐγγαυρόω*, Tzetz. Il. p. 6. 51.] " *Ἐκγαυρόο-* " *μαι*, Insolesco, Insolens vel Superbus fio, aut Ar- " rogans, Superbio. Ex Eur. autem affertur, signif. " act., *ἐκγαυροῦμαι τάξιωμα τἀνδρὸς*, (Iph. A. 101.)

B " pro Dignitatem viri exaggero." " *Ἐπιγαυρόομαι*, " Efferor animo et ferocior reddor ob. Apud Xen. " *ἐπιγαυρωθεὶς* exp. Lætatus, Lætior factus, K. Π. 2, " (4, 30.) *Ταῦτα ἀκούσας καὶ ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ* " *Κύρου*, Suid. exp. *ἀνδρωθεὶς, θρασυνθείς*: Hes. re- " ctius *ἐπαρθείς*." [Plut. 6, 291. 8, 553. 9, 48. " Fischer. Ind. Palæph. v. Γ." Schæf. Mss. " Themist. 143. Dio Cass. 810. 840." Wakef. Mss. * *Συνεπιγαυρόω*, Plut. Symp. 9, 14. 746=9, 177. * *Ψευδογαυρόω*, Tzetz. Chil. 4. p. 72.] " *Ἐπίγαυρος*, He- " sychio *ἰσχυρὸς*, Validus, Robustus," [Schneidero susp.]

Γαύρης et *Γαύρηξ*, (ὁ,) Hesychio i. q. *γαῦρος*. [Diog. L. 1, 81. ubi perperam *γαύρικα*.]

[* *Γαύρανος οἶνος*, Athen. 1, 21.]

[* *Γαυρίζομαι*, Schol. Theocr. 1, 43.]

[* *Γαυριάζω*, unde * " *Διαγαυριάζω*, Etym. M." Wakef. Mss.]

¶ *Γαυριάω*, Superbio, Glorior, Efferor, Me jacto. Dem. de Cor. *Οὐδὲ τὴν ἧτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾗ*

C *στένειν σε, ὦ κατάρατε, προσῆκεν*. At Plut. (1, 87.) cum *ἐπὶ* junxit, *Γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συγκόψαι τὸν παιδαγωγόν*. Et *γαυριᾶσθαι* de equo exultante, Xen. Ἱππ. [10, 16. *Γαυριῶ*, Gl. Exulto, Gestio. *Γαυριᾷ*· Exultat, Burdit, Babit. *Γαυριῶν*· Exultans. *Πρὸς τὸ γαυριᾷν*· Ad exultandum. Theocr. 25, 133. Schleusner. Lex. in V. T. " Reisk. ad Dion. Chr. 2, 426. Fischer. Ind. Palæph. Valck. ad Ammon. 144., Diatr. 163. Pass., Bast. Specim. Ed. Aristæn. 9." Schæf. Mss.] HINC *Γαυρίαμα*, Gloriatio, Exultatio. [Plut. Antonio 2. Schleusner. l. c.] ET *Γαυρικός, (ἡ, όν,)* Elatus, Superbus, VV. LL. [Schneidero susp. * "*Γαυριοῦμαι*, Hermanni Lex. 392. *γαυριῶ* et *γαυριοῦμαι*. Dicitur *γαυριῶμαι*. *Γαυριοῦμαι* est vox nihili. Leg. in Max. Planude, ejus enim est illud Lex., *γαυροῦμαι*. Ita in Cod. Par. 2562." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * *Ἐπιγαυριάω*, Gl. Insulto, Schneidero perperam susp. " Valck. ad Ammon. 82." Schæf. Mss. " *Ἐπιγαυριόω*, Theocr. 25, 133." Wakef. Mss.]

D ἈΓΑΥΡΟΣ, (ὁ, ὀν,) Superbus, Insolens. Apud Hes. *αὐθάδης, κομψοίκακος*: ubi leg. puto, *κομψὸς, κακός*: nam et Suid. has duas signiff. huic nom. tribuit: addens, Ion. Inopem, Att. Deditum deliciis sic appellari. Etym. autem non *τρυφερὸν* Att. ita dici, sed *κοῦφον*, ait, i. e. Levem. Nicander Θ. (661.) *Τὸν δ' ἕτερον δήεις ἀεὶ πετάλοισιν ἀγαυρόν*., Fit autem *ἀγαυρὸς* potius, meo quidem judicio, a *γαῦρος*, præfixo α intens., quam ab *ἀγαυὸς*, interjecto ρ, ut antea dixi: utriusque etym. meminit Eust. Alias affert Etym. remotissimas. [Herod. 7, 57. *ἀγαυρότατος*. " Hesiod. Θ. 832." Seager. Mss. " Ad Herod. 537. Valck. Adoniaz. p. 220." Schæf. Mss.] *Ἀγαυριάω*, Valde insolesco, Valde me effero, *μεγάλως γαυριῶ καὶ ἐπαίρομαι*, Etym. e Methodio. [" Ad Herod. 537." Schæf. Mss. *Ἀγαυρίαμα, τὸ*, Insolentia, Elatio animi, Hes. [Bekk. Anecd. 325. " Ad Herod. 537." Schæf. Mss.] *Ἀγαύρισμα, (τὸ,)* Genus luctæ esse tradit Eust. (1444.), et se, an ab *ἀγαυρὸς* deducatur, aut aliquid cum ea v. commune habeat, dubitare dicit.

ΓΑΛΑ, κτος, τὸ, tanquam a γάλαξ, Lac, generali signif. Il. Δ. (434.) ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Athen. 13. Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος. Proverb. Ὀρνίθων γάλα, vide ap. Suid. et Erasm. [Valck. Adoniaz. p. 351.: Γάλα ὀρνίθων, Aristoph. Ὀ. 733. Gallinacei lactis haustus, Plin. Præf. " Lucian. de Merc. cond. 1, 668 (=470. Salmur.) Καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Strabo de Samo insula 945. Τὰ δ' ἄλλα εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ περιμάχητον γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας μὴ ὀκνεῖν ἐπαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν Παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα, καθάπερ που καὶ Μένανδρος ἔφη. In Proverbium abiit de valde fortunatis et omnia possidentibus Lac Gallinaceum, aut de rebus rarissimis. Sic Philocleo, Aristoph. Σ. 508. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν." Brunck. ad Aristoph. Ὀ. l. c. " Villoison. ad Longum 37. Toup. Opusc. 2, 108., Emendd. 1, 326. ad Phalar. 308. Markl. Suppl. 222. Jacobs. Animadv. 309., Anth. 6, 256. 7, 297. Bentl. ad Callim. 322. Succus plantæ vel arboris, T. H. ad Aristoph. Π. p. 241. An Nutrix? Valck. Adoniaz. 351. ad Callim. 1, 252. Τὸ γάλα, τοῦ γάλα, Valck. l. l. Γ. λευκὸν, Toup. Emendd. 2, 565. Heyn. Hom. 4, 634. Ἐν γάλακτι εἶναι, Eur. Herc. F. 1269. Vales. ad Ammian. 2, 236. Wagn. Μαστοὶ γάλακτος, Doering. ad Horat. T. 1. p. 344. Ed. 2. Γάλαξι, Plato de LL. 378. Ast." Schæf. Mss. " Eust. Il. 881. Ælian. V. H. 8, 8. Via lactea, Aristot. Meteor. sæpe. Ἐν γάλαξι εἶναι, To be suckled, Ælian. H. A. 617." Wakef. Mss.]

[* Γαλακτοδόχος, ὁ, ἡ, Schol. Il. B. 471. " Schol. Theocr. 1, 25. (5, 58.)" Boissonad. Mss. * " Γαλακτοδόκος, Toup. in Schol. Theocr. p. 213., ad Longin. 383." Schæf. Mss. " Etym. M. in Ἰστοδόκη." Wakef. Mss.] Γαλακτοειδὴς, Lacteus, Lactis speciem præ se ferens. [" Clem. Alex. 127." Wakef. Mss. Et contr.] Γαλακτώδης, [Gl. Lactosus, Lactarius, Schol. Il. B. 531. Diphilus ap. Athen. 91.] Lacteus, item Albidus, VV. LL. In quibus additur τὸ γαλακτῶδες, ap. Diosc.; Lac Ruellio, at Marcello Serum lactis. [" Toup. Emendd. 2, 98." Schæf. Mss. * Γαλακτοθρέμμων, Antiphanes ap. Athen. 449.] Γαλακτοκόμος, Pastor, ut exp. Hes. ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα. [* " Γαλακτονοτέω, Athen. 2, 42." Schweigh. Mss. * Γαλακτοπαγὴς, ὁ, ἡ, Anal. 2, 391. χρὼς, Strato 46. ἄρνα. " Epigr. in Misc. Lips. 9, 124." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 2, 123. ad Charit. 505. Jacobs. Anth. 10, 91. 156." Schæf. Mss. * Γαλακτοποιέω, Eust. ad Od. I. p. 1632, 17. * Γαλακτοποιΐα, ἡ, Phav. 5. * Γαλακτοποιητικὸς, ἡ, ὸν, 176.]

Γαλακτοπότης, ὁ, q. d. Lactibibus, Gal. ad Glauc. 2. [Eur. El. 169. Herod. 1, 216. 4, 186. " Ad Ammon. 114. * Γαλακτοπώτης, Segaar. Ep. ad Valck. 9." Schæf. Mss.] UNDE Γαλακτοποτέω, Lac bibo. Καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα, Athen. [46. Strabo 17. p. 1185. Hippocr. 479, 25. 540, 38. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 573. Schleusner. Lex. in V. T. * Γαλακτοπωτέω, Lobeck. l. c. 456. " Ad Mœr. 380. Ammon. 115." Schæf. Mss. * Γαλακτοποσία, ἡ, Lobeck. l. c. 522. Hippocr. 540, 39. * Γαλακτοπώλης, ὁ, Gl. Lactarius. * " Γαλακτοροφέω, Etym. M. v. Οἶνος." Wakef. Mss. * " Γαλακτοῤῥυὴς, (ὁ, ἡ,) Lacte fluens, Pseudo-Chrys. Serm. 51. T. 7. p. 390. Μὴ γὰρ μαζοὺς ξηρανθέντας γαλακτοῤῥυεῖς γενέσθαι; τί λέγεις, ὦ ἄγγελε;" Seager. Mss. * Γαλακτοτρόφος, Const. Manass. Chron. p. 76 (=63. 472.)" Boissonad. Mss. " 143. Meurs." Schæf. Mss.] Γαλακτοτροφέω, Lacte alo, [Schol. Nicandri Θ. 578. Chrys. Hom. 34. p. 218.; 38. p. 242. " in Gen. Hom. 46. T. 1. p. 374." Seager. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 578. Ignat. Ep. ad Trall. p. 13. " Valck. ad Ammon. 70. Wakef. S. C. 4, 54." Schæf. Mss. * " Γαλακτοτρόφησις, (ἡ,) Schol. Soph. Aj. 566." Kall. Mss. * Γαλακτοτροφία, ἡ, Schol. Eur. Or. 837. Chrys. Hom. 56. p. 377. " Lactatio, Papillæ sugendæ præbitio, in Gen. Or. 46. T. 1. p. 374. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ τρέφει παιδίον, καὶ τῆς γ. ἀνέχεται." Seager. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Joseph. Macc. 16.] Γαλακτουργὸς, ὁ, ἡ, Lacticinio-

A rum confector, vel, ut alii, dulciariorum. Bud. interpr. γαλακτουργοὺς, Lactarios, item Dulciarios, ap. Athen. [608. * Γαλακτουργέω, J. Poll. 1, 251. Dicitur ET * Γαλουργὸς, et * Γαλουργέω, J. Poll. l. c. et " 1, 148." Wakef. Mss.] Γαλακτοῦχος, Lac habens, et e consequente Lactans. UNDE Γαλακτουχέω, Lacto, i. q. ἐκτρέφω, J. Poll. [Plut. Q. S. 2, 6. γυναιξὶ, ubi tamen perperam γαλακτούσαις, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 670. * Γαλακτουχία, ἡ, Clem. Alex. Str. 3. p. 543. " Iren. Fr. 284." Kall. Mss. " Lactis cessatio, Clem. Alex. 456." Wakef. Mss.] DICITUR et Γαλουχέω, per sync. itidem pro Lacto, Educo. Unde metaph. in Eccles. Hist. Τὰ τῆς εὐσεβείας γαλουχηθέντες δόγματα, Quasi cum lacte illis imbuti. [Γαλουχούμενος, Gl. Lactans. " Theod. H. E. 4, 22. p. 185. B. e Petro Alexandrino, Τὰ τῆς εὐσεβείας κ. τ. λ. ut supra. Hes. v. Ὑποτίτθια." Boissonad. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 670. " Lacte nutrio, Suid. v. Ἐτίθην: Joseph. A. J. 2, 9." Wakef. Mss.] ET Γαλου-
B χία, Lactatio. Item Ipsa lactendi actio, a Lacteo; Alciphro, Ἄλλος μὲν γάρ ἐστιν ὑπομάζιος, ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο. Sed ibi cum ει scribitur γαλουχείας, [quod tamen est vocabulum nihili, e verbo nihili γαλουχεύω derivandum. * " Γαλοῦχος, Cyr. Theod. 190." Kall. Mss.] Γαλακτοφάγος, Lactivorus, Lacte victitans: sed Il. N. (6.) * γλακτοφάγοι per sync. gentis cujusdam epith. [Strabo p. 9. 478. 831. Schol. Il. N, 5. Passowii liber de Fine et Ratione Lexx. condendorum, Germanice scriptus, p. 83. " Heyn. Hom. 6, 367. 369." Schæf. Mss. " Γλακτοφάγος, Steph. B. v. Ἄβιοι." Wakef. Mss. * Γαλακτοφαγέω, Philostr. V. S. 553. * Γαλακτοφόρος, Lac habens, Joseph. B. J. 3, 3, 4. Opp. K. 1, 442. Nonn. D. 30. p. 772. " Schol. Nicandri Θ. 554." Wakef. Mss. * Γλακτοφόρος, Passow. l. c. Marcell. Sid. 100.] Γαλακτόχροος, Lactis colorem habens, [et contr. * Γαλακτόχρως, Philyllius ap. Athen. 110. Nausicrates ap. Eund. 330. * Γλακτόχρους, Opp. K. 3, 478. * Γαλαδοτέω, Orac. Sibyll. 2, 99. quod
C vocab. Friedemann. (de Versu Gr. Her. 386.) sine corruptelæ suspicione recepit. * " Γαλοπάροχος, Andr. Cret. 209." Kall. Mss. * " Ἰστρύγαλα, Olympoid. Ms. in Plat. Gorg. 32." Routh. Mss. " Κυκλο-" γάλων, Hesychio γλίσχρων, σμικρολόγων."

Ἀγάλακτος, ὁ, ἡ, ex α priv. et γάλα, Lac; Carens lacte: ut Hippocr. de Puerp. Ὡς δὲ καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξυμβαίνει καὶ ἀγαλάκτους εἶναι ταύτας τὰς γυναῖκας τὰς ὀλίγα τὰ καταμήνια μεθιείσας. Apud Nonn. (J. 9, 101.) ἀγάλακτος, Qui nondum gustavit lac. Sic enim de illo cæco a nativitate in Evang. Jo. loquitur, Τυφλὸς ἔην ἀγάλακτος, Cæcus antequam lac gustasset. || Ἀγάλακτοι νομαὶ, Gal., (6. p. 151. B.) Pascua, quæ lacti inepta sunt, Pascua, quæ lac malum producunt iis animalibus, quæ illis pascuntur. Bud. || Pro πολυγάλακτος, i. e. Lacte abundans: ut sit α epitat. Vide Erot. in Hippocr. Lex. a me excusum, p. 17. [Æsch. Ag. 727. " Ad Callim. 1, 53. Wakef. Alc. 599." Schæf. Mss.] Ἀγάλακτες, ων, οἱ, ex α sumto pro ὁμοῦ, et γάλα, Fratres, quasi Qui
D sint collactanei: aut Qui idem lac suxerint. Hæc Etym. ex Orione. Hes. autem exp. σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι, Fratres, vel Consanguinei, Æquales, i. e. ætate pares, Collactanei: ap. quem et nomin. sing. habetur ἀγάλαξ, et exp. ὁμόγηθος. Apud Eund. legitur, Ἀγάλακτος, ἡ * ὁμόθηλος: h. v. Ejusd. uberis, illud, Ejusd. nutricis participem signif., si mendosum non est. Suid. addit et τοὺς ἱερείων κοινωνοὺς, Victimarum participes. HINC et Ἀγαλακτοσύνη pro συγγένεια, inquit Hes. Consanguinitas. " Ἀγάλαξ, Hesychio * ὁμόγηθος, pro quo scr. potius " * ὁμότιθος, Ab ead. nutrice educatus; τιθὴ enim " Nutrix est: vel ὁμότιτθος, Qui eand. mamillam " suxit, a τιτθὸς, Mamma; nam ὁμόγηθος, Qui eand. " habet aviam." [" Ἀγάλακτες, ad Callim. 1, 53. Wakef. Alc. 599." Schæf. Mss. " Ἀγάλαξ, Sine lacte, Callim. H. in Apoll. 5." Wakef. Mss.] Ἀγαλακτία, ἡ, Lactis penuria: accipiendo α priv., ut in γυνὴ ἀγάλακτος, ap. Hippocr., at si ἐπιτατικῶς sumatur, ut in ἀγάλακτος pro πολυγάλακτος, Lactis abun-

dantiam signif. [Bekkeri Συναγ. Λέξ. χρησ.: Ἀγαλακτία· Αὐτοκράτης, Ἀμνοὶ δὲ * βληχάζουσιν ὑπ' * ἀγαλαξίας. * Ἀρτιγάλαξ, Eust. Od. p. 1627, 44. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 659.] A

Ἔγγαλον πρόβατον, Lac habens ovis, Hes. ap. quem tamen interpunctio habetur inter Ἔγγαλον et πρόβατον. Dicitur autem ἔγγαλον pro ἐγγάλακτον ea forma, qua γαλουχεῖν pro γαλακτουχεῖν.

Εὐγάλακτες, Bene lactati, [Hes.: * Εὐγάλακτος, Alciphro 3, 21. αἶγα. * " Λειπογάλακτος s. * Λιπογάλακτος, Eust. ad Od. 6. p. 152." Kall. Mss. 14. p. 1752. Bas. Glossæ: Λιπογάλακτος· Lacticularius, Lacticulosus.] Ὁμογάλακτος, Collactaneus. Ετ Ὁμογάλακτες ap. Aristot. Pol. 1, 1, (7. p. 471.) Hes. ὁμογάλακτας exp. τοὺς ἐκ τοῦ γένους, vel ἀδελφούς. [" Schol. Plat. Critone." Boissonad. Mss. " Ad Mœr. 108. Arnaud Var. Conj. 247. Ὁμογάλακτος, Villois. ad Long. 258." Schæf. Mss.] Πολυγάλακτος, et poët. Πουλυγάλακτος, Lacte abundans. [" Crinagor. 26." Schæf. Mss. " Schol. Arat. 141." Wakef. Mss.] " Πολύγαλον, (τὸ,) Diosc. 4, 142. θαμνίον est B " ex eo denominatum, quod γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν: " Plin. (27, 12.) Polygalam vocat, tradens et ipse " eam potam lactis abundantiam facere." Συγγάλακτος, i. q. ὁμογάλακτος. [Gl. Collactaneus. Theophanes Chronogr. 177. Ed. Ven.]

Γαλακτόομαι, Lactesco, In lac vertor, Ad lactis naturam aut colorem transeo, s. Degenero in naturam, etc. Theophr. [Gl. Lactesco. Diosc. 1, 18. Ἕως γαλακτωθῇ τὸ ὕδωρ τῇ τε χροιᾷ καὶ τῇ παχύτητι. " Heyn. Hom. 7, 246." Schæf. Mss.] Ετ Γαλάκτωσις, (ἡ,) Degeneratio illa, [Theophr. C. P. 4, 6. Manetho 2, 116. Oribas. 52. Matth. Τὸ δ' * ἀπογαλακτωθὲν ἐξ αὐτοῦ. * " Ἀπογαλακτέω, Humorem stillo, Rei Accip. Scriptt. 37." Wakef. Mss.] Ετ Ἐγγαλακτοῦμαι, Theophr. pro eod. [perperam pro * Ἐκγαλακτόω, C. P. 3, 28. Διαχεῖ καὶ ἐκγαλακτοῖ, 4, 6. H. P. 8, 6. Clem. Alex. Pæd. 1. p. 124.]

Γαλακτίζω, Candorem lactis imitor, Candore lac refero. Ἀπογαλακτίζω, Ablacto, A lacte depello, Virg. A matre depello, Varro, [Gl. Lacte depello, C Ablacto. Ἀπογαλακτισθέν· Delactatum, Delitum. Ἀπογεγαλακτισμένος· Delactatus. Athen. 247. Schleusner. Lex. in V. T.] Ετ Ἀπογαλακτισμὸς, (ὁ,) Ablactatio, [Hippocr. 267, 38. " Ammon. 136." Schæf. Mss.]

Γαλακτιάω, Lacte plenus sum, vel plena. Hes.

Γαλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Lac referens, Lacteus; ut ἄνθος, Diosc. l. c. ult. Lacteus flos, Marc. et Ruell. [Gl. Lacteus.]

Γαλάκτινος, ὁ, ἡ, unde τὰ γαλάκτινα, Lacticinia, VV. LL. [Anal. 1, 494. " Jacobs. Anth. 7, 372." Schæf. Mss. " Diosc. 9." Wakef. Mss.]

[* Γαλάκτιον, τὸ, M. Anton. 5, 4. Alciphro Fr. 10.]

Γαλακτίτης, (ὁ,) Lapis ita dictus, quod lacteum quendam succum emittat, Diosc. 5, 150. [Orph. Λ. 2. Plin. 37, 10. cf. Μελιτίτης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 429. * Γαλακτὶς, ἡ, πέτρα, i. q. γαλακτίτης λίθος, Orph. Lobeck. l. c.]

[* " Γάλαξ, Valck. Adoniaz. p. 351." Schæf. Mss.]

" Γαλαξία, (ἡ,) Hesychio ἑορτὴ, ἐν ᾗ ἕψουσι γαλα- D " ξίαν, i. e. πόλτον κρίθινον ἐν γάλακτι, Festum, in " quo pultem hordeaceam in lacte coquunt."

Γαλαξίας κύκλος, Lacteus circulus in cœlo. A Cic. Lacteus orbis. [" Ad Charit. 727. Manetho 2, 116. ad Diod. S. 1, 348." Schæf. Mss. " Arat. 65." Wakef. Mss.] ‖ Γαλαξίας, Lapis, qui et μόροχθος dicitur, item λευκογραφὶς, Diosc. 5, 152. [" Γαλαξίας Piscis Galeno; qui γαλλαρίας Dorioni; quem is e genere τῶν γαλεῶν ἢ γαλεωνύμων esse scribit." Gataker. Mss.]

[* " Γαλαξαῖος, α, ον, Nonn. D. 3, 389." Kall. Mss. * Γαλαξήεις, εσσα, εν, 22. p. 576. * " Γαλαξεῖος, Manetho 2, 116." Wakef. Mss.]

Γαλαθηνὸς, (ἡ, ὸν,) Lactens: ut νεβροὶ, Od. Δ. (336.) Sic χοῖροι, Athen. Porci necdum delici, Porci subrumi, e Varr. Dicitur et de lactentibus puerulis. [Gl. Lactancia, Lactans. Γαλαθηνόν· Lactatus, Lactantina. Schleusner. Lex. in V. T. Od. P. 127. Athen. 139. 140. 396. Herod. 1, 183. Simonides ap. Dionys. H. 2. p. 59. " Jacobs. Anth. 6, 205. Toup. Add. in Theocr. 399." Schæf. Mss.] " Apud Hes. " scriptum γαλαθινὸν per ι, quod exp. ὑποτίτθιον, " νέον." [" Chrys. Serm. 35. T. 5. p. 227. Ἐσθίοντες ἐρίφους ἐκ ποιμνίων, καὶ μοσχάρια ἐκ βουκολίων γαλαθινά." Seager. Mss.]

" Γάλιον, τὸ, Galium, Herba quædam sic nomi- " nata ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πητύας, Diosc. 4, " 96. ubi et γαλάτιον nominari ait, et γαλλέριον: " Plin. cum galiopsi confundit. Sed notandum est, " ap. Diosc. scriptum esse γάλλιον, gemino λ: per- " peram autem, ut ex etymo patet."

¶ Γλάγος etiam dicunt poët. pro γάλα, ut Il. B. (471.) γλάγος ἄγγεα δεύει. [" Jacobs. Anth. 8, 26. Valck. Adoniaz. p. 351. Wakef. S. C. 1, 141. Heyn. Hom. 7, 246." Schæf. Mss. " Gen. Γλάγου, Nicander A. 262." Wakef. Mss.] Unde Γλαγόεις, [" Opp. Ἁ. 3, 376." Kall. Mss. 4, 113. K. 4, 368. Sosip. 3, 5. Anal. 1, 228. " Jacobs. Anth. 7, 372. 409. 10, 156." Schæf. Mss.] Ετ Γλαγερὸς, Lacteus, [Anal. 1, 228. δῶμα. " Jacobs. Anth. 7, 90. 8, 26." Schæf. Mss. " Tener, Opp. K. 1, 200. De vere, 4, 366." Wakef. Mss.] Item Γλαγόων in Epigr. de semine pro Lactescens, et Nondum satis adultum, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 10, 415." Schæf. Mss.] " ¶ Γλαγέας, Hesychio γεγαλακτωμένους." [" Γλαγὴς, Heyn. Hom. 7, 246." Schæf. Mss. * Γλαγοπὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Anal. 1, 229. " Jacobs. Anth. 7, 94." Schæf. Mss. * Γλαγότροφος et * Γλαγοτρόφος, Lycophro 1259. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 298." Schæf. Mss. * Γλαγοφόρος, Passowii liber de Fine et Ratione Lexx. condendorum, Germanice scriptus, p. 83. " Schneider. ad Plut. 100." Schæf. Mss. " Fabric. B. G. 1, 21." Wakef. Mss. * Γλαγόφρων, Orph. Λ. 10, 3. Passow. l. c. * " Γλαγεόχροος, Tzetz. Carm. Il. 80. 150." Bast. ad calcem Scap. Oxon. (Cf. * Αἰσχεότιμος.) * Γλαγόχροος, Anteh. 224. * Γλαγερόχροος 353. ex emend. Græfii Meleagr. p. 81. cf. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 348.]

" Εὔγλαγὴς, Lacte abundans et plenus. Hom. ap. " Athen. 11. ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνιβρομέωσιν εὐ- " γλαγέας μετὰ πέλλας." [Nicander Θ. 617. " Ruhnk. Ep. Cr. 236. Toup. Opusc. 1, 373., Emendd. 2, 98. Heyn. Hom. 7, 247." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 13, 260." Wakef. Mss. * Εὔγλαγος, Lycophro 307. " Wakef. Herc. F. 166. Trach. 540. S. C. 4, 88. Georg. 27." Schæf. Mss. * Εὐγλάγετος, Lucian. Tragop. 110. (951.) " Jacobs. Anth. 9, 427." Schæf. Mss. * " Εὔγλαξ, Theodorid. ap. Jacobs. Anth. 13, 673." Boissonad. Mss. Leonidæ Epigr. Ἑρμᾷ * τυρευτῆρι καὶ εὔγλαγι. * Νεογλαγὴς, Maximus de E. lectt. 517. Nonn. D. 48, 764. p. 1292.] " Περι- " γλαγὴς, Lacte plenus, vel succo lacteo. Hes. enim " περιγλαγὲς affert pro περίπλεον γάλακτος: item " περιγλαγέας pro γεγαλακτωμένας: desumtum ex " Il. Π. (642.) ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνιβρομέωσι περι- " γλαγέας κατὰ πέλλας. Sed Eust. rectius exp. περισ- " σῶς πληθούσας γλάγους, i. e. γάλακτος, cum sub- " jungat etiam poëta, Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος " ἄγγεα δεύει." [" Toup. Opusc. 1, 373. Heyn. Hom. 7, 246. Jacobs. Anth. 7, 94." Schæf. Mss. * Πολυγλαγὴς, Arat. 1100. " Toup. Emendd. 2, 98. Heyn. Hom. 7, 246." Schæf. Mss. " Arat. D. 368. Nonn. D. 9, 176." Wakef. Mss. * Φερεγλαγὴς, Orph. Λ. 2, 28.] " Γλὰξ, teste Etym., est βοτάνης εἶδος " γαλακτοποιητικῆς, dictum κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ " γάλα, quasi γάλαξ: est enim αὐξητικὴ γάλακτος " ταῖς ἐσθιούσαις. A Diosc. 4, 141. γλαὺξ nomina- " tur hæc herba, itemque a Plin. 27, 9. si tamen non " γλὰξ potius scripsisse putandi sunt: præsertim " cum Plin. antiquitus * Eugalacton eam vocatam " fuisse scribat, addatque, coqui in sorbitione simi- " laginis, ad excitandam ubertatem lactis: quemad- " modum Diosc. quoque tradit eam ἑψομένην μετὰ " ἀλεύρου κριθίνου, καὶ ἁλὸς, καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖ- " σαν, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖσθαι." [Unde * Γλακάω, Hes. Γλακῶντες· μεστοὶ γάλακτος, (cf. Γλαγάω:) * Γλακκός· γαλαθηνός. " Græv. Lectt. Hes. 571." Schæf. Mss.]

ΓΑΥΛΟΣ, ὁ, Mulctra, quæ et Mulctrum, et Mul-

ctrale. Od. I. (223.) ναῶν δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα τοῖς ἐνάμελγεν. Legitur et ap. Plaut. Gaulus pro Quodam vase. || Γαῦλος autem priore circumfl. Navigii genus. Aristoph. O. (392.) γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ. In q. l. Schol. affert e Callim. (Fr. 217.) Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος, sed lego Κυπρόθε ob versum, ubi scribit etiam esse Φοινικικὸν σκάφος. || Eust. Sentinam quoque γαῦλον vocari tradit. Et Γαυλικὰ χρήματα Hes. τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Eund. et de γαῦλος consule. [Gl. Γαυλὸς, ποιμενικὸν ἀγγεῖον Signum. Γαῦλον Navigium onerarium. "Γαῦλος s. γαυλὸς, i. q. ὁλκὰς, Navis oneraria, præsertim ap. Phœnices, Herod. 3, 136. (ubi Wessel.) 137. et sæpius. Γαυλὸς, Situla hauriendæ aquæ, 6, 119." Schweigh. Mss. Longus p. 5. Anal. 2, 277. Parthenii Alexander 14. "Γαῦλος, Schneider. ad Xen. K. 'A. 319. Valck. Phœn. p. 65. Wessel. Diss. Herod. 30. ad Herod. 267. 445. Valck. Callim. 296. Γαυλὸς, Ep. ad Röv. p. xix. Jacobs. Anth. 7, 242. Antiphil. 19. Villois. ad Longum 163. Poculum, Porson. Med. 21." Schæf. Mss. *Γαυλὶς, ἡ, Opp. K. 1, 126. Γαυλικὸς, Xen. K. 'A. 5, 8, 1. χρήματα. Legitur et * Γαυλιτικὸς, ἡ, ὸν, teste Schneider. Lex. " Schneider. ad Xen. K. 'A. 319." Schæf. Mss.]

ΓΑΛΩΣ, γάλω, vel γάλωος, ἡ, ET Γαλόως, γαλόω, Glos, Soror mariti, vel Uxor fratris. Derivat autem a γάλα vel a καλεῖν Eust., quem vide, item J. Poll. Utitur autem Hom. [Gl. Γάλως, παρὰ Πλαύτῳ Glos. Il. Γ. 122. "Γαλόως, ad Callim. 1, 120. Heyn. Hom. 4, 472. 695. 5, 268. 8, 344. Γάλω, ad Phalar. 308." Schæf. Mss.] ET Γαλαώνη, Suid. pro eod. "Γαλῶς, " ita enim pro Γαλὶς scr. esse alphabetica series in" nuit, Hesychio ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴ, Mariti soror, " ut Cassandra Andromachæ." [A Schneidero non agnoscitur.]

ΓΑΛΕΗ, sed in prosa γαλῆ, Feles, Catus. Batrach. (9.) Μῦς ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et γαλέαι, Theocr. (15, 28.) αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδειν. Aristoph. Π. (693.) Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Lucian. ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plut. (6, 368.) Καθάπερ ὄψον γαλῆς παραδραμούσης αἴρουσιν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. In qq. ll. de Fele intelligi manifestum est. At γαλῆ κατοικίδιος, VV. LL. ap. Diosc. Mustela, quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, Sylvestris mustela. Sed in multis Auctorum ll. γαλῆ redditum fuit Mustela, in quibus alii Feles interpr. Γαλῆ ἀγρία, qua cuniculos venabantur Hispani, Bud. e Strab. 62. et 462. || Γαλέα, vide Γαλεός. [Γαλῆ, Gl. Mustela. Γαλῆ ἀγρία· Viverra. * Γαλή· Catus, Galanthis. " Αἷμα γαλῆς, Asplenum, Diosc. Notha 460. Peristereon, 466." Boissonad. Mss. Ovid. Met. 9, 321. Zenob. Prov. 2, 93. Schneider. Ecl. Phys. S. 35. Schleusner. Lex. in V. T.: Piscis genus, Ælian. H. A. 15, 11. cf. Aristot. H. A. 2, 12, 13. " Aristoph. 'A. 255. Θ. 559. Σ. 363. 1182. 1185. Εἰρ. 795. 'Εκκλ. 924." Seager. Mss. " Γαλέη, Thom. M. 177. et Add. Γαλέα, Mœr. 112. et n.; Γαλῆ, Thom. M. 177. Bentl. Terent. Eun. 4, 4, 22. Hare ibid. Jacobs. Animadv. 230. Coray Theophr. 251. Steph. Dial. 63. T. H. ad Aristoph. Π. p. 230. Brunck. Aristoph. 3, 223. Toup. Ep. de Syrac. p. 332. 345. ad Anton. Lib. 192. Verh.; Valck. Adoniaz. p. 327. Mœr. 112. et n.; Ernest. ad Batrach. 9. ad Herod. 366. Brunck. ad Gnom. 333. Ejus transcursus mali ominis, Kuster. Aristoph. 214. Γ. χιτώνιον, Wakef. Trach. 925. Γαλῆ χιτὼν, Toup. Opusc. 2, 69. * Γαλία, Ammon. 81." Schæf. Mss. " Etym. M. 502, 44. Γαλῆ, de voraci, Clem. Alex. 167." Wakef. Mss.] " Γαλῆ Ταρτησία, de Prægrande " fele dicitur, quoniam Tartesi μέγισται γίνονται γα" λαῖ, Suid. et Hes."

Γαλεάγρα, (ἡ,) Bud. scribit Athen. videri pro Decipula accipere, vel potius pro Cavea ferrea et quodam Carceris genere: 262. Ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐμβληθῆναι αὐτὸν ἐκέλευσεν εἰς γαλεάγραν, καὶ δίκην θηρίου περιφερόμενον καὶ τρεφόμενον, οὕτως ἐποίησεν ἀποθανεῖν. Laërt. Diog. itidem θηρίῳ tribuit γαλεάγραν,

A 284. Ἰδὼ γυναῖκα ἐν φορείῳ, οὐ κατὰ τὸ θηρίον, ἔφη, ἡ γαλεάγρα, i. e. ἡ ζῶγρος. Idem p. 216. σιδηρᾶς γαλεάγρας meminit, Ἐν σιδηρᾷ περιήγετο γαλεάγρᾳ φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος. At J. Poll. 10. γαλεάγραν inter σκεύη, et una cum ea μυάγραν numerat. Quod si γαλεάγρα in propria signif. i. q. μυάγρα signif., hujus signif. rationem hanc esse crederem, quod μυάγρα, Muscipula, officium felis ad mures capiendos præstet. [Gl. Cavea, Viverrarium, Muscellarium, Muscipula. Plut. 10, 383. Schleusner. Lex. in V. T. " Aristoph. Fr. 274." Schæf. Mss. " Stob. 477." Wakef. Mss.] " Γαλιάγρα, ἡ, legitur ap. Theophr. " H. P. 5, 8. Ibi enim ἡ πτελέα dicitur esse utilis " πρὸς θυροπηγίαν καὶ γαλιάγρας. Pro quibus Gaza " habet, Ulmus utilis ad fores, prela et torcularia; " aliam procul dubio lectionem secutus. Si γαλεάγρας " reponendum censeas, interpretaberis Feliscipulas."

" Γαλίοψις, εως, ἡ, Frutex urticæ similis: qui alio " nom. dicitur γαλεόβδολον, Diosc. 4, 95. procul du" bio quoniam folia ejus manu trita γαλέης s. γαλῆς

B " βδόλον odore suo referunt; nam Diosc. ea esse ait " ἱκανῶς δυσώδη ἐν τῷ διατρίψαι. Itidemque Plin. 27; " 9. Galiopsis, aut, ut alii, Galeobdolon vel Galion, " caulem et folia habet urticæ, læviora, et quæ gra" vem odorem trita reddant. At felis pedorem esse " tetrum, ex Aristoph. patet, qui dicit (Π. 693.) " βδέουσα δριμύτερον γαλῆς." [Lamium Purpureum Linn.]

" Γαλιάω, Libidinosus et incontinens sum. Hes. " enim γαλιώσης exp. ἀκολασταινούσης: forsan παρὰ " τὴν γαλῆν: quoniam id animal est libidinosissi" mum." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Γαλεϊνὸς, ἡ, ὸν, Gl. Mustellinus.]

Γαλεὸς, (ὁ,) Mustellus, Piscis, de quo dictum supra in 'Αλωπεκίας. In VV. LL. γαλεοὶ νεύριοι, male pro νέβριοι s. νεβρίαι, ab hinnulo dicti pisces, qui et σκύλια, Caniculæ, ex Aristot. Anim. 6. Et γαλεὸς ἀκανθίας, Mustellus spinax, ad differentiam. Et γαλεὸς λεῖος, Mustellus lævis. Et γαλεὸς ἀστερίας, Athen. 8. [Gl. Γαλεὸς, ἰχθύς· Catella. Γαλεός· Mu-

C stelus. Γαλεοί· Catelli. " Wakef. Ion. 654. Bentl. Ter. Eun. 4, 4, 22. Hare ibid. ad Lucian. 1, 615. Aristoph. Fr. 248. Beckm. ad Marbod. 156. Stellio, ad Anton. Lib. 192. Verh." Schæf. Mss.] ET Γαλέα Suidæ idem Piscis, qui et γαλεός. AB ILLO γαλεὸς fit Γαλεώδης ET Γαλεοειδὴς, [Athen. 286.] Vocat autem Aristot. de Anim. 2. τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων inter pisces Mustellinum genus, sc. Cartilagineum: ut annotant VV. LL. In iisdem Γαλεοειδεῖς Pisces, qui sunt e mustellino genere, Mustellinum genus piscium. [Aristot. H. A. 6, 868. " Bentl. et Hare ad Ter. Eun. 4, 4, 22." Schæf. Mss.] ET Γαλεώνυμος Galeno Alim. Fac. 3. Piscis, qui pastinacam, qua nihil est usquam in mari venenatius, persequitur, antipathia quadam. Galeos Plinio 32, 2. VV. LL. [* Γαλεομυομαχία, ἡ, Prælium inter felem et mures.] " Γαλὶς, i. q. γαλεὸς, Hes." Γαλεώτης, ὁ, Stellio, ut interpr. Donat. in Ter. Aristoph. N. (173.) Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur et ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. || Γαλεώτης pro Fele ap. Phi-

D lostr., VV. LL. || Athenæo Piscis, qui ξιφίας, item et κύων, dicitur in iisd. [Gl. Felis, Stellio. Polyb. 34, 2, 12. 15.; 3, 1. Strabo p. 24. " Bentl. et Hare ad Terent. Eun. 4, 4, 22. T. H. ad Aristoph. Π. p. 230. Brunck. 2, 73. Kuster. 54. Lucian. 2, 98. ad Anton. Lib. 192. Verh." Schæf. Mss.]

ΓΑΜΕΩ, ήσω, Uxorem duco, vel Duco in uxorem: γῆμας, Qui uxorem duxit: ἄγαμος, Qui non duxit. Il. I. (388.) Κούρην δ' οὐ γαμέω 'Αγαμέμνονος 'Ατρεΐδαο. Hesiod. 'E. (318.) Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Aristoph. (N. 1067.) Ἔγημε τὴν Θέτιν. Thuc. (1, 126.) Ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους, Filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel Sibi junxerat matrimonio: παρ' ἐλευθέρων γαμεῖν, Plut. Ducere uxorem ingenuis parentibus ortam. Et οἷον γάμον γαμεῖν, Quale contrahere matrimonium, Æsch. (Pr. 908.) At Eur. (Iph. A. 467.) cum gen. γῆμας τὸν 'Ελένης γάμον Πάρις: (Med. 591.) Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, quod exp. Filiam regis in uxorem ducere.

In usu est et *γαμεῖν γυναῖκα*, pro *γαμεῖν* simpl., quo dicit modo Eubulus Comicus ap. Athen. 13. Κακῶς ἀπόλοιθ', ὅστις γυναῖκα δεύτερον Ἔγημε· τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς. ‖ Γαμεῖσθαι autem dicitur quæ nubit. Od. A. (275.) Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, Ἂψ ἴτω, κ. τ. λ. Plut. de Herod. Ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι καὶ ἀγαθὰ τίκτειν: Lycurgo, Ἑτέρῳ γεγαμημένη: Theseo, Γαμηθεῖσα τῷ Αἰνείᾳ. J. Poll. tamen 3. γήμασθαι dici vult, quo et Demosth. utitur, non γαμηθῆναι. Ceterum observavi γαμουμένη in futuri signif. sicut et γαμῶ e Luciano affertur, ap. Athen. 12. Δεῖπνον κατεσκεύασεν ὁ Κότυς ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς. ‖ Γαμέσαι est Uxorem dare, ut γαμῆσαι Uxorem accipere, Eust.: probans ex Il. I. 394. Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. [Gl. Γαμέω· Uxorem duco, Nubo. Γαμοῦμαι· Nubo. Γεγαμημένος· Nuptus. Γεγαμημένη· Maritata, Nupta. Ἐγάμησα, γαμηθῆναι, γαμῆσαι, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 742. Γῆμαι, Valck. ad Herod. 4, 76. Ἐβούλετο γαμεῖν, Lucian. Asino, Coire, T. H. ad Plutum 401. "Γάμῳ γαμεῖν, Rite, legitime, in propatulo, non furtim, per nefas, in matrimonium ducere, Dem. 1002." Seager. Mss. "Γαμέω, Thom. M. 177. 191. ad Charit. 4. 90. 468. Villoison. Proleg. Hom. x. Heyn. Hom. 5, 613. Xen. Mem. 1, 1, 8. ad Anton. Lib. 267. Verh.: ad Xen. Eph. 254. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Diatr. 64. De illegitimo concubitu, Rufin. 24. Brunck. Aristoph. 1, 284. 2, 110., Kuster. 16. T. H. ad Aristoph. Π. p. 401. 406. 411. ad Callim. 1, 191. De femina, Heyn. ad Apollod. 677. De forma futuri, ad Il. 9, 394. Heyn. Hom. 5, 613. Fut. γαμῶ, Markl. Iph. p. 116. De aor., p. 160. Act., Med., Porson. Med. p. 29. Heyn. Hom. 5, 613. ad Il. 9, 394. Od. 11, 272. ad Herod. 317. ad Charit. 248. Koppiers. Obs. 9. Ammon. 36.; Valck. Animadv. 59. Med., Dionys. H. 1, 172. Γ. εἰς, Jacobs. Anth. 9, 386. ἐς, ad Herod. 317. ἐκ, Xen. Hier. 1, 27. 28. ἐπὶ, ad Herod. 348. Ἐγάμησε, Lucill. 7. Diod. S. 2, 277. Γαμοῦμαι, Toup. Opusc. 1, 363. Γαμουμένη, Eur. Med. 290. Γαμηθεὶς, Schol. Soph. Tr. p. 95. Erf. An γαμεθεὶς; Heyn. Hom. 4, 90. Eichst. Quæst. 57. Koen. ad Greg. Cor. 126. Valck. ad Theocr. 280." Schæf. Mss. "Γ. θυγατρῶν, omisso μίαν ἐκ, Il. Ξ. 121. Ἐγημάμην, Eur. El. 247." Wakef. Mss.]

[* Γάμωσις, ἡ, Gl. Nuptio. Leg. * γάμησις. * Γαμήσιμος, ὁ, ἡ, Gl. Nubilis. * Γαμητικὸς, ἡ, ὸν, Schæf. ad Apoll. Rhod. T. 2. p. 180. * Γαμητικῶς, Hes. v. Γαμησείω, Schæf. l. c.]

"Γαμητέον, Uxor ducenda, vel Nubendum," [" Stob. Ecl. Eth. 44." Kall. Mss. " Ad Lucian. 1, 710. Dionys. H. 5, 234." Schæf. Mss.]

Ἀγάμητος, ὁ, ἡ, Qui uxorem non duxit, vel Quæ non nupsit. J. Poll. recentiorum Comicorum vocab. esse dicit pro ἄγαμος. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 514. Soph. ap. Bekk. Anecd. 336. ubi * Ἀγάμετος. " Brunck. Soph. 3, 491." Schæf. Mss.]

Γαμησείω, Nupturio, Nubere cupio, cum de muliere dicitur. At cum de viro, Uxorem ducere cupio. Alciphro, Γαμησείω νῦν, καὶ ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι. [Gl. Nupturio. Vide Ἀγορασείω. " Pierson. ad Mœr. 14. Bergler. Alciphr. 56. 354. Valck. Phœn. p. 413. Γαμησῄω, ibid." Schæf. Mss.]

Γαμήλιος, ὁ, ἡ, Nuptialis, Conjugialis, Conjugalis, Connubialis: ut λέχος, Nuptialis lectus, Horatio Genialis lectus. Et ᾠδὴ, item αὔλημα, J. Poll. Et γαμήλιος, Nuptialis placenta, Hes. Scribit enim, Ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς. Cum qua exp. belle convenit h. l. Philetæri Comici, atque adeo sumta ex eo videri possit, Οὐδ' ἐν νεκροῖσι πέπτεται γαμήλιος, ap. Athen. (280.) At vero Eustathio est γαμηλιών. ‖ Γαμηλία, Sportulæ nuptiales; ut Bud. interpr. ap. Dem. (1312.:) subjungens, Καὶ γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς νόμους ὁ πατὴρ ἔγημε καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσήνεγκε. Remittit et ad Isæum p. 64. et ad Hes., qui inter alia φερνὴν etiam esse dicit. ‖ Γαμήλια, τὰ, Festa nuptialia, s. Convivia, aut sing. Festum nuptiale, Celebritas nuptialis, vel Epulum nuptiale, Greg. Καὶ γὰρ ἔπρεπε χαρμόσυνα θέσθαι τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ γαμήλια καὶ γενέθλια. Ετ Γαμηλιὼν, ῶνος, A celebratione nupti-

A arum dictus mensis, October, vel Januarius, ut vult Gaza. [Gl. Γαμήλιος· Genialis, Generalis, Cinxia. Γαμήλιον· Conjugale. Γαμηλιὼν, Dem. de Cor. 324. Eust. 1213, 9. Schneider. ad Aristot. Polit. 7, 16. Theophr. H. P. 7, 1. Aristot. Meteor. 1, 4. " Γαμήλιος, ad Charit. 120. Wakef. Eum. 213. 838. Heyn. Hom. 8, 400. Valck. Phœn. p. 349. Toup. Opusc. 2, 252. Eran. Philo 164. Ammon. 34. Valck. Hipp. p. 286. Ζεὺς γαμήλιος, ad Lucian. 1, 322. Γαμήλιον, Γαμήλια, Eran. Philo l. c." Schæf. Mss. * " Ἐπιγαμήλιος, (ὁ, ἡ,) Eust. Ism. (6.) p. 213." Kall. Mss. * " Γαμηλιάω, Nuptias celebro, Epicharm. ap. Athen. 235. si vera ibi scriptura." Schweigh. Mss. * Γαμήλευμα, τὸ, i. q. γάμος, a * γαμηλὸς, * γαμηλεύω, Æsch. Choëph. 620.]

Γαμέτης, ὁ, Maritus; a fut. in έσω. Est autem ποιητικώτερον h. v., sed quo tamen usus est Xen. K. Π. 4, (6, 2.) eum autem potissimum et alias quasdam voces a poëtis mutuari, in mea librorum ejus Ed. docui. Ατ Γαμετὴ, Uxor: quod et in prosa

B frequens est. Sæpe autem additur γυνή: sic Athen. ἑταίρα et γαμετὴ et statim post γαμετὴ γυνὴ opp. Apud Lysiam 88. γαμετὴ γυνὴ, inquit Bud., ad differentiam τῶν παλλακῶν. Et ap. Isæum, i. q. ἐγγυητή, ut Idem scribit. Hesiod. Ἔ. (2, 24.) dicit γυναῖκα Κτητὴν, οὐ γαμετὴν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο. Ιτεм Γαμέτις, (ἡ,) pro γαμετὴ, Epigr. [Gl. Γαμετὴ, Uxor nupta, Uxor Marita, Uxor. Γαμετὴ ἀδελφοῦ· Glos. Υἱοῦ γαμετή· Nurus. Schleusner. Lex. in V. T. Polyb. 23, 18, 1. Xen. Œc. 3, 10. " Boëckh. in Plat. Min. 79. Conf. c. γυνὴ, ad Dionys. H. 2, 662. Γαμετὴ κατὰ νόμους, ad Charit. 238. * Γαμετρία, (ἡ,) Jacobs. Animadv. 219." Schæf. Mss. " Γαμετὴ, Euphor. Schol. Eur. Phœn. 688. Γ. γυνὴ, Diod. S. 1, 305." Wakef. Mss.]

[* " Ἀντιγαμέω, Wolf. ad Hesiod. 141." Schæf. Mss. * Ἐγγαμέω, Hes. Ἐγγαμῶν· ὁ τὴν οἰκίαν κεχρημένος ἐν αὐτῇ. Phav. Ἐγγαμεῖν λέγομεν, τὸ ἐπ' ἀλλοτρίας οἰκίας εἰσέρχεσθαι. * Ἐκγαμέω, Suid.] Ἐπιγαμέω, q. d. Superduco uxorem, vel Insuper

C duco uxorem. Andoc. (63.) Ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα. Et Pass. Plut. Ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενόμενος, E secunda uxore natus: VV. LL. In iisd. ἐπιγαμεῖν μητρυιὰν e Soph. At Bud. e Plut. citat ἐπιγαμεῖν per se pro Superducere novercam filiis. Idem ἐπιγαμεῖν πόσει πόσιν ex Eur. (Or. 588.) affert, pro Superinducere marito maritum. [" Plut. Opp. Mor. 2, 958." Seager. Mss. Plut. Cat. 24. Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα. " Eur. Alc. 317. Matth. coll. v. 385. ad Diod. S. 1, 312. 485. 2, 153. Valck. Hippol. p. 4. Jacobs. Exerc. 2, 156. ad Herod. 348. Cf. Eur. Med. 695. Alc. 366. 310. 373. Heyn. ad Apollod. 134. 857. Fischer. Palæph. 49." Schæf. Mss. * " Συγγαμέω, Sext. Emp. Math. 10. 99." Kall. Mss. " Porson. Med. p. 67. Musgr. v. 887." Schæf. Mss. * Ὑπογαμέω, Ælian. H. A. 7, 25.] Κερδογαμέω, Lucri gratia uxorem duco, Habeo lucri rationem in ducenda uxore, [Schneidero susp. " Diog. L. 6, 22." Wakef. Mss.]

¶ Γάμος, ὁ, vel Γάμοι, οἱ, Nuptiæ. Od. Z. (66.)

D Ἀνδράσι μίσγηται πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν: O. (126.) ἐς γάμου ὥρην. Sic Plut. (6, 95.) Ἅτε δὴ τρυφῶσα καὶ γάμων ὥραν ἔχουσα. Athen. Φιλοστοργῶσί τε καὶ ἐν ὥρᾳ προσίωσι τοῖς γάμοις: unde et ὡραία γάμου puella, ap. Xen. K. Π. 4, (6, 4.) et alios. Huic autem opp. ἄωρος πρὸς γάμον, Plut. Lyc. γάμου κοινωνία, Athen. Apud. Xen. A. (1, 6.) Ἐν ἀκμαῖς σωμάτων γάμους ποιεῖσθαι, Uxorem ducere. At in VV. LL. γάμον ποιεῖσθαι e Plat. de LL. non solum pro Nuptias celebrare, sed et pro Consuescere cum uxore. Item e Plut. Numa, γάμον Τατίας ἔλαβε, pro Tatiam accepit uxorem: et ex Eod. in Romulo, Πρὸς γάμον δίδοται, Nuptui datur. ‖ Pro Celebritate nuptiali, et epulo, Od. A. 226. Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος; Ego Festas nuptiarum dapes lubenter verterim. [Gl. Connubium, Matrimonium, Conjugium, Nuptiæ. Γάμοι· Nuptiæ. Ὁ Γάμος· Nuptus. Sine articulo, Schæf. Meletem. Cr. 62. " Dem. 869. Ἀλλὰ τῶν τοιούτων ἕνεκα καὶ γάμους ποιοῦμεν." Seager. Mss. " Γάμος, ad Charit. 219. Valck. Phœn. p. 348. Plut. Mor. 1, 3. Oxon., ad Xen. Eph. 270.

A Thom. M. 178. 235. Markl. Iph. p. 138. 152. Musgr. Heracl. 300. Hel. 188. 191. Andr. 271. Wakef. S. C. 4, 240. ad Lucian. 2, 87. Heyn. Hom. 8, 602. Coitus, Muncker. ad Anton. Lib. 8. Verh., Bergl. ad Alciphr. 203. ad Callim. 1, 191. ad Charit. 324. 572. Jacobs. Anth. 9, 278. Uxor, Musgr. Alc. 954. Wakef. Alc. 972. (? Tacit. German. 18.) Cœna nuptialis, Schmieder. ad Plut. Alex. 169. Concubitus, Jacobs. Anth. 7, 65. 241. 9, 331. 11, 47. 211. T. H. ad Aristoph. Π. p. 401. Macedonius 7. Conf. c. ἔρως, ad Lucian. 2, 245. De sing. et plur., Steinbr. Mus. Crit. 1, 181. Plur., Porson. Or. 1076. Lucian. 3, 283. ad Phot. c. 72. Γάμοι, Nuptiæ, Achill. Tat. 13. Porson. ad Hec. 356. Ἐς γάμον ἔρχεσθαί τινι, Valck. Diatr. 143. Γάμον λαμβάνειν, ad Xen. Eph. 254. 259. Thom. M. 177. Dionys. H. 1, 406. Πρὸς γ. λαμβάνειν, Marcell. de V. Thuc. p. 2. Γ. ποιεῖν, Musgr. Alc. 954. Ἄγειν γ., Schol. Apoll. R. p. 616. Ἐπὶ γάμῳ ἄγειν, Xen. Anab. 2, 4, 8. Γάμος ἱερὸς, ad Timæi Lex. 148. Γάμοι, ad Or. 1078., Brunck. p. 220. Fac. ad Paus. 1, 305. Δῶρα εἰς γάμους, Musgr. Hel. 1448. Γάμους ἄγειν, Phalar. 360. ad 366. θύειν, 362. ad 366. ἐπιτελεῖν, Diod. S. 1, 608. Γάμων ἁγνὸς, ad Phalar. 306." Schæf. Mss.]

[* Γαμοδαίσια, τὰ, sub. ἱερὰ, Ælian. N. A. 12, 34. Nicet. Annal. 4, 5. " Const. Manass. Chron. 104. 134. Meurs." Schæf. Mss. " p. 55. (cf. Var. lect.) 71. 113." Boissonad. Mss.] Γαμοκλόπος, ὁ, (ἡ,) Nuptiarum fur, Adulter, [Anal. 3, 102. " Wakef. S. C. 5, 137." Schæf. Mss. " Nonn. D. 3, 375." Wakef. Mss.] Ετ Γαμοκλοπέω, Nuptias furor, Phocyl. [1. * Γαμοκλοπία, ἡ, Orac. Sibyll. (2, 52.) 3. p. 196.; 5. p. 335. * Γαμοποιέω, unde ap. Athen. p. 10. 180. * Γαμοποιΐα, ἡ, Nuptiarum celebratio, " Wolf. Proleg. in Hom. 264." Schæf. Mss.] Γαμοστόλος, Qui nuptias apparat et instruit. In poëm. quod Musæo ascribitur (282.) γαμοστόλος νὺξ, Nox pronuba, i. e. Pronubæ officio fungens. [Gl. Pronuba. Γαμοστόλοι Nuptiatores. Paul. Alex. Apotelesm. L. 1. " Ad Herod. 169. 609. Chardon Millin Mag. T. V. 2. an. p. 487. Huschk. Anal. 211." Schæf. Mss. " Arch. 5. Orph. H. in Ven." Wakef. Mss.] Ετ Γαμοστολέω, Nuptias apparo, [Schol. Pind. N. 3, 97.] Γαμοτελέω, Hes. Nuptias celebro, Nuptiarum solennia celebro, Tacit.

Ἄγαμος, Qui uxorem non duxit, Cælebs. Vel, Femina innupta. Il. Γ. 40. Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. Xen. Σ. (9, 7.) Οἱ μὲν ἄγαμοι, γαμεῖν ἐπώμνυσαν· οἱ δὲ γεγαμηκότες κ. τ. λ. Et ἄγαμος γάμος, Soph. Œd. T. (1214.) ut Lat. Innuptæ nuptiæ. [Ἄγαμος, Gl. Innuptus, Innupta, Cælebs. Ἄγαμοι· Cælibes. Ἄγαμος ἀνήρ· Cælebs. Ἄγαμος γυνή· Innupta. " Ἄγαμος γάμος, des Nôces malheureuses, comme il (Soph.) a dit ailleurs, El. 1154. μήτηρ ἀμήτωρ, Mère dénaturée; comme Æsch. Pers. 653. a dit νᾶες * ἄναες, des Vaisseaux funestes, ou malheureux, et Eur. Hel. 366. ἔργ' * ἄνεργα, des Actions condamnables." Corai. Mss. " Ruhnk. ad H. in Cer. 200. Jacobs. Animadv. 61. 155., Anth. 11, 281. Markl. Iph. p. 333. ad Lucian. 1, 698. Ἄγαμοι, ad Anton. Lib. 267. Verh., Pierson. Veris. 182. Jacobs. Spec. 61., Exerc. 1, 88." Schæf. Mss.] Hinc Ἀγαμία, [Gl. Cælibatus.] ετ Ἀγάμιον Hes. Cælibatus, [Athen. 555. Plut. Lysandro 3, 43. J. Poll. 3, 48. 8, 40. " Clem. Alex. Stob. 412, 2." Wakef. Mss. * " Ἀδελφογαμέω, Clem. Ep. de Gest. Petr. c. 51." Kall. Mss. * " Ἀθεμιτογαμέω, Pseudo-Clem. ap. Grab. Spicil. 1, 291." Boissonad. Mss. Euseb. P. E. 6, 10. ubi * ἀθεμίστως γ. Const. Justinian. * Ἀθεμιτογαμία, ἡ, Illicitæ nuptiæ, illegitimæ, Const. Justinian. " Ad Theophil. Antecess. 560." Schæf. Mss.] Αἰνόγαμος, Junctus infelici matrimonio. [* Ἀλεξίγαμος, Nonn. D. 40, 546. p. 1048.] " Ἀμερσίγαμος, Nuptiis pri-" vans, Nonn." [" Jo. 3, 123. D. 7, 226." Wakef. Mss.] Ἀρτίγαμος, Qui nuper uxorem duxit, vel Nova nupta. [" Nonn. D. 40, 269." Wakef. Mss. * Αὐτόγαμος, 40, 410. p. 1040. * Βραδύγαμος, Procli Paraphr. 256. * " Βραδυγαμέω, Hephæst. Apotelesm. in Camerar. Excerpt. p. 17." Kall. Mss. * " Δειπνογάμιον, Const. Manass. Amat. 5, 42." Boissonad. Mss. * Δευτερόγαμος, Epiphan. 465.] " Δευτερογαμέω, Secundo nubo, Secundas nuptias celebro, Pand." [Nicet. Metrop. ap. Suicer. Thes. * Δευτερογαμία, Theophyl. ad 1 Cor. 7, 39. 40. Chrys. Hom. 18. T. 5. p. 110. * Δίγαμος, Gl. Bimaritus, Epiphan. Hær. 59. p. 215. " Ad Charit. 555." Schæf. Mss. " Manetho 5, 291." Wakef. Mss. * Διγαμέω, Jo. Antiochenus ap. Suicer. Thes. " Concil. Neo-Cæsar. in Routhii Reliq. SS. 3, 459. Can. 7. et Zonar. ibid. 469." Boissonad. Mss.] " Διγαμία, Secundæ s. Iteratæ nuptiæ, ὁ δεύτερος " γάμος," [Theodoret. ad 1 Cor. 7, 40. * Δύσγαμος, Eur. Phœn. 1054. Troad. 1114. Hel. 692. Schol. Lycophr. 513. 1089. " Wakef. Alc. 895. Jacobs. Animadv. 127." Schæf. Mss. " Manetho 2, 270." Wakef. Mss. * " Δυσγαμία, Manetho 1, 19. 46. 2, 179. 274. 360. 427." Kall. Mss. 5, 67. " Ad Charit. 278." Schæf. Mss. * " Ἔγγαμος, Matrimonio conjunctus, Chrys. in 1 Cor. Serm. 26. T. 3. p. 408. Ἡ τε γὰρ παρθένος, ἂν ὑβρίσῃ τὴν ἔγγαμον, οὐ μικρὸν ὑπετέμετο τοῦ μισθοῦ." Seager. Mss. * Ἐγγάμιος, ὁ, ἡ, Proclus (Anal. 2, 445.) " Jacobs. Anth. 10, 289."

B Schæf. Mss. * Ἐλεγξίγαμος, Anal. 3, 150. " Jacobs. Anth. 11, 286." Schæf. Mss.] Ἐπίγαμος, Nuptui proximus, Nubilis. Herod. 1, (196.) Ὅσοι μὲν δὴ ἔσκον εὐδαίμονες Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι. Dem. (1009.) Καὶ διὰ τοῦτό μοι εἶναι θυγατέρα ἐπίγαμον. Ετ Ἐπιγαμία, Affinitas, ut ἐπιγαμίας ἀλλήλοις ποιεῖσθαι, Xen. (K. Π. 1, 5, 3.) Et Jus contrahendi affinitatem, [2, 11. Gl. Connubium. Ἐπίγαμος· Nubilis, Viri potens. " Ἐπιγαμία, Plato Polit. 310." Routh. Mss. Athen. 560. Schleusner. Lex. in V. T. Schæf. Meletem. Cr. 22. " Dem. 265. 291." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 159. Ammon. 3. 100. ad Diod. S. 1, 513. 2, 435. Ἐπίγαμος, Dionys. H. 2, 710." Schæf. Mss. " Liban. 4." Wakef. Mss. * Ἐσθλόγαμος, Greg. Naz. 2, 78. (Carm. 9, 20.) * " Ἑτερόγαμος, Tzetz. ad Lyc. 1317." Kall. Mss.] " Εὔγαμος, Felix in nuptiis, Cui prospe-" rum evenit connubium, Etym." [" Nonn. D. 1, 27." Wakef. Mss. * Εὐγαμία, J. Poll. 9, 160. Paul. Alex. L. 1. Jo. Geom. H. 1, 10. * " Ἡδύγαμος, Epigr. in Misc. Lips. 9, 479." Kall. Mss. Anal. 3,

C 112. " Ad Charit. 324. Macedon. 4." Schæf. Mss. * Ἡμίγαμος, Philostr. 516. γυνὴ, " ad Hesych. 1, 1021. n. 3." Dahler. Mss. " Eust. 701." Schæf. Mss.] Θεογάμια, Festa Proserpinæ, VV. LL. [" Zosim. ap. Kust. ad Suid. 3, 107." Kall. Mss. ubi * Θεογαμία, ἡ. J. Poll. 1, 37. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 236. " Eckhel. Doctr. Num. Vol. 3. Θεογαμία, Heyn. Virg. 4, 236. Ed. 1." Schæf. Mss. " Θεογάμια, general., Philo J. 766. Deorum nuptiæ, Zosim. 461." Wakef. Mss.] Θνητογαμία, Nuptiæ a dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis et Pelei nuptiæ, [Schol. Il. A. 5. cf. Eust. * Θυγατρόγαμος, Nonn. D. 12, 73.]

[* Κακόγαμος, Schol. Soph. Œd. T. 1238. Eust. Od. A. p. 54, 2.] Κακογάμιον, τὸ, Nuptiæ malæ, i. e. in quibus contrahendis non habita fuit, quarum haberi debuit, rerum ratio: atque ita non verear reddere Nuptiæ malo consilio contractæ. Hanc autem meam exp. confirmare videtur, quod ap. J. Poll. legitur, fuisse sc. ap. Laced. κακογαμίου, sicut

D et ὀψιγαμίου δίκας: nam in exemplum δίκης κακογαμίου existimo afferri posse, quod Plut. (6, 3.) scribit, Archidamum a Laced. pecunia mulctatum fuisse, quod parvam uxorem duxisset, perinde ac si regulos, non reges illis procreare vellet: leg. enim οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους e vet. Cod. et ex Athen. Huic autem κακογαμίῳ opp. puto, quod Ovid. dicit Apte nubere. [" Ad Herod. 391." Schæf. Mss. " Stob. 412." Wakef. Mss.] Ετ Ὀψιγάμιον, Seræ nuptiæ; ut illius, de quo dictum fuit, ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι, quod ap. Athen. me legere memini. Fuisse autem et ὀψιγαμίου δίκας ap. Laced. ex J. Poll. modo retuli. [Ὀψιγάμιον, Plut. Lysandro 3, 43. " Stob. l. c." Wakef. Mss. Est ab Ὀψίγαμος, Qui sero uxorem ducit.]

[* Καλλίγαμος, Anal. 3, 92. λέκτροις. " Wessel. Herod. 146. Paulus Sil. 67." Schæf. Mss. * Κενογάμιον, Achill. Tat. 5. p. 444. " Jacobs. Anth. 7, 256." Schæf. Mss. * Κλεψίγαμος, Epiphan. 2, 108. Nonn. D. 8, 60. Orac. Sibyll. 2, 159. " Inscr. quædam, quæ est Parisiis." Boissonad. Mss. * Κλεψιγα-

A μέω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 659. Tzetz. Hom. 152. Basil. 3, 327. " Heyn. Hom. 7, 639." Schæf. Mss. * Κλεψιγαμία, Lobeck. l. c. 626. " Eust. 114, 53. Bas." Seager. Mss. " Herodian. Epimer. p. 93." Boissonad. Mss. " Epiphan. Hær. 59, 6." Routh. Mss.] " Κοινογάμια, Communes et promiscuæ nu- " ptiæ, ap. Athen. (555.) 'Εν δὲ 'Αθήναις πρῶτος Κέ- " κροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν " συνόδων, καὶ κοινογαμίων ὄντων." [Oppon. * 'Ιδιο-γάμια. " Greg. Naz. Or. 23. p. 414. cf. Notit. Mss. T. 11." Boissonad. Mss. " Toup. Opusc. 1, 221. Jacobs. Anth. 8, 303. T. H. ad Aristoph. Π. p. 265." Schæf. Mss. * " Κυνογαμία, Suid. v. Κράτης, Theodoret. Θεραπ. 173. cf. Potter. ad Clem. Alex. (Str. 4.) p. 619." Kall. Mss. * Λαθρογαμία, Can. 1. Concil. Laodic. * Λειπόγαμος, " Pierson. Veris. 247." Schæf. Mss. s. * Λιπόγαμος, Eur. Or. 1304.] Λυσίγαμος, Solvens, vel Qui solvit, nuptias: λυσιγάμους ἀμβο-λίας, Anthol. [" Jacobs. 11, 47." Schæf. Mss.] Μελ-λόγαμος, Qui vel quæ brevi nuptias contrahet, [Lo-beck. ad Phrynich. Ecl., Add. ad p. 713. Theocr. 22, 140. γαμβρός. " Brunck. Antig. 628. Soph. 3, 520. Markl. Iph. p. 28." Schæf. Mss. * " Μητρο-γαμέω, Const. Manass. Chron. p. 12." Boissonad. Mss. " Matrem propriam in matrimonium duco, Chrys. π. Παρθ. 8. T. 6. p. 248. Πέρσας μὲν μὴ μητρογαμοῦντας θαυμάζομεν, 'Ρωμαίους δὲ οὐκέτι: * Μητρογαμία, in Ep. ad Tit. Serm. 5. T. 4. p. 403." Seager. Mss.] " Μιαιγαμία, Pollutæ nuptiæ, Teme- " ratæ ac impuræ nuptiæ. Ita vocat Suid. filiorum " Sethi et Enochi coitum cum filiabus Caini: quod " hæ pollutæ et impuræ essent, illi contra e numero " filiorum Dei." [Cf. Μιαιφονία. " Jo. Mal. 7." Wakef. Mss. * Μισόγαμος, A nuptiis abhorrens.] Μονόγαμος, Qui unicas nuptias contraxit, Unicam habens uxorem, [" Chrys. Serm. 18. T. 5. p. 110. * Μονογαμία, ibid." Seager. Mss. * " Μονογάμιον, Clem. Alex. 423." Kall. Mss. " Ad Herod. 391." Schæf. Mss.] Eτ Οἰόγαμος pro eod. ex [Anal. 3, 83.] Sed hoc exp. et de Femina unum habente virum.

C [" Jacobs. Anth. 11, 152." Schæf. Mss.] Νεόγαμος, i. q. ἀρτίγαμος, [Gl. Nova nupta. (* Νεογαμετή· Nova nupta. Ubi perperam editum est * Νεογαμητή.) Eur. Med. 325. 1350. " Bergler. ad Alciphr. 189." Schæf. Mss. * Νυκτίγαμος, Musæus 7. * " 'Ολβιόγα-μος, Theod. Prodr. Ep. p. 50." Bast. ad Scap. Oxon. * " 'Ομόγαμος, Glossa ad Soph. Œd. T. 459. in nota Brunckii." Boissonad. Mss. Eur. Phœn. 137. Herc. F. 339.] Πικρόγαμος, Cui acerbæ nuptiæ contigerunt, Od. A. 266. Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο, πικρόγα-μοί τε. [" Ad Charit. 219." Schæf. Mss. " Antiph. 9." Wakef. Mss.] Πολύγαμος, Cui multæ sunt nu-ptiæ, i. e. Qui multas uxores duxit, vel Quæ multis viris nupsit; nam et de muliere dici tradit J. Poll. [* Πολυγαμέω, Bibl. Patrum 11. p. 417.] Eτ Πολυ-γαμία, q. d. Nuptiarum multitudo, i. e. Matrimonia cum multis contracta, Ipse actus multas nuptias con-trahendi, [Phot. Epist. 1. p. 39. Theodoret. 231. Clemens, Basil. et alii ap. Suicer. Thes. * Πρόγαμος, Tryphiod. 332. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 47.] Προ-γάμεια, Dona, quæ ante nuptias dabantur. Item Sa-

D crificium, quod ante nuptias celebrabatur, dictum et προτέλεια, J. Poll. [3, 48. * Προγάμιος, Ælian. H. A. 9, 66. " Const. Manass. Chron. p. 94. 113. (529.)" Boissonad. Mss. * Προγαμιαῖος, α, ον, Tzetz. ad Lyc. 546. Lobeck. l. c. 544. * Προγαμέω, Strabo 6. p. 398. Appian. B. S. p. 132. " Schol. Antig. 1301." Schæf. Mss. " Pass., Schol. Od. A. 325." Wakef. Mss. * Πρωτόγαμος, Schneidero susp.: Orph. A. 5, 12. * " Σεμνογαμία, Matrimonium sanctum et ca-stum, Chrys. Hom. 143. T. 5. p. 897. Γίνονται κοι-νωνοὶ τοῦ Πάσχα καὶ οἱ ἐν σεμνογαμίᾳ καὶ οἱ ἐν παρ-θενίᾳ καλῶς ζῶντες." Seager. Mss.] Σύγγαμος, Uxor, q. d. Nuptiarum socia. Item σύγγαμοι, Inter quos est affinitas: et σύγγαμος pro Rivali, Eur. ut anno-tant VV. LL. [Masc., Phœn. 431. Herc. F. 149. Fem., Andr. 837. El. 212. " Valck. Phœn. p. 159. Porson. 438. Musgr. ad Eur. p. 195. ad Xen. Eph. 267. Tzetz. Exeg. in Il. p. 22, 6." Schæf. Mss. * Συγ-γαμία, Gl. Connubium.] Τελεσσίγαμος, Nuptias per-

A ficiens, Nonn. [" Musæus 279." Wakef. Mss. * " Τε-τραγαμία, Const. Manass. Chron. p. 91. 110." Bois-sonad. Mss. * " Τρίγαμος, Nicet. Eugen. 2, 300. Theocr. 12, 5. * Τριγαμία, Zonar. ap. Routh. Reliq. SS. 3, 465." Boissonad. Mss. " Τρίγαμος, Ter nu-pta, ad Charit. 205." Schæf. Mss.] " 'Υπεργαμία, " Seræ nuptiæ, * ὀψιγαμία, Suid." [Phot. * Φιλόγαμος, Eur. Iph. A. 391. " Markl. p. 58." Schæf. Mss.]

Γαμικὸς, ἡ, ὸν, Nuptialis, Ad nuptias pertinens: κλίνη, J. Poll. cui addit et aliam dictam παράβυστον. Apud Plat. νόμοι. Plut. liber inscriptus Γαμικὰ Παρ-αγγέλματα. Et τὰ γαμικὰ Thuc. 2. Nuptiæ. [Gl. Conjugalis, Nuptialis. Γαμική· Jugalis, Matrimonia-lis. " Γαμικὸς ὕμνος, Athen. 130. συμπόσιον, 188." Schweigh. Mss. * Γαμικῶς, More nuptiarum, Ari-stot. Eth. Nic. 4, 2. ἑστιᾶν. " Cyrill. adv. Julian. 6. p. 209." Boissonad. Mss.]. Γάμιος, poët. pro γαμικὸς, ut εὐνὴ, Opp. K. 3, [149. Nonn. D. 8, 6. cf. J. Poll. 3, 43. " Ad Charit. 729. Ruhnk. Ep. Cr. 187." Schæf. Mss.]

B Γαμίζω, Nuptui colloco, Jungo matrimonio. Greg. Οὐδὲ τὰς νέας γαμίζεις χήρας διὰ τὸ τῆς ἡλικίας εὐά-λωτον; Παῦλος δὲ τοῦτο ἐτόλμησε. [Γαμίζει, Gl. Ma-ritat.] Pass. Γαμίζομαι, Nuptui collocor, s. dor, Nu-bo. Eτ 'Εκγαμίζω, idem: unde ἐκγαμίζεσθαι, Matth. 22, (30.) Iτεм 'Εγγαμίζω ead. signif. in Pand. Τότε ἀναγκάζονται οἱ γονεῖς ἐγγαμίζειν τοὺς ἰδίους παῖδας. [Gl. Marito.] Dɪcɪтuʀ et Γαμίσκω pro γαμίζω: unde γαμίσκεσθαι, Marc. 12, (25.) quo usus est Ari-stot. Polit. p. 22. Eτ 'Εκγαμίσκω, i. q. ἐκγαμίζω: unde ἐκγαμίσκεσθαι ap. Luc. (20, 34. 35.) pro eo, quod γαμίσκεσθαι Marc. l. c. ἐκγαμίζεσθαι Matth. l. c. habet. [" Γαμίζω, Verh. ad Anton. Lib. 7. LB., Γαμίσκω, Valck. Phœn. p. 413. 594." Schæf. Mss. * " 'Εγγαμιστὴ, Hes." Wakef. Mss.]

ΓΑΜΒΡΟΣ, ὁ, Gener. Et nonnunquam Socer, πενθερός. Item Frater uxoris: necnon Maritus so-roris, secundum quosdam, Bud. Sed et generalius pro Affini. Eust. enim (Il. E. 474.) Οἷος, σὺν γαμ-βροῖσι, κασιγνήτοισί τε σοῖσι, scribit hic quidem esse

C eos, qui κοινῶς ita nominantur, at vero in his Tragici [Eur. Hipp. 635.] verbis κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς appellari γαμβροὺς eos, qui alio nomine πενθεροὶ di-cantur. Quin et Soph. (Œd. T. 70.) Œdipum Jo-castæ fratrem Creontem vocare γαμβρὸν, tanquam ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ. Apud Herod. quoque pro Af-fini poni testatur Bud. Vide et J. Poll. de signif. τῶν γαμβροὶ et πενθεροί. Ceterum volunt quidam Gramm. a γαμῆσαι fieri γαμβρὸς, ut sit γαμηρὸς deinde per sync. et per epenth. τοῦ β, γαμβρός. [Gl. Gener, Genta. " Γάμος, γαμηρὸς, γαμβρὸς, ut μεσημερία με-σημβρία, Canin. Hell. Γαμβρὸν τὸν νύμφιον κατὰ Αἰ-ολέας, Theo ad Arat." Gataker. Mss. " Affinis, So-roris maritus, Herod. 1, 73. coll. 74. Gener, 5, 30. 67." Schweigh. Mss. " Γαμβρὸς ἐπὶ ἀδελφῇ, J. Poll. Chron. 214. pro Nepote e sorore." Routh. Mss. Arat. 248. Il. N. 464. " Thom. M. 177. 531. Villois. Pro-leg. Hom. xi. Musgr. Iph. A. 959. El. 1286. Spanh. ad Joseph. 2, 423. Barnes. Rhes. 260. Brunck. Soph. 3, 526. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 199. Heyn. Hom. 6,

D 458. ad Androm. 642. Gibbon's Hist. 2, 437. Brunck. ad Œd. T. 70. Valck. Phœn. p. 159. Hipp. p. 234. Brunck. ad 636. ad Mœr. 227. 368. Socer, Toup. Opusc. 1, 337. Sponsus, Theocr. 22, 140. Maritus, Valck. Adoniaz. p. 407. Maritus sororis, Herod. p. 36. ad Il. N. 464. Paus. 99. Heyn. Hom. 5, 94. 6, 458. Γαμβρὸς * εὐπένθερος, Theocr. 18, 49. Γ. et κηδεστὴς, Diod. S. 2, 510. 511." Schæf. Mss.]

[* Γαμβροκτόνος, s. * Γαμβρόκτονος, ὁ, ἡ, Lycophro 161. Nonn. D. 19, 151. 48. p. 1260. " Eust. 139, 8. Bas." Seager. Mss. " Wassenb. ad Hom. 144." Schæf. Mss. * Γαμβροποιὸς, unde * Γαμβροποιέω, Tzetz. Chil. 10. p. 191. * 'Αντίγαμβρος, Gl. Proge-ner. * Δορίγαμβρος, Æsch. Ag. 697.] " Κακόγαμβρος " γόος, ex Eur. affertur, sed sine interpr." [Rhes. 260.] Μελλόγαμβρος, ὁ, Qui brevi futurus est ge-ner, i. e. ducturus est uxorem, μελλονυμφίος, Hes. " 'Ομόγαμβροι, Qui simul generi sunt, h. e. unius " ejusdemque soceri socrusve generi, Qui duxerunt

" sorores, J. Poll." [" Valck. Phœn. p. 459." Schæf. Mss. * Πεντάγαμβρος, Lycophro 146. " Ad Diod. S. 1, 370." Schæf. Mss.] " Σύγγαμβροι, Ma-" riti duarum sororum. Dicitur et ὁμόγαμβροι, et " συγκηδεσταὶ, J. Poll." [Gl. Congener. " Porson. Phœn. 438. Brunck. ibid. Valck. p. 159. Musgr. ad Eur. 195." Schæf. Mss. " Schol. Pind. N. 5, 67." Wakef. Mss.]

[* Γαμβροτιδεὺς, ὁ, Jambl. Protr. 364.]

[* Γάμβριος, α, ον, " ad Phalar. 268. Casaub. ad Athen. 69. 99." Schæf. Mss.] Γαμβρίον, τὸ, unde γαμβρία, Dona aut Convivia generi. Ita exp. ex Hes., qui tamen simpl. δεῖπνα dicit, non συμπόσια. " At Γάμβριον, Hesychio τρυβλίον." [* Γάμβρειος, Athen. 1, 54.]

Γαμβρεύω, Connubio jungo. Item Connubia jungo vel socio, ut exp. VV. LL. Deut. 7, (3.) Οὐ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτούς. Addunt et ex Josepho A. J. (14, 12.) Ἐγεγάμβρευτο δὲ ἤδη καθ' ὁμολογίαν τῷ Ὑρκάνου γένει, pro Jam gener per sponsionem ascitus erat, Κηδεστὴς ἐτύγχανεν ἤδη γενόμενος, ut alibi dicit. Ετ Ἐπιγαμβρεύειν e LXX Interpr. affertur pro Generum esse, qua in signif. et ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur ex 1 Reg. item Generum facere, dando filiam. Et Ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν ex Esdra, (9, 14.) pro Cum populo terræ jungere matrimonia. Et ἐπιγάμβρευσαι αὐτὴν e Gen. (38, 8.) pro Duc eam uxorem. Rectius tamen Beza Matth. 22, (24.) Ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, vertit non simpl. Ducet uxorem, sed Ducet affinitatis jure. Ετ Ἐπιγαμβρεία, (ἡ,) Connubiorum junctio. At Eust. ἐπιγαμβρίαν cum solo ι, appellare videtur Affinitatem, quæ est ex juncto matrimonio. [Ἐπιγαμβρία, Gr. Affinitas. " Thom. M. 177. 531. Ἐπιγαμβρεύω, Eur. Phœn. p. 124. Valck. Jo. Lydus de Mens. 5. ad Herod. 368." Schæf. Mss. * " Ἐπιγάμβρευμα, (τὸ,) Schol. Eur. Or. 477." Boissonad. Mss. * Ἐπιγαμβρευτὴς, ὁ, Schleusner. Lex. in V. T.]

ΓΑΝΟΣ, τὸ, Lætitia, Gaudium, Oblectamentum. Item Splendor, Fulgor. Vide Hes. [Lycophro 247. κρηναῖον, 274. Eust. 368, 20. Aqua, Æsch. Pers. 482. Schæf. Meletem. Cr. 79. " Aristoph. B. 1320. Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου." Seager. Mss. " Callim. 1, 473. T. H. ad Plutum p. 51. Markl. Suppl. 211. et in Corrig. Musgr. 1149. Thom. M. 178. Jacobs. Anth. 6, 67. 313. 9, 403. 11, 233. Wakef. Phil. 21. 324. Stanl. Eum. 107. Antip. S. 74. Musgr. Cycl. 414. Ruhnk. et Mitsch. ad H. in Cer. 426. Brunck. ad Æsch. Pers. 481. Valck. Phœn. p. 622. Toup. Opusc. 1, 300. ad Herod. 674. Musgr. Bacch. 261." Schæf. Mss. " Voluptas, Opp. 'A. 1, 275. Aqua, Callim. in Strab. 608. Vinum, Æsch. Pers. 617. Oleum, Etym. M. Liquor quivis, Lycophro 247. 274. 321." Wakef. Mss. * " Εὐγανὴς, (ὁ, ἡ,) Wakef. Herc. F. 794." Schæf. Mss.] Hinc Γανόω, Lætitia afficio, Voluptatem affero. Et pass. ἐγανώθην ex Aristoph. ('A. 7.) pro ἐχάρην, Lætitia affectus sum. Item Splendeo, ut γανῶσαι ἀσπίδες, Epigr. Splendentes clypei. Eust. tamen Il. N. (265.) Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, exp. γάνος ἐμποιοῦντες τῷ βλέποντι: quod non probo, ac potius Hes. sequor, qui γανόωντες, inde, ut opinor, sumtum, signif. ait λελαμπρυσμένοι, λάμποντες. " Γανόωντες, Poëtæ " dicunt Ion. dialysi pro γανῶντες, a γανάω, ut ὁρόωντες pro ὁρῶντες ab ὁράω." [Opp. 'A. 1, 659. γανόωσα. Schneider. Lex. et Ejusdem Anal. ad Hist. Metall. Vett. p. 21. 24. " Plut. Opp. Mor. 1, 283." Seager. Mss. Arat. 190. Plut. 1, 239. H. Ὥσπερ οἱ λιθοξόοι τὰ πληγέντα καὶ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων * ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες. " Thom. M. 178. Musgr. Iph. T. 952. El. 785. Jacobs. Anth. 7, 105. Casaub. ad Athen. 21. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 6. Valck. Phœn. p. 621. Bergler. Alciphr. 246. Γανόων, Heyn. Hom. 6, 416. Γανάω, 7, 683. Jacobs. Anth. 7, 105. Hom. H. in Cer. 10. Meleag. 115. * Γανέω, Heyn. Hom. 8, 95." Schæf. Mss. " Γανόω, Suid. v. Μινύρεται. Γεγανωμένος, Arat. 188." Wakef. Mss.] Ετ Γάνωμα, (τὸ,) Lætitia, Splendor, Nitor, [Plut. 48. 50. Clem. Alex. Str. 5. p. 669. " Casaub. ad Athen. 21. Valck. Phœn. p. 621." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 628." Wakef. Mss.] Ac Γάνωσις, [ἡ, Plut. 7, 155. τοῦ ἀγάλματος. Schleusner. Lex. in V. T. Schweigh. ad Polyb. 11, 9, 2. " Brunck. Soph. 3, 495. Valck. Phœn. p. 621. Casaub. Athen. 1, 28." Schæf. Mss. " Exornatio, Etym. M. 69, 43." Wakef. Mss. Ετ * Γανωτὴς, ὁ, Gl. Stagnator. * " Γανωτὸς, ἡ, ὸν, Valck. Phœn. p. 620." Schæf. Mss.] Ετ Γανώδης καὶ γλίσχρα γῆ, Theophr. [H. P. 6, 5. Ἐν τῇ γλίσχρᾳ καὶ γανώδει, Lento plenoque solo, Gaza, Læto udoque solo, Scal.] Sed et Γανδᾶν, Splendere Hesychio. Ceterum γάνος Eust. a γάλα alicubi derivat, alicubi contra γάλα ab hoc γάνος. At Etym. scribit παρὰ τὴν γῆν, γῶ γανῶ, τὴν θάλλουσαν τοῖς φυτοῖς: ego primitivi locum dandum ei censui. [* Ἀγάνωτος, ὁ, ἡ, Posidon. ap. Paul. Ægin. 7. p. 298. Bas. Ἐν τῷ κακκάβῳ ἀγανώτῳ ὄντι. " Montfaucon. Palæogr. p. 6." Kall. Mss. " Casaub. ad Athen. 21." Schæf. Mss. * Διαγανόω, Schneidero susp. sed v. Schol.
B Aristoph. Θ. 106. * Ἐπιγανόω, Alexis ap. Athen. 117. σιλφίῳ ἐπιγανώσας τὸ τέμαχος. " Casaub. ad Athen. 21." Schæf. Mss. * " Καταγανόω, Exhilaro, Clem. Alex. 289." Wakef. Mss.] " Περιγανόω, Lætitia et voluptate circumfundo, Exhilaro, Theophyl. " Ep. 52. Περιγανοῦντος τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας " καὶ ἐκκαίοντος: ita nimirum, ut magis magisque " vinum appetant, quo magis ipsum biberint." [" Cod. Par. 2991. περιγαννῦντος." Boissonad. Mss. Cassii Probl. 62. τὴν πύκνωσιν τῶν πόρων. " Thom. M. 178." Schæf. Mss. " Γανοῦν et * περιπεταλοῦν affinia sunt; male confundit Glossarium: Stagno, περιπεταλῶ, γανῶ, λιμνάζω. Γανῶ· Stagno. Γανωτής· Stagnator. Nescivit distinguere inter Stagno et Stamno; si ita scripsit. Deinde aliud est * περιπετάλωσις, aliud γάνωσις. Γανοῦν vasa ærea s. fictilia, κασσιτέρῳ ἀλείφειν, Stamno illinere, ut argentea videantur; sed et ut æruginis virus compescerent, Plinio 1, 24. Eust. ad Od. Ψ. Δηλοῖ δ' ἐν τούτῳ ἡ * ἀμφιδίνησις τοῦ κασσιτερίνου χεύματος τὸ γάνωμα·
C ὅπερ ἐπινενόηται πρὸς ἀργύρου ὑποκόρισμα. In libris Medicorum vasa γεγανωμένα vel ἀγάνωτα, et ap. Diosc. κεκασσιτερωμένα. Casaub. Athen. 1, 6. Inde ad alia translatum. Plut. epitheta vocat orationis γανώματα, Symp. l. 5. Οὐ καλλιγραφίας ἕνεκα τοῖς εὐπροσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων ὥσπερ ἀνθηροῖς χρώμασι τὰ πράγματα γανοῦν εἰωθότος, de Empedocle. Clem. Alex. Ἐπεισδυσάμενος τὸ γάνωμα τῆς δόξης. Idem, Ἐν ᾧ ἐνεκεχάρακτο τὸ γάνωμα τῆς θεοσεβείας. Alexis Πονήρᾳ de salsamenti paratura, ἐπιγανῶσαι σιλφίῳ, quod alii poëtæ ἀπαγλαΐζειν. Casaub. ibid." Gataker. Mss.]

" Γανάω, Luceo, Splendeo, Niteo. Hes. enim " γανᾷν s. γανδᾷν esse dicit λάμπειν. At γανάσσαι, " Eid. σμῆξαι, ἡδῦναι, afferenti in exemplum γανάσ-" σας καλῶς; procul dubio a Γανάζω, i. q. γανόω, " Splendidum et nitidum reddo, Detergo, Jucundi-" orem efficio." [Aretæus, ὀφθαλμοὶ γανόωντες, γανόωντι προσώπῳ, Orph. H. 52, 9. cf. Æsch. Suppl. 1020. et loca, quæ in Γανόω protulimus.]

D " Γανεῖν, Hesychio λευκαίνειν, Album reddere. " Γάνῶσαι quoque et γανάσαι, Nitidum ac splendi-" dum reddere." [Cf. Γανόω, et Etym. M. v. Γεγανωμένος.]

" Γαννυτελεῖν, Hesychio * γανοποιεῖν, (ita enim scr. " puto pro γανοπετεῖν,) ἡδύσματα ποιεῖν: idem igi-" tur, quod γανάσσαι."

Γάνυμαι, Gaudeo, Lætor; licet inveniatur et γάννυμαι cum νν. Est autem proprie, Læto quodam vultu advenientem prosequor: ut Od. M. (42.) τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα, Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται. Sic Il. Ξ. (504.) Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται. Hinc Gannire de canibus gestientibus, ductum esse credibile est. Vide et de Ganeo paulo post. Apud Apoll. R. 2, (184.) cum dat., ut Lat. Gaudere aliqua re, pro Frui, οὐδὲ γάνυσθαι Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασι. [" Cum duplici ν, Chrys. de Sac. 5. p. 208." Routh. Mss. Æsch. Eum. 968. Schneider. Lex. " Γάννυμαι, Musgr. Iph. T. 952. Wakef. Phil. 147. Eum. 972. Jacobs. Anth.

9, 250. 10, 199. Heyn. Hom. 4, 130. 6, 462. Plato Phædr. 210. Heindorf.; ad Il. Υ. 232. Od. Γ. 52. Musgr. Cycl. 502. ad Mœr. 76. Toup. Opusc. 1, 264. ad Lucian. 1, 238. Γάννυμαι, Markl. Iph. p. 387. Wakef. Eum. 972. S. C. 4, 9. Jacobs. Anth. 9, 250. Brunck. Aristoph. 2, 225. Boissonad. Philostr. 577." Schæf. Mss. "Γάνυμαι, Lætor, Quint. Sm. 5, 650. Opp. 'Α. 1, 383. Cum gen., Suid. 2, 527." Wakef. Mss. * Γάνυσμα, τὸ, i. q. γάνος, Anal. 3, 94. "Greg. Naz. Od. 2." Kall. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 177." Schæf. Mss. * Ἀμφιγάνυμαι, Quint. Sm. 1, 61. λαοὶ δ' ἀμφεγάνυντο, i. q. ἀμφιγηθέω. "Ilgen. ad Hymn. 302." Schæf. Mss.] Item comp. Ἐπιγάννυμαι, Insulto. Hes. tamen simpl. χαίρω. ["Valck. ad Ammon. 82." Schæf. Mss.] Et Γανύομαι pro eod., unde γανύσσομαι, Il. Ξ. [l. c. "Heyn. Hom. 6, 616." Schæf. Mss.] A quo fit Γανύσκομαι, unde γανύσκονται ap. Eust. [Epist. Socr. 18. Γαννύσκομαι, Synes. de Segnit. 29. Themist. Or. 21. p. 254. "Συγγανύσκω, Una lætor, Themist. Or. 57." Kall. Mss. * Γάνυξ, υκος, ὁ, Draco p. 28. * "Περιγάνυμι, Theophyl. Simoc. Hist. 1, 1. p. 10." Boissonad. Mss. * Ὑπεργάνυμι, Philostr. 769. "Greg. Nyss. 3, 419. Eunap. 52." Wakef. Mss. * Γανυμήδης, Gl. Catamitus, * Γανυμήδα, Paus. ap. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 438. "T. H. ad Lucian. Dial. 106. ad Il. Υ. 232. ad Lucian. 1, 275." Schæf. Mss. * Γανύφρων, Anacr. Fr. 65, 7.]

Γανυρὸς, (ὰ, ὸν,) Hilaris, item Jucundus, Hes. Et Γανύρματα Eid. ἀρτύματα. Et Γανιταὶ Eid., vide num male pro γανυταὶ, [Schneidero γανίται, saltem scr. γανῖται,] sunt δάπανοι et ἄσωτοι, Prodigi: unde Ganeones dictos crediderim. [* "Ἄγανον, * Ἀγανίτης, Koen. ad Greg. Cor. 209." Schæf. Mss. * "Γανερὸς, Etym. M." Wakef. Mss. * Γανεῖον, τὸ, Ganeum, Schneider. Ind. Rei Rust. Scriptt. 205. "Hes. Γάνεα· κόπους. Non temere suspicor illum * Γανεακόπους, i. e. πορνοκόπους, scripsisse." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 656.]

'ΑΓΑΝΟΣ, (ἡ, ὸν,) Comis, Mitis, Lenis, Placidus, Mansuetus. Od. (Β. 230.) Μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς: Γ. (280.) ἀγανὰ βέλεα Eust. exp. ἡδέα, προσηνῆ, Jucunda tela, Lenia: quanquam hic per ἡδέα, Jucunda, non videtur commode exp. Ab eod. Hom. ἀγανὰ ἔπεα Blanda verba dicuntur. Il. Β. (189.) Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστὰς, Lenibus verbis: quæ alibi vocat μειλίχια, alicubi etiam μαλακά. Sed in h. l. annotat Eust. ἀγανοῖς deduci a v. γάνυμαι, præfixo α epitat. q. d. Verbis, quibus quis γάνυται, i. e. Gaudet: unde et γάνος, Gaudium. Addit, in Rhet. Lex. hæc scribi, ἀγανὸν, Pulcrum, et Jucundum, et Lene: nonnunquam autem per antiphr. Sævum. At vero Etym. scribit, Ab ἀγάζω, Miror, fit ἀγανὸς, quod ab ἄγαν fit et αἰνεῖσθαι: unde et ἀγανὴ, ἡ ἀγαθὴ, Bona. Item ἀγανὰς εὐχὰς signif. dicit Bonas et σεπτικὰς, Venerativas, ad verbum. Notandum est autem ab eo hic confundi duas etym. in unam, cum dicit, ab ἀγάζω fit ἀγανός: quod ab ἄγαν fit et αἰνεῖσθαι. ["Jacobs. Anth. 6, 418. Heyn. Hom. 6, 378. 8, 750. Heindorf. ad Plat. Phædr. 251. ad Charit. 775. Musgr. Ion. 98. Valck. Adoniaz. p. 404. Acta Traj. 1, 213. Hesiod. Θ. 408. Wakef. S. C. 2, 49. ad Diod. S. 1, 324. Casaub. ad Athen. 56. * Ἀγανῶς, Nossis 10. Valck. Adoniaz. p. 375." Schæf. Mss. "Ἀγ. μορφὴ, Opp. Κ. 3, 141. * Ἀγαννὸς, Schol. Eur. Or. 1399. (βότρυσι.)" Wakef. Mss. Aliter ἀγανοῖσιν, Schneider. Lex. Apoll. R. 3, 937. ἔρωτες. Pindaro λόγοι ἀγανοὶ, χάριτες, ἀμοιβαὶ, χεῖρες, ὀφρύς. Ἀγανὸς et γεραρὸς conf., Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 221. Ἀγανῶς, Eur. Iph. A. 601. "Anacr. 85." Kall. Mss.] Ἀγανὴς, ὁ, ἡ, pro eod. [Schneidero susp.]

"Ἀγάνη, Nymphæ cujusdam nom. a nimio splen-"dore, VV. LL.: dicentia esse comp. ex ᾱ epitat. "et γανάω."

Ἀγανοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Blanda supercilia habens. Hoc epith. dea Pitho ornatur a Poëta quodam ap. Athen. (577.) A parte totum, Blandos oculos habens. [Ibycus, 564. "Jacobs. Anth. 6, 418. 8, 65." Schæf. Mss. "Eust. Od. 456, 31." Wakef. Mss.] Ἀγανόφρων, Animo leni præditus, Animum mitem vel mansuetum habens. Ex ἀγανὸς et φρονῶ, q. d. Lenia s. mitia cogitans. Hes. exp. ἀγαθὸς, Bonus: item ἀγαθὰ φρονῶν, Bona cogitans. Item, προσηνὴς ταῖς φρεσὶν, Mansuetus animo, s. mente. Sciendum est tamen a φρονῶ potius deduci, ut κακόφρων, σκολιόφρων, et a substt. incipientia, ἀλκίφρων, δαΐφρων, quam a φρὴν φρενός. Sic Il. Υ. (467.) Οὐ γάρ τοι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων. Exp. præterea Ἀγανόφρων, λίαν φρόνιμος, ab eod. Hes., Nimis prudens, aut Valde prudens. Quæ exp. omnino falsa est, utpote falsam etym. sequens: quasi sc. ex ἄγαν et φρονῶ, vel φρὴν φρενὸς esset comp. Quorsum enim ο interjiceretur? Certe dicendum esset ἀγάφρων, eliso etiam ν ob κακοφωνίαν. ["Heyn. Hom. 8, 103." Schæf. Mss.] Ἀγανοφροσύνη, ἡ, Lenitas, Mansuetudo, Comitas. Il. Ω. (772.) Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι: ab Hes. exp. etiam Bonitas. ["Acta Traj. 1, 213. * Ἀγανοφρονέω, Valck. Adoniaz. p. 404." Schæf. Mss.] Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, Blando aspectu intuens: ἀγανώπιδος παρειᾶς Hes. exp. εὐοφθάλμου, πρᾳείας, καλῶς βλεπούσης. Ubi παρειᾷ tribuitur poët. quod est oculi, cum dicitur καλῶς βλέπουσα, Pulcre intuens. Suid. habet, πρᾳέα βλεπούσης, ad verbum, Mitia s. Blanda intuentis: vel Blandum intuentis, adv. [Est ex * Ἀγανώπης, ου, ὁ, Marcellus Sid. 80.]

ΓΑΡ, Gall. Car, Enim. Eodemque modo semper subjungitur. Il. Σ. (295.) μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω. Lucian. (1, 205.) Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων. Jungitur et cum aliis particulis, quæ vel præcedunt vel sequuntur: ut μὲν γὰρ, et καὶ γὰρ, et γὰρ δὴ, item γὰρ δή που, et γάρ που, et γάρ τοι. Xen. Κ. Π. 7, (5, 9.) Καὶ μὴν, ἔφασαν οἱ ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν, οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστόν· καὶ γὰρ ἄκλειστοι αἱ πύλαι αἱ τοῦ βασιλείου· ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί. Ubi observa non tantum usum particularum καὶ γὰρ initio orationis, Lat. autem suo Etenim his respondente utuntur utroque modo, sed etiam γὰρ in sequente commate longiuscule trajectum. Et καὶ γὰρ δὴ ap. eund. Xen. Καὶ γὰρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι τεχνῖται κ. τ. λ. Sed multo frequentius est γὰρ δὴ sine καί: ut Idem, Ἄνευ γὰρ δὴ τούτων οὐκ ἂν εἴη πρᾶξις. Plato Apol. (6.) Ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Et γὰρ δή που, ibid. Τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει; φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ: ubi observa obiter unum γὰρ alteri proximum, sicut et in Hom. l. c.; cujus ἐπαλληλίας extant et ap. Hom. exempla, p. 940. 941. Alicubi autem et tertium invenire me memini. Et γάρ που sine δὴ, ap. Eund. Οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι κ. τ. λ. Alibi, Παντὶ γάρ που ἐγχωρεῖ μᾶλλον ἢ φύλακι κ. τ. λ. At γάρ τοι frequenter præfixam habet copulativam partic. καί: ut Dem. Καὶ γάρ τοι μόνῳ τῶν πάντων αὐτῷ τοῦτ' ἐν τῇ στήλῃ γέγραπται. Idem, Καὶ γάρ τοι τότε μὲν τέως τὸν τρόπον τοῦτον ἐνομοθέτουν. Et γάρ τ' ἂν pro γάρ τοι ἂν, ut μέν τ' ἂν pro μέν τοι ἄν. Xen. Δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε. Apud poët. autem γάρ τε, et γάρ νυ, item γάρ νύ τοι, pro γὰρ δὴ aut γάρ τοι, s. γάρ που. Hesiod. μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω: ubi tamen τοι pro σοὶ accipi etiam potest. At γὰρ αὖ vix puto reperiri positum simpl. pro γὰρ, ideoque minime, cum Bud., illis addendum censeo. Sed nec in γὰρ οὖν retinet γὰρ suam signif., cum γὰρ οὖν potius accipiatur pro Igitur. At ἀλλὰ γὰρ et οὐ γὰρ ἀλλὰ, item οὐ γὰρ, potius ad ἀλλὰ et οὐ pertinent. De ἦ γὰρ ἂν autem et γάρ κεν pro Alioqui enim, et οὐ γὰρ ἂν, pro Alioqui enim non, vel potius pro Alioqui, sine Enim, vide ap. Bud. 992. Item ἦ γὰρ ἂν pro Nam si, 932. || Γὰρ interrogationibus etiam adhibetur signif. suam amittens. Exempla autem habes ap. Bud. 931. 932.; quibus addi cum alia multa possunt, tum ista ex Il. Ρ. (475.) Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; Od. Ξ. (115.) Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; Sic autem Lat. non solum Enim, sed et Nam interrogationi servit; ut Virg. Nam quis te juvenum confidentissime nostras Jussit adire domos? Soph. (Aj. 1126.) Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά

με; Sic autem et Matth. 23, (17.) particulam γὰρ interrogationi duntaxat servire existimo, Τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ κ. τ. λ. ideoque vertere malim Utrum majus est, sine Enim. De οὐ γὰρ autem et ἦ γὰρ pro Nonne, vide in Οὐ et Ἠ. Item de γὰρ vacante consule Bud. 932. At quæ præterea de γὰρ observavi, alibi a me tractantur. [Γὰρ productum seq. οἵ, Apoll. Rhod. T. 1. p. 215. 399. Γὰρ et γ' ἄρ' conf., 312. et δὲ, 235. et γοῦν, 2. p. 282. Pluribus vv. subjectum, Schæf. Meletem. Cr. 76. γάρτε, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 410. γάρτοι, 114. τοιγάρτοι, 65. οὐ γὰρ δὴ—γε, 230. γὰρ et δὲ conf., 194. γὰρ et μὲν, 56. Meletem. Cr. 76. Scilicet, ironicωs, Æschinis Or. 325. Xen. K. Π. 6, 3, 18. Σὺ μὲν γὰρ οὐ τὸ πλῆθος μόνον οἶσθα, ubi al. σὺ μ. ἄρα: 1, 6, 25. Λέγω γὰρ οὖν: cf. 1, 6, 29. Productum, Spitzner. de versu Gr. Her. 35.]

[" Γὰρ, Heyn. Hom. 4, 35. 39., ad Hesiod. 147. Wolf., Wakef. Phil. 222., Georg. 81. Wyttenb. Ruhnk. 293. Hoogev. Part. Præf. 11. Brunck. Œd. T. 117. Conf. cum μὲν, Porson. Med. p. 15. Heyn. Hom. 6, 85. 372.; cum καὶ, Porson. Phœn. 277. Brunck. Aristoph. 3, 154.; cum γ' ἄρ', 1, 6. 13. 56. 198. 3, 17. 61. 71. 119. 154. Wakef. Alc. 511.: vulg. sana, sed 510. signum interrog. delendum: Luzac. Exerc. 9. Wakef. Georg. 159. Brunck. Apoll. R. 115., Œd. C. 985. Phil. 328.; cum δ' ἄρ', Abresch. Æsch. 2, 55. 95. Jacobs. Anth. 6, 255. 9, 181. Porson. Phœn. 1102., Med. p. 14. Brunck. Aristoph. 2, 82., Med. 122. Markl. Iph. p. 59. Γὰρ, Γ' ἄρ', Δ' ἄρ', conf., Brunck. ad Eur. Med. 122., Phœn. 1097. Γὰρ, Τ' ἄρ', Wakef. Herc. F. 624. Γὰρ et παρ' conf., Jacobs. Anth. 7, 352. Γὰρ et δὲ conf., Thom. M. 778. ad Diod. S. 1, 115. 213. 234. 2, 302. ad Lucian. 2, 251. Boissonad. Philostr. 535. 610. Schneider. ad Xen. Œc. 27. Wyttenb. Select. 423. Γὰρ et δὴ conf., Heyn. Hom. 6, 330. Γὰρ et γοῦν conf., ad Lucian. 1, 401. 480. 483. Γὰρ conf. cum γράφεται, Schowii Hesych. 793. ad Phot. c. 160. Γὰρ εὗρες conf. cum γ' ἀνεῦρες, Brunck. Aristoph. 2, 152. Γὰρ, Nempe, Scilicet, Wetsten. N. T. 1, 232. Nimirum, ironice, Brunck. Aristoph. 3, 222. I. q. δὲ, Markl. Suppl. 8. ad Charit. 675. Abresch. Æsch. 2, 106. Heyn. Hom. 4, 89. Markl. Iph. p. 342. An pro δέ? Brunck. ad Eur. Med. 122. ad Od. N. 189. I. q. Autem, Vero, Nimirum, Heus. ad Cic. Off. 128. Quippe, Scilicet, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 6. Videlicet, Nempe, ad K. Π. 434. ad Od. 9, 319. I. q. δὴ, Heyn. Hom. 6, 330. Orationis initio, nostrum Nämlich, aut prorsus in vertendo negligendum, Philoct. 1326. 1337. Eum. 419. Boissonad. Philostr. 426. Heyn. Hom. 7, 322. 325. Wyttenb. Select. 352. Præmissum, causam ejus reddens, quod sequitur, Jacobs. Anth. 7, 38. Paus. 3, 101. Dionys. H. 1, 203. Heyn. Hom. 4, 403.: errat: 404.: recte: 5, 362. 6, 501. Eur. Hec. 894. Præmissum, Herod. 7, 142. init. 9, 109. An in principio versus? Kuster. Bibl. Chois. 69. Markl. Iph. p. 282. Usus ejus inchoativus, Wolf. ad Dem. Lept. 372. ad Il. O. 201. Initio positum, refertur ad suppressam partem sententiæ, Brunck. Phil. 852. In interrog., Wakef. Georg. 159. Voss Virg. L. G. 4. p. 880. Porson. Phœn. 1102. Heyn. Hom. 6, 18. Hermann. ad Nubes p. 36. Brunck. Phil. 328. Repetitum intra breve spatium, Porson. Med. p. 15. Reddens rationem sententiæ subintellectæ, Markl. Suppl. 8. 116. 288., Iph. p. 307. Wakef. Georg. 159. Voss Virg. L. G. 4. p. 880. A. L. Z. 1803. N. 134. p. 334. De ejus sede, Markl. Suppl. 99., Beck. 364. Dawes. 486. Markl. Iph. p. 356. Wakef. Alc. 92. Phil. 1450. Brunck. Aristoph. 1, 42., Kuster. 1. Porson. Or. 579. Abresch. Lectt. Aristæn. 255. Toup. Emendd. 4, 478. Lennep. ad Phal. 66. ad Lucian. 1, 432. Redundat, Gesner. Ind. Orph. Γὰρ indignantis, Wassenb. ad Hom. 32. Productum, seq. vocali, Heyn. Hom. 4, 202. De γ. producto, Ruhnk. ad H. in Cer. 57., Mitsch. 131. Ilgen. Hymn. 517. Transitionibus inservit, ut Lat. Nam, (Clav. Cic. s. v.) Xen. K. Π. 88. Γὰρ elisit ἂν, Schneider. ad Aristot. H. A. 257. Initio responsionis, Boissonad. Philostr. 433. Ad γὰρ supplenda enuntiatio, Heyn. Hom. 7, 41. Heindorf. ad Plat. Hipp. 126. Duplex γὰρ, quorum alterum parenthesi, alterum instaurandæ orationi inservit, Wyttenb. Select. 389. Γὰρ a criticis male intrusum, Toup. Emendd. 4, 485. Herodoteus ejus usus, ad Herod. 345. 685. 741. Doun. Demosth. 198. Lips., Eur. Med. 79. Alc. 161. 281. 424. Markl. Suppl. 1143. Hel. 1401. Ion. 456. Wakef. Eum. 307. Orph. Arg. 279. Lucian. 2, 339. 345. Productum ante spiritum asp., Ilgen. Hymn. 486. Γὰρ et δὲ vicissim nonnunquam ap. poët. permutantur, Græv. Lectt. Hes. 616. Γὰρ ex γ' ἄρα, Heyn. Hom. 7, 41. Pro ἄρα, δὴ, 185. Pro ὅτι, 5, 441. Μὲν γὰρ post parenthesin, ubi γὰρ in vertendo negligitur, Xen. K. Ἀ. 2, 5, 13. 3, 2, 11. Γὰρ καὶ, Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 419., Lectt. Arist. 112. Γάρ τε, Brunck. Apoll. R. 106. Γὰρ, Γάρ ῥ', Heyn. Hom. 7, 352. 377. 606. Γὰρ νῦν, γάρ νυν, 6, 86. Γὰρ δὴ, ibid. 7, 41. ad Lucian. 1, 179. Amst. Πῶς τί γὰρ, Heindorf. ad Apol. p. xxviii. Γὰρ οὖν, Zeun. ad Xen. K. Π. 122. ad Il. O. 232. Καὶ γὰρ, ἀλλὰ γ., Scheller. Præf. ad Ælian. p. xxiv. Γάρ τοι, Valck. Diatr. 271. Ἀλλ' οὐ γὰρ, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xv. Herod. 622. Γάρ τι, Bibl. Crit. 1, 1, 47. Οὐ γὰρ, Mureti Opp. 1, 398." Schæf. Mss. " Γὰρ, Quippe, Polyæn. 185. In fine versus, Il. Π. 335. Γὰρ οὖν, O. 232. Arat. D. 39. Apoll. R. 2, 854. Xen. K. Π. 42. Æsch. Ag. 683. Ælian. H. A. 137. 885. Γάρ νυ, Quint. Sm. 2, 106. Γάρ ῥα, Il. A. 236. B. 342. Ξ. 30. Φ. 468. Od. E. 321. Γάρ ῥά γε, Δ. 366. Καὶ γὰρ δὴ, Dio Chrys. 1, 53. Γάρ τε, Hesiod. Opp. 30. Callim. H. in Del. 246. Dionys. P. 742. 1056. Apoll. R. 1, 298. Il. A. 81. Od. I. 393. Arat. D. 33. Γάρ τίς τε, Hesiod. Opp. 21." Wakef. Mss.]

ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Gurgulio. Esse autem a sono fictum h. v., tradunt Alex. Aphr. et Etym., et Eust. qui et γάργαρον Idæ promontorium itidem a sono nom. accepisse tradit. Scribit autem Gorr. Gurgulionem esse carnem fungosam, oblongam, a palato juxta narium meatus in os propendentem, superiori quidem parte latiorem, inferiori vero, in modum pyramidis acutam; eamque ad vocis modulationem facere: unde et πλῆκτρον a quibusdam nominatam fuisse. [Gl. Uva, Gurgulio. Uvula, Hippocr. 517, 9. Schol. Aristoph. Ἰ. 373. " Aristot. H. A. 1, 11." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 8, 309." Schæf. Mss.]

Γαργαρίζω, Gargarizo, Plin. unde γαργαριζόμενον στύφει Diosc. 1. Dum gargarizatur. [" Phrynich. Ecl. 35. Thom. M. 180." Schæf. Mss. " Schol. Il. Θ. 48." Wakef. Mss. * Γαργαριστὴρ, ὁ, UNDE * " Γαργαριστήριον, (τὸ,) Montfaucon. Palæogr. 405." Kall. Mss.] HINC Γαργαρισμὸς, (ὁ,) Ipsa gargarizandi actio, Gargarizatus, Plin. [" Thom. M. 180." Schæf. Mss.] DICITUR et Ἀναγαργαρίζω, ead. signif., quod ἀνακογχυλιάζω dicebant veteres, ut discimus ex J. Poll. Ut autem invenitur ἀνακογχυλιάσαι ὕδωρ vel ὕδατι, sic et ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ vel ὕδατι. Est autem ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, Colluere os aqua: ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, Aquam in ore gargarizare, i. e. circumvolutare colluendo ea fauces. Ἀναγαργαρίζομαι, pass., ut Στόμα ἀναγαργαριζόμενον θερμῷ, Athen. 1, (20.) Os, quod aqua calida colluitur. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζεσθαι id, quo fauces colluuntur. Diosc. 2, 67. Διαχριόμενον ἢ ἀναγαργαριζόμενον σὺν μελικράτῳ. [Hippocr. 146, 5. 11. 17. 37. 48. 147, 3. 9. 179, 45. 378, 8. " Ad Thom. M. 34. Herod. Philet. 453. Athen. 1, 10. Thom. M. 180. Brunck. Aristoph. 2, 224." Schæf. Mss. " Diosc. 414. Etym. M. v. Κιονίς." Wakef. Mss.] Ἀναγαργάρισμα, τὸ, vel Ἀναγαργαρισμὸς, ὁ, Gargarizatio, Collutio faucium, [quæ vv. a Schneidero non agnoscuntur: posterior extat ap. Hippocr. 206, 7. * Ἀναγαργάριστον, τὸ, sub. φάρμακον, Hippocr. 146, 3. 469, 53. cf. Ἀναγαργάλικτον.]

¶ Γαργαλίζω, Titillo, unde Γαργαλίζομαι, Titillor. Alex. Aphr. Οἱ γαργαλιζόμενοι μασχάλας, Qui in alis titillantur. || Metaph. pro Titillare, i. e. Lætitia afficere. Bud. e Cebete, Τῆς δὲ ἡδυπαθείας μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβὴ, ἕως ἂν γαργαλί-

ζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν. Idem Bud. citat γαργαλίζειν e Plat. Philebo 227. pro Leviter λυπεῖν: et ex eod. Phædro γαργαλίζεσθαι pro Prurire, Ζεῖ τε, καὶ ἀγανακτεῖ, καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά. Supra κνῆσις dixerat de pueris dentientibus. [Gl. Titillo, Vello. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 97. Cf. Γαγγαλίζω. "Ad Mœr. 41. Toup. Opusc. 1, 96. Jacobs. Anth. 10, 371. Thom. M. 179. 181." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 328. Aristid. 2, 405. Cebes p. 38." Wakef. Mss. UNDE * Γαργάλισμα, τὸ, Eumath. 146.] ET Γαργαλισμὸς, (ὁ,) Titillatio, Plato. Cic. Voluptatum etiam titillationem dixit. [Gl. Titillatio, Vellatio. "Ὥστε με θαυμάζειν, εἰ τὸ κόσμιον τοῦ σώματος ἐπιθυμεῖ τοιούτων ψόφων καὶ γαργαλισμῶν, οἷον καὶ ὁ πταρμός ἐστι, Plato Sympos. 182. Ed. Bas. 1." Seager. Mss. Hippocr. 62, 22. 111, 5. "Ad Mœr. 41. 115. Toup. Opusc. 1, 96. 2, 71. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Phrynich. Ecl. 35. Thom. M. 178, ad Charit. 559. Aristoph. Fr. 232." Schæf. Mss. "Pruritus, Julian. 206." Wakef. Mss.] ET Γάργαλος pro γαργαλισμὸς ap. Lucian. (2, 711=6, 297.) Οἷον οὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ δρώμενα. Ceterum quomodo γαργαλίζω a γαργαρεὼν deduci possit, si signif. spectetur, aliis considerandum relinquo. [" Const. Manass. Chron. 41. (505.)" Kall. Mss. Nicet. Annal. 6, 1. Lobeck. l. c. 97. "Thom. M. 178. Aristoph. Fr. 232. Mœr. 115. et n.: * Γαργαλὴς, * Γαργαρὴς, Abresch. Æsch. 2, 77." Schæf. Mss.] "Δυσγάργαλος, s. Δυσγάργαλις, et Δυσγαργάλιστος, Qui sese titillari et contrectari manibus ægre sinit, ut equus, qui nonnisi difficulter sinit se fricari manibus vel destringi strigili, Qui gravate fert strigilem s. contactum manuum. Hesychio * δυσπράϋντος, δυσπρόσιτος: qui primi meminit et postremi: secundo autem utitur Xen. Equ. (3, 10.) Εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμανθάνειν, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ δυσγάργαλίς γε εἴη. Ab J. Poll. quoque (1, 197.) δυσγαργάλιστος ἵππος numeratur inter vitiosos equos." [Ubi Ms. * δυσγαργάριστος. Suid. v. Ὀρθοπλὴξ, Ælian. H. A. 16, 9. "Δυσγάργαλος, Liban. Epist. 236." Boissonad. Mss. "Δυσγάργαλις, Toup. Opusc. 1, 96.: ubi et de δυσγάργαλος: Emendd. 1, 146. Aristoph. Fr. 220." Schæf. Mss. * "Ἀγαργάλιστος, (ὁ, ἡ,) Non titillatus, Pseudo-Chrys. Serm. 22. T. 7. p. 304. Ἡδονῆς, φησὶν, οὗτος βρώματος * ἀχαύνωτος, κενοδοξίας ἀγαργάλιστος πάθει." Seager. Mss. * Ἀναγαργαλίζω, Hippocr. 666. unde * Ἀναγαργάλικτον, τὸ, sub. φάρμακον, 179, 46=517, 9. * Καταγαργαλίζω, Valde irrito, Eumath. 3. p. 77. * Ὑπεργαργαλίζω, Idem. 89. * "Ὑπογαργαλίζω, Dionys. Areop. 302." Kall. Mss. "Phrynichus Ecl. 35. Toup. Opusc. 1, 103." Schæf. Mss. "Phot. (Bibl. 336.) Ep. 210." Wakef. Mss.]

[* "Γάργανον, (τὸ,) Tragium, Diosc. Notha 465." Boissonad. Mss.]

"ΓΑΡΟΝ, τὸ, SIVE Γάρος, ὁ, Garum, Liquamen s. Sanies piscium sale conditorum et maceratorum: primum e garo pisce fieri solitum, unde et nom. habet; deinde e scombro, intestinis eorum, ceterisque, quæ abjicienda essent, sale maceratis; postremo vero et privatim ex inutili quodam pisciculo minimoque cœpit confici, et e qualibet etiam materia diversis modis præparari. Verum Diosc. non e salsis modo piscibus, sed animalium etiam carnibus garum fieri solitum scribit. Quo vero modo fieret, nemo veterum prodidit, quibus nimirum additis saporibus et qua muria; diversum enim fuisse a muria s. salsugine piscium, intelligi potest e Gal. de simpl. Med. Fac. 2. et Martialis etiam Xeniis de garo et muria; condiretur, quæque tam diligens purgatio et lotura ejus esset, ut sordidum alioqui et fæculentum poculum grato sapore bibi potuerit: nam Gal. et dulcis gari meminit, idemque scripsit plurimum facere ad delectationem. Constantinus quidem Cæsar de Agricultura 20. aliquot gari parandi rationes commemorat, sed ambiguum sintne illæ eædem quæ superioribus seculis fuere. Variæ enim gari differentiæ et nomina memorantur: ut Carthaginense, Hispanum, sociorum, nigrum, αἱμάτιον, πρωτεῖον, οἰνόγαρον, ὀξύγαρον. Ac Carthaginense quidem et Hispanum dictum est, quod e finibus Carthaginis et Hispaniæ laudatissimum deferretur. Sociorum vero, quod ganeones et gulæ dediti sociatim eo uterentur, et ob præcipuam, quæ inter socios eo vescentes caperetur, voluptatem. Nigrum vero et fæcosum et αἱμάτιον, h. e. Sanguineum, quod veluti fæx esset piscium, quodque eorum cruor ad confectionem ejus adhiberetur: intestinis enim thynni cum branchiis, cruoreque, ac sanguine in vase aliquo sale aspersis, post bimestre vase illo perforato, effluit illud αἱμάτιον γάρον dictum: quod videtur esse id, quod P. Ægin. γάρον πρωτεῖον, Garum primarium s. excellens, nominat. Quod vero οἰνόγαρον atque ὀξύγαρον appellatur, jam simplex non est, sed illud quidem vino mistum, hoc vero aceto conditum: ut et γάρελον" [rectius γαρέλαιον,] "cui admistum oleum. Similiter et ὑδρόγαρον, quod aqua dilutum est: de quibus Aët. 3, 84—6.: qui c. 82. descriptionem etiam τοῦ γάρου καθαρτικοῦ explicavit. Hæc inter alia Gorr. Porro masc. quoque gen. dici γάρον, testatur Athen. 2. hoc ex Æschylo hemistichium afferens, καὶ τὸν ἰχθύων γάρον. Sic vero et Alex. Aphr. Probl. 1. dicit ὁ γάρος. Apud J. Poll. vero gemino ρ SCRIPTUM Γάῤῥος, afferentem ex Soph. Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάῤῥου: ut Diosc. quoque 2, 39. Γάῤῥον τὸ ἐκ ταριχηρῶν ἰχθύων καὶ κρεῶν. Sed eam scripturam nullo modo probare possum, cum metrum quoque in illo Soph. iambo eam non admittat. Passim vero et in aliis ap. Athen. poëtarum ll. prior ejus syllaba corripitur, ut Martial. quoque in Xeniis, Exspirantis adhuc scombri de sanguine primo Accipe fæcosum, munera cara, garum. Et l. 7. Unguentum fuerat, quod onyx modo parva gerebat: Nunc postquam olfecit Papilus, ecce garum est. Ubi etiam nota Garum est dici pro Ingrati odoris est modo gari, sc. σαπροῦ: ut Plin. quoque 31, 7. dicit florem salis esse rem odore quoque ingrato, ceu gari. Idem Plin. de utroque garo, et liquamine nimirum et pisce, 31, 7. 8." [Gl. Γάρον· Liquamen. Γάρος· Liquamen. * Γαροπώλης· Liquaminarius. * Γαρέλαιον· Liquamen oleo, (sic.) Cf. Γάρελον et Ἐλαιόγαρον. "Zonar. Γάρος· σηπεδών." Dahler. Mss. Alciphro 1, 18. Ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρον ἕψων ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων. Geop. 20, 46. "Γάρος, Bergler. Alciphr. 68. Herod. Philet. 437. et n.: Γάρος, Γάρον, Casaub. ad Athen. 139. Coray Theophr. 242. Brunck. Soph. 3, 451. * Γαρώδης, (ὁ, ἡ,) Theophil. de Urin. p. 86. Guid." Schæf. Mss. * Γαρίσκος, ὁ, Piscis genus, Marc. Sid. 33. cf. 37. * Γαρῖνος. * "Γάρινος, (η, ον,) Fabric. B. G. 1, 17. n. 12." Kall. Mss. * Ἐλαιόγαρον, τὸ, Gl. Oleum et liquamen, Impensa. * Πιπερόγαρον s., * Πεπερόγαρον, Trall. 1. p. 24.]

ΓΑΣΤΗΡ, έρος, ἡ, Venter, Ventriculus. Od. Δ. (369.) M. (332.) ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός: Σ. (53.) γαστὴρ κακοεργός: Z. (133.) κέλεται δέ ἑ γαστὴρ Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Hesiod. (Θ. 599.) Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. Dicitur autem mulier gravida ἐν γαστρὶ ἔχειν, Herod. et Paus., unde jocus cujusdam negantis ἐν γαστρὶ ἔχειν illam, quæ triduo nihil edisset; vel ἐν γαστρὶ φέρειν, ut Plato de LL. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. [Schleusner. Lex. in V. T.] Possumus vero γαστέρα Gulam etiam interpr. in ea signif., qua dicitur aliquis gulæ deditus esse, in nonnullis loquendi generibus: ut cum dicit Xen. γαστρὶ χαρίζεσθαι: cui opp. ab Eod. arbitror γαστρὸς κρείττω εἶναι. Possumus autem hic et Ventris appellationem retinere, et γαστρὶ χαρίζεσθαι ex Horatio reddere, Duci ventre. Sed et γαστριμαργίαν videtur idem Xen. Ἑ. 5, (3, 21.) γαστρὸς nomine signif., Τοσοῦτον γὰρ ἐγκράτεια γαστρὸς διαφέρει. At, cum dicit K. Π. 1, (2, 8.) Ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ, γαστρὸς redditur Cibi. || Ventriculus, os ge-

minum habet, unum supernum, quod *στόμα τῆς γαστρὸς* proprie dicitur et *στόμαχος*, alterum inferum, angustius, quod *πυλωρὸς* appellatur. Hæc Gorr. qui et addit esse, qui *γαστέρος* nomine designari dicant totam eam regionem, quæ, septo transverso, hypochondriis et pube circumscribitur: sed eam *ἐπιγάστριον* potius vocandam sibi videri: *γαστέρα* autem peculiari nom. Gal. appellare Ventriculum, in quem cibi ingeruntur et concoquuntur. [Gl. Uter, Alveus, Venter, Uterus. "Γάστρες, Athen. 6, 258. Etiam de Homine bibaci, 262." Schweigh. Mss. "Ἀκράτορες τῶν γαστέρων γενόμενοι, Cum alvi dolorem ferre non potuerunt, Athen. 443." Strong. Mss. "Ad Charit. 325. Ind. ad Xen. Mem.; K. Π. 19. Hesiod. Θ. 26. Toup. Opusc. 1, 392. ad Xen. Eph. 235. Heyn. ad Hesiod. 153. Valck. Callim. 241. Heyn. Hom. 7, 657. Ventriculus, ad Mœr. 177. Ventri deditus, Helluo, Villois. ad Long. 261. Ἐν γαστρὶ ἴσχειν, Bibl. Crit. 2, 3. p. 106. ad Charit. 326. Κατὰ γαστρὸς ἔχειν, Thom. M. 557. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἔγκυος. Γαστέρος ῥύσις, Wakef. S. C. 2, 73. Τὰ ὑπὸ γαστέρα, Villois. ad Long. 261. Ὑπάγω τὴν γ., Phrynich. Ecl. 136. Thom. M. 505. Εἰς τὴν γ. ἐνάλλεσθαι, Plut. 3, 215. Cor. Ἑπτὰ ἤδη γαστέρας δυστοκοῦσα, Philostr. 129. Γαστρὸς δοῦλος, Thom. M. 181. 520. Phrynich. Ecl. 192. Jacobs. Anth. 9, 41." Schæf. Mss. "Scuti convexitas, Anthol." Wakef. Mss. * Γαστρὸς, ὁ, Fundus navis, Meleager 70, 6. "Jacobs. Anth. 6, 91. 12, 381." Schæf. Mss.] ‖ Γαστέρες a Laced. dictæ sunt etiam γογγυλίδες, a Bœotis autem κράμβαι, ut Eust. ex Athen. refert. At Γαστορὶς ap. Hes. ambas hasce signiff. habet: exp. enim ab eo γογγυλὶς ἢ κράμβη. Et Γαστραία Eid. est γογγυλίδος nom. ap. Lacones.

Γαστεροπλὴξ, (ῆγος, ὁ, ἡ,) vide Γαστρίμαργος, [Eust. Od. p. (656.) 1837, 39. "Ad Thom. M. 24. 181." Schæf. Mss. Γαστερόχειρ, vide Γαστρόχειρ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 628. Strabo 8. p. 572.]

[* Γαστροβαρὴς, ὁ, ἡ, Sosipatri Epigr. 1. "Misc. Lips. 9, 120." Kall. Mss. "Toup. Opusc. 2, 78. Jacobs. Anth. 7, 406." Schæf. Mss.] Γαστροβόρος, q. d. Ventrivorus. Ab J. Poll. ponitur cum *γαστρίμαργος*: ideoque puto signif. Qui voracem ventrem habet: nam Qui ventre vorat, non satis significanter de Helluone diceretur, ad verbum tamen sonat omnino illud Ventrivorus a me hic positum. [* "Γαστριβόρος, vel Γαστροβ., J. Poll. 2, 168. 6, 42." Kall. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 94. * Γαστρόδουλος, Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων, Excerpta Diod. S. 2, 549. ubi * Γαστρίδουλος, et sic Basil. Epist. 115. T. 3. p. 208. "Chrys. in Jo. Hom. 44. T. 2. p. 736. Ὦ λαίμαργοι καὶ γαστρίδουλοι." Seager. Mss. Thom. M. 181. * "Γαστροδώρη, Anacr. Od. 69." Kall. Mss.] Γαστροειδὴς, Formam ventris habens. Exp. et Ventrosus ac Ventriosus. Vide Γαστρωίδης ap. Eust. [Od. Λ. p. 434, 38. vide ad Athen. 481.] Γαστρώδης, Ventrosus, Ventriosus, [Hippocr. 13, 33. "Ælian. H. A. 324." Wakef. Mss.] Γαστροκνημία, [Gl. Sura, Ventriculus. Hippocr. 59, 5. 62. et persæpe. "Lucian. Ver. Hist. L. 1. p. (382=)725. Salmur." Seager. Mss. Aristot. H. A. 1, 15. p. 772. 780. "Phrynich. Ecl. 144. Lucian. 2, 87." Schæf. Mss.] Et Γαστροκνήμιον, Cruris pars posterior, ut prior ἀντικνήμιον, quæ est Pulpa quasi ventricosa cruris, Lat. Sura. Cam. ex J. Poll. [" Phrynich. Ecl. 145." Schæf. Mss. * Γαστροκνήμη, —ία, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 330. 499. * Γαστροκνημὶς, ἡ, Nicet. Annal. 4, 5.] Γαστρολόγος, Qui de rebus ventri gratis disserit, et eas exp. Et Γαστρολογία, Liber, quo hæc exp. ut quidam ab Archestrato scriptus, cui cognomen Ὀψοδαίδαλος. [Athen. 104. 278. 337. 457.] Γαστρομαντεύομαι, Alciphro (2, 4.) q. d. Ventre divino, vide Ἐγγαστρίμυθος. Γαστρονομία, Leges de ventre alendo. Ita enim puto reddi debere *γαστρονομίαν* pro Libro illius Archestrati memorato ab Athen. Γαστρολογίας etiam nom. inscripto. [* "Γαστρονόμος, Thom. M. 182." Schæf. Mss. * Γαστροπίων, ονος, Dio Cass. 743. (1074.) "Crus. ad Suet. 2, 265." Schæf. Mss. * Γαστροποιέω, Phav. v. Γαστροειδής.] Γαστροῤῥαφία, (ἡ,) Ventris vulnerati con-

A nexio, ut Cam. hæc verba interpr. *ῥαφὴ γαστρὸς τετρωμένης*. [* Γαστρόῤῥοια, ἡ, Jo. Lydi Βροντοσκ. 254. "S. Sethi de Alim. 62." Boissonad. Mss. * Γαστροτόμος, Manetho 4, 267.] Γαστρόφιλος, Ventris amans, Ventri deditus, Gulæ deditus, [" Thom. M. 182. ubi et * Γαστρίφιλος." Schæf. Mss. * Γαστροφόρος, unde * Γαστροφορέω, Anal. 2, 228. " Jacobs. Anth. 7, 78. Philippus 58." Schæf. Mss. * Γαστροχάρυβδις, ὁ, ἡ, Cratinus ap. Phrynich. Bekkeri 33.] Γαστρόχειρ, E manibus vivens, i. e. manuum labore. Apud Etym. *γαστερόχειρες*. Vide Ἐγχειρογάστωρ. [Deilochus ap. Schol. Apoll. R. 1, 989. habet ἐγχειρογάστορας, ubi Cod. Par. * ἐγγαστρόχειρας. "Thom. M. 182." Schæf. Mss.]

Γαστρίμαργος, Gulosus, Lurco, Helluo, Ventri supramodum deditus. Sed sonat q. d. Insane ventri deditus, vel Ad insaniam usque ventri deditus. Sic enim puto reddi debere hoc nomen, ut vis ejus exprimatur, quod minime faciunt, qui simpl. Ventri deditus interpr.: *γαστρίμαργοι*, inquit Hes., *τῇ κοιλίᾳ*

B *μαινόμενοι*: q. d. Gall. Enragé après son ventre. [Gl. Prodigus.] Puto vero ex Hom. *γαστέρι μάργῃ* ortum esse. Ead. vero forma dicitur *γαστρίμαργος*, qua *λαίμαργος*: unde apparet nugari strenue Etym. in iis, quæ de hoc nom. scribit, sicut et in aliis plurimis. Aristot. Eth. 3, (11.) Ἀναπλήρωσις γὰρ τῆς ἐνδείας, ἡ φυσικὴ ἐπιθυμία· διὸ λέγονται οὗτοι γαστρίμαργοι, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτήν. [Athen. 10, 8. p. 17. Schw. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Timæi Lex. 183. Toup. Opusc. 2, 73. Thom. M. 181." Schæf. Mss. * Γαστριμάργως, Suid. 1, 468.] Et Γαστριμαργία, Ingluvies, Immensa gula, ut Cic. in Sallust., si modo Ciceronis illa Oratio est, Helluatio. [Schleusner. l. c. Athen. 307. Schol. Aristoph. Ὀ. 1589.] Et Γαστριμαργέω, Helluor, Immensæ gulæ indulgeo, Chrys. Ceterum Eustathio *γαστεροπλὴξ* est i. q. *γαστρίμαργος* s. *γάστρις*: non afferenti tamen hujus signif. rationem: at ego crediderim hoc quoque *τοῦ μαίνεσθαι* signif. habere, ut sc. dicatur *γαστερόπληξ*, ita enim collocatus est ap. eum accen-

C tus, ea forma qua *φρενοπλὴξ*. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 687. "Thom. M. 183." Schæf. Mss. "Insane vorax sum, Philo J. 1, 22. Zenob. 2, 6." Wakef. Mss.]

Ἀγάστωρ, [Lycophro 265.] Et Ὁμογάστωρ, [J. Poll. 3, 23.] Et Ὁμογάστριος, [ὁ, ἡ, Manetho 5, 206. "Heyn. Hom. 8, 129. 598." Schæf. Mss.] Frater, qui ex eod. ventre prodiit, Uterinus. Il. Φ. 95. ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. Alibi autem addidit *κασίγνητος*, Il. Ω. 47. Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν. Ἀγάστωρ autem pro *ὁμογάστωρ* s. *ὁμογάστριος* ita dicitur, ut *ἄλοχος* quasi *ὁμόλοχος*, atque adeo ipsum *ἀδελφὸς*, quod itidem Fratrem signif. quasi *ὁμόδελφος*. Hes. *ἀγάστορες* interpr. *ἀδελφοί, δίδυμοι*: sed male interpungi inter hæc duo nomm. existimo. [Cf. Ὀγάστωρ.] Ἐγχειρογάστωρ, [" Athen. 4. Τὸν βίον εὐσταθεῖς, οὐκ ἐγχειρογάστορες, Angl. Not living from hand to mouth." Strong. Mss. Schol. Apoll. R. 1, 989. Eur. Or. 963. "Eust. 216, 45." Wakef. Mss.] Et Χειρογάστωρ, [Hecatæus, in J. Poll.] sicut et Γαστρόχειρ paulo ante, q. d. Mani-

D venter, i. e. Cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, Qui manuum labore vivit: *ἐγχειρογάστορες*, inquit Hes., *οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες*. Eosd. et *γαστρόχειρας* appellari tradit. [" Ad Mœr. 85." Schæf. Mss. * Ἐκτραπελογάστωρ, Epicharm. ap. Athen. 315. "Jacobs. Anth. 9, 414." Schæf. Mss. * Ἐκτραπελόγαστρος, Clem. Alex. Pæd. 2. p. 176.] Ἐριγάστωρ, Ingentem habens ventrem; nam *ερι* epitat. est particula. Exp. uno verbo Ventrosus, Ventriosus. [Nicander Ἀ. 344. * Ἑτερογάστριος, opp. ὁμογάστριος, Schol. Hesiod. Ἔ. 347. * Εὐρυγάστωρ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 660. Apollod. 2, 2, 2. "Heyn. 508. ubi et * Εὐρυγαστὴρ, ad Paus. 381." Schæf. Mss. "Lato ventre, Euseb. P. E. 210." Wakef. Mss. * Κοιλογάστωρ, Æsch. Sept. c. Th. 502. κύτος, 1043. λύκος. "Philostr. 615." Wakef. Mss. * Κνογάστωρ, Anal. 1, 224. ubi Toup. * Κυτογάστωρ, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 254. "Jacobs. Anth. 7, 78." Schæf. Mss. * Λεπτόγαστρος, Hippocr. 332, 5

=1133. * Μεγαλογάστωρ, Schol. Æsch. Sept. c. Th. A 1043.] Μεσογάστωρ, Medio ventre incinctus, Hes. ET Ζωνογάστωρ, ap. Eund., quo illud μεσογάστωρ exp.: ab aliis tamen secus exp. esse tradens. " Ζω- " νογάστριες, Hesychio οἱ τὰς γαστέρας ζωννύμενοι: " si tamen non ζωνογάστορες scripsisse existimandus " est." * Ὀγάστωρ, Hesychio ὁμογάστωρ, Uterinus, " Eod. utero editus." [* Ὀγάστριος, Schol. Lycophr. 452. " Heyn. Hom. 8, 129. 598." Schæf. Mss. * Πιθογάστωρ, s. * Πιθόγαστρος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 660. Athen. 116.] Πλατυγάστωρ, ET Πλατυγάστηρ, Qui est lato ventre. Varro, Fur, qui vocatur ab aliis Fucus, ater est, lato ventre. Pro quibus Aristot. Ὁ δὲ φὼρ καλούμενος, μέλας ἐστὶ καὶ πλατυγάστωρ. [Πλατυγάστηρ est vox nihili, contra analogiam G. L. formata.] Προγάστωρ, Cui venter prominet, Cui pinguis aqualiculus propenso sesquipede extat, ut loquitur Pers. Ventriosus. [Gl. Ventrosus. " Athen. 2, 44." Schweigh. Mss. Schol. Aristoph. B. 202. 'A. 1001. Lucian. 161. 834. Strabo 4. p. 304. " Ruhnk. Orat. Gr. 74. ad Lucian. 1, 417." Schæf. Mss.] AT B Προγαστρίδιον, (τὸ,) Ventrale, Tegumentum ventris, affertur e Luciano [6, 273=2, 529. * Προγαστρίδιος, α, ον, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 556. Etym. M. ὅπλισις. * Πρόγαστρος, Gal. ap. Corai. in Hippocr. de Aëre s. 121. * Ταυρογάστωρ, Anal. 2, 224. " Jacobs. Anth. 9, 180. Brunck. Lectt. in Anal. 183." Schæf. Mss. * Ὑδρογάστωρ, Manetho 1, 155. " Ad Charit. 730." Schæf. Mss. * Φιλογάστωρ, unde * Φιλογαστορίδης, ὁ, Greg. Naz. Epist. 169. " Murator. Anecd. Gr. 207. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 439." Schæf. Mss.]

[* " Ἐγγάστριος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 125." Boissonad. Mss. Manetho 1, 189. Andreas Hierosolym. ap. Suicer. Thes.]

[* " Ἐπιγάστριος, Ventri deditus, Clem. Alex. 173." Wakef. Mss.] Ἐπιγάστριον, τὸ, q. d. Superventrale, Quod est a pectore ad pubem usque, Cam. Vel, inquit, ἐπιγάστριον, Pars supra umbilicum; ut ὑπογάστριον, Pars infra umbilicum. J. Poll. ἐπιγάστριον circum umbilicum nominat, impositum hepati et lieni; et quicquid infra umbilicum sit usque ad pu- C bem, ὑπογάστριον vocat: ἐπιγάστριον, ait Gorr., Tota ea caro, quæ ab imis costis ad pubem usque protenditur, quasi ἐπὶ τῇ γαστρὶ κειμένη, Quod ventri incumbat. Idem ἐπιγάστριον interpr. Abdomen, addens, e Celso, esse Partem humani corporis, quæ a coxis et pube sursum versus ad præcordia pervenit. Reprehenditque eos, qui ἐπιγάστριον esse putarunt eam tantum partem, quæ supra umbilicum est, quæque jecinori et lieni incumbit. [Gl. Ventrale. " Musgr. Iph. T. 298." Schæf. Mss.] AT Ὑπογάστριον, de quo et modo dictum fuit, et in Γαστὴρ quoque, q. d. Subventrale, Imus venter. A quibusdam redditur Pubes. Dicitur, ut ait J. Poll., Pars ea ventris, quæ ab umbilico ad pilosas usque genitalium partes pertingit. Alio nomine ἦτρον vocari Idem auctor est. Lat. Imus venter rectius fortasse dicetur quam Pubes, quo nom. peculiariter ἥβην appellant. Gorr. [Gl. Sumen, Abdomen. " Commode Abdomen interpretaberis. In cibo maxime laudatur θύννου ὑπογάστριον, Abdomen thynni, Athen. 302. Ha- D bes etiam DEMIN. ὑπογαστρίδιον, 113. ex Eubulo Comico." Schweigh. Mss. * " Ὑπογάστριος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 291. Nilus Narrat. 40. Ed. Paus. 1639." Boissonad. Mss. Phot. Bibl. 570. ἡδονή. Philo J. 1, 108. P. οἶστροι.: Andronicus de Pass. 755. πάθη. Ὑπογάστριον, Aristoph. Σ. 195. " Lucian. de Merc. cond. 485. Salmur." Seager. Mss. " Ad Lucian. 1, 684. Aristoph. Fr. 254. Mœr. 178. et n." Schæf. Mss.]

[* Περιγάστριον, τὸ, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 274.]

Ἐγγαστρίμαντις, [ὁ, ἡ, J. Poll. 2, 168. Schneider. Lex. v. Εὐρυκλῆς.] ET Ἐγγαστρίτης, vide Ἐγγαστρίμυθος, [Schneidero susp.]

Ἐγγαστρίμυθος, ὁ, ἡ, q. d. Ventriloquus, quæ interpr. ex Augustino et e Gratiani decretis affertur. Sic dicitur Qui in ventre dæmonem habet responsa interrogantibus dantem. Acta 16, 16. legitur, Παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, Ancillulam quandam, quæ habebat spiritum Pythonis; ubi annotat A Beza Gr. Interprr. aliquoties in Bibliis pro hoc spiritu dixisse ἐγγαστρίμυθον, quod ex obsessarum muliercularum ventre oracula soleret edere, et Hebræos videri non prorsus dissimili ratione אוב et אובות vocasse, quod earum ventres utris instar intumescerent. VV. LL. annotant ex iisd. Interprr. ἐγγαστρίμυθοι et γνῶσται pro Magis, et Hariolis, et Iis, qui Pythones in ventre habebant. Sic et ἐγγαστρίμυθος γυνή. Item, Μάντευσαί μοι ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ, pro Divina mihi in Pythone. Item ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοί, Magi et Harioli. Ἐγγαστρίμαντις et ἐγγαστρίμυθος, inquit Camer., Vaticinatrix, quæ Πύθων postea dicta fuit, ut illa evocatrix animæ Samuelis. Gal. tamen in exp. vocc. Hippocr. vult ap. eum ἐγγαστριμύθους appellari Qui clauso ore loquuntur, quod ventre loqui videantur. At Suid. non reddens hujus appellationis rationem, dicit duntaxat ἐγγαστρίμυθον esse, qui et ἐγγαστρίμαντις dicatur, quem, inquit, nunc quidam Pythonem vocant: Soph. autem nominavit στερνόμαντιν: Plato Euryclem, ab Eurycle tali vate; sed B εὐρυκλείτην s. εὐρυκλείτας pro εὐρυκλέα reponendum ap. illum arbitror. Quibus subjungit h. l. Aristoph. Σ. (1019.) Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι: ubi v. et Schol. Fuerunt denique, ut in VV. LL. habetur, qui ἐγγαστριμύθους dictos putarint ἀπὸ τῆς γάστρης, Vase quodam, e quo vaticinia caperentur. ET Ἐγγαστρίτης affertur pro eod. [Schleusner. Lex. in V. T. Schneider. Lex. v. Εὐρυκλῆς. " Fabric. B. G. 1, 318. Toup. Opusc. 2, 94. Brunck. Soph. 3, 529.: ubi et ἐγγαστρίμαντις: ad Lucian. 2, 345." Schæf. Mss.]

Ἐγγαστριμάχαιραν appellavit Hipponax ἐν παρῳδίᾳ Hippomedontem quendam vorantem οὐ κατὰ κόσμον, Camer. At Hes. ἐγγαστριμάχαιραν exp. τὴν ἐν γαστρὶ κατατέμνουσαν. [Athen. 698.]

Γάστρις, (ιος, ὁ, ἡ,) Gulosus, Lurco, Ventri deditus, Venter, ut ap. Lucill. Vivite ventres. Utitur Aristoph. O. [1604. Θ. 823. Ælian. H. A. 14, 26. πίθος. Athen. 160. " Alberti Peric. Cr. 73. ad Timæi C Lex. 183. Thom. M. 181. ad Diod. S. 2, 549. Heyn. Hom. 7, 483." Schæf. Mss. " Julian. 176. Philo J. 1, 261. Philostr. 252. Gulosus, Ælian. V. H. 53." Wakef. Mss.] || Γαστρίδες, quos infestant vermes dicti ἕλμινθες, Hes. Apud Suid. autem legitur sing. γάστρις hac signif. Γαστρίστερος, J. Poll. (2, 175.) e Plat. Comico. [* Ὀνόγαστρις, ὁ, Phrynichus Bekkeri 55. ἄνθρωπος.] HINC Γαστρίζω, Ventrem expleo, Ventrem saburro, Opipare et laute accipio. Lucian. (3, 307.) ἐχρῆν, ὦ Δρόση, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. [Gl. Sagino.] Unde Γαστρίζεσθαι, Ventrem suum saburrare, Helluari. Athen. 4. Δεῖ τὸν πρῶτον εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐρχόμενον ἐπὶ δεῖπνον, μὴ γαστρισόμενον εὐθὺς ἐπὶ τὸ συμπόσιον χωρεῖν. Sic Basil. Ἀλλ' οἴεσθε τὸν γαστριζόμενον καὶ καταυλούμενον καὶ ἐπὶ μαλακῆς κοίτης ῥέγκοντα, τοῦτον ἀξίως χαρᾶς διαζῆν. In Hippiatria dicitur et de equis γαστρίζειν, inquit Bud., pro Farragine distendere, i. e. γράστει. || In ventrem cædo, Aristoph. Σ. (1529.) et γαστρίζομαι, In ventrem cædor: Ἰ. (273.) ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι: D contra Phrynich., qui negat Att. hac in signif. dici. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 95. " Thom. M. 182. Kuster. Aristoph. 107. 109." Schæf. Mss. " Athen. 96. Med., Max. Tyr. 423. Lucian. 3, 26. Philostr. 160. 401." Wakef. Mss.] " Γαστρισμὸς, ὁ, Ventris " impletio, s. Ingluvies," [Lobeck. l. c. 331. Athen. 100. " Jacobs. Anth. 9, 457." Schæf. Mss. ET * Ἐγγαστρίζω, Phot. Amphilochiis c. 83.] Ὑπογαστρίζομαι, unde ὑπεγαστρίζετο quod J. Poll. exp. ὑπεχορτάζετο, [2, 168. Æsop. Fab. 248.]

[* Ἐγγαστρόω, Nicet. Metrop. ap. Suicer. Thes. " Fischer. Ind. Palæph. v. Ἔγκυος." Schæf. Mss. " Etym. M. Hes., ab * Ἔγγαστρος, Hes." Wakef. Mss. Imo ab ἔγγαστρος diceretur ἐγγαστρέω.]

Γάστρων, ωνος, ὁ, i. q. γάστρις, Gulosus, Lurco, etc. [Gl. Aqualiculus, " Athen. (97.) 125. 270." Schweigh. Mss. Aristoph. B. 202. " Toup. Opusc. 1, 98. Cattier. p. 39." Schæf. Mss.]

" Γάστριος, Gulosus, Ventri deditus, Qui lumbricis

" laborat, VV. LL.: sed sine ullo testimonio." Γάστριον, (τὸ,) Edulii quoddam genus e sesamo, Hes. Etym. [* Γαστρίον, Gl. Aqualiculus, Athen. 286. " Casaub. Athen. 1, 19. Bast Lettre 156." Schæf. Mss. Γαστρίδιον, τὸ, Parvus venter, [Gl. Uterculus.]

Γαστραία, (ἡ,) dicta γογγυλὶς, a Laced., teste Hes., i. e. Rapa, [a Schneidero non agnoscitur.] ET Γαστορὶς, Rapa, Crambe, Hes. [a Schneidero non agnoscitur.]

Γάστρη, ET Γάστρα, (ἡ,) Fundum vasis. Eust. γάστρην τρίποδος ap. Hom. exp. τὸν πυθμένα, alibi autem τὴν κοιλότητα. Athen. 60. de Cratere prægrandi loquens, Εἶχεν δὲ ἄνω ἀκρωτήρια, καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλῳ. Dicitur et de Navi γάστρα, J. Poll. et signif. ejus Fundum, i. e. Carinam: vel, ut alii vocare e Sallustio malunt, Alveum. || Γαστὴρ ET Γαστέριον esse genus Vasis quidam post Hermol. scripserunt. [Γάστρα, Paus. Lex. ap. Eust. 707, 33. " Musgr. Cycl. 502. Jacobs. Anth. 9, 506. Bast Lettre 156. Heyn. Hom. 7, 483. Γάστρη, 7, 162. Jacobs. Anth. 7, 78. 11, 278." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 106. Quint. Sm. 5, 382. Geop. 997." Wakef. Mss. * Γαστραφέτης, ὁ, Bito Mechan. vett. 113. cf. Heron. 126. " Tzetz. Chil. 11, 381. v. 617." Schæf. Mss. * Γαστρόπτης, ab ὀπτάω, J. Poll. 10, 105. Hes. * " (Γάστραινα s.) * Γαστρήνη, ἡ, Vas fictile, fundi latioris, Æneas Poliorc. 4." Seager. Mss. " Polyb. 3, 403. Venter, Schol. Nicandri Θ. 466." Wakef. Mss.]

ΓΕ, Quidem, Certe, Utique. Xen. K. Π. 1, (5, 2.) Ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, πάντων γε ἂν τῶν πέριξ ῥᾳδίως ἄρξειν. Sæpe autem vacat, præsertim aliis vocibus adjunctum, articulo autem ὃς frequentissime. Lucian. de Sacr. Καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾷν: et paulo post, Οἵ γε οὕτω ταπεινὸν κ. τ. λ. Sic Lat. Qui quidem nonnunquam pro Qui solo. Od. Υ. (245.) οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ, pro ἥδε solo. Sic οὐδέ γε pro οὐδὲ ap. Xen. et πάνυ γε pro πάνυ, item ἔγωγε pro ἐγώ. At εἴγε, ut Lat. Si quidem. || Γὲ, pro Saltem, sicut et Lat. Certe et Quidem certe hanc signif. interdum accipiunt, Dem. Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, Si non summam, saltem partem. Et γε δὴ ead. signif.; item γέ τοι, et γέ τοί που, necnon γε οὖν et γοῦν: quorum e Dem. et Xen. ac Plat. exempla vide ap. Bud. 904-5., ubi et de γοῦν posito pro γάρ. Verum sciendum est a nonnullis alicubi reddi Tamen, ubi alii vertant Saltem; Plut. Pericle, Εἰ καὶ τὰ πρῶτα μετὰ παιδιᾶς γέγραπται, τοσοῦτόν γ' ἱστορίας ἔνεστιν. Idem, Εἰ διὰ μηδὲν ἄλλο προσεκτέον ἐστὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὦσιν οἱ ἐχθροί: quod ex Erasmi interpr. ita redditur, Etiamsi nihil esset aliud, tamen vel ob idipsum cavendum esset sibi, ne tantum audeant inimici. Item γέ τοι, vel γέτοι conjunctim, pro Vero, vel Atqui, Bud. 905. At de γεμὴν vide in Μὴν, et de γέμεν in Μέν. Sciendum est autem γε sine accentu potius scribi. " Γὰ, Dor. pro γέ: ut Aristoph. " 'Α. (754.) ἐγώνγα, pro ἔγωγε, Ego quidem, Ego " equidem." [Γὲ conf. cum οἱ, Spitzner. de Versu Gr. Her.; cum κὲ, Schæf. ad Apoll. Rhod. T. 1. p. 307. Καὶ—γὲ, ad Dionys. H. de Comp. Verb. 291. γὲ δὴ, 264. γὲ οὖν, 271. γ' ἂν οὖν, 272.: Ὅτε γε, Quandoquidem, Plato 2, 8.: Καὶ μετ' ὅπλων γε δὴ, Thuc. 4, 78.: Xen. K. Π. 2, 1. Πλήθει γε οὐκ ὑπερβαλοίμεθ' ἄν: 3, 1, 22. Ἀλλ' ὅ γε σὸς πατὴρ πέπονθε μὲν οὐδοτιοῦν οὔπω κακὸν, φοβεῖταί γε μέντοι, μὴ πάντα πάθῃ, Tuus quidem pater: 4, 3, 21. Νὴ Δία, ἔφασαν οἱ ἄλλοι πάντες, καὶ ἡμᾶς γε: 7, 1, 6. Πάνυ γε, ἔφη, καὶ θαυμάζω γε—καὶ ἀπόγε τῆς ἡμετέρας: 2, 1, 3. Ναὶ μὰ Δία, καὶ πολλοί γε: 2, 2, 14. Καὶ δικαίως γε, cf. 1, 2, 2. 5, 2, 25. " Ὅς γε, Lucian. Quom. conscr. Hist. 674. Salmur. Καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἕξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὗ γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσιν." Seager. Mss.] " Ἐσγέπερ, Donec."

[" Γε, Valck. Phœn. p. 271. 554. Bergler. Alciphr. 120. Porson. in Toup. Emendd. 4, 440. 486

A ad Xen. Mem. 2, 2, 7. Wakef. Eum. 555. 697. Brunck. Aristoph. 1, 5. 7. 35. Boissonad. Philostr. 384. 438. 439. Markl. Suppl. 109. 151. 161. 766. 822. 842. 1044. 1178. (p. 249.); Iph. p. 62. 93. 103. 134. 137. Musgr. Iph. A. 664. Markl. Iph. p. 380. (Troad. 72.) Wakef. Ion. 1465.; Herc. F. 496. 633. 871. 1205. 1214. 1305. 1319.; Alc. 41.; Trach. 279. 333. 337. 536. 554. 614. 801.; Phil. 304. 468. 600. 1225. Phrynich. Ecl. 35. Jacobs. Anth. 8, 398. Brunck. Apoll. R. 214. Thom. M. 195. Brunck. El. 1424., Med. 1395. Certe, Saltem, Valck. Phœn. p. 209. Zeun. ad Xen. K. Π. 178. Wessel. Herod. 234. Brunck. Med. 122. Etiam, Porson. Hec. p. xxxvii. xlvii. Ed. 2. Erfurdt. ad Antig. p. 306. Redundans, Scheller. Præf. ad Ælian. xxiii. Epigr. adesp. 134. 146. Pro γὰρ, γοῦν, Markl. Iph. A. p. 66. Wakef. Herc. F. 75. T. H. ad Aristoph. Π. 375. I. q. γὰρ, præcedentia confirmans, Brunck. ad Œd. T. 78., Œd. C. 247. Conf. cum τε, Wolf. Præf. ad Od. p. vi. Ed. 2. Valck. Phœn. p. 271.
B Wyttenb. ad Plut. 1, 630. Conf. cum δὲ, ibid. 880. 940. Valck. Callim. 20. Musgr. Cycl. 636. Brunck. Med. 1351., Andr. 247. Musgr. Ion. 1293., Wakef. 1630., Herc. F. 75. 633. 1407. 1412., Alc. 1031., Trach. 337. 536. 720. 739. 809., Eum. 153. 197. 361. 534. 687. Heindorf. ad Plat. Gorg. 170. Γε, τε, δὲ conf., Brunck. ad Eur. Med. 122. 1351., Andr. 24. Γε et γὰρ conf., ad Xen. Mem. 3, 14, 5. Γε et σε conf., Wakef. Herc. F. 183. Brunck. Aristoph. 2, 33. Γ' et χ' conf., Brunck. Aristoph. 2, 161. Γε ad metrum fulciendum adhibitum, Valck. Phœn. p. 580. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1, xx. 176. Toup. Emendd. 4, 465. Wakef. S. C. 1, 92. Brunck. Bacch. 641. Quo loco ponendum, Valck. Adoniaz. p. 381. Wakef. Ion. 688. Porson. Hec. p. lii. Ed. 2. De sede particulæ γε in verss. Iamb. et Troch., Porson. Hec. p. xvi. Ed. 2. Γε iteratum, Valck. Phœn. p. 209. Wessel. Herod. 209. Soph. Œd. C. 387. (cf. Brunck. ad Plut. 168.) Brunck. Antig. 747. Eur. Androm. 917. Wakef. Herc. F. 1252.
C Brunck. Aristoph. 1, 244. 2, 213. 222. Porson. Med. p. 66. Heyn. Hom. 5, 52. Lobeck. Aj. p. 303. Schneider. ad Xen. Œc. 4. Post ὃς et ὅστις, Boissonad. Philostr. 349. Post præp., Lucian. 1, 758. Seq. diphthongo elisionis expers, T. H. ad Aristoph. Π. p. 110. Porson. ad Hec. 604. ubi vide in Ed. 2.: —' Sæpissime hæ tres particulæ, γε μέν τοι, in Soph. et Eur. junctæ occurrunt; γέ τοί τι nunquam;' Eur. Med. 94. 537.: Brunck. Œd. T. 1415.:— ' Particulam γε inserere amant Attici poëtæ ante ε post syllabam longam in ν desinentem.' Librarii sæpe male addunt hanc particulam, sæpe omittunt, Porson. Phœn. 1366. Brunck. Aristoph. 1, 273. 2, 103. Porson. Hec. p. 74. Ed. 2.:—' Sæpissime hæc particula excidit, nusquam sæpius, quam post οὗτος et ὅδε.' Γε δὴ, Valck. Diatr. 120. Γε μὴν, Jacobs. Exerc. 2, 32. Γε μὲν, Theocr. 22, 59. Hesiod. Θ. 363. Valck. ad Theocr. p. 254. Γε μὲν, γε μὴν, ad Herod. 615. Μέν γε, ad 621. Γέ τοι, Valck. Phœn. p. 277., Diatr. 77. 84. 152. Porson. Phœn. 742.
D Aristoph. Π. 1041. Schol. ad 147. 424. Γε, τε, Boissonad. Philostr. 319. 355. 374. 439. 446. Heindorf. ad Plat. Gorg. 217., ad Theæt. 324. Boëckh. in Min. 168. Σύγε, Tu quidem profecto, Valck. Callim. 20. Γε ἔγωγε, Dawes. 492. Τό γ', Markl. Iph. p. 95. Musgr. 674. Εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τοῦτό γε, Toup. ad Longin. 397." Schæf. Mss. " Γε nectunt pronominibus passim, Opp. 'Α. 2, 405. 425. Γε μὴν, Dionys. P. 423. Ælian. H. A. 195. Xen. Ages. 2. Apoll. R. 2, 248. 3, 641. Γε μὴν—δὲ, Ælian. V. H. 232. Γε μὲν, Opp. 'Α. 2, 581. 3, 207. 4, 561. Apoll. R. 1, 353. 924. Dionys. P. 650. Saltem, Manetho 3, 308. Apoll. R. 1, 203. Γέ τε, Soph. Aj. 534." Wakef. Mss.]

" Γοῦν, pro γὲ οὖν dicitur: non tamen utrique simul signif. ubique retinet, sed modo pro γε solo, modo pro οὖν solo ponitur. Aliquando igitur signif. Certe, Quidem, vel conjunctim Certe quidem, Equidem. Soph. (Aj. 527.) Καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem,

" s. A me quidem certe, A me equidem. Sic
" Lucian. Γέλωτα ἐμοί γοῦν παρέχουσι. Alia hu-
" jus signif. exempla vide ap. Bud. Comm. 905.
" || Quippe, Siquidem: cujus exemplum habes ibid.
" ap. Eund.: cui simile et hoc, Πρώην γοῦν ἄκλη-
" τος ἧκον, Quippe qui non accersitus venerim, s.
" Ut qui non vocatus venerim. Nisi malis ibi in-
" terpr. Nam, Enim: nam et pro γὰρ interdum po-
" nitur, sicut γε, ut idem Bud. ibid. docet, exemplo
" e Xen. allato: atque adeo idem propemodum si-
" gnif. Siquidem, et Quippe quod, Nam. || Inter-
" dum pro γε δὴ ponitur, s. ἀλλά γε, h. e. Saltem.
" Dem. Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάν-
" θρωπον, Saltem nomen. Ita Bud. ibid., afferens et
" aliud exemplum e Gal., et μειωτικὴν particulam
" hanc appellans in hac signif. || Habet et vim de-
" finitivam et circumscribentem sicut Duntaxat.
" Gal. in 1 Methodi, Τὰ γοῦν ἁπλᾶ, Duntaxat sim-
" plicia. Bud. ibid. || Etiam, Quoque. Dem. Παρὰ
" δ' ὑμῖν ἃ ἂν λάβῃ τις, ἔχειν ὑπῆρξεν τὸν γοῦν ἄλλον
" χρόνον, Alio quoque tempore, Alio etiam tempore:
" vel etiam, Et quidem Alio tempore: i. e. καὶ δὴ
" τὸν ἄλλον χρόνον. Lucian. Ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ
" προσλαλεῖν οἴονται, Aliqui etiam, Quin et non-
" nulli. Idem, Ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, Vi-
" deris denique. Bud. ibid. || Nonnunquam signif.
" οὖν, Igitur, Itaque, Idcirco. Plut. λέγεται γοῦν,
" Fertur itaque. Idem, ταῦτα γοῦν, Hæc igitur.
" Hes. quoque γοῦν exp. τοίνυν. || At εἰ γοῦν, exp.
" Alioqui si." [" Orig. Ecl. in Luc. 104." Routh.
Mss. " Ad Xen. Œc. 7, 19. Fischer. ad Palæph.
169. et Ind. Abresch. Lectt. Arist. 126. T. H. ad Lu-
cian. 1, 210. 286. ad Lucian. 1, 401. Brunck. Ari-
stoph. 1, 44. Thom. M. 195. et Add. Certe, Quidem,
ad Lucian. 1, 490. Saltem, Valck. Phœn. p. 491.
Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 57. I. q. γὰρ, Boissonad.
Philostr. 321. ad Xen. Mem. 3, 1, 10. 3, 3, 7. Œc.
1, 2. Conf. c. γὰρ, νῦν, T. H. ad Plutum p. 63. ad
Diod. S. 2, 532. 561. Boissonad. Philostr. 647. 657.
Heindorf. ad Plat. Gorg. 251. Conf. cum δ' οὖν,
Brunck. Aristoph. 2, 102. Boissonad. Philostr. 409.
Post sententiam injectam, ad Lucian. 1, 323. 434.
Γοῦν, δ' οὖν, Brunck. Trach. 1159. Γοῦν, γ' οὖν, Ari-
stoph. 1, 63. Heyn. Hom. 7, 143. Γοῦν, οὖν, Boisso-
nad. Philostr. 311. 321. Γῶν, γ' ὦν, Brunck. Ari-
stoph. 1, 15. Γοῦν—γε, Heyn. Hom. 5, 47. Il. 16, 30.
Μή τι γ., Abresch. Æsch. 2, 61." Schæf. Mss. " Sal-
tem, Theod. 4, 321. Ælian. H. A. 45." Wakef. Mss.]
" Ἤγουν, Sive, ἤτοι, Hes. Item, Videlicet: nec-
" non Id est: ut Suid. quoque annotat ἤγουν et
" εἴτουν esse ἐπιῤῥήματα διασαφητικά. Tale ap.
" Gramm. est, Κήδομαι, ἤγουν φροντίζω. Eust.
" quoque tradit posteros Homeri τὸ Ἠτοι * χυδαϊστὶ
" μὲν ἑρμηνευτικὸν οἴεσθαι σύνδεσμον, καθὰ καὶ τὸ
" Ἤγουν καὶ Εἴτουν: ap. ipsum vero Hom. particu-
" las eas ἀκριβῶς διαζευγνύειν τὰ νοήματα." [" Fi-
scher. ad Palæph. 67. D. R. ad Longin. 252. Thom.
M. 426. 545. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 210. Id
est, ap. Scholl. Gr., Jacobs. Anth. 8, 23. Hoc est,
Toup. Opusc. 1, 164. 257. Conf. c. ἤτοι, Thom. M.
Add. ad 244. 487. 545." Schæf. Mss.]

" ΓΕΓΩΝΑ, præt. med. τοῦ γνώω, metathesin ha-
" bens pro γέγνωα: signif. autem illud γνώω, licet
" inusitatum sit, * γνωστῶς βοῶ, s. ἐξάκουστον βοῶ,
" Eust. i. e. Ita clamo s. vociferor, ut intelligar, s.
" ut audiatur et intelligatur clamor ille meus: ideo-
" que Clare vociferor. Il. Ω. (703.) Κώκυσέν τ' ἄρ'
" ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ. Idem dicit γέ-
" γωνε βοήσας, pro ἐξάκουστος ἐγένετο s. ἠκούσθη: ut
" Od. E. (400.) Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέ-
" γωνε βοήσας: Z. (294.) Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον
" τε γέγωνε βοήσας, Tanto ab urbe spatio, quanto
" vox ejus vociferantis exaudiri potest. Utitur Idem
" particip. γεγωνώς: ut Il. (Λ. 275.) Ἤυσεν δὲ δια-
" πρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς. Porro ut e κέκληγα fit
" κεκλήγω, ita ET Γεγώνω ex hoc γέγωνα, præt.
" med. in præsens transeunte. Affert enim Eust. e
" Soph. τί γεγώνω; qui et in Phil. (238.) p. 385.
" dicit, Γέγωνέ μοι πᾶν τοὔθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, pro

A " εἰπέ μοι. Dicitur vero ETIAM Γεγωνέω, eod. pror-
" sus signif. quo γεγώνω. Od. M. (370.) Οἰμώξας
" δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν: Ion. pro ἐγε-
" γώνουν s. ἐγεγώνεον. Et Il. X. (34.) μέγα δ' οἰμώ-
" ξας ἐγεγώνει: Et M. (337.) ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώ-
" σαντι γεγωνεῖν. Sic in Epigr. γεγωνεῖ σε φθίσθαι.
" At Eur. (Hipp. 586.) γεγωνῶ ὄπα. Rursum Hom.
" γεγωνέμεν dicit, Ion. s. Dor. pro γεγωνεῖν s. γε-
" γώνειν. Il. Θ. (223.) γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε, i. e.
" ἐξάκουστον βοᾶν, Eust. Verum et Xen. usus est,
" licet ποιητικωτέρως: K. p. 576. Ἐὰν δ' ἐς τὰς ἄρκυς
" ἐμπίπτῃ, ὁ ἀρκύωρος γεγωνείτω, Vociferetur, Cla-
" mitet, s. Alta voce significet. Thuc. vero VERBO
" Γεγωνίσκω utitur, derivato inde et eand. retinente
" signif.: 7, (76.) p. 260. Βουλόμενος ἐπιπλεῖστον
" γεγωνίσκων ὠφελεῖν: de Nicia, qui in præsenti
" calamitate milites ἐθάρσυνέ τε καὶ παρεμυθεῖτο βοῇ
" χρώμενος ἐντονωτέρᾳ. A priore autem γεγωνέω est
" VERBALE Γεγώνησις, ἡ, Vociferatio, Altus clamor,
" Plut. Reperitur vero ET Γεγωνὸς, ὁ, (ἡ,) pro Alto
B " clamore enuntiatus s. Clarus, Ita pronuntiatus, ut
" audiri et intelligi possit: ut γεγωνὸς λόγος, Philo:
" qui et τρανὴς dicitur et προφορικός. Itidemque
" Hes. γεγωνὸν exp. μεγαλόφωνον, ἐξάκουστον: ut
" γεγωνεῖν quoque ἐξάκουστον φωνεῖν et * μεγαλοφω-
" νεῖν. At Γεγωναὶ, Eid. sunt αἱ ὁμιλίαι. ITEM
" Γεγωνοκώμη, Quæ suis vociferationibus vicum im-
" plet. Suidæ enim γεγωνοκῶμαι sunt γυναῖκες αἱ
" τὰς κώμας ἐμπιπλῶσαι * βοήσεων. Itidemque Eust.
" (909.) et Etymologo. Hesychio autem, γεγωνο-
" κώμη est ἡ μέγα κεκραγυῖα." [Gl. Γεγωνός· Audi-
bilis. Γεγωνέω· Clamo, Audibilis fio. Eur. Or. 1224.
γέγωνέ τ' εἰς δόμους, Ἦ σανίδα παίσασ', ἢ λόγους πέμ-
ψασ' ἔσω. Corai. ad Plut. Flamin. 465.: * Γεγωνάω,
Æsch. Sept. c. Th. 445. Schneidero susp. Γεγωνὸς,
Meleager 123. Dionys. H. 1, 505. Philostr. V. A. 5,
9. Lucian. 2, 702. Ælian. V. H. 2, 44. " Clem. Alex.
Pæd. 203. Orig. in Matth. 2, 6." Routh. Mss. " Βοὴν
ἵστησι γεγωνὸν, Antiph. ap. Athen. 450." Strong.
Mss. Γέγωνον et γεγωνὸν, Lobeck. ad Phrynich.
C Ecl. 120. * " Γεγωνότερον ἐφθέγγετο, Athen. 622."
Schweigh. Mss. Etym. M. * " Γεγωνοτέρως, Euseb.
V. C. 3, 28." Boissonad. Mss. Γεγωνίσκω, Æsch. Pr.
628. Eur. El. 808. Dio Cass. 817. 825. * Γεγωνητέον,
Pind. Ὀ. 2, 10. " Γεγώνω, Brunck. ad Æsch. S. c.
Th. 445. ad Il. Ξ. 469. Brunck. Œd. C. 214. Ber-
gler. Alciphr. 282. Γεγωνέω, Meurs. ad Apoll. Dysc.
47. Teuch., Brunck. ad Æsch. l. c. Heringa Obs.
64. Valck. Hippol. p. 228. Musgr. 586. ad Mœr.
114. Wolf. Proll. Hom. 208. Boissonad. Philostr.
378. Heyn. Hom. 5, 456. 6, 334. 611. Plato Hipp.
p. 153. De constr., Wolf. l. c. 34. Γεγωνίσκω, Mœr.
114. et n.; Heringa Obs. 64. Wakef. S. C. 2, 76.
Jacobs. Animadv. 53. Γεγωνὸς, Koen. ad Greg. Cor.
234. Bergler. Alciphr. 382. ad Charit. 410. Jacobs.
Anth. 6, 137. Antip. Th. 30. Boissonad. Philostr.
377. Dionys. H. 3, 1640. et n." Schæf. Mss. " Γε-
γώνω, Æsch. Pr. 193. 783. Γεγωνὼς, Schol. Pind. Π.
4, 1. Γεγωνὸς, Eur. El. 814. Γεγωνοκώμη, Eust. Il.
870, 47. 50." Wakef. Mss.] " Ἀντιγεγωνέω, Re-
D " clamo, ἀντιαχέω: unde aor. 2. vel præt. med. ἀν-
" τιγέγωνε, Reclamavit, Epigr." [" Toup. Opusc.
2, 207. Jacobs. Anth. 12, 132." Schæf. Mss.] " Ἐγ-
" γεγωνὼς, Hesychio βοήσας, Vociferatus." [* " Πε-
ριγεγωνὼς, Sonorus, Diog. L. 5, 65." Wakef. Mss.]

ΓΕΛΑΩ, άσω, et άσομαι. Rideo. Od. Σ. (110.) οἱ
δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Et ἡδὺ γέλασσαν,
Il. B. (270.): Λ. (378.) ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας.
Huic autem τῷ ἡδὺ γελᾷν opp. puto γελᾷν χείλεσι
ap. eund. Poëtam, quod est eorum, qui Sardonium
risum imitantur. At δακρυόεν γελᾷν vide in Δακρυόεις.
Dicit autem Hom. et γελᾷν ἐπί τινι cum dat. pers.,
ut Il. B. (270.) Ψ. (784.) pro Ridere de aliquo, i. e.
de alicujus facto vel dicto. Soph. autem Aj. (79.)
dicit εἰς ἐχθροὺς γελᾷν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, De inimicis,
i. e. de infortuniis inimicorum. Quod alii interpr.
Ridere inimicos, i. e. Irridere. Apud Eund. (Aj.
1042.) κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς γελᾷν vertitur Ridere ob
mala aliena, Insultare malis. Utuntur autem τῷ γε-

λᾷν et prosæ scriptt. variis modis. Xen. K. Π. 1, (4, 4.) Αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ μάλιστα ἐγέλα. Lucian. τί γελᾷς; Quid rides? Apud Eund. de Hist. scr. cum illo ἡδὺ, Μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται. Apud Eund. ἐγέλασα sine adjectione, certa quadam loquendi forma dicitur pro Risum mihi cies, vel Ridiculum est quod dicis: ut, Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὤν; Ita Bud. Cum ἐπὶ autem juncto dat. interdum pers., interdum rei: ut, Γελῶ ἐπί σοι, Xen. Œc. Sic Lucian. (2, 904.) Τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. Cum dat. rei, Aristoph. Π. (799.) ἐπὶ τούτοις ἀναγκάζειν γελᾷν. Lat. potius dicunt Rideo de hac re, quam Rideo de te; licet dixerit Cic., Qui risus hominum de te erat? At Gall. Je me ris de cela, et je me ris de celui-là. || Γελῶ cum acc. Rideo, Irrideo. Naz. Γελῶ σου καὶ τὰς προαριθμήσεις. Et pass. cum gen., sed sub. ἕνεκα, pro Irrideri, Γελασθείην τῆς * συναριθμήσεως. || Ex Eur. (Iph. T. 276.) affertur γελᾷν εὐχαῖς pro Arridere. Sed ap. Aristoph. N. (560.) ὅστις τούτοισι γελᾷ non tam est Qui his arridet, quam Cui hæc arrident: est enim τούτοισι γελᾷ pro His oblectatur, His gaudet. || Γελᾷν de inanimatis etiam dicunt poëtæ pro Splendere, Nitere, Renidere, Floridum esse. Vide Hes. et Eust. Horatius itidem dixit Domum ridere argento, sicut et Aureum lacunar renidere. " Γελόων, Ion. pro γελῶν, ut ὁρόων et similia, " poëtis inprimis familiaria." " Γελαῖν, Æol. pro " γελᾷν, Ridere." [Theocr. 7, 156. 20, 1. ad Apoll. Rh. T. 1. p. 384. Ed. Schæf. " Aristoph. 'I. 696. Ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις, Rideo fumos tuæ jactantiæ." Seager. Mss. " Eldik. Suspic. p. 6. Wakef. Eum. 563. Jacobs. Anth. 6, 299. 8, 376. Markl. Iph. p. 128. Irrideo, Brunck. Phil. 1125. Musgr. Bacch. 840. Med. 1362. Brunck. Aristoph. 2, 232. In lingua vetusta Splendeo, ad Herod. 360. 404. Wessel. Diss. Herod. 165. Mitsch. H. in Cer. 114. Wakef. S. C. 3, 73. Proprie Niteo, ad Phalar. 308. Heiter aussehen, Glänzen, Heyn. Hom. 7, 685. De usu poëtico h. v., vide Wolf. ad Hesiod. 68. Heyn. 145. De mari, Bergler. Alciphr. 274. Jacobs. Anth. 12, 481. De terra, Ilgen. Hymn. 227. Brunck. Apoll. R. 179. De fut., Lucian. 1, 539. 2, 15. 3, 189. Heindorf. ad Plat. Phædr. 268. Hipp. 144. Γελάξω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 108. 123. ad Röv. 61. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. De constr., Abresch. Lectt. Arist. 86. 98. 314. Bergler. Alciphr. 210. ad Lucian. 1, 238. 257. Wyttenb. Select. 379. Cum gen., Wakef. Phil. 1125. Jacobs. Animadv. 218. Antistius 2. Cum dat., Iph. T. 276. Troad. 406. Wakef. Phil. 1125. Brunck. Aristoph. 3, 27. Kuster. 111. Cum accus., Heindorf. ad Plat. Gorg. 92. Γελᾷν ἐπί τι, Zeun. ad Xen. K. Π. 176. πρός τινα, καθ' αὐτὸν, ad Charit. 283. Γ. ὀδμῇ, Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. xii. et p. 7. ubi et de γ. ὀπί. Γ. ἀχρεῖον, Clark. ad Il. B. 269. ἡδὺ, Villois. ad Long. 200. Heyn. Hom. 6, 185. Ἐγέλασα, Lucian. Dial. 74. Γελάσειας, Valck. Phœn. p. 30. Γελάσσῃς, Agathias 62. et Jacobs. Γελόων, Epigr. adesp. 518." Schæf. Mss. " Cum dat. pers., Aristoph. B. 696.: Γ. πλατὺ, Cyrill. 225. Pass., cum ἐκ, Eur. (Med. 797.)" Wakef. Mss. * Γελοίωντες pro γελόωντες, Od. Υ. 390. γελῴων pro γελόων, 347. ubi al. γελώωντες et γελώων, sic ἡβώων pro ἡβάων, et sic T. 110.]

[* Γέλαιμι, γέλαις, γέλαι, Æol. pro γελάω, Herodian. in Horto Adon. 206.]

[* Γελάζω, άξω, Eust. Etym. M. " Valck. ad Röv. 61." Schæf. Mss. Vide in Γελάω.]

" Γελασείω, Ridere cupio s. gestio, verbum ἐφετι-" κὸν," [Plato Phæd. 1, 64. " Cf. Bergler. Alciphr. 1, 13. n. 13." Boissonad. Mss. Vide Ἀγορασείω. " Potter. ad Clem. 13. Bergler. Alciphr. 56. Wyttenb. Ep. Cr. 41. Valck. Phœn. p. 412. Thom. M. 90. Pierson. ad Mœr. 14." Schæf. Mss. " Eunap. 24." Wakef. Mss.]

[* Γελάσκω, i. q. γελάω, Anal. 3, 287. " Epigr. adesp. 643." Schæf. Mss.]

Γέλασμα, τὸ, Risus. Apud Æsch. metaph. Pr. (90.) ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα: ubi v. Schol. Simili metaph. Plut. (9, 752.) Καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν, Turn. interpr. Renident. Hanc metaph.
A imitatus est et quidam Lat. Poëta. [" Jacobs. Anth. 8, 377." Schæf. Mss.]

[* Γέλασις, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 352.]

Γελάσιμος, ὁ, ἡ, Ridiculus, Risu dignus. Lucian. (1, 7.) Γελάσιμα ἦν πάντα καὶ μειρακιώδη. Phrynich. tamen in VV. LL. scribit Att. γελοῖον, non γελάσιμον dicere. [Lobeck. l. c. 227.: Parasiti nom., Plaut. Stich. 1, 3, 20. 4, 2, 50. nolo e Gelasimo mihi te catagelasimum. " Toup. Opusc. 2, 211." Schæf. Mss.]

Γελασῖνος, ὁ, Risor, et q. d. Risitator, Qui velut quandam ridendi artem factitat. Sic autem interpr. in ea signif., in qua de Democrito dicitur. || Γελασῖνοι dicti sunt et Dentes qui in risu nudantur, quasi renidentes, ὅτι γυμνοῦνται γελώντων, inquit J. Poll. (2, 91.) Γελασῖνοι, Rugæ et velut sulculi, qui a ridentibus in ore fiunt. Unde Martial. Nec grata est facies, cui gelasinus abest. " Apud Hes. legitur etiam " Γελασηνὸς, in Γαγγαλίδες et Γαγγίας." [cf. Γαλαθηνὸς,—ινός. Alciphro Ep. 39. cf. Lucian. 5, 271.
B Τῶν τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων τύπων γέλως. Ælian. V. H. 4, 20.: * Γελασίνη, Anaxandrides Bekkeri Anecd. 1, 87. " Γελάσινος, (sic,) Jacobs. Anth. 10, 151. Γελασῖνος, Pierson. Veris. 93. Toup. Opusc. 2, 69. 99. Bergler. Alciphr. 191. Toup. Emendd. 2, 504." Schæf. Mss.]

[* Γελάσιος, ὁ, ἡ, Anal. 1, 156. " Athen. 694." Kall. Mss.]

[* " Γελαστέον, Clem. Alex. 167." Kall. Mss. " D. R. ad Longin. 244." Schæf. Mss.]

Γελαστὸς, (ἡ, ὸν,) Risu dignus; ut ἔργα, Od. Θ. 307. [" Wolf. Præf. ad Hom. Od. p. vi. Ed. 2." Schæf. Mss.] Contr. Ἀγέλαστος, Risu minime dignus, sed indignatione, Suid. || Act. sæpe sumitur pro Risus expers; ut ἀγέλαστον διαμείναντα et γελάσαντα, Athen. 14. opp. Sic appellati fuerunt ἀγέλαστοι, ut Qui nunquam risissent, Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Aristoxenus. Utitur Lucilius h. v. ap. Cic. de Fin. 5. Et ἀγέλαστος Petra, cui insedit lacrymans Ceres, dum filiam quæreret: de
C qua lege Hes. et Suid. ac Schol. Aristoph. [Gl. Inricus, Irrisibilis, Rudis. " Huschk. Anal. 199. Jacobs. Anth. 8, 305. Wolf. Præf. ad Od. p. vi. Ed. 2. Ruhnk. H. in Cer. 99. 200. Mitsch. 144." Schæf. Mss.] Hinc Ἀγελαστὶ, Sine risu, Citra risum. Plato Euthyd. (271. Bas. 1.) " Dicitur et Ἀγελαστεί: pro " quo perperam ap. Hes. ἀγελαστοὶ, quod exp. ἄνευ " τοῦ γελάσαι." [Ἀγελαστὶ, Lucian. 260. Ἀγελαστεὶ, Athen. 6, 17. Plut. 8, 900. " Herodian. Epimer. 257." Boissonad. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 228." Schæf. Mss.] Et Ἀγελαστία, Risus abstinentia. Vel, q. d. Carentia risus. Item Ἀγελαστέω, Non rideo, Risus expers dego, Risu abstineo. Heracl. Epist. Sciendum est autem Eust. γελαστὸς et ἀγέλαστος ab inus. th. γελάζω deducere, quæ deductio et in ceteris ejusd. formæ derivatis valet.

Γελαστὴς, ὁ, Risor, vel Irrisor, ὁ ἐπιγελῶν, Suid. [Soph. Œd. T. 1436. " Valck. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss.]

Γελαστὺς, ύος, ἡ, Risus. Callim. H. in Del. (324.)
D Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν: ubi inversam puto particulam καὶ, ut sit παίγνια καὶ γελαστὺν Ἀπόλλωνι κουρίζοντι. [" Cattier. p. 29. Ruhnk. Ep. Cr. 132. Heringa Obs. 211. Valck. Herod. 42. ad Callim. 1, 205." Schæf. Mss.]

Γελαστικὸς, ἡ, ὸν, Ridendi facultate præditus, q. d. Risibilis, act. signif. Sic homo dicitur esse ζῶον γελαστικὸν apud Sextum Emp. et Porphyr. [Ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 126. Clem. Alex. Str. 8. p. 926. 927. " Ad Charit. 678." Schæf. Mss. * Γελαστικῶς, Suid. v. Γελασείοντα, 1, 470. " Pierson. ad Mœr. 15. * Παγγέλαστος, Toup. Opusc. 2, 205." Schæf. Mss.]

¶ Γέλως, ωτος, ὁ, Risus: et γέλως, ω, unde accus. γέλων, ap. Hom.; sed et dat. γέλῳ ἔκθανον, Od. Σ. (99.) Præ risu mortui sunt: ut hyperbole Gall. Mourir de rire. Alii autem volunt γέλω per apoc. esse a γέλωτι. Θ. (326.) Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Alibi autem ὦρτο γέλως, pro quo in prosa dicitur γέλως ἐγένετο. Et Od. Σ. τεύχειν γέ-

λωτα, Risum alicui movere, Risum præbere. Dicit et *γέλωτα παρέχειν καὶ εὐφροσύνην*: unde hausit Xen. *γέλωτι εὐφραίνεσθαι*. Soph. autem (Aj. 382.) *γέλωτα ἄγειν* pro Ridere. Est porro in prosa usitatissimum illud *γέλωτα παρέχειν*, pro Risum movere, Risum præbere. Xen. K. Π. 8, (4, 10.) *Ὅτι δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν*. Sic Lucian. Dicitur etiam, sed rarius, *γέλωτα κινῶ*, quod ad verbum respondet Latino Risum moveo. Item *γέλωτα παρασκευάζω*, Plato. Necnon *γέλωτα ποιῶ*, Idem. Sed Xen. K. Π. 2, (2, 8.) paulo aliter dixit, *Γέλωτα πειρᾷ ποιεῖν ἐμοῦ*. Sed et eum, de quo rident, s. quem irrident, et derisui ac ludibrio habent, dicunt *γέλωτα ποιεῖσθαι*, sed frequentius *τίθεσθαι*. Herod. *Γέλωτά με ἔθεν*. Sic *Γέλωτα τίθημι τὴν σωφροσύνην*. Dicitur et *ἐν γέλωτι τίθεσθαι*, interdum vero *ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ*. Et *εἰς γέλωτα τρέπω*, ad verbum In risum verto: Thuc. 6. *Ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα*. Pro eod. autem in VV. LL. legitur *εἰς γέλωτα φέρω*. Apud Xen. K. Π. 2. *γέλωτα μηχανᾶσθαι*, est Arte aliqua risum elicere, q. d. Risum moliri. At *κατέχειν γέλωτα* Xen., quod est ad verbum Risum continere. Aristoph. autem (B. 45.) *γέλωτα ἀποσοβῆσαι* pro Risum compescere, dixit: ad verbum Risum abigere: *γέλωτα καταντλῆσαί τινος* vide in Καταντλέω. Dem. (47.) minus usitata loquendi formula dixit, *Ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι*: ut si Gall. dicamus, C'est pour rire, vel, C'est une moquerie, comme nous manions les affaires. || *Γέλως Σαρδόνιος*, Risus Sardonius, vide ap. Erasm. Proverb. At *Γέλως πλατὺς*, Synesio Risus effusus. || *Γέλως* transfertur etiam ad maris serenitatem: de qua metaph. lege Eust. " *Γέλων*, Æol. pro *γέλωτα*, " et Att. interdum," [Spitzner. de Versu Gr. Her. 167. ubi et de Ion. *γέλω*, cf. ad Apoll. Rh. T. 1. p. 408. Ed. Schæf. *Γέλως πλατὺς, πολὺς*, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 471. * *Γέλος, ὁ*, i. q. *γέλως*, Od. Υ. 346. Spitzner. l. c. " Res risu et contemtu digna, Dem. 185. 435. 447. 602." Seager. Mss. " *Γέλως*, Heindorf. ad Plat. Theæt. 362. ad Diod. S. 1, 434. Eur. Ion. 540. Wakef. 1191., Trach. 888. Jacobs. Anth. 6, 386. 9, 309. Heyn. Hom. 4, 162. ad Mœr. 406. Anton. Lib. 212. Verh., Valck. ad Chrys. 20. ad Herod. 468. Γ. *πλατὺς, πολὺς*, Herodian. 276. et n.; Thom. M. 718. *Αἰάντειος*, Lobeck. Aj. p. 266. De accus. *γέλωτα, γέλων*, Fischer. ad Palæph. 127. et Ind. Mœr. 108. et n., ubi et de accus. *γέλον*, Brunck. Apoll. R. 203. Lobeck. Aj. p. 281. *Γέλωτα παρέχειν τινὶ*, Alciphro 168. *Γέλωτα ποιεῖσθαί τινα*, Longus p. 131. Vill., Bast Lettre 118. *Γέλωτα τίθεσθαί τινα*, ad Herod. 603. Schol. Œd. C. 1375. *Ἐπὶ γέλωτι*, ad Herod. 729. Composita e γ., Lobeck. Aj. p. 271. *Γέλος*, Heyn. Hom. 4, 162. Koen. ad Greg. Cor. 286." Schæf. Mss. " *Γέλως τινὸς*, In aliquem, Plut. 1, 63. Plur., Simplic. 124." Wakef. Mss.]

" **Γελωτῖνος**, Hesychio *καταγέλαστος*."

Γελωτοποιὸς, ὁ, q. d. Risus artifex, Qui risum ciet, Qui facit aut dicit, quibus risum eliciat; ut Philippus *γελωτοποιὸς* in Xen. 4. et Athen. *γελωτοποιὸς* * *Μανδρογένης*, qui a Bud. exp. Scurra. Idem *γελωτοποιὸς* reddit Festivum acroama, e Cic. [Gl. Scurra, Ridiculus. Polyb. 31, 4, 8. " Athen. 1, 28. Jacobs. Anth. 12, 165. * *Γελωποιὸς*, Thom. M. 185." Schæf. Mss.] ET **Γελωτοποιῶ**, Risum cieo, s. excito, Dictis aut factis risum capto. Utitur Xen. ibid. Et Plato de Rep. 10. (p. 306.) *Ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενος γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότε αὖ ἀνίης*. Bud. *γελωτοποιεῖν* interpr. etiam Agere Scurram, vel Scurriliter agere: quam signif. habere puto in Plut. Polit. Præc. ubi de jocis loquitur, *Μάλιστα γὰρ εὐδοκιμεῖ τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀμείψεις καὶ ἀπαντήσεις· τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι*. [" T. H. ad Plutum p. 430. et Schol. Argum. Aristoph. Nub." Schæf. Mss. * " **Γελωτοποιητέον**, Clem. Alex. 167. (196.)" Kall. Mss.] Et **Γελωτοποιΐα**, Artificium excitandi risus, Xen. l. c. [4, 50. Lucian. 517. Demetr. * **Γελωτοποιϊκὸς**, ή, ὸν, UNDE * " **Γελωτοποιϊκῶς**, J. Poll. 9, 149." Kall. Mss. * " **Γελωτόπονος**, (ὁ, ἡ,) Theod. Prodr. Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 195." Boissonad. Mss. * " **Γελωτουργὸς**, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 85. (513.)" Kall. Mss.]

[* **Γελοωμιλία**, ἡ, Anal. 2, 389. " Jacobs. Anth. 10, 147. Wakef. S. C. 3, 38." Schæf. Mss. " Ammon. 25." Wakef. Mss.]

[* **Ἄγελως**, *ωτος, ὁ, ἡ*, i. q. *ἀγέλαστος*, Schneidero susp., afferenti e Schol. Bourd. ad Aristoph. Θ. 3., et scribenti Ἀγέλως, non Ἄγελως. * **Αὐτόγελως**, Philo J. 77.] " **Ἔκγελως**, Risus effusus, *γέλως ἄσβε*- " *στος*, VV. LL., quæ ex Hom. afferunt, adduntque " *πλατὺς γέλως*, ex J. Poll. 8. Sed ap. J. Poll. inter " *πλατὺς γέλως* et *ἔκγελως* interjectum est *σαρδώνιος* " *γέλως*. Quod autem ad Hom. attinet, v. h. ap. " illum minime extare puto: et hinc natum errorem " esse, quod, cum aliquis ap. eum legisset, *ἐκ δὲ* " *γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν*, licet magis recepta " lectio sit *ἐν δὲ γέλως*, falso crediderit præp. *ἐκ* " cum *γέλως* esse jungendam, cum deberet verbo " *ὦρτο* adjungi." [J. Poll. 6, 199. * " **Ἡδύγελως**, ad Hesych. 2, 560. n. 20." Dahler. Mss. * **Κωμῳδόγελως**, ὁ, i. q. *κωμῳδὸς*, Anal. 1, 421. " Jacobs. Anth. 7, 247." Schæf. Mss. * " **Μισόγελως**, A. Gell. 15, 21." Kall. Mss. " Valck. Phœn. p. 588., Diatr. 26. Jacobs. Anth. 9, 458." Schæf. Mss. * **Παλίγγελως**, Schneidero perperam Παλιγγέλως, Philo J. 4, 168. P. *Παλιγγέλωτος καὶ κωμικῆς χλεύης*. * **Πολύγελως**, Schol. Bourd. ad Aristoph. Θ. 3. Plut. de S. N. V. 552=22= Mor. 3, 227. *Αὐτούς τε σώφρονας τοὺς πολίτας καὶ φιλεργοὺς ἐκ πολυγέλων καὶ λάλων κατασκευάσαντες*, ubi *πολυγέλων* Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 200. e *πολύγελως* derivat, at Schneider. Lex. e * Πολύγελος. * **Φιλοπολύγελως**, Anal. 3, 112. " Misc. Lips. 9, 479." Kall. Mss. " Ad Charit. 324. Macedon. 4." Schæf. Mss.] **Πρηΰγελως**, Placidum ridens, Placido vultu ridens, [" Jacobs. Anth. 6, 120. 9, 188. 234. 291.; Animadv. 205. Marcus Arg. 18. Toup. Opusc. 2, 244." Schæf. Mss. * **Ὑβρίγελως**, Manetho 4, 280. 446. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 679. " Ad Diod. S. 2, 453." Schæf. Mss. * **Ὑγρόγελως**, Phrynichus Bekkeri p. 67.] **Φιλόγελως**, Zephyri epith. in Epigr. Risus amans, Qui lubenter ridet. Aristot. Rhet. (2, 15.) *Ἐναντίον γὰρ τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι*. [" Accus. sing. *φιλόγελων*, Athen. 261. Accus. plur. *φιλογέλως* et *φιλογέλωτας*, ibid." Schweigh. Mss. " Thom. M. 897. ad Mœr. 75. Wessel. ad Diod. S. 1, 22. *Φιλόγελω, Φιλογέλωτες*, Mœr. 385. et n., ubi et de gen." Schæf. Mss.]

¶ **Γελοῖος**, (α, ον,) Ridiculus, Risu dignus. Athen. 6. *Ὑμῖν, φησὶ, πιστεύω, ὅτι τὸ ῥηθὲν γελοῖόν ἐστιν*. Plato Symp. *Καί τι ἔφη αὐτόθι γελοῖον παθεῖν*. Et ut Lat. additur interdum Dictu cum Ridiculum, cum dicimus Ridiculum dictu: sic et *εἰπεῖν* cum *γελοιότερον* addidit Plato Apol. Dicitur autem *γελοῖος* et de persona: estque *γελοῖος*, Ridiculus, Qui aliquid risu dignum facit aut dicit. || *Γελοῖα* vertitur aliquando Ludicra, Jocosa: unde et *γελοῖα* opp. *σπουδαίοις*, ut Xen. K. Π. 2, (3, 1.) Sic Isocr. (1, 28.) *Περὶ τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρων*. || Interdum et *γελοῖον* subst. dicitur pro Joco, ut Plut. Polit. Præc. et alibi. Quinetiam ut *γελοῖον* dicitur aliquando Jocus, ita *γελοῖος* Qui est jocosus, Facetus. Longin. (34.) *Ἔνθα μέν τοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται*. Suid. tamen *γέλοιος* proparoxytone vult scribi pro *γελωτοποιός*. [" Sic Athen. 261. Sed vide etiam Schneid." Schweigh. Mss.] || *Γελοῖον* etiam vocatur Quod ad ciendum risum aptum est: atque ita videtur et Hom. suo *γελοίϊον* usus esse, Il. B. (215.) *Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν Ἔμμεναι*. Bud. ap. Plut. *ἕνεκα τοῦ γελοίου* interpr. Risus excitandi gratia. Sic et in VV. LL. *πρὸς τὸ γελοιότερον* redditur Ad risum magis concitandum. [*Γελοῖος*, Gl. Joculax. *Γελοῖον*· Ridiculum, Jocus. Aristoph. N. 1243. 'A. 1057. B. 6. 541. 'O. 99. " Plut. de Adul. et Amic. 68." Kall. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. *Γέλοιος, γελοῖος*, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 227.] **Γελῷος**, pro Scurra, VV. LL. ex Anthol.; sed cum ω non habente ι subscriptum, e Gazæ sententia. [*Γελοῖος, γελῷος, γελῶος*,

γελοίιος, omnino v. Barker. ad Etym. M. 1086—7. " Wyttenb. Ep. Cr. 25. ad Timæi Lex. 66. Ammon. 36. (ubi et de accentu,) 128. Fischer. Ind. Palæph. Phrynich. Ecl. 96. 190. Heyn. Hom. 5, 27. Conf. c. ἀναγκαῖος, ad Lucian. 2, 38. Γελοῖα Æsopi, Bentl. Opusc. 73. Γελοιότερος εἰπεῖν, Heindorf. ad Plat. Apol. p. xviii. Γελοῖος, Γέλοιος, Mœr. 109. et n.; ad Thom. M. 8. 185. 801. Koen. ad Greg. Cor. 9." Schæf. Mss.] Ετ Γελοίως, Ridicule, Luc. [Plato de Rep. 527.; * " Γελοιοτέρως, Hipp. 156." Schæf. Mss. * " Γελοιολογία, (ἡ,) Athan. 1, 137." Kall. Mss. * Γελοιομελέω, a μέλος, Anal. 1, 240. " ad Hesych. 2, 1362. n. 20." Dahler. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 118. Heringa Obs. 199. Leon. Tar. 77." Schæf. Mss. * Γελοιοποιὸς, ὁ, Schol. Ven. Il. B. 59. * " Γελοιοποιέω, Argum. Aristoph. Σ." Schæf. Mss. * Γελοιώδης, Gl. Jocosus, Ridiculosus, Jocularis, " Schol. Eur. Or. 962. Schol. Aristoph. Π. 635. Schol. Lucian. Jup. Trag. 26." Boissonad. Mss. " Iren. 60. Schol. Nicandri 'A. 133." Kall. Mss. Epiphan. 1, 649. Schol. Plat. 148. Ruhnk., Eudocia 138. 147. Hesych. v. Εὐτράπελος. " Ruhnk. H. in Cer. 195. Mitsch. 166. Fischer. ad Palæph. 128." Schæf. Mss. * Γελοιωδῶς, Hesych. v. 'Αστείως, Tzetz. ad Lyc. 805. p. 794. * Γελοιότης, ἡ, Athen. 497. * " 'Αγέλοιος, Athen. 408." Wakef. Mss.] " Παγγέλοιος, Omnino " ridiculus, Luc." [149. 176. 180. 733. 827. Plato de Rep. 2. p. 522. Plut. 7, 646. 8, 547. " Julian. 363." Wakef. Mss.] Item Σπουδογέλοιος, q. d. Cujus studium est ridiculum, e Strab. [16. " Steph. B. in Γάδαρα." Boissonad. Mss. Diog. L. 9, 17. p. 348. HSt. " Jacobs. Proleg. Anth. 37." Schæf. Mss. * Ὑπεργέλοιος, Dem. de Falsa Leg. 227.] Ετ Φιλογέλοιος, Qui jocos et facetias amat, Qui libenter jocis utitur. Aristot. Rhet. 1.

Γελοιάζω, Ridicula s. Jocosa dico, Jocor. Plut. Apophth. Lac. Συνηγόρου δέ τινος γελοῖα λέγοντος, οὐ φυλάξῃ, ἔφη, ὦ ξένε, συνεχῶς γελοιάζων, ὅπως μὴ γελοῖος γένῃ, ὥσπερ καὶ οἱ συνεχῶς παλαίοντες, παλαισταί; [" Σκώπτειν καὶ γελοιάζειν, Aristarchus ap. Athen. 2, 39." Schweigh. Mss. Plut. 7, 40. H. 'Ετέρους φασὶ γελοιάζειν ἄνω τὴν σελήνην γῆν οὖσαν, ubi al. πελάζειν, Schneider. Lex.: Schleusner. Lex. in V. T. " Mœr. 129. Thom. M. 208." Schæf. Mss. " Julian. 306." Wakef. Mss.] Unde Γελοιασμὸς, Jocatio, Plut. [Schleusner. l. c. * " Γελοίασμα, Ruhnk. Ep. Cr. 214." Schæf. Mss. " Hes." Wakef. Mss.] Ετ Γελοιαστὴς, Jocator, Facetus. Basil. Εὐτράπελοι καὶ γελοιασταὶ ἄνθρωποι. Greg. 'Αντὶ γελοιαστοῦ σύννους, ἀντὶ καλλωπιστοῦ δυσείμων. Vide et Athen. 83. [Schleusner. l. c. Dem. Olynth. 2. " Valck. Oratt. 240. Thom. M. 208." Wakef. Mss.] Ετ Φιλογελοιαστὴς, J. Poll. Qui jocatores amat, Qui facetis hominibus delectatur, Qui jocationem amat, Qui libenter jocatur. [* " Γελοιαστὸς, (ἡ, ὸν,) Const. Manass. Chron. p. 85. (512.) * Γελοιαστήριος, (α, ον,) Athan. 1, 88." Kall. Mss. * " Συγγελοιάζω, Simul jocor, vel scurror, Chrys. Hom. 123. T. 6. p. 979. Γυναιξὶν ἀσέμνοις μὴ συγγ." Seager. Mss.]

[* Γελοιάω, i. q. γελάω, Hymn. in Ven. 49. ἡδὺ γελοιήσασα: cf. Od. Υ. 347.]

'Αναγελάω, Rideo, VV. LL. Videtur tamen ἀνὰ intendendi vim habere. [Xen. K. Π. 5, 1, 9. 6, 1, 34. Lucian. 294. " Plut. 8, 948. Philostr. 192." Wakef. Mss.] Διαγελάω, Derideo, Irrideo, cum accus. Lucian. Et διαγελώμενος, Qui deridetur. || Metaph. de serenitate et tranquillitate. Plut. (4, 175.) Ὥσπερ θαλάττης τὰ διαγελῶντα, καὶ τὴν ἐν τῷ ἱλαρῷ κεκρυμμένην δεινότητα τοῦ ἤθους καταμαθὼν Κικέρων κ. τ. λ. Theophr. H. P. 8, 94. Διαγελώσης δὲ τῆς ὥρας, itidem ad Tranquillitatem referens, Vere jam adulto et tempore mitescente, Bud.: C. P. 2. διαγελῶσαν ἡμέραν dixit: alibi, Διαγελῶντος ἤδη τοῦ ἀέρος, ubi Gaza, Cœlo jam indulgente. Vide et Γέλασμα. [" Eur. Bacch. 272. 322." Seager. Mss. " Ad Plut. 4, 93. Reisk." Schæf. Mss. " Perluceo, Eust. Ism. 189. Plut. 9, 742. De ortu diei, Heliod. Æth. init. De mari, Plut. 4, 175." Wakef. Mss.] 'Εγγελάω, Irrideo, Illudo: cum dat. ἐγγελᾷν τινὶ, Illudere alicui. Eur. Med. (1362.) ἦν σὺ μὴ 'γγελᾷς. [Καθ' ἡμῶν,

A Soph. Œd. C. 1339.: αὖρα ἐγγελῶσα κύμασι, Athen. 474. Apoll. R. 3, 64. Schleusner. Lex. in V. T. " Soph. Antig. 551. Pierson. Veris. 129. Eldik. Suspic. 6. Brunck. Soph. 3, 508. Huschk. Anal. 268. Porson. Hec. p. xxviii. 74. Ed. 2. Med. p. 42. κατά τινος, Lobeck. Aj. p. 376." Schæf. Mss.] Sed 'Επεγγελῶ, usitatius et significantius est pro Illudo, Insulto. Soph. Aj. (989.) Φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾷν. Sic Plut. 'Επεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. Item cum præp. κατὰ habente suum gen. ap. eund. Soph. ibid. [969. Πῶς δῆτα τοῦδ' † ἐπεγγελῷεν ἂν κάρα; Vide Porson. Præf. ad Hec. p. xxxi. Opp. 'A. 2, 303. " Xen. K. 'A. 2, 4, 15." Seager. Mss. " Eldik. Suspic. 6. Jacobs. Anth. 11, 206.; Animadv. 242. κατά τινος, Lobeck. Aj. p. 376." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 14, 396." Wakef. Mss. * " Κατεγγελάω, (Derideo,) Euseb. H. E. (10, 3.) p. 375." Kall. Mss.] 'Εκγελάω, Risum effundo s. emitto, In risum erumpo. Hesiod. (1, 59.) ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Et Od. Σ. (35.) 'Ηδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας
B προσεφώνεε μνηστήρεσσι. [" Eur. Tro. 1184. ἔνθεν ἐκγελᾷ φόνος, Unde erumpit cruor." Schweigh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. S. C. 1, 137.; Eum. 563." Schæf. Mss. " Plut. 2, 149." Wakef. Mss. Κῦμα ἐκγελῶν, Plato de Rep. 5, 18.] 'Επιγελάω, Arrideo. Xen. 'Απολ. (28.) Τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. || Item pro Illudo, Insulto, ut Lucian. Ὅσγε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. Apud Eund. 'Επιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. || At ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα, ap. Aristot. Probl. redditur e Gazæ interpr. Fluctus superfringitur. [Gl. Irrideo. Στόματα ἐπιγελῶντα, Strabo 11. p. 420. S. " Plut. Mor. 1, 103." Seager. Mss. " Thom. M. 845. Epigr. adesp. 40. Jacobs. Anth. 12, 403. Valck. ad Ammon. 57. Animadv. 82." Schæf. Mss. " 'Επιγελόω, Callim. H. in Dian. 149. (Θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ Ἄλληκτον γελόωσι.)" Wakef. Mss. * " 'Επιγελαστὴς, Hesych. 1, 1346. n. 15." Dahler. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 278.; Animadv. ad Ammon. 82." Schæf. Mss.] Καταγελάω, Irrideo, Derideo, cum gen. vi præp.
C κατά. Xen. Τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶν. Herod. tamen cum dat. Et Καταγελῶμαι, Irrideor, Ridiculus sum. Plato de Sanct. 'Αλλὰ τὸ μὲν καταγελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα: de Rep. 1. Καταγελώμενοι μῦθοι, Ridiculæ fabulæ. [Gl. Derideo. Καταγελῶ τοῦ παρασίτου κόλακος· Derideo asserulam. Κατεγέλα· Irrisit. Κατεγέλασα· Irrisi. Καταγέλασον· Ridiculare. Καταγελασθείς· Derisus. " Καταγελῶμαι, med., sensu act., Plato Menex. 4. Gottleb." Boissonad. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Thuc. 3, 83. " Fischer. ad Weller. G. G. 2, 190. Heindorf. ad Plat. Charm. 115. ad Herod. 214. 318. 511. 595. ad Lucian. 1, xxxii. Conf. c. κατελαύνω, Kuster. Aristoph. 215. Fut., Plato Hipp. 152. Καταγελᾷν φημὶ, Heindorf. ad Gorg. 119." Schæf. Mss. " Cum dat. pers., Herod. 3, 155." Wakef. Mss.] Ετ Κατάγελως, Irrisio, Derisio. Xen. Et Aristoph. ('I. 317.) ὥστε κατάγελων Πάμπολυν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παρασχέθειν. Synes. Οὔκουν ἐπὶ καταγέλωτι εἰπεῖν, Non animo irridendi. [" Theophil. ad Autol. 3, 6. fine." Routh. Mss.
D Plato Critone 5. 'O. κ. τῆς πράξεως. Glossæ: * Κατάγελως· Ridiculus, Derisus. I. e. κατάγελως, ὁ, ἡ, adj., non ὁ, subst. ut Xen. l. c. Aristoph. l. c. et 'A. 75. Plato l. c.: Æsch. Ag. 1272. Τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε; ubi perperam Blomf. καταγέλως, non κατάγελως, in Glossario suo scripsit. " Jacobs. Anth. 6, 142. Proleg. 37. De accus., ad Mœr. 108. * Κατάγελα, Brunck. Aristoph. 3, 83." Schæf. Mss. " Κατάγελως, Synes. 81. Diog. L. 504. Dio Cass. 540. Gen. Καταγέλως, Philostr. 349. * Κατάγελος, Ridiculus, Plut. 2, 664." Wakef. Mss. * Καταγέλασις, ἡ, Unde * Καταγελάσιμος, ὁ, ἡ, vide Γελάσιμος.] " Καταγέλασμα, τὸ, Derisus, J. Poll. 6, c. 4. ap. " Poëtas legi dicit τῆς θαλάττης: sed diversa signif.: " eo forsan, quo Lucr. Subdola quum ridet placidi " pellacia ponti." [Cf. Γέλασμα. * " Καταγελαστὴς, (ὁ,) Hes. v. Βέλας." Boissonad. Mss. " Derisor, Chrys. in 2 ad Thess. Serm. 5. T. 4. p. 245. 'O ἀνὴρ, ἐὰν ᾖ φιλόσοφος καὶ καταγελαστὴς ζημίας, καὶ ἐκείνην παραμυθεῖται καὶ πείθει φέρειν γενναίως." Seager. Mss.

* Καταγελαστικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Aristoph. Θ. 852.] "Καταγελαστικῶς, Deridendo, vel Derisorum more, "J. Poll." "Καταγέλαστος, ὁ, ἡ, Ridiculus: h. e. "In derisum incurrens, Qui derideri solet, aut etiam "Derisione dignus. Plato Symp. Φοβοῦμαι περὶ τῶν "μελλόντων ῥηθήσεσθαι, οὔ τι μὴ γελοῖα εἴπω, ἀλλὰ "μὴ καταγέλαστα. Plut. Lycurgo, Χορείας χορεύειν "καταγελάστους, Choreas ridiculas. Isocr. Helen. "Enc. Καταγελαστότατον πεπονθέναι: ut Plut. Ca- "millo, Καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν γενόμενος. "Ut vero aliquis καταγέλαστόν τι πάσχει, et καταγέ- "λαστος γίνεται, ita aliquis aliquem ποιεῖ καταγέλα- "στον. Plato Apol. Socr. Καταγέλαστον τὴν πόλιν "ποιεῖν. At Aristoph. N. (849.) καταγέλαστος εἶ, "Ridiculus es." [Gl. Deridiculus, Derisus, Irrisus. Schleusner. Lex. in V. T. "Chrys. in 2 ad Tim. Or. 4. Εἰ δὲ δοκῶ σοι ἄπιστα λέγειν καὶ καταγέλαστα, σὺ καταγέλαστος εἶ, γελῶν τὰ μὴ γέλωτος ἄξια." Gataker. Mss. "Wyttenb. Ep. Cr. 25." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 195." Wakef. Mss.] "Καταγελάστως, "Ridicule, Æschin." [' adv. Tim. p. 30. Tauchn., et p. 46. Plato Theage 12.' Boissonad. Mss.] "ut et "Xen. κ. βιώσεται." [* "Ἀκαταγέλαστος, (Non deridendus,) Theophil. ad Autol. 1, 17. (77.)" Kall. Mss. "Ἐγκαταγέλαστος, Qui irridetur, Ridiculus, Æsch. "c. Ctes. τὴν πόλιν ποιῶν," [ab * Ἐγκαταγελάω: cf. Plat. locum, quem adduxit Noster v. Καταγέλαστος.] "Εὐκαταγέλαστος, Derisu facilis, aliis Ridi- "culus, Contemnendus." [* Ἐπικαταγελάω, Sext. Emp. M. 2, 68. p. 300.] "Προσκαταγελάω, Insu- "per irrideo," [Athen. 508. "Julian. 162." Wakef. Mss. * Προσκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, Longus 2. p. 46. Vill. * Ὑπερκαταγελάω, UNDE * Ὑπερκαταγέλαστος, Æsch. c. Ctes. 302. Plut. p. 4. * "Ὑποκαταγελάω, (Intus derideo,) Arrian. in Epict. 4, 6. p. 614." Kall. Mss. * Περιγελάω, et ap. Epiphan. 1, 458. * Περιγέλαστος, ὁ, ἡ.] Προσγελάω, Arrideo. cum accus. vi præp. Eur. Med. (1162.) Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, Arridens imagini in speculo. [Cum dat. et accus., Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 463. "Valck. ad Theocr. x. Id. p. 94. Herodian. 470. et n., Musgr. Med. l. c. Valck. Hippol. p. 256. ad Herod. 420. Thom. M. 746. Wakef. Eum. 253. Abresch. Æsch. 2, 36. Archias 20. Porson. Med. p. 82." Schæf. Mss. "Splendeo in, Eust. Ism. 282." Wakef. Mss. * Συγγελάω, Gl. Corrideo. Eur. Erechth. 22. "Chrys. Hom. T. 6. p. 966. Συνεσθίεις, καὶ συμπίνεις, καὶ συνομιλεῖς, καὶ συγγελᾷς ἀτάκτως." Seager. Mss. "Valck. Callim. 262." Schæf. Mss. "Συγγελόω, Anthol." Wakef. Mss. * "Ὑπογελάω, Const. Manass. Chron. p. 3. 5. 101." Boissonad. Mss. "Eust. 120, 23." Seager. Mss. "Polemo 224." Wakef. Mss.]

ΓΑΛΗΝΗ, ἡ, Serenitas, Tranquillitas. Od. E. (452.) Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη: K. (94.) λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη. Et κύματος γαλήνη, Plut. Γαλήνην Eust. accipit etiam adv. pro γαληνῶς, Od. H. (319.) οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. Ceterum non probo illius deriv. a γάλα: maloque a γελάω, ut dicatur γαλήνη quasi γελαήνη. Sic Ovid. risum vultui sereno tribuit, Ridet vultu fortuna sereno. Sciendum est autem γαλήνην metaph. etiam dici de Serenitate vultus et hilaritate: quo utitur modo Plut. ‖ Γαλήνη, Plumbago. Vide Hes. "‖ Γα- "λήνην, Tranquille, pro γαληνῶς, VV. LL." "Γελή- "νη, Æol. pro γαλ." [Γαλήνη, Hesychio τὸ ἐπιπολάζον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τοῦ ἀργύρου χωνευομένου. Plin. 33, 6.: Cum vena plumbi, Galenam vocant, quæ juxta argenti venas plerumque reperitur: 34, 18. Est et molybdæna, quam alio loco Galenam vocavimus, vena argenti plumbique communis. "Jacobs. Anth. 6, 86. 9, 233-4. 10, 384. 405. 11, 151. 266. 12, 187. Timo Phlias. 44. ad Phalar. 308. Thom. M. 345. Cattier. 64. Ruhnk. Ep. Cr. 109. Bergler. Alciphr. 2. Nomen meretricis, Heringa Obs. 211." Schæf. Mss.]

Γαλήνιος, (α, ον,) Serenus, Tranquillus: ut πέλαγος, Lucian. (1, 130.) ubi tamen veretur Bud. ne leg. γαληνιῶν. ‖ Metaph. Eccl. Hist. 2. Γαληνίῳ βλέμματι, Vultu sereno. ET Γαληνιαῖος, itidem Serenus, Bud. [A Schneidero non agnoscitur; extat tamen ap. "Cotelier. Eccl. Gr. Monum. T. 4. p. 223."

A Schæf. Mss.] Γαληνιάω, Serenus sum, Tranquillus sum; ut θάλασσα γαληνιῶσα, in qua est γαλήνη. Greg. metaph. γαληνιῶντι νόῳ. [Opp. K. 1, 115. "Belin. ad Opp. 1, 212. Pierson. Veris. 93. Toup. Opusc. 2, 70. Jacobs. Anth. 6, 86. 10, 287. 12, 186. Gronov. Obs. 636." Schæf. Mss.] "Γαληνιόων, Ion. dialysi "vocalis circumflexæ pro γαληνιῶν, a γαληνιάω: "unde γαληνιόωντες, Epigr. Serenati, Tranquilli." [Proclus H. in Minervam.] "Γαληνάω, pro —ιάω, "Suid." [* "Γαληνιάζω, Hippocr. 369. Μετὰ τὸ γαληνιασθῆναι τὴν φαντασίαν, Simpl. ad Epict. 73." Schneider. Lex. Themist. p. 17. * "Ἀπογαληνιάω, (Placidum reddo,) Democr. in Fabricii Bibl. Gr. 4, 335." Kall. Mss.]

Γαληνίζω, q. d. Serenesco, Serenus fio, Tranquillor: τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκόν. [Eur. Fr. Ino 68. p. 472. Hippocr. 369, 52. Athen. 421. "Valck. Diatr. 178. Thom. M. 298. 604. Wakef. Herc. F. 1051. Phil. 1334." Schæf. Mss. * Γαληνισμὸς, ὁ, Diog. L. Epicuro 83.] ET Διαγαληνίζω act.

B et metaph. Sereno, Tranquillo. Aristoph. (Ἰ. 646.) Τῶν δ' εὐθέως πρόσωπα διεγαλήνισεν. [ET * Ἐγγαληνίζω, Diog. L. 10, 37. τῷ βίῳ.]

Γαληναία, poët. pro γαλήνη, ut σεληναία pro σελήνη, Eust. [Callim. Ep. 5, 8. a * Γαληναῖος, α, ον, "Voss. Myth. Br. 1, 152. ad Charit. 600. Philodem. 24. Jacobs. Anth. 12, 186. Γαληναία, Bergler. Alciphr. 3. ad Charit. 599. 736. Γαληναίη, Jacobs. Anth. 7, 283. 8, 329. 10, 384. 405. Lobeck. Aj. p. 287." Schæf. Mss. "Opp. Ἁ. 1, 460. Apoll. R. 1, 1156. Γαληναῖος, Arat. D. 33. 263. * Γαληναίως, Schol. Od. H. 319." Wakef. Mss.]

"Γαλήνεια, (ἡ,) Tranquillitas. Γαληνείᾳ χρησάμε- "νοι, Tranquilla fruentes consuetudine, VV. LL., "sed metuo, ne error subsit," [imo respicitur Eur. Iph. A. 546.: vide et Hel. 1474. Herc. F. 402. ubi perperam γαλανίας: "Musgr. ibid. Wakef. 1051. Schæf. Mss.]

Γαληνὸς, (ὁ, ἡ,) i. q. γαλήνιος, et frequentius, Serenus, Tranquillus. Lucian. Γαληνὰ ἅπαντα ἔστω.

C Et metaph. Plato Axiocho, Γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος. Sic Plut. Εἰς γαληνότερον σχῆμα βίου μετελθὼν, Ad hilariorem vitam transiens, Bud. [Gl. Tranquillus. Γαληνότατος· Serenissimus. Eur. Or. 281. ἐκ κυμάτων γαλήν' ὁρῶ, Iph. T. 345. εἰς ξένους, Hec. 1160. προσφθέγματα γαληνά. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Phalar. 308. Phrynich. Ecl. 68. Jacobs. Anth. 11, 266. Ἐκ κυμάτων, Huschk. Anal. 239." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 535. Heliod. Æth. 132. Lucian. 1, 653. Leon. Tar. 41. Plut. 2, 8. De oculis, Joseph. 1027. * Γαληνῶς, Diog. L. 573. Schol. Opp. Ἁ. 5, 157." Wakef. Mss. Γαληνὸς, Celeberrimi Medici nom., unde * Γαλήνειος, ὁ, ἡ: et * Γαλήνειον, τὸ, Trall. 7. p. 117.] HINC Γαληνότης, Serenitas, e Luciano. [" Brunck. Anal. 2, 77." Schæf. Mss. Glossæ: Γαληνότης· Serenitas, Tranquillitas.] ET Γαληνόω, Sereno, Tranquillo, Plut. Cæsare, Καὶ γαληνώσας τὸ προσπίπτον ῥεῦμα, [Gl. Tranquillo.]

Γαληνὴς, (ὁ, ἡ,) item pro γαληνὸς, forma, qua σαφη-

D νὴς, Bud. ea citat ex Arist.: incertum autem an ex Aristoph., an ex Aristot. [* "Γαληνόμορφος, (ὁ, ἡ,) Jo. Damasc. Acrost. in Pentec. 12." Kall. Mss. * "Γαληνοποιὸς, Gronov. Obs. 635." Schæf. Mss. "Hes." Wakef. Mss.]

[* Δενδρογάληνος, Geop. 5, 2, 10. * "Εὐγάληνος, Const. Manass. Chron. p. 99. 108. 111." Boissonad. Mss. Lycophro 10. 20. "Schol. Æsch. Pr. 178." Wakef. Mss. * Εὐγαλήνως, Schol. Apoll. R. 4, 1776. * Καλλιγάληνος, Eur. Troad. 837. "Subst., Victoria, Herc. F. 178." Wakef. Mss. * "Παγγάληνος, Epigr. ante Cocchii Chirurg. vett. p. 36. Theodos. Diac. Expugn. Cretæ Acroas. 5, 47." Boissonad. Mss.]

[* Γαληνίδιον, Gl. Tranquillum.]

Γαλερὸς, i. q. γαληνὸς, Etym. Hes. Eust. e Paus. Lex. "INDE Γαλερωπὸς, (ὁ, ἡ,) Qui est γαλερὸς τὸν "ὦπα, Serena facie et hilari; (γαλερὸς n. Hesychio "γαληνὸς, ἱλαρὸς, εὔδιος:) Etymologo ὁ γαλερὸν καὶ "ἐπιτερπὲς βλέπων." [Anal. 1, 213. πίνωμεν * γα- "λερῶς. " Jacobs. ad Theocr. 80. Anth. 7, 28.

Γαλερὸς, ibid. ad Phalar. 308." Schæf. Mss. "Eust. Od. 230." Wakef. Mss.] Ετ Γαληρωπὸς, Etym. Serenum et hilarem vultum habens. Item Γαληρὸς in signif. τοῦ γαλερὸς, Hes. [* Γαλέω, Hes. * Γεγάλημαι· * γεγαλύνισμαι, διακέχυσμαι: unde γαλερὸς γαλενὸς, γαληρὸς γαληνός: e * γελεῖν, Hesychio λάμπειν, ἀνθεῖν, pro γελᾶν, est * γεληνὸς * γεληνής, Dor. * γελανὴς ap. Pind. 'Ο. 5, 5. Π. 4, 322. i. q. γαληνός.]

ΓΕΙΝΩ, Gigno, Procreo. Sed, cum hoc γείνω inusitatum sit, ab ejus med. v. Γείνομαι deductum ἐγεινάμην in frequenti usu est, idque ap. utrosque scriptt.: nec tantum de viro dicitur, sed et de muliere: unde sunt qui et Pario interpr. Exempla e multis pauca sunt hæc. Il. E. (800.) Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Od. O. (242.) Γείνατο δ' Ἀντιφάτην. De matre autem dictum, Il. E. (896.) Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ: A. (280.) θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, ubi abundat μήτηρ. Hesiod. (Ἡ. 7.) Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Xen. autem de utroque parente simul dixit in Apol. Socr. (20.) Οὓς σὺ πέπεικάς σοι πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Sed Ἀπ. (1, 4, 7.) τὰς γειναμένας appellavit Matres, Ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. At vero γείνεσθαι et γεινόμενος, quæ signif. Gigni, Nasci, et Qui gignitur, Qui nascitur, solis poëtis usitata esse arbitror. Od. Θ. (312.) τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον. Il. Υ. (128.) ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. (Ἀ. 88.) Γεινόμεθ', οὔτε φρένας ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα: Idem (Ἔ. 1, 179.) Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσι: sed hic γεινόμενοι pro γενόμενοι, Nati, ut illic γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα accipi aiunt.

Γέγαα, Natus sum: interdum et simpl. pro Sum: unde γεγαὼς particip.; utraque solis poëtis in usu. Apoll. R. 2, (1164.) κασίγνητοι γεγάασι. Od. Δ. (112.) νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ. Et infin. Dor. γεγάμεν. Item Ἐκγέγαα, unde ἐκγεγάτην ap. Apoll. R. (1, 56.) ἐκγεγαὼς, (2, 1225.) μακάρων σχεδὸν ἐκγεγαῶτας. Hesiod. (Ἔ. 1, 254.) Διὸς ἐκγεγαυῖα, pro γεγαυῖα ἐκ Διός: sic et in ceteris exemplis. Varie autem hoc γέγαα formarunt Gramm. Aliqui enim ita: γείνω, γενῶ, γέγακα, med. autem γέγονα: deinde per sync. et pleon. τοῦ α, γέγαα. Alii sic: γείνω, γενῶ, γέγακα et per sync. γέγαα. Sunt et qui altius repetentes hujus γέγαα originem, volunt a γῶ prorsus inusitato, e quo esse aiunt ipsum γείνω, fieri γέγηκα, unde sit γέγαα Ion., eod. modo, quo βέβαα a βέβηκα.

¶ Γίγνομαι, et Γίνομαι, sed esse γίγνομαι rationi magis consentaneum, Heraclid. ap. Eust. docet, scribens, ut e μένω fit μέμνω per duplicationem, deinde μίμνω Ion. per metath. τοῦ ε in ι: sic e γένω esse γέγνω, e quo fieri γίγνω, unde γίγνομαι, γενήσομαι, γεγένημαι, ἐγενήθην, tanquam a γενάομαι, quod inusitatum est. Aor. 2. med. ἐγενόμην. Præt. med. γέγονα, tanquam a γείνω. Signif. autem Nascor, Orior. Item, Fio, Sum, Contingo, et alia, quæ ordine persequar.

Γίγνομαι, Nascor, Orior: cui signif. primum do locum ob Γείνομαι præcedens, quod hanc eand. habet. Od. Ξ. (141.) Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην καί μ' ἔτρεφον αὐτοί: Θ. (553.) ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Hesiod. Ἔ. (1, 173.) ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. Hac quoque in signif. prosa aor. 2. med. et præt. med. frequentius quam alia tempora usurpat. Isocr. ad Phil. Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας. Plato Epist. 9. Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν, pro quibus Cic. dixit, Non nobis solum nati sumus. Apud Eund. idem Cic. γίγνεσθαι vertit non solum Nasci, sed etiam Oriri, Gigni: ut videbis in meo Cic. Lex. Plut. (6, 418.) Ἀλλ' οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; alioqui τῷ γίγνεσθαι opp. potius ἀπόλλυσθαι vel φθείρεσθαι. Plato Timæo, Γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, Cic. interpr. Quod gignitur et interit. Aristot. Eth. 2. Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίγνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεται καὶ

A φθείρεται. Plato etiam comp. usus est: in Epitaph. Γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων, Cic. interpr. Et nascentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis: γίγνεσθαι τυράννου πατρὸς, Natum esse tyranno patre, VV. LL. Sæpe et cum annorum numero, ut, Γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, Xen. Natus annos viginti. Isocr. Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν. Apud Eund. Panath. (§. 1.) cum gen. si mendo caret locus, Ἡγοῦμαι γὰρ, οὐχ ἁρμόττειν, οὔτε τοῖς ἔτεσι τοῖς ἐνενήκοντα καὶ τέτταρσιν, ὧν ἐγὼ τυγχάνω γεγονώς. Et cum numero ordinativo, γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος, Naz. Sæpe vero et cum adv., ut γίγνεσθαι καλῶς, pro Honesto loco nasci, vel Claris parentibus nasci, s. Claros natales habere. Dem. (1389.) Ἐπειδὴ δὲ γεγενῆσθαι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς κ. τ. λ. Sic γεγονέναι βέλτιον ἄλλων Isocrati, pro Nobiliori genere natum esse quam ceteri. Jungitur autem adv. et in alia signif., ut paulo post docebo.

B Γίνομαι, Sum, Fio: unde γέγονα, Fui, vel Factus sum. Aristoph. (Π. 346.) Γέγονας δ' ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; Itane factus es dives? Sæpe autem pro Sum. In seqq. autem exemplis pro loco reddi vel hac vel illa v. potest. Dem. (25.) Ὥστε δι' ὧν ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε πράξεων ἐκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι: (17.) Ἵνα—φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται. Thuc. Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται: (5, 26.) Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις πράγμασι, pro Interesse. Xen. K. Π. (1, 1, 1.) Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγενήθη, periphr. pro ἐνενοήσαμεν. Observanda est autem et constr.; ut Plut. Publ. Ἐπιτρέπω τῷ πολεμίῳ δικαστῇ γενέσθαι: (313.) Ἐκεῖνο μέν τοι τῷ Νουμᾷ μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει, τὸ ξένῳ μεταπέμπτῳ γενέσθαι. Interdum vero et cum præp., ut e Dem. Οἱ ἐν δυνάμει γινόμενοι, Qui sunt in imperio. Ex Eod. Οἱ τῶν κοινῶν ἐπὶ τῷ γεγενημένοι. Ex Eod. Γίνομαι ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, Sum in hac opinione. Thuc. Γενόμενοι ἐπ' ἀμφότερα ταῖς γνώμαις: Γίνονται
C μεθ' ἡμῶν, Dem. γίνομαί σοι δι' ἔχθρας, Aristoph. (B. 1412.) Sum tibi inimicus. Cum ead. præp. Ἐγεγόνει τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς, Plut. Fabio: Solone, Ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι: quod exp. etiam verbo motus, In spem adduci. Sed ap. Æsch. c. Ctes. Γίνεσθαι τὴν διάνοιαν ἐν τῷ θεάτρῳ. Sciendum est autem pro loco varie verti h. v. habita ratione præp., cui adjungitur, ut Theophr. C. P. 3. Γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, Ignis igni adjicitur. Et γίνεσθαι ἀνδρὶ ἑτέρῳ, 2 Rom. 7, (3.) quidam interpr. Jungi alii viro. At γίνεσθαι ἀπό τινος, ut infra dicetur, Ab aliquo disjungi: γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Thuc. Aliis inniti, In aliis spem collocare. Et γενόμενος cum ἐν interdum vertitur Constitutus. Sed et sine præp. aliam atque aliam interpr. admittit, pro loco, ut, Γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, Nomen urbi inditum est, vel datum est. Xen. K. Π. 7, (4, 2.) Πιστὰ δ' ἠξίου γενέσθαι, Fidem sibi dari. || Frequenter autem redditur γίνεσθαι et verbo Accidere, s. Evenire, aut Contingere, aliisque hujusmodi: ut, Τί γέγονε; Quid accidit? Xen. Ἑ. 5. Πρὶν τὰ νῦν πε-
D πραγμένα γενέσθαι. Apud Isocr. Archid. (15.) nove, mihi quidem certe, cum ὥστε, sicut Lat., Accidit ut, vel Contigit ut, Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας, ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι—τί θαυμαστὸν κ. τ. λ. Cum infin. ap. Eund. Γίγνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν. Aristot. autem de Mundo, πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι, Commode cedere, Feliciter evenire. Redditur et aliis verbis: ut ἐγένετο φόβος, Obortus est timor: γενομένης φήμης, Cum ortus esset rumor. Vel Cum rumor increbuisset.

Γίνομαι πρὸς τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τοῦτο, Versor in hac re, Incumbo in hanc rem, Occupatus sum hac in re. Dem. Γίνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν. Plut. Artax. Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, et Γενομένη περὶ τὴν παιδιάν. Ex Isocr. γενόμενοι ἐν ποιήσει, In poësi versati. ["Sic Herod. 2, 83." Schweigh. Mss.] Hermog. γίνομαι ἐν τούτοις. Isocr. γίνεσθαι περὶ τὸ συμβουλεύειν. Plato, γίνεσθαι περὶ παιδείαν. Affertur autem et cum ἐπὶ e Dem. γίνεσθαι ἐπὶ πράγμασι. Contrariam autem signif. habet cum præp.

ἀπὸ, ut, Γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων, Plut. Themist. Cum in illis negotiis occupatus esse desiisset: (6, 146.) Ὅταν γενόμενοι καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. At cum gen. pers. Ἀπό τινος γενόμενος, Ab aliquo disjunctus.

Γίνομαι sæpe et verbis motum signif. redditur, Venio, Pervenio, Accedo, etc. ut Herod. Ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ Γύνδῃ ποταμῷ, Ubi venit vel pervenit. Idem, Ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ. Sic autem et Gall. dicitur, Quand il fut là, pro Quand il fut venu là. Thuc. Ἐγένοντο πρὸς τῷ ἰσθμῷ. Lucian. Γενόμενος ἐν Λαμψάκῳ. Idem Caucaso, Ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Cebes Theb. Πρὸς ἰατρὸν γίνεσθαι, pro παραγίνεσθαι, Jo. 6, 21. Καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον, Pervenit ad regionem. Redditur autem et aliis verbis in aliis loquendi gen., ut Γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, Plut. Fabio, Veniunt in potestatem, vel Rediguntur in pot. Sic Chrys. Ἀτείχιστος πόλις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιτο. Plut. Romulo, Γενόμενοι ἐν αἰτίᾳ πρός σε, In crimen adducti: Solone, Ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι, pro In spem adducor. E Thuc. γίγνεται ὠφέλεια, Mittitur subsidium. Redditur γίνομαι verbo motus et in hoc loquendi genere, γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, sc. Ad se reversus. Sed et Hom. τῷ γίνομαι motus signif. dedit: Il. Δ. 382. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, i. e. * προώδευσαν, Eust. Et Σ. 525. Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. De quo in Προγίνομαι.

Γίνομαι cum adv., ut, Γίνεταί σοι καλῶς, Bene tecum agitur: contra, Γίνεταί σοι κακῶς, Dem. Male tecum agitur. Et pro his, quæ ap. Cic. dicit Timotheus Platonem alloquens, Vestræ quidem cœnæ non solum in præsentia, sed etiam postero die jucundæ, legitur ap. Athen. Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται: ap. Plut. autem, Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται.

Τί γέγονεν sequente ὅτι mira quadam phrasi dicitur. Jo. 14, 22. Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; pro Quid est cur, vel Quid causæ est cur etc. Sic autem Lat. Quid factum est quod, dixerunt Petronius et Martial.

Γίγνεσθαι cum gen. pers. Servum esse exp. a Bud. ap. Dem. Ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτὲ γενομένῳ.

Τὰ γιγνόμενα, Quæ proveniunt, Proventus, Fructus. Thuc. Τῶν γινομένων εἰκοστὴν πρασσόμενοι. Plut. Solone, Ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες. Interdum dicitur τὸ γιγνόμενον cum ἐκ, ut τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου.

Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, et τὸ γιγνόμενον τίμημα, item οἱ γιγνόμενοι τόκοι, Legitimæ usuræ et civiles: denique γιγνόμενον pro προσῆκον et ἁρμόζον, unde et οὐ γιγνόμεναι ἐλπίδες pro Absurdis expectationibus, vide ap. Bud. 54. 203. Et γιγνομένη τιμὴ, 137.

“ Γάω, inus. thema, e quo præt. med. γέγαα, ap. “ Poëtas. Inde et subj. præt. perf. act. γεγάκω, “ Hesychio γεγεννημένος ὦ:” [Pind. Ὀ. 6, 83. γεγάκειν pro γεγακέναι. * Γάω, i. q. * χάω, pro χωρέω, Zonar. unde γαστὴρ, γωρυτὸς, γαυλός. Γάω, i. q. γίνομαι, unde γέγακα, γέγηκα, et γεγάασιν pro γεγάκασιν, γεγένηνται. Unde et partic. Γεγακὼς, —υῖα, contr. Γεγαὼς, ῶτος, et] “ Γεγὼς, ut ἑστὼς pro ἑσταώς: “ Soph. ἐκ βαρβάρου μητρὸς γεγὼς, E barbara matre “ natus. Sic γεγῶσα pro γεγαῶσα.” [Sic βέβηκα, βέβακα, βεβάασιν, βεβαὼς, βεβὼς, βεβῶσα: ἑστηκὼς, ἑστακὼς, ἑσταὼς, ἑστὼς, ἑστῶσα. Unde Γεγάμεν, Il. E. 248., Dor. pro γεγάναι, sic τιθέμεν pro τιθέναι. Γεγόνειν, Decretum Agrigentinorum ap. Gruter. Inscr. p. 401.: Γάω, * γάνω, * γαίνω, unde ap. Hes. Ἔγανε· ἐγένετο: Γάνα, Dor. pro γυνὴ, Bœot. et Æol. * Βάνα.]

“ Γέντο, Ion. demto augmento et per sync. exemto “ ε, pro ἐγένετο dicitur: ut cum Hesiod. Θ. 196. “ τὴν Ἀφροδίτην dicit Κυπρογενῆ nominari, ὅτι γέντο “ πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. Alioqui signif. etiam ἔλαβεν, “ s. ἀνέλαβεν, ex εἵλετο, ut docui in Anomalis. Il. “ Θ. γέντο δ' ἱμάσθλην Χρυσείην, εὔτυκτον.” [Cf. Κέ-

A λετο, κέλτο, κέντο: ἦλθον, ἐλθὼν, Dor. ἦνθον, ἐνθών: Hes. Γέννου· λάβε. Γέντο, pro ἐγένετο, Theocr. Moschus:] “ Ἔγεντο, per sync. pro ἐγένετο, a γίνομαι. “ Signif. etiam ἔλαβεν, Hes.”

[Γίνομαι, Gl. Fio, Efficior, Nascor. Γίνεται· Fit. Γινέσθω· Habeatur. Γιγνόμενον· Legitimum. Γιγνόμενα· Perpetrata. Γενησόμενον· Futurum. Εἰς μῖσος γενησόμενος· Pertæsus. Γεγεννημένος· Creatus. Γεγεννημένην· Prævitam. Γεγονώς· Natus. Γεγονός· Factum. Ὅμοιον τῷ γεγονότι· Pro facto. Γενοῦ· Esto. Γενέσθω· Fiat. Γενοίμην· Forem. Μὴ γένοιτο· Absit. Γενέσθαι· Fieri. Γενόμενος· Factus. Γενομένης· Habita. “ Γίνεσθαι in sacrificiis, per ellipsin, Recte fieri, Prospere cedere, Herod. 9, 61. Τῶν σφαγίων οὐ γινομένων, i. q. οὐ γινομένων χρηστῶν, quod adj. additur ibid. paulo ante.” Schweigh. Mss. “ Νομίζων λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον, Antiph. ap. Athen. 448. ‘ Eleganter λῆρον οὐ γενόμενον appellat Orationem, mere nugatoriam; contra ap. Demosth. οἱ γενόμενοι λόγοι, sunt Veri sermones.’ Cas. ad l.” Strong. Mss. “ Ἐγενόμην B ὑπὸ ἀπορίας, Plato Euthyd. 301.” Routh. Mss. “ Τὸ γίγνεσθαι signifies An extension in subsistence, or A tendency to being, and not merely a subsistence, which the words τὸ εἶναι, and τὸ ὂν, denote.” Th. Taylor. Γείνασθαι, pass. signif., Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 320. γενέσθαι μοίρας τινὸς, 3. γενεθῆναι, 109. γενήσασθαι, 721. “ Aristoph. Λ. 634. αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται Τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον, Auctor est.” Seager. Mss. Γίγνεσθαι, γίνεσθαι, Schæf. Meletem. Cr. 3. 17.; (ad Apoll. Rh. T. 1. p. 335. 347. 399. 402.) Junctum advv., 77. Τίς, τί γένωμαι; 98. Πάντα γίνομαι, παντοῖος s. παντοδαπὸς γ., ibid. Γίγνεσθαι et γεννᾶσθαι, ad Apoll. Rh. T. 2. p. 609. Γεγαὼς cum gen., 1. p. 330.: Γενέσθαι ἐξ ἀνθρώπων, Herod. 1, 1. Αὐτὸς τριήρει ἀπόστολος ἐγίνετο ἐς Λακεδαίμονα, 4, 38. Πρὸς αὐτῷ γίνεσθαι, Plut. Antonio 32. Ἀλλ' ὣς γενέσθω, Eur. Hec. 888.]

[“ Γείνω, Γίνω, Valck. Phœn. p. 470. Γείνομαι, Wakef. Ion. 4. Jacobs. Anth. 7, 118. Heyn. Hom. 7, 601. 8, 346. Hesiod. Theog. 202. 283. 309. 313. C 334. ad Charit. 264. Dawes. M. C. 337. ad Od. Δ. 208. Græv. Lectt. Hes. 530. Gigno, Procreo, Hesiod. Θ. 126. 129. coll. 131. De act., Markl. Iph. p. 60. Ἐγεινάμην, Dionys. H. 1, 370. Boëckh. in Plat. Min. 97. Ἡ γειναμένη, Dionys. H. 2, 910. 1057. Ἐγέννατο, Greg. Cor. 276. Γίγνομαι, Wakef. Trach. 425. Brunck. Aristoph. 1, 151. 2, 13. 119. 3, 10., Apoll. R. 135. 145. 194. 197. Porson. Phœn. 490. 748. 1402., Med. p. 99. Villoison. ad Longum 297. ad Diod. S. 2, 165. 229. 402. 414. Heyn. Hom. 4, 281. 605. 5, 212. 6, 194. 471. 483. 487. 7, 81. Boissonad. Philostr. 349. 355. 357. 496. 599. ad Phalar. 214. Γίνομαι, Thom. M. 193. Abresch. Æsch. 2, 8. Fischer. Ind. Palæph. ad Xen. Eph. 291. ad Charit. 295. Ilgen. Hymn. 307. omnino Wyttenb. Select. 342. Γίγνομαι, Γίνομαι, Heyn. Hom. 8, 42. Valck. Hippol. p. 208., Phœn. p. 278. 470. Brunck. ad Androm. 684.; ad Med. 14. Schneider. Præf. ad Xen. Ἀπ. Mœr. 108. et n.: Beck. Variet. Lectt. Cod. Arist. 7. Heringa Obs. 48. Γίνομαι, Sum, Xen. D Ἀ. 3, 3, 6. et n.: Ἐγίνετο, Erat, Paus. 2, 517. Ἐγένετο, Fuit, Anton. Lib. 18. 36. 48. Verh.: Γίνεται, i. q. ἐστὶ, ad Herod. 515. Γενέσθαι et εἶναι, Plato 3, 147. Heindorf. ad Phædr. 246., Hipp. 155. Valck. ad Ammon. 106. Γενήσεται et ἔσται, Ammon. 60. Eran. Philo. 167. De differentia inter ἦν et ἐγένετο, Villoison. ad Longum 307.: Markl. Suppl. 1145.:— ‘ Idem est γένοιτο, quod εἴη.’ Γίνεσθαι μετά τινος, de coitu, Bast Lettre 236. περί τι, ad Diod. S. 2, 101. Valck. Phœn. p. 522. πρός τι, Boissonad. Philostr. 388. πρὸς, ἐπί τι, Toup. ad Longin. 353. ὑπό τινος, Dionys. H. 4, 2161. ad Xen. Eph. 244. πρός τινι, ad Diod. S. 1, 186. ἀπό τινος, ad 1, 128. ἐξ ἀνθρώπων, Add. ad Charit. 265. Γίνεσθαι εἰς, Diod. S. 2, 5, 3. Xen. Eph. 107. Schol. Apoll. R. 4, 259. ἐν, Heyn. Hom. 4, 492. εἰς, περὶ, ad Diod. S. 1, 94. ἑαυτοῦ, Valck. Oratt. 383. ad Xen. Eph. 228. Wakef. S. C. 2, 83. ἐν ἑαυτῷ, ad Xen. Eph. l. c. ad Charit. 345. τινῶν, h. e. εἴς τ., Markl. Suppl. 292. τινὸς, Abresch. Æsch. 2, 105. τινὶ δι' ἔχθρας, Wyttenb. Select. 388.

Γίγνεσθαι περί τι, (an et ἐπί τι?) ad Diod. S. 1, 661. A πρός τινι, Boissonad. Philostr. 310. 388. Plato Phædr. 305. et Heindorf.; τὸ γιγνόμενον, ad Theæt. 346. 396. ad Lucian. 2, 259. Der verdienst, ad 1, 169. 422. Γίνεται, Licet, Aristoph. Fr. 225. ad Herod. 563. Γίνεται περὶ ἐμὲ, Plut. Alex. 129. Schm. κατ' ἐμὲ, Herod. 1, 34. 85. init. Τὰ ἱερὰ γίγνεται, ad Herod. 563. 721. Γίνομαι cum participio, Porson. Hec. p. 84. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 437. P. Abresch. Paraphr. 115. Cum adv., Musgr. Or. 74. Seq. infin., Brunck. Aristoph. 3, 177. De fructu, proventu, ad Charit. 558. ad Lucian. 1, 679. De usura, Heringa Obs. 31. omnino de lucro, Toup. Emendd. 1, 16. Oxon.: ad Lucian. 1, 422. Accido, Evenio, ad Herod. 430. An de motu? Wessel. Herod. 10. Ποῦ γίνῃ, Ubi habitas, Jacobs. Anth. 8, 213. Philodem. 4. Γενέσθαι, Vivere, Periz. Orig. Babyl. 14. 333. Henke ad Joseph. 4. Nasci, ad Charit. 352. ἔν τινι, Wakef. Eum. 220. ἐξ ἀνθρώπων, ad Charit. 203. Wessel. Herod. 1. ad Diod. S. 1, 24. Γενέεσθαι, Heyn. Hom. 6, 572. Ἐγένετο, ἐγεγόνει, B Duker. Præf. Thuc. 6. Ἐγίνετο, ἐγένετο, conf., ad Xen. Eph. 170. ad Herod. 440. Γένου, ad Xen. Eph. 225. Γενέσθω, Musgr. Iph. T. 603. Tro. 721. Ὣς γενέσθω, Brunck. ad Hec. 878. Τίς γένωμαι; Abresch. Æsch. 2, 110. Τί γένωμαι; Valck. Adoniaz. p. 360. Εἴ τι γένοιτο, Plut. Mor. 1, 6. Γεγενοίμεθα, Heyn. Hom. 6, 461. Ἀλλ' ὡς γενέσθαι, Musgr. Tro. 721. Γενόμενος, cum alio participio, Abresch. Diluc. 346. Cattier. 90. An Situs? ad Xen. Eph. 244. Τὰ γενόμενα, ad Charit. 202. Γενομένη ἦν, T. H. ad Aristoph. Π. p. 440. Τῆς ὑμετέρας γενομένης ἀρχῆς, Xen. Ἑ. 3, 5, 15. Χρόνου γενομένου, Wessel. Herod. 189. Γέγονα ἔτη, ἐτῶν, Thom. M. 183. Εὖ γεγονὼς, 392. Heindorf. ad Plat. Charm. 57. Xen. Eph. 104. Εὖ γεγονέναι, Plato Theæt. 390. Γεγονέναι vertitur Degisse in Diod. S. 2, 435. Γεγενῆσθαι, γεγονέναι, Ammon. 34. Τὸ γεγονὸς, Toup. Opusc. 1, 521. Γενηθεὶς, Thom. M. 189. ad Diod. S. 1, 375. 390. Pro γενόμενος, Dionys. H. 4, 2159. Γενηθεὶς, ἐγενήθην, Heyn. ad Apollod. 16. Valck. ad Ammon. 35. Ἐγενήθημεν, C ἐγεννήθημεν, ad Charit. 352. Γεγενημένος, Thom. M. 189. Τὰ γενησόμενα, Wyttenb. Select. 365. Γάω, Valck. Adoniaz. p. 255. Γεγαυῖαν Πασιφάης, Filiam Pasiphaës, Brunck. Apoll. R. 234. Γεγὼς, Markl. Iph. p. 290. Γεγῶσα, Valck. Diatr. 140. Γέντο, Ruhnk. Ep. Cr. 126. ad Il. N. 241. ad Callim. 1, 241." Schæf. Mss. "Γείνομαι, Nascor, Callim. H. in Del. 215. Γίνομαι ὧδε, Pervenio ad locum, N. T. ἀπό τινος, Cesso a re, Polyb. 1, 11. Plut. 1, 121. Diod. S. 2, 582. vel re perfecta, 324. Plut. 4, 177. ἐπί τινος, Consequor, Diod. S. 1, 122. ἐπάνω τινὸς, Superior sum, Joseph. 965. κατά τι, To be disposed to, Ælian. H. A. 577. ἐκ βίου, Morior, Stob. 601. ἐν παντὶ, Sum in summo periculo, Dio Cass. 90. τινὸς, Aliquid curo, Liban. 173. ἡλικίας, To be of age, Schol. Od. A. 270. ἐλπίδος, Spe efferor, Plut. 4, 335. Vetus scriptura cum γ, ad Æsch. Socr. Dial. 66." Wakef. Mss.]

Ἀειγενὴς, [s. Αἰειγενὴς,] ὁ, ἡ, Qui semper fuit et erit, Sempiternus, Plato Symp. (189. Ed. Bas. 1.) Ὅτι ἀειγενές ἐστι καὶ ἀθάνατον ὡς θνητῷ ἡ γέννησις. D [Schleusner. Lex. in V. T. Oppian. K. 2, 397. "Quint. Sm. 7, 7." Wakef. Mss.] "Ἀθραγένη, ἡ, "Nom. arboris ap. Theophr. H. P. 5, 10., e qua "optima fieri igniaria dicit, similem autem esse viti "et οἰνάνθῃ τῇ ἀγρίᾳ, Labruscæ: ac, ut illas, scan-"dere arbores. Plin. Vitem sylvestrem nominare vi-"detur; nam et ipse de igniariis loquens, et huc re-"spiciens, 16, 40. ait, Probatur et vitis sylvestris, "alia quam labrusca, et ipsa hederæ modo arborem "scandens." [Cf. Theophr. de Igne 434. ubi ἀνδράχνη.* "Ἀνθρωπογενὴς, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Hom. in Ps. 50." Kall. Mss. * "Ἀπεννινογενὴς, Planudes in Vers. Ovid. Met. 15, 432." Boissonad. Mss.] Ἀρτιγενὴς, Recens genitus, Modo ortus, i. q. ἀρτιγέννητος et ἀρτίγονος, [Nicander 'A. 355. "Huschk. Anal. 99. Jacobs. Anth. Proleg. 51.: 8, 59." Schæf. Mss. *"Ἀρτιογενὴς, Nicom." Kall. Mss. * Ἀρχηγενὴς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 634. * Ἀσιηγενὴς, 646. * Ἀτλαντογενὴς, 43. De Ἀτλαγενὴς alibi dicetur.]

Αὐθιγενὴς, Indigena: αὐτόχθων, Hes., ut Lucian. (1, 762.) Ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. Plut. (10, 62.) Ἴδιός ἐστι καὶ αὐθιγενής. || Item, Perennis, ut ποταμὸς, Perennis fluvius: quod perennes fluvii eo ipso in loco nati sint, ubi conspiciuntur, non autem torrentium more sint adventitii. Philo V. M. 1. Καὶ προσέτι ποταμὸς οὐδεὶς, οὐκ αὐθιγενής: ibid. Ἡνίκα τοὺς ἄλλους φασὶ μειοῦσθαι, χειμάῤῥους τε καὶ αὐθιγενεῖς, ἐπιβαίνων τε καὶ ἀναχεόμενος, πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει τὰς ἀρούρας, Quo tempore fluvios alios aiunt decrescere, torrentes et perennes, auctis aquis exundans superfunditur arvis stagnanti gurgite, Turn.: de Mundo, Αὐθιγενῶν ποταμῶν καὶ χειμάῤῥων, οὐ πλημμυρούντων μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ καθεστὸς προσυπερβαλλόντων τῆς ἐπιβάσεως, Cum interim amnes atque torrentes expatientur, Bud. Hesychio etiam ἐγγενὴς, γνήσιος. [Gl. Indigena, Terrigena, Indigetum. Plut. 10, 62. ὕδωρ αὐθιγ. καὶ ἄκρατον, Auctor Rhesi 895. ἰαλέμῳ, Domestico. Herod. 2, 149. 4, 180. Eur. Cret. Fr. p. 438. "Jacobs. Animadv. 251. Diosc. 36. Wakef. S. C. 4, 112. Toup. Opusc. 2, 97. Koen. ad Greg. Cor. 259. Wessel. Herod. 303. ad Diod. S. 1, 189. Perennis, Dionys. H. 1, 41." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 7. Indigena, de inanimatis, Ælian. H. A. 121. De fonte, 706." Wakef. Mss.] Αὐτογενὴς, Sponte sua natus, αὐτογένεθλος, Qui ipse e se est, non ex alio: οὐκ ἔκ τινος γεννώμενος, Hes. Epith. hoc Deo ab Orpheo tribuitur. [Æsch. Suppl. 9. Plato, Schol. Soph. Antig. 876. * Βασιληγενὴς, Anon. Hymn. in Virg. * Δευτερογενὴς, Antig. Caryst. 113. p. 167.] "Διγενὴς, Qui duorum gene-"rum est, Qui duplicis sexus est. Vide Τεχνητός." [Suid. 1, 315. v. Ἄῤῥεν. "Huschk. Anal. 112. Clark. ad Il. A. 566." Schæf. Mss. * Διδυμογενὴς, Eur. Hel. 205.] Γηγενὴς, ὁ, ἡ, E terra ortus: γηγενὴς στρατὸς γιγάντων, Terra edita moles gigantum, ut Actius interpr. ap. Soph. Διογενὴς, Ex Jove ortus, Jove editus: ut διογενὲς τέκνον, Soph. de Pall. διογενὲς φάος, Eur. (Med. 1258.) διογενὲς Πατρόκλεις. Il. A. [337. Primam producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 73. 76. "Wolf. Præf. ad Il. p. 45. Wakef. Herc. F. 1022. Brunck. Aristoph. 2, 186. Heyn. Hom. 5, 228. 543." Schæf. Mss.] "Διαγενὴς, Hesychio εὐγενής." [*"Διογενία, Etym. M. v. Ἄνεται." Kall. Mss.] "Διο-"γενισταί, (οἱ,) Diogenis sectatores, Athen." [185. * Ἑβδομαγενὴς, Plut. Symp. 8, 1. p. 717. Schneider. Lex. "Ἑβδομαγένης, Thom. M. 258." Schæf. Mss.] "Ἐθαγενὴς, Hesychio ἐγχώριος, ἐντόπιος, Indigena, "Suidæ ὁ ἐγχώριος καὶ ὁ ἐν τόπῳ ἰδίῳ γεγενημένος: "pro quo infra Ἰθαγενής." ["Koen. ad Greg. Cor. 259." Schæf. Mss.] "Ἐνδογενὴς, Intus genitus, s. "Domi natus," [cf. Οἰκογενής. * "Εὐθυγενὴς, Athan. 2, 336." Kall. Mss. Suid. 1, 890. i. q. ἰθυγενής. "Statim natus, Theod. 1, 136. alibi." Wakef. Mss. * Ζωογενὴς, Plato Polit. 2. p. 309.] "Ἡμιγενὴς, Semigenitus, "Plato Tim. Aliis Imperfectum genus habens, Semi-"creatus." [* Ἠπειρογενὴς, i. q. ἠπειρώτης, Æsch. Pers. 42.] Ἠριγενὴς, Mane ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γεννώμενος. Vel, Aëre genitus, Aëre natus. Sunt qui exp. etiam ὁ τὸν ὄρθρον γεννῶν, act. ei signif. tribuentes: a quibus merito Eust. dissentit. Apoll. R. 2, (450.) ἐφαάνθη ἠριγενής. Et Ἠριγένεια, ἡ, pro eod., Il. A. (477.) Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. [Buttmann. Lexil. s. 121. "Toup. Opusc. 1, 188. ad Od. B. 1. Leon. Alex. 26. Athlet. Stat. 50. Jacobs. Anth. 11, 114. 262. Monum. Byz. 34. Heyn. Hom. 4, 131." Schæf. Mss.] "Ἠριγένειον, Hes. dici ait τὴν ἐρύγ-"γιον πόαν." [* "Ἠριγένιον, Hierabotane, Diosc. Notha 466. et * Ὀφιγένιον, Elaphoboscum, 455." Boissonad. Mss. * Θαλασσογενὴς, Archestr. ap. Athen. 92. "Markl. Suppl. 399." Schæf. Mss.] Θεηγενὴς, Deo genitus, Deo natus, Nonn. ["Orph. Quint. Sm. 6, 9." Wakef. Mss.] "Θεαγενὴς, Hesy-"chio ὅσιος, θεοσεβὴς, videtur tamen esse potius Na-"tus dea," [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 653. Schol. Æsch. Pr. 351. "Brunck. Aristoph. 2, 246. * Θεαγένης, Nom. propr., ad Lucian. 2, 47." Schæf. Mss. * Θερειγενὴς, Nicander Θ. 601. ubi perperam ἀθερειγενὴς, Nonn. D. 12, 344. θερειγενέος δρόμος ὥρης: 26. p. 690. Paul. Sil. Ecphr. 183. θερηγενὲς ἔργον

ἀμάλλης.] Θηλυγενὴς, E femina ortus, Muliebris, Plato de LL. (7. p. 802.) contrarium τῷ ἀῤῥενωπῷ, [Æsch. Suppl. 29. Eur. Bacch. 117. 1154. " Valck. Phœn. p. 68. ad Charit. 581." Schæf. Mss. " Manetho 4, 461. Clem. Alex. 229." Wakef. Mss. * Θηλυγενῶς, Eust. 10, 26=8, 44. * Θνητογενὴς, Soph. Antig. 846. Eur. Herc. F. 798.] Ἰθαγενὴς, Recte, i. e. Legitime natus. Γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰθὺ, τουτέστι κατ' εὐθύτητα νόμου γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πως τῷ γένει ἐπεισαγόμενος, Eust. ad Od. Ξ. (200.) πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς· ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα. Et πολίτης, Indigena civis, αὐτόχθων, Eust. [" Similiter ἰθαγενὴς, i. q. αὐτογενὴς, Nativus, Sponte existens, opp. ei, quod arte factum est, Herod. 2, 17. Οὐκ ἰθαγενέα στόματα (τοῦ Νείλου) ἀλλ' ὀρυκτά." Schweigh. Mss. Alexander Parthenii 14. Clem. Alex. 342. Διακρίνειν τὸ νόθον ἀπὸ τοῦ ἰθαγενοῦς χρυσίον. " Wessel. Herod. 107. 112. Koen. ad Greg. Cor. 135. 259. ad Diod. S. 1, 381. Brunck. Aristoph. 3, 6. Bast Lettre 192. 198. Heyn. Hom. 6, 627." Schæf. Mss.] Ἰθαιγενὴς, vero etiam scribi annotat Eust. [Ἰθαγ., ἰθαιγ., Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 648. Æsch. Pers. 304. ἰθαιγενέων πατέρων, Anal. 1, 419. cf. Ὀδοιδόκος, Χοροιτύπος. " Wessel. Herod. 112. Koen. ad Greg. Cor. 135. ad Od. Ξ. 203. Alex. Æt. 5. Bast Lettre 192." Schæf. Mss.] " Ἰθυγενὲς, Hesychio εἰς εὐθύτητα τεταμένον: qua " signif. et ἰθυκτέανον paulo post affert pro τὸ ἰθὺ " πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. Attamen ἰθυγενὲς sonat " potius Quod rectum natum est, vel Rectum nasci- " tur." [A Schneidero non agnoscitur.] " Καλλι- " γένεια, (ἡ,) secundum quosdam Telluris, secun- " dum alios Cereris epith. Alii vero Nutricem ejus " esse volunt, al. Pedissequam. Hes." [Plut. 7, 193. Cf. Aristoph. Θ. 306. Est e * Καλλιγενής. " Bergler. Alciphr. 539. 244." Schæf. Mss. * Κορυφαγενὴς, E capite nata, Epith. Minervæ, Plut. 7, 500=Mor. 2, 561. cf. Κρατογενής. * Κοσμογενὴς, Anon. Hymn. in Virg. 11. * Κοσμογένεια, ἡ, Schneidero perperam susp.: Clem. Alex. Str. 6. p. 683. Theodoret. Serm. 2.; * " Κοσμογενία, Θεραπ. 4. p. 68." Kall. Mss.] " Ἐγκοσμογενεῖς, Hes. esse dicit " τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας." [Synes. H. 4, 224. p. 339. * Κρατογενὴς, Epith. Minervæ, e capite natæ, Porphyr. A. N. p. 29=270. cf. Κορυφαγενής. * Κρισσαιγενὴς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 648.] " Κυθηγενέσι, Hesychio * κρυφογενέσι, Clam et " occulte genitis." [* " Κυκνογενὴς, Helenæ epith., Const. Manass. Chron. p. 24(=20. 389.)" Boissonad. Mss. " p. 46. Meurs. Sic leg. monuit etiam Meurs." Schæf. Mss.] Κυπρογενὴς, In Cypro natus. Ετ Κυπρογένεια, ἡ, pro eod. Epith. Veneris, quod ibid. et nata esse credatur, et religiose colatur. Hesiod. Θ. (199.) Κυπρογένειαν δ' ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. [* Μελιηγενὴς, Apoll. R. 4, 1641. cf. Hesiod. Ἔ. 144. χάλκειον γένος ἐκ μελιᾶν.] Μεσσογενὴς, Qui mediæ est ætatis, ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονὼς, Hes. Μονογενὴς, Unigena: pro quo vulgo Unigenitus. Plato Timæo (307.) Ἵνα οὖν τόδε κατὰ τὴν μόνωσιν ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζώῳ, διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτ' ἀπείρους ἐποίησεν ὁ ποιῶν κόσμους, ἀλλ' εἷς ὅδε μονογενὴς οὐρανὸς γεγονὼς ἐστί τε καὶ ἔσεται. Cic. interpr. Ut hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso quod solus atque unus esset, idcirco singularem Deus hunc mundum atque unigenam procreavit. [Gl. Unicus, Singularis; ut Cicero, Unicus, et Unigena; Unigenitus. " Plato Crit. 113. Orig. c. Cels. 7, 54." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T., Eur. Hel. 1701. ἀφ' αἵματος, Uno e sanguine. " Hesiod. Θ. 426. et nn. in Ed. Wolf., ad Anton. Lib. 212. Verh., Musgr. Hel. 1701. Wakef. S. C. 5, 86. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 192. Heindorf. ad Plat. Theæt. 316." Schæf. Mss. * Μονογενῶς, Arrian. Periplo E. (149. 173.) Γίνεται μ. ὁ λίβανος. " Steph. B. 28." Wakef. Mss.] Ετ Μουνογενὴς, poët. pro eod. Μουνογενὴς δὲ πάϊς, Hesiod. [" Gesner. Ind. Orph. * Μουνογένη, Toup. Opusc. 2, 41." Schæf. Mss. * " Μουνόγενος, η, ον, Opp. Ἁ. 3, 489." Wakef.

A Mss. * Μουνογένεια, ἡ, Epith. Hecates, Apoll. R. 3, 844. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 538. * Μονογένεια, Apollin. Metaphr. 192. " Μουνογένεια, Jacobs. Anth. 12, 354. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. * " Μουσογενὴς, Anacr. Od. 151." Kall. Mss.] Νεογενὴς, Nuper natus, Plato Theæt. νεογενοῦς παιδίου: i. q. ἀρτιγενὴς, ἀρτίγονος, νεογιλὴς, νεογνός. Ετ Νεηγενὴς, poët. [Od. Δ. 336. " Νεογενοῦς ποίμνης, Athen. 449." Strong. Mss. " Pierson. Veris. 234. ad Diod. S. 1, 162. Valck. Diatr. 170. Νεηγενὴς, Ilgen. Hymn. 403. Huschk. Anal. 99. Antip. S. 63." Schæf. Mss.] " Νεαγενὴς, Nuper genitus, Eur." [Iph. A. 1623. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 661. " Conf. c. εὐγενὴς, Porson. Hec. p. xx. Ed. 2." Schæf. Mss. * " Νεογενία, Amphil. 340." Kall. Mss. * Νοθαγενὴς, * Νοθηγενὴς, * Νοθογενὴς, Lobeck. l. c. Eur. Andr. 912. 942. Ion. 592. " Νοθαγενὴς, Markl. Suppl. 136. Brunck. Aristoph. 3, 6." Schæf. Mss. * Ὀμβρηγενὴς, Orph. H. 79, 4. * Ὀνειρογενὴς, Heliod. 9. p. 451. * Ὀρεσιγενὴς s. * Ὀρεσσιγενὴς, Gl. Ὀρεσιγε-
B νής· Montigena. * " Ὀρογενὴς, Jambl. Arithm. 181." Kall. Mss. * Ὀστεογενὴς, Aristot. Top. V. 2. c. 2. 5.] Ὀφιογενὴς, Serpentigena. Ὀφιογενεῖς, Straboni Gens Propontidis, quæ familiaritate quadam cum serpentibus, mortiferis eorum ictibus præsentem opem ferebat. VV. LL. [" Ad Lucian. 1, 390." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 737." Wakef. Mss.] " Παλαιγενὴς, q. d. Olim genitus: unde ponitur pro " Prisco s. Vetusto: ut Apoll. R. 1, 1. Ἀρχόμενος " σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. " Item pro Annoso s. Sene, ex Aristoph. (N. 358.) " affertur, Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενής. Additurque " legi et παλαιγενὲς in vocat. ap. Eund." [* παλαιο- " γενὲς ap. Brunck.] " Videtur autem ludendo adje- " ctum esse h. vocab. post πρεσβῦτα. Ab Hes. πα- " λαιγενεῖς exp. πρεσβῦται." [Æsch. Pr. 220. 872. S. c. Th. 748. Ag. 1646. Eur. Phœn. 344. Med. 421. " Παλαιγενέστερος, Planudes in Vers. Ovid. Met. 14, 434." Boissonad. Mss. " Παλαιγενὴς, Ruhnk. ad H. in Cer. 101. Valck. Phœn. p. 17. Cal-
C lim. 258. Abresch. Æsch. 2, 102. Jacobs. Anth. Proleg. 57. Porson. Phœn. 351. Brunck. Aristoph. 2, 82. 3, 201. Leontius 12. Heyn. Hom. 7, 416. Παλαιογενὴς, Porson. l. c. Brunck. Aristoph. 2, 82." Schæf. Mss.] Παλιγγενὴς, Renatus, Nonn. [Jo. 5, 25. * Παρθενογενὴς, Bibl. Patrum 13, 847. * Πατρογενὴς, Soph. Antig. 949. " Brunck. 938. Valck. Phœn. p. 497." Schæf. Mss. * " Πατρογένειος, Idem, Plut. 8, 914." Wakef. Mss. * Πετρηγενὴς s. * Πετρηγενὴς, Chrys. 8, 40. Montf.; Marc. Sid. 38., Fabric. Bibl. Gr. 1, 17. * " Πηλογενὴς, Const. Manass. Chron. p. 9=8. (364.)" Boissonad. Mss. " 18. Meurs." Schæf. Mss.] Πληγενεῖς, ὧν, οἱ, E diversis parentibus nati, οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφοὶ, [Hes. * " Ποντογενὴς, Nicet. Eugen. 4, 312. 8, 97. Const. Manass. Chron. p. 9." Boissonad. Mss. Orph. H. 54, 2. 80, 1. * Ποντογένεια, ἡ, Veneris epith., Opp. K. 1, 33. * Πορνογενὴς, Gl. Spurius.] Πρεσβυγενὴς, Priscus, q. d. Antiquus natu, [Orph. Arg. 602. Eur. Tro. 588. Apud Plut. 9, 155. πρεσβυγενεῖς, Laco-
D nice οἱ γέροντες, Senatus. " Athlet. Stat. 35. Timo Phlias. 23. Valck. Adoniaz. p. 291. Toup. Opusc. 1, 142." Schæf. Mss.] Πρεσβυγένεια, (ἡ,) Antiquitas, Plut. Symp. 2, [3, 2. Herod. 6, 51. " Fac. ad Paus. 1, 331." Schæf. Mss. * Πρεσβυγενία, Strabo 16. p. 1129. * Προτερηγενὴς, Callim. H. in J. 58. Apoll. R. 4, 268. Antimachus. " Toup. Opusc. 2, 112." Schæf. Mss.] Πρωτογενὴς, ὁ, ἡ, Primigenius, Primigenus, Primitivus: ut Cic. Lucret. et Columella loquuntur: i. q. πρωτόγονος. Cujus comp. est πρωτογενέστερος, Antiquior, Senior. Contr. ὑστερογενής. [Προτογενεῖς, Gl. Primogeniti: leg. πρωτ. " Isidor. Pel. 3, 268. 269." Boissonad. Mss. Orph. H. 24, 2. Lucian. 494. Plato Polit. 2. p. 288. Apud J. Poll. 7, 209. perperam * πρωτογονές. * Πρωτογένεια, Orph. H. 9, 5. * " Πρωτογένειος, Philo J. de V. Contempl. in Dahlii Chrestom. Philon. 237." Boissonad. Mss.] Πυληγενὴς, In Pylo natus, Cui e Pylo genus est. Il. B. (54.) Πυληγενέος βασιλῆος, Ψ. (303.) Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι: nam sic etiam scribi testatur

Eust. [Cf. H. Steph. v. Πύλος. Πυληγ., Πυλαιγ., A
Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 647. " Heyn. Hom. 8, 46." Schæf. Mss.] Πυρογενής, Ex igne genitus. Item, E frumento ortus: utrumque enim reperitur: prius ex Ausonio de Baccho citatur: alterum ex [Anal. 2, 403. . " Jacobs. Anth. 10, 188. ad Diod. S. 1, 250." Schæf. Mss. " Igne satus, Schol. Il. Ξ. 396." Wakef. Mss. * Πυρσογενής, Nonn. D. 2, 496. * Ῥυσιγενής, Anon. Hymn. in Virg. 18. * Σαρκογενής, A carne natus s. profectus. * Σπαρταγενής, Spartarius, Appian. 1, 115.] Συριηγενής, Syrus origine s. genere, In Syria natus, Syrus. Συρηγενὲς ἅρμα in quodam Carmine ap. Herod. [* " Ταυρογενής, Orph. Fr. 28." Kall. Mss. " Epith. Bacchi, Schol. Hesiod. p. 305." Wakef. Mss.] Τριτογενής, [Hom. Hymn. 29, 4. Anon. Hymn. in Virg. 20. " Antip. Sid. 12. Agathias 61. Jacobs. Anth. 11, 356. Aristoph. 'I. 1189. ad Corn. Nep. 25. Stav.; ad Herod. Philet. 438. Ilgen. Hymn. 579. ad Herod. 568." Schæf. Mss.] Et Τριτογένεια, ἡ, Minervæ epith. ita dictæ, quod vel ad Tritonem fluvium s. paludem nata sit, cujus B
accolas ei sacrificare tradit Herod. Vel quod e Tritone, i. e. Neptuno, orta sit, ut Libyæ incolæ opinantur. Vel quod e capite sc. Jovis prognata existimetur: τριτὼ enim Caput est, Cretensium lingua. Vel quod tertia mensis die, i. e. τῇ τρίτῃ, nata esse credatur. Vel, act. h. v. accipiendo, quod tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, θέλησιν: seu, ut Empedocles vult, εὖ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς τὸ νοηθὲν, ὀρθῶς πράττειν αὐτό: vel quod τὸ τρεῖν ἐγγεννᾷ τοῖς ἐχθροῖς: quas etym. affert Eust. Hesiod. Θ. (924.) Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν. Tritoniam Virg. appellat. Τριτογένεια ap. Aristoph. N. (989.) ut Schol. tradit, est etiam ἐνόπλιος ὄρχησις, Genus saltationis in armis, in Minervæ honorem institutum. [Anal. 2, 8. Plut. 381=9, 206. H. " Jacobs. Anth. 7, 217. Heyn. Hom. 4, 649. 5, 164. 420. Wessel. ad Diod. S. 1, 16. 238. 388. ad Herod. 568. Valck. Callim. 183." Schæf. Mss. * Ὑδογενής s. * Ὑδρογενής, Orph. Fr. 33. p. 243. " Casaub. ad Athen. 130." Schæf. Mss.] Ὑστερογενής, Posterior C
natu s. ortu. Synes. Ep. 105. (249.) Ἀμέλει τὴν ψυχὴν οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν, Corpore posteriorem esse ortu. Contr. τῷ πρωτογενής, et simile τῷ μεταγενής. [Aristot. H. A. ap. Schneider. Lex. * Φλογογενής, Gl. Flammigena. * Φοινικογενής, Eur. Fr. Cret. 3. " Toup. Opusc. 2, 97. Emendd. 4, 426." Schæf. Mss. * " Χερσογενής, Const. Manass. Chron. p. 9(=18. Meurs.=8. 364.) * Χιογενής, Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 693." Boissonad. Mss. " Ibid. 8, 248. Chardon Millin. Mag. T. V. 2. an. p. 491." Schæf. Mss. * " Χρυσογενής, Aurigena, Planudes in Vers. Ovid. Met. 5, 250." Boissonad. Mss. * " Χρυσογένεια, ἡ, Etym. M. v. Ἀπόπατος." Kall. Mss. * Ψαλληγενής, Bio ap. Diog. L. 4, 52. p. 271. * Ὠογενής, Orph. H. 5, 2.]

¶ Γένεσις, εως, ἡ, Origo, Ortus. Il. Ξ. (201.) Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. Plato Timæo (305.) Ταύτην δὲ γενέσεως κόσμου μάλιστ' ἄν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος. Pro quo Cic. de Univ. Hæc nimirum gignendi mundi D
causa justissima. Plato l. c. Γενέσεως ἔχων ἀρχὴν οὐδεμίαν: pro quo itidem Cic. Nullo generatus ortu. Plato l. c. Τί τὸ ὂν μὲν ἀεὶ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον; Pro quo itidem Cic. Quid est quod semper sit, neque ullum habet ortum? Ibid. Περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, idem Cic. interpr. De deorum natura ortuque mundi. Metaph. etiam de inanimatis rebus dicitur in ead. signif., ut Plato de Rep. 2. Καὶ εἶναι δὴ ταύτην γένεσίν τε καὶ οὐσίαν τῆς δικαιοσύνης, Hanc esse originem justitiæ. Philo de Mundo, Ἔσται ἡ γένεσις τῆς φθορᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Sic γένεσις πολέμων, et πολιτειῶν γένεσις, Plato de Rep. || Γένεσις est etiam Idipsum, quod ortum est; sic enim ap. Plat. Tim. Ὅ,τι γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cic. reddidit, Quantum enim ad id, quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. || Genitura, Nativitas. Epigr. Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ Τὴν γένεσιν διαθεὶς Αὖλος ὁ ἀστρολόγος, Cum ordinasset et digessisset genituram s. ortum suum. Genituram enim eo sensu Suet. dixit, Gell. et Jul. Firm. [Gl. Genesis, Procreatio, Genitura, Origo, Nativitas. " Γένεσις, Generation, is universally the whole of a visible nature, as opposed to an incorporeal and invisible nature. It also particularly denotes the sublunary region." Th. Taylor. " Γένεσις, cum sensu τοῦ γενεὰ, Seculum, ut videtur, Aristot. Met. 1, 3." Routh. Mss. " Ad Herod. 290. Wessel. ad Diod. S. 1, 28. Mœr. 109. et n.; Alberti Peric. Cr. 74. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 118. 134. Bibl. Crit. 3, 1. p. 50. Jacobs. Animadv. 72. Anth. 9, 173. Cattier. 26. ad Lucian. 2, 294. ad Dionys. H. 2, 652. Heyn. Hom. 6, 565. 577. Genitura, Jacobs. Anth. 9, 470. 474. 10, 259. ad Charit. 352." Schæf. Mss. " Humana natura, Porphyr. 69." Wakef. Mss.]

[* Γενεσιαλόγος, i. q. γενεθλιαλόγος, Artemid. 2, 69. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 697. In Glossis legitur * Γενεσιολόγος sine interpr.] Γενεσιάρχης, ὁ, Ortus s. Originis auctor ac princeps. Sapient. 13, (3.) Ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἔκτισεν αὐτὰς, i. e. Deus. Areth. Ὁ πάντων γενεσιάρχης θεός. [" Clem. Alex. 542." Wakef. Mss.] Γενεσιουργὸς, Ortus s. Originis auctor ac causa, Dionys. Areop. [Schol. Aristoph. Θ. 1000. " Jacobs. Anth. 7, 7." Schæf. Mss. " Jambl. Protr. 9. Theod. 4, 353. Clem. Alex. 222." Wakef. Mss. Jambl. V. P. s. 228. Παθήματα γενεσιουργὰ καὶ καταγωγά. Simplic. ad Epict. p. 71. δύναμις. * " Γενεσιουργέω, Iren. 57." Kall. Mss. " Didym. de Trin. 2. p. 76." Routh. Mss. Epiphan. 1, 243. Cosmas Ind. in Montef. Nov. Collect. Patr. Gr. 2, 128. * " Γενεσιουργία, Villoison. Anecd. Gr. 2, 222. Hesych." Wakef. Mss. * Ἐπιγενεσιουργὸς, i. q. γενεσ., Clem. Alex. Str. 5. p. (564=)668. Schneidero susp. * Ἀειγενεσία, ἡ, Proclus ad Hesiod. p. 157. " Jambl. ap. Stob. Ecl. Phys. 52, 34. p. 900." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 289." Schæf. Mss. " Julian. 164." Wakef. Mss. * " Ἀναγένεσις, Clem. Alex. 466." Kall. Mss.] Θεογενεσία, ἡ, v. Theolog., signif. i. q. Regeneratio, Baptismus, Dionys. Areop. Τελεσθεὶς τὴν ἱερωτάτην θεογενεσίας τελετήν: quasi divinæ et pristinæ originis nostræ instauratio. Et Θεογένητος pro Baptisato ap. Eund., Bud. [* " Κοσμογένεσις, (ἡ,) Andr. Cr. 297. * Λεπτογένεσις, Epiphan. (1, 287.) in Fabr. Cod. Pseud. V. T. 128." Kall. Mss.]

Παλιγγενεσία, ἡ, q. d. Renascentia, Secundus ortus, Instauratio. Philo de Mundo, Μὴ μόνον φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγορεῖν, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίαν ἀναιρεῖν, Sed etiam natalem ejus instaurationem tollere. Ibid. Ἀμήχανον, παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, Denuo mundus nasci non potest. Idem de V. M. 2. Ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίας ἐγένοντο ἡγεμόνες καὶ δευτέρας ἀρχαγέται περιόδου, Sed et reficiendi recreandique generis duces et principes extitere. Plut. (10, 153.) Ὅτι χρῶνται κοινοῖς αἱ ψυχαὶ σώμασιν ἐν ταῖς παλιγγενεσίαις. Sic etiam, ut Bud. annotat, Cic. ad Att. appellat Fortunæ suæ instaurationem post exilium. || Est quoque, eod. Bud. teste, ap. Dionys. Areop. θεογενεσία, Baptismus: et interdum ἀνάστασις τῶν ἁπάντων, Universalis resurrectio. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας, Greg. Naz. Lavacrum, quo antiqua nostra origo instauratur. [Matth. 19, 28. Schol. Soph. El. 62. Plut. 379. 438. M. Anton. 11. p. 318. Lucian. 862. " Ad Charit. 256. Villoison. ad Longum 162. Wakef. Georg. 112." Schæf. Mss. * " Παλιγγενέσιος, ὁ, ἡ, Clem. Alex. 186. (219.)" Kall. Mss. * Προγενεσία, ἡ, Prior creatio s. Ordinatio, Schneidero susp.]

Γενέσια, τὰ, γενέθλια, Dies festus natalitius, ut Bud. interpr. Matth. 14, (6.) Γενεσίοις δὲ ἀγομένοις τοῦ Ἡρώδου. Item ap. Herod. [" Γενέσια, ap. Herod. 4, 26. non est Dies festus natalitius, sed Dies, quo quis e vivis discessit. Vide ibi Wessel." Schweigh. Mss. " Γενέσια, τὰ, s. * γενέσιος ἡμέρα, Festum erat privatum, quo amici et familiares, defuncti memoriam conservare cupientes, itidem ejus natalem celebrabant. Ammon.: Γενέθλια καὶ γενέσια διαφέρει, ὅτι μὲν γὰρ γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων. Vide Meursii Græciam

Feriatam. Herod. 4. de ritu funerum ap. Isedonas, Παῖς δὲ πατρὶ τοῦτο ποιέει, κατάπερ οἱ Ἕλληνες τὰ γενέσια, Festum in defunctorum parentum honorem." Brunck. Mss. " Γενέσιος, Plut. de Pyth. Orac. 402." Kall. Mss. Γενέσια, γενέθλια, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 103. " Thom. M. 186. Vales. ad Excerpta 109. Bergler. Alciphr. 405. Γενέσιος, Bergler. Alciphr. 265. 314. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 62." Schæf. Mss.] UNDE Γενεσιακὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. γενεθλιακός: ut λόγος, Bud. [a Schneidero non agnoscitur. " Thom. M. 186." Schæf. Mss.]

¶ Γενετὴρ, ῆρος, ὁ, Genitor. Aristot. Τοῦ πάντων γενετῆρος κόσμου. Opp. K. 3. ὁμοῦ δὲ φέρουσι διπλοῦν μεμορυγμένον ἄνθος, Μητέρα μὲν ῥίνοισι, προσώποις δ' αὖ γενετῆρα. ET Γενέτειρα, ἡ, Genitrix, [Orph. H. 2, 1. 54, 2. 59, 4.: (Γενετὴρ, 6, 5.) Pind. N. 7, 3. Eur. Fr. inc. 378. p. 513. " Musgr. El. 746. Valck. Diatr. 36. Γενετὴρ, Jacobs. Anth. Proleg. 57. Wessel. ad Diod. S. 1, 28." Schæf. Mss. " Parens, Musæus 125. Γενέτειρα, Opp. K. 2, 356." Wakef. Mss. * Γενετήριος, α, ον, Synes. H. 2, 41. p. 317.]

Γενέτης, ὁ, Genitor, πατὴρ, Hes. ut Plut. de Socr. Gen. (593.) θεῶν γενετάων: nisi eo in l. ad versum explendum melius legatur αἰειγενετάων, quod aliud signif. UNDE Παγγενέτης, ὁ, Omnium genitor, Omnium pater. Nonn. || Γενέτης est item ἔκγονος, ut Hes. exp.; unde ap. Soph. (Œd. T. 470.) ὁ Διὸς γενέτας. " Γενέτας, ab Hes. exp. ἔκγονος, Gnatus, " Nepos, signif. tamen potius Genitor, Parens, ut et " ipse Hes. paulo ante γενέταν exposuerat πατέρα, " Dor. pro γενέτην." [Hippocr. p. 1, 6. " Thom. M. 851. Musgr. Troad. 1288. Wakef. Ion. 934. Musgr. 913. 916. 1130. Jacobs. Exerc. 2, 154. 158. 160. 176. 181." Schæf. Mss. " Opp. K. 2, 571. Nonn. Jo. 1, 53. Orph. Arg. 149." Wakef. Mss. * Γενέτις, ἡ, Schleusner. Lex. in V. T.]

Ἀειγενέτης, ὁ, Qui semper extitit vel est, Sempiternus. [" Heyn. Hom. 4, 270. 514." Schæf. Mss.] ET Αἰειγενέτης, pro eod., versus gratia ι inserto. Il. B. (400.) Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰειγενετάων. * Βασιληγενέτειρα, Anon. Hymn. in Virg. 3. * Ἐγγενέτης, Apoll. R. 4, 1549.] Ἐκγενέτης, i. q. ἔκγονος, Oriundus, Ortus ex, ut Λακεδαίμονος, Eur. [Andr. 128. Bacch. 1153. " Musgr. ibid. Valck. Phœn. p. 347." Schæf. Mss.] Εὐγενέτης, Præstanti genere ortus, Generosus, εὐγενὴς, Epigr. [Eur. Ion. 1060. Phœn. 1460. Athen. 542. " Toup. Opusc. 1, 296. Musgr. Iph. T. 1092. Jacobs. Anth. 10, 85." Schæf. Mss. * Εὐγενέτις, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 452. * " Εὐγενέτειρα, Jacobs. Anth. 12, 116." Schæf. Mss. perperam pro * Εὐμενέτειρα, Anal. 3, 242. Παγγενέτης, ὁ, vide Γενέτης, Orph. H. 19, 5. 72, 2. * Παγγενέτειρα, ἡ, Anal. 2, 6. a * Παγγενετήρ. " Antip. Sid. 3. Toup. Opusc. 2, 255." Schæf. Mss. " Proclus H. 1." Wakef. Mss. * Πυριγενέτης, Æsch. S. c. Th. 213. i. q. πυριγενής. * Σεληγενέτης, Lobeck. l. c. 681. Anal. 2, 518. * Συγγενέτης, unde * Συγγενέτις, ἡ, Philo J. 697. Et * Συγγενέτειρα, ἡ, Eur. El. 746. a * Συγγενετήρ.]

Γενετὴ, ἡ, Ortus, Nativitas: unde frequens illa phrasis ἐκ γενετῆς, Ab ortu, Bud. interpr. Od. Σ. (5.) Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Ἐκ γενετῆς. Aristot. Eth. 6. Ταῦτα δὲ ἔχομεν ἐκ γενετῆς, i. e. φύσει, ut ibid. et in Probl. identidem. Lucian. (1, 181.) Πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς. [Schleusner. Lex. in V. T.: Il. Ω. 535. Hymn. Hom. 2, 440. " Wessel. ad Diod. S. 1, 28. 355. Heyn. Hom. 8, 140." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 741." Wakef. Mss. * Γενετήσιος, Jacobs. Anth. 13, 737. ὁρμὴ, Schneidero susp.]

[* " Γενετὺς, ad Lucian. 1, 354." Schæf. Mss.]

Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, Ortus et generationis antistes dea: ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος, ut ap. Aristoph. N. (52.) Schol. exp., seu, ut Suid., δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων: vel ἡ περὶ τὴν Ἄρτεμιν τῶν τοκετῶν ἔφορος. Aristoph. (Θ. 130.) Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες. [Paus. 1, 1, 4. Alciphro 3, 2. Bentl. ad Horat. Carm. Sæc. 16. " Fac. ad Paus. 1, 6. Kuhn. ad Eund. 5. Mœr. 109. et n.; Bergler. Alciphr. 303. Jacobs.
A Anth. 7, 77. Kuster. Aristoph. 218." Schæf. Mss.]

Γενέτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Aristot. de Mundo, Σωτὴρ ὄντως ἁπάντων ἐστὶ καὶ γ., [Anal. 1, 488. Herod. 8, 137. Eur. Ion. 136., Fr. Chrysipp. 1. " Valck. Diatr. 19. Herod. 684. Wakef. Ion. l. c." Schæf. Mss. " Joseph. 329. Jambl. V. P. 40." Wakef. Mss. * Διογενέτωρ, Eur. Bacch. 122. " Musgr. ibid. ad Callim. 1, 4." Schæf. Mss. * Ὁμογενέτωρ, Eur. Phœn. 168. * Παγγενέτωρ, Orph. H. 3, 1. 11, 6. 12, 5. Fr. 7, 28. " Valck. Diatr. 36." Schæf. Mss.]

[* " Γένημα, (τὸ,) Aquil. Symm. Jos. 5, 12.; Athan. 1, 425." Kall. Mss.]

¶ Γενητὸς, (ἡ, ὸν,) Qui ortum habet, Qui gignitur aut genitus est. Plato Tim. Πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, αἰσθητά· τὰ δὲ αἰσθητὰ δόξῃ περιληπτὰ μετὰ αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γενητὰ ἐφάνη. Quod Cic. de Univ. ita vertit, Omnia autem talia sensum movent: sensus autem moventia quæ sunt, eadem in opinatione considunt, quæ ortum habere gignique diximus. Et paulo ante, Εἰς τὸ γεγονὸς γενητῷ παραδείγματι προσχρώμενος. [Γενη-
B τὸς et γεννητὸς, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 119. " Wessel. ad Diod. S. 1, 10." Schæf. Mss.] Ἀγένητος, ὁ, ἡ, Ortum non habens, Cujus origo nulla est. Plato Phæd. Ἀρχὴ δὲ, ἀγένητον. Quod Cic. Tusc. 1. ita interpr. Principii autem nulla est origo. Plato ibid. Ἐπειδὴ δὲ ἀγένητόν ἐστι, καὶ ἀδιάφθορον αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. Cic. Quod si nunquam oritur, nec occidit quidem unquam. || Non factus, Infectus. Plato Gorg. Τὰ μὲν γὰρ ἀγένητα, πῶς ἂν εἴη δυνατὰ μαρτυρηθῆναι; Agatho, Μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκεται, Ἀγένητα ποιεῖν ὅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα. Bud. Ἀγένητος, inquit idem Bud., differt ab ἀγέννητος ap. Damasc. 102. Ἀγένητος μὲν γὰρ ὁ ἄκτιστος καὶ μὴ γενόμενος: ut Dei Filius ἀγένητος est, et tamen γεννηθείς. [Cf. Soph. Tr. 61.: Ἀγένητος et ἀγέννητος, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 119. Sylburgius Ind. ad Just. M.:—" Est autem ἀγένητος, Non factus, Non ortus; ἀγέννητος vero, Non genitus, Non generatus: illud a v. γίνεσθαι, hoc a v. γεννᾶσθαι." " Wessel. ad Diod. S. 1, 10. 2, 182. 516. Eldik.
C Suspic. 2. Lennep. ad Phal. 30. Hœschel. ad Philon. Opusc. p. 214. Dionys. H. 2, 1235. Heindorf. ad Plat. Theæt. 316." Schæf. Mss. " Polyb. 3, 104. Ælian. H. A. 855. Incredibilis, Plut. 1, 232. Diod. S. 2, 580." Wakef. Mss. * " Ἀγενήτως, Method. 342. 365." Kall. Mss. * Ἀγενησία, Just. M. Athan. 2, 150. 178. * " Παναγένητος, Dionys. Areop. 249." Kall. Mss. * Συναγένητος, Just. M. 158. Ed. Par.] " Αὐτογένητα κοιμήματα ἀμῷ πατρὶ " δυσμόρου μητρὸς, dixit Soph. Antig. (864.) p. 249. " pro Infelicis matris meæ concubitus cum parente " nostro ex ipsa genito." [Hodie legitur: κοιμήματ' * αὐτογέννητ' Ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρός.] Θεογένητος, ὁ, ἡ, A Deo ortum habens, A Deo ortus aut genitus. Peculiariter vero ap. Theologos et Dionys. Areop. est Baptizatus, sicut θεογενεσία est Baptismus. [* Ἰφιγένητος, Orph. Fr. 360. πῦρ. * Τριγένητος, Epith. Minervæ, Lycophro 519. θεὰ, ubi Mss. rectius * Τριγέννητος, pro Τριτογένεια.]

[* Ἀείγνητος, ὁ, ἡ, Orph. Arg. 15. Διόγνητος, Ab
D Jove ortum habens, Ab Jove genitus, i. q. διογενὴς paulo ante. Hesiod. (Α. 340.) διόγνητος Ἰόλαος. Est autem per sync. metri gratia factum e Διογένητος. " Διόγνητος, Ab Jove genitus, Ab Jove genus et or- " tum ducens, ideoque Nobilis, Generosus, Hesiod. " Α. διόγνητος Ἰόλαος. Per sync. dicitur pro διογέ- " νητος." [Eur. Hipp. 563. Cf. Callim. H. in J. 79. ἐκ Διὸς βασιλῆες, Horat. 3, 1, 6. Reges in ipsos imperium est Jovis. " Græv. Lectt. Hes. 613." Schæf. Mss. * " Εὔγνητος, Schweigh. ad Athen. 8, 181." Dahler. Mss. * Ὁμόγνητος, Manetho 6, 117. Nonn. Jo. 4, 196. D. 37, 192. Orph. Arg. 1213. * Ὁμογνήτη.]

[* Γεννητικὸς, ἡ, ὸν, Trall. 12. p. 203.: Γεν. et γεννητικὸς, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 119.]

Νεογιλὴς, ὁ, ἡ, Recens natus, Recens ortus, νεογένητος: ut βρέφος, Infans modo natus. Citat J. Poll. ex Isæo, non tamen probans, sed ei νεόγονον, licet Ion. præferens. ET Νεογιλὸς, ὁ, ἡ, pro eod. ὁ νεωστὶ γινόμενος. Eust. enim dictum vult quasi

νεογινὸς, unde ν in λ mutato, ut in multis, factum sit νεογιλός. Od. M. (86.) φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς. HINC deriv. Νεογιλαῖος, (α, ον,) pro eod. J. Poll. (2, 8.) tamen hoc νεογιλαῖος, sicut et νεογιλὴς, ab Isæo usurpatum, rejicit. [Νεογιλὸς ὀδοὺς, Opp. K. 1, 199. Lucian. 2, 131. Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα, ubi v. T. H. Theocr. 17, 58. " Thom. M. 625. 724. Brunck. Œd. C. 475. Νεογιλὴς, Νεογιλὸς, ad Lucian. 1, 180. Amst., Pierson. Veris. 172. 234. ad Mœr. 309. Wessel. Herod. 103. Νεογιλαῖος, ad Lucian. l. c. Pierson. l. c. ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.] " Νεολιγὸν, Hesychio " νεογνόν." Νεογνὸς, ὁ, Recens natus, Recens ortus, q. d. νεογινός: inde enim per sync. factum esse tradit Eust. Plut. (6, 566.) Τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεογνὰ παιδάρια κλαυθμυριζόμενον, Voce autem quemadmodum pusiones nuper geniti vagientem. Idem in Hellen. Ἡ γὰρ ἑβδόμη σφαλερὰ τοῖς νεογνοῖς. Xen. K. (10, 23.) Νεογνοὺς τῶν νεβρῶν τοῦ ἦρος θηρᾷν· ταύτην γὰρ τὴν ὥραν γίγνονται. [Gl. Parvulus. Xen. K. 10, 23. νεογνῇ, ubi Ms. νεογενῇ. " Ad Mœr. 309. Wessel. Herod. 103. Ilgen. Hymn. 448. Brunck. Œd. C. 475. Pierson. Veris. 172. 234. ad Eur. El. 1108. Thom. M. 625. Markl. Iph. p. 385." Schæf. Mss.]

Ἀπογίγνομαι, Absum, ut ἀπογιγνόμενος τῆς μάχης, ex Herod. Qui abest a prælio. Thuc. 1, (39.) Τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, Qui a maleficiis abfuistis. || Apud Eund. ἀπογίνομαι, Decedo, qua signif. Terent. De summa nihil decedet: cui opp. προσγίνομαι, Accedo: 2, (98.) Πορευομένῳ δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, εἰ μή τι νόσῳ, προσεγίγνετο δέ. Sed ap. Aristot. Physiogn. 395. ἐπιγίνεσθαι opp. τῷ ἀπογίνεσθαι et ἀπολείπειν. Et ap. Greg. ἐπιγίνεσθαι et ἀπογίνεσθαι pro Accedere s. Advenire, et Abscedere. || Item pro Desum. Bud. ex Andocide p. 20. || Morior, Thuc. (2, 98.) sæpe. Sic 2, (34.) Τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων. Vide Γίνομαι. " Ἀπογενόμενοι, Defuncti, Qui decesserunt, οἱ ἀπελ- " θόντες, οἱ ἀποβεβιωκότες, s. οἱ ἀποθανόντες, Hes. " Suid. Alioqui sonat etiam Ii, qui abfuerunt, ut " ἀπογίνεσθαι, Decedere, Abesse." [" Ἀπογίγνομαι, Absum, Dem. 98. Morior, Vivis excedo, 1069." Seager. Mss. " Boëckh. ad Plat. Sim. 12. Valck. Adoniaz. p. 238. Abresch. Lectt. Aristæn. 201. Valck. et Wessel. ad Herod. 169. Absum, ibid. Valck. Callim. 121. Morior, Heringa Obs. 292. ad Diod. S. 1, 182. 2, 463. Paus. 3, 221. Ἀπογινόμενος, Mortuus, Dionys. H. 4, 2132." Schæf. Mss. " Exorior, Fio, Evenio, Hierocles 240. Ἀπογίνομαι πράγματος, Confecta re, Plut. 3, 33." Wakef. Mss. * Ἀπογένεσις, ἡ, Stob. Ecl. 1. p. 32. " Porphyr. A. N. 28." Wakef. Mss. * " Συναπογίγνομαι, Didym. de Trin. 2, 3." Routh. Mss.]

Διαγίγνομαι, Intersum, eo sensu, quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse, Plut. Ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, Ducentis annis interlapsis. Bud. || Duro, Permaneo, Perenno. Plato Apol. Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι. Plut. Fabio, Ἀσφαλὴς διεγένετο, Per totam vitam tutus fuit. Et pro Tolero vitam, Plut. Et pro Evado, Synes. Εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος. Bud. 1055. [Gl. Perenno. " Xen. Apol. Socr. 3." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Ætatem gero, Vitam ago, Xen. Ἀπ. 4, 8, 4. Tempus exigo, Æsop. Fab. 93. p. 230. Ed. Genev. 1628. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο, On what terms she had lived with the people there. Superstes sum, Plut. Graccho 1512. HSt. Existo, Diog. L. Pythag. 309. HSt." Seager. Mss. " Zeun. ad Xen. K. Π. 809. De tempore, Villoison. ad Longum 45. Wessel. Herod. 189. ad Lucian. 1, 357. ad Diod. S. 1, 234. ad Xen. Mem. 2, 8, 5. K. Π. p. 2. 6. 29. Dawes. M. C. 288. Cum particip., Xen. K. Ἀ. 131." Schæf. Mss. " Perago, Synes. 106. hinc exp. Zosim. p. 15. In vita duro, Philostr. 67. Artemid. 97. Permaneo ad vitæ finem, Ælian. V. H. 476. ad certum tempus, Æschin. 51. Intersum, Joseph. 341. Intercedo, Plut. 66. Wytt." Wakef. Mss. * Συνδιαγίγνομαι, Schol. B. ad Aristoph. Θ. 19.]

A Ἐγγίγνομαι, Insum, vel Innascor. Plato de Rep. 1. (p. 198.) Ἐν ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγινομένη (ἡ ἀδικία) μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους. Apud Xen. (Ἀπ. 1, 2, 21.) sine ἐν, Ὁρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγινομένην. Apud Eund. ἐγγίγνεται pro Innascitur, vel Natura comparatum est, ut Bud. interpr.: Οἶδα γὰρ ὅτι ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι. At ἐγγίνεται ἔχθος redditur Excitatur odium: sed malim Innascitur, vel Ingeneratur, odium. Et e Thuc. affertur Δυνάμεις μείζους ἐγγινόμεναι, ubi videtur accipi pro προσγινόμεναι. || Intersum, Interjicior, de tempore dictum: ut διαγίνομαι. Thuc. 1. Χρόνου ἐγγενομένου: 8. Διατριβῆς ἐγγιγνομένης. Et χρόνων ἐγγεγενημένων ap. Dem. (966.) Idem interpr. Elapsis interim multis annis. Sic Æschin. (85.) de longo tempore. Rursus ap. Dem. Ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται πράγμασιν. || Ἐγγίγνεται cum infin. Licet, Facultas est. Æschin. Ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει B περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plut. Ὡς ἐγγένηται τῷ ἀνδρὶ συμβῆναι. Et Ἐγγενόμενον eo modo, quo dicitur ἐνὸν et ἐξὸν, ap. Isæum 48. Ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀτιμῶσαι. Sic Isocr. περὶ Ζεύγους (§. 11.) Interpr. autem Bud. ἐγγενόμενον, Cum in potestate esset; Cum occasionem nacti essemus. [" Sic ἐγγίνεται frequenter ap. Herod. 1, 132. 6, 38. 8, 83. Item, Τοῦτό σφι ἐγγίνεται, Hoc illis accidit, Hoc ap. illos accidit, 5, 3." Schweigh. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 284. 322. " Musgr. Iph. T. 240. Markl. p. 350. Musgr. El. 785. Wakef. Eum. 220. Heindorf. ad Plat. Charmid. 57., Gorg. 199. Dawes. M. C. 337. Wessel. Herod. 189. 330. 373. ad Diod. S. 1, 28. Zeun. ad Xen. K. Π. 457. ad Lucian. 1, 356. De tempore, Diod. S. 1, 392. et n., Jacobs. Anth. 6, 391. Ἐγγίνεται, Brunck. Aristoph. 3, 38. Dionys. H. 2, 1058. Phalar. 174. ad Herod. 430. Ἐγγίγνεταί μοι χρόνος, Dionys. H. 5, 162. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 292." Schæf. Mss. " Ἐγγίνεται, Facultas est, Isæus 99." Wakef. Mss. " Ἐγγείνωνται, Hesy- C " chio * ἐγγεννήσωσιν, Ingenerent, ab ἐγγείνομαι. " Il. T. (25.) Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτει- " λὰς Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν." " Ἐγ- " γείνωνται Hesychio * ἐνγεννήσωσι." [" Heyn. Hom. 7, 601." Schæf. Mss.] " Ἐγγέγαα, i. q. γέγαα. Hes. " enim ἐγγεγάασιν simpliciter exp. γεγάασιν, εἰσίν: " itidemque ἐγγεγαῶτα, γεγεννημένα. Sic sane (Od. " K. 138.) Ἄμφω δ' ἐγγέγατον φαεσιμβρότου ἠελίοιο, " pro ἐγένοντο, vel etiam ἐξεγένοντο. Alioqui ἐγγε- " γάασι signif. Insunt: ut Il. Z. (493.) πᾶσιν, τοὶ " Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, Omnibus, qui sunt in Ilio. Est " præt. med. tanquam ab ἐγγάω, refertur autem ad " ἐγγίνομαι." [" Heyn. Hom. 4, 561. 5, 289. Ruhnk. ad H. in Cer. 134. Mitsch. 153. Ilgen. Hymn. 340. 533." Schæf. Mss.]

Ἐκγίγνομαι, Enascor, Oriundus sum: ut in hoc hemistichio, οἳ γῆς ἐξεγένοντο, Qui e terra nati sunt. Plut. de Virt. Mul. Οὐ γὰρ ἐνταῦθά γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, In uteros matrum, unde editi estis. Sic Artemid. Oniror. 1. Τοῦτο δὲ D σημαίνει τὴν πατρίδα, ἧς ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο. || Ἐκγίνεται cum infin. pro Licet, etc. ut modo dixi de ἐγγίνεται. Æsch. c. Ctes. Ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο ἂν ποιήσασθαι. Et Herod. Ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι, Facultas detur, Contingat mihi Athen. ulcisci. [" Ἐκγίγνεται, Licet, Aristoph. Ἱ. 851. Ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἤν σοι βούλῃ Τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονὶ, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται. Promiscue dicitur ἐγγίγνεται et ἐκγίγνεται, Licet, Brunck. Dem. 836. Εἰ μὲν οὖν τότ' ἐξεγένετο, καὶ μὴ τῷ χρόνῳ τοῦτ' ἐνεδρεύθημεν, παρεσχόμεθ' ἂν μάρτυρας, ὡς ἐξετέθη τὰ χρήματα, καὶ πάντ' αὐτῷ διελέλυτο τὰ πρὸς τὴν πόλιν." Seager. Mss. Ἐκγίγνεται, ad Dionys. H. de Comp. Verb. 285. Ἐκγείνομαι, Lucian. 949. Ἐκγάω, unde poët. ἐκγεγαὼς, Anal. 3, 257. Dionys. P. 1021. Orph. H. 71, 4. " Ἐκγεγάονται, Hymn. Hom. 1, 198. ἐκγεγάασθε, Epigr. 17, 1." Schneider. Lex. " Ad Charit. 783. 786. Heyn. Hom. 5, 45. 289. 7, 790. Boissonad. Philostr. 444. ad Herod. 189. 330. 430. 729. Ἐκγίνεται, Paus. 1, 395. 407. 3, 75. Kuhn.

252. Herod. 510. Wakef. Alc. 800.; S. C. 5, 45. A Brunck. Aristoph. 3, 38. Dionys. H. 3, 1358. 1364. Ἐκγέγαα, Ilgen. Hymn. 340. 491. Ἐκγεγαὼς, Epigr. adesp. 501. Ἐκγενόμεσθαι, Heyn. Hom. 5, 326." Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 446. Arist. 1, 122. Philo J. 1, 628. Plut. 2, 147. Liban. Ep. 63. fin., Lys. p. 64. Ἐξεγεινάμην, Produxi, Peperi, Lucian. 3, 644." Wakef. Mss.]

Ἐπιγίγνομαι, Supernascor, s. Postnascor: unde οἱ ἐπιγινόμενοι dicuntur Posteri, Isocr. Helene, Τοιαύτης δὲ τῆς γυναικὸς οὐδένα τῶν ἐπιγινομένων ἀξιωθήσεσθαι. Sic Thuc. non semel. || Est item Adnascor: ut Theophr. C. P. 6. Ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται, ἢ ἐπιγίνεται, καὶ πόθεν ἡ ἀλμυρίς. || Succedo, Subsequor, Sequor, Thuc. sæpe: ut (4, 52.) Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, (4, 3.) χειμῶνος, item, τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. Idem, Καὶ ὕστερον πάσαις ἅμα ναυσὶν ἐκείνους ἐπιγενέσθαι, Ipsum subsequi, ut interpr. Bud., qui et pro Interim venire sumi ait. Pro Supervenio certe cum alibi ap. Eund. accipitur, tum hic, Οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς B κατὰ νώτου. Philo de Mundo, Ζώοις ἐπιγίνεται τελευτή. V. M. 1. Περαιοῦσθαι δὲ μελλόντων, σημεῖον ἐπιγίνεται τερατωδέστατον, Supervenit. Magis tamen proprie, Accidit. Bud. reddit etiam Exorior, Existo: ut Xen. (Ἑ. 1, 6, 20.) Ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Sed potest et hic reddi Supervenio. || Opp. τῷ ἀπογίνομαι, vide supra. [Gl. Accresco, Oborior. Ἐπιγίνεται· Infit. Ἐπιγινόμενος· Superveniens, Futurus. " Ἐπέγεντο, Theognis 651." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Supervenio, Accido, Contingo, ut v. c. morbi solent, Dem. 946.: 947. Καὶ μὴν οὐδὲ τὰς ἐπιγενομένας μισθώσεις ὡς οὐκ ἀπείληφέν ἐστ' εἰπεῖν αὐτῷ, Statis dependendas temporibus mercedes sibi competentes et e bonis provenientes, Reisk." Seager. Mss. " Cattier. 77. ad Diod. S. 1, 392. 581. Wessel. ad Herod. 189. T. H. ad Lucian. Dial. 9. ad 1, 356. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐπεισέρχ. Succedo, ad Timæi Lex. 120. Repente invado, Jacobs. Animadv. 138. Οἱ ἐπιγιγνόμενοι, Dionys. H. 2, 830. 4, 2187. bis, 5, 398. Ἐπι- C γείνομαι, Jacobs. Anth. 6, 236. Heyn. Hom. 5, 212. 6, 20." Schæf. Mss. " Ἐπιγενὴς, ὁ, ἡ, affertur pro " Indigena. Puto signif. etiam Natus post, vel ἐπί- " γονος. AT Ἐπιγένης, Nom. propr. ap. Suid." [* Ἐπιγένημα, τὸ, UNDE * " Ἐπιγενηματικὸς, (ἡ, ὸν,) Greg. Nyss. Antirrh. 22. 172. Clem. Alex. 727." Kall. Mss. * Προσεπιγίγνομαι, Hippocr. 454, 15. 458. ult. 594, 48. Polyb. 4, 45. * Συνεπιγίγνομαι, Diod. S. Ecl. 1. 1. 32. "2, 520." Schæf. Mss. " Polyb. 609." Wakef. Mss.]

Καταγίνομαι, Versor et sum occupatus. Cujus signif. exemplum hoc affert Bud. Γεώμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη, συνεχὲς, ἀκίνητον. Idem Bud. postquam καταγίνομαι dixit esse Occupor, Immoror, Versor, Intentionem fixam habeo, Hoc tracto et commentor, subjungit e Greg. Epitaph. in Patrem, Θαυμάζειν, ὅτι περὶ μὲν τούτων οὕτω καταγεγόναμεν ὡς μόνα πρὸς εὐφημίαν ἔχοντες. || Apud Dem. autem in Mid. 218. (=521.) in testium quorundam verbis, pro Moror, i. e. Habito. [Plut. 9, 719. εἰς D βυθόν. Schleusner. Lex. in V. T. " Lucian. Vit. Auct. 377. Ed. Salmur.: Mercator, Ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος; ἢ τί πράξεις, πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; Chrysippus, Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι, λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα." Seager. Mss. " Jambl. V. P. 216. Kiessl. Tzetz. Exeg. in Il. 76." Schæf. Mss. "Jambl. Prot. 151. Moror, Stob. 232. Heraclit. 88. περί τι, Jambl. V. P. 98. Phot. Bibl. 1346. Clem. Alex. 79. εἰς, 644. ἔν τινι, Diog. L. 347." Wakef. Mss. * " Ἐγκαταγίγνομαι, Iren. p. 12. * Συγκαταγίγνομαι, Iren. p. 26." Kall. Mss. Epiphan. 1, 189.]

Μεταγίγνομαι, ET Μεταγενὴς, vide Προγίγνομαι, [Schleusner. Lex. in V. T. Menander ap. Athen. 559. " Wolf. ad Hesiod. 116. Μεταγενέστερος, Valck. Adoniaz. p. 274." Schæf. Mss. " Μεταγίγνομαι, To intervene, Il. T. 201." Wakef. Mss.]

Παραγίνομαι, Adsum, Intersum: ut ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι, Æschin. Et cum dat. pers., Plato de Rep. Σοφοκλεῖ ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Adfui Sophocli, cum interrogaretur, pro Adfui, cum Soph. interrogaretur. Vel, Interfui interrogationi propositæ Sophocli. Vel, Me præsente interrogatus fuit. Bud. ap. eund. Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ interpr. non Interesse judicio, sed Sisti judicio. Addidit ἐν Isocr. Τοὺς ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις παραγενομένους. || Dicuntur autem παραγίνεσθαι et qui adsunt alicui in judicio, ut advocati. Plato de Rep. 2. Παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ. A Bud. exp. et Præsidio esse, ap. eund. Plat. de Rep. 10. p. 132. || Supervenio, Xen. Παρεγένετο ὁ Ἱππίας τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας. || Sed magis nove ap. Synes. de Insomn. pro Evenio, Τό τε ἡσθῆναι πρὸ τῶν πραγμάτων, καὶ τῷ παραγενομένοις ἐπισταμένως χρήσασθαι. || Advenio, Venio, Accedo, Eo: ut Xen. Κ. Π. 8, (1, 1.) Ταχὺ μὲν ὅποι ἔδει παρεγιγνόμεθα. Et, Παραγίνεσθαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Æschin. Rursus Xen. Ἡ εὐτυχία νῦν ἡμῖν παραγένηται. A Thuc. autem ferrum etiam dicitur παραγίνεσθαι, ut Gall. Il leur vint du fer, pro On leur apporta du fer. || Παραγίνεσθαι præterea dicuntur Sata, quæ e terra erumpunt et germinant, i. e. τὰ ἐκφυόμενα καὶ ἐκβλαστάνοντα, Bud. afferens e Theophr. C. P. 4. Διὸ ταχύ τε παραγίνεται καὶ ταύτην τὴν ὥραν φύεται. Et sic identidem eum uti scribit. Galli certe eand. metaph. suo Venir tribuunt. [Gl. Advenio, Pervenio, Advento, Pergo, Accedo, Intersum. Παραγινομένη, ἤτοι ἡ διδομένη παρὰ ἐξωτικοῦ προῖξ· Adventitia dos. Παρεγένετο· Devenit, Advenit. Παραγένωμαι· Supervenero. " Mœr. 399. et n., Thom. M. 190. Apoll. R. p. x. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 393. Boissonad. Philostr. 599. Boëckh. in Plat. Min. 124." Schæf. Mss.] " Παραγενηθέντα, Genita s. Nata præter alia." [* Παραγένησις, Eust. 84, 1. Epicurus ap. Schneider. Lex. " Steph. Dial. 30. Præsentia, Valck. Phœn. p. 599." Schæf. Mss. * Ἐμπαραγίγνομαι, LXX. Prov. 6, 11. * Ἐπιπαραγίγνομαι, Polyb. 1, 31, 4. " Greg. Nyss. 3, 401. Stob. 587." Wakef. Mss. * Προπαραγίγνομαι, Schol. Plat. 128.] Συμπαραγίγνομαι, Simul adsum, Simul advenio. Affertur e Chrys. Ep. ad Phil. [" Thuc. 2, 82." Boissonad. Mss. 6, 92. Diod. S. 386. 419. " Dem. 1369." Seager. Mss. " Herod. 4, 199." Wakef. Mss.]

Περιγίγνομαι, Supersum: ut Aristoph. Π. (554.) περιγίγνεσθαι et ἀπολείπειν opp.; sicut Lat. Superesse et Deesse. Sic autem et ap. Plat. de LL. 5. p. 250. περιγίγνεσθαι et ἐλλείπειν opp. Et pro Superesse, i. e. Reliquum esse, Restare. Dem. Καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγένετο, Et quæ inde superfuissent, Bud. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον in VV. LL. ex Isocr. || Item Supersum, i. e. Evado, Salvus evado, Incolumis sum, Servor a morte. Dem. (1168.) Ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι. Thuc. 1. Ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι. Plut. Romulo, Περιγενόμενος ἂν ἐκ τούτων. || Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiam Superesse, Promtum esse, Integrum esse, πλέον εἶναι: ut, Aristippus interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, i. e., inquit, τί πλέον ἐγένετο, et τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Lat. autem interpr. non addit, quæ videtur esse posse, Quid emolumenti percepisset. Quod autem subjungens e Thuc. Περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, κ. τ. λ. interpr. Ita sunt res nostræ constitutæ, ut nobis nequaquam laborandum sit ante, etc. in eo minime illi assentior, quod hæc interpr. novam plane τῷ περιγίγνεσθαι det signif., cum alioqui usitatissima illa, cujus proxime mentionem feci, optime illi l. conveniat: ut sc. sit hic sensus, Illud bonum consequimur, vel Hoc commodi percipimus, quod expectatione rerum asperarum non ante debilitemur. Existimo autem aptissime reddi posse τὸ περιγίγνεσθαι, in illo præsertim l. de Aristippo et in similibus, verbo Redire, sicut et alia quædam τοῦ γίνομαι compp. convenientem cum nonnullis τοῦ Eo compp. signif. habent, et quidem utendo sermone Ciceroniano; nimirum si τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας vertatur, Quid ad ipsum e philosophia redisset. Sed et verbis Obvenire et Contingere commode alicubi verti posse existimo, ut Thuc. 4. Ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς, ὧν

ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8, (3, 15.) Ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνεται. Sed utitur et in malam partem, quod observandum est, 8, (5, 6.) Ὅθεν αὐτῷ περιεγένοντο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή. ‖ Περιγίγνομαι item, εἰς ἐναντίον συμβαίνω, Bud. ‖ Sum superior, Vinco. Od. Θ. 102. ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thuc. 8. p. 286. Περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων: et alibi sæpe, non addito gen. Frequens vero est et ap. ceteros scriptt., ac interdum additur et dat. rei: ut Xen. Περιγίγνομαί σου τάχει. Sed et cum accus. e Plut. affertur Περιγίγνεσθαι τὰ Ὀλύμπια. UNDE Περιγενητικὸς, Vincendi vim habens: ut Εἱμαρμένη περιγενητικὴ ἁπάντων. Plut. [10, 360. Περιγίνομαι, Gl. Supero, Præverto, Potior. Περιγίνεται· Adipiscitur, Exuperat. Περιγίνεσθαι· Restare. Περιγινόμενος· Superstes. Περιγινομένης τῆς ἁλός· Superante salo. Περιεγένετο· Superavit, Natus est, Adeptus est. Plut. 6, 24. Ἀγαθὰ ἐκ φιλοσοφίας περιγινόμενα, cf. Περίειμι. I. q. περιΐσταμαι, Xen. K. 'A. 5, 8, 26. n. " Fabric. B. G. 1, 333. Wyttenb. Select. 435. Dionys. H. 4, 2158. Thom. M. 706. ad Charit. 108. Kuster. V. M. 30. T. H. ad Plutum p. 63. 169. ad Diod. S. 1, 720. Supersum, Heringa Obs. 9. Acta Traj. 1, 96. Wessel. ad Diod. S. 1, 27. Coray in Thuc. par Levesque 2, 296. Vinco, Toup. Emendd. 1, 126. 4, 442. Opusc. 1, 83. Dawes. M. C. 211. Lennep. ad Phal. 69. ad Herod. 691. Zeun. Ind. K. Π. Heyn. Hom. 4, 625. Contingo, Græv. Lectt. Hes. 513. Dionys. H. 5, 278. De constr., 2, 739. Herod. 692, 21." Schæf. Mss. " Demoph. 10. Xen. K. 'A. 422. Contingo, Julian. 128. I. q. παραγίνομαι, 85. Philo J. 1, 524." Wakef. Mss. * " Περιγεγονότως, Didymus de Trin. 2, 8. p. 215." Routh. Mss. " Ut victor, Quasi victoria parta, q. d. Triumphatorie, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 12. T. 4. p. 497. Θαυμαστῶς καὶ περιγεγονότως ἔρριψεν ἔξω τὰ Ἰουδαϊκά." Seager. Mss. * Ἀπεριγένητος, Diod. S. 3. p. 114. " Insuperabilis, 1, 196. Galei Myth. 221. Villoison. Anecd. Gr. 217." Wakef. Mss.] " Προσ- " περιγίγνεσθαι, Superesse, Dem." [Plut. Ages. 32. " 3, 689. Synes. 60." Wakef. Mss. * Συμπεριγίγνομαι, Schneider. Lex.]

Προγίγνομαι, Sum ante, Antecedo, Præcedo, unde οἱ προγεγονότες, vel οἱ προγεγενημένοι, dicuntur Majores, sicut οἱ ἐπιγινόμενοι, Posteri, Thuc. 1, (1.) Καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, Et omnium superiorum maxime memorabile. Aristot. προγίγνεσθαι et παρακολουθεῖν opp., Eth. 3, 2. ‖ In VV. LL. vertitur Simul venio, in Hesiodi ('A. 345.) τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντο: sed cum manifesto errore, quomodo enim πρὸ signif. possit Simul? Verum autem interpr. esse puto, προκόπτειν ἐν τῇ ὁδῷ, Procedere: sicut et Il. Σ. 525. Οἱ δὲ τάχα προγένοντο: pro quo alibi, πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Eo autem lubentius verbo Procedo utor, quod et antea quædam τοῦ γίγνομαι compp. quibusdam τοῦ Cedo compp. reddiderim. " Προγεγενημένος et Προγεγονὼς, Qui ante fuit." [Callim. 3, 178. Κόπρον ἐπὶ προγένοιντο. Schæf. Meletem. Cr. 19. " Jacobs. Anth. 11, 9. Heyn. Hom. 7, 540. Procedo, Hymn. Hom. p. 76." Schæf. Mss. " Theocr. 24, 51. Opp. 'A. 2, 103. * Προγένεσις, Hes." Wakef. Mss.] HINC Προγενέστερος, Qui ante natus est, Qui ætate antecedit, Major natu: in qua signif. Hom. addit dat. γενεᾷ. Il. I. (161.) Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro Antiquior, ut προγενεστέρα ὁμόνοια, Synes. de Insomn. Apud Plut. autem Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι redditur Prisci. Et superl. προγενέστατος, Antiquissimus. A Bud. redditur etiam Auctor gentis in h. l. Polybii, loquentis de iis, qui orationem funebrem habent in pompa imaginum, Ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν παρόντων. CONTR. Μεταγενέστερος, Qui post natus est, Minor natu, Qui tempore est posterior alio. Fiunt autem hæc tanquam a Προγενὴς et Μεταγενὴς, et Μεταγενὴς ut a Μεταγίνομαι signif. Sum post, quæ habet Hes. [Μεταγενέστερος, Gl. Posterior. Μεταγενέστεροι· Minores, Posteritas, Posteri. Προγενέστερος· Anterior. " Προγενὴς, Philostorg. H. E. 1, 6." Kall. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 40.]

A Προσγίγνομαι, Adnascor, item Accedo, Bud. e Basil. Intelligit autem Accedo in ea signif., a qua dicitur Accessio: ut, cum opp. τῷ ἀπογίγνομαι in Thuc. ibi cit. Apud Eund. προσγεγενημένου ναυτικοῦ redditur Accessione classis. Sic προσγενέσθαι in Plat. Tim. Accedere, Cic. Lex. 34. Idem Plato de Rep. 1. (186.) Προσχρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ προσγίγνεται αὐτοῖς. Bud. προσγίνεσθαι vertit etiam Accessionis vice cedere, ap. Phil. Et, Προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ, e Plut. Themist. redditur in VV. LL. Regis societatem secuti. [" Similiter ap. Herod. 6, 136. Προσγενομένου τοῦ δήμου αὐτῷ, Ad illius partes accedente, Favente ei, populo." Schweigh. Mss. Προσεγένετο, Gl. Advenit, Pervenit. Προσγενήσεσθαι· Affore. Schæf. Meletem. Cr. 19. " Προσγίγνομαι, absolute, κ. τ. λ., Heindorf. ad Plat. Theæt. 325. Προσγενόμενον, Partum, Acquisitum, Bibl. Crit. 3, 2, 41." Schæf. Mss.]

Συγγίγνομαι, Simul sum, Conversor. Synes. Θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. Herodian. 7,
B (1, 10.) Τήν τε θεραπείαν πᾶσαν, ἣ συγγεγόνει τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe autem dicitur pro Conversor, eo sensu, quo dicitur et Congredior, vel Consuetudo mihi est cum aliquo, et Venio in colloquium: unde ap. Plat. de Rep. 1. (153.) Χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσίν, redditur Difficilis est eorum consuetudo. Xen. K. Π. 7, (5, 15.) Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur vero et συγγίνεσθαι λόγῳ ex Aristot. Rhet. Necnon συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ ex Aristoph. N., q. d. Venire in colloquium cum aliquo; sicut et alia quædam a γίνομαι compp. motum signif. dictum fuit. Sed et cum dat. rei, ut συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ pro Versari in studio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato Phil. Versari in penuria: ut si quis dicat Versari in paupertate, pro Paupertate premi, Pauperem esse. Affertur et συγγίνεσθαι ὑδροποσίᾳ ex eod. Plat. de LL. ‖ Concumbo, Coëo: ad quam signif. transferuntur et illa, Congredior, Consuesco, Consuetudinem habeo. Plato de Rep. 1. Οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; ‖ Simul
C sum, i. e. Adsum, Auxilior. Soph. (El. 411.) Ὦ θεοὶ συγγένεσθε. In qua signif. et ap. Thuc. legisse mihi videor. [Συγγίνεται, Gl. Concumbit. Συγγίνεσθαι et συγγεννᾶσθαι conf., Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2, p. 165. " Casaub. ad Athen. 114. Toup. Opusc. 1, 279. Kuster. Aristoph. 115. Concumbo, Coëo, ad Anton. Lib. 275. Verh., Mœr. 278. et n., Thom. M. 376. Ξυνεγεινόμην, Valck. Phœn. p. 128." Schæf. Mss.] " Συγγένησις, (ἡ,) Colloquium, Congressus, VV. LL. " Sed Hes. habet tantum plur. συγγενήσεις, quod " exp. συνουσίας." [Plato de LL. 12. (9.) p. 192. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 352. " Mœr. 351. et n." Schæf. Mss.] " Προσσυγγίγνομαι, Ante congredior " s. colloquor, Thuc. 8. p. 269. Προξυγγενόμενοι τῶν " ξυμπρασσόντων Χίων τισί." [" Dio Cass. 686." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεργίγνομαι, Epiphan. 2, 178. " Euseb. H. E. 340." Kall. Mss.] " Ὑπογίγνομαι, Subnascor, " Succresco." [Herod. 3, 159. Euphorio ap. Etym. M. v. Ἶφις: Οὕνεκα δή μιν Ἶφι βιησαμένη Ἑλένη ὑπε-
D γείνετο Θησεῖ. " Suid. 1, 98. Il. A. 417. Plut. 4, 124. Polyb. 131. Hippocr. 994." Wakef. Mss.]

Γένος, εος, τὸ, Genus, Progenies. Il. Δ. (58.) Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι· γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοι. Od. Ω. (507.) Μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος: (Ξ. 199.) Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται. Il. Ξ. (113.) Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. E. (895.) Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Thuc. 1, (126.) Ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, Illi scelerati et piaculares deæ vocati sunt, atque adeo ipsorum stirps. Aristot. Rhet. Γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, Prima inter cives familia. At γένει ὕστερος, Minor natu, Bud. ex Il. Γ. (215.) Xen. 'E. 4, (2, 5.) Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα, Aristodemum agnatum. Polyb. Τῶν ἄλλων εἴ τις ἀπὸ γένους ὑπάρχει, Si propinquus aliquis adsit, ut Turn. interpr. Herodian. 1, (13, 3.) Ἡμεῖς δὲ, τὸ σὸν γένος, Nos autem, sanguis tuus. Isæus, Αἰσθόμενος δὲ καὶ οὗτος, ὅτι περὶ τοῦ γένους ἐλεγχθήσοιτο, Cum persentisceret ea, quæ de gentilitate pro-

banda susceperat: *οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες*, s. *οἱ ἐγγύτατα γένει ὄντες*, Qui proximo gradu aliquem contingunt. Dem. *Γένει οὖσα ἐγγυτάτω Ἁγνίᾳ τῷ Ἐξοίου*, Cui proximi gradus gentilitas cum Hagnia Exœæ filio intercedebat. Hi etiam dicuntur *οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες*. Cui contr. *οἱ ἀπωτέρω γένει ὄντες*. Dem. *Λεώστρατος δὲ οὑτοσὶ γένει τε ἀπωτέρω ἐστί*. Sic apud Eund. *Ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκην*, Aut propinquitate, aut e testamento, Aut unde agnati, aut secundum tabulas. Bud. || Exp. etiam Natio. Synes. Ep. 61. *Σύρος τὸ γένος*, Syrus natione. Herodian. 1, (8, 2.) *Ἄνδρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην*, Italicum hominem. Plut. *Τὸ γένος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως*, Orei civis. || Metaph. etiam capitur: ut Plato Ep. 3. *Τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος*. Pro quo Cic. alibi Philosophorum Familiam dicit, alibi Gentem, alibi Nationem. Plato Timæo, *Ἀμφότερα τὰ τῶν αἰτίων γένη*: pro quo Cic. de Univ. Utrumque causarum genus. Huc referri etiam potest ap. eund. Plat. ibid. *τὸ θνητὸν γένος*, Mortalium genus, Cic. interpr. || Est etiam artis vocab.; cui correspondet *εἶδος*. Quo pertinet *γένει διαφέρειν*, Genere differre. Et ap. Aristid. *Ὡς διελέσθαι γένει*, Ut generatim distinguam. Et ap. Plut. de Pr. Frig. *Πᾶσα γῆ τῷ γένει στύφειν καὶ ψύχειν πέφυκε*, Omne terræ genus. Et *κατὰ γένος*, Generatim, Per generis complexum. || Sexus. Plato Symp. 248. *Τρίτον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον* vocat. Bud. || *Γένη*, Liberi. Bud. ex Hermog. *Ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξετίθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη τὰ φίλτατα*. [" Proles, Herod. 3, 159. *Ἵνα σφι γένεα ὑπογίνηται*." Schweigh. Mss.] At quid in Atheniensium Rep. *γένος* esset, vide in *Γεννῆται*. [Gl. Genus, Natio, Res, Sexus, Familia, Gens, Prosapia. *Γένος, τὸ ἔθνος*· Gens. *Γένη*· Gentes. *Γένος βοτάνης*· Catta. *Γένος δρεπάνου*· Runculeum. *Γένος ὀργάνου*· Spadix. *Γένος ὀρνέου*· Striga. *Γένους ἐπίδοσις*· Propagatio. *Γένους καταγωγή*· Procreatio, Prosapies. *Κατὰ γένος, Κατὰ γένη*· Generatim. *Πρὸς γένος*· Affinis. *Ὁ ἀπὸ γένους*· Generosus. *Τοῖς ἰδίοις γένεσιν*· Nativis suis. Herod. 1, 101. 125. 7, 164.: *Γένος* sub., ad Apoll. Rh. T. 2. p. 259.; conf. cum *μένος*, 1. p. 213. " Proles in linea descendente, Isæus 217." Seager. Mss. " Markl. Suppl. 1165. Iph. p. 314. Musgr. 953. Heracl. 45. Jacobs. Animadv. 72. Anth. 6, 188. ad Callim. 1, 57. 435. Mœr. 108. Valck. Phœn. p. 70. Animadv. ad Ammon. 8. Ammon. 3. ad Od. P. 523. Ilgen. Hymn. 272. Casaub. Athen. 1, 47. Heyn. Hom. 8, 147. Ruhnk. Ep. Cr. 290. ad Timæi Lex. 283. et Ind. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xix. In malam partem sumtum, Abresch. Æsch. 2, 51. Gens, Plut. Mor. 1, 109. Periphrast., Jacobs. Anth. 9, 235. Conf. c. *ἔθνος*, Brunck. Aristoph. 3, 64. ad Dionys. H. 1, 25. 67. (Xen. Œc. 7, 26.) *Γένος, τὸ γ.*, Orell. Suppl. in Nic. 14. *Τῷ γένει, τὸ γένος*, Fischer. ad Palæph. 42. 60. 136. et Ind. vv. *Γένος* et *Ἀγαθός*. *Γένος* pro *κατὰ γ.*, Bast Lettre 115. *Γ. θεῶν*, Lobeck. Aj. p. 283. *Ἀητοῦς*, Epigr. adesp. 207. *Γένος ἔχειν τινὸς, ἀπό τινος*, Muncker. ad Anton. Lib. 58. Verh. De talibus, ibid. 144. *Γένος—φύντες*, Philostr. 102. Boissonad. *Γένει*, Marcell. de V. Thuc. p. 5. *Ἐν γένει πεφυκώς τινι*, Valck. Diatr. 105. *Πρὸς γένους*, ad Herod. 392." Schæf. Mss. " Natio, Plato 25. *Γ. ἀδάμαντος*, pro Adamas, Hesiod. Θ. 161. *Ἀπὸ γένους*, Nobili genere, Plut. 1, 31." Wakef. Mss.]

Γενάρχης, ὁ, Generis princeps, Gentis et familiæ auctor, A quo gens, i. e. familia aliqua, originem et initium sumsit, Generis alicujus proauctor, ut Suet. Claud. vocat *Γενάρχαι τῶν αὖθις οἴκων*, Nobilium posteritati familiarum proauctores. Bud. *Γενάρχαι, ἀρχηγοὶ γένους, πρόγονοι, οἱ ἄνω πατέρες, ῥίζαι τοῦ γένους, πηγαὶ τοῦ γένους, προπάτορες*, Polluci synon. ET *Γέναρχος, ὁ*, Idem, VV. LL. [" *Γενάρχης*, Const. Manass. Chron. 6. 7. 8. 10. 132. * *Γεναρχία, (ἡ,)* 9. 47. 85. (18. 88. Meurs.)" Boissonad. Mss. *Γενάρχης*, Lycophro 1307. Joseph. A. J. 1, 13, 4. 10. Dionys. H. 1. p. 8. Orph. A. 12, 8. 81, 3. " Philippus 28. Callim. 1, 427." Schæf. Mss. * *Γεναρχικὸς, ἡ, όν*, Basil. Epist. 362. T. 3. p. 464. * *Γενεάρχης*, Apollod. 2, 1, 4. cf. Heraclit. Alleg. 22. p. 76. " Heyn. ad Apollod. 259." Schæf. Mss. " Julian. 292." Wakef. Mss. * " *Γενε-*

A *αρχία*, Geo. Cedren. p. 3." Kall. Mss. * *Γεννογενάρχης*, Anon. Hymn. in Virg. 4., ubi et * *Γενογηθὴς, ὁ, ἡ*.]

Ἀγενὴς, ὁ, ἡ, Cui *γένη*, Liberi, non sunt: *ἄπαις*. Suid. ex Isæo. || Item *ὁ μηδὲν ὢν τῷ γένει, ἄνανδρος*; J. Poll. enim et hoc inter *ἀνανδρίας ὀνόματα* recenset titulo *περὶ Ἀπολέμων*: Minime generosus, Degener: simile *τῷ δυσγενὴς*, et contr. *τῷ εὐγενής*. Herodian. 4, *Ἄνανδρον αὐτὸν καὶ ἀγενῆ καλῶν*, Timidum ac degenerem: 7, (6, 11.) *Εὔτολμον καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἀγενῆ*, Audacissimum corpore, ut Politian. vertit. Plut. (6, 614.) *Ἐξᾷσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος*, Neque in ea re esse oloribus deterior. Gal. ad Glauc. *Τινὲς μὲν γὰρ πυροὶ πλεῖστον ἐν αὐτοῖς ἔχουσι τὸ πίτυρον, οὓς δὴ καὶ ἀγενεῖς ὀνομάζουσιν*. [Gl. Degener, Improbus. Plato Phil. c. 27. " Ad Diod. S. 1, 696. 2, 579. Dionys. H. 1, 548. 555. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 9. ad Thom. M. 64. Zeun. ad Xen. K. Π. 198. ad Lucian. 1, 192. ad Herod. 374. ad Charit. 310. Qui est sine B prole, Bibl. Crit. 3, 2, 134. *Ἀγενὴς, Ἀγεννὴς*, ad Dionys. H. 4, 2210. 2337." Schæf. Mss.] UNDE *Ἀγένεια, ἡ, δυσγένεια*, Suid. [Gl. Ignobilitas. Lucian. 59. Joseph. A. J. 4, 8. 7, 4. " Ad Diod. S. 2, 482. ad Lucian. 1, 192." Schæf. Mss.] ET *Ἀγενίους* Hes. exp. *τὰς μὴ γεγεννηκυίας*. " *Ἀγεννίους, τὰς μὴ γεγεννηκυίας*, Steriles, Quæ nondum genuerunt. Ita " Varin. legit pro *ἀγενίους* ap. Hes., assentiente ei " serie alphabetica." [* " *Ἀγενῶς*, Athan. 1, 678. Plut. 2, 285. Br." Kall. Mss. " Ad Diod. S. 1, 683. An probum? Certe dicitur *εὐγενῶς*." Schæf. Mss.] *Ἀλλογενὴς*, Qui est alius gentis, Aliunde genus habens: cui contr. *αὐθιγενής*. [Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Animadv. 251." Schæf. Mss. * *Φιλαλλογενὴς*, Cyr. Alex. 381. * *Διαφορογενὴς*, Nicet. Annal. 9, 10.] *Δυσγενὴς, ὁ ἐκ κακοῦ γένους*, Qui claro genere ortus non est: *μηδὲν ὢν ταῖς γοναῖσι*, ut Soph. (Aj. 1094.) loquitur. || Degener, Minime generosus. [Gl. Ignobilis, Degener. Aristot. Eth. Nic. 1, 8. " Markl. Iph. p. 189. 301. Musgr. Heracl. 1006. El. C 363. Jacobs. Anth. 9, 286." Schæf. Mss.] UNDE *Δυσγένεια, ἡ*, Ignobilitas: *εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν τινὶ* vel *τινὰ*, Ob ignobilitatem irridere vel mordere. Bud. e Plut. (6, 709.) Idem (6, 127.) *Ἡ δυστυχίας τινὸς ἢ δυσγενείας ὀνειδίζοντος*. || Animus degener, Ignavia. Philo de Mundo, *Ἀπελέγξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δυνάμενον*, Convincere et demonstrare potest degeneris animi ignaviam. Plut. (6, 1.) *Ἀνεξάλειπτα παρακολουθεῖ τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον*. [Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. Herc. F. 665. 812." Schæf. Mss.] *Ἐγγενὴς*, Indigena, Bud. Inquilinus, Consanguineus, VV. LL. Æschin. *Οὐκ ὢν ἐπιχώριος οὐδ᾽ ἐγγενὴς ἡμῖν*. Soph. (El. 430.) *πρὸς θεῶν τῶν ἐγγενῶν*, i. e. *ἐγχωρίων*, seu, ut VV. LL. interpr., Per deos penates, Per deos gentilitios. || Innatus, Ingenitus, Bud. ap. Soph. El. (1328.) interpr. *Ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενής*: ubi Schol. *ἐγγεγενημένος ἢ ἄξιος γένους*. [Soph. Œd. T. 1168. Anal. 3, 296. " Valck. ad Ammon. 110. ad Herod. 126. 149. Oratt. Gr. 3, 710. Brunck. Œd. D C. 728. Musgr. Ion. 737. Markl. Suppl. 653. Iph. p. 167. Rhes. 404. 413. Jacobs. Anth. 12, 253. *Τὰ ἐγγενῆ*, Musgr. Tro. 474." Schæf. Mss. " Eur. El. 315." Wakef. Mss.] UNDE *Ἐγγενῶς*, i. e. *γνησίως*, Soph. [Œd. T. 1225.] *Ἑτερογενὴς*, Qui alterius est generis: cui contr. *ὁμοιογενής*. Ammon. ex Aristot. *Τῶν ἑτερογενῶν καὶ μὴ ὑπάλληλα τεταγμένων πάντως ἕτεραι καὶ διαφοραί*. [Diod. S. 1. p. 6.; 3. p. 114. 126.; 4. p. 151. etc. Aristot. Categor. 1. p. 15. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Il. M. 446. Wessel. ad Diod. S. 1, 13. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 169. Heyn. Hom. 8, 323." Schæf. Mss. * " *Ἑτερογγνὴς*, Etym. M. 425, 32." Wakef. Mss. * *Ἑτερογενῶς*, Nicom. Arithm. 80. (ubi et * *Ἑτερογενέω*,) " Wolf. Anecd. 3, 31." Kall. Mss.]

Εὐγενὴς, Claro et nobili genere ortus, Generosus. Aristot. Anim. 1. *Εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος*. Idem Rhet. *Ἔστι δὲ εὐγενὲς μὲν κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀρετήν· γενναῖον δὲ κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι ἐκ τῆς φύσεως*. Herodian. 7, (1, 8.) *Μηδένα αὐτῷ παρ-*

εἶναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενοῦς κρείττονα, E conscientia nobilitatis potiorem. Sic dicuntur *εὔβλαστα καὶ εὐγενῆ δένδρα*, Generosæ stirpes, a Phil. et *εὐγενεῖς πυροὶ* a Gal. ad Glauc. Et neutr. *τὸ εὐγενὲς*, Nobilitas. Herodian. 5, (1, 14.) *Εὐπατριδῶν βασιλέων τὸ εὐγενὲς*, Patricia principum nobilitas. || Item, Generosus, i.e. Strenuus. Aristot. l. c. *Καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος.* Soph. Ph. (330.) *Ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανὼν*, i. e. *ἀνδρεῖος.* Philo V. M. 3. *Ὑπόπλεως παραστήματος εὐγενοῦς*, Strenua et promta animi præsentia præditus. || Ingenuus. Aristot. l. c. *Καὶ εὐγενὲς ἦθος τὸ ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον· καὶ εὐγενὴς ψυχὴ, καὶ εὐγενὴς λόγος.* Philo V. M. 1. *Εὐγενῆ καὶ ἀστεῖον ὀφθῆναι*, Honesta specie et generosa decorum. HINC *Εὐγενῶς*, Generose. Plut. *Τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς εὐτυχεῖν, ἀνδρὸς*, Generose et honeste. ET *Εὐγένεια, ἡ*, Nobilitas. Aristid. Pan. *Καθαρὰν εὐγένειάν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι*, Gloriari nobilitate natalium. Herodian. 2, (3, 4.) *Εὐγενείας χάριν πολὺ τῶν εὐπατριδῶν ἀπελείπετο*, Generis claritate impar habebatur. || Ingenuitas. Synes. Ep. 1. *Δεινοὶ γάρ εἰσιν εὐγενείας προστάται*, Ingenuitatis patroni. [*Εὐγενὴς*, Gl. Generosus, Ingenuus, Patricius, Nobilis. *Εὐγενὴς ἀπὸ θηλείας·* Cognatus. *Εὐγενέστατος·* Nobilissimus. *Εὐγένεια·* Generositas, Prosapia, Ingenuitas, Elegantia, Nobilitas. *Εὐγένεια ἀπὸ ἐπιγαμίας θηλείας·* Cognatio. *Ἡ ἐκ προγόνων εὐγένεια·* Prosapia. " *Εὐγενῶς*, Geop. 11, 3." Kall. Mss. " Eur. Cycl. 200. Fr. Erechth. 1. p. 442." Seager. Mss. Dionys. H. 1, 437. *Εὐγενὴς* conf. cum *εὐμελὴς*, ad Dionys. H. de Comp. Verb. 152. * *Εὐγενὶς, ἡ*, Suid. 2, 238. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 452. *Εὐγένεια*, Schleusner. Lex. in V. T. Plato Euthyphr. p. 9. Lucian. 2, 761. " Nobilitas, Genus et proavi, Isocr. Nicocle 84. Plut. Theseo p. 8. HSt. Magnanimitas, Animus generosus et excelsus, Antonio 1747. Demosthene 1570.: Nobilitatis indicia in corpore, Romulo 36. *Ἡ μὲν οὖν ἐν τοῖς σώμασιν εὐγένεια, καὶ νηπίων ὄντων, εὐθὺς ἐξέφαινε μεγέθει καὶ ἰδέᾳ τὴν φύσιν.* Majestas, Granditas, Demosthene 1562. *Εἴγε περὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ φιλοτιμίᾳ καὶ τῇ τῶν λόγων εὐγενείᾳ, παρῆν ἀνδρεία τε πολεμιστήριος, καὶ τὸ καθαρῶς ἕκαστα πράττειν.* De scripturæ genere usurpatum, Politum quiddam et nobile significat, Quod nihil humile vel proletarium sapit, Longin. 34. ubi v. Toup." Seager. Mss. " *Εὐγενὴς*, Ruhnk. Ep. Cr. 59. Pierson. Veris. 178. Herodian. 454. Pierson. et n., 198. Pauw. et n.; Alberti Peric. Cr. 46. Eur. Phœn. 1617. Lennep. ad Phal. 80. Ilgen. Hymn. 494. Thom. M. 392. Markl. Suppl. 653. Iph. p. 167. Conf. c. *ἐγγ.*, Brunck. Œd. C. 728. Cum *συγγ.*, ad Dionys. H. 5, 115. *Ἐὔγενὴς*, Heyn. Hom. 6, 195. *Εὐγενὶς*, Herodian. 454. Pierson. et n., 198. Pauw. et n., 302. Herm. Phrynich. Ecl. 198. Lobeck. Aj. p. 368. *Εὐγένεια*, Toup. ad Longin. p. 347. Lennep. ad Phal. 80. ad Od. Δ. 206. ad Diod. S. 1, 326. Wakef. Herc. F. 665. 698." Schæf. Mss. " De rebus inanimis, Philostr. 499. *Εὐγενὴς*, de arboribus, Ælian. V. H. 194." Wakef. Mss. * *Εὐγενία*, poët. et *ὑποκοριστικῶς* pro *εὐγένεια*, Anal. Schæf. Meletem. Cr. 42. " Valck. Phœn. p. 497. Jacobs. Animadv. 285. Epigr. adesp. 726. Brunck. ad Bacch. p. 398." Schæf. Mss. * " *Εὐγενώνυμος*, Nicet. Eugen. in titulo, et T. 2. p. 13." Boissonad. Mss. * *Πανευγενὴς*, Theoph. 3, 657. * " *Τρισευγενὴς*, Const. Manass. Chron. p. 101(=84. 512.)" Boissonad. Mss. * *Φιλευγενὴς*, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 593. * " *Εὐγενέω*, Inscr. cf. Holsten. Epist. Append. Nov." Boissonad. Mss.] " *Ἐξευγενήσω*, Hesychio " * *ἐλευθεροποιήσω*, Ingenuum reddam." [* *Εὐγενίζω*, i. q. *εὐγενῆ ποιῶ*, Excerpta Grotii p. 917. *Σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράσσων καλῶς.* " Brunck. Aristoph. 2, 99." Schæf. Mss. * " *Ἐξευγενίζω*, Ingenuum reddo, Orig. c. Cels. 3. p. 144." Seager. Mss.: et de Orat. 16. p. 224. " Euseb. in Ps. 2, 7. Theophyl. Inst. Reg. 13. p. 38." Kall. Mss. Greg. Naz. et Basil., notante Schneider. Lex. Glossæ: *Ἐξευγενίσαι·* Degenerare. * *Ἐξευγενισμοί·* Determinationes. Ubi Vulc. corrigit * *Ἐξευτελισμοί.* " *Ἐξευγενίζω*, Nobilem facio, Jo. Mal. 87. Suid. Hes." Wakef. Mss.

* *Εὐγένιος, ὁ, ἡ*, i. q. *εὐγενὴς*, Eugeneus, Scriptt. R. R. Geopon. 11, 3, 4.] *Εὐηγενὴς*, i. q. *εὐγενὴς*, pleon. *τοῦ η*, Eust. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 699. " Ruhnk. Ep. Cr. 59. Alberti Peric. Cr. 85. Toup. Emendd. 1, 241. ad Callim. 2, 15. Ilgen. Hymn. 494. Heyn. Hom. 6, 195. 8, 372. Jacobs. Anth. 9, 393." Schæf. Mss.] *Εὐρυγένειος*, Latas generationes habens: ut *αἰὼν*, Nonn. VV. LL. [" Jo. 3, 7." Wakef. Mss.] *Ἰδιογενὴς*, Proprium et privatum genus habens, Sui generis. Bud. e Diosc. *Ἔστι δὲ χερσαῖος κροκόδειλος ἰδιογενής.* [Plato Politic. 9. T. 2. p. 265. " Wakef. Herc. F. 1022. Musgr. 1019." Schæf. Mss. * " *Ἱερογενὴς*, Andr. Cr. 118." Kall. Mss. * *Ἰσογενὴς*, Cyrill. Alex. 581. * *Κακογενὴς*, Schneidero susp. Dio Cass. 259. (405.) " Ad Lucian. 1, 272." Schæf. Mss. * *Κοινογενὴς*, Plato Politic. 9. T. 2. p. 265. * " *Μεγαλογενὴς*, Const. Manass. Chron. p. 135(=112. 564.)" Boissonad. Mss.] *Ὁμογενὴς*, Qui ejusdem generis est, Propinquus genere, Cognatus: comp. ex Homerico illo, *ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος*, ut Eust. tradit. Eur. Phœn. (226.) *Ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους*, i. e. *συγγενεῖς.* [Gl. Gentilis, Consanguineus.] SED ET *Ὁμογένους* in accus. plur. quasi ab *ὁμόγενος*, ap. J. Poll. 3. reperitur in ead. signif. Sic enim ap. eum scribitur, *Ὁμογάλακτας δὲ τούτους καὶ ὁμογαστρίους καὶ ὁμογάστορας ῥητέον, καὶ ὁμογένους*: nisi forte *ὁμογόνους* aliquis leg. censeat. ET *Ὁμόγνιος*, quod per sync. e præcedenti factum videtur pro *Ὁμογένιος*, ejusdem est signif., ut modo ex J. Poll. declaravi. Epigr. *Φοίβου δ'* * *οὐρεσίφοιτος ὁμόγνιος ἵστατο κούρη Ἄρτεμις*, Soror. Et *Ὁμόγνιοι θεοὶ*, Penates dii, Plato de LL. At *ὁμόγνιος Ζεὺς*, est *ὁ τὰ τοῦ γένους ἐφορῶν δίκαια*, Gentilitius Jupiter, ut e Synes. Bud. interpr. Plut. (8, 704.) *Οἱ κατὰ γένος προσήκοντες καὶ Διὸς Ὁμογνίου κοινωνοῦντες.* UNDE *Ὁμογένεια, ἡ*, Cognatio. [Strabo 16. p. 1131.] || *Ὁμογενὴς*, ap. Philosophos et Logicos est Qui eod. genere comprehenditur. Aristot. Rhet. 1. *Ἀεὶ δὲ δεῖ τὴν μεταφορὰν τὴν ἐκ τοῦ ἀνάλογον, ἀνταποδιδόναι καὶ ἐπὶ θάτερα καὶ ἐπὶ τῶν ὁμογενῶν.* *Ὁμογενῆ* Gaza ap. Theophr. C. P. 2, 9. vertit Congenera. At *ὁμογενὴς* febris a Gal. dicitur *ἡ συνεχὴς*, VV. LL. *Ὁμογενῆ*, inquit Bud., a quibusdam *ὁμοιομερῆ* vocantur, ut Auctor libri Sphæræ, in cap. Quod aqua sit rotunda, aquam corpus *ὁμογενὲς* esse dicit. Sic *ὁμογενῆ μόρια* ap. Gal. dicuntur Partes corporis similares. UNDE *Ὁμογενῶς*, Ejusdem generis complexu, Ejusdem generis ratione. [" *Ὁμογενὴς*, Iren. 1, 2." Routh. Mss. " Eur. Or. 238. Iph. T. 918." Seager. Mss. *Ὁμόγνιος*, Aristoph. B. 762. " Christod. Ecphr. 306. Brunck. Soph. 3, 523. Jacobs. Anth. 12, 77. Brunck. Œd. C. 1333. ad Androm. 922. Anton. Lib. 94. Verh., Timæi Lex. 192. et n., Toup. Opusc. 2, 262. *Ζεὺς*, ad Lucian. 1, 322. *Ὁμογενὴς*, Markl. Iph. p. 341. Valck. Diatr. 150. Plut. Mor. 1, 132. ad Lucian. 1, 435. *Ὁμογένιος*, Dionys. H. 2, 1087." Schæf. Mss. " *Ὁμογένεια*, Diog. L. 10, 32." Wakef. Mss.] *Ὁμοιογενὴς*, Qui similis et proprie ejusd. est generis, [Plut. 902. Dionys. H. 2, 209. " Wessel. ad Diod. S. 1, 11." Schæf. Mss. * *Ὁμοιογενῶς*, Philemo Lex. s. 35. p. 12. Phav. 548.] UNDE *Ὁμοιογένεια, ἡ*, Generis similitudo, [Dionys. Hal. A. R. 3, 15. * *Ἀνομοιογενὴς*, E diverso genere, Diog. L. Epicuro 665. sæpius, Sext. Emp. p. 13. Schleusner. Lex. in V. T. Clem. Alex. 478. " Arrian. in Epict. 1, 20. Aquil. Deut. 22, 9." Kall. Mss. * *Ἀνομοιογενῶς*, Schol. Soph. Antig. 74.] *Παγγενὴς*, Qui omnium generum est: UNDE adv. *παγγενῆ*, Per omnia genera, Generaliter, [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 515. * *Παγγενεὶ*, Xanthus Suidæ, Ælian. N. A. 17, 27. " * *Παγγενῶς*, Nicet. Eugen. 8, 66. *Παγγενεὶ*, Acta S. Theodotæ Ed. Combef. 247." Boissonad. Mss. " Cum universo genere, Cels. ap. Orig. c. Cels. 7. p. 343." Seager. Mss. " Orell. Suppl. ad Nic. 57." Schæf. Mss. " Suid. 2, 377. Ælian. H. A. 947. *Παγγενῆ*, Euseb. H. E. 6, 9." Wakef. Mss. * *Πολυγενὴς*, J. Poll. 6, 171. 9, 21. " Schol. Il. B. 804." Wakef. Mss. * *Προσγενὴς*, Gl. Cognatus, *ὁ πρὸς τοῦ γένους*, Eust. Suid. " Ad Herod. 392. Brunck. Antig. 938. El. 12." Schæf. Mss.] *Συγγενὴς*, Generis propinquitate conjunctus, Cogna-

tus: πᾶς ὁ προσήκων ἡμῖν ἐξ οἰκειότητος, J. Poll. Plato A de LL. συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι. Plut. συγγενὴς τοῦ Φαβίου. Thuc. 1. Ἠξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ συγγενὲς, Ab eis postulabant sui duces, ut essent pro cognatione. || Metaph. etiam capitur. Thuc. 5, (108.) Τῆς δὲ γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πιστότεροι ἑτέρων ἐσμέν. Philo V. M. 2. Νομοθετικῇ δὲ ἀδελφὰ καὶ συγγενῆ τέτταρα ταυτὶ, Germana et affinia. Plut. Symp. Τὰ οἰκεῖα τοῖς συγγενέσιν ἕπεται: de Pr. Frig. Ἐκεῖναι δὲ συγγενέστεραι δυνάμεις ψυχρότητός εἰσι, Illæ magis affines sunt frigoris potestates. Et συγγενὴς τοῦ πράγματος, Cognatione quadam cum re conjunctus, Plato Epist. 7. UNDE Συγγένεια, ἡ, Cognatio, Affinitas. Plato Charm. Τοῦτο τὸ καλὸν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, Ab ipsa jam Solonis cognatione emanavit. Aristot. Παρὰ τὰς συγγενείας ἰχθύων οὐδὲν ὤπται συνδιαζόμενον, Piscium diversa genera coire visum non est. Et metaph. Plato Epist. Συγγένεια ψυχῶν. Lucian. Εἰδὼς τὴν τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν, Qui linguæ auriumque cognationem noris. Philo de Mundo, Συγγένειαν ἀν- B θρώπῳ πρὸς αἰθέρα συνῆψαν, Cognationem homini cum æthere copularunt. ET Συγγενικὸς, (ἡ, ὸν,) Philo V. M. 1. Τὴν συγγενικὴν καὶ προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν, Gentilem majorumque suorum disciplinam æmulatus est. Plut. Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, Propinquorum crimina: Per. συγγενικὸν νόσημα, Gentilis et hæreditarius morbus: Symp. Ἑστιάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικάς. At συγγενικαὶ τρίχες, Aristot. Pili congeniti, qui et συγγενεῖς, ut ὀφρὺς, et βλεφαρίς: alii enim sunt ὑστερογενεῖς, ut ὑπήνη et ἥβη. ET Συγγενὶς, ίδος, ἡ, Cognata. Synes. Ep. 155. Συγγενίδα τε οὖσαν ἐμὴν καὶ τεθραμμένην ὑπὸ μητρὶ κοσμίᾳ, Cum propinqua sit mea. J. Poll. (3, 30.) tamen h. v. ἐσχάτως barbaram esse scribit. [Συγγενὴς, Gl. Propinquus, Propinqua. Συγγενὴς ὁ ἐξ ἀρρενογονίας ἀνήρ· Agnatus. Συγγενὴς γυνὴ ἐξ ἀρρενογονίας· Agnata. Συγγενὴς ἀνὴρ ἐκ * θηλεογονίας· Cognatus, Propinquus, Conscius, Consanguineus, Gentilis. Συγγενεῖς· Cognati. Συγγένεια ἐξ ἀρρενογονίας· Agnatio. Συγγένεια ἐκ * θηλεογονίας· Cognatio. Συγ- C γένεια, καθολικῶς· Propinquitas, Connubium, Prosapia, Affinitas, Comisatio. Συγγενικώτατα· Familiarissima. * Συγγένημα· Nepus. Συγγενὶς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 452. Plut. 7, 76. Charito 5. p. 83. * Συγγενῶς, Eur. Herc. F. 1293. Plato de LL. 10. p. 897. * "Συγγενεὺς, Wolf. Anecd. 3, 60. * Συγγένειος Ζεὺς, J. Poll. 3, 5." Kall. Mss. Συγγένεια, Diod. S. 13, 20. Συγγενέστατα, τὰ, 13, 28. * Συγγενοκτόνος, ὁ, ἡ, Tzetz. Chil. 9. p. 170. * Συγγενικῶς, Dem. c. Aristog. 502=3, 189. Tauchn. "Συγγενὴς, ad Charit. 448. 453. Wakef. Herc. F. 800. Eum. 694. S. C. 4, 185. Phrynich. Ecl. 198. Jacobs. Anth. 11, 36. Epigr. adesp. 188. Boissonad. Philostr. 568. Segaar. in Daniel. 91. Valck. Phœn. p. 159. Ammon. 3. Valck. Oratt. 353. Wessel. ad Diod. S. 1, 32. Conf. c. δυσγ., ad 2, 432. Superl., 2, 602. De dat. plur., Gersdorf Beiträge 1, 266. Ἡ συγγ., Herodian. 454. Pierson. et n., 198. Pauw. et n. Κατὰ, διὰ τὸ συγγ., Bibl. Crit. 3, 2, 49. Σ. τοῦ μοῦ τρόπου, Toup. Opusc. 1, 278. ad Charit. 313. Oratt. Gr. 3, 710. ad Lucian. 1, 120. Zeun. ad Xen. K. Π. 548. Συγγενεῖς in aula Persica, ibid. 78. Casaub. ad Athen. 99. Συγγενὶς, ad Charit. 447. Herodian. 302. Herm., 454. Pierson. et n., 198. Pauw. et n.: Συγγενῶς, Wakef. Herc. F. 1296. Valck. Diatr. 229. Συγγένεια, Thom. M. 531. ad Charit. 313. 454. Eur. Tro. 749. I. q. συγγενὴς, Eur. Phœn. 298. Or. 1237. Bergler. Alciphr. 250. Brunck. ad Œd. T. 85. Conf. c. εὐγ., ad Dem. de Cor. 347. Harles. Ed. 2. ad Diod. S. 1, 259. Εἰς συγγ., Brunck. Aristoph. 3, 68. Συγγένειος Ζεὺς, ad Timæi Lex. 193. Συγγενικὸς, Dionys. H. 1, 278. Casaub. ad Athen. 69. Valck. Adoniaz. p. 371., Phœn. p. 116. φίλημα, ἄριστον, Casaub. ad Athen. 99." Schæf. Mss. "Manetho 4, 417. Συγγενὶς, Plut. 2, 263." Wakef. Mss.] "Ἀξυγ-" γενὲς, Att. pro Ἀσυγγενὲς, Nihil affinitatis habens, "Alienum genere, s. quod ad genus attinet, ἀλλό-" τριον κατὰ γένος, Hes." [* "Φιλοσυγγενὴς, Stob. 449. Superl., Dio Chrys. 1, 136." Wakef. Mss. * "Φιλοσυγγένεια, Pallad. Hist. Laus. 6." Boissonad. Mss.

A * Ταυτογενὴς, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 10, 7. "Const. Manass. Amat. 2, 36. Chron. p. 121(=100. 541.)" Boissonad. Mss. * "Τετραγενὴς, Clem. Hom. 6, 4." Kall. Mss.] Τριγενὴς, Tertia perfectus generatione, ut vermes insectorum. Bud. e Gaza. ["Trium generum, Eust. 193, 12. Bas." Seager. Mss. "Phrynich. Ecl. 198. Thom. M. 303. 428. 436. 825. Boissonad. Philostr. 382. Quid ap. Gramm., Herodian. 455. 458. Pierson." Schæf. Mss. "Triplici genere, Clem. Alex. 250." Wakef. Mss.] AT Τριγένεια, ἡ, Tertius generis gradus. Strabo 12. (p. 540.) Εἰς τριγένειαν δὲ προελθόντος τοῦ γένους, Ad tertiam usque progeniem: [2. p. 196. S.; 11. p. 507. "Fischer. ad Weller. G. G. 2, 75. Musgr. Andr. 637." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 446." Wakef. Mss. * Τριταιογενὴς, UNDE * Τριταιογενῶς, Hippocr. 167.]

Γεννῆται, οἱ, Qui ejusdem generis et familiæ sunt, Gentiles, Bud. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, s. οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς, ut Suid. ex Isæo docet. || Γεννῆται etiam in Atheniensium Rep. dicebantur Qui B ejusdem γένους essent: τέσσαρες, inquit J. Poll. 7., ἦσαν αἱ φυλαί· εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῃρεῖτο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία· ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους γεννῆται. Hos postea ὁμογάλακτας etiam nominatos fuisse, e Philochoro tradit Suid., ap. quem notandum est h. v. scribi cum νν. [Gl. Gentiles. Omnino v. Schneider. Lex. "Schleusner. Cur. Nov. 59. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 18. ad Timæi Lex. 66. Γεννήτης, ad Mœr. 107." Schæf. Mss.]

Γενικὸς, (ἡ, ὸν,) Generalis: ut ἀρεταὶ τέσσαρες ap. Suid. || Item Genitivus, ut πτῶσις, Genitivus casus ap. Gramm. Pro γενικὸς autem, quod exp. Generosus, scr. potius γεννικὸς a γέννα, de quo paulo post. At Γενικαὶ Hes. exp. γενεαί. [Τὸ γενικὸν, Gl. Nativum. "Γενικὸς, Clem. Alex. Pæd. 158." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V.T. Hemsterh. ad Lucian. 1, 181. Schol. Il. A. 171. Schol. Thuc. 3, 52. Herodian. 6, 2. ad Dionys. H. de Comp. Verb. C 16. "Valck. Phœn. p. 715. ad Ammon. 95. Toup. Opusc. 1, 379. ad Xen. Eph. 142. ad Lucian. 1, 510. 2, 281. 287. Phrynich. Ecl. 112. Brunck. Aristoph. 2, 140. Heindorf. ad Plat. Theæt. 291." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 74. Magnus, Suid. 2, 678." Wakef. Mss.] ET Γενικῶς, Generaliter. Apud Suid. vero pro γενικῶς exp. γενναίως, ἰσχυρῶς, emendandum γεννικῶς. [Eust. 36, 2. Schol. Aristoph. Θ. 999. "T. H. ad Lucian. 1, 181.; ad 1, 510. ad Charit. 310." Schæf. Mss.] Γενικοφανὴς, Genitivo similis, VV. LL. [a Schneidero non agnoscitur. * "Αὐτογενικὸς, Orig. in Jer. Hom. 1. p. 134." Routh. Mss.]

Γενιᾶς, ἔκγονος, Hes. si mendo carent exempll.

Γενούστης, ὁ, i. q. γενήτης, συγγενὴς, ἔκγονος, ut Suid. exp. Plato Philebo (30.) Νοῦς ἐστὶ γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος. Ibid. vero dicit etiam, Μεμνήμεθα δή ὅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν συγγενής. Notandum autem ap. Suid. scribi cum νν.

¶ Γενεὰ, ἡ, Genus, Progenies. Il. Υ. (241.) Ταύ- D της τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Od. Ο. (225.) γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. Xen. τίς γενεάν; Quo ortus genere? Philo V. M. Καταλείπει μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον, Genus suum. Plut. (2, 230.) Χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες, Familiam et liberos, Bud. || Generatio, Genitura. Il. (Z. 146.) Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Huc pertinent ὁπλότερος γενεῇ, Od. Τ. (184.) Natu minor: et γενεῇ νεώτατος, Il. (H. 153.) eod. modo, quo γένει νεώτερος paulo ante ex Eod. habuimus. Et γενεῇ προγενέστερος, i. e. γενέσει. Et ἀπὸ γενεᾶς, Ab ortu. || Exp. etiam Ætas, Seculum: quod temporis spatium Eust. triginta annis includit, secutus forsan Herod. 2, (142.) Τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτη εἰσί: et Plut. de Def. Orac., qui γενεὰν et ipse triginta annorum facit, quod jam pater esse possit, qui triginta annos natus sit, ut docet Camer. Il. A. (250.) Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίαθ'. Dem. Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Nostro seculo, Nostra memoria, Bud. Thuc. 2, (68.) Ὑπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς πιεζόμενοι, Multis ætatibus.

Philo, Τοσαύταις ὕστερον γενεαῖς. Plut. Μετὰ τρεῖς γενεάς. Et ap. Lucian. ἐς γενεὰς ἄλλας. Fuerunt etiam qui facerent τὴν γενεὰν annorum septenum, quasi ἡλικίαν: et ante secundam γενεὰν, i. e. ante annos quatuordecim, dicerent medicos sanguinem mittere, prohibere. Cam. [Gl. Seculum, Generatio, Natio, Nativitas, Propagatio, Progenies, Soboles, Proles, Procreatio, Navitio, (sic,) Stirps. Γενεαί· Generationes. Γενεᾶς μεγάλης· Generosus. "Fabric. Bibl. Gr. 1, 245. Toup. Opusc. 2, 120., Emendd. 2, 154. Valck. Herod. 125. ad Diod. S. 1, 243. 2, 62. 548. Wessel. Herod. 290. 354. 585. Græv. Lectt. Hes. 528. Jacobs. Anth. 6, 184. 188. 8, 291. 12, 233. Periz. Ind. Orig. Ægypt., ad Paus. 315. ad Dionys. H. 1, 11. Heyn. Hom. 4, 79. 377. 564. 700. 5, 233. 6, 259. 612. 7, 626. 629. 8, 147. Regum ætas, Fabric. Bibl. Gr. 4, 390. Harles., ad Diod. S. 1, 137. Herod. 483. Tempus spatii non satis certi, Wessel. ad Herod. 173. ad Diod. S. 1, 28. 167. Liberi, Dionys. H. 1, 266. 2, 1233. Quid γενεὰ ἀνθρωπίνη? Wessel. ad Herod. 258. Conf. c. γενετὴ, Heyn. Hom. 5, 211. Γενεήν τε τόκον τε, 7, 31. Γενεὰν, Huschk. Anal. 199. * Γενὴ, Callim. 1, 528. (Τὴν δὲ γενὴν, οὐκ οἶδα.)" Schæf. Mss. Apud Schneider. Lex. est γένα pro γενά. "Annus, Plut. 2, 415." Wakef. Mss.] "Γεινεᾷ, Hesychio γεννήσει. Ion. igitur habet "epenth. τοῦ ι pro γενεᾷ." [* "Γενεῆθεν, Inde ab initio, Antiquitus, Arat. Phæn. 258. 265. et ap. Athen. 492." Schweigh. Mss. Anal. 2, 5.]

Γενεαλόγος, ὁ, Qui originem et genus alicujus narrat, Genealogiæ scriptor, ut Bud. ap. Laërt. interpr. [Dionys. H. 1. p. 10. "Galei Myth. 439." Wakef. Mss.] Unde Γενεαλογία, (ἡ,) Genealogia, Recensio generis, Series generis, Cam. [Gl. Genealogia, Nativitas. 1 Tim. 1, 4. Dionys. H. 1. p. 9.: 2. p. 268. Polyb. 9, 2, 1. Schleusner. Lex. in V. T.] Et Γενεαλογικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad generis recensionem pertinens: ut γενεαλογικοὶ ὕμνοι, Qui canunt alicujus genealogiam. Philo V. M. 2. Ἔστιν οὖν τοῦ ἱστορικοῦ τὸ μὲν περὶ τῆς κόσμου γενέσεως, τὸ δὲ, γενεαλογικὸν, Partim in generis per seriem deductione. [Polyb. 9, 1, 4.] Et Γενεαλογέω, Generis seriem deduco, Seriem generis memoro, Cam. Herod. Γενεηλογέουσι αὐτέων τὴν γένεσιν. Et, Γενεηλογήσας ἑαυτὸν ap. Eund. Sui generis originem recensens. Sic γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς, Justin. γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον, Plut. Cum gen. etiam constr. ut γενεαλογῶ Θαύμαντος, a Thaumante genus duco. Et Athen. (296.) Ἀνθηδόνος καὶ Ἀλκυόνος αὐτὸν γενεαλογεῖ, Ex Anthedone et Alcyone genitum tradit, Bud. Sic, Ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, A quo se maternum genus ducere prædicabat. Metaph. capitur pro Oratione rem aliquam veluti per generis seriem deducere: ut Lucian. dixit γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, et ὄρχησιν γενεαλογεῖν. [Schleusner. Lex. in V. T. "Ruhnk. Ep. Cr. 18. Ammon. 66. Valck. Callim. 175. Heyn. Hom. 8, 429. Diod. S. 2, 637." Schæf. Mss. * Γενεαλόγημα, τὸ, Eust. 14, 29=18, 29.] Ἀγενεαλόγητος, ὁ, ἡ, Qui natalia non habet, Cujus generis origo reddi vel inveniri nequit, Bud. Cujus progenies non enarratur, Cam. Ad verbum sonat, Cujus origo generis tradita non est, aut memoriæ prodita; ut Ep. ad Hebr. (7, 3.) Melchisedec dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος. Sic Greg. Christum appellat, ut e cœlo delapsum, non ut hominem, ἀπάτορα τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἀγενεαλόγητον τὸ ἄνω. Bud. [Schol. Hesiod. p. 278. "Wakef. Ion. 109." Schæf. Mss. * "Ἀγενεάλογος, Athan. 2, 18. (si lectio vera.)" Kall. Mss.] Et Ἀντιγενεαλογέω, Contrario modo genealogiam deduco, Contrariam generis seriem recenseo. Herod. (2, 143.) Ἑκαταίῳ δὲ γενεαλογήσαντι ἑωϋτὸν καὶ ἀναδήσαντι ἐς ἑκκαιδέκατον θεὸν, ἀντεγενεαλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει, Cum H. memoraret seriem generis sui, et illud ad decimum et sextum deum devinciret, contraria enumeratione et ipsi sui generis seriem exposuerunt. Cam. Et Συγγενεαλογῶ, ap. Eund. ibid. συγγενεηλογήσαντι ἐμωϋτὸν, Cum et ipse simul referrem generis mei seriem. Cam. [* Γενεαλογίζω, Schleusner. l. c.]

¶ Γενέθλη, ἡ, Genus. Od. N. (130.) τοί πέρ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης. Il. B. (857.) ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ A γενέθλη, Argenti ortus, Origo. Apoll. R. 2, (521.) τοὶ γὰρ Λυκάονός εἰσι γενέθλης. Soph. El. (226.) ὦ φιλία γενέθλα, i. e. γενεά. [Gl. Nativitas. Apoll. R. 1, 133. "Ruhnk. Ep. Cr. 158. ad Anacr. 5. Fischer. Ernest. ad Il. B. 857. ad Mœr. 184. Wolf. ad Hesiod. 116. Brunck. El. 129. Jacobs. Anth. 7, 214. 9, 290. 10, 285. 11, 277. Huschk. Anal. 280. 299. ad Charit. 405. 736. 756. Proclus H. in Sol. 12. Epigr. adesp. 114. Heyn. Hom. 4, 430. 5, 50. 7, 629." Schæf. Mss. "Dionys. P. 1044." Wakef. Mss.] Et Γένεθλον, (τὸ,) Progenies, Γέννημα, Opp. K. 3. ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα. Soph. El. (129.) ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων. ["Ad Charit. 288. Eur. Hipp. 62. Brunck. Phil. 453. El. 129. Wakef. Phil. l. c. Jacobs. Anth. 11, 398. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss.] Ἀγένεθλος, ὁ, ἡ, Cui γενέθλη aut γένεθλον non est, Abortivus, VV. LL. Ἀριστογένεθλος χῶρος, Locus, in quo nascuntur optimi, Qui optimos generat, Epigr. ["adesp. 361." Schæf. Mss.] Ἀρτιγένεθλος, Recens genitus, ἀρτιγενὴς, ἀρB τίγονος, [Orph. Arg. 383. H. 13, 7. Fr. 6, 15.] Αὐτογένεθλος, Cui ipsi e seipso genus est; αὐτόγονος, Nonn. Καὶ θεὸν αὐτογένεθλον ἀείδομεν, [Hesych. Euseb. P. E. 9, 10. Suid. 1, 385. "Wessel. Obs. 178. Jacobs. Anth. 10, 289." Schæf. Mss. * "Καλλιγένεθλος, Proclus H. in Hecat., Bibl. der Alt. Litter. u. Kunst. T. 1. v. 1. 13." Boissonad. Mss. "Poëta de Vir. Herb. in Fabricii Bibl. Gr. 2, 646." Kall. Mss. Corinna, Heyn. ad Il. 2. p. 294. Obs. Misc. 10, 3. p. 418. "Wakef. S. C. 4, 251." Schæf. Mss. * Λοισθογένεθλος, Theod. Prodr. Ep. p. 8. 34. "Cyr. Theod." Kall. Mss. * "Ὀψιγένεθλος, Theod. Prodr., Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 207." Boissonad. Mss. "Poëta ap. Fabric. Bibl. Gr. (2, 652.) 3, 692." Kall. Mss. * Παντογένεθλος, Orph. H. 14, 7. 15, 4. 57, 6. "Ruhnk. Ep. Cr. 277." Schæf. Mss. * Πρεσβυγένεθλος, i. q. πρεσβυγενὴς, Orph. H. 3, 2.] Προγένεθλος, Origine aut Nativitate antecedens, Ante genitus, Nonn. [* Πρωτογένεθλος, Greg. Naz. 2, 174. * Ῥυσιγένεθλος, Jo. Geom. Hymn. 3, 41.]

C Γενέθλιος, ὁ, ἡ, Natalis, Natalitius· ἡμέρα, Natalis dies, Cic. in Epicuri Testam: βίβλος, Epigr. ἀρχὴ, Nonn. Item θεοὶ ap. Plat. de LL. 8. Sed ap. Eur. Or. (89.) Ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν, exp. μητρῷον, Sanguinem, quo natus est. Γενέθλιος, ἡ, Natalis, sub. ἡμέρα, ut Lat. sub. dies. Philo V. M. 1. Ζητοῦντες γὰρ ἐκ πολλοῦ τίς ἄρα ἡ τοῦ κόσμου γενέθλιος, Quis esset mundi natalis. Et Γενέθλια, τὰ, Natalitia, Cic., i. e. Convivia solennia in honorem natalis. Lucian. (2, 750.) Γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, Cum filiæ natalitia daret. Idem Macr. Τήν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν. Sic dicitur etiam ἡ Χριστοῦ πανήγυρις, quæ et θεοφάνια, VV. LL. e Naz. [Gl. Genealis, Natalis. Γενέθλιον· Natale, Natalia. "Orig. in Matth. c. 22." Routh. Mss. * "Γενεθλία, adj. fem., Lycophro 1194." Kall. Mss. Γενέθλιος, Schleusner. Lex. in V. T. Dionys. H. de Comp. Verb. 5.: θεοὶ, Schæf. Meletem. Cr. 52. "Ruhnk. Ep. Cr. 116. Phrynich. Ecl. 38. Antip. Th. 17. Musgr. Iph. T. 1101. Wakef. Eum. 7. Abresch. Æsch. 2, 1. Thom. D M. 186. ad Charit. 477. Stanl. Eum. 7. Jacobs. Anth. 9, 52. Γ. ἠριγένεια, Heringa Obs. 190. ἡμέρα, Ruhnk. ad Tim. 3. Ammon. 35. Γενέθλιον ἦμαρ, Ruhnk. Ep. Cr. 116. Wessel. Ep. ad Ven. 6. Toup. Opusc. 2, 55. Γενέθλιον, ibid. 21. Zeun. ad Xen. K. Π. 40. ad Herod. 741. Thom. M. 186. Antip. S. 43. Vales. ad Excerpt. 109. Γενέθλια, Ammon. 34." Schæf. Mss. * Γενεθλιάζω, Appian. B. C. 4, 134.] Unde Γενεθλιαλόγος s. Γενεθλιολόγος, Qui notationes et prædictiones facit e natali die. Bud. e Cic. A quo Γενεθλιαλογία, ἡ, Prædictio e natali die, Natalitia prædicta, Notationes e sideribus natalitiis, Cic. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 656. * "Γενεθλιαλογικὸς, (ἡ, ὸν,) Proclus Paraphr. in Ptol. p. 11." Kall. Mss. "Γενεθλιαλογικὴ, (sub. τέχνη,) Ars divinandi e natali die, Orig. Philoc. 23. p. 77." Seager. Mss. Dionys. H. l. c. "Philo J. 418." Wakef. Mss. * Γενεθλιαλογέω, Strabo 16. p. 1074. "Natalitias prædictiones facio, Orig. c. Cels. 1. p. 28. * Γενεθλιαλογία, ἡ, Joseph. A. J. 18, 6, 9. Vitruv. 9, 7. "Theod. 1, 12. 4, 467." Wakef. Mss. * Γενεθλιαλογίζω, Pœan. Met. Eutr. 7,

13.] Ετ Deriv. Γενεθλιακὸς, (ἡ, ὸν,) Ad natalem diem pertinens; ut λόγος. Item i. q. γενεθλιολόγος. Genethliacos Gell. etiam vocat: alii Planetarios et Venerarios. [Gl. Natalitius. "Thom. M. 6. 186. ad Diod. S. 1, 142. Leon. Alex. 8. 17." Schæf. Mss.] Ετ Γενεθλιὰς, άδος, ἡ, i. q. γενέθλιος. Nonn. ὄμμα γενεθλιὰς εἶχεν ὁμίχλη, Natalitia. Ετ Γενεθλίδιος, (α, ον,) Natalis, Natalitius, Ex [Anal. 2, 185. "Jacobs. Anth. 8, 380. Diod. Sard. 2. Leon. Alex. 20. 21." Schæf. Mss. * Γενέθλειος, α, ον, Proclus Lyc. ap. Anal. 2, 443. "Γενεθλήϊος, Jacobs. Anth. 10, 284." Schæf. Mss. * Γενεθλιόω, unde * Γενεθλίωμα, τὸ, Schol. Hesiod. Θ. 459.]

Γέννα, ἡ, Progenies, Genus, Cam. e Xen. [" Aristoph. 'Ο. 1064. Eur. Rhes. 908. Hec. 189. Or. 961." Seager. Mss. "Γέννα pro γενεὰ, Schellenberg. Antim. p. 83. γένναν pro γενεὰν, poëticam vocem, a Lycophr. scite probat Vales., nec alia desunt ll., ubi occurrit, ut Pind. 'Ο. 7, 40. unde miror Zeunium, illud e Lexx. ejicientem ad Xen. K. Π. 1, 1, 6." Bast. de VV. Dub. ad calcem Scap. Oxon. "Valck. Phœn. p. 298. Musgr. Hec. 189. Toup. Opusc. 1, 372. Wyttenb. ad Plut. 1, 414. Jacobs. Anth. 9, 426. Timo Phl. 18. Porson. Hec. p. 13. 49. Ed. 2. Epigr. adesp. 379." Schæf. Mss. "Æsch. Choëph. 245. Lycophro 644." Wakef. Mss.] Γεννάρχης, ὁ, A quo progenies initium sumsit. Sic γεννάρχαι dicuntur Adam et Eva ab Œcum. et Aretha, Bud. [* Γεννοδότειρα, ἡ, Genetrix, i. q. γενέτειρα, pro δότειρα γένους, Orph. H. 54, 12. Agnoscit Schneider. Lex. et Γενναδότειρα et Γεννιδότειρα, quas vv. jure optimo damnat Barker. in Aristarcho Anti-Blomf. 9. Adde Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 641.:—"Γενναδότειρα in Schneider. Lex. (et Supplem.) merus est descriptorum error, ambiguos literarum ō et ā ductus confundentium." * Γεννόθεος, ὁ, ἡ, Anon. Hymn. in Virg. 4.]

Ἀγεννὴς, ὁ, ἡ, Ignobilis, Ignobili loco natus, ut ἀγεννὴς ἢ εὐπατρίδης, Lucian. || Degener, Ignavus, Minime generosus; ut degeneres animos dixit Virg. Xen. K. Π. 2, (3, 4.) Τὸ σῶμα οὐκ ἀφυὴς, καὶ τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ ἐοικώς. Lucian. (1, 330.) Μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσὶ, μεμνημένοι τῶν ἄνω. Sic ἀγεννὴς et γενναῖος opp. ap. Plat. Accipitur etiam pro Abjectus, Vilis, Humilis, i. e. ταπεινός: et nonnunquam copulantur ἀγεννὲς καὶ ταπεινόν. Arrian. in Epict. Οἶμαι, ὅτι οὐδὲν ἀγεννὲς οὐδὲ ταπεινὸν ἐνθυμηθήσεται περὶ ἑαυτοῦ. Aristot. Pol. 7. βάναυσον βίον et ἀγοραῖον appellat ἀγεννῆ, Vitam illiberalem et minime ingenuam, vel ingenuis hominibus indignam: Ἀγεννὴς γὰρ ὁ τοιοῦτος βίος, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπεναντίος. Quæ cf. cum his Ejusd. l. c. 1. Ἀγεννέσταται δὲ τῶν ἐργασιῶν ὅπου ἐλάχιστον προσδεῖ ἀρετῆς. Dixerat autem proxime præcedentibus vv., Δουλικώταται δὲ ὅπου τοῦ σώματος πλεῖσται χρήσεις, Maxime serviles. Quare male exp. a quibusdam ἀγεννὴς, Servilis, cum hic ab Aristot. ista duo nomina distinguantur. Citat Suid. h. l. e quopiam Historico, Ἔθεντο οὖν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγεννεῖς διὰ δέος πρὸς Οὔννους. Ubi ἀγεννεῖς σπονδὰς itidem videtur appellasse, Ingenuis hominibus minime dignas, vel Pudendas ingenuis hominibus. || Habet idem Suid. ἀγεννὲς etiam de Imbecilli et infirmo dici. Idem tradit et Hes. || Ἀγεννὲς, τὸ, Subst. aliquando pro ἡ ἀγέννεια. [Herod. 1, 134. "Jacobs. Animadv. 286. ad Diod. S. 1, 696. Fischer. ad Euthyphr. 9. Plut. Alex. 24. Schm., Zeun. ad Xen. K. Π. 77. 198. ad Thom. M. 64. Plut. Mor. 1, 643. ad Lucian. 1, 192. ad Herod. 374. ad Charit. 310. Bergler. Alciphr. 419." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 855." Wakef. Mss.] Ἀγεννῶς, Ignave, Parum viriliter, Remisse, Remisso vel Abjecto animo. Dem. (152.) Χρὴ μήτε ὀῤῥωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτόν. || Item ἀγεννῶς, ἀσθενῶς, Imbecilliter, Infirme. Hes. [Gl. Illiberaliter. "Ad Diod. S. 1, 683. Οὐκ ἀγ., i. q. θαῤῥαλέως, Temere, Inconsiderate, Heindorf. ad Plat. Phædr. 308. cf. ad Charm. 71. ad Gorg. 154." Schæf. Mss.] Ἀγέννεια, ἡ, Ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6. Ἔτι ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τἀναντία τούτων εἶναι, ἀγέννεια, πενία, βαναυσία. Item, Ignavia, Mollities animi. Exp. et Timiditas a Suida, δειλία. Copulavit autem hæc duo Polyb. 5, (83.) Διὰ δὲ τὴν τῶν ἄλλων ἀγέννειαν καὶ δειλίαν. Sed ap. Suid. ἀγεννία male legitur pro ἀγέννεια. "Ἀγεννία, "Timiditas, VV. LL. perperam pro ἀγέννεια s. ἀγέ"νεια." [Lucian. 59. Joseph. A. J. 4, 8. 7, 4. "Ἀγεννία, Ignavia, Polyb. (5, 83. n.) Exc. Peiresc. 104. Ern." Seager. Mss. "Ἀγέννεια, Diod. S. 2, 580. Gell. N. A. 1, 2. Toup. Opusc. 1, 547. ad Lucian. 1, 192." Schæf. Mss. "Ignavia, Arrian. Epict. 100." Wakef. Mss. * Ἀγεννίζω, Teles ap. Stob. Serm. 37. p. 68.]

Ἀειγεννὴς, ὁ, ἡ, Sempiternus, Cujus γέννα sempiterna est. Plato de LL. 6. Ἀειγεννοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι, τῷ παῖδας παίδων καταλείποντα κ. τ. λ. [A Schneidero non agnoscitur. * "Ἀῤῥητογεννὴς, Max. Margun. Hymn. 3. p. 196." Kall. Mss. * Ἀσιαγεννὴς, " ut μελιηγενὴς, Συριηγενὴς, in poësi; sic Ἀσιαγενὴς, Dio Chrys. Or. 2. 86. in soluta oratione dici solet, Lat. Asiagenes, ut * Bætigenes, Valck. et Wessel. ad Herod. 567. pro quo Apollinarem metro inservientem Asiagennes dixisse tanto equidem minus admiror, quod Soph. (Antig. 845.) eadem necessitate coactus * Θεογεννὴς dixit." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 646. * Νοθογεννὴς, ap. Eund. 661.]

Γεννάδας, ὁ, Generosus: γενναῖος, εὐγενής. Aristot. Eth. 1, 10. Γεννάδας ὢν καὶ μεγαλόψυχος. Lucian. (3, 151.) Γεννάδας ἐστὶ καὶ ἀδαμάντινόν τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος. Naz. Περὶ ταῦτα τολμηρὸς καὶ γεννάδας. || Ingenuus. Aristoph. B. (179.) χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας. Quæ verba sunt heri servum collaudantis ob egregium obsequium, ac si diceret, Frugis bonæ es, et probus vir. Bud. [" Plato Phædr. 243." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Lucian. 1, 622. 2, 44. ad Timæi Lex. 67. Valck. ad Ammon. 143." Schæf. Mss. "Diog. L. 218. Clem. Alex. 293. Julian. 97." Wakef. Mss. * Ἀγεννάδας, perperam pro γεννάδας, Aristoph. 'Α. 1230. "Brunck. 3, 116. Kuster. 127." Schæf. Mss.]

Γενναῖος, (α, ον,) i. e. προγονικὸς, seu, secundum antiquos, συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Sic enim Eust. exp. Il. E. (253.) Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. || Ingenuus, Plato de Rep. 2. Ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα, Simplicem et ingenuum. || Nobili et generosa stirpe ortus. Thuc. 2. Τοῖς παραδυναστεύουσί τε καὶ γενναίοις Ὀδρυσῶν. Sic γενναῖον ἄνδρα ap. Lycios vocari scribit Eust. non τὸν ἰσχυρὸν, sed τὸν ἀπὸ γένους, καὶ μὴ τυχόντα καὶ ἀφανῆ. Quo referenda sunt, γενναῖος σκύλαξ, Plato, γενναῖος ἰχθὺς, Plut. γενναῖος ἵππος, Herodian. γενναία σταφυλὴ, γενναῖα σῦκα, Plato de LL. 8. || Generosus, i. e. Strenuus, Herodian. 2, (9, 2.) Γενναῖος καὶ θυμοειδής: 4, (9, 5.) Γενναιοτάτους καὶ μεγίστους ἥρωας ἐμιμεῖτο: 1, (17, 22.) Νεανίαν γενναῖον καὶ ἀκμαστήν. Quo pertinet Thuc. 1. Γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, Esse animi magni et fortis. Et γενναῖον neutr. subst. positum: ut τὸ τῶν πόνων γενναῖον, Laborum tolerantia, ut quidem Polit. ap. Herodian. vertit. || Validus, Vehemens: ἰσχυρός: ut δύη, Soph. Aj. (938.) τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ, Herodian. 3, (1, 14.) συντόνῳ σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις, ap. Eund. Sic γενναῖος λόγος, Hermog. [Gl. Navus, Fortis, Validus, Alacer, Vehemens, Præstantissimus, Generosus. Γενναία Viverna, Virago. Aristot. Probl. 12, 53. Οὕτως αὐτοῦ θῆλεος ἢ παρθένος πρὸς τὴν γυναῖκα· ἡ μὲν γὰρ ἤδη γενναία, ἡ δ' οὔ. Plato 7, 78. Τὸν γενναῖον ναύκληρον. Aristot. H. A. 1, 1. Pind. Π. 8, 64. λῆμα. Cf. Plut. Arato 5. Plato Sophista 35. Ἡ γένει γενναία σοφιστική. Schneider. Lex. Γενναιότατα, Eur. Cycl. 652. "Ad Charit. 489. Brunck. Aristoph. 1, 197. Jacobs. Anth. 12, 333. Heyn. Hom. 5, 46. Casaub. ad Athen. 132. T. H. ad Lucian. 1, 181. Timæi Lex. 67. et n.; Valck. Phœn. p. 444. 565. 715., Hipp. p. 279. Toup. Opusc. 1, 379. Emendd. 1, 261. Nobili loco ortus, Plato Theæt. 394. Ironice, Dionys. H. 3, 1413. Wyttenb. Ep. Cr. 10. Pro ὑβριστὴς, Heyn. ad Apollod. 188. * Γενναῖος, ἡ, ad Anton. Lib. 226. Verh., Beck. ad Hec. 591. Greg. Cor. 26. Bergler. Alciphr. 328. ad Ὀρφανός. Τὸ γενναῖον,

adv., Brunck. Œd. C. 1640. Μετὰ τοῦ γενναίου, ad Diod. S. 2, 375." Schæf. Mss. " Magnus, Ælian. H. A. 867. De muro, Herod. 2, 647. De terræmotu, Philostr. 274." Wakef. Mss.] Γενναίως, Generose, Fortiter. Herodian. 3. Τοῖς κρατουμένοις γενναίως ἀντιστῇ. Athen. 12. Γενναίως ἐτελεύτησε. [Gl. Fortiter, Prognariter. 2 Macc. 6, 28. Polyb. 1, 1, 2. " Eur. Iph. A. 1129. 1403. Ion. 935. Alcmen. Fr. 9, 1. p. 419. Demosth. 258. 1466." Seager. Mss. " Ad Charit. 489. Jacobs. Anth. 12, 333. Heindorf. ad Plat. Charm. 71. T. H. ad Lucian. 1, 181." Schæf. Mss. " Valde, in malo sensu, Joseph. 617. Penitus, Julian. 125. alibi." Wakef. Mss. * Γενναιοτέρως, Plato Theæt. 166=363. * " Γενναιόθυμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 117(=97. 536.) * Γενναιοκάρδιος, 42(=80. Meurs.)" Boissonad. Mss. * Γενναιοπρεπής, UNDE * Γενναιοπρεπῶς, Aristoph. Eip. 987. * Γενναιόφρων, UNDE * " Γενναιοφρόνως, Argum. Eur. Med." Schæf. Mss. * Αὐτογένναιος et * Αὐτοάδικος vult Abresch. ad Xen. Ages. p. 55. Hutch. * Φιλογένναιος, Schneidero susp.; sed v. Diog. L. Polemone 238.] Γενναιότης, ητος, ἡ, Generositas. Eur. Phœn. (1694.) Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις. Polyb. Διὰ τὸ πλῆθος καὶ γενναιότητα τῶν οἰκητόρων. Pro quo Plin. Virtute et multitudine oppidanorum. [Gl. Fortitas, Strenuitas.]

[* " Γενναιάζω, Schol. Eur. Hipp. 206." Kall. Mss. * Γενναΐζομαι, sine corruptelæ suspicione Schneider. Lex. affert e Suida v. Τὴν λεοντῆν ἐνδύου.]

[* Γενναΐς, ἡ, i. q. γενετυλλὶς, Paus. 1, 1.]

Γεννικὸς, (ἡ, ὸν,) Generosus, γενναῖος. Plato Phædro, (279.) Ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι. Pro quo Cic. Ad virtutem major indoles. Vide p. 6. mei Lex. Cic. [Γεννικὸς τὸ μέγεθος, Grandis, Antiph. ap. Athen. 485. " Ad Lucian. 1, 510. 2, 281. 287. Heindorf. ad Plat. Theæt. 291. Casaub. ad Athen. 132. T. H. ad Lucian. 1, 181. Koppiers. Obs. 85. Valck. Phœn. p. 715. ad Ammon. 95. ad Xen. Eph. 142." Schæf. Mss. " Stob. 576. Præstans, Alciphro 286." Wakef. Mss.] UNDE Γεννικῶς, Generose, Strenue, Fortiter, Ingenue. [Antiph. ap. Athen. 302. Aristoph. A. 1070. " Ad Lucian. 1, 510. T. H. ad 1, 181. ad Charit. 310." Schæf. Mss. " Plut. 2, 238. Ælian. H. A. 303." Wakef. Mss.]

Γέννας, ου, ὁ, Avunculus, Frater matris, Hes. AT Γεννῆται, vide in Γενῆται.

Γεννάω, Genero, Gigno. Plato Symp. (238.) Ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε δὴ γίγνεται, καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ. Theophr. Τὸ δὲ πῦρ γεννᾶν πέφυκε. Pro quo Cic. In igne inest procreandi vis et causa gignendi. Plut. Τὸν γεννήσαντα μέμφεσθαι καὶ τὴν τεκοῦσαν. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε, Tuos parentes. De mulieribus etiam dictum reperitur, ut Luc. 1, (13.) Ἐλισαβὲθ γεννήσει υἱόν σοι. Sic γεννήσασα dicitur Genitrix. || Metaph. quoque, ut Lat. Pario, Isocr. Panath. Πόλεις τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιούτους ἄνδρας. Plato Epist. Βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπην γεννᾷ. Γεννῶμαι pass. Nascor. Ἅμα τῷ γεννηθῆναι, Simulatque natum sit, ut Cic. e Plat. vertit, p. 52. Lex. Cic. Sic Ἐγεννήθη Τελαμῶνος, Isocr. (Evag. 7.) Athen. 7. Τίκτει δὲ ὁ γαλεὸς τὰ πλεῖστα τρία, καὶ εἰσδέχεται τὰ γεννηθέντα εἰς τὸ στόμα, καὶ πάλιν ἀφίησι. Med. etiam, ut. Plato Tim. Εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο, Cic. Hunc perfecte beatum Deum procreavit, Cic. [Gl. Genero, Causo, Gigno, Genito, Nasco, Pepero. Γεννῶ, ἐπὶ πατρός· Procreo. Γεννᾷ· Gignit, Generat, Creat. Ἐγέννησεν· Procreavit, Edidit. Γεννήσῃ· Procrearit. Γεννήσας· Parens. Ὁ γεννήσας· Pater. Γεννῶμαι· Nascor. Γεννηθείς· Natus, Genitus, Progenitus, Ortus. Γεννηθεὶς, ἤτοι προαχθείς· Præditus. Γεννηθέντες· Oriundi. Γεννᾶσθαι et γίγν. conf., Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 609. " Casaub. ad Athen. 3. Fischer. Ind. Palæph. ad Diod. S. 1, 347. Brunck. Aj. 1077. ad Phalar. 272. Phrynich. Ecl. 40. Thom. M. 187. 416. 851. Kuster. Bibl. Chois. 102. De usura, Heringa Obs. 31. Conf. c. γίνομαι, ad Phalar. 252. 266. Thom. M. 189. ad Diod. S. 1, 684. ad Lucian. 2, 223. De aor. 1., ad Thom. M. 54. Γεννᾶσθαι et τρέφεσθαι, ad Phalar. 351. Οἱ γεγεννηκότες, Abresch. Lectt. Aristæn. 122. Γεννηθεὶς, Toup. Opusc. 1, 488. Γ. σῶμα, Lobeck. Aj. p. 388." Schæf. Mss.]

Γέννημα, τὸ, Quod natum s. procreatum est, Progenies. Quod editur et enatum est: ut Bud. ap. Gennad. interpr. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστὶ γέννημα τῆς φύσεως αὐτοῦ, ὥσπερ τὸ γέννημα τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καλοῦμεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ. || Γεννήματα, Liberi, Plato de LL. 250., alibi. Bud. || Γέννημα γυναικῶν, Natio mulierum, i. e. Genus, Bud. ex Eccles. || Γεννήματα Bud. interpr. etiam Fructus, et fœtus terræ, ac enascentia germina, sicque appellari ait Fruges, et Vina a Chione Ep. 24. Polyb. 3. Στρατοπεδεύσας ἐν χώρᾳ πρὸς πάντα τὰ γεννήματα διαφερούσῃ. UNDE Πρωτογέννημα, Quod primum enatum et editum est: πρωτογεννήματα θερισμοῦ, Exodi 34, (26.) Messis primitivæ fruges. Et πρωτογεννημάτων ἀπαρχὰς, Eccles. 45, (44.) ET Deriv. Γεννηματικὸς, (ἡ, ὸν,) Generativus. VV. LL. [Joseph. B. J. 4, 8. Γέννημα, Gl. Nativitas. Γέννημα βίος, (leg. βοός·) Bucerum. Γεννήμασιν· Segetibus. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 286. " Soph. Œd. T. 1167." Seager. Mss. " Ad Charit. 558. Wakef. Alc. 769. Thom. M. 190. Saamenkorn, Toup. Opusc. 1, 198. Fructus, Apoll. Dysc. 62. Teuch." Schæf. Mss. * Γεννηματίζω, Aq. Ps. 91, 14. " Greg. Nyss. Antirrh. 28. p. 192." Kall. Mss.] Γέννησις, ἡ, Generatio, Procreatio. Plato Symp. Τίμιος δὲ παρ' ἡμῖν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. [Gl. Procreatio, Nativitas. Schleusner. Lex. in V. T. " Eur. Iph. A. 1065." Seager. Mss. " Ad Lucian. 2, 294. Γ. et γένεσις, Schneider. ad Aristot. H. A. 529." Schæf. Mss.] UNDE Comp. Ἀγεννησία, ἡ, q. d. Ingeneratio. Naz. de Filio, Εἰ μὲν τὴν ἀγεννησίαν αὐτὴν καὶ τὴν γέννησιν οὐ ταυτόν. Ubi Ingeniti rationem quidam vertunt. [I. q. ἀγονία, Suid. * " Θεογεννησία, Andr. Cr. 52. 504." Kall. Mss.] Γεννητὴς, ὁ, Generator. Bud. e Cic. γεννηταὶ, Parentes, idem Bud. e Plat. ET Γεννήτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Parens. Plato de LL. 10. Γεννήτορα αὐτοῖς καὶ ἑστιοῦχον: 9. Τῶν γεννητόρων κτεῖναί τινα. ET Γεννήτειρα, ἡ, Genitrix.] Γεννήτης, Γεννήτωρ, Gl. Procreator, Genitor, Creator. Γεννήτειρα, * Γεννήτρια· Creatrix, Procreatrix. Γεννητὴς, Dem. 538. 544. Soph. Œd. T. 1035. Plato Critone 13. Γεννήταις ἡμῖν καὶ τροφεῦσιν οὐ πείθεται, leg. γεννηταῖς. Γεννήτωρ, Schleusner. l. c. " Eur. Ion. 735. Fr. Phœnic. 3. p. 465." Seager. Mss. Æsch. Suppl. 209. Ζεύς. " Γεννήτρια, ad Hesych. 1, 817. n. 6." Dahler. Mss. " Andr. Cr. 18. 204." Kall. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 256. Cf. Ἀγαπήτρια. " Γεννητὴς, Thom. M. 851. Wakef. S. C. 4, 79. Γεννήτης, paroxytonωs, Plato 1, 2. p. 162. Bekk. Γεννητὴς, γεννήτης, Mœr. 107. et n.; Timæi Lex. 66. et n. Γεννήτωρ, Thom. M. 851. ad Charit. 457. Brunck. Apoll. Rh. 8. Porson. Or. 978. Brunck. Soph. 3, 415. Jacobs. Exerc. 2, 24. Valck. Diatr. 271. Fem., Koen. ad Greg. Cor. 231." Schæf. Mss. " Manetho 1, 329. Γεννητὴς, Julian. 31." Wakef. Mss. * Αὐτογεννήτωρ, Epiphan. 1, 239. * " Θεογεννήτωρ, Method. 420. * Θεογεννήτρια, Andr. Cr. 154." Kall. Mss.]

Γεννητὸς, (ἡ, ὸν,) Generatus, Genitus. Plato de LL. 1. cui opp. ποιητὸς, Adoptivus: ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, Inter natos e mulieribus. Naz. de Joanne Bapt. [Gl. Nativus.] || Accipitur etiam in ea signif., qua Lat. Mortalis. Lucian. Icar. Καὶ πῶς ἔγωγε γεννητὸς αὐτὸς καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην * ὑπερνεφαίῳ ἀνδρί; At τὸ γεννητὸν, i. q. γένεσις, ap. Philon. de Mundo, VV. LL. [Schleusner. Lex. in V. T. " Thom. M. 187. Valck. Adoniaz. p. 270. Wessel. ad Diod. S. 1, 10. Mortalis, ad Dionys. H. 2, 910." Schæf. Mss.] HINC Γεννητῶς, q. d. Genite, In modum geniti s. generati. Naz. Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον προϊὸν μὲν ἐκ πατρὸς, οὐχ υἱϊκῶς δὲ, οὐ γὰρ γεννητῶς, ἀλλ' * ἐκπορευόντως. [Basil. 1, 245. 252.] Ἀγέννητος, ὁ, ἡ, Non genitus, Non generatus. Naz. de Filio, Οὐκ ἂν μὲν συγχωρήσαιεν εἶναι μόνον Θεοῦ τὸ ἀγέννητον οἱ καὶ τὴν ὕλην καὶ τὴν ἰδέαν συνεισάγοντες ὡς ἀγέννητα. || Ἀγέννητον, act., Non ge-

nerans. Theophr. C. P. 6. Ἀγέννητον τὸ ἁλμυρόν. A || Ignobilis, Ignobili loco natus. Hes. ἀγεννήτων exp. δυσγενῶν, accipiens, ut opinor, hunc gen. e Soph. Tr. (61.) κάξ ἀγεννήτων ἄρα Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. In hac autem signif. α non declarabit privationem, ut in duabus præcedentibus, sed κακὸν, meo quidem judicio: ut sit ἀγέννητος quasi κακογέννητος, Male generatus. [Diod. S. 1. p. 4. Æsch. c. Ctes. 306. Soph. Œd. C. 1025. " Wakef. Trach. 743. Hœschel. ad Philon. Opusc. 214. T. H. ad Plutum p. 338. Brunck. Soph. 3, 395. 483. 491. ad Diod. S. 1, 10. 2, 182. Valck. Diatr. 222. Ignobilis, Wessel. Obs. 184. Valck. Diatr. 15. Bergler. Alciphr. 419." Schæf. Mss. * Ἀγεννήτως, Epiphan. 1, 731. 733. Plut. 10, 214. " Just. M., Athan. 2, 50. 160. Greg. Nyss. 2, 23. Plut. de Anim. Procr. 1015." Kall. Mss. " Sine generatione, Orig. Philoc. c. 24. p. 77." Seager. Mss. * " Γεννηταγέννητος, Athan. 2, 185. * Συναγέννητος, 1, 690." Kall. Mss. Just. M. 190—1.] Φιλαγέννητος, Cui τὸ ἀγέννητον placet: Nazianzeno Qui ἀγέννητον solum Dei proprium esse dicit. VV. B LL. [* Ἀνθρωπογέννητος, UNDE * Ἀνθρωπογεννήτως, Basil. Epist. 362.: 3. p. 464.] Ἀρτιγέννητος, Modo natus, i. q. νεογνὸς, Lucian. Βρέφος ἀρτιγέννητον, [108. 479. 480. " 3, 555." Schæf. Mss. 1 Petr. 2, 2. * Αὐτογέννητος, Phav. 137. Suid. 1, 387. * Δουλογέννητος, Tzetz. Chil. 6. p. 119. " 7, 46." Boissonad. Mss. * " Θεογέννητος, Dionys. Areop. 117." Kall. Mss. * Μοιχογέννητος, Phav. 78. Suid. 1, 174. * Νεογέννητος, Suid. 2, 608. " Schol. Lucian. Halcyon. 3." Boissonad. Mss. * " Ὀρειγέννητος, Longi Fr. Ms." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Πατρογέννητος, Jo. Damascen. in Dom. 71. * Πορνογέννητος, i. q. νοθογέννητος. * " Πορνιογέννητος, ad Hesych. 2, 685. n. 11." Dahler. Mss. * " Πορφυρογέννητος, Suid. v. Ἀδάμ." Kall. Mss. * Πρωτογέννητος, Gl. Primogenitus. " Schol. Il. Δ. 102." Wakef. Mss. * Τριγέννητος, Lycophro 519. θεὰ, i. q. Τριτογένεια. * Ὑψιγέννητος, Æsch. Eum. 43. " Wakef. ibid." Schæf. Mss.]

" Γεννητικὸς, (ἡ, ὸν,) Generandi vim habens, Cui " gignendi vis inest, Genitalis: ut περίττωμα τὸ γ. C " τοῦ σπέρματος ap. Alex. Aphr. Excrementum gi" gnendi seminis vim habens: vel etiam Fœcundum " seminis, Plin. Item δύναμις, Facultas generandi, s. " Vis genitrix." [Gl. Genialis. " Cum alio sensu, Didym. de Trin. c. 2." Routh. Mss. Hippocr. 404, 44. Aristot. H. A. 834. Diod. S. 1. p. 43. 54. 55.; 4. p. 149. Cum gen., Athen. 32. Οἶνος Κνίδιος αἵματος γ., 33. * Γεννητικῶς, Epiphan. 1, 970. " Athan. 2, 143." Kall. Mss.]

Ἀναγεννάω, Regenero, Regigno. 1 Petr. 1, (3.) Ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς. Unde pass. Ἀναγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ibid. HINC Ἀναγέννησις, ἡ, Regeneratio, i. e. Baptismus. Greg. Παρὰ μὲν τοῦ πνεύματος ἡμῖν ἡ ἀναγέννησις· παρὰ δὲ τῆς ἀναγεννήσεως ἡ ἀνάπλασις. Bud. Apud Philon. idem Bud. ἀναγέννησιν vertit Instauratitium natalem. [* " Ἀναγεννητικὸς, (ἡ, ὸν,) Jambl. Myst. 97." Wakef. Mss. * Ἀντιγεννάω, Athen. 285. " Vicissim gigno, Philo J. 1, 89." Wakef. Mss.] Ἀπογεννάω, Genero, Produco, VV. LL. [Athen. 285. D Hippocr. 458, 23. " Demades 272." Seager. Mss. " Callim. 1, 431. Thom. M. 187. Jacobs. Anth. 10, 278." Schæf. Mss. " Hierocles 140." Wakef. Mss. * Ἀπογέννημα, τὸ, Tim. ap. Plat. 3, 94. 97. " Ad Hesych. 1, 817. n. 2." Dahler. Mss. * Ἀπογέννησις, ἡ, Hes. Erotian. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 352. * " Ἀπογεννήτωρ, (ορος, ὁ,) Dionys. Areop. 200." Kall. Mss. * Ἐναπογεννάω, Plut. 767. * Συναπογεννάω, Basil. 3, 478. " Athan. 1, 395." Kall. Mss. * Ἐγγεννάω, vide Ἐγγίγνομαι, Schol. Apoll. R. 1, 1184. Aristoph. Σ. 649. Λ. 342. Schol. Lycophr. 580. Themist. 166. 168. * Ἐκγεννάω, Athen. 373. " Aristoph. Fr. 232." Schæf. Mss.] Ἐπιγεννάω, Aggenero, Insuper genero. [Ἐπιγεννηθεὶς, Gl. Innatus, Agnatus. Athen. 653. σῦκα ἐπιγεγεννημένα. " Bibl. Crit. 1, 2. p. 125." Schæf. Mss.] UNDE Ἐπιγεννηματικὸς, (ἡ, ὸν,) Agnatus, i. e. ἐπιγεγονὼς, Postea natus. Bud. e Greg. de Homine. [" Clem. Alex. Str. 7. p. 860." Routh. Mss. " Greg. Nyss. Antirrh. 272." Kall. Mss. " Chrysipp. de Anima ap. Gal. Dogm. Hippocr. et Plat. 3, 8. Οὐκ ἄλλως * ἐπιγεννηματικῶς γιγνομένων αὐτῶν, καθάπερ ἄλλοις ἄλλου συμπάσχειν πεφυκότος." Gataker. Mss.] AT quod Cic. de Fin. 3. scribit, Sed in ceteris artibus, cum dicitur artificiose, posterum quodammodo et consequens putandum est; quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant: ab ἐπιγένημα, id vero ab ἐπιγίνομαι, deductum est. NAM Ἐπιγένημα, τὸ, est Quod ad aliquam rem quasi superaccedit: ut ἐπιγένημα in morbo dicitur Affectus ille, qui e primario affectu consequitur. Suid. vero id particularius exp. τὸ ἐξ ὑστέρου τοῖς τραύμασιν ἀναφυόμενον, ap. Polyb. Δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀῤῥωστίαις, μηδὲν ἧττον τῶν ἐπιγενημάτων ποιεῖσθαι λόγον ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν. [Ocellus 1, 7. cf. s. 14. Diog. L. 7, 86. Seneca de Vita Beata 9. Pseudo-Longin. 6. Ἡ γὰρ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. " Morus in Ind. v. Ἐπιγ. vertit Fructus." Schæf. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 286. * Ἐπιγέννησις, ἡ, Gl. Agnatio. * Ἐπιγέννητος, ὁ, ἡ, Epiphan. 2, 12.] " Προσεπιγεννάω, In" super aggenero, vel Ingenero," [Schneidero susp. * Μεταγεννάω, Joseph. A. J. 11, 3, 3.] Προγεννάω, Ante genero. [Gl. Prægigno. Προγεννηθεὶς· Prægnatus. Ὁ προγεννηθείς· Antigena.] UNDE Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, Progenitor: eo sensu, quo Ovid. usus est. Eur. Hipp. (1380.) Παλαιῶν προγεννητόρων Ἐξορίζεται κακὸν, i. e. προγόνων, Majorum. [ET * Προγεννήτειρα, ἡ, Lycophro 183. 200. et Schol. * Προσγεννάω, Basil. 1, 250. * Προσγέννησις, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 352. * " Προσγέννητος, Amphil. p. 37." Kall. Mss.] Συγγεννάω, Congenero. [" Plato Theæt. p. 332." Schæf. Mss. " Hieroc. 138." Wakef. Mss.] UNDE Συγγεννήτωρ, q. d. Congenitor; ut συγγεννήτωρ τέκνων, Qui procreationis liberorum partem sibi vendicat, Plato de LL. [Dicitur et * Συγγενήτωρ, Schneidero susp.]

¶ Γονὴ, Genitura, Fœtus s. Fœtura, Proles. Il. Ω. (539.) ὅττι οἱ οὔτι Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων. Ubi exp. γέννησις, Generatio. Ut autem hic periphrastice γονὴ παίδων pro παῖδες, sic Eur. (Med. 1136.) γονὴν τέκνων δίπτυχον vocat Geminos filios. || Γονὴ, inquit Bud., Genitura, Fœtus, i. e. Infans editus; τὸ ἔκγονον: et subjungit e Luciano de Latona loquente, Πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν δύναιτο ὑποδέξασθαι τὰς αὐτῆς γονάς. Sic certe et Soph. Antig. (642.) γονὰς κατηκόους Morigeros natos vocat. || Dicitur et de Brutorum fœtura; ut ap. Æschin. (69.) Μηδὲ βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι. Item γονὴ τῶν ᾠῶν in Fabulis Æsopi, Fœtura, Bud. interpr. || Extenditur et ad Fructus; ut in Plat. Axiocho pseudepigrapho, Ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι: quæ puto ex aliquo poëta sumta esse, i. e. Abundant fructuum omnis generis fœtu. || Γονὴ exp. et Genus: ut in quodam epigr. ap. Athen. 8. Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος. Et ap. Soph. (Aj. 1094.) ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, Infimo genere prognatus. || Γονὴ a Camer. redditur Partus ap. Eur. Phœn. (1591.) πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. || Nativitas, VV. LL. in Ἀπόλλωνος γονή. || Semen prolificum, Genitura. Hesiod. (E. 2, 351.) Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. Hippocr. autem, ut Gorr. e Gal. annotat, γονὴν appellat non ipsum modo semen recens emissum, vel in suis vasis contentum, sed quamdiu a concepto etiam fœtu species seminis adhuc apparet, sive per abortum, sive per dissectionem. || Γονὰς ab Hippocr. vocari etiam Partes naturales quæ generationi inserviunt, tradit Gal. Comm. in lib. de Art. 3. || Γονὴ præterea nom. est Pessi ad conceptum perutilis, qui describitur ab Ægin. 6, 24. [Gl. Fœtus, Progenies, Proles, Soboles, Sexus, Propago, Fœtura, Paritura. Γονὴ ἀνθρώπου· Virus. " Method. Conv. 138." Routh. Mss. " Partus, Plut. Opp. Mor. 2, 1017." Seager. Mss. " Toup. Append. in Theocr. 33. H. in Apoll. Del. 63. Ilgen. p. 220. Musgr. Andr. 1577. Æschrio, Jacobs. Anth. 7, 407. Fischer. Descr. Lect. 796—7. Kuster. Aristoph. 209. Brunck. Soph. 3, 515. Diod. S. 2, 517. Dionys. H. 1, 274. ad Charit. 718. Uterus, Eur. Phœn. 1591. Γοναὶ

ῥητῖδιοι, ad Charit. 216." Schæf. Mss. " Partus, Plut. 2, 496." Wakef. Mss.]

Γόνος, (ὁ,) itidem ut γονή, exp. γέννησις, Generatio, Od. Λ. (233.) ἠδὲ ἑκάστη Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν: Τ. (166.) Οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα. Sed utrobique non solum γέννησιν, verum et γένος posse exp. scribit Eust. Atque adeo in l. posteriore scribit γόνον esse quod Penelope vocarat γένος, cum diceret, Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος ὀππόθεν ἐσσί, i. e. inquit, γενεὰν vel γέννησιν. Videtur certe Eust. γόνον pro Ipsa procreatione accepisse Il. Υ. (409.) Οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο, i. e., inquit, παίδων τῶν τοῦ Πριαμικοῦ γόνου: nisi quis pro Semine accipere malit: at vulgo Minimum natu interpr. [" Πρεσβύτατος παντὸς τοῦ γόνου, Herod. 7, 2. Filiorum omnium natu maximus. Sed et de Sexu dicitur γόνος. Herod. 6, 135. Τὰ ἐς ἄρσενα γόνον ἄῤῥητα ἱρά." Schweigh. Mss.] || Qui Generatur, Fœtus, Proles, sæpe ap. Hom. Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος, Il. Ω. (59.) Talia sunt Ζηνὸς γόνος et Διὸς γόνος, alibi. Plin. quoque ap. Aristot. γόνον interpr. Fœtum, de vespis. Quod si Auctori brev. Schol. in Hom. credimus, γόνος contra signif. τὸν γεννήτορα in Od. A. (216.) οὔπω γάρ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. Sed Eustathii mollior mihi videtur esse exp. ἔγνω πόθεν γέγονεν. Idem vero l. c., ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, dicens γόνον esse τὴν γέννησιν vel τὸ γένος, addit hunc usum τοῦ γόνος pro loco illo facere, de quo nunc agitur, οὔπω γάρ τις ἑὸν γόνον κ. τ. λ. || Γόνος, sicut et γονή, Semen, quod Genitura etiam dicitur. Usus est autem Aristot. et de apibus, Τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῇ, ὥσπερ ὄρνις ἐπωάζει. Ab hac autem signif. petitum existimat Bud. illud loquendi genus, ὁ γόνῳ γεγονὼς παῖς, ap. Dem. et alios, qui opp. τῷ ποιητῷ et εἰσποιητῷ. [Gl. Genitus, Genus. " Sideritis, Diosc. Notha 464. Γ. ἄφθιτος, Buphthalmus, 460. Ἡράκλειος, Elleborus albus, 473. Ἑρμοῦ, Buphthalmus, Anethum, 455. Ἡρακλέους, Rusius, 472. αἰλούρου, Buglossum, 471. κυνοκεφάλου, Anethum, 465." Boissonad. Mss. Ἐκ τηγάνου γόνος, Athen. 108. cf. 285. " Aristoph. Σ. 1116. ἡμῶν τοῦ φόρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι. Γοῦνος ἀρούρης, Aretæus 4, 5. Uber arvi. " Γόνος, Pierson. Veris. 24. Valck. Hippol. p. 169. 267. Diatr. 94. Ilgen. Hymn. 220. 272. Brunck. Aj. 1303. Andr. 23. Musgr. 1026. Apollod. 121. vide Heyn. 354. Hom. 8, 96. 601. Toup. Opusc. 1, 72. Valck. Adoniaz. p. 270. 357. Wakef. Phil. 425. Eum. 949. Argum. Acharn., ad Charit. 719. Markl. Iph. p. 388. Musgr. Heracl. 45. Stirps, Origo, ad Od. A. 216. Genitura, Semen, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποσπερμαίνειν. Conf. c. γένος, Kuster. Aristoph. 111.; cum τόκος, Musgr. Herc. F. 929. Lobeck. Aj. p. 409.; cum δόμος, Porson. Or. 319. in Add. Γόνος, μόνος, βίος, conf., Toup. Opusc. 1, 482. Ἡ γόνος, Markl. Iph. p. 110. Lobeck. Aj. p. 275. Ὁ γόνῳ πατήρ, Luzac. Exerc. 86. Οἱ γόνοι, Valck. Adoniaz. p. 401. Γοῦνος, i. q. γόνος, Heyn. Hom. 7, 436. 798." Schæf. Mss.]

Γονὸς, oxytonum, pro quo γουνὸς Ion. epenthesi ap. poët., γόνιμος, Fœcundus. Sed subst. est ap. Hom. cum dicit γουνὸν ἀλωῆς, Fœcundum s. Fertilem locum, vel solum, aut fertilissimum, ut alii interpr. Sic et γουνὸν Ἀθηνάων idem dicit. Et Hesiod. Θ. (54.) γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα. Si autem γονὸς adj. faciamus pro Fœcundo, idem mihi videtur fore h. v. usus, qui et Lat. Fœtus: nam ut γόνος Fœtum s. Fœturam signif., sic et γονὸς oxyton. signif. i. q. Fœtus, cum est adj.: ut, loca fœta furentibus Austris, Virg. [" Γουνὸς, non e γόνος factum, sed a γόνυ derivatum esse, et Eminentiam, Altitudinem, tam ap. Hom., quam ap. alios, signif. censet Schweigh. ad Herod. 4, 99. ubi γουνὸς ὁ Σουνιακός." Schweigh. Mss. Schol. Eur. Med. 679. " Γουνὸς, ad Herod. 326. Subst., Wolf. ad Hesiod. 70. Græv. Lectt. Hes. 618. Hesiod. Θ. 329. Heyn. Hom. 5, 649. * Γουνιαῖος, ad Herod. 327." Schæf. Mss.] " Γονώτερος, Fertilior, Fœcundior."

[* " Γονογεῶνες, Mandragora, Diosc. Notha 467." Boissonad. Mss.] Γονοειδὴς, [ὁ, ἡ, contr. Γονώδης,] Genituræ similis. Γονοειδὲς ἐναιώρημα, Hippocr.

A [212=438, 13=966. * Γονοκτόνος, UNDE * Γονοκτονέω, Pseudo-Plut. de Fluv. 22. p. 1162. * Γονοκτονία, ἡ, Gl. Parenticidium. * Γονοποιέω, Schol. Lycophr. 897. Schleusner. Lex. in V. T. " Geop. 1220." Wakef. Mss.] Γονοποιΐα, ἡ, Fœtificatio, Alex. Aphr. Probl. 2, 68. [* Γονοπώτης, ὁ, Manetho 4, 311.] Γονόῤῥοιος, ET Γονοῤῥυὴς, ὁ, Qui genituræ effluentia s. profluvio laborat, Qui seminis fluxum patitur. ET Γονοῤῥοία VEL Γονοῤῥύα, ἡ, Genituræ effluentia s. profluvium, Plin. Nimia profusio seminis, Celso. ET Γονοῤῥυέω, Genituræ effluentia s. profluvio laboro. Unde ἐγονοῤῥύησε Levit. 15, [16. * Γονοῤῥοίης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 495. Suid. 1, 491. Γονοῤῥυὴς, —έω, Schleusner. Lex. in V. T. * " Γονοῤῥοϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Hieron. Comm. ad Ezech. c. 7." Kall. Mss. * Γονοτοκέω, Gl. Fœtifico.] " Γονόεις, (εσσα, εν,) " Fœcundus, Fertilis," [Nicander Ἀ. 101. αὐχένα. " Mitsch. H. in Cer. 126. Γονόεσσα, Γονοῦσσα, Valck. Phœn. p. 370." Schæf. Mss. " Nonn. D. 1, 8." Wakef. Mss. * Γονόω, Synes. 317.]

B Ἄγονος, ὁ, ἡ, Non natus, Cui γονὴ vel γόνος non est, Infœcundus, Sterilis. Il. Γ. (40.) Αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. Ubi Eust. exp. μὴ γεννηθεὶς, vel μὴ γεννῶν. Eur. Phœn. (1592.) de Œdipo, Ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, Ἄγονον. Aristot. Ἅμα καὶ ἄγονοι ὅσοιπερ ἂν καὶ ἥβης στερηθῶσιν. Pro quo Plin. Pubescit homo solus: quod nisi contingat, sterilis in gignendo est. Lucian. Ἄγονος καὶ στεῖρα. Est enim ἄγονος hic opp. τῷ γόνιμος: quo modo et semen, quod in γονοῤῥοίᾳ effluit, ἄγονον ab Aretæo dicitur. Interdum additur ei et gen. ut Theophr. Ἄγονον ὕδωρ τῶν φυτῶν. Et Aristot. Ἄγονος ὕδατος ὁμίχλη, Quæ aquam generare nequit. Sic Philo, Ἔρημον καὶ καρπῶν ἀγονωτάτην. Et ap. Plat. Axiocho, metaph. Βίος ἄγονος κακῶν. Sed ap. Soph. Œd. T. (27.) τόκοισί τε Ἀγόνοις γυναικῶν Schol. exp. κακογόνοις. Ἄγονοι χοαὶ dicuntur Quæ vita functis prolibantur, ut quorum esse sterilitas agnoscatur propria. Cœl. 10, 3. [Gl. Sterilis, Infertilis, Infœcundus, Improlis, Sterilis, Defœtus. " Act., C Plato Menex. §. 7. Gottleb. Ἄγονος, Rusius, Diosc. Notha 472." Boissonad. Mss. Plato Theæt. p. 65. ἄγονος σοφίας. Hippocr. 1058. ἡμέρα, Dies par. " Valck. Adoniaz. p. 220. Phœn. p. 539. Porson. 1613. Heringa Obs. 146. ad Lucian. 1, 289. Jul. Ægypt. 43. Wakef. Trach. 562. Eum. 788. Jacobs. Anth. 12, 273. Heyn. Hom. 4, 458." Schæf. Mss.] UNDE Ἀγονία, ἡ, Sterilitas, Infœcunditas: ut γῆς ἀγονία, i. e. ἀγεννησία, στείρωσις, ἀφορία. [Gl. Sterilitas, Infertilitas. Joseph. B. J. 4, 8, 2. Plut. Romulo 1, 69.] ET Ἀγονέω, Sterilis et infœcundus sum. Ἀγονόμοχθος exp. ab Hes. Mulus s. Mula, forsan a sterilitate, cui hoc animal obnoxium est, [a Schneidero non agnoscitur.] Ἀμφίγονος υἱὸς, Privignus, ὁ ἐκ προτέρας γυναικὸς, Hes. Qui e priore est uxore. Idem et Etym. scribit. Ἀμφίσγονοι, οἱ, Duabus matribus geniti. Sonat ad verbum, Quorum diversa est genitura, vel Diverso semine geniti. Hes. exp. ἑτερόγονοι. Apud Varin. exp. * ἑτερομήτορες. [* Ἀπειρόγονος, Jo. Geom. Hymn. 2, 66.] Ἀπόγονος, ὁ, Ortus, Ori- D undus, s. Nepos, Posterus, Bud. Herod. Πέμπτος ἀπόγονος αὐτοῦ, ubi Valla Atnepos. Isocr. Evag. Τίνων ἦν ἀπόγονος; Quibus ortus majoribus? Paus. Mess. Θεοπόμπου δὲ Ἀρίστων ἀπόγονος ἕβδομος. Idem, ἀπόγονος τέταρτος, Abnepos, ut πρόγονος τέταρτος, Abavus, Bud. Et τρίτος ἀπόγονος, Pronepos. Idem Bud. e Paus. Adj. etiam capitur, et ad res inanimatas transfertur; ut, Ἀπόγονα ταῦτα τῶν δείπνων, Hæc e conviviis oriuntur. Sic ap. Lucian. Οὐ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστι. Apud Hippocr. vero Ἀπόγονα, ut Gal. annotat, sunt qui exp. γόνιμα, nonnulli ἄγονα. AT Ἀπογονὴ, ἡ, Posteritas. Bud. e Pand. Gr. [Gl. Soboles, Proles, Propago, Progenies, Posteritas. Ἀπόγονοι Pronepos, Posterus, Abnepos. " Ἀπόγονος, Sterilis, Plut. Opp. Mor. 2, 589." Seager. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Lucian. 1, 21. Ammon. 47. Eran. Philo 166. Herod. p. 8. Quomodo ab ἔκγ. differat, Bibl. Crit. 3, 1. p. 54." Schæf. Mss.] Ἀριστόγονος, Optimæ prolis parens, VV. LL. e Nonno; secundum quam signif. tamen scr. potius videtur

ἀριστογόνος. [I. q. ἀριστότοκος, —τόκος. Pind. Π. 11, 5. "Jacobs. Anth. 9, 402. Valck. ad Ammon. 97." Schæf. Mss.] Ἀῤῥενογόνος, Masculos procreans, Mares generans. Diosc. 3, 140. Λέγεται δὲ τὸ ἀῤῥενογόνον ποθὲν ἀῤῥενοτοκεῖν: quod Plin. 26, cap. ult. Arsenogonon vocat, et addit, Hujus potu mares generari perhibentur. [" Melamp. 507." Wakef. Mss. * "Ἀῤῥενογονέω, Philo de Gigant." Kall. Mss. "Mares gigno, Philo J. 1, 262." Wakef. Mss.] UNDE Ἀῤῥενογονία, ἡ, Masculorum generatio s. procreatio, [Gl. Virilis sexus. "Valck. ad Ammon. 9. Phœn. p. 599." Schæf. Mss. Ἀρσενόγονος, Hippocr. 683. "Ἀρσενογονία, Sext. Emp. adv. Math. 5, 7." Kall. Mss.] Ἀρτίγονος, Modo genitus, Modo natus. Opp. K. 3, (107.) de Jove, ἀρτίγονόν μιν ἐόντα Ἀραμένη γενετῆρος ἀμειλίκτοιο. Ἀρχαιόγονος, Antiquus: πρώτην καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν, Bud. Comm. ex Aristot. interpr. Principem causam et primordialem. UNDE Ἀρχαιογονία, ἡ, Antiquitas, Bas. sæpe, Bud. [Gl. Origo originalis. Ἀπὸ ἀρχ· Ab origine. "Tzetz. Exeg. in Il. 41. 43." Schæf. Mss.] DICITUR ET Ἀρχεγόνος pro eod., ut videtur; ut ἀρχεγόνος ὠκεανὸς πάντων dictus est quasi ex eo omnia orta sint. Sic Greg. in 1. de Filio dixit ἀρχεγόνον ὕλην, Primordialem, primariam, e qua omnia genita sunt. Bud. Comm. 134. [Gl. Primævus. "Method. Conv. 137." Routh. Mss. Anal. 3, 100. Athen. 102. Ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχ., Diod. S. 1, p. 6. 55.; 3, p. 114. "Clem. Alex. Str. 6, 16. Nonn. D. 44, 199. 213." Kall. Mss. "Ἀρχεγόνος, Paulus Sil. 76. et Jacobs., Ruhnk. Ep. Cr. 125. Diod. S. 1, 12. 98. Tzetz. Exeg. in Il. 42. * Ἀρχεγόνιος, 71, 10." Schæf. Mss. "Ἀρχεγόνος, Magistratus, Dio Chrys. 2, 292." Wakef. Mss.] Αὐτόγονος, Ipse per se genitus, Ipse a se ortum habens: i. q. αὐτογενὴς et αὐτογένεθλος. Nonn. de Dei Filio, quatenus Homo. Idem αὐτόγονον πνεῦμα Spiritum sanctum vocat: quem Greg. quoque οὐ γεννητῶς a Patre procedere dicit. [* Βούγονος, * Βουγόνη, Apis epith.: UNDE * Βουγονία, ἡ, ut opus suum inscripsit Eumelus poëta. Varro R. R. 3. Non magis tibi satisfaciam, quam qui Bugoniam scripsit. Hieron. Euseb. Chron. ubi v. Scal. Omnino v. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 229-30. Cf. Βουγενής. * Βραχύγονος, Theod. Prodr. Epist. p. 125. * Γηρυγόνος, η, ον, Theocr. Fistula. * Δακρυογόνος, Æsch. Suppl. 696. "Wakef. Herc. F. 881." Schæf. Mss.]

Δεκαγονία, ἡ, Generatio ad decimum usque gradum, Lucian. [321=4, 104. a * Δεκαγόνος. * "Δευτερόγονος, Secundo natus, Secunda fœtificatione editus, i. q. ὄψιμος, Symm. Gen. 30, 42." Schleusner. Lex. in V. T. * Διαγονή, ἡ, Athen. 51. "Casaub. 105." Schæf. Mss.] Δίγονος, Geminus; s. Bis genitus. Bacchi epith. in Epigr. At δίγονος μάσθλης metaph. a Soph. (Androm. Fr.) dicitur pro διπλοῦς, vel δυσὶ χρώμασι κεχρωσμένος, ut Hes. exp. secundum quam exp. posteriorem δίχρωμος legisse videtur. "Hesychio est etiam περιστερά." [Eur. El. 1179. "Ad Charit. 555. Jacobs. Anth. 10, 408. 409. Brunck. Soph. 3, 520." Schæf. Mss. "Aliter Manetho 5, 291." Wakef. Mss.] ET Διγονία, ἡ, Partus geminus, s. Partus geminatio vel iteratio. [* Διώγονος, Eur. Hipp. 563. * Διττογόνος, unde] Διττογονέω, Bina pario, s. Bis pario. [* Δρυόγονος et * Δρυογόνος, Aristoph. Θ. 114. "Epith. montis, Valck. Hippol. p. 169." Schæf. Mss. * Δύσγονος, Tzetz. Anteh. 46. υἱός.] Ἔγγονος, ὁ, Nepos, υἱωνὸς, υἱὸς υἱοῦ, Hes.: ut Orph. et Musæus a Plat. de Rep. 2. dicuntur Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἔγγονοι. Herodian. 5. Σὺν ταῖς θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνοις, Cum liberis nepotibusque suis, Polit. [Gl. Nepos. Ἔγγονος ἀνήρ· Progener. Ἐγγόνου γαμετή· Pronurus. Ἔγγονοι· Posteri. Schleusner. Lex. in V. T. Plato Politico 28. Πολλῶν ἑτέρων τεχνῶν ἔγγονον, ubi Bekkeri Ms. ἔκγ. "Ad Il. K. 497. Od. N. 123. Ilgen. Hymn. 498. ad Diod. S. 1, 84. 241. 269. 325. 330. 368. 714. Brunck. Œd. T. 1474. Morus ad Isocr. Paneg. 34. Valck. Phœn. p. 390. Musgr. p. 218. Porson. 1122. Plut. de S. N. V. 48. Toup. Opusc. 2, 267. Reimar. ad Dion. Cass. 2, 993. Musgr. ad Hippol. 450. ad Charit. 327. Thom. M. 849-50. Musgr. Ion.

A 737. Jacobs. Animadv. 274. Anth. 6, 381. 9, 379. 12, 284. ad Dionys. H. 1, 36. 2, 1125. Heyn. Hom. 5, 152. Visconti Inscr. Triop. p. 64.:—'Salmasio correggeva ἔγγονος: ma ἔκγονος è la vera ortografia dalla voce, come si fa evidente e dalla sua etimologia, e dalla scrittura de' più corretti codici, e da' monumenti, fra' quali è il distico inciso nel bassorilievo Chigiano d' Alessandro il grande, ove quel principe si noma Διὸς ἔκγονος, Discendente di Giove.' Conf. c. σύγγ., ad Dionys. H. 1, 174." Schæf. Mss. "Ἔγγονοι, Paus. 444." Wakef. Mss.] ET Ἐγγόνη, ἡ, Neptis, [Artemid. 4, 69. Murator. Inscr. p. 164. "Thom. M. 850. Lex. Gr. Tittm. 1061." Schæf. Mss.] "Ἀπέγγονος, Pronepos, VV. LL." [Gl. Abnepos, "Const. Manass. Chron. p. 10." Boissonad. Mss.] UNDE Δισέγγονος, ὁ, Atnepos. ET Δισεγγόνη, ἡ, Atneptis. [* Ἐπέγγονος, Qui est post nepotem, Coust. Justin. * Προέγγονος, Gl. Pronepos, * Προεγγόνη, Proneptis.] ITEM Τριέγγονος, ὁ, Trinepos. ET Τριεγγόνη, ἡ, Trineptis. ‖ Ἔγγονον,

B τὸ, Fœtus, Fœtura, Bud. e Synes. Ἀποτέκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον, [Schleusner. l. c. "Τὰ ἔγγονα, Plut. Mor. 1, 909." Schæf. Mss.] Ἔκγονος, ὁ, i. q. ἀπόγονος: Antipho, Μέμνησθε τοίνυν, ὦ ἄνδρες, τῆς προνοίας ταύτης, καὶ οἵων ἀνδρῶν ἔκγονοί ἐστε: alibi ἀπόγονοι dixit. Bud. Et Plato Tim. (283.) Τοὺς δὲ ἔμπροσθεν καὶ ἄνωθεν, γονέας τε καὶ γονέων προγόνους, τοὺς δὲ εἰς τὰ κάτωθεν, ἐκγόνους τε καὶ παῖδας ἐκγόνων, i. e. Liberos. Bud. Idem Plato Ep. 7. Οὐκ ἄμεινον αὐτοῖς καὶ παισὶ, παίδων τε ἐκγόνοις: Tim. ἐκγόνους θεῶν, Cic. vertit Progeniem deorum. Ibid. Καὶ πάντες ὅσους ἴσμεν ἀδελφοὺς λεγομένους αὐτῶν, ἔτι δὲ τοὺς τούτων ἄλλους ἐκγόνους, Reliquos quos fratres inter se agnatosque usurpare atque appellare solemus, et eorum, ut utamur veteri verbo, prosapiam, Cic. Isocr. Evag. (5.) Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος. Adj. etiam capitur: ut Plato de Rep. Ἔκγονοι χώρης τραχείας, Oriundi regione aspera. Apud Eund. Ἔκγονος δειλίας ἀργία: ut et ἔκγονον ἀδικίας ὕβριν Idem dixit. Et ἔκγονος παιδειῶν pro Disciplinis imbutus, et litera-

C rum quasi alumnus, ap. Eund. [Gl. Nepos. * Ἐκγόνη· Neptis. "Τὰ ἔκγονα τῶν ποιμνίων, Fœtus gregum, Molpis ap. Athen. 141." Schweigh. Mss. Χρίματα τᾶς ἰδίας ἔκγ. φυταλιᾶς, Callim. Lav. 26. "Morus ad Isocr. Paneg. 34. Eldik. Suspic. 17. Valck. Phœn. p. 390. Musgr. ad Eur. p. 218. 266. Toup. Opusc. 1, 295. Emendd. 1, 449. Ammon. 47. Eran. Philo 166. Wessel. Herod. 25. ad Charit. 327. ad Od. Γ. 123. Zeun. ad Xen. K. Π. 470. Ilgen. Hymn. 498. ad Diod. S. 1, 84. 241. 269. 330. 368. Brunck. Œd. T. 172. 1474. Casaub. Athen. 1, 84. Wakef. Alc. 769. Jacobs. Anth. 6, 381. 9, 379. 12, 284. Metaph. 7, 392. Huschk. Anal. 61. Ernest. ad Callim. 337. Nepos, Boissonad. Philostr. 610. Quomodo ab ἀπόγ. differat, Bibl. Crit. 3, 1. p. 54. Ἔκγ., ἔγγ., Ernest. ad Callim. 338. Brunck. Aristoph. 3, 32. Porson. Hec. p. 59. Ed. 2. ad Dionys. H. 1, 36. Heyn. Hom. 5, 152. Ἔκγονοι, Thom. M. 849. Markl. Suppl. 1224. Musgr. ibid. ad Charit. 144. Wakef. Ion. 749. Musgr. 737. Nepotes, Plut. de

D S. N. V. 73. Ἐκγόνη, Eur. Hel. 1663. Τὰ ἔκγονα, Longus 107. Vill. Ruhnk. ad Vell. 382." Schæf. Mss. "Ἔκγονος, Arrian. Epict. 1, 23. 3, 13. Jambl. 173." Wakef. Mss.] "Ἔκγονα, Liberi liberorum, "τέκνα τέκνων, Hes." "Ἀπέκγονος, Abnepos," [Simonid. 85. 91. "Const. Manass. Chron. p. 10." Boissonad. Mss. * "Προέκγονος, Pisid. M. O. 1028." Kall. Mss. * "Προεκγόνη, ad Hesych. 1, 1129. n. 4." Dahler. Mss.] Ἐπίγονος, ὁ, Post natus. Bud. e Plat. de LL. 5. Εἰ δὲ καὶ ἐκ διαφόρων τινὲς μητέρων εἶεν, ἐπίγονος ἂν ὁ δεύτερος τῷ προτέρῳ ὀνομάζοιτο, E secundis nuptiis natus. [Gl. Agnatus. "Polyb. 5, 65." Seager. Mss. "Ἐπίγονοι, Wessel. ad Diod. S. 1, 6. 310. 2, 159. 244. Markl. Suppl. 1224. Musgr. ibid. ad Dionys. H. 1, 17. Ἐπίγονοι, Poëma, Dawes. M. C. 475." Schæf. Mss. "Ἐπίγονος, Hes. v. Αὐθιγενές." Wakef. Mss.] AT Ἐπιγονή, ἡ, Instauratio generis, Subsidium generis. Lucian. (1, 106.) Ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος, i. e. παλιγγε-

νεσίαν, Secundam generationem, Bud. Plut. *'Επιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμόν.* [Gl. Soboles. Schleusner. Lex. in V. T. " Plut. Opp. Mor. 2, 672." Seager. Mss. " Diod. S. 1, 261. Thom. M. 349." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 115. Proventus, Plut. 2, 408." Wakef. Mss.] " *'Επιγόνειον, τὸ*, Organum quoddam musicum, quadraginta intentum fidibus, ab Epigono inventore, J. Poll. 4, [59. * *'Επιγόνιον*, Athen. 4, 25. * " *'Εξεπίγονος*, (Post enatus,) Chrys. Hom. 154." Kall. Mss. Vide *'Ανθηκομέω*.] " *'Ετερόγονον ζῶον* dicitur Mulus a Physicis, quod " sit e diverso semine prognatum animal, equino sc. " et asinino. Idem de Lupo cervario dici potest, " qui Gr. *θὼς* est." *Εὔγονος*, Fœcundus, Ad generandum et procreandum habilis. UNDE *Εὐγονία, ἡ*, Fœcunditas. Xen. A. (1, 6.) *Τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νόμων*. ET *Εὐγονέω*, Theophr. C. P. 1. *Πρόβατα γὰρ εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν*, Cum partus primi bene successerint et facultas adhuc fœtificandi supersit, Gaza. [A Schneidero non agnoscitur. * *'Ηρωγονία*, * *'Ηρωογονία*, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 692. * *Θεόγονος*, Eur. Or. 345.] *Θεογονία*, Deorum generatio, Deorum ortus, [Hesiodi opus sic dictum. Plato Epinom. 2, 980. Herod. 1, 132. * " *Θεογονικὸς, (ἡ, ὸν,)* Dionys. Areop. 304." Kall. Mss.] *Θηλυγόνος*, Feminam procreans, ut *θηλυγόνα ζῶα* et *θηλυτόκος γυνὴ*, Aristot.: *θηλυγόνον* a Diosc. dicitur Phylli species quædam, quod faciat *θηλυτοκεῖν*. De quo Plin. (27, 8.) Thelygoni potu feminam concipi narrant. [Hippocr. 296, 47=683. " Ad Charit. 746." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 417." Wakef. Mss.] " *Θηλυγονέω* affertur pro Feminam " procreo," [a Schneidero non agnoscitur.] ET *Θηλυγονία, ἡ*, Feminarum procreatio. Item Cognatio, i. e. Propinquitas, a matre. Herodian. (1, 7, 6.) *'Αδριανοῦ ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν*. Bud. [Hippocr. 29, 27. (234.) * *Θυγατρόγονος*, Nonn. D. 7, 212.; 12, 47.; 41. p. 1058. * *'Ιδιωγόνος*, unde * *'Ιδιογονία, ἡ*, Plato Politic. 2, 265. Opp. *Κοινογονία*. * *'Ισογόνος*, UNDE * *'Ισογονία*, Plato Menex. 2, 239. Dio Cass. 466. * *'Ιχθύγονος*, Nonn. D. 26, 274. p. 692. * *Κακόγονος*, Schol. Soph. Œd. T. 27. " 1210." Boissonad. Mss. * *Καλλίγονος*, Gl. Pulcri generis. " Thom. M. 350." Schæf. Mss. " Euseb. P. E. 110. Porphyr." Wakef. Mss. * *Κεφαλήγονος*, Athen. 683. * " *Κλεψίγονος*, Amphil. 5. 7." Kall. Mss. * *Κοινογόνος*, UNDE * *Κοινογονία*, Plato Politic. 2, 265. cf. *'Ιδιογονία*. " *Κοσμογόνος*, Synes. H. 7, 13." Boissonad. Mss. " Ad Diod. S. 1, 225." Schæf. Mss. * *Κοσμογονία*, Cyrill. Alex. c. Jul. p. 21. Clem. Alex. Str. 4. p. 475. " Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 11." Schæf. Mss. * *Κρυψίγονος*, Orph. H. 49, 3. * *Λιθογόνος*, Diosc. Parab. 2, 111. * *Μαρμαρογόνος*, unde * *Μαρμαρογονία*, Tzetz. Chil. 11. p. 202. * *Μονόγονος* et poët. * *Μουνόγονος*, Opp. 'A. 3, 489. * *μουνογόνην*, ubi al. *Περσεφόνην*. " *Μουνογόνη*, Jacobs. Anth. 12, 248." Schæf. Mss. * *Νεβρόγονος*, Plut. Conv. 150. " Jacobs. Anth. 8, 50. Plut. Mor. 1, 594. et Wytt." Schæf. Mss.] " *Νεόγονος*, i. q. *νεογνὸς*, Recens a " partu, Recenti partu editus, Recens natus, Herod." [Æsch. Ag. 1172. Eur. Ion. 1431. Cycl. 205. " Wessel. Herod. 103. Heringa Obs. 23. ad Mœr. 309. Thom. M. 625. ubi et * *νεογόνος*." Schæf. Mss.] *'Ολιγόγονος*, Paucos generans aut procreans, Infœcundus. Aristot. *Τὰ δὲ γαμψώνυχα πάντα ὀλιγόγονά ἐστι.* Pro quo Plin. Pennatorum infœcunda sunt quæ aduncos habent ungues. Videtur potius scr. *ὀλιγογόνος*. [" Habes tamen antepenacute scriptum *ὀλιγόγονα* etiam ap. Herod. 3, 108. prorsus ut huic oppositum *πολύγονα*." Schweigh. Mss. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 292." Schæf. Mss. * " *'Ολιγογονία*, Plato Prot. 321 (=3, 109.)" Kall. Mss. Suid. 1, 455.] *'Ομόγονος*, Germanus, Plato de LL. 8. *'Εὰν ὁμόγονος τὸν ὁμόγονον τρώσῃ*, Bud. Idem valet *ὁμόγνιος*. At *ὁμόγονα, τὰ*, Quæ ejusdem sunt generis, *ὁμογενῆ*. [" Plato Theæt. 329. mox *ξυγγενής*." Schæf. Mss. * *'Ομοιογόνος*, UNDE * *'Ομοιογονία*, Stob. Ecl. Phys. 942. * *'Ονειρογόνος*, falsa lectio pro *ὀνειρωγμὸς*, Cæl. Aurel. * *'Ορεσίγονος*, In montibus natus, Aristoph. B. 1385.: ubi ap. Schol. perperam legitur * *'Ορεσιγόνιος* ex Eur. Fr. Xantr. p. 479. *Νύμφαισι ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς*. " Ruhnk. ad Tim. 10. Valck. Diatr. 11." Schæf. Mss.] *'Οψίγονος*, Sero genitus. Philo de Mundo, *'Αλλὰ καὶ ὀψίγονον φανεῖται (τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος) τοῖς βουλομένοις ἐρευνᾷν τὰς φύσεις*, Sero genitos homines apparebit, Bud. || *'Οψίγονοι* dicuntur etiam Posteri, Qui sero, i. e. longo post tempore, nascuntur, *οἱ ὀψὲ εἰς τὸ μέλλον ἐσόμενοι*, s. *ἐπίγονοι*, ut Eust. exp. Od. A. (302.) *"Αλκιμος ἔσσ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.* Unde et *'Οψίγονον, τὸ*, pro Posteritate capitur. [Æsch. Suppl. 366. Glossæ: *'Οψίγονος* Posthumus, Cordus. " Mitsch. H. in Cer. 174. Brunck. Anal. 2, 300. Ruhnk. Ep. Cr. 157. Herodes 14. Villoison. ad Longum 243. Heyn. Hom. 7, 302." Schæf. Mss. * *'Οψιγονία, ἡ*, Gl. Posteritas.] " *Παλαιόγονος*, Priscus: ut *Κεκροπίων*, Epigr. (adesp. " 487.) Dicitur ETIAM *Παλαίγονος* ead. signif.," [Pind. 'O. 13, 70. 14, 5. * *Παλαιγονία*, Orph. Chrystall. 13. perperam pro *παλαιγενέες*. * " *Παντογόνος*, Jo. Geom. Hymn. 3, 50." Boissonad. Mss. Zosim. 2, 6.] *Πολύγονος*, forsan male pro *πολυγόνος*, Fœcundus. Opp. K. 3. *"Εξοχα γὰρ τόδε φῦλον, ὅσ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα, Πουλύγονον τελέθει.* Herodian. 8, (2, 3.) *Πρὸς οἶνόν τε μάλιστα πολύγονον χώραν γεωργοῦντες.* || *Πολύγονον* etiam Herba est, de qua Diosc. 4, 4. Plin. 27, 12. quam Lat. Sanguinariam vocant s. Sanguinalem, Marcell. Empir. Tiniariam etiam et Verbenam, [Polygonum Linn.] Sic dicta, ut Plin. l. c. scribit, a quibusdam ob multitudinem seminis: ut autem Scrib. Larg. vult, quia multa est et ubique nascitur. [" *Πολύγονος*, subst., Geop. 2, 5." Kall. Mss. *Πολύγονον θῆλυ*, Diosc. 4, 5. Equisetum Linn. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 292. Valck. Adoniaz. p. 220. Wessel. ad Herod. 251. ad Diod. S. 1, 13. 49. * *Πολύγγνος, Πολύγονος*, Toup. Opusc. 2, 74. Musgr. Or. 347." Schæf. Mss. " *Πολύγονον*, Nicander 'A. 264." Wakef. Mss. * *Πολυγονέω*, Lucian. 27. *ἡ νόσος πολυγονεῖται*.] ET *Πολυγονοειδὲς*, Polygonoeides, quo nomine Clematidem Ægyptiam vocari scribunt Plin. et Diosc. HINC *Πολυγονία, ἡ*, Fœcunditas. Bud. ex Areop. [J. Poll. 5. p. 516. Plut. 103.] *Πρόγονος, ὁ*, Progenitor, i. q. *προπάτωρ*, ut Bud. e Plat. de LL. 10. p. 346. affert: *πρόγονος τέταρτος*, Abavus, eid. Bud. *πρόγονος πατρὸς*, Avus, Plato. Item Auctor gentis alicujus *πρόγονος* dicitur; ut Isocr. (Evag. 5.) *Τοῦ δὲ γένους τῶν Τευκριδῶν πρόγονος ὁ Αἰακὸς, ὁ τοῦ Διὸς ἔκγονος.* *Πρόγονοι, οἱ ἀνωτέρω*, Majores, Prædecessores, ut vulgo vocant. Thuc. 2. *Μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς*, Et majoribus et nobis ipsis. Herodian. 2, (8, 3.) *'Απὸ προγόνων ἄνωθεν*. Synes. *'Εκ προγόνων λαμπρότατος ὤν.* Metaph. vero *πρόγονοι* dicitur pro *ἀρχηγοί*: ut Soph. Aj. (1197.) *'Ιὼ πόνοι πρόγονοι πόνων.* Et Aristid. *Πρόγονοι κοινοῦ βίου πᾶσιν ἀνθρώποις.* || *Πρόγονος* adj. etiam capitur; ut *γένος*, Avitum genus. [Gl. *Πρόγονος, ὁ προπάτωρ*· Atavus. *Πρόγονοι*· Majores, Patricii. Atavus, Plato de LL. 9. p. 60. *Πατρὸς, ἢ μητρὸς, ἢ τούτων ἔτι προγόνων*: Euthyd. p. 69. *Θεοὶ πρόγονοι καὶ δεσπόται*, Progenitores. Herod. 7, 150. Dionys. Hal. A. R. 7, 50. " Abavus, Avi pater, Dem. 1056." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 378. ad Herod. 573. Brunck. Antig. 938. Bergler. Alciphr. 264. Thom. M. 848. ad Charit. 415. 765. Eur. Ion. 1349. Jacobs. Anth. 6, 212. 12, 119. Epigr. adesp. 431. Progenitor, Plut. Mor. 1, 17. Sectæ auctor, Lucian. 1, 754. Conf. c. *ἀπόγ.*, Wyttenb. ad Plut. Mor. 3, 201. *Πρόγονοι*, Posteri, ad Dionys. H. 3, 1422. *Διὰ προγόνων*, 4, 2033. * *Πρόγονα*, Ruhnk. Ep. Cr. 295. Heringa Obs. 283." Schæf. Mss. * *Προσγόνη*, Gl. Abavia, ubi Vulc. *προγόνη* correxit.] UNDE *Προγονικὸς, (ἡ, ὸν,)* Avitus, Philo V. M. 1. *Συγγενικὴν καὶ προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν*, Gentilem majorumque suorum disciplinam. Herodian. 7, (4, 5.) *Πατρῴων τε καὶ προγονικῶν οὐσιῶν*, Patrimonio atque avitis bonis. Plut. Alex. *"Εχων τέχνην προγονικὴν ἀπ' Αἰακιδῶν.* [" Valck. Hippol. p. 253. ad Herod. 744. ad Timæi Lex. 210. Diod. S. 2, 624." Schæf. Mss. " Joseph. A. J. 1. fin." Wakef. Mss. * " *Προγονικῶς*, Schol. Eur. Andr. 921." Kall. Mss. * " *Προγονητικὸς*, (a * *Προγονέω*, * *Προγόνησις, ἡ*,)

Aristid. 74." Wakef. Mss.] || Πρόγονος, ὁ, Privignus, ὁ πρὸ τοῦ γάμου τῆς μητρυιᾶς ἐκ προτέρου γεννηθείς. Cujus l. adespoton exemplum Bud. affert, Ὁ πρόγονός τε καὶ εἰσποίητος Ἰσοκράτει γενόμενος. Unde Προγόνη, ἡ, Privigna. Theoph. Inst. Civil. [Lucian. de Calumnia 35. Ἡ Φαῖδρα κατειποῦσα τοῦ προγόνου. Isæus ap. Schneider. Lex. (ubi προγονὸς,) Εἰώθασι δέ πως διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ καὶ οἱ πρόγονοι. " Plut. Antonio 1748. HSt.: Privigna, Pomp. 1138. Πείθουσι τὸν Πομπήϊον, ἀπαλλαγέντα τῆς Ἀντιστίας, λαβεῖν γυναῖκα τὴν Σύλλα πρόγονον Αἰμιλίαν, ἐκ Μετέλλης καὶ Σκαύρου γεγενημένην, ἀνδρὶ δὲ συνοικοῦσαν ἤδη καὶ κύουσαν τότε." Seager. Mss. " Πρόγονος, Privignus, Apollod. 274. Heyn. p. 858. Ernest. ad Callim. 283. Valck. Hippol. p. 4. Toup. Opusc. 1, 245. ad Diod. S. 1, 287." Schæf. Mss. " Joseph. 1016." Wakef. Mss. Glossæ: Πρόγονος· Privignus, Filiaster.] Πρωτόγονος, ὁ, Primigenius, Primigenus, Primitivus: ut Cic. Lucr. et Colum. loquuntur. Il. Ψ. (864.) Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. Metaph. vero Naz. dixit πρωτόγονος ἐντολή. [Gl. Primitivus. * " Πρωτόγονον, Sempervivum magnum, Diosc. Notha 468." Boissonad. Mss. " Soph. Phil. 180." Seager. Mss. " Koen. ad Greg. Cor. 322. Jacobs. Anth. 1, 13. 9, 138. Philippus 7. Dionys. H. 1, 28. Heyn. Hom. 4, 572. Wakef. Phil. 181." Schæf. Mss. * " Πρωτογόνη, Paus. 1, 31, 2." Kall. Mss.] " At Πρωτογόνος, Primum pariens, s. " Primum enixa." [* Πρωτογονία, Athen. 14, 23. * " Σεληνόγονος, Pæonia, Diosc. Notha 460." Boissonad. Mss. * Σπερμογόνος, Schol. Lycophr. 352. 426. " Planudes Vers. Ovid. Met. 3, 331." Boissonad. Mss. * Σπερμογονέω, Theophr. H. P. 7, 14. * " Σπερμογονία, (ἡ,) Andr. Cr. p. 8. Athan. 2, 289." Kall. Mss.] Σύγγονος, Cognatus, i. q. συγγενής. Item, Germanus, Hes. Eur. Hipp. (1379.) Ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρὰ, Μιαιφόνων τε συγγόνων. [Gl. Nepos. Auctor Rhesi 891. Æsch. Ag. 893. " Wakef. Herc. F. 1079. Eum. 869. S. C. 4, 151. Ernest. ad Callim. 337. Soror, Eur. Hec. 441." Schæf. Mss. * Συγγονεὺς, ὁ, Schneidero susp.] Τελειογόνος, Perfectum pariens. Unde [* Τελειογονέομαι, Philo J. p. 7. et] Τελειογονία, ἡ, Perfecta generatio. At Τελεόγονος, Perfecte generatus, Vitalis. Et Τελεόγονα, Perfecti fœtus. [Arsitot. H. A. 7, 4. τῷ χρόνῳ. * Τελεογονέομαι, Plut. de Anim. Procr. 10, 225. * Τελεογονία, Hippocr. 687.] Τελεσσίγονος, Fœtum perficiens, Prolificus. [" Gesner. Ind. Orph. Wakef. S. C. 5, 154." Schæf. Mss. " Proclus H. in Ven. 1. Nonn. Jo. 3, 16." Wakef. Mss. * Τερατογόνος, unde * Τερατογονία, ἡ, J. Poll. 7. p. 828. * Τρίγονος, et * Τριγόνος, Eur. Ion. 496. Herc. F. 1023. Orph. H. 29, 2.] Τριγονία, ἡ, Tertium genus, ut nepos. Bud. e Dem. c. Theocr. (1307.) Strabo 4. Τούτων δὲ οὐδὲ εἷς τιμοῦχος γίνεται μὴ διὰ τριγονίας ἐκ πολιτῶν γεγονὼς, Nisi pronepos hominis civis, Bud. Herodian. 1, (7, 5.) Καὶ ἄνωθεν ἐκ τριγονίας βασιλέα τε καὶ εὐπατρίδην ὄντα Ῥωμαίων, Tertioque jam gradu imperium nobilitatemque complectentem. [" Musgr. Andr. 637. Brunck. Aristoph. 2, 194. Heyn. Hom. 6, 265." Schæf. Mss. " Ælian. V. H. 466." Wakef. Mss.] Τριγονέω, Tertio genero vel pario, Bud. Theophr. C. P. 1, 9. Τότε γὰρ ἀλλοιοῦται πρὸς * τὴν ἐκτελείωσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ζῷα· καὶ γὰρ ταῦτα τριγονήσαντα συνεξομοιοῦται, Post tertium partum similitudinem perfecte repræsentare incipiunt, Gaza. Alii contra, Hæc enim in tertia sobole sunt dissimilia; volunt enim in ἐξομοιοῦσθαι esse ὁμοιώσεως ἔκστασιν. Pro cujus interpr. confirmatione citant Virg. G. 1. Semina vidi equidem. [* " Τριπλήγονος, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 254." Kall. Mss. * Ὑγρόγονος, Nonn. D. 14, 145. * Ὑδρογόνος, unde * Ὑδρογονικὸς, ἡ, ὸν, Qui aquam generat, Geop. 2, 5, 16. σημεῖα. * Ὑστερόγονος, unde * Ὑστερογονία, ἡ, Posteritas. * Ὑψίγονος, Nonn. D. 27. p. 704. Greg. Naz. 2, 166. * Φιλόγονος, Joseph. de Macc. 15. * Φιλογονία, ἡ, Callistr. Icon. 906. * Φωτογόνος, unde * Φωτογονία, ἡ, Schneidero susp.: sed habet " Dionys. Areop. Epist. 9. p. 797." Kall. Mss. * Χιληγόνος, Nicander Ἀ. 424. cf. Σιτηγόνος. * Χριστόγονος, Clem. Alex. Hymn. 268. * Ψυχογόνος, unde * Ψυχογονία, ἡ, Plut. 415. " Nicom. Harm. 15." Wakef. Mss. * " Ψυχογονικὸς, ἡ, ὸν, Jo. Lydus de Mens. p. 25." Kall. Mss. * Ὠογόνος, unde * " Ὠογονέω, Ova pario, Geop. 974." Wakef. Mss. * Ὠογονία, ἡ, Philostr. V. A. 2. p. 65.]

[* " Γονικὸς, (ἡ, ὸν, i. q. γόνιμος,) Basil. Imp. Admon. c. 5. Aristot. Probl." Kall. Mss. " Paternus, Georg. Alex. V. Chrys. 179. Πᾶσαν τὴν γονικήν μου ὕπαρξιν κατέλιπον, πολλὴν οὖσαν, καὶ ἰδίασα ἐκ τοῦ κόσμου: 182. Ἦλθον πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μετὰ δακρύων μὴ ἀποστῆναι τῆς γονικῆς αὐτοῦ θρησκείας, μήτε καταλιπεῖν αὐτοὺς ὀρφανούς." Seager. Mss. " Timæi Lex. 209. et n.: ad Liv. 1, 136." Schæf. Mss. " Ad parentes attinens, Ælian. V. H. 141." Wakef. Mss.]

Γόνιμος, ὁ, ἡ, Genitalis, Prolificus, Fœtificus. Plato de LL. γόνιμος δερμότης. Apud Theophr. autem γόνιμος ὑγρότης, Prolificus humor, vel fructificus, Bud. Plin. autem Fœtificum humorem dixit. In Epigr. γονίμη φλὲψ, Genitalis vena, pro Membro virili. Sic μόριον ἀνδρὸς γόνιμον, Plut. de Fort. Rom. γόνιμον πῦρ, quidam Poëta ap. eund. Plut. de Facibus nuptialibus. || Fœcundus, Fertilis. Philo V. M. 1. Γῆν πεδιάδα καὶ βαθεῖαν καὶ πρὸς πάντα γονιμωτάτην. Et γόνιμος τῷ σώματι, e Plut. Item metaph. Aristoph. (B. 96.) γόνιμος ποιητής. Sic et Aristid. pro Eo, qui est fœcundo ingenio, ut Bud. interp. 105. Ὡς γόνιμος καὶ ἐνθυμηματικός. Idem, Τῷ γονίμῳ τῆς φύσεως χρῆται. Interdum cum gen. sicut et Lat. Fœcundus et Fertilis, ut Aristot. de Mundo, Νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος, Nubes est crassamentum fœcundum aquæ; quod tamen redditur etiam, Vim habens gignendæ aquæ. Tale est γόνιμος χαρᾶς. [Gl. Fœcundus, Fœtus, Genitalis, Ferax, Ubertus. Γόνιμον· Uberosum. Γ. ἡμέρα, Plut. 7, 159. i. q. περιττή. Aristot. H. A. 7, 4, 5. ἔμβρυον et παιδίον γ., Plinio 11, 96. Partus vitalis. Paus. 1, 29. Ὅσοι γεγόνασιν Ἀθηναίοις γόνιμοι, ubi Corai. Plut. Coriolano 338. λόγιμοι. Hippocr. Ep. 1. p. 1271. Γνώμην οὐκ ἔτι ἔχω μετ' ἀνδρῶν γονίμων βουλεύσασθαι. Plato de Rep. 2. p. 227. Καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὐτῶν φύσει. " Kuhn. ad Paus. 71. Fac. 1, 112. Valck. Phœn. p. 123. Diatr. 51. Toup. Opusc. 2, 11. ad Charit. 329. 357. 595. Wakef. Diatr. 20. Alcæus Mess. 8. Opponitur νόθος, Antiphil. 31. Jacobs. Anth. 10, 415." Schæf. Mss. " Fœcundus, cum gen., Hierocles 144. Plut. 9, 114. 702. De aqua, Dio Chrys. 1, 661." Wakef. Mss. * " Γονίμως, Phot. Cod. 119." Routh. Mss. * Γονιμώδης, ὁ, ἡ, Orph. H. 54, 19. * " Γονιμοποιὸς, (ὁ,) Dionys. Areop. de Cæl. Hier. c. 15." Kall. Mss. * Γονιμότης, ἡ, Schneidero susp.: sed v. Phav. 47. et Gl. Γονιμότης· Fertilitas, Fœcunditas. " Eust. 132. penult." Seager. Mss. * " Ψυχογόνιμος, Vitam producens, Philo J. 2, 96." Wakef. Mss.]

[* Γόνιος, ὁ, ἡ, i. q. γόνιμος, Æsch. Choëph. 1067. πνεούσης γονίας, sub. αὔρας, ubi Schol. * Γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. Γονίας, Hesychio εὐχερής. Schneider. Lex.]

Γονεὺς, έως, ὁ, Genitor, Pater. At γονεῖς, Pater et mater, Parentes, licet in VV. LL. γονεὺς quoque reddatur Parens, Pater et mater, Hesiod. (Ἔ. 1, 233.) Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Aristoph. N. (994.) καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν. Plut. de Frat. Amor. Υἱῷ δὲ ἄν τις παραινέσειε θεραπεύειν γονεῖς. [Gl. Parens, Genitor. " Πέμπτος γονεὺς, Quintus progenitor, Herod. 1, 91." Schweigh. Mss. Soph. Œd. T. 1509. Schleusner. Lex. in V. T. " Herod. 46. Valck. Callim. 204. Jacobs. Anth. 6, 364. De femina, Crusius ad Suet. 445. Γονεῖς, de patre, Jacobs. Anth. 12, 176. Γονεῖς τιμᾶν, ad Phalar. 294." Schæf. Mss. * Ἀειγονεὺς, Jo. Geom. Hymn. 2, 66. * Ὑπογονεὺς, Polyb. 11, 28, 8.] Γονεύω, Fœtifico, Gigno, item Concipio. Bud. e Theophr. C. P. 1. Καὶ τὰ δένδρα παραιρεθέντων τῶν πρώτων καρπῶν, γονεύει πάλιν ἑτέρους: 3, (27.) Γονεύειν τὸν εἰς νέωτα καρπόν: [" Plut. 10, 79. 82." Wakef. Mss.] Et Γονεία, (ἡ,) Fœtificatio, [Suid. 1, 491. * " Γονέω, Plut. de Sol. Anim. 980-1." Kall. Mss. " Manetho 1, 173." Wakef. Mss.]

¶ Γνήσιος, (α, ον,) quod dici puto quasi γονήσιος,

Originem habens legitimam et minime spurius. Proprie enim γνησίους παῖδας dici puto τοὺς γόνῳ γεγονότας παῖδας, ut Dem. loqui dictum est. Vide Hom. l. c. υἷες γνήσιοι ἐξ ἀλόχων in Ἰθαγενής. Sed tamen γνησίους παῖδας quidam annotant vocatos Eos quoque, qui legitima adoptione filii essent. Dicitur et γυνὴ γνησία a Xen. Uxor legitima, ad differentiam concubinæ. || Exp. et Germanus. Quo pertinet quod scribit Strabo, Germanos a Romanis vocatos esse quasi γνησίους Γαλάτας, Bud. 998. Sic γνήσιος ἀετὸς, Aristot. Aquila germana, Vera aquila et incorruptæ originis, Bud. Expon. γνήσιος alicubi etiam Non adulterinus, Non fucatus. Apud Lucian. autem cum gen. γνήσιος τῆς φιλοσοφίας, exp. Proprius philosophiæ: ubi tamen alii vocem Germanus retinent. Sed et Genuinus, quod τῷ γνήσιος ad verbum respondet, alicubi in ejus interpr. locum habet. [Gl. Sincerus, Carus, Germanus. Γνήσιος ἀδελφός· Germanus. Γνησία θυγατήρ· Gnata. Γνησιώτατος· Carissimus. Pind. 'O. 2, 21. Schleusner. Lex. in V. T. "Dionys. H. 1, 201. Boissonad. Philostr. 568. Thom. M. 850. Jacobs. Anth. 8, 188. 11, 96. Acta Traj. 1, 212. Civis, ad Corn. Nep. 66. Stav. Γν. τινος, Lobeck. Aj. p. 296." Schæf. Mss.] ET Γνησιότης, quæ dicitur de eo qui legitimus sit et germanus, [Gl. Germanitas.] ET Γνησίως, Germane, Legitime, Non adulterine, [Gl. Sincere, Polyb. 4, 30, 2. "Eur. Alc. 681." Seager. Mss. "Wakef. S. C. 4, 186. Diod. S. 1, 715." Schæf. Mss. * "Γνησιάζω, Athen. 307." Kall. Mss. * Ὁμογνήσιος, Gl. Germanus, Schneidero susp.]

"ΓΕΛΓΗ, ἡ, i. q. ῥῶπος, Variæ et omnis generis merces: vel etiam Sarcina variarum mercium. Hesychio itidem ῥῶπος, καὶ βάμματα, καὶ ἄτρακτοι, καὶ κτένες. Qui ET Γελγεοπωλεῖν affert pro ῥωποπωλεῖν, * Παντοπωλεῖν, Omnis generis merces vendere. Pro quo forsan scr. Γελγοπωλεῖν. NAM Γελγοπώλης dicitur ὁ ῥωποπώλης, ut docui 3, 735. J. Poll. sane 8. γελγοπωλεῖν citat ex Hermippi Comici Ἀρτοπωλίσι, qui et τοῦ γελγοπώλης meminit, afferens etiam Γελγόπωλις, ἡ, e Cratini * Διονυσαλεξάνδρῳ: signif. autem Femina, quæ omnis generis merces venditat. Ab eod. Γέλγη est forsitan ET Γελγηθεύειν, quod Hes. exp. * ἀπατηλογεῖν, Decipere in sermone, s. Verbis fallacibus uti: sunt enim illi ῥωποπῶλαι et circumforanei institores peritissimi fallendi artifices." [Vide omnino Schneider. Lex. Supplem. 57.] "Porro ut γέλγη Hesychio sunt etiam βάμματα, ITA ET Γέλγει Idem exp. βαπτίζει, χρωματίζει, Tingit, Colorat: a TH. Γέλγω." [J. Poll. 9, 47. Περὶ τὰ γέλγη: 3, 127. 7, 198. "Chrys. π. Ψευδο-προφ. 7, 217. Ἐκεῖνοι βιβλίων καλλωπισταὶ καὶ δογμάτων, οὗτοι ἱματίων καὶ γελγῶν." Seager. Mss. "Γέλγη, Mœr. 115. et n., Locus, ubi γ. veneunt, Heringa Obs. 164. Græv. Lectt. Hes. 613. Γέλγος, τὸ, Brunck. Aristoph. 1, 40. ad Lucian 2, 324. ad Mœr. 115. Γελγοπώλης, ibid." Schæf. Mss. Eust. 927, 53. Γέλγην δὲ τὸν ῥῶπον ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, ὅθεν— καὶ ὁ γελγοπώλης. Hes. * Γέλγια, τὰ, exp. πίνη, σπάθη, κουράλια. * Γεάγια· κουράλια. * Τέλγη ὁ καλούμενος ῥῶπος. Κακῶς· ἔστι γὰρ Γέλγη. Cf. J. Poll. 7, 8. ubi legebatur ῥωποστελγῆ, pro ῥῶπος, γέλγη.]

"Γέλγις, ιος, ET Γελγὶς, ίδος, ἡ, Allii caput: s. Nucleus allii, aut Spica allii, ut Plin. et Colum. vocant. Posterioris, Hes. meminit, cui γελγίδες sunt αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί. Prius, ap. Theophr. legitur, H. P. 7, 4. itidemque posterius. Sed videtur discriminis aliquid facere inter γελγίδα et γέλγιν, illoque nom. Caput totum allii vocare, hoc autem Nucleos ejus et spicas: τοῦ τε σκορόδου, inquit, ὅταν ἀνοιδήσῃ, ἡ γελγὶς κυρτοῦται πᾶσα· καὶ ἐνταῦθα αὐξηθεῖσα, διαιρεῖται πάλιν εἰς τὰς γέλγεις, καὶ ἐξ ἑνὸς πολλὰ γίνεται, τῷ τελεῖσθαι τὴν κεφαλήν. Idem ibid. utitur VERBO Γελγιδοῦσθαι, In γελγίδας evadere, s. In γελγίδας διαιρεῖσθαι, In nucleos dividi, In spicas discerni: nam de allio, quod semine provenit, loquens, ait, Τῷ πρώτῳ γὰρ ἔτει κεφαλὴν ἡλίκην πράσον λαμβάνει, τῷ δ' ὕστερον γελγιδοῦται, καὶ τῷ τρίτῳ τέλειον γίνεται. Plin. 19, 6. dicit allium tenuissimis et quæ separantur in universum, velari membranis, mox pluribus coagmentari nucleis, et his separatim vestitis. Quos nucleos et γελγίδας Diosc. vocat etiam ῥᾶγας et ἄγλιθας, alii ὄνυχας, * σκελλίδας s. * σκελλίδια, ac δαιτίδας: in cæpis quidam γηθυλλίδας vocari τὰς κεφαλὰς aiunt." [Theophr. H. P. 6, 14. Τῷ διήκοντι τῆς γελγίδος, Stilo spicæ intestino, Gaza. Πότιμοι γελγίδες, Crinagoræ 6. "Jacobs. Anth. 8, 383. Toup. Opusc. 1, 431. 2, 168. Koen. ad Greg. Cor. 111." Schæf. Mss.] "Ἄγλιθες, Alliorum capita, s. nuclei: quæ alio nom. ῥᾶγες dicuntur, a Theophr. γέλγεις, ab aliis ὄνυχες et σκελλίδες: a Plin. Nuclei, a Colum. Spicæ. Diosc. 2, 182. de Allio, Καλοῦσι δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας, ἄγλιθας. Aristoph. 'A. (763.) τῶν sc. σκορόδων, τὼς ἀρωραῖοι μύες Πάσσακι τὰς ἄγλιθας" [ἀγλῖθας Br.] "ἐξορύσσετε, Quorum alliorum capita veluti agrestes mures paxillo effoditis: Σ. (680.) cum Philocleo dixisset, Οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἐψηφοῖσι δίδωσι, subjungit Bdelycleo, Μὰ Δί' ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς ἄγλιθας" [ἀγλίθας Br.] "μετέπεμψα. Ubi nota quas σκορόδων κεφαλὰς nominarat, mox ἄγλιθας appellari: simul ι in h. v. produci." [Ad Greg. Cor. 243. Nicander Θ. 874. ἀγλῖθες. "Ruhnk. Ep. Cr. 136. Valck. Callim. 289. Koen. ad Greg. Cor. 111. * Ἀγλίθιον, 112." Schæf. Mss.] "Ἄλιθες, Spicarum divisiones in allio, VV. LL. perperam pro ἄγλιθες." "Ἄγγλιθες, Hesychio ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων." "Ἀγλίδια, Hesychio σκόροδα, Allia. Quidam esse Dor. h. v. aiunt." [Ad Greg. Cor. 243.] "Εὔαγλις, Bonas s. Pulcras habens spicas, s nucleos: de capite allii: nam ἄγλιθες dicuntur οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, vulgo * σκελίδια dicta, inquit Schol. Nicandri, exp. καλὰς ἄγλιθας ἔχουσα, 'A. 432. Εὔαγλις κώδεια νέον σκορόδοιο ποθεῖσα. Sed notandum in textu scriptum esse εὐαγλὶς oxytonως, ap. Schol. proparoxytonως."

ΓΕΜΩ, Plenus sum, Onustus sum. Xen. (Œ. 8, 12.) de navi oneraria, Γέμει φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Et hanc quidem propriam esse signif. existimo, sequendo eos, qui γόμος hinc derivant: de aliis tamen multis dici γέμειν, ostendent quæ sequuntur exempla. Xen. K. 'A. 4, (6, 17.) Οἱ δὲ κατέβησαν ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plato, Θυμιαμάτων γέμουσαι, καὶ μύρων, καὶ στεφάνων. Idem in Apol. (14.) Ἀναξαγόρου βιβλία τοῦ Κλαζομενίου γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur et de rebus animi, ut Plut. Ταῖς ἐλπίσι διεφθαρμένοι, καὶ γέμοντες ἀνοήτου θράσους. Sed et πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες dixit Isocr. [Γέμει, Gl. Plenum est. Γέμον· Cumulatum, Impletum. Schneider. Lex. Supplem. Aristot. Probl. 23, 3. Τὰ πλοῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι. Dio Chrys. Or. 31. p. 623. Οἱ σφόδρα γέμοντες τῶν ναυκλήρων. "Musgr. Iph. A. 547. Wakef. Phil. 876. ad Diod. S. 1, 149. 2, 644. 645. Jacobs. Præf. ad Exerc. 2, 13." Schæf. Mss.] ET [Ἀπογέμω, quod vide, ET] Καταγέμω, [Lucian. Somn. 8. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 33. "Ad Diod. S. 1, 365." Schæf. Mss. * Ὑπεργέμω, Eust. Od. p. 51, 10. cf. Athen. 419. ex Alexide Diod. S. 3. p. 108. * Ὑπογέμω, Athen. 294.] Γέμος, Plenitudo, VV. LL. e Plin. et Colum. Hes. γέμισμα, πλήρωμα, [Æsch. Ag. 1230.]

Γεμίζω, Impleo, Onus impono. Jo. 2, (7.) Γεμίσατε τας ὑδρίας ὕδατος, Implete hydrias aqua. Ead. signif. et in aliquot aliis Evang. ll. [Gl. Impleo, Compleo. Γεγεμισμένος· Cumulatus. Meleager 20. οἶνον— πῦρ γεμισθείς. Schleusner. Lex. in V. T. "Eur. Cycl. 503." Seager. Mss. "Kuhn. ad Paus. 238. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐντιθ. Jacobs. Anth. 1, 39." Schæf. Mss. Paus. 3, 13, 2. Ὕδωρ γεμιζούσῃ τῇ θυγατρὶ, al. κομιζούσῃ.] HINC Γέμισμα, (τὸ,) q. d. Impletio, vel potius Implementum. [* Γεμιστὸς, ἡ, ὸν, Athen. 9, 26. p. 387. χοῖρος. * "Ἀντιγεμίζω, Amphil. 63." Kall. Mss.] Ἀπογεμίζω, exp. γεμίζω, [Dionys. Hal. A. R. 3, 44. Ταῖς ποταμηγοῖς ἀπογεμίζονταί τε καὶ ἀντιφορτίζονται σκάφαις αἱ μείζους νῆες. * Ἐπιγεμίζω, Schneidero

susp.: sed v. Nehem. 13, 15. * Ὑπεργεμίζω, Xen. A de Prov. 3. 39.]

¶ Γόμος, ὁ, Onus navis, Merces quæ sunt in navi. J. Poll. enim τὰ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ cum aliis nomm. tum hoc appellari dicit. [Moschio ap.] Athen. 5, (41.) Ἦν δὲ ἡ ναῦς τῇ μὲν κατασκευῇ εἰκόσορος, * τριπάροδος δὲ τὴν μὲν κατωτάτω ἔχων ἐπὶ τὸν γόμον. [Gl. Onus, Pauper, Sarcina. "Eccles. Gr. Monum. Cotelier. 1, 347." Boissonad. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Lucian. 1, 285. Matth. ad Gloss. Min. 18." Schæf. Mss. * Γομοφόρος, ὁ, ἡ, Gl. Sarcinarius. * Γόμη, ἡ, Berosus Syncelli Chron. p. 28. ubi * γόγγη, Heyn. Opusc. Acad. 1, 342. * Διγομία, ἡ, Duplex onus, sarcina, Schleusner. Lex. in V. T. * Κατάγομος, ὁ, ἡ, Diod. S. 5, 35. 11, 24. Polyb. 9, 43, 6. "Joseph. c. Ap. 2, 9." Wakef. Mss. * Ὑπέργομος, Strabo 17. p. 1173.] Γομόω, Onero, VV. LL. [* Ἀπογομόω, Gl. Exonero. * "Ἀπογομέω, Epiphan. Hær. 61, 22. 26." Routh. Mss.]

ΓΕΝΥΣ, υος, ἡ, Mentum. Eur. Phœn. (61.) Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. B Et ap. Theocr. Canities εἰς γένυν ἕρπει. || Aristot. autem superiorem σιαγόνα, Maxillam s. Malam, nominat γένειον, inferiorem autem, γένυν. In Physiogn. tamen legitur ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς, Camer. Sed et τὴν κάτωθεν γένυν ad differentiam alibi dicit, ut cum scribit, Κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τὴν κάτωθεν γένυν. Ex Ægineta item ἡ κάτω γένυς pro Maxilla affertur: et rursum ex Aristot. de Anim. 3. Ἧι συμβάλλουσιν αἱ γένυες, pro Qua maxillæ cum faucibus coëunt. Apoll. R. 2, (83.) καὶ γένυες κτύπεον, Maxillæ, seu, ut alii, Mandibulæ. Xen. γένυν lepori etiam tribuit, recubat enim lepus, ut ille scribit, ἐπ' ἄκρους τοὺς πόδας τὴν γένυν καταθείς. || Acies, ut acies gladii. Epigr. 6. καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς. Sed et Securis s. Bipennis, et Gladius, Hes. Sic παγχάλκων γενύων, Soph. El. (197.) de Bipenni intelligitur. Suspicor autem hanc esse hujus metaph. rationem, nec enim dubito, quin præcedat altera signif. propriaque dici debeat, quod ut γένυες, Maxillæ, mandendo absumunt et profli- C gant, ita et ferrum ictus inferendo. ["Clem. Alex. Pæd. 262. Bipennis, Soph. El. 487." Routh. Mss. Soph. Phil. 1205. Eur. Phœn. 1390. κάπροι θήγοντες ἀγρίαν γένυν. "Markl. Iph. p. 372. Wakef. Phil. 1205. Abresch. Æsch. 2, 89. Jacobs. Anth. 6, 398. 9, 161. Jul. Ægypt. 10. Paul. Sil. 49. Heyn. Hom. 6, 194. Apollod. 68. Brunck. El. 196. 485. Toup. Opusc. 1, 514. 2, 198. 288. Valck. Phœn. p. 15. 504. 513. Adoniaz. p. 409. Hipp. p. 230. Jacobs. Exerc. 1, 46. Muncker. ad Anton. Lib. 148. Verh., Eur. Phœn. 63. ubi v. Beck. in Ed. maj., ad Charit. 216. Toup. Opusc. 1, 500. Gena, Eur. Hec. 241. Conf. c. γένος, Jacobs. Anth. 9, 235. Γένυσσι, Heyn. Hom. 6, 193." Schæf. Mss. "De ensis acie, Anthol. 442. Nicander Ἀ. 50. De hamo, Opp. Ἀ. 3, 539. Γέννος, cum penult. producta, Nonn. D. 2, 518." Wakef. Mss. "Gal. de Part. 1. Καί τινα κομιδῇ σμικρὸν χοῖρον ἀμύνεσθαι ταῖς γένυσιν ἐπιχειροῦντα, γυμναῖς τῶν μεγάλων ὀδόντων." Gataker. Mss. Opp. Ἀ. 1, 68. 2, 354. γένυν χαλκοῦ, θηκτοῖο σιδήρου, Anal. 2, D 155. καλάμου, 2, 495. * Γένυ, τὸ, Gena, Eur. Ion. 1427. Andr. 1181. "Markl. Iph. p. 372. Wakef. Ion. 1448." Schæf. Mss.] "Γένυξ, Hesychio πέλεκυς, quod et γένυς." "Γενῆϊδα, Hes. exp. ἀξίνην, πέλεκυν, Securim, qua signif. Tragici γένυν dicunt." [Soph. Antig. 249. γενῇδος πλῆγμα. "Valck. Diatr. 145. ad Charit. 310." Schæf. Mss.]

"Ἀμφίγενυς, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἀξίνη, Securis: anceps nimirum et bipennis, qualis supra ἡ ἀμφακὴς s. ἀμφήκης. Metaph. enim in h. comp. γένυς signif. τὴν ἀκὴν, Aciem, proprie autem Genam." ["Valck. Diatr. 145." Schæf. Mss. * "Ἀρτίγενυς, Longus 4. p. 120. Orph. Ἀ. 645." Kall. Mss. "Ad Charit. 624. Ruhnk. Ep. Cr. 250. Musgr. Bacch. 1183." Schæf. Mss. * Μακρόγενυς, ET * Μικρόγενυς, Adamant. Physiogn. 208. Sylb.=396.] Ὀξύγενυς, Id, quod infra labra in maxilla inferiore eminet: ut interpr. Cam. ex J. Poll. (2, 97.) addens et γένυν ab eo vocari. Χαλκόγενυς ἄγκυρα, [Pind. Π. 4, 42.] Ærata anchora, q. d. Æreas malas habens. Sic et Χαλκογένεια ἔμβολα ex Epigr. Rostra æreas malas s. maxillas habentia, pro Rostris æratis.

¶ Γένειον, τὸ, Mentum. Od. Λ. 582. Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ. Xen. Σ. (4, 28.) Πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Plut. Camillo, Ἥψατο τοῦ γενείου καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην. || Alicubi exp. et γνάθος, Maxilla, Mala. HINC Διγένειος, Qui mento est bipartito, Bud. e Gaza, [Aristot. H. A. 3, 11.] ET Λειογένειος, Læve mentum habens. Quem λειογένειον a Tibullo ita describi puto, juvenis, cui lævia fulgent Ora, nec amplexus aspera barba terit. Hanc enim veram esse signif. ap. Herod. arbitror, 5, (20.) ἄνδρας λειογενείους vocantem. Quod autem quidam interpr. λειογένειος Eum, cui tenuis et mollis est barba, vel Qui est in prima lanugine, minime probo. [Barker. ad Etym. M. 1102-3.] ET Μακρογένειος, Qui longo est mento. Bud. ET Ὀξυγένειος, Qui acuto est mento, Idem. ET Προγένειος, Cui mentum prominet. Aliam tamen interpr. vide post Γένειων, Barba. ET Χαλκογένειος vide in Γένυς. HINC quoque Ὑπογενειάζω, Mentum prehendo ejus, quem rogo: vide Hes. At Bud. in h. l. Synes. (108.) de Ulysse et Cyclope, Ὁ δὲ ὑπογενειάσας, ὦ Οὖτι, ἔφη, ἔοικας μὲν δριμύτατον ἀνθρώπιον εἶναι, interpr. Mentum ejus demulcens, vel erigens, et vellicans, ut fieri solet. SED ET Γενειαστὴρ hinc deriv. quod, ex J. Poll. exp. Lorum circa mentum equorum. || Barba. Il. Θ. 371. Ἡ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου: Χ. 74. Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον, Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος. Ubi tamen pro Mento accipere videtur Eust., quippe qui in h. l. ex Ælio Dionysio annotet, γένεια esse Pilos, at γένειον Locum, in quo illi sunt. Sed et Od. Π. (176.) Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες, s. γενειάδες, ἀμφὶ γένειον, vulgo interpr. Barbam, ubi malim reddere Mentum. Dicitur autem et de brutis, unde λὶς ἠϋγένειος, item πόρδαλις ἠϋγένειος. Sic Lucian. quoque γένειον leonis dixit in Cynico, sicut πώγωνα in Philops. Ceterum observandum est γένεια plur. sæpe inveniri pro γένειον, sing. Barba. Paus. Eliac. 1. Ἔστι δὲ ἄγαλμα Διὸς οὐκ ἔχον πω γένεια οὐδ' αὐτό. Plut. Phoc. Γενείων ἁψάμενος: Cic. Τῇ ἀριστερᾷ τῶν γενείων ἁπτόμενος. Idem, Καὶ ὡς ξύρεσθαι μέλλων κατέβρεχε τὰ γένεια. Sic et alibi passim. [Gl. Barbamentum, Mentum, Barba. * Γένειος· Mentum. Schleusner. Lex. in V. T. Æsch. S. c. Th. 651. γενείου ξυλλογὴ τριχώματος. "Aristoph. Ὀ. 901. Τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν Γένειόν ἐστι καὶ κέρατα." Seager. Mss. "Thom. M. 767. Markl. Suppl. 1205. Wakef. Alc. 100. Trach. 698. 700. Jacobs. Exerc. 2, 92. Valck. Diatr. 159. Muncker. ad Anton. Lib. 148. Verh., ubi docet etiam de Mala dici. Γένειον, Γένεια, Barba, Paus. 1, 227. Theocr. 6, 36. Wyttenb. Select. 329. Mala, Eur. Hec. 286. coll. 274. Γένεια, Philostr. 160. Boiss." Schæf. Mss. Antip. Th. 28. ἐπιπρίειν, Nicander Θ. 52. * "Γενειολάβος, (ὁ, ἡ,) Cocchii Chirurg. Vett. p. 28." Kall. Mss. Cf. Σφενδόνη. * Γενειοσυλλεκτάδης, Athen. 157. "Jacobs. Anth. Proleg. 37. 11, 347." Schæf. Mss.]

Ἀγένειος, ὁ, (ἡ,) Imberbis; ut πυρρίχισταί, Lysias [700.] Et τὸ ἀγένειον, q. d. Barbæ carentia: unde illud, Εἰς τὸ ἀγένειον ἐσκώφθη, Scommate impetitus de eo, quod barba careret. [Xen. Κ. Π. 2, 6, 15. Pind. Ὀ. 8, 71. 9, 135. Dionys. H. de Comp. Verb. 1. Lucian. 66. "Aristoph. Fr. 259. Dionys. H. 3, 1487. ad Charit. 235. 310." Schæf. Mss.] ET Ἀγενείως, q. d. Imberbiter. Philostr. [V. S. 1. p. 489.] Ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου εἶχεν. Ἀρτιγένειος, Qui nudiustertius barbam emittere cœpit. Et χνόος, [Anal. 2, 186.] q. d. Lanugo barbæ nuper enatæ. [Lucian. 1111. Cf. Ἀρχιγένειος. "Boissonad. Philostr. 375. ad Lucian. 3, 555. ad Charit. 216. 624. Diod. Sard. 6. Valck. Adoniaz. p. 409." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1102-3.] Βαθυγένειος, Profundam barbam habens, [Schol. Lycophr. 63. 307. J. Poll. 2, 88. "Julian. 249." Wakef. Mss. * Δασυγένειος, Schol. Lycophr. 707. Διγένειος, vide Γένειον, falsa lectio in Aristot. ibi cit. pro μαδηγένειος.] Εὐγένειος, Pulcram barbam

habens, simpl. Barbatus, item Villosus, VV. LL. [Lucian. 692. "Heyn. Hom. 7, 479. 800." Schæf. Mss.] Ετ 'Ηϋγένειος, idem, dissoluta particula εὖ: dicitur autem leo ἠϋγένειος ab Hom. [O. 275. P. 109.] ut antea dictum fuit: item Pardalis, [Opp. 'A. 2, 565. δελφίν. "Ad Charit. 261." Schæf. Mss. "Opp. K. 1, 414." Wakef. Mss. * Εὐθυγένειος, i. q. εὐθύθριξ, Polemo Physiogn. 2, 13. p. 293. cf. Adamant. 2, 42. Schneider. Lex. Supplem. * Εὐρυγένειος, Opp. K. 2, 104. "Wakef. ad Moschum 2, 119." Schæf. Mss. "De tempore, Nonn. Jo. 6, 147." Wakef. Mss.] 'Ημιγένειος, Semibarbatus, VV. LL. [Theocr. 6, 3.] Κακογένειος, q. d. Male barbatus, Qui est tenui barba. Cam. [Suid. v. Εἰστροιζῆναι δ. β. Λειογένειος, vide Γένειον, "Toup. Opusc. 1, 370. Ruhnk. Ep. Cr. 66." Schæf. Mss.] Μαδησιγένειος, Qui est fluxa et rara barba, Cam. [vox nihili. "J. Poll." Wakef. Mss. Μακρογένειος, vide Γένειον. * Μικρογένειος, "Polemo 257." Wakef. Mss. * "Μονογένειον, Pæonia, Diosc. Notha 460." Boissonad. Mss.] Μοτρογένειος, Raram habens barbam, Hes.: μοτογένειος, VV. LL. "Μοττογένειον, Hes. exp. σπανοπώγωνα, ut sit Cujus "mentum raris est vestitum pilis, et fere depile. "Sunt qui unico τ scribant μοτογένειον." [A Schneidero non agnoscitur. * Πολυγένειος, Gl. Multibarbus.] Προγένειος, Promissam habens barbam, VV. LL. Sic autem et Hesychio προγένειος est εὐγένειος. || Crediderim tamen alteram exp., de eo sc., Cui mentum prominet, Theocr. 3, (8.) convenire, Ἠ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν, Νύμφα, καὶ προγένειος; [Vide Γένειον. "Valck. ad Theocr. l. c." Schæf. Mss. * Πυῤῥογένειος, Diosc. Epigr. 29. "Anal. 1, 501. Jacobs. Anth. 7, 398. * Πυρσογένειος, Pierson. Veris. 221." Schæf. Mss. * 'Ρινεγκαταπηξιγένειος, Athen. 162. Anal. 3, 172. "Jacobs. Anth. 11, 347." Schæf. Mss. * "'Υπογένειος, Hes." Wakef. Mss. Χαλκογένειος, vide Χαλκόγενυς, Anal. 2, 220. * Σακκογενειοτρόφος, ὁ, ἡ, Athen. 162. Anal. 3, 172. "Jacobs. Anth. 11, 347." Schæf. Mss.]

Γενειήτης, ὁ, Barbatus, Lucian. (de Sacr.) Οἱ δ' οὐκ οἶδ' ὅπου ἰδόντες, γενειήτην μὲν τὸν Δία ἀναπλάττουσι, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν 'Απόλλωνα καὶ τὸν 'Ερμῆν ὑπηνήτην. Et γενειητῶν τράγων, Epigr. "Ion. pro γενειάτης, "cujus FEM. Γενειᾶτις. Legitur et sine ι Γενεᾶτις "ap. Athen. (324-5.) Dicit enim ibi τὴν τρίγλην a "Sophrone vocari γενεᾶτιν, quoniam αἱ τὸ γένειον "ἔχουσαι ἡδίονές εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων. Lat. Mul-"los barbatos dicunt." [Γενειήτης, Lucian. 185. 758. 823. 1071. "Theocr. 17, 33. vertitur Progenitor; quod miror." Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 170." Schæf. Mss. "Antip. Sid. 61. Callim. (H. in Dian. 90.)" Wakef. Mss.]

Γενειάω, άσω, Barbatus sum, Barbam gesto. Aristot. Τοὺς δὲ μὴ γενειᾷν, ἀλλ' εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας. Et Theocr. εἰς ἄνδρα γενειῶν. Opp. autem ἀγένειος huic γενειῶν. [Γενειῶν, Gl. Vesticeps. Hippocr. 250, 54. Xen. K. 'A. 2, 6, 15. "Ad Herodian. Philet. 444." Schæf. Mss.]

Γενειάζω, i. q. γενειάω, vel γενειάσκω. Od. Σ. (175.) Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι: ubi Eust. dicit incertum esse an hujus γενειήσαντα præs. sit γενειάω, an hujus deriv. γενειάζω. [Gl. Barbesco. Dionys. H. 1. p. 60. Theocr. 11, 9. "Ad Charit. 216. 624. ad Herodian. Philet. 444. Jacobs. Anth. 9, 268. Heyn. Hom. 8, 669. De quant., ad Mœr. 71." Schæf. Mss.] "'Αρτιγενειάζω, e Theophr. affertur "pro Recens pubesco, Non ita pridem barbam "emisi. Sed vereor ne divisim scr. sit." [Murator. Inscr. ap. Dorv. ad Charit. 216=582. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624. 'Υπογενειάζω, vide Γένειον, "Mentum alicujus subjecta manu mulceo, Æsch. c. Tim. 84." Seager. Mss. "Herodian. Philet. 443. et n." Schæf. Mss. Γενειαστὴρ, vide Γένειον, a Schneidero non agnoscitur.]

Γενειάσκω, Barbam emittere incipio; ut Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Παῖς ἄρτι γενειάσκων, Cui prima lanugo erumpit: qui a Virg. sic describitur, Ora puer prima signans intonsa juventa. ["Ad Charit. 216. Herodian. Philet. 444. et n., Abresch. Add. ad Aristæn. 128. Cattier. 11." Schæf. Mss. "Stob. 84. Philostr. 114. 262. Schol. Pind. N. 5, 10. Aristid. Quint. 77." Wakef. Mss.] Ετ 'Υπογενειάσκειν, quod quidam exp. τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον, [Herodian. Philet. 443.]

* Γενειὰς, άδος, ἡ, Lanugo prima, qua genæ vestiuntur, Barba prima. Interdum et generaliter pro Barba. Theocr. (2, 78.) Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς. Naz. Σὺ πρὸ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας. Soph. Tr. (13.) δασκίου γενειάδος, Densæ barbæ. || Γενειάδες, Pili ipsius barbæ; ut, Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, Od. Π. (176.) Sed hic legitur et ἐθειράδες, cum tamen alioqui ἐθειράδες sint Pili capitis. || Γενειὰς exp. et Mentum. [Orph. 'A. 881. "Valck. Adoniaz. 409. Toup. Opusc. 1, 68. 434. Thom. M. 767. Jacobs. Anth. 10, 380. Boissonad. Philostr. 501. Genæ, Eur. Hec. 344." Schæf. Mss.]

"ΓΕΡΑΝΟΣ, ἡ, Grus: Avis vigilans et prudens: "unde, Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι, Proverb. de "providis hominibus: quoniam grues cum tempe-"states præsagiunt, lapillis se saburrant, ut a ven-"tis non abripiantur vel dejiciantur: qua de re Suid. "ex Aristoph. Schol., Plin. ex Aristot. || Γέρανος "θαλαττία, Grus marina, Piscis quidam, Ælian. || Est "etiam εἶδος ὀρχήσεως, Genus saltationis s. Choreæ, "J. Poll. 4, c. 20. quam Thesea primum cum suis "ducibus saltasse scribit circa Deliam aram, repræ-"sentantem imaginem exitus e labyrintho. Salta-"bant autem eam κατὰ πλῆθος ἕκαστος ἐφ' ἑκάστῳ "κατὰ στίχον, τὰ ἄκρα ἑκατέρωθεν τῶν ἡγεμόνων ἐχόν-"των. Procul dubio vero γέρανος dicta est, quod "volantium gruum similitudinem haberet. INDE "Γερανουλκὸς, ὁ, dicitur ὁ τοῦ χοροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ ἐξ-"άρχων, Hes.: quoniam sc. trahit sequentes sese: "ut et in gruum agmine dux trahere ceteras videtur, "quæ et præeuntium tergoribus colla imponere fe-"runtur. || Γέρανος dicitur etiam Scenica quædam "machina ἐκ μετεώρου καταφερομένη ἐφ' ἁρπαγῇ σώ-"ματος: velut illa, qua aurora utitur in rapiendo "Memnone, J. Poll. 4, c. 19. ut Etymologo quoque "γέρανος est ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ἅρπαξ. Sed et Aliæ ma-"chinæ subvehendis attollendisque oneribus compa-"ratæ, γέρανοι vocantur, itemque Grues. Sic Bud. "Annot. in Pand. Tympanum, inquit, rota est, quæ "a calcantibus versatur: qualem passim videmus in "ea machina, qua saxa subvehuntur in magnificis "ædificationibus. Gr. DICITUR Γεράνιον, Grus: quo "vocab. etiam lingua vulgari appellatur. Vitruv. 10, "18. corvum demolitorem, a Diade inventum, et "Gr. κόρακα dictum, a nonnullis Gruem appellari "tradit. Hes. vero γέρανον esse dicit ὄργανον ξύλι-"νον, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα, Pilam "ligneam, in qua farina pinsatur s. tunditur. Etym. "quoque hujus signif. meminit, qui etiam addit, "hinc τὰ ἄλφιτα vocari Γεράνεια. Eust. vero γερά-"νειον a quibusdam dici tradit τὸ ὕδνον. || Γεράνιον "dicitur etiam Herba quædam, quoniam ἐπ' ἄκρων "τῶν μασχαλῶν ἔχει ἐξοχάς τινας ἀνανενευκυίας ὡς "γεράνων κεφαλὰς σὺν τοῖς ῥάμφεσι, Diosc. 3, 131. "ut Plin. quoque 26, 11. tradit inter geranii folia in "cacuminibus capitula esse gruum. Ab Hes. hæc "herba dicitur γεράνιος, ἡ. Est a gruibus denomi-"natus ET Γερανίτης λίθος. Ita enim Plin. 37, 11. "Ab animalibus cognominantur, * Carcinias, marini "cancri colore: et a gruis collo Geranites: Hiera-"cites, accipitris. At Γεράνεια SIVE Γερανία, Mon-"tis et Urbis nom.: cujus civis Γερανεὺς dicitur, et "Γερανειάτης. Steph. B. || Γέρην, Hesychio ἔντιμος, "sed addit ab aliis exp. γέρανος, Grus, ut et Ælio "Dionysio ap. Eust. (175.) γέρην est ἡ θήλεια γέρα-"νος. || Etym. τὴν γέρανον avem dictam vult quasi "γήρευνον, ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς ἐρευνᾷν σπέρματα: est "enim σπερμολόγος hæc avis." [Gl. Γέρανος· Grus. * Γερανίζουσιν· Gruunt. Γεράνιον· Aculeum, Aculeus. Γέρανος, ὁ, ἡ, τὸ, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 161. quem omnino vide. "Γερανουλκὸς, cf. not. ad. J. Poll. 4, 101." Kall. Mss. Γεράνιον, Herba, Geranium tuberosum Linn., Geranium rotundifolium Linn. Phrynichus Bekkeri: * Γερανίας· τὸν ἔχοντα μακρὸν καὶ * γερανώδη τράχηλον. * Γερανὶς, ίδος, ἡ, * ἐπιδε-

σμὶς, P. Ægin. 6, 99. p. 216, 46. "Cocchii Chirurg. Vett. 11. ter." Kall. Mss. et 28. Γεράνεια, τὰ ἄλφιτα, Spohn. l. c. * Γερανοβοτία, * Γερανοβοσία, * Γερανοβωσία, ἡ, Plato Politico 8. cf. Χηνοβωσία, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 521. * Γερανομαχία, Strabo 2. p. 121. * " Γερανοπόδιον, Lychnis coronaria, Diosc. Notha 457." Boissonad. Mss. " Γέρανος, Toup. Add. in Theocr. 395. Theogn. 1150. et Brunck. Musgr. Hel. 1497. Jacobs. Anth. 8, 100. Heyn. Hom. 4, 449. Saltationis genus, ad Lucian. 2, 289. De genere, Schneider. ad Aristot. H. A. 620. Heyn. Hom. 7, 118. Krigel. ad Æsop. 45. Γερανοβοτία, ad Mœr. 404. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 201. Γεράνειον, Casaub. ad Athen. 126. Γεράνιον, Wessel. ad Herod. 91. et Add. Γεράνεια, ad Diod. S. 1, 465. Γερανία, ad 2, 360." Schæf. Mss. * " Γερανόφθαλμος, Schol. Opp. 'Α. 1, 386." Wakef. Mss.]

ΓΕΡΑΣ, ατος, αος, ως, Præmium, Munus, Honorarium, Honor: γέρας et ἀγέραστος in uno eodemque l. ponuntur Il. A. (118.) Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω: ubi dicitur de Præmio, quod e manubiis capitur, sicut et alibi sæpe. Frequens autem est ap. Hom. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro Honore, quo muneramur mortuos. Quidam simpl. Honorem, alii Jus honorarium interpr., nonnulli et Officiosum honorem. Thuc. 1, (13.) Πρότερον δ' ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι: et, Διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα: et γερῶν ἄτιμος. Plut. Cam. Γερῶν ἔτυχεν ἄλλων. [Schleusner. Lex. in V. T.] " Γέρα per contr. pro γέρατα." [Æsch. Pr. 229. γέρα.] " Γέρεα, τὰ, Dignationes, Dignitates, " VV. LL. ex Herod. (2, 168.) Si mendo caret, est " e nom. sing. γέρος, idem signif. quod γέρας. Sed " vereor ne scr. γέραα." [" Γέρας, Thom. M. 247. 248. Wakef. Phil. 1061. Eum. 209. Jacobs. Anth. 7, 68. ad Paus. 382. Heyn. Hom. 7, 220. Ruhnk. ad H. in Cer. 328. Mitsch. 190. 193. Eur. Hipp. 84. Valck. p. 178. Ilgen. Hymn. 399. Porson. ad Hec. 41. Wakef. S. C. 1, 91. Wyttenb. Select. 361. ad Lucian. 1, 178. Amst., ad Od. 7, 19. ad Diod. S. 1, 80. Musgr. Alc. 56. Conf. c. πέρας, Kuster. Aristoph. 118. De gen., Markl. Suppl. p. 222. Γέρεος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 57. Dionys. H. 1, 122. Γέρεα, Herod. 462. 524. 678. Γέρα, ad Mœr. 369. Γ. ἀκίνδυνον, Lobeck. Aj. p. 235. Σιγῆς ἀκίνδυνον γ., Bibl. Crit. 3, 1, 40. Plut. Mor. 1, 823. Γ. λαβεῖν, Porson. Hec. p. 6. Ed. 2. Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι, Kuster. Aristoph. 118. * Γεράοχος, Heyn. Hom. 6, 87." Schæf. Mss.] Γερασφόρος, (ὁ, ἡ,) Præmium vel Præmia ferens s. capiens, ὁ τὰς τιμὰς φέρων, Hes. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 672. Pind. Π. 2, 78. " Wakef. Ion. 1216. Herc. F. 471. Eum. 73." Schæf. Mss. * Γερατοφόρος, Lobeck. l. c. 673. * Γερηφορία, ἡ, Dionys. Hal. A. R. 2, 11.]

Γεράσμιος, ὁ, ἡ, Honoratus, Nicander Θ. (613.) Honore et præmio dignus. Et Honorificus: γεράσμια ἱρὰ, Orph. || Γεράσμιος, pro Senili ex Eur. affertur: [Phœn. 930. Suppl. 95.]

Γεραρὸς, (ὰ, ὸν,) Honorandus, Venerandus, Augustus. Il. Γ. (170.) Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε: (211.) Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. " Γερανώτερος, Præstantior, Vetustior, VV. LL. " perperam pro γεραρ." [Plut. Alex. 26. γεραρὸς τὸ εἶδος, Æsch. Suppl. 681. de Sacerdotibus: pro Senex, Ag. 701. Anal. 3, 24. Apoll. R. 1, 620. 683. Schæf. Meletem. Cr. 121. " Eur. Suppl. 42. γεραρῶν ἐκ στομάτων." Seager. Mss. " Markl. ibid. Heyn. Hom. 4, 482. 5, 716. Heringa Obs. 233. Senex, Athlet. Stat. 30." Schæf. Mss. " Heliod. 310. De parentibus, Quint. Sm. 9, 90. 10, 40." Wakef. Mss.]

[* Γεραιρὸς, ὰ, ὸν, Dem. 1369. Ἐξώρκωσέ τε τὰς γεραιρὰς, τὰς ὑπηρετούσας τοῖς ἱεροῖς. Cf. Γεραίρω. " Clem. Alex. Pæd. 263." Routh. Mss. " Heyn. Hom. 6, 250." Schæf. Mss.]

Γεραίρω, Præmio dono, Muneror honoris causa, Orno. Od. Ξ. (441.) ὅττι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις: (437.) Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν. Xen. K. Π. 8, (1, 13.) Τούτους καὶ δώροις, καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. [Dem. 1371. Γεραίρω τῷ Διονύσῳ τὰ Θεόγνια καὶ Ἰοβάκχεια. Schleusner. Lex. in V. T. " Aristoph. Θ. 961. Plut. Romulo p. 65. HSt.: Cimone 898. Lucian. Amor. 1021. Salmur." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 382. ad Charit. 491. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 115. Ruhnk. Ep. Cr. 294. Schol. Il. 22. p. 20. Valck. Pierson. Veris. 225. Toup. Opusc. 1, 281. Dawes. M. C. 154. Ilgen. Hymn. 374. 454." Schæf. Mss. * Ἀντιγεραίρω, Vicissim honoro, Appian. B. C. 2. p. 516=369.] Ἐπιγεραίρω, Insuper muneror, vel Honore afficio, Xen. [l. c. 8, 6, 11. * " Καταγέραιρω, Andr. Cr. 350." Kall. Mss. " Agapet. Sched. c. 61. Πάντων ἀνθρώπων ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) προτιμηθεὶς, πλέον πάντων ἐκεῖνον καταγεραίρειν αὐτόν." Boissonad. Mss. " Cyrill. p. 2." Wakef. Mss.]

" Γεραίω, pro γεραίρω dici videtur: nam Schol. " Nicandri 'Α. 396. τήθη γεραιόμενα μνίοισι, exp. κο" σμούμενα βρύοις: addens tamen et alias expp., " nimirum αὐξανόμενα, νηχόμενα, ἀγρενόμενα."

Γεράζω, Præmio dono, vel Honoro, [" Hes. Etym. M. 8, 4." Wakef. Mss.] Unde Ἀγέραστος, (ὁ, ἡ,) Præmio carens, (Il. A. 118.) Volunt autem Gramm. vel a γέρας esse, vel a γεράζω: sed deducendo a γέρας, ἀγέραστος esset pro ἀγέρατος. [Eur. Hec. 116. Bacch. 1375. Apoll. R. 3, 65. Lucian. 410. " Schol. Aristoph. Π. 279. Jacobs. Anth. 11, 114. Valck. Adoniaz. p. 231. Ruhnk. Ep. Cr. 287. Hesiod. Θ. 395." Schæf. Mss. " Ἀγ. τινος, Ælian. H. A. 121." Wakef. Mss.] " Ἀγελάσκον, Hesychio ἄτιμον, Inhonoratum." [* Ἀγείρατος, i. q. ἀγέραστος, Etym. M.]

¶ Γεραιὸς, (ὰ, ὸν,) Senex vir, Homero sæpe. Et Γεραιὰ, Senex mulier, Anus, ap. Eund. Unde compar. γεραίτερος, superl. γεραίτατος, pro γεραιότερος et γεραιότατος. Utuntur autem τῷ γεραίτερος Xen. et Aristoph. ['Ι. 1004. 1301. Ἐκκλ. 473. Λ. 1126. Γεραίτατος, 'Α. 286. Plato ap. Schneider. Lex. Γεραίτερος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 89. Utrumque vocab. habet Hippocr. 24, 13. 75, 37. 423, 27. et persæpe.] || Γεραιὸς, Senilis, ut χεὶρ Eur. [Hec. 64. Gl. Grandævus, Longævus. Γεραίτερος· Senior. Schleusner. Lex. in V. T. Correpta med., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 293. 361. " Aristoph. 'Α. 419." Seager. Mss. Hippocr. 194, 26. " Γεραιὸς, Markl. Suppl. 42. Jacobs. Animadv. 94. Porson. Phœn. 101. Heyn. Hom. 5, 198. 250. Bast Lettre 75. Brunck. Anal. 2, 303. Valck. Phœn. p. 37. 565. Hipp. p. 183. Brunck. ad Phœn. 100. ad Hec. 274. Toup. Opusc. 1, 337. 2, 184. Porson. Hec. 64. 278. Or. 456. Γεραίτερος, Æsch. Eum. 851. ad Dionys. H. 2, 1097. Heyn. Hom. 8, 622. Γεραίτατος, Dionys. H. l. c. Γεραίτερος, Γεραίτατος, Valck. Adoniaz. p. 411. Xen. K. Π. 14. ad Thom. M. 43. ad Herod. 460. Compar. pro posit., ad Mœr. 352." Schæf. Mss.] " Γερεαὶ, " αἱ, Primariæ atque honoratiores matronæ, Hom.: " Mulieres Baccho sacrificantes, Dem." [Vide Γεραιρός.] " Ita VV. LL.; sed perperam pro γεραιαὶ, ut " Hes. et Suid. habent." Et Γεραὸς, Senex, Honoratus, Epigr. [Phaniæ 5. Nicander Fr. 2, 71. πώγωνα. * Γεραιόφλοιος, ὁ, ἡ, i. q. ῥυτιδόφλοιος, Anal. 2, 217. " Jacobs. Anth. 9, 163." Schæf. Mss. " Suid. v. Γεραιός." Wakef. Mss.]

[* Γέρειον, τὸ, Corinna ap. Hephæst. 106. Gaisf. Καλὰ γέρεια εἰσομένα Ταναγρίδεσσι * λευκοπέπλοις, ubi Ms. γέροια.]

[* Γεραίστιος, s. * Γεραιστίων, Athen. 639. ubi v. nott. * " Γεραίστια, τὰ, Schol. Pind. 'Ο. 13, 123." Kall. Mss. " Porson. Or. 986. * Γέραιστος, Musgr. Cycl. 294." Schæf. Mss. * Γεραιστιάδες, Phav. 173.]

" Γέρην, Hesychio ἔντιμος." [Cf. Γέρανος et Γερήνιος. * " Γέρης, Brunck. Aristoph. 2, 51." Schæf. Mss. * Τριγερήνιος, M. Anton. 4, 50. p. 138. Od. Γ. 68. " Toup. Opusc. 2, 285." Schæf. Mss.]

[* " Γεροίτας, Brunck. Soph. 3, 515. Heringa Obs. 219." Schæf. Mss.]

Γέρων, οντος, ὁ, i. q. γεραιὸς, Senex vir. Od. Δ. (485.) Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις. Plato de Rep. 2. Καὶ γέρουσι, καὶ γρανσὶ, καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις. Et de rebus inanimis, ut χαλκὸς,

[Simonid. 50.] θεσμὸς, VV. LL. || Γέροντες, Senatores, Curia Laced. constans e Senat. XXIV. Paus. 66. vel ex XXVIII. Vide Plut. Lyc. 13. 17. 18. Ages. 196. Herod. quoque XXVIII. ponit, 2. Καὶ παρίζειν βουλεύουσι τοῖσι γέρουσι, ἐοῦσι δυῶν δέουσι τριήκοντα. Ceterum varie ridiculus est, in variis hujus nominis etymis Etym., cum vicina et rationi maxime consentanea sit hæc una, a γέρας, ob honorem, qui senectuti defertur. Nec enim Plut. 570. assentiri possum contra γέρας a γέρων deducenti. [Gl. Ævi maturus, Senex, Grandævus, Decrepitus, Vetulus. Γέρων ταχυθάνατος· Decrepitus. "Vetus, Vetustus, ut de vino vetere, Eubulus ap. Athen. 1, 28." Schweigh. Mss. Theocr. 7, 17. πέπλος, 21, 12. λέμβος." Wakef. Herc. F. 26. 110. 576. Brunck. Soph. 3, 507. Comment. Soc. Lips. 3, 95. Heyn. Hom. 4, 270. 606. 620. 7, 450. Ruhnk. Ep. Cr. 186. Wassenb. ad Hom. 59. Ammon. 35. Eran. Philo 164. ad Od. Φ. 21. Adj., Wakef. Alc. 102. Jacobs. Animadv. 94. 114. Anth. 6, 232. 399. 10, 311. Villois. ad Longum 269. Hare ad Terent. 103. ad Or. 456. Toup. Add. in Theocr. 394. Valck. Callim. 258. Phœn. p. 38. Diatr. 275. Eur. Hec. 406. 422. Brunck. Œd. T. 588. Legatus vertitur, Il. 9, 422. De vino, Jacobs. Animadv. 192. Villois. ad Longum 269. Lucian. 2, 331. Proprie particip., Cattier. 19. Γέρων vocat., Jacobs. Anth. 11, 70. Plur., ad Diod. S. 1, 435. 2, 241. Γέροντες Lacedæm., ad 1, 86. ad Herod. 463. 466." Schæf. Mss. "Æsch. Ag. 760. Nonn. D. 152, 11." Wakef. Mss. Σάκος γέρον, Od. X. 184. Adjectivum est: Apollon. de Synt. 387. Apud Etym. M. γέροντα μῦθον, γέροντα πράγματα. Metaplasmus Æol. γερόντοις pro γέρουσι: sic παθημάτοις, προσώπασι, ἀλαστόροισι. * Γέροντος, pro γέρων, ad Greg. Cor. 278=592.]

Γεροντἀγωγὸς, ὁ, Qui senem instituit, s. erudit. UNDE Γεροντἀγωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν, Aristoph. (I. 1099.) Instituere et mores seniles formare, Bud. ["Ut senem me cures, et quasi puerum denuo edoceas," Seager. Mss.] Plut. (9, 218.) Πρὸς χάριν ἑαυτὸν γεροντἀγωγῶν, Componens se ad gratiam populi aucupandam, Bud. ["Plut. Nic. 958. HSt. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸν δῆμον εἶχεν εὔνουν, adde καὶ, * συμφιλοτιμούμενον· ἴσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα, Γεροντἀγωγῶν, κἀναμισθαρνεῖν διδούς." Seager. Mss. Soph. Œd. C. 360. "Toup. Opusc. 2, 191. Valck. Diatr. 222. Brunck. Soph. 3, 438. Kuster. Aristoph. 63. 115." Schæf. Mss.] Γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, (ἡ,) Senis præceptor. Apud Plat. Euthyd. (1, 272.) Qui docet senes discipulos. Et Varronis Satyra hoc nomine, ap. Non. v. Lautus. [J. Poll. 2, 13. * Γεροντοειδής, Eust. Od. p. 1923, 60. * Γεροντοκόμος, ὁ, ἡ, Schol. Plat. Ruhnk. 59. ubi et * Γεροντοκομικὸς, ἡ, όν.] Γεροντοκομεῖον, τὸ, Locus, in quo curantur senes, s. cura senum geritur: In quo senes tractantur, VV. LL. [* Γεροντομανία, ἡ, Aristot. Rhet. 3, 11. p. 140. Athen. 570. "T. H. ad Plutum p. 323." Schæf. Mss. * Γεροντοποιὸς, ὁ, unde * "Γεροντοποιέω, Hes." Wakef. Mss. * Γεροντοπυγίζω, Aristoph. Θ. 1134.]

[* Βαθυγέρων, ὁ, ἡ, i. q. βαθυγήρως, Nicet. Annal. 9, 16. * "Γερανογέρων, Geranium, Diosc. Notha 458." Boissonad. Mss.] "Δρυψογέροντας, Hes. teste "vocant τοὺς ἀτόπους πρεσβύτας καὶ οἱονεὶ ἀτίμους." [* Ἐσχατογέρων, Procop. Anecd. p. 45. "Eran. Philo 165. ad Charit. 304." Schæf. Mss. Ἡμιγέρων, Longus 3, 31. "Epigr. Misc. Lips. 9, 382." Kall. Mss. Anal. 3, 74. "Jacobs. Anth. 11, 130." Schæf. Mss. * "Ματαιογέρων, Acta S. Eliæ 189. Combef." Boissonad. Mss. * Μονογέρων, Phrynichus Bekkeri 51. * Ὁμογέρων, Coævus senex, Lucian. 3, 240. ubi al. Ὠμογ. "Ad 1, 676." Schæf. Mss. * Παιδογέρων, Nicet. Annal. 14, 5. * Παιδαριογέρων, Socr. H. E. 3, 14. * "Συγγέρων, Greg. Neoc. Epist. Canon. 5." Routh. Mss.] Τριγέρων, q. d. Trisenex, Epigr. de Nestore, qui tres ætates s. tria sæcula vixerat, q. d. Trisecularis. Athen. 172. Νέστωρ ὁ τριγέρων. [Æsch. Choëph. 312. "Toup. Add. in Theocr. 409. Opusc. 1, 489. 499. 2, 285. Ruhnk. Ep. Cr. 117. Phrynich. Ecl. 76. Meleager 128. Leon. Tar. 91. Jacobs. Anth. 8, 292. 12, 212. Antiphanes 3. Epigr. adesp. 407." Schæf. Mss.] Τυφογέρων, Fastosus senex, Aristoph. [Λ. 335. N. 908. i. q. τυφεδανὸς γέρων, Senex bustuarius, Bekkeri Phrynichus 66. Cf. Τῦφος.] Ὠμογέρων, Cui cruda et viridis senectus, [Virg. Æn. 6, 304.] Vel, ut alii, Cui licet seni caput non est canum. Il. Ψ. [791. Cf. Hesiod. Ἔ. 705. Vide Ὁμογέρων. Paul Sil. 10. βόστρυχος. "Jacobs. Anth. 11, 130. Heyn. Hom. 6, 439. 8, 517. Wakef. Georg. 102. ad Lucian. 1, 676. Thom. M. 931. ad Charit. 622. Valck. ad Ammon. 54. Eran. Philo 165. Toup. Emendd. 2, 18. Od. O. 356. Ruhnk. Ep. Cr. 81. ad Mœr. 181. ad Timæi Lex. 233. Ammon. 36." Schæf. Mss.]

"Γερόντειος, (ὁ, ἡ,) Senilis, unde παλαῖστραι, J. "Poll. ex Aristoph. Seniles palæstræ, s. Senum palæstræ, quas et γεροντιαίας vocat," ["Fr. 278." Schæf. Mss.]

Γεροντικὸς, (ἡ, ὄν,) Senilis, usitatius quam γερόντειος, ut ἡλικία, et λουτρὰ, Plato de LL. 6. [270. Gl. Senialis. Σῶμα γεροντικόν· Vietum. "Τὸ γεροντικὸν, Polyb. 6, 49. ubi alii τὸ γερόντιον, Senatus ap. Lacedæmonios. Cf. Hes. in Γερῶα et Γερωνία." Schweigh. Mss. "Gymnase pour les vieillards, Strabon 14. p. 649(=579. S.) Mr. Schneider a parfaitement expliqué ce mot dans ses Notes sur les Politiques d'Aristote à la dernière page." Corai. Mss.] HINC Γεροντικῶς, Seniliter, [Schol. Aristoph. Σ. 1127.] Γεροντιαῖος, (α, ον,) poët. Senilis, [J. Poll. 2, 13. Schneidero susp.]

Γεροντίας, (ου, ὁ,) Patruus, ap. Laced. Vide Eust. [ad Il. 14, 118. "Falso redditur Patruus pro πάππος, Avus vel Proavus, Hes. 1, 821. n. 12." Dahler. Mss. "Heringa Obs. 219. Brunck. Soph. 3, 515." Schæf. Mss.]

Γεροντιάω, Senium et delirium resipio, Bud. Malim Senile delirium resipio. Diog. L. Platone (176=) 139. Οἱ λόγοι σου γεροντιῶσι.

"Γερόντιον, τὸ, Senecio, Aristoph. N." [788. Ἰ. 42. Ἀ. 992. Gl. Senerio, (sic.) Psell. de Dæm. 89. Hippocr. 1276, 38. Lucian. 851. 1125. Polyb. 6, 51. ap. Schneider. Lex. "Toup. Opusc. 2, 117. Cattier. 38." Schæf. Mss.]

[* Γεροντία, ἡ, Xen. A. 10, 1. Nic. Damasc. ap. Stob. 295. Κρίσις δὲ ταῖς γεροντίαις ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προστίθεται τοῖς τε εὖ ἢ κακῶς ζῶσι, ubi Xen. τῆς γερ. Cf. Γερωνία. "Ad Hesych. 1, 822. n. 27." Dahler. Mss.]

[* Γεροντάριον, Gl. Senecio.]

[* Γερωνίδες, Gl. Vipiones.]

[* Γεροντεύω, Inscr. Murat. Laeon. p. 66. "Corsin. Not. Gr. p. 13." Schæf. Mss. * "Γεροντίζω, Alex. Trall. 9. p. 524. γεροντίζων οἶνος: 8. p. 140. Οἶνον δὲ —ἱερουλίζοντα, lego γεροντίζοντα." Auctor Lexici Gr. Lat. olim Askeviani.]

Γερούσιος, (α, ον,) Ad senes pertinens, vel Qui est senum. Item, Qui senes decet. Item, Qui senibus pro honorario datur. Vide Eust. et cet. Schol. de γερούσιος οἶνος et γερούσιος ὅρκος ap. Hom. [Gl. Honorarius. "Heyn. Hom. 4, 606. 8, 262. Fem. γερουσία, ad Anton. Lib. 47. Verb." Schæf. Mss.] AT Γερουσία, ἡ, Senatus. Plut. (9, 155.) Ἡ δὲ Ῥωμαίων σύγκλητος ἄχρι νῦν γερουσία καλεῖται. [Gl. Senaculum, Antas, Senatus. Γερουσίαι· Antites. Auctor Rhesi 936. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Herod. 463. Valck. Adoniaz. p. 291. ad Röv. 72. Diatr. 104. ad Diod. S. 1, 435. Musgr. Rhes. 401. 936." Schæf. Mss. * Γερουσιακὸς, ἡ, ὸν, Chandler. Inscr. 20. χρήμασι. * Γερουσιάζω, Nicet. Annal. 15, 8.] ET Γερουσιαστὴς, Senator, Polyb. [7, 2. "Toup. Opusc. 1, 428." Schæf. Mss. "Joseph. 164, 21." Wakef. Mss.]

Ἀγέρωχος, ὁ, ἡ, Superbus, Insolens: aut, Valde honoratus: πάνυ τετιμημένος, Hes. Exp. Idem γαῦρος, item ὑπερήφανος. Quod nom. cum ἀγέρωχος conjungens Polyb. 2. dixit adverbialiter, Ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερηφάνως: sed observandum addi λίαν. Plut. Artaxerxe, Οὐδὲ ταπεινὸν, οὐδὲ ἡσυχαῖον, ἀλλὰ τραχὺ καὶ ἀγέρωχον εἶχε: Fabio, de Claudio Marcello loquens, eum dicit manu promtum fuisse, et talem natura, quales Hom. appellat φιλοπτολέμους et ἀγερώχους. Eust. Il. Γ. (36.) Ὡς αὐτικα καθ' ὅμιλον ἔδυ

Τρώων ἀγερώχων, exp. ὑπερηφάνων, Superborum; et addit, ἀγερώχους dici quasi ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, ut ἀγεράοχος in ἀγέρωχος contractum fuerit. Idem in Il. (B. 254.) Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων, ponit primum eand. etym.; dicens esse οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες, quasi Valde honorati. Signif. ἀγέρωχοι, inquit, τοὺς σεμνοὺς, ut vult Alcman. At Alcæus, ut aiunt, item Archil. Hominem incompositis moribus, sic enim interpretor ἄκοσμον, et Ostentatorem appellare solent ἀγέρωχον: ut sit translatio ab eo, quod elatum est et leve; ut sit ἀγέρωχος, quasi ὃς ἄγοιτο ἂν ῥᾷον ὑπὸ ὄχου, Quem facile vehat currus. Idem Eust. in Od. Λ. (285.) ait Periclymenum ab Hom. dici ἀγέρωχον, quasi ἀγόμενον ῥᾳδίως καὶ χεόμενον εἰς ὃ ἂν βούλοιτο, quod sc. in quodlibet animal et quamvis arborem se transformare posset. Hactenus Eust., si ejus verba bene interpretatus sum. At Hes. reddit aliam quandam hujus epith. ἀγερώχων rationem, cur Rhodiis tributum sit: simul etiam vocis etym. ostendens: Rhodios nimirum dictos esse ἀγερώχους, quod, cum insulares essent, extrinsecus e continente ἀγείροντες ὀχὴν, Congregantes cibaria, vitam tolerabant. Idem paulo ante dixerat ἀγέρωχοι posse etiam accipi pro ἀπαίδευτοι, Indocti, Imperiti. Apud Etym. habetur, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γερουχεῖν. Ego vero ἀγέρωχος, quodcunque sit ejus etymum, puto Lat. vertendum Ferox, in prosa: potius quam Superbus. Naz. Νῦν δὲ ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος. Et Agathias ap. Suid. Ἵππου ἐπιβὰς εὐηνιωτάτου τε καὶ ἀγερώχου. Itidem ap. Philostr. ἀγερωχία, Ferocia, ap. Polyb. ἀγερώχως, Ferociter, potius verterim. Sed non temere h. v. ap. Vett. Oratt. aut Historicos reperias, si me non fallit memoria: ap. Recentiores contra sæpe tibi occurret. [Gl. Protervus, Insolens, Anal. 3, 214. ἀγέρωχα μεμηνώς. Schleusner. Lex. in V. T. Longus p. 23. " Jacobs. Exerc. 2, 9. Pierson. Veris. 154. Wassenb. ad Hom. 83. Thom. M. 574. Jacobs. Anth. 6, 428. 8, 83. 10, 190. Villois. ad Longum 140. Heyn. Hom. 4, 353. 457. 6, 87." Schæf. Mss. " Mendicus, Tzetz. Chil. 9, 118." Wakef. Mss.] Ἀγερώχως, Superbe, Ferociter, Polyb. 2. Ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερηφάνως αὐτῶν διήκουε. [Anal. 1, 199. " Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 6, 428." Schæf. Mss.] Ἀγερωχία, ἡ, Superbia, Ferocia. Philostr. Chresto, Οἴνου δὲ ἡττώμενος, παροινίας ἐκράτει καὶ εὐχερείας, καὶ ἀγερωχίας, ἣν ὁ οἶνος ἐπὶ τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων ἄγει. Bud. ἀγερωχίαν ap. Eund. pro Strenuitate poni ait, locum non proferens: [89. ἐπικίνδυνος. Gl. Arrogantia.. " Clem. Alex. 197." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Alciphro 26. Bergler. 335. Wassenb. ad Hom. 84. ad Charit. 449. Villois. ad Longum 140. Diod. S. 2, 645." Schæf. Mss.]

ΓΗΡΑΣ, ατος, [contr. γήραος, γήρως, γήραϊ, γήρᾳ,] τὸ, Senectus. Il. I. (446.) Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα. Et ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Hom. aliquoties. Xen. Λ. (10, 2.) Διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est, inquit Bud., cum in tabem æger e febre hectica incidit, ita ut similis sit seni jam debili et arido. || Γῆρας ὄφεις ἐκδύνουσι, Herod. Serpentes exuunt senectutem. Redditur et Spolium e Plin. Sic autem et Aristot. τῷ γῆρας utitur. Quamvis autem a γέρας deduci constet, sicut et γέρων, Aristot. tamen de Gen. Anim. 5. hoc nom. indicari γεηρόν τι tradit, nimirum inde deducens. [Gl. Senecta, Senectus, Senectas, Senium. " Εἰ οὐδὲ εἰς γῆρας βαθὺ ἐληλακὼς παλινῳδίαν ᾄδεις, πότε μετανοήσεις; αἰδέσθητι κἂν τοὔνομα τοῦ γήρους, ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ γῆς ἐρᾷν, Isid. Pelus L. 3. Ep. 54. Moneat te saltem senectutis vocabulum; quod a terræ amore deductum est, Billius. Vide tamen an non sit leg. γῆν ὁρᾷν." Gataker. Mss. Æsch. S. c. Th. 684. Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος: " Γήρως, (gen.,) Theognis 174." Routh. Mss.: et sic Anal. 2, 204. Aristot. H. A. 8, 17. Ἔστι δὲ τὸ γῆρας τὸ ἔσχατον δέρμα καὶ τὸ περὶ τὰς γενέσεις κέλυφος. Nicander Θ. 31. γῆρας φολίδων: Diosc. Parab. 1, 60. ὄφεως. Γήραϊ et γήρᾳ, Spitzner. de Versu Gr. Her. 172. 175. Γῆρος, τὸ, dat. γήρει, Schleusner. Lex. in V. T. " Eust. 694, 6." Wakef. Mss. " Fischer. ad Weller. G. G. 2, 175., Vit. Lexic. N. T. 669.: ad Lucian. 3, 225. Heyn. Hom. 4, 478. Schneider. ad Aristot. H. A. 357. Das alter, Matth. ad Gloss. Min. 57. Segaar. in Daniel. 28. Γήρους, Memno p. 90. Orell. Nicander Θ. p. 324. Schneider. Γῆρας, Jacobs. Anth. 6, 143. 11, 209. Brunck. Soph. 3, 389. Ammon. 37. Musgr. Med. 592. De exuviis serpentis, Valck. Adoniaz. p. 253. Diatr. 129. 135. Reimar. ad Dion. Cass. 2, 980. T. H. ad Aristoph. Π. p. 252. Brunck. Soph. 3, 424. Aristoph. Fr. 219. Conf. c. γέρας, Thom. M. 248. Ἐπὶ γήρως, ad Diod. S. 2, 122. Aristoph. Ἰ. 524. Ἔχειν γ., Markl. Suppl. 1108. Ἀποβάλλειν τὸ γ., Aristoph. Fr. 228. Γ. ἀποβάλλειν, ἐκδῦναι, Bergler. Alciphr. 208. Jacobs. Anth. 7, 223. Τὸ τῆς λήθης γ., Toup. Emendd. 4, 458. De nomm. comp. cum γ., Thom. M. 192." Schæf. Mss.] " Γηράνιον, (τὸ,) Hesychio γῆρας, Senecta s. Senectus, " Senium," [a Schneidero non agnoscitur.]

Ἀγήρατος, ὁ, ἡ, Senectutis expers. Aristot. de Mundo. Sic τὸν ἀ. χρόνον dixit Hyperides, teste J. Poll. Ετ Ἀγήραος, poët. ut Hesiod. (Θ. 302.) ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος. Sic et Xen. (Ἀπ. 4, 3, 13.) τὴν ἀ. δόξαν dixisse refert J. Poll. (2, 14.) Vide Ἀγήρως. [Ἀγήραος, Ἀγήρατος, Gl. Insenescibilis. Eur. Iph. A. 566. Gal. Comp. Med. sec. LL. 6, 3. cf. de Fac. simpl. Medic. 9. " Lysias 130." Seager. Mss. * Ἀγήρατον, τὸ, Diosc. 4, 59. Achillea ageratum Linn. " Ἀγήρατος, Jacobs. Anth. 6, 213. 221. 8, 63. ad Phalar. 336. ad Mœr. 3. Ruhnk. ad Tim. 17. ad Xen. Mem. 236. Wolf. ad Hesiod. l. c. Toup. Emendd. 1, 464. Zeun. ad Xen. K. Π. 807. Ἀγήραος, ad Charit. 625. Heyn. Hom. 4, 275. 5, 130. 511. Ruhnk. ad H. in Cer. 242. Ep. Cr. 58. Wolf. ad Hesiod. 95. Valck. Hipp. p. 283. Ilgen. Hymn. 493." Schæf. Mss. " Ἀγήρατος, Xen. Ages. fin." Wakef. Mss. * Ἀγήραντος, ὁ, ἡ, i. q. ἀγήρατος, Athen. 61. Anal. 3, 268. Eur. Epigr. 1, 1. " cf. Ruhnk. ad Timæi Lex. 72." Kall. Mss. " Luzac. Exerc. 113. Jacobs. Anth. 6, 221. 8, 63, 12, 176. Valck. Phœn. p. 4. Hipp. p. 283. Ruhnk. ad Timæi Lex. 17. Toup. Emendd. 1, 464." Schæf. Mss.]

Ἀγήρως, ω, ὁ, ἡ, a γῆρας, γήραος, γήρως, præfixo α priv. Non senescens, Senectutis expers. Uno verbo, Insenescibilis, si Lat. dici posset. Il. P. (444.) ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Itidem Hesiod. Θ. (949.) ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω, Immortales et senectutis nescii: ἀγήρως ἔπαινος, Thuc. 2. Immortalis laus. Scribit Suid. Ἀγήρω, Quæ non senescunt: et cum ν ἀγήρων: alii absque ν, fem. volunt esse: alii cum ν accus. esse dicunt, at sine ν, gen. et dat. Ei autem, quod hic a Suida dicitur, ἀγήρω absque ν fem. esse, intelligit, opinor, in sing. accus.; consentanea sunt exempla hæc: Hesiod. Θ. (949.) Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων. Aristot. de Mundo, Τὴν ἀγήρω φύσιν τηρεῖ: sic ψυχὴν, Plut. Pericle. In accus. autem masc. variant exemplaria, ut Thuc. 2. quædam ἀγήρων ἔπαινον, quædam ἀγήρω habent. Apud Plat. Timæo ἀγήρων masc. cum ν, Ἕνα, sic ap. Procl., non ἓν, ὅλον ἐξ ἁπάντων τέλεον, καὶ ἀγήρων, καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτήνατο, Cic. interpr. Quod omni morbo seniove careret. At Plut. ἀγήρω βίον. Denique utriusque scripturæ exempla reperiuntur, prout diversa sunt exemplaria. In neutro dicitur ἀγήρων: ut Plato l. c. Ἔτι δὲ ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ verba Cic. reddit, Postremo ne quis morbus eum possit aut senectus affligere. Thuc. 2. Τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον. Vidi etiam veteres Codd., in quibus ἄγηρων accentu in prima notatum esset: quæ scriptura exemplis defendi potest. In quibusdam Gr. Lat. Lexx. notatum est, ἀγήρων, ἀγήρωνος, quasi signif. i. q. ἀγήρως: sed hoc omnino falsum est, undecunque sumtum fuerit. Quod autem attinet ad ἀγήρως, quod adv. accipi eadem tradunt, penes vetera et fide digna Hes. exemplaria sit fides; nam in vulgaribus ejus Edd. ἀγήρως, ἀπαλαίωτος legitur: at Varin. ex ἀπαλαίωτος, fecit ἀπαλαιώτως, nescio an imprudens, an consulto, quod veterem aliquem Cod. sequi vellet. [Gl. * Ἄγηρον· Impotens, Senescens. " Ἀγήρως, ad Charit. 625. Jacobs. Anth. 6, 213. 12, 176. Brunck. Soph. 3, 491. Epigr. adesp. 183.

Heyn. Hom. 4, 275. 5, 511. Markl. Suppl. 1178. Musgr. ib. Ruhnk. ad H. in Cer. 242. Mitsch. 180. Ep. Cr. 58. Muncker. ad Anton. Lib. 183. Verh., ad Mœr. 3. Valck. Diatr. 26. Ilgen. Hymn. 493. Ἀγήρω, neutr. plur., Valck. Phœn. p. 204." Schæf. Mss.]

Βαθύγηρως, ω, ὁ, (ἡ,) Profundam senectutem agens, Decrepitus, [Thuc. 6, 54. " Philippus 18." Schæf. Mss. * Ἐννεάγηρως, * Ἐννεάγηρος, Arat. D. 290. ἐννεάγηρα κορώνη, " Cattier. 95." Schæf. Mss. " Adjectivis in ῆς poëtæ epici femininam positionem affingere amant, μουνογένεια, θεσπιέπεια, * νικοτέλεια, quo etiam * ἀπάγεια, ἡ μήπω παγεῖσα, ap. Suid. pertinere videtur, a Kustero male tentatum. Adde εὐπατέρεια, βωτιάνειρα, cujus fortasse species in Arati mente insidebat, (l. c.) Χειμῶνος μέγα σῆμα καὶ * ἐννεάνειρα κορώνη. Ut * τετρακόρωνοι dicuntur Qui quatuor cornicis ætates vivunt, sic ἐννεάνειρα, ut arbitror, ἣ ἐννέα ἀνδρῶν γενεὰς ζῇ. Vulgatum est per omnes, (et sic edidit etiam F. C. Matthiæus,) ἐννεάγηρα, quod et intellectu caret, quis enim γηρᾷν pro ζῆν dixit? et metro adversatur. Ἀμβολογήρα, Veneris cognomen fuit Paus. 3, 18. non Ἀμβολόγηρα." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 538.] Ἐσχατόγηρως, Extremam senectutem agens, Decrepitus, Plut. [3, 388. M. Anton. 9, 33. Eust. Od. 579, 10. " Ad Diod. S. 2, 458. Tzsch. ad Strab. 4, 251. ad Charit. 304. Ammon. 36. Valck. Animadv. 54. ad Eran. Phil. 165." Schæf. Mss. " Arrian. Epict. 520." Wakef. Mss. * Ἐσχατόγηρος, Schol. Aristoph. Λ. 335. Diod. S. 20. p. 770. " Ammon. l. c. Valck. l. c. ad Eran. Phil. l. c." Schæf. Mss.] " Εὔγηρως, Senio felix: s. " Cui commoda et beata senectus obtingit. Ετ " Εὐγηρία, ἡ, Felix senium, Commoda et beata se- " nectus. Utroque utitur Aristot. Rhet. 1. Εὐγη- " ρία δέ ἐστι βραδύτης γήρως μετὰ ἀλυπίας· οὔτε γὰρ " εἰ ταχὺ γηράσκει, εὔγηρως· οὔτ' εἰ μόγις μὲν, λυπη- " ρῶς δέ. Plut. quoque τῷ εὔγηρως usus est, opp. ei " τὸ ὠκύμορος, Bud. Dici putatur et Εὔγηρος: unde sit " superl. εὐγηρότατος, quod Hes. et Suid. exp. καλὸς " γέρων, ἀξιότιμος." [Hippocr. 825. Αὔξιμα καὶ εὔγηρα. Εὐγηρία, Clem. Alex. 687. " Εὔγηρως, Thom. M. 193. Bentl. ad Callim. 308." Schæf. Mss. " Εὐγηρία, Philo J. 1, 182." Wakef. Mss. * " Κακόγηρως, Herodian. Epimer. 205." Boissonad. Mss.] " Κα- " τάγηρως, ex Aristoph. affertur pro Consenescens. " Possit etiam signif. Senex, Senio confectus." [" Thom. M. 192." Schæf. Mss. * " Μακρόγηρως, Const. Manass. Chron. p. 114. 128." Boissonad. Mss. Anal. " Thom. M. 193." Schæf. Mss. * Πάγγηρως, Lobeck. l. c. 516. " Tzetz. Exeg. in Il. 14." Schæf. Mss. * Παντόγηρως, Soph. Antig. 614. * Πολύγηρως, Gl. Vivax, " cf. Fischer. ad Æschin. Socr. Dial. 133." Boissonad. Mss. " Stob. Serm. 97. p. 536." Kall. Mss. " Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxxvii. Πολυγήραος, Πολύγηρως, Toup. App. in Theocr. p. 14. et Ind. * Πολύγηρα, Schol. ad Arati Dios. 290." Schæf. Mss. " Πολύγηρως, Phil. 80. Πολύγηρος, Schol. Arat. 132." Wakef. Mss. * Πολυγηρία, ἡ, Melamp. de Palpit. 470. * Πρόγηρος, J. Poll. 2, 13. * Σαπρόγηρος, Nicet. Annal. 10, 2.] " Σύγγηρος, " Sociam senectutem habens. Affertur in VV. LL. " ex Epigr. pro Consenescens," [Carphyl. 2, 4. " Antiphil. 42." Schæf. Mss. " Autom. 9. Alciphro 224." Wakef. Mss. * " Σύγγηρως, Const. Apost. 3, 13." Kall. Mss.] Ὑπέργηρως, q. d. Supramodum senex, vel Plusquam senex, Decrepitus. Lucian. [1, 347. " 443. et n.: Valck. ad Ammon. 54." Schæf. Mss. " Joseph. 192." Wakef. Mss. * Ὑπέργηρος, Gl. Decrepitus, Lucian. 556. quod vocab. agnoscit et Schneider. Lex. " Ad Lucian. 1, 346. 443." Schæf. Mss.]

Γηραιὸς, (ὰ, ὸν,) Senex. Hesiod. (Ἔ. 1, 376.) γηραιὸς δὲ θάνοις. Plato de Rep. 2. γηραιοὶ τελευτῶντες. Utitur et Xen. et Theophr. [Schleusner. Lex. in V. T. Cf. Γεραιός. " Thom. M. 415. Markl. Suppl. 905. Jacobs. Anth. 9, 390. Porson. Phœn. 101. Callim. 1, 587. Bast Lettre 75. Valck. Phœn. p. 37. 566. Brunck. 100. Conf. c. γερ., Porson. Phœn. 1724. Bast l. c." Schæf. Mss. * Καταγήραιος, Dionys. H. 2, 46.

A Καὶ καταγήραια σώματα, perperam pro καὶ τὰ γηραιά.]

[* Γηραὸς, ὁ, ἡ, i. q. γηραιὸς, Anal. 3, 304. " De vino vetusto, γ. οἶνον πίνειν, Archestr. ap. Athen. 1, 29." Schweigh. Mss. " Murator. Inscr. 1469. 1. p. 187." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 12, 284. ad Charit. 327." Schæf. Mss. * Πολυγήραος, Valde senex, Asius poëta ap. Athen. 125. Cf. Πολύγηρως.]

[* Ὑπεργήρειος, ὁ, ἡ, Schol. Lycophr. 18. i. q. ὑπέργηρως.]

Γηραλέος, (α, ον,) Poët., i. q. γηραιός: e Philone tamen affert Bud. ET Γεραλέος, Hes. [Γηραλέος, Gl. Grandævus, Longævus. " Iren. 3, 4. p. 203. Grab." Routh. Mss. Æsch. Pers. 170. Pind. Π. 4, 215. " Toup. Opusc. 2, 188. Jacobs. Anth. 6, 398." Schæf. Mss. " Opp. K. 2, 351." Wakef. Mss. * Γηράλιος, Phav. 175., quod vocab. agnoscit Schneider. Lex., e Lexx. ejiciendum est: v. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 260. et in Aristarcho Anti-Blomf. 8, 112.]

B Γηράσκω, Senesco, [Gl. Senesco, Seneo, Schleusner. Lex. in V. T. Hesiod. ap. Plut. Def. Orac. 11. Γηράσκεται τρεῖς ἐλαφοὺς ὁ κόραξ, Schol. Virgilii Maii p. 8. Æsch. Suppl. 901. μὲ ἐγήρασαν τροφῇ. " Ammon. 37. Ruhnk. Ep. Cr. 112. Toup. Emendd. 2, 18. Græv. Lectt. Hes. 3. Valck. Callim. 203. ad Phalar. 272. 281. 336. Thom. M. 192. 931. Musgr. El. 187. Abresch. Æsch. 2, 43. Jacobs. Anth. 9, 146. 10, 311. Fut., 9, 166. 12, 393. Γηράσκων, Heyn. Hom. 4, 356." Schæf. Mss.] ET Γηράω, άσω: utitur autem Hom. utroque. Sic et γηράσκειν Xen. K. (12, 1.) et γηρᾷν K. Π. 4, (1, 8.) γηρῶντος ἀνδρὸς, Plut. Timol. Senis. Et γεγηρακότα pro Exoletis s. Obsoletis, VV. LL. [Gl. Seneo. Γηρᾷ· Anet. " Ad Xen. Mem. 3, 12, 8. Ammon. 37. Bergler. Alciphr. 405. De γήρας (sic) pro γηράσας, Koen. ad Greg. Cor. 272. * Γήρημι, Heyn. Hom. 7, 320." Schæf. Mss. " Schol. Æsch. Choëph. 908. De domo, Ælian. V. H. 15. * Γηρέω, Schol. Nicandri Θ. 335." Wakef. Mss.] ET Γήραμα, (τὸ,) q. d. Senescentia.

C ET Γήρειον pro eod. ap. Arat. (D. 189.); nam Schol. γήρειον, ubi poëta Pappum vocat λευκῆς γήρειον ἀκάνθης, exp. γήραμα. Sic autem Nicander Ἀ. (126.) γήρεια πάππου. [" Jacobs. Anth. 12, 349." Schæf. Mss. " Plur., Nicander Θ. 329. Eust. 1473. * Γήρειος, Suid." Wakef. Mss. * Γήρασις, ἡ, Ammon. 37. ἡ ἐπὶ τὴν τελευταίαν ἡλικίαν πόρευσις. " Senectus, Suid. 3, 271." Wakef. Mss. * " Ἀγηρασία, Brunck. Soph. 3, 424." Schæf. Mss. " Schol. Il. Λ. 1. Schol. Nicandri Θ. 343." Wakef. Mss.] Ἀπογηράσκω, [et * Ἀπογηράω,] i. q. γηράσκω et γηράω, [Athen. 36. Hippocr. 481, 23. 484, 43. (1245. 1246.) Theognis 819. Tab. Heracl. 234. Thuc. 6, 18.] Ἐγγηράσκω, q. d. Insenesco. " Ἐνγηράσασθαι, Hes. " affert pro ἐν γήρᾳ χρήσασθαι." [" Ad Diod. S. 2, 518. * Ἐγγηράω, Toup. Opusc. 1, 488." Schæf. Mss. " Ἐγγηράσκω, Plut. 3, 370." Wakef. Mss.] UNDE Ἐγγήραμα, Id cui insenescimus. Plut. Catone (24.) Ἀλλ' ὥσπερ Διονύσιόν τις ἔπεισε κάλλιστον ἐντάφιον εἶναι τὴν τυραννίδα, κάλλιστον αὐτὸς ἐγγήρα-

D μα τὴν πολιτείαν ποιησάμενος. [Cic. ad Att. 12, 25. * Ἐπιγηράσκω s. Ἐπιγηράω, Julian. Epist. 24.] ET Καταγηράσκω, Senesco, Hesiod. (Ἔ. 1, 93.) Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι, [s. * Καταγηράω, Schleusner. Lex. in V. T., Athen. 5, 4. " Aristoph. Ἰ. 1308. Ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι." Seager. Mss. " Mœr. 115. et n.: Καταγηράσκω, ad Phalar. 272. Thom. M. 192. Musgr. El. 187." Schæf. Mss.] " Ἐγκαταγηράσκω, Consenesco " in. Ἐγκαταγεγηρακὼς Bud. e Dinarcho (78.) affert " pro Inveteratus," [s. * Ἐγκαταγηράω. " Themist. 232. Plut. Phoc. 30." Boissonad. Mss.] " Συγκατα- " γηράσκω, Una senesco, at Consenesco accipitur " etiam pro simpl. Senesco," [s. * Συγκαταγηράω, Tob. 8, 7. " Συγκαταγηράσκω, ad Phalar. 272." Schæf. Mss. " Hippocr. 251." Wakef. Mss. * Συγκαταγήρασις, ἡ, Plato de LL. 2, 930.] ET [* Παραγηράσκω s.] Παραγηράω, Deliro præ senectute, item Senectute conficior, VV. LL.: non addito harum signif. exemplo. At Bud. istum l. affert, sed signif. non

adjungens [Æsch. c. Ctes. 642.] Ὁ δὲ δῆμος—ὥσπερ παραγεγηρακὼς, ἢ παρανοίας ἑαλωκώς. [" Joseph. 1032, 12." Wakef. Mss.] HINC Παραγήραμα, Deliramentum, VV. LL. [Gl. Delerus, Silicernium, Cadaver. A Schneidero non agnoscitur.] " Περιγηράσκω, Consenesco, Inveterasco," [s. * Περιγηράω. Joseph. B. J. 3, 10, 8. Καρποὺς διὰ τοῦ θέρους ὅλον περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς: cf. Od. H. 7, 120. * Προγηράσκω s. * Προγηράω, Lucian. 39. 818. Hippocr. 454, 26., 541, 38. " Thom. M. 192." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 228." Wakef. Mss.] Συγγηράσκω, Consenesco, [s. * Συγγηράω, Herod. 3, 134. Isocr. ad D. p. 4. Eur. Fr. inc. 132. " Συγγηράσκω, Thom. M. 192. Longus 134. Villois., Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. Συγγηράω, Valck. Diatr. 228. ad Charit. 351." Schæf. Mss. * Ὑπεργηράσκω s. Ὑπεργηράω, Schol. B. ad Aristoph. Θ. 1034. Schneider. Lex. Supplem. " Athan. 2, 291." Kall. Mss. " Eccl. Gr. Monum. Cotelier. 1, 341." Boissonad. Mss. * Ὑπογηράσκω s. Ὑπογηράω, Ælian. N. A. 7, 17. Ἄνθρωποι δὲ καὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπογηράντων καταφρονοῦσι.]

Γηρᾶναι pro γηρᾶσαι, Hes. Unde et γηράντεσσι quidam formant ap. Hesiod. (Ἔ. 188.) Sed Eust. tradit posse et γηρὰς, [Il. P. 197.] esse pro γηράσας per sync. Vide eum et Hes. [" Soph. Œd. C. 870. Τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν Ὁ πάντα λεύσσων ἥλιος δοίη, βίον Τοιοῦτον, οἷον κἀμὲ, γηρᾶναί ποτε." Seager. Mss. Γηράντας τιμᾷν, Etym. M. Secundum Schneider. Lex. thema est * Γήρημι: afferentem e Xenophane Ion. formam γηρεὶς, ἀνδρὸς γηρέντος. Cf. Γηράω. " Γηραίνω, Mœr. 115. et n., Wessel. Obs. 133." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 908.]

" Γεγηρανωμένος, Senio confectus, VV. LL.; sed " sine exemplo. At Γεγυρανωμένον Hes. esse dicit " κεκαυμένον, ἠτονηκότα τῷ σώματι. Γεγνωμένοι, ex " Hippocr. afferunt VV. LL. pro ἀσθενεῖς καὶ ἀδύ" νατοι, Viribus defecti et invalidi, velutque depo" siti. Sed id non minus quam præcedens suspectum " est." [Γηραίνω a Schneidero non agnoscitur. * Γήρανσις, ἡ, Aristot. Nat. Ausc. 3, 1. " Met. 11, 9." Routh. Mss. * " Ἐγγηραίνω, J. Poll. 2, 14." Kall. Mss. * " Καταγηραίνω, Athen. 190. καταγηράναι, s. —ᾶναι μετά τινος, Senescere, Senectutem transigere cum aliquo." Schweigh. Mss. " Mœr. 115. et n., Wessel. Obs. 133." Schæf. Mss. " J. Poll. 159." Wakef. Mss.]

Γῆρος quoque multa derivata habet, cum quibus sc. comp., cum tamen alioqui illius per se positi nullum exemplum afferatur. [Cf. Γῆρας.] AB hoc est Γηροβοσκὸς, (ὁ, ἡ,) Qui aliquem in senectute alit: ut liberi, qui parentes senes alunt, dicuntur γηροβοσκοὶ a Xen. O. (17, 12. 19.) Item, Τῇ μητρὶ ἀποδοῦναι γηροβοσκοὺς χάριτας, Dionys. H. dixit, q. d. Gratiam altricem senectutis referre. [" Clem. Alex. Str. 2. p. 504." Routh. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 46. Schneider. ad Xen. Œcon. 43. 45." Schæf. Mss.] UNDE Γηροβοσκία, (ἡ,) Actio illa nutriendi, Plut. [111.] ET Γηροβοσκέω, In senectute alo. Bud. 822. Et pass. Γηροβοσκοῦμαι, Plut. (9, 142.) Sed scribitur et γηρωβοσκοῦμαι cum ω in secunda, de qua scriptura dicam paulo post. [" Stob. p. 3. Demoph. 12." Wakef. Mss.] ET Γηροκόμος, [Hesiod. Θ. 604. Joseph. A. J. 1, 13, 3.] Qui curam alicujus in ejus senectute gerit, Aliquem in senectute alens, et ei necessaria subministrans; licet Hes. simpl. exp. γηροτρόφος. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 168. Bergler. Alciphr. 313. Jacobs. Anth. 8, 46." Schæf. Mss. " Opp. 5, 85." Wakef. Mss.] UNDE Γηροκομία, Actio illa alendi, etc. [Joseph. A. J. 5, 9, 4. Plut. Cat. 2, 333.] ET Γηροκομικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad illam pertinens. Peculiariter autem γηροκομικὸν μέρος τῆς τέχνης, Medicinæ Galeno (6, 146.) Pars ea, quæ de tuenda senum valetudine tractat. ET Γηροκομεῖον, Locus, in quo senes aluntur, etc. ET Γηροκομέω, Alicujus curam in senectute gero, etc. [Lucian. 622.] Greg. (Epist. 50. p. 811.) Ἀλλὰ τίς γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον; Idem pass. Ὡς * ὑπερβαλλόντως γεγηροκόμημαι. [" Jacobs. Anth. 8, 46. Heyn. Hom. 8, 709. Valck. Adoniaz. p. 350." Schæf. Mss.] DICITUR et Γηροτρόφος, Senectutis altor, Plut. i. q. γηροβοσκός. [" Wyttenb. Ep.

A Cr. 33. Thom. M. 299. Longus 72. Villois." Schæf. Mss.] ET Γηροτροφία, ap. Plut. Actio illa alendi, etc. [Schol. Aristoph. N. 1419.] ET Γηροτροφεῖον, Locus, in quo illud fit. ET Γηροτροφέω, Isocr. i. q. γηροβοσκῶ. Item, Καὶ οἷον γηροτροφῶν αὐτοῦ τὴν πρεσβυτικὴν ἀσθένειαν, Galen. pro Tanquam senem jamque exanguem alens. Vide Bud. 822. [" Meleager 126. Diod. S. 2, 554." Schæf. Mss.] ET comp. Ἀντιγηροτροφῶ, Vicissim alo in senectute, ibid. e Lesbonacte [12.] Ceterum omnia hæc compp. inveniri et cum ω scripta in sec. syll. sciendum est: sed ap. Soph. (Aj. 570.) γηροβοσκὸς scriptum est cum ο, et quidem ita poscente versu: ubi tamen Schol. altero etiam modo scribi admonet, esse enim γηροβοσκὸς a γῆρος, at γηρωβοσκὸς a gen. γήρως, cujus nom. γῆρας. [* Γηροβαρὴς, Ælian. H. A. 6, 61. perperam pro γήρᾳ βαρεῖς. Γηροβοσκέω, Plut. 786. Eur. Med. 1032. Alc. 663. Soph. Œd. C. 612. Aristoph. Ἀ. 677. " Γηροβοσκὸς, Eur. Phœn. 1445. Suppl. 923." Seager. Mss. Γηροβ., γηρωβ., γηροκ., γηρωκ., Lo-

B beck. ad Phrynich. Ecl. 691. 692. 695. Schneider. Lex. Supplem. " Greg. Naz. Epist. 47. p. 808. Τοῦ υἱοῦ Νικοβούλου περιεχόμεθα, ὃν καὶ γηρωκόμον καὶ νοσοκόμον γινώσκομεν." Strong. Mss. Γηροκομεῖον, Lobeck. l. c. 695. * Γηροκομίτης, ὁ, Tzetz. Chil. 11. p. 204. * Ἀγηροκόμητος, ὁ, ἡ, Theophyl. 1, 78. Γηροτρόφος, Eur. Alc. 666. Plato de Rep. 1, 330. Pind. Fr. inc. 3. cf. Wyttenb. Epist. Cr. 252. Schæf. * Ἐγγηροτροφέω, J. Poll. 2, 13. * Γηροφορέω, Plut. 983= 7, 190. H.] " Γηρουχεῖται, Hes. exp. ὑπὸ γήρως ὀχεῖ" ται: item γέρας τῆς ἀρχῆς ἔχει," [a Schneidero non agnoscitur.]

¶ Γραῖα, ἡ, [Gl. Anucla.] ET Γραῦς, αὸς, ITEM Γρηῦς, γρηὸς, γρηῒ, ap. Hom. ET Γρῆϋς per dialysin, Anus, Vetula. Od. T. (346.) Εἰ μή τις γρηῦς ἐστὶ παλαιὴ κέδν' εἰδυῖα: A. (191.) γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ: Σ. (27.) γρηῒ καμινοῖ ἴσος: B. (377.) Ὣς ἄρ ἔφη· γρῆϋς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. In prosa autem γραῦς γραὸς duntaxat, vel γραῖα: quibus tamen et poëtæ utuntur. Archil. ap. Plut. (1, 646.) Σὺ κἂν μύροισι

C γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο. Athen. 11. γραῦς φίλοινος. Macho ap. Eund. (246.) Παράσιτον ὑπὸ γραὸς τρεφόμενον πλουσίας. Et statim post γραίας dicit pro eo, quod γραὸς dixerat, Παράσιτον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον. Item γραῖαι Deæ quædam finguntur ab Hesiodo Φόρκυος et Κητοῦς filiæ, ἐκ γενετῆς πολιαὶ, Canæ: in quo figmento respici quidam putarunt ad maris spumam, quæ cana est; est enim Phorcys e deorum marinorum numero. Ceterum non ignoro vv. γραῖα et γραῦς varias etym. afferri, sc. a γράω signif. ἐσθίω et φθείρω, item a ῥαίω, et a γράφω: sed quid tam longe petitis derivationibus nobis opus est, cum unam et vicinam et facilem et rationi maxime consentaneam habeamus? Ea autem est e γεραιὰ faciendo γραῖα per sync. Vult autem Eust. γραῖα communis esse linguæ, at γραῦς Att. ‖ Γραῦς, Crustula rugosa, quæ concrevit et innatat polentæ, Bud., afferens ex Aristot. de Gen. Anim. 2. p. 313. Καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. Π. (1206.) ἄλλαις γὰρ χύτραις Ἡ γραῦς ἐπεστ' ἀνωτάτω,

D Crusta pultis, s. Spuma, quæ supernatat in olla. Dicitur et de Lacte, ut Athen. 247. Ἦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ. Item de Melle, Eust. Eod. nomine dici aiunt et τὴν τῶν μασχαλῶν δυσωδίαν. Sed et alias signiff. ap. Hes. vide. Γραῖα autem vocatur et Cutis circa umbilicum, quod in ea rugæ senectutem indicent, ut J. Poll. scribit. Aristot. l. c. Τὸ δὲ δέρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. [Aristot. Probl. 10, 26. Καθάπερ τῶν ἐφθῶν ἀλεύρων αἱ γραῖαι καλούμεναι, Crustæ, Gaza. Γραῦς, (sic,) Gl. Anus, Anicula, Annua, Anucula, Senex. Γραῖα, Rufus p. 31. Hesiod. Θ. 270. Philippi Epigr. 10. * γραίη σταφυλὴ, Uva passa, cf. Phaniæ Epigr. 3. γεραιὸς βότρυς. Γραῦς, Gal. 6, 121. ap. Schneider. Lex. Supplem. * Γραῖος, Æsch. Ag. 294. Valck. Theocr. p. 316. " Clem. Alex. Pæd. 3, 4. p. 230." Kall. Mss. Γραῦν γυναῖκα, Dem. 482. De Pisce, Passow. de Fine et Ratione condendorum Lexx. 111. Γρηῦς, γρῆϋς, Buttmann. A. G. 1, 108. " Γραῖα, Thom. M. 195. Wakef. Eum. 69. Abresch.

Æsch. 2, 102. Stanl. Eum. 68. Jacobs. Anth. 9, 220. Kuster. Aristoph. 116. ad Mœr. 110. ad Charit. 325. Adj., Brunck. Soph. 3, 525. Jacobs. Anth. 12, 349. Valck. Phœn. p. 38. Hipp. p. 183. Brunck. ad Hec. 274. Porson. 64. 278. Toup. Opusc. 2, 58. Musgr. Or. 270. Ruhnk. ad H. in Cer. 105. cf. omnino Valck. Adoniaz. p. 316. Phœn. p. 565. Γραῖος, Heyn. Hom. 7, 622. * Γραιὸς, Toup. Opusc. 2, 104. Γραῦς, Phrynich. Ecl. 69. Thom. M. 195. Mœr. 110. et n.: Spuma, T. H. ad Plutum p. 476. 480. Jacobs. Anth. 12, 270. Γραῦς γυνὴ, ad Liv. 1, 36. Lobeck. Aj. p. 400. Γραΐ, Schol. ad Plutum 802. Γρᾶες, Brunck. Aristoph. 2, 50. Fr. 252. Γραυσὶν, ad Timæi Lex. 223. Γραὸς μῦθος, Heindorf. ad Plat. Gorg. 276. Γρηῦς, Musgr. Iph. T. 198. Γρῆϋς, Simonid. 102. Leon. Tar. 78. 87. Callim. Ep. 43. Antip. S. 109. Leon. Alex. 7. Jacobs. Anth. 12, 269. Valck. Adoniaz. p. 350. Toup. Opusc. 1, 72. 285. Γρηὺς, Heyn. Hom. 7, 622. Γρηὸς, Agathias 44. Γρῆες, Diotim. 6. Callim. 1, 541. Brunck. Soph. 3, 340. Toup. Emendd. 1, 115. Γρῆϋν φιαρὴν vocat Nicander Florem s. Spumam lactis, vide Toup. Add. in Theocr. 409. cf. Foës. Œcon. Hippocr. v. Ὑγρή. * Γραΰϊς, Callim. 1, 550. * Γραΰϊς, Anus, Valck. Adoniaz. p. 351. ad Callim. 2, 8." Schæf. Mss.] || "Γρῆϋς, scribitur et oxytonως γρηῢς: ut Etym. " dicit γρηῢν a Nicandro Ἀ. 90. dici τὸ ἐπιπολάζον " τῷ γάλακτι: φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῢν. " Verum ibi et Cod. properispωmenως habet γρῆϋν. " Notandus porro ibi usus iste h. v.; γραῦς enim s. " γρῆϋς dicitur ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενος πάγος, s. " ὁ ἐπιπολάζων τῷ γάλακτι πεπηγὼς ἀφρὸς, quoniam " ῥυτιδοῦται ὥσπερ τὸ τῶν γραῶν δέρμα. Indeque " comp. ἀπογραΐζειν dicitur τὸ ἀποαίνυσθαι τὴν γρηῢν, " ut Nicander loquitur: Schol. enim hæc ejus verba, " φιαρὴν δ' ἀποαίνυσο γρηῢν, exp. τὸν πεπηγότα ἀφρὸν " τοῦ γάλακτος ἀπογράϊσον." [Cf. Γραῦς supra. * Γραυΐς, ΐδος, ἡ, i. q. γραῦς, Callim. Fr. Bentl. 100. 326. Cf. Γραῦς.] Γραΐς, ΐδος, ἡ, Anus; ut γρηΐ ap. Il. Γ. Schol. exp. γραΐδι. Ετ Γραΐδιον, (τὸ,) Anicula, Aristoph. Π. (536.) Et γραϊδίων, Anicularum, Dem. [313. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 127. Glossæ: Γραΐδιον· Anicula.] " Γρᾴδιον, per synæresin pro " γραΐδιον dicitur, Anicula, Eust." [Spohn. l. c. 129. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 88. " Γραΐδιον, Thom. M. 195. Cattier. 38. Brunck. Aristoph. 1, 142. 263. T. H. ad Plutum p. 224. 413. Γραΐδιον, Γραίδιον, ad Mœr. 276. De his et γρᾴδιον, Dawes. M. C. 229. Toup. Emendd. 2, 363." Schæf. Mss. " Γραΐς, Charit. 131." Wakef. Mss.]

" Γραιολέας, Hes. esse dicit πονηρὰς ἢ ὀλεθρίας " γραίας, Improbas aut Pestiferas anus." " Γραιω" πίας, (ὁ,) Qui anili facie est, Hesychio γραίᾳ ἐμφε" ρὴς," [a Schneidero non agnoscitur.]

" Γραιόομαι, Anus fio, Senesco," [Anal. 2, 306. " Epigonus 1. Valck. ad Ammon. 175." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 5, 121." Wakef. Mss.]

" Γραϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Anilis," [Gl. Anilis. Clem. Alex. 270. ψιθυρισμοί. Ατ * Γραϊκῶς, Schol. Il. Γ. 95. More Græcorum.] " Γρήϊος, (α, ον,) Anilis, Antiquus, " παλαιὸς, Hes.: et Etym." [ap. quem legitur, γρήϊον εἶδος ἔχουσα.]

[* Γραΐζω, Bekk. Anecd. 88. * Ἀπογραΐζω, vide Γρῆϋς, a Schneidero non agnoscitur. " Florem lactis decerpo, Toup. Add. in Theocr. 409.; it. Ind. ad hæc Add. Cf. Foës. Œcon. Hippocr. v. Ὑγρή." Schæf. Mss.]

[* Γραολόγος, ὁ, ἡ, UNDE * Γραολογία, ἡ, Tatian. 144. Sext. Emp. 1, 141. " Wessel. Probab. 99." Schæf. Mss. * Γραοπρεπὴς, Cyrill. Alex. 749. Dial. 9. Ὦ φρενὸς γρ. " Thom. M. Add. ad 908." Schæf. Mss. " Phot. 212." Wakef. Mss.] " Γραοσόβαι, οἱ, " dicuntur οἱ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες γραΐδας " ὡς μὴ ἀγοράζειν: vel γραυσὶ συγκοιμώμενοι, γραῶν " ὀχευταὶ, ab ea signif. τοῦ σοβεῖν, a qua σοβάδες di" cuntur αἱ πόρναι. Ita Schol. Aristoph. Εἰρ. (812.) " Γοργόνες ὀψοφάγοι, Βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι, Γραοσόβαι, " μιαροὶ, Τραγομάσχαλοι, Ἰχθυολῦμαι. Ubi procul " dubio in ambiguo lusit poëta, intelligi volens simul " et Vetularum ab emendis piscibus abactores s. de" pulsores, ideoque piscium avidissimos voratores:

A " et Vetularum amatores, * γραοφίλους." [* Γραοσυλλέκτρια, ἡ, Casaub. ad Diog. L. 10, 8. a * Γραοσυλλέκτης, " ad Diod. S. 1, 496. ad Dionys. H. 1, 4." Schæf. Mss.] " Γραώδης, Anilis, Senilis," [Gl. Anilis, 1 ad Tim. 4, 7. Strabo 1. p. 32. " Const. Manass. Chron. p. 72." Boissonad. Mss. " Chrys. in Matth. Hom. 36. T. 2. p. 248. Μὴ δὴ τοιαῦτα λοιπὸν εἰσάγωμεν δόγματα γραώδη, καὶ μυθοὺς Ἰουδαϊκούς." Seager. Mss. Meurs. Opp. 5, 301. n. * Γραωδῶς, Orig. 2, 499.]

[* Γραότης, ἡ, Gl. Anitas.]

[* Λιχνόγραυς, ἡ, Anal. 2, 72. Diog. L. Timone 7, 15. Φοίνισσαν. " Timo Phlias. 21." Schæf. Mss.]

[* Γρᾶς, ὁ. " Hæc igitur (isosyllaba primæ declinationis) in duo genera dividam, unum positivum, alterum naturale. Positivo duæ species subjectæ sunt nominum propriorum; prima species complectitur nomina quædam monadica urbium et locorum, partim peregre allata, partim a vetustate accepta, velut illa monosyllaba, quæ Jo. Lascaris in primo de
B Generibus enumerat, ὁ Γρᾶς, ὁ * Νᾶς, ὁ * Χνᾶς, quæ sub formula judicari potest. Γρᾶς tamen ambiguum est: Zonar. Γρᾶς· ἡ τῶν μασχαλῶν δυσωδία, λέγεται καὶ γράσος." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 434.] " Γρά" σος, (ὁ,) teste Etym. et Lex. meo vet. proprie est " ὁ ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων συναγόμενος ῥύπος, " Sordes, quæ in ovium lanis colliguntur: quæ οἴσυ" πος etiam dicuntur. Γράσος, ut iidem tradunt, dici" tur ἡ τῶν μασχαλῶν δυσωδία, Alarum fœtor, Axilla" rum gravis odor: ut J. Poll. quoque dicit, τὴν ἐν " τοῖς τράγοις δυσωδίαν, ὥσπερ καὶ τὴν ἐν μασχάλαις, " nominari κιναύραν, et γράσον, tum ab aliis, tum ab " Eupolide. Sic Aristot. Probl. Τοῦ καλουμένου γρά" σου ὄζουσι, Hirci virus olent. Ita enim Lat. illum " alarum pedorem appellant, a graviore hircorum fœ" tore. Suidæ quoque γράσος est ἡ δυσοσμία τῶν " τράγων: ET Γράσων ἄνθρωπος, ὁ δύσοσμος: ut, Τῷ " γράσωνι μὴ ὀργίζου, Hircum olenti, Hircoso, i. e. " Cui fœtent alæ. || Γράσος Etymologo est etiam ὁ " μωρὸς καὶ ἀνούσταρος: qua signif. Hes. γράσων ac-
C " cipi tradit, exp. μωρὲ, ἀνούσταρε, Fatue, Demens. " Hoc ipsum γράσων Etymologo rursum est ἡ χλωρὰ " κριθὴ, a γράω, τὸ ἐσθίω. Sed pro eo Lex. meum vet. " habet Γράστις, et quidem rectius, meo judicio." [Gl. Γράσος· Hircus. Γράσων· Hircosus. Plut. 8, 102. H. γράσος ἡμῶν. Apud Bekk. Anecd. 87. γρᾶσος. " Plut. Mor. 1, 715.: Steph. Præf. ad Gloss." Schæf. Mss. " Synes. 257." Wakef. Mss.]

ΓΕΥΟΜΑΙ, σομαι, Gusto, Degusto: putarunt autem quidam etymologi γεῦσιν verbale hinc factum, dici quasi δεῦσιν: Thuc. 2, (50.) Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται——ἢ οὐ προσῄει, ἢ γευσάμενα διεφθείρετο. Cum gen. sæpe jungitur: Soph. (Aj. 844.) γεύεσθαι πανδήμου στρατοῦ, pro Deglutire universum exercitum. Plato, Γεύεσθαι τῆς διαίτης. || Metaph. item pro Experior, Bud. e Plat. de LL. 204. 245. 246. Sic γεύσασθαι ἀρχῆς, Herod. Et γεύεσθαι πένθους, Eur. (Alc. 1072.) Sic Lucian. (1, 68.) Γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν. Frequens
D est autem et ap. Hom., ut γεύεσθαι ἀκωκῆς δουρὸς, Il. Φ. (61.) γεύεσθαι οἰστοῦ, Od. Φ. (98.) γεύεσθαι χειρῶν, Υ. (181.) Apud Pind. autem Π. (9, 61.) Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. Sed et cum gen. pers., Il. Υ. (258.) Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν, Experiamur alter alterum, i. e. alter alterius robur et vires. || At Γεύω est γεύεσθαι ποιῶ, Gustare facio, Gustum præbeo. Plato de Rep. 7. Γευστέον αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cum accus. Eur. Cycl. (149.) Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Metaph. autem Plut. (1, 302.) Δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας. || Sed et pro γεύομαι intrans. ex Herod. 7. affertur, Γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. [" Γεύω, Gustandum do, cum duplici accus., Eubul. ap. Athen. 1, 28. Οἶνόν με Ψίθιον γεύσας. Et omisso accus. pers., Herod. 7, 46. Ὁ δὲ Θεὸς γλυκὺν γεύσας (sc. ἡμᾶς, vel τοὺς ἀνθρώπους) τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών, Postquam dulcem vitam (hominibus) gustandam dedit." Schweigh. Mss. " Q. l. adhibens Plut. differentiam inter γεῦσαι et γεύσασθαι manifeste statuit:

Σοφώτερος Ἡρόδοτος εἰπὼν, Ὡς ὁ Θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ ὢν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεάρ ἐστι λύπης τὸ ἡδὺ, γενομένοις ὧν στερήσονται. Firmus Cæs. Γεύσας ἡμᾶς Ἀττικοῦ μέλιτος. Jambl. V. P. Γεῦσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοὺς πατριώτας." Brunck. Mss. Γεῦσαι τῆς θύρας, Aristoph. B. 465. Anthippus ap. Athen. 404. Γεύσω ὑμᾶς τῶν εὑρημάτων. Γεύομαι μύρων, pro ὀσφραίνομαι, Bekk. Anecd. 87. Antiphilus 16. χῶμα μέσου γενόμενον πελάγους. Γεύμεθα pro γενόμ., Theocr. 14, 51. Schneidero susp. " Γεύω, Theocr. 167. Harl. Toup. Opusc. 1, 403. 2, 280. Emendd. 3, 172. 4, 429. Jacobs. Emendd. 28. D. R. ad Longin. 265. Wessel. Diss. Herod. 193. ad Herod. 532. Valck. ad Ammon. 41. Jacobs. Exerc. 1, 134. ad Od. Υ. 181. Musgr. Ion. 638. Alberti N. T. 423. Jacobs. Anth. 7, 246. 8, 234. ad Dionys. H. 1, 536. Heyn. Hom. 8, 65. Gustare facio, Casaub. ad Athen. 66. Gusto, Villois. ad Longum 40. Athen. 1, 16. Γεύομαι, Wakef. S. C. 2, 34. P. Abresch. Paraphr. 102. 388. 391. Wakef. Alc. 1090. Herc. F. 1356. Trach. 1101. Kuster. V. M. 143. Jacobs. Anth. 9, 49. 11, 391. 12, 291. Kuster. Aristoph. 68. Experior, Brunck. Antig. 1005. Trach. 1103. Cum accus., Tyrwh. ad Aristot. 183. Leon. Tar. 60. Γεύεσθαι ἀνδρὸς, Valck. Phœn. p. 349. Toup. Opusc. 2, 252. Brunck. Œd. C. 395. τῆς θύρας, Phrynich. Ecl. 75. Thom. M. 546. Brunck. Aristoph. 1, 171." Schæf. Mss.]

Γεῦμα, (τὸ,) Gustus: et q. d. Gustamentum. Eur. Cycl. (150.) ἢ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, Gustus emptionem provocat, Camer. interpr., qui et addit γεῦμα esse proprie Specimen potus venalis. Apud Hippocr. autem Epidem. 1. γεύματα videntur dici Quæ gustantur, Ἀπόσιτοι πάντων γευμάτων διετέλεον. [Gl. Gustus, Gustum. Athen. 693. Γ. καὶ δεῖγμα τῆς δυνάμεως. Ephipp. ap. Eund. 380. γεύματα οἴνων. " Plut. Mor. 1, 24. Toup. Opusc. 2, 280. Valck. Diatr. 279. ad Herod. 532. Casaub. Athen. 1, 85." Schæf. Mss. " Cibus, Hippocr. 1073." Wakef. Mss. * " Γεῦσμα, Chrys. Hom. 134. T. 5. p. 861. Ἀναστάντες πάντες ἀπέθανον πάλιν, γ. δεδωκότες τῆς ἀναστάσεως." Seager. Mss.] Unde Γευματίζω, Gusto, [Schneidero susp.: Phav. 120.] Et Προγευματίζω, Ante gusto: Aristot. de Anima 2, (10.) Ὥσπερ ὅταν προγευματίσας τις ἰσχυροῦ χυμοῦ, γεύηται ἑτέρου, Si quis, cum prius gustarit aliquid saporis acrioris, postea degustet aliud quippiam, Camer. Γεῦσις, ἡ, [Gl. Gustatio, Gustus. Sapor. Schleusner. Lex. in V. T. " Thom. M. 632." Schæf. Mss.] et Γευθμὸς ap. Nicandr. (A. 398. 468.) Gustus, Gustatus. Aristot. Eth. 3. Τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν. [* Γεύστης, ὁ, unde] Πρωτογεύστης, vide Προγεύστης.

Γευστὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Gustabilis, vel Gustu perceptibilis: i. e. Qui percipi s. sentiri gustu potest. Item Quem gustare et quo uti pro cibo possumus. [Dionys. H. de Comp. Verb. 138=2, 19. " Thom. M. 632." Schæf. Mss.] Sicut Ἄγευστος, Qui gustari non potest, vel Qui gustatus non fuit: ut Plut. (8, 925.) Πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν γέγονεν. Sed act. signif. sæpius ponitur pro Eo, qui non gustavit, ut ἄγευστος θοίνης, Suid., pro quo dicit Hom. ἄπαστος. Et metaph. pro Expers, ἄπειρος Suid., idque non male, meo quidem judicio, cum Xen. (Απ. 2, 1, 23.) hæc duo pro eod. ponat, Τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Sed Lucian. (1, 54.) dixit ἄγευστος, deinde ἀπείρατος, Ἄγευστος μὲν εἶ ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας. Sic autem et Gustare metaph. dicitur. Sed et Jejunus reddi posse crediderim ἄγευστον in illis exemplis, ut Cic. dixit Jejunitatem bonarum artium. Invenitur etiam κακῶν Ἄγευστος αἰὼν ap. Soph. Antig. [683. Gl. Inpastus, Jejunus, Insipidus. " Jacobs. Anth. 12, 291. Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxxvi. Toup. Epist. de Syrac. 342. Opusc. 2, 252. Ruhnk. ad H. in Cer. 200. ad Longin. 264. Valck. ad Ammon. 41. Thom. M. 119. Wakef. S. C. 2, 35. P. Abresch. Paraphr. 102. Alciphro 438." Schæf. Mss. * " Ἄγευτος, Bekk. Anecd. 326." Kall. Mss.] " Ἀ- " γευστία, ἡ, Jejunium, Inedia, h. e. Jejunum esse, " Nihil gustasse s. comedisse, vel etiam Nihil gu- " stare s. comedere," [Schol. Aristoph. N. 621. * " Ἀγευστεὶ s. Ἀγευστὶ, Hes." Wakef. Mss.]

Γευστικὸς, (ἡ, ὸν,) Gustatorius: ut γευστικὴ δύναμις Alex. Aphr. Gustatoria facultas. Et γευστικὸν νεῦρον, ex Eod. in Probl. 2. [Dionys. H. de Comp. Verb. 138. " Thom. M. 632. Casaub. Athen. 1, 81." Schæf. Mss. * Γευστικῶς, Schol. Ven. Il. E. 661. " Γ. ἔχειν, Suid. 2, 512." Wakef. Mss.] Et Γευστήριον, (τὸ,) q. d. Gustatorium, [Gl.] Gustandi instrumentum: vel, ut alii interpr. Indicium gustus. Dicitur et de Poculo, quo vinum degustatur: κόγχην ἐμφερῆ γευστηρίοις, Pherecr. ap. Athen. (481.) Usus est et Aristoph. ap. J. Poll. [et Suid. Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν Τὸν ἔνδοθεν, καὶ βύσμα, καὶ γευστήριον. Derivandum est e * Γευστὴρ, ὁ. " Aristoph. Fr. 246. ad Mœr. 63. Toup. Opusc. 2, 280." Schæf. Mss.]

[* Γευστίδιον, Gl. Gustatorium. * Γευστρίδιον· Cupillum. * Γεύστριον· Gustatorium. * Γευστρίς· Meraria.]

Ἀναγεύω, i. q. γεύω. Aristoph. N. (523.) metaph. ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, pro Specimen vobis præbere. " Ἀ- " νάγευσις, ἡ, Ipsa τοῦ ἀναγεύειν actio: exp. tamen " VV. LL. Respectus, Repulsa." Ἀπογεύομαι, Degusto, Plato de Rep. 1. Οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται, [Gl. Degusto, Petisso. Ἀπογεύεται· Degustat. Ἀπογεύσασθαι· Degustare, Degunere. " Plato Theæt. 157." Routh. Mss. " Ἀπογεύω, act., Theodoret. 3, 1282." Kall. Mss. Agathias Prooem. Anthol. Athen. 23. 115. Lucian. 69. 579. Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anth. Proleg. 53. Wakef. Eum. 972. ad Charit. 281. Athen. 1, 38." Schæf. Mss. * Ἐναπογεύω, Theophyl. 3, 684. * Προαπογεύομαι, Joseph. B. J. 7, 5, 4. * Διαγεύομαι, Gl. Degusto, Plut. 469=7, 835=10, 12. H.: Geop. 7, 7, ubi et * Διάγευσις, ἡ. * " Ἐγγεύομαι, Degusto, αἵματος, 7, 13, 7. cf. 30, 14, 5. γεύεσθαι φόνου: ἐγγεύσασθαι τῆς ἐλευθερίας, 17, 11, 7. in contextum velim receptum, pro mendoso ἐναύσασθαι." Lex. Polyb. * Ἐπιγεύομαι, i. q. γεύομαι, Plut. 7, 222. H., Schneidero susp. " Cattier. 77." Schæf. Mss. " Insuper gusto, Ælian. H. A. 187." Wakef. Mss.] " Καταγευσθεὶς, Suidæ τῇ γεύσει νικηθεὶς, " Gustu victus." [Heliod. ap. Chirurg. Vett. 94. Καταγεύεσθαι τοῦ βάθους.] Παραγεύω, Gustum aliquem præbeo, q. d. Obiter gustare facio, ut quidam exp., afferentes e Plut. Lycurgo, Παρέγευε τοῦ φρονήματος. Ego interpr. malim Leviter degustare facio. [" Antiphanes ap. Athen. 2, (22.) 95. Παραγεύσασθαί τινος καινοῦ, Obiter, s. per occasionem, novum aliquid gustare." Schweigh. Mss. " Παραγεύομαι, V. Euthymii in Monum. Cotelier. 2, 248." Boissonad. Mss. " Casaub. ad Athen. 91." Schæf. Mss. " Plut. 1, 48." Wakef. Mss.] Προγεύομαι, Prægusto. Anaxilas ap. Athen. (171.) γεύσεταί σοι πρώτη ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ. Hinc Προγεύστης, Prægustator, ap. Eund. ibid. [* Προγευτὴς, Gl. Prægustator. Προγεύστης, Plut. 10, 115. Eust. Od. p. 37, 15. " Zeun. ad Xen. K. Π. 40. Ammon. 49. * Προγευστρὶς, (ἡ,) Hoeschel. ad Philon. Opusc. 231." Schæf. Mss. * " Προγευστὶς, Philo J. 1, 170." Wakef. Mss.] At Πρωτογεύστης in VV. LL. pro eod. Ibid. scribitur esse Nom. animalis cujusdam Indici, in quo ἡ γευστικὴ δύναμις præcipua est, ex Alex. Aphr. Probl. 2, [60. Τῷ λεγομένῳ πρωτογεύστῃ Ἰνδικῷ ζώῳ ὄντι. Gl. Gustator. * Συγγεύομαι, Schol. Aristoph. Εἰρ. 1115. " Dem. P. 225." Wakef. Mss.]

ΓΗΘΕΩ, ήσω, Gaudeo, Lætor. Od. O. (165.) οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν. Sic alibi sæpe ἰδὼν γήθησεν. Et Il. A. (255.) γηθῆσαι et κεχαρῆσθαι pro eod. Interdum autem dat. additur, ut Hesiod. (A. 116.) μύθῳ γηθήσας. Sed et accus. jungitur, Il. I. (77.) τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Interdum autem cum accus., qui regitur a præp. κατὰ sub., ut Θ. (559.) γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. Hæc autem præp. alicubi additur cum accus. θυμὸν, ut N. (416.) γηθήσειν κατὰ θυμόν. Est autem aliquis usus et in prosa præteriti γέγηθα, per sync. e γεγήθηκα, unde γεγηθὼς ap. Dem. (332.) Οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ

γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. HINC Γεγηθότως, Cum gaudio, Læto animo. Bud. [Heliod. 7, 5. "Philo J. 2, 295." Wakef. Mss.] || Γήθω etiam dicitur barytone, unde est γηθόμενος. Eust. [Γηθέω, Gl. Gaudeo. Γεγηθώς· Hilaris. Γήθων· Ovans. Γήθομαι· Gallesco. Æsch. Choëph. 766: γηθούσῃ φρενί. Med., Oppian. 'A. 2, 261. Quint. Sm. 14, 92. "Γηθέω, ad Charit. 485. Dawes. M. C. 411. Christod. Ecphr. 174. Jacobs. Anth. 12, 263. Heyn. Hom. 5, 482. 6, 547. ad Il. Θ. 377. Ξ. 140. Theocr. 1, 54. Valck. ad Ammon. 5. Hipp. p. 310. Porson. ad Hec. 283. De constr., Brunck. Aj. 790. Cyclop. 523. Cum accus., Wakef. Phil. 1314. Huschk. Anal. 28. Jacobs. Anth. 12, 22. Heyn. Hom. 5, 482. 540. 7, 363. Γ. περί τινος, Apollonid. 20. Γήθω, ad Charit. 485. 523. 758. Crinagor. 8. Heyn. Hom. 6, 547. ad Il. Ξ. 140." Schæf. Mss. * Γηθεύω, Manetho 3, 105. * Γεγηθέω, Epicharm. ap. Athen. 183.] Γῆθος, τὸ, Gaudium: γήθους, χαρᾶς, Hes. [Plut. Ages. 29. " 2, 100. Orph. H. Bacch. fin." Wakef. Mss.] ET Γηθοσύνη pro eod. Il. Φ. (390.) ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ Γηθοσύνῃ. Et plur. γηθοσύνῃσι, Apoll. R. [" Heyn. Hom. 6, 377. ad Il. N. 29. Ilgen. Hymn. 234." Schæf. Mss.] ITEM Γηθόσυνος, adj. Lætus, Lætabundus; ut γηθόσυνοι θεράποντες, Il. H. (122.) Alicubi additur κῆρ, alicubi dat. χάρμῃ. [Gl. Lætabilis. Gal. 2, 429. Ms. Bas. " Thallus Miles. 1. Heyn. Hom. 6, 377. 386. ad Il. N. 29." Schæf. Mss.] ET Γηθοσύνως, Læte, Lætabunde. [Hippocr. 1285, 46. * Γηθαλέος, α, ον, i. q. γηθόσυνος, Andromachus ap. Gal. 13, 876.]

Ἀμφιγηθέω, [et * Ἀμφιγήθω,] unde ἀμφιγέγηθα, Valde gavisus sum, ad verbum Circumquaque gavisus sum: per sync. ex ἀμφιγεγήθηκα. [Hymn. Hom. 1, 273. " Ilgen. 302." Schæf. Mss.] Ἐπιγηθέω, ut ἐπιγηθήσας τοῖσδε, Lætatus super his, vel de his, [Æsch. Pr. 155. Opp. 'A. 1, 570. γάμῳ δ' ἐπιγηθήσαντες. " Simplic. ad Epict. 333. * Ἐπιγήθοντες τοῖς γινομένοις, ubi ἐπιθήγοντες." Schneider. Lex. " Opp. 'A. 5, 633. Quint. Sm. 2, 459." Wakef. Mss. * " Προγηθέω, et * Προγήθω, Prius lætor, Philo J. 1, 602. 1070." Wakef. Mss. * Συγγηθέω et * Συγγήθω, Eur. Hel. 732.]

[* Ἐριγηθὴς, ὁ, ἡ, Orph. A. π. 24. νίκην. * Εὐγηθὴς, Lætus, Eur. Herc. F. 792. " Εὐγαθὴς, Toup. Opusc. 1, 450." Schæf. Mss.] " Εὐγάθητος, Dor. " pro Εὐγήθητος, Delectabilis, Jucundus," [Eur. Iph. T. 212. " Εὐγαθὴς, Εὐγάθητος, Musgr. Iph. T. 198. Wakef. Herc. F. 794. Bentl. Aristoph. 322." Schæf. Mss.] Περιγηθὴς, Valde lætus, περιχαρὴς, Hes. [Empedoclis Fr. * μονίῃ περιγηθέϊ γαίων. Vide Γαίω. Apoll. R. 3, 813. 4, 887. * Πλουταγαθὴς, Æsch. Choëph. 797. δώματα, falsa lectio pro πλουτογαθής.] Πολυγηθὴς, Multum lætitiæ afferens, ut Hesiod. δῶρα Διωνύσου π.: [Θ. 941. 'E. 612. Pind. Π. 2, 50. " et ap. Lucian. Enc. Dem. 19. Fragm. Pind. 1, 7. p. 216. Thiersch." Elberling. Mss. " Toup. Opusc. 2, 11. ad Il. Ξ. 325. Φ. 450. Belin. ad Lucian. 5, 208. Lobeck. Aj. p. 348. Heyn. Hom. 8, 199." Schæf. Mss. " Plut. 2, 365. Clem. Alex. 418. 722. Quint. Sm. 14, 198." Wakef. Mss. * Πολύγηθος, vox nihili contra G. L. analogiam formata, Orph. 'Υ. 9, 10. ubi Herm. πολύμητι. * " Πρόγηθος s. —ως, Philo J. p. 1070." Wakef. Mss. * Φιλαγαθὴς, Æsch. S. c. Th. 920. falsa lectio pro * φιλογαθὴς, i. q. φιλόγελως. " Brunck. ad Æsch. Pers. 43." Schæf. Mss. * Φρενογηθὴς, Anal. 2, 518. * " Χθονογηθὴς, Synes. H. 1, 114." Boissonad. Mss.]

" ΓΗΡΥΣ, υος, ἡ, Vox, φωνή. Il. Δ. (437.) Οὐ γὰρ " πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, Nec una vox. " Plut. Orac. Pyth. Οὐ γάρ ἐστι θεοῦ ἡ γῆρυς οὐδὲ ὁ " φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ τῆς γυ" ναικός." [" Phrynich. Ecl. 99. Wakef. Alc. 989. Jacobs. Animadv. 265. Heyn. Hom. 4, 635." Schæf. Mss.] " UNDE Γηρύω, Sono, Loquor, Dico: ut " Hes. quoque γηρύοντες exp. φωνοῦντες, λέγοντες. " Idem et pass. γηρύεσθαι affert pro φθέγγεσθαι, λέ" γειν: quo Hesiod. 'E. (1, 257.) usus est, Αὐτίκα " πὰρ Διῒ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι, Γηρύετ' ἀνθρώ" πων ἄδικον νόον." " Γαρύεν, Dor. ap. Pind. pro " γηρύειν, Canere. E Theocr. vero (1, 136.) γαρύ-A " σαιντο affertur pro Garriant, Garriendo decertent." [" Γηρύω, Jacobs. Anth. 6, 88. Huschk. Anal. 75. Aristoph. Fr. 237. Theocr. 1, 136. Græv. Lectt. Hes. 617. Eur. Hipp. 213.; Valck. p. 280. Koen. ad Greg. Cor. 29. Ilgen. Hymn. 453. ad Hom. V. p. 66. Wolf. ad Hesiod. p. 64." Schæf. Mss.] " Di" ctus PORRO et ὁ Γηρύων est παρὰ τὴν γῆρυν, ut " volunt nonnulli: qui Γηρυόνης quoque et Γηρυονεὺς " nominatur. Fingitur autem is Gigas quidam τρι" κέφαλος s. τρίκρανος, ab Hercule peremtus. Lat. " itidem Geryon dicitur, Geryones et Geryoneus: a " poëtis Tricorpor et Triplex." [" Γηρύων, ad Paus. 409. Γηρυόνης, Fischer. Ind. Palæph. Wolf. ad Hesiod. 139. Valck. ad Herod. 283. * Γηρυονῆϊς, * Γηρυονὶς, Heringa Obs. 20." Schæf. Mss. * Γηρυόνειος, ὁ, ἡ, Schol. Lycophr. 45. 47. * Γήρυμα, τὸ, Æsch. Eum. 356. ὑπέρτονον σάλπιγγος. " Thom. M. 385. Toup. Emendd. 2, 68." Schæf. Mss.] " Ἐριγήροις, " Hesychio μεγαλοφώνοις," [a Schneidero non agnoscitur. " Cum omnia derivata a γῆρυς desinant in υς, B non in ος, emendandum: * Ἐρίγηρυς· μεγαλόφωνος. Glossa semel corrupta, nec interpretatio vitii expers mansit." Pierson. Veris. 199., probante Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 307.] " Εὔγηρυς ἀοιδὰ, " Vocalis cantus, Aristoph. (B. 214.) pro quo VV. " LL. habent Εὔγηρος." [Opp. 'A. 5, 617. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ εὔγηρυν ἐφοπλίζῃτ' ἐς ἀγῶνα. " Jacobs. Animadv. 183." Schæf. Mss. * Μειλιχόγηρυς, Placidam et blandam vocem habens, Tyrtæus 3, 8. " Wakef. Herc. F. 647. Boëckh. in Plat. Min. 142." Schæf. Mss. * Ποικιλόγηρυς, Varie sonans, Pind. 'O. 3, 12. " Ruhnk. Ep. Cr. 82." Schæf. Mss. * Τετράγηρυς, Quatuor voces edens, Quatuor sonos diversos habens, Strabo 13. p. 919. " Quadrisonius, Terpander in Euclid. 541." Wakef. Mss. * Ἀναγηρύομαι, Ælian. H. A. 5, 34. p. 277.]

" ΓΙΓΑΡΤΟΝ, τὸ, Acini vinacei lignum s. nucleus, " i. e. Quod in acino vinaceo lignosum, osseumve " aut lapidosum est, ut in cerasis, prunis, olivis. A- C " then. 14. Ἔξελε μετὰ τοῦ βοτρυδίου πρὸ τοῦ τὸ γί" γαρτον ἐξαφεῖναι. Sic Geop. 4. Democritus docet " quomodo Ἀγίγαρτον σταφυλὴν τινες ποιοῦσι: ut " et Colum. ap. Plin. 17, 21. cujusnam uvæ acini " nihil intus ligni habituri sint. Ubi nota acinum " dici ipsam veluti baccam uvaceam s. pomulum: " ut et 15, 24. Acinorum quoque, inquit, magna " est differentia: primum inter uvas ipsas callo, te" neritate, crassitudine, interiore ligno aliis parvo, " in aliis etiam gemino, qui minime feraces musti: " plurimum vero differunt hederæ sambucique acini: " etiam figura punici, angulosi quippe soli: totisque " succus et caro est iis præcipue, quibus parvulum " inest ligni. Rursum Democr., Geop. l. c., tradit, " quomodo κάρυον καὶ κεράσιον fiat ἀγίγαρτον. || Di" citur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut Schol. quidam " Aristoph. annotat 'A. (275.) Τὴν Στρυμοδώρου " Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως Μέσην λαβόντα καταγιγαρ" τίσαι: sed ibi assentior potius alteri Schol., qui " exp. κατὰ τῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ διαμηρίσαι: di- D " cens et ipse γίγαρτα esse τὰ τῆς σταφυλῆς ὀστώδη: " exp. Idem καταγιγαρτίσαι etiam καταθλίψαι, in " modum τῶν γιγάρτων: dicitque e consequente " signif. συνουσιάσαι, ἵνα ἀπὸ τῶν γιγάρτων τὸ μόριον " ᾖ πεπλασμένον. A γίγαρτον dicitur ETIAM Γιγαρ" τώδης, (ὁ, ἡ,) signif. vel Plenus γιγάρτων, Multa ha" beus γίγαρτα, vel Similis γιγάρτοις, Proxime acce" dens ad γίγαρτα." [In Aristoph. loco hodie legitur: Μέσην λαβόντ', ἄραντα, κατα-Βαλόντα καταγιγαρτίσαι: " Eip. 634." Seager. Mss. " Γίγαρτον, Clem. Alex. Pæd. 124." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Glossæ: Γίγαρτον· Acinus. * Γιγάρτιον· Vinactus, id est, Semen uvæ, Acinum. Perperam editum est Γηγάρτιον. " Γίγαρτον, Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 92. Brunck. Aristoph. 3, 70. Kuster. 120. Jacobs. Anth. 6, 323. Casaub. ad Athen. 73. 117. Apoll. Dysc. 63. Teuch." Schæf. Mss. " Athen. 32. * Γιγαρὶς, Hes." Wakef. Mss.] " Ἀγίγαρτος βότρυς, Botrus acinis carens, ὁ ἄνευ γιγάρτων," [vide supra, " Geop. 1, 281." Wakef. Mss.] " Ἐκγιγαρτίζω, Nucleum " eximo: nam γίγαρτα sunt Acinorum vinaceorum

"nuclei: Diosc. 1, 14. Ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, A "Uvæ passæ eximo nucleos. Ex eod. c. affertur "ἐκγεγιγαρτισμέναι σταφίδες, Uvæ passæ, quibus "exemti sunt nuclei." ["Geop. 1, 546. Dion. 20." Wakef. Mss. Καταγιγαρτίζω, vide supra, "Brunck. Aristoph. 3, 69." Schæf. Mss.]

"ΓΙΓΑΣ, αντος, ὁ, Gigas, Immanis inusitatæque "proceritatis homo: quales olim Terra filios genuis-"se dicitur, vel Jovem ipsum oppugnare ausos. Od. "H. (205.) Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων: "K. (120.) οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασι. Et "Athen. 6. μέγα χρῆμα Γιγάντων: ut Hesiod. quo-"que Θ. (185.) μεγάλους τε Γίγαντας. INDE Γιγαν-"τολέτης, ET Γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Jupiter dicitur, "quod perdiderit et extinxerit Gigantas: ac Mi-"nerva VOCATUR Γιγαντολέτις, Gigantum perditrix: "quia Jovi in delendis exitioque dandis Gigantibus "opem tulit, utpote dea bellicosa et fortis. Dicitur "ET Γιγαντολέτειρα, Suida teste, ἡ τοὺς Γίγαντας "ὀλοῦσα. INDE ET Γιγαντομαχία, Plato de Rep. B "2. (p. 378.) Pugna s. Bellum Gigantum. ITEM "Γιγανταῖος ET Γιγάντειος, (α, ον,) Gigantæus s. "Giganteus, Qui vel Qualis Gigantum est: ut Γι-"γανταίαις χερσὶν, Epigr. Et Ovid. Gigantei prælia "belli. Apud Suid. et Γιγαντιαῖον ὄνομα: quod "exp. μέγα. NECNON Γιγαντώδης, (ὁ, ἡ,) Gigan-"tum similis, Qualis est Gigantum. Philo V. M. 1. "Ἑώρων ἀπείρους τὸ πλῆθος περιμηκεστάτους Γίγαν-"τας, ἢ Γιγαντώδεις τὰς τῶν σωμάτων ὑπερβολὰς ἔν τε "μεγέθεσι καὶ ῥώμαις, Enormi facie magnitudinis et "roboris ad Gigantes accedentes. Itidem ap. Suid. "Ἐδόκει γὰρ τό,τε σῶμα Γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν "θυμὸν θηριώδης. Est inde et VERB. Γιγαντιάω, Gi-"gantes imitor, Gigantum similis sum: corporis sc. "immani mole vel feritate: fera enim et ἄγρια φῦλα "τῶν Γιγάντων fuere. Suid. Γιγαντιᾷ exp. τὰ τῶν "Γιγάντων φρονεῖ, in hoc Pisidis senario, de Chosroë, "Γιγαντιᾷ δὲ καὶ τυραννῆσαι θέλει. Dicuntur porro "Γίγαντες παρὰ τὸ ἐκ γῆς ἰέναι, ut etymologi tradunt, "assentiente ipsis Orpheo, ἱεροῦ λόγου lib. 8. Οὓς C "καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν, Οὕνεκα "γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο. Alioqui Γίγαν-"τες dicuntur etiam Lyciæ incolæ, et Γιγαντία "ipsa Lycia ab ipsis nominatur, Etym. et Hes." [Schleusner. Lex. in V. T. Γίγαντες et λέοντες conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 55. "Γιγαντοειδής, (et contr. Γιγαντώδης,) Diog. L. 2, 239." Boissonad. Mss. Schleusner. l. c. "Γίγας, Ruhnk. Ep. Cr. 232. Eur. Phœn. p. 41. Pierson. Veris. 103. ad Diod. S. 1, 267. Wakef. Ion. 210. Musgr. Herc. F. 179. Jacobs. Anth. 7, 184. 9, 201. Adj., Musgr. l. c. Magnus, Wakef. S. C. 1, 41. Adj., cum subst. neutr. gen., Porson. Phœn. 1038. Lobeck. Aj. p. 270. Γίγαντες et Τιτᾶνες conf., Müller. ad Lycophr. p. 359. Vocat. γίγα, Const. Manass. Chron. 55. Meurs. Γίγας, γηγενής, γηγενέτης, Valck. Phœn. p. 395. Diod. S. 1, 267." Schæf. Mss. "De Prometheo, Schol. Arist. 1, 103. Immanis, Potens, Lycophro." Wakef. Mss. Γιγάντειος, Lucian. 836. "Jacobs. Anth. 9, 201. Proleg. 55." Schæf. Mss. * Γιγάντιος, (α, ον,) D Orig. c. Cels. 231. * "Γιγαντία, Bellum Gigantum, Philostr. 518." Wakef. Mss. Γιγαντιαῖος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 543. Bekk. Anecd. 322. Herodian. Epimer. "Suid. 3, 547." Wakef. Mss. * "Γιγαντόκτιστος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 114. var. lect." Boissonad. Mss. * Γιγαντολετὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE Γιγαντολέτειρα: Γιγαντολέτης, Lucian. Philop. 4. p. 1119. "Jacobs. Anth. 10, 408. 411." Schæf. Mss. Γιγαντολέτις, Lucian. 8. p. 1120. Γιγαντολέτωρ, 34. Γιγαντομαχία, Eust. 63, 42. Artemid. 4, 47. Plato Soph. 1, 246. Diod. S. 13. p. 375. "Musgr. Ion. 987." Schæf. Mss. * "Γιγαντοπάλαμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 99. 115. var. lect. 127. var. lect. * Γιγαντοπόλεμος, 115. 127(=95. 106.)" Boissonad. Mss. * Γιγαντοραίστης, ὁ, Lycophro 63. "ad Hesych. 2, 1097. n. 10." Dahler. Mss. * "Γιγαντόσωμος, Const. Manass. Chron. p. 127.", Boissonad. Mss. * "Γιγαντοσώματος, 106. (552.)" Kall. Mss. * Γιγαντοφόνος, Eur. Herc. F. 1190. "Nonn. D. 1, 514." A Wakef. Mss. * Γιγαντοφόντις, ἡ, Minervæ epith., Phornut. 20. p. 189. "Heringa Obs. 88." Schæf. Mss. * "Γιγαντόχαρτος, Const. Manass. Chron. p. 114(=94. 532.) * Γιγαντόχειρ, 106(=88. 520.)" Boissonad. Mss. * Γυπογίγας, Marinus Proclo 15. p. 12=35. Fabr. * "Τραπεζογίγας, Pallad. V. Chrys. 166." Kall. Mss. * Τριγίγας, Orph. Ἀ. 1348.]

[* ΓΙΓΓΙΣ, ἴδος, ἡ, Alex. Trall. (Rapa, 8. p. 140.) 9. p. 323. 326.] "Γιγγίδιον, τὸ, Gingidium, Her-"bula ex olerum genere, sylvestri pastinacæ similis, "sed tenuior, et amariore radice, ut inter alia tradit "Diosc. 2, 167. ubi et λεπίδιον vocari annotat. "Idem ex eo refert Plin. 20, 5." [Schol. Nicandri Ἀ. 429. Tordylium Syriacum, Daucus Gingidium Linn. Artedia Squammata Rauw. Glossæ: Γινγίδιον· Crepulium.]

"ΓΙΓΓΛΥΜΟΣ, Hesychio ὁ στρεφόμενος γόμφος B "ἐπὶ τῶν θυρῶν, Cardo portæ, qui cum ipsa porta "vertitur: vel potius Ferramenta illa duo, quæ per "commissuram inter se coëuntia clavo trajecto por-"tam sustinent, et in quibus ipsa ceu cardinibus ver-"titur. Inde ad διάρθρωσιν transfertur. Γιγγλυμὸς "enim, s. γίγγλυμος, inquit Gorr., dicitur tertia "species διαρθρώσεως, per quam ossa sese invicem "ingredientia, ita secum conjunguntur, ut unius ca-"put in alterius cavitatem condatur, et vicissim hu-"jus caput in illius sinum excipiatur. Est enim hæc "διάρθρωσις plerisque ostiorum cardinibus similis, in "quibus ferramenti utriusque, quod proprie Gr. "γίγγλυμος appellatur, tum ejus, quod parieti in-"fixum est, tum alterius, quod ostio adhæret, pecti-"nes mutuo implexu sese subeunt. In quibus vero "ostiis clavus crassior parieti affixus ostii verticillum "subit, non γίγγλυμος, sed verius γόμφωσις dicitur. "Plura autem ossa in corpore τῷ γιγγλύμῳ conne-"ctuntur, ut cubitus cum brachio, crus cum tibia, "tibia cum astragalo, astragalus cum pterna, verte-C "bræ similiter invicem. Sic sane Hippocr. de LL. "in Hom. Τῷ δὲ δικραίῳ τούτῳ τὸ ὀστέον, ἡ κνήμη κα-"λεομένη, οἷον ἐν γιγγλύμῳ ἐνήρμοσται. UNDE Γιγ-"γλυμοειδής, ὁ, ἡ, Figuram habens γιγγλύμου, Simi-"lis τοῖς γιγγλύμοις. Hippocr. de Fract. 8. (456, 49.) "Τοῦ γὰρ βραχίονος, τὸ γιγγλυμοειδὲς ἐν τῇ τοῦ πή-"χεος βαθμίδι, ἐν τουτέῳ τῷ σχήματι ἐρεῖδον, ἰθυωρίην "ποιέει τοῖσιν ὀστέοισιν τοῦ πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος. "Ubi Gal. annotat τὸ γιγγλυμοειδὲς τοῦ βραχίονος "nominari τὸ κάτω πέρας, ὃ διαρθροῦται πρὸς τὸν πῆ-"χυν, ἐπειδὴ καὶ οἱ γιγγλυμοὶ τὰ μέν τινα κοῖλα, τὰ δὲ "ἐξέχοντα κεκτημένοι, τοῖς μὲν κοίλοις ὑποδέχονται τὰς "ἐξοχὰς τῶν πλησιαζόντων, τοῖς δὲ ὑπερέχουσιν εἰς τὰς "ἐκείνων ἐμβαίνουσι κοιλότητας. Inde et VERB. "Γιγγλυμοῦσθαι, quo idem Hippocr. utitur de Artic. "(485, 29.) Ἐν δὲ τῷ ἐπέκεινα ἐν ἄρθροισι γεγιγγλύ-"μωνται πρὸς ἀλλήλους οἱ σφόνδυλοι. Ubi Gal. rur-"sum annotat, γεγιγγλυμῶσθαι dici τοὺς σφονδύλους "πρὸς ἀλλήλους, quoniam τέτταρας ἀποφύσεις ἔχοντες "εἰσδιαρθροῦνται· ταῖς δύο μὲν γὰρ ὑποδέχονται τὰς D "ἐξοχὰς τοῦ πλησιάζοντος σφονδύλου, ταῖς δύο δὲ ἐπι-"βαίνουσι κατὰ θάτερα· παραπλησία δέ πως ἐστὶ καὶ ἡ "τῶν γιγγλυμῶν παρασκευή. In Lex. quoque Hip-"pocr. γεγιγγλύμωνται, ita enim reponendum pro "γιγγλύματα, quod in vulg. Edd. legitur, exp. ἀντ-"εμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις "οἱ γιγγλυμοί. Gorr. interpr. Per ginglymon jun-"cti sunt. Gal. vero, Structuram habent ginglymo "similem: ut ostendat in iis non verum esse gingly-"mum, quia non sit in eodem mutuus ossium duo-"rum ingressus, inquit idem Gorr. Notandum porro "et per simpl. γ REPERIRI Γίγλυμοι: ITEMQUE "Γιγλυμώδης pro γίγγλυμοι et γιγγλυμώδης: ut ap. "Aristot. H. A. 4, 4. Τὰ δὲ δίθυρα, sub. κογχύλια, τὴν "μήκωνα ἔχει, ἐν τῷ γιγλυμώδει: quod Gaza vertit, "Ad partem, quæ mutuo testarum complexu contine-"tur. Similiter ap. Suid. γίγλυμοι in Ms. etiam exem-"plari unico γ et proparoxytonws. || Rursum γιγ-"γλυμὸς, Hesychio φιλήματος εἶδος: pro quo Eust. e "Paus. habet γιγγλισμός. Sunt qui e Catullo interpr.

" Oscula columbatim data. Γιγγλισμὸς, ὁ, Hesychio " γαργαλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γέλως, Titillatio, Risus " manu excitatus: qui et γαγγαλιᾷν attulerat pro " γαργαλίζεσθαι et ἥδεσθαι. At Γιγγλισμοῖς, Idem " exp. κιχλισμοῖς. Apud Suid. Γιγγλισμὸς καὶ κιχλι- " σμὸς, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαργαλισμός." [Herodian. Epimer. p. 13. Aristot. de Anima 3, 11. al. * Γιγγλυσμὸς, cf. Schneider. Lex. * Γιγγλίζω, i. q. ἀπειλέω, Bekk. Anecd. 88. Γίγγλυμοι, Xen. Ἱπ. 12, 6. Mathem. vett. 41. τὰς * γιγγλύμας, ubi Ms. τοὺς —μους. Γιγγλύμου πολυστροφώτερος, Suid. v. Διονυσίων. * Γιγγλυμοειδῶς, Gal. 4, 10. Glossæ: Γίγγλυμος· Cardo. * Γιγγλυμαῖος· Cardinalis. " Sæpius in mendo cubantem offendas h. v.: in Josepho A. J. 3, 5. Γιγγλύσμοι excusum est, neque multum diverso modo Gal. Gloss. Γιγγιγλύματα· ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γιγγλυσμοί: sed rescr. γιγγλύματα et γιγγλύμοι: quod prius et in melior. Hippocr. Editt. excusum ita conspicitur, adi ad Erot. (sed pro γιγγιγλύματα rectius correxit Noster γεγιγγλύμωνται.) Hinc in Aristot. Γιγγλυμώδης, ita repones enim H. A. 4, 4. (ut etiam Noster tacite reposuerat:) et * Γιγγλυμωτὸς, (ἡ, ὸν,) in Philone Mech. 91. Γιγγλυμωτὰς σανίδας συγκλειομένας καλωδίοις, ubi σανίδες γιγγλυμωταὶ Tabulæ dicuntur, quæ γιγγλύμοις sunt consertæ atque compactæ. Suid.: Γιγλύμοι, l. Γιγγλύμοι· ἀντεμβολαί τινων ἐξοχῶν πρὸς κοιλότητας: optime; quod itaque non tantum in januis habet locum, sed et in aliis pluribus rebus: Cardinem dixere Romani: Glossæ: Cardo, Γιγγλύμος: nec erit quisquam, puto, qui non istius rei capiat usum." T. H. ad J. Poll. 10, 22. * " Γιγγλύμιον, Tzetz. Chil. 2, 35. v. 20. Γιγγλισμὸς, Toup. Opusc. 2, 71." Schæf. Mss.]

" ΓΙΓΓΡΙ, Hesychio ἐπιφώνημά τι ἐπὶ καταμωκήσει " λεγόμενον: pro quo Eust. e Rhet. Lex. habet Γι- " γρί. Indeque secundum quosdam Γιγρὸν dicitur " quidam ἀφροδισιακὸς δαίμων, qui et Marti videtur " fuisse διάκονος τῆς μοιχείας, Eust." [Neutra vox a Schneidero agnoscitur.]

" ΓΛΑΜΑΩ, Laboro vitio illo oculorum, quod " glamæ s. gramiæ dicitur: h. e. Laboro pituita " oculorum. Festo enim Gramiæ, vitia oculorum, " quas alii Glamas vocant. Et Nonio Gramiæ, ocu- " lorum pituitæ: unde Gramiosi oculi. Hes. γλα- " μᾷν exp. λημᾷν: et γλαμῶντες itidem λημῶντες: " recte; nam et ἡ λήμη signif. Oculorum sordes et " pituitam. Verum ET Γλάμα pro λήμη dici puta- " tur: indeque esse v. Γλαμάω, ut λημάω a λήμη. " Dicitur certe ut λημώδης a λήμη, ITA ET Γλαμώ- " δης a γλάμα, de Gramioso et lippo, i. e. Eo, qui " oculorum sordibus ac pituita laborat: qui ET " Γλαμυρὸς AC Γλάμων nominatur. Quorum poste- " riore utitur Aristoph. teste Suida: qui e B. (588.) " affert Ἀρχέδημος ὁ γλάμων, exp. ὁ λημῶν τοὺς " ὀφθαλμοὺς, καὶ διύγρους αὐτοὺς ἔχων. Utitur Idem " Ἐκκλ. (254.) Νεοκλείδης ὁ γλάμων: ubi Schol. iti- " dem exp. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, " ὁ λημῶν, Gramiosus Neoclides, s. Lippus. Prius " autem γλαμυρὸς legitur in Proverbiali illo hemi- " stichio ap. Schol. Hom. Il. Ψ. ἐν τυφλῶν πόλεϊ " γλαμυρὸς βασιλεύει, In cæcorum urbe lippus rex " est. Utitur Hippocr. quoque Γυν. 2. (266, 38.) " dicens ὀφθαλμοὶ γλαμυροὶ pro γλημώδεις καὶ ὑγροί, " ut Gal. exp., Lex. Hippocr. Καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλ- " μοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες: (267, 45.) Οἱ ὀφθαλμοὶ " ὑγροί, γλαμυροί:" [301, 2.] " Etym. γλαμυρὸν " καὶ γλαμῶδες exp. ὑγρὸν καὶ καιόμενον δακρύοις ὄμ- " μα: exp. tamen γλαμυροὺς etiam * ἐννγροβίους. " Suid. Sophoclem de avibus quoque dixisse scribit " γλαμυροὺς κατὰ φορβάν: quod videtur exp. ἀκα- " θάρτους. Porro pro γλάμων s. γλαμώδης aut γλα- " μυρὸς, dicitur ET Γλάμυξος, (ὁ, ἡ,) quod ap. Etym. " legitur, annotantem, γλάμυξα ὄμματα nominari, ὧν " οἱ κανθοὶ ψωρώδεις, Quorum anguli scabri sunt, s. " scabra lippitudine laborant. INDEQUE Γλαμυξιᾷν " dici τὸ γλαμᾷν, q. e. λημᾷν, Lippire: vel etiam " * ψωροφθαλμιᾷν. Apud Hes. legitur, Γλαμυξίαν,

A " γλάμαν, λήμαν: sed perperam forsan pro γλα- " μυξιᾷν, γλαμᾷν, λημᾷν: quanquam et γλαμυξία " dici potest pro γλάμα s. λήμη. Infra hæc per η " scripta habebis, nimirum γλήμη, γλημώδης, et simi- " lia." [" Γλαμάω, Mœr. 111, et n.: T. H. ad Lucian. Dial. 30. Γλάμη, Ruhnk. ad Rutil. 103. Γλαμυρὸς, ibid. Heyn. Hom. 8, 629. Brunck. Soph. 3, 440. T. H. l. c. Γλαμώδης, ibid. Γλάμων, ibid. ad Mœr. 111. Brunck. Aristoph. 3, 187. † Γλαμὸς, T. H. l. c." Schæf. Mss.]

" Γλήμη, ἡ, pleonasmo τοῦ γ pro λήμη, ut γισχὺς " et γιτέα pro ἰσχὺς et ἰτέα. Signif. autem Lippi- " tudo, Glama s. Gramia, Vitium oculorum cum pi- " tuita laborant et sordidi sunt. UNDE Γλημώδης, " (ὁ, ἡ,) Gramiosus, Lippus: et VERB. Γλημάω, " Gramiosus sum, Lippio. Dicitur pro his et γλά- " μα, et γλαμώδης, et γλαμάω: quæ Dor. esse vi- " dentur: licet Hippocr., qui Ion. lingua scripsit, " utatur adj. γλαμυρὸς derivato e γλάμη, idemque " eum γλάμων s. γλαμώδης signif.:" [266, 38. 267,
B 45. 301, 2. Γλημώδης, Gal. Lex. Hippocr. " Γλήμη, Ruhnk. ad Rutil. 103. Γλημάω, ad Mœr. 111." Schæf. Mss.]

" Λήμη, ἡ, i. q. γλήμη s. γλάμα, Gramiæ, Lip- " pientes oculi: s. Sordes oculorum: cum lacrymæ " et pituita concrescit, ac veluti glutinat palpebras: " Hesychio λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συνιστάμενον, " ἡ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπηγυῖα σύστασις, " ἡ ἐκρέουσα τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσία. Unde ADJ. " Λημαλέος, (α, ον,) Gramiosus, Lippus: qui et " λάμων ac γλάμων. Luc. Lexiph. (5, 183.) Ἀπε- " ρυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημα- " λέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Inde et VERB. " Λημάω, Lippio, Gramiosos oculos habeo, Gra- " mias s. Glamas oculorum patior. Lucian. Λημᾷς " δὲ καὶ ἀμβλυώττεις, καὶ ἐκκεκώφωσαί τὰ ὦτα: Dial. " Sim. et Pol. Γέροντα λημῶντα προσέτι καὶ κορυ- " ζῶντα. At Aristoph. N. (327.) Νῦν γέ τοι ἤδη " καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις, Nisi cucur- " bitis lippis: h. e. λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχεις με-
C " γάλας ὡς κολοκύντας: Π. (581.) Ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς " γνώμαις" [λήμαις Br.] " ὄντως λημῶντες τὰς φρέ- " νας ἄμφω, Uterque Saturninis animis lippientes: " h. e. Uterque animis excæcati et stulti, ut qui olim " sub Saturno vivebant. Metaph. et per jocum Peri- " cles ap. Aristot. Rhet. 3. Athenienses jussit τὴν " Αἴγιναν ἀφελεῖν, τὴν τοῦ Πειραιέως λήμην, seu, ut " Plut. Apophth. habet, ὥσπερ λήμην τοῦ Πειραιῶς. " Apud Athen. vero 8. Demades dicit Æginam esse " λήμην τοῦ Πειραιῶς." [Λήμη, Hippocr. 10, 14. 401, 49. 419, 27-8. 31. 36. 39. 44. 46. * Λημία, τὰ, Sordes minutulæ lippientium, 430, 21. * Λημία, ἡ, 303, 1. Foës. 943. Λημάω, 419, 26. * Λημώδης, ὁ, ἡ, Alex. Trall. 2. p. 151=49. ὀφθαλμία. * Λημότης, ἡ, Lippitudo, Schol. Arist. Schneidero susp. " Λήμη, Jacobs. Anth. 6, 77. Brunck. Aristoph. 1, 259. T. H. ad Plutum p. 178. Bentl. 320. Ruhnk. ad Rutil. 103. Wyttenb. Select. 244. T. H. ad Lucian. Dial. 29. 119. ad Lucian. 1, 347. Λημαλέος, ad 2, 326. Λημάω, T. H. ad Plutum p. 178. Bentl. 320. Bast
D Lettre 126. Mœr. 111. et n.: ad Lucian. 1, 333. 455. T. H. ad Dial. 25. 29. A. κολοκύνταις, Kuster. Aristoph. 56. * Λημόκριτος, T. H. ad Lucian. Dial. 119." Schæf. Mss. " Λημάω, Hierocles 6." Wakef. Mss.]

" ΓΛΑΝΙΣ, (ὁ,) Hesychio ἀργὸς, Iners: qui et " Γλανοὶ affert pro ἀχρεῖοι, Inutiles. Sed addit, " esse etiam Piscis genus: qui γλάνις potius dicitur " paroxytonws, ut Athen. Suid. Aristoph. Dicit " enim Athen. 7. τὸν λάτον esse παραπλήσιον τῷ κατὰ " τὸν Ἴστρον γινομένῳ γλάνιδι. Aristoph. vero (Ἱ. " 1004.) per jocum γλάνιδα s. γλάνιν esse dicit " ἀδελφὸν τοῦ Βάκιδος γεραίτερον, ludens in καταλήξει " horum duorum nomm. Meminit Plin. quoque " Glanidis inter pisces astutiores, dicens eum aver- " sos mordere hamos, nec devorare, sed esca spoliare. " || Γλανὸς dicitur etiam ἡ ὕαινα, Hyæna, teste Ari- " stot. H. A. 8, 5." [" Γλανίς, Jacobs. Anth. 8, 372. Fac. ad Paus. 364." Schæf. Mss. Glossæ: * Γλάνιος·

Silurus. "Γλανὸς, pro —ις, Aristot. H. A. 1, 5. Silurus Gazæ." Seager. Mss.]

ΓΛΑΦΩ, vel Γλάπτω, Cavo, Excavo, Fodio. Item Sculpo. Hesiod. 'A. (431.) πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιχόων, ποσσὶ γλάφει: ubi exp. Fodit. Hes. certe vult γλάφει esse γλύφει, item ὀρύσσει et κοιλαίνει. [Ad Suet. Galbam 10. "Ad Il. Υ. 164. ad Phalar. 308. Γλάπτω, Heyn. Hom. 6, 155." Schæf. Mss. "Schol. Opp. 'A. 1, 559. Perf. Γέγλαμμαι, Hes." Wakef. Mss. * Ἀπογλάφω (s. * Ἀπογλάπτω,) Bekk. Anecd. 420. Ἀπεγλαψάμην· ἀπεπνευσάμην, ἐκενωσάμην.] ET Διαγλάφω s. Διαγλάπτω, unde διαγλάψασα exp. κοιλάνασα, (Od. Δ. 438.) Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἁλίῃσι. "Ἐγγλάφω, Insculpo: "i. q. ἐγγλύφω: unde pass. ἐγγλαπῆναι, quod E- "tym. exp. ἐγγλυφῆναι, ac proprie de pullis avium "dici ait, παρὰ τὸ λέπος: quod mihi equidem parum "fit verisimile; hoc enim potius ἐκγλαπῆναι dice- "retur, ut ἐκκολαφθῆναι." [Omnino v. Barker. ad Etym. M. 1094-5.]

Γλάφυ, (τὸ,) Antrum, Spelunca, Caverna. Hesiod. 'E. (2, 151.) γλάφυ πετρῆεν, Cavernam petrosam. Itidem enim Caverna a cavando dicta videri possit, i. e. ἀπὸ τοῦ γλάφειν. [" Schol. Opp. 'A. 1, 559." Wakef. Mss.]

¶ Γλαφυρὸς, (ὰ, ὸν,) Cavus, Profundus; ut νῆες, πέτρη, Hom. ‖ Scitus, Elegans, Venustus. q. d. Scite et eleganter sculptus, vel Cui elegans quædam sculptura inest, et perpolita. Apud Plut., inquit Bud., γλαφυρὸς est Scitus et elegans, item Concinnus et varietate oblectans. Et Lautus ap. Eund., ut, ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. Sed et γλαφυρὸν puerum vocat Scite et eleganter formatum. Cum hac autem signif. convenire videtur, quod alibi idem affert ex Aristot. de Anima 9. Εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρώτατοι, καὶ λαγαρώτατοι καὶ τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, interpr. Araneorum autem iis, qui elegantissima facie sunt et corpore strigosissimo, etiam maxime artifices. Apud Eund. γλαφυρώτατον interpr. Lautissimum, "Ἄλλο δ' ἐστι τρίτον γένος καὶ σοφώτατον καὶ γλαφυρώτατον. Lucian. autem cum μειδιᾶν junxit, (1, 262.) Καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε: (1, 224.) Μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Greg. ad Orationis elegantiam transtulit, in Epitaphio ad Gorg. Τὸ περὶ τὴν λέξιν γλαφυρὸν καὶ κομψὸν διαπτύσαντες. Ubi Politum sermonem reddo, et aptissime ita reddi existimo, quod ita servetur Gr. metaph. Sed et Politam elegantiam dicunt Lat., quod loquendi genus ad eand. metaph. facit. ‖ Ceterum Aristot. de Part. Anim. 3. γλαφυρὸν vocat etiam Aptum et appositum, Bud. interpr., scribens avibus quibusdam ῥύγχος εἶναι γλαφυρὸν πρὸς τὰς συλλογὰς τῶν καρπῶν καὶ τὰς συλλήψεις τῶν ζωδαρίων. [Gl. Festivus. " Aristot. de Anim. 1. p. 7. Sylb." Routh. Mss. Ad Dionys. H. de Comp. Verb. 309. Agathias 3. p. 77. Γλ. καὶ κοῖλα. Theocr. Epigr. 7. χείρ. Γλ. λειμὼν, Amœnissimum pratum, Longus p. 5. " Ad Mœr. 74. Toup. Opusc. 1, 224. 2, 85. Valck. Diatr. 96. Wakef. Phil. 343. Jacobs. Anth. 6, 91. 186. 7, 198. 8, 310. 9, 122. 341. 11, 117. Heyn. Hom. 6, 203. De navibus, ad Od. M. 245. Ὑπομειδιᾶν τὸ γλαφυρὸν, Bergler. Alciphr. 162." Schæf. Mss. " Cavus, Agath. 92. Lautus, Athen. 404. Elegans, Clem. Alex. 325." Wakef. Mss. Alciphro 3, 65. Προσπαῖσαι γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι στωμύλος.] Γλαφυρῶς, Scite, Eleganter, Venuste: Γλαφυρωτέρως, Aristot. de Anima 1, (2.) Δημόκριτος δὲ καὶ γλαφυρωτέρως εἴρηκεν. [" Plato de Rep. 6. p. 488." Routh. Mss. * Γλαφυρωτάτως, Tzetz. Chil. 6. 41.] ET Γλαφυρία, Elegantia, Venustas, Concinnitas. [" Plut. 105." Wakef. Mss. * Γλαφυρότης, ἡ, i. q. γλαφυρία, Demetr. Phal. 270. Lucian. Demosthene 1079. Orig. Comm. in Prov. p. 4. Glossæ: Γλαφυρότης· Festivitas, Polities. " Lævitas, Philo 1. 1, 170. Joseph. 514." Wakef. Mss. * " Γλαφυρολύτειρα, (ἡ,) Tzetz. Exeg. in Il. p. 3, 1." Schæf. Mss.] Ἀγλάφυρος, (ὁ, ἡ,) Inelegans, Invenustus: UNDE Ἀγλαφύρως, Ineleganter, Invenuste, Athen. 10, [79. p. 491. " 239." Wakef. Mss. * Μικρογλάφυρος, Aristot. Physiogn. (ap. Schneider. Lex.) " 55. vox susp." Wakef. Mss.]

" Γλαρίδες et λεῖαι, ap. Soph. Priamo, οἰκοδόμων A " σκεύη, J. Poll. 10, c. 31. Etymologo quoque et " Lex. meo vet. γλαρὶς est λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον κοι- " λαντικὸν τῶν λίθων, a γλάπτω, τὸ κοιλαίνω, per " sync. pro * Γλαφυρίς. Exp. tamen Etym. etiam " σμίλη, ῥίνη, ὄρυγμα, afferens e Callim. Καὶ γλαρί- " δες, σταφυλή τε, καθιεμένη τε μολιβδίς. Lat. Cælum " dicunt s. Scalprum, quia eo scalpuntur et poliun- " tur lapides." [" Valck. ad Ammon. 206. Callim. 1, 503. Brunck. Soph. 3, 442." Schæf. Mss.]

ΓΛΥΦΩ, Scalpo, Sculpo. Aristoph. (N. 879.) Ἐπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν. Et Γλύφομαι pass., ut γλύφεσθαι ἀδύνατος, Qui præ duritie scalpi nequit, Qui scalprum respuit. [Gl. Scalpo, Cudo, Sculpo, Cælo. Γλύφει· Scalpit. Γλύφει κάλαμον· Temperat. Γλύφει λίθον· Sculpit. Γλύψον· Sculpa. Γεγλυμμένος· Sculptus. " Clem. Alex. Pæd. 204." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Plut. Mor. 6, 153. H. Γλυψάμενος εἰκόνα τῆς πράξεως. " Wessel. Herod. 126. 169. ad Phalar. 308. Jacobs. Anth. 8, 161. 10, 241. Γλ. τόκους, Bergler. Alciphr. 102. cf. B ad Lucian. 1, 472. * Γλύπτω, Musgr. Troad. 1306." Schæf. Mss. " Γλύφω, Perforo, Suid. 2, 286." Wakef. Mss. Γλύμμα, (τὸ,) Sculptura, Cælatura, vel, Quod sculptum est. J. Poll. [Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anth. 9, 75." Schæf. Mss.] ET Γλύπτης, ὁ, [Gl. Sculptor, Scalptor. " Valck. Adoniaz. p. 377." Schæf. Mss.] SIVE Γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, Sculptor, Epigr. [Anal. 2, 496. σιδήρεος.] AT Γλυπτὸς, (ἡ, ὸν,) Qui sculpi potest. Sed pro Sculpto ap. LXX., cum de Idolis dicitur. [Γλυπτὸν, Gl. Scalptum, Sculptibile. Schleusner. l. c. " Brunck. ad Hipp. p. 374. Toup. Emendd. 1, 444. Valck. Diatr. 214." Schæf. Mss. * Βαθύγλυπτος, Paul. Sil. Ambo 156.] Εὔγλυπτος, (ὁ, ἡ,) Bene sculptus, Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 303." Schæf. Mss. " Nonn. D. 18, 85." Wakef. Mss. * " Θεόγλυπτος, Andr. Cr. 345. * Γλυπτικὸς, (ἡ, ὸν,) J. Poll. 7, 109." Kall. Mss.]

Γλυφὴ, ἡ, Sculptura, Quod insculpitur, Plut. (10, 98.) Ὅθεν ἐποιήσαντο (τὸν δελφῖνα) γλυφὴν τῇ σφραγῖδι, καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον. [Gl. Scalptum, Scalptura. C Schleusner. l. c. Diod. S. 1. p. 24.; 13. p. 390. Schol. B. in Aristoph. Θ. 434. " Γλυφαὶ, Toup. Opusc. 2, 94." Schæf. Mss. " Γλυφὴ, Foramen, Suid. 2, 286." Wakef. Mss.] ET Γλυφεὺς, Sculptor, [Gl. Scalptor, Manetho 6, 344. Heyn. Hom. 8, 653.] ET Γλυφεῖον, Scalprum, Lucian. (1, 13.) Καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας, [Gl. Celte.] " Γλύφιον, τὸ, Celte, VV. LL.: sed " metuo ne perperam pro γλυφεῖον." [Gl. Γλυρίον· Cælum. * Ποδογλυφεῖον· Gulvia. Leg. Γλύφιον.] ET Γλύφανος, Sculptorius, ut quidam interpr. in (Anal. 3, 69.) γλυφάνου καλάμου. At in VV. LL. γλύφανος, Sculptura. [* Γλύφανον, τὸ, Theocr. 1, 28. Hymn. in Merc. 41. Omnino v. Schneider. Lex. Supplem. " Valck. ad Theocr. l. c. Diatr. 215. Toup. Opusc. 2, 219." Schæf. Mss. * Εὐγλύφανος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 34, 232. 303. p. 856. * Νεογλύφανος, Schneider. Lex. Supplem. * Ἀρτιγλυφὴς, ὁ, ἡ, Theocr. Epigr. 4, 2.] Εὐγλυφὴς, Bene sculptus, Bonam sculpturam habens, [Anal. 3, 69. κάλαμος. * Νεογλυφὴς, Tryphiod. 332. νεογλυφέων, al. εὐγλυφέων, Schneider. Lex. Supplem. * Πολυγλυφὴς, Nonn. D. 3, 432. 4, 204. * " Πρωτο- D γλυφὴς, Rufin. Anthol. Pal. c. 5. Ep. 36." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 154." Schæf. Mss. * Ῥωσογλυφὴς, * Ταυρογλυφὴς, Tzetz. Chil. 11, 885.]

Γλυφὶς, (ἴδος, ἡ,) ap. Hom. et Herod. (8, 128.) Crena, Sagittæ incisura, in quam nervus inseritur. At γλυφίδες καλάμων in (Anal. 3, 87.) Cultelli calamorum incisorii et velut sculptorii. [Gl. Crenæ. Eur. Or. 273. Apoll. R. 3, 218. Il. Δ. 122. Od. Φ. 419. Themist. Or. 4. Nonn. D. 15, 331. Δάκτυλα μαρμαίροντα περὶ γλυφίδεσσι δοκεύων. " Toup. Opusc. 2, 220. ad Herod. 679. Musgr. Or. 274. Philippus 17. Jacobs. Anth. 6, 167. 8, 161. 11, 162. Heyn. Hom. 4, 577. Archias 1. * Ἐπιγλυφὶς, ad Lucian. 1, 372." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐπιγλυφεῖς· Cala. Ubi VV. DD. legunt Ἐπιγλυφὶς. * Ὑπογλυφὶς, Andr. Cr. 126." Kall. Mss.]

[* " Γλυφίζω, Const. Manass. Chron. 96. (533.)" Kall. Mss.]

[* " Γλύφος, Jacobs. Anth. 8, 245." Schæf. Mss.]

[* " Ἄγλυφος, ὁ, ἡ, Gl. Insculptus, Incælatus. I. q.

ἀσκέπαρνος, Schol. Soph. Œd. C. 102. " Valck. Cal- A lim. 17. Huschk. Ep. in Prop. 82." Schæf. Mss. * Αὐτόγλυφος, Tzetz. Chil. 7, 133. 8, 153. Lapidis nom. Plut. 10, 756.] " Δίγλυφος, Bis insculptus, " Gemina sculptura incisus." [* Δακτυλιογλύφος, Tzetz. Chil. 11, 70. * Δονακογλύφος, Anal. 2, 52. * Δορατογλύφος, s. * Δορατόγλυφος, i. q. δορυξόος, Lycophro 361.] Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, [" Thom. M. 365." Schæf. Mss.] ET Ἑρμογλύφος, ad verbum, Mercurii sculptor, i. e. qui Mercurii statuas sculpit, Statuarius, Qui lapideas statuas conficit. Lucian. (1, 3.) Λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα: (1, 4. 13.) Ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. [" Ad Lucian. ll. cc. Thom. M. l. c." Schæf. Mss.] ET Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, Statuaria ars, s. statuariorum, [Lucian. 1, 4. 13.] ET Ἑρμογλυφεῖον, (τὸ,) Statuarii officina. Plato Symp. (215.) Φημὶ γὰρ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σειληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις. [" Ad Lucian. ll. cc." Schæf. Mss. * " Ἑρμογλυφία, Sculptura, Plut. Socr. Dæm." Lex. Gr. B Lat. ap. P. Baldvin. A Schneidero non agnoscitur. * Ζωογλύφος, Meleager 11, 12. ad Charit. 512. " Jacobs. Emendd. p. 1. Anal. 1. p. 6." Schæf. Mss. * " Ζωγλύφος, Moschop. π. Σχ. 87." Boissonad. Mss. " Ad Charit. 512." Schæf. Mss. * Ζωδιογλύφος, Plut. Q. S. 7, 8. p. 712. perperam pro * κωμῳδιογράφων. * Ξυλογλύφος, Qui ligna scalpit, sculpit. * Ὀρογλύφος, unde * Ὀρογλυφέω, Const. Apost. 1. 1. " Terminum aboleo, 200. Eust. Il. 674, 23." Wakef. Mss. * Πτερνογλύφος, Batrachom. 222. * Στρογγυλόγλυφος, Mathem. Vett. 269. * Στυλογλύφος, Philo de 7. Mirac. p. 4. Καὶ πᾶς ὁ κατάγειος τόπος ἐστὶ διὰ στυλογλύφων.] Τρίγλυφος, q. d. Trisculptus, Tres sculpturas habens. Sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam et striatam triplici sulco, τρίγλυφον dictam putent, Vitruv. Dicitur et τὸ τρίγλυφον, [Aristot. Nicom. 10.] Bud. ap. Athen. 64. Οἳ τοὺς ὄγκους ὑπειλήφεσαν τοὺς ἀνωτάτω καὶ τὸ τρίγλυφον, interpr. Contignationes et pluteos superiores sculptura insignes. Apud Eur. Or. (1372.) C Δωρικάς τε τριγλύφας a nominativo τριγλυφή, sed Schol. legit τριγλύφους, quem vide: [Iph. T. 113. Bacch. 1212. Oppian. Ἁ. 5, 377. αἰχμὴ, Tres cuspides habens. * Μεταξυτριγλύφιον, τὸ, Intercolumnium, Spatium epistylii a triglypho, qui super columnam est, ad alium super proximam. * Τυρογλύφος, Batrachom. 136. " Ernest. p. 418." Schæf. Mss.]

Ἀναγλύφω, Sculpo, [Schleusner. Lex. in V. T. UNDE] " Ἀνάγλυπτος, ὁ, ἡ, Sculptus, Cælatus, s. " Sculpturis cælaturisque asper, Plin. 33, 11. Vasa " ex argento nunc Furniana, nunc Clodiana, nunc " Gratiana, nunc anaglypta, in asperitatemque ex- " cisa, circa linearum picturas quærimus." Ἀνάγλυφον ποτήριον, Sculptum poculum, Asperum sculptura, Asperum signis poculum, Virg. [* Ἀναγλυφὴ, ἡ, Strabo 17. p. 1159. * Ἀπογλύφω, Alciphro 3, 60. τοῖς ὄνυξι τὰ σίδια, Aëtius 14, 3. Τῶν τῆς ῥαγάδος χειλῶν ἀπογλυφομένων. * " Ἀπογλύπτω, Aretæus de Cur. Morb. diut. 1, 2." Kall. Mss. * Ἀπόγλυφὴ, ἡ, Alex. Trall. 3. p. 208.] Διαγλύφω, Undique sculpo, D q. d. Persculpo, [" Concha margaritifera οὐ διέγλυπται, f. l. διαγέγλυπται, Non striata est, sed lævis, Athen. 93." Schweigh. Mss. Schleusner. l. c. Diod. S. " Excavo, Ælian. H. A. 773. V. H. 159. 937. Nonn. D. 1154, 15." Wakef. Mss. * Διάγλυμμα, τὸ, i. q. σμίλευμα, Schol. Aristoph. B. 836. Θ. 786. * Διάγλυπτος, Anal. 2, 141. " Toup. Opusc. 2, 55." Schæf. Mss. * Ἀδιάγλυπτος, Bekk. Anecd. 344. * Διάγλυφος, Polemo 1, 7. p. 240. Ὦτα διάγλυφα καὶ στρογγύλα, al. ἀδιάγλυφα, cf. Adamant. 2, 21. p. 407. Διάγλυφα στέγη, i. q. φατνωτὰ, Lacunaria, Etym. M. Sculptus, Greg. Nyss. 3, 637.] Ἐγγλύφω, Insculpo, [Gl. Insculpo, Cælo. Cf. Ἐγγλάφω. Schleusner. l. c. " Wolf. Proll. ad Hom. 74. Wessel. ad Herod. 169. Valck. Callim. 212." Schæf. Mss. " Æschin. Socr. Dial. p. 23. Pass., Clem. Alex. 671." Wakef. Mss. Barker. ad Etym. M. 1094. * Ἔγγλυμμα, Themist. Or. 4. p. 62. " Gloss. ab Ernestio editum v. Ἐνέδρα." Routh. Mss. * Ἔγγλυφος, Gl. Ἔγγλυφα Cælata. * Ἐκγλύφω, Gl. Excudo, Plato de Rep. 10. p. 327. Geopon. 14, 7. Ælian. N. A. 3, 30. Plut. 4, 640. Lat. Excudo ova. Omnino v. Barker. ad Etym. M. 1094-5. " Plut. Graccho (17.) 1526. HSt. Ἦν γὰρ αὐτῷ κράνος, ᾧ πρὸς τὰς μάχας ἐχρῆτο, κεκοσμημένον εὐπρεπῶς, καὶ διάσημον· εἰς τοῦτο καταδύντες ὄφεις, ἔλαθον ἐντεκόντες ὠὰ, καὶ ταῦτα ἐξεγλύψαντο." Seager. Mss. " Brunck. Aristoph. 1, 25. Fr. 232." Schæf. Mss. " Eust. Il. 662, 40. * Ἐκγλύπτω, Ælian. H. A. 2, 33." Wakef. Mss. Ἐκγλυφὴ, ἡ, ibid. 4, 12. * Ἐπιγλύφω, Schneidero susp. Schleusner. l. c. * " Καταγλύφω, Epiphan. Hær. 78. p. 1030." Routh. Mss.] " Καταγλυπτὸν, (τὸ,) Hesychio εἶδος " φιλήματος," [a Schneidero non agnoscitur. * Κατάγλυφος, Hippocr. 865. ubi et * Καταγλυφή. * Παραγλύφω, ad Diod. S. 1, 89. τὰς σφραγῖδας, sic παρακόπτω νόμισμα. " Leniter scalpo, Hippocr. 773." Wakef. Mss.] Περιγλύφω, Circumsculpo, [Aristid. 1, 283. ὠὰ περιγεγλυμμένα. * " Περιγλυπτέος, Diosc." Wakef. Mss. * Περίγλυφα, τὰ, Aq. Theod. 3 Reg. 64, 18. a Schneidero non agnoscitur. * Ὑπογλύφω, Leo Allat. 155. " Andr. Cr. 141." Kall. Mss.]

ΓΛΑΥΣΣΩ, Cerno, Intueor, θεωρῶ et ἀθρῶ, Eust. Hesychio autem est Splendeo, λάμπω, item φαίνω: sed nullum affertur ullius harum signiff. exemplum. " Etym. habet et Γλαύουσι pro λάμπουσι: sed pro " illo Lex. meum vet. scribit γλαύσσουσι, afferens ex " (Apoll. R. 1, 1281.) Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί." [" Heyn. Hom. 4, 52. 8, 44." Schæf. Mss. " Fut. γλαύξω, Etym. M." Wakef. Mss. * Διαγλαύσσω, vide supra. " Ruhnk. Ep. Cr. 196." Schæf. Mss. * Ἐγγλαύω, unde * " Ἔγγλαυσις, Hes." Wakef. Mss. * Ὑπογλαύσσω, i. q. ὑποβλέπω, Callim. 3, 54. Moschus 2, 86. Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἵμερον ἀστράπτοντε, imperf.]

Γλαυκὸς, (ἡ, ὸν,) Glaucus, Cæsius. Sed Eust. γλαυκὸς ab illo γλαύσσω derivans; quod facit et Etym. addens exemplum similis derivationis, λευκὸς a λεύσσω, proprie vult γλαυκὸν esse τὸ ὑπόλευκον καὶ εὐόρατον. Aristot. de Mantichora fera, Τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα * κινναβαρικὸν, [vide Κιννάβαρι, ubi κινναβάρινον:] pro quibus Plin. Oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, pro Oculis esse cæsiis; ut ap. Eund. in Probl. s. 10. Διὰ τί οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπιπολὺ γλαυκοί; Alioqui dicitur γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς vel τὰ ὄμματα, ut Basil. pro quo et comp. γλαυκόφθαλμος et γλαυκόμματος. Vide Γλαυκῶπις. ‖ Γλαυκὴ θάλασσα, poët. Cæruleum mare. Sic autem vocatur, ut inquit Eust., ἡ τὸ χρῶμα γλαυκὸν παραυγάζουσα, illa sc. ejus pars, quæ est ἀβαθὴς, et ἄμμον ὑποκειμένην ἔχουσα λευκήν. Quinetiam γλαυκὴν sine adjectione Mare appellavit Hesiod., sicut et ὑγρὴ dicitur, Θ. (440.) οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται. Sed et ἐλαίας γλαυκῆς et ἐλαίου γλαυκοῦ ab eo fit mentio. [Gl. Cæsius. Γλαυκὸς, (l. * Γλαῦκος,) ἰχθὺς Glaucus. Γλαυκὸς, ἄνθρωπος Cæsius. Γλαυκόν Ferrugineum. Γλαῦκος, ὁ, Aristot. H. A. 2, 12. 13. Ælian. H. A. 1, 16. Opp. Ἁ. 1, 759. 3, 193. Histor. Liter. Pisc. 68. 137. " Fischer. Ind. Palæph. Valck. Diatr. 201. Jacobs. Anth. 7, 46. Aristoph. Fr. 254. Valck. ad Ammon. 230. Koen. ad Greg. Cor. 278. Mare, Heyn. Hom. 7, 263. Γλαυκὸς, Wessel. ad Diod. S. 1, 16. Toup. Opusc. 2, 13. ad Lucian. 1, 226. 262. Thom. M. 785. Markl. Suppl. 259. Musgr. Tro. 797. 799. Longus 58. Vill., Jacobs. Anth. 8, 236. 9, 222. 249. 295. 375. Heyn. Hom. 4, 52. Niger, ad Anton. Lib. 132. Verb., De Mari, Heyn. Hom. 7, 144. De oculis γλ., vide Verb. ad Anton. Lib. 105. Γλαυκή, Wessel. Obs. 53. Wolf. ad Hesiod. Θ. 440. Græv. Lectt. Hes. 627. ad Charit. 310. bis. * Γλαύκη, Jacobs. Anth. 7, 342." Schæf. Mss. " Γλαυκὸς, de Luna, Tryphiod. 512." Wakef. Mss. HINC * Γλαυκίδιον, τὸ, Piscis, Athen. 295. ET] Γλαυκίσκος, ὁ, Piscis quidam, ap. Eund. et Plin. [Anal. 1, 27. " Casaub. ad Athen. 128. Jacobs. Anth. 7, 46. 47." Schæf. Mss.]

[* Γλαυκηπόρος, ὁ, ἡ, Tractu glauco, Sphæra vetus poët. 142. Fabric. Bibl. Gr. 1, 486. * Γλαυκοειδὴς, et contr. * Γλαυκώδης, Schol. Il. Π. 34. " Tzetz. Exeg. in Il. 57, 24." Kall. Mss. * Γλαυκοθέα, ἡ, Nom. propr.,

Dem. de Cor. 270.] Γλαυκόμματος, q. d. Cæsioculus, A Cæsius, Plato Phædro (3, 253.) de equo, [Plut. Catone 2, 328. " Epigr. adesp. 608." Schæf. Mss. * Γλαυκοποιὸς, Phav. 177. * Γλαυκοφεγγὴς, Theod. Prodr. Epist. p. 92. " Nicet. Eugen. 8, 110." Boissonad. Mss.] Γλαυκόφθαλμος, Diosc. [Schol. Il. A. 206. * Γλαυκοφόρβιδες, Hesych. 218. * " Γλαυκόφωτος, Const. Manass. Chron. p. 3. 39. 67." Boissonad. Mss. " 7. 127. Meurs." Schæf. Mss. * Γλαυκοχαίτης, Cæsiam jubam vel comam habens. * Γλαυκόχροος s. * Γλαυκόχρους, Pind. 'O. 3, 22. " Const. Manass. Chron. p. 61." Boissonad. Mss. " Wakef. Georg. p. 41." Schæf. Mss.]

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, Minerva, ap. Hom. passim, Cæsios oculos habens. Ita enim Cic. Cæsios oculos Minervæ, cæruleos Neptuni. Dixit tamen Auctor obscœni Carminis, Minerva flavo lumine est, Venus pæto. Quidam de oculis terribilibus voluerunt intelligi, aut etiam terribilem ipsam signif., earum ferarum more, quæ glaucos habent oculos, præsertim vero leonum et draconum. Sic et Hes. dicit φοβερὰ B ἐν τῷ ὁρᾶσθαι: addens tamen et * λαμπρόφθαλμος, item εὐόφθαλμος. Diod. S. autem ita dictam scribit ob cœli colorem glaucum: quod mihi videtur optime cum etymo Lat. vocis convenire, quod Cæsium a Cœlum deducit, ut Cæsium dicatur quasi Cœlium. [Eust. 93, 42. Diod. S. 1. p. 8. Schol. Apoll. R. 1, 1280. Euphorio ap. Bekk. Anecd. 864. ἐλαίαν. " Fac. ad Paus. 1, 54. Clark. ad Il. A. 206. Wessel. ad Diod. S. 1, 16. ad Lucian. 1, 226. Huschk. Anal. 292. Jacobs. Anth. 9, 250. Lobeck. Aj. p. 274. Heyn. Hom. 4, 52. 73. 5, 86. Ἥρη, Epigr. adesp. 521. Vocat., Heyn. Hom. 5, 489." Schæf. Mss. " Qui minus speciosus habitus est, Philostr. 321." Wakef. Mss.] Ετ Γλαυκώψ, ῶπος, Cujus cæsii sunt oculi; ut γλαυκῶπες δράκοντες, [Eust. 63, 6. 65, 14. " Lennep. ad Phal. 145. Jacobs. Animadv. 88." Schæf. Mss.] Item Γλαυκωπὸς, ὁ, (ἡ,) Idem; ut τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων, Eust. [65, 20. Orph. 'Υ. 31, 17. " Ad Herod. 425. Stanl. Eum. 401." Schæf. Mss.] Ετ Γλαυκώπιον, (τὸ,) Antiqua appellatio arcis C Athenarum, aut etiam cujusvis generaliter, propter Minervam dictam γλαυκῶπιν, Eust. [Schol. Il. E. 422. p. 86. Heyn.]

[* Ἄγλαυκος, ὁ, ἡ, Diod. S. 1. p. 8. * Ἔγγλαυκος, Eust. 93, 42. Diod. S. 1. p. 16. " Wessel. ibid. et Add." Schæf. Mss.] Ἑτερόγλαυκος, Altero oculo cæsius, VV. LL. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 137. Aristot. Gener. Anim. 5, 1. pro quo H. A. 1, 10. perperam γλαυκός. Cf. Hippiatr. 53. Geop. 16, 2.] Ὑπόγλαυκος, Subglaucus, Aliquantulum glaucus, [" Xen. 573." Wakef. Mss.]

Γλαυκότης, ἡ, Glaucus color, s. Cæsius, Aristot. γλαυκότης ὀμμάτων, [" ad Lucian. 1, 226." Schæf. Mss.]

[* Γλαυκόω, Hippocr. 1133. " Joseph. 519." Wakef. Mss.] Γλαύκωμα, τὸ, seu Γλαύκωσις, ἡ, Glaucedo, ut vulgus vocat, Glaucoma Plinio, Vitium in oculo, cum præter naturam glaucescit. Vel, ut alii definiunt, Transmutatio humoris crystallini in glauceum. Vide Gorr. e Gal. Rufo, Ægin. (3, 22.) etc. Dicitur et D ἀπογλαύκωσις. [Gronov. ad Plaut. Gl. 2, 1, 70. Aëtius 133. Schneider. Lex.] Ἀπογλαυκόω, Cæsium reddo: unde pass. Ἀπογλαυκοῦμαι. Plut. (2, 237.) Ἀπογλαυκωθῆναι αὐτοῦ τὴν ὄψιν λέγει. [" Diod. S. 1, 192." Schæf. Mss. " Morbo oculorum laboro, Euseb. P. E. 355." Wakef. Mss.] Ετ Ἀπογλαύκωσις, (ἡ,) vide Γλαύκωσις. " Ἐγγλαυκῶσαι, Hesychio ἐμβλέψαι, Intueri," [Jo. Lydus 66. " Wessel. Add. ad Diod. S. 1, 16." Schæf. Mss. * " Ἐγγλαύκωσις, Hes." Wakef. Mss.] Γλαυκιάω, Glaucis oculis terribiliter intueor: ut Hom. (Il. Υ. 172.) et Hesiod. ('A. 430.) γλαυκιόων leo a Catullo dictus Cæsius. Vide Hes. Eust. E Dionys. P. (1121.) γλαυκιῶ affertur pro Glaucesco, ["Η καὶ γλαυκιόωντα λίθον καθαροῖο τοπάζου. " Ad Lucian. 1, 226. ad Il. Υ. 164. Wakef. Herc. F. 935. Eum. 788. Heyn. Hom. 4, 52. 8, 43. Boissonad. Philostr. 514." Schæf. Mss. " Opp. K. 3, 70. De morbo oculi, Quint. Sm. 12, 400." Wakef. Mss.] " Γλαυκίζω, Etymologo ἀμβλυώττω, Obtusum

" video: signif. tamen potius Glaucus sum, s. In " glaucum vergo," [Strabo 5. p. 340.]

[* Γλαύκειος, α, ον, Suid. 1, 483.] " Γλαύκιος, (α, " ον,) Glaucus, i. q. γλαυκός: affertur enim e Theo- " phr. H. P. 2, 2. γλαυκίων κόκκων pro Acinorum " glaucorum. Sed susp. hic esse potest exempll. " fides," [a Schneidero non agnoscitur. " Fem. γλαυκία, Comicus poëta ap. Athen. 401. ubi non magis quam ap. Theophr. (l. c.) causa erat, cur suspectam haberemus scripturam." Schweigh. Mss.] Γλαυκίον, (τὸ,) Avis a glaucis oculis nominata, [Athen. 395.] Eust. (Od. 104, 45.) || Item Herba quædam et ejus succus eod. nomine, qui officinis Mentha, [" Diosc. (3, 100.) Notha 450." Boissonad. Mss. Glaucea succo salubri, Colum. 10, 103. n. Chelidonium Glaucium Linn.] Hinc Διαγλαύκιον, Collyrium, vide Gorr. Sciendum est autem pro Herba inveniri potius γλαύκιον quam γλαυκίον. [Διαγλαύκιον a Schneidero non agnoscitur. * " Γλαύκινος, (η, ον,) J. Poll. 7, 295." Kall. Mss. Plut. (9, 269.) ap. Schneider. Lex. γλ. ἱμάτιον. " De S. N. V. p. 94." Schæf. Mss.]

¶ Γλαὺξ, (κὸς, ἡ,) Ulula, Noctua; ut in Proverb. Γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, Noctuas Athenas. || Genus numismatis noctuam impressam habentis. Sunt qui a γλαύσσω, sunt qui a γλαυκὸς, quod ab illo γλαύσσω deduci diximus, derivandum putent. || Herba quædam ap. Diosc. (4, 141.) * Engalacton etiam dicta, quod lactis copiam præbeat, [Oribas. Mosq. 354.] Saltationis genus quoddam, Hes. [Gl. Bubo, Noctua. Γλαὺξ, ἡ ὄρνις· Noctua. Schleusner. Lex. in V. T. Aristoph. 'O. 1166. γλαῦκες * Λαυρεωτικαὶ, v. Schol. Piscis, Alex. Trall. 7. p. 323. cf. Γλαῦκος, Γλαυκίδιον, et Γλαυκίσκος. Γλαὺξ et γλαῦξ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 76. " Γλαὺξ, ad Anton. Lib. 69. Verh., Toup. Emendd. 2, 586. Jacobs. Anth. 7, 46. 8, 152. 9, 254. ad Diod. S. 2, 413. Heyn. Hom. 4, 52. 8, 44. Herba, Casaub. ad Athen. 128. Numus, Brunck. Aristoph. 2, 182. Noctuæ tumulis impositæ, Huschk. Anal. 5. Γλαὺξ ἵπταται, Coray Theophr. 256. ad Diod. S. 2, 413. Γλαῦκα ἐς Ἀθήνας, ad Lucian. 1, 227." Schæf. Mss.] Γλαυκώδης, ὁ, ἡ, Noctuæ speciem gerens, Gaza. [Aristot. H. A. 2, 12.]

" Γλαυρὸν, Hesychio σεμνὸν, Grave." " Γλαυσὸν, " Eid. λαμπρὸν, θρασὺν, ἱταμόν." [Etym. M.]

[* Γλάω, i. q. λάω, Schneider. Lex.] " Γλαινοὶ, " Hesychio τὰ * λαμπρύσματα τῶν περικεφαλαίων, " οἷον ἀστέρες: pro quo Etym. Γλάϊνοι. At Γλαισμοὶ, " Hesychio rursum λόφοι." [" Γλαῖνος, Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss.]

" ΓΛΗΝΗ, ἡ, Pupilla oculi: ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη, " ut volunt nonnulli: secundum J. Poll. vero est ἡ " τῆς κόρης αὐγὴ, 2. Ὀμμάτων δὲ, τὸ μὲν ἐν μέσῳ μέ- " λαν, κόρη· ἧς ἡ αὐγὴ, γλήνη: quæ exp. optime " convenit etymo: nam παρὰ τὸ γλαύσσειν derivant, " q. e. λάμπειν: alii παρὰ τὴν αἴγλην, τὴν λαμπρότη- " τα. Interdum pro Toto oculo accipitur: ut Od. " I. (389.) Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν " ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης. Sunt qui etiam πε- " πλασμένην κόρην, παίγνιον, Puppam. Ac forsitan " Il. Θ. (163.) ubi Hector Diomedi fugienti dicit, " Ἔρρε κακὴ γλήνη, interpr. possimus Timida puella, " vel cum Schol. ἀσθενὴς κόρη: præsertim cum præ- " cedenti versu dixerit, γυναικὸς ἄρ ἀντετέτυξο, pro " Mulier factus es, In feminam degenerasti. Non- " nulli tamen exp. etiam κακὸν θέαμα, κακὴ πρόσοψις. " Præterea sunt qui γλήνην s. κοτύλην ab Hippocr. " nominari dicant τοῦ ὑποδεχομένου ὀστέου κοιλό- " τητα, Cavitatem illam ossis, quæ aliud os in suum " sinum recipit: quæ commissura s. junctura γίγ- " γλυμος etiam vocari solet: de Artic. (838=929= " 501, 6.) Ἔνιαι δὲ τῶν χωρέων γληνοειδέες εἰσίν. " Denique γλήνας nominari etiam τὰ κηρία τῶν με- " λισσῶν, Apum favos, testantur Etym. Hes." [Rufo p. 25. τὸ εἴδωλον τὸ ἐν τῇ ὄψει φαινόμενον: 48. Gal. 4, 10. " Wakef. Herc. F. 935. Sosipat. 3. Jacobs. Anth. 7, 413. Bast Lettre 215. Heyn. Hom. 5, 443. 727. 6, 561. 8, 629. Lobeck. Aj. p. 358. Steinbr. Mus. Tur. 1, 24. Wakef. ad Meleagr. Id. 15. in Ed. Bion." Schæf. Mss. " Oculus, Nicander Θ.

373." Wakef. Mss.] " Γλήνεα, Il. (Ω. 192.) δε γλη- " νέα πολλὰ κεχάνδει, nonnulli adj. exp. ἀξιοθέατα, " πολλῆς θέας ἄξια, item ποικίλα : alii subst. κόσμια " πολλῆς θέας ἄξια, ἀξιοθέατα χρήματα : item ποικίλ- " ματα, ζώδια, ἀγάλματα, κήρικα πλάσματα ἀξιοθέατα. " Sed verisimilior eorum exp., qui subst. esse volunt, " et signif. Mundum visendum, aut Imagunculas : " cum Cic. quoque ap. Arat. τέσσαρα γλήνεα subst. " verterit Quadruplices stellas, p. 80. 81. mei Lex. " Cic." [Arat. 318. Nicander Θ. 228. Apoll. R. 4, 428. i. q. ποίκιλμα. " Ad Charit. 767. Wakef. Ion. 191. Heyn. Hom. 6, 561. 8, 628. Lobeck. Aj. p. 358. Ruhnk. Ep. Cr. 287. Steinbr. Mus. Tur. 1, 24. Wakef. ad Meleagr. Id. 15. in Ed. Bion. Oculus, Musgr. ad Hec. 297." Schæf. Mss. * Γληνάω, unde * " Καταγληνάω, Hes." Wakef. Mss. et] " Περιγλη- " νάομαι, Oculorum pupillis lustro, Circumspicio : " unde Theocr. (25, 241.) περιγληνώμενος ὄσσοις, de " leone omnia collustrante oculis." [Schneider. Lex. derivat e γλῆνος, sed e γλῆνος formaretur γληνέω vel γληνόω. Rectius igitur deduxeris e γλήνη, γληνάω. Γληνοειδής, et contr. Γληνώδης, Theoph. Protosp. (1, 12.) p. 800. κοιλότης, Geop. 2, 6, 36. 41. et n. : " Schol. Theocr. 2, 48." Boissonad. Mss. Schol. Nicandri 'A. 471.]

"Ἄγληνος, (ὁ, ἡ,) Pupillas non habens, synecdo- " chice pro Cæcus." [" Nonn. Jo. 9, 30." Wakef. Mss. * Δίγληνος, Theocr. Epigr. 6. * Ἐρίγληνος, Opp. K. 1, 310. Eutecnii Metaphr. pro εὐόμματος.] " Εὔγληνος, Pulcras in oculis pupillas habens, Bonas " in oculo pupillas habens, Acutum cernens, Opp. " K. 3, (97.) Εὔγληνοι λύγκες τε πυρίγληνοί τε λέον- " τες :" [1, 144. δαμάλας. " Coluth. 257." Wakef. Mss. * Λιθόγληνος, Epith. Medusæ, Nonn. D. 47, 590. p. 1238. 1274. * Λιπόγληνος, 36. p. 948. : 37, 487. 517. 47, 593.] " Μονόγληνος, Hesychio μονό- " φθαλμος, Unoculus," [Nonn. D. p. 734. " Ruhnk. Ep. Cr. 143. ad Callim. 1, 80. Valck. ad Herod. 292." Schæf. Mss.] " Μουνόγληνος, Epigr." [Antip. S. 51. Κύκλωψ, Callim. H. in Dian. 53.] " Νεόγλη- " νος, Novas habens pupillas, i. e. Qui visum recens " recuperavit," [Schneidero susp. * Περίγληνος, Orph. A. 651. ubi v. not. et cf. Tyrwh. in Ind. * Περιγληνής, Arat. 476.] " Πολύγληνος, Multas " pupillas, h. e. Multos oculos habens, Epigr. (Paul. " Sil. 21.) πολύγληνον βουκόλον Ἰναχίης, de Argo, " i. e. πολυόμματον, Suid." [Opp. K. 1, 157. σαγήνη. " Const. Manass. Chron. p. 91." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 140. Heyn. Hom. 6, 561." Schæf. Mss. " Nonn. D. 3, 270. 20, 19. Suid. v. Τρίγληνα." Wakef. Mss. * Τανύγληνος, Nonn. D. 43, 41. p. 1112.]

ΓΛΕΥΚΟΣ, εος, τὸ, Mustum. Theophyl. Ep. 44. Ἰσχάδες πολλαί, καὶ γλεῦκος, καὶ μελιττοῦτα, καὶ πό- πανα. [Gal. Lex. Hippocr. Σιραίῳ· τῷ γλυκεῖ ἑψήματι. Cf. Hes. v. Ἕψημα. Eust. Od. p. 1385. Καὶ τὸ γλυκὺ ἐκ τοῦ γλεύκους. Sic πεύκη a πύκη, πύκω, Pugo, Pungo, Pugio ; λευκὸς a λύκη, λυκόφως, Lux, Lumen, Luceo. Schneider. Lex. Supplem. Schleusner. Lex. in V. T. " Bergler. Alciphr. 78. Toup. Opusc. 2, 21. Add. ad Diod. S. 1, 198. Jacobs. Anth. 7, 341. Conf. c. τεῦ- χος, Villoison. ad Longum 80." Schæf. Mss. * " Γλεύ- κη, ἡ, Schol. Nicandri 'A. 171." Wakef. Mss. Dici- tur ET * Γλύκος, τὸ, Nicander 'A. 142. 179. 205. 367. ETIAM * Δεῦκος, Schol. Apoll. R. 1, 1037. 2, 267. 390. " Ad Lucian. 1, 285. T. H. ad Dial. 78." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 626." Wakef. Mss. UNDE * Δευκής, ὁ, ἡ, Nicander 'A. 328. ποτῷ δευκέϊ, pro παλαιῷ, πικρίζοντι, al. ἀδευκέϊ pro γλυκεῖ : cf. 202. ὀπῷ ἐν * πευκέϊ, al. ἐμπευκέϊ. Schneider. Lex.] AT Γλεῦξις, (ἡ,) Mustum decoctum, Defrutum. Apud Hes. exp. οἶνος et ἕψημα, sed repono οἶνος ἕψημα ἔχων, vel πολὺ ἕψημα ἔχων, e Paus. [Cf. Γλύπρις. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 243-5. ubi et * Γλύ- ξις. Athen. 31. Τιμαχίδας ὑπόχυτόν τινα οἶνον ἐν Ῥόδῳ καλεῖ παραπλήσιον τῷ γλυκεῖ· καὶ γλύξις δὲ οἶνος καλεῖται ὁ τὸ ἕψημα ἔχων. Πολύζηλος δὲ αὐτίτην καλεῖ οἶνον ἐν Ῥόδῳ. Hes. : Γλύξις· ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἔνιοι μὲν * ἀπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν.

A Phrynichus ap. Diog. L. 4, 20. Οὐ γαῦσις, οὐδ' ὑπό- χυτος, ἀλλὰ Πράμνιος, ubi Suid. γλυκύς. Cf. Ὑπόχυ- τος. * Γλευκοπότης, ου, ὁ, Musti potor, Leon. Tar. 18. Apollonid. 10. * Γλυκεοπράτης, Gl. Dulciarius, ubi f. l. * Γλευκεοπράτης, cf. Γλυκυπράτιον, (sic,) Dulcia- rium.]

Ἀγλευκής, ὁ, ἡ, Minime dulcis. Proprie Musteam dulcedinem non habens. Lucian. Lexiph. Οἶνος ἤδη μὲν ἀγλευκής, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Metaph. pro Insuavi et injucundo, ap. Hermog. de Thuc. Διὸ καὶ ἀγλευκής ἐστι σχεδὸν διόλου. Suid. ἀγλευκὲς e Xen. O. (8, 3.) affert pro ἀηδὲς, item ἀγλευκέστερον ex Ἱερ. (1, 21.) ubi tamen ἀγλυκέστερον habemus. ET Ἄγλευκος, Idem : unde ἀγλεύκην θάλασσαν legimus ap. Nicandr. 'A. (171.) Hes. quoque ἄγλαυκον habet, mendose pro ἄγλευκον, ut opinor, quod exp. ἀλυκόν. [Ἀγλευ- κὲς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 89. Ἀγλευκής, ἀγλυ- κής, 536.] " Ἀγλυκής, Expers dulcedinis, Amarus, " Theophr. C. P. 6. Σκληραὶ γὰρ τούτων αἱ ὀσμαὶ καὶ " ἀγλυκεῖς. Ἀγλυκέστερον, Minus dulce." [* Ἀγλυ-
B κῶς, Phot. Bibl. 543. * " Ἀγλευκῶς, cf. Olear. ad Philostr. 180." Kall. Mss. " Ἀγλευκής, Valck. Ado- niaz. p. 283. Schneider. ad Xen. Hier. 231. Elog. de Thuc. p. 15. ad Lucian. 2, 331. Ἀγλυκής, Schnei- der. l. c." Schæf. Mss. * Ἀειγλευκής, Semper-dul- cis. * Ἀείγλευκος, τὸ, Plin. 1, 712, 18. si lectio sana.] Πολύγλευκος, Musto abundans, [Phav. 614. Suid. 1, 248. 3, 143. " Jacobs. Anth. 8, 354." Schæf. Mss.]

Γλεύκινον μύρον, q. d. Musteum unguentum, Diosc. Item γλεύκινον ἔλαιον, q. d. Musteum oleum, i. e. ex- pressum antequam olivæ calcentur. VV. LL.

[* Γλευκίζω, UNDE * Ἐκγλευκίζω, Hippocr. 1227. ἐκγεγλευκισμένος οἶνος, Galeno ὁ ὑπόγειος πεπανμένος τοῦ γλεύκος εἶναι. * " Γλευκάζω, Eust. ad D. P. 575." Wakef. Mss.]

" Ἀδευκής, (ὁ, ἡ,) Nulla re indigens : αὐτάρκης, ut " quosdam exp. tradit Hes. : ut sit ex ἀ priv. et δεύο- " μαι, Indigeo. Idem ἀδευκεῖ affert pro ἀπεοικότι, " addens Heliod. exp. ἀνηκέστῳ. Eid. ἀδευκής est " ἀηδής, πικρὸς, Insuavis, Molestus, Amarus, Acer-
C " bus : quemadmodum Etym. quoque ἀδευκέος ἄτης " exp. πικρᾶς, subjungens, δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ : unde " et τὸν Πολυδεύκην, denominatum ait, quoniam vi- " vus fuerit εὐεργετικώτατος, et post mortem in deo- " rum immortalium numerum receptus una cum fra- " tre nautas servet et sospitet. Eust. quoque ἀδευκῆ " ὄλεθρον dici ait quasi ἀγλευκῆ, Amarum exitium. " Certe Apollonio ἀδευκὴς θάλασσα dicitur ἡ ἀγλευκὴς " καὶ πικρὰ, Amara et salsa. Rursum tamen ἀδευκὴς " ὄλεθρος Eustathio est non solum ὁ πικρὸς, verum " etiam ὁ ἀδόκητος, derivanti hoc ἀδευκὴς ex ἀ priv. et " Ion. v. δέκω pro δέχομαι : ut ἀδευκὴς φήμη quoque " Eid. est non solum ἡ πικρὰ, sed etiam ἀδόκητος : " itidemque ἀδευκὴς πότμος, ἀπροσδόκητος, Inexpecta- " tus : addita tamen et alia exp., nimirum ἀνήκουστος, " ἀνιστόρητος, De quo nihil audivimus, De quo nihil " ad nos relatum est : ut Hes. quoque ἀδευκὴς exp. " ἄγνωστος. Eid. Hesychio ἀδευκὲς est ἄφοβον : ut " idem etiam sit cum ἀδεής." [Od. Δ. 4, 439. Z. 273. Apoll. R. 2, 267. ἄελλαι. " Gesner. Ind. Orph. T. H. ad Lucian. Dial. 79. Musgr. Herc. F. 775." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 281." Wakef. Mss.] " Πολυδευκέα φωνήν, Hesychio πολλοῖς ἐοικυῖαν. At
D " Πολυδεύκης, ου, ὁ, Nom. propr., Lat. Pollux," [Gl. Pollux, Pol, Pollinis. Cf. Δευκές, Δευκὲς, Ἐνδευκές. Od. T. 521. πολυδευκέα pro πολυηχέα : huc respexit Hes. l. c. : Nicander. Θ. 209. πολυδερκέα μορφήν, Ms. rectius πολυδευκέα : 625. ἑλιχρύσου πολυδευκέος, pro γλυκεροῦ. " Πολυδεύκης, T. H. ad Lucian. Dial. 78." Schæf. Mss. " Πολυδευκής, Ælian. H. A. 281." Wakef. Mss.]

ΓΛΥΚΥΣ, (εῖα, ὑ,) Dulcis : ut μέλι, Lucian. (1, 558.) Τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. Et οἶνος, de quo dicam paulo post in Γλυκύ, Passum. Τῷ γλυκὺς opp. πικρός. Plut. ad Col. Εἰ δὲ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός : (6, 187.) Τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς ἡδύσμασι χρῶνται, τῶν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. || Transfertur ad multa, pro Suavi s. jucundo ; ut ἵμερος, (Il. Γ. 436.) αὐδὴ γλυκίων μέλιτος, (A. 249.) πόλεμος γλυ-

κίων, (B. 453.) Dicitur autem et γλυκύτερος in comp. itidemque γλυκύτατος in superl. [Γλυκύτερος, Schleusner. Lex. in V. T. Aristoph. Σ. 1046. ὦ γλυκύτατον, Ἐκκλ. 985. ὦ * γλύκων.] " Γλύκιστος, irreg. superl. " e γλυκὺς pro γλυκύτατος, Dulcissimus: ut et com" par. pro γλυκύτερος dicitur γλυκίων. Il. A. (249.) " μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, Melle dulcior vox." [Cf. Γλύσσων. Glossæ: Γλυκύτερος· Dulcior. Γλυκύτατος· Dulcissimus. Hippocr. 8, 32. 38, 23.] || Γλυκὺ, Vini dulcis genus. Lat. Passum, et ap. Plin. interdum etiam Dulce, [Gl. Dulce, Passum. Schneider. Ecl. Phys. 140. Aristot. Meteor. 4, 9.] Diosc. Ἐπιδιδόναι οἶνον ἢ γλυκύ. Idem, Σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι. At γλυκὺς οἶνος ap. Eund. et Athen. Vinum dulce, generaliorem signif. habet, Omnis sc. vini, cui dulce do aliqua inest, sive nativum sit, s. factitium. [Unde * Γλυκοπράτης, ου, ὁ, Gl. Dulciarius, (Editum est: Γλυκυπράτιον· Dulciarium.) * Γλυκεοπράτης, Dulciarius. Cf. Γλευκεοπράτης. * Γλυκοπότης, Oribas. Mosq. 60. Cf. Γλευκοπότης.] || Γλυκὺ, Fel, per antiphr. Plin. et Cæl. Aurel. Chron. 3, 1. " Γλυκέα, τὰ, per " antiphr. Fella dicuntur. Cæl. Aurel. (l. c.) Multa " enim contrariæ interpretationis vocabulum sumse" runt, ut fella, quæ Græci γλυκέα vocant, velut " Dulcia, quum sint amarissima. Quibus vv. decla" rantur hæc Plinii 27, 10. Holosteon sine duritie " herba, ex adverso appellata a Græcis, sicuti fel " dulce." [Cf. Γλυκεῖα. Γλυκὺς, Eur. Suppl. 1103. ἀρσένων δὲ μείζονες Ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἧσσον ἐς θωπεύματα. Hippocr. 1, 595. Lind. Γλυκὺ ἐς ὄψιν καὶ ἐν χρώμασιν. Plut. 1, 1110. χρῶμα γλυκὺ—πικρόν. De tono, Hippocr. 346, 18. Insipidus, Cor. ad lib. de Aëre. " Γλυκὺς, Valck. Adoniaz. p. 397. ad Phalar. 308. Phrynich. Ecl. 198. Jacobs. Anth. 6, 102. 11, 291. Stolidus, ad Timæi Lex. 131. Heindorf. ad Plat. Hipp. 141. Conf. c. ἡδὺς, Monthly Review, July 1799. p. 333. Opp. ἁλμυρὸς, Heyn. Hom. 6, 132. Γλυκίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 432. Γλυκύτερος, 433. Aristoph. Fr. 286. * Γλυκειότερος, Jacobs. Anth. 12, 313. Γλυκύτατος, Γλύκιστος, Monthly Review, Aug. 1799. p. 433. Ὦ γλυκύτατε, Simon. Dial. 32." Schæf. Mss. * Γλυκιότερος, Schæf. ad Dionys. H. de C. V. 102. * " Γλυκέως, J. Poll. 4, 24." Kall. Mss.] " Γλυκεῖα, ἡ, absolute et sub. subst. di" citur ἡ γλυκύῤῥιζος, teste Hes. necnon Theophr. H. " P. 9, 13; prædulcis enim est, ut Plin. quoque pro" didit 25, 8. Ab Hippocr. ead. VOCATUR Γλυκύ" μη, ut Gal. Lex. Hippocr. annotavit. Hesychio " vero ET Γλυκὴ est βοτάνη τις ἐδώδιμος, Herba quæ" dam edulis: si non ead. ac Scythica glycyrrhiza, " saltem a prædulci gustu, quem vescentibus præbet, " denominata. Idem γλυκὴν exp. etiam τὸ γάλα et " τὴν χολὴν, Lac et fel: quorum illud revera, hoc ex " adverso sic appellatur, ut in Γλυκέα annotavi." [A Schneidero non agnoscuntur.]

[* " Γλυκύδωρος, (ὁ, ἡ,) Method. 428." Kall. Mss. " Rufin. 34. Opp. Ἁ. 4, 105." Wakef. Mss. * Γλυκύκρεως, Sophro ap. Athen. 3, 32. p. 86. * Γλυκυμαρὶς, ἡ, Xenocr. 8. cf. Plin. 32, 53.] " Γλυκυμείλιχος, " Dulcis simul et mitis s. Placidus, Dulci quadam " benignitate ac clementia præditus: Dulciloquus, " VV. LL." [" Hom. H." Wakef. Mss. * " Γλυκυμερὶς, Casaub. ad Athen. 119." Schæf. Mss.] " Γλυ" κύμηλον, s. Dor. Γλυκύμαλον, dicitur Malum quod" dam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον, a mellea " dulcedine appellatum. Apud Theocr. vero (11, " 39.) Cyclops amasiam suam γλυκύμαλον vocat: di" ctam alioqui Galateam: Τὶν τὸ φιλὸν γλυκύμαλον ἅμα " κἠμαυτὸν ἀείδων. Solent enim, ut Schol. annotat, οἱ " ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, Γλυκύ μου μῆλον: " qui ibid. e Sapphone quoque affert, γλυκύμαλον " ἐρεύγεται, ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ," [leg. ἐρεύθεται. " Toup. in Schol. Theocr. 218." Schæf. Mss. Herodotus Oribasii 80. Matth. ἠρινὰ γλ. * Γλυκύμυθος, Meleager 89. ἔπος, " in Misc. Lips. 9, 458." Kall. Mss. " Bibl. Crit. 1, 2, 30." Schæf. Mss. * Γλυκυμυθέω, Meleager 23. " ad Hesych. 1, 839. n. 2." Dahler. Mss. " Pierson. Veris. 84. Wakef. S. C. 3, 33." Schæf. Mss. * Γλυκύνους, Polemo 1, 6. pro quo Adamant. 1, 16. γλυκύθυμος. * " Γλυκύξυλον, (τὸ,) Const. Manass. Chron. p. 104(=86. 516.)" Kall. Mss.

A * Γλυκύπαις, αἰδὸς, Meleager 7. Ῥόδος, " Wolf. Fr. Poët. p. 20. n." Kall. Mss. * Γλυκυπάρθενος, Meleager 54. ὧραι. * Γλυκύπαστον, τὸ, Gl. Dulcadium.] Γλυκύπικρος, q. d. Dulciamarus, Dulciter amarus s. acerbus, Dulcedinem amarori permixtam habens, ut ἔρως. [Gl. Γλυκύπικρον· Dulcatium. Leg. Dulcacidum: cf. Ὀξύγλυκυς. Plut. 522. " Ad Charit. 371. Valck. Hippol. p. 224. Jacobs. Anth. 6, 62. 90. 11, 291. cf. Musgr. El. 987. Villoison. ad Longum 183." Schæf. Mss. " Musæus 166." Wakef. Mss. * Γλυκύπνοος, Theod. Prodr. Ep. p. 102. * Γλυκύῤῥοος, Gl. Dulcifluus, " Const. Manass. Amat. 1, 68. Niceph. Call. in Fabr. Bibl. Gr. 10, 441." Boissonad. Mss. Theod. Prodr. Ep. p. 82. 152.] " Γλυκυσίδη, ἡ, " Glycyside: Hesychio φυτὸν ποιὸν συντελοῦν πρὸς " ἀτόπημά τι τῶν γυναικῶν. Athen. 3. e Seleuci Glos" sis tradit γλυκυσίδην quandam nominari σύκῳ τὴν " μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖαν: a cujus esu sibi cavere " mulieres διὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμούς. Diosc. (3, 157.) " et Plin. Pæoniam vocari γλυκυσίδην tradunt, alio

B " nom. πεντόροβον dictam: sed illius rei nullam fa" ciunt mentionem. Hunc vide 25, 4. 27, 10. illum, " 3, 157." [Pæonia Linn. * Γλυκυφάγος, ὁ, ἡ, unde * Γλυκυφαγία, Trall. 1. p. 26=71. * " Γλυκύφθογγος, Nicet. Eugen. 5, 257." Boissonad. Mss. Schol. Pind. Ὀ. 6, 162.] " Γλυκύφρουροι, Hesychio τὰ ἐν οἴκῳ " φρουροῦντες καὶ ἔνδον μέλιτος ὄντες. Sonat Dulcium " custodes." [A Schneidero non agnoscitur. * " Γλυκύφυτον, τὸ, Glycyrrhiza, Diosc. Notha 451." Boissonad. Mss. A Schneidero non agnoscitur. * " Γλυκύχυλος, Xenocr. s. 24. 30. 53." Boissonad. Mss. Hippocr. Epist. 1278, 44. * Γλυκύχυμος, Gal. de Simpl. Potest. 2. p. 11, 11. " Const. Manass. Chron. p. 90. var. lect. 101." Boissonad. Mss.]

[* " Γλυκάνισον, (τὸ,) Herba, Schol. Theocr. 7, 63." Wakef. Mss. * Γλυκέλαιον, τὸ, Gal. 2, 398. B., Xenocr. 104. ubi Cor. γλυκεῖ ἐλαίῳ, Oribas. Mosq. 60. * " Γλυκήρατος, Glycyrrhiza, Diosc. Notha 451." Boissonad. Mss.]

[* " Γλυκοκάλαμον, (τὸ, Loti nom. ap. recentiores,)

C Barker. ad Etym. M. v. Λωτεῦντα." Dahler. Mss. Vide Lex. Vocc. peregr. * " Γλυκόῤῥυτος, Dulcem liquorem manans, Pseudo-Chrys. Serm. 99. T. 7. p. 547. Οὐκ ἄμπελος αὐτῇ γλυκόῤῥυτον βότρυν ἐγεώργει." Seager. Mss.]

Ἔγγλυκος, Cui aliqua dulcedo inest, ut οἶνος, e Diosc. [Schneidero h. v. perperam dicta videtur pro * Ἔγγλυκυς.] " Ἐπίγλυκυς, Dulcis, Subdulcis," [Schneider. Lex.] " Εὐθυγλυκεῖα, (ἡ,) Dulcis radix, " quæ et Σκυθικὴ dicitur, VV. LL.: sed non sine " mendi suspicione: licet ap. Theophr. quoque id " legi non ignorem, H. P. 9, 13. Γλυκεῖα δὲ καὶ ἡ " Σκυθικὴ, καὶ ἔνιοι καλοῦσιν αὐτὴν εὐθυγλυκεῖαν. Sed " sciendum est in utraque Ed. Ald. aliquid intersti" tii esse inter εὐθὺ et γλυκεῖαν, quod mihi ipsum " reddit suspectius: atque adeo l. eum esse corru" ptum ostendit αὐτὴν bis ibi positum: nisi forte " εὐθὺ leg. sit et accipiendum pro ἁπλῶς, Simpliciter " et absolute: de quo tamen et ipso ἐπέχω." Ὀξύγλυκυς, Dulciter acris; ut ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ ap. Ari-

D stoph. Dulciter acre punicum Erasm. interpr. Apud Medicos autem ὀξύγλυκυ est Potus, qui paratur dulcissimis favis maceratis et decoctis. ET Ὀξυγλυκὲς, Gal. Comm. 3. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν, ubi scribit non aliud esse quam ἀπόμελι, fierique ab aliis e melle et aceto, ab aliis autem e favis et aceto. Gorr. [Ὀξύγλυκυ, * Ὀξύγλυκον, Gl. Dulcacidum. Ὀξύγλυκυς, Hippocr. 652, 23. 760. 775. 840. Æschyl. ap. J. Poll. 6, 80. Ὀξυγλύκειαν ἆρα κοκκιεῖς ῥόαν; huc respexit Noster, qui scripsit ῥοὰν, ut suo loco Ῥοὰ, sed ῥόαν exhibent Schneider. Lex., qui habet suo loco Ῥόα, et Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 539. quem omnino vide. " Ὀξύγλυκυς, Lobeck. Aj. p. 302. * Ὀξυγλύκιος, Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss. * Περίγλυκυς, Ælian. H. A. 15, 7. * περιγλύκιστον γάλα.] Ὑπόγλυκυς, Subdulcis, Aliquantum dulcis. Φιλόγλυκυς, Qui dulcia amat, [Plut. Lobeck. l. c. 536.] Apud Aristot. Probl. Qui dulci vino gaudet: [" 1, 295." Wakef. Mss. Ex Eod. * Φιλόγλυκος exhibet Schneider. Lex., loco non citato.]

Γλυκύτης, (ἡ,) Dulcedo: ut οἴνου, Athen. Item

Schema orationis. [Gl. Dulcedo, Dulcitudo. Diod. S. 1. p. 21. Dionys. H. 2. p. 62. Schleusner. Lex. in V. T. "Theocr. 8, 33. Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος! Schol. Γλυκύτης, τὸ σχῆμα, ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται." Seager. Mss.]

[* Γλυκαῖος, α, ον, i. q. γλυκὺς, Synes. de Febr. 62. ὕδατος, 196. ὕδατι θερμῷ καὶ γλυκαίῳ.] Γλυκερὸς, (ὰ, ὸν,) poët. i. q. γλυκὺς, Dulcis ; ut μέθυ, Od. Ξ. (194.) σίτου, Il. Λ. (89.) Metaph. φάος, Od. Ρ. (41.) Et compar. γλυκερώτερος, Od. Ι. [28. Schleusner. Lex. in V. T. "Monthly Review, Aug. 1799. p. 432. Huschk. Anal. 183. Jacobs. Anth. 8, 237. 11, 291. 324. Ænigma 20. Toup. Opusc. 1, 411." Schæf. Mss. * Γλυκέρα, ἡ, Suidæ ἑταίρα τις. * Γλυκεροστάφυλος, ὁ, ἡ, Opp. K. 1, 465. φθινόπωρον. * Γλυκερόχρως, Meleager 120. "Toup. Emendd. 1, 407." Schæf. Mss. * Παγγλυκερὸς, Aristoph. A. 970. * Γλυκηρὸς, ὰ, ὸν, Astrampsych. ap. Suid. Τρώγων γλυκηρὰ, πικρίας ἕξεις τρόπους, ubi olim legebatur γλυκερά. * Γλύκιος, α, ον, "Adjj. (in ῦς) a recentioribus in ώεις, εὐρώεις, Nonn. D. 25, 471. et ώδης, τραχώδης, Theophr. de Lap. 400. traducuntur. Apud Basil. quidem Ep. ad Mon. Laps. p. 13. Χαμαίζηλον καὶ * γλυκώδη ἡδονὴν, sententiæ convenit ἀλυκώδη, (' γλυκώδης, Schol. Theocr. 5, 131.' Kall. Mss.) sed εὐρώδης Passow. de Lexx. Gr. 122. (et Noster,) βραχώδης nos ipsi idoneis Suidæ, Hesychii, et Gloss. testimoniis confirmavimus. Sed eadem etiam in ῶς terminari, γλυκὺς, γλύκιος, nullo exemplo demonstrari potest ; de Lycio fonte, Soph. Ph. 1439. si qui Scholiastæ credere nolent, v. Diar. Crit. Angl. T. 2. p. 348., his γλυκόεν τε ποτὸν plene satisfaciet." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 541. Sed agnoscit et Suid. : * Γλυκίδιον· τὸ γλυκύ. Καὶ Γλύκιον, τὸ αὐτὸ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγκριτικοῦ.] Γλυκόεις, (εσσα, εν,) Dulciusculus, Subdulcis, vel Dulcis ; ut γλυκόεντι ποτῷ, Nicander. 'Α. (444.) quod quidam pro Passo accipiunt.

[* Γλυκάδιον, τὸ, Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 45., Lobeck. l. c. 74. Zonar. 1457. "Schol. Nicandri Θ. 595. Etym. M. 626." Wakef. Mss.]

Γλυκαίνω, Dulce reddo. Quidam Edulco e Nonio, et Dulco e Sidonio interpr. Xen. O. (19, 19.) Ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς. [Gl. Dulco. Schleusner. Lex. in V. T. : Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 236. ; ad Dionys. H. de Comp. Verb. 137. Moschus 3, 117. "Dionys. H. 5, 66. 68. 90." Schæf. Mss. "Pass., Athen. 200." Wakef. Mss.] Item Ἀναγλυκαίνω, et Ἀπογλυκαίνω, idem ; nisi quis ἀναγλυκαίνω interpr. Iterum reddo dulce. Pass. Ἀναγλυκαίνομαι et Ἀπογλυκαίνομαι : unde ἀναγλυκανθῶσι, VV. LL. Dulcedinem ceperint : ἀπεγλυκάνθη, Dulcis evasit. [Ἀπογλυκαίνω, Schæf. ad Apoll. R. l. c. Diod. S. 1, 49. Athen. 55. "Casaub. 113." Schæf. Mss. * "Ἐγγλυκαίνω, Glossar. ap. Valck. Opusc. 1, 248. vel Misc. Obs. 10, 119." Boissonad. Mss. "Ep. Eccl. Lugd. et Vienn. ap. Euseb. H. E. 5, 1." Routh. Mss.] "Ἐπιγλυκαίνω, Dulce reddo, Condulco s. Indulco," [Dulcesco, Theophr. C. P. 6, 23. Schneider. Lex. et cf. Supplem. ubi citatur 6, 15, 4.] Dicitur et Καταγλυκαίνω, itidem pro Dulce s. suave reddo. Apud Greg. et pro Mulceo, ut Bud. interpr., Ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοήν. ["In verbo med., activa notione, Athen. 638. (Ἐν χορδαῖς καταγλυκαίνεσθαι.)" Schweigh. Mss. "Chrys. 38. Greg. Nyss. 3, 399. Eust. Ism. 157. Scriptt. Rei Accipitr. 70." Wakef. Mss. * "Συγγλυκαίνω, Nicet. Eugen. 5, 202." Boissonad. Mss.] "Ὑπογλυκαίνω, Subdulcem reddo, Efficio aliquantum dulcem," [Aristoph. 'Ι. 216.]

Γλύκανσις, q. d. Dulcificatio, [Theophr. * Γλυκαντικὸς, ἡ, ὸν, Ocell. Lucan. s. 9. p. (12.) 24. "Galei Myth. 510." Wakef. Mss. * Γλυκαντικῶς, Sext. Emp. adv. Math. 7, 344. 367. 8, 218. 397.] Et Γλύκασμα sive Γλυκασμὸς, Dulcedo, Dulcitudo, VV. LL. [Schleusner. Lex. in V. T.] Metaph. de Christo quidam dixit, Ὄξος ποτίζεται καὶ χολὴν βρωματίζεται ὁ γλυκασμός. Sed et Γλυκισμὸς ap. Athen. (200.) legitur, Ἔφερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκισμοῦ χρείαν, Ut reliqua vina dulcescerent, Bud. Sic enim videtur intelligendum e seqq. p. 60.

Γλυκάζω, Dulcesco, Subdulcis sum, ut Diosc. et Athen. (1, 26.) γλυκάζων οἶνος. [Schleusner. l. c. Schæf. ad Apoll. R. l. c. "Stob. 31. Pass., Dulcedinem percipio, Sext. Emp. p. 5." Wakef. Mss. * "Γλυκασία, ἡ, Method. 391." Kall. Mss. * Ἀπογλυκάζω, Athen. 55. ἀπεγλυκασμένος, Schæf. ad Apoll. R. l. c. * Ἐγγλυκάζω, vide Ἐγγλύσσει. * Ὑπεργλυκάζω, Pisid. Opif. 422. * Γλυκύνομαι, Gl. Dulceo. * Περιγλυκύνομαι· Obdulcesco. * Γλύκυσμα, τὸ, Liban. 4, 1072. Reisk. An in Athen. 200. (l. c.) leg. * Γλυκυσμὸς pro γλυκισμός ? "Γλύκυσμα, T. H. ad Plutum p. 220." Schæf. Mss.]

"Ἐγγλύσσει, Hes. exp. ἐγγλυκάζει, procul dubio respiciens ad Herod. 2, (92.) Ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδωδίμη· καὶ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως, ἐὸν στρογγύλον, μέγαθος κατὰ μῆλον, Indulcat, Dulcedinem ori infert :" [' potius Dulcis, Subdulcis est.' Schweigh. Mss.] "nam et infra, 4. p. 176. Ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπὸς, ἔστι μέγαθος ὅσον τὸ τῆς σχοίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος. Quæ verba indicant superius ἐγγλύσσει intelligendum esse non amplius de radice, sed de fructu, præsertim cum subjungat, orbicularem esse et pomi magnitudine. Sed et Theophr. H. P. 4, 4. testatur loti fructum esse γλυκὺν καὶ ἡδύν : et ante eum Hom. Od. I. socios Ulyssis reditus fuisse oblitos, postquam λωτοῖο φάγον μελιηδέα καρπόν. Unde Plin. 13, 17. Nascitur densus in ramis, myrti modo, non, ut in Italia, cerasi, tam dulcis in cibo, ut nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali advenarum oblivione patriæ. Perperam itaque intellexerunt Herod. verba illi, qui sic interpr. Ad glutiendum facilis, quia teres : longe rectius Valla, qui vertit, Suavitate præstanti."

"ΓΛΙΣΧΡΟΣ, (α, ον,) Lentus, Viscosus, Tenax. Hesychio et Etym. κολλώδης : ut Etym. rursum γλίσχρον dici annotat ἰατρικῶς τὸ ἐχέκολλον καὶ μὴ διασπώμενον, Glutinis modo cohærens nec distrahi se sinens. Unde et Gorr. γλίσχρον, inquit, Glutinosum : dicitur et de solidis corporibus et de humoribus. In solidis quidem, est Id, quod fractu contumax est, humore sc. multo, et qui tensioni cedit, terrenas partes glutinante, sicut in salice et coriis. Huic contr. est τὸ κραῦρον, quod plerique Friabile interpr. In humoribus vero, dicitur Quod quidquid tetigerit, huic ægre dissolubile adhæret, vel Quod, dum trahitur aut tollitur, continuitatem longissime servat, ut oleum, mel et adeps. Huic Gal. Meth. Med. 11. scribit opp. τὸ ῥυπτικὸν, quasi Detersivum dicas. Hippocr. de Nat. Hom. Τὸ φλέγμα γλισχρότατόν ἐστι, καὶ βίᾳ μάλιστα ἄγεται μετὰ χολὴν μέλαιναν : nam ἡ μέλαινα χολὴ τῶν ἐν τῷ σώματι ἐννεόντων χυμῶν γλισχρότατον, teste eod. Hippocr. ibid. Athen. 2. Τῶν ἐχόντων ὁλκιμόν τι καὶ γλίσχρον : de eduliis. Et ap. Plat. Crat. Γλίσχρα· ὁλκή. || Exp. et Lubricus : ut γλίσχρως quoque ab Hes. ὀλισθηρῶς. || Etymologo et Hes. est etiam φειδωλὸς, σκνιφὸς, Parcus : quo signif. Lat. quoque Tenacem hominem dicunt, qui pecunias nonnisi coactus e manibus dimittit. Sic sane dicitur γλισχρότερος περὶ τὰς δωρεάς. Nec de homine solum in hac signif. γλίσχρος dicitur, sed de re etiam : at tunc Lat. Parcus potius aut Strictus quam Tenax redditur. Plut. Lycurgo, Γλίσχρον γὰρ αὐτοῖς ἐστὶ τὸ δεῖπνον : Pericle, Φύσει δαπανηρὸς ὢν χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. Ubi tamen et γλίσχρως habent quidam Codd. At γλίσχραι τέχναι e Luciano affertur pro Artes parum suppeditantes ad victum, Artes jejunæ ; ut et ap. Suid. Χωρίων γλίσχρων καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. || Ab Hes. exp. etiam λίαν ῥυπαρὸς, Valde sordidus : ut ab Etym. quoque πάνυ ῥυπαρός. || Etymologo est et ὁ λίχνος καὶ ἐπιθυμιῶν ἐφυβρίστως : quasi ὁ λίαν ἐχόμενος, vel ὁ γλιχόμενος τροφῆς ὑπὲρ τὸ δέον. Exp. ab eo et ἀτυχής : ut γλίσχρων quoque ap. Aristoph. a nonnullis accipitur pro ἐπίπονος, Ærumnosus. Notandum porro est, alicubi reperiri et γλισχρὸς, oxytonws, itidemque Γλισχρῶς. Sed eam scripturam superiori esse præferendam minime censeo, cum illa non ap. Eust. so-

" lum et Etym. extet, sed reperiatur etiam in Codd. A
" Suidæ et Lex. mei vet. A superiore Γλίσχρος, Vi-
" scosus, Glutinosus, Lentus, Tenax, COMP. Γλι-
" σχρόχολος, et Biliosus et Lentus: ut ap. Hippocr.
" Epidem. 4. (p. 331, 37.) Ἡ γαστὴρ διίει πολλὰ γλι-
" σχρόχολα. Nisi potius LEG. Γλισχρόχροα, ut Erot.
" habet in suo Lex., qui exp. μετά τινος κολλώδους
" ἐπαφῆς παρατετηρημένα τὴν χροιὰν ἐπὶ τὸ χαλεπώτε-
" ρον. Derivatum inde ET Γλισχρώδης, ὁ, ἡ, Assimilis
" τοῖς γλίσχροις, Lentus tenaxque et viscosus in mo-
" dum eorum, quæ γλίσχρα nominantur. Hippocr.
" de Vulner. in Cap. Τὸ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν ἐξ
" αὐτοῦ, καὶ γλισχρῶδες γίνεται. Vide et Βλιχχῶδες.
" Item ADV. Γλίσχρως, Tenaciter, s. More eorum,
" quæ viscosa et glutinosa sunt. Quo modo acci-
" piendum videtur in hoc ap. Suidam l. Ἀλλ' ἐγώ
" τις ἄρα δυσαπάλλακτος ἦν ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ γλί-
" σχρως ἔτι εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἅτε ὡς ἀληθῶς
" ὄναρ πλουτήσας. Alioqui signif. etiam Lubrice,
" * ὀλισθηρῶς, ut Hes. et Suid. exp. Signif. vero et
" Parce: de qua signif. dicam in seq. tmematio. B
" Præterea SUBST. Γλισχρότης, ἡ, Viscositas, Lentor
" tenacitasque glutinosa. In qua signif. ap. Gal. et
" Medicos in primis reperitur. Vide in seq. tmema-
" tio. Necnon VERB. Γλισχραίνω, γλίσχρον reddo,
" ut ἰσχναίνω, ἰσχνὸν reddo. Cujus pass. γλισχραί-
" νεσθαι, Viscosum s. Glutinosum fieri, Lentescere
" et tenaciorem reddi. Hippocr. de Artic. (491, 42.)
" Ὅταν μὲν οὖν τρίβον λάβῃ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ, εἰς
" ἣν ἐξεκλείσθη, ἡ δὲ σὰρξ γλισχρανθῇ, ἀνώδυνον τῷ
" χρόνῳ γίνεται, Fiat γλίσχρα τε καὶ μυξώδης. Utitur
" idem et VERBALI Γλίσχρασμα, de Victu in M. A.
" (369, 9=385, 5.) Τὸ γὰρ γλίσχρασμα αὐτέης λεῖον,
" καὶ ξυνεχὲς, καὶ προσηνές ἐστι καὶ ὀλισθηρόν. Signif.
" vero hoc verbale i. q. subst. γλισχρότης, ut Gal.
" quoque eo in l. exp." [Diosc. Parab. c. 1.] "A ter-
" tio Γλίσχρος, Tenax, Parcus, est ADV. Γλίσχρως,
" Tenaciter, Parce, Tenuiter. Arrian. ap. Suid. Τὰ
" ἐπιτήδεια γλίσχρως τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντο, i. e. φει-
" δομένως. Sic Plut. Alcib. Γλίσχρως χορηγοῦντα
" θλίβειν καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα. Et Camillo, Τῶν C
" σιτίων γλίσχρως καὶ μόλις αὐτοῖς διαρκούντων. Et So-
" lone, Χώρα τοῖς γεωργοῦσι γλίσχρως διαρκοῦσα, Ager
" cultoribus suis tenuem admodum et parcum præ-
" bens victum: nisi malis interpr. Vix, Ægre: de
" qua signif. mox dicetur. Sic aliquis γλίσχρως ζῆν
" dicitur pro Tenuiter et parce vivere: cui opp. τρυ-
" φᾷν. Aristot. Polit. 2. Συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν
" εἶναι πολλὴν, ὥστε τρυφᾷν· ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν
" γλίσχρως. Signif. etiam Vix, Difficulter, Ægre: ut
" Plut. Οὐδὲν εὗρεν πλέον οἰκήματος ἑνὸς γλίσχρως ἕνα
" δέξασθαι δυναμένου: nisi malis Vix et tenuiter,
" Nonnisi parce. Pro Ægre et Gravate accipi pot-
" est in hoc ejusdem l., Ἀρξαμένου δὲ Πομπηΐου κα-
" ταλέγειν, οἱ μὲν, οὐχ ὑπήκουον, ὀλίγοι δὲ γλίσχρως
" καὶ ἀπροθύμως συνῄεσαν. Ab eod. Γλίσχρος est et
" SUBST. Γλισχρότης, ἡ, Tenacitas, Parcitas. Alioqui
" signif. etiam Viscositas, Lentor: s. Lubricitas: in
" qua signif. Athen. 5. dicit, Ὡς πάντας ἀναστάντας
" κυλίεσθαι λουομένους τῷ μύρῳ, καὶ διὰ τὴν γλισχρό-
" τητα καταπίπτοντας γέλωτα παρέχειν: oleum enim D
" et unguenta inde confecta, sunt γλίσχρα, Naturæ
" viscosæ, effusaque alicubi, eum locum lubricum
" reddunt, ut facillime in eo lapsent vestigia. Est inde
" et VERB. Γλισχρεύομαι, Parcus et restrictus sum,
" Tenax sum et γλίσχρος; more nimirum τῶν σμικρολο-
" γουμένων, Bud. Eust. A posteriore γλίσχρος, quo si-
" gnif. ὁ λίχνος et ὁ λαίμαργος, DERIV. Γλίσχρων. Exp.
" enim ἐπιθυμητὴς, unaque cum γλίσχρος derivatur a
" γλίχομαι, Appeto. Aristoph. Εἰρ. (193. Mercurius:)
" Ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες; (Trygæus:) ὦ γλίσχρων.
" Ibi tamen Schol., cum exposuisset ἐπιθυμητὰ, ἀπὸ
" τοῦ γλίχεσθαι, subjungit, γλίσχρονας dici solere τοὺς
" ἀτυχεῖς; ET Γλισχρίαν, τὴν ἀτυχίαν: hoc vero in
" l. γλίσχρων signif. ἐπίπονε, Ærumnose. Sic sane et
" γλίσχρος ab Etym. exp. ἀτυχὴς, Infortunatus, Infe-
" lix, Miser. At Ἀ. (450.) Ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπω-
" θοῦμαι δόμων, Πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ
" γενοῦ Γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδην,
" paulo aliam signif. habet a superioribus: ibi enim

" a Schol. et Suida exp. ταπεινὸς, κόλαξ: ut sit Is,
" qui ad miserias et inopiam redactus, aliis sese in-
" sinuat, et adhæreus eis adulatur. Idem N. (1004.)
" per jocum finxit COMP. Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος,
" dicens ἐπὶ γραμματίου γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν
" ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου, ut post Schol. annotavit
" Suid."

[Γλίσχρον, Gl. Lapsile. Γλισχραίνομαι· Lenteo.
Plut. Flamin. 4. τόποι γλίσχροι. Euphro ap. Athen. 9.
p. 398. Schw. ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει. "Instans
petendo, Importunate, Aristoph. Ἀ. (l. c.) Γλίσχρως,
Vehementer, Tenaciter, Plato Critone p. 21. Bas. 1.
Ὅτι γέρων ἀνὴρ, σμικροῦ χρόνου τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος,
ὡς τὸ εἰκὸς ἐτόλμησας οὕτω γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν,
νόμους τοὺς μεγίστους παραβὰς, οὐδεὶς ὃς ἐρεῖ; Malim,
οὐδεὶς, ΟΙΕΙ, ἐρεῖ." Seager. Mss. Philostr. 853. Οὕτω
γλίσχρως ἀράχνην διαπονῆσαι: 829. Μελίσσας γλ. γε-
γραμμένας. Plato de Rep. 6. p. 487. Xen. K. Π. 8,
3, 37. Γλισχρότερος, Theophr. H. P. 8, 4. "Γλι-
σχροειδὴς, Neophytus Lex. in Notit. Mss. T. 11. P.
2. p. 250." Boiss. Mss. "Γλισχρώδης, Epiphan. Hær.
64. c. ult." Routh. Mss.] "Βλιχχῶδες, Hes. ap. Hip-
" pocr. esse dicit λελεπισμένον καὶ καθαρὸν, Decorti-
" catum et purum. Erot. habet γλιχῶδες, annotans
" quosdam pro eo scribere γλισχρῶδες: et ab Epicle
" quidem exp. λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας
" ἀκαθάρτου: ab Euphorione vero, ἐκπεπιεσμένον καὶ
" κατάξηρον." [Γλισχρότης, Athen. 7. 88. Aristot. H. A.
812. 843. Lucian. 800. Schol. Aristoph. Θ. 409. * Γλι-
σχρολογέω, et * Γλισχρολογία, ἡ, i. q. λεπτολογέω, et
λεπτολογία, Philo J. 4, 164. 5, 50. 226. P. Timo Phl.
ap. Diog. L. 2, 30. Ἡ περὶ ταῦτα γλ., ubi al. αἰσχρο-
λογία, pro quo Muret. μικρολογία. "Γλίσχρος,
Schneider. Bibl. Philol. 1, 159. Plut. Mor. 1, 117.
Casaub. Athen. 1, 80. ad Phalar. 308. Musgr. Iph.
T. 593. Antip. S. 107. Γλίσχρως, Valck. Diatr. 194.
Γλισχρότης, Casaub. l. c. Γλίσχρων, Brunck. Aristoph.
3, 124." Schæf. Mss. Γλισχρεύομαι, Schol. Soph. An-
tig. 334. Anonym. ap. Suid. v. Διονυσίων, Πέρπερα
γλισχρευόμενος. * Γλισχρία, ἡ, i. q. γλισχρότης, Schol.
Aristoph. Εἰρ. 193. "Γλίσχρος, Valde parcus, Schol.
Pind. Π. 7, 1. Γλίσχρως, Ælian. H. A. 481. Γλισχραί-
νω, Hippocr. 822. Γλίσχρασμα, 385. Γλισχρεύομαι,
M. Anton. 5, 5. Prov. Vat. 4, 48. Γλισχρότης, Visco-
sitas, Alciphro 428. Parcitas, Plut. 1, 114. Γλισχρο-
λογέομαι, Minuta dissero, Philo J. 1, 526. Γλισχρο-
λογία, Sermo futilis, 698." Wakef. Mss.] "Ἄγλι-
" σχρος, (ὁ, ἡ,) Non lentus, Non viscosus. Gal. Comm.
" 3. in Prorrhet. 3. Τὰ μὴ γλισχρὰ, ἅπερ εἴποι τις ἐν
" μιᾷ συνθέτῳ φωνῇ οἷον ἄγλισχρα. Paulo ante etiam
" dixerat, Τινὲς δὲ τὰ οἷον ἀλιπῆ, τινὲς δὲ τὰ οἷον
" ἄγλισχρα: sed usus est ante eum hoc comp. Hip-
" pocr. Prorrhet. 1. (411, 44.) Ἔγγλισχρος, Cui
" inest τὸ γλίσχρον, Viscosus, Glutinosus, Lentus,
" Tenax." [* Κατάγλισχρος, Trall. 9. p. 157. * Πε-
ρίγλισχρος, Hippocr. 1138. 1251=333, 46. 395, 8.]
" Ὑπόγλισχρος, Aliquantum lentus, vel viscosus, se-
" quendo signiff. τοῦ γλίσχρος." [Hippocr. 332, 45.
Theophr. 248. Schn. "Subsordidus, Euseb. P. E.
734." Wakef. Mss. * Ἐκγλισχραίνω, Viscosum reddo,
Aretæus 130. * Ἐπιγλισχραίνω, Hippocr. 386, 29.
* Καταγλισχραίνω, 386, 5. πτύελον——αινόμενον,
20. 392. ult. * Προσγλισχραίνω, 393, 51=375.]

" ΓΛΙΧΟΜΑΙ, Cupio, Affecto, Appeto, ἐπιθυμῶ.
" Interdum cum infin. construitur. Isocr. Panath.
" Ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Sic Dem.
" Phil. 2. Πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ'
" εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Et pro Cor. Τῆς μὲν εἰς
" παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι γλίχεται. Itidemque
" Plut. Numa, Γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα, Cu-
" piens e Græco deducere. Interdum cum accus.
" Philo de Mundo, Ἀναγκαῖον οὖν τὴν τοῦ κόσμου
" φύσιν γλίχεσθαι τὴν ὅλον διαμονὴν, Cupere et velle
" universi incolumitatem. Sic ap. Suid. Καὶ ταῦτα
" ἦν ἃ ἐγλίχετο. Aliquando cum gen. Aristot. de
" Mundo, Τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται, Contraria
" appetit natura. Sic Aristoph. (Fr. Γεωργ.) Τί
" δῆτα τῶνδε τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλίχει; Diversa
" constr. ex Herod. affertur, Γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευ-

" θερίης, pro Sum studiosus libertatis. || Hes. γλί- A
" χεται exp. non solum ἐπιθυμεῖ et προθυμεῖται, sed " etiam παίζει: quo signif. et γλιᾶσθαι dicitur. " || Γλιχὸς, eid. Hes. est γλίσχρος καὶ φειδωλός. Sed " addit, ab aliis exp. πολυπράγμων et περίεργος. Sic " γλιχώ. || Γλιχύτης, Eid. est ἀτυχὴς ἢ ἐπίπονος ἢ " ἐρωτική: itidemque Etym. Suspectam tamen ter- " minationem habet. || Γλιχὼ, Etymologo est ἡ φει- " δωλὸς ἢ περίεργος; quo signif. et γλιχὸς paulo " ante." [* Γλιχὼ, ἡ φειδωλία, Zonar. Glossæ: Γλίχομαι· Aveo. " Γλίχεσθαι περὶ ἐλευθερίαν, Herod. 2, 102. (huc respexit Noster:) sed alibi nude, cum gen., 3, 72. 4, 152. 8, 143. 7, 162." Schweigh. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 137. Valck. Oratt. 343. Diatr. 280. Plut. Mor. 1, 2. Oxon.: Wessel. et Valck. ad Herod. 150. 689. ad Lucian. 1, 421. 833. Jacobs. Anth. 8, 168. Wakef. S. C. 4, 106. Aristoph. Fr. 226. Cum accus., Simon. Dial. 30. Γλ. περί τινος, Cattier. 86. * Γλιχάζω, Ruhnk. Ep. Cr. 137." Schæf. Mss. * " Προσεγγλίχομαι, Aristot. Met. 1, 5." Routh. Mss. * Ἐπιγλίχομαι, Clem. Alex. Pæd. 201. B
* Προσγλίχομαι, Schneidero susp. * " Ὑπεργλίχομαι, Const. Manass. Chron. p. 27 (=23=52. Meurs.)" Boiss. Mss. * " Ὑπογλίχομαι, Amphil. 97." Kall. Mss.]

" ΓΛΟΙΟΣ, Hesychio νωθὸς, ἀσθενὴς, Segnis, Invalidus: item ῥυπαρὸς, Sordidus. ITIDEM Γλοίης " Etymologo ὁ νωθρός: qui γλοίητα dici addit τὸν " λιπαρὸν, καὶ μοχθηρὸν τῷ ἤθει: ut et Hes. rursum " γλοίητα exp. κακοήθη, Malignum, Malis imbutum " moribus. NECNON ET Γλοιὰς a Soph. dicitur ἡ " κακοήθης ἵππος, Hes. Equa maligno ingenio et " prava indole. SED ET Γλοιάζειν Etym. esse dicit " τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ * κακοη- " θεύεσθαι, s. * διεγγελᾷν. Hes. quoque testatur a " nonnullis exp. * διεγγελᾷν: ipse vero esse dicit " τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ἐπιμύειν τοῖς ὄμμασι καὶ " κατιλλωπεῖν. Gal. Lex. Hippocr. γλοιάζειν esse " ait τὸ ἐπιμύοντας * παραδινεῖν τοὺς ὀφθαλμούς: ET " Γλοιωδῶς huic esse ἀνάλογον, idemque valere ac si C
" νυσταχτικῶς diceres. Apud Hes. vero LEGITUR " Γλοιῶς, pro hoc γλοιωδῶς, exp. itidem νυσταχτικῶς, " More eorum, qui νυστάζουσιν et nuunt capite inter " dormiendum. || Ceterum, ut ad Γλοιὸς redeam, " Schol. Aristoph. N. (449.) κίναδος, τρύμη, μάσθλης, " εἴρων, γλοιὸς, annotat γλοιὸς idem propemodum " valere quod μάσθλης, translatumque esse ab oleo, " quod in balneis effusum concrevit: nam ut id τοὺς " ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε, ita et γλοιὸν " hic dici Qui tali præditus est ingenio ut διολισθαί- " νειν elabique possit e creditorum manibus: atque " adeo ad suam usque ætatem γλοιοὺς vocatos fuisse " τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας, καὶ μηδὲν σταθερὸν φρο- " νοῦντας, ἀλλὰ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἄλλα δὲ " πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον. " Ad mores itaque translatum γλοιὸν signif. τὸν ὀλι- " σθηρὸν καὶ εὐμετάβολον, Qui mente s. ingenio est " lubrico et mutabili: exp. tamen et μοχθηρὸν, ut " Hes. supra κακοήθη. Sed affertur et alia exp.: " γλοιὸν nimirum dici τὸν ῥυπαρὸν τοὺς τρόπους, Qui D
" sordidis est moribus: s. τὸν ῥυπαρὸν καὶ σμικρολό- " γον: quia sc. ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγυς est " τῷ γλοιῷ, i. e. τῷ ῥύπῳ τοῦ ἐλαίου. Verum ea exp. " a scopo poëtæ longius abit: superior magis qua- " drat. Venio nunc ad Γλοιὸς, (ὁ,) quo signif. ὁ τοῦ " ἐλαίου ῥύπος, ut idem Aristoph. Schol. testatur, " Sordes, quæ in balneis atque etiam palæstra ab ho- " minum oleo unctorum cute deradebantur: Gr. " alio nom. ῥύπος dictæ, teste P. Ægin.: Lat. Stri- " gmenta, et Sordes etiam. Sed et aliæ sordes oleo " permixtæ ac lubricæ hoc nom. dicuntur. Si- " monid. ap. Athen. 7. ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ. " UNDE Γλοιώδης, ὁ, ἡ, Strigmentosus, Strigmento- " rum similis, Strigmenti modo crassus et glutinosus " s. viscosus, Diosc. 2, 202. Ἄγει δὲ γλοιῶδες κατὰ " κοιλίας. Athen. 7. Ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, " κᾆτ' ἀφιᾶσι γλοιῶδες ἐξ αὐτῶν, ὃ γενόμενον ἐν τῇ " ἰλύϊ ζωογονεῖται. Plinio vero auctore, 9, 51. An- " guillæ atterunt se scopulis, eaque strigmenta vivi-

" scunt. Itidem Theophr. H. P. 5, 5. Ὑγρότητι καὶ " ξηρότητι καὶ τῷ γλοιώδει. Est inde et VERB. Γλοιοῦ- " σθαι, Lentescere ac viscosum reddi in modum stri- " gmenti. Diosc. 5, 92. Τρίβε ἕως οὗ γλοιωθῇ: pro " quo paulo post dicit, Ἕως τῇ συστάσει γλοιώδης " γένηται." [Γλοιὸς, Gl. Strigmentum, Destrigmentum, Oleago, Viscus, Viscum, Lubricus. Γλοιώδης· Viscosus. Γλοιόω· Lubrico. Nicet. Annal. 10, 6. Καταπύγων καὶ γλοιός. Cf. Γλία, Γλίνη, Γλίον, Γλιόω, Γλίττον: ADDE * Ἀείγληναι, Suidæ διηνεκεῖς ῥυπαρίαι. " Apud Herod. 3, 112. non incommode Viscum redditur." Schweigh. Mss. Γλοῖος, ὁ, subst., Diog. Epist. nova 2. p. 328. * Γλοιοπότης, ου, ὁ, UNDE * Γλοιοπότις, ἡ, Anal. 2, 41. χλαμύς. * Γλοιοποιὸς, ὁ, UNDE * Γλοιοποιέω, Diosc. Parab. 1, 2. " Γλοιώδης, Epiphan. Hær. 42." Routh. Mss. " Γλοιὸς, ad Lucian. 1, 123. Herod. 253. Jacobs. Animadv. 294.; Anth. 8, 119. Kuster. Bibl. Chois. 92. Brunck. Aristoph. 2, 87. 3, 14., Soph. 3, 507. Γλοιοπότις, Toup. Opusc. 1, 461. Jacobs. Anth. 8, 119. Γλοιὰς, Γλοίης, Brunck. Soph. 3, 507." Schæf. Mss. " Γλοιὸς, Sordes olei, Stob. 524, 5. Γλοιώδης, M. Anton. 8, 24. Schol. Theocr. 2, 48." Wakef. Mss.] " Γλύζω, Glutio, VV. LL."

" ΓΛΟΥΤΟΣ, ὁ, Hesychio, Etym. et Suidæ est " τὸ τῆς κοτύλης σφαίρωμα, s. τὸ περὶ τὰ ἰσχία σφαί- " ρωμα: ut J. Polluci quoque γλουτοὶ sunt τὰ ὑπερ- " έχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. Eæ Lat. Nates s. Clunes " sunt: carnes nimirum in summa femoris parte pro- " tuberantes, quæ sedentibus pulvini vicem præstant. " Il. Θ. 338. Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ " λέοντος Ἅπτηται κατόπισθε—Ἰσχία τε γλουτούς τε. " Herod. Ἀπὸ τῶν γλουτέων τὰ ἄνω: quod genera- " lius interpr. Superne femorum tenus. Γλουτὸς, in- " quit Gorr., dicitur Apophysis externa eademque " major ossis femoris, quam et τροχαντῆρα μέγαν " appellant. Ea in femoris superiori cervice exte- " rius apparet, ampla multumque gibbosa. Sic au- " tem dicta est vel a similitudine, quam habet cum " natibus, vel quod musculi, quibus nates constant, " ei præcipue inserantur. AT Γλούτια, Naticulæ, " dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, " ad latera meatus illius sita; nam perinde ac nates " prominent, seseque contingunt: vocantur a qui- " busdam et διδύμια s. δίδυμοι. Nonnulli vero ea " parte, qua conarium contingunt, διδύμια, conario " ipso penem repræsentante: altera autem, qua " ipsum conarium non est, γλούτια, Clunes natesque, " appellant. Hæc inter alia idem Gorr." [Γλουτὸς, Gl. Natis, Coxa, Clunis. Γλουτοί· Nates. Il. E. 66.; Schol. Il. Γ. 331. Theoph. Protosp. 1, 23. Gal. de Ossib. c. 21. " Herod. 4, 9." Schweigh. Mss. " Tryphiod. 79." Routh. Mss. * " Γλουτὸν, (τὸ,) Schol. Theocr. 6, 30." Boiss. Mss. Γλούτια, Gal. 4, 502. cf. Διδύμια. " Thom. M. 786. Γλουτὸς, Mœr. 193. et n., Toup. Opusc. 2, 70. Γλουτὸν, Thom. M. 785. Brunck. Soph. 3, 528. Heyn. Hom. 5, 15. 474." Schæf. Mss.] " Ἀπόγλουτοι, (οἱ, αἱ,) Qui clu- " nibus videntur destituti esse, Qui exilibus sunt na- " tibus, Depyges." [" Suid. 2, 451." Wakef. Mss. * Καλλίγλουτος, Nicander ap. Clem. Alex. 33. " Toup. Emendd. 2, 506." Schæf. Mss.] " Ὑπογλουτὶς, ίδος, " ἡ, Nates, (quæ) sub clunibus sunt, i. e. Quiddam " commune clunibus et femori, Aristot. qui nom. " hujus partis dicit esse ὑπογλουτίδα, Cam.: Gaza " vertit Subatale, ap. Aristot. H. A. 1, (14.) ut anno- " tant VV. LL.; addunt etiam esse Partem exteri- " orem communem femoris et natis." [" Mœr. 236. et n." Schæf. Mss.]

ΓΛΩΣΣΑ, et Att. Γλῶττα, Lingua: quæ pulcro epith. ab Eur. Suppl. (203.) dicitur λόγων ἄγγελος, Sermonum nuntia. Il. A. (249.) Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Isocr. ad Dem. (§. 4.) Πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας. Apud Herod. ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, eod., ut opinor, modo, quo Gall. Dire de bouche, pleonasmo quodam emphatico. Sic et Thuc. (7, 10.) Ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης

εἴρητο αὐτοῖς, εἶπον, sc. ad differentiam eorum, quæ A iis, quas ferebant, literis perscripta erant. At γλώσσας τέμνειν, pro παύειν τοὺς λόγους, e Schol. Apoll. R. (1, 517.) annotatur. || Aristoph. Σ. (547.) πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, Excute omnem linguam, i. e. omnem dicendi facultatem. || Sermo unicuique genti peculiaris, vel potius Sermonis forma, γλώσσης χαρακτὴρ, Herod. Lat. itidem Lingua. Gall. autem vel Langue, vel Langage. Il. B. (804.) Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν, Thuc. 3, (94.) Maxime ignoto sermone utentes. Plut. (7, 658.) Γλώσσαις δὲ πολλαῖς ἤσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώριζεν. Sic autem et Lat. Linguam et plur. quoque Linguas dicunt. || Peregrinum vocabulum, Vocabulum obsoletum, Gal.; cui tamen in hac exp. non assentior, ut nimis restringente h. v. signif. Sed et ab J. Poll. dissentio ut eam latius extendente, cum poët. vocab. nominari γλώττας tradit: alioqui enim bona pars Gr. linguæ γλωττῶν appellatione comprehendi posset. Nec vero ex Aristoph. l., quem profert, illa exp. probari B videtur. Sed et Aristot. Poët. 42. γλῶτταν esse dicit vocab. ξενικὸν, Peregrinum, ut interpretatus sum: Ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν καὶ μεταφοράν. Sic et Rhet. 172. 185. Eid. vero Poët. 39. γλῶτταν est Vocab. alicujus gentis s. populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt. Affert enim hoc exemplum, Nomen istud σίγυννον, Cypriis quidem est proprium, at nobis est γλῶττα. Ceterum multi, ut ex Athen. discimus, libros περὶ Γλωσσῶν scripserunt, e quibus fuit Nicander Colophonius. Citatur ab eo et Diodorus quidam ἐν Ἰταλικαῖς Γλώσσαις, et quidam Hermo ἐν Κρητικαῖς Γλώτταις: sed et Philemo περὶ Ἀττικῶν Ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν. At Gal. magis peculiariter Hippocr. suas habere γλώσσας dixit, earum exp. libello hunc titulum præferente complexus. Ceterum Quintil. γλώσσας linguam secretiorem interpr. qui et Glossemata ead. signif. dicit, interpr. Voces minus usitatas. Quo posteriore vocab. usus est et Varro L. L. 6. Qui glossemata, inquit, interpretati sunt. HINC Γλωσσογράφος, (ὁ, ἡ,) Qui de γλωσσῶν s. Glos- C sematum interpretatione scribit; ut Athen. 3. ET Γλωσσηματικὸν Vocabulum, Peregrinum vocabulum, etc. γλῶσσα, ut dictum modo fuit. Utuntur autem h. v. non solum Suid. et Aristoph. Schol. verumetiam Dionys. H. in Vita Lysiæ, item ubi de Thuc. agit. Pro quo ap. Eust. legitur γλωσσημαντικὸν cum ν, sicut et ap. Moschop. Quamvis autem γλωσσηματικὸν tanquam a γλώσσημα formatum sit, et ap. Lat. Glossema reperiatur, e nullo tamen Gr. Scriptore γλώσσημα affertur.

Γλῶσσα αὐλοῦ, Lingua s. Lingula tibiæ. [" Æsch. c. Ctes. 238. Tauchn." Boiss. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 229.] Theophr. et Diosc. alio nom. γλωσσὶς s. γλωττίς. [" Γλωσσὶς ap. Schol. Pind. Π. 12. init. Cf. Notit. Mss. T. xi. P. 2. p. 113." Boiss. Mss.] || Γλῶσσαι præterea ab Isæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, ut scribit J. Poll. γλώσσας autem ὑποδημάτων intelligi Calceamentorum vincula putat Cam.

[Γλώσσῃ βαμβαίνω, Gl. Titubo. Thuc. 3, 112. Γλ. D Δωρίδα ἱέναι, Soph. El. 596. πᾶσαν ἱεὶς γλ. Loquacitas, Hesiod. Ἔ. 709. Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. Quintil. 1, 1, 35. Eunap. Nymphidiano, Ἰουλιανὸς αὐτῷ καὶ τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπιστήσας, cf. Leich. ad Phot. p. xlix.: Γλῶττα Ὁμηρείη, Aristoph. Fr. Δαιτ. 2. " N. 424. Ἄλλοτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς, Τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;" Seager. Mss. Γλῶσσα, γλῶττα, Schæf. ad Dionys. H. de C. V. 169. 382. γλῶτται, 36. ἐπὶ γλῶσσαν ἐλθεῖν, 12. Glossæ, Glossemata, Meletem. Crit. 112.]

[" Γλῶσσα, Wakef. Herc. F. 228. Brunck. Aristoph. 3, 26. Abresch. Lectt. Arist. 312. ad Lucian. 1, 319. Γλῶττα, ad Thom. M. 41. Valck. ad Ammon. 179. Brunck. Med. 470. Aristoph. 3, 26. Lucian. 1, 69. Γλῶσσα, Att. Γλῶττα, ad Lucian. 2, 345. Lingua, s. Lingula tibiæ, Musgr. Or. 147. Phrynich. Ecl. 35. 98. Calceamentorum vincula, 98. Vocabulum rarum, A Steph. Præf. ad Glossar. Brunck. Aristoph. 3, 166. ad Lucian. 2, 349. ad Dionys. H. 5, 15. Ruhnk. Ep. Cr. 139. Præf. ad Timæi Lex. p. x. ad p. 5. ad Thom. M. 17. Villebr. ad Athen. 1, 160. Lips., Valck. Callim. 282. ad Diod. S. 1, 311. Item hujusmodi vocab. explicatio, Villois. ad Longum 4. 5. 12. bis, 16. 20. 25. Ruhnk. Ep. Cr. 84. 201. Sermo peculiaris, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 36. 38. 47. ad Diod. S. 1, 311. Dialectus, Harles. Introd. in Bibl. Gr. 1, 35. Paus. 1, 395. 428. Verh. ad Anton. Lib. 293. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 16. De homine diserto, Jacobs. Anth. 9, 396. Libatio super victimæ linguam, Brunck. Apoll. R. 24. Conf. c. γνώμη, Markl. Suppl. 547. Brunck. Aristoph. 2, 33. An γλώσσῃ Græcum? Valck. Hipp. p. 206. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', Heindorf. ad Plat. Theæt. 323. Ἀπὸ γλώττης, Boiss. Philostr. 448. Theognis 63. Toup. Opusc. 1, 51. Schneider. Ind. ad Xen. Mem. v. Στόμα, Wyttenb. Select. 414. Γλώσσης χάριν, Jacobs. Anth. 9, 420. Græv. Lectt. Hes. 585. Γλ. Ἑλλήνων dictus Herodes B Atticus, Visconti Inscr. Triop. 94. Fabric. B. G. 1, 19. Γλ. τέμνειν etc. ad Od. Γ. 332. Γλῶττα ταμιεῖον, Toup. Opusc. 1, 69. ad Herod. 455. Γλῶσσαν ἐκχέαι, Valck. Diatr. 249. Γλ. Ἑλλὰς, Valck. ad Herod. 207.: Warton. in Theocr. T. 1. p. 223. †):— 'Porro de Glossariis et Glossis, consule Du-Cangium, Lat. Gloss. Præf. §. xxxviii. Maussacum, Diss. Crit. ad Harpocr. 373. Præsertim vero Cl. J. A. Ernestium, de Us. Glossar. ap. Hesych. Albert. I. p. 2. Utraque orta sunt, cum jam Byzantinum cum Romano conjungeretur imperium: quo tempore, Glossarum nomen ad universam Gr. Linguam ap. Latinos, et universam Latinam ap. Græcos, invicem pertinebat. Quoniam sc. altera alteris erat peregrina; et omne vocab., sive Gr. sive Lat., quod explicabatur, Glossa dicebatur. Hinc nata, sub primis nempe Byzantinis Impp., (eo potissimum, quod Latine conderentur Constitutiones Imperiales,) Glossaria Græco-Lat., vicissim Latino-Gr. Progressu autem tem- C poris, cum Gr. Lingua magis dominaretur, eademque interea valde deflecteret a primæva puritate, vocabb. Gr., vetera utique minusque nota, cœpere interpr. per ipsa Gr., synonima nempe magis familiaria, nec raro recentiora.'" Schæf. Mss. " Γλῶσσα, Clavis, Suid. Pars calcei, Clem. Alex. 204. cf. Joseph. 7, 21. In extis victimarum, Plut. 2, 166. Hes." Wakef. Mss.]

Γλωσσογάστωρ s. Γλωττογάστωρ, ορος, ὁ, Qui lingua victum quærit, Qui linguæ ministerio ventrem alit. [J. Poll. 2, 108. Nicet. Annal. 9, 18. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 33.] UNDE comp. Ἐγγλωττογάστωρ, pro eod. ea forma factum, qua ἐγχειρογάστωρ. Aristoph. Ὄ. (1695.) Ἔστι δ' ἐν φαναῖσι πρὸς τῇ Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-Γλωττογαστόρων γένος, Οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπεί-Ρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-Ταισι, συκάζουσί τε. [" Valck. Adoniaz. p. 280." Schæf. Mss. * Γλωττοδέσμη, ἡ, Theod. Prodr. 141.] Γλωττοδεψέω, Fello, Lingua morigeror: eo sensu, quo Suet. dicit Ore morigerari; γλωττοποιέω, λεσβιάζω. [A' * Γλωττοδέψης, ου, ὁ.] Γλωσσοειδὴς, Linguæ si- D milis, Aristot. Ἔχουσι δὲ προβοσκίδας ὥσπερ καὶ αἱ μυῖαι· τοῦτο δ' ἐστὶ γλωττοειδές. Bud. Γλωσσώδης, Lingulatus, Vitruv. Linguæ specie et forma. || Linguax et locutuleius, Gell.: Lingulax, Bud. ex Eccles. Linguaculus, Cam.; qui et Lingulacam a Plauto vocari mulierem loquacem, annotat. [Diosc. 2, 216. Anal. 2, 88. Schleusner. Lex. in V. T. " Photius c. 13." Schæf. Mss.] Γλωσσοκάτοχος, Linguam continens: γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarunt Comparatum ad linguam continendam. Cam. [P. Ægin. 6, 30.] Γλωσσοκηλόμπης, Qui lingua et verbis jactuosis demulcet, ὁ γλώσσῃ κηλῶν καὶ κόμποις, Eust. ex antiquis Comicis, (Od. p. 441.) " Puto scr. potius, Γλωσσοκηλοκόμπης." Γλωσσόκομον, s. Γλωττόκομον, τὸ, proprie signif. i. q. γλωττοκομεῖον, Arcula s. Theca tibiarum lingulis reponendis idonea. Gorr. e Gal. de Glossocomo instrumento tradens, scribit signif. Arculam, in qua homines recondunt res pretiosas, et quam multi iter facientes portant: esse autem oblongam et angustam. Huc referri potest illud Joannis de Juda, 12, (6.)

Κλέπτης ἦν, καὶ γλωσσόκομον εἶχε: ubi Marsupium s. Nidulum Cam. interpr. alii Loculum. Videtur signif. etiam Loculamentum s. Caveam aut tale quid ap. Longin. (44, 5.) Τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι τρέφονται: ibid. Οὕτως ἅπασαν δουλείαν, κἂν ᾖ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον, καὶ κοινὸν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον. || Hesychio est etiam σωρὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων, Loculus; eo sensu, quo Plin. quendam mortuum crematumque, conditum loculo in templo dixit. Quo referendum est illud Theodor. H. E. 3. Ὀλίγων δὲ διελθουσῶν ἡμερῶν ὁ τοῦ ἀλάστορος ἐκείνου θάνατος ἐμηνύθη, καὶ ἐκ γλωσσοκόμῳ κείμενος ἐκομίσθη. || Demum est Machina quædam chirurgica cava et oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus et cruribus fractis accommodata: de qua Orib. de Machin. et Gorr. Defin. Med. Γλωσσοκόμιον id etiam appellatur. [Gl. Lucullum, Cistella. * Γλωσσόκομος· Locellus. Γλωσσόκομοι· Luculli, Loculi. Γλωσσόκομον, Schleusner. Lex. in V. T. Phrynichus Bekkeri, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 98. "Ad Charit. 680. Wakef. S. C. 4, 97. T. H. ad Plutum p. 237. Jacobs. Anth. 12, 126. Toup. Opusc. 1, 477. ad Herod. 538. Pierson. Præf. ad Mœr. 39. Bentl. Ep. ad T. H. 107. Γλωσσόκομος, Phrynich. 36." Schæf. Mss.] UNDE Γλωσσοκομεῖον s. Γλωσσοκόμιον, Ligularum vasculum, Cam. Vasculum ad recondendas tibiarum lingulas s. ligulas. J. Poll. Hes. Item Arcula scriniumque scriptorum, Gal. || Est etiam σωλὴν μηχανικὸς, Quiddam ad fracta ossa accommodatum, eo maxime tempore adhibendum, quo solidari illa incipiunt in ea, quæ πώρωσις dicitur. Cujus descriptio, et quid inter illud ac σωλῆνα intersit, exp. Gal. Comm. 2. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν. Cam. Idem, γλωσσόκομον paulo ante nominari dixi. || Item pro Muliebri pudendo capitur, VV. LL. ex Epigr. [Gl. Lucellum.] "Γλωττοκόμιον, Hesychio est non solum "ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλωσσίδας, sed "etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον." [Etym. M. Εἴρηται δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐβούλου φοινικιστὴν σκώπτοντος. Gal. 4, 468. Lobeck. l. c. "Γλωσσοκομεῖον, Toup. Emendd. 2, 168. Pierson. Præf. ad Mœr. 39. Bentl. Ep. ad T. H. 107. Γλωσσοκόμιον, Jacobs. Anth. 12, 126." Schæf. Mss.] Γλωσσοκρατέω, Linguam coërceo, Taceo, [a * Γλωσσοκράτης, ου, ὁ. * Γλωσσομανία, ἡ, Tatian. 144. * Γλωσσοπέδη, Linguæ vinculum, Chrys. Hom. 2. in Stat. ad Antioch. T. 6. p. 463. Ὥσπερ τινὶ γλ. τῇ συμφορᾷ κατεχόμενοι, βαθυτάτην παρέχουσιν ἡσυχίαν.] Γλωττοποιὸς, (ὁ,) Qui lingulas tibiarum conficit, Lingularum fabricator. Cam. ex J. Poll. AT Γλωττοποιέω, Lingua patro; αἰσχρουργῶ τῷ στόματι. Bud. ex Aristoph. (Σ. 1282.) Lingua morigeror; ut Suet. Ore morigerari dixit de simili αἰσχρουργίᾳ. [* "Γλωττοποιΐα, J. Poll. 7, 153. * Γλωττοποιητικὸς, (ἡ, ὸν,) ibid." Kall. Mss. Est e * Γλωττοποίησις, ἡ. * Γλωσσοπύρσευτος, Jo. Damasc. in Dom. 102. * Γλωσσοπυρσόμορφος, 48.] Γλωσσοστροφέω, Linguam agiliter verso, Blatero. Aristoph. N. (792.) Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν: i. e. ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι, περιλαλεῖν, στωμύλλεσθαι: de linguæ enim agilitate et versutia h. v. dicitur. Cam. [* Γλωσσοτέχνης, Chrys. 1, 124. 265.] Γλωσσότμητος, Cui lingua amputata s. execta est, [Schleusner. Lex. in V. T.] Γλωσσοτομέω, Linguam alicui amputo. Accus. jungitur 2 Macc. 7, (4.) Bud. Unde et γλωττοτομηθῆναι, Plut. (9, 375.) Elinguatum esse, Plaut. [Gl. Linguo. * Γλωσσοτομία· Linguatio, Elinguatio. "Γλωττοτομέω, Schol. Aristoph. N. 397." Boiss. Mss. Schleusner. l. c.] Γλωσσοχαριτέω, Linguam ad gratiam alicujus comparo, Blandior. Proverb. 28, (23.) Ὁ ἐλέγχων ἀνθρώπου ὁδοὺς, χάριτας ἕξει μᾶλλον τοῦ γλωσσοχαριτοῦντος. QUOD Χαριτογλωττέω etiam inverso ordine dicitur, Jucunda memoro, Cam. πρὸς χάριν λέγω, Ad gratiam et voluptatem loquor, ἡδυλογέω, ἡδυγλωττέω, ut Erasm. exp. Athen. 4. Οὐ γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Quod, inquit Bud., signif. videtur Lingua gratiam quærere, i. e. ἡδυλογίᾳ, ut parasiti faciunt; hoc enim e præcedentibus colligitur: et ἡδυλογεῖν pro eod. statim accipit, i. e. Assentari. Sed ap. Æsch. Pr. (293.) Γνώσῃ δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι, sunt qui velint non ἡδυλογίαν signif. secundum Athen. et alios quosdam, sed Linguæ gratiam fictam, quod appellarit Persius, pictæ tectoria linguæ, notari: esse enim, ut exp. Schol., μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἔργοις, Non re factisque, sed lingua tantum et verbo tenus gratiam gratificari, quo modo loquatur Sallust. seu, Verbo tenus obsequiosum atque officiosum esse. [" Wakef. S. C. 3, 130. (Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 568.) * Χαριτογλωττίζω, Valck. Phœn. p. 129." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Or. 1514." Boiss. Mss. Lobeck. l. c. A Schleusner. Lex. in V. T. perperam scriptum est γλωσσοχαριτόω, quod est verbum nihili. " Valck. Phœn. p. 129." Schæf. Mss.]

Γλωσσαλγία, ἡ, ad verbum, Linguæ dolor s. morbus. Capitur vero pro Linguæ prurigine, ut quidam interpr. s. Petulantia verborum et loquaci maledicentia, ut Cam. exp. in Eur. Med. (525.) Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. Philo V. M. 3. Γλωσσαλγία καὶ ἀχάλινον στόμα, Petulantia linguæ. Greg. Τίς ἡ τοσαύτη περὶ τὸν λόγον φιλοτιμία καὶ γλωσσαλγία; Et Gal. pro Nugis. Bud. [" Garrulitas, Linguæ prurigo, Æsop. Fab. 113. p. 249. Ed. Genev. 1628. Ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 50. Steph. Dial. 56. Athen. 22. Koen. ad Greg. Cor. 69." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 651. Plut. 2, 510." Wakef. Mss.] Γλωσσαλγέω, Lingua prurio, Linguæ venenum commoveo, ut quidam exp. Naz. Orat. 2. Αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσαν, Nugentur, Bilibald. [J. Poll. 4, 185. Λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ τῶν κατὰ γλῶτταν ἑλκῶν. * " Γλώσσαλγος, (ὁ, ἡ,) J. Poll. 6, 119. Polemo 1, 3. p. 160. * Γλωσσαλγίας ἀνὴρ, pro quo Adamant. 2, 25. p. 213. γλώσσαλγος." Kall. Mss. Sed Struve in Schneider. Lex. Supplem. confert formas * ἀλμαρίας, * ἀσθμαρίας, πνευματίας, φλεγματίας, φρονηματίας, et ὀκλαδίας, σταγονίας, et * σχιζίας, τροπίας, * βρυχητίας, τολμητίας, et γλωσσαλγίας, * παντολμίας, * ὑπερλοφίας. Vide Ἀγαλματίας. " Γλώσσαλγος, Demoph. 9." Wakef. Mss. * Καταγλωσσαλγέω, Mala loquacitate utor, Eust. Amat. 8. p. 282. 317.] Γλώσσαργος, Garrulus, Locutuleius, Blatero, Gell. Linguax, Nugo: στόμαργος, ταχύγλωσσος, Hes. [Dio Chrys. Or. 47. p. 229. " Wakef. S. C. 5, 143. Steph. Dial. 56." Schæf. Mss.] UNDE Γλωσσαργία, ἡ, Garrulitas, Loquacitas. Bud. ex Athen. Διὰ τὴν ἄκαιρόν σου γλωσσαργίαν. Sed ap. Lucian. (2, 344.) Σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει, Micyllus interpr. Linguæ ignaviam. [" Clem. Alex. Pæd. 200." Routh. Mss. Cf. Κεφαλαλγία et * Κεφαλαργία, Κίσσηρις et * Κίσσηλις ap. Lucian. Jud. Voc. 2. " 2, 340. Steph. Dial. 56. Koen. ad Greg. Cor. 69." Schæf. Mss.] Γλώσσασπις, ιδος, ὁ, ἡ, Qui se lingua vel [ceu] clypeo defendit, Cui lingua clypeus est. Qui se facundia tuetur, Bud. ὁ γλώττῃ πολεμίζων, ut est in Proverb. [Cf. Ἀργύρασπις. Phav. 178. " Eust. Od. 132." Wakef. Mss.]

Ἄγλωσσος, ὁ, ἡ, Linguam non habens, Elinguis; ut λάλος ap. Athen. 10. dicitur ὁ πρωκτὸς, Elinguis blatero. Sic κροκόδειλος Aristoteli ἄγλωσσος est, Sine lingua. Cam. || Qui loqui non potest, Qui obmutuit; cujusmodi est illud Anonym. ap. Suid. Νῦν εἰς γᾶν ἄγλωσσοι ἀναύδητός τε πεσοῦσα, i. e. ἄναυδος, ἄφωνος. Eo sensu Cic. dixit, Convicit et elinguem reddidit. || Dicendi imperitus, Cam. εἰπεῖν ἀδύνατος, Aristoph.: Barbarus, ἀλλόγλωσσος, κακόγλωσσος: ut Soph. Schol. exp. in Tr. (1060.) οὔθ' ὁ γηγενὴς Στρατὸς γιγάντων, οὔτε θήρειος βία, Οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, Nec Græca, nec barbara. Ἄγλωσσος αὐλὸς etiam dicitur, Tibia lingulam non habens. Ab J. Poll. (2, 4, 23.) alibi ἔξαυλος dicitur, et φαῦλος, et cujus γλῶτται sunt ἐξηυλημέναι. [Pind. N. 8, 41. " Chrys. Paneg. in Rom. 5, 492. Τότε μὲν οὖν ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, νῦν δὲ ἐκ στόματος ἀγλώττων." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 90. 9, 7. 51. 304. Archias 28. Simmias 6. Cattier. 96. Chardon Millin Magaz. T. V. 2. an. p. 486. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 346. Qui loqui non potest, Aristoph. Fr. 279. Dicendi imperitus, Lobeck. Aj. p. 365. Barbarus,

Brunck. Soph. 3, 492." Schæf. Mss. * " Ἀγλώττως, J. Poll. 6, 145." Kall. Mss.] Ἀγλωττία, ἡ, q. d. Elinguitas, Obmutescens taciturnitas, ἡσυχία, σιωπή, Suid. [" Eur. Alex. Fr. 3, 2. Ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ, Δίκαια λέξας ἧσσον εὐγλώσσου φέρει." Seager. Mss. " Boiss. Philostr. 551. Valck. Diatr. 147." Schæf. Mss.] At Ἀγλωσσέω, Hesychio δυσφημῶ. Ἀδύγλωσσος, ὁ, ἡ, Suavem et jucundam linguam habens: unde ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος, Pind. Ὀ. (13, 142.) de Jucundo præconio victoriæ. Cam. Dor. pro ἡδύγλωσσος. Ἀθυρόγλωσσος, Loquax, Garrulus. Cujus lingua nulla janua coërcetur, nullis foribus cohibetur. Effrænem linguam habens, utendo alio metaph. genere, i. e. Habens linguam, quæ nullo fræno compescitur: sic et ἀχάλινον στόμα dicunt. Eur. Or. (901.) Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει, i. e. ἀνήρ τις ᾧ θύρα οὐκ ἐπέκειτο τῇ γλώσσῃ: sic enim Theogn. (421.) Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται, quasi comp. ἀθυρόγλωσσος dissolvens; quanquam non e θύρα et γλῶσσα, sed ex ἄθυρος, quod a θύρα est, et γλῶσσα conflatum est: ut sit, Habens linguam ἄθυρον, Janua non coërcitam foribus non obstructam. [Gl. Linguax. Cf. Aristoph. B. 838. ἀπύλωτον στόμα. Dio 303. " Porson. Or. 893. Musgr. 901. Wakef. Phil. 188. S. C. 4, 9. Theodorid. 7. Jacobs. Anth. 9, 433. Thom. M. 663. Ruhnk. Ep. Cr. 155. Jacobs. Exerc. 1, 34." Schæf. Mss. * Ἀθυρογλώττως, Epiphan. adv. Hær. 1, 92. 279. 375. * " Ἀθυρογλωττέω, Theod. Rhaitens. de Incarn. 228. Balfor." Boiss. Mss.] Hinc Ἀθυρογλωττία, ἡ, Garrulitas, Linguæ licentia, Linguæ incontinentia; ut ἀθυρόγλωσσος exp. ab Eur. Schol. ἀκρατόστομος, ad verbum Qui habet os incontinens, vel, Qui os non continet, Qui ori temperare non potest. A Suida ἀθυρογλωττία exp. ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, Effrænata lingua. [Schol. Aristoph. Ἱ. 434. " Polyb. Exc. Peiresc. p. 20." Seager. Mss.] Ἀλλόγλωσσος, Alia lingua utens, s. Diversa, Externus, Peregrinus; nam peregrinorum alia est lingua quam lingua regionis, in qua sunt. Qui ab Hom. ἀλλόθροοι vocantur, a Schol. exp. ἀλλόγλωσσοι. [Herod. 2, 154. Schleusner. Lex. in V. T. Joseph. A. J. 1, 4, 3. * Ἀλλογλωσσία, ἡ, Joseph. A. J. 1, 5, 20. * Ἀμφίγλωσσος, Synes. 122. Cf. Δίγλωσσος. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.] Ἀμφοτερόγλωσσος, Utramque linguam habens. Vocatur Zeno ἀμφοτερόγλωσσος a quodam poëta ap. Plut. Pericle, i. e., ut quidam exp. In utramque partem disputans. [Eust. Od. p. 88, 52. " Timo Phl. 28." Schæf. Mss.] Ἀνθρωπόγλωττος, Qui humana lingua loquitur. Aristot. Καὶ μιμητικὸν καὶ ἀνθρωπόγλωττον τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἡ ψιττάκη. Pro quo Plin. Super omnia humanas voces reddunt psittaci quidem etiam sermocinantes. Βαθύγλωσσος, Disertus, Cam.: εὔγλωσσος, ἐλλόγιμος, Suid. [" Ad Lucian. 2, 312." Schæf. Mss. * Βαρβαρόγλωσσος, Schol. Lycophr. 276. Strabo 14. p. 977. Schneider. Lex.] Βαρύγλωσσος, Cujus lingua gravis est; Maledicus, VV. LL. [Schleusner. Lex. in V. T.] Βραδύγλωσσος, Cujus lingua tarda est, Tardiloquus, Seneca. Et τὸ βραδύγλωσσον, Tarditas loquendi, Linguæ debilitas. [Lucian. Philopatr. 1122. " Wakef. Herc. F. 236." Schæf. Mss. * Δαιδαλόγλωσσος, Synes. H. 3, 256. p. 325.] Δίγλωσσος, Bilinguis, Duarum linguarum gnarus, Bud. Duarum linguarum peritus, ut Anacharsis Scytha, percepto sermone Gr. Cam. Thuc. 8, (85.) Et Plut. Alex. Ἡγεμὼν αὐτῷ δίγλωσσος ἄνθρωπος. || Interpres, Bud. e Plut. Them. (c. 6.) 36. || Hesychio est etiam διχόθυμος, quo ap. Lat. modo Bilinguis fallaciloquentiam notat. [Schleusner. l. c. Gal. 8, 45. Διγλ. γάρ τις ἐλέγετο πάλαι, καὶ θαῦμα τοῦτο ἦν, ἄνθρωπος εἷς ἀκριβῶν διαλέκτους δύο. " Toup. Opusc. 1, 84. Wessel. ad Herod. 26. 682. Casaub. ad Athen. 1, 12. Jacobs. Anth. 9, 6. Diod. S. 1, 449. 526. et n., Index Curtii v. Bilinguis." Schæf. Mss. * " Διγλωσσία, Barnab. Ep. s. 19." Kall. Mss.] Διττόγλωσσος, Duplicis linguæ: διττόγλωττος παίδευσις, Bud. Unde Διττογλωττία, Duplex lingua. [* Δύσγλωσσος, Orac. Vett. p. 56. Zonar. * Ἑπτάγλωσσος, Pind. N. 5, 42. φόρμιγξ. " Ilgen. Hymn. 370. Wakef. Herc. F. 350." Schæf. Mss.] Ἑτερόγλωσσος, Qui alterius et diversæ linguæ est. 1 Cor. 14, (21.) Ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, Per diversæ linguæ homines et linguis barbaris loquar huic populo. [Schleusner. l. c. * " Ἑτερογλώσσως, Sermone, Lingua ignota, peregrina, Chrys. in 2 ad Thess. Serm. 3. T. 4. p. 234." Seager. Mss.] Εὔγλωσσος, Disertus, Facundus, Cam. εὔστομος. Aristoph. N. (445.) Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, Βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητὴς, Εὑρεσιεπής. [Gl. Eloquens, Disertus, Facundus, Facetus, Μέλι * Νεστόρειον εὔγλ., Eur. Athenæi 665. οἶνος, Anal. 2, 239. Æsch. Suppl. 781. Eur. Fr. inc. p. 480. " Valck. Phœn. p. 284. Diatr. 147. 261. Jacobs. Anth. 9, 225. 10, 162." Schæf. Mss. " Nonn. D. 3, 319." Wakef. Mss.] Unde Εὐγλωττία, ἡ, Recte loquendi facilitas, Facundia, Suavitas sermonis, εὐέπεια, ut εὐστομία: Bud. e Chrys. εὐγλωττίαν ἐπιδεικνύμενος. [Gl. Facunditas, Eloquentia, Eloquium. Εὐγλωττίαι· Facetiæ. Simpl. ad Epict. 446. Ælian. H. A. 17, 23. Theodoret. Therap. p. 11. " Aristoph. Ἱ. 837. Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας." Seager. Mss. " Valck. Diatr. 261. Bergler. Alciphr. 339. Boiss. Philostr. 551. Heindorf. ad Plat. Phædr. 318." Schæf. Mss.] Et Εὐγλωττέω, Facundus s. Disertus sum: εὐστομῶ, [Cyrill. Alex. 847. " Phrynich. Ecl. 312. Thom. M. 394." Schæf. Mss. * Εὐγλωττίζω, Canora voce quendam facio, Philostr. V. A. 6, 36. p. 273. τοὺς χαραδριούς. * " Κατευγλωττίζω, Linguæ facundæ artibus expolio, Chrys. Hom. 30. T. 5. p. 184. Στωμυλία ῥητόρων τοῖς κατευγλωττισμένοις λόγοις ὑποκλέπτουσα τὴν ἀλήθειαν." Seager. Mss.] Εὐθύγλωσσος, q. d. Rectilinguis: i. q. εὐθυῤῥήμων, quo Cic. utitur, Verax et liber. Cam. e Pind. Π. 2. [Damascius Suidæ. " Toup. Emendd. 2, 582." Schæf. Mss. " Suid. v. Ἀφέλεια, Phot. 548." Wakef. Mss. * Ἐχέγλωττος, unde * Ἐχεγλωττία, Lucian. Lexiph. 9. p. 188=528=2, 335. * Θηλύγλωσσος, Anal. 2, 114. Νόσσις.] Θρασύγλωττος, q. d. Audacilinguis, Audax verbis, unde Θρασυγλωττία, ἡ, Linguæ audacia, Audacia verborum, Cam. [J. Poll. 2. p. 208. * Θρασυγλωσσὴς, Manetho 4, 184. * Ἰδιόγλωσσος, Strabo 5. p. 346.] Ἱερόγλωσσος, Sacram linguam habens. In Epigr. exp. a Paus. (6, 17.) Ἱερογλώσσων * Κλυτιδᾶν γένος, Genus Clytidarum, qui vates fuerunt. Cam. Κακόγλωσσος, Malæ et ominosæ linguæ: κακόγλωσσον βοὴν, Miserabiles querelarum clamores, dixit Eur. Hec. (661.) Cam. [Callim. H. in Del. 96. Νιόβῃ. " Ruhnk. Ep. Cr. 155." Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 161." Wakef. Mss. * Κακογλωσσία, Schol. Pind. Π. 4, 504. * " Καλλίγλωσσος, Const. Manass. Chron. p. 78. var. lect. 95. 100. 109. (=79. 83. 90.) * Καλόγλωττος, 78(=65. 476.)" Boiss. Mss. * Κατάγλωττος, i. q. λάλος, Dionys. H. 6, 944.: Gell. 1, 15: Anal. 2, 3. " Toup. Opusc. 2, 135., Emendd. 2, 605. Jacobs. Anth. 8, 7. 9." Schæf. Mss. " Loquax, Gloriosus, Arrian. Epict. 257." Wakef. Mss. * Λειόγλωσσος, Symm. Theod. Prov. 6, 24. * Λιγύγλωσσος, unde * Ἀλιγύγλωσσος, Timo ap. Sext. Emp. M. 9, 57. * Λιπόγλωσσος, Nonn. D. 4, 325. 12, 77.: 26. p. 692.] Μελίγλωσσος, Mellitam linguam habens: μελίγλωσσον vocarunt Eum, cujus suavis esset oratio, quo cognomento appellatum fuisse Ælian. accepimus. Et μελιγλώσσων ἐπέων, Mellitorum carminum, Aristoph. Ὀ. (908.) Cam. Poëtica mella, Horat. [Bacchyl. ἀοιδαί. " Bolt Silv. Crit. p. 53." Schæf. Mss. " Orph. Nonn. D. 8, 181." Wakef. Mss. * " Μελιχρόγλωσσος, Const. Manass. Chron. p. 102(=84. 512.)" Boiss. Mss. * " Μιαρόγλωσσος, (Anal. 2, 297.) Jacobs. Anth. 9, 361." Schæf. Mss. * " Μονόγλωσσος, Iren. 1, 10. p. 67." Routh. Mss. * Μονογλωσσέω, 76. Epiphan. 1, 237.] Ὁμόγλωττος, Qui ejusdem linguæ est. Xen. K. Π. 1, (1, 5.) Τῶν ἐθνῶν ἦρξεν οὔθ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων ὄντων, οὔτ' ἄλλοις. Cam. [Herod. 1, 57. 171. 2, 158. 8, 144. Lucian. 341. 516. 637. Polyb. 1, 67, 3. Opp. Ἁ. Nonn. " Wakef. Trach. 528. Fischer. ad Palæph. 45." Schæf. Mss.] Unde Ὁμογλωττέω, Eadem lingua utor. Bud. [Dio Cass. 299.] Παγγλωσσία, Clamores. Cam. e Pind. Ὀ. 2, [157. λάβροι. " Koen. ad Greg. Cor. 98." Schæf. Mss.] Παλίγγλωσσος, Qui est abhorrente lin-

gua, i. e. sermone, Pind. 'I. 6, (35.) οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος, οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Sed N. 1, (88.) Diversum et contrarium notat, i. e. * ἐναντιόφημον. Cam. Idem ex J. Poll. interpr. Male ominans, Levis, Maledicus. Περίγλωσσος, Eloquens, Cam. e Pind. Π. 1, [81. * Περπερόγλωσσος, Const. Manass. Amat. 3, 32." Boiss. Mss. * Πικρόγλωσσος, Æsch. S. c. Th. 793.] Πλατύγλωττος, Latam linguam habens. Aristot. [H. A. 1, 786. 908.] 'Ορνίθων τῶν μάλιστα φθεγγόμενοι πλατυγλωττότεροι τῶν ἄλλων εἰσὶ, Habent linguam latiorem, quæ hominis linguæ maxime est similis. Cam. [" Schol. Od. E. 66." Wakef. Mss. * " Ποικιλόγλωσσος, Nicet. Eugen. 5, 259." Boiss. Mss.] Πολύγλωσσος, Qui multarum linguarum est, Plut. Symp. (6, 601.) Τῆς καλῆς ταύτης, καὶ ποικίλης, καὶ πολυγλώσσου σοφίας, Sapientiæ hujus præclaræ et multorum animalium sermocinatione distinctæ. Item, Multarum linguarum gnarus. Apud Soph. Tr. (1176.) est πολυγλώσσου δρυὸς, de Quercu Dodonea: πολύγλωσσος βοὴ, El. (643. 800.) Multilinguis, si ita facere liceat, ut fit Elinguis. Cam. Item, Multiloquus. [" Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 2." Boiss. Mss. Lucian. 685. 1100. " Toup. Opusc. 1, 435." Schæf. Mss. * Πρόγλωσσος, Gl. Volubilis linguæ, Myiæ Epist. ad Phyll. " ad Hesych. 1, 1329. n. 6." Dahler. Mss. Polemo 1, 16. Clem. Alex. Str. 5. p. 663. " Heyn. Hom. 8, 451." Schæf. Mss. " Suid. 3, 192." Wakef. Mss. * Προγλωσσεύω, i. q. λαβρεύω, Eust. 1429, 22. " Schol. Il. Ψ. 473. Heyn. Hom. 8, 452." Schæf. Mss. Tzetz. Chil. 7, 269. * Πυρσόγλωσσος, Flammeis linguis micans, Schneidero susp. * " Σκυθόγλωσσος, Const. Manass. Chron. p. 136 (=112. 565.)" Boiss. Mss.] Τανύγλωσσος, Linguam extensam s. protensam habens: τανύγλωσσοι κορῶναι, Quæ linguis prolixioribus sunt, Od. E. (66.) Cam. [* Ταχύγλωσσος, Hippocr. 1050. 1136. " Wakef. S. C. 5, 143." Schæf. Mss. * Τετράγλωσσος, Gl. Quadrilinguis.] Ὑπογλώττιον, τὸ, q. d. Sublinguium. Aristot. H. A. 2, (15.) Ὑποκάτω τοῦ ὑπογλωττίου ἐν τῷ κοίλῳ, Sub lingua, Gaza, [cf. Plin. 2, 49. Sub linguæ inanitate.] AT Ὑπόγλωττον Diosc. nominari ab aliquibus Laurum Alexandrinam auctor est: pro quo ap. Plin. 15, cap. ult. scribitur Hippoglottion. Idem tamen 27, 11. et Hypoglossam agnoscit, quam scribit folia habere figura sylvestris myrti, concava, spinosa, et in his ceu linguas, folio parvo exeunte de foliis. Quæ a Diosc. 4, 132. ἱππόγλωσσον vocatur: Ἱππόγλωσσον θαμνίσκος ἐστὶ μυρσίνῃ ἀγρίᾳ καὶ λεπτῇ τὰ φύλλα ὅμοιος· κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει, καὶ ἐπ' ἄκρου ὥσπερ γλωσσίδα παρὰ τοῖς φύλλοις. Ita scriptura hh. vv. ap. Plin. et Diosc. variat et inversa est. Apud Gal. certe Simpl. 8. ὑπόγλωσσον scribitur: quod ita nominatum tradit, ὅτι παραφύσεις ὑπ' ἄκροις ποιεῖται γλωσσαρίων. Obiter vero hoc addendum, in verbis Plin. pro Concava, spinosa, leg. videri Coma spinosa, ut exprimatur illud Diosc. κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει. [Ὑπογλώσσιον, Ὑπόγλωσσον, Gl. Sublingua. " Ὑπογλώσσιον, Laurus, Diosc. Notha 443. Laurus Alexandrina, 473." Boiss. Mss. * Ὑπόγλωσσος, ὁ, ἡ, i. q. πρόγλωσσος, " Polemo 1, 136." Kall. Mss. Ἱππόγλωσσον, Diosc. 4, 132. perperam pro ὑπόγλ.: P. Ægin. 257. Ruscus hypoglossum Linn.; ὀξυμυρσίνη, κεντρομυρσίνη, Ruscus aculeatus; δάφνη Ἀλεξανδρεία, Theophr. 3, 17. Ruscus hypophyllum Linn., ubi al. ἱππόγλ. * Χρυσόγλωττος, Theod. Prodr. p. 76. " Fabric. B. G. 1, 319." Schæf. Mss. " Tzetzes (Chil. 10. tit. 319.) de Homero." Wakef. Mss. * Ψευδόγλωττος, UNDE * Ψευδογλωττέω, i. q. —λογέω, Phrynichus Bekkeri 73.]

Ἐπιγλωσσὶς, ίδος, ἡ, Lingua s. Ligula. Plin. 21, 37. Minorem linguam interpr. Est autem ἐπιγλωττὶς J. Polluci, ut Cam. interpr., Caruncula palato annexa interius juxta radicem linguæ, similis folio hederæ: cujus acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit, ne impetu quodam deferatur, et ne ad illud operculum resultet. Gorræo est Membrana cartilaginosa, rotunditatis oblongæ, laryngis meatui superposita, quæ ejus definitio e Gal. de Usu Part. 7. petita videtur. Κλῄθρον etiam ab Hippocr. eam appellari scribit Cam. et a Cic. Operculum asperæ arteriæ. Macrob. Saturn. 7, 15. Hippocr. imitatus, scribit, impositam esse arte quadam et ope naturæ quasi claustrum mutuum utriusque fistulæ. De ejus duplici officio scribit Plin. et Macrob. ll. cc. et Gorr., quos consule. [Gl. Ligula. Rufus p. 56. " Schol. H. 22. p. 38. Valck., Heyn. Hom. 8, 308." Schæf. Mss.] Περιγλωττὶς, Involucrum linguæ, Cam. σκεπαστήριον τῆς γλώττης, Suid. Athen. (p. 6.) Πίθυλλον τὸν τένθην καλούμενον, οὗ περιγλωττίδα μόνον ὑμενίνην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις, Membraneum linguæ involucrum atque opertorium. [" Casaub. Athen. 1, 27." Schæf. Mss.] Προγλωσσὶς, Linguæ extrema pars acuta, [J. Poll. 2, 105.] Ὑπογλωσσὶς, Intima lingua, i. e. Ortus ac radix illius, qua parte ad imam maxillam annectitur. Cam. ex J. Poll. || Etiam Morbi nom. i. e., ut J. Poll. tradit, Abscessus sub linguam. || Genus arteriaci medicamenti, constans fere iisdem, e quibus et arteriaca medicamenta inflammationes arcentia, Gorr.; ap. quem plura invenies. || Coronæ genus quoddam, Cam. ex J. Poll. [Athen. 677.: Pars sub lingua intumescens, Hippocr. 142, 1. 147, 6.]

Γλωττικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad linguam pertinens: γλωττικὸν κέντρον, Aculeus ad gustandum accommodatus, VV. LL. [* Γλωσσιαῖος, α, ον, Athan. 2, 389.]

" Γλῶσσος, Extrema pars puppis, VV. LL."

[* Γλωσσὸς, α, ον, i. q. λάλος, Arcad. 76. " ad Hesych. 1, 840. n. 19." Dahler. Mss.]

Γλωσσάριον, τὸ, Lingula s. Ligula, Parva lingua: [vide Ὑπογλώττιον. * Γλωσσίδιον, Aëtius ap. Schneider. Lex. Supplem. v. Βύνη: Βυνή ἐστι κριθὴ βεβρεγμένη, καὶ βλαστήσασα, καὶ πεφρυγμένη μετὰ τῶν γλωσσιδίων. " Lingula, Zenob. 5, 65." Wakef. Mss.]

Γλωσσὶς, ίδος, ἡ, Lingula s. Ligula tibiæ. Lucian. Hermot. Ἐμπνεῖν εἰς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς. || Γλωττίδας calceis etiam tribuerunt quidam, sed non sine reprehensione. || Est etiam γλωττὶς, Lingulaca avis, dux coturnicum, VV. LL. ex Aristot. de Anim. 8. [Gl. Lingula. Γλωσσὶς ὑποδήματος· Lingula. Γλωσσίδες· Legulæ, (l. Ligulæ.) Pisid. p. 424. Gal. U. P. 7, 13. Oribasius Dundass. 60. Tzetz. Educ. Fil. p. 263. Phrynichus Bekkeri 32: " Phrynich. Ecl. 98. Jacobs. Anth. 12, 126. Heyn. Hom. 8, 651. Musgr. Or. 147." Schæf. Mss, " Etym. M. 23, 28. De tibia, Schol. Pind. 'O. 5, 44. Hes. v. Γλώσσας." Wakef. Mss.]

[* " Γλωσσάμενον, ce mot du Poëte Alcman dans Athen. 390. paroît être le participe du verbe Γλώσσημι, comme d' ἵστημι, ἱστάμενον." Corai. Mss.]

[* Γλωσσάω, " Musgr. Tro. 285." Schæf. Mss. UNDE Γλώσσημα, de quo v. Nostrum in Γλῶσσα, Varro L. L. 6. Quintil. 1, 1, 35. 1, 8, 15. " M. Anton. 4, 27. Αἱ πάλαι συνήθεις λέξεις, γλωσσήματα νῦν." Gataker. Mss. I. q. γλῶσσα, Æschyl. ap. Schol. Pind. N. 6, 85. γλ. διπλάσιον κάμακος, i. q. αἰχμὴ διπλασία. " Steph. Præf. ad Glossar. Interpretatio glossæ, Fischer. ad Palæph. 23. 44. Cautio in glossematis detegendis, Abresch. Lectt. Arist. 227." Schæf. Mss. Γλωσσηματικὸς, ἡ, ὸν, vide Nostrum in Γλῶσσα, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 382. Gal. 12, 386. Eust. 96. (72, 26.) " Thom. M. 216. Elog. de Thuc. 13. Heindorf. ad Plat. Phædr. 318. Valck. ad Ammon. 25." Schæf. Mss. * Γλωσσηματικῶς, Schol. Aristoph. 'O. 1083. " Timæus Soph. p. 2." Schæf. Mss. Ἐπιγλωσσάω, Æsch. Pr. 936.; κακὰ, Choëph. 1042. οὐκ ἐπιγλωττήσομαι, Aristoph. A. 37. al. ἐπιγλωττίσομαι, J. Poll. 2, 109. Vide Ἐπιγλωττίζω. " Musgr. Tro. 285. ad Mœr. 224." Schæf. Mss. * Μεταγλωττάω, Theod. Prodr. Epist. p. 139.]

[Γλωττίζω, Anal. 2, 209. " Dawes. 356. Jacobs. Anth. 9, 130. ad Mœr. 224." Schæf. Mss. * Γλώττισμα, τὸ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Jacobs. Anth. 9, 130." Schæf. Mss. * Ἀπογλωττίζω, Gl. Elinguo, Lucian. Lexiph. 530=2, 337.] Γλωττισμὸς, ὁ, Osculum, quo linguæ basiantium se contingunt mutuo; quod Catull. oscula columbatim juncta dixit. VV. LL. ex Epigr. Videtur esse q. a v. Γλωττίζω. [" Ad Mœr. 224." Schæf. Mss.] NAM Κατα-

γλωττίζω etiam dicitur pro Suavior lingua ori inserta, ut testatur J. Poll. Comicos καταγλωττίζειν de osculis dixisse scribens. Collabellare osculum, et Oscula jungere columbatim, Laberius et Catull. id vocant. UNDE Καταγλώττισμα, τὸ, Ejusmodi osculum. Aristoph. N. (51.) Ἡ δ' αὖ, (ὄζουσα) μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων. Ubi Schol. καταγλώττισμα esse dicit ὅταν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι: quod γιγγλυμὸν etiam nominari scribunt VV. LL. ET Καταγλωττισμὸς, ὁ, pro eod. || Καταγλωττίζω est quoque Elinguem reddo, Cic. Obturo os, Cam. Aristoph. 'I. (352.) τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ Ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν, Loquacitate tua personantem plenamque tacere, et verbositate tua attonitam et perturbatam, Bud.: 'A. (380.) Διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, In me deblateravit, Eod. interpr. qui ap. Greg. in Athan. Τὸ περιττὸν καὶ κατεγλωττισμένον τῆς θεολογίας καὶ ἔντεχνον appellari dicit Disputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres consectantem, Facundia exornatum et expolitum. UNDE Καταγλώττισμα, τὸ, quod idem Bud. exp. *περιλάλημα, Obtundens loquacitas, ["Synes. 53. 'Αττικῶν ——μάτων παιδαιαίαν, (sic.)" Schneider. Lex. Supplem.] CUI Ἐπιγλωττίζομαι simile est, quod Cam. interpr. Convitium facio. Aristoph. A. (37.) Περὶ τῶν 'Αθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττίσομαι, i. e. οὐ λοιδορήσομαι, ut J. Poll. exp. s. οὐ φλυαρήσω, οὐ βλασφημήσω, ut Suid. [Nihil tale ominabor.] Apud quem ἐπιγλωττήσομαι per η bis scribitur, quasi ab ἐπιγλωττέομαι. Ἐπιγλωττωμένων etiam ap. J. Poll. reperitur, quod itidem exp. convitiandi verbo λοιδορουμένων. Quo pertinet et ἐπιγλωσσώμεναι ap. Hes. i. e. *ἐπιλαλοῦσαι, quasi ab ἐπιγλωσσάομαι. Cujusmodi, in diversa tamen signif., est et ἐπιγλώσσω, quod idem Hes. ex Æsch. Heraclidis citat, pro *ἐποιωνίζον διὰ γλώττης. [Vide Ἐπιγλωττάω. Καταγλωττίζω, Numen. ap. Euseb. P. E. 14, 6. " Aristoph. Θ. 131. Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι γενετυλλίδες, Καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, Καὶ μανδαλωτόν!" Seager. Mss. " Dawes. 356. Jacobs. Anth. 8, 7. Kuster. Aristoph. 218., Brunck. 3, 17. ad Lucian. 2, 338. 349. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 12. ad Mœr. 224. ad Thom. M. 41. Toup. Opusc. 2, 135., Emendd. 2, 605. Valck. Diatr. 258. Κατεγλωττισμένα, de verbis, Casaub. ad Athen. 113. Καταγλώττισμα, Thom. M. 500. Dawes. 356. Wakef. Alc. 107. Brunck. Aristoph. 2, 69. 3, 17. Jacobs. Anth. 12, 453. Mœr. 224. et n.: Toup. Opusc. 1, 136. 2, 135., Emendd. 2, 605. Καταγλωττισμὸς, Jacobs. Anth. 8, 8. Toup. Opusc. 2, 134." Schæf. Mss. " Κατεγλωττισμένα, Philostr. 23. Eunap. 134." Wakef. Mss. * Μεταγλωττίζω, UNDE * Μεταγλωττιστὴς, οῦ, ὁ, Hist. Concil. Florent. 2. p. 28.; 4. p. 98.]

"ΓΛΩΧΙΣ, (ίδος, ἡ,) VEL Γλωχὶν, (ῖνος, ἡ,) Angulus, Acies, Cuspis. Hes. enim γλωχῖνα exp. " τὴν γωνίαν τοῦ βέλους, item γλῶσσαν καὶ ἄκρον: " proprie γλωχῖνας nominari addens, τὰς τῶν ἀκίδων " ἐξοχὰς καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ γωνίας. J. Poll. γλωχῖνας " esse dicit τὰς πρὸς τῇ ἀκῇ προσβολὰς, distinguens " ipsas ἀπὸ τῶν ἀκίδων et ὀγκίνων: alibi tamen scri- " bens τὰς ἀκίδας ab Hom. nominari γλωχῖνας, a Co- " micis πώγωνας. Epigr. πλατέος γλωχῖνα σιδήρου, " Lati ferri cuspidem. Inde et ap. Hom. τανυγλώ- " χινες et τριγλώχινες ὀϊστοί." " Γλῶχες, Spicæ vel " Aristæ, ut exp. Schol. Hesiod. 'A. (389.) Τῆμος δὴ " κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθωσι. Sic enim interpr. " ea verba, ὅτε δὴ οἱ κέγχροι ἄρχωνται ἀνθέρικας ποιεῖν, " ἤγουν στάχυας. Sed quidam Codd. ibi conjunctim " habent περιγλῶχες." [A Γλὼξ, γλωχὸς. Il. Ω. 274. Dionys. P. 184. Hero Onomast. Geometr. c. 3. " Soph. Tr. 694." Routh. Mss. Quonam acc. in obliquis casibus, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 170. " Γλωχὶν, Jacobs. Anth. 7, 94. 8, 161. Heyn. Hom. 5, 78. 468. 8, 650. Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss. " Etym. M. v. Νιφετοῦ, Nonn. Jo. 8, 190." Wakef. Mss. * Γλωχινόω: UNDE * Γλωχινωτὸς, ἡ, ὸν, P. Ægin. 6, 88. βέλη, Schneider. Lex. * Αὐτογλώχιν, ὁ, ἡ, Heliod. 439. ὀϊστόν. * Βαρυγλώχιν, Opp. 'A. 5, 255. al. τανυγλ. * Εὐγλώχιν, 439. τρίαινα. " Quint. Sm. 8, 406." Wakef. Mss. * Ἰσογλώχιν, Nonn. D. 6, 23. * Λιθογλώχιν, 6, 138.: 40. p. 1038. * Πολυγλώχιν, Eust. 616, 38. Dionys. P. 476. ubi v. Eust. Appian. B. C. 5. p. 1141. Nicander Θ. 36. " Thom. M. 525. Heyn. Hom. 5, 78." Schæf. Mss. * Πυριγλώχιν, Opp. K. 2, 166. ἀκωκαί. " Wakef. Herc. F. 864." Schæf. Mss. " Nonn. D. 1, 150. 15, 340." Wakef. Mss.]

"ΓΝΑΠΤΩ, SIVE Γνάφω, Carpendo vellicando- " que expolio: fullonum proprium, quos Lat. Inter- " polare et polire vestes dicunt. Diosc. 4, 162. de " hippophaë, Ὧι γνάφουσι τὰ ἱμάτια, Quo vestes po- " liunt fullones, carpendo nimirum s. vellicando. " UNDE Γνάψις, ἡ, Politio illa s. interpolatio fullo- " num, quæ fit carpendo ac vellicando: ut φάρους " γνάψις, Schol. Aristoph. Inde ET Γνάφος, (ὁ,) di- " citur ἄκανθα illa, qua γνάπτεται s. γνάφεται τὰ ἱμά- " τια, Spina fullonica, qua vestes poliuntur velli- " cando et carpendo: ut Aristoph. quoque Schol. " et Suid. γνάφον a recentioribus vocari aiunt ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια, παρὰ τὴν τοῦ φάρους " γνάψιν: quod a veteribus Atticis nominari κνάφον " per κ, παρὰ τὸ κνᾷν τὸ ξύειν. ITEM Γναφεύω, Ful- " lonicam exerceo: ab usu τῶν γνάφων: nisi malis " derivare e NOM. Γναφεὺς, Fullo, qui nimirum γνά- " φει τὰ ἱμάτια, seu τοῖς γνάφοις eas polit, carpendo " pectendoque illo carduo: simul etiam eas lavando " subigendoque a sordibus purgans. Athen. 11. Τὰ " γοῦν ἱμάτια τούτῳ χρώμενοι ῥύμματι πλύνουσιν οἱ " γναφεῖς: de urina humana, quam esse δριμεῖαν ait. " || Est alioqui Γναφεὺς Piscis etiam species, ex eo " dicti, quoniam ejus decocto eluuntur sordes et ma- " culæ perinde ut fullonico lixivio. Dorio enim ap. " Athen. 7. Τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως τοῦ γναφέως ὑγρὸν di- " cit πάντα σπίλον καθαίρειν. Utriusque meminit " Hes. quoque. A γναφεύω porro s. γναφεὺς, EST " Γναφεῖον, τὸ, Officina fullonis, quæ ab Ulpiano " Fullonica dicitur: h. e. Locus, in quo γνάπτεται " καὶ καθαίρεται τὰ ἱμάτια ὑπὸ τοῦ γναφέως. A γνα- " φεὺς est ET Γναφικὸς, (ἡ, ὸν,) ut βασιλικὸς a βασι- " λεύς: h. e. Fullonicus s. Fullonius: ut γναφικὴ " τέχνη, Ars fullonica, Plauto. Sic γναφικοὶ κτένες, " Schol. Aristoph., Pectines fullonici, s. Cardui, qui- " bus fullones pannum pectunt. Itidemque ἄκανθα " γναφικὴ, Spina fullonica, qua fullones utuntur πρὸς " τὴν τῶν ἱματίων γνάψιν. Diosc. 4, 163. de hippo- " phæsto, Καὶ αὐτὸ γναφικῆς ἀκάνθης εἶδος ὑπάρχον, " nimirum perinde ut τὸ ἱπποφαὲς, quo γνάφουσι τὰ " ἱμάτια. Sic Plin. 16. fin. Quod in spina fullonia " Hippophæston vocatur. Præterea παρὰ τὸ γνά- " πτω s. γνάφω DICITUR Γνάφαλον, (τὸ,) Tomen- " tum: id enim est Lanugo illa, quæ τῇ γνάψει et " vellicatione detrahitur pannis, quaque postea in- " ferciuntur culcitræ. Apud Suid." [ex Artemid.] " Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων. " Sic J. Poll. 10. κνέφαλον esse dicit τὸ ἐμβαλλόμε- " νον πλήρωμα, ὃ γνάφαλον καλοῦσι. Apud Hes. ge- " mino λ scriptum γνάφαλλον, exp. τύλη. UNDE " Γναφαλώδης, (ὁ, ἡ,) Qui similis est τῷ γναφάλῳ, " Mollis et lanuginosus in modum τοῦ γναφάλου: ut " ap. Diosc. 3, 37. dictamnus dicitur habere folia " ὅμοια γλήχωνι, μείζω δὲ καὶ γναφαλώδη καὶ ἐριώδη " τὴν ἐπίφυσιν, Quæ tomento quodam spissaque la- " nugine pubescunt, Ruell.: Alii, Tomentosa, Mol- " lia tomenti modo. Inde ET Γναφάλιον dicitur " Herba quædam, quoniam ejus foliis τινὲς ἀντὶ γνα- " φάλου χρῶνται, λευκοῖς οὖσι καὶ μαλακοῖς, Diosc. 3, " 132. Sic Plin. 27, c. 10. Gnaphalion alii cha- " mæzelon vocant, cujus foliis albis mollibusque pro " tomento utuntur." [Gnaphalium Linn.] " Apud " Hes. scriptum Γναφάδιον et Γναφάλλιον. Γνάφαλος, " ὁ, Gnaphalus: Avis, de qua Aristot. H. A. 9, 16. " Hesychio autem γνάφαλος est πηλός. Γνόφαλλον, " τὸ, ap. Athen. 10. legitur in ead. signif., qua γνά- " φαλον, Tomentum, s. Pulvinar tomento fartum: in " Alcæo, 'Αμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν γνόφαλλον." [Gl. Γνάπτω· Polio. Γεγναμμένα· Polita. Γναφεύς· Fullo.

Γναφεῖον· Fullonium. Γνάφαλον· Tomentum. Γναφάλιον· Centunculus. Γνάπτω, Schneider. Lex. " Lacero, Soph. Aj. 1031. Ἕκτωρ—Ζωστῆρι πρισθεὶς, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ἐγνάπτετ' αἰὲν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον." Seager. Mss. * Γνάπτωρ, ὁ, i. q. γναφεὺς, Manetho 4, 421. " Γνάφος, Tormenti s. Carnificinæ genus, clavis aculeisque oppletum, ad miseros crudelissime enecandos, ὄργανόν τι ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσι. Herod. 1, (92.) p. 47. Τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε." Brunck. Mss. Hippocr. de Vict. San. 1, 8. Οἱ γναφέες λακτίζουσι, παίουσι, λυμαινόμενοι κόπτουσιν, ἕλκουσιν, πλυνόμενα ἰσχυρότερα ποιέουσι, κείροντες τὰ ὑπερέχοντα καὶ παραπλέκοντες καλλίω ποιέουσι. Γναφεῖον, Dem. c. Tim. 187. Lysias Apol. in Sim. 75. " Γναφικὸς, ή, ὸν, Plut. de Fort. 99." Kall. Mss. " Hes. v. Κουρεύς." Boiss. Mss. * Γναφευτικὸς, ή, ὸν, Plato Soph. 1, 227. Γνάφαλον, Lucian. 1, 86. Γναφαλώδης, a Schneidero non agnoscitur. " Γνάπτω, Musgr. Tro. 1252. Heyn. Hom. 5, 352. Lobeck. Aj. p. 384. Thom. M. 538. ad Lucian. 1, 301. Valck. ad Herod. 252. Brunck. ad Æsch. Pers. 574. Ernest. ad Batrach. p. 429. Brunck. Aj. 1031. Γνάφω, Valck. l. c. Brunck. Aristoph. 1, 244. Γνάφος, 243. Γναφεύω, 242. 244. Thom. M. 538. ad Mœr. 31. Dawes. M. C. 197. Γναφεὺς, Brunck. Aristoph. 1, 243. 2, 26. Phrynich. Ecl. 73. Thom. M. 29. 538. 722. T. H. ad Plutum p. 51. ad Lucian. 1, 301. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 55. Piscis, ad Thom. M. 29. Γναφεῖον, Brunck. Aristoph. 1, 243. Thom. M. 538. Toup. Opusc. 2, 214. Greg. Cor. 68. ad Lucian. 1, 301. ad Thom. M. 29. Γναφικὸς, Jacobs. Anth. 11, 340. Timæi Lex. 160. Γνάφαλον, Phrynich. Ecl. 73. Brunck. Aristoph. 1, 244. Γνάφαλος, Toup. Opusc. 1, 70. ad Lucian. 1, 301. Γνέφαλος, ibid. * Γνέφαλον, Phrynich. l. c. Thom. M. 538. * Γναπτὸς, ad Charit. 442. Heyn. Hom. 6, 194. 236. Γναμπτὸς, Γναπτὸς, 7, 499. 8, 596. 670." Schæf. Mss. " Γνάπτω, Æsch. Pers. 578." Wakef. Mss.] " Ἄγναπτος, " (ὁ, ἡ,) Fullonem nondum expertus, A fullone non" dum purgatus et expolitus : ὁ οὐκ ἐγναμμένος. " Plut. Περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις. Idem " ἄγναπτα dicit pro ἄγναπτα ἱμάτια, in hoc περὶ " Δεισιδ. l., de Judæis loquens, Σαββάτων ὄντων ἐν " ἀγνάπτοις καθεζόμενοι. Sic enim reponendum pro " ἀγνάμπτοις : quemadmodum ap. Hes. quoque per" peram legitur Ἄγναμπτον ἱμάτιον, οὐκ ἐγναμμένον, pro ἄγναπτον : et vicissim ap. Suid. ἀγνα" πτόταros pro ἀγναμπτόταros." [" Thom. M. Add. ad 29. : ad Charit. 772. Jacobs. Anth. 11, 165. Valck. Hippol. p. 301. ad Lucian. 1, 301." Schæf. Mss.] " Ἄγναφος, i. q. ἄγναπτος, Nondum ex" pertus γνάφους, Nondum curatus politusque a ful" lone : ut panni novi adhuc et recens texti, qui " nondum politi sunt : vel etiam veteres, qui non" dum sunt a sordibus repurgati nec interpolati. " Pro ἀγνάφου ῥάκους, Matth. 9. legitur Marci 2. " ῥάκους ἀκνάφου, in Cod. etiam Ms. Nam et γνάπτω " et κνάπτω dicitur, ut γναφεῖον quoque et κναφεῖον : " cujus rei Luc. etiam meminit ἐν Δίκῃ Φωνηέντων." [Schol. Pind. N. 10, 82. " Ad Mœr. 31. Thom. M. 29." Schæf. Mss. * Ἀναγνάπτω, J. Poll. 7, 41. Ὁ δ' ἀναγνάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας. * Ἐπιγνάπτω, Lucian. 8, 328. Ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας. " Ad Thom. M. 29. ad Il. A. 569." Schæf. Mss.] " Ἐπίγναφος, (ὁ, ἡ,) Interpolitus, Innovatus, VV. " LL. e Suida," [Gl. Ἐπίγναφον· Interpolum. Ἐπίγναφα· Interpota, (leg. Interpolata.) J. Poll. 7, 77. " Ad Timæi Lex. 204." Schæf. Mss. * Καταγνάπτω, Pervello, Fodico, Perfodio, Eur. Troad. 1252. ἣ τὰς μεγάλας Ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέγναψε (al. κατέκαμψε) βίον. * Καταγνάφω, Herod. 3, 108. ubi v. Valck. " p. 252. et Wessel. Καταγνάπτω, Musgr. Tro. l. c. Porson. Hec. p. 22. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 389." Schæf. Mss.]

" Κνάπτειν κελεύω, Hes. esse dicit γλῶσσαν συνέ" χειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω, Jubeo linguam intra " dentes continere. Idem κναπτόμενον exp. ξαινό" μενον : quæ signif. crebrior est. Et ita Xenocr. ap. " Suid., cum quidam μήτε γεωμετρίαν, μήτε ἀστρονο" μίαν μεμαθηκὼς, philosophatum eum accessisset, " dixit, παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται, Apud me lana " non carminatur, s. carpitur. Quod ejus dictum " refertur et a Diog. L. 143. Inde ET Κνάφος, (ὁ,) " dicitur Carduus fullonius : h. e. Carduus, quo ful" lones pectunt pannos, s. Spina fullonica, qua poli" untur et raduntur panni. Solent enim e panno " recens texto floccos detrahere ejusmodi spinis. " Sic et Schol. Aristoph. (Π. 166.) dicit esse ἀκαν" θῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια : qui etiam addit, hanc " scripturam per κ esse Atticam, et quidem priscis " Atticis usitatam : recentiores vero scribere per γ : " derivari autem hæc παρὰ τὸ κνᾶν, q. e. ξύειν. Ea" dem leguntur ap. Suid. quoque, qui et ap. Herod. " (1, 92.) κνάφον esse dicit ἄκανθαν ἕλκουσαν ἱμάτια. " Idem scribit κνάφον dici solitum fuisse ἀκανθῶν " σωρὸν, ὃν συστρέψαντες τὰ ἱμάτια ἔκναπτον, Car" duos plures in unum collectos, quibus pectebant " vestimenta : ut et Hes. tradit κνάφον δίκην esse; " ὅταν ἐν κύκλῳ οἱ κναφεῖς περιέλκωσι τὰ ἱμάτια περὶ

B " τὸν λεγόμενον κνάφον : hoc autem esse φυτὸν ἀκαν" θῶδες, s. ἀκάνθας, αἷς κνάπτεται τὰ ἱμάτια. HINC " Κναφεὺς, έως, ὁ, dicitur Fullo, Qui carduis pectit " et destringit pannos : ap. Aristoph. et alios. ET " Κναφεῖον, τὸ, Officina fullonis, quæ Fullonica di" citur. Ab Herod. Ion. (1, 92. 4, 14.) resolutione " diphthongi ea VOCATUR Κναφήϊον. Item VERB. " Κναφεύω, Fullo sum, Fullonicam exerceo, h. e. " Carduis pannos pecto et expolio. Aristoph. Π. " (166.) Ὁ δὲ κναφεύει τις, ὁ δὲ πλύνει κώδια. UNDE " Κναφευτική, sub. τέχνη, Fullonica, s. Fullonica ars : " ap. Plat. Polit. cui subjicit τὴν πλυντικὴν καὶ ἀκε" στικὴν καὶ πᾶσαν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν καὶ κο" σμητικήν. NECNON Κναφικὸς, (ή, όν,) dicitur Ful" lonicus, s. Fullonius, Ad fullonem pertinens, Qui " fullonis est : ut κναφικὸς κτεὶς ap. Suid. Fullonicus " pecten, quo sc. pectunt et destringunt pannos im" politos. Ita Suid. κνάφον esse ait ὄργανόν τι ἐν " κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτεί-

C " νουσιν, ὅμοιον κναφικῷ κτενὶ, Instrumentum in or" bem aculeatum stimulis, quo perimunt eos, qui in " quæstionem adhibentur, simile carduo fullonico. " Ab ead. origine DERIV. Κνάφαλον, τὸ, Floccum " fullonico carduo detractum e panno inter pecten" dum : s. Tomentum ex ejusmodi floccis, quo cul" citræ inferciri solent : pro quo scriptum reperimus " ETIAM Κνέφαλον, ap. Hes. quoque et Suid. sua " serie : a quorum utroque exp. τύλη, necnon προσ" κεφάλαιον, posito synecdochicῶs materiato pro " materia, ut vulgo loquuntur. Itidemque et J. Poll. " esse scribit στρωμνὴν ἁπαλὴν καὶ μαλακὴν, Stramen" tum s. Stragulum molle, qualia confiunt e floccis " illis, quos fullones e panno, dum pectitur, detra" hunt. Omnia vero hæc et per γ scribuntur, ut " supra docui : et id ipsum testatur Luc. ἐν τῇ Φω" νηέντων Δίκῃ, Οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο " πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ περὶ τῶν γναφάλων." [Cf. Ἀμφικνέφαλος. Κνάπτω, Herod. 4, 4. Xen. Ages. 1, 26. Hes. : Κνάμπτει· καταξαίνει. Κνάμπτομαι· καταξύομαι. Κναμπτόμενοι· ξαινόμενοι. Γνάμψεν· ἔξεσεν,

D ἤμυξεν. J. Poll. 7, 37. Τῇ μάστιγι κνάψειν εὖ μάλα ἢ συμπατῆσαι. * Κναφαλώδης, Trall. 1. p. 27. " Κνάπτω, Thom. M. 538. Lobeck. Aj. p. 385. Brunck. 1031. Thom. M. 29. ad Lucian. 1, 301. Valck. ad Herod. p. 252. Κνάφος, Brunck. Aristoph. 1, 242. ad Timæi Lex. 160. Wessel. Herod. 47. Valck. 252. Κναφεὺς, Phrynich. Ecl. 73. Thom. M. 538. 722. Dawes. 452. Brunck. Aristoph. 1, 243. 2, 26. T. H. ad Plutum. p. 51. Mœr. 329. et n. : Thom. M. 29. Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. ad Lucian. 1, 301. Κναφεύω, Thom. M. 538. 721. Brunck. Aristoph. 1, 242. Kuster. 4. Dawes. M. C. 197. ad Mœr. 31. ad Thom. M. 29. Κναφεῖον, Phrynich. Ecl. 73. Brunck. Aristoph. 1, 243. Heringa Obs. 163. Greg. Cor. 68. ad Lucian. 1, 301. Κναφήϊον, ad Timæi Lex. 160. * Κνάφω, Valck. Herod. 252. Κνάφαλον, Phrynich. l. c. * Κνάφαλος, Κνάφαλον, ad Lucian. 1, 301. Κνέφαλον, Phrynich. 72. Thom. M. 538. Aristoph. Fr. 218. Κνέφαλον, * Κνέφαλος, Mœr. 229. et n. : Toup. Opusc. 1, 70. ad Lucian. 1, 301." Schæf. Mss. " Κνά-

φαλον, Artemid. 254." Wakef. Mss.] "Ἄκναπτος, ὁ, ἡ, i. q. ἄγναπτος, Fullonem non expertus, A fullone nondum politus: ut ἱμάτιον; quod mediæ Comœdiæ scriptt. vocant ὀρεινὸν ἱμάτιον, tanquam ἐν ὄρει εἰργασμένον, ἤτοι ἐγναμμένον, J. Poll. 7, c. 14. ubi tamen perperam scriptum ἄκναμπτον, ut ἄγναμπτον quoque pro ἄγναπτον reperiri, supra monui. Hes. ἄκναπτον exp. non solum ἄγναφον, sed etiam *ἀκατάκλαστον. Sed in hac posteriore signif. scr. potius ἄκναμπτος, ut fiat discrimen inter ἄκναπτος et ἄκναμπτος, sicut supra inter ἄγναμπτος et ἄγναπτος. Ac ut Ἄγναμπτος dicitur Qui flecti et frangi præ rigiditate nequit, ita et ἄκναμπτος: a κνάμπτω, Flecto, pro γνάμπτω, ut ἄκναπτος a κνάπτω synonymo τοῦ γνάπτω dicitur." ["Thom. M. 538. Jacobs. Anth. 6, 384. Valck. Hippol. p. 301. ad Lucian. 1, 301. ad Mœr. 31. Thom. M. 29. *Ἄκναφος, (i. q. ἄγναφος,) ad Thom. M. 29." Schæf. Mss. *Ἀκνάφευκτος, Man. Phil. 4, 182. p. 112. Wernsd.] "Εὔκναπτος, Bene paratus a fullone." "Ἐπικνάφων, Hes. exp. ἕλκων, διαφθείρων, Trahens, Perimens: quoniam, inquit, olim οἱ γναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοὺς σωροὺς ἔκναπτον; qui σωρὸς dicebatur γνάφος. Itaque Crœsus inimicum suum περιέξαινε ταῖς ἀκάνθαις, atque eo modo perimebat. Sed suspicor eum scripsisse ἐπὶ κνάφων ἕλκων, διαφθείρων, sicut ap. Suid. reperio, Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις, διαφθείρεις."

ΓΟΑΩ, ήσω, et Γοάομαι, Gemo, Deploro, Defleo. Od. K. (567.) Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. Et cum accus., Λ. (195.) σὸν πότμον γοόων. Il. Π. (857.) Ὃν πότμον γοόωσα. Verbum poët. Xen. tamen pass. usus est, K. Π. 4. πολλὰ γοωμένη. Sed et signif. pass. γοηθεὶς affertur ex Epigr. pro Defletus. AT Γοήμεναι Il. Ξ. (502.) vel tanquam a γοαίνω, vel tanquam a γόημι. Esse autem a sono fictum v. γοάω arbitror. [Cf. *Ἀρήμεναι et Πεινήμεναι, Buttm. A. Gr. 1, 505. Γοάω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 89. "Eur. Tro. 289. Ion. 639." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 8, 104. Brunck. Apoll. R. 128. Aj. 581. Porson. Phœn. 300. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. De act. et med., Valck. ad Moschum p. 354." Schæf. Mss. * "Γόω, unde Il. Z. 500. γόον pro ἐγόον, i. q. γοάω et * γοέω." Schneider. Lex. "Heyn. Hom. 5, 290." Schæf. Mss.] Γοήμων, ονος, ὁ, ἡ, Gemibundus, Flebilis, Epigr. [Anal. 3, 211. "Nonn. Jo. 11, 62." Wakef. Mss. * Ἀμφιγοάω, unde * Ἀμφιγόητος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 187.]

Γόος, (ὁ,) Luctus; ut στυγερὸς γόος et κρυερὸς γόος ap. Hom. Et μή μοι γόον ὄρνυθι, Od. P. (46.) In Epigr. γόον σταλάουσα. [Gl. Fletus. Schleusner. Lex. in V. T. Conf. cum πόνος, Spitzner. Obs. in Quint. Sm. p. 233. "Markl. Suppl. 1148. Brunck. Aj. 581. Musgr. Or. 1396. Conf. c. λόγος, Wakef. Ion. 650. Musgr. 638. Porson. Or. 1020. Phœn. 1329. 1355. Brunck. Or. 1026. p. 199.; cum γόνος, λόγος, Markl. Suppl. 79. 1143.; cum νόμος, Porson. ad Hec. 685." Schæf. Mss. "Lacrymæ, Athen. 219." Wakef. Mss.]

Γοοπλανής, ὁ, ἡ, q. d. Luctivagans, Nonn. (Jo. 3, 1.) γοοπλανέες Φαρισαῖοι. [* Γοοφόρος, Gl. Luctiferus. * Ὀξύγοος, Æsch. S. c. Th. 325. Soph. El. 244.] Ὀρθρογόη χελιδὼν, Mane lugens hirundo, Hesiod. [E. 568. cf. Ὀρθροβόας et Ὀρθογόη. "Jacobs. Anth. 6, 88. 9, 161." Schæf. Mss.] Γοώδης, ὁ, ἡ, Lugubris, Flebilis, Lamentabilis, [Gl. Luctificus, Lucian. 53. Plato de LL. 7. p. 800.] ET Γοερὸς, idem, sed magis poët.: quo tamen et Lucian. (1, 536.) usus est, Καὶ γοερόν τι μυκᾶσθαι. [Gl. Flebilis. "Clem. Alex. Pæd. 193." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Apoll. R. 4, 18. Athen. 174. "Jacobs. Anth. 12, 311. Eur. Hec. 82." Schæf. Mss. * Γοερῶς, Schol. Æsch. Pers. 1062. * Γοηρὸς, ὰ, ὸν, Lycophro 1057. * Γοεδνὸς, ὁ, ἡ, Æsch. Pers. 1052. 1062. 1068. Suppl. 76. 202.]

ΓΟΗΣ, ητος, ὁ, Incantator, Præstigiator, Qui præstigiis aliisve malis et dolosis artibus imponit. Et generaliter etiam Impostor. Herod. (4, 105.) Κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι. Ubi γόητες sunt Incantatores, atque adeo Qui magicis artibus utuntur. Addit enim illos se vertere in lupos; ut legimus in Virg. Pharmac. His ego sæpe lupum fieri et se condere sylvis Mœrim. Ab Æsch. c. Ctes. μάγος et γόης copulantur. Dem. pro Cor. Δεινὸν καὶ γόητα, καὶ σοφιστὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Ubi tamen malim abesse copulam καὶ inter δεινὸν et γόητα, ut legatur δεινὸν γόητα: quam meam conjecturam confirmat Plato Symp. Δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. Late denique pro Quovis etiam impostore capitur, uti dixi. Interdum tamen copulantur ἀπατεὼν et γόης, ut a Plut. de Sibyll. Orac. Quo Plato de Rep. 2. modo γοητεύοντες cum ἐξαπατῶντες conjunxit. Ceterum a γόος derivo γόης cum Eust., dicente γόητα esse τὸν μετὰ γόου ἐπᾴδοντα: cujus etymi rationem aptam reddere videtur Soph. (Aj. 582.) Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. [Gl. Veneficus, Præstigiator, Cindator. Γόης, ὁ κόλαξ· Blanditor, Ambitiosus. Æsch. Choëph. 818. * κρεκτὸς γοήτων νόμος, Timo Plutarchi in Numa 8. Γόητας ἐπὶ δόξας, Herod. 7, 191. p. 595. Γόησι καταείδοντες, ubi al. γόησι, a * Γόη, Ululatus magicus, v. nott. et Schneider. Lex. Hes.: * Γοησιῳδός· ᾠδὸς, ἀπατεών. * Γοδόν· γόητα. "Γόης, ad Charit. 487. ad Mœr. 113. ad Timæi Lex. 73. Valck. Hippol. p. 275. ad Diod. S. 1, 87. 243. Brunck. Aj. 581." Schæf. Mss. * Γοήτης, UNDE * Γοῆτις, ιδος, ἡ, Anal. 2, 367. μορφή. "Musgr. Bacch. 455. * Γοητὶς, (sic,) Jacobs. Animadv. 108., Anth. 10, 81." Schæf. Mss. * Μισογόης, Lucian. Pisc. 207. * "Γοητόστομος, Pseudo-Chrys. Serm. 8. T. 7. p. 259. Τί μοι καρπὸν * παγιδευτικὸν προσήγαγες, γύναι γοητόστομε;" Seager. Mss. * Γοητίας, ου, ὁ, Pseudo-Herodian. Epimer. 183.] Γοητικὸς, (ἡ, ὸν,) Incantatorius, Præstigiatorius, Ad cantandum s. decipiendum aptus, [Hes. Schleusner. Lex. in V. T. "Diog. L. Procem. p. 3. HSt. Τὴν δὲ γοητικὴν μαντείαν οὐδὲ ἔγνωσαν, φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ." Seager. Mss. * Γοητικῶς, J. Poll. 4, 51.]

Γοητεύω, Incanto, Fascino, Incantatione s. Præstigiis decipio, Illicio, Pellicio; ut, Γοητεύειν τὴν σελήνην καὶ καθαιρεῖν, Plut. (6, 549.) At Bud. interpr. ap. Plat. Stupore affectum decipere: ap. quem plura vide p. 728. [Gl. κολακεύω, Blandior. "Thom. M. 885. ad Mœr. 113. ad Timæi Lex. 73." Schæf. Mss.] HINC Γοήτευμα, (τὸ,) Incantamentum, Incantatio, Præstigiæ, Fallaciæ, Plato Phil. Ὥστε καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ' ἡδονὴ εἶναι. ["Porphyr. Abst. 44. Clem. Alex. 946. Ælian. N. A. 143." Wakef. Mss. * Γοήτευσις, ἡ, ET * Γοητευτής, ὁ, UNDE * Γοητευτικὸς, ἡ, ὸν, "Porphyr. V. P. 40." Wakef. Mss. ET * Γοητευτικῶς, J. Poll. 4, 51. Eust. Od. p. 22, 9. "Schol. Aristoph. Π. 590." Kall. Mss. * "Γοητεύτρια, (ἡ,) Venefica, Eust. Il. p. 833, 32." Wakef. Mss.] ET Γοητεία, Idem, vel Ipsa actio incantandi et præstigiis decipiendi, etc. Plut. de Solert. Anim. (7, 143.) Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα κήλησίς ἐστι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. [Gl. Præstigium. Γοητεία, ἐπὶ κολακείας· Blanditio. Schleusner. Lex. in V. T. "Thom. M. 884. Diod. S. 1, 87. 2, 410. ad Timæi Lex. 73. Ammon. 141. Valck. Animadv. 222." Schæf. Mss.] ET Ἀγοήτευτος, Qui fascinari non potest, ["Synes. 133." Wakef. Mss. * Ἀγοητεύτως, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] ET Δυσγοήτευτος, Qui non facile fascinari potest. Et ap. Plat. (de Rep. 3. p. 413.) Qui non facile vel illecebris vel stupore obligatur, Bud. ibid. VERBA autem comp. [* Ἐγγοητεύω, Philostr. V. A. 3, 8. p. 100.] ET Ἐκγοητεύω, ["Joseph. 982." Wakef. Mss.] ET Καταγοητεύω, [Gl. Fascino,] valent i. q. γοητεύω, nisi quod præp. signif. augent. ["M. Anton. 6, 13." Gataker. Mss. Ælian. N. A. 17, 6. H. A. 4, 40. κρέας καρυκείᾳ ποικιλωτάτῃ, Xen. K. A. 5, 7, 9. K. Π. 8, 1, 40. Lucian. 45. 81. 89. "Stanl. Eum. 188. Brunck. Apoll. R. 216." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 327. Dio Chrys. 1, 191. Plut. 10, 103. Alciphro 372." Wakef. Mss. * "Ἀκαταγοήτευτος, Nicet. * Ὑπογοητεύω, Phot. ap. Wolf. Anecd. 1, 104." Kall. Mss.]

ΓΟΓΓΥΖΩ, Murmuro, Matth. (22, 11.) Luc. (5, 30.) Jo. (6, 41.) ‖ Γογγύζειν, teste J. Poll. (5, 13.) dicuntur et columbæ. [Gl. Murmuror, Musso, Muginor. Γογγύζει· Murmurat. Lobeck. ad Phrynich.

Ecl. 358. Schleusner. Lex. in V. T. Clem. Alex. 660. A " Phrynich. (l. c.) 37. 158. Thom. M. 857. Ammon. 79. Valck. Animadv. 121. ad Lucian. 1, 466. * Γαγγρύζω, Phrynich. (l. c.) 37. Thom. M. l. c." Schæf. Mss.] " Γόγγυσις, ἡ, i. q. γογγυσμὸς, Murmuratio, " Grunnitio," [Schleusner. l. c. " Phrynich. (l. c.) 158." Schæf. Mss.] Γογγυσμὸς, (ὁ,) Murmuratio. [Gl. Murmuratio, Murmur. Lobeck. l. c. 358. Schleusner. l. c. [" Thom. M. 857. Valck. ad Ammon. 123." Schæf. Mss.] Ετ Γογγυστὴς, Murmurator, [Gl. Schleusner. l. c. " Chrys. in Phil. Serm. 9. T. 4. p. 57." Seager. Mss. " Phrynich. l. c." Schæf. Mss.] Ετ Γογγυστικὸς, (ἡ, ὸν,) Murmuratorius, Ad murmurationem propensus, ut, Φθονερᾶς καὶ γογγυστικῆς φύσεως, Naz. [" Phrynich. (l. c.) 158." Schæf. Mss. * Γογγυστικῶς, Etym. M. " et Erot. v. Τρύζειν." Wakef. Mss. * " Γόγγυσος, (ὁ,) Murmurator, Theod. Prov. 16, 28. Semler. leg. conjicit γογγυστὴς, ut 26, 21. Sed cur adhibenda sit h. l. medela, nulla causa apparet; nam utrumque in usu est." Schleusner. l. c. " Const. Apost. 7, 7. (365.)" Kall. Mss. Glossæ: B Γόγγυσος· Murmuriosus. Cf. Κραύγασος. * Γογγυστὸς, ἡ, ὸν, UNDE * " Ἀγογγύστως, Eust. (6=)3, 9." Seager. Mss.] Διαγογγύζω, i. q. γογγύζω, Luc. 15, [2. Lobeck. l. c. 358. " Ad Charit. 506." Schæf. Mss.] Καταγογγύζω, Murmuro adv. aliquem, [Gl. Obgannio, Obmurmuro, " Pseudo-Abgarus in Grabii Spicil. Patr. 1, 7." Boiss. Mss. Schleusner. l. c. * Περιγογγύζω, Phocyl. Fr. 6. p. 444: ἄσσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται. " Phrynich. (l. c.) 158." Schæf. Mss. * Ὑπογογγύζω, Submusso, Lobeck. l. c. 358. * Ὑπογογγυστὴς, ὁ, Gl. Mussitator.]

ΓΟΜΦΟΣ, (ὁ,) Cuneus, Clavus. Od. E. (248.) Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. Aristot. Metaph. 9. [10, 1.] pro Clavo, Μάλιστα δὲ εἴ τι φύσει τοιοῦτον καὶ μὴ βίᾳ, ὥσπερ ὅσα κόλλῃ, ἢ γόμφῳ, ἢ συνδέσμῳ. Cic. ap. Plat. Tim. γόμφους Cuneolos vertit: ubi tamen, inquit Bud., Clavos potius signif. videtur, cum sic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος: [329. Εἰς ταὐτὸ τὰ λαμβανόμενα ξυνεκόλλων, οὐ τοῖς ἀλύτοις, οἷς C αὐτοὶ ξυνείχοντο, δεσμοῖς, ἀλλὰ διὰ σμικρότητα ἀοράτοις πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον: Cicero, Easque inter se copulabant haud iisdem vinculis, quibus ipsi erant colligati, sed talibus, quæ cerni non possent propter parvitatem, crebris quasi cuneolis injectis unum efficiebant ex omnibus corpus. Glossæ: Γόμφον· Obtusum. Γόμφος, ἐπίουρος· Compages, Sudis. Γόμφοι· Maxillares, Gingivæ. * Γόμφος· ἰχθύς. Hesychio ἄρθρον, δεσμὸς, σύνδεσμος, ἁρμογὴ τῶν ξύλων. Aristot. de Part. Anim. 2, 9. Herod. 2, 96. Περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακροὺς περιείρουσι τὰ διπήχεα ξύλα. Apoll. R. 2, 614. cf. 3, 1318. Strabo 16. p. 1076. Epigr. ap. Athen. 209. τίνι γόμφοι Τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος; Anal. 2, 176. Lycophro 746. καὶ κυβερνήσει τάλας * Αὐτουργότευκτον βᾶριν ἐς μέσην τρόπιν Εἰκαῖα γόμφοις προστεταργανωμένην. Plut. 7, 274. Ὁλκὰς ἢ τριήρης ναυπηγεῖται—σφύραις, καὶ ἥλοις ἀρασσομένη, καὶ γομφώμασι, καὶ πρίοσι, καὶ πελέκεσι· γενομένην δὲ στῆναι δεῖ καὶ παγῆναι σύμμετρον D χρόνον, ἕως οἵ τε δεσμοὶ κάτοχοι γένωνται, καὶ συνήθειαν οἱ γόμφοι λάβωσιν. Nonn. D. 40. p. 1044. Φράξατε λεπταλέοισι σεσηρότα δούρατα γόμφοις Πυκνὰ περιστρώσαντες ὁμοζυγέων ἐπὶ τοίχων Ῥίπεσιν οἰσύνοις, μὴ φώριον οἶδμα χυθείη Ἐνδόμυχον. Sic affert Schneider. Lex.; sed leg. οἰσυΐνοις, vel potius —αις: Ed. 1569. p. 687. οἰσίνοις. Respicitur Od. E. (256.) Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, Schneider, Lex.: " Ῥὶψ, ῥιπὸς, ὁ." At ibi citatus est Aristot. Probl. 15, 5. Οἷον ἐν ταῖς ῥ. " T. H. ad Plutum p. 392. Wessel. Herod. 146. Valck. ibid. ad Charit. 240." Schæf. Mss. * Γομφόδετος, ὁ, ἡ, i. q. γομφωτὸς, Æsch. Suppl. 859.] Γομφοπαγὴς, Cuneis s. Clavis compactus. Metaph. ap. Aristoph. (B. 824.) ῥήματα γομφοπαγῆ. [" Alberti Peric. Cr. 75." Schæf. Mss.] Γομφότομος, Clavis trajectus, Nonn. [* Γομφώδης, Hes. v. Ἀλάλητα. * Γομφίτης, ὁ, Herod. Epimer. p. 16. ὀδούς.]

[* Ἀντίγομφος, ὁ, ἡ, Pisid. M. O. 1677. p. 426. * Εὔγομφος, Eur. Iph. T. 1286. * " Καλλίγομφος, Cyr. Theod." Kall. Mss.] " Πολύγομφος, Multos habens " clavos, Multis clavis compactus, ut ναῦς, Hesiod." ["E. 658. Suid. v. Ἀγρίφη. " Ad Herod. 628." Schæf. Mss. " Æsch. Pers. 71." Wakef. Mss. * " Σωκρατόγομφος, Diog. L. 2, 18." Boiss. Mss. * Χαλκεόγομφος, Simonid. 7. Dionys. H. 2. p. 59. Athen. 396.]

Γομφόω, Clavis compingo. Item simpl. Compingo, Coagmento. Anthol. navis γομφωθεῖσα. Aristoph. Ἰ. (463.) Γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα. [Ἐγομφώσαμεν, Gl. Retudimus. Γεγομφομένος· Dentalis. " Valck. Herod. 146. Plut. Mor. 1, 369." Schæf. Mss.] UNDE Γόμφωμα, [" Longi Past." Wakef. Mss. Plut. 7, 274.] ET Γόμφωσις, Coagmentum, Coagmentatio, Bud. e Plut. Exp. et Compages, Contabulatio. Item γόμφωσις ap. Medicos Species συναρθρώσεως, cum os ossi clavi modo infigitur, Gal. [4, 11. " Schol. Theocr. 7, 105. Eunap. 70." Wakef. Mss.] ET Γομφωτὴρ, (ὁ,) Coagmentator, Qui compingit sc. navem: [Anal. 2, 400.] ET Γομφωτὸς, (ἡ, ὸν,) Coagmentatus, Compactus, [Strabo 16. p. 1076. Πλοῖα διάλυτά τε καὶ γομφωτά. " Wessel. ad Herod. 146." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 19, 75." Wakef. Mss. * Γομφωτικὸς, ἡ, ὸν, Plato Politic. 2, 280.] ET Γομφωτήριον, q. d. Coagmentatorium, i. e. Id, quo fit coagmentatio. Unde exp. et Clavus. [Γομφωτήρια, Hesychio ξύλα εἰς γόμφους, Hero Autom. 271. Ἐκκοπὰς στενὰς ὡσεὶ γομφωτηρίων. " Schol. Od. E. 246." Wakef. Mss.] " Ἀγόμφωτος, ὁ, ἡ, Nullis compactus " clavis: vel etiam generalius, Qui coagmentatus et " compactus non est: sumta metaph. ab iis, quæ " clavis sunt compacta. Nam Gr. Lexicogr. ἀγόμφωτον exp. non solum * ἀνήλωτον, verum etiam " ἀνάρμοστον." [* Εὐγόμφωτος, i. q. εὔγομφος, Opp. Ἁ. 1, 58. * Πολυγόμφωτος, Phav. 615. " Eust. 132, 4. Bas." Seager. Mss. * Ἀπογομφόω, Nicet. Annal. 11, 4. ναῦς. * Ἐγγομφόω, Gal. 4, 11. Ὅταν ἀκριβῶς ἐγγομφωθῇ τι. " Clavos infigo, J. Poll. 1, 199." Wakef. Mss.] " Ἐγγόμφωσις, ἡ, Compages dentium, " quæ et γομφίασις: quoniam sc. dentes gingivis " veluti γόμφοι et clavi impacti sunt serie quadam " continua. Gal. τῶν κ. Τόπ. 5. de dentibus loquens, " Χαλαρωτέρας ἐγγομφώσεως γενομένης. Diosc. 2. " Διακλυζόμενον παρηγορεῖ γομφιάσεις, Collutum dentium compagines mitigat." [* Καταγομφόω, Affligo, Infigo. * Συγκαταγομφόω, Plut. (426.) 7, 680. * Μεταγομφόω, Nicet. Annal. 10, 10. τοὺς ὀδόντας εἰς ὅπλα. * Περιγομφόω, Liban. 3, 218. —ωθεὶς γυμνὸς, al. περιοφθείς. * Συγγομφόω, Plut. Numa 1, 142. Diod. S. 14. p. 435. " Anonymus Suidæ v. Φράβιθος, Eunapius forte." Boiss. Mss. Glossæ: Συγγεγομφωμένος· Condentalis. " Valck. ad Herod. 146." Schæf. Mss.]

[* Γομφάριον, τὸ, Schol. Lyc. 664. * Γομφίον, Gl. Claviculus, extat et ap. Hesych. * Γομφηλὴ, Gl. Maxilla.]

¶ Γομφίος, [ὁ, sub. ὀδοὺς,] Molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit secare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autem vocantur γομφίοι, quod clavorum modo genis infigantur. [Gl. Γόμφιος· Molaris. Et sic Schneider. Lex., non γομφίος. Aristoph. Θ. 423. Epicharm. ap. Athen. 10. p. 4. Schw., Lycophro 918. Alciphro 3, 28. Phrynichus Bekkeri 34. " Wakef. Alc. 767. Phil. 105. Eum. 181. Jacobs. Anth. 9, 216. T. H. ad Plutum p. 392. ad Mœr. 111. Bergler. Alciphr. 336. Herod. 730." Schæf. Mss.] HINC Γομφιόδουπα χαλινὰ, Epigr. [Anal. 2, 237.] Circa molares dentes strepentia fræna. ET Γομφίασις, Morbus dentium, vel gingivarum. Molarium vel, secundum alios, maxillarum a dentitione dolor. Sunt et qui γομφίασιν de Mobilitate dentium interpr. ap. Diosc. (2, 63.) ubi decoctum cornu cervini dicit παρηγορεῖν τὰς γομφιάσεις, quod Plin. scripserit, cornu cervini cinerem dentes mobiles confirmare. ET Γομφιασμὸς, (ὁ,) Confractio dentium, vel Stupor dentium, Hes. Suid. [Schleusner. Lex. in V. T. " Alberti Peric. Cr. 75." Schæf. Mss. * Γομφιάζω, Ezech. 18, 2. Οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν. Sirach. 30, 10. * Ἀγόμφιος, ὁ, ἡ, Diocles ap. Bekk. Anecd. 339. αἰών. * " Ἱερογομφία, ἡ, Synes. 114. Ὁ Θεὸς αὐτῷ τὴν διάνοιαν τῆς ἱερογομφίας ἡρμήνευσε;

i. q. τῶν ἱερογλυφικῶν." Schneider. Lex. Supplem.] A

"ΓΟΡΓΟΣ, (ἡ, ὀν,) Velox, Citus: vel Agilis, Facile mobilis, Versatilis. Hesychio ταχὺς, εὐκίνητος: ut Hermog. sane copulate dicit εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος: ap. quem est et γοργὸς ῥυθμός. Frequentius rebus animatis tribuitur, et exp. non solum Velox, Citus, Agilis, sed etiam Vividus, Acer: et quidem ita, ut simul sit Terribilis. Epigr. γοργὸς Ἄρης. Eur." [Andr. 459. 1124.] "γοργὸς ὁπλίτης. Xen. K. Π. 4, (4.) Μείζους φαίνεσθε, καὶ καλλίους, καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν: Symp. Πρὸς τὸ γοργότεροί τε ὁρᾶσθαι, καὶ φοβερώτερον φθέγγεσθαι, καὶ σφοδρότεροι εἶναι: de Re Eq. Ἵππον ἅμα ἡδύν τε καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Et τὸ γοργὸν, Motus citatus, Agilitas: vel etiam Acrimonia et vivacitas: ut, Ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες. Idem ET Γοργότης, (ἡ,) dicitur. Hermog. Δοκεῖ μὲν λέγειν, καὶ νὴ Δία ταχέως ἀφ' ἑκάστου αὐτῶν ἀπαλλάττεσθαι· διὸ καὶ γοργότητά τινα ἔχει ὁ λόγος, καὶ τομὴν ἐμφαίνει: ubi satis clare exp. sese γοργότητα B et ταχύτητα pro eod. dicere, nimirum Celeritatem, Velocitatem, Cursum citatum. A γοργὸς est VERB. Γοργόομαι, Fio γοργὸς, s. Agiliorem et vivaciorem me præbeo, Agilius et vivacius me infero: aliis Ferocio. Xen. de Re Eq. Μάλιστα δὲ ὅταν παρὰ θηλείας ἔλθοι, τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργούμενος. ITEM Γοργεύω, Gradum cito, Velocius gradior, Festino. Hes. enim γόργευσον, exp. τάχυνον, σπεῦσον. Est inde et ADV. Γοργῶς, Velociter, Agiliter." [Gl. Γοργός· Agilis, Pernix, Torvus. Γοργῶς· Strenue. * Γοργία· Agilitas. Γοργότης· Agilitas, Torvitas. Schleusner. Lex. in V. T. Γοργὸς, ad Dionys. H. de C. VV. 267. Schæf.: "Æsch. ap. Just. M. de Mon. s. 3." Routh. Mss.: Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 202.; Γοργῶς, ad Dionys. H. l. c. Clem. Alex. Str. 4. p. 592. Schol. Aristoph. Θ. 963. Γοργεύω, Symm. Eccles. 10, 10. "Γοργὸς, Musgr. Suppl. 321. Markl. p. 210. Jacobs. Anth. 6, 418. Boiss. Philostr. 513. 562. ad Charit. 318. Valck. Phœn. p. 50. ad Xen. Eph. 136. C Γοργῶς, Brunck. Aristoph. 1, 251. Schol. ad Plutum 325. Heyn. Hom. 7, 256. 349. Valck. Adoniaz. p. 348. ad Charit. 318. Brunck. Œd. T. 271. Γοργότης, Heyn. Hom. 6, 124. 8, 411." Schæf. Mss. "In oratione, Eust. Il. 462, 51. Γοργὸς, Diligens, Strenuus, Geop. 1, 205. Attentus, de oculo, Lucian. 1, 740. Majestic, Dio Chrys. 1, 68. Venerabilis, Heliod. 115. De vultu heroinæ, Ælian. V. H. 844. Acer, de bello, Anthol. 263. Γοργόω, J. Poll. 121." Wakef. Mss. * "Γοργόπλοος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 82. 83. 84. 126(=68. 69. 104.)" Boiss. Mss. * Γοργόπους, Man. Philes 6, 1. p. 236. * Γοργόφθαλμος, Suid. "Herodian. Epimer. p. 30." Boiss. Mss. Ad Γοργὸς, non ad Γοργὼ cum Nostro, referenda sunt Γοργὼψ, Eur. Herc. F. 131. El. 1257. "Wakef. Herc. F. 129. Porson. Med. p. 94." Schæf. Mss.: ET Γοργωπὸς, Eur. Ion. 209. Herc. F. 1266. "Musgr. Rhes. 8. Ion. 213. Wakef. Herc. F. 129. Meleager 123. Porson. Med. p. 94. Heringa Obs. 212. Valck. Diatr. 93." Schæf. Mss.: ET * Γοργώπης, UNDE D * Γοργῶπις, ἡ, Soph. Aj. 452. Æsch. Ag. 310. "Jacobs. Anth. 9, 401. Brunck. Soph. 3, 480., Anal. 2, 303." Schæf. Mss. "Ἰλλώπτω, ἐνιλλώπτω, κατιλλώπτω, ab adj. ἰλλὸς, ἰλλὼψ, derivata sunt, ut a γοργὸς, * Γοργώπτω, quod ab Hes. servatum est s. Γοργώψατο, Ἐγοργώψατο, et Ἐγοργοπίασκεν, i. e. γοργὸν, φοβερὸν ἔβλεπε." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 607.]

"Ἐγγόργων, Hesychio φοβερῶς βλέψας, Terribilis aspectu, Intuitu suo terrens. Sequitur ap. eum Ἐγοργώψατο, haud scio an perperam pro Ἐγγοργώψατο, exp. γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔβλεψεν." [* "Περίγοργος, Valde acer, Jo. Mal. 40." Wakef. Mss. * Φιλόγοργος, Etym. M. * Γοργίας, UNDE * Γοργιαῖος, α, ον, Synes. 229. 271. Lobeck. l. c. 371. "Ad Diod. S. 1, 514." Schæf. Mss. * Γοργίειος, Xen. Σ. 2, 26. "Ad Thuc. 1, 6. Valck. Callim. 255." Schæf. Mss. * Γοργιάζω, Philostr. 493. 501. "ad Epist. Socr. 358. Lips." Schæf. Mss. * Γόργειος, ὁ, ἡ, Schol. Thuc. 1, 2. σχῆμα. Ad Gorgiam pertinens, Schneider. Add. ad Xen. Œcon." Schæf. Mss.]

"Γοργὼ, οῦς, ἡ, Hesychio γοργότης, Velocitas, Agilitas. Alioqui Γοργὼ fingitur Filia quædam Phorcys et Ceti, horrenda facie, et qua visa lapidescerent ii, qui vidissent: unde et in clypeis scutisque ejus imago pingebatur, vel in thoracibus, ad terrendos hostes. Hesiod. Ἀ. Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς. Sic Il. Λ. (36.) de scuto Agamemnonis, Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε: Θ. (349.) Hector memoratur Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος. Rursum Hesiod. Θ. tres Γοργοῦς numerat, Σθεινὼ, Εὐρυάλην et Μέδουσαν: quarum tamen postrema, a Perseo δειροτομηθεῖσα, præ ceteris duabus κατ' ἐξοχὴν nominari Γοργὼ solet, ET Γοργὼν etiam. Alexander vero Myndius ap. Athen. 5. fin. conficta hæc de Gorgonibus ait a poëtis: revera enim Gorgona esse animal quoddam Libyæ fronte jubata, et halitu perimens et visu, siquem discussa juba aspexerit. Porro παρὰ τὴν Γοργὼ s. Γοργόνα, quæ, si Suidæ credimus, vocatur ETIAM Γοργόνη, dicta Γοργολόφα et Γοργολόφας: Γοργόνωτος et Γοργωπὸς cum fem. γοργῶπις. Quorum PRIMUM, Γοργολόφα, epith. est Palladis ap. Aristoph. Ἱ. (1181.) quam ibid. (1177.) et * φοβησιστράτην nominat. Fingitur enim e capite Gorgonis habuisse galeam: vel potius caput Gorgonis in cono. SECUNDUM, Γοργολόφας, (ὁ,) ap. Eund. Ἀ. (567.) epith. est Lamachi, Ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπὰς, Βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς: i. e. ὁ ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας καὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα ἔχων, Hes., attestante et Schol. Lamachum habuisse ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα: atque adeo ipse Lamachus ibi exauditis verbis ejus, qui opem ipsius implorat, inter alia dicit, Τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; nimirum γοργόνα appellans τὴν γοργολόφαν περικεφαλαίαν, quam per jocum poëta paulo post μορμόνα vocat. TERTIUM, Γοργόνωτος, In tergore Gorgonis caput pictum habens. Lamachus ibid. (1124.) puero suo dicit, Φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον: quoniam, ut dictum est, habuit ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα, sicut Agamemno ap. Hom. et Hercules ap. Hesiod. QUARTUM, Γοργωπὸς, ὁ, ἡ, Gorgus oculos s. faciem habens: Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων βλοσυρώπιδος, ut Hom. loquitur: Horrendus aspectu, ut Gorgo. Ita Suid. quoque et Hes. γοργωπὸν ἕδραν exp. φοβερὰν καθέδραν: sed hic γοργωπὸν exp. etiam πικρὸν τὴν βλέψιν, cum potius debuisset φοβερὸν reddere: quemadmodum FEM. Γοργῶπις exp. * φοβερόφθαλμος, Suid. γοργόφθαλμος, qui et ipse γοργὸς pro φοβερὸς accipi testatur. Præterea παρὰ τὴν Γοργὼ DICITUR Γόργειος, Qui est Gorgus. Od. Λ. (633.) Γοργείην κεφαλὴν, δεινοῖο πελώρου, Gorgonis caput, monstri horrendi. Sic Hesiod. Ἀ. ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοις Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. At Γόργεια, Hesychio sunt προσωπεῖα, Larvæ et μορμολύκεια: procul dubio ab effictо in ipsis capite Gorgonis. Dicitur ET Γοργόνειος forma possessiva παρὰ τὴν Γοργόνα, ut Lat. quoque Gorgoneus: veluti ἀστέρες, Stellæ Gorgoneæ, ap. Proclum in Sphæra: in sinistra nimirum Persei manu, qua Gorgonis a se occisæ caput tenet. Apud Plut. vero Themist. (10.) Τὸν γοργόνειον ἀπολέσθαι ἀπὸ τῆς θεοῦ τοῦ ἀγάλματος, puto scr. potius τὸ γοργόνειον, q. e. Γοργόνος s. Γοργοῦς ἐκτύπωμα: id enim ἐπὶ τὸ στῆθος ἐνεχάραττον τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἅτε πολεμικῆς δῆθεν καὶ φοβερᾶς: nisi forte cum τὸν Γοργόνειον sub. λόφον: nam et in vertice s. cono galeæ, quæ ei imponebatur, caput Gorgonis effingebatur: unde et γοργολόφα ab Aristoph. cognominatur. Alioqui γοργόνειον, ut μορμολύκειον, generalius pro προσωπεῖον etiam ponitur, ut γόργειον supra: cum proprie Larva sit Gorgonis caput effictum habens. Apud Suid. in Ms. etiam Cod. properispωmenωs scriptum Γοργονεῖον, προσωπεῖον: sicut et γοργεῖα nonnulli scribunt pro γόργεια, et μορμολυκεῖα pro μορμολύκεια." [Gl. Γοργόνος· Gorgus. * Γοργώδης, * Γοργονώδης, ὁ, ἡ, Schol. Eur. Phœn. 149. * Γοργο-

φόνος, Orph. Υ. 31, 8. Etym. M. 389. * Γοργοφόνη, ἡ, Eur. Ion. 1478. * " Γοργόνιος, (α, ον,) Orph. ap. Clem. Alex. Str. 5, 8. p. 571. Tzetz. ad Lyc. 838." Kall. Mss. " Γοργώνιον, (vox nihili, leg. * Γοργόνιον,) Lithospermum, Diosc. Notha 460. * Γοργίνιον, (vox nihili, leg. Γοργόνιον,) Eryngium, 452." Boiss. Mss. " Γοργὼ, Thom. M. 194. Markl. Suppl. 321. Musgr. Hel. 1332. Jacobs. Anth. 8, 319. Brunck. Aristoph. 1, 139. Porson. et Brunck. ad Phœn. 466. Heyn. Hom. 5, 135. 475. 6, 124. Fischer. Ind. Palæph. et ad 137. 138. 142.; ad Eur. Or. 1521. Valck. Adoniaz. p. 347. Phœn. p. 167. Terricula puerorum, ad Timæi Lex. 181. Γοργὼν, Brunck. Aristoph. 3, 81. 114. Heyn. Hom. 5, 475. Thom. M. 194. Markl. Suppl. 321. Musgr. Hel. 1332. Jacobs. Anth. 7, 216. 331. Toup. Opusc. 2, 74. Fischer. Ind. Palæph. et ad 137. 138. 142. Athen. 224. ad Eur. Or. 1521. Valck. Adoniaz. p. 347. Phœn. p. 167. Minerva, Musgr. ad Eur. Fr. p. 444. Γοργόνη, Fischer. ad Palæph. 137. Valck. Phœn. p. 664. Γοργολόφα, Lobeck. Aj. p. 241. Γοργολόφας, Brunck. Aristoph. 3, 80. Valck. Phœn. p. 42. Γοργόνωτος, Kuster. Aristoph. 126. Γόργειος, Heyn. Hom. 5, 475. Bibl. Crit. 1, 1, 51. ad Lucian. 1, 469. Γοργόνειον, τὸ, Toup. Opusc. 1, 452. Γοργοφόνος, ad Charit. 728. Wakef. Ion. 1499. Valck. Diatr. 49. Γοργοφόνη, Lobeck. Aj. p. 241. Wakef. Ion. l. c." Schæf. Mss. * " Γοργοτομία, Etym. M." Wakef. Mss.]

" Γοργάδων, Hes. e Soph. Dædalo affert pro ἁλιάδων, Marinarum. Affert Idem et Γοργίδες pro αἱ * Ὠκεανίδες." [" Γοργὰς, Brunck. Soph. 3, 507. Lobeck. Aj. p. 367. Γοργὰς, Γοργὶς, Voss Myth. Br. 1, 207. 216." Schæf. Mss.]

" ΓΟΡΓΥΡΑ, Hesychio ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ ὕδατα * ὑπέξεισι, Canalis subterraneus, per quem aqua effluit. Harpocr. quoque h. v. meminit, dicens esse τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα, Fossam subterraneam, ap. Dinarchum, Æschin. et Herod. 3, (145.) Eademque ex eo refert Suid., ap. quem tamen in Ms. etiam Cod. proparoxytonωs scriptum γόργυρα. Apud Eust. rursum paroxytonωs γοργύρα, qui Ion. γοργύρην eam nominari ait, esseque ὑπόνομον βορβορώδη, Meatum sub terra cœnosum: ut Herod. Ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο. Apud Suid. rursum ET Γοργύνη pro δεσμωτήριον ὑπόγειον, Carcer subterraneus: in Ms. etiam Cod.: sed metuo ne perperam pro hoc γοργύρη." [Ὑπόνομος γ., Alcman ap. Etym. M. Vide nos supra p. ccccxxxvi. a. et cf. Ἀρδάνιον et Κάρκαρον. " Wessel. ad Herod. 271. Lex. Herod. 175." Schæf. Mss.] " Γεργύρα, Aquæ ductus, Cuniculi (sic) acti subtus terram, VV. LL. AT Γέργυρα, Hesychio αὐλὴ, δεσμωτήριον."

ΓΡΑΦΩ, Scribo, insculpendo literas, vel notas, literarum loco, in lapidem aut lignum. Il. Ζ. (169.) πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Ubi leguntur ap. Eust. multa de antiqua inscribendi, i. e. insculpendi literas, consuetudine. Fortasse autem Exarare et Perarare, quæ Lat. de literis etiam dicunt, ad hoc γράφειν exprimendum commodiora fuerint. Sed ap. eund. Hom. γράφειν dicitur et hasta corpori plagam infligens, quasi sc. insculpendo. Quam signif. communionem non magis miram existimo, quam est Incidere pro Insculpere: ut, cum dicitur Incidere in æs, alioqui tamen communem e parte habens cum ceteris, quæ a Cædo derivantur, signif. Il. Ρ. (599.) γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος: ubi si illa signif. analogia spectanda non sit, existimo γράψε reddendum potius verbo Discerpsit, quam Rasit, aut alio quoquam: nam Conscribillare Catullianum habet quidem et ipsum inclusam Insculpendi signif., sed ita insculpendi, ut cutis velut radatur duntaxat, non autem in eam penetretur. Verum uter istorum Hom. Il. primam ac propriam habeat h. v. signif., aliis investigandum relinquo. Apud ejus posteros saltem γράφειν generaliter pro Scribere in usu fuit: ut e ll. seqq. patebit. Æschin. (73.) Πρὶν περὶ συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. Xen. K. Π. 8, (2,

A 9.) Γράψαντας δὲ καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Herod. Γράφειν εἰς διφθέρας. Sed Dem. (121.) Γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. Solone, Διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραφε. Diosc. 3. Τὸ μέλαν, ᾧ γράφομεν. Et γράφειν εἰς τάχος, e Procopio pro Celeriter scribere, unde ταχυγράφος: quo dicitur modo et γράφειν εἰς κάλλος, unde καλλιγράφος et καλλιγραφία. Apud Lucian. (1, 786.) γράμματα γράψασθαι. Dem. γραφεῖσα ἐπιστολή. Dicitur autem et γράφομαι pro γράφω: unde et γέγραμμαι pro γέγραφα, ap. Dem. Μᾶλλον δ' ἀναγνώσομαι ὑμῖν ὡς ἐμαυτῷ γέγραμμαι πάντα τὰ ὑπομνήματα. Sic γράφου pro γράφε, in his, γράφου δὲ φρενῶν εἴσω, quæ Eust. affert [e Soph. Phil. 1325.] Ubi observanda est metaph., qualis ap. Æsch. Pr. (788.) sed verbo comp. utente, Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Et Pind. Ὀ. 10, (1.) Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς Ἐμᾶς γέγραπται. Sic Ter. Andr. Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. quoque In

B animo inscribere orationem dixit. Apud Eund. Acad. 4. legimus, Itaque ut literis consignamus, quæ monumentis mandare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat. His autem velut opp. Ἐς τέφραν γράφειν, In cinerem scribere, et, Εἰς ὕδωρ γράφειν, de quibus lege Erasm. || Γράφειν ap. Lucian. pro Scribere literas, i. e. epistolam, Bud. Apud Isocr. ad Nic. ποιεῖν ἢ γράφειν, ubi ποιεῖν est Carmen componere, at γράφειν Soluta orat. aliquid scribere. Et γράφειν περί τινος, Aristot. De re aliqua scribere, pro De ea tractare. || Γράφειν e consequenti redditur et aliis verbis: ut γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. (146.) Decernere bellum: et γράφειν πρέσβειαν, Decernere legationem, ap. Eund. Bud. γράψαι interpr. Decernere plebiscito in h. l. Dinarchi in Dem. Προῖκα τοῦτον οἴεσθε γράψαι Διφίλῳ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν; Et cum infin. Γράψας αὐτὸν θανάτῳ ζημιῶσαι, Æsch. Apud Dem. autem γράφειν Bud. interpr. Ad populum ferre, in Mid. Ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἐκείνων προήλω, σὺ τάδ' οὐκ ἂν ἔγραψας, Ut enim si quis illorum ante-

C hac damnatus esset, tu hæc ad populum non tulisses. Et γράφειν νόμον, Legem ferre. Quod et pass. ap. Plut. Solone, Δεῖ δὲ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον. Sed et γράφειν per se Bud. ap. Dem. in Aristocr. interpr. Legem ferre. Item (485.) γράφειν ψήφισμα, Rogationem ferre. Apud Hermog. γράφειν etiam simpl. pro eod. cum infin. Καὶ γράφει τις αὐτοὺς κατάγειν. Et γράφειν παράνομα, Dem. Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, vel, Contra legum interdicta aliquid promulgare. At διαδικασίαν γράφειν, Æschin. (74.) Judicium dictare, Controversiam constituere. Sic et γράφειν δίκην τινὶ, Judicium dictare, Intendere actionem: et, ut Terent. interpr., Dicam alicui scribere. Aristoph. N. (758.) pass. Εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. Dicitur et γράψασθαι γραφὴν, item γράφεσθαι: ut, Γράφεται ἡμᾶς γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Sed et γράφομαι sine adjectione pro Accuso frequentissimum est: Γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Lucian. (1, 640.) Sic γράφομαί σε προδοσίας, Plut.

D Themist. Γράφομαί σε τῆς αἰσχροκερδείας, Plato de LL. Sed et γράφειν act. pro γράφεσθαι, Accusare, Bud. e Synes. affert. Unde et γράφεσθαι pass. ut voce, ita signif. Accusari: Ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Æschin. Et Dem. pro Cor. Καὶ γραφεὶς τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων. || Γράφειν, Ascribere, Annumerare, Xen. K. Π. 4, (3, 4.) Ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων. || Describere, Lineam ducere. Item Pingere. Aristot. Probl. Διὰ τί ὁ μὲν κύλινδρος ὠσθεὶς εἰς εὐθὺ φέρεται, καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις, Describit lineas rectas, vel ducit, Bud. Pro Pingere autem, ut εἰκόνα γράφειν, Herodian.: unde γεγραμμένη εἰκών. Apud Athen. Comicus quidam dicit pictorem fuisse, qui norat duntaxat χελιδόνας γράφειν. Plut. ad Præfect. Imper. Ὡς ἔνιοι πλάττουσιν ἑαυτοὺς καὶ γράφουσι: Polit. Præc. Διὸ μὴ δεῖσθαι γραφομένων τιμῶν ἢ πλαττομένων ἢ χαλκοτυπουμένων. || Γραφέω, Att. pro γράφω, unde γεγράφηκα. Synes. Καὶ τῷ πατρὶ Πρόκλῳ γεγράφηκα καὶ πέπομφα. Et ἐγεγραφήκειν ap. Eund. sic

τυπτέω τυπτῶ, Att. a quo tempora sunt ap. Aristoph. A

[Γράφω, Gl. Scribo, Pingo. Γεγραμμένος· Literatus. Γεγραμμένα· Scripta. Inscr. Corcyræa Murator. p. 637. Γράψασθαι τὰς κρίσιας pro δίκας. Γράφεται, quo compendio scribatur, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 297. Γραφέω, γεγράφηκε, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 395. vide Add. "Lucian. Catapl. 446. Salmur. Παίζεις, ὦ Χάρων· ἢ καθ' ὕδατος ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν, Laterem lavas. Sensu alio Shakspearius Henr. 8, 4, 2. Men's evil manners live in brass; their virtues We write in water." Seager. Mss. Pingo, Plato Phil. 23. "Γράφω, Ruhnk. Ep. Cr. 171. Valck. Phœn. p. 218. Xen. Eph. 109. Lennep. ad Phal. 97. T. H. ad Plutum p. 118. Thom. M. 196. 580. 728. Luzac. Exerc. 79. Jacobs. Anth. 9, 478. Pingo, Wessel. Herod. 96. 126. cf. ad Lucian. 1, 182. Amst.: Thom. M. 195. ad Charit. 429. Nossis 10. Jacobs. Anth. 7, 79. Dioscor. Epigr. 14. Boiss. Philostr. 659. Dedico, Ruhnk. ad Timæi Lex. 3. Insculpo, Heyn. Hom. 5, 219. Eximie de demagogis, Valck. B Diatr. 254. De vulnere, Il. 17, 599. Heyn. Hom. 5, 220. Wakef. Phil. 267. I. q. ξύω, Valck. Adoniaz. p. 373. ubi omnino de h. v.: Wolf. Prolegg. ad Hom. p. xlv. 83. 88. Toup. Opusc. 2, 38. ad Od. Ω. 228. Γράφω, Γράφομαι, sensu forensi, Brunck. Aristoph. 3, 213. Γρ. oculos, Boiss. Philostr. 580. νόμους, Markl. Suppl. 433. Γρ. λόγῳ, Boiss. Philostr. 374. φρενῶν ἔσω, Wakef. Phil. 1325. Steph. Dial. 64. Γράψας, Γραψάμενος, Mœr. 114. et n., Toup. Opusc. 1, 255. Γέγραφα, Bast Lettre 200. de præsenti, 169. Γράφομαι, Koen. ad Greg. Cor. 73. Med., Steph. Dial. 15. 18. 64. Heindorf. ad Plat. Phædr. 346. τινα, Accuso, Xen. Mem. 1, 1, 64. Alciphro 26. Toup. Opusc. 1, 449. 542. Timæi Lex. 173. et n., Dawes. M. C. 273. Lucian. 1, 458. ad Charit. 456. Luzac. Exerc. 79. Γράψασθαι, ut διδάξασθαι, Valck. ad Xen. Mem. 250. ad Herod. 549. Schweigh. ad Arrian. p. 4. Γράψασθαι πρόσοδον, T. H. ad Lucian. 1, 219. Γράφεσθαι, pass., cum accus., Brunck. Trach. 157. Γραφέω, ad Charit. 692. Bast Lettre C 200. Γραφήσομαι, ad Charit. 692. Γεγράφηκε, ibid. Thom. M. 842. ad Lucian. 2, 41. Bast Lettre 200. Phot. Lex. p. 428. bis, Müller. ad Lycophr. p. 257. Tzetz. Exeg. in Il. 41. 42. 45. 47. Demosth. 1291. 1293." Schæf. Mss. "Γράφω, de casibus verbi, Etym. M. 240. παρά τινα, ad aliquem, Xen. K. 'A. 58. Γράφεσθαι, Accusare, Max. Tyr. 9, 2. Decorus esse, ut in pictura, Philostr. 725. To write down, Callim. H. in Cer. 57. Nonn. D. 1, 479. Præt. pass. γεγράφαμαι, Philostr. 776. Clem. Alex. 224." Wakef. Mss.]

[* Γράφημα, (τὸ,) Bekk. Anecd. 2, 787." Boiss. Mss.]

[* Γραψείω, Gl. Scripturio. Vide 'Αγορασείω.]

" Γραπτέον, Scribendum," [" Tzetz. ad Lyc. Const. Manass. Chron. 25. (400.)" Kall. Mss. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 285. Brunck. Aristoph. 3, 68." Schæf. Mss. Tzetz. Chil. 5, 191. 11, 922. 953.]

¶ Γράμμα, τὸ, Scriptum, Liber; ut Callim. (Epigr. 24, 4.) ἀλλὰ Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' D ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plut. Libri Sibyllini. Et Liber septimus cujusdam operis, Galeno est ἕβδομον γράμμα. || Plur. autem γράμματα, et alicubi sing. etiam, id scripti genus, quod Epistola s. Literæ appellatur. Utroque numero hac in signif. Basil. uno eodemque in l. usus est, scribens ad Eust. Εἰ δὲ ἐμὸν τὸ γράμμα, πόθεν δῆλον, ὅτι τοῦτο τὸ νῦν σοι ἐμπεσὸν σύνταγμα, σύγχρονον τοῖς ἐμοῖς γράμμασι; Sic Thuc. πέμπειν γράμματα, et ἐσπέμπειν. Et regis quoque γράμματα, Xen. 'Ε. 7, (1, 27.) Ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, δείξας τὴν βασιλέως σφραγῖδα, ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. Herod. 4. Ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος. Observavi autem γράμμα etiam dici magis peculiari signif. Certam aliquam eorum, quæ epistola aut alius generis scripto continentur, partem. Thuc. (5, 29.) Τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθορύβει: meam enim observationem proxime præcedentia illius verba confirmant. Plato Ep. 3. Τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν. At Herodian. ἐπιστολὰς dixit inventas inter γράμματα, late extendens γραμμάτων signif., ut cum dicimus Parmi mes papiers. Non minus autem late patere videtur Lat. Chartarum appellatio, pro iis, quæ in illis scripta sunt. Nisi quis Scripta vocare malit. Aristot. γράμματα Leges scriptas vocat, Pol. 3. et alibi Artem scriptam, Bud. 186. || Sed γράμμα alicubi non tam Scriptum, quam Scriptionem, i. e. ipsam Scribendi actionem signif., ut Basil. Ἰδοὺ νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί. || Litera, ut cum Plut. στέργειν et στέγειν dicit differre ἑνὶ γράμματι. Et, Πίναξ ἔχων γράμματα παμπάλαια, Plut. Sic Lucian. Πινάκιον μεγάλοις γράμμασι λέγον. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut et Ῥωμαϊκὰ, etc. Ἀσσύρια γράμματα, Thuc. (4, 50.) ἀμυδρὰ, (6, 54.) || Literæ, i. e. Doctrina, quæ literarum monumentis continetur: ut in hoc Senario, Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, Duplum vident, i. e. Duplici videndi facultate præditi sunt, qui literas didicerunt. Hinc γραμματοδιδάσκαλος, B Ludimagister: et ἀγράμματοι, Illiterati, qui et γραμμάτων ἄπειροι dicuntur a Plat. Apol. || Literæ et Acta publica, s. Tabulæ publicæ, Tabellæ judiciales, Rationes argentariorum et similium hominum. Exempla et ἀπογραφαὶ, Indices, quæ Inventoria et Repertoria a Jurisc. vocantur. Hæc Bud. Qui et alibi δημόσια γράμματα pro Actis publicis ex Æsch. et Dem. affert: et γράμματα τραπεζιτικὰ ex eod. Dem. pro Rationibus mensæ et argentariorum. Et δεῖξαι τὰ γράμματα pro Rationes edere. || Item ap. Aristoph. Π. pro δικαστήρια, ut annotant VV. LL., quod sortes per literas ducerentur de loco, in quo quemque judicia exercere oporteret: (277.) Ἐν τῷ σορῷ γυνὴ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν: (972.) Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι. || Γράμμα, Pictura. Gregor. Καὶ πεπταμένοις ὑφάσμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. Sed in hac signif. multo frequentius est γραφή. || Scrupulum in Hippiatria, Bud. Alii Scripulum. [Gl. Litera, Scripulus. Γράμμα βασιλέως· Apex, Divina apicis. Γράμμα, ὁ σταθμός· C Scripulum. Γράμματος ἄκρον· Apex. Γράμματα· Hæ Literæ. Γράμματα δώδεκα· Semuncia. Γραμμάτων· Affatibus. Κατὰ γράμματα· Scrupularius. Paulus p. 305. " Γράμματα, i. q. ἐπιγραφή, Inscriptio, Herod. 1, 187. 4, 87." Schweigh. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 154. Γράμματα διδάσκειν, Litteras tractare, Cic. Or. 3, 33. Γράμματα, pro κοινὰ συμπόσια, Posidon. ap. Athen. 527. Picturæ, Plato Heind. 3, 154. Γράμματα Ἐφέσια, Plut. 6, 605.]

[" Γράμμα, ad Xen. Mem. 4, 2, 8. Ruhnk. p. 235. Valck. Adoniaz. p. 373., Præf. ad Ammon. p. xxiii. Ammon. 37. Valck. Animadv. 55. Toup. Emendd. 2, 459. ad Lucian. 1, 315. Wolf. Prol. Hom. 88. 266. ad Anton. Lib. 270. Verh., ubi videtur esse i. q. διάγραμμα, Figura geometrica: Fischer. ad Weller. G. G. 1, 4. 13. 14. Voss. Arist. 1, 3. Thom. M. 196. Wakef. Ion. 1165. Musgr. 1146. ad Charit. 469. Markl. Iph. p. 45. 322. Jacobs. Anth. 6, 96. 7, 52. 55. 9, 44. 80. 85. 299. Leon. Alex. 14. 17. Erycius 10. Callim. 1, 528. Pictura, Valck. Adoniaz. D p. 374. Tabula picta, Jacobs. Anth. 6, 186. Salmas. H. A. 41. Lucian. 3, 195. 203. Schrift, Ruhnk. Ep. Cr. 292. Fabric. B. G. 1, 18. Ammon. 38. Valck. Animadv. 56. Musgr. ad Hippol. 955. Epistola, ad Xen. Eph. 190. Strato 44. Liber, Thom. M. 204. 362. Jacobs. Anth. 7, 287. 309. 12, 154. Antip. S. 49. Agathias 69. Epigr. adesp. 451. Lucian. 2, 317. Fabula scenica, Müller. ad Lycophr. p. 264. Inscriptio, Polyb. 2, 82. et var. lect., Callim. 1, 443. Jacobs. Anth. 12, 251. Plato Phædr. 197. Charm. 86. 87. et Heindorf. I. q. διάγραμμα, Epigr. adesp. 513. Conf. c. πρᾶγμα, Koen. ad Greg. Cor. 80. ad Lucian. 1, 719. Fischer. ad Æschin. 72. ad Plat. Phil. 14. Τὰ γράμματα, ad Corn. Nep. 5. Stav. Valck. ad Ammon. 243. Phalar. 212. ad Charit. 70. Γράμματα, τὰ γράμματα, Wolf. Prol. Hom. 53. Psephismata, Heindorf. ad Plat. Gorg. 125. Epistola, ad Charit. 408. Notæ musicæ, Jacobs. Anth. 9, 451. Λαγχάνειν τὸ γρ., Brunck. Aristoph. 1, 275. 288.: Plut. Bruto c. 22. Γράμματι—παῖς ὑπ' αὐτοῦ καὶ κλη-

ρονόμος ἀπολελειμμένος, vertitur Tabulis. Γράμματα ἀρχαῖα, ad Herod. 400. Γράμματα μνημεῖα λόγων, Plut. Mor. 1, 50. Jacobs. Anth. 11, 381. Γράμματα ψυχῆς ἰατρὸς, ad Phalar. 310. Τὰ γρ. μανθάνειν, Jacobs. Anth. 10, 136." Schæf. Mss. "Pictura, Ælian, V. H. 950. Pondus quoddam, Scrupulum, Geop. 1, 491." Wakef. Mss.]

Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, Qui literas docet, Ludimagister, [Diog. L. 10, 2. "Ad Lucian. 1, 481. 657. Wolf. Proleg. 171." Schæf. Mss.] Ετ Γραμματοδιδασκαλίδης, Timo Phl. [e Diog. L. 10, 2. Anal. 2, 74. Athen. 588. ubi perperam legebatur Γραμμαδιδασκαλίδης pro * Γραμμοδιδασκαλίδης, contr. et poët. pro γραμματοδ. Omnino v. Barker. in Wolfii Anal. Liter. 4, 543. quem citavit et Schneider. Lex. Supplem. Cf. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 669.:— "Γραμματόκος brevi alpha in Democharidis Epigr. 2. ('Jacobs. Anth. 8, 163. 11, 119.' Schæf. Mss.) non dubito, quin depravatum sit pro γραμμοτόκος, Lineam pariens, ac fortasse etiam in Athen. pro γραμμαδ. substitui debet id, quod in Diogene legitur γραμμοδ." Non fortasse, sed certissime sic leg. esse vel ob versus necessitatem, scribere debebat V. D.: nam ᾱ in γραμμαδ. longum esset, cum brevem syll. postularet versus. Etenim in talibus compp. ᾰ semper ponitur pro η, atque adeo corripi non potest.] Ατ Γραμματοδιδασκαλεῖον, Ludus literarius, Plut. Symp. 876. alibi. Et Lucian. Γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνέῳξε. [* Γραμματόδειπνον, T. H. ad J. Poll. 1266. * "Γραμματοειδὴς, Heyn. Hom. 8, 144." Schæf. Mss.]

Γραμματοεισαγωγεὺς, έως, ὁ, q. d. Ad literas introductor, Literarum introductor: γραμματοεισαγωγεῖς LXX. autem Interpr. Deut. 16, (18.) dixerunt pro v. Hebr., quam alii Magistros, alii Præfectos reddiderunt. [" Voss. Arist. 1, 3. 39. * Γραμματοεισαγγελεὺς, Wessel. de Jud. Arch. 52." Schæf. Mss. * Γραμματοκομιστὴς, Qui epistolas fert, Theophyl. 3, 734. "Euseb. H. E. 32." Kall. Mss. Lobeck. l. c. 682.] Γραμματοκύφων, (ωνος, ὁ,) quo nom. Æschin. taxat Demosthenes (343.) quasi Scribam vocans, Bud. γραμματοκύφων, inquit Cam., appellatur per convicium Æschines, qui pueros literas docuisset in paterno ministerio. Hæc illi. Rationem autem hujus appellationis esse putarem ab obstipo capite eorum, qui vel scribunt, vel instituunt pueros, dum in librum, e quo illos docent, caput inclinant, nisi Suid. exp. ταπεινὸν γραμματέα, ad lignum dictum κύφωνα referret. [Hermog. 2. p. 278. 286. "Mœr. 114. et n." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 520." Wakef. Mss. * "Γραμματόκυφος, Method. 416." Kall. Mss.] "Γραμ-" "ματολικριφίδες, Qui literas oblique et perplexe tra-" "ctant, Literarum depravatores, Epigr. (Anal. 2, " "323.) Τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γρ." [" Jacobs. Anth. 9, 458." Schæf. Mss. * Γραμματοποιὸς, ὁ, T. H. ad J. Poll. 10, 93. cf. nott. ad 4, 19. 7, 190.] "Γραμ-" "ματοτόμῳ μελάσματι, VV. LL. ex Epigr. pro Atra-" "mento, quo fiunt literæ. Sed forsan scr. γραμμα-" "τοτόκῳ aut γραμματόκῳ." [Vide Γραμματόκος.] Γραμματοφόρος, VEL [euphoniæ gratia] Γραμματηφόρος, Literarum lator, Tabellarius, Polyb. (1, 79, 9. 2, 61, 4.) Lucian. Plut. [Dione 5, 184. Lobeck. l. c. 682. Zosim. 4, 32, 1. Glossæ: Γραμματοφόρος· Tabellarius. Γραμματηφόρος· Tabellarius. " Fischer. Descr. Lect. 793-4." Schæf. Mss. " Γραμματοφόρος, Joseph. 502." Wakef. Mss. * Γραμματοφορέω, Strabo 5. p. 385. * Γραμματοφύλαξ, κος, ὁ, Gl. Tabellarius.] Γραμματοφυλάκιον, τὸ, Ubi tabulæ et instrumenta publica monumentaque rerum gestarum actarumque asservantur; quod Lat. Tablinum appellatur. Bud. Pand. [Gl. Tabularium. * Γραμματοφυλακεῖον· Repositio literarum. Γραμματοφυλακεῖα· Tabularia. " Euseb. H. E. 1, 13. (p. 32.)" Boiss. Mss. Joseph. B. J. 2, 17, 6. 7, 3, 4. Sext. Emp. adv. Math. 2, 27. p. 294. ap. Struv. in Schneider. Lex. Supplem., conferri jubentem νομοφυλακεῖον, —ιον, σιτοφυλακεῖον, * σιτοφυλάκιον, sed ignorantem nomina omnia paragogica, quæ in ειον, τὸ, et εια, ἡ, desinunt, jussu scriptorum et poëtarum in hypocoristicas formas ιον et ια mutari posse: sed illud veteribus Atticis scriptt. placebat, hoc recentibus; poëtæ autem, metro postulante,

A modo hoc, modo illud usurpabant. Vide nos in Σμυρνεῖον. Plut. 8, 65. " Jacobs. Anth. 9, 495." Schæf. Mss. * Γραμμαφυλάκιον, quod vocab. ex Josepho Schneider. Lex. affert, damnavit Barker. in Wolfii Anal. Liter. 4, 544.]

Ἀγράμματος, ὁ, ἡ, Illiteratus, Literarum rudis, aut indoctus, aut Qui ne ipsa quidem literarum elementa novit. Apud Athen. 10. Βοτὴρ δ' ἐστὶν ἀγράμματος: 3. Μάγειρος ἀγράμματος. Lucian. (1, 182.) Αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις καὶ ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδύνατον. Usus est h. v. et Vitruv. || Ἀγράμματος ῥῆσις, Literis carens, Literis non constans, Athen. 10, (165.) || Ἀγράμματα ζῶα, Animalia, quorum vox nullis exprimi literis valet, Cæl. Rhod., auctorem non proferens. [Gl. Illiteratus, Expers literarum. " Ἀγραμμάτοις ἔθεσι, Plato Politic. 295. i. q. ἀγράφοις." Corai. Mss. " Ad Lucian. 1, 265. Toup. in Schol. Theocr. 217. Wolf. Proleg. 170." Schæf. Mss.] Ἀγραμματία, ἡ, Literarum imperitia; aut Literarum penuria aut carentia,
B si Lat. dici posset. Utitur Ælian. [" V. H. 357." Wakef. Mss.] " Δεκαγράμματος, Decem literis constans, Athen. 10. Τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δ." [* Διγράμματος, Osann. Philemone p. xxxiv. * Δυσγράμματος, Aristid. 3, 608. Philostr. V. S. 558. " ad Mœr. 180. Valck. ad Herod. 176." Schæf. Mss.] Ἐγγράμματος, Scriptus; ut φωνὴ, [Gl. Literosus. " Ἐγγράμματον ῥῆσιν, Versus, quibus describuntur scripturæ elementa, Athen. 454." Strong. Mss. Diog. L. 3, 107. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 25." Schæf. Mss. " Quod scribi potest, Porphyr. 218." Wakef. Mss. * " Ἐξαγράμματος, Iren. 86." Kall. Mss. Epiphan. 243.] Ἑπταγράμματος, Qui septem literarum est. || Hes. exp. et ὀργίλον, σκληρόν. [" Jacobs. Anth. 12, 35." Schæf. Mss. * Λειπογράμματος, Eust. Od. p. 4, 13. * Μονογράμματος, Dionys. H. 2. p. 24. Schol. Soph. Aj. 190. Eust. Il. p. 193, 43. " Thom. M. 816. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 222." Schæf. Mss. * Ὁλογράμματος, Plene scriptus, non per siglorum captiones aut compendiosa ænigmata,
C nec per notas numerales. * " Ὁλογραμμάτως, Acta Traj. 2, 173." Schæf. Mss.] Πολυγράμματος, Qui multarum literarum est: Admodum literatus, Plut. Pericle [1, 367. Symp. 676.: 1121. " Brunck. Aristoph. 3, 164. Fr. 224. Callim. 1, 591. Toup. in Schol. Theocr. 217." Schæf. Mss.] Τετραγράμματος, Qui quatuor literarum est, Quatuor literis constans. Sic ap. Judæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat. [* Τριακονταγράμματος, Epiphan. 1, 240. * Τριγράμματος, Eust. Od. p. 715, 20. Clem. Alex. 397. ubi v. nott. * " Φιλογράμματος, Josephi Vita 2." Boiss. Mss. Diog. L. 9. p. 600.] Φιλογραμματέω, Literas amo, Bud. e Plut. [Æmilio 28. * Φιλογραμματία, ἡ, Stob. Ecl. Eth. 120.]

Γραμματικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Literarius: ποτήριον, Athen. 11. Literis insculptum, Bud. Et γραμματικὴ, sub. τέχνη, Grammatica, Literatura, q. d. Literaria. Lucian. (1, 182.) γράψαι γραμματικὸν τρόπον, More grammatico. || Γραμματικὸς est etiam Qui literas docet, Literator, Grammaticus. Plut. Γραμματικὸς ἐπι-
D πλήττων παιδὶ περὶ δέλτον καὶ γραφείου. [Gl. Grammaticus, Literarius. Γραμματική· Literatura. Schleusner. Lex. in V. T. Wolf. Proleg. in Hom. p. 64. n.: Xen. Mem. 4, 2, 20. Æschin. Dial. 2, 18. 20. " Casaub. ad Athen. 147. Wolf. Proleg. 170. 233. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 2. Thom. M. 147. ad Lucian. 1, 657. 2, 333. Ep. 24. Voss. Arist. 1, 2. Toup. Opusc. 2, 290. Calculator, Kuster. Aristoph. 51. De poculo, Toup. Opusc. 2, 99. Γραμματικὴ, Casaub. l. c. Valck. ad Ammon. 56. Wolf. Proleg. 171. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 2. 4. 13. Timo Phl. 24. Voss. Arist. init. et p. 10. Plut. 2, 240. Cor." Schæf. Mss. * " Ἀγραμματικὸς, Arrian. Epict. 3, 19." Boiss. Mss.] Γραμματικῶς, Grammatice. Epigr. Γραμματικεύομαι, Grammaticum s. Literatorem ago, Epigr. [Anal. 2, 415. Lobeck. Add. ad Phrynich. Ecl. 388. Phot. Epist. 156. ap. Toup. Emendd. 1, 157.: Θαυμάζω μάλιστα, εἴ καί σοι γραμματικευομένῳ, καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λεσχηνεύοντι μελέταις, τὸ ἐγκομβώσασθαι βαρβάρου φωνῆς, ἀλλ' οὐχ Ἑλληνικὴ λέξις, ἔδοξεν.

"Toup. Opusc. 1, 102." Schæf. Mss. * Γραμματικευτὸς, ἡ, ὸν, UNDE * "Ἀγραμματίκευτος, (ὁ, ἡ,) c'est-à-dire ὁ γραμματικῆς ἄπειρος, mot du bas-empire, Eust. 109, (6.)" Corai. Mss.]

Γραμματεὺς, έως, ὁ, Scriba. Thuc. 7, (10.) Ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, ἀνέγνω τοῖς Ἀθηναίοις. Dem. (238.) Ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Æsch. c. Ctes. Ἀναγνώσεται ὁ γραμματεὺς τὸ ἐπίγραμμα. || Γραμματεῖς in N. T. dicuntur, ut Beza annotat, Legis interpretes, quod sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant, sic penes istos, tanquam sequestres, libri legis essent velut depositi. || Literator, Literatus, VV. LL. Apud Phalar. autem (377.) Aretin. vertit Librarium. [Gl. Scriba, Tesserarius. Γραμματεῖς· Libelliones, Tesserarii. Aristoph. B. 116. Æschyl. ap. Plut. Q. S. 1, 8. "Ad Phalar. 377. ad Charit. 236. 292. 456. 465. 475. ad Diod. S. 1, 619. Voss. Arist. 1, 2. Mœr. 114. Magistratus nom., ad Charit. 200. 202. Kanzler. Goldson. G. d. Gr. 2, 259. Γρ. ἱερὸς, Wessel. ad Diod. S. 1, 20. Γραμματεὺς, ἡ, Abresch. Æsch. 2, 96. Brunck. Aristoph. 1, 106. 2, 49. Kuster. 219." Schæf. Mss.] UNDE Γραμματεῖον, τὸ, Tabella, Libellus, Codicillus, Album, λεύκωμα, Plut. Lyc. (1, 221.) Ἔχοντες οὖν οἱ κατάκλειστοι γραμματεῖα, καθ' ἕκαστον ἐπεσημαίνοντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος. Γραμματεῖον, inquit Bud. Comm. 185. ap. Dem. Quodcunque volumen et libellum et tabellam signif. et Quicquid scriptum est, ut Tabularum ap. Lat. late signif. patet: γραμματεῖον χαλκοῦν, Plato Minoë 192. de Tabula ænea legum. Et Testamentum et Testamenti exemplum sic appellatur a Dem. (1091.) Ἀνοίγειν τὸ γραμματεῖον, Aperire tabulas testamenti. Alibi ap. Eund. pro Tabella vel Idiochiro testificationis. Γραμματεῖα, et Acta publica et documenta literaria, et Syngraphas, unde Tabulæ novæ dictæ, et Tabellas judicum. Bud. ibid. Γραμματεῖον idem Bud. exp. Chirographum, Cautionem, e Pand. Item Rationes argentarii. Γραμματεῖον κοινὸν, i. q. τὸ ληξιαρχικὸν, eid. Bud. e Dem. (1306.) Isæo 559. Γραμματεῖον ληξιαρχικὸν, i. q. γραμματεῖον κοινὸν, eid. Bud. ex Isæo 6. || Γραμματεῖα in Syria τὰ κοινὰ τῶν συνδείπνων, Bud. ex Athen. 66 (=210.) || Γραμματεῖον, inquit J. Poll., Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod et γραμματεῖον Βοιώτιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. Γραμματεῖον Suidæ est etiam διδασκαλεῖον, Ludus literarius, in h. l., Προηγούμενος ἀνελπίστως ἐκ τοῦ γραμματείου καὶ τῆς τοιαύτης διαθέσεως, πολὺς ἐπέπνει. [Gl. Chirographum, Cautio, Instrumentum, Libellus. Γραμματεῖα· Tabula. Aristoph. N. 19. "Sic vocabatur etiam Charta e byblo s. papyro Ægyptia confecta, Herodian. de Commodo, Λαβὼν γρ. τούτων δὴ τῶν εἰς λεπτότητα ἠσκημένων." Brunck. Mss. "Ad Charit. 469. Musgr. Iph. T. 727. ad Diod. S. 1, 685. ad Lucian. 1, 695. 698. Aristoph. Fr. 232. Simon. Dial. p. 21. Herodian. Phil. 448. et n., Acta Traj. 1, 135. ad Xen. Eph. 199. Plut. Mor. 1, 596. Syngrapha, Obligation, Bergler. ad Alciphr. 106." Schæf. Mss.] UNDE demin. forma Γραμματείδιον, τὸ, quod Suidæ idem est cum γραμματεῖον in prima signif. Scribitur tamen pro eod. et γραμματίδιον. [Spohn. de Extr. Odyss. Parte 129.] ET Γραμματεύω, Scribam ago. Xen. Ἑ. 5, (4, 2.) Ὃς ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις. Dem. (315.) Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δὲ ἐκκλησίαζον. [Schleusner. Lex. in V. T. Chandler. Inscr. p. 85. "Ad Charit. 469. ad Diod. S. 1, 620. Kuster. Aristoph. 219." Schæf. Mss.] ET Γραμματεία, ἡ, Literatura, ἐξαρίθμησις, ut Suid. exp. in Psalm. Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου. [Schleusner. Lex. l. c.] "Γραμμαιτητὰ, Hesychio "* γραμματευτά."

[* "Ἀντιγραμματεὺς, Suid." Boiss. Mss. * Ἀρχιγραμματεὺς, Plut. Eum. 1. T. 3. p. 337. Polyb. 5, 54, 12. * Κωμογραμματεὺς, Joseph. A. J. 16. "Inscr. in Quarterly Review 19, 413. * Τοπογραμματεὺς, ibid. et in Diario Erud. Mart. 1821. p. 180." Boiss. Mss.] Ὑπογραμματεὺς, Scriba, in VV. LL. ut sit i. q. γραμματεύς. [" Lysias 864." Seager. Mss.] ET Ὑπογραμματεύω, Sum scriba, VV. LL. Sunt tamen qui otiosam nolentes esse præp. ὑπογραμματεὺς interpr. Qui scribæ velut administer est. Bud. autem ὑπογραμματεύω interpr. Facio scriptum, e Livio et Gell. in h. l. Antiph. Λαβόντες ὑπὸ γραμματέων, οἳ τούτοις ὑπογραμμάτευον τοῖς βουλευταῖς. [" Lysias 864." Seager. Mss. * Ὑπογραμματεία, ἡ, Plut. 9, 344.]

Γραμματίδιον, τὸ, Epistolium. Antipho, Καίτοι τί ἔδει με γραμματίδιον πέμπειν, αὐτοῦ συνειδότος τοῦ τὸ γραμματίδιον φέροντος; Bud. || Dem. 202(=1283.) appellat συγγραφὴν τοῦ δανείσματος καὶ βιβλίδιον μικρόν. Et alibi pro Schedula testificantis, Bud. || Ponitur simpl. etiam pro γραμματεῖον, Tabella, Libellus. Plut. (6, 416.) Ὀρέξαι οἱ γραμματίδιον· ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ, ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. Γραμματείδιον etiam pro eod. scribitur per ει, ap. Suid. de quo supra. [Spohn. de Extr. Odyss. Parte 129. Cf. Harpocr. v. Ἀγρυροθήκη. Theophr. Char. 13, 3. Athen. 2, 10. "Thom. M. 354. ad Charit. 469. 680. 682. 720. ad Herodian. Philet. 448. Alciphro 430. Bergler. 106. 107. Toup. Opusc. 2, 81. ad Xen. Eph. B 199." Schæf. Mss. "Julian. 277." Wakef. Mss.]

Γραμμάτιον, τὸ, Literula, τὸ μικρὸν γράμμα, Suid.; Epistolium, Bud. e Luciano. [Gl. Codicillus. Γραμμάτια· Instrumenta. Suid. v. Φιλοξένου; Lucian. 256. 550. 617. Athen. 527. Antipho Or. 1. p. 18. "Plato Protag. 289. Bas. Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμμάτιον διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν μετὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν." Seager. Mss. "Ad Charit. 90. 469. 680. ad Lucian. 1, 695. 798. ad Xen. Eph. 36. 199. Bergler. Alciphr. 167." Schæf. Mss. * "Ἡμιγραμμάτιον, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 44." Boiss. Mss.]

Γραμματίζω etiam dictum fuisse videtur, pro Literas doceo, Literis imbuo: unde γεγραμματισμένος δοῦλος, Literatus servus, quod e Pand. citat Bud. [Γεγραμματισμένος, Gl. Literatus. "Hes. v. Ἐλλόγιμος." Wakef. Mss. * Γραμματισμός· Limpidus, sic.] Γραμματιστὴς, ὁ, Grammaticæ præceptor, Ludi literarii magister. Plut. Αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματι- C στὴς, αὐτὸς νομοδιδάκτης. Dem. patrem Æschinis sic appellat, quia ludum puerilem obtinuerat. Bud. Et ap. Suid. pro Eo, qui scribere docet: Οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακῶς γράψαι. Hos Literatores Martian. appellat, Bud. Idem Bud. ap. Plat. Euthyd. (14.) Ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; οἱ σοφοὶ, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; Prælectorem et recitatorem exp. || Plato Philebo (23.) p. 223. pro Librario accipit vel Scriba, et Bud. γραμματέα etiam exp. [Gl. Literator. "Scriba, Qui regi aut præfecto est ab epistolis, Herod. 3, 123. 128. Γραμματιστὴς τῶν ἱρῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης, 2, 28." Schweigh. Mss. "Wolf. Proleg. 171. 233. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 2. ad Lucian. 1, 481. 657. Ruhnk. ad Vell. 68. Heyn. Hom. 6, 200. Valck. ad Ammon. 56. Conf. c. γραμματικὸς, ad Dionys. H. 4, 2228." Schæf. Mss.] UNDE Γραμματιστικὸς, (ἡ, ὸν,) Literatorius, Grammaticus. Themist. 107. Ῥητορικὰ καὶ γραμματιστικά. [" Γραμματιστικὴ, Sext. Emp. D Math. 1, 47. (p. 224.) Clem. Alex. in Ind." Kall. Mss. "Voss. ad Arist. 1, 5. Casaub. ad Athen. 147. Γραμματιστικὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 2. Brunck. Anal. 2, 73." Schæf. Mss.]

Γραμμάριον, τὸ, Scripulum, s. Scrupulus, i. e. 24 pars Unciæ.

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, Scriptor, Epigr. [Anal. 3, 88. Manetho 1, 132.]

Γραπτὸς, (ἡ, ὸν,) Scriptus: λόγος, Alcid. νόμος, Naz. [Schleusner. Lex. in V. T. Theocr. 10, 28. "Eur. Hypsip. Fr. p. 449." Seager. Mss. "Ad Charit. 730. Jacobs. Anth. 8, 13. 301. 11, 144. ad Diod. S. 1, 701. Scriptus, Valck. Phœn. p. 203. Pictus, Adoniaz. p. 377. Diatr. 214. Brunck. Hippol. p. 374. Toup. Opusc. 1, 266. Εἰκὼν γραπτὴ, Schneider. Lex. 2, 1022." Schæf. Mss.] UNDE comp. Ἄγραπτος, ὁ, ἡ, Non scriptus. At ἄγραπτος δίκη J. Polluci est ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα. [Soph. Antig. 459. Diod. S. 1, 59. "Abresch. Æsch. 2, 35. Toup. Opusc. 1, 579." Schæf.

Mss. * "Θεόγραπτος, Dionys. Areop. 109." Kall. A Mss. * "Ἱερόγραπτος, Andr. Cr. 126." Kall. Mss. * Κρεάγραπτος, Lycophro 759. πέτρας, ubi Tzetz. exp. τὰς * κρεαγραπτούσας, τραχείας. * Νεόγραπτος, Theocr. 18, 3. "Valck. ad x. Id. p. 146." Schæf. Mss. * "Σκολιόγραπτος, Oblique striatus, Aristot. ap. Athen. 286." Schweigh. Mss.]

Γράπτης, ὁ, Rugosus, ὁ ῥυσσὸς καὶ ὡσανεὶ καταγεγραμμένος, ἤγουν γραμμάς τινας ἔχων ἐκ τῶν ῥυτίδων, Qui rugis inscriptus est, ut Plaut. dicit corpus vulneribus inscribere.

"Γράπιν, (τὴν,) Hes. dici scribit γῆρας τέττιγος ἢ "ὄφεως καὶ τῶν ἐκδυομένων, Senectam s. Exuvium "cicadæ, aut serpentis, et aliorum, quæ pelle et "senecta sese exuere solent tempore verno: unde "et Vernatio dicitur exuvium illud et squalentes "anni: sed addit Hes. esse etiam εἶδος ὀρνέου, et "ῥυσσὸν, Rugosum: ἀπὸ τοῦ γραμμὰς ἔχειν τὰς ῥυτί"δας: derivari innuens a γράφω. Etymologo vero "et Lex. meo vet. oxytonωs Γραπὶς est ὁ ἐῤῥυτιδω"μένος, ἀπὸ τοῦ καταγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι." [Cf. B Θραυπίς.] "Γραπίνης, eid. Hes. et Etym. est ὀλνός τις "τραχύς."

Γράβδην, q. d. Scriptim, Depictim, Expresse, VV. LL.

Γραπτὺς, ύος, ἡ, Inscriptio, eo sc. sensu, quo Plaut. Corpus vulneribus inscribere, vel Laniatio, seu, ut Eust. exp., ἡ ἐξ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθωδῶν τινῶν, τῶν μελῶν γραφὴ τουτέστιν ἀμυχὴ, ξεσμὸς, Od. Ω. (228.) περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων. [Apoll. R. 4, 279. ubi v. Brunck. "Heyn. Hom. 7, 206. Wolf. Prol. 89." Schæf. Mss.]

¶ Γραφὴ, (ἡ,) Scriptura, Scriptio. Lucian. de Hist. scrib. Πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει μισθὸν τῆς γραφῆς. Item Scriptum. Thuc. 1. Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου, de epistola loquens. In N. T. et Eccl. Libris ἡ γραφὴ et αἱ γραφαὶ de Sacris Scriptis, quæ vulgo Sacræ Scripturæ nomine appellantur. Sed γραφὴ peculiariter interdum in N. T. de Certo quopiam scripturæ loco dicitur. || Accusatio; unde ἀποφέρειν γραφὴν, quod Te- C rent. Dicam impingere: et γράφεσθαι γραφήν. De quibus vide Bud. Item γραφὴν δοῦναι in VV. LL. Actionem dare, e Dem. Et γραφὴν ἀργίας ἁλοὺς, Otii damnatus. || Pictura. Item Picta tabula. Lucian. (3, 127.) Ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς. Herodian. 3, (9, 21.) Τὰς μάχας τε καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς. Dicitur et de Fucata facie, tanquam et ipsa picta sit; in qua signif. eleganter lusit Theophyl. Ep. 2. Μὴ καὶ γράψωμαί σε γήρως ἐπὶ τῇ τοῦ προσώπου γραφῇ. [Gl. Scriptura. Γραφὴ, ἡ ζωγραφία· Pictura. "Epistola, Nicet. Eugen. 2, 314. cf. not. ad 2, 268." Boiss. Mss. Isocr. de Antid. 599. L. Γραφὰς μὲν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, εἰσαγγελίας δὲ εἰς τὴν βουλὴν, προβολὰς δὲ ἐν τῷ δήμῳ: 605. Συνθέντες τὰς αἰτίας εἰσήγγελλον εἰς τὴν βουλὴν, Aristoph. Σ. 848. Φέρε ἐνέγκω τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφὰς, ubi Schol. exp. γραφεῖα. I. q. συγγραφὴ, Paus. 3, 10. Ζῷα γραφῇ μιμεῖσθαι, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 290. "Lennep. ad Phalar. 97. ad Diod. S. 1, 101. 625. Wolf. Prol. Hom. 88. D Paus. 1, 371. ibique Fac. Ruhnk. ad Timæi Lex. 3. Mœr. 66. Brunck. ad Hippol. 1016. Acta Traj. 1, 221. ad Xen. Eph. 290. Thom. M. 196. 239. Phrynich. Ecl. 214. Brunck. Aristoph. 2, 236. Locus auctoris, Valck. Oratt. 395. Pictura, Diatr. 214. ad Herod. 137. Longus 1. Villois., Ruhnk. ad Timæi Lex. 6. Valck. Phœn. p. 45. Hippol. p. 270. De Textura, Bast. Specim. 36. Accusatio, Herodian. 476. et n.: ad Lucian. 1, 458. ad Herod. 475. Κατά τινος, Xen. Mem. 1, 1, 64. Alciphro 26. Toup. Opusc. 1, 449. 542. Γρ. et στροφὴ, Heyn. Hom. 6, 555. Γρ. παρειῶν, Boiss. Philostr. 580. Γραφὴν φεύγειν, 279." Schæf. Mss. "Pictura, Clem. Alex. 51." Wakef. Mss.]

Compp. partim a γραφὴ, partim a γράφω.

Ἄγραφος, ὁ, ἡ, i. q. ἄγραπτος, Non scriptus. Aristot. Eth. 8. δίκαιον ait esse duplex, unum, ἄγραφον, alterum, κατὰ νόμον. Apud Eund. ἄγραφοι νόμοι, Leges non scriptæ: quibus opp. γεγραμμένοι: Pol. 6. Τιθεμένους δὲ τοιούτους νόμους καὶ τοὺς ἀγράφους καὶ τοὺς γεγραμμένους. Dicuntur et πάτριοι νόμοι, a Plat. de LL. 7. Leges patriæ, i. e. Patrio more receptæ: πάτρια ἔθη, ut et Aristot. Eth. 3. facit νόμους τοὺς κατὰ τὰ γράμματα et τοὺς κατὰ τὰ ἔθη. Dem. ἄγραφα νόμιμα appellat Jus non scriptum, sed quod est a natura inditum. ||Ἄγραφος νόμος, Lex, quæ publice fixa non est, Bud. ex Andoc. et Xen. ||Ἄγραφα ἀδικήματα, Crimina, de quibus lex scripta non est, Hes. Suid. ap. quos male distinguitur inter ἄγραφα et ἀδικήματα, quasi ἄγραφα per se signif. Crimina, de quibus, etc. quæ exp. est et in VV. LL. ||Ἄγραφα Judæi vocabant Quædam, quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viva voce. Eadem appellabant et Traditiones. Hæc Erasm. e Chrys. Puto autem esse quæ ap. Euseb. πατροπαράδοτα dicuntur. [Ἄγραφος, Gl. Inscriptus. Ἀγρ. διαθήκη· Nuncupatio. Ἄγραφον· Sine scriptura. Thuc. 1, 40. Τῶν ἀγρ. πόλεων. * "Ἀγράφως, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 76." Boiss. Mss. "Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 26. T. 3. p. 408. Ἄρα καὶ ἀγράφως πολλὰ παρεδίδου τότε." Seager. Mss. * Ἀγραφία, ἡ, Theophyl. 3, 700.] Ἀγράφιον, τὸ, unde ἀγραφίου δίκη, Harpocr. Actio adversus eos, qui, cum publico debitores essent, eoque in tabulas publicas inscripti essent, ante persolutionem tamen ex iis expuncti. Apud Suid. latius etiam exp. Vide Dem. c. Theocr. (1338.) Etym. addit dictam etiam fuisse ἀγραφίου δίκην adversus eos, qui inscribebant eorum nomina, qui nihil deberent. Hes. autem dicit, Adversus eos, qui, cum mulctam pecuniariam publico deberent, quia tamen gratiosi erant, inscripti non essent: vel, gratia tamen qua valebant, effecissent ut non inscriberentur. Nam Hes. κατὰ χάριν ad verbum interpr. non possum. [J. Poll. 8, 54. 88. * Ἀμαρτίγραφος, Nonn. D. 48. p. 1252. * Ἀποτελεσματογραφία, Paul. Alex. 4. ap. Schneider. Lex. * Ἀρτιγραφὴς, Lucian. Lexiph. 524=2, 318. * Ἀσημόγραφος, et Ἀσημογράφος, Concil. Florent. 6, 2. p. 143.] Αὐτόγραφον, τὸ, Scriptum manu propria exaratum, [sub. βιβλίον,] Plut. (10, 588.) Αὐτόγραφον ἐξενεγκεῖν ἀμαθίας ἔλεγχον καθ' αὑτοῦ. [* Αὐτόγραφος, ὁ, ἡ, Dionys. H, 1, 270.]

[* Βραχυγράφος, unde * "Βραχυγραφέω, Tzetz. Chil. 8, 702." Elberling. Mss.]

[* Δελτογράφος, Qui aliquid in literas refert, Æsch. Eum. 275. "Wakef. et Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 11, 142. ad Callim. 1, 244." Schæf. Mss. * "Διθυραμβογράφος, Tzetz. Chil. 10, 841." Elberling. Mss. unde * Διθυραμβογραφέω, Eust. Od. p. 1553.] Δικογράφος, Causarum scriptor. Budæo i. q. δικοῤῥάπτης, [J. Poll. 8, 24.] Unde Δικογραφία, ἡ, Causarum scriptio s. concinnatio. Isocr. π. Ἀντιδ. (2.) Εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας, ὡς ἔστι περὶ δικογραφίαν. [* Διττογραφέω, Gramm. verbum, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Διχογραφέω, Dupliciter scribo, Steph. B. v. Δώτιον. * Διφθογγογραφέω, Gramm. verbum, Schol. Soph. Aj. 715. Schol. Aristoph. Π. 156. N. 1302. 1360. Ἀ. 581. "Schol. Theocr. 1, 12. Herodian. Epimer. 254. 271." Boiss. Mss.] Δολιχογραφία, Scriptorum prolixitas, Epigr. [Anal. 3, 87. "Leon. Alex. 22. Jacobs. Anth. 9, 161. Paul. Sil. 51." Schæf. Mss. * "Δουλογραφέω, (Famulor,) Eust. Ism. 53. 66. 98. 249. 273." Boiss. Mss. * "Δουλογραφεῖον, 249. 358. * Συνδουλογραφέω, Una servum facio, 413." Kall. Mss. Cf. Nostrum in Δουλογράφιον.].

Ἔγγραφος, ὁ, ἡ, Scriptus, Scripto constans, In literas relatus: contr. τῷ ἄγραφος. Plut. Pericle, Ἔγγραφον μὲν οὖν οὐδὲν ἀπολέλοιπεν πλὴν τῶν ψηφισμάτων: ἔγγραφος νόμος ap. Eund. (1, 188.) Lucian. ἔγγραφος ἀναλγησία, Scripto testata. Apud Naz. autem, Ἔγγραφος ἡ τοῦ πνεύματος θεότης, est Sacris literis testata. [Gl. Inscriptus. * Ἐγγραφὴς, Schleusner. Lex. in V. T. * "Ἔγγραφον, (τὸ,) Obligatio per scriptum, Syngrapha, Chrys. Statuar. 21. T. 6. p. 610. Οὐ μάρτυρας ἡμᾶς, οὐκ ἔγγραφα ἡμᾶς ἀπαιτεῖ, ἀλλ' ἀρκεῖται ψιλῇ τῇ φωνῇ." Seager. Mss.] "Ἐγγρά"φως, Scripto, s. In scripto, Cum scriptis," [Schol. Æsch. Suppl. 953. "Euseb. H. E. 6, 3. p. 165. et Melito Eusebii in Routhii Rell. SS. 1, 111. Schol. Dem. c. Lept. s. 28." Boiss. Mss. "Clem. Alex.

Str. 564." Routh. Mss. " Chrys. in Jud. 2. T. 6. p. 325. Θάτερος ὧν λέγει ἐγγράφως παρέχῃ τὰς ἀποδείξεις." Seager. Mss. " Toup. ad Longin. 370." Schæf. Mss. * Ἀνέγγραφος, Schol. Plat. Apol. " Suid. v. Ἀντωμοσία." Kall. Mss.]

[* " Ἐγκωμιογράφος, Artemid. 1, 56. * Ἐλεγειογράφος, Tzetz. Prol. in Lyc." Kall. Mss. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 35.: Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 389. " Jacobs. Anth. 8, 343. Tzetz. in Il. 150." Schæf. Mss. * Ἑλικογραφέω, Agathem. 2, 10. p. 235. * " Ἐπιθαλαμιογράφος, Tzetz. Prol. in Lyc." Kall. Mss. * Ἐρωτογράφος, Anal. 1, 38. " Huschk. Anal. 52. Jacobs. Auth. 6, 145." Schæf. Mss.] Εὐγραφής, Bene s. Pulcris literis scriptus aut pictus. || Bene scribens s. pingens: ut καλάμων, Epigr. [Anal. 3, 88.: * εὔγραφα δαίδαλα τέχνης, Paul. Sil. Ecphr. 188. " Εὐγραφής, Jacobs. Anth. 7, 66. 9, 94. Paul. Sil. 51. 52. Εὔγραφος, Paul. Silent. Ambo 68." Schæf. Mss.]

Ζωγράφος, ὁ, Qui animalia depingit, Pictor. Epigr. Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον. Lucian. (1, 834.) Ζωγράφον συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. Plut. (7, 362.) Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων. [" Thom. M. 195. Valck. Adoniaz. p. 373. Toup. Opusc. 1, 114. Wessel. Herod. 126." Schæf. Mss.] UNDE Ζωγραφία, ἡ, Pictura, Philostr. Ep. 39. Ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί. [" Thom. M. 195. ad Charit. 779. Boiss. Philostr. 580. Ζωγρ. σιωπῶσα ποιητική, Plut. Mor. 1, 66. 221." Schæf. Mss. " Ars pingendi, Manetho 1, 298." Wakef. Mss.] ET Ζωγραφικὸς, (ἡ, ὸν,) Pictorius. Ζωγραφική, sc. τέχνη, Pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικὰ, Quæ pingi solent. || Ζωγραφικὸς est etiam Qui pingendi peritus est, Qui valet arte pingendi. Bud. e Polyb. Εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν. [Diod. S. 14. p. 421=1, 679. * Ζωγραφικῶς, Schol. Il. Γ. 327.] ET Ζωγραφεῖον, τὸ, Officina pictoris, [Plut. 7, 845.] ET Ζωγραφέω, Pingo. Plato, Οἷος ζωγράφος ζωγραφήσει ἡμῖν σκυτοτόμον τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς. Ibid. γράψας pro eod. dixit. Bud. Apud Athen. 13. Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. [Herod. 4, 88. ap. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 289. " Jacobs. Animadv. 150. Anth. 7, 79. Huschk. Anal. 161. Porson. Med. p. 17. Valck. Adoniaz. p. 374. ad Charit. 223. Toup. Opusc. 1, 72. Plato Gorg. p. 25. βέλεσι, Fabric. B. G. 4, 242. Harl. Οἱ τὰ ζῶα γράφοντες, Dionys. H. 5, 146." Schæf. Mss.] UNDE Ζωγράφημα, τὸ, Pictura, i. e. Id ipsum, quod pictum est, εἰκών. Plato Phil. Et Plut. (7, 613.) Μύθου παλαιοῦ, καθάπερ ζωγραφήματος, ἀφῇ ἀποπειρώμενον, Qui fabulæ priscæ, tanquam tabulæ pictæ, manus afferebat. [" Wakef. Ion. 1165. Ruhnk. ad Xen. Mem. 235." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 38. Plut. 2, 64." Wakef. Mss. * " Ζωγράφησις, (ἡ,) Epigr. ante Chirurg. Gr. Cocchii p. 39." Boiss. Mss. * Ζωγραφητὸς, ἡ, ὸν, Schol. Aristoph. A. 1191. Plene dicitur * Ζωογράφος, Theocr. 15, 81. " Historiæ animalium scriptor, Const. Manass. Chron. p. 94." Kall. Mss. " Ad Charit. 512. Jacobs. Animadv. 320. Valck. Adoniaz. p. 373." Schæf. Mss. * " Ζωηγράφος νῆσος, Cyprus, Theod. Prodr. 398. cf. Gaulm. p. 550." Elberling. Mss. " Ad Charit. 614." Schæf. Mss.] " Ἀναζω-" γραφέω, Delineo, vel etiam Depingo," [Suid. v. Σοβαρὸς, Strabo 8. p. 543. Arrian. Ep. 2, 18. " Orig. c. Cels. 2. p. 102." Seager. Mss. Cyrill. in Is. 51. p. 711. Chrys. 6. Hom. 5. p. 56. Hom. 8. in 2 ad Tim. p. 365. " Ad Charit. 551." Schæf. Mss. * Ἀναζωγράφησις, ἡ, Chrysippus ap. Diog. L. 7, 201. p. 520. Alcin. p. 92. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 134-5. Combef." Boiss. Mss. * Προαναζωγραφέω, Basil. 3, 5.] " Ἀποζωγραφέω, Depingo s. Ef-" fingo," [Gl. Depingo, Plato Tim. 3, 71=390.] Διαζωγραφέω, Depingo, Philo V. M. 3. Ὁ μὲν οὖν τύπος τοῦ παραδείγματος ἐνεσφραγίζετο τῇ διανοίᾳ τοῦ προφήτου, διαζωγραφούμενος καὶ * προδιαπλαττόμενος ἀφανῶς ἄνευ ὕλης ἀοράτοις εἴδεσι, Quæ expingebantur. [" Ælian. V. H. 12, 41. Clem. Alex. Str. 7. p. 711." Corai. Mss. " Stob. 41, 43." Wakef. Mss. * Διαζωγράφησις, (ἡ,) Bekk. Anecd. 785, 27. ubi corr. διαζωγράφησιν. * " Ἐκζωγραφέω, Theod. Prodr. 409."

A Elberling. Mss. * Ἐνζωγράφος, Epiphan. 1, 106. * Ἐνζωγραφέω, Tzetz. Chil. 12, 235. Leo Allat. Exc. 218. Anonym. de S. Theod. 118. p. 30. Wernsd. * " Καταζωγραφέω, Depingo, Eumath. 113. 118. 129. 154. 438. 442. Const. Apost. 1, 8. (209.)" Kall. Mss. * Παραζωγραφέω, Tzetz. Chil. 12, 563. p. 235. " Juxta pingo, Appian. 1, 822." Wakef. Mss. * Προζωγραφέω, Just. Mart. 430. * " Προσζωγραφέω, Theod. Prodr., in Notit. Mss. 8, 120." Boiss. Mss. * Συζωγραφέω, Theophyl. 3, 541. * Ὑποζωγράφος, Basil. 3, 617. * " Ὑποζωγραφέω, Eumath. (146.) 157. 170. Schol. Greg. Naz. ap. Gaisford. Catal. Clark. p. 43. Nicet. Eugen. 3, 60. Creuzer. Meletem. 1, 51." Boiss. Mss. " Buttmann. Schol. Od. E. 121." Elberling. Mss. * " Ζωγραφὶς, (ἡ,) Dosith. p. 554. T. 12. Fabric. Bibl. Gr. * Ζωγραφίζω, Schol. Jo. Diac. Hesiod. 'A. 139." Boiss. Mss. " Athan. 2, 11." Kall. Mss. * Ζωγράφισμα, τὸ, Schol. Soph. Aj. 615. Struv. ap. Schneider. Lex. Supplem.]

[* Ἡμερογράφος, Marinus Proclo p. 92. * " Ἡμι-
B γράφος, J. Poll. 6, 160. (Τὸ μέντοι Μενάνδρου * ἡμιφυὲς, καὶ ἡμιγράφον, ἀνεκτά.)" Kall. Mss. * Ἡρωογράφος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 29. 151.]

[* Θαλασσογράφος, Qui maria describit, Tzetz. Chil. 1, (843.) p. 17. * Θεόγραφος, Theophanes Hom. 24. p. 156. Suid. " Tzetz. Chil. 9, 105." Boiss. Mss. * Θεσμόγραφος, Apollin. Metaphr. 170.]

Ἰδιόγραφον, τὸ, i. q. αὐτόγραφον, Gell. 9, (14.) Qui scripserunt idiographum Virgilii sese inspexisse. [* " Ἰδιόγραφος, Const. Manass. Chron. p. 105(=87. 516.)" Boiss. Mss. " Athan. 2, 97." Kall. Mss. " Chrys. in Ep. ad Gal. 6, 11. T. 3. p. 760. Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη ἰδιόγραφον ποιήσασθαι τὴν ἐπιστολήν." Seager. Mss. * Ἰσογράφος, Timo Phl. 14. ap. Diog. L. 3, 7. τέττιξιν, pro ὥσπερ τέττιγες λιγυρὸν γράφων * " Ἰσογραφή, (ἡ,) Diog. L. 6, 15. * Ἰωτογραφέω, Schol. Jo. Diac. Hesiod. p. 77." Boiss. Mss. Schneider. Lex. Schol. Aristoph. Σ. 921. Schol. Soph. Aj. 501. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 81." Schæf. Mss.]

C [* " Καθαρογραφέω, Ind. Hasii ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 241." Boiss. Mss. * Καλαμογραφία, Manetho 4, 72.] Καλλιγράφος, ὁ, (ἡ,) Qui eleganter scribit aut pingit. Greg. Ἐγὼ τούτων οὐκ ἀφυὴς καλλιγράφος. [" Phrynich. Ecl. 48. Thom. M. 275. Herodian. 477. et n." Schæf. Mss.] UNDE Καλλιγραφία, ἡ, Elegans scriptura, Scribendi pingendive elegantia, Plut. Λείπεται ἡ καλλιγραφία τῶν βασιλικῶν. [" Diog. L. Platone 123. HSt." Seager. Mss. " Plut. Mor. 1, 574. Casaub. Athen. 1, 28." Schæf. Mss. * " Καλλιγραφικὸς, (ἡ, ὸν,) Suid. v. Κανονίς." Boiss. Mss. " Σφάλμα καλλιγρ., Ein Schreibfehler, Koppiers. Obs. 82. ad Herod. 552." Schæf. Mss.] ET Καλλιγραφέω, Eleganter scribo, καλῶς γράφω, J. Poll. Et Fuco, Bud., qui e Diog. L. κεκαλλιγραφημένη λέξις interpr. Oratio elegans et comta. Sic Joseph. c. Apion. 2. Platonis νόμους dicit κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν κεκαλλιγραφημένους. Phrynich. tamen h. v. Att. esse negat: pro eo autem dici ait εἰς κάλλος γράφειν: [Lobeck. ad Phryn. 122. " Thom. M. 274. Toup. O-
D pusc. 2, 85." Schæf. Mss. * Νεοκαλλιγράφος, Schneidero susp. In Lex. Ern. vertitur Eleganter scribens.] Κηρογράφος, Qui cera s. ceris pingit. UNDE Κηρογραφία, ἡ, Pictura, quæ ceris fit. Athen. (204.) Καὶ πᾶς τόπος αὐτῆς κηρογραφίᾳ καταπεποίκιλτο. Cui picturæ similis est ἡ ἔγκαυσις. [" Ad Lucian. 1, 317." Schæf. Mss.] ET Κηρογραφέω, Ceris pingo, ut Plin. loquitur. Athen. (200.) Τριακόσια δὲ ψυκτήρια κεκηρογραφημένα χρώμασι παντοίοις, Ceris versicoloribus depicta, ut Vitruv. dicit Cera cærulea depingere. [* " Κλησιγράφος, Const. Manass. Chron. p. 100(=83. 500.)" Boiss. Mss. * Κοινογραφέω, Eust. Od. p. 1553, 28. * Κοσμογράφος, * Κοσμογραφία, Schneidero susp., sed vide Πλαστογραφέω. * Κρουματογραφία, Bryennii Harmon. 480. * " Κρυπτογραφία, Montf. Palæogr. 36. 37. 285." Kall. Mss. * Κυκλογράφος, Schol. Eur. Or. 998. Tzetz. Exeg. in Il. p. 150. Schæf. ad Greg. Cor. 890. " Toup. Opusc. 2, 50." Schæf. Mss. * Κυκλογραφέω, Dionys. H. 6, 1008=2, 284. * Κωμῳδιογράφος, Diod. S. 12. p. 297. " Schol.

Aristoph. N. 296." Boiss. Mss. " Polyb. 3, 43." A Wakef. Mss. * Κωμῳδογράφος, Anal. 1, 501. " Diosc. 30. Athen. 241." Wakef. Mss.]

[* Λαογραφία, Schneidero susp., sed v. Schleusner. Lex. in V. T. * " Λεξιγράφος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 72. (101.) Λεξογράφος, (vox nihili,) Jo. Lydus de Mag. R. R. 18. 36." Dindorf. Mss. " Ad Diod. S. 1, 586. ?" Schæf. Mss. Λεξικογράφος, habet Noster in Λεξικὸς, Schol. B. ad Aristoph. Εἰρ. 1077. Θ. 298. Λ. 150.] Λεπτόγραφος, Exiguis et tenuibus literis descriptus. Lucian. (3, 107=1, 563.) Ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα. [* Λεπτογράφος, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Λευκογραφέω, Albo colore depingo. Aristot. Poët. (15.) Εἰ γάρ τις ἐναλείψειε τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χύδην, οὐκ ἂν ὁμοίως εὐφράνειε καὶ λευκογραφήσας εἰκόνα. ET Λευκογραφὶς, ἴδος, ἡ, Leucographis, Plinio (27, 11.) Est autem Lapis in Ægypto nascens, qui quum subviridis appareat, tamen si ad cotem affricetur, aut asperius pallium, locum dealbat: quo etiam lintea illustriora redduntur. B Gorr. ex Aët. Leucographiam etiam Plin. (37, 10.) commemorat, quo nom. Galactitem lapidem vocari scribit. [* Λοιπογραφέω, Gl. Reliquo. * Λοιπογραφία· Reliquatio. * Ἀπολοιπογραφία: Acceptilatio.]

[* " Μαρτυρογράφιον, Theodor. Icon. Epist. 231-2. Combef." Boiss. Mss. * Μεγαλογραφέω, Gramm. verb., Schol. Eur. Or. 321. 323. " Herodian. Epimer. 193. 200." Boiss. Mss. Opponitur μικρογραφέω. * " Μεγαλογράφω, (verbum nihili,) Brunck. Antig. 218. Ἔρον σμίκρυνε· τὸν γέλων μέγα γράφε, Lex. Gr. Tittm. 1, 861." Schæf. Mss.] " Μεγαλογραφία, ἡ, " Magnarum rerum descriptio s. pictura. Vitruv. 7, " 4. Tricliniis hybernis non est utilis hæc compositio " nec megalographia, nec camerarum coronario ope- " re subtilis ornatus, quod ea et ab ignis fumo et ab " luminum crebris fulginibus corrumpuntur. Item- " que cap. seq." [Plato Soph. s. 44. Ὅσοι τῶν μεγάλων πού τι πλάττουσιν ἢ γράφουσιν. * Μελογράφος, " ad Charit. 516." Schæf. Mss. " Lucill. 77." Wakef. Mss. * Μελογραφέω, Cæsar. Quæst. 77. 156. 169. * Με- C λογραφία, Anal. 3, 271. " Heyn. ad Apollod. 937." Schæf. Mss. " Phot. Bibl. Cod. 186. (236.) Athen. 7." Kall. Mss. " ad Hesych. 2, 1125. n. 2." Dahler. Mss.] Μεσόγραφος, Semiscriptus, VV. LL. [Eratosth. Epigr. ad calcem Arati p. 35. μεσόγραφα μυρία τεύχοις, Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 7, 319." Schæf. Mss. * " Μηχανογράφος, sic vocatur Philo, qui de Machinis scripsit, Tzetz. Chil. 2, 152. (p. 22.) cf. Fabric. Bibl. Gr. 4, 231.: πᾶς μ., Tzetz. l. c. 12, 976." Elberling. Mss. * Μικρογραφέω, Schol. Soph. El. 199. 694. Œd. T. 674. " Schol. Æsch. S. c. Th. 240. Herodian. Epimer. 200. 210. 211. 228. 275." Boiss. Mss. Opponitur μεγαλογρ. " Thom. M. 564." Schæf. Mss. * " Σμικρογραφέω, Herodian. (l. c.) 202. 270." Boiss. Mss. * Μοιρογραφία, Paul. Alex. ap. Schneider. Lex. * Μυριόγραφος, Schneidero susp., sed habet " Jo. Geometra H. 4, 29." Boiss. Mss.]

[* Νεόγραφος, Meleager 1, 55. " Jacobs. ad Meleagr. 14." Schæf. Mss.] Νυκτογραφία, ἡ, Scriptio nocturna, Lucubratio, Compositio lucubrata. Bud. D e Plut. (4, 711.) Ἀγρυπνίαι καὶ νυκτογραφίαι. ET Νυκτογραφέω, Noctu scribo, [Gl. Lucubro, Plut.]

[* Ξυλογραφέω, Inscr. ap. Musæum Veron. p. 15. Inscr. Gruter. p. 219.]

[* Ὁλόγραφος, Propria manu exaratus, Schneidero susp., sed habet " Euseb. H. E. 6, 24." Routh. Mss.] Ὁλογραφέω, Integrum scribo. Plut. (7, 160.) Τὰ δὲ πρῶτα τῶν ὀνομάτων οὐχ ὁλογραφοῦσιν, ἀλλ' ἢ δι' ἑνὸς γράμματος, ὡς τὸν Τίτον, Τ, καὶ Μάρκον, Μ. [* Ὀμματογράφος, Ion ap. Eust. Od. p. 546, 9. ap. J. Poll. 5, 101. cf. Στίμμι. " Zeun. ad Xen. K. Π. 32. ad Mœr. 344." Schæf. Mss. * Ὁμογραφέω, Eust. Od. p. 834, 17. * " Ὁμοιόγραφος, Eust. 1469, 19." Boiss. Mss. " Ad Mœr. 257." Schæf. Mss. * Ὁμοιογραφέω, Eust. 1428. * Ὀνυχογραφέω, Hippocr. 1190. * " Ὀρθογράφος, Suid. v. Ἀνώγεων." Kall. Mss.] Ὀρθογραφία, ἡ, Recta scriptura, s. Recte scribendi scientia, ut Quintil. interpr. Orthographia autem in Architectura, ut Vitruv. 1, 2. tradit, est Erecta frontis imago, modiceque picta rationibus operis futuri figura. De qua et Bud. Pand. [" Fischer. ad Weller. G. G. 1, 222." Schæf. Mss.] ET Ὀρθογραφέω, Recte scribo.

[* Παιανογράφος, Apollon. Dysc. Hist. 40. (87.) * Παιγνιογράφος, Athen. 638. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 656. * " Παραδοξογράφος, dicitur Anthemius, qui περὶ Παραδόξων Μηχανημάτων scripsit, Tzetz. Chil. 2, 151. cf. Fabric. Bibl. Gr. 4, 178. 341." Elberling. Mss. " Bibl. Phil. 2, 17." Schæf. Mss. * Πεπλογραφία, Opus Varronis, Cic. ad Att. 16, 11. vide Clav. Cic. * Πινακογράφος, Steph. B. v. Ἄβδηρα, Eust. ad D. P. p. 3. * Πινακογραφικὸς, ἡ, ὸν, Eust. Il. p. 1227, 50.; * Πινακογραφέω, ad Il. Z. v. 169.; Od. Θ. 248. p. 1528, 12. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 621. " Wolf. Prol. Hom. 84." Schæf. Mss. * Πινακογραφία, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Strabo 123." Wakef. Mss. * Πλασματογράφος, Rhetor, qui scribit πλάσματα, Declamationes, de argumento ficto, Eust. Il. p. 46, 6= 61. * Πλασματογραφέω, 651. ap. Valck. Adoniaz. p. 379. Lobeck. l. c.] Πλαστογράφος, Qui scripturas fingit, s. Qui ficta scribit, Falsarius. Artemid. (1, 52.) Πλάσσειν δοκεῖν καὶ πυξογραφεῖν καὶ τορεύειν καὶ ποιεῖν ἀγάλματα, ἀγαθὸν ῥήτορσι καὶ μοιχοῖς καὶ πλαστογράφοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατεῶσι. [Manetho 2, 305. 4, 75. 233. " Thom. M. 769. Wakef. S. C. 4, 33." Schæf. Mss. * Πλαστογραφέω, Novæ Constitutt. Artemid. 4, 27. " Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 81." Boiss. Mss. " Thom. M. 769." Schæf. Mss. * " Πλαστογράφω, (verbum nihili,) Epiphan. Hær. 40, 2." Routh. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 22. p. 304. Συνθεὶς κοσμογραφίαν ἀσύνθετον, καὶ πλαστογραφείσης βασιλείας τεχνησάμενος κάλλη." Seager. Mss. * Πλαστρογράφημα, τὸ, Novæ Constitutt. * Πλαστογραφία, Joseph. Vita 11. p. 5. " Thom. M. 769." Schæf. Mss. * Ποικιλογράφος, Diog. L. 5, 85.] Πολιτογραφέω, Civium numero ascribo, Civitate dono. Heraclitus Hermodoro, Πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεὸν, σὺν Ἡρακλείτῳ. Joseph. c. Apion. 2, (35.) Πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ἐπιτήδειον, Sacra peregrina in civitatem plebiscito asciscere. Et pass. Diog. L. 11. Ἐπολιτογραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ, i. e. εἰς τοὺς πολίτας ἐνεγράφη s. ἀνεγράφη. [Polyb. Inscr. in G. Dousæ Ep. de Itin. suo Constantinop. p. 97. Schol. Aristoph. B. 419. Schol. Soph. Œd. T. 230. Schol. Thuc. 3, 55. Diod. S. 11. p. 280., 13. p. 345. 383., 14. p. 438. (1, 441.) " Eust. Ism. 90. Julian. 238." Wakef. Mss. * Πολιτογραφία, Diod. S. 11. p. 286. * Πολογραφία, Hippocr. Epist. 1285. " Diog. L. 9, 47. * Πολυγράφος, (Multa scribens,) 614." Wakef. Mss. * " Πολυγραφία, Hesych. Miles. p. 15. Meurs." Boiss. Mss. * Πραγματογραφέω, Schneidero susp., sed habet Chrys. 5, 694. * " Πρωτόγραφος, Tzetz. Vers. Iamb. p. 266." Elberling. Mss. * Πυξογραφέω, vide Πλαστογράφος, Schol. Horat. Serm. 1, 6, 74. " Thom. M. 769." Schæf. Mss.]

[* Ῥυθμογραφία, Marmora Oxon. p. 11. " ad Hesych. 2, 1125. n. 8." Dahler. Mss. * Ῥυπαρογράφος, Plin. H. N. 35, 37.] Ῥυπογράφος, Sordidarum humiliumque rerum pictor. Quo nom. vocatus est Pyrrhichus, quod tonstrinas, sutrinas, et asellos pictura exprimeret. VV. LL. [Plin. l. c. Etym. M. " Salmas. ad Spartian. Hadr. p. 88." Kall. Mss.: et ad Solin. 739. * " Ῥωπογράφος, Toup. ad Longin. 283." Schæf. Mss. " Silvarum scriptor, Etym. M. v. Ῥῶπες." Wakef. Mss. * Ῥωπογραφία, Cic. ad Att. 15, 16. Opponitur μεγαλογραφία.]

[* Σατυρογράφος, Diog. L. 5, 85.] Σκηνογράφος, Qui scenas pingit, [" Diog. L. Menedem. Muret. 11, 11." Gataker. Mss. " Heyn. ad Apollod. 1158." Schæf. Mss. " Diog. L. 153. Hes. v. Σκιαγραφίαν." Wakef. Mss. * Σκηνογραφέω, Heliod. 516.] UNDE Σκηνογραφία, ἡ, Scenæ imaginaria excitatio, s. Frontis et laterum abscedentium prominentiumque adumbratio, et ad circini centrum omnium linearum responsus. De qua Vitruv. Uti de incerta re certæ imagines ædificiorum in scenarum picturis redderent speciem, et quæ in directis planisque sint frontibus figurata, alia abscedentia, alia prominentia esse videantur. Bud. in Pand. Plut. (5, 531.) Πάντα τὰ ἐκεῖ πράγματα τραγῳ-

δίαν ὄντα καὶ σκηνογραφίαν. Ετ Σκηνογραφικὸς, (ἡ, ὸν,) Strabo 104 (=169.) Σκηνογραφικὴν ὄψιν ἐπιδεικνύμεναι δυσαπάλλακτον παρέχουσι τὴν θέαν. Bud. [Heliod. 7. p. 312. σκ. θαυματουργία.] Σκιαγράφος, Qui umbram rei alicujus describit, i. e. Qui rem aliquam adumbrat. [Schneider. Ind. Ecl. Phys. Σκιαγρ. et σκιογρ., Lobeck. ad Phryn. Ecl. 646. " Heyn. Hom. 6, 55. 625. Heyn. ad Apollod. 1158." Schæf. Mss.] Unde Σκιαγραφία, ἡ, Adumbrata descriptio: nonnullis i. q. σκηνογραφία: proprie ἐπὶ τῆς μήπω κεχρωματισμένης ζωγραφίας. Plato de Rep. 2, 19. Σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, Adumbratam quidem virtutem præ se ferre oportet, ut videantur justi, qui non sunt. Virtutis imaginem, Non expressam virtutem veramque: [10. p. 298.] Et Phædone pro Inani specie virtutis, οὐδὲν ἀληθὲς ἐχούσης. Dicitur et ἀποσκίασμα. Bud. [" Boiss. Philostr. 661." Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 3, 12, 5.] Ετ Σκιαγραφικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad umbratilem descriptionem pertinens, Umbratilis. Ετ Σκιαγραφέω, Adumbro. Greg. Φῶς δὲ τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑποδεχομένοις ὁ γραπτὸς νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν. Et pass. ap. Philostr. Ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα. Sic ἐσκιαγραφημένη ἡδονὴ, i. e. οὐ παναληθὴς, sed inanis et imaginaria et ludibrio constans. Bud. e Plat. de Rep. 9. [Philostr. 784. Ἄντρον τῷ Διονύσῳ σκιαγραφεῖ. " Plato de Rep. 7. p. 238. Bas. 1." Seager. Mss. " Aristoph. Fr. 284. Boiss. Philostr. 661. Casaub. Athen. 1, 84. βέλεσι, Bibl. Crit. 3, 1, 72. Fabric. Bibl. Gr. 4, 242. Harl. Σκιογραφῶ, Boiss. l. c." Schæf. Mss. " Pass., Clem. Alex. 254." Wakef. Mss. * " Σκιαγράφημα, τὸ, (Adumbratio,) Plato Theæt. 94. Bas. 1. Tabula ita picta, ut contemplanti procul, formæ rerum adumbratarum manifeste appareant; propius, nil nisi linearum et colorum confusio. Pope's Essay on Criticism: Some figures monstrous and mis-shap'd appear, Consider'd singly or beheld too near, Which, but proportion'd to their light or place, Due distance reconciles to form and grace." Seager. Mss.] " Ἐκ" σκιαγραφημένον, Adumbratum, Umbratili pictura " descriptum, VV. LL. Sed perperam pro ἐσκιαγρα" φημένον: itidemque Ἐκσκιασμένον perperam in " iisdem scriptum pro ἐσκιασμένον." [* " Προσκιαγραφέω, Ante adumbro, Chrys. in Matth. Hom. 82. T. 2. p. 509. Ἵνα μάθῃς πάντοθεν καὶ τῆς παλαιᾶς αὐτὸν νομοθέτην ὄντα, καὶ τὰ ἐν ἐκείνῃ διὰ ταῦτα προσκιαγραφηθέντα." Seager. Mss.] Στηλογραφία, Inscriptio in columnam s. cippum. [" Greg. Naz. Orat. 3, 57. D." Strong. Mss.] Στηλογραφέω, In columna s. cippo inscribo. [" Jacobs. Animadv. 157." Schæf. Mss. " Infigo, Recondo, Philo J. 1, 477. In columna inscribo, Joseph. 723. Proscribo, Eust. Ism. 442." Wakef. Mss. * Στηλογραφίζω, unde * " Στηλογράφισμα, Const. Manass. Chron. p. 97 (=81. 505.)" Kall. Mss. * Καταστηλογραφέω, Columnæ inscribo, Eumath. 11. p. 442. 445. * " Στιχογράφος, Epigr. adesp. 553." Schæf. Mss. " Σφαιρογραφία, Theoph. ad Autol. 3, 2." Kall. Mss. * Σχεδογράφος, unde * Σχεδογραφικὸς, ἡ, ὸν, Tzetz. Exeg. in Il. p. 72. 114. bis. * Σχεδογραφία, Schol. Arat. 246. * Σχηματογραφέω, Schol. Æsch. Pr. 812. * Σχηματογραφία, Simpl. ad Epict. 47. Nicom. Arithm. 2. p. 118. (ubi et * Σχηματογραφὴς,) " Codini Orig. Constant. in Meursii Opp. 59. * Σχολιογράφος, Schol. Apoll. Rh. 3, 376. * Σχολιογραφέω, Schneider. Lex. ἁμαρτύρως.]

[* Ταυτογραφέω, Eust. 34, 40. 94, 32=45, ult. 125, 21.] Ταχυγράφος, Exceptor, Actuarius: a scribendi celeritate dictus. Synes. Ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων τῶν ταχυγράφων, Qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum, Bud. [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 122. " Thom. M. 275. ad Charit. 200. Pierson ad Herodian. 477. Bolt Sylva Crit. p. 27." Schæf. Mss. * Ταχυγραφέω, Lobeck. l. c. " Tzetz. Chil. 8, 269." Elberling. Mss. " Thom. M. 274. ad Herodian. 683." Schæf. Mss.] Τερατογραφέω, Monstrosa scribo, Monstrifica et portentosa scriptis trado, Plin.; seu, ut Bud. exp., Monstra describo, ut Hom. Cyclopes, Scyllam, Læstrygones. Eratost. ap. Strab. 9. (p. 40.) Μορφὴν Σκύλλης καὶ ἄλλα πλείω τοιαῦτα τερατογρα-

A φοῦντος. [* Τιμαιογραφέω, Anonym. Vit. Plat. ap. Heeren. Stob. 5. p. 17. " ad Gell. 3, 17. Timo Phl. 14." Schæf. Mss. * Τιμογραφέω, Schleusner. Lex. in V. T. * Τιτανογραφία, Schol. Apoll. R. 3, 1178. * Τοιχογράφος, Pseudo-Orig. c. Marc. 131. Wetst. * Τοιχογραφία, Polyb. ap. Schneider. Lex.]

[* Ὑλογράφος, Manetho 4, 342. cf. Ducang. Gloss. 650. " ad Charit. 751." Schæf. Mss.] Ὑμνογράφος, ὁ, Hymnorum scriptor. [* Ὑμνῳδογράφος, Joseph. Macc. 18. Schneidero susp.]

[* Φιλογραφέω, Plut. 1093. " Eust. 36, 12." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 54." Schæf. Mss. * Φλυζογράφος, i. q. φλυακογράφος, Schol. Nicandri Ἀ. 214. ubi φλυαρογραφέω pro φλυακογραφέω.]

[* Χαρτογράφος, Gl. Chartularius. * " Χορογράφος, Lucian. Alex., al. χρονογρ. Vide Reitz. Var. Lectt. ad h. l." Elberling. Mss. * " Χριστόγραφος, Const. Porphyr. de Imag. Edess. 95. ἐπιστόλιον." Boiss. Mss. * " Χρυσογράφος, Montefalc. Palæogr. p. 5. e Cedreno. * Χρυσογραφία, ibid. et 6. 7." Kall. Mss.
B Aristeas de LXX. Interprr. 286. Eudocia p. 108. Ducang. Gloss. 2, 1769. " Eust. in D. P. 689." Wakef. Mss. * " Χρυσογραφεὺς, Montefalc. l. c. p. 5. e Simeone Logoth." Kall. Mss. * Χρυσογραφὴς, ad Athen. 200. Schneider. Lex. v. Χρυσοβαφής. * Χρωματογραφέω, unde * Χρωματογραφία, Polyb. 5, 33, 5. al. χρονογραφία.]

[* " Ψαλμογράφος Δαβὶδ, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 3, 9. c. 4, 16." Boiss. Mss.]

¶ Γραφεὺς, έως, ὁ, Pictor. Plato de Rep. 2. (248.) Ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων, οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι. [Gl. Scriptor, Librarius. Γραφεὺς κληρονόμων· Ennomio (sic.) Γραφεῖς κληρονόμων· Ennomionæ (sic.) Schleusner. Lex. in V. T.: Corn. Nepos Eum. 1, 8. Wolf. ad Leptin. 384. Eur. Hec. 795. " Ad Xen. Mem. 4, 2, 8. Ruhnk. 235. Valck. Adoniaz. p. 263. 374. Toup. Opusc. 1, 72. ad Phalar. 377. Thom. M. 195. 608. Librarius, Mœr. 135. Pictor, Schol. Aristoph. Π. 385." Schæf. Mss.] Unde Γραφεῖον, τὸ, Stylus, Penicillus. Athen. (13,
C 582.) Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντα. Plut. de Solert. Anim. Γραφείοις τὴν προβοσκίδα κεντούντων. Idem (9, 412.) Οὐ μὴν ἀλλὰ Λακεδαιμονίους μὲν ἄλλως γέ πως ὑποπεσόντας αὐτοῦ τῷ γραφείῳ, προσέχρωσε. [Schleusner. l. c. Glossæ: Γραφεῖον· Stilus. " Ad Charit. 250. Brunck. Aristoph. 1, 225. 2, 236. Porson. Med. p. 92. Cattier. 52. ad Diod. S. 2, 561." Schæf. Mss.] A quo Γραφείδιον, demin. pro eod.

¶ Γραφικὸς, (ἡ, ὸν,) Scriptorius: γραφικὸν μέλαν, Atramentum scriptorium, ut Cels. vocat, seu, ut alii, Librarium atramentum, cujus ad scribendum usus est. Idem et γραφικὸν ῥέεθρον in Anthol. dicitur. Γραφικὴ δύναμις, Scribendi facultas; cui opp. αὐτοσχεδιαστική. Stylum Bud. e Cic. interpr. ap. Alcid., Comm. 886. Γραφικὴ ὑπόθεσις, Scribendi materia, VV. LL. [" Plut. V. Alex. 17." Schweigh. Mss.] Γραφικὸς autem νόμος Nonno, Lex scripta, in VV. LL. || At γραφικὸν Herod. a Plut. (9, 466.) vocari existimo tanquam Scribendi peritum, vel Qui arte scribendi valet, atque adeo pollet, i. e. Qui singulari quodam
D in scribenda sua historia artificio utitur. Locum tamen aliis attente expendendum relinquo, quod mihi facere non licuit. || Budæo est etiam Arte pingendi valens ap. Lucian. Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, καίτοι οὐ πάνυ γραφικός τις ὤν. Et γραφικὴ exp. ab Eod. Pictura ap. Aristot. Rhet. (1, 11, 3.) Ὥσπερ γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία καὶ ποιητική: pro quo et γραφικὴ τέχνη dicitur. [Gl. Librarius, Scriptorius. Schleusner. Lex. in V. T. Dionys. H. 2, 193. " Plut. Antonio 1697. HSt." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 340. Heyn. Hom. 6, 654. Γραφικὴ, Jacobs. Anth. 6, 256. 8, 185. Valck. Adoniaz. p. 374." Schæf. Mss. " Ælian. V. H. 2, 3." Wakef. Mss.] Hinc Γραφικῶς, quod Bud. vertit Graphice, in h. l. Plut. Γραφικῶς πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ δείκνυται. [Lucian. p. 15. " Plut. Antonio 1697. Αὐτὴ δὲ (ἡ Κλεοπάτρα) κατέκειτο μὲν ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ, κεκοσμημένη γραφικῶς ὥσπερ Ἀφροδίτη· παῖδες δὲ τοῖς γραφικοῖς Ἔρωσιν εἰκασμένοι, παρ' ἑκάτερον ἑστῶτες

ἐῤῥίπιζον, Ad similitudinem Veneris in tabulis pictis exhibitæ." Seager. Mss.]

¶ Γραφὶς, ἴδος, ἡ, Stylus, Penicillus. Bud. ap. Plat. Protag. (119.) Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων, ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Theod. H. E. 3. Ἀφειδῶς αὐτὸν κατακεντᾷν γραφίσι κελεύσαντες. Graphium id Ovid. vocat, i. e. Instrumentum, quo in pugillaribus scribitur. || Budæo in Pand. est et Lineamentorum ductus et umbratilis pictura: quo vocab. utitur et Vitruv. 1, 1. Deinde, inquit, graphidis scientiam habere, quo facilius exemplaribus pictis quam velit operis speciem deformare valeat. Exodi autem, 32, (4.) Ἔπλασεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, Lat. vertitur, Formavit opere fusorio. [Schleusner. Lex. in V. T. Γραφίδες, Gl. Penicilla. "Κινοῦ τὴν γραφίδα, Greg. Naz. Epist. 40." Strong. Mss. Antip. S. 32. Ἀπελλείας γρ. μόχθος. "Ad Charit. 362. Valck. Adoniaz. p. 373. Pierson. Veris. 18. Toup. Emendd. 2, 139. Leontius 2. Jacobs. Anth. Proleg. 58. 8, 162. 9, 176. 11, 49. 66. 77. 268. Epigr. adesp. 352. Huschk. Anal. 275. Jul. Æg. 32. Synes. Scholast. Cometas 2. Agathias 40. 41. 43. 58. 95. Damochar. 2. Paul. Sil. 51. 54. 59. De quant., Phrynich. Ecl. 70." Schæf. Mss.]

Γραφίον etiam dicitur in ead. signif., quo et Ovid. utitur. ["Polyc. Ep. ad Philipp. §. 2." Kall. Mss. Hippocr. 261. Schleusner. Lex. in V. T. "ad Charit. 250. Brunck. Soph. 3, 407." Schæf. Mss.] Unde Γραφιοειδὴς vocatur Apophysis ossis petrosi, quæ alio nom. στυλοειδὴς et βελονοειδὴς appellatur. Gorr. Vide Βελονοειδής. ["Γραφοειδής, Gal. 4, 474. ἀποφύσεις, falsa lectio pro * γραφειοειδεῖς, i. q. βελονοειδεῖς." Weigel. in Schneider. Lex. Supplem. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 91. * Γραφιοθήκη, ἡ, Gl. Graphiarium.]

Γραφίσκος Διοκλέος, Ferramenti chirurgici genus, telis e corpore extrahendis accommodatum, a Diocle auctore dictum: cujus descriptionem habes ap. Cels. 7, 5. et Gorr.

Ἀναγράφω, Conscribo, Scribo, Perscribo, Literis mando s. prodo; Perscribo, quod est Ciceroni, In acta refero; Inscribo. Harum autem signiff. exempla sigillatim proferemus. Budæo Literis mando. Diosc. in Præf. identidem, et alibi. Athen. quoque identidem sic usurpat; ut, Μιθριδάτου δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον, Prodidit. Sic et Liban. Itidem ἀναγράψαι βίβλον, Gal. || Proscribo, Vulgo edo, ut in programmate, Bud. Sic Ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ στοᾷ, et, Ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκτιθέναι. Antipho, Καὶ ποιήσαντες στήλην, εἰς ταύτην ἐψηφίσαντο ἀναγράφειν τοὺς ἀλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας· καὶ αὐτὸς ὁ ὕπαρχος ἐν ταύτῃ τῇ στήλῃ ἀναγέγραπται. || In acta refero, quod est Perscribo ap. Cic., ut docet Bud., hoc exemplum passivi ἀναγράφεσθαι subjungens ex Aristot. Pol. 6. Ἑτέρα δ' ἀρχὴ, πρὸς ἣν ἀναγράφεσθαι δεῖ τά τε ἴδια συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων: et activi ἀναγράφειν hoc ex Æschine (2.) Καὶ τούτους τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, Cum in acta retulissent, Cum perscribenda in tabulario publico mandassent. Quibus addi possit istud Isocr. Panath. Τὰς τοιαύτας συνθήκας αὐτοί τ' ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῖς σφετέροις αὐτῶν ἀνέγραψαν. Sed fortasse h. l. et duobus quoque proxime præcedentibus possit ea etiam convenire signif., quæ in proxime præcedente annotatione posita est. || Inscribo, ut ap. Thuc. Ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, In tripode urbem inscribere, i. e. nomen urbis. [Cf. 1, 132.] Sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον, Isocr. || Ἀναγράφειν κληρουχίας ap. Plut. Pericle exp. Educere agri sortitiones. || Ascribere; ut Dio Cass. Ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, Ascribere aliquem amicis; i. e. amicorum numero, Referre in amicorum numerum. || Pingere: ἀναγράφειν, inquit Bud., plus est quam ὑποτυποῦν: nam ἀναγράψαι τὰ ὑποτυπωθέντα est Pingere et effingere ea, quæ delineata sunt. Idem alibi ἀναγράφειν exp. Colores addere formis vel imaginibus delineatis: citans Aristot. Ethic. (1, 7.) Περιγεγράφθω μὲν ἀγαθὸν ταύτῃ· δεῖ γὰρ ἴσως ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι· δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι τὰ A καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ. || Ἀναγράφομαι, Perscribor. Aristot. de Mundo, Νόμος βεβαιότερος τῶν ἐν κύρβεσιν ἀναγεγραμμένων, Lex stabilior illis, quæ in tabulas perscriptæ fuerunt. Lucian. (2, 903.) Νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, Leges grandibus literis perscriptæ, vel simpliciter, Leges scriptæ. Item, Literis mandor, Literis prodor. Lucian. (2, 897.) Ὅπως εὐεργέτης ἡμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, Literis mandetur, Literarum monumentis prodatur. Arrian. 6. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο οὐ πάντῃ ἔξω τοῦ εἰκότος ἀναγεγράφθαι μοι δοκεῖ, Ab historicis scriptum esse. Et identidem sic eo verbo utitur, ut ait Bud. Diosc., Ἀναγράφεται δὲ ἐν τοῖς φθαρτικοῖς, i. e., ut ait Bud., Ascribitur, Censetur, Proditur. || Ἀναγράφομαι, Perscribor, i. e. In acta referor: vide Ἀναγράφω, In acta refero. || Ἀναγράψασθαι, aor. 1. med., act. signif. pro ἀναγράψαι, In acta referre. Aristot. Œcon. 2. Κομίζεσθαι τὴν τιμὴν, ἣν ἀνεγράψατο. [Ἀναγράφω, Gl. Perscribo, Schleusner. Lex. in V. T.: Demetr. Phal. 231. Ὁ ἀναγράψας τὰς ἐπιστολὰς τοῦ B Ἀριστοτέλους, Qui in corpus redegit. "Lysias 840." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 75. ad Xen. Eph. 252. ad Charit. 317. 624. 692. Lennep. ad Phalar. 167. ad Lucian. 1, 367. 524. ad Diod. S. 1, 304. 671. 2, 445. 459. Jacobs. Anth. 6, 367. 7, 378. 11, 44. Dioscor. Epigr. 26. Kuster. Aristoph. 192. Callim. 1, 469. 471. ad Thuc. 1, 3. Boiss. Philostr. 602. Heyn. Hom. 7, 702. Εὐεργέτην ἀναγρ., Heindorf. ad Plat. Gorg. 205." Schæf. Mss. "Pass., Hierocles 12." Wakef. Mss. * "Ἀναγραπτέον, Lucian. Dial. Mort. 30, 2. Euseb. H. E. 345." Kall. Mss. "Philo J. 318." Wakef. Mss.]

[* Ἀνάγραμμα, τὸ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

"Ἀναγραμματισμὸς, ὁ, Literarum trajectio et transpositio: Figura ap. Gramm., qua vocab. alicujus literis trajectis et transpositis fit alia et diversum significans vox: veluti cum Eust. 45. ait, Ὅτι δὲ Ἥρα ὁ ἀὴρ, δηλοῦταί φασι καὶ ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ· ἐξ ὧν γὰρ Ἥρα γραμμάτων, ἐκ τούτων λαλεῖται καὶ ὁ Ἀήρ. Ejusd. anagrammatismi hæc subjungit C exempla, χόλος, ὄχλος: ἀρετὴ, ἐρατή: φλύαρος, φλαῦρος: λιαρὸς, ἱλαρός: λόχος, ὄχλος: ὀλίγος, λοιγός: ὄλισθος, λοῖσθος: χλόη, χολή: ἄτλας, τάλας: ταραχύτης, σαπρὰ τύχη. Similiter, inquit, quidam τῶν ἐπιτρίπτων κολάκων τὸ Ἀρσινόη Ἥρας ἴον ἀνεγραμμάτιζεν· αἰκάλλων θωπευτικῶς τὴν βασίλισσαν Ἀρσινόην ὡς πρέπουσαν εἶναι Ἥρας ὀσφράδιον. Quibus verbis Lycophr. innuit. Eum enim ipsius Ἐξηγητὴς scribit εὐδοκηκέναι μάλιστα διὰ τὸ λέγειν ἀναγραμματισμούς· οἷον ὅτι Πτολεμαῖος Ἀπομέλιτος λέγει ἀναγραμματιζόμενον, Ἀρσινόη δὲ ἴον Ἥρας, καὶ τὰ ὅμοια. Nota porro v. Ἀναγραμματίζειν his in ll., pro Transpositis literis efferre aut dicere: unde ipsa v. dicitur ἀναγραμματίζεσθαι, quæ trajectis literis effertur: veluti cum Eust. rursum ait, Ἀναγραμματισθεὶς γὰρ καὶ νῦν ὁ χόλος, τὸν λόχον ποιεῖ. Sic ἔνειμας facit ἔμεινας: πέλας, λέπας: μῦθος, θυμός: αἵματα, ἰάματα: itemque Αἴσων, Ἰάσων: Αἵμων, Μαίων. Itidem et κορώνης epith. λακέρυζα, παρὰ τὸ κελαρύζειν dicitur ἀναγεγραμματίσθαι. Affines huic figuræ sunt παρήχησις et παρωνομασία: nam et eæ aliquo modo ταυτογραφοῦσι τὰς λέξεις." ["Schol. Aristoph. Π. p. 278. Hemst." D Boiss. Mss. "Thom. M. 531." Schæf. Mss. "Artemid. 216." Wakef. Mss.]

Ἀνάγραπτος, ὁ, ἡ, Præscriptus, Literis proditus, Literis vel Memoriæ mandatus; ut λόγοι, Theodor. H. E. 2. Thuc. (1, 129.) Κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. || Perscriptus, In acta relatus, Bud., subjungens e Basil. Καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι παραδεδομένοι, οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι. ["Ad Xen. Eph. 252. Heindorf. ad Plat. Gorg. 205. ad Charit. 438. Marcell. de V. Thuc. 6." Schæf. Mss. "Pictus, Descriptus, Clem. Alex. 50. Written all over, Heliod. 174." Wakef. Mss.]

Ἀναγραφὴ, ἡ, Scriptio, Perscriptio. Menodoti liber ap. Athen. (672.) Titulum hunc habens, Τῶν κατὰ Σάμον Ἐνδόξων Ἀναγραφή, Rerum Sami Memorabilium Perscriptio: 8. Ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ

ἀναγραφὰς ποιησάμενοι. Plut. (1, 150.) Τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρίψαι. Commentarius, Breviarium, Descriptio, Enumeratio, Bud. Diog. L. Stilpone, Καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν. Diodor. de Alexandro, Οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων. Et Liber census peracti. Plut. Τέλος δὲ τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσέδωκε Καίσαρι. In Præf. Diosc. non semel pro Commemoratione rerum et historica traditione, Bud. || Perscriptio, Acta, Bud., citans Aristot. Ἔτι τὰ περὶ τὰ δικαστήρια καὶ συναλλάγματα καὶ ἀναγραφὰς καὶ πράξεις καὶ φυλακὰς, ἐπιλογισμούς τε καὶ ἐξετάσεις. Et ἀναγραφαὶ δημοσίαι, Acta publica. [Gl. Titulus. " Bekk. Anecd. 186." Boiss. Mss. " Δείπνων ἀναγραφὰς, Cœnarum descriptiones, Athen. 5." Strong. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 12. Wessel. ad Diod. S. 1, 52. 80. ad Diod. S. 2, 121. ad Dionys. H. 1, 295. Callim. 1, 470." Schæf. Mss.]

Ἀνάγραφον, In quo docetur, quomodo concludendum sit reliquum schema, quod imperatum est, VV. LL. sine testimonio. [Schneider. Lex. v. Ἀναγραφεύς.]

Ἀναγραφεὺς, ὁ, Perscriptor, Scriba: ἀναγραφεὺς τῶν νόμων, ap. Lysiam, Magistratus ad leges Solonis exscribendas et in volumen unum redigendas creatus, Bud. [Mathem. Vett. 52. Schneider. Lex. * " Ἀναγραφεύω, Gruter. Inscr. 428." Kall. Mss.]

[* " Παραναγράφω, Tzetz. Chil. 7, 749." Elberling. Mss. * Προαναγράφω, Joseph. A. J. 1, 3, 4. Appian. B. C. 604. 1189. * Προσαναγράφω, Diod. S. 5. p. 222. Lucian. 913. " In album refero, Proscribo, Inscribo, Lycurgus 220. Καί μοι λάβε πρῶτον μὲν τὸ ψήφισμα, καθ' ὃ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἱππάρχου τοῦ προδότου ἐξ ἀκροπόλεως καθῃρέθη, ἔπειτα τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, καὶ τοὺς ὕστερον προσαναγραφέντας προδότας εἰς ταύτην τὴν στήλην." Seager. Mss. " Athen. 524. Προσαναγραψάμεναι τὰ λοιπὰ τοῦ χρωτὸς, Reliquam etiam insuper cutem totam picturis variegantes." Strong. Mss. " Eucl. 3, 25. Plut. 2, 243." Wakef. Mss. * Συναναγράφω, Æsch. Falsa Leg. 257. Diod. S. 562.]

[* " Ἀναγραφίζω, Bernard. Reliq. 44." Schæf. Mss.]

Ἀντιγράφω, Rescribo, Vicissim scribo ad eum, qui ad me scripsit, Scripto respondeo. Sic utitur Plut.; sic et Julian. Imp. Epist. Καὶ δὴ ἀντέγραφον εὐθὺς οὐ πρός σε μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν Σώπατρον. || Ἀντιγράφομαι, inquit Bud. ex J. Poll., Observo, Refero in commentarios: vulgo Contrarotulo. Pro eod. dicitur ἀπογράφομαι. || Σοι, Præscribo tibi, Exceptione te ab accusatione repello, Æsch. in Timocr. [c. Timarch. 191=134.] Isæus (279.) Εἰς τοσαύτας δ' ἀπορίας κατέστησαν, ὅ,τι ἀντιγράψονται περὶ τῆς ἀγχιστείας, ὥστε κ.τ.λ. i. e. Quid contendent, Quid libello affirmabunt et astruent. Bud. [Gl. Rescribo, Exemplo. Diod. S. 1, 48. Arrian. Exp. A. 2, 84. Hippocr. 1280. Longus p. 4. Sch. τῇ γραφῇ. " Dem. 1044. 1092. 1115. 1175." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 325. τινὶ, Longus 2. Villois. Ἀντιγεγράφθαι, Kuster. V. M. 89." Schæf. Mss. " Joseph. 512." Wakef. Mss.]

Ἀντίγραμμα, τὸ, Contrarium scriptum, Contraria scriptio, Contrascriptum, [Lucian. 300=4, 56=1, 783.]

Ἀντιγραφὴ, ἡ, Rescriptio, Ipse actus rescribendi, Responsum, quod datur per scriptum. Athen. 14. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους Ἐπιστολὴν Ἀντιγραφῇ. Exp. item ἀντιγραφὴ βασιλικὴ, Rescriptum regium, Rescriptum imperatorium. Item, Rescriptio et quasi Contrascriptio, Refutatio scripti. Plut. Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris. || Pro ἀντωμοσία ap. Plat. Apol. (15.) Καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Hes. Harpocr. || Plur. ap. Aristoph. N. (472.) ἀνακοινοῦσθαι πράγματα κἀντιγραφάς: ubi Schol. tradit sic appellari Solitas lites omnes propter oppositiones eorum, quæ objiciebantur. [Gl. Dictatura, Rescriptum. Ἀντιγραφαί Constitutiones. " Dem. 1115." Seager. Mss. Dionys. Hal. A. R. 4, 62. " ad Mœr. 7. ad Lucian. 1, 299. Dionys. Hal. 2, 793. Accusatio ejus, a quo ante reus

A factus sis, Plato Apol. 154. Heind." Schæf. Mss.]

Ἀντίγραφος, ὁ, ἡ, Exemplum descriptum continens. Dem. (468.) Τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἐστήσασθ' ὑμεῖς τε κἀκεῖνος. Ubi signif. videtur, inquit Bud., Cippos eodem exemplo sculptos. Sic (1104.) Εἶναι δὲ αὐτοὶ μεμαρτυρήκασι διαθήκας ἀντιγράφους ἐκείνων, Exemplum illarum tabularum. Alibi ἀντίγραφα dixit. || Ἀντίγραφον, τὸ, Exemplum libri et descriptio, Bud. Capitur generaliter pro Exemplo scripti cujuslibet, ut ἀντίγραφον Epistolæ ap. Plut. Alexandro, Ἐπιστολὴν, ἧς ἀντίγραφόν ἐστιν, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει κ.τ.λ. Nostrates Copiam epistolæ appellant. || Dicuntur etiam ἀντίγραφα ut Lat. Exemplaria sine adjunctione, pro Exemplaribus scriptorum hujus vel illius auctoris. Apud Athen. 2. 6. Ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Euseb. Ἀντίγραφα διημαρτημένα, Exemplaria mendosa. || Ἀντίγραφον, Custodis commentarius, qui vulgo Contrarotulatus. Vide finem proxime sequentis annot. [Gl. Rescriptum, Exemplum, Exemplar. Artemid. Proœm. Βι- B βλία ἀντίγραφα ἀλλήλων πεποίηνται: lib. 5. Proœm. Καὶ εἴ τινι κοινωνήσειας, ἀντίγραφον πεποίηκα. Schleusner. Lex. in V. T. " Plut. Mor. 2, 475. Andocides 36." Seager. Mss. " Ἀντίγραφος, Dionys. Hal. 1, 509. 3, 1674. Lucian. 1, 841. Jacobs. Anth. 11, 154. Ἀντίγραφον, ad Diod. S. 1, 364. ad Mœr. 7. 338. Thom. M. 75. 235. Lucian. 1, 783. Chapman. ad Ulpian. p. XLII. Ruhnk. Oratt. Gr. 88." Schæf. Mss. " Plut. 2, 360." Wakef. Mss.]

Ἀντιγραφεὺς, ὁ, Observator coactorum, i. e. eorum, qui pecuniam cogunt ad principem aut ad remp. pertinentem: qui Gr. ἀποδέκται, et in Cod. titulo de Defensoribus Civitatum, eod. modo Susceptores, a nostratibus itidem Receptores appellantur, vel Receptores particulares; et horum observatores, qui Gr. ἀντιγραφεῖς, a nostratibus Contrarotulatores vocantur: nos Antigrapharios vocare possumus, Bud. et Custodes, cum Cic. pro Lege Agr. c. Ruell. et de Reditu suo. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi Contrascripta. J. Poll. Ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν C καταβαλλόντων τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα. Dem. (615.) Ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενεγκόντων, [c. Tim. 755. Gl. Dictator, Rescriptor. " Bekk. Anecd. 185." Boiss. Mss. Polyb. 6, 56, 13.: Ἀντιγρ. τῆς βουλῆς, Potter. Archæol. 268. Spon. Inscr. Athen. 2, 331. 387. Æsch. c. Ctes. 24. p. 57.: Dem. Æsch. Aristot. ap. Harpocr. 17. T. H. ad J. Poll. 8, 98. " ad Charit. 200. 292. 487." Schæf. Mss.]

Ἀπογράφω, Ab exemplari describo, i. e. Exemplum scribo, et ab exemplari tabula depingo. Athen. de Phryne, (590.) Καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. Unde ἀπόγραφον dicitur Exemplum libri vel tabulæ. I. q. ἀντιγράφω, Exscribo vel Describo, Ciceroni. Bud.

Ἀπογράφω, In tabulas refero, Perscribo, Expensum fero, vel acceptum refero. Lysias (463.) Ἀπογράφει Ἀγόρατος τῶν αὑτοῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα. Dem. (817.) Ἀπεγράψατο ταῦτα πρὸς Θηριππίδην τὸν συνεπίτροπον ἔχοντα ἑαυτὸν, i. e. Se habere scripsit. D Idem (818.) Ἔχειν τὴν προῖκα ἀπογράψας πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. Inde Ἀπογραφὴ, Actorum tabulæ et perscriptio. Bud.

Ἀπογράφω, Enumero, Indicem facio. Diog. L. de Aristot. Συνέγραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ἀπογράψαι, διὰ τὴν περὶ πάντας λόγους τἀνδρὸς ἀρετήν. Bud.

Ἀπογράφω, Proscribo. J. Poll. 8. Δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι.

Ἀπογράφω, Defero: et ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines, qui delationes faciunt. Andoc. de Myst. Πρῶτος μὲν οὗτος ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέγραψε τούτους. Lysias (480.) Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγένετο, μηνύει ὁ Μενέστρατος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν. Citat hæc exempla Bud. et alia in suis Comm. Est autem in hisce duobus animadvertendum μηνύειν et ἀπογράφειν conjungi, quia Hes. ἀπογραφὴν exp. μήνυσιν. Est etiam Eos defero, qui, cum non sint rerum domini, tamen liti se offerentes, contendunt res ad se pertinere: ne sc. creditores pi-

gnerentur bona sibi obnoxia, vel ut remp. alioqui fraudent, bonaque prædia sponsionum nexu eximant. Hæc Bud. et alia, citans inter ceteros Dem. (1246.) Διὰ μὲν ταῦτα ἀπέγραψα· ἀπογράψας δὲ, ἐὰν ἀποδείξω τἀνδράποδα 'Αρεθουσίου ὄντα, οὗπερ ἀπεγέγραπτο εἶναι, τὰ μὲν τρία μέρη, ἃ ἐκ τῶν νόμων τῷ ἰδιώτῃ τῷ ἀπογράψαντι γίνεται, τῇ πόλει ἀφίημι. Ideo autem hoc dicebatur ἀπογράψαι, quod is, qui deferebat, in libello delationis res delatas recensebat, et eorum quasi enumerationem faciebat.

'Απογράφω, Nomen do et profiteor, Bud. Arrian. (7, 5.) 'Ως δὲ ἐξηγγέλθη, ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐπικρύπτουσι, —— τὴν ἀπιστίαν τῶν στρατιωτῶν ἐκάκισεν. Idem ibid. pro σφᾶς dicit σφῶν τὰ ὀνόματα, scribens, Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγοι ἀπέγραψαν σφῶν τὰ ὀνόματα. Et inferius pass. utens dixit, 'Απογραφομένους τὰ ὀνόματα. Ceterum notandum est non debere in h. l., ubi dicitur σφῶν τὰ ὀνόματα, exp. ἀπογράφω, Nomen do et profiteor, verum simpl. Profiteor vel Ascribo.

Pass. etiam usurpatur sæpe h. v., et aliquas act. signiff. retinens, et peculiares etiam habens; ut pro Nomen do et profiteor, de qua signif. dictum est in proxime præcedente annot., ἀπογράφομαι usurpatur, sicut et ἀπογράφω. Plut. (5, 226.) 'Απεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. Simile est, 'Απογράφομαι εἰς τοὺς νοσοῦντας ἐμαυτόν. Est autem potissimum in usu aor. med. Xen. 'E. 6, (5, 29.) Καὶ τὸ μὲν πλέον ἔφασαν ἀπογράψασθαι πλέον ἢ ἑξακισχιλίους εἵλωτας, Nomina ad delectum sponte dedisse: 6, (3, 8.) 'Απογραψάμενοι δ' ἐν ταῖς ὁμωμοκυίαις καὶ οἱ Θηβαῖοι, Cum autem Thebani nomen dedissent inter urbes fœderatas. Vel, Cum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. || Et ἀπογράφεσθαι, Ad nomina ultro respondere in delectu militum. Plut. (3, 654.) 'Εκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν· ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξάμενοι ἀπέστειλαν.

'Απογράφομαι, Nomen do s. profiteor, non solum dicebatur de militibus, cujus signif. exempla sunt in proxime præcedente annotatione, sed et de athletis: unde ἀπογραψάμενος πύκτης, Pugil, qui nomen suum dedit, inter ceteros sc. pugiles: vel, Qui se ascripsit numero reliquorum. Æschin. Epist. ad Senatum et Populum Atheniensem, "Ομοιά γε φαίνεται ὥσπερ ἂν εἴ τις 'Ολυμπίασι νικήσας πολλάκις, ὕστερον γέρων ὢν ἀπογράφοιτο ἔτι καὶ προκαλοῖτο, τοὺς ἀντιγράφους ἀναμιμνησκόμενος ἧς ἔσχηκεν οὐ τῆς παρούσης δυνάμεως.

'Απογράφομαι, Nomen do s. profiteor in censu, vel Censum profiteor. Aristot. Œcon. 2. Κύψελος ὁ Κορίνθιος εὐξάμενος τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διῒ ἀναθήσειν, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀπογράψασθαι· ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δέκατον μέρος παρ' ἑκάστου ἔλαβε. Citat Bud. ἀπογράφομαι pro Censum profiteor, et ex h. l. ejusd. Aristot. Pol. 4. 'Ενιαχοῦ δ' ἔξεστι μὲν πᾶσιν ἀπογραψαμένοις ἐκκλησιάζειν καὶ δικάζειν· ἐὰν δὲ ἀπογραψάμενοι μήτε ἐκκλησιάζωσι, μήτε δικάζωσιν, ἐπίκεινται ζημίαι μεγάλαι τούτοις, ἵνα διὰ μὲν τὴν ζημίαν φεύγωσι τὸ ἀπογράφεσθαι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἀπογράφεσθαι, μὴ δικάζωσι μηδ' ἐκκλησιάζωσι. Usurpatur a Luca 2, (1. 2. 3.) 'Εγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην· αὕτη ἡ ἀπογραφὴ, πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου· καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Ubi ἀπογράφεσθαι alii Censeri, alii Describi vertunt: ut Cic. dicit Descriptus populus censu. Et alibi, Decuriatio tribulium, Descriptio populi. Sed fortasse capitur a Luca signif. act., sicut in ll. cc., ut sit ἀπογράφεσθαι i. q. ἀπογράψασθαι. In ea populi recensione edicto Augusti facta omnes nomina dabant in tabulis perscribenda et cives se profitebantur, unusquisque in sua civitate, Bud.: citans et ex Isæo (π. τοῦ 'Απολλοδ. κλήρου 185.) in quo ἀπογράψασθαι junctum accus. τίμημα, vertit simpl. Profiteri, Καὶ μὴν καὶ αὐτὸς 'Απολλόδωρος οὐχ ὥσπερ πρόνάπης ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρὸν, ὡς ἱππάδα δὲ τελῶν ἄρχειν ἠξίου τὰς ἀρχάς.

'Απογράφεσθαι, Scripto denuntiare, et quasi proscriptione, i. e. programmate, promulgare. Isocr. Areop. (5.) 'Υπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, Denuntiavi et programmate edito professus sum concionem me habiturum. Quare ap. Dem. (1147.) sic intelligi possunt illa verba, Καὶ παρὼν μὲν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ὅτε εἰσήγετο, οὐδαμοῦ ἠντιδίκησεν, οὐδ' ἀπεγράψατο διαδικασίαν πρὸς οὐδένα, εἴ τινά φησιν ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ ἀποδοῦναι, Et, cum adesset in judicio, quando publico nomine cum eo judicium constituebat ob ea vasa, nusquam aut defensionem exorsus est, aut motam sibi controversiam cuipiam denuntiavit: si ap. alium ea vasa esse dictitat, nec ad se eorum restitutionem pertinere. Hæc Bud. in Comm., in quibus non multo ante exp. hoc genus loquendi paulo aliter. 'Απογράψασθαι διαδικασίαν alicui, inquit, est Litem alicui movere, ut δίκην γράψασθαι, Judicium scripto ac libello dictare. Dem. (1148.) Ταῦτα γὰρ τὰ σκεύη ὀφείλων ὁ Θεόφημος τῇ πόλει, εἰς 'Αφαρέα ἀνέφερε λόγῳ· ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, Experiri non instituit cum Aphareo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, Idem pro Repudium marito mittere, dixit.

'Απογράφεσθαι, Annotare. Basil. Hom. 6. in Hexaëm. de Genethliacis loquens, Τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι. Est præterea, In rationes et calendarium referre: ut Dem. (1193.) 'Απεγράψατο δὲ τήν τε χρείαν, εἰς ἣν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Est etiam In acta referre. Basil. de Jejunio, Or. 2. "Αγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Signif. etiam In actis profiteri et promulgare, quod nunc Jurisperiti Insinuare vocant. Aristot. Œcon. 2. Νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων, ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. Bud.

'Απογράφεσθαι, Libello dato petere, ut qui judicium dictant, Bud. Plato de LL. 8. Τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, Damnum injuria datum certa pecunia æstimans. || Etiam dicuntur petitores et candidati. Plut. (Sylla 826. HSt.) 'Επὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, Præturam urbanam petere cœpit, Bud.

Pass. autem voce et signif. 'Απογράφομαι est Describor, Deferor, Annotor, In rationes et calendarium vel in acta referor, etc. sequendo signif. act. Hinc particip. ἀπογεγραμμένος, Xen. K. Π. 8, (6, 5.) Παρὰ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένοι: 6, (2, 11.) "Εχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους. Bud. e Dem. citat δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι, pro Bona annotari. J. Poll. 8. Δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι.

['Απογράφω, Gl. Describo, Profiteor. 'Απογράφομαι· Depingo, Censeor, Profiteor, Proscribo. 'Απογράφομαι τὰ ἴδια· Profiteor. Diod. S. 17, 62. πρὸς τὸν πόλεμον. " Lysias 388. 1347." Seager. Mss. " Depingo, Thom. M. 196. Fut., Plato Charm. 63. 'Απογράφομαι, Brunck. Soph. 3, 527. Diod. S. 1, 600. 2, 303. 478. Lucian. 2, 24. Euseb. P. E. 504. ad Dionys. 2, 660. Jacobs. Anth. 6, 307. 9, 450. Valck. Diatr. 185. Wyttenb. Select. 402. 407. ad Herod. 400. Vit. Soph. p. x. ubi tamen al. ὑπογρ. vide Heusinger. ad Plut. 164. νόμον, Wytteub. ad Plut. S. N. V. 40. τὴν πρόσοδον, T. H. ad Lucian. 1, 219. Act. et med., ad Herod., 549. Kuster. V. M. Præf. vi. ix. 106." Schæf. Mss. " 'Απογράφω, In tabulas refero ab aliis acceptum, Plut. 2, 552. 'Απογράφομαι, Profiteor, Clem. Alex. 644. Profiteor palam, Philo J. 1017." Wakef. Mss.]

'Απόγραφος, ὁ, ἡ, Ab exemplari, Ad exemplar effictus, μεμιμημένος, Diog. L. Onesicrito, Καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου ὁ Ξενοφῶν, ὁ δὲ 'Αλεξάνδρου πεποίηκε· καὶ τῇ ἑρμηνείᾳ δὲ παραπλήσιος, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου, δευτερεύει, Bud. [" T. H. ad Lucian. 1, 209." Schæf. Mss.] " 'Αναπόγραφος, Inscriptus, " eo sensu, quo Varro dicit, Greges longe abiguntur " ex Apulia in Samnium æstivatum, atque ad publi" canum profitentur, ne, si inscriptum pecus paverit, " lege censoria committat mulctam. Et Lucill. Facit " idem, quod illi, qui inscriptum e portu exportant

" clanculum, ne portorium dent: h. e., Qui ad publicanum non professus est, A publicano non censsus nec scriptus: qui Ciceroni est Incensus. J. " Poll. 9. de Publicanis et Vectigalium Redemptoribus, Καὶ τὸ τελούμενον παρ' αὐτῶν, τελῶν ἀπογραφή· τὸ δὲ μὴ ἀπογραφὲν; ἀναπόγραφον, Quod a publicano scriptum censumque non est."

Ἀπόγραφον, τὸ, [sub. βιβλίον,] Exemplum vel libri, vel tabulæ, Lat. Descriptum, Exscriptum. Cic. in Verr. 5. Descriptionem imaginemque tabularum appellat, Αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον: ad Att. 12. fin. Libros suos Philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Gr. Scriptt. imagines et exempla. Bud. Comm. Alibi ἀπόγραφα h. Cic. l. ait signif. libros e Gr. transcriptos. Et annotat a Caio descriptum vocari Exemplar cautionis, in L. si q. Famil. hercisc. At pro Exemplari tabulæ ἀπόγραφον citat e Plin. 35, 10.

Ἀπογραφὴ, ἡ, Actorum tabulæ et perscriptio. Dem. (467.) Καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν dicitur Calendarium et ephemeris publicanorum, ap. Eund. Est etiam Commentarius quicunque et index, in quo res enumerantur. Signif. vero et Ipsam rerum enumerationem s. recensionem, sicut ἀναγραφή. Idem (1036.) Καί μοι λάβε πρῶτον μὲν τὴν ἀπογραφὴν ταυτηνὶ, καὶ λέγε αὐτοῖς ἅπερ ἑκάτερος ἡμῶν ἔχει. Inventarium et repertorium JJ. CC. vocant. Dem. h. l. pro Commentario rerum in dotem utrique datarum. Verbum quoque ἀπογράφειν est Enumerare, Indicem facere. Bud. || Descriptio, Conscriptio verti potest ap. Luc. 2, (1.) Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου· καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Est enim Descriptio, partitio et digestio in ordines aut familias, aut civitates, aut tribus, aut centurias. Hæc et plura Bud. Comm. || Pictura, teste Bud. qui citat Polyb. Ἡ δὲ εἰκὼν ἐστι πρόσωπον εἰς ὁμοιότητα διαφερόντως ἐξειργασμένον κατά τε τὴν πλάσιν καὶ κατὰ τὴν ἀπογραφήν. [Gl. Census, Professus, Professio, Curtius. Ἀπογραφὴ οὐσίας· Census. Ἀπογραφαὶ, Commentarii, Tabulæ, Perizon. ad Ælian. V. H. 4, 25. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Charit. 402." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπογραφεὺς, (Delator,) Synes. de Prov. 122. (222.) Montefalc. Palæogr. 59." Kall. Mss. Schol. Plat. de LL. 8. Glossæ: Ἀπογραφεύς· Censor, Censorius, Censitor.]

[* " Ἐναπογράφομαι, Clem. Alex. 263." Kall. Mss. Lucian. 1124. * Ἐναπόγραφος, Athan. 2, 646. " 1, 377. Andr. Cr. 29." Kall. Mss. * " Προσαπογράφω, Præterea indico vel defero, Lysias 464. 480." Seager. Mss.] " Συναπογράφομαι, Mittor ad suffragia magi-" stratus gratia. Vide Ἀπογράφομαι." [" Schneidero dubiæ auctoritatis hoc verbum, aut certe iste illius significatus visus erat. Nihil vero habet hujus verbi forma, quod analogiæ repugnet. Signif. autem proprie, Inscribo me cum aliquo, Ascribo alicui, Nomen meum profiteor cum illo. Et ita fere usurpavit Posidon. ap. Athen. 214. Συναπεγράφετο τῷ Ἀθηνίωνι, ὡς ἂν ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως ὄντι, Ascripsit se, i. e. Socium se adjunxit, Athenioni, quippe qui ejusdem erat sectæ; nempe uterque Peripateticus. Similiter Athen. 385. Συναπογραφόμενος αὐτῷ, Assentiens ei, Probans illius rationem, Idem consilium proferens." Schweigh. Mss. Sext. Emp. 10, 45. Plut. Æmil. 3. (2, 245.) * " Συναπογραπτέον, Cic. Ep. Att." Wakef. Mss.]

Διαγράφω, inquit Bud., Describo, Delineo; ut Plato de Rep. 6. (p. 500.) διαγράφειν τὴν πόλιν dicuntur ζωγράφοι, Pictores, [Εἰ μὴ πόλιν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι.] Greg. de Theol. Ἐπεὶ διάγραψον βουλήματι πόλιν, καὶ παραστήτω πόλις, Informa voluntate tua oppidum, et prodeat oppidum. || Conscribo, Deligo; ut, Διαγράφειν τοὺς στρατιώτας et διαλέγειν τοὺς ἐπιτηδείους, Delectum habere militum, Bud. [Polyb. 6, 12. Describere milites.] || Distribuo et diplomatibus publicis largior et divido. Plut. (3, 770.) Καὶ Λεύκολλος μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου. || Deleo, Expungo, Induco. Plut. (7, 360.) Καὶ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, Deletus a te fuerit Th., i. e. libri Thucydidis. Item διαγράφειν pro ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere, quod etiam dicitur Circumducere: ut διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Circumducere actionem et ex actis eximere. Liban. pro eod. ἀνελεῖν τὴν διαδικασίαν dicit. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaph. manavit a tabulis actuariorum et scribarum, in quibus litium et actionum contestationes perscribebantur, ut hodie fit. Vide Bud. 161. 250. At nove fortasse dictum est ap. Auctorem Axiochi, qui Dialogus Platoni ascribitur, διαγράφειν τὸν βίον, pro Vitam finire. Horat. certe mortem Rerum ultimam lineam vocavit. [Gl. Scribo, Delineo. Διαγράψαι· Discribere, (leg. Descr.) " Plato de Rep. 3. p. 387." Routh. Mss. " Cf. Fischer. ad Æschin. Ind. v. Διαγράφω." Boiss. Mss. Plato Soph. 9. p. 282. Heind.: Aristoph. A. 676. " N. 774. Demosth. 1174." Seager. Mss. Ad Timæi Lex. 81-2. Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 390. " Ad Mœr. 120. ad Diod. S. 1, 364. 2, 295. Thom. M. 211. ad Charit. 551. Wakef. Ion. 1169. El. 1073. Brunck. Aristoph. 1, 47. Kuster. 117. 239. Jacobs. Anth. 8, 406. Reisk. ad Dionys. H. 2, 1305. Callim. 1, 459. Boiss. Philostr. 374. Plut. Alex. 35. Schm. Arceo, Casaub. ad Athen. 134. Deleo, Abrogo, Phrynich. Ecl. 172. Porson. ad Odyss. 45. Brunck. Aristoph. 2, 98. 3, 204. Boiss. Philostr. 609. De via, Voss Myth. Br. 1, 155. Sensu forensi, ad Charit. 475." Schæf. Mss. " Contemno, Abjudico, Æschin. Socr. Dial. 38. Philostr. 710. Excludo, Porphyr. 215. Improbo, in scriptis, Philostr. 621. Plato de Rep. 160. Deleo, Synes. 148. Plut. 2, 345. Med., Abrogo, Liban. 1, 644. To make over by public writings, Plut. 4, 33. 34." Wakef. Mss. * " Διαγραπτέον, Phrynich. Ecl. 172." Schæf. Mss.]

Διάγραμμα, τὸ, Descripta forma in scientiis demonstrativis, Bud. 161. 162. A quibusdam διάγραμμα ap. Geometras exp. simpl. Figura. Σχήματα διαγράφονται a Geometris, inquit Cam., i. e. Describuntur figuræ: ideoque διαγράμματα hæc nominantur. Plato de Rep. 7. Διαπεπονημένοις διαγράμμασι, Quæ elaborata sint figuris; [158. Ὑπὸ Δαιδάλου ἤ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις δ.] || Perscriptio et breviarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, cum e censu εἰσφοραὶ describuntur. Ita Bud. e Suida, ap. quem et διαγραφεὺς est Qui hoc describendi officio fungitur. || Item Διάγραμμα quod Cic. Scripturam vocat, vide paulo post in Διαγραφή. || Διάγραμμα, Edictum, Plut. interpr. in Marc.: hinc προτιθέναι διάγραμμα ap. Eund. pro Edicere. Vide Bud. 161. [" Tabula s. Scala musica, Phanias s. Phænias ap. Athen. 352. (Πρῶτος διάγραμμα συνεστήσατο.)" Schweigh. Mss. " Plut. Mor. 1, 211." Seager. Mss.: 6, 203. Ἀφ' ἑνὸς δ. ἀεὶ τὸ ἡδὺ εἰωθὼς ὑποκρέκειν. Xen. Mem. 4, 7. Edicta magistratuum, Casaub. ad Suet. Cæs. 9. " Heind. ad Plat. Theæt. 372. Jacobs. Anth. 9, 469. Callim. 1, 460. Diod. S. 2, 299. 305. 307. Heyn. Hom. 6, 153. 263. Figura Geometrica, Xen. Mem. 4, 7, 3. Wyttenb. Select. 257." Schæf. Mss. " Edictum, Greg. Nyss. 3, 622." Wakef. Mss.]

Διάγραπτος δίκη, Interlita lis et inducta, Bud. [* " Εὐδιάγραπτος, Andr. Cr. 145. 230." Kall. Mss.]

Διαγραφεὺς, ὁ, vide Διάγραμμα, [Gl. Scripturarius, Descriptor, Marcell. V. Thuc. p. 8. (26.)]

Διαγραφὴ, ἡ, Descriptio, Delineatio, Bud. e Plat. Διαγραφὴ, sicut et διάγραμμα, est etiam quod Cic. Scripturam vocat, h. e. Publicanorum acta et perscriptiones, Bud. 162. Antiquatio et peremtio rei cœptæ vel jam peractæ, 161. Vide et Hes. Suid. [Gl. Perscriptio, Descriptio. " Διαγρ. γενῶν, Descriptio vel distributio generum, Diphilus ap. Athen. 292." Schweigh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Longin. 32. Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλο τι οὕτω * κατασημαντικὸν, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι. Solutio pecuniæ per trapezitam, Polyb. Exc. Peiresc. 119. Ern." Seager.

Mss. Aristot. Eth. 2, 7. " Ad Diod. S. 1, 229. Thom. M. 212. Dionys. H. 1, 519. 2, 1021." Schæf. Mss.] Διαγραφικὴ, pro Pictura in buxo, e Plin. affertur, [a Schneidero non agnoscitur.]

[Ἐνδιαγράφω, UNDE * " Ἐνδιάγραπτος, Andr. Cr. 145. 230. * Προδιαγράφω, 197. Method. 417." Kall. Mss. Aristæn. 1, 26, 1. cf. Bast. Spec. 26. " Ante delineo vel describo, Chrys. in Gen. Or. 47. T. 1. p. 384. Ἔδει γὰρ ἐν τῇ σκιᾷ προδιαγραφῆναι τὴν ἀλήθειαν." Seager. Mss.: 2, 611. " Abresch. Lectt. Arist. 159." Schæf. Mss. " Theod. 1, 197." Wakef. Mss. * " Συνδιαγράφομαι, Greg. Nyss. Antirrh. 133." Kall. Mss.]

Ἐγγράφω, Inscribo, i. e. Intra scribo. Xen. Ἐγγράψαι εἰς βιβλίον. Et ap. Geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, Quod intus ita comprehensum est, ut tamen angulis lineam comprehendentem stringat. Bud. 587. || Inscribo: quo utebantur in liberorum professione. Et Inscribo, i. e. In rationes refero, Bud. e Dem. Κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβον οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀνήλωσα. Apud eund. Dem. pro In numeros militares referre, aut inter classiarios. Et ἐγγράψαι ap. Eund. cum alibi, tum (771.) pro Inter ærarios referre; unde exp. et Mulctare: et ἐγγράφεσθαι, Mulctari: nam ἐγγεγραμμένοι J. Polluci quoque sunt οἱ κατάδικοι καὶ ἐζημιωμένοι. Dem. (973.) Ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, Altero tanto mulctari. Plura Bud. 587. Et Ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, In arcem relati, vel Quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Lat. In æraria relati. Vide eund. Bud. Annot. || Pro προσγράφω, Ascribo, Addo: ut Dem. Ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. Publicola, Τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας s. ἐγγραφῆναι, Dem. 172. In album virorum referri; quod Lat. Togam virilem sumere. || Inscribo, s. Conscribillo, e Catullo, Scarifico. Bud. e Theophr. (H. P. 5, 1.) Πλὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν. [Gl. Inscribo. Ἐγγράψασθαι· In leges jurare. Ἐγγραφείη· Inscribatur. Ἐγγράφεται· Inscribit. Ἐγγράψηται· Inscripserit. Ἐγγράψωνται· Inscribant. Ἐνεγράψατο· Inscripsit. Schleusner. Lex. in V. T. " Aristoph. Σ. 961." Seager. Mss. Ælian. H. A. 15, 16. μύθοις. Metaph., Xen. K. Π. 3, 3, 52. Διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι μέλλουσιν ἀνθρώποις. " Athen. 1, 8. Plut. Mor. 1, 15. ad Xen. Eph. 190. Bergler. Alciphr. 209. Dawes. M. C. 199. Zeun. ad Xen. K. Π. 315. ad Herod. 508. Casaub. ad Athen. 66. Valck. Phœn. p. 218. Markl. Iph. p. 326. Jacobs. Anth. 9, 207. 317. Coray Theophr. 327. T. H. ad Plutum p. 368. Agathias 38. Boiss. Philostr. 200. Heyn. Hom. 6, 368. Pingo in, Wessel. Herod. 96. Quid proprie? Wolf. Proll. ad Hom. LXXIV. 83. cf. Valck. Callim. 212. Herod. 629. δέλτοις φρενῶν, Wakef. Phil. 1325, Steph. Dial. 64. Med., ibid. Ἐγγράφεσθαι, cum accus., Brunck. Trach. 157. Musgr. Cycl. 202." Schæf. Mss. " Med., Inscribo, Polyæn. 50. * Ἐγγραπτέος, Inscribendus, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

" Ἔγγραπτος, (ὁ, ἡ,) in antiquis Lexx. Gr. Lat. " exp. Conscriptus, sicut ἔγγραφος. Sonat tamen " potius Inscriptus, Qui inscribi potest, et potest " etiam ὀξύνεσθαι." [Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Diod. S. 1, 104. 491." Schæf. Mss. * " Ἀνέγγραπτος, Cyrill. Alex. p. 9." Kall. Mss.]

" Ἐγγραφὴ, (ἡ,) Inscriptio, vide Ἐγγράφω," [Gl. Inscriptio, J. Poll. 8, 29. Schleusner. l. c. " Argum. Or. Dem. c. Aphob." Boiss. Mss. " Dem. 778. 968. 996." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 235. Emendd. 1, 356. Abresch. Æsch. 2, 35." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 99." Wakef. Mss. * Ἐγγραφεὺς, Gl. Descriptor.]

[* Ἀντεγγράφω, Dem. c. Arist. 1. p. 184. T. 3 = 500. Dio Cass. 230. 416. " Chrys. in Matth. Hom. 11. T. 2. p. 75." Seager. Mss. * Ἐπεγγράφω, UNDE * Ἐπέγγραφος, sub. πολίτης, Ascriptitius civis, Spon Voiage T. 3. p. 2. 45. Gesner. Comment. Goëtting. 1754. Schneider. Lex. Supplem.] Μετεγγράφω, Transcribo, Quod uno loco scriptum est, alio transfero. Vel, Professionem muto. Ita Bud. afferens e Greg. de Sancto Baptismo, Εἰ μὲν ἄλλως ἐγγέγραψαι, ἢ ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος, δεῦρο καὶ μετεγγράφηθι. Citat et pro Scribo alterius loco, ex Eod. Ἵνα μὴ ἀλειφθῇ τὰ πονηρὰ γράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μετεγγραφῇ τὰ βελτίονα. [Aristoph. Ἰ. 1370. al. μεταγρ. " Brunck. Aristoph. 3, 55. Kuster. 116. Lucian. 3, 102. Dawes. M. C. 199." Schæf. Mss.] Παρεγγράφω, Falso inscribo vel ascribo, Subdole intersero interponoque. Plut. (5, 126.) Καὶ τούτοις παρεγγράφων οὓς ἐβούλετο. Bud. [Æsch. Falsa Leg. 256. Lucian. 758. 871. 1096. 1098. " Brunck. Aristoph. 2, 194. Ruhnk. ad Vell. 274. ad Lucian. 1, 350." Schæf. Mss. " Plut. 4, 679." Wakef. Mss.] UNDE Παρεγγεγραμμένος, ITEM Παρέγγραπτος, [Gl. Ascriptitius, Factitius. Eust. Od. p. 4, 21. Lucian. 689. 1099. " Phrynich. Ecl. 147. T. H. ad Plutum p. 471. Plut. Mor. 1, 9." Schæf. Mss.] ET Παρέγγραφος, Ascriptitius, Non germanus: ut Hercules et Bacchus et Ganymedes a Luciano dicuntur inter deos παρεγγεγραμμένοι: a Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, Qui obrepserunt. ET παρέγγραφος πολίτης ap. Athen. Factitius civis, et quolibet modo civitatem adeptus, [180. 211. " ad Timæi Lex. 79." Schæf. Mss. * Προεγγράφω, Dio Cass. 99.] Προσεγγράφω, Insuper ascribo, Bud. e Dem. Εἰκότως δ' οὐ προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ διαμαρτυρίᾳ, [c. Ctes. 276. 303. c. Leochar. 676. Herod. 2, 102. * " Συνεγγράφω, Anonym. in Bandini Anecd. p. 112." Boiss. Mss. " Dionys. H. 2, 1233." Schæf. Mss.]

[* Εἰσγράφω, Soph. Tr. 1167. Ælian. H. A. 12, 26. Τοὺς ὀφθαλμοὺς μέσους εἰς κάλλος εἰσγράφουσιν; " Schol. Lucian. Demon. 40." Kall. Mss. * Παρεισγράφω, unde * Παρεισγραφὴ, Falsa inscriptio, Plut. 756.]

" Ἐκγράφω, vel Ἐκγράφομαι, Exscribo, Describo, " Exemplum sumo. Dem. Καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους " ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι, τὰ δ' ἀντίγρα" φα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον. Alibi, Ἔδωκα ζητεῖν " τὰ γράμματα, καὶ ἐκγράφεσθαι. || Ἔκγραφος autem " Tropus in geometria, teste Mart. Capella, qui mon" strat quibus argumentis, dato circulo, verbi gratia, " imperatum trigonum vel quid aliud in medio possi" mus convenienter ascribere. Ibid. sunt cum alii " tropi, tum ἀνάγραφος et περίγραφος." [A Schneidero Ἔκγραφος non agnoscitur. Expungo, Andocid. 37. Εἴ τις μὴ ἐξεγράφη, Dionys. H. Epitome 18, 22. Ἐκγράψωσί με τῆς βουλῆς, Aristoph. B. 151. " Athen. 1, 4. Ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων ἐκγραψάμενος, v. Animadv." Schweigh. Mss. " Brunck. Aristoph. 3, 18." Schæf. Mss. * " Διεκγράφω, Liban. in Wolfii Anecd. 2, 333." Kall. Mss.]

Ἐπιγράφω, Inscribo, Superscribo, Lucian. (2, 24.) Ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et Ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα, aliquoties ap. Synes. Epistola inscripta hoc vel illud nomen, ut Flores inscripti nomina regum, pro Inscriptum habens. Thuc. (1, 132.) Ἐπιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα. Plut. Εἰς Καπιτώλιον κομίσας ἀνέθηκεν, ἐπιγράψας, Ἀθηνᾷ Ῥώμης φύλακι: solebant tamen talia subscribi potius, quam superscribi. || Ἐπιγράφω, inquit Bud., Epigrammata scribo. Plut. Ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. || Ἐπιγράφω, subjungit Idem, Inscribo virgis, i. e. Conscribillo, Scarifico, Perstringo, Leviter vulnero. Quibus posterioribus expp. convenit hoc exemplum ex Il. Δ. 139. Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Hinc adv. Ἐπιγράβδην. [Od. X. 280.] || Ἐπιγράφω, Viritim collationem describo et indico. Aristot. Œcon. 2. Ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυρίου. || Ἐπιγράφω τίμημα, Inscribo pœnam, Mulctam irrogo, etc. vide ap. Eund. 592. || Ἐπιγράφομαι, Ascribo mihi, Titulum hunc mihi vindico, Hoc mihi tribuo. Plut. (5, 80.) Ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν. Item, ἐπιγράφομαι τοῦτον, pro Hunc mihi ducem et auctorem vindico et ascribo, Bud. 593. e Chrys. Addo autem iis, quæ ibi ab illo traduntur, Ovid. verbo Inscribo, eod. aut simili modo uti. Talis autem τοῦ ἐπιγράφεσθαι signif. est et ap. Lucian. Ἐπιγραφόμενος τὸν Διογένη et τὸν Πλάτωνα. E Plut. Themist. affertur, Ὄνομα πρεσβείας ἐπιγράψασθαι, pro Legationis titulum sibi ascribere, Legationem simulare. || Ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην

εἰσφορὰν μεγίστην, Mihi ipse descripsi, Mihi statui et imperavi, Bud. || Ἐπιγράφομαι, Testium nomina edo, quos sum producturus, Bud. e Dem. Καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. || De scripto actionem intendo, Libello actionis genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἄφοβον, Τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, Tanti damnarunt, quanti eam litem æstimaram. Plura Bud. 592. 593. [Gl. Inscribo, Superscribo, Titulo. Schleusner. Lex. in V. T. Asclepiad. 27. ἐν κλίνῃ μάρτυς ἐπεγράφετο, ubi v. nott. 1 Argentar. 4. ἐφ' οἷς λύχνος μάρτυς ἐπ. Plut. Crasso 17. δήμοις στρατιωτῶν καταλόγους, Diod. S. 12, 12. Προστίμοις μεγάλοις ἐπέγραψε τοὺς ἁμαρτάνοντας, " Æsch. c. Tim. 62. Aristoph. Εἰρ. 684. Ἀ. 1095. Dem. 847. 1013. 1280." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 95. Wakef. Phil. 1325. Antiphil. 18. Brunck. Aristoph. 1, 147. Kuster. 64. T. H. ad Plutum p. 137. Callim. 1, 470. Diod. S. 2, 137. ad Lucian. 1, 869. Heyn. Hom. 5, 340. Boiss. Philostr. 473. 585. Argum. Soph. Aj. Dionys. H. 2, 1234. 3, 1423. Plut. Timol. c. 36. Eichst. de Dram. 74. Wyttenb. Ep. Cr. 31. Acta Traj. 1, 228. Valck. Phœn. p. 627. Callim. 212. Jacobs. Exerc. 2, 196. T. H. ad Lucian. Dial. 53. Lennep. ad Phalar. 150. Fischer. Ind. Palæph. Wolf. Prol. Hom. 82. Ascribo, ut auctori, Bentl. ad Callim. 281. ad Diod. S. 2, 121. Jacobs. Anth. 11, 278. De dramatibus, Kuster. Aristoph. 5. Leviter perstringo, Heyn. Hom. 6, 188. 468. De testibus, ad Herodian. Philet. 442. Ἐπιγεγραμμένος τι, Cui aliquid inscriptum est, Dionys. H. 2, 782." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 769. Nonn. D. 2, 192. Acceptum refero, Julian. 267. ἑαυτόν τινι, Ælian. H. A. 449." Wakef. Mss.]

Ἐπίγραμμα, τὸ, Inscriptio, ἐπιγραφή. Apud Aristot. Rhet. 1, (14, 4.) Ἡ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν a Victorio redditur Litis inscriptionem non concedunt, i. e. Rem, quæ nomine illo appellatur, se fecisse negant. || Ἐπίγραμμα peculiari signif. i. q. et Lat. Epigramma. [" Taxatio, Æstimatio damni a reo accusatori dati, literis consignata, Dem. 985. ubi v. Reisk." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 186. T. H. ad Lucian. Dial. 53. Titulus, Dionys. H. 5, 295." Schæf. Mss. " Argumentum picturæ, Ælian. V. H. 591." Wakef. Mss.] UNDE [* " Ἐπιγραμματογράφος, (ὁ, ἡ,) Tzetz. Chil. 2, 996." Boiss. Mss. Schol. Lycophr. 1194. " Schol. Theocr. 7, 40." Wakef. Mss. ET] Ἐπιγραμματοποιός, ap. Diog. L. Epigrammatum scriptor, [Eust. 301, 2. * " Ἐπιγραμματοφόρος, Tzetz. Chil. 8, 426." Elberling. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 151. 12, 185. ad Anth. Palat. 402." Schæf. Mss.] ET Ἐπιγραμματίζω, ap. Eund. 143. Epigrammate noto vel mordeo, Bud. [a Schneidero non agnoscitur.] ET Ἐπιγραμμάτιον, Plut. [" Jacobs. Anth. 12, 202." Schæf. Mss. " Plut. 9, 138." Wakef. Mss.]

Ἐπιγραφή, (ἡ,) Inscriptio, Titulus. Athen. 13. Καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Item pro Titulo, metaph. Polyb. 1. Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, Titulum et honorem, Bud. || Indictio, Isocr. (3, 206.) Descriptio tributi, et munus ipsum publicum. [Gl. Inscriptio, Titulus. " Wyttenb. Ep. Cr. 31. T. H. ad Lucian. Dial. 52. ad Lucian. 1, 334. Markl. Suppl. 1232. Bentl. Callim. 281. ad Diod. S. 2, 121. 629. Dedicatio, Heyn. ad Apollod. 1074. Pro ἐπίγραμμα, Lex. Gr. Tittm. 28. Λαμβάνειν τὴν ἐπιγρ., ad Dionys. H. 3, 1915." Schæf. Mss. " Ascriptio, Honor, Polyb. 115." Wakef. Mss.] SICUT Ἐπιγραφεύς, (ὁ,) Qui hoc munere fungitur describendi tributum, Bud. 592. Vide et J. Poll. 8. ET Συνεπιγραφεύς, Qui una fungitur eo munere. [Schneider. Lex. v. Ἐπιγραφή. * " Ἐπίγραφος, Hes. v. Λίγδην." Wakef. Mss. UNDE] " Ἀνεπίγραφος, ὁ, ἡ, Non habens ἐπιγραφήν, Inscriptionem, ut liber dicitur Cui auctoris nom. inscriptum non est, vel Carens titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος, Cui non est inscriptum nom. ejus, ad quem mittitur." [Tab. Heracl. 1, 55. Strabo 2. p. 132. Diod. S. 1, 40. Lucian. 163. 232. 299. " 1, 646. Koen. ad Greg. Cor. 215." Schæf. Mss.]

Ἐπιγράβδην, Adv. ap. Hom. (Il. Φ. 166.) Strictim, Perstringendo, [Orph. A. 359.]

" Ἀντεπιγράφω, Vicissim s. Loco alterius inscribo," [Longus 22. Plut. 6, 632. Dio Cass. 139. Dem. c. Timocr. 485.; " in Androt. (615=) 2, 299. Tauchn." Boiss. Mss. * Μετεπιγράφω, Plut. 9, 339. * Παρεπιγράφω, Strabo 14. p. 992=5, 707. Schol. Lycophr. 1. Schol. Aristoph. Ὄ. 223.] " Παρεπιγραφή, Figuræ nom. ap. Schol. Aristoph. N. (3. 10. 226.) Ibi enim παρεπιγραφὴν esse dicit quod " συγκεκαλυμμένος καὶ καθεύδων ὑποτίθεται, * ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ παραβλήματος. Sunt qui Descriptionem interpr. Sic " mox παρεπιγραφὴν esse dicit quod Comicus ἐμιμήσατο τὸ σχῆμα τοῦ καθεύδοντος νεανίσκου, dicens " eum ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλῆσθαι et πέρδεσθαι." [Schol. Aristoph. B. 314. Ἀ. 1148. Λ. 294. 691. Εἰρ. 1066. Schneider. Lex. Schol. Eur. Or. 1385. " Brunck. Aristoph. (Θ. 129.) 1, 26. 92. 98. 275. 3, 154. 160. Kuster. 51. 118. 190. De scena, Toup. Emendd. 4, 504. Musgr. Cycl. 485. 500." Schæf. Mss. " Tzetz. Lycophr. 1." Wakef. Mss. * " Παρεπίγραφος, (ὁ, ἡ,) Schol. Eur. Or. 1381." Boiss. Mss. * Προσεπιγράφω, Theophr. Char. 13, 3. " Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 126." Boiss. Mss. " T. H. ad Plutum p. 307." Schæf. Mss.] Συνεπιγράφω, Simul inscribo, i. e. Simul auctorem esse dico. Plut. (9, 251.) Ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν, Consortem laudis faciunt, Laudem impertiunt, Bud. [" Pseudo-Diog. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 252." Boiss. Mss. " Diod. S. 2, 562. Heyn. Hom. 8, 76." Schæf. Mss. " Assentio, Philo J. 1, 335. Med., Agnosco, Confiteor, Assentio, 464. Consortem facio, Clem. Alex. 728." Wakef. Mss.]

Καταγράφω, Perscribo, ut, Νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, Plut. Solone. || Καταγράφω στρατιώτας, Conscribo milites: unde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. Diod. S. Καὶ κατὰ δύναμιν τῶν πόλεων, καταγράψαντες τῶν νέων τοὺς ἀρίστους, κατέλεξαν στρατιώτας. Dicitur vero et de aliis, quorum numerus perscribitur, ut Plut. Καὶ κατεγράφησαν ἄνδρες οὓς ἔδει θνήσκειν, ὑπὲρ διακοσίους. || Assigno s. Trado scripto, exp. ap. Eund. (7, 883.) Ἕτεροι δὲ παλλακίσι καὶ πόρναις οἰκίας καὶ ἀγροὺς καταγράφοντες, ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. Ubi ego suspicor id esse, quod Lat. uno verbo Transcribere dicunt per metaph. licet τῷ μεταγράφειν magis hæc signif. conveniat. || Delineo, Paus. (1, 28.) Τῷ δὲ Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παῤῥάσιον καταγράψαι. Et, Καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, Procl. de Sphæra. [Gl. Proscribo, Transcribo, Perscribo, Mancipo. Schleusner. Lex. in V. T. Ælian. H. A. 7, 11. Κατέγραψεν ἔξειν δεῖπνον: V. H. 10, 3. Τοῖς ὄνυξι τὰς μήτρας καταγράφουσι. Apud Suid. Καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα. " Toup. Opusc. 2, 229. ad Charit. 285. ad Lucian. 1, 231. Wyttenb. Select. 311. Wessel. Herod. 252. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 8. Ruhnk. Ep. Cr. 109. 170. Callim. 1, 446. 454. Jacobs. Anth. 8, 6. Epigr. adesp. 520. Scalpo, ad Dionys. H. 2, 996." Schæf. Mss. " Tryphiod. 667. Ælian. V. H. 955. Plene describo, Euclid. 13, 5. Dono assigno, Plut. 2, 482." Wakef. Mss.]

Καταγραφή, (ἡ,) Perscriptio; ut Καταγραφὴ Κεφαλαίων quidam Plut. liber vocatur: et καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων, ap. Eund. Et Conscriptio, ut, Καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι, Polyb. Milites conscribere. || Delineatio, Plato Symp. [11. p. 183, 49. Bas. 1. Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις καταγραφῇ ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες. " Euseb. H. E. 10, 4. p. 383." Routh. Mss. Glossæ: Καταγραφή· Descriptio, Delineatio. " Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 8. Diod. S. 1, 229. 544. Inventarium, Bondam Specim. Animadv. 34." Schæf. Mss.] ET Κατάγραπτος, Perscriptus, Pictus, Notis et punctis distinctus, [Geop. 10, 14. 47. 60. " Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 10." Schæf. Mss.] ITEM Κατάγραφος, in hac posteriore signif. ap. Lucian., Bud. [" Clem. Alex. Protr. 4. p. 53. alibi." Routh. Mss. " Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 8. ad Lucian. 2, 220."

Schæf. Mss. * Νεοκατάγραφος, Appian. B. M. 230. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 661. * Καταγραφεὺς, ὁ, Eudocia 126.]

[* Ἐγκαταγράφω, Suid. 3, 445. Plut. ap. Schol. Aristoph. N. 447. cf. Eund. Solone 25. ubi καταγρ. Ælian. Fr. * Προσκαταγράφω, Dionys. H. 1. p. 108. (334.) 472. Diod. S. 679. 692. * Συγκαταγράφω, i. q. συγγράφω, Athen. 112.]

Μεταγράφω, Muto scriptum, Bud. e Xen. Et μεταγράφω τὸν νόμον, Abrogo, Refigo, Idem e Dinarcho. Idem 596. μεταγράφειν interpr. Arbitrium inducere et circumducere, h. e. Sententiam arbitrorum antiquare. Schol. exp. Μεταγράφειν τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαιτήσεως, Jam probatum arbitrium inducere, ut alibi vertit Bud. || Μεταγράφω, pro ἀπογράφω, Exscribo, Describo. Apud Thuc. (4, 50.) non solum Describo, sed simul etiam In aliam linguam transfero: Τὰς μὲν ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν. || Transcribo, ut, Μεταγράφω τοῦτο εἰς σε, Paus. Vide Bud. 597. [Gl. Transcribo. " Eur. Iph. A. 108. Demosth. 452. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἷός τ' ἦν πείθειν τὴν δίκην, ἣν καταδεδιῃτήκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφέρειν, καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν, Corrumpere acta judicii, mutando scripta, veris expunctis falsa suggerendo." Seager. Mss. " Valck. Diatr. 19. 265. Brunck. Aristoph. 3, 55. Kuster. 116. Muto scriptum, Bergler. Alciphr. 209. Heyn. Hom. 4, 41. 362. 427. 689. 6, 59. 483." Schæf. Mss. * Μετάγραμμα, τὸ, UNDE * " Μεταγραμματίζω, Tzetz. V. Lyc." Boiss. Mss.] HINC Μεταγραφὴ, (ἡ,) Descriptio libri et exemplum, Julian. ibid. " Μεταγραφεὺς, (ὁ,) Exscriptor, Qui tran- " scribere solet," [" Tzetz. ad Lyc. 654. 496. 664." Boiss. Mss. * Μεταγραφικὸς, ή, όν, 156. " Παῖσμα μεταγρ., Fischer. ad Weller. G. G. 2, 154." Schæf. Mss. * Μεταγραπτέος, Gl. Transcriptitius, " Plut." Wakef. Mss.]

Παραγράφω, Ascribo, Juxta scribo. Synes. Τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. Sic redditur ap. Aristoph. Σ. (99.) Ἰὼν παρέγραψε πλησίον: ubi tamen vacabit adv. πλησίον, si παραγράφειν vertatur Scribere juxta. Est etiam Annoto in margine; de qua signif. vide in Παραγραφή. || Appingo, Bud. 590. Præscribo, Exceptione summoveo: pro quo dicitur et Παραγράφομαι, quod vide. || Perperam scribo, Dem. de Cor. Item παραγράφω νόμον, Legi jam latæ et rogatæ aliam legem obrogo et oppono. Vide Bud. ibid. || Pro ἐγγράφω, Inscribo et Me esse profiteor, VV. LL. Vide Bud. ibid. || Παραγράφειν in VV. LL. exp. etiam Prætexere, ap. Polyb. Τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη, Negotium vestrum humanitatis specie prætexitur. Sed aliter l. interpungendum et intelligendum crediderim. || Aliam etiam signif. vide ap. Hes. || Παραγράφομαι, Præscribo, Excipio, Exceptione summoveo petitionem. Dem. (985.) Παρεγραψάμεθα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην: || (549.) Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, Accusationem transcribere et transferre, vel, Demosthenem præterea accusare, et in eum, præterito alio, accusationem crimenque intendere, Bud. 54. 55. || Præscribere finem, ut, Αὐτοχειρίᾳ παραγράψασθαι τὸν βίον ap. Joseph. Sua manu vitæ finem sibi præscribere, i. e. Sibi mortem consciscere. || Pro Spernere et rejicere e Nonno affertur, Ὅς με παραγράψαιτο. [Gl. Præscribo, Præduco. Παραγράφομαι· Præscribo. " Clem. Alex. Pæd. 273." Routh. Mss. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 228. Schleusner. Lex. in V. T. " Παραγεγραμμένοι νόμοι, Leges, quas legis alicujus vel psephismatis accusator ex adverso legi accusatæ s. psephismati in eadem tabula exarandas curabat; ut contra quas leges, lege nova vel psephismate lato, commisisset reus, judicibus manifestius appareret: Τῶν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, Dem. 263.: Οὐ τοίνυν τούτους μόνον τοὺς νόμους, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παραβέβηκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς, οὓς οὐ παραγεγράμμεθα διὰ τὸ πλῆθος, 640. Aristocratem psephismatis legibus contrarii postulat Orator." Æsch. c. Ctes. 589.: Med., Curo nomen aliquod, aut rem quampiam a commentariensi publico in tabulis annotari, Dem. 1013. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον παραγραψάμενοι Σόλωνα Ἐρχιέα διαιτητὴν, τούτῳ ἐπετρέψαμεν δικάσαι, περὶ ὧν ἐνεκαλοῦμεν ἀλλήλοις." Seager. Mss. Synes. Ep. 4. Παραγράψων τοὺς δανειστάς. " Ad Mœr. 120. Wessel. ad Diod. S. 1, 51. 145. 209. 244. 328. 2, 78.: Reisk. p. 4. ad Charit. 468. 663. Cattier. 84. Heusinger. ad Plut. 169. Schol. Soph. Œd. T. p. 286. Erf." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 12, 188. Vitam mihi finio, Joseph. A. J. 15, 3, 4." Wakef. Mss.]

Παράγραμμα, (τὸ,) Quod ascribitur ultra solitum et justum, Bud. e Dem. [997. Æneas c. 31.] || Παράγραμμα, ET Παραγραμματισμὸς, a Παραγραμματίζω, Scripturæ inversio, q. d. Alliteratio. Bud. autem παράγραμμα vult esse Scripturæ inversionem, cujus exempla affert ex Aristot. Rhet. 3., ubi tamen et παρὰ γράμμα divisim alii legunt. Vide præter Bud. 652. 653. Victor. quoque in eum l. Dicitur et τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Cic. [ad Div. 7, 32, 4.:] de Orat. 2. At utrumque genus continet verbi ad literam immutati similitudo. Ubi Turn. Ad literam imitati, inquit, libri veteres habent: quod etsi non damno, cum in paronomasia, quæ annominatio dicitur, et in eo, quod παρὰ γράμμα vocatur, similitudinem et imitationem esse oporteat: ac verbum ad literam imitatum παρὰ γράμμα perspicue exp. licet: quo etiam pertinet παραγραμματισμὸς, ut, Ὡς ἀνέπλασσε Πλάτων πεπλασμένα οὐνόματ' εἰδώς: cumque Alliterationem appellet Pontanus, et sæpe in Virg. observet: Immutati tamen cur potius retineam, facit, quod hanc figuram verborumque conformationem in Oratore appellet immutatione literæ quæsitam venustatem, et de Orat. 3. Paulum immutatum verbum atque deflexum: et paulo post, Parvam verbi immutationem in litera positam, παρωνομασίαν esse scribat. Hæc ille. Suid. παραγραμματισμὸν esse dicit, cum γράμμα loco γράμματος ponitur, ut μυρσίνη pro βυρσίνη, et Κεκλοπιδῶν pro Κεκροπιδῶν. Vide et Aristoph. Schol. Docet autem Bud. ex Eust. παραγραμματισμὸν dici et Vitium literas perverso pronuntiantium, ut si quis κόλακος pro κόρακος dicat. Sic in VV. LL. annot. παράγραμμα vocasse Hieron. Literam pro litera mendose positam, Ep. ad Lucin. AT Παραγραμματίζω, unde ille παραγραμματισμὸς, Paragrammate utor, s. alliteratione, cujus exempla modo fuerunt prolata. Schol. Aristoph. [N. 31. B. 432.] Παρέτρεψε τὸ ι εἰς υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως, ἀμυνίαν λέγων ἀντὶ τοῦ ἀμινίαν. Apud Suid. autem male legitur, παραγραμματίζων, ὅπερ παρήχημα λέγεται. [Eust. 98, 16. Strabo 1. p. 70. " Diog. L. 3, 93." Wakef. Mss. * " Παραγραμμάτισις, (ἡ,) Tzetz. Chil. 8, 126." Elberling. Mss. " Παραγραμματισμὸς, Tzetz. l. c. Eust. ad D. P. 829. p. 110. HSt.: Steph. Byz. v. Τύανα, ibique Berkel." Boiss. Mss. " Phrynich. Ecl. 174. Jacobs. Anth. 10, 139. Brunck. Aristoph. 3, 9. Kuster. 105." Schæf. Mss. * Παραγραμματιστὴρ, ὁ, UNDE * Παραγραμματίστρια, ἡ, Nicet. Annal. 16, 3. τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς.]

Παραγραφὴ, Ascriptio et annotatio in margine, Scholium et annotationis signum in margine ascriptum, Isocr. π. Ἀντιδόσ. (21.) Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ τῆς ἡγεμονίας. Inde Paragraphi vel Paragraphæ JJ. CC. Hæc Bud. || Schema quoddam, quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus; cujus exempla vide ap. Eust. 107. 108. || Præscriptio, Præscribendi jus, Exceptio. Vide Bud. 54. Idem 51. παραγραφὴν Exceptionem rejectricem aut judicii declinatricem interpr. Dem. (1103.) Προλαβὼν δέ μου ὥστε πρότερον λέγειν, διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Ubi Bud. παραγραφὴν Exceptionem et translationem interpr., sicut et παραγράφεσθαι, Transferre: ut habes 55. [Gl. Exceptio, Perscriptio, Præscriptio. " Athen. 453. Πρόλογος μὲν αὐτῆς ἐστιν ἐκ τῶν στοιχείων, ὃν χρὴ λέγειν ἐκ τῶν στοιχείων διαιροῦντα κατὰ τὰς παραγραφὰς, ' Signum quoddam s. Nota, qua in vetustis libris distinguebatur oratio, ubi ab uno argumento ad aliud, ab una re ad aliam transitur. Cf. Montefalc. Palæogr. Gr. 372.' Schw. ad l." Strong. Mss. Aristot. Rhet. 3,

8. Cic. Or. 68. παραγραφὴν γραφέως vertit Interdu- A ctum librarii. Schneider. Lex. " Ad Diod. S. 1, 185. 2, 572.: Reisk. p. 4. Wolf. Prol. 253. Schol. Ven. ad Il. Π. init." Schæf. Mss.] Hinc Παραγραφικὸς ἀγὼν, Litis contestatio super exceptione et translatione, quam Cic. Translativam causæ constitutionem vocat Rhet. 2. [de Inv. 1, 8.] Hujusmodi est Controversia ap. Dem. in Pantæn., et in Phorm. et aliquot aliæ. Bud. [" Cic. in Verr." Kall. Mss. Ulpian. c. Lept. 120. * " Παραγραφικῶς, Hyp. in Antiphont. 7, 702." Dindorf. Mss. * Παραγραφὶς, ίδος, ἡ, J. Poll. Schleusner. Lex. in V. T.] Παράγραφος, [ἡ, sub. γραμμὴ,] Figura quædam, cujus nota velut in certas quasdam portiones comœdia dividebatur: de qua lege Hephæst. et Schol. Aristoph. (N. 514.) Sunt qui contra Bud., cujus sententiam in Παραγραφὴ retuli, Paragraphos JJ. CC. nomen hinc accepisse putent. [Gl. Præductal. Salmas. Exerc. Plin. 643. " Schol. Aristoph. Π. 253." Schæf. Mss. * Παράγραφος, ὁ, ἡ, unde * Ἀπαράγραφος, Qui definiri nequit, Polyb. 16, 12. ποσότης, Schneider. Lex. B " Suid. 3, 28." Wakef. Mss. * Δυσπαράγραφος, Qui ægre definiri potest, Polyb. 16, 12, 10. 17, 13, 3. 17, 15, 1. * Παράγραψις, ἡ, unde * Παραγράψιμος, ὁ, ἡ, Sext. Emp. 7, 170. p. 406.] " Παραγράπτους " et Παρεγγράπτους, Suid. νόθους, ξένους, Spurios, Pe- " regrinos, perperam sc. inscriptos." [* Ἀπαράγραπτος, Eumath. 4. p. 133. Phot. Bibl. 115. (118.) " Psell. in Cantic. Cant. ad c. 2, 11." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss. * Παραγραπτέον, Schol. B. ad Aristoph. A. 1080. 1151.]

Ἀντιπαραγράφομαι, Exceptione utenti occurro. [Ἀντιπαραγράφει, Gl. Remancipat.] Unde Ἀντιπαραγραφὴ, (ἡ,) Formula, qua quis occurrit ei, qui exceptione utitur. Vulgo Replicationem appellari scribit Bud. in prior. Annot. in Pand., ubi et ἀνθυπογράφεσθαι mendose legi arbitror pro ἀντιπαραγράφεσθαι. [Gl. Replicatio, Proscriptio, Perscriptio.] Προσπαραγράφω, Ascribo, Jam scriptis addo, Bud. 590. Sed, cum παραγράφω sit Ascribo, malim προσπαραγράφω reddere, Ascriptis addo. [" Οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς C ἐπαινέτας, ὥστε προσπαραγράφουσι πρώτους, οἳ ἂν ἑκασταχοῦ ἐπαινῶσιν αὐτοὺς, Plato Phædro (345=3, 257=287. Heindorf.=)207. Bas. 1. Dem. c. Bœot. (637=)997. 1237." Seager. Mss. " Aristot. 1, 28. 332." Wakef. Mss.] " Προσπαράγραμμα, Quod jam " scriptis additum est, al. Ascriptio," [a Schneidero non agnoscitur. * Συμπαραγράφω, Greg. Naz. Stel. 1. p. 45=1, 83.]

Περιγράφω, Circumscribo, Plut. (1, 97.) Ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραψε τὴν πόλιν: Et, Ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι. Et περιγραφόμενον σχῆμα, Geometr., de quo Bud. 587. || Circumscribo, i. e. Definio s. Præfinio, quasi circumscribendo, Præstituo; quod Gall. dicitur Limiter. Aristot. Metaph. 10. Τούτων δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἑκάστη περιγραψαμένη τι γένος αὐτῇ. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 12.) Τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις δοῦναι περιγράφονται τοῦ ἔτους χρόνον. Hinc et pro Coërceo, Cohibeo, Coarcto, ut Thuc. Ἐκ βραχέος καὶ περιγράπτου, E præscripto et non libere laxeque. At Greg. περιγράφειν et pro Fi- D nire s. Claudere dixit, Ἐκπλήξει περιγράφει τὸν λόγον. || Ex Aristot. autem affertur περιγράφειν et pro Delineare, vel Deformare rudius, Non exacte describere, Περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. Sic Plato de Rep. 2. Σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. Vide Bud. 752. || Deleo, Oblitero, Aufero e numero. Æsch. (83.) Περιγράψετέ με ἐκ τῆς πολιτείας. Quomodo autem Cic. imitatus sit, τῷ Circumscribere utens, vide ap. Bud. 591. [Gl. Circumscribo, Persolvo, Lituro, Deleo. " Apud Athen. 180. Eust. περιγράφειν interpr. ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν: vide ibi Animadvv. Casaub. et cf. eund. Athen. 180. ubi opp. Ἃ μὲν καθάπαξ περιγραπτέον, οἷς δὲ συμμέτρως χρηστέον, Alia prorsus repudianda sunt, aliis modice utendum." Schweigh. Mss. " Ἅπαν περίγραφε, Totum tolle, Epict. Enchir. 32, 5." Gataker. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Athen. 388. Ἀγχόνῃ τὸ ζῆν περιγράψαι, Plut. 9, 52. H.: Ruhnk. ad Timæi Lex. 82. " Athen. 2. p. 39." Schneider. Lex. " Pro simpl., Plut. Phocione 1384. HSt. Ὁ δὲ Δημοσθένους ἐν Καλαβρίᾳ καὶ Ὑπερίδους πρὸς Κλεωναῖς θάνατος, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις περιγέγραπται, μονονοὺκ ἔρωτα καὶ πόθον Ἀθηναίοις Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου παρίστη." Seager. Mss. " Finio s. Claudo, Diod. S. 1, 51. Τὴν πρώτην μερίδα τῶν ἱστορουμένων αὐτοῦ περιγράψομεν: sæpe h. v. hoc sensu cum παραγράφω a Librariis confunditur. Joseph. A. J. 15. de Alexandra, Καὶ πολλάκις μὲν ἦλθεν περιγράψασθαι αὐτοχειρίᾳ τὸν βίον. Plut. de Flumin. Βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψεν, Laqueo vitam finivit. Heliod. 10. p. 517. refert Sisimithrem inter alia Æthiopibus persuasisse, ut piis operarentur sacris, victimis humanis Εἰς τὸν ἑξῆς αἰῶνα περιγράψαντες, In perpetuum sublatis. In tribus his exemplis perperam Librarii v. παραγράφειν inculcarunt. Plut. 2, 14. Βραχέα δὲ προσθεὶς αὐτοῖς περιγράψω τὰς ὑποθήκας, His pauca si addidero, finem præceptis imponam. Euseb. P. E. 6. Ἑνὸς δ' ἔτι μνησθεὶς περιγράψω τὸν λόγον. Eod. sensu nom. περιγραφή: Tatian. Μετὰ δὲ Ἴναχον ἐπὶ Φορωνέως μόγις τοῦ θηριώδους βίου καὶ νομαδικοῦ περιγραφὴ γέγονεν. Περιγράφειν, ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, Delere. Plut. de Fort. Alex. 11. scribit Philoxenum, cum sibi liber ad emendandum esset traditus, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλον μέχρι τῆς κορωνίδος περιγράψαι, i. e. Una litura emendasse." Brunck. Mss. " Casaub. ad Athen. 134. Toup. Opusc. 1, 160. Valck. Diatr. 195. Wessel. ad Diod. S. 1, 51. 145. 172. 209. 244. 328. 2, 78. 155. 313.: Reisk. ad 1, 4. Thom. M. 211. ad Charit. 413. 663. Wolf. Prol. 201. 267. 271. Musgr. Hel. 554. Crinagor. 23. Polemo 2. Heusinger. ad Plut. 168. Deleo, Porson. ad Odyss. 45. ad Diod. S. 2, 8. ad Mœr. 120. Timæi Lex. 82. Finio, Valck. Hippol. p. 4. Plut. Mor. 1, 49. Περιγεγράφηκα, Bast Lettre 200." Schæf. Mss. * Περιγεγραμμένως, Schol. Aristoph. Εἰρ. 418.] [* Περίγραμμα, τὸ, Aristæn. 1, 10. p. 24. Lucian. 805.]

Περίγραπτος, (ὁ, ἡ,) Circumscriptus, et quasi certis finibus inclusus: de qua signif. vide in Περιγράφω. Item Περίγραπτος, vel potius Περιγραπτὸς, Qui circumscribi potest et finiri, q. d. Finibilis. [Thuc.] Unde Ἀπερίγραπτος, huic contr., ut Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος. Hæc Bud. [" Diod. S. 1, 83. Phornut. 89." Wakef. Mss. * Ἀπεριγράπτως, Athan. Alex. 2, 646. Chrys. Or. in Chr. Nativ. " Sine circumscriptione, Hom. 133. T. 5. p. 840. Ἀντὶ δὲ ἡλίου τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀπεριγράπτως χωρήσασα." Seager. Mss. * " Ἀπεριγραψία, (ἡ,) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 176. Combef." Boiss. Mss. * Εὐπερίγραπτος, Jo. Geom. Hymn. 3, 53. " Nicet. Eugen. 1, 125. ad Leon. Diac. 212." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. 182." Elberling. Mss. * " Εὐπεριγράπτως, Lennep. ad Phalar. 23." Schæf. Mss.]

Περιγραφὴ, (ἡ,) Circumscriptio. Apud Polyb. pro Ambitu; nam περίμετρον et περιγραφὴν pro eod. posuit, de Ambitu maris Pontici loquens, Bud. Ex Eod. affertur et pro καταστροφή. || Delineatio, Deformatio quædam rudior, Descriptio minus exacta, Aristot. Τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Quæ recte delineata sunt, Bud. 752. || J. Poll. 4. est Vitium quoddam in corpore, si locus mendo caret. [Gl. Circumscriptio, Fraus, Circumventio. Περιγραφὴ οἰκοδομῆς, ἢ τινος ἔργου, ἢ εἴδους· Lineamentum. Περιγρ. εἴδους· Lineamentum. Περιγραφῆς· Deceptionis. Περιγραφαῖς· Fraudibus. Schleusner. Lex. in V. T. Κατὰ περιγραφὴν, Definite, Nemes. 352. " Ruhnk. Ep. Cr. 185. Demetr. Phal. §. 2. Herodian. Philet. 439. ad Diod. S. 1, 185." Schæf. Mss. * Περιγραφεὺς, ὁ, i. q. ὁ περιγράφων, Gl. Circumscriptor. * Περίγραφος, ὁ, ἡ, unde * Περίγραφον, τὸ, Delineamentum, Æsch. Choëph. 205. Καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε περίγραφα ποδοῖν, ubi editum est a Stanl. περιγραφά. Cf. Εὐπερίγραφος. * Ἀπερίγραφος, Clem. Alex. Str. 5. p. 690. Strabo 2. p. 138. Dionys. H. 2, 46. * " Ἀπεριγράφως, Ind. Hasii ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 216." Boiss. Mss.] " Εὐπερίγραφος, pro Congruenti modo " circumscriptus, affertur e Luciano, et, Εὐπερίγραφον τοῦ ποδὸς, ex Eod." [564. 695. 903. Ælian. H. A. 10, 13. (559.) " Nicet. Eugen. 1, 125. var. lect."

Boiss. Mss. Strabo 2. p. 131. 5. p. 323. Geop. 16, 1, 9. * " Εὐπεριγράφως, Jambl. V. P. 145." Wakef. Mss.]

" Ἐμπεριγράφω, exp. Scripto comprehendo," [Eust. 95, 1=126, 3. 926, 24. J. Poll. 9, 108. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 206. Eust. in D. P. 970. * Ἐμπερίγραπτος, ὁ, ἡ, Epiphan. 1, 632. " Andr. Cr. 29. * Ἐμπερίγραφος, Athan. 1, 377." Kall. Mss.: 2, 10. * Συμπεριγράφω, Schol. Thuc. 7, 26. p. 460. Clem. Alex. Str. 673. 800. Sext. Emp. 488.]

Προγράφω, Ante scribo, Prius scribo. Paul. ad Eph. 3, 3. Καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic et alibi. At ad Gal. 3, (1.) Οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος, Hieron. quidem et hic interpr. Ante scriptus: sed aliis dissentientibus, inter quos rectius qui accipiunt pro Publice quasi in scripto aut in tabella propositus est, q. d. Proscriptus, si ita h. v. uti liceat, ut ii, quorum nomina proscribebantur: vel pro Prius depictus. Vide Erasmi et Bezæ annot. προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. Ὄ. (450.) Bud. ap. Demosth. Ὅταν ᾖ προγεγραμμένον interpr. Cum concionis edicta proscripta sunt. || Pro Conscribo ex Aristot. Œcon. 2. χορηγοὺς προέγραψε κ. τ. λ. Plut. Camillo, Προέγραψε στρατιᾶς κατάλογον. [Gl. Præscribo, Proscribo. Προγράφομαι· Profiteor. Schleusner. Lex. in V. T.: Plut. Camillo 11. δίκην τινὶ, Flamin. 18. τῆς βουλῆς, Æmilio 18. Princeps Senatus. " Dem. 1151. Ἐκέλευεν εἰσαγγέλλειν με καὶ τοὺς πρυτάνεις προγράφειν αὐτῷ τὴν κρίσιν ἐπὶ δύο ἡμέρας, ὡς ἀδικοῦντι, Ut biduo post adesset ad judicium, Reisk. Plut. Mor. 2, 305." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 424. 2, 539. Abresch. Lectt. Arist. 339. ad Lucian. 1, 425. Sensu forensi, 482." Schæf. Mss. " Publice scriptum propono, Gal. 3, 1." Wakef. Mss.] HINC Πρόγραμμα, (τὸ,) Scriptum, quod publice proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens, s. Tabella publice proposita, ut, quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Lucian. (1, 750.) cum dixisset, Τὸ τήμερον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται,—— εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι, subjungit, tanquam v. πρόγραμμα exp., Πινάκιον γάρ τι ἐκρεμᾶτο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος μεγάλοις γράμμασι λέγον τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν: (1, 536.) Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων. Quoniam autem edicta quoque et quæ vocabantur rescripta principum, ita proponi solebant, hinc factum est, ut ipsa quoque dicta sint προγράμματα: et ita quidam in illo posteriore Luciani l. interpr. || Διάγραμμα, inquit Bud., interdum signif. διάταγμα et quasi πρόγραμμα, Edictum. [Gl. Proscriptum. "Dem. 772. Καὶ τούτοις τοῖς αἰσχροῖς πάντων τῶν καλῶν τῶν τῆς πόλεως περίεισι· τῶν νόμων, τῶν προέδρων, τοῦ προγράμματος, τῆς εὐκοσμίας." Seager. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 249(=104.) " Thom. M. 739. Wakef. Alc. 102. ad Lucian. 1, 482. 535." Schæf. Mss.] ET Προγραφὴ, (ἡ,) Proscriptio, ut Bud. interpr. ap. Strab., Προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο πρινὴ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαννιτῶν διέφθειρεν. [Gl. Proscriptio, Præfatio, Prospicio, (sic.) Xen. Mag. Eq. 4, 9. Diod. S. 12. p. 305. (2, 616.) Strabo 5. p. 382. * " Ἀπρόγραφος, Dem. c. Lept. Harpocr. v. Ἀπροβούλευτος, Hyperid. ap. J. Poll. 6. 143-4." Kall. Mss.]

Προσγράφω, Insuper scribo, Scriptis addo, Ascribo, ut, Προσγράφειν τοῦτο πρὸς τὴν εἰρήνην, Bud., qui et Ascribere s. Allegere interpr. ap. Plut. Publ. Προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Tale est autem in Numa, Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσέγραψαν. [Gl. Ascribo, Schleusner. Lex. in V. T. " Dem. 1132. Ἵνα, εἴ τι προσγράψαι, ἢ ἀπαλεῖψαι βουληθῇ, ῥᾴδιον ᾖν: med., 615." Seager. Mss. " Wakef. S. C. 4, 20. Tzetz. Exeg. in Il. 98, 15. 102, 27. 121, 8." Schæf. Mss. " Ascribo, Philostr. 267." Wakef. Mss. * Πρόσγραμμα, τὸ, Quod jam scriptis additum est, Ascriptio, Schneidero susp. * Προσγραφὴ, ἡ, Schol. Aristoph. B. 303. Eust. Od. p. 45, 39. * Πρόσγραφος, ὁ, ἡ, Ascriptitius, Dionys. H. 1. p. 114.: Plut. Mor. 6, 219. Πρόσγραφον ἔδωκε τῆς τιμῆς, Schneidero susp.; " Scriptum, vel Chirographum?" Seager. Mss. * Προσγραφεὺς, ὁ, Gl. Ascriptor.]

Συγγράφω, Conscribo, Scriptis mando, Historiam

A scribo, Thuc. 1, (1.) Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Lucian. de Hist. scrib. Οἵ γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες a Plut. dicti, qui a Lat. Patres conscripti. || Συγγράφειν, et frequentius Συγγράφεσθαι, Scripto cavere, quod Syngrapha dicitur, Stipulari, Bud. 593. 594. ex Isocr. et Xen. ac Theophr. [Gl. Stipulor, Conscribo. Συγγράφομαι· Satisdo. Plato Gorg. 15. Ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ ξυγγραφόμενοι. Theophr. ap. Schneider. Lex. Συγγράφονται ὑπὲρ τοῦ τελευταίου ἔτους πρὸς τὴν ἀγρῶν κατάλειψιν. Plut. 7, 340. H. γάμον. Hippocr. Jusj. 1. " Pingo, abundante præp., Brunck., Aristoph. Ὄ. 305. Οἶσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος; Εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ, Rudibus lineis anseri depicto." Seager. Mss. Lucian. 4, 119. Συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. " Thom. M. 813. ad Charit. 722. Jacobs. Anth. 6, 344. 7, 207. Philippus 42. Callim. 1, 448. ad Lucian. 1, 869. ad Thuc. 1, 3. Athen. 1, 25. Heyn. Hom. 8, 76. Pingo, ad Lucian.
B 1, 834. Opp. ποιεῖν, Plato Lys. p. 8. Οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι, Heindorf. ad Gorg. 17." Schæf. Mss. * Συγγραφέω, omnino v. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 764. " Ad Charit. 692." Schæf. Mss.]

Σύγγραμμα, (τὸ,) Opus, quod quis conscripsit, Liber, Opus, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 21.) Καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ Περὶ Ἡρακλέους. Isocr. συγγράμματα distinguit ἀπὸ τῶν ποιημάτων. [Gl. Scriptum, " Clausula, Articulus alicujus decreti, Reisk., Æsch. c. Ctes. 517. Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ ψηφίσματι πολὺ, καὶ σαφέστερον, καὶ πικρότερον σ. γράφει." Seager. Mss. " Thom. M. 813. ad Charit. 127. Schol. ad Plutum p. 89. T. H.: ad Lucian. 1, 832. Heindorf. ad Plat. Phædr. 289. 350. Boëckh. in Min. 58. Ammon. 131. Opp. ποίημα, Heindorf. ad Lys. 7." Schæf. Mss. * " Συγγραμμάτιον, Orig. c. Cels. 205." Kall. Mss. Pseudo-Longin. 1. " ad Lucian. 1, 833." Schæf. Mss. * " Συγγραμματοφύλαξ, ακος, (ὁ, ἡ,) Schol. Lucian. pro Merc. cond. 2." Boiss. Mss. Suid. 3, 259. Cf. Ῥητροφύλαξ.]

C Συγγραφὴ, (ἡ,) Scriptio, Aristid. Ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de Scriptione historica, Paus. Ἡ μὲν οὖν πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. || Scriptum, Liber: ut idem Paus. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. || Syngrapha, Stipulatio et cautio, συμφωνία γεγραμμένη, Schol. Thuc. Vide Bud. 593. qui et affert e Dem. Ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράψωνται ναυτικήν. [Gl. Conscriptio, Syngraphum, Scriptio, Historia. Συγγρ. ἀρχαῖαι· Monumenta. " Syngrapha, quia ex utriusque stipulatoris sententia scripta. Fortasse etiam uterque nomen suum subscribebat, atque etiam suo annulo obsignabat. Scal. ad Theophr. 2, 15." Gataker. Mss. " Συγγραφῆς ναυτικῆς exemplar extat ap. Dem. 925." Seager. Mss. Andocides 120. ap. Schneider. Lex. " Fac. et Kuhn. ad Paus. 1, 372. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. Fabric. Bibl. Gr. 1, 3. Harles. Scriptio historica, Marcell. V. Thuc. 7. Syngrapha, Bergler. Alciphr. 106. Diod. S. 1, 89. Ποιεῖσθαι συγγρ., Kuster. V. M. 50." Schæf. Mss. * Σύγγραφος, ὁ, ἡ,
D ut παράγραφος, Orchomen. Inscr. ap. Schneider. Lex.: ἀπὸ τᾶς συγγράφου, Inscr. ap. Walpole S. 469. * Ἀσύγγραφος, Diod. S. 1, 90. δανείσασθαι ἀσύγγραφα. * " Ἀντισύγγραφος, Per mutuam stipulationem s. cautionem factus, vel celebratus, Edicta Justin." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * " Συγγραφικὸς, (ἡ, ὸν,) Bekk. Anecd. 9. 336. 368." Boiss. Mss. " Lucian. (1, 694. 2, 42. 55.) de Hist. conscr. 12; 55(=178. Seyb.)" Kall. Mss. * Συγγραφικῶς, Plato Phæd. 50=1, 102. ἐρεῖν, ubi v. Fischer. " Orig. c. Cels." Kall. Mss. * Συγγραφία, ἡ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, sed extat ap. Aret. 113. Ξυγγραφίῃ ἀλλοτρίᾳ προσίσχοντα.] ET Συγγραφεὺς, (ὁ,) Scriptor, Historicus, Scriba, ap. Thuc., Bud. [Gl. Conscriptor, Auctor, Scriptor. " Οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς, Prosaici scriptt., Athen. 189." Schweigh. Mss. " Μαίανδρος μὲν ὁ συγγρ., Athen. 454. ' Sed et magis generatim intelligi συγγρ. poterit Prosaicus scriptor; quemadmodum ap. Isocr. (notante HSt. v. Σύγγραμμα,) et ap. Nostrum 4, 164. συγγράμματα distin-

guuntur a poëtarum scriptis.' Schw. ad l." Strong. Mss. Isocr. Areop. 236. Lang. Εἰ πραγμάτων περὶ ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην καὶ περὶ τούτων ἐκέλευον ὑμᾶς ἑλέσθαι συνέδρους ἢ συγγραφέας. Thuc. 8, 67. Δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι ξυγγραφέας, τούτους δὲ ξυγγράψαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν, καθ' ὅ,τι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται. Xen. 'Ε. 2, 3, 2. Τριάκοντα ἄνδρας ἑλέσθαι, οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσι. Cf. Harpocr. Strabo 13. p. 464. Plato Phædro 296. Bip., Heind. ad Lysin 3. " Thom. M. 303. 813. ad Charit. 310. 525. Steph. Dial. 17. Brunck. Soph. 3, 444. Lucian. 1, 733. 834. 3, 583. Marcell. V. Thuc. 6. 8. ad Thuc. 1, 3. ad Dionys. H. 5, 47. Heind. ad Plat. Phædr. 289. Beck. ad Goldsm. 1, xxii. Casaub. ad Athen. 3. Heyn. ad Apollod. 925. Sall. ad Mœr. 83. Ammon. 76. Valck. 177. Quis κατ' ἐξοχὴν, Greg. Cor. 24." Schæf. Mss.] Ετ Παρασυγγραφέω, Contra syngraphæ conventa facio, et fidem promissam in satisdando fallo, Bud. 594. e Dem. [1291. Διὰ ταῦτα οὐδὲν ἀδικεῖς ἡμᾶς, οὓς παρασυγγεγράφηκας, εἰς Ῥόδον καταγαγὼν τὴν ναῦν; * Παρασυγγραφὴ, J. Poll. 8. p. 964. * Ψευδοσυγγραφέω, Tzetz. Chil. 8, 186. p. 144.; Exeg. in Il. p. 146.]

[* " Ἐπισυγγράφω, Insuper scribo, Euseb. H. E. (5, 16.) 179." Kall. Mss. * Προσυγγράφω, Schol. Plat. 101. " Heindorf. ad Plat. Gorg. 9." Schæf. Mss.]

" Ὑπεργράφω, Superpingo, affertur e Plin. 35, 11."

Ὑπογράφω, Subscribo, tam in propria signif., quam in metaph. pro Astipulor, Assentior, Probo. Theodor. Συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρί. Idem, Ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. Vide Bud. 595. Idem p. seq. affert et pass. ὑπογραφῆναι hac signif. e Schol. Dem. || Q. d. Sub aliquo scribo, ut Gall., Ecrire sous quelqu'un, pro Dictata excipio. Jul. Imper. (Ep. 13.) Οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα. Sed usus est et Plut. Cæs. (17.) || Delineo, Lineamenta duco. Aristot. de Gener. 2. Καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. Hinc autem sumta metaph. dixit Isocr. (1, 364.) Ὑπογράφειν χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις, pro Prima manu informare, et quasi primis lineis deformare. Quinetiam ὑπογράφειν pro Designare destinareque et faciendum proponere, item pro Ostentare, Proponere, Præ se ferre, hinc translatum esse puto. Harum autem signiff. exempla Bud. habet 596. || Ab Eod. redditur Describo, in h. l. Bas. Ep. ad Maxim. Σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, Describens et quasi depingens animi tui formam. Vide Bud. 595. Sed et e Plut. (8, 247.) affert pro Describere, vel Breviter definire, Πρῶτον μὲν οὖν ἐνέργειαν τύπῳ ὑπέγραψεν ὁ Πλάτων, λέγων, θεσμὸς Ἀδραστείας. Idem, Εἰ δὲ κοινότερον ἐθέλοι τις ταῦτα μεταλαβὼν ὑπογράψαι. || Pro προγράφω, Præscribo pueris quos doceo scribere. Plato Protag. Ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. de LL. 4. Αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quasi Præscribentem quæ agere debeant, et prælineantem quæ sequi eos oporteat, Bud. || Pass. Fucor, Fuco vel Cerussa illinor, aut me illino. Lucian. Καὶ τὠφθαλμὼ ὑπογραφομένην. Athen. (529.) Ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς. [Gl. Subscribo, Subsigno. Ὑπογράφομαι, Subscribo accusationem in aliquem, Eur. Herc. F. 1118. Εἴπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τῷ 'μῷ βίῳ. Tab. Heracl. 234. Argum. Theocr. 1. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Cf. Ὑπογραφή. " Præscribo, In principio legis scribo, Dem. 693. & 973. Ἀλλ' ὑπογράψας ἐπιβουλεῦσαί με αὐτῷ καὶ τῇ οὐσίᾳ, προστάξαι μέ φησι τῷ παιδὶ ταῦτα ποιεῖν, In scripto suo cum præmisisset, Reisk. Polyb. 5, 36. Πᾶσιν ὑπογράφειν ἐλπίδας, Proponere, Ern. In med., Designo, Diog. L. Empedocle 331. HSt. Ὡς δὲ παρεγένετο, ἐγενήθη συμποσίαρχος, τοῦ κεκληκότος δηλονότι καταστήσαντος, ὃς ὑπεγράφετο τυραννίδος ἀρχήν· ἐκέλευσε γὰρ ἢ πίνειν ἢ καταχεῖσθαι τῆς κεφαλῆς." Seager. Mss. Plato Heind. 2, 383. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 119. " Ad Phalar. 30. Thom. M. 207. 317. Wakef. Herc. F. 1121. Musgr. 1118. Jacobs. Animadv. 274. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 42. Diod. S. 1, 490. 600. ad Lucian. 2, 227. Boiss. Philostr. 30. Heyn. Hom. 6, 450. 626. 8, 698. Describo, Valck. Diatr. 243. Tacite indico, ad Diod. S. 2, 353. 621. Polyb. 2, 346. 3, 270. Med., Mœr. 166. et n.: ad Charit. 231. Fuco, Jacobs. Animadv. 150. Aristoph. Fr. 287. ad Diod. S. 2, 596. Boiss. Philostr. 580. Ὑπογράφειν τινὶ ἐλπίδα, ad Dionys. H. 4, 2188." Schæf. Mss. " Breviter definio, Philostr. 1, 22. fin. Ὑπογρ. ἐλπίδας, Joseph. 599." Wakef. Mss. * Ὑπογραπτέον, Strabo 889. 933.]

Ὑπόγραμμα, (τὸ,) Subscriptio, Quod subscriptum est. Apud Antiph. autem Bud. Τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ, addens esse fortasse i. q. πρόγραμμα. [" I. q. ὑπογραφὴ, Aristoph. Fr. 249. 287. Boiss. Philostr. 580." Schæf. Mss.]

Ὑπογραφὴ, (ἡ,) Subscriptio. Et metaph. Approbatio, Assensio, Bas. Bosporio, Ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως, Bud. || Descriptio primæ manus et delineatio, Rudis et crassa adumbratio, Plato [de Rep. 8. p. 447. Bas. 1. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, αὕτη μὲν ἡ πολιτεία οὕτω γεγονυῖα καὶ τοιαύτη ἄν τις εἴη· ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα, μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι· διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον.] Ετ ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων, Aristot. Fossa ducta et fundamenti circumscriptio. Vide Bud. 595. 596. || Figuratum dictum et ridiculum, ibid. interpr. ex Herodiano 4, (9, 4.) Καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. Sed vereor ne mendose legatur ibi ὑπογραφάς. || Fucus, ap. Lucian., Bud. Sic Chrys. Ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί. Q. tamen l. sequendo, ὑπογραφὴν dixerim potius esse Ipsam fucandi actionem, quam Fucum. [Gl. Subscriptio, Lineamentum. " Chrys. de Sac. 6, 2. p. 228." Routh. Mss. Xen. K. Π. 1, 3, 2. " Ἀντωμοσία, Plato Theæt. 81. Bas. 1. Οἱ δὲ (sc. ἐν δικαστηρίοις λέγοντες) ἐν ἀσχολίᾳ τε ἀεὶ λέγουσι· κατεπείγει γὰρ ὕδωρ ῥέων· καὶ οὐκ ἐγχωρεῖ, περὶ οὗ ἂν ἐπιθυμήσωσι, τοὺς λόγους ποιεῖσθαι· ἀλλ' ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε, καὶ ὑπογραφὴν παραναγινωσκομένην, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥητέον, ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν. Colorum inductio, Polyb. 6, 51." Seager. Mss. Æsch. Choëph. 207. Πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι Εἰς ταυτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις. " Thom. M. 317. Musgr. Herc. F. 1118. ad Diod. S. 1, 600. 2, 596. Rudis adumbratio, Dionys. H. 1, 390. Ὑπογρ. ὀφθαλμῶν, Jacobs. Animadv. 150. Anth. 10, 291. Huschk. Anal. 161. et Ind. s. v. Nicostrat. Wakef. S. C. 5, 9. ad Diod. S. 2, 596. Boiss. Philostr. 580. Zeun. ad Xen. K. Π. 32. Hutch. 10." Schæf. Mss. * Ὑπογράφιος, ὁ, ἡ, Hes. Ὑπογραφίων, sub. χρημάτων, τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανεισμένων.]

Ὑπογραφεὺς, (ὁ,) Amanuensis, Qui dictata excipit. Bud. e Synes. [Ὑπογραφεῖς, Gl. Amanuenses. Schol. Aristoph. 'I. 1253. " Ad Charit. 199. 202. 292. Brunck. Aristoph. 3, 50." Schæf. Mss. " Fr. Longini." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνυπογράφω, Greg. Nyss. (3, 203.) ap. Wolf. Anecd. 3, 2." Kall. Mss. * Καθυπογράφω, i. q. ὑπογρ. Eust. 961, 23. " Suid. 3, 162." Wakef. Mss. * Προϋπογράφω, Tacite factis indico, Significo, Athen. 553. " Prius vel Ante describo, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 16. T. 3. p. 137. Ὁρᾷς, ὅτι—ἐν αὐτῇ τῇ φύσει ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἄνωθεν προϋπογράφηται γέννησις;" Seager. Mss.] " Προσυπογράφω, Insuper subscribo, Una subscribo, Bud." [Pseudo-Longin. 14, 2. " Diog. L. 6, 103." Boiss. Mss. " Philo J. 1056." Wakef. Mss. * " Συνυπογράφω, Theodoret. H. E. 1, 4." Kall. Mss. " Una assentio, Philo J. 2, 600. Socr. H. E. 23." Wakef. Mss.]

¶ Γραμμὴ, ἡ, Linea. Plato Protag. dicit γραμματιστὰς pueris scribendi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, Lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς in oculo dicitur Circulus pupillam ambiens, qui alio nomine Ἶρις appellatur, Gorr. || Etiam est i. q. βαλβὶς, Carceres, unde cursores stadii cursum incipiebant: quoniam olim initium unde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut

rursus extremum linea itidem signabatur; ut Aristoph. 'A. (483.) Πρόβαινε νῦν, ὦ θυμὲ, γραμμὴ δ' αὑτηΐ, Jam instat certamen et agon, Bud. Et Eur. Antig. (Fr. 13.) ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. Sic Horat. appellat mortem Lineam ultimam rerum. Et μὴ κίνει γραμμὴν, Ne lineam extremam, i. e. Metam, moveas. Erasm. || Γραμμαὶ etiam in ludo tesserario Quinque erant lineæ ab utraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur, unde nonnisi cum res posceret, talus movebatur. Quo pertinet quod Eust. e Theocr. citat, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, Lapidem a sacra linea movet, i. e. Extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in Prov. Movebo talum a sacra linea. || Γραμμὰς, J. Poll. et Hes. idem etiam tradit esse quod διαγραμμισμόν. [Διὰ γραμμῆς παίζειν, Plato Theæt. 94. Lucian. 6, 4. Τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει. "Longa linea, quæ in tabella ab judice inarata, nota erat damnationis; judices enim solebant ἐν πινακίῳ, ἤτοι ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀληλιμμένης, ὁπότε καταλαμβάνοιέν τινα τῷ τολμήματι, ἕλκειν μακρὰν γραμμὴν, ὁπότε ἀπολύοιεν, βραχεῖαν, Schol. Aristoph.: et hoc, ut ait Idem, μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους, τὰς ἐν τῇ κάλπιδι. Si enim viderent majorem esse numerum calculorum in urna, ἐχάραττον τῷ ὄνυχι τὴν μακρὰν, Longam ungue in cerata tabula ducebant lineam; si majorem candidorum, brevem. Aristoph. Σ. 106. Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, Ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται, Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 9, 100. ad Diod. S. 2, 253. 611. Valck. Phœn. p. 46. ad Charit. 229. Toup. Opusc. 1, 296. ad Thom. M. 131. Jacobs. Exerc. 1, 142. Initium curriculi, Phrynich. Ecl. 25. Musgr. El. 956." Schæf. Mss. Eur. El. 955. πρὶν ἂν πέλας Γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου.] "Αὐτογραμμὴ, ἡ ἁπλῶς γραμμὴ καὶ ἐξ ἀφαιρέ-" σεως, ut est mathem. linea, Bud. e Philop. Comm. "in 1 Poster. Analyt." [Aristot. Metaph. 7, 11.]

Γραμμοειδὴς, ὁ, ἡ, iLneæ formam habens, Linearis, ["Aristid. Quint. 105." Wakef. Mss.] UNDE Γραμμοειδῶς, ap. Aristot. de Mundo (4, 18.) Γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Lineari specie ferri, [T. 1. p. 373. al. * γραμματοειδῶς, Schneider. Lex. Supplem., Stob. Ecl. Phys. 1, 42, 2. p. 676.] "Γραμμώδης, ὁ, ἡ, Li-" neæ similis. Theophr. H. P. 4, 13. Πρὸς μιᾷ γὰρ " ἀρχῇ γραμμώδεις ἔχει τοὺς περισταχυώδεις μίσχους. " Ibid. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοιδήσας. At quod " 7, 3. de seminum differentiis dicit, Τὰ δὲ στενὰ καὶ " γραμμώδη, καθάπερ κυμίνου, Plin. 19, 7, sic reddi-" dit, Quibusdam angusta et canaliculata, ut cu-" mino." [Schneider. ad Theophr. H. P. 4, 13. * Γραμμοποίκιλος, Athen. 319. * Γραμματόκος, Anal. 3, 69. μέλαν, vide Γραμματοτόμος. "Jacobs. Anth. 8, 163. 11, 119." Schæf. Mss.]

Ἄγραμμος, ὁ, ἡ, Lineis carens: ἄγραμμα ἀφεῖσθαι in ludo tesserario dicebatur, cum albæ jaciebantur tesseræ, nec inscriptæ: qui bolus infelix erat ἐν τῷ γραμμίζειν: hic enim ludus dicebatur διαγραμμισμός. VV. LL. ex J. Poll. et Hes. [* "Ἀγραμμὴς, Aristot. de Lineis Insec. p. 24." Kall. Mss.] Ἐρυθρόγραμμος, Rubeis lineis interstinctus. Athen. (305.) Ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος. Εὔγραμμος, Bene delineatus, Lineamentis bene distinctus, Lucian. Πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας, [ad Dionys. H. de C. VV. 334. 367. (5, 168.) "Strabo 305." Wakef. Mss.] UNDE Εὐγραμμία, ἡ, Athen. (197.) Ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσα ζωδίων, Lineamenta scite ducta. Bud. Εὐθύγραμμος, Rectis lineis distinctus, Directis constans lineis; ut εὐθύγραμμον σχῆμα, Figura linearum rectarum, Cam. Εὐθύγραμμον σχῆμα etiam στερεὸν est, ut ἐπίπεδον: quod Aristot. de Cœlo 2. p. 108. ἀπὸ τοῦ περιφερογράμμου distinguit. Philop. 63. Ἐγγραφόμενον τῷ κύκλῳ καὶ περιγραφόμενον. Strabo 5. p. 92. Τρίγωνον δὲ ἰδίως τὸ εὐθύγραμμον καλεῖται σχῆμα, Bud. Et ap. Plut. (10, 173.) Τῶν μὲν εὐθυγράμμων, τῶν δὲ κυκλικῶν σωμάτων. [* Λεπτόγραμμος, Lucian. 1045.] Μελανόγραμμος, Nigris lineis interstinctus, Aristot. ap. Athen. (313.) Ὀρροπυγόστικτος δὲ τῶν ἰχθύων μελάνουρος καὶ σάργος, πολύγραμμοί τε καὶ μελανόγραμμοι. Μονόγραμμος, Quasi delineatus tantum, non additis reliquis, quæ justam picturam absolvant, VV. LL. Monogrammi homines, Cæl. Rhod. 8, 19. dicuntur homines macie prætenues ac decolores, strigosique; ac incuratiores et vesculi, deflexo nomine a lineari pictura, quæ, priusquam coloribus corporetur, lineis ad umbram fingitur. Ibid. plura tradit et de diis, quos ap. Cic. Epicurus Monogrammos vocat. ["Thom. M. 816." Schæf. Mss.] Ὁμόγραμμος, Qui earundem linearum est, [Lucian. 300=4, 56=1, 783. * "Ὀρθόγραμμος, Dionys. Areop. Div. Nom. 441." Kall. Mss. * Παράγραμμος, UNDE * Παραγράμμως, Falsa scriptura, Stob. Serm. 48. 91. λέγειν.] Πεντάγραμμος, ["ad Timæi Lex. 217. Brunck. Aristoph. 2, 53." Schæf. Mss. "Quinque literarum s. notarum, Poëta in Eust. Il. 733, 15." Wakef. Mss.] SEU Πεντέγραμμος, Qui quinque linearum est, Lucian. (1, 730.) Καὶ τό γε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ δι' ἀλλήλων τὸ πεντάγραμμον. Ubi Micyll. Præterea et triplex ipsorum triangulus, qui alternatim inter se junctus quinquelinearem figuram constituit. Et πεσσὰ πεντέγραμμα, Tesseræ quinque linearum: quod J. Poll. e Soph. citat de Ludo, in quo utrique ludentium essent calculi quinque, totidem impositi lineis, quarum media sacra diceretur. ["Valck. ad Ammon. 85. Brunck. Soph. 3, 431. 526." Schæf. Mss.] Πολύγραμμος, Multis lineis interstinctus. Exemplum habes in Μελανόγραμμος. [Athen. 313. 321.] Polygrammos Gemma etiam memoratur Plin. (37, 9.) inter jaspidis species, quæ pluribus lineis cingitur: SICUT et Γραμματίας, quæ Smaragdo similis est, et transversa linea alba media præcingitur. "Γραμματίας, Hesychio περιεσπασμέ-" νους." [A Schneidero non agnoscitur. * "Προγραμμὸς, Method. 419. Eust. 1301." Kall. Mss. "Ammon. 140. Thom. M. 866. Brunck. Aristoph. 1, 192." Schæf. Mss. "Etym. M. 782, 4." Wakef. Mss. * Τετράγραμμος, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Ὑπογραμμὸς, ὁ, Forma delineata, Præscriptum; Bud. τύπος, μίμημα, Hes.: Damasc. de Christo incarn. Ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γενόμενος. Idem, Τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν διδούς. Cic. de Invent. 2. dicit Præscriptum dare: de Orat. Præscriptum et formulam exprimere. 2 Macc. 2, (29.) Τὸ ἐπιπορεύεσθαι τοῖς ὑπογραμμοῖς τῆς ἐπιτομῆς διαπονοῦντες, Secundum datam formam brevitati studentes. [Gl. Perscriptum. Ὑπογραμμοὶ παιδικοὶ, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 159. Nicet. Chon. in Manuele Comneno 1. p. 37. "Brunck. Aristoph. 1, 192. Thom. M. 866. Ammon. 140. Valck. Anim. 219." Schæf. Mss. * "Χρυσόγραμμος, Nicander ap. Athen. 200." Wakef. Mss. * "Χρυσογραμμία, Montefalc. Palæogr. p. 5." Kall. Mss.]

"Γραμμικὸς, (ἡ, ὸν,) Linearis, ut γραμμικαὶ ἀποδεί-" ξεις ap. Quintil. 1, 10, Demonstrationes s. Pro-" bationes geometricæ per lineas. || Pro Linearum " peritus, affertur e Plut. de Exilio." [Gl. Linearis. "Toup. Opusc. 1, 55. Emendd. 1, 83. Valck. Diatr. 223. Callim. 1, 457." Schæf. Mss. * "Γραμμικῶς, Sext. Emp. Math. 1, 304. 3, 92." Kall. Mss.]

Γραμμίζω, ab Eust. ponitur, sed non declaratur: unde διαγραμμισμὸς deducit. ["Ad Mœr. 317." Schæf. Mss.] HINC Γραμμισμὸς, ὁ, Lusus τῶν γραμμῶν, proxime accedens ad eum Ludum, qui πλίνθιον dicitur, J. Poll. 9. [Gl. Γραμμισθέν· Directum.]

Διαγραμμίζω, Diagrammismo ludo, Eust. (490, 47. 792, 36.) e Philem. μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει, ["ad Mœr. 317." Schæf. Mss.] UNDE Διαγραμμισμὸς, ὁ, Ludi tesserarii species, in quo adhibebantur sexaginta calculi tum albi, tum nigri: κυβείας εἶδος, inquit Eust., διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψήφων ἑξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελαινῶν. J. Poll. (7, 206.) 9, (99.) hunc ludum ad πλινθίον proxime accedere tradit. [Ernest. Clav. Cic. v. Scriptor. "Ad Mœr. 317." Schæf. Mss.]

[* Γραψαῖος, ὁ, Diphilus ap. Athen. 106. Οἱ δὲ κάραβοι καὶ γραψαῖοι λέγονται, Gesner. de Aquatil. 490. Vide Schneider. ad Opp. 'A. p. 387.]

ΓΡΙΠΟΣ, ὁ, Rete, ab ἀγρεύω, Etym. Schol. Theocr. (1, 39.) sed Eust. e vet. Gramm. sententia a γρῶ de-

-rivat, quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν. Ab hoc certe A γρίποι s. a deriv. γριπεὺς Galli suum Gripper mutuati sunt. [Opp. 'A. 3, 80. ubi γρίφους, Gell. 12, 6. omnino v. Schneider. Lex.: Artemid. 2, 14. * γρίπον. "Retis jactus, Captura, Diog. L. p. 12. HSt. Χρόνῳ δὲ Λεβεδίων τινῶν αὐτόθι γρίπον ὠνησαμένων, καταληφθῆναι καὶ τὸν τρίποδα." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 60. Epigr. adesp. 128." Schæf. Mss. Glossæ: Γρίσιον· Hamus. Leg. * Γρίπιον.]

Γριπεὺς, έως, ὁ, Piscator. Ab Etym. Hes. Eust. exp. etiam Qui consuit vel sarcit retia. Sed in Epigr. manifeste pro Piscatore ponitur: sic et a Moscho (5, 9.) Ἠ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς, Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα: quos olim ita reddidi, Piscator miser heu, domus est cui concava puppis, Cui labor in pelago, fallax venatio pisces. [Γριπεῖς, Gl. Hamiotæ. "Theocr. 1, 39. Jacobs. Anth. 7, 146." Schæf. Mss.] Et Γριπεύω, Piscor. Item Γριπηῒς τέχνη, Piscatoria ars, Epigr. [Anal. 2, 9. "Suid. vv. Γριπεὺς et Ἑρμῶναξ." Wakef. Mss.] Et Γρίπων, in [Anal. B 1, 245.] i. q. γριπεὺς, Piscator. [" Jacobs. Anth. 7, 146." Schæf. Mss.]

Γριπίζω, itidem pro Piscor, ἁλιεύω, Hes. Et Γρίπισμα, Lucrum, Etym. [" Ad Lucian. 1, 554." Schæf. Mss.] Sed ap. Basil. et Γρηπίζω cum η in pr. syll., ubi accipit pro Lucrum s. Quæstum facere, sed peculiari quodam modo. Itidem Δυσγρήπιστος, (ὁ, ἡ,) ap. Eund. et ap. Basil. E quo non facile lucrum percipi potest. Vide Epist. 14. 15. Basil. et Liban. [Leg. Γριπίζω et Δυσγρίπιστος.]

¶ Γρῖφος, ὁ, i. q. γρίπος, Rete. Sunt qui Sagenam interpr. ‖ Convivalis quæstio ænigmatica, J. Poll. Hes. Eust. Schol. Aristoph. Sed et ad alios ænigmaticos et ambagiosos sermones extenditur. Lat. Griphos etiam vocarunt. Vide horum exempla ap. Athen. (10, 83.) qui Symbola quoque Pythagorica griphos et ænigmata appellat. Lucian. (1, 554.) Τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας. Invenitur et τὸ γρῖφος ap. Hes., et τὸ γρῖφον ap. Etym. [Γρῖφον, Gl. Insolubile. Athen. 448. " Aristoph. Σ. 20. Οὐδὲν ἄρα C γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος. Πῶς δή, προσερεῖ τις, τοῖσι συμπόταις λέγων, Ὅτι ταὐτὸν ἐν γῇ θηρίον κἀν οὐρανῷ, Κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα; Figura quædam orationis, Demetr. Phal. s. 153—4. Ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, Κάμψας ὀβελίσκον, φησὶν, εἶτα διαβήτην λαβὼν, Ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο. Ἤδη μέν τοι ἐκ δύο τόπων ἐνταῦθα ἐγένετο ἡ χάρις. Οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις· ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρῖφος." Seager. Mss. " Barthel. Voy. 9, 66. Gell. N. A. 1, 2. Mœr. 110. et n.: Jacobs. Anth. Proleg. 66. 7, 349. Huschk. Anal. 301. ad Lucian. 1, 554." Schæf. Mss. " Gal. 1, 367, 38." Wakef. Mss.]

Γριφοειδὴς, (ὁ, ἡ,) Griphi speciem referens. Γριφοειδὲς, Hesychio δυσάρεστον, [1, 859.] Et Γριφώδης, Ambagiosus et obscurus more griphorum. E Naz. Orat. 1. affertur pro Intricato. [Athen. 456. Lucian. 692. * Γριφολογέω, Nicet. Annal. 3, 3. * " Γριφοποιέω, Eust." Wakef. Mss.] D

Γριφεύω, Griphos dissolvo, Bud. ex Athen. 179. [451. παρὰ πότον.]

ΓΡΥ̃, vel γρῦ, Sordes, quæ sunt sub ungue. Hes. At Suid. minus recte habet τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. Item, Quicquid minimum est, ut addit uterque. Sed Suid. exp. præterea, Genus quoddam parvi numismatis. Quin et nonnullos a γρυλλισμὸς, quæ Porcorum est vox, derivare tradit. Hinc Οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνεσθαι, Ne gry quidem respondere, q. d. Ne minimam quidem voculam ad respondendum proferre. Aristoph. Π. (17.) ἀποκρινόμενος τοπαράπαν οὐδὲ γρύ. Interdum vero οὐδὲ γρῦ sub. verbo: ut Dem. (353.) Περὶ δὲ Θηβαίων, ἢ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων, ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ, Ne gry quidem, sub. dixit, i. e. Nihil quicquam dixit, vel Nihil prorsus; ut si Lat. dicas, Ne ullum quidem verbum, omittens Dixit, vel Fecit. Nam γρῦ, inquit Erasm., Minimum quiddam signif. aut Sordes unguium, Rem sc. vilissimam: aut Vocem suillam, quam edere solent ii, qui gravantur sermone respondere, aut Numisma minutissimum. Sed non annotat Erasm. οὐδὲ γρῦ pro Ne tantillum quidem, de re quavis, ac non solum de sermone, dictum fuisse; ut ab Juliano Imper. Ἐμοί τε οὔτε γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, quæ ego in quodam ejus opusc. legi. Suid. autem ex Eod. affert, Οὐδὲ γρὺ λόγων ἁψάμενος. [Gl. Muttum. " Jacobs. Anth. 9, 496. ad Lucian. 2, 323. 340. ad Mœr. 331. Herodian. Philet. 436. et n.: Ammon. 67. Bergler. Alciphr. 184." Schæf. Mss.] At Γρὺξ exp. Sordes unguium, VV. LL. nam ap. Hes. ὁ τόπος τοῦ ὄνυχος, pro ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος scriptum existimatur, [a Schneidero non agnoscitur.]

Γρύζω, Grunnio, Hisco, Bud. et Erasm.: hic ap. Apoll. Rh. ille ap. Aristoph. Nam Aristoph. Π. (454.) Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε; Bud. vertit Hiscere, Erasm. Grunnire; quæ tamen ap. Philostr. V. A. Οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι, interpr. itidem Hiscere: vertit enim, Nequaquam locutus est, neque adduci potuit, ut vel hisceret. Apud LXX. γρύζειν redditur etiam Mutire. Sed et canis Exod. 11, (7.) dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, VV. LL. Suid. γρύζω exp. θρηνῶ, φωνῶ. [Gl. Muttio, Mutio. Γρύξαι· Mussitare. " Γρύζω, γρὺξ, γρύλλος etc., sicut et Grunnio, a γρῦ, suillam vocem exprimente; quam edere solent, qui sermone respondere gravantur. Waser. Num. Hebr. 2, 13." Gataker. Mss. Nicet. Annal. 7, 4. ὑπ' ὀδόντα γρύζων. Alcæus ap. Athen. 396. Γρύξομαι πλέον τι γαλαθηνῶ ὑός. " Aristot. Probl. 4, 2. Οὔτε γὰρ, ἂν μὴ πῖον ᾖ, ὁμοίως γρύσει ἡ θερμότης, Liquefacere, Gaza." Seager. Mss. " Brunck. Aristoph. 2, 104. 3, 15. Valck. ad Ammon. 229. Lucian. 1, 68. Toup. in Schol. Theocr. 214. Γρύξομαι, Toup. Add. in Theocr. 399. * Γρύττω, Lucian. l. c." Schæf. Mss.] Hinc Γρυσμὸς, (ὁ,) Grunnitus, Athen. [376. ex Agathocle.] Et Γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν, pro Hiscere audetis, ap. Suid. [v. Ἆρα, ex Aristoph. Λ. 656. Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;] Item comp. Ἀναγρύζω, ex Aristoph. (N. 945.) Xen. [Œc. 2, 11. * Ὑπογρύζω, Liban. 4, 813.]

" Ἀγρυξία, ἡ, Silentium, et tale silentium, quo ne " mussitare quidem audemus; h. e. Ne minimam " quidem vocem edere, οὐδὲ γρύζειν: nam inde de- " rivatum est. Pind. ap. Plut. Quomodo aliquis ex " Inimicis Utilitatem percipiat, Νικώμενοι ἄνδρες " ἀγρυξίᾳ δέδενται, Ne mutire quidem audent: ii " nimirum, ὅσοι νικωμένους αὐτοὺς ὁρῶσιν ὑπὸ τῶν " ἐχθρῶν ἐπιμελείᾳ, χρηστότητι, μεγαλοφροσύνῃ, φι- " λανθρωπίᾳ, εὐεργεσίαις· ταῦτα γὰρ ἀποστρέφει τὴν " γλῶτταν, ὡς Δημοσθένης φησίν· ἐμφράττει τὸ στόμα, " ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. Q. etiam in l. nota ἐξήγησιν " τῆς ἀγρυξίας: nam ἀγρυξίᾳ δέδεται is, cui ἐμπέφρα- " κται τὸ στόμα, qui ἄγχεται, qui σιωπᾶν πεποίηται." [Pind. Fr. Schol. Π. 9, 160. alibi.]

[* Γρύκοκκος, Gl. Cicum, Ciccum, ubi Vulc. leg. conjicit, γρὺ κόκκος.]

Γρυλλίζω, Grunnio: γρυλλίζοντες χοῖροι, Aristoph. [Π. 307. 'Α. 746. Γρυλίζω, γρυλλίζω, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 101. Phrynichus Bekkeri 33. " Thom. M. 197. T. H. ad Plutum p. 16. Phrynich. Ecl. 36. 158. Γρυλίζω, Thom. M. l. c. Γρυλλίζω, Γρυλίζω, Pierson. Præf. ad Mœr. 39. Heringa Obs. 24. Valck. ad Ammon. 229. 231." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1246." Wakef. Mss.] Unde Γρυλλισμὸς, Grunnitus, [J. Poll. 5, 87. Aristot. H. A. 4, 9. Ælian. H. A. 10, 11. " Phrynich. Ecl. 36. Thom. M. 197. T. H. ad Plutum p. 16." Schæf. Mss.] Item Γρύλλη, ead. signif. Hes. Et Γρύλλος ac Γρυλλίων, Porcus, ap. Eund. [" Γόγγρους γρύλλους vocari scribit Nicander Epicus Glossarum 3°. ap. Athen. 7. A voracitate nimirum. Gesner. Ὁ γρύλλος ὅμοιος μέν ἐστιν ἐγχέλει, ἄστομος δὲ, (Palato insuavis, Dalechamp.) Diphilus Siphnius ap. Eund. 8. Congros γρύλλους appellatos esse alibi temere non legas. Porcellos ita proprie dixerunt; et γρυλλισμὸν Editum ab illis sonum. Congris, credo, propter pascendi aviditatem nom. id communicatum, sicut et γόγγρους a γρῦν, vett. deducunt. Sed et γύλλοι pisces quidam et γυλλίσκοι, teste Hes. Casaub. 7, 10." Gataker. Mss.] Verbum

quoque Γρυλλάζειν, si mendo carent exempl., exp.
Idem γογγύζειν. [" Phrynich. Ecl. 158." Schæf.
Mss. * " Γρυλλοειδής, q. d. Porciformis, Joann. Jeju-
nat. in Chrys. 7, 654. Εἶδές ποτε τὰς τῶν βασιλέων
εἰκόνας πῶς εἰσὶ, τὰ μὲν τῶν προσώπων εὐμήκη, καὶ εὐ-
μεγέθη, καὶ περικαλλῆ· τὰ δὲ γρυλλοειδῆ καὶ καταγέλα-
στα ;" Seager. Mss. * " Γρυλλίδιον, (τὸ,) Tzetz. Chil.
12. tit. 418." Elberling. Mss.]
[* Γρυνίζω, Gl. Grunnio.]
[* Γρύσσων, ὁ, i. q. χοῖρος, Eust. Od. p. 785. Bas.
ubi * Γρίσσων, Etymologo Γρίσων.]

¶ Γρύτη, [ἡ, Γρύτα, Gl. Crusta, l. Scruta. Γρύτη·
Scruta. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 230. : Phrynichus
Bekkeri 34. " Jacobs. Anth. 8, 282." Schæf. Mss.
" Pisciculus, Geop. 1247." Wakef. Mss.] ET Γρυτά-
ρια, Scruta, Frivola, Bud. [" Phrynich. Ecl. 99.
* Γρυτάριος, T. H. ad Plutum p. 482. Γρυτάρης, Phry-
nich. l. c." Schæf. Mss. ET * Γρυτοδόκος, ὁ, ἡ, ET
* Γρυτοδόκη, ἡ, Anal. 2, 107. " Jacobs. Anth. 8,
282. Toup. Opusc. 1, 540." Schæf. Mss.] ET Γρυ-
τοπώλης, Scrutorum venditor, vel Vilia scruta ven-
dens, ut loquitur Horat. Scrutarius, Frivolarius, Bud.
Hinc nostrum Regratter deductum quidam putant.
" Γρυτοπώλης, dicitur ὁ γρύτην, i. e. λεπτὰ σκεύη,
" πωλῶν : quo tamen vocab. veteres non esse usos
" tradit Schol. Aristoph. : sed dixisse pro eo ῥυπο-
" πώλης; forsan ῥωποπώλης scripsit, et γρυτάρης. In-
" terpr. etiam Scrutarius, Frivolorum supellectilium
" venditor." [T. H. ad Plutum p. 17. 482. Glossæ :
Γρυτοπώλης· Scrutarius. " Jacobs. Anth. 8, 282. ad
Lucian. 2, 323. Toup. Opusc. 1. Ind." Schæf. Mss.
* Γρυτοπωλεῖον, τὸ, Gl. Scrutarium.] " Γρυτεύεται,
" Hesychio παρασκευάζεται," [Gl. Γρυτεύω· Scruto.
Γρευτεύει· Scrutatur. A Schneidero non agnoscitur.]
ITEM Ἐκγρυτεύω, Scrutor, servata ead. plane me-
taph., ἐκγρυτεύσῃ, ἐξερευνήσῃ, Hes. [Phrynichus Bek-
keri l. c.]

Γρυμαία, Peræ quoddam genus, ut quidam ex J.
Poll. [10, 160. * Γρυμέα, * γρυμεία, —αία, Lobeck.
ad Phryn. Ecl. 230. " Sotades ap. Athen. 7. τὴν
λοιπὴν γρυμέαν, Themist. Or. 21. p. 257. Τὰ λαισήϊα,
καὶ ἰκτιδέας, καὶ τὴν γρυμαίαν, 23. p. 293. Σύρφετος
καὶ γρυμαία." Schneider. Lex. " Γρυμαία, Jacobs.
Anth. 8, 282. ad Lucian. 2, 323. Toup. Opusc. 1,
540. * Γρύμη, Phrynich. l. c. Γρυμέα, 98." Schæf.
Mss.] ET Γρυμαιοπώλης, (ὁ,) Lucian. (2, 323.) Qui
peras vendit. Sunt et qui γρυμαία, ut a γρύτη deri-
vatum est, ita ejus signif. retinere putent. [Lobeck.
l. c. " T. H. ad Plutum p. 17." Schæf. Mss.]

[ΓΡΥΨ, υπὸς, ὁ, vide Lex. Vocc. peregr.]

" Γρυπαὶ, s. Γυπαὶ, dicuntur αἱ νεοσσιαὶ τῶν γυ-
" πῶν, Vulturum nidi, Hes. Forsitan tamen potius
" sunt Gryphum nidi : nisi Gryphes et Vultures eas-
" dem esse velit aves."

" Γρυπαίετος, a nonnullis exp. Adunca aquila ap.
" Aristoph. B. (929.) ubi Æschylus memorat in na-
" vibus Persicis σημεῖα ἐγγεγράφθαι ἱππαλεκτρυόνας
" et γρυπαιέτους χαλκηλάτους. Ego potius Monstro-
" sam avem interpretandum censeo mixtam ex aqui-
" larum et gryphum genere, ut γυπαίετον."

" Γρυπάλιον, s. Γρυπάνιον, Hesychio γερόντιον, Se-
" necio : proculdubio e VERBO Γρυπαίνω, Incurvor :
" quoniam senum corpora incurvari crescentibus an-
" nis solent. Utriusque verbi Harpocr. quoque me-
" minit, et ex eo Suid. Annotat enim Dionysium,
" filium Tryphonis Grammatici, Ὀνομάτων l. 2. di-
" cere γρυπαίνειν esse τὸ γρυποῦσθαι, quemadmodum,
" inquit, τὰ ἁπαλὰ ξυλίφια, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν.
" Deinde allato h. l. Antiphontis ex Ἀληθείας l. 2.
" Καίων γὰρ τὴν γῆν καὶ συντήκων, γρυπάνιον ποιεῖ :
" et hoc Melanthii, ex Atthidos l. 2. Σεισμὸς γέγονε,
" καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ : subjungit, videri his in ll.
" scriptt. illos ostendere ὡς γινομένης κατὰ τοὺς σει-
" σμοὺς γρυπότητός τινος περὶ τὴν γῆν. Indicat igitur
" et Lexicographus ille Γρυπάνιον esse Incurvum : et
" Γρυπαίνειν, Incurvari : et Γρύπτειν, itidem Incur-
" vari, Inflecti ; est enim illud ἔγρυπεν aor. 2. τοῦ
" γρύπτειν; quod Hes. et ipse exp. γρυποῦσθαι, συγ-
" κάμπτεσθαι. Sed γρύψαι Idem exp. ἠρέμα κράξαι,
" vel ἠρέμα φθέγξασθαι, vel ὑλακτῆσαι. In Lex. meo

A " vet. et ap. Etym. ETIAM Γρυπανίζειν esse dici-
" tur σείεσθαι τὴν γῆν πάλλομένην καὶ ὥσπερ ῥυσσοῦ-
" σθαι ἀπὸ σεισμοῦ : additque Etym. Antiphontem
" ita usurpasse. Paulo post tamen meminit et τοῦ
" γρυπαίνειν, et Antiphontis l. supra cit. affert."
[* Γρυπίζω, UNDE * Γρύπισμα, τὸ, Testam. xii
Patriarch. in Grabii Spicil. p. 147. Κλοπὴ καὶ γρυ-
πίσματα, ubi vertitur Furta et distortiones.]

" Γρυπνὸν, Hesychio στυγνὸν, κατηφὲς, Triste, De-
" missum : quo modo et γρυπὸν exp."

" Γρυπὸς, (ἡ, ὂν,) Hesychio τὰ ἔξω τοῦ στόματος
" καμπυλόρρις, ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, Qui naso
" vel rostro est adunco et inflexo, Qui naso est aqui-
" lino : ut Xen. K. Π. 8. p. 132. Cyrus Chrysantæ
" dicit optime convenire uxorem σιμὴν, quoniam ipse
" γρυπὸς sit. Et Plut. Apophth. dicit Persas τῶν
" γρυπῶν ἐρᾶν, eosque pro pulcerrimis habere, quo-
" niam Cyrus, qui omnium regum maxime ab eis fuit
" amatus, fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. Ideoque Socrates
" τὸν γρυπὸν vocare solebat βασιλικὸν, teste Eod.
B " Apud Athen. est ὁ γρυπὸς ἐπικαλούμενος Ἀντίοχος.
" || Signif. γρυπὸς etiam τὸν στυγνὸν καὶ κατηφῆ,
" Etym. et Hes. : pro quo Hes. habet et γρυπνόν.
" || Non de homine vero solum dicitur, qui habeat
" τὴν ῥῖνα ἐπικεκαμμένην, sed de parte etiam ejus
" aliqua vel re inanima, itidem pro Incurvus, Infle-
" xus, Uncus : ut Xen. l. c. Τῶν μὲν γὰρ μεσοῦν
" γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται, τῶν δὲ ἀδείπνων, σιμή."
[* Γρυπὸς, i. q. γρὺψ, Heliod. 10. p. 495. Glossæ :
Γρυπός· Serro, Aquilinus, Nasutus, Adunco naso.
Γρυπή· Nasuta. " Antiochus Γρυπὸς, a naso adunco,
non magno, ut Justin., ἱέραξ Plutarcho a rapacitate,
Scal. ad Euseb." Gataker. Mss. " Ad Phalar. 249.
Thom. M. 873. Lucian. Ep. 20. Leon. Alex. 3. Boiss.
Philostr. 488. 502. Zeun. ad Xen. K. Π. 11." Schæf.
Mss. * Γρυπόπους, Curvipes, Schneider. Lex. Supplem.
v. Γυπώδης. * " Γρυπόρυγχος, Naso adunco, Jo. Mal. 1,
333." Wakef. Mss.] " UNDE Γρυπότης, ἡ, Incurvi-
" tas, Aduncitas, et peculiariter nasi vel rostri, Xen.
" ibid. Πρὸς οὖν τὴν σιμότητα ἡ γρυπότης ἄριστα συν-
C " αρμόσειε. ET Γρυπόω, Aduncum reddo, Incur-
" vum et inflexum reddo, Alex. Aphr. (Probl. 2,
" 18.) Harpocr., vide Γρυπαίνω. UNDE Γρύπωσις,
" (ἡ,) Incurvatio, Inflexio, ἐπικαμπή," [a Schneidero
non agnoscitur. " Γρυπότης, Harpocr. v. Γρυπάνιον.
* Γρύπω, ibid. Valck. Hippol. p. 291." Schæf. Mss.
* Καταγρυπόω, Plut. Amat. 753=9, 19. Αὐστηρὸν καὶ
κατεγρυπωμένον, Schneider. Lex.]

" Ἐπίγρυπος, (ὁ, ἡ,) Aduncus, Nasum habens ali-
" quantulum uncum, Plato Euthyphr. (1. p. 2.) Οὐ
" πάνυ εὐγένειον, ἐπίγρυπον δὲ," [Herod. 2, 76. πρόσ-
ωπον, Rostrum ibidis avis aduncum, Aristot. H. A.
1, 779. " Wessel. ad Herod. 138. Plato Phædr.
273." Schæf. Mss. " Ælian. p. 710." Wakef. Mss.]
" Ὑπόγρυπος, Qui est naso subadunco." [" Boiss.
Philostr. 579." Schæf. Mss.]

" Γρυμπάνειν, Hesychio γρυποῦσθαι et συγκάμπτε-
" σθαι." [Bekk. Anecd. 228. * Γυμπαίνειν.]

" Γρύνος, Hesychio ὁ γρύψ. Γρυνοὶ, Suidæ κορμοὶ
D " δρύϊνοι, s. τὰ τῶν γεραινδρύων ξύλα, Trunci querni,
" s. Vetustarum quercuum, aliarumve arborum ve-
" terum, ligna : κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ γ̄ εἰς γ̄ pro δρυ-
" νοί. Etym. quoque hoc tradit, qui etiam addit,
" γρυνὸν dici quasi γέρυνον καὶ γέρον στέλεχος. Sed
" et γρουνὸν dici testatur, afferens hunc versum,
" Γρουνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' ἥφαιστος ἀνέστη. Citat
" et Lycophr." [56. 294. 1363. Arcadius 83. Γρ. ἡ
ῥίζα τῶν ξύλων ἢ ξηρὰ καὶ παχεῖα. I. q. δαλὸς, Titio,
Jacobs. ad Tzetz. Ante-Hom. 41. * " Γρῦνος, Cucu-
mis sylvestris, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.]

" ΓΥΨ, υπὸς, ὁ, Vultur : qui et αἰγυπιός. Il. X.
" (42.) τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται Κείμενον.
" Plut. Οἱ γῦπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διεφθορότων σωμά-
" των φέρονται. Idem dicit δικαιότατον εἶναι τὸν
" γύπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων. At Γυπὸς σκιὰ,
" Prov. ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων, Suid. : Hesy-
" chio autem, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἄξιον ὑπὸ φθόνου πραт-
" τόντων." [" Verh. ad Anton. Lib. 35. LB., Wessel.
ad Diod. S. 1, 23. Valck. Callim. 175. Musgr. Andr.
75." Schæf. Mss. * " Γυποειδὴς, Euseb. P. E.
117. * Γυπώδης, Aristot. Physiog. 60. vox susp."

Wakef. Mss. Omnino v. Schneider. Lex. Supplem.] " Inde Γυπαίετος, Aquila vulturis speciem " referens. Aristot. H. A. 9, 32. de quarto aquila- " rum genere, quod περκνόπτερον vocari ait, γυπὶ " ὅμοιος, ὀρειπελαργὸς καλεῖται καὶ γυπαίετος. Unde " Plin. 10, 3. Quarti generis est percnopterus: ea- " dem oripelargus, vulturina specie. Item Γύπινος, " η, (ον,) Vulturinus, Qui e vulture est. Est inde et " Γυπὴ, s. Γύπη, Vulturis nidus." [Γυπάων pro γυπῶν, Opp. K. 4, 392. cf. Κύπη. " Ruhnk. Ep. Cr. 134. Callim. 1, 424." Schæf. Mss.] " Hes. vero γύπας " vocari dicit non solum τὰς τῶν γυπῶν νεοσσιὰς, ut " γρυπὰς τὰς τῶν γρυπῶν, verum etiam καλύβας καὶ " θαλάμας, et τὰς κατὰ γῆν οἰκήσεις, σπήλαια, Tu- " guria, Lustra, Domicilia subterranea, Speluncas. " Quas et Γυπάρια nominari addit, voce nimirum " demin. e præcedente γύπη: velut Aristoph. 'I. " (793.) οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις, Καὶ γυπαρίοις, καὶ " πυργιδίοις. Ubi Schol. quoque γυπαρίοις exp. φω- " λεοῖς, καὶ καλιαῖς, καὶ στενοῖς χωρίοις; addens, Cra- " tino teste πᾶσαν στενὴν κατάδυσιν sic nominari: " potissimum vero ibi intelligi Cavernas in muris, " quoniam in ejusmodi latibulis habitare illæ aves " soleant. Possis etiam interpr. Latibula in rupibus " et montium locis inaccessis: nam teste Plin. 10, " 6. vultures in excelsissimis rupibus nidificant, " adeo ut nidos eorum nemo attingat." [" Kuster. Aristoph. 112." Schæf. Mss.] " Affertur vero et Γύ- " πανον e Gazæ Gramm. 3. itidem pro Tugurio et " spelunca s. Caverna: sed videndum, ne forsan " perperam scriptum sit pro γυπάριον. Hes. rursum " non solum γύπη exp. κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία, " sed etiam γύπας innuit a quibusdam exp. ἀζώ- " στους, ἀνασεσυρμένας. Item Γυπαίνειν, Etymo- " logo τὸ συσπᾶσθαι, καὶ φρίττειν, καὶ τρομαίνειν, καὶ " σείεσθαι τὴν γῆν παλλομένην, καὶ ὥσπερ ἅλλεσθαι " ὑπὸ σεισμοῦ: pro quo supra γριπᾶσθαι et γρυπαί- " νειν. Sed perperam ap. eum scriptum Γωπαί- " νειν." [* Γυπαιεὺς Apollo, Cono 35. * Γυπιὰς, ἄδος, ἡ, Æsch. Suppl. 809. πέτρα. Γύπινος, Lucian. 730. * Γυπεῖος, α, ον, Ælian. H. A. 1, 45. * " Γυ- πιαῖος, Tzetz. Chil. 12. tit. 439. περὶ Γυπιαίων." Elberling. Mss.]

" Γυπὸν, Hesychio μακρὸν, Longum."

" Γύπωνες, Saltatores quidam, qui ξυλίνων κώλων " ἐπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο διαφανεῖ * Ταραντινίδι ἀμπε- " χόμενοι, J. Poll. 4." [a Schneidero non agnoscitur.] " Ὑπογύπωνες, Saltatorum quoddam genus, sicut et " γύπωνες, J. Poll."

ΓΥΑ, s. Γύη Ion., et Γυία, ἡ, Arvum, ut πυρο- φόροι τε γύαι. Et Eur. Hel. (3.) de Nilo, Λευκῆς τα- κείσης χίονος ὑγραίνει γύας. Cam. || Arvi spatium, s. Jugerum; seu, ut Hes. et Eust. exp., πλέθρον, ὀργυιά. || Hesychio est præterea et ὁδὸς et ὄρυξ, Via, Fossa s. Fossatum. [" Eur. Med. 479." Routh. Mss. Bekk. Anecd. 252. Γύη· ὁδὸς καὶ τρίβος μεταξὺ δυεῖν γειτόνων διατέμνουσα τὰ χωρία. Comicus ap. Dion. Chrys. Or. 62. p. 596. Ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γύη. " Aristoph. 'O. 230. Ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας Νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων: 996. Γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα Ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ γύας." Seager. Mss. " Γύα, Valck. Phœn. p. 248.; Hipp. p. 186.; Diatr. 30.; Callim. 24. Toup. Opusc. 1, 125. 483.; Emendd. 1, 189. 191. Steinbr. Mus. Tur. 1, 189. Musgr. Cycl. 91. Alc. 594. Hel. 2. Porson. ad Hec. 458. p. 30. Ed. 2. Brunck. Œd. C. 158.; Apoll. Rh. 214.; Soph. 3, 515. Musgr. Heracl. 491. 839. Barnes. 839. Wakef. Alc. 601. 698. Eum. 928. Menses Roman. Heyn. Hom. 5, 663. Γύα, vel Γυία, ad Herod. 356. Dawes. M. C. 291. Γύα conf. c. γυῖα, Toup. Opusc. 1, 125.; cum ἀγυιὰ, Brunck. Aristoph. 2, 176. De scriptura, Wakef. Alc. 604. Porson. Phœn. 655. * Γυητόμος, Jacobs. Anth. 9, 189." Schæf. Mss.] Et Γύης, ὁ, pro eod. Eust. Quo pertinet quod Plato Epist. 1. (63.) e quodam poëta affert, Οὐδὲ γαίας * εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐ- τάρκεις γυῖαι. [Eur. Heracl. 839. J. Poll. 2, 31.] || Γύης est præterea et Aratri pars, quam Lat. Den- tale quidam interpr. J. Poll. esse dicit τὸ ἐπικαμπὲς

A τοῦ ῥυμοῦ, ᾧ ὑποτείνεται τὸ ἔλυμα γεγομφωμένον, post- que id esse τὸν ἱστοβοέα. Apoll. Rh. Schol. scribit esse ξύλον ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας. Hes. vero τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱστοβοέως. Scholiastæ Hesiodi γύης est τὸ ὑπὸ γῆν ξύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃν ὁ ὕννης, ἤγουν τὸ σίδηρον, ἐμβάλλεται: quæ descri- ptio Dentali respondet. Dentale enim dicitur li- gnum, in quod vomer inseritur. Hesiod. 'E. (2, 53.) Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες· Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ γύην. [Γύης ὕνεως, Gl. Dentale. Γύας, ὁ τοῦ ἀρότρου· Dens aratri, Dentale. Monge Mémoires de l'Institut, Classe d'Histoire et de Littér. ancienne, 2, 658. Schneider. Lex. Supplem. " Valck. Phœn. p. 683. Græv. Lectt. Hes. 558. ad Charit. 427. Musgr. Heracl. 839. et Barnes. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss.] Unde αὐτόγυον ἄροτρον dicitur Cujus γύης clavis affixus non est, sed ἐλύματι naturaliter adnatus: seu, ut Schol. Apoll. Rh. exp., οὗτινος τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς: seu, quod αὐτοφυῆ γύην habet, ut Hesiodi Schol. exp. 'E. (2, 51.) Δοιὰ δὲ
B θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. Apoll. Rh. 3, (232.) Πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον. || Γύης in corpore hu- mano dicitur etiam Teretum colli ossiculorum s. ver- tebrarum cœtus, ut Cam. ap. J. Poll. interpr., τὸ τῶν σπονδύλων ἢ στροφέων τοῦ τραχήλου σύστημα: quod Hes. τὴν τῶν ἀστραγάλων σύνθεσιν dicit. [" Αὐ- τόγυος, Valck. ad Ammon. 102. Græv. Lectt. Hes. 558. Heyn. Hom. 6, 75. Αὐτόγυον, ad Charit. 427." Schæf. Mss.] " Γύον, in VV. LL. dicitur esse Ter- " ræ mensura, a qua τετράγυον χωρίον vocetur ap. " Hom., sed perperam. Schol. enim τετράγυον esse " dicit τέσσαρας ἔχον γύας, derivatum indicans a " γύαι, quod Hes. quoque exp. πλέθρα, ὁδοί."

Ἀγχίγυος, ὁ, ἡ, dicitur ut ἀγρογείτων, Arvis no- stris vicinus, Vicinus: πλησιόχωρος, γείτων, ut Schol. exp. ap. Apoll. Rh. 1, (1222.) ἀγχίγυοι περιναιέται. [" Nonn. (D.) 3, 86. 20. ναῦται," sic Schneider. Lex. Supplem. " Ad Diod. S. 1, 210." Schæf. Mss. " Dionys. P. 215." Wakef. Mss.] Δίγυος, s. Δίγυιος,
C ὁ, ἡ, Qui duorum jugerum est. Πεντηκοντόγυος, Qui quinquaginta jugerum est, Il. I. (575.) Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι Πεντηκοντόγυον, i. e., ut Eust. exp., τὸ ὂν πεντήκοντα ζευγῶν, ἢ ἀρο- τήρων, a γύης, quæ Aratri pars est: vel * πεντηκον- τάπλεθρον, a γύη, quæ Pars est mensuræ. Τετράγυος, Qui quatuor jugerum est. Od. H. (113.) Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος, i. e. οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην ἔχει, ut sit * τετράπλεθρος, τετράγωνος, ἰσόπλευρος. Eust. || " Qui " est quatuor jugerum s. laterum. Od. (l. c.) Ἔκτο- " σθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος: " i. e. Cujus unumquodque latus est τετράγυον, in- " quit Eust., a nom. γύη s. γύης, quo signif. certum " quoddam μέτρον γῆς. Apud Eund. poëtam ejusd. " poëmatis lib. 6. legitur et subst. τετράγυον." [Od. T. 373. Apoll. Rh. 3, 1343. Orph. 'A. 879. " Ruhnk. Ep. Cr. 259. Τετράγυον, τὸ, Gesner. Ind. Orph. ad Callim. 1, 126." Schæf. Mss.] Ὑπέργυος, Qui jugeri spatium excedit, ὑπερμήκης, μέγας, Hes.
D ap. quem ὑπεργύϊος scribitur. Ὑψίγυος, Alta jugera habens: ὑψίγυον ἄλσος, Altum nemus, Cam. e Pind. ['O. 5, 31. cf. Ὑψίγυιος. Ὑψίγυον ἄλσος, Liban. 2, 159.]

Γύαια, τὰ, Funes, quibus puppis terræ alligatur. Ex Epigr. ἀπόγυια σχοινία: πρυμνήσια, Hes. ap. quem leg. forsan ἀπόγαια pro ἀπόγυια, de quo in Γαῖα. || Eid. Hes. est etiam ποτήρια, πτυχαί. Apud Etym. vero pro hoc γύαια legitur γύαλα. [" Toup. Opusc. 1, 125. Emendd. 1, 190. Jacobs. Anth. 7, 114." Schæf. Mss.]

ΓΥΙΟΝ, τὸ, Membrum. Sed proprie γυῖα, Pedes, Etym. seu, ut quidam alii, Majora membra, ut pedes manusque: deinde et de reliquis omnibus partibus dicitur. Eust. autem Il. N. (512.) Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, annotat, cum γυῖα vocantur Manus aut pedes, sub. χειρῶν s. ποδῶν. Frequens est autem ap. Hom. de Membris generaliter: sed ap. Eund. legitur etiam alicubi γυῖα, cui subjungi, velut epexegetice, quidam volunt πόδας καὶ χεῖρας,

Usus est autem τῷ γυῖα, alioquî poëtico, Plut. Aristide, 104. Οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ καταπεφραγμένος. || Etiam Totum corpus, ὅλον τὸ σῶμα, Hippocr. Epid. 6., ut Gal. Comm. 4. annotavit, Gorr. Notandum vero et sine ι scribi, ut et in compp. quibusdam videre est. [Γυῖα, Gl. Artus. Hippocr. 536, 48. Τὸ γυῖον λεπτύνηται πλὴν τῶν σκελέων, 550, 17. Theocr. 22, 121. " Valck. Phœn. p. 323. Harles. ad Theocr. 352. 356. Toup. Opusc. 2, 74. 187. Ilgen. Hymn. 227. 362. Jacobs. Emendd. 14. ad Callim. 1, 73. 125. 127. Græv. Lectt. Hes. 518. Jacobs. Anth. 6, 77. 426. 7, 97. 379. Philippus 69. Heyn. Hom. 4, 164. 5, 23. 6, 397. 7, 777. 8, 701. ad Charit. 669. Monthly Review, Apr. 1799. p. 431. Coray Theophr. 22." Schæf. Mss.]

[* Γυιοβαρής, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 61. " Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 682." Boiss. Mss. " Huschk. Anal. 223." Schæf. Mss. * Γυιοβόλος, Nonn. D. 48. p. 1250.] Γυιοβόρος, Membra depascens: ut πῦρ, Epigr. Et μελεδῶνες, Curæ membra depascentes, quod sc. evacuent. SED Γυιοκόρους μελεδῶνας tamen ap. Hesiod. (Ἐ. 1, 66.) legimus, quod aliqui interpr. Quæ ad satietatem usque membra depascuntur. [" Γυιοβόρος, Γυιοκόρος, Ruhnk. Ep. Cr. 80. Græv. Lectt. Hes. 517. Valck. Callim. 106. Jacobs. Anth. 11, 156. Γυιοβόρος, Bibl. Crit. 1, 3. p. 70. Toup. Emendd. 2, 18. Jacobs. Anth. 11, 131. 156. Γυιοκόρος, Eckhel. Doctr. Num. 4, 289." Schæf. Mss. " Γυιοβ., Nonn. D. 3, 271." Wakef. Mss. * Γυιοδάμας, ὁ, i. q. ἀλείπτης, Pind. Ἰ. 5, 75. * Γυιοδονέω, unde * Γυιοδόνητος, pro quo Hes.: Ἀθαμβές· Φρύνιχος Ἀλκηστίδι, Σῶμα δ' ἀθαμβὲς * γυιοδόνιστον τήρει. * Γυιόκολλος, Lycophro 1201. " ad Callim. 1, 222." Schæf. Mss. * Γυιοπαγής, Anal. 2, 13. νιφάς.] Γυιοπέδαι, αἱ, Membrorum s. Pedum compedes, Vincula, Cam. [Æsch. Pr. 168. " Opp. Ἁ. 2, 185." Wakef. Mss.] Γυιοτακής, Membra tabefaciens, Epith. paupertatis, Epigr. [Anal. 3, 84. 119. * Γυιοτόρος, 2, 464. * Γυιοτρόμος, UNDE * Γυιοτρομέω, Tzetz. Hom. 312. * Γυιοφάγος, Membra exedens, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, sed v. Supplem. * Γυιόχαλκος, 1, 413. Dosiadæ Ara 2. " Jacobs. Anth. 7, 219. Valck. Diatr. 133." Schæf. Mss.] Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, Lucta requirens membrorum robur, Cam. ex Opp. (Ἁ. 5, 465.) Ego malim, Quæ nititur membrorum robore: [cf. 2, 277. Nonn. D. 10. p. 292.] Γυιοῦχος, Membra tenens, constringens: πέδαι, Lycophro [1075.]

"Ἄγυιος, (ὁ, ἡ,) Membris carens, Membris truncus et mutilus, manibus præcipue et pedibus: nam ea solent γυῖα nominari. Hesychio est ἄναρθρος. Gal. autem ἄγυια ap. Hippocr. exp. ἀσθενῆ, Imbecilla, Infirma, Invalida:" [600. Τὰ παιδία τὰ πολλὰ σμικρὰ ἐόντα ἄγυιά ἐστι.] Ἀγλαόγυιος, Pulcra membra habens: ἥβαν, Venustam juventam, Cam. e Pind. [" Wakef. S. C. 1, 13." Schæf. Mss. * Ἀεξίγυιος, Membra augens, Robustius reddens, Pind.] " Ἀπόγυιοι εὐχαὶ, Hesychio σιωπώμεναι, Tacitæ." [* Βαρύγυιος, Gætulicus 3. Opp. Ἁ. 5, 63. β. καὶ οὐκ εὔπρηκτα κέλευθα. " Jacobs. Exerc. 2, 195." Schæf. Mss. * Δεξιόγυιος, Pind. Ὀ. 9, 165. * Ἑκατόγγυιος, Fr. p. 19. ἀγέλα, Athen. 573.] Ἐνίγυιος, Uno membro s. pede mutilus aut mancus, κυλλὸς, Suid. et ἑτερόφθαλμος, Altero oculo captus. Sed ap. eum ἐνίγυος solo υ scribitur: quæ tamen scriptura mendosa esse videtur. [Athen. 58. " Heyn. ad Apollod. 718." Schæf. Mss. * Ἔξγυιος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 413.] Θρασύγυιος, Audax membris, νίκαν, Fortis viri victoriam, Cam. e Pind. [Π. 8, 52. * Λαχνόγυιος, Eur. Hel. 384. θηρᾶν λαχνογυίων, al. λάχνᾳ γυίων.] " Λιπόγυιος, Artubus destitutus, et specialius Destitutus pedibus, Mancus, Epigr." [" Plat. Jun. 1. Jacobs. 360. Philippus 69." Schæf. Mss.] " Λυσίγυιος, Membra s. Artus dissolvens. At λυσιγυΐα, (ἡ,) ex Hippocr. pro Membrorum luxatio et dissolutio, de LL. in Hom. (c. 8.) Ὁ κίθαρος συγκεκαμμένος ἐστὶ καὶ λυσιγυῖα γίνεται," [pro λυσιγυΐα. * Μελάγγυιος, Paul. Sil. Ecphr. 570.] Νεόγυιος, Juvenilia membra habens: φῶτας, Juvenes, Cam. e Pind. [N. 9, 56. " Jacobs. Animadv. 189." Schæf. Mss.

* " Ὀρθόγυιον, (τὸ,) Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. * " Στεῤῥόγυιος, Philippus 46." Schæf. Mss.]

Ὑπόγυιος, est quasi ὑποχείριος, πρόχειρος, Qui jam quasi in manibus est, s. προσδόκιμος, ἢ παραυτίκα γεγονὼς, Instans, Recens. Pro quo et ὑπόγυος scribitur omisso ι. Isocr. (π. τ. Ἀντιδ. β'.) Ἤδη δὲ ὑπογυίου μοι τῆς τοῦ βίου τελευτῆς οὔσης. Theophr. C. P. 5, 4. Ἅμα δὲ καὶ τῆς ὥρας ὑπογυίου τῆς βλαστητικῆς οὔσης, sic n. ibi pro ὑπογείου corrigitur, Instante germinationis tempore. Aristot. Eth. 3, (6.) Κυρίως λέγοιτ' ἂν ἀνδρεῖος ὁ περὶ τὸν καλὸν θάνατον ἀδεὴς, καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα. Rhet. 2, (3, 3.) Ἔτι κεχρονικότες καὶ μὴ ὑπόγυιοι τῇ ὀργῇ ὄντες. Dem. (1391.) Τῷ δ' ὑπογυιότερον εἶναι τοῖς χρόνοις. Herod. 1. Τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα μνήμην, Recentia exempla. [" Iren. 1, 1, 20. p. 43." Routh. Mss.] Aliquando additur ei præp. ἐξ, et dicitur ἐξ ὑπογυίου, sub. χρόνου, aut simili, pro Subito, Ex tempore. Aristot. Rhet. 1, (1, 1.) Αἱ μὲν νομοθεσίαι ἐκ πολλοῦ χρόνου σκεψαμένων γίγνονται· αἱ δὲ κρίσεις, ἐξ ὑπογυίου. Isocr. Paneg. Ἐξ ὑπογυίου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευή. Longin. Ἐξ ὑπογυίου λέγειν. Aristoph. Schol. pro ἄρτι etiam accipi tradit. ET Ὑπογυίως, Nuper, Recens, Diosc. 7, 1. Ἐπὶ τῶν ὑπογυίως ἀπηλλαγμένων τῆς νόσου, Paulo ante. Isocr. Evag. (§. ult.) Γεγονὼς δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διὸς, τὸ δ' ὑπογυιώτατον ἐξ ἀνδρὸς τοιούτου τὴν ἀρετήν. Et ὑπογυιώτατα, Nuperrime, νεωστί. [Aristot. Polit. 6, 8. Καὶ τοῦτ' ἔστιν ὑπογυιότατον πρὸς αὐτάρκειαν, Œc. 2, 6. Casaub. ad Suet. Aug. 49. Plato 5, 276. Schol. Ruhnk. 138. " Dem. 1479. Reisk. et 5, 288. Tauchn. ὑπογύου πολιτείας, sed Wolf. habet ὑπογυίου. Ald. Ed. Epistolographorum exhibet ὑπογύου, Genevensis ὑπογυίου." Boiss. Mss. " Ὑπόγυον, Dionys. Alex. ap. Euseb. 7, 9." Routh. Mss. Glossæ: Ὑπόγυον· Nuper. " Ὑπόγυιος et Ὑπόγυος, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 15. ad Mœr. 378. Reading. corrig. ad Euseb. 329. Sylburg. Ind. Gr. ad Scriptt. Gr. H. R.: ad Diod. S. 2, 263. 391. Gronov. Diatr. Stat. 445. Lips. Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 872. Ὑπόγυιον, Mœr. 377. et n.: Ἐξ ὑπογυίου, Toup. ad Longin. 323. Ὑπόγυον, Toup. Opusc. 1, 524. Heind. ad Plat. Theæt. 281. Ὑπογυίως, Wyttenb. l. c. ad Mœr. 378." Schæf. Mss. " Appian. 2, 431. Ὑπόγυιος, Aristot. Rhet. p. 81." Wakef. Mss.] " Ἐξυπογύου, alicubi reperitur pro ἐξ ὑπογύου."

¶ Γυιόω, Membra frango, Claudum reddo. Il. Θ. (402.) Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, Αὐτοὺς δ' ἐκ δίφρου βαλέω. Hesiod. Θ. (857.) ἐπειδὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας, Ἤριπε γυιωθείς. || Enervo et Vires exolvo, καταλύω τὴν δύναμιν, ap. Hippocr. (819.) ut exp. Gal. Comm. de Victu M. A. Gorr. || Signif. etiam γυιοῦσθαι ap. Eund. i. q. ἐλάττονα γίνεσθαι, Decurtari, Gal. Comm. 3. in l. de Artic. Idem Gorr. [Nicander Θ. 731. Aretæus 36. Γυιῶσαι τὸν ἄνθρωπον. " Wakef. Phil. 228. Heyn. Hom. 4, 164. 5, 248. 485. 729. 6, 397. 398. Græv. ad Hesiod. 518." Schæf. Mss.] Ἀμφιγυιόω: unde ἀμφιγυιῶσαι, quod Etym. exp. ἀκρωτηριάσαι. Hes. autem non solum ἀκρωτηριάσαι, sed etiam ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, Utrimque terræ infigere, Utrimque depangere. Quid autem sit ἀκρωτηριάσαι, supra satis prolixe declaratum fuit. Sed notandum est ἀμφιγυιῶσαι exponendo ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, videri plane perperam cum νι scribi: ut et ἀγχίγυος, non ἀγχίγυιος scr. est. [" Ἀμφιγυόω, Heyn. Hom. 4, 683. 6, 398." Schæf. Mss.] Ἀπογυιόω, Deartuo, Plaut. Delumbo, Plin. Membra debilito, Enervo, Il. (Z. 265.) Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ, Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι. Athen. 1, (17.) Τὸν οἶνον ἐκλύειν τὴν ἰσχὺν καὶ ἀπογυιοῦν. [" Heyn. Hom. 4, 164. 5, 248. 718. 6, 398." Schæf. Mss.] Ἐγγυιόω, In γυῖα, Manus, do, ἐγχειρίζω: unde ἐγγυιώσεται ap. Hes. ἐναγκαλισθήσεται, συμπλακήσεται. [Phalar. 107. Schleusner. Lex. in V. T.] Καταγυιόω, i. q. ἀπογυιόω. Nam καταγυιοῖ Gal. ap. Hippocr. (663.) exp. Εἰς ἔσχατον ἀχρηστίας ἢ ἀσθενείας ἄγει.

Ἀμφίγυος, ὁ, ἡ, unde ἀμφίγυα ἔγχεα, Hastæ, quæ possunt utrimque lædere γυῖα, Membra, quamvis

γυῖα potissimum de Manibus ac pedibus dicatur: A unde aliqui, Quæ possunt utrimque γυιῶσαι exp., i. e. χωλῶσαι, Claudos reddere: nam ap. Etym. mendose scribitur χολῶσαι per o in 1 syll. quasi a χόλος esset, signif. Ad iram accendere. || Quidam ἀμφίγυα exp. etiam τὰ ἑκατέρωθεν ἐσιδηρωμένα: unde et ἀμφίγυα ἔγχεα quidam interpr. Utrimque acutas hastas. || Sunt et qui ἀμφίγυα exp. Titubantes, et trepidæ, dum vibrantur, et quasi claudicantes: juxta signif. epith. Vulcani ἀμφιγυήεις. Od. Ω. (526.) Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι, i. e., secundum alios Expp., τοῖς διὰ χειρός: vel τοῖς μακροῖς καὶ ὀξέσι, Etym. Vide ap. Eust. et alias expp. in Il. N. (147.) Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. Unum mihi non probatur, sc. ἀμφιγυίοισι scribi a quibusdam. Item ἀμφιγυιήεις per diphthongum, licet γυῖα ita scribi receptum sit, quod versus Hom. exigat, ut corripiatur in utroque horum nomm. syll. antepen. [Soph. Tr. 504. Ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν Ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές, Schol. ἀντίπαλοι, ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις, μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσὶν, ἢ ἀμφότεροι τεθωρακισμένοι, ἢ ἄμφω παρωξυμμένοι. B Apoll. Rh. 3, 1356. δούρασιν. Schneider. Lex. Supplem. " Wakef. Trach. 504. Phil. 228. Heyn. Hom. 6, 397. 7, 122. 8, 143. ad Charit. 266." Schæf. Mss.]

Γυιὸς, (ὰ, ὸν,) Claudus, Mutilus: unde Lycophro (144.) μοῖραι, i. e. αἱ χωλαί. Item νοσώδης, Hes. [" Callim. 1, 127. 2, 10." Schæf. Mss.]

Ἀμφιγυήεις, (εσσα, εν,) Utrimque claudus, Utroque pede claudus. Vulcani epith. passim ap. poët. ac præsertim ap. Hom. quasi qui sit utrimque γυιὸς, Claudus. Suid. autem exp. ὁ ἑκατέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυῖα· ἢ ὁ ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι καὶ γυιῶσαι δυνάμενος, Utrimque læsa habens γυῖα, aut Qui utrimque ferire potest et γυιῶσαι. Vocari autem aiunt Gramm. γυῖα in hominibus proprie Manus et pedes; ut γυιῶσαι sit proprie Mutilare pedibus vel manibus. Scribo autem γυῖα et γυιῶσαι per υι, ut ap. eos scribitur, cum tamen in ἀμφιγυήεις ap. Hom. γυ corripiatur. || Apud Etym. ἀμφιγυήεις exp. Tardus in incessu, Tardigradus: deinde subjungitur, ἢ C ἀμφοτέροις τοῖς γυίοις, ὅ ἐστι ποσὶ, χωλὸς, Aut ambobus γυίοις claudus, i. e. Pedibus. Ego tamen existimo non bene dividi has duas expp., et eum, quicunque primus ἀμφιγυήεις exp. Tardigradus, censuisse e consequenti posse hanc exp. afferri; nam Tardigradum esse eum necesse est, qui utroque pede claudicet. [Gl. Mulciber. " Panyasis ap. Clem. Alex. 30. Hesiod." Routh. Mss. Apoll. Rh. 1, 201. " Callim. 1, 549. Heyn. Hom. 4, 163. 683. 6, 398. 576. 7, 489. Græv. Lectt. Hes. 518." Schæf. Mss. * Ἀμφιγύης Vulcanus, Orph. Fr. 23.]

Γνήτης, ὁ, Claudus, χωλὸς, Hes. [a Schneidero non agnoscitur.]

[* " Γυΐζω, In manum sumo, Eust. Il. 190, 2." Wakef. Mss.]

ΓΥΑΛΟΝ, τὸ, accentu in antepen. Cavitas, κοίλωμα, Eust. Proprie Vola, i. e. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, Etym. (Il. N. 507.) Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσε, i. e. τὸ κατὰ θώρακα κύτος, Hes. et Eust. s. τὸ μέσον τοῦ θώρακος, J. Poll. (1, 134.) s. τὸ τοῦ θώρακος ἔμπροσθεν, ut Paus. Il. (O. 529.) πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. Cam. θώρακα, γύαλον et ὅλμον in corpore D idem esse tradit. Tribuitur et aliis rebus, ut Eur. (Iph. A. 1052.) ἐν κρατήρων γυάλοις, In craterum cavitatibus s. fundis, In crateribus profundis. Et Soph. Ph. (1081.) Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον, i. e. κεῦθος. Montibus etiam γύαλα tribuuntur, et tunc Valles signif., ut Hesiod. Θ. (499.) γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο. Γύαλα Etym. exp. etiam τὰ ἄκρα καὶ τὰ τέρματα: item τέμπη, ποτήρια, πτερύγια, πτύχας, ζώνας, στολισμοὺς, περιβόλους. At Γυαλὸς, ὁ, Qui manu comprehendi potest. Cam. sic interpr., quod Eust. adesp. citat, γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι. || Γύαλος vero cum accentu in antepen. ab Etym. exp. κύβος, λίθος τετράγωνος. [Cf. Γυλλός.] Et Γυάλαι, αἱ, Megarensium lingua, Pocula dicuntur, Athen. (467.) e Phileta. [Χώρας γύαλα, Aristoph. Θ. 115. Λύδια, Æsch. Suppl. 566. pro γύαι: Anal. 2, 92. γυάλων Ναυκρατίδος ναίεται, Opp. K. 1, 281. αἰθέρος, Cavum cœlum. " Γύαλον, Musgr. Rhes. 190. Iph. T. 1236. Androm. 1094. Eur. Ion. 223. Wakef. 241. Musgr. 233. Wakef. Phil. 1082.; S. C. 4, 248. Jacobs. Animadv. 148. Anth. 8, 253. 10, 282. Kuhn. Arist. 217. Fac. ad Paus. 2, 11, 3, 243. 246. Heyn. Hom. 4, 579. 5, 19. 35. 6, 463. 7, 89. 339. 685. Eur. Phœn. 244. Pierson. Veris. 9. Græv. Lectt. Hes. 630. ad Il. T. 361. Ilgen. Hymn. 326. Gesner. Ind. Orph. Γυαλὸς, Heyn. Hom. 5, 19." Schæf. Mss.]

[* Γυαλοθώραξ, ὁ, ἡ, Paus. Phoc. 26. p. 343. cf. 27. Θώρακι γυάλοις συνηρμοσμένῳ, Schneider. Lex. " Paus. 3, 244. Heyn. Hom. 7, 339. 685." Schæf. Mss. * Εὐγύαλος, Tryphiod. 537.] Κραταιγύαλος, ὁ, ἡ, per sync. pro κραταιογύαλος, Cujus γύαλον firmum et forte est, Il. T. (360.) καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, Thoraces firmi. Cam. [" Heyn. Hom. 5, 19. 7, 685." Schæf. Mss.]

[* " Ἐγγύαλος, ad Paus. 379." Schæf. Mss. UNDE] Ἐγγυαλίζω, ίσω, ίξω, q. d. In volam s. cavitatem manus do, In manum do, i. e. ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, vel, ut exp. Cam., Concilio et tribuo, quod quasi manu teneatur. Il. B. (436.) μηδ' ἔτι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει, i. e. θεόσδοτον, ἤγουν ὃ θεὸς ἡμῖν εἰς κοίλην χεῖρα θήσει· κατὰ τὸ ἔμβαλλε κυλλῇ, ut Eust. exp. Il. A. (353.) Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. [Leon. Tar. 73. Μοῦσα χοροὺς, Ἄρης ἐγγυάλιξε μάχαν, Apoll. Rh. 2, 446. 3, 1016. θάνατον, ψυχὴν, 4, 294. τέρας αἴσιον. Hesiod. Θ. 485. " Fac. ad Paus. 2, 11. Heyn. Hom. 4, 274. 7, 81." Schæf. Mss. * Ἐγγυάλιξος, ὁ, Martis epith., Anal. 1, 239. 2, 285.]

Ἀπεγγυαλίζω, ἀποκαθιστῶ, Hes.

" Γυλιὸς, (ὁ,) Etymologo εἶδος πήρας στρατιωτικῆς, " ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καὶ κρόμμυα: Diogeni ap. Eund. " ἀγγεῖον ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ " ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται, Vasculum militare, quo mi- " lites in itineribus utebantur ad reponenda sibi ne- " cessaria. At proparox. Γύλιον, nam præcedens " ὀξύνεσθαι dicit, exp. χοῖρον ἢ λέοντα: addens, si- " gnif. etiam Herculem. Eadem fere Hes.: sed " scriptum habens Γύλλιος, qui etiam addit, γύλλιον " esse ἀγγεῖον πλεκτόν: quemadmodum Aristoph. " quoque Schol. γύλιον dicit fuisse * σπουριδῶδες " πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβά- " διζον ἐπὶ πόλεμον. Unde Lamachus dux Ἀ. " (1098.) puero suo dicit, Παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο " τὸν γύλιον ἐμοί:" [cf. 1137.] " Item Εἰρ. (189.) " ὅμοιον γυλίου στρατιωτικοῦ: quod στρατιωτικὸν " πλέγμα Schol. ibi dicit esse ἐπίμηκες καὶ στενόστο- " μον." [Athen. 483. Liban. 4, 634. Cf. Χοιρογρύλλιος. " Brunck. Aristoph. 3, 108. 134." Schæf. Mss.]

" Γυλλίσκοι, Hesychio Pisces quidam."

" Γυλλὸς, Hesychio κύβος ἢ τετράγωνος λίθος, Cubus aut Quadrangulus lapis. At Γυλλοὶ, Eid. " στολμοί."

ἘΓΓΥΗ, ἡ, Sponsio, Expromissio, ἀναδοχὴ, Bud. Fidejussio: quasi ἡ ἐν γυίοις s. χερσὶ, Manibus, τιθεῖσα τὸ ἐγγυηθὲν πρᾶγμα τῷ δεχομένῳ, καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συνάλλαγμα: vel, ut Etym. vult, ἀσφαλὴς καὶ ἐστηριγμένη δόσις, παρὰ τὸ γύη s. γῆ: quod γῆ reliquis elementis sit stabilior, i. e. σταθηροτέρα: quam etym. et Suid. sequitur, exp. ἀσφαλῆ καὶ σταθηρὰν * ἀντιποίησιν. Od. Θ. (351.) Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, i. e. τῶν κακῶν καὶ ἐγγύαι κακαὶ ὥστε ἐγγυᾶσθαι, ut Eust. Dem. (900.) Προσελθεῖν αὐτόν μοι ἔχοντα μάρτυρας, καὶ ἀπαιτῆσαι τὴν ἐγγύην, Testato me interpellare desponsione rei judicatæ, Bud. Ἐπ' ἐμῇ ἐγγύῃ τοῦτο γένηται, Satisdetur fide mea, i. e. fidejussione et sponsione, Bud. Pand. || Ἐγγύην ὁμολογεῖν, Vadimonium promittere, quod idem dicitur τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, et δίκην ἀναδέχεσθαι, quasi Judicium promittere. Bud. Comm. 68. 69. || Ἐγγύας παρέχειν, Satisdare, Offerre satisdationem. Theoph. Instt. || Ἐγγύη est et ἡ γάμου ἀπογραφὴ, Eust. e Rhet. Lex., s. Desponsio, J. Poll. Hesychio item σημεῖον ἐν θυτικῇ. [Gl. Vadimonium, Fidejussio, Sponsus. Schleusner. Lex. in V. T. Ἐγγύη, ἐγγύα, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 302. Epicharm.

ap. Clem. Alex. 249. Plato de LL. 6, p. 297. "Phalar. 360. Thom. M. 260. Eum. 901. Abresch. Æsch. 2, 12. T. H. ad Plutum p. 476. ad Dionys. H. 4, 2240. Oratt. Gr. 7, 29. Plut. Mor. 1, 779. Ἐγγύα, Koen. ad Greg. Cor. 159. Wakef. S. C. 3, 196. ad Herod. 478." Schæf. Mss.] Ατ Ἔγγυος, ὁ, ἡ, Præs, adj., i. e., ut Ascon. enarrat, Satisdationibus obnoxius. Suidæ est ἀσφαλής: pro eo, quod satisdato et fide aliena debetur. Lys. Ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, Eum recepisse ostendebat centum minas fœnori datas acceptis fidejussoribus a testatore: ἔγγυος οὐσία, et ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, Bona prædia, i. e. Oppignerata, ut Bud. interpr., seu, ut Ascon. ap. Cic., Satisdationibus obnoxia, sive sint in mancipiis, s. in pecunia numerata. Bud. Comm. et Annott. in Pand. ex Ascon. Ἔγγυα δανείσματα, Quæ satisaccepto credita sunt, quæ ὑπέγγυα etiam et ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur. Bud. [Themist. 197. Ὅπλα ἐπικρατέστερα καὶ ἐγγυώτερα.] Ἔγγυος, ὁ, subst. ὁ ἐγγυητής, Suid. Sponsor, Fidejussor, B Præs. Aristot. Œcon. 2. Καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, Prædes dare viginti talentorum. Nonnus μῦθον vocat ἔγγυον αὐδῆς, q. d. Promissorem vocis, VV. LL. Sic in Epigr. πέτρος dicitur ἔγγυος πυρὸς, et in 2 Macc. ἡ ἐπὶ τὸν Κύριον καταφυγὴ vocatur ἰσημερίας ἔγγυος, Præs s. Sponsor prosperitatis. [Gl. Præs, Vas. "Ad Dionys. H. 3, 1606. Thom. M. 260. Diod. S. 2, 555. Mœr. 160. et n." Schæf. Mss.] "Hes. ἔγγυον exp. non solum ἐγγυητὴν, sed "etiam neutr. ἀσφαλὲς, pro quo supra ἔγγεον."

Ἐγγυοθήκη, ἡ, volunt proprie esse Scrinium, in quo veluti in fidejussione deponimus numos et pretiosam supellectilem. Lucian. (2, 320.) Ἔχεις δὲ χάμαζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. Scrib. et Ἐγγυηθήκη et Ἐγγυθήκη, Athen. (210.) Γλαύκου, φησὶ, τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυηθήκην τινὰ σιδηρᾶν. Suid. dicit. ἐγγυθήκην esse σκεῦός τι πρὸς τὸ ἢ λέβητας ἤ τι τοιοῦτον οὐκ ἀλλότριον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον. Athen. l. c. dicit esse χαλκῆν, et e Callixeno affert esse λεβήτων ὑπόθημα. Unde motus Bud. leg. putat C Ἀγγειθήκη. [Athen. 199. (153.) Lat. Incitega, Machinula, in qua constituebatur in convivio vini amphora, de qua subinde deferrentur vina. Bekk. Anecd. 245.]

Ἀνέγγυος, ὁ, ἡ, Nulla sponsionis intercessione factus, Non desponsus: Μοιχείαν καὶ ἀνέγγυον φθορὰν τῶν γυναικῶν, Virginum stuprum. Bud. e Plut. Sic ἀνέγγυος γάμος, J. Poll. τῷ ἐπεγγύῳ γάμῳ opp. Epigr. Ὤρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος exp. Incerta. De puella aut mulieri dictum, est ἡ μὴ ἐγγεγυημένη, Non desponsa, Bud., ut ἀνέγγυοι θυγατέρες, Plut. Rom. Et ap. Eund. Probl. Ἀνεγγύου καὶ ἀγάμου γυναικὸς γεγενημένος, E muliere nec sponsione nec nuptiis patri copulata, i. e. concubina, scorto. ["Plato de Rep. 5. (p. 417.)" Routh. Mss. Plut. Cat.: Theseo 2. Ἄμφω μὲν ἀνεγγύω καὶ σκοτίω γενόμενοι, δόξαν ἔσχον ἐκ θεῶν γεγονέναι. "Ad Timæi Lex. 128. Jacobs. Anth. 6, 201. Villois. ad Longum 119. Dionys. H. 1, 286." Schæf. Mss. "Nonn. D. 6, 106." Wakef. Mss.] Ἐπέγγυος, Sponsionis intercessione factus: est enim D contr. τῷ Ἀνέγγυος: ἐπέγγυος γάμος, J. Poll. e Lycurgo [3, 34. perperam pro ὑπέγ.] Ἐχέγγυος, Cujus tanta est auctoritas, ut fidem ejus sequi debeamus quasi idonei sponsoris alicujus verbi, Bud. Quo vel Cujus fide, ut idoneo et locuplete fidejussore, niti possis. Plut. (1, 391.) Ἰδιώτην οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀποῤῥήτων τηλικούτων, Cujus fidei concredere posset. Rebus inanimatis frequentissime tribuitur. Thuc. 3, (46.) Οὔκουν χρὴ οὔτε τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας χεῖρον βουλεύσασθαι, Veluti locuplete præde fretos; seu, ut Schol. exp., βεβαίῳ, ἰσχυρᾷ, ὡς ἐγγυῆσαι δυναμένῃ: ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, Pignus, i. e. Certum signum et veluti fides data. VV. LL. e Bud. Comm. et Epist. Apud Eur. vero Phœn. (766.) τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον Τὴν πρόσθε ποιῶ, exp. Ratum facio. Nonnunquam ita usurpatur, ut Par et Idoneus i. e. de Cujus fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis: et in ea signif. ponitur aliquando absolute, aliquando cum præp. πρός. Herodian. 3, (13, 11.) Ὡς μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον πλήθει στρατοῦ, Parem tantis opibus, Budæus. Plut. (8, 352.) Τῶν ἱερῶν σωτηρίων, καὶ καλῶν, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ἐχεγγύων αὐτῷ γεγονότων: (1, 666.) Οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόῤῥοπον, οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο, Tanto par imperio, Cujus fidei tantum committi posset imperium. Neutr. subst. etiam capitur h. v. pro ἀσφαλὲς s. ἀσφάλεια, Herodian. 2, (13, 16.) Τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντας, Prodita fide custodiaque, Polit. ["Soph. Œd. C. 284. Ἀλλ', ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, Ῥύου με κἀκφύλασσε, Schol. ἀσφαλῆ, vertitur Fide tua fretum." Seager. Mss. "Valck. ad Phœn. 766. Timæi Lex. 128. et n.: ad Herod. 407. ad Androm. 191. Dionys. H. 1, 314." Schæf. Mss. * Ἐχεγγύως, Schol. Æsch. Pers. 239. "ad Lucian. 2, 320." Schæf. Mss.] Ἀνεχέγγυος, Contrarium præcedenti, Thuc. (4, 55.) Διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι, Quia opinione decepti essent, Quia opinio eos, ut fidejussor minime idoneus, frustrata esset. [* Προέγγυος s. * Προὔγγυος, unde * Πρωγγυεύω, Tab. Heracl. 239.] Ὑπέγγυος, Data fidejussione aliquid faciens, ut datis vadibus liberatus, Bud. Ὑπέγγυα δανείσματα, vide Ἔγγυος. Idem Bud. ἀπότιμα χρήματα ap. Dem. ὑπέγγυα esse dicit et ὑποτεθέντα, quasi Bona prædia. Eid. Bud. ὑπόχρεως οὐσία a Dem. dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, Quæ mutui aut pacti præs facta est et satisdato obnoxia. Apud Eur. Hec. casum etiam adjunctum habet, et signif. Obnoxius et sponsione quasi addictus: (1020.) τὸ γὰρ ὑπέγγυον Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπιτνεῖ, Ὀλέθριον, ὀλέθριον κακὸν, i. e. τὸ ἠσφαλισμένον τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς, Schol. Hinc Ὑπεγγύως, Satisdato, Bud. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, Satisdato promittere. At ὑπεγγύως δεδανεισμένα, vide in Ἔγγυος. [Herod. 5, 71. Ὑπεγγύους πλὴν θανάτου. "Musgr. ad Hec. 1029. ad Herod. 407." Schæf. Mss. "Æsch. Choëph. 36." Wakef. Mss.] Φερέγγυος, i. q. ἐχέγγυος paulo ante, Bud. Suidæ est ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι οἷον ἀξιόχρεως· δυνάμενος ἀναδέξασθαι τὴν ἐγχείρησιν. Capitur frequenter ut et ἐχέγγυος pro Par et idoneus s. sufficiens alicui rei, ut fidejussor locuples vadimonio. Herod. Αὐτὸς μὲν ὑμῖν οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν. Construitur etiam cum præp. πρὸς, ut ἐχέγγυος. Thuc. Φερεγγυώτατος ἐφάνη πρὸς τὰ δεινὰ, Adversus atrocia plurimum de sua virtute spopondisse videbatur. Schol. ibi exp. ἱκανώτατος. [Æsch. S. c. Th. 402. προστατεῖν, 455. φρούρημα, cf. 476. 803. Soph. El. 942. Τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος; Herod. 7, 49. Οὔτε γὰρ τῆς θαλάσσης ἐστὶ λιμὴν τοσοῦτος οὐδαμόθι, ὡς ἐγὼ εἰκάζω, ὅστις, ἐγειρομένου χειμῶνος, δεξάμενός σευ τοῦτο τὸ ναυτικὸν, φερέγγυος ἔσται διασῶσαι τὰς νέας. "Valck. Phœn. p. 499. Hipp. p. 173. Herodian. 469. et n., Koen. ad Greg. Cor. 256. ad Herod. 533. Thom. M. 891. Wakef. Eum. 86." Schæf. Mss. * Φιλέγγυος, Strabo 5. p. 329.]

¶ Ἐγγυάω, ήσω, proprie esse volunt In γυῖα s. Manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω, Budæo Sub fide sponsionis trado, fortasse ut κατεγγυῶ. Antipho, Ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiam Despondeo et uxorem do, vel etiam Desponsam trado, Bud. 76. Herod. Ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Dem. c. Neær. Ἐξελεγχθεὶς ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι. || Spondeo, Promitto, Fidem do, Aristoph. Π. (1202.) Ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι Ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας, Si mihi promittis venturum esse illum ad me. Notandum vero, h. v. varie augmentum suum accipere, nunc χρονικῶς, nunc συλλαβικῶς: ἠγγύησε enim reperitur, et ἐνεγγύησε, sicut in præt. perf. ἐγγεγύηκε, Bud. || Ἐγγυάομαι, med. Spondeo. Constr. aliquando cum infin., aliquando cum accus. interdum rei, interdum et personæ, sed rarius. Plut. Fabio, Αὔτη μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Lys. Ἐγγυησάμενοι εἰς ἀγορὰν παρέξειν, ubi signif. ἀξιοπίστως ὁμολογήσαντες εἰς δικαστήριον παραστήσειν, Cum satisdato promisissent servum judicio sisti, s. Repræsentatum iri in judicio,

Budæus. Dem. (713.) Τῶν τὰ μισθώματα μισθουμένων καὶ τῶν ἐγγυωμένων τὰς πράξεις, Qui spondent opera perfectum iri, quæ redemptores conduxerunt facienda. Plut. (6, 554.) Τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολὴν, Senectus nobis nullam moram spondet, seu, ut Bud. interpr., Senex homo non satis locuples sponsor est rei in futurum rejiciendæ. Dicitur vero et ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι. Plut. (6, 626.) Τῇ ἐγγύῃ παραγινομένην, ἣν ἐγγυησάμενος ὁ Ζεὺς ἐσφάλη, Quam pollicitus Jupiter falsus fuit. Habes aliud exemplum ex Hom. in Ἐγγύη. In qua phrasi solet et accus. pers. addi cum præp. πρὸς, qualem constr. habes paulo post e Plat. Ἐγγυᾶσθαι δίκην, vide in Ἐγγύη. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, Recipio in me eventum rei et consilii, Præsto eventum, ut Dem., Bud. interpr. Comm. 75., qui quod Cic. dicit Culpam præstare, αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι reddit. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, Uxorem desponsam accipere. [“ Apud Herod. 6, 130. pater sponsæ dicit ἐγγυῶ τούτῳ τὴν ἐμὴν παῖδα, et sponsus ait ἐγγυῶμαι.” Schweigh. Mss.] Dem. (1311.) Ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, i. e. Uxorem accepit et duxit, Bud. 76. Cum accus. pers. etiam reperitur, sed raro, uti dixi. Prov. 6, (1.) Ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Si spoponderis pro amico. In hac vero signif. accus. illi pers. sæpe additur et dat. pers. Dem. (899.) Εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα, Si enim ego ap. istum pro Parmenone spopondissem et fidejussissem. Plato autem in Phædro usus est præp. πρὸς, cum accus. Ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα τὴν ἐναντίαν ἐγγύην, ἢ ἣν οὗτος πρὸς δικαστὰς ἠγγυᾶτο. [Schleusner. Lex. in V. T. Ἐγγυάω, ἠγγύουν, ἠγγύηκα, ἐγγύηκα, ἐγγύησα, ἐγγεγύηκα, ἐνεγγύησα, ἐνεγγυησάμην, Buttm. A. Gr. 1, 344. Ἐγγυᾶν, —ᾶσθαι, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 468. de augm., 155. “ Bibl. Crit. 1, 2, 128. Plut. S. N. V. 46.; Mor. 1, 48. 578. ad Mœr. 160. Wyttenb. Sel. 377. Wakef. S. C. 3, 196. ad Herod. 463. 499. Argum. Eur. Med. Apollod. 99. ad Charit. 404. Aristoph. Π. p. 3. T. H., Thom. M. 260. Plato Charm. 87. Dionys. H. 4, 2227. 2230. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Act. et Med., Ammon. 46. Eran. Philo 168. Toup. Emendd. 4, 205. Kuster. V. M. 9. Paus. 302. Ἠγγύησε, Dem. 1371. Ἐγγεγυηκέναι, 1363.” Schæf. Mss.]

Ἐγγύησις, ἡ, Fidejussio, Vadimonium: ἐγγυήσεις συγκείμεναι, Vadimonia constituta. [“ Oratt. Gr. 7, 29. Plut. Mor. 1, 779.” Schæf. Mss.] Ἐγγυητὴς, ὁ, Fidejussor, Vas s. Vadis: ἐγγυητὰς καταστῆσαι, Fidejussores dare, quod Plato ἐγγυητὰς παρέχειν dicit. Dem. (712.) Ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, Aut cuivis ejus nomine prædes dare atque expromissores reip. ejus summæ, quam debet. Aristot. Polit. 3. e Lycophr. sophista, Ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Sponsor juris unicuique sui obtinendi. Bud. Et Xen. Ἑ. 6, (2, 4.) Ἐγγυητὰς δεξαμένους τῶν χρημάτων. [Gl. Fidejussor, Sponsor, Vas, Præs. Ἐγγυηταί· Vades, Fidissimi vades. “ Ad Mœr. 116. 160. ad Corn. Nep. 95. Stav.: ad Phalar. 232. Thom. M. 260. 739. 891. Markl. Suppl. p. 231. Diod. S. 1, 720. 2, 554.” Schæf. Mss.] Ἐγγυητὸς, (ἡ, ὸν,) Sponsionis intercessione promissus, aut Sponsione traditus. Unde ἐγγυητὴ γυνὴ, Desponsa, ἡ μεμνηστευμένη, seu, ut Hom. vocat, μνηστή. Dem. Ἐκ γυναικὸς ἀστῆς καὶ ἐγγυητῆς κατὰ τὸν νόμον, Desponsata, Conjugata, Justa uxore. Bud. [“ Ἡ ἐγγυητὴ, Bergler. Alciphr. 24. 334.” Schæf. Mss. * Ἐγγυητικὸς, ἡ, ὸν, Ad fidejussorem pertinens, Fidejussorius.]

Ἀνεγγυάω, Fidejubeo, [Schneidero susp. * “ Ἀντεγγυάω, Theod. Prodr. 142.” Elberling. Mss.] Διεγγυὰ, ἡ, Fidejussio: διεγγυὰ τῶν προξένων, VV. LL. Διεγγυάω, i. q. ἐξεγγυῶ, Sponsione facta recipio et libero, quod fit in assertione. Thuc. 3, (70.) Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, Hospitum sponsione in octoginta talenta dimissi. Dem. (1358.) Διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου καὶ οὖσα παρὰ τούτῳ, τὴν μὲν αὐτὴν ἐργασίαν οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον εἰργάσατο, Cum hic in libertatem vindicans sponsores dedisset, ap. se habuit prostantem ut ante. Bud. || Exp. et Repignero. Dion. H. 7, (112. p.

A 426.) Διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, Repignerantes corpora pecunia numerata, vel Cum pecunia vadis loco data corpora redemisset. || Item, Oppignero, Esdr. 2. VV. LL. || Διεγγυῶμαι, med. Spondeo, Promitto, i. e. Facturum me recipio, Bud. e Synes. Εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἄτεγκτος ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, Non magnopere futurum spondeo, ut, cum ab uxore et filio divellar et abripiar, lacrymis ego temperem. [Isocr. 629. L. Διεγγυῶντος Μενεξένου τὸν παῖδα Πασίων ὡς ἐλευθέρου ὄντος αὐτοῦ, ἑπτὰ ταλάντων διεγγυήσατο. “ Ad Dionys. H. 3, 1339. 4, 2001. 2232. ad Diod. S. 1, 517.” Schæf. Mss.] Διεγγύησις, ἡ, Fidejussoris intercessio, ἕνεκά τινος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένου, Dem. (724.) Καὶ εἴ τινες ὠφληκότες χρήματα καὶ δεσμοῦ προστετιμημένον αὐτοῖς, ἐγγυητὰς κατέστησαν κατὰ τὸν τούτου νόμον, μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα, Hujus lege negabitur illis vel cum sponsorum fide extra vincula esse, h. e. διὰ τῶν ἐγγυητῶν ἄφεσις καὶ ἀπαλλαγὴ, Bud. Interdum
B Διεγγύησις est simpl. cum quis se rem præstaturum promittit, et effectum iri, suo periculo recipit, Bud. [“ Ad Dionys. H. 4, 2001.” Schæf. Mss. “ Dio Chrys. 1, 311.” Wakef. Mss.] “ Δισεγγυάω, “ Fidem sponsione libero, VV. LL.” Ἐνεγγυῶμαι, i. q. ἐγγυῶμαι: ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον, Spondeo pro amico, VV. LL. At quod ead. VV. LL. ex Isæo citant ἐνεγγυᾶτο αὐτὸν, et ἐνεγγύησαν e Dem. (726.) Bud. ad ἐγγυάω refert, dicens augmentum esse syllabicum, ut supra ex eo docui. [Ἐνεγγυήσατο, Gl. Spopondit. Schleusner. Lex. in V. T.: Buttm. A. Gr. 1, 344.: Ἐνεγύων, ἐνεγύησα, ἐνεγγύησα, ἐγγεγύηκα, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 155. “ Dionys. H. 1, 444. 2, 642. 710. 4, 2230.” Schæf. Mss. “ Joseph. 645. Isæus 44. Appian. 2, 797. Dio Cass. 555.” Wakef. Mss. * Κατενεγγυάω, Aristæn. 2, 8, 2. p. 85. “ Joseph. 729.” Wakef. Mss. * Παρενεγγυάω, verbum nihili, Suid. 3, 44. cf. Scott. App. ad Thes. Vide Παρεγγυάω. * “ Ἐξεγγύη, (ἡ,) i. q. ἐγγύη, Isæus 88. Ἴσως δὲ ἐπ' ἐκεῖνον τρέψεται τὸν λόγον, ὡς Δικαιο-
C γένης τε, ἃ ἡμῖν ὡμολόγησεν, ἅπαντα πεποίηκε, καὶ αὐτὸς τὴν ἐξεγγύην ὅτι ἀπέδωκεν, Sponsionem a se factam, præstitam, et persolutam esse, Reisk.” Seager. Mss.] Ἐξεγγυάω, Sponsione et fidejussione aliquem inter custodias existentem vel futurum libero. Exemplum habes in Διεγγύησις. Lysias c. Pancleon. de servo, qui in libertatem asseritur, et interim dat sponsores quoad pronuntietur, ἐφ' οἷς μὲν οὖν ἐξηγγυήθη, Bud., ap. quem Comm. 79. aliud exemplum habes e Dem. Ἐξεγγυῶμαι, med. Expromitto: unde ἐξεγγυώμενος, Expromissor, Fidejussor. [“ Andoc. 22.” Wakef. Mss.] Ἐξεγγύησις, ἡ, Vadimonium, Fidejussio, Sponsio. [* Ἐπεγγυάω, Lysias 359=178. Ἐπεγγυᾶν δὲ ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω, δεδιότα δὲ δίκης ἕνεκα δρασκάζειν. * Κατεγγύη, ἡ, Gl. Desponsio, Dem. 498.] Κατεγγυάω, Vadimonio vel sponsione, vel satisdatione obstringo, Dem. (1358.) Κατηγγύησα αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ, Satisdatione eam obligavi ap. magistratus: (895.) Ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου τὴν ναῦν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας, Pueros et navem
D pro credito pigneror, et manum prædibus bonis injicio, quæ bona satisaccepto habebam obnoxia. Constr. et cum duobus acc. in hac ead. signif., ut ap. Plat. Ταύτην δὲ (τὴν ἐγγύην) τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, Hac sponsorum fide eos, qui manu cædem fecerint obligari, Bud. || Κατεγγυῶ etiam τὴν κόρην dicitur, ut ἐγγυῶ, Despondeo, vel etiam Desponsam trado, Bud. || Κατεγγυᾶσθαι etiam est διεγγυᾶσθαι, et ἐγγυᾶσθαι: ut πρὸς Πολέμαρχον, Κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. Et, Κατεγγυᾶται ὁ ἐγγυητὴς καταστὰς, κατεγγυᾷ δὲ ὁ δανειστὴς, Bud. [Κατεγγυῶ, Gl. Spondeo, Despondeo. Κατεγγυῶ πρὸς γάμον· Despondeo. Κατεγγυᾶται· Vadatur, Desponsatur, Desponditur. Κατεγγυῶμαι ἐν πράγματι· Vador. Κατεγγυηθεὶς· Desponsus. Κατεγγυημένη· Desponsa, Sponsa. Polyb. 5, 15. Κατεγγυήσας αὐτὸν πρὸς εἴκοσι τάλαντα, 3, 5. τὴν ὑπόθεσιν, Plut. Timol. 37. αὐτὸν πρός τινα δίκην, Vadimonium impono. “ Bergler. Alciphr. 274. Lex. Herod. 176. Porson. Or. 1090.” Schæf. Mss. “ Obstringo, Stob. 421. Κατεγγυημένος, Obligatus, Institutus, Joseph. c. Ap. 2, 2.” Wakef. Mss. * Κατεγ-

γυητικός, ἡ, όν, Gl. Sponsalis. * Προκατεγγυάω, Schol. Lycophr. 538.]

[* Μεσεγγύη, ἡ, Gl. Sequestratio. " Phrynich. Ecl. 46." Schæf. Mss.] Μεσέγγυος, ὁ, Qui ut sponsor intervenit, Budæo Interventor, Sequester, Intercessor, διαλλακτής, ἐργολάβος, Hesychio μεσίτης. [Gl. Sequester. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 121. " Thom. M. 609. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 61. ad Mœr. 256." Schæf. Mss.] Μεσεγγυάομαι, Apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor vel contendo, Deponi ap. sequestrem stipulor vel jubeo: de iis dictum redemptoribus, qui sequestratione pecuniæ sibi cavent. Dem. (995.) Καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, δίδωσι τὸν ὅρκον αὐτῇ, Et, cum pecuniam ab eo sibi promissam ipsa ap. sequestrem deponi jussisset et voluisset, tunc ei e compacto pater jusjurandum detulit. Et in pass. ap. Lys. (830.) Τρία τάλαντα μεσεγγυηθέντα παρὰ Ἐργοκλέους τοῖς λέγουσιν, εἰ δύναιντο αὐτὸν σῶσαι, Apud sequestres depositam mercedem oratorum, si servare eum possent. Et μεσεγγυησάμενος, Intercessor, Sequester, h. e. ὁ τὸ μεσεγγύημα δεξάμενος: sic n. ap. Antiph. accipi Bud. putat. [Gl. Sequestro. Lobeck. l. c. " Timæi Lex. 178. et n." Schæf. Mss.] Unde Μεσεγγύημα, τὸ, Id ipsum, quod ap. sequestrem deponitur, Sequestrum, Sequestratio, Harpocr. Μεσεγγύημα, τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ' ἀνδρὶ μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητῇ τῆς ἀποδόσεως, καὶ μεσεγγυήσασθαι τὸ τοῦτο ποιῆσαι λέγεται, Apud sequestrem deponere, Bud. Pro Sponsione mercedis et pretio δωροδοκίας, pro Pacta mercede occulta, Æschin. 68. Bud. [Appian. " Phrynich. Ecl. 46. Timæi Lex. 178." Schæf. Mss. * Μετεγγυητής, Gl. Fidejussor. * Μετέγγυος, i. q. μεσέγγυος, sic μέταυλος, Mœr. 256. et n.: * Μετεγγυάομαι, Spondeo, Antipho 792. Καὶ νῦν δίκην διδόασιν, ὧν ἠδίκησαν, αὐτοί τε καὶ οἱ μετεγγυησάμενοι.]

Παρεγγυή, ἡ, Adhortatio, Allegatio, Insinuatio, VV. LL. [Παρεγγύη, (sic,) Gl. Allegatio, Insinuatio. Παρεγγύη et Schneider. Lex.] Παρεγγυάω, Suidæ παρακατατίθεμαι: est item παρέχω. Bud. vertit Per manus trado. Plut. (5, 120.) Ἐβούλετο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπειπαμένος Δολοβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, Ejuratum magistratum tradere, vel Se abdicare et cedere ei magistratu. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, Dare tesseram, Xen. K. Π. 3, (3, 26.) Sic Aristot. παρεγγυᾶν σύνθημα dixit, pro Tesseram in exercitu prodere et proferre: quod dicitur etiam διδόναι σύνθημα a Polyb., Bud. || Est et παρεγγυᾶν Cohortari et adhortari, ut imperator milites hortatur ad prælium, Xen. K. Π. 3, (2, 3.) de Cyro, Bud. 81. Plur. Cam. Παρεγγυῶντες ἀλλήλους μὴ ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατοῦ. || Jubeo, Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν, Postquam autem ego referre pedem et milites se recipere jussi, h. e. ἐκέλευσα. || Mando, i. fere q. παραγγέλλω, Nuntio et indico. Synes. Τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε, i. e. ἐπαγγείλατε, Indicite, vel etiam παραγγείλατε, Indicite, h. e. Pro potestate imperate, ut imperator militibus edicit et jubet. Ὁ δὲ παρενεγγύα αὐτῷ, Πέρσαις μὴ συμπλέκεσθαι, Mandabat, Bud., Ponitur et pro Denuntio, Certiorem facio, Synes. Βοῆς δὲ γενομένης, ἐπειδή τις παρεγγύησεν αὐτῇ γῇ πελάσαι, θροῦς ἤρθη πολύς. Bud. || Occurro: Σπεύδοντες παρεγγυᾶν ἐπὶ τοὺς εἰσπεπτωκότας, VV. LL. e Polyb. Fr. [" 7, 7. Occurrere ad obsistendum. Ernest." Seager. Mss.] || Παρεγγυῶμαι, Mando, Jubeo, Plut. Othone, Ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον, μήτ' ἐπιλαθέσθαι παντάπασιν μήτ' ἄγαν μνημονεύειν, ὅτι Καίσαρα θεῖον ἔσχες, Illud ad extremum tibi præcipio. Suid. e Xen. (K. 'A. 4, 7, 17.) Ὅτου δὴ παρεγγυήσαντος οἱ στρατιῶται, φέρουσι λίθους, i. e. παραινέσαντος, παραγγείλαντος. At παρεγγυηθέντος ap. Isæum exp. παραλαβόντος, sicut ap. Eund. παρεγγύησεν exp. παρέδωκεν. [Παρεγγυῶ, Gl. Intimo. " Spondeo, confirmo, Soph. Œd. C. 95. Σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα, Ἢ σεισμὸν, ἢ βρόντην τιν', ἢ Διὸς σέλας." Seager. Mss. " Ad Mœr. 324. Bergler. Alciphr. 119. 360. Herod. 197. Larcher 3, 7. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Markl. Suppl. 702. ad Charit. 630. Huschk. Anal. 262. ad Paus. 381. Agathias 44. Hortor, Plut. S. N. V. 7. 76." Schæf. Mss. " Stob.

A 156. Julian. 39. Synes. 164. Xen. K. 'A. 255. * Παρεγγύημα, Aristid. Quint. 71." Wakef. Mss. * Παρεγγύησις, ἡ, Xen. A. 11, 4. " Προπαρεγγυάω, Ante " spondeo s. promitto. Apud Suid. Προπαρεγγυηθὲν " οἱ τοῦτο ἐκ βασιλέως, quod ipse exp. * προπαραγγελ-" θέν." [A Schneidero non agnoscitur. * " Προεγγυάω, Nicet. Eugen. 1, 300." Boiss. Mss.] Προσεγγυάομαι, Insuper sponsor fio, Insuper spondeo. Constr. cum gen. et accus. eum signif., pro quo fide jubetur. Dem. (878.) Τίς γὰρ ἄνθρωπος ἠλίθιός ἐστιν οὕτως, ὡς ἀργύριον δοὺς τοσοῦτον, ἔπειτα ἐν λαβὼν χωρίον ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμησιν, σὺν οἷς πρότερον ἐζημίωτο, τὸν ἀδικήσαντα, ὡς δίκαιόν τι ποιήσαντα, καὶ τῶν τῆς δίκης ὀφλήματος προσεγγυήσασθαι; Ut præterquam quod priore jactura mulctatus est, pro eo, quem se jam circumscripsisse noverit, tanquam secum jure egerit, insuper sponsor esse judicati sustineat? Bud. [* Συνεγγυάω, Plut. 4, 404.]

ἘΓΓΥΣ, Prope, ἀγχοῦ, σχεδόν. Eust. derivatum tradit παρὰ τὸ ἐν καὶ γυῖα, ut sit τὸ ἐν ὑπογυίῳ καὶ B πρόχειρον. Aliquando sine casu, aliquando cum casu. Il. Δ. (496.) Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ: X. (453.) ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν. Aristot. Probl. Ἐγγύς ἐστι τῇ κοιλίᾳ. Et Ἐγγὺς κατάρας ἐστὶ, Confinis est imprecationi, s. proximus. Ἐγγὺς τοῦ δίχα, Quasi bifariam. Aristot. Probl. Ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, Parum abfuit, quin. Syn. Ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Prope fuit, Parum abfuit, quin: ἐγγὺς εἶναι, Proxime abesse. Plato de Rep. 1. Ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν. Οὐδ' ἐγγὺς post sententiam negativam eleganter ponitur pro Longe abest, Nequaquam: Dem. c. Mid. Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς: pro quo alibi dicit, πολλοῦ γε καὶ δεῖ: (303.) Ἀλλ' οὐκ ἐποιοῦντο τοῦτο, οὐδ' ἐγγύς. Sine casu capitur etiam ut Prope, pro Fere, Ferme, Circiter. Xen. ('E. 2, 4, 22.) Δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα: Apud Eund. Μισθὸς ἐξείργασται τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ. Sic Thuc. Ἔτη ἐγγὺς τριακόσια. [Gl. Juxta, Propter, Prope, C Cominus, Insecus, Procul, Eminus, Proxime, In confinio. Ἐγγὺς τοκετοῦ Prope partum. " Ἐγγὺς τῶν χρόνων, Recenti memoria, Timæus ap. Athen. 264." Schweigh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Ἐγγύς που, τι, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 177. Plut. Lucullo 33. Ἐγγὺς ἦλθε τοῦ πάντας ἀπολέσαι ἡμᾶς. " Phrynich. Ecl. 131. Wakef. Trach. 58.; S. C. 4, 244. 5, 144. Huschk. Anal. 265. ad Diod. S. 1, 485. 662. Heyn. Hom. 4, 646. Boiss. Philostr. 590. Fere, ad Herod. 426. Circiter, Diod. S. 2, 528. De constr., Valck. Callim. 201. ad Plut. 6, 3. H. Cum gen., ad Lucian. 1, 167. ad Mœr. 78. Valck. ad Ammon. 9. Wakef. S. C. 3, 161. 163. Cum dat., Timæi Lex. 14. Plut. S. N. V. 4. De generis propinquitate, Musgr. Heracl. 37. De compar., Phrynich. Ecl. 130. ubi et de superl., Thom. M. 259. Ἐγγύς τι, Toup. ad Longin. 395. Simon. Dial. 35. Ἐγγὺς, οὐ πρόσω, Musgr. ad Eur. p. 201. Ἐγγ. προσιέναι, Longus 4. Vill. Ἐγγὺς ἔρχομαι, cum infin., ad Diod. S. 2, 210. Plato Gorg. 253. Ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον." Schæf. Mss. D " Fere, Heliod. 167." Wakef. Mss.] Comp. Ἐγγύτερος, Propior, Propinquior, Similior. Dem. ἐγγύτερος λόγου, Qui plusculum rationis habere videtur, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Pro quo Cic. de Senect. Nihil morti esse tam simile, quam somnum. Cujus adv. est Ἐγγυτέρω, Propius. Thuc. Ἐγγυτέρω τῆς πόλεως. Xen. τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, Quæ propiora sunt. Plato de Rep. Ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεῖ, Illis jam propinquans, Ad illa jam propius accedens: Apol. (17.) Ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει, Quanto mihi conjunctiores estis, Propinquiores estis genere. [" Ἐγγύτερος, Valck. ad Ammon. 8. Plut. Mor. 1, 895. Similior, Xen. K. Π. 8, 7, 21. Ἐγγυτέρω, Toup. Opusc. 2, 92." Schæf. Mss.] Superl. Ἐγγύτατος, Proximus, Thuc. 8, (96.) Μάλιστα δ' αὐτοὺς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει. [Gl. Proximus, Schleusner. Lex. in V. T.] Et adv. Ἐγγυτάτω et Ἐγγύτατα, Proxime. Thuc. Ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο μάχη, Proxime ipsos. Xen. Ἐγγύτατα τῆς πόλεως. Et metaph. Thuc. Ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες, Animo ad id proxime accedentes.

Xen. Ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, Proxime id quod A optimum est. Thuc. 3, (61.) Νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, Proxime ad tyrannidem accedit. Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, Qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, ut ἐγγὺς, etiam sine casu pro Fere, Circiter. Thuc. 6, (4.) Ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτώ: [5, 74. ὅτι ἐγγύτατα." "Ἐγγύτατα, Valck. ad Ammon. 8. De constr., Valck. Callim. 201. Ἐγγύτατα, Ἐγγυτάτω, Zeun. ad Xen. K. Π. 326. Wakef. S. C. 3, 163. Schneider. ad Xen. K. A. 99. Οἱ ἐγγυτάτω, ad Lucian. 1, 433. Ἐγγύτατα (ἐγγυτάτω) γένους, Heindorf. ad Plat. Hipp. 182." Schæf. Mss.] PRO HIS reperitur et ἔγγιον, Propius, Aristot. de Mundo, Κατὰ τὸ ἔγγιον καὶ πορρώτερον θεοῦ, Pro eo quantus quantus accessus est ad Deum, vel abscessus ab eo: [Categor. 5.] ἔγγιον κνήμης γόνυ, Prov. Genu sura propius. ET superl. Ἔγγιστα, Proxime. ["Ἔγγιστα, Gl. Proxime, Prope, Juxta. *"Ἔγγιστος Proximus, Propinquus. Antipho 629. *Ἐγγίων, Schleusner. l. c. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 296. "Ἔγγιον, B Schneider. ad Xen. K. A. 116. Ἔγγιστα, T. H. ad Plutum p. 166. Valck. ad Ammon. 9. Coray in Consp. Mus. Oxon. 16. ad Xen. Eph. 216. * Ἐγγιστότατος, Duker. Præf. Thuc. 9." Schæf. Mss. "Ἐγγίων, Propior, Appian. 2, 671." Wakef. Mss.] "Ἐγχίδιον, Hesychio ἔγγιον, Propius."

Ἐγγύθετος, Suid. ὁ προσεδρεύων τόπος, [Schneidero susp.]

Ἔνεγγυς, Prope, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 48. Quint. Sm. 4, 326. οὐδ' οἵ τις ἐτόλμα ἔνεγγυς ἵκεσθαι: cf. Hermann. ad Orph. p. 696. et Struv. in Schneider. Lex. Supplem.] Πάρεγγυς, Propiuscule: nam παρὰ hic ἐλάττωσιν signif., ut in multis. Aristot. Pol. 2. Ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μέν ἐστι ταύτης, Propiuscule accedit ad hanc. Aliquando plenam habet signif., ut παρὰ πολὺ, ap. Eund. 7. Δεῖ γὰρ οὔτε λίαν ὑπολείπεσθαι ταῖς ἡλικίαις τὰ τέκνα τῶν πατέρων, οὔτε λίαν πάρεγγυς εἶναι. Bud. [" Aristot. Soph. Elench." Routh. Mss. " Cattier. 84." Schæf. Mss. *Πρόσεγγυς, Hippocr. 289, 3.] Σύνεγγυς, C Prope, Aristot. Pol. 2. Σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, Inter se proximæ sunt, Plut. Symp. Σύνεγγυς ὄντα τῶν πράξεων τῶν πολιτικῶν, Cum propinquus esset negotiis civium. Aristot. Rhet. (87.) Τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσι, Quæ sunt propinqua iis, quæ insunt: Pol. 1. Αἴτιον δὲ τὸ σύνεγγυς αὐτῶν, In causa est vicinia τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς χρηματιστικῆς, Bud. [Gl. Cominus, Continuum. " Notandæ sunt formulæ ejusmodi, qualis est ap. Athen. 594. e Dicæarcho: Μνῆμα οἷον οὐχ ἕτερον οὐδὲ σύνεγγυς οὐδέν ἐστι τῷ μεγέθει, Monumentum, cujus cum magnitudine multum abest, ut aliud quodcunque possit conferri. Quam in sententiam alias simpl. vocab. οὐδ' ἐγγὺς frequentatur." Schweigh. Mss. " Phrynich. Ecl. 131. Thom. M. 296. Jacobs. Anth. 6, 137. 7, 138. 284. Cattier. 90. Wakef. S. C. 5, 144. Heyn. Hom. 5, 27. 7, 84. 8, 669. Boiss. Philostr. 449. Ammon. 48. ad Diod. S. 1, 359. Lennep. ad Phalar. 168." Schæf. Mss. " Plut. 2, 89." Wakef. Mss.]

Ἐγγύδιον, Propinquum, πλησίον, προσῆκον, Hes. D [Cf. Ἐγχίδιον.]

Ἐγγύτης, ἡ, Propinquitas, Vicinitas, Alex. Aphr. Probl. 2.

Ἐγγύθεν, E propinquo, Cominus, Prope. Il. K. (508.) τόφρα δ' Ἀθήνη Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον: Σ. (133.) ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ. Dem. (31.) Ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ, ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Plut. ad Col. Καὶ πέλας γάρ ἐστιν ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. [Διὸς ἐγγύθεν εἰμὶ, Eur. Heracl. 37. Theocr. 4, 62. τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 128. "Toup. Add. in Theocr. 394. Valck. ad X. Id. p. 118. Diatr. 32. Brunck. ad Poët. Gnom. 305. ad Trach. 1012. Bergler. Alciphr. 367. Casaub. Athen. 1, 54. Huschk. Anal. 265. Plut. Solone 26. Il. 17, 582. Heyn. Hom. 7, 332. De genëris propinquitate, Musgr. Heracl. l. c. De constr., Valck. Callim. 201." Schæf. Mss.] Ἐγγύθι, poët. pro ἐγγὺς, Prope,

eum gen. [Conf. cum ἀγχόθι, Apoll. Rh. 1, 286. A " Brunck. 92. Jacobs. Anth. 9, 82." Schæf. Mss.]

¶ Ἐγγίζω, ίσω, Appropinquo. Jungitur dat. Jac. 4, (8.) Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquando cum εἰς, Matth. 21, (1.) Ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρὸς, Cebes Theb. Ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, Propius accedentes. Videtur autem ἐγγίζω accepisse ι e comp. ἐγγίων. [Gl. Propinquo, Proximo, Appropinquo, Polyb. 8, 6. 17, 4. Schleusner. Lex. in V. T. " ad Diod. S. 1, 631. de constr., ad 1, 132. 203." Schæf. Mss. Εἰσεγγίζω, Polyb. 22, 19.] Παρεγγίζω, Propiuscule accedo, Aliquantulum appropinquo, Theophr. H. P. 3, c. ult. Παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλήν. Προσεγγίζω, Appropinquo, Accedo, Marc. 2, (4.) Μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, [Gl. Appropinquo, " Lucian. Amor. fin." Boiss. Mss. Diod. S. 3. p. 107. " Wassenb. ad Hom. 49. Jacobs. Anth. 6, 136. Lobeck. Aj. p. 326. * Προσέγγισις, (ἡ,) Psellus de Oper. Dæm. p. 85. Gaulm." Schæf. Mss. " Προσεγγίζω, B cum gen., Schol. Eur. Hec. 585." Wakef. Mss. * Προσεγγισμὸς, ὁ, Appropinquatio. * Προσέγγιστος, ὁ, ἡ, perperam in Fabric. Cod. Ps. V. T.; al. * Ἀπροσέγγιστος, quod vocab. habent Hesych. Phav. 113.] Συνεγγίζω, Appropinquo, Coëo, συνάπτω. Diosc. 3, 95. Συνίσταται δὲ θέρους τοῦ συνεγγίζοντος τῷ φθινοπώρῳ, Æstatis exitu cum appetit autumnus: 2, 98. Ἐπὶ τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ ἀντίχειρος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον, In eo interstitio, ubi pollex brachiali committitur, Ruell. [" Jacobs. Anim. 260. ad Diod. S. 1, 163." Schæf. Mss. " Joseph. 1134. Stob. 331. * Συνεγγισμὸς, (ὁ,) Arrian. Epict. 23. Strabo." Wakef. Mss.]

ΓΥΜΝΟΣ, (ἡ, όν,) Nudus. Hesiod. Ἔ. (2, 9.) γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι: pro quibus Virg. Nudus ara, sere nudus. Athen. 12. Οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι αὐταῖς φαίνεσθαι γυμναῖς. || Γυμνὸς peculiariter pro Eo, qui nudus sit armis, i. e. Qui sit inermis, ap. Hom. Et γυμνὸν τόξον de arcu, C qui goryto conditus non sit, ap. Eund. Vide Eust. Sic γυμνὸν ξίφος, Ensis evaginatus. E Luciano autem affertur γυμνὴ ἀγωνία pro Exercitatione, quæ fit nudis corporibus. Dicitur tamen potius γυμνικὸς ἀγών. || Jungitur etiam gen., ut γυμνὸς ἐσθῆτος, Herodian. γυμνὸς ὅπλων, ap. Eund. [" et Herod. 2, 141." Schweigh. Mss.] Jungitur et aliis gen., interdumque cum ἔρημος copulatur: ut Isocr. ad Phil. Ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος γένηται καὶ γυμνός. || Γυμνὸς λόγος a Luciano, pro Prætextato et turpi poni videtur, Bud. [" Γυμνὴ παιδεία πρῶτον ἐν Λακεδαίμονι ἤχθη, Euseb. Chron. Nudipedalia Hieron. quasi γυμνοπόδια legerit. Chorus erat nudorum puerorum, qui laudes canebat eorum, qui fortiter dimicando in Thyreatico bello perierant. Vide Suid., ap. quem γυμνοποδία pro γυμνοπαιδεία, Hes. Paus. Plut. de Musica, Scalig." Gataker. Mss. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 1. p. 276. Schleusner. Lex. in V. T.: Γυμνὸς τὸν βίον, i. q. ἄνοικος καὶ ἀνέστιος, Athen. 611. Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, Lobeck. ad Phryn. D Ecl. 265. Aretæus p. 17. Καὶ γυμνῇ τῇ ψυχῇ γίνονται μάντιες ἀτρεκέες. " Ad Charit. 444. 602. Musgr. Tro. 448. Ion. 1227. Wakef. ibid. Jacobs. Anth. 7, 286. 11, 215. Brunck. Apoll. Rh. 82. Eur. Hec. 1142. Lucian. 1, 37. Inermis, Eur. Heracl. 724. Jacobs. Anth. 1, 40. 10, 245. 12, 131. Christod. Ecphr. 59. 194. Wessel. Diss. Herod. 99. Verh. ad Anton. Lib. 96. LB.: ad Herod. 721. Sine scuto, Boiss. Philostr. 458. Sola tunica indutus, Steinbr. Mus. Tur. 1, 313. Græv. Lectt. Hes. 551. Cum gen., Toup. Opusc. 2, 249. Wakef. S. C. 3, 57. Diod. S. 1, 343. Cum dat., Brunck. Soph. 3, 500. Γ. ὅπλων, Philipp. 52. Boiss. Philostr. 458. 548. 603. 618. Wessel. Herod. 172. Diod. S. 1, 297. τὰς παρειὰς, ad Lucian. 1, 281. Γ. ἐκ, Markl. Iph. p. 407. Ion. 1227. Musgr. ib." Schæf. Mss. " Inermis, Meleager 21. Cum ἀπὸ, Nonn. D. p. 84. v. 19." Wakef. Mss. * Γυμνῶς, Schol. Æsch. Pr. 740. " Clem. Alex. 199. Athan. 1, 455." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 215." Schæf. Mss.]

Γυμνοδερκέομαι, Nudus conspicior, e Luciano [Cyn. 1. p. 1102=9, 195=3, 539. Γυμνοδερκεῖ καὶ ἀνυποδητεῖς, " e quo fluxisse videtur v. Γυμνοδέρκομαι, quod HSt. Thes. 1, 945. e Tusani Lex. (ap. HSt., v. l.: per quæ sigla rectius intellexeris Vulgaria Lexx.) ascivit; hoc tacite, ceu manifesto peccato, abjecto Schneider. γυμνοδερμῇ substituit, cujus neque ratio, neque testis sistitur. Præstet fortasse γυμνὸς θέρῃ, i. q. εἰληθερεῖς, Pierson. ad Herodian. 444." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624.] Γυμνόκαρπος, ὁ, ἡ, Nudum fructum habens. [* Γυμνοκοχλίας, ὁ, Gl. Limax.] Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιὰ, (ἡ,) q. d. Nudorum ludus. Bud. Chorum velut lupercorum fuisse putat. Idem alibi e Plut. Apophth. 182. de quadam Saltatione Laconica dictum fuisse scribit: reprehendit autem Philelphum, qui Gymnicum certamen interpr. Remittit et ad eund. Plut. Agesilao 201. et ad Paus. (3, 11.) p. 72. Apud Xen. 'E. 6, (4, 16.) et alibi plur. γυμνοπαιδίαι s. γυμνοπαιδιαί. [Xen. Mem. 1, 2, 61. n.: Lucian. de Salt. 12. Athen. 550. 678. Plato de LL. 1. p. 22. ad Timæi Lex. 74. Plut. 192.; 3, 681. Thuc. 5, 82. " Ad Charit. 405. ad Lucian. 2, 274. Goldsm. Gesch. d. Gr. 1. p. 335. Toup. Opusc. 1, 73. ad Timæi Lex. 73. ad Herod. 468." Schæf. Mss. " Dio Cass. 388." Wakef. Mss.] || Sed invenitur et γυμνοπαιδεία cum ει in hac signif. alicubi ap. Plat. [Plut. 3, 194.] et alios. ET Γυμνοπαιδικὴ itidem Saltatio, Athen. 269. [=631. " Ad Lucian. 2, 275." Schæf. Mss.]

Γυμνόπους, οδος, ὁ, ἡ, [Gl. Nudus pedibus, pedes.] ET Γυμνοπόδης, Nudipes. Sed γυμνοπόδης dicitur et Qui nudis pedibus incedit. ET Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, pro ἀνυποδετῶ ap. Naz. de Discipulis Christi, inquit Bud. In VV. LL. ex Hieron. 1. in Jovin. exp. etiam Nudipedalia exerceo. [Epist. Socr. 13. " Koen. ad Greg. Cor. 148." Schæf. Mss.] ET Γυμνοποδία, Ipsa actio incedendi nudis pedibus. Item Saltatio quædam ap. Laced., Bud. e Luciano, ap. quem et γυμνοποδίαι plur. Exp. et Nudipedalia, ut præcedens v. γυμνοποδεῖν, Nudipedalia exercere. [* Γυμνοπόδια, Gl. Nudipedalia, " Ad Lucian. 2, 274." Schæf. Mss. Vide Γυμνός. * " Γυμνοποδεία, i. q. γυμνοποδία, a γυμνοποδέω," Schneider. Lex. Imo γυμνοποδεία, quod nom. nihili legitur ap. Phav. 184., derivandum esset e verbo nihili γυμνοποδεύω. * " Γυμνοποιὸς, (ὁ,) Qui denudat, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 497. Γ. γὰρ καὶ ψυχῆς καὶ σώματος ὑπάρχει ἡ μοιχεία." Seager. Mss. * Γυμνοῤῥύπαρος, ὁ, ἡ, Sordide nudus, Timo ap. Diog. L. 7, 16. " Brunck. Anal. 2, 72." Schæf. Mss.] Γυμνοσοφισταὶ, Plut. Lycurgo et Alex. Sapientes Indorum, VV. LL. ita vocati, quod nudi in sylvis agerent. Γυμνόσπερμος, Nudum semen habens, i. e. Non inclusum, Theophr. [Vide Γυμνοσπέρματος, ap. Eund. H. P. 8, 4. * " Γυμνοφανὴς, Const. Apost. 7, 33." Kall. Mss. * Γυμνόχροος, Nonn. D. 7, 124. " 16, 12." Kall. Mss.]

Ἡμίγυμνος, (ὁ, ἡ,) Seminudus, [Lucian. 111. 112. 231. 834. 1043. " Toup. Emendd. 1, 70." Schæf. Mss. " Arrian. 339. Longus, Alciphro 360." Wakef. Mss. * Πάγγυμνος, Eust. Od. p. 30, 40. * " Παράγυμνος, Diog. L. 2, 132. (p. 97. HSt. Τὸ δὲ μέγεθος σύμμετρος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εἰκονίου, τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν τῷ ἀρχαίῳ σταδίῳ· ἔστι γὰρ, ὡς ἐπίτηδες, παράγυμνον, τὰ πλεῖστα μέρη φαῖνον τοῦ σώματος.)" Boiss. Mss.]

Γυμνότης, (ἡ,) Nuditas, Chrys. Λιμῷ, καὶ δίψει, καὶ γυμνότητι ἐπαλαίουν, [Schleusner. Lex. in V. T.]

Γυμνόω, Nudo, Denudo. A cujus pass. Εἴπου τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο, Lucian. (3, 139.) Thuc. γυμνοῦσθαι pro Nudare corpus. Dicitur et γυμνώσας τὸ ξιφίδιον ab Herodiano, Nudato pugione, i. e. Evaginato. Cum gen., Γυμνῶ σε τῶν ὅπλων, ap. Eund. Sic, Γυμνῶ τὰ ὀστέα τῶν κρεῶν. Et, Ἐγυμνώθη ῥακέων. || Pro Spolio, Privo, Herodian. Sic Plato, Γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur et pro Exhaurio e Nonno, ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν. [Gl. Denudo, Spolio, Nudo. Γυμνοῖ· Destringit, Denudat. Γυμνωθέν· Destrictum. Schleusner. Lex. in V. T.: med., Themist. 249. " Thom. M. 648. Tull. Gem. 4. Jacobs. Anth. 12, 239. Boiss. Philostr. 458. Fischer. Ind. Palæph. Cum gen., Heyn. Hom. 8, 538. Γυμνωθεὶς παρ'

A ἀσπίδα, 7, 191. 209." Schæf. Mss. " Cum gen., Hes. v. Ἐσκύλευον." Wakef. Mss. * Γεγυμνωμένως, Joseph. c. Ap. 1. p. 456.] ET Γύμνωσις, (ἡ,) Nudatio, [Gl. Denudatio, Nudatio, Expilatio. Schleusner. l. c. " Dio Cass. 460." Wakef. Mss. * Γυμνωτὴς, ὁ, Gl. Denudator.]

Ἀναγυμνόω, Idem: UNDE Συναναγυμνόω, Simul nudo, VV. LL. [Plut. 1, 307. " Brunck. Soph. 3, 407." Schæf. Mss.] Ἀπογυμνόω, Idem, [Gl. Denudo.] Unde ἀπογυμνωθεὶς, Hesiod. Et ἀπογυμνοῦσθαι τὰ ἱμάτια, VV. LL. Vestibus exuatur, [Plut. p. 16. 51. Lucian. p. 41. Xen. Mem. 3, 4, 1. Strabo 1. p. 23. " Heyn. Hom. 7, 155. Bast Specim. 42. Bergler. Alciphr. 414." Schæf. Mss. " Notum facio, Paus. 333." Wakef. Mss.] ET Ἀπογύμνωσις, i. q. γύμνωσις, [" Plut. 2, 366." Wakef. Mss. * " Ἐκγυμνόω, ad Hesych. 1, 1302. n. 13." Dahler. Mss. Eumath. 4. p. 114. " Theod. Prodr. 81. 358." Elberling. Mss. * Καταγυμνόω, Aristæn. 1, 7. " Abresch. Lectt. p. 36." Schæf. Mss.] Παραγυμνόω, Idem:
B metaph. Patefacio, Revelo, Naz. [" Or. 3, 61." Strong. Mss. Herod. 1, 126. 8, 19. 9, 44. Polyb. 1, 80, 9. " Ad Charit. 361. 403. ad Mœr. 126." Schæf. Mss. * Παραγύμνωσις, ἡ, Nudatio, Denudatio. * Ὑπογυμνόω, Aristæn. 1, 27. 29. " cf. Bast. Spec. 42." Boiss. Mss.]

¶ Γυμνάζω, de cujus propria signif. paulo post, Exerceo: ut ἑαυτὸν, vel τὸ σῶμα, τοῖς πόνοις γυμνάζειν, Isocr. Et γυμνάζειν περί τι ap. Eund. Hel. Enc. At γυμνάζειν τὸν πόλεμον e Plut. pro Ad bellum se exercere. Dicimur et γυμνάζειν alium, et quidem interdum cum infin. Γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. Pass. Γυμνάζομαι, Me exerceo, Lucian. Et, Γεγυμνασμένοι τὰς ἕξεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις, ex Aristot. Polit. redditur, Exercitati ad rem militarem, vel Ad rem militarem exercitatione habiles effecti. Cum gen. e Philostr. Γεγυμνασμένος πολλῶν πολέμων, et Γεγυμνασμένος τῆς θαλάττης. Quæ constr. cum rara sit, habetur tamen et 2 Petr. 2, (14.) Καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες. Hanc enim
C lectionem, non alteram πλεονεξίαις, invenimus in plurimis vet. Codd., quos Regia Bibl. nobis suppeditarat. E Thuc. autem affertur γυμνάζομαι pro Exerceo me certamine gymnico, quæ prima est h. v. signif., cum proprie dicatur de iis, qui nudi se exercent. [Γυμνάζω, Gl. Gesto, μετὰ ὅπλων· Exercito, Exerceo. Γυμνάζει· Exercet, Fatigat. Ἐγύμνασεν· Exercuit. Γυμνάσαι· Exercere, Ventilare. Γυμνάζομαι· Gestor, Vector, Gesto. Γυνάζεσθαι· Ventilare, leg. γυμν.. Schleusner. Lex. in V. T.: Heliod. 5. p. 242. Τούτων ἔτι ἐπὶ θάτερα γυμναζομένων. " Thom. M. 183. ad Charit. 218. 479. 649. Jacobs. Anim. 274. Epigr. adesp. 11. Boiss. Philostr. 318. 394. Valck. Hippol. p. 285.; Diatr. 33. Wessel. ad Diod. S. 1, 42. Xen. K. Π. 22. Incedo, Porson. Advers. 307. De constr., Boiss. Philostr. 451. 479. De act. et med., Kuster. V. M. 5. De pass. et med., Ammon. 38. Γυμνάζεσθαι cum gen., ad Herod. 577. Γεγυμνασμένος cum gen., Boiss. Philostr. 451. 479. 522. Γυμνάσομαι, passive, Pierson. ad Mœr. 13. 367. Γυμνά-
D σεται, γυμνασθήσεται, 116. Γυμνάζεσθαι πρός τι, Boeckh. in Plat. Min. 122. Γυμνάδδομαι, Brunck. Aristoph. 1, 73. Valck. Ep. ad Röv. 72." Schæf. Mss. " Eur. Fr. Scyr. 1. Hes. v. Ἐσπασμένη. Crucio, Æsch. Ag. 549." Wakef. Mss. * Γυμναστέον, Plato de LL. 8. p. 829. " Clem. Alex. Pæd. 3, 10. p. 283. Str. 7, 16. p. 894. Aristot. Top. 9, 5." Kall. Mss.] " Γύμνασις, ἡ, i. q. γυμνασία, Exercitatio." [Vide Ἀγορασία.] Γύμνασμα, τὸ, Exercitatio, ut τὰ γ. τῶν ἀθλούντων, Athen. 10. [" Toup. ad Longin. 288." Schæf. Mss.]

Γυμνασία, (ἡ,) Idem. Huic Gal. ad Gl. 1. opp. ἀργίαν, [Gl. Gestatio, Exercitatio, Exercitium. F. ἡ μετὰ ὅπλων· Exercitatio. Γυμνασίαι τῶν μονομάχων· Hæc Victualia. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 517. " Fac. ad Paus. 1, 572. ad Dionys. H. 5, 224. Ammon. 38. Fischer. Ind. Palæph. Wyttenb. ad Plut. 1, 262." Schæf. Mss.] ET Ἀγυμνασία contr. γυμνασίᾳ Aristoph. B. (1088.) Interdum pro Inertia et desidia ponitur. [Aristot. Eth. Nic. 3, 5. " Wyttenb. ad

Plut. 1, 262." Schæf. Mss. *Φιλογυμνασία, Plato Amat. p. 32=133. HSt.=1, 218. Beck. (sed Symp. 186=3, 182. Φιλογυμναστία :) 3, 205.]

Γυμνάσιον, (τὸ,) Idem, ap. Isocr. Aristot. et Lucian. || Gymnasium, Locus in quo se nudi exercebant, Lucian. (2, 887.) Ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. [" Dionys. Alex. in Catena 97." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 517. Plut. 6, 474. 8, 889. 10, 697. " Ad Charit. 649. Fac. ad Paus. 1, 572. Bibl. Crit, 2, 1, 82. Lennep. ad Phalar. 7. Wyttenb. ad Plut. 1, 262. Exercitatio, Achill. Tat. 33. Palæstra, Xen. Mem. 1, 1, 10. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου, Heindorf. ad Plat. Gorg. 161." Schæf. Mss.] HINC Γυμνασιάρχης, Æschin. [Joseph. A. J. 12, 3, 1. 7. " Ad Xen. Mem. 3, 5, 18." Schæf. Mss.] VEL Γυμνασίαρχος, Dem. [Phil. 1. p. 18.: 636. Plut, Antonio 5, 98. " ad Phalar. 377." Schæf. Mss. " Andoc. 65." Wakef. Mss.] Gymnasii præfectus. ET Γυμνασιαρχία, Isocr. Gymnasii præfectura, [Joseph. B. J. 1. 21, 11. Xen. Œc. 2, 6.; Athen. Resp. 1, 13. Dem. c. Lept. 377. B " Ad Phalar. 377. ad Xen. Œcon. l. c." Schæf. Mss. * " Γυμνασιαρχικὸς, Jambl. V. P. 123." Wakef. Mss.] ITEM Γυμνασιαρχέω, Gymnasio præfectus sum, [Plut. Antonio l. c. Xen. Athen. Resp. l. c.; de Prov. 4, 52. " Æsop. Fab. 9. Ed. Genev." Seager. Mss. *Ἀντιγυμνασιάρχης, Strabo 14. p. 991. *Γυμνασιώδης, ὁ, ἡ, Cic. ad Att. 1, 6. * " Γυμνασίδιον, τὸ, (Gymnasiolum,) Arrian. Epict. 2, 16." Kall. Mss.].

Γυμναστὴς, (ὁ,) Qui exercet pueros in palæstra, Qui præfectus est exercendis pueris, Xen. At Theocr. (23, 56.) dixit, βαῖνε δ' ἐς ἄθλως Γυμναστῶν. [Gl. Exercitator, Gestor. Γυμνασταί· Lanistæ. Dio Cass. 828. " Ind. Xen. Mem., et ad 3, 5, 18. Plut. Mor. 1, 893." Schæf. Mss.] ET Γυμναστικὸς, (ἡ, ὸν,) Exercitatorius, Ad exercitationem pertinens. Vel, Exercitationis palæstricæ peritus, e Plat. Protag. Item γυμναστικὴ, sub. τέχνη, Ars docens quæ ad exercitationem pertinent, Plato Gorg. [" Heindorf. p. 14. ad Xen. Eph. 125." Schæf. Mss. *Γυμναστικῶς, Aristoph. Σ. 1207.] C

Ἀγύμναστος, ὁ, ἡ, Inexercitatus, Qui nondum exercuit corpus, ut equi ἀγύμναστοι, Xen. K. Π. 8, (1, 13.) vel Qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Gl. 2. Ὅσοι λευκοὶ καὶ ἁπαλόσαρκοι καὶ *φιλόλουτροι καὶ ἀγύμναστοι. At vero ap. Soph. Tr. (1085.) dicitur morbus non relinquere hominem ἀγύμναστον, ea signif., qua Lat. Exercitus, ut signif. Non exercitum dolore. Intelligit autem non dare ullam a dolore requiem. Et cum gen., Xen. K. Π. 1, (6, 19.) ἀγύμναστοι τούτων, Rudes harum rerum et imperiti, ad verbum, In his rebus inexercitati. || Pro πολυγύμναστος, Valde exercitatus, Hes. [Gl. Inexercitatus, Inexercitus. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Charit. 649. Jacobs. Anth. 10, 98. Phalar. 6. Valde exercitatus, Valck. Adoniaz. p. 223. Cum gen., Boiss. Philostr. 451." Schæf. Mss.] ET Ἀγυμνάστως, Inexercitate, et e consequenti Imperite. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 6.) Ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψύχη καὶ πρὸς θάλπη, Non esse ad tolerandum frigus et æstum exercitatos. [*Ἀγυμναστέω, Tzetz. Exeg. in Il. 124. " Eust. 744. Polit." Kall. Mss.] Πολυγύμναστος, Multum exercitatus, vel in multis, [Lucian. Tox. 618. κακόν. * " Φιλογύμναστος, Ind. Hasii ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 242." Boiss. Mss. *Φιλογυμναστὴς, Plato Amat. 1, 134 (=219. Beck.); Lys. 2, 212.; de Rep. 7. p. 535. 549. Hippocr. 280. " Philo J. 1, 268." Wakef. Mss.] Φιλογυμναστία, (ἡ,) Amor exercitii, Cupiditas exercitationis, [Plato Symp. 179. Bas. 1.=3, 182.] ET Φιλογυμναστέω, Amo exercitationem, Cupidus sum exercitationis: φιλογυμναστεῖν de Laconibus dixit Plut. Bud. [" Plato Amat. 1, 218. Beck. =133. HSt." Boiss. Mss. " Atheu. 539." Strong. Mss. * Heindorf. ad Plat. Gorg. 238." Schæf. Mss. *Φιλογυμναστικὸς, ἡ, ὸν, Plato de Rep. 5. p. 16. " Ind. Hasii ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 242." Boiss. Mss.]

[*Γυμναστὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE *Γυμναστήριον, τὸ, Aristæn. 2, 3. Basil. de Spiritu S. Tom. 3. p. 25.].

A Γυμνὰς, ἄδος, ἡ, Exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Lucian. (1, 264.) Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστική. Et γυμνάδες ποδὶ ἵπποι, Equæ pede expeditæ, ex Eur. (Hipp. 1134.) || At Statius [et Prudent.] Gymnade subst. dicit pro Exercitatione. [Lycophro 806. κακοξένους, Apoll. Rh. 2, 162. Lucian. 2, 70. *Γυμνὰς, ὁ, Anal. 3, 308. Γυμνὰς, ὃς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφίην. Eur. (ap. Ammon. v. Τρόχοι,) γυμνάδα στόλον. Pro γύμνασις, Anal. 3, 308. Manetho 5, 245. I. q. γυμνὴ, Eur. Tro. 463. "Thom. M. 675. cf. Wakef. Trach. 10.: Lobeck. Aj. p. 272. Voss. Myth. Br. 1, 114. Ammon. 137. Valck. Hippol. p. 285. ad Charit. 393. Pro γυμνάσιον, Jacobs. Anth. 12, 307. 309. Lobeck. l. c." Schæf. Mss. " Orph. H. 27, 5." Wakef. Mss.]

[*Ἀναγυμνάζω, UNDE *Προαναγυμνάζω, Phrynichus Bekkeri: Προαναγυμνάζειν στόμα ἢ φωνὴν, ὃ ποιοῦσιν οἱ φωνασκοῦντες καὶ τῇ φωνῇ ἀγωνιζόμενοι, ὃ οἱ πολλοὶ ἀναφώνησιν λέγουσιν.] Ἀπογυμνάζομαι, Exerceor, Me exerceo. Aristot. [Æsch. S. c. Th. 443. Aristot. H. A. 9, 40. p. 293.] " Διαγυμνάζομαι, " Exercendo me agito, Gal. de Parva Pila, Μὴ πολλὰ " δ." [Polyæn. 426. 548. *Διαγυμνασία, ἡ, Strenua exercitatio, Euseb. H. E. 10, 3. 306=374.] Ἐγγυμνάζω cum dat. rei, ut ἐγγυμνάζω τούτῳ, Exerceo hac in re, Plut. (4, 221.) Καὶ τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. Herodian. Θήραις τε ἐγγεγύμνασθε. Et ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, Exercitatus in rapinis, pro, Rapinas exercere suetus. || Ἐγγυμνάζειν πολλοῖς ἄθλοις, pro Vexare, Bud. Sic Lat. part. Exercitus interdum capitur. [" Plato Phædr. 196, 11. Bas. 1." Seager. Mss. " 193. Heind. Jacobs. Anth. 8, 142.; Wakef. S. C. 4, 177. Kuster. Aristoph. 56." Schæf. Mss. " Julian. 37. Polyæn. 219. Adamant. 313. Med., Jambl. V. P. 98. *Ἐγγυμναστέος, Exercendus, Themist." Wakef. Mss. *Ἐγγύμνασμα, τὸ, Greg. Naz. 2, 5. *Προεγγυμνάζω, Orig. 3, 452. *Ἐκγυμνάζω, Gl. Exerceo. Ἐκγεγυμνασμένα· Eventilata. *Ἐπιγυμνάζω, Hippocr. Insomn. 1. p. 376, 32. " Philo J. 1, 467." Wakef. Mss. *Εὐγυμνάζω, verbum nihili, Appian. B. Annib. 347.] Καταγυμνάζω, Exerceo, Lucian. (1, 67.) Ἦν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι. [Hes. Κατεγυμνάσατο· ἐπὶ γυμνασίαν ἀνάλωσεν. " Ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss.] Προγυμνάζω, Præexerceo, Lucian. [322. Joseph. B. J. 4, 4, 3. " Brunck. Soph. 3, 522." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 127." Wakef. Mss.] UNDE Προγύμνασμα, Præexercitatio; ut Athen. (630.) scribit Pyrrichen esse προγύμνασμα belli. Sic προγυμνάσματα Rhetorices vocavit Aphthon. Quædam scripta sua, quæ sunt velut illius præludia. ET Προγυμναστὴς, (ὁ,) Qui præexercet, Qui præexercendo præparat. E Plat. et Xen. affertur. [Gal. Ὑγίειν. 2.: 3. p. 247. Bas. " Arrian. Epict. 434." Wakef. Mss. *Προγυμνασία, ἡ, Clem. Alex. 415. * " Προγυμναστέον, 741." Kall. Mss. *Προσγυμνάζω, Plato de LL. 2. p. 647. M. Anton. 6, 182. " τινὶ, Boeckh. in Plat. Min. 122." Schæf. Mss. " Contendo, Dio Chrys. 2, 86. Liban. 154." Wakef. Mss.] Συγγυμνάζω, Coëxerceo, Simul exerceo. [" Ad Anton. Lib. 255. Verh." Schæf. Mss. " Julian. 271. Med., Apollod. 231." Wakef. Mss.] ET Συγγυμνασία, Coëxercitatio, [Plut. 8, 558. " Villoison. Anecd. Gr. 2, 89. Clem. Alex. 323." Wakef. Mss.] ET Συγγυμναστὴς, Socius exercitationis, e Plat. [" Ad Charit. 704." Schæf. Mss. " Xen. 1, 268." Wakef. Mss. *Συγγύμναστος, ὁ, ἡ, UNDE *Ἀσυγγύμναστος, Lucian. 76=7, 108. *Ὑπογυμνάζω, Heracl. Alleg. Hom. 103. " Galei Myth. 424." Wakef. Mss.]

¶ Γυμνικὸς, (ἡ, ὸν,) Gymnicus: ut ἀγῶνες, Aristoph. (Π. 1163.) Thuc. Certamina gymnica, i. e. In quibus athletæ nudi certabant. Dicunt et Gymnicos ludos Lat. Et γυμνικὰ ὅπλα, Xen. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 15. Alciphro 190." Schæf. Mss.]

¶ Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, Miles levis armaturæ, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 429. Eur. Phœn. 1153. Herod. 9, 62. Diod. S. 3, 8. Γ. βίον ἔχοντες. " Markl. Suppl. 659. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 191. Valck. Phœn. p. 398. Diod. S, 1, 179. ad Timæi Lex. 213. ad Herod.

721." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 2, 63. Adj., Eur. A Rhes. 313." Wakef. Mss.] Γυμνήτης, i. q. γυμνής: βίοτος, Nuda vita, Epigr. [Gl. Veles. Xen. K. 'A. 1, 2, 3. 3, 4, 6. 4, 1, 6. K. Π. 7, 5, 5. Anal. 2, 28. βίον. I. q. γυμνὸς, Lycophro 387. " Jacobs. Anth. 8, 75. Schneider. ad Xen. K. 'A. 191. ad Diod. S. 1, 192." Schæf. Mss. * Γυμνητικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Velitaris, Strabo 7. p. 471. " Ad Herod. 721. Zeun. ad Xen. K. Π. 15." Schæf. Mss.] Ετ Γυμνητία, (ἡ,) Levis armatura, i. e. Milites levis armaturæ, Thuc. 7. [" Nuditas, Galei Myth. 162." Wakef. Mss. Legitur ετ * Γυμνητεία, " Nuditas, Phornut. 26." Wakef. Mss. teste Schneider. Lex., quod nom. derivandum esset a] Γυμνητεύω, Sum miles levis armaturæ. || Nudus sum, Basil. Τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον, ὃ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις: alibi, 'Ο πεινῶν τήκεται, ὁ γυμνητεύων πήγνυται. Chrys. 'Αλλὰ τοῖς πεινῶσιν, ἀλλὰ τοῖς διψῶσιν, ἀλλὰ τοῖς γυμνητεύουσιν. [Nicet. Annal. 10, 3. " Demoph. 9. Galei Myth. 621. Me exerceo, Tat. ad Gr. 77." Wakef. Mss. * Γυμνητάω, Gl. Sum nudus, Fero levia.] Γυμνητίδες νῆσοι, quæ et Baleares, et Callarides, e Diosc. Ετ Γυμνησίαι, eædem, Steph. B. [Γυμνῆτις, Lobeck. l. c. " Plut. de Fort. Alex. 332." Kall. Mss. " Γυμνήσιος, ad Timæi Lex. 215. Γυμνησίαι, Bibl. Crit. 3, 1, 97. Toup. Opusc. 1, 420." Schæf. Mss. * Γυμνίτης, i. q. γυμνὴς et γυμνήτης, Lycophro l. c., ubi Ms. γυμνῖτα. * Γυμνιτεύω, i. q. γυμνητεύω, Theod. Prodr. 154.]

Γυμνηλὸς, (ὰ, ὸν,) Inops, Hes. [ὁ, ἡ, Schneider. Lex., qui derivat e * Γυμνάω. " Etym. M." Wakef. Mss.]

ΓΥΝΗ, αικὸς, ἡ, tanquam a γύναιξ, Mulier, Femina. Il. Λ. (389.) Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων. Et θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, Od. Ο. (421.) velut epithetice. At in γυνὴ ταμίη, Il. Ζ. (390.) et in similibus, vacat γυνὴ, sicut ἀνὴρ sæpe. Paus. (1, 24, 7.) 'Ως ἡ Πανδώρα γένοιτο αὐτὴ γυνὴ πρώτη. || Uxor, ut (Od. Ζ. 183.) 'Η δθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον 'Ανὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eur. (Med. 15.) eand. γνώμην usurpans, "Οταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ C διχοστατῇ. Plut. Pol. Præc. Καὶ διαλλακτὴν εὐμενῆ πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν, i. e. Luciani verbis, (2, 379.) Γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύοντα. Sic ἔγημε γυναῖκα, Od. Ο. (241.) ἠγαγόμην γυναῖκα, Ξ. (123.) Pass. autem γυνὴ γαμοῖτο, Hesiod. "Ε. (2, 316.) Hinc et γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpl., de quo dictum in Γαμετή. Est autem dicta γυνὴ quasi γονὴ, si Platoni credimus. [Gl. Mulier, Femina, Uxor. Γ. φαρμακίς· Striga. Γυναῖκα ἔγειρε· Mulierem surge. Γυναῖκες βαρεῖαι· Gravidæ. Γυναικῶν κοσμητής· Cinnifo. Δύο ἀδελφῶν γυναῖκες· Janitrices. Aristot. Politic. 2, 3. Εἰσὶ δέ τινες καὶ γυναῖκες καὶ τῶν ἄλλων ζώων, οἷον ἵπποι καὶ βόες, αἳ πεφύκασιν ὅμοια ἀποδιδόναι τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν, ὥσπερ ἡ ἐν Φαρσάλῳ ἵππος: cf. H. A. 7, 6. Bekk. Anecd. 86.: * Γυναί· ἀντὶ τοῦ γυναῖκες, Φιλιππίδης 'Αδωνιαζούσαις. Φερεκράτης Κραπατάλλοις τὴν * γυνήν.] " Γύναι, Mulier, vocat. a " γυνὴ, nisi malis per aphæresin τοῦ ξ esse ab inus. " nom. γυναὶξ, unde γυνὴ suos obliquos mutuatur." [" Markl. Suppl. p. 223. Longus 205. 207. Vill., D Fischer. Ind. Palæph. ad Charit. 324. Femina adulta, Musgr. Bacch. 36. Matrona, Jacobs. Anth. 11, 321. Uxor, Longus 4. Vill. Mortalis, Ilgen. Hymn. 487. Cum alio subst., Markl. Suppl. 445. Brunck. Apoll. Rh. 182. Muncker. ad Anton. Lib. 238. Verb.: ad Diod. S. 1, 124. Cum vi positum, Ruhnk. ad Rutil. 44. Opp. θεὰ, Heyn. Hom. 6, 590. Γ. subaud., Biagi Monum. Nan. p. 18. ad Herod. 371. Cum dat., Musgr. ad Eur. p. 185. Γύναι in fine versus, Valck. Diatr. 244. Γυνὴ, vocat., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 226. Γύνην, accus., Koen. ad Greg. Cor. 159. An ἡ γυνὴ, sensu collect., ut ἡ ἵππος? Wessel. Herod. 278. Γυναῖκα ἄγεσθαι, ἄγειν, Thom. M. 177. Kuster. V. M. Præf. vi. 36. Γυναικὸς ἀδελφὸς, Thom. M. 197. Γυναῖκα μαζὸν, Steph. Dial. 36. Heyn. Hom. 5, 660. 8, 600. Koen. ad Greg. Cor. 45. ad Il. Ω. 58. Γυναῖκα ποεῖσθαι, Dionys. H. 1, 110. λαμβάνειν, Mœr. 368. et n. 'Εγένετο ἂν γυνὴ Χλόη, Longus 87., ubi v. Vill." Schæf. Mss. " Gen. Γυνῆς, Pherecr. in

Etym. M. Accus. Γυνὴν, Eust. Il. 85." Wakef. Mss.] [* Γυναικόβουλος, ὁ, ἡ, Æsch. Choëph. 622. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 223. Cf. 'Ανδρόβουλος. * " Γυναικόδουλος, Feminis mancipatus præ mulierositate, Chrys. in Matth. Hom. 62. T. 2. p. 399. Τοὺς γοῦν σφόδρα κατωφερεῖς καὶ γυναικοδούλους, τούτους μάλιστα ὡς ἀνδράποδα περιφέρουσιν αἱ γυναῖκες, καὶ οὐκ ἄν ποτε καταξιώσαιεν ἐκεῖναι ὡς ἀνδράσιν αὐτοῖς κεχρῆσθαι." Seager. Mss.] Γυναικοειδὴς, et [contr.] Γυναικώδης, Qui est specie muliebri, Muliebris, Effeminatus, Cam. Γυναικῶδες, i. q. γυναικοπρεπές. [Schol. Aristoph. N. 288. Aretæus 56. " Heyn. Hom. 8, 264. Heind. ad Plat. Gorg. 131." Schæf. Mss. Diod. S. 2. p. 78. * Γυναικοήθης, Hes. v. Μαλθακός. * Γυναικοθοίνας, ὁ, Paus. 8, 48. "Αρης, ubi perperam γυναικόθοιαν, Schneider. Lex.] Γυναικόθυμος, Qui muliebri animo est. Unde Γυναικοθύμως, Muliebri animo, Muliebriter. Polyb. (2, 8.) Γυναικοθύμως καὶ ἀλογίστως δεξαμένη τὴν παῤῥησίαν πρεσβευτοῦ, [Iracunde. " Polyb. 1, 156. 3, 130." Wakef. Mss.] Γυναικοϊέρακες, B οἱ, Qui mulieribus, ut accipitres avibus, inhiant; Mulierum sectatores; Mulierosi. Factum per lusum. Cam. [" Pallad. Laus. 150." Boiss. Mss. Anonymus ap. Suid. Toup. ad Pseudo-Longin. 241. (387.) Ælian. H. A. 2, 43. " Jacobs. Anth. 7, 367." Schæf. Mss. " Suid. v. Λογγῖνος." Wakef. Mss. * Γυναικοκήρυκτος, Æsch. Ag. 497. κλέος. * Γυναικόκλωψ, Lycophro 769.] Γυναικόκοσμοι, Athen. 6. Qui Athenis improbiores et petulantiores mulieres multa afficiebant, proposita publica scriptura multæ de platano in Ceramico, J. Poll. 8, (112.) Cam., ἀρχοὶ ἐπὶ κόσμου γυναικῶν, οἱ τὰς ἀκοσμούσας ζημιοῦντες. Γυναικοκρατέομαι, Feminarum imperio regor, Feminis pareo, Vivo sub imperio muliebri, Bud. Comm. 849. unde Γυναικοκρατούμενοι dicti Populi, qui Amazonum potestati parebant: de quibus Plin. 6, 7. || Γυναικοκρατούμενοι dicuntur etiam Uxorii, Bud. Qui in potestate sunt mulierum. Cam. e Polit. 2. Plut. (9, 26.) 'Η γὰρ φύσις παρανομεῖται γυναικοκρατουμένη. [Γυναικοκρατούμενος, Gl. Uxorius.] Ετ Γυναικοκρατία, ἡ, Dominatio muliebris, Cam. Muliebre imperium, Plut. (6, 749.) de Marco Catone, qui in matronarum licentiam invectus est, Λοιδορῶν δέ ποτε τὴν ἐπιπολάζουσαν γυναικοκρατίαν, Πάντες, εἶπεν, ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες. Bud. " Γυναικοκρασία, ἡ, Intempe" rantia in mulieres, Mulierositas, VV. LL., sed ve" reor ne perperam." [" Sed conferamus potius reliqua composita verbi κρατέω, ut tum summa librariorum negligentia, tum etiam inexsuperabilis antiqui moris vivacitas usquequaque perspiciatur. Γυναικοκρασία, Strabo 3. p. 442(=251.) Plut. Cleom. 32. T. 4. p. 194(=69.) Antonio 10. T. 6. p. 77(=1685. HSt.) de Aud. Poët. 4. T. 7. p. 74. Apophth. 8, 147(=198.) H. l. (quem citavit et Noster,) Petavius * Γυναικοκράτεια reponit, huic proximo Meziriacus Γυναικοκρασία reddit, hic optimo consilio, ille nullo. De Atticorum voluntate nos certos facit elogium Fabulæ Alexideæ Γυναικοκρατία ab Athen. et J. Poll. sæpius laudatæ, Schweigh. Anim. ad Athen. T. 4. p. 509. cf. T. 2. p. 372. et conspirans totius familiæ consensus, 'Αριστοκρατία, Δημοκρατία, 'Ισοκρατία, (Noster et 'Ισοκράτεια agnoscit,) * Θαλασσοκρατία, 'Ιπποκρατία etc., quibus si quæ adversum nituntur, ut non dicam opprimenda, ad Atticos certe ne aspirare audeant, reprimenda sunt. Et plerumque etiam Editores solertes et frugi veluti olfactu, quid optimum sit, explorare solent.——Quod autem nonnunquam hæc substantiva diphthongum recipiunt,——hanc mihi erroris causam invenisse videor, quod fallax nominis consuetissimi ἀκράτεια imago scribentes luderet, non animadvertentes, huic terminationi subjectum esse habitum quendam naturæ in adjectivi forma designatum, vitæ autem civitatisque conditionem proprie notari terminatione ία, quæ in rarioribus facile obliteratur, in communibus autem Δημοκρατία, 'Αριστοκρατία etc. usu fixa est." Lobeck. ad Phryn. Ecl. 525-6. Ut nos de nostro aliquid penu promamus, Γυναικοκρατίαν Atticis recte tribuit V. D., Γυναικοκρασία autem, si quando usurpabatur, Hellenicis

tantum in usu esset; illud si formandum erat e verbo A Γυναικοκρατέω, non aliter vel Attici, vel Hellenici scribere debebant aut potuerunt: sed si ex adj. Γυναικοκράτης, cujus exemplum desideratur, descendit, utrumque et Γυναικοκρατία et Γυναικοκρασία scribi poterat, at illud Atticis, hoc Hellenicis placeret: sic ἀθλοθέτης, ἀθλοθετία, ἀθλοθεσία: εὐεργέτης, εὐεργεσία: ἱκέτης, * ἱκετία, ἱκεσία, at ἱκετεία ab ἱκετεύω: ἀνόητος, ἀνοητία, ἀνοησία. Γυναικοκράτεια vero, quam formam Petav. Plutarcho l. c. restituit, est subst. nihili, quod ex adj. nihili Γυναικοκράτης deducendum esset, ut ἀκράτεια ex ἀκρατής: sed, si Γυναικοκρατείαν scripseris, e verbo nihili Γυναικοκρατεύω formare debebis. Vide Barkeri Aristarchum Anti-Blomf. Part. 2. "Γυναικοκρατέομαι, ad Diod. S. 1, 156. Γυναικοκρασία, —τία, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 74. Γυναικοκρατεία, Neuer Teutsch. Merc. 796. 1. p. 34." Schæf. Mss. * "Γυναικοκτόνος, (ὁ, ἡ,) Philo J. Legat. c. 60." Boiss. Mss. "Mulierum occisor, 2, 581." Schæf. Mss. * "Γυναικολύπως, Const. Manass. Amat. 6, 39." Boiss. Mss. Quod ex adj. nihili et contra Gr. B L. analogiam formato Γυναικόλυπος deducendum esset. Nostro igitur periculo leg. * Γυναικολυπῶς, e * Γυναικολυπής.] Γυναικομανής, Mulierum amore insanus, Mulierosus, Athen. (464.) Τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους, καθάπερ τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς, [Gl. Uxorius. Il. Γ. 39. Meleager 3. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 669. "Ad Charit. 441. Lennep. ad Phalar. 67. Anal. 1, 3. Toup. Opusc. 2, 8. 79." Schæf. Mss.] UNDE Γυναικομανία, ἡ, Insanus mulierum amor. Athen. l. c. [" Ruhnk. Ep. Cr. 110. Toup. Opusc. 1, 267. 2, 7." Schæf. Mss.] PRO QUO ET Γυναιμανία per sync. ET Γυναικομανέω, Insano mulierum amore flagro, [Aristoph. Θ. 583. Joseph. B. J. 1, 23, 3. 9. * Γυναικόμασθος, ὁ, P. Ægin. 6, 46. "Gal. (Defin. 403=) 2, 273. Γυναικόμασθόν ἐστι παρὰ φύσιν αὔξησις τῆς ὑποκειμένης τοῖς μασθοῖς πιμελῆς." Schneider. Lex. Supplem.] Γυναικόμιμος, Mulieres imitans: γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν, de humilitate precum, Cam. ex Æsch. Pr. [1004. "Γυναικομίμοις ἐμπρεπὴς ἐσθήμασι, Soph." C Gataker. Mss. Eur. Bacch. 977. στολᾷ, Fr. Antiop. 35. p. 427. μορφώματι. " Brunck. Soph. 3, 474. Valck. Diatr. 74. ad Herod. 540." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 244." Wakef. Mss. * " Γυναικομίμως, Const. Manass. Chron. p. 14 (=11. 372.=26. Meurs.)" Boiss. Mss. * Γυναικόμορφος, Eur. Bacch. 843. Schol. Aristoph. N. 288.. " Nicet. Chon. 407." Boiss. Mss.] Γυναικονόμοι, οἱ, Magistratus modestiæ matronali præfecti, ne licenter exeant et sint indecore ambulatrices, Bud. Hi una cum Areopagitis conventus privatos nuptiarum et feriarum inspicere solebant, et videre numquid contra præscriptionem conviviorum committeretur, ut si plures quam triginta invitati essent. Cam. ex Athen. [245. 521. " Ad Diod. S. 1, 492." Schæf. Mss. * " Γυναικονομέω, Artemid. 119." Wakef. Mss.] UNDE Γυναικονομία, ἡ, Functio illa. Γυναικοπαθέω, Muliebria patior, Effeminor. Athen. (523.) Μασσαλιῶται δὲ ἐθηλύνθησαν, οἱ τὸν αὐτὸν Ἴβηρσι τῆς ἐσθῆτος φοροῦντες κόσμον ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μα- D λακίαν, διὰ τὴν τρυφὴν γυναικοπαθοῦντες. [* " Γυναικοπάτωρ, (ορος, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 113. (=94. 529.)" Kall. Mss. * " Γυναικοπειθής, Mulierculis obsequens, Anonym. V. Chrys. 353. Ὁ δὲ γ. ἐκεῖνος καὶ τὸν νοῦν ἐλαφρότατος, εἴξας τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ κ. τ. λ." Seager. Mss. * Γυναικοπίπης, ὁ, Eust. 792, 8. " Heyn. Hom. 6, 188." Schæf. Mss.] Γυναικοπληθής, Mulieribus plenus. Eur. [Alc. 955. ὅμιλος, Æsch. Pers. 122. σύλλογος, " Brunck. ibid." Schæf. Mss. * Γυναικόποινος, Æsch. Ag. 233.] Γυναικοπρεπής, Mulieres decens, Xen. Et Plut. Ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. UNDE Γυναικοπρεπῶς, Muliebriter, Ita ut mulieres decet. [* Γυναικοπρόσωπος, Schol. Il. A. 131. * " Γυναικοπροσωπίας, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 13 (=11=26. 372.)" Boiss. Mss. * Γυναικοστρατία, Athen. 3, 36. * " Γυναικοτραφής, Qui a mulierculis alitur, Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 33. T. 3. p. 460. Ἀκούων τοῦ πατρὸς λέγοντος, Υἱὲ κορασίων αὐτομολουαῶν, γυναικοτραφές, οὐκ ᾐσχύνετο, καίτοι γε πολλῆς αἰσχρότητος τὰ ῥήματα γέμει." Seager. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 577. Incert. 1 Reg. 20, 30. ubi al. * Γυναικότροφος, " Suid. 3, 458. Etym. M. 756." Wakef. Mss.] Γυναικοφίλης, (ου,) ὁ, Mulierum amans, Mulierosus, Theocr. Καὶ σὺ γυναικοφίλας. J. Poll. tamen 6, (168.) h. v. improbat. [Lobeck. l. c. 185. Anal. " Γυναικοφίλας, Jacobs. Anth. 7, 260. 11, 174. 242. Valck. Ep. ad Röv. p. xii. ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. * Γυναικόφρων, Eur. Erechth. 34. " Stob. 36, 42." Wakef. Mss. * Γυναικοφυής, Ælian. N. A. 16, 29. Empedocles, cf. Ἀνδροφυής. " Wakef. Trach. 223." Schæf. Mss.] Γυναικόφωνος, Muliebrem vocem habens, [Aristoph. Θ. 198. * Γυναικόψυχος, Procli Paraphr. Ptolem. 228. " Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss.]

[* Γυναικάδελφος, ὁ, Schol. Œd. T. 70. " Schol. Eur. Hec. 823. Thom. M. v. Τίθην." Boiss. Mss. " Thom. M. 182. 197. 850. Brunck. ad Hec. l. c." Schæf. Mss. * Γυναικαδελφή, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 306. At Schneider. Lex. Supplem. Γυναικαδέλφη ex Anonymo Alemanni ad Procop. p. 83.] Γυναικάνηρ, ανδρος, ὁ, Effeminatus, Muliebris, Eust., e quodam Poëta (Epicharmo) γυναικάνδρεσσι ποθεινοί, [Lobeck. l. c. 687. Schol. Ven. Il. Θ. 527. " Heyn. Hom. 5, 506." Schæf. Mss. " Eust. Il. 619, 36. 1179." Wakef. Mss. * Γυναικεραστής, " ad Phalar. 210." Schæf. Mss. UNDE * Γυναικεραστέω, J. Poll. 3, 68. 70.]

Γυναιμανής, ὁ, ἡ, Mulierum amore insanus, Il. Γ. (39.) Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. [Gl. Uxorius, Muliebriosus, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 699. " Ad Charit. 441. Brunck. Aristoph. 2, 182. Heyn. Hom. 4, 458. Lobeck. Aj. p. 351. Ruhnk. H. in Cer. p. 2. Toup. Opusc. 1, 457." Schæf. Mss. " Schol. Il. A. 371. Quint. Sm. 1, 724. Ælian. H. A. 843." Wakef. Mss. * " Γυναιμανέω, Nonn. D. (2, 125.) 12, 117. 182. 238. 43, 442. (p. 1136.)" Kall. Mss. Quint. Sm. 1, 733.] UNDE Γυναιμανία, ἡ, Insanus mulierum amor, [" Wyttenb. ad Plut. 1, 262." Schæf. Mss.]

Γύνανδρος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνδρόγυνος, Qui masculi et feminei sexus est, Effeminatus, Muliebris, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 185. " Brunck. Soph. 3, 507. (Οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες,) ad Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss. Philo J. 1, 183=519.]

Ἀγύναικος, ὁ, ἡ, Uxore carens, Cœlebs, Phryn. ap. J. Poll. (3, 48.) τηλικοῦτος γέρων ἄπαις, ἀγύναικος. [* Καταγύναικος, Schneider. Lex. affert e Gl., ubi tamen: Καταγύναιος· Salax. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 185. * Παγγυναικὶ, Dio Cass. 157=269.]

[* Ἡμιγύναιξ, ὁ, ἡ, Anacr. 13. p. 44. Anal. 1, 147. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 33. 185. 659. " Wakef. Georg. 49. Jacobs. Anth. 6, 272. Huschk. Anal. 112. Heyn. Hom. 8, 583." Schæf. Mss.] Καλλιγύναιξ, αικος, Pulcras mulieres habens. Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Muliebribus formis nobilem, (Il. B. 683.) Cam., quod epith. diversis ll. attributum a diversis poëtis tradit Eust. [Lobeck. l. c. 659. " Markl. Suppl. p. 223. Heyn. Hom. 6, 256. ad Il. Π. 185." Schæf. Mss.] Καταγύναιξ, Mulierosus. Aristot. de Mirab. (90.) Οὕτω καταγύναικας εἶναι, ὥστε ἀντὶ ἑνὸς σώματος θηλυκοῦ διδόναι τοῖς ἐμπόροις τέτταρα καὶ πέντε σώματα ἄρρενα, Bud. [Lobeck. l. c. 659. * Πολυγύναιξ, Strabo 17. p. 1192.] " Πρωτογυναῖκες, Qui " primum uxores ducunt, Hes., quem vide," [cf. Πρωτόποσις.] Φιλογύναιξ, Mulierum amans, Mulierosus, Plato, Φιλογύναικές εἰσι, καὶ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι. Dicitur etiam ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος s. παιδεραστοῦ. [" Aristæn. 1, 12." Boiss. Mss. Bekk. Anecd. 115. " Ad Charit. 276." Schæf. Mss.]

Ἄγυνος, [" Vitex, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss. " Aristoph. Fr. 280. Heyn. Hom. 4, 458." Schæf. Mss.] ET Ἀγύνης, ὁ, (ἡ,) Uxore carens, Cœlebs, ap. J. Poll., qui ἄγυνος ex Aristoph. citat. [" Fr. 280." Schæf. Mss.] ET Ἀγύναιος, pro eod. ap. Varin. [Gl. Sine uxore, Cælebs, Manetho 1, 173. Schleusner. Lex. in V. T.: Ἄγυνος, —ης, —αιος, Lobeck. ad Phryn. 185. " Ad Charit. 218." Schæf. Mss.

"Porphyr. 360." Wakef. Mss. * Ἀνδρογύνως, Epiphan. 1, 131. * Ἀνδρογυνία et Γαμηλία, Theol. Arithm. 32. Ast. * "Ἀῤῥενόγυνος, Melamp. de Nævis." Kall. Mss.] Ἡμίγυνος, Semimulier, Synes. (184.) Ἀλλὰ κἂν στερεώτατος εἶναι δοκῇ, θαῤῥῶν ἀποφαίνειν τὸν ἄνδρα ἡμίγυνον. Καταγύνης, ὁ, Mulierosus, ut φιλογύνης. [* Κατάγυνος, Aristot. Mirab. Ausc. c. 90. ubi al. καταγύναιξ. "Ad Diod. S. 1, 343." Schæf. Mss. * Κοσμογύνη, Anonym. H. in Virg. 11.] Λάγυνος, Effeminatus, Muliebris, secunda brevi, VV. LL. e Gazæ Gramm. 3. "Vide et Λάγηνος." [" Rhian. 11. et Jacobs.: Anth. 7, 141. 8, 144. 9, 75. Marcus Arg. 18. 21. Epigr. adesp. 77. 98. Lucian. 2, 335. ad Mœr. 56. ad Charit. 371." Schæf. Mss.] Νεογύνης, Qui nuper uxorem duxit, νεόγαμος. J. Poll. (3, 48.) ex Amypsia. [* Πολυγύνης, J. Poll. 6, 171.] Φιλογύνης, [Gl. Mulieratus, Mulierosus,] ET Φιλόγυνος, ὁ, Mulierum amans, Mulierosus, dicitur ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος, ut mulier φίλανδρος dicitur Virosa, Platoni, Bud.: ut Athen. 13. Φιλομείραξ δ' ἦν ὁ Σοφοκλῆς, ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης: 11. Τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς καλοῦσι. ET Φιλογύναιος, pro eod. [Φιλογύνης, —ος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 184. "Ad Mœr. 258. 390. Φιλογύνης, ad Charit. 276. Thom. M. 897. * Φιλογύνις, ibid. Φιλόγυνος, Toup. Opusc. 2, 8. Φιλογύναιος, ad Charit. l. c. Thom. M. l. c. ad Mœr. ll. cc." Schæf. Mss. Athen. 605.] UNDE Φιλογυνία, ἡ, Mulierositas, Cic. Tusc. 4. Scribitur vero et φιλογυνεία cum ει: [Plut. Q. S. 7, 5. p. 309. H., al. φιλονεικία, Stob. Ecl. Eth. p. 182. Clem. Alex. 83, 37. "225. 578." Wakef. Mss.] CUI ibid. Μισογυνείαν opp. quod Odium mulierum interpr.

[* Γύναιος, α, ον, i. q. γυναικεῖος, Od. Λ. 520. γ. εἵνεκα δώρων, "Orph. 'A. 671." Kall. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 33. * "Διγύναιος, (ὁ, ἡ,) Athan. 1, 665." Kall. Mss. * "Ἡμιγύναιος, Suid. v. Πολύευκτος." Boiss. Mss. * Καταγύναιος, Gl. Salax, Lobeck. l. c. 185. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 310." Boiss. Mss. * Κακογύναιος, Procli Paraphr. 228.] Πολυγύναιος, Qui multas uxores habuit, Bud. ex Athen. (556.) Π. δὲ ἐγένετο καὶ Αἰγεύς.

Γυναικεῖος, (α, ον,) Muliebris, Od. Λ. (436.) γυναικείας διὰ βουλάς: κόσμος, Mundus muliebris, Plato de Rep. 2. ἱμάτια, Xen. φορήματα, J. Poll. Sic γυναικεία φωνή. Lucian. (2, 265.) Ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι. Apud Eund. de carmine dicitur ἀγεννὲς καὶ γυναικεῖον. Et ἀγορὰ, κύκλος, ap. J. Poll. 10. dicitur Forum, in quo vasa et utensilia venduntur. Θεὸς, Bona dea. Plut. Cæsare et Cicerone, Θεὸν, ἣν Ῥωμαῖοι μὲν ἀγαθὴν, Ἕλληνες δὲ γυναικείαν ὀνομάζουσι. AT Γυναικεῖον, τὸ, neutr. Gynæceum, quo Plaut. et Cic. etiam utitur, Locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Γυναικεῖα autem plur. neutr., sub. πάθη aut tale quid, accipitur pro Menstruis s. Mulierum purgationibus: quæ Muliebria etiam appellari quidam tradunt. Aristot. H. A. 7. Ἡ δὲ τῶν γυναικείων ὁρμὴ γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Athen. 3. Ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. || Γυναικήϊος etiam Ion. pro Γυναικεῖος ponitur frequenter ap. Herod. ET Γυναικηΐη, ἡ, Muliebre conclave, i. q. γυναικεῖον et γυναικὼν, [Herod. 5, 20.: Γυναικεῖος, Gl. Uxorius, Muliebris. Γυναικεία φύσις· Rima. Γυναικεῖον· Muliebrum. Τὸ γυναικεῖον· Interfeminium. Τὰ γυναικεῖα· Muliebria. * Γυναικείως· Muliebriter. Dio Cass. 38, 70. "Γυναικεῖον, Stibium, Diosc. Notha 475." Boiss. Mss. Herod. 4, 146. Hippocr. 202. 206. "Γυναικεῖος, Fischer. Ind. Palæph. v. Βιάσασθαι, Toup. Add. in Theocr. 402. Wakef. Ion. 861. Jacobs. Anth. 6, 132. Τὰ γυναικεῖα, ad Charit. 326. Diod. S. 2, 520. Γυναικήϊος, Toup. Opusc. 1, 227." Schæf. Mss.]

Γυναικίας, ὁ, Muliebris, Effeminatus, Lucian. (1, 599.) Μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας, Mollis et effeminatus, [" Suid. 2, 323." Wakef. Mss. * Γυναικιάζω, UNDE Γυναικιασμὸς, ὁ, Diod. S. Exc. 625. "Polyb. 2, 736." Wakef. Mss.]

[* Γυναίκιον, τὸ, Demin., Longus 3, 6. p. 108=376. "p. 69. 78. Vill." Schæf. Mss.]

[* Γυναικηρὸς, ά, όν, i. q. γυναικεῖος, Phrynichus

A Bekkeri 31. τρόπος.]

Γυναικικὸς, (ἡ, ὸν, Muliebris, Effeminatus: unde compar. Γυναικικώτερος. [* "Γυναικικῶς, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 6, 4." Boiss. Mss.]

Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, Mulierum conclave, Mulierum contubernium, Xen. K. Π. 5, (5, 1.) Καὶ τὰ γύναικε εἰσαγαγεῖν εἰς τὸν γυναικῶνα τῆς σκηνῆς, καὶ σὺν αὐταῖς τὰς μουσουργούς. [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 166. Schleusner. Lex. in V. T. "Ælian. H. A. 353." Wakef. Mss.] UNDE Γυναικωνίτης, ὁ, J. Polluci θάλαμος ἱστῶν. Hesychio vero etiam οἶκος γυναικῶν, et Schol. Hom. i. q. ὑπερῷον. Cujus fem. est Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, usitatius multo quam ipsum masc. et signif. i. q. γυναικών: illo autem et Lat. usi sunt aliquando. Paul. Æmyl. de Matrefamilias ap. Rom. Neque in convivium adhibetur nisi propinquorum, nec sedet nisi in interiore parte ædium, quæ Gynæconitis appellatur. Plut. Κακὴ δὲ θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος. Longin. Καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυναικωνῖτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ

B δὲ, ὡς ἀνδρωνῖτιν. Aliquando non tam pro Loco, quam pro Cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. Μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. [" Clem. Alex. Str. 349." Routh. Mss. "Ad Corn. Nep. 12. Stav.: Mœr. 264. ad Herod. 660. ad Charit. 451. Diod. S. 2, 198." Schæf. Mss. "Cœtus mulierum, Clem. Alex. 349." Wakef. Mss.]

Γυναικάριον, τὸ, Muliercula, Uxorcula, [Diocles Com. ap. Bekk. Anecd. 87.]

"Γυναικόω, unde γεγυναικωμένα vocata sunt πέμματα quædam, ὧν γυνὴ ἥψατο, Hes." [Hippocr. 759=1202. Foës. =351, 35. "Mulier fio, Philo J. 1, 683." Wakef. Mss. * Ἀπογυναικόω, "Effemino, Phot. 746=1734." Wakef. Mss. UNDE] "Ἀπογυναίκωσις, ἡ, Effeminatio," [" Plut. 10, 107." Wakef. Mss.]

Γυναικίζω, ίσω, q. d. Feminam ago, Cultu gestuque feminam repræsento, In mulierem degenero: neutr. ponitur; ut Dio Cass. Γυναικίζει καὶ * ἐκκεκιναίδισται. Pass. quoque in usu est quasi a γυναι-

C κίζω act. sumto pro Effemino. Lucian. (2, 731.) Ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικὸν, Femina factus es, cum prius vir esses, In feminam degenerasti, Bud.: cui etiam γυναικίζεσθαι et ἀκκίζεσθαι synonyma sunt. [Gl. Muliero. "Γυναικίζεσθαι, Psellus in Cantic. Cant. ad c. 1, 13." Boiss. Mss. Lucian. 6, 318. Hippocr. 79, 40. Heliod. 169. Cor. Οἰκτιζόμενοι ἢ μᾶλλον γυναικιζόμενοι, Bekk. Anecd. 31. "Aristoph. Θ. 268. ὅπως τῷ φθέγματι Γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς." Seager. Mss. "In medio, ad Timæi Lex. 19. Toup. Opusc 1, 229. Phrynich. Ecl. 82. Jacobs. Anth. 12, 472." Schæf. Mss. "Schol. Il. Λ. 385." Wakef. Mss.] UNDE Γυναικισμὸς, ὁ, Superstitio muliebris, Meticulus muliebris, Bud. ap. Plut. (4, 283.) Οὐδένα γὰρ γυναικισμὸν ἐν δεισιδαιμονίᾳ πρότερον κατεγνώκει τῆς Καλπουρνίας. ET Γυναίκισις, ἡ, Actus muliebris, Imitatio muliebris, Aristoph. Θ. (863.) Πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην, [Liban. 3, 676.] ET Γυναικιστὶ, Muliebriter, Mulierum more. Athen. (530.) Ἐψιμμυθιωμένον καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί. [" Valck.

D Adoniaz. p. 336. Thom. M. 317." Schæf. Mss.]

Γύναιον, τὸ, Muliercula. Dem. de F. Leg. Γύναια καὶ παιδάρια ὀλίγα. Theophr. Ep. 43. Τὸ τεχνιτὸν γύναιον, τὸ διογενὲς * ἡμιάνδριον. Et Od. O. (247.) Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων, Propter dona muliercularum, seu, ut Schol. exp., διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν, [vide Γύναιος. "Jambl. V. P. 27." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Hippocr. 339, 45. 526, 34. "Plut. Mor. 1, 697. Jacobs. Anim. 309. Villois. ad Longum 184. Diod. S. 2, 177. Plut. Alex. 54. Schm.: Schneider. Præf. ad Xen. Œcon. p. vi." Schæf. Mss. * "Γυναιοκάρδιος, Const. Manass. Chron. 35. (417.)" Kall. Mss.]

Γύνις, ιδος, ὁ, Semimas, Semivir, i. e. ἀνδρόγυνος, μαλακὸς, Suid., seu, ut Eust., θηλυδρίας, μὴ εὖ διακείμενος πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Plut. Alex. Εὐλαβοῦντο γὰρ μὴ γύνις εἴη. Apud Eund. γύνιδος τοξότου. Apud Suid. Καὶ τοὺς ἀθέους Ἐπικούρου λόγους καὶ γύννιδας ἐπασκῶν, τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλούνησιτε καὶ γύννις: sic enim ibi scribitur cum νν. [" Εὐλα-

βοῦντο γὰρ μὴ γύννις εἴη, Hieronym. Epist. ap. Athen. (non Plut. Alex., ut ap. Nostrum,) 435." Strong. Mss. Clem. Alex. 227. (266.) Γύννις, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 326. "Aristoph. Θ. 136. Ποδαπὸς ὁ γύννις; Cujas est effeminatus iste?" Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 73. 474. Thom. M. 63. Gronov. Præf. ad Ælian. V. H. ad Diod. S. 1, 137. Stanl. Eum. 188. * Γύννος, Heyn. Hom. 8, 633." Schæf. Mss. "Γύνις, Plut. 2, 234. Stob. 491. Dio Cass. 465." Wakef. Mss.]

[* "Γύνον, Equisetum alterum, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.]

[* Γυναικίσκος, ὁ, UNDE * Γυναικίσκιον, Hesych. 866.]

ΓΥΡΟΣ, (ὰ, ὸν,) Curvus, Incurvus, Rotundus, Od. T. (246.) Γυρὸς ἔην ὤμοισιν: nam male scribitur γυρὸς ἐν ὤμοισιν, ubi Eust. exp. Rotundos humeros habens, et addit ὑπόκυρτος, οὐκ εὐμήκης. Hinc quidam interpr. Qui est humeris valde extantibus et teretibus. Rursum autem Eust. in Od. B. (16.) Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, annotat dici ad differentiam τοῦ γυροῦ, qui non e senectute, sed natura talis est. Idem alibi Γυρὰς πέτρας ad imitationem illius γυρὸς ὤμοις, appellatas fuisse tradit: [Rupes Maris Ægæi, Osann. ad Philemon. 298.] Legitur et γυρὸν ἐπισκύνιον in Anthol., quod redditur Incurvum supercilium, Inflexum. HINC Γυρόω, Incurvo; ut vertitur in Opp. K. 3, (122.) Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα, [" nisi is veterum Epicorum exemplo κυρτώσασα scripsit." Lobeck. ad Phryn. Ecl. 417. Sed cf. 'A. 2, 333. Αὐχένα γυρώσασα. Vide et infra.] || Γυρὸς, Scrobs. Ita enim scribit Eust. in hac etiam signif., idque e veterum auctoritate. At Hes. habet γύροι, βόθροι. Sic et e Theophr. affertur γύρους προορύττειν, non γυρούς. HINC Γυρῶσαι φυτὰ, Arat. (9.) Stirpes in scrobes condere, Bud. || Γῦρος autem Gyrus, Circulus, vel Ambitus, Bud. ap. Plut. Τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποππίλιος περιέγραψεν. || At γῦρος pro Scrobe, vide in Γυρός. || Placentæ quoddam genus, Athen. Sed, quamvis υ producatur in γυρόω, scribitur tamen et γύρος in omnibus signiff. COMP. Γυρόδρομος: ut πέτρος VV. LL. Lapis in orbem motus, ut mola, Epigr. [Anal. 2, 98. "Valck. ad Ammon. 60. Archias 25." Schæf. Mss.] ET Γυροειδὴς, (ὁ, ἡ,) Circularem formam habens, aut Rotundus. UNDE Γυροειδῶς, Gyri forma, Per gyrum, In orbem, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 417.] ET Γυρήτομος αὖλαξ, Sulcus proscissus orbiculatim, quoniam aratrum ad extremum agrum perveniens, in orbem vertitur, Epigr. [Anal. 2, 228. perperam pro * πυρητόκος. "Jacobs. Anth. 9, 189." Schæf. Mss.] Et VERB. Γυρόω, In gyrum colligo, In orbem verto. Bud. γυροῦσθαι interpr. Volvi, ap. Greg. Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν ἐς κακίην. HINC Γύρωμα, (τὸ,) ET Γύρωσις, (ἡ,) Circumactio in orbem. Sed et Circus vertitur a Gaza ap. Theophr. [H. P. 5, 6. γυρωμάτων perperam pro θυρωμάτων. "Geop. 2, 46. (Τῆς γυρώσεως γινομένης, Ablaqueationis.)" Kall. Mss.] ITEM Γυρεύω cui Hes. in Κυρεῦσαι videtur dare illam signif. τοῦ γυρῶσαι ap. Arat. Sed idem ῥέμβεται quoque exp. γυρεύει. HINC deductum γυρεία, (ἡ,) Gaza ap. Cic. de Senect. pro Fossione ponit. Ab hoc γῦρος Gall. Girouette. "|| Γύριος, (α, ον,) Orbicularis et in gyrum se revolvens: περιφερὴς Suidæ in hoc senario, Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθεν γυρίης. Itidem vero γυρῶν exp. περιφερῶν. At Γυρία, Hesychio πάλη καὶ στολίς. Γύρις, εως, ἡ, Pollen. Ita autem appellant, inquit Plin. 18, 10., in tritico, quod florem in siligine. Diosc. Ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν γύρις. Athen. 3. Οἱ δὲ ἐκ γύρεως ἄρτοι γενόμενοι, ὀλιγοτροφώτεροι καὶ εὐανάδοτοι. UNDE Γυρίτας vocant τοὺς αὐτοπύρους ἄρτους, Hes., Panes ex ipso tritici flore, s. E polline: sicut in Geop. 10. legimus ἄρτον γυρίτην, καὶ τυρὸν αἴγειον, Panem e polline. Notandum porro, ap. Diosc. et alibi scriptum reperiri ETIAM Γῦρυς, utrobique per υ, sed perperam, ut patet non solum e gen. γύρεως, quo idem Diosc. utitur, 3, 48., sed etiam e deriv. γυρίτης." [Gl. Γῦρις· Pollen. Γύρις· Pollen, Pollis. Γύρυς· Pollis, Pollen. Γύρεως· Pollinis. Γυρίτης ἄρτος· Pollinaceus. * Γυρονομεῖν· Pollincere, (sic, sed forte leg. * Γυρινομεῖν?) * Γυριστήριον κόσκινον· Pollinare cribrum. (A * Γυριστὴρ, ῆρος, ὁ.) Γυροώδης· Pollinarius. (An Γυρώδης? Sed de formâ γυρώδης a γῦρις dubitare nobis liceat. E στάσις formatur * στασιώδης, J. Poll. 8, 153. secundum quam analogiam leg. * Γυριώδης.) Γῦρος ἀμπέλου· Scrobo, (" nisi dicas depravatum pro Scrobs," Nunnes. ad Phryn. Ecl. 417. Lobeck.) Γῦροι· Spiræ. Γυρόω· Roto, Gyro. Γυρεύω· Gyro. Γυρὸς, γύρις, Schleusner. Lex. in V. T. Philippus 9. Γρῆϋς γυρὴ πόδας, Antip. S. 37. γυρὰ οἰκία χελιδόνος, Apollonid. 29. γυρὴ κόνις, al. ξυνὴ, Terra subtus excavata, Ælian. H. A. 4, 34. λέοντες γυρότεροι συνεστραμμένοι. Artemid. 2, 21. Οἱ περὶ τοὺς ὅρους γῦροι. T. H. ad Plutum p. 376. Γυρὸς, γῦρος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 417. * Γυρόμαντις, ὁ, Artemid. 2, 69. Ὅσα γὰρ ἂν λέγωσι Πυθαγορικοὶ, φυσιογνωμονικοὶ, * ἀστραγαλομάντεις, * τυρομάντεις, κοσκινομάντεις, * μορφοσκόποι, χειροσκόποι, * λεκανομάντεις, * νεκυομάντεις, ψευδῆ πάντα καὶ ἀνυπόστατα νομίζειν χρή; "Pro γυρομάντεις, (Circulorum vates,) malim ἀλευρομάντεις, ut emendavit jam Toup. Emendd. 2, 543. Non improbo tamen Schneideri Lex. conjecturam, qui (omnino recte) leg. putat * Γυριμάντεις." Reiff. * Γυρόνωτος, Aristoph. ap. Plut. 853. perperam pro τυρόνωτος, cf. Xyl., inquit Schneider. Lex.; sed vocem agnoscit Lobeck. ad Phryn. Ecl. 417. * Γυρίνη, ἡ, Planta, Lucian. Tragop. 157. Schneidero susp. Γυρεύω, Strabo 6. p. 349. Γυρεύειν γυμνὰς ἐκέλευε, cf. Plut. Fabio 474. Archilochi Fr. 13. ap. Plut. de Superst. 7. Ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεῦον, al. * γυρεὸν, al. * Γυρέων, ὀρθὸν ἵσταται νέφος, de quo versu omnino v. Schneider. Lex. Supplem. "Fortasse sic scr. Ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος," Lobeck. l. c. 417. "Plut. Mor. 1, 669." Seager. Mss. * "Γυρευτὴς, (ὁ,) Theod. Studita ap. Sirmond. ad Goffrid. 89. (* Γυρευτὸς, ἡ, ὸν, UNDE) * Ἀγύρευτος, Nicet. Chon. 53." Boiss. Mss. Γυρόω, unde γεγυρωμένος, ἠτονηκὼς, τῷ σώματι κεκαμμένος, Hes. Etym. M. Bekk. Anecd. 230.] "Γεγυρανωμένον Hes. esse dicit κεκανμένον, ἠτονηκότα τῷ σώματι." [Geop. 4, 3. Γυροῦν, τουτέστι περισκάπτειν, Oblaqueare, Nicander 'A. 514. Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιομένην, Opp. 'A. 4, 159. ἐπ' αὐχένα δεσμὰ βραχίοσι γυρώσασα. Schleusner. Lex. in V. T. Manetho 2, 118. "Geop. 2, 46. 3, 18. * Γυρωτέον, 5, 21." Kall. Mss. * Γυρίζω, UNDE * Γυριστὸς, ἡ, ὸν, Schol. Philostr. Her. 407. 579. Cf. Περιγυρίζω. * Γυραλέος, α, ον, i. q. γυρὸς, Inflexus, Curvus, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, extat ap. "Opp. K. 1, 57. 183." Wakef. Mss. * Γυρόθεν, Liban. 2, 111. Τοῦ σταυρώματος γ. "T. H. ad Plutum 1038. Nicet. Eugen. ap. Villoison. ad Longum 235." Boiss. Mss. "Γύροθεν (sic) Anna Comn. Alex. 15. p. 480. Anonymi Antiqq. Const. 1, 14. * Γύρωθεν, Liban. 4, 1071. Constant. Admon. 9, 61. Anna Comn. l. c. 11. p. 338." Lobeck. ad Phryn. Ecl., quem omnino vide. Mathem. vett. 43. Theoph. Protosp. 3, 19. * "Γύροσε, (γυρόσε,) Schol. Ven. Il. P. 58. Γύροσε ἐπισκάπτουσιν αὐτὰς, Eust. mendose γύρους." Lobeck. l. c. 417. "Γυρὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 63. 120. Toup. Opusc. 1, 14. 185. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 101. Antip. S. 37. Jacobs. Anth. 8, 359. 375. 9, 148. 275. 10, 375. 11, 10. 95. Γυρὸς, ὁ, subst., Heyn. Hom. 7, 302. Alciphro 446. Bergler. 308. Γῦρος, ibid. Valck. Callim. 77. T. H. ad Plutum p. 376. Γυρόω, Valck. ad Ammon. 220. Bergler. ad Alciphr. 190. Wakef. Trach. 12. Jacobs. Anth. 11, 196. Heyn. Hom. 7, 302. Γυρόθεν, T. H. ad Plutum p. 376. Villois. ad Longum 235. Γυρόμαντις, Toup. Emendd. 2, 543. Γυρόνωτος, Kuster. Aristoph. 126. Γυρόσε, Heyn. Hom. 7, 302. Γυρίζω, Casaub. ad Athen. 131. Huschk. Anal. 168. Γυρεὸς, Γυρεύω, Jacobs. Anth. 6, 158. * Γύρινος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 162. 2, 29. Tyrwh. de Babr. 58. 196. Toup. ad Longin. 391. * Γυριννῶ, ibid." Schæf. Mss. "Γυρὸς, Opp. K. 1, 473. Subst., Geop. 1, 375. Scrobs, Ælian. H. A. 513. Γῦρος, Nonn. 1206. Circulus, Theod. 1, 443. Terra egesta, Artemid. 112. Γυρόω, Effodio, Geop. 1, 707. Incurvo, Opp. Heliod. 504. Γεγυρωμένος, Etym. M. Γυρεύω, neutr., Hes. v. 'Ρέμβεται. * Γυράω, Nonn. 468." Wakef. Mss.] "Γυρτὸν, Hesychio

πκυφόν." [* "Τύῤῥον, Zonaræ κυρτὸν, στρογγύλον," A
Dahler. Mss.]

"Περιγυρίδας, Hes. et Suidæ περιφερείας, Circum-
"ferentias," [" Hemsterhusio (ad Plutum p. 376.)
e Pythag. vel Ionicæ sectæ reliquiis derivatum vide-
batur." Lobeck. ad Phryn. Ecl. 417. Cf. Περιγυ-
ρίζω.]

[* Περιγυρίζω, UNDE * " Περιγύρισμα, τὸ, Levit. 19, 27. sec. Cod. 106. ubi παρηγύρισμα quidem suprascripsit recens manus, sed, ut recte monuit Holmes., leg. περιγύρισμα. Esse autem videtur ejusdem originis, ac περιγυρίδας et περιγυρίδα in Hes. Cyr. Lex. Ms. Phot., i. e., iis explicantibus, περιφερείας et περιφέρειαν. Et in Glossario Ducangii, quanquam non reponatur ipsum περιγύρισμα, habetur tamen γυρίζειν, κυκλοῦν, Circumire, verbum cognatum. Sc. in rotundum ejusmodi tonsura fieri solebat, et in ista notione ponitur hic περικυκλώσεις ab Aquila, et περιζυρήσετε a Symm." Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Περιγυρόω, Nicet. Annal. 4, 4. * Ὑπογυρόω, Incurvo, 4, 3. 71.] B

[* Εὔγυρος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 221. πάλη, cf. Γυρία. " Jacobs. Anth. 9, 172." Schæf. Mss. * Κοσκινόγυρος, i. q. τηλία, Schol. Aristoph. Π. 1038. " Brunck. 1, 281.: T. H. p. 376." Schæf. Mss. * Παράγυρος, UNDE * Παραγύρως, Hes. v. Διαμπερὲς, T. H. l. c. * " Πολύγυρος, (Flexuosus,) Multos orbes vel gyros habens, Pseudo-Chrys. Serm. 100. T. 7. p. 551. Ἀκούσατε οἷον ὀψώνιον φόνου ἡ π. ὄρχησις ἤνθησεν." Seager. Mss.: " Chrys. 8, 41." Bast. ad Scap. Oxon. * Ὑπόγυρος, Nicet. Annal. 4, 5. 78.]

ΓΥΡΙΝΟΙ, (οἱ,) Ranæ rotunda specie, quibus sc. nondum sunt pedes, Eust., qui et addit, γερίνους Ion. vocari, teste Paus., qui γυρῖνοι Att. appellentur. Alii γυρίνους ex Hes. interpr. Ranarum pullos. [Plato Theæt. 161=348. Heind. Εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου. Nicandro Θ. 620. Ἀ. 576. γέρυνος, quod vocab. vide. * Γυρινώδης, ὁ, ἡ, Aristot. H. A. 6, 12, 5. al. πυρινώδης.]

" ΓΥΨΟΣ, ἡ, Gypsum: cognata calci res: et e C
" lapide coquitur, et e terra foditur: maximi et gratissimi usus in albariis, sigillis et ædificiorum coronis, Plin. Unde Paus, ἄγαλμα ἐκ γύψου: et Athen. ἀλεῖψαι γύψῳ. Apud Eund. l. vinum Zacynthium, διὰ τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλὴν ἀδικεῖ: ut Diosc. 5, 9. Ὁ τὴν γύψον ἔχων οἶνος est καρηβαρικός. Africa autem potissimum gypso mitigat asperitatem vini, necnon aliquibus sui partibus calce." [Gl. Cæmentum, Herod. 7, 69. Τοῦ σώματος τὸ ἥμισυ ἤλειφον γύψῳ. " Plato Phæd. s. 59." Routh. Mss. " Musgr. Bacch. 457. Jacobs. Anth. 10, 163." Schæf. Mss. * Γυψοειδὴς et contr. * " Γυψώδης, Eust. 1304." Kall. Mss. * Γυψοπλασία, ἡ, Gl. Pluteum. * " Γυψεμπλάσται, Hes. 2, 1213. n. 6." Dahler. Mss. * " Γυψεμπλαστικὸς, (ὴ, ὸν,) Thom. M. 588." Schæf. Mss. * " Γύψινος, (η, ον,) Bekk. Anecd. 272." Kall. Mss. " Ad Timæi Lex. 165." Schæf. Mss. " Etym. M. 530." Wakef. Mss. "Αγυψος οἶνος, Trall. 2. p. 47.] " Γυψόω, Gypso illino, Gypso " induco et dealbo, γύψῳ ἀλείφω, ut Athen. loqui- D
" tur," [et ut Herod. 7, 69. loquitur. Γυψόω, Idem 3, 24. 8, 27. " Ad Eund. 632. ad Diod. S. 1, 414. * Γύψωμα, ad 1, 339." Schæf. Mss. * Γύψωσις, ἡ, Geop. 6, 18. * " Γυψωτὴς, ὁ, Etym. M. v. Χήρα." Kall. Mss. * Ἐγγυψόω, Gl. Ἐνέγγυψεν, (sic,) Imbuit.]

ΓΩΝΙΑ, ἡ, Angulus. Aristoph. Σ. (910.) ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. (8, 316.) Εἴς τινα γωνίαν τοῦ περιστύλου: qui (7, 883.) γωνίαν pro Angusto loco dixit, Ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. Alioqui γωνία potius pro Loco abdito ponitur, sicut et Gall. Coin et Coingnet, i. e. γωνίδιον, de quo dicam infra. Quo et Lucas usus est modo Act. 26, 26. Λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. Contra vero ap. Matth. 6, (5.) dicuntur hypocritæ lubenter orare stantes ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν, non ut se abdant, sed ut ab omnibus conspiciantur. Sunt enim γωνίαι Platearum, i. e. Anguli, loca in quibus desinunt plateæ in angulos: adeo ut perinde sit ac si dixisset In triviis. Quare et Angiportis platearum quidam interpr., sicut Catull. Quadriviis et angiportis copulavit. Volunt autem quidam Gramm. a γόνυ deduci γωνία. [Gl. Angulus, Angulo, Καταγωνίας· Angulatim, (scrr divisim κατὰ γ.) Schleusner. Lex. in V. T.: Diod. S. 2, 8. Plato Phil. 31. Schneider. Eclog. Phys. 287. Γωνία est e * Γῶνος, ὁ, cujus obsoleti nominis vestigia apparent in plurimis compp. et in Laconica forma γῶνορ, quam habes in Lex. Vocc. peregr. " Ad Herod. 327." Schæf. Mss. * Γωνιοβόμβυξ, ὁ, Herodicus Athenæi 222. " Wolf. Prol. 235. Jacobs. Anth. 8, 195." Schæf. Mss.]

Γωνιοειδὴς, (ὁ, ἡ,) Anguli formam habens, Velut in angulum s. angulos desinens, Theophr. AT Γωνιώδης, Angularis, Angulosus, In angulum s. angulos exiens. ET Γωνιωδῶς, in formam anguli, Eust. [Gl. Γωνιάδης· Angulosus. Γωνιόδη· Angulosus. Scr. Γωνιώδης. * Γωνοειδὴς, Theophr. H. P. 3, 13. a Schneidero non agnoscitur. * " Γωνοποιέω, Incurvo, Gal. Lex. Hippocr. 158. Franz. Ms. D. γονιοποιέω, sed vulg. lect. retineri potest, derivanda a v. γῶνος." Spohn. de Extr. Odyss. Parte 160.] Γωνιόφυλλος, Angularia s. Angulosa folia habens, [Theophr. p. 18.]

Ἀγώνιος, Angulo s. Angulis carens; Non angulosus, Plin. ap. Theophr. [H. P. 3, 15. Πλὴν ἀγωνιώτερον τῆς ὄης: at 7, 6. etiam Schneider. Ed. exhibet, Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ φύλλον * ἀγωνότερον.] " Ἀκριτάγωνον, Hesychio πολύγωνον, Multos habens angulos." Ἀκρογωνιαῖος λίθος, In extremo angulo positus lapis, Summus vel imus angularis lapis. Sed ap. Paul. ad Eph. 2, (20.) et 1 Petr. 2, (6.) signif. potius Imum angularem quam summum, ut docte annotasse mihi videtur Beza. [Schleusner. Lex. in V. T.] ET Ἀκρόγωνος pro eod. VV. LL. [" Pisid. M. O. 1856." Kall. Mss. Greg. Naz. 2. p. 174. 187. Nicet. Annal. 16, 4.] Ἀμβλυγώνιος, Obtusum angulum habens, [Strabo 2. p. 141. 142. 164. * Ἀπειρόγωνος. Theol. Arithm. p. 1. Ἀπὸ τετραγώνου μέχρις ἀπειρογώνου.] " Διαγώνιος " γραμμὴ, Linea ab angulo ad angulum perducta. " Vitruv. 9, 1. Quæ fuerit linea, ab angulo ad angulum diagonios perducatur, uti dividatur in duo trigona æqua magnitudine. Mox dicit, Ad ejus lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur: Et rursum, Ita cum magna duo trigona in minore quadrato quinquagenum pedum linea diagonia fuerint designata. Idem 4, 1. Abaci latitudo ita habeat rationem, ut quanta fuerit altitudo, bis tanta sit diagonios ab angulo ad angulum: 6, 3. Latitudo in quadrato paribus lateribus describatur, inque eo quadrato diagonii linea ducatur: 6. fin. memorat etiam Diagonias " structuras." [* " Δωδεκάγωνος, Plut. de Is. et Os. 363." Kall. Mss.] Ἐγγώνιος, vide Εὐγώνιος, [Thuc. 1, 93. Hippocr. 502, 40. 504, 27. 507, 29. 510, 3. πῆχυς, χείρ: Gal. 5, 383.: Theophr. H. P. 1, 16. φύλλα, cf. Γωνιόφυλλος, UNDE * Ἐγγωνιοειδὴς, 3, 12, 5. φύλλον. " Ἐγγώνιος, ad Xen. Œcon. 4, 21. Wyttenb. Præf. ad Plut. p. lxii." Schæf. Mss. " Joseph. 702." Wakef. Mss. * " Ἐγγωνιάζω, Greg. Cor. ad Hermog. Meth. 914. Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 214." Boiss. Mss. " Tzetz. Exeg. in Il. 15. et sine dubio restituendum est 128." Spohn. de Extr. Odyss. Parte 80.] Ἑξάγωνος, Sexangulus, Sex angulos habens, Greg. [* " Ἑξαγωνίζω, Proclus Paraphr. 154." Kall. Mss.] " Ἑξαγώνιος, Sexangulus, i. e. Sex angulos habens, pro quo Solin. dicit Sexangulatus; Columella, Hexagonus." [" Athenag. Leg. c. ult." Routh. Mss. " Lucian. 2, 182. Tzetz. Exeg. in Il. 44." Schæf. Mss. * Ἐπιγώνιος, Angularis, Aquila Ps. 143, 12.] Ἑπτάγωνα quædam organa, vide Τρίγωνος. Εὐγώνιος, In quo anguli recti constant, Bud.: afferens e Xen. O. (4, 21.) Ὀρθοὶ δὲ οἱ στοῖχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια δὲ πάντα καλῶς εἴη. Gaza autem quod Cic. dixit Directos in quincuncem ordines, interpr. εἰς εὐγώνιον πεντάδα ὀρθοὺς στίχους. Sed in Xen. l. c. sunt qui ἐγγώνια legant. Est autem ἐγγώνιος, Angulos habens. [" Eur. Ion. 1137. Πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον." Seager. Mss.] Ἰσογώ-

νιος, q. d. Æquiangulus, Æquos s. Pares angulos habens. Exp. et Rectangulus. [Plut. 427.] Ὀρθογώνιος, Rectangulus, [Athen. 418. Diog. L. 497. " Musgr. Ion. 1137." Schæf. Mss. * Ὀρθογωνία, ἡ, Archytas ap. Stob. Phys. 784. * Ὀρθόγωνος, Gl. Rectangulus.] Παγγώνιος, q. d. Omniangulus, i. e. Ab omni parte angulos habens; παγγώνιος, Lapis ab angulorum multitudine, VV. LL. [* Παράγωνος, UNDE * " Παραγωνίσκος, (ὁ,) Angulus, Norma, Regula, Es. 44, 13. ἐν παραγωνίσκοις, vel, ut alii legunt, περιγωνίοις, aut περιγωνίσκοις, v. Cappell. Nott. Cr. 515." Schleusner. Lex. in V. T.] " Παραγωνίζειν, Angulo-" sum esse, Angulum facere: vel Ad anguli figuram " accedere: ut Theophr. H. P. 1, 16. scribit folia " differre τοῖς σχήμασι: quædam enim esse περιφερῆ, " Rotunda, ut piri: quædam προμηκέστερα, Oblon-" giora, ut mali: quædam εἰς ὀξὺ προήκοντα καὶ πα-" ραγωνίζοντα, ut smilacis. Unde Plin. 16, 32. Cir-" cinata piro, mucronata malo, angulosa hederæ. " Dicit autem Hederæ synecdochicῶs, quoniam smi-" lax est species hederæ: respiciens simul et præ-" cedentia Theophr. verba. Dixerat enim paulo ante, " Κιττοῦ τὰ φύλλα νέου μὲν ὄντος, esse ἐγγωνιώτερα· " πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα: paulo ante γωνο-" ειδῆ vocans, quæ hic ἐγγωνιώτερα. Itaque 3, c. ult., " ubi τῆς σμίλακος τὸ φύλλον dicitur esse κιττῶδες, " μικρὸν, ἀγώνιον, reponendum videtur ἐγγώνιον: " licet et ap. Plin. 16, 35. smilax legatur folio hede-" raceo, parvo, non anguloso: præsertim cum 16, " 23. hæc Theophrasti, 1, 16. Τῆς δὲ λεύκης καὶ τοῦ " καλουμένου κρότωνος τὰ φύλλα νέα μὲν, περιφερῆ, " παλαιότερα δὲ, γωνοειδῆ· τοῦ δὲ κιττοῦ ἀνάπαλιν, " νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ, περι-" φερέστερα, sic interpr., Populo albæ, ut crotoni, " folia in juventa circinatæ rotunditatis sunt, vetu-" stiora in angulos exeunt: e contrario hederæ an-" gulosa rotundantur. Notandum porro, quasdam " Theophr. Edd. in illo supra cit. l. perperam scri-" ptum habere παραγονύζοντα pro παραγωνίζοντα, " quod legitur in posteriore Ed. Ald." [Falsa lectio pro παρακανθίζοντα, quod verbum vide. * " Περιγώνιον, (τὸ,) et * Περιγωνίσκος, (ὁ,) Norma, Regula, Aquila Es. 44, 13. Fortasse scr. est παραγωνίοις aut παραγωνίσκοις. Vox Hebr. notat Normam, et ideo sic dicta videtur ob angulum rectum, quo constat, qui est reliquorum angulorum omnium, tum acutorum, tum obtusorum, norma et mensura. Ideo quoque in plur. h. l. ponitur, quod norma constat duobus lateribus, quibus includatur angulus rectus." Schleusner. Lex. in V. T. * " Περισσογώνιος, Jambl. Arithm. 28." Kall. Mss.] Πολυγώνιος, [Gl. Angulosus. * Πολυγώνιον, τὸ, J. Poll. 4, 161.] ET Πολύγωνος, Multangulus, Multos angulos habens, [160. σχήματα, Nicander Θ. 872. al. * πολύγουνος pro —γόνατος, Lucian. 978.] " Πολυγωνοειδὴς, Multanguli " speciem gerens, Multangulo similis," [a Schneidero non agnoscitur.] Τετράγωνος, Quadrangulus, Quadratus, τετράγωνος τάξις ὤν ὁπλιτῶν, Thuc. 4. Hippocr. τετράγωνα βέλη, Sagittæ quadruplici acie armatæ. Quidam Quadridentes interpr. Et metaph. τετράγωνον σῶμα nonnulli dici putant sicut a Celso Quadratum, neque gracile, neque obesum: quod habilissimum esse dicit. Item alio genere metaph. τετράγωνος ἀνὴρ, Aristot. Eth. Nic. 1, (10.) Rhet. 3, (11.) pro Bono viro; quod sumtum est e loco Simonidis, quem Plato Protag. (3, 155. Bip.) affert, Χερσί τε καὶ ποσὶ, νόῳ τε τετράγωνον. Ab Horatio autem dicitur Totus teres atque rotundus, sic et a quodam in opusculis Virg. subjunctis. Retulit et Erasm. inter Prov. Quadratus homo. [Omnino v. Heyn. Opusc. Acad. 1, 154.] || ET τετράγωνον, Locus quidam in manu, Cam. [Gl. Quadrum, Quadratum, Quadrangulum. Τετράγωνος Quadrus, Quadratus. * Τετραγώνως Quadratim. Philostr. V. A. 7. p. 321=377. Boiss. " Bekk. Anecd. 2, 786." Boiss. Mss. " Tzetz. Prol. ad Lyc." Kall. Mss. " Τετράγωνον ἱμάτιον, Quadrata vestis, Pallium Græcorum, Appian. 5, (11.)" Schweigh. Mss. Cf. Athen. 213. * Τετράγωνον, τὸ, Medicamentum, quo caput purgabatur, Hippocr. 209, 14. 211, 2. 295, 42. 416, 30. 462, 1.

A 486, 40. 498, 39. 46. 500, 36. 511, 27. Euonymus Europæus Linn. Vide Ludov. Savot. de Tetragono Hippocrateo, Schneider. Lex. v. Τετραγωνιά. " Wessel. Diss. Herod. 174. Τετράγωνος, ad Charit. 773. Diophantus Epigr. Plato Theæt. 302. Heindorf. ad 307. Toup. Opusc. 1, 470. Emendd. 2, 239. Jacobs. Exerc. 2, 94. De naso, Boiss. Philostr. 376. 547." Schæf. Mss. " Hes. v. Στρογγυλίαν, Sosip. in Stob. Serm. 44." Wakef. Mss. * Τετραγωνοειδὴς et contr. * Τετραγωνώδης, Eust. 892, 12. Schol. Dionys. Thrac. ap. Villoison. Anecd. Gr. 2, 178. * Τετραγωνιαῖος, α, ον, Geop. 2, 2, 4.] HINC comp. Τετραγωνοπρόσωπος, (ὁ, ἡ,) Quadratam faciem habens; ut θηρία ap. Gelonos esse ait Herod. 4, [109. " Nempe animalia τετραγωνοπρόσωπα dicere videtur Quæ anteriorem capitis partem non acuminatam, sed magis planam et fere quadratam habent, ut lutræ et castores, quos ille leve de genere nominat; quo et feles et leones et similia alia pertinent." Schweigh. Mss.] ET Τετραγωνίζω, Quadro, In quadram for-
B mam redigo; ut Philop. τετραγωνίζω λίθον, item pass. τετραγωνισμένος λίθος. Sed et τετραγωνίζουσαι γραμμαὶ, Procl. in Euclid. neutr. [Plato Theæt. 148 =302. Heind. Proclus Paraphr. Ptol. p. 49. " Archin. 17." Wakef. Mss. * " Τετραγώνισμα, τὸ, Tzetz. Chil. 9, 129." Elberling. Mss.] ET Τετραγωνισμὸς, ὁ, Quadratio, [Gl. Quadratura. Aristot. de Anima 1, 631.; " Categor. 7. τοῦ κύκλου." Seager. Mss. * Τετραγωνέω, Lucian. Philop. 24. p. 1127. Ὁ Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δία.] Τετραγωνία, (ἡ,) pro Quadam arbore affertur e Theophr. H. P. 3, 6.; sed locus mendi suspectus est nonnullis, [omnino v. Schneider. Lex., ubi Τετραγωνιά. * " Αὐτοτετράγωνον, Pachym. de Insec. Lineis p. 28." Kall. Mss. * Ῥομβοτετράγωνος, Tzetz. Chil. 8, 583. p. 152. σχῆμα. * Ὑποτετράγωνος, Adamant. Phys. 2, 17. p. 397.] Τρίγωνος, Triangulus, Qui est triangulari s. triquetra forma. Et τρίγωνον sine adjectione pro Figura triangulari. Est autem aliud ἰσοσκελὲς, aliud σκαληνὸν, est præterea ὀρθογώνιον, item ἀμβλυγώνιον, et ὀξυ-
C γώνιον: de quibus vide suis locis. || Sed et tres quidam versus Hom. vocati sunt τρίγωνον, Eust. 397. || Τρίγωνον, Instrumentum quoddam musicum a triangulari forma ita vocatum, Athen. 4.: Aristot. Pol. his τριγώνοις annumerat et ἑπτάγωνα, itidem Musica instrumenta, q. d. Septangula: item σαμβύκας. [Ptolem. Harm. 217. Photio Lex. est * Τρίγωνος, ὁ.] || Τρίγωνος Pastillus ad sistendos dolores, sic dictus a figura, qua fingebatur, Gal. Paul. Aët. || Τρίγωνον a triangulari forma dictum et Forum judiciarium Athenis, ut VV. LL. annotant e Suida et Schol. Aristoph. [Gl. Triangulum, Triangulus. Τρίγωνος Triangulus, Trigonus. " Medium, Diosc. Notha 463." Boiss. Mss. Diod. S. 2. p. 85. Strabo 5. p. 323. Athen. 175. Schol. Il. Γ. 156. ἐπίγραμμα: E. 393. " Ad Charit. 773. Valck. ad Herod. 208. Τρίγωνον, ibid. Wessel. Diss. Herod. 174. Instrumentum musicum, Brunck. Soph. 3, 428. Aristoph. Fr. 238." Schæf. Mss.] HINC Τριγωνίζω, In trigonum formo, s. triangularem formam, Plut. 277.
D [Manetho 4, 266. Proclus Paraphr. 164. " Plut. Mor. 2, 704." Seager. Mss. * Τριγωνιστὶ, Nicom. Arithm. 2. p. 119. σχηματίζει. * Τριγωνιστὴς, UNDE * Τριγωνίστρια, ἡ, Lucian. Lexiph. 527=2, 334. * Τριγωνοειδὴς, Strabo 4. p. 995. 996. 17. p. 1182. Polyb. 2, 14, 4. 8. Aristot. H. A. 1, 802. * " Τριγωνοειδῶς, Eust. in Il. Z. 169. et ad Dionys. P. 242. 331." Kall. Mss. " Wolf. Prol. Hom. 84." Schæf. Mss. * Τριγωνικὸς, ἡ, ὸν, Jambl. Arithm. 82. Procli Paraphr. Ptol. 1, 20. p. 54.; 4, 5. p. 258. * Αὐτοτρίγωνος, UNDE * Αὐτοτρίγωνον, τὸ, Themist. Or. 13. p. 165. " Aristot. de Gener. et Corr., Pachym. de Insec. Lin. p. 28." Kall. Mss. * Φιλογώνιος, Æschyl. ap. Tzetz. Chil. 1, 11, 283. βίος. * Χιλιάγωνος, Archimed. 123. Bas.]

Γωνιόομαι, unde γεγωνιωμένος ap. Diosc. q. d. Angulatus, quod redditur Angulosus, [" Heyn. Hom. 8, 651." Schæf. Mss. " Eust. Il. 348, 14." Wakef. Mss. * Γωνίωσις, ἡ, Gal. 8, 275. ex Archigene, v. Schneider. Lex. Supplem. " Schol. Il. Θ. 297."

Schæf. Mss.] Ετ Ἀπογωνιοῦσθαι, quod Gaza ap. Theophr. vertit In angulum se colligere, [C. P. 2, 21.]

Γωνίδιον, τὸ, q. d. Angululus, Gall. Coignet, Lucian. (1, 481.) Ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. Sæpe autem γωνίδιον dicunt non solum pro Loco angusto, sed et pro abdito. [" M. Anton. 3, 10." Wakef. Mss.]

" Γωνιαῖος, (α, ον,) Angularis," [Gl. Angularis, Angularius, Dionys. H. 1, 154. στυλὶς, " ad Herod. 327." Schæf. Mss. " Glossator ad Aristoph. Π. 1060. p. 392. T. H. * Γωνιακὸς, (ἡ, ὸν,) ibid. * Γωνήσιμος, (η, ον,) Nicander ap. Athen. 9, 51." Boiss. Mss.]

[Γωνιάζω, UNDE] Γωνιασμὸς, (ὁ,) Angulus concurrentium parietum, VV. LL. Vide Hes. et Suid. [Aristoph. B. 956. ἐπῶν, Flexus verborum, Lysiæ Fr. p. 643. " Kuster. Aristoph. 71." Schæf. Mss. * Γωνισμὸς, pro γωνιασμὸς, Schneidero susp.]

[* Γωνίαροι, * Γωνίαρχος, * Γωνιάρχης. Hes.: Κεφαλῆται· οἱ γωνίαροι λίθοι. Is. Voss. leg. censet, Γωνίαρχοι. " Ascripserat Soping. illa verba, Factus enim est caput anguli, respiciens locum Ps. 118, 22. Ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. Vox Γωνίαροι, si proba sit, Lexicis ignoratur, erit e γωνία et ἄρω. Alioquin legi posset Γωνιαῖοι, vel Γωνιάρχαι." Albert.]

" ΓΩΡΥΤΟΣ, SIVE * Χωρυτὸς, (ὁ,) Hesychio * τοξοθήκη, θύλακος, Theca sagittarum s. arcus, quæ et " Pharetra; Saccus. Etym. quoque γωρυτὸν dici ait " quasi χωρυτὸν, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, i. e. τὰ ἑλκυστὰ τόξα ἢ τὰ βέλη. Od. Φ. (56.) ἀπὸ πασσάλου " αἴνυτο τόξον Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός." [Gl. Γωριτὸς, (sic,) Vagina arcus. F. ἡ, Rhianus, Anal. 1, 481. " Eust. Χωρυτὸς, διὰ τὸ χωρεῖν τὸ ῥυτὸν, ὅ ἐστι τὸ βίᾳ ἑλκυστὸν, sicut φαρέτρα, διὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα, illa θήκη τοῦ τόξου, hæc τῶν ὀϊστῶν." Gataker. Mss. Latine Corytos, v. Salmas. Exerc. Plin. 263. Schneider. Lex. " Xen. Eph. 4., ad Il. Δ. 105." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 295." Wakef. Mss.]

Δ.

ΔΑΕΩ, inus. ήσω, præt. δεδάηκα, et pass. δεδάημαι, A a quo part. δεδαημένος: sicut et pass. fut. δαήσομαι. Exp. μανθάνω, διδάσκομαι, Disco, Doceor. Od. Θ. (134.) Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴτιν' ἀέθλων Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε: B. (61.) Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν: Γ. (187.) ἧ θέμις ἐστὶ δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω. Jungitur et gen., sicut εἰδέναι, ut mox docebo. || Δαίω itidem inus., in hac quidem certe signif., format δέδαα, pro δέδηα, unde δεδαώς. Et pass. δαίομαι, itidem inus. in hac signif. format aor. 2. ἐδάην, unde δαῆναι et δαήμεναι, item δαείω pro δαῶ ap. Hom. Sunt tamen qui ab uno th. omnia derivanda putent: quidam a δαίω, ut δεδάηκα sit pro δέδαικα, itidemque in aliis tempp.: alii a δαέω, ut δέδαα sit Ion. pro δεδάηκα, quorum ego sententiæ potius subscriberem. Il. Φ. (61.) ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ δαείω, Ἦ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται. Et cum gen. [Il. Φ. 487.] δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. Sic et δεδαημένος cum gen. sed pro Perito: ut Castorem δεδαημένον ἵππων dicit Apoll. Rh. 1, (147.) Item cum accus., ut παλαισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. || Δέδαα autem non solum pro B Novi dixit Hom., ut δεδάασι γεραίρειν, sed etiam pro Docui, et quidem cum accus. rei, simul et personæ, Od. (Υ. 160.) ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη Τέχνην παντοίην. " Δαείην, signif. μάθοιμι, et Sci-" rem, a δαίω, ut καείην a καίω: unde δαείς, Sciens, " Doctus, Theocr. (17, 81.) δαέντες ἔργα. Δαήμεναι, " Hesychio ἔμπειροι γυναῖκες: innuens esse particip. " a δάημι." [Δέδαα, Od. Θ. 448. Δέδαον, Hesychio ἐδίδαξαν. Δαήσονται, Apoll. Rh. 4, 234. Hom. Hymn. 2, 566. καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαείης. " Δαέω, Jacobs. Anth. 8, 70. Δεδαηκὼς, cum gen., Thom. M. 184. Δάημι, Heyn. Hom. 8, 52. Δαείω, 6, 86. Δεδάασθαι, 6, 265. Δεδαημέναι, Epigr. adesp. 596. Ἐδάην, Jacobs. Anth. 6, 377. 381. Phanocles, Alex. Æt. 3. Huschk. Anal. 237. Antip. S. 105. Eur. Hec. 76. Toup. Opusc. 2, 186. Valck. Callim. 231. Δεδαημένος cum accus., Christod. Ecphr. 228. Δαείς, Jacobs. Anth. 1, 18. 11, 316. 12, 399. Valck. ad Ammon. 89. Brunck. ad Poët. Gnom. 308. Δεδαώς, C Epigr. adesp. 592. ad Charit. 577. Jacobs. Anth. 6, 376. Huschk. Anal. 285. De incolis, Lobeck. Aj. p. 369. Δαίω, Disco, Ruhnk. Ep. Cr. 302. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 67. Wessel. Diss. Herod. 196. Doceo, Lobeck. Aj. p. 366. Δέδαεν, Docuit, Brunck. Aj. 869. Δεδάηκε, Toup. Emendd. 2, 587. ad Charit. 231. "Ὄφρα δαῶμεν, Il. B. 299. Δεδαῆσθαι, ad Charit. 282." Schæf. Mss. " Δαίω, Doceo, Apoll. Rh. 3, 529. 4, 989. Δεδαημένος τινὶ, Dionys. P. 262. Δεδαὼς τινος, 1004. Δαείω, Orph. A. 371. * Δάησις, (ἡ,) Scientia, Etym. M. 250, 53. * Δαητὸς, (ἡ, όν,) Cognitus, Orph. (Ἀ. 974.)" Wakef. Mss. " Gesner. Ind. (Hermannus edidit * δαϊκτὸν,) Ruhnk. Ep. Cr. 107. 259." Schæf. Mss.]

Δαήμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Doctus, i. e. Gnarus, Peritus: Od. Θ. (159.) δαήμονι ἄθλων, Perito certaminum. Utitur et Xen. (K. Π. 1, 2, 12.) et quidem in superl. Δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι. Et post eum Arrian. E. A. (7, 28, 5.) Καὶ τάξαι στρατιὰν καὶ ὁπλίσαι τε καὶ κοσμῆσαι δαημονέστατος. [Δαημονέ- D στατα, Etym. M. Cf. Δάειρα. " Wakef. Phil. 1374. Jacobs. Anth. 6, 152. 12, 116. Heyn. Hom. 4, 691. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 70. K. Π. 24. Mem. 3, 9, 6. Ruhnk. p. 233. Eldik. Suspic. 12." Schæf. Mss.] Et Δαημοσύνη, (ἡ,) Peritia, Scientia. Apoll. Rh. 2, [175. vide ad Tom. 1. p. 388. Schæf.: conf. cum ἀλημοσύνη, 1, 293. " Ruhnk. ad Xen. Mem. 233." Schæf. Mss.] Contr. Ἀδαήμων, Imperitus; ut μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, Il. E. [634. Gl. Indoctus, Imbecillis, Inscius, Nepos. " Eldik. Suspic. 12." Schæf. Mss.] " Ἀδάμαντος, Hesychio ἀμαθὴς, Imperitus, Qui nil didicit, ut sit i. q. ἀδαήμων." Et Ἀδαημονία, Imperitia. Apud Hesych. ἀδαημονίη. [* Ἀδαημοσύνη, Ruhnk. ad Xen. Mem. 3, 9, 6. p. 233.]

Ἀδαὴς, ὁ, ἡ, Ignarus, Imperitus, Herod. 5, (90.) Τοῦ πρότερον μὲν ἔσαν ἀδαέες, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Οὐδενὸς αὐτῶν ἠμέληκας, οὐδ' ἀδαὴς γεγένησαι, [Soph. Phil. 852. " Wakef. et Brunck. 1167. Eldik. Suspic. 12. Ruhnk. ad Xen. Mem. 233." Schæf. Mss.] Et Ἀδαϊστὶ, Imperite, [Suidæ ἀπείρως. Forte leg. * ἀδαηστί.] Ἀδάητος, Incognitus, Hesiod. (Θ. 655.) οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι. Ἀρτιδαὴς, Qui nuper didicit, Qui nuper cognovit: pass. Qui nuper cognitus est, s. mente perceptus, [Epigr.] ap. Suid. de argento, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ, i. e. ἀρτιμαθεῖ. [" Jacobs. Anth. 8, 380. Toup. Opusc. 2, 55." Schæf. Mss.] Αὐτοδαὴς, Qui e seipso et sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαῆ ὀρχήματα ap. Soph. Aj. (705.) Quorum scientia sine magistro percepta est. [" At aliter ipse HSt. interpr. in v. Ἰάπτω, nempe Saltatt. te magistro perceptas." Seager. Mss. * Ὀρθοδαὴς, Æsch. Ag. 1030. * Παλινδαὴς, vide Παλίγγνωστος.] Παντοδαὴς, q. d. Omniscius, Qui omnia didicit, Democriti epith. ap. Diog. L. [573. I. q. * Πανδαὴς, Tzetz. Chil. 4, 69. (529.) * Πρωτοδαὴς, Opp. Ἀ. 4. 323.]

[* Ἐκδάημι, Manetho 6, 469. Apoll. Rh. 4, 1565. " Callim. H. in Apoll. 45." Wakef. Mss.] Προδαῆναι, Prænoscere, Præscire: unde προδαείς, Hom. [Od. Δ. 396.] " Προδέδαεν, Hesychio προμεμάθηκεν." [Apoll. Rh. 1, 106. " Manetho 3, 92." Wakef. Mss.]

¶ ΔΑΙΜΩΝ, Deus, quasi δαήμων, ut et Plato vult in Cratylo, [Archiloch. Fr. 4. ap. Plut. Theseo 5. δαίμονές εἰσι μάχης, Hermesianax El. 28. Ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων:] quidam tamen et δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δάσασθαι crediderunt, quod sint διαιτηταὶ καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων. Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur a poët. præsertim, quivis deus vel dea: ut Il. T. (188.) Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος: Hom., P. (98.) δαίμονα et θεὸν pro eod. in una eademque sententia dixit, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει, πρὸς δαίμονα, φωτὶ μάχεσθαι, Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Et de Venere, Γ. (420.) ἦρχε δὲ δαίμων. Plato Universi moderatorem Deum μέγιστον δαίμονα appellat. || Interdum vero δαίμονες et θεοὶ tanquam diversa ponuntur: unde Aristoph. Π. (81.) καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æschin. c. Ctes. Ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες, καὶ ἄνθρωποι, ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Sic et Platoni Timæo et de Rep. 3. p. 32. atque alibi sunt alii δαίμονες, quam θεοί. Necnon Plut. cum alibi, tum de Orac. Def., Εἰ δὲ τοῖς νενομισμένοις τῶν θεῶν ὀνόμασι δαίμονάς τινας καλοῦμεν, οὐ θαυμαστέον: Probl. Rom. Πότερον τὸ μὲν θεοῖς θύειν ἀνθρώπους, ἀνόσιον ἡγοῦντο, τὸ δὲ δαίμοσιν, ἀναγκαῖον: paulo post, Ἀλλοκότοις τισὶ δαίμοσι: (6, 580.) Τί ὠφελιμώτατον; θεός· τί βλαβερώτατον; δαίμων. Et subjungit, Τί ῥωμαλεώτατον; τύχη. Sed de δαίμων, qui opp. τῷ θεῷ, dicetur infra: nunc quod ad δαίμονας illos attinet, qui non opp. θεοῖς, sed ab illis distinguuntur duntaxat, quidam Deos indigetes vertunt: at Cic. (de Univ. 11.) Lares, ap. Plat. (1, 244.): verum addens, Si modo hoc recte conversum videri potest. Hic autem nec illud omittendum, Philonem existimasse ἥρωας et δαίμονας Gr. appellatos fuisse, quos Moses Angelos vocarit. Ubi et addit, animas eorum esse, qui philosophiæ studio constanter olim indulserint. Manarit autem fortasse hæc Gr. opinio ex Hesiodo Ἔ. (1, 121.) qui δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros, postquam vita functi sunt, qui et φύλακες θνητῶν ἀν-

θρώπων ab eo appellantur. Vide et Plat. de Rep. 3. || Multis item in ll. *δαίμων* vertitur Genius, ac tum præcipue, cum dicitur hujus vel illius *δαίμων*, vel certe gen. sub., ut *ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως* ap. Plut. et Athen. Sic Plut. (6, 416.) *Ἔρεσθαι οὖν ὅστις εἴη· καὶ τὸν φάναι, δαίμων τοῦ υἱέως σοῦ*: Idem Cæsare, *Ὁ μέντοι μέγας αὐτοῦ δαίμων, ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε*. Q. l. Bud. afferens, *δαίμονα* esse dicit cujusque Genium præstitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel adversæ: unde *εὐδαίμονας* et *κακοδαίμονας* esse appellatos. Hæc ille. Sciendum est autem eand. esse et *τοῦ ὀλβιοδαίμων* rationem, in quo, sicut et in illis duobus, posse *δαίμονα* accipi etiam *ἀντὶ τύχης*, vel *μοίρας*, quod et alicubi Eust., ni fallor, sentit. Illud etiam addo, pro Genio bono interdum *δαίμονα* simpl., interdum *ἀγαθὸν δαίμονα* dixisse: at Malum genium, interdum *κακὸν δαίμονα*, ut Od. K. (64.) *τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων*; interdum *βαρὺν*, nonnunquam et *στυγερὸν* appellasse, ut *δαίμων ὅσπερ ἐστὶ σοὶ βαρύς*. Et, *Νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ Δαίμονι*, Soph. (Aj. 1215.) || Pro Fortuna sæpe accipitur. Plut. *Ἐδεδίειν γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος*: Idem, *Οὐδὲ τοῦ νῦν, ἀλλὰ τοῦ πάλαι δαίμονος ἀνάξιος*. Synes. fem. *Εἰ δή σοι φιλία πρὸς τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον*. Sic et e Theophr. affertur *ἡ δαίμων θεά*. Sed in hh. ll. *δαίμονα* Bud. pro Fortuna accipit: sed animadvertendum est, in uno eodemque l. interdum varie exp., nimirum vel Deum, generali signif., vel Genium, vel Fortunam, vel Fatum. Eust. certe Il. H. (291.) *ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, δῴη δ' ἑτέροισί γε νίκην*, vult per *δαίμονα* intelligi vel *τύχην* vel *μοῖραν*. Verum in hoc loquendi genere, *κατὰ δαίμονα*, vel *κατά τινα δαίμονα*, extra controversiam est per *δαίμονα* Fortunam intelligi, cum id plane sit, quod Lat. dicunt, Forte fortuna, vel Forte quadam. Lucian. (1, 866.) *Μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν*. Sed et Dem. (1173.) *Κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα*. Nec tantum in hoc loquendi genere, sed et alibi copulata hæc nomina reperiuntur: ut Æschin. (76.) *Τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάξασθαι*. Plut. Polit. Præc. *Ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσι*. Sed, quæ fuit ethnicorum hac in re ut ignorantia, ita etiam inconstantia, ille ipse Dem. qui l. c. *τύχην* et *δαίμονα* conjungit tanquam *ἐκ τοῦ παραλλήλου*, alibi separat; ut (326.) *Εἰ δὲ καὶ δαίμονός τινος ἢ τύχης ἰσχύς*. Atque adeo Idem (297.) *δαίμονα* datorem *τύχης* facit, *Τῇ τύχῃ δὲ, ἣν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηνται*. Sed eos, qui de numine varie et incerte senserunt, varie itidem de eo locutos esse, mirum videri non debet. Præsertim vero illud *ἢ δαίμονος ἢ τύχης* minime novum ei fuerit, qui vel ipsos poët. Lat. subinde dubitantes audiverit Deone an Fortunæ s. Casui imputare debeant quod accidit. Exemplo est Virg. Æn. 12, (321.) Quis tantam Rutulis laudem, casusne deusne Attulerit? Alicubi vero non Deum, sed Rationem fortunæ opposuerunt, quemadmodum Gr. *λόγον*, ap. quos inveniuntur interdum et tria hæc conjuncta, *ἢ θεὸς, ἢ λόγος, ἢ δαίμων*, ut, cum dixit Horat. (1 Sat. 1, 1, 1.) quam sibi sortem Seu ratio dederit, seu fors objecerit. Quod vero ad eos ll. attinet, in quibus *δαίμων* et *τύχη* junguntur, aut id fit *ἐκ τοῦ παραλλήλου*, uti dixi, aut certe si *δαίμονος* appellatione ibi aliquam Divinitatis signif. includi existimemus, tale hoc fuerit fortasse, quale est ap. Herod. *θείη τύχη*, quod a me in Apologia, quam illius Editioni præfixi, prætermissum non est. Sed ut ad Lat. poët. redeam, Virg. cujusdam l. nunc recordor, qui lucem afferre videtur alii exp. *τοῦ δαίμων*, a me nondum allatæ, quam Eust. *σοφοῖς* quibusdam ascribit. Ita enim hic in quendam l. Il. I. *Εἰ δ' ἴσως δαίμων ἐνταῦθα ἡ ψυχὴ, κατὰ τοὺς ὕστερον σοφοὺς, οἳ δαίμονα καὶ τὴν ἐν ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ψυχὴν ἔλεγον, εἴη ἂν κ. τ. λ.* Virg. autem ita, Æn. 9, (184.) diine hunc ardorem mentibus addunt, Euryale? an sua cuique deus fit dira cupido? Aut enim fallor, aut hæc cupido est illa *ψυχὴ*, sed cui tamen non solum dira cupido, sed quælibet competat. || *Δαίμονα δοῦναι* fortasse pro Eo, quod dicitur Donner malencontre, Il. Θ. (166.) Vide Eust. || *Κατὰ δαίμονα* contra pro Prospere Bud. accepit ap. Hippocr. Ep. ad Damag. *Ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκεν ἡ ναῦς*: vertit enim, Quando omnino prospere navis velificata est. [" *Κατὰ δαίμονα* non tam Prospere signif., quam generatim Forte fortuna, Herod. 1, 111." Schweigh. Mss.] || Sors vitæ, ut interpr. idem Bud. ap. Plat. de Rep. 10. (336.) ubi scribit *δαίμονα* dari unicuique a Lachesi. Sunt autem et qui *δαίμονα* interpr. Conditionem vitæ, malim tamen vertere Sortem vitæ ap. Hesiod. (Ἔ. 1, 312.) *Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον*. Alii vertunt, Quacunque fortuna es. Sic Tzetz. *Τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ οἷος ὑπάρχεις, ἀτυχὴς ἢ εὐτυχὴς, ἢ πένης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον*. || *Δαίμων* autem in Scriptura Sacra, et *δαίμονες*, ITEM *Δαιμόνιον* et *δαιμόνια*, semper de Spiritibus noxiis et impuris, qui et Diaboli. Multoque in ea frequentior est v. *δαιμόνια* quam *δαίμονες*. Legitur autem *δαίμων* in malam partem et ap. Plut. (6, 580.) ut antea dictum est, *τί βλαβερώτατον; δαίμων*, sicut *τί ὠφελιμώτατον; θεός*. Et Epigr. *Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον*. Sed ap. profanos Scriptt. *δαίμων* in vituperationem dictum interpr. potius debemus Malum genium, opponendo sc. ei Bonum. Ceterum quamvis *δαίμονας* et *δαιμόνια* in S. S. de illis Spiritibus impuris passim legamus, sunt tamen qui ap. Paul. 1 Cor. 10, (21.) Poculum *δαιμονίων* referant ad poculum, quod *ἀγαθοῦ δαίμονος* Gr. vocabant.

[*Δαίμων*, Gl. Genius. *Δαίμονες*· Manes, Indigites. *Δαίμονες καταχθόνιοι*· Manes. *Δαίμονες, οἱ κατοικίδιοι θεοί*· Lares. *Δαιμόνων μήτηρ*· Larumda. " *Ἀγαθὸς δ.*, Peucedanum, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss. *Δαίμων*, Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 316. 405.; *δαιμόνων χθονίων ἐκβολαὶ*, 265.; Eur. Phœn. 1281. *δαιμόνων κατάστασις*. Æsch. Eum. 294. Pind. Ὀ. 13, 48. *γενέθλιος*, 8, 88. *δαίμονος τύχη*. Lucian. Luct. 24. Schneider. Lex. Supplem.]

[" *Δαίμων*, Toup. in Schol. Theocr. 215. Valck. Hippol. p. 253. Diatr. 56. Musgr. ad Hippol. 809. Lennep. ad Phal. 105. 339. Rubnk. Ep. Cr. 289. Bibl. Crit. 1, 2, 30. 3, 1, 18. Jacobs. Anth. 1, 40. 49. 8, 268. 306. 319. 403. 9, 28. 10, 137. 279. Animadv. 36. Pierson. Veris. 31. Bergler. Alciphr. 79. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1, xvii. 29. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Callim. 23. ad Charit. 436. 466. 476. 478. 521. 769. Markl. Iph. p. 206. T. H. ad Plutum p. 301. Wakef. Alc. 510. 956. 1024. Eum. 302. Fortuna, Wyttenb. Select. 347. Bergler. Alciphr. 39. Valck. Hippol. p. 250. 253. ad Diod. S. 1, 294. Kuster. Aristoph. 1. Porson. Med. p. 34. Dæmonum mors, Græv. Lectt. Hes. 525. Mortuus, Wakef. Alc. 1162. Jacobs. Anth. 9, 136. Peritus, 6, 152. 10, 137. *Δαίμονες*, Manes, ad Charit. 264. 265. 308. Unde? Wessel. Diss. Herod. 196. ad Herod. 606., Boiss. Philostr. 584. Δ. et *δαιμόνιον* conf., ad Dionys. H. 4, 2067. Δ. et *τύχη*, ad 1, 515. *Δαίμονες* et *θεοὶ* opp., Musgr. ad Hec. 164. *Δαίμων, ἡ*, Valck. Hippol. p. 176. Abresch. Add. ad Aristæn. 144. *Σὺν δαίμονι*, Dawes. M. C. 60. *Κατὰ δαίμονα*, Valck. ad Herod. 275. ad Lucian. 1, 865.; Boiss. Philostr. 334. *Ἀγαθοῦ δ. πόμα*, ad Mœr. 72. Valck. Phœn. p. 582. ad Diod. S. 1, 248. *Διδόναι τῇ τύχῃ τὸν δ.*, Eur. Phœn. 1647. 1667. Wolf. Proleg. 212. Heyn. Hom. 5, 442. 443. *Δαιμόνων σταλάγματα*, i. e. gravia, magna, Abresch. Æsch. 2, 112. Δ. *ἴσος*, Jacobs. Anth. 12, 204." Schæf. Mss. "Mors, Il. Θ. 166." Wakef. Mss.]

[* *Δαιμονοβλαβής, ὁ, ἡ*, i. q. *θεοβλαβής*, unde * *Δαιμονοβλάβεια, ἡ*, Polyb. 28, 9. * *Δαιμονοειδής* et contr. * *Δαιμονώδης, ὁ, ἡ*, Theod. Prodr. Ep. p. 46. " Dæmoniacus, Diabolicus, Chrys. in Ps. 11. T. 1. p. 605. *Ὦ διαβολικοῦ ῥήματος, ὢ ψυχῆς δαιμονώδους*." Seager. Mss. * *Δαιμονόθυτον, τὸ*, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 159. cf. * *Δαιμονιόθυτον*.] *Δαιμονολάτρης, (ὁ,)* Dæmonum cultor: ea forma, qua *εἰδωλολάτρης*. *Δαιμονομανία, (ἡ,)* Insanus dæmonum amor, i. e. quo quis prosequitur dæmonum cultum, Insana quædam idololatria, ap. Aretham: ea forma, qua dicitur *γυναικομανία*. [* " *Δαιμονομαχέω*, Eust. Il. 1129." Wakef.

Mss.] Δαιμονοφόρητος, Qui a dæmone agitatur. Ἀγαθοδαιμονισταὶ, Qui parce bibunt, οἱ ὀλιγοποτοῦντες, Hes. Vide Erasm. in h. v. et in Prov. Servatori tertius: ubi docet ex Athen. post cœnam a lotis manibus inferri solere calicem Jovis servatoris, qui idem fuerit cum eo, qui dictus ἀγαθοῦ δαίμονος. Vide et alia de calice ἀγαθοῦ δαίμονος, i. e., ut quidam volunt, ἀγαθῆς τύχης, ap. eund. Athen., J. Poll. Suid. [* Ἀγαθοδαίμων, i. q. ἀγαθὸς δαίμων, Theophr. ap. Athen. 693. Ælian. V. H. 1, 20. Athen. 675. Diod. S. 4, 3. Herod. 2, 74. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 603. " Ἀγαθοδαιμονισταὶ, ad Mœr. 72. ad Diod. S. 1, 248." Schæf. Mss. * Ἀγαθοδαιμονοῦντα ζώδια, Paul. Alex. Apotelesm. N. 1. * Ἀραδαίμων, Schol. Eur. Or. 333.] Βαρυδαίμων, Cui gravis et inimica est fortuna, Infelix: ut ψυχὴ, Epigr. [Anal. 1, 153. Aristoph. Ἐκκλ. 1094. Eur. Alc. 865. Tro. 112. " Bergler. Alciphr. 323." Schæf. Mss. " Heliod. 105. Noxius, Suid. 1, 908." Wakef. Mss.] Hinc Βαρυδαιμονία, (ἡ,) Gravis fortuna, Grave infortunium, ap. Lysiam 101(=93.) Sic et Antipho 104 (=630.) Εἰς τοῦτο βαρυδαιμονίας ἥκω, Ita gravi fortuna pressus sum, Bud. Et Βαρυδαιμονέω, Aristoph. (Ἱ. 558.) Gravi fortuna premor, Graviter mihi est infensa fortuna, Miserrimus sum. [* Βαρυδαιμονάω, * Βαρυδαιμονιάω, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 81.] " Βροτοδαίμων, Hesychio ἡμίθεος, Semideus, utpote " qui βροτὸς est e parte, et e parte δαίμων," [a Schneidero non agnoscitur.] Δυσδαίμων, Infortunatus: τύχη, Plato, q. d. Infortunatus casus. [" Aristoph. Ἱ. 1249. κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα." Seager. Mss. " Musgr. Iph. T. 198. 203. Valck. Diatr. 27." Schæf. Mss. * Δυσδαιμόνως, Eust. 1084, 5. * Δυσδαιμονέω, Pseudo-Longin. 7.] " Δυσδαιμο- " νία, ἡ, Infelicitas, δυσπραξία, Andocid." [Eur. Iph. T. 1120. " Conf. c. εὐδαιμ., Markl. Iph. p. 367." Schæf. Mss.]

Εὐδαίμων, Fortunatus, Felix, Beatus: εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hesiod. Ἔ. (3, 62.) At Plato et Isocr. εὐδαίμονες et μακάριοι copulant. Xen. autem K. Π. 5. dixit μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι. Apud Aristot. Eth. 1, 13. εὐδαίμονες et ἄθλιοι opp. E Plat. de LL. affertur εὐδαίμονες τύχαι pro Quæ feliciter cedunt, Quæ prospere eveniunt. ‖ Dives, Opulentus. Paus. Phoc. Ἐσύλησε δὲ καὶ οἴκους ἀνδρῶν εὐδαιμόνων. Sed ita usos ante eum comperio Herod. et Xen.: Herod. 1. Ὅσοι μὲν δὴ ἔσκον εὐδαίμονες τῶν Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι, ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, ἐξωνέοντο τὰς καλλιστευούσας. Plut. autem in Cam. civitatem quandam appellavit εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν, ut Cic. Syracusas, opulentissimam et beatissimam civitatem. Sed et Beatus pro dives ap. Ovid. legitur, necnon ap. Propert. [2, 20, 25. Gl. Beatus, Fortunatus, Felix. Long. 1. p. 4. Nonnunquam i. q. μακάριος, Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 326. Plato Phæd. p. 58. καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, sub. ἕνεκα: " ironice, de Rep. 9. p. 404. Bas. 1." Seager. Mss. " Thom. M. 647. Wakef. Herc. F. 66. Porson. Med. p. 85. Gesner. Ind. Orph. v. Δαίμονα, Valck. Adoniaz. p. 322. Phœn. p. 207. Hipp. p. 245. Toup. Opusc. 2, 119. Jacobs. Exerc. 2, 109. Græv. Lectt. Hes. 577. Dives, Opulentus, Villois. ad Long. 3. 284. Zeun. ad Xen. K. Π. 810. De mortuo, Markl. Iph. p. 23. De urbe, Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 10. Lobeck. Aj. p. 308. Conf. c. ἰσοδ., Porson. Hec. p. xxix. Ed. 2.; cum εὐδαιμονία, Kiessl. ad Jambl. Protr. 265. Cum gen., Markl. Iph. p. 419. Τὸ εὔδαιμον, Lucian. 1, 40. 249." Schæf. Mss.] Hinc Εὐδαιμόνως, Fortunate, Feliciter, Plato Ep. 8. εὐδαιμόνως ζῶν. Sic Isocr. Bus. Enc. Εὐδαιμόνως ἂν τὸν βίον διατελοῖμεν. Et comp. Εὐδαιμονέστερον, Felicius: superl. Εὐδαιμονέστατα, Felicissime. Et Εὐδαιμονία, Felicitas, Beatitudo, Beatitas. Plato Epitaph. Πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quod Cic. interpr. Omnia, quæ ad beate vivendum ferunt. [Gl. Opulentia, Felicitas. " Synes. Ep. 101. Μάλιστα μὲν οὖν ἀξιῶ σε καὶ εὐροούντων τῶν ἔξωθεν ἰδεῖν εἰς τὰ εἴσω· τὸ γὰρ εὐτυχίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα χαλκείων ἐστὶ, Aristot. Eth. Nic. 1, 8. Εἰς ταὐτὸ τάττουσιν ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἔνιοι δὲ τὴν ἀρετήν." Ga-

A taker. Mss. Plato Phæd. 115=64. Ἀπιὼν εἰς μακάρων τινὰς εὐδαιμονίας. " Thom. M. 647. Valck. ad Ammon. 113. ad Xen. Eph. 195." Schæf. Mss.] Et Εὐδαιμονέω, Beatus sum, Beate vivo: εὐδαιμονοῦντες γηρᾷν, Xen. K. Π. 4.: O. (4, 25.) Ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς, Virtuti tuæ fortuna conjuncta est, Cic. [" Phrynich. 27. Thom. M. 492. Porson. Med. p. 71. ad Lucian. 1, 661. Valck. Phœn. p. 332." Schæf. Mss. * Εὐδαιμόνημα, τὸ, Res beata et felix, Lucian. 597=6, 26. Stob. Ecl. Eth. p. 194. * Εὐδαιμοσύνη, ἡ, Felicitas, Xen. Eph. 1, 16. p. 178. Archyt. ap. Stob. Flor. p. 13. 32. Vide Bast. ad calcem Scap. Oxon., de VV. dub. in Ἀστειοσύνη. " Valck. Adoniaz. p. 303." Schæf. Mss.] Εὐδαιμονικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad felicitatem idoneus, Ad felicitatem pertinens. Et εὐδαιμονικοὶ Philosophi Athen. 6. et 12. et ap. Diog. L. nam Vulg. Edd. male εὐδαιμονιακοὶ, ab eo, quod sectabantur εὐδαιμονίας genere, sic appellati. ‖ Beatus; ut Aristot. Eth. 10. ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη. Bud. [Xen. Mem. 4, 2, 34.] Et Εὐδαιμονικῶς,
B Beate, ex Aristoph. Εἰρ. [856. πράττει. * Ἀνευδαίμων, unde * Ἀνευδαιμονέω, Stob. Ecl. 11. p. 160.] " Πανευδαίμων, Omni e parte beatus, Felicissimus, " Lucian." [175. 277. 288. 708. 791. 1032. " Euseb. V. C. 6. Const. Manass. Chron. p. 51. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 129. Combef." Boiss. Mss. " Steph. B. 621. Joseph. 187. Orph. Ἀ. 1226." Wakef. Mss.] Τρισευδαίμων, Ter fortunatus, i. e. Fortunatissimus, Lucian., ut τρισόλβιος, τρίσμακαρ. " Ἐνευδαιμονέω, Feliciter vivo in, Feli- " cem vitam dego in, Thuc. 2. p. 62. Ἐν οἷς ἐνευδαι- " μονῆσαί τε ὁμοίως ὁ βίος καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμε- " τρήθη, Schol. ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῆσαι." [Liban. 1, 439. Diod. S. " Demosth. Amat. 5, 217. Tauchn. (=1411.)" Boiss. Mss. * Συνευδαιμονέω, Lucian. 281. Xen. Ἑ. 5, 1, 16. * Ὑπερευδαιμονέω, Lucian. 717. Aristot. Rhet. 2. " Aristæn. 1, 18." Boiss. Mss.] Εὐδαιμονίζω, Beatum judico, Beatum prædico, Aristot. Τὸν τελευτήσαντα ἀθλίως, οὐδεὶς εὐδαιμονίσει. Dicitur et εὐδαιμονίζω σε τοῦδε, ut Lucian. (1, 16.)
C Καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως. Sed et εὐδαιμονίζω σου τόδε, VV. LL. [Gl. Felicito, Fœcundo, Fortuno. " Reciproce utitur Athen. 4, 130. Εὐδαιμονίζεις ἀκούων, pro εὐδαιμονίζεις σε ἀκούοντα, Felicem te prædicas." Schweigh. Mss. " Boiss. Philostr. 366. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 53. Villois. ad Long. 296. ad Lucian. 1, 661. Valck. Adoniaz. p. 415." Schæf. Mss.] Et Εὐδαιμονισμὸς, (ὁ,) Opinio beatitudinis, quæ de aliquo concipitur, vel Prædicatio beatitudinis, Aristot. Eth. 4. [" Plut. Pelop. 541. HSt." Seager. Mss. " Schol. Soph. Aj. 503." Wakef. Mss.] Item Εὐδαιμόνισμα, quæ vox Platoni Ep. 8. signif. videtur Quod pro beatitudine habetur, s. Id, in quo felicitas collocatur, [Appian.] " Εὐδαι- " μονιστέος, Felix prædicandus, Fortunatus existi- " mandus," [Arrian. Exp. Al. 1. p. 25. Aristot. Eth. Nic. 1, 10.] " Κατευδαιμονίζω, Fortunatum dico, " Beatum prædico," [Joseph. B. J. 1, 33, 8.]

[* Ἰσοδαίμων, Pind. N. 4, 136. Æsch. Pers. 635. Plut. 7, 767. Anal. 1, 159. Eur. Suppl. " Jacobs.
D Anth. 6, 309. Porson. Hec. p. xxix. Ed. 2." Schæf. Mss. " Sext. Emp. adv. Math. 447." Wakef. Mss.] Κακοδαίμων, Infelix, Miser, opp. τῷ εὐδαίμονι. Lucian. Θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. [Gl. Calamitosus.] ‖ Exp. etiam Malus dæmon s. genius. Vide Κακοδαιμονάω. [Arrian. Ep. 4, 4. " Aristoph. Ἱ. 113. ταῦτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος Δέδοιχ', ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος." Seager. Mss. " Gesner. Ind. Orph. v. Δαίμονα. Scelestus, Ruhnk. Præf. ad Scheller. p. 11. Vocat., Aristoph. Fr. 259." Schæf. Mss. * Κακοδαιμόνως, Lucian. Vit. Auct. 7. T. 3. p. 112. διακείμενος. " Phrynich. Ecl. 28. Tzetz. Exeg. in Il. p. 15, 27." Schæf. Mss. * Κακοδαιμοσύνη, ἡ, Hippodam. ap. Stob. Serm. 141. Manetho 4, 462. 594. Suid. v. Ἀπίκιος.] Unde Κακοδαιμονία, Infelicitas: nam εὐμοιρίᾳ opp. ap. Synes. [Gl. Calamitas, Xen. Mem. 1, 6, 3. 2; 1, 5. Aristoph. Π. 501.] Et Κακοδαιμονέω, Infelix sum, Adversa fortuna conflictor, Philo J. de V. M. 3. Diog. L. in Aristot. [Dem. 93. " Plut. Lucullo 903. HSt." Seager. Mss. Lobeck. ad

Phryn. Ecl. 79. " Thom. M. 491. Schneider. ad Xen. Hier. 236. Valck. Phœn. p. 332." Schæf. Mss.] Κακοδαιμονάω, A malo genio agitor, Sum fanaticus, vel, Intemperiis agor, ut accipi dicit Bud. a Dinarcho. Sic autem et κακοδαίμων a Luciano alicubi sumi videtur pro Eo, qui intemperiis agitur. [Lobeck. l. c. Xen. Mem. 2, 1, 5. Plut. Lucullo 4. " Thom. M. 491. Schneider. ad Xen. Hier. 236. Valck. Phœn. p. 332." Schæf. Mss. " Joseph. 1011." Wakef. Mss. * " Κακοδαιμονικὸς, (ἡ, ὸν,) Suid. v. 'Αδιαφοβία." Kall. Mss. Lobeck. l. c. 81. Sext. Emp. adv. Matth. 9, 176. Τὸ θεῖόν ἐστι φαῦλον καὶ κ. * Κακοδαιμονίζω, Strabo 11. p. 791. " Infelicem voco, Philo J. 1, 219." Wakef. Mss. * " Κακοδαιμονιστέον, 2, 671. Mang." Kall. Mss. * Κακοδαιμονιστὴς, ὁ, Lysias Fr. 72. p. 22. cf. Νουμηνιαστής. * Κρονοδαίμων, i. q. κρονόληρος, Phrynichus Bekkeri. Cf. Σοροδαίμων. * Μαγγανοδαίμων, Leontius Cpolit. in Fabricii Cod. Pseud. V. T. 1037. * Μεγαλοδαίμων, Clem. Alex. 42. Σάραπις. * Νακοδαίμων, v. ad Athen. 352.] 'Ολβιοδαίμων, Fortunatus, εὐδαίμων. Sed illud poët. est, quod usurpatur Il. Γ. [182. " Heyn. Hom. 4, 485." Schæf. Mss. * Πολυδαίμων, Orph. 'Υ. 17, 11. " Ruhnk. ad H. in Cer. 9. Mitsch. 111." Schæf. Mss.] Σοροδαίμων, Capularis dæmon, Bustuaria larva s. sepulcralis; nam σορὸς Capulum, i. e. Sarcophagum, signif. Plut. de Puer. Instit. scribit Senes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut et κρονολήρους. Vide Erasm. in Prov. (6, 44.) Alterum pedem in cymba Charontis habere. [Phrynichus Bekkeri. Cf. Κρονοδαίμων.] Φιλοδαίμων, Dæmonum amans, Dæmonum cultor, Greg. Naz.: qui ei opp. φιλόθεον.

Δαιμόνιος, ὁ, ἡ, Divinus, Ad dæmonem pertinens, i. Deum ap. profanos Scriptt. Plato Apol. (15.) "Εσθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει; Sic Synes. Καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα. Sed et τὰ δαιμόνια sine adjectione dicuntur Res divinæ a Xen. 'Απ. 1, (4, 2.) Et ap. Eund. Εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, exp. Nisi quid divinitus contingat: de Re Equ., "Ην μή τι δαιμόνιον κωλύῃ. Et Thuc. 2, (64.) Φέρειν τε χρὴ τά τε δαιμόνια ἀναγκαίως, τά τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρείως, Quæ divinitus invecta sunt. Δαιμόνιον πῦρ, Epigr. A deo missus: δαιμόνιον μήνιμα, Plut. Romulo, Synes. δαιμόνιος ἀνάγκη ap. Lys. quod interpr. Bud. 973. Item δαιμόνιος τύχη ap. Herodian. (1, 9, 12.): sicut θείην τύχην supra ex Herod. 1. annotavi, Εἴτε ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθέντος, Polit. Sive forte quadam divinitus huc impellente: Herodian. 4, (12, 5.) signif. restrinxit, cum non solum τὰ δαιμόνια dixit, sed ei τὰ θεῖα præfixit, Οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν, Non hominum modo res cognoscere studebat, sed deorum dæmonumque etiam rimari arcana, Polit. Sic et Synes. Ins. δαιμονίαν φύσιν appellavit Dæmonum naturam. Idem vero δαιμονίας ἐπηρείας κρείττονα vocavit Non succumbentem fortunæ. Sic et Lucian. δαίμονος ἐπήρειαν dixit. || Homo etiam appellatur, Divinus, Qui divinum aliquid habet. "Ανδρες etiam dicuntur, inquit Bud., qui Humano fastigio majores Lat. dicuntur, et divino minores. Idem a Dem. δαιμόνιον pro Augusto et venerando poni scribit: intelligens tamen, ut opinor, l. ex Or. in Mid. ubi rei tribuitur, non personæ. Sed ap. Plat. magis speciali signif. δαιμόνιος ἄνθρωπος est ὁ ὁμιλῶν τῷ θεῷ διὰ τῶν θυσιῶν, κ. τ. λ. Bud. 973. Ad hanc autem signif. pertinere mihi videtur Plut. (8, 330.) Μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχὴν, οὓς δὴ καὶ ἱεροὺς καὶ δαιμονίους ἀνθρώπους καλοῦμεν. Item δαιμόνιε Il. B. (200.) pro μακάριε, Beate, Eust. Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι, ubi tamen Bud. h. v. accommodat illam signif., quam modo ex eo retuli. || Admirandus, Mirus; ut Epigr. δαιμόνιος βραδύτης. Sic Δαιμονίως, Mirabiliter, Mirum in modum, ut Bud. Aristoph. (Π. 675.) 'Εφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. || Sed δαιμόνιος ironice interdum dicitur, sicut et θαυμάσιος, quod proprie sonat Mirabilis, interdum vero et increpantis est: v. quæ proxime sequuntur.

Δαιμόνιος in malam etiam partem ponitur; ut τύχη pro Dira et miseranda fortuna, Bud. ap. Plat. Sed multo frequentius male sonat, cum adhibetur compellationibus: ut ap. Herod. 4. δαιμόνιε ἀνδρῶν, pro O miserrime hominum: ubi observa δαιμόνιε ἀνδρῶν, quo et Aristoph. (B. 835.) usus est: atque huic constr. occasionem dedit Hom., cum dixit δαιμόνιε ξείνων Od. Ξ. (443.) ubi tamen contra in laudem dicitur. Manavit autem ab Hom. hic v. istius usus; ut Il. B. 200. Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, pro Miser. Sic A. (561.) Jupiter Junoni succensens, Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, Misera. Sunt tamen et qui interpr. Improba, Scelesta: sicut et in illo altero l. δαιμόνιε, Improbe, Sceleste. Quæ interpr. mihi non displicet, præsertim cum sermonis Gallici consuetudinem considero vocantis Miserable interdum Miserum, interdum Improbum. Alioqui certe δαιμόνιος proprie vel Beatum, i. e. εὐδαίμονα, vel Miserum, i. e. δυσδαίμονα, signif. quod δαίμων sit vox media, non Improbum. Sed alicubi tamen δαιμόνιε minus acerbum esse puto, nec tam vituperationem et reprehensionem, quam irrisionem ei subesse, s. ironiam, qualis est in θαυμάσιος, quod et signif. alioqui ei respondet in nonnullis loquendi generibus. Talis ironia est in ὦ βέλτιστε, et Lat. Bone vir.

Δαιμόνιον autem neutr., sicut et τὸ θεῖον, Numen supremum, Deus supremus, et Divinitas mundi moderatrix, Bud., qui et τὸ δαιμόνιον interpr. Deos: cum tamen Dem. (415.) θεοὺς et δαιμόνιον separatim dixerit, Οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον. Apud Athen. autem 251. eod. in l. et pro eod. τὸ θεῖον et τὸ δαιμόνιον ponuntur. Isocr. (πρὸς Δημόν. 4.) Τίμα τὸ δαιμόνιον. Sic et Xen. ('Απ. 1, 4, 2.) "Α ποτε αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου: ubi sunt qui Divinam providentiam interpr. Apud Plut. Galba 751. tonitrua et fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. || Apud Eund. vero (8, 292.) δαιμόνιον Socratis peculiari signif. et quidem controversa, ut disces ex ejus libello, qui sic inscribitur. Lucian. quodam l., cujus in præsentia non recordor, δαιμόνια mihi visus est appellare quod Ovid. Umbras nocte volantes. Videtur autem pro hac exp. facere illa terroris signif., quam Eust. 705. dat τῷ δαίμων. || De δαιμόνιον autem Spiritum impurum signif., s. Diabolum, vide Δαίμων.

[Δαιμόνιον, Gl. Larva. Aristot. Rhet. 2, 23. De Genio Socratis Dissertationem scripsit Nares. doctus Anglus, cujus argumenta in examen vocavit eruditissimus Th. Taylor in Classical Journal T. 16. p. 160.: Schleusner. Lex. in V. T. Pind. 'O. 8, 36. δαιμονίαν κίονα, 6, 13. πόδα, Π. 4, 66. βώλακα, 'O. 9, 164. δαιμονίως γεγάμεν. Aristoph. Εἰρ. 541. N. 76. Π. 81. Athen. 74. 571. 601. δ. ἐρωτικὸς, Alciphro 1, 29. Procop. Anecd. 12. 'Ες τὰ ἀφροδίσια δ. ἐσπουδακώς. Schneider. Lex. et Supplem. Δαιμόνιος, Plato Conv. 3, 202. 203. " Ad Phalar. 338. ad Charit. 669. Wakef. Ion. 85. Jacobs. Anth. 6, 223. 8, 99. Animadv. 45. Abresch. Æsch. 2, 112. Diotim. 7. Tymnes 6. Fischer. Descr. Lectt. 798. 99. p. v. Heyn. Hom. 4, 147. 560. 5, 271. 7, 30.: Boiss. Philostr. 407.: Zeun. Ind. Xen. Mem.: Harles. Ind. Theocr.: ad Il. B. 190. Ω. 194. Wakef. ad Mosch. 4, 62. Valck. Callim. 286. Herod. 532. Seq. infin., Dionys. H. 5, 117. Δ. φόβος, Heyn. Hom. 5, 276. Δαιμονίη, 8, 629. Δαιμονίως, 7, 264. Boiss. Philostr. 466. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 6. Bergler. Alciphr. 121. Mirum in modum, Toup. Add. in Theocr. 407. Δαιμόνιον, ad Phalar. 338. ad Charit. 521. 669. Jacobs. Anth. 9, 136. 10, 80. 138. 222. T. H. ad Plutum p. 301.: Zeun. Ind. Xen. Mem. et 1, 1, 2. Fortuna, Wyttenb. Select. 347. Conf. c. δαίμων, ad Dionys. H. 1, 235. 363. 2, 883. Δ. Socratis, Heindorf. ad Plat. Phædr. 236. Δ. δίκαιον, Diod. S. 2, 576." Schæf. Mss. " Deus, Joseph. 962. Δαιμόνιος, Miserandus, Arat. 186." Wakef. Mss.]

[* Δαιμονιάρχης, Hermes Trismeg. Lactantii 2, 14, 6. p. 263. * " Δαιμονιόθυτον, (τὸ,) Dæmoni immolatum, Orig. c. Cels. 3. p. 392(=403.) Προτρέπει ἡμᾶς ἐπὶ τὴν τῶν ὡς μὲν πρὸς ἀλήθειαν εἰδωλοθύτων χρῆσιν, ἤ, (ἵν' οὕτως ὀνομάσω,) δαιμονιοθύτων." Seager. Mss.

Vide Δαιμονόθυτον. * Δαιμονιόληπτος, ὁ, ἡ, ut νυμφόληπτος, Justin. Apol. p. 28. * Δαιμονιόπληκτος, ὁ, ἡ, i. q. δαιμονιακὸς, Procli Paraphr. Ptol. 237. * Δαιμονιοπληξία, ἡ, 238.] Δαιμονιώδης, (ὁ, ἡ,) Ad dæmonia pertinens, [Schleusner. Lex. in V. T.]

Δαιμονικὸς, (ἡ, ὸν,) Dæmonicus, Qui est dæmonis: ut οἶστρον ὑπομένειν, Chrys. de Sacerd. Sic Lact. Dæmonicæ fraudes. At e Plut. Pericle afferunt VV. LL. δαιμονιακὸν φθόνον, pro Invidia a dæmone incensa: cum potius δαιμονικὸν leg. videatur: [cf. Δαιμονιακός.] At pro Dæmoniacus, i. e. Qui a dæmone s. dæmonibus possidetur, dicitur potius δαιμονῶν vel δαιμονιζόμενος. [Plut. 7, 241. H.: Τὸ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐ θεῖον, ἀλλὰ δαιμονικόν. "T. H. ad Plutum p. 121." Schæf. Mss.]

Δαιμονίζω, Pro dæmone habeo, i. e. pro deo. Vide Hes. " Δαιμονίζειν, Hesychio τὸ δαίμονα ἡγεῖσθαι καὶ " * ἀποθειοῦσθαι:" [vide Schneider. Lex. Supplem.] AT Ἀποδαιμονίζω Idem exp. ἀποκαρτερῶ ἐν τῷ ἐνθουσιᾷν, [a Schneidero non agnoscitur.] Δαιμονίζομαι, A dæmonio teneor, s. possideor. Aliquoties habetur ap. Evang. et Matth. præsertim. A Marco 5, (2.) Ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ i. e. q. et δαιμονιζόμενος. A profanis scriptt. dicitur potius δαιμονιᾷν. [Philemo Stobæi Phys. 196. Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην, pro δαίμονα τύχης λέλογχε. Bekkeri Anti-Atticista: Δαιμονίζεσθαι· Σοφοκλῆς Δανάῃ, δεδαιμονισμένον, ἀντὶ τοῦ τεθεωμένον, pro τεθειωμένον. Apud Polemon. Phys. 1, 22. δαιμονίζονται pro μεμήνασι, cf. Adamant. Plato Symp. 7. p. 706. Mead. Morb. Bibl. 52. Plut. Q. S. 7, 5, 4. Οἱ Μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν καὶ ὀνομάζειν. "Brunck. Soph. 3, 507." Schæf. Mss. "Fortuna uti, Phil. Fr. 338." Wakef. Mss. * Δαιμονισμὸς, ὁ, Gl. Larvatus, "Orig. c. Cels. 8. p. 417. Οὐκ ὀλίγους ἀπὸ νόσων, καὶ δαιμονισμῶν, καὶ ἄλλων περιστάσεων ἰάσατο, (429. 434.)" Seager. Mss.] " Ἀναδαιμονίζειν, Hesychio ἐκ δευ" τέρου κληροῦσθαι, Iterum sortiri, quod admodum " insolens videtur."

Δαιμονάω, Sum dæmoniacus, A dæmonio teneor. Lucian. Sed generalius accipitur pro Insanio, Furore correptus sum, vel Furiatus sum, Bud. e Lact. Plut. Pericle, Περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ ταραττομένοις δι' ἀπειρίαν αὐτῶν. [Æsch. Choëph. 564. δόμος κακοῖς, S. c. Th. 1009. δαιμονῶντες ἐν ἄτῃ, Eur. Phœn. 895 =902. Porson. δαιμονῶντες, Ms. * δαιμονοῦντες, Schol. σκληρῷ δαίμονι καὶ ἀπανθρώπῳ χρώμενοι. Aristoph. Θ. 1054. ὡς ἐκρεμάσθην, Λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, Doloribus, guttur angentibus, furiatus. "Orig. c. Cels. 7, 40." Routh. Mss. Philostr. 3, 38. Xen. Mem. 1, 1, 9. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 81.] " Δαι" μονᾷ, Hesychio ὑπὸ δαίμονος κατέχεται." [Cf. Δαιμονητιᾷ. "Valck. Phœn. p. 332. Jacobs. Spec. 58. Exerc. 1, 122. Brunck. Aristoph. 1, 138. 146. Δαιμονέω, Valck. l. c." Schæf. Mss. * Δαιμονιάω, i. q. δαιμονάω, Barnes. Eur. Phœn. 895. Lobeck. l. c. Schneider. Lex. et Supplem., qui et * Δαιμονιάζω agnoscit, "Valck. Phœn. p. 332." Schæf. Mss.] " Δαιμονιακὸς, ἡ, ὸν, Dæmoniacus, A dæmone inspi" ratus vel afflatus, Plut. Pericle φθόνος," [vide Δαιμονικὸς, ad Greg. Cor. 59. * " Δαιμονόω, Rhodo ap. Euseb. H. E. 5, 13." Routh. Mss.]

ΔΑΗΡ, έρος, ὁ, Levir, Mariti frater. Il. Γ. (180.) * Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε, i. e. ἀνδράδελφος. De h. autem v. etymo vel a δαίω τὸ γινώσκω, vel a δαίω, τὸ καίω, v. Etym. [Gl. Levir. * Δάημος, ὁ * ἀνδράδελφος· Levir. Primam producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 22. Cf. Δάειρα. "Heyn. Hom. 4, 472. 484. 5, 263. 8, 753." Schæf. Mss.]

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, (ὁ,) Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis, a poëtis celebratus: ita vocatus a δαίω: alioqui enim nisi huic etymo acquiescam, plusquam Dædalea ad excogitandum aliud aptius solertia mihi opus fuerit; nimirum a δαίω, δαίαλος, deinde per pleon. τοῦ δ, δαίδαλος. [Gl. Artitus, sic, f. l. Artifex. "Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Herc. F. 471. Musgr. ibid. Wakef. Eum. 463. Jacobs. Anth. 9, 78. Heindorf. ad Plat. Hipp. 125. Heyn. Hom. 5, 13." Schæf. Mss.]

A Δαιδαλέος, (α, ον,) vel Δαιδάλεος, (ὁ, ἡ,) accentu in antepenult. Artificiosus, Artificiose factus; ut ζωστὴρ δαιδαλέος, (Il. Δ. 135.) κυνέη δαιδαλέη, Hesiod. "Di" citur pro iisdem et Δαιδάλειος cum diphthongo, " Hes." [De adjj. in αλεος egit Barker. Epist. Cr. ad Boiss. 260. et Aristarcho Anti-Blomf. 1, 8. 112. Δαιδαλέος, Eur. Hec. 468. cf. Eurysth. Fr. 9. Plato Ep. 15. χεὶρ, Athen. 7. p. 301. ἑψητοὶ, ubi vet. Cod. δαιδαλαῖοι, pro quo Schw. leg. censet δαιδάλειοι, cf. Lucian. 725. * Δαιδαλέως, Gl. Affabre, Fabre. " Δαιδαλέος, Jacobs. Anth. 7, 161. 12, 391. Porson. Hec. p. 31. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 450. 7, 785. Δαιδάλειος, Valck. Diatr. 171. ad Diod. S. 1, 274." Schæf. Mss.] ET Δαίδαλος per sync. Il. Ξ. (179.) τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Sed alicubi δαίδαλον exp. etiam subst. δαίδαλμα et ποίκιλμα, sc. Od. Τ. (227.) πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. [Schol. Lycophr. 4. Opp. K. 1, 495. 3, 347. "Heyn. Hom. 6, 559. 7, 785. Heindorf. ad Plat. Hipp. 125." Schæf. Mss. "Paus. 716." Wakef. Mss.] HINC [* Δαιδαλόγλωσσος, ὁ, ἡ, B Synes. H. 3, 256. p. 325. * Δαιδαλοειδὴς, Quint. Sm. 1, 146. * " Δαιδαλοεργὸς, Paul. Silent. Ambo 94." Schæf. Mss. unde * " Δαιδαλουργία, ἡ, Hermes Pœmand. p. 18." Boiss. Mss. * Δαιδαλόφωνος, Artificiose resonans, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. ET] Δαιδαλόχειρ, Artificiosas manus habens et solertes, [" Leon. Tar. 28." Wakef. Mss. * Δαιδαλέοδμος, Empedocles Athenæi 510. et Porphyrii Abst. 2, 21. μύροις. * Εὐδαίδαλος, Bacchyl. ναὸς, ap. Dionys. H. 2. p. 55. * Πανδαίδαλος, Pind., Dionys. H. 2. p. 41. * Περιδαίδαλος, Opp. K. 4, 388.] ET Πολυδαίδαλος, Summo et vario artificio elaboratus, Hom. Hesiod. ['E. 1, 64. Il. Γ. 358. Ψ. 743. Strabo 1. p. 70. "Ad Od. N. 11. Heyn. Hom. 4, 524. Jacobs. Anth. 11, 79." Schæf. Mss. "Opp. 'A. 3, 41." Wakef. Mss. ET * Χαλκοδαίδαλος τέχνη, Philippus 50. "Bacchyl. in Schol. Pind." Wakef. Mss. * Δαιδαλόεις, εσσα, εν, Anal. 1, 194. βρέτας χρυσῷ δαιδαλόεν, al. —αλέον. " Ad Charit. 230. Jacobs. Anth. 6, 415. Heyn. Hom. 5, 450." Schæf. Mss.] ITEM Δαιδάλλω, Artificiose C facio, Magna arte elaboro, Vario artificio distinguo, Variego: Il. Σ. (479.) πάντοσε δαιδάλλων, [Od. Ψ. 200. Anal. 2, 384. Pind. 'O. 5, 48. πόλιν εὐανορίαις, 2, 97. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, 1, 46. μῦθοι ψεύδεσι ποικίλοις δεδαιδαλμένοι, N. 11, 23. ἀοιδαῖς μελιγδούποις. Manetho 2, 320. ποικίλματα. " Ad Timæi Lex. 141. ad Charit. 750. Heyn. Hom. 7, 520. 522." Schæf. Mss. " Pass. Clem. Alex. 43." Wakef. Mss.] A QUO Δαίδαλμα, (τὸ,) Artificiosum opus, Opus summa arte elaboratum, Opus vario artificio confectum, [Pind. Π. 5, 47. Lucian. Amor. 563. " Jacobs. Spec. 55. Exerc. 2, 54. Anth. 9, 78. Wakef. S. C. 1, 30. Theocr. 1, 32. ubi v. Valck." Schæf. Mss.] ET Ἀδαίδαλτος, Artificio carens, Non variegatus, [Orph. 'A. 401. " Ruhnk. Ep. Cr. 242. Wakef. Herc. F. 471." Schæf. Mss.] DICITUR et Δαιδαλόω, a Pind. pro δαιδάλλω, ['O. 1, 169. ὕμνων πτυχαῖς, Opp. K. 1, 361. νεοσσοὺς πεληϊάδεσσι.] Sed sciendum est hoc δαιδαλέος quosdam non a Dædalo, sed a Dædale derivare, matre Metidis, ap. quam Dæ- D dalen educatam fuisse Minervam scribunt: quidam autem et nutricem Minervæ hanc fuisse tradunt. Sed ego a Dædalo deductam esse v., multo credibilius esse judico, utpote cujus longe celebrior fama fuerit: poëtæ certe Lat. voce hac Dædalus pro Artificioso utentes, ad Dædalum respexisse persuasissimum habeo. [* Δαιδαλεύω, Philo J. 5, 134. * Δαιδαλευτὴς ET * Δαιδαλευτὴρ, ὁ, UNDE * Δαιδαλεύτρια, ἡ, Lycophro 578.]

ΔΑΙΩ, et Δαίομαι, Divido, Partior, ut volunt Gramm.; quin et δεδαίαται ex Herod. affertur pro δέδαινται, Divisi sunt. Sed intelligendum tamen proprie de eo partiendi modo, qui in conviviis usitatus erat. Sic Od. O. 140. Πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. || Hinc autem factum, ut et δαίειν γάμον dicatur, quasi δαίειν τὰ τοῦ γάμου κρέα, ut opinor, pro Epulum nuptiale celebrare; ut Il. Τ. 299. [ubi v. nott.] δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Quo et Eur. modo non solum ἔδαισαν γάμους,

(Iph. A. 707.) sed etiam δαίσομεν ὑμεναίους,(123.) dixit. || Quinetiam δαίεσθαι sine adjunctione pro Epulari, Od. Σ. (407.) Ἀλλ' εὖ δαισάμενον κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. Ponitur et simpl. pro Edere cum accus., ut Phocyl. (13, 135.) Μηδέτι θηροβόρον δαίσῃ κρέας. || Dicitur et δαίειν τινὰ pro Epulum præbere alicui, ut ab Herod. 1, (162.) Τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. [" Phœnix Athenæi 12. p. 472. Schw. ὀκόσον ἔδαισα pro ἐδαισάμην. Ad Apoll. Rh. Tom. 1. p. 317. 369. 383. " Eur. Or. 15. Phœn. 895." Seager. Mss.: Menecrates Dionysii Hal. A. R. 1. p. 38. τάφον. " Δαίω, ad Charit. 244. 557. Dawes. M. C. 495. Musgr. ad Iph. A. 123. 1078. Wakef. Eum. 305. Jacobs. Anth. 6, 377. Brunck. Apoll. Rh. 231. 165. 240. 178. Callim. 1, 25. 185. 432. 544. Valck. 25. Heyn. Hom. 4, 211. 5, 4. Valck. Ep. ad Röv. 44. ad Herod. 602. 606. Ilgen. Hymn. 478. Græv. ad Hesiod. 602. Med., Jacobs. Anth. 7, 224. 11, 401. Marcus Arg. 33. Brunck. Soph. 3, 403. Damochar. 1. Boiss. Philostr. 597. Epulum præbeo, Valck. ad Herod. 64. Divido, Ernest. ad Il. P. 65. Wyttenb. ad Plut. 1, 424. Δαίω γάμον, ad Lucian. 1, 519. ad Diod. S. 1, 370. Jacobs. Anth. 7, 342. Dionys. H. 1, 121. Philostr. 246. Boiss., Heyn. Hom. 7, 671. Δεδάασθαι, 6, 265. Δαίεται ἦτορ, Dawes. M. C. 109." Schæf. Mss. " Δαίομαι, med., Epulari, Pind. Π. 10, 50." Wakef. Mss.] HINC Ἀναδαίομαι, ut ἀναδαιομένη γῇ, VV. LL. [ex Herod. 4, 159.] Ager, qui dividitur. [* Ἐνδαίομαι, Iambl. V. P. s. 201. Ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναί τινας ἡλικίας ἐνδεδασμένας· οὕτω γὰρ καὶ λέγειν αὐτούς φασιν· ἃς οὐκ εἶναι τοῦ τυχόντος πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι. Ubi Kiessl. " Par. ἐνδεδομένας. In Protreptico p. 46. ex Archyta (ap. Gal. 733.) legitur ἐνδέδασται, (Ἐν ᾧ τὰ εἴδεα πάντα τοῦ ἐόντος ἐνδέδασται,) ubi de h. v. usu, qui Pythagoreorum fere proprius fuisse videtur, minus recte dubitavi." * Ἐπιδαίομαι, Hymn. Hom. 2, 382. μέγαν ὅρκον, Ms. ἐπιδεύομαι, Barnes. ἐπιδώσομαι. " Voss. Myth. Br. 1, 106. Ilgen. Hymn. p. 445." Schæf. Mss. " Dionys. P. 8." Wakef. Mss. * Καταδαίομαι, Theocr. 4, 34. Καταδέδασται, Hesychio καταβέβρωται. Herod. 7, 215. Ald. καταδέδαιτο, ubi κατεδέδεκτο. Schneider. Lex. " Doricus, Jacobs. Anth. 11, 401. ad Charit. 244. Toup. Ep. de Syrac. 342." Schæf. Mss. " Epulor, Ælian. H. A. 667." Wakef. Mss.] ET Μεταδαίομαι, quod quidam interpr. Inter alios epulor, Particeps sum epuli. Secundum quam interpr. legerem ap. Hesych. μεταδαίσωμαι, μεταλάβω εὐωχίας. [Respicitur Il. Ψ. 207. ἵνα μεταδαίσομαι ἱρῶν. * Παραδαίομαι, Simmias Tzetzæ Chil. 7, 144. τοῖς παρεδαίσατο Περσεύς. * Συνδαίω, Eur. Hel. 1455. γάμους. " Συνδαίομαι, Distribuo, Pind. Π. 3, 146." Wakef. Mss. * Ἀδαίετος, ὁ, ἡ, Apoll. Rh. 3, 1030. ubi v. Brunck.] " Ἀμφιδαής, " Suidæ ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα, Gladius " utrinque secans, i. e. Anceps gladius, qui ἀμφί-" γενυς quoque et ἀμφήκης nominari potest: παρὰ τὸ " ἀμφὶ, ἤτοι ἀμφοτέρωθεν, δαίειν, ἤτοι κόπτειν καὶ " διαιρεῖν, τὰ τεμνόμενα." SED et Ἡμιδαής, e quo ἡμιδαὲς, [Anal. 3, 232.] Semesum, hinc deduco, non ab ἔδω, quod tamen voluit Lascaris; ut sc. quemadmodum a δαίω, τὸ μανθάνω, fit ἐδάην, e quo ἀδαής, sic a δαίω, τὸ μερίζω, fiat itidem ἐδάην, e quo ἡμιδαής: Epigr. adesp. ὡς ἂν ὁδίταις Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον. || Est et ἡμιδαής, Semiustus, a δαίω, Uro. [Apoll. Rh. 4, 598. Nicander Ἀ. 55. βάρος. Cf. Ἡμιδαμής. " Wakef. Herc. F. 864. Jacobs. Anth. 7, 361. 8, 145. ad Charit. 248. Toup. Opusc. 1, 163. Semiustus, Ruhnk. Ep. Cr. 224." Schæf. Mss.]

" Δαιέοι, Hesychio διαμερίζοι, Dispertiatur, In " partes dissecet, a δαιέω: UNDE Δαιημὸς, (ὁ,) Eid. " διαίρεσις, μερισμὸς, Divisio, Partitio. || Δαιῆσαι, " Eid. διδάξαι, Docere, aor. 1. infin. ab eod. δαιέω." [" * Δαιθμὸς, et * Δαϊθμὸς, pro * Δαισμὸς, a δαίω, Hes.: ubi Δαιημός. Inscr. Sicula Gruter. p. 213. habet δαιθμὸς, 212. * δεθμὸς, i. q. κλῆρος." Schneider. Lex. Cf. Δαιμός. " Δαιθμὸς, Δαϊθμὸς, Valck. Ep. ad Röv. 44. 69." Schæf. Mss. * Δαιμονὴ, ἡ, Alcman ap. Schol. Ven. Il. Α. 222. Δαιμονὰς ἐδάσσατο, pro διαι-

A ρέσεις, sed nobis susp.]

Δαίνυμι, Epulas do s. tribuo. At Il. I. (70.) Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, Eust. Atticismum esse tradit, ut in εὐώχει εὐωχίαν, et βουλὴν βουλεύου: esse autem δαίνυ pro δαίνυε: aliis tamen pro δαίνυθι dictum id videtur. Καταχρηστικῶς autem de aliis etiam dicitur: Ψ. (29.) αὐτὰρ ὃ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, i. e. δαῖτα ἐπιτάφιον ἐδαίνυεν, Eust. Reperitur etiam ap. Hom. (H. in Ven. 142.) δαίνυ γάμον ἱμερόεντα. || Δαίνυμαι, Epulor, Comedo, Depascor: ἐν δαιτὶ δαπανῶ. Od. K. (184.) Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Il. Ω. (63.) ἐν δὲ σὺ τοῖσι Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα. Improprie autem ap. Plut. e Pind. δαίνυνται βροτοὶ πήματα. Soph. Tr. (782.) εἶτα φοινίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο. [Callim. H. in Cer. 85. Herod. 3, 18. " Jacobs. Anth. 8, 96. 11, 401. ad Charit. 244. ad Il. Ω. 63. 665. ad Od. 8, 243. Wessel. Herod. 100. Wyttenb. ad Plut. 1, 424. Δαίνυ', Heyn. Hom. 8, 602. Τάφον δαίνυ, 7, 761. 8, 360. Δ. δαῖτα, 5, 538. Steph. Dial. 21." Schæf. Mss. * " Ἀ-
B ναδαίνυμαι, Theod. Prodr. Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 184." Boissonad. Mss. * Ἐκδαίνυμαι, Schneider. Lex. v. Ἐξαίνυμαι, Athen. 3, 37. * Ἐνδαίνυμαι, Athen. 277. " Brunck. Soph. 3, 473." Schæf. Mss.]

Καταδαίνυμαι, Epulor, Comedo, Nonn. [Theocr. 4, 39. " Opp. Ἀ. 1, 759." Wakef. Mss. * Μεταδαίνυμαι, Il. Φ. 498. ἡμῖν, Quint. Sm. 2, 157. " Μεταδαίνυμαι, s. Μεταδαίομαι, Heyn. Hom. 8, 352. 399." Schæf. Mss. * " Συνδαίνυμαι, Simul, Eod. cibo, vescor, Athen. 248. nisi ibi pro συνδαινύμενος leg. fuerit συνδακνόμενος." Schweigh. Mss. " Quint. Sm. 3, 100." Wakef. Mss.]

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, Epulum, Epulæ. Od. Θ. (248.) Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε. Il. Ψ. (810.) Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν. Hesiod. Ἔ. (1, 340.) Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. Δαῖτα θάλειαν autem Seleucus vult esse δίαιταν, Eust. [Nicander Ἀ. 23. 395. Θ. 920. Eur. Athenæi 14. p. 322. Schw. χηνεία δαίς. " Brunck. Soph. 3, 507. Heyn. Hom. 4, 115. 563. 8, 597. 603. Casaub. 57.
C Musgr. ad Hec. 1077. De animal., Heyn. Hom. 4, 9. Δαιτὸς ἑταίρη, cithara, Ilgen. Hymn. 363. Ἔχειν τι δαῖτα, Toup. Opusc. 1, 319. Δαῖτα ἄγειν, 2, 113." Schæf. Mss.]

Δαίσιμον, τὸ, Edule, Quod esui est, ἐδώδιμον, Hes. " VV. LL. afferunt ETIAM Δαίσιον pro Esui aptum, " Vescum: sed sine exemplo."

[* Ἀρτοδαισία, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 225.] " Ἐ-" πιδαίσιος οἶκος, Suidæ ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστὸς, ὁ " ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δύο τισίν. At Schol. Callim. " ἐπιδαίσιον οἶκον exp. μεμερισμένον, H. in J. (59.) " Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια· Τῷ " τοι καὶ γνωτοὶ, * προτερηγενέες περ ἐόντες, Οὐρανὸν " οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον. Ubi possis in-" terpr. etiam, Non inviderunt tibi, quod cælum ha-" beas ceu domum, quæ tibi in regni partitione ob-" tigerit." [" Ad Callim. 1, 25. Toup. Opusc. 2, 112.: ad Anal. 100." Schæf. Mss. * Θεοδαίσιος, ὁ, i. q. Διόνυσος, * Θεοδαίσια, τὰ, i. q. Διονύσια, Fœdus Cretense Chishull. p. 134.] Πανδαισία, ἡ, Epulum:
D δαψιλὴς καὶ παντοία εὐωχία, s. ποικίλη καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων εὐωχία, cum unusquisque sua opsonia secum portans in medium conferebat: aut cum multis propositis edulibus, caperet quisque quod vellet, Schol. Aristoph. Eip. (565.:) addens aliis πανδαισίαν esse λάχανόν τι ἔχον παντοῖον ἔδεσμα. Apud Herod. 5. p. 73. pro Convivio opiparo et veluti saliari Bud. poni scribit, Ὦ Πέρσαι, οἴκατε πανδαισίῃ τελείῃ ἱστιῆσθαι: quod paulo ante vocarat δεῖπνον μεγαλοπρεπές. Greg. Ἐπειδή σοι πάντα προὔθηκεν ἡ φύσις ὡς ἐν πανδαισίᾳ κοινῇ. Synes. Εὐωχῶν ἡμᾶς πανδαισίᾳ κρεῶν. [Suid. v. Ἀπίδες. " Const. Manass. Chron. p. 9. (368.) ubi πανδεσία." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 319. ad Lucian. 1, 360. Wakef. Alc. 107. Jacobs. Anth. Proleg. 52." Schæf. Mss. * Πανδαίσιον, τὸ, Photio πολυτελὴς τράπεζα. * Πολυδαισία, Suid. 1, 267. Ὑπὲρ π. καὶ πολυποσίας ἐρίσαι. " Toup. Opusc. 1, 442." Schæf. Mss.]

Δαίτη, ἡ, i. q. δαὶς, Il. K. (217.) Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Eust. id σκληρότερον esse

dicit. Utitur et Apoll. Rh. 2, (761.) δαίτην ἀμφίεπον. A
" Hes. non solum δαίτησιν exp. εὐωχίαις, sed affert
" etiam δαίτας pro μεριστὰς, qua signif. oxytonως po-
" tius dicendum esset δαιτάς. At oxyt. Δαιταὶ, Eid.
" λαμπάδες, quæ et δαίτιδες et δεταί." [" Plut. Mor.
1, 62. Heyn. Hom. 6, 42. 7, 645." Schæf. Mss.
" Nicander 'A. 379. Opp. 'A. 2, 251." Wakef. Mss.]
Δαίτηθεν, E convivio, Ex epulo, Od. K. (216.) Ὡς δ'
ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'.
[Theocr. 17, 28. " p. 284. Harl." Schæf. Mss.]

[* Ἄδαιτος, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 156. θυσία.] " Ἄδαι-
" τον, Hesychio ἅδην, Abunde, Large, Affatim."
[* Αὐτόδαιτος, i. q. αὐτόδειπνος, Lycophro 480. * Ἰσο-
δαίτης, ὁ, Plut. 3, 228. H.; Lucian. 9, 38. al. * ἰσο-
διαίτης, * ἰσοδιαιτητὴς, ἰσοδίαιτος, cf. Suid. 2, 152.
Hes. Phot. Derivandum esset e * Δαιτέω. * " Λαγο-
δαίτης, Æsch. Ag. 123. et Λαγοθήρας, a δαιτέω, θηράω,
λαγός." Schneider. Lex. " Ad Hesych. 2, 409. n. 2."
Dahler. Mss. * Ξενοδαίτης, Eur. Cycl. 653. * " Παν-
δαίτωρ, var. lect. Orph. Υ. 65, 5." Wakef. Mss.
* Σύνδαιτος, ὁ, ἡ, ET * Σύνδαιτις, ἡ, Orph. Υ. 54, 11. B
σύνδαιτε, ubi v. Herm. " Συνδαιτὶς, (sic) Heringa
Obs. 88." Schæf. Mss. * Συνδαίτωρ, ορος, ὁ, Æsch.
Eum. 351. " Wakef. ibid." Schæf. Mss. * Τεκνοδαί-
της, Paus. Arc. 42. * Χρηματοδαίτης, Æsch. S. c.
Th. 731. ubi perperam —δότης.]

Δαιταλεὺς, έως, ὁ, Conviva, Epulo, θιασώτης, συμ-
πότης, Eust. ut Athen. 6. Ἐπῄνουν μὲν οἱ δαιταλεῖς·
ὁ δὲ Κυνοῦλκος ἔφη, ἄνδρες σύσσιτοι: 14. Ἀγνοεῖν μοι
δοκεῖτε, ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς: dictum utrobique de illis
Dipnosophistis solenni epulo exceptis, quos libr. 7.
στωμυλήθρας δαιταλεῖς appellat. Apud Eund. (667.)
Comœdiæ Aristoph. nom. est. [Æsch. Pr. 1024.
" Thom. M. 27. Toup. Opusc. 2, 125. Aristoph. Fr.
235. 237. Brunck. 3, 166. Δαιταλεῖς, Phrynich. Ecl.
32." Schæf. Mss.] " Συνδαιταλεῖς, Coëpulones, Con-
" vivæ, Athen. 8. ἄνδρες." [" Toup. Opusc. 2, 125."
Schæf. Mss.] Δαιταλουργία, ἡ, Coquendi ars, [Lyco-
phro 199. * Δαιταλεύω, Nicet. Annal. 10, 1. Δαιτα-
λευθεὶς εἰς θοίνην. * Δαιταλευτὴς, ὁ, ibid. 10.] Δαιτα-
λόω, Epulor, Convivor, ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι, Lyco- C
phro [654.]

" Δαῖτος, Hesychio εὐωχία, εὐφρασία: pro quo
" alioqui δαὶς et δαίτη dicitur."

Δαιτὺς, ύος, (ἡ,) i. q. δαὶς, Il. X, (496.) Τὸν δὲ καὶ
ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε. [* " Δαιτεὺς, (ὁ,)
Brunck. Aristoph. 3, 166." Schæf. Mss.] Δαιτυμὼν,
όνος, ὁ, (ἡ,) Epulo, Qui epulas instituit, ut Liv. exp.,
seu ἑστιάτωρ: et ut Eust. ὁ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζων.
Quo sensu accipi vult idem Eust. Od. Δ. (621.) Δαι-
τυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος: cum sub-
jungat, Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.
|| Epulo, i. e. Qui epulatur, ὁ ἁπλῶς δαινύμενος: Od.
O. (466.) δέπα ἠδὲ τραπέζας Ἀνδρῶν δαιτυμόνων: X.
(12.) μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eust. ap. Hom. po-
steros accipi scribit pro Amicis, qui ad epulum s.
convivium vocantur; ut intelligi potest ap. Plat. de
Rep. 1. Ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσε-
σθαι. [Δαιτυμόνες, Gl. Epulones. Spohn. de Extr.
Odyss. Parte p. 9. " Chrys. de Sac. 6, 4. p. 236."
Routh. Mss. " Athen. 1, 3. Ammon. 60. ad Herod.
624. Wolf. Proll. 132." Schæf. Mss.] Ετ Δαιτυμο- D
νεὺς hinc deriv. pro eod. Nonn. σὺν υἱέϊ δαιτυμονῆϊ,
[a Schneidero non agnoscitur. " Valck. Phœn. p.
311." Schæf. Mss.]

Ἐνδαιτέομαι, ήσομαι, Epulor, Convivor, depon.,
VV. LL. [Lycophro 155. Τὸν ὠλενίτην χόνδρον
ἐνδαιτουμένη, Schol. ἤτοι φαγοῦσα.] Ἐπιδαιτέομαι,
pro eod. Ἐπιδαιτήσομαι, Hesychio εὐωχηθήσομαι,
ἐπιστελῶ.

[* " Δαιτήριον, (τὸ,) * μεριστήριον, Zonar." Dahler.
Mss.: a * Δαιτὴρ, et * Μεριστήρ.]

¶ Δαιτρὸς, ὁ, Coquus: τραπεζοκόμος, μάγειρος, in-
quit Plut. Symp. a more sc. antiquo, ὁ διανέμων τὰ
κρέα, vel, ut Eust., ὁ ἴσην ἑκάστῳ μοῖραν δαιόμενος, s.
ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινυμένοις. Od. P. (331.)
ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφέζεσκεν κρέα πολλά. || Δαιτρὸν exp.
et μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος
δαιτροῦ: ut Eust. tradit Il. Δ. (262.) ἄλλοι γε καρη-
κομόοντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πίνωσιν, σὺν δὲ πλεῖον δέπας
αἰεί: ubi opp. τὸ πλεῖον δέπας, quasi quod certa por-
tione datum est. [Nicander 'A. 258. Lycophro 35.
" Valck. Adoniaz. p. 248. Toup. Opusc. 2, 73. ad
Od. A. 141. Athen. 1, 21. Δαιτρὸν, Heyn. Hom. 4,
607." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 268." Wakef. Mss.]
Δαιτροπόνος, ὁ, ἡ, Hesychio * σιτοπόνος, σιτοποιός.
Ἄδαιτρον, Non distributum et divisum, ἀδιαίρετον,
ἀμέριστον, Hes.: qui exp. et ἀπόρρητον. Ἐπίδαιτρον,
τὸ, Opsonium, ὄψον, Hes. [Athen. 646.] Δαιτροσύνη,
ἡ, Scientia ministrandi more δαιτροῦ. Od. Π. (253.)
Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων. Δαιτρεύω,
εύσω, More δαιτροῦ carnes distribuentis divido: δαι-
τρὸν ago. Il. Λ. (704.) τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαι-
τρεύειν. Od. Ξ. (433.) ἂν δὲ συβώτης Ἵστατο δαιτρεύ-
σων. Quod mox exp. Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διε-
μοιρᾶτο δαΐζων. O. (322.) Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι,
καὶ οἰνοχοῆσαι. Apud Apoll. Rh. 2, (1178.) ἀλλ' ἵπ-
πους δαιτρευον exp. Mactabant. [Il. Λ. 687. Opp.
'A. 1, 545. K. 2, 247. Lycophro 1315. καὶ λέβητι
δαιτρευθεὶς δέμας: 160. Τοῦ Ζηνὶ δαιτρευθέντος Ὀμ-
βρίῳ δέμας. " Toup. Opusc. 2, 73. Thom. M. 189."
Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 43." Wakef. Mss.
* " Δαιτρεία, (ἡ,) Herodian. Epimer." Bast. ad cal-
cem Scap. Oxon. In Boiss. Edit. nondum invenimus.
* Δαίτρευσις, ἡ, Nicet. Annal. 5, 6. κρεῶν περίεργος.
* Δαιτρευτὸς, ή, όν, UNDE * " Δαιτρευτῶς, * μερι-
στῶς, Zonar." Dahler. Mss.] Ἀδαίτρευτος, ὁ, ἡ, q. d.
δαιτρεύσεως expers: μετὰ δεῖπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέ-
ζης, Nonn. [" D. 17, 53. J. 21, 82." Wakef. Mss.]

ΔΑΙΖΩ, Divido, Partior; ut Od. Ξ. 434. Καὶ τὰ
μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. Sed et pro
Dividere poni existimo metaphora simili ei, qua di-
xit Virg. Atque animum celerem nunc huc, nunc
dividit illuc. Il. I. 8. Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν
Ἀχαιῶν: q. d. Dividebatur animus, vel scindebatur.
Sic Il. Ξ. 20. Ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυ-
μὸν Διχθάδι', ἢ καθ' [μεθ'] ὅμιλον ἴοι, κ. τ. λ. Eust.
tanquam exp. dicit διχθάδια βουλευόμενος. || Dis-
cerpo, Lanio: Il. Σ. 27. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε
δαΐζων: Et Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ ῥωγαλέον, Il. B. 416. || Δαΐζειν est etiam
Occidere ap. Eund., addito interdum dat. χαλκῷ:
sicut et δεδαϊγμένος χαλκῷ, vel simpl. δεδαϊγμένος:
[Il. H. 247. Π. 841.] sed videtur proprie signif.
Occidere discerpendo, vel tanquam membratim con-
cidendo; quod de Agamemnone ab Eod. dicitur
κατακόπτειν. Sic in bello dicunt interdum Galli
Tailler en pièces, signif. simpl. volentes Occidere.
Ceterum miror, cur Eust. δαιτρὸς non potius a δαίω
derivet p. 1765. quam ab hoc δαΐζω, vel potius cur
non δαὶς ab illo δαίω, at δαιτρὸς a δαίς. Sed et huic
aliam deriv. dat, 1401., sc. a δατέεσθαι. Verum
multa sunt ap. eum, sicut et ap. ceteros Gramm.,
talis oscitantiæ exempla. " Δαϊζόμενος, Hesychio
" non solum κατακοπτόμενος, sed etiam κατακαιόμε-
" νος, necnon τὴν γνώμην διαιρούμενος. Δαΐζομαι,
" Inquiro, VV. LL." [" Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ
δαΐζων, Athen. 427. Jacobs. proponit δίκων, Fiorillo
παίζων: librorum tamen scripturam loco movere
non ausus est Schweigh., qui videndum putat, ne
vel aliud quid magis reconditum hic lateat, aut ne
ipso verbo usus sit poëta notione nobis adhuc inco-
gnita." Strong. Mss. " Δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ, Il.
K. 72. Inde Archestr. ap. Athen. 321. piscem ait
δριμεῖ δεδαϊγμένον ὀξεῖ." Schweigh. Mss. Pind. Π. 6,
33. δαϊχθεὶς ἐκ βελέων. Od. N. 320. Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν
ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, Confixum doloribus.
Pind. Π. 8, 125. συμφορᾷ δεδαϊγμένοι. Il. P. 535.
δεδαϊγμένον ἦτορ. Primam producit, Spitzner. de
Versu Gr. Her. 77. " Hom. H. in Cer. 41. Valck.
ad Röv. 44. Animadv. ad Ammon. 67. ad Charit.
301. Kuster. Bibl. Chois. 86. Jacobs. Anth. 12,
336. Heyn. Hom. 5, 350. 525. (ad v. 4.) 6, 207.
523. 7, 104. 368. 779. 8, 120." Schæf. Mss. " Op-
primo, Apoll. Rh. 1, 814." Wakef. Mss.]

[* Δαΐκτὴρ, ὁ, Æsch. S. c. Th. 918. γόος, Schol.
ad Suppl. 811. γάμος. " Brunck. Lectt. in Anal. 15."
Schæf. Mss. * Δαΐκτης, Anacr. 42, 10. " Brunck.
l. c." Schæf. Mss. * Δαΐκτωρ, Æsch. Suppl. 811. ad
Anal. 3, 15. " Brunck. l. c." Schæf. Mss. * Δαϊκτὸς,

ἡ, ὀν, Orph. 'A. 919.] " 'Αδάϊκτον, Hesychio καθα- A " ρὸν, Purum, Mundum, Impollutum. Alioqui si- " gnif. Non dilaceratum s. dilaniatum, a δαΐζω." [Friedemann. ad Med. Syll. Pentam. Gr. 347. Quint. Sm. 1, 196. * " 'Αρτιδάϊκτος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. 36, 240. 40, 102. 47, 146. 168. 241." Kall. Mss.] Αὐτοδάϊκτος, A seipso interfectus, [Æsch. S. c. Th. 740. " Jacobs. Anth. 9, 189. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss. " Opp. 'A. 2, 349." Wakef. Mss.] 'Ημιδάϊκτος, Semioccisus, VV. LL. [Opp. K. 2, 281. * Λουτροδάϊκτος, Æsch. Choëph. 1071. * Ξενοδαΐκτης, ὁ, Eur. Herc. F. 391. * Πυργοδάϊκτος, Æsch. Pers. 104.] Et 'Ωμοδάϊκτος, Crudeliter laniatus, ὠμοσπάρακτος, Hes. In VV. LL. simpl. Laniatus. Potest etiam signif. Qui crudus laniatus sit. Item Ψυχοδαΐκτης, Bacchus, pro Animorum diremtor, ex [Anal. 2, 517.] Συνδαΐζω, Simul occido, Soph. (Aj. 361.) 'Αλλά με συνδάϊξον.

¶ Δάζομαι, nam act. δάζω nullum exemplum affertur, Divido, Partior; ut autem δαΐζω a δαίω, sic et δάζω, nam fingenda saltem est illa vox act., a B δαΐζω fieri existimo. Sed δαΐζω ap. solos poëtas legere me memini: at δάζομαι poëtis cum prosæ scriptt. commune est. Od. Γ. (66.) Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et alibi, κτήματα δασσάμενοι, item, ζωὴν ἐδάσαντο. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Κἄν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι: ubi tamen δάσασθαι est potius Impertiri et Partem dare quam Partiri. Apud Hesiod. σπέρματα δάσσασθαι pro Despertiri semina, s. Dispergere, i. e. Seminare. Sed et δέδασται pass. signif. ap. Hom. δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται. || Apud Hesiod. vertitur etiam Assigno, Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν: quia sc. qui partitur, suam cuique portionem assignat. || Sunt et qui δάσασθαι ap. Hom. exp. Edere, vel potius Vorare, de canibus sc. dictum, Il. Ψ. (21.) Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι: et sic Etym. δάσσονται, φαγοῦνται, ἢ μεριοῦνται: Hes. item βρώσονται, μεριοῦνται, sed malo Dilaniare, vel Discerpere, ut alii reddunt. Sic Il. X. (354.) 'Αλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται: quod tamen C δάσονται esse illud puto, quod ab Etym. et Hes. exp. " Δασάσκετο, Ion. pro ἐδάσατο, i. e. ἐμερίσατο," [Il. I. 333. διὰ παῦρα δ., pro διενείματο, Hesychio ἔτρωγεν, ἔφαγεν, " Heyn. Hom. 5, 597. Δάζομαι, 4, 53. 8, 314. 359. Anton. Lib. 250. Verh., Valck. Ep. ad Röv. 44. Fischer. Ind. Palæph. v. Δασμός." Schæf. Mss. " Δασσάμενος, Opp. 'A. 4, 408." Wakef. Mss.]

Δασμὸς, ὁ, Divisio, Partitio. Il. A. (166.) ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται. || Tributum, Vectigal; quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur. Est autem Tributum pendere, Xen. δασμὸν ἀποφέρειν, ἀποδιδόναι. [Gl. Simultas. Phocyl. 218. γαστρὸς ὀφειλόμενον δ. Opp. 'A. 3, 198. Γαστέρος, ἢ κρατέει μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ἀπηνὴς, Καὶ χαλεπὴ δέσποινα συνέστιος, οὔποτε δασμῶν Ληθομένη κ. τ. λ. " Soph. Œd. T. 36." Routh. Mss. " Boiss. Philostr. 516. 553. Valck. Ep. ad Röv. 44. Toup. Opusc. 1, 74. Fischer. Ind. Palæph. Zeun. ad Xen. K. Π. 665. ad Herod. 463. Δ. τρέφειν, Schneider. ad Xen. K. 'A. 228." Schæf. Mss.] Δασμογράφος, (ὁ, ἡ,) Tributi scriba, D [Greg. Naz. 2. p. 89.] Δασμολόγος, (ὁ, ἡ,) Tributi s. Tributorum collector, Quæstor: alio nomine φορολόγος. [" Ad Diod. S. 1, 392." Schæf. Mss.] Unde Δασμολογία, (ἡ,) Tributi collectio. Et Δασμολογέω, Tributum colligo. Et cum accus. personæ. Isocr. 68(=1, 252.) Τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν, Tributa ab illis exigere, Ad tributa pensitanda cogere, Bud.: [cf. Συμμαχ. ις'.] Idem δασμολογῶ interpr. Colligo pecuniam a multis, et subjungit e Dem. (1355.) Καὶ δίδωσιν αὐτῷ τἀργύριον, ὃ παρὰ τῶν ἄλλων ἐραστῶν ἐδασμολόγησεν, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. [" Ad Herod. 423." Schæf. Mss.] At pass. Δασμολογέομαι, q. d. Tributum colligor, i. e. Tributum a me colligitur, Tributum pensito. Quod et Δασμοφορῶ dicitur, [Æsch. Pers. 585. Xen. K. Π. 8, 6, 4. " Macrob. Diff. Gr. et Lat. Verbi 326. Bip." Elberling. Mss.] Et Δασμοφόρος, (ὁ, ἡ,) quod illo prius esse puto, Tributi pensitator, Tributarius, [Xen. K. Π. 7, 5, 79. Herod. 3, 97. 6, 48. 95. 7, 51. * Δασμοφόρησις, ἡ, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 322. * " Δασμοφῶν, Thlaspi, Diosc. Notha 446." Boiss. Mss.]

" Ἄδασμος, Hesychio οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα, " Nullum solvens tributum. Cui exp. subjungit, οἷον " τελοῦσα ἐνοίκιον, forsan pro οὐ τελοῦσα ἐνοίκιον, " Non persolvens pretium inquilinii, si ita loqui li- " ceret: i. e., Pro cohabitatione nihil persolvens. " Affert autem h. v. ex Æschyli Hedonis."

Δάσμα, τὸ, Partitio, Hes. Et Δάσμευσις, (ἡ,) Hes. [Xen. K. 'A. 7, 1, 23. Ταῦτα δὲ καταθέμενος ὡς ἐπὶ δάσμευσιν ἐθύετο.] Item Ἄδαστος, (ὁ, ἡ,) Non divisus, Soph. [Aj. 54. Καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. " Lobeck. p. 227. Brunck. 3, 492." Schæf. Mss.]

[* " 'Αμφιδάζομαι, Heyn. Hom. 8, 261." Schæf. Mss.] 'Αναδάζομαι, Iterum divido, Rursus partior, Thuc. 5, (4.) Καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. Ubi Schol. ἀναδάσασθαι exp. ἐξ ὑπαρχῆς δασμὸν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι τῶν Λεοντίνων. || Pro simpl. δάζομαι, Partior, Divido, Distribuo; ut exp. ap. Plut. Lycurgo ἀναδάσασθαι χώραν, Agrum dividere. Bud. ap. Lucian. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν exp. Viritim dividere. [Diod. S. 3, 27. ubi v. nott. " ad 1, 194. Thom. M. 49. Dawes. M. C. 240. ad Mœr. 87. ad Timæi Lex. 33." Schæf. Mss.] 'Αναδασμὸς, ὁ, Divisio s. Partitio, quæ fit de integro; ut exp. h. in l. 'Αναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων. || Pro simpl. δασμὸς, Divisio, Partitio, Distributio, Plut. (1, 175.) Δεύτερον δὲ τῶν Λυκούργου πολιτευμάτων καὶ νεανικώτατον, ὁ τῆς γῆς ἀναδασμός ἐστι. Dem. (746.) Οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῶν 'Αθηναίων, Neque divisionem agri Attici. Ibid. 'Αναδασμὸς γῆς καὶ οἰκιῶν, Lex agraria, Bud. Isocrates Panath. γῆς ἀναδασμὸν inter mala ἀνήκεστα enumerat. [" Thom. M. 49. ad Timæi Lex. 33." Schæf. Mss.] 'Ανάδαστος, ὁ, ἡ, Divisus, Distributus: ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel γῆν, i. q. ἀναδάσασθαι, Dividere, Viritim dividere. Quidam, Æqua portione dividere, Æque partiri. Aristot. Pol. 5. Θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλεμον, ἠξίουν ἀνάδαστον ποιῆσαι τὴν χώραν. Sic Plato, 'Ανάδαστον γῆν ποιεῖν, et ap. Aristot. 'Αναδάστους ποιεῖν τὰς οὐσίας, item τὰς κτήσεις, i. q. ἀναδάσασθαι τὰς οὐσίας, vel ἀναδασμὸν ποιήσασθαι τῶν οὐσιῶν. || Rescissus: eo sensu, quo dicitur Rescindere acta alicujus, Dio Cass. (54, 28.) 'Ανάδαστα τὰ πραχθέντα αὐτῷ πάντα γίνεται. [Dio Chrys. Or. 37. κρίσις. Ruhnk. ad Timæi Lex. 33. " Lucian. Abdic. 116=169. δικαστήριον." Seager. Mss. * 'Αναδάστως, Inæqualiter, Nulla portione, Phav. Lex. 74.]

'Αποδάζομαι, Divido, Partior, Impertior, Il. P. (231.) Ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς Ἕξω ἐγώ: Ω. (595.) Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν. Utitur cum Hom. et aliis poëtis Herodotus etiam, ut, 'Αποδασάμενος τῆς στρατιῆς μόριον. Duplex autem σ ponitur in Hom. ll. cc. ad producendam syll. [" Dionys. H. 1, 52. Bast Lettre 171. ad Mœr. 87. ad Callim. 1, 147." Schæf. Mss. " Opp. 'A. 4, 483. Cum gen. rei, Callim. H. in Del. 9." Wakef. Mss. * 'Απόδασμα, τὸ, Nicet. Annal. 15, 8.] 'Αποδασμὸς, ὁ, Divisio, Partitio. Aliquando Pars s. portio; ut in h. l., quem Suid. citat, Auctore non nominato, 'Ο δὲ στρατηγὸς ἀποδασμόν τινα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας, ἐκελεύετο προπορεύεσθαι. Citat et alium. [" Nabuchodonosor ap. Euseb. dicitur Victarum gentium 'Αποδασμὸν ἐς τὰ δεξιὰ τοῦ πόντου κατοικίσαι." Brunck. Mss. Thuc. 1, 12. Dionys. H. 1, 135. " 417. 493. Wessel. ad Herod. 72. Wyttenb. Select. 69." Schæf. Mss.] Hinc 'Αποδάσμιος, (ὁ, ἡ,) ad verbum Portionalis s. Partialis, si modo Lat. hæc dici possent: h. e. Pro parte s. Portione cedens alicui. || In divisionem cadens, Cujus fit aut fieri debet divisio, aut jam facta est: ἀποδάσμιοι, inquit Hes., ἀποδεδασμένοι: ita enim leg., non ἀποδεδρασμένοι. [Herod. 5, 146. Φωκέες. Opp. 'A. 5, 444. θήρης ἀποδάσμιος αἶσα. " Wessel. ad Herod. 72." Schæf. Mss. * 'Απόδαστος, Hes. * 'Απόδατοι· μετοικισθέντες. * 'Αποδαστὺς, ἡ, Ion. pro ἀποδασμὸς, Hes. " Cattier. 29. ad Lucian. 1, 354. ad Herod. 736." Schæf. Mss.] " Διαδάζομαι, Dispertior, Divido, Distribuo, διανέμω, ut, Διεδάσαντο ἐς φυλὰς,"

[Herod. 4, 145. 7, 220. "Διαδάσσομαι, Apollin. Metaphr. 262. 285." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Ἐνδάζομαι, Jambl. V. P. 410. Kiessl.: vide Ἐνδαίω supra. "Distribuor in, Aristid. Quint. 60." Wakef. Mss. * Καταδάζομαι, Il. X. 354. Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται, Tab. Heracl. p. 265. κατεδασσάμεθα. "Heyn. Hom. 8, 314." Schæf. Mss. * Συγκαταδάζομαι, perperam pro * συγκατασκεδάζω, Xen. K. Ἀ. 7, 3, 32. "Ad Mœr. 217. Thom. M. 511." Schæf. Mss. "Eust. Il. 591." Wakef. Mss.]

¶ Δατέομαι, i. q. δάζομαι, Divido, Partior, Il. I. (280.) δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί. Sed in ἐπισσώτροις δατέοντο in alio ejusd. l., δατέοντο exp. κατέκοπτον. Et δατέεσθαι Ἄρην, μένος Ἄρηος, [Σ. 264.] dicuntur qui bello decernunt, tanquam bellum inter se partientes, bellum dirimentes, Bud. Vide Eust. Δατέεσθαι γῆν vel χθόνα, [Il. Ψ. 121. χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,] præterea dicuntur jumenta gradientia, cum magno impetu feruntur, [Lat. Carpere viam pedibus.] De hoc quoque vide Eust. ["Musgr. El. 448. Brunck. Trach. 793. Heyn. Hom. 5, 512. 8, 92. 384., Apollod. 1155. Wessel. Diss. Herod. 97. ad p. 121. 135. Μένος Ἄρεος δατέονται, Heyn. Hom. 7, 469." Schæf. Mss. "Devoro, Nicander Ἀ. 344. Macto, Sacrifico, Herod. 1. fin." Wakef. Mss.] "Δάτησις, "(ἡ,) Hesychio διαίρεσις, μερισμὸς, Divisio, Partitio," [Harpocr. J. Poll. * Δατὴρ, ὁ, unde * Δατήριος, α, ον, Æsch. S. c. Th. 713.] Δατητὴς, (ὁ,) Divisor, Distributor, * διανεμητὴς, Etym. ex Aristot. [J. Poll. Harpocr. "Toup. Opusc. 1, 48. Heyn. ad Apollod. 1154." Schæf. Mss. "Æsch. S. c. Th. 952." Wakef. Mss.] Comp. Διαδατέομαι, ad verbum i. q. Dispertior, Hesiod. Θ. (606.) ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται, ["Wolf. p. 116." Schæf. Mss. "Appian. 2, 1." Wakef. Mss.] Et Ἐνδατέομαι, idem. Eust. θείαν δύναμιν ἐνδατεῖσθαι exp. κατὰ ἕκαστον μερίζεσθαι. Ceterum existimo ut δάζω, vel potius δάζομαι a δαΐζω, sic δατέομαι a δάζομαι formari: sc. a 3 sing. præt. δέδασται, ablato σ. [Ἐνδατεῖσθαι, Æschylus ap. Plat. de Rep. 2. p. 383=259. τὰς ἐὰς εὐπαιδίας. Eur. Hec. 218. λόγους * ὀνειδιστῆρας, cf. Soph. Tr. 801. Æsch. Suppl. 584. Apud Nicandr. Θ. 509. ἐνδατέοιτο passive pro μερίζοιτο, κόπτοιτο, τρίβοιτο, Schol.: rectius, ἐπιλαμβάνοιτο. "Wakef. Herc. F. 217. Musgr. ib. Wakef. Trach. 791. Brunck. 793. Valde accuso, Vitupero, Huschk. Ep. in Propert. 56." Schæf. Mss.]

¶ Δατύσσω, Voro, Helluor. Hes. λαφύσσω, ἐσθίω. [Aretæus p. 68. Ὅκως δατύσσεσθαι ἐκ τοῦ ὀρθίου ἐνείη, Ut a recto cibum vorare posset, Wigan. ap. Schneider. Lex. Supplem.: vulgo * ἐντύσσεσθαι.]

ΔΑΙΩ, Comburo, Incendo, Il. Υ. (316.) Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν. Soph. Tr. (765.) Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἱματηρά. Pertinet huc et δεδήει, Hesychio ἐφλέγη, διεκέκαυτο, et ἐξεγήγερτο, respicienti fortasse ad Il. B. (93.) μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, Ὀτρύνουσ' ἰέναι: quod Eust. ad δαίω quoque pro μερίζω sumtum, referri posse scribit. ["Δαίω, s. * Δάω, fut. * Δαύσω, Od. A. 48. δαΐεταί μοι ἦτορ, (vide Δαίω, Divido:) δεδαυμένων μηρίων, Simonid. ap. Etym. M., ἔρωτι δεδαυμένον, Callim. Epigr. 28. Δαύω, i. q. αὔω et ἰαύω, Sappho ap. Etym. M." Schneider. Lex. At Noster:—] "Δεδαυμένον, quod Hes. exp. περιπεφλεγμένον, Ambustum, a δαίω, Uro, Accendo, ita derivari potest, ut κεκαυμένον a καίω." [Il. Σ. 206. ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν: E. 4. Od. Σ. 353. Οἰμωγὴ δὲ δέδηε. Cf. Soph. Œd. T. 187. Opp. Ἀ. 4, 202. 471. Schneider. Lex. Supplem. v. Δάω. "Δαίω, i. q. καίω, Heyn. Hom. 7, 330. 8, 81. 179. 188. Δέδηε, 4, 620. 5, 261. 6, 280. 354. 501. 8, 10. Δεδαυμένος, Jacobs. Anth. 7, 280. Bentl. ad Callim. 322. Δάω, Heyn. Hom. 8, 81. Il. 21, 375. Valck. Ep. ad Röv. 44. Bibl. Crit. 3, 1, 57, Ernest. ad Il. P. 65. ad Diod. S. 1, 288." Schæf. Mss.]

Ἀμφιδαίω, Circumaccendo: unde Il. Z. (329.) πόλεμός τε Ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, Circumardet. Quo

A modo et μάχη καυστηρὴ a poëtis dicitur a v. huic synonymo. [Hesiod. Ἀ. 62. χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι, Νύσσοντες χηλῇσι, κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει. Apoll. Rh. 4, 397. δυσμενέων νέφος ἀμφιδέδηεν.] "Ἀμφιδέδηε, Circumaccensum est, Circumardet, vel etiam Circumdivisum est." ["Heyn. Hom. 4, 211. 5, 261." Schæf. Mss. * Ἀναδαίω. Apoll. Rh. 4, 1726. γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο τοῖσι Κερτομίη, Æsch. Ag. 316. * "Ἀποδαίω, Comburo, Opp. K. 4." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. "Jacobs. Anth. 6, 81." Schæf. Mss. * Ἐνδαίω, Pind. Π. 4, 328. τινὶ πόθον, Apoll. Rh. 3, 286. * Περιδαίω, Apoll. Rh. 4, 58. περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι, Ardeo Endymione, Opp. Ἀ. 5, 411. ἐκ δὲ βολάων Ἠελίου φολίδας περιδαίεται. "Heyn. Hom. 6, 501. Ardeo, sc. amore, Valck. Callim. 69." Schæf. Mss. "Apoll. Rh. 4, 870." Wakef. Mss.]

Δαηθμὸς, ὁ, Incendium, ἐμπρησμὸς, Hes. [a Schneidero non agnoscitur. "Valck. Ep. ad Röv. 45." Schæf. Mss.]

B Δαηρὸς, Hesychio θερμός. Item et λαμπρὸς, προφανής. Et καματηρός. Sicut Δαερὸν quoque Eid. est μέλαν et τὸ καιόμενον. [Neutrum a Schneidero agnoscitur.]

[Ἡμιδαὴς, ὁ, ἡ, ap. Nostrum in Δαίω. * Πανδαὴς, Tzetz. Chil. 4. 69. * Πυρδαὴς, Æsch. Choëph. 605. "Ad Charit. 748." Schæf. Mss. "* Ταχυδαὴς, Ind. Hasii ad Leon. Diac. 201." Boiss. Mss.]

Δαΐτις, ιδος, ἡ, Fax magna et ardens: καταχρηστικῶς autem pro Allii capite ponitur, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκειμένην παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς λαμπάσι. Pro eo ap. Erotian. legitur Δέτις a δέω. [Cf. Δετὴ, Λοφνὶς, et Schneider. Lex. Supplem. v. Δαΐτις.]

¶ Δαῒς, ΐδος, ἡ, Fax accensa s. ardens. ["Imo et non accensa, Appian. Punic. c. 24. Δᾷδας ἔφερον οὐχ ἡμμένας." Schweigh. Mss.] Od. H. (101.) de simulacris puerorum faces tenentium, Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis ut
C suppeditentur, Lucretio interpr. Sic Hesiod. ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. [Gl. Tæda. "Ruhnk. ad H. in Cer. 48." Schæf. Mss. * Ἔνδαις, αιδος, ὁ, ἡ, Æsch. Eum. 1047. σπονδαὶ, pro μετὰ δᾳδῶν. "Wakef. et Stanl. ibid." Schæf. Mss.]

Δᾷς, ᾳδὸς, e δαῒς per contr., Tæda, Fax. Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Πολλὴν δᾷδα ἔχομεν ἣ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. Aristoph. N. (1494.) Σὸν ἔργον, ὦ δᾴς, ἱέναι πολλὴν φλόγα: Π. (1194.) Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας. Sic δᾳσὶν ἡμμέναις Æschin. dixit, quod Cic. Tædis ardentibus reddidit. [Plut. 9, 152. Ἐπὶ τὴν δᾷδα καὶ τὴν κορωνίδα τοῦ βίου. Schneider. Lex., ubi e Luciano affertur, Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ καὶ παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων. Glossæ: Δᾷδος ῥαβδίον * πυροστρόφον· Ignitabulum. Salmas. Exerc. Plin. 180. ponendam virgulam post ῥ. censet. "Ad Anton. Lib. 276. Verh., Phrynich. Ecl. 19. ad Charit. 489. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58. Villois. ad Long. 303. Diod. S. 2, 468. Signum certaminis cursus face projecta datum, Musgr. ad Phœn. p.
D 226. De facibus nuptialibus, Valck. p. 122. Conf. c. ὕδωρ, ad Lucian. 2, 252. * Δᾷς, Nom. meretricis, Jacobs. Anth. 6, 92." Schæf. Mss.]

Δᾳδοκοπέω, Tædam excido, Theophr. C. P. 5, 23. Δᾳδοκοπουμένη σώζεται ἡ πεύκη, Tæda detracta servatur pinus. Δᾳδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui tædam s. facem gestat. [Apud] Plut. (10, 617.) Αἶδε με δᾳδοφόροι μελανείμονες ὄμμα πυροῦσι. ["Jacobs. Anth. 6, 390. Ilgen. Hymn. 517. Ruhnk. H. in Cer. 24." Schæf. Mss.] Et Δᾳδοφορέω, Tædam fero, Theophr. H. P. 9, 2. Οὐχ ἅμα δὲ καρποφοροῦσιν αἱ πεῦκαι καὶ δᾳδοφοροῦσι. Δᾳδουργὸς, ὁ, Qui tædas conficit, Theophr. H. P. 3, 10. Οἱ περὶ τὴν Ἴδαν δᾳδουργοί. Unde Δᾳδουργέω, Tædas conficio, Theophr. C. P. 5, 23. Τὴν πεύκην οὐκ ἀεὶ δᾳδουργοῦσιν, E pinu tædas non semper faciunt, i. e. detrahunt tædas e pinu: est enim i. q. δᾳδοκοπέω. Idem H. P. 4, 19. Τὰ δ' οὐδὲν πάσχει, καθάπερ ἡ πεύκη δᾳδουργουμένη. Quo sensu ante habuimus, Τὴν πεύκην δᾳδοκοπουμένην σώζεσθαι. Δᾳδοῦχος, ὁ, (ἡ,) Facem s. Tædam tenens aut gestans,

λαμπαδηφόρος, Hes. Δᾳδοῦχοι dicebantur Cereris sacerdotes, quia portabant faces in ejus sacris nocte, imitantes Cererem, cum Persephonem quæreret: unde et tædifera dicitur ipsa dea. Bud. Huc pertinere videtur, quod ap. Suid. est, Εὔξαντα δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ κόρῃ διά τε τῶν ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δᾳδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. || De oculis metaph. dixit Philostr. Ep. 50. Τί γὰρ ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, καὶ τῆς σωμάτων ὥρας περίεργοι μάρτυρες; [Δᾳδοῦχοι, Gl. Facularii. "Wakef. Trach. 214. Jacobs. Anth. 7, 159. Valck. Hippol. p. 163. Commentationis de Diis ac Deabus Gr. ac Rom. Δᾳδούχοις Specimen, auct. Jo. Fr. Meyer. Francof. ad M. Andreæ. 1790. 8. pp. 32. Tabb. 6. vid. Gött. Anz. 1790. 78. St." Schæf. Mss.] Unde Δᾳδουχία, ἡ, Cum faces accensæ manibus tenentur, Herodian. 5, (6, 19.) Ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δᾳδουχίας στεφάνους καὶ ἄνθη ἐπιῤῥιπτοῦντες, Discurrente cum facibus utrimque populo. [Schleusner. Lex. in V. T. " Villois. ad Long. 303. πυρσῶν, Achill. Tat. 29." Schæf. Mss.] Et Δᾳδουχέω, Facem teneo, Facem præfero. Plaut. Lucere facem alicui dixit in Casina, Primum omnium lucebis huic novæ nuptæ facem. Athen. (4, 130.) Ἐφάνησαν Ἔρωτες καὶ Πᾶνες καὶ τοιαῦτα πολλὰ εἴδωλα ἀργυροῖς δᾳδουχοῦντα λαμπτῆρσι, Basil. Ἥλιον ἔχεις ὀξυτάτῳ δρόμῳ διὰ πάσης ἡμέρας δᾳδουχοῦντά σοι τὴν λαμπάδα. Sic δᾳδουχεῖν φέγγος, Meleager (125.) Pass. est Tædis illustror, ut Bud. ap. Athen. (148.) interpr., Δᾳδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. [" Jo. Diac. in Bandini Anecd. 141." Boiss. Mss. " Clem. Alex. Protr. 2. p. 19." Routh. Mss. " Stanl. Eum. 188." Schæf. Mss.] Unde Ἀδᾳδούχητος, ὁ, ἡ, Cui fax prælata non est, Cui face nemo præluxit; ut γάμοι, Nuptiæ sine tædis celebratæ, i. e. clandestinæ: αἱ λαθραῖαι μίξεις. [Schol. Eur. Alcest. 989. " Wakef. 1010. Heyn. Hom. 5, 188." Schæf. Mss. " Schol. Il. Z. 24. Eust. Il. 475, 30." Wakef. Mss.]

Ἄδᾳδος, ὁ, ἡ, Tædam non habens, Theophr. Ἔνδᾳδος, ὁ, ἡ, præcedenti contrar. Qui tædam in se habet. Theophr. H. P. 9, 2. Ἅπασα γὰρ ἔνδᾳδος πεύκη ταῖς ῥίζαις. Idem alibi, Νόσημα δὲ τῇ πεύκῃ, ὅταν ἔνδᾳδος γένηται. Pro quo Plin. Laricis morbus est ut tæda fiat. [" Musgr. Tro. 520. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58." Schæf. Mss.]

[* " Δᾳδίς, Lucian. 2, 245." Schæf. Mss. * " Δᾳδίτης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 87(=72. 489.)" Boiss. Mss. * Δᾴδινος, η, ον, Trall. 11. p. 189. ἔλαιον.] Δᾳδώδης, ὁ, ἡ, Tædaceus, Tædæ similis: sic enim ap. Theophr. δᾳδώδης χρώματι interpr. Gaza. Item Tæda abundans: unde idem Theophr. πεύκην Ἰδαίαν dicit esse δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω, neutr. pro In tædam convertor; cujus exemplum paulo post habes in Δᾴδωσις. Act. autem sumendo, In tædam converto; unde Theophr. C. P. 5, 15. Ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι, Cum radices mutatæ in tædam fuerint: 6, 15. Δᾳδωθέντα δένδρα. Unde Δᾴδωσις, ἡ, In tædam mutatio. Quod Theophr. H. P. ita describit, Δᾴδωσις ἐν τῇ πεύκῃ, ὅταν αἱ ῥίζαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τροφῆς δᾳδοῦσι καὶ φθείρονται. Ἐνδᾳδόω, proprie i. q. præcedens: seu, ἔνδᾳδον reddo. Unde pass. ap. Theophr. H. P. 9, 2. Τοῦτο δὲ ὅταν ἐκπελεκήσωσιν, ἐν ἑτέρῳ (ἐνιαυτῷ) πάλιν ἐνδᾳδοῦσθαι. ['Ενδᾳδόω secundum Schneider. Lex. est ex ἔνδᾳδος: at ab hoc formaretur ἐνδᾳδέω, secundum G. L. analogiam.]

Δᾳδίον, τὸ, Facula. Pro Tædaria item materia ap. Diosc. accipi tradunt VV. LL. [Gl. Tæda, Facula. Jambl. Protr. 314. 344. Kiessl. Δᾳδίῳ θᾶκον μὴ ἀπόμασσε: pro quo ap. alios scriptt. ἐλαδίῳ. " Brunck. Aristoph. 3, 146." Schæf. Mss. Hippocr. 597.] Unde Δᾳδιώδης, ὁ, ἡ, i. q. δᾳδώδης, Theophr. l. c. Τοῦτο γὰρ μάλιστα δᾳδιῶδες: nisi δᾳδῶδες ibi scr. aliquis existimet. [A Schneidero non agnoscitur.]

" Δάος, Hesychio φῶς, φέγγος, αὐγή, φλόξ, πῦρ, δᾴς. " Etymologo quoque δάος est λαμπὰς, παρὰ τὸ δαίω, " τὸ καίω, ut (Il. Ω. 647.) δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι: " ubi correptum ᾱ, ut in φάος et χάος. Rursum Hesychio Δᾶος est ἀγγάριος, Nom. servi, interdum et " Liberi, in Comicis Fabulis: unde proculdubio Davus Terentii dictus est." [Apud Schneider. Lex. est et Δαὸς, ὁ. Od. Δ. 300. " Δάος, Huschk. Anal. 108. Jacobs. Anth. 10, 348. Heyn. Hom. 8, 732. Davus, ad Lucian. 2, 285. ad Timæi Lex. 36." Schæf. Mss. " Lampas, Od. H. 339. Quint. Sm. 9, 453. Sol, Etym. M. 426, 53. * Δάης, 684, 36." Wakef. Mss.]

¶ Δαλὸς, ὁ, Titio, Torris, Od. E. (488.) Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen. 7. Ἐνέκρυψε δ' ὥσπερ δαλὸν, εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur et pro Titione extincto, ut Bud. annotat e Luciano (1, 101.) Οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς ὡς πῦρ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι. || Δαλοὶ in cœlo οἱ διαθέοντες ἀστέρες, Bud. ex Aristot. Meteor. 165. || Hes. μελάνουρον Piscem hoc quoque nom. vocari scribit. [Gl. Titio, Torris. Δαλὸς μέγας· Torris. Δαλοί· Funalia. Anal. 3, 229. τηλαυγέα, ubi v. Jacobs. Cf. Δάβελος. Schneider. Lex. Schleusner. Lex. in V. T. Meleagri Epigr. 49. Horatii 4. Od. N. 28. " Jacobs. Anth. 6, 65. 7, 120. 12, 83. Wakef. Ion. 1313. Musgr. 1294. Or. 620. Herc. F. 928. Brunck. Aristoph. 3, 147. ad Lucian. 1, 326. 2, 297. Heyn. Hom. 6, 430. ad Charit. 222. Toup. Opusc. 2, 277." Schæf. Mss. * Δαλὼ, ἡ, Hesychio ὑπερῆλιξ, πρεσβυτέρα, ἔξωρος παρθένος ἢ γυνή. * " Δαλλὼ, Jacobs. Anth. 6, 65." Schæf. Mss.]

" Δάλιον, Hes. exp. δαλόν: aliquanto post Δαλίον " exp. ἡμίφλεκτον," [Aristoph. Eip. 959. al. δᾳδίον.]

[* Δάλαξ, Gl. Larix.]

[* Δαλερὸς, ὰ, ὸν, Plut. 8, 632. Schneidero susp. Cf. Δαερὸς et Δαηρός.]

" ΔΑΥΛΟΝ, Hes. exp. δασύ: item ἡμίφλεκτον " ξύλον. Etym. quoque δαῦλον esse dicit δασὺ, Hirtum s. Hirsutum et hispidum: afferens ex Æsch. " Δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν. Sed et ipse " exp. etiam ἡμίφλεκτον, derivans a δαίω, τὸ καίω: " inde enim fieri primum δαιλὸς, deinde τροπῇ τοῦ ι, " δαυλὸς, quod sit ὁ καιόμενος καὶ δασὺς, quoniam τὰ " δασέα ταχέως καίονται. Ubi etiam nota ab eo non " amplius προπερισπᾶσθαι, sed ὀξύνεσθαι, sicut δαλός: " nam Eust. teste, ex hoc δαλὸς factum illud δαυλὸς, " pleonasmo Æol. τοῦ υ: qui alterum δαῦλον, τὸ " δασὺ, scribit solitum fuisse * προπερισπᾶσθαι, aperte " id attestante Paus., qui sic ait, Δαῦλον, τὸ δασύ· ἡ " προτέρα περισπᾶται. Porro a posteriore δαυλὸς est " verb. Ἀποδαυλίζειν, Titione dedolare, contundere, " Torre batuere, ap. Eur. (Suppl. 717.) ξύλῳ, Fuste " contundere, ubi simpl. ponitur pro Contundere s. " Percutere, propter dat. ξύλῳ," [Δαῦλος, Paus. 10, 4.: Æsch. Suppl. 97. Δαυλοὶ γὰρ πραπίδων Δάσκιοί τε τείνουσι πόροι, Κατιδεῖν ἄφραστοι. Cf. Δαγνόν.] " Ἔν- " δαυλον, Hesychio ὑλῶδες, δασὺ, ut δαῦλον," [a Schneidero non agnoscitur. " Δαυλὸς, Heyn. Hom 6, 430. Ἀποδαυλίζω, Markl. Suppl. 717. Musgr. ibid." Schæf. Mss.]

ΔΑΗ, ἡ, Pugna magna: μάχη μεγάλη, Hes. s. μάχη καυστηρὰ secundum Hom. ut etym. exprimatur: a δαίω enim derivatur: licet δαῒς solum hinc deducant Gramm., alterius, utpote parum usitati aut obsoleti etiam fortasse, mentionem non facientes; nam et πόλεμος ἄστυ ἀμφιδεδηέναι dicitur, quasi bellum circum ea loca, quibus infertur, ardeat. [Vox hæc Schneidero suspecta est.]

Δαῒς, ΐδος, ἡ, Pugna, s. potius Pugna ardens aut fervens; a δαίω enim derivari jam dixi. Il. N. (286.) Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ: ubi apocopen esse pro δαΐδι tradit Eust. et Gramm. " Δαΐ, " poët. apoc. pro δαΐδι, a δαῒς, Hes. vero rectum " ejus casum statuit δάς." [" Brunck. Aristoph. 2, 251. Heyn. Hom. 6, 419. 599. ad Charit. 222. * Δάϊος, Dawes. M. C. 169. Δαΐ, Simonid. 43. Antip. Sid. 11. Ruhnk. Ep. Cr. 136. ad Mœr. 235. Theocr. 22, 79. Δάϊν, Theætet. 3. Callim. 1, 528." Schæf. Mss. " Δαΐ, Quint. Sm. 1, 446." Wakef. Mss.] " Δαϊκταμένων, Hesychio ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων: " pro quo divisim potius scr. δαῒ κταμένων. Legitur " tamen ap. Suid. quoque in Ms. Cod. Δαϊκταμένοις· " ἀναιρουμένοις." [Il. Φ. 146. cf. Ἀρηϊκτάμενος, X. 72. " Heyn. Hom. 8, 171." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 628." Wakef. Mss. * Δαΐσφαλτος, ὁ, ἡ, Lycophro 170. " Lubrica lucta, Canter." Gataker. Mss. Lo-

beck. ad Phryn. Ecl. 687.] Δαΐφρων, ονος, ὁ, (ἡ,) Bellicosus, Prudens: s. ὁ δάϊα, i. e. πολεμικὰ, φρονῶν. Deducitur et a δαίω, Disco, quasi qui δέδαε φρεσὶ, ut de Circe loquitur Hom.; vel ὁ δεδαημένος φρονεῖν, i. e. ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος. Item a δαίω, τὸ μερίζω, quasi cui δαίεται ἦτορ, ut alicubi Hom. loquitur, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Il. P. (123.) Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε. Od. Γ. (163.) Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην: O. (518.) Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος. [Æsch. S. c. Th. 920. ubi v. Schol.: Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 6, 318. Heyn. Hom. 5, 681. 6, 145. Prudens, H. in Cer. 359." Schæf. Mss. * Δαϊφροσύνη, ἡ, Coluth. 362.]

Δάϊος, (α, ον,) Hostilis, πολέμιος, ἐχθρός. Eur. Andr. (838.) κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐας τόλμας, Ἂν ἔρεξ'. Et ὀνύχων δάϊ' ἀμύγματα ap. Eund. (827.) Et Soph. (Aj. 365.) Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις. Et δάϊος πολεμίοισι, Formidolosus hostibus, ex Eur. Δάϊοι plur. ut πολέμιοι, absolute et subst. capiendo, Hostes. Soph. Œd. C. (597.) Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτοποιὸν, Ἐγχέων φόβημα δαΐων, i. e. φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. || Att., ut tradit Schol. Soph., capitur pro δύστηνος: Aj. (784.) Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. Ubi tamen sunt, qui pro αἰχμάλωτος, Bello capta, accipiant. || Δάϊος autem a δαίω, i. e. μανθάνω, est Peritus, ἔμπειρος. Quomodo accipitur in Epigr. δάϊε τεχνῖτα. || Δάϊον, Hesychio est etiam ἰσχυρόν: item ἀγαθόν. Et Δαΐα Eid. est et μεγάλη, ἄπειρος, σεμνὴ, φοβερά. Item ἀρουμένη. [Aristoph. B. 897. ὁδόν. " Musgr. Iph. A. 299. Hel. 198. Herc. F. 917. Posidipp. 14. Heyn. Hom. 6, 306. Valck. Phœn. p. 88. Toup. Opusc. 2, 186. Brunck. ad Æsch. Pr. 352. Miser, Musgr. Herc. F. 1023." Schæf. Mss. " Perditus, Æsch. Pers. 282. Plut. 442." Wakef. Mss.] " Δάειον, ap. Hes. exp. καύσιμον: " pro quo infra δαϊνὸν, πυκνὸν, καύσιμον: pro quo " supra δαγνὸν, δασύ: scr. igitur potius δαειὸν oxy-" tonws." Δάϊον, τὸ, Signum bellicum, τέρας, Hes. [Cf. Zonar. Δαΐας· τέρας πολεμικόν. Ubi Tittm. " K. δαῖον. Leg. δάϊον τέρας, ut ap. Hes.: Suidas ut Noster. Ex Eur. Phœn. 1030."]

" Ἀδάϊον, Hesychio ἀπόρθητον, ἀπολέμητον, Quod " devastatum et bello infestatum non est: vel etiam " Quod devastari et bello infestari nequit, nec βλά-" πτεσθαι τῇ δαΐ λυγρῇ. Quibus expp. addit has " duas, ἀτερπὲς, ὀκνηρὸν, Injucundum, Ignavum. Ad " quarum ultimam quod attinet, possit esse pro δαΐ " et pugnæ s. bello ineptum: quod ad priorem, pos-" sit esse pro ἀδαῖον: quia τὸ πρὸς κόρον ἄγον καὶ " κατακορὲς, hoc enim ἀδαῖον signif., est et ἀτερπὲς " καὶ ἀηδές. Infra Ἀδήϊον." [Soph. Œd. C. 1528. " Ἀδάϊος, Largus, Koen. ad Greg. Cor. 149. Ἀδαῖος, Huschk. Anal. 260." Schæf. Mss.] " Ἀδεὸν, Hes. " affert pro ἀπολέμητον, Bello non vexatum, vel etiam " Qui debellari nequit: exp. etiam ἀόρατον, itidem-" que ἀδεὸς pro ἀόρατος accipi annotat."

Δηΐς, ΐδος, ἡ, Ion. pro Δαΐς præcedente, Pugna ardens s. fervens, καυστηρὸς πόλεμος, πυρόεις, πύρινος. Eust. [" Heyn. Hom. 4, 620." Schæf. Mss.] Δηϊάλωτος, ὁ, ἡ, Bello captus, αἰχμάλωτος, Eur. [Andr. 105. " Δηάλωτος, ad Mœr. 300." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 72.]

Μενεδήϊος, ὁ, ἡ, Bellicosus, Belli patiens, Apoll. Rh. 2, (114.) μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα, i. e. ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ, παρὰ τὸ δηΐς. [Il. M. 247. N. 228. Anal. 1, 200. ἵππος. " Μενεδάϊος, Μενεδήϊος, Jacobs. Anth. 6, 431. Heyn. Hom. 6, 317. ad Herod. 469." Schæf. Mss.]

Δήϊος, (α, ον,) Hostilis, Infestus, i. q. δάϊος, Il. Δ. (373.) Δήϊον ἐς πόλεμον, Ω. (684.) Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν: B. (415.) πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Infesto igni. Opp. K. 3. τοῖσι μάλα δήϊα φῦλα. Sic δήϊα τεύχη, Apoll. Rh. Δήϊοι plur. absolute ponitur pro πολέμιοι, Hostes; ut et δάϊοι paulo ante, Il. Σ. (208.) Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται: (Z. 82.) Φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. [Moschus 4, 109. " Alio sensu, Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. 43." Routh. Mss. Bisyll., Spitzner. de Versu Gr. Her. 187. 190. " Leon. Tar. 83. Nicias 1. Heyn. Hom. 4, 620. 5, 197. 348. 6, 306. Valck. Phœn. p.

A 88. ad Herod. 358. Dawes. M. C. 169. Hostis, Toup. Opusc. 2, 187. De fem., Lobeck. Aj. p. 278. De quant., Heyn. Hom. 7, 401. Δήϊος, Δῆος, Heyn. Hom. 4, 315. 5, 261. 667. 6, 236. Δῆος, ad Il. B. 544." Schæf. Mss. " Nonn. D. 15, 119." Wakef. Mss.]

" Ἀδήϊον, Hesychio ἀπόρθητον et ἀπολέμητον, pro " quo supra ex Eod. ἀδάϊον. Varin. affert præterea " ἀδήϊοι pro ἄγνωστοι, ἀζήτητοι, ἀνενόχλητοι, Inco-" gniti, Non quæsiti, Nulla molestia affecti." [Soph. Œd. C. 1533. ubi ἀδῇον; Apoll. Rh. 4, 647.] Δηϊοτής, ῆτος, ἡ, Pugna, Bellum, Il. E. (348.) Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος, Od. Z. (203.) Ὅσκεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται Δηϊοτῆτα φέρων. [" Periculum in genere, Malum, Calamitas, M. 257. Χεῖρας ἐμοὶ ὀρεγόντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 4, 454. 620. 7, 330. 8, 61." Schæf. Mss.]

Δηϊόω, Igni et ferro vasto, Hostiliter depopulor, aut occido; seu, ut Eust. exp., δαίω, κόπτω, μερίζω, Il. Ψ. (176.) Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς Χαλκῷ δηϊόων: Σ. (195.) Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ B Πατρόκλοιο θανόντος. [Δ. 416. Quint. Sm. 3, 411. Χαίτας ἐκ κεφαλῆς—δηϊόωντες. " Brunck. Apoll. Rh. 9. 16. Heyn. Hom. 7, 439. Valck. ad Il. 22. p. 53. Callim. 25. ad Herod. 634. 641." Schæf. Mss.] ET Δῃόω, per sync. pro eod., quod in prosa est usitatius, Σ. (83.) τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι, Apoll. Rh. δηῶσαι πυρὶ, Thuc. 2. Ὁρῶσιν ἡμᾶς δηοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας, Syn. Ep. 125. Ἄλλως ἐνέπρησαν καὶ γῆν ἐδῄωσαν. Et pass. Thuc. 2. Ἀνθρώπων τε ἔνδον θνησκόντων καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης, Herodian. 8, (5, 8.) Δένδρων ἐκκεκομμένων, τῆς τε γῆς ὑπ' αὐτοῦ δεδῃωμένης. Et καταχρηστικῶς ap. Lucian. Δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, pro Detonso mento. Media etiam v. ponitur; ut δῃώσασθαι τὴν νῆσον, Insulam populari, Herod. [Il. Ξ. 518. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε Δῃώσας. " Brunck. Apoll. Rh. 9. 16. Alcæus Mess. 4. Heyn. Hom. 4, 632. 5, 92. 583. 6, 135. 346. Valck. Hippol. p. 186. Ernest. ad Il. P. 65. Valck. ad Il. 22. p. 53. ad Timæi Lex. 92. Valck. Callim. 25. Conf. c. κακόω, ad Dionys. H. 1, C 557." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 5, 350." Wakef. Mss.] UNDE Ἀδῄωτος, ὁ, ἡ, Non vastatus, ἀπόρθητος, Xen. Ἑ. 3, (1, 4.) Ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν, [" Ælian. V. H. 919." Wakef. Mss.] " Καταδῃόω, " pro —δηϊόω, Vasto, Devasto, Deprædor, Exscindo, " ut Hes. καταδῃώσαντες exp. * πραιδεύσαντες, πορ-" θήσαντες, * καταφανίσαντες: afferens et καταδῃοῦν " pro κατακόπτειν." [* Ὑποδηϊόω et contr. * Ὑποδῃόω, Quint. Sm. 2, 259. 3, 354.]

" Δηεῖν, Hesychio πολεμεῖν, φονεύειν, Bellare, Oc-" cidere."

Δηϊάω, s. Δηϊαάσκω pro eod. Apoll. Rh. 2, (142.) σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον, [" Heyn. Hom. 7, 303." Schæf. Mss.] Δηΐζω, ίσω, Idem. ET Δηΐω ap. Hes. διακόπτω, διώκω, [Apoll. Rh. 3, 1374. ἀλλήλους. " Ern. ad Il. P. 65." Schæf. Mss.]

" ΔΑΝΟΣ, (ἡ, ὸν,) Aridus, Siccus: ut Etym. et " Hes. δανὰ exp. ξηρά: quorum ille derivat a Dor. " δὰν pro δὴν, h. e. ἐπὶ πολὺν χρόνον: ut sint τὰ διὰ " τὸν χρόνον ξηρά: afferens tamen et aliud etym. et D " exp., nimirum δανὰ dici τὰ καύσιμα, τὰ εἰς καῦσιν " ἐπιτήδεια, * εὔκαυστα, a δαίω, τὸ καίω. Affert præ-" terea (Od. O. 321.) διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. Inde " superl. δανότατα, Suidæ ξηρότατα." [" Wakef. Phil. 954. Callim. 1, 540. Aristoph. Εἰρ. 1134." Schæf. Mss.]

ΔΑΚΝΩ, δήξω, vel δήξομαι potius, tempora enim sua ab inus. δήκω mutuatur, Mordeo. Ut, Δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες, Plut. Alcib. Et quod Æsch. (Pr. 1008.) dixit στόμιον δάκνειν, Ciceroni Mordere frænum. || Metaph. etiam, ut et ipsum Mordeo, rebus inanimatis tribuitur, corpus aut animum quasi pungentibus aut urentibus, Diosc. Ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plin. Radix gustu acri mordet, Il. E. (493.) δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Sic Cic. dixit Attici epistolas valde se momordisse. Eur. Thes. (Fr. 4, 6.) Μή μοι νέορτον προσπεσὼν, μᾶλλον δάκοι. Quod Cic. Tusc. 4. ita vertit, Ne me imparatum cura laceraret repens. Aristoph.

Σ. (253.) Οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι; A Et pass. ap. Xen. K. Π. 7. Ἀκούσας δὴ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. Aristoph. ipsi etiam personæ tribuit, Σ. (778.) Δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον: (374.) ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν Γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν: N. (1369.) ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην, [Tamen compressa ira dixi, Brunck. Δάκνοντες, Gl. Infestantes. Δηχθείς· Morsus. "Δήκω * Δαγκάνω, ut λήθω λανθάνω, ἥδω ἀνδάνω etc. tum per contr. ut Heraclides quosdam velle ait, δάκνω: quod Atticum ferunt, est et Æolicum, βαρύτονα ῥήματα συγκόπτειν, ut ἀγείρω ἄγρω, ὀφείλω ὄφλω, ἐγείρω ἔγρω: ipse tamen Heracl. ait e δήκω fieri dialecto Ion. et Dor.: Dores siquidem ν adjiciunt, Iones η in α corripiunt, ut in μεσαμβρία et πάρη pro πήρη. Eust. Il. A. Sed alii a subjj. ἅδω, μάθω, λάθω, λάχω, δάκω, volunt esse ἁνδάνω, μανθάνω, λανθάνω, λαγχάνω, δαγκάνω, δάκνω, sicut φύγω φυγγάνω, τύχω τυγχάνω, θίγω θιγγάνω, πάθω * πανθάνω, ἐρύγω ἐρυγγάνω. Ibid." Gataker. Mss. Cf. Monk. ad Eur. Hipp. 1442. "Δήκω, Clem. Alex. Fr. 1018." Routh. Mss. Schleusner. B Lex. in V. T. "Aristoph. Π. 822. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου." Seager. Mss. "Ad Charit. 559. Wakef. Phil. 267. Alc. 1121. Barnes. ibid. Jacobs. Animadv. 123. Anth. 8, 230. Wakef. Eum. 135. 641. Brunck. Apoll. Rh. 243. Aristoph. 2, 68. Dawes. M. C. 96. T. H. ad Lucian. Dial. 15. ad 1, 421. Brunck. Phil. 377. Valck. Adoniaz. p. 346. Hipp. p. 168. 240. 296. 304. Diatr. 280. Xen. K. Π. 60. ad Diod. S. 1, 97. ad Herod. 465. 517. Vulnero, Musgr. ad Eur. p. 205. De animo, Jacobs. Anth. 7, 119. 11, 13. Kuster. Aristoph. 117. Heyn. Hom. 5, 98. De fumo, Brunck. Aristoph. 3, 176. De fut., Demosth. 799, 5. Δ. χόλον, Lobeck. Aj. p. 383. στόμιον, Heindorf. ad Plat. Phædr. 276. τὴν καρδίαν, Villois. ad Long. 56. φρένα, Valck. Phœn. p. 137. Brunck. Aj. fin. τὸν δάκτυλον, ad Lucian. 1, 268. Ψήφῳ δ., Brunck. Aristoph. 3, 72. Kuster. 121. Δεδηχώς, Schleusner. ad Phot. c. 57. extr." Schæf. Mss. "Pungo, de animo, Eunap. 49. Cum gen., Arati D. 380. Δέδηχα, Suid. v. Δεδειχότας." Wakef. Mss.] C

[* Ἑτεροδακνέω, perperam ap. Athen. 254. pro ἕτερον δάκνω.] Τρίδακνος, ὁ, ἡ, Ter morsus aut mordendus, Plin. 31. de ostreis, Nepotis cujusdam nomenclator τρίδακνα appellavit, tantæ amplitudinis, ut ter mordenda essent, [a Schneidero non agnoscitur. "Heind. ad Horat. Sat. p. 433." Schæf. Mss.]

[* "Δακνοκάρδιος, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 92 (=77. 497.) Nicet. Eugen. 6, 34. 446. 8, 61." Boiss. Mss.] Δακνώδης, Mordax. Gal. Δακνῶδες, καὶ δριμὺ, καὶ καπνῷ παραπλήσιον. Sic δακνώδη θερμασίαν ἔχων, ap. Eund. Item δακνώδης πυρετὸς dicitur a calore mordace et acrimonia sua pungente atque rodente. [" Hippocr. 644." Wakef. Mss. * Δακνᾶς, ὁ, ἵππος, ὄνος, Phrynichus Bekkeri p. 36. Omnino v. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 434.] "Δακνὶς, (ἴδος, ἡ,) Hesychio "Avis species." [Vel, * Δακνὰς, άδος, ἡ. Festus: Dagnades sunt Avium genus, quas Ægyptii inter potandum cum coronis devincire soliti sunt, quæ vellicando morsicandoque et canturiendo assidue non patiuntur dormire potantes. Cf. Geop. 7, 30. "Δακνᾶς, D —ὰς, —ὶς, Valck. Adoniaz. p. 346." Schæf. Mss.]

[* Δακνηρὸς, ὰ, ὸν, Trall. 2. p. 47. κολλούριον, "Stob. Ecl. 964." Kall. Mss.]

[* Δακνάζω, i. q. δάκνω, Æsch. Pers. 577. στένε καὶ δακνά-Ζου.]

Δακέθυμος, ὁ, ἡ, Animum mordens s. remordens, ut Virg. quando hæc te cura remordet. Sic δακέθυμος ἄτα dicitur. [Anacr. 8. p. 28. Soph. Phil. 724. "Wakef. 705. S. C. 2, 29. Jacobs. Anth. 6, 211. Valck. Phœn. p. 138." Schæf. Mss. * "Δακεκάρδιος, Etym. M." Wakef. Mss.] Ετ Θυμοδακὴς, ὁ, ἡ, inverso comp. ordine, pro eod. Od. Θ. (185.) Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών. [" Jacobs. Anth. 9, 326. 10, 323." Schæf. Mss. "Synes. 16." Wakef. Mss. * Σαρκοδακὴς, Orph. Fr. 12. Sext. Emp. adv. Math. 2, 31. 9, 15. * Σηψιδακὴς, Qui morsu corrumpit, Plato Aristotelis Top. 6, 2. * Ὠμοδακὴς, Æsch. S. c. Th. 694.]

Δάκος, εος, τὸ, proprie Animal morsu aut ictu homini nocens: θηρίον ἰοβόλον ἑρπετὸν, Suid. Nicander Θ. (335.) θανάτου δὲ θοώτερος ἵξεται αἶσα, Οἷσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος. Promiscue vero et de aliis beluis ac feris dicitur. Eur. Hipp. (646.) Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν. [Pind. Π. 2, 97. Opp. Ἁ. 2, 454. "Jacobs. Animadv. 69. Ruhnk. Ep. Cr. 294. ad Callim. 1, 107. Musgr. ad Eur. Hec. 1185. ad Hipp. 647. Valck. p. 235. Steinbr. Mus. Tur. 1, 334." Schæf. Mss.] Unde Δάκετον, τὸ, pro eod. Theophr. H. P. 9, 21. Πρὸς τὰ δάκετα χρήσιμος, Ad venenati animalis morsum utilis, Diosc. 7, 1. Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακέτου πληγήν. [" Theophrasti Liber περὶ Δακέτων καὶ Βλητικῶν, sc. ζώων, Athen. 314." Schweigh. Mss. "Abresch. Æsch. 2, 70. Jacobs. Anth. 11, 13. Diod. S. 1, 97. 98. 2, 436. Valck. Hipp. p. 235. ad Lucian. 1, 420." Schæf. Mss. "Euseb. P. E. 49." Wakef. Mss.] "Δάκια, "Hesychio τὰ ἄγρια ὀρνιθάρια: videntur tamen potius ita dici τὰ ἰοβόλα ἑρπετὰ, quæ et δάκεα s. δάκετα." [* "Δάκη, (ἡ,) Morsus, Hes. v. Ἀκοντίας." Wakef. Mss.]

"Πανδακέτης, ου, ὁ, Omnia mordicans, Mordax, "Plut. Catone" [1. "Epigr. adesp. 608." Schæf. Mss.]

"Δήκω, inus. th., a quo δάκνω mutuatur fut. 1 "δήξω, et 2 δακῶ, quæque inde formantur."

Δῆγμα, τὸ, Morsus, Plut. (1, 204.) Δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τοῦ Εἴρηνος εἰς τὸν ἀντίχειρα, [Gl. Morsum, Morsus, Morsio, Schleusner. Lex. in V. T. "Tzetz. Chil. 2, 944." Elberling. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 12. Thom. M. 201. Wakef. Trach. 108. Brunck. Soph. 3, 480. Villois. ad Long. 56. Valck. Phœn. p. 138. Hipp. p. 305. ad Herod. 465." Schæf. Mss. * "Δηγματίζω, Synes. de Febr. 270." Kall. Mss. * Δηγματικὸς, ἡ, ὸν, Unde * "Δηγματικῶς, Schol. Nicandri Θ. 131." Wakef. Mss. * Δηγμάτιον, Gl. Morsiuncula.] Ετ Δηγμὸς, ὁ, pro eod. Plut. Pericle, Κατὰ καιρὸν μὲν ἡδονὰς εὐλαβεῖς, κατὰ καιρὸν δὲ δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ: (6, 205.) Ἐλέγχῳ καὶ ψόγῳ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν. [" Δηγμὸς τοῦ στομάχου, Morsus oris ventriculi, Heraclides Tar. ap. Athen. 120. Cf. Foës. Œcon. Hippocr." Schweigh. Mss. Δηγμοὶ, de animo, Jambl. V. P. 238. Kiessl. "Thom. M. 202. Valck. Hippol. p. 240. ad Diod. S. 1, 191." Schæf. Mss. "De medicinæ vi, Plut. 1, 161." Wakef. Mss.]

Δῆξις, ἡ, Morsus, i. e. Ipsa mordendi actio, Rosio, Gal. ad Glauc. δῆξις χολῆς. ‖ Metaph. etiam capitur ut præcedens, et ut Morsus, Plut. (1, 191.) Αἱ μετὰ παιδιᾶς καὶ σκωμμάτων δήξεις οὐδὲν ἀμβλύτεραι τῶν μετὰ σπουδῆς νουθετημάτων. [" Thom. M. 201. Villois. ad Long. 97." Schæf. Mss. "Castigatio, Plut. 2, 35." Wakef. Mss.]

Δηξίθυμος, ὁ, ἡ, Animum mordens, i. q. δακέθυμος et θυμοδακής: ut ἅλμη, ap. Athen. (101.) e Sopatro: ubi simpl. pro Mordax accipitur. [Eust. Od. Δ. p. 183, 13. Æsch. Ag. 752. ἔρωτος ἄνθος. Schneider. Lex. cum Nostro e δῆξις derivat, cum sit e fut. δήξω. "Jacobs. Anth. 9, 417." Schæf. Mss. * Δηξιχαρὴς, Meleager 103, 2. σκολιῶν —χαρῆ, al. σκοτίων ὄρθρων κνίσματα * δηξιχερῆ. "Jacobs. Anth. 6, 115. Brunck. Lectt. in Anal. 6." Schæf. Mss. * Δηξάζω, unde * "Δηξασμὸς, (ὁ,) Galei Myth. 563." Wakef. Mss.]

Δὴξ, κὸς, ὁ, [Schneidero, ἡ,] Vermis lignum corrodens, εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, Schol. Hesiod. [p. 105.]

[* Δὰξ, Gl. Mordicus, Opp. Ἁ. 4, 60. Αὐτὰρ ὃ δὰξ μὲν ἔρεισεν, pro ὀδόντα. Omnino v. Passowii Libr. Teutonice scriptum de Fine et Ratione Condendorum Lexx. 84. Ephem. Litter. Jenens., Jun. 1815. p. 470. Spitzner. de Versu Gr. Her. 103. Cf. Αὐτοδὰξ et Ὀδάξ.]

[* Δηκτὴρ, ὁ, Unde] Δηκτήριος, ὁ, ἡ, [α, ον,] Mordendi vim habens, Mordax. Eur. (Hec. 235.) δηκτήριος καρδίας, i. e. τὴν καρδίαν δάκνων. [" Thom. M. 884. T. H. ad Plutum p. 301. Valck. ad Ammon. 142." Schæf. Mss.] Δήκτης, ὁ, Mordens, Mordax, Plut. Λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρησίᾳ κηδεμονικῇ καθαπτόμενος. [Gl. Mordax. Δάκτης· Morsicosus.] Unde Δηκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Mordendi vim habens, Mordax, Athen. 3. Λαχάνων καὶ ταρίχων γένη δηκτικόν τι κε-

κτημένα. [Gl. Mordosus, Mordax. Δηκτικώτερος· Mordacior. * Δηκτικῶς· Morsicatim. Schol. Aristoph. Σ. 937. " Eust. 165, 22." Seager. Mss. " Δηκτικὸς, Athen. 92. 120. δηκτικώτερος, 121." Schweigh. Mss. " Stob. 147." Wakef. Mss.]

[* Δηκτὸς, (ἡ, ὸν,) Æsch. Ag. 1480.] "Αδηκτος, ὁ, ἡ, Non morsus, s. Morsibus et rosionibus non obnoxius, Plut. de Herod. Malign. Οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, Ne hoc quidem præterire potuit, quin morsibus insequeretur, ut Ovid. loquitur. Hesiod. Ἔ. 2, (38.) Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ Ὕλη, Minime cariei obnoxia est, i. e. ἀσηπτοτάτη. || Non mordax: quo modo Diosc. 1, 30. ἄδηκτον ἔλαιον dixit Cui nulla inest mordacitas, ut loquitur Plin. [Gl. Immorsus, Immordosus. " Τὸν δὲ συνεχῆ ταῖς ἡδοναῖς καὶ τῷ πρὸς χάριν ἄκρατον ἀεὶ καὶ ἄδηκτον ὁμιλίαν ὑπονοεῖν, Plut. de Adul. 96." Gataker. Mss. M. Anton. 11, 18. ψυχή. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 381. Valck. ad Ammon. 105. Plut. Mor. 1, 211. Soph. Vit. p. ix. Ruhnk. ad H. in Cer. 83." Schæf. Mss.] HINC Ἀδήκτως, Sine morsu, [Plut. Pompeio 1132. HSt.] B Ἑρπετόδηκτος, A reptilibus s. serpentibus morsus, Diosc. de Smyrnio, ἑρπετοδήκτοις ἁρμόζει. Pro quo Plin. Prodest et contra serpentes. [* " Καρδιόδηκτος, Æsch. Ag. 1482. ubi καρδίᾳ δηκτός." Schneider. Lex. * Κροκοδειλόδηκτος, Diosc. 5, 126. * Κρυφοδήκτης, Casaub. ad Theophr. 104. " Moschop. π. Σχ. 73. cf. not. ad Herodian. Partitt." Boiss. Mss. * Σκορπιόδηκτος, Diosc. 1, 4. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 612. " Geop. 867. Schol. Nicandri." Wakef. Mss.]

[* Ἀμφιδάκνω, Paul. Sil. 60. " Lobeck. Aj. p. 384." Schæf. Mss.] Ἀναδάκνω, Remordeo, s. Mordeo, pro simpl. δάκνω: unde part. ἀναδηχθείς. [" Diosc. 404." Wakef. Mss.] HINC Ἀνάδηξις, ἡ, Remorsus, Remorsio. [* Ἀνάδηγμα, τὸ, Hippocr. 1020=1230. Foës. κωνώπων.] Ἀντιδάκνω, Vicissim mordeo, Remordeo. Sic enim Horat. Et me remorsurum petis. [Herod. 4, 168. " p. 356. Jacobs. Anth. 8, 230. Animadv. 228." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 191." Wakef. Mss.] Ἀποδάκνω, Demordeo, Præmordeo, [Lucian. 6, 71. μῆλα ἀποδεδηγμένα, cf. C Aristot. Probl. 31, 9. Athen. 138. 152. " 1, 19. Bergler. ad Alciphr. 167. Toup. Add. in Theocr. 404." Schæf. Mss. " Polyæn. 791." Wakef. Mss.] " Ἀποδήκω, Amordeo, Demordeo, h. e. Morsu demo " s. aufero, inus. th., e quo ἀποδάκνω mutuatur sua " tempora." [* Διαδάκνω, Plut. 10, 546. Τῷ Κερβέρῳ διαδάκνεσθαι, cf. M. Anton. 5, 33. Jambl. Protr. 368. " Planudes Vers. Ovid. Met. 14, 394." Boiss. Mss. " Vehementer mordeo, Mando, Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 24. T. 3. p. 400. Τοῦτο τὸ σῶμα ἔδωκεν ἡμῖν καὶ κατέχειν καὶ ἐσθίειν, ὅπερ ἀγάπης ἐπιτεταμένης ἦν· οὓς γὰρ ἂν φιλῶμεν σφοδρῶς, καὶ διαδάκνομεν πολλάκις." Seager. Mss.] Ἐνδάκνω, Morsus infero, Plato Phædro (254.) Ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει, Synes. Ep. 4. Ἀλλὰ πολλάκις ἐπιχειρήσαντες τοῖς καλωδίοις, ἀπηγορεύκειμεν τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, Rotis mordentibus, [Alciphro 3, 58. τὸ χεῖλος, Nicander Fr. 3, 16. σπέρματα σινήπυος ἐνδάκνοντα, pro δάκνοντα, Mathem. Vett. 17. Ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στύλος τῇ γῇ. " Eur. Hipp. 1213." Seager. Mss. Themist. p. D 7. Ἵππῳ ἐνδακόντι τὸν χαλινόν. " Heindorf. ad Plat. Phædr. 276. Valck. Hippol. p. 296. Bergler. Alciphr. 191." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 9. Villoison. Anecd. Gr. 1, 204. Schol. Od. Σ. 409." Wakef. Mss. * Ἐνδακὴς, ὁ, ἡ, UNDE * Ἐνδακῶς, Schneider. Lex. Supplem. Man. Philes. 8, 250. p. 284.] Ἐπιδάκνω quoque dici videtur, [" Mnesitheus Medicus ap. Athen. 1, 59. Ἐπιδάκνουσι τὸν στόμαχον, Admordent ventriculum." Schweigh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Nicander Ἀ. 19. 121. " Clem. Alex. 644. Aristot. in Stob. 174, 13." Wakef. Mss. * Ἐπιδακνώδης, ὁ, ἡ, Philagrius Oribasii p. 65.] INDE Ἀνεπίδηκτος, ὁ, ἡ, Mordacitatis expers, Non mordens s. erodens, Diosc. 5, 91. Ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, Emplastris, quæ sine erosione medentur. Sic supra ex Eod. ἄδηκτον ἔλαιον. [* " Ἐπιδηκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Clem. Alex. 122." Kall. Mss. " Ut puto, leg. ap. Clem. Alex. Pæd. 1, 9. p. 144." Routh. Mss.]

Καταδάκνω, Mordeo, Hom. [Batrach. 45. Gl. Re-

A mordeo, Præmordeo. Schneider. inter vv. dubia recenset. " Pass., Theocr. 7, 110." Wakef. Mss.] Συνδάκνω, Commordeo, unde part. συνδακὼν, Corrodens, [Schleusner. Lex. in V. T.]

Ὑποδάκνω, Submordeo, Leviter mordeo, [Schneidero susp. " Appian. 2, 144." Wakef. Mss.]

ΔΑΚΡΥ, (τὸ,) Lacryma, Od. Δ. (114.) Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε: Β. (81.) ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ ἀναπρήσας: Ξ. (129.) βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα πίπτει. Il. I. (566.) δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Tradunt Gramm. δάκρυ e δάκρυον per apoc. esse factum, ideoque indeclinabile esse. Ab illo tamen δάκρυσι saltem esse fatendum est; quo dat. et Thuc. usus est, Δάκρυσι πλησθέν. A δάκνω autem derivatum volunt ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται. Δάκρυον autem et ap. poët. et ap. prosæ scriptt. usitatius est. Od. (Ψ. 33.) βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε. Plut. Πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο. Xen. K. Π. 5, (5, 5.) Πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων. Metaph. autem Soph. B δακρύων πηγὰς dicit et δακρύων ἄχναν, [Trach. 850.] HINC Δακρυόφι paragoge poët. Od. K. (248.) ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο. [Schleusner. Lex. in V. T.] Δάκρυον, ut Lacryma, plantis etiam tribuitur, signif. Humorem illum, qui interdum ex eis erumpit; item, Succum, qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophr. Ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας, καὶ πτελέας, καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων. Pro quo Plin. E lacrymis arborum, quæ glutinum pariunt, salicis, ulmi. Nicander Θ. (907.) Σὺν δέ τε καὶ τριπέτηλον ὁποῖό τε δάκρυα βάλλοις. Epigr. (inc. 98.) Ἀμπέλου ἡδυτάτης, τάδε δάκρυα δός μοι ἀφύσσειν. [Μετὰ δακρύων ἱκετεύω, Gl. Imploro. " Ἥρας δάκρυον, Peristereon, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss. Hippocr. 670. κρομμύου. Πίπτειν εἰς δάκρυα, ad Greg. Cor. 63. δάκρυσι κλαίω, 583. Δακρύοισι, Spitzner. de Versu Gr. Her. 188. 190. " Δάκρυ, Thom. M. 198. Wakef. Herc. F. 489. Bast Lettre 148. Humor, Succus, e plantis destillans, Wakef. Herc. F. 396. Jacobs. Anth. 9, 10. De quant., 6, 402. 7, 23. Anyte C 14. De dat. plur., Jacobs. Anth. 8, 135. Δακρύοις, δάκρυσι, Mœr. 117. et n.: Musgr. Andr. 533. Δάκρυσι κλαίειν, Crus. ad Sueton. 2, 245. Δάκρυον, ad Charit. 288. Thom. M. 198. Markl. Suppl. 453. 1128. Wakef. Herc. F. 396. Trach. 519. Abresch. Æsch. 2, 118. Jacobs. Animadv. 135. Bast Lettre 148. De quant., Jacobs. Anth. 9, 221. 12, 240. Porson. Med. p. 85. Δ. δένδρου, Toup. Opusc. 1, 290. Diod. S. 1, 364. Δάκρυα Διὸς, Valck. ad Herod. 109. Δάκρυά μοι ἔπεισι, ἐπέρχεται, Musgr. ad Phœn. p. 225. Εἰς δάκρυα προσπίπτειν, Dionys. H. 1, 455. Δακρύοις ἅμα, Philostr. 156. Boiss." Schæf. Mss. " Δάκρυ, gen. δάκρεος, dat. δάκρεϊ, plur. δάκρεα, Etym. M. Δάκρυον, Ælian. V. H. 1, 252. Aquæ gutta, Geop. 1, 78. Plantæ succus, Strabo 1123. Philostr. 50. 68." Wakef. Mss.]

Δακρύγελως, ωτος, ὁ, ἡ, Fletu misto ridens, [i. q. κλαυσίγελως. " Longus 26. et Vill. 69." Schæf. Mss. * Δακρυμανὴς, unde * Πολυδακρυμανὴς, Orac. Sibyll. p. 581=316. * Δακρυπετὴς, Æsch. Suppl. 119.] Δα- D κρυπλώω, Lacrymis exundo, πλημμύρῳ δακρύοις, Hes. Od. T. (122.) Φῇ δὲ δακρυπλώειν, βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, i. e. δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐξ οἴνου βάρος, vel διὰ δακρύων πλέειν ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, Eust. [Apud Aristot. Probl. 29, 1. Καί μ' ἔφη δάκρυ πλύνειν βεβαρυμένον οἴνῳ: cf. Ἐπαναπλώω. * Δακρύῤῥοος, ὁ, ἡ, Soph. Œd. C. 1786. Eur. Suppl. 773. Herc. F. 98. " Valck. Phœn. p. 132. Musgr. ad Eur. p. 193." Schæf. Mss.] Δακρυῤῥοέω, ήσω, Lacrymis fluo, Lacrymor, Herodian. (6, 9, 1.) Προπηδήσας τῆς βασιλείου σκηνῆς, ὥσπερ ἐνθουσιῶν, δακρυῤῥοῶν καὶ τρέμων. || Deploro, cum accus., Philo J. de V. M. 3. Σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυῤῥοοῦν. [" Valck. l. c. Musgr. l. c." Schæf. Mss. Hippocr. 331, 16. * Δακρυσίστακτος, pro δακρυόστ., Æsch. Pr. 399. ῥέος δ. pro ῥεῦμα δακρύων σταζόντων, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 687. " Valck. Phœn. p. 132. Markl. Iph. p. 110." Schæf. Mss. * " Δακρυχαρὴς, Epigr. in Bibl. der alt. Kunst. u. Litter. 1, 2." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 13, 753. Hoc in Epigr. nescio

cur Jacobs. hic et 12, 288. scripserit πνεύματα, cum A sit πλήρεα, quod edidi ad Philostr. 294. Sic apta fit antithesis cum ὄμφακας." Boiss. Mss. Epigr. ap. Heeren. ad Stob. 3. p. 3. Πλούτων, Ignarra de Phratriis 125. "Jacobs. Anth. 6, 115." Schæf. Mss. * "Δακρυχεύμων, Theod. Prodr. Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 184. ubi sic leg. versus, editus mendose, πέτρην ΤΑΝ δακρυχεύμονα ΤΑΝ μέγας αἰθέριος Ζεύς." Boiss. Mss.] Δακρυχέω, Lacrymas fundo, Il. Ω. (714.) Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων: [786. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 573. Æsch. S. c. Th. 925. "Musgr. Tro. 38. Paul. Sil. 5." Schæf. Mss. * Καταδακρυχέω, Il. Z. 94. "Heyn. Hom. 4, 679." Schæf. Mss.]

[* Δακρυογόνος, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 696. "Wakef. Herc. F. 881." Schæf. Mss. * Δακρυότιμος, Orph. Υ. 55, 6.] Δακρυοποιὸς, ὁ, ἡ, Lacrymas ciens, [Schneidero, quod mirum, ἡ, όν.]

Ἄδακρυς, υος, ὁ, ἡ, Non lacrymans, Plut. (8, 351.) Δάκρυα πολλοῖς ἐπῆλθεν πρὸς τοὺς λόγους τοῦ ἀνδρός· οὗτος δ' ἄδακρυς καὶ ἄτεγκτος. || Lacrymarum expers, Qui sine lacrymis fit, Athen. 12, (5.) Ὥστε οὐδένων B ἄδακρυς ἡ τῆς δουλείας ὑπουργία γιγνομένη. Sic νίκη dicitur, et πόλεμος Proverbialiter, de Negotio nullo cum discrimine confecto. [" Eur. Alc. 1050. Med. 861." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 2, 59." Schæf. Mss. * " Ἀείδακρυς, Nicet. Eugen. 6, 214." Boiss. Mss. * Ἀκριτόδακρυς, Anal. 3, 81. " Jacobs. Animadv. in Eur. p. 10. Anth. 11, 148." Schæf. Mss. * Ἀπειρόδακρυς, Æsch. Suppl. 75.] Ἀρίδακρυς, Admodum lacrymans, s. πολύδακρυς, Hes.: Aristot. Probl. Ὁ μὲν, λάλος, ὁ δὲ, ἀρίδακρυς. [Suid. v. Ἀγαθοὶ, Schol. Ven. Il. Τ. 6. Æsch. Pers. 953. "Wakef. S. C. 2, 701." Schæf. Mss. " Calamitosus, Philo J. 2, 269." Wakef. Mss.] Ἀρτίδακρυς, Qui recens lacrymavit, ὁ προσφάτως δακρύων, Eur. (Med. 903.) At εὐχερὴς πρὸς δάκρυα, quod huic v. ap. Hes. tributur, potius ad ἀρίδακρυς referendum est. [" Lucian. 2, 326." Schæf. Mss.] Βαρύδακρυς, Graviter lacrymans. [" Nicet. Eugen. 6, 227." Boiss. Mss. " Philippus 66." Schæf. Mss. " Nonn. D. 35, 16." Wakef. Mss.] Γλυκύδακρυς, Dulce lacrymans, Dulces fun- C dens lacrymas, Epith. ἔρωτος, Epigr. [Meleagri 45. 126.] Ἔνδακρυς, Qui in lacrymis est, Cui lacrymæ oboriuntur, [Euseb. P. E. 9. p. 444. φωνὴ, Lucian. p. 3. " Wakef. S. C. 4, 95. Abresch. Lectt. Arist. 338." Schæf. Mss. " De Ulix. Error. 62. Joseph. 40, 8. * Ἐπίδακρυς, Suid. 2, 584. Hes. v. Μυδαλέον." Wakef. Mss. * Ἑτοιμόδακρυς, Eust. 115, 30=87, 6. " 596, 28." Wakef. Mss. * Ἱερόδακρυς, Athen. 651. ubi v. nott. * Ὀλιγόδακρυς, Eust. * Πάνδακρυς, Musgr. Suppl. 1127. * " Παράδακρυ, Bunium, Diosc. Notha 470." Boiss. Mss. * Περίδακρυς, Schol. Eur. Phœn. 332. " Admodum lacrymans, Chrys. de Sacerd. 1. T. 6. p. 3. Ὁρῶν τοίνυν ἐγὼ περίδακρυν ὄντα,—καὶ τὴν αἰτίαν εἰδὼς ἐγέλων." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 116. Jacobs. Anth. 6, 408." Schæf. Mss. * Ποικιλόδακρυς, Nonn. D. 10, 45.: 30. p. 772.] Πολύδακρυς, Multum lacrymans, πολύθρηνος, Lacrymosus, s. Multarum lacrymarum auctor, ὁ δακρύων ποιητικὸς, Il. Γ. (132.) Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα. Sic et πόλεμος dicitur. [P. 544. D ὑσμινὴ, Æsch. Pers. 944. Choëph. 447. Eur. Phœn. 369. Tro. 1105. El. 126. Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anth. 9, 195. Musgr. Herc. F. 426." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 3, 693." Wakef. Mss. * " Σύνδακρυς, Andr. Cr. 74. Clem. Epit. de Gest. Petri 75." Kall. Mss. Socr. H. E. 4, 23. ἐγένετο, Illacrymatus est.]

Ταχύδακρυς, Cito lacrymans, ἐς τὰ ἐρωτικὰ, Cito in rebus amatoriis flens, Lucian. [8, 157. * Ὑπόδακρυς, Lacrymosus, Flens, Hes.] Φιλόδακρυς, Lacrymarum amans, i. e. Qui libenter lacrymatur.

[* " Ἀδάκρυον, Markl. Iph. p. 332." Schæf. Mss.]

Ἀριδάκρυος, ὁ, ἡ, i. q. ἀρίδακρυς, [Eur. Med. 800. Schol. Ven. Il. Α. 349. Aristot. Probl. 30, 1. " Heyn. Hom. 7, 598." Schæf. Mss.] Βαρυδάκρυος, i. q. βαρύδακρυς, [Anal. 2, 463. " Nonn. D. 40, 194." Wakef. Mss.] Ἐκδάκρυον, τὸ, Lacryma stillans, Gutta inter lacrymandum cadens, " susp." [* " Ἐνδάκρυος, (ὁ, ἡ,) Germanus in Dormit. B. Mar. 104." Boiss. Mss. * Ἐπιδάκρυον, τὸ, Eur. Suppl. 284. perperam pro ἐπὶ δ.] Πολυδάκρυος, ὁ, ἡ, i. q. πολύδακρυς, Apoll. Rh. 2, (916.) ψυχὴν, [Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. Herc. F. 421. Heyn. Hom. 7, 320." Schæf. Mss. " Procl. H. 1. Anthol. 1, 49." Wakef. Mss. * Φιλοδάκρυος, Cyrill. in Jo. p. 1064. Nonn. J. 11, 103.]

Δακρυόεις, (εσσα, εν,) Lacrymabundus, Lacrymosus, Il. Φ. (506.) Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη: Σ. (66.) αἱ δὲ σὺν αὐτῇ Δακρυόεσσαι ἴσαν: Ζ. (484.) Δακρυόεν γελάσασα: Od. (Ω. 322.) Ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. [Eur. Phœn. 288. " Markl. Iph. p. 110. Wakef. Herc. F. 744. Philippus 79. Heyn. Hom. 5, 133. Δακρυόεν γελᾷν, 286." Schæf. Mss. Δακρυόειν, pro —όεν, Apoll. Rh. 4, 1291. Schneidero susp. * " Καταδακρυόεις, var. lect. Il. Λ. 600." Wakef. Mss.] Δακρυώδης, ὁ, ἡ, Lacrymosus, Luctuosus, Lucian. (1, 553.) Τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ καὶ δακρυώδεα. || In lacrymæ modum formatus, Theophr. H. P. 6. || Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocr. (441, 40=767.) per metaph. Ulcus dicitur, e quo sanies quædam tenuis et cruda emanat, perinde atque ex oculis lacrymæ quando inflammatione laborant. Gorr. δίϋγρον καὶ ἰχωῤῥοοῦν, [Weigelio in Schneider. Lex. Supplem. * ἰχωροῦν,] ut Gal. exp. [Δακρυῶδες, Gl. Flebile. 465, 20. " Heringa Obs. 108." Schæf. Mss.] Δακρυώτατον, Lacrymis et fletu dignissimum, ἀτυχέστατον, Hes. [Schneider. derivat e * Δάκρυος, i. q. δακρυόεις, compp. ἀριδάκρυος, πολυδάκρυος, conferens: quæ tamen e δάκρυον vel δάκρυ formantur, non e δάκρυος. * Δακρύτατον, pro δακρυώτατον, corrigit Barnes. ad Eur. El. 1181.]

Δακρύδιον, τὸ, Lacrymula. Peculiariter ap. medicos sic dicitur Lacryma scammonii, quam radice sua vulnerata fundit. Corrupto vocab. medici nunc Diagredion appellant. Ita Gorr., ap. quem plura.

Δακρύω, ύσω, Lacrymor, Xen. Ἐ. 3. Πιεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας, Athen. 11. Αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι. Aliquando casum adjunctum habet, Dem. Δακρύω τὴν τύχην. Sic τὸν ἀποθανόντα dicitur, et ἐπὶ νεκρῷ ap. Lucianum. Soph. autem Aj. (581.) dicit γόους δακρύειν improprie. Pass. δεδακρυμένος, Lacrymis stillans, Plorabundus. Æsch. c. Ctes. 32. Plut. Apophth. 172. Paus. (1, 21, 5.) Εἰ δὲ ποῤῥωτέρω γένοιο, δεδακρυμένην δόξεις ὁρᾷν καὶ κατηφῆ γυναῖκα. Bud. Gall. ead. participii forma, Eploré. [Gl. Lacrymo, Fleo. " Aristoph. Ἀ. 127. Ἀπόλωλα τὼ 'φθαλμὼ δακρύων τὼ βόε." Seager. Mss. " Abresch. Lectt. Arist. 135. ad Charit. 288. De quant., Porson. Med. p. 85. Heyn. Hom. 7, 138. Ob fumum, Brunck. Aristoph. 3, 176. Δεδάκρυκα, Alciphro 236. Philostr. 72. Boiss. Δεδακρυμένος, Xen. Eph. 63. et n.: Jacobs. Anth. 6, 109. Strato 54. Fut., Jacobs. Anth. 6, 411." Schæf. Mss. " Lacrymis tingo, Eur. Hel. 954. De arbore, Arrian. 158. Liban. 232. Pass., To be in tears, Il. Π. 7. Δεδακρυμένος, Meleager 95. Æschin. Socr. Dial. p. 36." Wakef. Mss. Schneider. Lex. Supplem.] Δάκρυμα, τὸ, Lacryma, [Eur. Andr. 92. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 167." Schæf. Mss. Orac. Herodoti 8, 169. cf. Κλαῦμα, Corai. Strab. 4, 103. * " Δακρυτέος, Priscian. de xii. Vers. Æn. 7, 123." Elberling. Mss. * Δακρυτὸς, ἡ, ὸν, (ap. Schneider. perperam ὁ, ἡ,) Æsch. Choëph. 234. Eur. El. 1181. " Toup. Opusc. 1, 509. 2, 216. Alcæus Mess. 20. Jacobs. Anth. 8, 375." Schæf. Mss. * " Δακρυτικὸς, (ἡ, ὸν, si lectio vera,) Athan. 1, 309. Bened." Kall. Mss.]

Ἀδάκρυτος, ὁ, ἡ, Non Lacrymans, Od. Δ. (186.) Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε, Soph. Tr. (1201.) γόον δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ, Ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ Τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον. Item πολυδάκρυτος, Multis dignus lacrymis, s. Multum lacrymans, Soph. Antig. (881.) Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον Οὐδεὶς φίλων στενάζει: Tr. (107.) Οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύ-Των βλεφάρων πόθον, ubi tamen ἀδακρύτων βλεφάρων accipi etiam posset ut ἀδακρύτω ὄσσε in Hom. l. c. [Gl. Illacrymabilis, Infletus, Infleta. " Theod. Prodr. 45, 250. Gaulm." Elberling. Mss. " Lobeck. Aj. p. 299. Multis lacrymis dignus, Valck. Adoniaz. p. 223." Schæf. Mss.] HINC adv.

'Αδακρυτὶ, Sine lacrymis, ἀκλαυστὶ, Isocr. Plataico, (19.) Οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγομεν.

[* 'Αξιοδάκρυτος, Schol. Eur. Med. 1221.] 'Αριδάκρυτος, Multum lacrymabilis, Multum lacrymans, πολυδάκρυτος, Hes. [* Δυσδάκρυτος, Æsch. Ag. 449. ψῆγμα σποδοῦ δ. Meleager 55. " 109. ad Herodian. 472. Toup. Opusc. 2, 129. 216. ad Charit. 322. Jacobs. Anth. 6, 71. 8, 375." Schæf. Mss. " Suid. 2, 75." Wakef. Mss.] Εὐδάκρυτος, Pulcre lacrymans, Philostr. [Æsch. Choëph. 179. * Κακοδάκρυτος, Hes. v. Δύστακτον. * " Νεοδάκρυτος, Hes." Wakef. Mss.] Πανδάκρυτος, Omnino lacrymabilis, s. act., Ad omnia lacrymans, Soph. (Ph. 691.) βιοτὰν, Vitam, quæ tota in lacrymis degeretur: Tr. (50.) ὀδύρματα. [" Eur. Iph. T. 553. Or. 965." Seager. Mss. " Musgr. Suppl. 1127." Schæf. Mss. " Æsch. S. c. Th. 661." Wakef. Mss.] Πολυδάκρυτος, Multis lacrymis prosequendus, Il. Ω. (620.) ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα, Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. [" Eur. Herc. F. 426. Hec. 647." Seager. Mss. Vide 'Αριδάκρυτος. Æsch. S. c. Th. 976. Choëph. 331. " Heyn. Hom. 7, 319." Schæf. Mss. " Anthol. 18. male." Wakef. Mss. * Πολυδακρύτως, Schol. Soph. Œd. C. 1717.]

[* 'Αμφιδακρύω, unde * 'Αμφιδάκρυτος, Eur. Phœn. 332. " Valck. p. 117." Schæf. Mss.] 'Αποδακρύω, ύσω, Lacrymis prodo, Aristoph. Σ. (983.) Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμὴν κ.τ.λ. Exp. et Illacrymo. [Gl. Delacrymo. Aristot. Probl. 31, 9. 'Αποδακρύσαντι δὲ λύεται ἡ πυκνότης. " Defleo, Plato Phæd. 65. De arbore, Plut. 2, 640. Med., Schol. Od. P. 208." Wakef. Mss. Bekk. Anecd. 1, 427. * " 'Αποδάκρυσις, ἡ, Cassii Probl. 18. p. 339." Kall. Mss. * " 'Αποδάκρυτος, ὁ, ἡ, Theoph. Nonn. Epit. c. 50. vide not." Kall. Mss. "Thom. M. 215." Schæf. Mss.] HINC 'Αποδακρυτικὰ, Medicamenta lacrymas moventia, et postea expresso vacuatoque oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia et oculos exiccantia. Lat. dici possunt Delacrymativa; nam Colum. et Plin. Delacrymare et Delacrymationem ea signif. dicunt. [" Cassii Probl. l. c. Sylburgius mavult ἀποδακρυτικὸς pro ἀποδακρυστικὸς, ut Gal. sec. Loc. 209. cf. Bernard. ad Theoph. Nonn. Epit. 1. p. 214." Kall. Mss.] 'Ατακτιδακρύω, Inordinate s. Intempestive aut Immodice lacrymor, Affatim lacrymor, VV. LL. [* Διαδακρύω, Dionys. H. 1, 615.] 'Εκδακρύω, Illacrymor, [Soph. Phil. 278. Plut. 9, 214. H. " Eur. Or. 1120. Phœn. 1353." Seager. Mss. " Valck. ib. Musgr. Or. l. c." Schæf. Mss. " De arbore, Plut. 2. 384." Wakef. Mss. * 'Ενδακρύω, Æsch. Ag. 550. " Musgr. Or. 1122." Schæf. Mss.] 'Επιδακρύω, Defleo, τῷ τεθνηκότι, Fleo super defuncto, i. e. propter, [Aristoph. Σ. 876. 977. Schol. Lucian. 237. 360. 587. 615. " Æschin. 262." Seager. Mss. " Abresch. Lectt. Arist. 334." Schæf. Mss. * 'Επιδακρυτέος, Schol. Eur. Phœn. 1268.] Καταδακρύω, Deploro, Defleo, Xen. K. Π. 5, (4, 14.) Κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην, Plut. 'Απῆλθεν ἐγκαλυψάμενος καὶ καταδακρύσας, Complorans, Deplorans, Delacrymans, Bud. [" Ad lacrymas provoco, Appian. 1, 394. 2, 678." Wakef. Mss.]. Παραδακρύω, Adfleo, σοι, Lucian. [931. * Περιδακρύω, UNDE * Περιδάκρυτος, ὁ, ἡ, Eur. Phœn. 332. * " Προδακρύω, Theod. Prodr. 45." Elberling. Mss.] Συνδακρύω, Collacrymor, Una lacrymor, Plut. (8, 364.) Οὐ γὰρ συνδακρυόντων καὶ συνεπιθρηνούντων, ὥσπερ χορῶν τραγικῶν, ἐν τοῖς ἀβουλήτοις, χρείαν ἔχομεν. [Gl. Collacrymo. * " Συνδάκρυτος, (ὁ, ἡ,) Meleager, cf. Albert. ad Hes. v. Δύστακτον." Boiss. Mss.] 'Υποδακρύω, q. d. Sublacrymor, [Lucian. 70. " Synes. 244." Wakef. Mss.]

[* Δακρύνω, " Heyn. Hom. 8, 351." Schæf. Mss. UNDE * Δακρυντὸς, ἡ, ὸν, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

ΔΑΜΑΩ, ET Δαμάζω, ITEM Δαμνάω, E QUO δάμνημι. Sed et INUS. Δέμω, unde ἐδάμην et δαμείς. Domo, Subigo, Affligo, Conficio, Profligo, Occido. Il. A. (61.) Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς 'Αχαιούς: ubi alii præs., alii fut. esse volunt, sicut ἐλᾷ pro ἐλάσει, quemadmodum δαμάᾳ, Il. X. (271.) ἄφαρ δέ σε Παλλὰς 'Αθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. [Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 201. Schneider. Lex. " Valck. Phœn. p. 213. Musgr. ad Hippol. 562. Brunck. et Wakef. Phil. 200. ad Charit. 734. Il. I. 158. coll. Wolf. Prol. 212. Jacobs. Anth. 7, 356. Heyn. Hom. 4, 515. 7, 507. 790. Δαμεὶς, Anacr. p. 11. Fischer. Conf. c. τυπεὶς, Heyn. Hom. 6, 91.; cum θανὼν, 7, 213. Δμαθεὶς, Jacobs. Exerc. 2, 145. Δμαθέντες, Mortui, Iph. T. 199. Markl. p. 255. Wakef. Alc. 125. Aristot. Pepl. 18. 'Εδμήθημεν, Musgr. Herc. F. 185. Δμηθήτω, Heyn. Hom. 5, 564. Δμήσατο, ad Charit. 614. Δέδμητο, Heyn. Hom. 4, 485." Schæf. Mss. " Occido, Lycophro 335. Δαμάσσεται, Opp. 'A. 4, 373. * Δαμόω, i. q. δαμάω, Hes. Quint. Sm. 247. Pass. 249." Wakef. Mss. * Δαμάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, i. q. δμητὴρ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Δαμάτειρα, ἡ, Anal. 2, 313. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 256. a * Δαματὴρ, i. q. δμήτειρα et δμητήρ.] HINC Πανδαμάτωρ, Omnia domans, Epith. somni ap. Hom. et fulminis, Lucian. [1, 101. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 319. " Ad Diod. S. 1, 413. Wakef. Phil. 394. Aristot. Pepl. 44. Apoll. Rh. 4, 475. Gesn. Ind. Orph." Schæf. Mss. * " Δαμάντης, Domitor, Villoison. Anecd. Gr. 2, 96." Wakef. Mss.]

Δαμάζω, i. q. δαμάω. Il. Ψ. (655.) in propria signif. de mula, 'Εξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. Sic in prosa quoque dicitur δεδαμασμένος ἵππος s. πῶλος. Cui opp. ἀδάμαστος. Apud Isocr. autem Arch. δεδαμασμένοι συμφοραῖς. At Od. I. (516.) itidem voce med., sed de ea domandi vi, qua præditum est vinum, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ. Quo et Lat. modo dicitur aliquis Domitus vino. Hesiod. etiam de igne dixit, δαμαζόμενος πυρί. Sæpe autem δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος dicitur, q. d. Domare quempiam sub aliquo, vel sub manibus alicujus, pro Imperio ejus subjicere, Ei subjectum reddere, vel etiam Efficere, ut sub eo occumbat. Cujus generis loquendi exempla rara non sunt ap. Hom. Dixit autem Apoll. Rh. 2, (786.) ὑπὸ πατρὶ δαμάσσε Καὶ Φρύγας, pro Patris imperio subjecit. [Gl. Domito, Domo. 'Εδάμασα· Domui, Domavi. Schneider. Lex. Schleusner. Lex. in V. T. " Valck. Hippol. p. 287. Diatr. 33. Wakef. Eum. 150. Δαμασθῆς, Heyn. Hom. 4, 544." Schæf. Mss. " Δεδαμασμένος, Manetho 4, 539." Wakef. Mss. * " Δαμασάνδρα, T. H. ad Plutum p. 59." Schæf. Mss. * " Δαμαστέον, Geop. 16, 1." Kall. Mss.] Δαμασίβροτος Sparte, Virorum domitrix, Plut. Ages. (1.) p. 196. [e Simonide. Pind. 'O. 9, 117. αἰχμά. Legitur et δαμασίμβροτος. * Δαμασίθυμος, Herod. 8, 37.] Δαμασίφρων χρυσὸς, Pind. Aurum quod domat, i. e. expugnat, animum humanum suis illecebris, ('O. 13, 111.) ET Δαμασίφως somnus Simonidi, Hominum domitor, pro eo, quod Hom. magnificentius dixit πανδαμάτωρ, [Schol. Il. Ω. 5. " Heyn. Hom. 8, 582." Schæf. Mss. " Simon. ap. Eust. Il. 1463." Wakef. Mss.] ITEM Nom. verbale Δάμασις, (ἡ,) Domitio, Domitura, [Gl. Domitus, Domitio, Domitura.] Δαμαστήριον a 3 pers. formatum, q. d. Domitorium, Tormentum, quo quis subigitur fateri, ut Virg. dixit Subigitque fateri, aut facere quod nolit. Affertur ex Eccl. Hist. [" Petrus Alex. ap. Theodoret. H. E. 4, 22. p. 181." Boiss. Mss. Rectius cum Schneidero a * Δαμαστὴρ, ὁ, deduxeris. " Δαμαστὴρ ἔρως, Amor domitor, Epicharm." Gataker. Mss. * Δαμάστρια, ἡ, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 256. Hesych. Δμήτρα· * δαμάστρα. " An δαμάστρια leg.? Etym. M.: Δμήτειρα· δαμάστρια, ὅ ἐστιν ἄρχουσα." Albert. " Domitrix, Schol. Il. Ξ. 259." Wakef. Mss. * " Δαμασμὸς, ὁ, Pallad. Laus. c. 2." Boiss. Mss. * " Δάμασμα, τὸ, Domitus, Tzetz. Chil. 12, 835." Elberling. Mss. * Δαμαστὴς, ὁ, " Epicharm. in Fulg. Myth. 104." Wakef. Mss. Gl. Domitor, Δαμηστης· Damnator. Ubi Vulc. Domator leg. censet. Hes.: Δαμαστής· οὕτως ὁ * Προκρούστης ἐκαλεῖτο. * Δαμαστικὸς, ἡ, ὸν, sic Schol. exp. Pind. 'O. 13, 98. ubi * Δαμαῖος πατὴρ, Neptunus. " Schol. Od. Δ. 244. Hes." Wakef. Mss. * Πωλοδαμαστικὸς, ἡ, ὸν, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 594. Steph. B. v. Ἄχναι. * Δάμασος, et contr. * Δαμᾶς, " * Δημᾶς non a Δημήτριος solum, ut Bentl. sententia est, sed et a * Δημέας corrumpi

potuit: * Ἡρᾶς ab * Ἡρέας et * Ἡρόδωρος, * Νικομᾶς a * Νικομήδης et * Νικόμαχος, Δαμᾶς a Δαμαστὴς et Δάμασος. Zonar. 465.: Δαμᾶς παρὰ τὸν δαμάσω μέλλοντα, ὡς θαυμάσω * Θαυμᾶς. Etym. M. 247, 28.: Δάμασος παρὰ τὸ δαμάζω, δαμάσω, ὡς ἱππάσω * Ἵππασος, Schol. Dionys. Gramm. 655.: Παρὰ τὸ ἵππος ἵππασος, καὶ παρὰ τὸ * χόρτος χόρτασος." Lobeck. ad Phryn. Ecl. 435., ubi plura vide. * Δαμαστὸς, ἡ, ὸν, Gl. Domitus.] ET Ἀδάμαστος, (ὁ, ἡ,) Indomitus, Qui domari nequit. Interdum vero, Qui domitus non est. Il. I. (158.) ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et πῶλος Xen. Metaph. autem Quæ nondum nupsit, quasi quæ nondum subacta sit ad ferendum mariti jugum: quo dixit modo Horat. Subacta cervice jugum ferre. Hinc θεὰ, Minerva, Soph. [Ἀδάμαστον, ἀδάματον Br., φύλακ' Ἀΐδα, Œd. C. 1572.] Pro eod. dicitur ἀδμὴς ab Hom. Potest etiam exp. ἀδάμαστος, sicut et ἀδμὴς, Non compressa, ut interdum accipi δμηθεῖσα docebo infra. [Gl. Indomitus, Indomabilis. Athen. 2. p. 35. Æsch. Suppl. 148. Schleusner. Lex. in V. T. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 47. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 235. Œd. C. 1572. Valck. Phœn. p. 244. 760. Wakef. Alc. 431." Schæf. Mss.] " Ἀδαμαστὶ, i. q. Ἀδαμάστως, Phav. " Ita ut domari et subigi nequeat, Invicte, Suid. " Ἀδάματος, i. q. ἀδάμαστος, s. ἀνυπότακτος, Hes. Indomitus, Qui subigi et subjici nequit." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 169. 212. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 235. Œd. C. 1572. Valck. Phœn. p. 760. ad Xen. Eph. 220. Toup. Ep. de Syrac. 328. Casaub. ad Athen. 56. 78. Ruhnk. Ep. Cr. 26." Schæf. Mss. * Δυσδάμαστος, Jo. Diac. in Hesiod. Ἀ. 122. Schol. Il. B. 852. * Νεοδάμαστος, i. q. νεόδμητος, Suid. 2, 608. Phav. 523. * " Ἀμφιδαμάζω, Nicet. Eugen. 6, 222." Boiss. Mss. * " Ἐκδαμάζω, Const. Manass. Chron. 40. (428.)" Kall. Mss.] " Καταδαμάζω, Domo, " s. potius Edomo, Perdomo," [" Leo Diac., Notit. Mss. 8, 283. Greg. Nyss. 2, 183." Boiss. Mss. " Epiphan. adv. Hær. 66, 53." Routh. Mss. " Musgr. ad Hippol. 562." Schæf. Mss. " Dio Cass. 611." Wakef. Mss. * " Ἀκαταδάμαστος, Nemes. N. H. 38. p. 147." Kall. Mss. * Ἐγκαταδαμάζω, Hippocr. 1229 =363, 2. Ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθέν. * Περιδαμνάζω, Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 207. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 351. * " Συνδαμάζω, Nicet. Eugen. 3, 299." Boiss. Mss.]

" Δάμνω, i. q. δαμνάζω, unde et per sync. factum " est, Etym. M. Δαμνεῖ, δαμάζει, Hes."

Δαμνάω, i. q. δαμάω: unde Il. Φ. (52.) κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα: E. (391.) χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Et pass. Δαμνῶμαι, a qua δαμνᾷ Il. Ξ. (199.) pro δαμάζεις, Domas. HINC Δάμνημι pro eod., E. (893.) τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν. Et δάμναμαι pro eod., Od. Ξ. (488.) ἀλλά με χεῖμα δάμναται. At Il. Λ. (309.) δάμνατο pass. signif. Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. [Theogn. 1388. δάμνα pro ἐδάμνα. " Δαμνάω, Timo Phlias. 25. Porson. ad Odyss. p. 42. Heyn. Hom. 5, 76. 6, 608. 7, 66. Δαμνᾷ, 6, 564. 652. Δάμνημι, Theogn. 175. Valck. ad Ammon. 102. Diatr. 147. Hesiod. Θ. 122. Musgr. Hippol. 562. Archiloch. 26. Bacchyl. 9. ad Charit. 784. Porson. l. c. Heyn. Hom. 7, 6. Δάμνησι, 8, 194." Schæf. Mss. " Δάμνημι, Mollio, ut cibus aqua in ventrem, ut recte debet intell., Orph. Λ. 718. Ἐδαμνάμην, Quint. Sm. 1, 241. * Δαμνόω, Nonn. D. 22, 169." Wakef. Mss.] " Δεδήμνατο, Hesychio δεδαμνασμένοι aut κατεσκευασμένοι " ἦσαν, Ion. pro δεδημνασμένοι ἦσαν, a δημνάζω, i. q. " δαμάζω." [* Δαμνήτης, ὁ, UNDE] " Δαμνῆτις, Hesychio δαμάζουσα, τιμωρός." [* " Δαμναμένη, Leontopodium, Diosc. Notha 471. Catanance, 472." Boiss. Mss. * " Δαμναμενεὺς, Solis epith., Clem. Alex. 568. (672.)" Kall. Mss. * Δάμνιππος, ὁ, ἡ, Orph. Ἀ. 738. *Schneidero susp.* " Epith. Minervæ, Phorn. 54. *Myth. 189.*" Wakef. Mss. * " Δάμνοπλος, Minervæ epith., Stesichorus ap. Tzetz. Chil. 1, 684. (p. 14.)" Elberling. Mss.] Ἀδαμνὴς, (ὁ, ἡ,) Validus, Durus, Hes. " Ἀδαμνὸς, Indomitus. Hes. enim exp. ἀδάμαστον, addens etiam πρωτόδαμνον, item ἀγνώμονα." [Schneider. Lex. Supplem. " Ἄδαμνος, * Ἄδαμος, Casaub. ad Athen. 78. Toup. Opusc. 2, 85." Schæf.

A Mss.] Πολύδαμνος, (ὁ, ἡ,) Multos domans, Hes. [i. q. * πολυκέντητος, ποικίλος, Hes. * " Πρωτόδαμνος, Hes. 1, 85. n. 2." Dahler. Mss. Vide Ἀδαμνὸς paulo ante.] Καταδάμναμαι, Perdomo, Epigr. [* " Περιδάμναμαι, Quint. Sm. 1, 164. 3, 21. 6, 276." Wakef. Mss.: 9, 370. 479. Schneider. Lex. Supplem. * Συνδάμναμαι, Nicander Ἀ. 173. Greg. Naz. 2. p. 62.] Ὑποδάμναμαι, quod Od. Γ. (214.) exp. Subigor, Subjectus sum, Cedo, [Schneider. Lex. Theocr. 29, 23. Eust. Od. A. p. 58, 2. * " Ὑποδαμάω, Ὑποδάμνημι, Wakef. Phil. 267. Paul. Sil. 35." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 334. 6, 284. Il. Φ. 270." Wakef. Mss.]

Δέμω autem inus., sicut et pass. Δέμομαι, a quo tamen est aor. 2. ἐδάμην in frequenti usu ap. Hom., et δαμῆναι infin. Item δαμήμεναι, Il. Υ. (312.) Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι. Et δάμεν pro ἐδάμησαν, M. (14.) alibi. Et δαμεὶς (Γ. 429.) Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ. Scio autem afferri et aliam τοῦ ἐδάμην deductionem, sed ea violenta mihi visa est. [Cf. Δαμάω.] HINC Ἡμιδαμὴς, Semidomitus, [Opp. Ἀ. 1, 716. al.
B —δαὴς, —θανής. * Λαοδάμας, αντος, ὁ, Æsch. S. c. Th. 449. * Λαοδάμεια, ἡ, Nom. propr. ap. Apollod. * " Λαοδάμη, Callim. 1, 489." Schæf. Mss. * Λεοντοδάμας, Lucian. 606. * Πολυδάμας, ad Greg. Cor. 836. * Χαλκοδάμας, Pind. Ἰ. 6, 108. ἀκόνα. * " Ψυχοδαμὴς, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 3, 299." Boiss. Mss.] || Δέδμηκα item et δέδμημαι aliaque hujusmodi sync. passa sunt: sed alii a δέμω proxime præcedente, alii a δαμάω deduxerunt: atque ita fuerit δέδμηκα vel pro δεδέμηκα, vel pro δεδάμηκα. Sed sunt et qui a δαμάω forment δμάω per sync.: unde sit δέδμηκα. Od. Λ. (621.) μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ Δεδμήμην: Η. (318.) δεδμημένος ὕπνῳ. Sed Hesiod. Θ. (453.) Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ, signif. A Saturno vim passa, A Saturno compressa, [al. Ῥεία δ' ὑποδμηθεῖσα.] " Δεδμήατο, Ion. pro ἐδέδμηντο, ut " docui inter Anomala. Il. Γ. Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ " δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν, i. e. ὑποτεταγμένοι εἰσὶ, " Subjecti tibi sunt, Tibi parent. Porro δεδμῆσθαι, " ut Hes. quoque annotavit, est non solum κρατεῖ-
C " σθαι et ὑποτετάχθαι, sed etiam ᾠκοδομῆσθαι. Illius " signif. hæc exempla sunt: Od. Ξ. (318.) Αἴθρῳ καὶ " καμάτῳ δεδμημένον, Domitum s. Enectum: O. (6.) " δεδμημένος ὕπνῳ, Somno domitus s. correptus. Et " alibi δεδμημένος γήραϊ, Edomitus s. Confectus " senio. Hujus autem, ap. Eund. hoc exemplum " legitur, ὅθι οἱ θάλαμος δέδμητο, Extructus s. Ædificatus erat. Verum refertur hoc posterius ad δέμω, " prius ad δάμνω s. δαμάω." [" Δμάω, Valck. Phœn. p. 286." Schæf. Mss. " Δμαθεὶς, Mortuus, Eur. Iph. T. 229. 199." Seager. Mss. Cf. Δαμάω.] " Δματέα, " Hesychio δαμαστέα, Domanda, Dor. pro δμητέα, a " δαμάω, per sync. Nam hoc δμάω sync. passum, " facit fut. δμήσω, præt. perf. act. δέδμηκα, pass. " δέδμημαι." Δμῆσις, (ἡ,) Domitio, Domitura, Il. P. (476.) Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, Domitor: Δμήτειρα, (ἡ,) Domitrix, Cereris epith. Etym. [Il. Ξ. 259. " Heyn. Hom. 6, 580. Δμητὴρ, Valck. ad Lesbon. 180." Schæf. Mss.] " Δμήτρα, Hesychio δαμάστρα, Domitrix, Subactrix, per sync. pro δμήτειρα." Δμητὸς,
D (ἡ, ὸν,) Domitus: CUI contr. Ἄδμητος, ET Ἀδμὴς, (ῆτος, ὁ, ἡ,) Indomitus. Et metaph. παρθένος, Nondum a marito domita, Nondum maritale jugum passa. Vel, Nondum compressa: vide Ἀδάμαστος. [Orph. Ἀ. 930. Soph. Œd. C. 1109. 1385. Anal. 3, 247. " Bacchyl. 16. Porson. Med. p. 94. Lobeck. Aj. p. 242. ad Od. Z. 109. Ilgen. Hymn. 391. Epith. Virginis, Ruhnk. ad H. in Cer. 145. Toup. Opusc. 1, 126. Valck. Hippol. p. 181. Ἄδμητος, Porson. l. c. Jacobs. Anth. 12, 129. Heyn. Hom. 6, 63. 250. Lobeck. l. c. Brunck. El. 1394. Ἀδμήτη, ad Il. Ψ. 655. Heyn. Hom. 8, 486. Soph. El. 1239." Schæf. Mss. Schneider. Lex.] Itidem Ἵπποι ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι, Lucian. [1, 843. Schæf. Meletem. Cr. 138. Apoll. Rh. 1, 671. 3, 4. Soph. Antig. 359. Od. Z. 109. Schneider. Lex.] " Ἀδμήτης, (ὁ,) Suid. affert " pro ἀδάμαστος, Indomitus, s. Nondum domitus et " subactus." [* " Ἀδμήτειος, Toup. Opusc. 2, 220. Valck. ad Ammon. 99." Schæf. Mss.] " Ἀδμῆτις, " ιδος, ἡ, Indomita, s. Nondum domita et subacta, " quam Hom. (Il. K. 293.) Ἀδμήτην vocat, Suid."

[" Lobeck. Aj. p. 242. ad Il. Ψ. 655. Ἀδμὴς, Ἀδμῆτις, Heyn. Hom. 7, 507. 8, 486." Schæf. Mss. * Αὐτάδμητος, Nonn. D. 48. p. 1292. * Ἐρίδματος, Æsch. Ag. 1472. a δμάω, secundum Schneider. Lex. " Dr. Blomf.'s Gloss. interprets this word, Valde noxia, a δμάω, we render it Valde ædificata, as θεόδματος, εὔδμητος, a strong metaphor, it may be said, but not stronger than νεκύων τέκτονα, or ἄτας θριγκώσων in this Play, or καλλίπυργον Σοφίαν, Aristoph. N. 1024. Fletcher in the Spanish Curate has, 'Architect of strife.'" Quarterly Review of Blomfield's Agamemnon, No. 50. p. 527. " Neοδμῆτες γάμοι, ex Eur. (Med. 1366.) affertur pro " Nuper celebratæ nuptiæ, παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς " δεδμῆσθαι τὴν νύμφην," [" Porson. Med. p. 93." Schæf. Mss.] " Νεόδμητος κόρη, ἡ νεοδάμαστος, Re" cens domita et subacta a sponso puella, Nova " nupta," [Auctor Rhesi 887. Pind. Ἰ. 4, 106. Appian. Alex. 332. Lycophro (65.) νέκυν. " Porson. Med. p. 93. Musgr. Suppl. 377. Lobeck. Aj. p. 269. Lennep. ad Phal. 18. Valck. Diatr. 111." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 3, 404." Wakef. Mss. * Σιδηροδμὴς, Schneidero susp. * Περιδμηθέντες, Quint. Sm. 6, 276.] ET verb. Ὑποδμηθῆναι, Domari, Subigi, Epigr. Apud. Hesiod. autem (Θ. 327. 374.) Ὄρθρῳ ὑποδμηθεῖσα eo sensu, quo ap. Eund. illud δμηθεῖσα Κρόνῳ. Legitur autem et divisim ὕπο δμηθεῖσα. [Ὑποδμηθεὶς, Quint. Sm. 8, 21.: Ὑποδμηθεὶς et * ὑπεννηθεὶς conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 64. * Ὑποδμητὴρ, Nonn. D. 27. p. 700.]

ΑΔΑΜΑΣ, αντος, ὁ, Adamas, a duritie quasi indomita ita dictus: qua de re lege Plin. In Hesiodi Ἀ. (141.) κυνέην ἐΰτυκτον ἔθηκε Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, Interpres admonet ἀδάμαντα non de Lapide, sed de Ferro dici: [231. χλωρός: Ἔ. 146. Θ. 161. πολιοῦ. Schleusner. Lex. in V. T. Plato Politico 42. Plin. 37, 4. Unus (adamas) modo in metallis repertus, perquam raro, comes auri, nec nisi in auro nasci videbatur; ita appellabatur auri nodus. Schneider. Lex. et Anal. ad Hist. Rei Metall. vett. p. 6. Herod. 7, 141. Ἔπος ἐρέω ἀδάμαντι πελάσσας. " Ἀδάμας, * Ἀδάμενος, Apollinaris, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. " Ἀδάμας, Jacobs. Anth. 8, 40. 9, 441. 472. 10, 65. 11, 99. 122. 12, 444. Boiss. Philostr. 405. 601. Heindorf. ad Plat. Gorg. 215. ad Diod. S. 1, 474. 2, 86. Rhian. 4. ad Horat. p. 17. Zeun. Voss Myth. Br. 1, 148. Wakef. S. C. 2, 150. Græv. Lectt. Hes. 599. ad Herod. 568. Toup. Add. in Theocr. 390. Valck. ad x. Id. p. 46. Adj. Inexorabilis, 47. Ἀδάμας, Ἀκάμας, Heyn. Hom. 6, 469." Schæf. Mss. * " Αὐτοαδάμας, Adamas ipse, Merus adamas, Chrys. Paneg. Hom. 81. T. 5. p. 564. Βούλει μαθεῖν πῶς ἦν ἀμείλικτος, καὶ ἀνένδοτος, καὶ αὐτοαδάμας;" Seager. Mss.] HINC Ἀδαμαντόδετος, [ὁ, ἡ, Æsch. Pr. 146.] Adamante ligatus s. vinctus, q. d. Compactus clavis adamantinis; ut Horat. dixit Figere clavos adamantinos. ET Ἀδαμάντινος, (η, ον,) Adamantinus, Æsch. Pr. (6.) πέδησιν, ubi fem. ἀδαμαντίναις, cum tamen frequentius sit ἀδαμάντινος et ἀδαμάντινοι in fem. Dicitur sæpe ἀδαμάντινον et Quicquid validissimum est, et Cujus robur est insuperabile: ut si quis murum, quem Horat. appellavit Aëneum, vocet ἀδαμάντινον. Æsch. c. Ctes. utrumque copulavit, Χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε. || Ἀδάμας, si Hesychio credimus, est etiam Præfractus, Contumax, Inexorabilis, Qui terreri non potest, [Cf. Chrys. l. c.: Ἀδαμάντινος, Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anth. 10, 65. Brunck. Soph. 3, 458. ad Diod. S. 2, 86. Boiss. Philostr. 404. λόγος, Heindorf. ad Plat. Gorg. 215. Ἀδαμαντίνη, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75." Schæf. Mss. " Sine sensu, Plato de Rep. 90." Wakef. Mss. * Ἀδαμαντοπέδιλος, Pind. ap. Strab. 10. p. 742. " ap. Plut. de Facie in Orbe Lunæ 923." Kall. Mss. " Porson. Hec. p. 49. Ed. 2." Schæf. Mss.]

ΔΑΜΑΡ, et inus. Δάμαρς, unde δάμαρτος, (ἡ,) Uxor. Eur. Hec. (493.) Πριάμου δάμαρ, Il. Γ. (122.) Ἀντηνορίδαο δάμαρτι. Aptissime autem a δαμάω deduci videtur, ut vel illud παρθένος ἀδμὴς ostendit, paulo ante a me exp.: at contra etymum a γάμος, ut sit δά-A μαρ quasi γάμαρ, risum mihi movet. [" Pierson. Veris. 215." Schæf. Mss. * " Δάμαρτις, Theod. Prodr., Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 153." Boiss. Mss. * Δόμορτις, Æol., ad Greg. Cor. 455. * Δυσδάμαρτος, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 1330.]

ΔΑΜΑΛΗ, vel Δάμαλις, (ἡ,) Juvenca, Bucula, ad Hebr. 9, (13.) σποδὸς δαμάλεως. Item Vitulus. Interdum vero generaliter pro Vacca. Theocr. (27, 7.) Καλόν τοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν. [Δαμάλαι, Gl. Junices. * Δαμάλεια· Vaccina. Δάμαλις· Bucula, Juvenca, Vacca, Junix, Juvencus. Δάμαλις, βοῦς. Bucula, deminutive. * Δαμάλιον· Vaccinia. " Δαμάλαι μὲν αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι, Callierg. ad Theocr. 1. Βόες αἱ τελεῖαι δαμάλεις καὶ πόρτιες· (δαμάλεις δὲ) αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι μηδὲ ὀχηθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι ἀτελεστέραι τῶν δαμάλεων· ἔστι δὲ ἡ δάμαλις τῆς δαμάλεως, οἱ ποιῆται δὲ ἡ δαμάλη τῆς δαμάλης λέγουσι. Ibid. ex alio," Gataker. Mss. Δαμάλη, ad Greg. Cor. 257. Eur. Bacch. 738. " Thom. M. 198. B Theocr. 1, 75. ibique Valck. Ammon. 39. Koen. ad Greg. Cor. 117." Schæf. Mss. Δάμαλις, Schleusner. Lex. in V. T. " Thom. M. 198. Huschk. Anal. 233. Jacobs. Anth. 9, 189. 351. 11, 69. 418. T. H. ad Plutum p. 430. Epigr. adesp. 221. Valck. ad Theocr. 1, 75. Pierson. Veris. 101. Ammon. 39. Koen. ad Greg. Cor. 117. De virgine, Toup. Opusc. 1, 126. * Δάμαλις, ὁ, Dionys. H. 1, 89. Nom. propr., Jacobs. Anth. 11, 395." Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 343." Wakef. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 312. 366. Athen. 413.] Δαμαλήβοτος ἄκρη, Depasta a buculis, Epigr. [Anal. 1, 230. " Jacobs. Anth. 7, 98." Schæf. Mss.] Δαμαληφάγος, Bucularum esor, s. vaccarum, Epith. Herculis in Epigr. [Eryc. 4.] qui et ταυροφάγος dicitur, Taurivorus. [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 634. " Jacobs. Anth. 9, 356. 12, 41." Schæf. Mss. * Δαμαλαῖος, α, ον, Schleusner. Lex. in V. T. * Δαμάλης, ὁ, i. q. δαμασίβροτος, Anacr. ἔρως, a * Δαμαλάω, secundum Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 9, 189. 351." C Schæf. Mss. * Δάμαλος, ὁ, Dionys. Hal. A. R. 1, 25. * Δαμαλοπόδια, τὰ, Trall. 7. p. 362=119. * " Δαμαλείδιον, (τὸ,) Philemo Lex. s. 96." Boiss. Mss. p. xxxiv. Ed. Osann. * Δαμαλίζω, i. q. δαμάζω, Pind. Π. 5, 161. 11, 38. Eur. Hipp. 232. " Valck. p. 188." Schæf. Mss. * Δαμάλλω, Hesychio δαρδάπτω.]

ΔΜΩΣ, ωὸς, ITEM Δμωὸς, οῦ, ὁ, Servus, Minister, Od. (Ω. 256.) Τεῦ δμὼς εἰς ἀνδρῶν; τοῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; P. (320.) δμῶες et ἄνακτες correlativa sunt. Legitur et Z. (71.) δμώεσσιν ἐκέκλετο. Ex Eod. affertur Ἀθηναίης δμωός. [Eust. 85, 52. " Δμὼς, Pierson. ad Herodian. 459. Valck. Diatr. 273. Heyn. Hom. 5, 636. Δμωὸς Ἀθηνᾶς, Græv. Lectt. Hes. 558." Schæf. Mss. " Δμὼς, Nonn. 912. Eur. Phœn. 4." Wakef. Mss.] ITEM Δμωὸς, (ὰ, ὸν,) adj. Servilis, Vernaculus, ex Epigr. AT Δμωὴ, [Gl. Ancilla,] ET Δμωΐς, Serva, Ancilla, Od. O. (93.) ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι. Alicubi autem δμωὰς γυναῖκας dixit, vacante hoc nom. [" Δμωὴ, Heyn. ad Apollod. 730. Musgr. Iph. T. 123. Jacobs. Anth. 9, 379. Heyn. Hom. 4, 538. 5, D 636. * Δμωητὴς, Verb. ad Anton. Lib. 293." Schæf. Mss. " Δμωὴ, Quint. Sm. 5, 558." Wakef. Mss.] ET Ὑποδμὼς, i. q. δμὼς, vacante præp. [Od. Δ. 386. " Heyn. Hom. 4, 635. 5, 187." Schæf. Mss. Matro ap. Athen. 135. * Δμωΐς, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 174. Eur. Bacch. 514. Hec. 966. Lycophro 1123. νύμφης. " Toup. Opusc. 2, 167. Emendd. 4, 497. Valck. Diatr. 273. Wakef. Ion. 678." Schæf. Mss.] " Δμωάδες, (αἱ,) Ministræ, Famulæ, VV. LL.: " sed haud scio an perperam pro δμωΐδες," [Manetho 2, 276. " Quint. Sm. 3, 681." Wakef. Mss.] " Δμώϊος, (α, ον,) Servilis, δ. βρέφος, Infans e serva " natus, Epigr. l. 1. tit. Εἰς Βρέφη," [Anal. 2, 35. " Antip. Sid. 103." Schæf. Mss. * Δμωΐας, ἡ, Quint. Sm. 3, 684. 9, 341. Spitzner. de Versu Gr. Her. 193. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 348.] " Δμῶν, Hesychio γυνὴ μεγάλη, Magna mulier." " Ἀδμενίδες, Etymologo δοῦλαι, Servæ, Ancillæ." [* Ἄδμωνες et * Ἄδμωες, οἱ, Opp. Ἀ. 3, 371. 380. 396.]

ΔΑΝΟΣ, τὸ, Donum, Munus, Euphorio [ap. Etym. M.] τὸ ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἕκτωρ. Hinc Ἀνησίδαος γῆ Etym. eadem, quæ et Ἀνησιδώρα. || Δάνος, Mutuum, δάνειον, Eccles. 29, (1.) Sic accipitur et in his vv. ἐν δάνει λαμβάνειν, quæ Bud. ex innominato Auctore afferens interpr. Mutuo accipere. || Δάνον, scribit Plut., Macedones vocare θάνατον, Mortem, unde esse ait ῥιγεδανὴ, et signif. * κακοθάνατος. [Cf. Hes. * Δαίνω· κακοποιῶ, κτείνω.] Hic autem videat lector, annon multo magis rationi consentaneum sit δάνειον hinc derivare, quam a δάνος signif. Donum; nam altera illa hujus δάνος signif., sc. pro Fœnore, e nullo classico Auctore affertur. [Δανέων χειμῶνας, Callim. Epigr. 51. Schleusner. Lex. in V. T. " Od. O. 321. Aristoph. Eip. 1134." Seager. Mss. " Ammon. 93. Bentl. ad Callim. 320. Jacobs. Anth. 12, 337. Lobeck. Aj. p. 352. Mutuum, Bentl. Opusc. 116. Mors, Macedonibus, Plut. Mor. 1, 83. Wakef. Phil. 954." Schæf. Mss. " Lycophro 269. * Δαναὸς, Mortuus, Etym. M." Wakef. Mss.] " Δανὲς, Hes. " esse dicit ἀληθὲς, vel δῶρον, γέρας, vel μερίδα, " quod supra δάνα s. δάνη, vel ἰσχὺν, aut δάνειον." [* Δάνιος, Fœneratus, Manetho 5, 124.]

Δάνειον, (τὸ,) Fœnus, Mutuum, Æs alienum: a quo δάνειον sunt, qui Latinos Damnum accepisse putent. Aristot. Eth. 9. Καὶ ὥσπερ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον, ἢ ἑτέρῳ δοτέον. Plut. de Fort. Alex. Δάνειον τριακοσίων ταλάντων. || Δάνειον Schol. Aristoph. distinguit ἀπὸ τοῦ τόκου, scribens, οὐ τοῦ δανείου χάριν, ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐνεχυράσασθαι ἀπειλοῦσι: ubi exp. Sors, τὸ ἀρχαῖον. [Gl. Chirographum, Fœneratio, Mutuum, Alienum, Expensum, Æs alienum, Fœnus, Fenum. Δ. * ἔκτοκον· Fœnus. Δ. δάνος· Versura. Schleusner. Lex. in V. T. " Alciphro 162. Wyttenb. Sel. 306. Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss.] Hinc Καταδάνειος, Obæratus, Bud. e Diod. (17, 109.) οὐσία, Bona oppignerata creditoribus. Et Δανειακὸς, (ἡ, ὸν,) ut δ. γραμμάτιον, Cautio mutui, Bud. [Δανειακὴ, Gl. Fœneratitia. Schneidero susp.: * Δανειακῶς, Syntipæ Fab. 36.]

Δανείζω, Fœnero, Mutuo do ad usuram, Plut. Τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Idem, Καὶ δανείζουσιν, ὃ λαμβάνουσιν ὑπὲρ τοῦ δανεῖσαι. Epigr. πάντα δανείζεις, Omnia fœneras, Omnem tuam pecuniam fœnore occupas. || Mutuo do, citra usuram, ut quidam annotant, ideo fortasse, quod ἐπὶ τόκῳ additum nonnunquam reperiatur; ut ap. Plat. de LL. 5. Aristot. Œcon. || Δανείζομαι, Fœneror, Fœnore accipio: ut χρήματα δανείζεσθαι, Aristoph. (N. 1306.) et ἀργύριον δανείζεσθαι, Xen. In VV. LL. e Plut. Solone, Ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων: ubi malim ἀπό. Idem, Δέκα τάλαντα δεδανεῖσθαι παρὰ σφῶν. Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Dem. Interdum vero δανείζεσθαι sine ulla adjectione. || Δανείζομαι metaph. Plato de Rep. 10. Ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι, ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; [Δανείζω, Gl. Fœnero, Mutuo, Commodo, Mutuum do. Δανείζομαι· Mutuor. Δεδανεισμένος· Fœneratitius. De fut., ad Greg. Cor. 174. Δανείζω et δανείζομαι, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 468. " Valck. Diatr. 20. Græv. Lectt. Hes. 548. Jacobs. Anth. 9, 60. Aristoph. Fr. 289. Epigr. adesp. 437. Phrynich. Ecl. 211. Bergler. Alciphr. 102. 108. Valck. ad Ammon. 12. Act., med., Kuster. V. M. Præf. v. xiii. 130. 136. 141. Act. et pass., Mœr. 408. ubi in not. et de med.; Herodian. 473. ἐπί τινι, Philostr. 14. Boiss. Δεδανεισμένος, i. q. δανεισάμενος, ad Herodian. 474. ad Charit. 294." Schæf. Mss.] " Δανίζω, " i. q. δανείζω: unde δανίσας ap. (Anal. 2, 338.) et " fut. Att. δανιεῖν ap. Hes. pro δανίσειν." [" Jacobs. Anth. 9, 503. 10, 174." Schæf. Mss.] Δάνεισμα, τὸ, q. d. Fœneramentum, Fœneratitia pecunia; Ipsa Fœneratio, unde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζεσθαι, Thuc. 1, (121.) δάνεισμα ποιησάμενοι, Fœnerati, Mutuati. [Gl. Creditum. Αἱ κεφαλαὶ δανεισμάτων· Sortes. " Bergler. Alciphr. 107." Schæf. Mss.] Sic Δανεισμὸς, Fœneratio, Mutuatio: Δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα, Plato, [Schleusner. Lex. in V. T. " Eur. El. 858." Seager. Mss.] Et Δανειστὴς, Fœnerator, Qui fœnerat pecuniam, unde correlativa sunt ὁ δανειστὴς et ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen δανειστὴς accipi et pro Eo, qui fœneratur, et mutuo accipit. [Gl. Fœnerator, Creditor. Lobeck. l. c. " Ad Mœr. 409. Bergler. Alciphr. 102. Toup. Opusc. 1, 451. Emendd. 2, 212. ad Lucian. 1, 472. Thom. M. 921." Schæf. Mss. * Δανείστρια, ἡ, Lobeck. l. c. 256. Gl. Creditrix. * Ἡμεροδανειστὴς, Fœnerator diarius, Diog. L. Menippo 6, 99. 100. p. 659=236. HSt.=363.] Hinc Δανειστικὸς, (ἡ, ὸν,) Fœneratorius, Fœneratitius, Bud. [Gl. Fœneratitius, Fenebris, Usurarius. Lucian. 1040. "ad 1, 441. 3, 421. Brunck. Soph. 3, 437." Schæf. Mss. * Δανειστὸς, ἡ, ὸν, Gl. Mutuatitius. * " Ἀντιδανείζω, Vicissim commodo, Chrys. Hom. 132. T. 5. p. 844. Ἔχρησάς σου τῷ δεσπότῃ πρὸς θυσίαν τὴν γλῶσσαν, ὁ δὲ αὐτῇ πρὸς ῥητορείαν φωνὴν ἀντεδάνεισε." Seager. Mss. * " Ἀντιδανειστέον, (Vicissim mutuum dandum,) Aristot. Eth. Nic. 10, 2." Kall. Mss. * Εἰσδανείζω, Plato de Rep. 8, 7. p. 555. Ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες.] Ἐκδανείζω, i. q. δανείζω, ut, Τῇ πόλει ἐκδανεῖσαι χρήματα, Aristot. Œcon. 2. [Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anth. 9, 174. * Ἐκδανέω, ib." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 317." Wakef. Mss. * Ἐκδανειστὴς, ὁ, Inscr. Mus. Veron. p. 15. Gruter. Inscr. p. 218. " Ἐνδανείζω, Fœnero." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. " Koen. ad Greg. Cor. 90. 143. sed vide 148." Schæf. Mss.] Ἐπιδανείζω, i. q. δανείζω, Aristot. Œcon. 2. Sic affertur et ἐπιδανείζομαι pro δανείζομαι. Alioqui ἐπιδανείζω est Ultra fœnero, sicut ἐπιδανείζομαι, Ultra fœneror. [Harpocr. Bekk. Anecd. 259. " Forsan Polyæn. 733." Wakef. Mss. * Ἐπιδάνειστος, unde * " Ἀνεπιδάνειστος, Schol. Lucian. Jov. Tr. 48." Boiss. Mss.] Προδανείζω, Ante fœnero. Metaph. Lucian. (1, 528.) Προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et Plut. (1, 159.) προδανεισθεὶς χρόνος. [Προδανείζομαι, Gl. Promutuor. * Προσδανείζω, Diod. S. 1. p. 53. Xen. K. Ἀ. 7, 5, 3. Joseph. A. J. 19, 8, 2. " Lysias 156. 631." Seager. Mss. " Hutchinson. Xen. K. Ἀ. 569." Schæf. Mss. * Συνδανείζω, Plut. Eum. 3. p. 355.]

ΔΑΠΤΩ, Voro, Dilanio, Dilaniando voro, Il. Π. (159.) de lupis, Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες δάπτουσι: Λ. (481.) de leone, αὐτὰρ ὃ δάπτει. Proprie est ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθίω, ut legimus ap. Athen. 8. Et Il. Ψ. (183.) δαπτέμεν tribuitur igni, sicut et canibus: quo et Lat. modo Ignis vorare dicitur. At Il. N. (831.) de hasta dicitur, ὅ τοι χρόα λειριόεντα δάψει, Discerpet. Scio tamen Vorare de plaga etiam dictum inveniri. Sed et alia metaph. usus est Greg. Naz. δυσαλθεῖ θυμὸν ἀνίῃ δάπτω. Sic γυιοβόροι dicuntur curæ. [Schneider. Lex. " Soph. Œd. T. 682. δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον." Seager. Mss. " Segaar. in Daniel. 75. Toup. Opusc. 1, 277. 319. Emendd. 2, 20. Valck. ad Ammon. 102. ad Charit. 244. ad Diod. S. 1, 223. Jacobs. Anim. 85. Anth. 6, 280. 8, 47. Wakef. S. C. 4, 15. Heyn. Hom. 6, 517. 8, 393." Schæf. Mss.] " Δάπτης, (ὁ,) " Hesychio δεινὸς, sonat potius Laniator."

Δαπτὸς, (ἡ, ὸν,) Vorax. Apud Lycophr. autem (1403.) μυῖαι, Mordaces muscæ, * δακνηραὶ, [Schneidero δάπται, sc. a δάπτης. * Δαπτῶς, Mordaciter, Aret. 37. δριμύ.] " Ἄδαπτον, Hesychio γυμνὸν, " * ἄδερμον, Nudum, Pelle carentem. Potest signif. " etiam Qui dilaniatus vel dilapidatus non est, Qui " dilaniari et dilapidari nequit, facta compositione ex " ἃ priv. et δάπτω, Dilanio, Dilacero, Dilapido," [a Schneidero non agnoscitur. * " Ἀδάπτης, Diosc. 38." Wakef. Mss. * Πυρίδαπτος, Æsch. Eum. 1044.] " Δάπτριος, ὁ, Lacerator, Edax, ex Epigr." [Δάπτης, * Δαπτὴρ, Δάπτρια νοῦσος ap. Greg. Naz. 2, 121.: 2, 172. πτόρθον γλυκεροῖο φαγεῖν * δαπτρεῖαν ἐδωδήν.] " Ἀποδάπτω, Avello, ut Hes. quoque ἀποδάψαι exp. " ἀποκόψαι." Διαδάπτω, i. q. δάπτω: nisi quod præp. vehementiam addit. Sed Il. Φ. (398.) διέδαψας pro Vulnerasti, quæ affinis est signif. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας. Καταδάπτω, ejusdem et ipsum signif., nisi quod præp. vehementiam addit, Il. Γ. (259.) κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν. [Gl. Funero. " Quint. Sm. 9, 361." Wakef. Mss.]

¶ Δαρδάπτω i. q. δάπτω, Voro, per reduplicationem, ut μαρμαίρω a μαίρω, et alia, Il. (Λ. 479.) Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν, Od. Ξ. (92.) χρήματα δαρδάπτουσιν, Π. (315.) Sic Devorare patrimonia, Catull. [Schneider. Lex. v. Δάπτω. "Jacobs. Anth. 6, 280. Aristoph. Fr. 259. Heyn. Hom. 6, 203. 517. Toup. Opusc. 1, 319. Emendd. 2, 20." Schæf. Mss. "Opp. 'Α. 4, 628. Perf. δεδάρδαφα, Hes." Wakef. Mss.] "Καταδαρδάπτω, i. q. καταδάπτω, Devoro, Dilaniando voro et absumo. Περιδαρδάπτειν, Devorare, Laniando absumere, κατεσθίειν, Hes.: afferens itidem περιδαρδάπτεσθαι pro κατεσθίεσθαι: sic et Suid." [A Schneidero non agnoscitur.]

ΔΑΠΑΝΑΩ, Absumo, Consumo, Impendo, Sumtum facio, Xen. K. Π. 8, (3, 17.) Τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς, καὶ εἰς φίλους, καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. Idem, Πολλὰ δαπανᾶν εἰς βλαβερὰς ἡδονὰς, Magnos in perniciosas voluptates sumtus facere: δαπανᾶν τὴν οὐσίαν, Dem. Signif. act. habet et in pass. ut Lysias 153. Καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος. Sic Andoc. 31. Οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλῶν δεόμενοι. Sic δαπανηθεὶς, Isæus 50. δεδαπανημένος, Isocr. Paragr. (670. L.) || At δαπανᾶν τὴν πόλιν ap. Thuc. interpr. Bud. Exhaurire civitatem. Sed potuit addere ablat. Sumtu, cum Cic. qui dixit, Sumtu provinciam exhaurire. Synes. Ep. 16. Κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, pro Paulatim me consumit, i. e. conficit. Ceterum præterquam quod aptissimum est et rationi maxime consentaneum hoc etym. τοῦ δαπανᾶν a δάπτω, est etiam Athenæi auctoritate confirmatum. [Gl. Absumo, Impendo, Consumo, Dispenso, Adsumo, Exantlo. Δεδαπανημένον· Confectum. Ἐδαπάνησεν· Consumsit. "Δαπανᾶν, i. q. καταναλίσκειν, ταῖς βασάνοις, ut Athen. 325. loquitur, Antipho 7, 719." Dindorf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. "Zeun. ad Xen. K. Π. 53. Bergler. Alciphr. 389. ad Phalar. 295. Thom. M. 199. ad Diod. S. 2, 494. Bast Lettre 161. Med., Simon. Dial. 162. Δαπανᾶσθαι τῷ χρόνῳ, Bast Lettre 37." Schæf. Mss. "Consumo, sc. laboribus, Dionys. H. 1, 831. Δ. σῶμα βασάνοις, Joseph. 1033." Wakef. Mss.] Δαπάνημα, (τὸ,) Quod insumtum est, Sumtus, Impensa: δαπανημάτων δοτῆρες, Xen. K. Π. 8, (1, 3.) Et, Δαπάνημα τοῦ νομίσματος, τάλαντα δισχίλια κ. τ. λ. Athen. 5. [Schleusner. l. c.] Ετ Δαπανητικὸς, (ἡ, ὸν,) Consumtorius, Consumendi vim habens, Greg. [Schol. Lycophr. 214. Aëtius 14. Φάρμακον δ. θυμῶν. * Δαπανητικῶς, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 230. p. 61. * Δαπανητὸς, ἡ, ὸν, UNDE] "Ἀδαπάνητος, (ὁ, ἡ,) Inconsumtus, Inexhaustus, s. Qui consumi et exhauriri nequit," ["Agapet. Sched. c. 44. Ἀδαπάνητός ἐστιν εὐποιΐας ὁ πλοῦτος." Boiss. Mss. "Chrys. in Gen. Hom. 21. p. 144. Ὅπου καὶ ὁ πλοῦτος ἀναφαίρετος, καὶ ὁ θησαυρὸς ἀδαπάνητος: Hom. 48. T. 1. p. 511. Οὗτος ὁ ἄφαρος πλοῦτος, ὁ ἀδαπάνητος." Seager. Mss. * "Εὐδαπάνητος, Andr. Cr. 230." Kall. Mss.]

Δάπανος, Consumtor, Consumendi vim habens. Apud Athen. cum gen. Ἡ τῆς πικρότητος ξηραντικὴ δύναμις καὶ δάπανος ὑγρῶν. A Thuc. 5. ἐλπὶς dicitur esse δάπανος, Sumtuosa, Quæ omnia profundere amat. Ita enim ibi intelligo; ideo in marg. meæ Ed. Lat. interpr. sunt Profusa. "Apud Hes. oxytonως Δαπανὰ, ἀναλωτικὰ, τὰ δαπανώμενα." [Δαπάνῳ κόλλοπι, Anal. 1, 493.: Athen. 2, 12. "Toup. ad Longin. 385. Thom. M. 199. Jacobs. Anth. 7, 368." Schæf. Mss. "Diosc. 3. Cum gen., Plut. 2, 624. Athen. 52." Wakef. Mss.] HINC Ἀδάπανος, (ὁ, ἡ,) Sumtu carens, Non impendiosus, vel Sumtum non faciens. Sed frequentius dicitur de re, in quam sc. sumtus non fit. Plut. (6, 718.) Τῶν κόσμων ἀδαπανώτατος οὗτός ἐστι. Ab Areopagita autem ἀδάπανος dicitur et Qui consumi non potest. Bud. [Gl. Sine impensa partus. "Ruhnk. ad Xen. Mem. 222." Schæf. Mss.] Ετ Ἀδαπάνως, Sine sumtu, Sine impensa, [Eur. Or. 1175. * "Εἰκαιοδάπανος, (Temere sumtuosus,) Const. Apost. 2, 24. (236.)" Kall. Mss.] "Εὐδάπανος, Qui ampliter sumtus facit, Largus et liberalis in faciendis sumtibus, Sumtuosus, Plut.

A "Symp. 2, 2. Τὸν εὐδ. καὶ μεγαλοπρεπῆ, καὶ * χαριστικὸν, κίμβικα καὶ κύμινον προσαγορεύων. Affertur et εὐδάπανα pro Quæ sunt facili sumtu et modico." ["Aristot. de Virt. 82. Bas." Boiss. Mss. "Dionys. H. 1, 283." Schæf. Mss. * "Μεγαλοδάπανος, Const. Manass. Chron. p. 70(=31. Meurs.=57. 461.)" Boiss. Mss. Inscr. Cumana Caylus Recueil II. pl. 56. διάθεσις ἐς τὰν πόλιν. * "Ὀλιγοδάπανος, Etym. M. ap. Blomf. Glossar. ad Æsch. S. c. Th. 487." Boiss. Mss. Pallad. Laus. 98. p. 155.] Πολυδάπανος, Sumtuosus: unde πολυδαπανώτερος et πολυδαπανώτατος. Sciendum est autem ἀδάπανος et πολυδάπανος a δαπάνη et jam derivari posse. [Xen. Socr. Apol. 19. Lac. Rep. 5, 3, 4. Herod. 2, 138. Diod. S. 4. p. 159.; 17. p. 580. 620. "Fischer. Ind. Palæph. v. Δ." Schæf. Mss. * Πολυδαπάνως, Diod. S. 1. p. 33. "Inscr. ap. Wheler. Voyage 1, 218." Boiss. Mss.]

Δαπάνη, (ἡ,) Sumtus, Impendium, Synes. Τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης. Et ἐφήμερος, Plut. Pericle. Thuc. 1. addidit gen. χρυσοῦ et ἀργύρου:
B δαπάνην ποιεῖν, Sumtum facere, Lucill. Epigr. || Δαπάνην ξυμφέρειν, Stipendium conferre, Thuc. 1. [Gl. Expensa, Sumtus, Impendium, Impensio, Dispendium, Expensæ. Schleusner. Lex. in V. T.: Æsch. c. Ctes. 85. ἡ ἐν τῇ φύσει δ." Fischer. Ind. Palæph. Coray Theophr. 287. Δαπάναι ἱματίων, Kuster. Aristoph. 10." Schæf. Mss. "Ablatio, Chrys. 23. Prodigalitas, Æschin. 612." Wakef. Mss.] HINC Δαπανηρὸς, (ὰ, ὸν,) Sumtuosus, Qui magnos sumtus facit, vel Qui libenter sumtus facit, Profusus, Xen. ('Απ. 2, 6, 2.) Δαπανηρὸς ὢν, μὴ αὐτάρκης ἐστὶ, Aristot. Ethic. 4. Οὐ γὰρ εἰς ἑαυτὸν δ. ὁ μεγαλοπρεπὴς, ἀλλ' εἰς τὰ κοινά. || Πόλεμος, Sumtuosum bellum, Dem. In quod magni fiunt sumtus. [Gl. Sumtuosus, Pensius, Sumtuarius, Profusus. Δαπανηρότερον· Pensius, Sumtuosius.] Ετ Δαπανηρῶς, Sumtuose, Magnis sumtibus, Xen. 'Ε. 6, [5, 4.]

[* "Ἀντιδαπανάω, Liban. Epist. 763." Kall. Mss. * Ἀποδαπανάω, Gl. Absumo.] Ἐκδαπανάω, i. q. δαπανῶ, [Simpl. Polyb. 2 Cor. 12, 15. * Προεκδαπανάω, Polyb. 9, 43. * "Ἐνδαπανάω, Pallad. V.
C Chrys. 221. Andr. Cr. 85." Kall. Mss. * Ἐπιδαπανάω, "Bernard. ad Pallad. p. 81." Schæf. Mss. UNDE * Ἐπιδαπανητὴς, Gl. Dispensator.] Ετ Καταδαπανάω, idem, nisi quod vehementiam addit præp. [Gl. Consumo. "Καταδαπανώμενον, Athen. 419." Strong. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.: Diod. S. 540. "Fabric. Bibl. Gr. 1, 328. T. H. ad Lucian. Dial. 83." Schæf. Mss. "Eunap. 65." Wakef. Mss.] HINC Καταδαπάνη, (ἡ,) ex Alex. Aphr. Probl. 2. Ἡ φύσις τῇ κ. τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ἀναπαύεται. [* "Καταδαπανητικὸς, (ἡ, ὸν,) Etym. M." Wakef. Mss. * Προδαπανάω, Gl. Proimpendo.] "Προσδαπανάω, Insuper insumo s. absumo," ["Lucian. Epist. Saturn. fin." Boiss. Mss.] Συνδαπανάω, Una consumo, ["Greg. Nyss. 3, 195." Wakef. Mss.]

ΔΑΨΙΛΗΣ, ὁ, ἡ, Dapsilis, Largus, Copiosus, Abundans, Uber; ut χώρα, Plut. Regio uber: φλὸξ, Copiosa flamma, Gal. ad Gl. 2. Chrys. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, Δ. καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο
D λεπτῶν ἐλεημοσύνη, Larga s. Liberalis. Rursum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, Epulum lautius et magis opiparum. Sed et homo Lautus appellatur δαψιλὴς, Bud. [Gl. Largus, Largitor, Impensius, Dapsilis. Ἡ δαψιλής· Profusa. Δαψιλέστερος· Largior. Δαψιλέστερον· Impensius, Largius, Pinguius. "Clem. Alex. Q. D. S. 960." Routh. Mss. Lycophro 957. ἐρημία, Callim. H. in D. δαψιλὲς ἠπείλησεν, Schleusner. Lex. in V. T. Schneider. Lex. "Phrynich. Ecl. 116. Toup. Opusc. 2, 168. Emendd. 2, 60. ad Callim. 1, 170. Abresch. Lectt. Arist. 137. Ruhnk. Ep. Cr. 155. Wessel. Herod. 264. ad Lucian. 1, 452. Musgr. Med. 524. ad Diod. S. 1, 341. 365." Schæf. Mss. * Δαψιλὸς αἰθὴρ, Empedocles ap. Aristot. de Cœlo 2, 13.] HINC Δαψιλῶς, VEL Δαψιλέως, ut Theocr. Large, Copiose. Δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian. 3, (13, 10.) Et * Προκαταντλεῖσθαι ἐλαίῳ δαψιλῶς θερμῷ, Gal. ad Gl. 2. Oleo abunde calido. || Laute, Opipare; ut ζῆν δαψιλῶς, Xen. [Gl. Impense, Large, Largiter, Prolixe, Affatim, Abunde.

" Ad Diod. S. 1, 341. Abresch. Lectt. Arist. 137. A Phrynich. Ecl. 138." Schæf. Mss.] Ιτεм Δαψίλεια, (ἡ,) Copia, Abundantia, Herodian. 1, (6, 3.) Τήν τε τῶν ἐπιτηδείων δ. καταριθμοῦντες, Politiano interpr. Rerum omnium copiam et abundantiam. [Gl. Largitas, Largitudo, Largitio. " Ad Diod. S. 1, 340. Thom. M. 721. * Δαψιλία, Diod. S. 2, 600." Schæf. Mss. " Artem. 64." Wakef. Mss.] Ετ Δαψιλεύομαι, Copiose et abundanter subministro, Liberalitate utor, [Gl. Largo, Indulgeo. " Clem. Alex. Str. 2. p. 478." Routh. Mss. Schleusner. l. c. Philo Byz. de Pyram. p. 10. Ἡ Λιβύη ἀγέλαις ἐλεφάντων, Comment. ad Aristot. Eth. 6. Ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι, T. H. ad Lucian. 2, 549. " Idem ad Dial. 39. ad 1, 452. Heyn. Hom. 6, 641." Schæf. Mss. * Ἀποδαψιλεύομαι, Gl. Delargior.] " Ἐνδαψιλεύομαι, Dapsilis et largus sum in. " E Pand. affertur, Ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος " τῆς διετίας, pro Si adhuc suppetit tempus biennii." [Gl. Indulgeo, Largo. Heliod. 398. Ἄφθονον νομὴν κτήνεσιν ἐνδαψιλεύσασθαι. " Valck. Phœn. p. 639. B Toup. Opusc. 1, 546. ad Lucian. 1, 452." Schæf. Mss. * Προσενδαψιλεύομαι, Philo J. 1, 514.] Ετ Ἐπιδαψιλεύομαι, Synes. pro Addo corollarium et auctarium, Bud. p. 854. Ceterum a δάπτω derivari etiam δαψιλὴς, videtur innuere Athen. 8. de quo tamen etymo alioqui minime dubitandum puto, formando sc. illam v. ab ejus aor. δάψας. [Ἐπιδαψιλευθὲν, Gl. Indultum, Ἐπιδαψιλευθέντα· Indussata. " Clem. Alex. Q. D. S. 952." Routh. Mss. "Euseb. V. C. 3, 1. p. 397." Boiss. Mss. Herod. 5, 20. Lucian. 155: 603. Xen. K. Π. 2, 2, 15. T. H. l. c. Athen. 584. ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν. " Chrys. in 1 Cor. Serm. 17. T. 3. p. 347." Seager. Mss. " T. H. ad Lucian. Dial. 39. 119. ad 1, 452. 2, 339. ad Herod. 380. Dionys. H. 5, 261." Schæf. Mss. " Abunde do, Philo J. 1, 19. Joseph. A. J. 11, 4, 8. Act. Ἐπιδαψιλεύω, Hes. Stob. 126." Wakef. Mss. * Προσεπιδαψιλεύομαι, Liban. 4, 609. " Insuper aliquid ex abundanti addo, Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 16. T. 3. p. 345. Οὐ γὰρ μόνον ἀδικούμενον φέρειν. ἐκέλευσεν, ἀλλὰ C καὶ προσεπιδαψιλεύεσθαι τῷ ἀδικοῦντι." Seager. Mss. " Ad Lucian. 1, 452." Schæf. Mss. " Philo J. 1182.: * Προσδαψιλεύομαι, Insuper largior, 2, 66." Wakef. Mss.]

ΔΑΡΘΑΝΩ, Dormio. Aor. 2. ἔδαρθον, Fut. δαρθήσομαι, a Δαρθέω inus. A quo tamen COMP. Ἀποδαρθεῖν, pro eod. [Bekk. Anecd. 349. ἀηδόνιον ὕπνον ἀποδαρθέντα: 426. Plut. Dione 26. Μικρὸν ἀποδαρθεῖν ὑπὸ κόπου βιασθεὶς, Ælian. H. A. 3, 13. * " Ἀποδαρθάνω, Brunck. Aristoph. 2, 201." Schæf. Mss.] Ιτεм Καταδαρθεῖν, Aristoph. N. (38.) Ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τι μέ: unde ap. Plat. Symp. (34.) Καταδεδαρθηκὼς ἀνέστην μετὰ Σωκράτους: [" Phæd. 16. (p. 28. Bas. 1.)" Routh. Mss.] " Schol. Aristoph. " (N. l. c.) annotat, Atticos paroxytonωs dicere κα- " ταδάρθειν pro —εῖν. Apud eund. Aristoph. Π. " (300.) reperitur et καταδαρθεὶς, pro Qui obdormi- " vit, Consopitus, Εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που. Κατα- " δαρθάνω, Dormio, ut καταδαρθέω. Κατέδαρθεν, " Bœotica sync. pro κατεδάρθησαν, Dormierunt, aor. D " 2 pass. Alioqui κατέδαρθεν et κατέδαρθε est etiam " aor. 2 act. sing. 3 pers." [Philo J. 998. Lucian. Philop. Xen. Ages. 9, 3. ὅπως καταδάρθοι. Od. O. 493.: Apoll. Rh. 2, 1229. κατέδαρθεν pro —θησαν. Plut. Is. et Os. 376. " Καταδαρθάνω, ad Charit. 108. Heyn. Hom. 6, 553. De mortuis, Markl. Iph. p. 23. Καταδαρθὼν, cf. Wytt. ad Plut. 1, 289. T. H. ad Lucian. 1, 179. ad Charit. 353." Schæf. Mss. " Plut. 2, 589. Ælian. H. A. 253." Wakef. Mss. * Διακαταδαρθέω, Plut. 687=8, 739. al. ἐπικαταδαρθέω. * " Ἐγκαταδαρθάνω, Plut. (2, 641.) ap. H. Steph. Thes. v. Σμίλαξ, cf. not. ad Nicet. Eugen. 4, 58." Boiss. Mss.] Ἐπικαταδαρθεῖν, Indormire, " Ἐπι- " καταδαρθάνειν, Indormire," [Plato de Rep. 7. p. 534. Thuc. 4, 133. " Ad Charit. 353." Schæf. Mss. " Aristid. 1, 284." Wakef. Mss.] Ετ Συγκαταδαρθεῖν, Cordormire, Concumbere; unde συγκαταδαρθὼν Aristoph. [Ἐκκλ. 613.] || Δραθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, Dormire, tali metath., qualis est in κραδία pro καρδία, (Od. Υ. 142.) Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ. [Ἐδάρθη et Ἐδράθη, Hesychio ἐκοιμήθη. Ἀποδραθέω, Hesychio ἀποκοιμάομαι.] Unde Καταδραθεῖν, cujus inflectionis est et καδδραθέτην ap. Hom. (Od. O. 493.) sc. pro καταδραθέτην. [Charito 64. Od. E. 471. καταδραθῶ, H. 285. κατέδραθον, Θ. 296. Ψ. 18.] " Κατα- " δραθέντες, Hesychio κατακοιμηθέντες, Consopiti." [" Argum. Eur. Or." Schæf. Mss.] Ετ Παραδραθεῖν, vel ob metrum Παραδραθέειν, Juxta dormire, Concumbere, [Il. Ξ. 163. " Wolf. ad Hesiod. 82." Schæf. Mss.] In qua posteriore signif. et παρέδραθεν ap. Hom. (Od. Υ. 88.) legitur. Quod vero ad etym. h. v. attinet, convenit quidem Etymologo cum Schol. Aristoph. de uno, sc. a δέρμα derivari δαρθεῖν, s. δραθεῖν, cum enim dicit et hic καταδαρθεῖν esse proprie ἐν δέρματι κοιμηθῆναι, vel ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι, ut alibi, non dubium est, quin et ipse a δέρμα derivet; pro quo tamen δέρμα malim dicere δέρας, tanquam faciliore futura formatione: in ceteris autem, quæ et multo longius petita videntur, dissentit aliquantum B Eust. ab eod. Etym. [* Δραθάνω, Eust. 51, 38. " Δαρθάνω, Heyn. Hom. 6, 553." Schæf. Mss.]

ΔΑΣΥΣ, (εῖα, ὑ,) Densus, Consitus, Bud. ut δασέα ὄρη, Xen. K. Π. 2, (4, 17.) Densi montes, aut consiti: vel potius Arboribus densi, Consiti arboribus. Sic dicitur χωρίον. Dicitur et γῆ esse ὕλῃ παντοίῃ: cui ap. Lys. 107. ψιλὴ opp. || Pilosus, Villosus, Hirsutus, etc. cui opp. λεῖος. Aristot. Ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. || Δασὺ πνεῦμα ap. Gramm. Spiritus densus, qui et Asper dicitur: cui opp. ψιλὸν, Tenuis: qui et Lenis vocatur. Legitur et δασεῖα προσῳδία ap. illos, " Accentus aspiratus, Aspiratio, ap. Gramm., " et Eust. inprimis." Sed et δασὺ σύμφωνον appellant, opp. τῷ ψιλῷ: ut χ, δασὺ, at κ, ψιλόν. Et δασύτης, Aspiratio vocum, quibus sc. aspirationis nota præfigitur, Athen. 9. Et δασύνω, Aspero spiritu vocabulum aliquod noto. [Δασὺς, Gl. Hirsutus, Pilosus, Hispidus, Horridus, Hirtus. Δασεῖα· Hispida. Δασεῖα· C Aspiratio. Δασεῖα, ἐπὶ ὕλης· Densitas. Δάσυ· Spissum, Densum. * Δάσιος· Sætosus. Cf. Schneider. Lex. v. Χλαῖνα. " Χώρη δασέα, Sylvis frequens, Herod. 6, 191. Compar. δασύτερος, ibid." Schweigh. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 7, 22. Γέρρα βοῶν δασέων ὠμοβόϊνα, 5, 4, 12. Γέρρα βοῶν δασέα, Aret. 2, 11. ἀναπνοὴ, Schleusner. Lex. in V. T. " Hirsutus, Aristoph. Ἐκκλ. 61." Seager. Mss. Jambl. V. P. 296. Kiessl. " Thom. M. 199. Jacobs. Anim. 218. Anth. 6, 155. ad Diod. S. 2, 419. Arboribus opertus, Huschk. Ep. in Propert. 96. Toup. Opusc. 1, 361. Valck. ad Ammon. 141. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Koen. ad Greg. Cor. 255. Hirsutus, Tzsch. ad Melam Not. Ex. III. p. 301. Cum gen., Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 113. Δασὺ πνεῦμα, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 147." Schæf. Mss. " Archil. 9. Diosc. 3. Sylvestris, Paus. 259. Polyæn. 136. Strabo 728. De arbore, Arrian. 337." Wakef. Mss.] Hinc Δάσος, τὸ, i. q. δασὺ χωρίον, Densus arboribus locus, Sylvosus locus. Exp. et Fruticetum. D [Schleusner. Lex. in V. T. Alciphro 3, 28. τοῦ σώματος, Sallier. ad Thom. M. 199. ὕλης, Ælian. H. A. 10, 35. Θάμνους καὶ δάση ἕτερα, 7, 2. ἄγκη καὶ δ. Synes. Ep. 51. αὐτοφυὲς, Schneider. Lex. v. Χλαῖνα. " Bast Lettre 125. (? Photius p. 122.)" Schæf. Mss. " Synes. 189. Strabo 1177." Wakef. Mss. * " Δασώδης, Eutechnii Metaphr. Nic. Θ. p. 324. (Καὶ ὅσοι δέ εἰσιν ἀλλαχόσε τραχεῖς καὶ δασώδεις τόποι.)" Schæf. Mss.] " Δασέως, Dense, Aspirate, ap. Gramm." [Hes. v. Ἄζετο, Dionys. H. 2. p. 23. " Ammon. 150." Schæf. Mss. * Δασυγένειος, ὁ, ἡ, Schol. Lycophr. 307.] Δασύκερκος, Pilosam caudam habens, s. densam pilis, μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, Theocr. [5, 112. " Const. Manass. Chron. p. 6(=5. 357.) * Δασύκλωνον, Filix, Diosc. Notha 475." Boiss. Mss. * Δασύκνημος, Anal. 3, 44. Πὰν, Nonn. D. 13. p. 352. " Agathias Ep. 29. Wakef. S. C. 2, 145." Schæf. Mss. " Nonn. D. 9, 202." Wakef. Mss. * Δασυκνήμων, Anal. 2, 515. * Δασυκνημὶς, ἡ, Nonn. D. 13. p. 390. " 14, 82." Wakef. Mss.] Δασύμαλλος,

q. d. Densipilis, s. Densivillus, Valde villosus, Lanosus, ut ὄϊες, Od. I. [425. " Eur. Cycl. 359." Seager. Mss. * Δασυμέτωπος, Geop. 18, 1, 3. * Δασύξυλος, Theod. Prodr. Ep. p. 76.] Δασύπους, οδος, ὁ, (ἡ,) q. d. Pilosipes, vel Hirsutipes, Cuniculus. A quibusdam tamen confunditur cum λαγὼς, Lepus: et Bud. pro λαγὼς affert ex Athen. 157(=402.) et ex Aristot. de Anim. 346. [H. A. 1, 1. 2, 1. 4, 10. 3, 12. 9, 28. 32. Physiogn. 2. p. 715. omnino v. Schneider. Lex. Supplem.] Sed ab J. Poll. et a Plin. a Lepore distinguitur. [Gl. Cuniculus, Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anth. 11, 386." Schæf. Mss.] Δασυπόδειος, Leporinus, VV. LL. [Aristot. H. A. 6, 20. * " Δασυπόδιον, (τὸ,) Viola nigra, Diosc. Notha 471." Boiss. Mss. * Δασύπρωκτος, Gl. Hirsiculus. Δασύπρωκτον· Histriculus. Ubi Salmas. ad Tertull. de Pallio 245. Hystriculus correxit. Athen. 456. Suid. v. Μελαμπύγου. " Jacobs. Anth. 10, 11." Schæf. Mss. * Δασύπυγος, Athen. l. c. " Schol. Theocr. 5, 112." Wakef. Mss. i. q. * Δασύτρωγλος, Meleager 49. " ad Hesych. 1, 1750. n. 18." Dahler. Mss. " ad Charit. 222. Valck. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 1, 382. 2, 277. Jacobs. Anth. 6, 66. 10, 128. Anim. 312." Schæf. Mss. * Δασυπυκνόθριξ, ιχος, Aristoph. 'Ο. 389. * Δασύστηθος, Procli Paraphr. Ptol. 3, 16. p. 202. * Δασύτονος, Eust. 135, 10. * Δασυτόνως, Schol. Biset. ad Aristoph. Λ. 353.] " Δασύ" φλοιος, Densum, Hirsutum et asperum habens cor" ticem, Castaneæ epith. Nicandro 'A. 269. Καστα" νοῦ καρύοιο δασυφλοίοιο κάλυμμα: armatum enim " huic nuci echinato calyce vallum est, Plin. Sed " annotat Schol. scribi etiam * χαλυφλοίοιο, i. e. " ἐλάχιστον φλοιὸν ἔχοντος." [Vide Schneider. ad h. l. * Δασύφυλλος, Theod. Prodr. Ep. p. 23. * " Δασύφωνος, Qui vocem asperam vel raucam habet, Chrys. in Ps. 41. T. 1. p. 611. 'Επὶ τῆς μελῳδίας ταύτης, κἂν γεγηρακώς τις ᾖ, κἂν νέος, κἂν δασύφωνος, κἂν ῥυθμοῦ παντὸς ἄπειρος, οὐδὲν ἔγκλημα γίνεται." Seager. Mss. * Δασυχαίτης, Anal. 3, 44. " Wakef. S. C. 2, 145." Schæf. Mss.]

[* Δάσοφρυς, ὁ, ἡ, Adamant. 2, 26. p. 215. Sylb. Schneider. Lex. Supplem. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 677.:—" E quo (vocab.) si unam addideris literulam, λασιόφρυς emerget: tamen defendi quodammodo potest consimilibus * τράχουρος, * θρασαύχην."] " Δασπέταλον, Hesychio πολύφυλλον: videtur per " sync. pro δασύφυλλον positum, Densum foliis. AT " Δάσπετον, (τὸ,) peculiari nom. Folium silphii, J. " Poll." [Neutrum a Schneidero agnoscitur.]

" 'Αμφίδασυς, (εια, υ,) Utrimque asper, s. Utrim" que hirsutus, Utrimque hirtus et villosus. Unde " ἀμφιδάσεια, Il. O. (309.) ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν, Δει" νὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ'. Ubi Schol. exp. iti" dem πανταχόθεν δασεῖαν, et κύκλῳ δασεῖαν, διὰ τοὺς " θυσάνους: ut Hes. quoque κυκλόθεν δασεῖαν, et ἐξ " ἑκατέρου μέρους κροσσοὺς ἔχουσαν: nam θύσανοι et " κροσσοὶ idem sunt, Fimbriæ, s. Villi dependentes. " Rursum Schol. Hom. a quibusdam exp. ait ἀμφί" μαλλον, Utrimque villosam, Utraque parte villis " hirtam, quemadmodum J. Poll. 10. τὴν * ἀμφίμιτον " στρωμνὴν dici posse scribit ἀμφιδασεῖαν, cum Hom. " τὴν αἰγίδα appellarit ἀμφιδασεῖαν. Ubi etiam nota " accentus mutationem: properispωmenωs enim ibi, " ut et ap. Hes., scriptum est: proparoxytonωs vero " in meo Ms. Hom. exemplari: quomodo Eust. quo" que scr. ait, ut ἱπποδάσεια, χαλκοβάρεια, et simi" lia." [" Heyn. Hom. 7, 58." Schæf. Mss. " Plut. 2, 456." Wakef. Mss. 'Αμφιδάσεια, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 538.] Ἔνδασυς, Pilosus, Hirsutus, Diosc. " 'Επίδασυς, Aliquantum densus vel hirtus," [Schneidero susp.] 'Υπέρδασυς, Valde hirsutus, [Ælian. H. A. 7, 6. κιττὸς, " Xen. K. Π. 68. Plut. 2, 632." Wakef. Mss.] 'Υπόδασυς, Aliquantum hirsutus.

Δασύτης, Densitas; Pilositas, e Gazæ interpr.; et Hirsutia, e Solino. Ab Hes. δάσος exp. per δασύτης. In usu est ap. Gramm. quoque δασύτης, ut dictum est in Δασύ. [Gl. Aspiratio. Schol. Biset. ad Aristoph. Θ. 1006. Aristot. H. A. 779. Diod. S. 3. p. 117. Dionys. H. 2. p. 23. Athen. 397.]

[*" Δασυλλὶς, (ἡ,) Bochart. Hieroz. 1, 62. Etym. M." A Kall. Mss. Zonar. Δασυλλίδες· αἱ δασεῖαι. Cf. Albert. ad Hes. * Δασύλλιος Διόνυσος, παρὰ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους, Etym. M.]

Δασύνω, Denso, Densum reddo, Pilosum reddo, s. hirsutum; Budæo E glabro pilosum reddo, ap. Diosc. Δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. Et δασύνομαι i. q. τριχοῦμαι, ut Idem docet. Aristot. H. A. 3. Δασύνονται δέ τισι καὶ αἱ ὀφρύες οὕτως, ὥστε, κ. τ. λ. Habet suam et ap. Gramm. signif., de qua vide Δασύς. [Gl. Aspiro. Theophr. 413. Ἄνεμος δασύνει τὸν οὐρανὸν, sc. νέφεσι. Δεδάσυμμαι, Hippocr. 1, 178. Lind. Agathias Ep. 69. πνεῦμα δασυνόμενον. " Wessel. Herod. 118. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 147." Schæf. Mss. " Perf. Δεδάσυσμαι, Adamant. 420." Wakef. Mss.] Δασυσμὸς, (ὁ,) Densatio. || Apud Diosc. autem (1, 77.) δασυσμὸς φωνῆς redditur Vocis densitas et raucedo. [* Δασυντέον, Athen. 107. Schæf. ad A-poll. Rh. T. 2. p. 18. " Heyn. Hom. 8, 294. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 244. * Δασυντὴς, (ὁ,) 246. ad Mœr. 179. 245." Schæf. Mss. * " Δασυνητέον, in B Cod. Harl. Od. A. 27. extat ἀθρόοι, ubi sic Schol. Δασυνητέον τὸ ᾱ: ita scribit Porson. Δασυνητέον Græcum non est: δασυντέον legit Schol. Harl. Od. Δ. 800. Δασυντέον τὸ εἵως, ὅπως." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[* Δάσυμα, τὸ, Aëtius 131. Τριχώματα, ἅπερ καὶ δασύματα πρός τινων κέκληται.]

" ΔΑΥΚΟΣ, (ὁ,) Hesychio ὁ θρασὺς, Audax: et " βοτάνη τις Κρητική. Quam herbam Creticam " Theophr. H. P. 9, 15. neutr. δαῦκον appellat, Paul. " Ægin. masc., ut et Diosc. 3, 83. Δαῦκος, ὃν καὶ Δίρ" καιον καλοῦσι." [Athamanta Cretensis Linn.] " Tria " autem ejus genera statuit idem Diosc., ut et Plin. " 25, 9. ubi tertium Dauci genus ait simile esse Sta" phylino, et Pastinacam erraticam vocari: ut et 19, " 5. de staphylinis s. pastinacis loquens, Est et quar" tum, inquit, genus in ead. similitudine pastinacæ, " quam nostri Gallicam vocant, Gr. vero δαῦκον: " cujus genera etiam quatuor fecere. Itidem vero C " Gal. simpl. Med. 6. tradit τὸν δαῦκον a quibusdam " σταφυλῖνον vocari, duo ejus genera faciens, ἥμερον " et ἄγριον. INDE Δαυκίτης οἶνος, Diosc. 5, 70. " Vinum e dauci radice contusa et in mustum injecta, " Vinum dauco conditum: quod etiam Δαύκειον οἶ" νον nominari tradunt a Nicandro: qui alioqui δαύ" κειον appellat τὸν δαῦκον, Θ. 858. Δαύκειον ῥίζας τε " βρυωνίδος: vocans tamen et δαῦκον, 94. καρπὸν " νεοθηλέα δαύκου. Ubi Schol. annotat, scribi ETIAM " Δαῦχον, referens ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δάφνῃ " πικρὰν εἶναι: item esse ipsam prædictam vi acri et " ignea, in nonnullis vero generibus gustu etiam " dulci. Ubi etiam nota fem. ab eo dici τὴν δαῦχον." [Vide not. ad 'A. 199.: Etym. et Hes. * Δαυχμόν· * εὔκαυστον ξύλον δάφνης.]

" ΔΑΦΝΗ, ἡ, Laurus, Od. I. (184.) 'Υψηλὸν, δά" φνῃσι κατηρεφές. Hesiod. Θ. Καί μοι σκῆπτρον ἔδων " δάφνης ἐριθηλέος ὄζον, Athen. 2. δάφνης κλάδοι: 4. " φύλλα δάφνης: alibi, στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμ" μένος. Aristoph. (Π. 213.) Πυθικὴ δάφνη, quoniam D " Pythio Apollini sacra est. A Lat. quoque poëtis " vocatur Laurus Delphica, Apollinea, Phœbea, Gra" tissima Phœbo; Fatidica, Venturi præscia; Statio, " amantes carmina laurus. Vel etiam Πυθικὴ dicitur " ἡ δάφνη, quoniam in Pyth. certaminibus ea corona" ri solerent victores: ut Delphicam laurum appella" tam Plin. innuit, quod ea Delphis victores corona" rentur. At δάφνη 'Αλεξάνδρεια, Laurus Alexan" drina, dicta fuit Herba quædam lauro assimilis, " quoniam Alexander ex ea coronas gestare solebat: " de qua Diosc. 4, 147. Δάφνη est et Loci nom., " cujus incola, Δαφναῖος et Δαφνίτης, a quo possess. " Δαφνητικὸς, (ἡ, ὸν,) Steph. B. Porro compp. a " δάφνη hæc series est. PRIMUM, Δαφνηφάγος, (ὁ, " ἡ,) Lauri comestor: dicuntur autem ita vaticinan" tes, quoniam comesta lauro numen haurire crede" bantur: unde et fatidicam eam et venturi præ" sciam vocant Lat. poëtæ, asseverantibus etiam " nonnullis, vera somnia visurum, qui lauri frondes

"sub pulvillo capiti subjectas habuerit. Inde sane et Juvenal., laurumque momordit. Lycophro init., Ἀλλ᾽ ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοὴν, Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. SECUNDUM, Δαφνηφόρος, Lauriger, Qui laurum s. coronam e lauro gestat, Laureatus, Herodian. 1. Δαφνηφόροι τε καὶ πάντα ἐπιφερόμενοι ἄνθη τότε ἀκμάζοντα: 8. Ἄγγελοι καὶ κήρυκες δ. διεπέμποντο. Et Plut. Pericle, Ἀπόλλων: quoniam laurum gestare amat. Rursum ap. Herodian. 1. Laurentum ex eo nominatum dicitur, quod esset χωρίον μεγίστοις κατάσκιον δ. ἄλσεσι, Lauriferis lucis, Nemoribus laurum ferentibus. Utitur idem Herodian. et VERBO Δαφνηφορέω: ut 3. Ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο, Laurum ferens, Laureatus: 2. Αὐτοὶ δ᾽ ἐν μόναις ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. TERTIUM, Δαφνογηθὴς, Lauro gaudens, ut Ἀπόλλων, Epigr. (Anal. 2, 518.) QUARTUM, Δαφνοειδὴς, Lauri speciem gerens, Lauro similis. Plantæ aliquot hujus nominis sunt. Diosc. enim 4, 148. δαφνοειδὲς appellari scribit, quod alii χαμαιδάφνην, εὐπέταλον, et πέπλιον nominant: quod habeat φύλλα δάφνῃ ἐοικότα, δάκνοντα καὶ πυροῦντα τὸ στόμα καὶ φάρυγγα. Unde Plin. 15, c. ult., Id quoque, quod Daphnoides vocatur genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii Eupetalon, alii Stephanon Alexandri vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quam laurus folio, cujus gustatu accenditur os atque guttur, baccis e nigro ruffis. Idem 23, 8. Daphnoides interpretatur sylvestrem laurum. Est vero et clematis, inquit Idem 24, 15., Ægyptia cognomine, quæ ab aliis Daphnoides, ab aliis Polygonoides vocatur, folio lauri. Eod. teste, 12, 20. mangones et casiam quandam Daphnoiden vocant, Isocinnamomon cognominatam: quam Diosc. δαφνῖτιν appellat. Theophr. et δαφνοειδὲς κροκόεν memorat, H. P. 9, 15., quam nonnulli volunt esse τὴν χαμαιδάφνην Dioscorideam: quippe cujus fructus croceus sit: alii laurum Alexandrinam. QUINTUM, Δαφνόκομος, Lauricomus, Lauro comans, Laureatus: a Lascari usurpatum. SEXTUM, Δαφνόσκιος, Lauris umbrosus, Lauris opacus, δάφναις κατάσκιος. Diogenes Tragicus ap. Athen. (636.) Δαφνόσκιον κατ᾽ ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν. Septimo loco affertur ET Δαφνοφόρος, Lauriger, Laureatus: cum ADV. Δαφνοφόρως, quod exp. Cum lauru s. laurea. ULTIMUM, Δαφνέλαιον, Oleum laurinum, Oleum e lauri baccis expressum: quod et δάφνινον ἔλαιον dicitur: de quo Diosc. 1, 50. Plin. 15, 7. 23, 4. Meminit δαφνελαίου Nicandri quoque Schol. (198.) Habet et alia derivata hoc δάφνη, sed simplicia: quæ et ipsa ordine alphabetico recensebo. PRIMUM, Δαφναῖος, Apollinis epith. in Epigr. (Christod. Ecphr. in Amphiar. 260.) quoniam laurum peramat: unde et δαφνογηθὴς et δαφνοφόρος, necnon δαφνίτης dicitur: aliis tamen volentibus a Daphne puella sic denominatum, quam unice amasse perhibetur, et mortuam in cognominem arborem vertisse. SECUNDUM, Δαφνήεις, (εσσα, εν,) pro quo ET Δαφνῆς dicitur contr., Laureus vel Laurinus. TERTIUM, Δαφνιακὸς, (ή, όν,) itidem Laureus, ex Epigr. affertur, (Agath. 34.) Δαφνιακῶν βίβλων. QUARTUM, Δαφνικὸς, (ή, όν,) itidem Laureus. QUINTUM, Δάφνινος, (η, ον,) Laureus, Laurinus, E lauro confectus: ut ἔλαιον, Oleum laurinum, Confectum e baccis lauri: quod et δαφνέλαιον dicitur: Diosc. 1, 50. Et δάφνινος οἶνος, Vinum laurinum, 5, 37. Itidem δάφνινον φύλλον, Folium laurinum s. laureum, βακτηρία: ut in illo Prov. ap. Suid. Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν: quo uti solebant, qui insidiis se appeti significare volebant, quia laurus ἀλεξίκακος esse credebatur. SEXT. Δαφνὶς, ίδος, ἡ, itidem Laurina s. Laurea: et peculiariter Laurea s. Laurina bacca, Fructus, quem laurus fert, Theophr. H. P. 1, 18. Τῶν δὲ, ἐν πυρῆνι τὸ σαρκῶδες ἔχεται, καθάπερ ἐλαίας καὶ δαφνίδος, Diosc. 1, 50. Τὸ δὲ δάφνινον ἔλαιον, σκευάζεται διὰ τῶν δαφνίδων, ὅταν ὦσι δρυοπετεῖς,

A ἑψομένων μεθ᾽ ὕδατος. Unde Plin. 15, 7. Fit et e lauro, admisto druparum oleo: quidamque e baccis exprimunt tantum, alii foliis modo, aliqui folio et cortice baccarum. SEPTIMUM, Δαφνίτης, Apollinis ap. Syracusios cognomentum, teste Hes., de quo supra in Δαφναῖος. Alioqui δαφνίτης dicitur Qui laurum similitudine aliqua refert: ut fem. δαφνῖτις vocatur Planta, quæ alio nom. δάφνη Ἀλεξάνδρεια, Plin. 15. c. ult. quoniam figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Diosc. 1, 12. scribit casiam quandam ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνῖτιν: quippe δηκτικὴν ἐν τῇ γεύσει καὶ στύφουσαν μετὰ πολλῆς πυρώσεως, ut folium et bacca lauri: quamobrem et Daphnoidem eam appellari a mangonibus testatur Plin., Isocinnamomon cognominatam. ULTIMUM, Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, Lauretum, Locus consitus lauris, δαφνηφόρον χωρίον, δαφνόσκιον ἄλσος." [Gl. Δάφνη· Laurus, Laurea. Δάφνης καρπός· Bacca. Δάφνης κλάδος· Vervena. Δαφνών· Laurentum, Lauretum. * Δαφνόκοκκον· Bacca.

B * Δαφνεύω· Laureo. " Δάφνη, e δα ἐπιτατικοῦ et φωνεῖν, τοιοῦτον γάρ ἐστι καιόμενον, Eust. Il. A. Laurus quidem manifesto abdicat ignes crepitu, Plin. 15, 30. Inde Gr. δάφνη quasi δαφώνη: crepitum eum sonorum felicia portendere existimabatur a Theocr. Lucret. Porphyr.; contra laurum igni injectam et tacitam tristia. Laurus ubi bona signa dedit, gaudere coloni, Tibull. Et tacet extincto laurus adusta foco, Propert. Cæl. Rhodig. 5, 7. Dalechamp." Gataker. Mss. Δάφνη, Diosc. 1, 106. Theophr. H. P. 3, 11. 12, 13. Plin. 15, 13. Laurus nobilis Linn.: ἀγρία, Theophr. H. P. 1, 15. Tinus Plinii 15, 30. Viburnum tinus Linn.: Ἀλεξάνδρεια, Diosc. 4, 147. al. Ἰδαία, al. ὑπόγλωττος, Ruscus Linn.: Δαφνοειδὲς, Diosc. 4, 148. al. χαμαιδάφνη, al. πέπλιον, Daphne Linn. Δαφνικὸς, J. Poll. 4, 53. μέλη. * " Δάφνιος, (α, ον,) Clem. Alex. 61." Kall. Mss. * " Δάφνος, Laurus, Diosc. Notha 443. Laurus Alexandr., 473. Δαφνὼν, Bekk. Anecd. 791-2. Herodian. Epimer. 198. A. Gellius N. A. 2, 20." Boiss. Mss. Ad Greg. Cor.

C 224. 884. * Διαδαφνίδων, Emplastrum e baccis lauri, Trall. 5. p. 84. Καὶ ἡ ἀνηθίνη, καὶ ἡ διαδαφνίδων. * Δαφνόω, unde, * Δαφνωτὸς, ή, όν, Geop. 12, 39. κινάραι. Δαφνοειδὴς, et contr. Δαφνώδης, Eur. Ion. 76. Theophr. H. P. 9, 11. Δαφνόκοκκον, τὸ, Trall. 10. p. 572. 573.; 11. p. 618.: * Δαφνόκοκκος, ὁ, 1, 15. (p. 27.) Δαφνόκομος, Anal. 2, 520. * Δαφνοκόμης, Opp. K. 1, 365. * Δαφνοπώλης, Epith. Apollinis, Hesych. * Δαφνόσοφοι, Hesiod. ap. Tzetz. Exeg. in Il. 51. * Δαφνηρεφὴς, Lauro tectus, Porphyr. ap. Euseb. P. E. 6, 3. p. 239. " Δαφνηφόρος, Anacr. Od. 13." Boiss. Mss. " Eur. Ion. 422." Seager. Mss. * Δαφνηφορικὸς, ή, όν, Phot. Bibl. 522. J. Poll. 4, 53. Suid. v. Πίνδαρος, Æsch. Suppl. 712. Δαφνηφορέω, δαφνοφ., Lobeck. ad Phryn. 635. Cf. Paus. 9, 10. Dion. Cass. 36, 22. 37, 39. * " Δαφνοφορεῖον, (τὸ,) Athen. 424. ' Fanum, puto, fuit Apollini Δαφνηφόρῳ sacrum; quod ipsum tamen cognomen an ap. aliquem ex antiquis scriptt. Apollini tributum reperiatur, non habeo exploratum.' Schweigh." Strong.

D Mss. " Δάφνη, Musgr. Troad. 328. Androm. 1116. Jacobs. ad Meleagr. 6. Anth. 11, 81. 82. Coray Theophr. 250. Valck. ad Ammon. 204. Fischer. Ind. Palæph. Koen. ad Greg. Cor. 20. Lauri folia, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 45. Prov., Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης, Valck. ib. Ἀπὸ δάφνης, ad Callim. 1, 165. Τὴν δ. ἀνελέσθαι, ad Herod. 470. Κλῶνα δάφνης λαβόντα ᾄδειν, Brunck. Aristoph. 3, 168. Δαφναῖος, Heroic. adesp. 5. Δαφναίη, Wakef. S. C. 5, 151. Δάφνις, Jacobs. Anth. 1, 1, 47. Nom. pastorale, Long. 4. Vill. Δαφνὶς, accus. Δάφνιν, Belin. ad Opp. 330. Δαφνιακὸς, Jacobs. Anth. Proleg. 51. Δάφνινος, Koen. ad Greg. Cor. 20. Δαφνηφάγος, Brunck. Soph. 3, 490. Δαφνηφόρος, Wakef. Ion. 434." Schæf. Mss. " Δαφναίη, Nonn. 514. Δαφνήεις, D. 13, 76. * Δαφνηφαγέω, Villoison. Anecd. Gr. 2, 187." Wakef. Mss. * Ἐλαιοδαφνῶν πικροὶ ἀσπάραγοι, Simeon Sethi 10. p. 8. al. * Ἐλειοδαφνῶν. * Φιλόδαφνος, ὁ, ἡ, Eur. Fr. Licymn.]

ΔΕ, Autem, Vero. Sæpe subjungitur alteri particulæ *μὲν*, vim adversativam habens; ut, *Σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ*, Es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Lucian. (1, 148.) *Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας· τουτονὶ δὲ τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι.* Interdum vero adversandi vim non habet, sed velut distributivam, sicut et *μὲν*, Xen. K. Π. 2, (1, 2.) *Ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι.* Lucian. (1, 129.) *Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, Ἑρμῆς εἰμί· οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος.* Quibus subjungit, *Ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν εὐχῶν.* Frequens est autem hic usus cum articulo, ut *ὁ μὲν, ὁ δὲ*, vel *οἱ μὲν, οἱ δέ*. Alicubi vero et repetitur *δὲ*, Xen. K. Π. 7, (5, 10.) *Τῶν δὲ ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων.* Quibus subnectit, *Οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνεβόων αὐτοῖς*: vide et paulo post *δὲ* in interrog. repetitis. Observandus est autem in isto exemplo triplex usus hujus particulæ: nam *οἱ δ' ἀμφὶ*, etc. non fertur ad *μὲν*, sicut *οἱ δ' ἐβόων*. Alicubi vero sub. *μὲν*, ut Xen. (Ἀπ. 2, 8, 1.) *Ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, ἀναγκάζομαι, κ. τ. λ.* Hic tamen vereor ne *ἀφῃρέθην μὲν* pro *ἀφῃρέθημεν* leg. sit, cum sequatur *ἀναγκάζομαι*. Sæpe autem non præcedente neque sub. *μὲν* ponitur, ut etiam vides initio illius exempli *τῶν δὲ ἀπαντώντων*, ac tum redditur Verum, Ceterum, Porro, Xen. K. Π. (4, 1, 1.) *Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι.* Quinetiam 5, (1, 1.) *Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον κ. τ. λ.* ubi tamen paulo diversa ratio est, cum præcedens liber claudatur his verbis, *Ταύτην μὲν οὖν ἔλαβεν ὁ αἰτήσας.* Sæpe autem non præcedente *μὲν* ponitur, atque adeo interdum una particula *δὲ* alteri subjungitur: ibid. *Καὶ ὑμεῖς δὲ ἀκολουθεῖτέ μοι· οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, κ. τ. λ.* ‖ Sed, Verum, Plato de Rep. 10. *Τοῖς προστάταις αὐτοῖς, ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, * φιλοποιηταὶ δέ.* Sic Cic. ad Lentulum, Non meum monimentum, non enim illæ manubiæ etc. monimentum vero Senatus etc. Plura exempla hujus signif. particulæ *δὲ* vide ap. Bud. 924. *Δὲ* et pro Sed etiam affertur e Plat. de LL. 6. *Μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι, συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι.* ‖ *Δὲ* pro *δὴ* Platoni, pro Utique s. Vero, ut Cic. dixit, Quod enim is, qui divinat, prædicit, id vero futurum est: vide Bud. 926. Idem 127. in quodam l. vel ita poni pro *δὴ*, vel abundare tradit. Item *δὲ* pro *δὴ* signif. *ἔτι*, vide 928. [" *Δὲ λαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ δὴ*, sicut *μὲν ἀντὶ τοῦ μήν*. Eust. Il. A." Gataker. Mss.] ‖ *Δὲ* pro *γὰρ*, Il. B. (515.) *ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ.* Sic Π. Vide Bud. 926. ‖ *Δὲ* aliis partic. præfigitur aut subjungitur; ut *καὶ δὲ* pro Et vero, Bud. ap. Xen. Ἑ. 4, (3, 2.) sed interjecto uno verbo, *Λαρισσαῖοι μὲν οὖν, καὶ Σκοτουσσαῖοι, καὶ Φαρσάλιοι, ξύμμαχοι ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ—ἐκακούργουν αὐτόν.* ‖ *Δὲ δὴ* vide in *Δή*. Dicitur et *Δέ γε*, item *Δέ τοι*, et *Δέ που*, de quibus vide Bud. 925. ‖ *Δὲ* interrogationibus repetitis servit, Bud. e Dem. 137. *Εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος, Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί.* ‖ *Δὲ* alios etiam quosdam rariores habet usus, de quibus hic dicere non vacavit. ‖ *Δαὶ* pro *δὲ*, in interrogatione repetita, Bud. e Greg.: sed ego in aliis etiam quam hujusmodi ll. positum observavi. " *Μεταδὲ*, s. potius *μετὰ δὲ*, Postea vero."

[*Δὲ*, Gl. Ast, At, Autem, Ceterum, Verum. *Πρὸς δέ·* Præterea. Schleusner. Lex. in V. T. Schæf. in Ind. Apoll. Rh. et in Greg. Cor. et in Dionys. H. de Comp. VV. *Δὲ*, in apodosi, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 274. " *Δὲ* pro *γὰρ*, Aristoph. Ὄ. 584. 1027. et sic sæpe usurpatum videri possit, Brunck.: Xen. K. Ἀ. 1, 1, 1. *Κῦρον δὲ μεταπέμπετο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε· καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς Καστωλοῦ πεδίον ἀθροίζονται*, (imo ibi *καὶ—δὲ* elliptica est locutio, i. q. *οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καί*:) 18, 2. *Ἔνθα δὴ πολὺς τάραχος ἐγένετο· αὐτίκα γὰρ ἐδόκουν οἱ Ἕλληνες, καὶ πάντες δὲ, ἀτάκτοις σφίσιν ἐπιπεσεῖσθαι*, (idem et de h. l. dicendum, neque aliter intelligendus est l., qui sequitur:) 5, 3, 10. *Παρέχει δὲ ἡ θεὸς τοῖς σκηνοῦσιν ἄλφιτα,*

A *ἄρτους, οἶνον, τραγήματα, καὶ τῶν θυομένων ἀπὸ τῆς ἱερᾶς νομῆς λάχος, καὶ τῶν θηρευομένων δέ.* *Δαὶ*, Particula adversativa, sæpe occurrit cum *τί, πῶς*, Aristoph. B. 558. Σ. 1212. Ἀ. 764. (Ἐκκλ. 970.) passim, Brunck." Seager. Mss. Od. A. 225. *τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος*, ubi Aristarchus legebat, *τίς δαὶ ὅμιλος*, sic Apollon. Cf. Il. K. 408. *πῶς δαί.* Vide et Dionys. H. de Comp. VV. 100. Schæf. Eur. Hel. 1262. El. 247. 978.]

[" *Δὲ*, Thom. M. 426. Steinbr. Mus. Tur. 1, 279. Ammon. 39. Fischer. Ind. Palæph. Bergler. Præf. Il. p. 6. Xen. Mem. 1, 2, 42. Gött. Anz. 1789. 14. St. Heyn. ad Hesiod. 147. Wolf., Heyn. Hom. 8, 751. Pro *δὴ*, 6, 654. ad Charit. 459. 549. Dawes. 349. Wakef. Trach. 116. Steph. Dial. 26. Greg. Cor. 31. 32. et Koen. Wolf. Præf. ad Od. 32. Ed. 2. Negat Locella ad Xen. Eph. 124. 128. 273.: Ejus usus est in eo, quod propositum est, repetendo atque concludendo, Reiz. Præf. ad Herod. p. 23. Pro copula, Heyn. Hom. 6, 479. Pro *γὰρ*, Add. Heyn. ad Hom.
B 4, 674. 676. 5, 77. 559. 724. 728. 6, 256. 460. 625. 7, 14. 154. 195. 203. 327. 351. 468. 617. 8, 187. 208. ad Charit. 617. 675. Jacobs. Anth. 7, 173. Medenb. Amœn. 48. ad Xen. Eph. 171. Brunck. Med. 59. Or. 35. Markl. Iph. p. 342. Fischer. Palæph. 6. 93. Valck. Phœn. p. 71. 88. Albert. Peric. Cr. 36. Steinbr. Mus. Tur. 1, 179. An *δὲ* pro *μέν*? ad Xen. Eph. 183. *Δὲ* pro *αὐτίκα, τότε δὴ*, Musgr. Iph. A. 151. Eod. sensu *δέ τε*. *Δὲ* adversitativum pro *ἀλλὰ*, Brunck. ad Eur. Med. 1362. Andr. 770. Or. 35. Bergler. Alciphr. 59. Pro *ἤ*, Quam, Bibl. Crit. 1, 1, 22. Pro *τὲ*, Fischer. ad Anacr. 4.; i. q. *οὖν*, Palæph. 93. 100. 121. 153.; sed v. ad Xen. Eph. 273. *Δὲ* reddendum Cum tamen, Heindorf. ad Plat. Apol. p. xix. *Δὲ* copulans, Insuper, Præterea, Jacobs. Anth. 12, 78. ad Xen. Mem. 2, 1, 28. *Δὲ*, Cunque, post *ὅστις*, Bast Lettre 179. Cf. Abresch. Lectt. Arist. 31. I. q. *εἰ μὴ*, Dawes. 492. Porro, Bernard. Reliq. 102. In fine periodi, Nihilominus, Valck. Herod. 237. *Ἐγὼ δὲ*, Ego vero, Wessel. Herod. 57. Zeun. ad Xen.
C K. Π. 198. *Δὲ*, Ergo, post sententiam injectam, Wolf. in Add. ad Xen. Hell. 115. Schneider., Abresch. Lectt. Arist. 58. Conf. c. *καὶ*, Lobeck. Aj. p. 325. ad Phalar. 314. 374. Thom. M. Add. ad 231. Markl. Suppl. 18. ad Charit. 65. Markl. Iph. p. 218. Musgr. Rhes. 383. Kuster. V. M. 126. Reiz. Præf. ad Herod. p. vi.; cum *τε*, Heyn. Hom. 7, 44. Apollod. 1394. Plut. Mor. 1, 495. 505. ad Callim. 1, 15. Brunck. Andr. 24.; cum *γὰρ*, Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 76. Valck. Phœn. p. 71. 88. ad Diod. S. 1, 180. Porson. Med. p. 9.:—' *Δὲ* et *γὰρ* sæpissime permutantur, quamquam facilius *δὲ* in *γὰρ*, quam *γὰρ* in *δὲ* migrat.' Idem p. 15. 78.; cum *γε*, Brunck. ad Poët. Gn. 344. ad Andr. 24. ad Diod. S. 1, 323.; cum *δὴ*, Brunck. ad Æsch. Pers. 414. ad Xen. Eph. 221. *Δέ τε* et *δ' ἄρα* conf., Heyn. Hom. 5, 595. *Δὲ* post *τε*, Heindorf. ad Plat. Phædr. 346. De sede hujus voculæ, Erfurdt. ad Aj. p. 509. Schneider. ad Xen. Pol. 246. Markl. Suppl. 907. ad Charit. 354. 531. 660. Musgr. Ion. 1171. Eum. 618. Jacobs.
D Anth. 6, 162. 10, 58. Athlet. Stat. 60. Paul. Sil. 57. 68. 74. 79. 150. Brunck. Aristoph. 1, 16. 41. 3, 25. Fr. 238. Diod. S. 2, 466. Epigr. adesp. 301. Bast Lettre 127. Canter. ad Æschyl. p. 353. Abresch. Add. ad Aristæn. 143. Lectt. 252. 255. Valck. Hippol. p. 176. (ubi Brunck. scabritie vulgatæ offensus suam conjecturam in textum invexit.) Hesiod. Θ. 65. ibique Wolf. et Heyn. p. 146. Xen. Eph. 3. ad Od. 9, 483. Mitsch. H. in Cer. 215. In apodosi, ad Dionys. H. 1, 315. et Reisk. 3, 1459. Boëckh. ad Pind. p. 509. Heyn. Hom. 4, 31. 69. 258. 598. 5, 48. 284. 336. 360. 656. 5, 644. 6, 166. 248. 7, 59. 177. 257. 394. 607. 8, 15. 101. 123. 217. 467. 586. 687. Il. E. 632. an *τὸν δὲ*—vide Heyn. Heindorf. ad Plat. Phædr. 261. 332. Il. A. 58. ubi v. Clark.: Ernest. ad H. 148. A. 713. Sic in *τόφρα δὲ*, ad Π. 199. Cf. ad E. 439. Ω. 15. Od. E. 366. Ω. 204. Lucian. 1, 217. Mitsch. H. in Cer. 124. Bergler. Præf. Il. p. 3. Herod. 693, 64. Wolf. ad Dem. c. Lept. 297. et Ind. Vater. Animadv. ad Aristot. Rhet. Gött. Anz. 1794.

186. St. p. 1864. Muncker. ad Anton. Lib. 72. 187. Verh. In parenthesi, Boëckh. in Plat. Min. 133. Post parenthesin, ibid. Initio orationis, Heyn. Hom. 6, 414. 425. In interrog., Plato Euthyphr. 48. Fischer. Σὺ δὲ, in interrog., Valck. ad Herod. 35. Δὲ versum inchoare nequit, Brunck. Bacch. 391. Musgr. 393. An versum ordiatur? Jacobs. Anth. 9, 267. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 33. Valck. Phœn. p. 259. 331. Koppiers. Obs. 51. Markl. Iph. p. 251. 278. Iph. T. 874. 1269. Senarium potest finire, non ordiri, Toup. Opusc. 1, 423. Cf. Emendd. 2, 171. Eur. Bacch. 1122. T. H. ad Plutum p. 5. Δ' fine senarii, Jacobs. Anth. 6, 160. Monthly Rev. Febr. 1799. p. 204. Δὲ sæpe repetitum, Heyn. Hom. 7, 231. ad Callim. 1, 15. Repetitum, insignem vim habet, nec mutandum in δὴ, Wyttenb. Select. 409. An inserviat orationi, quæ interrupta fuerat, redordiendæ? ad Xen. Eph. 172. ad Herod. 343., Reiz. Præf. xxiv. Vim habet instaurandæ constructionis interruptæ, Wyttenb. Select. 72., ubi perversa interpunctio ; 361. Diod. S. 1, 338. Herod. 548., ubi male vertitur, ad 568. 649. Dionys. H. 1, 495. Homericus ejus usus, Heyn. Hom. 5, 680. 6, 97. Hoogeveen. Partic. Præf. 16. Abundat, ad Charit. 560. Steph. Dial. 34. ad Paus. 352. Lucian. 3, 209. 297. Scheller. Præf. ad Ælian. xxiii. Muncker. ad Anton. Lib. 271. Verh.: Il. A. 131. Heyn. Hom. 5, 386. Abundat in ὅτε δὲ, 7, 636.: Wakef. Alc. fin.:—'In Tragicis δὲ nunquam sequitur καὶ citra μὲν vel expressum vel subauditum.' Porson. ad Or. 614. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω :—'Cum subito sermonem ad alium ab alio convertimus, primo nomen ponimus, deinde pronomen, deinde particulam δέ.' Soph. Ant. 1087. Ita jam Hom. Vide Villois. ad Longum 266. De δέ γε, δὲ—γὲ, Porson. ad Or. 1234.: —'Ubi persona secunda prioris sententiam auget aut corrigit, post δὲ, modo interposito, modo non interposito, alio verbo, sequitur particula γέ.' Porson. Med. p. 63. Δὲ et δ', Wyttenb. Select. 435. Boiss. Philostr. 514. Ἐπὶ τὸ δὲ, ἐπὶ δὲ τὸ, Schneider. ad Xen. K. 'A. 136. Ἀωρίαν ἥκοντες, εἶτα Δ' ὠστιοῦνται, Aristoph. 'A. 23. Δέ τε, δέ γε, Heyn. Hom. 5, 640. Harles. ad Theocr. 368. Δὲ—γε, Dionys. H. 2, 1160. Δέ γε, Porson. Or. 1664. Δέ τε, Wakef. Eum. 111. Brunck. Aristoph. 1, 76. Heyn. Hom. 6, 121. Omnino Alter. Præf. ad Od. p. xxviii. Ernest. ad Il. Π. 162. Σ. 485. ad Od. Δ. 497. Wakef. Ion. 1188. Hesiod. Θ. 40. Καὶ—δὲ, Zeun. ad Xen. K. Π. 3. Δὲ τόξον, Heyn. Hom. 7, 80. Δὲ μέγα, 4, 202. 5, 650. Δὲ—δὲ—, pro μὲν—δὲ—, ad Diod. S. 2, 274. Δὲ δὴ, Brunck. Aristoph. 1, 29.: Schol. ad Antig. 593. Erf. Δέον δὲ εἰπεῖν—ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε. Δε sine accentu, signif. Autem, Heyn. Hom. 6, 129. Præfixa ante nom. præpos., 5, 360. Cum nomm. proprr. hominum, 5, 245. 6, 57. In οἶκόνδε, 6, 422. 7, 218. Zeun. ad Xen. Pol. 9. Brunck. Apoll. Rh. 6. 132. 234. ad Lucian. 1, 769. Δαὶ, Boëckh. ad Plat. Sim. xxx. Brunck. Aristoph. 1, 13. 2, 52. 88. 172. 3, 92. 99. 139. 203. Apoll. Rh. 16. Villois. ad Apoll. p. 278.: ad Diod. S. 1, 564. Porson. Med. p. 68. 73. ad Lucian. 1, 255. 828. 2, 340. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 15. 30. Heyn. Hom. 6, 83. 626. Markl. Suppl. 94. Iph. A. 1444. 1448. Musgr. Tro. 1188. Hel. 1262. Ion. 286. El. 224. 978. 1116. 1303. Hipp. 224. Med. 901. Rhes. 496. Toup. in Schol. Theocr. 210. item in Corrigg. ad Vol. 2. Theocr. Warton. Zeun. ad Xen. K. Π. 78. 264. Brunck. ad Eur. Med. 1011. Hec. 1242. Steinbr. Mus. Tur. 1, 338. Ammon. 39. ad Xen. Eph. 143. ad Od. Ω. 298. Bergler. Præf. Il. p. 8. Brunck. Antig. 318. Fischer. ad Æschin. 25. Pierson. Præf. ad Mœr. 33. Reiz. Accent. 96. Valck. ad Röv. xxxii. Τί δαὶ, Brunck. Aristoph. 1, 192. 241. 288. Fr. 260. T. H. ad Plutum p. 308. ad Lucian. 1, 749. Jacobs. Anth. 12, 144. Boëckh. ad Plat. Sim. xxx. Τί δαὶ δή; Plato Euthyphr. 49. Fischer.: Xen. Œc. 7, 17. καὶ τί δαί; al. καὶ τί δή; Assentior Brunckio, δαὶ e Tragicis eximenti." Schæf. Mss. "Δὲ, i. q. δὴ, Il. T. 134. Υ. 48. Od. E. 366. Θ. 537. K. 18. Λ. 386. Ita ap. Atticos. Redundat, Greg. Cor. 32. Od. Δ. 121. Redundat post σὺ, ut post οὗτος, et similia, Philostr. 313. Post ἔνθα, κεῖθι, Opp. 'A. 4, 274. Fine sententiæ, Xen. K. 'A. 360. 459. Sequitur secundam vocem, Hesiod. 'E. 46. 112. Soph. Œd. T. 1291. Æsch. Pr. 321. Δ' οὖν, However, Ælian. H. A. 247. Il. T. 94. Δ' αὖ—τε, B. 198. Δὲ μὴν, Xen. K. 'A. 143. Δέ νυ, Batrach. 128. Callim. H. in Apoll. 45. in Dian. 183. Apoll. Rh. 2, 700. Quint. Sm. 4, 53. Δὲ ἄρα, Heliod. 160. Od. Φ. 1. Hom. H. in Cer. 265. Anthol. 12. Il. B. 426. Δ. 460. Δὲ δὴ, I. 31. Δέ τε, Dionys. P. 57. Apoll. Rh. 1, 275. Xen. Lac. Rep. 173. Plut. 4, 342. Δὲ καὶ, Xen. Ages. 32. Δὲ—ῥα, Apoll. Rh. 1, 843. δέ γε, Quint. Sm. 4, 277. Δ' ἄρα τε, Od. H. 124. Εἰς ἄλαδε, Od. K. 351. Δαὶ, Philostr. 231." Wakef. Mss.]

ΔΕΙ, Oportet, imperf. ἔδει, Oportebat, fut. δεήσει, Oportebit, aor. ἐδέησε, Oportuit, infin. δεῖν, Oportere. Isocr. ἃ δεῖ πράττειν. Plato Tim. δεῖν σκοπεῖν: alibi, διοικεῖν ἔδει. Dem. (49.) Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βοηθείαις πολεμεῖν. Alicubi et cum præt. ut Idem, δεῖ μεμερίσθαι, δεῖ παραστῆναι, etc. Vide Bud. 1102, ubi et hoc exemplum affert cum præs. et cum præt. Καὶ μᾶλλον εἵλοντο μεθ' ἡμῶν τῶν τότε στρατευσαμένων, εἴ τι δέοι, πάσχειν, ἢ χωρὶς ἡμῶν ἀκινδύνως σεσῶσθαι. Sed animadvertere debuit Bud. σεσῶσθαι jungi cum εἵλοντο, non cum δέοι. A Plat. cum adv. posit. jungitur, Epist. 7. δεῖν πειρατέον εἶναι, ubi et vacare dici potest. Apud Soph. Aj. (555.) cum ὅπως, δεῖ σ' ὅπως δείξῃς, pro δεῖ σε δεῖξαι. Alicubi δεῖ vertitur et Necesse est, ut Dem. δεήσειν ᾠήθη, Necesse futurum putavit. Sic δεῆσαν cum infin., Cum necesse fuisset, vel Cum oportuisset, aut oportuerit. Itidem δεῆσον, Necesse futurum sit, aut Necesse futurum esset, Xen. K. Π. || A Schol. Thuc. annotatur δεῖ et pro εἴωθεν. [Gl. Convenit, Oportet.] || Δεῖ cum gen. Opus est, sicut Gallicum Il faut, et illam et hanc signif. habet; dicitur enim Il faut faire cela, Hoc facere oportet, δεῖ ποιεῖν τοῦτο: et Il me faut cela, Hoc mihi opus est. Sed et Lat. interdum Opus est, cum infin. Plato de Rep. 2. Πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς. Xen. K. Π. 1. Πολλῶν σοι δεήσει, Multis tibi opus erit: Ὧν δεῖ ὑπάρχειν, μηδὲν ἡμᾶς ἐπιλείπει. Sic δεῆσον ap. Eund. Ὁρῶ καὶ σοι τούτων δεῆσον, His tibi quoque opus fore video. Eur. (Hipp. 23.) autem cum dat. personæ, rei etiam accus. junxit, οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ: (Rhes. 837.) μακροῦ λόγου δεῖ σε: (Suppl. 594.) alia constr. ἓν δεῖ μόνον μοι. Plato de Rep. 5. genitivo infin. addidit, Ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, Quam acribus nobis opus erit magistratibus et quam eximiis, Bud.

Δεῖ in aliis quibusdam loquendi formis junctum itidem gen., per Abest redditur: at vero Gallicum Faut locum et in hac tertia signif. habet; nam πολλοῦ δεῖ Lat. quidem Multum abest, Gall. vero Il s'en faut beaucoup. Plato Apol. πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν: de Rep. 6. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Interdum autem in fine sententiæ ponitur, οὐ πολλοῦ γε δεῖ, vel πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Dem. (326.) Οὐδέ γ' ἡττήθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Hæc autem verba πολλοῦ γε δεῖ ap. Plat. in fine sententiæ itidem posita Bud. 940. interpr. Minime. Et πολλοῦ cum δεῆσαι habente ἂν, ap. Plut. (9, 191.) Πολλοῦ δ' ἂν ἔτι καὶ Σπαρτιάτας δεῆσαι τὴν Στρατοκλέους ὕβριν ὑπομεῖναι, Multo minus Spartiatas æquanimiter fuisse laturos Stratoclis insolentiam. At de οὐδὲ πολλοῦ δεῖ pro Multum abest ut ita sit, vide Bud. 959. Sic dicitur τοῦ παντὸς δεῖ, quod Luc. τῷ πολλοῦ δεῖ subjunxit, Ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. Sic Gall. Il s'en faut beaucoup, voire, Il s'en faut tout. Sic τοσούτου δεῖ, Tantum abest: μικροῦ δεῖ, Parum abest, itidem cum infin.; ut, Μικροῦ ἐδέησεν ἀνελεῖν τὴν πόλιν. Eod. autem modo Thuc. Ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοὺς διαφθεῖραι, Parum abfuit quin, etc. Sed interdum et alia constr.; nam Plato de Rep. 2. adverbio positionis junxit, Πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας * μυθολογητέον αὐτοῖς, VV. LL. Lysias autem cum infin. quidem, sed habente nomin., non accus., more solito: 89. Τοσούτου

δὲ δεῖ ἡ λοιδορία, ἡ παροινία, ἡ ἄλλη τις διαφορὰ ἡμῖν A γεγονέναι. || Sed observandum ap. Bud. 940. οὐδ' ὀλίγου δεῖ, redditum, Neque prope, hoc crimen ab illo, abest: vel Neque parum, inter hoc et illud, interest. " Interdum est a δέω, pro δέει s. δέε, ut A-" ristoph. ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, Retro manus liga. Κἄ-" δει pro καὶ ἔδει, Et oportebat, Soph."

Δέω, δεήσω, etiam dicitur personaliter in proxime præcedente signif., mutata tantum constr.: nam pro, Πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν, dicitur, Πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτα ποιεῖν, q. d. Multum absum hæc facere. Plato Apol. (18.) Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Sic, Ὀλίγου δέω δακρῦσαι, Parum abest, quin fleam: Ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Et cum fut. Plat. Apol. (27.) Πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν. Sic dicitur μικροῦ δέω, et ὀλίγου δέω, ut, Ὀλίγου δέω ἐπαινεῖσθαι, Lucian.: ubi observa infin. pass. et τοσούτου δέω, etc. Verum invenitur et τοσοῦτον δέω, ut Phalar., quo dixit modo Synes. Μικρὸν ἐδέησαν: τοσούτῳ δέω, ut Isocr. (Busir. 2.) Τοσούτῳ [τοσούτου Cor.] δέεις οὕτω κεχρῆσθαι: Lucian. (3, B 198.) Τοσούτῳ δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι. Observa autem hic fut., sicut et in Plat. l. c.: at ap. Isocr. præt., sed hoc præt. sæpe signif. fut. habet. Invenitur etiam, Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος, Isocr. pro μικροῦ vel μικρὸν ἐδέησα. [Μικροῦ δεῖν, Gl. Paulo minus, Pœne.] || Participio autem frequenter utuntur in numerando: ut Dem. Ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, pro Anni duodeviginti, q. d. viginti quæ duobus deficiuntur. Qua interpr. apte mihi videor hoc loquendi genus ad verbum exprimere, quod fieri non potest retinendo τὸ Abesse, quoniam dicendum non esset, Quæ absunt a duobus, sed potius A quibus absunt duo. Alioqui Lat. vertitur et aliis modis hæc sermonis formula δυοῖν δέοντα εἴκοσι: sc. Viginti, demtis duobus, vel Viginti, duobus minus: quod tamen parum usitatum est. Et Plut. (1, 117.) Δεούσας ὀλίγον ἀριθμῷ ὀκτακοσίων ἁρπάσας, Non multo pauciores octingentis. Dicitur autem et paulo aliter, sc. part. posito in gen. una cum nom., sed quod ab eo minime regatur, ut in illa altera phrasi; C nam, cum dico ἔτη δυοῖν δέοντα, regitur δυοῖν a δέοντα: at si dicam cum Thuc. Δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, non regitur ἑνὸς a δέοντος, sed ita ponitur, ut si dicam δεῖ ἓν pro Abest unum, vel Deest unum: ut sit ad verbum, Tricesimo anno, uno deficiente. Tale est ap. Dem. Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις. || Opus habeo, Indigeo. Plato, Παραδείγματος, ὦ μακάριε, αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Lucian., Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, Nulla re mihi opus erit; Nihil mihi deerit; servata constr. Gr., Nihil me deficiet.

Δέον, part. Cum oporteat, oportuerit, deceat, decuerit, oporteret, sicut δεῆσον et δεῆσαν supra, ea forma, qua ἐξὸν et alia; ut, Ἄρχειν βούλεται, δέον αὐτὸν ἄρχεσθαι. Aristot. Eth. 4. Καὶ μᾶλλον ἀχθόμενος εἴ τι δέον μὴ ἀνάλωσεν, ἢ λυπούμενος εἰ μὴ δέον τι ἀνάλωσεν, Cum oporteret. Et μὴ δέον, Cum non oporteret, Bud. Alicubi exp. et aliter; ut, Δέον κατακλίνεσθαι, Cum tempus esset discumbendi: Δέον δ' ἤδη ἄρχεσθαι. Et οὐδὲν δέον pro Cum minime expediret, minime conferret commodumve esset. Bud. D e Xen. et Lucian. In isto autem l. Σοὶ λοιδοροῦνται οὐδὲν δέον, videtur οὐδὲν δέον potius exp. Cum minime deceat, vel æquum sit hoc facere. Ex Herod. autem affertur, Οὐδὲν δέον γέγονα, pro Incassum, Frustra. || Et δέον pro δέον ἐστὶ, i. e. δεῖ, Oportet, ap. Philon. de Mundo. || Δέον, nom. subst. naturam accipiens, Quod fieri oportet s. decet; Quod facto opus est, ut Bud. interpr. ap. Xen. τὸ δέον ποιεῖν, τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Lucian., Τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας. Et gen. τοῦ δέοντος cum compar., ut τοῦ δέοντος μᾶλλον, Magis quam deceat, Quam par sit. Sic τοῦ δέοντος πλείους, Dem. Item plur. τὰ δέοντα, Xen. Τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι: Idem, Ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν. Dicitur etiam τὰ δέοντα ποιεῖν, sicut et τὸ δέον ποιεῖν, Officio suo fungi. Sed ap. Isocr. Οὐδὲν τῶν δεόντων ποιοῦντες Bud. interpr. Male rem gerentes. Jungitur autem δέον et cum variis præpp., ac tum varie redditur. Dicitur enim εἰς δέον pro Commode, Opportune: ut, Ἐγένετο εἰς δέον ἡ παρασκευὴ, pro Opportune accidit. Et, Εἰς δέον ἐχρήσαντο pro Commode et utiliter, Synes. Vide Bud. 1039. Idem alibi e Luciano affert, Εἰς δέον ἐντετυχηκὼς pro Opportune; cui opp. ait εἰς οὐδὲν δέον, 66. Item, Εἰς οὐδὲν δέον χρῆσθαι interpr. Incommode uti. Dicitur et εἰς τὸ δέον cum artic.; ut, Εἰς τὸ δέον παραγινόμεναι ex Herod. affertur pro Ad tempus, Ad diem. Et ap. Hermog. Εἰς τὸ δέον ἀναβεβλήσθω, In tempus opportunum rejiciatur, Bud. Nec enim adv. reddi potest hic εἰς τὸ δέον, sicut nec εἰς δέον sæpe. Et ἐν δέοντι, pro Opportune, Commode, Loco et tempore, Apposite. Unde et ἐν οὐ δέοντι pro Incommode, Importune, Dem. Οὐκ ἐν δέοντι, Plut. Οὐ μὴν ἐν δέοντι τὴν πολιτείαν οὐδὲ σὺν καιρῷ κινοῦντες: Apophth., Οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι. Jungitur præterea παρὰ, ut παρὰ τὸ δέον pro Secus ac deceat, Præter officium. Plato Apol. (20.) Παρὰ τὸ δέον δείσας τὸν θάνατον. [Πλεῖον τοῦ δέοντος, Gl. Plussivetum. Πλέον τοῦ δέοντος. Plus justo. Ὑπὲρ τὸ δέον· Supra modum, supra fas.] HINC Δεόντως adv. Decenter, Commode. || Δεῖν ponitur etiam interdum pro δέον, sicut δοκεῖν pro δοκοῦν, πλεῖν pro πλέον, Bud. 363.

Δέομαι etiam dicitur in signif., quam posteriore loco dedi act. voci, sc. pro Opus habeo, Indigeo. [Gl. χρήζω, Egeo, Indigeo.] Xen. K. Π. 7, (5, 20.) Φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἡγήσατο δεῖσθαι. Aristoph. Σ. (1426.) δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων: B. (44.) Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τι σοῦ. Plut. Apophth. Ἄνδρα ἔφη ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Apud Isocr. οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur et δεόμενος sine adjectione pro Indigo s. Egeno: unde τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν, ap. Eund. et Dem. Sed δέομαι interdum jungitur et infin. Lysias, Ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, Non opus habeo dicere; Latinius, Non necesse habeo. Andoc. 110. Ὧν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι. Æschin. Οὐδὲν δέομαι λέγειν. Lucian., Οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾷν. || Bud. autem οὐδὲν δέομαι cum infin. exp. etiam Nolo ap. Isocr. et Plat. Et sic ap. eund. Plat. de Rep. 2. Ὅσοι τι δέονται πρίασθαι nonnulli interpr. Qui aliquid emere volunt: alii simpl. Qui sunt emturi aliquid. Ibid., Τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Iis, qui sunt aliquid vendituri. Quæ tamen interpr. mihi non probantur. Δέομαι cum gen. rursum, Quæro, ut interpr. Bud. ap. Lucian. ἀφορμῆς δεόμενος, Occasionem quærens: ap. Plut. Πάλαι δεόμενος προφάσεως, Jam diu prætextum quærens. Idem Plut. Graccho, Αἰτίαν πάλαι δεομένοις δεδωκώς. Idem Bud. ap. Xen. Σὺ δὲ, ὦ γύναι, τοῦ μὲν ταράχου τούτου μὴ δέοιο, interpr. Noli morari istam rerum confusionem. Rursum ap. Eund. δεόμενος cum infin. vertit Occasionem quærens, Πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν.

Δέομαι, Rogo, Precor; existimo autem ortam esse hanc signif., sicut et proxime præcedentem, e prima: quia qui re aliqua indiget, quærit rationes quibus sibi subveniat, idemque rogat et precatur; ut, Δέομαί σου πέμψαι, Δέομαί σου τοῦτο, quo loquendi genere utitur Dem. c. Mid. Sic Andoc. Δεήσομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν ῥᾴδια χαρίζεσθαι. Dem. pro δίκαια dixit δικαίαν δέησιν, Δέομαι δ' ὑμῶν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, δικαίαν δέησιν, ἐξ ἴσου ἡμῶν ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι. Sic Æsch. c. Ctes. Δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Frequenter autem cum infin., ut Dem. l. c., sed non præfixo itidem accus., ut, Δέομαί σου πέμψαι, Thuc. Et rursum Dem. (894.) Ἐδεῖτό μου συνευπορῆσαι αὐτῷ τριάκοντα μνᾶς. Sed exp. etiam Imploro, junctum interdum gen. personæ, interdum rei, ut Thuc. Ἀθηναίων δεομένῳ, Athenienses imploranti. Alibi, ἐπικουρίας δεησομένους, Opem imploraturos, vel auxilium. Sic autem et in illo altero l. Athenienses imploranti, signif. Atheniensium opem. [Gl. παρακαλῶ, Obsecro, Rogo, Supplico, Oro, Precor, Peto, Quæso. " Δέομαι, Oro, Obsecro, et χρήζω, Idem, Herodoto, Ἐγὼ σεῦ χρήζω μηδὲν νεοχμῶσαι πρὸς τοὺς ἄνδρας: utrumque v. proprie declarat Egeo, quia non petimus, nisi quibus egemus; nec possumus a Deo petere ex animo, nisi quæ nobis deesse sentimus, i. e. ὧν δεό-

μεθα. Hom., πάντες δὲ θεοῦ χατέουσιν ἄνθρωποι, Omnes Deo egent homines. Dunæus ad Lys." Gataker. Mss.]

[Δεῖ, Xen. Œc. 8, 9. Plato Philebo p. 33. Plato Gorg. s. 154. Πολλοῦ δεῖ, μή ποτέ τις τῶν νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσηται. Schleusner. Lex. in V. T. Schæf. Ind. ad Dionys. H. de Comp. VV. Alciphro 3, 5. Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον δραμὼν, καὶ φράσας παρ' ὅτου καλοῖτο, ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν: et, Ἐδέησά μου κατὰ τοῦ βρέγματος καταχέαι ζέοντος ὕδατος. Il. I. 357. τί δεῖ πολεμίζειν; Eur. Herc. F. 1170. εἴ τι δεῖ, γέρον, Ἠ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς, κ. τ. λ. Si quid vobis opus fuerit mea manu, Phœn. 935. Æsch. Pr. 86. Il. Σ. 100. ἐμεῖο δὲ δῆσεν Ἄρης ἀλκτῆρα γενέσθαι. Cf. Porson. ad Eur. Or. 659. et Χρή. ".Aristoph. A. 605. Eur. Hec. 1007." Seager. Mss. Aristot. Polit. 7, 15. Πολλῆς οὖν δεῖ δικαιοσύνης τοὺς ἄριστα δοκοῦντας πράττειν. Δεῖ conf. cum ἀεὶ, ad Greg. Cor. 704. δεῖν pro δέον, 140. 678. quo comp. scrib. 296. δέον, 158. 645. 673. conf. cum δὲ, 770. ἐν δέοντι, 913. δέοντα conf. cum μέλλοντα, 85. δεῖσθαί, δέεται, δέεσθαι etc. ab Att. scriptt. usurpata, 431. Δέομαι, cum infin. fut., Lobeck. ad Phryn. Ecl. 748. (conf. cum δεῖ, ad Dionys. H. de Comp. VV. 94.) δέεσθαι, 220. δεῖν omissum et ex abundantia additum, 753. Δεόντως, Polyb. 1, 12. 9, 7. Diod. S. 511.]

[" Δεῖ, Eur. Phœn. 473. 928. Valck. p. 272. Casaub. ad Athen. 55. ad Phalar. xviii. ad Charit. 586. Fischer. Anacr. 22. Abresch. Lectt. Arist. 35. 118. Toup. Opusc. 1, 280. Brunck. Med. 568. 1012. Or. 660. Heyn. Hom. 8, 202. Deest, Lucian. 3, 632. Opus est, ad Phalar. 365. Thom. M. 919. Markl. Iph. p. 158. 164. Jacobs. Anth. 6, 72. Musgr. Hel. 14. Herc. F. 1173. Wakef. Eum. 445. Licet, Casaub. Athen. 1, 71. Valck. Adoniaz. p. 354. De constr., Brunck. Aristoph. 1, 43. Monthly Review Apr. 1799. p. 437. Kuster. Aristoph. 239. Porson. Or. 659. Phœn. 480. Schneider. ad Xen. Œc. 45. ad Lucian. 1, 244. 3, 276. Boiss. Philostr. 649. Heindorf. ad Plat. Gorg. 151. ad Dionys. H. 3, 1529. 1534. Valck. Hippol. p. 162. Xen. Eph. 28. Alciphro 342. Cum inf., Thom. M. 165. Schneider. ad Xen. K. 'A. 137. Seq. accus. et inf., Valck. ad Phalar. p. xx. Cum dat. pers., Ind. Xen. Œc. Cum accus. pers., Brunck. Aristoph. 1, 43. Herod. Phil. 450. Δεῖ μοι, δεῖ με, quomodo differant, ad Xen. Mem. 3, 3, 10. Δεῖ conf. c. δεῖν, Heindorf. ad Plat. Theæt. 336. 337.; cum δὴ, ad Gorg. 237. 245. Porson. Phœn. 1704. Jacobs. Anth. 11, 147. 336. Schneider. ad Xen. K. 'A. 123., ad Œc. 33. Boëckh. in Plat. Min. 146.; cum δοκεῖ, Wyttenb. Select. 389.; cum χρὴ, Brunck. ad Eur. Or. 563. Hec. 282. 973. Valck. Hippol. p. 179. Τί δεῖ; Quid prodest? Markl. Suppl. 451. 789. Wakef. Eum. 94. Heyn. Hom. 5, 598. An quid juvat? Brunck. Andr. 765. Δεῖ sub., Aristoph. 2, 5. Τί μοι cum gen. rei, ubi sub. δεῖ, ad Xen. Eph. 199. Δεῖ in Homero, Heyn. Hom. 5, 598. Δεῖ τινὸς, seq. infin., Porson. Med. p. 95. Δεῖ, ἔδει, Wakef. Phil. 909. Heindorf. ad Plat. Gorg. 80. 213. Herodian. 468. et n. Πολλοῦ δεῖ, ad Phalar. 265. ad Charit. 514. 554. 586. 704. Wernsd. ad Himer. 74. Harl. Thom. M. 751. Markl. Suppl. 789. Boiss. Philostr. 322. Lucillius 87. Plato Lys. 7. Wyttenb. Select. 372. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, Mœr. 328. D. R. ad Longin. 258. Μικροῦ δεῖ, Valck. Oratt. 346. Οὐδ' ὀλίγου δεῖ, D. R. l. c. Toup. 344. Παντὸς δεῖ, Plato Lys. 33. Δεῖ σοῦ, Heyn. Hom. 7, 798. Ὕδατος δεῖ, Theocr. Adoniaz. 30. Valck. p. 331. Ὧν σε δεῖ, Eur. Hec. 1011. Δεῖ σ' ὅπως, Brunck. Aristoph. 1, 77. 2, 95. Phil. 55. Heyn. Hom. 5, 703. Lobeck. Aj. p. 304. Valck. Phœn. p. 165. Μὴ δεῖ, Thuc. 1. p. 166. Bip. Εἰ δεῖ, Heringa Obs. 151. Δέει, Herod. 650." Schæf. Mss.]

[" Δέον, Phalar. 32. 330. Lennep. 31. Phrynich. Ecl. 16. 182. Steph. Dial. 15. ad Herod. 570. Valck. Hippol. p. 175. Cum oporteret, ad Lucian. 1, 767. T. H. ad Dial. 61. ad Thom. M. 125. Conf. c. δὲ, Bast Lettre 237. Ἐν δέοντι, Porson. Or. 206. ad Lucian. 2, 262. Acta Traj. 1, 226. Valck. Hippol. p. 263. Diatr. 114. Eur. 3, 282. Alcest. 820. Εἰς δέον, Jacobs. Animadv. 220. Brunck. Aristoph. 2, 100. Eip. 272. ad Lucian. 2, 269. Heyn. Hom. 7, 19. Ἐς δέον, Herod. 479. Alcest. 1104. Alciphro 416. Δ. ἐστὶ, Jacobs. Animadv. 295. Heindorf. ad Plat. Theæt. 306. Diod. S. 1, 349. Οὐδὲν δ., T. H. ad Lucian. Dial. 61. Valck. Herod. 285. Lucian. 1, 188. ad 190. 437. Τὸ δ. ποιεῖν, Quod faciendum est, Xen. K. Π. 2, 4, 4. Οὐ δ., Valck. Hippol. p. 307. Τὸ δ., ad Lucian. 1, 419. Τὸ δ., τὰ δέοντα, ad 1, 190. Δέον, pro ἦν δέῃ, Zeun. ad Xen. K. Π. 91. Τὰ δέοντα, Wyttenb. Select. 366. Δεόντων, Valck. ad Ammon. 10." Schæf. Mss.]

[" Δέω, Probl. Arithm. 29. Il. 18, 100. ubi v. Heyn.; it. p. 798. Absum, ad Phalar. 265. ad Charit. 586. Fac. ad Paus. 1, 518. Lucian. 2, 238. 3, 198. Dionys. H. 1, 436. 2, 1174. 1240. 3, 1314. Plut. Alex. p. 153. Schm. Πολλοῦ δέω, de constr., Heindorf. ad Plat. Theæt. 364. Πολλοῦ γε καὶ δέω, δεῖ, Doun. Demosth. 292. Μικροῦ, ὀλίγου δέω, δεῖν, Bibl. Crit. 3, 2, 15. Bergler. ad Alciphr. 287. 288. Phalar. 204. ad Diod. S. 1, 302. an συνάψας? Τοσούτου δέων, seq. infin., ὥστε—Lucian. 1, 49. Ἡ τοσούτου δεῖν ἐξεῖναι, Dionys. H. 4, 2082. al. τοσοῦτον: cf. Dem. 1235. Ἑνὸς δέοντος, ad Diod. S. 1, 525. 2, 29. Paus. 375. Aristoph. Fr. 264. Dionys. H. 1, 177. 190. 316. 382. 504. ad 2, 1048. Plut. Alex. p. 90. Ἑνὸς δέοντα τριακόσια, Meurs. ad Apoll. Dysc. 39. Teuch. Δεῖν omissum, ad Xen. Mem. 2, 2, 1. 3, 9, 9. Œc. 6, 5. Ὀλίγου δεῖν, Lucian. 1, 22. ad Herod. 513. Μικροῦ δεῖν, Lucian. 1, 470. et var. lect. Wakef. S. C. 4, 233. Φημὶ δεῖν, οἶμαι δεῖν, seq. infin., Lennep. ad Phal. 41. Δεῖν et εἶναι conf., ad Diod. S. 1, 256. cf. ad Plut. 6, 362. Hutt.: Xen. K. Π. 5, 2, 17. Οἴονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι: mira constr. pro φρονίμους καὶ μετρίους: cf. Eur. Iph. T. 974. Seidl. Plut. 5, 177. Hutt. Plane sic Dem. 561. 741. 1228. 1399. 1433. 1445. 1465. 1477. Dionys. H. 3, 1651. 4, 2274. Ἔδει, Thom. M. 751. 920. ad Charit. 670. Oporteret, Longinus 54. Weisk. Ἔδει ἂν, Plato Gorg. 232. 233. Ἔδει pro δεῖ, Heindorf. ad Charm. 70. Ἐδέε, Herod. 7. Μικρὸν ἐδέησε, Bergler. Alciphr. 7. Ἐδέησεν οὖν τῷ πατρὶ γυναικὸς ἑτέρας, Achill. Tat. 13. Ὀλίγου ὁ Πὰν ἐδέησεν, cum infin., Alciphro 2, 227. Ὅσων δέοι, Bibl. Crit. 1, 4, 35. Ἢν δέῃ, ad Lucian. 1, 419. Δέων, Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. " Δέω, Prope sum, Alciphro 286. Julian. 341." Wakef. Mss.]

[" Δέομαι, Wakef. Eum. 729. Coray Theophr. 264. Wyttenb. Select. 345. 379. Herod. 265. 277. 285. Alciphro 424. T. H. in Raphel. Annot. p. 78. Fischer. Ind. Palæph. ad Xen. Eph. 271. Brunck. ad Æsch. Pers. 697. Abresch. Lectt. Arist. 24. τινὸς, Oro, Anton. Lib. 286. Verh., Xen. K. Π. 43. 49. 60. cf. Alciphr. 28. 30. τινὸς, Indigeo, Xen. Mem. 1, 1, 15. 1, 2, 1. 11. Valck. Phœn. p. 31. τινὸς ὑπέρ τινος, Rogo aliquem, ne quid fiat, Dionys. H. 3, 1415. 1890. τινὸς δέησιν, ad Lucian. 2, 301. τινὸς παρά τινος, Xen. Hier. 1, 33. περί τινος, Dionys. H. 3, 1842. De constr., Musgr. El. 190. Coray Mus. Oxon. 2, 4. Dionys. H. 2, 1170. 1176. 1186. Δ. et βούλομαι conf., Porson. Or. 857. Boiss. Philostr. 615.; Δ. et δεῖ, 649. An act. usitatum? Steinbr. Mus. Tur. 1, 288. Toup. Opusc. 1, 560. et Ind., Emendd. 4, 481. Δέομαι, cum infin., Thom. M. 160. Lucian. 2, 323. Schneider. Præf. Xen. K. 'A. xviii. ad 6. K. Π. 8, 2, 18. Plato Phædro 292. Heindorf. Οὐδὲν δέομαι, seq. infin., Lennep. ad Phal. 41. Δέῃ, δέει, T. H. ad Plutum p. 285. Δέεται, ad Lucian. 1, 525. Ἐδέετο, Phrynich. Ecl. 160. Thom. M. 265. 366. Schneider. ad Xen. K. 'A. 420. 451. Suid. 1, 697. Lex. Gr. Tittm. 1, 752. Toup. ad Longin. 397. Ruhnk. Orat. Gr. 71. Heindorf. ad Plat. Phædr. 274. Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 358. Buttm. Gramm. 341. Xen. Eph. 53. Τὸ δεῖσθαι, i. q. τὸ δέον, Schneider. ad Xen. K. 'A. 133. Δεῖσθαι cum duplici gen., Herod. 3, 157. Οἱ δεόμενοι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 208.; δεδέημαι, ad Apol. p. xx. Ἐδεήθην, δεηθήσομαι, de signiff., Schneider. ad Æsop. 16. Δεηθησόμενος, Toup. Opusc. 1, 451.: Paus. 349. Ἐδεῖτο γάρ οἱ πάντως γενέσθαι χρήματα. Xen. Œc. 12, 11. Πάντων τῶν πράττειν δεομένων, Omnium, quæ facienda sunt. Herod. 6, 35. Ἐ-

δέοντο αὐτοῦ τῷ θεῷ μιν πείθεσθαι." Schæf. Mss. " Mihi opus est, Dio Cass. 48. Expecto, cum gen., Ælian. H. A. 441." Wakef. Mss.]

" Δεία, Hesychio ἔνδεια, Inopia, Egestas, Penuria, Indigentia," [a Schneidero non agnoscitur.]

Δέημα, [τὸ, Gl. Rogamen, Aristoph. 'Α. 1059.] " Apud Suid. Ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ, τὸ δέημα τῆς νύμφης, " ὃ δεῖταί μου σφόδρα." Et Δέησις, (ἡ,) quod multo est usitatius, Precatio: Δέομαι δέησιν, vide in Δέομαι. Dicitur et δέησιν, δεήσεις ποιοῦμαι, [Gl. Precatum, Deprecatio, Obsecratio, Petitio, Supplicatio, Oratio. Δεήσεις· Preces. Κατὰ δέησιν· Precario. Schleusner. Lexx. in N. T. et V. T. Diod. S. 12. p. 326.] " || Indigentia, Egestas: Harpocr. enim tradit "Antiphontem 'Αληθ. 1. δεήσεις posuisse pro ἐνδείας." [Aristot. Rhet. 2, 9. p. 111. Gould. " Ad Charit. 464." Schæf. Mss. * Δεησίδιον, τὸ, Gl. Petitiuncula, Precatiuncula. * " Δεητὸς, (Qui requiritur,) Plut. Symp. 6, 2. p. 687." Kall. Mss. * " Δεητέος, Orandus, Arist. Quint. 129." Wakef. Mss.] Δεητικὸς, (ἡ, ὸν,) Precatorius, Rogatorius; ut λόγος, Plut. Coriol. Apud Eund. non semel pro Supplex. Aristot. magnanimum virum dixit non esse δεητικὸν περὶ ἀναγκαίων ἢ μικρῶν, Non libenter precari, Bud. [Gl. Precabilis. " Ad Diod. S. 2, 193. 632." Schæf. Mss.]

Καταδέομαι, Precor, Rogo, Plato Apol. (22. 165. Heind.) Οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη. Apud Synes. Ep. ad Theoph. Bud. interpr. Obsecrare, Μᾶλλον δ' ἐμοῦ κατεδέοντο ποιήσασθαι συνηγορίαν. [Jambl. V. P. 322. Kiessl. Schleusner. Lex. in V. T.]

Compp. partim a δεῖ, Opus est; partim a δέω, s. δέομαι.

'Αδέητος, ὁ, ἡ, Non indigus, Cui omnia suppetunt, quibus opus est, Antipho ap. Suid. [Dicitur et * 'Αδεὴς, vide 'Αδεὴς a δέος, Metus. * " Αὐτοδεὴς, ὁ, ἡ, Suapte natura indigus, Qui per se indiget, Merc. Trism." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] 'Εκδεὴς, Cui aliquid deest, Imperfectus. Et "Εκδεια, (ἡ,) Penuria. Quomodo differat ab ἔνδεια, vide in illa v. [Thuc. 1, 99. Αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι, Dem. 890. Ὁ μὲν διὰ σοῦ τὴν γεγονυῖαν ἔκδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν οἴεται.] 'Ημιδεὴς, Cui dimidium deest, s. deficit. Unde et exp. Semivacuus, Semiplenus. Ex J. Poll. Synes. Themist. [Xen. K. 'A. 1, 9, 25. βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς, Anal. 2, 48. ἡμιδεὲς Χῖον. " Toup. Opusc. 1, 163. Jacobs. Anth. 7, 45. 8, 145." Schæf. Mss. " Nicander 'A. 55." Wakef. Mss.] " Λειποδεὴς, " Egenus, Inops, Pauper, e Pythag." [Ep. ad Hieron. ap. Diog. L. " Pythag. Epist. p. 107. in Collect. Genev. * Νηδεὴς, Alcman, si vera est correctio mea in Wolfii Anal. T. 2. p. 75." Boiss. Mss.] 'Ολιγοδεὴς, Qui paucis eget; Paucis contentus, e consequente, [Gl. Vescus, Veses. Posidon. ap. Athen. 275. " Toup. Emendd. 2, 158." Schæf. Mss.] Unde 'Ολιγοδεία, et 'Ολιγοδεΐα, (ἡ,) Paucarum rerum indigentia, Suid. ['Ολιγοδεία exhibet et Schneider. Lex., sed perperam pro ὀλιγόδεια. Istud ex ὀλιγοδεύω derivandum esset. " Philo J. p. 37. alibi." Wakef. Mss. * " Πολυδεὴς, Max. Tyr. 21, 4." Kall. Mss.]

[* 'Αντιδέομαι, Plato Lach. 249.]

'Αποδεῖ, Deest, Deficit. Item 'Αποδέω, Absum, Inferior sum, Æquare non possum. Cum gen. ἀπολείπω. Athen. Οἱ γὰρ ἐν τῇ 'Ρώμῃ ἰχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῶν κατὰ τὴν 'Αττικὴν ποτὲ κωμῳδηθέντων. Lucian. Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες, Longe remoti ab amicitia, vel alienissimi, Bud. Citatur ex Eod. ἀποδεῖν τῆς μαντικῆς pro Alienum esse a vaticinandi arte. Nec tantum dicitur de persona, sed et de re; ut, 'Αποδέοντα τὰ ᾄσματα οὐ πολὺ τῶν τῆς Σαπφοῦς, Non longe inferiora Sapphicis. Aliquando dat. præter gen. ponitur: ut Herodian. (6, 5, 23.) Δυνάμεως μεγίστης διαφθαρείσης, γνώμῃ καὶ ῥώμῃ οὐδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης. Sic Plut. Camillo, Πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς 'Ρώμης οὐκ ἀποδέουσα. Paus. Τοῦ δὲ 'Ασκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ 'Αθήνῃσι Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ, Dimidio minus est. Aliquando non dat., sed accus. ponitur, qui regitur a sub. præp. κατά: ut, Μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμην ἀπέδει Πελοποννησίων οὐδενός. Ubi notare

A oportet ἀπέδει 3. sing. imperf. Item cum infin. citatur e Phalar. 'Αποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι. Nisi forte leg. τοῦ ἄνδρας εἶναι, Qui jam non multum a virili ætate absunt. Profertur et h. l., in quo gen. habet, sequente tamen infin., sed qui regatur a sub. præp. Οὐδὲν ἀποδεῖ θῆλυ τοῦ ἄρρενος πονεῖν τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις πόνους, Nihilo inferior est femina viro ad labores tolerandos, quos necessitas exigit: i. e. πρὸς τὸ πονεῖν. || Usurpatur etiam sæpe in recensendo numero; uti Aristot. Καὶ ἔτη οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατὸν, Paulominus centum. Sic Polyb. 1. 'Οπλίτας δεχομένη ὀλίγῳ δισχιλίων ἀποδέοντας, Qui non multum absint a duobus millibus, i. e. Quorum numerus parum abest a duobus millibus. Brevius, Paulominus duo millia, vel duobus millibus. Aristot. de Mundo, Τῆς οἰκουμένης πλάτος μέν ἐστι βραχὺ ἀποδέον τετρακισμυρίων σταδίων. Thuc. 2, (13.) Τὰ γὰρ πλεῖστα, τριακοσίων ἀποδέοντα μυρία ἐγένετο, i. e. ἐννεακισχίλια ἑπτακόσια, Schol. Sciendum est autem usurpari hac signif. tam in 3 sing. præs., quam in infin.,
B et contr. et sine contr. dicitur enim ἀποδεῖ et ἀποδεῖν, item ἀποδέει et ἀποδέειν. || Sed capitur ἀποδεῖν et pro ἀποδεσμεῖν, Hes. Alligare. [Athen. 101. Οὐδὲν ἀποδέων τοῦ. Schleusner. Lex. in V. T.: Gal. 8, 451. 'Αμαθίας ἐσχάτης οὐδὲν ἀποδεῖ. " 'Αποδέω, Absum, Inferior sum, Scapula 386. Athen. 224. Thom. M. 302. ad Charit. 586. Jacobs. Anth. 6, 253. Paus. 312. 364. et n.; it. 370. 385. 403.; 3, 61. 285. 298. 304. ad Dionys. H. 5, 275. 360. 2, 714. 'Αποδεῖ, Fac. ad Paus. 2, 70. Δυοῖν ἀποδέοντα, ad Diod. S. 1, 619. Longus p. 9. Schæf.: ad Dionys. H. 1, 413. 2, 1077. 3, 1317. Schneider. ad Xen. K. 'A. 13." Schæf. Mss. " 'Αποδέω, Inferior sum, Philo J. 1, 34. Disto, Ælian. V. H. 843. * 'Αποδέομαι, Absum, Joseph. A. J. 20, 5, 1." Wakef. Mss.] 'Αποδεὴς, ὁ, ἡ, Inferior, ἀποδέων, Plut. (8, 804.) ἀποδεὴς πίθος, Dolium, quod vacuum esse incipit, et cui propemodum incipit jam deesse vinum; nam ibid. πλήρες ἀγγεῖον et ἀποδεὲς inter se opp.: Τὸ δὲ μέγιστον, οὐ φθείρει πλῆρες ἀγγεῖον οὕτω ῥᾳδίως οἶνον ὡς ἀποδεὲς γενόμενον. Ibid.
C paulo post, Πλεῖον γάρ ἐστι καὶ κρατεῖ μᾶλλον εἰς ἀποδεὲς κατερχόμενον τὸ ἀγγεῖον: ubi ἀποδεὲς usurpatur tanquam subst. q. d. cum vas proximum vacuitati esse incipit. [Antonio 62. ναῦς.]

'Ενδεῖ, impers. Deest, Deficit, Opus est, Dem. (14.) Εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου· εἰ δὲ μὴ, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου. At in VV. LL. hæc afferuntur exempla: e Xen. (K. Π. 4, 3, 3.) τίνος ἐνδεῖ; Quid deest? [Xen. Mem. 2, 3, 5.] 'Οπότε παντὸς ἐνδέοι, καὶ πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη. Et e Luciano Cauc., Καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι φῄμην τῷ Θεῷ, ubi tamen impers. non est, sicut nec in aliis nonnullis, qui ibi afferuntur ll.: cum sc. dicitur ἐνδεῖ μοι τοῦτο. Herodian. (2, 5, 13.) Οὐδὲν ὑμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδεήσει: Idem, 'Αλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν: Idem, 'Ενέδει τῷ ἀριθμῷ. || 'Ενδέω, Deficior, Opus habeo, unde ἐνδεῖς ex Eur. (Iph. A. 41.) affertur, ἐνδεῖς οὐδενὸς, Nulla re deficeris, Nihil tibi deest. Sic et e Plat. de Rep. 1. (p. 185.) "Εως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι,
D Nulla re deficiatur, s. opus habeat: vel, Nihili ipsi desit, quominus sit ars pastoralis. Item, 'Ενδέομαι, ead. signif. et quidem usitatius, [Gl. Egeo.] Xen. "Ιν' ὡς μηδενὸς ἐνδεόμενος στρατεύοιτο: K. Π. 6, (2, 11.) στρωμάτων ἐνδεηθέντες, et alibi sæpe. Plut. Symp. 135. "Αριστος οἶκος ὁ τῶν περισσῶν καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος. || 'Ενδεῖν, Defici viribus ad aliquid, Impares habere vires; ut ἐνδεούσης φύσεως, e Theophr. Et e Plut. Numa (20.) "Ωστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν. [Schleusner. Lex. in V. T. Xen. K. Π. 2, 2, 27. ἐνδεόμενοι οἰκετῶν, Appian. Civ. 1, 21. Ὡς ἐνδέον τῇ γνώμῃ προσετίθει, et, Εἰ δήμαρχος ἐνδέοι ταῖς ἐπαγγελίαις, Xen. K. 'A. 7, 1, 41. Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, ὥστε ἡμέρας σῖτον ἑκάστῳ γίνεσθαι τῶν στρατιωτῶν: 6, 1, 31. 'Επειδὴ ἑώρα πλείονος ἐνδέον, παρελθὼν εἶπε. Plato Alcib. 2, 13. "Η πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν, Dem. Ol. 1. "Απαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου. Liban. 4, 609. " 'Ενδέω, Acta Traj. 2, 9. ad Mœr. 124. Abresch. Lectt. Arist. 274. Ammon. 8. et Valck.: T. H. ad Lucian. 1, 216. ad He-

rod. 670. Eur. Iph. A. 41. Musgr. 1180. Tro. 792. A Wakef. Herc. F. 347. Jacobs. Anth. 6, 282. 8, 279. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Lucian. 2, 152. 3, 292. ad 490. Ἐνδεῖ, ad Herod. 650. Brunck. Androm. 397. Markl. Iph. p. 164. Jacobs. Anim. 73. Anth. 12, 361. Lucian. 1, 790. 805. 2, 147. 151. 153. ad Plut. 4, 71. Reisk. Ἐνέδει, ad Charit. 68. 385. Ἐνδεῖν, Wyttenb. Select. 323. Lennep. Phal. 196. 216. Ἐνδέομαι, Zeun. ad Xen. K. Π. 41." Schæf. Mss. "Ἐνδέω, cum gen., Ælian. V. H. 622." Wakef. Mss.]

Ἐνδεής, ὁ, ἡ, Indigus, Isocr. ad Nic. Ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσὶν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε: Arch. Τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας. Plato de Rep. 2. Οὐ γὰρ ἐνδεᾶ γε φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους. Idem Alcib. (1, 1.) Οὐδενὸς φῂς τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἶναι εἰς οὐδέν. Res quoque dicitur ἐνδεής, Quæ non sufficit, Cui aliquid deest, quominus plena sit et perfecta, vel suis numeris absoluta. Sic συνθῆκαι Thuc. 8, (36.) Alicubi dicit Gal. λειφαίμους appellari τοὺς ἐνδεὲς ἔχοντας αἷμα, Minus sanguinis quam opus sit, q. d. Sanguinem non sufficientem. || Exp. etiam Inferior, ut Thuc. B 2, (87.) Τῇτε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. Sic interpr. et Bud. ap. Polyb. Σύγκρισιν ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν. Sæpe autem additur gen., ut, Τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, Thuc. Inferiora et minora viribus, Quæ non respondeant viribus. Sic Plut. Sol. Ἐνδεέστερον τῆς δυνάμεως οὐδὲν ἔπραξε: Othone, Ἐνδεέστερον τῆς δόξης στρατηγεῖ: ubi adv. est compar. Ceterum dicitur et Ἐνδεὲς sæpe subst. pro ἔνδεια, Thuc. 3, (83.) Τῷ γὰρ δεδιέναι τό, τε αὐτῶν ἐνδεὲς, καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετόν: ubi ἐνδεὲς id plane esse videtur, quod ad verbum Gall. dicimus Insuffisance, q. d. Insufficientia. [Gl. Egestuosus, Egens, Indigens, Indigus, Egenus. Xen. K. Π. 8, 1, 40. "Soph. Phil. 375. Κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς Τοῖς πᾶσιν οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, Εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με, Nil reticens, Conviciis minime parcens." Seager. Mss. * Ἐνδειής pro —δεής, Manetho 1, 172. Ἐνδεὴς φρενῶν, Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Mœr. 415. Toup. Opusc. 1, 234. ad Lucian. 1, 289. 398. ad Phalar. 226. 297. ad Charit. C 732. Markl. Iph. p. 137. Heracl. 171. El. 356. Jacobs. Anth. 6, 360. Philipp. 69. Duker. Præf. Thuc. p. 7. ad Dionys. H. 1, 167. Bast Lettre 105. De constr., ad Xen. Mem. 3, 6, 13. Ἐνδεᾶ, ad Mœr. 375." Schæf. Mss.] Hinc Ἐνδεῶς, Indigenter; ut ἔχειν τινὸς, Indigum esse re aliqua, q. d. Indigenter se habere. Sed Plut. Lyc. Ἔχων πρὸς δικαιοσύνην, Non sufficienter se habens, i. e. Non satis instructus. Vertitur ita et in aliis loquendi generibus. Item, Minus quam opus sit, par sit, ap. Thuc. Dicitur et Ἐνδεέστερον cum gen. ut in l. c. Ἐνδεεστέρως pro eod. Additur autem nonnunquam gen. τοῦ προσήκοντος, ut, Ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι, Plato, Minus quam par sit, Minus quam deceat. [Xen. A. 2, 5. Hippocr. 821. "Ἐνδεῶς, Eur. Iph. A. 978. Fr. Œd. 17, 8. p. 458. Dem. 162." Seager. Mss. "Plut. Mor. 1, 29. Valck. Diatr. 51. Ἐνδεῶς ἔχω, Phalar. 328. Markl. Suppl. 207. Ἐνδεέστερον, Bentl. Opusc. 40. Phalar. 356. ad Dionys. H. 1, 167. Ἐνδεεστέρως, ad Phalar. 298." Schæf. Mss.] D

Ἔνδεια, (ἡ,) Indigentia, Penuria, Ἔνδεια τῶν καθ' ἡμέραν, Isocr. Paneg. Sic ἔνδεια τροφῆς. Et sine adjectione, ut Dem. (312.) Τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν. Apud Plat. autem Polit. 9. ἔνδεια et πλησμονὴ opp., quæ Cic. interpr. Inopiam et satietatem affluentem, p. 11. mei Lex. Cic. Et plur. ἔνδειαι ap. Isocr. Areopag. Ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις. Item ἔνδειαι oppositum habens ὑπερβολαὶ ap. eund. de Pace. [Idem ad Nicocl. 9. p. 26.] || Ἔνδεια et ἔκδεια ita differre quidam e Suida annot., ut ἔκδεια sit Quod deest plenæ solutioni: at ἔνδεια sit Non habere omnino, quod solvas ob egestatem. Thuc. 1, (99.) Αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι, ubi vide Schol. Sunt et qui generalius ita, ἔκδειαν esse, cum aliquid ad justum numerum deest; at ἔνδειαν, cum totum deest. [Gl. Inopia, Penuria, Egestas, Abstinentia, Ingitas, (sic.) Ἔνδειαι· Egestates. Schleusner. Lex. in V. T. "Valck. Adoniaz. p. 274." Schæf. Mss.] Ἀνενδεής, Non indigus, Polit. ap. Herodian. 8, (7, 13.) Βίον ἀνενδεῆ vertit Vitam bonis omnibus affluentem. E Gal. autem affertur ἔνδειξις, Sufficiens: ex Aphrod. παροξυσμὸς, Cui nihil deest eorum, quæ adesse solent. [" Ammon. 113." Schæf. Mss.] "Ἀνενδεῶς, "Citra indigentiam, h. e. Affatim, Largiter." [" Jacobs. Animadv. 300." Schæf. Mss.] "Κατενδεής, "Indigus, Bud." [Schneidero susp.]

Ἐπιδέομαι, Insuper egeo, simpl. Egeo, δέομαι: ut Plato Timæo, Ὀμμάτων τε γὰρ ἐπεδεῖτο οὐδὲν, Nec enim oculis egebat, Cic. [Gl. Indigeo, Egeo, Schleusner. Lex. in V. T. "Ammon. 84. ad Lucian. 1, 407. * Ἐπιδεῖ, Insuper opus est, Dionys. H. 2, 1185." Schæf. Mss. * "Ἐπιδέησις, (ἡ,) Supplicatio, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Προσεπιδέομαι, Gl. Indigito.] Ἐπιδεής, Indigus, Herod. Ἐπιδεέες τῶν πάντων: et, Ἐπιδεέες εἰσὶ ἑπτὰ χιλιάδων τετρακόσιαι μυριάδες. Sunt quadragies centena millia, septem millibus minus: pro eo, quod dicitur ab aliis scriptt. frequenter, δέουσαι vel ἀποδέουσαι. Sic et καταδέουσαι ab Eod. ponitur. Apud Plat. autem Timæo videtur abundare infin. σχεῖν, junctus cum ἐπιδεὲς, Οὐδ' αὖ τινὸς ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνου σχεῖν. [" Clem. Alex. Str. 7. p. 859." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Valck. Diatr. 41. Herod. 524." Schæf. Mss.] "Ἐπιδεῶς, Non satis nec "sufficienter, Plato." Ἀνεπιδεής, Minime indigus, Lucian. (1, 436.) Τούτων ἁπάντων ἐσμέν. [" Ad Thom. M. 120." Schæf. Mss.]

Καταδεῖ, impers. Opus est, q. d. Defectus est. Ex Herod., Καταδεῖ δύο νηῶν ἐς τὸν ἀριθμὸν, q. d., servando Gr. constr., Defectus est duarum navium ad explendum numerum, Gall. ad verbum, Il y a faute de, &c. Idem, Καταδέουσαι μιῆς χιλιάδος ἕνδεκα μυριάδες: de quo genere loquendi vide in Δέω, Ἀποδέω, Ἐπιδεής. [Paus. 8, 33. Ἀνδρὸς ἰδιώτου καταδέουσιν ἐς εὐδαιμονίαν. "Herod. 657. Καταδέω, Indigeo, 167. 724." Schæf. Mss.] Καταδεής, (ὁ, ἡ,) Cui aliquid deest, Non expletus omnibus numeris. Exp. et Inferior: quæ tamen exp. magis convenit comparativo καταδεέστερος: ut Isocr. Πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. [Καταδεής, Gl. Deter. Καταδεέστερος· Inferior. Schleusner. Lex. in V. T. "Pauper, Egenus, Deficiens, Dem. 141. 1472." Seager. Mss. "Ad Thom. M. 95. Καταδεᾶ, ad Mœr. 375. Καταδεέστερος, Phalar. 284. 298. 306. Diod. S. 1, 651." Schæf. Mss.] Et Καταδεῶς, Ita ut aliquid desit. [* "Καταδεεστέρως, Inferius, Aristot." Wakef. Mss.]

Προσδεῖ, Insuper opus est; cujus exemplum aptissimum e Dem. vide in Ἐνδεῖ. Thuc. Προσέδει διδασκαλίας ἐμοί. Plato de Rep. 2. Προσεδεήσει αὐτῇ καὶ τῶν ἄλλων: Epist. Ἐράστῳ δὲ Κορίσκῳ πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν σοφίᾳ φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τῆς κ. τ. λ. Et alia constr. ap. Eund. Ἐὰν δέ τι προσδεῖν δοκῇ. [Xen. K. Π. 2, 1, 7. "Wyttenb. Select. 389. Musgr. Herc. F. 90. Wakef. S. C. 4, 20." Schæf. Mss.] Προσδέομαι, Insuper egeo, Xen. Μαντικῆς ἔφη προσδεῖσθαι: (O, 2, 1.) Προσδεῖσθαι χρημάτων. In Plat. Timæo, Καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, Cic. interpr. Quod nec desideraret alterum. [Xen. K. Ἀ. 6, 1, 24. * "Προσδέω, Egeo, Musgr. Herc. F. 90. Προσδέομαι, Phrynich. Ecl. 196. Herod. 8. fin. Valck. Diatr. 41. Koen. ad Greg. Cor. 84. Xen. K. Π. p. 332. Herod. 235. τινὸς, Xen. Mem. 1, 1, 7. τί, Œcon. 3, 16. Casaub. ad Athen. 90." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. * Προσδέητος, ὁ, ἡ, unde * Ἀπροσδέητος, Schneidero. susp., Polyb. 22, 6. * Ἐπιπροσδέομαι, Parthen. 17. Ἐπιπροσδεῖσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπ' αἰδοῦς, al. —θεῖσθαι, Schneider. Lex. "Suid. 2, 616." Wakef. Mss.] Προσδεής, (ὁ, ἡ,) Qui insuper eget, Plato Timæo, Ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ ὁ συνθεὶς, αὔταρκες ὂν, ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον ἢ προσδεὲς ἄλλων, Sic enim ratus est ille, qui ista junxit et condidit, ipsum se contentum esse mundum neque egere altero, Cic. Quam tamen interpr. miror potius, quam probo, non tantum quod προσδεὲς ita verterit ac si vacaret præp.: sed multo magis quia esse dicit, quod Plato dicit esse fut.: deinde et quod per comparationem non loquitur, ut Plato. Sonant enim verba Plat. ad verbum, Ratus est enim, qui condidit ipsum,

se contentum, præstantius fore, quam insuper egens aliis, i. e. Si se contentum esset, præstantius fore, quam si insuper aliis egeret. Sed fieri potest, ut h. l. Cic., sicut et infiniti alii, mendosus ad nos pervenerit. Ἀπροσδεὴς, Non insuper indigus, [Joseph. A. J. 8, 4, 3. 5. Plut. 122. 159. Pericle 1, 358. " Dawes. M. C. 218." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

" Συνδέομαι, Una precor s. oro, Plato Epist. Me- " τὰ τοῦ Θεοδότου καὶ Εὐρυβίου συνεδεήθην σου μὴ " ποιεῖν ταῦτα."

Ὑποδέομαι, quod Bud. ait signif. vel Egeo, vel Rogo humiliter, in h. l. Greg. Τὸ πεινᾷν, τὸ κοπιᾷν, τὸ ἀγωνιᾷν, τὸ ὑποδέεσθαι. [* " Ὑποδέω, Dionys. H. 5, 275." Schæf. Mss.] Et Ὑποδεὴς, Inferior, [" Aristot. de Anima 3, 4." Routh. Mss.] Sed usitatius est compar. ὑποδεέστερος, qua v. gaudet Thuc. 1. Φαίνοιτ' ἂν ὑποδεεστέρα ἡ πόλις: 6. Οὐ πολλῷ τινὶ ὑποδεέστερον πόλεμον: 3. Καὶ ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν τινὰ προάγει. Apud Eund. ὑποδεεστέρους redditur Imbecilliores, 3. Ἐπί τε τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους ξυνεπῆγον. Plato autem Phædro, ἥττω cum ὑποδεέστερον copulavit. [Ὑποδεὴς, Gl. Subnixus. " Zeun. ad Xen. K. Π. 77. Valck. Hippol. p. 322. Lucian. 1, 511." Schæf. Mss. * Ὑποδεῶς, Eust. Od. A. p. 34, 25. * Ὑποδεεστέρως, Thuc. 8, 87.]

¶ Δεύομαι, poët. pro δέομαι, Egeo, Od. Ξ. 510. Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου Ὧν κ. τ. λ. Il. A. (602.) et alibi, οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης: H. (73.) Οὐ μὲν γάρ τι νόον γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ. || Exp. et Privor ap. Eund., ut cum mortuos esse dicit θυμοῦ δευομένους. Sed et Inferiorem esse alicubi: ut Ψ. (484.) ἄλλα τε πάντα Δεύεαι Ἀργείων. Sed ex Apoll. Rh. (2, 974.) affertur δεύεσθαι τετράκις εἰς ἑκατὸν, pro Centum esse, demtis quatuor. " Δευοίατο, Ion. pro δεύοιντο, h. e. ἐπιδέοιντο, ἐπι- " δεεῖς γένοιντο, Hom." [" Ad Charit. 624. Wakef. Ion. 1190. Trach. 505. Antiphil. 29. Æmilian. 3. Lucianus Ep. 12. Agathias 24. Macedon. 6. 12. Jacobs. Anth. 12, 266. Heyn. Hom. 4, 126. 377. 378. 514. 5, 437. 578. 6, 425. 507." Schæf. Mss. Od. I. 483. Apoll. Rh. 3, 1138. ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη Ἂψ οἰκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην. Quint. Sm. 4, 435. ὅτ' οὐκέτι δεύεται ἦτορ.] Ἐπιδεύομαι, Idem, Il. B. (229.) χρυσοῦ ἐπιδεύεαι. E Phocyl. autem ἐπιδεύῃς affertur, ubi potius leg. ἐπιδεύῃ. [Apoll. Rh. 2, 1220. οὔτε ἀλκὴν ἐπιδευόμεθα, Il. Ψ. 670. μάχης, Ω. 385. οὐ γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν, P. 142. μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο: N. 310. δεύεσθαι πολέμοιο. Apoll. Rh. 3, 717. μή σ' ἐπιδευήσεσθαι. " Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 133. Phrynich. Ecl. 55. Wakef. Alc. 599. Heyn. Hom. 5, 115. 578. 6, 426. 7, 313. 8, 456. 488. 675." Schæf. Mss.] Hinc Ἐπιδευὴς, (ὁ, ἡ,) Indigus, Od. Δ. (87.) πυροῦ καὶ κρειῶν ἐπιδευής. [Rhian. Epigr. 1. βιότοιο, Arat. 90. φαέων, Il. T. 180. ἵνα μὴ τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα, Apoll. Rh. 2, 315. θέσφατα. " Wessel. Diss. Herod. 71. ad Herod. 337. Theocr. 22, 160. Ilgen. Hymn. 312. Thom. M. 903. Phrynich. Ecl. 55. Musgr. Iph. T. 120. Ion. 1310. Timo Phlias. 25. Heyn. Hom. 5, 95. 578. 6, 426. 477. 7, 645." Schæf. Mss. " Inferior, Hom. H. in Apoll. 338." Wakef. Mss.]

" ΔΕΑΤΑΙ, Ion. pro δέδενται: itidemque δέατο " pro ἐδέδεντο, a δέω, abjecto simul augmento, Etym. " Meminit Hes. quoque hujus δέαται, sed aliter " atque Etym. exp., nimirum φαίνεται, δοκεῖ: affe- " rens ἐδεάμην quoque pro ἐδοκίμαζον, ἐδόξαζον. " Atque ita sane accipiendum est in (Od. Z. 242.) " ap. Etym. πρόσθεν δέ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, i. e. " ἐδόκει." [Al. δόατ'. Schneider. Lex.] " Δείαθεν, " Hesychio ἐδόκουν, quod ab ead. esse videtur ori- " gine, a qua δέαται. Ἀδεεῖ, Eid. οὐ δοκεῖ, Non vi- " detur."

ΔΕΙΔΩ, είσω, et δείσομαι poët., Pr. δέδοικα, pro δέδοιδα nimis aspero, e quo fit δέδια, item poët. δείδια, unde part. δειδιὼς Hom., plusquamperf. ἐδεδοίκειν et ἐδεδίειν: Timeo, Metuo. Il. X. (455.) ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω μὴ—πεδίονδε δίηται: deinde καταπαύσῃ. Sæpe et præt. δέδοικα s. δέδια, et δείδοικα ac

A δείδια ap. poët., præsentis signif. obtinet; ut Il. A. (555.) Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accus. Σ. (261.) Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα. In prosa autem hæc præterita, quæ potius in usu sunt quam præsens, non has solum constrr. habent, sed et alias, ut exemplis docebo. Ac primum cum μὴ, ut, Δέδοικα μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόλησθε. Et alicubi cum particula μὴ juncta indicativo; ut Greg. Ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα, μὴ καὶ αὐτὸς ἐγενόμην πάρεργον. Dicitur et δέδοικα μὴ οὐκ: ut Xen. Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. Sed observavi, K. Π. 6, (2, 11.) et δέδοικα ὡς οὐκ, pro δέδοικα μὴ οὐκ: Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσητε. Et cum infin. Il. H. (93.) Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Sic Greg. ἔδεισα παραδέξασθαι. Cum accus. autem, ut Dem. Phil. 1. Μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν. Plut. de Superst. Ὁ δὲ θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, κ. τ. λ. Sæpe etiam cum gen. pers. et dat., sed interjectis præpp. illic περὶ,

B hic vel περὶ, vel ἀμφί: dicitur enim δέδοικα περὶ σοῦ, et δέδοικα περί σοι, vel ἀμφί σοι. Lat. autem dicitur unico constr. genere, Metuo tibi. Xen. K. Π. 1, (4, 22.) Δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Isocr. Evag. περὶ Κύπρον δεδιὼς, hic enim Κύπρου pro gen. pers. censetur. Cum dat. Thuc. Δείσας περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic autem et Il. P. (242.) Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Cum ἀμφὶ eod. sensu, Gal. ad Gl. 1. Δεῖσαι ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ. [Δέδια, Gl. Metuo. Δέδοικα· Trepido, Paveo, Timeo. Δείδω, Schleusner. Lex. in V. T. Prægressam syll. producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 20. 37. 38. 39. 53. " Wakef. Phil. 225. Musgr. Hel. 1411. Fischer. Ind. Palæph. ad Mœr. 119. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 61. ad Xen. Eph. 203. Conf. c. δέω, ad Herod. 472. Cum dat., ad Plut. 5, 270. H.: περί τινος, ab aliquo, Cattier. 88. Xen. K. Π. 72. περὶ ἑαυτοῦ, Sibi, Cattier. l. c. Δ. ὡς, Brunck. Aristoph. 3, 85. Soph. El. 1309. ὅπως, Iph. T. 995. Markl. Demosth. 1, 103. 130. (φοβεῖσθαι, πῶς—Xen. K. Π. 4, 5, 19. Herod.

C 4, 115. Φόβος τε καὶ δέος, ὅκως χρὴ κ. τ. λ.) περί τινι, Boiss. Philostr. 325. Heyn. Hom, 6, 45. ὑπέρ τινος, Philostr 86. Boiss. De constr., Heyn. Hom. 7, 328. Δ. suppl., ad Od. 5, 415. 16, 255. Ἐδέδισαν, Phrynich. Ecl. 76. ubi et de Δέδια. Δέδοικα ἐδεδοίκειν, δέδια ἐδεδίειν, Thom. M. 264. Δέδοικα, ad Il. Σ. 261. Metuo, Xen. K. Π. 40. Ἐδεδοίκειν, ad Xen. Eph. 176. Δεδειὼς, Δεδοικὼς, Heringa Obs. 213. Δέδοιγμεν, Lobeck. Aj. p. 404. Δέδιμεν, δεδίαμεν, ad Dionys. H. 5, 45. Δεδιέτω, Wessel. Herod. 59. Δεδιέναι πάντα, Abresch. Lectt. Arist. 204. Δεδιὼς καὶ τρέμων, Bibl. Crit. 3, 2, 27. Plato Lys. p. 10. Δεδιὼς τὸ μέλλον ὅπῃ ἀποβήσεται. Τὸ δεδιὸς, Dionys. H. 2, 1124. Δείδια, 6, 531. 7, 432. Jacobs. Anth. 12, 376. Δείδετε, Simonid. 56. Δείδιθι, Heliodori Epigr. Agathias 71. Monum. Byz. 17. Epigr. adesp. 323. Boiss. Philostr. 593. Toup. Opusc. 2, 125. Δέδιθι, Boiss. Philostr. 592." Schæf. Mss. " Δ. πρὸς et περί τι, Joseph. 998. Δείδια, Schol. Opp. Ἁ. 1, 304. Δ. μὴ, I apprehend it may be; Δ. μὴ οὐ, I fear that it is not, Soph. An-

D tig. 1127. Eur. Andr. 627. Δ. ὄφρα, I fear that or lest, Apoll. Rh. 4, 182. * Δειδίω, i. q. δείδω, Quint. Sm. 7, 297. 304. * Δειδέω, Δείδιμι, Etym. M." Wakef. Mss.] " Ἔδδεισεν, Poët. metri causa gemi- " nato δ pro ἔδεισεν, Il. A. Ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, Ti- " muit." [* Δεδιότως, Dio Cass. 42, 17. p. 316. " Dionys. H. 4, 2278." Schæf. Mss.] " Δέδιθι, imper. e præt. med. δέδια, metaplasmum habens pro " δέδιε, a δίω τὸ φοβοῦμαι, Plut. Cæs. Τόλμα καὶ δέ- " διθι μηδὲν, Aude nec quidquam metue. At Δέ- " διμεν et Δέδιτε, vide in Anomalis. Δείδιθι, poët. " epenthesi τοῦ ι, metri gratia pro δέδιθι, itidemque " δείδιμεν pro δέδιμεν, Apoll. Rh. βασιλῆος ἐφετμὴν " Μηκέτι δείδιθι, Time, Metue. Il. Z. (99.) Οὐδ' Ἀ- " χιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν, Ita formidamus, Ita " timemus. Porro sunt qui hæc a Δείδιμι derivent, " i. signif. q. δείδω, Metuo, Timeo, Formido: alii " volunt esse præt. med., ac illud quidem μεταπεπλα- " σμένον e δείδιε, hoc vero συγκεκομμένον e δειδίαμεν: " qua de re et in Anomalis." [Δείδιθι, Nicander Ἀ.

443. Δειδυῖα, ἡ, pro δειδιυῖα, Apoll. Rh. 3, 753.] " Ἐνίᾳ, Hesychio δέδια, Metuo." [Δεδίαμεν, δεδίατε, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 180. Ἐδεδίεσαν, —ασαν, ibid. Δεδιὼς τὴν σαυτοῦ σκιὰν, Prov. Græcis frequentatum, Creuzer. Præf. in Plotin. de Pulcr. p. lvii. * " Δεδοικότως, Philostr. c. 20. p. 157." Kall. Mss. * Δεδοίκω, Greg. Cor. 190. 324. " Bentl. ad Callim. 318. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 7. Harles. p. xxxv. Koen. ad Greg. Cor. 81. 150. Jacobs. Anth. 7, 271." Schæf. Mss. Δεῖσαι et δῆσαι, δείσας et δήσας conf., Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 62.]

Δεῖμα, τὸ, Metus, Terror, Il. E. (682.) Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι, Plato de Rep. Ὑποψίας καὶ δείματος μεστὸς, Plut. (6, 641.) * Προσεμφορῶν αὐτῷ δείματα καὶ φόβους καὶ ὑποψίας καὶ ταραχάς. || Terriculamentum, φόβηθρον, Hes. || Exp. et Periculum, metus enim nonnisi periculi est, Apoll. Rh. (2, 644.) Ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐν δείμασι. [Gl. Pavor. " Musgr. Iph. T. 573. Wakef. Eum. 63. ad Dionys. H. 1, 277. Plato Phædr. 265. Pierson. Veris. 50. Wyttenb. Ep. Cr. 60. Jacobs. Exerc. 1, 104. Valck. Diatr. 147. Brunck. Phil. 927. El. 301. Terriculamentum, Ruhnk. Ep. Cr. 257. Φόβος καὶ δεῖμα, Plato de LL. 348. Ast." Schæf. Mss. Δεῖμα ἀπὸ, Schæf. Meletem. Cr. 85. " Monstrum formidabile, Opp. Ἁ. 5, 24." Wakef. Mss.] ET Δεῖμος, ὁ, Metus, Terror, Il. (Λ. 37.) περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε, Hesiod. Θ. (934.) αὐτὰρ Ἄρηϊ Ῥινοτόρος Κυθέρεια φόβον καὶ δεῖμον ἔτικτεν. [Brevem syll. prod., Spitzner. de Versu Gr. Her. 38. Schleusner. Lex. in V. T. " Δεῖμος, Græv. Lectt. Hes. 636. Heyn. ad eund. l. Hom. 6, 125. 7, 28. Boiss. Philostr. 468." Schæf. Mss. Apud Nostrum scriptum est δειμός. * Πάνδειμα, Pind. ap. Schol. Aristoph. Σ. 307.] Δειμαλέος, (α, ον,) Timidus, Terribilis et Timorem incutiens. Nam Hes. exp. etiam εὐλαβὴς, φοβερὸς, et Suid. δειλίας καὶ φόβου * ἐμποιητικός. Epigr. Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων. Sic κεραυνὸς, i. e. Terrificus. [" Theognis 1124. μυχούς." Seager. Mss. " Marc. Sid. ap. Fabric. Bibl. Gr. 1, 19." Kall. Mss. " Ad Charit. 260. 480. Toup. Opusc. 2, 53. 125." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 165." Wakef. Mss. Moschus 2, 20. φωνήν. * Δειμαλέως, Carm. Sibyll. 1. p. 176. * Δειματηρὸς, ὰ, ὸν, Apollon. Syntax. 181. * Δειμάτιος, Jovis epith. Dionys. H. 1, 396=2, 1248.] Δειματόεις, (εσσα, εν,) Timidus, Pavidus, in [Anal. 2, 135.]

[* Δειματοσταγὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Choëph. 539. cf. Ag. 187.] Δειματώδης, Terribilis, Terrificus: φοβερὸς, Hes. Δειμώδης, Idem, Erotian. [Schneidero susp., sed v. Passowii liber de Fine et Ratione condendorum Lexx., Teutonice scriptus, 85. contracte pro δειματώδης. * " Ἀδείματος, Musgr. ad Med. 128." Schæf. Mss. * " Ἐνδείματος, Timore plenus, Jambl. Protr. 127." Wakef. Mss. * " Πολυδείματος, (ὁ, ἡ,) Orac. Sib. 5, 308. Obsop." Kall. Mss.]

Δειμαίνω, Timeo, Terreor, Plato de Rep. 1. Ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει, Herod. Δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, De Xerxe sum solicitus. Apud Suid. e Procop. δειμαίνουσα δέος. Apud Eund. Δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοὴν, ἐξεστήκεσαν. Et, Ἀμφὶ τῷ περιβόλῳ δειμαίνοντες. [" Perperam δειμαίνω scribitur, et olim edebatur, pro λιμαίνω, ut Herod. 6, 28. Appian. B. C. 2, 61." Schweigh. Mss. Æsch. Eum. 510. Pr. 41. Quint. Sm. 2, 499. " Jacobs. Anth. 6, 425. 8, 54. Beck. ad Eur. p. 196. Chardon Magaz. Encyl. 1796. N. 1. p. 101. Δειμαίνω, τί—, Lobeck. Aj. p. 338." Schæf. Mss. * Δειμαντὸς, ἡ, ὸν,] HINC Ἀδείμαντος, ὁ, ἡ, Impavidus, Intrepidus, ἄφοβος, ἄτρεστος, Terriculamentorum expers, Spectris liber, ex Eur. (Rhes. 697.) || Est et Nom. propr. [Pind. N. 1, 29. Ἰ. 1, 13. Lucian. 841. Æsch. Pers. 162. Orph. Λ. 543. * Ἀδειμάντως, Æsch. Choëph. 768.] ET Ἄδειμος, ὁ, ἡ, itidem Impavidus, Intrepidus, ἄφοβος, Hes. Suid. [* Πανδείμαντος, ὁ, ἡ, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 12=174. * Ἐκδειμαίνω, Hierocles 148. Heliod. 9. p. 442. * " Καταδειμαίνω, Eunap. 108. * Περιδειμαίνω, Quint. Sm. 14, 279." Wakef. Mss.] ITEM Προδειμαίνω, Prior metuo, Metum præsumo, [Lycophro 276. Herod. 7, 50.] ET Ὑπερδειμαίνω, Metuo, s. potius Supra modum metuo, [a Schneidero non agnoscitur. " Herod. 5, 19." Wakef. Mss.] ET Ὑποδειμαίνω, Subvereor, Aliquantulum metuo, [" Plut. 2, 84. alibi." Wakef. Mss.]

Δειματόω, Terrifico, Perterrefacio, Herod. Ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. Aristoph. B. (144.) μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου. Et pass. Metuo, Timeo, Plato Axiocho (192.) Νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν, δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς, Veritus ne spolieris anima. Et δειματουμένη, Metu perculsa, Eur. [Andr. 42. ad Greg. Cor. 176. 560.] Ἐκδειματόω, Exterreo, Plato de Rep. 2. (381.) Μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούτωσαν, Neque filiolos territent matres. [" Zosim. 3, 25, 5. Suid. v. Ἐκδειματοῦντες." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. ad Greg. Cor. 175. "Δειματόω, ad Herod. 440. Ruhnk. Ep. Cr. 257. Ἐκδειματόω, ad Mœr. 61. Thom. M. 507." Schæf. Mss. " Heliod. 5. 186. Suid. 3, 581." Wakef. Mss. " Segaar. Anim. ad Daniel. p. 38.: —' Recordor hic loci Chrys. 12, 343. Laudat ibi illa Jobi, Φοβεῖς με ἐν ἐνυπνίοις, καὶ ἐν ὁράμασί με καταπλήσσεις. Tum pergit: Καὶ γὰρ ἐξέδειμα τοῦτο φοβερὰς ὄψεις ὁρῶν ἐπὶ τῆς νυκτός. Notatur ibi in marg. ad v. Ἐξέδειμα: Vox suspecta. Non animadvertit Editor, hic ut sæpius, male distracta esse, quæ erant jungenda. Fac coalescat ἐξέδειμα τοῦτο, et habebis quod scripsit Vir disertissimus, ἐξεδειματοῦτο, Terrebatur.' De vv. Δειματόω, Ἐκδειματόω, vide Abresch. ad Æsch. 1, 489. In Suida δειμάτων, φόβων, καὶ δειματοῦται, φοβεῖται. Corr. e Lex. Rhet. Soph. SG. Ms. (in Bekk. Anecd. non reperitur,) δειματῶν, φοβῶν, κ. τ. λ. Kuster.: ' Δειματοῦται, sic Mss. Par., at priores Edd. corrupte exhibent δειμᾷ τοῦτο. Cf. notam Segaari." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. * Προεκδειματόω, Cyrill. Alex. 3, 444. * Ἐνδειματόω, Gl. Territo. * " Δειματέω, (sic,) Themistocl. Ep. 9." Kall. Mss.]

Δειμάομαι, Metuo, φοβοῦμαι, Hes. [Unde Δειμαίνω, ut judicat Schneider. Lex. At aliter ad Greg. Cor. 176. 560. " Abresch. Æsch. 2, 80." Schæf. Mss.]

[* Πετρυδείμων, ὁ, ἡ, Phlego de Longævis 128. al. * πτεροείμων.]

[* " Δεῖσις, (ἡ,) Herodian. Epimer. 21." Boiss. Mss. * " Δεισιὰς, Jacobs. Anth. 6, 279." Schæf. Mss. * " Ἀδεισία, Fiducia, Etym. M. 16, 55." Wakef. Mss.]

Δεισιδαίμων, ὁ, ἡ, Qui dæmonas s. deos esse metu adactus credit: sic enim a Plut. (6, 652.) accipi videtur, Οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων· ἀποθανεῖν γὰρ οὐ βούλεται. || Et generalius Qui meticulose dæmones s. deos colit, Superstitiosus. Naz. Δεισιδαίμονα πλάνην. [Gl. Religiosus, Superstitiosus. J. Poll. 1, 21. Schleusner. Lex. in V. T. Lucian. 565. Diod. S. 1. p. 39.; 4. p. 177. Xen. K. Π. 3, 3, 58. Ages. 11, 8. Aristot. Polit. 5. Δ. ἄρχων ἄνευ ἀβελτηρίας, Theophr. Char. 16. " Wakef. S. C. 5, 109. Zeun. Ind. Xen. K. Π." Schæf. Mss. * Δεισιδαιμόνως, Lucian. 600=2, 488.] HINC Δεισιδαιμονία, ἡ, Dæmonum Deorumve metus superstitiosus: pass. Metus. Plut. Alex. Δεινὸν μὲν ἀπιστία πρὸς τὰ θεῖα καὶ καταφρόνησις αὐτῶν· δεινὴ δ' αὖθις ἡ δεισιδαιμονία: (6, 630.) Φόβων δὲ πάντων ἀπρακτότατος καὶ ἀπορώτατος ὁ τῆς δεισιδαιμονίας: (6, 633.) Ὦ βάρβαρ', ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον αἰσχρὰς, προσκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις: [vide supra ccccxlvii. b.] Budæo est etiam Religio; ap. Athen. enim δεισιδαιμονίᾳ περιέχεσθαι interpr. Religione teneri. Et ap. Plut. Δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, Religio civitatem invasit: i. q. Cic. dicit, Omnium officiorum obstringi religione, Græce reddit, Ἁπάντων τῶν καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἔνοχον εἶναι. Sic quod ap. Eund. Cic. est Religione nova se obligare, et, Novam religionem suscipere, vertit δεισιδαιμονίαν ἀναιρεῖσθαι. [Gl. Superstitia, Superstitium, Superstitio, Religio. Plut. Arato 53. Ἰσχυρᾶς τῷ νόμῳ δεισιδαιμονίας προσούσης, Schleusner. l. c. Diod. S. 1. p. 52.; 3. p. 102.; 4. p. 176.; 18. p. 660. Strabo 1. p. 36.] ET Δεισιδαιμονέω, Deorum metu superstitioso teneor: unde ap. Suid. Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ

στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας. [Δεισιδαιμονεῖς, Gl. Retractas. Cum accus., Athen. 13. p. 156. Schw. =590. Diod. S. 1. p. 50.; 12. p. 316.; 17. p. 584. * Ἀδεισιδαίμων, Lobeck. Add. ad Phryn. Ecl. 713. "Clem. Alex. 711." Wakef. Mss. * Ἀδεισιδαιμόνως, Diod. S. Exc. 641=614. * Ἀδεισιδαιμονέω, UNDE * Ἀδεισιδαιμονία, ἡ, Hippocr. 23.] Δεισίθεος, i. q. δεισιδαίμων, J. Poll. 1, 21. "Proclus H. in Mus. 12." Schæf. Mss. * "Ἀδεισίθεος, Julian. 297." Wakef. Mss.]

Δείτης, ου, ὁ, vide Ἴτης. "VV. LL. ex J. Poll. "afferunt pro Timidus et Metuendus; sed ap. eum "scr. esse δὲ ἴτης, docui in Ἴτης."

[* "Διαδείδω, Olympiod. V. Plat. p. 5. Beck. = 80. Fischer. Sed locum corruptum credo, et cum Casaub. leg. μαχαιρίδια δέδοικε, non μαχαίρια διαδέδοικε." Boiss. Mss. * Ἐπιδείδω, Nonn. D. 28. fin. 43, 11. p. 1110.] Καταδείδω, Pertimesco, unde καταδεῖσαι, Formidare, Bud. ex Andocide, Dem. c. Mid. Καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος, [Aristoph. Εἰρ. 759. Plato Epist. 84. οὐ κατέδεισα, "Terrorem incutio, ad Phalar. 240." Schæf. Mss. "Appian. 2, 350. Philo J. 2, 102. Thuc. 2, 6. Plut. Eunap. 109." Wakef. Mss. * Προσκαταδείδω, Dio Cass. p. 47= 137.] Περιδείδω, Pertimesco, q. d. Undiquaque metuo, Batrach. (51.) Πλεῖστον δὲ γαλέην περιδείδια. [Περιδέδια, Gl. Pertimesco. Περιδεησμαι, (sic,) Trepidat, Festinat. Il. K. 93. al. Δαναῶν πέρι δείδια. Ad Apoll. Rh. T. 1. p. 292. "Heyn. Hom. 6, 208. 7, 28. 328. 793. 8, 176. Περιδείδια, 4, 625. 5, 107. 6, 23. 380. Brunck. Apoll. Rh. p. 97." Schæf. Mss. Quint. Sm. 6, 543. Προδείδω, Prior metuo, Metum præsumo: unde προδείσας, quod e Soph. (Œd. T. 90.) citatur, et exp. ἔμφοβος. [* Προσδείδω, Dio Cass. 329=493. * Συνδείδω, Appian. B. C. 2. p. 517. * "Ὑπερδείδω, Planudes Vers. Ovid. Met. 14, 186." Boiss. Mss. "Valde timeo, Herod. 8, 94. Ἐκπλαγέντα καὶ ὑπερδείσαντα." Schweigh. Mss. Æsch. S. c. Th. 298. Soph. Antig. 82.] Ὑποδείδω, Subvereor, Subtimeo, Aliquantulum metuo, vel simpl. Metuo, Od. P. (564.) Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον. Il. A. (406.) Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, "Subveriti sunt. At vero ex Apoll. Rh. 2. addunt "VV. LL. ὑπεδείδισαν, pro Metuebant; sed l. non "affertur." [Ὑποδείσας, ὑποδδ., ad Apoll. Rh. T. 1. p. 307. "Toup. Opusc. 1, 329. Dawes. M. C. 223. Ilgen. Hymn. 410. Brunck. Apoll. Rh. 111. ad Lucian. 2, 302. Heyn. Hom. 6, 345. Antistius 1." Schæf. Mss.]

Δειδήμων, ὁ, ἡ, Timidus, Meticulosus, εὐλαβὴς, Il. Γ. (56.) Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες, "Hesychio "φοβεροὶ, δειλοὶ, εὐλαβεῖς, αἰσχυντηροὶ, Meticulosi, "Timidi, Religiosi, Verecundi." ["Heyn. Hom. 4, 461." Schæf. Mss. "Etym. M. Nonn. D. 14, 321." Wakef. Mss.] "Διδήμονες, Hesychio δειλοὶ, ἄθλιοι, "Timidi, Miseri."

Δειδίσκομαι, Metuo, φοβοῦμαι, Eust. "Vide et "Δεδίσκομαι. Act. δειδίσκω Suid. exp. δεικνύω, Os-"tendo, Monstro." ["Heindorf. ad Plat. Phædr. 245. Heyn. Hom. 7, 24. ad Mœr. 119. ad Od. Γ. 41. Ostendo, Apoll. Rh. 1, 558." Schæf. Mss.] "Διδί-"σκετο, Hesychio ἠσπάζετο: ET Διδίσσεται, φοβεῖ-"ται." "Δεδίσκομαι, Terreo s. Territo. Hes. enim "δεδίσκετο exp. ἐκφοβεῖ, vel potius ἐξεφόβει: ut δει-"δίσκετο quoque Eust. exp. ἐξεφόβει, Exterrebat. "Alioqui δεδίσκεσθαι s. δειδίσκεσθαι, metri gratia in-"serto ι, est δεξιοῦσθαι, φιλοφρονεῖσθαι, Humaniter "excipere, ut Od. Σ. (120.) Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδί-"σκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε πάτερ, ὦ ξεῖνε." ["Aristoph. Εἰρ. 313. δεδιότες τὸν Κέρβερον." Seager. Mss. "Δεδίσκομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 38. Pierson. ad Mœr. 119." Schæf. Mss.]

Δειδίζω, item Δειδίζομαι, Timeo, φοβοῦμαι, Hes. UNDE comp. ὑπεδείδισαν, Il. E. (521.) Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς. ET Δειδία, ἡ, Nox, quæ obscuritate sua metum et terrorem facile incutit, Suid. Eust. "Etym. M." [Pseudo-Herodian. Partitt. p. 23.] AT Δεδεῖαι Hesychio est δειλίαι.

Δεδίττω s. Δεδίττομαι, ίξομαι, Terreo, Terrifico, Lucian. (2, 924.) Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν

A ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Et ap. Suid. Ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. || Metuo; unde δεδιξάμενοι, quod exp. φοβηθέντες. Notandum vero Eust. non a δείδω sed a δίω h. v. deducere: cui assentire videtur Suid., qui et ipse διώκω exp. ["Plato Phædr. 1, 245." Routh. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 320. "Δεδίξομαι, Clem. Alex. 780." Wakef. Mss. "Dem. 434. 1451." Seager. Mss. "Thom. M. 201. Brunck. Aristoph. 3, 125. ad Lucian. 3, 565. Heindorf. ad Plat. Phædr. 245. Dionys. H. 2, 1176. Pierson. Præf. ad Mœr. 34. Mœr. 118. et n., ubi et de act.: ad Timæi Lex. 182. Δεδίσσομαι, Heyn. Hom. 8, 49." Schæf. Mss. * Καταδεδίττομαι, i. q. καταφοβέομαι, Hes.] ET Δειδίσσομαι, s. Δειδίττομαι Att., poët. per epenth. literæ ι, itidem pro Terreo, Terrefacio, Metuere facio, Il. (Σ. 167.) Πηλείδη μή δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι: (O. 196.) Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω. || Metuo, ap.

B Hom. posteros, Eust. "Δειδίσσετο, Hesychio etiam "ἐδεξιοῦτο, qua signif. et δειδίσκετο dicitur. || Act. "Δειδίσσω, Suid. exp. ἐκφοβῶ, Terreo, Exterreo." [Il. M. 52. δειδίσσετο τάφρος. "Thom. M. 201. ad Charit. 781. Heyn. Hom. 4, 228. 6, 512. Ruhnk. Ep. Cr. 38. ad Timæi Lex. 182." Schæf. Mss.]

Δίω, Timeo, unde δίε, Il. I. (433.) πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν, Eust.: qui et δεδιέναι inde deducit per anadiplas. Sed alii δέδια, unde δεδιέναι, a δέδοικα derivant. Hinc et ἐδείδιμεν, Il. Z. (99.) interjecto ι: E. (827.) Μήτε σύ γ' Ἄρεα τόνδε τι δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον Ἀθανάτων: Y. (366.) Τρῶες ὑπέρθυμοι μὴ δείδιτε Πηλείωνα. [E. 566. "Δίω, Wakef. Eum. 358. 389. Abresch. Æsch. 2, 55. Apoll. Rh. 4, 498. Brunck. 53. Heyn. Hom. 5, 107. 621. 6, 218. 7, 309. 452. 559. 786. 8, 291. 452. Δίομαι, 5, 343. 6, 205. 321. 7, 117. 185. Ruhnk. Ep. Cr. 204. Toup. Opusc. 2, 189. ad Od. P. 398. Δίενται, Il. Ψ. 475. et n." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 181. πέρι γὰρ δίεν, ὄφρα ἑ μή τις Ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν νοσφίσσεται ἀντιβολήσας, per tmesin pro * περιδίω.]

C Δεῖσθαι etiam reperitur; ut Plut. Apophth. Δεῖσθαι περὶ βίου, οὐ φοβεῖσθαι, De vita vereri, non metuere, ut Interpr. vertit. Apud Eund. alibi, Δεῖσθαι περὶ τοῦ βίου μὴ φοβεῖσθαι μελετῶ. ET Δεδεῖσθαι, ap. Hes. εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. ITEM, Δεδεῖσαι act. ap. Eund. pro φοβῆσαι. AT Δέδειε ap. Hes. φοβοῦ. HUC Δεδείκελος, (ὁ, ἡ,) etiam referri potest, quod Hes. exp. ἀεὶ φοβούμενος, Semper timens, [a Schneidero non agnoscitur. * Δείομαι, Æsch. Pers. 699. Orph. A. 335. δειέμεν, ubi Tyrwh. δειδέμεν.]

¶ Δέος, τὸ, Metus, Il. Θ. (77.) Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, Thuc. 4. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν, Herodian. 3, (4, 8.) Ἐν φροντίσι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες, Curis pavoribusque. Δέος δεδιέναι, Plato Symp. θανάτου δέος, Horror mortis, Axiocho. Herodian. 2. Οὐδέ τι δέος ἦν ἀπὸ Βρεταννίας, Nullo jam e Britannia impendente metu. At δέος μὴ Lat. redditur Periculum est ne, Metuendum est ne, Dem. (10.) Ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πα-

D νοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι— δρέψηται καὶ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων. [Gl. Timiditas, Metus, Perterritus, Territus, Formido, Trepidatio, Pavor. Schleusner. Lex. in V. T. ad Greg. Cor. 614. Brevem syll. producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 37. Ælian. H. A. 8, 10. δέα ποικίλα: cf. Δέα in Lex. Vocc. peregr. "Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 61. Ammon. 39. Lennep. ad Phal. 126. ad Herod. 332. 682. Wolf. Prol. 207. Luzac. Exerc. 191. Stupor, T. H. ad Timæi Lex. 138. Vocalis brevis ante δ. producta, Heyn. Hom. 5, 330. 6, 409. Ἵνα περ δ., 8, 686. Δ. χλωρὸν, 6, 616. Δ. πρός τι, Dionys. H. 2, 949. Ἔχω δ., Villois. ad Long. 243. * Δέας, ατος, i. q δέος, Brunck. Soph. 3, 507." Schæf. Mss.] ET Δεῖος, τὸ, poët. inserto ι propter metrum, pro eod. Il. K. (376.) Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. ["Plut. de Music. 1132." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 6, 79. Ξηρὸς ὑπαὶ δείους, Toup. Append. in Theocr. 39." Schæf. Mss.]

Ἀδεής, ὁ, ἡ, Metu carens, Metus expers, Liber

omni metu, Qui non timet, ut παῖδες ἀδεεῖς, Metu vacui, Lucian. Tyrann. Sic, Περὶ τῆς πατρίδος ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι. || Βίος pass. Vita extra metum posita, Periculo carens, Alciphro Ep. 3. Halieuticis, Γεωργίᾳ δὲ συντραφῆναι καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι. Ἀδεὲς δέος δεδιέναι, Plato Symp. pro Timere de nihilo, Omnia tuta timere, ut poëta loquitur. || Intrepidus, Audax. Nonnunquam Impudens: ut Hom. sæpe κύον ἀδδεές: Od. T. (91.) Πάντως θαρσαλέη, κύον ἀδδεὲς, οὔτι με λήθεις κ. τ. λ. Ubi Eust. ait ἀδεὴς hic non simpl. signif. Intrepidam et imperterritam, sed Impudentem: et geminari δ in hoc vocat.; ut in ἔδδεισε pro ἔδεισε. Nonnulli ἀδδεὲς ap. Hom. l. c., sicut et in aliis, exp. Contumax, Temeraria, aut Temerarie. || Ἀδεέστερος, compar. Metu liberior, Securior, Minus periculosus. || Ἀδειὴς pro ἀδεὴς, inserto ι, poët. Εἴπερ ἀδειής ἐστιν, Il. H. [117. " Wakef. S. C. 1, 53. Jacobs. Anth. 6, 404. Heyn. Hom. 5, 330. Ἀδεὴς, ad Charit. 255. Wakef. S. C. 1, 53. Brunck. Trach. 122. Ammon. 4. Heyn. Hom. 5, 489. 729. Conf. c. ἄδε, Jacobs. Anth. 12, 416. Ἀ δέω, Visconti Inscr. Triop. p. 61." Schæf. Mss.]
" Ἀδδεὴς, poëtice geminato metri causa δ, pro ἀδεὴς, " Intrepidus, Non timens, Inverecundus, Impu-" dens: nam in hoc Hom. κύον ἀδδεὲς accipiunt " pro ἀναιδὲς καὶ θρασύς: annotantes dictum quasi " ἄδετος, Qui ligari nequit et compesci." [Il. Υ. 481. Θ. 423. " Ad Mœr. 91." Schæf. Mss.] Ἀδεῶς, Absque metu, Secure, Tuto, Dem. (16.) Καὶ τὴν οἰκείαν ταύτην ἀδεῶς καρπούμενοι. || Impune, Aristot. [Gl. Licenter. " Ad Phalar. 331. Villois. ad Long. 158. Conf. c. ἀτενῶς, ad Diod. S. 2, 188." Schæf. Mss.] " Ἀδεέω, Sum ἀδεὴς, Non metuo, Non " extimesco, unde Ἀδεεῖ, Hesychio οὐ φοβεῖται. " Idem tamen exp. etiam οὐ δοκεῖ, Non videtur. Ἀ-" δεῖ, Eid. λυπεῖ, Molestia et dolore afficit, ab ἀδέω. " Idem tamen et pass. exp. ἀνιᾶται, Dolore afficitur, " et rectius. Ἀδεῖν, Eid. ἀκολουθεῖν, Sequi."

Ἄδεια, ἡ, Metus vacuitas, Securitas, Fiducia, Dem. (367.) Ἡ ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ἡμῖν, Nullus a Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, pro Secure, ἀδεῶς. Et ἄδειαν ποιοῦμαι, Fiduciam sumo aliquid faciendi, Ἄδειαν ποιησάμενον σῶσαι τὴν πόλιν. Herod. (9, 42.) Ἐν ἀδείῃ οὐ ποιεύμενοι τὸ λέγειν, Haud pro tuto habentes, Haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum gen., Ἄδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, A plagis est tutus, A plagis non timet. || Libertas, Immunitas, Licentia, παρέχειν ἄδειαν, Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, Libertatem dare aliquid faciendi, Potestatem facere. Bud. Post. Annot. in Pand. Ἄδειαν ψηφίσασθαι, Andoc. Plebiscito potestatem facere impunitate permissa, ἄδειαν διδόναι, Paus. Politianus ἄδειαν Impunitatem transfert ap. Herodian. (5, 4, 18.) qui ἄδειαν et ἀμνηστίαν nonnunquam copulat; ut, Ἄδειάν τε καὶ ἀμνηστίαν ἐνόρκως ὑπισχνεῖται. || Exp. etiam ἀργία ab Hes., i. e. Vacatio: sic ἄδεια τῶν ἔργων, Vacatio ab operibus. [Gl. Facultas, Licentia, Impunitas, Fiducia. Schleusner. Lex. in V. T. Ἐπ' ἀδείας, Schæf. Meletem. Cr. 83.; κατὰ πολλὴν, ad Dionys. H. de Comp. VV. 264.; seq. infin., Meletem. l. c. 265. " Ad Charit. 255. Phalar. 358. ad Lucian. 2, 150. Paus. 3, 271. Dionys. H. 1, 116. Diod. S. 2, 435. Boiss. Philostr. 8. 303. 549. Ἀδ. et ἐλευθερία, Valck. Opusc. 1, 251. Seq. infin., Dionys. H. 5, 132. Boiss. Philostr. 541. Ἐπ' ἀδείας, Tuto, Bibl. Crit. 3, 2, 7. Ἐπὶ πολλῆς ἀδ., Plut. Cæs. 192. Schm. Ἐπὶ πάσῃ ἀδείᾳ, Dionys. H. 3, 1703. Ἐφ' ᾗ ἀδ., Dem. 585. Κατὰ πολλὴν ἀδ., Dionys. H. 2, 967. 3, 1337. 1346. Ἀδ. ποιεῖν, Kuster. V. M. 44." Schæf. Mss.]

" Ἀμφιδεὲς, Suidæ et Hes. περιδεὲς, Meticulosum, " Admodum pavidum." [* " Ἐνδεὴς, Trepidus, Schol. Il. Ψ. 475." Wakef. Mss.] Περιδεὴς, Meticulosus, Pavidus, Isocr. Paneg. (μά.) Τὰς δὲ ψυχὰς διὰ τὰς μοναρχίας ταπεινὰς καὶ περιδεεῖς ἔχοντες. In hac signif. jungitur et gen. Thuc. 3, (28.) Οἱ δὲ πράξαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, μάλιστα τῶν Μιτυληναίων περιδεεῖς ὄντες. Plato Epist. 7. Οὐ δὴ περιδεεῖς ὁ Διονύσιος γενόμενος, Quod pertimescens Dionysius, Quo territus. Et περιδεὲς, neutr. Timiditas, Timor.
A || Formidolosus, i. e. Qui timorem affert aliis, Bud. ex Isocr. ad Nic. (7.) Μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι. [Gl. Timidus, Pavidus. " Villois. ad Long. 216. Alciphro 262." Schæf. Mss.] UNDE Περιδεῶς, Meticulose, Pavide, Thuc. 6. Τοὺς περιδεῶς ὑποπτεύσαντάς τι: 7, (71.) Καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες. Et Isocr. Evag. Πρὸς δὲ τοῦτον οὕτως ἐκ πολλοῦ περιδεῶς ἔσχεν. [Cf. Hel. Laud. 16. ad Nic. p. 23. " Ad Charit. 698." Schæf. Mss.] ET Περιδεεία, ἡ, Nimius timor, περιττὸς φόβος, Suid. Ὑπερδεὴς, Metu superior, Qui nullo metu superatur aut frangitur; ἀπτόητος καὶ ὑπερκείμενος δέους, ut Eust. exp. Il. P. (330.) Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε, Πλήθεϊ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας, ubi Idem sync. esse tradit pro ὑπερδεέα, [—εᾶ, —εῆ, sic ἀκλέα ab ἀκλεὴς pro ἀκλεᾶ. " Heyn. Hom. 7, 341. * Ὑπερδέω, ibid. * Ὑπερδεόντως, 342." Schæf. Mss.] Ὑποδεὴς, Subtimidus, ἐπίφοβος, Hes. [" Eust. 127, 35. Bas." Seager. Mss. " Valck. Hippol. p. 322. Lucian. 1, 511. Zeun.
B ad Xen. K. Π. 77." Schæf. Mss.]

ΔΕΙΛΟΣ, (ἡ, ὸν,) Timidus, Ignavus; nam respiciendo etymum, cogor ab hac signif. auspicari. Il. N. (278.) Ἔνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ ὅστ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη: (279.) κακὸν appellat, quem hic δειλόν. Aristot. Eth. 2. Ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Plut. de Fort. Rom. Ἀλκὴν δὲ καὶ θράσος δειλοῖς ἐντιθείσης. Dicitur et de alia timiditate: interdumque cum πρός: ut ap. Eund. 8, (103.) Δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτολμος. Sed et cum gen. δειλὸς τῆς αἰδοῦς affertur e Plat. || Miser, Od. Ξ. (243.) Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς. Sic δειλὴ, Misera, Il. T. 287. Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Idem generaliter omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet, eo modo, quo dixit Virg. Mortalibus ægris. At ubi gen. jungit h. v. Hom., pro superl. ponit, sc. δειλὲ ξείνων pro δειλότατε ξένων, i. e. δειλαιότατε, Miserrime. Sic Od. Ξ. 361. Ἆ δειλὲ ξείνων. Alibi autem sine gen., Φ. 86. Ἆ δειλοὶ, τί νυ δάκρυ κατεί-
C βετον; || Exp. etiam Debilis, Infirmus: ac certe Hes. vult δειλὸν inter alia signif. etiam ἀσθενῆ: sed δειλὸν γῆρας ap. Hesiod. malim aut Miseram senectutem, aut certe, cum Lat. poëtis, Ægram senectutem, sicut Virg. dixi Ægros mortales appellare, quos Hom. δειλοὺς βροτοὺς, quam Debilem s. Infirmam senectutem interpr. || Malus, Improbus; ut multi vertunt Od. Θ. (351.) Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic utuntur et alii poëtæ interdum: sed nullus frequentius, quantum meminisse possum, vel potius nullus tam frequenter, quam Theognis [107.] Dicitur et de rebus: ut Pythag. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Hujus autem signif. occasionem inde sumtam existimo, quod ignavi pro hominibus nequam haberi soleant: ac certe videmus versa vice et κακὸς pro δειλὸς in timiditatis signif. poni, ut et paulo ante admonui: vicissimque ἀγαθὸς pro Strenuo usurpari, ut suo loco dictum a me fuit. [Gl. Formidolosus, Timidus. Δειλὸς τὴν ψυχήν Timidus animi. " Ruhnk. Ep. Cr. 148. Valck. Phœn. p. 365. Græv. Lectt.
D Hes. 534. Brunck. Antig. 326. 1096. Musgr. Suppl. 420. Wakef. Alc. 713. 992. Phil. 457. S. C. 5, 159. Jacobs. Anth. 6, 288. 303. 7, 273. 8, 382. Philipp. 25. Heyn. Hom. 7, 296. 313. 8, 202. 242. 368. 702. Antip. Th. 49. Tull. Gem. 9. Malus, Wakef. S. C. 3, 194. 197. Conf. c. δείλαιος, Jacobs. Anth. 9, 15. Ἀμυγδάλη δειλὴ δάκνεσθαι, Quæ facile frangi potest, (Crinag. 6.) Toup. Opusc. 1, 26. sed vide 2, 168. Ἆ δειλὲ, Heyn. Hom. 6, 198." Schæf. Mss. " Debilis, Longin. 2." Wakef. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Brevem syll. producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 25. Conf. cum δῆλος, ad Greg. Cor. 930. Anal. 2, 281. σμίνθος μυάγρης δειλός. " Hesiod. Ἔ. 331. Theognis. 56." Seager. Mss. * Δειλῶς, Gl. Absurde, " Euseb. V. C.: J. Poll. 1, 159. 3, 137. 5, 423." Kall. Mss.]

[* Δειλοκάρδιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 41. 123. 133. * Δειλοκαταφρόνητος, Procli Paraphr. Ptol. 95.] " Δειλοκοπήσας, Hesychio ἐξαπατήσας, " ἐκφοβήσας: pro quo Varin. δειλοκομπήσας, et re-

" ctius, ut sit ὁ τοῖς ἑαυτοῦ κόμποις δειλάνας, Sua " jactantia metum incutiens. Δειλοκομπάσας, eid. " Hes. σκιᾷ καὶ κόμπῳ ἐξαπατήσας." [Ex Hermippo, cf. Suid. * " Δειλόνους, Const. Manass. Chron. p. 101(=84. 506.)" Boiss. Mss. * Δειλοποιὸς, ὁ, Schol. Soph. Tr. 1046=1028. Erf. * Δειλοποιέω, Gl. Pavefacio. Δειλοποιεῖ· Concinnat. Ubi Vulc. δηλοποιεῖ leg. censet. * Δειλοφόνος, Polemo 210. Εἰ δὲ (ὀφθαλμοὶ) ὠχροί εἰσιν, ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον τὸ φρόνημα σημαίνουσι, καὶ δειλόφθονον, καὶ μιαιφόνον, ubi Sylb. " Rectius fortasse * φιλοφόνον." Cf. Adamant. 338. Εἰ δὲ ὠχροί εἰσιν, ὠμόφρονες, ἀπάνθρωποι, καὶ δειλοφθόνοι, καὶ μιαιφόνοι. Schneider. Lex. Supplem. * Δειλόψυχος, Schleusner. Lex. in V. T. Joseph. de Macc. 8. 16. * " Δειλοψυχέω, ad Herod. 613." Schæf. Mss.]

Δείλακρος, ὁ, ἡ, Extreme timidus aut miser, Aristoph. Π. (973.) subantem anum deridens, ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα. [Athen. 697. " T. H. ad Plutum p. 340. Brunck. Aristoph. 2, 142." Schæf. Mss.] ET Δειλακρίων, ονος, ὁ, pro eod. ap. Eund. 'O. (143.) B Ὦ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς. ‖ Mercurius dicebatur veluti λίχνος, ὅτι κρεαδίων ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ, κατήρχετο αὖθις, Suid. [Etym. M.: Δειλακρίων· ὁ δειλός. Ἀριστοφάνης (Εἰρ. 193.) Ὦ δειλακρίων πῶς ἦλθες; Σύνθετος ἡ λέξις παρὰ τὸ δειλὸς καὶ τὸ ἄκρος, ὁ ἄκρως δειλός. Εἴρηται καὶ δείλακρος, καὶ δειλάκρα, καὶ δειλακρίνας. Δειλακρίων οὖν, ὁ ἐλεεινὸς, ταλαίπωρος, ἀχρεῖος. Ex Etym. G. leg. * Δειλακρινὸς, ἡ, όν.] Δειλανδρία, ἡ, Timiditas, quasi a δείλανδρος, Timidus, s. ad verbum, Timidus vir. Δειλανδρέω, Terreor, Paveo, Bud. ex 2 Macc. (8, 13.) Οἱ δειλανδροῦντες διεδίδρακον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, [Schleusner. Lex. in V. T.]

Θρασύδειλος, ὁ, ἡ, In quo audacia cum timiditate conjuncta est, seu, ut Bud. vertit, Qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia, Audaciæ ostentator idem et timidus, Aristot. Eth. 3, (7.) Διὸ καί εἰσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν (θρασέων καὶ ἀλαζόνων) θρασύδειλοι· ἐν τούτοις γὰρ θρασυνόμενοι, τὰ φοβερὰ οὐχ ὑπομένουσι. [" Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. C 36. v. 179." Boiss. Mss. " Adamant. 373. Schol. Eur." Wakef. Mss. Nom. Gemmæ, Plut. 10, 776.] " Πάνδειλος, (ὁ, ἡ,) Omnium timidissimus, miserri-" mus," [Opp. K. 3, 230.]

Δείλαιος, (α, ον,) i. q. δειλὸς, ἀναλκὴς, Hes. Soph. autem Schol. exp. δειλοποιὸς in Trach. (1030.) Θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει Δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς Ἀποτίβατος ἀγρία Νόσος. ‖ Miser, Infortunatus, ut Aristoph. Schol. exp. N. (14.) Ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος Ὑπὸ τῆς δαπάνης. [Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. S. C. 3, 195. Jacobs. Anth. 8, 417. 9, 365. Heyn. Hom. 8, 242. Conf. c. δύστηνος, Lobeck. Aj. p. 379. De accentu, ad Charit. 384. Cum gen., Wakef. S. C. 3, 180. Brunck. El. 1075. Δειλαία δειλαίων, Œd. T. 465. Γήρᾳ δειλαία δειλαίῳ, Eur. Hec. 206. et Porson." Schæf. Mss. * Δειλαιότης, ἡ, Schol. Aristoph. 'I. 1148. * Τριδείλαιος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 288. * " Τρισδείλαιος, Epigr. adesp. 648." Schæf. Mss.] Δειλαίνω et Δειλαίνομαι, Timidus sum, Timidum me præsto. " Δειλαίνω s. Δειλαίνομαι, Timeo, D " Timide ago, VV. LL. At δειλανθεὶς, Hesychio " κλεφθεὶς, ἀπατηθείς." [" Eust. Il. 738, 21." Wakef. Mss. Plut. 10, 328. Aristot. Eudem. 4, 7. Lucian. Ocyp. v. 153. (p. 962.) ad Greg. Cor. 820. Schleusner. l. c. " Heyn. Hom. 7, 398." Schæf. Mss. Nicet. Annal. 13, 1.: 12, 9. * Δείλανσις, ἡ.]

Δειλήμων, ὁ, ἡ, Timidus, Hesychio etiam εἰδήμων: nisi forte pro eo δειδήμων leg. quis censeat. [" Heyn. Hom. 4, 462." Schæf. Mss.]

" Δειλότης, (ἡ,) Timiditas, Pavor, i. q. δειλία."

Δειλόομαι, Timeo, Paveo: δειλωθεὶς, Territus, (1) Macc. (16.) Bud. [Diod. S. 20, 78. ubi Mss. δειλιάσας: " ad 1, 191. 2, 462." Schæf. Mss. " Schol. Il. B. 212." Wakef. Mss.]

Δειλία, ἡ, Timiditas, inter quod vitium et θρασύτητα, ἀνδρία medium locum occupat, Οὐ τρυφῆς καὶ πολυτελείας, —— ἔκγονον οὖσαν, ἀλλὰ μοχθηρᾶς φύσεως καὶ ἀγεννοῦς, καὶ δόξαις πονηραῖς ἑπομένης, ut Plut. (5, 493.) tradit. Thuc. 3. Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, A ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής. Dem. (566.) Δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herod. 7. Διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα. Et ap. Lys. Δειλίας ἁλῶναι, et Æschin. Δειλίας γραφή. E Plat. autem affertur, Epist. 7. Ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος. [Gl. Formidatio, Trepidatio, Timiditas, Pavor. Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. S. C. 3, 195. 5, 159. Xen. Mem. 1, 1, 16." Schæf. Mss.] Δειλιάω, άσω, Ob ignaviam et timiditatem refugio detrectoque periculum, Timido animo sum, [Gl. Trepido, Formido. " Thom. M. 91. ad Lucian. 1, 407. ad Diod. S. 2, 408. 462. Heyn. Hom. 8, 115." Schæf. Mss. * " Δειλιατέος, Aristid." Wakef. Mss.] UNDE Δειλίασις, ἡ, Pavor, Formido, Plut. Fabio, Ἡ πρὸς τοῦτο μέλλησις αὐτοῦ καὶ δειλίασις. [Schleusner. Lex. in V. T.] Ἀποδειλιάω, Præ timore refugio, Reformido, Lucian. Πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; Sic, Ἀπεδειλίασα πρὸς κίνδυνον. Et Plato de Rep. 2. Οὐκ ἀποδειλιατέον ὅσον ἂν δύναμις παρείκοι. [Gl. Retimesco. " Polyb. 4, 11. Cum accus., Plut. B Cæs. 1304. HSt." Seager. Mss. " Schweigh. ad Polyb. 6, 16. Lucian. 1, 17. ad Thom. M. 84. 91. Cattier. 62." Schæf. Mss. " Ἀποδειλιατέον, Marinus Proclo 41. Andr. Cr. 40." Kall. Mss. " Plut. 1, 411." Wakef. Mss.] " Ἀποδεδειλιακότως, More eo-" rum, qui ἀποδεδειλιάκασι, i. e. Qui præ metu con-" ciderunt animo et viribus, i. Timide, Meticulose, " δειλῶς, καταδεῶς. Affertur ab J. Poll., sed * δύσ-" φθεγκτον esse dicitur." [* Ἀποδειλίασις, ἡ, Timiditas, Ignavia, Polyb. 3, 103. Plut. * Ἀποδειλία, Polyb. 35, 4.] Καταδειλιάω, Timide et ignave succumbo, Extimesco, Herodian. 2, (5, 8.) Οὐδέν τι κατεπτηχότος οὐδὲ καταδειλιῶντος καὶ ἱκετεύοντος σχῆμα ἐνδεικνύμενος, Nihil pavidum aut obnoxium, nihil denique supplice dignum præ se ferens. [Xen. K. 'A. 7, 6, 22. Οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου, οὔτε μὴν κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ τι ἡμᾶς παρεκάλεσε. * " Ὑποδειλιάω, Athan. 2, 593. Polyb. 35, 3. Æschin. 174=26.]

Δειλιάζω, i. q. δειλιάω, VV. LL. [* " Ἀποδειλιάζω, Dionys. Areop. Div. Nom. 3, 3." Kall. C Mss. * " Ὑποδειλιάζω, Æsch. adv. Tim. 82." Boiss. Mss.]

Δειλιαίνω, Terrefacio, Timorem incutio, Deuteron. 20, (8.) Ἵνα μὴ δειλιαίνῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Δείληθι etiam ap. Hes. reperitur, quod exp. φοβοῦ. ET Δειλάσαι quod exp. δειλιάσαι: sed suspecta hæc videri possunt.

ΔΕΙΝΟΣ, (ἡ, όν,) Terribilis, Horribilis, Formidabilis, Il. Δ. (514.) ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς, i. e. φοβερός. Et δεινὴ θεὸς, Calypso, Od. H. (41.) ‖ Interdum vero δεινὸν esse aliquem dicit aspectu; ut X. (405.) δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι: Il. Γ. (342.) Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Observa autem hic δεινὸν adv. positum, sicut et cum dicitur δεινὸν ἰδών: et ap. Hesiod. 'A. (430.) Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινόν. Apoll. Rh. 2, (1071.) Δεινὸν λαμπομένας, ubi δεινὸν adv. redditur Horribiliter, vel Horrendum in modum, Truculente, Immaniter: Torve, in δεινὸν ἰδών: dixit autem et Plut. δεινὸν βλέπειν. Hesiod. ('A. 445.) tamen cum δεινὰ posito itidem adv. ὑπόδρα junxit, Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα. Quin et ipsi oculi δεινὼ Il. A. (200.) δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Observavi autem ap. eund. poët. aliquoties conjuncta hæc duo δεινὸς et αἰδοῖος: ut Od. Ξ. (234.) Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην; Θ. (22.) Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε: ubi δεινὸς redditur Gravis: ego malim Formidabilis, q. d. ut illum Phæaces et verentur et revererentur. At in VV. LL. illud δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι, redditur Magnus et potens, quo nihil esse potest ineptius. Dicit autem δεινὸς Hom. et de rebus inanimatis; ut Il. A. (49.) Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Posui autem hic δεινὸς, sequendo Etym., qui scribit a δέος fieri δεΐνος, et per crasin δεινός.

Ceterum in prosa de eo potius, quod Horrendum sit, quam de eo, qui Horrendus s. Terribilis, usurpatur; ut δεινὴ ἀγγελία ap. Xen., μάχη ap. Eund.: dixit tamen δεινὸν et de persona Isocr. (ad Nic. 7.)

ei opp. πρᾷον: et a Bud. δεινὸς exp. etiam Atrox, [A] Severus, Rigidus. Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, Horrendis contumeliis affici, vel Gravi injuria affici; redditur et Indigna pati. Et ap. Dem. δεινότατα πάσχειν. Aristoph. Σ. (417.) Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής; Et ut δεινὰ πάσχειν, sic et δεινὰ ποιεῖν. Dem. de Cor. Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, ubi Bud. interpr. Indigne agere. Alioqui tamen δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι dicitur etiam, qui rem aliquam pro indigna et injuriosa s. contumeliosa habet, atque adeo de ea tanquam tali queritur; ut Lucian. 236. Ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά. Idem alibi, δεινὰ ποιεῖν et σχετλιάζειν junxit. Utuntur autem et sing. dicuntque δεινὸν ποιεῖσθαι ead. signif., quod redditur Indignum ducere, i. e. δεινὸν ἡγεῖσθαι, quo et Plut. utitur; item Iniquum judicare, Iniquo animo ferre, Graviter ferre, Graviter queri, vel Indignari. Thuc. 1, (102.) Καὶ δεινὸν ποιησάμενοι, καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν. Idem 6. εἰ sequente, Δεινὸν ποιούμενοι εἰ μὴ εἴσονται. Dicitur autem et [B] ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι ead. signif. Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, pro Res est indigna, Indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3. Plur. autem δεινὰ sæpe et simpl. sumitur pro Mala, Res adversæ, Calamitates, Ærumnæ. Dem. (31.) Ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ, ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Et in sing. interdum, ut Xen. Κ. Π. 2. Εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει. Sed τὸ δεινὸν sæpe Periculum sonat, et τὰ δεινὰ Pericula; qua in signif. ap. Thuc. frequens est. Plut. certe animadverti de una eademque re et in ead. Historia dixisse in Artaxerxe ἐν τοῖς κινδύνοις, quod in Apophth. ἐν τοῖς δεινοῖς. Dem. de Cor. vero ἐν τοῖς δεινοῖς et ἐν τοῖς φοβεροῖς in ead. signif. posuisse. Hinc fit ut sæpe post δεινὸν addatur μὴ, pro Metuendum est ne, vel Periculum est ne, Thuc. Δεινὸν γὰρ ἦν μὴ οὐκ ἀντίσχωσιν. Sic οὐδὲν δεινὸν μὴ, Nihil est periculi ne, Minime timendum est ne. Plato de Rep. 5. Οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους διχοστατήσῃ. Sic et Phædone p. 44. Hanc autem signif. primam esse arbitror, si ejus derivatio [C] spectetur; nam a δέος deduci, pro quo et δεῖος ap. Hom. vel a δεῖμος, utroque Timorem signif., persuasum habeo. Est porro operæ pretium legere quæ de h. v. scripta sunt in Plat. Protag., ubi δεινὸν scribit esse κακὸν, quod dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, et δεινὴ πενία, at non contra δεινὴ ὑγίεια, et δεινὴ εἰρήνη, et δεινὸς πλοῦτος. Observandum est autem, in illorum trium ll. interpr. τὸ Gravis locum habere: sic enim Gravem morbum, Grave bellum, Gravem paupertatem sæpe dicunt Lat. Sic dixit et δειναὶ συμφοραὶ Isocr. Graves calamitates: et δεινότεραι gradu compar. in Archid. δεινόταται ἀνάγκαι, ibid.

Δεινὸς, Acri ingenio præditus, Solers, Vafer, Callidus, Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, Plato Prot.: quod tamen loquendi genus ibid. improprium judicatur; δεινοὶ καὶ ὀξεῖς, Apol. et δεινοὶ opp. ἰδιώταις, Dem. Plutarchus autem in Cor. Ἀνὴρ δεινὸς ἐφάνη καὶ πολεμικὸς, καὶ τὸ φρονεῖν καὶ τολμᾷν περιττός. Sed et de re dicitur: ut πάλαισμα ap. Xen. [D] redditur Vafrum commentum. Nonnunquam vero in bonam partem pro Prudens: ut στρατηγὸς ap. Isocr. (1, 266.) exp. Imperator prudens. Potest vero et Solers reddi, vel Peritus, sicut et ῥήτωρ δεινὸς, Peritus orator, e Cic.: reddit vero rationem Aristot. Probl. (18, 4.) p. 63. cur ῥήτωρ et χρηματιστὴς et στρατηγὸς dicatur, non item αὐλητὴς aut ὑποκριτὴς δεινός. Sic et Schol. Thuc. δεινοὶ ἄνθρωποι exp. συνετοί. Videtur autem inde hæc manasse signif., quod magis nobis metuamus ab iis, qui callidi sunt, vel citra etiam calliditatem prudentes, quam ab aliis. Sed hanc signif. latius fines suos extendisse sciendum est, et varia constr. δεινὸν simpl. pro Gnaro, s. Perito poni. Ac primum dicitur δεινὸς τοῦτο vel περὶ τοῦτο: ut δεινὸς ταύτην τὴν τέχνην, et δεινὸς τὰ τοιαῦτα, Xen. δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν, Aristot. Pol. δεινὸς εἰς τὰ πάντα, Aristoph. (Β. 968.) Ingenio valens ad omnia. Cum infin. autem usitatius; ut γράφειν Plato Prot., quod Bud. interpr. Peritus scribendi, Qui novit facile scribere, λέγειν, Qui arte dicendi valet, Soph. [Aristoph. Ἀ. 429.] et Plato. Sic in Iambico Proverbiali, Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Apud Plut. autem δεινὸς ὀρειβατεῖν vertitur Aptus ad montes superandos. Xen. Κ. Π. 2, (2, 15.) Ἡ δ' ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ ξυνεπισπᾶσθαι, Non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu et qualibet illecebra, Bud. At δεινὸς φαγεῖν Aristoph. (Ν. 243.) Qui arte edendi pollet, pro Edacissimus. Sic et δειναὶ πιεῖν, Athen., Bibacissimæ. || Quoniam autem quæ a callidis hominibus aut alioqui peritis artificibus proficiscuntur, admirationem movent, et magni fiunt, hinc factum arbitror, ut δεινὸν ponatur etiam pro Miro, item pro Magno, i. e. Eo, quod magnam vim et efficaciam habeat, Soph. Aj. (1127.) δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανὼν, Rem miram. Æsch. Pr. (39.) p. 7. Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία, ubi Schol. ἰσχυρὸν καὶ βίαιον. Eur. Med. δεινὸν τὸ τίκτειν, [Iph. A. 917.]

[Δεινὸς, Gl. Malitiosus, Iniquus, Sævus, Trux, Acerbus, Acer, Atrox, Dirus, Pessimus, Solers. * Δεινή· Dira. Δεινοί· Atroces. Δεινόν· Acrem. Δεινότερον· Atrocius. Δεινοτάτη· Acerbissima. Δεινότατον· Acerbissimum. "Εἰ τὸ δεδέσθαι δεινὸν ἡγεῖται, Dem. c. Timocr." Gataker. Mss. Brevem syll. producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 25. 45. Schleusner. Lex. in V. T. Herod. 7, 157. Τοῦτο ἤδη δεινὸν γίνεται, μὴ πέσῃ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς, Plato Protag. 149.: Δεινὰ ἐποίουν, Thuc. 5, 42. 6, 60. "Aristoph. B. 1093. βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας Λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος, καὶ δεινὰ ποιῶν, Misere se torquens, In a terrible taking. Mire pronus, Dem. 560. 1453. 1461. Mirus, Strange, Aristoph. Ὄ. 1269. Cebet. Tab. p. 6." Seager. Mss. "Markl. Suppl. 639. 902. ad Charit. 747. Wakef. Phil. 147. 457. 502. 965. 1225. Eum. 701. Jacobs. Anim. 116. 324. Brunck. Aristoph. 1, 36. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 7. ad Diod. S. 2, 483. 552. Heyn. Hom. 4, 482. 5, 368. 6, 234. 7, 13. 495. 8, 66. Boiss. Philostr. 554. Heindorf. ad Plat. Phædr. 343. ad Xen. Eph. 240. Valck. Hippol. p. 262. ad Charit. 325. Ilgen. Hymn. 604. Casaub. Athen. 1, 27. Herod. 615. Ind. ad Xen. Mem. Eur. Hec. 516. Toup. ad Longin. 335. Opusc. 1, 279. Abresch. Lectt. Arist. 23. Gravis, Dionys. H. 1, 207. Formidabilis, Brunck. ad Poët. Gnom. 277. Valck. Phœn. p. 97. Egregius, Toup. Opusc. 1, 53. 2, 169. ad Longin. 317. Koppiers. Obs. 69. Eur. Hec. 379. Conf. c. κακὸς, ad Dionys. H. 2, 1240. 3, 1813. 4, 1982.; cum δίνη, Brunck. Aristoph. 2, 184.; cum δειλὸς, Luzac. Exerc. 93. Brunck. Aristoph. 1, 27. 3, 196. Phil. 457. Porson. Or. 767. Brunck. 775. Phœn. 606. T. H. ad Plutum p. 126. Δ. et σοφὸς, Heindorf. ad Plat. Phædr. 245. ad Theæt. 323. 357. Cum infin., Jacobs. Anth. 7, 367. Thom. M. 525. Musgr. Suppl. 242. ad Charit. 713. Villois. ad Long. 52. Xen. K. Π. 48. Wyttenb. Epist. Cr. 51. Dawes. M. C. 54. Toup. Opusc. 2, 303. Emendd. 1, 37. 3, 202. De fem., Heyn. Hom. 7, 102. 779. Vocalis brevis ante δ. producta, 5, 330. Δ. a δέος, Porson. Præf. ad Hec. p. ix.; a δείω, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 14. Δ. περί τινος, Plato 1, 2. p. 173. 174. 176. Bekk. Δεινός εἰμι, μὴ —, Metuendum est, ne ego—, Herod. 1, 155. p. 615, 61. Sic intellig. δεινὸς ἐλαττωθῆναι, de quo Taylor. ad Dem. 9, 818. R., videturque hæc propria esse vis, et ubique dominari. Δεινὸν, Jacobs. Spec. 53. Mirum, Eur. Hec. 592. 836. Steinbr. Mus. Tur. 1, 199. Periculum, seq. μὴ, Plato Gorg. 254. Apol. 155. Herod. 1, 84. Δεινόν ἐστι, μὴ—, 7, 157. Thuc. 2, 318. Bip. Δεινὸν ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 51. 95. 96. Aristoph. 73. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 331. Anton. Lib. 58. Verb., Lucian. 1, 55. Valck. Herod. 206. 276. 391. 505. 625. 662. 708. Τὰ δ., τὸ δ., Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 133. coll. §. 7. 11." Schæf. Mss. "Solers, Porphyr. V. P. 51. Philostr. 691. Julian. 79. Remarkable in any way, Arat. 141. κατά τι, Ælian. V. H. 1. περί τι, Plut. 9, 106. Δεινὸν ἦν, i. e. δέος, Causa timendi, Thuc. 2, 318." Wakef. Mss. Δεινότατα, adv., Herod. 5, 92. Dio Cass. p.

30. 223.] " Δεεινὸς, Suidæ ὁ δεινὸς," [a Schneidero A non agnoscitur.]

[* Δείνιος, ὁ, Nom. Viri ap. Hippocr. 367, 6.]

[* Δεινοεπὴς, ὁ, ἡ, Schol. Ven. Il. Θ. 209. " Heyn. Hom. 5, 452." Schæf. Mss. * Δεινοθέτης, ου, ὁ, Graviter afficiens, Maleficus, Noxius, Moschus 7, 7. et Valck. * " Δεινόθυμος, Hesych." Wakef. Mss. * Δεινοκάθεκτος, ὁ, ἡ, Orph. Ὑ. 9, 6. * Δεινολεχὴς, Orph. Ἀ. 904. cf. Αἰνολεχής. " Valck. ad Ammon. 186." Schæf. Mss. * Δεινόλινος, cf. Αἰνόλινος. " Jacobs. Anth. 8, 132." Schæf. Mss. " Stob. 567." Wakef. Mss. * Δεινολόγος, Gl. Graviloquus.] Δεινολογέω, s. potius Δεινολογέομαι, Crimen amplifico dicendo, Crimen exaggero, Plut. (3, 517.) Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ δεινολογουμένων, εἰ κ. τ. λ. Vide Bud. 303. In Herod. 1, (44.) Ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τοῦ παιδὸς τεταραγμένος, ἐδεινολογέετο, vult δεινολογεῖσθαι esse Conqueri, Dei hominumque fidem implorare. Imo vero et in Plut. l. c. ita exp. p. 802. Sed eodem utraque interpr. redit. [Hippocr. ap. Schneider. Lex. " Wessel. Herod. 311." Schæf. B Mss.]

Δεινολογία, (ἡ,) vide Δείνωσις, [" Polyb. 2, 786." Wakef. Mss. * Δεινολύτις, ἡ, Anon. Hymn. in Virg. 5. * " Δεινόμορφος, Theodos. Diac. Expugn. Cret. 5, 8." Boiss. Mss.] Δεινοπαθέω, q. d. Indigna s. Indigne patior, ut Cic. imitando dixit, Graviter afficior, Ægre fero, Lamentabili voce queror, Bud. 819. ubi tamen exemplum non addit; sed id suppeditabit Plut. (9, 123.) Ἀνάξαρχος μὲν οὖν ἐπὶ τῷ Κλείτου φόνῳ δεινοπαθοῦντα παραμυθούμενος Ἀλέξανδρον. [Gl. Dolenter fero. " Dem. 1043. Τοσαῦτα τοίνυν ἐμοῦ ἐλαττουμένου φανερῶς οὑτοσὶ νυνὶ σχετλιάζων, καὶ δεινοπαθῶν, καὶ τὴν προῖκά με τῆς μητρὸς ἀποστερήσει;" Seager. Mss. " Diod. S. 2, 377." Schæf. Mss. * " Δεινοπάθησις, (ἡ,) Schol. Lucian. Macrob. 23." Boiss. Mss. " Thom. M. 731." Schæf. Mss.] ET Δεινοπαθὴς, (ὁ, ἡ,) Qui queritur lamentabili voce, ET Δεινοπάθεια, (ἡ,) Querimonia lamentabili voce, [Schol. Soph. Aj. 432. " Ad Diod. S. 2, 323." Schæf. Mss. * Ἐπιδεινοπαθέω, Apollon. Lex. 272. * " Δεινοπενθὴς, Heyn. Hom. 8, 744." Schæf. Mss.] Δεινοποιέω, C i. q. δεινοπαθῶ, Crimen amplifico, Bud. 303. [Gl. Acervo, Inacervo. " Orig. c. Cels. 3, 6." Routh. Mss. Schol. Apoll. Rh. 2, 321. Eust. 45, 50. Dionys. H. 2, 329. Δεινοποιέομαι τὰ πράγματα, i. q. δεινὰ ποιέομαι, δεινολογέομαι. * Δεινοποίησις, ἡ, Epiphan. 1, 621. * Δεινόπους, ὁ, ἡ, Soph. Œd. T. 418. ἀρὰ, " Suid. v. Ἀμφιπλήξ." Gataker. Mss.] Δεινοπροσωπέω, Sum vultu truci s. truculento, [Argum. Eur. Phœn. " p. xx. Valck." Schæf. Mss. * Δεινοφόρος, Jo. Geom. H. 4, 14. * " Δεινόφρων, Theod. Diac. Expugn. Cret. 2, 83." Boiss. Mss.]

" Δείνακρος, Bud. usurpavit pro δεινὸς ἄκρως, Summopere acutus." [* Δειναυξῆσαι, Gl. Ampliari. * " Δείνοσμος, Conyza magna, Diosc. Notha 459." Boiss. Mss. * " Δεινοψίη, (ἡ,) Mot d'Hippocrate de Arte s. 21. (p. 4, 17.) Difficulté de voir, à moins que le mot ne soit altéré de * δυσοψίη." Corai. Mss. Rectius * Δεινωψίη.] Δεινωπὸς, ὁ, ἡ, Qui truci est vultu, Torvus, Hesiod. Ἀ. (250.) ET Δεινὼψ, ωπὸς, D unde δεινῶπες Eumenides, Soph. Œd. C. [84.]

Δεινῶς, Terribiliter, Horrende, Horrendum in modum, Mirum in modum, Mire, Plut. Lyc. Αὐτός τε δεινῶς διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, Miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem pro Vehementer dixit ap. Athen. 9. Νῦν γὰρ πεινῶν, δεινῶς πως εἰμ' ἐπιλήσμων. Sic et δεινῶς Hom. pro λίαν. In VV. LL. ex Eur. (Iph. A. 1257.) affertur, Δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, pro Arduum est me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ. [Gl. Pessime. Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. Phil. 965. Heyn. Hom. 4, 480. Boiss. Philostr. 320. Herodian. Philet. 446. et n.: * Δεινοτέρως, Heyn. Hom. 5, 326." Schæf. Mss. " Δ. μέλαν, Ælian. H. A. 229." Wakef. Mss.]

Δεινότης, (ἡ,) Atrocitas, Thuc. 3. Μὴ ὦν πεισόμεθα μόνον δεινότητα καταnooῦντες. Et δεινότης νόμων ibid. vertitur Acerbitas legum. || Δεινότης, Acrimonia mentis, Perspicacitas et solertia, Bud. Aristot. Eth. 6. p. 53. Ἔστι δὴ τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα· αὕτη δέ ἐστι τοιαύτη κ. τ. λ. Dem. de Cor. δεινότητα et ἐμπειρίαν pro eod. ponit; quo fortasse modo exp. possit δεινότης πολιτική. || Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα οὐκ ἐπαινετήν. Quo pertinet et illa signif., qua pro Calliditate et vafritie capitur; ut quidam exp. in Dem. de Cor. Καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ θεάσασθε. || Etiam Facultas dicendi, Eloquentia, Thuc. 3, (37.) Μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους: alibi, Διὰ δόξαν δεινότητος. Interdum vero dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, Isocr. (1, 6.) || Δεινότητα etiam habere dicitur oratio, quæ assurgit. [Gl. Malitia, Iniquitas, Sævitia, Diritas, Atrocitas, Prudentia, " Solertia, Chrys. de Sac. 6, 8. p. 246." Routh. Mss. " Dem. Phal. s. 7. Διὸ καὶ οἱ Λάκωνες βραχυλόγοι ὑπὸ δεινότητος." Seager. Mss. " Jacobs. Anim. 324. Boiss. Philostr. 526. 554. Diod. S. 1, 362. Dicendi vis, Plut. Alex. 130. Schm." Schæf. Mss. " Sapientia, Joseph. 339." Wakef. Mss.]

" Ἀδεινείη, Hesychio ἀπειρία, Imperitia. Sed " forsan scr. ἀδεινίη, ut sit vox comp. ex ἀ et δεινός. " Ἔνδεινος, ὁ, ἡ, affertur pro Gravis, sed sine exem- " plo," [Schneidero susp.] Πάνδεινος, Omnino s. Omnibus modis gravis, Gravissimus, ut πάνδεινα πεπονθέναι, Gravissimis injuriis affectum esse, vel Atrocissimis, [Dio Cass. ap. Schneider. Lex., Lucian. 59. 616. 835. Dem. 227. 440. 732. Schleusner. Lex. in V. T.] " Περιδεινὸς, Hesychio περιπαθὴς, s. Valde " δεινός. AT Περίδεινον Eid. πειρατὴν, pro quo infra " περίδινος." [* Πολύδεινος, Suid. 2, 591. Phav. 491. Ὑπέρδεινος, Supra modum gravis s. atrox, [" Greg. Naz. Epist. 47." Strong. Mss. " Dem. 551." Seager. Mss. " Dio Chrys. 2, 215." Wakef. Mss.]

Δεινόω, sicut δεινοποιῶ, q. d. Grave s. Atrox reddo, Exaspero, Exaggero, Amplifico, Thuc. 8. Ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Sic Plut. (1, 167.) Δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς. [" Τεθάλωται τῇ φράσει, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται, Longin. 6." Gataker. Mss.] " Δεινοῦσι, Hesychio * φοβεροῦσι. At δεινουμένην, " quod Suid. exp. πατουμένην, in h. l., Δεινουμένην " ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα, ad Δεινέω potius " referendum est: si tamen ea scriptura mendosa " non est; nam corripienda videtur secunda hujus " participii syll., ut fiat hexameter." HINC Δείνωσις, quæ et δεινολογία, Exaggeratio hujusmodi. Sed peculiariter appellatur Oratio, quæ, ut scribit Fab., rebus asperis, indignis, invidiosis vim addit. Idem alibi, Præcipua tamen δείνωσις in exaggeranda indignitate, et in ceteris altitudo quædam. Hoc nomine quidam et Epilogi partem peculiariter appellarunt. [Plato Phædro 3, 272. Dionys. H. 2, 123. Hippocr. 391, 2. * Δεινωτικὸς, ἡ, ὸν,] ET Δεινωτικῶς, Exaggeratorie, Cum exaggeratione. [* Ἐκδεινόω, Augeo dicendo, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Nic. Damasc. 249. Orell." Schæf. Mss.]

Δεινάζω, Ægre fero, Indignor, Bud. e 2 Macc. 13, [25. i. q. δεινοπαθέω, et δεννάζω. " Valck. Adoniaz. p. 363. Phœn. p. 29." Schæf. Mss.]

" Δέννος, ὁ, Probrum, Contumelia, Herod. 9, " (107.) Παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, " δέννος μέγιστός ἐστι, Maximum ap. Persas pro- " brum est muliere ignaviorem vocari. Δεννὸν au- " tem, Hes. exp. κακολόγον, Maledicum. INDE Δεν- " νάζω, Maledico, Probris et contumeliis incesso, " Soph. Ant. (759.) p. 244. ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, " ἴσθ' ὅτι, Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Ubi " Schol. exp. ὑβρίσεις, item λυπήσεις: sed hoc po- " sterius nimis generale est. Rursum Soph. Aj. (243.) " p. 16. Παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ, Κακὰ δεννάζων " ῥήμαθ', ἃ δαίμων, Κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. Ubi " exponas Maledicis et probrosis incessens verbis; " Schol. βλασφημῶν: qui a δεινὸς derivatum hoc " δεννάζειν ait et dici quasi δεινάζειν, ut e φαεινὸς " fit φαεννός. INDE Δενναστὸς, (ἡ, ὸν,) Convitiis et " maledictis obnoxius, Qui probris incessi solet vel " debet." [" Δεννὸς, Musgr. Tro. 424. Δέννος, Jacobs. Exerc. 2, 183. Wakef. S. C. 3, 103. ad Herod. 740. Brunck. Antig. l. c. Δεννάζω, ibid. Musgr. l. c.

Rhes. 925. Lobeck. Aj. p. 257. Valck. Adoniaz. p. 363. Phœn. p. 29. Diatr. 93. 97. Jacobs. Exerc. 2, 184." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 192. Theognis 1103. Lycophro 404. " Δέννος, Eust. Il. 557." Wakef. Mss. Lycophro 777.]

ΔΕΙΚΝΥΜΙ, s. Δεικνύω, δείξω, Pr. ειχα, tanquam a δείκω, Ostendo, Monstro, Od. M. (25.) αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω, Thuc. 6. Ἐκέλευσεν αὐτοὺς, δείξας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Rursum Od. Ω. (146.) φᾶρος ἔδειξεν, Eust. exp. εἰς φῶς ἤγαγεν. Est etiam Ostendo, i. e. Declaro, Manifestum facio, Xen. Δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν, Dem. de Cor. Ἐγὼ ῥᾳδίως πολλαχόθεν δείξω, Phil. 1. Ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω. || Sæpe cum particip., ut Dem. c. Mid. Δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Tale est ap. Plat. Δείξω ταῦτα οὕτως ἔχοντα. Thuc. 4. addit ἐν φανερῷ, Ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. Δείκνυμαι, Ostendor, Monstror. Item, Manifestus fio, sequendo signif. act. Isocr. autem (1, 276.) dixit δέδεικται pro Exploratum est, q. d. Certis indiciis compertum est. || At Hom. δεικνύμενος dixit pro ἐπιδεικνύμενος, i. e. φιλοτιμούμενος, φιλενδεικτῶν, Ostentans se, et gloriam aucupans. || Δεικνύμενος autem, itidem Hom. [Od. Δ. 59. Il. I. 196.] pro δεξιούμενος, vide in Δέχομαι. [Gl. Monstro, Ostendo, Indico. Δεικνύει Ostendit, Obtendat. Δείκνυται Detegitur. Δεῖξον Ostende. Δειξάται Pandat. " Δεικνύειν εἴς τι, εἴς τινα, Digito monstrare, Herod. 4, 150. 5, 49. 9, 82." Schweigh. Mss. T. H. ad Lucian. 1, 184. Eur. Phœn. 689. ἅ νιν εὐεί-Λοισι δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς. Hymn. in Apoll. 11. Hymn. Hom. 2, 367. δείξατο ἐς Κρονίωνα. De pictoribus et architectis, Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 367. Αὐτὸ δείξει, Adagium a Plat. et Plot. frequentatum, 134—5. " Δείκνυμι, Ilgen. Hymn. 193. 443. ad Hom. V. p. 53. ad Xen. Eph. 229. Fischer. Ind. Palæph. Wyttenb. Select. 339. Wessel. Herod. 234. 490. Zeun. ad Xen. K. Π. 679. Wolf. Prol. Hom. p. 85. ad Phalar. 266. Thom. M. 229. 407. ad Charit. 467. Musgr. Iph. A. 563. Rhes. 944. Abresch. Æsch. 2, 97. Jacobs. Anth. 6, 99. 11, 40. Huschk. Anal. 275. ad Lucian. 1, 869. ad Diod. S. 2, 518. ad Dionys. H. 4, 2006. Heyn. Hom. 8, 410. I. q. λέγω, Porson. Phœn. 539. (ubi et de utrorumque confus.) Græv. Lectt. Hes. 566. Mitsch. H. in Cer. 224. Brunck. Med. 742. (Monstrare lyra heroas, Stat. Ach. 1, 118.) Dico, Doceo, Ruhnk. H. in Cer. 479. cf. Valck. ad Phœn. p. 195. Albert. Peric. Cr. 47. In medium profero, Lobeck. Aj. p. 401. Afficio, Reddo, p. 395. ad Diod. S. 2, 528. Quid de pictoribus? ad Lucian. 1, 184. Segaar. Ep. ad Valck. 12. Cum particip., ad Lucian. 1, 309. Porson. Or. 792. Demosth. 1045, 24. 28. 1046, 7. Ἔδειξε conf. c. ἔδοξε, ad Charit. 648. Δείξω, Dawes. M. C. 56. Αὐτὸ δείξει, Valck. Phœn. p. 237. Abresch. Lectt. Arist. 22. Brunck. Soph. 3, 503. Heindorf. ad Plat. Hipp. 141. Δεικνῦσι, δεικνύουσι, δεικνύασι, Wessel. Herod. 142. ad Mœr. 127. Δεικνῦσι, ib. 25. Δέδειχα, Polyb. 2, 439. (ὑποδεδείχει, ad Diod. S. 1, 424. Demosth. 1085.) Ἔδειξαν ἐγκώμια—καθ' ὑμῶν, Demosth. 300. De med., ad Charit. 230. Heyn. Hom. 8, 496. Act., med., Villois. ad Long. 163. ad Lucian. 2, 221. Δείκνυμαι, Excipio, H. in Apoll. Del. 11. ubi v. Ernest. et Ilgen., malim Propino: cf. ad Od. Γ. 41. Δ. 59. Cum particip., Valck. et Wessel. ad Herod. 234. Δεικνύμενος, Heyn. Hom. 5, 571." Schæf. Mss. " Creo, Dionys. P. 1171. Δ. εἴς τινα, Monstro, Æsch. Socr. Dial. 12. Δείξω φίλος, Eur. Or. 800. Iph. A. 406." Wakef. Mss.]

Δεῖγμα, (τὸ,) Indicium, Documentum, Specimen. A Bud. exp. Nota et specimen ap. Isocr. π. Ἀντιδ. (20.) ubi de orationibus suis loquitur, quarum locos quosdam citat, Ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν, ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι· μικρὸν γὰρ μέρος ἀκούσαντες, ῥᾳδίως τοὐμὸν ἦθος γνωριεῖτε. Itidem Gall. dicitur La montre, q. d. Monstramentum: nam Montrer est monstrare, δεικνύειν. Idem Isocr. alibi, (1, 10.) Δεῖγμα δὲ τῆς Ἱππονίκου φύσεως νῦν ἐξενηνό-

A χαμεν, Specimen præbuimus. Lucian. (1, 867.) Οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. Erasm. alicubi δείγματος ἕνεκα vertit Quo degustamentum homini præberem. || Δεῖγμα in Atheniensi foro vocabatur Locus quidam, in quo mercium specimina proponebantur. Vide Etym. Schol. Aristoph. [" Dem. 930. 1214." Seager. Mss.] Hinc Δειγματίζω, de quo vide Παραδειγματίζω. [Gl. Exemplum, Specimen, Scama, Mensiuncula, Ostensio. Polyb. 5, 88. " Δεῖγμα ποιούμενος, 2, 48. Colligens, Conjecturam faciens, Ern." Seager. Mss. Ad Greg. Cor. 155. Epicuri Frr. p. 18. Orell. Ἀλλότριον μὲν γὰρ προσποίημα καταλείπει, καὶ παράβασιν τοῦ τὰ ἐπὶ τοῦ ὀργάνου δείγματα τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν κατασκευάζειν τοῖς κατὰ τὰ μετέωρα φαινομένοις. Δεῖγμα et δεῖμα conf., Schæf. Dionys. H. de Comp. VV. 189. (v. Wyttenb. Epist. Cr. 60.:) δείγματος ἕνεκα, 273. " Ad Mœr. 351. Lucian. 1, 19. Suid. 1, 529. Kust. Græv. Lectt. Hes. 613. Musgr. El. 1174. Suppl. 354. Coray. Theophr. 293. Cattier. 54. Jacobs. Anth. 8, 279. ad Diod. S. 2, 353. Kuster. Aristoph. 114. 116. Meleager 34. Thom. M. 201. Specimen mercis, Casaub. ad Athen. 66. Valck. Diatr. 279. ad Diod. S. 1, 161. ad Herod. 532. Locus in Piræeo, ad Timæi Lex. 74. ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. * Δειγμάτιον, Gl. Indiculum.] " Δειγματίζω, " Ostendo in exemplum, Traduco aut θεατρίζω, ad " Coloss. 2. * Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξου-" σίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς " ἐν αὐτῷ. Idem et παραδειγματίζειν dicitur." [* Δειγματισμὸς, ὁ, Inscr. Rosettana ap. Schneider. Lex.: Καὶ τῶν συντετελεσμένων τὰ πρὸς τὸν δειγματισμὸν διάφορα ἀφῆκεν.]

Δεῖξις, (ἡ,) Ostensio, vel potius Ostentatio, Herodian. 1, (15, 5.) Εὐτοξίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν, Jaculandi potius scientiam quam fortitudinem ostentaret, Polit. Est etiam Indicium, Argumentum, ut ap. Eund. 2, (3, 12.) Ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας. || Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, sicut δοῦναι φάσιν, Instituere accusationem contra aliquem, C et eum deferre, Bud. 227. [Gl. Ostentatio. " Δεῖξις, quæ aliis ἐπίδειξις, Specimen artis publice editum, Macho ap. Athen. 245. Sigillatim de Recitatione publica sophistæ aut oratoris, 270. Δεῖξιν λόγων ποιούμενος, Specimen publicum eloquentiæ editurus, 3, 98." Schweigh. Mss. " Wyttenb. Select. 339. Thom. M. 201. Leo Philos. 3. Κατὰ δ., Heyn. Hom. 8, 87." Schæf. Mss.]

" Δεικτέον, Demonstrandum, Ostendendum," [" Tzetz. Chil. 12, 77. 876." Elberling. Mss.]

Δείκτης, (ὁ,) Ostensor, Demonstrator, ut δείκτῃσι θηρῶν, Ferarum demonstratoribus, VV. LL. [" Orph. Υ. 7, 16." Wakef. Mss.] Et Δεικτικὸς, (ἡ, ὸν,) Ostensivus, Demonstrativus: δάκτυλος, Digitus, quo ostendimus, Lat. Index. [Δεικτικὸς et δεκτικὸς conf., ad Greg. Cor. 267.] Unde Δεικτικῶς, Demonstrative: δ. ἀντωνυμίαι exp. αἱ δεικτικῶς προφερόμεναι. [Schol. Eur. Hec. 1014. et Or. 198. et Soph. Aj. 1325. Adde Aristoph. Σ. 250. * Δεικτὴρ, ῆρος, ὁ, unde * Δεικτήριος, α, ον, non cum Schneidero, ὁ, ἡ,] D Δεικτήριον, (τὸ,) Locus quidam ap. Samum ita dictus ab ostendendo, Etym. [Diog. L. 5, 37. p. 178. HSt. al. δικαστήριον. " Valck. Phœn. p. 642. ad Diod. S. 2, 606." Schæf. Mss. * Δεικτηριὰς, άδος, ἡ, Athen. 576. Schneider. Lex. " Ad Diod. S. 2, 606." Schæf. Mss. * Νομοδείκτης, Plut. Gracchо 9. * Ὁριοδείκτης, i. q. ὁριστὴς, Etym. M. Bekk. Anecd. 287. * " Συμβολοδείκτης, Const. Apost. 8, 32. p. 363. (413.)" Kall. Mss.]

[* Δεικτὸς, ἡ, ὸν, unde Ἄδεικτος, ὁ, ἡ, Phocyl. 124. Br. * Δύσδεικτος, Clem. Alex. Str. 5. p. 587. * Οὐρανόδεικτος, Hymn. Hom. 32, 3. αἴγλη σελήνης.]

[* Δείκω, i. q. δείκνυμι, cf. Lat. Dico, Indico pro Demonstro, Heusinger. ad Cic. de Off. 85. "Dawes. M. C. 56. Abresch. Lectt. Arist. 180." Schæf. Mss.]

Ἀναδείκνυμι, ύω, Demonstro, Ostendo, pro simpl. δείκνυμι. || Designo, Creo, Bud. Plut. (4, 180.) Ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν καὶ Ἰσαυρικόν. || Edo, ut ἀποδεικνύω: unde ἀνεδείχθη, Editus est, vide Ἀναδείκνυμαι. || Dico, Consecro, Bud. Strabo, Ἱερὸν

ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ Σεβαστῷ, Templum dicatum Cæsari Augusto. || Instituo, Constituo, vide pass. Ἀναδείκνυμαι. || Ἀναδεικνύναι πύλας e Soph. citatur pro Pandere portas. [" El. 1458. ubi Schol. Cod. Paris. et August. ἤγουν συγκαλεῖν ἐνταῦθα παραγενέσθαι." Schweigh. Mss.] || Ἀναδείκνυμαι, Demonstror, Ostendor: pro simpl. δείκνυμαι. || Designor, Creor, Greg. de Juliano, Ὁμοῦ τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Designati autem consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι et ἀποδεδειγμένοι, inquit in Prior. Annot. Bud. Item in Posterioribus, Designantur enim magistratus tum, cum creati renuntiantur: tumque ἀναδεικνύμενοι et μέλλοντες dicuntur. Ineunt autem magistratus demum, cum insignia magistratus cum imperio assumunt, et εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιέναι dicuntur. || Edor, Greg. in Novam Dominicam, Εἰ δὲ τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη. || Instituor, Constituor, Gazæ, qui quod Cic. dixit in Cat. Maj. Sodalitates autem me quæstore constitutæ sunt, reddit, Συσσίτια δὲ ταμίου ὄντος ἐμοῦ ἀναδέδεικται. [Schleusner. Lex. in V. T. Polyb. 8, 30. Τὸν πυρσὸν ἀναδείξαντες, Facem tollentes, Plato Charm. 22. Xen. 'E. 3, 5, 16. Plut. Pomp. 52. Τὸ θέατρον ἀναδείξας, Theatro dedicato. " Plato Charm. 81. Jacobs. Anth. 6, 58. ad Charit. 693. Diod. S. 1, 621. ad Dionys. H. 1, 295. 4, 2321. Boiss. Philostr. 354. Mitsch. H. in Cer. 224. Bergler. Alciphr. 390." Schæf. Mss. " Dico, Consecro, Strabo 629. * Ἀναδεικτέον, Clem. Alex. Pæd. 3, 11." Kall. Mss.] " Ἀναδείγματα, Hesychio τὰ " ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς εἴδωλα δεικνύμενα, Sigilla " s. Imagunculæ, quæ in tragicis scenis ostenduntur, " forsan circumacta τῇ ἐξώστρᾳ, ἤτοι τῷ ἐκκυκλή" ματι. Dicit etiam esse ἡνίας περὶ τραχήλοις, Lora " s. Habenas circa equorum colla: in qua signif. " putarim scr. potius ἀναδέγματα: quoniam iis at" tractis retinentur et ἀναχαιτίζονται." [Cf. Ἀνδεργμα. " Lorum circa collum præconis, Voss. de Poëm. Cantu p. 108. Jacobs. Anth. 12, 61." Schæf. Mss.] Ἀνάδειξις, ἡ, Demonstratio, Designatio, Creatio, Dicatio, Consecratio, [Dio Cass. p. 35. Schleusner. l. c. Plut. ὑπάτων, Renuntiatio, Polyb. 15, 26. διαδήματος, i. q. ἀναδοχή, al. ἀνάδεξις, Schneider. Lex. " Diod. S. 1, 96." Schæf. Mss. * Συναναδείκνυμι, Zosim. 1, 24. p. 34. βασιλέα.]

[* Ἀντιδείκνυμι, Synes 63. " Reiz. Belg. Gr. 631. Argum. ad Odyss. 7." Schæf. Mss. * " Ἀντίδειξις, ἡ, (Contraria demonstratio, Adversa ratio,) e Codd. restituendum Thucydidi 3, 42." Dindorf. Mss.]

Ἀποδείκνυμι, Demonstro, Ostendo, Rationibus s. Argumentis demonstro, s. probo; ut Aristoph. N. (1333.) Στρεψ. ὦ μιαρώτατε Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ; Φειδ. Ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων. Hinc ἀπόδειξις, Demonstratio, Probatio. || Exp. etiam ἀποδείκνυμι interdum Planum facio, Ἀποδεικνύντες λόγῳ, ap. Herod. 5. || Repræsento s. Exprimo, Plato Epist. 4. Παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων. Quæ signif. affinis est primæ: nam quod repræsentamus s. exprimimus, id veluti ostendimus in nobis. || Efficio, Reddo, ἀποτελῶ, Xen. K. Π. 2, (1, 10.) Βελτίστους ἀποδεικνύναι et βελτίστους παρέχειν pro eod. Plato Epist. 4. Ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Lucian. (2, 754.) Εἶτα οὐκ ἐδεδοίκεις, μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης πεσὼν, * Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν, ὥσπερ τὸ Ἰκάριον, ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; Synes. Τοιοῦτόν ἐστιν ἡ Σύρων τρυφὴ, ἣ καὶ συγγενῶν καὶ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι. Plato Gorgia, Ἦ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητὴς ὁστισοῦν ὁτουοῦν ζώου, ὃς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερον, ἀποδείξῃ ἀγριώτερον ἢ παρέλαβε; Paulo post v. ἀποφαίνειν eod. sensu. Sic Designo accipitur, ut in Prior. Annot. in Pand. docet Bud. Citatur autem ἀποδείκνυμι in hac signif. participio etiam junctum, e Xen. (K. 'A. 2, 3, 9.) Ἀποδείκνυμι τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντας τοὺς στρατιώτας, pro Facio s. Efficio ut habeant. || Potest autem ἀποδεικνύω exp. Facio in h. l. Paus. et similibus, Οὐδὲν ἀποδειξάμενοι λαμπρὸν, Cum nihil splendidum fecissent. Redditur tamen τῷ Edere elegantius, a Bud. Nullo edito claro facinore. Simile est ap. Herod. Ἀποδεξάμενοι μεγάλα ἔργα. Item, Ἀπεδέξατο ἐς τοὺς

A ὑπηκόους εὐεργεσίας μεγάλας. Apud Paus. legitur etiam ἐπιδείκνυμαι hoc sensu. || Ἀποδείκνυμι, et ἀναδείκνυμι, Creo et designo, Synes. Ὁ ἀποδείξας σὲ πρόεδρον δῆμον. Plut. Ἀπέδειξαν ἱέρειαν τῆς Ἑστίας. Strabo, Ὑποστρατήγους τινὰς καὶ νομάρχας ἀποδείξαντες. || Designo, Constituo, i. e. ἀποτάττω, Statum et fixum facio, Dem. (707.) Μετὰ ταῦτα δέ ἂν χειροτονήσητε εἰσφέρειν, οὐκ εὐθὺς τιθέναι προσέταξαν, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, Sed tertiam concionem constituerunt et præfinierunt. || Edo, Pario, ut παῖδα. Isocr. (Αἰγιν. 2.) Ἄλλαις τε γυναιξὶ συνεγένετο, ὧν ἔνιαι καὶ παιδάρια ἀπέδειξαν, ἃ ἐκεῖνος οὐδεπώποτε γνήσια ἐνόμισε. || Pass. etiam vox act. usurpatur, Xen. (Ἀπ. 4, 4, 10.) Καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Idem, Εἰ μὴ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος. Et sic sæpe passivam vocem activa signif. usurpat. Ἀποδείκνυμαι γνώμην, i. q. ἀποφαίνομαι γνώμην, ap. Eund. Item ap. Thuc. pro Clare sententiam dico. || Pass. Ἀποδείκνυμαι, pass. simul habens signif. pro Ostendor,
B Demonstror rationibus, Isocr. Περὶ μὲν οὖν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω, De ipsa re igitur satis superque demonstratum esse a me existimo, i. e. Demonstrationes satis a me esse factas. || Designor, duobus modis; nam aut pro Creor, ut cum dicitur aliquis designari consul, aut pro Constituor, Præfinior. Paus. (2, 1, 2.) Κριτόλαος στρατηγεῖν Ἀχαιῶν ἀποδειχθείς. Et Synesio ἀποδεδειγμένη καθέδρα, Designatus episcopatus alicui. Item, Ἀποδεδειγμένος δεσπότης τοῦ χωρίου, Designatus dominus, Factus dominus. Paus. (3, 9, 3.) Τῷ τε σατραπεύοντι ἐπὶ θαλάσσῃ τοῦτο οἰκητήριον ἀπεδέδεικτο, καθάπερ γε αὐτῷ βασιλεῖ Σοῦσα, Designatum erat, i. e. Constitutum, præfinitum. Isocr. (Nicocl. 5.) Οὔτε συνεδρίων οὔτε χρόνων αὐτοῖς ἀποδεδειγμένων, Nec locis consiliorum nec temporibus statutis.

['Ἀποδείκνυμι, Gl. Ostendo, Demonstro, Declaro, Designo, Comprobo. Ἀποδείκνυται· Expromitur. Ἀποδεδειγμένος· Probatus, Designatus. Plut. Lucullo 29. pro Dedico, Μέλλων ἀποδεικνύναι τὸ κατεσκευα-
C σμένον ὑπ' αὐτοῦ θέατρον, cf. Ἀναδείκνυμι. Xen. 'E. 2, 3, 11. Ξυγγράφειν τε καὶ ἀποδεικνύναι νόμους: pro ἀποδιδόναι, K. 'A. 5, 8, 7. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Phalar. 266. Thom. M. 406. ad Charit. 280. 467. 594. 650. 656. Abresch. Æsch. 2, 133. Heindorf. ad Plat. Theæt. 362. Apol. xiii. ad Dionys. H. 1, 5. 15. Herod. 3, 134. 4, 97. 137. Villois. ad Long. 61. Ind. ad Xen. Œc. ad Lucian. 1, 184. 233. Schneider. Bibl. Philol. 1, 135. Bergler. Alciphr. 131. Wyttenb. Select. 339. Larcher. ad Herod. 1. p. 163. Wessel. 265. 315. 417. 557. 589. 669. 705. ad Plut. Mor. 1, 905. Efficio, Reddo, Præsto, Dionys. H. 3, 1461. Bergler. Alciphr. 70. ad Callim. 1, 54. Conf. c. ἐπιδ., ad Dionys. H. 1, 405. 416. 437. 572. 2, 1137. 4, 2203. 2300. Schneider. ad Xen. K. 'A. 71. bis. I. q. ἐπιδ., Xen. Œc. 3, 1. ubi fallitur Schneider. Melius Lex. Xen. Cum infin., ad Diod. S. 2, 450. Cum particip. accus. cas., Xen. Mem. 1, 1, 11. ubi v. not. Ἀποδεικνύειν, Ἀποδεικνύναι, Pierson. Add. ad Mœr. 28. Act., med., Schneider. ad
D Xen. K. 'A. 71. Med., Toup. ad Longin. 300. Zeun. ad Xen. K. Π. 696. Ἀποδεδεῖχθαι pro εἶναι, Schneider. ibid. fin. Ἀποδεδειγμένον, Paus. 417. ubi ἀποδεγμ. Quod ad certos usus destinatum et accommodatum iisque consecratum est, ad Xen. Eph. 253. ad Diod. S. 1, 103." Schæf. Mss. " Me exhibeo, Artem ostento, Galei Myth. 53. Me gero, Arist. 1, 41. alibi." Wakef. Mss.]

Ἀπόδειξις, ἡ, Demonstratio, Declaratio, Probatio, Dem. Epitaph. Ὅπερ γνώμης ἐστὶν ἀπόδειξις εὖ φρονούσης. Et ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, Demonstrare, Declarare, Planum facere, Probare, Æsch. c. Ctes. Ἐνταῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξιν ποίησαι, ὦ Δημόσθενες, τί ποτ' ἦν ἃ ἔπραξας; καὶ τί ποτ' ἦν ἃ ἔλεγες; Bud. ap. Areop. ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι interpr. Argumentum sumere, Conjecturam capere. Dem. (326.) Τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί: ibid. Ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις ὡς τὰ τούτων δωροδοκήματα καὶ ἀδικήματα τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων γέγονεν αἴτια. Perinde ac si dixisset, Ἐπάνειμι ἐπὶ τὸ ἀποδεικνύειν ὡς κ. τ. λ.

Dicitur etiam aliquid ἀπόδειξιν ἔχειν, per quod aliquid demonstratur s. probatur, ap. Thuc. Interdum vero dicitur sine ulla adjectione ἀπόδειξις δὲ, ead. forma, qua σημεῖον δὲ, item τεκμήριον δέ: sub. ἔστω, vel εἴη ἄν. Greg. de Theol., ubi de sole loquitur, Πλέον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους· ἀπόδειξις δὲ, οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει. || Est etiam ἀπόδειξις in hac signif. vox Dialecticorum, item Mathematicorum. Sed et quædam est ῥητορικὴ ἀπόδειξις ap. Aristot. Est autem ἀπόδειξις, secundum Aristot. Post. Anal. 1. Syllogismus ἐπιστημονικὸς, Scientiæ efficiens. Ἀπόδειξις tamen ab eod. Aristot. interdum latius dicitur et communius πᾶσα ἁπλῶς δεῖξις ἀληθὴς καὶ ἐξ ἀληθῶν προτάσεων. Hæc et plura Bud. in Comm. de signif. h. v. ap. Dialecticos, ubi et de differentia ἀποδείξεως a Syllogismo dialectico. At vero ἀπόδειξις ῥητορικὴ, auctore Aristot. Rhet. 1. est ἐνθύμημα. Quintil. autem 1, 18. Enthymema rhetoricum ait esse syllogismum. Ibid. et ἀποδείξεων γραμμικῶν meminit, quæ quidem sunt Mathematicorum: ubi et ἀποδείξεις interpr. Probationes. Ejus verba sunt, Nam et syllogismis, si res poscet, utetur: et certe enthymemate, qui rhetoricus est syllogismus. Denique probationum, quæ sunt potentissimæ, γραμμικαὶ ἀποδείξεις vulgo dicuntur. In fine autem capitis rursus Lineares probationes appellat. Gell. 17, 5. de Rhetorico quodam Sophista loquens, Idque ἀπόδειξιν vocari dicebat, cum ea, quæ dubia aut obscura sunt, per ea, quæ ambigua non sunt, illustrantur. || Specimen, ut ἀπόδειξιν δοῦναι, Specimen dare vel edere, ap. Plut. Citatur autem e Phalar. Ep. pro Periculum facere. || Designatio s. Creatio magistratus, Bud. [Gl. Demonstratio, Designatio, Probatio, Approbatio, Argumentatio. Ἀποδείξεως· Relgatogiæ. Ubi Vulc. corrigit, Ἀποδιώξεως· Relegatione.] " Ἀπόδεξις, Ion. pro ἀπόδειξις, frequens ap. Herod., ut ipso statim init. " Ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε Ἡροδότου, Historiæ editio: " 2, (148.) p. 79. Εἴ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεά τε καὶ " ἔργων ἀπόδεξιν συλλογίσαιτο, ubi etiam dicit, Τοῦ" τον μὲν τοσαῦτα ἀποδέξασθαι, et, Ἀποδέξασθαι " μνημόσυνα αὐτοῦ. Itidemque alibi, Ἀπόδεξις με" γάλων ἔργων, Patratio s. Effectio. Ad verbum, " Demonstratio, Ostensio, Talis effectio, qua omni" bus conspicuum fiat ipsum opus." [At * Ἀπόδεξις, i. q. ἀποδοχὴ, Pseudo-Plato Defin. 413. παντελὴς, al. ἀπόδειξις: vide nos supra 81. et Corai. ap. Schneider. Lex. Supplem. Epicuri Frr. p. 4. Orell. Καὶ ἐν τοιούτῳ δέ τινι τρόπῳ ἔσται περὶ τῆς ταχύτητος τῶν εἰδώλων ἀπόδειξιν ποιήσασθαι ἄν. " Thom. M. 201. ad Lucian. 1, 869. Wessel. ad Diod. S. 1, 13. ad Herod. 1, 176. 666. Larcher. 1. p. 163. Heindorf. ad Plat. Theæt. 362. Toup. ad Longin. 390. Valck. Phœn. p. 327. Phalar. 24. Wyttenb. Select. 339. Koen. ad Greg. Cor. 201." Schæf. Mss.]

[* Ἀποδεικτέον, Lucian. 133. Seyb., Lex. Xen. * " Ἀποδεδειγμένως, Matth. Anecd. 1, 48." Schæf. Mss. * Ἀποδείκτης, ὁ, Gl. Designator.] Ἀπόδεικτος, ὁ, ἡ, Demonstrabilis, Qui demonstrari potest, s. demonstrationibus probari. Cui opp. ἀναπόδεικτος. Philop. Λογικὰ λέγει τινὰ τῶν ἐπιχειρημάτων εἰρημένων, οὐχ ὅτι πιθανὰ μὲν, οὐκ ἀληθῆ δέ· ἀλλ' ἀληθῆ μὲν, κοινότερα δέ· καὶ οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν ἀποδείκτων ἁρμόζοντα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων τινῶν. " Ἀναπόδει" κτος, ὁ, ἡ, Qui demonstratus non est, Nullis pro" batus demonstrationibus; Qui demonstrari nequit, " Qui nullis probari demonstrationibus potest. Gal. " Τὸ γὰρ ἀναπόδεικτον, ἄπιστον εἶναι δοκεῖ πᾶσιν ἀν" θρώποις. Plut. Coriol. Ἔπειτα τὴν τυραννίδος ἀφέν" τες αἰτίαν, ἀναπόδεικτον οὖσαν, ἐκείνων πάλιν ἐμέ" μνηντο τῶν λόγων, οὓς ὁ Μάρκιος πρότερον εἶπεν ἐν " τῇ βουλῇ. Et Greg. dixit πίστεως ἀναποδείκτου " φαντασίαν." [Plato 11, 297. Jambl. V. P. 197. Kiessl., ad Dionys. H. de Comp. VV. 29. Schæf. Lucian. Vit. Auct. 197=379. Diod. S. 1. p. 24. 25. " Dionys. H. 5, 12. Toup. ad Longin. 390." Schæf. Mss.] " Ἀναποδείκτως, Sine demonstratione et pro" batione," [Erotian. Præf. " Orig. c. Cels. 1. p. 16. Εἰ δ' ἀπαιτεῖ ἡμᾶς λόγους τῆς τοιαύτης πίστεως· διδότω πρότερος, περὶ ὧν αὐτὸς ἀναποδείκτως ἀπεφήνατο."

A Seager. Mss. " Saracen. Sylb. 46. Rhodo in Routhii Reliqq. 1, 349." Boiss. Mss. * Δυσαπόδεικτος, Plato de Rep. 6. p. 487.] " Εὐαπόδεικτος, Demonstratu " facilis," [Gl. Probabilis.] Ἀποδεικτικὸς, (ἡ, ὸν,) Demonstrativus, Demonstratorius, Ad demonstrandum accommodatus, Demonstrandi vim habens, s. Probandi demonstrationibus aut argumentis; ut ἀποδεικτικὰ epicheremata ap. Hermog. et ἀποδεικτικὸς λόγος ap. Aristot. Rhet. 2, (1, 2.) Ἀνάγκη μὴ μόνον πρὸς τὸν λόγον ὁρᾷν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιστός. Gell. 17, 5. Rhetoricus quidam Sophista usum esse existimabat argumento M. Tullium non probo, neque ἀποδεικτικῷ, sed ejusdem quæstionis, cujus esset ea ipsa res, de qua quæreretur. [" Clem. Alex. Str. 6. p. 773." Routh. Mss. Jambl. Protr. 50. Kiessl. ἐπιστήμη. " Lucian. 1, 811. Wessel. Herod. 1. Wyttenb. ad Plut. 1, 107." Schæf. Mss. * Ἀποδεικτικῶς, Schol. Aristoph. Θ. 257. " Orig. c. Cels. 4. p. 224. Ἀποδεικτικῶς ἀποδοκιμάσαι μὲν τοὺς λόγους τῶν ἀναιρούντων τὰς τοιαύτας δὴ μαντείας, Cum demonstratione

B vel probatione." Seager. Mss.]

" Ἀνταποδείκνυμι, Vicissim demonstro, Contra de" monstro; Altrinsecus demonstro, VV. LL." [Xen. Συμπ. 2, 22. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. * Διαποδείκνυμι, UNDE * Διαπόδειξις, ἡ, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 22. * " Ἐναποδείκνυμι, Diog. Epist. 28. Ald. 29. Commel." Boiss. Mss. Polyb. 1, 82. 3, 12. Diod. S. 14. p. 421., 17. p. 569. * " Ἐναπόδεικτος, Demonstrativus, Aristot. Rhet. Al. 188." Wakef. Mss. * Προαποδείκνυμι, Schleusner. Lex. in V. T. " Saracenica Sylb. p. 13. Proclus in Plat. Alcib. p. 11. Creuzer." Boiss. Mss. Schol. Eur. Hipp. 5. Appian. B. C. 1106. Dionys. H. 2, 115. * Προαποδεικνύω, Schol. Il. Ξ. 121. " Appian. 2, 766. Synes. 95." Wakef. Mss. * Προαπόδειξις, ἡ, Clem. Alex. 443. al. πρὸ ἀποδείξεως. * Προσαποδεικνύω, Gl. Ostento, Strabo 6. p. 506. Plato Phæd. 1, 77. " Constituo, Dio Cass. 501." Wakef. Mss. * Προσαποδεικτέον, Aristot. Top. 4, 2. * " Συναποδείκνυμι, Simul demonstro, ostendo, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm.

C 16. T. 3. p. 138. Τούτου γὰρ δειχθέντος καὶ ἐκεῖνο συναποδέδεικται." Seager. Mss.: in Matth. 2, 444. " Greg. Nyss. 3, 188. Euclid. 13, 14." Wakef. Mss. * Συναποδεικνύω, Suid. 2, 436.]

Διαδείκνυμι, Ostendo, Do documentum et specimen, Bud. e Plut. Καὶ μάλιστα ἡ Ἰλιὰς περιέχει τὴν ἐν Ἰλίῳ διαδειχθεῖσαν ἀλκὴν τοῦ Ἀχιλλέως. " Διέδεξε, " ap. Herod. alicubi Ion. pro διέδειξε: interdum " vero a διαδέκω, ad quod posterius pertinet ὡς διέ" δεξε, quod ex eo affertur pro Ut accepit, s. cogno" vit et intellexit." [Herod. 8, 118. δ. κηδόμενος. " Ad Diod. S. 2, 64. Wessel. Herod. 234. 315. 437. Plut. Mor. 1, 6. Oxon. ad Il. Δ. 282. Διέδεξε, impers., Herod. 168." Schæf. Mss. " Synes. 92. Plut. 2, 2. Isocr. 1, 462. Appareo, Eunap. 157." Wakef. Mss. * Διάδειγμα, τὸ, UNDE * " Διαδειγματίζω, Ignominiose traduco, Publice prostituo, Aqu. Ps. 21, 13. διεδειγματίσαντο, ubi tamen judice Fischer. Clave Verss. GG. 39. reponendum est * διεδηματίσαντό με, Obsessum me tenent. Cf. Διαδηματίζομαι. Starckio

D Carm. Dan. 189. aliquando reponere placuit διεδήσαντό με. Sed prior conjectura est longe probabilior." Schleusner. Lex. in V. T.]

" Ἐκδείκνυμι, Ostendo, vacante præp. Dicitur " autem potius ἐνδείκνυμι," [" Eur. Hipp. 1298. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα Τοῦ σοῦ δικαίαν." Seager. Mss. Joseph. B. J. 2, 8, 13. Soph. Œd. C. 1021. Phil. 426. δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας, ubi v. Schol. " Wakef. Phil. l. c. Porson. Phœn. 539. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 94." Schæf. Mss.]

Ἐνδείκνυμι et Ἐνδείκνυμαι, Ostendo, Indico, Demonstro, Præ me fero, Plato Apol. (9.) Ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. Sæpe cum accus., ut Isocr. Areop. Πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις, [Xen. K. Π. 1, 6, 10.] Plato Axiocho (182.) Νῦν ὁ καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν ἀεὶ θρυλλουμένην πρὸς σοῦ σοφίαν, Documentum dare s. Specimen edere tuæ illius sapientiæ. Aristoph. Π. (785.) Ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα, Præ se ferentes. Polit. tamen in simili l. Herodiani 2, (10, 19.) Πᾶσαν ἐνεδείκνυντο

προθυμίαν καὶ σπουδὴν, interpr. Pollicebantur; quod minime probo. Bud. ait posse et Doceo verti ap. Plat. Gorgia (89.) Ἀλλ' ἱκανῶς ἔνδειξαι τί ἐστι τοῦτο, ὃ * ἐπιτηδευτέον μοι. || Ostento me, Vendito, Plausum capto, Plut. Τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, Conjuratis se venditans, Plausum a conjuratis captans. Et Æschin. Ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ, pro Operam Alexandro venditans, Bud. interpr., quem vide 684. 685. Ex Isocr. autem ad Nic. affertur, Ἐνδείκνυσο περὶ τὰ μέγιστα σπουδάζων, pro Palam te exhibe, cum in maximis rebus versaris; sed potest fortasse ἐνδείκνυσο jungi cum part. || Apud Hom. autem Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, Eust. exp. πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω τὸν λόγον: at Hes. ἐνδείξομαι, nescio an hinc sumtum, exp. ἀπολογήσομαι. || Defero, Accuso, Postulo in judicio. Et ἐνδείκνυμαι, Deferor, Causam dico, quod circa publica secus aliquid admiserim. Bud. Sic Plato Apol. (20.) Καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. Et pass. ἐνδειχθέντα δικάζειν, v. Bud. 685. Voce med. dixit Joseph. Πολλοὺς ἐνδείξασθαι τοὺς ἀναιτίους. Hinc et Galli suum Enditer mutuati sunt, [Ἐνδεικνύω, Gl. Ostendo, Demonstro, Schleusner. Lex. in V. T. Demosth. 561. Τῷ σώματι τὴν εὔνοιαν, οὐ χρήμασιν οὐδὲ λόγοις, ἐνεδείξατο τῇ πατρίδι: Ostento me, Vendito me, operam meam alicui, 391. Οὗτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντ' ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερκολακεύοντες ἐκεῖνον, Philostr. V. A. 3, 32. Καὶ πένητας μὲν, ἐνδεικνυμένους δὲ τοῦτο, Herod. 8, 141. Ἐνδεικνύμενοι τοῖσι Λακεδαιμονίοισι τὴν ἑωϋτῶν γνώμην. Demosth. 375. Καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος ἐνδεικνύμενος τοῖς πρέσβεσι πολλοὺς ἔφη τοὺς θορυβοῦντας εἶναι, cf. Aristot. Œc. 2, 33. unde ἔνδειξις, Suidæ ἀπολογία. " T. H. ad Plutum p. 265. ad Diod. S. 2, 71. Heyn. Hom. 7, 617. Ilgen. Hymn. 443. Bergler. Alciphr. 390. Med., Aristoph. Fr. 287. Wessel. de Jud. Arch. 14. Toup. Emendd. 2, 222. Ἐνδείκνυμαι, Alciphro 136. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 94. Wessel. Herod. 262. Cum particip., Valck. 234. * Ἐνδείκω, Abresch. Lectt. Arist. 180." Schæf. Mss. " Med., Æschin. 610." Wakef. Mss.] Ἔνδειγμα, (τὸ,) Indicium, Documentum, Dem. (423.) Καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα πάντα, δαιμονίας τινὸς εὐνοίας ἔνδειγμα γεγενῆσθαι τῇ πόλει ἡγοῦμαι. Ἔνδειξις, (ἡ,) Ostensio, Indicatio, peculiariter interdum ap. Medicos Indicatio rei prævertendæ medico et in primis animadvertendæ, Bud. || Ostentatio, Venditatio, Synes. Ep. 23. Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ὑπαγορεύειν ἐπιστολάς. Sic Æschin. 80. [ἡ εἰς Ἀλέξανδρον ἔνδειξις,] pro Ostentatione et sui commendatione per aliquod factum. Bud. || Delatio, unde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, sicut φάσεις φαίνειν et γραφὰς γράφεσθαι. [Gl. Ostentatio. Plato de LL. 12. p. 227. Τὴν ἔνδειξιν τῷ λόγῳ ἐνδείκνυσθαι. " Callim. 1, 472. Heyn. Hom. 7, 617. ad Lucian. 1, 303. Delatio, Ruhnk. Oratt. Gr. p. 51." Schæf. Mss. " Ostentatio, Æschin. 612." Wakef. Mss.] Ἐνδείκτης, (ὁ,) Delator, Quadruplator, Synes. Ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν. [Gl. Ostentator, Delator. Philostr. V. S. 2, 29. Schleusner. Lex. in V. T. " Toup. Opusc. 1, 111." Schæf. Mss.] AT Φιλενδεικτέω, Eust. signif. Lubenter me vendito s. ostento, ubi δεικνύμενος Δαναοῖσι ap. Hom. exp. φιλοτιμούμενος et φιλενδεικτῶν. [Nicet. Annal. 13, 6. " Ad Il. Ψ. 701." Schæf. Mss. " Eust. Il. 584, 31. alibi." Wakef. Mss. * Φιλένδεικτης, ου, ὁ, Nili Sentent. 289. Orell. Φιλήδονος καὶ φιλένδεικτης ὑπάρχων οὐ μακρὰν ἀφεστήκασι τῆς * Ταρταρείας Χαρύβδεως, " Nili Epist. 337. 355." Boiss. Mss.] Ἐνδεικτικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Ostentatorius. ET Ἐνδεικτικῶς, Ostentatorie, Ostentabunde, Cum ostentatione. Sed ap. Gal. ad Gl. 2. vertitur Per indicationem, Ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέπω. Ἀντενδείκνυμαι, Contra indico, Contrariam indicationem habeo, ap. Medicos. CONTR. Συνενδείκνυμαι, Conjunctam indicationem habeo, Indicationi confero, q. d. Simul indico. Gal. Therap. 9. Εὐλόγως δή που τὰ μὲν συνενδείκνυται τὴν φλεβοτομίαν, τὰ δὲ ἀντενδείκνυται: [10, 210. Τὰ μὲν συνενδείκνυνται τὴν φλεβοτομίαν, τὰ δὲ ἀντενδείκνυνται. Prius verbum συνενδ. extat et ap. Basil. 3, 50. et ap. Gal. de Comp. Med. s. LL. 2.

A Tom. 2. p. 98. B. 32. p. 100. B. 55. p. 101, 28.] ET Ἀντένδειξις, (ἡ,) est, ut ita dicam, Obnuntiatio, i. e. Rei apparatæ discussio, Consilii capti et agitati diremtio: ut comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, et auspicia occentu soricum. Παρενδείκνυμαι, Ostentabunde in medium prodeo, Bud. 684. [i. q. παρεμφαίνω, J. Poll. 4, 98. * Προενδείκνυμαι, Alicui vendito me, Studium meum erga aliquem jacto, Æsch. c. Ctes. 305=613. Πῶς ἂν οὖν ἐγὼ προενεδεικνύμην Ἀλεξάνδρῳ, εἴ γε μὴ κ. τ. λ. " Dio Cass. 883." Wakef. Mss. * Προσενδείκνυμι, Dio Cass. 649. 814.]

Ἐπιδείκνυμι, vel Ἐπιδείκνυμαι, item Ἐπιδεικνύω, Ostendo, Monstro, Demonstro, Probo, Manifestum reddo. Aristoph. N. (747.) cum dixisset unus se γνώμην τόκου ἀποστερητικὴν habere, respondit alter, Ἐπίδειξον αὐτήν. Isocr. Ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον. Xen. K. Π. 4, (5, 11.) Φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Dicitur autem aliquis ἐπιδείκνυσθαι etiam quod vitiosum est; ut Isocr. Ἐπιδεδειγμένος τὴν πονηρίαν. Plut. Amat. Narr. Ὠμότητα καὶ παρανο- B μίαν ἐπιδείξαιτο πολλήν. Xen. cum infin. Ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶναι. Jungitur et partic. ap. Isocr. Areop. Ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. Sic autem in primo illo Ejusd. l. post θαυμαστότερον sub. potest partic. ὄντα. Xen. Μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. || Alicubi autem est non* simpl. Ostendo, sed Ostento, Specimen aut Documentum præbeo. Isocr. Τὴν ἑαυτῶν εὐσέβειαν ἐπιδεδειγμένους. Et Naz. Μέλισσα τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ἐπιδείκνυται. || Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα, Lucian. Edere spectacula, Bud. || Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμι λόγον, Recito orationem, ad dandum specimen meæ doctrinæ, Bud. e Plat. Dicitur et ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου, item ἐπιδείκνυμαι sine adjectione: ut Athen. 12. Μεθ' οὓς ἐπεδείξατο Ἄλεξις. Vide Bud. 683. [Ἐπιδεικνύω, Gl. Demonstro, Ostendo. Ἐπιδεικνύμενος· Ostentans. Ἐπέδειξεν· Approbavit. Ἐπίδειξον· Designa. Ἐπιδεδειγμένος· Detentator. Schleusner. Lex. in V. T. Xen. K. Π. 3, 3, 61. Θᾶττόν τις ἰὼν ἐπιδεικνύτω ἑαυτὸν, Mem. 3, 10, 9. 2, 1, 21. K. Π. 5, 5, 47. λόγον. " Artis meæ speci- C men publice edo, Aristoph. B. 771." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 49. Thom. M. 407. ad Charit. 467. 594. Jacobs. Anth. 9, 404. Kuster. Aristoph. 70. Villois. ad Long. 147. ad Diod. S. 2, 71. Heindorf. ad Plat. Gorg. 4., Apol. xiii. Abresch. Lectt. Arist. 184. Wyttenb. Select. 339. Valck. Diatr. 95. Athen. 1, 3. Fischer. Ind. Palæph. Specimen artis edo, Villois. ad Long. 61. Fischer. ad Palæph. 172. ad Charit. 206. Acta Traj. 2, 310. Clark. ad Il. A. p. 1. Lucian. 1, 19. 22. Conf. c. ἀποδ., ad Dionys. H. 1, 23. 2, 1235. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 71. bis. Ἐπιδ. et ἀποδ., ad Xen. Mem. 1, 1, 11. 4, 4, 1. Villois. ad Long. 61. Fischer. ad Palæph. 172. Bergler. ad Alciphr. 131. Zeun. ad Xen. K. Π. 696. Ἐπιδείκνυ, Bast Lettre 221. Med., Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 73. Act., med., 71. 137. Ἐπιδείκνυμαι, Zeun. ad K. Π. 764. Valck. Callim. 176. Ἐπιδεδειγμένος, Kuster. V. M. 56. Active, ad Dionys. H. 1, 297." Schæf. Mss. " Specimen artis edo, Ælian. V. H. 9, 36." Wakef. Mss.] Ἐπίδειγμα, (τὸ,) Indicium, Documen- D tum, Dem. ad Lept. Δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα, Xen. K. Π. 8, (2, 9.) Καλὸν δὲ ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ: Xen. Σ. (6, 6.) Quod ad ostentandam artem fit. [Gl. Specimen. " Speciosa magnificentia, Dem. Phal. s. 108. Καὶ καθόλου τὸ ἐπιφώνημα τοῖς τῶν πλουσίων ἔοικεν ἐπιδείγμασι, γείσοις λέγω, καὶ τριγλύφοις, καὶ πορφύραις πλατείαις· οἷον γάρ τι καὶ αὐτὸ τοῦ ἐν λόγοις πλούτου σημεῖόν ἐστιν." Seager. Mss. " Thom. M. 341. ad Charit. 594. Athen. 1, 9." Schæf. Mss.] Ἐπίδειξις, (ἡ,) Ostentatio, Specimen, Thuc. 6. p. 207. Καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας: 3. Ἐπίδειξίν τε ἐποιοῦντο, Se ostentabant. Plato de Gorgia loquens, Ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος, ubi de alio Ostentationis genere quam Thuc. loquitur. Frequenter autem additur gen., ut, Ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Aristot. Polit. Sapientiam ostentare, Sapientiæ specimen edere. Sed Æschin. συμφορᾶς etiam ἐπίδειξιν dixit. || Sophistica recitatio, et Oratio ad ostentatio-

nem comparata, Plato. Vide Bud. 683. [Gl. Ostentatio, Affirmatio. Isocr. Paneg. 2. Xen. K. Π. 8, 2, 15. ἐπιδεικνύναι, cf. Thuc. 3, 42. Plut. Sert. 14. λαμβάνειν. Herod. 2, 46. Ἐς ἐπίδεξιν (Ion. pro ἐπίδειξιν) ἀπίκετο ἀνθρώπων, Lucian. 37. " Thom. M. 341. ad Charit. 594. Musgr. El. 856. Jacobs. Anth. 9, 487. Matth. Anecd. 1, 42. 48. Villois. ad Long. 147. ad Timæi Lex. 120. Valck. Phœn. p. 327. Bast. Specim. 31. Wyttenb. Select. 339. ad Plut. 1, 107. Wakef. S. C. 1, 30. Zeun. ad Xen. K. Π. 792. ad Callim. 1, 171. Oratio, Villois. ad Long. 61. Acta Traj. 2, 310. Bergler. Alciphr. 144. Ἐπίδ. et ἀπόδ. conf., Porson. Phœn. 885." Schæf. Mss. * " Ἐπιδεικτέον, Clem. Alex. Pæd. 3, 3. p. 264." Kall. Mss. " Isocr. 252." Wakef. Mss.] " Ἐπίδεκτον, Hesychio " ἐπίσημον, μέγα, Insigne, Magnum, Ion. procul dubio pro ἐπίδεικτον," [a Schneidero non agnoscitur.] " Ἀνεπίδεικτος, Qui sine ostentatione est, Non Ostentator, Bud. e Greg. Naz." [Eust. 72, 5=95, 39.] Ἐπιδεικτικὸς, (ἡ, ὸν,) Demonstrativus, Ad ostentationem comparatus, et q. d. Ostentatorius : ἐπιδεικτικὸν εἶδος λόγου e Quintil. exp. Demonstrativum et ostentationi natum. Gell. 2, 22. Quasi fieret mea ἀκρόασις ἐπιδεικτική. [Ἐπιδεικτικὸν, Gl. Ostentabile. " De homine, Gloriosus, Simpl. Comm. in Enchir. 281. Schw. Cf. notas ad 325." Schweigh. Mss. Demosth. 1401. " Huschk. Anal. 51. Jacobs. Anth. Proleg. 65. 71. 80. 83. 10, 271. 11, 314. Plut. Mor. 1, 107. et Wyttenb. it. Select. 331." Schæf. Mss.] Ετ Ἐπιδεικτικῶς, Cum ostentatione, Ostentatorie, [Isocr. Panegyr. 101.] " Ἐπιδεικτιάω, Ostendere, Ostentare me " cupio ; ἐπιδεικτιῶντα exp. ἐπιδείκνυσθαι μέλλοντα " ἢ θέλοντα." [Ignat. Epist. 5. p. 104. " Orig. c. Cels. 4. p. 165. Καθάπερ οἱ νεόπλουτοι τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδεικτιῶντες." Seager. Mss. " Cattier. 9." Schæf. Mss. " Cyrill. H. 88." Wakef. Mss. * " Ἀνεπιδεικνύω, Philo ap. Jo. Damasc. Sacr. Parall. 379." Kall. Mss.] Ἀντεπιδείκνυμι, Vicissim ostendo, Et Ἀντεπιδείκνυμαι, Vicissim ostento, [Plut. Alex. 4, 32. Symp. Probl. 1, 674. Plato Theæt. 1, 162. Xen. Ages. 1, 12. " Villois. ad Long. 61." Schæf. Mss. " Dio Cass. 1237. Arist. 1, 129." Wakef. Mss. * Ἐνεπιδείκνυμι, Plut. Opp. Mor. 90. " Philo J. 2, 28." Wakef. Mss. * Κατεπιδείκνυμι, M. Anton. 11, 13.] Παρεπιδείκνυμαι, Ostentabunde profero, Plut. (6, 491.) Ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βουλόμενος. Hic enim cum jungatur accus., non video quomodo possit signif. quod scribit Bud. 684. h. l. tamen et ipse afferens. Sed hoc addo, παρὰ fortasse hic signif. Obiter. [Plut. 43. 71. 129. Lucian. 371. J. Poll. 4, 98. Schleusner. Lex. in V. T. " Plut. Mor. 1, 162. 164. 271. 508. Wyttenb. Select. 331." Schæf. Mss. " Præter morem ostendo, Philo J. 1005. Male ostento, 2, 220. Plut. 4, 844." Wakef. Mss. * Προεπιδείκνυμι, Dio Cass. (610.) ap. Schneider. Lex. " Schol. Arati 53." Wakef. Mss.] " Προσ" επιδεικνύω, Insuper ostendo s. demonstro," [Polyb. 4, 82. Dio Cass. 530. * Συνεπιδείκνυμι, Polyb. 3, 38. " Joseph. 688. * Συνεπιδεικνύω, Suid. v. Προτείνειν." Wakef. Mss.]

[* Εὐδείκνυμι, Gl. Quadruplor, sic.]

Καταδείκνυμι, Ostendo, Instituo, Synes. Πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. Et καταδειχθῆναι ἔργον, Dem. (492.) pro Edi, Bud. interpr. Τίνος ἕνεκα ἐφ' ἡμῶν πρῶτον καταδειχθείη τοιοῦτον ἔργον ; [Æsch. Παραπρ. 264. Schleusner. Lex. in V. T. " Luzac. Exerc. 180. Diod. S. 1, 250. 269. 270. 284. Wessel. ad 1, 9. 26. 88. Rhod. ibid. 31. Mitsch. H. in Cer. 224. In medium profero, Lobeck. Aj. p. 407." Schæf. Mss. * Προσκαταδείκνυμι, Dio Cass. τέλη.]

Παραδείκνυμι, q. d. Juxta ostendo : ut id, quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud, i. e. illi admotum : unde et Confero exp. Isocr. 91. (Παναθ. 14.) Ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν, καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες τῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων. Synes. Ep. 154. Καὶ παραδεικνύντα τι τῆς ἀρχαίας χειρός· ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀνδριάντων λέγειν εἰώθαμεν. || Παραδεικνύω in VV. LL. simpl. Indico, ex Epigr. || At Xen. Ἑ. 2, (1, 9.) nove pro Assignare s. attribuere usus est, ut scribit A Bud. : Ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους τοὺς ἐκ τῶν πόλεων. Et, Τῶν φόρων, οὓς αὐτῷ Κῦρος παρέδειξεν. [Philostr. V. A. 6, 1. Παραδεικνύειν αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίου, Polyb. 28, 3. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Lucian. 1, 459. ad Herod. 512. Jacobs. Anth. 6, 99." Schæf. Mss. " Diod S. 322. Comparo, Philostr. 279. Ostendo, Isocr. 2, 450. Hierocles 262. Ælian. H. A. 189." Wakef. Mss.]

Παράδειγμα, Exemplar, Cic. interpr. ap. Plat. Tim. Πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάσατο. At vel Exemplar vel Exemplum verti potest in h. l. Thuc. Προσκέψασθε καὶ ὅτι νῦν μὲν παράδειγμα τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀνδραγαθίας νομίζεσθε. Ead. forma loquendi usurpatur in vituperationem, ut Isocr. Paragr. (22.) Τίς ἂν εὑρεῖν ἔχοι παράδειγμα μεῖζον ἀδικίας, καὶ συκοφαντίας, καὶ πονηρίας ; ubi Exemplum improbitatis vocari scribit Bud. Summam improbitatem. Alicubi autem παράδειγμα non solum Exemplum, sed et Documentum reddi potest : ut Thuc. 3. Παράδειγμα δὲ αὐτοῖς οὔτε B αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, Exemplo, Documento non fuerunt. Sic alibi παραδείγμασι χρώμενοι. Dicitur et is, qui punitur, statui aliis παράδειγμα, Exemplum : quo et pertinet Lat. phrasis Exempla edere, ut quidam eam exp. et Gall. Peine exemplaire. Thuc. 3. Κολάσατε δὲ ἀξίως τούτους τε καὶ τοῖς ἄλλοις συμμάχοις παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε, ὡς ἂν ἀφίστηται, θανάτῳ ζημιωσόμενον. Dem. Παράδειγμα ποιήσατε. Vide et Plat. ap. Gell. 6, 14. || Exemplum, Id, quod adhibetur ad probandum, vel illustrandum, quod dicimus ; quo sensu dicitur Exempli causa, Exempli gratia. Plut. (7, 639.) Παράδειγμα δὲ τῷ λόγῳ Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων. Duo παραδείγματος genera vide ap. Aristot. Rhet. vide et Quintil. Sunt qui et παραβολὴν sub παραδείγματος appellatione comprehendi voluerint : differentiam tamen docet Ammon. [Gl. Argumentum, Monstrum, Exemplum. Schleusner. Lex. in V. T. Eur. El. 1085. τὰ γὰρ κακὰ Παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψίν τ' ἔχει, Æneas c. 4. Ἵνα ἐπὶ π. καὶ C μαρτυρίου παραλέγηται, ad Dionys. H. de Comp. VV. 99. " Ad Lucian. 1, 202. Valck. Phœn. p. 327. Toup. Opusc. 1, 407. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 29. 35. Ammon. 109. Phrynich. Ecl. 6. ad Charit. 373. ad Phalar. 313. Thom. M. 681. I. q. εἰκὼν, Plut. Alex. 158. Schm. Heindorf. ad Plat. Gorg. 161. Conf. c. παράγγελμα, ad Dionys. H. 5, 350. Π. seq. γὰρ, Wyttenb. Select. 359. Π. ποιῆσαι, Kuster. V. M. 44. Wakef. S. C. 4, 154. Ποιεῖσθαι π., ad Xen. Eph. 192. Ἐπὶ παραδείγματος, Dionys. H. 5, 44. 46. 86. 170. 180. 181. Æschines 172. Reisk. Ἐν παραδείγματος λόγῳ τίθεσθαι, Ruhnk. ad Vell. 132." Schæf. Mss.] Hinc Παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, Ab exemplis ductus syllogismus : et παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, e Schol. Hermog. Apud Phil. autem παραδειγματικαὶ ἰδέαι exp. Exemplares formæ. [" Biograph. Plat. p. 17, 11. in Bibl. der alten Liter. T. 5. Schol. Dem. 2, 119." Boiss. Mss.] " Παραδειγματι" κὸς, (ἡ, ὸν,) Exemplaris, Exemplis constans, ut συλ" λογισμὸς et ἐνθύμημα, Hermog." Sic autem et D Παραδειγματώδης, Exemplaris, VV. LL. Et verb. Παραδειγματίζω, Exemplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando, Exemplum ignominiosum in aliquem edo, Polyb. 2, (60.) Περιαγόμενον δ' εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μετὰ τιμωρίας παραδειγματιζόμενον, οὕτως ἐκλιπεῖν τὸ ζῆν. Exp. παραδειγματίζειν et uno verbo Traducere, Traducere palam ; ut Matth. 1, 19. Καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ubi tamen Bud. vertit, Exemplari traductione infamare. Quidam Ignominiæ exponere. Sunt et qui reddi posse existiment, In eam exemplum statuere, pro quo August. ad verbum dixit Exemplare, ut παραδειγματίζειν Num. 25. LXX. de Capitali supplicio usurpant. Greg. autem dixit Παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας, ὡς ἀξίαν ὕβρεως. Plut. (8, 65.) simpl. pro Infamare usus est h. v., cum dixit Archilochum obscœnis versibus seipsum παραδειγματίζειν, Infamem reddere, s. Infamiæ aut Ignominiæ exponere. Habetur h. v. et ad Hebr. 6, (6.) Ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας, ubi Vet.

Interpr. vertit Ostentui habentes. Sic autem et δειγματίζειν, ad Col. 2, (15.) vertitur Traducere. [Παραδειγματίζω, Gl. Triumpho. Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. S. C. 4, 153." Schæf. Mss.] " Παραδειγματισμὸς, ὁ, Traductio, qua nimirum aliquis " παραδειγματίζεται et exemplo statuitur ceteris," [Theophyl. in Matth. 170. Clem. Alex. Pæd. 231. Schleusner. l. c. " Polyb. 6, 36." Seager. Mss. " Wakef. S. C. 4, 154." Schæf. Mss. * Παραδειγματιστέον, Exemplo statuendum, Polyb. 35, 2. * Παραδειγματιστὸς, ἡ, ὸν, UNDE * Ἀπαραδειγμάτιστος, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. p. 25. * Ἀπαραδειγματίστως, ibid. " et p. 27. (pro edito * Παραδειγματίστως) idem refingendum." Spohn. de Extr. Odyss. Parte 181. * Παραδειγματόω, unde ap. Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, * Παραδειγμάτωσις, ἡ. * " Παράδειξις, ἡ, ad Lucian. 3, 197." Schæf. Mss. " Method. 297. vide Combef. * Παραδεικτέον, Orig. c. Cels. 423." Kall. Mss.]

Προδείκνυμι, Præmonstro, a Bud. redditur Protendo, ap. Lucian. (1, 810.) Καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι. Apud Thuc. 3. vertitur Denuntio, Προδειξάντων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι. [" Doceo, sicuti sequens ὑποδείκνυμι, proprie Præeundo doceo, Herod. 1, 60. Προδέξαντες σχῆμα οἷόν τι ἔμελλεν εὐπρεπέστατον φανέεσθαι ἔχουσα, Præmonstrantes ei, Docentes eam, habitum vultus corporisque etc. Sic rursus ap. Eund. 4, 10. Ed. Schw." Schweigh. Mss. Herod. 1, 209. 7, 37.] " Προδέξαντες, Ion. pro προδείξαντες, " Hes." [Xen. Hipparch. 8, 24. Aristot. H. A. 9, 25, 9. Mathem. vett. 98. Κατ' ἄλλους μὲν προδεικνὺς τόπους, κατ' ἄλλους δὲ πρόσαγε τὰ μηχανήματα. Schleusner. Lex. in V. T. " Soph. Œd. T. 456. Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι Σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται, intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνὺς ἑαυτῷ τὴν ὁδὸν, Brunck." Seager. Mss. " Casaub. ad Athen. 59. ad Timæi Lex. 139. Wessel. ad Herod. 28." Schæf. Mss. * " Πρόδειγμα, (τὸ,) Andr. Cr. 106." Kall. Mss.] " Προδείκτης, (ὁ,) idem esse videtur, qui " δεικηλιστὴς s. δεικηλίκτας, Histrio, Qui in theatro " personas populo ostendit. Apud Suid. Ἔχαιρε " γὰρ μίμοις, καὶ προδείκταις, καὶ καθόλου πᾶσι τοῖς " θαυματοποιοῖς," [e Diod. S. 2, 606.]

" Προσδείκνυμι, Insuper monstro, aliis Commonstro," [Schleusner. Lex. in V. T. * Προσδεικτὸς, ἡ, ὸν, UNDE * Ἀπρόσδεικτος, Æsch. Suppl. 801.]

Ὑποδείκνυμι, Submonstro, Subostendo, ad verbum, unde redditur etiam Suggero, Subjicio, Submoneo, Matth. 3, 7. Τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; ubi Erasm. Submonstravit, quod exp. Clanculum indicavit: at vet. Interpr. Demonstravit: sed magis recepta est tertia interpr. Præmonstravit. Sic Bud. vult esse Præmonstro ap. Isocr. ad Phil. Ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις, μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. At pro simpl. Monstro s. Ostendo, ad Nic. (2.) Πολλὰ γὰρ — τῶν συγγραμμάτων—ἐπιτελεσθέντα καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδειχθέντα, [al. ἐπιδειχθέντα.] Sic Acta 9, (16.) Ὑποδείξω αὐτῷ exp. simpl. Ostendam ei. Ubi tamen malim Docebo eum; nam et ap. ipsum Isocr. et Xen. accipi ὑποδείκνυμι pro Doceo tanquam præceptor, annotavit Bud. [Gl. Demonstro, Præmonstro, Monstro, Schleusner. Lex. in V. T. ad Dionys. H. de Comp. VV. 410. Schæf., Hippocr. 196. Athen. 290. Polyb. 2, 39. 47. 70. Xen. K. 'A. 5, 7, 12. n. " Alberti. Peric. Cr. Præf. p. xviii. ad Lucian. 1, 459. 2, 308. Diod. S. 2, 361. et v. l.; ad Phalar. 338. Heindorf. ad Plat. Apol. xii. Simon. Dial. 80." Schæf. Mss. " Speciem præbeo, sine subst. Plut. 2, 346." Wakef. Mss.] Ὑπόδειγμα, (τὸ,) Documentum, sicut et ὑποδεικνύναι pro Docere, Xen. Ἱπ. (2, 2.) Ταῦτα γὰρ ὑποδείγματα ἔσται τῷ πωλοδάμνῃ, ὧν δεῖ ἐπιμεληθῆναι. || Exemplum, Polyb. Ὑπόδειγμα τῷ πλήθει ποιῶν αὐτὸν, καὶ γινόμενος αὐτουργὸς τῆς ἐν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας. Apud Diog. L. ὑπόδειγμα pro Exemplari, Ὅτι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἓν ἦν, ἀφ' οὗ αὐτὸν ἐδημιούργησε, de mundi creatione loquens, e Plat. Phrynichus tamen (6.) ὑπόδειγμα pro παράδειγμα, Att. esse negat. [Gl. Exemplum, Exemplar, Formula, Judicium, Documentum, Appian. Schleusner. l. c. " P. Abresch. Paraphr. 265. Dionys. H. de Comp. VV. 226. Ed. meæ, Thom. M. 681. Ἐπὶ ὑποδείγματος, Heindorf. ad Plat. Phædr. 303. Δι' ὑποδ., Heyn. Hom. 6, 624." Schæf. Mss. * Ὑποδειγματικὸς, ἡ, ὸν, et * Ὑποδειγματικῶς, Sext. Emp. 4, 3. 11, 47. p. 332-3. * Ὑπόδειξις, (ἡ,) Athan. 1, 69. Eust. Il. Z. 1147. * Ὑποδεικτέος, Diosc. Ther. c. 19. Polyb. 3, 36. * Ὑποδείκτης, ὁ, Gl. Monstrator, Schleusner. l. c. * " Καθυποδείκνυμι, Leo Diac. in Notit. Mss. 8, 281." Boiss. Mss. Eust. Od. p. 57, 53. * Προϋποδείκνυμι, Pseudo-Longin. 43. * Προσυποδείκνυμι, Aristeas de 70 Interprr. 275. 283. " Theo Progymn. p. 2. Cam." Boiss. Mss. * " Προσυποδεικτέον, Philo ap. Argens. ad Timæum 114." Kall. Mss. * Συνυποδείκνυμι, Polyb. 1, 27. 3, 48. 5, 98. Diod. S. 245. 545. * Συνυποδεικτέον, Una monstrandum, Polyb. 5, 21.]

ἈΡΙΔΕΙΚΕΤΟΣ, q. d. Qui multum ostenditur, Inclytus, Hesiod. (Θ. 385.) ἀριδείκετα τέκνα. Et cum gen. more superl. (543.) πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων: [532. Il. Λ. 248. Ξ. 320. Od. Θ. 382. " Heyn. Hom. 6, 163. 7, 617." Schæf. Mss.]

ΔΕΙΚΗΛΟΝ, vel Δείκελον, Simulacrum, Imago, Epigr. Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσοράων. Item Persona, unde fit Personatus. Vide Hes. HINC Δεικηλιστὰς, vel Δεικελιστὰς, Lac. lingua, Qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat. Mimus, ut quidam interp. Hes. Eust. 884. ET Δεικηλίκτας pro eod. e Plut. Apoph. Fit autem δείκηλον tanquam a δείκω pro δείκνυμι: afferuntur tamen et aliæ derivv. [Vide Lex. Vocc. peregr. p. dx. b. dxii. a. Schol. Apoll. Rh. 1, 746.: Δίκηλον· κυρίως τὸ τῷ Διὶ ἐοικὸς ἄγαλμα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα, ὡς καὶ νῦν. Καὶ δικηλίτας δὲ, τοὺς σκωπτικοὺς, τοὺς ἐν τῷ σκώπτειν ἄλλον τινὰ μιμουμένους. * " Ἀδείκηλος, Manetho 2, 16. * Ἀμφιδείκελος, Suid." Wakef. Mss.]

ΔΑΚΤΥΛΟΣ, (ὁ,) Digitus, Plut. (6, 333.) Ἐνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, Digito uno caput scabere. Dicitur et Δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνᾶσθαι, Lucian. (3, 12.) et (1, 377.) Δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι, Extremo digito attingere, pro Leviter attingere. Dicunt et ἐπὶ δακτύλων θεῖναι, quod J. Poll. exp. λογίσασθαι, ut Cic. In digitis suis constituere: et Ovid. Solicitis articulis computare. Herod. Καὶ ἐπὶ δακτύλῳ συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας. Xen. K. Π. 1, (3, 7.) Δακτύλοις τρισὶν ὀχοῦντες τὴν φιάλην. Sunt autem digitorum nomm., ἀντίχειρ, s. δάκτυλος μέγας, Pollex: δεικτικὸς, quod et λιχανὸς a lingendo, Index: μέσος, vel σφάκελος, Medius, et alio nom. Impudicus: παράμεσος, q. d. Medio proximus, quod et δακτυλιώτης, Annularis: idem et ἐπιβάτης, necnon ἰατρὸς, Medicus; sed alii ἰατρὸν esse volunt Medium; quos sequitur μικρὸς, Parvus; qui et ὠτίτης, Auricularis: item μύωψ. Δάκτυλα etiam neutr. per metaplasm. quosdam poëtas dixisse, auctor est Eust. || Gubernaculi summum, VV. LL. ex Hes. || Item Δάκτυλοι, s. Δακτύλιοι, Pars quædam ὑποστομίων, J. Poll. || Dactylus, Pes metricus. UNDE Ὀλοδάκτυλος στίχος, Versus totus e dactylis: et τὸ τοῦ στίχου ὀλοδάκτυλον, Eust. || Rhythmus dactylicus: ut, τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος, Modulus musicus sub rhythmo dactylico compositus, VV. LL. || Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, Dactyli Idæi, Assessores matris Idææ. De his Cam. multa in Comm. 281. Eust. hanc appellationis rationem reddit, quod numerum digitorum manus æquarent; at J. Poll. vel hinc nom. accepisse scribit, vel quod sedulum Rheæ ministerium exhiberent: quia digiti manus sunt rerum omnium artifices. [Aristot. ap. Dion. Chrys. 11. p. 225. Αἵρειν τοὺς Ἰδαίους Δ.] || Δάκτυλοι, Dactyli, Palmæ fructus, alio nom. φοινικοβάλανοι: at Lat. Palmulæ, Gall. Dates, tanquam a δάκτυλος, vel potius δάτυλος. Sed Marcell. δακτύλους olim de certa specie dictum fuisse putat, eorum sc., qui prælonga gracilitate curvati humanis digitis similes essent. || Graminis aculeati nom., quod et κορωνόπους appellatur. Gorr. Appellatum a quinis aculeis, quos utplurimum in cacumine habet, et quia digitis medetur: teste Plin. 24, 19. [Pholas Linn.] || Dactylus, conchæ genus, ab humanorum unguium similitudine appellatum, Plin. 9, 61. 32, c. ult. [Gl.

Digitus. Δάκτυλοι· Pedes. Δάκτυλοι ποδῶν ἔσω βλέποντες· Falcones. Ποδὸς μέγας δάκτυλος· Hallus. " Leont. Anthol. 4, 25. καὶ σοφὰ χειρῶν Δάκτυλα. Nonn. in Jo. c. 19. δάκτυλα χειρὸς ἀφέντες, ubi tamen Hadr. Jun. ambigit an Talos velit. Theocr. 19, (3.) ἄκρα δὲ χειρῶν Δάκτυλα. Vide Mans. ad Nonn. 216." Gataker. Mss. " Metaphorice et metonymice Alcæus poëta dixit δάκτυλος ἀμέρα ap. Athen. 430. ubi v. not. De Annulo physico, cui vis medicata inesse putabatur, Aristoph. Π. 884. Antiph. ap. Athen. 123." Schweigh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Artemid. 5, 89. n. Ἰατρικὸς δ., Medius digitus, Trall. 11. p. 199. Τῷ ἀντίχειρι καὶ τῷ ἰατρικῷ δ. " Brunck. Aristoph. 2, 94. Lucian. 3, 661. Jacobs. Anth. 10, 118. Heringa Obs. 55. Brunck. ad Anacr. 110. Ed. 1. Fructus palmæ, Ruhnk. ad Senec. V. p. 14. Δ. ἀὼς, Jacobs. Anth. 7, 28. 12, 422. Wakef. S. C. 5, 13. Porson. Med. p. 43. Δ. ἀμέρα, Muncker. ad Anton. Lib. 138. Verh., Musgr. Alc. 290. Δ. μέγας, Jacobs. Anth. 9, 359. Heyn. Hom. 5, 709. Δ. αἴρειν, Casaub. ad Athen. 395. Κατεσθίειν καὶ τοὺς δ., Aristoph. Fr. 264. Ἐν δακτύλοις σφίγγω, Digitis computo, Jacobs. Anth. 9, 121. Δακτύλων κάμψεις, supputantis, Bergler. Alciphr. 108. ad Lucian. 1, 364. Δακτύλῳ δείκνυσθαι, ad Diod. S. 1, 625. Ἐπὶ δακτύλων συμβάλλεσθαι, Herod. 466. et n.: Δακτύλους πιέζω, Bergler. Alciphr. 249. Δάκτυλα, Wakef. S. C. 4, 66. Leontius 5. ad Charit. 265. Bast Specim. 33. Bernard. Reliq. 23. 25. Musgr. Or. 274. Δ. γνάμπτειν, Jacobs. Anth. 11, 98. Δάκτυλι, Jacobs. Anth. 12, 121." Schæf. Mss. " Δάκτυλος, Magistratus quidam, Strabo 544." Wakef. Mss.] " Δάκτυλον, neutr. " pro δάκτυλος dici putatur, cum in plur. reperiatur " usurpatum δάκτυλα, cum alibi, tum in Epigr. δά" κτυλα χειρὸς, sed id est potius metaplasmus poët. " pro δάκτυλοι, ut ζυγὰ pro ζυγοὶ, σταθμὰ pro στα" θμοὶ, et similia." [Theocr. l. c. Aristot. 1, 718. Τὰ δ. τῶν ποδῶν συμπεφραγμένα. Manetho 1, 55. Musæus 114. Pallad. Alex. Ep. 87. Julian. Imp. Ep. 2. Leont. Schol. 5. Agath. 71. Epigr. adesp. in Bibl. Laur. Med. Gr. 2. p. 69. (cf. Buttman. Museo 2, 3. p. 469.) Nonn. D. 8, 43. 46, 131. 48, 157. Moschopul. Ecl. Att. sub fin. lit. M., Etym. M. v. Κέλευθος, 502, 24. cf. Muncker. ad Anton. Lib. 41. p. 279. Verh., Musgr. ad Eur. Hel. 428. Porson. ad Eur. Med. 428. Bast. Spec. Ed. Aristæn. p. 33. et Epist. Cr. 117. Append. 39. Schæf. ad Soph. El. 1366. Sic βόστρυχος, ὁ, βόστρυχα, τὰ, δεσμὸς δεσμὰ, δίφρος δίφρα, δρυμὸς δρυμὰ, θεσμὸς θεσμὰ, θύρσος θύρσα, λύχνος λύχνα, μοχλὸς μοχλὰ, μυχὸς μυχὰ, ῥύπος ῥύπα, ταρσὸς ταρσὰ, Τάρταρος Τάρταρα, τράχηλος τράχηλα, φιμὸς φιμὰ, χαλινὸς χαλινὰ, de quibus vv. omnino vide Passow. in libro de Fine et Ratione condendorum Lexx., Teutonice scripto, p. 73.] Δακτυλοδείκτης, ὁ, Qui digito monstrat. J. Poll. ΕΤ Δακτυλόδεικτος, ὁ, ἡ, Qui digitis indicatur, Cam. ex Hes. [Æsch. Ag. 1343. et Fr. ap. Strab. 10. p. 191. S. μέλος, pro quo Jacobs. Exerc. 1, 145. * δακτυλόθικτον, Lobeck. * δακτυλότευκτον. * " Δακτυλοδεικτεῖ, Herod. Epimer. 257." Boiss. Mss. * Δακτυλόδικτον, Hesychio δακτυλωτὸν ἔκπωμα, ap. quem plura vide. * Δακτυλοδειξία, ἡ, Cyrill. Alex. Libr. 2. in Jo. p. 195.] Δακτυλοδεικτέω, Digito monstro, Dem. (790.) Ἀλλ' ὅτι δακτυλοδεικτεῖτε ἐπὶ τῷ πονηρόρατον τῶν ὄντων ἁπάντων δεικνύναι. [Gl. Digito. " Clem. Alex. Pæd. 296." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 623. Diod. S. 13. p. 387. Dionys. H. 2. p. 76. " Ad Lucian. 1, 191. ad Diod. S. 1, 625." Schæf. Mss.] Δακτυλοδόχμη, ἡ, Palmus minor, Mensura s. Spatium quantum quatuor digiti compressi in latitudinem complent: παλαιστὶς s. παλαιστὴς ab J. Poll. (2, 157.) alio nom. dicitur. [" Phrynich. Ecl. 130." Schæf. Mss. * Δακτυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Athen. 468. * Δακτυλοκαμψόδυνος, Anal. 3, 243. " Jacobs. Anth. 10, 242. 12, 121. Bergler. Alciphr. 108." Schæf. Mss. * " Δακτυλικαμψόδυνος, Stob. 128." Wakef. Mss. * " Δακτυλότριπτος, Jacobs. Anth. 9, 161." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιδάκτυλος, Schleusner. Lex. in V. T. " Osann. Anal. 75. Diomed. 3. p. 445." Boiss. Mss. " Hephæst. 82." Kall. Mss. Tricha p. 15. * Βραχυ-

A δάκτυλος, Polemo Phys. 2, 27. p. 188=310=356. * Δεκαδάκτυλος, Hippocr. 491, 47. Dio Cass. 519. " Diog. L. 4, 34." Wakef. Mss.] Διδάκτυλος, Qui duorum digitorum est, Theophr. H. P. 9, 5. Διδάκτυλα τὸ μῆκος, [* Διδακτυλιαῖος, α, ον, Sext. Emp. adv. Math. 10, 155. 157. 158. cf. Schneider. Lex. Supplem.: Gal. de Fasc. 97. p. 495. Heliod. de Fasc. 31. p. 529. pro quo 9. p. 522. perperam διδακτυλαῖον.] Δωδεκαδάκτυλος, Duodecim digitos habens, Qui est duodecim digitorum, [Theoph. Protosp. 823. Rufus p. 61.] Ἑξαδάκτυλος, Qui sex digitos habet, Qui sex digitorum est, [Gl. Sexdigitus, Hippocr. 574, 1. 587, 44. 634, 33. " Diog. L. 4, 34. De quant., Hippocr. 527." Wakef. Mss. * Ἑρμοδάκτυλος, Trall. 11. p. 195. * " Ἑρμοδάκτυλον, (τὸ,) Quinquefolium, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * Ἐρυθροδάκτυλος, Aristot. Rhet. 3, 2. " Clark. ad Il. A. 477." Schæf. Mss. * Εὐδάκτυλος, Alciphro 3, 67. (p. 440.) * Λεπτοδάκτυλος, Pisid. Opif. p. 415. * " Λευκοδάκτυλος, Nicet. Eugen. 4, 83." Boiss. Mss.] " Μακρο-

B " δάκτυλοι, Quibus prælongi sunt digiti, Aristot.' [" Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imagg. 114. Combef." Boiss. Mss. * Μεσοδάκτυλος, Diosc. 4, 188. Ῥαγάδας τὰς ἐν μεσοδακτύλοις, Plin. 26, 66. Rimas digitorum in pedibus. Glossæ: Μεσοδάκτυλα· Interdita. Ubi Vulc. leg. conjicit, Internodia digitorum. At E. exhibent, Interdigitia. Vide Muncker. ad Anton. Lib. 117. Teucher. =278. Verh. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 194. " Kuster. Præf. ad Jambl." Schæf. Mss. * Μονοδάκτυλος, Lucian. 382. * Ὀκταδάκτυλος s. Ὀκτωδάκτυλος, Athen. 332. τὸ μῆκος, Octo digitorum longitudine, Aristoph. Λ. 109. " Brunck. 3, 175. Suid. v. Ὄλισβος." Schæf. Mss. * Ὀπισθοδάκτυλος, Strabo 2. p. 121. * Παχυδάκτυλος, Crassos habens digitos, " Polemo 310." Wakef. Mss.] Πενταδάκτυλος, Qui quinque digitos habet, aut Qui quinque digitorum est. Herba etiam hujus nom. est in App. Diosc. in qua herbæ quædam carmine describuntur. In textu tamen τριδάκτυλον dicitur, Αὐτίκα δ' Ἑρμείαο τριδάκτυλον αἶρε χλοανθές. Plin. vero 32,

C c. ult. Pentadactylas etiam cochleas commemorat. [" Πενταδάκτυλον, Quinquefolium, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * " Περιδάκτυλον, Poëta de Virt. Herb. in Fabricii Bibl. Gr. p. 638." Kall. Mss.] Περιττοδάκτυλος, Cui digitus unus superest, aut Qui digitos numero impares habet, Geop. Τοῖς ὄγκοις μεγάλαι καὶ περιττοδάκτυλοι, i. e., ut Colum. habet, Gallinæ specie quam amplissimæ nec paribus ungulis. Πολυδάκτυλος, Qui multos digitos habet, Qui multiplici pedum fissura digitatur, ut Gaza ap. Aristot. H. A. (1, 780. 784.) vertit πολυδάκτυλα ζῶα, seu, ut alibi, Pedes in plures digitos discretos habens. [Eust. 770, 32.] Ῥοδοδάκτυλος, Roseos digitos habens, ῥοδόχρους, Epith. Auroræ ap. Hom., quæ ἀπὸ τοῦ σχήματος τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων παρίστησι τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα, ut brev. Schol. Auctor tradit. [" Huschk. Anal. 21. Jacobs. Anth. 8, 381. 10, 118. 11, 251. ad Il. A. 477. Od. B. 1. Toup. Opusc. 2, 92. ad Charit. 298." Schæf. Mss.] Σιδηροδάκτυλος, Ferreos digitos habens, Fuscinæ epith. [Philippi 13.

D " Kuster. Aristoph. 113." Schæf. Mss.] Τετραδάκτυλος, Quatuor digitos habens, ut τετραδάκτυλοι aves ab Aristot. dicuntur. [" Ad Mœr. 131." Schæf. Mss.] ΑΤ Τετραδακτυλιαῖος, Quatuor digitorum spatium explens, s. Semidodrantalis, Hermol., Diosc. 1, 85. Λιθάρια ὕψει τετραδακτυλιαῖα, Quaternum digitorum altitudine lapilli, Ruell. Τριδάκτυλος, Tres habens digitos, Aristot. de Anim. ὦτοι τριδάκτυλοι, Asiones cum tribus digitis, VV. LL. Item Qui ternum digitorum est, Tripollicaris, Gaza ap. Theophr. H. P. 3. [" Vitex, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss. " Bergler. Alciphr. 18. Valck. Diatr. 239." Schæf. Mss. " Hippocr. 834." Wakef. Mss. * Τριδακτυλιαῖος, Sext. Emp. c. Math. 10, 157. (660.) Geop. 7, 15. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 550. * Ψευδοδάκτυλος, Eust. 302, 52.]

Δακτυλήθρα, ἡ, Digitale, τῶν δακτύλων σκέπασμα, Digitorum involucrum, Cam. e Xen. K. Π. 8, (8, 9.) Ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. || Tormentum quæstionibus adhiberi soli-

tum: forsan quod digitis pedum manuumve injiceretur. Ungulam quidam e Cypriano vocant. Synes. Ep. 58. Ἄτοπα κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα ab Andronico inventa commemorans, δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν, καὶ χειλοστρόφιον. || Annuli pala, Cam. i. e. σφενδόνη, πύελος, πυελίς. [Gl. Digitale, Digitabulum. Schleusner. Lex. in V. T. Antyllus Oribasii 173. "Athen. l. p. 11." Schæf. Mss. "6. Synes. 201." Wakef. Mss. * Δακτύληθρον, τὸ, i. q. δακτύλιος, Themist. Or. 21. p. 253. Schneider. Lex.]

Δακτυλικὸς, (ἡ, ὸν,) ut δακτυλικὸν ὄργανον ψιλῶν * ψαλτιστῶν, quod et πυθικὸν nominatur, ap. J. Poll. Quod digitis pulsatur: et δακτυλικοὶ αὐλοὶ, οἱ ἐπὶ τοῖς ὑπορχήμασιν, ap. Eund. Athen. 4. Et Epigr. Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν, Digitalem calculum, s. Annulum gemmatum. [Δακτυλικὸν, Gl. Anulare. Aëtius 14, 2. Δακτυλικὴ καλλίστη ἔμπλαστρος. Conf. cum δάκτυλος, ad Dionys. H. de Comp. VV. 224., cf. Schæf. in Ind. "Fischer. ad Weller. G. G. 1, 283. Jacobs. Anth. 10, 242." Schæf. Mss. * Δακτυλικῶς, Eust. 9, 25=11, 24. * Δακτυλαῖος, α, ον, Gl. Digitalis, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 544.] Δακτυλιαῖος, Digitalis, ut παλαιστιαῖος, * πυγωνιαῖος, Bud. Theophr. Πάχος δὲ δακτυλιαῖον. Dicitur non solum δακτυλιαῖος τὸ πάχος, sed et τῷ πάχει, cujus exemplum habes in Τετραδακτυλιαῖος. [Gl. Anularius. Δακτυλιαῖον· Anularium. Lobeck. l. c. "Diod. S. 1, 88. 2, 278." Schæf. Mss. * Ἡμιδακτυλιαῖος, Sext. Emp. adv. Math. 10, 137. ab * Ἡμιδάκτυλος.]

Δακτυλεὺς, έως, ὁ, κεστρέων species, Athen. [537.] Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, Digitalis, unde δακτυλίδες, uvæ digitali gracilitate, Plin. AT Δακτυλίδιον, τὸ, Annellus, Cam. [Gl. Anellum, Aristoph. Θ. 434. Schol. Biset. ad Λ. 417. Lucian. 1034. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 130. "Brunck. Aristoph. 1, 33. Kuster. 238." Schæf. Mss. * Δακτυλίδιος, α, ον, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 555. * Δακτυλιδιοφόρος, UNDE * "Δακτυλιδιοφορέω, Schol. Lucian. Navig. 45." Kall. Mss. * Δακτυλίτης, ὁ, UNDE] Δακτυλῖτις, ιδος, (ἡ,) Aristolochia longa, Diosc. 3.

[* Δακτυλίζω, i. q. δακτυλοδεικτέω, Hes. v. Ἐδακτύλιζε, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 621. Eust. 874, 8. Ἐκτείνει διὰ μέτρον τὴν παραλήγουσαν, ἵνα δακτυλισθῇ ὁ τρίβραχυς πούς. "Märk. Gr. Gr. 2, 222. Lips." Schæf. Mss. * Καταδακτυλίζω, verbum nequam, Schol. Aristoph. Εἰρ. 548. Hesych. Σιφνιάζειν· καταδακτυλίζειν. Διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. Σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι. Σκιμαλίσαι· καταδακτυλίσαι. Cf. Καταδακτυλικὸς et Σκιμαλίζω. Phrynichus Bekkeri 48. "Mœr. 360. et n.; Toup. Opusc. 1, 420. Brunck. Aristoph. 3, 55. 135. Kuster. 116." Schæf. Mss. "Suid. 1, 868." Wakef. Mss.]

[* Δακτυλόω, UNDE] Δακτυλωτὸς, (ἡ, ὸν,) Digitatus, Plin. unde δακτυλωτὸν poculum ap. Athen. (468.) ex Ione, Ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρί. Docet autem ita fuisse hoc genus appellatum, vel quod Ansas duas, quibus digiti inseri possent, vel quod expressas formas digitorum, vel eminens quiddam haberet. Cam. [Gl. * Δακτυλιωτὸς, Anulatus. "Δακτυλωτὸς, Toup. Opusc. 2, 86. Heyn. Virg. 4, 214. Ed. 1." Schæf. Mss. "Eust. Il. 1412, 43." Wakef. Mss.]

¶ Δακτύλιος, ὁ, Annulus, Annellus, proprie qui digito ornatus gratia inseritur, Plato de Rep. 2. Τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Cum ad palmam converteret, Cic. interpr.: Plut. (5, 478.) Δακτύλιον αὐτῷ δοῦναι σύμβολον φιλίας πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαίμονι συγγενεῖς καὶ οἰκείους· εἶναι δὲ γλυφὴν ἐν τῇ σφραγῖδι Καρυατίδας ὀρχουμένας. Xen. K. (2, 7.) retibus etiam δακτυλίους tribuit, Τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστοὺς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίους. Sic Δακτύλιος dicitur Orbis s. Annulus ferreus, quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. Sic etiam Gal. ap. Hippocr. de Steril. exp. κύκλον, τροχίσκον. || A Δακτυλίου rotunditate orbiculari δακτύλιος etiam vocatur Anus, s. Podex, ὁ πρωκτός. Aphr. Probl. 1. Πάπυρον σφαιρώσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον. [Gl. Anulus. Δακτύλιος, ὃν φοροῦμεν· Anulus, Anellus. Δακτύλιος, ὁ τῆς ἕδρας· Anus. Δακτυλίου ἐκτύπωμα· Expressio. Schleusner. Lex. in V. T. "Anus, Lucian. Demon. 1005. Salmur.: Culex, Aristoph. Λ. 1027." Seager. Mss. "Thom. M. 925. Brunck. Aristoph. 1, 104. Kuster. 15. Jacobs. Anth. 10, 58. ad Diod. S. 2, 253. ad Charit. 231. ad Lucian. 1, 257. De Annulis magicis, Acta Traj. 1, 205. De Culice, Brunck. Aristoph. 1, 68. Conf. c. δάκτυλος, ad Dionys. H. 1, 317. Apollon. Soph. Lex. 672. Vill. Cum gen. rei, a qua tanquam amuletum defendit, Toup. Opusc. 1, 305. Διὰ δακτυλίου τοξεύειν, Bibl. Crit. 3, 1, 73." Schæf. Mss. "Pars corporis, Procop. Reg. 1, 5." Wakef. Mss. * "Δακτύλιον, (τὸ,) Scammonia, Diosc. Notha 474." Boiss. Mss. * Ἡμιδακτύλιον, τὸ, Polyb. Plut.] Καταδακτυλικὸς, (ἡ, ὸν,) ὁ συνουσιαστικὸς κατὰ τοῦ πρωκτοῦ, ut Aristoph. Schol. exp. Ἱ. (1381.) Οὐκοῦν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ; ["Brunck. Aristoph. 3, 56. Kuster. 116." Schæf. Mss.] Δακτυλογλύφος, ὁ, (ἡ,) Qui annulos sculpit aut cælat, Diog. L. (1, 57.) Δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν τὴν παραθέντος δακτυλίου. UNDE Δακτυλιογλυφία, ἡ, Annulorum sculptura aut cælatura, Plato [1 Alcib. 2, 128. * Δακτυλιογλύφων, Tzetz. Chil. 11. p. 205.] Δακτυλιοθήκη, ἡ, Annulorum theca, Plin. 37, 1. Gemmas plures, quod peregrino appellant nomine Dactyliothecam, primus omnium habuit Romæ privignus Syllæ Scaurus. [Gl. Anularius. * Δακτυλιοποιὸς, ὁ, Gl. Anularius. * Δακτυλιοφόρος· Anatus, leg. Anulatus.] Δακτυλιουργὸς, ὁ, Qui annulos elaborat, i. q. δακτυλιογλύφος. J. Poll. enim, quem δακτυλιογλύφον a Critia et Plat. vocari scribit, eund. a Philyllio δακτυλιουργὸν nominari tradit. Δακτυλιώτης, ὁ, Digitus annularis, minimo proximus, VV. LL. [Schneidero susp.]

ΔΕΙΝΑ, ὁ, ἡ, τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι, acc. δεῖνα. Vox, qua utuntur, præfixo articulo, loco nom. ejus, de quo loquuntur; ut, cum Gall. dicimus Un tel. Dem. de F. Leg. Οὔτ' εἰπεῖν ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, At hic et ille jam habent, Gall. Un tel et un tel: ad Leptin. Τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, Huic succensens, illum indignum esse dictitans, Bud. Sed ubi non ita geminatur δεῖνα, ibi vertitur Quispiam, Aliquis: item Quidam. At ego malim alicubi Quidam, alicubi Nescio quis; sed ita accipiendo, ut Ovid. Quod te nescio quis per jurgia dixerit esse Exulis uxorem. Lucian. (3, 102.) Ἡ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. Dem. (167.) Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. Et sic sæpe, cum neminem certum nominare volunt; nostrates autem tunc vel suo illo Tel utuntur, vel his nominibus utuntur, Guillaume, Gautier, aut certis quibusdam aliis. Greg. Ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ, Je suis fils d'un tel, et une telle est ma mère. Matth. 26, (18.) Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, ubi vertitur Abite in urbem ad quendam. Sed illud δεῖνα tamen potius Evangelistæ esse arbitror, quam ipsius Christi: Evangelistæ inquam, ponentis δεῖνα loco nom. propr., quo Christus usus sit: alioqui certe nullam hujus generis loquendi rationem inire possum. Ceterum quæ sit h. v. origo, nusquam invenire potui: quod autem de ea suspicor, interim afferam. Mihi simile vero est Græcos ὁ δεῖνα dixisse tanquam vocem ὅδε corrumpentes: et cum ὅδε pronomen sit ostendentis, quia nimium abusi fuissent illo, si hujusmodi, quales protuli, locis ipsum adhibuissent, ideo ex ὅδε fecisse ὁ δεῖνα. Videmus certe Lat., cum dicunt Hic et ille, pro Tel et tel, itidem pronomine Uno, quod respondet Græco ὅδε, et Altero, quod respondet Gr. ἐκεῖνος, uti. Et hactenus quidem a me divinatum sit, Davo tamen alioqui, non Œdipo. [Ὁ δεῖνα, Gl. Ille, Schleusner. Lex. in V.T. Apud Aristid. 1, 312. οἱ * δεῖνες. Syracusanis ὁ * δεῖν, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι, Apollon. Dysc. de Pron. 335-6. "Δεικτικῶς, de præsente, Aristoph. B. 918. Τὸ δεῖνα, Interjectio, Perii, Malum! Λ. 291. (ubi v., Brunck.)" Ο. 648. Σ. 524.: Fr. p. 216. Membrum virile, Ἀ. 1149." Seager. Mss. "Valck. Adoniaz. p. 208. Muncker. et Verb. ad Anton. Lib.

145. Fischer. ad Rhetor. 248. Reiz. Acc. 11. Thom. M. 644. Platonius, Philodem. 8. Callim. 1, 466. Jacobs. Anth. 11, 294. Interjectio, Brunck. Aristoph. 1, 60. 2, 164. 236. 3, 163. Εἰρ. 268. ad Lucian. 1, 558. 3, 315. Ruhnk. ad Schell. 13. Obscœno sensu, Brunck. Aristoph. 1, 60. 3, 110. Jacobs. Anth. 10, 95. T. H. ad Plutum p. 406. Lucian. 3, 24. Οὗτος ὁ δ., ad Ammian. Marc. 1, 250. Wagn. Ὁ τοῦ δεῖνος, ad Lucian. 1, 191. Thom. M. 83. Ἡ δεῖνα, Cod. Theod. T. 3. p. 394. Ammon. 64. Τὸ δ., Toup. Opusc. 2, 119. Valck. Diatr. 204. Bengel. ad Chrys. 448. Δεῖνι, Toup. Opusc. 1, 53. * Δεῖν, Steph. Dial. 53." Schæf. Mss. " Δεῖνι, Synes. 173. Philostr. 96. Dio Cass. 1, 616." Wakef. Mss.]

ΔΕΙΠΝΟΝ, τὸ, Cœna, ut tradit Plut. (8, 895.) dicens, δεῖπνον ap. Romanos κοινὰ vocari διὰ τὴν κοινωνίαν: addensque duas ibi h. v. etym., ὅτι τῶν πόνων διαναπαύει: ut accipitur Il. Λ. (86.) Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον, postquam ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά: vel, δεῖπνον dici quasi διαπεπονημένον, quod non tam facile ut ἄριστον paretur. Xen. Ἐ. (6, 1, 4.) Καὶ ὅταν σπεύδῃ ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα πονεῖσθαι. Plut. (6, 685.) Ἔφη κρείττονας ἔχειν αὐτὸς ὀψοποιοὺς, πρὸς μὲν ἄριστον τὴν νυκτοπορίαν, πρὸς δὲ δεῖπνον, τὴν ὀλιγαριστίαν: de Fort. Alex. Νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσαν. Athen. 3. Δείπνου πρόδρομον ἄριστον. || Accipitur etiam pro Cœna convivali aut Epulo. Quo pertinet δεῖπνον ποιεῖν, Chrys. δεῖπνα δειπνεῖν, Lucian. πρὸς δεῖπνον καλεῖν ap. diversos scriptt. δεῖπνα ἀσύμβολα, item δεῖπνα συναγώγιμα, Athen. Apud Hom. Grammatici nunc πρωϊνὸν ἔμβρωμα esse volunt quasi μεθ' ὃ πονεῖν δεῖ, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen. certe 7. νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Od. Ω. (214.) Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, Eust. exp. διὰ δεῖπνον σφάζετε. || Καταχρηστικῶς et pro Ipso cibo, unde Hesiod. (Ἔ. 1, 207.) δεῖπνον ποιεῖν pro τροφὴν, Comedere; item et pro Pabulo jumentorum. Il. B. (383.) Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, i. e. χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης a Nonno dicuntur Pisces. [Gl. Cœna, Carticula. Ἐπὶ δεῖπνον προτρέπεται· Invitat. Schleusner. Lex. in V. T. ad Greg. Cor. 772. Δεῖπνον ποιεῖσθαι et δειπνοποιεῖσθαι, 422. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 200. Il. Θ. 53. cf. 66. Theocr. 24, 135. Cf. Ἄριστον, et Δόρπος. " Fischer. Ind. Palæph. Toup. Emendd. 2, 20. Zeun. ad Xen. K. Π. 210. ad Il. Ω. 124. Od. B. 20. Lennep. ad Phal. 130. Athen. 1, 19. Casaub. 41. Wolf. Proleg. 207. Musgr. Ion. 1171. 1174. Heyn. Hom. 4, 267. 5, 424. 6, 109. 138. 250. 7, 549. 8, 616. De cœna collatitia, ad Xen. Mem. 3, 14, 1. Καλεῖν ἐπὶ δ., Coray Theophr. 247. Δ. πέμπειν τῇ Ἑκάτῃ, T. H. ad Plutum p. 195. 196." Schæf. Mss. " Ἀπὸ δ. εἶναι, Post cœnam, Achill. Tat. 32." Wakef. Mss. * Δεῖπνος, ὁ, Cœnator, ad Greg. Cor. 22. 777. Bast. Append. ad Epist. Cr. et Ind. " Ad Lucian. 2, 325. Schol. ad Nicandr. p. 56. Etym. M. 262, 35." Schæf. Mss.]

" Δειπνήεντα, Hesychio δειφνοφόρα, Cœnifera," [a Schneidero non agnoscitur.]

[* Δειπνοθήρας, ου, ὁ, Epularum captator, Philo J. 5, 134.] Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, Qui ad cœnam convivas vocat, Vocator, ut Lat. appellant. Citat Athen. (171.) ex Artemid. pro synon. τοῦ ἐλέατρος. [Eust. Od. p. 50, 12. " Quidam Codd. Matth. 20, 27. Hes." Wakef. Mss. * Δειπνοκλητόριον, τὸ, Eust. Il. 673, 23.] Δειπνολόγος, ὁ, ἡ, Qui de cœnis loquitur: qua signif. Archestratus ille, δειπνολόγος ab Athen. (29.) dicitur, quem alibi ὀψοδαίδαλον vocat. Hinc Δειπνολογία, ἡ, Poëma ita ab Archestr. illo inscriptum; cujus argumenti est et Cleostrati Γαστρονομία: de quibus Athen. 6. Δειπνολόχος, Cœnis insidians, Cœnipeta, Hesiod. Ἔ. (2, 322.) τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Δειπνολόχης, ubi δειπνολόχης Att. pro δειπνολόχον positum est. [" Brunck. ad Poët. Gnom. 275. 332. Wakef. S. C. 1, 117." Schæf. Mss.] Δειπνομανὴς, Qui insano cœnarum convivalium amore ducitur, Timo Phlias. [Epigr. 32.] ap. Athen. (162.) Δειπνομανὲς νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἀκύλιστον, de Antigono Carystio, qui rogatus quid utilitatis e philosophia ad eum rediisset, respondit, Ἀσυμβόλως δειπνεῖν. [" Jacobs. Anth. 9. 418." Schæf. Mss. * Δειπνοπίθηκος, ὁ, Phrynichus Bekkeri 34.] Δειπνοποιὸς, Qui cœnam parat aut convivia, Unde Δειπνοποιέω, quod ejus est, qui cœnam condixit ap. se. *Bud. ex Alciphr. (202.) Λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν πονεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν. At Δειπνοποιέομαι, Med., eid. Bud. Cœnam mihi apparo, Epulor in cœna, Cœno. Thuc. 8. Δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργινούσαις. Xen. Διῃροῦν τότε ταῦτα καὶ ἐδειπνοποιοῦντο. Idem, Ἀριστῶσι καὶ δειπνοποιουμένοις ἐπιχειρεῖν. [" Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 62. Zeun. ad Xen. K. Π. 135. Xen. Eph. 19. 68. Athen. 1, 19. Koen. ad Greg. Cor. 197." Schæf. Mss. * Δειπνοποιΐα, ἡ, Diod. S. 17. p. 581.] Δειπνοσοφιστὴς, ὁ, Qui inter cœnandum s. in cœna philosophatur. Dipnosophistæ ab Athen. (p. 2. 277.) dicuntur quos Larensius civis Romanus κατὰ πᾶσαν παιδίαν ἐμπειροτάτους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δαιτυμόνας ἐποιήσατο. [" Casaub. Athen. 1. p. 6." Schæf. Mss. * " Δειπνοφαγία, (ἡ,) Theod. Prodr. 354." Elberling. Mss.] Δειπνοφόρος, ὁ, ἡ, Cœnam ferens, Ad cœnam ferendam comparatus, Suid. Δειπνοφόροι, αἳ φέρουσι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα. At Hes. tradit, παρὰ Ἀθηναίοις ἐν τῇ τῶν ὠσχοφορίων ἑορτῇ καθίστασθαι τοὺς δειπνοφόρους. J. Poll. 6. Ἵνα δὲ (ἔγκειται) τὰ ὄψα, κίστη ὀψοφόρος ἢ κίστη δειπνοφόρος. Utitur h. v. et Lysias teste eod. J. Poll. [Plut. Thes. 23. Aristot. H. A. 9.] Unde Δειπνοφορία, ἡ, Cœnæ portatio, quod idem J. Poll. citat ex Isæo. [* Δειπναγωγὸς, Theod. Prodr. Ep. p. 39.] " Ἀναδείπνια, τὰ, Postcœnia: s. Mensæ secundæ, " et veluti iterata cœna: cum sublatis carnibus aut " piscibus apponuntur mensæ secundæ s. bellaria: " quæ ἐπιδορπίδες etiam nominantur, et ἐπιτραπεζώ- " ματα, necnon ἐπαίκλια s. ἐπαίκνια, ut testatur " Eust. 1141., ubi facta mentione illorum vocabb. " subjungit, Ταῖς δὲ ῥηθείσαις λέξεσιν ἐρίζειν βούλεται " πρὸς ἰσοδύναμον καὶ τὰ παρὰ Λυκίοις ἀναδείπνια, " ἑσπερινὰ ἐδέσματα * τραγηματώδη μετὰ κρέα καὶ " ἰχθῦς." Ἐπίδειπνον, τὸ, et Ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium, uti Antecœnium dixit Apuleius, s. Secundaria cœna: utitur utraque voce Athen. (664.) scribens ap. Laconas, ἐπαίκλεια vocari, item ματτύας: Περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων· τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἔπαικλον· τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα. Paulo ante ἐπιδειπνίδας a Macedonibus vocari scribit. Q. v. et Martial. 11. usus est, Hinc seras epidipnidas parabit. Et Ἐπιδείπνιος, ὁ, ἡ, ut ἐπιδείπνιος ἦλθε, Cœna jam peracta venit, Bud. interpr. Lucian. (2, 334=5, 188.) Καὶ διὰ τοῦτο ἡμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι, Theophyl. Ep. 14. Εἶτα τὴν σύριγγα κομισάμενος, ὥσπερ ἐπιδείπνιον ᾠδὴν τὴν εὐθυμίαν προβάλλεται. [" Bibl. Crit. 1, 4, 42. Musgr. ad Hec. 927. Toup. Opusc. 2, 115. 125. Emendd. 2, 576." Schæf. Mss. * Κατάδειπνον, τὸ, i. q. δεῖπνον, Manetho 4, 200. οἰωνῶν. " Ad Charit. 227. (299.)" Schæf. Mss. * Παραδείπνια, τὰ, Porphyr. de Abst. 3, 20. Ζωμοῦ καὶ π. ἀφθονίαν. * Παραδειπνὶς, ὁ, ἡ, i. q. παράσιτος, Athen. 113. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 326. " Wakef. S. C. 5, 143." Schæf. Mss.] Περίδειπνον, τὸ, Cœna parentalis, Polluctum s. Funebre epulum. Videtur esse Circumpotatio ap. Cic. de LL. 2, 22. J. Polluci est ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις, Epulum parentale. Bud. e Luciano (2, 933.) Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον· καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος. Moris est lugentibus ferre cibos, et præparare convivium: quod Gr. περίδειπνα vocant, et a nostris vulgo appellantur Parentalia, eo quod parentibus justa celebrantur. Unde legitur Prov. 31., Date vinum et iis, qui in luctu sunt, ut sc. obliviscantur doloris. Hæc Hieron. in Jerem. 16. Athen. (344.) Θεόκριτος δ' ὁ Χῖος, τελευτησάσης τῆς γυναικὸς Διοκλεῖ τῷ ὀψοφάγῳ, ἐπειδὴ ποιῶν αὐτῇ τὸ περίδειπνον, πάλιν ὠψοφάγει, κλαίων ἅμα, Παῦσαι, φησὶ, κλαίων, ὦ πόνηρε· οὐδὲν γὰρ πλέον ὀψοφαγῶν ποιήσεις: (290.) ex Hegesandro de Cocis, Ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνω διακονέων, Ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς Τὰ βάπτ' ἔχοντες. [Περίδειπνον· λύχνους

γὰρ ἅπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις, Gl. Silicernium. Schleusner. Lex. in V. T. Bekk. Anecd. 294. Artemid. 4, 81. " Reimar. ad Dion. Cass. 2, 1705-6. Toup. Opusc. 2, 281. ad H. Ψ. 29. Græv. Lectt. Hes. 588. ad Lucian. 1, 519. ad Charit. 232. Tzetz. Exeg. in Il. 39, 14. Heyn. Hom. 8, 360. 758." Schæf. Mss. * " Περιδειπνέω, Epulum funebre celebro, 2 Sam. 3, 35. Ἦλθε πᾶς ὁ λαὸς τοῦ περιδειπνῆσαι τὸν Δαβὶδ ἄρτοις, Veniebat populus omnis, ut cum Davide epulum funebre celebraret, Biel. Sed, quia convivia lugubria s. parentalia institui solebant non ab ipsis lugentibus, sed ab amicis lugentes consolaturis, cf. Jerem. 16, 7. rectius sine dubio h. l. legeretur * περιδειπνίσαι, Cibare, Cœnam parare, Cibos afferre, ut extat h. l. in Cod. Alex. atque ipse textus Hebr. h. l. postulat. Sed haud raro verba in έω desinentia hiphilice explicanda sunt." Schleusner. l. c.] Σύνδειπνον, τὸ, Concœnatio, Cic. ad Fam. Convivium, Bud. Plut. (8, 830.) Σύνδειπνον δὲ χρηστὸν οὐκ ἂν γένοιτο καὶ κεχαρισμένον, ἀνθρώπων μὴ ὁμοφύλων μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐτὸ συμφθαρέντων. Athen. (365.) Σύνδειπνον B εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας. [Plut. Cat. Min. 68. " Ruhnk. ad Vell. 144. Brunck. Soph. 3, 400. Valck. Adoniaz. p. 358." Schæf. Mss. * Συνδείπνιον, Athen. 140. Diod. S. 14. p. 419. Callim. H. in Cer. 73. * Ψευδόδειπνον, i. q. ψευδὲς δεῖπνον, Æschyl. ap. Athen. 421.]

Ἄδειπνος, ὁ, ἡ, Incœnatus, [Xen. K. 'A. 1, 10, 11. 4, 5, 16. Aristoph. 'A. 1153. Schleusner. Lex. in V. T. * Ἀδειπνέω, Boiss. Philostr. 551.] Ἀντίδειπνος, Pro alio, cœnans, Loco alterius sumens cœnam, Vicarius alterius in sumenda cœna. Ita dicitur a Luciano (6, 302=710.) Conviva, qui sufficitur in locum alterius, qui invitatus non venit. Ἀπόδειπνος, ὁ, ἡ, Qui cœnam jam finiit, Qui jam cœnatus est, quasi ὁ ὢν ἀπὸ δείπνου. [Ad Greg. Cor. 529.] Unde Ἀποδειπνέω, Cœnam finio, Athen. 14, (4.) Ὁ δὲ βράδιον ἥκων ἐπὶ τὸ συμπόσιον, ὡς ἔμαθεν παρά τινος τῶν οἰκετῶν ἀποδειπνήσαντας, ἐβουλεύετο τί χρὴ ποιεῖν. Bud. exp. Prope jam cœnasse. [Ἀποδειπνῆσαι, Gl. Percœnare. Ἀποδεδειπνηκέναι, Jambl. C V. P. 212. Kiessl.] || Ἀπόδειπνος, Incœnatus, ἄδειπνος, Hes. Sic enim et in aliis quibusdam compp. ἀπὸ pro α priv. capitur. [" Toup. ad Longin. 367." Schæf. Mss. * Ἀποδειπνίδιος, ὁ, ἡ, σκύβαλον, Leon. Alex. 30.] Αὐτόδειπνος, Qui vocatus secum ipse affert, quæ cœnet, Hes. [i. q. αὐτόδαιτος, αὐτόσιτος, οἰκόσιτος. * Δωρόδειπνος, Athen. 701. παῖ—πνε, Puer, qui ministras, Schneidero susp.] Ἐπιθυμόδειπνος, Cœnarum appetens s. cupidus: quo nom. vocabatur Qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non renuebat, sed tardius adveniebat: vide Τρεχέδειπνος. [Plut. Q. S. 8, 6.] Εὔδειπνος, ut δαῖτες, Lauta et bonis epulis instructa convivia, Eur. [Med. 200. " Athen. 479." Kall. Mss. Æsch. Choëph. 482. * Εὐδειπνέω, Gl. Εὐδειπνηκέναι· Salvum cœnasse. * Εὐδειπνία, ἡ, Athen. 479. ἀνειπεῖν. * Κλαυσίδειπνος, Basil. 3, 208.] Κωλυσίδειπνος, ὁ, ἡ, Cœnam impediens. Sic quondam dictus fuit Qui serius ad cœnam veniret, quod sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plut. (8, 895.) Τῶν υἱῶν μου τοὺς νεωτέ- D ρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντας ἀκροάμασι, καὶ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδόρπιδας, καὶ τὰ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον. At Apollod. 2. Etym. ap. Athen. (63.) τῶν κοχλιῶν etiam quasdam κωλυσιδείπνους appellari scribit. [" Casaub. ad Athen. 131. Bergler. Alciphr. 282." Schæf. Mss. * Μελλοδειπνικὸς, ἡ, ὸν, Aristoph. 'Εκκλ. 1153. μέλος, Suid. 2, 527. ubi μελοδ. " Kuster. Aristoph. 216. ad Charit. 516." Schæf. Mss. * " Ὁμόδειπνος, Const. Manass. Chron. p. 69(=131. Meurs.=57. 461.) bis, 101(=84. 512.)" Boiss. Mss. * Πρόδειπνος, Athen. 406. Schneidero susp. * Πυρίδειπνος, Æsch. Pr. 371. cf. Callim. Fr. Bentl. 346. " 1, 554. Toup. Opusc. 2, 113." Schæf. Mss. * Σκοτόδειπνος, Hes. v. Ζοφοδερκέας, Suid. 2, 11.] Σύνδειπνος, ὁ, Concœnator, Conviva. Compransorem Cic. dixit de Prandio. Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Κατανοήσας γάρ τινα τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον, καὶ παρακλίτην πεποιημένον. Lucian. (2, 932.) Ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο. Plut. A Symp. Καὶ ἄπεισι τῇ γαστρὶ σύνδειπνος οὐ τῇ ψυχῇ γεγονώς. [Gl. Conviva, Concœna. Anal. Schleusner. Lex. in V. T. " Brunck. Soph. 3, 400. Toup. Opusc. 2, 51. 244." Schæf. Mss.] Τρεχέδειπνος, ὁ, ἡ, proprie Qui ad cœnam festinanter accurrit; sic enim acceptum fuit a filiis Plutarchi (8, 895.) Theonis filios appellantibus τρεχεδείπνους, a quibus ipsi κωλυσίδειπνοι dicti fuerant; quorum tamen major natu defendendi sui gratia respondit, τρεχέδειπνον esse τὸν ὑστερίζοντα τοῦ δείπνου· θᾶττον γὰρ ἢ βάδην ἐπειγόμενον, ὅταν βραδύνῃ, φαίνεσθαι: imitans jocum Batti cujusdam Cæsaris scurræ, qui ἐπιθυμοδείπνους vocarat τοὺς ὀψὲ παραγινομένους ἐπὶ δεῖπνον· ἀσχολουμένους γὰρ αὐτοὺς, ὅμως διὰ τὸ φιλόδειπνον, οὐκ ἀπολέγεσθαι τὰς κλήσεις. [Gl. Cupidicinus. " Athen. 242." Schweigh. Mss. Juvenal. 3, 67. " Parasitus, Jacobs. Anth. 9, 453. : Salmas. ad Tertull. 461. Athen. 4. Casaub. 17. 131. Bergler. Alciphr. 282." Schæf. Mss. * Τρεχεδειπνέω, Nicet. Annal. 8, 1.] Φιλόδειπνος, ὁ, ἡ, Cœnarum s. Conviviorum amans, Athen. (640.) Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιὸν, Τραγήμασιν δὲ χαίρω μᾶλλον. Item, ut Bud. interpr., Qui libens convivatur, i. e. ἑστιᾷ, unde Athen. 5. φιλοδείπνους βασιλέας Antigonum et Antiochum vocat. Et τὸ φιλόδειπνον, Cœnarum s. Conviviorum amor; cujus exemplum habes in Τρεχέδειπνος. [" Athen. 1, 11. Musgr. Ion. 1171." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 70." Wakef. Mss.]

Δειπνοσύνη, ἡ, Cœna, Athen. [134. e Matrone,] Χαιρεφόων πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς, Νήστης, ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων, pro δείπνων. Δειπνεὺς, ὁ, Nom. cujusdam, qui a cocis in Achaia colebatur, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν, Athen. 2, [39. a Schneidero non agnoscitur. " Jacobs. Anth. 7, 77." Schæf. Mss.] Δειπνίας, ὁ, Vicus Thessaliæ, ubi cœnasse ferunt Apollinem.

Δειπνοτήριον, τὸ, Cœnaculum, VV. LL. quasi a δειπνόω: nisi forte δειπνητήριον melius scribatur, a δειπνέω. [Cf. Plut. Lucullo 41. δειπνωτήριον.]

Δειπνάριον, τὸ, Cœnula, Epigr. [Gl. Cœnula.] Athen. 4. Τὸ δειπνάριον, ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν ἦν σφόδρα. [" Jacobs. Anth. 9, 460. * Δειπνίον, Aristoph. Fr. 266." Schæf. Mss.] Et Δειπνίδιον, τὸ, Idem.

[* Δειπνίτης, ὁ, unde * Δειπνῖτις, ἡ, Dio Cass. 796.]

Δειπνέω, Cœno, Od. E. (95.) Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, Xen. K. Π. 4, (5, 1.) Δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι καὶ καθευδήσω, ap. Athen. 4. Ἀλλ' ἔστιν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία, Ἡνίκα καὶ τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών. Interdum habet et casum adjunctum, accus. sc.; ut Hesiod. (E. 2, 60.) ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον. Et δειπνεῖν ἀλλότρια, Xen. et Athen. Apud Aristoph. Π. (890.) ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον, Lucian. (1, 374.) Δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, Cœnam sumet opiparam. Notandum vero aliquando simpl. pro Comedere poni: quæ signif. in quibusdam jam citatis exemplis locum habere potest. In Od. O. (396.) ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι Δειπνήσας, sunt qui exp. Pransus aut γευσάμενος: potest tamen exp. etiam, Postquam (pridie) cœnasset. Et Δείπνημι, quod a Δειπνέω fit, ut a φιλέω φίλημι, a διζῶ δίζημι, pro eod. Unde ap. Athen. (423.) Ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν. Ibid. Ὃν χρὴ δειπνάναι ἡμᾶς, παρέσται πάλαι: ex Alexide Comico et Eubulo. [Cf. τέτλαμεν, τετλάναι, pro τετλήκαμεν, ——ηκέναι. Schleusner. Lex. in V. T. " Δειπνέω, Xen. Mem. 2, 7, 12. K. Π. p. 23. Cum accus., Musgr. in Theocr. Wart. 2. p. 411. ad Lucian. 1, 260. ad Od. 4, 535. Fut., ad Diod. S. 1, 410. Δεδειπνάναι, Aristoph. Fr. 241. 263." Schæf. Mss. " Devoro, Callim. L. P. 115." Wakef. Mss. * " Δειπνητέον, Theod. Prodr. 413." Elberling. Mss. * Δειπνητὴς, οῦ, ὁ, Gl. Cœnator, * Δειπνήτης ap. Schneider. Lex., Polyb. 3, 57.] Δειπνητικὸς, (ἡ, ὸν,) Cœnandi desiderio captus, q. d. Cœnabundus; ut Athen. 9. Ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικὸς, Πρὸς τὸ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔστ' ἔχων. Item q. d. Cœnatorius, s. Ad cœnam pertinens; ut ap. Eund. 4, (1.) Ἑκατέρων οὖν σώζονται δειπνητικαί τινες ἐπιστολαί. [" Toup. Emend. 1, 380." Schæf. Mss. * Δειπνητικῶς, Aristoph. 'A. 1014. * Δειπνητὴρ, ῆρος, ὁ, unde * Δειπνητήριος, α, ον, et * Δειπνη-

τήριον, τὸ, Joseph. B. J. 2, 8, 5. cf. Δειπνητόριον. 'Glossæ: Δειπνητήριον· Cœnaculum. * Δειπνηστήριον· Cœnaculum.]

Δειπνητὸς, (ὁ,) i. q. δεῖπνον. At δείπνητος cum acc. in antepen. Cœnæ tempus, sicut ἀμητὸς et ἄμητος, Eust. ET Δειπνηστὸς, ὁ, i. q. δείπνητος, Cœnæ tempus. Od. P. (170.) Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν. Nicander Θ. (761.) Ἀκρόνυχος δειπνηστός. Notandum vero ap. Hes. scribi Δειπνηστὺν quasi a nom. δειπνηστὺς, [ἡ, var. lect. Od. l. c. * Δειπνιστὸς, cf. Δορπιστὸς, de omnibus his formis omnino v. Spohn. ad Niceph. Blemm. p. 40-2. " Δειπνηστὺς, Heringa Obs. 211." Schæf. Mss. * Δειπνησείω, Gl. Cœnaturio, Pierson. ad Mœr. 14. cf. Ἀγορασείω. * Ἐκδειπνέω, J. Poll. 6, 112.] Ἐπιδειπνέω, Secundariam cœnam perago, s. Epidipnidas perago, Athen. 14. Ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι. [Aristoph. 'I. 1137. " Thom. M. 807." Schæf. Mss. * Καταδειπνέω, Plut. 7, 480. Ælian. V. H. 1, 24. * Μεταδειπνέω, Hippocr. 389, 7.] Παραδειπνέω, Immodice cœno, Misere cœno, Vivo more pauperum, ut VV. LL. exp. Athen. 10. [" Παραδεδειπνημένος, Cœna frustratus, Athen. 423. Παραδειπνεῖν, si modo usquam ap. vett. scriptt. occurrit, non (quemadmodum nullo certo auctore in Gr. Lexx. traditur,) Immodice cœnare, aut Misere cœnare, videtur signif.; sed Juxta vel Apud aliquem cœnare. Verba sunt Schw., quem adeas." Strong. Mss. Theophr. Char. 8. παρεδειπνήθησαν. " Schneider. Theophr. 101." Schæf. Mss.] Προδειπνέω, Ante cœno, [Marin. p. 16. Plut. 226.] Συνδειπνέω, Concœno, Xen. K. Π. 8, (4, 1.) Καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖέν τινες, οὐδ' ἐκάθισε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε δὲ μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει, Athen. 5. Συνεδείπνουν δ' ὁσημέραι οἱ περὶ Πρύτανιν σώφρονα καὶ σωτήρια τῶν πόλεων σύνδειπνα. [Schleusner. Lex. in V. T.] Ὑπερδειπνέω, Ultra modum cœno aut cœnam instruo; seu, ut exp. Hes., * ὑπερτρυφῶ. [* Ὑποδειπνέω, Lucian. 710=6, 303.]

[* Δειπνάω, UNDE * " Ἀντιδειπνάω, Orig. in Jo. 13, 31." Routh. Mss. Sed hæc forma, quæ e voce nihili δειπνὴ, ἡ, derivanda esset, nobis suspecta est.]

Δειπνίζω, ίσω, Cœna excipio, Cœnam præbeo, Od. Δ. (535.) καὶ κατέπεφνε Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, Plut. de Frat. Amore, Ποῖος δ' ἂν ἦν ὁ Ἀτρεὺς, εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας: (6, 345.) Οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, οὐδέ γε βοὰς δεδειπνισμένων θεάτρων, οὐδὲ τιμὰς καὶ προεδρίας, Acclamationes epulo conductas. Et, Τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσαν, Xen. [Gl. Cœno. " Jacobs. Anth. 8, 248. Chardon Millin Mag. T. V. 2. an. p. 491. Zeun. ad Xen. K. Π. 385." Schæf. Mss. * Δειπνιστὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE * " Δειπνιστήριον, (τὸ,) Hes. v. Λέσχη." Kall. Mss. Cf. Glossas: Δειπνηστήριον· Cœnaculum. Ubi f. l. Δειπνιστ. * Δειπνιστὴς, οῦ, ὁ, UNDE] Φιλοδειπνιστὴς, Qui lubenter cœna alios excipit, [Diog. L. 3, 98. * Μοσχοδειπνίζομαι, Theod. Prodr. Ep. p. 97. * Περιδειπνίζω, Gl. Pasco.]

ΔΕΚΑ, Decem. Dicitur autem δέκα quasi δέχα, utpote a δέχομαι derivatum, si credere dignum est; nam quod Etym. de δέκατος et δεκὰς scribit, de δέκα potius scribere debuit, utpote e quo illa formata sint. Οἱ δέκα, Decemviri, Isocr. (ad Callim. 3.) Ἦρχον μὲν γὰρ οἱ δέκα οἱ μετὰ τοὺς Τριάκοντα καταστάντες. [Gl. Decem, Dena, Denum. Δ. λίτραι· Decem pondo. Δ. πρῶτοι· Decumviri, Decuriones. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 245. ἐπὶ δέκα, 852. δ. et δεκάκις conf., 853. Xen. 'E. οἱ δ. ἀφ' ἥβης sub. ἔτη γεγονότες. " Δεχ' ἡμερῶν, Diod. S. 2, 346. 459." Schæf. Mss. * Αὐτόδεκα, Thuc. 5, 20. Αὐτόδεκα ἐτῶν διελθόντων, Ipsis decem annis elapsis, al. αὐτοδεκαετῶν. * Δεκαούγγιον, Gl. Dextans.]

[Δεκαδύο, vide Δυοκαίδεκα, Schleusner. Lex. in V. T. Schneider. Lex. Supplem. * Δεκατρεῖς, Plut. Cleom. 31. Dem. in Everg. 687=1158=4, 269. Tauchn. Strabo 6. p. 400.]

Δεκατέσσαρες, Quatuordecim, ut βασιλέων, Quatuordecim regum, Plut. Lyc. [Schleusner. l. c.] VEL Τεσσαρεσκαίδεκα. [" Ad Xen. Eph. 135. Herod. 527. Stephani Thes. ad Orig. c. Cels. 191. ad Thuc. 1, 117." Schæf. Mss. * " Τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος, Hephæstio p. 23. * Τετρακαιδέκατος, Decimus quartus, Tzetz. Chil. 6, 720." Elberling. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 409. " Heyn. Hom. 6, 107." Schæf. Mss.] Item divisim, Xen. 'E. 1. Τέσσαρσι καὶ δέκα ναυσίν. ET Δεκαπέντε, Quindecim, [Schleusner. l. c. " Δ. ἄνδρες, Epigr. adesp. 191. et Jacobs." Schæf. Mss.] ET Δεκαὲξ, Sexdecim, s. Sedecim, [Athen. 199. Schleusner. l. c.] ITEM Ἑκκαίδεκα, pro eod. utrumque ap. Athen. 60. [Schleusner. l. c. * Ἑξκαίδεκα, ἑκκαίδεκα, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 413. Hippocr. 397, 26. " Ἑκκαίδεκα, Zeun. ad Xen. K. Π. 20. 64. ad Charit. 262. Thom. M. 284. Ἓξ καὶ δέκα, ad Lucian. 1, 203. Ἑξκαίδεκα, ad Charit. 65. 262. Beck. p. 88. Thom. M. 284. ad Diod. S. 1, 425. Fischer. ad Weller. G. G. 1; 258. Schol. Aristoph. Π. 195. * Ἑκδέκα, Toup. ad Longin. 351." Schæf. Mss. * Ἑκκαιδέκατος, * Ἑξκαιδέκατος, η, ον, Schleusner. l. c. Hippocr. 979. * Ἑξεπικαιδέκατος, Anal. 2, 360. " Jacobs. Anth. 8, 275. 10, 53. * Ἑκκαιδεκάκλινος, Zeun. Præf. ad Xen. Mem." Schæf. Mss. * Ἑκκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Dem. 325. Diod. S. 17. p. 610. Polyb. 5, 89. * Ἑκκαιδεκάσταδιος, Strabo 12. p. 849. * Ἑκκαιδεκασύλλαβος, Tricha p. 31. " Hephæstio p. 34. Pauw." Elberling. Mss. * " Ἑκκαιδεκασυλλαβικὸς, (ἡ, ὸν,) Bentl. ad Callim. 305. 485." Schæf. Mss. * Ἑκκαιδεκατάλαντος, de quo et similibus cf. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 314.] ET Δεκαεπτὰ, pro quo dicitur potius ἑπτακαίδεκα, [Schleusner. l. c. Joseph. B. J. 5, 11, 4. Diod. S. 12. p. 305.] " Ἑπτακαίδεκα, " Septendecim; aut etiam Decem septem, Cæsar," [Herod. 1, 50. 2, 68. 6, 8. Diod. S. 13. p. 352. " Zeun. ad Xen. K. Π. 20. * Ἑπτακαιδεκάπηχυς, Bast Lettre 54." Schæf. Mss. * Ἑπτακαιδεκάπους, οδος, ὁ, ἡ, Plato Theæt. 1, 147.] " Ἑπτακαιδέκατος, (η, ον,) " Septimusdecimus, sed Latine potius, Decimus" septimus. Ἑπτακαιδεκάτη ἡμέρα, Decimusseptimus " dies," [Hippocr. 46, 6. 52, 44. 1245. Dionys. H. 1, 116. 383. 2, 192. Diod. S. 14. p. 400. " Euseb. H. E. 6, 2. p. 165. Schol. Aristoph. N. 1403." Boiss. Mss. Schleusner. l. c. * Ἑπτακαιδεκαταῖος, α, ον, Hippocr. 58, 49. 956. 1250.] ET Δεκαοκτὼ, Octodecim, [Schleusner. l. c.] " Ὀκτωκαίδεκα, Octo" decim, Duodeviginti," [Herod. 2, 111. * Ὀκτωκαιδεκάδραχμος, ὁ, ἡ, Dem. c. Phæn. 656.] " Ὀκτωκαι" δεκάπηχυς, Qui octodecim cubitorum est, Diod. S. " δοκοί." [* Ὀκτωκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, Plut. 889. 892.] " Ὀκτωκαιδεκέτης, Octodecim annos natus, " Dem. Συνέβη γάρ μοι ὀκτωκαιδεκέτη γῆμαι," [Meleager 123. Lucian. 151. 832. 976. * Ὀκτωκαιδεκέτις, ιδος, ἡ, Lucian. 624. Anthol. " Dioscor. 32. Ὀκτωκαιδεκαέτης, Ὀκτωκαιδεκέτης, Ὀκτωκαιδεκέτις, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 185. 407. Jacobs. Anth. 1, 1, 43." Schæf. Mss.] " Ὀκτωκαιδέκατος, (η, ον,) Deci" musoctavus, s. Octavusdecimus," [Dem. c. Bœot. Polyb. 1, 56. * Ὀκτωκαιδεκαταῖος, α, ον, Hippocr. 469, 29. 1220. * Δεκαεννέα, Schol. Eur. Hec. 401. Diod. S. 12. p. 322., 13. p. 389. " Apollod. 3, 6, 7." Boiss. Mss.] " Ἕνδεκα, Undecim, Athenis οἱ ἕνδεκα, " Undecimviri, erat Magistratus quidam rerum capi" talium, cujus Dem. meminit in Timocr. Plato Apol., " Hes. et Suid." [Schleusner. Lex. in V. T. Sluiter. Lectt. Andoc. 256. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 414. " Bergler. Alciphr. 326. ad Diod. S. 1, 624." Schæf. Mss.] " Ἑνδεκάκις, Undecies," [Athen. 394. Aristot. H. A. 6. p. 863.] " Ἑνδεκὰς, άδος, ἡ, Numerus un" denarius." [* Ἑνδεκαούγκιον, Gl. Deunx.] " Ἑν" δέκατος, (η, ον,) Undecimus, Hesiod. ἑνδεκάτῃ τε " δυωδεκάτῃ τε, Od. B. Πρίν γ' ὅταν ἑνδεκάτῃ τε δυω" δεκάτῃ τε γένηται, sub. ἡμέρα, Plut. ἑνδ. ἀφ' Ἡρα" κλέους, Undecimus ab Hercule." [Schleusner. l. c.] " Ἑνδεκαταῖος, (α, ον,) Qui τῇ ἑνδεκάτῃ, Undecima " die, aliquid facit. Interdum Qui undecimum diem " agit." " Ἑνδεκαετὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Qui undecim an" norum est, J. Poll. σκληρότερον esse dicit hoc com" pos. quam δεκαετής." [* " Ἑνδεκέτις, Antip. Sid. 85. * Ἑνδεκασύλλαβος, Jacobs. Anth. 6, 250. 7, 300.

11, 356. Bentl. ad Callim. 318." Schæf. Mss.]

Δυοκαίδεκα, VEL Δώδεκα, VEL, quod rarius est, Δεκαδύο, Duodecim, [Gl. Duodena, Duodecim. Δώδεκα, Δυόδεκα· Duodecim. "Δυοκαίδεκα, Thom. M. 254. ad Diod. S. 1, 573. Heyn. Hom. 6, 107. Δυοκαίδεκα; δύο κ. δέκα, 4, 320. *Δυοκαίδεκος, Jacobs. Anth. 10, 336." Schæf. Mss. "Alcæus in Etym. M." Wakef. Mss. *Τρεισκαίδεκα, Schleusner. Lex. in V. T. Athen. 4, 5. Cf. Τρισκαίδεκα. "Diod. S. 1, 512. 2, 106. 220. 383. 459. cf. 508, 36. 45. Schneider. ad Aristot. H. A. 461. Jacobs. Anth. 10, 351. Ind. in Clem. Alex. s. v. Τρεῖς κ. δέκα, Duker. Præf. Thuc. 6." Schæf. Mss.]

Δεκαετὴς, Decennis. ET Δεκέτης pro eod. ITEM Δεκέτηρος, vide Ἔτος. Sic autem et alia compp. hic omissa quære in vv., quæ τῷ δέκα vel δεκάτῃ per comp. adjectæ sunt.

Δεκαπλοῦς, [Δεκαπλοῦν, Gl. Decemplum.] ET Δεκαπλάσιος, (ὁ, ἡ,) Decuplus, Dem. c. Timocr. (472.) Κλοπὴν αὐτοῦ τὸ δικαστήριον κατέγνω, καὶ δεκαπλάσιον ἀπέτισε. Item subst. Δεκαπλασία pro Decuplum s. Decuplicatio, Bud., afferens ex eod. Dem. ibid. Καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφῄρηται, ubi ait posse etiam sub. τιμὴν, ut alibi loquitur. [" Wessel. ad Herod. 246." Schæf. Mss. *Δεκαπλασίως, Schleusner. Lex. in V. T. Schol. in Lycophr. 683. Hippocr. de prisca Med. s. 13. p. 10, 31. * "Δεκαπλασιάζω, Iren. 86." Kall. Mss. "Psellus in Cantic. Cant. ad c. 6. v. 7." Boiss. Mss. Schleusner. l. c. *Δεκαπλασίων, ὁ, ἡ, Archimedes, Schleusner. l. c. "Schol. Il. B. 488." Wakef. Mss. * "Ὑποδεκαπλασίων, Eust. 143, 51." Seager. Mss. * "Δεκάδρομος, Valck. ad Ammon. 54." Schæf. Mss. * "Δεκάθλιος, Æsch. Ag. 1614." Wakef. Mss.: al. δεκ' ἀθλίῳ πατρί. * "Δεκάπλασμα, Tzetz. Chil. 9, 293." Elberling. Mss. * "Δεκάπληγον, τὸ, Decem plagæ, Apost. Const. 331." Wakef. Mss. Chrys. ap. Suicer. Theod. Prodr. Ep. p. 100. 107. * "Δεκαπλήθης, Musgr. Troad. 1076. *Δεκάπωλος, Callim. 1, 417. ad Lucian. 1, 423. 427. *Δεκάστιχος, Heyn. Hom. 4, 700." Schæf. Mss.] "Δεκαφυΐα, Hesychio δεκαπλασία, Decuplex," [Callim. Fr. Schneider. Lex. exhibet *Δεκάφυιος, ὁ, ἡ, a φυΐα, φυή.] "Δεκάχειλον, Hesychio πρὸς ἀποδοχὴν "ἐπιτήδειον. Sonat tamen potius Decem habens la-"bra." [" Wolf. Prol. 251. Heyn. Hom. 5, 160. 6, 550." Schæf. Mss.] "Δεκάχοια, Decupla, Hesychio "*δεκαπλᾶ; sed in hac signif. scr. forsan δεκάχοα, ut "intelligantur Quæ decuplo auctum refundunt quod "acceperunt." [* "Δεκαχοίνικος, Hes." Wakef. Mss.]

Δεκάκις, Decies, Il. I. (379.) δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα, [Gl. Decies, Schleusner. Lex. in V. T. *Πολλοδεκάκις, Aristoph. Εἰρ. 241. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 663.]

Δεκὰς, άδος, ἡ, Decas, Denarius numerus. Ex Hom. affertur pro Decuria, in VV. LL. [Gl. Decuria. Δεκὰς, ἡ *δεκανία· Decuria. Il. B. 126. 128. Xen. K. Π. 2, 1, 22. 8, 1, 14. Dionys. H. 1. p. 80. Herod. 3, 25. 7, 184.; Ἐπὶ δεκάδι, ad Greg. Cor. 852. Od. Π. 245. "Markl. Suppl. 219. Phrynich. Ecl. 117. Jacobs. Anth. 7, 14. 9, 511. 10, 347. 11, 64. Segaar. in Daniel. 58. Zeun. ad Xen. K. Π. 163. Bergler. Alciphr. 275. ad Charit. 350. Ἀττική, ad Lucian. 1, 870. Oratorum, Jacobs. Anth. 11, 201." Schæf. Mss.] "Δεκαδοῦχος, (ὁ,) i. q. δεκάδαρχος, Decemvir. "Harpocr. enim, et ex eo Suid., tradit Decemviros "post Triginta Athenis imperium tenuisse, quorum "unumquemque nominatum fuisse δεκαδοῦχον. Au-"ctorem citat Lysiam π. τοῦ Δ. Κλήρου," [Fr. 14. Reisk.] "Δεκαδεὺς, (έως, ὁ,) Decurialis, e Xen." [K. Π. 2, 2, 30. *Δεκαδεύω, Gl. Decurio, Decimo.] "Δε-"καδικὸς, (ἡ, ὸν,) Greg. Naz. ἀριθμὸς, Denarius nu-"merus." [* Δεκαχῆ, Dio Cass. 565.]

Δέκατος, (η, ον,) Decimus. At Il. Θ. 404. εἰς δεκάτους ἐνιαυτοὺς, Eust. ait sumi pro εἰς δέκα: ut sit derivativum pro simpl. vel pro εἰς πολλὰς δεκάδας. [Gl. Decimus. Δ. μίλιον· Decimus lapis. "Pro δέκα, Heyn. Hom. 5, 486. Δ. σελήνη, Musgr. El. 1126." Schæf. Mss.] HINC Δεκατημόριον pro δέκατον μόριον, Decima pars, e Plat. de LL. 4. ‖ Δεκάτη, Decima pars, Xen. Ἑ. 4, (8, 27.) Δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ

A ἀπέτισε: 3, (5, 5.) Ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, Quæ Apollini decimæ nomine offeruntur. Δεκάτην ποιεῖν παιδὸς, Decimam filii nomine vovere vel pollucere, aut quid simile, Dem. (1016.) Δεκάτην ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἑστιάσαι, Bud. Vide et ap. Suid. Δεκάτην ἑστιάσαι. [Gl. Decennis, Decima. Schleusner. Lex. in V, T. Demosth. 1001. Τὴν δ. ἐμοὶ ποιῶν τοὔνομα τοῦτο ἔθετο. Ἐπὶ δεκάτῃ, ad Greg. Cor. 852.; δεκάτῃ quo compendio scribatur, 853. "Aristoph. Ὄ. 494. Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει· Κᾆρτι 'κάθευδον." Seager. Mss. "Ad Diod. S. 1, 266. 364. 425. Jacobs. Anth. 7, 66. Brunck. Aristoph. 2, 174. Kuster. 191. 193. Toup. Opusc. 1, 78. 2, 73. Jacobs. Exerc. 1, 131. Dies decimus, quo nom. infanti imponebatur, Toup. Opusc. 1, 75. Emendd. 1, 112. Δ. ἑστιάσαι, T. H. ad Plutum p. 462." Schæf. Mss. "Paus. 67." Wakef. Mss.] "Ἐ-"πιδέκατος, Decimus, vel Qui ἐπὶ δέκα penditur, "Xen. Ἑ. 1. Τὰ χρήματα δημοσιεῦσαι, τὸ δ' ἐπιδέ-"κατον, τῆς θεοῦ εἶναι. Aliquanto post, Καὶ τῆς θεοῦ
B "τὸ ἐπιδέκατον εἶναι. Sic ex Aristot. Œc. 2. affer-"tur, ἐπιδεκάτους τόκους τελεῖν, pro Usuras decimas "pendere. Et, Τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον, pro, "Decimam partem pretii dare. Suidas annotat vett. "ἐπιδέκατον solitos dicere τὸ δέκατον, et ἐπίπεμπτον, "τὸ πέμπτον." [Cf. Ἐπίτριτος, Schleusner. Lex. in V. T. "Thom. M. 762. Jacobs. Anth. 10, 53. cf. 7, 267. Ammon. 119." Schæf. Mss.] Δεκατηλόγος, (ὁ, ἡ,) Decimæ s. Decimarum collector, vel exactor, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 638. J. Poll. 1, 169. Suid. 1, 520. "Ad Mœr. 165." Schæf. Mss. "Polyæn. 209." Wakef. Mss.] ET Δεκατηλογία, Decimæ collectio s. exactio, [J. Poll. l. c.] Δεκατηλόγιον, Locus, in quo decimæ exiguntur, et pro τελωνεῖον. Vide J. Poll. [* Δεκατηφόρος, Callim. 4, 278. Pausaniæ 1, 42. *Δεκατόσπορος, Strabo 10. p. 712. "Epigr. adesp. 210." Schæf. Mss.] Δεκαταῖος, (α, ον,) Qui est decem dierum, Lucian. Βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. Δεκαταῖος ἥκει, Decimo post discessum die venit, VV. LL. Plato de Rep. 10. (614.) Ἀναιρεθέντων
C δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων. [Gl. Denarius. "Automedon. 7. et Jacobs." Schæf. Mss.]

Δεκατεύω, Decimo, Decimam partem excerpo. Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, Suorum bonorum excerptam decimam offerre, Plut. Probl. Idem Camillo, Τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύσειν εὐξάμενος τότε, νῦν δεκατεύειν τὰ τῶν πολιτῶν ἐχαλέπαινον, ubi δεκατεύειν τὰ τῶν πολεμίων et τὰ τῶν πολιτῶν est E bonis s. spoliis hostium, et e bonis civium decimas donare. Antipho autem 141. dixit, Τὰς δὲ πόλεις τὰ τοῦ βαρβάρου προελομένας, ἁπάσας δεκατεῦσαι, pro τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας. Affertur e Xiphilino in eo etiam sensu, quo Lat. dicunt Decimare legiones. Herod. quoque δεκατεύειν dixit pro Decimum quemque interficere, ut scribit Bud. h. l. afferens, Τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ. [Δεκατεύει, Gl. Decuriat, Decimat. "Ad Diod. S. 1, 267. 405. 427. 2, 43. Aristoph. Fr. 262. ad Charit. 787. ad Lucian. 1, 620. ad Dionys. H. 3, 1880. Wessel. Diss. Herod. 12. Toup. Opusc. 1, 75. 2, 14. Jacobs. Exerc. 1, 131. ad Herod. 562.
D ad Charit. 230. Lennep. ad Phal. 138." Schæf. Mss. * Δεκάτευμα, τὸ, Callim. Epigr. (20.) 41. τῶν κερδέων, Anal. 1, 406. "Jacobs. Anth. 7, 376." Schæf. Mss.] HINC Δεκάτευσις, (ἡ,) Decimatio, [Dionys. H. 1. p. 19. 32. "63. ad Diod. S. 1, 267." Schæf. Mss.] ET Δεκατευτὴς, (ὁ,) Decimator, Qui decimas exigit. Decumanus quidam interpr. e Cic. [" Ad Mœr. 165." Schæf. Mss.] ET Δεκατευτήριον, Locus, in quo decima persolvitur, Bud. e Xen. (Ἑ. 1, 1, 14.) Καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Ab eod. Bud. exp. et τελωνεῖον. [Est a * Δεκατευτὴρ, ῆρος, ὁ, "Toup. Opusc. 1, 77. Emendd. 1, 118." Schæf. Mss. * Δεκατευτὸς, ἡ, ὸν, UNDE] "Ἀδεκάτευτος, (ὁ, ἡ,) Non de-"cimatus, De quo decima demta non est, s. perso-"luta: ut ἀδεκάτευτος οὐσία. Sic Aristoph. Ἰ. (301.) "Καί σε φανῶ τοῖς πρυτανεῦσιν ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν "ἱερὰς ἔχοντα κοιλίας, i. e. μὴ δεδωκότα ἀπ' αὐτῶν τὴν "δεκάτην μοῖραν τοῖς θεοῖς: quoniam sc. moris erat, "ut coqui prytanibus decimas darent eorum, quæ

" mactabantur, Schol. Sic Hes. ἀδεκατεύτους exp. A
" ὧν δεκάτην οὐδεὶς ἔδωκε." [Athen. 94. " Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss. * Δεκατεία, ἡ, i. q. δεκάτευσις, Strabo 15. p. 1031. Appian. B. P. 160. Dio Cass. 502. * Ἀποδεκατεύω, Gl. Decimo, Athen. 226. τὰς οὐσίας. * Ἀποδεκάτευσις, ἡ, Gl. Edecumatio. * Ἐκδεκατεύω, Diod. S. 4. p. 159=1, 266. * Ἐνδεκατεύω, Aristoph. Ὄ. 494. 922. Eur. El. 1126. * Ἐπιδεκατεύω, Gl. Decimo, Porphyrii Isag. ap. Salmas. Ann. Clim. 414. Ἐπιδεκατεύων λέγεται καὶ καθυπερτερῶν ὁ ἐν δεκάτῳ ζωδίῳ κείμενος. * Συνδεκατεύω, Schneider. Lex. v. Ἐνδεκάζω.]

Δεκατόω, cum accus. pers., Decimo aliquem, pro Decimas ab aliquo accipio, Ep. ad Hebr. (7, 6.) Δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ: (7, 9.) Ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται. [Gl. Δεκατόω· Decurio. Δεκατοῖ· Decimat, Decuriat. Schleusner. Lex. in V. T. * " Δεκάτωσις, (ἡ,) ad Dionys. H. 1, 63." Schæf. Mss.] Ετ Ἀποδεκατόω, Idem, Ep. ad Hebr. (7, 5.) Ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν. Et ut hic ἀποδεκατοῦν est Decimas accipere, sic alibi est Decimas dare. Luc. 18, (12.) Ἀποδεκατῶ πάντα, ὅσα κτῶμαι. Et δεκάτην ἀποδεκατῶσαι, Deut. B 14, [22. Schleusner. Lex. in V. T. Glossæ: Ἀποδεκατόω· Edecumo. * Ἀποδεκατεῖν· Decimare. Ubi leg. ἀποδεκατοῦν.] " Ἀποδεκάτωσις, ἡ, Decimatio, Decimarum exactio, Epiphan." [Schneider. Lex.]

[* Δεκατίζω, UNDE * Δεκατισμὸς, ὁ, Themist. Or. 5. p. 65.] " Ἐνδεκάζοντας, Harpocr. e Dem. in " Theocr. (1335.) affert pro * ἐνεορτάζοντας, ἐν τῷ " αὐτῷ τὴν δεκάτην ἄγοντας," [al. * συνενδεκάζοντας, * συνενδεκατίζοντας, * συνδεκατίζοντας, Schneider. Lex.]

¶ Δεκάζω autem, quod quidam Gramm. hinc deduxerunt, vide post Δέχομαι. [* Δεκασμὸς, ὁ, Gl. Decumatio.]

[* " Δέκανος, Euseb. P. E. 6, 10." Routh. Mss. * Δεκανία, ἡ, Gl. Decuria; i. q. δεκὰς, Schol. Il. B. 126. " Arrian. T. 20." Wakef. Mss. * Δεκανεύω, unde * Ἐπιδεκανεύω, Gl. Decumo, Decimo.]

ΔΕΛΤΑ, Elementi quarti nom., in ordine alphabetico. || Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον C Δέλτα, dicta fuit et Quædam pars Ægypti a triangulari forma: vel potius diversæ ejus partes hoc nom. sibi vindicarunt: de quibus lege Eust. in Dionys. P. p. 42. Idem p. 149. meminit et Patalenes insulæ Indicæ, hanc τοῦ Δέλτα appellationem itidem mutuatæ. Steph. B. hoc nom. tribuit primum quidem urbi cuidam, quæ Syriæ vicina sit, deinde vero et insulæ cuidam Ægypti. Sed omittit Steph. B. quod legitur ap. Xen. K. Ἀ. 7. p. 233. esse Δέλτα et Thraciæ quendam locum, εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρᾴκης. || Δέλτα vocatur a Comicis et Pudendum muliebre, sicut et ἄμβων, ac χοῖρος, et ἐσχάρα, item κέλης, ab iisd., ut tradit Eust. 1539. Suid. autem postquam dixit δέλτα signif. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, subjungit, δέλται παρατετιλμέναι: [Aristoph. Ἀ. 451. Schol. Eust. Od. p. 229, 38. Diod. S. 1. p. 20. 32. " Brunck. Aristoph. 3, 175. Kuster. 237. Valck. Adoniaz. p. 281." Schæf. Mss. * Δελτοειδὴς, ὁ, ἡ, Hes. v. Καρχησίων. * Δελτοειδῶς, Rufus 67. Δ. ἐπίκειται ταῖς σπάθαις. * Δελτόω, Æsch. Suppl. 194.] Δελτωτὸς, D (ἡ, ὸν,) Ad formam triangulam literæ Δ effictus, Formam literæ Δ habens. Sed peculiariter δελτωτὸν dictum fuit Signum quoddam cœleste ab hac figura. Cic. ap. Arat. Deltωton dicere Graii Quod soliti, simili quia forma litera claret. Vide Hygin. Item Δελτωτὸν Αἰγύπτιον Eust. 1913. quod Δέλτα Αἰγύπτιον potius appellatur, ut modo docui. || Δελτωτοὶ, Libri, qui in formam literæ Δ complicabantur: vide Eust. [Germanici Schol. ad Arat. " Valck. ad Herod. 208. Koppiers. Obs. 115." Schæf. Mss.]

¶ Δέλτος, ἡ, Pugillares, qui forma literæ Δ plicabantur, s. Tabellæ; sed postea δέλτος dictus fuit Quivis liber, quacunque forma esset. Δέλτοι, inquit Eust. in Dionys. P. p. 42., proprie Οἱ τόμοι, ὅσοι * τριγωνοειδῶς ἐσχηματίζοντο ἐν τῷ πτύσσεσθαι, postea vero ἁπλῶς αἱ βίβλοι. Sic et in Comm. in Hom. duobus ll.: at 1913. ad Ægyptiacam byblum, ob* Deltωton illud Ægypti, posse referri tradit. Δέλτος sæpe redditur Tabella, et δέλτοι Tabellæ. Plut. de Def. Orac. Ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον, ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον. Ab eod. δέλτοι vocantur Tabellæ judicum Romæ. Sed et δέκα δέλτοι dictæ fuerunt illæ Decem tabulæ: unde δωδεκάδελτος νόμος, ut mox docebo, in Axiocho, qui Platoni falso ascribitur, Ἔκ τινων χαλκέων δέλτων, ἃς ἐξ Ὑπερβορέων ἐκόμισαν. Sic J. Poll. 8. Δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. || Testamentum, Tabulæ et ceræ testatoris, Bud. e Luciano (1, 132.) Ἐπειδὰν ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, Cum resignatæ sunt tabulæ. Idem e Plut. affert τοὺς δέλτους masc. et πινακίδας pro eod. Item δέλτον κατεσφραγισμένην ex illius Apophth. pro Libello obsignato τοῦ χρηστηριαζομένου. Necnon e Plat. ad Dionys. pro Epistola. E Luciano affertur in VV. LL. pro Tabella, in qua testamentum perscribebatur. Item pro Tabella pictoria, ex Epigr. [Gl. Tabula. Δέλτοι· Pugillares. Δέλτοι, ἐν αἷς τὰς ἐγγραφὰς ἀποτίθενται· Cærites. Δέλτον· Pugillaris. Philostr. 557. Δ. ἐξαψάμενος, εἰς διδασκάλου φοιτᾷ. Ad Dionys. H. de Comp. VV. 408. Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Animadv. 228. Anth. 7, 25. 11, 186. ad Charit. 680. Herod. Philet. 448. Alberti Peric. Cr. 1. An masc.? ad Plut. 5, 209. Hutt.: Δ. χαλκῇ, Wakef. Trach. 682. Διὸς, Jacobs. Anth. 11, 142. Valck. Diatr. 185. ad Callim. 1, 245. φρενῶν, Wakef. Phil. 1325. Eum. 275. Stanl. ib., Brunck. Soph. 3, 451. Ἐν φρενὸς δέλτοις θεῖναι, Valck. Callim. 246. ad Ammon. 76. cf. Soph. Phil. 1325." Schæf. Mss. " Ptol. Hephæst. 329. Æsch. Pr. 788." Wakef. Mss. * Δελτοποιὸς, ὁ, Gl. Tabellarius. " Fischer. Descr. Lectt. 793-4." Schæf. Mss.] " Δεκάδελτος νόμος, Lex decem tabularum, Dionys. " H." Δωδεκάδελτος νόμος ap. Theophil. (Instit. 117.) Leges XII Tabularum. Ad verbum tamen Lex. Δελτίον, (τὸ,) Parvi pugillares, Tabellulæ, Libellus: Δελτίον δίπτυχον καὶ πολύπτυχον, J. Poll. [" 4, 18. ex Herod. 7, 239." Schweigh. Mss. " Ad Herod. 617. Herodian. Philet. 448." Schæf. Mss.] Δελτάριον, Tabellula, Bud. e Plut. (5, 203.) Δελτάρια τῶν ἐρωτικῶν ὀνύχινα καὶ κρυστάλλινα.

" ΔΕΛΦΙΝ, SIVE Δελφὶς, ῖνος, ὁ, Delphin s. Delphinus: piscis φιλανθρωπότατος et ἱερὸς, ut et ὁ πομπίλος: de quo multa Athen. 7. et 13. Aristot. et Plin. (8.) ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος. || Δελφῖνες, Hesychio sunt etiam πολεμιστήριον μηχάνημα ἐν ναυμαχίαις: INDEQUE Δελφινοφόρος dicitur navis, quæ illud habet. Alii vero, inquit Idem, δελφινοφόρους ναῦς dici volunt διὰ τὰ κρεμαννύμενα βάρη δελφίνων σχῆμα ἔχοντα, ἃ ταῖς λῃστρικαῖς ναυσὶν ἐμβάλλεται. J. Poll. in rostro navis hujusmodi delphinem collocari solitum indicat: ὑπὲρ δὲ τὸ ἔμβολον, inquit l. 1., δελφὶς ἵσταται, ὅταν ἡ ναῦς δελφινοφόρος ᾖ. At Schol. Thuc. dicit hos Delphinas fuisse plumbeos et ex antennis suspendi solitos, ut si hostilis navis adnavigaret, in eam demitterentur, eamque pertuso fundo mergerent. Id quod e Thuc. quoque patet, 7. p. 246.: Ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἔσπλων αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι ἠρμέναι ἐκώλυον: δύο δὲ νῆες τῶν Συρακουσίων ἐπαιρόμεναι τῇ νίκῃ προσέμιξαν αὐτῶν ἐγγὺς, καὶ διεφθάρησαν. Sic vero et Aristoph. Ἱ. (762.) Τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου. A δελφὶς s. δελφὶν est et DEMIN. Δελφινίσκος, ὁ, Delphinulus, Parvus delphin. Inde ET Δελφίνιον dicta Herba quædam, quod habeat φυλλάρια ἐπεσχισμένα, λεπτὰ, ἐπιμήκη, δελφινοειδῆ, teste Diosc. 3, 84. Ubi etiam nota COMP. Δελφινοειδὴς, Delphini speciem gerens, Delphini effigiem repræsentans. Alioqui Δελφίνιον dictum fuit etiam Fanum quoddam Apollinis Athenis, et in hoc Delphinio quoddam δικαστήριον, teste Harpocr. et Suida: qui et in Chio insula φρούριον quoddam hoc nom. fuisse addunt, cujus Steph. B. quoque meminit." [Δελφὶν, Seneca Q. N. 4, 1.: Silurus Schilan, Hasselquist et Geoffroi; Schneider. ad Vitruv. 10, 13. n.; Oppian. Ἁ. 3, 290. 4, 81.; Heliod. Ms. (περὶ Διαφορᾶς Καραρτισμῶν,) Δελφῖνες ἀκί-

νηγα φυλάσσουσι τὰ μηχανήματα, cf. Κερκέτης ap. Schneider. Lex. et Ind. ad Vitruv.; Spohn. de Extr. Odyss. Parte 171. * Δελφινίζω, Lucian. Lexiph. 183=526. τὸ κάρα. * Δελφινὶς, ἡ, Lucian. ibid. s. 13. T. 5. p. 186. τράπεζα. * " Δελφινιὰς, Delphinium, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss. * " Δελφίνιος, Artemid. 5, 35. (Brunck. ad Apoll. Rh. 2, 706.) Δελφινίσκος, Eu- ced. H. Nat. 9, 48. p. 303." Kall. Mss. " Δελφίνιον, Plut. Flamin. 691. HSt. Ὁ δῆμος Τίτῳ καὶ Ἀπόλλωνι τὰ Δ." Seager. Mss. Delphinium consolida et Ajacis Linn., Schol. Aristoph. 'I. l. c. Thuc. 8, 38. * " Δελφῖνος, ὁ, Pars navis, Buttm. Schol. Od. H. 252." Elberling. Mss. * Δελφινερώμενος, ὁ, Apio Gellii 7, 8. * Δελφινόμορφος, Tzetz. Chil. 1, 413. p. 9. * Δελφινόσημος, Lycophro 658. " Δελφὶν, Jacobs. ad Anth. 1, 23. 6, 179. 9, 507. Markl. Suppl. p. 223. Musgr. El. 435. Thom. M. 203. Nauticum instrumentum, Brunck. Aristoph. 3, 30. Kuster. 111. Mœr. 130. et n. Δελφὶς, Thom. M. 203. Markl. Suppl. l. c. Jacobs. Anth. 11, 306. Exerc. 2, 165. Brunck. l. c. Δ. in sylvis, Jacobs. Anth. 10, 163. Δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία, Wyttenb. Select. 423. Δελφίνιος, Ruhnk. Ep. Cr. 25. Ilgen. Hymn. 341. Jacobs. Anth. 7, 327. Δελφίνη, Δελφύνη, Gierig. ad Ovid. 1, 39. Ilgen. Hymn. 304. Jacobs. Anth. 7, 184. Δελφίνης, Brunck. Apoll. Rh. 82. Δελφύνης, Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. Δελφινὶς, ad Lucian. 2, 332. Δελφινίζω, ad 2, 328. Δελφινοφόρος, Thom. M. 204. ad Diod. S. 1, 604. Brunck. Aristoph. 3, 30. Valck. Phœn. p. 81. 635. Mœr. 130. et n." Schæf. Mss. " J. Poll. 58. Δελφὶν, Eust. Il. 1302. Δελφίνιον, Eust. Il. 1303." Wakef. Mss.]

ΔΕΛΦΥΣ, ύος, ἡ, Vulva, Uterus: unde ἀδελφὸς pro ὁμόδελφος, q. d. Couterinus; sed Lat. Uterinus. Quod etym. habent præter vulgatos Gramm., J. Poll. etiam et Athen. (9, 375.): ap. quem male δελφῖνας pro δελφύας. Affertur idem etym. et ex Aristot. || Δελφὺς dictus fuit etiam Delphicus draco; Hes. SED Δελφύνην eum vocavit Apoll. Rh. 2, (706.) Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε, [al. * Δελφίνην, v. Brunck.: ad Greg. Cor. 344. 893. Rufus 40. Ἱπποκράτης δὲ (680=294, 10. τὴν ὑστέραν) καὶ δελφὺν καὶ γονὴν καλεῖ, Lycophro 939. " Wakef. Eum. 89." Schæf. Mss. * Δελφύα, ἡ, ad Greg. Cor. 344=159. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 301.]

ἈΔΕΛΦΟΣ, ὁ, Frater. Proprie tamen Frater germanus. Plato Cratylo, Ἀδελφῷ δὲ ἐοικέναι ἀδελφὸν οὐδὲν θαυμαστόν: de LL. Ὁμοπάτριοι ἀδελφοὶ, Fratres e patre, Fratres ex eod. patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, Fratres e matre. Apud Thuc. ἀδελφὸς μητρὸς, Frater matris, Avunculus. || Adj. Geminus, Xen. (Ἀπ. 2, 3, 19.) Χεῖρέ τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τἆλλα, ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις, Manus et pedes et oculos, et alia, quæcunque hominibus gemina creavit. Gemina autem interpr., Virg. sequens, qui geminas acies vocavit oculos. || Adj. Similis, Congruens, Bud., quod Cic. sic extulit in Partitionibus, Memoria literaturæ germana quodammodo, et in dissimili genere similis. Sic in Academicis dicit, Germanissimus Stoicis. Plato Phæd. Καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα. Isocr. Hel. (12.) Ἐξ ἀδελφῶν δὲ γεγονότες, ὁ μὲν ἐκ Διὸς, ὁ δὲ ἐκ Ποσειδῶνος, ἀδελφὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔσχον, E germanis autem geniti, hic ex Jove, ille e Neptuno, cupiditates etiam habuerunt germanas. In hac signif. ponitur interdum sine casu, ut in proxime præcedentibus exemplis. Interdum casum habet, et quidem gen. utplurimum. Sed et dat. nonnunquam. Gen. in hac signif., ut Idem (1, 208.) Ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων. Xen. Καὶ τὰ τούτων ἀδελφά. Cum dat. Basilius, Ἀδελφὰ τούτοις εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν ἐφιλοσόφησεν. [Gl. Frater, Germanus. Ἀδ. ὁμοπάτριος· Germanus, Consanguineus. Ἀδελφοί· Germani. Ἀνδρὸς ἀδελφός· Levir. Πατρὸς ἀδελφός· Patruus. Ad Greg. Cor. 344. 569. Schleusner. Lex. in V. T.: Xen. Mem. 2, 3, 19. Hier. 1, 22. Eur. Or. 222. " Barnes. El. 536. Musgr. ib. 746. Wakef. Eum. 89. Huschk. Anal. 62. Jacobs. Anth. 9, 334. 10, 271. ad Diod. S. 2, 161. Plut. Mor. 1, 36. 277.

Wessel. Herod. 47. Valck. Callim. 250. ad Charit. 384. Similis, Congruens, Dionys. H. 1, 60. 222. Heindorf. ad Plat. Phædr. 346. Koen. ad Greg. Cor. 269. Valck. Callim. 160. 220. De bestiis, Fischer. ad Palæph. 163. Latior ejus signif., Siebel. ad Hellen. 260. 327. Subaud., Bergler. Alciphr. 222. Conf. c. Δελφὸς, ad Phalar. 269. Wakef. Ion. 33. Jacobs. Anim. 171. Wolf. Poëtr. 8. p. 931. ad Lucian. 2, 216. Ruhnk. ad Vell. 5. Tyrwh. de Babr. 199. Wessel. Diss. Herod. 165. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1, xx. Wyttenb. ad Plut. ii. 1. p. 213. ad Herod. 408.; cum ἀδελφὴ, Markl. Iph. p. 360. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 309. 315.; cum ἀδελφιδοῦς, ad Diod. S. 2, 153. 160. Sine artic., Philostr. 84. Boiss. Ἄδελφε, ad Charit. 384. Οἱ ἀδελφοὶ, etiam de Sororr., des Geschwister, Zeun. ad Xen. K. Π. 245." Schæf. Mss. " Jucundus, Arrian. 168." Wakef. Mss.] Ἀδελφὴ, (ἡ,) Soror, Germana: ὁμομητρία ἀδελφὴ, Soror ex ead. matre. Aristoph. (Π. 549.) || Similis, Congrua, ut ἀδελφὸς, Congruus. Plato Epist. 7. Πρόφασιν ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν. [Gl. Soror. Ἀδ. ὁμοπατρία· Germana. Ἀνδρὸς ἀδελφή· Glos. Μητρὸς ἀδελφή· Matertera. Πατρὸς ἀδελφή· Amita. " Ad Charit. 448. Casaub. Athen. 1, 6. Similis, Ruhnk. ad Tim. 2. Conf. c. ἀδελφιδῆ, ad Diod. S. 2, 485. 586. Subaud., Fischer. ad Palæph. 25. Plut. Mor. 1, 573." Schæf. Mss.]

[* " Ἀδελφοζωΐα, (ἡ,) Pallad. V. Chrys. p. 45." Kall. Mss.] Ἀδελφόθεος, (ὁ,) Frater Dei. Ita vocatus fuit D. Jacobus, qui in Evangelio dicitur Frater Domini, [a Schneidero non agnoscitur, " Nicephori P. CP. Disputatio cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 160. Combef." Boiss. Mss.] " Ἀδελφόθερος, " Patris frater, qui et πατράδελφος et πάτρως dicitur, " J. Poll. 3. c. 2." [* " Ἀδελφοκοιτία, (ἡ, Cum sorore concubitus,) Theophyl. ad Autol. 1, 14. 3, 4." Kall. Mss.] Ἀδελφοκτόνος, ὁ, ἡ, Fratricida. Ita vocatur Cain a Dionys. Areop. Herod. (3, 65.) ἀδελφεοκτόνος dicit, ut et ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, et φονεὺς ἀδελφεοῦ, Interfector fratris, i. q. ἀδελφοκτόνος. Fit autem ex ἀδελφὸς et κτείνω, ead. forma, qua πατροκτόνος, ἀνθρωποκτόνος. [" Const. Manass. Chron. p. 8. Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903. p. 32, 1." Boiss. Mss. Dionys. H. 1. p. 150. " 1, 461. Wessel. ad Herod. 229." Schæf. Mss.] ET Ἀδελφοκτονία, ἡ, Fratricidium, Cædes fratris, Greg. Naz. Κάϊν δίκας εἰσπραττόμενος τῆς ἀδελφοκτονίας. [Gl. Fratricidium, Sororicidium. Joseph. B. J. 1, 31, 2.] ET Ἀδελφοκτονέω, ήσω, ηκα, Fratrem occido. [" Pallad. Hist. Laus. 5." Boiss. Mss.] " Ἀδελφόκτενος, Fratricida, J. Poll. " ex Herod.: pro quo potius ἀδελφοκτόνος dicitur." [* Ἀδελφόμικτος, ὁ, ἡ, UNDE * Ἀδελφομιξία, ἡ, Tzetz. Chil. 1, 12. 580. " Method. Symp. 374." Routh. Mss. " Method. Patar. Conv. Virg. p. 12." Kall. Mss. " Basil. Seleuc. V. Thecl. 242." Boiss. Mss.] Ἀδελφόπαις, δος, Eust. Nepos vel Neptis e fratre aut sorore; ἀδελφιδοῦς aut ἀδελφιδῆ, quæ paulo post sequuntur: fit autem ἀδελφόπαις ex ἀδελφὸς s. ἀδελφὴ, et παῖς, quasi Fratris vel Sororis filius aut filia. Nam παῖς scimus utriusque esse generis. [Gl. Fratris filius. " Thom. M. 849. ad Dionys. H. 2, 796." Schæf. Mss. * Ἀδελφοποιὸς, Schol. Lyc. 403. " Etym. M. 255." Boiss. Mss. * " Ἀδελφοποιέω, Chrys. Hom. 114. T. 5. p. 736. Ὁ μὲν * πατροποιεῖται, ὁ δὲ ἀδελφοποιεῖται, Fratrem sibi adoptat." Seager. Mss. * Ἀδελφοποίησις, ἡ, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 513. * Ἀδελφοπρεπὴς, ὁ, ἡ, unde * Ἀδελφοπρεπῶς, Schleusner. Lex. in V. T.]

Ἀνάδελφος, ὁ, ἡ, Fratre carens, s. fratribus, vide Συνάδελφος, [Xen. Mem. 2, 3, 4. Eur. Or. 310. Iph. T. 475. 612. " Plut. Mor. 2, 959." Seager. Mss. " Ad Od. Π. 117." Schæf. Mss.]

Ἀντάδελφος, Qui est loco fratris, Vicem præstans fratris. Αὐτάδελφος, Frater germanus, Frater ex utroque parente. Vide Schol. Soph. Ant. 1. Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. [Cf. Αὐτοκασίγνητος. Æsch. S. c. Th. 724. Eum. 89. Lycophro 432. " Thom. M. 345." Schæf. Mss. * " Δυσάδελφος, Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. Æsch. S. c. Th. 872.] * Ἐξάδελφος, Patruelis. Pro quo ἐξάδελφος ab Att. ἀνεψιὸς dici scribit Phrynich. Ecl. (134.) Eustathius

ἀνεψιοὺς vel αὐτανεψιοὺς esse dicit ἐξαδέλφους πρώτους. A [Gl. Sobrinus. Ἐξάδ., ἀπὸ δύο ἀδελφῶν ἀρρένων· Frater patruelis. Ἐξάδ., ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν· Consobrinus, quasi Consororinus. " Just. M. adv. Tryph. 237." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 306. " Ad Timæi Lex. 41. Thom. M. 849." Schæf. Mss.] Et Ἐξαδέλφη, in Pand. ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας, [Lobeck. l. c.] Unde Δισεξάδελφοι dicti filii τῶν ἐξαδέλφων. Bud. " Δισεξάδελφος, Fratris sororisque abnepos, " sexto gradu est cognationis, Bud." [Schol. Apoll. Rh. 3, 359. Cf. Ἀνεψιδοῦς. * Ἰσάδελφος, Eur. Or. 1014.] Ὁμόδελφος, vide Δελφὺς, [Callim. Fr. Bentl. 168. " Callim. 1, 505. Valck. 294. Dawes. 508." Schæf. Mss. et * Ὁμόδελφυς, ad Greg. Cor. 344. 892.] Πατράδελφος, Patris frater, Patruus, [Dem. 662. 663. 664. 672. Pind. Ἰ. 8, 142. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 304. 306. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Diod. S. 1, 308. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνεψιός." Schæf. Mss. * Πατραδέλφη, ἡ, Gl. Amita. * Πατραδελφία, ἡ, Æsch. Suppl. 39. Lobeck. l. c.] B Μητράδελφος, Matris frater, Avunculus, [Μητραδελφεὸς, Pind. Π. 8, 48. " Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνεψιός." Schæf. Mss. * Πολυάδελφος, Schol. Soph. Ant. 1. J. Poll. 6, 171. * Σπανάδελφος, Manetho 6, 332. Ἢ παύρους θῆκαν γνωτοὺς, ἢ καὶ σπαναδέλφους. " Quomodo differant pauci et rari fratres, vix exputo: utitur 4, 390.: item Sext. Emp. adv. Math. 5, 101. p. 355. Videtur vox non modo Penuriam, sed fere Privationem, ἀπορίαν, notare, ut unus modo sit frater." Dorv. ad Char. 782.] Συνάδελφος, Qui fratrem s. fratres habet; nam Xen. (Mem. 2, 3, 4.) τοὺς συναδέλφους ὄντας opp. τοῖς ἀναδέλφοις. [Schleusner. Lex. in V. T. * Τριάδελφος, Tzetz. Chil. 2, 323. p. 26. * Τριάδελφαι, Orac. Sibyll. 5. p. 592.] Φιλάδελφος, ὁ, ἡ, Fratris s. Fratrum amans, [Gl. Carus fratri.] || Est et nom. propr. Regis Ægypti. [Athen. 682. Schleusner. l. c. " Soph. Ant. 527. Jacobs. Anth. 8, 158. * Φιλαδέλφιον, 11, 257." Schæf. Mss. * Φιλαδέλφως, Gl. Fraterne, Schol. Soph. Antig. 533.] Et Φιλαδελφία, Amor erga patrem, Fraterna caritas. C Extat Plut. Libellus περὶ Φιλαδελφίας. Sed ap. Eccles. Scriptt. φιλαδελφία vocatur sæpe Amor, quo Christiani prosequuntur Christianos, ceu fratres. Quo sensu et φιλάδελφοι dixit Greg. [* Ἀφιλάδελφος, Basil. 2, 587.] Ψευδάδελφος, Falsus frater, Qui fraternitatem Christianam mentitur, 2 Cor. 11, (26.) et Gal. 2, [4.]

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, Fraternitas. Apud Eccles. Scriptt. potissimum in usu. [Gl. Fraternitas, Germanitas, Schleusner. Lex. in V. T. " Dio Chrys. 2, 137." Wakef. Mss. * " Ἀδελφοσύνη, Nalsam ad Can. 64." Kall. Mss.]

[* Ἀδελφόθεν, Gl. Germanitus.]

Ἀδελφικὸς, (ἡ, ὀν,) Fraternus, Chrys. Ὑπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς τολμηθεὶς θάνατος. [Gl. Fraternus, Sororius. Soph. Ant. 207. Diod. S. 1, 35. Aristot. Eth. Nic. 8, 10. " Eust. Il. 466. Eur. Ælian. H. A. 525." Wakef. Mss.] Hinc Ἀδελφικῶς, Fraterne: ἀδελφικῶς ἐπιπλήττεσθαι, Fraterno affectu increpare. [Schleusner. Lex. in V. T.] D

Ἀδελφίζω, ίσω, ικα, Fratrem meum appello, Fratris appellatione voco, Fratrem esse dico, Isocr. in Ægin. (15. p. 764.) Εἶτα νῦν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειρήσουσιν, Jam vero ipsum fratrem appellare conabuntur: ut sc. hæredes sint mortui. Hermog. h. v. ἀφελῆ esse dicit, ut κλαυσίγελων ap. Xen. || Ἀδελφίζεσθαι est etiam οἰκειοῦσθαι: et ἠδέλφισται, οἰκείωται, ap. Hippocr., ut Gal. et Erot. exp. [Hippocr. 17, 42. 238, 44. 288, 36. 369, 5. 372, 9. 468, 11. 485, 33. Gal. 5, 568, 42. ad Greg. Cor. 268=568. * Ἠδελφισμένως, Hippocr. 17, 42. 233, 30.]

" Ἀδέλφιξις, εως, ἡ, Fraterna communio, Conjunctio et societas, qualis fratrum est, s. Fraternitas, Germanitas. Hes. ἀδελφιξίας simpl. exp. κοινωνίας. Et Gal. Comm. 3. in Hippocr. π. Ἄρθρων, annotat eum solere τὰς κοινωνίας καὶ οἷον συγγενείας τῶν μορίων nominare ἀδελφίξιας, quasi ἀδελφότητας diceret. Verba autem Hippocr., in quæ hæc annotat, sunt hæc, (492, 32=823.) Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιαύτας ἀδελφίξιας ἔχει, καὶ κατὰ νεύρων ξυντάξιας καὶ κατὰ μυῶν σχήματα. Perperam VV. LL. posuerunt nomin. ἀδελφιζία, quod ap. Hesych. reperissent Ἀδελφιζίας, κοινωνίας. Ἀδέλφιξις autem est verbale ab ἀδελφίζομαι, habente itidem signif. metaph. ut hoc verbale." [* " Ἀδελφιξία, Koen. ad Greg. Cor. 268." Schæf. Mss.]

Ἀδελφεὸς, ὁ, poët. i. q. ἀδελφὸς, Il. B. (409.) Ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο. Utitur et Herod. Dicitur et ἀδελφειὸς ab iisd. Phocyl. (13, 42.) Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις. Eust. ait ἀδελφεὸς dici pro ἀδελφὸς, ut κενεὸς pro κενός. Item ἀδελφειὸς ead. forma, qua ἀφνειὸς, ἀλφειὸς, [Orph. Ἀ. 1301. Apoll. Rh. 3, 731. ad Greg. Cor. 222. 460. " Ad Charit. 219. Toup. Opusc. 2, 224. Alex. Ætol. 1. Ἀδελφεὸς, Koppiers. Obs. 53. Koen. ad Greg. Cor. 100." Schæf. Mss. " Adj., Hippocr. 605. Ἀδελφειὸς, Quint. Sm. 1, 426. 6, 254." Wakef. Mss.] " Ἀδελφεὰ, Soror, Soph. e masc. Ἀδελφεὸς," [Herod. 2, 56. Hippocr. 313, 42. 331, 14. 342, 18. 361, 1.: at ἀδελφὴ, 331, 35. 42. 353, 47. 365, 19. 42.: 605, 15=243, 16. παθήματα ἀδελφεά. " Ἀδελφεὴ, ad Eur. El. 134." Schæf. Mss.] " Ἀδελφεοκτόνος, Fratricida, Cic.: Valla tamen Parricidam fratris interpr. maluit." [Herod. 3, 65. * Ἀδελφειὴ, ἡ, i. q. ἀδελφὴ, Quint. Sm. 1, 30. " Epigr. adesp. 727." Schæf. Mss.]

[* Ἀδέλφιον, τὸ, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 127.] Ἀδελφίδιον, Fraterculus, Aristoph. [B. 60. * Ἀδελφάσιον, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 75.]

¶ Ἀδελφιδοῦς, ὁ, Nepos e fratre vel sorore: aut Sororis filius, inquit J. Poll. Exp. a Suida ἀνεψιός. Plut. (1, 391.) Πρὸς πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν, ἢ πρὸς θεῖον ἀδελφιδῶν. Fit autem per contr. ex ἀδελφιδέος, sicut θυγατριδοῦς e θυγατριδέος, ut Etym. docet, reprehendens, qui contra ἀδελφιδέος et θυγατριδέος ex ἀδελφιδοῦς et θυγατριδοῦς esse volunt. In VV. LL. ex ἀδελφιδόος contr. esse dicitur: quod alibi nusquam reperio. At ἀδελφιδέος ap. Herod. 6. legitur, sicut et ἀδελφεὸς pro ἀδελφός: Ἀρταφέρνεα δὲ Ἀρταφέρνεος παῖδα ἀδελφιδέον ἑωϋτοῦ, Sui fratris filium. Quanquam ap. Herod. modo ἀδελφιδέος, modo ἀδελφιδεὸς legitur: sed rectius ἀδελφιδέος cum accentu in penult. Valla ap. Herod. Patruelis vertit, itidem ap. Lucian. Erasmus, sed minus recepta est hujusmodi interpr. [Ἀδελφιδοὺς (sic,) Gl. Fratruelis, Fratris filius. " Formam ἀδελφιδόος vellem tandem aliquando Lexicogrr. nostri proscriberent." Schæf. ad Greg. Cor. 900. Ἀδελφιδόος, Orig. Euseb. Athan. Method. Epiphan. Didym. etc. Ἀδελφιδοῦν, τὸ, Dionys. H. Judic. de Isæo. " Ἀδελφιδοῦς, Thom. M. 849. Diod. S. 1, 284. 450. 503. Jacobs. Anth. 9, 26. ad Dionys. H. 2, 710. Herod. 345. 481. Fischer. Ind. Palæph. ad Mœr. 379. * Ἀδελφιδὸς, Biel. Thes. s. v." Schæf. Mss.] Et Ἀδελφιδῆ, Neptis e fratre vel sorore, [Aristoph. N. 47. Lysias 2, 141. J. Poll. 3, 22. Dionys. H. Hippocr. 312, 9. 345, 4. " Thom. M. 850. Wyttenb. Select. 436. Ind. Xen. Mem. ad Corn. Nep. 149. De accentu, ad Xen. Mem. 2, 7, 2. ad Thom. M. 7. 8. Ἀδ. ὁμομητρία, Phalar. 100." Schæf. Mss. * Δυαδελφίδη, J. Poll. 3, 25. Καλλίας δὲ, δυαδελφίδην ταύτῃ μυχῷ.]

Δελφωμένον, Corinthus Ion. esse dixit pro ὡμοιωμένον.

ΔΕΛΦΑΞ, ακος, ὁ, ἡ, Porcellus. Proprie tamen δέλφακες sunt Porcellæ s. Suculæ potius quam Porcelli, quasi sc. αἱ δελφύας ἔχουσαι, Habentes vulvas, Athen. (375.) sed in vulg. Edd. δελφῖνας perperam legitur pro δελφύας. Sic autem τὰς δέλφακας dixit Aristot. de Anim. 6. Et Herod. Δέλφακα ζωὴν ἔχων. [Gl. Porcellus, Majalis. Δέλφαξ * ἐκζεστός· Elixum. Aristot. H. A. 6, 18. " Brunck. Soph. 3, 457. Aristoph. Fr. 267. Toup. Opusc. 2, 179." Schæf. Mss.] Hinc Δελφακόομαι, unde δελφακοῦσθαι, quod Hes. exp. τελειοῦσθαι τὰς ὗς: puto autem intelligere δελφακοῦσθαι eos porcos, qui non amplius sunt δελφάκια, sed jam δέλφακες: sequendo eorum opinionem, qui δέλφακας dici putant Porcos jam perfectæ ætatis: qua de re lege Eust. [Aristoph. Ἀ. 876. " In Aristoph. Ἀ. frequens lusus est, ut Brunckii verbis utar,

ex ambiguitate nominis χοῖρος, quod et Porcum si- A gnif. et Pudendum muliebre. Similis lusus est in (l. c.) ex ambiguitate verbi δελφακόομαι de virguncula pro δελφακίῳ vendita." Seager. Mss. "Kuster. 124." Schæf. Mss.] Ετ Δελφάκιον, a δέλφαξ, Porcellulus lactens. || Pudendum muliebre, Hes. [" Clem. Alex. Str. 7. p. 842." Routh. Mss. " Plut. Mor. 82." Boiss. Mss. Aristoph. Λ. 1060. Θ. 244. Athen. 656. " Aristoph. Fr. 238. Toup., Opusc. 2, 222." Schæf. Mss. * Δελφακίζω, Man. Philes 8, 28. ubi v. Wernsd. * Δελφάκειος, ὁ, ἡ, Athen. 169. * Δελφάκινος, η, ον, 277.]

ΔΕΜΩ, Extruo, Ædifico, inusitatum præter perf. et aor. 1. Unde δεῖμεν, Ædificavit, Apoll. Rh. Et δείμας, Qui extruxit, Eur. (Rhes. 232.) Et pass. Il. (Ζ. 245.) Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλήσιοι ἀλλήλων δεδμημένοι. Vox etiam med. act. signif. habens, usitata est. Unde δείματο, Ædificavit, Epigr. Et Theod. H. E. 1. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα γεγενημένον θαῦμα εὐφήμει, τὸν δὲ νεὼν οὐκ B ἤθελε δείμασθαι Χριστῷ. [" Hesiod. ap. Clem. Alex. Str. 6. p. 751." Routh. Mss. " Ὁδὸς δέδμηται, Via munita est, Herod. 7, 200. ut 2, 124. ὁδὸν ἔδειμαν." Schweigh. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 588. δέδμημαι, δεδόμημαι, ibid. Vide Δαμάω. Il. H. 337. Hymn. in Merc. 188. Perf. med. δέδομα, unde δομὴ, δόμος, Domus, δομέω, δεδόμηκα, contr. δέδμηκα, δεδομημένος, contr. δεδμημένος, δομητὸς, contr. δμητός. Hymn. Hom. 2, 87. γέρων δέμων ἀνθοῦσαν ἀλωὴν, cf. 188. δέμοντα ἕρκος ἀλωῆς. " Jacobs. Anth. 6, 376. 8, 80. Antip. Sid. 12. Heyn. Hom. 6, 487. Ruhnk. Ep. Cr. 31. Bibl. Crit. 2, 1, 83. Valck. Hippol. p. 166. Ilgen. Hymn. 382. 413. ad Herod. 538. Δείμομεν, Ædificemus, Il. 7, 337. Δέδμανθ', Theocr. 15, 120." Schæf. Mss.] " Δέδοιμι, Suidæ etiam in Ms. Cod. οἰκοδομοίην, ut, Οἰκίον εὖτε δέδοιμι: videtur tamen scr. potius δέμοιμι." Αἰπύδμητος, [vide Αἰπύς. * " Αὐτόδμητος, Nonn. D. 48, 743." Kall. Mss. Sed forte est a δαμάω.] " Εὔδμητος, et poët. Ἐΰδμητος, Bene s. Pulcre extructus, Scite eleganterque ædificatus, Hesiod. C ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων." [" Jacobs. Anth. 12, 129. Heyn. Hom. 5, 358. ad Il. H. 304. Od. X. 24." Schæf. Mss. * Λιθόδμητος, contr. pro * Λιθοδόμητος, Joseph. A. J. 15, 11, 5. " Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 244." Schæf. Mss. * Λυρόδμητος, Nonn. D. 25, 412. 26. p. 680.; 45, 323. p. 1176. * Ὑψίδμητος, Orac. Sibyll. 14, 210. Ἰθώμη, cf. * Ὑψίτμητος. * Χρυσεόδμητος, Æsch. Choëph. 613.]

Δομὴ, ἡ, Ædificium, Murus, Forma, Aspectus, Hes. || Corpus, ab egregia structura. Apoll. Rh. 3, (1395.) Καὶ πλευροῖς κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι, Structura corporis, aut Mole corporis; nam h. v. et de Ædificiis usurpatur. Nicander Θ. (153.) Ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης. [Cf. Δέμας. " Corpus, Lycophro 334. Nonn. 17. fin. Nicander Θ. 259." Wakef. Mss.]

[* Ἀγχίδομος, ὁ, ἡ, Lennep. ad Coluth. 5, 243.] Ἀρτίδομος, Recens extructus, Nonn. [* " Ἐγρεσίδομος Manethonis 4, 325. minus se commendat, Λαοτόμον πέτρης * σκληρώδεος ἐγρεσιδόμους, cujus D in sedem forsitan * ἐγρεσιοίκους reponere haud absonum erit." Spitzner. Obs. in Quint. Sm. p. 223. Schneider. Lex. et ἐγρεσιδώμους conjicit. * " Ἔκδομος, vox nihili, Apollonii Dysc. Excerpta 426. Καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἐκδόμῳ, l. ἑβδόμῳ. Ita 430. Τότε ἐν τεττάρῳ Ἀλκαίου." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Ἰσόδομος, ὁ, ἡ, Æqualiter structus. Ἰσόδομον, inquit Vitruv. 2, 8. dicitur cum omnia coria æqua crassitudine fuerint structa. Ατ Ψευδισόδομον, cum impares et inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. 36, 22. Græci e lapide duro aut silice æquato construunt veluti lateritios parietes. Cum ita fecerint, ἰσόδομον vocant genus structuræ: at cum inæquali crassitudine structa sunt, ψευδισόδομον. Annotant vero quidam legi etiam ἰσοικόδομον et ψευδισοικόδομον. [* Λεπτόδομος, Æsch. Pers. 112. πείσματα, Schol. λεπτόμιτα.] " Μεσόδμαι, et Μεσόδματα, Hesychio τὰ * μεσόστυλα: seu, ut alii interpr., τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα. Gal. μεσόδμην vocari scribit τὸ μέγα ξύλον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τοίχου πρὸς τὸν ἕτερον διῆκον, ἔν τε τοῖς τῶν πανδοχείων οἴκοις τοῖς μεγάλοις, ἐν οἷς ἱστᾶσι τὰ κτήνη, καὶ κατ' ἀγρὸν ὁμοίως ἐν τοῖς γεωργικοῖς οἴκοις: et in Lex. τὴν καθ' ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διορίζουσαν τοῦ δοκοῦ εἶρξιν: ut sit Magna trabs, quæ per mediam domum trajecta est per transversum, sustinens alias trabes minores aut pavimentum eis impositum. Utitur vero h. v. Hippocr. de Artic., Χρὴ δὲ καὶ ἐπάνωθεν τῶν ἐπιγοννίδων προσπεριβεβλῆσθαι πλατεῖ ἱμάντι καὶ μαλθακῷ, ἀνατείνοντι εἰς τὴν μεσόδμην. Et Od. T. (36.) τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι, Εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Idem poëta μεσόδμην vocat Foramen in media navi, cui malus inditur: nisi potius sit Trabs transversa pertusa, per quam demittitur et a qua retinetur. Od. B. (424.) Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες." [Gl. Μεσόδμη· Pergula. Quint. Sm. 13, 451. Hippocr. 497, 47. 498, 1. Foës. Œc. Hippocr. Cf. Lucian. 5, 263. * μεσόκοιλα, τά. " Valck. ad Ammon. 113. Steph. Dial. 52." Schæf. Mss. * " Μεσοδόμη, * Μεσόδομος, * Μεσοδόμιον, Hes." Wakef. Mss. * Πεντηκονταμέσοδμον, Hesychio * πολύστεγον, e Gr. linguæ genio leg. πολυστεγὴν, αἱ γὰρ μεσόδμαι στέγαι, cf. Gal. Gloss. τὸ ὑπερκείμενον στέγος.] " Μουσοδρόμοις πέτραις, Quas Musæ percurrunt, Epigr." [Anal. 2, 290. perperam pro * μουσοδόμοις. * Ναοδόμος, UNDE * Ναοδομία, ἡ, Nicet. Annal. 8, 3. * " Πυργοδόμος, Nonn. D. 5, 67. p. 144." Wakef. Mss.: 44. p. 1140. * " Τοιχοδόμος, Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. 4, 348." Boiss. Mss. * Ὑψίδομος, Coluth. 384. * Φρουροδόμος, Anal. κύων, " Antiphanes 9." Schæf. Mss.]

Δόμα, τὸ, Murus, τειχίον, Hes. Δομαῖος, (α, ον,) λᾶαν, Lapidem ad domus structuram, Epigr. [Apoll. Rh. 1, 737. " Jacobs. Anth. 11, 410." Schæf. Mss. " Nonn. D. 678. init." Wakef. Mss.] Δόμεος, Fundamentum domus, οἰκόπεδον, θεμέλιον, Hes.

Δομέω, Struo, Ædifico, οἰκοδομῶ, Hes. quo v. Theod. sæpe utitur, Bud. teste. [" Eust. 43, 8. Rom." Seager. Mss. ad Greg. Cor. 272. Lycophro 48. 593. 1212. Herod. 7, 59. ἐδέδμητο pro ἐδεδόμητο, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 589. (ubi et * Δομάω.) " Schol. Eur. Hec. 23. ad Dionys. H. 1, 581. ad Mœr. 36. ad Herod. 538." Schæf. Mss. * Δόμημα, τὸ, i. q. δόμος, Euseb. H. E. 10, 4. p. 312. " Nicet. Eugen. 6, 625." Boiss. Mss. Lobeck. l. c. * " Πυργοδόμημα, Const. Manass. Chron. p. 81. (505.)" Kall. Mss.] UNDE Δόμησις, ἡ, Structura, [" Priscian. de xii Vers. Æn. 2, 192." Elberling. Mss. " Heyn. Hom. 6, 636." Schæf. Mss. " Joseph. 700, 34. 1123, 42." Wakef. Mss. * Δομητὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE * " Δομήτειρα, (ἡ,) Herod. Epimer. 224." Boiss. Mss. * Δομήτωρ, ορος, ὁ, Conditor, Schol. Lycophr. 48. " Const. Manass. Chron. p. 48. 64." Boiss. Mss.: " 91. 121. 127. Meurs. Coteler. Eccl. Gr. Monum. 4, 128." Schæf. Mss. Δομητὸς, ἡ, ὸν, UNDE * " Θεοδόμητος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. (l. c.) p. 67. * Λαμπροδόμητος, 127 (=105. 552.)" Boiss. Mss. * " Λιθοδόμητος, Joseph. 703, 29." Wakef. Mss. Cf. Λιθόδμητος. * Ἀναδομέω, Lobeck. l. c. 592. Nicet. Ann. 1, 8, 1. " Const. Manass. Chron. p. 234. (6022.)" Kall. Mss.] Et Ἐνδόμησις, quasi ab Ἐνδομέω, ap. Joseph. Moles jacta ad reddendum navale portuosum. Pila dicitur Lat. Vocatur etiam * προκυμάτιον ab arcendis frangendisque fluctibus, ubi sunt cothones; nam χειροποίητοι λιμένες, Artificiales et manufacti portus, sic vocantur a Servio, VV. LL. [Ἐνδομέω, Lobeck. l. c. 592. Hippocr. de Corde 5, 291. Lind. ἐνδεδόμηται, Joseph. A. J. 15, 11. Ἐνδόμησις, 15, 9. " Apocal. 21, 18. Joseph. 695." Wakef. Mss. * Ἐπιδομέω, Synes. Ep. 148. Ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ἐπιδομεῖς τῇ μνήμῃ, Versaris in memoria, Lobeck. l. c. 592. Passow. de Fine et Ratione cond. Lexx. 30. * " Προσεπιδομέω, Leo Diac., Notit. Mss. 8, 282." Boiss. Mss.] " Προδομέομαι, affertur pro Ante construor, Præstruor," [Schneidero susp. " Joseph. 1008." Wakef. Mss.]

Ἀμφιδέμω, Circumædifico, Joseph. 6. Τὸ ἱερὸν ἀμφιδείμαντο, In circuitu templi construxerant. [* Ἀμφίδομος, ὁ, ἡ, Opp. Ἀ. 2, 351.] Ἀναδέμω, Ædificium instauro: ἀναδέμομαι, med. pro eod. " Ἀ-

" ναδείματο, Aor. 1. med. Reædificavit. 'Αναδομὴ, A " ἡ, a Suida exp. ἀναδασμὸς, signif. tamen potius " ἀνάκτισις, Reædificatio, Instauratio," [a Schneidero non agnoscitur. * 'Αντιδέμω, UNDE * 'Αντιδομὴ, ἡ, Æneas c. 23.] 'Ενδέμω, Obturo, Ædificiis munio, aut Muris: sic enim quidam ap. Herod. interpr. Τὰς διασφαγὰς τῶν οὐρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς, quod Valla reddit, Anfractus montium abscindens. [Nicander Θ. 419. ἐνεδείματο. * 'Επιδέμω, Opp. K. 4, 60. ἐπιδειμάμενος, 121. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 87. * 'Υποδέμω, Substruo, Herod. 2, 127. 'Υποδείμας τὸν πρῶτον δόμον λίθον.]

¶ Δειμάω, Ædifico, Extruo, unde δειμᾶν, Ædificare, Herod. Et δείμασα, Extruxi, Ædificavi, VV. LL. " Δειμᾶν, in VV. LL. ex Herod. affertur pro Ædifi- " care, οἰκοδομεῖν: diciturque inde esse δείμασα, Ex- " truxi, Ædificavi. Alioqui δείμασα, est particip. " fem. e masc. δείμας: quæ ambo sunt ex ἔδειμα, " aor. 1 act. τοῦ δέμω: cujus aor. 3 pers. δεῖμεν est " ap. Apoll. Rh.: et med. v. δείματο, Epigr., cujus " particip. δειμάμενος, Qui ædificavit s. extruxit." B

¶ Δόμος, ὁ, Domus, Od. H. (81.) Δῦνε δ' 'Ερεχθῆος πυκινὸν δόμον, Hesiod. 'E. (1, 96.) ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι, Athen. 14. Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος. Et δόμονδε, adv. Domum, Domum versus, Od. A. (83.) Νοστῆσαι δ' 'Οδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε, [Orph. 'A. 1086.] || Ordo structuræ et Corium, ut Bud. ap. Herod. (1, 179.) interpr. Διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθους: quod alii, Per tricesimum quemque laterum ordinem, Per structuram laterum, [Latericiam compagem, Brunck. Mss.] Et Δοῦμος, metri causa inserto υ, pro eod. in Epigr. [Δόμος, Schleusner. Lex. in V. T.: Il. M. 301. πυκινὸς δ., i. q. ἔπαυλις, Mathem. vett. 65. Πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον * ἐπιμηρύον, Eur. Alc. 151. κέδρινοι. " Herod. 2, 127. 'Υποδείμας δὲ τὸν πρῶτον δόμον λίθον Αἰθιοπικοῦ ποικίλου, Primam compagem, Gall. Le premier lit de pierres, La première couche. Diod. S. 1. p. 74. Τοὺς δὲ τοίχους ἐπὶ μὲν πεντεκαίδεκα δόμους κατεσκεύασεν ἐκ μέλανος λίθου." Brunck. Mss. " Ordo laterum, Polyb. 5, 22." Seager. Mss. Δόμος et δῶμα C conf., Osann. ad Philemon. 157. " Thom. M. 710. Markl. Suppl. 225. 1035. Wakef. Herc. F. 600. Alc. 585. Jacobs. Anth. 8, 96. 375. 9, 54. 245. ad Diod. S. 2, 251. Heyn. Hom. 5, 25. 240. 6, 327. 8, 9. Wakef. S. C. 1, 90. Græv. Lectt. Hes. 520. Valck. Hippol. p. 252. Thalamus, Wakef. Alc. 158. Triclinium, ad Od. A. 333. Δ. 15. Θ. 57. X. 440. ad Callim. 1, 244. Cubiculum, Harles. ad Theocr. 283. Tentorium, Eur. Hec. 970. Conf. c. δῶμα, Porson. Phœn. 337.; cum γόνος, Brunck. ad Or. p. 217. Δ. laterum, Schneider. ad Xen. Mem. 132. Ed. 3. Polyb. 3, 239. Δ. λίθων, Ordines, Series, Strata lapidum, Schweigh. Emendd. in Suid. 83. Wessel. Herod. 84. 165. ad Diod. S. 1, 74. Wyttenb. Select. 353. Δ. νυκτὸς, Huschk. Anal. 129. Δόμων ἐξέρχεσθαι, de mortuo, Valck. Diatr. 237. 'Εκ δόμων, Phœn. p. 578. 'Εν δόμοις ἔχειν, Possidere, Steinbr. Mus. Tur. 1, 159. Δόμονδε, Bergler. Alciphr. 9. Toup. Opusc. 2, 39." Schæf. Mss. " Callim. H. in Cer. 55. Ælian. H. A. 77." Wakef. Mss. * Δομοσφαλὴς, D ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 1544. * Δομοτέκτων, ονος, ὁ, Gl. Valvarius.]

Πρόδομος, ὁ, Anterior domus pars, Vestibulum: ἡ πρὸ τοῦ οἴκου παστὰς, Suid. πρόστοον, προστὰς, Hes. πρόδομον in templo J. Poll. vocat τὸ πρὸ αὐτοῦ. [Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Mœr. 88. Valck. Phœn. p. 105. ad Herod. 469. Phrynich. Ecl. 107. Musgr. Ion. 226. Brunck. Apoll. Rh. 36. Heyn. Hom. 5, 25. 242. 633. 634. 8, 736. Adj., Porson. Phœn. 303." Schæf. Mss.] Et 'Οπισθόδομος, priori opp., τὸ κατόπιν. [Gl. Ærarium, Posticula. " Fabularium, Apollon. ap. Euseb. H. E. 5, 18." Routh. Mss. Diod. S. 14. p. 419. Lucian. 1, 169. n. " ad 1, 121. 434. 833. Pars arcis Athenis, Kuster. Aristoph. 17." Schæf. Mss.] Eust. πρόδομον esse vult τὸ ἐνδοτέρω τῆς αἰθούσης, sicut τὸ ἐνδοτάτω, θάλαμον. Il. I. (469.) οὐδέποτ' ἔσβη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Alibi vero idem Eust. πρόδομος cum αἴθουσα idem esse vult, ut Od. Δ. (143.) Οἳ μὲν ἄρ ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο, 'Ατρείδης δὲ κάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Alii πρόστοον τοῦ θαλάμου exp. Ubi dormire hospites et peregrini soliti fuerint. Accipitur et adj. pro Eo, qui ante domum est: ut πυρὴ, Epigr. Et ap. Suid. πρόδομος ὁ νάρθηξ, quoniam ἐν προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ erat. Hinc Προδομία Ἥρα, Paus. Corinth. 42. [* " Προδομεὺς, (ὁ,) 1, 42." Kall. Mss.]

¶ Δῶμα, τὸ, factum e δόμημα exemto μ, et η cum ω per crasin concreto, itidem Domus, Od. Δ. (46.) Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου, Il. O. (143.) Ἥρη δ' 'Απόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς, Od. Δ. (811.) πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. 'Επὶ δωμάτων Matth. 10, (27.) Beza interpr. Supra domos, i. e. In ipsis ædium tectis, ita fabricatis, ut in illis ambulare et versari possent: addens, δῶμα omnino esse i. q. οἶκον aut certe Partem domus, intra quam habitatur: sed particula ἐπὶ indicari, de qua parte domus agatur; non esse igitur opus, ut cum Erasmo δῶμα pro ὑπερῷον capiamus, aut τέγος, i. e. pro Suprema ædium parte, cum nulla id auctoritate probetur. Sed nec opus erit ut e VV. LL. interpr. Tectum planum, s. Tecta solaria et meniana. [Gl. Tectum. Schleusner. Lex. in V. T. " Il. Z. 316. Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες, Οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον, καὶ δῶμα, καὶ αὐλήν." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 107. Markl. Suppl. 1035. Wakef. Herc. F. 600. ad Charit. 441. 636. Musgr. Herc. F. 600. Jacobs. Anim. 49. Heyn. Hom. 5, 240. 259. 8, 9. 701. Ammon. 45. 102. Burm. ad Phædr. 16. Mit. ad Od. X. 494. Triclinium, ad Od. Δ. 15. Σ. 313. ad Callim. 1, 244. Vox astrolog., Musgr. ad Hec. 1101." Schæf. Mss.] Et Δῶ etiam per apoc. metri gratia, pro eod. Il. T. (355.) Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ Ὤιχετο. [Hesiodo Θ. 933. pro δώματα, ad Greg. Cor. 309. 575. 656. 681. 693. " Wolf. ad Hesiod. 136." Schæf. Mss. * Δωματίτης, ου, ὁ, " Cattier. 55." Schæf. Mss. " Epith. Apollinis, Schol. Pind. N. 5, 82." Wakef. Mss. UNDE * Δωματῖτις, ἡ, Æsch. Ag. 978. ἑστία, pro δώματος, " Cattier. 53." Schæf. Mss. * Δωματοφθορέω, Æsch. Ag. 957. al. * σωματοφθορέω, cf. Οἰκοφθορέω. * " Δωματοφορβὸς, Wakef. S. C. 4, 34." Schæf. Mss. * Δωματόω, Æsch. Suppl. 977. Δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί. " Cattier. 88. Abresch. Lectt. Aristæn. 294." Schæf. Mss.] Δωμάτιον, τὸ, Domuncula, Hes. Suid. || Cubiculum, Thalamus. Plut. (7, 279.) Διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν Φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι, Per fenestram quandam delabi ad se in cubiculum, quam nunc Fenestellam portam vocant, Bud. Polit. interpr. etiam Tectum et culmen ap. Herodian. 1, (12, 16.) 'Αποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰσόδους, εἴς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 252. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 64.; Phœn. 40. Ammon. 45. 102. 103. Xen. Eph. 30. 88. Thom. M. 533. 548. Dawes. 355. Coray Theophr. 237. Kuster. Aristoph. 105." Schæf. Mss.] Προδωμάτιον, q. d. Cubiculi s. Thalami vestibulum, τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος, τὸ ἴδιον, Hes. [Lobeck. l. c.]

Δωμάω, ήσω, Extruo, Ædifico, Epigr. τύμβον 'Αχαιοὶ Δώμησαν. Et med. ead. signif. νηὸν περικαλλέα δωμήσασθαι. [Lycophro 719. σῆμα δωμήσαντες, ad Greg. Cor. 272.: * Δωμέω, —άω, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 589. " Antip. S. 51. Lucian. Ep. 12." Schæf. Mss. " Orph. 'A. 568." Wakef. Mss.] HINC Δώμησις, ἡ, Structura, Ædificatio, οἰκοδομὴ, Hes. Et Δωμήτωρ, ορος, ὁ, Ædificator, Conditor, [Manetho 6, 415. ἐχυρῶν οἴκων.] Et Δωμητὺς, ύος, ἡ, Apparatus structuræ, κατασκευὴ, Hes. Et 'Αδώμητος, ὁ, ἡ, Qui structus non est; ut πέτρη ap. Nonn. Lapis rudis, et quo ad struendum ædificium usus nemo est. [Lobeck. l. c. " Δωμητὺς, ad Herod. 735." Schæf. Mss. " 'Αδώμητος, Nonn. J. 19, 215. D. 17, 40." Wakef. Mss.]

ΔΕΜΝΙΟΝ, τὸ, Stratum, Lectus, Il. Ω. (644.) Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Ubi Eust. notandum dicit, δέμνια ὑποκεῖσθαι δίκην κλίνης, et ῥήγεα χάριν ἀναπτώσεως: at ὑπερκεῖσθαι τάπητας εἰς σκέπην, de quorundam sententia. Od. Θ. (277.) Βῆ ῥ' ἴμεν

ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο: Z. (20.) Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ, ἐπέσσυτο δέμνια κούρης. [" Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. 21." Routh. Mss. Soph. Tr. 917. Δέμνια Περσεφόνης, Meleager 119. " Matth. ad Gloss. Min. 22. Valck. ad Ammon. 88. Wakef. Trach. 901. Heyn. Hom. 8, 732." Schæf. Mss.] " Δεμνίαις, Hesychio κοίταις, στρωμναῖς, tanquam a " δεμνία, (ἡ,) sed forsan scr. δεμνίοις." Δεμνιοτήρης, ὁ, (ἡ,) Qui strata custodit; * ἔγκοιτος, Hes. [Æsch. Ag. 53. 1441. * Ἀδέμνιος, Opp. K. 3, 358. * Ἐλεδεμνὰς βοὰ, Æsch. S. c. Th. 83. i. q. ὁ ἐλῶν ἐκ τοῦ δεμνίου.]

Ἐπιδέμνιος, ὁ, ἡ, Qui in strato aut super strato est, Eur. [Hec. 927. Schæf. Melet. Cr. 80. " Musgr. ad Eur. l. c. Porson. p. 58. Ed. 2. Wakef. Diatr. 32. Monthly Review, Apr. 1799. p. 436." Schæf. Mss. * Μεταδέμνιος, Nonn. D. 42. p. 1102.] Ὁμοδέμνιος, Qui ejusdem strati s. lecti particeps est, Conjux, [Æsch. Ag. 1116. Musæus 70. ad Greg. Cor. 428. " Heyn. Hom. 4, 279." Schæf. Mss.] Συγοδέμνιος, Qui strata, sc. conjugalia, odit. Citatur vero et στυγόδεμνος νόος ex (Anal. 3, 33.) in VV. LL. Mens, quæ concubitum odit. [" Jacobs. Anth. 11, 45." Schæf. Mss. * " Ὑποδέμνιος, Opp. K. 1, 161." Kall. Mss. At ibi Schneider. edidit, Ἀλλ' ὅτ' ἀλεύασθαι χρειὼ φιλοδέμνιον ἦτορ Ἵππων ὠκυπόδων.] Φυγοδέμνιος, Qui stratum maritale fugit, A conjugio abhorrens. Dicitur de V. Maria ap. Nonn. [" Jacobs. Anth. 8, 22." Schæf. Mss. Dicitur et * Φυγόδεμνος, Schneidero susp. " Nonn. D. 2, 98." Kall. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 148." Schæf. Mss.]

ΔΕΜΑΣ, indecl. Corpus: tam de inanimatis, quam animatis rebus ap. poët. Dictum, teste Eust., quasi δῶμα ψυχῆς, Domicilium animæ. Nisi quis simpl. a membrorum structura denominatum vellet. Macrob. in Somn. Scip. 1. a δέω δέμας deducit, Vinculum; nam ut constet animal, necesse esse ut in corpore anima vinciatur. Eod. autem modo δεμάτιον tanquam demin. a δέμα hanc signif. habente, reperitur in Hippiatria pro Fasciculo. Il. A. (115.) ἐπεὶ οὐχ ἕθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας: Ω. (376.) δέμας καὶ εἶδος ἀγητός: Od. K. (239.) Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε δέμας τε. At Il. Λ. (595.) Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, Eust. exp. δίκην πυρὸς, s. ὡς πῦρ δαιόμενον, i. e. * εὐκινήτως, κούφως, ὀξέως, * ἰτητικῶς καὶ θερμῶς. || Δέμας quidam σεμνῶς de Membro etiam pudendo dixerunt. Quo pertinet quod e Plat. Comico Eust. [1390. post Athen. p. 19.] citat de Bulbo, Ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ. || Δέμας Hesychio est etiam μορφὴ, ἰδέα, τρόπος: item στρωμνή. " || Eid. est etiam " στρῶμα, (ut δέμνιον,) et σχοινίον." [Δέμας πυρὸς, ad Greg. Cor. 30. Δ. et μένος conf., Apoll. Rh. T. 1. p. 323. ad Greg. Cor. 370. " Wakef. Eum. 84. Alc. 1084. Trach. 908. Jacobs. Animadv. 27. 307. Anth. 11, 292. Huschk. Anal. 221. Aristoph. Fr. 252. Valck. Diatr. 42. Penis, Casaub. ad Athen. 18. Valck. Adoniaz. p. 222. cf. Burm. ad Phædr. 182. Mit. Periphrasi inservit, Valck. Phœn. p. 153. Hipp. p. 181. Eur. Hec. 714. Brunck. ad 216. Trach. 910. Bibl. Philol. 2, 36. Eur. Or. 107. Brunck. Soph. 3, 414. In Homero, Heyn. Hom. 4, 454. 674. 5, 323. Δ. πυρὸς, 6, 222. 485. 7, 424. Steph. Dial. 22." Schæf. Mss. " Opp. K. 4, 166. Eur. Suppl. 273." Wakef. Mss.]

Ἀδέματος, ὁ, ἡ, Corpore carens, Corpore exutus, VV. LL. Theocr. (15, 4.) Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς, ubi Camer. accipit pro ἀσωμάτου. Sed dicitur potius corpus carere anima, quam anima corpore. Legitur et ἀλεμάτου, quod sit pro ἠλεμάτου: volunt porro ἠλέματον signif. Vanum, item Stultum. Est autem frequens error in permutatione literarum Λ et Δ, ut alibi docui; quod intelligendum est tamen de affinitate, quam habet Λ cum Δ. Verum et tert. lect. alicubi reperi ἀδειμάτου, quod sit pro ἀφόβου. " Ἠλέματος, Hes. et Suidæ μάταιος, Eust. vero ex ἠλεὸς " et μάταιος esse comp. scribit." [Ἀδέματος, ad Greg. Cor. 370. " Græcum esse negat Toup. Ep. de Syrac. 328. Valck. Adoniaz. p. 211. Koen. ad Greg. Cor. 169. Ἠλέματος, Jacobs. Anth. 8, 407. 11, 108.

A 157. Claudian. Ep. 2. ad Callim. 1, 47." Schæf. Mss. " Eust. Il. 288. Opp. Ἀ. 4, 590." Wakef. Mss.]

ΔΕΝΔΡΟΝ, τὸ, Arbor, Xen. Ἑ. 6, (5, 22.) Ἐνεπίμπρων τε τὰς οἰκίας, καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. Aliquando gen. habet, et exp. Stirps, ut ap. Philon. de Mundo, Τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, Aëris et ignis stirpes. Aristoph. vero (Ὀ. 617.) et speciem ei in gen. subjunxit, dicens δένδρον ἐλαίας: ut Cic. Arbor fici. [" Δ. ἄρκτου, Sambucus, Diosc. Notha 474." Boiss. Mss. " Thom. M. 204. Heyn. Hom. 4, 478. Bast Lettre 148. Koen. ad Greg. Cor. 24. De more amicorum nomm. corticibus incidendi, Valck. Hippol. p. 300. Δένδροις, Δένδρεσι, Mœr. 132. et n." Schæf. Mss. " Quercus, Joseph. 366. Membr. vir., Sall. 12." Wakef. Mss.] Ετ Δένδρεον, τὸ, pleonasmo τοῦ ε, pro eod. Od. Δ. (458.) δένδρεον ὑψιπέτηλον. Il. Γ. (152.) δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Od. E. (238.) δένδρεα μακρὰ, i. e. εἰς ξυλείαν εὔθετα: at per δένδρεα καλὰ, B intelligit καρποφόρα, ut Eust. e vett. refert. [Ad Greg. Cor. 61. " Steph. Dial. 25. Wolf. Prol. 212. Callim. 1, 433. 446. Brunck. Anal. Lectt. 139. Heyn. Hom. 4, 478. Koen. ad Greg. Cor. 24. 277. Toup. Emendd. 4, 487. Brunck. ad Anacr. 139. ad Herod. 474. 674. Baculum, Ruhnk. Ep. Cr. 179." Schæf. Mss.] Ετ Δένδρος, εος, τὸ, pro eod.: unde δένδρους, δένδρει, δένδρη. Thuc. Τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν. Philo de Mundo, Ἡ μὲν ἐν τοῖς δένδρεσι φύσις τὰ δένδρα διατηρεῖ. Sic δένδρεσιν εὐκάρποις, Epigr. [" Τὰ δένδρη, Pherecr. ap. Athen. 269. Cf. Greg. Cor. Dial. Att. §. 19." Schweigh. Mss. Inscr. Cret. Gruteri p. 505. Aristæn. p. 7. Abr. πολλὰ, ad Greg. Cor. 61. 265.: Δένδρεσιν, Osann. ad Philemon. 42. " Thom. M. 204. Steph. Dial. 25. Wolf. Proll. 212. ad Diod. S. 2, 199. Brunck. Anal. Lectt. 139. Heyn. Hom. 4, 478. Bast Lettre 148. Boiss. Philostr. 369. 655. 660. Verh. ad Anton. Lib. 293. Koen. ad Greg. Cor. 24. 122. Diod. S. 1, 192. ad Herod. 474. Δένδρη, Valck. Hippol. p. 184. ad Diod. S. 1, 191. 237. 271." C Schæf. Mss. " Dionys. P. 922. Schol. Thuc. 393. Eur. in Diod. S. 1, 7. * Δενδρεὺς, Arbor, Suid. Greg. Cor. 25." Wakef. Mss. * Δένδρειον pro δένδρεον, Arat. D. 276. Nicander Θ. 832.]

[* Δενδρεόθρεπτος, ὁ, ἡ, Qui nutrit arbores, Empedocles, Diog. L. 6. p. 928. " 8, 59." Kall. Mss. " Suid. v. Ἄπνους." Wakef. Mss.]

[* Δενδροβάτης, ου, ὁ, Gl. Nitela, " Pseudo-Chrys. Serm. 55. T. 7. p. 404. Ἤδη ὁ θεῖος ἔρως ὁ ἄρας αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς δενδροβάτην παρεσκεύασεν." Seager. Mss.]

Δενδροβατέω, Arbores scando, Epigr. [Anal. 3, 331.] Δενδροειδὴς, ὁ, ἡ, Arboris formam habens, [Gl. Arboreus, cf. Δενδρώδης, Suid. 1, 113. * Δενδροκολάπτης, ου, ὁ, Gl. ὄρνεον, Picus. cf. Δρυοκολάπτης.]

Δενδρόκομος, ὁ, ἡ, Arboribus comtus et ornatus, [et * Δενδροκόμος,] Aristoph. N. (280.) ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ Δενδροκόμους. Et * Δενδροκόμης Ἐρύμανθος, Arboribus comante, Epigr. [" Const. Manass. Chron. p. 87." Boiss. Mss. Eur. Hel. 1113. " Valck. Phœn. p. D 514." Schæf. Mss. * Δενδροκόμης, Anal. 2, 393. " Rufin. in Anthol. Pal. c. 5. Ep. 19, 5." Boiss. Mss. * Δενδροκομικὸς, Ælian. H. A. 13, 18. * " Δενδροκομέω, Const. Manass. Chron. p. 7." Boiss. Mss.] Δενδροκοπέω, Arbores seco, s. excindo, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 13.) Τόν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες, Segetem secantes et arbores. Sæpe accus. habet χώραν, vel γῆν, Dem. (256.) Τὰν χώραν δαίοντος καὶ δενδροκοπέοντος. Et in pass. δενδροκοπουμένη γῆ, Cui arbores excisæ sunt, Depopulata. [" Valck. Callim. 25." Schæf. Mss. " Galei Myth. 214. Phorn. 81." Wakef. Mss.] Δενδρολάχανα, τὰ, q. d. Oleriarbores, i. e. Olera arborescentia, Theophr. [p. 7.] Δενδρολίβανος, Thus arbor, s. Arbor ipsa, quæ thus fert: quæ simpl. et λίβανος dicitur, ut tradit Gorr. At VV. LL. δενδρολίβανος est Rosmarinus coronarius ap. Actuarium. Δενδρομαλάχη, ἡ, Arborescens malva, s. Arborea malva: quo nom. vocatur, ut Gorr. tradit, Althæa s. Ibiscus, Malvæ agrestis species. Quam Ἀναδενδρομαλάχην etiam comp. voce Gal. appellat,

[10, 323. 'Αλθαία—ὀνομάζουσι δ' αὐτὴν ἀναδ. οἱ πολλοί. Cf. * " 'Αναδενδροκαρπία, Nicet. Eugen. 6, 529." Boiss. Mss.] Δενδροπήμων, ονος, ὁ, ἡ, Arboribus nocens, Arbores lædens, Æsch. [Eum. 941. " Wakef. ib." Schæf. Mss. * Δενδροτόμος, ὁ, ἡ, Gl. Arborum sector, Schol. Soph. El. 98.] Δενδροτομέω, Arbores excindo, i. q. δενδροκοπέω, Thuc. 1, (108.) 'Ες τὴν Μεγαρίδα ἐλθόντες, καὶ δενδροτομήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον, Eamque cædendis arboribus vastassent. Et pass. ap. Heraclit. Ep. ad Hermod. Καὶ δενδροτομουμένη καὶ ἁρπαζομένη πόλις. [" Musgr. Heracl. 282. ad Diod. S. 1, 681. Timæi Lex. 92. ad Diod. S. 1, 150. Valck. Callim. 25." Schæf. Mss. * " Δενδροτομία, Suid. v. "Ακεσσα." Kall. Mss. " Arborum excisio, Synes. 63." Wakef. Mss. * Δενδροτυπής, Anal. 2, 229. πῶλοι, perperam pro * κεντροτυπεῖς. " Jacobs. Anth. 9, 192." Schæf. Mss.] Δενδροφόρος, ὁ, ἡ, Arboriferus, Arborum ferax, Athen. 14. 'Αποστεγάσας τὸ τρῆμα τῆς ὄπισθεν λαύρης, ἐκ δενδροφόρου φάραγγος ἐξέωσε βροντὴν ἠλέματον, [Jo. Lydus de Mens. 85. * Δενδροφορέω, Artemid. 2, 37. τῷ Διονύσῳ, cf. Θυρσοφορέω, Reines. V. L. 618. * Δενδροφορία, ἡ, Ramorum gestatio, Strabo 717. " Bergler. Alciphr. 20." Schæf. Mss.] Δενδρόφυτος, Arboribus consitus, aut act. signif. Arbores producens, Arboriferus, ut vertitur δενδρόφυτος χώρα ap. Plut. Cam. [Orph. Λ. 4, 1. πέτρα. * " Δενδραχάτης, Plin. 37, 10." Kall. Mss.]

'Αδένδρος, ὁ, ἡ, Arboribus carens, Arboribus nudus. || At τὸ ἄδενδρον est Malicorium, s. Punici mali cortex, σίδιον ξηρὸν, ἤγουν ῥοιᾶς κέλυφος, Hes. [* 'Αδένδρεος, Opp. K. 4, 337.] 'Αναδενδρὰς, άδος, ἡ, Vitis arbustiva, Vitis, quæ est super arbores, Vitis arborem conscendens, s. arbores, Etym. Dicitur autem absolute, sub. ἄμπελος. Theophr. C. P. 5, 5 Τῶν μὴ ὁμογενῶν τὰ ὁμοβλαστῆ καὶ σύντροφα γενόμενα ἀλλήλοις, ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη καὶ τῆς συκῆς, Ut de vite fico nupta, et ipsa marita, retulimus, Gaza interpr. Plut. Probl. Rom. Οὐδὲ ὁδὸν διελθεῖν ἀναδενδράδος ἄνωθεν διατεταμένης: (7, 348.) Περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων. E δένδρον fit δενδρὰς, unde ἀναδενδρὰς ἄμπελος, ἡ ἐπὶ δένδρων, Etym. Notum est autem ἀνὰ in comp. aliquando ἄνω denotare. || De Loco vitibus consito citatur ex Epigr. || 'Αναδενδράδες pro Arbustis, citatur e Psal. [79, 11. Gl. Labrusca, Arbustum. Dem. 1251. " Quint. Mæc. 10. Jacobs. Anth. 10, 249. (sic leg. 7, 194.) ad Diod. S. 2, 354. Longus 29. 'Η ἐν ἀναδενδράσι δρόσος, Vinum arbustivum, Toup. in Schol. Theocr. 215. Mœr. 341. et n." Schæf. Mss.] 'Αναδενδρίτης οἶνος, Vinum e vite arbustiva, Athen. certum vini genus Capuæ ita vocari tradit, 1, (31.) Διάφορον οἶνον ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι. [" Toup. in Schol. Theocr. 215." Schæf. Mss. * 'Αναδενδρῖτις, Geop. 5, 51. ἄμπελος. * " Βαθύδενδρος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. 41, 18. 45, 168. 203. Plut. Non posse Suaviter Vivi, 1104(=10, 545.)" Kall. Mss. * 'Επιδένδριος, Julian. Epist. 24.] Εὔδενδρος, Arboribus bene consitus: παράδεισος, Nonn. (D. 11, 332.) ὗλαι, Herodian. [" Markl. Iph. p. 245. Wakef. S. C. 4, 48. Jacobs. Anth. 9, 252. Toup. Opusc. 1, 553. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 346." Schæf. Mss. * " 'Ημερόδενδρον, * 'Ημεροδένδρεον, Montf. Palæogr. 396. 414." Kall. Mss.] 'Ισόδενδρος, Arborem æquans. [" Pind. in Plut. 2, 415." Wakef. Mss. * " 'Ιτεάδενδρον, Equisetum, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * Καλλίδενδρος, Polyb. 5, 19. " Schol. Pind. 'Ο. 9, 27. Const. Manass. Chron. p. 5. bis." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 1, 325." Schæf. Mss.] Καράδενδρος, Plenus et consitus arboribus, VV. LL. [" Nymphodorus ap. Athen. 6, 164. Νῆσος τραχεῖα καὶ κ." Schweigh. Mss. " Dawes. 355. Villois. ad Long. 14. Toup. Opusc. 1, 338. 553. Valck. Diatr. 231. 'Η κ., Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss. * Κλυτόδενδρος, Anal. 2, 211. " Jacobs. Anth. 9, 138. ad Meleagr. p. 14." Schæf. Mss. * Μεγαλόδενδρος, Strabo 210. 235. 310. 1182. * " Παχύδενδρος, Himer. Or. 23. 117." Kall. Mss.] Πολύδενδρος, Multas habens arbores, Abundans arboribus, [Eur. Bacch. 560.

A Strabo 1182. " Toup. Opusc. 2, 25." Schæf. Mss.] ET Πολυδένδρεος, pro eod. Od. Δ. (737.) κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. [" Hom. H. Solon p. 67. Theocr., Anthol. 52." Wakef. Mss.] 'Ροδόδενδρον, τὸ, Rhododendron, Plin. 16, 20. Et quamvis herba dicatur Sabina Rhododendron, ut nomine apparet, a Græcis venit. Alii Nerion vocarunt, alii Rhododaphnen, sempiternum fronde, rosæ similitudine, caulibus fruticosum. Vide Diosc. 4, 82. [Lucian. 6, 150. Apul. Metam. 4. * Σύνδενδρος, Gl. Arbusculosus, Ramosus Virg. Bucolicis, " Hes. v. 'Αφελής." Kall. Mss. Schol. B. ad Aristoph. Θ. 1153. Schol. Soph. Aj. 1237. Diod. S. 5. p. 230. Polyb. 12, 4. " Toup. Opusc. 2, 246." Schæf. Mss. " Plut. 2, 310." Wakef. Mss. * " Συνδενδρία, Od. p. 1652." Kall. Mss. * Τρίδενδρος, unde * Τριδενδρία, Theod. Prodr. Ep. p. 104. * Φιλόδενδρος, Anal. 2, 515.]

[* Δενδρὰς, ὕλη, χαίτη, pro δενδρικὴ, Nonn. D. 2, 637. 3, 398. alibi, Schneider. Lex. Supplem. " Const. Manass. Chron. 4. (356.)" Kall. Mss.]

B Δενδρήεις, Arboribus abundans, Od. I. (200.) ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι, i. e., ut alibi dixit, πολυδενδρέῳ, [Theocr. 25, 30. ἀλωαὶ, Bio 2, 2. ἄλσος: Opp. 'Α. 4, 270. i. q. δενδρικός.] ET Δενδρώεις pro eod., Nonn. (18, 127.) Εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου, ubi videtur abundare ἐγώ. Δενδρικὸς, Arboreus; ut καρπὸς, Theophr. C. P. 4. 3. Δοκεῖ γὰρ ἄλλα τινὰ καὶ δενδρικώτερα. Et τὰ δενδρικὰ, Arborea, i. e. Quæ arborei generis sunt. Theophr. ibid. 4, 2. Οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδ' ἄλογον ἔνια προτερεῖν τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθοράν. Ubi Gaza vertit, Nonnulla arborum semina, quæ perire celerius possint. [* Δενδριακὸς, Anal. 2, 80. * Δένδρινος, Gl. Arboreus. * " Δένδριος, Strabo 1040." Wakef. Mss.] Δενδρίτης λίθος, Dendritis gemma, Plin. 37, 11. Dendritide alba defossa sub arbore, quæ cædatur, securis aciem non hebetari dicunt. [Epith. Bacchi, Plut. Symp. 5, 3. 675=8, 688. " Lucian. 2, 88." Schæf. Mss. * Δενδρῖτις, Strabo 354. ἄμπελος, cf. 'Αναδενδρὰς, Dionys. Hal. A. R. 1, 37. γῆ, Anthol. νύμφη. " Agathias 46. Paus. C 1, 418. Dionys. H. 1, 92." Schæf. Mss. " Arbores producens, Philo J. 2, 371. * Δενδρώτης, Suid." Wakef. Mss. * Δενδρῶτις πέτρα, i. q. δενδρώδης, Eur. Herc. F. 790.] Δενδρώδης, ὁ, ἡ, Arboreus, Arborarius; ut Νύμφαις, Epigr. (Meleagri 111.) Nymphis arborariis, ut Plin. Picum arborarium dicit. || Arborosus, Arboreus, i. e. Ad arboris naturam aut magnitudinem accedens: ut τιθύμαλος, Diosc. 4, 155. quem postea δενδροειδῆ vocat, 'Αμφιλαφῆ ἄνωθεν καὶ πολύκομον, ὁποῦ μεστὸν, ὑπέρυθρον τοὺς κλάδους, περὶ οὓς τὰ φύλλα μυρσίνῃ λεπτῇ προσεοικότα; Comosissimum ex omnibus, maxime cauliculis rubentibus, et semine copiosissimum, ut Plin. 26, 8. transtulit. [Cf. Δενδροειδής. " Toup. Opusc. 2, 246." Schæf. Mss.]

Δενδρότης, ἡ, Arborum incrementum, δένδρων αὔξησις, Suid. [al. Δένδρωσις, Schneider. Lex. v. Δενδρόω.]

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, Arbustum, Arboretum, i. e. Locus arboribus consitus, [Schleusner. Lex. in V. T.]

Δενδρίον, τὸ, Arbuscula, " Parva arbos," Athen. D 14. Δενδρίον, ὃ κόνναρον ἐπονομάζουσι, [" Const. Manass. Chron. p. 47." Boiss. Mss. " Valck. ad Theocr. p. 285." Schæf. Mss.] Δενδρύφιον, τὸ, itidem Arbuscula, Diosc. 1, 148. Δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις, [Gl. Virgultum, Theophr. H. P. 4, 7. Bast. Ep. Cr. 195. M. Anton. 4, 20.] ET Δενδρύδιον pro eod., VV. LL. [Schneidero susp.]

Δενδρίζω, Arboresco, Arboris figura sum. AT Δενδρυάζω, seu, ut ap. Hes. scribitur, δενδριάζω, Inter arbores me abscondo, In arbustis latito, ἐν δένδροις ἢ δρυσὶ κρύπτομαι, Eust. ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας βίος καὶ * βαλανηφαγοῦντας. Notandum vero Eust. alibi a δρῦς h. v. derivare, et e Rhet. Lex. exp. δρυσὶ σκέπεσθαι, καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι: et ex Æl. Dionys. tradere φωνασκοὺς φωνὴν quandam vocare δενδρυάζουσαν. Suidæ quoque est εἰς δρῦς καταδύεσθαι, κυρίως, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ταῖς δρυσὶ σκέπη χρωμένων, πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι· καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν: et Hes. ὑπὸ τὰς δρῦς παραφεύγειν. Sed si a δρῦς derivetur, mirum est non

dici ἐνδρυάζειν potius, sine δ initiali. [Schneider. Lex. Creuzer. ad Plotin. 343. " Eust. Od. 494, 14." Wakef. Mss.] Unde Ὑποδενδρυάζω, Subito et ex improviso appareo, ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνομαι, Hes. [Suid.]

Δενδρόομαι, Arboresco, Nonn. [" Δενδρόω, Const. Manass. Chron. p. 6.(=5, 357.)" Boiss. Mss. " p. 11. Meurs. Jacobs. Anth. 6, 331." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 15, 10." Wakef. Mss.] Unde Δένδρωσις, ἡ, q. d. Arborescentia, [Theophr. C. P. 2, 20. * Δένδρωμα, Schleusner. Lex. in V. T.] Ἀποδενδρόομαι, idem, Theophr. C. P. 2. Ἐξαναλίσκουσι γὰρ ἀποδενδρούμεναι πᾶσαν τὴν τροφὴν, In arboris magnitudinem evadentes, Bud. interpr. Idem de Hedera, Λαμβάνει δὲ πάχος οὗτος καὶ ἀποδενδροῦται. Pro quo Plin. Tanta crassitudine augetur, ut ipsa arbor fiat. [Theophr. H. P. 3, 18. Lucian. 376=4, 226. " Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀπολιθοῦσθαι." Schæf. Mss. " Galei Myth. 81. Greg. Nyss. 3, 232. Etym. M. Heraclit. 94." Wakef. Mss. * " Συνδενδρόω, Una arboresco, Liban. 4, 1020." Schæf. Mss.] Ὑποδενδρόομαι, q. d. Subarboresco, Paululum in arborem abeo. [" Theophr. p. 6. Delitesco, Suid." Wakef. Mss.]

" ΔΕΠΑΣ, αος, τὸ, Poculum, vel etiam Patera, " Hesychio ποτήριον, παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα, Od. " Σ. Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, Il. O. (86.) Πάντες " ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν, Od. Γ. Δὸς καὶ " τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου, Π. Καὶ δέπα " ἀμφικύπελλα τετυγμένα. Apud Athen. 11. Ἡφαι- " στοτευχὲς δ., Epigr. δέπας ἐκ κεράμοιο, Poculum " fictile." [Cf. Δέπαστρον. " Valck. Callim. 258. Δέπα, pro δέπατα, Ruhnk. ad H. in Cer. 12. ad Od. Ο. 465. Φ. 246." Schæf. Mss. Ad Apoll. Rh. T. 2. p. 326. pro Navigio. * Δεπαστὴς, unde * Φιλοδεπαστὴς, Eust. 815, 36. " Δ. κρατῆρος, Opp. Ἀ. 3, 227." Wakef. Mss.]

ΔΕΡΚΩ, Video, Aspicio: ὀξὺ δέρκω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, Acutis oculis unumquemque observo, VV. LL. Hinc est fut. 2. δρακῶ, aor. 2. ἔδρακον, δρακεῖν in infin. Pass. etiam vox et med. in act. quoque signif. usurpantur. Unde Il. Γ. (342.) Δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας: P. (675.) Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Hesiod. Ἀ. (160.) Δεινὸν δερκομένη. Et ap. Plut. Solone, Δέρκονται εἰς ἠέλιον. Et δερχθεὶς, Conspicatus, Aspiciens, ab ἐδέρχθην, s. δέρχθην, aor. 1. poët. Vidi, ap. Soph. Aj. (425.) Pind. ap. Athen. (601.) Τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præt. med. Δέδορκα: ut ὀξὺ δεδόρκασι, Lucian. (3, 139.) Unde part. Δεδορκὼς, Intentis oculis aspiciens, Rigido aspectu obtuens, [" et i. q. Vivens, Soph. El. 66. ubi δεδορκότα Schol. interlin. ζῶντα. Sicut alibi βλέπων. Aj. 977. 1086." Schweigh. Mss.] Aristot. in Physiogn. inter signa τοῦ εὐθύμου, Ὑπνωδέστερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς, μήτε σύννουν, Bud. Et Gell. 2, 4. de Justitiæ Imagine, quod Chrysippus Græce dicit, Παρθένος εἶναι λέγεται, καὶ σκυθρωπὴ γράφεται, καὶ συνεστηκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον καὶ ἔντονον, καὶ δεδορκὸς βλέπουσα, ipse Lat. reddit, Forma atque filo virginali, aspectu vehementi et formidabili, luminibus oculorum acribus, neque humilis neque atrocis, sed reverendæ cujusdam tristitiæ dignitate. [" Δέρκομαι, passive, e Soph. Gal. ad Ἐπιδημ. L. 6. Comm. 1. Ἰν' οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται. Il. A. (88.) ap. Priscian. l. 18. Οὔτις ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, i. e. Videndo, Priscian." Gataker. Mss. " Τὰ 'μοῦ δρακὼν ἐγὼ, Diphilus Athen. 292." Schweigh. Mss. Od. T. 446. πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. " Valck. Phœn. p. 465. Wassenb. ad Hom. 29. Wakef. S. C. 1, 130. Markl. Suppl. 179. Iph. p. 75. Wakef. Trach. 828. Eum. 322. Huschk. Anal. 69. Jacobs. Anth. 12, 428. Heyn. Hom. 4, 43. 8, 453. Percipio, Brunck. Œd. C. 138. Δέδορκα, Heyn. Hom. 8, 257. Κτύπον δ., Musgr. Iph. T. 292. Wakef. Phil. 216. Abresch. Æsch. 2, 10. Reisk. ad Callim. p. 737. Δεδορκὼς, Pierson. Veris. 232. Brunck. El. 66. Bergler. Alciphr. 189. Ὄμμασι δ., Wakef. Alc. 121. Φόνια δ., Valck. Oratt. 344. Δεδορκὸς βλέπειν, Conradi ad Gell. 1, 582. Brunck. ad Hipp. 1228. Pierson. Veris. 49. Wyttenb. Ep. Cr. 63. Τὸ δεδορκὸς, Plut. Mor. 1, 56. Ἔδρακον, Wolf. ad Hesiod. 65. Valck. Hippol. p. 260. Ἔδρακεν, Huschk. Anal. 283. Bianor 2. Δρακὼν, Musgr. Or. 1406. Herc. F. 953. Δέρκομαι, quid differat ab ὁρῶ, Brunck. ad Hipp. 1228. Passiv., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 385. Heyn. Hom. 4, 43. Ἐδρακόμην, Epigr. adesp. 649. Δρακεὶς, Heyn. ad Pind. 3, 355. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 69. Jacobs. Anth. 8, 40. Boiss. Philostr. 405." Schæf. Mss. " Pind. N. 7, 4. Athen. 564. Apollod. 21." Wakef. Mss.] Et Δερκέσκω, s. Δερκέσκομαι, pro eod., unde δερκέσκετο, i. e. ἔβλεπε, Od. [E. 84. ad Greg. Cor. 677.] Δερκεννὴς, ὁ, ἡ, Inter dormiendum videns, Nicander Ἀ. (67.) Πολλάκι δὴ σκίνακος δερκευνέος, ἢ ἀπὸ νεβροῦ Πυετίην τμήξαιο, i. e. Leporis; is enim apertis oculis dormit. Suid. vero h. l. citans legit pro δὴ σκίνακος, quod et Schol. agnoscit, δ' ἢ σκύλακος. [" Toup. Opusc. 2, 79." Schæf. Mss.]

Ἀδερκὴς, ὁ, ἡ, Non videns, Hesychio οὐ βλέπων, Obscurus, Qui videri nequit, ἀφανὴς, Eid. [" Jacobs. Anth. 11, 107." Schæf. Mss. * Ἀναδαρκὴς, i. q. ἀδερκὴς, Phav. v. Ἀδερκής.] Γλυκυδερκὴς, Dulce videns, aspiciens, s. Dulcis aspectu, [Hes. " Sibyll. Orac. Clem. Alex. 66." Wakef. Mss. * Δυσδερκὴς, Opp. Ἀ. ap. Schneider. Lex. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 575. " Belin. ad Opp. 1, 209. Voss Myth. Br. 1, 733." Schæf. Mss. * Δυσδέρκετος, Opp. K. 2, 607.]

Εὐδαρκὴς, Bene videns, Oculatus, εὐόφθαλμος, Hes. ap. quem ita, non εὐδερκὴς, scribitur. [* Εὐδρακὴς, Soph. Phil. 844. * Θεοδερκὴς, Synes. Hymn. 3, 584. p. 332. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 575. * Μεσοδερκὴς, Manetho 4, 583. " Ad Charit. 750." Schæf. Mss. * Νεκροδερκὴς, Manetho 4, 555. " Ad Charit. 303." Schæf. Mss.] Ὀξυδερκὴς, Acutum cernens, Acie oculorum acri præditus, Perspicax. Unde ὀξυδερκέστατος ap. Herod. i. e. ὀξυωπέστατος, ut Aristot. loquitur. Et ap. Lucian. (1, 567.) per admirationem dicenti, Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας, respondet alter, Τί δὲ εἰ ἀκούσῃς ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα; Et τὸ ὀξυδερκὲς, Acutum et perspicax, Acies oculorum. [" Ὀξυδερκὲς ὕδωρ, transitive, Diocles Athen. 2, 25." Boiss. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 576. " Fischer. ad Palæph. 58. Brunck. Œd. T. 189." Schæf. Mss. * Ὀξυδερκῶς, Schol. B. ad Aristoph. Θ. 624.] Hinc Ὀξυδέρκεια, ἡ, Acumen visus, Acies oculorum. Et ὀξυδερκία: utrumque ap. Suid. [" Fischer. ad Palæph. 58." Schæf. Mss. " Apollod. 233. Schol. Nicandri Θ. 34. Ὀξυδέρκεια, Scriptt. Myth. 320." Wakef. Mss.] Et Ὀξυδερκικὸς, (ἡ, ὸν,) Visus acumini conferens. Et Ὀξυδερκέω, Acutum cerno, [Lucian. 832. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 576. " Fischer. ad Palæph. 57. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii. ad Lucian. 1, 455. T. H. ad Plutum p. 90. Porson. Med. p. 16." Schæf. Mss.] Sed et Ὀξυδορκὴς dicitur pro ὀξυδερκὴς, a præt. med. δέδορκα. || Unde Ὀξυδορκῆ et Ὀξυδορκικὰ φάρμακα vocantur Medicamenta, quæ oculos nullo quidem sensibili affectu laborantes, male tamen munere suo fungentes, corrigunt et in integrum restituunt. Hujusmodi collyria aliquot referuntur a Gal. κ. Τόπ. 4. Gorr. Et ap. Plut. (6, 254.) Ὁ δὲ παῤῥησίαν καὶ δηγμὸν ἀνθρώπῳ δυστυχοῦντι προσάγων, ὥσπερ ὀξυδορκικὸν ὄμματι ταρασσομένῳ καὶ φλεγμαίνοντι. [Cassii Probl. 18.] Et Ὀξυδορκία, ἡ, Acumen visus, Lucian. (3, 211=8, 117.) Κριθίνῳ ἄρτῳ χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο φάρμακον, [Gl. Acies oculorum, Acies. " Stob. 7. 555." Wakef. Mss.] Et Ὀξυδορκέω, Acutum cerno, Plut. (7, 835.) Τί ἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; [Schol. Lycophr. 148. Strabo 409. Lucian. 762. " Fischer. ad Palæph. 57. T. H. ad Plutum p. 90." Schæf. Mss. " Euseb. P. E. 543." Wakef. Mss. * Παλιδερκὴς, Orph. Ὕ. 61, 1. al. πανδερκής. " Pierson. Veris. 44." Schæf. Mss.] " Πανδερκὴς, Omnia videns s. intuens, Lasc." [" Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 547. Proclus H. in Minerv. v. 17. Bibl. der alt. Litter. et Kunst, T. 1." Boiss. Mss. Quint. Sm. 2, 443.

13, 229. " Pierson. Veris. 44. Ilgen. Hymn. 222. [A] Mitsch. H. in Cer. 138. Jacobs. Anth. 11, 281. 399. Wakef. Trach. 96. S. C. 4, 248." Schæf. Mss. " Manetho 2, 342. 3, 359." Wakef. Mss. * Πανδερκέτης, ὁ, Eur. El. 1177. * " Πανδαρκὴς, Poëta ap. Fabric. Bibl. Gr. 1, 632." Kall. Mss. * " Παντιδερκὴς, Const. Manass. Amat. 2, 74. (Οὐ τὰς θεοῦ παντιδερκεῖς καὶ πανοπτρίας κόρας.)" Boiss. Mss. Ubi leg. e Gr. linguæ ratione * Παντοδερκής.] Πολυδερκὴς, Multos intuens, Hesiod. (Θ. 451.) φάος πολυδερκέος ἠοῦς, [754. φάος πολυδερκὲς, Nicander Θ. 209. μορφὴν, al. πολυδευκέα. " Jacobs. Anth. 9, 249. Heroic. adesp. 21. et Jacobs." Schæf. Mss.]

Δέρκομος, ὁ, Visus, VV. LL.

Δερκιάομαι, i. q. δέρκω s. δέρκομαι, Hesiod. Θ. (910.) Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμενής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται. [Boeckh. ad Pind. p. 358. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 82.]

Δέργμα, τὸ, Aspectus, Eur. Phœn. (664.) Ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ, Νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι Πολυπλάνοις [B] ἐπισκοπῶν: [Hec. 1251. Κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα. Orph. Λ. 10, 33. " Gesner. Ind. Brunck. ad Hipp. 1228. Pierson. Veris. 50. Valck. Phœn. p. 326. 333. 443." Schæf. Mss.] ΕΤ Δεργμὸς, ὁ, idem, Hes.

Δέρξις, εως, ἡ, Visio, Actio ipsa videndi, Plut. (7, 700.) κωφοῦ τ' ἀκοὴν, τυφλοῖό τε δέρξιν, Quis surdi auditus, quæ visio cæci.

[* Δερκτὸς, ἡ, ὸν, UNDE] Ἄδερκτος, ὁ, ἡ, Non videns, ut ἀδάκρυτος supra, Non Lacrymans. UNDE Ἀδέρκτως adv. Soph. Œd. C. (129.) ἀστιβὲς ἄλσος ἐς Τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κορᾶν, Ἃς τρέμομεν λέγειν, Καὶ παραμειβόμεσθ' Ἀδέρκτως, Ἀφώνως, ἀλόγως, κ. τ. λ.

[* Μονοδέρκτης, ὁ, Eur. Cycl. 77. Valck. ad Ammon. 85.]

Γυμνοδέρκομαι, Nudus conspicior, VV. LL. [Vide Γυμνός.]

[* Ἀμφιδέρκω, Simmias Sec. 8. * Ἀναδέρκω, i. q. ἀναβλέπω, Apoll. Rh. 3, 1009. Il. Ξ. 436. * Ἀντιδέρκω, i. q. ἀντιβλέπω, Eur. Herc. F. 162.] Διαδέρκω, Perspicio, Transpicio, Il. Ξ. (344.) οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι [C] ἠέλιός περ, Οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Et med. διαδέρκομαι νεφέλης, Perspicio per nebulam. "Διαδράκοι, Pervideat, Perspiciat." [" Tzetz. Chil. 2, 713." Wakef. Mss.] Εἰσδέρκω, Intueor, Inspicio, unde ἐσέδρακον, [Andr. 616. El. 558. " Ruhnk. Ep. Cr. 244. 258. Wessel. Obs. 90. Valck. Hipp. (908.) p. 260. ad Theocr. x. Id. p. 99. Luzac. Exerc. 54." Schæf. Mss. * Ἐκδέρκω, Il. Ψ. 477. κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε, ubi v. nott. Apollon. Synt. p. 20. Bekk. " Adamant. Phys. 1, 2." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 8, 453." Schæf. Mss.] Ἐπιδέρκω, Inspicio, Intueor, Hesiod. Ἔ. (1, 266.) Καί νυ τάδ' αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται, οὐδὲ λέληθε. [Schneider. Lex. Supplem. v. Ἐπιλάμπω. " Jacobs. Anim. 312." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 330. Manetho 4, 373." Wakef. Mss.] UNDE Ἐπίδερκτος, (ὁ, ἡ,) Visus, Sub aspectum cadens, Quem intueri possumus, s. Videndus, Quem intueri et videre fas est, Plut. (6, 61.) ex Empedocle, Οὔτ' ἐπίδερκτα τάδ' ἀνδράσιν οὐδ' ἐπάκουστα, Οὔτε νόῳ περίληπτα. [* Καταδέρκω, i. q. καθοράω, Opp. Ἁ. 1, [D] 10. κατὰ δ' ἔδρακον, Soph. Tr. 1016. " H. in Cer. 70. ubi v. Ruhnk. Wakef. S. C. 1, 130. Trach. 1000." Schæf. Mss.] Περιδέρκομαι, Circumspicio, unde περιδέρκεο, Epigr. [" Toup. Emendd. 2, 174." Schæf. Mss. " Agath. 7. Nonn. D. 22, 58." Wakef. Mss. * Προδέρκομαι, Æsch. Pr. 248.] Προσδέρκομαι, Aspicio, Soph. Œd. C. (120.) Λεύσσεις νιν; προσδέρκου, Προσφθέγγου πανταχῇ. " Ποτιδέρκεται, Dor. " pro προσδ., Aspicit, Hes." [Æsch. Pr. 53. Ag. 961. Eur. Or. 350. Med. 1039. Phœn. 146. " Wakef. Eum. 164." Schæf. Mss. * Ὑποδέρκομαι, i. q. ὑποβλέπω, Quint. Sm. 3, 252. " Manetho 3, 272." Kall. Mss. Schneider. Lex. v. Ὑποδρασία. " Heyn. Hom. 4, 59." Schæf. Mss.]

¶ Δράκος, εος, τὸ, Oculus, Visus, Nicander Ἀ. (481.) Πᾶς δὲ παρὰ δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἔλλοψ, i. e. ὄμμασι, ὀφθαλμοῖς.

" Δράκανον, (τὸ,) dictum fuisse a quibusdam τὸ " ἐρυθρόδανον, Gorr. refert e Diosc." [Nothis 460. a Schneidero non agnoscitur. " Ad Lucian. 1, 229. ad Diod. S. 1, 235. * Δράκανος, Jacobs. Anth. 7, 178." Schæf. Mss.]

Ἀδρακὴς, ὁ, ἡ, Qui oculorum s. visus beneficio destituitur, Cæcutiens: ὀλίγον τυφλὸς καὶ ἀδερκὴς, Hes.: ap. quem fem. etiam Ἀδρακὶς eod. sensu ponitur. || Eid. Hes. Ἀδρακὲς est et ἀόρατον, Invisibile, Sub visum non cadens.

ΔΡΑΚΩΝ, οντος, ὁ, Draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψει καταπλήττοντα: unde et Γλαυκώπιδι Minervæ sacrum esse ferunt. Ad quas etymm. respexisse videtur Nicander Θ. (457.) Σπειρηθεὶς καὶ λοξὸν ὑπόδραξ ὄμμασι λεύσσων. Sic et Il. B. (309.) δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος, i. e. ὄψει καταπληκτικὸς, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eust. Et ap. Apoll. Rh. 4, (128.) draco vellus aureum custodiens dicitur ὀξέσι ἀΰπνοισιν ὄφις ὀφθαλμοῖσι. || Est et Monstrum marinum; sed tunc θαλάσσιος discriminis causa ei additur, ut et a Plin. Marinus draco vocatur. || Est etiam nom. propr. cujusdam legislatoris Atheniensis. De quo Dem. (1398.) Ἤιδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἔστιν ἄνθρωπος λεγόμενος· οὐκ ἄλλοθέν ποθεν, ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. UNDE Δρακόντειοι νόμοι, Draconis leges, ap. Athen. (569.) Item et nom. Musici, Platonis præceptoris. || Est et Cohors Parthorum hujus nom., VV. LL.: Lucian. (2, 39.) Οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων· σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτ' αὐτοῖς. || Δράκοντες in VV. LL. e Polybio dicuntur quoque μάνικοι καὶ περίχειρα, [" imo nil tale ap. Polyb. reperitur; sed v. Posidippum Comicum ap. Athen. 376. et Animadv. Cas. et Schw." Schweigh. Mss.] aliis βραχιονιστῆρες, Catellæ, Armillæ, Spintheres Festo, Brachialia Plinio, Murænulæ Hieronymo, Spathalia Tertulliano: a quo Dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Lucian. (2, 442.) Τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι. || Laquei quoque nom. ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur vero eod. Auctore et Dracones in machinamentis, qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. Gorr. || Draconem vocat Plin. Palmitem emeritum pluribusque induratum annis. [Gl. Draco. Δρ. ἰχθύς· Draco. Δρ. ἰχθύος γένος· Draco. " Markl. Iph. p. 262. Wakef. Ion. 25. Trach. 511. Eum. 181. Abresch. Æsch. 2, 20. Jacobs. Anim. 110. Anth. 8, 29. 253. ad Just. M. 45. Brunck. Soph. 3, 508. Valck. ad Il. 22. p. 67. Wessel. Obs. 162. Fischer. Ind. Palæph. ad Charit. 266. ad Lucian. 1, 426. ad Herod. 539. Musgr. Or. 1406. Fasciæ genus, ad Mœr. 288. 289. Conf. c. Χάρων, Jacobs. Anth. 11, 42. Dii sub draconum specie latentes, ad Lucian. 1, 390. Currui juncti δρ., ad Diod. S. 1, 294. Δρ. ὄφις, Musgr. Bacch. 1025. Nom. propr., ad Anton. Lib. 285. Verh., Demosth. 765." Schæf. Mss. Dat. δράκονσι, Opp. K. 1, 379. Themist. p. 2. Καὶ δράκοντας λεπτῶν ὑφασμάτων, μετεώρους ἐκ περιχρύσων καμάκων.]

[* Ἀντιδράκων, Nonn. D. 40. p. 1018. * Ἡμιδράκων, Greg. Naz. 2. p. 142. * Κυκλοδράκων, Epiphan. 1. p. 1064. * Χειροδράκων, Eur. El. 1344. " Jacobs. Anim. 201." Schæf. Mss.]

[* " Δρακοντοβίοτος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. 4, 356. (44. p. 1144. 1188.) 46, 142." Kall. Mss.] Δρακοντογενὴς, Draconigena, Anguigena, Serpentigena, Epith. Thebanorum. [* " Δρακοντιγενὴς, Valck. Phœn. p. 347." Schæf. Mss. perperam pro —ογενής. * " Δρακοντογνώμων, Const. Manass. Amat. 8, 36." Boiss. Mss. * Δρακοντοέθειρα, ἡ, Orph. Λ. 535. cf. Ταννέθειρα. * " Δρακοντοκέφαλος, Suid. v. Ἑκάτη." Boiss. Mss. * Δρακοντόκομος, Nonn. D. 1, 18.: 35. p. 878., 47. p. 1234. " Planudes Metam. Ovid. 4, 698. 6, 662. (* Δρακοντοκτόνος, unde) * Δρακοντοκτονία, (ἡ,) Schol. Pind. Argum. Pyth. p. 485. Heyn." Boiss. Mss. * Δρακοντόμαλλος, Æsch. Pr. 805.] Δρακοντόμιμος, Dracones imitans, Sopater ap. Athen. (231.) Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξίδ' ἀργυρᾶν ἔχει Δρακοντομίμοις ὀργάνων τορεύμασι. [* Δρακοντόμορφος, Lycophro 1042.

* Δρακοντόπαις, δος, Schol. Lycophr. 63.] Δρακοντόπους, οδος, Draconis pedes habens, Anguipes. [" Greg. Naz. 71. Montac." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 12, 13." Schæf. Mss. " Etym. M. 371." Wakef. Mss. * Δρακοντοτριχέω, Tzetz. Chil. 5, 720. Heins. ad Ovid. Met. 5, 195. * " Δρακοντόφολις, Tzetz. Lycophr. 838. Eudocia 288." Boiss. Mss. " Heyn. ad Apollod. 303." Schæf. Mss. * Δρακοντοφόντης, Philes Wernsd. 6, 1. p. 236. * Δρακοντοφόνος, Orph. A. 66. * Δρακοντοφόρος, Gl. Draconarius, " Planudes Ovid. Met. 4, 740." Boiss. Mss. * Δρακοντόφρουρος, Lycophro 1310.] Δρακοντολέτης, Draconis interfector, Epith. Apollinis Πυθοκτόνου, [" Jacobs. Anth. 10, 411." Schæf. Mss. Etym. M.: * Δράκαυλος, Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς, ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν· ἢ (ὅτι) συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ· ἢ (ὅτι) συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, συνημερεύουσα (al. * προσημερεύουσα) τῇ θεῷ. " Apud Suid. masc. τῷ θεῷ, minus recte, nisi quis Draconem deum intelligere velit." Sylb. " Brunck. Soph. 3, 508." Schæf. Mss.]

Δρακόντειος, (α, ον,) Anguinus, [Eur. Phœn. 1325. " Wakef. S. C. 2, 118. Alc. 445. Eum. 48. Jacobs. Anth. 6, 147. 8, 217. 12, 36." Schæf. Mss. * Δρακόντιος βοτάνη, Gl. Fel terræ.] AT Δρακόντιον Herba est, magnæ cum Aro litis, ut scribit Plin. 24, 16. ita ut ipse dubitet an sit ea Herba, quæ Dracunculus Lat. dicitur, cui nom. esse scribit a radice subrutila et draconis convoluti modo. Apuleius et Marcell. Empir. Herbam Proserpinalem appellant: officinæ Serpentariam et Colubrariam. Cujus caulem Gorr. scribit versicoloribus anguis maculis variegari, purpureis etiam intercursantibus lituris, ita ut plane serpentis habitum coloremque referre videatur: fructumque ejus, postquam maturuit, tanquam linguam concavo foliorum sinu, ceu rictu quodam serpentis, exeri, et quasi spectabili hiantis draconis forma mediis e faucibus emicare. || Vitis nom. Colum. (3, 2.) || Morbi genus Æthiopiæ et Indiæ familiare, maxime pueris, Aëtio (14, 85.) teste, qui e Leonida tradit dracunculum hunc lumbricis latis non absimilem esse, moverique sub cute sine molestia: at temporis progressu circa ipsius dracunculi extremitatem suppurationem fieri, cuteque aperta eum caput exerere. Ægineta e Sorano refert, non animal esse, sed nervosam quandam substantiam quæ opinionem motus præbeat: sicut et Auctor Introductionis s. Medici, malum cutis esse tradit, varici simile, magnumque dolorem, dum paululum prominens movetur, concitans. Vide plura ap. Gorr. [Diosc. 2, 196. Theophr. H. P. 7, 11. 9, 22. Arum Dracunculus Linn. Cf. Ἄρον. Demin. a δράκων, Hippocr. 543, 39. Morbi genus, Agatharcides Plutarchi Q. S. 8, 9. Gal. de LL. aff. 6, 3. (2, 397.) P. Ægin. 4, 58. 6, 58. " Ad Herod. 539." Schæf. Mss.]

Δρακοντίας, ὁ, Anguinus: δρακοντίας πυρὸς, Theophr. H. P. 3, 26. Triticum, quod Dracontias dicitur. Δρακοντίας σίκυος, Athen. (74.) dictus, ut Marcell. ap. Diosc. suspicatur, a dracunculi forma: cum et Hippocr. scribat, si in fistulam demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie provenire. Et δρακοντίας λίθος, Draconites Plinio (37, 10.) Gemma, quæ fit e cerebro draconum. De qua plura ap. eum ibid. [" Phrynich. Ecl. 109. Lapis quidam, Jacobs. Anth. 8, 148." Schæf. Mss.]

[* Δρακοντιάδης, ου, ὁ, Matro Athenæi 136. 395. Anal. 2, 247.]

[* Δρακοντιαῖος, Anguinus, e Chrys. affert Seager. Mss.]

[* Δρακοντὶς, ἡ, Avis, Anton. Lib. 9. p. 48=64. Verh. Rufus 52. * " Δρακοντίτης, Jacobs. Anth. 8, 148." Schæf. Mss.]

Δρακοντώδης, ὁ, ἡ, Draconibus s. Anguibus plenus, Eur. Or. (249.) Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας, Erinnyas intelligens, quas Orph. * ὀφιοπλοκάμους eod. sensu vocat: sicut et Virg. de Tisiphone 6, (571.) torvosque sinistra Intentans angues: Culice, (217.) Obvia Tisiphone serpentibus undique comta. [" Ad Mœr. A 288. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 21. Wakef. Ion. 25. Jacobs. Anth. 8, 30." Schæf. Mss. Plene, Δρακοντοειδὴς, Schol. Lycophr. 1034. * Δρακοντοειδῶς, Strabo 649.]

[* Δρακοντόω, " * Δρακοντωτὸς, Schleusner. Cur. Nov. c. 298. extr." Schæf. Mss. * Ἐκδρακοντόω, Æsch. Choëph. 545.]

Δράκαινα, ἡ, Dracæna, ut λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα, [" Piscis, Epiphan. Hær. 30. fin." Routh. Mss. Eur. Iph. T. 286. Bacch. 1355." Wakef. Trach. 1035." Schæf. Mss.] ET Δρακαινίδες, Dracunculi, Pisces, qui similes sunt Graculo pisci, VV. LL. ex Hermol.

" ΔΟΡΞ, κὸς, ἡ, Caprea, Capra sylvestris, Dama:
" quæ et ζόρξ. Alex. Aphr. Probl. 1. Ἡ τῶν δορκῶν
" κόπρος ἀρωματίζει, Damarum stercus aromata re-
" dolet. Dicitur ETIAM Δόρκος, ET Δόρκων, ET
" Δορκάς: quorum illa duo masc., hoc fem. Legun-
" tur vero duo posteriora in " [Athen. 397.] " Canti-
" co Cantic. c. 2. Ὁμοιώθητι σὺ, ἀδελφιδέ μου, τῷ δόρ-
B " κωνι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. Et paulo ante, Ὅμοιός ἐστιν
" ὁ ἀδελφιδός μου τῇ δορκάδι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. In
" quorum ll. utroque Hebr. textus versio habet Ca-
" preæ: indicans δόρκωνα et δορκάδα idem esse, licet
" nonnulli δόρκωνα esse velint Capreolum: et δορ-
" κάδα, Capream. Diosc. sane et ipse inter δορκάδα
" et δόρκον aliquid discriminis ponit, cum 2, 85. de
" coagulo dicit, Νεβροῦ, καὶ δορκάδος, καὶ πλατυκέρω-
" τος, καὶ δόρκου, καὶ ἐλάφου: sed quidquid differentiæ
" est, exiguum id esse puto, vel ætatis nimirum, vel
" sexus, vel speciei. Porro a Δορκὰς est ADJ. Δορκά-
" δειος, Qui dorcadis est s. e dorcade: ut ἀστράγαλοι
" ap. Athen. 5. (194.) Itidemque κρέα, Carnes dorca-
" dis s. capreæ aut damæ. ET Δορκάδιον, Damula,
" Parva caprea s. dorcas. Esaiæ 13. Item VERB.
" Δορκαδίζω; —ζων σφυγμὸς, Gal. Isag. Pulsuum:
" quem Idem Defin. Med. sic definit, Δορκαδίζων ἐστὶ
" σφυγμὸς, ὅταν ἡ ἀρτηρία δόξασα διεστάλθαι, μὴ παν-
" τελῶς διεσταλμένη ἐφ' ἑτέραν ἐπιπηδήσῃ ἀθροώτερον
" πρὶν ἔμφασιν συστολῆς παρέχειν, βιαιοτέρα δὲ ἡ δευ-
C " τέρα γένηται πληγή. Dicitur autem pulsus hic
" δορκαδίζων, a dorcadum similitudine, ut testatur
" Idem de Differ. Puls. 1, 29. quoniam hæc animan-
" tia τοῦτον φαίνεται πηδῶντα τὸν τρόπον, οἷον διπλῆν
" τινὰ κίνησιν ποιούμενα: etenim πρὸς βραχὺ ὑψώ-
" σαντα ἑαυτὰ, καί τινα δόκησιν ὡς αὐτοῦ που τὴν κί-
" νησιν καταπαύσοντα παρασχόντα, δευτέραν ἀδόκητον
" ὁρμὴν κινήσεως ποιεῖται, πολὺ τῆς πρόσθεν ὠκυτέραν,
" ὡς οἷον ἐπεμπηδῶντα ἑαυτοῖς. Ex eo igitur δορκα-
" δίζων σφυγμὸς dicitur, quoniam dorcadum saltum
" imitatur. ITEM ET Δορκαλίδες inde dicuntur.
" Suid. enim tradit δορκαλίδας esse ὄργανόν τι κολα-
" στικὸν, s. μάστιγας τὰς ἀπὸ ἱμάντων τῶν δορκάδων,
" Flagra e loris e pelle dorcadis. Meminit autem
" hujus tortorii instrumenti Greg. Naz. Invect. 2.
" in Jul.: Ἅπαν τὸ σῶμα δορκαλίσι καταξανθεὶς ἐς
" βάθος, καὶ μικρὰ πνέων ἔτι τοῖς τραύμασι," [" p. 111.
Montac., ubi v. Schol.: cf. et Basilii Schol., in Notit. Mss. T. 11. P. 2." Boiss. Mss. Cf. et Hes.: Δορχελοί· ἀστράγαλοι.] " Bud. Ungues esse vult; idque
D " patere ait ex his illic seqq. verbis, Παραδεικνὺς
" ἅμα τὴν κνήμην ὡς μόνην διαφυγοῦσαν τοὺς ὄνυχας:
" forsan igitur sunt Uncini e cornibus dorcadum.
" A δόρκος autem s. δὸρξ, DICTA Δορκὶς herba, ead.
" cum dictamno ap. Aët., ut tradunt nonnulli. Diosc.
" sane 3, 37. testatur τὰς αἶγας ἐν Κρήτῃ τοξευθείσας
" καὶ νεμηθείσας τὴν δίκταμνον ἐκβάλλειν τὰ τοξεύ-
" ματα: intellige autem Montanas s. Sylvestres ca-
" pras, τὰς ἀγρίας ἤτοι ὀρεινὰς αἶγας, ut idem alibi
" vocat τὰς δορκάδας. Porro animantia hæc δόρκες,
" δόρκοι, δορκάδες, δόρκωνες, dicta sunt παρὰ τὸ δέρκω,
" q. e. βλέπω, quia sunt ὀξυδερκῆ, Acuto visu prædi-
" ta: atque adeo teste Plin. 28, 11. Capras negant
" lippire, quoniam eæ quasdam herbas edant: item
" dorcades." [* Δόρκη, ἡ, Eur. Herc. F. 376. i. q. δὸρξ et δορκάς. Glossæ: Δορκάς· Dama, Capreola. Opp. K. 2, 315. Ælian. H. A. 14, 14. Eur. Bacch. 698. Antilope Dorcas Linn. * " Δορκίδιον, Dictamnus, Diosc. Notha 453." Boiss. Mss. Δορκαδίζω, Marcell. de Pulsibus c. 19. Δ. σφυγμὸς καλεῖται καὶ διπλασιά-

ζων, cf. Δίκροτος, Gal. 2, 259. Δορκάζω, ad Greg. Cor. 338. Callim. Epigr. 4. ἴχνια δορκαλίδος, Agathias Epigr. 25. ῥαδινῆς, P. Silent. παίγνια δορκαλίδων. " Δὸρξ, Schneider. Theophr. 87. Δόρκος, Wessel. Herod. 44. Schneider. ad Xen. K. 'A. 40. Δορκὰς, ib. 39. Lucret. 4, 1155. Coray Theophr. 192. Boiss. Philostr. 419. Nom. propr., Jacobs. Anth. 6, 78. Δορκάδειος, Schneider. Theophr. 87. Δορκάδιον, Fischer. Ind. Palæph. v. Βούβαλος. Δορκάζω, Wakef. S. C. 1, 130. Δορκαλὶς, Callim. Ep. 11. Jacobs. Anth. 11, 69. Agathias 92." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 440. Δὸρξ, 2, 315. Δόρκος, 2, 324. Δορκάδειος, Eust. Il. 994, 48." Wakef. Mss.]

" Ζόρκες, pro δόρκες, Dorcades, Capreæ, Nicander " Θ. 42. * Νεβροτόκοι καὶ ζόρκες, a Ζὸρξ, (κος, ἡ,) " Caprea. Itidem Ζορκὸς ἕλος nonnulli vocant, quod " alii Αἰγὸς Ἕλος," [Plut. Romulo 27. Περὶ τὸ καλούμενον Αἰγὸς ἢ Ζορκὸς Ἕλος, at 29. Εἰς τὸ τῆς Αἰγὸς Ἕλος. Festus, Caprilia appellatur ager, qui vulgo ad Capreæ paludes dici solet. Callim. H. in Dian. 97.] " Ζορκάδες, pro δορκάδες, Capreæ, Herod. 4," [192. " Ζορκὰς δορκὰς, ut Ζεὺς Δεὺς, ῥέζω ἔρδω, Canin. Hell." Gataker. Mss.] " Ζόρκων, pro δόρκων, i. e. " δορκὰς, Eust. 1259." [Ζόρκα, Strabo 12. p. 76. Sieb.]

ΔΕΡΑΣ, ατος, τὸ, Pellis, Corium. Quod quidam generale esse volunt, alii de Pelle ovina proprie dici putant: quibus astipulatur Hes., exp. ceu Inauratum δέρμα προβάτου. Illud certe aureum vellus, quod Argonautæ petebant, χρυσόμαλλον δέρας vocatum a poëtis fuisse constat. [Δέρατος, Diod. S. 4, 56. al. δέρους. Δέρας et δέρος conf., ad Apoll. Rh. T. 1. p. 203. 309. " Wakef. Phil. 491. Brunck. ibid.; Apoll. Rh. 16. 185. Porson. Med. p. 7. Phœn. 1136. Toup. Opusc. 1, 76. Fischer. Ind. Palæph. ad Diod. S. 1, 261. 276. 285. 290. 300. Musgr. Med. 5. Conf. c. ἀρνίον, ad Lucian. 2, 294. Δέρα, Ilgen. Hymn. 638." Schæf. Mss.]

Δέρος, idem, Ion., ut vult Etym. Apoll. Rh. 2, (120.) Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος. Et δέρει ἐπικρυπτόμενος, Pelle intectus, VV. LL. [" Tzetz. Chil. 9, 142-3. δεῦρος, nisi ibi leg. δέρους, ut 151. 154." Elberling. Mss. " Musgr. Ion. 1010. Brunck. Apoll. Rh. 16. 185. Porson. Phœn. 1136. Med. p. 7. ad Diod. S. 1, 276. 285. 290. 300. Musgr. Med. 5. Heyn. ad Apollod. 121. 138. 175. Δέρους et δέρως conf., Müller. ad Tzetz. p. 705." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 882." Wakef. Mss.] UNDE Δερβιστὴρ Suidæ per pleon. τοῦ β, pro δεριστὴρ, i. e. δέρμα.

[* Δέρεον, τὸ, pro δέρεων, Hippocr. 687.]

[* " Δέῤῥος, Pellis, Corium, LXX. sec. Hex. Jud. 4, 18. Ἐν τῷ δέῤῥει αὐτοῦ, ubi alii legunt ἐν τῇ δέῤῥει. Fortasse autem ibi leg. τῷ δέρει· Cf. Friedemann. ad Strab. 7, 364. 721." Schleusner. Lex. in V. T. * " Δέῤῥον, Heyn. Hom. 6, 276." Schæf. Mss.]

Δέῤῥις, εως, ἡ, Thuc. 2, (75.) Καὶ προκαλύμματα εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας. || Vestimentum densum e pilis, Cilicium, VV. LL. e Bibl. Interpr. Vide et Hes. [" Clem. Alex. Protr. 6, 68." Wakef. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Eupolis in Etym. M., γυνὴ μέλαιναν ἠμφιεσμένη, Babrias 32. πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἁπάντων ζώων ποικιλωτάτην δέῤῥιν, Mathem. vett. p. 16. λιναῖ καὶ τρίχιναι, Hippocr. 799. τὴν δέριν, Ms. δέῤῥιν, Meleager 22. " Ad Lucian. 3, 603. ad Diod. S. 2, 412. 472. Brunck. Lectt. ad Anal. 2. Bibl. Crit. 1, 2, 126. Jacobs. Anth. 1, 41. Bergler. Alciphr. 352." Schæf. Mss.] UNDE Δεῤῥιδόγομφοι πύλαι ap. Hes. αἱ δέῤῥεις ἔχουσαι παραπετάσματα, [a Schneidero non agnoscitur.] ET Δεῤῥιστὴρ ap. Eund. περιδέραιον ἵππου, ET Δεῤῥιστὴς, Eid. κυνάγχης περιαυχένιος. [" T. H. ad Plutum p. 135." Schæf. Mss.] ET Δέῤῥιον, Cilicium, τρίχινον σακκίον, Hes. ET Δεῤῥίδιον ap. Suid. Umbraculum coriaceum, σκιάδιον δερμάτινον. [* " Δεῤῥιᾶτις, Heringa Obs. 224." Schæf. Mss.]

" Δερίαι, Hesychio λοιδορίαι, Convitia, Maledicta."

" Δερίπιον, Eid. φλοιὸν, Corticem."

" Ἐπίδερις, J. Polluci 2, (174.) τὸ ἐν μέσῳ σχίσματι σκαῖρον σαρκίον, Caruncula illa, quæ in me" dia muliebris pudendi fissura subsultat, quæ Eod. " teste et νύμφη dicitur, et μύρτον, et κλητορίς." [Apud Schneider. Lex. Ἐπιδεῤῥίς.]

Δέρω, Excorio, Pellem detraho, Hom. non semel, ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, Virg. Tergora diripiunt costis. " Δαρήσεται, fut. 2. pass. Δεδάρθαι, Excoriatum esse. " Ἄδειρεν, pro ἔδειρεν dici Hes. tradit." || Cædo, Verbero, Acta 5, (40.) Δείραντες παρήγγειλαν κ. τ. λ. SED Δαίρω hac in signif. usitatius est. [Δέρειν et δαίρειν ἀσκὸν, Heindorf. Plat. 3, 346. " Aristoph. Σ. 484. Plut. Lycurgo 107. HSt. Solone 157." Seager. Mss. Δερόμενοι, ad Greg. Cor. 315. ἔδειραν, 316. 657. ἔδηραν, 317. Glossæ: Δέρω, τύπτω· Vapulo, Castigo. Δέρω, ἐκδέρω· Cædo. Δέρεται· Vapulat. 1 Cor. 9, 27. Ὡς ἀέρα δέρων. " Jacobs. Anth. 9, 445. 10, 172. Brunck. Aristoph. 2, 86. (ubi et de Δείρω.) Kuster. 57. ad Lucian. 2, 323. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποδ. Poët. Gnom. 238. ad Herod. 784. Κύνα δέρειν δεδαρμένην, Brunck. Aristoph. 1, 16. Acta Traj. 1, 236. Δέδαραι, Heyn. Hom. 8, 392." Schæf. Mss. * Ἀμφιδέρω, Anal. 1, 210. ubi * ἀμφιδερχθῇς.] Ἀναδέρω, i. q. δέρω. || Metaph. etiam Nudo, Revelo, Aperte dico, Bud. e Luciano [Pseudol. 20. Philostr. V. S. 1, 25, 3. Ὡς μὴ ἀναδέροιτο, Aristoph. B. 1106. ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, Λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον, τά τε παλαιὰ, καὶ τὰ καινά.] " Ἀναδαίρετον, " Explicate, Denudate et aperte, VV. LL. ex Ari- " stoph. (l. c.) sed non sine manifesto mendo." [Vide Brunck. " 1, 203. 3, 191. Lucian. 3, 178. Heyn. Hom. 8, 253." Schæf. Mss. * Ἐπαναδέρω, Hippocr. 354=689, 22. Κατὰ τὸ ὄρεγμα—δείραντα. * " Ἀντιδέρω, Coteler. Monum. 1, 604." Kall. Mss.] Ἀποδέρω, Excorio, [Gl. Excorio, Discorio, Deglubo, Devenusto, Aristoph. A. 740. Herod. 2, 40. 4, 61. 5, 25. Diosc. 2. 53. " Fischer. Ind. Palæph. h. v. et v. Ἐκδύω." Schæf. Mss. " Schol. Od. E. 426." Wakef. Mss.] Ἐκδέρω, i. q. ἀποδέρω, [Gl. Decorio, Deglubo, Schleusner. Lex. in V. T. Eur. El. 824. " Toup. Opusc. 1, 345. 2, 281. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐκδύω, ad Diod. S. 1, 290. Thom. M. 457. Jacobs. Anth. 9, 446. Kuster. Bibl. Chois. 94." Schæf. Mss. * Προσεκδέρω, Posidipp. ap. Athen. 377. προσεκδαρεὶς ἄπει. * Παραδέρω, Hippocr. 914. * Ὑποδέρω, Subexcorio, Pelle aliquatenus denudo, Gal. Chirurg. vett. 98.]

Δαίρω, Cædo, Verbero, [Gl. Δεδαρμένος· Cæsus. Aristoph. N. 442. Ὀ. 365. Arrian. Ep. 561. unde δῆραι pro δεῖραι, 4, 1, 118. " Brunck. Aristoph. 2, 86. 152. 3, 202. Kuster. 57." Schæf. Mss.] HINC Δῆρις, (ἡ,) deduci quidam volunt, Contentio, Rixa; Pugna, Hom. [Spohn. de Extr. Odyss. Parte 173.; δῆριν ἔχειν, θέσθαι, 206. δῆριν θέντε et δηρισθέντε conf., 208. Il. M. 421. P. 734. Φ. 467. Apoll. Rh. 1, 752. 4, 1728. " Valck. Phœn. p. 296. Toup. Opusc. 2, 187. Jacobs. Præf. ad Bion. et M. viii. Anth. 7, 153. 9, 62. 11, 375. Antip. Th. 52. ad Charit. 558." Schæf. Mss.] " Δήρη, Hesychio μάχη, Pugna, Certa- " men; τραχηλὸς, in qua tamen signif. dicitur potius " δειρή." [" Δήρη, * Δηρέω, Bibl. Crit. 2, 2, 50." Schæf. Mss. * Δηρίφατος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 44. " Jacobs. Anth. 8, 130." Schæf. Mss.] A QUO est Ἄδηρις, Non contentiosus, Contentione carens, Non controversus, Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 140." Schæf. Mss. * Φιλόδηρις, ὁ, ἡ, Greg. Naz. 2, 170.] ET Ἀδήριτος, idem, Nonn. [Polyb. 1, 2. 3, 3. Diod. S. 16. p. 554. Orph. 'A. 844. Æsch. Pr. 105. " Ad Charit. 465. Jacobs. Anth. 11, 55." Schæf. Mss.] ET Ἀδηρίτως, Absque contentione, Sine controversia, Absque dubio, [" Clem. Alex. Str. 648." Routh. Mss. Joseph. B. J. 3, 2. Diod. S. 155=1, 260.] ET Ἀμφιδήριτος Victoria, Thuc. (4, 134.) Anceps victoria, q. d. Utrimque contentiosa, [" Mœr. p. 86. et n." Schæf. Mss. * Ἀμφιδήριστος, Phurn. 28. p. 212. * Περιδήριτος, Anal. 3, 71. " P. Silent. in Misc. Lips." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 121. Toup. Opusc. 2, 292. Emendd. 2, 357." Schæf. Mss. * Πολυδήριτος, Opp. 'A. 5, 328.] A QUO Δηριάω, et Δηριάομαι, Rixor, Contendo, Pugno, Prælior, Hom. et Apoll. Rh. ET Δηρίσασθαι, AC Δηρινθῆναι, ead. signif. ap. Eosd. ab inusitatis th. Ceterum an δαίρω e δέρω fa-

ctum sit, non satis constat: quinetiam τὸ δῆρις sunt qui non a δαίρω, sed a δαίω derivent. " Δηριόωντες, " Ion. dialysi pro δηριῶντες dicunt poëtæ. Sic δη- " ριόωντο pro ἐδηριῶντο, ut, Δὴ τότε δηριόωντο Ποσει- " δάων καὶ Ἀπόλλων. Δηρίττειν, Hesychio ἐρίζειν, " Contendere, Concertare. Δηρίω, Contendo, Certo, a " δῆρις, ut κονίω a κόνις, Etym." [Apoll. Rh. 1, 752. 1342. 4, 1729. Orph. 'A. 1275. Lycophro 1306. Il. M. 421. P. 734. Φ. 467. Od. Θ. 76. Schol. Apoll. Rh. 2, 16. Pind. 'O. 13, 62. N. 11, 32. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 82. Opp. K. 1, 87. Schneider. Lex. Supplem. " Δηριάω, Apoll. Rh. 1, 493. Heyn. Hom. 7, 394. 8, 24. Athen. 22. Δηρίνομαι, unde δηρινθῆναι, Heyn. Hom. 7, 265. Δηρίζω, Toup. Append. in Theocr. 39. Δηρίω, Heyn. Hom. 7, 265. Huschk. Ep. in Propert. 84. Eichst. Quæst. 3, 35. Theocr. 22, 70. Jacobs. Præf. ad Bion. et M. viii. Δηρίττω, Valck. Ep. ad Röv. 76." Schæf. Mss. " Δηριόω, Opp. 'A. 2, 535. Quint. Sm. 4, 176." Wakef. Mss. " Δηρίνομαι, ce mot est consigné dans les Lexiques sur la foi du Schol. d'Apoll. de Rhodes Argonaut. 2, 16. Hesychius ne le connoît point, et Eust. 1085. semble douter de sa formation. Il est vrai que le δηρινθῆναι d'Apoll. est une imitation du δηρινθήτην d'Homère Il. Π. 756. Mais ne pourroit-on soupçonner que dans Homère il y avoit anciennement en deux mots δῆριν θήτην, (c'est-à-dire μάχην ἐποιήσαντο, ἐμαχέσαντο)? et quant à Apoll., si l'erreur est à ses copistes, on pourroit également la réparer en lisant δῆριν θεῖναι." Corai. Mss. * Ἀμφιδηριάομαι, Lycophro 1437. Anal. 1, 128. " Simonid. de Mul. Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους." Seager. Mss.] " Καταδηριάομαι, Certo, " Concerto, Contendo," [Il. Π. 96. " Heyn. Hom. 7, 156. Brunck. Apoll. Rh. 58." Schæf. Mss. * " Λευκοδηριάω, Tzetz. Anteh. 116. λευκοδηριόωσα, corruptum videtur, nisi poëtaster Helenam vel cum splendidissima nive candore certantem dixisse putandus est. Quod si ita se habet, malim ἀργενναῖς χιόνεσσιν." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 350. * Περιδηριάομαι, i. q. δηριάομαι, Quint. Sm. 4, 165. 6, 287.]

Δέρμα, τὸ, i. q. δέρας et reliqua; sed hoc a verbo deduci censuisse videtur Eust., cum scribit δέρμα esse τὸ ἁπλῶς ἐκδερόμενον, at κῶας dici, ἐν ᾧ κεῖταί τις ἢ κοιμᾶται, ἀπὸ τοῦ κῶ ῥήματος. Quod annotat in Od. Ξ. (24.) Τάμνων δέρμα βόειον, ἐΰχροον: frequens est ap. eum h. v. Δέρμα autem appellatur et Cutis. [Gl. Tergum, Pellis, Cutis, Obseros cutis. Δ. ἀνθρώπου· Cutis. Δ. τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρύν· Supercilium. Δ. τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον τῶν βοῶν· Palearium. Δέρματος εἶδος Βαβυλωνικοῦ· Beneventanum. Δέρματα ῥάπτω· Suto. Χοίρου δέρμα· Tergilla s. Tergillum. Dem. 1200. " Fischer. Ind. Palæph. ad Diod. S. 1, 290. Jacobs. Anth. 7, 72. Certaminis præmium, Wessel. Diss. Herod. 169. ad 144." Schæf. Mss. * Δερματομαλάκτης, ου, ὁ, Gl. Pellio, Schol. Plat. Gorg. 130=305. Beck. =245. Heind. " Suid. v. Σκυτοδέψης, Hes. Phot." Wakef. Mss. * Δερματοπώλης, Gl. Pellio. * Δερματοῤῥάφος, Gl. Pellio, Sutor. * Δερματουργὸς, Gl. Pellio. * Δερματουργία, ἡ, Schneider. Lex. * Δερματουργικὸς, ἡ, ὸν, Plato Politic. 2, 280. " Schneider. ad Xen. K. 'A. 45." Schæf. Mss. * Δερματοφάγος, unde * Δερματοφαγέω, Strabo 16. p. 1121. * " Δερματοφόρος, Strabo 1122." Wakef. Mss. unde] Δερματοφορέω, Pellem s. Pelles gesto, Pellibus amictus sum. [" Schol. Apoll. Rh. 1, 324." Wakef. Mss. * Δερματοχιτὼν, Gl. Scortea, " ad Dionys. H. 3, 1492." Schæf. Mss. * Ἀδέρματος, Soph. ap. Schol. Pind. Π. 4, 398. * Εὐδέρματος, Schol. Apoll. Rh. 2, 125.] Λεπτοδέρματος, Tenuem pellem s. cutem habens, [Aristot. Probl. 10, 4. al. λεπτοδερμότατον. * Λευκοδέρματος, Hes. v. Λευκοδίφθεροι. * " Ὀστρακοδέρματος, Athan. 3, 363." Kall. Mss. * Δερματόω, Gl. Δερματῶσαι· Pelliculare.] Ἀποδερματόω, Excorio, [Polyb. 6, 25. Ἀποδερματοῦται ἡ ἀσπίς.] " Ἀπόδερμα, τὸ, Cutis s. Pellis detracta, Spolium, Exuvium, " affertur ex Herod." [4, 64. al. * ἀποδαρμάτων. " Koen. ad Greg. Cor. 132. Wessel. ad Herod. 310. Ἀπόδαρμα, Idem ibid. quod videtur verum. * Ἐκδερματόω, Kuster. Bibl. Chois. 94." Schæf. Mss. " Hesych. * Καταδερματόω, Idem." Wakef. Mss. " Wakef. S. C. 3, 130." Schæf. Mss.] Item Δερματώδης, Coriaceus, Cuteus, Polit. Mollis instar cutis, Gaza, [Gl. Pellitus, Aristot. H. A. 787. 799. Theophr. H. P. 4, 4. " Diosc. 19." Wakef. Mss.] Et Δερμάτινος, Coriaceus, Cutis speciem præ se ferens, [Gl. Ruscus, Pelliceus, Scorteus, Schleusner. Lex. in V. T. Strabo 16. p. 1124. " Sic videtur leg. pro ἁρμόδιον ap. Boiss. Philostr. 323. Δ. πλοῖα, Jacobs. Anth. 9, 56." Schæf. Mss.] Item Δερματικὸς, (ἡ, ὸν,) ut ἀργύριον, Lyc. Quod e pellium venditione provenit, [Theophr. H. P. 1, 18.] Et Δερμάτιον, (τὸ,) Pellicula, [J. Poll. 1, 147. " Ad Mœr. 301. Ammon. 141." Schæf. Mss.] " Δέρμη, Hesychio ὁδὸς, Via, Suidæ πόλις," [a Schneidero non agnoscitur. * Δερματὶς, ἡ, Phot. Epist. 241. Schæf. Append. ad Argum. Pluti Aristoph. p. 494. " Phrynich. Ecl. 27." Schæf. Mss. * Δερματίζω, unde * " Ἀποδερματίζω, Schol. Nicandri 'A. 301. Hes. v. Πτίσσατε." Wakef. Mss. * Ἐκδερματίζω, Suid. 1, 353. " 3, 95. Hes." Wakef. Mss. * Ὑποδερματίζω, Gl. Pelliculo.] ¶ Sunt et derivv., in quibus fit sync., ut cum λεπτόδερμος pro λεπτοδέρματος dici-

B tur, quod itidem fit in omnibus seqq. Nam Δερμόπτερα pro δερματόπτερα vocantur Quæ cuteas habent alas, s. Quibus cutis vicem alarum præbet; in quibus est Vespertilio. [" Ælian. H. A. 653." Wakef. Mss. Et * Δερμόπυλος, Pallad. Laus. 138.] Αἰολόδερμος, Variegatam habens cutem, Pictus terga, ut poëtæ loquuntur. [* " Αὐτόδερμος, Hes. v. Αὐτόφλοιον." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 107." Schæf. Mss. * Ἐχέδερμος, unde * Ἐχεδερμία, ἡ, Lat. Coriago, Hippiatria 88. Veget. Mulom. 5, 53. * " Κακόδερμος, Schol. Theocr. 4. fin." Kall. Mss. " Toup. Emendd. 1, 216." Schæf. Mss. * Καταδέρμη, ἡ, Cutis, Pellis capitis, 2 Macc. 7, 7. Τὸ τῆς κ., al. κεφαλῆς δέρμα. * Κοπίδερμος, Gl. Copidermus, Timiso. Λεπτόδερμος, i. q. λεπτοδέρματος, Hippocr. 158, 17. 209, 18=487, 20. 557, 18.] " Λεπτοδερμία, ἡ, Corii s. Corticis tenuitas." [* " Λευκόδερμος, G. Pisid. de V. V. v. 118." Boiss. Mss.: Opif. p. 424. 433.] Μαλακόδερμος, Mollem cutem habens s. putamen, ut μ. ᾠὰ, [Schol. Aristoph. Θ. 199. Aristot. H. A. 1, 766.

C * " Ὁμαλόδερμος, Suid. v. Λειόφυλλον." Boiss. Mss. Phav. 470. * Ὀστόδερμος, unde * Ὀστοδερμία, ἡ, Tzetz. Chil. 10, 197.] Παχύδερμος, q. d. Crassipellis, Crassam pellem s. cutem habens, [Schol. Aristoph. N. 1239. Θ. 167. Lucian. 40. * Παχυδερμέω, ap. Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Παχυδερμία, ἡ, Hippocr. 1144=335, 41. Schol. B. ad Aristoph. Θ. 167.] Σκληρόδερμος, contr. τῷ μαλακόδερμος. [* " Σύνδερμος, Tzetz. ad Lyc. 88." Kall. Mss. * Τεράδερμον, Gl. Segestrum. Ubi Ducang.:—" Fortasse περιδέρμιον, vel potius γεράδερμον, Vetus pellis, Scal. ad Fest. v. Deris; στεγάδερμον, Casaub. ad Suet. Aug. 83." Glossæ Lat. Gr.: Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διφθέρα πλοίου, διφθέρα. Istud γεράδερμον vocabulum est nihili. Vera lectio est * γεῤῥόδερμον, Corai. ad Plut. Crass. 428. * " Τετράδερμος, Nicet. Paphlag. Laud. S. Eust. 212." Boiss. Mss.]

Ἐπιδερμὶς, quæ et ἐπιδερματὶς, Cuticula sensu destituta et toti veræ cuti supertensa, Gorr. In VV. LL. ἐπιδερματὶς, Pellis, quæ est inter digitos anserum

D et cygnorum, et hujusmodi avium, ex Aristot. [Gl. Ἐπιδερματίς· Cutis. " Obiter adde Lexicis δερματὶς, qua voce utitur Phot. Epist. 241. p. 364.: quem totum locum anatomici argumenti etiam Hœschel. ad Phryn. 27. Pauw. non sine scripturæ diversitate evulgavit. Itaque non damnem, quod Schneider. fecisse video, comp. ἐπιδερματίς." Bast. ap. Schæf. Aristoph. Π. p. 494. Theoph. Protosp. 902. Ἐπιδερματὶς, ἥτις ὀνομάζεται πόσθη. Ἐπιδερμὶς, Schol. Il. B. 460. p. 689. Heyn. * Ὑποδερμὶς, Gl. Cos.]

Δερμύλλω, Excorio; Pudendi glandem detego, Schol. Aristoph. " Etym. et Hesychio αἱμοποτέω, " Sanguinem poto; sed addentibus, nonnullos exp. " ἐκδέρω, Excorio, Pelle nudo. Sic et Suid. δερμύλ- " λοντα esse dicit αἱμοποτοῦντα ἢ ἐκδέροντα. E Schol. " Aristoph. (N. 731.) exp. Pudendum membrum at- " trecto et glandem detego, quod infra δέψω. Δερ- " κύλλειν, Hesychio αἱμοποτέω, Sanguinem poto; sed " addit, alios per μ scribere δερμύλλειν."

Δερμηστὴς, Animalculum quoddam a consumendis pellibus ita dictum, Suid. Etym. Hes. [Phot. " Ad

Herod. 663. * Δερμιστὴς, Brunck. Soph. 3, 507." Schæf. Mss. * Σακοδερμηστὴς, et * Σακοδερμιστὴς, Soph. Troilo. * " Σακοδερμίτης, Brunck. 3, 528." Schæf. Mss.]

[* " Δαρμὸς, (ὁ,) Const. Apost. 4, 11. cf. n. Coteler." Kall. Mss. " Scriptor Byzant. post Theophan. 274." Boiss. Mss. " Hes. v. Μαστῖγας." Wakef. Mss. * Ἀποδαρμὸς, Gl. Ingluvies, cf. Ἀποδερματισμὸς et Ἀπόδερμα.]

" Δάρσις, (ἡ,) Excoriatio, Gal." [* " Ἔκδαρσις, Nectar. Homil. p. 6. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss.]

[* Δάρτης, Plagosus. * Δαρητής· Vapulator.]

" Δαρτὸς, (ἡ, ὸν,) Excoriatus, Pelle nudatus, Cui " cutis detracta est; Qui excoriari solet s. pelle nu- " dari: vel, Qui potest pelle exui. Athenæo (357.) " δαρτὰ sunt Genera quædam piscium: Τὰ δὲ καλού- " μενα δαρτὰ, τὸ μὲν ὅλον ἐστὶν ὅσα τραχεῖαν ἔχει τὴν " ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος, οὐ λεπίσιν, ἀλλ' οἷον ἔχουσιν " αἱ βατίδες καὶ ῥῖναι. Sunt qui ταριχηρῶν generi eos " annumerent, utpote qui pelle nudati soleant mace- " rari et condiri sale. Apud Medicos sunt etiam " δαρτοὶ χιτῶνες s. ὑμένες testium, Rufus Eph. (63.) " Περὶ δὲ τοὺς διδύμους εἰσὶ χιτῶνες ἐρυθροειδεῖς καὶ " δαρτοί: Cels. 7, 18. Hæ autem tunica contegun- " tur tenui, nervosa, sine sanguine, alba, quæ ἐρυθρο- " ειδὴς a Gr. nominatur: super eam valentior tunica " est, quæ interiori vehementer ima parte inhæ- " ret: δαρτὸν Gr. vocant. Quatuor enim, inquit " Gorr., membranæ testes involvunt: quarum prima " et intima, ἐπιδιδυμὶς est: post eam ἐρυθροειδής: " tertia δαρτὸς, carnosa, erythroide multo valentior: " quarta et extima, scrotum est. Vide et P. Ægin. 6, " 61." [Gl. Δαρτός· Cæsor. Ubi f. l. δάρτης. " Anon. Isag. Arat. p. 46." Kall. Mss.] " Ἄδαρτος, (ὁ, ἡ,) " Hesychio ἀμαστίγωτος, Qui flagris cæsus s. exami- " natus non est. Alioqui signif. Non excoriatus." [Gl. Incæsus.] Νεόδαρτος, Recens excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. Δ. (437.) X. (363.) Pellis recens detracta. Sic et Aristot. Probl. [" Xen. K. 'A. 295." Wakef. Mss.] SED ET Δρατὸς pro δαρτὸς, Excoriatus, Hes. [Il. Ψ. 169. σώματα, al. δρετὰ, cf. Aristoph. Eip. 1039. δέδραται, " Heyn. Hom. 8, 392." Schæf. Mss.] " Ἔνδρατα, Hesychio τὰ ἐκδερόμενα " σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί. Idem paulo ante Ἐν- " δόθρας esse dixerat τὰς ἀποκοπὰς τῶν νεοδόρων δερ- " μάτων, Recisamenta pellium recens detractarum." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἔκδαρτος, ὁ, ἡ, unde * Ἀνέκδαρτος, i. q. ἄδορος, Suid. * Ἀνεκδαρτὶ, i. q. ἀδορεὶ, Suid.]

[* " Ἀποδαίρω, Cædo, Verbero, Aristoph. Σ. 1286. ὅτ' ἀπεδαιρόμην, Οἱ 'κτὸς ἐγέλων μέγα. Ita Brunck." Seager. Mss.]

[* Δείρω, ad Greg. Cor. 810. vide et Ind. " Ad Charit. 306. Boiss. Philostr. 456." Schæf. Mss. * Ἀποδείρω, Aristoph. Σ. 1286. Herod. 2, 40. " Schol. Od. P. 480." Wakef. Mss. * Ἐκδείρω, Gl. Regluvo, ad Greg. Cor. l. c.]

Δέρτρον, Membrana vel potius ἐπίπλους intestinis cohærens, Antimach. (Fr. 107.) χολάδας δέρτροισι καλύψας. Vide et alias huic vicinas signiff. ap. Etym. et Eust. in Od. Λ. (578.) Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Ubi et quidam δέρτρον esse putarunt Illam duriorem rostri partem, qua cibum capiunt aves: alii pro Toto rostro acceperunt. [Schneider. Lex. Supplem.] " Hesychio δέρμα, ὑμὴν, λαπάρα, ἦτρον, ὑπογάστριον: " sed addit, esse potius τὸ περιτόναιον, s. ὑμένα ἐπί- " πλουν. Idem δέρτρα exp. τύμπανα." [Hippocr. Epid. 5. p. 1149. Lycophro 880. Θρυλλιγμάτων δέρτροισι * προσσεσηρότας. " Heyn. ad Apollod. 1162." Schæf. Mss.] " Δέτρον, Hesychio δέρμα τοῦ ἥπατος, " διάπυρον, διαφανὲς, Ignitum, Pellucidum. Δετρὸς, " Eid. μάγειρος, qui rectius δαιτρός." [" Δέτρον, Etym. G. v. Μέτριον. (* Δερτρόω, unde *) Ἀποδερτρόω, Buttm. Schol. Od. Λ. 579." Elberling. Mss.]

¶ Δορὰ, Excoriatio; Pellis; ut λέοντος δορά. [Gl. Tergus, Tergum, Pellis. Δ. ζώων· Tergus. " Σκίμποδος καὶ δορᾶς ἐπιθυμῆσαι, M. Anton. 1, 6. Casaub. ad Pers. Sat. 3." Gataker. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Valck. Callim. 28. De Cutis detractione, ad Charit. 276." Schæf. Mss.] ET Ἐκδορὰ itidem Excoriatio. Apud Diosc. Evulsio, πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν, Ad evellendas s. exterendas lepras. ET Ἐκδόρια, q. d. Excoriatoria, Dioscoridi (3, 70.) Medicamenta, quæ urendi vi prædita cutem abradunt et exulcerant. ITEM Νεόδορος ejusd. formationis, Recens excoriatus, νεόδαρτος. [" Ad Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss. " Joseph. 1130." Wakef. Mss.] SED Νεόδερος βύρσα non νεόδορος, e Theophr. (H. P. 9, 5.) affertur pro Corio bovis recente, i. e. recens detracto. AT Ἄδορος, Non excoriatus, vel Pelle carens, ET Ἀδορεὶ, Sine excoriatione, [Suid. 1, 55.] Hesychio autem Ἄδορος, est etiam Uter, Pera, Saccus, [Antimach. ap. Etym. M. ἐν δ' ἀδόροισι χέειν εὐΐλατον ἄλφι: cf. Δορός. " Ruhnk. ad H. in Cer. 208. * Ἀδόρητος, Jacobs. Anth. 7, 107." Schæf. Mss.] AT Παλινδόρια, τὰ, fit a δορὰ, Pellis. Ita enim vocantur quæ veteribus calceis suppinguntur. Vide J. Poll. Apud Hes. tamen παλινδορία legitur, quod ab eo exp. simpl. σκύτος. [" Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 164. 7, 82. Hesychii Plato, Παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ, Phot.]

" Ἀμφίδορος, Utrimque excoriatus, s. Cui circum- " quaque detracta pellis est: ut in Epigr. Καὶ σκύτος " ἀμφιδόρον στικτὸν ἀχαΐνεω. Perperam ap. Suid. " ἀμφίδωρον, exp. τὸ πανταχόθεν περιέχον, Undique " circumdans; nec enim ferri posse hanc scriptu- " ram, e metro liquet. Ineptius vero quidam ἀμφί- " δωρον ἔλαφον dici aiunt Cervum utrimque cornibus " ramosis: ac si δῶρα essent Cornuum rami: qui " error in Ἑκκαιδεκάδωρος quoque admissus est." [" Jacobs. Anth. 7, 248. 8, 204." Schæf. Mss. * Ἀναδορὰ, ἡ, Aret. 53. τοῦ πόρου. * Ἀρτίδορος, Anal. 2, 80. " Jacobs. Anth. 8, 204. 9, 163. Toup. Opusc. 2, 159." Schæf. Mss. * Αὐτόδορος, Plut. Q. S. 6, 8. Αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσιν.] " Συκαμήδορος, Stultus, Hes." [* Ὑποδορὰ, ἡ, Chirurg. vett. 98. * " Φιλόδορος, Timario in Notit. Mss. 9, 242." Boiss. Mss. * Ψιλόδορος, Schneider. Lex. Supplem. ex Ignat. Epist. 9. p. 196. pro vulg. φιλόδορα δρακόντια.]

Δορὶς, (ίδος, ἡ,) Culter coci ad excoriandum: δορίδος, J. Poll. Hes. [" Δορὶς, μαγειρικὴ τράπεζα, Eust. 184, 8." Seager. Mss. Eur. El. 819. * εὐκρότητον Δωρίδα, 836. Δωρικὴ κόπις. " Δορὶς, Jacobs. Anth. 9, 156." Schæf. Mss. * " Ὑποδορὶς, (ἡ,) i. q. κλειτορὶς, quod vide." Seager. Mss. " Suid. 2, 590." Wakef. Mss.]

[* Δορικὸς, ἡ, ὸν, Hippocr. de Nat. Puer. c. 27. T. 1. p. 152. Lind. =s. 3. p. 23. Foës. =243. ἱμάτια, cf. Mercurialem Var. Lect. 5, 9. Theophr. de Lap. s. 68. Schneider. Lex. Supplem.]

" Δορὸς, ὁ, Saccus, Culeus, sc. e pelle s. corio fa- " ctus; dicitur enim παρὰ τὸ δέρειν s. τὴν δοράν. " Od. B. (354.) Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦαν εὐρραφέεσσι " δοροῖσιν, i. e. θυλάκοις, s. κωρύκοις δερματίνοις: " unde etiam dicit εὐρρ., Bene s. Scite consutis, e " corio sc. Alioqui, δορὸς ap. poëtas est etiam geni- " tivus συγκεκομμένος pro δόρατος, a δόρυ." " Δόρυλ- " λος, Aristophani (Fr. 255.) Pudendum muliebre " ἐφ' ὕβρει Dorilli Tragici, Suid. Apud Hes. scri- " ptum δορυαλλὸς, expositumque itidem τὸ τῶν γυ- " ναικῶν μόριον, cùm duplici nominis ratione, sc. vel " ἀπὸ τοῦ δέρειν, vel ἐφ' ὕβρει τοῦ Τραγῳδοποιοῦ Δο- " ρύλλου, cujus mentio fit in Lemniis," [αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλον φράγνυνται, cf. Schol. Aristoph. B. 519.]

ΔΕΡΗ, [" Theognis 260." Routh. Mss.] ET Δειρὴ, alio accentu, Cervix; Collum. Eur. Phœn. (169.) Περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ Βάλοιμι. Dor. pro δέρῃ φιλτάτῃ. Apud Hom. autem frequens est δειρή: cui et laqueus innectitur ap. eum, Od. X. (458.) ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Etym. tamen annotat de Quadrupedibus proprie dici, διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι. Orph. 'A. 10. 11. Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου, ὅσσε δράκοντος Ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. || Δέρα, Hesychio ὑπερβολὴ ὄρους, Jugum montis; qua signif. δειρὰς dicitur: " sed addentf, alios exp. τὰ σιμὰ τῶν " ὀρέων." Et δειρὴ ὄρους Eustathio quoque ἐξοχὴ est, deducenti inde πολυδειράς. Δεῖρα vero Hesychio est, δίμοιρα, διαίρεσις. [Δειρὰ, Gl. Jugum. Δίρη· Cutis corporis. Eur. Or. 41. σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο. ¶ He-

-siod. Θ. 727." Seager. Mss. "Δέρη, Koen. ad Greg. Cor. 283. ad Mœr. 81. Ammon. 27. Toup. Opusc. 1, 76. Thom. M. 129. Jacobs. Exerc. 1, 118. Anth. 7, 257. Wakef. S. C. 1, 28. Brunck. Phil. 491., Wakef. ib., Larcher Herod. 2, 307. Δ. σώματος, Markl. Iph. p. 207. Δειρὴ, Toup. Opusc. 1, 76. ad Thom. M. 129. Jacobs. Exerc. 2, 73. Anth. 7, 257. Valck. Hippol. p. 246. Wessel. Herod. 24. 252. Brunck. Phil. 491. Wakef. ib. Heyn. ad Apollod. 219. Larcher Herod. 2, 307. Bentl. ad Callim. 311. Περὶ δειρὴν, Wolf. ad Hesiod. 122. Δειρὴ, Δέρη, Reiz. de Acc. 121." Schæf. Mss. "Δειρὴ, montis, Nicander Θ. 503. * Δεῖρος, τὸ, Euphorio in Etym. M. 223." Wakef. Mss.]

Δεραγχὴς, ὁ, ἡ, Collum constringens et suffocans, unde δεραγχέας πάγας Suid. exp. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας, [Anal. 2, 260. * δειραγχεῖς βρόχους, 93. δειραγχὲς ἅμμα, ad Greg. Cor. 352. 594. "Δειραγχὴς, Jacobs. Anth. 8, 254. 9, 147. 264. Toup. Opusc. 2, 186. Δεραγχὴς, Jacobs. Anth. 8, 25. 254. 9, 147. Toup. l. c." Schæf. Mss. * Δεράγχη, ἡ, Anal. 2, 10. "Antip. S. 17. Jacobs. Anth. 8, 25. 254." Schæf. Mss.]

"Δέρις, (ἡ,) Hesychio τράχηλος, Collum, i. q. δέ-"ρη," [Babrias p. 15. Tyrwh. i. q. δορὰ, "Wakef. Phil. 491." Schæf. Mss.]

[* "Δερεὰ, Colli vinculum, Arrian. Ven. 5. fin." Wakef. Mss.]

Δειροκύπελλον, τὸ, Poculum collo oblongo, Lucian. (2, 332.) Ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχον τὴν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς καὶ δειροκύπελλον. [* Δειρόπαις, ὁ, ἡ, Lycophro 843.] Δειροπέδη, ἡ, Torques, Collare, Bud. e Greg. δειροπέδη· στήθεσσι περίτροχος. Δειροτομέω, Cervicem abscindo, Decollo, Suet.: Il. Φ. (555.) Αἱρήσει με καὶ ὣς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει. [" Zenob. 1, 41." Boiss. Mss.] Unde Ἀποδειροτομέω, pro eod. Od. Λ. (35.) τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα Ἐς βόθρον, i. e. ἀπέκοψα τοὺς αὐχένας, secundum Suid., seu, ἀπέταμον τραχήλους, secundum Hes. Aliquando capitur generaliter pro Abscindo, Amputo, ut Hesiod. (Θ. 280.) κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησε. [Gl. Obtrunco. Schleusner. Lex. in V. T.: Il. Ψ. 22. Heliod. 9. p. 483.] Δολιχόδειρος, seu Δουλιχόδειρος, metri gratia inserto υ, ὁ, ἡ, Cervicem s. Collum longum habens, μακροτράχηλος, Il. B. (460.) Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. [* Μελάνδειρος, ὁ, Hesychio ὀρνιθάριον ποιόν. * Ὀφιόδειρος, Aristot. Mirab. 23. cf. Ὀφιοβόρος, Plut. 7, 601.] "Περίδειρον, (τὸ,) ἡ σύμπασα τοῦ αὐχένος περι-"αγωγὴ, J. Poll. (2, 135.) Totus cervicis flexus at-"que circumductio, τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ "τραχήλου." [* Πολύδειρος, ὁ, ἡ, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 200. Nonn. D. 25, 199. p. 652. "Wakef. Herc. F. 1277." Schæf. Mss.] Ταναόδειρος, Extensum s. Protensum collum habens, Cui procera cervix est, Aristoph. Ὄ. (294.) φῦλ' ἀθροίζομεν Οἰωνῶν τε τῶν ταναοδείρων. [* Τρίδειρος, Lycophro 966. "Wakef. Herc. F. 612." Schæf. Mss.]

[* Δειρήτης, ὁ, ὁ στρουθὸς παρὰ Ἠλείοις, Athen. 392. * Δειραῖος, α, ον, Lycophro 994. ἄκραν.] "Δειράζειν, Hesychio κλέπτειν, Furari."

¶ Δέραιον, τὸ, περιτραχήλιος κόσμος, Suid. Collarium, Bud. e Xen. (K. 6, 1.) Κυνῶν δὲ κόσμος, δέραια, ἱμάντες, στελμονίαι· ἔστω δὲ δέραια μαλακά. [Eur. Ion. 1431. Alciphro 3, 63. Δέραιά τινα καὶ γνωρίσματα. * Δεῤῥαῖος, α, ον, Gl. Membraneus.] Δεραιοπέδη, ἡ, Laqueus aucuparius, quod gulam premat, Epigr. πετηνῶν ἄῤῥηκτον τάνδε δεραιοπέδην: quam Suid. λαιμοπέδην etiam vocari scribit. [Anal. 2, 23. "Jacobs. Anth. 8, 18. 24. 59." Schæf. Mss.]

Δεραίαμβος, ὁ, Millus, h. e. Collare canum coriaceum, clavis confixum, adversus luporum impetum. VV. LL. [* Δεραιούχους βρόχους, Anal. 2, 260. al. δειραγχεῖς. "Toup. Opusc. 1, 495." Schæf. Mss. * "Ἀμφιδέῤῥεα, τὰ, Bekk. Anecd. 388." Kall. Mss.]

Περιδέραιος, ὁ, ἡ, q. d. Circumcollaris, ut κόσμος, Plut. Galba, de muliebri ornatu. Sic στεφάνους, Coronas, quæ circumponerentur collo, Idem (8, 567.) nominat, addens et ὑποθυμίδας vocari, διὰ τὴν ἀποφορὰν καὶ ἀποθυμίασιν. Subst. etiam capitur περιδέραιον A pro simpl. δέραιον, i. e. ἱμὰς πλατὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, Collare, Millum. Frequentius tamen pro Ornatu collari, s. Monili. Plut. (3, 534.) Τὰ χρυσᾶ περιδέραια, ἃ Ῥωμαῖοι βούλλας καλοῦσι. Idem, Τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ θεάματα κορασιώδη. Herodian. 5, (8, 2.) Περιδεῤῥαίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, Monilibus et armillis. Scribitur enim h. v. utroque modo, interdum uno ρ, interdum gemino. [Gl. Monile, Collare. "Jacobs. Anth. 7, 35. ad Lucian. 2, 336. ad Mœr. 326. ad Xen. Eph. 225. Περιδέραιος, Dawes. 431. * Περιδέῤῥεα, Mœr. 326. et n." Schæf. Mss. "Περιδέραιος, Artemid. 86." Wakef. Mss.] "Περιδέῤῥαιος, perperam ap. Plut. "scriptum pro περιδέραιος." ["Περιδέῤῥαια, τὰ, Andr. Cr. 73." Kall. Mss. Schleusner. Lex. in V.T. "Ad Mœr. 326. Acta Traj. 1, 117. ad Xen. Eph. 225." Schæf. Mss.] Et Περιδερὶς, ίδος, ἡ, pro eod. [* "Περιδέριον, Clem. Alex. 244. et alibi." Wakef. Mss.]

Ὑποδέραιον, τὸ, q. d. Succollare, ὑποτραχήλιον et B περιτραχήλιον, Hes. Et Ὑποδερὶς ap. Eund. ὁρμίσκος, πλοκίον τι περιτραχήλιον. Idem et Suid. tradit. Budæo est Torques, Monile, ex Aristot. H. A. 5, fin. (34.) || Extremi colli pars prior, Camer., seu, ut J. Poll. exp., τὸ ἐν τοῖς πρόσθεν τοῦ τραχήλου τελευταῖον. Gorræo Ultima colli anterioris pars, cui proxime subest jugulum. Apud eum vero ὑποδειρὶς scribitur a δείρη. [Inscr. Attica Chandler. 2. n. 411. Schneider. Lex. "Aristoph. Fr. 250. ad Mœr. 326." Schæf. Mss.]

¶ Δειρὸς, ὁ, Collis, λόφος καὶ ἀνάντης τόπος, Hes.

Δειρὰς, άδος, ἡ, Jugum montis, ἐξοχὴ, κορυφὴ, αὐχὴν * τραχηλοειδὴς τοῦ ὄρους, Hes. Seu νάπη, φάραγξ, ut Idem exp. Apoll. Rh. 2, (705.) ὑπὸ δειράδι Παρνασσοῖο, Soph. Aj. (695.) Κυλ-Λανίας χιονοκτύπου Πετραίας ἀπὸ δειράδος, ubi Schol. exp. ἀκρωτηρίου: [Antig. 843. Paus. 2, 24. 25. "Fac. 1, 267. Eur. Phœn. 214. Toup. Opusc. 1, 76. Wakef. S. C. 1, 29. Brunck. Phil. 491. Wakef. ib. Dosiad. Ara 1. Jacobs. Anth. 8, 272." Schæf. Mss. "Collum, Opp. K. 1, C 178." Wakef. Mss.] Hinc Πολυδειρὰς, άδος, ὁ, ἡ, Montium juga s. cacumina multa habens, Il. A. (499.) Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. ["Nonn. D. 40, 229." Kall. Mss. Quint. Sm. 6, 212.] "Δη-"ράδες, Hesychio βουνοί. Ἀνδειράδες, Hesychio "πρασιαὶ, ὀχετοὶ * ταφρώδεις, quæ et ἄνδηρα. Ἄν-"δεργμα autem, Eid. ὁ ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκηνῆς παρα-"γόμενος * παράκοτος." [Vide Ἀνάδειγμα. * "Δειράδιον, J. Poll. 2, 235." Kall. Mss.]

ΔΟΡΥ, gen. δόρατος, [δορὸς,] et δουρὸς per metath. pro δόρυος, dat. δόρατι et poët. δορὶ, simpl., ut Eust. vult, Lignum, ξύλον: factum a δέρω, ut ξύλον a ξύω: quasi δέρμα ἔχον καὶ πεφυκὸς ἀποδέρεσθαι, s. ξύλον ἐκδεδαρμένον, tam de ligno ex arbore executo, quam de eo, quod in arbore adhuc est: imo aliquando pro Tota arbore, ut idem Eust. auctor est. Sunt tamen qui δόρυ a δρῦς deducendum potius censeant. Od. Z. (167.) οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. Il. P. (744.) Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. || Peculiariter vero acci- D pitur pro Ligno terete, longo, cuspidemque præferratam habente, quo milites in bello decertant, i. e. pro Hasta, tam ap. prosæ scriptt., quam poët. Il. Φ. (178.) Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον: N. (162.) Ἐν καυλῷ ἐάγη δόλιχον δόρυ. Od. Λ. (531.) δόρυ χαλκοβαρές: K. (162.) δόρυ χάλκεον. Il. H. (140.) τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ: Φ. (113.) Ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Aristot. de Hippopotamo, Τοῦ δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corii crassitudo talis, ut inde tornentur hastæ. Thuc. 6. Μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Athen. (631.) Ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους ἀντὶ δοράτων. Et Διὰ δοράτων μάχεσθαι est Eminus pugnare, cui opp. συστάδην, vel συσταδὸν μάχεσθαι. At, Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον, Soph. Aj. (1013.) Schol. exp. νόθον ἐκ γυναικὸς μάχῃ κρατηθείσης, scribens alibi, δόρυ καὶ ἔγχος ap. recentiores vocari Quodcunque ἀμυντήριον. [Gl. Hasta, Pilum, Telum, Hastina, Schæf. Meletem. Cr. 67. Eur. He-

racl. 842. Cycl. 5. ἐν μάχῃ δορὸς, cf. Od. Z. l. c. Soph. Aj. 1275. ἐν τροπῇ δορός: plur. δόρη, Auctor Rhesi 274.] " Δόρη, Hesychio δόρατα: δορῶν, Eid. " δοράτων:" [δούρεσι, δούρεσσι, cf. γούνεσσι: δουρὸς, ad Greg. Cor. 489. Od. B. 354. δόρει, Aristoph. Εἰρ. 337. δορὶ, Thuc. 1, 128.: Buttmann. A. Gramm. 1, 229.: δόρει, δούρει, δοράτεσσι, δούροις, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 222. 296. Δόρας, τὸ, poët. et Ion. δοῦρας, δόρατος, δούρατος, Anal. 2, 17. " Ruhnk. Ep. Cr. 176. ad Charit. 218. 299. 691. Pierson. Veris. 79. Alberti Peric. Crit. 79. Ammon. 9. Toup. Opusc. 1, 335. Jacobs. Exerc. 1, 83. Anim. 60. Anth. 11, 402. Musgr. Or. 687. Markl. Iph. p. 14. 28. 397. Musgr. Iph. A. 80. 299. Tro. 1148. Heracl. 398. Herc. F. 127. El. 476. Wakef. Eum. 769. 937. ad Diod. S. 2, 193. ad Liv. 1, 175. Markl. Suppl. 22. 474. 754. Musgr. 752. 786. Heyn. Hom. 8, 689. Sceptrum, Musgr. ad Hec. 9. Beck. ib. Steinbr. Mus. Tur. 1, 157. Lignum, Trabs, ad Il. M. 36. Od. Σ. 167. Dionys. H. 1, 582. Heyn. Hom. 6, 280. Navis, ad Cycl. 15. 19. Wakef. Phil. 723. Jacobs. Anim. 120. Anth. 9, 316. Leon. Tar. 76. Xenocr. Epigr. Sensu obscœno, Kuster. Aristoph. 237. ad Suid. 2, 457. Valck. Diatr. 204. Conf. c. χαλκὸς, Heyn. Hom. 5, 63. 6, 467. 7, 271.; cum δένδρον, 5, 654. Δόρυ τείνειν, ad Charit. 365. Ὀρθὸν, κεκλιμένον δ., Plut. Mor. 1, 914. Ἐπὶ δόρυ, Toup. Emendd. 1, 311. Coray Theophr. 319. ad Lucian. 3, 305. Dionys. H. 1, 554. Ὑπὸ δόρυ πωλεῖν, 2, 696.: Demosth. 1160. Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ (vi peremti.) Δορὸς, Valck. Phœn. p. 89. Δουρὸς, Greg. Cor. 233. Δόρει, ad Soph. Aj. 627. Erf. Δουρὶ, Δορὶ, Δόρει, Brunck. Aristoph. 2, 243. Δόρα, Zeun. ad Xen. K. 'A. 321. Δοῦρε, Δοῦρα, Heyn. Hom. 6, 21. 127. 158. 326. 7, 164. Δούρεσσι, 6, 327. De compp. ex h. v., Porson. Hec. p. 10. 32. Ed. 2." Schæf. Mss. " Navis, Eur. Andr. 792. Opp. K. 4, 263. 'A. 3, 213. Exercitus, Stob. 360." Wakef. Mss.]

Δοριάλωτος, ὁ, ἡ, Hasta captus, δορὶ ἁλοὺς vel ἑαλωκὼς, i. q. αἰχμάλωτος, Bello captus, Captivus, Xen. K. Π. 7, (5, 13.) Ὡς δοριαλώτου τῆς πόλεως οὔσης, Plut. Hellen. Ἐκ δοριαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος, Herodian. 2, (13, 9.) Αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δοριαλώτους εἶχε, Indagine armorum conclusos captivosque, Polit. ‖ Synes. Ὑπέδειξεν ἑσμοὺς δικτυαλώτων καὶ δοριαλώτων θηρίων, ubi redditur Venabulis interfectorum. [Schleusner. Lex. in V. T. Cf. Δοριάλωτος. " Ad Diod. S. 1, 279. 2, 97. ad Herod. 653. Thom. M. 655. Auger Discours 2, 91. Lobeck. Aj. p. 253." Schæf. Mss. * Δορυαλωσία, Appian. B. C. 4. p. 620. * Δορυβόλος, Joseph. A. J. 9. p. 499. * " Δορυδόκη, Hes." Wakef. Mss.] Δορυδρέπανον, τὸ, Falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili forma muralium falcium, VV. LL. Epigr. Ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τοῦτο δορυδρεπάνῳ, Harpagone. [Dio Cass. 39, 43. cf. Cæsar. B. G. 3, 14, 5. Falx præacuta, " Plato Lach. 254. Bas. 1. Προσβαλούσης γὰρ τῆς νεὼς, ἐφ' ἧς ἐπεβάτευε, πρὸς ὁλκάδα τινὰ, ἐμάχετο ἔχων δορυδρέπανον, διαφέρον δὴ ὅπλον, ἅτε καὶ αὐτὸς τῶν ἄλλων διαφέρων." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 346." Schæf. Mss. "Strabo 297." Wakef. Mss.] Δορυθαρσὴς, Audax hasta, Hasta fidens, Epigr. [" Hermodori." Boiss. Mss. i. q. δορίτολμος. * Δορυθρασὺς, Nonn. D. 21, 160. omnino v. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 535. * " Δορυθήρατος, Porson. Hec. p. 10. Ed. 2." Schæf. Mss. * Δορυκέντωρ, Epith. Minervæ, Phurnut. 20. p. 189.]

Δορύκλειοι, οἱ, i. q. φυγάδες, Paus. (1, 40.) Μεγαρεῖς δὲ παρὰ σφῶν λέγουσιν ἄνδρας φυγάδας, οὓς Δορυκλείους ὀνομάζουσιν, ἀφικομένους παρὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, προσδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. [* Δόρυκλος, Nom. viri propr., Bast. Comm. Palæogr. 717.]

Δορύκλυτος, Hasta clarus, Hasta inclytus, [ap. Schneider. Lex. δορυκλυτὸς, ἡ, όν.] Δορύκνιον, τὸ, Dorycnium, Herba, quam Cratevas ap. Diosc. (4, 75.) ἁλικάκαβον et * καλέαν etiam vocat: ead. cum Solano furioso; ut tradit Diosc. 6, init., similiter et Plin., qui appellatum ab eo scribit, quod cuspides in præliis tingerentur illo passim nascente: Demopho autem, quod ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat, ut docet Gorr., ap. quem plura. [Nicander 'A. 376. n., Schulze Toxicolog. vett. p. xx. xxi.] " Δορύχνιον, dici pro δορύκνιον testatur Suid." [* Δορυκοίρανος, ὁ, ἡ, Orac. Sibyll. 14, 255.] " Δορύκρανον, e Strab. (11. p. 435.) affertur pro Galea " e pellibus ferarum, in qua signif. scr. foret potius " δορύκρανον. Illud enim signif. Caput hastæ." [Cf. Ἐπίκρανον. Æsch. Pers. 146. λόγχη.] Δορύκτητος, Hasta partus, Quem hasta acquisitum quis possidet; ut ληϊάδες, ap. Apoll. Rh. (1, 806.) γῆ ap. Plut. Ager bello partus: (7, 306.) Τὴν πάτριον ἐσθῆτα κοσμῶν, οὐδὲ τὴν δορύκτητον ὑπερεῖδε, Eorum vestem non aspernatus est, quos suæ ditionis fecerat, Bud. [Gl. Bardes. Cf. Δορίκτητος. Opp. 'A. 2, 314. Anal. 3, 78. " Ad Diod. S. 1, 278. 537. 2, 97. 287. 290. Jacobs. Anth. 4, 48. Plut. Mor. 1, 924. ad Dionys. H. 2, 1136. 1222. 4, 2356. Lobeck. Aj. p. 253." Schæf. Mss. " Dionys. P. 1050." Wakef. Mss. * " Δορυλαεῖς, ad Diod. S. 2, 484." Schæf. Mss.] Δορύληπτος, Hasta prehensus aut captus: λεία δορύληπτος. [" Ad Charit. 442. Boiss. Philostr. 645." Schæf. Mss.] UNDE Ἀδορύληπτος, Hasta non captus, s. Qui hasta capi nequit. [" Wessel. Probab. 81. * Δορυμανὴς, Markl. Suppl. 485." Schæf. Mss. " Stob. 386." Wakef. Mss.] Δορύμαχος, Hasta pugnans, ap. Plut. (6, 115.) Σέβεσθ' αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχου, [cf. Δορίμαχος et Δορατομαχέω, " Jacobs. Anth. 10, 322." Schæf. Mss.] Δορυμήστωρ, Hastæ peritus, ἔμπειρος τῶν πολέμων, Hes. ἐπιστημόνως πολεμῶν, Suid. [Cf. Δοριμήστωρ. * " Δορύναμα, Toup. Opusc. 2, 57. Jacobs. Anth. 11, 402." Schæf. Mss.] Δορύξενος, q. d. Hospes hasta partus. In bello Megarensi sic dicebatur qui, cum hasta captus esset, et a victore domum abductus salem et mensam cum eo participasset, tandem manumissus λύτρα hospiti suo tulerat; atque is φίλος ἀεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δοριαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος, Plut. (7, 183.) Item simpl. Hospes, Amicus, Soph. El. (44.) ξένος μὲν εἶ Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Adj. quoque in ead. signif. accipitur; ut Œd. C. (631.) Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι Τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἐστιν ἑστία; [Æsch. Choëph. 558. 911. Eur. Med. 687. " Ammon. 118. Valck. Animadv. 198. Brunck. El. 46. Thom. M. 468." Schæf. Mss.] Δορύξεον, τὸ, Locus, ubi hastæ raduntur aut poliuntur, ὅπου τὰ δόρατα ξέεται, Hes. AT Δορυξόος, [et Δορύξους,] Qui hastas radit aut polit. Exp. et Hastarum artifex. Aristoph. (Εἰρ. 447.) Κ' εἴτις δορυξόος ᾗ κάπηλος ἀσπίδων. [" Brunck. Aristoph. 3, 131. 154. 156. 225. Εἰρ. Catal. Person. * Δορυξὸς, Brunck. ll. cc." Schæf. Mss. * Δορύξεστις, Apollon. Lex. 239. * " Δορυορμάω, ad Hesych. 1, 1025. n. 5." Dahler. Mss. * " Δορυόρμης, Hes." Wakef. Mss. * Δορυπαγὴς, i. q. δουροπαγὴς, Æsch. Suppl. 757. * Δορυπετὴς, Eur. Cycl. 304. * Δορύπληκτος, Æsch. S. c. Th. 284. var. lect. " Markl. Iph. p. 232." Schæf. Mss.] Δορυπτοίητος, Hasta perculsus, Epigr. [Anal. 2, 1.] δορυπτοίητα νεκρῶν ὀστέα. Δορύπυρος, Igneam hastam habens, ut, Ἄστρων δορυπύρων στρατὸν, Demetr. Phal. (44. Mor.) de nomm. comp. loquentem, qui dithyrambicum esse dicit, [91. ἄστρων στρατὸν δορύπυρον: Ms. δορύπτερον, δόρυπτρον.] Δορυσθενὴς, Hasta valens s. potens, [Anal. 3, 142.] Δορυσσόος, Hasta impetuosus; a σύω τὸ ὁρμῶ: ut tradit Eust. δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι ap. Hesiod. ('A. 54.) i. e. * δορυόρμῃ. [Nonn. D. 13, 354. " Wassenb. ad Hom. 1, 164. ad Charit. 218. Theocr. 22, 136. Theogn. 965. Lobeck. Aj. p. 400." Schæf. Mss. * Δορυστέφανος, Ob militarem gloriam coronatus, Diog. L. 1. p. 75=27. HSt. Σπάρτα, Anal. 3, 257. " Jacobs. Anth. 12, 149." Schæf. Mss. * Δορυτίνακτος, Æsch. S. c. Th. 155. * Δορυτόμος, Lignum secans, findens, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Δορυφόνος, Hesychio * δολοφονῶν, ex Aristoph. Δαιδάλῳ, Fr. 235.] Δορυφόρος, Spiculator, Satelles hastatus, Satelles, Xen. K. Π. 8, (5, 2.) Δορυφόρους βασιλικῆς σκηνῆς, Plut. Artax. Πολλοὺς ἀπέκτεινε τῶν βασιλέως δορυφόρων, Herodian. 5, (4, 14.) Σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι, οὓς δὴ πραιτωριανοὺς καλοῦσι. [Gl. Stipa-

tor, Satelles, Apparitor. Hastatus, Xen. K. 'A. 5, 2, 4. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Charit. 213. 242. 567. Wakef. Georg. 146." Schæf. Mss. " Muta persona in scena, Etym. M." Wakef. Mss.] Unde Δορυφορία, ἡ, Satellitium: Ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ τῆς ἐπιστολῆς ἐγέλων, Ridebant, quod armati ferrent epistolam, VV. LL. [Schleusner. l. c.] Et Δορυφορικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad satellites pertinens; ut οἴκησις, Plato Tim. Τὸ δορυφορικὸν, Satellitium, pro Ipsis satellitibus s. spiculatoribus. [" Wessel. Obs. 192. ad Charit. 243." Schæf. Mss.] Et Δορυφορέω, Stipo, Comitor ut satelles, Thuc. 1. Αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν, Plut. de Frat. Amore, Τοὺς τρεῖς υἱοὺς ἑώρα τὸν πρεσβύτατον δορυφοροῦντας. Et in pass. Herodian. 2, (6, 18.) Πλέον τε τῆς συνηθείας δορυφορούμενος, Majore militum comitatu. || Metaph. accipitur pro Stipo, i. e. Assector, προπέμπω, Isocr. (2, 352.) Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος, Synes. Ep. 101. Τὴν γὰρ ψυχὴν ἀρεταῖς δορυφορεῖσθαι προτιμῶ μᾶλλον ἢ στρατιώταις τὸ σῶμα, Animum virtutibus bene stipatum habere. Tueor, Protego, περιέπω, Sartum tectum ab omni violentia injuriaque præbeo, Dem. (661.) Τὴν ἑκάστου σωτηρίαν τούτων δορυφοροῦντες: Julian. de Ficis, quæ ad solem siccantur, Ὀρπηξιν ἢ ῥάβδοις ἀκανθώδεσιν, οἱονεὶ τῶν κέντρων τῇ ἀλεξήσει δορυφορούμενα. Bud. Constr. et cum dat. et signif. Servio, Subservio, Basil. 265. Πάσης κτίσεως δορυφορούσης ἡμῖν. Bud. [Schleusner. l. c. Ælian. H. A. 4, 2. 6, 49. Polyb. 32, 23. " Ad Charit. 242. 455. (128.) 655. (132.) 758. 773. Wakef. Georg. 146. ad Lucian. 1, 350. ad Diod. S. 2, 116. 153. 453." Schæf. Mss. " Demosth. 127. Heliod. 81." Wakef. Mss.] Unde Δορυφόρημα, Satellitum hastatorum comitatus. Satellitium quidam interpr. Plut. (4, 167.) Τὸν Ἀῤῥιδαῖον, ὥσπερ δορυφόρημα τῆς βασιλείας, ἐφελκόμενος, Lucian. (2, 5.) Ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα. [Plut. Alex. fine, Casaub. ad Suet. Claud. 29. " Plut. Mor. s. 709. Wytt." Seager. Mss. " Valck. Hippol. p. 248. ad Diod. S. 2, 289. ad Lucian. 2, 5. Schmieder. ad Plut. Alex. 188. Personæ mutæ in scena, Lobeck. Aj. p. 393." Schæf. Mss. * Δορυφόρησις, ἡ, M. Anton. 1, 17.] Et Ἀδορυφόρητος, Satellitibus hastatis non stipatus, seu, ut Bud. exp., Qui stipatoribus non utitur. Aristot. Polit. 5. Καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν Κύψελος διετέλεσεν ἀδορυφόρητος. [Plut. Aristid. 2, 297. " Diog. L. 279." Wakef. Mss. * " Συνδορυφόρος, Socius satellitii, Chrys. Hom. 117. T. 5. p. 758. Οὐκ ἐπὶ γῆς οἱ πιστοὶ στήσονται, ἀλλ' ἐν τῷ ἀέρι συμπάρεδροι καὶ συνδορυφόροι τοῦ μεγίστου βήματος." Seager. Mss. * Συνδορυφορέω, Gl. Constipo.]

[* Δορατογλύφος, ὁ, ἡ, i. q. δορυξόος. * Δορατόγλυφος, E ligno structus, Schneidero susp.] Δορατοθήκη, ἡ, Repositorium hastarum, [Schol. Od. A. 128. " Heyn. Hom. 7, 692." Schæf. Mss. * Δορατόμαχος, unde * Δορατομαχέω, Suid. 1, 664. Phav. Æsch. ap. Bekk. Anecd. 357. " Suid. 1, 664." Wakef. Mss. * Δορατοξόος, i. q. δορυξόος, Nicander Θ. 170.] Δορατοπαχὴς, Qui hastæ crassitudine est, Xen. K. (10, 3.) Τὰς ῥάβδους κρανείας δ. [* " Δορατότρωτος, Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss.] Δορατοφόρος, Satelles hastatus, δορυφόρος, [" Const. Manass. Chron. p. 75." Boiss. Mss. Dionys. H. 2. p. 29. Schleusner. Lex. in V. T. " Arrian. T. 15." Wakef. Mss.]

Δοριάλωτος, Hasta captus, δορὶ ἁλοὺς, Soph. Aj. (211.) λέχος δοριάλωτον στέρξας. Scribitur et δορυάλωτος supra. [Gl. Manu captus. " Toup. Opusc. 1, 190. ad Herod. 653. Auger Discours 2, 91. ad Diod. S. 2, 97. 292. Lobeck. Aj. p. 253." Schæf. Mss. * " Δοριαλωσία, (ἡ,) In bello captura, Appian. 2, 599." Wakef. Mss.] Et Δουριάλης pro eod. ap. Hes., nisi ibi mendosus sit. [" Greg. Naz. (Carm. 9, 68.) 100. Toll." Boiss. Mss. * Δορίγαμβρος, Æsch. Ag. 697.] Δοριθήρατος, Quem hasta aliquis venatus est, Hasta captus, [Eur. Hec. 105. Tro. 572. " Porson. Hec. p. 10. 32. Ed. 2." Schæf. Mss. * Δορικανὴς, Æsch. Suppl. 1000. μόρῳ θανὼν, al. δορὶ ἀνημέρῳ. * Δορικμὴς, ῆτος, Hasta cæsus, Choëph. 362. " Lobeck. Aj. p. 269." Schæf. Mss.] Δορίκτητος, Hasta acquisitus, pro quo et δορύκτητος supra, [Eur. Andr. 155. Hec. 478. Diod. S. 18. p. 650. Dionys. H. 1, 359. " Porson. Hec. 482. Add. p. 32. Ed. 2.: ad Diod. S. 1, 278. 537. 2, 97. 287. 290. ad Dionys. H. 2, 1136. 1222. 4, 2356." Schæf. Mss. * Δορίκτυπος, Pind. N. 3, 403. " Valck. Phœn. p. 120. Jacobs. Anim. 320." Schæf. Mss.] Δορίληπτος, Hasta captus s. prehensus. At ap. Eur. δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπὴ, exp. Restabat capienda: [Cf. Hec. 482. et Porson., Soph. Aj. 146. " Ad Eur. 3, 144. Wessel. Probab. 81. Boiss. Philostr. 643." Schæf. Mss. " Manetho 3, 258." Wakef. Mss. * Δοριλύμαντος, Æschyl. ap. Harpocr. v. Προπεπωκότες. " Brunck. Aristoph. 1, 196. Kuster. 72." Schæf. Mss.] Δοριμανὴς, Hasta furens, s. Insano hastæ bellandique amore captus, Bellandi avidissimus, [Eur. Suppl. 485. " Musgr. ib." Schæf. Mss. * Δορίμαργος, Æsch. S. c. Th. 689. * " Δορίμαχος, ad Diod. S. 2, 568." Schæf. Mss. * Δοριμήστωρ, ορος, Eur. Andr. 1015. * Δορίπαλτος, Æsch. Ag. 118. " Lobeck. Aj. p. 286." Schæf. Mss.] " Δοριπετὴς, Qui hasta cecidit, i. e. Hasta peremtus, " Eur. Andr. (654.) οὐ πεσήματα Πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέ" πτωκε δοριπετῆ νεκρῶν. Sed scribitur ibi etiam δου" ριπετῆ: recte utrumque:" [Tro. 1003. " Brunck. ad Andr. l. c." Schæf. Mss. * " Δορίπληκτος, Schol. Eur. Andr. 654." Wakef. Mss.]

Δοριπόνος, Hasta laborans, s. Laboriosus in bello; ἀσπίσι, Fortibus clypeis, Eur. (Iph. A. 771.) in VV. LL.: [El. 479. ἄνδρες, Æsch. S. 171. πόλις, 630. κακά. * Δοριπτοίητος, Anal. 2, 1. ὀστέα, al. δορυπτ. * Δοριστέφανος, Anthol. Vat. Cf. Δορυστέφανος. " Jacobs. Anth. 12, 149." Schæf. Mss. * Δορίτμητος, Æsch. Choëph. 344.]

Δορίτολμος, Hasta audens, δορυθρασὺς, Epigr. [" Monum. Byz. 30." Schæf. Mss. * Δοριτυπὴς, Anal. 2, 15.]

[* Δουριάλωτος, ὁ, ἡ, i. q. δοριάλ., Soph. Aj. 211. ubi v. Brunck.]

Δουρικλυτὸς, Hasta inclytus, Bellator præclarus, Od. O. (543.) Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα. [" Heyn. Hom. 4, 350. 5, 12. 109. 6, 26. 44. 177. 608. 7, 142. 243." Schæf. Mss.] Et Δουρικλειτὸς, pro eod. Il. E. (55.) δουρικλειτὸς Μενέλαος. [" Wolf. ad Hesiod. 142. ad Il. K. 230. A. 333. Heyn. Hom. 5, 12. 109. 7, 223. 8, 155. 245. 430." Schæf. Mss. * Δουρίκτητος, Il. Λ. 343. δουρικτήτη. " Porson. Hec. p. 32. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 599. * Δουρύκτητος, Lobeck. Aj. p. 371." Schæf. Mss.] Δουρίληπτος, Hasta prehensus s. captus, Bello captus, Captivus, Soph. Aj. (894.) Τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ. [" Brunck. Aj. 211. Lobeck. p. 371. Porson. Hec. p. 32. Ed. 2." Schæf. Mss. * Δουριμανὴς, i. q. δοριμ., Heliod. Æth. 129=133. Commel. Cf. Δουρομ. * " Δουρίμαχος, * Δουρέμαχος, Heyn. Hom. 4, 690." Schæf. Mss.]

Δουριμηκὴς, Hastæ longitudinem habens, Hes. [a Schneidero non agnoscitur.] Δουριπετὴς, Qui hasta cecidit, Eur. Andr. (654.) οὐ πεσήματα Πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δουριπετῆ νεκρῶν. In Hec. (5.) dicit δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ. [" Brunck. Andr. l. c." Schæf. Mss. * Δουρίπληκτος, Æsch. S. c. Th. 284. " Brunck. ib. * Δουρύπληκτος, Brunck. ib. Markl. Iph. p. 232." Schæf. Mss.] Δουριτυπὴς, Hasta verberatus. || At δουριτυπῆ σφύραν in Epigr. est Malleum ad tundenda ligna, Tuditem, quo ictus lignis infliguntur, [Anal. 2, 215. * Δουρίφατος, Hasta cæsus, Opp. 'A. 4, 555.]

Δουρηνεκὴς, Tantum intervallum continens, quantum hastæ jactus, Il. K. (357.) Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς, ἢ καὶ ἔλασσον, i. e. εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, aut ὅσον μῆκος δουρός. Eust. [Cf. Διηνεκής. " Heyn. Hom. 6, 13. 76. 626. 8, 160. Gesner. Orph. 390." Schæf. Mss.]

Δουροδόκη, Hastæ receptaculum, s. Locus ad hastas reponendas, Od. A. (128.) Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου. Suid. δουροδόκης exp. adj. τῆς τὰ δόρατα δεχομένης, tanquam a masc. δουροδόκος. Et Δουροθήκη, idem. " Δορύκαι, Hesychio δουροδόκαι, Hastarum repositoria " s. receptacula." [" Thom. M. 494. Δουροθήκη, Heyn. Hom. 7, 692." Schæf. Mss.] Δουρόκτητος, ut δορύκτητος. [* Δουρομανὴς, i. q. δοριμανὴς, Anal. 2,

117. πόλεμος, Heliod. 3. p. 173. cf. Δουριμ. " Markl. A
Suppl. 485. Antip. Th. 33." Schæf. Mss.] Δουροπαγὴς, E lignis compactus, Contignatione compactus, Opp. ['A. 1, 358. Nonn. D. 45. p. 1168. * Δουροτόμος, Anal. 2, 5. Opp. K. 198. * Δοροφόροι, Gl. Spiculatores.]

Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, Cuspis hastæ, τὸ προῦχον τοῦ δόρατος, J. Poll. Summa cuspis hastæ, cui σαυρωτὴρ subsidiaria est in transversum. Bud. e Plut. (6, 815.) Ἔλεγε δὲ τείχη εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια δὲ τὰς ἐπιδορατίδας. [Gl. Cuspis, Mucro, Spiculum, Hastile. Ἐπιδ. τοῦ τραχήλου βοός· Palearia. " Brunck. Soph. 3, 433. Heyn. Hom. 6, 162. 453. ad Timæi Lex. 241." Schæf. Mss.]

Δορύσσω, ύξω, Hasta pugno, a δόρυ: ut a θώρηξ θωρήσσω, ab αἰχμὴ αἰχμάζω. Unde Δορυσσόντων μόχθων, Soph. Aj. (1188.) τῶν κατὰ πόλεμον, τῶν πολεμικῶν. Et δορύσσοντες πόνοι ap. Eund. [Eur. Heracl. 777. " Musgr. ib. Brunck. ad Soph. l. c." Schæf. Mss.]

[* Δορύδιον, τὸ, τοῦ * τυφλαγκίστρου, Heliod. Chirurg. * " Δορύλλιον, Toup. Opusc. 1, 281." Schæf. Mss.] B

¶ Δοράτιον, τὸ, Hastile, Spiculum, Jaculum, Thuc. 3. Ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετὰ τούτους ξὺν δορατίοις ἐχώρουν, Lucian. (1, 848.) Περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, Plut. Apophth. de Sciluro, Ἤιτησε δέσμην δορατίων. [Δοράτια, Gl. Ancilia. Schæf. Meletem. Cr. 67. " Jacobs. Anth. 8, 379. Toup. Opusc. 2, 55. (ubi et de * Δουράτιον,) ad Lucian. 1, 396." Schæf. Mss.] " Ἀδοραρία, ἡ, Cum non gestantur hastæ, ut, cum in pace sequestra cessatur ab armis. Inde fit, ut pro Otiosa et ignava vita accipiatur. Suidæ certe est non solum ἀστρατεία, sed etiam ἀργία."

Δορατιαῖος, Hastilis, Hastæ magnitudinem æquans, ut μέγεθος, Quod hastæ magnitudine est.

Δορατίζομαι, ίσομαι, Hastis pugno; δόρασι μάχομαι, Hes. Et Δοράζω exp. λογχάζω, ap. Eund. Unde Δορατισμὸς, ὁ, Pugna, quæ hastis fit. [* " Δορατιστὴς, ὁ, Const. Manass. Chron. p. 12(=24. C
Meurs.)" Boiss. Mss.] " Διαδορατίζομαι, Hasta dimico, ut διαξιφίζομαι gladio, Polyb. 5, (84.) Ἐκ χειρὸς ταῖς χερσὶ" [σαρίσσαις] " διαδορατιζόμενοι, καὶ τύπτοντες ἀλλήλους, Longin. (13.) Ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος," [" M. Anton. 4, 3. Διαδορατισθέντες ἐκτέτανται." Gataker. Mss. " Cattier. 72. Kuster. V. M. 67. Toup. ad Longin. 310. ad Xen. Eph. 214." Schæf. Mss. * Διαδορατισμὸς, ὁ, M. Anton. 7, 3.]

¶ Δούρατα, Ligna: a δόρυ, δόρατος, per epenth. τοῦ υ, metri gratia, Od. E. (162.) Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην. Hesiod. Ἔ. (2, 74.) ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης. || Hastæ, pro δόρατα epenth. τοῦ υ, ut dixi. Hinc Δουράτεος, Ligneus, Od. (Θ. 493.) καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. Et δουράτεος πύργος, Lignea turris, Apoll. Rh. 2, (1017.) At δουρατέη ἀκάνθη ap. Nonn. exp. Spiculum. [Anal. 2, 141. ubi perperam * δουράτιον κάλαμον. " Jacobs. Anth. 7, 347. 8, 380. 9, 44. 11, 93. 103. Boiss. D
Philostr. 473. Heyn. Hom. 8, 12. Fischer. ad Palæph. 76. Ruhnk. Ep. Cr. 207." Schæf. Mss.]

Δοῦρα, τὰ, plur. pro δόρατα s. δούρατα. Gen. δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. δουρὸς dicitur et δουρί. Eust. vult esse sync. Accipitur vero in utraque signif. τοῦ δόρυ: nam et Ligna signif., ut Od. E. (243.) Αὐτὰρ ὁ τέμνετο δοῦρα. Hesiod. Ἔ. (3, 43.) ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα. Et Hastæ s. Hastilia, Spicula. Od. A. (259.) καὶ δύο δοῦρε σταίη ἔχων. Il. (Λ. 570.) πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροὶ πήγνυντ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν: M. (303.) βώτορας ἄνδρας Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα. [Vide Δορύ.] [* Δοῦρας, τὸ, pro δόρυ, Antiphil. 9. " Heroic. adesp. 8." Schæf. Mss.]

Δούρειος, Ligneus, i. q. δουράτεος, ut ἵππος, de equo illo Trojano, quem et ἵππον ξεστὸν Hom. appellat, Athen. (610.) Οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐγκλεισθέντες: Idem 9. e Diphilo, Δούρειον ἐπάγω χῆνα τῷ φυσήματι. [" Plato Theæt. 184." Routh. Mss. " Eur. Tro. 14. Ὅθεν πρὸς ἄνδρας ὕστερον κληθήσεται (al. πρὸς ἀνδρῶν ὑστέρων κεκλήσεται) Δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. Victor. Var. 19, 8." Gataker. Mss. Anthol. Vat. 668, 15. " Jacobs. Anth. 13, 738." Boiss. Mss. " Fischer. ad Palæph. 76. Barnes. Tro. 14. Jacobs. Anth. 9, 44. Boiss. Philostr. 473. Δούρειος, Δούριος, Fac. ad Paus. 1, 87. Sylb. 55. * Δουρίας, Jacobs. Anth. 7, 215." Schæf. Mss.] Et Δούριος, pro eod. ap. Hes. Sic Anthol. ὄντως δούριον ἵππον. [" Epiphan. Hær. 21. p. 57." Routh. Mss. " Aristoph. Ὄ. 1128." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 18. Lucillius 95. Dionys. H. 1, 114." Schæf. Mss. * " Ἐπιδούριος, ad Hesych. 1350. n. 15." Dahler. Mss. * Δορήϊος, pro * Δόρειος, Jacobs. Anth. 11, 738. ἕδρα, Anthol. Vat. 668.]

ΔΕΣΠΟΖΩ, Dominor, Dominium obtineo, Plato de LL. 5. Τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Dem. ad Phil. Δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι, τῶν συμμάχων προαιρούμενος. Et Δεσποζοῦν pro δεσπόζειν, J. Poll. e Plat., pro quo δεσποτοῦν scr. videtur: de quo mox. At δεσπόζεσθαι, est Dominio alterius parere, ut ab ἄρχω ἄρχεσθαι. || Δεσπόζεσθαι est etiam Acquiri: ut, Τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ τῆς χρονίας νομῆς δεσποθῆναι: non semel sic legitur: Αἱ δουλεῖαι ἀσώματοί εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δεσπόζονται διὰ χρήσεως. Hæc Bud. [" Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. 27." Routh. Mss. " Cum gen., Βυζαντίους Βιθυνῶν δεσπόσαι, Phylarch. ap. Athen. 271." Schweigh. Mss. Æsch. Ag. 540. διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου, Schleusner. Lex. in V. T. " Ruhnk. ad H. in Cer. 365. Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 849. Diod. S. 2, 302. 526. 595." Schæf. Mss. * Δέσποσμα, τὸ, Manetho 4, 38. * Ἐπιδεσπόζω, Æsch. Pers. 240.]

Δεσπόσυνος, ὁ, ἡ, ut δουλόσυνος, δεσποτικὸς, Herilis, Xen. (Ὀ. 9, 16.) Τοῖς οἰκέταις μέτεστι τῶν δεσποσύνων χρημάτων ὅσον φέρειν ἢ φυλάττειν· χρῆσθαι δὲ οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστι: (14, 2.) Τῶν δεσποσύνων ἀπέχεσθαι. Bud. Sic δεσποσύνους σκηνὰς dixit Eur. (Hec. 101.) || Δεσπόσυνος subst., Filius herilis, Athen. 4. Τούτων δ' ἔσται πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον παρὰ δεσποσύνοις τοῖς ἡμετέροις. Et Δεσποσύνη, ἡ, Filia herilis. Plut. (1, 225.) Οὐκ ἐθέλειν τὰς δεσποσύνας. [Eur. Iph. T. 439.] Sic δεσπόσυνος exp. in VV. LL. Eust. vero δεσποσύνους e vett. esse tradit δούλους τραφέντας ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Servos heriles. Et ap. Suid. Δεσπόσυνος est παῖς δεσπότου: sed exp. hæc ambigua est. [Gl. Herilis, Tyrtæus ap. Paus. 124. " Eur. Hec. 1280. Eichst. Quæst. 73. Wessel. ad Herod. 27. Jacobs. Anim. 42. Dioscor. 4. ad Charit. 755. Markl. Iph. p. 105. 280. Musgr. Iph. T. 439. De fem., Porson. Hec. p. 9. Ed. 2. Brunck. ad Æsch. Pers. 586. Musgr. ad Hec. 448." Schæf. Mss. " Filius herilis, Appian. 2, 588." Wakef. Mss. * Δεσποσύνη, ἡ, Gl. Dominatio, " Wessel. ad Herod. 27. 550. ad Charit. 454. Markl. Iph. p. 280." Schæf. Mss.]

Δεσπόσιοι, οἱ, Eustathio (784, 15.) i. q. δεσπόσυνοι, [Æsch. Suppl. 858.] Unde Δεσποσιοναῦται ap. Lacones εἵλωτες, οὓς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον, Eust. (1031, 10.) Liberti, qui classes conscendebant.

Δεσποτὸς, (ἡ, ὸν,) Dominabilis, Bud. ex Aristot. Polit. 7. p. 187. et alibi, [al. * δεσποστός. " Imperium habens, Stob. 240." Wakef. Mss.]

Δεσπότης, ὁ, Dominus, Herus; proprie servi respectu dictus. Lucian. (1, 39.) Τὸν μὲν, ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου πένητα. Athen. (149.) Οἱ Ἀρκάδες ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ὑποδέχονται τοὺς δεσπότας καὶ τοὺς δούλους, καὶ μίαν πᾶσι τράπεζαν παρασκευάζουσι: 14. Ἄρχεσθαι τοὺς δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Δεσπότης etiam dicitur Cujus dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent; ut, Δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων, Æsch. c. Ctes. Δεσπότην σου καὶ ἀδελφὸν, Plut. Artax. δεσπόται τῶν ἄλλων, Isocr. Archid. Δεσπότης, ἡγεμὼν, κύριος πάντων, Dem. de Cor. δεσπότης Ἀσίας, Lucian. Δεσπότης etiam dicitur rei possessæ, pro κεκτημένος, ut, Τοῦ δακτυλίου δεσπότης, Lucian. δεσπότην χρημάτων, Theophyl.

Ep. 19. Sed Aristoph. Π. (201.) dixit etiam τῆς δυνάμεως ταύτης δεσπότης γενήσομαι. [Gl. Dominus, Herus, Dubius. Schleusner. Lex. in V. T.: ad Greg. Cor. 545. Jungitur cum ἄναξ, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 224. Pind. Ὀ. 6, 30. " Musgr. Rhes. 239. Villois. ad Long. 247. Jacobs. Anth. 6, 257. ad Lucian. 2, 153. Valck. ad Hippol. p. 175. Ammon. 39. 86. Eran. Philo 169. ad Xen. Eph. 188. Ilgen. Hymn. 218. Zeun. ad Xen. K. Π. 410. Valck. ad Herod. 244. ad Charit. 325. Δ. δεσποτῶν, ad Diod. S. 1, 57. πάντων, Luzac. Exerc. 141. μαντευμάτων, Jacobs. Anth. 12, 102. De sole, diis, Wessel. Herod. 100. Heindorf. ad Plat. Phædr. 338. Δεσπότης, * Δεσποστὴς, Reiz. Acc. 121. * Δεσπότρια, Schol. Eur. p. 91. Matth." Schæf. Mss. " Δεσπότης, gen. Δεσπότεος, Ionice, Lucian. 3, 471." Wakef. Mss. * Αὐτοδεσπότης, Schleusner. l. c.] Fem. Δεσπότειρα, Soph. Et Δεσπότις, ιδος, Eur. (Med. 17.) et Plat. de LL. 3. δεσπότις αἰδώς: cujus correlativum est ὑπηρέτις. Quæ tamen duo vocc. J. Poll. non admittit. Et Δέσποινα, ἡ, Plato de LL. 7. Δέσποιναν ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγείρεσθαί τινων. Od. Γ. (403.) Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν: Ξ. (127.) Ἐλθὼν εἰς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει. [Gl. Domina, Hera, Schleusner. l. c. Porphyr. de Abst. 4, 16. " Ad Xen. Eph. 188. Ilgen. Hymn. 218. Valck. Diatr. 273. ad Charit. 325. Mitsch. H. in Cer. 198. Amasia, Villois. ad Long. 208. De luna, Wessel. Herod. 100. Δ. οἰκίας, Villois. l. c. Δ. Ἀφροδίτη, Bergler. Alciphr. 133. * Δέσποννα, ad Herod. 648." Schæf. Mss. Δεσπότις, Philodemi Epigr. 24. " Antiphil. 6. et Jacobs. ad Charit. 325. Toup. Opusc. 2, 14. 128. Valck. Callim. 287." Schæf. Mss. " Manetho 4, 361." Wakef. Mss. * Δεσποτίδιον, τὸ, Aristæn. 1, 24. p. 59. * Δεσποτίσκος, ὁ, Eur. Cycl. 265. * Φιλοδέσποινος, Chrys. Hom. 12. ad Pop. Antioch.]

Ἀδέσποτος, ὁ, ἡ, Dominum non habens, Nullius dominio mancipatus, Athen. (272.) Καὶ οὓς μὲν (τῶν δούλων ἠλευθερωμένων Σπαρτιᾶται) ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὓς δὲ ἀδεσπότους, Emancipatos, Plut. (7, 680.) Ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, Deos remoto omni herili imperio liberos, suique juris. Aristot. Eth. 8, (10.) Δημοκρατία δὲ μάλιστα μὲν ἐν ταῖς ἀδεσπότοις τῶν οἰκήσεων. Ἀδέσποτα etiam sunt Quæ ad fiscum devolvuntur, quia dominum nullum nec assertorem habent. Strabo 17. Τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς Καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων. Bud. Comm. Ἀδέσποτος eid. Bud. est etiam opp. τῷ αὐθεντικὸς, Plut. (6, 713.) Λόγον περὶ Ἀλεξάνδρου τελευτῆς ἐμπεσόντος ἀδεσπότου: Cicerone (15.) ἀδέσποτον ἐπιστολὴν redditam Crasso dicit, h. e. auctoris et scribentis nom. suppresso: (5, 657.) ἀδέσποτον φήμην, Famam incerto auctore manantem appellavit. Sic ἀδέσποτον epigramma, cujus incertus auctor, eid. Bud. Et Hieron. ad Evag. Misisti volumen ἀνώνυμον καὶ ἀδέσποτον: et nescio utrum tu de titulo nomen subtraxeris, an ille, qui scripsit, ut periculum fugeret disputandi. [Gl. Indominabilis, Schleusner. Lex. in V. T. " Sine auctore, Wyttenb. Select. 292. Plut. Mor. 1, 747. Scott. Append. Præf." Schæf. Mss.] Unde Ἀδεσπότως, adv. Sine certo auctore, opp. τῷ αὐθεντικῶς: aut proprie Sine domino. [* Αὐτοδέσποτος, Damascius Photii 1047. Joseph. Macc. 2, 13. Hierocles 242. * Αὐτοδεσπότως, Jo. Damasc. in Dom. 105.: " Acrost. in Pentec. 111." Kall. Mss. * Τριδέσποτος, Schol. Lycophr. 328.] Φιλοδέσποτος, ὁ, ἡ, Domini amans, s. Dominii amans, i. e. Qui alterius in se dominium libens patitur, Herod. (4, 142.) Τοῦτο δὲ ὡς δούλων Ἰόνων τὸν λόγον ποιεύμενοι, ἀνδράποδα φιλοδέσποτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Et τὸ φιλοδέσποτον, Domini amor, s. Dominii aliorum in se amor. [Ælian. H. A. 6, 62. " Ad Charit. 346. Theogn. 827. ad Herod. 342." Schæf. Mss.] Hinc Φιλοδεσποτεύομαι esse videtur, quod Etym. [Phot.] Suid. ex Anaxila afferunt, sed non exp.: ut sit Dominum, s. Alterius in me dominium, amo; nisi quis vellet esse Dominatum amo aut affecto. [* " Φιλοδεσποτεία, (ἡ,) Genes. Hist. 1. p. 1. * Φιλοδεσποτικὸς, (ἡ, ὸν,) Timario in Notit. Mss. 9, 242." Boiss. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 277. Ὁ Πέτρος—θέλει—τῶν λοιπῶν μαθητῶν φιλοδεσποτικώτερος εὑρεθῆναι." Seager. Mss. * " Φιλοδεσποτία, Fabric. Bibl. Gr. 7, 531. Harl." Schæf. Mss. * " Φιλοδεσποτέω, Dominum amo, Philo J. 2, 340." Wakef. Mss.]

Δεσποτικὸς, (ἡ, ὸν,) Herilis, ut δύναμις, Epigr. et δίκαιον ap. Aristot. Eth. 5. Herile jus. || Qui dominari novit, ut ἀρχικός. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων ap. Xen. accipitur, teste Bud. || Eid. Bud. est quoque Imperiosus, Dominandi cupidus, ut ἐλευθερικὸς, Nimium liber, Aristot. Polit. 5. Ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος, ἐλευθεριάσας ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος, Philo V. M. 2. Τυραννικόν τε καὶ δεσποτικὸν, Tyrannicum et herile. Sic Lucian. Ptolemæum dicit ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον. Et ap. Plat. de Rep. 1. (182.) Ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης esse dicitur. [Gl. Herilis. " Ad Charit. 25." Schæf. Mss.] Unde Δεσποτικῶς, Heriliter, Dominorum more, Isocr. de Pace, Μηδὲ δεσποτικῶς, ἀλλὰ * συμμαχικῶς αὐτῶν ἐπιστατῶμεν. [" Cattier. 58." Schæf. Mss.]

[* Δεσπότειος, α, ον, Lycophro 1183. " Wakef. Ion. 400. Herc. F. 1335." Schæf. Mss.]

[* Δεσποτεύω, Gl. Dominor, Dio Cass. 684. Schleusner. Lex. in V. T.]

Δεσποτέω, Dominor. Plato Tim. Τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν. [Eur. Heracl. 884. " Stanl. Eum. 529." Schæf. Mss. " Æsch. Choëph. 102." Wakef. Mss.] Et Δεσποτεία, ἡ, Dominium, Dominatus, Isocr. Archid. Τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν: ad Phil. Βαρβαρικῆς δεσποτείας ἀπαλλαγέντες. Lucian. (2, 925.) Τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσι, Rerum summam imperio tenent. Herodian. 2, (4, 13.) Ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν. Notandum vero ap. J. Poll. scribi Δεσποτία. [Gl. Dominatus, Dominatio, Heritudo, Proprietas, Dominium, Schleusner. Lex. in V. T. Quo compendio scribatur, Bast. Comm. Palæogr. 835. " Thom. M. 205. ad Diod. S. 1, 616." Schæf. Mss.] Unde Συνδεσποτεία, ἡ, Dominii societas, Dominium duobus commune, [Schneidero susp.]

" ΔΕΥΡΙ, Att. pro Δεῦρο dicitur, Huc, Il. Δ.
" (193.) Ταλθύβι' ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, Huc voca s. accerse Machaonem, Od. Ρ. " (444.) Ἔρχεο δεῦρο, Veni huc. Sic Il. Γ. Δεῦρ' ἴθι, " Huc ades, i. e. εἰς τόνδε τὸν τόπον. Dem. de F. Leg. " Δεῦρο ἤδη τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε. Plut. Galba, " Δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμενος, Huc et illuc jactatus. " Idem utitur altero δευρὶ, ut in Coriolano, Δευρὶ " τραπέσθαι πρὸς ὑμᾶς, Huc ad vos me convertere. " Et Aristoph. N. (322.) Βλέπε νῦν δευρὶ, Huc re-" spice, Huc converte oculos. Dicitur etiam μέχρι " δεῦρο, ut Lat. Usque huc et Hucusque. Ac ut " hæc non loci solum, sed temporis etiam signif. ha-" bent, ita et illud. Loci, ut ap. Æschin. Μέχρι " δεῦρο εἰρήσθω μοι, Hucusque, s. Hactenus. Tem-" poris, ut ap. Plat. de LL. 7. Οὓς ἐξ ἕωθεν μέχρι " δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν, i. e. ἕως τούτου, Hucusque, " Ad hanc usque horam. Eur. Med. (670.) sine " μέχρι, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Usque ad-" huc: ut Plaut. Quod celatum est usque adhuc. " Aliquando ei præmittitur et articulus τό: Eur. " Phœn. (272.) ὄμμα πανταχῇ * διοιστέον, Κἀκεῖσε καὶ " τὸ δεῦρο, Et illuc et huc: (324.) ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο " Περιχορεύουσα. Sic Thuc. Μέχρι τοῦ δεῦρο, In hunc " usque diem. Absolute etiam nonnunquam poni-" tur, omisso imperativo ἴθι, ἐλθὲ, aut simili: pro " Adesdum. Aristoph. Εἰρ. δεῦρο σὺ, Huc adsis tu. " Musæus, Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, Huc ades mihi. " Ab hoc usu translatum est ad hortationes, et ex " adv. vocandi s. accersendi factum adv. adhortan-" di, i. signif. q. φέρε, ἄγε, Age, Agedum. Plato " Apol. (149. Heind.) Καί μοι δεῦρο εἰπὲ, Agedum " dic mihi. Itidem vero et δευρὶ Nonn. pro ἄγε po-" suit. Idem δεῦτε dicitur. || Usurpatur interdum " et pro Hic, Apoll. Rh. 2, (874.) δεῦρο δαήμονες ἄν-" δρες ἔασσι. Id enim exp. Hic adsunt. || Δεύρω

" quoque pro δεῦρο dici, tradit Hes." [Δεῦρ' ἀεὶ, Æsch. Eum. 592. Aristoph. Λ. 1135. Valck. Phœn. p. 413. Porson. ad Or. 1674. Phœn. 1224.: Aristoph. Θ. 666. Τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει, Dio Chrys. Or. 41. p. 183.: Il. Ξ. 309. Νῦν δέ σευ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω: Paus. 3, 14. Καθ' ἣν εἰσελθεῖν δεῦρό ἐστιν. ": Δεῦρο, Valck. Phœn. p. 96. Hipp. p. 195. Toup. Opusc. 1, 23. Thom. M. 77. Brunck. Œd. T. 1121. Thom. M. 315. 333. 890. Markl. Suppl. 293. Musgr. 788. Markl. Iph. p. 89.; ad Max. Tyr. 727. Wakef. Ion. 56. Marcellus 1. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 215. Porson. Or. 1679. Julian. Æg. 24. Heyn. Hom. 4, 501. 8, 456. Boiss. Philostr. 308. Hic, 307. Jacobs. Anth. 10, 236. Heindorf. ad Plat. Theæt. 284. Hucusque, ibid. Δεῦρ' ἀεὶ, Brunck. ad Eur. Or. 215. Valck. Phœn. p. 413. (est i. q. Hucusque.) Ælian. N. A. 14, 28. Irmisch. ad Herodian. 2, 1065. Jacobs. Exerc. 1, 118. Markl. Suppl. 786. Eur. Hel. 767. Wakef. Ion. 56. Eum. 599. Stanl. ib. Abresch. Æsch. 2, 88. Jacobs. Anim. 174. Brunck. Aristoph. 1, 72. Kuster. 240. Canter. ad Æschyl. p. 352. Boëckh. in Plat. Min. 102. Εἰς δ., Bergler. Alciphr. 33. Ἕως τοῦ δ., Valck. Phœn. p. 413. Μέχρι τοῦ δ., Casaub. ad Athen. 74. Bergler. l. c. Μέχρι δεῦρο τοῦ χρόνου, Strabo 6. p. 650. Δ. δὴ, Eur. Iph. A. 1377. Heindorf. ad Plat. Lys. 4. Boëckh. in Min. 102. Δευρὶ, Toup. Opusc. 1, 78. Phrynich. Ecl. 115. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 98. Brunck. Aristoph. 3, 11. Heyn. Hom. 4, 502." Schæf. Mss. " Dem. 179." Wakef. Mss. Δευρὸ, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 321. Glossæ: Δεῦρο· Huc, Age, Heja. Δεῦρο ὧδε· Eudum. Ubi v. nott.]

" ΔΕΥΤΕ, Huc agite: adv. hortantis simul et accersentis, Il. Χ. (450.) Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον, Od. Θ. (307.) Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε, Huc adeste, Hesiod. Ἔ. 2. Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Hom. (Od. Θ. 11.) ἐκ παραλλήλου dicit Δεῦτ' ἄγε, vacante altero illorum. Utuntur eo et prosæ scriptt. Plut. Coriol. Δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰοῦσαι μεθ' ἡμῶν συνάψασθε τῆς ἱκετηρίας. Frequens in N. T. Atque interdum quidem absolute et sine verbo, ut δεῦρο, Matth. 4, (19.) Δεῦτε ὀπίσω μου: 11, (28.) Δεῦτε πρός με πάντες: 22, (4.) Δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Interdum seq. verbo, idque vel intercedente copula: ut Apocal. 19, (17.) Δεῦτε καὶ συνάγεσθε. Vel sine copula, Matth. 21, (38.) Δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν: 28, (6.) Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο." [Gl. Eus. " Toup. Opusc. 2, 38. Hedyl. 8. Markl. Suppl. 293. Wakef. Trach. 513. Jacobs. Anim. 137. Anth. 6, 110. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 216. Callim. 1, 458. Δεῦρο δεῦτε, Sapphûs Fr. 1. Wolf. p. 226." Schæf. Mss.]

" ΔΕΥΤΕΡΟΣ, (α, ον,) Secundus. Apud Athen. 13. Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος. Thuc. 6. p. 202. Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην. Et Plut. Δευτέραν ἀγαγέσθαι γυναῖκα, Secundam uxorem duxisse. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia et virtute: ut Secundus quoque et Alter. Epigr. Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχει δεύτερον Ἡρακλέα, Secundum Herculem: vel etiam Alterum Herculem. Sic etiam vitio: ut Agis ap. Athen. 9. de Lysandro dicit ὅτι δεύτερον τοῦτον ἡ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, Secundum s. Alterum Pausaniam: quod sc. ambo illi essent διαβόητοι ἐπὶ τρυφῇ. Sic dicitur aliquis ἄλλου esse vel non esse δεύτερος, Secundus, pro Inferior. Athen. de Clearcho Solensi, Οὐδενὸς ὢν δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν. Et interdum quidem cum infin., ut Gal. ad Glauc. Εἰς ὅσον τῆς μεθόδου χρὴ τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἀσκεῖν, οὐδενὸς ἐπιγνῶναι δεύτερος. Interdum vero cum dat. veluti instrumentali. Thuc. 2. Μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχύϊ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει, πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν. Dignitate etiam et honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, Secundus, Infe-

A rior. Plut. Δίδωσί σοι δευτέρῳ μεθ' ἑαυτὸν γενέσθαι, Ut secundus a se sis. Sic et res aliqua δευτέρα ἄλλης esse dicitur, quæ ei postponitur s. posthabetur. Dem. Πάντα γὰρ τἄλλα δεύτερα ἦν τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων. Et aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ, τίθησι, pro Posthabet et postponit. Lucian. Εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἕρμωνος, Si Hermoni me posthabes, Si Hermone me inferiorem ducis. Plut. (Mor. 1, 640.) Ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν φόνον ἐποιοῦντο, Omnia posthabebant inquisitioni cædis. Synes. Ep. 99. Αἰδοῖ γὰρ μουσῶν τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδότων. Dicitur in ead. signif. etiam ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro δεύτερον τίθεσθαι. Plut. Fabio, Ἐν δευτέρῳ καὶ γονεῖς καὶ παῖδας ἀεὶ τῶν τῆς πατρίδος καλῶν τιθέμενοι, Postponentes. Cum vero aliquid dicitur temporis ratione esse δεύτερον, exp. non solum Secundus, sed etiam Posterior vel etiam Iteratus: ut cum δεύτεραι φροντίδες esse dicuntur
B σοφώτεραι. At δεύτερος χρόνου, ut ὕστερος χρόνου, venire dicitur, qui venit post tempus statum: et δεύτερος ἄλλων, Post alios, Aliorum omnium postremus et ultimus. Ac ut dicitur τῇ ὑστέρᾳ, pro Postero die, Die insequente, Postridie: ita etiam Aristot. Œcon. τῇ δευτέρᾳ. Herod. vero δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσεως, Altero die ab incensione, Postridie quam incensus fuit. Neutr. Δεύτερον, præmisso utplurimum articulo, sæpe subst. ponitur, et modo in sing., modo in plur. Apud Medicos enim τὸ δεύτερον et τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ, i. e. Fœtus involucrum et veluti secundus partus. Cujus signif. exempla habes in Δεύτερα, Δευτέριον. Dicitur etiam ἐν δευτέρῳ τιθέναι pro Secundo loco ponere, Secundo ordine collocare: ut ap. Philon. V. M. 2. Ἐνθένδε τῆς νομοθεσίας ἤρξατο, τὰ περὶ τὰς προστάξεις καὶ ἀπαγορεύσεις ἐν δευτέρῳ θείς. At metaph. ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro Postponere et posthabere, habes in præced. tmemate. Plut. δεύτερα s. τὰ δεύτερα, Secundæ partes,
C Secundi gradus præmia. Il. Ψ. (536.) Λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους· Ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς, Δεύτερ', ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός. Xen. Ἔ. 6. Οἵων δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δεύτερά σοι δίδωμι. Herod. Τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων οὐ φερόμενος, Eunuchorum nulli secundus. Rursum sing. dicitur ἐκ δευτέρου pro Iterum, Secundo, Alia vice. Marc. 14. Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Matth. 26. Πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο. Ead. signif. dicitur δεύτερον et τὸ δεύτερον. Il. Ψ. (45.) ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε Ἵξετ' ἄχος κραδίην. Hesiod. Ἔ. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται Ὧδ' ἔρδειν. Rursum Il. A. (513.) καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις: Od. I. (353.) ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις. Ubi nota ἐκ παραλλήλου posita δεύτερον et αὖτις, ut in præced. ἔτι et δεύτερον, et πάλιν et ἐκ δευτέρου, vacante illorum altero. Cum artic. τὸ, ut τὸ δεύτερον ὑπατεύων, Secundum consul, Iterum consul. Adv. itidem δεύτερα dicitur pro Secundo loco, Post.
D Xen. Ἔ. Ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν. || Δεύτερα, τὰ, Secundæ, i. e. Fœtus in utero involucrum, quoniam veluti secundus partus est, Diosc. 1, 87. Ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει: 59. Ἔμμηνά τε καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἐπισπᾶται. Alii δευτέρια vocant. || Item τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ, i. e. Secundæ partes, Secundus locus: τὰ δευτερεῖα: cujus signif. exemplum habes 3, 565. h. 568. d." [Herod. 3, 74. 80.: Δεύτερον γίνεσθαί τινος, Aphthon. Progymn. 5. Jambl. V. P. 160. Kiessl. Lysidis Epist. τὰ δεύτερα. Il. Ψ. 247. οἵ κεν ἐμεῖο Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε, i. q. ὕστεροι ἐμοῦ, sic δεύτατος Τ. 51. i. q. ὕστατος: Ψ. 605. δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι, pro ὕστερον. Paulus 203, 42. Χωρίον, ὃ δὴ καὶ δεύτερον καλεῖται. Philostr. 618. Οὐ τὰ δ. τῶν φυσιογνωμονούντων. Liban. 4, 778. Ἐκ δευτέρου ποιούμενοι τέκνα πατρίδος. Buttmann. A. Gr. 1, 285. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 174. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 851. " Ad Herod. 331. 677. ad Diod. S. 1, 284. Græv. Lectt.

Hes. 526. ad Phalar. 227. Wakef. Trach. 830. Eum. A
3. Georg. 124. Nossis 1. Antip. S. 49. Wolf. Prol.
257. Jacobs. Anth. 8, 390. Villois. ad Long. 141.
Heyn. Hom. 5, 157. 6, 426. 8, 403. 476. Cum uno
comite, Etym. M. 119, 12. Δ. ἄλλος, ἕτερος δ., Markl.
Suppl. 872. Tro. 614. Δ. ἄλλος, δεύτερον αὖ, αὖθις, ad
Charit. 256. Δ. οὐδενὸς, Toup. Emendd. 1, 381. A-
then. 1, 3. Dionys. H. 1, 35. 42. Δ. μαθὼν, Simon.
Dial. 20. Δ. μετὰ —, Boëckh. in Plat. Min. 97. Δεύ-
τερον, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑτέρου, ad Timæi Lex. 282. Τὰ
μὲν πρῶτα—τὸ δεύτερον δὲ, ad Xen. Eph. 176. Το-
δεύτερον, Duker. Præf. Thuc. 10. Ἐκ δευτέρου, Ja-
cobs. Anth. 7, 277. Diod. S. 2, 507. Heindorf. ad
Plat. Hipp. 136. Ἐπὶ δευτέρου, Etym. M. 365, 9.
Ἐπὶ τῆς δ., Boiss. Philostr. 593. Δ. ἐπεὶ τουτέων, He-
rod. 543. Ἐν δευτέρῳ κεῖσθαι, Posthaberi, Hesych.
Ep. ad Eulog. Γενέσθαι δεύτερόν τινος, Toup. Add.
in Theocr. 400. Opusc. 2, 180. Plut. Mor. 1, 623.
Δεύτερα, Δεύτερον, ad Herod. 433. Τὰ δεύτερα, Toup.
ad Longin. 346. ad Lucian. 1, 400. Jacobs. Anth. 8,
186. Duker. Præf. Thuc. 10. Δεύτερα, ad Paus. 308. B
Villois. ad Long. 141. Jacobs. Anth. 11, 38. Δεύτερά
τινος φέρεσθαι, Lennep. ad Phal. 160. ad Herod. 727.
Πάντα δεύτερα τίθεσθαί τινος, Diod. S. 2, 582. Δευ-
τέρων ἀμεινόνων, Valck. Hippol. p. 211. Τὸ δρᾶμα
τῶν δευτέρων, ad Androm. init. Δεύτερον, adv., Phry-
nich. Ecl. 138. Thom. M. 161. Cattier. 109. ad Cha-
rit. 653. Τὸ δ., Soph. Philoct. 1439." Schæf. Mss.
" Δεύτερος, Inferior, Aphthon. 11." Wakef. Mss.
Glossæ: * Ἐκδευτέρου· Iterum, Secundo, Abintegro.
" Δεύτερος, que ce mot vient de δεύω (pour δέω,) et
qu'il signifie proprement δεέστερος, (ὑποδεέστερος,) par
rapport à celui qui est πρῶτος, on pourroit encore le
prouver par l' οὔ τευ δευόμενον, Odyss. 4, 264., qui
est absolument la même chose que l' οὔτινος δεύτε-
ρον." Corai. Mss.] " Δευτέρως, Secundo loco, Se-
" cundo ordine, Secundo. Aristot. Eth. 10, 5. Αἱ
" ταύτας τελειοῦσαι ἡδοναὶ, κυρίως λέγοιντ' ἂν ἀνθρώ-
" που ἡδοναὶ εἶναι· αἱ δὲ λοιπαὶ, δευτέρως: 8. Καὶ τῷ
" ἀνθρώπῳ δὴ ὁ κατὰ τὸν νοῦν βίος, εὐδαιμονέστατος·
" δευτέρως δ', ὁ κατὰ τὴν ἄλλην ἀρετήν." [" Ad Mœr. C
299." Schæf. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 311.]

" Δευτεροδεκάτη, Secunda s. Secundaria decima.
" Hieron. in Ezech. 45. Δεκάδα, h. e. Decimam par-
" tem, omnium frugum Leviticæ tribui populus e
" Lege debebat. Rursum ex ipsis decimis Levitæ,
" h. e. inferior ministrorum gradus, decimas dabat
" sacerdotibus: et hæc est, quæ appellatur δευτερο-
" δεκάτη. Ubi etiam nota Δεκὰς pro Decima: si ta-
" men *non* potius scr. δεκάτη. Δευτερόζυγος, Qui
" est secundæ conjugationis. Vox gramm." [A
Schneidero non agnoscitur.] " Δευτερόκλιτον ὄνομα,
" iisd. Grammat. Nom. secundæ declinationis, Nom.
" per secundam inflexionem declinatum," [a Schnei-
dero non agnoscitur.] " Δευτεροκοιτέω, Secundus,
" Secunda cubo, Lecti socium habeo, Athen. (584.)
" Εἰ μὴ ἐδευτεροκοίτουν, τῷ λιμῷ ἂν ἀπέθανες, Ni so-
" cium lecti et concubinum te haberem. Verba ve-
" tulæ ad adolescentem parasitum, quem alebat."
[" Jacobs. Anth. 9, 112." Schæf. Mss.] " Δευτερονό-
" μιον, τὸ, Secunda s. Secundaria lex. Ita inscribi- D
" tur quintus liber Mosis, quoniam in eo a Mose re-
" petitur Lex in Sina accepta, coram iis, qui in ipso
" monte Sina priorem non audierant. Atque adeo
" ipse Moses 17, (18.) ejus libri eam vocat Secun-
" dam legem: pro quo Septuaginta habent Δευτερο-
" νόμιον. Sic enim ibi, Καὶ γράψει ἑαυτῷ τὸ δευτε-
" ρονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν
" Λευϊτῶν, καὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ. Hieron. in Ep. ad
" Paul., Deuteronomium quoque, secunda lex, et E-
" vangelicæ legis præfiguratio, nonne sic ea habet,
" quæ priora sunt, ut tamen nova sint omnia de ve-
" teribus?" [* Δευτεροπαθέω, et * Δευτεροπάθεια, ἡ,
Schneider. Lex. e Gal. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 620.]
" Δευτερόποτμος, i. q. ὑστερόποτμος: h. e., Is, qui,
" cum mortuus esse putaretur, ideoque justis et exe-
" quiis de more honoratus esset, e bello aut pere-
" grinatione contra omnium expectationem redit,
" veluti e mortuis redivivus," [" ad Diod. S. 1, 284."
Schæf. Mss. * Δευτεροστάτης, Themist. 175. cf. Πρω-
τοστάτης. * Δευτερόσχετος, Secundo loco sequens,
Secundarius, et Veluti τοῦ δευτέρου ἐχόμενος," [i. q.
δευτεροῦχος, Lycophro 204. * Δευτεροταγὴς, Nicom.
Arithm. p. 18. * Δευτερόφωνος, Nonn. D. 2, 119.
ἠχὼ, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 685. * Δευτερέσχατος,
Penultimus, Heliod. ap. Chirurg. vett. 94. * Δευτε-
ροδέω, cf. Παλινοδέω, ap. Etym. G. v. Δεκὰς δευτε-
ρουμένην perperam pro δευτεροδουμένην. * Δευτεροδία,
ἡ, Theolog. Arithm. p. 34. Ast.]

" Δευτερουργὸς, (ὁ,) Qui secundas actionis partes
" obtinet, Secundum in agendo locum obtinens, et
" q. d. Secundario operans, Plato de LL. 10. Πρω-
" τουργοὶ κινήσεις, τῆς ψυχῆς· αἱ δὲ τοῦ σώματος,
" δευτερουργοί. At δευτερουργοὺς τέχνας ex Eod.
" dici posse τὰς χειρουργικὰς s. βαναυσικὰς tradit J.
" Poll. (7, 6.): h. e. Artes manuarias: ut πρωτουρ-
" γοὺς intelligamus τὰς ἐλευθερίους, Liberales artes,
" quippe quæ animi ductu, qui primas in homine ob-
" tinet, opus aliquod faciant. Idem J. Poll. 7, (77.)
" tradit δευτερουργὸν" [* δευτερουργὴν] " χλαῖναι
" vocatam fuisse olim, quæ suo tempore * ἐπίγραφος
" nominaretur: et δευτερουργοὺς dictos fuisse τοὺς
" ταύτην ποιοῦντας. Forsan autem intelligit Acu pi-
" ctam et variegatam non a textore, sed post texto-
" rem a phrygione." [* Δευτερουργέω, J. Poll. ap.
" Schneider. Lex. * Δευτεροῦχος, i. q. ἔχων τὰ δευτε-
ρεῖα, Lycophro 203.]

" Ἐπιδεύτερον, Iterum, VV. LL. Scribitur sæpius
" διῃρημένως." [" Toup. Opusc. 2, 221." Schæf.
Mss. " Achill. Tat. 326." Wakef. Mss.]

" Δευτεραῖος, (α, ον,) exp. Secundarius: malim ego
" interpr. Secundanus, i. e. Secunda die, τῇ δευτέρᾳ,
" aliquid faciens: ut δ. ἤλθομεν, Secundo die veni-
" mus, s. Postridie. Sic Xen. K. Π. 5. Δευτεραῖοι δὲ
" ἀμφὶ δείλην γίγνονται πρὸς τῷ Γωβρύου χωρίῳ."
[Gl. Secundarius. " Ad Herod. 331. Cattier. 109.
Wetsten. N. T. 2, 654. Diod. S. 1, 571. Schneider.
ad Xen. K. 'A. 33. Qui secunda die venit, Valck.
Oratt. 399. Wessel. Herod. 10." Schæf. Mss. * " Δευ-
" τεράριος, Athen. 2, 271." Kall. Mss.] " Δευ-
" τερεῖα, τὰ, Secundæ, h. e. Secundæ partes, Se-
" cunda palma, Secundum præmium: id, quod datur
" τοῖς δευτερεύουσι. Cujus signif. exemplum habes
" v. Πρωτεῖον. Sic Plut. Artax. Σοὶ ταῦτα δίδωσι
" βασιλεὺς εὐαγγελίων δευτερεῖα. At Phalar. dicit,
" Δευτερεῖα χρηστότης φέρεται τῆς κακότητος, pro δευ-
" τερεύει, Posthabetur. Δευτερεῖα, Hesychio οἶκος
" εὐτελής: qui δευτερίας potius dicitur." [Gl. Δευτε-
ρεῖον· Secundarium. Lycophro 1011. καλλιστευμάτων
λαβών. " Ad Phalar. 101. 158." Schæf. Mss.]

" Δευτερεύω, Secundus sum, Secundas fero, Secun-
" dum obtineo locum, Diosc. 3, 47. Σάμψυχον κρά-
" τιστον τὸ Κυζικηνὸν καὶ Κύπριον· δευτερεύει δὲ τού-
" του τὸ Αἰγύπτιον: 68. Κύμινον τὸ ἥμερον εὔστομον,
" καὶ τούτου μᾶλλον τὸ Αἰθιοπικόν· δεύτερον τὸ Αἰγύ-
" πτιον. Plut. cum dat. Eumene (13.) Δευτερεύειν
" αὐτῷ ἀπαξιοῦντες, Secundi ab eo esse, Primas ei
" concedere." [Secundarum fuit Crasso, Cic. Bruto
69.: Plut. Pomp. 76. Ῥωμαίῳ ἀνδρὶ τὰ δεύτερα λέ-
γοντα, (i. q. δευτεραγωνιστοῦντα,) πρῶτον εἶναι τῶν
ἄλλων, cf. 7, 896. * " Δευτερέω, Eudocia 150. Λέγει
δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι Γορτύνη δευτερεῖ μετὰ Κνωσσὸν κατὰ
δύναμιν. Dicitur δευτερόω, —εύω, —ιάζω, non δευτε-
ρέω. Et quidem Cod. Eudociæ recte habet δευτε-
ρεύει." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.
" Δευτερεύω, Toup. ad Longin. 346. T. H. ad Lu-
cian. 1, 209. Diod. S. 2, 427. τινὶ, Plut. 4, 43. Cor.
Cum dat., 6, 233. Hutt." Schæf. Mss. Diog. L. One-
sicrito.]

" Δευτερόω, Secundo facio, Itero, Repeto, verbum
" frequens ap. Græcos Bibliorum Interprr., ut non
" solum in Eccles., sed etiam 3 Reg. 18. Καὶ εἶπε,
" Δευτερώσατε, καὶ ἐδευτέρωσαν· καὶ εἶπε, Τρισσώσατε,
" καὶ ἐτρίσσευσαν, Secundo facite, Iterate. Iidem di-
" cunt δευτερῶσαί τινι pro Secundum ictum ingerere;
" ut 1 Reg. 26. Καὶ νῦν πατάξω δὴ αὐτὸν τῷ δόρατι
" ἅπαξ εἰς τὴν γῆν, καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ. Ex 2 Reg.
" Bud. diversa constr. affert, Καὶ οὐκ ἐδευτέρωσεν
" αὐτὸν, Non eum feriit secundo ictu, sed uno ictu
" interemit." [Gl. Gemino, Itero, Secundo. Pallad.
" H. L. 4. V. Chrys. p. 7.] " Δευτέρωμα, τὸ,
" Secundus actus, Bud." [Eust. 60, 22.] " Δευτέ-

"ρωσις, εως, ἡ, i. q. δευτέρωμα, Secundæ partes, vices :. Secundus ordo. 4 Reg. 23. Τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, Sacerdotibus secundi ordinis : ut Hebr. etiam textus versio habet. Complut. vero Ed. pro τῆς δευτερώσεως habet τοῖς δευτερεύουσι : quod melius est. Δευτερώσεις dicuntur etiam Traditiones hominum et veluti secundariæ leges. Hieron. in Es. 59. Contemnentes legem Dei, et sequentes traditiones hominum, quas illi δευτερώσεις vocant : in Ez. 36. Juxta Judaicas fabulas, quas illi δευτερώσεις appellant, gemmatam et auream Hierusalem : in Matth. 22. Pharisæi traditionum et observationum, quas illi δευτερώσεις vocant, justitiam præferebant : Ep. ad Alg., Quantæ traditiones Pharisæorum sint, quas hodie vocant δευτερώσεις, et quam aniles fabulæ, evolvere nequeo. Quibus e ll. intelligitur quomodo accipiendus sit hic in Ep. Ejusd. ad Dam., Ne videremur aliquid præteriisse eorum quas Judæi vocant δευτερώσεις, et in quibus universam scientiam ponunt. Item hic in Catalogo Script. Eccles. de Papia, Hic dicitur mille annorum Judaicam edidisse δευτέρωσιν. Q. l. Sophronius sic interpr. Οὗτος λέγεται χιλίων ἐνιαυτῶν Ἰουδαϊκὴν ἐκδεδωκέναι δευτέρωσιν. Dicitur porro ET Δευτερῶσαι pro Ejusmodi traditiones docere : ut idem Hieron. testatur, Ep. ad Alg., Videntur igitur observationes Judaicæ ap. imperitos et vilem plebeculam imaginem habere rationis humanæque sapientiæ. Unde et doctores eorum, σοφοὶ, h. e. Sapientes, vocantur. Et siquando certis diebus traditiones suas exponunt discipulis suis, solent dicere, οἱ σοφοὶ δευτεροῦσι, Sapientes docent traditiones. ET Δευτερωτὴς, ὁ, Ejusmodi traditionum doctor. Hieron. in Abacuc 2. Audivi quendam Liddæ de Hebræis, qui sapiens ap. illos et δευτερωτὴς vocabatur, narrantem hujuscemodi fabulam." [Gl. Δευτέρωσις· Iteratio. * Ἐπιδευτερόω, et * Ἐπιτριτόω, Bekk. Anecd. 93. unde * Ἐπιδευτέρωσις, Schleusner. Lex. in V. T.]

" Δευτέριον, τὸ, Secundæ: i. e. Partus involucrum, et veluti secundarius partus, P. Ægin. 6, 75. Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον, ὃ δὴ καὶ δευτέριον καλεῖται. Verum ibi Basil. Ed. habet δεύτερον : ut et Ald. paulo post, Ὑποπεσὸν τὸ δεύτερον ἐκβαλεῖν. Atque adeo et Diosc. δεύτερα dicit, non δευτέρια, ut patet ex exemplis supra allatis, et ex hoc, 3, 69. Ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα. Affertur porro ET Δευτέριος pro Secundarius." " Δευτεριάζειν, Suidæ τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι, in h. l., Ἐγὼ δ' ἤδη διαπραξάμενος, παραδῶ σοι δευτεριάζειν, Secundas partes agere, Bud. q. d. Lampada tibi trado ut mihi in actu succedas." [" Aristoph. Brunck. 2, 38." Schæf. Mss.]

" Δεύτατος, (η, ον,) Ultimus, Postremus, Hesychio ἔσχατος, ὕστατος, μεθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος, Il. T. Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Ἕλκος ἔχων, Od. A. ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν." [" Ad Charit. 788. Jacobs. Anth. 8, 414. Heyn. Hom. 7, 606. 8, 403." Schæf. Mss. * Δευτάτιος, Maximus π. Καταρχ. v. 350. ἠοῖ, P. Silent. Ecphr. 419. στεφάνοιο. " Ad Charit. 788." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 12, 327." Wakef. Mss.] " Ἀμφιδεύτατος, Postremus, ὕστατος καὶ ἀκρότατος. Apud Pind. Ὀ. 1, (80.) ἀμφιδεύτατα κρεῶν interpr. Minutissimæ carnium particulæ, quoniam, inquiunt, in divisione et dissectione victimarum quod minutissimum est, postremum est." [Cf. Δεῦμα.]

ΔΕΥΩ, εύσω, Rigo, Madefacio, Imbuo, Tingo, Il. B. (471.) Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, i. e. τέγγει, βρέχει : ut ap. Suid. Ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος [al. τῷ αἵματι] τοὺς δακτύλους, προσέγραψε. || Misceo, Subigo, Mollio, μίσγω, φύρω, μαλάττω, Hes. || Apud Soph. autem (Aj. 376.) Ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, exp. Atrum fudi sanguinem. In pass. Δεύομαι, Rigor, Madefio, Imbuor, Il. I. (566.) δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι : P. (361.) αἵματι δὲ χθὼν Δεύετο πορφυρέῳ. Herodian. 8, (4, 30.) Δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας, Pice ac resina oblitas, Polit. Sic δευθεὶς ὄξει, Aceto rigatus, imbutus. Lucian. Δευόμενος τῷ ποτῷ, qua metaph. dicitur et βεβρεγμένος, et Plaut. verbo Irrigare utitur. [Δεύω, Gl. Rigo. Δεδευμένος· Riguus, Schleusner. Lex. in V. T. Quint. Sm. 4, 510. δεύεσαν ἀφρῷ, a * Δευέω, * Δεύημι. " Ad Charit. 216. 624. Jacobs. Anim. 156. Anth. 12, 141. Dionys. H. 3, 1496. Heyn. Hom. 7, 313. 798. 8, 34. 455. 675. Ind. Xen. Œc. Eur. Phœn. 678. Timæi Lex. 143. Villoison. ad Apollon. 220. Toll. Brunck. ad Œd. T. 18. Wagner. Alciphr. 2, 104. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 279." Schæf. Mss.] Δεῦμα, τὸ, Irrigatio, [Pind. Ὀ. 1, 80. δεύματα κρεῶν, Schol. τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι, v. nott. * Δευτὴρ, ῆρος, ὁ, J. Poll. 10, 105. " Valck. ad Ammon. 34." Schæf. Mss. * Δευτὸς, ἡ, ὸν, unde * Ἄδευτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀδέψητος, Schneider. Lex. et Ἐλαιόδευτος, quod vide.]

Δευσοποιὸς, ὁ, Infector, Tinctor, βαφεὺς, Suid. Hes. Bene imbutus s. tinctus, ita ut deleri aut elui tinctura nequeat. Suid. de purpura proprie intelligi scribit habente ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς : metaph. autem dici et de aliis omnibus, quæ habeant colorem ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. Athen. 3. Τὸ καλὸν δὲ χρῶμα τῷ δευσοποιῷ χρώζομεν. Plato de Rep. 4. (346=429.) Καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφὲν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται τὸ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Sic δευσοποιὸς βαφὴ dicitur pro βεβαία καὶ ἀνέκπλυτος. Metaph. sumitur pro Perimbutus, Indelebilis, Qui elui nequit, Bud. e Plat. ibid. (347.) Ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο, ὥσπερ βαφὴν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν τε καὶ περὶ ἄλλων, Ut opinione pertinaci perimbuantur. Sic δευσοποιὸς ἐπιστήμη dicitur pro βεβαία, ut ab eod. Bud. annotatur: qui quod Cic. de Orat. 2. dixit, Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, Græce reddit, Ἐχέτω γὰρ τῶν γραμμάτων δευσοποιὸν παίδευσιν· ἔστω δὴ δευσοποιὸν μάθησιν τῶν γραμμάτων μεμαθηκώς. Et quod Quintil. dicit, Sensu tincta, ipse reddit * δευσοποιῶς νοήμασι κεχρωσμένα, i. e. Bene et plene imbuta. Plut. (4, 161.) Φασὶ δεινὸν ἐνδῦναι καὶ δευσοποιὸν ἐγγενέσθαι τῇ ψυχῇ τοῦ Κασσάνδρου τὸ δέος, Inustum pavorem in animum Cassandri. Plut. (7, 903.) Τὴν βαφὴν οὐκ ἀνιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυντον. Sic δευσοποιὸν μανίαν Œcum. in Acta vocat Deploratum Judæorum furorem contra Apostolos. Bud. Comm. 1058. [" Greg. Neocr. 70. Par." Routh. Mss. " Jacobs. Anim. 231. Anth. 7, 212. Plut. Alex. 180. Schm., Thom. M. 206. ad Mœr. 122. 263. ad Timæi Lex. 75. Bergler. Alciphr. 305." Schæf. Mss. " Dio Cass. 1364. Synes. 183. Plut. 2, 270. 488. 4, 161. Ælian. H. A. 863. Plato de Rep. 276." Wakef. Mss. * Δευσοποιέω, Alciphro 3, 11. " Orig. c. Cels. 1, 52. 3, 65." Routh. Mss. " Ad Timæi Lex. 77." Schæf. Mss. * Δευσοποιΐα, ἡ, J. Poll. 1, 49.] Ἀναδεύω, Irrigo, Imbuo, Subigo, Plut. (9, 758.) Ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φύροντες, i. e. Turn. interpr., Adipe et oleo sæpius inungentes et subigentes, Ælian. ap. Suid. Τὴν σποδὸν ἀναδεύει κηρῷ ὑγρῷ. At Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, exp. Infundo puerorum ingeniis mores. [" Method. de Resurrect." Routh. Mss. Plut. Num. Compar. 5. Διὰ τῆς παιδείας οἷον ἀνέδευσε τοῖς ἤθεσι τοὺς νόμους, i. q. δευσοποιοὺς ἐποίησε, al. ἐνέδευσε, Schneider. Lex.: huc respexit Noster. Maximus Tyr. 178. Τὰ πικρὰ τῶν φαρμάκων ἀναδεύσαντες προσηνεῖ τροφῇ. " Ad Xen. Eph. 158. Phrynich. Ecl. 156. Thom. M. 607. Wakef. Ion. 775. Dionys. H. 3, 1495." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 8." Wakef. Mss. " Plut. Mor. s. 700. de urina ἀναδευομένῃ a solidis excrementis." Seager. Mss. * Ἐνδεύω, i. q. ἐμβάπτω, ἐμβρέχω, Nicander Ἀ. 414. * Ἐπιδεύω, Orph. Ἀ. 1076. ἐπιδεύεται κρητὴρ αἵματι, Apollon. Lex. " Ad Charit. 375. Anyte 17." Schæf. Mss.] " Καταδεύω, Madefacio, Hesiod. Ἔ. (556.) κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ, sc. ὁ ὑετὸς, i. e. καταβρέχῃ, Procl. Moschop." [Eur. Phœn. 834.] Προδεύω, Ante imbuo, Ante madefacio s. irrigo. [* Συνδεύω, Quint. Sm. 4, 213. " Heyn. Hom. 4, 636." Schæf. Mss.]

" ΔΕΦΩ, Excorio, Pelle nudo. Pass. δέφεσθαι dici-

“ tur is, qui sibi ἀποδέρει τὸ αἰδοῖον, Pelle nudat penem, Aristoph. 'I. (24.) Ὀτίη τὸ δέρμα τῶν δεφομένων ἀπέρχεται, i. e. τὸ δ. τ. ἀποδερομένων τὸ αἰδοῖον ὑποχωρεῖ ὄπισθεν, Schol. Vide Δατισμὸς,” [Gl. Δέφει· Masturbat, Manuturbat. Δέφεται· Masturbat, Manuturbat. Δέφεσθαι· Mastuprari. Artemid. 1, 80. τὸν δεσπότην, Athen. 25. ἑαυτόν. “ Ad Mœr. 392. Kuster. Aristoph. 9. Brunck. 3, 110.” Schæf. Mss.]

“ Δέπτω, Paro ut fullones, κνάπτω, unde βυρσοδέψης, VV. LL. Dicitur tamen δεψεῖν potius, idque de coriariis.” “ Δεψέω, Subigo et emollio coriariorum more: unde δεψῆσαι, Hesychio μαλάξαι, Suidæ ἁπαλῦναι. Inde Βυρσοδέψης etiam et Σκυτοδέψης dicitur ὁ τὰς βύρσας καὶ τὰ σκύτη δεψῶν, Qui pelles et coria subigit emollitque, Coriarius.” [Gl. Depso. Herod. 4, 64. Δέψει τῇσι χερσὶ, Od. M. 78. Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα.] “ Δέψα, (ἡ,) Suidæ βύρσα, Pellis, forsan ἡ δεδεψημένη,” [a Schneidero non agnoscitur. * “ Δεψοποιὸς, Zonar.” Dahler. Mss. Δεψητὸς, ἡ, ὸν, unde] “ Ἀδέψητος, Inelaboratus et rudis, Nondum curatus a βυρσοδέψῃ et coriario s. pellione, ut ἀδ. βοέη dicitur ἡ * ἀμάλακτος καὶ ἀκατέργαστος βύρσα, Eust. Od. Υ. Καμμὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ'. Et aliquanto post, Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν Ἔδραθεν. Hes. ἀδέψητον exp. non solum * ἀμάλακτον, sed etiam ἀργόν.” [“ Jacobs. Anth. 7, 72.” Schæf. Mss. “ Nonn. D. 14, 129.” Wakef. Mss.] “ Εὐδέψητος, Subactu facilis et emollitu, Hippocr. (797.) Τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα, Optime subacta et curata, τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, Gal.” [* Ὠμοδέψητος, Suid. v. Σεμίραμις. “ Ad Diod. S. 1, 130.” Schæf. Mss. * Νακοδέψης, Coriarius, Cerdo, Athen. 352. cf. Hippocr. Diæta San. 1, 8.]

[* Ἐκδέψασθαι, Hesychio * ἐκμαστιγοῦν.]

“ Διφθέρα, ἡ, Pellis s. Exuvium λέοντος, Pellis s. Exuvium leonis. Quomodo et Plut. Problem. διφθέραν de Pelle canis dixit. Membranæ etiam, in quibus scribitur, διφθέραι appellantur: sunt enim et ipsæ ex animantium pellibus confectæ, ovium, caprarum, vitulorum etiam: unde Proverb. Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας: fingitur enim e pelle Amaltheæ capræ habere membranas, in quibus facta hominum notet, et tandem aliquando ea inspiciens, beneficio vel pœna rependat. Itidem Herod. 5, (58.) p. 194. τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando ἐν σπάνει βίβλων ἐχρέωντο διφθέρῃσι αἰγέῃσί τε καὶ οἰέῃσι, Quoniam aliquando in penuria papyri utebantur membranis s. pellibus caprinis et ovinis: Ἔτι δὲ, inquit, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων εἰς τοιαύτας διφθέρας γράφουσι. Theodoritus quoque Hist. Eccl. ita vocat Membranas, Bud. Itidemque cum Socrates ap. Plut. Hell. Quæst. 529. dicit, Ταῦτα ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφασι, intelligendæ videntur Laminæ s. Tabulæ æreæ, quæ membranarum vicem præstarent. Adhæc διφθέρας nominant Pelles tentorias, s. Pelles, quæ in castris σκηνῶν loco sunt: ut ap. Athen. 12. Perdiccæ et Cratero φιλογυμναστοῦσιν ἠκολούθουν διφθέραι σταδιαῖαι τοῖς μεγέθεσιν, ὑφ' αἷς περιλαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς * καταστρατοπεδίαις ἐγυμνάζοντο. Bulga etiam διφθέρα dicitur, i. e. Saccus coriaceus s. pelliceus. Quomodo accipiunt in Plut. Symp. sept. Conv. Ἐνταῦθα νεανίσκος, ὡς ἐφαίνετο, νομευτικὸς, ἀναπτύξας τινὰ διφθέραν, ἔδειξεν ἡμῖν βρέφος γεγονὸς ἐξ ἵππου, in bulgam enim s. saccum coriaceum involverat, nisi malis simpliciter In pellem. Denique διφθέρα dicitur Coriacea vestis, Tunica e pellibus: quales sunt Pastoritii rhenones, s. Saga pellicea. Aristoph. N. (72.) Ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος: de caprario. Lucian. Timone, Ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι πενία περιτέθεικεν, Hanc pellem. Ex Arriano quoque 6. p. 195. Bud. διφθέραν affert pro Rhenone s. Veste pastoritia. Inde Διφθεράλοιφος, (ὁ, ἡ,) ap. Cyprios dicitur ὁ γραμματοδιδάσκαλος, teste Hes., quoniam sc. membranas in scribendo, literis exaratis veluti inducit et illinit. Et Διφθερίας, ὁ, dicitur ὁ διφθέραν ἐνημμένος s. περιτεθειμένος, Qui gestat ejusmodi pelliceam s. coria-

A ceam tunicam. Lucian. Tim. Διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ: pro quo paulo supra dixerat ὑποδίφθερος et διφθέραν περιτεθειμένος, Pelle amictus. Varro R. R. 2, (11.) Neque non quædam nationes harum, sub. caprarum, pellibus sunt vestitæ, ut in Getulia et in Sardinia: cujus usum ap. antiquos quoque Gr. fuisse apparet, quod in tragœdiis senes ab hac pelle vocantur διφθερίαι, et in comœdiis, qui in rustico opere morantur, ut ap. Cæcilium in Hypobolimæo habet adolescens, ap. Terentium in Heautontimorumeno senex. Itidem J. Poll. 4. inter personas tragicas numerat servum διφθερίαν, et γραῦν διφθερῖτιν. Ubi nota fem. διφθερῖτις, e masc. Διφθερίτης, i. q. διφθερίας. Annumerat vero et hanc διφθερῖτιν γραῦν τοῖς οἰκετικοῖς προσώποις τραγικοῖς. Item Διφθέριον, (τὸ,) hinc dicitur Ulcus quoddam, in Hippiatr. Γίνεται διφθέριον ὑπὸ βύρσαν λευκὸν, ὡς μυδᾷν τὸν τόπον: perperam enim ibi scriptum διαφθέριον. Bud. Necnon Διφθερόω, et Καταδιφθερόω, Pelle
B obtego, Corio intego. Plut. Symp. 4, 2. (T. 3. p. 713. Wytt.) Τὸ δέρμα τῆς φώκης καὶ τὸ τῆς ὑαίνης, οἷς τὰ ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι. Adde Διψάρα, i. q. διφθέρα, h. e. δέλτος, Hes.” [Gl. Διφθέρα· Cilicium. Διφθέραι· Rhenones. Διφθέρα, τὸ βιβλίον· Membranum, Codex. Διφθέρα πλοίου· Segestrum. * Διφθεροποιός· Membranarius. Διεφθέρα· Membrana. Διφθέρα, Plut. 6, 566. Arrian. Anab. 4, 4. Valck. Diatr. 185. Διφθερίας, Posidippi Epigr. 17. Διφθερίαι ap. Cic. ad Att. 13, 24. perperam pro διφθέραι. * Διφθερὶς, ἡ, i. q. διφθέρα, Antiphili Epigr. * Διφθέρινος, η, ον, Xen. K. 'A. 2, 4, 28. n. σχεδίαι, i. q. δερμάτιναι. * Διφθεροπώλης, ὁ, Athen. 126. * “ Διφθέρωμα, Membrana pellicea, in qua scribi solet, Pellium scribendo aptarum collectio, Volumen, Theod. Esai. 8, 1. Vide Τόμος.” Schleusner. Lex. in V. T. “ Διφθέρα, Boiss. Philostr. 323. Διὸς, ad Herod. 370. 400. Bentl. Opusc. 34. Valck. Diatr. 185. ad Callim. 1, 244. Ammon. 43. Koen. ad Greg. Cor. 132. ad Lucian. 1, 345. 375. Luzac. Exerc. 73. 109.
C Jacobs. Anth. 11, 142. Δ. βασιλικὴ, ad Charit. 317. ad Diod. S. 1, 146. ad Herod. 399. Græv. Lectt. Hes. 575. Vestis, Dionys. H. 3, 1336. Διφθερίας, Toup. Opusc. 2, 122. ad Lucian. 1, 345. Græv. Lectt. Hes. 575. Jacobs. Anth. 8, 153. Διφθερὶς, 9, 68. Huschk. Anal. 120. Διφθέρινος, Schneider. ad Xen. K. 'A. 118.” Schæf. Mss. “ Διφθερόω, Strabo 1188. Καταδ., Plut. 2, 664.” Wakef. Mss.] “ Λευκοδίφθεροι, λευκοδέρματοι, Hes. Albis pellibus s. rhenonibus amicti.” [* Ὑποδίφθερος, Lucian. 1, 345. 349. 2, 77. Strabo 4. p. 300.; 12. p. 822. Schneider. Lex. Suppl.]

ΔΕΧΟΜΑΙ, ξομαι, γμαι, Capio, Excipio, Suscipio, Admitto, Il. E. 226. Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα Δέξαι: Od. Ξ. 155. Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην, sub. εἵματα: Nequaquam acceperim, si offeras: δέχεσθαι χάριν, Accipere beneficium. Plut. Themist. Dicitur et πίστιν
D διδόναι καὶ δέχεσθαι: ut Virg. Accipe daque fidem. Et δέχομαι τὸν ὅρκον, Aristoph. || Excipio, Il. Σ. (331.) ἐπεὶ οὐδὲ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Ubi observa præp., quæ tamen sæpe omittitur, ut, Δέχομαί σε χώρᾳ, Eur. (Med. 713.) δέχεσθαι δόμοις, Apoll. Rh. Sic Δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, Dem. At Thuc. 6, (44.) diversos etiam ab his dat. junxit, Τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. Sæpe ponitur solus accus. personæ, ut δέχεσθαι ξένους, Xen. unde et ξενοδόχος. Bud. δέχεσθαι interpr. Excipere et prosequi, Plut. (3, 550.) Θυσίαις δ' αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ βωμοῖς ἐδέχοντο. E Xen. K. Π. 4, (6, 2.) δέχομαί σε ἱκέτην, Admitto te supplicem, Recipio. Greg. Οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, Non admittis, Bud. Recipio in amicitiam et societatem, Thuc. 3. || Pro Admitto ponitur alia etiam signif., sc. eo sensu, quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1. Ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. Sic, Δέχομαί σου τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ διαφερόντως, Plut. de Socr. Genio. Greg. Οὐ δέχῃ μετάνοιαν;

Idem, Δεῖξόν μοι τὴν καθαρότητα, καὶ δέχομαί σου τὴν θρασύτητα. || At cum infin. exp. Volo: sicut et οὐ δέχομαι, Nolo: Isocr. Οὔτε ταυτὰ τούτῳ δημηγορήσας, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Vide Bud. 892. 893. Plato Apol. Socr. Ἢ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ, ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quod quidam non male interpr. Quam magno redimeret? Cic. autem liberius, Quanti æstimatis, p. 2. Cic. Lex. Lat. dicunt Quid mereas vel merearis, aut mereri velis, in simili loquendi genere. Gall. Je n'en prendrois pas dix écus: vel, Je n'en voudrois pas tenir dix écus. Alicubi δέχομαι vertitur potius Non recuso: ut a Bud. in Greg. Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item Patior, ab eod. in h. l. Ejusd. Οὐ φέρει τὸν διωγμὸν, οὐ δέχεται ἄοικον εἶναι καὶ ἀνέστιον. Item Sustineo, eo sensu, quo dicitur Sustineo hoc facere. Plato de Rep. 10, (5. p. 355.) Πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Greg. Δέχεται υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι. Dicitur pro eod. et καταδέχομαι. || Huic affinis est signif., qua sumitur pro Sustineo irruentem, ut Bud. interpr. Xen. Ἑ. 7, (5, 12.) Οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐγκλίνουσι. Sic autem et alibi sæpe utitur. Idem alibi interpr. δέχομαι, Sustineo, Resisto, Non cedo, affert ex eod. Xen. Ὡς οἵ γε Ἀρμένιοι οὐ μὴ δέξωνται τοὺς πολεμίους. Et, Οἱ δὲ Ἀρμένιοι οὐκ ἐδέχοντο. Affert et e Luciano δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν pro Sustinere impetum. Possumus autem et hic v. Excipio retinere. Est autem Homerica et hæc signif., ut ἦε σὺ τόν γε δέδεξο: et, ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί: ubi Eust. docet δέχεσθαι esse ὑπαντῆσαι et ἀντιστῆναι. || Expecto, Od. I. (513.) cum fut. infin. Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι: in prosa autem dicitur potius προσδέχομαι. Utitur et alibi cum alia constr. Sunt certe qui δέχεσθαι vertant Expectare etiam in Xen. l. c. Οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, et in similibus, atque adeo ipse etiam Bud. δέχεσθαι dicit esse Expectare, s. Sustinere irruentem, locum illum proferens; sed vereor ut satis Lat. Hoc quidem certe observare me memini, aliquot alia verba ap. Græcos utrumque signif. habere, sc. et Expectare, i. e. προσδέχεσθαι, et Sustinere irruentem, s. sustinere impetum. Ex illis autem est μένειν. || Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, In se recipere, Præstaturum se promittere: sed in hac signif. dicitur potius ἀναδέχεσθαι: quod vide. || Δέχεσθαι, Interpretari, eo sensu, quo dicitur Interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, i. e. Accipere: unde et v. Accipio reddi potest metaph. sumto. Plato Dionysio, Σὺ δὲ ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι, ταῦτα δέχου. Est et v. Gramm. pro Intelligo; ut vulgo dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. de Def. Orac. Οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν. Huc autem videtur posse referri, quod legitur ap. Soph. Aj. (68.) μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα: vertitur enim, Ne ponas calamitatis loco, Ne habeas pro calamitate. Ut si dicam Noli adventum vel præsentiam illius hominis in eam partem interpretari. [Gl. Accipio, Capio, Capesco, Sumo, Percipio. Δέξαι· Sume. Δέξασθαι· Accipere. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 312. 365.; ad Apoll. Rh. T. 2. p. 205. "Δέχομαι Herod. 1, 126. signif. Traiter, Régaler, Donner un repas, unde Δοχή, Lucian. 5, 29. quod Hesychio est ἄριστον." Corai. Mss. Isocr. π. Ἀντιδ. 105. Orell. Οὐδεὶς —, ὅστις ἂν δέξαιτο καὶ τοὺς μαθητὰς εἶναι τοιούτους. Il. B. 794. Δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί: O. 87. δέχομαί τινι pro ἀπό τινος, Soph. El. Pind. Π. 4, 37. στέγῃ, Eur. Or. 46. πυρὶ δ. τινα. Strabo 13. p. 420. Sieb., 422.] "Δέχμενος, per sync. pro δεχόμενος, "Hesychio * προσδιαδεχόμενος: QUI ET Δέχμα affert pro νόμιμον, Legitimum et usu receptum. Sed "hæc per γ etiam scribuntur." [Cf. Ἄρχμενος pro ἀρχόμενος, Censor Jenensis Blomfieldiani Callimachi p. 81. in Barkeri Aristarcho Anti-Blomf.] "Δέχθαι, "per sync. pro δεδέχθαι vel etiam δέχεσθαι. Apud "Il. enim A., ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα exp. λαμβάνειν, "Capere, Accipere. Δέχνυμαι, i. q. δέχομαι, Accipio, Epigr. Δέχνυσο μαρτυρίην. Sic alibi quoque "Δέγμενος, pro δεδεγμένος vel δεχόμενος, ut ἄργμενος, Etym. Δείδεκτο, Ion. s. Poët. pleon. τοῦ ι pro "δέδεκτο. ITEM Δειδέχατο, Ion. itidem et poët. "pro δεδεγμένοι ἦσαν, s. ἐδέχοντο et ἐδεξιοῦντο, quorum exempla habes in Δεδίσκομαι. Δέκτο, Ion. pro "δέδεκτο s. ἐδέδεκτο, Il. B. ὅγε δέκτο μὲν ἱρά. Δέκομαι, "Ion. pro δέχ., Accipio, Recipio, ap. Herod. frequens, qui et pro Expecto usurpavit." [Ἔδεκτο, δέχθαι, ad Greg. Cor. 676. δέξω, 432. 652. 668. 698. "Ad Charit. 500. Wakef. Eum. 204. Abresch. Æsch. 2, 30. Jacobs. Anim. 168. Anth. 8, 279. 389. 9, 42. Kuster. V. M. 143. Heyn. Hom. 5, 468. 6, 145. 8, 337. Heindorf. ad Plat. Phædr. 254. Fischer. Ind. Palæph. Clark. ad Il. A. 20. Toup. ad Longin. 395. Wessel. Herod. 63. 674. ad Lucian. 1, 400. ad Callim. 1, 167. Valck. 193. Musgr. Bacch. 433. Paus. 1, 407. Valck. Hippol. p. 174. 240. Ammon. 87. Eran. Philo 170. Intelligo, Strabo 5, 420. 422. Porson. ad Odyss. p. 31. Lips. Expecto, Markl. Suppl. 90. Accipio conditionem, Volo, ad Lucian. 1, 401. Passive, Schol. Lycophr. 517. Lips., ad Xen. Eph. 249. Conf. c. λέγω, ad Diod. S. 1, 243. 284. ad Callim. 1, 227. Wakef. Diatr. 26. Cum dat., Epigr. adesp. 137. 313. Porson. Hec. p. 35. 86. Ed. 2. Il. A. 596. P. 207. Voss. Heyn. Hom. 4, 228, 7, 24. (Sic αἱρεσθαί τινι, Il. Δ. 95. αἱρεῖσθαί τινι, Heyn. Hom. 8, 262. φέρεσθαί τινι, Il. X. 217.) Δ. τινὸς, i. e. ἀπό τινος, Ruhnk. Ep. Cr. 18. Add. Ilgen. Hymn. 305. Il. Ω. 305. Δ. μᾶλλον, Bast Lettre 40. Heindorf. ad Plat. Lys. 24. τὴν ἐπωνυμίαν ἔκ τινος, τὸ διδόμενον, Idem ad Gorg. 179. τὸν οἰωνὸν, ad Herod. 733. Soph. El. 668. Schneider. ad Xen. K. 'A. 65. qui partim falluntur. Δέξατό οἱ, Il. B. 186. Wassenb. ad Hom. 65. Lesbon. 181. Herm. de Metr. Pind. 273. Lyrica Stephani 2, 338. Villois. Anecd. 2, 120. Brunck. El. 442. Δέχου, Heindorf. ad Plat. Gorg. 262. Wakef. Diatr. 26. Δ. τὸν πολέμιον, Heyn. Hom. 8, 90. Il. T. 29. Ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, Heyn. Hom. 7, 669. Δεδεγμένος, 8, 409. Jacobs. Anth. 7, 91. Aristoph. 'A. 478. Δέγμενος, Thom. M. 294. Hom. H. in Cer. 29. Δέγμενος, Δέχμενος, Heyn. Hom. 5, 570. Δεδεγμένος, Δεδεχμ., 5, 468. Δέξαι, Scito, Dionys. H. 5, 156. Δέξο, Jacobs. Anth. 6, 54. ad Charit. 491. Jacobs. Anim. 167. 293. Leon. Tar. 13. P. Silent. 32. Epigr. adesp. 128. 137. 169. 557. Heyn. Hom. 5, 42. Ruhnk. Ep. Cr. 151. Toup. Opusc. 1, 526. 2, 60. ad Il. Ω. 429. 650. Δέξο, Δέξαι, Heyn. Hom. 8, 684. (Κατέδεξο, Diod. Sard. 16.) Δεδέξομαι, ad Mœr. 293. Ἐδέγμην, Epigr. adesp. 658. et Jacobs. Δέχαται, Heyn. Hom. 6, 299. Δειδέχαται, 4, 554. 698. Callim. 1, 426. 497. Δειδέχατο, Colebant, ad Il. X. 434. Δείδεκτο, Heyn. Hom. 5, 577. Ἔδεκτο, Simonid. 49. Anyte 10. Antip. S. 15. Epigr. adesp. 612. Jacobs. Anth. 12, 309. Greg. Cor. 100. Toup. Opusc. 1, 543. Δέχθαι, Phædim. 1. Δέχνυμαι, Jacobs. Anth. 8, 314. 9, 403. Wakef. S. C. 4, 248. ad Charit. 772. 776. 780. ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. "Δέχομαι, Concipio, Menander, Dem. Phal. 198. I. q. ἀποδέχομαι, Libenter accipio, Lys. 778. Accipio pecuniam, per se, Liban. 85. Perf. pass. δείδεγμαι, cum gen., Arat. D. 196. Poët. ἔδεγμαι, Nicander 'A. 2." Wakef. Mss.]

Πανδεχής, ὁ, ἡ, Omnes s. Omnia accipiens, recipiens. Plato, πανδεχὴς φύσις, Natura omnium receptrix s. receptatrix. Plut. (10, 212.) Τὸ πανδεχὲς ἐκεῖνο, Illa universorum capacitas. Bud. πανδεχὲς pro Prima materia affert ex Aristot. de Gen. 2. ["Schol. Hes. p. 240. Anaxag. 57. Lucian. 18. Ocell." Wakef. Mss. * "Παντοδεχής, Const. Manass. Amat. 4, 6." Boiss. Mss.]

Θεοδέγμων, (ὁ, ἡ,) Dei s. Rerum divinarum susceptor, Nonn. ["J. 1, 23. D. p. 258." Wakef. Mss. Athen. 320. "Epigr. adesp. 680." Schæf. Mss.] Κυμοδέγμων ἀκτὴ, Fluctus excipiens litus, Eur. [Hipp. 1173. "Mitsch. H. in Cer. 111." Schæf. Mss. * Οἰκοδέγμων, J. Poll. 6, 11. * Πολυδέγμων, Lycophro 699. "Pluto, Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. ix. it. p. 6. Mitsch. 111. Ilgen. 507. Jacobs. Anth. 7, 176." Schæf. Mss. "Phorn. 103. Galei Myth. 234." Wakef. Mss.]

"Δεξίδωροι, i. q. δωροδόκοι, Qui munera accipiunt, "Qui muneribus et largitionibus corrumpi se sinunt, "Suid." Δεξίμηλος, Oves excipiens, suscipiens, θεῶν

δεξίμηλα ἀγάλματα, Oves excipientia, quæ sc. illis offeruntur, Eur. [Phœn. 635. Andr. 129. 1138. " Valck. Phœn. p. 241. ad Ammon. 49. * Δεξίνικος, Toup. Emendd. 2, 625." Schæf. Mss.] Δεξίπυρος, Ignem excipiens, suscipiens, θυμέλαι, Eur. [Suppl. 64. " Markl. ib." Schæf. Mss.]

Δεξαμενὴ, ἡ, Receptaculum, Conceptaculum, Plato, ut inquit Bud., Materiam sic vocat in Timæo, quam etiam ὑποδοχὴν formarum dicit p. 159. Synes. de Insomn. Ἀλλὰ μὴ δεξαμενὴ εἶναι τῶν ἀορίστων εἰδώλων. Philo de Mundo, Δεξαμενὰς σώματι τὰς αἰσθήσεις ἀπειργάσατο. Δεξαμεναὶ interdum peculiari signif. dicuntur Aquarum receptacula, ὑδάτων δοχεῖα, Hes. Hinc fit ut δεξαμενὴ reddatur etiam Lacus et Cisterna. Strabo de Roma loquens, p. 68. Ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, i. e., inquit Bud., Subterranea conceptacula, ut cisternas. Idem e Gal. affert, Βάπτειν τοὺς οὕτως ἰσχνοὺς εἰς τὴν ψυχρὰν δεξαμενὴν, i. e., inquit ille, Lavacrum balneorum, et piscinam, quam alibi dixit κολυμβήθραν. Item δεξαμεναὶ de Venis dictum, vide ap. Hes. [Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 322. " Wakef. S. C. 4, 5. 5, 136. Reiz. Acc. 117. Toup. Opusc. 1, 507." Schæf. Mss. " Receptaculum quodvis, Philo J. 1, 388." Wakef. Mss.]

" Δεξὶς, (ἡ,) Hesychio Pars illa hepatis, quæ a sa- " crificis δοχὴ vocatur." [* Δέξις, Eur. Iph. A. 1182. Δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών. " Brunck. Andr. 397." Schæf. Mss.]

" Δεκτέος, (α, ον,) Accipiendus, Excipiendus, Re- " cipiendus; sequitur enim signiff. sui verbi δέχο- " μαι." [Strabo 10. p. 707. Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anim. 321." Schæf. Mss.]

Δεκτὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Acceptabilis: unde et pro Grato, Lat. Accepto, ponitur aliquot locis N. T. [Jambl. Protr. 350. Kiessl. Schleusner. Lex. in V. T. " Cattier. 32. Alciphro 446." Schæf. Mss.] " Δεκτὴ, " Hesychio χλαῖνα, χλανὶς, Chlæna, s. Læna," [a Schneidero non agnoscitur.] Et Εὐαπόδεκτος quoque pro eod. affertur. At vero Ἄδεκτος non solum signif. pass. exp. Non acceptus, aut receptus, s. admissus: sed etiam act. Qui non accepit, Expers, Exors; ut ἄδεκτος κακοῦ. [" Stob. 553. Zosim. 76." Wakef. Mss.] " Ἀδεκτὼ, Nom. dæmonis cujusdam, " Suid." [a Schneidero non agnoscitur. * " Ἑτερόδεκτος, Didymus in Catena ap. Wolf. Anecd. Gr. 4, 46." Boiss. Mss. * " Ἡμερόδεκτον, Lev. 25, 29. sec. Oxon. Ἡμερόδεκτον ἔσται ἡ λύτρωσις αὐτῆς, ubi in Cl. Sarrav. Ms. rectius fortasse legitur ἡμερόλεγδον. Fortasse scr. * ἡμερόλεκτον ab ἡμερολεκτέω, Cotidie numero, Dies supputo." Schleusner. Lex. in V. T. * " Θεόδεκτος, Andr. Cr. 196." Kall. Mss. * " Θεοδέκτειος, Phrynich. Ecl. 123." Schæf. Mss.] Item Δεκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Capax, Qui excipere s. admittere potest. Bud. δεκτὸς sicut et δεκτικὸς, Susceptibilis, ap. Aphrod. [Jambl. V. P. 162. Kiessl.: Ἄλφα δεκτικὸν, ad Greg. Cor. 933. Δ. et δεικτικὸς conf., 267. " Toup. Opusc. 1, 236. Emendd. 1, 358. ad Diod. S. 1, 186. Conf. cum δεητικὸς, ad 2, 623." Schæf. Mss.]

" Δεκτῆρες, Hesychio * ἀποδοχεῖς, Suidæ ὑποδο- " χεῖς, Receptores." Δέκτης, Mendicus, ab accipiendo, quod undique accipiat, [" Od. Δ. 248." Seager. Mss. " Musgr. ad Hec. 457." Schæf. Mss.] Δέκτριος, Susceptor. In Epigr. πάντων δέκτρια γραμματική: ita enim lego, non λέκτρια. [" Δέκτρια non est fem. τοῦ δέκτριος, sed est subst., cujus masc. δεκτὴρ ap. Hes. et Suid." Schweigh. Mss. " Vox est nihili." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.] " Δέκτρια, (ἡ,) " Acceptrix, Exceptrix, Receptrix, i. e. Quæ acci- " pere s. excipere et recipere solet, ut (Archil.) ap. " Athen. (594.) Εὐήθης πάντων" [ξείνων] " δέκτρια " Πασιφίλη." [" Jacobs. Anth. 6, 178. 9, 420." Schæf. Mss. * Δέκτωρ, ορος, ὁ, i. q. δεκτὴρ, Æsch. Eum. 199. " Wakef. 204. Abresch. Æsch. 2, 24. Heyn. Hom. 7, 153." Schæf. Mss. * Οἰκοδέκτωρ, ut οἰκοδεσπότης, Paul. Alexandr. ap. Schneider. Lex.] " Κακοδεκτεύω, Male excipio. Hesychio enim κακο- " δεκτεύουσα est ἡ κακῶς δεχομένη."

A Πανδέκται, Omnia continentes s. complectentes libri, q. d. Qui receperunt omne, quod quis in aliquo scientiæ genere desiderare possit. Ita enim alicubi restringendam puto h. v. signif. Sed Gell. 13, 9. de libris Tullii Tironis loquens, scribit, In iis præcipui esse videntur quos Gr. titulo πανδέκτας libros inscripsit, tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continentes. Hæc ille. Pervenerunt certe ad nostra hæc tempora et libri legum Pandectæ inscripti. Ceterum quomodo Gr. πανδέκται βίβλοι dixerint, vel potius an dixerint, cum βίβλοι fem. sit, at πανδέκται masc. a nom. sing. πανδέκτης, lectoribus disquirendum relinquo. Unum addam Synesii l., in quo Bud. πανδέκτας vocari suspicatur, ita enim dicit, eos, qui literas intercipiunt et deinde adulterant: (Ep. 100.) p. 53. Ἐπιστολὴν δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι καί τοι προθυμηθεὶς κατενάρκησα, ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω τοῖς πανδέκταις τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ συγγράμματα. [" Πανδέκται, Gell. N. A. 1, 4. Bip." Schæf. Mss. * Πανδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, unde * Πανδέκτειρα, ἡ,
B Hippocr. 535, 40. κοιλία. * Πανδέκτωρ, ορος, ὁ, i. q. πανδέκτης, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Πολυδέκτης Pluto, Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 7, 176. Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. ix. it. p. 6. Mitsch. 111. Ilgen. 501." Schæf. Mss. Cf. Πολυδέγμων. " Phorn. 103." Wakef. Mss.]

Δοχὸς, ὁ, ἡ, [et ἡ, ὸν,] Capax, Theophr. C. P. 2, 6. Γῆ δοχὸς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ. " Hes. " δοχοὺς exp. δοχεῖα, λουτῆρας." [* Δοχεὺς, εως, ὁ, Gl. Acceptor. " Jacobs. Anth. 11, 119." Schæf. Mss. " Euseb. P. E. 126." Wakef. Mss.] Δοχὴ, ἡ, Convivium ab excipiendis convivis dictum, Luc. (5, 29.) Ἐποίησε δοχὴν μεγάλην ὁ Λευὶς αὐτῷ: [14, 13. Glossæ: Δοχή· Exceptio. Eur. El. 828. πύλαι καὶ δοχαὶ χολῆς, ubi v. Musgr.: Plato Tim. 390. jungit λοβὸν, λόχον, et πύλας, Ms. λοχὰς, al. δοχὰς, Schneider. Lex. Hesych. * Δοχεών· δοχὴ, σημαίνει ἐν θυτικῇ. Δέξις· τῶν ἐν τῷ ἥπατι μερῶν παρὰ τοῖς θύταις καλουμένη δοχή. Alex. ab Alexandro 5, 25. Plut. Mor. 2041. HSt. Schleusner. Lex. in V. T. Aretæus
C p. 10. πλεύμονος θώρηξ, Athen. 348. λαμπρά. " Thom. M. 243. Jacobs. Anth. 10, 356." Schæf. Mss.] " Δοχαῖος, (α, ον,) Capax, Capere potens, ut Schol. " Nicandri Θ. 618. σκαφίδεσσι δοχαίαις exp. ἀγγείοις " δεκτικοῖς. At Ἀ. 21. pro δοχαίην Κλείουσι στομά- " χοιο paulo ante dixerat στόμα γαστρὸς, Os ventri- " culi, quoniam sc. id cibum ingestum recipit." Δοχεῖον, τὸ, Receptaculum, Conceptaculum, Alex. Aphr. Τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματός ἐστι δοχεῖον. [Gl. Capacitas, Receptaculum. Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anth. 11, 119." Schæf. Mss.] Et Δοχήϊον, resolutione Ion. pro eod., Epigr. [P. Silent. * Δόχιον, Gl. Δόχιον καὶ καταγώγιον ἀπολλυμένων· Conventiculum perditorum.] " Δωχεῖον, Hesychio " χωρίον δεκτικὸν, Loculus, Receptaculum." [* Δόκιον, pro δόχιον, Sophro Athenæi 6. p. 383. Schw. τῶν δὲ χαλκωμάτων — ἐμάρμαιρε δόκια, at Schol. Aristoph. Ἀ. 3. et Suid. habent ἐγάργαιρε τὰ οἰκία.]

" Δοχμὴ, ἡ, Hesychio σπιθαμὴ, παλαιστὴ, Spithama, " Palmus: itidemque Suidæ. Sed et Aristoph.
D " Schol. δοχμὴν esse dicit παλαιστὴν, Ἰ. (318.) μεῖζον " ἦν δοχμαῖν δυοῖν, Duobus palmis majus erat. J. " Poll. quoque (2, 157.) δοχμὴν et δακτυλοδόχμην vo- " cari tradit τοὺς τέσσαρας δακτύλους συγκλεισθέντας, " Quatuor digitos junctos et veluti conclusos s. co- " arctatos: h. e. Spatium illud et mensuram, quam " quatuor digiti coarctati explent: idque et παλαι- " στὴν nominari, h. e. Palmum. Quod si verum est, " ut est, diversa hæc mensura est a spithama. At- " que adeo et Eust. cum Paus. δοχμὴν esse ait τὸν " παλαιστὴν, ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρός: de- " rivari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι, et paroxytonως " etiam efferri: ut et Etym. esse dicit τὸ δεκτικὸν " μέρος τῆς χειρός." [" Ad Mœr. 131. Phrynich. Ecl. 130. Thom. M. 250. Heyn. Hom. 8, 382." Schæf. Mss. " Nonn. D. 17, 103." Wakef. Mss.] " Δοχμὸς, " ET Δόχμιος, Obliquus. Hes. enim δόχμια exp. πλά- " για, λοξά: et Δοχμὸν, πλάγιον: recte: ut e Ni- " candro patet, qui in Θ. (478.) dicit, Φεῦγε δ' ἀεὶ " σκολιὴν τ' οὐκ ἰθέαν ἀτραπὸν ἴλλων, Δοχμὸς ἀνα-

" κρούων θηρὸς δρόμον: nam synonymως ibi ponit δοχ-
" μὸς et σκολιὸς, et mox καμπτὸς ac * πολύστρεπτος:
" opp. his ἰθὺς, Rectus. Sic Theocr. (22, 120.)
" δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. Eur. (Alc. 1003.)
" δοχμίαν κέλευθον dicit, (578.) διὰ δοχμίων κλιτύων:
" Nonn. autem δόχμιον ὀμφὴν, ut σκολιὴν, pro Per-
" plexam et ambiguam: quo sensu et Apollinis re-
" sponsa dicuntur λοξά. At de dochmio pede vide
" in Δόχιμος. Rursum Nicander δοχμὰ, et Hom.
" δόχμια, adv. ponunt pro Oblique. Ille, in Θ. (294.)
" Δοχμὰ ἐπισκάζων, pro πλάγιος πορευόμενος. Hic,
" Il. Ψ. (116.) Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά
" τε δόχμιά τ' ἦλθον: nisi malis, Per multa loca ob-
" liqua, Per multas vias obliquas. Porro a δοχμὸς
" COMP. Δοχμόκορσοι, Hesychio οἱ * πλαγιοχαῖται,
" Qui coma sunt obliqua s. tortuosa, ad differentiam
" τῶν ἰθυτρίχων. ET Δοχμολόφοι, eid. Hes. οἱ ἐκ
" πλαγίου τοὺς λόφους ἔχοντες," [Æsch. S. c. Th.
115. al. * δοχμολόχων et * δοχμολόχμων.] " Inde et
" VERB. Δοχμόω, Obliquo, Incurvo, Nonn. Αὐχένα
" δοχμώσαντες, et, Αὐχένα δοχμώσαντο. Hesiod. 'Α.
" (388.) de apro, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμω-
" θεὶς, Sese obliquans s. incurvans. Porro Etym.
" δοχμὸς derivat παρὰ τὸ δέχεσθαι, ut sit ὁ * εὐχώρη-
" τος, καὶ ὃν ἔστιν εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις."
[Il. M. 148. Δοχμὼ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην.
Eur. Or. 1258. Δόχμια νῦν κόρας διάφερ' ὀμμάτων Ἐκεῖ-
θεν ἐνθάδ' εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιὰν, Schol. τὰ πλάγια τῶν
οἴκων ἐπιτήρει, Auctor Rhesi 372. πέλταν δοχμίαν πε-
δαίρων, Hippocr. 665. μῆτραι δόχμιοι, Erotiano πλά-
γιαι. Æschyl. ap. Stob. ὁπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.]
" Δόχιμος, Dochimus: Pes in quinque syllabas ex-
" currens, ut est ap. Quintil. 9, 4," [79. 97.] " Sed
" mendosa est ea scriptura, et reponendum Δόχμιος:
" UNDE Δοχμαϊκὸν μέτρον dicitur Metrum dochmio
" pede constans. Hephæstio, Πενθημιμερὲς μὲν, τὸ
" καλούμενον δοχμαϊκόν: ut, Κλύειν μαίετε Τὸ ἐγχώ-
" ριον. Schol. tamen Hephæst. epitritum primum
" nominari δόχμιον ait, constantem una brevi et tri-
" bus longis." [Cic. Orat. 64.] " Etym. δοχμαϊκὸν
" esse tradit speciem antispastici metri: esseque
" * μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ut, Ἐγὼ δ' οὔτε σοι,
" ap. Eur. Phœn. Acalios quidem rhythmos, iam-
" bum, dactylum, pæonem, epitritum, esse ὀρθοὺς,
" ut qui ἐν ἰσότητι κεῖνται: hunc vero non potuisse
" ὀρθὸν vocari: dictum igitur fuisse δοχμαϊκὸν, quia
" in eo τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρί-
" νεται. Δοχμαλὸν, Hesychio χαμαίζηλον, ταπεινὸν,
" Humile," [perperam pro * Δοχμαῖος, α, ον, Schnei-
der. Lex. " Δοχμὸς, Jacobs. Anth. 10, 303. Heyn.
Hom. 6, 299. Δόχμιος, ad Mœr. 87. Toup. Opusc.
2, 199. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 8, 382. Δοχμολόφος,
4, 409. Wakef. Trach. 1089. * Δοχμολόφας, Brunck.
ad Æsch. S. c. Th. 115. Δοχμόω, Musgr. Bacch.
742." Schæf. Mss. " Δοχμὸς, Opp. 'Α. 2, 353."
Wakef. Mss. * Δόγμιος, pro Obliquus, affert Bast. ad
calcem Scap. Oxon. e Luciano 3, 658.: perperam
pro δόχμιος. * Δοχμικὸς, ή, όν, Schol. Æsch. S. c. Th.
129.] " Ἀποδοχμόω, Obliquo, Incurvo, ut Schol.
" quoque Hom. et Hesych. ἀποδοχμώσας exp. πλα-
" γιάσας, in Od. I. (372.) Ἧ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν
" ὕπτιος, αὐτὰρ ἔπειτα Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐ-
" χένα. AT Ἀποδοχμὺς pro Extendens, nescio unde
" afferant VV. LL." [* Ἀμφίδοχμος, ὁ, ἡ, Xen. Equ.
4. λίθοι. Cf. Χειροπληθής. " J. Poll. 123. Hesych.
(1, 297.)" Wakef. Mss.]
" Δοκὸς, ἡ, Trabs s. Trabes, Tignum: τὸ τὴν στέγην
" ἀνέχον ξύλον, dictum παρὰ τὸ δέχεσθαι, utpote δεχό-
" μενον τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη. Il. P. (744.) Ἢ δοκὸν,
" ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον: Od. X. Κίον' ἂν ὑψηλὴν ἐρύ-
" σαι, πελάσαι τε δοκοῖσι. Aristoph. N. (1496.) Δια-
" λεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Idem δοκὸν
" vocat etiam Trabem, qua portæ obfirmantur, Σ.
" (201.) Καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μο-
" χλὸν, Καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν,
" Ἀνύσας τι προσκύλιέ γ': ibi enim Schol. exp. τὸν
" ἀντιβάτην: intelligens non Vectem s. Obicem, sed
" Trabem, quæ vecti supponitur. || Sunt et in me-
" teoris δοκοὶ, a trabis figura dictæ. Plin. 2, 26. E-
" micant et trabes simili modo, quas δοκοὺς vocant:

A " qualis cum Lacedæmonii classe victi imperium
" Græciæ amisere. Meminit et Hes. || Δοκὸν, idem
" Hes. exp. τὴν ἀγχόνην: quoniam forsitan is, qui
" se strangulare vult, nodum informis lethi trabe ne-
" ctit ab alta, secundum Maronem: unde et Ovid.
" dicit sublimi a trabe pendere. || Eidem δοκὸς est
" σκοπὴ, προσδοκία, Speculatio, Expectatio: pro quo
" alii paroxytonως δόκος. INDE Δοκὶς, ίδος, ἡ, Tra-
" becula, Parva trabs s. trabes: interdum etiam sim-
" pliciter Trabs s. Trabes. Hippocr. de Fract. Δο-
" κίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὴν κλίνην μετρίην. Ubi Gal.
" annotat δοκίδα nominari τὸ ὑποτεινόμενον κατὰ τὸ
" μῆκος τῇ κλίνῃ ξύλον, εἰ καὶ μικρὰν εἶπε δοκόν. Rur-
" sum Hippocr. ibid. Πρὸς τῆς δοκίδος ἔνθεν καὶ ἔνθεν
" τὴν κεφαλὴν στηρίζων. Suidæ δοκίδες sunt etiam
" ἀστέρων εἶδος, ut Hesychio αἱ δοκοί. Hesychio
" δοκίδες sunt etiam Numeri quidam: de quibus v.
" Πλινθίον. ET Δοκίδιον, Trabecula. Præterea a δο-
" κὸς est VERBALE Δόκωσις, quod Hes. exp. στέγη,
" Tectum, Contignatio." [Gl. Δοκός· Tignus, Ti-
B gnum, Trabs, Trabes, Lacunar. Δοκοὶ τετράγωνοι·
Trabes, Asseres, Tubicines in berro. Δοκίς· Trabica.
* Δοκοποιός· Tignarius. * Δοκοτέκτων· Tignarius. * Δο-
κόω· Tigno. Δόκωσις· Tignatio. * Δοκώδης· Trabalis.
* Δοκάριον· Assarium. Δοκίδες, ὡς Ἰουβενάλιος· Asse-
res. Δοκίδες· Suculæ. Apollod. 1, 9, 12. τοῦ δοκοῦ,
Schneidero susp.; Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p.
206. Δοκὶς, Xen. K. 9, 15. J. Poll. 5, 82. * Δοκίτης,
ὁ, Sylburgii Saracen. 73. 101. * Δοκίον, τὸ, Diod. S.
18, 42. Δοκόω, Thuc. 2, 79. et Schol. Δόκωσις, Schleu-
sner. Lex. in V. T. " Δοκὸς, Thom. M. 246. Jacobs.
Anth. 6, 159. Rossii Comm. Laërt. 88. ad Diod. S.
2, 42. ad Lucian. 2, 105. ad Dionys. H. 1, 582.
Toup. Opusc. 1, 354. 2, 97. Emendd. 2, 70. Opinio,
Rossii Comm. Laërt. 89. Callim. 1, 464. Valck. A-
doniaz. p. 351. Hipp. p. 198. Musgr. Tro. 796. In-
sidiæ, Ilgen. Hymn. 559. Δοκὶς, Thom. M. 246. Ross.
l. c. ad Diod. S. 2, 42. 289. * Δοκοειδὴς, Tzetz.
Exeg. Il. 129, 19." Schæf. Mss. Spohn de Extr. O-
dyss. Parte 39. " Δοκὶς, Ignis, Nonn. D. 2, 199. Δο-
C κὸς, Tignum, Archil. 14. * Δοκίδης, Trabs cœlestis,
Theod. 1, 12. * Δοκίας, Athen. 230." Wakef. Mss.]
" Διαδοκὶς, (ίδος, ἡ,) nonnullis ἡ τὰς ἄλλας δοκοὺς
" ἀναδεχομένη, aliis δοκῶν πλάγιον ὑπόθεμα, Hes. Vi-
" detur igitur esse Tignum transversarium ceteras
" trabes sustinens."

Ἀναδέχομαι, Suscipio, Recipio, Excipio, Tollo, Appio ap. Gell. 7, 8. de delphine puerum amante, Ἀτὰρ οὖν καὶ προσνηχόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, Suscipiebat puerum in dorsum, vel Recipiebat dorso, aut Excipiebat dorso, aut Tollebat in dorsum suum. Recipere dorso dicitur equus a Plin. 8, 42. || Suscipio ap. me, Recipio, Receptum do alicui; ut Ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ μάχης ἀνασωζομένων. Q. in l. ἀναδέχεσθαι Bud. vult signif. Recipere, i. e. Servare et colligere dispersos. || Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, Penes me ascisco puerum; et ferme i. q. Agnosco filium dicitur. Dem. (1365.) Ὥστε ὅτι μὲν οὐχ ἑκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα. || Recipio, Ad me recipio, In me re-
D cipio, cum infin. fut. Xen. K. Π. 6, (1, 12.) Ἐγὼ δέ γέ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπου πιστότερόν σοι φίλον, Recipio, Ad me recipio: 1, (6, 15.) Τὸν ἐργάτην στρατηγὸν ἐγὼ, ἔφη, ἀναδέχομαι—ἅμα καὶ τὰ ἐπιτήδεια μάλιστα ἔχοντας τοὺς στρατιώτας ἀποδείξειν, καὶ τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας παρασκευάσειν: ubi ἀναδέχομαι quidam Polliceor vertunt. Dem. tamen ad Lacr. post ὑπισχνεῖτο, Pollicebatur, subjunxit καὶ ἀνεδέχετο: unde apparet ἀναδέχεσθαι aliquid amplius signif. quam ὑπισχνεῖσθαι. Apud Eund. paulo post ἀναδέχεσθαι cum infin. Τουτονὶ ἀναδεχόμενόν μοι πάντα ἔσεσθαι. Idem accus. h. v. in ead. signif. dedit, Μετὰ δὲ ταῦτα πάντα γ' ἀνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ προειρημένα, Omnia in se recepit. Bud. in Prior. Annot. in Pand. Recipere, inquit, est Præstaturum se promittere: sic Gr. ἀναδέχεσθαι dicunt τὸ ἐφ' ἑαυτῷ δέχεσθαι. || Ἀναδέχεσθαι δίκην, sicut τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, inquit in Comm. Bud., quasi Judicium promittere. Quibus e verbis intelligimus vadimonia olim satisdato fieri solita; ἀναδέχεσθαι

enim est Recipere, h. e. Promittere et in se recipere, et ut suum agnoscere factum vel debitum; quod faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum, et qui judicatum solutum iri promittunt. Idem in Prior. Annot. in Pand. A Gr. ἀναδέχεσθαι δίκην dicitur et ἐγγυᾶσθαι ap. Dem. Judicium recipere et sponsorum fide promittere. Idem rursus in Comm. Ἀναδέχομαι τὴν δίκην, Spondeo, ἐγγυῶμαι, ut Sponsor vadimonii. Phalaris Teucro, Μέτελθε ταύτην αὐτὸς καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, Interpellato matrem de nuptiis filiæ, et promittito, spondeto, jubeto fide esse tua quinque talenta dotis genero, cum filia ei nupserit. Verba sunt ejus, qui dotem dare volebat alienæ filiæ. Idem Bud. alio eorund. Comm. l. scribit, Ἀναδέχεσθαι, E promissione facta aliquem e vinculis carceris liberare. Polyb. 5. Καὶ Κρίνων μὲν ἔμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ, τὸν δὲ Μεγακλέαν Λεόντιος ἀνεδέξατο ἐπὶ χρημάτων, i. e. ἐξηγγυημένον ἀπήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς. || Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα vel τὰ ἐγκεκλημένα, item αἰτίαν ἐνδέχεσθαι, quibus omnibus B Dem. usus est, signif. In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, et se mandatorem profiteri: Bud. Ἀναδέχεσθαι Suid. exp. προσδοκᾶν, Expectare, in h. l. Ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν ἐχθρῶν. In qua signif. valebit i. q. προσδέχεσθαι. [Gl. Suscipio, Spondeo, Assumo, Theophr. Char. 12. "Zeun. Ind. Xen. K. Π. ad Diod. S. 1, 153. Recipio in me, Burm. ad Phædr. 53. Mit. Polliceor me præstiturum, Phalar. 358. 360. Thom. M. 880. Sustineo, Schweigh. Emendd. in Suid. 8. Patior, Lucian. 3, 202. Expecto patienter, Dionys. H. 1, 393. 451. 3, 1326. Conf. cum ἀναδεικνύω, Mitsch. H. in Cer. 225.; c. inf., ad Diod. S. 2, 182. ad Dionys. H. 2, 917. Ἀναδέξαι, inf. aor. 1., Ruhnk. Oratt. Gr. 80." Schæf. Mss. "Polliceor, Appian. 1, 166." Wakef. Mss. Ἀνδέχομαι, Orph. Ἀ. 1131.]

Ἀναδοχὴ, ἡ, Receptio. || Sponsio, Expromissio, Polyb. Ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν. Bud. [Soph. Tr. 825. πόνων, i. q. ἀνακωχή. "Wakef. ib." Schæf. Mss. "Ἀναδοχὴ dans le sens C d' ἀποδοχὴ, dans Athénée 211, à moins que ce ne soit une erreur de copiste." Corai. Mss. "Ἀνοδο-" χὴ, Carcer, Polyb. Ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόν-" τιον πρὸς τὴν ἀνοδοχήν. Superius dixerat, Ἐκέλευ-" σεν ἀπαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς φυλακήν. Et alibi, Πρὸς " ἄλλο τι πεποίηται τὴν ἐπαγωγὴν τοῦ Λεοντίου. Ita " VV. LL., quæ etiam addunt, hæc tria ibi pro eod. " fere accipi, postremum vero proprie esse Conjecti-" onem in vincula. Qua in re eis assentiri nequeo; " nam pro ipsa potius Adductione et allectione po-" suit: quam postea sequitur Conjectio in vincula " et custodia. Quod vero ad ἀνοδοχὴ attinet, pror-" sus illud mendosum esse dico, et pro eo reponen-" dum ἀναδοχὴ, aliterque interpretandum, ut docui " in v. Ἀναδοχή." "Ἀνδοκάδην, Hesychio ἐκ δια-" δοχῆς, Per successionem, Alternis, Mutatis vicibus, " Æol. sync. pro ἀναδοχάδην, ut ἀμβολάδην." Ἀνάδοχος, ὁ, ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, [Hes.] Receptor, Receptum dans alicui. || Repromissor, Sponsor. Plut. (5, 284.) Συνέπεισε τοὺς περὶ Ἀρχύταν Πυθαγο- D ρικοὺς, τῶν ὁμολογουμένων ἀναδόχους γενομένους, καλεῖν Πλάτωνα. Bud. [Ἀνάδοχος, Gl. Præs, Redibitor. Ἀνάδοχοι Vades, Rectores. Ἀνάδοχος, —εὺς, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 315. "Ἀνάδοχος, Heyn. Hom. 8, 292. Dionys. H. 2, 1233. Sponsor, Valck. ad Il. 22. p. 70. Phalar. 232." Schæf. Mss.] "Ἀνδο-" κεὺς, Hesychio ἀνάδοχος, pro ἀναδοχεὺς s. ἀναδοκεύς." "Ἀνουδόκως, Hesychio ἄνωθεν." "Ἀνάδεχος, ap. " Dionys. Areop. in baptismo dicitur qui vulgo Pa-" trinus, quasi Susceptor, VV. LL. Sed perperam: " scr. n. ἀνάδοχος, diciturque ἀνάδοχος non tam quia " infantem e baptismate suscipit, sed etiam quia pro " eo spondet fore, ut in crescente ætate Christo fidem " servet, quam dedit in baptismo." [* Ἀναδεκτικὸς, ή, όν, Sext. Emp. 7, 355. p. 440. * Ἀναδέκτωρ, ορος, ὁ, unde * Ἀνδέκτωρ, Plut. 10, 22. ἀνδέκτορα πόνων, pro quo 6, 371. ἐκδέκτορα: quæ voces secundum Schneider. Lex. sunt ab * ἀνδέκτορος, * ἐκδέκτορος, sed ipse viderit. * Προσαναδέχομαι, Polyb. 5, 13. 21,

A 10. * Συναναδέχομαι, Polyb. 16, 5.]

Ἀντιδέχομαι, Vicissim accipio, ἀντιδίδωμι, Vicissim dono, [Eur. Iph. A. 1222. Æsch. Choëph. 916.]

Ἀποδέχομαι, ξομαι, γμαι, Recipio, Admitto, Il. A. (75.) Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα. Opp. ἀποῤῥίπτω ap. Lucian. (2, 14.) Ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, ἀποδέχεσθαι [παραδέχ. Reitz.] δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. || Ad res inanimas translatum, Acceptum habeo, Probo, Approbo, Assentior. Alicubi etiam Commendo, Laudo. Jungitur autem accus. rei, item accus. vel gen. personæ. Plato de Rep. 2. (206.) Τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Isocr. ad Phil. Εἰ μὴ ἀπεδεχόμην τοὺς λόγους τοὺς ἐκείνων, πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον. Idem in Panath. Ἃ τοὺς ἀποδεχομένους ἀναγκαῖόν ἐστι περὶ τῶν εἰρημένων ἄρτι τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν. Cum gen. autem pers., ut ap. Eund. ad Euthun. (12.) Ἐνθυμεῖσθαι δὲ χρὴ, εἰ ἀποδέξεσθε τῶν τὰ τοιαῦτα λεγόντων, ὅτι νόμον θήσετε πῶς χρὴ ἀδικεῖν. Plato de Rep. 2. Οἶμαί σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, Tibi non assentiri, Tibi non astipulari. Dem. Ἄξιον ἀποδέχεσθαι τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. Cum accus. etiam pers., uti dixi, sed rarius constr. Isocr. ad Demon. (4.) Μηδένα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Idem, Δόξεις γὰρ αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Bud. ait, cum gen. jungitur h. v., accus. sub. et in h. l. Aristot. Metaphys. 1. Οἱ μὲν οὖν, ἐὰν μὴ μαθηματικῶς λέγῃ τις, οὐκ ἀποδέχονται τῶν λεγόντων, ait sub. τὸν λόγον. Sæpe vero duobus casibus jungitur h. v., sc. accus. rei et gen. pers. Plut. Ἀποδέχομαι μὲν οὖν τῆς συνέσεως τὸν διδάσκαλον Λυσίαν. Ubi exp. potest Laudo. Invertitur autem hæc constr. et dicitur, ἀποδέχομαι τοῦ διδασκάλου τὴν σύνεσιν: quemadmodum annotant Gramm. dici ἀποδέχομαί σε τῆς σπουδῆς, et ἀντιστρόφως quoque ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν: et Suid. ἀποδέχομαί σε τῶν τρόπων, item ἀποδέχομαί σου τοὺς τρόπους. Quanquam in his loquendi generibus, ἀποδέχομαί σου τοὺς τρόπους, et ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδὴν, non videtur gen. a v. ἀποδέχεσθαι regi, sed esse gen. acquisitivus, qui regatur illic ab accus. τρόπους, hic ab accus. σπουδήν. At in h. l. Ἀποδέχομαι τοῦτο ἑκατέρου ὑμῶν, dixerit fortassis aliquis utrumque casum a verbo regi: ut sit, Hoc ab utroque vestrum gratum et acceptum habeo, vel Lubenter admitto. [Gl. Probo, Acceptum habeo, Comprobo. Schleusner. Lex. in V. T. Plato 1, 219. Ἀποδέχομαί τινα, seq. gen., ad Greg. Cor. 685. ἀποδέξω, 432. "Ind. ad Xen. Mem., ad Anton. Lib. 283. Verb., Fischer. ad Palæph. 38. et Ind. Timæus p. 8. et Ruhnk. p. 9. Thom. M. 91. Wakef. S. C. 2, 151. ad Od. Α. 127. Herod. 456. 462. (sed illa referam ad Ἀποδείκνυμαι,) 469. 668. Brunck. Aristoph. 1, 36. Duker. Præf. Thuc. 7. Heyn. Hom. 7, 183. Heindorf. ad Plat. Theæt. 347. Agnosco, ad Phædr. 333. Conf. c. ὑποδ., Callim. 1, 430. ad Diod. S. 2, 145. Seq. accus. c. infin., Plato Charm. 97. Εἰ ἀποδέχῃ, Heindorf. ad 89. Ἀποδ. καλῶς τινὰ, Diod. S. 2, 260. Ἀποδεδεγμένος, 435." Schæf. Mss. "Rejicio, Jambl. 36. Cum gen., Dem. 25." Wakef. Mss.]

Ἀποδεκτέος, Recipiendus, Admittendus. Est veluti gerundivum Lat., sicut γραπτέος, ποιητέος, et similia. [Gl. Acceptus, sic. Xen. Œc. 7, 35. Aristot. Eth. Nic. 1, 3. "Thom. M. 247. Plato Phædr. 333. Brunck. Aristoph. 1, 36." Schæf. Mss.] Ἀποδεκτὸς, (ἡ, όν,) ad verbum Admissibilis, Dignus admitti et recipi. Apud Basil. Gratus et acceptus, Probatus: ἀποδεκτὸν Hesychio quoque est ἐπαινετὸν, Laudabile, [Gl. Acceptum. Apud Schneider. Lex. ἀπόδεκτος. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Justin. Mart. 64." Schæf. Mss. Ἀποδεκτότερος, Gratior, Acceptior, Diosc. Parab. Præf. L. 1. * Ἀποδέκτως, Schol. Soph. Antig. 70. "Thom. M. 247." Schæf. Mss. * "Ἀναπόδεκτος, Non admissibilis, Non recipiendus, aspernandus, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Εὐαπόδεκτος, vide Δεκτὸς, Tzetz. Exeg. in Il. 39.]

Ἀποδέκτης, ὁ, VEL Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, ad verbum

Receptor; ut Gall. Receveur: ἀποδέκται, et ἀποδεκτῆρες, inquit Bud., Coactores tributorum et vectigalium. Aristot. de Mundo (6, 9.) Προσόδων ταμίαι καὶ δώρων ἀποδεκτῆρες. Idem Bud. in Post. Annot. in Pandectas, ἀποδέκται pecunias publicas cogunt; quales sunt, qui Lat. Quæstores et Coactores vocati sunt: quos hic Arcadius, verbum e verbo ductum, Susceptores appellat. Idem alio l. ejusd. operis, his autem verbis, quæ sequuntur, Qui annonam suscipit, vel exigit, vel erogat: Il Magistratus signif., quos ἀποδέκτας et ταμίας σιτολόγους et σιτομέτρας vocant. Æschin. (57.) Ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχήν. Est et ap. Dem. c. Timocr. Xen. K. Π. 8, (1, 3.) Καὶ ἦσαν αὐτῷ καὶ προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες, καὶ ἔργων ἐπιστάται. Aristot. Polit. 6. Ἄλλη δ' ἀρχή, πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν· καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας. J. Poll. 8, 1. Ἀποδέκται δὲ ἦσαν δέκα, οἳ τούς τε φόρους, καὶ τὰς εἰσφορὰς, καὶ τὰ τέλη ὑπεδέχοντο, καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητήσιμα ἐδίκαζον· εἰ δέ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Apud Eund. vero legitur eod. libro ἀποδεκταῖοι, οἱ τὸν σῖτον ἀπομετρούμενοι: q. l. suspectus est. [Ἀποδέκται, Gl. Ærarii tribuni. "Ad Timæi Lex. 172. Ἀποδεκτὴρ, ad Mœr. 117." Schæf. Mss.] "Ἀποδεκταῖοι, οἱ τὸν σῖτον ἀπομετρούμενοι· σιτῶναι δὲ, οἱ συνωνούμενοι. Ita ap. J. Poll. 8. legimus. Sed puto scr. ἀποδέκται. Teste enim Eod., ἀποδέκται Athenis dicebantur οἱ τούς τε φόρους, καὶ τὰς εἰσφορὰς, καὶ τὰ τέλη ὑποδεχόμενοι: quos decem numero fuisse ait, et controversias de tributis et vectigalibus ortas judicasse: si autem majus aliquid sese offerret, id ad judicium detulisse. Nec obstat quod dicit, τὸν σῖτον ἀπομετρούμενοι: idem enim id valet ac si dixisset, οἱ τὸν ἀπομετρούμενον σῖτον ὑποδεχόμενοι, Qui frumentum demensum recipiunt, nec frumentum solum, sed alia etiam tributa et vectigalia." [* "Ἀπόδεξις, (ἡ,) M. Anton. 10, 8." Kall. Mss. Vide Ἀπόδειξις. * "Ἀποδεκτικός, (ἡ, όν,) Dionys. Areop. 144." Kall. Mss.]

Ἀποδοχή, ἡ, Receptio, Admissio. Frequenter ita vocatur Approbatio, Commendatio: Ἀποδοχῆς ἄξιον δώρημα, Donum dignum, quod acceptum habeatur, quod approbetur. A Bud. exp. Laus et commendatio in h. l. Dionys. H. Τὰ δὲ ἀντίθετα καὶ ἰσόκωλα καὶ ὁμοιοτέλευτα, τότε μὲν, διὰ τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς, ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο. Ab Eod. vertitur Favor in h. l. Diog. L. usurpantis idem loquendi genus, sc. ἀποδοχῆς ἀξιοῦσθαι: ubi de Theophr. ita scribit, Τοσοῦτον δὲ ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε κ. τ. λ. Adeo illi favebant Athenienses, vel Tanta erant Atheniensium erga illum studia, Usque adeo acceptus erat Atheniensibus. Et ap. Eund. Πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, Probatissimus, Spectatissimus. Paulus autem 1 Tim. (1, 15.) dixit Πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, pro Dignus, quem omnes approbent, admittant: sc. ut Probatissimum et certissimum. Quidam vertunt, Dignus, quem omnes suscipiant. [Jambl. V. P. 466. Kiessl., Protr. 354. Diod. S. 4. p. 155., 5. p. 198., 11. p. 253., 12. p. 297. Schleusner. Lex. in N. T. Polyb. 1, 5. 4, 86. "Wyttenb. ad Plut. 1, 592. Wessel. ad Diod. S. 1, 79. 270. 295. 2, 306. Phalar. 368." Schæf. Mss. * Ἀποδοχεύς, έως, ὁ, i. q. ἀποδεκτὴρ et ἀπόδοχος, Themist. 192. * Ἀποδοχεύω, Joseph. 722, 41. Ἀποδοχεὺς et * Ἀπόδοχος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 310.] Ἀποδοχεῖον, τὸ, Receptaculum, Receptorium; ead. forma, qua ξενοδοχεῖον. [Schleusner. Lex. in V. T.] * Ὑπεραποδέχομαι, Theophyl. 1. p. 2. "Vehementer amplector, Orig. c. Cels. 3. p. 135. Διὰ τὸ πρὸς ἐκεῖνον φίλτρον, ὑπεραποδέχεται καὶ τὸν ταῦτα πρῶτον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι παραστήσαντα δι' ὧν κατεσκεύασε μαθητῶν." Seager. Mss.]

Διαδέχομαι, Excipio. Proprie q. d. Accipio per alium s. alios, i. e. Accipio veniens ad me, quod per alios transiit, ut, Τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι, Herodian. 4, (2, 20.) Sic dicitur, Τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item, Τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic et τὰ τικτόμενα dixit Aphr. Διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, pro Liberos succedere multis morbis parentum. Bud. Lucian. (1, 378.) addidit παρὰ, Διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους. Jungitur et accus. pers., ut ap. Diog. L. Διεδέξατο Σπεύσιππον, et Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Sed et res una dicitur aliam διαδέχεσθαι, ut, Τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, Bellum pax excipit, Bello pax succedit. Basil. de Vita Solit. Εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι. A Bud. διαδέχομαι cum accus. pers. exp. etiam Vices excipio ap. Lucian. (1, 495.) Ὡς διαδέξαιτό ποτε τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους. Affertur διαδέχεσθαι ex Aristot. et cum dat., [sc. H. A. 6, 8. Gl. Succedo. "Διαδέχομαί τι τινὸς, Accipio, Disco aliquid ab aliquo, Clearch. ap. Athen. 256." Schweigh. Mss.: et Jambl. V. P. 54. Kiessl., Xen. K. Π. 8, 6, 15. 18. "Valck. ad Ammon. 138. Wessel. ad Diod. S. 1, 6. 214. 225. 443. Zeun. Ind. Xen. K. Π. ad Herod. 462. Successorem do, ad Diod. S. 2, 507. Cum dat., Aristot. H. A. 260. 437. Schn. Demosth. 1223. 1227. Ast. ad Plat. de LL. 291. τὶ παρά τινος, Dionys. H. 5, 312. τινά τινος, Crus. ad Suet. 193. Οἱ διαδεξάμενοί τινος, Lobeck. Aj. p. 277. Strabo 6. p. 511. Παῖς παρὰ πατρὸς ἀεὶ διαδεχόμενος." Schæf. Mss. * Διάδεξις, ἡ, i. q. διαδοχή, Hippocr. 1170. Aretæus p. 28. Ἐκ διαδέξιος κεφαλαίης. * Διαδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Æneas c. 6. "Polyb. 3, 406." Wakef. Mss. * Διαδέκτωρ, ορος, ὁ, Eur. Ion. 478. Manetho 4, 223. "Abresch. Æsch. 2, 24." Schæf. Mss. * Διάδεκτος, ὁ, ἡ, unde * "Ἀδιάδεκτος, Athan. 1, 193." Kall. Mss.] "Διαδοχή, ἡ, Successio: ut κλήρων, Successiones in hæreditatibus. Item ἐκ διαδοχῆς et κατὰ διαδοχὰς dicitur Per successionem, Alii succedente alio, s. Per vices, Vicissim, Per manus. Aristot. de Mundo, Τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν, Speculis per vices tollentibus accensas faces: s., E specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus. Qualis etiam τῶν ἀγγάρων cursus erat." [Gl. Successus, Successio, Exceptio. Διαδοχαί· Decessiones. Schleusner. Lex. in V. T. Ἐκ διαδοχῆς, Schæf. Meletem. Cr. 17. "Xen. K. Π. 65. Wakef. Diatr. 26. Thom. M. 280. Monthly Review, Febr. 1799. p. 207. Cum dat., Xen. K. Π. 1, 4, 17. Ἐκ διαδ., Koppiers. Obs. 12. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐνδ. Wakef. S. C. 4, 38. ad Diod. S. 1, 588. 2, 498. Ἐκ διαδ. ἀλλήλοις, Paus. 3, 223. Demosth. 1, 46." Schæf. Mss.] "Διάδοχος, ὁ, ἡ, Successor. Isocr. Γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας. Plut. Lycurgo, Διάδοχον τῆς βασιλείας. Sic διάδοχοι dicuntur Qui in imperio et prætura succedunt. Xen. Ἑ. 1. Ἐν τούτῳ δὲ ἧκον οἱ διάδοχοι τῶν Συρακουσίων ἐς Μίλητον, καὶ παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα, i. e. οἱ ἀντ' ἐκείνων στρατηγοί, ut paulo ante loquitur. Sic affertur διάδοχοι ἐφοίτων pro Per vices succedebant. Et Thuc. διάδοχοι νῆες, Naves succedentes. At ἔργα διάδοχα, Opera, quæ per successionem et per vices fiunt," [ex Eur. Tro. 1307. Gl. Successor, Desperatus, Succiduus adj., Intercessor. Διάδοχος οὐσίας· Intercessor bonorum. Schleusner. l. c. Schæf. l. c. 83. Eur. Andr. 744. "Valck. Phœn. p. 134. Hipp. p. 256. Musgr. ad Hec. 588. Wessel. ad Diod. S. 1, 6. 214. Wakef. Diatr. 26. S. C. 4, 22. Markl. Suppl. 69. Monthly Review, Febr. 1799. p. 206. Porson. Hec. p. 38. Ed. 2. Dionys. H. 2, 1196. Δ. Ἀλεξάνδρου, ad Diod. S. 2, 289. Cum dat., Eur. Andr. 744. 804. Schneid. et Gail. ad Xen. Ἑ. 3, 4, 20. Herod. 701. Plut. Lysandro 5. Διάδοχα, Monthly Review, Febr. 1799. p. 207." Schæf. Mss.] "Ἀδιάδοχος, Successoribus s. Successionibu csarens, ideoque Jugis, Perpetuus, Hesychio ὁ ἔχων τι ἕως τέλους. Greg. in novam Dominicam, Φῶς ἦν ἀπρόσιτον καὶ ἀδιάδοχον ὁ θεὸς, οὔτε ἀρξάμενον οὔτε παυσόμενον, Lumen erat inaccessum et juge ipse Deus, quod nec cœpit nec desinet." ["Schol. Æschinis 247. Bekk." Boiss. Mss. * Ἀειδιάδοχος, Tzetz. Chil. 3, 39. * Διαδοχεύω, Fabric. Cod. Pseud. V. T. 845. Schneider. Lex. Supplem. * Ἐκδιαδέχομαι, unde] "Ἐκδιαδοχή, (ἡ,) Successio; Traditio, VV. LL. Vacat autem præp." [Schneidero susp. "Thom. M. 281." Schæf. Mss.] "Εἰσδέχομαι, Admitto intro, Recipio intro, Excipio," [Gl. Admitto, Schleusner. Lex. in V. T. Appian. B. C. 2. p. 429. "Dem. 219. 1010. 1276. Eur. Suppl. 876. Phœn. 454. Cyck

"35." Seager. Mss. Plato Crat. 34. "Fischer. Descr. Lectt. 797-8. Markl. Suppl. 340. Cattier. 60. Cum gen., Lobeck. Aj. p. 407. Valck. Phœn. p. 166. 530. ad Charit. 345." Schæf. Mss. * Εἴσδεκτος, ὁ, ἡ, Schleusner. l. c. * "Εἰσδεκτικὸς, ἡ, ὸν, Const. Apost. 2, 124." Kall. Mss.] "Εἰσδοχὴ, ἡ, Admissio," [Hospitium, Eur. El. 396. Αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων.] "Ἐπεισδέχομαι, Insuper admitto et recipio intro," [Plut. 4, 903.] "Παρεισδέχομαι, Præter alios intro recipio s. admitto," [Soph. Tr. 537. παρεισδέδεγμαι.]

Ἐκδέχομαι, Excipio, Succedo, Herod. Τούτου ἐκδέξασθαι τὴν βασιληΐην. Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, et διαδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eod. At Πόλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους, Polyb. eo modo, quo dicit Liv. Nec tranquillior nox diem tam fœde actum excepit. || Expecto, Basil. de Avaritia, Μὴ λιμὸν ἐκδέχου διὰ χρυσὸν, μὴ ἀνάμενε σιτοδείαν. In qua signif. aliquoties et in N. T. habetur, sicut et ἀπεκδέχομαι. In vett. autem scriptt. usitatius est hac in signif. προσδέχομαι, quantum quidem ego meminisse possum. [Gl. Expecto, Præstolor, Operior. Ἐκδέξαι· Operire. "Etiam absolute, ἐξεδέξατο, sc. τὴν βασιληΐην, Herod. 1, 16. 103." Schweigh. Mss. Jambl. Protr. 348. Kiessl., τί τινος, V. P. 266. Schleusner. Lex. in V. T. Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 205. "Plut. Mor. 2, 814." Seager. Mss. "Valck. Phœn. p. 169. Brunck. 469. Ammon. 54. 107. Valck. ad 138. Wessel. Herod. 8. 185. 462. 616. ad. Diod. S. 1, 687. 2, 278. Heyn. Hom. 4, 84. Thom. M. 281. Coray Theophr. 286. Succedo, vide me ad Herod. 1, 184. Reiz. Expecto, Callim. 1, 418. Jacobs. Anth. 11, 24. 12, 448. Dionys. H. 2, 1193. Suscipio, Dioscor. 4. Intelligo, Heyn. Hom. 5, 442. 6, 456. 7, 182. Porson. ad Odyss. p. 31. Lips. Cum dat., Porson. Hec. p. 35. Ed. 2." Schæf. Mss. "Excipio, Æsch. Choëph. 760. * Ἐκδεχέτης, Tryphiod. 195." Wakef. Mss. * "Ἐκδεκτέον, Clem. Alex. 87." Kall. Mss. Schleusner. l. c. "Intelligendum, Orig. c. Cels. 1. p. 36." Seager. Mss. "Athen. 189." Wakef. Mss. * Ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, Plut. de Sol. Anim. 964=6, 371. Vide Ἀνδέκτωρ. "Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss. "Æsch. ap. Porphyr. 258." Wakef. Mss.] "Ἔκδεξις, (ἡ,) Exceptio ab ea signif. excipiendi, qua quis dicitur aliquid excipere ab alio, cui succedit. Ἔκδ. τῆς βασιληΐης, Successio regni, Herod. (7, 3.) A Gal. ap. Hippocr. exp. ἀποδοχή." "At vero Ἐκδεκτικὸς ex Ulpiano redditur Exceptorius." Hinc Ἐκδοχὴ, Exceptio, Susceptio, Expectatio, προσδοκία, ["Interpretatio, Orig. c. Cels. 2, 2, 11." Routh. Mss. Polyb. 3, 29. "Eur. Hipp. 866. Æschin. 215." Seager. Mss. "Thom. M. 280. Successio, Valck. Hipp. p. 256. * Ἔκδοχος, Thom. M. 281." Schæf. Mss.] Et Ἐκδοχεῖον, Receptaculum. Et peculiariter de Receptaculo aquæ, s. Cisterna, s. alio hujusmodi; ut Joseph. (991.) Τῶν ἐκδοχείων πλησθέντων τοῦ ὕδατος. [Gl. Exceptorium, Excipulum, Conceptaculum. "Iren. 1, 10. p. 63." Routh. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 307. * "Ἐκδόχιον, Ænigma 21." Schæf. Mss. * "Ἐκδοχεῖος κόλπος, Dionys. Areop. 62." Kall. Mss.] Ἀπεκδέχομαι, Expecto: ut Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα. Paul. ad Philipp. 3, (20.) et alibi, [Heliod. 106. 296. Cor. "Jacobs. Anth. 11, 416." Schæf. Mss.] Hinc Ἀπεκδοχὴ, Expectatio, Damasc. Ἀπεκδοχὴν ἔχοντες τῶν μελλόντων αὐτοῖς ἀποκληροῦσθαι θείων δωρεῶν. [* Μετεκδέχομαι, Dionys. P. 74. * "Παρεκδέχομαι, Orig. in Jo." Routh. Mss. "M. Anton. 5, 5. p. 145. Ἐὰν τοῦτο παρεκδέχῃ, Euseb. H. E. 3, 39. Τὰς ἀποστολικὰς παρεκδεξάμενος διηγήσεις." Gataker. Mss. * "Παρεκδεκτέον, Præterea recipiendum, Orig. c. Cels. 8. p. 422. Τῷ προσιεμένῳ τὴν Ἀθηνᾶν Διὸς θυγατέρα πολλοὺς μύθους καὶ πλάσματα παρεκδεκτέον. * Παρεκδοχὴ, (ἡ,) Diversitas interpretationum, Varietas sensuum, quibus verba capiuntur, 3. p. 118. Ἀπ' ἀρχῆς γεγόνασί τινες π." Seager. Mss. "Orig. in Matth." Routh. Mss. "c. Cels. 118. Euseb. P. E. 34." Wakef. Mss. * "Περιεκδέχομαι, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 273." Boiss. Mss. * Προεκδέχομαι, Joseph. B. J. 7, 6, 4. Strabo 15. p. 1063. * Προσεκδέχομαι, unde * Προσεκδεκτέον, Schol. Apoll. Rh. 3, 601. "Συνεκδέχομαι, Eust. 109, 37." Seager. Mss. "Plut. 2, 482. Phorn. 82." Wakef. Mss.]

"Συνεκδοχὴ, (ἡ,) Figura grammatica, quam et Lat. Synecdochen appellarunt. Fabius 8, 6. de hac loquens, Hæc variare sermonem potest: ut ex uno plures intelligamus, parte totum, specie genus, præcedentibus sequentia, vel contra. Omnia liberiora poëtis quam oratoribus: nam prosa ut mucronem pro gladio, et tectum pro domo recipiet: ita non puppim pro navi, nec abietem pro tabellis. Et rursus ut pro gladio ferrum, ita non pro equo quadrupedem. Maxime autem in orando valebit numerorum illa libertas. Nam et Livius sæpe sic dicit, Romanus prælio victor: cum Romanos vicisse significat. Et contra Cicero ad Brut., Populo, inquit, imposuimus, et oratores visi sumus: cum de se tantum loqueretur. Vide plura ibid. Hinc Συνεκδοχικὸς, (ἡ, ὸν,) Synecdochen habens. Gaza synecdochicam constructionem esse vult, cum dicitur ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. Invenitur et adv. Συνεκδοχικῶς, Synecdochice, Per synecdochen, Schol. Apoll. Rh. Συνεκδοχικῶς τίθησιν ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος δήμους ἀντὶ τῆς χώρας καὶ τῆς γῆς. Quidam Συνεκδοχὴ interpr. Comprehensio, itidemque Συνεκδοχικῶς, Comprehensim: sed Συνεκδέχομαι, unde est συνεκδοχὴ, sonat potius Una excipio, s. recipio." [Συνεκδοχὴ, Gl. Perceptio, "Clem. Alex. Str. 5. p. 680." Routh. Mss. "Heyn. Hom. 6, 297." Schæf. Mss. Συνεκδοχικὸς, Athan. 2, 418. Συνεκδοχικῶς, Diod. S. 5, 5. Βραχυλόγοι, καὶ αἰνιγματίαι, καὶ τὰ πολλὰ αἰνιττόμενοι σ. "Schol. ad Epict. Enchir. 22. Schol. Pind. Ὀ. 12. extr." Boiss. Mss.] "Ὑπεκδέχομαι, pro Expecto, Epigr." [Anal. 3, 195. i. q. ὑποδ.]

Ἐνδέχομαι, Admitto, Recipio, Ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν, Bud. e Dem. pro Crimen in se recipere, Comm. 8. Et Philo de Mundo, Τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, Quæ corruptionem admittunt. Idem Bud. e Gal. ἐνδέχομαι affert pro εὐμενῶς δέχομαι. Thuc. autem 3. ἐνδέχεσθαι pro Probare dixit, Ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο. || Ἐνδέχεται non minus usitatum, imo usitatius est, impersonaliter positum: pro Fieri potest, Facultatis est nostræ. Item Usuvenit. Aristot. Rhet. 1, (2, 7.) Ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρέττοντα πνευστιᾶν. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 23.) Ἐνδέχεται σωφρονήσαντα πρόσθεν, αὖθις μὴ σωφρονεῖν. Plut. Sol. Ὡς ἂν ἐνδέχηται μάλιστα κρύπτοντες ἑαυτούς. Et οὐκ ἐνδέχεται, pro Fieri non potest. Dem. Οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν. Apud Thuc. 1. ἐνδέχεται pro Usuvenit, vel Usuvenire solet, Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Sic Luc. 13, (33.) Οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλὴμ, Fieri non potest ut etc. Vel q. d. Rationi consentaneum non est ut etc. Vet. Interpr. ad verbum dixit, Non capit, pro Fieri non potest, ut et Tertull. c. Marc. 5. Quod si non capit alternis omnia deputari. Ex Isocr. autem affertur, Τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν pro Licet et concessum est. || Sed hanc signif. accipit interdum et ἐνδέχεσθαι personaliter positum, ut, Ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν: quod affertur ex Aristot. Et in particip. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, Quatenus fieri licuit, Syn. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, Quoad ejus fieri potest. Vide Bud. 565-6. de ἐνδεχόμενον, Contingens, differente ab eo, quod δυνατὸν appellatur. [Ἐνδέχεται, Gl. Licet, Convenit. Ἐνδεχόμενος· Conveniens. "Ἐνδεχόμενον, τὸ, Clem. ad Corinth. 41. Vide Hes. v. Ἀσχολία." Routh. Mss. Ἐνδέχεσθαί τι τινος, Jambl. V. P. 90. Kiessl.: Schleusner. Lex. in V. T. Xen. Mem. 3, 9, 4. Ἐκ τῶν ἐνδεχομένων. "Aristoph. Ἰ. 632. Aristot. H. A. 5, 2. Dem. 179. 859. 900." Seager. Mss. "Ad Herod. 443. 616. Brunck. ad Phœn. 469. Porson. ib. Toup. Opusc. 1, 571. ad Charit. 268. Koen. ad Greg. Cor. 5. Herod. 234. 418. Wessel. 262. Tyrwh. ad Aristot. 197. Thom. M. 306. Musgr. Ion. 1607. Archimel. 1. Heyn. Hom. 4, 17. 8, 283. Ἐκδεχόμενος, Diod. S. 1, 295. 2, 310. Boiss. Philostr. 322. Τὸ ἐνδ., ad Diod. S. 2, 212. 326. Εἰς τὸ ἐνδ., Toup.

ad Longin. 349. Plut. Mor. 1, 5. Ox.: Diod. S. 1, 63. 104. ad 139. Ἐνδέχεται, Huschk. Anal. 265. Steph. Dial. 19. Diod. S. 1, 554. 2, 602. Xen. Hier. 4, 9. Dionys. H. 3, 1497. Ὡς ἐνδ. μάλιστα, Schneider. ad Aristot. H. A. 636." Schæf. Mss.] Ετ Ἐνδεχομένως, Polyb. (1, 20. 4, 60.) Quam fieri potuit maxime. Vide ibid. [Schleusner. Lex. in V. T. "Dem. 283." Seager. Mss. Diod. S. 2. p. 79., 14. p. 452. * Ἔνδεκτος, ὁ, ἡ, Apollon. Syntax. 84. ἐνδεκτόν ἐστι, i. q. ἐνδέχεται.] "Ἀνένδεκτος, Qui non ἐνδέχεται, Non contingens s. accidens, Nunquam contingens: ideoque Impossibilis, ἀδύνατος: ut ἀνεγχώρητος, Greg. Hes. ἀνένδεκτον exp. ἀπαράδεκτον. Ἀνένδεκτον, Impossibile, VV. LL. perperam pro ἀνένδεκτον." [" Qui non recipit, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1. v. 17." Boiss. Mss. "Epiphan. Hær. 42. p. 352." Routh. Mss. "Chrys. in Acta, Serm. 51. T. 4. p. 894. Τὸ δὲ, Οὐ δύναται, μὴ ἀδυναμίας νομίσῃς, (τοὐναντίον γὰρ ἀδυναμία,) ἀλλὰ τὸ ἀνένδεκτον λέγω." Seager. Mss. * Ἐνδοχεῖον, τὸ, i. q. δοχεῖον, Hippocr. Ep. 1289.] "Ἔνδοκος, Hesychio ἐνέδρα, Insidiæ, ab ἐνδέχεσθαι," [a Schneidero non agnoscitur.]

"Ἐπιδέχομαι, Accipio, Recipio, Admitto, exp. etiam Expecto et excipio," [Gl. Admitto, Recipio. Vide Ἀγών. Schleusner. Lex. in V. T. Herod. 8, 75. "Dem. 139. Æschin. 73." Seager. Mss. "Ad Herod. 443. Porson. Hec. p. 50. Ed. 2. Jacobs. Anim. 171. Dionys. H. 1, 160. Sustineo, Callim. 1, 449." Schæf. Mss. * Ἐπιδεκτέον, Polyb. 36, 3. * Ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ, Stobæi Phys. 850. Heer. νόμων καὶ δίκας.] "Ἐπιδεκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Hesychio ἐπίδεκτος: ἐπίδεκτον autem exp. ἐπίσημον, μέγα, Insigne, Magnum, Ion. procul dubio pro ἐπίδεικτον." [Ἐπιδεκτικὸς, Strabo 3. p. 247.] "Ἀνεπίδεκτος, Qui capere s. percipere non potest, vel admittere, Non capax. Bud. e Greg. Πονηρὸν καὶ ἀνήμερον καὶ ἀνεπίδεκτον πάντη λόγων. Et e Basil. Οὐκ ἀνεπίδεκτόν ἐστι κακίας. || Idem etiam signif. q. ἀνένδεκτος et ἀνεγχώρητος, Qui non accidit s. accidere potest: ut ap. eund. rursum Greg. Τούτων δὲ πάντων ἐκτὸς τὸ παντελῶς ἀδύνατον καὶ ἀνεπίδεκτον, ὡς πονηρὸν εἶναι τὸν θεόν: nisi malis accipere pro Eo, quod admitti nequit nec recipi." [" Toup. Emendd. 1, 421." Schæf. Mss. * " Ἀνεπιδέκτως, Athan. 1, 495." Kall. Mss. * " Εὐεπίδεκτος, Schol. Apoll. Rh. 1, 1005." Kall. Mss.] " Ἐπιδοχὴ, ἡ, Receptio: ut ἐπιδέχομαι, Recipio. In VV. LL. redditur Susceptio, Successio; Variatio, sequendo Vallæ interpr. in Thuc. (6, 17.) Πόλεις ἔχουσι ῥᾳδίας τῶν πολιτειῶν μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχὰς, Faciles sunt urbes ad status mutandos atque variandos. Sed in iisd. affertur Gr. hæc exp. τὸ ἐγγράφειν ῥᾳδίως ταῖς πολιτείαις ξένους τε καὶ φυγάδας." [Schleusner. Lex. in V. T. "Thom. M. 343." Schæf. Mss. * Ἐπιδοχεῖον, τὸ, i. q. δοχεῖον, Gl. Receptaculum.]

Καταδέχομαι, Recipio, Admitto: cui opp. ἐκβάλλω, Bud. e Dem. Et e Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγάτον. Idem interpr. Probo, e Basil. Et Sustineo, i. e. Possum et non recuso, ex Eod. Vide ll. Basilii, jungentis h. v. infinitivo, quos affert Comm. p. 892.; videtur enim convenire illis hæc interpr. [Gl. Percipio, Admitto. Καταδέχεσθαι· Admitti. Κατεδεξάμην· Condidi. Schleusner. Lex. in V. T. Demosth. 1317. Isocr. 608. Hippocr. 1221. Κατεδέξατο πόμα. "Wessel. Diss. Herod. 196. Diod. S. 1, 88. 2, 321. Jacobs. Anim. 28. Sustineo, Callim. 1, 449." Schæf. Mss. * " Καταδεκτέον, Geminus ap. Iriart. Catal. Matrit. 389." Boiss. Mss. * " Καταδεκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Macrob. Sat. 7, 4." Elberling. Mss.] Ετ Καταδοχὴ, Receptio, VV. LL. e Plat. de LL. [* " Ἀνακαταδέχομαι, Phot. in Wolfii Anecd. 1, 160." Kall. Mss.] Παραδέχομαι, Excipio, Admitto, Plato (de Rep. 2, 595.) Ἥφαιστον ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, Chrys. Παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς, Plato Ep. Τοιοῦτοι οἱ παραδεδεγμένοι εἰσὶν αὐτήν. || Παραδέχομαι, inquit Bud., Accipio a majoribus, Fama referente accipio, Plato de LL. 4. (179.) Φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. || Suscipio, Incepto, Bud. 565. e Dem. || Παραδεχθῇ, pass. signif. e Greg. Ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, Ut medicina recipiatur. [Gl. Recipio. Παραδέχομαι, ἐπὶ δαπάνης· Acceptum facio, Suscipio. Παραδεχθείς· Receptus. Παρεδέξατο· Accepto tulit. Schleusner. Lex. in V. T. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 16. "Ad Diod. S. 2, 253. 394. ad Anton. Lib. 283. Verh., Valck. Callim. 136." Schæf. Mss. * " Παραδεκτέος, Cyrill. Hier. 92." Kall. Mss.: * Παράδεκτος, ὁ, ἡ, 3, 899.] " Ἀπαράδεκτος, Non receptus, Qui recipi s. accipi nequit; interdum etiam act. Non recipiens," [" sic Vita Euthymii in Monum. Coteler. 2, 241. Saracenica Sylb. 42." Boiss. Mss.: " Orig. in Matth. 13, 16." Routh. Mss. Cyrill. c. Jul. 10. p. 343. " Chrys. in 2 Cor. Serm. 13. T. 3. p. 622. Αὐτὰ τὰ ἐναντία τίθησι, τὰ ἀπαράδεκτα τῶν ἐναντίων, φῶς καὶ σκότος. Orig. c. Cels. 3. p. 151. Ἀλλ' οὐ πάντες ἄνθρωποι ἀπαράδεκτοί εἰσι τῆς παντελοῦς μεταβολῆς." Seager. Mss. " Philo J. 467. Hes. v. Ἀνένδεκτον." Wakef. Mss.] " Δυσπαράδεκτος, Difficilis admissu s. perceptu," [Cyrill. in Jo. 6. p. 603. 628. Basil. M. Oratt. in Julitt. 380. Chrys. Hom. 62. T. 5. p. 600.; " in Matth. Hom. 56. T. 2. p. 360. Ὅσῳ γὰρ μείζονα ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ, τοσούτῳ δυσπαραδεκτότερα ἦν τοῖς πολλοῖς τότε." Seager. Mss. " Qui ægre admittit, Clem. Alex. 444." Wakef. Mss. * Δυσπαραδέκτως, Polyb. 12, 4. passive, " Orig. Philoc. 14. Ἐπιστησάτω δ' ὁ δυσπαραδέκτως ἔχων τούτων, εἰ δύναται, ἠθικὸν πρόβλημα." Seager. Mss.] " Εὐπαράδεκτος, Acceptu s. Acceptatu facilis, e Basilii Epist. quadam ad Greg. Εὐπαράδεκτος ἔσει τῷ δεομένῳ τῆς θεραπείας, affertur pro Castigando homini eris acceptus," [" Isidor. Pel. 5, 207. Euthym. Z. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 24. Basil. Cæsar. Schol. ad Greg. Naz., Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 120." Boiss. Mss. " Qui facile accipit, Philo J. 1, 136." Wakef. Mss. * " Ζωοπαράδεκτος, Germ. in Dorm. B. Mar. 113." Boiss. Mss. * " Παραδεκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Clem. Alex. 709. (366.)" Kall. Mss.] " Παραδοχὴ, (ἡ,) Acceptio, Receptio, Suid. v. Εἰσβολὴ," [" est etiam ap. Polyb. quidem 1, 1. 5, 6. Studium, Gratia, Benevolentia, qua aliquis vel aliqua res excipitur, v. Lex. Polyb." Schweigh. Mss.: 2, 56. 6, 2. 8, 13. Eur. Bacch. 201. " Dionys. H. 2, 732. Bast Lettre 184." Schæf. Mss. " Doctrina, Stob. 250. * Παράδοχος, ibid." Wakef. Mss. * Εὐπαράδοχος, Cyrill. Alex. in Es. 607. * Ἀντιπαραδέχομαι, Procop. Arc. 134. " Vicissim excipio, Philo J. 2, 508." Wakef. Mss. * Διαπαραδέχομαι, unde * " Διαπαραδοχὴ, Ms. S. Germ. ad Lucian." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Συμπαραδέχομαι, Basil. 3, 118.]

[* Προδέχομαι, unde * Προδεκτέος, Gl. Μὴ προδεκτέος εἰς μαρτυρίαν· Intestabilis. * " Προδοχεὺς, (έως, ὁ,) Method. 429." Kall. Mss. * " Προδέχνυμι, Wakef. S. C. 4, 142." Schæf. Mss.]

Προσδέχομαι, Præterea accipio; Admitto et probo. Polyb. Οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. || Expecto, Xen. Vide Bud. 565. Utitur autem et Hom. isto v. hac in signif. Sed Ποτιδέγμενος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut alibi ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος. [Gl. Admitto. Προσδεχόμενος· Operiens. Προσεδέξατο· Acceptum facio, Admiserit. " Expecto, Luc. 2, 25. Προσδεχόμενος τὴν παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ: 38. Τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν." Gataker. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 16. " 5, 6. Diod. S. 2, 253. 498. ad Phalar. 266. (310.) 311. (342.) ad Charit. 755. Wakef. Trach. 15. Coray Theophr. 292. Epigr. adesp. 60. ad Anton. Lib. 283. Verh. In ditionem recipio, Diod. S. 2, 433. Expecto, Alciphro 128. Herod. 577, 79. coll. 76. 714. Προσδέκομαι, Wessel. Diss. Herod. 90." Schæf. Mss. " Προσδ. τί τινὸς, Suid. 1, 49." Wakef. Mss.] " Προτίδεγμαι, Ion. s. Dor. pro προσδέχομαι, itemque Προτιδέγμενος pro προσδεχόμενος, Excipiens, Hes." [" Heyn. Hom. 5, 378." Schæf. Mss.] " Πρόσδεγμα, (τὸ,) Soph. Tr. (628.) p. 353. Susceptio, ὑποδοχὴ, Ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν Προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως." " Προσδεκτέον, Accipiendum," [Lucian. 772. Plato Tim. 3, 89.] " Προσδεκτὸς, Acceptus, Gratus," [Etym. M. v. Αἰδοίους, Schleusner. Lex. in V. T. * " Ἀπρόσδεκτος, Qui admittendus non

est, Qui admissibilis non est, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. S. Basil. 2, 524.] " Δυσ-" πρόσδεκτος, Qui ægre admittitur s. recipitur, ideo-" que Ingratus, Molestus, Plut. de Virt. et Vit. init. " Λυπηρὰ, καὶ ναυτιώδη, καὶ δυσπρόσδεκτα παρέχει τοῖς " κεκτημένοις, Parum accepta et grata," [M. Anton. 1, 5. i. q. δυσπαράδεκτος. " Plut. 2, 100." Wakef. Mss.] " Εὐπρόσδεκτος, Acceptu s. Receptu facilis, " Acceptus, 2 ad Cor. 2. ex Esaiæ 49. Ἰδοὺ νῦν και-" ρὸς εὐπροσδ., ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Pro quo " paulo ante καιρῷ δεκτῷ, Tempore accepto, i. e. " Tempore gratuitæ benevolentiæ et beneficentiæ: " Ep. ad Rom. 15. Ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν " ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, Ut oblatio gentium fiat acce-" pta. Sic in 1 Ep. Petri 2. Ἀνενέγκαι πνευματικὰς " θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, " Acceptas Deo per Jesum Christum. In superiore " Esaiæ ap. Paul. l., Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, " quidam interpr. Tempus acceptandum." [Gl. Acceptabilis, Acceptus, Affabilis. Εὐπρόσδεκτον ἡγοῦμαι· Acceptum habeo. " Greg. Thessalon. Hom. ad Matth. p. 62. Cyrill. Catech. 4. p. 23. Max. Planudes in Vers. Ovid. Met. 13, 467.: Gaisfordii Catal. Clark. 21, 4." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 865." Routh. Mss. * Εὐπροσδέκτως, Epiphan. 1, 360. " Thom. M. 393." Schæf. Mss. * Παραπροσδέχομαι, Temere admitto, Arrian. Ep. 1, 20, 11.]

Ὑποδέχομαι, Suscipio, Excipio, Recipio, Herodian. 8, (7, 3.) Τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο. Et ὑποδέχεσθαι δόμον εἴσω, Hom. ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, Recipere in ædes, Aristoph. (Ἀ. 979.) Οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι. Apoll. Rh. 2, (653.) υἷ' Ἀθάμαντος, ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν. Æschin. Ὑποδέδεχθε τῇ πόλει. Et Ὑποδέχεσθαι γυναῖκας, Plut. Pericle, videtur esse, Clam recipere. Item ὑποδέχεσθαι, Excipere familiariter. Sed et pro Excipere hospitio, Dem. ad Tim. Et Plato de LL. 12. p. 356. Peculiarius etiam pro Excipere s. Accipere epulis, Antipho 101. Ὁ μὲν θύων Διὶ Κτησίῳ, κἀκεῖνον ὑποδεχόμενος. Et Plut. Alex. 222. || De muliere dictum pro Concipio, e Xen. || Dicitur et πῆμα, i. e. Calamitas, ὑποδέχεσθαι aliquem, Od. Ξ. 275. pro Excipere s. Adoriri vel Invadere, ut quidam interpr. Alii tamen secus intelligunt. || Excipio s. Sustineo irruentem, Resisto, ἀνθίσταμαι, ap. Hom. Eust. Affertur et e Xen. in ead. signif. At βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, rursus ap. Hom. Od. Π. (189.) Bud. interpr. Tolerans, Sustinens. || In me recipio, Me facturum recipio, Polliceor, Hom. Herod. et Thuc. cum accus., item cum fut. infin. [Gl. Suscipio, Excipio, Recepto. Ὑποδεχθέν· Conceptum. Schleusner. Lex. in V. T.: Xen. K. Π. 1, 6, 35. 2, 4, 20. " Herod. 469. 663. 668. Paus. 64. ad Anton. Lib. 283. Verh., Fischer. ad Palæph. 38. Wessel. Herod. 235. Valck. ib. Thom. M. 879. ad Charit. 557. Reisk. ad Dionys. H. 2, 1280. Duker. Præf. Thuc. 7. Diod. S. 2, 251. 332. ad Dionys. H. 1, 566. Boiss. Philostr. 572. Conf. c. ὑπισχνοῦμαι, ad Dionys. H. 3, 1350. 1526. Ὑπόδεχθε, Valck. ad Ammon. 156. Jacobs. Anth. 6, 71. 7, 256. Ὑπέδεξο, Exerc. 2, 172." Schæf. Mss. " Stob. 57." Wakef. Mss.] " Ὑπεδέκετο, ab ὑποδέκο-" μαι posito pro ὑποδέχομαι, at ὑπέδεκτο et ὑπέδεξο, " ab hoc ὑποδέχομαι." [Ὑποδέχνυμαι, Orph. Ἀ. 82.] " Ὑπόδεξις, (ἡ,) Susceptio; verum non solum ὑποδο-" χὴ, sed etiam ἡ χορηγία πρὸς ὑποδοχὴν eo significatur," [Hes. Hippocr. 16, 39.] Ὑποδέξιος λιμὴν, Bud. ex Herod. [7, 49. Ἐουσῶν τοι λιμένων ὑποδεξίων,] pro Portu navium capace, [Suidæ et Photio i. q. ὑποδοχεύς: Lobeck. ad Phryn. Ecl. 315.] || At Ὑποδεξίη, Il. I. (73.) pro Apparatu, quo quis excipitur, [" Heyn. Hom. 5, 538. 8, 552. Ὑποδέξιος, Musgr. Rhes. 364. (ἀμίλλαις, al. ἐπιδεξίαις,) Herod. 553. et n. ubi et de * Ὑποδέξιμος." Schæf. Mss. * Ὑποδέκτης, ὁ, Gl. Susceptor. Ὑποδέκτης χρυσοῦ· Armiger. Athan. 1, 861. Chrys. 5, 239. " Qui munus accipiendæ pecuniæ exercet, in Matth. Hom. 85. p. 529. Οἱ δὲ ὑπὲρ ὧν ὑποδέκται, καὶ φορολόγοι, καὶ λογισταὶ, καὶ ταμίαι μεριμνῶσιν, ὑπὲρ τούτων καθ' ἑκάστην κόπτονται τὴν ἡμέραν." Seager. Mss. * Χρυσυποδέκτης, Gl. Susceptor aurarius. * Ὑποδεκτικὸς, ή, όν, Eust. 1485, 19. " Valck. ad Ammon. 56."

A Schæf. Mss. * Ὑποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, unde * Ὑποδεκτήριον, τὸ, Gl. Receptaculum, Strabo 14. p. 988=5, 688. al. * ὑποδυτήριον.] Ὑποδοχὴ, (ἡ,) Exceptio, Receptio, Ipse excipiendi actus, Herodian. 4, (11, 2.) Εὐτρέπιζον πάντα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdum et Convivatio, s. Convivium, quo quis excipitur, Bud. 566. e Plut. Idem Bud. alibi interpr. Lautum convivium s. epulum. Ex eod. Plut. (2, 20.) affertur, Οἶνον Λέσβιοι καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν παρεῖχον, pro Et reliqua ad celebrandum convivium pertinentia. || Receptatio, Thuc. 1. Καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, Servorum fugitivorum receptationem. || Receptaculum: ut Κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, Aristot. Pol. 7, 11. || Favor, Subscriptio in causa et approbatio: ut Bud. interpr. in Æschin. 60. Ἵν' ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα ποιῇ Φιλοκράτει. [Gl. Susceptio, Polyb. 32, 11. Æschin. 451. Εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα καὶ λέγοι καὶ πράττοι Φιλοκράτει, Dio Cass. 47, 18. Ἐς ὑποδοχὴν τοῦ καὶ αὐτοί ποτε τῶν ὁμοίων ἀξιωθῆναι, B Aristoph. Eip. 530. Lucian. 4, 294. Ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, ubi v. nott.: Jambl. V. P. 262. (118.) Protr. 302. Kiessl. " Eur. Iph. A. 1229. Demosth. 80. Εἰς ὑ. τοῦ μήδ' ἀμφισβητῆσαι ὑμᾶς, 1482. i. q. ὑπόληψις, Opinio, Suspicio, ex aliqua re factove collecta, ut inde necessario consequens." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 2, 289. Emendd. 3, 184. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 592. Diod. S. 1, 79. 295. 2, 242. 325. Phrynich. Ecl. 142." Schæf. Mss. " Polyæn. 546." Wakef. Mss.] Ὑποδοχεὺς, (έως, ὁ,) Exceptor, Susceptor; peculiari signif. Qui excipit convivio, ἑστιάτωρ. [Gl. Susceptor, Receptor, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 315. " Ammon. 60. ad Charit. 244." Schæf. Mss. * Ὑποδοχεῖον, τὸ, Locus, ubi quis excipitur, Hospitium, Strabo 1149. * Ὑπόδοχος, ὁ, ἡ, unde * Φιλυπόδοχος, Diog. L. 2, 133. * Καθυποδέχομαι, Eust. Ism. 6. p. 229. * Προϋποδέχομαι, Theophyl. 3, 474.]

ΔΕΚΩ, Ion. pro δέχω vel potius δέχομαι, a quo derivata nonnulla, quæ κ habent pro χ, et duobus C modis scribuntur, ut πανδοκεὺς πανδοχεὺς, θεηδόκος θεηδόχος, itemque alia, quæ κ duntaxat habent. Hinc etiam est δωροδοκέω.

[* " Γαλακτοδόχος, Schol. Theocr. 1, 25. (5, 58.)" Boiss. Mss. * " Γαλακτοδόκος, Toup. in Schol. Theocr. 213. ad Longin. 383." Schæf. Mss. " Etym. M. v. Ἱστοδόκη." Wakef. Mss.] " Δοροδόκος, Suidæ " τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον, ut sint Co-" lumnæ vel Trabes, quæ et δοκοὶ nominantur," [Harpocr. v. Στρωτήρ. * Ἑκατονταδόχος, Julian. Ep. 24. * Εὔδοχον, τὸ, Gl. Horreum, ubi v. nott. * " Ζωοδόχος, Nicet. Ann. 2, 6. Method. 257. 420." Kall. Mss. * Θεοδόκος, Eur. Ion. 1549. " Ad Mœr. 271." Schæf. Mss. * " Θεοδόχος, Greg. Nyss. 3, 92. Dionys. Areop. 30. 49. 182. Method. 422. Andr. Cr. 113. 119. 127. * Θεοδοχία, (ἡ,) Dionys. Areop. 49." Kall. Mss. * Ἱεροδόκος, Æsch. Suppl. 364. θεῶν λήμματα ἱεροδόκα. * Ἰχθυδόκος, Anal. σπυρίς. " Leon. Tar. 25." Wakef. Mss. * " Κοπροδόχος, Phot. Amphiloch. ap. Allat. Engastrimytho 424." Boiss. Mss. D * " Κοπροδόχη, (ἡ,) Alciphro 3, 72. ad Hesych. 2, 390. n. 25." Dahler. Mss. * Κοπροδοχεῖον, τὸ, Gl. Sterculinum. * Ληστοδόχος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 307. Socrat. H. E. 5. p. 285.] " Μελανδόκος κίστη, " Arcula recipiendo atramento, i. e. Atramentarium, " Epigr." [" Julian. Ægypt. 11. Paul. Sil. 51." Schæf. Mss.] " Μελανοδοχεῖον, (τὸ,) Atramenti receptacu-" lum, Atramentarium," [Gl. Atramentarium, Atramentale. * Μηλοδόκος, Pind. Π. 3, 46. * Μητρόδοκος, N. 7, 123. * " Νομοδόχος, Method. 418. Andr. Cr. 77. 133. * Νυμφοδόχος, Andr. Cr. 126." Kall. Mss. * Ξηροδόκη, Eust. Od. p. 31, 36. leg. ξυροδόκη, quam vocem vide, ad Thom. M. 494. * Οἰνοδόκος, Anal. Pind. Ἰ. 6, 57. " Toup. ad Longin. 383. Opusc. 2, 13. 124. Emendd. 1, 434. Jacobs. Anth. 9, 39. 42." Schæf. Mss. * Οἰνοδόχος, Tzetz. ad Lyc. 455. Schleusner. Lex. in V. T. * Ὀμβροδόκος, Anal. 2, 155. " Toup. Emendd. 2, 213." Schæf. Mss. * Ὀσπριοδόχος, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Ὀστοδόχος, unde * Ὀστοδοχεῖον, τὸ, Gl. Ossuarium. * Ὀψοδόκη, Phot.: Κεραμόν· λέγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων, αὗται δὲ

εἰσιν αἱ λεκανίδες κεραμαῖαι, παραπλησίαι τῇ κατα- A
σκευῇ κρατῆρι, ἃς νῦν ὀψοδόκας αἱ γυναῖκες καλοῦσιν. Ἀρώματα οὖν εἰς ταύτας ἐμβάλλουσι καὶ στήμονας· κομίζουσι δὲ αὐτὰς αἱ νύμφαι εἰς τὰς τῶν νυμφίων οἰκίας.]

Πάνδοξ, οκος, ὁ, Qui publico hospitio excipit, vel ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν, Hes. [" Ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss.] Unde Πανδοκίον, τὸ, Publicum deversorium, Ubi unusquisque hospitio excipitur, Taberna deversoria, Plauto. Vide Πανδοκεῖον. [Imo πανδόκιον, ὑποκοριστικῶς pro πανδοκεῖον. * Πανδόκισσα, Steph. B. 446. " T. H. Add. ad Thom. M. 144. Πανδοκίον, Thom. M. 676." Schæf. Mss.] Πάνδοχος, [" Πανδόχος, T. H. ad Plutum p. 122." Schæf. Mss.] Et Πάνδοκος, Ion. Qui quemlibet hospitio excipit; s. adj. Omnes capiens. [Pind. 'Ο. 3, 29. 4, 25. Π. 8, 88. Æsch. Choëph. 660. Πανδόκος, πάνδ., Passowii Liber de Fine et Ratione condendorum Lexx. Teutonice scriptus p. 55. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 307. " Πανδόκος, Toup. Opusc. 2, 43. Mitsch. H. in Cer. 111. Wakef. Alc. 444.; S. C. 5, 150. T. H. ad Plutum p. 122. Brunck. Soph. 3, 415." Schæf. Mss.] B
Unde Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, Luna a Plat. dicitur, quod totius generationis susceptrix sit, VV. LL. [* " Πανδοχῆς, Nicet. Eugen. 8, 205. (σφαίρωμα,) * Παντοδόχος, Const. Manass. Chron. p. 88." Boiss. Mss.]

Πανδοχεὺς, [Gl. Deversoriarius, Stabularius, Caupo, " Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 676." Schæf. Mss.] Et Πανδοκεὺς, Ion. έως, ὁ, [Gl. Stabularius, Lycophro 655.] Qui quemlibet hospitio excipit, Hospes meritorius, Plut. (6, 495.) Πανδοχεῦσι καὶ ναύταις καὶ ὀρεωκόμοις μεθύουσι. Metaph. etiam capitur, ap. Plat. de Rep. 9. Πάσης κακίας πανδοχεῖ τε καὶ τροφεῖ. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 9. Fischer. ad Palæph. 180. Phrynich. l. c. 134. Thom. M. 493. 676. T. H. ad Plutum p. 122." Schæf. Mss.] Et Πανδοκεύτρια, ἡ, Quæ promiscue quoslibet hospitio excipit, καπηλὶς, Aristoph. Σ. (35.) τούτοις τοῖς προβάτοισί μου δοκεῖ Δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια, Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑός. || Caupona, ap. Aristoph. B. (114.) Πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου Κόρεις ὀλίγιστοι. [* " Πανδοχεύτρια, Chrys. π. Μεταν. 2. T. 6. C
p. 774. Τί ἐποίησεν ἡ Ῥαὰβ σωτηρίας πρόξενον; ὅτι ἐδέξατο τοὺς κατασκόπους μετ' εἰρήνης; τοῦτο δὲ πανδοχεύτρια ποιεῖ." Seager. Mss. " Fischer. ad Palæph. 180. Phrynich. l. c. Thom. M. 676. T. H. ad Plutum p. 122. Πανδοκεύτρια, Fischer. ad Palæph. 180. T. H. l. c. 338. Phrynich. l. c. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. " Dio Cass. 455." Wakef. Mss.] Item Πανδοκεῖον, [" Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. πρ. 47." Routh. Mss.] seu Πανδοχεῖον, Taberna deversoria, Plut. Ἐν φαύλῳ πανδοχείῳ καταλύειν: Idem (6, 351.) Ἐκ πανδοκείου καὶ παλαίστρας καὶ ἀγορᾶς φιλίας συλλέγουσι: de Fuga, Τοῦ βίου τὸ πλεῖστον ἐν πανδοκείοις καὶ πορθμίοις ἀναλίσκοντα. [Πανδοχεῖον, Gl. Cauponium, Deversorium, Stabulum, ad Greg. Cor. 399. 651. Plut. 130. " Fischer. ad Palæph. 180. ad Mœr. 271. Phrynich. l. c. Thom. M. 676. T. H. ad Plutum p. 122. Πανδοκεῖον, Fischer. l. c. ad Mœr. l. c. Toup. Opusc. 1, 204. Phrynich. l. c. Thom. M. l. c." Schæf. Mss.] Et Πανδοκία, ἡ, Promiscua omnium exceptio, [Plato de LL. 2. p. 918. * " Πανδοχία, Jacobs. Anth. 7, 390." Schæf. Mss.] Et D
Πανδοκεύω, Promiscue hospitio excipio, Plato de LL. 10. Εἴτις προσαναγκάσειε πανδοκεῦσαι τοὺς πανταχῇ ἀρίστους ἄνδρας ἐπί τινα χρόνον, ἢ καπηλεύειν, J. Poll. e Theophr. Δεινὸς πανδοκεῦσαι καὶ πορνοβοσκῆσαι, [Dionys. H. 1, 243. (A. R. 4, 53. Ὅσα μέρη πανδοκεύεται,) Herod. 4, 95. Ἐς τὸν π. τῶν ἀστῶν τοὺς πρώτους καὶ εὐωχέοντα. " Fischer. ad Palæph. 180. Dionys. H. 2, 770. Thom. M. 676. * Πανδοχεύω, Fischer. l. c. Phrynich. 135. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * Πανδοκέω, Æsch. S. c. Th. 18. πανδοκοῦσα ὅτλον.] Unde Πανδόκευσις, εως, ἡ, Promiscua hospitum exceptio, Plato de LL. 8. Περὶ ἐμπορικῶν, καὶ καπηλευτικῶν, καὶ πανδοκεύσεων, καὶ τελωνικῶν. [* Ἀπανδόκευτος, Democr. Stobæi, Schneid. Lex. * Πνευματοδόχος, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Πυροδόκος, Opp. Ἁ. 4, 501. * " Ὑδατοδόχος, Const. Manass. Amat. 9, 35." Boiss. Mss. " Suid. v. Φάκος." Wakef. Mss. * Χειροδόκος, Nicet. Ann. 11, 5. perperam pro χειροδίκης. * Ψυχροδόχος, Lucian. 848.]

¶ Δεικανᾶσθαι, pro δεξιοῦσθαι ap. Hom. ab hoc δέκω Ion. itidem derivat Eust. [" Heyn. Hom. 6, 163. 7, 24." Schæf. Mss. " Theocr. 34, 56." Wakef. Mss.] " Δεκανᾶσθαι, Humaniter excipere, Amplecti, " δεξιοῦσθαι. Hes. enim δεκανᾶται exp. ἀσπάζεται. " Supra δεικ. poët. epenth. τοῦ ι: dicitur enim παρὰ " τὸ δέκεσθαι, quod Ionibus est δέχεσθαι." [Vide Δείκνυμι.]

" Δεδίσκεσθαι s. Δειδίσκεσθαι, metri gratia inserto " ι, est δεξιοῦσθαι, φιλοφρονεῖσθαι, Humaniter ex- " cipere ap. Od. Σ. (120.) Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδί- " σκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε. Aliquando " vero signif. non tantum Humaniter excipere, verum " etiam Humaniter præbere, Benevolo animo porri- " gere: ut Hes. quoque δεδίσκετο exp. δίδωσι. Od. " Υ. (197.) Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστὰς, " Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Χαῖρε, " πάτερ, ὦ ξεῖνε. Et omisso dat. δέπαϊ vel χειρὶ, Od. " Γ. (40.) ἐν δ' οἶνον ἔχευε Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, δειδισκό- " μενος δὲ προσηύδα. Et O. (148.) Οἶνον ἔχων ἐν " χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι, Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα " λείψαντε κιοίτην· Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δειδισκό- " μενος δὲ προσηύδα. Idem poëta δεικανᾶσθαι quoque " et δέχεσθαι pro hoc dicit. Il. O. (86.) Πάντες ἀνήϊ- " ξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν: I. (670.) Τοὺς μὲν " ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν Δειδέχατ' ἄλ- " λοθεν ἄλλος ἀνασταδόν. Itidemque Λ. dii χρυσέοις " δεπάεσσι Δειδέχατ' ἀλλήλους: h. e. inquit Athen. " 1., ἐδεξιοῦντο, προπίνοντες ἑαυτοῖς ταῖς δεξιαῖς. Et " alibi quidam δείδεκτ' Ἀχιλῆα, pro ἐδεξιοῦτο, h. e. " προέπινεν αὐτῷ τῇ δεξιᾷ διδοὺς τὸ ποτήριον, inquit " idem Athen. ibid., afferens hos duos Il. ad proban- " dum τὸν διὰ προπόσεως ἀσπασμόν." [Apoll. Rh. 1, 558. δειδίσκετο πατρί. " Ad Mœr. 119." Schæf. Mss.]

¶ Δεκάζω, Corrumpo largitione, vel simpl. munere, q. d. Corrumpo per ea, quæ facio ut aliquis a me accipiat; ut sc. sit δεκάζω quasi δεχάζω a δέχομαι: taceo enim etym. alterum a δέκα, cujus et Suid. meminit. Isocr. (Συμμαχ. 17.) Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἤν τις ἀλῷ δεκάζων. Plut. Galba, Τὴν σπεῖραν ἐδέκαζε, χρυσὸν ἑκάστῳ διανέμων. Ælian. Πολλοὺς διέφθειρε νομάδων δεκάσας εἰς προδοσίαν. Hinc Δεδεκασμένοι μάρτυρες, Lucian. Transfertur et ad alia in corrumpendi s. pervertendi signif. ut Synes. (158.) Αἱ γὰρ εὔνοιαι δειναὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, Pervertere sententiam. || Exp. etiam Do decimam, a δέκα. [Cf. Lat. Decario, Clav. Ciceron. " Pearc. Longin. 174. Toup. 382. Ruhnk. 266. ad Dionys. H. 2, 776. Wyttenb. ad Plut. 1, 356. Mœr. 123. et n. Timæi Lex. 75. et n. Conf. c. δικ., Schneider. ad Xen. Pol. 130." Schæf. Mss. " Corrumpo, Julian. 82." Wakef. Mss.] Hinc Δεκασμὸς, (ὁ,) Corruptio, quæ fit largitione, Corruptela judicii. Plut. ὄχλων δεκασμοὺς vocat Ambitum largitione factum, ut scribit Bud., qui et δεκασμοῦ νόμον, sicut et δωροδοκίας νόμον ap. Arrian., interpr. simpl. Ambitus legem. Vide et δεκασμοῦ γραφὴ ap. J. Poll. [" Dionys. H. 3, 1464." Schæf. Mss.] Et Ἀδέκαστος κριτὴς, Philoni, Judex, qui non est corruptus accipiendis muneribus: ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro Eo, qui in qualibet re integrum se et sincerum exhibet, judicis incorrupti more. [Gl. ἀδωροδόκητος, Edecumatus, Plut. 48. Dionys. H. 249. 299. Lucian. 312. Ælian. V. H. 1, 34. Aristot. Eth. Nic. 2, 9. " Pearc. Longin. 175. Toup. 383. Opusc. 1, 235. Wakef. Eum. 707. S. C. 5, 146. Jacobs. Anth. 11, 122. Abresch. Æsch. 2, 98. ad Lucian. 2, 54. Timæi Lex. 75. et n." Schæf. Mss. " Philostr. 590." Wakef. Mss.] Item Ἀδεκάστως, Incorrupte, Sincere, Lucian. [" Olympiod. in Plat. Gorg. πρ. 47." Routh. Mss. " Ad Lucian. 1, 268." Schæf. Mss.] " Ἀδέχαστος, " Qui muneribus non corrumpitur, VV. LL. e Cæl. " Rhodig. sed perperam pro ἀδέκαστος."] * Συνδεκάζω, Plut. Pericle 1, 346. " Æsch. adv. Tim. 49. Tauchn. (=108.)" Boiss. Mss. " Dem. 1137." Seager. Mss. * Ἐνδεκάζω, " Demosth. 1335." Schæf. Mss. * Συνενδεκάζω, Suid. Harpocr. vide in Δέκα, Schneider. Lex.]

ΔΕΞΙΑ, ἡ, Dextera, sub. manus, Il. K. (522.) τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν Plut. Alex. Τὸ ξυστὸν ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν μεταβαλὼν,

τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεούς. Interdum dicitur χεὶρ A δεξιὰ, ut Aristoph. N. (81.) Κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Sed multo frequentius dicitur δεξιὰ sub. χείρ: ut in τὴν δεξιὰν προτείνειν, Dem. et Plut. Dextram porrigere; ἀνατείνειν, Xen. K. Π. 4, (2, 9.) ἐμβάλλειν, Æschin. q. d. Dextram injicere, pro Dextram dextræ injicere, i. e. Jungere, Virg. Conjungere, Ovid. Et Plur. τὰς δεξιὰς ἐμβάλλειν, Conjungere dextras, Interjungere dextras, Copulare dextras. Et ut Lat. dicitur locus aliquis esse ad dextram vel sinistram, s. lævam, talem et ap. Græcos usum habet δεξιά: atque huc pertinent istæ loquendi formulæ: ἐκ δεξιᾶς, Aristoph. ('I. 639.) A dextra: ἐν δεξιᾷ pro Dextram versus, Dextrorsus, Aristot. Sic, Τοὺς μὲν ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ βήματος θεῖναι, τοὺς δὲ ἐπ' ἀριστερᾷ, Plut. Apophth. Et ἐν δεξιᾷ ἔχειν, item ἐν δεξιᾷ λαμβάνειν. Herod. (7, 217.) Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχοντες οὔρεα τὰ Οἰταίων, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὰ Τριχινίων. Thuc. 7. Ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν. Ubi sunt qui vertant, diverso loquendi genere, sed Latinis ead. in re usitato, Relicta ad dextram Sicilia: sicut ap. Herod. B (7, 42.) Τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὰν χεῖρα, Relicta ad sinistram Ida. || Fides, quæ per dextram data est, Fides, cujus testis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, Fidem dare et accipere. Et plur. Xen. K. 'A. 2, (3, 11.) Καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Persarum ap. Eund., inquit Cam., πέμπει δεξιὰν, i. e. Fide sua accersit. Et K. 'A. 2, (4, 1.) sunt missi quidam δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, Qui fidem facerent a rege, non fore memorem illum præteritorum. Sic ap. Eund. δεξιὰν Cyri Gobrya negat frustrari unquam, i. e. Fidem. Apud Hom. δεξιαὶ exp. etiam Pacta, Conventa, Il. B. (341.) Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν: sed alii malunt ταῖς σπονδαῖς illam signif. dare, at δεξιὰς Fidem simpl. interpr. Affert et aliam exp. Hes., eod. tamen pertinentem, licet et ipse alibi δεξιὰς exp. συνθήκας. [" Δεξιὰ, Pacta, Clem. Alex. Str. 4. p. 619." Routh. Mss. Δ. χειρὸς, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 194. Ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπὶ δεξιὰ, C Lobeck. ad Phryn. Ecl. 259. " Wakef. Eum. 229. Clark. ad Il. B. 341. ad Corn. Nep. 358. Zeun. ad Xen. K. Π. 342. Musgr. Heracl. 308. De more porrigendi dextram, Markl. Iph. p. 121. Musgr. 866." Schæf. Mss.] HINC Δεξιάδην, A dextra, Hes. [Il. H. 15. " Heyn. Hom. 5, 312. Jacobs. Anth. 12, 284." Schæf. Mss.]

Δεξιὸς, (ὰ, ὸν,) Dexter. Δεξιὸν μέρος ἑκάστου τῶν ὄντων, Aristot. de Cœlo 2. Ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, Athen. 7. Apud Il. Ω. (320.) αἰετὸς dicitur δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, Theogn. (938.) Δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος, pro ἐπὶ δεξιὰ, Ad dextram conversus. Sic de ead. re ap. Plaut. (Curc. 1, 1.) Si deos adoras, dextrovorsum censeo te vortas, [Plin. 28, 2, 5.] Hom. ἐπὶ δεξιὰ dixit, (Il. H. 238.) Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν. Et ἐπὶ δεξιὰ pro Ad dextram, Aristot. Probl. 26. Sic Lucian. Dicitur et ἐκ δεξιῶν pro A dextra, s. Ad dextram, Ὁ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῖς ἀριστεῦσιν, Eust. || Faustus, Prosper; ut exp. δεξιὸς ὄρνις Od. O. (160.) et alibi: contra Υ. (242.) D αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις. Xen. Ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο, Prospera, Bud.: qui et ab Alex. de Fato, δεξιὸν identidem sic accipi tradit, 161. Βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο. Xen. K. Π. 7. Sed δεξιὸς ὄρνις potest etiam simpl. sic accipi Volans ad dextram, qui prosperam fortunam portendat: sicut et ἀριστερὸς versa vice. Quod autem ad βροντὴν attinet, dixit contra Ennius, Cum tonuit lævum bene tempestate serena: de quo lege Cic. Affertur et τύχη δεξιὰ pro Prospera fortuna. Lat. autem Dextrum sæpe appellant Propitium. || Dexteritate ingenii præditus, Acutus, Solers, Thuc. 3. Ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς, ἀγαθοί. Sic et Aristoph. utitur, Bud. Comm. 569. Idem Aristoph. (Σ. 1315.) pro Scito, urbano et lepido: Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιόν. Plato Epit. Οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοί εἰσι. Item, Τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας, Aristoph. Π. (387.) aliqui interpr. Probos: sed et in 'I., δεξιὸν poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ scribit Bud. Apud Eund. Σ. τοῦτ' αὖ δεξιὸν, redditur, Istud rursus est commodum. Sic ap. Greg. in Enc. Macc. Προοίμιον ἀθλήσεως δεξιὸν, Primordium certaminis idoneum. Ab Aristoph. (N. 1401.) δεξιὸν πρᾶγμα et σοφὸν pro eod. sæpe poni scribit Bud. " Δεξιώτερος, Dexterior, ut, Ὤφειλεν εἶναι δ." [Gl. Dexter, Secundus. Δεξιόν· Dextra, Dextrum, Dexum, (sic.) Δεξιώτερον· Dextrorsum. Εἰς τὰ δεξιά· Dextrorsum. Ἐπὶ τὰ δεξιά· Dextrorsum. " Acutus, Aristoph. 'I. 233. B. 762. Urbanus, Politus, vel forsitan Comis, Humanus, Plut. Cimone 884. HSt." Seager. Mss. Varro ap. Fest. v. Sinistræ aves, Cic. de Div. 2, 39. Plut. Numa 7. Quæst. Gr. 356. Hutt., Pind. Π. 6, 19. Theocr. 25, 18. Apoll. Rh. 1, 930. Schneider. Lex. Τὸ δ., Solertia, Ælian. V. H. 14, 12. 16. 48. " Herodian. Philet. 451. et n., Valck. Hippol. p. 311. Callim. 15. 262. Lucian. 1, 474. 2, 130. Phrynich. Ecl. 116. 212. Jacobs. Anth. 7, 386. Brunck. Aristoph. 1, 204. Villois. ad Long. 242. Heyn. Hom. 5, 341. 6, 638. Benevolus, Lucian. 2, 260. 261. Sic δεξιότης, 264. Faustus, Matth. Anecd. 1, 38. Δ. τὴν φύσιν, T. H. ad Lucian. 1, 173. Πνεῦμα δ., Valck. Diatr. 234. Ἐπὶ δεξιὰ, ad Herod. 452. Duker. Præf. Thuc. 11. Brunck. Aristoph. 3, 146. Ἐπὶ δεξιᾷ, Thom. M. 796. Πρὸς δ., ad Herod. 541. Τὰ δεξιὰ, seq. gen., Heyn. Hom. 8, 266. Χειρὸς εἰς τὰ δ., Brunck. Soph. 3, 451. Κατὰ δ. χειρὸς, Heyn. Hom. 4, 688. Δεξιᾷ, ἐν δ., ad Diod. S. 1, 631. Ἐν δ., Duker. Præf. Thuc. 11. Δεξιὰν διδόναι, ad Diod. S. 2, 115. Brunck. Aristoph. 2, 70. Schneider. ad Xen. K. 'A. 109. Ἐς δεξιὰ, Duker. l. c. Δεξιᾶς, ἐκ δ., ἐκ δεξιῶν, ib." Schæf. Mss. " De fluvio, Dio Chrys. 2, 2." Wakef. Mss.]

Δεξιολάβος, (ὁ,) Stipator, Satelles, Acta 23, (23.) ubi lege Bezam, [Speculator. * " Δεξιολαβεῖσθαι, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 122. Combef." Boiss. Mss.] Δεξιοστάτης, Qui a dextra stat. In choro fuit δεξιοστάτης, In statione dextra; ut ἀριστεροστάτης, In sinistra, Cam. ex J. Poll. [" Thom. M. 796." Schæf. Mss. * Δεξιοστροφέω, Nicet. Ann. 1, 9. 11. 12. δοράτια τριχόρδων.] Δεξιότοιχος, In dextra navis parte remigans, Cam. [* " Δεξιοφανὴς, Plut. de Facie Lunæ 862(=9, 675.)" Kall. Mss. Cf. Ὀπισθοφανής. * Δεξιοφύλαξ, ὁ, Hes. v. Οὐραγός.] " Δεξιόχειρος, Manibus dexter et agilis, Ambidexter, Soph. Antig. " (140.) p. 220. τὰ δ' ἐπ' Ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων " Μέγας Ἄρης δεξιόχειρος. Ita enim legi pro δεξιόσειρος, annotat Schol., exp. περιδέξιος: alterum autem δεξιόσειρος exp. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας, " metaph. esse dicens ab equis, qui in curru παράσειροί εἰσι." [* Δεξιώνυμος, Æsch. Suppl. 622. cf. Εὐώνυμος. " Toup. Emendd. 1, 213." Schæf. Mss.]

Ἀδέξιος, (ὁ, ἡ,) contr. τῷ δεξιὸς significanti Solertem et lepidum, [Lucian. 471=9, 4. Ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοὐλάχιστον πέντε δραχμάς.] Ἀμφιδέξιος, Ambidexter. Vel, Qui utraque manu ut dextra utitur, ut Gal. exp. afferens ex Aristoph. in contraria signif. ἀμφαρίστερον. Quod autem dixit Hipp. γυνὴ ἀμφιδέξιος γίνεται, varie exp. habes ap. Erotian. 13. 14. et Gal. 62. Sed et quandam præterea exp. affert Sextus Philos., si bene memini. || Ἀμφιδέξιος σίδηρος Eur. (Hipp. 780.) Ferrum anceps: ut ἀμφιδέξιον ἔπος, Anceps verbum, Lucian. At ap. Herod. (5, 92.) ἀμφιδέξιον χρηστήριον, Præclarum et explicatum oraculum Cam. interpr. " || Ambidexter, h. e. Qui sinistra perinde utitur ac dextra, Cui sinistra non minus agilis est quam dextra: i. q. περιδέξιος: quibus opp. ἀμφαριστερός. " Aristot. Eth. 5, 7. Φύσει γὰρ ἡ δεξιὰ κρείττων· καίτοι ἐνδέχεται πάντας ἀμφιδεξίους γενέσθαι, Quamvis fortuitum sit ut omnes nascantur ambidextri: paucos enim natura fert ambidextros: unde et Hippocr. Aphor. 7. dixit, Γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται: " et Gal. eum l. enarrans, Ἄνδρες μὲν οὖν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενοι πολλάκις ὤφθησαν, " γυνὴ δὲ οὐδεμία μέχρι δεῦρο. Ubi etiam ex Hipponacte affert, Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω κόπτων: et Hom. τὸν Ἀστεροπαῖον ait περι-

« δέξιον nominasse itidem ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέραις ταῖς
« χερσὶν ὁμοίως χρώμενον : Eur. (l. c.) vero ἀμφιδέξιον
« σίδηρον, τὸν ἑκατέρωθεν τέμνοντα, metaphorice.
« Eadem prorsus ap. Erot. leguntur p. 13. ubi Bac-
« chius quoque ἀμφιδέξιος exp. ἀμφοτεροδέξιος : ut et
« J. Poll. 2. ἀμφιδέξιον vocari ait τὸν ταῖς δυσὶ χερσὶν
« ἐνεργοῦντα δεξιῶς. Porro ut Eur. ἀμφιδέξιον σίδη-
« ρον nominavit τὸν ἀμφήκη, ἤτοι τὸν ἀμφοτέρωθεν τέ-
« μνοντα, ita e Luc. ἀμφιδέξιον ἔπος affertur pro An-
« ceps verbum. Sicut autem ἀμφαριστερὸς dicitur
« interdum Qui admodum infausti est augurii, ita
« contra ἀμφιδέξιος et περιδέξιος, Qui admodum fau-
« sti auspicii est. Ovid. quoque dixit, Dexter ades du-
« cibus : et contra Virg. Sinistra cornix ; putabatur
« enim lætum faustumque esse auspicium, si a dextris
« volaret avis : et versa vice infaustum, si à sinistris."
[Gl. Ambidexter, Æquimanus, Soph. Œd. T. 1244.
" Bibl. Crit. 2, 2, 52. Valck. Hippol. p. 247. Plut.
Mor. 1, 125. ad Herod. 421. Jacobs. Anth. 7, 61.
Porson. Or. p. 17. Aristoph. Fr. 269. Heyn. Hom.
6, 326. Thom. M. 342. Wakef. Trach. 504." Schæf.
Mss. * Ἀμφιδέξιον, τὸ, Cothurnus, Schol. Soph. Œd.
T. 1267.] " Ἀμφιδεξίως, Admodum dextre et apte,
" Athen. 15. Διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως," [" Nicet.
Eugen. 3, 368." Boiss. Mss.] Ἀμφοτεροδέξιος, Am-
bidexter; ἀμφιδέξιος, Eust. [Erotian. 54. Schleusner.
Lex. in V. T. Aristæn. 1, 18. " Valck. Hippol. p.
247. Boiss. Philostr. 611. Wakef. Trach. 504. Ari-
stoph. Fr. 269." Schæf. Mss. " Suid. et 2, 337."
Wakef. Mss.] " Διαδέξιος, Dexter, Strenuus, Indu-
" strius, Herod. Διαδέξιον ποιεύμενοι καλλιστεύοντα
" ἔσφαξαν, Strenuissimum quemque deinceps ma-
" ctant, VV. LL. ; sed suspecta hæc sunt : " [7,
180. Ἔπειτα τῶν ἐπιβατέων τῆς Τροιζηνίης νηὸς τὸν
καλλιστεύοντα ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πρώρην τῆς νηὸς,
ἔσφαξαν, διαδέξιον ποιεύμενοι τὸν εἷλον τῶν Ἑλλήνων
πρῶτον καὶ κάλλιστον, " pro οἰωνὸν δεξιὸν π., Lætum
omen captantes." Schneider. Lex. " Faustum omen
existimantes, cum primum Græcorum cepissent, eum
et pulcerrimum esse. Διαδέξιον enim hic δεξιὸν, αἴ-
σιον, et εὐτυχὲς signif., ut ap. Latinos sæpe Dextrum
sumitur pro Læto, Fausto, Prospero, Propitio, et
διαδέξιον ποιεῖσθαί τι idem valet, ac νομίζειν τι αἴσιον
καὶ εὐτυχὲς εἶναι, sicuti dicitur δεινόν τι ποιεῖσθαι."
Brunck. Mss. * " Ἐκδεξίων, Herodian. in Epimer.
260." Boiss. Mss.] Ἐνδέξιος, Qui est ad dextram.
Apud Hom. autem ἐνδέξια pro Stando ad dextram,
vel pro ἐπιδεξίως, Eust. Item Faustus : vide in Ἐπι-
δέξιος. [Il. H. 238. Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ
νωμῆσαι βῶν Ἀζαλέην. " Eur. Cycl. 6. Ἔπειτα δ'
ἀμφὶ γηγενῆ μάχην δορὸς, Ἐνδέξιος σῷ ποδὶ παρασπι-
στὴς γεγώς." Seager. Mss. Callim. Ep. 9. Ὦ δὲ σὺ
μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, Hymn. in J. 69. : Hom. Hymn.
in Merc. 454. Οἷα νεῶν θαλίης ἐνδέξια ἔργα μέλονται.
Buttmann. Lexil. s. 176. " Ernest. ad Il. A. 597.
Voss. Myth. Br. 1, 102. Jacobs. Anth. 7, 273. 9,
399. 12, 432. Duker. Præf. Thuc. 11. Ἐνδέξια,
Valck. Hippol. p. 311. ad Od. P. 365. Heyn. Hom.
4, 160. 683. 5, 340. 580. Hegesipp. 7." Schæf. Mss.
* Ἐνδεξίως, Schol. Thuc. 2, 41.] Ἐπιδέξιος, Dexter,
Qui est ad dextram, Aristot. Probl. 26. Οἱ ἐπὶ δεξιὰ,
et οἱ ἐπιδέξιοι, pro eod. Od. Φ. (141.) Ὄρνυσθ' ἑξείης
ἐπιδέξια πάντες, ἑταῖροι. Bud. ap. Plat. Sympos. Εἰ-
πεῖν ἔπαινον ἔρωτος ἐπιδέξια, itidemque 261. ἐπιδέξια
interpr. Dextrorsum eundo. Rursum Il. B. (353.)
Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, quidam
ἐπιδέξια pro Ad dextram fulgurans, ut Dextros ful-
gores dixit Cic. in sua interpr. : alii adverb. pro
Fauste accipiunt : aut etiam Fausta, ut σήματα duo
habeat adjectiva : sitque ἐπιδέξια σήματα, ut alibi
ἐνδέξια σήματα. Verum ibi quoque ἐνδέξια cum
ἀστράπτει jungi potest : Il. I. (236.) Ζεὺς δέ σφιν
Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. || Sed et
ἐπιδέξια πίνειν, Athen. 11. ut οἰνοχοεῖν ἐνδέξια, Il. (A.
597.) Stando vel convertendo se ad dextram. Quod
tamen et aliter exp. mox docebo. || I. q. δεξιὸς, Sci-
tus : unde dicitur aliquid facere ἐπιδεξίως, qui scite
id facit. A Bud. redditur etiam Elegans, Commo-
dus, Consentaneus ; Urbanus, Lepidus. Aristot. Eth.
4, (8.) Εἶτ' ἐπιδέξιος, εἴτ' εὐτράπελος λέγεται. [Schleu-
sner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 259.

A Theocr. Ep. 19. " Diog. L. 247. HSt. Φησὶ δ' Ἀ-
πολλώνιος ὁ Τύριος, ἕλκοντος αὐτὸν Κράτητος τοῦ ἱμα-
τίου ἀπὸ Στίλπωνος, εἰπεῖν· Ὦ Κράτης, λαβὴ φιλοσόφων
ἐστὶν ἐπιδέξιος ἡ διὰ τῶν ὤτων." Seager. Mss.] " Ἐπι-
" δεξιελευθέρως, ap. Suid. e Plat. Theæt. (25.) Πάντα
" δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέ-
" σθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως. Ipse
" quidem non exp. Sed videtur sonare More τῶν
" ἐπιδεξίων καὶ ἐλευθέρων, s. ἐπιδεξίως καὶ ἐλευθέρως,
" Dextre et ingenue." [Perperam pro ἐπιδέξια ἐλευ-
θέρως. Schneider. Lex. exhibet, ἐπιδεξελευθέρως.
" Ἐπιδέξιος, Thom. M. 342. 795. Musgr. Rhes. 364.
Antiphil. 41. Jacobs. Anth. 9, 166. 12, 393. Brunck.
Aristoph. 2, 196. 3, 146. Kuster. 196. Duker. Præf.
Thuc. 11. Heyn. Hom. 5, 581. Voss. Myth. Br. 1,
102. Wessel. Herod. 145. Ἐπιδέξια, Valck. Hippol.
p. 311. Lennep. ad Phalar. 168. ad Herod. 452.
Valck. Callim. 264. Voss. Myth. Br. 1, 57. Athen.
21. Casaub. 53. Heyn. Hom. 4, 128. 160. 263. 688.
Heindorf. ad Plat. Theæt. 400. Ἐπιδεξελευθέρως,
Casaub. Athen. 1, 69." Schæf. Mss.] Et Ἐπιδε-
B ξίως, Scite, Convenienter, Decenter, Lepide, [Gl.
Comiter :] cui opp. ἐπαριστέρως, Bud. ex Athen.
ἐπιδέξια οἰνοχοεῖν ap. Hom. Eust. intelligi posse ait
pro ἐπιδεξίως. Sic certe et ap. Plat. Theæt. ἐπιδέξια
accipitur adv. pro Decenter. [" Ἐπιδεξίως, Valck.
Hippol. p. 311." Schæf. Mss.] Et Ἐπιδεξιότης, (ἡ,)
Dexteritas. Apud Plut. ἐπιδεξιότητες ea fere signif.,
qua ἐπιδέξιον et εὐτράπελον conjungit Aristot. [l. c.
Polyb. 4, 82. 5, 9. " 11, 23. Æschin. 229." Seager.
Mss. " Thom. M. 342. Toup. Opusc. 1, 413."
Schæf. Mss. " Stob. 46, 24." Wakef. Mss. * Ἐπιδε-
ξιπολίης, Hesychio ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν περιστρέψας.
" Expositio docet compositum esse ex ἐπὶ, δεξιὸς, et
πολέω." Albert. * " Καταδέξιος, Dexter, Aratus,"
Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. : a Schneidero
non agnoscitur.] " Πανδέξιος, Omnibus modis s. In
" omnibus dexter, Dexterrimus," [Schneidero susp.]
Περιδέξιος, Ambidexter, quod et ἀμφιδέξιος, ut As-
teropæus, Il. Φ. (163.) ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς Ἥρως
Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν. Sed et ὑπερδέξιος
C hic exp. scribit Eust. || At περιδέξιοι λόγοι ap. Ari-
stoph. (N. 950.) Qui a summa ingenii dexteritate
proficiscuntur. || Περιδέξια, Dextralia, Armillæ, VV.
LL. ex Exod. 35. Num. 31. Esaiæ 3. [Gl. Æqui-
manus, Ambimanus. " Alio sensu, Opp. K. 1, 114.
(454.)" Kall. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.
" Thom. M. 342. Wakef. Trach. 504. Jacobs. Anth.
10, 120. Callim. 1, 543. Aristoph. Fr. 269. Heyn.
Hom. 4, 420. 6, 627. 8, 143. 842. Boiss. Philostr.
611. Toup. Opusc. 2, 255. Valck. Hipp. p. 247.
Fischer. Ind. Palæph. v. Αἰχμητής." Schæf. Mss.
" Synes. 37. Clem. Alex. 791." Wakef. Mss. * Περι-
δεξίως, Philostr. V. S. 511. " Schol. Soph. p. 12."
Kall. Mss. * Περιδεξιότης, Lobeck. ad Phryn. Ecl.
351.] Ὑπερδέξιος, In quo dextra superiorem locum
habet, In quo dextra potest attolli supra aliquem.
Ita enim vertendum existimo ὑπερδέξιος τόπος, ad ex-
primendam vim vocabuli : quod non fit, cum simpl.
dicitur ὑπερδέξιος τόπος esse Locus editus, Locus op-
portunus. Arrian. 6. Ἠμύνοντο ἐξ ὑπερδεξίου χωρίου
D καὶ χαλεποῦ ἐς προσβολάς. Sic, Ὑπερδέξια χωρία
ἔχοντες, Xen. Ἑ. 7, (4, 13.) Dicitur ab Eod. 4, (2,
8.) et, Ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλειν, et alibi non addito
subst. Sed et gen. jungitur interdum ὑπερδέξιος,
more comparativi gradus ; ut Polyb. 1. Καὶ καταλα-
βόμενοι λόφον ὑπερδέξιον τῶν πολεμίων, In quo futuri
essent superiores hostibus, accipiendo superiores in
propria signif., q. d. supra hostes, In quo habituri
essent hostes infra se. Quod si dicas Lat. Cum
superiorem locum occupassent, facile sub. quod re-
spondeat gen. illi πολεμίων. Dicitur ὑπερδέξιος et de
persona, pro Superior, i. e. Cujus Superiores sunt
vires, ut Ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ e Polyb. 5. affertur.
Et Ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, Plut. Numa (20.)
Virtus vitio superior, [Ἐγκρατῆ καὶ ὑπερδ. τῆς κακίας
τὴν ἀρετὴν καταστῆσαι. " Excipiendis navibus ido-
neus, Herod. 7, 49." Schweigh. Mss. " Xen. K. Ἀ.
4, 8, 2." Seager. Mss. " Fac. ad Paus. 1, 560. 563.
(350. 352.) Diod. S. 1, 529. 683. 2, 226. ad Dionys.
H. 1, 478. 3, 1662. 1714. 1805. Heyn. Hom. 8, 143.

Toup. Opusc. 1, 475. 518. ad Lucian. 1, 417. Plut. Mor. 1, 524." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 2, 215. Strabo 973." Wakef. Mss.]

Δεξιῶς, Prospere, Feliciter, Herodian. 3, (9, 21.) Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν προχωρησάντων. || Cum dexteritate ingenii, Scite, Solerter, Lucian. Δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι, Scite eos adeptus, h. e. Scite illis me accommodans, Solerter eis usus, Bud., qui tamen ait posse etiam exp. Feliciter eos nactus, Commode. || Apte, ut et Δεξιώτατα Aristoph. (Ἐκκλ. 159.) Aptissime, interdum cum πρὸς et ἔχειν: ut Plut. Symp. Εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἀγορὰν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον. [" Villois. ad Longum 242. ad Lucian. 2, 130." Schæf. Mss.]

[* Δεξιόθεν, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 94.] " Δεξιόφι, poët. paragoge pro δεξιοῦ s. δεξιῆς, Il. N. " Δευκαλίδη, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον, Ἢ " ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσον, Ἢ ἐπ' " ἀριστερόφιν, An a dextro exercitus latere?" [" Heyn. Hom. 6, 425." Schæf. Mss.]

Δεξιότης, ητος, ἡ, Dexteritas ingenii, Solertia; cui opp. ἀμαθία, Thuc. Ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας, [Paus. 7, 7. Πίνειν ἐπὶ δεξιότητι καὶ φιλίᾳ κύλικας. " Jacobs. Anth. 7, 357. Ruhnk. ad Scheller. 7." Schæf. Mss.]

[* Δεξιάριον, τὸ, Chrys. in Es. 3. T. 1. p. 1049. Καὶ τὰ περιδέξια, ἃ λέγουσι δεξιάρια.]

[* " Δεξιάζω, Manu dextra utor, 1 Par. 12, 2. Δεξιάζοντες καὶ * ἀριστερεύοντες sec. Compl., Tendentes arcum, Manu dextra ac sinistra utentes." Schleusner. Lex. in V. T.]

Δεξιόομαι, Dextram jungo, Dextram porrigo, Dextram prehendo, Aristoph. Π. (752.) αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ Ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες. Lucian. (1, 838.) Προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσαν. Dicitur et χερσὶ δεξιοῦσθαι, abundante hoc dat. A Bud. exp. Festive suscipio, Benigne et comiter alloquor et appello in h. l. Arriani, Καὶ τούτους δεξιωσάμενός τε καὶ τὰ εἰκότα τιμήσας ἀποπέμψαι λέγεται. Sed non minus commode, et latius etiam extendendo signif. verti posse existimo, Comiter accipere, Leniter clementerque accipere. Est item Prehensare, Ambire more candidatorum: unde δεξίωσις Plut. Prehensatio. Bud. || Δεξιοῦμαι cum dat., Paus. Καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιώσασθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, Aristot. de Mundo in Præf. Τοῖς τῆς φιλοσοφίας δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους: quod quidam interpr. Donis hujus invitatos optimates accipere, liberaliter tractare. Bud. autem, Iis invitare. Alibi δεξιοῦσθαι δώροις invenitur redditum simpl. Prosequi donis. Dicitur vero et δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, Accipere mensa: et δεξιοῦσθαι σιτίοις ab Herod. Accipere cibariis: pro quo Lat. potius dicitur Accipere epulis. Sic Basil. Homil. 8. Ἡ γῆ ὑμᾶς ταῖς οἰκείαις βλάσταις ἐδεξιώσατο, ἡ θάλασσα τοῖς ἰχθύσιν, Ut convivas accepit, Bud., quæ ejus interpr. valde mihi placet. " Δεξιόωντο, Ion. vocalis circumflexæ dialysi pro ἐδεξιῶντο, abjecto simul augm.: imperf. δεξιάομαι, i. q. δεξιόομαι, Dextra prehenso, Dextra prehensum amplector et excipio " comiter. Apoll. Rh. 2. Πολυδεύκεα δεξιόωντο. Affertur et χερσὶν ἐδεξιόωντο, pro Manibus dextris accipiebant." [" Ignat. Martyrium 3." Routh. Mss. " Toup. Opusc. 1, 182. Lucian. 1, 112. 412. 2, 130. Wakef. Herc. F. 600. Trach. 1160. Villois. ad Longum 242. Plut. Alex. 59. Schm. Στόματι δ., Lucian. 2, 248." Schæf. Mss. " Saluto, Æsch. Ag. 861." Wakef. Mss.] Hinc Δεξίωμα, Id, quod comiter accipimus, et amplectimur, Eur. (Bell. Fr. 15.) Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς, [" Munus acceptissimum, Eur. ap. Athen. 6, 159. et Stob." Schweigh. Mss. Dio Cass. 624. " Soph. Œd. C. 619." Seager. Mss. " T. H. ad Lucian. Dial. 110." Schæf. Mss.] Et Δεξίωσις, Dextratio Solino, i. e. Dextrarum junctio, quæ fit ab iis, qui se mutuo accipere comiter volunt. Apud Appian. interpr. Bud. Gratulationem, ubi de Cic. reditu ab exilio scribit, Περὶ τὰς δεξιώσεις τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναλῶσαι. Ego δεξίωσιν puto optime reddi Gall. Caresse; sicut et δεξιοῦσθαι, Caresser. [Marcellus de Pulsibus Cod. Vindob. c. 1. Ἡ δ. τοῦ

A νοσοῦντος. " I. q. Lat. Prensatio, παραγγελία, Plut. Pomp. 67." Corai. Mss. Lucian. 596. " Villois. ad Longum 242. ad Lucian. 2, 130." Schæf. Mss. * Δεξιωτὸς, ἡ, ὸν, unde * Ἀδεξίωτος et] " Ἀδεξιώτως, Sine " dexterarum apprehensione, Sine prehensatione, " adv. a Budæo in Epist. quadam usurpatum." Ἀντιδεξιόομαι, Vicissim dextram porrigo; ἀντιδεξιοῦσθαι est ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 19.) teste Bud. Vicissim dextras porrigere, ut solent inter se festive salutantes. [Lucian. 273. Joseph. A. J. 17, 8, 4. " Dio Chrys. 2, 152." Wakef. Mss.] " Ἐνδεξιόομαι, Dextra " manu teneo, amplector, Eur. (Iph. A. 1473.) ἐνδε" ξιοῦσθω βωμόν." [* Ἐπιδεξιόομαι, Diog. L. 2, 4. Ἐπιδεξιοίμεθα τοῖς ἐκείνου λόγοις, Nos inter nos accipiamus sermonibus, Aldrobandinus. * Προσδεξιόω, Heliod. 10. p. 475.]

Δεξιτερὰ, poët. i. q. δεξιὰ, et Δεξιτερὸς, i. q. δεξιὸς, Il. A. (501.) δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα. [Δεξιτερὸν, Gl. Dextimum. " Steph. Dial. 38. Heyn. Hom. 6, 547. Ποὺς δ., de rhythmo, Jacobs. Anth. 12,
B 141." Schæf. Mss.]

ΔΕΩ, ήσω, ηκα, et εκα, Ligo, Alligo, Vincio, Plut. (1, 135.) Δῆσαι Λαΐνοι πάλαι μὲν λιγάρε, νῦν δὲ ἀλλιγάρε καλοῦσι, Il. Φ. (30.) Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι: B. (44.) alibi, Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Thuc. 3. Ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. Dicitur 2 sing. δέεις, sicut in tertia δέει, potius quam δεῖς et δεῖ. Utitur autem τῷ δέει Them. Invenitur tamen δεῖν in infin. ap. Plat. Crat. Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταυτόν ἐστι. Et in pass. quoque δοῦμαι, unde περιδουμένους, Aristot. περιεδούμεθα, Plato. || Vincio, In vincula conjicio, ut Dem. Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thuc. 8. Καὶ ἄλλους ἔδησαν: 1. Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον. Et δεδήσεται, Vincietur, In vincula conjicietur, Bud. e Xen. Utitur hoc δεδήσεται et Plato de Rep. 2. Lucian. Φῂς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι. Herod. autem ἐς πέδας addidit, Δήσαντες ἐς πέδας. || Δῆσαι cum gen. ap. Hom. pro κωλῦσαι. Vide Eust. [Δεδεμένος, Gl. Vinctus, Nexus, Ligatus, Innectus.
C Δεθείς· Revinctus, Vinctus. Non contractum, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 221. Med. δέομαι, Il. Σ. 553.: Od. 4, 330. ἔδησε κελεύθου, pro ἀπεκώλυσε, cf. Καταδέω: Θ. 352. Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι; Schneider. Lex. Schleusner. Lex. in V. T. " Aristoph. A. 434." Seager. Mss. " Ad Mœr. 122. 130. Valck. Hippol. p. 246. Wessel. ad Diod. S. 1, 31. Valck. ad Herod. 312. Probl. Arithm. 29. Thom. M. 199. 852. ad Charit. 525. Musgr. Herc. F. 728. Jacobs. Anth. 7, 75. 8, 331. 9, 212. 274. 301. 473. 495. 10, 395. Heyn. Hom. 6, 451. Deprehendo, Valck. Callim. 116. Conf. c. δύω, ad Lucian. 1, 478. De contract. h. v., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 124. Phot. c. 167. extr. Schleusner. ad h. l., it. in Cur. Nov.: ad Dionys. H. 3, 1569. Sylb. ad Etym. 282. Δεῖ pro δῆσον, Acta Traj. 1, 222. Ἔδει pro ἔδησε, δεῖ pro δῆσον, Toup. in Schol. Theocr. 214. Δεδήσομαι, Δεθήσομαι, Mœr. 123. et n.: Δεδήσομαι, Bergler. Alciphr. 331. Δεθεὶς, Toup. Opusc. 1, 331. Δεθεὶς, Δεδεμένος, ad Lucian. 1, 247. Δέω τινὸς, ἔκ τινος, Valck. ad Theocr. x. Id.
D p. 52. Δέω ἐπὶ θανάτῳ, Herod. 610. ἐς πέδας, 411. Δέδεκα, ad Timæi Lex. 249. Jacobs. Anth. 6, 74. 89. Demosth. 1477. Δήσας ἄγω, Jacobs. Anth. 11, 296." Schæf. Mss. " Δέω τινὸς, Diod. S. 1, 189. Magicis incantamentis, Joseph. 1029. var. lect. Δέδηα, perf. med., Nicander. Ἀ. 435." Wakef. Mss.] " Δῆσαι, " Ligare, Alligare, Plut. Δεδέαται, Ion. pro δέδενται: " δέδεμαι pro δέδεσμαι. Δῇ pro δέῃ. Δοῦσα, Particip. " fem. interdum quidem præs. a δέω, Ligo, interdum " aor. 2, a δίδωμι, Do."

"Δέσμα, τὸ, Vinculum, Ligamen, Od. Θ. (278.) Ἀμ" φὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ: A. (204.) " οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι: Il. X. (468.) " Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα." [Gl. Vinculum, Osann. ad Philemon. 300. Greg. Cor. 425. " Wakef. S. C. 3, 112. Musgr. Ion. 1424. Leon. Tar. 3." Schæf. Mss. " Opp. Ἀ. 4, 306." Wakef. Mss. * " Δεσμάτιον, τὸ, Schol. Theocr. 4, 18." Kall. Mss.]

Δεσμὸς, (ὁ,) Vinculum, Il. E. (391.) χαλεπὸς δέ ἑ δε-

σμὸς ἐδάμνα. Et plur. δεσμοὶ VEL δεσμά: et δέσματα A ap. Hom. Plut. de Fœner. Ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Philo de Mundo, Τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμά. Et, ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, Præfectus carceris, VV. LL. Δεσμὸς, quod Lat. Nexus, ut in quadam lege ap. Dem. in Timocr. Εἴ τινι προστετίμηται δεσμοῦ, Si quis nexu multatus est. Δεσμὸς ponitur et pro Fasciculo, de quo vide Δέσμη. [Δεσμὸς, Gl. Alligamentum, Vinculum, Nodus, Nexus, Nexum, Ergastulum, Copulatio. Δεσμά· Compedes, Vincula, Ligamentum. "Δεσμὸν, Clem. Alex. Pæd. 2, 12. p. 90." Kall. Mss. Passowii Liber de Fine et Ratione condendorum Lexx. Teutonice scriptus p. 71. Schleusner. Lex. in V. T. Athen. 500. Ἡράκλειος. "Δεσμὸς, ad Charit. 257. 716. Bernard. ad Theoph. 1, 101. Toup. Emendd. 1, 375. Wakef. S. C. 3, 112. Valck. ad Herod. 312. Thom. M. 204. Markl. Suppl. 32. it. Musgr. Jacobs. Anth. 6, 408. 7, 47. 10, 404. 11, 280. 377. ad Phalar. 369. Heyn. Hom. 7, 492. I. q. λαβὴ, 781. Δεσμὸν, τὸ, 8, 687. Conf. c. θεσμὸς, Sylburg. not. ad Nonn. Paraphr. init. Δεσμοὶ, Δεσμὰ, B Mœr. 127. et n.: Valck. ad Ammon. 220. Fischer. Ind. Palæph. ad Charit. 312. Koen. ad Greg. Cor. 199. Δεσμὰ, Musgr. Herc. F. 1009. (1057.) Jacobs. Anth. 9, 157. Porson. Med. p. 43. Bast Lettre 80. Δεσμὰ Ἡφαίστεια, ad Lucian. 1, 246. Ὡς εἶχε δεσμῶν, ad Herod. 722. Εἰς δεσμὰ καταθέσθαι, Diod. S. 1, 721." Schæf. Mss. "Δεσμὸς, Schol. Od. N. 25. Δεσμὸν, Tryphiod. 391. Eur. Iph. T. 1329." Wakef. Mss. * Δεθμὸς, Dor. pro δεσμὸς, Hes. * Δεσμοβρόχος, ὁ, ἡ, Manetho 5, 133. εἱρκτὰς, Schneidero susp. * Δεσμόλυτος, Greg. Naz. 2, 296. * "Δεσμότριχος, Jacobs. Anth. 6, 415." Schæf. Mss. "Gloss. Mss. ad Hesych. v. Κεκρύφαλος." Wakef. Mss. * Δεσμοτρίχιον, τὸ, Schol. Aristoph. Θ. 145.] Δεσμοφύλαξ, (ακος, ὁ, ἡ,) Carceris custos, Qui custodias asservat, ut Bud. interpr. ap. Lucian. (6, 90.) Videtur mihi dici quasi δεσμιοφύλαξ, Vinctorum custos. [Gl. Cloacarius. "Ad Charit. 142. 372." Schæf. Mss. Ἀρχιδεσμοφύλαξ, vide Ἀρχὴ, "Chrys. in Gen. Hom. 63. T. 1. p. 483. Ἐνεβλήθη εἰς τὸ ὀχύρωμα, C καὶ παρεδόθη τῷ ἀρχιδεσμοφύλακι." Seager. Mss. * Δεσμόχειρ, ρος, Nicet. Ann. 12, 7.]

Ἄδεσμος, ὁ, ἡ, Vinculis carens: φυλακὴ, Libera custodia. [Thuc. 3, 34. Dionys. H. 1. p. 68. "Markl. Suppl. 32. Musgr. ib." Schæf. Mss.] Βαρύδεσμος, Gravi vinculo ligatus, Nonn. [D. 25, 140. "Musgr. Bacch. 352." Schæf. Mss.] "Ἐννεάδεσμος, Qui "novem vinculis s. juncturis continetur, Nicander "Θ. 780. τοιῷ δ' ἐπὶ κέντρῳ Σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι "* ὑπερτείρουσι κεραίης, Schol. ἐννέα δεσμοῖς, ἤγουν "ἁρμογαῖς καὶ ἁρμοῖς, συνεχόμενοι, sed exp. etiam πο"λύδεσμοι, quoniam, inquit, nullus reperitur, qui "plures habeat quam septem." [* Ἐρωτόδεσμος, ὁ, Nicet. Ann. 5, 5. * Ἱμαντόδεσμος, ὁ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, * Ἱμαντόδεσμος, ὁ, ἡ, Hes. v. Ζεύγλας. * Κοιλιόδεσμος, Gl. Ventralis. "Οἰνόδεσμος, Hes. v. Οἰνοπέπηκτον." Kall. Mss.] Πολύδεσμος, Multis ligatus vinculis; Multis clavis compactus, quod sc. clavi præstent vinculorum vicem, [Schol. Nic. Θ. l. c. Eust. Od. E. 33. p. 204, 15.] Σιδηρόδεσμος, Fer- D reum vinculum habens, vel ferrea vincula, [Schleusner. Lex. in V. T. * Σκελόδεσμος, Gl. Crurarium. * Σχοινόδεσμος, Nicet. Ann. 20, 5. * Χειρόδεσμος, Gl. Manica, Copula. * Ὡρόδεσμος, Eust. 1162.]

Δεσμόω, Ligo, Vincio; Colligo, Connecto. Aphrod. Probl. Ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et ap. Eund. Κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατὰ τὴν ὀχείαν. Interdum pro In vincula s. In carcerem conjicio. [Gl. Coarcto, Ligo, Alligo, Nodo, Vincio, Devincio, Necto, "Thom. M. 199." Schæf. Mss. * Δέσμωμα, τὸ, Æsch. Pers. 747. "Brunck. Soph. 3, 387." Schæf. Mss. "Soph. in Etym. M. 385." Wakef. Mss.]

Δεσμώτης, (ὁ,) Vinctus, Qui in vinculis s. in carcere habetur, Captivus, ut Προμηθεὺς Δεσμώτης, Æschyli Tragœdia. Soph. (Aj. 105.) Ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ὅδε. Sic et in prosa. [Gl. Catenatus. Schleusner. Lex. in V. T. ad Greg. Cor. 546. I. q. ὁ δεσμῶν, δεσμοφύλαξ, Cratinus ap. Schol. Soph. Aj. 105. "Jacobs. Anth. 10, 260. Kuster. Aristoph. 221." Schæf. Mss.] Δεσμῶτις, (ιδος, ἡ,) Vincta, Captiva, Soph. [Aj. 234. * "Δεσμωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Euseb. H. E. 304." Kall. Mss. * Τραχηλοδεσμότης, Anal. 2, 213. κλοιὸς, "Philippus 8. Jacobs. Anth. 8, 25." Schæf. Mss. "ad Hes. 1, 1392. n. 19." Dahler. Mss. * Δεσμωτὴρ, ῆρος, ὁ, unde * "Χαλκοδεσμωτὴρ, Hes." Wakef. Mss.] Δεσμωτήριον, (τὸ,) Locus, in quo vinciuntur homines, Carcer. Unde, Εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων, Dem. Sic Plut. ad Præf. Ind. Ὁ τὸν θάλαμον ἑαυτῷ δεσμωτήριον πεποιηκώς. Interdum etiam Vinculum, Compes: ut si a Ligare dicas Ligamentum. [Gl. Carcer, Ergastulum, Schleusner. l. c.]

Δεσμέω, etiam dicitur ead. signif. unde Ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι, Luc. 8, [29. Δεσμεῖται, Gl. Deplectitur. "Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. 20." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. "Mœr. 122. et n.: Thom. M. 199. 821." Schæf. Mss. "Δ. πρός τι, Clem. Alex. 569. * Χαλκοδεσμητὴρ, Hes." Wakef. Mss. * "Χειροδέσμητος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 59(=49. 444.)" Boiss. Mss.] Ἐκδεσμεῖν ap. Greg. pro Irretire. [* Προδεσμέω, Gl. Præligo. * Συμποδοδεσμέω, i. q. συμποδίζω, Strabo 15. p. 1030 (89. S.) e Casaub. emend. pro vulg. * σύμποδα δεσμεῖ.]

Δεσμεύω, Idem, [Gl. Ligo, Nodo, Schleusner. Lex. in V. T., Eur. Bacch. 616. "Mœr. 130. et n.: Δ. ἐν, Toup. Opusc. 1, 569." Schæf. Mss. "Pass., Manetho 5, 256." Wakef. Mss. * "Δέσμευμα, (τὸ,) Nicet. Chon. ap. Fabric. Bibl. Gr. 4, 413. Ed. pr." Boiss. Mss. * Δεσμευτὴς, οῦ, ὁ, Schol. Opp. Ἁ. 3, 373. * Δεσμευτὸς, ἡ, ὸν, unde * "Ἀδέσμευτος, (ὁ, ἡ,) Demetr. Constant. Ἱερακοσ. p. 6." Kall. Mss. "Cattier. 96." Schæf. Mss.] Δεσμευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Aptus ad ligandum, [Plato de LL. 8. p. 847. * "Ἀντιδεσμεύω, Nomocan. in Coteler. Monum. 3. 114." Kall. Mss.] Ἐκδεσμεύω, Religo, seq. ablativo, [Polyb. 3, 33. "Schol. Il. Ψ. 121." Wakef. Mss.] Συνδεσμεύω, Colligo, Connecto, Polyb. [3, 42.]

Δέσμιος, (ὁ, ἡ,) pro δεσμώτης, quod usitatius est, Vinctus, Qui est in vinculis, in carcere, N. T. aliquoties: δέσμιοι σκότους, Vinculis tenebrarum irretiti, e Sapient.: δέσμιοι τῆς γῆς, Naz. Quos terræ vincula irretiunt, vel coërcent, VV. LL. Sic δέσμιοι τῆς σαρκός. [Gl. Vinctus. Δέσμιοι· Innodati. "Fischer. Ind. Palæph. Cattier. 26. Brunck. Soph. 3, 411. ad Diod. S. 2, 306. Meleager 63. Wakef. Eum. 333. Abresch. Æsch. 2, 45." Schæf. Mss. Δεσμιώτατος, i. q. ἄξιος δεσμοῦ, Phrynichus Bekkeri 34. * Δέσμιον, τὸ, Manipulus, Trall. 9. p. 158. "Anon. ap. Jacobs. Anth. 13, 658." Boiss. Mss. Anthol. Vat. 2, 170. "Huschk. Anal. 287. Vinculum, ad Herod. 206." Schæf. Mss.] "Ἀδέσμιος, Vinculis ca"rens, Non vinctus s. ligatus, i. q. ἄδεσμος, e Nonno" [" D. 15, 138." Wakef. Mss. * "Σιδηροδέσμιος, Athan. 2, 548." Kall. Mss. * "Δεσμίας, Toup. Opusc. 2, 102." Schæf. Mss.]

Δέσμη, (ἡ,) Fasciculus, Gall. Liasse, itidem a ligando. De q. v. δέσμη male intellecta vide quæ dixi in Ἀγκαλίς. Athen. 263. Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην, οὔλους, καὶ ἰούλους, κ. τ. λ. SED reperio etiam δεσμὸς ap. J. Poll. et Eust. hac in signif. ubi dicunt φρυγάνων δεσμόν. [Δέσμη, Gl. Marina fascis, Fascis, Fasciculus, Mannue, (sic.) Δ. λαχάνων· Fascis oleraris. Δ. ξύλων ἢ ῥάβδων· Fasciculum. Δ. χόρτου· Manipulus, Manipulum. Δέσμαι· Mannæ, Manicæ. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Herod. 312." Schæf. Mss. "Hes. v. Ἀμαλαί." Wakef. Mss. * "Ἐρωτοδέσμη, Const. Manass. Chron. p. 118 (=98. 537.) * Χειροδέσμη, 60 (=49. 445.)" Boiss. Mss.] Δεσμὶς, (ιδος, ἡ,) Fasciculus, Parvus fasciculus, ponitur et pro δέσμη, [Hippocr. 626, 20. 26. * Δεσμίδιον, τὸ, Diosc. Parab. 2, 64.]

Δέμα, τὸ, pro δεσμὸς, Vinculum, Fasciculus, [Gl. Alligamentum. "Pallad. Hist. Laus. 2." Boiss. Mss. Add. Lobeckii ad Phryn. Ecl. 445.] UNDE Δεμάτιον, demin. Parvus fasciculus, in Hippiatria, Ὑσσώπου δεμάτιον ἕν. Et alibi, Πρασίου δεμάτιον χειροπληθές. [Gl. Manipulum.] Vide et δέματα ὁδοῦ ap. Eust. ἐκ τῆς κοινῆς γλώσσης. Ceterum δέμας etiam dictum

esse quasi δέμα, antea docui. [* Δέμη, Gl. Fasces.] " Δῆμα, τὸ, idem esse dicitur, quod δέσμα, Vinculum," [Gl. Ligatura, Schol. Apoll. Rh. 2, 535.]

Δέσις, (ἡ,) Ligatio, Connexio, Junctura, ut τῶν νεύρων, [Gl. Copulatio, Alligatio, Ligamen, Schleusner. Lex. in V. T., Aristot. Poët. 18. τῆς τραγῳδίας, Herodian. 8, 10.]

" Δεσαύχενες ἀσκοὶ, dicuntur teste Hes., διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων δεδέσθαι, Quoniam e collis ligantur, s. potius Quia eis colla obligantur. Perperam ap. Etym. scriptum δυσαύχενες." [Vide Μεσαύχην.]

[* " Δετέον, Geop. 4, 12." Kall. Mss.]

[* Δέτης, ὁ, Gl. Alligator.]

Δετὸς, (ἡ, ὸν,) Ligatus, Vinctus. Hinc Δετὴ, (ἡ,) pro Facibus in fasciculum colligatis, Il. Λ. (553.) Καιόμεναί τε δεταὶ, i. e., inquit Eust., δεσμοὶ δᾴδων, τουτέστι λαμπάδων. Apud Aristoph. autem Σ. (1361.) Schol. δετὴν vocari ait utpote συνδεδεμένην ἐκ παπύρων. Dicuntur autem δεταὶ, et δαιτίδες, a δαίω. [Il. P. 663. Cf. Polyb. 3, 93. λαμπάδας δεσμεύειν, et vide Δέτις. " Brunck. Aristoph. 3, 221. Heyn. Hom. 6, 217." Schæf. Mss.]

" Ἄδετος, ὁ, ἡ, Non ligatus, Nullis constrictus vinculis, Liber et solutus, i. q. ἄδεσμος et ἀδέσμιος. Hippocr. de LL. in Hom. Κακῶς τε πεπηγυῖα μετεωρίζει τὰ νευρὰ, οἷσι τὸ ἄρθρον συνδέδεται, καὶ ἄδετα ποιέει καὶ διαλελυμένα, καὶ διὰ τοῦτο χωλοὶ γίνονται," [66, 1. 485, 17. Pro ἀνυπόδητος, Add. Lobeckii ad Phryn. Ecl. 445. * " Ἀδετοχίτων, Etym. M." Wakef. Mss. * Ἀκαμαντόδετος, Æsch. Pr. 426. perperam pro ἀδαμ.] " Ἀλυσίδετος, Hesychio ἁλύσει δεδεμένος, Catena ligatus." [* Αὐτόδετος, Opp. K. 2, 376. * Γαμφόδετος, Æsch. Suppl. 853. * " Θειόδετος, Theod. Prodr. 398." Elberling. Mss. " Ad Charit. 614." Schæf. Mss. * " Ἱμαντόδετος, Schol. Od. A. 440." Boiss. Mss. * Ἰόδετος, Pind. ap. Dionys. H. 2. p. 41. * Ἰσχυρόδετος, Schol. Æsch. Pr. 146. * Κισσοδέτης, Epith. Bacchi, Pind. ap. Dionys. H. de Comp. VV. 22. p. 182=307. Schæf., quem vide: al. * Κισσόδετος. * Κρατόδετος, Hes. * Μαλλόδετος, Schol. Eur. Phœn. 1262. ubi Soph. laudatur. " Valck. Phœn. p. 753. * Μαλλοδέτης, ib. Brunck. Soph. 3, 440." Schæf. Mss. * Μαστόδετον, τὸ, i. q. στηθόδεσμος, Anthol. " Jacobs. 7, 62. 9, 289." Schæf. Mss. * " Μελαδετέω, Haseus ex Jo. Tzetzæ Iambis in Obitum Imm. Comneni Aug. Ms. Cod. 949. Vatic. hos mecum communicavit: Τὸν ἄσταχυν τὸ καῦσος ἀθρῶον, l. ἀθρόον, φρύγει, Φρύγων δ' ἀμαυροῖ καὶ τυφῶν συνεκπνέει· Συνεκπνέων δὲ κακίαν ἐπιχέει, Ἐπιχέων δὲ στυγνὸν ἐνδύει νέφος, Μελαδετοῦντι, φωσφόρε, στύγναζέ μοι. Pro μελαδ. Haseo leg. proposui * μελενδυτοῦντι, a μέλας et ἐνδυτέω. Extat hæc vox in Zonara ap. Ducang. Lex. 897. Simile comp. * Ὀπλενδυτέω Schneiderus e Niceta Ann. adduxit, ut et * Ῥακενδυτέω." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. Cf. Μελανειμονέω.] " Μελάνδετον ἄορ, Ensis nigro illigatus capulo, Nigrum habens manubrium, Hesiod. 'A." [Il. O. 713. Æsch. S. c. Th. 43. Eur. Or. 819. Fr. p. 446. " Pierson. Veris. 256. Eur. Phœn. 1098. Valck. p. 728. Jacobs. Anth. 9, 218. 11, 71. Heyn. Hom. 7, 122. 781. σάκος, Brunck. Aristoph. 1, 20." Schæf. Mss. * Μιτρόδετος, Anal. 1, 422. " Jacobs. Anth. 7, 249." Schæf. Mss. * Ναύδετον, τὸ, Rudens, Eur. Tro. 811. * Νευρόδετος, Manetho 5, 163. cf. Νευρένδετος. * Πηλόδετος, Greg. Naz. 2, 180. * " Πολύδετος, Euseb. H. E. 374." Kall. Mss. * Σπαρτόδετος, Opp. K. 1, 156. 4, 415. i. q. σπαρτοπλόκος. * Σπληνιόδετος, Spleniatus, Splenio obvolutus. * Σφυροδέτης, Hes. v. Σφυρήματα, cf. Ἀσκοδέτης. * Σχοινόδετος, Nicet. Ann. 5, 2. * Ταυρόδετος, Eur. (Cret. Fr. 2.) Porphyrii de Abst. 4. κυπάρισσος, Toupio Ep. Crit. 97. Glutine taurino compacta tabula cupressina: " Opusc. 2, 97. Emendd. 4, 490. ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 11, 73." Schæf. Mss. * Ταυροδέτης et * Ταυροδέτις, ἡ, Anal. 3, 44. βύρσα, " Jacobs. Anth. 11, 73. ad Charit. 240." Schæf. Mss. * Χειρόδετος, i. q. χειριδωτὸς, Joseph. A. J. 7, 8. Schneider. Lex.]

" Ἀμφιδέω, Circumligo, Apoll. Rh. 2. ὦκα δ' ἱμάντας Ἀμφέδεον." [* Ἀμφιδέτης, ὁ, Artemid. 2, 24. ὁ λεγόμενος ἀμφιδ. Cf. Ζυγόδεσμα.] " Ἀμφίδετος, ὁ, ἡ, Utrimque ligatus, Circumligatus, ut, cum Lex. meum vet. ἀμφιδέα vocari ait ἀμφιδέτους ἁλύσεις," [Anal. 2, 215. ἀρίδες. " Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss.] " Ἀμφιδέες, Hesychio ψέλλια, κρίκοι, δακτύλιοι, Armillæ, Annuli: h. e. Orbiculi, quibus vel manus vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur et circumdantur, idque vel ornatus causa, vel captivi alicujus retinendi gratia, ut ἁλύσεις quoque et περισκελίδες. Eædem ἀμφιδέες dicuntur etiam ἀμφιδέαι. Teste enim Harpocr. Ἀμφιδέαι Aristophani Θ. (Fr. 8. Br.) sunt περισκελίδες, Orbiculi, qui cruribus circumligantur s. circumdantur. Itidemque Suid. ἀμφιδέας esse ait περισκελίδας, ψέλλια, et ap. Herod. (2, 69.) ἁλύσεις, Catenas: Ἀμφιδέας περὶ τοὺς πόδας διδόντες. Solent enim captivorum pedes catenis circumligari, aut etiam numellis includi. Sed et J. Poll. 5, 15. cum dixisset περὶ τοὺς καρποὺς circumponi περικάρπια, ἐχίνους, ἀμφιδέας, ὄφεις, ψέλλια, χλιδῶνας, βουβάλια: subjungit, quædam ex his ἐπονομάζεσθαι καὶ τοῖς περὶ τοὺς βραχίονας καὶ τοῖς περὶ τοὺς πόδας, maxime autem ἀμφιδέας et χλιδῶνας: proprie autem et peculiariter pedibus tribui περισφύρια, περιπεζίδας, περίπεζια, πέζας: item αἴγλην, et πέδην, et περισκελίδας: numerat vero omnia hæc in mundo et instrumento muliebri. At peculiari quodam modo Lysiam (Fr. 16.) dixisse, Οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας, testatur Harpocr., ubi aptissime ἀμφιδέας interpr. possumus Catenas: quibus obfirmari portas notum est, non item vero annulis aut orbiculis ferreis, qui κρίκοι etiam nominantur. Verum et Ἀμφίδεα neutr. appellantur hæ ἀμφιδέες, vel potius ἀμφιδέαι: nam Gal. Lex. Hippocr. ἀμφίδεα appellari scribit τὰ γυναικεῖα ψέλλια, nimirum ἀπὸ τοῦ περιλαμβάνειν ἐν κύκλῳ καὶ οἷον ἀμφιδεῖν: et ab his metaph. ἀμφίδεον Hippocrati (247, 5=610, 42.) dici τὸ τοῦ στομίου τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, Osculi matricis circumferentiam et labrum, quod cucurbitæ labris assimile esse ait: itidem in eod. Lex. scribens, λέγνα Hippocrati esse τὰ ἄκρα τοῦ στομίου τῆς ὑστέρας, alio vocab. ab eo nominata ἀμφίδεα. Sed et ὀσχίῳ cum ap. Eund. exp. τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ ἐπαναστάσει, subjungit, hoc ipsum ab eo vocari ἀμφίδεον et λέγνον. Apud Erotian. vero scriptum est Ἀμφίδιον pro hoc Ἀμφίδεον, quod et ipse esse ait τὸ πέριξ τοῦ τῆς μήτρας τραχήλου, Circumferentiam colli matricis." [Rufus p. 41. Cf. Juvenal. 3, 304.: Chandler. Inscr. Part. 2. n. 4. ἀμφιδέα ἀριστερὰ, δεξιὰ, ἀμφιδέαι χρυσαῖ λεπταί. Ad Greg. Cor. 506. 523. Apud Bekk. Anecd. 354. τὸν ἀμφιδέα. Aristæn. p. 50. Abr. Ἀμφιδέας καὶ περισκελίδας. " Ἀμφιδέαι, Wessel. Herod. 136. ad Callim. 1, 47. Jacobs. Anth. 11, 157. Aristoph. Fr. 250. Koen. ad Greg. Cor. 248. Ἀμφίδεα, ibid. Matth. ad Gloss. Min. 36." Schæf. Mss.] " Ἀμφιδήτιοι, sunt veluti κρίκοι διάκενοι ap. Democr., teste Hes., iidem forsan, qui ἀμφιδέες."

Ἀναδέω, Religo, Vincio, Plut. Pericle, Ἀναδῆσαι δᾷδας πρὸς ἕκαστον κέρας. Qua in signif. Xen. Ἑ. 5, (1, 9.) usus est et part. pass. ἀναδουμένους: Τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἀναδουμένους ἔξω ἄγειν. Sic Thuc. 1. 2. 4. ante eum, τινὰς ἀναδούμενοι, naves sc. ‖ Redimio, Corono, Aristoph. Π. (589.) λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, Thuc. 4. Χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Et ἀναδεῖν pro Regem facere, imperatorem, ut inquit Bud. in h. l. Greg. de Juliano, Ἑαυτὸν ἀναδῆσαι καὶ μεγάλῃ προσηγορίᾳ τιμῆσαι. Item ἀναδέομαι στέφανον, Coronor: ut Theod. H. E. 5. de Euseb. Τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο. Apud Greg. autem εἰς Βασίλειον, de Maximino Christianos persequente, Τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι, Palmam et coronam impietatis mereri, Victoriam reportare, Bud. ‖ Sicut ἀναρτῶ, metaph. ut, Ἀνεδεῖτο τὴν ἡγεμονίαν ἐκ τύχης, Suum regnum acceptum fortunæ ferebat. [Procop. Anecd. 2. Αἶσχος ἀναδουμένην. " Fischer. Ind. Palæph. Timæi Lex. 30. 246. et nn.; Heringa Obs. 185. Thom. M. 49. Toup. Opusc. 1, 207. ad Thom. M. 77. ad Charit. 258.

281. 343. Valck. ad Herod. 173. Huschk. Anal. 54. 190. Jacobs. Anim. 314. T. H. ad Plutum p. 192. Boiss. Philostr. 409. 'Αναδῆσαι εὐαγγέλια, Kuster. Aristoph. 13. 'Αναδούμενος, Paus. 20. interpr. Redimitus. Heyn. Hom. 6, 186." Schæf. Mss. "Alligo, Plut. 2, 243. Sine subst., 244. Med., Palæph. 47. Concilio, Mihi devincio, Ælian. V. H. 350." Wakef. Mss.] HINC 'Ανάδημα, (τὸ,) Id, quo caput redimitur, Corona, Eur. Hipp. (83.) χρυσέας κόμης 'Ανάδημα δέξαι. Dio Cass. Τὴν δὲ τιάραν ἀνάδημα εἶχε, [p. 26. Xen. Σ. 5, 9. Schol. Pind. N. 7, 116. Suid. v. Ξάνιον. "Thom. M. 50. Valck. Hipp. p. 174. Græv. Lectt. Hes. 635. Jacobs. Anth. 8, 84. Heindorf. ad Plat. Phædr. 287." Schæf. Mss. * 'Ανάδεμα, Gl. Redimiculum.] "'Ἄνδεμα, Æol. sync. pro ἀνάδεμα, "Vinculum, ut μίτρας, Epigr. (Anal. 2, 31.) quod "tamen interpr. Vitta." [" Jacobs. Anth. 8, 84." Schæf. Mss. * 'Αναδεμάτιον, Phot. Lex. v. Ξάνιον. "Suid. 2, 642. n." Wakef. Mss.] "'Ανάδεσις, ἡ, Re- "ligatio, Luc. 'Ανάδεσις τῆς κόμης," [vide "Ἄμπυξ.] "'Αναδέσμη, ἡ, Religaculum, s. Redimiculum: h. e. "Ornamentum capitis, quo mulieres utuntur in reli- "gandis capillis, ne sparsi fluant. Eust. (964, 41: "1386, 33.) esse dicit σειρὰν, ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κρο- "τάφους ἀναδοῦσιν, Funiculum, quem circum tem- "pora religant circumcirca: Suid. autem aliquid si- "mile diademati, vel mitram capitis. Vide "Ἄμπυξ." [Il. X. 469. Eur. Med. 978. χρυσέων, T. H. ad Plutum p. 189. Schol. Aristoph. Θ. 265. "Steinbr. Mus. Tur. 1, 311. Græv. Lectt. Hes. 635. Jacobs. Anth. 8, 84. 11, 49. Heyn. Hom. 5, 71. 8, 344." Schæf. Mss. "Nonn. D. 5, 134." Wakef. Mss. * "'Ανάδεσμος, (ὁ,) Cocchii Chirurg. p. 11. Schol. Lucian. Deor. Conc. 4. T. H. ad Plutum (l. c.) Etym. M. Meleager Anthol. 4, 457." Kall. Mss. "Ad Charit. 719. Jacobs. Anth. 6, 127. Heyn. Hom. 8, 343." Schæf. Mss. * 'Αναδεσμέω, Schol. Æsch. Pers. 191.] "'Αναδεσμεύω, Religo, i. q. ἀναδέω," [Diod. S. 650.] "'Ανάδετος, (ὁ, ἡ,) Religatus, Re- "vinctus: Eur. vero μίτρας ἀναδέτους dicit vel Quæ "supra caput ligantur, vel Quibus religantur crines, "ut τῇ ἀναδέσμῃ: Hec. (913.) 'Εγὼ δὲ πλόκαμον "ἀναδέτοις Μίτραισιν ἐῤῥυθμιζόμαν. Quæ Schol. "sic exp. ηὐτρέπιζον κατὰ τάξιν καὶ ἐκόσμουν ἐν μί- "τραις καὶ ταινίαις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεσμέναις. "Schol. Aristoph. (l. c.) subst. etiam accipere vide- "tur, cum de ἀναδεῖν, τὸ στεφανοῦν, loquens, ait, 'Εξ "οὗ καὶ ἀνάδετος γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη "λέγεται: nisi potius hæc tria, ἀνάδετος γυναικεῖος "κόσμος, conjunctim accipienda sunt pro κόσμος, ᾧ "ἀναδοῦνται αἱ γυναῖκες." [" Musgr. ad Hec. 923. Steinbr. Mus. Tur. 1, 311." Schæf. Mss. * Προσαναδέω, unde * "Προσαναδετέον, Geop. 5, 13." Kall. Mss.]

'Αποδέω, Religo, Alligo, Præligo, Diosc. 2. 'Αποδήσας χάρτῃ. Et pass. 'Αποδοῦμαι, Aristot. de Gen. Anim. 4. Τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδουμένοις ἢ τὸν ἀριστερόν. [" Plut. Alex. 140. 146. Schm. Heyn. Hom. 6, 499." Schæf. Mss. "Schol. Æsch. Pr. 67." Wakef. Mss.] HINC 'Απόδεσις, (ἡ,) Religatio, [conf. cum ἀπόδοσις, Jambl. V. P. 256. Kiessl.] ET 'Απόδεσμος, Fasciculus, Quod simul colligatum est. Apud Diosc. 3. redditur Linteum, 'Εν ἀποδέσμῳ δεθὲν, Linteo colligatum. Item, Fascia quædam circa caput mulierum, ut quidam interpr. At Bud. in Luciano (3, 312.) 'Η δὲ φιλήσασα τὸ μῆλον, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο, ait esse, quod et ipse locus indicat, Amiculum mammas continens, q. d. Mamillare. [Gl. Alligamen, Plut. Demosthene 30. pro ῥακίον, Schleusner. Lex. in V. T. "Aristoph. ap. J. Poll. 7, 66." Seager. Mss.: "Fr. 249. 250. Kuster. 221." Schæf. Mss. * 'Απόδημα, Pseudo-Longin. 32. 104.] A QUO 'Αποδεσμέω, [* 'Αποδεσμεύω, Gl. Religo, Schleusner. l. c.] vel 'Αποδεσμόω, Colligo, Religo; unde ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, Diosc. ['Αποδεσμῶ, Gl. Devincio. "Euseb. H. E. 7, 30." Routh. Mss. * 'Εναποδέω, Hippocr. 427, 21.]

Διαδέω, Revincio, Redimio, Obligo, Cingo, Gal. ad Glauc. Χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν, Lucian. (1, 385.) Διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο. [Diod. S. 4, 4.

A Διαδεδέσθαι μίτρᾳ τὴν κεφαλὴν, Herod. 4, 154. Σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας ἀπῆκε, "Διαδέομαι κράτος, Imperium accipio, Suid. 2, 532." Wakef. Mss. * "Διαδετέον, Oribas. 157." Kall. Mss.] HINC Διάδημα, (τὸ,) Redimiculum. Sed peculiariter dictum fuit de Regio redimiculo capitis, Fascia sc. quadam, secundum nonnullos: v. Plut. Lucullo 166. Lat. quoque Diadema dicitur: interdum et generali nomine Corona redditur. Plut. Erot. Διαδήμασι βασιλέων ἐπέβησαν. Philo V. M. 3. Κιδάρει γὰρ οἱ τῶν ἑῴων βασιλεῖς ἀντὶ διαδήματος εἰώθασι χρῆσθαι. Herodian. 1, (3, 7.) Κισθὸν μὲν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ. [Gl. Diadema, Schleusner. Lex. in V. T. Curtius 3, 3, 19. Xen. K. Π. 8, 3, 13. "Phrynich. Ecl. 133. T. H. ad Plutum p. 189. Kuster. Aristoph. 11. ad Diod. S. 2, 220. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Bergler. Alciphr. 196. Wessel. Herod. 183. ad Lucian. 1, 478. Musgr. Or. 12." Schæf. Mss.] A QUO Διαδηματοφόρος, (ὁ, ἡ,) Diadema gestans, Plut. (5, 196.) Πτολεμαῖον δὲ προήγαγε κρηπῖσι,
B καὶ χλαμύδι, καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον. "Διαδημούμενος, VV. LL. exp. Diadematus, dicitur- "que fuisse Nom. non tam speciosi juvenis, quam "facti. Sed perperam; scr. enim διαδούμενος: hoc "namque et Diadematum signif., et Nom. est filii "Maximini Imp., adolescentis venustissimi." [* Διαδηματίζομαι, Schleusner. Lex. in V. T. * Διαδεσμὸς, ὁ, Hippocr. Nat. Puer. 2. (237, 10.) Διαδέσμους ἐς ἀλλήλους ἔχουσα. "Heringa Obs. 107." Schæf. Mss. * Διάδετος, ὁ, ἡ, Æsch. S. c. Th. 122. Διάδετοι δὲ γενύων 'Ιππικῶν κινύρον-ται φόνον χαλινοί. Heliod. 8, p. 392. Δακτύλιος λίθῳ τὴν σφενδόνην διάδετος. "Ad Diod. S. 1, 250." Schæf. Mss.] Διαδεσμόω, pro διαδέω, e Gal.

[* Εἰσδέω, unde * Προεισδέω, Polyb. 9, 31. * "Συνεισδέω, Binii Conc. Gen. 2. p. 62." Kall. Mss.]

'Εκδέω, Religo ab aliqua re, Lucian.: Appendo. Bud. [" Dionys. Alex. ap. Euseb. 11, 41." Routh. Mss. "'Εκδησάμενος ἀγάλματα, Imagunculas e pectore suspensas gerens, Herod. 4, 76." Schweigh.
C Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Od. X. 174. Theocr. 2, 60. ἃς (φλιᾶς) ἐκ θυμῷ δέδεμαι, "Eur. Andr. 557. Il. Ψ. 121." Seager. Mss. "Musgr. Tro. 129. Valck. Hipp. p. 246. ad Herod. 173. 316." Schæf. Mss. * "Ἔκδετος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 129.]

'Ενδέω, Illigo, Astringo, Implico, Irretio, Il. B. (111.) ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, Plato de LL. 'Ενδέω εἰς νόμον. Et ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις, Jurejurando obstrictum esse. Sic 'Ενδεδεμένος μεγάλοις ὁμηρεύμασι, Plut. Rom. Aristoteli autem de Cœlo, 2. ἐνδεδεμένοι ἀστέρες sunt Fixæ stellæ, quæ opp. τοῖς πλάνησι, Errantibus. Ibid. μένοντας vocat quos et ἐνδεδεμένους. ['Ενδεδεμένος, Gl. Innodatus, Innexus, Illigatus, Obligatus. "'Αναγκαίῃ ἐνδεδεμένοι, Necessitate astricti, Herod. 9, 16." Schweigh. Mss. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 453. "Clark. ad Il. B. 111. Aristoph. 'A. 905. Musgr. Herc. F. 728. Wakef. 935. Jacobs. Anth. 8, 51. Brunck. Aristoph. 2, 18. Diod. S. 2, 344. fin. Heyn. Hom. 5, 529. ὅρκῳ, Markl. Suppl. 1229. 'Ενδεδεμένος, Wessel. Herod. 294. ad Diod. S.
D 1, 120." Schæf. Mss. "Pass., Jambl. 48. De gemmis insertis, Diod. S. 133." Wakef. Mss. * "Ἔνδεσις, ἡ, Hippocr. Oss. Nat. 279, 17. Creuzer. l. c. Mathem. vett. 99. 'Ενδέσεις καὶ ἀντίτονα πρὸς τὰ ἐπιῤῥιπτόμενα ἀμφίβληστρα. "Clark. ad Il. B. 111." Schæf. Mss.] "Ἔνδεμα, τὸ, Id, quod illigatur, "Dioscoridi idem esse dicitur, quod περίαπτον, Ge- "stamen collo appensum," [Gl. Alligamentum.] "Ἔνδεσμα, Vinculum, quo aliquid illigatur, vel etiam "Id ipsum, quod illigatur." "Ἔνδεσμος, ὁ, Illiga- "tio, Junctura, Illigamen, h. e. Id, quo aliquid illi- "gatur, Illud ipsum, quod illigatur. Unde exp. non "solum Vinculum, sed etiam Fasciculus. Diosc. ἔν- "δεσμον vocat Linteum, cui aliquid illigatum est, 3, "97. de galbano, Εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιὸν ἐνδήσας, "ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖ- "ον, ὡς μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἄγγους τὸν ἔν- "δεσμον. Itidem ἔνδεσμος ἀργυρίου e Prov. Salom. "affertur pro Sacculus pecuniæ." [Gl. Volumen, Nodus, Ligatura, Diosc. 5, 85. cf. Στεγάνωμα.]

" Ἐνδεσμέω, Illigo, Implico, Irretio, Involvo," [Gl. Innexo, Innodo. Ἐνδεσμῶ, τῇ παλαίστρᾳ· Implico, Nexo. Diosc. 4, 43. * Ἐνδεσμεύω, Diod. S. 3. p. 122. " Ad Charit. 294." Schæf. Mss. * Ἔνδετος, ὁ, ἡ, Anal. πάγαις. " Jacobs. Anth. 12, 111." Schæf. Mss. * Νευρένδετος, Manetho 5, 163. ubi νευροδέτου. " Ad Charit. 518." Schæf. Mss.] Χρυσένδετος, Auro illigatus, vel inclusus, Bud. [* Μετενδέω, Clem. Alex. 3. p. 432=516., 6. p. 757. " Ad Lucian. 1, 478." Schæf. Mss. * " Μετένδεσις, (ἡ,) Clem. Alex. 7. p. 849." Routh. Mss. " T. H. ad Lucian. Dial. 8." Schæf. Mss. * Μετενδεσμέω, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἐπιδέω, Obligo, ut Gal. Ἐπιδῆσαι τὸ ἡλκωμένον μόριον. Et Ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, Obligatus vulnera, i. e. Obligata habens. [Schleusner. Lex. in V. T., Xen. K. Π. 5, 2, 32. " Herod. 524." Schæf. Mss. * Ἐπίδεμα, τὸ, Epiphan. 1, 511.] Ἐπίδεσις, Obligatio, Gal. [Hippocr. 450, 22. ad Greg. Cor. 874. " Thom. M. 502." Schæf. Mss. * Ἐπίδεσμα, Hippocr. 19. Lobeck. l. c. " Bernard. ad Theoph. 1, 101. Thom. M. 502." Schæf. Mss.] Ἐπίδεσμος, Ligamen, Id, quo vulnus obligatur, Aristoph. Σ. (1440.) A Bud. exp. Fascia, in h. l. Diosc. Ἀντὶ ἐπιδέσμου περιειλούμενος. [Gl. Deligatio, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 292. " Bernard. l. c. Thom. M. l. c. Ἐπιδέσμων χρεία καὶ ἐλαίου, Acta Traj. 1, 205." Schæf. Mss. * Ἐπίδεσμον, τὸ, Lobeck. l. c. " Bernard. l. c. Bast Lettre 80." Schæf. Mss. * Ἐπιδεσμὶς, ἡ, Bernard. l. c. Triller. ad Thom. M. 502. ad Greg. Cor. l. c. Lobeck. l. c. * Ἐπιδεσμοχαρὴς, ὁ, ἡ, Lucian. Tragop. 197. (954.) " Phrynich. 129. Thom. M. 502." Schæf. Mss. * Ἐπιδέσμιον, Gl. Fasciola.] A QUO Ἐπιδεσμέω, [Gl. Deligo, ad Greg. Cor. l. c. * " Ἐπιδέννομαι, Ligo, Alligo, Colligo, Symm. Es. 1, 6. sec. Procop., ubi tamen pro ἐπιδεννομένου, vel ἐπιδεσμουμένου, ut in marg. legitur, cf. Theod. Es. 3, 6. vel ἐπιδεδεμένου reponendum erit." Schleusner. Lex. in V. T. Cf. Ὑποδέννομαι.] ET Ἐπιδεσμεύω, in VV. LL. Obligo, [Gl. Innecto, Epigr. adesp. 96. ad Greg. Cor. l. c. Schleusner. l. c.] " Ἀνεπίδετος, " ὁ, ἡ, Non obligatus, Gal. Ἕλκος ἀνεπίδετον ἐῶντες," [Hippocr. 464, 16. 512, 32. * Μετεπιδέω, 757. 765. * Μετεπίδεσις, ἡ, 759. 763. * Προεπιδέω, unde * Προεπίδεσμος, ὁ, Gal. ap. Lobeck. l. c. * Προσεπιδέω, Hippocr. 765. 850. * Προσεπιδεσμέω, Gl. Adalligo. * Συνεπιδέω, Xen. K. Ἀ. 4, 4, 7. Hippocr. 748.]

Καταδέω, Deligo, Devincio, Astringo, Obstringo, Od. Ξ. (345.) Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν. Prohibeo, Impedio, ap. Eund. sicut et simpl. δέω. ‖ Ex Herod. autem affertur pro Convincere, quia quem convincimus, velut obstrictum tenemus, [" 2, 174. Ὅσοι μὲν κατέδησαν φῶρα εἶναι: ubi opp. ἀπολῦσαι, Absolvere, et καταδῆσαι, Condemnare." Schweigh. Mss.] Dicitur et Καταδοῦμαι pro Devincior, Astringor. Apud Areop. autem καταδεῖται act. etiam, in signif. metaph. Πείθει καὶ καταδεῖται τὴν ἀλήθειαν, pro Veritatem persuasione demonstrat et colligit, Bud. ‖ Incanto, Bud. e Dionys. Areop. [" Devincio, Marinus Proclo 15." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T., Herod. 2, 7. 134. 4, 68. 9, 30. 69. Schneider. Lex. " Const. Manass. Chron. p. 39." Boiss. Mss. " Chrys. in Ep. ad Eph. Serm. 20. T. 3. p. 863." Seager. Mss. Glossæ: * Καταδεσμέω· Innodo, Vincio. " Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 101. Καταδέω, Abresch. Lectt. Arist. 274. ad Callim. 1, 136. Valck. ad Herod. 312. ad Mœr. 130. Phrynich. Ecl. 129. Wakef. Ion. 1519. Jacobs. Anth. 9, 473. Kuster. Aristoph. 127. Arguo, Convinco, ad Charit. 239. Valck. ad Herod. 188. Wessel. 189. Valck. 312. Incanto, Idem ib. ad Theocr. x. Id. p. 41. Toup. App. in Theocr. p. 6. et Ind. Ἀριθμῷ καταδησώμεθα, Dionys. H. 5, 400." Schæf. Mss. " Καταδ. εἴς τι, Jambl. V. P. 140." Wakef. Mss.] HINC Κατάδεσις, Astrictio, [" Valck. ad Herod. 312. ad Theocr. x. Id. p. 41. Toup. App. in Theocr. p. 6. et Ind. Bast Lettre 132. Jacobs. Anth. 9, 473." Schæf. Mss.] ET Κατάδεσμος, (ὁ,) Vinculum, quo quis astringitur, s. irretitur. Utrumque autem a Plat. de LL. 11. p. 346-7. et de Rep. 2. p. 19. accipi etiam pro Incan-

A tatione s. Quodam μαγγανείας genere, scribit Bud. Sic Synes. dixit, Ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς ἀνάγκας. [Gl. Obligatura, Defixiones. Artemid. 1, 77. Φαρμακείας καὶ κ. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Timæi Lex. 115. Phrynich. Ecl. 128. Thom. M. 502. Jacobs. Anth. 9, 473. Bast Lettre 132. Incantatio, Valck. ad Ammon. 112. ad Herod. 312. ad Theocr. x. Id. p. 41. Toup. App. in Theocr. p. 6. et Ind." Schæf. Mss. " Artemid. 67. Synes. 257." Wakef. Mss.] A QUO Καταδεσμεύω, i. q. καταδέω. [Schleusner. Lex. in V. T. " Schol. Od. K. 23. Geop. 894." Wakef. Mss. * Καταδέτης, ὁ, Apollod. Mathem. p. 15. Κάμακας δι' ἀλλήλων καταδέτῃ ἐζευγμένους, al. καταδέτους. * " Κατάδετος, Const. Manass. Chron. 98. 531." Kall. Mss.] " Ἐγκαταδέω, " Illigo, Plato Phæd. (34.) Καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν " ἐγκαταδεῖν," [Opp. Ἀ. 3, 201. αἴσχεσιν. " Ad Mœr. 124." Schæf. Mss. * Ἐπικαταδέω, Superilligo, Lucian. 650. 659. Hippocr. 1155. perperam ap. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 213. * Προσεπικαταδέω,

B Hippocr. 791. * " Προκαταδέω, Const. Manass. Chron. p. 61 (=51. 448.)" Boiss. Mss. * Προσκαταδέω, Hippocr. 785. * Συγκαταδέω, unde * Συγκατάδεσις, ἡ, Schneidero susp.; sed v. Plut. 1120.]

[* Μεταδέω, unde * Μεταδετέον, Xen. Equ. 4, 4.]

Περιδέω, Circumligo, Obligo, Xen. (K. Ἀ. 4, 5, 24.) Σακκία περιδεῖν, Aristoph. (Ἐκκλ. 100. 273.) περιδησόμεθα πώγωνα. Et in pass. voce ac signif. Plato de LL. 8. p. 294. Ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδούμεθα: ubi quidam interpr. Circumcingi. [Περιδεδεμένος, Gl. Circumligatus, Schleusner. Lex. in V. T. " Schol. ad Plutum p. 189. * Περίδεσις, Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss. " Circumligatio, Stob. 17. Περιδέω θάνατον, Infero, Villoison. Anecd. Gr. 2, 53." Wakef. Mss. * Περίδημα, τὸ, Dio Chrys. Or. 31. p. 628. Περιδήματα φοροῦντα, Fasciæ, Casaub.: i. q. περιδέραια. * Περίδεσμα, τὸ, perperam ap. Eur. Herc. F. 1035. pro περὶ δὲ δεσμὰ, sed v. Lobeck. ad Greg. Cor. 293. Spitzner. de Versu Gr. Her. 75. * Περίδεσμος, ὁ, Aristæn. 1, 25.

C * Περιδεσμέω, Geop. 17, 19, 3. " Niceph. Hist. p. 35=9." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 1, 382. Wakef. S. C. 5, 91." Schæf. Mss. * Περιδεσμεύω, Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 118. 319. * Περιδέσμιος, Nonn. D. 48. p. 1256. * Περίδετος, ὁ, ἡ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

Προσδέω, Alligo, Astringo, Plut. Pericle, Σαμίους σανίσι προσδῆσαι. Et particip. pass. Προσδεδεμένος, [Gl. Aptus.] Προσδεθεὶς, Alligatus, [Gl. Annexus.] Apud Chrys. autem in Orat. de Sacerd. metaph. προσδεδεμένοι τρυφῇ, Deliciis addicti. [Schleusner. Lex. in V. T., Hippocr. 32, 14. 146, 42. et sæpe. " Jacobs. Exerc. 2, 169. ad Lucian. 1, 474. Phrynich. Ecl. 196. ad Diod. S. 2, 191." Schæf. Mss.] ET Πρόσδετος, Alligatus, Epigr. [Auctor Rhesi 307. * Πρόσδεσις, ἡ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, Gl. Alligatio. * Προδεσμέω, Gl. Alligo, Schol. Aristoph. Σ. 1196. Schol. Il. A. 436. " Chrys. in Ps. 4. T. 1. p. 528." Seager. Mss. * Προδεσμεύω, Schol. Aristoph. Σ. 580. Diod. S. 4. p. 182. " Suid. v. Δεῖται." Boiss. Mss.]

D Συνδέω, Colligo, Simul ligo, Connecto, Aristot. de Mundo, Φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι. Sæpe pro Conjungo et consocio, Concilio. Greg. Ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς τῶν αὐτῶν ἐραστάς. Idem, Καὶ πεῖραν διδοὺς καὶ λαμβάνων, πλέον ἐμαυτῷ συνέδησα, Mihi conciliavi. Plato Epist. Συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. " Συνδέομαι, Colligor, Una ligor s. vin- " cior, unde Συνδεδεμένος, Colligatus, Annexus," [Gl. Συνδέω· Palmo. Συνδεδεμένη· Connexa. Schleusner. Lex. in V. T. " Eur. Iph. A. 110. Andr. 833. Cycl. 237." Seager. Mss. " Ad Charit. 383. Thom. M. 821. Villoison. ad Longum 244. ad Diod. S. 2, 193. De med., Brunck. ad Orest. p. 173. ad Œd. C. 1347. ad Andr. 826." Schæf. Mss. " De rete, Plut. 2, 169." Wakef. Mss. * Συνδετέος, Hippocr. 500. 24. " Aristoph. Ἐκκλ. 785." Schæf. Mss. * " Συνδεδεμένως, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 217. Schol. Œd. T. 344." Boiss. Mss.] HINC Σύνδεσμος, (ὁ,) Colligatio, Conjunctio, Vinculum, Co-

pula. Ut σύνδεσμος εἰρήνης, Vinculum pacis, ad A Ephes. 4, (3.) Et ap. Gramm. σύνδεσμοι, Copulæ, Copulativæ particulæ. Et σύνδεσμος ἐπουράνιος, Stella quædam, Cœlestis nodus, Cic. interpr. ap. Arat. Item Σύνδεσμοι τῆς σελήνης, Coitus lunæ, VV. LL. ex Aphr. Probl. 2. Item Σύνδεσμος, Pars nervosa artus committens, in iisd. vide Gorr. [Gl. Conjunctum, Colligatio, Nodus. Σύνδεσμος, τὸ μέρος τοῦ λόγου· Conjunctio, Copulatio. Schleusner. l. c. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 310. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 342. 843. " J. Fr. Harles. Neurologiæ Primordia, Erlang. 1795. 8. vide A. L. Z. 1796. N. 162. ad Charit. 257. Eur. Hipp. 199. Med. 1193. Jacobs. Anth. 9, 439. 10, 224. Boëckh. in Plat. Min. 76. Heindorf. ad Plat. Theæt. 320. De præpos., ad Dionys. H. 5, 155." Schæf. Mss. * " Συνδεσμοειδὴς, (ὁ, ἡ,) Bekk. Anecd. 480." Dindorf. Mss. Herodian. 4, 12. * Σύνδεσμα, τὸ, Eur. Med. 1195. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 293. * " Συνδεσμικὸν ἐπίῤῥημα, Basil. Schol. in Greg. Naz., Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 96." Boiss. Mss.] Συνδεσμώτης, (ὁ,) Qui una vinctus est, tanquam præcedente Συνδεσμόω, [Thuc. 6, 60. Leo Allat. Exc. 180. Dio Cass. " Ad Charit. 383." Schæf. Mss. * Συνδεσμέω, Gl. Colligo, Annecto, " Method. in Etym. M. v. Ἀμαμαξύς." Kall. Mss. " Nicet. Paphlag. Laud. S. Eust. 74. Schol. Theocr. 10, 44. Schol. Il. 18, 553." Boiss. Mss. " Ad Charit. 300. Thom. M. 821." Schæf. Mss. * Συνδέσμιος, ὁ, ἡ, Gl. Convinctus, " Const. Manass. Chron. p. 100." Boiss. Mss. * Πολυσύνδεσμος, Schol. Thuc. 2, 41. p. 122. * Χονδροσύνδεσμος, Schneidero susp.]

Σύνδεσις, Colligatio, [Plato Tim. 9, 330. Athen. 15, 4. Hippocr. 345, 21. 431, 31. " Plut. Symp. 6, 10. p. 697. Dionys. Areop. de Div. Nom. 1, 17, 1." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 130." Schæf. Mss.] Et Σύνδετος, Colligatus, Soph. Aj. (296.) συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους, [Eur. Ion. 1390.] Hinc Ἀσύνδετος, Non colligatus, Dissolutus. Et peculiariter Ἀσύνδετον, [Schol. Aristoph. Θ. 296. Schol. in Lycophr. 26. Plut. 416. Xen. K. 5, 30. " Ad Xen. Eph. 190." Schæf. Mss.] et Πολυσύνδετον, ap. Gramm. inter se contraria. Nam ἀσύνδετον est Oratio, in qua omittuntur copulæ s. copulativæ particulæ: at πολυσύνδετον, In qua sunt multæ et crebræ. [" Brunck. Aristoph. 2, 62." Schæf. Mss.] Et Ἀσυνδέτως, adv., quo Donatus utitur, in h. l. Terent. Adelph. Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia; ait enim hæc inferri ἀσυνδέτως, ut multa videantur. [" Tib. Rhet. de Figur. §. 40. meæ Ed." Boiss. Mss. " Eust. 125, 34. 179, 3." Seager. Mss. Eust. 640, 34. Schol. Soph. Œd. T. 358. Antig. 431. 607. Schol. Aristoph. Σ. 58.] De asyndeto et polysyndeto multa passim in Rhetoricis et Grammaticis libris. Et Συνδετικὸς, Colligatorius, Vim colligandi habens, [" Eust. 73, 13." Seager. Mss. Hippocr. 486, 31. " Plut. 1, 78." Wakef. Mss. * " Συνδέτης, ὁ, i. q. συνδεσμώτης et σύνδετος, sigillatim Miles cum captivo ead. catena colligatus, Athen. 213." Schweigh. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 307. " Toup. Opusc. 1, 455. ad Diod. S. 2, 613." Schæf. Mss.] Ἐπισυνδέω, Insuper colligo s. connecto, " Arctius alligo," [Theophr. C. P. 2, 23. Οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον, " Stob. 490." Wakef. Mss. Ἐπισυνδέομαι, Hierocles in Stob. Tit. 83. p. 488. ubi vult Abresch. συνδέοιτο. * Ἐπισύνδεσις, ἡ, Plut. 9, 508. M. Anton. 6, 38. * Ἐπισύνδεσμος, ὁ, Suid. v. Εἱμαρμένη. * " Προσυνδέω, Andr. Cr. 137." Kall. Mss. * " Προσύνδεσμος, Etym. M. 485." Wakef. Mss.] " Ὑπερδέω, Superligo," [Anal. " Lucill. 3." Schæf. Mss.]

Ὑποδέω, Subligo, Subtus ligo. Unde pro Calceo accipitur. Od. O. (549.) ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, Calceos sub pedibus ligavit. Vel, Pedibus subligavit; ut jungatur præp. cum verbo; sed omitti solet dat. ποσί: ut κοθόρνους ὑποδέεσθαι, Herod. Et ὑποδήματα ὑποδοῦνται, Xen. Et Τὰς κρηπῖδας ὑποδεῖσθαι, Plut. (6, 375.) Dicitur et ὑποδεῖσθαι sine adjectione, pro Calceare se, s. Calceari, cui opp. ὑπολύεσθαι ap. Xen. (Α. 2, 3.) Discalceari, ut ἐμπόδων ὑποδούμενοι, Qui præpostere se calceant. [Gl. Caloco, (sic,) Subligo. Ὑποδεδηκώς· Personatus. Ὑπόδησον· Calcea. Schleusner. Lex. in V. T., Xen. K. Ἀ. 4, 5, 13. Aristoph. Ἐκκλ. 36. " Phrynich. Ecl. 196. Heindorf. ad Plat. Hipp. 149. Villoison. ad Longum 68. Toup. Opusc. 1, 340. 2, 278. T. H. ad Lucian. Dial. 51. Act., med., Kuster. V. M. 6." Schæf. Mss. * Ὑποδέννομαι, Gl. Calceor, cf. Ἐπιδέννομαι.] Hinc Ὑπόδημα, Calceamentum, Solea, Herod. (6, 1.) Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψας μὲν σὺ, ὑπεδήσατο δὲ ὁ Ἀρισταγόρης. [Gl. Caliga, Calceamentum, Calceus. Ὑποδ. συγκλητικόν· Cothurnus. Ὑποδήματα· Talaria. Ὑποδ. γυναικεῖα σκηνικά· Bache, (sic.) Salmas. ad Tertull. 386. Strabo 15. p. 1067=232. Sieb. Ὑπόδημα κοῖλον διπλοῦν. Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. Anim. 225. Villoison. ad Longum 42. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 6. ὑψηλὸν, ad Xen. Œc. 10, 2. σιδηροῦν, ad Lucian. 2, 302. Μιλήσια, Jacobs. Anth. 7, 57." Schæf. Mss. * Ὑπόδεμα, Gl. Perna. * Ὑποδηματάριος, Gl. Calceamentarius, Caligarius. * Ἀνυποδήματος, ὁ, ἡ, Bekk. Anecd. 82. * " Ὑποδηματοποιὸς, (ὁ,) B Chrys. in Matth. Hom. 49. T. 2. p. 317." Seager. Mss.] Ὑποδηματοῤῥάφος, Sutor, Chrys. [" in Matth. Hom. T. 2. p. 317." Seager. Mss. " Synes. 117." Wakef. Mss. * Ὑποδημάτιον, τὸ, Hippocr. 828.] Et Ὑπόδησις, vel potius Ὑπόδεσις, Calceatio, Calceatus, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 5.) ὑποδέσει ἀλαζονικὸς, [Gl. Soccus, Hippocr. 109, 24: 503, 37. 504, 3. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 445. " Ælian. H. A. 945. V. H. 253." Wakef. Mss. * Ὑποδητὸς, ἡ, ὀν, unde] Ἀνυπόδητος, Non calceatus, Calceamentis carens, Qui est nudis pedibus, Xen. (Ἀπ. 1, 6, 2.) Ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. " Ἀνυπόδετος, pro γυμνόπους, dici negat " Suid., sed ἀνυπόδητος per η." [Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. l. c. " Clem. Alex. Pæd. 2, 10. Str. 3, 6. Ælian. V. H. 7, 13. Lysias 903. Plut. de Fort. 98." Kall. Mss. Dionys. H. 2, 143. " Jacobs. Anth. 9, 460. 11, 348. ad Lucian. 1, 637. 642. Villoison. ad Longum 5. 17. 19. 124. Kuster. Aristoph. 52. ad Mœr. 29. 320. Thom. M. 76. ad Diod. S. 1, 91. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 6. Bergler. Alciphr. C 16." Schæf. Mss.] Ἀνυποδητέω, Calceis careo, Sine calceis incedo, [Athen. 163. " Kuster. Aristoph. 52. ad Lucian. 3, 539." Schæf. Mss. * Ἀνυποδετέω, Stob. Serm. 1. p. 38. Schow.] Ἀνυποδησία, ἡ, Pedum nuditas, Plato (de LL. 1, 633.) Aristot. Probl. [Clem. Alex. 206. " Phrynich. Ecl. 196. ad Thom. M. 76." Schæf. Mss. " Stob. 18, 9." Wakef. Mss. * Ἀνυποδεσία, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, " Phrynich. l. c." Schæf. Mss. * " Εὐϋπόδητος, Hes. v. Πάξ." Wakef. Mss.] Ὑπόδεσμοι Hippocrati (467, 1 =745.) Fasciæ, quæ fracturis post injectos pannos superdantur: [Polyb. 11, 9, 4.] At Ὑποδεσμίδες, Quæ ante injectos pannos adhibentur, [113, 22. 466, 16. 468, 45. 497, 40. 504, 7.] Gorr. e Gal. Et Ὑπόδεσμα, Pignus, VV. LL. [* Ὑποδεσμέω, Gl. Calceo, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 331. Schol. Soph. Tr. 792. * Ὑποδεσμεύω, Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 269. * Ὑποδέσμιος, ὁ, ἡ, Hes. * Μεθυποδέομαι, Aristoph. Ἐκκλ. 544.]

D Δίδημι, i. q. δέω, Ligo: unde δίδη, Ligabat, Il. Λ. (105.) δίδη μόσχοισι λύγοισι. Factum autem δίδημι e δῶ, cujus fut. δήσω, tradit Eust. sicut δίδωμι e δῶ, cujus fut. δώσω. [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 244.] " Δι- " δέω, i. q. δίδημι, Ligo: unde ap. Hes. Διδεῖ· δε- " σμεύει. At Διδείασιν et Διδεῖναι, quæ Idem affert, " exp. δεσμεύουσι et δῆσαι, sunt a δίδημι, et pleon. s. " epenth. τοῦ ι habent." [Ad Greg. Cor. 175. 598. 619. Cf. βῆμι, βίβημι. " Xen. K. Π. 58. Koen. ad Greg. Cor. 294. Mitsch. H. in Cer. 220. Ilgen. Hymn. 563. Phrynich. Ecl. 104. Porson. ad Odyss. 47. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 326. Heyn. Hom. 6, 143." Schæf. Mss.]

ΔΗ, Sane, Profecto, Equidem. In carm. non solum postponitur, sed et præponitur: at in prosa postponitur duntaxat, quantum quidem meminisse possum. Dem. (15.) Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, Opus certe est pecuniis: (11.) Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον παραπεπτωκότα και-

ρὸν ἀφεῖναι. In VV. LL. μεμνήσομαι δή, Meminero A sane. || Quidem, vide in Cic. Lex. 130. Interdum præfigitur particulæ που, itidem signif. Profecto, Utique, Nimirum, ut, Μέμνησθε γὰρ δή που, Dem. Pro eod. ponitur et δήπουθεν. Vide Bud. 928. In carm. pro δή που dicitur δή ῥα, et ἦ δή: Il. A. (518.) Ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. || Porro, vel Vero; præsertim ubi δὴ est μεταβατικόν: velut in δὲ δή, et post quædam verba imperativi, ut φέρε δή, ἴθι δή. Itidem, εἶεν δή, δεῦρο δή: ut Lat. Age porro, Age vero, Age jam. Sed et particula Dum a Lat. interdum sic adhibetur; ut Terent. Phorm. Cedo dum, an unquam audisti etc. φέρε δή. At pro δὲ δὴ Cic. dicere solet, Porro autem. Bud. 925. Et οὐδὲ δή, Nec vero, 921. || Igitur, Proinde, Thuc. 1, (141.) Αὐτόθεν δὴ διανοήθητε ἢ ὑπακούειν κ. τ. λ. Isocr. Paneg. 160. Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν κ. τ. λ. || Pro δηλαδή, Videlicet, Scilicet, Bud. Plato Apol. (29.) Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. Greg. Ἔπειτα πῶς ἡ νύξ, καὶ ὅπου δέοιτο, τὰ συνήθη δὴ ταῦτα, ἐπυνθανόμην. In simili B autem Luciani l. ait verti etiam posse Inquam. || Demum, Duntaxat; ut in λέγω δή: ubi est περιγραφικόν. Xen. ἐνταῦθα δή, Tum demum. Crediderim autem δὴ τότε, Il. M. [17. A. 476.] posse hoc etiam modo reddi; præcedit enim Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον, quinto autem post versu sequitur, Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Non semper tamen ab Hom. ita accipitur. Annotat vero ibi Eust. Milesiorum esse hanc anastrophen, sc. δὴ τότε pro τότε δή. || Δὴ pro eo, quod Cic. dixit Adeo, ut Id adeo sic cognoscite, τοῦτο δή, Xen. (O. 21, 11.) Ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖ τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, καὶ τὸ μέγιστον δή, θεῖον γενέσθαι, Atque adeo, quod maximum est, etc. || Etiam, Aristot. Eth. 10. Τῷ μὲν γὰρ ἐλευθερίῳ δεήσει— καὶ τῷ δικαίῳ δή, Et justo vero, h. e. Et justo etiam, vel, Et justo quoque. Affert et exemplum Bud., in quo habetur ἀλλὰ δὴ καί: sed in eo videri potest vacare δὴ potius quam signif. Etiam; nisi quis malit otiosam esse ipsam particulam καί. Alioqui δὴ poni et pro C καὶ testatur itidem Eust. e vett. Gramm. sententia, tradentium signif. quoque μετάβασιν, et παραπληροῦν. In VV. LL. οὕτω δή, Atque ita. At de δὴ præfixam habente καί, lege Bud. 920. ubi καὶ δὴ ostendit interdum poni pro Continuo et Protinus, i. e. Ideo: interdum et pro Jamjam. || Δὴ interrogationi etiam servit, Plato Symp. Εὐδαίμονας δὲ δὴ λέγεις, οὐ τοὺς τἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένους; πάνυγε. Inde ποῖον δή, Quale tandem, eid. Plat. Politico. Et τί δὴ τί, sicut et τί μήν, pro Quidnam igitur? vel Quid tandem? Et τί δή ποτε; Quid tandem, Cur tandem? Dem. 143. In VV. LL. habetur etiam σὺ δή; pro Tune? et τί δή; pro Quid ita? || Δὴ ap. Thuc. interdum ironicum, pro δῆθεν, Scilicet; ut 3. Ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες. Habet vero ap. Eund. et majorem quandam vim, cujus a me in castigatione Interpr. Vallæ factam fuisse mentionem puto. || Δὴ est etiam expletiva sæpe; ut cum postponitur articulo subjunctivo; dicitur enim ὃς δή, sicut et ὅσπερ, et ὅς γε, et ὅς που, pro ὃς simpl. Qui. Greg. Ὃ δὴ λέ- D γεται, Quod dici solet. Sic ἃ δή, ἣ δή. Item cum οἷος et adv. οἷον: dicitur enim οἷος δὴ et οἷον δὴ pro οἷος et οἷον. Jungitur et aliis adv. legimus enim ὅθεν δή, item καθάπερ δή, ὥσπερ δή, item ὥσπερ οὖν δή, Bud. 397. Miror autem cur ille post aliqua hujusmodi exempla, subjungat, particulam δὴ esse etiam expletivam: quasi vero in illis non itidem expletiva sit. Imo certe cum οἷον δὴ vertit simpl. Quale, id ipsemet fatetur. Affert autem δὴ expletivæ exemplum hoc e Plat. Symp. Ἔστι μὲν γὰρ δὴ τοιοῦτος καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ ἔρως. Et subjungit, Dum a Latinis pro hoc dici. Tale est Cedo dum, quod e Terentio allatum modo fuit. Idem Bud. paulo ante dixerat δὴ esse παραπληρωματικόν, ut in νῦν δὴ ap. Plat. identidem. Ceterum quod ad illud μὲν γὰρ δὴ attinet, sciendum est multo frequentius esse γὰρ δὴ sine μέν, et in γὰρ δὴ vacare δὴ eod. modo. Aristot. Οὐ γὰρ δὴ ὅ, τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. Lucian. Ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται. At poët. δὴ γὰρ pro hoc dicunt, sicut δὴ τότε pro τότε δή, Il. O. (488.) δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Od. Ξ. (282.) δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Et δὴ γάρ ῥα ap. Apoll. Rh. Sunt autem qui δὴ γὰρ alicubi exp. Jam enim; sed ego observavi pro Enim simpl. Aptius tamen per Etenim reddi existimo, non quod Etenim ab Enim quicquam differat, sed quod, ut antea dictum est, δὴ accipi etiam pro καί, ita in Etenim inclusa sit particula Et, sed otiosa illa quidem. Esse autem δὴ παραπληρωματικὸν existimo et aliis plerisque ll.: e quibus est, cum inter αὐτίκα et μάλα ponitur; dicitur enim αὐτίκα δὴ μάλα, quo et Dem. utitur, simpl. pro Quamprimum, Mox. Pro οὖν, ut ὅπως δή, et similia. Sic ὅθεν δή, pro Undecunque, Plat. Phædro de quodam Sophista, Διαβάλλειν δὲ καὶ ἀπολύσασθαι ὅθεν δὴ κράτιστος. Hæc Bud. Quibus addo, sicut dicuntur ὁτονοῦν et ὁτῳοῦν, aliaque hujusmodi conjunctim, sic etiam dici ὁτονδὴ et ὁτῳδή. Qua tamen in re sæpe errarunt librarii cum ap. alios, tum ap. Xen. [Gl. Δή· Enim. Καὶ δή· Atque etiam, Etiam. Καὶ δὴ ἐπιπολύ· Ac diu. Καὶ δὴ ἄρα· Etiamnum. Lucian. 4, 140. Ἑπτὰ ἢ πέντε ἢ ὅσοι δή, δὴ πάμπαν, Il. Σ. 342. δὴ γάρ, Od. A. 194. Anal. 2, 289. Conf. cum δηλονότι, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 331., cum δίς, 68. cum δῆλον, ad Greg. Cor. 725. cum δῖ, 478. 499. cum ἐξ, 711. δὴ νῦν, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 19. "Καὶ δὴ pro ἤδη, Xen. K. 'A. 1, 10, 7. Demosth. p. 47. Longin. s. 16." Seager. Mss. "Καὶ δὴ καί, Jambl. V. P. 258." Kall. Mss.] "Δήπειτα, ap. Hom. "pro δὲ ἔπειτα. Alii disjunctim scribunt δ' ἤπειτα, "cum et ἤπειτα pro ἔπειτα usurpatum comperiatur "a poëtis. Δή τοι, Sane; aiunt et pro δέτοι ac-"cipi, i. e. Porro, ap. Plat. de Rep. 2. Ὡς δή τοι "εἴ τις ἔχει ψευδῆ ἀποφῆναι." [Δήτοτε, Manetho 1, 292.]

["Δή, Thom. M. 113. 663. ad Charit. 459. Plut. de S. N. V. 11. Wakef. Ion. 1200. Alc. 306. S. C. 5, 29. Porson. Or. 228. ad Paus. 325. T. H. ad Plutum p. 342. Heyn. Hom. 4, 686. 6, 346. 606. 7, 122. 163. Valck. Diatr. 193. ad Xen. Mem. 1, 5, 1. 1, 6, 12. 2, 1, 24. Clark. ad Il. A. 62. Toup. ad Longin. 274. Valck. ad Chrysost. p. 8. Steinbr. Mus. Tur. 1, 312. Fischer. Ind. Palæph. Igitur, ad Dionys. H. 4, 2226. Wakef. S. C. 5, 29. Ernest. ad Il. H. 155. Longus 4. Villois. 6. Igitur, inquam, in repetendo, ad Herod. 343. 435. 530. (ubi mala interpunctio,) Reiz. Præf. xxiv. ad Xen. Mem. 1, 2, 56. K. Π. 32. ad Xen. Eph. 172. Ironicum, Heindorf. ad Plat. Theæt. 362. ad Phædr. 216. 289. ad Charm. 88. Markl. Suppl. 477. 521. ad Charit. 108. Eur. Hel. 1394. Ion. 1202. Herc. F. 1000. Andr. 594. Alc. 1017. Iph. T. 1336. Markl. p. 398. Diod. S. 1, 364. 2, 532. Lucian. 1, 538. Abresch. Lectt. Arist. 77. Valck. Hippol. p. 161. 266. ad Herod. 277. 381. Brunck. ad Bacch. 220. Œd. C. 380. I. q. τῷ λόγῳ, Dem scheine nach, ad Herod. 381. Obsecro, ad 687. Musgr. Or. 421. Brunck. ad Eur. Med. 1011. Valck. Phœn. p. 338. Hipp. p. 228. I. q. ἤδη, Zeun. ad Xen. K. Π. 228. 243. Steinbr. Mus. Tur. 1, 187. Ab init., Heyn. Hom. 7, 680. Tyrwh. ad Aristot. 173. Δὴ γάρ, H. in Cer. 76. 148. ad Charit. 208. Toup. Opusc. 1, 319. Jacobs. Exerc. 2, 123. Δὴ cum superl., ad Thuc. 1, 4. 5. Boiss. Philostr. 480. Xen. K. 'A. 1, 9, 20. Abresch. Lectt. Arist. 43. Ejus vis in rogando, Heyn. Hom. 5, 123. ad Xen. Œc. 1, 18. Post sex voces, Longus p. 44. Glossematum index, Gierig. ad Plut. 20. Fischer. ad Xen. K. Π. 24. Particula orationi, quæ fuerat intermissa, repetendæ dicata, T. H. ad Plutum p. 19. Dionys. H. 1, 126. Tzschuck. ad Strab. 4, 242. Heindorf. ad Plat. Phædr. 332. Post præpos., Jacobs. Anth. 8, 387. Conf. c. δέ, ad Charit. 459. Boiss. Philostr. 437. Heindorf. ad Plat. Phædr. 293. 340. ad Herod. 414. Zeun. Præf. ad Xen. Mem. ad 1, 2, 56.; cum δεῖ, Valck. ad Herod. 115. 592. 617. Schwebel. Onos. 125. Jacobs. Anth. 8, 233. ad Dionys. H. 5, 284. Fine senarii, Eur. El. 768. Jacobs. Anim. 150. Specim. 12. Exerc. 1, 171. Valck. Hipp. p. 192. Diatr. 229. Beck. Eur. 3, 1088. Cum τις, Boiss. Philostr. 220. 299. 352. 616. Heindorf. ad Plat. Charm. 68.

De sede particulæ δὴ, Valck. Callim. 210. In apodosi, Zeun. ad Xen. K. Π. 75. Post verba relativa, ad 17. Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 2. Post imper. ἄγε, ἴθι, ad Lucian. 1, 197. ad Xen. Eph. 187. Græv. Lectt. Hes. 506. Δὴ νῦν, Il. Υ. 210. Εἰ δὴ, Heyn. Hom. 8, 621. Δή τοι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 237. Wessel. Herod. 40. 292. Καὶ δή τοι, Apoll. Rh. 2, 841. Δὴ γὰρ, Epigr. adesp. 673. Heyn. Hom. 7, 70. 81. Brunck. Apoll. Rh. 130. Jacobs. Anth. 8, 378. 9, 333. (an pro ἀστὸν, νῆστιν?) Wakef. Trach. 781. Anyte 7. Simmias Ovo, Antip. S. 99. Crinag. 15. Pro τοί γαρ, Valck. ad Mosch. p. 347. Δὴ — δῆτα —, Brunck. Aristoph. 3, 146. Τε δὴ — καὶ —, Paus. 340. Boiss. Philostr. 514. Ὁσασδὴ, Herod. 3, 159. f. Ὅτῳ δὴ, Paus. 338. Δὴ δὲ, Brunck. Aristoph. 2, 13. 20. 46. Δὲ δὴ, ad Herod. 123. 368. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 140. Οὐ δὴ interrog., Wakef. Trach. 668. Ἀτὰρ δὴ καὶ, i. q. καὶ δὴ καὶ, Jacobs. Anth. 6, 210. Δὴ τότε, Demodoc. 3. Apoll. Rh. 1, 522. Ilgen. Hymn. 226. ad Od. Α. 423. Δὴ τότ᾽ ἔπειτα, Rubnk. Ep. Cr. 60. Δὴ τότε δὴ, Gesner. Ind. Orph. Τότε δὴ, ad Lucian. 1, 437. Γε δὴ, Iph. T. 512. Δή γε, ad Electr. 57. Δή ποτε, Markl. Suppl. 1097. (1131.) Jacobs. Anth. 8, 319. Δή τι, Iph. A. 661. T. 526. 545. 578. ad Electr. 57. Jacobs. Anth. 6, 174. 7, 265. 8, 342. 364. 10, 70. 96. Apoll. Rh. 1, 253. Brunck. Aristoph. 1, 80. Paus. 174. 177. 184. 189. 200. 338. 392. 629. (1, 322. 415.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 144. 236. Strabo 3, 16. ad Herod. 40. 217. 232. 292. 362. Bentl. ad Callim. 311. Dionys. H. 1, 5. 70. 72. 76. 132. ad 195. 204. 216. Heyn. Hom. 6, 455. ad Lucian. 1, 264. 504. Herod. 304. et Valck. 665. 668. Sylb. ad Paus. 204. 217. Valck. Phœn. p. 345. ad Il. Δ. 442. Δή τι τοιόνδε, ad Dionys. H. 1, 408. Ὡς δή τι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 237. Ὁποῖα δὴ, al. omittunt δὴ, Schneider. ad Xen. Hieron. init. Τί δὴ, Valck. Phœn. p. 121. Hippol. p. 232. 261. Καὶ δὴ, 271. 321. ad Herod. 722. Καὶ δὴ καὶ, ad 502. 638. Abresch. Lectt. Arist. 169. Ἀλλὰ δὴ καὶ, καὶ δὴ καὶ, Fischer. ad Palæph. 43. 75. Μὲν δὴ — δὲ δὴ —, Valck. Herod. 123. Μάλιστα δὴ, Wessel. 268. Πῶς δὴ, ad Xen. Mem. 3, 13, 6. Ἐκ τούτου δὴ, Zeun. ad K. Π. 107. Δὴ γὰρ, ἦ δὴ γὰρ, ἦ δὴ, Wakef. ad Mosch. 2, 77.: Paus. 1, 457. δέ που δὴ πάνυ, probanda Valck. emend." Schæf. Mss. "Δὴ ἄρ᾽, Od. Ζ. 110. Μὲν δὴ, Xen. Hier. 143. Δή ποτε δὲ, Nicander Θ. 684. Δή που, Quint. Sm. 8, 3. Οὕτω μὲν γὰρ δὴ, Xen. K. 'A. 182. Dio Chrys. 1, 97. Δὴ γάρ που, Apoll. Rh. 1, 996. 4, 197. Δὴ τότε δὴ, 4, 209. Orph. 'A. 1268. Quint. Sm. 10, 224. Δή ποτε, Olim, Eur. Herc. F. 444. cum πρίν. Οὐ μὲν δὴ, Xen. K. 'A. 143. Δὴ οὖν, Heliod. Æth. 13. Δὴ νῦν, Od. Α. 82. Καὶ δὴ μὲν οὖν, Soph. Œd. C. 31. Δὴ γάρ τε, Opp. K. 3, 360. Δὴ γὰρ μὲν, Apoll. Rh. 2, 951. Δή ῥα, 3, 1278. Il. Α. 493. Γ. 221. Δ. 446. Ε. 334. Π. 386. Od. Ε. 322. Εἰ δὴ μὴ, καὶ δὴ, Apoll. Rh. 4, 1674. Δὴ cum ἤδη, 1400." Wakef. Mss.]

ΔΗΘΕΝ, Videlicet, Thuc. 1, (92.) Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο. Sed malui hic, sicut et in aliis ejusd. ll., interpr. Scilicet, ironice. Vide alium locum lib. 3. p. 119. et ibid. Schol. Bud. tamen hujus signif. non meminit, sed tantum ejus, qua pro Videlicet ponitur, s. Scilicet signif. Videlicet. Addit et esse adv. διαταγμοῦ, ex Eust., et affert ex Herod. Ὡς κατασκόπους δῆθεν ἐόντας. Vide 927. Idem Bud. alibi e Pand. affert, Ἐάν τις πλαστὴν διαθήκην κατ᾽ ἐμοῦ προσενεγκὼν ἀπῄτει με δῆθεν λεγάτον: ubi interpr. Forte. [" Theoph. ad Autol. 3, 20. ironice." Routh. Mss. Xen. K. Π. 4, 6, 3. Μέγα φρονῶν, ὅτι δῆθεν τῆς βασιλέως θυγατρὸς ὀψοίμην τὸν ἐμὸν υἱὸν γαμέτην, Eur. El. 268. ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις, Or. 320. ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα, 1119. Εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι, Ion. 656. Ἄξω θεατὴν δῆθεν ὡς οὐκ ὄντ᾽ ἐμὸν, 831. Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο, Heliod. 1. p. 27. Θρήνων οὐκ ἐπαύετο δῆθεν μὲν τῶν ἐπὶ σοὶ, τὸ δ᾽ ἀληθὲς τῶν ἐφ᾽ ἑαυτῇ. "Thom. M. 168. Wakef. Trach. 382. Heringa Obs. 109. Abresch. Lectt. Arist. 77. Valck. Diatr. 183. Herod. 28. 621. Wyttenb. Select. 80.

A Ironicum, Lucian. 1, 421. 534. Herod. 439. 454. 604. 722. 728." Brunck. Ind. Soph. Eur. Or. 1321. Orationem non inchoat, Toup. Opusc. 1. Ind., sed v. Emendd. 1, 60. Δῆθε, ad Electr. 57. 268." Schæf. Mss. " Joseph. 989." Wakef. Mss.]

ΔΗΤΑ, Igitur, ut, Τί δῆτ᾽ ἂν εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες κ. τ. λ. Quid igitur? Sic ποῖ δῆτα, Themist. ‖ Interdum vero ut expletivum, redditur particula Nam, quæ et ipsa interrogationibus adhibetur; ut τί δῆθ᾽ ὁρᾷς; Quid tandem vides? Aristoph. [cf. Π. 39.] Et, πῶς δῆτα; Quo tandem modo? (Ν. 79.) Et, ἆρα δῆτα ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; Idem pro Utrum tandem? [cf. Σ. 463.] ‖ Δῆτα interdum et pro Nempe, ironice posito: vel pro Scilicet, i. q. hic, sed scilicet ultima semper Expectanda dies homini. Vide Bud. 927. [Gl. Demum. Καὶ δῆτα, i. q. καὶ δὴ, pro ἤδη, Alciphro 1, 13. " Aristoph. Θ. 751. Μν. Αὕτη δ᾽ ἀποσφαγήσεται μάλ᾽ αὐτίκα. Μυ. Μὴ δῆθ᾽ ἱκετεύω σ᾽· ἀλλ᾽ ἔμ᾽ ὅ τι χρῄζεις ποίει Ὑπέρ γε τούτου. Ne quæso, Brunck." Seager. Mss. " Markl. Iph. p.
B 344. Trach. 1219. Philoct. 761. Wakef. 1289. 1348. 1367. Eum. 3. Abresch. Æsch. 2, 25. Brunck. Aristoph. 1, 61. T. H. ad Plutum p. 26. Eur. Phœn. 908. 916. Dawes. M. C. 96. Valck. Hippol. p. 278. Diatr. 229. 288. Wakef. S. C. 3, 103. Œd. T. 429. ad Herod. 656. Conf. c. δὴ, Brunck. Aristoph. 2, 77. cum δῆτοι, Thom. M. 665. In interrog., Brunck. Aristoph. 1, 235. 256. 2, 70. Οὐ δ., Trach. 1127. 1208. Wakef. Phil. 735." Schæf. Mss.]

ΔΗΛΕΩ, Lædo, βλάπτω, φθείρω. Vox autem med. usitatior est quam act. Il. Γ. (107.) Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται: (Α. 155.) Οὐδέποτ᾽ ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντ᾽, Corruperunt et populati sunt, Bud.: Od. Χ. (278.) ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. ‖ Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, Eust. Od. Θ. (444.) θοῶς δ᾽ ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον Μή τίς τοι καθ᾽ ὁδὸν δηλήσεται. ‖ Deludo, Decipio, παίζω, ψεύδομαι, Hes.: Xen. (Ο. 10, 3.) Εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾷν, λέγων τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι,
C ἐπιδεικνύς τε ἀργύριον κίβδηλον, δηλοίην σε. Ubi tamen quam suspectum sit δηλοίην, alibi docui. ‖ Δηλήσας Hesychio est et καμὼν, διαπραξάμενος. ‖ Item Δηληθήσονται, Eid. θεωρήσονται. Notandum vero Eust. h. v. a δαίω deducere, formando a δαλὸς, ut sit proprie, τὸ * καυστικῶς βλάπτω καὶ ὡσεὶ διὰ δαλοῦ καίοντος. [" Pass. Οὐ δεδήληται, Non læditur, Herod. 4, 189. (8, 100.)" Schweigh. Mss. Od. 10, 459. cf. Ω. 111.: Il. Δ. 236. ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο, cf. 66. 72. ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι: Ξ. 102. Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, Ψ. 428. ἀμφοτέρους δηλήσεαι: Od. Θ. 444. Ν. 124. Theocr. 15, 48. Passive, Eur. Hipp. 175. Theocr. 9, 36. τὼς δ᾽ οὔτι ποτῷ δηλήσατο Κίρκα: Parthenii Timæus 29. Οἴνῳ πολλῷ δηλησαμένη αὐτόν: Apoll. Rh. 4, 1088. μήτ᾽ ἄσχετα παῖδα πατὴρ δηλήσαιτο pro μήσαιτο. " Heyn. Hom. 4, 470. 515. Valck. Adoniaz. p. 259. Harles. ad Theocr. 357. Valck. ad Ammon. 223. ad Herod. 100. 412. 566. ad Diod. S. 1, 191. H. in Cer. 228. Mitsch." Schæf.
D Mss. " Nonn. p. 808. Philostr. 641. Med., cum gen., Phot. Bibl. 366." Wakef. Mss.] " Δαλήσασθαι, Hesychio λυμήνασθαι, ἀδικῆσαι, Dor. pro δηλήσ.: itidemque δαλῇ, quod exp. κακουργῇ, positum pro δηλῇ." Δήλημα, τὸ, Nocumentum, Pernicies, βλάβη, ὄλεθρος, Od. Μ. (286.) Ἐκ νυκτῶν δ᾽ ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν Γίνονται. [" Huschk. Anal. 295. Toup. Opusc. 2, 101." Schæf. Mss. " Æschyl. Steph. Byz. 762. Hom. H. in Apoll." Wakef. Mss.] Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Nocivus, Perniciosus, Od. Ε. (118.) Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων: scribitur tamen ibi et ζηλήμονες, teste Eust., qui utramque lectionem agnoscit. ‖ Item κλέπτης, κακοῦργος, Hes. ‖ Item κακῶς διαπραττόμενος, Eid. [Od. Σ. 84. βροτῶν δηλήμονα πάντων, 115. Χ. 308. Il. Ω. 33. cf. Od. Ε. 118. " Heyn. Hom. 8, 595." Schæf. Mss.] Δήλησις, εως, ἡ, Læsio, Maleficium, λώβησις, κακουργία, φθορὰ, ὀργὴ, στάσις, Hes. [Theophr. H. P. 6, 12. " T. H. ad Plutum p. 303." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 581. Herod. 1, 41." Wakef. Mss.] Δηλητήρ,

ῆρος, ὁ, Qui lædit, Epigr. [" Anthol. 47." Wakef. Mss.] Δηλητήριον, τὸ, Nocivum pharmacum, Plut. (8, 629.) Τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν; Herodian. 1, (17, 23.) Ἡ διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν κώλυμα δηλητηρίων. Sic Alex. Aphr. ἐλλέβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. Δηλητήριος adj. etiam dicitur, ut δ. φάρμακον, pro δηλητήριον simpl. Herodian. 3, (5, 9.) Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δ. φάρμακα, Venena quoque dedit. [" Orig. de Orat. 27. p. 247." Routh. Mss. " Thom. M. 884. T. H. ad Plutum p. 301. 302. Mitsch. H. in Cer. 176. Valck. ad Ammon. 142. Anim. 222." Schæf. Mss. " Δηλητηριώδης, (ὁ, ἡ,) Sym. Sethi c. de Τετραγγούροις." Boiss. Mss. " Etym. M. 50." Wakef. Mss.] Ἀδήλητος, ὁ, ἡ, Illæsus, Ab omni noxa integer, Apoll. Rh. (2, 711.) ἔθειραι Αἰὲν ἀδήλητοι, i. e. ἀσινεῖς, ἀβλαβεῖς, [Gl. Innoxius. " Nonn. D. 8, 400." Wakef. Mss. * Κεντροδήλητος, Æsch. Suppl. 579. " Apoll. Dysc. 89. ad Herod. 666." Schæf. Mss. * Ξιφοδήλητος, Choëph. 726. Ag. 1537. " Ad Herod. 666." Schæf. Mss. * Παντοδήλητος, Nicet. Ann. 8, 7. * Συνδήλητος, Schneider. Lex. Δήλη, ἡ, Hes. Δάλαν· λύμην. * Δηλήεις, Nocivus, Orph. Ἀ. 921. i. q. δηλήμων. * Δηλὴς, ὁ, ἡ, Hes. Δαλῆ· κακοῦργον. * Δηλὶς, Hes. Δαλίς· μωρός: unde * Φρενοδαλὶς, ἴδος, ἡ, i. q. φρενοβλάβεια, Æsch. Eum. 326. " Abresch. 2, 47." Schæf. Mss.] " Δυσδήλιδες, Hesychio κακοῦντες, quia " sc. δηλήσασθαι est τὸ κακῶσαι: signif. potius Valde " s. Graviter noxii." [Vide Ἀδαλές. * " Δαλίφρων, Valck. Phœn. p. 39." Schæf. Mss.] Διαδηλέω, i. q. δηλέω, nisi quod præp. signif. ampliat, Od. Ξ. (37.) ὀλίγον σε κύνες διεδηλήσαντο. [Cf. Theocr. 24, 83. * Καταδηλέομαι, Inscr. Olymp. in Mus. Crit. Cantabr. p. 536. Τοὶ καδαλεμένοι, et, Αἰ δέ τιρ τὰ γραφέντα καδαλέοιτο. * Προδηλέομαι, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Ad Herod. 650." Schæf. Mss. * " Προσδηλέομαι, Insuper, Simul damnum affero, Herod. 8, 68. (ubi v. nott.) Δειμαίνω, μὴ ὁ ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς τὸν πεζὸν προσδηλήσηται." Schweigh. Mss.]

¶ Δηλαίνω, Hesychio βλάπτω, cum δηλαινομένη exp. βλαπτομένη. || Item et παίζω. " Δηλαιστὴ, Hesychio ἐλεεινὴ, Miserabilis," [" Δηλαϊστὸς, Miserabilis, a δηλαίνω, Lædo, LXX. Ez. 5, 15. Στενακτὴ καὶ δηλαϊστὴ, Gemebunda et miserabilis, sec. Rom. ac Theod., ubi v. Montf.: Hes. Δηλαϊστή· ἐλεεινή. Suid. Δηλαϊστή· ἀθλία, ἐλεεινή. Villoison. ad Apollon. Lex. 276." Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Δάλλω, Hesychio κακουργέω.]

ΔΗΛΟΣ, (η, ον,) Manifestus, Perspicuus; ut in Prov. Καὶ τυφλῷ δῆλον. Lucian. autem dixit, Δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe autem δῆλον esse dicitur Quod manifestum est, adeo ut de eo constet. Od. Υ. (333.) νῦν δ' ἤδη δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. Xen. K. Π. 8, (5, 12.) Ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου, (γίγνηται ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία,) ἐὰν ζῇ. Dicunt autem et δηλονότι conjunctim, de quo postea. Idem K. Ἀ. (3, 1, 11.) Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀπαντήσει, Manifestum est, Palam est, Patet. Dem. Τῷ τοῦτο δῆλον; Quo tandem id planum fit? Et cum εἰ, Lucian. Οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται, Nondum constat an etc. δῆλον ποιοῦμαι, Dem. Patefacio, Declaro. || Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν, ποιήσας, ποιήσων: cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, Manifestus erat hoc faciens etc. pro Manifestum erat eum hoc facere, vel Palam erat eum hoc facere. Vel, Palam s. Aperte hoc faciebat, ut quidam interpr. Plut. Amat. Narr. Δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Lucian. (1, 67.) Δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς. Xen. Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. Et cum ὅτι: K. Π. 5. Ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, Hoc præ nobis feramus. Sic Plato, Δῆλος εἶ ὅτι φήσεις. [Gl. Certus. Δῆλον· Apertum, Manifestum, Liquet, Clarum. Δῆλα· Perspicua. Δῆλον ποιῶ· Denoto. Ind. Greg. Cor., Buttm. Lexil. 258. " Eur. Med. 1197. Harles. ad Theocr. 168. Toup. Opusc. 1, 203. et Ind., ad Charit. 210. Lennep. ad Phal. 39. 357. Longin. 18. Mor. cf. Toup. et 282. Furia ad Æsop. 12. Lips. Gottleber. ad Plat. Menex. 15. Plato Lys. 51. Hipp. 128. 129. 148.

A Heindorf. ad Apol. xiv. Δῆλον ποιῶ, de constr. Valck. ad Herod. 298. Δῆλα pro δῆλον, Zeun. ad Xen. K. Π. 780. Herod. 580. Δῆλον δὲ, seq. γὰρ, Morus ad Isocr. Pan. 39. Δῆλος, ὅτι, ad Xen. Mem. 4, 2, 21. Δῆλός εἰμι, εἰ, K. Π. 5, 2, 31. Παρ' ἧς δῆλον, Philostr. 252. Boiss. Ὡι καὶ δῆλον, Xen. K. Ἀ. 2, 3, 6. Ἡι καὶ δ., Aristot. H. A. 110. 272. Schn. Δῆλον δὴ, δ. γὰρ δὴ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 180. Δήλη, Xen. K. A. 7, 2, 16.: Aristoph. A. 919. Ἡ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στὶν καλῶς, ubi v. Brunck." Schæf. Mss. " Cum gen. rei, Dio Chrys. 2, 305." Wakef. Mss.] " Δάελον, Hesychio διάδηλον, forsan Ion. διαλύσει " pro δῆλον, ut ἐάγη pro ἤγη. Δέλος pro δῆλος, VV. " LL."

Δηλονότι, Videlicet, Nimirum, Plato de Rep. 6. Τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, Nempe de sole hoc percontaris, Nimirum, Bud. Dem. (323.) Ὤιετο μὲν ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ' ἐξέφερε καθ' ἑαυτοῦ. Adhibetur et responsioni affirmativæ. Et pro eod. δηλονοτιὴ ex Aristoph. Π. [48. Gl. Profecto, Quippe, B Videlicet. Buttmann. ad Plat. Crit. 14. p. 106. Ind. Greg. Cor. " Zeun. ad Xen. K. Π. 244. 369. 815. Fischer. ad Plat. Phæd. 365. ad Xen. Mem. 3, 7, 1. Mœr. 130. et n., Brunck. Aristoph. 1, 235. 3, 193. 197. T. H. ad Plut. p. 27. 346. Heindorf. ad Plat. Gorg. 138. Wakef. Phil. 437. Jacobs. Anth. 9, 270. Glossematum index, Gierig. ad Plut. 20. Ironicum, Boeckh. in Plat. Min. 181. Δ. et δῆλον ὅτι, Steph. ad Xen. p. 37. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 48. Heindorf. ad Gorg. 138. 169. Boeckh. in Min. 180." Schæf. Mss.] Δηλαδὴ, factum e δῆλα δὴ, Videlicet, Haud dubie, Profecto, Aristoph. Σ. (441.) Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ Δηλαδή; Plato Protag. (84.) Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει, ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου κ. τ. λ., i. e. Cic. interpr. An quidem dubium non est, quin ab Alcibiade? Sed ibi leg. δῆλα δὴ, docui p. 130. mei Lex. Cic. Ceterum ponitur et extra interrog. δηλαδή. [Gl. Certe, Profecto, Nimirum, Nempe, Quippe, Scilicet, Videlicet, Utique, Duntaxat, Buttmann. ad Plat. 8. C p. 93. Heindorf. ad Plat. 4, 457.: quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 3. 725. " Brunck. ad Andr. 850. Herod. 454. Eur. Iph. A. 1366. Jacobs. Anim. 312. Lucian. 3, 63. Ἡ δῆλα δὴ, Plato Euthyphr. 16. Fischer. Δῆλα δὴ ταῦτα, Philostr. 258. Boiss." Schæf. Mss.]

Δήλως, Manifeste, Aperte.

Δηλοποιέω, Manifestum reddo, Manifesto, [Schol. Eur. Hec. 379. " Plut. Pericle 310. HSt. Ὤστ' ἀνάπαιστα ταῦτα δηλοποιήσαντος Ἑρμίππου, Βασιλεῦ σατύρων τί ποτ' οὐκ ἐθέλεις δόρυ βαστάζειν. Lego, ὡς καὶ ἀνάπ. τ. ἐδηλοποίησαν τοῦ Ἑ." Seager. Mss. * Δηλοφανὴς, ὁ, ἡ, Stob. Serm. 51.]

Ἄδηλος, ὁ, ἡ, Non manifestus, Occultus, Obscurus, Incertus, Dubius, Athen. 6. Πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Et, Αἰτία ἄδηλος ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ, Alex. Aphr. Dicitur et, Οὐκ ἄδηλός εἰμι τοῦτο ποιήσων pro δῆλός εἰμι, de quo paulo ante. Et cum fut. pass., ut, Οὐκ ἦν ἄδηλος λυθησόμενος, Isocr. Pan. Sæpe et pro Incerto ac non comD perto ponitur, ut πόλεμος. Plut. (2, 152.) Ἄδηλος δ' ὢν ὁ πόλεμος τοῦτ' ἔχει πρόδηλον. Xen. K. Π. 1, (6, 9.) Τούτοις πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις; (Ἀπ. 1, 1, 6.) Ἄδηλον ὅπως ἀποβήσοιτο. Thuc. 1, (2.) Ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, Cum incertum esset. || Τόπος, Obscurus locus, i. e. Tenebrosus s. Tenebricosus, Pseudo-Plat. Axiocho. || Sed ap. Hesiod. Ἔ. 1, (6.) vir ἄδηλος ead. metaph., qua Lat. Vir obscurus, cui opp. Clarus, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει. [Gl. Incertus, Inenodabilis, Dubius, Imperspicuus. I. q. εὔδηλος, Artemid. 237. * Ἀδήλη, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 106. " Ἄδηλος, Valck. Diatr. 120. ad Charit. 581. Wakef. Phil. 502. Apud Gramm., Huschk. Anal. 247. 251. " Ἀδ. ὅπως, Xen. Mem. 1, 1, 6." Schæf. Mss.] Hinc Ἀδήλως, Non manifeste, Obscure, Thuc. 1, (92.) Τῆς μέντοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤχθοντο. Tale est ἀδήλως χαλεπαίνοντες, quod exp. Iram dissimulantes, 1 Cor. 9, (26.) ἀδήλως, In incertum. Et Ἀδηλότης, vel Ἀδηλία, (ἡ,) quod tamen rarius est, Incertitudo; ut, Μάχη ἔχουσα πολλὴν ἀδηλότητα, Py-

gna valde incerta et dubia, [" Diog. L. 9, 51." Boiss. Mss. " Ἀδηλία, Clem. Alex. 49. Schol. Pind. Ὀ. 5, 34. Anthol. 113." Wakef. Mss. Ἀδηλότης, Plut. de Aud. Poët. 27. Hippocr. 1282. " Suid. 1, 565." Wakef. Mss. * Ἀδηλέω, Soph. Œd. C. 35. cum gen., i. q. ἀγνοέω: Hippocr. 590. Ἐπιμήνια ἐπιδηλεύμενα, Menses delitescentes. * Συναδηλέομαι, Sext. Emp. adv. Math. 8, 2. * Ἀδηλοποιὸς, ὁ, Schol. Il. B. 455. Schol. Eur. Med. 1201. " Heyn. Hom. 4, 277." Schæf. Mss. " Schol. Od. Π. 29." Wakef. Mss. * Ἀδηλοποιέω, Schleusner. Lex. in V. T.] " Ἀδηλόφλε- " βος, (ὁ, ἡ,) Habens venas ἀδήλους et obscuras, ut " cujus venæ non apparent," [" Aristot. de Somno 43." Wakef. Mss.] " Ἀδηλόω, Reddo ἄδηλον et ob- " scurum, Incognitum reddo, ut Suid. ἀδηλώσας exp. " ἀγνώριστον ποιήσας, ex inc. Auctore, Ἀδηλώσας " ἑαυτὸν πιναρᾷ στολῇ, καὶ λαβὼν δρέπανον ὡς ἂν γῆς " ἐργάτης." [Gl. Incerto, Tab. Heracl. Soph. Œd. C. l. c. " Philo J. 1, 539." Wakef. Mss.] " Ἀδήλω- " τον, Hesychio ἀδιάφορον, δεξιὸν, συνετὸν, πένητα, " ἄπορον. Alioqui est Qui οὐ δεδήλωται, Qui δηλοῦ- " σθαι nequit." [A Schneidero non agnoscitur. * " Ἀμφίδηλος, Suid. v. Ἀμφιδείκελον." Kall. Mss. * Ἀρίδηλος, Apoll. Rh. 3, 615. 4, 727. 1157. Dionys. P. 750. Conf. cum ἀΐδηλος, Spitzner. Obs. in Qu. Smyrn. 233. cum ἀρίζηλος, 266. " Wessel. Ep. ad Ven. 18. ad Od. Σ. 108. Matth. Anecd. 1, 31. Heyn. Hom. 4, 257. 6, 413. 8, 203. Boiss. Philostr. 281. * Ἀριδήλα, Valck. Callim. 170." Schæf. Mss. * Ἀριδήλως, ad Greg. Cor. 444. Eust. Od. p. 4, 35. " Boiss. Philostr. 648." Schæf. Mss. * Αὐτόδηλος, Æsch. S. c. Th. 850.] Διάδηλος, Manifestus, Evidens, Perspicuus, Apertus, Valde manifestus, [Gl. Clarus, Perspicuus, Schleusner. Lex. in V. T., Plato de Rep. 5. p. 54=474. Diod. S. 16. p. 555. * Διαδήλως, Schol. Ven. Il. B. 367.] Ἔκδηλος, i. q. διάδηλος, sed potius in carm.; Conspicuus, Illustris, Epigr. [Gl. Clarus, Perspicuus, Schleusner. l. c. Dio Cass. 666. ἐκδηλότατα. " Wakef. Alc. 340. T. H. ad Plutum p. 3. Boiss. Philostr. 621." Schæf. Mss. * Ἐκδήλως, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, Gl. Manifeste.] " Ἔνδηλος, Manifestus, Evidens, ut Hesychio " quoque ἔνδηλοι sunt φανεροὶ," [Thuc. 2, 64. 4, 41. 132. 6, 36. Agathem. 4. p. 113. Procop. 1, 3. 2, 2. 4, 8. etc. Plato Theæt. 128. Phæd. 389. Gorg. 313. Xen. K. Ἀ. 3. Dio Chrys. 6. p. 96. Themist. Or. 18. p. 218. Thuc. 1, 139. ἐνδηλότατα. " Theophr. C. P. 2, 20. vitiose, opinor. Idem tamen 26. et 6, 14. 26." Gataker. Mss. " Xen. K. Π. 49. Ἐνδ. γίγνομαι, cum partic., Valck. ad Herod. 234." Schæf. Mss.] Ἐπίδηλος, Manifestus, Aristoph. Π. (368.) Ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι, [cum dat. pro ὅμοιος, Schleusner. l. c. " Aristot. Meteor. 2, 4. Ὁ δ' ἀὴρ ἐπίδηλος." Seager. Mss. Hippocr. Aphor. 2, 24. Ἡμέρα ἐπίδ. τῶν ἑπτὰ ἡ τετάρτη, Gal. Ἐπιδ. καὶ θεωρητοὺς,—ἐν αἷς τὶ σημεῖον φαίνεται δηλωτικὸν τῆς ἐσομένης κρίσεως ἐν ἑτέρᾳ τινὶ τῶν κριτικῶν ἡμερῶν. " Tyrwh. ad Aristot. 146. T. H. ad Plutum p. 108." Schæf. Mss. * Ἐπιδήλως, Hippocr. 391, 24. 32. Aristot. H. A. 1, 865.] " Ἐπιδηλοτέρως, Manifestius, Clarius." [* " Ἐρίδηλος, Herodian. Epimer. 185." Boiss. Mss. Nonn. Jo. c. 18.] Εὔδηλος, i. q. ἐπίδηλος, Alex. Aphr. [Gl. Manifestus, Præclarus, Aristoph. Ἀ. 1129. Diod. S. 1, 27. Xen. K. Ἀ. 3, 1, 2. 5, 6, 5. Ἑ. 6, 1, 4. Σ. 4, 47. O. 1, 4. Æsch. Pers. 1014. " Alciphro 360." Schæf. Mss. * Εὐδήλως, Gl. Manifeste, Liban. 1, 392. Plut. 1, 7. " Damasc. in Wolfii Anecd. 3, 208." Kall. Mss. " Plane, Philo J. 1, 332." Wakef. Mss.] Κατάδηλος, i. q. εὔδηλος, [Gl. Apertus, Perspicuus,] Plato Apol. (10.) Κατάδηλοι γίνονται προσποιούμενοι εἰδέναι, eod. modo, quo dicitur, Δῆλος γίνομαι προσποιούμενος. [* " Καταδήλως, J. Poll. 6, 207." Kall. Mss. * Μεγαλόδηλος, Porphyr. ad Il. A. 155. ap. Villoison. p. 270.] " Πάνδηλος, Omnibus manifestus, Ma- " nifestissimus." [* Πασίδηλος, Bast. Epist. Cr. 72. ex Herodiani Epimer. cf. Schol. Ven. Il. B. p. 76. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 687.] " Περίδηλος, Hesychio " περιφανὴς, Conspicuus, Perspicuus." Πρόδηλος, i. q. κατάδηλος: Greg. Naz. Πρ. ἡ κακία, [Gl. Manifestus, Perspicuus, Evidens. Πρόδηλα· Prædicamenta. " Orig. c. Cels. 4, 10." Routh. Mss. Schleusner. l.

A c. " Eur. Or. 187. Demosth. 293-4." Seager. Mss. " Lobeck. Aj. p. 410. Toup. Opusc. 1, 377." Schæf. Mss.] Προδήλως, Manifeste, ap. Soph. autem (Aj. 1311.) θανεῖν πρ. exp. Mori insigniter, [Gl. Evidenter. " Lobeck. Aj. l. c. Toup. l. c. Emendd. 2, 104." Schæf. Mss. * Προδηλοποιέω, Gregentius ap. Bibl. Patrum 12, 201. * Σύνδηλος, Plut.] " Ἀσύνδηλος, " Non manifestus nec cognitus: ut τόποι, Plut. Ly- " curgo (1, 57.) Incognita loca." [* Ὑπόδηλος, Joseph. B. J. 7, 8, 6.]

Δηλόω, Manifesto, Declaro, Isocr. c. Soph. Τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν, Lucian. (2, 56.) Ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Et σαφῶς, σαφέστατα δηλοῦν, Aperte, Apertissime declarare. Interdum cum ὅτι: ut, Τοῦτο δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Et, Ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι, pro Dissimulabant se scire. Jungitur et cum εἰ, et cum εἴτε etiam, ap. Xen. Ἀπ. 2, (1, 21.) Δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε κ. τ. λ. Præ se ferunt utram viam inituri
B sint, Bud. Sic cum participio: ut, Ἐδήλου πονήρως ἔχων, Præ se ferebat se male habere. Aristoph. autem δηλῶ τιμῶν, Ostendo me honorare, Declaro. [Gl. Enuntio, Manifesto, Significo, Notum facio, Declaro, Designo, Insinuo. Δεδηλωμένα· Expressa. " Impersonaliter, notione neutr. vel pass., δηλοῖ μοι, Manifestum fit mihi, Herod. 2, 117. (ubi recte δηλοῖ, non δῆλον, Mss. et pleræque Edd.) 9, 68. Similiter διέδεξε, 2, 134. 3, 82." Schweigh. Mss. Plato Soph. 45. Schleusner. Lex. in V. T., Ind. Greg. Cor. Schæf. ad Apoll. Rh. Schol. T. 2. p. 331. Soph. Phil. 615. ὑπέσχετο Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων. Antig. 242. δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον, pro δῆλος εἶ σημανῶν, 471. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς, pro δῆλον ὅτι ἐστὶ, Aj. 878. ὁ 'νὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς. " Wakef. Phil. 616. Boiss. Philostr. 290. Xen. Hier. 2. fin., Eur. Or. 1127. Schneider. ad Xen. K. Π. 495. Ed. alt. De constr., Valck. ad Herod. 298. Δηλοῖ, impers., Herod. 723. 157. Dionys. H. 2, 1053. ubi fallitur Sylb. (Plut. Alex. 56. Schm.) 1119.
C Wunderl. Obs. 101. Δεδήλωται, pro δεδήλωκε, Sylb. ad Paus. 28. Act. pro pass., Brunck. Antig. 471. Ἐδήλωσε δὲ, seq. γὰρ, Morus ad Paneg. Isocr. 39. Zeun. ad Xen. K. Π. 634. Αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον, Valck. Phœn. p. 237. Αὐτὸ δ., Heindorf. ad Plat. Hipp. 141. Ὁ δηλωθεὶς, ad Herodian. 3, 271. Δ. περί τινος, Schol. ad Plutum 782. Diod. S. 2, 441. 445. Δηλώσεται, pass., Kuster. V. M. 145. Λέγειν καὶ δηλοῦν, Plato Theæt. 320. Heind. Ἑτέρωθί μοι δηλοῦται, Dionys. H. 5, 118. Cum participio, Jacobs. Anth. 12, 385. Sic ὑποδ. Plut. 4, 326. Cor. Δηλοῖ δὲ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 123. Ἐδήλωσε δὲ, ad Hipp. 141. cf. Xen. K. Π. 7, 1, 30. Ἐδήλωσε δ' αὐτὰ τὰ πράγματα, Plut. 4, 120. Cor. Δηλοῖ δέ· — γὰρ —, Aristot. H. A. 347. 566. Schn. Sic δείκνυμι δ'· — γὰρ —, Soph. Œd. C. 1207. Musgr." Schæf. Mss. " Med., Appareo, Se monstro, Dionys. H. 1, 700. Videor, Soph. Antig. 20." Wakef. Mss.] " Δηλωτέον, Ostendendum, " Ob oculos ponendum," [Plato Tim. 3, 48. " Isocr. 244." Wakef. Mss.] Hinc Δήλωμα, Quod declarat,
D indicat, indicio est s. argumento, Indicium, Plut. Μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σεαυτῷ τοῦ προκόπτειν, [" Orell. Suppl. ad Nic. p. 59." Schæf. Mss.] Et Δήλωσις, Declaratio, [Gl. Significatio, Significatum, Enuntiatio, Declaratio, Demonstratio, Diod. S. 3. p. 108. Lucian. 849. Plato Polit. 2, 287. Schleusner. l. c.] Item Δηλωτικὸς, Declarativus, Ad declarandum aptus, Declarandi vim habens, [Gl. Declarativus, Demonstrandus, Schol. Il. Δ. 378. Hippocr. 391, 5. Dionys. H. 2. p. 26.: quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 725. 785. " Mœr. 272." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 98." Wakef. Mss. * " Δηλωτικῶς, Æneas c. 14. γέγραπται δ.]

[* " Ἀντιδηλόω, Pallad. V. Chrys. 164. Sozomen. H. E. 2, 31." Kall. Mss.: 8, 14. 15. " Georg. Alex. V. Chrys. 231." Seager. Mss. * Ἀποδηλόω, Strabo 2. p. 181. Arrian. Ind. c. 41. Hippocr. 544, 50. " Valck. Phœn. p. 268." Schæf. Mss. * Διαδηλόω, Joseph. B. J. 6, 9, 3. Dio Cass. 235. 365. 475. 1341. " Diog. L. 4, 46." Boiss. Mss. " Hes. v. Διαρθρόω." Kall. Mss.] Ἐκδηλόω, i. q. δηλόω. [* " Ἐπιδηλόω, Philostr.

216. Andr. Cr. 70." Kall. Mss. * Κατεπιδηλόω, Eumath. 4. p. 118.] "Παραδηλόω, affertur pro Subin-"dico, Repræsento," [Bekk. Anecd. 1. p. 9. Schol. Ven. Il. N. 12. Eust. Il. p. 12, 19. 85, 27. Od. p. 11, 45. 12, 7. Plut. 9. Hippocr. 1275, 28. Plut. Alex. 49. "Basil. in not. ad Herodian. Epimer. 125. Basil. Schol. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 82. Montac., Schol. Lucian. Jov. Trag. 43." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. "Demosth. 348. Chrys. in Jo. Hom. 22. T. 2. p. 643." Seager. Mss. "Ad Lucian. 2, 336. Plut. Mor. 1, 33. Eran. Philo 174." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 7, 34. Schol. Pind. N. 4, 51. Occulte indico, Clem. Alex. 664." Wakef. Mss. * Παραδήλωσις, ἡ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Συμπαραδηλόω, Strabo 179.] Προδηλόω, Ante declaro, Ante manifesto, Præsignifico, [Schol. Il. A. 1. Lucian. 237. 929. Diod. S. 614. Schleusner. l. c. "Thom. M. 823." Schæf. Mss. * Προδήλωσις, Plut. 266. Mario 2, 506. * Προδηλωτικὸς, ἡ, ὸν, Pseudo-Plato Defin. 11, 295. "Method. 426." Kall. Mss. * "Προδηλωτικῶς, Declarando ante, Per præmonstrationem, Chrys. in Acta Serm. 20. T. 4. p. 727. Προδηλωτικῶς ταῦτα εἴρηται ἅμα καὶ ἐντρεπτικῶς." Seager. Mss. * "Προσδηλόω, Ignat. Epist. p. 19." Kall. Mss. "Eust. in D. P. 255." Wakef. Mss. * Συνδηλόω, Theophr. H. P. 1, 1. * Ὑποδηλόω, Aristoph. Θ. 1020. Eust. Il. p. 4, 5. 62, 17. 112, 25. Od. p. 25. Plut. 99. 607. Dione 5, 160. Dionys. H. 1. p. 71. "Ad Charit. 138." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 609. * Ὑποδηλωτέος, Aristoxen." Wakef. Mss. * Ὑποδήλωσις, ἡ, Sub-declaratio, verb. Rhet., Plato Phædro 364=3, 267. Schneider. Lex. v. Παράψογος.]

ΔΗΜΟΣ, ὁ, Populus, Plebs. Proprie autem volunt δῆμον signif. Hominum multitudinem, s. Hominum multorum cœtum: a v. δέειν, Colligare: ut sit δῆμος quasi δεσμός. Il. B. (198.) Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, Quem e populo, vel potius e plebe: Quem plebeium. Huic enim opp. βασιλῆα: item ἔξοχον ἄνδρα. Sæpe autem ap. Dem. et alios, dividuntur Athenienses εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, sicut et Romani ap. Gr. scriptt.: qui ap. Lat. in Senatum Populumque Rom. At Hom. Athenienses simpl. vocat δῆμον Ἐρεχθῆος. Apud quem legitur et δήμῳ Τρώων, quod Eust. dicit simpl. esse pro Trojanis; quo posse modo intelligi Od. A. (103.) Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ: solere tamen accipi pro nom. certi cujusdam urbis Ithacæ loci. Apud Thuc. cum alibi, tum p. 191. ὁ δῆμος et οἱ ὀλίγοι opp.; sonatque δῆμος interdum i. q. Status popularis, s. δημοκρατία. || Exp. alicubi et Tribus, ab aliis vero Curia; ut Plut. Pericle, ubi τῶν φυλῶν et τῶν δήμων distinguit. Isocr. certe Areop. 84. cujusdam divisionis meminit urbis in κώμας, at χώρας in δήμους. Apud Plat. de LL. 6. δῆμοι et φρατρίαι conjunguntur. || Δῆμος, adj., Hom. Qui est e plebe, Plebeius. Item δῆμος γυνὴ, q. d. πάνδημος, Archilocho, Plebeium, s. potius Publicum, Prostibulum. Ead. et δημιουργὸς, Eust. Alii δημὸς hac in signif. scribunt. [Gl. Populus, Vulgus, Plebs, Popellus. Δ. Ῥωμαίων· Populus Romanus. Δ. μικρός· Plebis. Δ. δόγμα· Populi scitum. Δήμους· Pagos. Δῆμον σεβόμενος· Populicola. Κατὰ δῆμον· Populatim. Οἱ κατὰ τοῦ δ. τοῦ Ῥωμαίων βουλευόμενοι, ἢ κατὰ βασιλέων· Perduelliones. "Catanance, Diosc. Notha 472." Boiss. Mss. "Δῆμοι, Fabula Eupolidis, Priscian. 18. 24. 190." Elberling. Mss. "Δῆμος, non adj., sed subst. etiam dicitur de Plebe: Il. B. 198. Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα. Sic Herod. 1, 196. opp. οἱ εὐδαίμονες, et ὅσοι δὲ τοῦ δήμου. Curia, Pagus: Δήμου Ἀλαιεύς ἐστι, Antiph. ap. Athen. 329. Τῶν δήμων Ἀχαρνεὺς, 407." Schweigh. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 799. conf. cum Δημοσθένης, 799. 804.; δήμου εἶναι, 386.: Il. M. 213. δῆμον ἐόντα pro δημότην, δημοτικόν: Philostr. 498. δῆμον τυράννων, Alciphro 3, 30. ὀρνέων δ.: Dionys. P. 952. Ἐνναέται μάλα πίονα δῆμον ἔχουσι. Plut. Sulla 5. Ἐπὶ τὴν τοῦ δήμου πρᾶξιν, Ad remp. gerendam in urbe. Valck. ad Herod. 3, 55. Wolf. ad Leptin. 232. "Jacobs. Anth. 9, 373. Heyn. Hom. 4, 315.

A 413. 433. 490. 7, 375. ad Charit. 245. Gierig. ad Ovid. 1, 83. Koen. ad Greg. Cor. 177. ad Il. B. 547. Ω. 481. Od. A. 103. Alciphro 340. Visconti Inscr. Triop. 54. cf. Casaub. ad Inscr. Herod. 351. Cren., ad Mœr. 315. ad Timæi Lex. 78. Ammon. 40. Wakef. ad Mosch. 2, 5. Terra, Heyn. Hom. 7, 219. Civis, ad Il. M. 213. Regio, Wolf. ad Hesiod. 138. Heyn. Virg. 2, 93. Plebeius, Hom. 6, 176. 313. Quid ap. Byzantinos, Jacobs. Anth. 11, 28. 30. 31. 42. Athlet. Stat. 4. Nom. propr., Heindorf. ad Plat. Gorg. 115. Partes tribuum Atheniensium dictæ δῆμοι, Pagi, ad Lys. 9. Phrynich. Ecl. 33. Heyn. ad Apollod. 114. Fac. ad Paus. 1, 4. Sylb. 194. inprimis p. 2. ubi docet esse i. q. κώμην: omnino Heringa Obs. 32. Valck. Phœn. p. 568. ad Herod. 224. 406. Δῆμοι, Waren Gemeindem, Sprengel, Gött. Anz. 1791. p. 2111. Cantons, 1788. 87. St. p. 869. Δῆμον et Μήδων conf., Jacobs. Anth. 11, 88. Δήμων et δῆμον conf., ad Marcell. de V. Thuc. 4. Ὁ δ. ὁ Ῥωμαίων, de articulis in talibus, ad Xen. Eph. 288. cf. B 117, 13. Πίων δῆμος, Il. E. 710. Sic Gens de Terra, Heyn. ad Virg. Æn. 1, 533. Δήμου ἀνὴρ, Heyn. Hom. 4, 230. 6, 176. 313. 351. Δήμου, ἐκ δ., ad Herod. 725. Ἐκφέρειν ἐς τὸν δ., ad 411. Κατὰ δήμους δικαστὴς, Valck. ad Ammon. 139. Ἐς δήμους κατανεῖμαι, ad Herod. 344. Ἔθνη καὶ δήμους, Lucian. 1, 15. Ἐξ ἑτέρου δ. Προσπαλτόθεν, Demosth. 1071." Schæf. Mss. "Respublica, Liber populus, Plut. 2, 253. De avibus, Philostr. 838. De piscibus, Ælian. H. A. 827." Wakef. Mss.]

"Δημὸς, Pingue s. Pinguedo, Adeps, Hesychio τὸ "λίπος, et ὁ ἐπίπλους τοῦ ἱερείου, Il. Θ. Τρώων κορέει "κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι: Φ. (203.) Τὸν "μὲν ἄρ ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο, Δημὸν "ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες. Alia ex Hom. "exempla habes in Ὠμοθετέω et Ἀργές." [Il. Ψ. 750. βοῦν πίονα δημῷ. "Heyn. Hom. 5, 460. 6, 264. 8, 137. 152. Wolf. ad Hesiod. 112. 138. Græv. Lectt. Hes. 636. Ilgen. Hymn. 395. Ammon. 40. ad Charit. 245. Heyn. ad Apollod. 1162." Schæf. Mss.]

C "Δημοαλῆ, Hesychio περιβόητον, Celebrem." [* "Δημοαχὴς, (ὁ, ἡ,) ad Hesych. 1, 930. n. 16." Dahler. Mss. * "Δημοβόητος, Hes." Wakef. Mss.] Δημοβόρος, q. d. Plebivorus, Populivorus, Qui bona populi absumit et profligat; ut βασιλεὺς, Il. A. [231. "Heyn. Hom. 7, 475." Schæf. Mss.] Δημοβορέω, Populum voro, [a Schneidero non agnoscitur.] ITEM, Καταδημοβορέω, Il. Σ. (301.) λαοῖσι δόσω καταδημοβορῆσαι, ubi contra populus dicitur potentum bona vorare, Eust. ["Heyn. l. c." Schæf. Mss.] Δημογέρων, Qui e populo præ aliis honoratus est ob senectutem, Il. Γ. (149.) εἵατο δημογέροντες, Aristot. Eth. 2. (9.) Δημογέροντες οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι. Alicubi δημογέροντες exp. etiam Senatores. ["Sext. Emp. adv. Math. 64." Routh. Mss. Eur. Andr. 300.: Anal. 2, 4, θεὸς, Deus minorum gentium. "Ad Charit. 461. Jacobs. Anth. 8, 13. Heyn. Hom. 4, 478." Schæf. Mss. "Senator, Tryphiod. 241." Wakef. Mss.] Δημοδιδάσκαλος, Populi doctor. Synesio autem p. 81. δημοδιδάσκαλοι peculiari signif. sunt Concionatores D Ecclesiastici. Bud. [* "Δημοεγέρτης, Athan. App. 115." Kall. Mss.] "Δημοειδέος, Hesychio δημώδους, "ὀχλικῆς, Popularis, Plebeiæ." ["Hippocr. 837." Wakef. Mss. * Δημοεξάπτης, Populi accensor, Tzetz. Chil. 10, 431. p. 191. "* Δημοηχὴς, Hes." Wakef. Mss. cf. Δημοαχής.] Δημοθοινία, ἡ, Epulum publicum, Bud. ex Aristot. [1, 614. νόμιμοι.] Sic Lucian. (1, 190.) Ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις. Vide J. Poll. || Δημοθοινία pro Die festo ap. Theod. Hist. Eccl. 3. Καὶ μέχρι δὲ τήμερον ἐτησίῳ γεραίρονται δημοθοινίᾳ. Sic et alibi, Ἰουλιανὸς δὲ εἰς τὴν Δάφνην δημοθοινίαν ἐπιτελέσων ἀνῆλθεν· ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἐν τῇ Δάφνῃ πανηγυρίζειν εἰώθασι. [Chandler. Ion. Antiq. Inscr. p. 39. "Lennep. ad Phal. 130." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 686." Wakef. Mss. Δημοθοινία, * δημόθοινα, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 499. * Δημόθροος, i. q. δημόσιος, Æsch. Ag. 892. 947. 1418. 1422.] "Δημόθυσα, Hesychio ἡ τοῦ δή"μου θυσία, Sacrificium populi." Δημοκατάρατος, ὁ, ἡ, Quem populus diris execrationibus prosequitur,

Bud. e Greg. *Οὐκ ἀκούοντες ὁ συνέχων σῖτον δημοκατάρατος.* [Schleusner. Lex. in V.T.] *Δημοκηδὴς*, Plebicola, Publicola, Plut. Publicola, 32. a tergo. Strabo 14. (p. 5965.) *Δημοκηδεῖς δ' εἰσὶν οἱ Ῥόδιοι, καίπερ οὐ δημοκρατούμενοι.* [Dionys. Hal. A. R. 5, 19. " Plut. 1, 102." Wakef. Mss. * *Δημοκήρυξ*, Fetialis, Æschin. de Falsa Leg. 264.] *Δημόκοινος*, Publicus minister, qui et *δήμιος*, Tortor; ap. Isocr. Qui servos torquebat ad veritatem eliciendam, Trapez. 183. Etym. J. Poll. || Signif. et *πόρνον*, Hes. [Lobeck. l. c. 476. Lycophro Athenæi 420. Antipho 615. Soph. ap. Etym. M., Athen. 2. p. 242. ubi Ms. * *δημόκριτος*, Schneider. Lex. Supplem. " Casaub. ad Athen. 112. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 42. Herodian. 478. et n., Toup. Opusc. 2, 286. Ammon. 40. ad Diod. S. 1, 624. Brunck. Soph. 3, 507. Thom. M. 206." Schæf. Mss. * *Δήμοκλος*, ad Greg. Cor. 717.] *Δημοκόλαξ*, Adulator populi, [Dionys. H. 1, 359. Lucian. 1089.] *Δημόκομπος*, Qui se jactat ad populum, Hes. Suid. [perperam pro *δημοκόπος*.] *Δημοκόπος*, SEU *Ὀχλοκόπος*, Qui populum velut concutit, ei obrepens arte aliqua. Quæ mea interpr. etsi mihi non satisfacit, tolerabilior tamen videtur quam vel hæc, qua dicitur esse Oppugnator populi; vel illa, qua redditur Populi exhaustor. Nam quod in VV. LL. *δημοκόπος* redditur Popularis labor, plane ineptum est. Budæo *δημοκόπος* est Qui popularitate populum sibi servire perpellit. A *δημαγωγὸς* ita differre existimatur, quod hic concionibus multitudini lenocinari et obrepere soleat, at *δημοκόπος* potius muneribus gladiatoriis et spectaculis. Vide Bud. 811. et ibid. Plut. huc facientem. [Gl. Ambitiosus, Factiosus, Dionys. H. 1, 348. 413. " 2, 1102. ad Charit. 234. Thom. M. 302. Diod. S. 2, 264. Heindorf. ad Plat. Phædr. 257." Schæf. Mss. HINC * *Δημοκοπικὸς, ἡ, ὸν*, M. Anton. 1, 16. *Μήτε περὶ ἀνθρώπους δημοκοπικὸν*, " Plato Phædro (203=) 248." Routh. Mss. Aristid. 1, 564. " Ad Charit. 234. Heindorf. ad Phædr. 257." Schæf. Mss. * *Δημοκοπικῶς*, Basil. Hom. T. 2. p. 366.] " *Δημοκοπίδες*, Genus quoddam calceamen- " ti, J. Poll. 7. c. 22." [a Schneidero non agnoscitur.] HINC *Δημοκοπία*, QUÆ et *Ὀχλοκοπία*, Popularitas hujusmodi, Bud.: Plut. Fabio, *Βίου δὲ διὰ δημοκοπίαν καὶ προπέτειαν ἐπισήμου*, [" Ambitus, Plut. Mor. 1, 352." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 93. ad Dionys. H. 2, 1176. Diod. S. 2, 567." Schæf. Mss. " Appian. 1, 40." Wakef. Mss.] ET *Δημοκοπέω*, VEL *Ὀχλοκοπέω*, Popularitate illa utor, [" ad Charit. 234. ad Mœr. 201. Timæi Lex. 78. et n." Schæf. Mss. * *Δημοκόπημα, τὸ*, Favor plebis, Appian. 2. p. 35.] ITEM *Ἐκδημοκοπέω*, Popularitate mihi populum servire perpello, Chio (15.) *Ὅταν δέ τις δουλωσάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλωθέντας.* Bud. Comm. ET *Καταδημοκοπέω*, ap. Chion. cum accus. Vide Bud. ibid. [" Non legitur ap. Bud., nec ap. Chion. Budæus citavit *καταδημαγωγῶ* e Synesio." Schweigh. Mss.: cf. Schneider. Lex. Sed legitur in Appiano B. M. 314=1, 668. * *Δημόκραντος*, Æsch. Ag. 468. *ἀρὰ*, al. * *Δημόκρατος*, Schneider. Lex. * " *Δημοκράτης*, J. Poll. 4, 34. 9, 10." Kall. Mss.] *Δημοκρατία, ἡ*, Populi principatus, Principatus, qui est penes populum, Imperium populare, Thuc. *Καὶ ὄνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται.* [Gl. Populi imperium, vel principatus, vel dominatio, Thuc. 2, 37. 65. 8, 89. 90. Dem. 171. Æsch. c. Ctes. 274. Herod. 6, 131. Xen. K. Π. 1, 1. Mem. 1, 2, 12. 4, 6, 12. Plato Politic. 2, 238. 291. 301. Dicitur et * *Δημοκράτεια*, Polyb. 2, 7. 11. quam formam agnoscit et Schneider. Lex. " Diod. S. 2, 271. 492. *Δημοκρατία*, ad Lucian. 1, 442. T. H. ad Dial. 116. Brunck. Aristoph. 3, 83." Schæf. Mss.] ET *Δημοκρατικὸς*, Ad democratiam pertinens, i. e. imperium populare; ut *νόμοι*, Plato de Rep. 1. Et *πολιτεία* Eid. pro *δημοκρατία*, Status popularis. || Qui democratiæ favet, Aristot. [* *Δημοκρατικῶς*, Strabo 6. p. 429. Diod. S. 2. p. 83.] ET *Δημοκρατεῖσθαι* dicitur *πόλις* Thuc. et aliis, quæ populi imperio subest, [Dem. 86. 171. Diod. S. 2. p. 87. Herod. 4, 137. 6, 4. " Toup. Opusc. 1, 228. Emend. 1, 345." Schæf. Mss. * *Δημοκράτητος, ὁ, ἡ*, unde * *Ἀδημοκράτητος*, Dio Cass. 43. p. 235.] AT *Δημοκρατίζω*, Imperio populari faveo, simpl. Reip. faveo; ut Bud. vertit in h. l. Appiani Libyco, *Καρχηδονίων δ' οἱ δημοκρατίζοντες τοὺς τὰ Μασσανάσσου φρονοῦντας ἐξέβαλον*, [1. p. 36. (390.) * " *Δημοκράτωρ*, Theod. Diac. Acroas. 1, 258." Boiss. Mss. * *Δημόκριτος*, vide supra, " * *Ἀβδηροδημόκριτος*, Tzetz. Chil. 13, 96." Elberling. Mss. * *Δημοκρίτειος*, Plut. 1108. " Bergler. Alciphr. 371. Jacobs. Anth. 12, 134." Schæf. Mss.] *Δημολάλητος*, Populi sermonibus jactatus, [Phav. Hes. Etym. M. " Valck. ad Herod. 169." Schæf. Mss. * *Δημόλευστος*, Soph. Antig. 36. Lycophro 331. " Ad Charit. 235. Dawes. M. C. 307." Schæf. Mss. * *Δημολόγος*, Synes. 55. * *Δημολογοκλέων*, Aristoph. Σ. 342. * *Δημολογέω*, i. q. *δημοῦμαι*, Anal. 1, 242. " Jacobs. Anth. 7, 139." Schæf. Mss. * *Δημολογικὸς, ἡ, ὸν*, Plato Soph. 1, 268. * " *Δημολοιχὸς*, Toup. Opusc. 1, 498." Schæf. Mss.] *Καταδημομερίσαι*, In populum distribuere, quasi a *Δημομερίζω*, [Hes. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 265. " Heyn. Hom. 7, 475." Schæf. Mss.] *Δημοπίθηκος*, Qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione, Aristoph. B. (1085.) cujus vide Schol. Erasmus ad *γελωτοποιΐαν* referre videtur, qui et ad verbum sonare ait Populi simia. Vide Prov. Simia barbata s. caudata. [* *Δημοπληθὴς*, vide *Δημιοπληθής*.] *Δημοποίητος*, Qui unus e populo factus est, Civitate donatus, Aristid. 112. Sic et Anacharsis ap. Lucian. (1, 868.) *Δημοποίητος γενόμενος.* Affertur et *δημοποιηταὶ* ex J. Poll. sed pro *δημοποίητοι*, ut opinor. [Plut. Solone 24.: 8, 493. " Ad Charit. 722. Boëckh. de Metr. Pind. 261. T. H. ad Plutum p. 368. Timæi Lex. 79. et n." Schæf. Mss. " Aristid. 11. Etym. M. v. *Παρεγγεγραμμένος*." Wakef. Mss. * " *Δημόπολις*, est certe corruptum, Schol. Ven. Il. B. p. 77." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. * *Συνδημόπολις*, Schol. Aristoph. Εἰρ. 909. * *Δημόπρακτος*, Æsch. Suppl. 955. *ψῆφος*. * " *Δημοπράτης*, J. Poll. 9, 10." Kall. Mss. * *Δημόπρατος*, vide *Δημιόπρατος*, " Philo J. 986." Wakef. Mss. * " *Δημοπρεπὴς*, Timario in Notit. Mss. 9, 209." Boiss. Mss. * *Δημοπρόβλητος*, Nicet. Ann. 18, 5. * *Δημοῤῥιφὴς*, Æsch. Ag. 1627. *ἀραὶ*, " Dawes. M. C. 308." Schæf. Mss. * " *Δημοσάτυρος*, Timocl. ap. Athen. 4, 18." Kall. Mss. * *Δημοσθένης*, quibus compendiis scribatur, ad Greg. Cor. 799. 804. " Conf. c. *δῆμος*, Bast Lettre 96." Schæf. Mss.] " *Δημοσθενίζω*, Demosthenem imitor, æmulor, sector," [Eust. Od. p. 9. ult. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 554." Boiss. Mss. " Wyttenb. Select. 302." Schæf. Mss.] " *Δημοσθενικὸς, (ἡ, ὸν,)* Qui, Qualis est De- " mosthenis, Isocr. *θεώρημα*," [Hermog. 328. Dionys. H. 2, 179. " 5, 413. Toup. ad Longin. 308." Schæf. Mss. * " *Δημοσθενικῶς*, Schol. Æschinis 251. Bekk." Boiss. Mss. Dionys. H. 2, 115. " 5, 394. * *Δημοσθένειος*, ad Lucian. 1, 324." Schæf. Mss. * " *Δημοσθενέω*, Greg. Naz. Epist. 61. p. 817. *Μικρὸν γάρ τι Δημοσθενήσω σὴν χάριν*." Strong. Mss.] " *Δημόσσους*, contr. pro *Δημοσσόος*, Hesychio *ὁ τὸν δῆμον* " *σώζων*, vel *ὁ* * *δημοδίωκτος*, a *σόω*." *Δημοστροφέω*, In populo versor, [Hes.] *Δημοτελὴς, ὁ, ἡ*, Publicis expensis factus, Publicus, Bud. ut *θυσία*, Plut. Numa, Sacrificium publicum, [Herod. 6, 57. *Ἢν θυσίην τις δ. ποιέηται*,] *ἑορταὶ*, Chrys. de Sacerd. *κρίσις*, Aristid. [Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Diod. S. 2, 109. ad Herod. 462." Schæf. Mss.] *Δημοτελέω*, Publicis expensis facio, Publico nomine facio; *ἱερεῖον τέλειον*, Dem. Publicum sacrificium perficere. *Δημοτερπὴς*, Populo jucundus, Populum delectans, [Dionys. H. 2. p. 63. (5, 233. Reisk.) Plato Min. 2, 321. " Simon. Dial. 22." Schæf. Mss. * *Δημοφάγος*, i. q. *δημοβόρος, τύραννος*, Theogn. 1183.] " *Δημόφαντον*, Hesychio *δημόσιον*, Publicum," [ap. Phrynich. Bekkeri * *Δημοφανῆ*, " Philo J. 686." Wakef. Mss. * *Δημοφθόρος*, Callistrati Stat. 14. p. 906. *μανία*. * *Δημοχαρὴς*, Gl. Plebicola, Paul. Alex. Apotelesm. L. 4.] *Δημοχαριστὴς*, Qui populo lubenter gratificatur, Eur. Hec. (134.) *ὁ ποικιλόφρων, Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, Λαερτιάδης*, [" Porson. p. 11. Ed. 2." Schæf. Mss. * *Δημοχαριστικὸς, ἡ, ὸν*,

unde * Δημοχαριστικῶς, Schol. Ven. ad Il. B. 350. " Eust. 176, 30." Seager. Mss.]

[* " Δημαγέρτης, Schol. Æsch. S. c. Th. 578." Boiss. Mss. Δημεγέρτης, Gl. Seditionarius, ubi δημηγ. " Δημεγερτὴς, Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 43." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * " Δημοεγερτὴς, Suid. v. Ἀνάπται." Wakef. Mss.] Δημαγωγὸς, q. d. Plebis s. Populi ductor, Qui sc. plebem scit ducere, quo vult; ut de Orpheo scribit Horat. Exp. Plebicola a Bud. Hoc certe nom. intelligitur, cujus consilio et quasi ductui plebs obsequitur, utpote qui sit gratiosus. Thuc. (4, 21.) Ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν, καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Aristot. Polit. 4. p. 145. Plato 5. p. 162. Vide et Bud. 810. [Gl. Rubicula, (l. Publicola,) Popularis. " Thom. M. 278. Markl. Suppl. 243. ad Charit. 201. Mœr. 326. et n. Toup. Opusc. 1, 538. Valck. Diatr. 251. 253. ad Herod. 392. Conf. c. παιδαγ., ad Dionys. H. 2, 1027." Schæf. Mss.] HINC Δημαγωγία, Popularitas, Gratia et auctoritas, qua quis valet ap. populum; aut etiam Artes, quibus quis ad conciliandum sibi populum utitur, Plut. Pericle: (9, 202.) Δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου πειθομένων ἐστί. [Schleusner. Lex. in V. T. " Dionys. H 3, 1464. Bibl. Crit. 3, 1, 69: Valck. Diatr. 253." Schæf. Mss.] ET Δημαγωγέω, Populum duco et impello, quocunque volo, Populum ductui meo obsequentem habeo. Qua mea interpr. nullam excogitare aptiorem potui ad declarandam vim h. v. Sed hoc addo, dici δημαγωγῶ et de eo, qui favorem populi aucupatur, per quem eum sibi obsequentem reddat. Plut. Alcibiade, Ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τῶν ὅπως οὐ δόξουσι δημαγωγεῖν προπηλακιζόντων τοὺς πολλοὺς ἀμεμπτότερος. Apud Isocr. exp. Populum s. remp. moderari, ad Nic. (5.) Καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς. Sciendum est autem latius extendi h. v. signif., ac præsertim quod ad aucupationem gratiæ attinet; unde et Bud. affert simpl. pro Concilio s. Allicio gratiam, Emereor, cum accus. p. 811. Idem ap. Aristot. Pol. 5. Τὸν ὄχλον δημαγωγεῖν interpr. Populariter colere et observare. Affert et ex Appiano B. C. 5. δημαγωγεῖν pro Facere popularem et gratum populo, Οὕτως ἡ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γεγονότων ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον. Citat ex Eod. ibid. 4. Τὸ δὲ πλῆθος ἐδημαγώγουν Ἀλέξανδρός τε καὶ Μνασέας, ubi interpr. Populum concitabant ad bellum Cassio gerendum. Quæ interpr. liberior mihi videtur. [Gl. Populo, Allicio. Xen. K. Ἀ. 7, 6, 4. " Ad Charit. 201. ad Mœr. 327. Valck. Diatr. 254." Schæf. Mss. * Δημαγωγικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Δημαγωγικόν· Popularitas. Aristoph. Ἱ. 217. Synes. 72. " J. Poll. 4, 25. 96." Kall. Mss. " Chrys. in Matth. Hom. 56. T. 2. p. 358." Seager. Mss. " Valck. Diatr. 255." Schæf. Mss. * " Δημαγωγικῶς, Schol. Od. B. 410." Boiss. Mss. * Ἀντιδημαγωγέω, Eust. 74, 35=56, 22. * Ἀποδημαγωγέω, Oratione abduco, Clem. Alex. Str. 2. p. 429. τῆς ἀληθείας.] Ἐκδημαγωγέω, i. q. δημαγωγέω, [Dionys. H. " 2, 991. 3, 1320. 1370. et n., 1442." Schæf. Mss. * " Ἐνδημαγωγέω, Hes." Wakef. Mss.] Καταδημαγωγέω, idem, Synes. ap. Bud. 811. Affertur et Καταδημαγωγούμενος e Plut. Pericle, cum accus. pro Superans populari gratia, [Theseo 35. * Προδημαγωγέω, Maxime delecto, oblecto, allicio, Himer. in Laud. Const. et Jul. p. 12=93. Harl.=524. Wernsd.] ET Συνδημαγωγέω, Una concilio gratiam, Ad conciliandam gratiam juvo, Plut. ap. Bud. ibid. Vide Δημοκόπος. [" Ruhnk. ad Vell. 169." Schæf. Mss. " Appian. 2, 426." Wakef. Mss. * Δημαίτητος, Synes. 172.] Δήμαρχος, ὁ, Populi princeps, i. e. Tribunus plebis, Plut. (2, 95.) Ἄνδρας αἱρεῖσθαι πέντε προστάτας τῶν δεομένων βοηθείας, τοὺς νῦν δημάρχους καλουμένους. || Δήμαρχοι ap. Athenienses erant οἱ ἑκάστου δήμου κατάρχοντες, ναύκραροι ante dicti, Cujusque municipii principes, qui agros describebant et album asservabant, et municipes, cum opus erat, convocabant, et suffragia dabant et pignora capiebant. Suid. Unde ap. Aristoph. N. (37.) Δάκνει με δήμαρχός τις. || Improprie dicitur et δήμαρχος στρατιᾶς, Tribunus militum. [Gl. Tribunus, Tribunus plebis, Chandler. Inscr. 108. Δήμαρχος εἰσάγει

A εἰς τὸ θέατρον τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἄλλους, οἷς δέδοται ἡ προεδρία, — ἐκλέγει τὸ * ἐγκτητικὸν παρὰ τῶν δημοτῶν. " Aristoph. Fr. 266. Brunck. 2, 68. Kuster. V. M. 121." Schæf. Mss.] UNDE Δημαρχία, ἡ, Tribunatus plebis, Plut. (1, 694.) Ἔχων τὴν ἀπὸ δ. ἄδειαν: (2, 114.) Ἀφαιρησόμεθα τὴν δ. αὐτῶν, ἀναίρεσιν οὖσαν ὑπατείας, καὶ διάστασιν τῆς πόλεως. || Suidæ est etiam ὅτε δῆμος ἄρχει, Populare imperium. ET Δημαρχικὸς, (ἡ, ὸν,) Tribunitius, Ad tribunum plebis pertinens, [Δημ. ἐξουσία, Gl. Tribunitia potestas, Dionys. H. 1, 83.] ET Δημαρχέω, Tribunus plebis sum, Tribunatum plebis gero, Appian. unde δημαρχῶν, i. q. δήμαρχος, s. Qui tribunus plebis est. [Dio Cass. 36, 21. Dionys. H. 1, 675. 2, 177. Dem. 539.] " Δημελέητος, Hesychio ἐλεεινὸς, sonat tamen potius " Cujus populum misertum est, miseret," [a Schneidero non agnoscitur.] Δημεραστὴς, ὁ, Populi amator, Populi amans, Popularis, [Plato Alcib. 1. T. 2. p. 132. " Ad Phalar. 210." Schæf. Mss.] UNDE Δημεραστία, ἡ, Populi amor, Popularis, [J. Poll. * " Δημεραστικὸς, (ἡ, ὸν,) Proclus in Alcib. 1, 306." Boiss.
B Mss.] " Δημεχθὴς, (ὁ, ἡ,) Populo invisus et exo" sus, μισούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, Hes." [* Δημεχθὴς, Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 34=466.] Δημηγόρος, ὁ, Qui ad populum in concione verba facit, Orator, Concionator, Xen. Ἑ. 6, (2, 27.) Δημηγόρον οὐ μάλιστα ἐπιτήδειον ὄντα, Lucian. (2, 394.) Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην ὡς κυνικόν τινα δημηγόρον. Accipitur et pro Adulatore populari, ut videbis in Δημηγορέω. || Adj. signif. i. q. Concionarius, Concionatorius, Oratorius: ut Δημηγόρους τιμὰς, Eur. Hec. (254.) δημηγόρον ἦθος Epigr. [Gl. Concionator. Æsch. Suppl. 638. στροφὰς δ. εὐπειθεῖς. " Ind. Xen. Mem. et v. Ῥήτωρ, Valck. Diatr. 254. Plato Gorg. 163. Adj., Jacobs. Anth. 8, 74. 10, 323." Schæf. Mss.] HINC Δημηγορία, ἡ, Oratio ad populum, Concio: κολακικὴ τέχνη, ἡ πρὸς τὸ χαρίζεσθαι ὡρμημένη, s. κολακεία τοῦ δήμου, ἡ τῷ δήμῳ χαριζομένη τέχνη, Ars oblectandi studiosa potius quam commodandi, Bud. e Plat. Gorg. (120.) Οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη· ἢ οὐ
C ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις; [Gl. Concio, Concionatus. " Heind. ad Plat. Gorg. 119. Theæt. 351." Schæf. Mss.] ET Δημηγορικὸς, (ἡ, ὸν,) Concionalis, Concionarius, Cic. Concionatorius, Gell. Plato de Rep. 2. Σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, Scientiam concionalem et judicialem, i. e. Concionandi et orandi ad populum. || Concionandi et verba ad populum faciendi peritus, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 48.) Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. [" Heind. ad Plat. Gorg. 120." Schæf. Mss. * Δημηγορικῶς, Man. Philes 5, 78. p. 142. Schneider. Lex. Supplem.] ET Δημηγορέω, Concionem ad populum habeo, Verba ad populum facio, Dem. (345.) Δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες, Concionatores. Δημηγορεῖν alicubi est etiam quod Dem. dicit πρὸς χάριν δημηγορεῖν: quomodo δημηγόρος quoque et δημηγορία accipi jam docui. Plato Gorg. (78.) Ὦ Σώκρατες, δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς, Populariter magis quam veraciter loqueris. Bud. Δημηγορεῖν est
D etiam simpl. Verba facere et concionari: Herodian. 2, (8, 3.) Οὐδ' ἂν νῦν εἰς ὑμᾶς ἦλθον ταῦτα δημηγορήσων, de Nigro ad milites verba faciente. [Gl. Concionor, Alloquor. Schleusner. Lex. in V. T. Heind. ad Plat. l. c. 118. Theæt. 51. p. 351. " Valck. Diatr. 254. T. H. ad Lucian. 1, 219." Schæf. Mss. * " Δημηγορητικὸς, (ἡ, ὸν,) Concionatorius, Arist." Wakef. Mss. * Ἀντιδημηγορέω, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 168. * Ἀντιδημηγορία, ἡ, Phot. Bibl. p. 41. " Theoph. Hist. 2. Epit. p. 27." Kall. Mss. * Ἐπιδημηγορέω, Appian. B. C. 1, 410. * " Δημηλάτης, Steph. B. v. Δῆμος." Kall. Mss. * Δημήλατος, Æsch. Suppl. 629. * Δημηλάσιος, 7.] " Δαμοῦχος, Dor. pro " Δημοῦχος: δαμοῦχοι s. δημ., Hesychio οἱ τὸν δῆμον " ἔχοντες." [Soph. Œd. C. 458. τᾶσδε γᾶς δαμοῦχοι, 1087. ὁ δ. χθονὸς, 1349. ad Diod. S. 1, 274=164.] Δημωφελὴς, ὁ, ἡ, Populo utilis, Synes. Δημωφελέστατος ἄνθρωπος, Philo de V. M. 3. Ἐπὶ συγχύσει τοῦ κρατίστου καὶ δημωφελεστάτου τῆς τάξεως, Ad ordinis, quo nihil melius est et publice salutarius, confusio-

nem. Et τὸ δημωφελὲς, Quod populo utile est, s. Publica utilitas, Herodian. 2, (3, 21.) Τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντὶς, Quæ vero publice prosunt, parum cuique curæ sunt. [Dio Cass. 593.] Ετ Δημωφελέω, Populo prosum, Populo utilis sum, [Hes.]

Ἄδημος, ὁ, ἡ, Absens a populo s. patria sua, et peregrinans. Nam Hes. e Soph. Tympanistis ἄδημον affert pro οὐκ ἔνδημον ὄντα. [Ad Greg. Cor. 529. " Koen. 251. Brunck. Soph. 3, 492." Schæf. Mss. * " Ἀδημέω, Wolf. Anecd. Gr. 3, 63." Kall. Mss.]

" Ἀκαδήμεια, s. Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit " Locus quidam publicus ab Academo quodam, qui " eum consecravit, vel ab Echedemo, ut quidam vo- " lunt: unde et Ἐχεδημία vocata fuit, et Ἑκαδήμεια " s. Ἑκαδημία, Plut. Thes. et post eum Steph. B. " Consitus hic locus erat arboribus multis pulcerri- " mis, utpote lucis et templis deorum insignis, monu- " mentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidem- " que erat gymnasium, in quo sese philosophi in " primis exercebant, ut et in Lyceo. Unde Plut. " Sulla, Ἐπιλειπούσης δὲ τῆς ὕλης, ἐπεχείρησε τοῖς " ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τήν τε Ἀκαδημίαν ἔκειρε δενδρο- " φορωτάτην προαστείων οὖσαν, ubi etiam nota fuisse " Locum suburbanum, καὶ τὸ Λύκειον. Et Aristoph. " N. (1005.) non solum arboribus consitum hunc " locum fuisse indicat, sed etiam exercitiis dicatum, " s. gymnasion: Ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν " γυμνασίοις διατρίψεις, Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγο- " ρὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν, Ἀλλ' εἰς Ἀκα- " δήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις, Decurres " sub sacris Minervæ olivis. Sic ap. Athen. 2. qui- " dam dicit, Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην μειρακίων " ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημίας, ἤκουσα λόγων ἀφάτων, " ἀτόπων. Vide et Paus. Attic. p. 21. At Ἀκαδημία " Νέα, Nova Secta Philosophorum, qui in Academiæ " gymnasiis docebant: Plut. Bruto init. Διαφερόντως " δ' ἐσπουδάκει πρὸς τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, καὶ τὴν Νέαν " καὶ Μέσην λεγομένην Ἀκαδημίαν οὐ πάνυ προσιέ- " μενος, ἐξήρτητο τῆς παλαιᾶς." [Diog. L. 3, 7. 8. Formam in εια, quæ in Theocr. Chii Epigr. 4. reperitur, damnat Schneider. Lex., parum accurate; nam est e paragogico Ἀκαδήμειος, unde hypocoristicum Ἀκαδήμιος, Ἀκαδημία. Passowii Liber de Fine et Ratione Lexx. condendorum, Teutonice scriptus, p. 15. " Heyn. ad Apollod. 716. Bergler. Alciphr. 230. Jacobs. Anth. 6, 245. Brunck. Aristoph. 2, 108. Kuster. 61." Schæf. Mss. * Ἀκαδήμειον, τὸ, Suid. 1, 76, Phav. 38.] " Hinc Ἀκαδημαϊκοὶ nominabantur Qui " sese ibi exercebant docendo et disputando, Philo- " sophi sc.: Athen. 11. Λέοντος τοῦ Ἀ., et aliquanto " post, Τοιοῦτοι δέ εἰσι καὶ νῦν τῶν Ἀ. τινὲς ἀνοσίως " καὶ ἀδόξως βιοῦντες. Lucian. Pisc. Δείξομεν γὰρ οἱ " Ἀ. ὅσων τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. Facta au- " tem est μετάθεσις τῶν στοιχείων in hoc Ἀκαδημαϊ- " κὸς pro Ἀκαδημιακὸς, Lat. Academicus, omisso ᾱ." [" Toup. Emendd. 2, 189. ad Lucian. 2, 115. 356. Ἀκαδημιακὸς, Plut. Mor. 1, 408. Wyttenb. Præf. 39." Schæf. Mss. * " Ἀκαδήμιος, Idem, Philostr. 280." Wakef. Mss. * Νεκρακαδημία, Lucian. Ver. Hist. 2, 121. Ἑκαδημία, Diog. L. l. c. " Brunck. Aristoph. 2, 109. Kuster. 61. Timo Phlias. 14." Schæf. Mss.]

" Εὐθυδήμονα, pro ἁπλοῦν δημότην, Hes. ex Eur. " Antiopa," [Fr. ult. p. 428. Beck.: al. * εὐθύδημον, cf. Phot. Schneider. Lex.] Ὁμόδημος, ὁ, ἡ, Qui ejusd. populi et gentis est, Popularis, Gentilis, VV. LL. || Qui cum populo facit, ad populi mores se componit, Popularis. [Pind. Ὀ. 9, 69. Ἰ. 1, 40.] Unde Ὁμοδημέω, ut συνανθρωπῶ, In ordinem me cogo, Civilem me gero, Bud. e Plut. (9, 273=159. H.) Ἴσος δὲ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων, καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, οἷον ὁμοδημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος. [* Ὁμοδημία, ἡ, Jambl. V. P. s. 32.] Πάνδημος, ὁ, ἡ, Ad universum populum pertinens, Qui universi populi est, Publicus; ut μύλη, Apoll. Rh. (1, 1077.) Ὤρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας pro πανδήμους, Dor. ap. Soph. Aj. (175.) Et πάνδημος ἀγὼν, Eur. (Alc. 1029.) νόσοι, Ægin. ἑορτὴ ap. Plut. ἐκκλησία, ap. Eund. Aristot. Rhet. 3, (3, 3.) Οὐ χάριτος, ἀλλὰ πανδήμου χάριτος δημιουργὸς, Non

A gratiæ, sed gratiæ universi populi. Ἔρως etiam dicitur, ut Plut. (9, 62.) Αἰγύπτιοι δύο μὲν Ἕλλησι παραπλήσιον ἔρωτας, τόν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐράνιον, ἴσασι. Sic et Ἀφροδίτη dicitur, cui fanum Solon instituit. Bud. ex Athen. 390. et Plut. Symp. 243. Quæ et πάνδημος simpl. dicitur. Lucian. (3, 295.) Καὶ θῦσαι μὲν τῇ π. δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ οὐρανίᾳ δὲ, καὶ τῇ ἐν κήποις, δάμαλιν ἑκατέρᾳ. Sic autem vocabatur Venus collocata ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀγορᾷ, quod illic universus populus olim conveniret, Suid. || Universus; ut Soph. Aj. (844.) Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ, Delibate universum exercitum. || Vulgaris, Plebeius, Synes. Ep. 1. Ἀπὸ τῆς π. ῥητορικῆς. Sic μουσικὴ, Athen. ποιητικὴ, Plut. Πάνδημον etiam τεῦτλον ab Athen. 9. ponitur inter quatuor τῶν τεύτλων species. [Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. Eum. 137. ad Charit. 208. ad Od. Σ. 1. Musgr. Bacch. 227. Venus, Jacobs. Anth. 7, 377." Schæf. Mss.] Hinc Πανδημεὶ, adv. Cum universi populi multitudine, Cum totius populi frequentia, Thuc. 3.
B Ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι, Cum universa multitudine: 4. Ἐσβεβλήκεσαν π. ἐς τὴν γῆν αὐτῶν: 1. Πάντας π. τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας. Plut. Apophth. π. κρατηθέντες, Universi superati. || In universum; ut Thuc. 6. Ὁπλίτας ὄντας π. Συρακουσίων. [Anal. 2, 349. Æsch. Eum. 1042. Schleusner. l. c. " Πανδημὶ, Nicarchi Epigr. (3.) in Misc. Lips. n. 289." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 242. Lobeck. Aj. p. 403. ad Charit. 318. ad Herod. 570. 637." Schæf. Mss.] Sed et Πάνδημον adv. pro πανδημεὶ dicitur; ut Isocr. Hel. Enc. (13.) Πάνδημον προπεμπομένους ἐπὶ θάνατον ἄνομον. [* " Πανδήμως, Clem. Alex. 617." Kall. Mss.] Ετ Πανδημία, ἡ, Universus populus, Universa populi multitudo, [Æsch. Suppl. 615. —ίᾳ pro πανδημεὶ, Plato de LL. 2, 829. " Toup. Emend. 1, 213." Schæf. Mss.] " Πανδαμικοὶ, Hesychio παι- " δικοὶ χιτῶνες ἐν ταῖς πομπαῖς," [Meurs. de Panath., Opp. 2, 589. * Ἀπάνδημος ἑορτὴ, i. q. πάνδημος, Porphyr. de col. Parent. p. 3. Maii, Schneidero susp.
C * Πολύδημος, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 836. J. Poll. 9. p. 990. * " Πολυδημώδης, Diog. L. 7, 14." Boiss. Mss. * Τιμοδημίδης, Pind. N. 2, 26.] Φιλόδημος, ὁ, ἡ, Amans populi, i. q. δημεραστής. Aristoph. N. (1187.) Ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς, ἦν φ. τὴν φύσιν. Inde φιλοδημότατος superl. Populi amantissimus. [" Dinarch. 102." Wakef. Mss. * Φιλοδήμως, et * Φιλοδημία, ἡ, J. Poll. 299. * Φιλοδημώδης, i. q. φιλοδημοτικὸς, Schneidero susp. " Diog. L. 4, 22." Wakef. Mss.]

Compp. e δῆμος et præpp. ἀπὸ, ἐκ, ἐν, ἐπὶ, μετά.

Ἀπόδημος, ὁ, ἡ, Peregre agens, s. foris, Qui peregre abest domo, et quasi a populo, profectus peregre sc. Nec tantum de persona usurpatur, sed etiam de re; ut πόλεμος, Bellum, quod peregre geritur, Bellum externum: ἐρεῖς δὲ, inquit J. Poll., ἐκδήμους πολέμους, καὶ ἀποδήμους, καὶ ὑπερορίους τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ. [Gl. Peregrinus, Exterrenus, ad Greg. Cor. 529. " Ad Mœr. 143. ad Phryn. 6. Koen. ad Greg. Cor.
D 251. Thom. M. 280." Schæf. Mss.] Ἀποδημία, ἡ, Absentia alicujus, qui degit peregre. Accipitur etiam pro Ipso actu proficiscendi peregre, et verbalis vim habet, ac exp. Peregrinatio, In externas regiones profectio. Xen. K. Π. 3, (1, 4.) Ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσῄει. Plut. (1, 140.) Ἔγνω φυγεῖν ἀποδημίᾳ τὴν ὑπόνοιαν: de Curios. Ἐπεὶ γάρ τις ἐξ ἀποδημίας προσιών. Citatur e Plat. cum præp. εἰς in signif. Profectionis, Τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδημίας: rursus signif. Reditum e profectione, Τῆς ἐμῆς ἐξ Συρακουσῶν οἴκαδε ἀποδημίας. [Gl. Peregrinatio, Profectus. Ἀποδ., ἐπὶ ξένης· Peregrinatio, Profectus. Ἀποδ., ἐπὶ στρατείας· Expeditio. " Ad Mœr. 143. Koppiers. Obs. 13. Lennep. ad Phal. 103. Ἀποδ. Φοίβου, Jacobs. Anth. 8, 373." Schæf. Mss.] Ἀποδημέω, Absum domo, s. patria, Sum peregre, Peregrinor a domo s. patria; ut Cic. dixit Peregrinatus diu ab oculis fori et curiæ. Proprie sonat Absum a populo s. a publico: sicut ἐπιδημῶ, quod est ei contrarium, Versor in populo, in publico, In publicum prodeo.

Utroque autem usus est Xen. K. Π. 7, (5, 24.) Εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν: Σ. (4, 30.) Ὡς ἐλευθέρῳ τε ἔξεστί μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν. Interdum jungitur cum ἀπὸ, ut, Ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, Peregrinor a patria, i. e. Absum a patria, et sum peregre, Dego peregre. Sic enim potius exp. est quam ut vulgo, Procul a patria absum; quasi ἀπὸ valeat i. q. μακράν: quod usurpat Synes. cum h. v., Μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ ἕβδομον ἤδη μῆνα: atque hic Bud. ἀποδημῶ interpr. Sum in secessu. Aliquando autem, et quidem sæpe, signif. motum ad locum, et capitur pro Peregre abeo, vel proficiscor: nonnunquam sine adjectione, nonnunquam cum præp. εἰς, aut adv. motum ad locum signif. Isocr. in quadam Epist. Εἰ προῃρημένος τὸν ἄλλον χρόνον ἡσυχίαν ἄγειν, ἐπὶ γήρως ἀποδημεῖν ἐπιχειροίην. Aristoph. B. (48.) ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; Plato Ep. 5. Δεῦρο ἀποδημεῖν, Huc venire, peregre proficiscentem, profectum. Idem cum adv. e loco et cum εἰς præp. ad locum, h. v. junxit, Apol. (32.) Εἰ δ' αὖ οἷον ἀποδημῆσαί ἐστιν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον: quod Cic. interpr. Mortem esse migrationem: fortasse eo, quod ipsemet Plato antea dixisset, Μετοίκησις τῆς ψυχῆς, τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. [Gl. Proficiscor, Peregrinor, Philostr. 3, 28.: ἀπεδήμηκα, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 598. "Thom. M. 280. Fischer. Ind. Palæph. Koppiers. Obs. 13. Ammon. 91. ad Diod. S. 1, 78." Schæf. Mss.] Ἀποδημητής, ὁ, Peregrinator, Cui moris est peregrinari, peregre abesse, Thuc. 1, (70.) Καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελλητὰς καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. [" Koppiers. Obs. 13." Schæf. Mss.] Ἀποδημητικός, (ἡ, όν,) ad verbum Peregrinativus, i. e. Peregrinari solitus; ut inter aves solent grues et hirundines. E Xen. autem citatur ἀποδημητικοὺς ποιεῖσθαι pro A populo s. Extra populum amandare, et Ad peregrinationem amittere, s. In peregrinas regiones, externas. [Gl. Ἀποδημητικὴ προΐξ, ἡ παρὰ τοῦ πατρὸς διδομένη· Profectitia dos. "Arrian. Ep. 485." Wakef. Mss. * Ἐναπόδημος, unde * Ἐναποδημέω, Xen. Ἐ. 3, 1, 4. ubi v. nott. * Μισαπόδημος, J. Poll. 6, 172. * Προαποδημέω, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Συναπόδημος, ὁ, ἡ, Qui simul peregrinatur, Qui una cum alio a populo s. gente sua abest. Ετ Συναποδημέω, Simul peregrinor, Peregrinationis socius sum, Comitor eum, qui e populo suo peregre proficiscitur. [" Athen. 549." Strong. Mss. Diod. S. 148. 164. 185. 588. * " Φιλαπόδημος, Soranus in Edit. Hippocr. 2, 954. Suid. v. Ἱπποκράτης, Hippocr. Vita e Sorano." Boiss. Mss. Xen. Ἐ. 4, 3, 1. ubi v. nott.]

Ἔκδημος, ὁ, ἡ, Qui a populo dissitus et remotus est, Qui extra populi alicujus fines est. Diciturque et de re aliqua, et de persona. De persona, Xen. K. Π. 8, (5, 12.) Ὅταν δὲ οὗτος ἔκδημος ᾖ, Cum vero peregre abfuerit. Sic ἔκδημος ξένος, Qui peregre degit, [Eur. Andr. 880.] Interdum vero et gen. additur, et signif. simpl. Absens; ut Eur. (Hipp. 281.) ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, Absens ab hoc solo: ἔκδημος ὢν δωμάτων, Procul a penatibus foris agens, [Iph. A. 419.] De re, Thuc. 2. Τά τε ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, Ad longinquam expeditionem: 1, 1. Ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, Longinqua bella procul domo. Sic πόλεμος, Exterum et longinquum bellum, Bud. e Plut. Et ἔρως, Eur. [Hipp. 32. Gl. Profector. "Thom. M. 280. Markl. Iph. p. 62. Luzac. Exerc. 7. ad Mœr. 143. Koppiers. Obs. 13. Valck. Hipp. p. 164. ad Phrynich. Ecl. 6." Schæf. Mss.] Hinc [* Μετέκδημος, unde * " Μετεκδημέω, Germanus in Dormit. B. Mariæ 89. Comb." Boiss. Mss.] Συνέκδημος, ὁ, ἡ, Peregrinationis s. Discessus e populo suo socius. Et simpl. συνοδοιπόρος Hesychio, Comes, Plut. (5, 658.) Καταλέγων δὲ τῶν ἐν τέλει τοὺς συνεκδήμους. Sic Acta 19, (29.) συνεκδήμους Παύλου, Comites Pauli. Et metaph. ap. Greg. Θεωρίαν συνέκδημον πρὸς τὰ ἐκεῖθεν ποιούμεθα, καὶ πρᾶξιν θεωρίας: ap. quem, Καὶ τοῦ τέλους ἐμακαρίσθησαν ὡς ἐκείνῳ συνέκδημοι, Bud. interpr. Simul e vita excedentes. [Gl. Comes. " Palæph. 62." Wakef. Mss. * Συνεκδημέω, Gl. Comitor, Eust. 523, 33. Athen. 233. " Aster. Homil. p. 42. Ruben." Boiss. Mss. " Symeon Metaphr. V. Chrys. 427." Seager. Mss. * " Συνεκδημητικός, Dio Trag. in J. Poll. 197." Wakef. Mss. * Συνεκδημία, ἡ, Gl. Comitatus. * Φιλέκδημος, Strabo 1. p. 62., 2. p. 160.] Ετ Ἐκδημία, ἡ, Discessus s. Abitus e populo, Peregrinatio, s. simpl. Discessus, Greg. de Basilio discedente Athenis loquens et a se distracto, Παρῆν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡμέρα καὶ ὅσα ἐκ τῆς ἐκδημίας. || Peculiariter dicitur etiam de Discessu ex hac vita, Greg. Δεινὸν ὑστεροβουλία, καὶ τῆς ζημίας αἰσθάνεσθαι μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, Post obitum. [Gl. Peregrinatio, Profectio, Eur. ap. Bekk. Anecd. 93. " Ad Mœr. 143. Valck. Diatr. 213. Diod. S. 1, 92." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.] Ετ Ἐκδημέω, E populo s. Gente mea peregre abeo, Peregrinor; ut in Hist. Eccl. Καὶ τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, μετὰ τοῖς δύο μειρακίοις ἐξεδήμησε. Sic, Ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλάδα. Et Naz. Ἐκδημήσομεν πρὸς θεόν. [" Thom. M. 280. Valck. Diatr. 54." Schæf. Mss.] Unde Ἀνεκδήμητος, ὁ, ἡ, Peregrinationibus carens; ut ἡμέρα, Dies, qua peregrinari consuetudo aut fas non est, Plut. (7, 92.) Τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόννας καὶ εἰδοὺς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται.

Ἔνδημος, ὁ, ἡ, Qui in populo s. intra populi fines est: vel, ut Bud. exp., Qui est in civitate et domi, Qui peregre non it. Et interdum i. q. Ciceroni Domesticus. Hesiod. Ἐ. (1, 223.) Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας. Æschin. (3.) e verbis legis, Μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἔνδημον, μήθ' ὑπερόριον. Thuc. 1, (70.) Καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελλητὰς, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. Et ἔνδημοι πράξεις, Aristot. Civiles et domesticæ administrationes, respectu earum, quæ foris et peregre fiunt. Sic ἔνδημοι ἀρχαὶ et ἐπιδημοῦντες ἄρχοντες ap. Thuc. Schol. [" Wakef. Herc. F. 881. Aristoph. Fr. 258. Koppiers. Obs. 13." Schæf. Mss. Schneider. Lex. Supplem.] Hinc Ἐνδημία, ἡ, Cum quis intra populi sui fines s. domi est, nec peregre abest, Præsentia, παρουσία, Hes. [Schneider. Lex. Supplem.] Ετ Ἐνδημέω, Domi s. Apud populum meum dego: opp. τῷ ἐκδημέω et ἀποδημέω. Theodor. H. E. 4. Τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετέσχεν ἱδρώτων, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν. Sic ἐνδημεῖν ἐν τῇ πόλει. [" Ad Charit. 527." Schæf. Mss. Inscr. Cea in Ἑρμῆς Λόγιος 1818. 3, 237.; 1819. S. 51. Schneider. Lex. Supplem. * Προενδημέω, Joseph. A. J. 2, 14, 4. " Primum venio, Polyb. 3, 456." Wakef. Mss.]

Ἐνδήμιος, ὁ, ἡ, ut νόσος, vide Ἐπιδήμιος, [Opp. Ἁ. 4, 264.]

Ἐπίδημος, seu Ἐπιδήμιος, Versans in populo: ut ἐπίδαμος φάτις Soph. (Œd. T. 494.) Dor. pro ἐπίδημος, Rumor, qui est in populo, Rumor, qui vagatur per populum. Sic ἐπιδήμιος, Qui versatur in populo, et domi: cui sc. opp. Qui peregre abest: Od. A. (233.) ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν: Ibid. tamen, (194.) ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρα, Eust. non vult esse simpl. Qui domi agit, sed Qui peregre reversus domi agit. Nonno autem ἐπιδήμιος ἀνὴρ, Qui est e populo, Civis: pro quo ἔνδημος ap. Hesiod. Dicitur et ἐπιδήμιος πόλεμος, Bellum, quod geritur inter populares, Bellum civile, quod et Domesticum ac intestinum bellum appellatur. Item, Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Il. Ω. (262.) pro Raptores e publico. Vulgo interpr. Publici raptores. Ut autem hic ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι ἀρνῶν valet i. q. ἁρπακτῆρες τῶν τοῦ δήμου ἀρνῶν, sic ap. Apoll. Rh. 2, (1024.) ἐπιδήμιος αἰδὼς videtur esse ἡ τοῦ δήμου, Οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος: ut sit, Neque est ulla publica verecundia concubitus: pro eo, quod est, Populus sine ulla verecundia in propatulo concumbit. In usu est et ap. Medicos, vocantes ἐπιδήμιον νόσον, aut ἐπίδημον: vel ἐπιδημικὴν, secundum quosdam, Morbum communem quidem et a communi causa natum, non tamen patrium et familiarem, sed potius externum et adventitium; cum contra ἐνδήμιος dicatur qui alicui regioni familiaris est et quodammodo vernaculus. [Ad Greg. Cor. 562. (ἐπιδήμιος, 561.) Popularis, Chishull. p. 130. " Jacobs. Anim. 251. Aristoph. Fr. 258. Koppiers. Obs. 13. ad Callim. 1, 135. Ἐπιδήμιος, Heyn. Hom. 5, 537." Schæf. Mss. " Ἐπίδημος,

Tryph. 446." Wakef. Mss. Ἐπιδήμια, τὰ, i. q. θεοφάνια, Himer. 308. Wernsd. " Bibl. Crit. 2, 1, 97. Koppiers. Obs. 13." Schæf. Mss. * Ἐπιδημίως, Schol. Nicandr. Θ. p. 19.] ET Ἐπιδημία, ἡ, Adventus, Greg. Ἑορτάζομεν σήμερον ἐπιδημίαν θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐκδημήσωμεν. Alibi, Ἑορτάζομεν ἐπιδημίαν τοῦ πνεύματος. Herodian. 3, (14, 8.) Οἱ δὲ Βρετανοὶ τῇ τοῦ βασιλέως ἐκπλαγέντες αἰφνιδίῳ ἐπιδημίᾳ. Et quod in Pand. legitur de officio proconsulis, Hoc etiam observare oportet, ut per eam partem provinciam ingrediatur, per quam ingredi moris est, et quas Græci ἐπιδημίας appellant s. κατάπλουν observare: Bud. interpr. Accessus ad civitatem aliquam. [Ælian. H. A. 5, 13. Ὑετοῦ —ίαν ἀπειλοῦντος. " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. Toup. Opusc. 2, 33. ad Xen. Eph. 285. Lennep. ad Phal. 103. ad Lucian. 1, 434." Schæf. Mss.] ET Ἐπιδημέω, i. q. ἐνδημῶ, Adsum in urbe, Domi in urbe sum, Domi sum, Xen. K. Π. 7, (5, 24.) Εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν, Æschin. (71.) Οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ἀπόντος. Sic Thuc. 1. Οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν. Et simpl. Præsens sum: ut Synes. Ep. 149. Ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. || In populo grassor, s. Populatim grassor, Bud. ut ἐπιδημοῦν νόσημα, Gal. ad Gl.: Therap. 14. Κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. || Publico me committo, In publicum prodeo, In medium prodeo, ut Bud. exp. illud Dem. (571.) Οὐκ ἔχων πρότερον λαβεῖν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημοῦντος ἐπελάβετο. || Peregre domum advenio, Dem. (1173.) Ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, Peregre rediit, Æschin. (84.) Ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Synes. Τῇ πατρίδι δ' ἐπιδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, Posteaquam veni in patriam ex Ægypto. || Peregre advenio, Strabo, Ξένοι δὲ οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, Peregrini vero eo non facile veniunt, Herodian. 8, (2, 9.) Ἔνθεν πολύ τι πλῆθος ἐπεδήμει, οὐ πολιτῶν μόνον, ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Seu simpl. Advenio. Plato Ione (178.) Πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἐξ Ἐφέσου; || Peregre ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. Ἐπιδημῶν ταῖς Ἀθήναις. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 61.) Τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. || Accedo, ut Bud. ap. Lucian. (1, 339.) interpr. Ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Λεβαδείᾳ. Huc referri potest illud Naz. de Spiritu Sancto, Τοῖς μαθηταῖς κατὰ μέρος ἐπιδημεῖ: nam exp. Adit, Obtingit. [" Οἱ δ' ἐν τῷ δείπνῳ δῆθεν ἐπιδημήσαντες, Qui cœnæ interfuerunt, Athen. 1." Strong. Mss. Hippocr. 8, 585. Gal. 4, 28. " Ad Charit. 414. Valck. Adoniaz. p. 190. Koppiers. Obs. 13. Bergler. Alciphr. 120. Xen. Eph. 75. Wyttenb. Select. 410. ad Diod. S. 1, 78. ad Lucian. 1, 513. 527. Athen. 1, 3." Schæf. Mss.] HINC Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, Adventus, peregre sc. Plato Epist. 7. Ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως. ET Ἐπιδημητικὸς, (ἡ, ὸν,) Domi et quasi intra populi sui fines manere solitus, manere amans, lubenter manens: ab ea τοῦ ἐπιδημέω signif., qua pro ἐνδημέω capitur, ut, Ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι, Basil. quos opp. τοῖς ἐκτοπιστικοῖς scribit Bud. ET Εἰσεπιδημέω, Peregre veniens aliquo deverto, Plato de LL. 12. (199.) Ὁ μὲν οὖν ἐκδημῶν, οὕτω καὶ τοιοῦτος ὢν ἐκδημείτω· τὸν δ' εἰσεπιδημήσαντα μετὰ τοῦτον χρὴ φιλοφρονεῖσθαι. " ITEM Ἐνεπίδημον ἦμεν, Hesychio " ἔνδημον εἶναι. ET Ἐνεπιδημέω, Peregrinor in, s. " Ut peregrinus commoror in, Athen. de Platone et " Lycurgo, Οὐκ εἴων ἐνεπιδημεῖν ταῖς ἰδίαις πολιτείαις " οὐδὲ τὸν ἄργυρον, οὐδὲ τὸν χρυσόν. Et rursum, Οἱ " Ῥώμην κατοικοῦντες, καὶ οἱ ἐνεπιδημοῦντες τῇ πόλει, " Quique ibi versantur peregrini, s. Quique peregre " eo veniunt." [Athen. 361. " 233. Ælian. V. H. 224." Wakef. Mss.] ET Παρεπίδημος, ET Παρεπιδημέω. Est autem Παρεπίδημος, Qui peregre advenit, πάροικος, ut Hes. exp., Peregrinus, Bud. e Greg. Εἰ ξένος προσέπεσεν ἄοικος παρεπίδημος, ὑπόδεξαι διὰ τούτου τὸν διά σε ξενιτεύσαντα, i. e. Christum. Alibi in Basil. p. 260. Μήτε ταύτην ἔχων ἣν οἰκῶ νῦν, καὶ πᾶσαν ἐμὴν, εἰς ἣν ἂν ῥιφῶ, μᾶλλον δὲ θεοῦ πᾶσαν, οὗ πάροικος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος. [" Valck. Adoniaz. p. 190. ad Charit. 275." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.] Παρεπιδημέω vero, Peregre advenio, seu, ut Bud. vertit, Hospes et advena sum, Plut. (8, 641.) Φιλοσόφῳ δὲ παρεπιδημοῦντι Πυθαγορικῷ προσελθόντα, Qui in urbem peregre advenerat, Athen. 12. Συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ τὰς πρεσβείας καὶ τοὺς παρεπιδημοῦντας. [" Schol. Argum. Id. 15. Theocr." Boiss. Mss. " Athen. 439. 538." Strong. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 190. ad Diod. S. 1, 334. Maii Obs. 2, 76." Schæf. Mss.] AT Παρεπιδημία, ἡ, Peregrinatio, Plato Axiocho, Παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος, [Æschin. Dial. 3, 3. n. p. 86. Polyb. 4, 4, 2. " Lennep. ad Phal. 103. ad Lucian. 1, 434." Schæf. Mss. * Προεπιδημέω, Charito 107. " 80. ad 288." Schæf. Mss.] ITEM Προσεπιδημέω, i. q. εἰσεπιδημέω, Peregre aliquo divertor, s. appello, [" Joseph. 1070." Wakef. Mss. * Συνεπιδημέω, Strabo 15, 2. p. 3. Tz. =1006. Joseph. A. J. 6, 1, 2. " Ad Diod. S. 2, 197." Schæf. Mss.] SED ET Ἐπιδημεύω pro ἐπιδημέω ap. poët. dicitur, in ea signif., qua pro ἐνδημέω ponitur, i. e. Domi et in urbe mea versor, Od. Π. (28.) Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι, οὐδὲ νομῆας, Ἀλλ' ἐπιδημεύεις, i. e. ἐν πόλει διατρίβεις, Eust.

Μεταδήμιος, ὁ, ἡ, i. q. ἐνδήμιος, Eust. Qui in populo est, versatur, Od. N. (46.) μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη: quemadmodum ἐνδήμιον et ἐπιδήμιον νόσημα dicitur. || Qui præsens in populo est, opp. τῷ ἀπόδημος et ἔκδημος. Od. Θ. (293.) Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη Οἴχεται εἰς Λῆμνον. [* " Μετάδημος, Hes." Wakef. Mss. * " Προδήμιος, Soph. Antig. 1127." Kall. Mss.]

¶ Δημόσιος, (α, ον,) Publicus: cui opp. ἴδιος, et interdum ἰδιωτικὸς, Herodian. 1, (14, 5.) Ὅθεν ὠλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ: 7, (9, 22.) Χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἁρπαγῆς. Thuc. πλοῦτος, Publicæ opes, ἀγὼν, Æschin. Publici et solennes ludi, ἀδικήματα, Hermog. Publica crimina. || Interdum vero sine adjectione, sicut Lat. Publicum; ut, Εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι, προελθεῖν, In publicum prodire. At, Ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, per adv. Publice alere. Cum gen. autem ἐκ δημοσίου, Publico sumtu. Τὰ δημόσια πράττειν, Publica negotia administrare, rempubl. || Dicebant autem δημόσιον γίνεσθαι, quod publicum fiebat, i. e. quod fisco dabatur, s. ærario. Nam δημόσιον subst. interdum vocabatur Ipsum ærarium: ut, Εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sic, Ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Dem.: Ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα γράμματα, ex Eod. Bud. autem et Fiscum in Pand. δημόσιον vocari scribit. || Sæpe ap. Eund. interdum et ap. Æschin. δημόσιον vocatur Respublica. || Δημόσιον et pro Carcere e Thuc. affertur. Quinetiam δημόσιοι in Epigr. a nonnullis exp. itidem Præfecti carceris: verum ab aliis simpl. Ministri publici. A Dem. autem δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα scribit Bud. afferens h. l. (381.) Ἐν τοῖς κοινοῖς τοῖς ὑμετέροις γράμμασιν, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται. Vide et 257. [Gl. Publicus, Caducus, Publicanus. Δ. ἀγωγός· Canalis. Δημόσιον· Publicum. Δ. τελώνιον· Publicarium. Δ. χρημάτων κλέπτης· Depeculator. Ἵππον δημόσιον· Equum publicum. Τὰ δημόσια· Respublica. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 476. Schleusner. Lex. in V. T. ad Greg. Cor. 391. Demosth. 760. Πρὸς τὸ δ. προσιέναι, Ad remp. accedere. " Aristoph. Λ. 436. Ἱ. 1136." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 216. Thom. M. 207. Brunck. Aristoph. 3, 47. 176. Kuster. 115. Jacobs. Anth. 7, 24. 9, 449. ad Diod. S. 1, 624. ad Charit. 292. 450. 455. Toup. Opusc. 1, 23. Valck. ad Ammon. 185. Subst., ad Charit. 200. 202. 213. 236. 292. Τὸ δ., i. q. δῆμος, Diod. S. 1, 730. et var. lect. Dionys. H. 2, 1057. Δημόσια, adv., Brunck. Aristoph. 2, 154. Δημόσια, δημοσίᾳ, ad Thom. M. 141. Δημόσιον, ad Charit. 293. Valck. ad Ammon. 145. Herod. 7." Schæf. Mss.] ET Δημοσίᾳ, Publice, cui opp. ἰδίᾳ, Thuc. et Dem. [Gl. Publice. Δ. διδάσκω· Profiteor. " Ad Charit. 547. Brunck. Aristoph. 2, 154. Thom. M. 467. ad Timæi Lex. 146." Schæf. Mss.] ET Δημοσίως, itidem Publice. || Δημοσιώτερος, Magis publicus, Synes. de Insomn. Ἡλίου γὰρ οὔτε θεσπεσιώτερον ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐδὲν, οὔτε δημοσιώτερον. [* Δαμοσιωμάστης,

Inscr. Lacon. ap. Corsin. de Notis Gr. Diss. 5.] *Δημοσιώνης*, ὁ, Plebeius, Vilis, quasi e populari fæce emtus: *εὐτελὴς*, ut exp. Suid. in h. l. *Οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον, οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώνης, παρεθεωρεῖτο.* [Gl. Publicanus, Strabo 4. p. 314.; 12. p. 151. Sieb. ubi v. Corai. " Ad Diod. S. 2, 531. 607. Thom. M. 654." Schæf. Mss. * *Δημοσιωνία*, ἡ, Photii Memno 38. p. 736.] AT *Δημοσιώνιον*, τὸ, exp. Publicus proventus, Plut. (9, 264=189.) *Ὁ τὸ ταμιεῖον φυλαξάμενος καὶ τὸ δημοσιώνιον.* [" Ad Diod. S. 2, 531." Schæf. Mss.] *Ἐκδημόσιος*, J. Poll. 8. *Συνθηματιαίους δὲ στεφάνους εἴρηκεν Ἀριστοφάνης τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδημοσίους λέγουσι*, [a Schneidero non agnoscitur.] *Δημοσιακὸς*, Publicus, i. q. *δημόσιος*: ut *θησαυροὶ*, Herodian. 2, (7, 3.) Ærarium publicum, Polit. [perperam pro *δημόσιος*.]

Δημοσιόω, Publico, Thuc. 3. *Τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη*, Agrum publicatum, mercede elocarunt. || Divulgo, Plut. (8, 21.) *Τὸ γὰρ ἀπόῤῥητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον.* [Dio Cass. 209. * " *Δημοσίωμα*, Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. Mss.] ET *Δημοσιεύω*, act. pro eod. Synes. Ep. 137. *Ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν συνὼν, φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀῤῥήτοις ἀῤῥητοτάτην ἔχων.* Apud Eund. in pass. *Ὃν οὐ προκαθαίρει μετάνοια δημοσιευθεῖσα*, Publica s. Publice facta, Aristot. Rhet. 2, (22, 3.) *Δεῖ δὲ τὰς γνώμας λέγειν καὶ παρὰ τὰ δεδημοσιευμένα, λέγω δὲ δεδημοσιευμένα, οἷον τὸ Γνῶθι σεαυτὸν*, Pervulgata. Publice edo, ut, *Οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες*, Naz. In VV. LL. ponitur etiam *δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν*, pro Remp. componere, et ad meliorem statum redigere. || Item neutr. Publica civitatis negotia gero, seu, ut Bud. e Plat. exp., *Πράττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα*, i. fere q. *πολιτεύομαι*, Publica persona fungor, et reip. operam præsto, Plato Apol. (19.) *Ἀναγκαῖόν ἐστι τῷ ὄντι μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν*: Gorg. *Ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν, παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες*: pro quo paulo ante dicit, *Ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις ἔργοις*: *Εἴ τῳ τὶς τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἱκανὸς συμβουλεύειν, ἰδιωτεύων αὐτός.* Suid. vero *δημοσιεύω* exp. *δωρεὰν ἐργάζομαι*, quoniam *οἱ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ προῖκα ἐθεράπευον*: afferens ex Aristoph. (Ἀ. 1030.) *Ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω*, addensque illi suæ oppositioni hæc verba, quæ non satis emendata esse videntur, *Οἷον οὐ κοινῇ ἐσπείσαμεν, ἀλλ' ἐμαυτῷ καὶ μόνῳ καὶ ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμί σοι.* Apud Philon. V. M. 1. *Ταῖς οὖν περικαλλεστάταις ἐὰν ἐπιτρέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν*, Turn. vertit Quæstum facere prostareque. [Gl. Divulgo, Publico, Heliod. 9. p. 425. *Ταυτὶ δημοσιεύουσι*, 10. p. 457. *Τὴν νίκην μόνῳ τῷ σχήματι δημοσιεύοντες*, Dio Cass. 59, 26. *Ἐν στολῇ δ.* Teles Stobæi 232. *Τὸν δημοσιεύοντα* opponit *τῷ κατ' οἰκίας ἐργολαβοῦντι*. I. q. *δημεύω*, Bekk. Anecd. 90. " Ad Charit. 130. Jacobs. Anim. 257. Wakef. S. C. 4, 154. Weisk. ad Longin. 520. Heindorf. ad Plat. Gorg. 234. 236. ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. * *Δημοσίευσις*, ἡ, Gl. Populatio, Publicatio, " Chrys. in Matth. Hom. 53. T. 2. p. 339. *Τότε δὲ μετὰ πολλῆς τῆς δ., τὸν οὐρανὸν ἐλίττων, τὸν ἥλιον ἀποκρύπτων.*" Seager. Mss.: 6, 424. * *Δημοσιευτὸς*, ἡ, ὸν, unde * " *Ἀδημοσίευτος*, (ὁ, ἡ,) Chrys. in Matth. Hom. 60. T. 2. p. 384." Seager. Mss.: 64. p. 670. * *Ἐκδημοσιεύω*, Dio Cass. 695.]

¶ *Δημότης*, ὁ, Homo plebeius, Popularis, Municeps, Tribulis, Xen. (Ἀθ. 1, 4.) *Οἱ μὲν γὰρ πένητες, καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους*, Isocr. Panath. (νή.) *Τοὺς προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν.* Dem. (314.) *Ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης*, Aristoph. N. (210.) *Καὶ ποῦ Κικυννεῖς εἰσὶν οἱ ἐμοὶ δημόται*; Mei tribules? [Gl. Vulgaris, Plebeius. *Δημόται*· Populares. Schleusner. Lex. in V. T. ad Greg. Cor. 345. Pind. N. 7, 97. *ἔν τε δαμόταις Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν*, " Phrynich. Ecl. 33. 212. Thom. M. 207. 729. Larcher Herod. 2, 510. Brunck. Aristoph. 1, 68. Heyn. Hom. 4, 230. ad Xen. Mem. 1, 2, 58. Ruhnk. ad 222. Valck. Hippol. p. 285. Tribulis, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 82. Toup. Opusc. 1, 294. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 104. Valck. Hippol. p. 234. ad Herod. 224. 658. Popularis, Herodian. 475. et n., Aristoph. Εἰρ. 920. *Τὸν δημότην ὅμιλον.*" Schæf. Mss. * *Δημότις*, ἡ, Theocr. 28, 22. Eur. Ion. 625. Dio Cass. 707. * " *Συνδημότης*, Græv. ad Lucian. Solœc. 2, 738." Kall. Mss. " Herodian. 475. et n., Phrynich. Ecl. 212. Thom. M. 207. 729." Schæf. Mss. * *Φιλοδημότης*, Schneider. Lex. v. *Φιλοδημοτικός*,] *Δημοτικὸς*, (ἡ, ὸν,) Plebeius, Popularis, (Dem. 581.) *Καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων.* || Popularis status amans, s. Ad popularem statum conferens, de re aliqua intellectum, Isocr. de Pace, *Δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοὶ*, Æschin. (83.) *Τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διηριθμημένους ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα· τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος*, Aristoph. (N. 205.) *Τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.* || Popularis, h. e. Popularium amans, Plebicola, Xen. *Δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος*, Plut. Oth. *σχῆμα δημοτικός.* Et superl. *δημοτικώτατος*, Æschin.; ut et *δημοτικώτερος* compar. ap. Philon. Neutr. *τὸ δημοτικὸν*, Popularitas; ut *τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ*, Popularitas ejus, Populare ejus ingenium. Et *τοῦ δημοτικοῦ ἐξίστατο*, Plut. Rom. [Gl. Popularis, Publicola, Plebeius, " Popularis, ut *τρόπους*, Eubulus Athen. 239. Sed δ. *ἀνὴρ*, Homo de plebe, ibid. δ. *ἰχθὺς*, Vulgaris, Vilis, Matro ap. Athen. 195. δ. *δεῖπνα*, Convivia publica, 185." Schweigh. Mss. Dionys. H. 1, 324. " Ad Charit. 441. 450. ad Diod. S. 1, 469. 2, 265. 306. Brunck. Aristoph. 3, 203. T. H. ad Plutum p. 82. ad Dionys. H. 4, 2274. Alciphro 18. Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. ad Diod. S. 1, 176. Conf. c. *δημόσιος*, Dionys. H. 4, 2143.; cum *ἰδιωτικὸς*, ibid. *Τὸ δ.*, Diod. S. 2, 538." Schæf. Mss.] HINC *Φιλοδημοτικὸς*, (ἡ, ὸν,) Popularium amans, s. Popularis status amans, [" Dionys. H. 3, 1734." Schæf. Mss.] ET adv. *Δημοτικῶς*, Populariter, " More popularium s. plebeiorum, exp. etiam Humaniter, quoniam *οἱ ἐντελεῖς* sunt minus comes et affabiles," [Gl. Populariter, " Dem. 707. 719. 1308." Seager. Mss. Diod. S. 5. p. 229. Lucian. 343. 596. " Diod. S. 1, 379. 2, 558." Schæf. Mss.]

Δημότεροι, Plebeii, Populares, Apoll. Rh. (1, 738.) *δημότεραι γυναῖκες*, [Aratus 105. Antiphil. 1. *Κύπριν*, Jacobs. Anth. 9, 37. 11, 669. *χρήμασι*, pro *δημοσίοις*. " Huschk. Anal. 279." Schæf. Mss.]

Δημοτεύομαι, Popularis sum, Municeps sum, *μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον*, Hes. Item, *τοῦδέ τινος δήμου κοινωνῶ καὶ χρηματίζω ἀπ' αὐτοῦ*, ut Suid. exp., citans e Dem. (1314.) *Δημοτευόμενος μετὰ τῶν δημοτῶν*: [" 1315. *Ἀλλ' ἁπλῶς, ἐν οἷς ὁ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς, ὁ † ἐμὸς, ὁ πατὴρ, ἐνταῦθα καὶ αὐτὸς φαίνομαι δημοτευόμενος*: 1092." Seager. Mss. " Acta Traj. 1, 222." Schæf. Mss.]

¶ *Δημώδης*, ὁ, ἡ, Plebeius, Popularis, Herodian. 1, (15, 14.) *Πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν*: (1, 4, 19.) *Πᾶν τε τὸ παρὸν στρατιωτικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος.* Longin. *Κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι.* || *Παιδιώδης*, Hes. [Ælian. V. H. 3, 45. " Ad Charit. 451. Wolf. Proleg. 181. Æschrio, Heyn. Hom. 5, 475. 6, 545. 8, 584. Valck. Diatr. 96. ad Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss.] HINC *Νεοδαμώδης*, i. e. *ὁ νεωστὶ δημοποίητος γεγενημένος*, Qui recens in popularium numerum ascitus est. Sic ap. Lacedæmones dicebantur qui ex *Εἱλώτων* numero libertate donati essent, Hes. Thuc. 7, (58.) *Λακεδαιμόνιοι μὲν ἡγεμόνα Σπαρτιάτην παρεχόμενοι, Νεοδαμώδεις δὲ τοὺς ἄλλους καὶ Εἵλωτας. Δύναται δὲ τὸ Νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι*: [5, 34.; Ind. Xen. Hist. " Schneider. Bibl. Philol. 1, 137. ad Herod. 696." Schæf. Mss. * *Δημωδῶς*, Orig. c. Cels. 2. p. 434.]

Δημόθεν, E populo, Od. T. (197.) *Καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας*: ubi Eust. dicit fuisse moris *ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς ἀξίους*: et sic Alcinoum, quique cum eo erant optimates, Ulyssi munera dedisse *ἀνδρακὰς, ὕστερον ἀγειρομένους κατὰ δῆμον*. [" Wakef. Alc. 767. E pago, Ruhnk. ad Timæi Lex. 15. ad Callim. 1, 113." Schæf. Mss. Anal. 1, 227.]

Δημόομαι, i. q. δημοκοπέομαι, Suid. εὐφραίνομαι, εὐθυμοῦμαι δημοσίᾳ, παίζω, θωπεύω, Hes. ['Αντὶ τοῦ παίζω, Plato Theæt. 161=76. Bas. 1=349. Heind. Timæo in Lex. 78. δημοκοπέω, εὐφραίνομαι. "Thom. M. 208. Jacobs. Anth. 7, 139." Schæf. Mss.] Unde Δημώματα eid. Hes. παίγνια. "Δαμώματα, Eid. * κοι-" νώματα, * δημοσιώματα, Schol. Aristoph. Εἰρ. "(798.) τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων "τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν, exp. τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα, "Vulgaria carmina, s. Publice cani solita." ["Brunck. Aristoph. 3, 141. ad Timæi Lex. 78." Schæf. Mss.]

¶ Δήμιος, ὁ, ἡ, Publicus, Od. Γ. (82.) πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω: Υ. (264.) ἐπεὶ οὔτοι δήμιός ἐστιν Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος. Sic Antipho dicit μεγάλους εἶναι τοὺς δημίους ἀγῶνας, Bud. Actiones populares. Et δήμιος ἑσμὸς Nonn. pro Plebeia multitudine. || Subst. capitur pro Carnifice s. Tortore, Æschin. (44.) Παρέσται δὲ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ, ἂν κελεύητε, Herodian. 3, (12, 4.) Φονεὺς καὶ δήμιος. Naz. Δήμιος ἀπαραίτητος. || Et Δημίη, ἡ, Scortum, sc. publicum, ap. Cyprios, Hes. [Δήμιος, Gl. Carnifex, Speculator. Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 476.; ad Greg. Cor. 56. Il. P. 250. δήμια πίνουσι, pro δημοσίᾳ, Publice, Æsch. Suppl. 707. τὸ δήμιον, pro ὁ δῆμος et τὸ κοινὸν, Nicander 'Α. 160. δήμια λαβράζειν.] "Hesychio δήμια sunt δημόσια et δημιό-" πρατα." ["Jacobs. Anth. 7, 139. Heyn. Hom. 7, 330. Herodian. 478. et n.: Ammon. 40. ad Charit. 236. 292. Subst., Thom. M. 206. Wakef. Eum. 161. ad Diod. S. 1, 624. 723. Brunck. Aristoph. 2, 9. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 43. De meretrice, Jacobs. Anth. 6, 169. 7, 389. Toup. Opusc. 2, 68. Βωμοὶ δ., Abresch. Æsch. 2, 96." Schæf. Mss. * Δημιοπληθὴς, Æsch. Ag. 132. κτήνη, pro κτήματα δημόσια, al. δημοπλ.]

Δημιόπρατος, ὁ, ἡ, Qui publice emitur, Qui publicatur, Plut. (3, 497.) Τὰ δημιόπρατα τοῦ Σύλλα, Bona publicata, Bud. [Aristoph. 'Ι. 103. Σ. 659. ap. Philon. δημόπρατος, Athen. 476. "Phalar. 214. ad Mœr. 391. Brunck. Aristoph. 3, 33." Schæf. Mss. * Δημιοπράτης, Themist. 86. * Δημιοπρασία, ἡ, Schneidero susp.]

Δημιουργὸς, ὁ, ET Δημιοεργὸς, poët. Qui publice operatur, Opifex publicus, Is, cujus opificia publice prostant, Od. P. (383.) Ἄλλον γ' εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων, κ. τ. λ. Sed Hom. posteri hos δημιοεργοὺς s. δημιουργοὺς, appellarunt potius χειροτέχνας et χειρώνακτας aliisque nonnullis nom.: at v. δημιουργὸς, generaliter de quovis Artifice dixerunt, gen. ei sæpe addentes: adeo ut et Deus ipse δημιουργὸς appelletur, interdum addito gen. τοῦ κόσμου, interdum sine adjectione: vide Cic. Lex. De Deo certe, ut Platonis ll. omittam, dicit Xen. Ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. Apud Lucian. Δημιουργὸς τοῦ ταύρου, Artifex tauri, Naz. Ἡμέρας δημιουργὸς, Diei artifex s. effector, de sole. At Δημιουργοὶ τῶν νόμων, Aristot. Polit. 2. redditur Conditores legum. Δεινὸς δημιουργὸς λόγων, Æschin. Et sine gen. ἰατρὸς, Medicus, qui medelas conficit, i. e. Practicus, VV. LL. || Mulier, Prostibulum publicum, quæ et δῆμος, ut paulo ante dictum est. || Quæ in nuptiis dulciaria ceteraque bellaria conficit; Nuptiarum conciliatrix, Pronuba; Athen. [172. 644. Menander Clerici p. 196. Cf. Ὑπονυμφίς. "Dans le sens de Confiseur, il faut citer Herod. 4, 194. 7, 31." Corai. Mss.] J. Poll. Eust. || Δημιουργοὶ ap. Peloponnenses, vel Dores, ut alii, dicebantur Qui populo præerant, et res ejus administrabant. Demosth. Hes. Eust. "Δαμιουργοὶ, Hesychio αἱ πόρναι, joco autem ita vo-" cantur a Comicis." ["Δημιουργὸς τῶν ὅλων, The Demiurgus of Wholes. The artificer of the Universe is thus denominated, because he produces the Universe so far as it is a whole, and likewise all the wholes it contains, by his own immediate energy; other subordinate powers co-operating with him in the production of parts. Hence, he produces the Universe totally and at once." Th. Taylor. in Explicatione Vocum quarundam Aristot. Δημιουργοὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ σώματος, Jambl. Adhort. 154. Kiessl.: Od. T. 135. Athen. 4. p. 172. Hymn. in Merc. 98.

A ὄρθρος δημιοεργός. Schleusner. Lex. in V. T. Livius 32, 22. 38, 30. Glossæ: Δημουργὸς, (l. Δημιουργός) Opifex, Moderator. "Gesn. Ind. Orph. Valck. Diatr. 39. Adoniaz. p. 398. 399. Mœr. 107. 238. ad Lucian. 1, 196. ad Diod. S. 1, 86. ad Herod. 525. Casaub. ad Athen. 3. Musgr. Ion. 1577. Heindorf. ad Plat. Gorg. 43. Nom. magistratus, ad Lucian. 2, 202. Plut. de S. N. V. 11. Γυναῖκες δημιουργοὶ, Toup. Opusc. 2, 248. Ὁ ὑπὸ σελήνην δ., Boeckh. in Plat. Min. 29. Δημιοεργὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 32. Ilgen. Hymn. 387. ad Herod. 525. Δαμιοργὸς, (sic,) Heyn. Hom. 4, 257." Schæf. Mss.] ET Συνδημιουργὸς e Plat. (2, 671.) affertur pro Eo, qui in fungendo hoc munere est administer. ET Δημιουργία, Functio hujus magistratus, Plato Apol. (26.) Ἀμελήσας—στρατηγιῶν, καὶ δημιουργιῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν, Aristot. Polit. 5. (9.) Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας, [Opificium, Artificium: αἱ τῶν περὶ τὰ πέμματα δημ., Athen. 1, 18. "Plut. Pericle 290. HSt." Seager.
B Mss. Aristot. Meteor. 2, 11. Jambl. Adhort. 44. Kiessl. * "Δημιοεργείη, Procl. H. in Minerv. 20. Bibl. der alt. Litter. et Kunst. T. 1." Boiss. Mss.] AT Ἐπιδημιουργοὺς Thuc. Schol. exp. ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας. Item, Quibus murorum reficiendorum cura commissa esset, addens et ex Asclepio, præp. ἐπὶ supervacaneam esse. Thuc. 1, (56.) Ὁμήρους δοῦναι, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, καὶ τολοιπὸν μὴ ἐκδέχεσθαι, οὓς κατὰ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον. [* "Δημιούργιος, Athan. 1, 345." Kall. Mss.] Δημιουργεῖον, Officina, χαλκεῖον, ἐργαστήριον, Hes. ["Appian. 1, 433. Etym. M." Wakef. Mss.] Δημιουργέω, Sum opifex, Opificium aliquod exerceo; generalius pro Fabricor, Compingo, Condo; Efficio, s. Conficio; ut Κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur a Plat. Effectus, Factus, Cic. interpr. [Plato de LL. 8. p. 434. Τῶν οἰκετῶν τῶν ἑαυτῷ δημιουργούντων: de Rep. 1, 15. Ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομένῳ ξυμφέρον καὶ ᾧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ, Schneider. Lex. Supplem. Schleusner. Lex. in V. T. Artemid. 2, 22. Στρατηγεῖν καὶ δ. ἐπιχειροῦντι. "Diod.
C S. 1. 362." Schæf. Mss.] A QUO Δημιούργημα, τὸ, Opificium, Fabricatio, [Jambl. V. P. 118. Kiessl., Dionys. H. 2. p. 1. Lucian. 567. 608. "Jacobs. Anim. 255. Ammon. 116. Phalar. 20." Schæf. Mss. * Δημιουργητὸς, ἡ, ὸν, unde * Ἀδημιούργητος, ὁ, ἡ, Diod. S. 3. p. 113. πρὸς ἀνάστασιν, Just. Mart. 190. * Αὐτοδημιούργητος, Hes. Phav. 138. * "Ἀντιδημιουργεῖν, vel —εῖσθαι, Æmulari opus ab alio factum, Cum aliquo de arte contendere, Artificium artificio opponere, Athen. 469. e Lynceo Samio, Ῥοδίους ἀντιδημιουργήσασθαι πρὸς τὰς Ἀθήνησι θηρικλείους." Schweigh. Mss. Clem. Alex. Pæd. 3. p. 262. * Ἐνδημιουργέω, Plut. 17. 664. * Ἐπιδημιουργέω, Hippocr. Epist. p. 1285, 53. * "Προδημιουργέω, Scriptor. Anon. ap. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. xvi." Boiss. Mss.: cf. 411.] "Συνδημιουργέω, Una condo "s. fabricor." ["Hierocles 284." Wakef. Mss.] Δημιουργικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad opificem pertinens, Fabrilis. Δημιουργικὰ τεχνήματα, Plato, Artificia illiberalia et sordida. || Δημιουργικοὶ autem λόγοι dictæ sunt Ideæ
D a quibusdam, qui eas tuebantur, Bud. e Philopono in Post. 2. [Aristot. Polit. 4, 4. Schneider. Lex. Supplem. "Ad Dionys. H. 5, 40." Schæf. Mss.] ET Δημιουργικῶς, Opificum more, Fabriliter, [Aristoph. Εἰρ. 429. λέγε δ.]

Κοινοδήμιον, τὸ, Publicum, τὸ τῷ δημοσίῳ κοινὸν, Suid. δημόσιον, δικαστήριον, Hes. ET Κοινοδημεὶ, Vulgo, Publice, VV. LL. [Suidæ κοινῇ, δημοσίᾳ. * "Κοινοδημόσιον, τὸ, i. q. δημόσιον et δικαστήριον, Hes." Schneider. Lex.]

Πανδήμιος, Publicus, ut ἦμαρ ap. Nonn. exp. Dies publicus et festus. Item, Qui per totum populum versatur, Od. Σ. (1.) Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος: pro quo paraphrasten Demosthenem Eust. refert dixisse, Κακόν τι πάνδημον, οἷος ἐσθίων ῥαγῆναι δι' ἡμέρας, καὶ πολὺν ἄκρατον ἐκπιεῖν. At πανδήμιος ἄγρη Epigr. redditur Universalis piscatio. || Eust. tradit posse aliquando ἐγκαίρως αἰνίξασθαι τὸν κοινὸν * ζημιωτὴν, deducendo a δήμιος pro Carnifice. ["Ad Cha-

rit. 208." Schæf. Mss. " Manetho 3, 249." Wakef. Mss.] A

[* Δημιωστὶ, ad Greg. Cor. 545. Schneider. Lex. v. Ἱερωστί.]

[* " Δημιώδης, Fischer. Descr. Lectt. 799. 800. p. iv." Schæf. Mss.]

¶ Δημεύω, Publico, Thuc. 5. Τὰ μέντοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ, Herodian. 3. Τάς τε οὐσίας αὐτῶν δημεύσας. Dionys. H. 6. Δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγρούς. Et pass. ap. Dem. Τῶν γὰρ ἐκ προνοίας (ἀνδροφόνων ἐξεληλυθότων) δεδήμευται τὰ ὄντα, Bona publicata sunt. Chrys. Δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, Bonorum proscriptione et publicatione mulctatus. [Gl. Proscribo, Populor, Promulgo, Mulgo, Vulgo, Publico. Δημεύει· Confiscat. Δεδημευμένον· Vulgatum. Eur. Cycl. 119. δεδήμευται κράτος: pro δημαγωγέω et ἐνδημέω, Hes. Etym. M. Bekk. Anecd. 234.: Schleusner. Lex. in V. T. Δαμεῦσαι, Hes. κοινοποιεῖν, αἰσχῦναι. " Kuster. Aristoph. 60. Diod. S. 2, 563. 569. Toup. Opusc. 1, 210. 549. Vulgo, Casaub. ad Athen. 99." Schæf. Mss.] UNDE Δήμευσις, ἡ, Publicatio, Synes. Ep. 67. B Εἰ τρόπος ἐπινοηθείη δημεύσεως. Plut. ad Præf. Ind. Ποιοῦσα τὴν ὀργὴν, φόνον· τὸν ἔρωτα, μοιχείαν· πλεονεξίαν, δήμευσιν. [Gl. Proscriptio, Hasta publica, Confiscatio, Populatio, " Clem. Alex. Str. 4. p. 587." Routh. Mss.] ET Δημευσία, ἡ, pro eod. e Plut. [a Schneidero non agnoscitur. * " Δημευτὴς, Hippocr. de Dec. Hab. s. 1. ubi δεσμ. in lect. var." Boiss. Mss. * " Δημέω, Julian. 303." Wakef. Mss. * " Δημάζω, Aristoph. A. 601. ad Timæi Lex. 78." Schæf. Mss.]

Δημίζω, Populum decipio, ut Aristoph. Schol. exp. Σ. (699.) Σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν Ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων, [Populo se studere simulantibus. " Ad Timæi Lex. 78." Schæf. Mss.] " Δημιῶν, Hesychio ὁ τὸν δῆμον διοικῶν, Qui " populum regit, Populi rector s. gubernator," [a Schneidero non agnoscitur.]

" Δημεῖαι, Hesychio αἱ τῶν δήμων συστάσεις," [a Schneidero non agnoscitur. * Δημεῖον, τὸ, Plato de Rep. 4. p. 368=411. Bas. 1. Νεκροὺς παρὰ τῷ δ. C κειμένους, cf. Plut. Themist. 22.]

Δημίδιον, τὸ, Popellus, Bud. ex Aristoph. (Ἱ. 726.) Ἔξελθε δῆτα δημίδιον ὦ φίλτατον. [" Ad Charit. 238." Schæf. Mss.] " Δημακίδιον, ab Aristoph. (l. c. 823.) " per derisionem dicitur ὁ δῆμος, Populus, quasi Po- " pellus s. Plebicula, δημίδιον," [a * Δήμαξ, ακος, * Δημάκιον, et Δημακίδιον, " ad Charit. 238." Schæf. Mss.]

" Δημονέστερον, Hesychio ἀσχημονέστερον, διὰ τὸ " ἐν ὄψει πάντων γινόμενον."

[* " Δήμων, * Δάμων, * Δαμώνιος, T. H. ad Plutum p. 352. * Δαμύλη, Ammon. 125." Schæf. Mss.]

" ΔΗΝ, Diu, i. q. δηθὰ et δηθάκις, Od. Π. Ἤσπαι- " ρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν: Ο. (10.) " Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι: Ξ. " Ἤδη δὴν ἀπεὼν, Qui jam diu abest: ἐπὶ πολὺν χρό- " νον. || Dudum, Pridem, Od. Σ. et Υ. Ὀδυσσῆος " δὴν οἰχομένοιο, Ulyssis, qui jam pridem decessit." [Spitzner. de Versu Gr. Her. 20. 28. 37. 39. 47. D Apoll. Rh. 1, 516. cum ἐπὶ, " Il. E. 412. Athlet. Stat. 47. Heyn. Hom. 4, 679. 5, 84. 206. 437. 495. 531. Multum, de spatio, 7, 260. coll. 261. * Ἐπιδὴν, 297. * Μεταδὴν, Callim. 1, 499." Schæf. Mss. " Δήν εἰμι, Procul, Nicander Ἀ. 395." Wakef. Mss.] " Δηναιὸς, (ὰ, ὸν,) Diuturnus, Longævus, " Vetus, Hesychio πολυχρόνιος, παλαιὸς, Il. E. (407.) " οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅττι μάλ' " οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, Non diutur- " num et longævum esse, Non diu vivere: Z. (130.) " Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος Δὴν " ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζε. Apoll. Rh. 2. " γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν: 1. δηναιὸν adverbia- " liter posuisse dicitur pro δὴν, Diu. Δηναιὸν dicitur " etiam anteacti temporis ratione pro Qui jam pri- " dem, jam olim fuit, Vetus, Antiquus, Callim. H. " in J. (60.) Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοι- " δοὶ, i. e. οἱ ἀρχαῖοι, Veteres, Antiqui, Prisci. Δη- " ναιὰ exp. ἀχρεῖα καὶ ἄφορα δένδρα, Inutiles et infru- " giferæ arbores. Videndum tamen, annon potius " sint Quæ præ vetustate sunt inutiles et steriles." [Spitzner. l. c. 146. Apoll. Rh. 3, 54. Empedocles (Fr. 5, 13.) ap. Plut. 7, 854. Θοῶσά τε Δηναιή, Theocr. 16, 54. κλέος, Apoll. Rh. 4, 645. δηναιοὶ εἰσαφίκοντο, 3, 53. Lycophro 145. ἀλὸς, Antip. S. 49. ἀστέρας. " Valck. Adoniaz. p. 373. Toup. Opusc. 2, 113. 219. Emendd. 1, 261. Valck. Diatr. 215. ad Charit. 222. 231. ad Callim. 125. Jacobs. Anth. 8, 51. Heyn. Hom. 4, 679. 5, 206. Δηναιὸν, ad Charit. 768." Schæf. Mss. " Qui diu abfuit, Opp. Ἀ. 4, 154." Wakef. Mss.]

" Δῆνος, τὸ, Consilium, βούλευμα, Hes. et Etym., " qui e δὴν derivatum ait, eo quod χρόνου δεῖται ἡ " βουλή: jubente et Poëta Δηρὸν βουλεύειν, ἵν' ἔχῃ " καὶ πολλὸν ἄμεινον: vel a δήω, τὸ εὑρίσκω. Il. Δ. " (360.) ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Ἤπια δήνεα " οἶδε. Apud Suid. legitur ETIAM Δήνεον, τὸ βού- " λευμα, idque in Ms. quoque Cod." [Hesiod. Θ. 237. δίκαια καὶ ἤπια δ. οἶδε, Opp. Ἀ. 3, 1. παναίολα δ. τέχνης, Anthol. Vat. 2, 420. ὁπλοτέρων μετήορα δ. φωτῶν, Schneider. Lex. Δ. et μήδεα conf., ad Apoll. Rh. T. 1. p. 323. " Valck. ad Theocr. 249. Diod. Sard. 5. Brunck. Apoll. Rh. 123. Epigr. adesp. 439. Δ. et μήδεα conf., Heyn. Hom. 4, 623." Schæf. Mss. * Δυσδήνης, ὁ, ἡ, δύσνους, κακόβουλος. Vide Ἀδηνὲς, Ἀδηνέως. * Δήνευμα ἵππου, Xen. Equit. 3, 11. cf. Δεινεύω.] " Πολυδήνεα, Hesychio πολύβουλον, nam " δῆνος, Consilium," [πολύμητιν Eid. vide ad Diog. L. 9, 22. p. 562. ubi pro * πολύδηνιν ἔλεγχον, al. * πολύδηριν, πολύπειρον.]

" Δηρὸς, (ὰ, ὸν,) i. q. δηναιὸς, Diuturnus, Diutinus, " Longævus, Soph. (Aj. 415.) Πολύν με, πολὺν, δα- " ρόν τε δὴ Κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν Χρόνον, Multum " et diutinum tempus. Dor. autem ibi δαρὸν posuit " pro δηρόν. Sicut vero δηναιὸν alicubi dicunt pro " δηναιὸν χρόνον, ita et δηρὸν, adv. usurpantes pro " δὴν s. δηθὰ, Diu, Longum tempus, Od. Ω. (394.) " Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες Μίμνομεν ἐν " μεγάροις: Τ. (301.) οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος " αἴης Δηρὸν ἀπεσσεῖται. Apoll. Rh. (1, 615. 2, 759.) " dicit etiam ἐπὶ δηρὸν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν " χρόνον, Ad longum tempus: (3, 955.) μετὰ δηρὸν, " sc. χρόνον, Post longum tempus. Apud Hes. le- " gitur et Δηρότης adv. exp. δηρὸν, ἐπὶ πολὺν καιρόν: " cum potius subst. sit, et signif. Diuturnitas." [Cf. Δαρὸν, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 428. " Ruhnk. ad H. in Cer. 281. ad Charit. 246. Porson. Or. 26. Iph. T. 1339. Heyn. Hom. 8, 98. Ἐπὶ δ., 5, 619. Jacobs. Anth. 8, 63. Wakef. S. C. 4, 252. Schrader. ad Mus. 95. Ἔτι δηρὸν, ἐπὶ δ., Heyn. Hom. 7, 296." Schæf. Mss. " Eur. Herc. F. 704." Wakef. Mss.]

" Δάον, Hesychio πολυχρόνιον, Diutinum, Diutur- " num."

" Δηθὰ, Diu, i. q. δὴν et δηρὸν, Od. H. (152.) " Θ. (411.) ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις: " Il. K. (51.) Ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀρ- " γείοισι Δηθά τε καὶ δολιχὸν, Hesiod. Δηθὰ μάλ' ἀχνύ- " μενοι, Diu admodum, Apoll. Rh. 2. οὐ μετὰ δηθὰ, " Non diu post, Non ita post longum tempus, i. e. " Paulo post. Ab Hes. exp. non solum πολὺν χρό- " νον, sed etiam συνεχὲς, Continuo temporis spatio, " Perpetuo." [Gl. Diu. " Heyn. Hom. 4, 274. 5, 20. 8, 98. 138." Schæf. Mss. " Manetho 2, 281. 6, 423." Wakef. Mss.] " Δηθάκι, s. Δηθάκις, i. q. δηθὰ, " unde et derivatum est. A Suida exp. πλειστάκις, " Sæpissime: ut ab Hes. quoque πυκνῶς, πολλάκις, " Crebro, Sæpe." [Opp. K. 1, 27. 84. 3, 327. 386. " Ad Charit. 729. Wakef. Eum. 111." Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 215. Manetho 2, 182." Wakef. Mss.] " Δηθύνω, Suidæ ἐγχρονίζω, βραδύνω, Tempus duco, " Moror s. Tardo, Il. A. (26.) Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν " ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω Ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον " αὖτις ἰόντα: Z. (518.) ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον " κατερύκω Δηθύνων: Od. P. (278.) Μηδέ σὺ δηθύνειν, " Ne diu moreris. Sic Apoll. Rh. 2, (74.) οὐδέ μιν " εἴα Δηθύνειν." [" Il. A. 27." Schæf. Mss. " Hebesco, Orph. Lap. 461. de surdis auribus." Wakef. Mss.] " ITEM Δηθυρεῖν pro σχολάζειν et διατρίβειν " Hes. affert: sed haud scio an mendo careant ejus

" exemplaria." [* Ἐκδηθύνω, Aretæus 7, 1. p. 114. Ἦν δὲ καὶ ἐκδηθύνῃ.]

* ΔΗΩ, Invenio, εὑρίσκω, Etym. Sed crebrius futuri habet signif. δήετε enim exp. εὑρήσετε, ut videbis in Τέκμαρ. Sic δήουσιν, Apoll. Rh. εὑρήσουσιν: ap. quem et δήοιμεν pro εὕροιμεν." [" Theocr. 22, 70. Toup. Opusc. 2, 74. 187. Heyn. Hom. 5, 686. 6, 415. Callim. Ep. 56. Jacobs. Anth. 7, 380. 8, 301." Schæf. Mss. " Δήεις, Reperies, Numenius ap. Athen. 105." Schweigh. Mss.] " INDE Δηώ, " (όος, contr. οῦς, ἡ,) dicta putatur ἡ Δημήτηρ, quoniam filiam Proserpinam diu et diligenter quæsivit: " aliis tamen a δαίω nominatam putantibus, eoque " signif. vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam " quæsivit: vel κόπτω, quoniam aratro scinditur ipsa " tellus. Sed verisimilior eorum videtur sententia, " qui demin. esse volunt a Δημήτηρ. Apud Athen. " 10. εἰς πλατὺ Στέγαστρον ἀγνῆς παρθένου Δηοῦς " κόρης, Aristoph. (Π. 515.) Δηοῦς καρπὸς, Cereales " fruges, Soph. Δηοῦς ἐν κόλποις pro ἐν πεδίοις." [" Ad Herod. 648. Mitsch. H. in Cer. 122. 254. Ruhnk. 122. Jacobs. Anth. 7, 390. 8, 56. 10, 414. Antiphil. 7. Fruges, Toup. Opusc. 2, 124. * Δηῷος, Jacobs. Anth. 9, 368. 373." Schæf. Mss. " Nonn. D. 6, 3." Wakef. Mss. * Δηωΐνη, Callim. Fr. 48. " Ad Herod. 648." Schæf. Mss. " Δήω, Ion. pro δάω, δαέω, δάημι, Od. Z. 291. δήομεν. Δήεις, Hesychio εὑρήσεις, ὄψει, μαθήσει. Etym. M. ex Alcæo affert et * Δέω: Ἐγὼ μέν κ' οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας." Schneider. Lex. Cf. Δαδαίνω, Δανδαίνω, Ἐνδανδαίνω.]

ΔΙΑ, CUM GEN. Per, ut Od. K. (392.) ἡ δὲ δι' αὐτῶν Ἐρχομένη, προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο, Per illos incedens, i. e. Per medium illorum, Il. Γ. (358.) Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος, Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, Transiit per clypeum, Penetravit clypeum, et per thoracem fixa est. Et ap. Hesiod. Ἔ. (2, 137.) Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν, sc. ἴς ἀνέμου Βορέου, Virginem non perflat; accipiendo Per pro Gall. A travers. Ad verbum, Non perflat per virginem. Sed ipse quoque præp. cum verbo tantum posuerat (2, 131.) ἀλλά νυ καὶ τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Eandemque (2, 134.) seorsum tantum posuerat, non adjungens verbo, sed illi dans accus. Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα, πώεα δ' οὔτι: ubi, si dicamus esse δι' αἶγα ἄησι pro διάησι αἶγα, habebimus constr. Lat., Perflat capram. In prosa quoque jungitur gen. hac in signif. Δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὤθει, Exige gladium per ambos, Ambos gladio transadige. Od. K. (391.) ἡ δὲ δι' αὐτῶν Ἐρχομένη, sic Xen. Σ. Διὰ πυρὸς ἰέναι: K. Π. 1, (2, 15.) Διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες. Plato Axiocho, Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν κακουργημάτων ἠλάθη. Synes. Ep. 40. Ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς Θεοῦ: ibid. Τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου. Nonnunquam vero cum eod. aut alio ejusd. generis verbo junctum, aliis modis interpr., quod de præced. exemplorum nonnullis dici potest; ut Δαναΐδαισι διὰ μάχης Ἐλθών, pro Præliatus, Eur. (Iph. A. 1415.) Itidem ap. Lucian. Διὰ μάχης ἐλθεῖν τινί, Prælio aggredi, Bud. e Thuc. Ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτούς, In prælium exire, Bud. Qui et ap. Plut. Διὰ λόγων ἐλθεῖν vertit, Venisse ad colloquium. Et Isocr. 68. Διὰ μιᾶς γνώμης γίνεσθαι, In concordiam et unanimitatem venire, Ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης. Nonnunquam autem poët. omittitur διὰ, Per: ut Il. B. (801.) Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίοιο. In hac vero signif. poët. διὰ jungere etiam accus. docebitur postea. Item διὰ, Per, cum de eo dicitur, quod vicem instrumenti præbet; ut Dem. Epitaph. Διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν αἴτιοι κατέστησαν. Et Isocr. Archidamo, Διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν: quod dici etiam posset ἐκ τούτων.

Διὰ, Per, sed sub. πᾶν, ὅλον, aut πᾶν, quod ponatur pro ὅλον, Od. I. (298.) Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο, τανυσσάμενος διὰ μήλων, pro διὰ πάντων τῶν μήλων, quo dicitur modo διὰ νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτός: ut Athen. (276.) et Eust. docent. Sed possunt huic exemplo addi et ista, διὰ βίου pro δι' ὅλου τοῦ βίου, Per totam vitam, Plut. Δικτάτωρα μὲν αὐτὸν ἀπέδειξαν διὰ βίου. Sic δι' ἐνιαυτοῦ dicitur pro δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ. Et δι' ἔτους pro δι' ὅλου ἔτους, Plut. Ἔφη δέ τις εὑρεθήσεσθαι παρὰ Λευκόλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας. Et ut διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς, sic δι' ἡμέρας pro δι' ὅλης ἡμέρας, Per totam diem ap. Aristoph. (B. 265.) Sic Herod. δι' ἡμέρας δικάζειν. Sed διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, interdum accipitur simpl. pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Nocte et die, et ita exp. ap. Plat. Σκοπεῖν διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Nocte et die considerare. Sic autem διὰ σκότους, Per tenebras, In tenebris. Plut. Quæst. Rom. Διατί τῇ νύμφῃ τὸ πρῶτον οὐκ ἐντυγχάνει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Itidem, Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, Xen. K. Π. 4, (6, 2.) In luctu senectutem transigens. || Διὰ itidem de tempore dictum genitivo αἰῶνος, redditur præpositione In; est enim δι' αἰῶνος quod dicimus In ævum, In æternum. At διὰ παντὸς, quod et διαπαντὸς conjunctim scribitur, In perpetuum, Perpetuo, Semper, vide in Πᾶς. Διὰ τέλους autem, Usque ad finem; interdum et Semper.

Διὰ redditur præp. IN, his etiam in phrasibus, διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. Sic Plut. Numa, Διὰ χειρὸς ἔχειν τὰς ἡνίας, Habenas in manu habere, tenere. Et διὰ χειρῶν ἔχειν, quod exp. etiam Præ manibus habere. Sic διὰ στόματος ἔχειν, In ore habere; ut Lucian. (2, 392.) Διὰ στόματος ἔχειν τὸν Ἀριστοτέλην: itidem vero διὰ στόματος εἶναι, In ore esse, vide in Στόμα. Et διὰ μνήμης ἔχειν, In memoria habere; quod et διὰ μνήμης φέρειν, ap. Herodian. (2, 2, 19.) Οἳ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέρουσι διὰ μνήμης. Sic διὰ τιμῆς ἔχειν, In honore habere, (2, 2, 17.) quod et διὰ τιμῆς ἄγειν dicitur. Idem vero ibid. διὰ θαύματος ἔχειν dicit In admiratione habere, s. potius Admirationi habere: Ὃν ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἔσχετε. Apud Eund. διὰ φρουρᾶς ἔχειν, In custodia habere. Sed διὰ constr. eand. habens, non semper reddi potest præp. In, sed sæpe διὰ cum gen. et verbo per unicum Lat. verbum interpr. aut verbum cum nom.: nonnunquam et aliter; ut δι' ἐλπίδος ἔχειν, Sperare, ap. Herodian. et διὰ φροντίδος ἔχειν, pro Accurare, Procurare, ap. Eund. Hunc enim Auctorem observavi his loquendi generibus cum præp. διὰ supra quemvis alium delectari. Ut autem διὰ φροντίδος ἔχειν, sic et δι' ἐπιμελείας ἔχειν dicitur, quibus affine est ap. Thuc. διὰ φυλακῆς ἔχειν, pro Observare, Excubias agere. Apud Eund. δι' αἰτίας ἔχειν, pro Accusare, αἰτιᾶσθαι. Et δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, Irasci alicui, s. potius Iratum esse alicui, s. Infensum. Sic dicitur δι' ὑποψίας ἔχειν, Suspectum habere: vide Ὑποψία. Et δι' ἡσυχίας ἔχειν, vide Ἡσυχία. Apud Herodian. (4, 6, 4.) δι' ἡδονῆς ἔχω, Ex eo voluptatem capio, Πᾶν, ὅπερ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα. || Interdum cum v. γίνεσθαι, act. etiam signif. ut Plato de LL. 7. Διὰ φόβων ἐθίζοντο γίγνεσθαι, In metu versari: vel, ut Bud. interpr., Timidi esse. || Cum εἶναι etiam sæpe ponitur διὰ suum gen. habens, ubi verbo Esse interpr. cum adjectivo, vel participio, aut verbo pass.; ut δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, Odiosum, Aristoph. vide Ὄχλος. Sic δι' ἔθους εἶναι, Assuetum esse, Gal. vide Ἔθος. Sic διὰ σπουδῆς εἶναι, pro σπουδάζεσθαι, In pretio esse, Magno studio exoptari, Bud. Sic διὰ στόματος εἶναι, In ore esse, Celebrari: cui affinem signif. habet διὰ μνήμης εἶναι: vide Μνήμη. || In, cum dicitur ὁ διὰ μέσου χρόνος, Interjectum tempus. Ad verbum, Tempus, quod in medio est, ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Sic etiam ἐν τῷ διὰ μέσου, Plut. pro Interim. Ponitur sic et in aliis nonnullis loquendi generibus, cujusmodi est hoc, Διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν, Plato Symp. Sic διὰ πλειόνων, διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων: in quibus tamen exp. Latini præp. omittunt, dicentes, Pluribus, Paucis; ut Docere paucis, Virg. Galli præp. In addunt, dicentes, En peu de paroles. Vide Πλείων, et in ceteris. Apud Athen. autem δι' εἰκοστῆς ἱστοριῶν, pro In vicesimo libro, vel Vicesimo libro, omissa præp. In. || Inter; ut, Διὰ πάντων ἄξιος θέας, Herod. Inter omnia spectatu di-

gnus. Sic διὰ νήσων, Inter insulas. || Διά et ἐκ pro eod. in nonnullis loquendi generibus; ut ap. Athen. Χόρια, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. Sic alibi, Ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν, διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, et sic identidem. Interdum vero pro διὰ ponit ἐκ, dicens, ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, et similia, Bud. Sic Δι' ἀλφίτου πεποιημένος citatur e Plut. Numa; pro E farina compositus. Et e Gal. Δι' ἐλαίου τρίψεσι χρῆσθαι, Ex oleo frictionibus uti. Sciendum est autem ita usitatam esse Medicis hanc præp. in hac signif., ut etiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominibus agglutinarint, immutata illorum terminatione; ut, cum pro διὰ ῥόδων κολούριον dixerunt διάῤῥοδον κολούριον, Collyrium e rosis compositum: et διάκροκον κολούριον, pro διὰ κρόκον, E croco compositum, E croco constans; quod quidam appellat, τὸ ξηρίον τὸ διὰ κρόκου καλούμενον. Non memini tamen me ap. Vetustiores Medicos talem præp. διὰ usum, i. e. ita agglutinatæ, reperire: adeo ut Medicis, et iis quidem recentioribus, peculiarem esse putem. Sed hoc quoque sciendum est, interdum gen., cui adhæret, integrum servari; ut in διαχυλῶν. || Itidem vero ap. Musicos in Harmoniarum appellationibus sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ; ut διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, Harmonia ex omnibus. || Διὰ pro ἐκ citatur et in h. l. Aristot. Διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται: ut sit, E fluviis subvehuntur exhalationes. Item, cum dicitur Ἡ διὰ τῶν χρημάτων ἡδονὴ, præp. διὰ exp. per ἐκ, ut sit, Voluptas, quæ e numis percipitur. At vero, Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Xen. (Ἑ. 4, 8, 22.) exp. Voluptates corporis: et, Πάντα διὰ στόματος ἡδέα, ap. Eund. (Ἀπ. 1, 4, 5.) Omnia, quæ ori sunt grata.

Διὰ adhibetur etiam signif. Intervallo loci vel temporis. De intervallo loci dicitur, ut in hh. ll. Theophr. C. P. 3. Καί τοί τινες ἅπαντα κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ κ. τ. λ. hic διὰ πολλοῦ signif. Longis intervallis, interstitiis. Thuc. 3. Οἰκεῖ δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, Magno intervallo, locorum intervallo, Longa inter se intercapedine distantes, Bud. Idem ibid. Ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου, E turribus, quæ prope distabant. Ad verbum, Quæ erant e parvo, sub. intervallo. Idem 6. Τὰ γὰρ διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα, Quæ a nobis longissime absunt, remotissima sunt: paulo ante Διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων: ubi Schol. sub. διαστήματος. Idem Thuc. (3, 51.) Ἐβούλετο δὲ Νικίας τὴν φυλακὴν αὐτόθεν δι' ἐλάσσονος τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μὴ ἀπὸ Βουδόρου εἶναι, Propius, Breviore via, Bud.: 2, (29.) Εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ. Strabo libr. 2. Anthol. διὰ δώδεκα δ' ὄργυια πηχῶν, Φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον, A duodecim cubitis, Ex intervallo duodecim cubitorum. In quibusdam autem ejusd. generis phrasibus signif. præp. διὰ redditur aliter: ut Thuc. 3. Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, Post decimam quamque pinnam. Nam et Schol. annotat διὰ hic accipi pro μετά. Valla tamen interpr. Ad decimam quamque pinnam. Sed, cum διὰ in præced. et in seqq. loquendi generibus interjectum loci vel temporis spatium declaret, posse et ita verti existimo, eod. tamen sensu, Turres etiam erant magnæ, quarum unaquæque interjectas decem pinnas habebat. De intervallo autem temporis usurpatur διὰ, cum his et similibus gen.: cum πολλοῦ vel μακροῦ, et cum contrario ὀλίγου: item cum χρόνου, et interdum πολλοῦ χρόνου. Lucian. (1, 40.) Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Arrian. Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα, Ut longo intervallo visam, Longo temporis intervallo visam. Invenitur et Longo interjecto intervallo, ap. Cic. Gal. Λύειν δὲ τὴν ἐπίδεσιν διὰ πλείονος, Longiore intervallo, i. e. Rarius. Sic αἱ διὰ χρόνου πράξεις, Rara negotia, p. 46. mei Lex. Cic. Porro ut Lat., cum dicunt Longo intervallo, sub. gen. Temporis, ita Gr. cum πολλοῦ, μακροῦ, et ceteris hujusmodi adjj., sub. χρόνου certum est: sed χρόνου ab iis dici sub. vicissim πολλοῦ, vel μακροῦ, animadver-

A tendum est. Plato de Rep. 1. (148.) Καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτὸν, Longo enim intervallo eum videram, sicut Cic. dixit, Ut te tanto intervallo viderem, Diu enim erat cum eum videram. Lys. (14.) Ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου. Dicunt et διὰ πολλοῦ χρόνου: ut Herod. Εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι. Sic Aristoph. Π. (1045.) ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Invenitur et διὰ μακρῶν χρόνων ap. Plat. Timæo, Τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις, καὶ διὰ μακρῶν χρόνων γινομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ φθορὰ, Multorum annorum intervallo rediens conflagratio, Bud. Sed διὰ χρόνου interdum etiam poni existimo simpl. pro Interjecto aliquo temporis intervallo, ut et διὰ χρόνου λέγειν citatur ex Æschin. pro διαλειπόντως, et ex hac ambigua signif. captatam esse illam jocandi occasionem, Xen. K. Π. 1. p. 13. Οὐ μὰ Δία φάναι· ἀλλ' ἥκω διὰ χρόνου· καὶ τὸν Κῦρον εἰπεῖν, νὴ Δί', ὦ συγγενὲς, δι' ὀλίγου γε. Ut autem διὰ de interjecto tempore dicitur, cum χρόνου,

B et cum πολλοῦ, ac ceteris, ita et cum ἔτους vel ἐτῶν, et similibus, cum ἡμέρας vel ἡμερῶν, et nom. numerali; ut δι' ἔτους πέμπτου, vel δι' ἐτῶν πέντε: sic δι' ἡμέρας πέμπτης, et δι' ἡμερῶν πέντε. In his autem reddendis utimur adv. Post, vel nomine Quoque, præcedente nom. numerali, ut Tertio quoque, Quarto quoque. Sic ap. Aristot. διὰ τρίτης, sub. ἡμέρας, pro Tertio quoque die. Sic διὰ τριετηρίδος pro Tertio quoque anno: quod et κατὰ τριετηρίδα, ut, Κατὰ τριετηρίδα ἤγετο τὰ Διονύσια. Sic ex Aristoph. (Π. 584.) citatur, δι' ἔτους πέμπτου ξυνάγειν, pro Congregare quinto quoque anno. Item e Luciano, διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν, pro Quinto quoque anno: sed ita interpretando vacaret ὅλων: quare malim, Post quinque annos integros; Post totos quinque annos; Interjectis quinque annis integris. Isocr. Archid. Ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν, Post annos trecentos. Sic Plut. Cimone, Δι' ἐτῶν σχεδὸν τετρακοσίων. Diosc. Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρῶτον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι, Post duos dies, Exacto biduo.

C Item hic innominati cujusdam Auctoris l., Δι' ἔτους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοῦτον ἐπισκεψόμενος, exp. in VV. LL. Hunc visurus, quem a duodeviginti mensibus non videram. Quæ verba posse et sic exp. arbitror, Post duodeviginti menses hunc invisurus, s. potius, revisurus. Apud Marc. 2. δι' ἡμερῶν ponitur non adjecto dierum numero, ubi sub. solet τινῶν, ut sit Interjectis aliquot diebus. Sic Theophr. H. P. 4, 4. Ἄλλως τε καὶ δι' ἡμερῶν τινῶν πίνουσι. || Apud Thuc. 1, (77.) observavi διὰ cum gen. ὀλίγου aliter quam in præcedentibus exemplis positum, Εἴπερ οἷα καὶ τότε πρὸς τὸν Μῆδον δι' ὀλίγου ἡγησάμενοι ἀπεδείξατε, ὅμοια καὶ νῦν γνώσεσθε: hic enim διὰ non de interjecto tempore dicitur, sed respondet potius, ut opinor, Lat. præp. Per, in ea quidem signif. positæ, quam habet, cum dicitur Per decem dies, Per tres menses, Per tres annos. Ego l. illum ita interpr. in mea Ed., Si qualia edidistis brevi eo tempore, quo adversus Medum Græciæ præfuistis, ead. et nunc edenda censeretis. Potuissem autem et ita interpr.,

D Per illud breve tempus. Apud Lucian. quoque (1, 229.) διὰ μακροῦ crediderim hanc interpr. admittere, Σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. Fateor tamen alteram quoque interpr. commodam esse, q. d. Fruere quiete, qua jampridem frui desisti; Repete quietem post tam longum temporis intervallum.

Διὰ cum gen. interdum per ablat. Lat. redditur, ut, Διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, Plut. Solone, Atramento leges scribere. Ibid. Διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν εἰς τοὺς Ἕλληνας λόγον, Poëmate. Sic Gal. Διά τε πτισσάνης χυλοῦ καὶ τῶν διὰ χόνδρου ῥοφημάτων θρέψαι: ubi simul duplex usus hujus particulæ habetur.

Διὰ juncta gen. nonnunquam adv. Lat. redditur; ut δι' ἀκριβείας λέγειν, Thuc. pro ἀκριβῶς, Accurate, Exquisite. Sic διὰ τάχους, et διὰ ταχέων, Celeriter: quæ et conjunctim scribuntur διατάχους et διαταχέων. Vide Ταχύς.

Διὰ cum accus. ap. poët. pro κατὰ, itidem ut

διὰ cum gen.; ut Od. K. (281.) Πῇ δ' αὖτως δύστηνε δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, Χώρου ἄϊδρις ἐών; i. e. κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν. Sic H. (139.) αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς: ubi annotat Eust. inusitatum esse posteris Hom. ἔβη διὰ δῶμα pro κατὰ δῶμα: illos enim dicere διὰ δώματος, sicut δι' ἀγορᾶς, διὰ μέσης πόλεως: ubi tamen quod de Hom. posteris dicit, ad prosæ scriptt. restringo: nam poëtæ, qui Hom. successerunt, eum in hac constr., sicut et in aliis, imitati sunt.

Διὰ cum accus. in prosa, Propter, Ob, ut διὰ τοῦτο et διὰ ταῦτα, quæ passim sunt obvia, Propter hoc, Propter hæc; quæ et adv. sæpe redduntur, Ideo, Propterea, Quocirca. Verum et una v. scriptum invenitur; διαταῦτα, sicut μεταταῦτα: velut Lat. Propterea et Postea conjunctim. Dicunt et δι' ὅ, ac δι' ἅ, quo utitur Plato, pro Quamobrem, Quocirca. Et δι' ὃ δή, item δι' ὃ καί, item δι' ὅπερ: sed scribitur potius διό, et διὸ δή, item διὸ καί, et διόπερ. Quinetiam διότι hinc factum est pro Quia. Sic interrog. διὰ τί, vel διατί, Quamobrem? Thuc. 1. διὰ τόδε ὅτι, Ideo quod. Jungunt διὰ et articulo τὸ cum infin. præs. vel præt. s. aor. ut διὰ τὸ ποιεῖν, πεποιηκέναι, ποιῆσαι. Sic Thuc. Διὰ τὸ ἄσμενοι ἂν ἐξελθεῖν. Jungitur denique διὰ variis accus. Idem Thuc. 2. Εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν, Nisi ob illius cunctationem. Cic. ap. Plat. δι' ἀρετὴν interpr. Propter virtutem: et διὰ ταῦτα, Idcirco, Ob has causas: quæ et alia huc pertinentia, vide in Lex. Cic. Illud certe δι' ἀρετὴν redditur etiam Virtutis, sicut δι' ἀνδρείαν, Fortitudinis ergo; ut, cum dicitur aliquis corona donatus esse, δι' ἀνδρείαν, quod et ἀνδρείας ἕνεκα dici potest. Æsch. c. Ctes. Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένην στεφανῶσαι; Quorum beneficiorum ergo? Item διά σε interdum vertitur Tua causa, Tua culpa. Dem. Ἐδεήθην μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι, Deprecari cœpi, nequid tale mea causa facerent. Thuc. 3. Καὶ τὴν νῦν ἐρημίαν δι' ἑαυτοὺς ἔχουσι, Sua culpa, Suapte culpa. || Ponitur pro ἕνεκα et in hoc loquendi genere, Dem. de Cor. Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, pro Nam quantum in vobis fuit, jamdiu periissetis. De quo lege Bud. 985.

Διὰ sæpe ap. Att. accus. pro gen. habet, ideoque redditur Per, non Propter, Dem. Διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro διὰ τῶν θεῶν. Sic de Cor. Καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων ὑμεῖς ἐστὲ σῶοι. In qq. ll. διὰ τοὺς θεοὺς redditur etiam Deorum opera, benignitate, beneficio. Sic, Διὰ τὴν τύχην μέγας γέγονε. Itidem ap. Hesiod. Ἔ. 1, (3.) διὰ accus. pro gen. habere censetur, Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε: atque ita l. et hic ablativi illi habent: ut sit, Jovis beneficio, benignitate, aut etiam munere. Atque hæc sunt, quæ ab aliis proponi solent exempla. Sed hoc addo, in aliis etiam ll., et quidem qui valde præcedentibus diversi sint, habere διὰ accus. pro gen., ubi ablativis illis non itidem uti possumus, ut Dem. (12.) Καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενὴς ὢν τοκαταρχὰς Φίλιππος.

Διὰ autem quam vim, vel potius quam multiplicem vim in comp. habeat, e verbis quibuscum componitur, cognoscendum est. Interdum certe respondet particulæ Lat. Dis: ut συμφωνεῖν, Consonare, Concordare: διαφωνεῖν, Dissonare, Discordare: σκεδάζειν, Spargere: διασκεδάζειν, Dispergere. In quibusdam autem verbis sonat q. d. Per medium, ut διεκπλεῖν, Per mediam classem hostium erumpere: sic διεξελαύνειν, etc. Interdum vehementiam duntaxat addit.

Διὰ πρὸ vel Διαπρὸ, Penitus. Il. O. (342.) διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, Ita ut trajecerit. Sic διαμπὰξ διελαύνεσθαι, Lucian.

[Διά, Gl. Di, Dis, Ob, Propter, Pro, Per. Διὰ τί; Cur? Quare? Quinam? Διὰ τί οὕτως; Quid ita? Διὰ τοῦτο· Ideo, Idcirco, Igitur, Propterea. Διὰ χρόνου· Post tempus. Δι' ἑαυτοῦ· Per semedipsum, Per se. Δι' ἡμέρας· Interdiu, Interdies. Δι' ἣν αἰτίαν· Quam ob causam, Quam ob rem, Idcirco, Propterea. Δι' ὅ· Quapropter. Δι' ὀλίγων· Paucis. Δι' ὃ πρᾶγμα· Quamobrem, Quare. Καὶ διὰ τοῦτο· Ideoque. "Post, Orig. in Matth. 12, 5. p. 517." Routh. Mss. Διὰ τέλους, Jambl. Adhort. 128. Kiessl. Διὰ χρόνου τινός, V. P. 404. "Πικρὰ καὶ οὐ διὰ ζωῆς, Non salubris, salutaris, Æsch. Prom.: Gal. in Hippocr. Ἐπιδημ. 6, 1, 29. Ὀλίγα καὶ σμικρὰ διὰ λόγου σφάλλεσθαι, de Affect. Dign. 2." Gataker. Mss. "Ἐσθίειν δι' ἡμέρας, Per totum diem, Athen. 417." Strong. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 77. Ind. Greg. Cor., Schæf. Ind. ad Dionys. H. de Comp. VV. Τοῦ post διὰ elisum, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 138. διὰ et δὲ conf., 2, 133. 207. Compp. vim augens, Osann. ad Philemon. 262., a librariis omissum, 260. conf. cum μετά, 232. "Δι' ὅ, On account of which; the Final Cause is thus denominated: Δι' οὗ, Through which; the Instrumental Cause." Th. Taylor. in Explic. Vocum quarundam Aristot.: Ælian. V. H. 9, 3. Διὰ βασιλέων πεφυκέναι, 2, 38. Διὰ μνήμης τίθεσθαι: βῆναι, ἰέναι, χωρεῖν, πορεύεσθαι, ἔρχεσθαι, μολεῖν, ἄγειν, διὰ μόχθων, τιμῆς, γλώσσης, Valck. Phœn. 482. 1554. Markl. ad Suppl. 112.: διὰ χειρῶν, Eur. Bacch. 722. πέτασον πιληθέντα διὰ τριχός, Theodoridas 3. Δι' ἐλέφαντος εἴδωλα κατεσκεύαζε, Diod. S. 17, 115. Schæf. ad Dionys. H. l. c. 167. Schleusner. Lex. in V. T. "Polyb. 3, 77.: Cum, Aristoph. N. p. 583.: Διὰ μακροῦ, Eur. Hec. 321. Διὰ χρόνου, Aliquantisper, Soph. Phil. 285. Διά, Per, cum accus., Aristoph. Π. 93. 130. 131. 145. 160. Ἐκκλ. 603. 741. Λ. 489. Ὄ. 1546. 1752." Seager. Mss. Διαί, pro διά, Æsch. Ag. 1462.] "Διατί, alicubi conjunctim legitur pro "διὰ τί; Propter quid? i. e. Quamobrem? Qua "de causa? Τὸ διατί, Causa cur, ad verbum Id, "propter quod, pro τὸ διότι." ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 202. 278. 329. 491. Brunck. Aristoph. 2, 70. 99." Schæf. Mss.]

["Διά, Musgr. ad Eur. p. 103. Wessel. Herod. 144. Fischer. Ind. Palæph. ad Diod. S. 1, 391. Inter, Heyn. ad Apollod. 226. Propter, an cum gen.? 830. Wessel. Herod. 268. De διὰ omisso, ad Xen. Mem. 2, 5, 5. Propter, omissum, Valck. Phœn. p. 52. 456. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 292. ad Eur. Hec. 13. (Musgr. ib.) Phœn. 889. Alberti Peric. Cr. Præf. p. xii. Steinbr. Mus. Tur. 1, 197. Wolf. ad Hesiod. 111. 153. Græv. Lectt. 631. Zeun. ad Xen. K. Π. 93. Pro παρά, Abresch. Add. ad Aristæn. 129. Lectt. 75. 333. Bast. Specim. 35. Δῖα, Heyn. Hom. 4. 523. 581. 698. Cum gen., ad Charit. 410. Jacobs. Anim. 123. Kuster. V. M. 25. Pro ablativo, de instrumento, Abresch. Lectt. Arist. 215. Post, Herod. 29. Præ, de excellentia, ad 405. Reisk. Animadv. ad Dion. Chrys. 1, 153. Tertio quoque anno, etiam de spatio, Herod. 360. coll. 361. Per, subaud., Wakef. Herc. F. 940. Musgr. 938. Wakef. Trach. 267. Eum. 780. 957. Ex, Cattier. 71. Propter, Schol. ad Plutum p. 36. ad Diod. S. 2, 470. Propter, Præter, Segaar. in Lucam p. 181. Duker. Præf. ad Florum ***. Διὰ μακροῦ, Eur. Hec. 320. Toup. Opusc. 1, 265. μακρῶν, Valck. Phœn. p. 211. πολλῶν ἐτῶν, Per, Apoll. Dysc. 40. Teuch. χρόνων τινῶν, Post, 42. πλείστου, ad Thom. M. 43. Δι' ἑτέρου, Valck. ad Ammon. 2. Διὰ γένους, Jure hereditario, Valck. ad Röv. 69. Δι' ἡμέρας, Per totum diem, Koppiers. Obs. 88. Interdiu, opp. νύκτωρ, Alciphro 10. Δι' ἡμέρας, νυκτός, Wessel. Herod. 188. Διὰ φόνου, ἔχθρας μολεῖν, δ. φόνου χωρεῖν, δ. ἀπεχθείας γίνεσθαι, ἔχειν, etc. Valck. Phœn. p. 177. ad Xen. Eph. 183. Wyttenb. Select. 388. Brunck. Œd. T. 773. Eur. Andr. 174. 416. 487. et Musgr. ad Or. 755. Alc. 877. Thom. M. 217. Διὰ πόθου ἔρχεσθαι, Cupere, Eur. Phœn. 387. Δι' οἴκτου λαβεῖν, Suppl. 194. Δ. χειρὸς κατέχειν, ad Timæi Lex. 187. cf. Bergler. Alciphr. 105. Δι' ἑαυτῶν, A notre aise, Abresch. Lectt. Arist. 216. Οἱ δι' ἑαυτῶν πεποιημένοι τὰς πόλεις, al. ὑφ' ἑ., Dionys. H. 2, 1040. Δ. βίου, ad Corn. Nep. 26. Stav., χρόνου, Ind. Xen. Mem., K. Π. 79. Διὰ στόματος ἔχειν, 74. λίθων, ad Diod. S. 2, 645. Bast Lettre 49. φλογός, Heyn. Hom. 5, 632. Καλεῖσθαι δι' ὀνόματος, Heindorf. ad Plat. Phædr. 215. Δ. τούτων, His verbis, Kuster. Aristoph. 196. Δι' ᾠδῆς ποιεῖσθαι, ad Od. A. 338. Cum gen. et accus. promiscue, ad Charit. 211. Cum gen. et accus., Heyn. Hom. 8, 662. Per, Ænigma 13. Cum accus., Heyn. Hom. 4, 202. 205. 6,